Bắt Đầu Đánh Dấu
Hoang Cổ
Thánh Thể
J THẦN

BẮT ĐẦU ĐÁNH DẤU HOANG CỔ THÁNH THỂ

Tác giả: J Thần

Thể loại: Xuyên Không, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Quân Tiêu Dao xuyên qua Huyền Huyễn thế giới, trở thành Hoang Cổ thế gia Thần tử ủng có vô địch bối cảnh, kinh thế thiên phú càng đạt được đánh dấu hệ thống, bắt đầu đánh dấu một bộ đại thành Hoang Cổ thánh thể. Tại Thái Nhạc cổ bia đánh dấu, thu hoạch được Lục tinh ban thưởng, Thần Tượng Trấn Ngục Kình! Tại mười tuổi bữa tiệc đánh dấu, thu hoạch được thất tinh ban thưởng, Chí Tôn cốt! Tại Thanh Đồng tiên điện đánh dấu, thu hoạch được bát tinh ban thưởng, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh! J Thần sách mới, cùng tác Cửu Kiếp Kiếm Ma.

Mục lục

- Chương 1. Đánh dấu Đại Thành Thánh Thể̂m, dị tượng vạn thánh triều bái!
- Chương 2. Kinh động Thập Bát Tổ, thân phận Thần tử
- Chương 3. Thần tàng của thận, đánh dấu bia cổ
- Chương 4. Quân Linh Lung, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, ai là Quân Thiên Đế?
- Chương 5. Đánh dấu Thần Tượng Trấn Ngục Kình, cao thủ Linh Hải Cảnh ba tuổi!
- Chương 6. Đánh vỡ giới hạn Vạn Cổ, Quân Linh Lung muốn đi theo?
- Chương 7. Ta là thiên đế, có thể trấn sát mọi địch nhân trên thế gian!
- Chương 8. Đánh dấu được đổi mới, danh sách Đệ Thập, Quân Trượng Kiếm xuất quan!
- Chương 9. Lan Thanh Nhã chịu đòn nhận tội, nguyên thiên chí tôn bí tàng
- Chương 10. Luận bàn với Quân Trượng Kiếm, chỉ có vậy? Chỉ có vậy thôi sao?
- Chương 11. Tu luyện Binh Phạt Quyết, đạo tâm của Quân Chiến Thiên sắp nát rồi
- Chương 12. Cổ Quốc hoàng nữ xin thuốc, hay là thèm muốn thân thể ta?
- Chương 13. Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, bị đạo đức bắt cóc?
- Chương 14. Thèm muốn Linh Lung nhà ta không tuyệt sao, hoàng nữ quỳ gối bên ngoài tẩm cung
- Chương 15. Đại hoàng tử Tiêu Trần của Thanh Long Cổ Quốc, lại là người khí vận thêm thân
- Chương 16. Chu Tước Cổ Quốc thần phục, vai chính thiên mệnh Tiêu Trần đến Quân gia
- Chương 17. Dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì, Tiêu Trần tới cửa khiêu khích (1)
- Chương 18. Dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì, Tiêu Trần tới cửa khiêu khích (2)
- Chương 19. Phế bỏ hôn ước, trên đầu xanh mượt, đánh một trận với Tiêu Trần

- Chương 20. Khai quải ngay trước mặt đại quải bức(1)?
- Chương 21. Phế Tiêu Trần, đoạt long khí, ta là muốn tốt cho ngươi
- Chương 22. Chuẩn bị buổi tiệc mười tuổi, lão gia gia trong nhẫn hiện thân
- Chương 23. Thần Tử lần đầu bế quan, Long Tử của Tổ Long Sào, Long Hạo Thiên
- Chương 24. Tính toán của Long Hạo Thiên, ngự kiếm truyền thư, mời khắp quần hùng! (1)
- Chương 25. Tính toán của Long Hạo Thiên, ngự kiếm truyền thư, mời khắp quần hùng! (2)
- Chương 26. Song mỹ Khương gia, các thế lực dự tiệc, tâm tư của thiên kiêu Diệp gia
- Chương 27. Chủ yếu không phải tới dự tiệc, mà là tới tán tỉnh
- Chương 28. Muốn thọc gậy bánh xe? Đệ Thất Tự Liệt, Quân Tuyết Hoàng
- Chương 29. Mạch thượng nhân như ngọc, Thần Tử thế vô song (1)!
- Chương 30. Định luật thật thích của Khương Lạc Ly, Diệp Tinh Vân khiêu khích
- Chương 31. Thực lực của Quân mỗ tầm thường không có gì nổi bật, Diệp Tinh Vân kinh ngạc (1)
- Chương 32. Hoàn toàn là nghiền áp, dị trạng của Diệp Tinh Vân
- Chương 33. Hoàn toàn là nghiền áp, dị trạng của Diệp Tinh Vân (2)
- Chương 34. Thiên vương áp địa hổ, Lạc Ly một thước năm
- Chương 35. Công bố thân phận Linh Hào Tự Liệt, Quân Vạn Kiếp bất mãn
- Chương 36. Chúc mừng Thần Tử
- Chương 37. Thật là dũng sĩ đổ vỏ, một chưởng chụp chết Lan Thanh Nhã (1)
- Chương 38. Thật là dũng sĩ đổ vỏ, một chưởng chụp chết Lan Thanh Nhã (2)
- Chương 39. Tự Liệt Quân gia chiến đấu với Thái Cổ vương tộc, Long Hạo Thiên bất ngờ tập kích Quân Tuyết Hoàng
- Chương 40. Đón trọn Tiệt Long Thủ, lông tóc vô thương, chặt đứt cánh tay của Long Hạo Thiên
- Chương 41. Như thế mới thú vị

- Chương 42. Uy thế của Thượng Thương Kiếp Quang, tay xé Long Hạo Thiên, hổ phụ không có khuyển tử!
- Chương 43. Đánh chết Long Hạo Thiên, Thập Bát Tổ ra tay, ba kiếm diệt chuẩn chí tôn!
- Chương 44. Nướng U Long Chí Tôn, tinh luyện long nguyên, Lò Luyện Địa Ngục (1)
- Chương 45. Nướng U Long Chí Tôn, tinh luyện long nguyên, Lò Luyện Địa Ngục (2)
- Chương 46. Hoang Cổ Thánh Thể chi kiếp, mười vạn lôi kiếp tôi thể, đột phá Thần Kiều Cảnh hậu kỳ
- Chương 47. Hy vọng của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên, dã tâm của Diệp Tinh Vân (1)
- Chương 48. Hy vọng của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên, dã tâm của Diệp Tinh Vân (2)
- Chương 49. Năm đại thần quyết, cơ hội Thánh Thể Dị Tượng lột xác, đánh dấu Bàn Võ Thần Triều
- Chương 50. Duyên nữ nhân của vai chính thiên mệnh Tiêu Trần, lại là kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân
- Chương 51. Kịch bản kinh điển, một con gà nướng làm rung động phương tâm, diệt trừ tất cả kẻ địch vì Tiêu Trần (1)
- Chương 52. Tiêu Trần đến bí tàng chí tôn, nhất mạch Thương Long Cổ Hoàng, Long Bích Trì (1)
- Chương 53. Tiêu Trần đến bí tàng chí tôn, nhất mạch Thương Long Cổ Hoàng, Long Bích Trì (1)
- Chương 54. Nam Thiên Thành, Đạo Cực Tiên Tông cùng cung nghênh, tiếp kiến vị đại nhân vật nào?
- Chương 55. Thần Tử giá lâm, Nam Thiên Thành oanh động, Quân Vạn Kiếp không phục (1)
- Chương 56. Thần Tử giá lâm, Nam Thiên Thành oanh động, Quân Vạn Kiếp không phục
- Chương 57. Quân Vạn Kiếp ra tay, Linh Lung bị thương, không có kết quả tốt
- Chương 58. Thần Tử có khí thế vô địch, nghiền áp Quân Vạn Kiếp, giết người tru tâm
- Chương 59. Quân Vạn Kiếp thần phục, lời nói cửu thiên thập địa, kịch bản thân muội muội (1)
- Chương 60. Quân Vạn Kiếp thần phục, lời nói cửu thiên thập địa, kịch bản thân muội muội (2)
- Chương 61. Ngự Tam Gia, kế hoạch của Tiểu Thánh Nhân Cơ Huyền (1)

- Chương 62. Khu rừng Thái Hoang, bí tàng mở ra, vật chất hắc ám của dị vực
- Chương 63. Khương Thánh Y đã đến, cổ thánh binh, Quan Thiên Kính
- Chương 64. Khương Thánh Y đã đến, cổ thánh binh, Quan Thiên Kính
- Chương 65. Rau hẹ mọc khả quan, Thái Cổ di loại Ác Ma Viên
- Chương 66. Quyền diệt Thái Cổ di loại, chư cường hội tụ, đều không có đầu óc như vậy sao?
- Chương 67. Tay xé Thôn Thiên Tước, đàn áp Cửu Đầu Sư Tử, uy danh của Thần Tử không thể địch lại!
- Chương 68. Hàng phục Cửu Đầu Sư Tử, để Cơ Huyền làm Tầm Bảo Thử, mọi chuyện đều nằm trong khống chế
- Chương 69. Bố cục của Quân Tiêu Dao, phát hiện lớn của Tiêu Trần, Chí Tôn Tổ Long Cốt
- Chương 70. Võ Minh Nguyệt ra tay trợ giúp, ba bên đánh cờ, lại bị Quân Tiêu Dao tính kế (1)
- Chương 71. Võ Minh Nguyệt ra tay trợ giúp, ba bên đánh cờ, lại bị Quân Tiêu Dao tính kế
- Chương 72. Quân Vạn Kiếp độc chiến ba người, thủ đoạn tàn nhẫn của Tiêu Trần, không có số mệnh vai chính
- Chương 73. Túc địch của Tiêu Trần là Thần Tử Quân gia? Võ Minh Nguyệt khiếp sợ (1)
- Chương 74. Túc địch của Tiêu Trần là Thần Tử Quân gia? Võ Minh Nguyệt khiếp sợ (2)
- Chương 75. Tiêu Trần thê thảm, Võ Minh Nguyệt khuất nhục, quỳ xuống cho bản Thần Tử!
- Chương 76. So bối cảnh thì chưa từng sợ ai, nô dịch trưởng công chúa, bố cục mới
- Chương 77. Tính toán của Tiêu Trần, trở thành phò mã gia, lợi ích của rau hẹ đối với thân thể
- Chương 78. Bí ẩn của Nguyên Thiên Chí Tôn, mưu tính của Cơ Huyền, Quân Tuyết Hoàng rơi vào nguy hiểm (1)
- Chương 79. Bí ẩn của Nguyên Thiên Chí Tôn, mưu tính của Cơ Huyền, Quân Tuyết Hoàng rơi vào nguy hiểm (2)
- Chương 80. Khen thưởng đánh dấu năm sao, một trong ngũ đại thần quyết, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!
- Chương 81. Long Bích Trì chật vật, trưởng lão Tổ Long Sào tức giận, đa tạ con Tầm Bảo Thử Cơ Huyền này

- Chương 82. Quân Tiêu Dao cường thế, tiếp tục nghiền áp, Cơ Huyền hoài nghi nhân sinh (1)
- Chương 83. Quân Tiêu Dao cường thế, tiếp tục nghiền áp, Cơ Huyền hoài nghi nhân sinh (2)
- Chương 84. Ma thi cấp bậc chí tôn xuất quan, đại nguy cơ! (1)
- Chương 85. Ma thi cấp bậc chí tôn xuất quan, đại nguy cơ! (2)
- Chương 86. Chống chọi với ma thi chí tôn, Cơ Huyền sắp điên rồi!
- Chương 87. Đạo Thai Thánh Thể tương dung, Thánh Thể Dị Tượng trấn áp ma thi chí tôn, toàn trường chấn động! (1)
- Chương 88. Đạo Thai Thánh Thể tương dung, Thánh Thể Dị Tượng trấn áp ma thi chí tôn, toàn trường chấn động! (2)
- Chương 89. Tung ra Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, trảm cánh tay Cơ Huyền, thu hết cơ duyên, công đức viên mãn (1)
- Chương 90. Tung ra Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, trảm cánh tay Cơ Huyền, thu hết cơ duyên, công đức viên mãn (2)
- Chương 91. Hộ đạo nhân thần bí ra tay, Thương Long trưởng lão bị thương nặng, chèn ép tới mức không biết giận
- Chương 92. Võ Minh Nguyệt hồi triều, cơ duyên cuối cùng của Tiêu Trần, quái thai cổ đại tự phong ấn của Tổ Long Sào (1)
- Chương 93. Võ Minh Nguyệt hồi triều, cơ duyên cuối cùng của Tiêu Trần, quái thai cổ đại tự phong ấn của Tổ Long Sào (2)
- Chương 94. Kiêu nữ Cơ gia Cơ Thanh Y, Cửu Linh Nguyên Thánh tới cửa, thì ra ngươi tên là Cẩu Thặng
- Chương 95. Thể Thư trong Cửu Đại Thiên Thư, Tượng Thần Trấn Ngục Kính tiểu thành, Thanh Thiên Tổ Long Giáp
- Chương 96. Đại La Bất Hủ Tiên Thân, song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, sóng gió lại dâng (1)
- Chương 97. Đại La Bất Hủ Tiên Thân, song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, sóng gió lại dâng (2)
- Chương 98. Hai đại Cổ Quốc luân hãm, công tử thần bí đứng sau lưng
- Chương 99. Dã tâm của độc thủ phía sau màn, tiến công Chu Tước Cổ Quốc, Thần Tử sắp xuất quan
- Chương 100. Đánh dấu hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc, triệu tập Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, chuẩn bị xuất chinh

- Chương 101. Thất Đại Bất Khả Tư Nghị của Tiên Vực, chỉ huy binh xuất chinh, liên quân nguy cấp
- Chương 102. Chu Tước quốc chủ xuất quan, vẫn không cách nào xoay chuyển trời đất, phải mất nước? (1)
- Chương 103. Chu Tước quốc chủ xuất quan, vẫn không cách nào xoay chuyển trời đất, phải mất nước? (2)
- Chương 104. Quân Tiêu Dao đã đến, kinh sợ toàn trường, là chán sống rồi đúng không?
- Chương 105. Lửa giận của bản Thần Tử, ai cũng không chịu nổi, liên quân lui binh! (1)
- Chương 106. Khen thưởng đánh dấu bốn sao, cổ thánh binh, bí ẩn của Tứ Đại Cổ Quốc (1)
- Chương 107. Khen thưởng đánh dấu bốn sao, cổ thánh binh, bí ẩn của Tứ Đại Cổ Quốc (2)
- Chương 108. Hai quân giao phong chính diện, độc thủ phía sau màn lộ chân thân
- Chương 109. Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều, không chịu nổi một kích (1)
- Chương 110. Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều, không chịu nổi một kích (2)
- Chương 111. Thì ra chỉ là phân thân, hai đại Thánh Nhân phản chiến, Thanh Long quốc chủ ngã xuống!
- Chương 112. Một chưởng chụp chết, Quan Quân Hầu ước chiến, Tiêu Trần số hai
- Chương 113. Bí mật của Thanh Đồng La Bàn, Tiêu Trần phẫn nộ muốn phát điên
- Chương 114. Cơ duyên của Tiêu Trần, quái thai cổ đại của Tổ Long Sào thức tỉnh!
- Chương 115. Yến hội thần triều sắp mở, thế lực khắp nơi kéo đến, thiên kiêu Vạn Hoàng Linh Sơn xuất thế
- Chương 116. Thiếu nữ Tần Huyên dẫn đường, phía trên hoàng thành, đỉnh Tử Cấm, có thể chờ mong một chút
- Chương 117. Hội đấu cầm của Thiên Cầm Nữ, bố cục nhằm vào Tam hoàng tử, Phượng Thanh Linh đến
- Chương 118. Đấu cầm bắt đầu, Phượng Thanh Linh bị thua (1)
- Chương 119. Đấu cầm bắt đầu, Phượng Thanh Linh bị thua (2)
- Chương 120. Một khúc Quảng Lăng Tán, đại đạo hiện hóa, chấn động toàn trường, sự ưu ái của Thiên Cầm Nữ

- Chương 121. Đó chẳng lẽ là... Chân Hoàng Đại Thần Thông?!
- Chương 122. Phi Hoàng Trảo!
- Chương 123. Lãnh ý của Tam hoàng tử, tổ chức sát thủ, U Minh Thiên! (1)
- Chương 124. Lãnh ý của Tam hoàng tử, tổ chức sát thủ, U Minh Thiên! (2)
- Chương 125. Trấn áp thích khách Niết Bàn Cảnh, gài bẫy Tam hoàng tử
- Chương 126. Yến hội bắt đầu, đế binh Bàn Hoàng Kiếm, Quân Tiêu Dao đến chỗ hẹn ở Tử Cấm Thành! (1)
- Chương 127. Yến hội bắt đầu, đế binh Bàn Hoàng Kiếm, Quân Tiêu Dao đến chỗ hẹn ở Tử Cấm Thành! (2)
- Chương 128. Các thế lực tề tụ, Hoàng Huyền Nhất suy đoán, Vương gia bắc địa
- Chương 129. Diệp Tinh Vân đắng lòng, bản tôn Quan Quân Hầu hiện thân, giống con bọ cánh cứng to đùng màu đen?
- Chương 130. Chưởng ấn từ trên trời giáng xuống, hất văng Quan Quân Hầu, Quân Tiêu Dao cường thế lên sân khấu!
- Chương 131. Khương Lạc Ly ghen tuông, Bàn Võ Thần Chủ giá lâm, Tiêu Trần hiện thân
- Chương 132. Tiêu Trần đấu với Dương Bàn, hai cây rau hẹ đánh nhau, uy thế của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm (1)
- Chương 133. Không thể tin mình lại thua
- Chương 134. Những kẻ đang ngồi đều là rác rưởi, đỉnh Tử Cấm, một mình khiêu chiến tất cả các ngươi!
- Chương 135. Quyết tới cực hạn
- Chương 136. Tứ đại thiên kiêu ra tay, trấn áp tứ phương, Quân Tiêu Dao mới là Boss chung cực
- Chương 137. Dẫm mặt Dương Bàn, người được chọn làm phò mã, Quân Tiêu Dao lựa chọn
- Chương 138. Quân Tiêu Dao hiếp bức, Võ Minh Nguyệt đoạn tuyệt quan hệ, Tiêu Trần hoàn toàn điên rồi
- Chương 139. Xé rách da mặt, Võ Minh Nguyệt xứng sao, Bàn Võ Thần Chủ kiêng kỵ (1)
- Chương 140. Xé rách da mặt, Võ Minh Nguyệt xứng sao, Bàn Võ Thần Chủ kiêng kỵ (2)
- Chương 141. Hộ đạo nhân thần bí ra tay, bất lợi với thiếu chủ, giết không tha! (1)
- Chương 142. Hộ đạo nhân thần bí ra tay, bất lợi với thiếu chủ, giết không tha! (2)

- Chương 143. Thập Lục Tổ Quân gia, lão hoàng chủ khổ ở trong lòng, đánh dấu Bàn Võ Lăng (1)
- Chương 144. Khen thưởng đánh dấu bảy sao, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Đọa Lạc Thánh Thể thần bí!
- Chương 145. Bí mật của thánh thể, tái tạo Bàn Võ Đại Đế, có thể thao túng Đọa Lạc Thánh Thể? (1)
- Chương 146. Bí mật của thánh thể, tái tạo Bàn Võ Đại Đế, có thể thao túng Đọa Lạc Thánh Thể? (2)
- Chương 147. Trái tim Bàn Võ Thần Chủ đang nhỏ máu, tính toán của thiên kiêu các nơi, hoàng tử phượng nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn
- Chương 148. Quân Tiêu Dao lại oanh động thiên hạ, đánh cược với Võ Minh Nguyệt
- Chương 149. Dạ đàm với A Cửu, U Minh Thiên bị huỷ diệt, hành động điên cuồng của Tiêu Trần
- Chương 150. Ai chơi chiến thuật tâm cũng dơ, ảo tưởng của Võ Minh Nguyệt rách nát
- Chương 151. Võ Minh Nguyệt và Tiêu Trần trở mặt thành thù, Thanh Long Thượng Nhân ra tay, bản Thần Tử trả tự do lại cho ngươi
- Chương 152. Kế lạt mềm buộc chặt, Võ Minh Nguyệt hoàn toàn thần phục, Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia trở về! (1)
- Chương 153. Kế lạt mềm buộc chặt, Võ Minh Nguyệt hoàn toàn thần phục, Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia trở về! (2)
- Chương 154. Trọng Đồng Giả Quân Lăng Thương trở về, ba bên trận doanh của Tự Liệt Quân gia
- Chương 155. Thái độ của Quân Lăng Thương, điều kiện của Tiêu Trần, giúp ta giết Quân Tiêu Dao! (1)
- Chương 156. Thái độ của Quân Lăng Thương, điều kiện của Tiêu Trần, giúp ta giết Quân Tiêu Dao! (2)
- Chương 157. Chương 157: Long Cát công chúa xuất thế, dị tượng kinh thế, chấn động Hắc Mạc Châu!
- Chương 158. Chương 158: Thanh Long Thượng Nhân ngã xuống, hậu nhân Cổ Hoàng chấn động Tiên Vực, để Quân Tiêu Dao thúc thủ đền tội?
- Chương 159. Chương 159: Đệ Nhất Tự Liệt Quân Lăng Thương ra tay, gặp mặt Long Cát công chúa
- Chương 160. Chương 160: Kỳ Lân Đại Thần Thông và Chân Long Đại Thần Thông, cường cường va chạm
- Chương 161. Thánh Thể Dị Tượng thứ hai thức tỉnh

- Chương 162. Chỉ là một con cá chạch cái mà thôi
- Chương 163. Lấy căn nguyên thế giới làm tiên loại, thập địa hạ giới rối loạn, Nghịch Thiên Thập Tử
- Chương 164. Đánh dấu Thiên Đạo Lâu, găng tay Diệt Bá Thánh Vương, sắp biến thành siêu nhân một đấm (one-punch man) rồi
- Chương 165. Thái độ của Long Cát công chúa, Quân Lăng Thương báo cho, thèm muốn thân thể A Cửu?

Chương 1. Đánh dấu Đại Thành Thánh Thể, dị tượng vạn thánh triều bái!

Trong trụ sở gia tộc của Quân gia - một thế gia Thái Cổ nằm ở Hoàng Châu - Một tronag ba ngàn Đạo Châu thuộc Hoang Thiên Tiên Vực.

Quân gia chính là một thế lực lớn huy hoàng một phương của tiên vực, đã truyền thừa vô số kỷ nguyên, tổ tiên cũng từng có người là Đại Đế Vô Thượng.

Lúc này, toàn bộ Hoàng Châu, thậm chí là cả Hoang Thiên Tiên Vực đều đang rung động.

Có hư ảnh Long Hoàng không ngừng cuộn tròn trên không trung của Quân gia, phát ra tiếng rồng gầm phượng hót.

Nghe nói, đó là bởi vì Quân gia có một thế hệ truyền kỳ, đã hoài thai mười năm, sắp sửa giáng sinh...

Trên Thần Đảo trôi nổi trên hư không của Quân giam, trong Thiên Đế Cung.

Đông đảo tộc lão của Quân gia, giờ phút này đều đang hồi hộp nhìn đứa trẻ còn nằm trong tã lót.

Từ sau khi sinh ra, đứa trẻ này chưa từng khóc lấy một lần, chỉ có điều, trong đôi mắt to tròn vẫn luôn mang theo vẻ mờ mịt.

Nhưng đám tộc lão đều để ý thấy, đứa trẻ này có ánh sáng vàng quấn quanh thân, giống như một con Chân Long tuổi còn nhỏ.

" Đây là... Hoang Cổ Thánh Thể?" Một tộc lão hít sâu nói.

"Đúng vậy, chắc chắc là Hoang Cổ Thánh Thể không thể nghi ngờ, vì sao trời xanh lại đối đãi như vậy với Quân gia ta!" Một tộc lão khác bi thiết rống lên.

Trong tộc xuất hiện Hoang Cổ Thánh Thể, bọn họ chẳng những

không mừng rỡ mà còn đấm ngực dậm chân, trông vô cùng mất mát.

Nguyên nhân rất đơn giản, tại thời đại Hoang Cổ, thánh thể quả thực rất cường đại, cũng rất tuyệt diệu, có thể đứng vững ở trong năm vị trí đầu trong ba ngàn thể chất nhưng cùng lúc, nó cũng phải trnah phogn thể chất chí cường với Vĩnh Hằng tiên thể, Hỗn Độn thần thể, Thương Thiên bá thể.

Đại Thành Thánh Thể, thậm chí có thể khiêu chiến Đại Đế cổ xưa.

Nhưng ở thời Cận Cổ, pháp tắc thiên địa thay đổi lớn, hoàn cảnh này dã không còn thích hợp để Hoang Cổ Thánh Thể tu luyện.

Thậm chí, tren trời còn rơi xuống mười đạo gông xiềng, trói buộc sự trưởng thành của Thánh thể.

Mà giờ khắc này, đứa trẻ kia, cũng chính là Quân Tiêu Dao thì vẫn đang mang theo vẻ mặt mờ mịt.

"Ta xuyên không rồi, hơn nữa còn được tặng cho một bộ Hoang Cổ Thánh Thể vô cùng bá?"

Kiếp trước, Quân Tiêu Dao chính là một cô nhi, được một người đoán mệnh mù lòa nhận mui.

Người mù kia nói, đời này của hắn tuy nghèo khổ nhưng kiếp sau nhất định sẽ được trời cao ưu ái, bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Khi đó Quân Tiêu Dao còn không tin mấy nhưng sau một lần ngoài ý muốn, hắn mất mạng, mở mắt ra lần nữa đã trở thành một đứa trẻ sơ sinh.

"Xem ra, kiếp này, ta quả thực sinh ra đã ở vạch đích." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Từ mấy lời của đám trưởng lão kia, Quân Tiêu Dao có thể suy đoán được đại khái, Quân gia hắn đang ở này chính là Hoang Cổ thế gia, vô cùng huy hoàng.

Có thể nói, người khác sinh ra ở bậc trên, còn hắn thì trực tiếp đi đến điểm cuối cùng.

"Có điều... Sinh ra trong gia tộc nghịch thiên thế này, vì sao thể chất của ta lại là phế thể, chẳng lẽ lại là xuất phát từ Cửi Mục Lưu?" Quân Tiêu Dao oán thầm. (1)

(1) Xuất phát Củi Mục Lưu: Ý nói bắt đầu từ một phế nhân.

Đúng lúc này, trong đầu của hắn vang lên một âm thanh cứng ngắc.

"Tinh! Chúc mừng ký chủ nhận được Hệ Thống Đánh Dấu!"

"Tinh! Địa điểm đánh dấu đã đổi mới, nơi sinh, Thiên Đế Cung!"

"Tinh! Lần đánh dấu này phát động bạo kích cho người mới may mắn, có thể nhận được phần thưởng năm sao trở lên, có muốn đánh dấu không?"

" Quả nhiên có hệ thống sao?"

Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

"Đánh dấu!" Quân Tiêu Dao thầm nhủ trong lòng.

"Tinh! Chúc mừng ký chủ, đánh dấu thành công, thu hoạch được phần thưởng tám sao, nhận được một bộ Hoang Cổ Thánh Thể đại thành!"

Ầm!

Ngay lúc âm thanh của hệ thống vang lên, Quân Tiêu Dao chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh không gì sánh được, phát ra từ trong cơ thể hắn.

Ở bên ngoài thân thể, xuất hiện mười sợi gông xiềng màu vàng kim nửa hư ảo, đó chính là mười đạo giam cầm!

"Xảy ra chuyện gì?"

Đám tộc lão bị kinh động, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Sau đó, trong ánh mắt rung động của đám người bọn họ.

Két két!

Sợi xiềng xích thứ nhất, vỡ nát!

Ầm!

Một luồng khí huyết vô cùng kinh khủng tuôn trào ra.

Két két, sợi xiềng xích thứ hai vỡ nát!

Toàn bộ Thiên Đế Cung đều rung động, ánh sáng bùng nổ!

Sau đó là sợi thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Cuối cùng, mười sợi xiềng xích đều vỡ vụn!

Ầm!

Chín tầng trời xuất hiện dị tượng, phong vân biến sắc, kinh lôi phun trào!

Có rất nhiều hư ảnh thánh nhân xuất hiện ở trên không trung, vô cùng vo tạn, số lượng phải hơn cả vạn, đều quay mặt về phía thần đảo của Quân gia mà triều bái!

Dị tượng này làm rung động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực!

"Trời ạ, chuyện gì xảy ra, trên bầu trời lại có hư ảnh thánh nhân hiển hóa!"

"Phương hướng bọn họ triều bái, là Quân gia của Hoàng Châu!"

"Chắc chắn là Kỳ Lân Tử đã hoài thai mười năm của Quân gia kia xuất thế, rốt cuộc đứa trẻ này mang thể chất gì, sao có thể dẫn động dị tượng vạn thánh triều bái vậy chứ?"

Trong ba ngàn Đạo Châu của Hoang Thiên Tiên Vực, có rất nhiều thế lực cổ xưa, đại nhân vật của bất hủ hoàng triều đều đang lên tiếng cảm thán!

Dị tượng thế này, xưa hay hiếm thấy.

Cho dù là lúc Cổ Chi Đại Đế sinh ra cũng chỉ thế này mà thôi.

Rất nhiều người đều đang tò mò, Kỳ Lân tử kia của Quân gia, rốt cuộc mang thể chất yêu nghiệt đến mức nào?

Mà giờ khắc này, bên trong Thiên Đế Cung, cả đám trưởng lão đã trải qua vô số tuế nguyệt cũng đều đang ngây ngốc tại chỗ.

Trong đó có một lão giả mặc kim bào, râu tóc bạc phơ, mắt ngân ngấn nước, bật thốt lên:

"Ha ha, đây là tôn nhi của ta, tôn nhi của ta có tư thế Đại Đế đây!"

Lão giả này tên là Quân Chiến Thiên, chính là một tộc lão quyền cao chức trọng của Quân gia, giờ phút này ông ta lại khua tay múa chân như một lão ngoan đồng, ôm Quân Tiêu Dao, không kìm được vui mừng.

Quân Tiêu Dao nghe thấy câu quen thuộc này, mồ hôi rơi từng giọt.

Hắn cảm thấy mình giống như một lão tướng quân bước lên sân khấu, phía sau cắm đầy lá cờ.

Quả nhiên không hổ là gia gia.

"Quá tốt rồi, mới sinh ra đã đánh vỡ xiềng xích của Hoang Cổ Thánh Thể, quả thực là chưa từng nghe thấy có chuyện như thế này, dù có tra tư liệu lịch sử trăm vạn năm cũng chưa chắc đã tìm ra được trường hợp nào như thế!" Một tộc lão khác tán thưởng.

"Có đứa trẻ này, Quân gia ta có thể tranh được một Đế vị rồi!"

"Ha ha, Long Tổ của Thái Tổ Hoàng Tộc có một Long Ngạo Thiên mang đế long huyết thôi đã dám khiêu khích Quân gia chúng ta, nói thế hệ tuổi trẻ của chúng ta không người, quả thực là buồn cười đến cực điểm!" Một tộc lão khác trào phúng lên tiếng.

Mặc dù Quân gia bọn họ quân lâm Hoang Thiên Tiên Vực, vô cùng huy hoàng nhưng không phải không có kẻ địch.

Tổ Long Sào, Thái Cổ Hoàng Tộc của Vạn Hoàng Linh Sơn chính là một trong những thế lực đối đầu với Quân gia.

Còn có hai nơi là Sinh Mệnh Cấm Khu cùng Vạn Cổ Táng Thổ cũng là một trong những tai họa ngầm.

Có điều, chúng tộc lão tin tưởng, những tai họa ngầm này sẽ dần được Quân Tiêu Dao đến xử lý hết mà thôi.

Bởi vì Quân gia bọn họ đã có một Hoang Cổ Thánh Thể đại thành, vừa sinh ra đã có thể phá vỡ gông xiềng.

Ầm ầm...

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao, máu vàng óng đang không ngừng lưu động.

Sau khi phá vỡ gông xiềng trói buộc Thánh thể, khí tức của hắn cũng liên tục tăng lên.

Luyện gân!

Rèn cốt!

Thay máu!

Thông khiếu!

Tụ linh!

Trước ánh mắt sững sờ của đám người Quân Chiến Thiên, tu vi của Quân Tiêu Dao trực tiếp đột phá năm đại cảnh giới của nhục thân.

Phải biết, cho dù là một vài thiên chi kiêu tử thì cũng phải cần năm năm mới có thể đại thành nhục thân, mà đây là còn dưới điều kiện tiên quyết là có rất nhiều thánh dược tẩm bổ.

Nhưng Quân Tiêu Dao chỉ mới sinh ra một khắc đồng hồ mà thôi thì đã liên tục phá được năm ải, nếu truyền ra ngoài quả thực sẽ khiến cho cả đám thiên chi kiêu tử phải hoài nghi cuộc đời.

"Hoang Cổ Thánh Thể phá vỡ gông xiềng, quả nhiên thực mẹ nó yêu nghiệt!" Dù là đám tộc lão lõi đời như bọn họ cũng không nhịn được mà phải phát ra mấy lời thô bỉ.

Nhưng chuyện khiến người ta sợ hãi than còn ở đằng sau.

Xung quanh người Quân Tiêu Dao, có vạn hư ảnh thánh nhân chìm nổi, không ngừng triều bái hắn!

"Chẳng lẽ đây là dị tượng của Thánh tể, vạn thánh triều bái?"

Quân Chiến Thiên cùng một đám tộc lão đều cảm thấy choáng váng.

Nói chung, các loại Thánh thể, Thần thể đều sẽ có dị tượng riêng của mình.

"Nghe nói, Hoang Cổ Thánh Thể đại thành tổng cộng được sáu loại dị tượng, sau khi toàn bộ thức tỉnh thì sau loại dị tượng này sẽ hình thành Lục Đạo Luân Hồi, có thể quét ngang tất thảy kẻ địch trên thế gian!" Ánh mắt của một tộc lão cũng ẩn ẩn mang theo lửa nóng.

Quân Chiến Thiên cười đến mức không ngậm được mồm, ông ta dường như đang thấy cảnh tượng ngày sau tôn nhi của mình đăng lâm Đế vị, vạn tộc đến triều bái.

Đừng nói đám tộc lão như bọn họ, đến ngay cả chính Quân Tiêu Dao cũng cảm thán không thôi.

Mình có thiên phú vô địch, bối cảnh vô địch, còn có thêm cả một Hệ Thống Đánh Dấu, thế này thì khiến đám thiên kiêu khác phải sống thế nào?

Ngay lúc Quân Tiêu Dao cảm thấy, ngày sau có phải mình nên khiêm tốn hơn chút không.

Trong đầu hắn lại đột nhiên truyền đến giọng nói.

"Tinh! Chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã đổi mới!"

Hết chương 1.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 2. Kinh động Thập Bát Tổ, thân phận Thần tử

"Được lắm, đến cả hệ thống cũng không muốn để cho ta khiêm tốn mà..." Quân Tiêu Dao âm thầm chửi bậy trong lòng.

"Tinh, địa điểm đánh dấu đổi mới, xin vui lòng đánh dấu tại Thái Nhạc bia cổ!"

"Thái Nhạc bia cổ là ở đâu?" Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Có điều việc này cũng không vội, dù sao bây giờ hắn cũng chỉ mới là một đứa trẻ, mà đã đánh dấu một bộ Hoang Cổ Thánh Thể đại thành rồi, có thể nói là bắt đầu khá hoàn mỹ.

Địa điểm đánh dấu tiếp theo kia, cứ từ từ tìm cũng không muộn.

"Lần đánh dấu này nhận được Hoang Cổ Thánh Thể đại thành, không biết lần đánh dấu tiếp theo kia sẽ nhận được cái gì?" Trong lòng Quân Tiêu Dao quả thực có chút chờ mong.

Mà lúc này, Quân Chiến Thiên lại vỗ ót một cái, nói: "Đúng rồi, còn chưa đặt tên cho tôn nhi bảo bối, hay cứ gọi nó là Quân Trường Sinh nhé, ngụ ý sau này nó sẽ chứng đạo trường sinh."

Quân Tiêu Dao đang được người ta ôm quả thực hết biết nói gì.

Mặc dù cái tên Quân Trường Sinh này nghe cũng được nhưng hắn vẫn mong có thể sử dụng tên của mình.

"Ai, cái này không ổn, người tên Trường Sinh nhiều quá, tục khí!" Một vài tộc lão lắc đầu nói.

Bây giờ người, chó gì cũng dám lấy tên Trường Sinh, cái tên rách nát thế này sao xứng với Kỳ Lân tử của Quân gia bọn họ chứ?

Lúc này, một thanh âm có chút hư nhược vang lên: "Hay gọi nó là Tiêu Dao đi, phu quân từng nói, thành tiên dễ dàng tiêu dao khó, ta chỉ hy vọng hài nhi này của mình có thể tiêu dao cả đời."

Nữ tử có khuôn mặt mỹ lệ đang nằm trên giường mở miệng nói.

Nàng chính là mẹ đẻ của Quân Tiêu Dao, Khương Nhu.

Đối mặt với đề nghị của Khương Nhu, đám người Quân Chiến Thiên cũng không thể xem nhẹ.

Bởi vì thân phận Khương Nhu cũng không phải đơn giản, nàng chính là Thần nữ của Khương gia - một trong những thế gia Hoang Cổ.

"Được, vậy thì cứ gọi nó là Tiêu Dao đi." Quân Chiến Thiên gật đầu, có điều ông ta dường như lại nghĩ tới điều gì, chợt khẽ thở dài.

Quân Tiêu Dao nhìn thấy tình huống này, hơi nheo mắt.

Bây giờ hắn mới phát hiện, phụ thân của mình hình như không ở đây.

Không phải ông ta lại đi theo con đường tế thiên, pháp lực vô biên đấy chứ?

"Chiến Thiên, đừng lo lắng, dù sao Quân Vô Hối cũng là phụ thân của hắn, sao có thể dễ dàng vẫn lạc như vậy được, hơn nữa, ngày sau đứa nhỏ này trưởng thành chưa hẳn không thể hỗ trợ tìm kiếm phụ thân của nó." Một lão giả bên cạnh đứng ra an ủi.

"Cũng đúng, ha ha, ta còn có tôn nhi bảo bối mà!" Quân Chiến Thiên lại khôi phục dáng vẻ tươi cười.

Quân Tiêu Dao hơi chớp mắt, âm thầm nhớ kỹ tên phụ thân mình.

Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối.

Từ cái tên này mà xét, phụ thân của mình, có vẻ như có bối phận rất cao.

"Một khi tin tức Tiêu Dao có Hoang Cổ Thánh Thể đại thành truyền đi, sợ rằng sẽ khiến cả Tiên Vực chấn động, phải biết, có vô số thế lực đang muốn gây bất lợi cho Quân gia chúng ta." Một tộc lão thâm ý nói.

"Ý của ngươi là, vận dụng thủ đoạn che giấu sự dao động của Thánh thể trên người Tiêu Dao?" Quân Chiến Thiên nói.

Những tộc lão còn lại cũng thầm gật đầu.

Cây có mọc thành rừng, gió thổi vẫn bật rễ.

Có thể nói, bây giờ Quân Tiêu Dao chính là bảo bối của Quân gia, không thể để xuất hiện bất cứ sai lầm nào.

"Hậu nhân Quân gia, lúc nào học cách giấu đầu lòi đuôi thế, cả một bộ Thánh thể cũng không bảo vệ được sao?"

Lúc này, một giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, nổ vang trên không trung.

Toàn bộ Quân gia đều bị kinh động, vô số ánh mắt nhìn về phía trên Thiên Đế Cung.

"Dao động này..."

"Khí tức thật mạnh, là lão tổ tông vốn ngủ say bên trong Tổ từ, bò ra khỏi quan tài!"

"Hả... Ngay cả lão tổ tông cũng bị kinh động sao?" Bốn phương tám hướng truyền đến vô số tiếng hít lạnh của người Quân gia.

Đây chính là nhân vật cấp lão tổ của Quân gia, rất nhiều người Quân gia cả đời chưa chắc đã được nhìn thấy mặt lão tổ một lần.

Vậy mà Quân Tiêu Dao vừa sinh ra đã kinh động đến lão tổ, quả thực khiến rất nhiều người chấn động cùng hâm mộ.

Trong Thiên Đế Cung, Quân Chiến Thiên và các tộc lão nghe được âm thanh này liền chấn động, vội vàng bước ra bên ngoài.

Trong hư không ở bên ngoài Thiên Đế Cung, đã nứt ra một khe hở không rất rất lớn.

Một thân ảnh áo ám hơi khô gầy xuất hiện.

Đó là một lão giả mặc áo xám, trên dầu, trên thân còn dính bụi

đất, giống như vừa leo ra khỏi mặt dất vậy.

Nhưng trong thân thể khẳng khiu của ông ta lại mang theo sức mạnh chấn động.

Giống như toàn bộ chư thiên vạn giới đều bị ông ta dẫm dưới chân.

"Là Thập Bát Tổ, tham kiến Thập Bát Tổ!"

Đám người Quân Chiến Thiên vội vã khom người.

Lão giả áo xám này chính là nhân vật cấp lão tổ của Quân gia, đã chôn ở tổ từ Quân gia vô số năm.

Chỉ có khi nào Quân gia phát sinh biến cố to lớn hoặc là lúc phải đối diện với sinh tử tồn vong thì mới có thể tỉnh lại.

Đám người Quân Chiến Thiên không ngờ, Quân Tiêu Dao vừa được sinh ra đã khiến lão tổ chú ý.

Thân hình Thập Bát Tổ lóe lên, chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước người Quân Chiến Thiên, ôm lấy Quân Tiêu Dao.

Ánh mắt của ông ta thâm thúy như nhật nguyệt, nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hơi chớp mắt, không khóc không nháo, ngược lại còn mang theo một tia hiếu kỳ.

"Đây là lão tổ của Quân gia sao, khí tức mạnh thật, còn mạnh hơn cả khí tức của gia gia nữa." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Thập Bát Tổ nhịn không được cười ha hả nói: "Tốt... Tốt lắm, Quân gia ta lại có một Chân Long, đám ngu xuẩn các ngươi còn định che giấu ánh sáng của đứa nhro này."

"Thập Bát Tổ, chúng con chỉ sợ ngày sau có người gây bất lợi cho tôn nhi thôi." Quân Chiến Thiên nhắm mắt nói.

Đám tộc lão như bọn họ, địa vị tuy cao nhưng ở trước mặt Thập Bát Tổ thì cũng chỉ có thể xem như hậu sinh vãn bối.

"Hừ, ta xem ai dám, mấy lão bất tử kia nếu dám không nể mặt ta, ra tay với Tiêu Dao, lão phu không ngại phát động bất hủ chiến, giết đến long trời lở đất, máu chảy triệu vạn dặm."

Thái độ của Thập Bát Tổ vô cùng bá đạo.

Đám người Quân Chiến Thiên âm thầm nuốt nước bọt.

Bất hủ chiến chính là đại chiến đẳng cấp bất hủ đạo thống, bao gồm các phe liên quan như những thế gia Hoang Cổ, Vô Thượng hoàng triều, Thái Cổ Hoàng tộc.

Một trận chiến như vậy có thể khiến Tiên Vực long trời lở đất, trăm vạn chúng sinh đẫm máu.

Đã lâu lắm rồi Hoang Thiên Tiên Vực không có xảy ra bất hủ chiến.

" Lão phu tuyên bố, về sau đứa nhỏ này chính là Thần tử của Quân gia ta, tất cả tài nguyên tu luyện đều phải cung cấp đặc biệt cho nó, dù cho có nện thành đống cũng phải dưỡng ra một thân Đại Thành Thánh Thể!" Thập Bát Tổ ra lệnh.

Đám tộc lão Quân Chiến Thiên đều gật đầu tán đồng.

Kẻ trời sinh đã có thể đánh vỡ gông xiềng Hoang Cổ Thánh Thể, kẻ dần mới không bồi dưỡng.

"Hơn nữa, ta ban cho đứa nhỏ này, tư cách số 0 trong danh sách..." Thập Bát Tổ tiếp tục nói.

"Cái gì? Đám tộc lão chấn kinh.

Nếu như chỉ ban cho thân phận Thần tử thì cũng không có gì để nói, dù sao thân phận này cũng chỉ mang tính biểu tượng.

Nhưng danh sách thì lại khác.

Danh sách Quân gia là người có tư cách tranh đoạt vị trí gia chủ.

Thế hệ tuổi trẻ của Quân gia có chừng mấy vạn người,

Nhưng kẻ nhận được thân phận Danh sách thì chỉ có mười người mà thôi.

Nói cách khác, chỉ có mười người này mới có tư cách đi tranh đoạt vị trí gia chủ.

Mười người này, mỗi một ai bước ra cũng đều có thể làm kinh diễm cả mộtt hời đại, là mười đại thiên kiêu ưu tú nhất Quân gia.

Mà phía trên Mười đại danh sách thì có một danh sách số 0.

Số không, đại biểu không có gì cả cũng đại biểu cho khả năng vô hạn!

Địa vị của nó còn đứng trên cả Danh sách thứ nhất!

Số 0 đời trước chính là phụ thân của Quân Tiêu Dao, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối!

"Thập Bát Tổ, thế này thì có hơi không ổn, sẽ khiến cho các danh sách khác sinh lòng bất mãn..." Một gia lão thử dò xét nói.

Một một vị Danh sách đều phải trải qua vô số khảo nghiệm mới có được thân phận này.

Quân Tiêu Dao chỉ mới sinh ra liền được ban cho Danh sách Số 0, vậy thì các Danh sách khác sẽ nghĩ như thế nào?

"Bọn chúng bất mãn thì bảo bọn chúng sau này đi tranh, tranh được từ đứa nhỏ này rồi nói." Thập Bát Tổ hất tay áo lên.

Nghe ngữ khí, hiển nhiên ông rất tin tưởng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nghe vậy, yên lặng thở dài.

Gia gia ký thác kỳ vọng vào hắn, lão tổ lại nhìn hắn với con mắt khác, còn có người phụ thân bí ẩnh cũng những tai họa ngầm Quân gia kia.

Quả thực là khiến hắn không thể nào làm cá ướp muối được mà.

"Thiên phú vô địch, bối cảnh vô địch, có hệ thống phụ trợ, có loại

bắt đầu hoàn mỹ thế này, nếu còn không thể trấn áp một thời đại vậy thì chỉ có thể nói ta quá tệ hại rồi..." Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Hết chương 2.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 3. Thần tàng của thận, đánh dấu bia cổ

Trong nháy mắt, thời gian ba năm đã trôi qua.

Tin tức liên quan tới Quân Tiêu Dao vẫn lưu truyền trong khắp Quân gia như cũ.

Tất cả mọi người đều biết, Quân Tiêu Dao vừa ra đời liền kinh động đến Thập Bát Tổ, được ban cho thân phận Thần tử.

Về phần thân phận Số 0 Danh Sách, dưới sự khắc chế của Quân Chiến Thiên nên không bị lưu truyền ra.

Bởi vì Quân Chiến Thiên định khi tổ chức tiệc sinh nhật mười tuổi cho Quân Tiêu Dao, mời các thế lực lớn ở Hoang Thiên Tiên Vực đến dự, sau đó mới công bố thân phận Số 0 Danh Sách của Quân Tiêu Dao.

Xem như giúp Quân Tiêu Dao bật bệ phóng thanh danh.

Mà như vậy cũng sẽ giúp cho Quân Tiêu Dao có thêm mười năm trưởng thành trong yên bình.

Có điều đến lúc đó, nếu vẫn khiến cho những người có trong Danh Sách của Quân gia bất mãn cũng chỉ có thể để chính Quân Tiêu Dao tự giải quyết.

Quân Tiêu Dao cũng chẳng bận tâm đến mấy việc này lắm

Hắn vẫn có lòng tin vào thiên phú của mình.

Thời gian mười năm là đã đủ rồi.

"Tiêu Dao, sau năm đại cảnh giới của nhục thân, chính là năm đại cảnh giới của thần tàng, theo thứ tự là: Tâm Thần Tàng, Tỳ Thần Tàng, Can Thần Tàng, Phế Thần Tàng, Thận Thần Tàng, đối ứng với Kim, Mộc, Thủy Hỏa, Thổ."

"Chờ đến khi năm đại cảnh giới Thần Tàng đại thành thì có thể tụ linh hải, ngưng thần cung, hóa chân linh."

Trong một cung điện ở Thiên Đế Cung, Quân Chiến Thiên đang giảng giải việc tu hành cho Quân Tiêu Dao.

Trong ba năm này, Quân Tiêu Dao vẫn luôn đang củng cố cảnh giới nhục thân.

Mỗi ngày không biết bao nhiêu là thánh dược, thần đan, quả thực chẳng khác nào cải trắng được bày trước mặt hắn.

Hoang Cổ Thánh Thể tu luyện, hao phí nhất chính là tài nguyên.

Nhưng Quân gia lại là thế gia Hoang Cổ vậy nên đủ để cung cấp cho Quân Tiêu Dao.

Sau ba năm tích lũy, Quân Tiêu Dao có cảm giác, bây giờ mình có thể phá cảnh bước vào cảnh giới tiếp theo bất cứ lúc nào.

"gia gia, bình thường, muốn đột phá năm cảnh của Thần Tàng cần bao nhiêu thời gian?" Quân Tiêu Dao hỏi.

Quân Chiến Thiên trầm ngâm nói: "Thiên kiêu bình thường thì cần chừng năm năm, tuyệt thế thiên kiêu thì cũng cần hai ba năm, con chính là Hoang Cổ Thánh Thể, nhục thân vô song, có lẽ chừng một hai năm là đu rồi."

"Một, hai năm sao?" Quân Tiêu Dao âm thầm suy nghĩ.

Sau khi đã vạch rõ con đường tu luyện, Quân Tiêu Dao liền bắt đầu ngưng thần, tĩnh tâm,

Thứ hắn tu luyện chính là công pháp chí tôn của Quân gia - Thái Huyền Kinh.

Môn Thái Huyền Kinh này, đủ để tu luyện đến cảnh giới chí tôn, cũng chính là một trong những công pháp cao nhất của Quân gia.

Có điều, chỉ cần Quân Tiêu Dao muốn, tài nguyên hay công pháp gì hắn cũng đều dễ dàng có được.

Ầm ầm...

Trong cơ thể hắn như có thần lôi đang bùng nổ, khí huyết vàng kim dâng lên khắp toàn thân.

Những tích lũy trong suốt ba năm qua, bộc phát ngay lúc này.

Giờ phút này, nếu sử dụng nội thì liền có thể nhìn thấy, trong cơ thể Quân Tiêu Dao, trái tim chiếu sáng rạng rỡ, giống như muốn mở ra một cánh cửa.

"Cái này... Không thể nào..." Quân Chiến Thiên đứng bên cạnh cũng sững sờ.

Ông ta chỉ vừa mới giảng giải xong, cháu trai nhà mình chẳng lẽ sắp đột phá rồi?

Tiểu thuyết cũng không dám viết như thế đâu!

Nhưng mà, ngay tại lúc Quân Chiến Thiên chấn kinh.

Bên trong trái tim của Quân Tiêu Dao, giống như có một cánh cửa bị đánh cho nổ tung.

Ầm!

Quân Tiêu Dao chỉ cảm thấy, nhục thân mạnh mẽ hơn mấy lần, khí huyết vàng kim vô tận cuồn cuộn mãnh liệt, sức mạnh của hắn tăng lên gấp mười chỉ trong nháy mắt.

"Đây là đã mở ra Tâm Thần Tàng sao, hình như cũng dễ quá rồi." Quân Tiêu Dao nghi ngờ nói.

Hắn có cảm giác, không khó như Quân Chiến Thiên đã nói àm?

Đã thuận lợi đột phá, Quân Tiêu Dao cũng không chần chờ, tiếp tục bắt đầu trùng kích vào một cánh cửa thần tàng ới.

Sau nửa canh giờ.

Ầm!

Can Thần Tàng lại bị oanh phá, khí huyết chấn động.

Sau đó một lúc, Tỳ Thần Tàng lại được mở ra.

Sau đó là Phế Thần Tnafg.

Cuối cùng, ngay lúc thời gian một ngày sắp sửa qua đi, toàn thân Quân Tiêu Dao chấn động, Thận Thần Tàng cũng được phá mở!

Ngay lúc năm đại thần tàng trong cơ thể được mở ra, Quân Tiêu Dao có cảm giác mình như biến thành chiến thần một phương, có thể trấn áp mười phương vũ trụ.

Mà lão gia tử Quân Chiến Thiên thì đã ngơ ngác tại chỗ, thất thần lẩm bẩm nói: "Mẹ nó, lúc trước lão tử đột phá ngũ cảnh thần tàng cũng pahri dùng thời gian hai năm, vậy mà cháu trai chỉ mới một ngày đã đột phá..."

Người so với người quả thực tức chết người mà.

Quân Chiến Thiên cảm giác bản thân mình trước mặt tôn nhi, như trở thành một tên phế vật.

Không đúng, chính là một tên phế vật.

Ngoại trừ lớn tuổi hơn chút, tu vi cao hơn chút ra thì ông ta chẳng có chỗ nào sánh bằng Quân Tiêu Dao cả.

"Gia gia, ta cảm thấy hơi kỳ lạ." Quân Tiêu Dao bỗng nhiên cau mày nói.

"Sao vậy, không phải là xảy ra vấn đề gì rồi chứ?" Quân Chiến Thiên lấy lại tinh thần, khẩn trương nói.

Quân Tiêu Dao là bảo bối của Quân gia đấy, nếu là xảy ra vấn đề gì, Thập Bát Tổ không lột da ông ta mới là lạ.

"Tại sao ta có cảm giác, sức mạnh của Thận Thần Tàng còn mạnh hơn bốn thần tàng khác vậy?" Quân Tiêu Dao nghi ngờ nói.

Điều này cũng không phải nói bốn thần tàng khác không mạnh, mà là Thận Thần Tàng mạnh có hơi quá mức.

Quân Chiến Thiên vội vàng tiến lên điều tra, cuối cùng thở dài một

hơi, trong ánh mắt phức tạp còn mang theo ý hâm mộ.

"Gia gia, ta không có vấn đề gì chứ?" Quân Tiêu Dao hỏi.

"Đương nhiên không có việc gì, Tiêu Dao à, về sau con phải cố gắng khai chi tán diệp cho nhất mạch này của gia gia, chờ đến đại yến mười tuổi của con, ta sẽ bảo Khương Nhu tứ hôn hòn ngọc quý trên tay Khương gia bọn họ cho con." Quân Chiến Thiên nói.

"Chuyện này..." Quân Tiêu Dao sững sờ, lập tức hiểu ra.

Hóa ra Hoang Cổ Thánh Thể còn hỗ trợ cho cả phương diện kia nữa.

Có điều Quân Tiêu Dao cũng không phải hạng người tinh trùng lên não, cho dù có tốt cũng không thể dùng bậy được.

Về phần ép duyên, Quân Tiêu Dao cũng sẽ không tùy tiện thích hòn ngọc quý trên tay Khương gia gì kia.

"Đúng rồi, gia gia, ngài có biết bia cổ Thái Nhạc là gì không?" Quân Tiêu Dao nói sang chuyện khác.

Ba năm này, Quân Tiêu Dao đều chỉ cố gắng củng cố thân thể, không thực hiện nhiệm vụ của hệ thống.

Hiện tại tu vi của hắn lại đột phá, cũng là thời điểm nên đi đánh dấu để nhận thưởng rồi.

"Bia cổ Thái Nhạc vốn là một khối bia đá đứng sừng sững ở Hoang Thiên Tiên Vực, dùng để kiểm trắc thực lực nhục thân, có điều, sau này đã bị Quân gia chúng ta đào về, để ở trong trong Đấu Võ Trường, giúp các đệ tử hậu bối kiểm trắc nhục thân." Quân Chiến Thiên nói.

"Hóa ra là vậy..." Quân Tiêu Dao quả thực muốn đổ mồ hôi.

Quân gia này cũng bá đạo quá đi, còn trực tiếp đào cả bia cổ Thái Nhạc về.

Có điều như vậy cũng tốt, giúp Quân Tiêu Dao hắn khỏi phải cất công đi tìm.

"Gia gia, ta muốn đến bia cổ Thái Nhạc thử một lần." Quân Tiêu Dao nói.

"Chuyện này..." Quân Chiến Thiên chần chờ.

Những hậu bối tuổi trẻ đi Đấu Võ Trường của Quân gia bình thường đều tầm mười tuổi trở lên.

Quân Tiêu Dao bây giờ mới chỉ có ba tuổi, cho dù có Hoang Cổ Thánh Thể hiếm thấy nhưng nếu thật muốn kiểm trắc, nói không chừng không thể sánh bằng các thiên kiêu lớn tuổi hơn kia.

"Gia gia, yên tâm đi, ta chỉ đi thử một lần, có thất bại cũng không sao." Quân Tiêu Dao nói.

Hắn chỉ muốn đi đánh dấu để lĩnh thưởng mà thôi.

"Vậy được rồi." Quân Chiến Thiên khẽ gật đầu.

Trẻ nhỏ nha, gặp chút trở ngại cũng tốt.

Tránh cho việc thiên phú quá cao lại trở nên kiêu ngạo, cuồng vọng.

"Đến lúc đó mình đi theo phía sau cháu trai, có thất bại cũng phải an ủi nó cho tốt mới được..." Quân Chiến Thiên thầm nghĩ trong lòng.

"Ba năm, cuối cùng cũng có thể đi ra khỏi Thiên Đế Cung rồi!"

Quân Tiêu Dao bước ra ngoài.

Tuy hắn chỉ mới ba tuổi nhưng bởi vì có Hoang Cổ Thánh Thể nên nhìn qua giống như đứa trẻ đã được năm sáu tuổi.

Sợi tóc đen nhánh, lấp lánh, da thịt trong suốt như ngọc thạch.

Ngũ quan như được điêu khắc ra, tuấn tú tự nhiên.

Tuổi còn nhỏ đã tuấn tú như tiên linh, quả thực như một vị trích tiên còn nhỏ tuổi.

Không khó để tưởng tượng, sau này lớn lên Quân Tiêu Dao sẽ

phong thần tuấn lãng, tú dật tuyệt trần đến mức nào.

"Đánh dấu Bia cổ Thái Nhạc có thể nhận được phần thưởng gì đây?" Trong lòng Quân Tiêu Dao cũng khá hiếu kỳ.

Hết chương 3.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 4. Quân Linh Lung, Thất Khiếu Linh Lung Tâm, ai là Quân Thiên Đế?

Đấu Võ Trường của Quân gia nằm trên một hòn đảo lơ lửng giữa hư không.

Rất nhiều hậu bối Quân gia đang tu luyện ở nơi này.

Ở đây không chỉ có lôi đài mà còn có những nơi chuyên được dùng để kiểm trắc tu vi, có thể giúp các hậu nhân Quân gia tiến hành sát hạch.

Bia cổ Thái Nhạc là do một đại năng giả của Quân gia cưỡng chế mang về, đặt vào trong Đấu Võ Trường, chuyên dùng để kiểm tra tu vi nhục thân cho đệ tử trong tộc.

Giờ phút này, bên cạnh bia cổ Thái Nhạc, một thiếu nữ mặc cung trang đang ngồi điều tức, chuẩn bị khiêu chiến bia cổ Thái Nhạc.

Thiếu nữ khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi, mái tóc vàng hơi lượn sóng xõa tung sau lưng, sợi tóc óng ánh, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Da nàng trắng nõn nà càng làm nổi bật đôi môi anh đào diễm lệ, khí chất cao quý, thanh tao lịch sự.

Mặc dù tuổi nàng không lớn nhưng bộ cung trang bó sát người lại làm nổi bật vóc dáng mềm mại, linh lung tinh tế, khiến người ta thầm mơ ước.

"Không biết lần này Quân Linh Lung lại sáng tạo ra kỳ tích gì nữa đây?"

"Nàng ta có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tốc độ lĩnh hội các loại công pháp đều cực nhanh, chắc hẳn cũng đã luyện thành hết các loại công pháp luyện thể rồi."

"Nghe nói có mấy vị Danh sách đều muốn mời Quân Linh Lung làm tùy tùng, nhưng lại bị nàng cự tuyệt."

Vây xung quanh có rất nhiều tử đệ Quân gia vừa đứng nhìn thiếu nữ Quân Linh Lung, vừa thầm tán chuyện.

Mặc dù Quân Linh Lung không nằm tỏg thập đại danh sách, nhưng danh tiếng của nàng ở Quân gia lại rất nổi bật.

Bởi vì nàng có Thất Khiếu Linh Lung Tâm.

Trái tim này được xưng là Thánh Nhân Chi Tâm, đại biểu rằng, ngày sau nếu Quân Linh Lung không vẫn lạc thì nàng chắc chắn sẽ thành Thánh.

Tuy nói đối với thế gia Hoang Cổ như Quân gia mà nói, một Thánh nhân cũng chẳng phải chuyện hiếm có gì nhưng phóng mắt khắp Hoang Thiên Tiên Vực thì Thánh nhân chắc chắn là một trong những đại nhân vật đứng ở tầng cao nhất.

Bởi vì Quân Linh Lung có khả năng thành Thánh nên một vài Danh Sách mới nguyện ý mời chào, có điều đều đã bị Quân Linh Lung cự tuyệt.

"Trấn Thiên Kim Chưởng."

Quân Linh Lung nâng cánh tay tuyết trăng như ngọc lên, đánh một chưởng cực mạnh về phía bia cổ Thái Nhạc.

Thân thể trông có vẻ yểu điệu mềm mại kia giờ phút này lại như bạo phát ra sức mạng vô hạn.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, bia cổ Thái Nhạc tỏa ra ánh sáng.

Mười lăm vạn cân!

"Quân Linh Lung thật mạnh, so với lần trước lại tăng thêm ba vạn cân."

"Đúng vậy, một thiên kiêu bình thường, tu luyện nhục thân tới cực hạn cũng chỉ có cự lực mười vạn cân mà thôi, Quân Linh Lung đã xông phá cửa ải kia."

Bốn phía không ngừng truyền đến thanh âm tán thưởng, còn có không ít ánh mắt nóng bỏng ném về phía này.

Ngọc nhan tuyết trắng của Quân Linh Lung từ đầu đến cuối vẫn luôn bình thản, không có chút gợn sóng nào.

Lúc này, một giọng nữ chói tai đột nhiên vang lên.

"Quân Linh Lung, sao lâu vậy rồi ngươi mơi chỉ tăng thêm có ba vạn cân?"

Một nữ tử mặc váy lam lắc eo nhỏ chậm rãi đi tới.

Khuôn mặt vũ mị xinh đẹp nhưng lời nói lại có phần chói tai.

"Là Lan Thanh Nhã, tùy tùng của Quân Trượng Kiếm - Danh Sách số 10."

"Địa vị của nàng ta cao hơn tùy tùng, nghe nói Quân Trượng Kiếm khá sủng ái nàng ta."

Lan Thanh Nhã cũng không phải là người Quân gia, mà là tùy tùng do Quân Trượng Kiếm - Danh Sách số 10 - mời chào từ bên ngoài.

Quân Linh Lung không để ý đến, Lan Thanh Nhã lại tiếp tục mỉa mai: "Trượng Kiếm công tử đã lưu lại ấn ký sức mạnh năm trăm vạn cân trên bia cổ Thái Nhạc, gấp nhà ngươi mấy chục lần, nhưng ngươi lại cự tuyệt lời mời chào của ngài ấy, bây giờ biết mình ngu ngốc đến cỡ nào chưa?"

Lan Thanh Nhã rất chướng mắt dáng vẻ giả vờ thanh cao này của Quân Linh Lung.

Rõ ràng Quân Trượng Kiếm đã chủ động mở miệng mời chào nàng, Quân Linh Lung lại vẫn cứ cự tuyệt.

Theo Lan Thanh Nhã, Quân Linh Lung chính là một ả trà xanh thích làm ra vẻ.

"Mặc dù Quân Trượng Kiếm không tệ nhưng vẫn không phải là tốt nhất, người Quân Linh Lung ta muốn theo, đương nhiên chính là tồn tại có thể trấn áp thời đại." Quân Linh Lung thản nhiên nói.

Không có ai biết, Thất Khiếu Linh Lung Tâm còn có một năng lực bí ẩn, đó chính là có thể mơ hồ thấy trước một góc của tương lai.

Đương nhiên, năng lực này rất nghịch thiên cũng không thể chủ động thi triển.

Quân Linh Lung sống đến bây giờ chỉ mới phát động được một lần.

Trong một góc của tương lai kia, Quân Linh Lung mơ hồ thấy được một thân ảnh siêu nhiên, một bộ áo trắng, đưa lưng về chúng sinh.

Triệu vạn sinh linh, vạn tộc Thái Cổ đều khấu lạy sau lưng hắn, hô to danh hào Quân Thiên Đế.

Khi đó Quân Linh Lung đã biết chắc, thế hệ này của Quân gia chắc chắn sẽ sản sinh ra Chân Long, trấn áp thời không vạn cổ.

Có điều...

Quân Thiên Đế được chúng sinh quỳ bái trong một góc tương lai kia, rốt cuộc là là vị thiên kiêu Danh Sách nào của Quân gia?

Bởi vì nghi hoặc này nên từ trước đến giờ Quân Linh Lung vẫn không đi theo bất cứ kẻ nào.

Nàng vẫn luôn chờ đợi, người tên Quân Thiên Đế kia xuất hiện.

Quân Trượng Kiếm là Danh Sách số 10, mặc dù rất mạnh nhưng vẫn chưa thể cho Quân Linh Lung loại cảm giác này.

Nhưng mà, Lan Thanh Nhã nghe được lời này của Quân Linh Lung, lại cảm thấy vô cùng buồn cười.

"Ha ha, trấn áp một thời đại, Quân Linh Lung, ngươi lấy cớ này không khỏi có chút buồn cười."

Cho dù là Danh Sách số 1 - kẻ mạnh nhất của Quân gia cũng không dám nói ra lời như thế.

Bởi vì đây là thời đại tranh đấu, vạn tộc quật khởi, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, không một thiên kiêu nào dám lớn tiếng nói rằng mình có thể trấn áp thời đại này.

Mà đúng lúc này, ở nơi xa, một con Bạch Hạc đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Trên Bạch Hạc có một bóng dáng nhỏ nhắn ngồi xếp bằng như thần linh.

Chính là Quân Tiêu Dao.

Hắn chỉ mới đột phá ngũ cảnh thần tàng, còn chưa thu hoạch được năng lực ngự không, bởi vậy chỉ có thể cưỡi Bạch Hạc mà tới.

"Bóng dáng kia là ai thế?"

"Nhìn thì có vẻ còn rất nhỏ tuổi, nhỏ như vậy mà đã đến Đấu Võ Trường sao?"

Một đám tử đệ Quân gia liên tục bàn tán.

Từ khi Quân Tiêu Dao sinh ra đến giờ, vẫn luôn ở trong Thiên Đế Cung, chưa hề xuất hiện công khai trong Quân gia.

Bởi vậy, ngoại trừ Thập Bát Tổ và một đám tộc lão cùng mẹ đẻ Khương Nhu ra, chưa có ai từng nhìn thấy hắn.

"Ừm? Hắn..."

Ánh mắt Quân Linh Lung vừa rơi vào thân ảnh nho nhỏ kia, Thất Khiếu Linh Lung Tâm trong cơ thể bỗng nhiên nhảy lên một cái.\

Trong lòng sinh ra rung động.

" Không thể nào..." Đôi mắt đẹp của nàng dần trừng lớn, một thứ gọi là trực giác đột nhiên xông lên đầu.

Bạch Hạc rơi xuống, mũi chân Quân Tiêu Dao điểm một cái, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

"Tiểu nam hài thực tuấn tú nha, rất muốn nhéo mặt hắn..." Một thiếu nữ của Quân gia vui vẻ nói.

"Đáng yêu quá, thực muốn cưỡi..." Một nữ tử khác có dáng người đầy đặn bá đạo nhìn chằm chằm Quân Tiêu Dao, dáng vẻ si mê.

Bị đám nữ tử như lang như hổ này nhìn chằm chằm, Quân Tiêu Dao cảm thấy lạnh cả gáy.

Thận của hắn quả thực rất mạnh nhưng vẫn chỉ mới là một đứa bé ba tuổi thôi.

Hắn cũng không muốn trở thành phi công siêu cấp đâu.

"Khí huyết của đứa nhỏ này quá mạnh, sao khiến ta có cảm giác nó còn lợi hại hơn cả chúng ta thế?"

Một thiếu niên Quân gia nhịn không được hỏi: "Nhóc con, ngươi là người thuộc mạch nào của Quân gia, vì sao ta chưa bao giờ thấy ngươi?"

Quân Tiêu Dao tùy ý đáp: "Đương nhiên các ngươi chưa từng nhìn thấy ta, đây là lần đầu tiên ta ra khỏi Thiên Đế Cung."

"Lần đầu tiên ra khỏi Thiên Đế Cung..."

Người trẻ tuổi kia vừa lẩm bẩm theo, thân thể bỗng nhiên run lên.

Thiên Đế Cung, đây là nơi ở của nhóm người có địa vị cao nhất Quân gia.

Ánh mắt người trẻ tuổi tràn đầy chấn động nhìn Quân Tiêu Dao, lắp bắp: "Ngươi... Không phải ba năm trước ngươi..."

"Đúng vậy, ta chính là Quân Tiêu Dao." Quân Tiêu Dao miễn cưỡng nói.

Xoạt!

Vừa dứt lời, toàn bộ Đấu Võ Trường đột nhiên yên tĩnh.

Có thể nói bây giờ Quân Tiêu Dao chính là người thần bí nhất tại Quân gia, cũng là người có thân phận cao nhất trong đám hậu bối.

Ba năm trước đây, hắn vừa sinh ra đã kinh động đến Thập Bát Tổ, còn được ngài đích thân ban cho thân phận Thần tử.

Có thể nói, thân phận địa vị bây giờ của Quân Tiêu Dao không hề

thua kém thập đại Danh Sách!

"Bái kiến Thần tử đại nhân!"

Bên trong Đấu Võ Trường, tất cả tử đệ Quân gia đều cùng khom người cúi đầu.

Mắt Quân Linh Lung hơi lóe lên, nhưng cũng chỉ bình tĩnh thi lễ với Quân Tiêu Dao.

Sắc mặt Lan Thanh Nhã cũng khẽ biến, nàng ta là gia thần khác họ, càng không dám đắc tội với Quân Tiêu Dao, vội vàng khom người cúi đầu.

Nhìn đám người đang cung kính hành lễ với mình, Quân Tiêu Dao khẽ chậc lưỡi, thầm nghĩ.

"Không đúng, theo lối mòn thì dưới tình huống này, không phải nên có người bước ra chất vấn ta, sau đó bị ta cật lực vả mặt sao, biểu hiện ngoan ngoãn như thế, sao còn đường cho ta trang bức nữa?"

Quân Tiêu Dao có cảm giác như một quyền đánh vào bông, chẳng có tí khoái cảm gì.

Hắn còn muốn tìm người để trang bức cho tốt, không, phải nói là luận bàn một chút mới đúng.

Có điều Quân Tiêu Dao lại quá xem thường thân phận Thần tử này.

Ở đây chỉ sợ không ai dám có chút bất kính nào với hắn.

"Được rồi, nếu đã không có ai khiếu khích vậy ta cứ nhanh chóng đánh dấu cho xong đi."

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, trực tiếp đi tới trước bia cổ Thái Nhạc.

Lúc này, trong đầu hắn truyền đến thanh âm máy móc của hệ thống.

[Đinh, đã đến nơi đánh dấu bia cổ Thái Nhạc, có xác nhận đánh

dấu?]

"Đánh dấu!" Quân Tiêu Dao thầm lên tiếng.

Hết chương 4.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 5. Đánh dấu Thần Tượng Trấn Ngục Kình, cao thủ Linh Hải Cảnh ba tuổi!

Chương 5: Đánh dấu Thần Tượng Trấn Ngục Kình, cao thủ Linh Hải Cảnh ba tuổi!

[Đinh, chúc mừng túc chủ, thu hoạch được phần thưởng 6 sao, Thần Tượng Trấn Ngục Kình!]

Sau khi thanh âm của hệ thống vừa dứt, khẩu quyết của một môn công pháp huyền ảo liền tràn vào đầu Quân Tiêu Dao như dòng lũ.

Thần Tượng Trấn Ngục, lấy khí dẫn thần, lấy thần thành tượng, cử thủ đầu túc, Thần Tượng chi lực, nhân chi nhất thân, mười vạn vi hạt!

Mỗi một vi hạt có thể so với một thần tượng!

Thức tỉnh mười vạn vi hạt, thì sẽ có sức mạnh mười vạn thần tượng gia thân!

Một quyền có thể bổ núi, chém biển, chém nát sao trời, phá vỡ nhật nguyệt cũng chỉ tại một ý niệm!

"Thần Tượng Trấn Ngục Kình quả thực là pháp môn vo cùng mạnh. Dù có ở Quân gia thì pháp môn luyện thể này cũng không phải dễ thấy." Quân Tiêu Dao âm thầm cảm thán nói.

Hắn đã từng đọc qua rất nhiều pháp môn luyện thể đỉnh cấp của Quân gia, nhưng dạng pháp môn như Thần Tượng Trấn Ngục Kình này thì vô cùng hiếm thấy.

"Cứ tưởng rằng phần thưởng 6 sao sẽ kém hơn phần thưởng 8 sao nhiều nhưng bây giờ xem ra cũng không tệ lắm." Quân Tiêu Dao thầm cảm thán.

Mà lúc này, hắn cũng hiểu ra rằng, phần thưởng của hệ thống, từ

thấp đến cao chia thành 1 sao đến 10 sao.

Phần thường 1 sao là bình thường nhất còn 10 sao thì là cao cấp nhất.

Phần thưởng 6 sao cũng xem như không tệ rồi.

"Thần Tượng Trấn Ngục Kình này, phối hợp lên nhục thân Hoang Cổ Thánh Thể vô song quả thực là tuyệt phối."

Quân Tiêu Dao trực tiếp xếp bằng ngồi dưới đất, bắt đầu tìm hiểu từ căn bản.

Hắn vốn chỉ định đến đánh dấu bia cổ Thái Nhạc chứ không phải là kiểm trắc tu vi nhục thân.

"Mười vạn vi hạt trong cơ thể, trước tiên là hóa vi hạt thành cự tượng, sau khi toàn bộ thức tỉnh thì cự tượng sẽ hóa thành long tượng, long tượng hóa thành nguyên tượng, nguyên tượng hóa thành thần tượng."

Quân Tiêu Dao bắt đầu lĩnh hội.

Mà đám tử đệ Quân gia chung quanh bia cổ Thái Nhạc thì lại cảm thấy vô cùng ngơ ngác.

"Chuyện gì xảy ra, ta còn tưởng rằng Thần tử đại nhân đến bia cổ Thái Nhạc để kiểm trắc thực lực nhục thân chứ."

"Đúng vậy, sao lại ngồi xuống thế kia?"

Trong mắt đám tử đệ Quân gia này, hành động của Quân Tiêu Dao quả thực là vô cùng khác người.

Đương nhiên bọn họ không biết, Quân Tiêu Dao đang lúc lĩnh hội Thần Tượng Trấn Ngục Kình.

"Cảm giác rung động này, có lẽ là..." Quân Linh Lung nhìn chăm chú bóng lưng Quân Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng kia.

Rõ ràng chỉ là một cậu bé nhưng lại giống như tiểu thần linh, khiến cho người ta có cảm giác sâu không lường được.

"Còn không thể xác định, nhưng... Cũng không phải là không có khả năng..." Quân Linh Lung suy tư.

Lúc Quân Tiêu Dao được sinh ra, dẫn động vạn Thánh triều bái, rung động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Rất nhiều đệ tử Quân gia đều đang suy đoán rốt cuộc Quân Tiêu Dao mang thể chất gì.

Mặc dù đám người Quân Chiến Thiên không tận lực giấu giếm tin tức Quân Tiêu Dao mang theo Hoang Cổ Thánh Thể nhưng cũng không tùy tiện nói ra ngoài.

Cho nên, phần lớn người Quân gia còn không rõ Quân Tiêu Dao có thể chất gì.

"Đây chính là vị Thần tử được người ta bàn tán sôi nổi kia sao, cũng đâu phải là kẻ ba đầu sáu tay gì, mà tuổi còn nhỏ như thế, chẳng lẽ hắn muốn khiêu chiến với bia cổ Thái Nhạc hay sao?"

Lan Thanh Nhã cũng đang quan sát Quân Tiêu Dao.

Trong mắt nàng ta không có quá nhiều kính sợ, dù sao nàng ta cũng là tùy tung của Danh Sách số 10 của Quân gia.

Nhiều khi, dù là một vài thiên kiêu trong Quân gia cũng không dám trêu chọc Lan Thanh Nhã, sợ đắc tội với Quân Trượng Kiếm sau lưng nàng ta.

"Trượng Kiếm công tửa tạo ra kỷ lục năm trăm vạn cân, dù có phóng mắt khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực thì cũng thuộc hàng đỉnh lưu, vị Thần tử này, tới bây giờ, cảnh giới cùng tuổi tác như vậy, tối đa cũng chỉ mười vạn cân mà thôi?" Trong lòng Lan Thanh Nhã yên lặng nghĩ như vậy.

Có thể được Quân Trượng Kiếm sủng hạnh là may mắn nhất đời này của nàng ta.

Ở trong mắt nàng ta, bất kỳ người nào cũng không sánh nổi Quân Trượng Kiếm.

Bao gồm cả Quân Tiêu Dao.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao lại đang tập trung lĩnh hội.

Trong lúc mơ hồ, hắn cảm ứng được mười vạn vi hạt trong cơ thể, tựa như mười vạn phôi thai, mỗi phôi thai đều ẩn chứa một pho cự tượng chưa thức tỉnh.

Ầm!

Ầm!

Quân Tiêu Dao điều động sức mạnh khí huyết của Hoang Cổ Thánh Thể.

Có thể nói, Hoang Cổ Thánh Thể chính là thể chất phù hợp để tu luyện nhất, vậy nên khi tu luyện Thần Tượng Trấn Ngục Kình cũng nhanh chóng gặt hái được hiệu quả làm ít công to.

Ầm ầm!

Chẳng mấy chốc, Quân Tiêu Dao liềm cảm thấy trong cơ thể có một vi hạt bị phá vỡ, giống như có một pho cự tượng thức tỉnh, ngửa mặt lên trời thét dài, oanh kích tinh thần!

Một luồng thần lực, theo sự thức tỉnh của vi hạt, bắn ra từ trong thể nội của Quân Tiêu Dao.

"Sức mạnh một vạn cân!" Quân Tiêu Dao chấn động.

Một pho cự tượng đại biểu cho sức mạnh một vạn cân.

Nếu như Quân Tiêu Dao chuyển hóa hết mười vạn vi hạt trong cơ thể thành mười vạn cự tượng.

Như vậy thì hắn sẽ có sức mạnh một tỷ cân.

Mà Quân Trượng Kiếm nhiều lắm cũng chỉ mới có sức mạnh năm trăm vạn cân mà thôi!

Một tỷ so với năm trăm vạn, chênh lệch này quả thực khó mà có thể so sánh nổi!

"Đã thức tỉnh được một vi hạt, tiếp theo mọi chuyện sẽ dễ dàng

hơn rồi, ta quả thực muốn xem thử xem, một lần Hoang Cổ Thánh Thể có thể thức tỉnh được bao nhiêu vi hạt!" Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn tiếp tục tu luyện, khí huyết kim sắc đằng không mà lên, tựa như biến thành thần tượng kim sắc có thể trấn áp thiên địa.

"Khí huyết mạnh thật!"

"Đó là công pháp gì, vì sao ta chưa thấy qua bao giờ?"

Dư kình phát ra do Quân Tiêu Dao tu luyện quét sạch toàn bộ Đấu Võ Trường, vô số tử đệ Quân gia đều chỉ biết ngơ ngác ngước mắt nhìn một màn này.

Thần tượng kim sắc trấn áp vũ trụ, vòi rồng chuyển động tựa như ôm cả trăng sao trên chính tầng trời!

Mà Quân Tiêu Dao, ngồi xếp bằng ở phía trước thần tượng, giống như một chiến thần còn nhỏ tuổi!

Ầm ầm!

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng vỡ tan, đó là thanh âm chứng minh từng pho cự tượng đang dần thức tỉnh.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao đột nhiên mở hai mắt ra, khí huyết tuôn lên chín tầng trời!

Cảnh giới của hắn, ngay lúc này lại đột phá thêm một bước, từ Thần Tàng ngũ cảnh đại viên mãn, đạt tới cảnh giới mới.

Linh Hải cảnh!

Một mảnh Linh Hải vàng kim, khuếch tán ra từ trong cơ thể Quân Tiêu Dao, khí tức mênh mông mãnh liệt, nghiêng trời lệch đất!

"Đã thức tỉnh một nghìn vi hạt, còn tiện thể đột phá đến Linh Hải cảnh!" Ánh mắt Quân Tiêu Dao bỗng nghễ, khí tức cường tuyệt.

Nhục thân có ngũ cảnh, sau Thần Tàng ngũ cảnh chính là ba đại

cảnh giới.

Linh Hải Cửu Trọng Thiên, Thần Cung Cửu Trọng Thiên, Chân Linh Cửu Trọng Thiên.

Còn được gọi là tụ Linh Hải, ngưng Thần cung, hóa Chân Linh!

Người mà ba tuổi đã đột phá đến Linh Hải cảnh, phóng mắt khắp vô số thời kỳ ở Tiên Vực cũng chẳng được mấy người.

"Ta không nhìn lầm đấy chứ, Thần tử đại nhân đột phá đến Linh Hải cảnh rồi?"

Một tên đệ tử Quân gia trợn mắt chết trân.

"Ba tuổi đã là cao thủ Linh Hải cảnh, này..." Cả đám tử đệ Quân gia đều hít một ngụm khí lạnh, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Quân Chiến Thiên đã ẩn mình trong hư không, cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Cháu của ta quá biến thái rồi, có điều, môn công pháp kia của nó, rốt cuộc là từ đâu mà có, quả thực là một thứ khó tìm." Quân Chiến Thiên thì thào.

Ông ta vốn là một đại năng giả Thánh Cảnh, chỉ liếc mắt đã có thể nhìn ra sự bất phàm của Thần Tượng Trấn Ngục Kình.

"Đã thức tỉnh được một ngàn cự tượng vi hạt, thử một lần xem sao..." Quân Tiêu Dao nhìn bia cổ Thái Nhạc ở phía trước, thần sắc kích động.

Một ngàn cự tượng vi hạt, đại biểu cho sức lực một ngàn vạn cân!

Điều này cũng có nghĩa là gấp đôi kỷ lục của Danh Sách số 10 - Quân Trượng Kiếm!

Nếu không có gì ngoài ý muốn, kỷ lục của Quân Trượng Kiếm, sợ là không cách nào giữ vững.

Quân Tiêu Dao nắm tay, thần lực trong cơ thể mênh mông mãnh liệt.

"Thần tử muốn khiêu chiến bia cổ Thái Nhạc!"

"Hắn có thể phá vỡ kỷ lục của Quân Trượng Kiếm không?"

Trong toàn bộ Đấu Võ Trường, vô số đệ tử Quân gia đều đưa mắt nhìn chăm chú khoảnh khắc này.

Lan Thanh Nhã cắn môi, âm thầm tự nhủ: "Sẽ không đâu, kỷ lục của Trượng Kiếm công tử sẽ không bị kẻ nào đánh vỡ..."

Hết chương 5.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 6. Đánh vỡ giới hạn Vạn Cổ, Quân Linh Lung muốn đi theo?

Chương 6: Đánh vỡ giới hạn Vạn Cổ, Quân Linh Lung muốn đi theo?

Kỷ lục năm trăm vạn cân của Quân Trượng Kiếm đã được lập ở bia cổ Thái Nhạc từ khá lâu.

Cũng không phải nói trong toàn bộ thế hệ trẻ tuổi ở Quân gia, hắn ta là mạnh nhất.

Mà vì các Danh Sách còn lại đều bận bịu tu luyện hoặc bế quan, vốn không đến bia cổ Thái Nhạc để kiểm trắc sức mạnh nhục thân.

Giờ phút này, nhìn thấy Quân Tiêu Dao muốn ra tay, ánh mắt của những người đang có mặt đều tập trung vào hắn.

Dù sao Quân Tiêu Dao cũng là một kẻ đã định sẵn sẽ được chú ý kể từ khi ra đời, vừa sinh ra đã được phong làm Thần tử.

Nhất cử nhất động của hắn đều nhận được sự chú ý của tưqs phương.

Nếu Quân Tiêu Dao biểu hiện không tốt, dù cho bề ngoài đám người này không trào phúng cái gì nhưng trong lòng hiển nhiên cũng sẽ xem nhẹ hắn vài phần.

Quân Chiến Thiên đang ẩn mình trong hư không cũng hơi căng thẳng.

Có thể lập uy tín được ở Quân gia hay không, thì phải xem biểu hiện lần này của Quân Tiêu Dao rồi.

Bản thân Quân Tiêu Dao thì lại không nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ đơn thuần muốn kiểm tra thực lực của mình sau khi đột phá mà thôi.

Hắn nắm chặt năm ngón tay, âm thầm cảm nhận.

Hắn cảm thấy trong cơ thể mfinh như có một nghìn cự tượng đang dâng trào, sức mạnh kinh khủng từ gân mạch cơ bắp truyền đến quyền phong.

Ầm!

Quân Tiêu Dao đánh một quyền về phía bia cổ Thái Nhạc, hư ảnh thần tượng vàng kim phía sau đầu dường như cũng hành động theo một quyền này.

Chỉ một thoáng, cả tòa bia cổ đã rung rẩy kịch liệt!

Một con số chói mắt xuất hiện trên bia cổ Thái Nhạc.

Một ngàn vạn cân!

Này...

Cả đám tử đệ Quân gia đều vô cùng kinh ngạc, liều mạng vuốt mắt, không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy.

Chỉ mới gần ba tuổi, đã có sức mạnh một ngàn vạn cân!

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ chắc chắn sẽ không tin!

Lan Thanh Nhã trừng lớn hai mắt, thân thể cũng hơi run rẩy, trong lòng vô cùng rúng động!

Mặc dù nàng ta không muốn thừa nhận, nhưng bia cổ Thái Nhạc chưa từng đánh giá sai!

Quân Linh Lung cũng chấn động, trong lòng càng chắc chắn phỏng đoán của bản thân.

Thậm chí, ngay cả Quân Chiến Thiên đang ẩn thân ở gần đó cũng ngân ngẩn cả người, trông dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Nhưng mà sự việc vẫn chưa dừng lại!

Từng vết nứt, từ nắm đấm của Quân Tiêu Dao không ngừng lan ra như mạng nhện.

"cái này..."

Chính Quân Tiêu Dao cũng ngẩn người.

Hắn thề, mình tuyệt đối không có ý phá hoại của công.

Răng rắc!

Trong ánh mắt sững sờ của tất cả mọi người, bia cổ Thái Nhạc trực tiếp vỡ vụn thành từng mảnh.

Ngay lúc nó vỡ tan, một giọng nói như truyền đến từ thời viễn cổ, vang vọng toàn bộ Quân gia!

"Lại sáng tạo cực cảnh vạn cổ, ban thưởng phần thưởng thiên đạo!"

Giọng nói này truyền đến từ hư không, vô cùng vô tận, giống như một vị đại đế đang thì thầm.

Nhưng lời nói ra lại khiến bát phương khiếp hãi!

Cực cảnh vạn cổ!

Điều này đại biểu cái gì?

Chứng tỏ rằng, từ xưa đến nay, vô số kỷ nguyên, ở độ tuổi của Quân Tiêu Dao này không có ai có sức mạnh nhục thân vượt hơn được hắn.

Cho dù là Cổ Chi Đại Đế, Cổ Hoàng chí tôn, thì ngay lúc bọn họ ba tuổi, sức mạnh nhục thân cũng kém Quân Tiêu Dao!

Đây chắn chắn là một kỷ lục vô cùng kinh khủng!

So sánh ra, kỷ lục năm trăm vạn cân kia của Quân Trượng Kiếm chẳng đáng để nhắc tới.

"Thần tử đại nhân, phá vỡ cực cảnh vạn cổ!" Đôi mắt đẹp của Quân Linh Lung rực sáng.

Nếu như trước đó, nàng chỉ dám suy đoán, vậy thì hiện tại, nàng đã có thể chắc chắn rồi!

Quân Tiêu Dao rất có thể chính là bóng hình vô địch đưa lưng về phía nàng trong một góc tương lại kia!

Sắc mặt Lan Thanh Nhã tái nhợt, cái kỷ lục này, quá mức đáng sợ, nàng ta thậm chí còn không có cách nào tưởng tượng ra được.

Nhớ tới trước đó, bản thân nàng ta còn suy đoán Quân Tiêu Dao chỉ có sức mạnh mười vạn cân, Lan Thanh Nhã liền cảm thấy vô cùng xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng.

"Ha ha, cháu trai, lợi hại nha!"

Quân Chiến Thiên nhịn không được nhanh chóng hiện thân từ trong hư không, khuôn mặt già nua cũng ửng hồng, cười đến mức thấy răng không thấy mắt.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao run rqaary, lời này sao giống như đang mắng người quá vậy?

Đám tử đệ Quân gia còn lại vừa nhìn thấy Quân Chiến Thiên hiện thân, liền nhao nhao khom người nói: "Tham kiến tộc lão!"

"Gia gia, bia cổ Thái Nhạc này nát..." Quân Tiêu Dao ấp úng.

"Không sao, nát thì nát thôi, con mới là người mang đến kinh hỉ to lớn cho Quân gia chúng ta đó!" Quân Chiến Thiên không kìm được vui mừng.

So với kỷ lục mà Quân Tiêu Dao lập nên, một tấm bia cổ Thái Nhạc thì có đáng gì?

Lúc này, bên trong hư không, có một luồng ánh sáng hỗn độn nổi lên, cuối cùng rơi vào trong tay Quân Tiêu Dao.

Đây là phần thưởng cho việc phá vỡ cực cảnh vạn cổ.

Quân Tiêu Dao tập trung nhìn vào đó, phát hiện nó là một khối ngọc giản.

Một luồng thần niệm được thả vào thăm dò, hắn đột nhiên phát hiện, bên trong ngọc giản này, vậy mà ghi chép một pháp môn luyện hồn chí cao.

Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp!

"Thú vị, đây là muốn để cho nhục thân cùng thần hồn cảu ta đều vô dịch sao?"

Quân Tiêu Dao cười thầm.

Nhục thân của hắn đã phá vỡ cực cảnh, hiếm có xưa nay, giờ còn có thêm pháp môn luyện hồn chí cao này nữa, đến lúc đó nhục thân cùng thần hồn dều viên mãn, ai có thể là đối thủ của hắn chứ?

Quân Tiêu Dao nghĩ đến đây liền cất ngọc giản đi, quyết đỉnh để ngày sau cẩn thận lĩnh hội.

Lúc này, nơi xa có ánh sáng cầu vồng lướt đến, chính là một vị tộc lão có địa vị khá cao trong Quân gia, cao giọng quát.

"Thập Bát Tổ có lệnh, cực cảnh vạn cổ bị phá, ban thưởng cho Thần tử Quân Tiêu Dao ba cây Bất Tử Thần Dược!"

Vị tộc lão này lại lần nữa khiến bốn phía xôn xao.

Đám đệ tử Quân gia đều ghen tỵ đến đỏ mắt!

Bất Tử Thần Dược là tồn tại cực kỳ trân quý đó.

Nói chung, cho dù là thế lực nhất lưu ở Tiên Vực thì cũng chỉ có một hai gốc Bất Tử Thần Dược.

Tuy Quân gia là thế gia Hoang Cổ, nội tình phong phú, nhưng Bất Tử Thần Dược cũng không có nhiều.

Vậy mà mới đó đã ban thưởng ba cây Bất Tử Thần Dược, chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra trong Quân gia!

Có điều, vừa nghĩ tới việc Quân Tiêu Dao phá vỡ kỷ lục vạn cổ, vậy thì phần thưởng này cũng là lẽ hiển nhiên.

Lan Thanh Nhã bị chấn động bị chấn động đến choáng váng.

Đến giờ nàng ta vẫn còn nhớ, Quân Trượng Kiếm đã từng may

mắn chiếm được một gốc Bất Tử Thần Dược, liền xem nó như tổ tông mà nuôi dưỡng, đến giờ còn không nỡ dùng.

Nhưng Quân Tiêu Dao, chỉ mới đó mà được những ba cây, so sánh ra mới thấy tương phản đến cỡ nào.

"Thay ta chuyển lời cảm ơn đến Thập Bát Tổ." Quân Tiêu Dao không kiêu không gấp, thong dong nói.

Hắn cũng chuẩn bị trở về Thiên Đế Cung bế quan, tiêu hóa thành quả lần này.

Quân Linh Lung có chút chần chờ, cắn cắn đôi môi, cuối cùng vẫn bước ra, thấp thỏm nói: "Thần tử xin dừng bước."

"Ừm?" Quân Tiêu Dao nghiêng đầu, liền nhìn thấy được Quân Linh Lung.

Nàng mặc một thân cung trang, ôm lấy thân hình linh lung.

Tóc dài lượn sóng màu vàng kim lóa mắt, khiến cho gương mặt hoàn mỹ như ngọc càng thêm tuyết trắng tinh tế, khí chất vô song.

"Ngươi là?" Quân Tiêu Dao nghi hoặc.

"Tiểu nữ tử là Quân Linh Lung, tham kiến Tiêu Dao Thần tử." Quân Linh Lung câu nệ nói.

Tính cách nàng vốn lạnh nhạt tự nhiên, khí chất nghiên về thong dong tao nhã.

Nhưng giờ phút này, đối mặt với Quân Tiêu Dao, Quân Linh Lung lại có cảm giác mình bình thường đến mức tột cùng, vốn không thể nào nâng lên được nửa phần ngạo khí.

"Có việc?" Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Muội tử tóc vàng này nhìn khá xinh đẹp nhưng Quân Tiêu Dao hắn cũng không phải kẻ vừa nhìn thấy nữ nhân liền quên cả đường đi.

Bởi vậy, thái độ của hắn ngược lại có chút bình thản.

Quân Linh Lung trong lòng hiếm khi lại có hơi thấp thỏm, sau khi thi lễ với Quân Tiêu Dao xong, mới mở miệng nói.

"Linh Lung hy vọng, có thể trở thành tùy tùng của Thần tử!"

Một câu vừa dứt, toàn bộ Đấu Võ Trường liền trở nên tĩnh mịch.

Rất nhiều nam tử đệ của Quân gia đều biến sắc, lòng đau như muốn nát.

Trong mắt bọn họ, Linh Lung quý nữ cao cao tại thượng, chỉ có thể nhìn từ xa, giờ phút này lại là khuất thân hạ bái, chủ động đưa ra yêu cầu trở thành tùy tùng của người khác.

Loại cảm giác này, giống như là nữ thần trong suy nghĩ của mình, chủ động muốn trở thành đồ chơi cho người khác.

Hết chương 6.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 7. Ta là thiên đế, có thể trấn sát mọi địch nhân trên thế gian!

Chương 7: Ta là thiên đế, có thể trấn sát mọi địch nhân trên thế gian!

"Muốn đi theo ta?" Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

Suy nghĩ này của Quân Linh Lung quả thực khiến hắn đoán không ra ý đồ.

Chuyện trở thành tùy tùng thế này, vôc ùng phổ biến.

Trong thập đại Tự Liệt của Quân gia, phía sau mỗi một vị Tự Liệt của đều có một nhóm tùy tùng thực lực bất phàm.

Đó hoặc là đệ tử thiên kiêu trong Quân gia hoặc là nhân tài được mời chào, thuần phục từ bên ngoài.

Nói tóm lại, mỗi một vị nhân vật cái thế, đều sẽ bồi dưỡng tùy tùng, ngày sau nhóm người này sẽ trở thành một luồng sức mạnh vô cùng quan trọng.

Thậm chí là phụ thân của hắn Quân Vô Hối cũng từng có một nhóm tùy tùng, được thế nhân xưng là Thần Vương bát bộ chúng, mỗi một người đều có thực lực bất phàm, có thể đảm đương một phía, có thể xưng là anh kiệt cái thế.

Không phải Quân Tiêu Dao chưa từng nghĩ đến chuyện này, chỉ có điều bây giờ hắn mới ba tuổi, cũng không cần phải vội mời chào tùy tùng, vậy nên mới chưa từng để ý.

"Vì sao?" Quân Tiêu Dao hiếu kì.

Cũng bởi vì hắn phá vỡ cực hạn vạn cổ sao?

"Một loại trực giác." Đôi mắt đẹp của Quân Linh Lung trở nên thâm thúy.

Đó là một góc của tương lai, nàng không tiện nói, bởi vì nói ra, rất có thể sẽ phải thừa nhận một loại nhân quả nào đó vô cùng to lớn.

Quân Linh Lung vẫn còn chưa đủ sức để có thể thừa nhận loại nhân quả đó.

"Trực giác?" Quân Tiêu Dao không phản bác được.

Hắn cũng đã nhận ra, có lẽ Quân Linh Lung biết được chút gì đó nhưng không nói rõ ra.

Có điều, hắn cũng thường nghe được những chuyện về Quân Linh Lung.

Trời sinh đã có Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tâm tư nhạy bén thông minh, lĩnh hội bất kỳ công pháp gì cũng đều nhanh hơn người ta một bước.

Nếu như không vẫn lạc, ngày sau chắc chắn có thể thành Thánh.

Loại thiên chi kiêu nữ thế này, ở đâu cũng là sự tồn tại được người ta chú ý, săn đón, cũng có tư cách đi theo Quân Tiêu Dao.

"Bây giờ, sinh hoạt thường ngày của ta là do gia gia chiếu cố, ngoại trừ giảng đạo cho ta, còn suốt ngày lải nhải bắt ta khai chi tán diệp..." Trong lòng Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ nghĩ đến.

Mặc dù bề ngoài hắn chỉ mới có ba tuổi, nhưng suy nghĩ đã sớm thành thục, suốt ngày phải đối mặt với một lão già họm hẹm, cho dù là gia gia của mình cũng sẽ rất khô khan.

"Để Quân Linh Lung trở thành nha hoàn hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho ta cũng không tệ." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn chưa từng nghĩ đến việc mình có thể bồi dưỡng gì đó cho Quân Linh Lung, có điều, nếu để nàng làm nha hoàn, thị nữ gì đó thì cũng có thể tiếp nhận.

Nếu để cho người khác biết ý nghĩ này của hắn, nhất định sẽ nện chết hắn.

Hắn vậy mà muốn để cho thiên chi kiêu nữ được chúng tinh phủng

nguyệt, vạn người chú mục đi làm nha hoàn?"

Phải biết, dù là thiên kiêu Tự Liệt như Quân Trượng Kiếm cũng chỉ là muốn kéo Quân Linh Lung trở thành đồng tu mà thôi.

Ngay lúc Quân Tiêu Dao muốn mở miệng, một giọng nữ lại truyền tới.

"Quân Linh Lung, ngươi vậy mà chủ động muốn đi theo người khác?"

Người mở miệng chất vấn chính là Lan Thanh Nhã.

Nàng ta không dám mạo hiểm đi mạo phạm Quân Tiêu Dao nên chỉ có thể chỉa mũi dùi sang Quân Linh Lung.

"Thì sao?" Quân Linh Lung lạnh nhạt nói.

Đối mặt với Quân Tiêu Dao, nàng sẽ thấp thỏm, khẩn trương nhưng đối với Lan Thanh Nhã thì nàng chẳng có gì phải sợ hãi.

"Trượng Kiếm công tử từng đích thân mở miệng, muốn mời chào ngươi, lại bị ngươi cự tuyệt, bây giờ ngươi lại chủ động đi theo người khác, ngươi bảo Trượng Kiếm công tử phải để mặt mũi đi đâu?" Sắc mặt Lan Thanh Nhã vô cùng khó coi, chất vấn.

Hành động lần này của Quân Linh Lung chẳng khác nào thẳng tay đánh mặt Quân Trượng Kiếm.

"Quân Trượng Kiếm rất ưu tú, nhưng người mà Quân Linh Lung ta đi theo, chính là tồn tại có thể trấn áp một thời đại!" Ngữ khí Quân Linh Lung mang theo sự kích động.

"A. . . Trấn áp một thời đại? Ý ngươi là đang chỉ hắn?" Lan Thanh Nhã vô thức nói.

"Hừ, thứ không biết lễ nghĩa ở đâu ra!"

Quân Tiêu Dao còn chưa nói cái gì, Quân Chiến Thiên liền nhíu mày, vung tay áo một cái!

Phốc phốc!

Cơ thể yểu điệu của Lan Thanh Nhã bị đánh bay, nện mạnh xuống đất, khóe miệng chảy mái.

Đây là vì Quân Chiến Thiên còn chú ý thân phận, lười giết chết nàng ta.

"Về sau nếu có cơ hội ta sẽ luận bàn với Trượng Kiếm tộc huynh một phen, về phần ngươi, cút đi..." Quân Tiêu Dao bình thản nói.

Hắn lười phải xuất thủ với loại tiểu nhân vật này.

Sắc mặt Lan Thanh Nhã trắng bệch, cô ta nhìn sang Quân Linh Lung, đáy mắt hiện rõ vẻ vẻ không cam lòng, cuối cùng quay người rời đi.

Quân Linh Lung không để ý đến nàng ta, mà vẫn luôn yên lặng nhìn Quân Tiêu Dao, trong đôi mắt đẹp là vẻ dịu dàng đnág yêu.

Đổi lại là bất cứ nam nhân nào khác sợ là đã đồng ý chẳng chút suy nghĩ gì rồi.

Quân Tiêu Dao trầm ngâm một hồi, sau đó mới hỏi: "Biết bưng trà, đổ nước không?"

Lời này vừa thốt lên, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Quân Linh Lung cũng ngẩn người, có điều vẫn nhẹ gật đầu theo bản năng.

Mặc dù nàng chưa từng làm qua những việc này nhưng không có nghĩa là nàng không biết làm.

"Biết giặt quần áo, xếp chăn không?" Quân Tiêu Dao lại hỏi.

Quân Linh Lung vẫn ngơ ngác khẽ gật đầu.

"Tốt, vậy ta đồng ý." Quân Tiêu Dao dứt khoát nói.

Lần này vừa ra, Quân Linh Lung cùng người chung quanh đều đã phản ứng kịp.

Hóa ra không phải Quân Tiêu Dao đang chọn tùy tùng mà là đang

lựa thị nữ nha.

Trong lúc nhất thời, tất cả thiên kiêu giới tính nam ở đây đều lộ ra vẻ hâm mộ cùng ghen tỵ.

Để Quân Linh Lung làm thị nữ, cũng không phải là ai cũng có thể làm được.

Chính Quân Linh Lung cũng thoáng hoảng hốt, nàng đường đường là thiên chi kiêu nữ, giờ thành nha hoàn rồi?

Có điều, vừa nghĩ tới một góc tương lai kia, đôi mắt đẹp của nàng liền lộ ra vẻ kiên định.

Nàng khẽ mở đôi môi hỏi: "Thần tử đại nhân hỏi nhiều như vậy, vậy Linh Lung có thể hỏi một vấn đề không?"

"Vấn đề gì?" Quân Tiêu Dao nói.

"Nếu ngày sau Thần tử đại nhân trở thành Thiên Đế, thì sẽ thế nào?" Quân Linh Lung hỏi xong, ánh mắt bình tĩnh, nhìn chăm chú Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hơi ngốc ra một chút, sau đó cười nhạt lắc đầu nói: "Rất đơn giản..."

"Ta là thiên đế, đương nhiên sẽ trấn sát hết thảy kẻ địch trên thế gian!"

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời.

Ngay lập tức, thiên ngoại đột nhiên có lôi đình nổ vang, gió mây che rợp cả thương khung!

Ngôn xuất pháp tùy, làm thiên địa biến sắc!

Tất cả mọi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cảnh tượng này, bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Quân Chiến Thiên cũng hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng phức tạp.

"Vô Hối, nhi tử của con quả thật như con năm đó, hào tình vạn

trượng..."

Quân Chiến Thiên biết, câu nói kia cũng đang đại biểu cho một loại nhân quả, đã rơi vào người Quân Tiêu Dao.

Ngay tại lúc Quân Tiêu Dao nói câu nói này.

Trong một Cấm Khu Sinh Mệnh tại một chỗ nào đó ở Tiên Vực, có một giọng nói khàn khàn vô cùng già nua truyền ra.

"Thế hệ này của Quân gia, dã tâm không nhỏ mà, ha ha..."

Mặt khác, ở một Linh Sơn cổ xưa có Thần Hoàng bay múa, chân phượng xoay quanh cũng truyền đến tiếng cười trào phúng lạnh lùng.

"Trấn sát hết thảy kẻ địch trên thé gian... Hậu nhân của Quân Vô Hối cuồng vọng đến mức này sao?"

Trong một cổ sào có long mạch hội tụ, cũng truyền đến giọng nói lạnh lùng như thế.

"Đế lộ của thế hệ này sắp hiện ra, hậu nhân của tộc Long Ngạo Thiên ta, sẽ khiến Quân gia cùng các thế gia Hoang Cổ hiểu rõ, cái gì gọi là thiên kiêu đẫm máu, đầy rẫy thê lương!"

Có lẽ bản thân Quân Tiêu Dao cũng không ngờ được, một câu nói mình chỉ thuận miệng thốt ra, lại gây nên chấn động như thế.

Đợi đến lúc hắn lấy lại tinh thần, liền phát hiện ánh mắt của Quân Linh Lung sáng rực, đang nhìn chằm chằm hắn.

"Sao?" Quân Tiêu Dao sờ lên mặt mình.

"Linh Lung nguyện ý đi theo làm tùy tùng cho Thần tử đại nhân!" Quân Linh Lung quyết định, không dao động nữa.

Từ câu nói kia, nàng đã hiểu ra rất nhiều.

Quân Tiêu Dao gật đầu, lần này thu hoạch được cũng khá nhiều.

Đánh dấu thu được Thần Tượng Trấn Ngục Kình, đánh vỡ cực

cảnh vạn cổ, thu được phần thưởng của thiên đạo, Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp.

Còn được Thập Bát Tổ ban thưởng cho ba cây Bất Tử Thần Dược.

Cuối cùng còn chiêu một được một muội tử tóc vàng làm nha hoàn, có thể nói là công đức viên mãn.

Hết chương 7.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 8. Đánh dấu được đổi mới, danh sách Đệ Thập, Quân Trượng Kiếm xuất quan!

Chương 8: Đánh dấu được đổi mới, danh sách Đệ Thập, Quân Trượng Kiếm xuất quan!

Sau đó, Quân Tiêu Dao dẫn theo Quân Linh Lung và Quân Chiến Thiên cùng trở về Thiên Đế Cung.

Cònnhững con cháu Quân gia khác trên đấu võ trường, họ đều mang vẻ mặt cực kỳ hâm mộ và kính sợ nhìn theo những người đó rời đi.

Nếu Quân Tiêu Dao biểu hiện không tốt, tự nhiên trong lòng mọi người sẽ hơi tránh né.

Nhưng hiện tại, biểu hiện của Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn chinh phục mọi người.

Không thấy cả Quân Linh Lung cũng cam tâm tình nguyện làm thị nữ cho Quân Tiêu Dao sao?

“Các ngươi nói xem, Quân Trượng Kiếm có đến gây chuyện trả đũa hay không?” Một người trẻ tuổi của Quân gia rất hứng thú mà hỏi.

“Không thể nào, chỉ cần Quân Trượng Kiếm không ngốc thì hắn sẽ không đi trêu chọc Thần Tử.” Những người còn lại lắc đầu và nói.

Ai cũng biết Quân Tiêu Dao rất được Thập Bát Tổ coi trọng, tiền đồ vô lượng, ngày sau nhất định là trụ cột của Quân gia.

Nếu Quân Trượng Kiếm chỉ vì một Lan Thanh Nhã mà đi đắc tội Quân Tiêu Dao, vậy tuyệt đối là đầu óc có vấn đề.

Còn về bản nhân Quân Tiêu Dao, hắn căn bản không để chuyện của Quân Trượng Kiếm ở trong lòng.

Nếu hắn ta đến trả đũa cho Lan Thanh Nhã thì Quân Tiêu Dao cũng rất vui lòng giao thủ.

“Đây là Thiên Đế Cung sao?”

Quân Linh Lung nhìn cung điện rộng lớn huy hoàng trước mặt, biểu cảm cũng có chút kích động.

Thân phận địa vị của nàng tuy cao, lại không có tư cách tiến vào Thiên Đế Cung.

“Tùy ý một chút, không cần câu nệ.” Quân Tiêu Dao xua xua tay.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân.” Quân Linh Lung bái một bái trước Quân Tiêu Dao, ngọt ngào cười.

“Đổi là những người khác, muốn Quân Linh Lung nhìn thêm một cái cũng khó, ta lại có thể tùy tiện thu làm thị nữ, đây là quyền thế và địa vị sao?” Quân Tiêu Dao âm thầm líu lưỡi.

Đầu thai quả nhiên là một kỹ thuật sống.

“Đúng rồi, gia gia, về sau có Linh Lung chiếu cố cuộc sống hàng ngày của tôn nhi, người không cần ngày nào cũng tới.” Quân Tiêu Dao quay đầu lại và nói.

“Hắc, thằng tôn tử nhà ngươi...” Quân Chiến Thiên thổi râu trừng mắt.

Có thị nữ xinh đẹp, xoay người đã vứt gia gia đi phải không?

Nhưng Quân Chiến Thiên không lay chuyển được Quân Tiêu Dao nên vẫn thỏa hiệp, có điều khi nào cần giảng đạo thì ông ta vẫn đến.

Mấy ngày kế tiếp, Quân Tiêu Dao luôn tìm hiểu về môn công pháp luyện thể Thần Tượng Trấn Ngục Kính này.

Thần Tượng Trấn Ngục Kính không đơn giản chỉ là tu luyện ra sức mạnh khổng lồ, trong đó còn có đủ loại diễn biến pháp môn võ học.

Ví dụ như có thể diễn biến ra pháp môn công kích chí cường, Minh Thần chi Mâu.

Bởi vì Thái Cổ Thần Tượng có thể trấn áp địa ngục vô biên, hấp thu linh khí địa ngục, hóa thành mũi mâu xuyên phá tất cả.

Còn có thể diễn biến thành pháp môn phòng ngự mạnh nhất, Minh Thần Thủ Hộ, bất phá bất diệt.

Thậm chí còn có thể ngưng tụ ra Ác Ma chi Dực, hai cánh chấn động thì cực tốc xuyên qua hư không.

Quân Tiêu Dao càng tìm hiểu sâu thì năng lực giải khóa sau đó sẽ càng ngày càng nhiều.

Đến cuối cùng, thậm chí có thể diễn biến ra Thái Cổ Thần Tượng chân chính, triệu hoán cánh cửa địa ngục, quần ma vô tận đều chiến đấu vì Quân Tiêu Dao!

“Thần Tượng Trấn Ngục Kính này thật sự quá thực dụng.” Quân Tiêu Dao tán thưởng không thôi.

Tuy Quân gia cũng có rất nhiều pháp môn luyện thể tối cao, nhưng ở phương diện công năng thì lại không đầy đủ bằng Thần Tượng Trấn Ngục Kính.

“Thật hy vọng còn có cơ hội đánh dấu.” Quân Tiêu Dao có chút không chờ nổi mà muốn đánh dấu lần nữa.

Đinh!

Đúng lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao lại truyền đến âm thanh của hệ thống.

“Chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu mới đã được cập nhật!”

“Xin đánh dấu ở bữa tiệc mười tuổi!”

Quân Tiêu Dao nghe thế thì hơi sửng sốt: “Bữa tiệc mười tuổi, là bữa tiệc mười tuổi của ta sao?”

Hắn cũng có nghe Quân Chiến Thiên nói, chờ hắn lên mười tuổi thì

Quân gia sẽ tổ chức một bữa tiệc long trọng cho hắn.

Đến lúc đó, sẽ mời rất nhiều thế lực của Hoang Thiên Tiên Vực, thế gia Hoang Cổ, Vô Thượng đại tộc vân vân tiến đến dự tiệc.

Thậm chí thân phận danh sách Linh Hào của Quân Tiêu Dao cũng sẽ được công bố trong bữa tiệc đó.

Buổi tiệc đó chính là lần đầu tiên vào đời của Quân Tiêu Dao.

“Xem ra địa điểm đánh dấu và thời gian là ngẫu nhiên, cũng không có quy luật.” Quân Tiêu Dao suy tư mà nói.

Nhưng cũng không có gì, Thần Tượng Trấn Ngục Kính và Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp đã đủ Quân Tiêu Dao tu luyện cho hiện tại.

“Thật ra cũng hơi chờ mong buổi tiệc mười tuổi...” Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên nụ cười nhạt.

“Đúng rồi, sao bên Quân Trượng Kiếm còn chưa có động tĩnh, chẳng lẽ thật sự sợ à?” Quân Tiêu Dao nói thầm, còn hơi cảm thấy thất vọng.

Cùng thời gian đó.

Trong Quân gia, trên một linh đảo lơ lửng trong hư không.

Thập đại danh sách của Quân gia có đãi ngộ khác với thiên kiêu tầm thường, mỗi người đều có được một dinh thự độc lập.

Hoặc là thiên cung, hoặc là thần đảo, hoặc là động thiên phúc địa.

Tòa linh đảo này là thuộc về danh sách Đệ Thập của Quân gia, dinh thự của Quân Trượng Kiếm.

Trên linh đảo có một ngọn núi, tựa như một thanh Trượng Kiếm cắm vào chân trời, tản ra kiếm khí đáng sợ như thiên uy!

Ở dưới chân núi, Lan Thanh Nhã mặc một bộ váy xanh, đã chờ đợi ở đây mấy ngày liền.

“Trượng Kiếm công tử còn chưa xuất quan sao?” Gương mặt Lan Thanh Nhã lộ ra biểu cảm nôn nóng, tủi thân, không cam lòng.

Càng nhớ tới chuyện xảy ra trên đấu võ trường, Lan Thanh Nhã càng cảm giác nghẹn khuất phẫn nộ.

Nhưng ả lại không dám đến gây chuyện với Quân Tiêu Dao và Quân Linh Lung, chỉ có thể dựa dẫm vào Quân Trượng Kiếm.

Những lần trước đó, khi có người đắc tội Lan Thanh Nhã thì chỉ cần tìm Quân Trượng Kiếm, cuối cùng nhất định là người khác nhận lỗi.

Cũng vì thế nên mới tạo thành tính cách kiêu căng của Lan Thanh Nhã.

Oanh!

Đúng lúc này, trên đỉnh núi bỗng truyền đến một dao động thật mạnh.

Gió lốc pháp lực khủng bố cuốn ngang qua thiên địa, giống như hình thành gió lốc.

“Là Trượng Kiếm công tử, hắn lại đột phá!”

Phía trên linh đảo, một vài người theo đuổi Quân Trượng Kiếm bị kinh động, ánh mắt đều nhìn lên đỉnh núi xa xôi kia.

Chút tủi thân trên mặt Lan Thanh Nhã chợt biến mất, có vẻ rất phấn chấn.

Quân Trượng Kiếm đột phá, thực lực lại tăng mạnh thêm, nói vậy có thể giúp ả trút giận.

Không nói đến chuyện giáo huấn Quân Tiêu Dao, ít nhất cũng phải dạy cho Quân Linh Lung một bài học.

Trên núi, một thiếu niên áo đen vác kiếm đang giẫm lên hư không để bước xuống.

Nhìn chung, sau Linh Hải Cảnh, tới được Thần Cung Cảnh thì có

thể đạp không mà đi.

Thực hiển nhiên, thiếu niên áo đen này đã là cao thủ Thần Cung Cảnh.

Hắn ta chừng mười ba mười bốn tuổi, tóc đen tung bay, hắc đồng thâm thúy, khí chất cả người tựa như một thanh thần kiếm trảm phá trời xanh, khiến người ta nhìn thôi đã thấy sợ hãi.

Thiếu niên áo đen này chính là danh sách Đệ Thập của Quân gia, Quân Trượng Kiếm!

Nghe đồn ngày hắn ta giáng sinh, tất cả bội kiếm, trường kiếm của Quân gia đều tự chủ ra khỏi vỏ, chỉ về hướng Quân Trượng Kiếm ra đời.

Trời sinh hắn kiếm tâm trong sáng, người còn mang Bất Diệt Kiếm Thể, có thể cất chứa kiếm khí vô tận trong cơ thể, còn có thiên phú yêu nghiệt đối với công pháp võ học kiếm đạo.

Cũng vì đủ loại thiên phú này nên Quân Trượng Kiếm mới cường thế quật khởi, trở thành một trong thập đại danh sách.

Tuy rằng chỉ xếp ở danh sách Đệ Thập cuối cùng, nhưng vẫn không thể khinh thường.

Phải biết là, trong toàn bộ Quân gia, thiên kiêu tuổi trẻ lên đến con số ngàn vạn, muốn có được thân phận một danh sách gian nan đến cùng cực.

Không phải ai cũng giống như Quân Tiêu Dao, sinh ra đã đứng trên đỉnh cao, địa vị phi phàm.

“Thanh Nhã, ngươi vẫn luôn đợi ta sao?”

Quân Trượng Kiếm đáp xuống đất, đám người theo đuổi chung quanh đều khom người chắp tay, Quân Trượng Kiếm lại trực tiếp bỏ qua, chỉ nhìn về phía Lan Thanh Nhã.

“Trượng Kiếm công tử!”

Lan Thanh Nhã nặn ra vài giọt nước mắt, lộ ra vẻ mặt tủi thân, bổ

nhào vào lòng Quân Trượng Kiếm.

“Kỹ nữ này...” Những người theo đuổi khác thầm mắng trong lòng, ánh mắt lộ ra chút khinh thường.

Cho dù đều là người theo đuổi Quân Trượng Kiếm, nhưng bọn họ cũng không ưa nổi điệu bộ này của Lan Thanh Nhã.

Còn nói Quân Linh Lung người ta là kỹ nữ trà xanh, bản thân ả mới là kỹ nữ chân chính thì có.

“Làm sao vậy, lại có ai chọc ngươi không vui sao?” Quân Trượng Kiếm cười khẽ.

Hắn thật sự rất là sủng hạnh Lan Thanh Nhã, thái độ đối với ả khác với những người theo đuổi còn lại.

“Chuyện là như thế này...” Lan Thanh Nhã kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Sau đó ả chỉ lo tủi thân rơi lệ, khẽ nói: “Trượng Kiếm công tử, Thanh Nhã chỉ suy nghĩ cho mặt mũi của ngài, ai mà ngờ Quân Tiêu Dao và Quân Linh Lung kia...”

“Ngươi nói... Ngươi đắc tội Quân Tiêu Dao?”

Mái tóc đen che lấp đôi mắt của Quân Trượng Kiếm, làm người ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

“Đúng vậy, Trượng Kiếm công tử, ngài nhất định phải đòi lại công đạo cho Thanh Nhã...” Lan Thanh Nhã tủi khổ mà nói.

Chát!

Nhưng nghênh đón ả lại là một bàn tay vang dội!

“Ngươi đang muốn hại chết ta sao!?”

Hết chương 8.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 9. Lan Thanh Nhã chịu đòn nhận tội, nguyên thiên chí tôn bí tàng

Chương 9: Lan Thanh Nhã chịu đòn nhận tội, nguyên thiên chí tôn bí tàng

Lan Thanh Nhã ngơ ra, hoàn toàn ngơ ngẩn.

Ả che lại bên má nóng rát của mình, không thể tin mà nhìn Quân Trượng Kiếm.

Sắc mặt Quân Trượng Kiếm vô cùng âm trầm, trong mắt dâng trào hơi lạnh.

“Trượng Kiếm công tử, ngươi đánh ta?” Lan Thanh Nhã không thể tin mà mở miệng.

Cảm giác gương mặt dần dần sưng lên, Lan Thanh Nhã cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Không phải Quân Trượng Kiếm luôn ngoan ngoãn phục tùng ả hay sao?

Thậm chí làm Lan Thanh Nhã có cảm giác như Tự Liệt của Quân gia cũng chỉ như vậy.

Thậm chí Lan Thanh Nhã còn ảo tưởng, sau này ả có thể hoàn toàn khống chế Quân Trượng Kiếm, ả nói cái gì thì hắn ta đi làm cái đó.

Thử hỏi gia thần họ khác nào có thể khống chế Tự Liệt của Quân gia?

Nhưng Lan Thanh Nhã ả thì làm được!

Nhưng hiện tại, nhìn sắc mặt âm trầm như nước của Quân Trượng Kiếm, Lan Thanh Nhã cảm thấy hắn ta như biến thành một người xa lạ.

“Ai cho ngươi đi trêu chọc Quân Tiêu Dao?” Giọng nói của Quân

Trượng Kiếm chứa đầy lửa giận đè nén.

“Ta... Ta chỉ suy nghĩ cho Trượng Kiếm công tử, trước đó ngài mời chào Quân Linh Lung, bị ả làm lơ, kết quả ả lại nguyện ý đi theo Quân Tiêu Dao kia...” Lan Thanh Nhã vẫn cố gắng giải thích.

“Thứ đàn bà ngu xuẩn!”

Quân Trượng Kiếm nghe vậy thì nhịn không được tát vào nửa mặt còn lại của Lan Thanh Nhã.

Lan Thanh Nhã trực tiếp bị tát bay đi, khóe miệng đã rách, máu chảy không ngừng.

“Ngươi biết Quân Tiêu Dao có thân phận gì không, biết phụ thân hắn là ai không?” Quân Trượng Kiếm thật sự giận đến đau gan.

Lan Thanh Nhã này là ngại địa vị Tự Liệt của hắn quá ổn, muốn làm dao động nó sao?

“Còn không phải là Quân Vô Hối kia sao, hiện giờ còn không rõ tung tích kia mà!” Lan Thanh Nhã cắn răng, sắc mặt khó coi.

“Ngươi không có tư cách vũ nhục Vô Hối tộc thúc!”

Quân Trượng Kiếm tát chát chát chát, liên tục tán Lan Thanh Nhã mười mấy cái, đánh cho gương mặt này biến thành đầu heo.

Những người theo đuổi chung quanh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hôm nay mặt trời mọc từ phía tây sao?

“Đừng nói đến Quân Tiêu Dao là con trai của Vô Hối tộc thúc, mẫu thân của hắn cũng là thần nữ Khương gia, hắn còn được Thập Bát Tổ coi trọng, ngươi trêu chọc hắn là muốn ta vứt bỏ vị trí Đệ Thập Tự Liệt sao?” Quân Trượng Kiếm thật hận không thể tán chết Lan Thanh Nhã.

Trêu chọc ai không tốt, cố tình trêu chọc Quân Tiêu Dao có địa vị cao nhất, bối cảnh lớn nhất trong Quân gia.

“Trượng Kiếm công tử, Thanh Nhã sai rồi, tha cho Thanh Nhã đi!”

Lan Thanh Nhã quỳ xuống đất dập đầu, cả cằm đều là máu.

Ả ngàn tính vạn tính, cũng chưa nghĩ đến Quân Trượng Kiếm sẽ kiêng kị Quân Tiêu Dao như vậy, thậm chí không tiếc động thủ với ả.

“Lên, chịu đòn nhận tội với Quân Tiêu Dao!” Quân Trượng Kiếm lạnh nhạt nói.

“Trượng Kiếm công tử, cái này...” Lan Thanh Nhã như bị sét đánh.

Nếu làm như vậy, về sau ả còn có mặt mũi ở lại Quân gia nữa hay sao?

Hơn nữa muốn ả cúi đầu nhận sai trước mặt Quân Linh Lung, quả thực còn khó chịu hơn cả ăn phân.

“Hừm? Không đi?” Ánh mắt Quân Trượng Kiếm sắc bén như kiếm.

“Ta đi...” Lan Thanh Nhã sợ hãi trong lòng, vẻ mặt mang đầy khuất nhục.

Sau đó, một người theo đuổi tìm tới một bó cành mận gai, để Lan Thanh Nhã vác lên lưng.

Gai nhọn sắc bén trên cành mận gai cắt qua tấm lung ngọc của ả, làm Lan Thanh Nhã đau đến hít hà.

“Thôi, ta và ngươi cùng đi, như vậy mới có vẻ thành ý.” Quân Trượng Kiếm hơi chần chờ, nhưng vẫn quyết định đích thân đi theo.

Trong lòng Lan Thanh Nhã càng tuyệt vọng.

Lần đầu tiên ả nhìn thấy Quân Trượng Kiếm thấp thỏm bất an như vậy.

Rốt cục Quân Tiêu Dao Kia là thần thánh phương nào mà có thể làm Quân Trượng Kiếm kiêng kị đến mức này?

Quân Trượng Kiếm dẫn Lan Thanh Nhã đi chịu đòn nhận tội, rời khỏi linh đảo, đi đến Thiên Đế Cung.

Dọc đường đi, rất nhiều con cháu Quân gia đều chú ý đến họ.

“Đó là... Đệ Thập Tự Liệt Quân Trượng Kiếm, hắn xuất quan sao?”

“Thực lực của Quân Trượng Kiếm lại có tiến bộ, hơn nữa là đi về hướng Thiên Đế Cung, chẳng lẽ là đi kiếm chuyện với Thần Tử?”

“Không đúng, các ngươi xem Lan Thanh Nhã kìa...”

Rất nhiều ánh mắt dừng lại trên người Lan Thanh Nhã.

Ả chịu đòn nhận tội, tấm lưng ngọc toàn là vết máu, hai má sưng đỏ, khóe miệng vỡ ra ứa máu, nhìn muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật.

“Chẳng lẽ Quân Trượng Kiếm không phải đi trả đũa, mà là đi... Bồi tội?”

Tất cả con cháu Quân gia đều cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Đường đường là Đệ Thập Tự Liệt của Quân gia mà lại trực tiếp chịu thua?

“Chậc chậc, chỉ sợ chỉ có Thần Tử đại nhân mới có tư cách làm một vị Tự Liệt không chiến mà đã khiến kẻ địch khuất phục.” Một người trẻ tuổi của Quân gia tán thưởng.

Có ai trong Thập Đại Tự Liệt không phải đầy người ngạo khí?

Muốn không chiến mà khuất phục họ là điều quá khó khăn.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại làm được.

Trong Thiên Đế Cung, Quân Tiêu Dao đang thả lỏng tâm thần.

Quân Linh Lung bên cạnh thì đang pha trà cho Quân Tiêu Dao.

Lấy vạn năm ngưng lộ làm nước, phối hợp với lá trà hái từ Ngộ Đạo Cổ Thụ.

Đặt ở ngoại giới, một số thiên kiêu bình thường cả đời cũng không hưởng thụ được ấm trà này.

Nhưng Quân Tiêu Dao ngày nào cũng uống cả.

“Công tử, mời...” Quân Linh Lung nâng nước trà lên, mang dáng vẻ thị nữ tận chức tận trách.

Quân Tiêu Dao nhận chén trà, nhấp khẽ một ngụm rồi gật đầu nói: “Ngươi làm việc không tồi...”

Gương mặt xinh đẹp của Quân Linh Lung đỏ lên, là đang chỉ pha trà sao?

Lúc này, một tôi tớ của Thiên Đế Cung cung kính kêu gọi ở cửa cung: “Thần Tử đại nhân, Quân Trượng Kiếm công tử tiến đến Thiên Đế Cung.”

“Rốt cuộc cũng tới rồi sao, hại ta đợi nhiều ngày như vậy.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời, tinh thần tỉnh táo.

Rốt cuộc cũng bắt đầu cốt truyện vương đạo sao.

Lan Thanh Nhã trở về khóc lóc kể lể, Quân Trượng Kiếm ngốc nghếch bạo nộ, sau đó quyết định tiến đến dạy dỗ hắn một trận.

Đúng lúc Quân Tiêu Dao cũng cần một người tới kiểm tra Thần Tượng Trấn Ngục Kính của hắn.

Quân Linh Lung lại có vẻ khá trấn định, nàng biết chắc chắn Quân Trượng Kiếm không làm gì được Quân Tiêu Dao.

“Ha hả, Tiêu Dao tộc đệ, từ lúc ngươi sinh ra đến bây giờ, đây là lần đầu tiên gặp mặt, không ngờ lại dùng phương thức như vậy, thực sự hơi đáng tiếc.”

Một giọng nói sang sảng truyền đến, Quân Trượng Kiếm đạp cửa bước vào, Lan Thanh Nhã chật vật đi theo bên cạnh, ả cúi đầu, trên lưng có vác cành mận gai.

“Hả, này... Không đúng...” Quân Tiêu Dao thấy thế, trong lòng nghi hoặc mà lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy Quân Trượng Kiếm không ấn kịch bản ra bài.

“Người theo đuổi dưới trướng của ta trêu chọc Tiêu Dao tộc đệ, ta cố ý cho nàng đến chịu đòn nhận tội, hy vọng Tiêu Dao tộc đệ đại nhân có đại lượng.” Quân Trượng Kiếm lạnh nhạt cười nói.

Lan Thanh Nhã cắn răng, vô cùng nhục nhã, nhưng vẫn quỳ xuống mặt đất.

Ả nặn ra một câu từ kẽ miệng: “Hy vọng Thần Tử đại nhân và Quân Linh Lung có thể tha thứ cho Thanh Nhã...”

Nói xong câu đó, Lan Thanh Nhã thật muốn dúi đầu vào trong đất.

Vẻ mặt Quân Linh Lung thật lãnh đạm.

Quân Tiêu Dao cũng là trầm ngâm không nói.

Quân Trượng Kiếm thấy thế thì khóe mắt co giật.

Hắn ta thật sự sợ Quân Tiêu Dao cáo trạng với Thập Bát Tổ, vậy tiền đồ Tự Liệt của hắn sẽ hoàn toàn bị huỷ hoại.

Quân Trượng Kiếm âm thầm cắn răng, lấy ra một khối lệnh bài và nói: “Đúng rồi, trước đó ta rèn luyện ở bên ngoài, ngoài ý muốn có được hai khối Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, nghe đồn có khả năng liên quan đến bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, ta có thêm một khối cũng vô dụng, vậy đưa cho Tiêu Dao tộc đệ.”

“Chí tôn bí tàng!” Đôi mắt xinh đẹp của Quân Linh Lung cũng âm thầm rung động.

Phía trên Thánh Cảnh là Chí Tôn chi cảnh.

Đó chính là tồn tại thật sự đứng ở đỉnh tiên vực, bất hủ bất diệt, uy hiếp vạn cổ thời không!

Không cách nào tưởng tượng nổi giá trị của một chí tôn bí tàng như vậy!

Loại lệnh bài này đặt ở ngoại giới sẽ gây ra huyết vũ tinh phong, khiến cho vô số thiên kiêu liều chết tranh đoạt!

Quân Trượng Kiếm cũng phí một phen công phu, trả giá rất nhiều

mới có được hai khối.

Quân Tiêu Dao cũng kinh ngạc, không ngờ Quân Trượng Kiếm lại chịu lấy ra thứ tốt này.

Trong lúc hắn suy tư, trong đầu lại truyền ra âm thanh của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu mới đã đổi mới!”

“Xin đánh dấu ở bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn!”

“Lại có nơi đánh dấu mới à?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Hắn phát hiện một vài quy tắc của hệ thống đánh dấu.

Thứ nhất, có thể đồng thời tồn tại nhiều địa điểm đánh dấu.

Thứ hai, địa điểm đánh dấu có thể kích phát theo sự kiện.

Ví dụ như hắn vừa được biết tin tức của bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn thì nơi đánh dấu đã được đổi mới.

“Cũng được, xem ra ngày sau không thể không đi một chuyến.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Cơ hội đánh dấu rất khó có được, những khen thưởng chưa rõ đó cũng rất khiến người ta khát khao.

“Trượng Kiếm tộc huynh, ngươi thật quá khách khí...”

Quân Tiêu Dao cười nhạt, nâng tay lên tung một chiêu, chộp Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh kia vào trong tay.

Khóe miệng Quân Trượng Kiếm hơi giật giật.

Có lẽ ta không phải người, nhưng ngươi thật sự là cẩu.

Quân Trượng Kiếm thầm đau đớn trong lòng, đồng thời cũng cảm thấy khiếp sợ.

“Pháp lực thật hùng hồn, còn lộ ra kim sắc, chẳng lẽ thật sự là Hoang Cổ Thánh Thể như lời đồn sao?”

Quân Trượng Kiếm âm thầm kinh hãi, càng thêm kiêng kị Quân Tiêu Dao.

Hết chương 9.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 10. Luận bàn với Quân Trượng Kiếm, chỉ có vậy? Chỉ có vậy thôi sao?

Chương 10: Luận bàn với Quân Trượng Kiếm, chỉ có vậy? Chỉ có vậy thôi sao?

Trước đó Quân Trượng Kiếm từng loáng thoáng nghe nhất mạch tộc lão nói qua, Quân Tiêu Dao chính là Hoang Cổ Thánh Thể.

Khi đó Quân Trượng Kiếm còn có vài phần không tin.

Không nói đến chuyện Hoang Cổ Thánh Thể gần như tuyệt tích ở cận cổ, mặc dù ngẫu nhiên có thể xuất hiện một vị, cũng rất nhanh sẽ trở nên mờ nhạt trong biển người.

Bởi vì từ cận cổ tới nay, hoàn cảnh trong thiên địa không thích hợp để Hoang Cổ Thánh Thể tu luyện, thậm chí trời còn giáng xuống mười sợi gông xiềng, giam cầm thánh thể tu luyện.

Nếu Quân Tiêu Dao thật sự là Hoang Cổ Thánh Thể, vậy tương đương là phế thể gân gà.

Thử hỏi Thập Bát Tổ sẽ coi trọng một phế thể sao?

Bởi vậy, Quân Trượng Kiếm vẫn luôn cho rằng, có lẽ Quân Tiêu Dao có thể chất loại nào đó tương đương với Hoang Cổ Thánh Thể.

Nhưng hiện tại, hắn ta nhìn thấy Quân Tiêu Dao chỉ giơ tay lên mà pháp lực kim sắc đã mênh mông cuồn cuộn, thật sự giống với Hoang Cổ Thánh Thể.

Bởi vì Hoang Cổ Thánh Thể trời sinh có Linh Hải kim sắc, cả máu cũng là thánh huyết ánh vàng rực rỡ.

“Hay là Tiêu Dao tộc đệ thật là Hoang Cổ Thánh Thể trong lời đồn?” Quân Trượng Kiếm không khỏi hỏi.

“Không sai.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Chuyện này cũng không phải bí mật gì, hắn không chuẩn bị che giấu.

Nghe Quân Tiêu Dao chính miệng xác nhận, ánh mắt Quân Trượng Kiếm chấn động, mà Lan Thanh Nhã quỳ trên mặt đất kia cũng cảm thấy chấn động.

“Thật sự là Hoang Cổ Thánh Thể sao, nếu như vậy, vì sao Quân Trượng Kiếm còn kiêng kị một phế thể gân gà...” Lan Thanh Nhã cúi đầu, đáy mắt ẩn sâu oán độc.

Ả khó có thể quên sự nhục nhã của hôm nay.

“Một khi đã vậy, ta cáo từ trước.” Quân Trượng Kiếm hơi chắp tay.

Bị cắt một khối thịt to, Quân Trượng Kiếm không muốn ở lại đây nữa.

“Chậm đã...” Quân Tiêu Dao bỗng nói.

“Tiêu Dao tộc đệ, ngươi...” Khóe miệng Quân Trượng Kiếm hơi run rẩy.

Chẳng lẽ vị tộc đệ này lòng tham không đủ muốn rắn nuốt voi?

“Khụ... Trượng Kiếm tộc huynh, ngươi hiểu lầm, ta chỉ thấy cái mình thích mà thèm, muốn luận bàn với ngươi một trận.” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng rồi nói.

Trong mắt Quân Trượng Kiếm lộ ra dị sắc, lắc đầu khẽ cười và nói: “Tiêu Dao tộc huynh, ngươi tuổi còn nhỏ, không cần như thế, chờ ngày sau ngươi trưởng thành rồi chúng ta lại luận bàn.”

Quân Tiêu Dao chỉ có ba tuổi, mà Quân Trượng Kiếm đã mười ba mười bốn tuổi.

Nếu đến lúc đó lỡ tay đả thương Quân Tiêu Dao thì hắn căn bản không gánh vác nổi lửa giận của Thập Bát Tổ.

Bởi vậy Quân Trượng Kiếm trực tiếp từ chối.

“Chỉ là luận bàn thôi, hy vọng tộc huynh chớ cự tuyệt.” Quân Tiêu Dao kiên trì nói.

“Ai, một khi đã vậy thì được rồi, nhưng hy vọng tộc đệ lượng sức.” Quân Trượng Kiếm thong dong thản nhiên mà nói.

So thân phận địa vị thì hắn thật sự không bằng Quân Tiêu Dao.

Nhưng bàn về tu vi cảnh giới, hắn đủ có thể nghiền áp Quân Tiêu Dao.

Một lát sau, bọn họ đi tới một mảnh đất trống bên ngoài Thiên Đế Cung.

Lúc này, bên ngoài Thiên Đế Cung đã sớm hội tụ một đám người Quân gia xem náo nhiệt, họ thò đầu thò cổ, muốn biết được kết quả chuyện này.

Bọn họ nhìn thấy Quân Tiêu Dao và Quân Trượng Kiếm đi ra, nhìn dáng vẻ như muốn đấu võ, trên mặt mang đầy vẻ kinh ngạc.

“Đây là chuyện gì, không phải nói đến nhận lỗi sao, tại sao còn đánh nhau?”

“Không đúng, xem bộ dạng của Tiêu Dao Thần Tử thì hẳn bọn họ không phát sinh xung đột, chỉ luận bàn mà thôi.” Một vài người sáng suốt đã nhìn ra.

Trong mắt bọn họ đều lộ ra hứng thú.

Hai người này luận bàn rất đáng để xem.

Một vị là Thần Tử từ nhỏ đã có vô số quang hoàn, một vị là Đệ Thập Tự Liệt sớm đã thành danh.

Tuy rằng vướn mắc về tuổi tác và tu vi, không ai cho rằng Quân Tiêu Dao có thể thắng được Quân Trượng Kiếm, nhưng bọn họ vẫn đang đánh cuộc.

“Các ngươi nói xem, Tiêu Dao Thần Tử có thể chống chọi được mấy chiêu trước Quân Trượng Kiếm?”

“Ta đoán ba chiêu.”

“Không đúng, ít nhất cũng được mười chiêu chứ.”

Nghe những người đó nói thế, khóe miệng Quân Trượng Kiếm bất giác nhếch lên.

Tuy giao ra một khối Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh làm trái tim hắn ta nhỏ máu, nhưng hiện tại có thể làm nổi bật.

“Tiêu Dao tộc đệ, cẩn thận!”

Quân Trượng Kiếm dứt lời thì khí tức thần cung Ngũ Trọng Thiên đã điên cuồng tuôn ra.

Hắn ta không dùng bất cứ chiêu thức võ học nào, trực tiếp tịnh chỉ thành kiếm, chỉ thẳng vào Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế cũng dứt khoát đấm nắm tay ra.

Một ngàn viên cự tượng lấm tấm trong cơ thể thức tỉnh, thêm vào một ngàn vạn cân thần lực khủng bố.

Một quyền này đấm ra, hư không như vặn vẹo, một đoàn pháo không khí thật lớn ầm ầm trào dâng!

Cảm nhận được uy năng này, sắc mặt Quân Trượng Kiếm lập tức thay đổi, vội vàng muốn rút tay về, nhưng vẫn không tránh kịp nữa.

Oanh!

Một tiếng động lớn truyền ra kèm theo tiếng nứt xương răng rắc, thân thể Quân Trượng Kiếm bị đánh văng ra giống như đạn pháo, xương ngón tay đều vỡ vụn.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người Quân gia xem náo nhiệt ngạc nhiên.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Lan Thanh Nhã đi theo ra cũng cứng lại.

Đôi mắt của Quân Linh Lung liên tục tỏa ra tia sáng kỳ dị, quả nhiên nàng không chọn sai người.

“Khụ khụ...” Quân Trượng Kiếm mặt xám mày tro, xương ngón tay vỡ vụn, đáy mắt cũng ẩn chứa hoảng sợ.

Luồng thần lực kinh khủng kia làm cả hắn cũng mang lòng sợ hãi.

Mà bản nhân Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Quân Trượng Kiếm không phải Đệ Thập Tự Liệt của Quân gia sao, không phải rất lợi hại sao?

Chỉ có vậy? Chỉ có vậy thôi sao?

Sắc mặt Quân Tiêu Dao hơi trầm xuống, hắn nói: “Trượng Kiếm tộc huynh, ngươi không thể vì ta tuổi còn nhỏ mà nhường nhịn như thế, đây là vũ nhục ta.”

Dứt lời, Quân Tiêu Dao trực tiếp chủ động ra tay.

Sắc mặt Quân Trượng Kiếm biến hóa, đồng thời trong lòng phát khổ.

Hắn thề với trời, mình tuyệt đối không có nhường.

Nhưng không chỉ Quân Tiêu Dao mà ngay cả những quần chúng ăn dưa của Quân gia đó cũng đang nghị luận sôi nổi, đều cho rằng là Quân Trượng Kiếm nhường nhịn.

“Húc Nhật Cửu Kiếm!”

Nhìn Quân Tiêu Dao lại đánh úp đến, Quân Trượng Kiếm không thể không toàn lực ra tay.

Hắn liên tục chém ra chín kiếm quang, xé rách không khí, dao động mạnh mẽ tuyệt đối khiến lòng người kinh sợ.

“Minh Thần Thủ Hộ!”

Quân Tiêu Dao trực tiếp thúc giục tuyệt học phòng ngự trong Thần Tượng Trấn Ngục Kính.

Chỉ thoáng chốc, cứ như có một hư ảnh Minh Thần hiện hóa ra, bao phủ toàn bộ thân thể hắn vào bên trong.

Chín kiếm quang va chạm lên hư ảnh Minh Thần, trực tiếp tan nát ra thành vô số quang điểm.

Quân Tiêu Dao lao ra lần nữa, sau lưng hiện hóa ra một đôi cánh chim đen nhánh, chính là Ác Ma Chi Dực.

Tốc độ của hắn lập tức bùng nổ, trực tiếp lắc mình đến trước người Quân Trượng Kiếm.

“Minh Thần chi Mâu!”

Quân Tiêu Dao giơ tay nắm một cái, thần năng vô tận mênh mông, hóa thành một trường mâu màu tím đen, thiêu đốt minh viêm đen nhánh, cứ như có thể xuyên thủng vạn vật thế gian.

“Tử hoàng kiếm quyết!”

Quân Trượng Kiếm vội vàng thi triển kiếm quyết át chủ bài của mình, một bóng kiếm màu tím chém ra ngang trời.

Oanh!

Cú va chạm mạnh bùng nổ, nhưng kết cục là Minh Thần chi Mâu được gia trì một ngàn vạn cân cự lực trực tiếp phá tan bóng kiếm màu tím, sau đó khí thế không giảm mà lao về hướng Quân Trượng Kiếm.

Quân Trượng Kiếm vội vàng lấy Trượng Kiếm sau lưng ra, giơ ngang kiếm chắn lại.

Phanh!

Một kích lớn va chạm, trường kiếm trong tay Quân Trượng Kiếm bị đánh bay, cả người bị ném bay ra ngoài, ầm ầm nện lên vách tường một bên.

Những người Quân gia tới xem náo nhiệt đó sắp trợn lọt tròng mắt, trong mắt tràn ngập chấn động.

Lúc này mới qua ba chiêu thì phải?

Mà Đệ Thập Tự Liệt Quân Trượng Kiếm lại bị đánh ngã?

Mặc dù là nhường nhịn, cũng không có khả năng nhường đến mức này.

Lúc này cả Quân Tiêu Dao cũng phản ứng lại.

Thì ra Quân Trượng Kiếm cũng không khiêm nhượng, là hắn quá mạnh thôi.

Nghĩ đến chuyện mình hiểu lầm Quân Trượng Kiếm, Quân Tiêu Dao âm thầm lắc đầu, rất tự trách.

Hắn đi đến trước người Quân Trượng Kiếm mặt xám mày tro, đầy lòng áy náy mà nói: “Xin lỗi, Trượng Kiếm tộc huynh, hiểu lầm ngươi, còn nghĩ ngươi khiêm nhượng, không ngờ ngươi thật sự tận lực...”

Quân Trượng Kiếm nghe được lời này, ngụm máu vừa nuốt xuống thiếu chút nữa lại muốn nhổ ra.

Trong lòng hắn ta có một câu con mẹ nó không biết có nên nói ra hay không!

Hết chương 10.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 11. Tu luyện Binh Phạt Quyết, đạo tâm của Quân Chiến Thiên sắp nát rồi

Chương 11: Tu luyện Binh Phạt Quyết, đạo tâm của Quân Chiến Thiên sắp nát rồi

Sắc mặt Quân Trượng Kiếm lúc xanh lúc đỏ.

Vừa rồi còn nghĩ không thể ra tay quá nặng, nếu làm Quân Tiêu Dao bị thương thì không tốt lắm.

Hiện tại còn trái ngược, hắn ta đầy người bụi đất, cả người toàn là vết thương.

“Quả nhiên Tiêu Dao tộc đệ có khí thế thần nhân, tộc huynh bội phục...” Quân Trượng Kiếm đứng dậy, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Hôm nay hắn ta xem như mất hết thể diện.

Quân Tiêu Dao vừa vào cuộc chiến đã khai hỏa toàn bộ hỏa lực, thậm chí hắn ta còn chưa kịp thi triển Bất Diệt Kiếm Thể.

Nhưng dù có thể thi triển Bất Diệt Kiếm Thể, Quân Trượng Kiếm cũng không nắm chắc có thể trấn áp Quân Tiêu Dao.

Bởi vì lúc Quân Tiêu Dao sinh ra đã có được dị tượng Vạn Thánh Triều Bái.

Dị tượng Thánh thể vừa ra đời, ai có thể địch lại?

“Thật là quái vật...” Quân Trượng Kiếm thầm thở dài trong lòng.

Mới ba tuổi đã có thực lực như vậy, qua thêm mấy năm còn lợi hại hơn, sợ là có thể khiêu chiến năm Tự Liệt đứng đầu.

Mọi người chung quanh cũng giật mình mà không khép miệng được, chắc chắn không cần bao lâu thì tin tức cuộc chiến lần này sẽ truyền khắp toàn bộ Quân gia.

Quân Tiêu Dao mới đánh vỡ vạn cổ cực cảnh ở Thái Nhạc Cổ Bia, hiện tại lại đánh bại Quân Trượng Kiếm.

Một vài tộc nhân trước đó còn mang lòng nghi ngờ đvs Quân Tiêu Dao, hiện tại cũng bội phục sát đất.

“Tiêu Dao tộc đệ ngày sau tiền đồ vô lượng, chờ đến khi ngươi mười tuổi, tất nhiên có thể trở thành Tự Liệt, thậm chí ở trên ta.” Quân Trượng Kiếm nói.

Quy tắc của Quân gia là thế hệ trẻ sau mười tuổi mới có tư cách gia nhập tranh đoạt Tự Liệt.

Quân Tiêu Dao lại nhún vai.

Hắn đã sớm là Linh Hào Tự Liệt do Thập Bát Tổ điều động nội bộ.

Thậm chí thân phận địa vị ở trên cả Đệ Nhất Tự Liệt.

Chỉ là tạm thời chưa công bố mà thôi.

Chờ đến bữa tiệc mười tuổi thì sẽ công bố, đến lúc đó nếu Quân Trượng Kiếm biết tin này, không biết sẽ lộ ra vẻ mặt gì.

“Tiêu Dao tộc đệ, gặp lại.” Hiện tại Quân Trượng Kiếm chỉ muốn đi bế quan tu luyện.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Đúng rồi, Trượng Kiếm tộc huynh, ngươi thân là Tự Liệt, không cần thiết để con chó con mèo cũng có thể làm người theo đuổi, như vậy làm mất thân phận lắm.”

Quân Trượng Kiếm nghe vậy thì ánh mắt chợt lóe, mở miệng nói: “Đã biết.”

Mà Lan Thanh Nhã nghe được lời này, sắc mặt lại đỏ rực cả lên, trong lòng dị thường nhục nhã.

Hiển nhiên, con chó con mèo trong lời nói của Quân Tiêu Dao chính là chỉ ả.

Theo sau, Quân Trượng Kiếm và Lan Thanh Nhã rời đi.

“Ai, thủ đoạn của ta vẫn không đủ...” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút suy tư.

Hiện tại tuy là giai đoạn đặt nền móng, nhưng hắn cũng nên tu luyện một ít thần thông võ học.

Nói cách khác, thủ đoạn quá đơn điệu.

Quân gia thân là thế gia Hoang Cổ, thứ không thiếu nhất là các loại điển tịch võ học hi hữu.

“Đi tìm gia gia hỏi một chút.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Mà bên kia, Quân Trượng Kiếm chưa đi ra bao xa thì đã dừng bước.

“Nể mặt tình cảm ngày xưa, ngươi rời khỏi Quân gia đi.” Quân Trượng Kiếm hờ hững nói.

“Không, Trượng Kiếm công tử, đừng đuổi Thanh Nhã đi!” Sắc mặt Lan Thanh Nhã thay đổi, trở nên trắng bệch.

Ở Quân gia, ả có thể lấy được bất cứ tài nguyên tu luyện nào dễ như trở bàn tay, địa vị cũng cao hơn người ta một bậc.

Nếu rời khỏi Quân gia, ả sẽ không khác gì những nữ tu giãy giụa ở tầng dưới chót đó cả.

“Cút đi, nếu không phải tại ngươi, sao ta lại chọc phải phiền phức như vậy, còn mất mặt đến thế!”

Quân Trượng Kiếm vung cánh tay đánh bay Lan Thanh Nhã, khiến ả miệng phun máu tươi.

Nhìn Quân Trượng Kiếm hờ hững rời đi, vẻ thống khổ trên mặt Lan Thanh Nhã chuyển thành oán độc khắc cốt.

“Quân Tiêu Dao, đều tại ngươi, ỷ vào thân phận mà ức hiếp người khác...”

“Hoang Cổ Thánh Thể, chẳng lẽ là đánh vỡ một gông xiềng Hoang Cổ Thánh Thể, nếu nói tin tức này cho những thế lực đối địch của

Quân gia, hoặc là Thái Cổ hoàng tộc...”

Sắc mặt Lan Thanh Nhã biến ảo, trong lòng đưa ra phỏng đoán.

Lấy sức tưởng tượng hữu hạn của ả thì căn bản không thể tưởng tượng được Quân Tiêu Dao đã đánh vỡ mười sợi gông xiềng Hoang Cổ Thánh Thể.

Trong mắt ả, Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ một gông xiềng cũng đã rất hiếm thấy.

“Đúng rồi, nghe nói ngày sau Quân Tiêu Dao này sẽ tổ chức buổi tiệc mười tuổi, đến lúc đó, nếu dẫn kẻ địch tiến đến...”

Lan Thanh Nhã tự biết, lấy năng lực của mình thì đừng nói đời này, cho dù là kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng tuyệt đối không trả thù được Quân Tiêu Dao.

Biện pháp duy nhất chính là mượn đao giết người.

“Chờ xem, Quân Tiêu Dao, còn con tiện nhân Quân Linh Lung kia nữa, các ngươi đều sẽ trả giá đắc!”

Lan Thanh Nhã tóc tai bù xù, mặt xám mày tro, cuối cùng bị hộ vệ của Quân gia áp giải đi, đuổi ra khỏi nhà.

Mà phía bên kia, Quân Tiêu Dao căn bản không để ý đến tiểu nhân vật như Lan Thanh Nhã.

Trong mắt Quân Tiêu Dao, thậm chí ả còn không bằng con kiến.

Sở dĩ báo cho Quân Trượng Kiếm như vậy, chỉ là không muốn về sau nhìn thấy mà chướng mắt thôi.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao đang thỉnh giáo Quân Chiến Thiên.

“Cái gì, con muốn học thần thông võ học, vậy không khỏi quá mức đua đòi...” Quân Chiến Thiên nhăn đôi lông mày hoa râm lại.

Trong mắt ông ta, Quân Tiêu Dao không khỏi quá nóng vội.

Mới ba tuổi mà thôi, đây là thời điểm đặt nền móng, học thần

thông võ học cái gì chứ.

Hơn nữa tu luyện thần thông võ học cũng yêu cầu thiên tư ngộ tính, còn phải hao tốn rất nhiều thời gian.

“Để con thử một lần, nếu hao phí quá nhiều thời gian, cùng lắm thì không học.” Quân Tiêu Dao nói.

Cuối cùng Quân Chiến Thiên không lay chuyển được hắn, chỉ có thể chấp nhận để Quân Tiêu Dao tu luyện một loại võ học thần thông trước.

Hơn nữa Quân Chiến Thiên còn ấp ủ một âm mưu, ông ta cố ý chọn ra một môn thần thông công phạt uy lực cực đại, cấp bậc khá cao, nhưng cũng rất phức tạp của Quân gia.

“Đây là Binh Phạt Quyết, sau khi tu luyện đại thành, pháp lực có thể ngưng thành các thần binh như đao, thương, kiếm, kích, rìu, việt, câu, xoa vân vân, Binh Phạt Quyết vừa xuất hiện thì muôn vàn thần binh đi theo, trảm thiên diệt địa, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối.” Quân Chiến Thiên giải thích.

“Vậy tốt, vậy con tu luyện Binh Phạt Quyết.” Trong mắt Quân Tiêu Dao đầy hưng phấn.

Quân Chiến Thiên cười ha hả, trong lòng còn đắc ý thầm nghĩ: “Tôn tử, muốn đấu với gia gia thì còn quá non, năm đó cả gia gia cũng phải tu luyện thần thông này chừng một năm, khó khăn lắm mới nhập môn...”

Trong dự đoán của Quân Chiến Thiên thì chắc chắn Quân Tiêu Dao tu luyện được vài ngày rồi sẽ từ bỏ.

Nhưng mà, thời gian mấy ngày ngắn ngủn qua đi.

Trong Thiên Đế Cung, vang lên một tiếng gầm rú chấn động, kim quang vô tận bùng lên trời cao.

Pháp lực kim sắc như gió lốc thổi quét, sau đó ngưng kết thành những đao thương kiếm kích, chém trời chặt đất mà lao ra.

“Gia gia, qua mấy ngày rồi mà con mới miễn cưỡng nhập môn, quả

nhiên tu luyện thần thông rất phức tạp.” Quân Tiêu Dao đi ra, khẽ lắc đầu, mặt đầy thất vọng mà nói.

“Khụ...” Quân Chiến Thiên thiếu chút nữa nhổ ra một ngụm máu.

“Gia gia?” Quân Tiêu Dao khó hỉu.

“Không... Không có gì, về sau muốn học thần thông gì thì tự đi đến võ các tìm, gia gia muốn đi yên lặng một chút.”

Quân Chiến Thiên xoay người bỏ đi, căn bản không muốn ở lại thêm với tiểu quái vật này chút nào nữa.

Vì nếu ở lại, Quân Chiến Thiên sợ đạo tâm cũng tan nát, hoài nghi nhiều năm qua mình toàn sống vô dụng như chó!

Còn Quân Tiêu Dao thì lộ ra vẻ mặt không hiểu gì cả.

...

Kế tiếp, thời gian năm năm trôi qua trong nháy mắt.

Năm nay Quân Tiêu Dao đã tám tuổi.

Thiếu niên vừa trưởng thành, tuấn tú như tiên nhân giáng trần.

Có đôi khi Quân Linh Lung cũng ngơ ngác nhìn chằm chằm vào tuấn nhan thần tú tuyệt luân của Quân Tiêu Dao cả ngày, không có chút phiền chán.

Đối với bất cứ nữ tử nào mà nói, mỗi ngày có thể nhìn thấy một tuấn nhan trích tiên như vậy, tuyệt đối là phúc phận ba đời không tu được.

Bản thân Quân Tiêu Dao lại luôn tập trung vào tu luyện, không để trễ nãi.

Công pháp của hắn chính là chí tôn pháp của Quân gia, Thái Huyền Kinh.

Pháp môn luyện thể là Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Pháp môn luyện hồn lại là Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp.

Ngoài ra, hắn cũng đang tu luyện một ít võ học thần thông của Quân gia bao gồm Binh Phạt Quyết, có thể nói là cùng nhau tịnh tiến.

Tu vi của Quân Tiêu Dao cũng trực tiếp vượt qua Linh Hải Cửu Trọng Thiên, phá vỡ xông vào Thần Cung Cảnh, đã tương đương với cảnh giới tu vi lúc trước của Quân Trượng Kiếm.

Hơn nữa vì sự đặc thù của Hoang Cổ Thánh Thể, đan điền Linh Hải trong thân thể hắn là Linh Hải kim sắc, vô biên vô hạn.

Pháp lực hùng hồn đến mức người cùng cấp không thể so sánh, có thể nói là Linh Hải vô tận.

“Chỉ còn hai năm là tới buổi tiệc mười tuổi, chờ buổi tiệc qua đi, ta cũng nên ra cửa hành tẩu thiên hạ, thuận tiện tra xét tin tức về bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn một chút.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm tự nói.

Hắn vẫn nhớ mãi không quên hai nơi đánh dấu kia.

Rốt cuộc đã đánh dấu thành công Hoang Cổ Thánh Thể và Tượng Thần Trấn Ngục Kính, hắn rất tò mò đánh dấu kế tiếp còn có thể đạt được thứ tốt gì.

Mà bên kia, Quân Linh Lung cũng đang tu luyện ở thiên điện của Thiên Đế Cung bên cạnh, nàng đã hoàn hoàn trở thành thị nữ trung thành của Quân Tiêu Dao.

Đột nhiên, Quân Linh Lung cảm nhận được điều gì đó, lấy ra một ngọc giản truyền tin, bên trong có tin tức truyền ra.

“Là nàng?” Đôi mắt xinh đẹp của Quân Linh Lung chợt lụi tàn.

Hết chương 11.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 12. Cổ Quốc hoàng nữ xin thuốc, hay là thèm muốn thân thể ta?

Chương 12: Cổ Quốc hoàng nữ xin thuốc, hay là thèm muốn thân thể ta?

Hỏa Châu là một trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực.

Phạm vi diện tích của nó không lớn bằng Hoàng Châu của Quân gia, thậm chí chỉ bằng một phần trăm Hoàng Châu.

Nhưng mặc dù chỉ bằng một phần trăm Hoàng Châu, nhưng Hỏa Châu vẫn là một đạo châu diện tích rộng lớn.

Ở Hỏa Châu cũng không có các thế lực lớn mạnh mà rối ren nào.

Thống lĩnh toàn bộ Hỏa Châu là Chu Tước Cổ Quốc.

Chu Tước Cổ Quốc là một thế lực Cổ Quốc có truyền thừa lâu đời, cho dù không bằng Hoang Cổ thế gia, nhưng nội tình cũng thâm hậu, có uy danh hiển hách.

Trừ Chu Tước Cổ Quốc ra thì còn có Thanh Long Cổ Quốc, Bạch Hổ Cổ Quốc, Huyền Vũ Cổ Quốc.

Tứ đại Cổ Quốc được gọi là Tứ Tượng Cổ Quốc.

Giờ phút này, trong hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc, ở một đại điện kim bích huy hoàng.

Một nam tử trung niên mặc trường bào Chu Tước màu xích kim (Vàng ròng) đang nằm trên giường, ấn đường biến thành màu đen, hơi thở suy yếu, dường như đã nhiễm bệnh nặng, mạng như tàn hỏa.

Ông ta chính là quốc chủ của Chu Tước Cổ Quốc.

Bên cạnh giường có một nữ tử mỹ lệ đang đứng.

Nàng mặc vũ y màu đỏ, dáng người lả lướt, hai chân thon dài, da thịt tuyết như trắng.

Mái tóc dài màu đỏ như ngọn lửa cháy bập bùng.

Một đôi mắt đẹp hiện ra màu đỏ thẫm mỹ lệ, mũi ngọc cao thẳng, môi đỏ tươi đẹp, hàm răng trắng trong.

Đặc biệt là giữa mày nàng có một điểm chu sa, kết hợp với ngọc dung càng có vẻ đẹp như đào lý, vũ mị tuyệt luân.

Nàng chính là hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc, Bái Ngọc Nhi.

“Phụ hoàng, Ngọc Nhi nhất định sẽ tìm được Bất Tử Dược để giải cứu ngài.” Bái Ngọc Nhi cắn chặt môi thơm mà nói.

“Ngọc Nhi, làm khó cho con, Bất Tử Dược không cưỡng cầu được...” Chu Tước quốc chủ khẽ lắc đầu, ngữ khí suy yếu đến cực điểm, đồng thời cũng mang theo tuyệt vọng.

Bất Tử Dược là tồn tại hi hữu đến mức nào.

Cả những đạo thống vô thượng, thế lực bất hủ đó cũng không có bao nhiêu tồn kho.

Họ càng không tốt bụng mà giao cho Chu Tước Cổ Quốc.

Nội tình của Chu Tước Cổ Quốc tuy mạnh, cũng có được không ít thánh dược đỉnh cấp, nhưng Bất Tử Dược lại không có lấy một cây.

Dù sao thì đưa mắt ra ngoại giới, một gốc cây Bất Tử Dược xuất thế cũng có thể tạo nên huyết vũ tinh phong, tranh đoạt còn không kịp thì sao có thể bán cho người khác?

“Phụ hoàng yên tâm, dựa vào bản lĩnh của Ngọc Nhi, nhất định có thể tìm được Bất Tử Dược!” Bái Ngọc Nhi kiên định, hóa đau thương thành sức mạnh.

Nàng là ai?

Hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc, giữa mày có Chu Tước Thần

Hỏa, thiên phú siêu phàm.

Càng đừng nói đến dung mạo, nàng cũng xếp ở hàng đầu ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Không ít thiên kiêu tuổi trẻ của các thế lực đều là liếm cẩu(1) của Bái Ngọc Nhi.

(1) Liếm cẩu "舔狗" : là một thuật ngữ mạng, chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn không hề có tôn nghiêm và liêm sỉ dùng mặt nóng dán mông lạnh

Bởi vậy cũng khiến Bái Ngọc Nhi hình thành tính cách mang chút tự phụ và cao ngạo như bề trên.

Nàng tin chắc mình nhất định có năng lực giải cứu phụ hoàng, giải cứu toàn bộ Chu Tước Cổ Quốc.

“Thiên kiêu tuổi trẻ của những thế lực đó đều là một đám phế vật, khi cần bọn họ thì căn bản không lấy ra được Bất Tử Dược.”

“Còn vị hôn phu Tiêu Trần kia của ta, thân là Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc mà cũng không thể lấy ra một gốc cây Bất Tử Dược.”

Bái Ngọc Nhi đi ra hoàng cung, mặt ngọc nặng nề.

Mấy năm sau khi phụ hoàng nàng xảy ra chuyện, quốc lực của Chu Tước Cổ Quốc ngày càng sa sút.

Sau đó Thanh Long Cổ Quốc tiến đến liên hôn.

Khi đó, Thanh Long Cổ Quốc hứa hẹn sẽ cho Chu Tước Cổ Quốc một gốc cây Bất Tử Dược.

Bái Ngọc Nhi và Đại hoàng tử Tiêu Trần của Thanh Long Cổ Quốc quen biết nhau từ nhỏ, tuy luôn duy trì khoảng cách, nhưng cũng xem như thanh mai trúc mã, quan hệ không kém.

Sau khi cân nhắc một thời gian, Bái Ngọc Nhi mới chấp nhận.

Kết quả qua lâu như vậy, hôn ước đã sớm định ra, nhưng Bất Tử Dược vẫn không thấy bóng dáng.

Mà hiện tại quốc lực của Chu Tước Cổ Quốc suy nhược, cũng không có năng lực đòi hỏi Thanh Long Cổ Quốc.

Bởi vậy, chỉ có thể dựa vào bản thân Bái Ngọc Nhi đi tìm Bất Tử Dược.

“Nên làm sao bây giờ, phụ hoàng không thể ngã xuống...” Bái Ngọc Nhi không khỏi có chút nôn nóng trong lòng.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất khuê mật kia của ta, Quân Linh Lung?” Bái Ngọc Nhi bỗng nghĩ đến.

Nàng từng ngẫu nhiên gặp được Quân Linh Lung trong một bí cảnh, ở chung cũng coi như không tồi.

Tuy sau đó không có liên hệ, nhưng lấy tính cách của Quân Linh Lung thì nhất định sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ.

Còn nữa, chắc chắn Quân gia cũng có được Bất Tử Dược.

Nghĩ đến đây, hô hấp của Bái Ngọc Nhi trở nên dồn dập, vội vàng lấy ra một ngọc giản, truyền tin tức đi.

Phía bên kia, trong thiên điện Thiên Đế Cung của Quân gia, Quân Linh Lung cũng thu được tin.

“Chu Tước quốc chủ mắc bệnh nặng trong người, cần Bất Tử Dược để trị liệu?” Quân Linh Lung biết được tin này thì nhíu đôi mày liễu lại.

Nói thật, nếu không phải Bái Ngọc Nhi đưa tin đến thì thiếu chút nữa nàng đã quên vị “Khuê mật” này.

Tuy Bái Ngọc Nhi là hoàng nữ của Cổ Quốc, thân phận tôn quý.

Nhưng Quân Linh Lung cũng là thiên chi kiêu nữ của Hoang Cổ thế gia.

Đừng nhìn hiện tại nàng là nha hoàn của Quân Tiêu Dao, nhưng đi

ra ngoại giới, nàng vẫn là quý nữ Quân gia được tứ phương truy phủng.

“Mở miệng một cái là một gốc cây Bất Tử Dược, ham muốn cũng không nhỏ, nhưng tốt xấu gì ta cũng từng quen biết với nàng.” Quân Linh Lung hơi nhíu mày.

Nhưng vấn đề là nàng không có Bất Tử Dược.

Lúc này, một truyền âm thần hồn rơi vào trong đầu Quân Linh Lung.

“Linh Lung, pha trà.”

Quân Linh Lung vội vàng đứng dậy, là Quân Tiêu Dao đang kêu nàng đi pha trà.

Trong một ao nước nóng hổi, tiên khí dạt dào, Quân Tiêu Dao trần trụi nửa người trên, thân thể hiện ra lưu quang như được tiên ngọc điêu khắc thành.

Quân Tiêu Dao đã tròn tám tuổi, dáng người hơi trưởng thành.

Phía bên kia, Quân Linh Lung tiến vào, bưng một ly trà ngộ đạo cho Quân Tiêu Dao.

Nhìn Quân Tiêu Dao dần dần nẩy nở, trở nên càng ngày càng thần tú tuấn dật, Quân Linh Lung có ảo giác như dưỡng thành shota.

“Làm sao vậy, có việc gì à?” Quân Tiêu Dao nhấp một hớp nước trà, lạnh nhạt hỏi.

“Không có.” Lông mi Quân Linh Lung khẽ run lên.

“Nói đi, giấu được ta hay sao?” Quân Tiêu Dao lắc đầu cười.

Quân Linh Lung hơi cắn môi, nhưng vẫn nói ra chuyện của Bái Ngọc Nhi.

“Thì ra là thế, Bất Tử Dược à, thật ra ta cũng có không ít.” Quân Tiêu Dao nhún vai.

Khi ở Thái Nhạc Cổ Bia, hắn có được tam cây Bất Tử Dược, sau đó Thập Bát Tổ lại lục tục cho hắn năm cây Bất Tử Dược.

Những năm gần đây, Quân Tiêu Dao chỉ luyện hóa ba cây mà thôi, còn lại năm cây.

“Nếu là khuê mật của ngươi thì cũng không phải không thể cho một cây, bảo nàng lại đây đi.” Quân Tiêu Dao xua xua tay và nói.

“Chỉ vậy mà đã cho?” Quân Linh Lung cũng hơi sửng sốt.

Quả nhiên nàng không hiểu thế giới của nhà giàu!

Nhưng Quân Linh Lung vẫn khẽ gật đầu, đáp lại tin tức cho Bái Ngọc Nhi.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra một ý cười lạnh nhạt.

Tất nhiên không phải hắn muốn làm người hiền lành, mà là có suy nghĩ và tính toán của mình.

Ánh sáng chính đạo này vẫn nên để những trụ cột chính đạo đó đảm đương đi.

Nhân thiết thánh mẫu gì đó không thích hợp với hắn.

Mà nói thật, tuy Quân Tiêu Dao không xem một gốc cây Bất Tử Dược ra gì, nhưng cũng không rộng lượng đến mức có thể tùy tiện tặng người.

“Sau lưng những Tự Liệt đó của Quân gia không chỉ có các mạch ủng hộ, thậm chí còn có thế lực đạo thống phụ thuộc.”

“Cho dù là Quân Trượng Kiếm thì cũng có được thế lực phụ thuộc như Cổ Kiếm Tông.”

Loại thế lực phụ thuộc này không phải thần phục Quân gia, mà là thần phục cá nhân.

“Tuy những năm gần đây quốc lực của Chu Tước Cổ Quốc suy yếu, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thật ra có thể mua chuộc lại đây, nói không chừng còn có thể tiện thể thu luôn ba Cổ Quốc khác

làm thế lực phụ thuộc.”

Quân Tiêu Dao đánh bàn tính trong lòng.

Dù sao hắn cũng là Linh Hào Tự Liệt, nếu sau lưng không có một thế lực phụ thuộc thì không khỏi có chút khó coi.

Thể diện nên có, vẫn phải có.

Còn về Bái Ngọc Nhi kia, muốn không công có được một gốc cây Bất Tử Dược à, sao có thể?

Quân Tiêu Dao cũng không phải làm từ thiện, hắn sẽ không làm chuyện vô ích đối với mình.

Mà Bái Ngọc Nhi nhận được câu trả lời của Quân Linh Lung cũng mừng rỡ dị thường.

Cảm giác này giống như lâu hạn gặp mưa rào.

Chỉ là lời Quân Linh Lung truyền tới khiến Bái Ngọc Nhi lâm vào suy tư.

Bởi vì người muốn cho nàng Bất Tử Dược cũng không phải bản nhân Quân Linh Lung.

“Một vị thiên chi kiêu tử của Quân gia hứa cho ta một gốc cây Bất Tử Dược, chẳng lẽ là coi trọng ta?” Bái Ngọc Nhi không khỏi nghĩ như vậy.

Nàng vẫn rất tự tin về dung mạo của mình, nàng chính là đệ nhất mỹ nhân của Chu Tước Cổ Quốc.

Cũng coi như rất có mỹ danh trong toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Trong tư duy của nàng, người sẵn lòng cho nàng một cây Bất Tử Dược nhất định là thèm muốn thân thể nàng.

“Quả nhiên, cho dù là thiên kiêu của Quân gia cũng khó có ngoại lệ.” Trong lòng Bái Ngọc Nhi bỗng sinh ra chút thất vọng.

Có vẻ thiên kiêu của Quân gia cũng không siêu phàm thoát tục như

trong tưởng tượng.

“Nhưng cho dù thế nào, có được Bất Tử Dược cứu phụ hoàng trước rồi lại nói.”

Bái Ngọc Nhi lắc lắc đầu, lập tức khởi hành đi đến Hoàng Châu.

Hết chương 12.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 13. Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, bị đạo đức bắt cóc?

Chương 13: Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, bị đạo đức bắt cóc?

Quân gia, trong Thiên Đế Cung.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trong một mật thất tu luyện.

Chung quanh chất đầy rất nhiều thần nguyên tuyệt phẩm, phóng thích linh khí nồng đậm gần như vô tận.

Ở tiên vực, thông thường võ giả đều dùng nguyên thạch bình thường để tu luyện.

Mà một vài đạo thống đỉnh cấp, thế lực tu sĩ nhất lưu sẽ dùng thiên nguyên càng thêm trân quý.

Chỉ có các thế lực như Hoang Cổ thế gia, đạo thống vô thượng, hoàng triều bất hủ mới dùng nổi thần nguyên trân quý nhất.

Mà phía trên thần nguyên còn có tiên nguyên, nhưng thứ này khả ngộ bất khả cầu(1), Hoang Cổ thế gia bình thường cũng không lấy ra được bao nhiêu.

(1) Có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được.

Nguyên thạch có độ hi hữu bất đồng, chia thành bốn phẩm cấp là hạ, trung, thượng, tuyệt.

Quân Tiêu Dao thường dùng tiên nguyên để tu luyện, ngoài ra còn có thần nguyên tuyệt phẩm đỉnh cấp nhất.

Có thể nói, Quân Tiêu Dao tùy tiện lấy ra một thần nguyên tuyệt phẩm, đưa ra ngoại giới cũng sẽ làm một nhóm người tranh đoạt vỡ đầu.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao đang nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Trong đầu hắn có một tòa cung điện rộng lớn lộng lẫy.

Đây là thần cung ngưng tụ ra từ linh hồn lực.

Nhục Thân Ngũ Cảnh, Thần Tàng Ngũ Cảnh đều tu luyện thân thể đến mức tận cùng.

Linh Hải Cửu Trọng Thiên là tu luyện Linh Hải đan điền, liên quan đến trình độ hùng hồn của pháp lực.

Mà Thần Cung Cửu Trọng Thiên lại là tu luyện thần cung, làm linh hồn khỏe mạnh.

Chờ đến khi Quân Tiêu Dao đột phá tới Chân Linh Cảnh thì trong Thần cung sẽ dựng dục ra một chân linh, khi đó linh hồn lực của hắn sẽ tăng mạnh lên lần nữa.

Ngày sau thậm chí có thể hóa chân linh thành nguyên thần, thoát ly thân thể, ngao du Tứ Hải Bát Hoang.

“Quả nhiên Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp này không tầm thường...” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Trong đầu hắn như diễn sinh ra một thế giới hỗn độn.

Trong hỗn độn, một Thần Ma khổng lồ vô biên chậm rãi chuyển động, nghiền áp thiên địa.

Trên Thần Ma lây dính vết máu loang lổ, nhìn giống như máu của Thần Ma.

Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp này chính là dựa vào quan tưởng Thần Ma để nghiền nát ý thức linh hồn con người, sau đó trọng tố lại lần nữa.

Linh hồn của Quân Tiêu Dao càng ngày càng ngưng đọng khỏe mạnh dưới sự hủy diệt và trọng sinh này.

“Đổi là người bình thường tu luyện pháp môn này, tuyệt đối sẽ bị tra tấn đến mức sống không bằng chết, nhưng đối với ta mà nói,

có vẻ nó không quá mức khó khăn.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Có lẽ là vì hắn là linh hồn xuyên đến đây, cho nên linh hồn lực hơn xa người thường.

Hỗn Độn Thần Ma này trợ giúp hắn rất lớn, cũng không mang đến thống khổ.

“Hơn nữa tu luyện càng về sau thì có thể trực tiếp dùng linh hồn lực diễn hóa ra Hỗn Độn Thần Ma, coi như thủ đoạn đối địch.”

“Ta có thể chịu đựng được loại thống khổ này, người khác thì tuyệt đối không nổi.” Quân Tiêu Dao tấm tắc thở dài.

Có vẻ hắn lại có thêm một át chủ bài cường hãn.

Cùng lúc đó, trên không Hoàng Châu.

Một con hỏa linh tước lôi kéo một chiếc liễn xa hoa lệ, vỗ cánh bay qua hư không, kéo theo một phần đuôi lửa sáng lạn.

Thứ này hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

“Hả, chiếc liễn xa kia có đồ đằng Chu Tước, hình như là của Chu Tước Cổ Quốc?”

“Không sai, nghe đồn người của hoàng tộc Chu Tước Cổ Quốc kéo xe bằng hỏa linh tước, chẳng lẽ là vị hoàng nữ mỹ danh truyền xa kia, Bái Ngọc Nhi?”

“Xem hướng đi thì chính là Quân gia!”

Chiếc liễn xa bay đến làm rất nhiều người nghị luận.

Không bao lâu sau, liễn xa ngừng lại trên nơi đóng quân bên ngoài Quân gia.

Toàn bộ khoảng không Quân gia, trừ người trong nhà của Quân gia ra thì những thế lực còn lại dám can đảm tùy tiện bay ngang qua đều bị coi là xâm lấn, trực tiếp tiêu diệt.

Mành của liễn xa được đẩy ra, một nữ tử dáng người cao gầy, hai

chân thon dài, mặc vũ y mỹ lệ màu đỏ bước ra, nàng chính là Bái Ngọc Nhi.

Lần này nàng lẻ loi một mình tiến đến, cũng không mang theo tùy tùng.

Bái Ngọc Nhi đưa mắt nhìn ra, trên hư không nơi đóng quân của Quân gia có vô số thần đảo lơ lửng, các loại động thiên phúc địa phụt ra ráng màu.

Điều này làm Bái Ngọc Nhi chấn động trong lòng.

Chu Tước Cổ Quốc tuy cũng là thế lực nhất lưu, thanh danh truyền xa, nhưng so với Hoang Cổ thế gia là Quân gia thì vẫn như gặp sư phụ, không có khả năng so sánh.

Nhưng ngay sau đó, khóe miệng Bái Ngọc Nhi lại nhếch lên một nụ cười tự tin và khinh thường nhàn nhạt.

Quân gia siêu nhiên đến mấy thì đã sao nào?

Không phải nhân vật thiên kiêu kia của Quân gia còn thèm muốn thân thể nàng, muốn đưa Bất Tử Dược cho nàng à?

Nhưng Bái Ngọc Nhi đã hạ quyết tâm, sẽ không dễ dàng giao thân thể cho thiên kiêu Quân gia kia.

Dù sao nàng cũng là người có hôn ước.

Đến lúc đó gây ra chuyện gì thì chẳng phải là làm trên đầu Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc xanh mượt một mảnh?

Sau khi nghĩ kỹ, Bái Ngọc Nhi lập tức tiến lên phía trước.

Ở cổng của Quân gia có cấm vệ đứng gác, nguy nga như tháp sắt, khí huyết ngập trời.

“Người tới dừng bước, hãy xưng tên ra.” Cấm vệ Quân gia lạnh nhạt nói.

“Ta là hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc, Bái Ngọc Nhi, tiến đến bái kiến Quân Linh Lung.” Bái Ngọc Nhi lạnh nhạt nói.

“Bái kiến quý nữ? Có tín vật không, không có thì cút.” Cấm vệ của Quân gia lãnh đạm đáp.

Kiều nhan của Bái Ngọc Nhi cứng lại.

Tốt xấu gì nàng cũng là hoàng nữ của một quốc gia, chỉ là một môn vệ của Quân gia mà dám quát nàng như vậy.

Nhưng lần này nàng đến là có việc cầu xin, chỉ có thể kiềm nén tính tình, lấy ra ngọc giản truyền tin với Quân Linh Lung.

“Vào đi.” Cấm vệ của Quân gia lạnh nhạt mà phất phất tay.

Bái Ngọc Nhi cắn môi, ở trước mặt Quân gia, thân phận hoàng nữ của nàng lại có vẻ không đáng nhắc tới như thế.

Mà phía bên kia, Quân Linh Lung cũng đã tìm đến Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử đại nhân, nàng đã tới.” Quân Linh Lung nói.

“Đi đi, đi xem vị hoàng nữ này.”

Quân Tiêu Dao đứng dậy, hắn mặc một bộ bạch sam, thần tú tuấn dật, tuy chỉ có tám tuổi, nhưng dáng người lại trưởng thành như thiếu niên.

Phía bên kia, Bái Ngọc Nhi đi tới một đình viện như tiên cảnh.

Quân Linh Lung và nàng đã hẹn gặp nhau ở chỗ này.

Không bao lâu sau, Bái Ngọc Nhi nghe thấy tiếng bước chân, liếc mắt nhìn lại một cái.

Chỉ thấy một thiếu niên dáng người trưởng thành, da thịt cả người như tiên ngọc đang thong thả dạo bước đến.

Hắn như Thần Linh chi Tử, thần tư ngọc cốt, tuấn nhan tuyệt thế, quanh thân được bao phủ bởi một tầng quang huy hơi mỏng.

Bái Ngọc Nhi cũng nhìn đến mức ngây người.

Thiên chi kiêu tử, tuấn kiệt tuổi trẻ mà nàng gặp qua không phải số ít, ai cũng anh tuấn phong lưu.

Nhưng so với thiếu niên trước mặt thì lại như ánh sáng đom đóm và trăng sáng, cá chạch và chân long, căn bản không thể so bì.

Thậm chí cả vị hôn phu kia của nàng, Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc, cũng thanh tú tuấn dật, thiên phú siêu phàm, nhưng so với thiếu niên trước mặt thì vẫn có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, Quân Linh Lung ăn vận cung trang, đi theo sau hắn nửa nhịp.

Bái Ngọc Nhi nhìn thấy chi tiết này thì dưới đáy lòng càng hít sâu một hơi.

Quân Linh Lung là quý nữ của Quân gia, là tồn tại mà cả nàng cũng phải lấy lòng nịnh bợ, kết quả hiện tại, sao cứ cảm thấy như biến thành nha hoàn tùy tùng thế này?

“Rốt cục vị thiên kiêu Quân gia này có lai lịch gì, chẳng lẽ là một vị Tự Liệt?” Trong lòng Bái Ngọc Nhi dâng lên sóng gió.

“Ngươi chính là Bái Ngọc Nhi?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

“Đúng vậy.” Bái Ngọc Nhi hơi hành lễ, nhưng rất dè dặt.

Nàng cũng phục hồi tinh thần.

Thiếu niên trước mặt siêu nhiên đến mấy thì đã sao, còn không phải có mưu đồ với nàng à>?

Một khi đã vậy, nàng cũng không cần thiết quá mức hèn mọn, tự hạ giá trị bản thân.

“Ngươi muốn cầu một gốc Bất Tử Dược, cứu phụ thân của ngươi?” Quân Tiêu Dao tiếp tục hỏi.

“Không sai, hy vọng công tử có thể đại phát thiện tâm, vươn viện thủ giúp.” Bái Ngọc Nhi thong dong nói, giọng điệu lại không có chút nhún nhường nào.

Quân Tiêu Dao thấy tình cảnh này thì hơi nhướng mày.

Tại sao hắn lại cảm thấy thái độ này...

Không quá thích hợp.

Giống như nàng căn bản không phải tới xin thuốc, mà đến đòi lấy như điều đương nhiên.

“À? Nhưng ngươi có thể cho ta một lý do không, dù sao Bất Tử Dược cũng không phải từ trên trời rơi xuống.” Quân Tiêu Dao nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Ngọc nhan của Bái Ngọc Nhi hơi cứng lại, sau đó khóe miệng nhếch lên một tia chê cười nhàn nhạt.

Quả nhiên là mang theo mục đích sao?

Nhưng tất nhiên Bái Ngọc Nhi không có khả năng lấy mình làm điều kiện để trao đổi Bất Tử Dược.

Nàng mở miệng nói: “Công tử không phải phàm nhân, chắc hẳn có địa vị không tầm thường ở Quân gia, hẳn sẽ không thiếu Bất Tử Dược, mà công tử dâng ra một gốc Bất Tử Dược là có thể cứu lại một sinh mệnh.”

“Không chỉ như thế, cứu phụ hoàng của ta là cứu tánh mạng hàng tỉ con dân của cả Chu Tước Cổ Quốc.”

“Điều này đối với công tử cũng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, lại có thể thu hoạch công đức và mỹ danh, chẳng lẽ công tử không muốn làm sao?” Bái Ngọc Nhi mở miệng, cứ như đứng ở điểm cao đạo đức.

Quân Tiêu Dao có năng lực cứu tế, vì sao không làm chứ?

Năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn, chẳng lẽ không phải sao?

Nghe ngôn luận có hơi quen tai này, Quân Tiêu Dao lại có chút buồn cười.

Chuyện này làm hắn nhớ tới đám anh hùng bàn phím kiếp trước trên mạng ép buộc minh tinh nhà giàu quyên tiền.

“Hóa ra cũng có ngày ta bị đạo đức bắt cóc?” Trong lòng Quân

Tiêu Dao đột nhiên cảm thấy câm nín.

Hết chương 13.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 14. Thèm muốn Linh Lung nhà ta không tuyệt sao, hoàng nữ quỳ gối bên ngoài tẩm cung

Chương 14: Thèm muốn Linh Lung nhà ta không tuyệt sao, hoàng nữ quỳ gối bên ngoài tẩm cung

Hắn đánh giá Bái Ngọc Nhi, ngọc dung trong trẻo, cơ thể lóng lánh, hai chân thon dài, thật sự không hổ là giai nhân nổi danh.

Đặc biệt là điểm chu sa giữa mày này, nó đỏ tươi như lửa, cực kỳ diêm dúa.

Trong đó như ẩn chứa một đoàn thần hỏa có thể đốt cháy thiên địa.

Tư chất của Bái Ngọc Nhi này cũng không kém.

Quân Tiêu Dao vốn dự tính nếu nàng nghe lời thì miễn cưỡng có thể làm một quân cờ, thay hắn quản lý Chu Tước Cổ Quốc.

Kết quả hiện tại xem ra, nàng lại là một mỹ nhân cao ngạo bị liếm cẩu liếm quen, tự cho là nam nhân trong thiên hạ đều sẽ vây quanh nàng, lấy lòng nàng.

“Đổi là người xuyên việt bình dân khác, nói không chừng đã lập tức nhào qua liếm rồi, nhưng đáng tiếc, ta không phải...” Quân Tiêu Dao âm thầm lắc đầu.

Quân Tiêu Dao có thiên phú vô địch, thân phận vô địch, bối cảnh vô địch.

Hoàn toàn là một cao phú soái(1).

(1) Cao Phú Soái: Cao (cao to), Phú (giàu có), Soái (đẹp trai). Là mẫu hình lý tưởng của các cô gái.

Hiện tại là người khác tới liếm hắn, mà không phải hắn đi liếm

người khác.

Ví dụ như Quân Linh Lung là nữ nhân đầu tiên liếm hắn.

Nhưng hiển nhiên chỉ số thông minh của Bái Ngọc Nhi này không cao như Quân Linh Lung, hoặc nói cách khác, bị liếm cẩu liếm lâu rồi nên cả người cũng bay bổng.

Dám làm bộ làm tịch trước mặt Quân Tiêu Dao.

“Xin hỏi chúng ta quen biết bao lâu rồi?” Quân Tiêu Dao nở nụ cười nhạt, hỏi.

Bái Ngọc Nhi hơi sửng sốt.

Sao đột nhiên lại nói đến chuyện không liên quan?

Nhưng Bái Ngọc Nhi vẫn nói: “Ngọc Nhi và công tử là lần đầu gặp mặt.”

“Đối với một người lần đầu gặp mặt, mang thái độ đương nhiên mà đòi lấy Bất Tử Dược như vậy, tuy trước đó có hứa cho ngươi, nhưng ta có nói miễn phí đưa cho Chu Tước Cổ Quốc không?”

“Hơn nữa sự tồn vong của Chu Tước Cổ Quốc có liên quan gì đến ta?”

“Sinh tử của phụ hoàng ngươi rất quan trọng với ta sao?” Ý cười trên mặt Quân Tiêu Dao ẩn đi, nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Lúc này Bái Ngọc Nhi mới phục hồi tinh thần, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

Quân Tiêu Dao hỏi ba câu làm nàng á khẩu không trả lời được, vẻ mặt xấu hổ mà mất tự nhiên.

Quả thật, Quân Linh Lung chỉ nói với nàng là có thiên kiêu Quân gia nguyện ý cho nàng Bất Tử Dược, lại không nói là không có điều kiện.

Hơn nữa sinh tử tồn vong của Chu Tước quốc chủ và Chu Tước Cổ Quốc cũng thật sự không có chút liên quan gì đến Quân Tiêu Dao.

“Nhưng công tử ngài cũng không thiếu Bất Tử Dược, tùy tiện đưa ra một gốc cây là có thể cứu lại một sinh mệnh, thậm chí hàng tỉ sinh linh, vì sao không muốn chứ?”

Bái Ngọc Nhi vẫn đứng ở điểm cao đạo đức.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao hoàn toàn lạnh xuống, hắn lạnh lùng nói: “Rất đơn giản, bởi vì Bất Tử Dược là của ta, chỉ cần ta nguyện ý, cho dù là cho một con chó cũng được!”

Bái Ngọc Nhi nghe vậy thì thân thể mềm mại hơi phát run, sắc mặt tái nhợt, một cảm giác nhục nhã sinh ra từ đáy lòng.

Quân Tiêu Dao nói vậy chẳng phải có ý là, trong mắt hắn, phụ thân nàng còn không bằng một con chó?

Nghĩ đến đây, trong lòng Bái Ngọc Nhi lập tức tuôn trào cơn giận, nhịn không được nói lỡ lời: “Công tử cần gì tìm cớ, còn không phải là thèm muốn thân thể của ta sao, nhưng thật đáng tiếc, Ngọc Nhi đã có vị hôn phu, thứ cho khó lòng làm theo điều kiện này!”

Câu nói vừa dứt, ngọc dung của Quân Linh Lung lập tức biến đổi.

Nàng không ngờ Bái Ngọc Nhi lại buột miệng nói ra những lời như vậy.

Mà Bái Ngọc Nhi cũng tỉnh táo lại, cảm thấy một luồng hàn khí tràn ngập thân thể mềm mại của mình, sắc mặt trắng bệch như tờ.

Nàng lại nói thẳng ra những lời từ đáy lòng.

“Ha hả...” Quân Tiêu Dao cười.

Nghe được tiếng cười của hắn, Bái Ngọc Nhi lại càng sợ hãi trong lòng.

Quân Tiêu Dao trực tiếp thò một tay ôm vòng eo tinh tế mềm mại của Quân Linh Lung đang đứng bên cạnh qua.

Năm năm qua đi, Quân Linh Lung mười chín tuổi, thiếu nữ vừa mới trưởng thành, dáng người mềm mại yểu điệu, nơi nên mảnh thì mảnh, chỗ nên no đủ thì no đủ.

Bị Quân Tiêu Dao đột nhiên ôm lấy eo thon như vậy, tuy tâm tư Quân Linh Lung tinh tế trầm ổn, nhưng giờ phút này vẫn nhịn không được hừ lên khe khẽ một tiếng, hai má ửng đỏ.

Trên mặt Quân Tiêu Dao lộ ra chút nghiền ngẫm, ánh mắt lại hờ hững.

“Sao ngươi không rải nước tiểu soi bản mặt mình thử, bản Thần Tử có cần làm vậy hay không?”

“Thèm thân thể Linh Lung nhà ta không tuyệt sao, ngươi thì tính là thứ gì?”

Hai câu nói liên tiếp làm Bái Ngọc Nhi cảm thấy vô cùng nhục nhã, mặt đỏ tai hồng.

Quân Linh Lung thật sự ưu tú hơn nàng ở các phương diện.

Nhưng càng làm Bái Ngọc Nhi chấn động trong lòng là cách tự xưng của Quân Tiêu Dao.

Bản Thần Tử!

“Trời ạ, chẳng lẽ thân phận của người này là Thần Tử của Quân gia?”

Trong đầu Bái Ngọc Nhi như có ngũ lôi nổ vang, nhấc lên sóng to gió lớn, hai chân thon dài run lên, nhịn không được ngã rạp xuống mặt đất.

Thần Tử của Hoang Cổ thế gia chính là tượng trưng của thân phận và địa vị tuyệt đối.

Ban đầu Bái Ngọc Nhi còn cho rằng, thiếu niên trước mặt là một thiên chi kiêu tử tương đối xuất chúng trong Quân gia.

Lại chưa từng nghĩ hắn là một Thần Tử!

“Thần Tử đại nhân, xin hãy tha thứ Bái Ngọc Nhi thất lễ!” Bái Ngọc Nhi quỳ xuống mặt đất liên tục dập đầu, mái tóc dài lửa đỏ dính bụi đất cũng không để ý.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn lãnh đạm như cũ.

Quân Linh Lung bị hắn ôm lấy eo thon lại kiều nhan choáng váng.

Đặc biệt là nghe được những lời "Linh Lung nhà ta" này, tâm hồn thiếu nữ cũng bất giác rung động không thôi.

Quân Tiêu Dao nhìn Bái Ngọc Nhi quỳ rạp dưới đấtmà cầu xin tha thứ, hắn chỉ khẽ lắc đầu.

"Trả giá mới có thu hoạch, đạo lý này cả tiểu hài tử cũng biết, mà xem ra ngươi lại không hiểu..." Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Bái Ngọc Nhi muốn không cần trả giá mà có được một cây Bất Tử Dược, không khỏi là suy nghĩ quá quại lạ.

Hắn vung ống tay áo, xoay người bỏ đi.

Quân Linh Lung hơi lấy lại bình tĩnh, thở dài và nói với Bái Ngọc Nhi: "Thất lễ như vậy trước mặt Thần Tử đại nhân, ta cũng không giúp được ngươi."

"Không, cầu xin ngươi, phụ hoàng của ta còn cần Bất Tử Dược để cứu mạng, có lẽ người chịu không được mấy năm nữa!" Bái Ngọc Nhi khóc lóc kể lể, trong lòng vô cùng hối hận.

Sớm biết vậy còn không bằng giữ khuôn phép mà chấp nhận điều kiện.

Ngông nghênh tự đại làm hại nàng.

"Sớm biết vậy thì trước đó cần gì làm thế." Quân Linh Lung tỏ vẻ thương mà không giúp gì được.

Nàng không có khả năng đi chọc Quân Tiêu Dao không vui vì một Bái Ngọc Nhi quan hệ nông cạn.

"Ta nguyện quỳ gối bên ngoài tẩm cung Thần Tử, cầu xin Thần Tử tha thứ!" Bái Ngọc Nhi không ngừng dập đầu, trên vầng trán trắng tinh bắt đầu ứa máu.

Cho dù là vì Chu Tước Cổ Quốc, hay là vì phụ thân và chính mình,

Bái Ngọc Nhi cũng phải được Quân Tiêu Dao tha thứ.

Quân Linh Lung khẽ lắc đầu, tùy ý nàng đi.

Sau đó không lâu, một vài người của Quân gia thấy được, ở Thiên Đế Cung, bên ngoài tẩm cung của Quân Tiêu Dao, một mỹ nhân hồng y quỳ gối không đứng dậy, mỹ nhan mang theo hối ý và kiên quyết cực độ.

“Hả, hình như vị kia là hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc, nàng quỳ đó làm gì?”

“Suỵt, hình như là đắc tội với Thần Tử đại nhân, chúng ta đừng xen vào.”

Tất cả người của Quân gia tránh xa Bái Ngọc Nhi, coi nàng như không khí.

Trong Thiên Đế Cung, Quân Tiêu Dao nằm thả lỏng trong một linh trì.

“Thần Tử đại nhân...” Quân Linh Lung đi đến.

“Thế nào, muốn cầu xin cho nàng?” Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói.

“Không phải, là nàng tự làm tự chịu, chỉ là Linh Lung cảm thấy, Chu Tước Cổ Quốc sau lưng nàng có giá trị lợi dụng.” Quân Linh Lung suy tư mà nói.

Nàng có trái tim thất khiếu linh lung, tâm tư nhạy bén mà thông minh.

“A, ta có tính toán đối với nàng, tính cách quá kém, phải dạy dỗ lại, tạm thời bỏ mặc ở đó đi.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Tuy hắn không thích Bái Ngọc Nhi, nhưng Quân Tiêu Dao không muốn từ bỏ Chu Tước Cổ Quốc.

Có Bái Ngọc Nhi như nhịp cầu, hắn có thể càng dễ thao túng Chu Tước Cổ Quốc.

“Thần Tử đại nhân, thật sự có hơi hư đó.” Hiếm khi, Quân Linh Lung hơi làm càn mà trừng hắn một cái, hờn dỗi động lòng người.

Rõ ràng chỉ có tám tuổi, nhưng lại như người lớn vậy.

Cho dù nàng có trái tim thất khiếu linh lung, cũng không đoán ra suy nghĩ của người trước mặt.

“Nếu ta hư thật thì vừa rồi không chỉ ôm eo.” Quân Tiêu Dao tùy ý cười nói, ánh mắt đi xuống dọc theo vòng eo mảnh khảnh của Quân Linh Lung.

Độ cong vòng ba no đủ mà mê người được cung trang bao phủ.

“Thần Tử đại nhân, ta đi ra ngoài trước.” Quân Linh Lung cảm nhận được tầm mắt của Quân Tiêu Dao, sắc mặt đỏ rực, xoay người cuống quít rời đi như chạy trốn.

Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Có đôi khi, đùa giỡn thị nữ vô cùng thông minh này một chút cũng coi như thả lỏng tâm tình.

“Vị hôn phu của Bái Ngọc Nhi, hừm, hy vọng hắn tự mình hiểu lấy đi...”

Quân Tiêu Dao nhất định phải dạy dỗ Bái Ngọc Nhi cho ngoan, bởi vì còn có giá trị lợi dụng.

So với trực tiếp giết chết, dạy dỗ thành nô lệ và con cờ không tuyệt hơn sao?

Còn về vị hôn phu của nàng, mặc kệ có thân phận bối cảnh gì, Quân Tiêu Dao cũng không để bụng.

Ở Hoang Thiên Tiên Vực, có mấy người trẻ tuổi có thân phận bối cảnh cao hơn hắn chứ?

Hết chương 14.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 15. Đại hoàng tử Tiêu Trần của Thanh Long Cổ Quốc, lại là người khí vận thêm thân

Chương 15: Đại hoàng tử Tiêu Trần của Thanh Long Cổ Quốc, lại là người khí vận thêm thân

Đảo mắt đã qua hơn nửa năm.

Trong Thiên Đế Cung thỉnh thoảng truyền đến dao động pháp lực và tiếng nổ vang.

Tất cả người của Quân gia đều biết, là Quân Tiêu Dao lại đột phá.

Ban đầu không ít con cháu Quân gia còn kinh ngạc cảm thán tốc độ đột phá của Quân Tiêu Dao.

Đến bây giờ cũng thấy nhiều không còn gì lạ.

Nếu không có loại tốc độ đột phá này thì ngược lại người của Quân gia còn cảm thấy kỳ quái.

Mà hơn nửa năm nay, Bái Ngọc Nhi vẫn luôn quỳ gối bên ngoài Thiên Đế Cung.

Dung nhan của nàng trở nên tái nhợt, hình gầy mảnh dẻ, gầy đi rất nhiều so với hơn nửa năm trước.

Bởi vì là tu luyện giả, cho nên hơn nửa năm không ăn hạt cơm, Bái Ngọc Nhi cũng không đói chết, nhưng lại suy yếu đi.

Hiện tại nàng nào còn diễn xuất cao cao tại thượng của hoàng nữ một quốc gia trước đó?

Quả thực giống như một nữ nô lệ hèn mọn hạ tiện, cầu xin Quân Tiêu Dao tha thứ.

Trong khoảng thời gian này, Quân Tiêu Dao căn bản không phản ứng nàng, mặc dù đi ra Thiên Đế Cung gặp phải, Quân Tiêu Dao

cũng không liếc nhìn nàng một cái, giống như nàng không tồn tại.

Đối với chuyện này, Bái Ngọc Nhi chỉ lộ ra ý cười tự giễu.

Đây là nàng tự làm tự chịu, xứng đáng như thế.

Trong Thiên Đế Cung, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trong mật thất tu luyện.

Kèm theo một tiếng chấn vang ầm ầm, khí tức của Quân Tiêu Dao bò lên đỉnh cao, hắn lại đột phá.

“Đột phá đến Thần Cung Cửu Trọng Thiên.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Nếu bắt đầu tính từ Nhục Thân Ngũ Cảnh, trải qua Thần Tàng Ngũ Cảnh, Linh Hải Cửu Trọng Thiên, đến bây giờ là Thần Cung Cửu Trọng Thiên.

Năm ấy Quân Tiêu Dao tám tuổi, trong tám năm này, hắn đột phá tổng cộng hai mươi tám cảnh giới tu luyện.

Điều này tuyệt đối là khủng bố tuyệt luân.

Nói chung, cho dù là một ít thiên chi kiêu tử cũng cần khoảng hai mươi năm mới có thể đột phá nhiều cảnh giới như vậy.

Nhưng Quân Tiêu Dao chỉ cần tám năm là làm được.

“Còn chưa đủ, ở buổi tiệc mười tuổi, ít nhất ta phải đột phá đến Chân Linh Cảnh.” Quân Tiêu Dao tự nói.

Hắn có dự cảm, sợ là buổi tiệc mười tuổi của mình sẽ không yên tĩnh.

“Đúng rồi, còn chuyện của Chu Tước Cổ Quốc nữa, phải làm một chút.”

Sau đó Quân Tiêu Dao trực tiếp truyền âm cho Quân Linh Lung.

Một lát sau, Quân Linh Lung đẩy cửa bước vào.

Quân Tiêu Dao vừa lật tay qua, lấy ra một cây dược thảo trân quý

mây tía bừng bừng, nhìn giống như kỳ lân từ chiếc nhẫn hư không.

Đó là Kỳ Lân Bất Tử Dược.

Đưa cây Bất Tử Dược này ra ngoại giới thì sẽ gây nên huyết vũ tinh phong, khiến vô số người tranh đoạt.

“Thần Tử đại nhân, ngươi là muốn...” Đôi mắt đẹp của Quân Linh Lung chợt lóe.

Chẳng lẽ rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu xử lý chuyện của Chu Tước Cổ Quốc sao?

“Linh Lung, thay ta đi Chu Tước Cổ Quốc một chuyến, nói với Chu Tước quốc chủ kia, nếu nguyện ý thần phục ta thì cây Kỳ Lân Bất Tử Dược này sẽ để lại cho hắn cứu mạng.” Quân Tiêu Dao nói, sau đó giao Kỳ Lân Bất Tử Dược cho Quân Linh Lung.

“Linh Lung nhất định làm được, vậy ta đi nói cho Bái Ngọc Nhi kia.” Quân Linh Lung nói.

Bái Ngọc Nhi quỳ hơn nửa năm ở ngoài Thiên Đế Cung, cũng coi như thành tâm ăn năn, Quân Linh Lung chứng kiến mọi chuyện.

“Chậm đã, tạm thời đừng nói cho Bái Ngọc Nhi, để nàng tiếp tục quỳ, cũng không thể để Chu Tước Cổ Quốc nhắc đến chuyện dược thảo này với Bái Ngọc Nhi.” Quân Tiêu Dao xua xua tay và nói.

Hắn chuẩn bị để Bái Ngọc Nhi quỳ hết một năm lại nói.

Cuối cùng vào thời khắc nàng sắp hoàn toàn tuyệt vọng, lại nghe được tin phụ hoàng mình đã được chữa khỏi.

Khi đó, có thể tưởng tượng ra tâm tình của Bái Ngọc Nhi sẽ như thế nào.

Tuyệt đối sẽ khăng khăng một mực trung thành với Quân Tiêu Dao.

“Sao có cảm giác ta càng ngày càng có tác phong vai ác?” Quân Tiêu Dao sờ sờ cằm, âm thầm lẩm bẩm.

Quân Linh Lung cực kỳ thông minh, cũng nghĩ tới điểm này.

Nàng không khỏi càng khâm phục thủ đoạn của Quân Tiêu Dao.

Một thiên kiêu chỉ có vũ lực thì khó có thể đi đến cuối cùng.

Chỉ có thiên kiêu vũ lực và mưu trí song hành mới có tư cách đăng đỉnh.

Lúc sau, Quân Linh Lung rời khỏi Thiên Đế Cung, tìm tới một vị hộ đạo nhân nhất mạch của nàng, chuẩn bị đi đến Chu Tước Cổ Quốc.

Hộ đạo nhân là một vị bà lão, nhìn thấy mấy năm nay Quân Linh Lung luôn vất vả bôn ba vì Quân Tiêu Dao, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, bà ta mở miệng nói: "Tiểu thư, ngươi làm như vậy thật đáng giá sao, có lẽ Thần Tử thật sự chỉ coi ngươi như một nha hoàn."

"Hoa bà bà, về sau đừng nói như thế nữa, ngươi không thể tưởng tượng được thành tựu ngày sau của Thần Tử đại nhân đâu."

"Cho dù chỉ làm một nha hoàn, Linh Lung cũng cảm thấy đủ." Quân Linh Lung nói.

Hoa bà bà nghe vậy thì âm thầm thở dài.

Tất nhiên bà ta không thể biết, Quân Linh Lung từng nhìn thấy một góc tương lai.

Làm nha hoàn của Thiên Đế tương lai cũng không tồi đâu...

Quân Linh Lung và Hoa bà bà ngựa không ngừng vó mà chạy tới Chu Tước Cổ Quốc.

Mà cùng lúc đó, ở Hoang Thiên Tiên Vực, Thương Châu - một trong ba ngàn đạo châu.

Toàn bộ Thương Châu tiếp giáp với Hỏa Châu, phạm vi diện tích cũng tương đương nhau.

Mà nắm giữ toàn bộ Thương Châu là một đạo thống đỉnh cấp, Thanh Long Cổ Quốc.

Khác với Chu Tước Cổ Quốc càng ngày càng suy nhược, quốc lực của Thanh Long Cổ Quốc không ngừng phát triển, rất có xu thế trở thành đứng đầu trong Tứ Đại Cổ Quốc.

Giờ phút này, ở hoàng cung Thanh Long Cổ Quốc, trong một đại điện.

Một thiếu niên mặc trường bào Tứ Trảo Thanh Long đang quỳ trên mặt đất.

Diện mạo hắn ta thanh tú tuấn dật, cực kỳ dễ nhìn, tuổi chừng mười sáu mười bảy.

Tu vi của người này đã đạt tới Thần Cung Cảnh.

Ở Hoang Cổ thế gia, mới trong độ tuổi này mà đã tới Thần Cung Cảnh cũng coi như nhân vật thiên tài.

Càng đừng nói đến ngoại giới, đây tuyệt đối là thiên chi kiêu tử.

Hắn ta chính là vị hôn phu của Bái Ngọc Nhi, Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc, Tiêu Trần.

Giờ phút này, hai mắt Tiêu Trần đỏ rực như máu, trên mặt mang theo phẫn nộ ẩn nhẫn, hắn ta chắp tay nói với bóng người được bao phủ trong quang huy pháp lực vô tận trên hoàng tọa.

“Phụ hoàng, xin hãy ban cho hài nhi một gốc cây Bất Tử Dược để đưa cho Chu Tước Cổ Quốc!”

Phía trên hoàng tọa, Thanh Long quốc chủ ngồi ngay ngắn, mơ hồ ngưng tụ thành hình rồng trong lúc pháp lực chấn động, khí tức hùng tráng đến cực điểm.

Ông ta lạnh nhạt mở miệng: “Hoàng nhi, Thanh Long Cổ Quốc ta chỉ có một cây Thanh Long Bất Tử Dược, còn là tổ tiên truyền thừa lại, sao có thể lấy ra giao cho Chu Tước Cổ Quốc?”

“Nhưng Ngọc Nhi đang quỳ gối chịu nhục ở Quân gia, thân là vị hôn phu của nàng, sao ta có thể cam tâm?”

Tiêu Trần lửa giận hừng hực, năm ngón tay siết chặt thành quyền,

móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, mang đến đau đớn xuyên tim.

Tin tức Bái Ngọc Nhi quỳ trước tẩm cung Thần Tử Quân gia đã truyền ra.

Rất nhiều người cảm thấy tò mò về vị Thần Tử thần bí kia của Quân gia, đồng thời cũng đang xem trò cười của Thanh Long Cổ Quốc.

Vị hôn thê nhà mình quỳ gối trước tẩm cung của nam tính khác, đó là sỉ nhục đến cỡ nào?

Càng đừng nói Bái Ngọc Nhi còn là thanh mai trúc mã của mình, sao Tiêu Trần có thể nhịn nổi cục tức này?

“Hoàng nhi, phải biết kiềm chế, phụ hoàng có suy tính đối với chuyện của Chu Tước Cổ Quốc.” Thanh Long quốc chủ lạnh nhạt nói.

“Thần Tử Quân gia kia có gì đặc biệt hơn người, dựa vào thân phận bối cảnh mà ỷ thế hiếp người!”

“Khinh nhục cả một nữ tử, hắn còn là người sao?” Tiêu Trần mở miệng giận mắng.

Hắn ta căn bản không nghĩ là Bái Ngọc Nhi làm sai cái gì.

Sao vị hôn thê nhà mình có thể làm sai, nhất định là Quân Tiêu Dao kia có lỗi.

“Câm mồm, đừng vội nói xằng nói xiên về việc này, lui ra đi, ngươi không có tư cách phê bình người của Quân gia.” Thanh Long quốc chủ nhíu mày và nói.

Tiêu Trần cắn răng, xoay người đi ra khỏi đại điện.

“Chờ xem, Thần Tử Quân gia có gì đặc biệt hơn người, chờ ta tu luyện thành công chiêu kia thì sẽ đến Quân gia dẫn Ngọc Nhi về, thuận tiện giáo huấn tên Thần Tử kia một trận.”

Tiêu Trần thầm nghĩ trong lòng, không khỏi vuốt ve chiếc nhẫn

Bàn Long trên ngón tay.

Chiếc nhẫn này là thứ mà mẫu hậu đã mất truyền thừa cho hắn.

Mấy năm trước, chiếc nhẫn Bàn Long này bắt đầu truyền lại cho hắn công pháp cường đại và pháp lực tinh thuần.

Cũng vì nguyên nhân này mà Tiêu Trần có được thực lực thiên phú như hiện giờ.

“Có chiếc nhẫn Bàn Long do mẫu hậu để lại, cho dù là Thần Tử Quân gia thì ngày sau cũng bị ta đạp dưới bàn chân!” Vẻ mặt Tiêu Trần thật lạnh lẽo, nói với sự tự tin không biết từ đâu ra.

Hết chương 15.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 16. Chu Tước Cổ Quốc thần phục, vai chính thiên mệnh Tiêu Trần đến Quân gia

Chương 16: Chu Tước Cổ Quốc thần phục, vai chính thiên mệnh Tiêu Trần đến Quân gia

Ở một nơi trong tẩm cung Chu Tước Cổ Quốc.

Chu Tước quốc chủ nằm trên giường, chung quanh là một đám đan sư và thái y của Chu Tước Cổ Quốc.

Nhưng bọn họ đều không có cách nào đối với căn bệnh của Chu Tước quốc chủ.

Bệnh của Chu Tước quốc chủ là vào mấy năm trước, lúc đi tìm kiếm với Thanh Long quốc chủ trong một bí cảnh, bị con yêu thú Thái Cổ di loại có thể so với cấp bậc thánh nhân – Cửu Sát Xà Ma gây thương tích.

Cả thánh nhân cũng rất khó chống đỡ được nọc độc của Cửu Sát Xà Ma.

Càng đừng nói Chu Tước quốc chủ mới là một vị chuẩn thánh.

“Ai, giờ nên làm thế nào cho phải, hoàng nữ đã đến Quân gia, chẳng những không tìm được Bất Tử Dược mà ngược lại còn chịu nhục.”

“Chúng ta có cách nào chứ, cũng không có khả năng đi gây chuyện với Quân gia, vậy không phải tìm chết hay sao?”

Một đám đan sư thái y và đại thần Chu Tước Cổ Quốc đều lắc đầu thở dài.

Bọn họ không thể trêu vào Hoang Cổ thế gia.

Cho nên dù nghe nói Bái Ngọc Nhi chịu nhục quỳ gối, Chu Tước Cổ

Quốc cũng không có ý đi tính sổ.

Chu Tước quốc chủ trên giường nghe vậy còn ho khan, đầy mặt xám xịt.

Nhưng đúng lúc này, một vị thị vệ ngoài cửa chạy tới, vội vội vàng vàng mở miệng nói: “Báo cáo bệ hạ, có khách quý đến Chu Tước Cổ Quốc ta, yêu cầu gặp mặt bệ hạ!”

Một đại thần nghe vậy thì lập tức vung ống tay áo, phẫn nộ quát: “Thứ không có mắt, không thấy tình hình thân thể hiện tại của quốc chủ bệ hạ sao, còn muốn đi quấy rầy bệ hạ!”

Ngay vào lúc đại thần dứt lời, một giọng nữ tử tinh tế truyền đến từ cửa đại điện.

“Chu Tước quốc chủ còn chưa bệnh tình nguy kịch đúng không, một khi đã vậy, vì sao không thể gặp mặt chứ?”

“Tìm chết, là ai!?” Trên mặt vị đại thần này xuất hiện tức giận.

“Dám rống to với tiểu thư nhà ta, làm càn!”

Một bóng dáng già nua xuất hiện, vung ống tay áo, tu vi chuẩn thánh hùng mạnh bùng nổ.

Phụt một tiếng!

Đại thần kia lập tức miệng phun máu tươi, thân thể bay ngược ra ngoài!

Tất cả người của Chu Tước Cổ Quốc trong đại điện lập tức đứng thẳng người lên rồi bất động, hai đùi run run, sợ hãi đến cực điểm!

Khí tức chuẩn thánh!

Cho dù là quốc chủ cường đại nhất Chu Tước Cổ Quốc cũng chỉ có tu vi chuẩn thánh mà thôi!

Mọi người run rẩy nhìn lại.

Chỉ thấy một vị bà lão mặc áo tang, sắc mặt lãnh đạm đi vào.

Ở phía sau là một nữ tử mặc cung trang mỹ lệ.

Mái tóc dài kim sắc xỏa xuống, sợi tóc mềm mại, tuyết nhan lóng lánh như ngọc, lệ sắc động lòng người.

Đó là Quân Linh Lung và Hoa bà bà.

“Là quý nữ của Quân gia...” Trong lòng những đại thần kia đã nhấc lên sóng to gió lớn.

Ở ngoại giới, Quân Linh Lung luôn rất có thanh danh, bởi vậy bọn họ liếc một cái đã nhận ra.

Mà đại thần quát lớn trước đó, giờ phút này khóe miệng ứa đầy máu tươi, trong mắt toàn là kinh sợ, lão ngã bẹp xuống mặt đất, không thể đứng dậy.

“Khụ khụ... Không ngờ là quý nữ của Quân gia tiến đến, là tới hỏi tội sao?”

Trên giường, Chu Tước quốc chủ miễn cưỡng đứng dậy, trên mặt xuất hiện vẻ mỏi mệt.

Khoảng thời gian trước mới truyền ra tin Bái Ngọc Nhi đắc tội Thần Tử Quân gia, phải quỳ gối bên ngoài tẩm cung.

Mà hiện tại người của Quân gia lại đến.

Không biết tới vấn tội hay là tới làm gì?

Lời này vừa nói ra, tất cả người của Chu Tước Cổ Quốc trong đại điện đều run rẩy khớp hàm, nội tâm sợ hãi.

Nếu Quân gia muốn tiêu diệt Chu Tước Cổ Quốc thì thật sự không cần phí công gì mấy.

Chu Tước quốc chủ cũng chấp nhận số mệnh, bởi vậy cũng xem như thong dong.

“Thần Tử nhà ta là loại đại ma đầu động một chút là diệt môn sao, ngươi nên cảm tạ Thần Tử nhân từ.” Quân Linh Lung che miệng, cười nhạt và nói.

“Hả?” Đám người Chu Tước quốc chủ đều lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Chẳng lẽ Quân gia không phải tới hỏi tội?

Quân Linh Lung tiến lên một bước, tay ngọc vuốt qua nhẫn hư không.

Ngay lập tức, tử hà kích động, dược hương tràn ngập, một cây dược liệu giống như kỳ lân xuất hiện trong mắt mọi người.

“Đó là... Bất Tử Dược!”

Người của Chu Tước Cổ Quốc trừng lớn đôi mắt, gần như không thể hô hấp.

Gương mặt của Chu Tước quốc chủ cũng mang theo chút hoảng sợ.

Mỗi một cây Bất Tử Dược xuất thế đều sẽ nhấc lên chấn động ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Mà hiện tại, Quân Linh Lung lại nhẹ nhàng lấy ra một cây Bất Tử Dược, thật sự làm bọn họ chấn động, cứ như nhà quê gặp được núi vàng.

Hoa bà bà bên cạnh nhìn thấy biểu hiện của bọn người Chu Tước Cổ Quốc, trong mắt không khỏi hiện lên một tia khinh thường.

“Chu Tước quốc chủ, hiện tại cho ngươi hai lựa chọn, thần phục Thần Tử đại nhân thì có thể lấy được Bất Tử Dược.”

“Không đồng ý thì tự sinh tự diệt.” Quân Linh Lung lạnh nhạt nói.

Ở trước mặt Quân Tiêu Dao, nàng luôn giữ thái độ khiêm tốn.

Nhưng hiện tại đối mặt với người ngoài, nàng khôi phục khí chất của quý nữ Quân gia.

“Cái này...” Đại thần Chu Tước Cổ Quốc đều thay đổi sắc mặt.

Bọn họ nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của Quân Linh Lung.

Là thần phục Thần Tử Quân gia, mà không phải thần phục Quân

gia.

Khác biệt trong đó rất lớn.

Nếu là thần phục Hoang Cổ Quân gia, Chu Tước Cổ Quốc cũng không phải không thể tiếp thu.

Dù sao cũng có rất nhiều đạo thống đỉnh cấp phụ thuộc Quân gia.

Nhưng nếu chỉ thần phục một mình Quân Tiêu Dao.

Đối với một đạo thống đỉnh cấp mà nói, không khỏi không quá vẻ vang.

“Không muốn? Các ngươi có biết được thần phục Thần Tử đại nhân là vinh hạnh cỡ nào không.” Quân Linh Lung nhướng đôi mày đẹp lên, sắc mặt lạnh lùng.

Trong mắt Chu Tước quốc chủ hiện lên tia giãy giụa, cuối cùng vẫn ai thán một tiếng rồi nói: “Bổn hoàng đồng ý, thay ta cảm tạ Thần Tử Quân gia, chỉ hy vọng ngài ấy đừng làm khó xử Ngọc Nhi.”

Cũng đã đến nước này, Chu Tước quốc chủ còn có lựa chọn sao?

“Yên tâm, Thần Tử đại nhân chỉ hơi khiển trách Bái Ngọc Nhi, sẽ không làm gì nàng.” Quân Linh Lung lạnh nhạt nói.

Nàng giao Kỳ Lân Bất Tử Dược cho Chu Tước quốc chủ.

Chu Tước quốc chủ tiếp nhận Bất Tử Dược, đôi tay còn đang run lên nhè nhẹ.

Có thể tồn tại thì ai lại muốn chết?

Huống chi là chủ của một quốc gia.

“Cố gắng tăng tu vi lên đi, cây Bất Tử Dược này chẳng những có thể chữa khỏi thương thế của ngươi, còn có thể làm ngươi tiến thêm một bước, như vậy ngươi mới càng có tác dụng đối với Thần Tử đại nhân.” Quân Linh Lung báo lại.

Nghe Quân Linh Lung nói như vậy, tất cả đại thần đều câm nín.

Đây rõ ràng là xem Chu Tước quốc chủ như thủ hạ công cụ?

“Bổn hoàng đã biết.” Chu Tước quốc chủ gật đầu, ông ta cũng không có bất mãn gì, trong mắt còn hiện ra kích động.

Trên chuẩn thánh là thánh nhân.

Dựa vào cây Kỳ Lân Bất Tử Dược này, nói không chừng ông ta thật sự có thể phá rồi xông lên, đột phá đến thánh nhân cảnh.

“Nhớ kỹ, đây là ân huệ mà Thần Tử đại nhân ban cho các ngươi, nếu các ngươi dám cả gan có một chút dị tâm...” Giọng điệu của Quân Linh Lung lạnh nhạt đến cực điểm.

Nàng luôn vận dụng thủ đoạn củ cà rốt và gậy gộc hết sức trôi chảy.

“Đó là tất nhiên, từ nay về sau Thần Tử đại nhân là chủ nhân chân chính của Chu Tước Cổ Quốc ta.” Chu Tước quốc chủ cung kính nói.

Đắc tội Thần Tử Quân gia cũng tương đương với đắc tội Quân gia.

Chu Tước Cổ Quốc bọn họ tuy là thế lực nhất lưu, nhưng cũng chỉ là một con kiến hơi lớn một chút ở trước mặt Quân gia mà thôi.

“Hiểu rõ thì tốt.” Quân Linh Lung và Hoa bà bà xoay người rời đi.

Chu Tước Cổ Quốc xem như hoàn toàn thần phục Quân Tiêu Dao, biến thành thế lực phụ thuộc của hắn.

Chờ đến lúc dạy dỗ Bái Ngọc Nhi xong, Quân Tiêu Dao có thể khống chế Chu Tước Cổ Quốc càng dễ.

Mấy tháng trôi qua, Trong Thiên Đế Cung, Quân Tiêu Dao đứng dậy, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

“Cũng đã tới lúc rồi, Bái Ngọc Nhi kia cũng đã quỳ gối một năm, là lúc nên dạy dỗ thu phục.”

Mà cùng lúc đó, trong phạm vi Thanh Long Cổ Quốc, một chiếc liễn xa giao long bỗng bay lên trời, lao về hướng Quân gia.

Người trong liễn xa rõ ràng là Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc, Tiêu Trần.

“Đã luyện thành chiêu kia, là lúc đi dẫn Ngọc Nhi về.”

“Còn Thần Tử Quân gia kia nữa, nếu ta khiêu chiến rồi đánh bại hắn, vậy ta sẽ danh chấn Hoang Thiên Tiên Vực, Quân gia kia cũng không có khả năng kéo da mặt mà làm khó dễ một tiểu bối như ta.”

Khóe miệng Tiêu Trần nhếch lên một ý cười tự tin.

Không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con.

Một mình Tiêu Trần hắn đơn thương độc mã xâm nhập Quân gia, cứu được giai nhân trong ngực, chân dẫm Thần Tử Quân gia, thanh danh tứ phương.

Không phải những vai chính thiên mệnh trong truyện ký tiểu thuyết kia đều như vậy sao?

Tưởng tượng đến cảnh tượng này, Tiêu Trần lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, có chút gấp không chờ nổi.

Hết chương 16.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 17. Dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì, Tiêu Trần tới cửa khiêu khích (1)

Chương 17: Dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì, Tiêu Trần tới cửa khiêu khích (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở cổng Thiên Đế Cung.

Bái Ngọc Nhi vẫn quỳ trên mặt đất, chưa từng đứng dậy suốt thời gian một năm.

Vũ y màu đỏ trên người nàng rơi đầy bụi đất.

Đôi gò má vốn yêu kiều tuyết như trắng cũng mất hết huyết sắc, có vẻ rất tái nhợt suy yếu.

Mặc dù Bái Ngọc Nhi là thiên chi kiêu nữ, có được Chu Tước thần hỏa hộ thể, nhưng quỳ gối một năm, không ăn một hạt cơm vẫn khiến nàng cực kỳ suy yếu.

Một năm nay, Quân Tiêu Dao nhiều lần ra vào Thiên Đế Cung, nhưng trước sau vẫn không liếc nhìn nàng một lần.

Trái tim của Bái Ngọc Nhi cũng theo thời gian trôi qua mà càng chìm vào đáy cốc.

Nàng cảm thấy, có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ không tha thứ cho mình.

Điều này cho thấy, nàng căn bản không có khả năng có được Bất Tử Dược từ chỗ Quân Tiêu Dao, càng đừng nói đến chuyện cứu chữa cho phụ hoàng.

Về phía Chu Tước Cổ Quốc, bởi vì Quân Linh Lung phân phó, cho nên cũng không truyền tin Chu Tước quốc chủ đã có được Bất Tử Dược cho Bái Ngọc Nhi.

Bái Ngọc Nhi còn ngây ngốc mà cảm thấy, mình đã không còn hy vọng.

Nàng như chìm vào biển sâu không thấy đáy, sắp hít thở không thông, đôi mắt đỏ tươi xinh đẹp lộ ra tuyệt vọng.

Đúng lúc này, một tiếng bước chân vang lên khe khẽ.

Bái Ngọc Nhi theo bản năng nâng đôi mắt đẹp lên nhìn lại, hô hấp gần như đình trệ.

Bóng dáng làm nàng ngày đêm nhớ mong kia lại đi về hướng nàng.

Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, tuyết trắng vô cấu, da thịt tỏa ra thần quang, phát ra ánh sáng.

Một năm trôi qua, Quân Tiêu Dao đã chín tuổi, dáng người càng trưởng thành, ngũ quan như được ân trên khéo tay tạo hình, đã thoáng hiện tuấn nhan kinh thế.

Giờ phút này hắn mang vẻ mặt thật bình đạm, đi đến trước người Bái Ngọc Nhi.

Quân Linh Lung đi theo ở phía sau.

“Ra mắt Thần Tử đại nhân!”

Gương mặt của Bái Ngọc Nhi vừa ngạc nhiên lại mang theo mừng rỡ.

Suốt một năm, rốt cuộc nàng cũng chờ tới ngày này.

Quân Tiêu Dao đánh giá Bái Ngọc Nhi, thân thể nàng gầy yếu đi không ít, thật sự đã thành tâm ăn năn.

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn không tỏ thái độ, chỉ lạnh nhạt nhìn nàng.

Bái Ngọc Nhi thấy thế thì hơi cắn răng, dập đầu thật mạnh ba cái với Quân Tiêu Dao và nói: “Thần Tử đại nhân, Ngọc Nhi biết sai rồi, xin ngài tha thứ cho Ngọc Nhi một lần.”

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Biết sai thì tốt, đứng lên đi, dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì.”

Quân Linh Lung nghe vậy thì chửi thầm.

Ngươi không phải ma quỷ còn bắt người ta quỳ ở đó cả năm?

Thậm chí đã lấy Bất Tử Dược ra rồi mà còn gạt Bái Ngọc Nhi, để nàng tiếp tục quỳ.

Thật là lão ma quỷ.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân.” Bái Ngọc Nhi giãy giụa đứng dậy, hai chân đều tê mỏi, suy yếu mà lay động một hồi.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì cong ngón tay bắn ra, một viên thánh đan đỉnh cấp rơi vào trong tay Bái Ngọc Nhi.

Bái Ngọc Nhi càng cảm thấy thụ sủng nhược kinh(1).

(1) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Thánh đan đỉnh cấp có giá trên trời ở ngoại giới, Quân Tiêu Dao lại tùy tiện tặng cho nàng dùng.

Chỉ thoáng chốc, Bái Ngọc Nhi chẳng những không có oán ý đối với Quân Tiêu Dao, ngược lại còn mang cảm kích.

Nàng uống thánh đan vào, bắt đầu khôi phục thể lực.

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một tia cười nhạt.

Hắn đã chơi quá thuần thục kịch bản quất một roi rồi cho một viên đường.

Thánh đan có dược hiệu kinh người, Bái Ngọc Nhi lập tức không còn suy yếu.

Nhưng, tưởng tượng đến Chu Tước quốc chủ bệnh nặng, Bái Ngọc Nhi nắm chặt tay ngọc, có chút khó mở miệng.

Có thể được Quân Tiêu Dao tha thứ đã là vui mừng bất ngờ.

Hiện tại làm sao nàng dám không biết xấu hổ, lại xin Quân Tiêu Dao lấy ra Bất Tử Dược.

Nghĩ đến đây, Bái Ngọc Nhi hít sâu một hơi, hành lễ và nói với Quân Tiêu Dao: “Đa tạ Thần Tử đại nhân khoan thứ, Ngọc Nhi cáo lui.”

Bái Ngọc Nhi thầm than dưới đáy lòng, cuối cùng vẫn không thể mang Bất Tử Dược về.

Lúc này, Quân Linh Lung lại nhẹ nhàng cười nói: “Bái Ngọc Nhi, ngươi không muốn Bất Tử Dược nữa sao?”

Bái Ngọc Nhi nghe vậy thì chua xót cười nói: “Có thể được Thần Tử đại nhân tha thứ đã là may mắn, sao Ngọc Nhi dám xa cầu?”

“Vậy vì sao ngươi không liên hệ với Chu Tước Cổ Quốc đi?” Đôi mắt đẹp của Quân Linh Lung lưu chuyển gợn sóng, nàng nói.

Bái Ngọc Nhi hơi sửng sốt, sau đó lấy ngọc giản đưa tin ra.

Phía bên kia, Chu Tước Cổ Quốc cũng truyền tin tức đến.

“Khoảng thời gian trước Quân gia đã đưa Bất Tử Dược tới, đây là nhờ Thần Tử đại nhân ban ân.”

“Thương thế của Quốc chủ không những khôi phục, hiện tại đang bế quan, đánh sâu vào cảnh giới càng cao.”

“Tất cả đều là ơn trạch của Thần Tử đại nhân!”

Một loạt tin tức này khiến đầu óc Bái Ngọc Nhi trống rỗng.

Sau đó sắc mặt nàng kích động đến hồng nhuận, quả thực có chút không tin được.

“Thần Tử đại nhân, là ngài...” Ánh mắt Bái Ngọc Nhi nóng cháy mà kích động, nhìn Quân Tiêu Dao, tiếng nói nghẹn ngào ấp úng.

“Bản Thần Tử đã nói, ta không phải ma quỷ.” Quân Tiêu Dao thản nhiên cười.

Giờ khắc này, hình bóng của Quân Tiêu Dao đã khắc thật sâu vào trái tim Bái Ngọc Nhi.

Từ trong ra ngoài giống như đã biến thành hình dạng của Quân Tiêu Dao.

Trái tim thiếu nữ ghi khắc dấu vết của Quân Tiêu Dao, cả đời khó có thể xóa nhòa.

Loại cảm thấy này giống như một người rơi vào tuyệt vọng cùng cực, rồi lại đột nhiên thực hiện được tất cả hy vọng.

Mà những hy vọng đó đều là Quân Tiêu Dao mang đến cho nàng.

“Ngọc Nhi nguyện ý cả đời phụng dưỡng Thần Tử đại nhân, làm nô làm tì, không dám không từ, nếu làm trái lời thề này thì thiên lôi đánh xuống!” Bái Ngọc Nhi quỳ xuống trước người Quân Tiêu Dao, chém đinh chặt sắt mà nói.

Nếu trước đó nàng là vì cầu xin tha thứ, vậy thì hiện tại lại thật lòng thần phục trước Quân Tiêu Dao.

Mà cũng trùng hợp vào lúc này, một giọng nói ẩn chứa phẫn nộ vang lên từ bên ngoài sơn môn Quân gia.

“Thần Tử Quân gia ở phương nào, khinh nhục một nữ tử yếu đuối thì tính là bản lĩnh gì, có giỏi thì đánh với ta một trận!”

Âm thanh này giống như sấm sét bạo vang, chấn động thiên địa.

Không ít người của Quân gia đều bị kinh động.

Một thị vệ Quân gia đi đến chỗ Quân Tiêu Dao và bẩm báo: “Khởi bẩm Thần Tử, ngoài cửa có một vị thiếu niên làm càn, hắn là người của Thanh Long Cổ Quốc.”

“A... Xem ra tên hôn phu này vẫn không tự mình hiểu lấy...” Quân Tiêu Dao thầm cười lạnh trong lòng.

Hắn lạnh nhạt nói: “Để hắn tiến vào, việc này ta tới giải quyết.”

“Thưa vâng.” thị vệ cáo lui.

Mà sắc mặt của Bái Ngọc Nhi quỳ trên mặt đất lại trở nên tái nhợt.

Quân Tiêu Dao vừa tha thứ cho nàng, hiện tại vị hôn phu lại tới cửa khiêu khích.

Làm vậy không phải làm hư chuyện của nàng sao?

Giờ khắc này, Bái Ngọc Nhi lại sinh ra một chút oán trách đối với vị hôn phu Tiêu Trần kia.

“Thần Tử đại nhân, ta...” Bái Ngọc Nhi sợ hãi trong lòng, vội vàng muốn lên tiếng biện giải.

“Không sao.” Quân Tiêu Dao vẫy vẫy tay.

Hết chương 17.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 18. Dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì, Tiêu Trần tới cửa khiêu khích (2)

Chương 18: Dù sao ta cũng không phải ma quỷ gì, Tiêu Trần tới cửa khiêu khích (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không bao lâu sau, một thiếu niên mặc trường bào Thanh Long, diện mạo thanh tú tuấn dật đi tới nơi đây.

Khi hắn ta nhìn thấy Bái Ngọc Nhi quỳ gối trước mặt Quân Tiêu Dao, đôi mắt lập tức dựng lên, một luồng sát khí bạo nộ tuôn trào ra.

Đổi lại là nam nhân nào cũng không thể chấp nhận vị hôn thê của mình quỳ gối dưới thân khác phái khác.

“Ngọc Nhi, ngươi mau đứng lên, người này dám bức bách ngươi như vậy!” Tiêu Trần gầm lên một tiếng.

“Tiêu Trần, ngươi câm mồm, sao dám bất kính với Thần Tử đại nhân!” Bái Ngọc Nhi lập tức mở miệng nũng nịu nói.

Tiêu Trần ngây ngẩn cả người, dùng ánh mắt không thể tin mà nhìn Bái Ngọc Nhi.

“Ngọc Nhi, ta tới cứu ngươi mà, sao ngươi lại nói chuyện thay hắn?” Tiêu Trần giật mình khó hiểu.

“Đủ rồi, là ta tự nguyện quỳ, Thần Tử đại nhân nguyện ý khoan thứ cho ta, ta mừng còn không kịp, ngươi tới xem náo nhiệt cái gì?” Bái Ngọc Nhi lạnh lùng nói.

Ban đầu nàng còn hơi có hảo cảm đối với vị thanh mai trúc mã là Tiêu Trần này.

Nhưng Thanh Long Cổ Quốc lại vi phạm hứa hẹn, không đưa Bất Tử Dược cho Chu Tước Cổ Quốc.

Trước đó nàng cũng từng cầu xin Tiêu Trần, Tiêu Trần hứa với nàng, kết quả đến bây giờ còn không nhìn thấy bóng dáng Bất Tử Dược đâu.

Nếu không có Quân Tiêu Dao lấy ra một cây Bất Tử Dược, có lẽ hiện tại phụ hoàng nàng còn bị bệnh nặng đe dọa.

Thử hỏi trong hai người Quân Tiêu Dao và Tiêu Trần, rốt cục ai mới có ân với Bái Ngọc Nhi?

“Ngọc Nhi, tại sao ngươi lại nghĩ thế, chẳng lẽ là hắn bức bách ngươi thành như vậy?”

Tiêu Trần cắn chặt răng, trong lòng càng lửa giận hừng hực.

…

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch bạo nộ của Tiêu Trần, Bái Ngọc Nhi càng cảm thấy thất vọng trong lòng.

Người và người không so thì không biết, so một cái thì bị dọa nhảy dựng.

Ban đầu nàng còn cho rằng, Tiêu Trần cũng xem như người cực kỳ ưu tú.

Nhưng hiện tại, vừa so sánh với Quân Tiêu Dao thì Tiêu Trần lập tức biến thành bùn đất cá chạch.

Nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

“Người như vậy lại là vị hôn phu của ta...” Bái Ngọc Nhi âm thầm lắc đầu.

Nàng mở miệng nói: “Mọi chuyện đều là ta tự nguyện, Tiêu Trần, ngươi rời đi đi.” Lời nói của Bái Ngọc Nhi giống như một đòn mạnh giáng thẳng vào trái tim Tiêu Trần.

Hắn ta tức giận đến ngực phập phồng, sắc mặt lạnh lẽo nhìn chằm

chằm vào Quân Tiêu Dao và nói: “Ngươi tên là Quân Tiêu Dao đúng không, nhất định là ngươi, ngươi cho Ngọc Nhi uống bùa mê thuốc lú gì rồi?”

Tiêu Trần giống như một con hùng sư bạo nộ.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao trông thật lạnh nhạt, ánh mắt lộ ra một tia khác thường, nhìn chằm chằm vào Tiêu Trần.

Chính xác mà nói, là nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn Bàn Long trên ngón tay Tiêu Trần.

Bởi vì Quân Tiêu Dao có tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, cho nên mức độ nhạy bén của linh hồn hắn hơn xa người thường.

Quân Tiêu Dao cảm nhận được một loại khí cơ và dao động linh hồn bất đồng trên chiếc nhẫn Bàn Long kia.

“Không thể nào, sao lại là loại kịch bản này?” Đáy mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút kinh ngạc.

Lão gia gia trong chiếc nhẫn, vị hôn thê phản bội.

Vẫn là motip quen thuộc, vẫn là hương vị thưở ban đầu.

Chẳng qua lập trường lại thay đổi.

“Thú vị, Tiêu Trần này là muốn tới cửa vả mặt ta à?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ và nói.

Bái Ngọc Nhi lại tiếp tục mở miệng: “Đủ rồi, Tiêu Trần, tâm ý của ta đã quyết, cả đời sẽ phụng dưỡng Thần Tử đại nhân, làm nô làm tì, xóa bỏ hôn ước giữa ngươi và ta đi.”

Hiện tại trong lòng Bái Ngọc Nhi chỉ có Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao chính là chủ nhân cả đời của nàng.

Còn về Tiêu Trần, chút tình nghĩa thanh mai trúc mã kia sớm đã bị hao mòn sạch sẽ sau một lần lại một lần thất vọng và nói dối.

Tiêu Trần hứa sẽ cho nàng Bất Tử Dược, lại trước sau không hoàn thành hứa hẹn.

“Không... Sao ngươi có thể như vậy, Ngọc Nhi...” Cả người Tiêu Trần run lên nhè nhẹ.

Vị hôn thê của mình bị đoạt.

Tiêu Trần cảm thấy trên đầu mình xanh mượt, thậm chí hắn ta cho rằng, Bái Ngọc Nhi là dựa vào bán đứng thân thể mới được Quân Tiêu Dao ban ân.

“Ha hả, thì ra là như thế, tiện nhân nhà ngươi dùng thân thể để đổi Bất Tử Dược?”

Trái tim Tiêu Trần chìm xuống đáy cốc, trực tiếp xé rách da mặt, giận đến mức bật cười, sắc mặt lạnh như băng, mang theo ý châm chọc.

Hắn ta không thể chịu đựng được nữ nhân của mình phản bội.

Bái Ngọc Nhi cũng dại ra.

Nàng không ngờ Tiêu Trần luôn tính cách trầm ổn kiên nghị, rất quan tâm nàng lại nói ra lời này.

Quân Tiêu Dao lại thấy nhiều không trách.

Vai chính ấy à, còn không phải thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Người phản bội vai chính sẽ có kết cục tốt sao?

Nhưng Quân Tiêu Dao tự hỏi, nếu đổi lại hắn là Tiêu Trần, hắn cũng sẽ không chút do dự diệt sát Bái Ngọc Nhi.

Thánh mẫu? Không tồn tại, hắn còn làm càng ác càng tuyệt hơn Tiêu Trần.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại Bái Ngọc Nhi là quân cờ và nô lệ của hắn, hắn không có khả năng cho phép Tiêu Trần động vào Bái Ngọc Nhi.

Hơn nữa lúc này, còn có thể nhân cơ hội biểu diễn một phen, càng khiến Bái Ngọc Nhi khăng khăng một mực.

“Mắc công ngươi là vị hôn phu của Bái Ngọc Nhi, lại bôi nhọ sự trong sạch của nàng như vậy, một người ngoài như ta cũng cảm thấy trái tim băng giá thay cho Bái Ngọc Nhi.” Quân Tiêu Dao bước ra một bước, chắn ở trước người Bái Ngọc Nhi, lắc đầu thở dài và nói.

“Thần Tử đại nhân...” Trái tim thiếu nữ của Bái Ngọc Nhi bị xúc động, đôi mắt trong trẻo đỏ thắm có chút mờ mịt mông lung.

Nàng không ngờ Quân Tiêu Dao sẽ đứng ra nói chuyện thay nàng.

Giờ khắc này, cảm giác của Bái Ngọc Nhi đối với Quân Tiêu Dao ngoài tôn kính sùng bái ra, còn có thêm vài phần cảm xúc nói không rõ.

Mà tình cảm trong ánh mắt đó lại không khác gì liếc mắt đưa tình trần trụi đối với Tiêu Trần.

“Đáng chết, tiện nhân nhà ngươi!” Tiêu Trần tức giận đến ngũ tạng như đốt, lửa giận hừng hực.

Ngay trước mặt hắn ta, Bái Ngọc Nhi lại mặt mày đưa tình với Quân Tiêu Dao.

Cái này đã không phải trên đầu xanh mượt, mà là một mảnh đại thảo nguyên Hulunbuir.

“Quân Tiêu Dao, ngươi dám công bằng đánh với ta một trận không?” Tiêu Trần mở miệng quát.

Hiện tại phương thức giải quyết duy nhất chính là triệt triệt để để nghiền áp Quân Tiêu Dao ngay trước mặt Bái Ngọc Nhi, đạp hắn xuống dưới chân.

Chỉ có như vậy mới có thể phát tiết lửa giận trong lòng Tiêu Trần.

Hắn ta muốn nhìn thấy, Bái Ngọc Nhi hối hận vạn phần, quỳ liếm sám hối trước mặt mình.

“Ta mới tám tuổi, mà ngươi đã mười lăm sáu đúng không, giỏi cho một trận chiến công bằng.” Quân Tiêu Dao nở nụ cười nhạt, mang ý châm chọc.

Sắc mặt Tiêu Trần hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn kiên cường nói: “Vậy thì thế nào, ngươi là Thần Tử Quân gia, tài nguyên vô số, cũng coi như công bằng, hay là ngươi không dám đánh một trận với ta?”

Tiêu Trần lộ ra điệu bộ khiêu khích.

Trong khoảng thời gian này, rốt cuộc hắn ta cũng luyện thành thần thông võ học mà chiếc nhẫn Bàn Long truyền cho mình.

Hắn ta có tự tin, trong những người cùng thế hệ, không có mấy ai có thể tranh phong với mình.

Thần Tử Quân gia cũng như vậy.

“Vậy được, đi đấu võ trường đi.” Quân Tiêu Dao khoanh tay, trực tiếp đạp bộ đi ra.

Tới nước này thì không có gì cần nói nhiều.

Đối với loại người tự cảm thấy mình là vai chính, nên dùng một cái tát tán cho hắn ta tỉnh.

Hết chương 18.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 19. Phế bỏ hôn ước, trên đầu xanh mượt, đánh một trận với Tiêu Trần

Chương 19: Phế bỏ hôn ước, trên đầu xanh mượt, đánh một trận với Tiêu Trần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bái Ngọc Nhi và Quân Linh Lung theo sát bên cạnh.

Quân Linh Lung đưa mắt nhìn về phía Tiêu Trần, trong mắt mang theo một tia trào phúng lạnh lẽo và thương hại.

Lúc ba tuổi, Quân Tiêu Dao đã đánh bại Đệ Thập Tự Liệt Quân Trượng Kiếm.

Hiện tại thực lực của hắn rất mạnh, cả Quân Linh Lung cũng không rõ đến mức độ nào.

Nhìn có hai vị mỹ nhân đi theo Quân Tiêu Dao, sự đố kị dâng trào trong đôi mắt Tiêu Trần.

“Nếu ta sinh ra ở Hoang Cổ thế gia, thành tựu của ta nhất định sẽ không thấp hơn Quân Tiêu Dao này, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ là ta còn có chiếc nhẫn Bàn Long trợ giúp.” Tiêu Trần thầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao và Tiêu Trần đã đi tới đấu võ trường.

Bọn họ đến cũng khiến rất nhiều đệ tử Quân gia chú ý.

“Là Thần Tử đại nhân, hắn tới đấu võ trường làm gì?”

“Nghe nói có một tên không có mắt muốn khiêu chiến Thần Tử đại nhân.”

“Hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc sao, thật là dại dột.”

“Đúng vậy, Thần Tử đại nhân có thể hạ mình giao thủ đã là vinh

hạnh của hắn.”

Trên đường mà đến, gần như tất cả người của Quân gia đều châm chọc mỉa mai, khinh thường miệt thị Tiêu Trần.

Tiêu Trần nhìn thấy tất cả, nắm tay hắn ta siết chặt.

Không phải những vai chính truyền kỳ trong tiểu thuyết đó cũng nhận hết xem thường sao, nhưng cuối cùng vẫn có thể lật ngược ván cờ.

“Một đám mắt chó khinh thường người khác, sinh ra ở Hoang Cổ thế gia thì thế nào, ta sẽ để các ngươi biết, cái gì gọi là nhân định thắng thiên!” Khóe miệng Tiêu Trần nhếch lên một độ cong kiêu ngạo.

Quân Tiêu Dao và Tiêu Trần đứng trên một lôi đài.

Quân Linh Lung, Bái Ngọc Nhi và rất nhiều người của Quân gia đều vây xem.

Trong bóng tối, một ít tộc lão như Quân Chiến Thiên cũng đang âm thầm quan sát.

Bọn họ cũng không lo Quân Tiêu Dao sẽ bại.

Mà là muốn mượn trận chiến này để thấy rõ thực lực của Quân Tiêu Dao rốt cục mạnh đến mức nào.

“Được rồi, ngươi có thể ra tay.”

Trên lôi đài, Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, vẻ mặt nhàn nhạt.

“Hừ, nếu ta ra tay thì có lẽ ngươi không có cơ hội đánh trả.” Khóe miệng Tiêu Trần lộ ra ý cười lãnh ngạo.

Hắn ta chính là thiên tài Thần Cung Cảnh.

Mà Quân Tiêu Dao này mới tám tuổi, lại có thể mạnh đến mấy?

“Phải không, vậy được rồi.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn vô cùng đơn giản mà đánh ra một chưởng, khí huyết kim sắc ngập trời, hư không đều đang rung động!

…

(1) Quải bức: Ám chỉ ở trong game sử dụng công cụ thứ ba / hoặc buff để sửa chữa số liệu trò chơi.

Chung quanh Quân Tiêu Dao, khí huyết kim sắc ngập trời kích động, như sóng lớn mênh mông nổ vang!

Trong thân thể hắn, hai vạn viên cự tượng vi lạp thức tỉnh.

Không sai, Quân Tiêu Dao đã tu luyện Thần Tượng Trấn Ngục Kính trong mấy năm nay, trực tiếp thức tỉnh từ một ngàn viên cự tượng lên tới hai vạn viên!

Điều này cũng có nghĩa là, hiện tại Quân Tiêu Dao vừa ra tay thì chính là hai trăm triệu cân cự lực!

Điều này khủng bố dữ dội, quả thực có thể một chưởng đập nát sao trên bầu trời!

Khí huyết trong cơ thể Quân Tiêu Dao cuồn cuộn kích động, pháp lực hùng hồn hóa thành một bàn tay khổng lồ kim sắc, trấn áp thẳng đến.

Hai trăm triệu cân cự lực đàn áp trời cao!

Cảm nhận được uy năng lay trời này, Tiêu Trần sợ đến sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt chợt thay đổi!

Quân Tiêu Dao không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì thiên địa chấn động, càn khôn biến sắc!

Bàn tay pháp lực kim sắc khổng lồ kia như tay thiên thần, đập thẳng về hướng Tiêu Trần.

“Sao có thể!” Tiêu Trần không nhịn được mà nổi giận gầm lên một tiếng.

Nhưng hắn ta cũng coi như có chút năng lực, không ngồi chờ chết,

pháp lực cả người kích động.

“Thương Long Phá Thiên Quyền!”

Tiêu Trần hội tụ pháp lực lên quyền phong, một quyền đấm thẳng ra.

Theo một tiếng rồng ngâm truyền ra, một hư ảnh Thanh Long như cùng trùng kích theo quyền này của Tiêu Trần.

Nhưng mà...

Vẫn vô dụng!

Ầm ầm ầm!

Giống như sấm sét chấn vang, đại tinh va chạm!

Bàn tay khổng lồ kim sắc lấy thế bẻ gãy nghiền nát mà chôn vùi hư ảnh Thanh Long này trong nháy mắt.

Sau đó dư thế không giảm mà oanh kích về hướng Tiêu Trần.

Phụt!

Tiêu Trần cảm thấy mình như bị một cự tượng thái cổ đá trúng, miệng ói mửa ra máu tươi.

Cả người hắn ta giống như diều đứt dây bay ngược ra ngoài, sau đó nện thật mạnh xuống mặt đất.

Tĩnh mịch...

Toàn bộ đấu võ trường, rất nhiều con cháu Quân gia đều có chút kinh ngạc mà nhìn cảnh tượng này.

Tuy bọn họ biết, Tiêu Trần khiêu chiến Quân Tiêu Dao là không biết lượng sức, nhưng cũng không ngờ lại bày ra trạng thái nghiền áp như vậy.

Cái này đã không phải so đấu, mà là nghiền áp trần trụi, áp chế hoàn toàn!

“Đậu xanh rau má, Thần Tử đại nhân đã là Thần Cung Cửu Trọng Thiên rồi, vậy chẳng phải hắn sắp đột phá đến Chân Linh Cảnh?”

“Thật quá khủng bố, Tiêu Trần kia tuy không tính là gì, nhưng ở ngoại giới cũng coi như thiên kiêu rất có thanh danh, vậy mà chỉ một chưởng đã bị Thần Tử đại nhân chụp bay.”

“Các ngươi cũng đừng quên, Thần Tử đại nhân mới tám tuổi, mà Tiêu Trần kia đã mười lăm mười sáu tuổi, tuổi gấp đôi mà còn đánh không lại, cả ta cũng thấy mất mặt thay hắn!”

Sau phút kinh ngạc ngắn ngủi là từng đoạt xôn xao.

Vô số lời nói châm chọc hoàn toàn chỉ về hướng Tiêu Trần.

Cho dù là Bái Ngọc Nhi cũng đưa bàn tay ngọc lên bưng kín môi đỏ, trừng lớn đôi mắt đỏ xinh đẹp.

Tuy nàng biết Quân Tiêu Dao sẽ thắng, nhưng không ngờ lại thắng dứt khoát lưu loát như vậy.

Ở trước mặt hắn, Tiêu Trần không có chút khả năng phản kháng nào cả.

Ánh mắt Bái Ngọc Nhi nhìn về phía Quân Tiêu Dao không khỏi càng sáng ngời.

“Sao có thể, tại sao lại như vậy?”

Đừng nói những người khác, cả Tiêu Trần nằm liệt trong hố cũng ngơ cả ra.

Theo lý thuyết, không phải là hắn ta nghịch tập vả mặt, hung hăng đạp Quân Tiêu Dao dưới chân, sau đó làm tiện nhân Bái Ngọc Nhi này hối hận chung thân sao?

Tại sao hiện tại người bị đánh ngã lại là hắn ta?

“Để ngươi ra tay trước là muốn cho ngươi cơ hội giãy giụa, tránh để quá nhàm chán, hiện tại xem ra, ta vẫn đánh giá cao ngươi.” Quân Tiêu Dao lắc đầu, nói với giọng điệu thất vọng.

Hắn còn tưởng rằng Tiêu Trần có thể mang đến cho hắn một chút lạc thú và khiêu chiến.

Kết quả lại không chịu nổi một kích như vậy.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng vội kiêu ngạo, trận quyết đấu giữa ngươi và ta còn chưa kết thúc!” Tiêu Trần nghe vậy thì nổi giận đến mức sắc mặt đỏ lên.

Vai chính gia tăng nộ khí xong thì thực lực sẽ mạnh lên, đây là chân lý muôn đời bất biến.

Giờ phút này Tiêu Trần cũng như thế.

Hắn ta gian nan đứng dậy, chùi đi máu tươi trên khóe miệng.

Một luồng long khí khủng bố ứ nghẹn bốc lên từ thân thể hắn ta.

Tu vi của Tiêu Trần lại bắt đầu liên tục leo lên.

Thần Cung Nhị Trọng Thiên!

Thần Cung Tam Trọng Thiên!

Thần Cung Tứ Trọng Thiên!

Thần Cung Ngũ Trọng Thiên!

Thần Cung Lục Trọng Thiên!

Hết chương 19.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 20. Khai quải ngay trước mặt đại quải bức(1)?

Chương 20: Khai quải ngay trước mặt đại quải bức(1)?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong khoảng thời gian ngắn, tu vi của Tiêu Trần bùng nổ lên chừng năm tiểu cảnh giới.

Cảnh tượng này cũng làm con cháu Quân gia chung quanh rất kinh ngạc.

“Ồ, hoàng tử Thanh Long Cổ Quốc này cũng có chút tài năng đấy.”

Trong hư không, vài vị tộc lão Quân Chiến Thiên cũng nhìn rõ tình cảnh này.

Quân Chiến Thiên hơi kinh ngạc mà nói: “Ổ, thú vị, tiểu tử này lại có long khí thêm thân, rất có khí vận phúc trạch, là một hạt giống không tồi.”

“Ha hả, đáng tiếc trêu chọc tôn tử nhà ngươi, e là kết cục sẽ không quá tốt.” Một tộc lão khác cười tủm tỉm và nói.

Long khí thêm thân lại thế nào?

Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thánh Thể trời sinh đánh vỡ mười sợi gông xiềng.

Nhìn thấy trạng thái của Tiêu Trần, Quân Tiêu Dao cũng nhướng mày.

“Đây là khai quải ngay trước mặt ta?”

Bản thân Quân Tiêu Dao cũng là một đại quải bức, hắn quá quen thuộc với chuyện khai quải này.

Khai quải ngay trước mặt đại quải bức, cái này không phải múa

rìu qua mắt thợ sao?

“Quân Tiêu Dao, ngươi không ngờ đúng không, thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch sao, xem ta dùng một chiêu đánh bại ngươi!”

“Thanh Long Thiên Tọa Ấn!”

Sau khi tu vi của Tiêu Trần bùng nổ, long khí cả người bừng lên, dường như ngưng kết thành một đại ấn trấn áp chư thiên ngay trên không trung.

Đây là thần thông võ học mà hắn ta khắc khổ tu luyện trong khoảng thời gian này.

Chiêu này vốn là tuyệt học áp đáy hòm của Tiêu Trần, không chuẩn bị thi triển ra.

Nhưng thực lực của Quân Tiêu Dao vượt qua dự đoán của hắn ta.

Cho nên bị buộc bất đắc dĩ, hắn ta chỉ có thể để lộ át chủ bài.

“Quân Tiêu Dao, quỳ xuống cho ta!”

Thân thể Tiêu Trần bay lên trời, thao túng Thanh Long Thiên Tọa Ấn, trấn áp thẳng về hướng Quân Tiêu Dao!

Hắn ta muốn chấn cho Quân Tiêu Dao quỳ xuống mặt đất!

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt ngước mắt Tiêu Trần đang mang vẻ mặt nhiệt huyết trào dâng, muốn trấn áp mình kia.

“Thật đáng buồn...”

Hắn lạnh nhạt lắc đầu, chỉ giơ tay một cái, pháp lực kim sắc vô tận như Hãn Hải kích động, ngưng kết thành từng thanh thần binh.

Đao, thương, kiếm, kích, rìu, việt, câu, xoa...

Chừng mấy vạn thần binh kim sắc ngưng tụ quanh thân Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, hắn như vạn binh chi chủ, thần binh chi vương.

Đây là thần thông tuyệt học của Quân gia, Binh Phạt Quyết!

“Đi!”

Quân Tiêu Dao đưa một tay đẩy ngang ra, mấy vạn thần binh hội tụ thành nước lũ thần binh khai thiên nứt địa, tràn thẳng về hướng Tiêu Trần!

“Sao có thể!” Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt chấn động.

Hắn ta cắn chặt răng, đẩy đại ấn trấn áp xuống.

Oanh!

Hai bên va chạm, thiên hạ chấn động!

Thanh Long Thiên Tọa Ấn kia trực tiếp bị muôn vàn thần binh đánh nát!

Sắc mặt Tiêu Trần trắng bệch, thi triển thân pháp, vội vàng tránh lui, nhưng vẫn bị một ít thần binh đánh trúng.

Phụt!

Máu tươi vụt thẳng lên!

Đầu vai, đùi, eo của Tiêu Trần đều xuất hiện vết thương, sâu đến thấy xương, máu tươi phun ra.

Thân thể hắn ta rơi xuống từ trời cao, nện thật mạnh lên mặt đất, tóc tai bù xù, cả người toàn là máu, trông hết sức chật vật.

“Chỉ có vậy?”

Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu mà nhìn Tiêu Trần.

A phốc!

Tiêu Trần nghe vậy, giận cực công tâm, một ngụm tâm đầu huyết phun trào ra!

Sỉ nhục!

Cực độ sỉ nhục!

Ánh mắt Tiêu Trần đỏ như máu, mà hắn ta dùng khóe mắt thấy được Bái Ngọc Nhi.

Gương mặt nàng tràn đầy thất vọng, trong đó mang theo một tia thương hại và đồng tình.

Điều này làm Tiêu Trần lòng tự trọng cực cao càng cảm thấy như kim đâm vào tim, đau đớn không thôi!

“Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ở trước mặt bản Thần Tử, ngươi là long cũng phải uốn, là hổ cũng phải nằm bò!” Quân Tiêu Dao nhìn từ trên cao xuống, giống như thần linh chi tử, lãnh đạm nói.

…

Hệ thống trên người, thiên phú tuyệt thế, bối cảnh vô địch.

Cái Quân Tiêu Dao muốn là làm chúa tể thời đại này!

Tất cả vai chính thiên kiêu chỉ có thể trở thành vai phụ của hắn, ảm đạm không ánh sáng.

Càng đừng nói một Tiêu Trần chỉ có chút khí vận.

“Ngươi...”

Tiêu Trần siết nắm tay, cắn chặt răng.

Nói thật, hắn ta không ngờ lại thua hoàn toàn như thế, chật vật như thế.

Khuất nhục sâu sắc quay cuồng ứ nghẹn trong lòng hắn ta.

Nhưng cuối cùng hắn ta lại nói không ra lời kiêu ngạo nào nữa.

Bởi vì sự thật thắng qua hùng biện.

“Tiêu Trần, đã đủ rồi, lấy thực lực của Thần Tử đại nhân, có thể

dễ dàng trấn giết ngươi, ngài ấy đã lưu tình với ngươi rồi.” Bái Ngọc Nhi đứng ra mà nói.

Tuy nàng đã thất vọng tột đỉnh với Tiêu Trần, thậm chí cả hôn ước cũng trở thành phế thải.

Nhưng dù sao đã từng là thanh mai trúc mã, tuy không thân mật cỡ nào, nhưng tóm lại vẫn có chút tình cảm.

Nhưng cũng chỉ giới hạn như vậy.

“Câm miệng, tiện nhân nhà ngươi, ta mà cần Quân Tiêu Dao lưu tình sao?” Tiêu Trần tức giận quát.

Bái Ngọc Nhi chỉ có ý tốt, nhưng lại càng kích thích thần kinh Tiêu Trần.

Trong mắt hắn ta vốn đã sắp có ý nản lòng, hiện tại lại tràn ngập lửa giận không cam lòng lần nữa.

“Nha đầu ngốc này là tự kéo thù hận cho ta...” Quân Tiêu Dao âm thầm nói.

Nhưng, vậy cũng hợp tâm ý hắn.

Bởi vì trong lòng Quân Tiêu Dao lại có một kế hoạch.

“Ngươi... Được, coi ý tốt của ta như lòng lang dạ thú!”

Tiêu Trần há miệng là mắng tiện nhân, làm sắc mặt Bái Ngọc Nhi trầm xuống, chút tình cảm duy nhất cũng tiêu hao sạch sẽ.

Tiêu Trần thở hổn hển, ngực phập phồng.

Hắn ta biết, hôm nay mình không có khả năng đánh bại Quân Tiêu Dao.

Tiêu Trần siết chặt năm ngón tay, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, mang đến đau đớn xuyên tim.

Hắn ta lạnh lùng đảo mắt qua Bái Ngọc Nhi và Quân Tiêu Dao, mở miệng buông lời: “Quân Tiêu Dao, ngươi đừng đắc ý, ba mươi năm

Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh thiếu niên nghèo!”

“Ba năm sau, ngươi và ta lại có một trận chiến!”

Tiêu Trần mở miệng, mang theo vài phần kiên quyết và bi tráng, phối hợp với khuôn mặt thanh tú nhiễm huyết kia thì cũng làm một ít thiếu nữ Quân gia nhìn với con mắt khác.

Ý chí bất khuất của Tiêu Trần giờ phút này thật sự có vài phần khí thế.

Tiêu Trần buông lời tàn nhẫn xong thì xoay người sang chỗ khác, kéo thân thể bị thương, một chân một vệt máu mà bước từng bước ra ngoài đấu võ trường.

Cho dù là Bái Ngọc Nhi cũng hơi chấn động trong lòng.

Nàng như thấy được dáng vẻ đằng long cửu thiên ngày sau của Tiêu Trần.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Chậm đã...”

Nghe được lời này, bước chân của Tiêu Trần đột nhiên ngừng lại.

“Ta có nói cho ngươi rời đi sao?” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, vẻ mặt mang theo chút nghiền ngẫm.

Nói một câu danh ngôn kinh điển, để lại một bóng dáng tao khí (1) là muốn bình yên rời đi?

(1) Biểu hiện phóng đãng không kềm chế được, mang đến quan cảm tùy tiện, phóng đãng.

Tiêu Trần không khỏi suy nghĩ quá đơn giản.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì?”

Tiêu Trần xoay người lại, sắc mặt cứng đờ.

Hết chương 20.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 21. Phế Tiêu Trần, đoạt long khí, ta là muốn tốt cho ngươi

Chương 21: Phế Tiêu Trần, đoạt long khí, ta là muốn tốt cho ngươi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao thân là Thần Tử của Quân gia, không phải nên rất rộng lượng thả hắn ta rời đi, sau đó chờ ba năm sau bị hắn ta vả mặt sao?

Tại sao lại không dựa theo kịch bản chứ?

“Buông lời hung ác với bản Thần Tử ở Quân gia ta, sau đó muốn bình yên rời đi, ngươi coi Quân gia ta là cái gì, lại coi bản Thần Tử là cái gì?” Quân Tiêu Dao cười lạnh và nói.

“Vậy ngươi còn muốn làm sao, chẳng lẽ ngươi sợ ba năm sau ta đánh bại ngươi?” Trong mắt Tiêu Trần hiện lên một tia hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng trấn định mà nói.

“Ha hả, đừng dùng phép khích tướng, nhưng ta thật sự không tính lập tức trấn sát ngươi.” Quân Tiêu Dao nụ cười nhạt nói.

“Vậy ngươi muốn làm gì?” Nghe được lời này, Tiêu Trần hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong mắt vẫn lộ ra cảnh giác.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ta coi trọng long khí của ngươi.”

Giọng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì đã giơ tay ra.

Linh Hải kim sắc trong cơ thể quay cuồng, pháp lực cuồn cuộn kích động, ngưng ra một bàn tay to rồi chụp vào Tiêu Trần.

“Ngươi đê tiện vô sỉ!” Sắc mặt Tiêu Trần thay đổi kịch liệt, xoay người muốn đào tẩu.

Nhưng hắn ta vẫn bị bàn tay to kim sắc tung một tát chụp văng.

Sau đó Quân Tiêu Dao cách không nắm một cái, trong cơ thể Tiêu Trần truyền ra một tiếng rồng ngâm thét dài.

Chợt, một hư ảnh Thanh Long nửa hư ảo đã bị Quân Tiêu Dao bắt ra.

Đây là long khí trên người Tiêu Trần.

“Không, long khí của ta!” Hai mắt Tiêu Trần đỏ như máu, điên cuồng gào rống lên.

“Ồn ào!” Quân Tiêu Dao lại chụp ra một chưởng.

Ầm một tiếng vang lên, kèm theo một tiếng động khiến người ta ê răng nứt xương.

Cốt cách toàn thân Tiêu Trần bị chặt đứt hơn phân nửa, máu tươi trong miệng phun ra như không cần tiền.

“Ngươi... Ngươi phế đi kinh mạch toàn thân của ta!?”

Sắc mặt Tiêu Trần trắng bệch, nghiến răng như muốn cắn nát cả khớp hàm.

Tuy Quân Tiêu Dao không giết, nhưng lại phế bỏ hắn ta.

Cứ như vậy, đừng nói ba năm, dù là ba trăm năm, ba ngàn năm, hắn ta cũng không chiến thắng được Quân Tiêu Dao.

“Quân... Tiêu... Dao...” Tiêu Trần phun ra từng câu từng chữ, trong mắt dâng trào thù hận và lửa giận khắc cốt.

Chúng đệ tử Quân gia chung quanh cũng khẽ rùng mình một cái, trong lòng rét run.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy thủ đoạn lãnh khốc của Quân Tiêu Dao.

“Chiến Thiên, Tiêu Dao làm việc thật sấm rền gió cuốn.” Một vị tộc lão ẩn trong hư không cười nói.

“Như vậy mới tốt, thủ đoạn của tôn tử càng tàn nhẫn thì lòng ta

càng yên tâm.” Quân Chiến Thiên cười nói.

Chẳng những bọn họ không cảm thấy hành động này của Quân Tiêu Dao có gì không ổn, ngược lại cho rằng hết sức bình thường.

Ngày sau Đế Lộ mở ra, còn có chuyện càng tàn khốc, trình độ này tính là cái gì.

Trên đấu võ trường, Quân Tiêu Dao đoạt được long khí xong cũng không có chút do dự mà trực tiếp hấp thu ngay trước mặt Tiêu Trần.

Trong cơ thể hắn không ngừng truyền ra tiếng động bạo vang.

Đó là âm thanh thức tỉnh của từng viên cự tượng vi lạp.

Đợi đến khi hấp thu xong hơn phân nửa long khí, trong cơ thể Quân Tiêu Dao lại thức tỉnh một vạn cự tượng vi lạp.

Hiện tại hắn thức tỉnh tận ba vạn cự tượng, cũng chính là ba trăm triệu cân cự lực, quả thực khủng bố tuyệt luân.

Không chỉ như thế, Quân Tiêu Dao còn phát hiện, long khí cũng đang tẩm bổ thân thể hắn, khiến Hoang Cổ Thánh Thể vốn mạnh mẽ tuyệt đối của hắn càng thêm cường hãn.

Ngoài ra, dưới làn da của hắn như có một tầng thanh quang lan tràn, lúc cần thì có thể hóa thành long lân nội giáp hộ thân.

“Thu hoạch không tồi.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Sau đó hắn đưa hơn một nửa long khí còn thừa, chưa tiêu hóa xong vào cơ thể Bái Ngọc Nhi.

“Thần Tử đại nhân, ngài...” Bái Ngọc Nhi giật mình, hoàn toàn không ngờ Quân Tiêu Dao sẽ làm như vậy.

“Trong cơ thể ngươi có Chu Tước thần hỏa, phối hợp với Thanh Long chi khí, hắn có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Tất nhiên hành động này của hắn là vì lung lạc nhân tâm.

Ngày sau còn cần Bái Ngọc Nhi thay hắn quản lý Chu Tước Cổ Quốc, cho nên thiên tư của nàng không thể quá yếu.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân!” Bái Ngọc Nhi vô cùng cảm động, thậm chí trong mắt có ánh nước chớp động.

Ân này giống như tái tạo!

Mà Tiêu Trần chứng kiến cảnh tượng này lại nhịn không được hộc ra một ngụm tâm đầu huyết!

Tức giận!

Hắn ta thật sự tức giận đến ngũ tạng như đốt, lá gan muốn nát!

Quân Tiêu Dao luyện hóa long khí ngay trước mặt hắn ta, lại còn mượn hoa hiến phật, đưa cho vị hôn thê tiền nhiệm của hắn ta.

Vị hôn thê tiền nhiệm Bái Ngọc Nhi còn lấy tư thế liếm cẩu tiêu chuẩn mà quỳ liếm Quân Tiêu Dao.

Điều này làm Tiêu Trần cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa bị chọc giận ngất xỉu.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì nói lời thấm thía: “Tiêu Trần, ngươi đừng nóng giận, ta đoạt long khí của ngươi, phế tu vi của ngươi, là vì muốn tốt cho ngươi.”

Vị vai chính nào không nhận hết muôn vàn gian nguy, tất cả trắc trở.

Không bị phế tu vi cũng ngại nói mình là vai chính.

Nhìn từ góc độ này, Quân Tiêu Dao thật là dụng tâm lương khổ mà trợ giúp Tiêu Trần.

Tiêu Trần nghe vậy thì càng tức giận đến cả người phát run, rốt cuộc cũng nhịn không được, ngửa mặt lên trời bi rống, cuồng nộ nhưng không làm được gì, chỉ có thể hộc máu ngất trên mặt đất.

Hết chương 21.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 22. Chuẩn bị buổi tiệc mười tuổi, lão gia gia trong nhẫn hiện thân

Chương 22: Chuẩn bị buổi tiệc mười tuổi, lão gia gia trong nhẫn hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn Tiêu Trần kia trực tiếp bị tức đến ngất xỉu.

Tất cả con cháu Quân gia trên đấu võ trường đều rùng mình một cái.

Quân Tiêu Dao thực lực mạnh, mồm mép cũng không yếu.

Dăm ba câu đã làm Tiêu Trần tức giận đến thiếu chút nữa qua đời ngay đương trường.

Quân Tiêu Dao khẽ thở dài, có chút câm nín.

Lời hắn nói thật sự đều là thật.

Nói chung, người khí vận thêm thân giống như Tiêu Trần, sau khi bị phế tu vi, bị đoạt thiên phú thì thông thường sẽ bùng nổ tiểu vũ trụ.

Không ngừng gặp các loại kỳ ngộ, sau đó một đường trưởng thành, quét ngang tứ phương.

Nghĩ như vậy, Quân Tiêu Dao thật sự như muốn tốt cho Tiêu Trần.

“Người đâu, ném hắn ra ngoài sơn môn đi.” Quân Tiêu Dao xua xua tay và nói.

Rất nhanh đã có thị vệ Quân gia tiến đến, kéo Tiêu Trần đã ngất đi.

Lúc này, bóng dáng của Quân Chiến Thiên đột nhiên hiện hóa ra từ hư không.

“Gia gia.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn đã sớm cảm nhận ra các tộc lão gồm Quân Chiến Thiên âm thầm chú ý hắn.

“Tiêu Dao, con có biết, lửa rừng đốt bất tận, xuân phong thổi lại sinh, nhổ cỏ phải trừ tận gốc.”

Sắc mặt Quân Chiến Thiên hơi nặng nề.

Ông ta sợ Quân Tiêu Dao dưỡng thành thói quen ngông cuồng tự đại mà khinh địch.

Buông tha kẻ địch như vậy cũng không phải quyết định sáng suốt gì.

“A, gia gia yên tâm, tôn nhi đều có tính toán.” Quân Tiêu Dao cười nói.

Quân Tiêu Dao không biết đạo lý nhổ cỏ tận gốc sao?

Nhưng Tiêu Trần hiện tại chỉ là tồn tại như rau hẹ với hắn, lúc cần thì thu hoạch.

Quân Tiêu Dao chỉ thu hoạch long khí thôi, còn lâu lắm mới ép khô giá trị khí vận của Tiêu Trần.

Thu hoạch từng vụ từng vụ không thích sao?

Chờ đến cuối cùng không có giá trị thu hoạch, tự nhiên Quân Tiêu Dao sẽ chụp chết con ruồi bọ này.

“Trong lòng con có tính toán là được rồi, loại tiểu nhân vật này cũng không gây ra được sóng gió gì, kế tiếp còn thời gian một năm, con phải chuẩn bị cho tốt.” Quân Chiến Thiên nói.

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt gật đầu.

Điều mà Quân Chiến Thiên ám chỉ là buổi tiệc mười tuổi của hắn.

Đến lúc đó, Quân gia sẽ mời tất cả các thế lực tứ phương của Hoang Thiên Tiên Vực, khi ấy nhất định là một buổi thịnh yến

người người chú ý.

Thậm chí còn có mẫu tộc của Quân Tiêu Dao, Hoang Cổ thế gia Khương gia cũng sẽ phái người đến.

Còn có mẫu thân Khương Nhu của hắn, bà luôn muốn đẩy hòn ngọc quý trên tay Khương gia cho Quân Tiêu Dao.

Ngoài ra, Quân gia cũng sẽ tuyên bố thân phận Linh Hào Tự Liệt vào bữa tiệc mười tuổi của hắn.

Đến lúc đó Quân gia sẽ chấn động kịch liệt một phen, các đại Tự Liệt nhất định đều có phản ứng.

Cho nên Quân Chiến Thiên muốn Quân Tiêu Dao chuẩn bị sẵn sàng.

“Gia gia yên tâm, con tuyệt đối sẽ không làm người, mẫu thân và phía Thập Bát Tổ thất vọng.” Quân Tiêu Dao chắc chắn mà nói.

Hắn cũng không quên, ở bữa tiệc mười tuổi còn có cơ hội đánh dấu.

Đến lúc đó có được khen thưởng, nói không chừng sẽ có trợ giúp lớn đối với sự gia tăng thực lực của hắn.

“Tất nhiên gia gia tin tưởng con.” Quân Chiến Thiên vừa lòng cười.

Phong ba việc này qua đi, Quân Tiêu Dao cũng về tới Thiên Đế Cung, chuẩn bị hoàn toàn luyện hóa luồng long khí này.

Bái Ngọc Nhi cũng tạm thời ở lại Thiên Đế Cung.

Nàng cũng có được một phần nhỏ long khí, hơn nữa bản thân có mang Chu Tước thần hỏa.

Thiên phú thực lực của Bái Ngọc Nhi cũng bùng nổ.

Quan trọng nhất là, hiện tại nàng đã khăng khăng một mực đi theo Quân Tiêu Dao, từ trong ra ngoài đều là dấu vết của Quân Tiêu Dao.

Cho dù Quân Tiêu Dao bảo nàng đi tìm cái chết, Bái Ngọc Nhi cũng sẽ không chần chờ chút nào.

Mà so sánh với Quân Tiêu Dao thu hoạch tràn đầy.

Giờ phút này Tiêu Trần hết sức thê lương.

Hắn ta chậm rãi mở hai mắt, phát hiện mình đã ở bên ngoài sơn môn Quân gia.

“Khụ khụ...”

Tiêu Trần gian nan đứng dậy, cả người đều là vết thương, còn có rất nhiều nội thương, gân mạch bị phế sạch, cốt cách đã tàn phá.

Có thể nói là thê thảm tới cực điểm.

Ở bên ngoài sơn môn Quân gia cũng có rất nhiều tu sĩ đang xem náo nhiệt.

Dù sao thì trước đó Tiêu Trần cũng cực kỳ kiêu ngạo mà tiến vào Quân gia.

Kết quả chưa qua bao lâu, hắn ta đã chật vật bị ném ra như thế.

“Hoàng tử Thanh Long Cổ Quốc bị phế rồi sao?”

“Hẳn là vậy, quả thực giống như con chó.”

“Ai bảo hắn không có mắt, còn dám đi trêu chọc Thần Tử Quân gia, phỏng chừng vị hôn thê nhà mình cũng chạy, xứng đáng!”

Những tu sĩ xem náo nhiệt chung quanh đều châm chọc mỉa mai, vẻ mặt khinh thường.

Tiêu Trần siết chặt nắm tay, bước từng bước ra.

Chờ đến khi thoát ly tầm mắt của đám người, Tiêu Trần mới ngửa mặt lên trời gào rống, song quyền không ngừng đập vào cổ mộc trước mặt.

“Đáng chết, Quân Tiêu Dao, nếu có một tia hi vọng, ta cũng sẽ trả lại cho ngươi thống khổ hôm nay gấp trăm ngàn lần!”

Ngay vào lúc Tiêu Trần gào rống, máu tươi trên người hắn lại bất tri bất giác làm ướt sũng chiếc nhẫn Bàn Long trên ngón tay.

“Hậu nhân của Thanh Long Cổ Quốc ta đều không có chí khí giống như ngươi vậy sao?” Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên.

“Là ai?” Ánh mắt Tiêu Trần lia khắp tứ phương.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn ta dừng lại trên chiếc nhẫn Bàn Long.

Nhẫn bỗng chợt lóe thanh quang.

Chợt, một hư ảnh lão giả bạch mi mặc long bào màu xanh lá bỗng thoáng hiện trước người Tiêu Trần.

“Ngươi, ngươi là...” Tiêu Trần mở to hai mắt, nhìn lão giả trước mặt.

Trên đầu lão giả còn có hai cái long giác.

Trong lúc hoảng hốt, Tiêu Trần cảm thấy hình như từng nhìn thấy vị lão giả này ở nơi nào.

“Ha hả, hậu nhân đã quên lão phu rồi sao?” Lão giả long giác thanh bào cười nói.

“Ngài là... lão tổ khai quốc của Thanh Long Cổ Quốc ta, Thanh Long thượng nhân!” Trong đầu Tiêu Trần bỗng hiện lên một linh quang, sau đó hít sâu một hơi.

Rốt cuộc hắn ta cũng nhớ ra.

Dáng vẻ của lão giả này giống như đúc với tượng điêu khắc của lão tổ khai quốc đứng sừng sững trong hoàng cung Thanh Long Cổ Quốc!

Mà căn cứ vào sách sử ghi lại thì vị lão tổ khai quốc - Thanh Long thượng nhân - này là một vị chuẩn chí tôn!

Còn thiếu một chân là thật sự bước vào chí tôn chi cảnh!

Đây là cảnh giới cường đại cỡ nào, cách cảnh giới chí tôn vô thượng chân chính chỉ còn một bước.

“Đại hoàng tử Thanh Long Cổ Quốc Tiêu Trần ra mắt lão tổ!” Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt kích động, cả người run rẩy.

Hắn ta không ngờ trong chiếc nhẫn Bàn Long di vật của mẫu hậu lại có linh hồn của lão tổ khai quốc sống nhờ.

Quả nhiên, trời không tuyệt đường người!

Hết chương 22.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 23. Thần Tử lần đầu bế quan, Long Tử của Tổ Long Sào, Long Hạo Thiên

Chương 23: Thần Tử lần đầu bế quan, Long Tử của Tổ Long Sào, Long Hạo Thiên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thanh Long thượng nhân nhìn Tiêu Trần, mở miệng nói: “Bổn tọa sớm đã thức tỉnh vào mấy năm trước, nhận thấy ngươi là quốc vận chi tử hiện nay của Thanh Long Cổ Quốc nên đã chuyển vận pháp lực và các loại tài nguyên cho ngươi, không ngờ, ngươi vẫn thua Thần Tử Quân gia kia.”

Tiêu Trần nghe vậy thì trên mặt lộ ra oán hận lạnh lẽo, hắn ta nói: “Lão tổ, khi đó vì sao ngài không trực tiếp ra tay, trấn sát Quân Tiêu Dao kia?”

“Hừ, ngu muội, khi đó nếu bổn tọa ra tay thì kết quả chính là ngươi và ta đều không bước ra được Quân gia!” Thanh Long thượng nhân lạnh lùng mắng một tiếng.

Thật ra lão luôn tương đối vừa lòng với biểu hiện của Tiêu Trần, chỉ là hiện tại, tâm Tiêu Trần đã loạn.

“Lão tổ, ngài là một vị chuẩn chí tôn, chẳng lẽ còn không thể làm Quân gia kiêng kị?” Tiêu Trần không cam lòng mà hỏi.

Thanh Long thượng nhân lắc đầu và nói: “Đừng nói hiện tại thực lực của bổn tọa mười không còn một, cho dù là thời kỳ cường thịnh, cũng không làm gì được Quân gia, Hoang Cổ thế gia không đơn giản như ngươi tưởng tượng.”

“Như vậy, chẳng phải cả đời ta cũng không thể báo thù rửa hận...” Tiêu Trần cắn răng mà nói.

Hắn ta đã bị phế đi, Thanh Long thượng nhân cũng không thể giúp hắn ta.

“Đừng nhụt chí, ngươi là quốc vận chi tử, ngày sau Thanh Long Cổ Quốc còn cần ngươi, bổn tọa cũng không để ngươi ảm đạm kết thúc như vậy.” Thanh Long thượng nhân nói.

“Xin lão tổ tương trợ, cho dù phải trả giá gì thì tiểu tử cũng bằng lòng!” Tiêu Trần chém đinh chặt sắt mà nói.

Thanh Long thượng nhân lộ ra ý mừng, lấy một quyển trục màu xanh lá ra.

“Tuy gân mạch tu vi cả người ngươi bị phế, nhưng cũng coi như họa phúc tương quan, công pháp chuẩn chí tôn Thanh Thiên Hóa Long Quyết này là công pháp mà bổn tọa đã từng tu luyện, vừa vặn truyền thụ cho ngươi.”

“Thanh Thiên Hóa Long, không phá thì không xây được!”

Tiêu Trần nghe vậy, đôi mắt vốn mang đầy tuyệt vọng lại bốc cháy ngọn lửa hy vọng lần nữa.

Cả người hắn ta như sống lại, ý chí chiến đấu sục sôi!

“Quân Tiêu Dao, sai lầm lớn nhất của ngươi là quá ngạo mạn tự mãn, tha cho ta một con đường sống!”

“Tiêu Trần ta nhất định sẽ trả mối thù này lại gấp trăm lần!”

…

Nhìn thấy Tiêu Trần lại khôi phục ý chí chiến đấu và tự tin, Thanh Long thượng nhân cũng vừa lòng gật gật đầu.

Tính cách bất khuất kiên cường như vậy mới được coi là quốc vận chi tử.

“Đúng rồi, ngươi phải tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết cho tốt, đồng thời, bổn tọa cũng phỏng đoán được, trong vòng mấy năm nay, hẳn bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn sẽ xuất thế.” Thanh Long thượng nhân nói.

“Nguyên Thiên Chí Tôn, chẳng lẽ là... Một vị cường giả chí tôn?” Tiêu Trần trừng lớn đôi mắt.

“Không sai, thực lực của Nguyên Thiên Chí Tôn rất mạnh, hơn nữa tính cách cường thế bá đạo, nghe đồn hắn từng cướp lấy mấy khối long cốt viễn cổ từ Tổ Long Sào của Thái Cổ Hoàng tộc.” Thanh Long thượng nhân nói.

Nhắc tới long cốt viễn cổ, trong mắt Thanh Long thượng nhân cũng có chút nóng cháy.

“Thái Cổ Hoàng tộc...” Tiêu Trần hít sâu một hơi.

Nguyên Thiên Chí Tôn kia thật là một người bá đạo, dám trêu chọc cả Thái Cổ Hoàng tộc.

Nhưng Tiêu Trần lập tức nghĩ tới mấu chốt trong đó, hắn ta nói: “Chẳng lẽ lão tổ là muốn...”

Thanh Long thượng nhân gật đầu nói: “Không sai, ngươi cần tìm được một khối Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, sau đó tìm cơ hội tiến vào bí tàng, cướp lấy long cốt viễn cổ kia.”

“Nếu Thanh Thiên Hóa Long Quyết của ngươi có được long cốt viễn cổ thì có thể tu luyện đến đỉnh cao.”

“Bổn tọa cũng có thể lấy một khối long cốt viễn cổ để trọng tố thân thể.”

Tiêu Trần nắm chặt nắm tay, trong mắt sục sôi ý chí chiến đấu.

“Lão tổ yên tâm, ta nhất định sẽ đi bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, cướp lấy long cốt viễn cổ!”

“Còn Quân Tiêu Dao và tiện nhân Bái Ngọc Nhi kia nữa, các ngươi đều chờ cho ta!”

Tiêu Trần ngửa mặt lên trời cười dài, rốt cuộc cũng thấy được ánh rạng đông báo thù.

Mà cùng lúc đó, trong Thiên Đế Cung của Quân gia.

A pi!

Quân Tiêu Dao sờ sờ cái mũi.

“Có người đang mắng ta, là Tiêu Trần sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Dựa theo kịch bản, lúc này chắc hẳn hắn ta đã đạt được cơ duyên kỳ ngộ rồi.

Hiện tại có lẽ đang suy nghĩ, ngày sau nên trả thù mình như thế nào.

“Tiêu Trần, lần này ngươi cho ta long khí và vị hôn thê, lần sau không biết lại muốn đưa thứ gì.” Quân Tiêu Dao cười.

Thật ra hắn hy vọng những nhân vật thiên kiêu giống như Tiêu Trần tới càng nhiều càng tốt.

Chỉ có cắt hư rau hẹ, không có nông phu mệt chết.

“Tạm thời đặt việc của Tiêu Trần qua một bên, không được mấy năm thì phỏng chừng hắn cũng không làm nên chuyện gì.”

“Vẫn nên chuẩn bị trước cho buổi tiệc mười tuổi, phải bế quan đột phá một phen.” Quân Tiêu Dao nỉ non.

Dù sao cũng xem như lần đầu tiên mình lên đài bộc lộ quan điểm, hiện ra trong mắt đông đảo thế lực chốn Tiên Vực.

Nếu biểu hiện không tốt thì không khỏi quá hạ giá.

Khi tin tức Quân Tiêu Dao muốn bế quan truyền ra.

Toàn bộ Quân gia đều oanh động.

“Trời ạ, Thần Tử đại nhân muốn bắt đầu bế quan sao?”

“Ta nhớ, hình như từ lúc Thần Tử đại nhân tu luyện đến bây giờ cũng chưa từng bế quan đúng không?”

“Không bế quan mà tốc độ tu luyện còn nhanh như vậy, vậy bế quan rồi sẽ đến mức nào nữa?”

“Hẳn Thần Tử đại nhân sẽ đột phá đến Chân Linh Cảnh?”

Bốn phương tám hướng Quân gia đều truyền đến tiếng nghị luận.

Bọn họ cũng rất tò mò, Quân Tiêu Dao chưa bao giờ bế quan, lần này nếu bế quan một năm thì thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Cũng trong sự tò mò và chờ mong này, thời gian một năm chậm rãi trôi đi.

Mà trong một năm nay, tin tức về chuyện Quân gia muốn tổ chức buổi tiệc mười tuổi cho Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu lưu truyền ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Rất nhiều thế lực duy trì sự chú ý cao độ đối với chuyện này.

Dù sao thì mười năm trước, dị tượng Vạn Thánh Triều Bái kia quá mức khủng bố.

Rất nhiều đại nhân vật và lão cổ đều suy đoán, rốt cục vị Thần Tử thần bí kia của Quân gia có thể chất nghịch thiên ra sao.

“Phụ thân của Thần Tử chính là Bạch Y Thần Vương, một tồn tại cấm kỵ, phỏng chừng thể chất của Thần Tử cũng không kém đi đâu.”

“Không sai, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối được coi là một trong những người có cơ hội chứng Đế nhất thời đại cận cổ, thậm chí chạm đến lĩnh vực tiên đạo, đáng tiếc mười năm trước...”

Rất nhiều đại nhân vật các thế lực cổ xưa giao lưu thần niệm trên hư không.

Thật ra bọn họ cũng tò mò trong lòng, Thần Tử được sinh ra dưới quang hoàn của bậc cha chú Quân gia, lần đầu tiên ra mắt trên thế gian, rốt cục sẽ có biểu hiện kinh người gì?

...

Hết chương 23.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 24. Tính toán của Long Hạo Thiên, ngự kiếm truyền thư, mời khắp quần hùng! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hồng Châu là một trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực, nằm trong phạm vi Thái Cổ Hoàng tộc, thế lực Tổ Long Sào.

Đa số các châu trong ba ngàn đạo châu đều bị các thế lực lớn chiếm cứ.

Ví dụ như toàn bộ Hỏa Châu do Chu Tước Cổ Quốc chiếm cứ.

Mà Hồng Châu chỉ là một trong hơn năm mươi đạo châu mà Tổ Long Sào nắm giữ.

Không sai, chỉ nhất mạch Tổ Long Sào này của Thái Cổ Hoàng tộc đã có được lãnh địa là hơn năm mươi đạo châu.

Chu Tước Cổ Quốc chỉ chiếm một đạo châu.

Có thể suy luận ra chênh lệch giữa thế lực nhất lưu và Thái Cổ Hoàng tộc như thế nào.

Nhưng Quân gia càng khủng bố, chiếm cứ hơn trăm đạo châu, còn gấp đôi Tổ Long Sào.

Hoàng Châu chẳng qua là nơi đóng quân của đại bản doanh Quân gia mà thôi.

Giờ phút này, trong một tòa đại thành của Hồng Châu.

Rất nhiều sinh linh dạng người tướng mạo khác nhau không dứt qua lại.

Có kẻ trên đầu mọc sừng đen, có kẻ lưng có cánh chim, có tên trán có vảy, có người hai mắt như đồng tử loài thú.

Những sinh linh đó đều là Thái Cổ vạn tộc của Tiên Vực, chủng loại rất đa dạng.

Sinh linh Thái Cổ Hoàng tộc cũng ở trong đó.

Trong phạm vi của một số Hoang Cổ thế gia nhân loại, lãnh địa của Bất Hủ hoàng triều thì nhân loại chiếm đa số.

Mà ở Thái Cổ Hoàng tộc, hoặc là lãnh địa của một ít chủng tộc Tiên Vực, sinh linh kỳ dị thì sinh linh vạn tộc chiếm đa số.

Đương nhiên, sinh linh vạn tộc bình thường, bao gồm cả nhân loại cũng có thể sống bình yên không có gì.

Trên đường phố thành thị, không ít ánh mắt sinh linh đều nhìn về phía một nữ tử váy lam đầu đội mũ choàng.

Tuy dung mạo của người này bị che lấp hơn phân nửa, nhưng cũng có thể nhìn ra là Nhân tộc, hơn nữa dáng người yểu điệu.

Trong phạm vi thế lực của Thái Cổ Hoàng tộc, không phải không có Nhân tộc, chỉ là cực kỳ hiếm thấy.

Nữ tử váy lam hơi ngẩng đầu lên, lộ ra một dung nhan quyến rũ yêu cầu, không phải ai khác mà chính là Lan Thanh Nhã bị trục xuất khỏi Quân gia.

Giờ phút này, ánh mắt ả nhìn về phía một tửu lầu kim bích huy hoàng ở cuối con đường.

“Hẳn chính là nơi đó, vị đại nhân kia sẽ tụ hội ở đó, ta phải để lộ tin tức Quân Tiêu Dao có Nhân Tộc Thánh Thể ra mới được.”

“Quân Tiêu Dao, Quân Linh Luông, Lan Thanh Nhã ta thật sự không có cách nào trả thù các ngươi, nhưng có người làm được!” Trên mặt Lan Thanh Nhã hiện lên oán độc khắc cốt.

Sau khi ả bị Quân gia trục xuất thì tình cảnh cực kỳ thê thảm.

Sống trong nhung lụa đã quen, hiện tại phải màn trời chiếu đất, chịu đủ thê lương.

Lan Thanh Nhã không nghĩ lại hành vi của mình, chỉ biết đổ hết mọi chuyện lên người Quân Tiêu Dao và Quân Linh Luông.

Trên đỉnh tòa tửu lầu kim bích huy hoàng kia.

Một đám sinh linh đang tụ hội.

Có kẻ lưng mọc hai cánh, có tên ngoài thân có vảy, có người cường tráng như hùng hổ.

Mà hiện giờ đàn sinh linh này lại giống như chúng tinh phủng nguyệt(1) mà quay chung quanh một người.

(1) Chúng tinh phủng nguyệt: phủng có nghĩa là bưng, nâng, bế, ôm; đại loại là một đám sao tôn lên ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng

Đó là một thiếu niên mặc hoa phục kim sắc, ngũ quan mang theo ý cuồng vọng kiệt ngạo, trên đầu có hai long giác.

Đồng tử của gã giống như hai viên đại tinh, phát ra hàn quang rạng rỡ.

Dưới da thịt, mơ hồ có long lân kim sắc lúc ẩn lúc hiện.

Khí tức cả người gã nhiếp nhân tâm phách (2).

(1) Ý chỉ một sự vật quá tốt đẹp, khiến mình đánh mất bản thân, giống như bị hút hồn.

Vị thiếu niên này chính là một thiên chi kiêu tử đương đại của Tổ Long Sào, một trong các Long Tử, Long Hạo Thiên.

Mà ca ca của gã là cấm kỵ sơ đại kia của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên có mang Đế Long chi huyết!

...

Tổ Long Sào là nhất phương Thái Cổ Hoàng tộc có nội tình sâu đậm.

Tổ tiên của họ từng có Thái Cổ Tổ Long, chứng được Cổ Hoàng chi

vị, thậm chí nổi bật vượt qua một ít Đại Đế của Nhân tộc, uy chấn Tiên Vực trong vô số năm.

Mà Long Ngạo Thiên lại là một trong những thiên chi kiêu tử lộng lẫy nhất Tổ Long Sào đương đại, được gọi là cấm kỵ sơ đại.

Còn về Long Hạo Thiên, tuy thiên phú không yêu nghiệt như ca ca Long Ngạo Thiên của mình, nhưng cũng cực mạnh.

Nếu không thì làm sao gã lại có được thân phận Long Tử?

Long Tử của Tổ Long Sào cũng tương tự như Tự Liệt của Quân gia.

“Chúc mừng Long Tử đại nhân đã dung hợp một viên long nguyên, thực lực tăng mạnh!”

“Đúng vậy, đó là một viên long nguyên, đổi là người bình thường thì thân thể đã căng nổ rồi, Long Tử đại nhân lại có thể trấn áp luyện hóa, thật là kinh người.”

Chung quanh có rất nhiều sinh linh đều đang nịnh bợ.

“Đâu nào, chỉ có một long nguyên mà thôi, tuy thực không tồi, nhưng ca ca ta sớm đã dung hợp ba long nguyên rồi.” Long Hạo Thiên cười đắc ý và nói.

“Cái gì, ba long nguyên!”

Tất cả sinh linh ở đây đều khiếp sợ không thôi.

Cái gọi là long nguyên, ám chỉ một ít chí cường giả của Long tộc, sau khi chết để lại tinh hoa huyết nhục cả người.

Trong đó không chỉ ẩn chứa tinh huyết Long tộc hồn hậu, còn áp súc các loại thần thông thiên phú, phù văn lạc ấn.

Loại long nguyên này tuy có giá trị vô song, nhưng muốn luyện hóa cũng không đơn giản.

Cho dù là một ít thiên kiêu của Tổ Long Sào, muốn dung hợp một long nguyên cũng cực kỳ miễn cưỡng, thậm chí sẽ bị căng nổ.

Long Hạo Thiên có thể dung hợp một long nguyên đã đủ để gã khoe ra.

Nhưng Long Ngạo Thiên kia lại dung hợp ba long nguyên.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của những sinh linh chung quanh, Long Hạo Thiên cười đắc ý và nói: “Cái này cũng chưa tính là gì, nghe ca ta nói, mục tiêu cuối cùng của hắn là ngưng tụ bảy viên long nguyên trong một thân.”

“Đến lúc đó, cộng thêm Đế Long huyết, thiên mệnh sở quy đời này sẽ do ca ca ta làm chủ!”

Long Hạo Thiên cũng không có ý ghen ghét Long Ngạo Thiên, ngược lại rất sùng bái kính nể.

“Vậy chúc mừng trước đi, nhưng ta lại nghe nói, buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia kia cũng sắp tới gần.” Một tráng hán tuổi trẻ vóc người cao lớn, đầu mọc sừng trâu nói.

Hắn ta là cường giả trẻ tuổi của Ngưu Ma Sơn thuộc thế lực Thái Cổ vương tộc.

Tuy thực lực nội tình của Thái Cổ vương tộc không bằng Thái Cổ Hoàng tộc, nhưng cũng không kém bao nhiêu, đủ để uy hiếp một phương.

Nghe được bốn chữ Thần Tử Quân gia, rất nhiều sinh linh ở đây đều trầm mặc.

Tuy đến bây giờ, Quân Tiêu Dao cũng chưa chân chính triển lộ trước mắt thế nhân.

Nhưng mười năm trước, tình cảnh Vạn Thánh Triều Bái kia vẫn khiến Hoang Thiên Tiên Vực nhấc lên chấn động.

Sau đó tuy Quân Tiêu Dao không truyền ra tin tức lớn gì, nhưng không ai dám khinh thường vị Thần Tử Quân gia kín tiếng thần bí này.

Dù sao hắn cũng là hậu đại của Bạch Y Thần Vương.

“Hừ, Thần Tử Quân gia còn chưa xuất thế, ai biết hắn có mấy cân mấy lượng, Vạn Thánh Triều Bái tuy không tầm thường, nhưng ngày ca ca ta sinh ra cũng có dị tượng Tổ Long xuất hiện, không thua kém gì hắn.”

“Thậm chí, sau này không cần ca ca ra tay thì ta cũng có thể trấn áp hắn ta.” Long Hạo Thiên lộ ra vẻ mặt khinh miệt, không ai bì nổi mà nói.

Hết chương 24.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 25. Tính toán của Long Hạo Thiên, ngự kiếm truyền thư, mời khắp quần hùng! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tổ Long Sào và Quân gia đã tồn tại ân oán từ lâu.

Lần gần đây nhất là lúc Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối còn ở Thánh Nhân chi Cảnh đã lột da, rút gân một cường giả Chuẩn Chí Tôn của Tổ Long Sào.

Đối với Tổ Long Sào mà nói, chuyện này thật sự vô cùng nhục nhã, sẽ bị đóng đinh trên trụ lịch sử sỉ nhục của Tổ Long Sào.

Một vị Chuẩn Chí Tôn lại bị một Thánh Nhân hoàn toàn áp chế, quả thực mất mặt tới nhà bà ngoại.

Cũng bắt đầu từ đó, Tổ Long Sào và Quân gia cũng xem như hoàn toàn kết thù.

“Khanh khách, thật ra ta tin Thần Tử Quân gia kia nhất định không phải đối thủ của Long Tử đại nhân.” Một nữ tử thuộc Vũ Nhân tộc lưng có cánh chim tuyết trắng cười nói.

“Ai, cũng không biết rốt cục Thần Tử Quân gia kia có thể chất gì?” Một sinh linh Thái Cổ vương tộc hơi lắc đầu.

Mà đúng lúc này, một giọng nữ bỗng truyền đến: “Ta biết Thần Tử của Quân gia có thể chất gì.”

“Ai?” Đàn sinh linh này cùng đưa mắt nhìn lại.

Ở cửa lầu các, một nữ tử váy lam đi lên cầu thang.

“Hả, sao Nhân tộc lại ở đây?” Tráng hán trẻ tuổi Ngưu Ma Sơn kia nhíu mày.

Tuy Thái Cổ vương tộc bọn họ không đến mức nhìn thấy nhân loại

thì giết, nhưng cũng không có quá nhiều hảo cảm.

“Tạm thời đừng nóng.” Long Hạo Thiên nâng chưởng đè xuống, đám sinh linh chung quanh an tĩnh lại.

Long Hạo Thiên nhìn quét qua Lan Thanh Nhã, hơi hứng thú mà nói: “Ngươi nói ngươi biết Thần Tử Quân gia có thể chất gì?”

“Không sai, ta biết, bởi vì ta đã từng là người theo đuổi của một vị Tự Liệt của Quân gia.” Lan Thanh Nhã chắc chắn nói.

“Cái gì!”

Lời này làm tất cả sinh linh đều kinh ngạc.

Người theo đuổi Tự Liệt của Quân gia lại tìm đến chủng tộc Thái Cổ bọn họ?

Kế tiếp, Lan Thanh Nhã trực tiếp kể lại ân oán của mình với đám người Quân Tiêu Dao.

“Thì ra là thế, vậy ngươi nói xem, Thần Tử Quân gia có thể chất gì?” Long Hạo Thiên hỏi.

“Hoang Cổ Thánh Thể.” Lan Thanh Nhã nói.

Lời ả vừa dứt, toàn bộ lầu các đều tĩnh mịch.

Sắc mặt tất cả sinh linh đều cứng lại, sau đó bỗng cười ra tiếng.

“Ha ha, buồn cười, ngươi nói là sự thật?”

“Hoang Cổ Thánh Thể, ha ha, Nhân Tộc Thánh Thể ngày xưa, hiện tại là phế thể yếu ớt!”

Long Hạo Thiên cũng có chút kinh ngạc, long mục trừng to, sát khí kích động mà nói: “Ngươi có biết hậu quả nếu lừa gạt bổn Long Tử không?”

Sao một khối phế thể yếu ớt có thể được Quân gia coi trọng?

“Việc này hoàn toàn chính xác, Quân Tiêu Dao kia thật sự là Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng đã đánh vỡ một sợi gông xiềng Hoang Cổ

Thánh Thể.” Lan Thanh Nhã tiếp tục mật báo.

“Cái gì, đánh vỡ một sợi gông xiềng?”

“Sao có thể, hắn có năng lực này sao?”

Lời này của Lan Thanh Nhã làm ý cười trên mặt đám sinh linh Thái Cổ cứng đờ, sắc mặt đều hơi trắng bệch.

Nhân Tộc Thánh Thể đánh vỡ gông xiềng thì đã không bình thường, có thể nói là khủng bố.

Sắc mặt Long Hạo Thiên không có biến hóa quá lớn, gã trầm ngâm nói: “Lấy nội tình của Quân gia, không phải không thể trực tiếp chất đống tài nguyên để hắn đánh vỡ gông xiềng, nhưng phương pháp này căn bản không thể thực hiện được.”

“Nhiều nhất là đánh vỡ ba sợi gông xiềng thì con đường của Quân Tiêu Dao kia sẽ hoàn toàn bị phong kín.” Trên mặt Long Hạo Thiên mang theo nụ cười lạnh.

Nếu gông xiềng của Hoang Cổ Thánh Thể dễ đánh vỡ như vậy thì hiện tại sẽ không bị gọi là phế thể.

“Hắn là vậy.” Lan Thanh Nhã gật đầu và nói.

Ả cho rằng Quân Tiêu Dao chỉ đánh vỡ một sợi gông xiềng.

Lại hoàn toàn không thể tưởng tượng, Quân Tiêu Dao sớm đã chặt đứt cả mười sợi ngay vào khoảnh khắc ra đời.

“Ha ha, thú vị, xem ra ta cũng phải đi tham dự buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia này một chút.” Long Hạo Thiên vui sướng cười một tiếng.

Đến lúc đó, gã giẫm Thần Tử Quân gia dưới chân ngay trong bữa tiệc mười tuổi do họ tổ chức.

Cảnh tượng này ...

Chậc chậc...

Ngẫm lại cũng quá là kích thích.

“Ha hả, có Long Tử đại nhân ra ngựa thì buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia kia sẽ biến thành tiệc sỉ nhục.”

“Quân gia cũng nên mất mặt một lần.”

Toàn bộ lầu các tràn ngập không khí nhẹ nhàng sung sướng.

“Quân Tiêu Dao, là các ngươi ép Thanh Nhã làm như vậy, đến lúc đó cũng đừng trách ta.” Đôi mắt đẹp của Lan Thanh Nhã nheo lại, lập loè hàn quang.

Đến lúc đó, ả sẽ đi theo Long Hạo Thiên, chứng kiến thời khắc đám người Quân Tiêu Dao chịu nhục.

Không bao lâu sau khi Lan Thanh Nhã mật báo.

Từ Hoàng Châu Quân gia, từng phong thiệp mời buộc chặt trên phi kiếm kim sắc, hóa thành lưu quang chi chít, bùng nổ khắp tứ phương Hoang Thiên Tiên Vực.

“Đó là... Ngự kiếm truyền thư của Quân gia, là thư mời!”

“Rốt cuộc vị Thần Tử thần bí kia của Quân gia cũng nhập thế, lộ ra trước mắt mọi người sao?”

Trong nhất thời, Hoang Thiên Tiên Vực yên lặng hồi lâu lại vì ngự kiếm truyền thư của Quân gia mà lửa nóng sôi trào!

....

Quân gia thân là thế lực đứng đầu Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhất cử nhất động của họ đều mang đến biến động cho toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Càng đừng nói vai chính của yến hội lần này còn là vị Thần Tử thần bí kia của Quân gia.

Thân là con trai của Quân Vô Hối Bạch Y Thần Vương, có thể nói Quân Tiêu Dao luôn được tứ phương chú ý.

Mà buổi tiệc mười tuổi lần này chính là lần đầu Quân Tiêu Dao nhập thế, muốn không gây nên oanh động cũng không được.

...

Một trong ba ngàn đạo châu, Thanh Châu.

Thanh Châu chính là tộc địa của Khương gia trong Hoang Cổ thế gia.

Khương gia là thế gia của mẫu thân Quân Tiêu Dao, Khương Nhu.

Khương Nhu cũng từng là thần nữ Khương gia, địa vị cực cao.

Giờ phút này, ở tộc địa Khương gia, một mảnh yên hà lượn lờ, thụy thải dâng lên trong động thiên phúc địa.

Một nữ tử tuổi trẻ tuyết y tuyệt thế đang chờ đợi cái gì ở nơi đây.

Cả người nàng trong trẻo vô cấu, tiên tư lả lướt, ngọc thể trắng tinh cao gầy mà thon dài.

Tóc đen như thác nước, vai thẳng mông vểnh.

Một dung nhan như họa, mày đẹp cong cong, mắt như thu thủy, môi đỏ tươi đẹp, hàm răng trắng trong.

Liếc nhìn một cái như tiên tử giáng trần, xa hoa lộng lẫy, khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

“Ngoại sanh của ta muốn tổ chức buổi tiệc mười tuổi, tính ra cũng chưa từng gặp mặt.” Nữ tử nỉ non, bỗng cười nhạt và nói.

Nàng là biểu muội bà con xa của Khương Nhu, tuy không có quá nhiều quan hệ huyết thống, nhưng cũng xem như tiểu di trên danh nghĩa của Quân Tiêu Dao, nàng tên là Khương Thánh Y.

Hết chương 25.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 26. Song mỹ Khương gia, các thế lực dự tiệc, tâm tư của thiên kiêu Diệp gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở nhất mạch của Khương Nhu, Khương Thánh Y nhỏ tuổi nhất, chỉ có hai mươi bốn, đang trong độ tuổi niên hoa tuyệt lệ, tú sắc khả xan(1).

(1) Chỉ cô gai có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, cảnh sắc tươi đẹp u nhã; hoặc là "sắc đẹp có thể thay thế món ăn"

Mà lúc này, nơi xa lại truyền đến một âm thanh yêu kiều giòn tan như chuông bạc.

"Thánh Y tỷ, ngươi tìm ta tới làm gì?"

Nhìn lại hướng giọng nói truyền ra, một thiếu nữ đậu khấu (2) chừng mười hai tuổi khẽ điểm chân ngọc lên hư không, dịch chuyển mà đến.

(2) Chỉ thiếu nữ xinh xắn mười ba, mười bốn tuổi

Dáng người nàng nhỏ xinh, thân thể nhẹ nhàng, tóc đen cột thành hai chùm đuôi ngựa, chúng hoạt bát nhảy nhót theo động tác của thiếu nữ.

Lông mi nhỏ dài, mắt to linh động, mũi quỳnh cao thẳng, môi trán tròn trĩnh.

Cười rộ lên thì lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ, trên gương mặt đẹp còn có hai lúm đồng tiền, nhìn có vẻ nghịch ngợm đáng yêu.

Thiếu nữ này như tụ tập linh khí và tú lệ của thiên địa, là tinh linh trong thiên địa, giảo hoạt mà nhanh nhạy.

"Lạc Ly, ngươi mang trên người Nguyên Linh Đạo Thể, là thể chất

thân cận căn nguyên thiên địa đại đạo nhất, thế mà không chịu cố gắng tu luyện."

Khương Thánh Y trừng Khương Lạc Ly một cái, vươn một ngón tay ngọc tinh tế điểm điểm trán Khương Lạc Ly.

"Ai hắc hắc, Thánh Y tỷ chính là thần nữ của Khương gia ta, người mang Tiên Thiên Đạo Thai, có ngươi ở đây còn cần Lạc Ly tu luyện cái gì?" Khương Lạc Ly đưa bàn tay nhỏ che trán lại, chớp chớp mắt, nghịch ngợm cười nói.

Khương Lạc Ly là hòn ngọc quý trên tay Khương gia mà Khương Nhu và Quân Chiến Thiên hay nhắc tới.

"Quỷ tinh nghịch nhà ngươi, được rồi, lần này kêu ngươi tới là nói chính sự, qua một thời gian, theo ta đến Quân gia để tham gia buổi tiệc mười tuổi." Khương Thánh Y nói.

Khương Lạc Ly nghe vậy thì hỏi: "Là yến hội của Thần Tử Quân gia sao?"

Khương Thánh Y cười nói: "Không sai, ngươi đấy, rốt cuộc có thể đi gặp phu quân tương lai rồi."

"Cái gì mà phu quân, Thánh Y tỷ đừng nói bậy." Khương Lạc Ly dậm dậm chân, khuôn mặt nhỏ có chút phiếm hồng.

Nàng còn chưa gặp qua Thần Tử Quân gia kia mà, sao có thể qua loa như thế?

"Ngoại sanh kia của ta nhất định là một người tài, ngươi vội vã phản đối như vậy, đến lúc đó cũng đừng hối hận." Khương Thánh Y trêu đùa.

"Hừ, phản đối ép duyên, Khương Lạc Ly ta dù chết, dù nhảy xuống từ trên núi, cũng tuyệt đối không tùy tiện đính hôn!" Khương Lạc Ly tức giận mà thề thốt son sắt.

Khương Thánh Y che miệng cười nói: "Được rồi, hình như ta nghe Khương Nhu biểu tỷ nói qua, ngoại sanh của ta diện mạo phong thần tuấn tú, lãng dật xuất trần, như trích tiên vậy."

“Thật sao?” Mắt Khương Lạc Ly xoay chuyển như bánh xe, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh.

“Lừa ngươi, ta cũng không biết.” Khương Thánh Y bật cười.

Nàng biết Khương Lạc Ly là nhan cẩu(1), có yêu cầu rất cao đối với tướng mạo.

(1) Loại người không có sức đề kháng đối với tất cả những sự vật có giá trị sắc đẹp cao

Người nào không đẹp thì căn bản khó vào được mắt Khương Lạc Ly.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà Nguyên Linh Đạo Thể theo đuổi hoàn mỹ không tỳ vết.

“Hừ, nam tử có thể được Lạc Ly ta coi trọng nhất định là soái nhất Tiên Vực!” Khương Lạc Ly ưỡn bộ ngực nhỏ lên, chu miệng mà nói.

Trong lòng nàng cũng đang suy đoán, rốt cục vị Thần Tử thần bí kia của Quân gia có mấy điểm giá trị sắc đẹp đây?

“Yên tâm đi, không bao lâu nữa ngươi sẽ biết.” Khương Thánh Y đưa bàn tay ngọc lên vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly rồi nói.

...

Được Quân gia mời không chỉ có Khương gia, còn có một ít Hoang Cổ thế gia, vô thượng đại tộc, bất hủ hoàng triều vân vân.

Những thế lực nhất đẳng nhất lưu cũng được mời, chỉ là không chính thức như vậy.

Còn về thế lực nhị lưu thấp hơn nhất đẳng thì căn bản không có tư cách được mời.

Đương nhiên, Quân gia cũng không cự tuyệt bọn họ chủ động tiến đến tham dự, chỉ là họ không có tư cách tiến vào sân nhà chính sảnh, chỉ có thể đứng bên ngoài xem.

Theo dòng thời gian, toàn bộ ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực đều bắt đầu nóng lên.

Thời gian một năm rốt cuộc cũng qua đi, buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia hoàn toàn kéo ra màn che.

Ngày hôm đó, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều nổ vang.

Vô số chiến thuyền, tàu bay, tọa kỵ vân vân của các thế lực đều bay lên trời, hóa thành vạn ánh lưu quang.

Phương hướng của bọn họ chỉ có một, chính là Hoàng Châu của Quân gia!

Vương triều Đại Thương là nhất mạch Cổ Hoàng triều của Nhân tộc, nội tình thâm hậu, truyền thừa đã lâu.

Từng chiếc lâu thuyền hoa lệ bay lên trời, lái về hướng Hoàng Châu.

“Ồ, đó là lâu thuyền của Đại Thương công chúa, nàng cũng đi tham gia buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia!”

“Không phải sao, buổi tiệc mười tuổi này cũng là một cơ hội, ai không muốn leo lên cành cao Quân gia này?”

“Nói cũng đúng...”

Nói chung, qua mười tuổi thì có thể chuẩn bị tìm kiếm đạo lữ.

Mà dù Thần Tử Quân gia chưa từng lộ mặt, nhưng chỉ dựa vào địa vị thân phận này cũng đủ để rất nhiều hoàng nữ, công chúa, thiên chi kiêu nữ tâm động, tự tiến chẩm tịch.

Nếu được Thần Tử Quân gia nhìn trúng thì tuyệt đối là một bước lên trời, thế lực phía sau họ cũng sẽ gà chó lên mây.

Bởi vậy, mỹ nhân của rất nhiều thế lực đều chuẩn bị tiến đến dự tiệc, thử thời vận.

Đại Diễn Thánh Địa cũng có xe liễn bay vào hư không, chuẩn bị đi đến Quân gia.

“Lần trước lúc Quân gia tổ chức buổi tiệc mười tuổi thanh thế to lớn như thế là vì vị Đệ Nhất Tự Liệt kia, nhưng buổi tiệc mười tuổi hiện giờ của Thần Tử Quân gia lại càng long trọng...”

Hoang Cổ thế gia Diệp gia có thần cầm lôi kéo xe liễn lên không.

“Nghe nói Lạc Ly cũng sẽ đi, nếu vậy thì tất nhiên ta không có khả năng vắng họp.”

Bên trong liễn xa, một thiếu niên lam sam khuôn mặt thanh tú, mày kiếm mắt sáng khẽ cười một tiếng, trong mắt chớp động một tia ánh sáng.

Lạc Ly mà hắn ta nhắc tới chính hòn ngọc quý trên tay Khương gia, Khương Lạc Ly.

“Tinh Vân thiếu gia, lão gia có phân phó, chúng ta là đi dự tiệc, không phải đi gây chuyện thị phi, nếu thiếu gia làm bậy trong yến hội của Quân gia thì lão gia sẽ không bỏ qua cho ngài.” Bên kia, một lão giả râu dê nghiêm túc nói.

Quanh thân lão mơ hồ tản mát ra một luồng khí tức Chuẩn Thánh.

Có thể dùng Chuẩn Thánh làm người hầu, hiển nhiên thân phận của thiếu niên này cũng không thấp.

“Ha ha, Phúc bá yên tâm, tất nhiên ta biết đúng mực, ta chỉ đi tìm Lạc Ly, cũng không phải đi trêu chọc Thần Tử của Quân gia.” Thiếu niên cười sang sảng một tiếng.

Hắn ta tên là Diệp Tinh Vân, là một vị thiên kiêu đỉnh cấp của Hoang Cổ Diệp gia.

Người mang Tinh Thần Vương Thể, cũng được xếp trong năm trăm thể chất cường hãn đứng đầu trong ba ngàn thể chất, có thể cất chứa sức mạnh Cửu Thiên Tinh Thần trong một thân.

Diệp Tinh Vân từng gặp qua Khương Lạc Ly trong một lần rèn luyện ở bí cảnh.

Mãi đến bây giờ, hắn ta khó có thể quên được thiếu nữ hoạt bát tiếu mỹ như tinh linh kia.

Chỉ là luôn không có cơ hội gặp lại một lần.

Yến hội Quân gia lần này là thời cơ tốt để đến gần.

“Lạc Ly, ngươi nhất định sẽ là nữ nhân của ta!” Trong mắt Diệp Tinh Vân lập loè sự kiên định tự tin.

Hết chương 26.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 27. Chủ yếu không phải tới dự tiệc, mà là tới tán tỉnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hoàng Châu, ở ngoài sơn môn của Quân gia.

Vô số chim bay cá nhảy che trời lấp đất mà đến, lôi kéo xe liễn hoa lệ đủ màu.

Có lâu thuyền khổng lồ vượt qua hư không.

Mà giờ phút này, sơn môn Quân gia đã mở rộng để nghênh đón khách mời từ tứ phương.

Còn về khả năng sẽ có người gây chuyện?

Trận pháp mơ hồ lập loè trong hư không, tản mát ra khí tức mà cả Thánh Nhân cũng phải kiêng kỵ, đủ làm kinh sợ những kẻ mang tâm tư không thuần đó.

Không có kẻ nào hoặc thế lực nào dám gây chuyện ở yến hội của Quân gia.

“Đạo Cực Thiên Tông đã đến, dâng quà mừng lên Thần Tử, chín quyển đạo thư!”

“Là Đạo Cực Thiên Tông, vị lão đạo nhân của Đạo Cực Thiên Tông kia rất có danh khí.” Một ít thế lực nghị luận.

“Đại Diễn Thánh Địa đã đến, dâng quà mừng lên Thần Tử, một lọ Tụ Thần Ngọc Tủy, một trăm thần nguyên tuyệt phẩm.”

“Trời ạ, Đại Diễn Thánh Địa lấy ra cả Tụ Thần Ngọc Tủy, đây là kỳ vật có thể tẩm bổ chân linh trong Thần Cung!” Rất nhiều người nghe thấy mà đỏ mắt.

Lấy bất kỳ thứ nào trong những lễ vật đó ra đều đủ để người ta chạy theo như vịt, mà hiện tại, tất cả đều hiến không cho Thần Tử

Quân gia làm quà mừng.

Chuyện này không khỏi làm người ta đỏ mắt ghen ghét.

“Vương triều Đại Thương tiến đến, dâng lên chí bảo, một bộ Sơn Hà Đồ!”

Tiếng gọi kia vừa dứt thì một nữ tử xinh đẹp động lòng người, mang theo một bức hoạ sơn thủy cuộn tròn đến, xảo tiếu thiến hề, mỹ mục miện hề (1).

(1) Kinh Thi có bài thơ: “Thủ như nhu di, phu như ngưng chỉ, lĩnh như tề, xỉ như hồ tê, tần thủ nga mi, xảo tiếu thiến hề, mỹ mục miện hề.” Nghĩa là: Ngón tay mềm mại, làn da mịn màng, cái cổ thon thon, hàm răng trắng ngà, đầu tròn mi cong, miệng cười quyến rũ, mắt liếc xinh xinh.

“Là công chúa của vương triều Đại Thương, thật là một vị mỹ nhân.”

“Ai, chúng ta chỉ có thể nhìn giai nhân như thế từ xa, mà nàng lại muốn cho không Thần Tử Quân gia, thật là người so người sẽ tức chết.” Nam tính thiên kiêu của rất nhiều thế lực đều thầm than trong lòng.

Bọn họ đều không có tư cách theo đuổi Đại Thương công chúa, mà vị công chúa này thì chỉ muốn được Thần Tử nhìn trúng.

Kế tiếp, rất nhiều thế lực nối liền không dứt mà tiến đến, dâng lên quà mừng.

Có Tuyết Phong Đế quốc chốn cực Bắc, có Thiên Nhai Đạo Quán cuối cực Nam.

Có thể nói, chỉ cần là thế lực thu được ngự kiếm truyền thư thì không có nhà nào dám không tới.

Những thế lực đó đều là thế lực nhất lưu trở lên, có tư cách tiến vào sơn môn của Quân gia.

Mà những thế lực nhị lưu không đủ lên được nhất lưu thì chỉ có thể tặng lễ, sau đó chờ ở yến hội bên ngoài sơn môn.

Những thế lực đó cũng không bất mãn, dù sao bọn họ thật sự không có tư cách kia.

“Hoang Cổ thế gia Khương gia tiến đến, dâng lên một Cổ Thánh Binh, ba cây Bất Tử Dược, một trăm thánh đan đỉnh cấp, một ngàn khối thần nguyên tuyệt phẩm...”

Môn nhân Quân gia kia không ngừng đọc lên.

Mà bút tích như vậy cũng làm chấn động rất nhiều thế lực toàn trường.

“Những lễ vật này không khỏi quá phong phú.”

“Ngươi đã quên à, Khương gia và Quân gia liên hôn nhiều thế hệ, mẫu thân của Thần Tử Quân gia chính là người của Khương gia, mẫu tộc đã đến, quà mừng có thể không nhiều hay sao?”

Khương gia được xem là thế lực bất hủ giao hảo nhất với Quân gia.

Hai nhà liên hôn nhiều thế hệ, gần như sắp mặc cùng cái quần.

Hai bóng hình tuyệt mỹ xinh đẹp trực tiếp bước vào sơn môn Quân gia.

Đám khách nhân ở đây đưa mắt nhìn lại, sắc mặt đều không khỏi ngây người, có chút ngơ ngác.

Hai vị mỹ nhân một lớn một nhỏ này…

Người lớn thì tuyết y trong trẻo, tiên tư lả lướt, ngũ quan tinh xảo tuyệt lệ, giống như tiên tử giáng trần.

Người nhỏ thì xinh xắn lả lướt, đôi mắt linh động, cố phán rực rỡ(2), khí chất chung linh dục tú(3), cứ như tinh linh tuyệt đẹp.

(2) Chỉ trong khoảnh khắc quay đầu giương mắt còn có tư sắc tuyệt vời

(3) Tụ hội anh linh un đúc xinh đẹp

Hai nàng có phong thái bất đồng, nhưng đều là tuyệt sắc, khiến thiên địa cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

“Hai người này thật đẹp, đại mỹ nhân kia chắc là thần nữ người mang Tiên Thiên Đạo Thai của Khương gia, Khương Thánh Y.”

“Người nhỏ hơn hẳn là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, có được Nguyên Linh Đạo Thể, Khương Lạc Ly.”

Nhìn hai mỹ nhân một lớn một nhỏ kia, nam tính ở đây đều không dời mắt được.

Mà gần như cùng thời gian đó, lại có âm thanh truyền ra.

“Hoang Cổ thế gia Diệp gia tiến đến, dâng lên mười cây thánh dược đỉnh cấp, một trăm thần nguyên, ba binh khí vương hầu.”

Nghe câu nói này, rất nhiều người âm thầm nói nhỏ.

Hoang Cổ Diệp gia cũng có thanh danh rất cao, nhưng bọn họ đưa lễ lại lơ lỏng bình thường, đừng nói là so với Khương gia vừa rồi, cho dù là so với thế lực nhất lưu, cũng có vẻ hơi khó coi.

Nhưng quan hệ giữa Diệp gia và Quân gia cũng chỉ như vậy, bình bình đạm đạm, đưa chút lễ thế này cũng là đương nhiên.

“Ha ha, Lạc Ly cô nương xin dừng bước.”

Hai bóng dáng đi vào sơn môn Quân gia, một người là lão bộc có chùm râu dê, mà thiếu niên lam sam dẫn đầu lại là Diệp Tinh Vân.

“Là thiên kiêu đỉnh cấp mang Tinh Thần Vương Thể của Diệp gia, Diệp Tinh Vân!”

“Ngươi là?” Khương Lạc Ly xoay người, liếc nhìn Diệp Tinh Vân một cái, có chút nghi hoặc.

Nụ cười trên mặt Diệp Tinh Vân cứng đờ lại, hắn ta hơi xấu hổ, sau đó nói: “Lạc Ly cô nương đã quên, ở bí cảnh Lạc Nguyệt...”

Lúc này Khương Lạc Ly mới miễn cưỡng nhớ tới, khuôn mặt nhỏ thật lạnh nhạt, nàng nói: “À, ngươi là cái kia... Cái gì nhỉ?”

“Tại hạ là Diệp Tinh Vân của Hoang Cổ Diệp gia.” Diệp Tinh Vân càng cảm thấy xấu hổ.

Chẳng lẽ Khương Lạc Ly căn bản không có ấn tượng với hắn ta?

“À, là ngươi à, xin lỗi, đối với người có diện mạo bình thường, Lạc Ly luôn không nhớ rõ lắm.” Khương Lạc Ly bĩu bĩu miệng nhỏ mà nói.

Lời này vừa dứt, toàn trường đều có chút an tĩnh.

Diệp Tinh Vân càng xấu hổ tới cực điểm.

Nói thật, diện mạo của Diệp Tinh Vân cũng không kém, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ thanh tú, nữ tử bình thường nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy cực kỳ thoải mái dễ coi.

Kết quả lại biến thành diện mạo bình thường trong lời nói của Khương Lạc Ly.

Nhưng da mặt Diệp Tinh Vân cũng coi như dày, vẫn miễn cưỡng cười nói: “Lạc Ly cô nương, đã lâu không gặp, không biết lát nữa có thể ngồi cùng bàn hay không?”

Nghe được lời này, một vài người ở đây cũng hiểu ra.

Hoá ra Diệp Tinh Vân này, ý của Tuý Ông không phải ở rượu (4).

(4) Ý không ở trong lời; có dụng ý khác

Chủ yếu không phải tới dự tiệc, mà là tới tán tỉnh.

Hết chương 27.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 28. Muốn thọc gậy bánh xe? Đệ Thất Tự Liệt, Quân Tuyết Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khương Thánh Y bên cạnh hơi nhíu đôi mày đẹp lại.

Khương Nhu luôn muốn tác hợp Khương Lạc Ly và Quân Tiêu Dao.

Diệp Tinh Vân này là muốn thọc gậy bánh xe sao?

“Lạc Ly, chúng ta đi tìm Khương Nhu biểu tỷ đi.” Khương Thánh Y kéo bàn tay nhỏ của Khương Lạc Ly và nói.

“À.” Khương Lạc Ly khẽ gật đầu, không hề chú ý đến Diệp Tinh Vân.

Diệp Tinh Vân hít thật sâu một hơi, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thong dong.

“Không sao, ta còn có cơ hội.” Diệp Tinh Vân tự an ủi trong lòng.

Mà bên kia, một đại điện kim bích huy hoàng của Quân gia được mở ra.

Chỉ có một ít khách nhân tôn quý nhất và người của đạo thống đỉnh cấp mới có tư cách tiến vào.

Những thế lực nhất lưu còn lại đều ngồi xuống thần đảo khác.

Khương gia, Diệp gia và một vài người còn lại của Hoang Cổ thế gia, đại tộc vô thượng, vương triều đỉnh cấp cũng tiến vào vị trí.

Các loại rượu ngon món ngon, ngọc bàn trân tu(5) cũng được bưng lên bàn, món ăn hoa lệ mà phong phú, đều là kỳ trân.

(5) Chỉ thức ăn tinh xảo xinh đẹp

“Một số đại nhân vật của Quân gia còn chưa tới sao, Thần Tử ở

nơi nào?" Một vị trưởng lão đạo thống đỉnh cấp nhìn khắp chung quanh.

Lúc này, hai bóng dáng một nam một nữ có khí tức cường đại xuất hiện.

Trong đó là một thanh niên áo đen, khí chất sắc bén như kiếm.

Đó chính là Đệ Thập Tự Liệt của Quân gia, Quân Trượng Kiếm.

Hắn ta cố ý xuất quan để đến tham gia buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao.

Mà nữ tử bên cạnh hắn mặc một bộ váy dài tua rua màu lam nhạt, quanh thân như có hàn khí dâng trào.

Đồng tử của nàng có màu xanh như băng, mái tóc đen được một cây trâm cài phượng hoàng màu xanh bó lại, da thịt như băng như tuyết, nhìn giống như mỹ nhân bằng băng.

"Vị đó là Đệ Thất Tự Liệt của Quân gia, Quân Tuyết Hoàng, người mang Băng Linh Thể, nghe đồn chỉ trong nhất niệm có thể đóng băng địa vực vạn dặm, làm thiên địa rơi tuyết."

Các nhân vật của rất nhiều thế lực đang đánh giá Quân Tuyết Hoàng.

Người nào trong Thập Đại Tự Liệt của Quân gia cũng bất phàm.

Trong đó tự nhiên không thiếu nữ trung anh kiệt, Quân Tuyết Hoàng chính là tồn tại như vậy.

"Không ngờ ngươi cũng cố ý xuất quan, tiến đến tham gia buổi tiệc mười tuổi của Tiêu Dao tộc đệ." Quân Trượng Kiếm cười nhạt và nói.

Thập Đại Tự Liệt của Quân gia, nếu không phải đang bế quan thì cũng du tẩu thiên hạ, xông vào các đại bí cảnh ở bên ngoài.

Không có mấy ai cố ý tới tham gia buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao.

Quân Tuyết Hoàng nhấp môi, lạnh nhạt nói: “Chỉ muốn nhìn một chút, Thần Tử mới ba tuổi là có thể đánh bại ngươi sẽ lợi hại tới mức độ nào.”

Nghe được lời này, sắc mặt Quân Trượng Kiếm lập tức mất tự nhiên.

Cái này quả thực là cái hay không nói, nói cái dở.

Mà đúng lúc này, lại có một bóng dáng đi vào đại điện.

“Là hắn?”

Khi nhìn thấy bóng dáng này, Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đều rùng mình trong lòng, vẻ mặt trầm trọng.

…

Tồn tại có thể làm hai vị Tự Liệt Quân gia vẻ mặt trầm trọng, tính ra chỉ có thể là Tự Liệt càng mạnh.

Đi vào đại điện là một nam tử tuổi trẻ mặc chiến khải màu bạc.

Khuôn mặt hắn ta chính trực, khí chất lãnh ngạo mạnh mẽ tuyệt đối, gương mặt có vết sẹo đan xen, nhìn càng tăng thêm vài phần khí chất lạnh lẽo.

Nam tử tuổi trẻ này có đôi mắt như hai lôi hồ (hồ sấm), lôi quang phụt ra trong lúc khép mở, chung quanh có lôi điện thâm sâu hiện hóa.

“Thì ra là vị này!”

“Không ngờ hắn cũng tới!”

Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi này, ánh mắt rất nhiều nhân vật thiên kiêu của các thế lực lớn đều trở nên trầm trọng.

Cho dù là Diệp Tinh Vân kia cũng nặng nề mà nói: “Hắn cũng tới, Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia, Quân Vạn Kiếp.”

Quân Vạn Kiếp tuyệt đối là một thiên kiêu truyền kỳ.

Hắn xuất thân từ chi thứ của Quân gia, địa vị cũng không cao, nhận hết lạnh nhạt trắc trở.

Sau khi thành niên, những người thuộc chi thứ của Quân gia đều bị phái đến các đại đạo châu để xử lý sản nghiệp của Quân gia.

Mà Quân Vạn Kiếp này vốn cũng là một trong số đó.

Thẳng đến hắn ngoài ý muốn có được một môn chí tôn pháp, được truyền thừa Độ Kiếp Thiên Công.

Cũng vì vậy, Quân Vạn Kiếp thức tỉnh thể chất đỉnh cấp mà cả bản thân hắn cũng không phát hiện, đó là Lôi Kiếp Chiến Thể!

Trong ba ngàn thể chất, Lôi Kiếp Chiến Thể có thể đứng trong ba trăm vị trí đầu tiên, thậm chí là một trong những thể chất đỉnh cấp, có chiến lực cực mạnh.

Cũng bởi vậy, Quân Vạn Kiếp cường thế trở thành Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia.

Tuy Thập Đại Tự Liệt của Quân gia đều là nhân trung anh kiệt, nhưng thực lực giữa các bên vẫn có chênh lệch nhất định.

Có thể đứng trong năm vị trí đầu của Thập Đại Tự Liệt, đã đủ chứng minh Quân Vạn Kiếp có thực lực mạnh mẽ.

Nhưng hắn đến lại làm Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đều nhíu chặt mày.

Nguyên nhân rất đơn giản, có lẽ là vì Quân Vạn Kiếp sinh ra trong chi thứ, từ nhỏ nhận hết mắt lạnh nên tính cách của hắn cực kỳ lãnh ngạo bá đạo, quan hệ giữa hắn với các Tự Liệt khác đều không tốt lắm.

“Lấy tính cách của hắn mà lại đến tham gia buổi tiệc mười tuổi của Tiêu Dao tộc đệ, thật là hiếm thấy.” Quân Trượng Kiếm lẩm bẩm, hiển nhiên cũng không quá muốn gặp Quân Vạn Kiếp.

“Có lẽ, hắn muốn đến chứng kiến thực lực của Thần Tử, dù sao rất có khả năng sau này Thần Tử sẽ bước lên một trong Thập Đại Tự Liệt.” Quân Tuyết Hoàng suy đoán.

Đến bây giờ bọn họ cũng không biết, thật ra Quân Tiêu Dao đã sớm là Linh Hào Tự Liệt được điều động nội bộ.

Hết chương 28.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 29. Mạch thượng nhân như ngọc, Thần Tử thế vô song (1)!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

(1) Câu "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" nghĩa là người ở trên đường đẹp như ngọc, các công tử trên đời không ai sánh bằng, là một câu thơ khuyết danh ở trên mạng, dùng để miêu tả người đàn ông thanh lịch, ôn hòa.

Sau khi đến, Quân Vạn Kiếp trực tiếp chọn lựa một cái ghế, một mình ngồi xuống, những người chung quanh đều không dám tới gần.

Sau khi ba vị Tự Liệt của Quân gia đến, bầu không khí cả đại điện cũng càng thêm hừng hực.

Mà lúc này, từng luồng khí tức cường hãn giá lâm, người của đông đảo thế lực đạo thống đều tâm thần run sợ, đưa mắt nhìn lại.

Chúng tộc lão Quân gia đã đến, mỗi một vị đều có khí thế cường thịnh, khiến người ta nhìn thôi đã thấy sợ.

Còn có mẫu thân Khương Nhu của Quân Tiêu Dao cũng đi vào.

"Cảm tạ chư vị đã đến tham gia buổi tiệc mười tuổi của tôn nhi ta, lão phu đa tạ tại đây." Lão giả kim bào ở giữa chính là Quân Chiến Thiên, giờ phút này đang chắp tay và nói.

"Khách khí!"

"Có thể nhìn thấy chân dung của Thần Tử cũng là vinh hạnh của chúng ta!" Mọi người ở đây đều cười, chắp tay đáp lễ.

Một vị trưởng lão đạo thống do dự hỏi: "Không biết hiện tại Thần Tử đại nhân ở nơi nào?"

Vừa nói ra lời này, lỗ tai rất nhiều người đều dựng lên.

Yến hội đã bắt đầu mà chính chủ lại chưa hiện thân, không khỏi có chút không ổn.

Hơn nữa những người tới đây phần lớn là vì muốn nhìn thấy gương mặt thật của Thần Tử Quân gia.

“Xin lỗi các vị, tôn nhi của ta còn đang bế quan, đến nay chưa ra, nhưng hẳn cũng sắp...”

Ngay lúc tiếng nói của Quân Chiến Thiên vừa dứt.

Sâu trong Thiên Đế Cung của Quân gia bỗng truyền đến tiếng chấn động nổ vang.

Trên chín tầng trời, sấm sét kích động, ráng màu vạn trượng, thụy thải thiên điều.

“Đó là cảnh tượng gì thế này!”

“Hình như có người đột phá cảnh giới, là vị Thần Tử kia sao?”

“Nhưng khí tức đột phá cảnh giới này không khỏi quá khủng bố.”

Cường giả của đông đảo thế lực trong đại điện cảm ứng được dao động khí tức kia, đều trợn mắt há hốc mồm, hít thật sâu một hơi.

Tính kỹ thì Thần Tử Quân gia chỉ mới mười tuổi thôi.

Oanh!

Thiên Đế Cung nơi xa, hạo quang sáng bừng, quang mang kim sắc vạn trượng.

Trong lúc mơ hồ, cứ như có một hư ảnh tượng thần Thái Cổ xuất hiện, trấn áp cửu thiên thập địa!

“Đó là loại công pháp nào mà làm cả ta cũng có cảm giác tim đập nhanh...”

Diệp Tinh Vân cảm nhận được uy áp của tượng thần Thái Cổ, sắc mặt cũng hơi biến hóa.

Hắn ta cũng xem như tương đối kiêu ngạo, thân mang Tinh Thần

Vương Thể, thiên tư siêu phàm, đủ để trấn áp bát phương.

Nhưng tượng thần Thái Cổ kia lại làm Diệp Tinh Vân có cảm giác kinh hồn táng đảm.

Điều này làm Diệp Tinh Vân nhíu mày, hắn ta không thích cảm giác này.

Ngay vào lúc các khách nhân kinh ngạc.

Chốn viễn không xuất hiện một bàn tay khổng lồ, áp xuống từ vòm trời, ngăn cách tất cả dị tượng, làm người ngoài không thể nhìn trộm.

“Cái tay kia... Chẳng lẽ là... Chí tôn...”

Nhìn thấy bàn tay khổng lồ tùy ý hủy diệt dị tượng kia, cường giả các thế lực ở đây đều âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, kinh hồn táng đảm.

Không nghi ngờ gì nữa, người ra tay là một vị cường giả chí tôn.

“Chẳng lẽ là Thập Bát Tổ của Quân gia?” Một vài người thầm suy đoán.

Ngay khi đông đảo thế lực sinh ra đủ loại suy đoán vì loại dị tượng này.

Cánh cửa của Thiên Đế Cung rốt cuộc cũng được mở ra.

Giữa ánh hào quang lộng lẫy, một bóng dáng bạch y tuyệt thế chậm rãi hiện thân.

Giờ phút này, giữa thiên địa, vô số ánh mắt đều là như trăm sông chảy ra biển, dừng lại trên bóng dáng bước ra khỏi Thiên Đế Cung kia.

Đó là một thiếu niên dáng người trưởng thành, quanh thân bao phủ tiên huy mông luông, mặc bộ bạch y trắng hơn cả tuyết, giống như trích tiên không đọa hồng trần.

Những sợi tóc của hắn trong suốt sinh quang, thân thể như tiên

ngọc thượng thừa nhất, ẩn chứa thần quang.

Dung mạo này được sương mù tiên huy như có như không bao phủ, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy.

Ngũ quan thần tú thiên thành, tuấn dật đến mức mang đến cho người ta cảm giác không chân thật.

Làm mọi người sẽ sinh ra nghi ngờ ngay ánh mắt đầu tiên.

Đây là người sao?

Hay là trích tiên ngoài ý muốn rơi xuống phàm trần?

Giờ khắc này, thiên địa yên tĩnh.

Thậm chí rất nhiều nữ tử còn như ngừng cả hô hấp.

Dù có một ít thiếu nữ đã từng gặp qua Quân Tiêu Dao của Quân gia, nhưng giờ phút này cũng có cảm giác hít thở không thông.

Bế quan một năm, khí chất của Quân Tiêu Dao đã thăng hoa, càng thêm thâm thúy.

“Mạch thượng nhân như ngọc, Thần Tử thế vô song...” Một thiếu nữ Quân gia như đã ngây ngốc, choáng váng, lẩm bẩm nói ra lời này.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao nhìn những tầm mắt đầy trời kia, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

“Đã đến buổi tiệc mười tuổi của ta sao?”

Quân Tiêu Dao không ngờ, chỉ mới giây lát mà mình đã bế quan một năm.

Hiện giờ thực lực của hắn cũng thăng hoa lần nữa, đạt tới đỉnh cao Chân Linh Cửu Trọng Thiên.

Vượt qua xa mục tiêu đột phá Chân Linh Cảnh lúc trước của hắn, xem như vượt mức hoàn thành nhiệm vụ.

Có thể nói, từ xưa đến nay đưa mắt ra khắp Hoang Thiên Tiên Vực

thì không tìm ra mấy ai có thể đạt tới Chân Linh Cửu Trọng Thiên vào năm mười tuổi.

“Thần Tử đại nhân, yến hội đã bắt đầu rồi.” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất quan, Quân Linh Luông luôn chờ đợi ngoài cung cũng đi lên trước và nói.

Còn về Bái Ngọc Nhi thì đã trở về Chu Tước Cổ Quốc.

“Hừm, đi đến đại điện đi.” Quân Tiêu Dao hơi gật đầu, đạp không mà đi, như tiên nhân bước trên không trung.

Thẳng đến bóng dáng của Quân Tiêu Dao đi xa, những tầm mắt chú ý đó mới hồi phục tinh thần.

“Thực lực của Thần Tử Quân gia như thế nào thì ta không biết, nhưng bàn về dung mạo khí chất thì hắn thật là đệ nhất Tiên Vực.” Thánh Nữ của một thế lực lớn đến dự tiệc ngơ ngác lẩm bẩm.

Giờ phút này, trong chủ điện, rất nhiều người cũng biết Thần Tử Quân gia đã xuất quan.

Không bao lâu sau, một tiếng nói thản nhiên ôn nhuận truyền đến từ cửa đại điện: “Cảm tạ chư vị tiến đến tham gia yến hội của Quân mỗ.”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng dáng y quan xuất trần trắng hơn cả tuyết thản nhiên đi vào trong điện.

Tất cả tiếng ồn ào dừng lại vào giờ phút này...

Hết chương 29.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 30. Định luật thật thích của Khương Lạc Ly, Diệp Tinh Vân khiêu khích

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mọi người ở đây đều thất thần vì dung nhan khí chất của Quân Tiêu Dao.

Tất cả nữ tử đều giương đôi mắt xinh đẹp ngơ ngác nhìn hắn, linh hồn như bị thiếu niên tuấn tú như tiên trước mặt câu đi.

Quân Tiêu Dao giống như tiên nhân hạ phàm, khí chất kia quá siêu nhiên xuất trần.

“Vị này chính là Thần Tử của Quân gia sao, trăm nghe không bằng một thấy, cứ như thần nhân...” Mọi người cảm thán trong lòng.

Mà trong sự im ắng đó, bỗng có một tiếng kêu to duyên dáng truyền đến: “Oa oa oa, ngươi chính là Thần Tử của Quân gia, Quân Tiêu Dao sao?”

Một thiếu nữ chung linh dục tú kêu to oa oa, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh, bên cạnh khóe miệng non nớt ửng hồng chảy xuống dòng nước miếng trong suốt.

“À, ngươi là?”

Quân Tiêu Dao nhướng mày, nhìn về phía thiếu nữ chung linh dục tú kia.

Cảm nhận từ ánh mắt đầu tiên là...

Lùn.

Không sai.

Tuy Khương Lạc Ly mắt ngọc mày ngài, xinh xắn đáng yêu, khi cười rộ lên đôi má ngọc còn có hai lúm đồng tiền.

Nhưng dáng người lại rất nhỏ xinh, nhìn qua chỉ chừng một mét năm.

“Ta... Ta tên là Khương Lạc Ly...” Gương mặt Khương Lạc Ly ửng đỏ.

“Khương La Lỵ(1)?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

(1) La Lỵ là phiên âm của Loli

“Không... Là Khương La Lỵ, không không... Là Khương Lạc Ly...” Khương Lạc Ly mặt đỏ tim đập nhanh, đã nói năng lộn xộn.

Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

Thì ra là người của gia tộc mẫu thân Khương Nhu.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười và nói với Khương Lạc Ly: “Đa tạ Khương cô nương nể mặt đến dự tiệc.”

Phốc pi!

Thấy khuôn mặt tuấn tú mơ hồ đang mỉm cười bị tiên huy bao phủ của Quân Tiêu Dao, cả người Khương Lạc Ly tê dại, có ảo giác như bị mũi tên Cupid bắn trúng phương tâm(2).

(2) Trái tim thiếu nữ

Đối với loại nhan cẩu như nàng thì dung mạo của Quân Tiêu Dao thật sự chọc trúng tất cả điểm hưng phấn của nàng.

Đây chính là giá trị sắc đẹp của chân · thần tiên.

Mà Khương Thánh Y bên cạnh nhìn ngoại sanh dung mạo tuấn tú đến mức không giống người, tâm thần hơi chấn động.

Nàng vốn muốn trêu chọc Khương Lạc Ly, nhưng hiện tại, bản thân cũng có chút ngây ngẩn.

Bởi vì trong phút chốc Khương Thánh nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trong lòng xuất hiện một cảm xúc nói không nên lời.

Thể chất Tiên Thiên Đạo Thai của nàng lại mơ hồ có cảm giác xúc

động.

“Đây là chuyện gì...” Khương Thánh Y kinh hãi, sờ sờ gương mặt ngọc trắng nõn hơi nóng đỏ lên của mình.

“Tiêu Dao, mau tới đây, đây là biểu muội bà con xa của mẫu thân, tiểu di của con, Khương Thánh Y.”

“Còn đây là Lạc Ly, là hòn ngọc quý trên tay Khương gia ta, nhân lúc này làm quen đi.”

Khương Nhu cười, chào đón Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao câm nín.

Thì ra tiểu nha đầu lùn lùn này chính là hòn ngọc quý của Khương gia mà Khương Nhu và Quân Chiến Thiên vẫn luôn nhắc mãi, muốn hắn liên hôn.

“Tiểu di.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

“Xưng hô này làm người khác già đi quá, phải gọi là tỷ.” Hình như vì che giấu khác thường trong nội tâm, mặt ngoài Khương Thánh Y ra vẻ nhẹ nhàng, lộ ra hàm răng, miệng cười động lòng người, nàng buông lời trêu chọc.

Đồng thời, nàng cũng đang quan sát Quân Tiêu Dao, không biết rốt cục hắn có thể chất ra sao.

Mà bắt đầu từ lúc Quân Tiêu Dao xuất hiện, khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly vẫn luôn đỏ bừng.

Nàng vốn có tính cách xinh xắn hoạt bát, giờ phút này lại có cảm giác thật cẩn trọng ngại ngùng.

Cảnh tượng này rơi vào mắt các khách khứa khác, trên mặt họ đều lộ ra chút cảm thán.

Xem ra hòn ngọc quý trên tay Khương gia đã rung động rồi.

Nhan cẩu nhìn mặt nông cạn như thế đó!

Trên một vị trí khác, Diệp Tinh Vân nhìn thấy Khương Lạc Ly đầy mặt ngượng ngùng thì tức giận đến thân thể run lên nhè nhẹ, sắc mặt xanh mét đến cực điểm.

“Tại sao lại như vậy?” Giữa mày Diệp Tinh Vân mơ hồ ngưng tụ u ám.

Nói thật, hắn ta cũng không muốn trêu chọc Quân Tiêu Dao.

Nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Diệp Tinh Vân cảm thấy cực kỳ đâm tim.

Khương Lạc Ly chính là nữ nhân mà hắn ta tuyệt đối phải có được.

Trừ dung mạo ra, Diệp Tinh Vân tự hỏi bất kể là thiên phú, thực lực, hay là gia thế bối cảnh, bản thân cũng không kém cạnh gì Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa trước đó ở bí cảnh Lạc Nguyệt, hắn ta cũng có tiếp xúc với Khương Lạc Ly.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao không làm cái gì cả, chỉ dựa vào một khuôn mặt mà sắp làm Khương Lạc Ly luân hãm.

Cái này còn thiên lý gì nữa?

Vẻ mặt đẹp trai ghê gớm lắm hay sao?

Mà phía bên kia, Quân Trượng Kiếm cảm thán: “Mới mấy năm qua đi, Tiêu Dao tộc đệ đã trưởng thành đến mức này.”

Hiện tại Quân Trượng Kiếm có chút may mắn, khi đó mình không đắc tội Quân Tiêu Dao, ngược lại còn lấy ra Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh để giao hảo.

Có thể nói đó là quyết định sáng suốt nhất mà Quân Trượng Kiếm từng đưa ra.

Mà bên cạnh hắn ta, Quân Tuyết Hoàng nhìn chăm chú vào Quân Tiêu Dao, đôi mắt xanh như băng cũng thất thần trong chớp mắt.

Nhưng nàng cũng không phải nhan cẩu triệt để như Khương Lạc

Ly.

“Vị Thần Tử đại nhân này quả nhiên danh bất hư truyền, khí tức khiến người ta không thể ước đoán.” Quân Tuyết Hoàng khẽ lắc đầu và nói.

Toàn thân Quân Tiêu Dao được bao phủ trong sương mù thần huy, khiến người ta nhìn không thấu.

Khóe mắt bọn họ cũng chú ý tới Quân Vạn Kiếp.

Bắt đầu từ lúc Quân Tiêu Dao hiện thân, ánh mắt Quân Vạn Kiếp vẫn luôn dừng lại trên người hắn.

Trong mắt mơ hồ có một tia xem kỹ và lạnh nhạt.

Rất hiển nhiên, Quân Vạn Kiếp được sinh ra trong chi thứ, nhận hết xem thường, tất nhiên trong lòng cực kỳ khó chịu đối với loại thiên kiêu dòng chính ngậm muỗng vàng ra đời này.

Dựa vào cái gì thứ mà ta phải nỗ lực phấn đấu mới có được mà trời sinh ngươi đã có chứ?

“Xem ra Quân Vạn Kiếp có chút không quen nhìn Tiêu Dao tộc đệ...” Quân Trượng Kiếm nói nhỏ.

“Nói thật, ta có hơi ghen ghét địa vị và đãi ngộ của Thần Tử này.” Quân Tuyết Hoàng lắc đầu và nói.

Nhưng cũng may hiện tại Quân Vạn Kiếp chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không có hành động gì khác.

Kế tiếp, yến hội chính thức bắt đầu.

Sự chú ý của đa số mọi người vẫn dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Vị Đại Thương công chúa kia đưa đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn Quân Tiêu Dao, nhưng vẫn khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Bản công chúa không xứng với Thần Tử đại nhân...”

Câu này khiến rất nhiều thế lực chung quanh kinh hãi.

Đại Thương công chúa mỹ danh truyền xa lại tự nói không xứng với Thần Tử Quân gia?

“Ai biết rốt cục Thần Tử Quân gia này có mấy phần thực lực, nói không chừng chỉ uổng phí có một túi da đẹp thì sao.”

Lúc này, một tiếng nói khe khẽ vang lên, chỉ có vài người nghe thấy, họ đưa mắt nhìn lại.

“Là vị Tinh Thần Vương Thể kia của Diệp gia...” Đôi mắt một vài người chợt lóe.

Hắn ta đang âm thầm biểu đạt bất mãn sao?

Nhưng hình như Thần Tử Quân gia không có trêu chọc hắn ta.

“Thiếu gia, đừng nói bậy bạ!” Bên cạnh Diệp Tinh Vân, sắc mặt vị lão bộc Chuẩn Thánh kia biến đổi, nhỏ giọng mà nói.

“Hừ...” Sắc mặt Diệp Tinh Vân càng âm trầm như nước.

Hắn ta đường đường là thiên kiêu của Hoang Cổ Diệp thị, chẳng lẽ không được nói ra dù chỉ một câu?

Hết chương 30.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 31. Thực lực của Quân mỗ tầm thường không có gì nổi bật, Diệp Tinh Vân kinh ngạc (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên này, Khương Nhu lôi kéo Quân Tiêu Dao, vẫn luôn giới thiệu về Khương Lạc Ly.

“Tiêu Dao à, tuổi con không còn nhỏ, là thời điểm suy xét để nương ôm tôn tử.” Khương Nhu cười nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì hơi ứa mồ hôi.

Con mẹ nó chứ tuổi không còn nhỏ.

Tuy dáng người Quân Tiêu Dao nhìn có vẻ trưởng thành sớm, nhìn như thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, nhưng thật ra chỉ mới mười tuổi mà thôi.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao thật sự không có chút cảm giác nào đối với tiểu nha đầu Khương Lạc Ly kia.

Nếu thật sự liên hôn, Quân Tiêu Dao có cảm giác mình đang phạm tội.

Khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly vẫn luôn ửng đỏ, không dám nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao.

“Chậc chậc, trước đó là ai nói, cho dù chết, cho dù nhảy xuống từ trên núi, cũng tuyệt đối không thỏa hiệp chuyện ép duyên...” Khương Thánh Y miệng cười quyến rũ mà trêu đùa.

“Thánh Y tỷ, ngươi đừng nói bậy, người ta nói những câu đó hồi nào!” Khương Lạc Ly phồng đôi má thơm lên, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi, vội vàng phủ nhận.

Chỉ cần ta không thừa nhận thì tức là ta chưa nói qua.

“Nhưng mà, đây thật là người soái nhất mà người ta từng gặp...” Khương Lạc Ly âm thầm trồng cây si dưới đáy lòng.

Hiện tại nàng cảm thấy ép duyên cũng khá tốt.

Hừm, là thật thích!

Nhìn đám người Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly ở bên nhau, Diệp Tinh Vân bên này quả thực ghen ghét muốn điên rồi.

Bang!

Chén rượu trong tay Diệp Tinh Vân bị đập thật mạnh lên mặt bàn.

Toàn bộ đại điện bỗng an tĩnh lại.

“Thần Tử Quân gia đấy à, ta là Diệp Tinh Vân của Hoang Cổ Diệp gia, chẳng biết có được may mắn thỉnh giáo Thần Tử hai chiêu hay không?”

…

Lời nói của Diệp Tinh Vân làm cả không khí náo nhiệt trong đại điện đều yên lặng đi chỉ trong nháy mắt.

Rất nhiều người của thế lực lớn đều kinh ngạc nhìn Diệp Tinh Vân, giống như nhìn ngốc tử.

“Là vị Tinh Thần Vương Thể kia của Hoang Cổ Diệp gia, hắn muốn làm ầm ĩ cái gì thế?”

“Đúng vậy, đây là buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia, vậy mà dám nói ra lời này.”

“Ta lại nghe nói, hình như Diệp Tinh Vân rất xem trọng hòn ngọc quý trên tay Khương gia...”

Bốn phía có rất nhiều khách khứa đang hạ giọng nghị luận.

Bọn họ cũng không dám nói bậy cái gì.

Dù sao Diệp gia cũng là Hoang Cổ thế gia tiếng tăm lừng lẫy, nội tình cường hãn, được truyền thừa qua vô số năm.

Bọn họ đừng nên trộn lẫn vào loại mâu thuẫn này thì thỏa đáng hơn.

Mà lão bộc bên cạnh Diệp Tinh Vân nghe Diệp Tinh Vân nói ra lời này thì sắc mặt cũng chợt thay đổi.

“Thiếu gia, không thể hồ nháo...”

“Đủ rồi, Phúc bá, ta cũng không muốn gây chuyện, nhưng nhìn thấy Thần Tử Quân gia thì hơi kiềm lòng không được mà thôi.” Diệp Tinh Vân trực tiếp cắt ngang lời khuyên bảo của lão bộc.

Hắn ta đã không thể chịu được, người mình vừa ý trong lòng lại lộ ra dáng vẻ say mê như thế trước Quân Tiêu Dao.

“Thế nào, Thần Tử Quân gia, không biết Diệp mỗ có vinh hạnh này hay không?” Diệp Tinh Vân áp chế ghen tỵ và lửa giận dưới đáy lòng, tận lực nói với giọng điệu bình tĩnh.

Hắn ta cũng không ngốc, nếu thật sự nói năng lỗ mãng, không lựa lời trong yến hội Quân gia thì mới là tìm chết.

Nhưng nếu chỉ lãnh giáo luận bàn, Diệp Tinh Vân tin Quân gia sẽ không làm gì hắn ta.

Quả nhiên, nghe Diệp Tinh Vân nói vậy, tuy đám người Quân Chiến Thiên hơi nhíu mày, nhưng cũng chưa nói gì.

Cũng không phải vì Diệp Tinh Vân có chỗ dựa là Hoang Cổ Diệp gia, mà do đám người Quân Chiến Thiên cũng muốn biết, rốt cục Quân Tiêu Dao bế quan một năm đã tiến bộ đến cỡ nào.

“Ngươi là...” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên như thường.

“Diệp gia, Diệp Tinh Vân.” Diệp Tinh Vân nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao và nói.

“À, ngươi chính là vị Tinh Thần Vương Thể kia.” Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

Hắn cũng hiểu biết một ít thiên kiêu tuổi trẻ của Hoang Cổ thế gia.

Trong Hoang Cổ Diệp gia, thiên kiêu cấm kỵ nổi tiếng nhất hẳn là vị kiếm ma chuyển thế trong truyền thuyết kia, Diệp Cô Thần.

Yêu nghiệt kiếm đạo tuyệt thế cầm một thanh Thí Đế Kiếm trong tay, quét ngang thế hệ thanh niên của Tiên Vực không địch thủ.

Nghe đồn khi hắn ta đối chiến với thiên kiêu cùng thế hệ, chưa bao giờ ra kiếm thứ hai.

Bởi vì không ai có thể tiếp được kiếm thứ nhất của hắn.

Mà Diệp Tinh Vân này, thân mang Tinh Thần Vương Thể, cũng coi như không tồi, nhưng căn bản không thể so sánh với Diệp Cô Thần.

Nếu là Diệp Cô Thần tại đây thì có lẽ Quân Tiêu Dao còn cảm thấy chút hứng thú.

Còn về Diệp Tinh Vân này sao...

Quân Tiêu Dao thật sự chướng mắt.

“Không cần, thực lực của Quân mỗ tầm thường không có gì nổi bật, không cần thiết phải luận bàn.”

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, thật sự lười ra tay với Diệp Tinh Vân, đành tùy ý tìm một cái cớ sứt sẹo cho qua.

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, các đại nhân vật của một ít thế lực mắt lộ dị sắc.

Nói thật, Quân Tiêu Dao lên sân khấu thật làm bọn họ chấn động, khí tức thâm thúy, khí chất siêu nhiên, giống như một trích tiên giáng trần.

Nhưng hiện tại, đối mặt với khiêu khích của Diệp Tinh Vân, Quân Tiêu Dao lại không ra tay, ngược lại nói thực lực của chính mình tầm thường không có gì nổi bật.

Chẳng lẽ thật sự như thế?

Thần Tử Quân gia chỉ là một tên tốt mã giẻ cùi?

Mà đám người Quân Trượng Kiếm nghe thấy lời này lại ứa cả mồ hôi.

Thật con mẹ nó tầm thường không có gì nổi bật!

“Nếu Tiêu Dao tộc đệ tầm thường không có gì nổi bật, vậy chẳng phải ta phải lấy một khối đậu hủ đập chết chính mình.” Quân Trượng Kiếm toát mồ hôi trong lòng mà lẩm bẩm.

Nhưng mà, Diệp Tinh Vân cũng không biết thực lực chân chính của Quân Tiêu Dao.

Dị tượng đột phá trước đó của Quân Tiêu Dao, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm Diệp Tinh Vân hơi coi trọng một chút.

Hiện tại, nhìn thấy Quân Tiêu Dao không muốn ra tay, Diệp Tinh Vân nóng nảy trong lòng.

Quân Tiêu Dao không ra tay thì hắn ta còn ra vẻ ngầu trước mặt Khương Lạc Ly thế nào?

Nghĩ như vậy, Diệp Tinh Vân mở miệng nói: “Thần Tử không cần khiêm tốn, nếu bởi vì cảnh giới của ngươi không đủ thì Diệp mỗ có thể áp chế cảnh giới tới đỉnh Thần Cung Cảnh để đấu với ngươi một trận.”

Trong mắt Diệp Tinh Vân, cho dù Quân Tiêu Dao mười tuổi yêu nghiệt đến mấy thì nhiều nhất cũng chỉ có tu vi Thần Cung Cảnh.

Mà Diệp Tinh Vân thì đã mười sáu bảy tuổi, đã là cao thủ Chân Linh Ngũ Trọng Thiên.

Nghe Diệp Tinh Vân nói vậy, mọi người trong đại điện đều đưa mắt về hướng Quân Tiêu Dao.

Nếu như vậy mà Quân Tiêu Dao còn không đáp ứng, vậy không khỏi khiến người ta phê bình.

Quân Tiêu Dao thở dài trong lòng một tiếng.

Hắn lười đến vả mặt, cố tình lại có người muốn đưa mặt lên cho hắn đánh.

Hắn nhìn nhìn Khương Lạc Ly bên cạnh, đại khái đã biết nguyên nhân Diệp Tinh Vân làm như vậy.

Hồng nhan họa thủy!

Hết chương 31.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 32. Hoàn toàn là nghiền áp, dị trạng của Diệp Tinh Vân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi có phiền hay không, vì sao cứ lôi kéo Tiêu Dao ca ca không buông vậy?”

Tiểu nha đầu Khương Lạc Ly này không vui.

Nàng còn muốn tâm sự thật nhiều với Quân Tiêu Dao, giao lưu cảm tình một chút.

Kết quả Diệp Tinh Vân này lại không biết tốt xấu, chặn ngang một tay.

“Lạc Ly, ta chỉ muốn...”

Diệp Tinh Vân xanh cả mặt, Khương Lạc Ly kêu luôn thành Tiêu Dao ca ca rồi.

Khương Lạc Ly không kiên nhẫn nói: “Muốn cái gì, đánh hỏng mặt của Tiêu Dao ca ca thì ngươi đền được không?”

“Ta con mẹ...” Diệp Tinh Vân nghẹn họng, sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa không nhịn được mà mắng thô tục.

Vẻ ngoài soái khí thì cao hơn người ta một bậc sao, có thể muốn làm gì thì làm à?

Trong lòng Diệp Tinh Vân càng thêm đố kỵ.

Quân Tiêu Dao cũng câm nín, Khương Lạc Ly thật sự có thể đảm nhiệm hội trưởng hiệp hội bề ngoài.

“Không cần, nếu ngươi một hai muốn luận bàn với bản Thần Tử, vậy ra tay đi.” Quân Tiêu Dao đặt một tay sau người, bình đạm nói.

“Tiêu Dao ca ca, ngươi...” Khương Lạc Ly chần chờ.

Nàng cũng lo lắng Quân Tiêu Dao sẽ bị Diệp Tinh Vân áp chế.

“Chậc chậc, mới đây mà Lạc Ly đã bắt đầu lo lắng cho hôn phu tương lai sao?” Khương Thánh Y đứng bên cạnh lộ ra hàm răng, khẽ cười nói.

“Nào có...” Gương mặt xinh đẹp của Khương Lạc Ly đỏ ửng.

Sắc mặt Diệp Tinh Vân sa sầm, gấp không chờ nổi muốn chứng minh chính mình.

Hắn ta áp chế tu vi đến Thần Cung Cảnh Cửu Trọng Thiên.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể ra tay trước, hơn nữa không cần áp chế cảnh giới.”

“Không cần.” Diệp Tinh Vân trực tiếp từ chối.

Hắn ta biết, nếu mình thật sự làm vậy thì Quân Tiêu Dao cũng có lý do giải vây cho thất bại của mình.

Như vậy sẽ không có hiệu quả trang bức vả mặt, vậy làm sao khiến Khương Lạc Ly lau mắt mà nhìn?

“Ai...” Quân Tiêu Dao thở dài.

Hắn không nói gì nữa, chỉ trực tiếp thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Trong một năm bế quan này, Quân Tiêu Dao lại thức tỉnh một vạn cự tượng vi lạp.

Nói cách khác, hiện tại Quân Tiêu Dao thức tỉnh chừng bốn vạn cự tượng, tương đương với bốn trăm triệu cân cự lực!

Bốn trăm triệu cân cự lực là khái niệm gì?

Một chưởng đủ để chụp nát Thái Cổ Sơn Nhạc, đánh bẹp Cửu Thiên Tinh Thần!

Ầm ầm ầm!

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao, thánh huyết ánh vàng rực rỡ đang sục sôi!

Khí huyết kim sắc mãnh liệt trào ra trong cơ thể, mơ hồ như hình thành một hư ảnh tượng thần Thái Cổ, trấn áp sao trời chư thiên!

Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản mà đẩy ngang một tay ra.

Cứ như tay cổ thần mở cõi chui ra từ dưới đất, dao động mạnh mẽ tuyệt đối, khiến hư không chấn động, cả tòa đại điện đều phát ra tiếng nổ vang kịch liệt!

Người toàn trường tiến đến dự tiệc, cho dù là thiên kiêu tuổi trẻ hay là nhân vật thế hệ trước, đều không nhịn được đứng dậy, vẻ mặt nghẹn lời!

Sức mạnh mang uy áp kinh khủng kia khiến rất nhiều nhân vật của thế hệ trước cũng có cảm giác run sợ trong lòng.

Còn về Diệp Tinh Vân, giờ phút này như bị sét đánh, sợ đến mức sắc mặt kịch biến!

...

“Thực lực của ngươi, sao có thể!”

Diệp Tinh Vân phát ra tiếng gào rống.

Cảm nhận được uy thế kia của Quân Tiêu Dao, da đầu hắn ta như muốn nổ tung!

Kinh tủng!

Chấn động!

Không thể tin được!

Con mẹ nó cái này cũng được gọi là tầm thường không có gì nổi bật sao?

Diệp Tinh Vân thật sự muốn chửi má nó trong lòng.

Không chỉ hắn ta mà đám khách nhân chung quanh cũng như thạch

hóa.

Câu nói “Tầm thường không có gì nổi bật” này của Thần Tử Quân gia thật sự rất có linh tính.

Trái tim Diệp Tinh Vân run lên, nhưng dù thế nào thì hắn ta cũng là thiên chi kiêu tử của Hoang Cổ Diệp thị, tố chất tâm lý không kém, hắn ta trực tiếp phản ứng lại.

“Trích Tinh Thủ!”

Diệp Tinh Vân không hề giữ lại, trực tiếp thi triển ra thủ đoạn mạnh mẽ tuyệt đối của mình.

Vốn dĩ hắn ta còn muốn thử một chút, nhưng hiện tại hoàn toàn không cần.

Diệp Tinh Vân vươn tay ra, pháp lực tinh thần mãnh liệt ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ rực rỡ lung linh, tinh quang lộng lẫy, cứ như lạc ấn quỹ tích vận chuyển của quần tinh.

Đây là thần thông võ học uy lực cường đại mà chỉ có Tinh Thần Vương Thể mới thi triển ra được.

Mà bàn tay khổng lồ tinh thần này va chạm với bàn tay của Quân Tiêu Dao.

Pháp lực kim sắc mãnh liệt ngập trời, trực tiếp phá vỡ bàn tay khổng lồ tinh thần, đánh thẳng về phía Diệp Tinh Vân.

Rắc!

Kèm với tiếng nứt xương liên tục, Diệp Tinh Vân trực tiếp bị đánh bay ra đại điện, kéo ra một hàng quỹ đạo trên mặt đất.

Toàn trường tĩnh mịch.

Nhìn Diệp Tinh Vân bay ra ngoài đại điện, không ngừng ho ra máu, rất nhiều thiên kiêu đều cảm thấy lông tơ cả người dựng ngược.

Sau đó ánh mắt bọn họ nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo chút hoảng sợ.

Quái vật!

Một tiểu quái vật chân chân chính chính!

Diệp Tinh Vân cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt gì, mà là thiên chi kiêu tử của Hoang Cổ thế gia Diệp gia, càng đừng nói hắn ta có được Tinh Thần Vương Thể.

Thiên kiêu tuổi trẻ như vậy lại bị Quân Tiêu Dao năm nay mười tuổi một chưởng chụp bay, cái này không phải quái vật thì là gì?

Đừng nói những người này, cả đám người Khương Lạc Ly, Khương Thánh Y cũng ngơ ngác giương môi đỏ, có chút không thể tin.

Nhưng sau đó, đôi mắt trong suốt của Khương Lạc Ly liên tục hiện lên tia sáng kỳ dị.

Theo tiêu chuẩn chọn phu quân của nàng thì đầu tiên là phải soái, đây là quan trọng nhất.

Nếu dưới tiền đề đã soái mà thực lực còn rất cao, vậy càng viên mãn.

Quân Tiêu Dao phù hợp với hình tượng chân mệnh thiên tử trong lòng Khương Lạc Ly một cách hoàn mỹ.

Còn về Khương Thánh Y, con ngươi trong trẻo cũng hiện lên chút khác thường.

“Quả nhiên khí huyết kim sắc kia là Hoang Cổ Thánh Thể thật rồi.” Khương Thánh Y thầm nói dưới đáy lòng.

Không chỉ nàng, đôi mắt của rất nhiều đại nhân vật ở đây cũng chợt lóe, đã nhìn ra.

“Thì ra thật sự là Hoang Cổ Thánh Thể, khó trách mười năm trước có thể dẫn động dị tượng Vạn Thánh Triều Bái.”

“Dù sao cũng là Nhân Tộc Thánh Thể, nhưng không phải nghe đồn Hoang Cổ Thánh Thể đã thành phế thể yếu ớt sao, vì sao Thần Tử Quân gia vẫn lợi hại như vậy?”

“Chẳng lẽ Quân gia hao phí số lượng lớn tài nguyên, trợ giúp Thần Tử Quân gia đánh vỡ vài sợi gông xiềng?”

“Rất có khả năng, nhưng dù vậy, con đường của Hoang Cổ Thánh Thể cũng không dài.”

Quân Tiêu Dao vừa ra tay, gần như toàn trường đều xác định, thể chất của hắn chính là Hoang Cổ Thánh Thể muôn đời không có một.

Nếu ở trong năm Hoang Cổ, Hoang Cổ Thánh Thể đủ có thể xưng vương, sánh vai với Đại Đế, vật lộn với Cổ Hoàng.

Nhưng ở thời đại cận cổ, địa vị của Hoang Cổ Thánh Thể có vẻ khá xấu hổ.

Tuy trong ba ngàn thể chất, Hoang Cổ Thánh Thể vẫn là tồn tại được đặt ở mười vị trí đầu.

Nhưng hiện tại, lực chấn nhiếp của Hoang Cổ Thánh Thể lại không mạnh như trong năm Hoang Cổ.

Hết chương 32.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 33. Hoàn toàn là nghiền áp, dị trạng của Diệp Tinh Vân (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi là Hoang Cổ Thánh Thể!”

Bên ngoài đại điện, Diệp Tinh Vân giãy giụa đứng dậy, cảm thấy ngực đau nhức từng cơn.

Nhưng tốt xấu gì hắn ta cũng là Tinh Thần Vương Thể, thể chất mạnh hơn thiên kiêu bình thường quá nhiều.

“Ta nói rồi, không cần thiết luận bàn, bởi vì kết quả căn bản không có gì bất ngờ cả.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói.

“Còn chưa kết thúc, trước đó là ta chưa chuẩn bị tốt.” Diệp Tinh Vân cắn chặt khớp hàm, tất nhiên hắn ta không cam lòng chật vật dừng tay như vậy.

“Thiếu gia, ngài...” Lão bộc Phúc bá của Diệp Tinh Vân muốn nói lại thôi.

“Loạn Tinh Chỉ!”

Diệp Tinh Vân trực tiếp bùng nổ, điểm ra một ngón tay.

Trong phút chốc, sức mạnh tinh thần hội tụ, hóa thành một ngón tay cổ xưa, cứ như có thể nghiền nát sao trời thiên ngoại.

“Vô vị.” Quân Tiêu Dao lại đưa tay vỗ một cái.

Khí huyết kim sắc dâng trào, hóa thành cự chưởng pháp lực kim sắc, trực tiếp chụp đứt ngón tay kia.

Ngay sau đó, Quân Tiêu Dao đưa tay trảo một cái, pháp lực mênh mông, ngưng tụ thành một trường mâu màu tím đen, cháy lên minh viêm địa ngục.

Đó là Minh Thần chi Mâu trong tuyệt học Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Quân Tiêu Dao ném mạnh Minh Thần chi Mâu ra.

Hư không phát ra tiếng rít, chấn động ra sóng gợn!

Minh viêm cuộn trào, Minh Thần chi Mâu bén nhọn trực tiếp đâm thẳng về phía Diệp Tinh Vân!

Cảm nhận được uy lực của Minh Thần chi Mâu, sắc mặt Diệp Tinh Vân cũng thay đổi đột ngột.

“Thiên Tinh Thuẫn!”

Diệp Tinh Vân lấy ra một món binh khí vương hầu, là một tấm chắn tinh quang lộng lẫy.

Nhưng điều khiến người ta hít hà một hơi là… Minh Thần chi Mâu được gia trì bốn trăm triệu cân cự lực đâm lên Thiên Tinh Thuẫn, trực tiếp xuyên thủng nó, làm nó tan nát cả ra.

Trên mặt Diệp Tinh Vân xuất hiện chút kinh sợ.

Thủ đoạn của Quân Tiêu Dao làm hắn ta cảm giác sởn tóc gáy, sống lưng phát lạnh.

“Thôn Tinh Hắc Động Chưởng!”

Diệp Tinh Vân lấy ra át chủ bài tuyệt học của mình, Linh Hải tinh thần đặc thù trong đan điền bị thúc giục tới cực hạn.

Hắn ta đấm ra một chưởng, cứ như hiện hóa ra một hắc động.

Minh Thần chi Mâu trực tiếp bị nuốt vào hắc động.

Nhưng Diệp Tinh Vân cũng bị phản phệ, liên tiếp lui mấy chục bước, miệng ói máu tươi, cánh tay xuất chưởng cũng đang run rẩy kịch liệt.

“Kết thúc.”

Quân Tiêu Dao lại thi triển Binh Phạt Quyết.

Kim quang vô tận bùng nổ, hóa thành hàng vạn thần binh, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, chúng như nước lũ rít gào, tua nhỏ cả hư không.

Uy lực này khiến rất nhiều thiên kiêu tuổi trẻ các thế lực biến sắc, trong lòng sợ hãi.

“Tinh Thần Chân Thân!”

Diệp Tinh Vân thấy thế thì ngửa mặt lên trời gào rống, hoàn toàn không áp chế cảnh giới của mình nữa.

Tu vi Chân Linh Cảnh Ngũ Trọng bùng nổ.

Hắn ta biết, nếu mình tiếp tục áp chế cảnh giới thì e rằng thật sự sẽ bị Quân Tiêu Dao trấn áp.

Nhưng mà, sắc mặt Quân Tiêu Dao cũng không có nửa điểm dao động.

Hắn cũng hoàn toàn triển lộ tu vi của bản thân.

Oanh!

Tu vi Chân Linh Cảnh Cửu Trọng điên cuồng tuôn ra, pháp lực kim sắc giống như ngọn lửa thiêu đốt bốc cháy lên!

“Cái này... Đây là, Chân Linh Cảnh Cửu Trọng Thiên!”

“Sao có thể, Thần Tử Quân gia mới mười tuổi mà!”

Ngay khi Quân Tiêu Dao hoàn toàn bùng nổ tu vi, trong toàn bộ đại điện, tất cả mọi người đều đại kinh thất sắc, giống như thấy quỷ!

Mà sắc mặt Diệp Tinh Vân cũng đọng lại, trong lòng lạnh lẽo.

Quân Tiêu Dao nhỏ tuổi hơn mà cảnh giới còn cao hơn hắn ta.

Quan trọng nhất là, còn soái hơn hắn ta!

Chỉ hỏi Diệp Tinh Vân có tức hay không?

Oanh!

Hai người oanh kích chiêu thức, nhưng kết quả không có gì bất ngờ cả.

Hoang Cổ Thánh Thể có thể vững vàng ngăn chặn Tinh Thần Vương Thể của Diệp Tinh Vân.

Cảnh giới của Quân Tiêu Dao cũng cao hơn Diệp Tinh Vân.

Cuối cùng, Diệp Tinh Vân miệng phun máu, xương ngực vỡ vụn, cả người đều là vết thương đổ máu, giống như cái túi rách bị đánh bay, lại văng mạnh ra khỏi đại điện.

“Thiếu gia!” Phúc bá biến sắc, vội vàng tra xét tình hình của Diệp Tinh Vân.

Sau khi tra xét rõ ràng, Phúc bá hơi nhẹ nhàng thở ra.

Tuy Diệp Tinh Vân bị thương rất nặng, nhưng cũng không tổn thương đến căn cơ.

Sắc mặt Diệp Tinh Vân trắng bệch, dùng vẻ mặt không cam lòng mà nhìn Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao ca ca thật soái!”

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly ánh lên ngôi sao nhỏ, vẻ mặt si mê nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao mà chảy nước miếng.

Nàng ăn bản không nhìn Diệp Tinh Vân thêm một cái.

Diệp Tinh Vân thấy thế thì một ngụm tâm đầu huyết trào lên, lửa xông lên trán, trực tiếp ngất xỉu.

Mà trong thời khắc ngất đi, ý thức của Diệp Tinh Vân như đi tới một nơi kỳ dị, đưa mắt nhìn ra, một tòa tinh cung hùng tráng rộng lớn đứng sừng sững giữa vũ trụ sao trời.

Mà ở phía trước tinh cung, một bóng dáng khoác nhật nguyệt sao trời, đưa lưng về phía hắn ta, cứ như bước lên phía trên chư thiên!

Nhưng mà, còn không đợi Diệp Tinh Vân cẩn thận điều tra, ý thức của hắn ta đã hoàn toàn rơi vào hắc ám...

...

Trong cả tòa đại điện, không khí tĩnh mịch.

Diệp Tinh Vân đường đường là thiên chi kiêu tử của Hoang Cổ Diệp thị, giờ phút này lại khó thở công tâm, hộc máu ngất đi.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin, Quân Tiêu Dao năm nay mười tuổi lại dễ dàng đánh bại Diệp Tinh Vân như vậy.

Hơn nữa quan trọng nhất là, so sánh với Diệp Tinh Vân chật vật không chịu nổi, Quân Tiêu Dao lại mang dáng vẻ bạch y không dính bụi trần, thậm chí không có một nếp nhăn.

Cái này đã không gọi là luận bàn, mà là hoàn hoàn nghiền áp!

"Thần Tử Quân gia lại khủng bố đến mức này!" Rất nhiều người thầm nghiêm nghị trong lòng.

Một lão giả râu bạc trắng tiên phong đạo cốt cũng cảm thán: "Đại thế tiến đến, Thần Tử Quân gia sẽ là một trong những tân tinh lộng lẫy nhất thế hệ này, định sẵn sẽ lưu danh sách sử..."

"Người mở miệng là lão đạo nhân của Đạo Cực Thiên Tông, từng giảng đạo cho Bắc Sơn, ngài ấy lại đánh giá Thần Tử Quân gia cao như vậy..."

Nghe đánh giá của lão giả râu bạc trắng - Cũng chính là lão đạo nhân Đạo Cực Thiên Tông, trong lòng mọi người càng kinh hãi.

Mà công chúa mỹ nhân của vương triều Đại Thương cũng thất thần, tự lẩm bẩm: "Gặp được Thần Tử lỡ cả đời, nam nhi khác khó mà đập vào mắt..."

Lời Đại Thương công chúa nói cũng làm rất nhiều nam tử nghe thấy tiếng cõi lòng mình tan nát.

Đại Thương công chúa nói vậy là có ý là, sau khi gặp được Thần Tử Quân gia, những nam tính còn lại chung quy không thể vào mắt nàng được.

Rốt cục là tồn tại siêu nhiên ưu tú cỡ nào mới có thể làm công chúa một quốc gia nói ra lời này.

Hết chương 33.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 34. Thiên vương áp địa hổ, Lạc Ly một thước năm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, ánh mắt mọi người đều dán hết lên người Quân Tiêu Dao.

Bản nhân Quân Tiêu Dao lại rất bình tĩnh thản nhiên.

Đối với hắn mà nói, đánh bại một Diệp Tinh Vân thực sự không tính là gì.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân thủ hạ lưu tình, thiếu gia của chúng ta quá xúc động, không kiềm nổi xúc động nên ra tay, cũng không có ý gì khác.” Lão bộc Phúc bá kia của Diệp Tinh Vân vội vàng mở miệng giải thích, sợ Quân Tiêu Dao hiểu lầm.

Bọn họ tuy có chỗ dựa là Hoang Cổ Diệp gia, nhưng tuyệt đối không muốn đắc tội Quân gia.

“A, tất nhiên ta sẽ hiểu, chỉ đơn giản là luận bàn giao lưu mà thôi.” Quân Tiêu Dao rất khéo léo mà cười nhạt và nói.

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, lại nhìn Diệp Tinh Vân cả người là vết thương, hộc máu ngất xỉu.

Cái này mà gọi là luận bàn giao lưu?

Thiếu chút nữa đánh chết người ta rồi còn gì!

Cho dù là Phúc bá, khóe miệng cũng hơi run rẩy, gương mặt già nua nặn ra một nụ cười gượng và nói: “Thần Tử đại nhân đại lượng, vậy lão hủ mang thiếu gia rời đi trước.”

“Ừ.” Quân Tiêu Dao tùy ý gật đầu.

Dù sao Diệp Tinh Vân cũng là người của Hoang Cổ Diệp gia, tuy Quân Tiêu Dao không kiêng kỵ, nhưng cũng không tính làm gì hắn

ta, đây chỉ là một tên ngu xuẩn xúc động vì nữ nhân mà thôi.

Sau đó, Phúc bá dẫn theo Diệp Tinh Vân đã ngất, chán chường mà rời khỏi Quân gia.

“Ha hả, đã làm chư vị mất hứng, Quân mỗ bồi rượu một ly tại đây.”

Quân Tiêu Dao nhìn chung quanh một vòng, lập tức nâng chén rượu trong tay lên, uống một hơi cạn sạch.

“Nào có nào có, Thần Tử khách khí.”

“Đúng vậy đúng vậy, cuộc chiến xuất sắc như thế thật làm chúng ta mở rộng tầm mắt.”

Người của các thế lực toàn trường, cho dù là nhân vật trẻ tuổi hay là thế hệ trước, đều đứng dậy kính rượu đáp lễ, không ai dám ngồi lại trên ghế.

Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng cũng đứng dậy kính rượu.

Chỉ có một bóng dáng vẫn ngồi trên ghế, không đứng dậy, càng không có tính toán đáp lễ.

Đó là Quân Vạn Kiếp!

Giờ phút này, sắc mặt Quân Vạn Kiếp thật lãnh đạm, sâu trong con ngươi đen nhánh như có lôi kiếp đan chéo.

Đáy mắt hắn hiện ra một tia trầm trọng.

Hắn đã thấy rõ cuộc chiến vừa rồi của Quân Tiêu Dao và Diệp Tinh Vân.

Nói thật, thực lực của Quân Tiêu Dao vượt xa dự đoán của hắn.

Ở tuổi như thế mà có được chiến lực của thiên kiêu đứng đầu, qua thêm mấy năm còn đến mức nào?

Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới Quân Vạn Kiếp.

“Vị đó chính là Đệ Ngũ Tự Liệt, Quân Vạn Kiếp sao?”

“Sinh ra trong chi thứ, nhận hết ghẻ lạnh, sau đó ngoài ý muốn có được chí tôn pháp, Độ Kiếp Thiên Công, thức tỉnh Lôi Kiếp Chiến Thể, cường thế quật khởi, trở thành Đệ Ngũ Tự Liệt.”

“Sao kịch bản này quen thuộc như vậy?”

Quân Tiêu Dao tự nói trong lòng.

Cái này còn không phải kịch bản điểu ti(1) nhặt được công pháp vô thượng nên nghịch tập(2) sao?

(1) Diaosi (điểu ti) là tiếng lóng, chỉ những người thua kém mọi mặt: không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp nhợt nhạt, yêu đương thất bại.

(2) Nghịch tập: trong nghịch cảnh không ngừng vươn lên, lấy yếu thắng mạnh.

Quả thực còn cũ rích hơn cả motip lão gia gia trong nhẫn của Tiêu Trần kia.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không quá chú ý, chỉ cần Quân Vạn Kiếp không trêu chọc hắn thì hắn cũng không chủ động nhằm vào.

“Tiêu Dao ca ca, vừa rồi dáng vẻ ngươi ra tay thật quá soái.”

Khương Lạc Ly đưa đôi mắt xinh đẹp nóng rực nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, càng xem càng thích.

“Cũng tạm được.” Quân Tiêu Dao uống trà và nói.

Hắn cũng không cảm thấy hứng thú đối với loại tiểu nha đầu này.

Dù sao cũng không phải thuật sĩ luyện đồng(3).

(3) Thuật sĩ luyện đồng: Ý chỉ người có khuynh hướng yêu trẻ con

Hơn nữa Khương Lạc Ly này quá lùn, nếu thật sự liên hôn với nàng, đến lúc đó sợ là sẽ một bước đến dạ dày.

Càng đừng nói hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, năng lực của thận còn

đặc biệt mạnh...

Khương Nhu bên cạnh lại mỉm cười và nói: “Nữ hài động tâm sao, muốn định ra ngay bây giờ không?”

Khương Lạc Ly nghe vậy thì gương mặt đẹp ửng đỏ, vặn vẹo ngón tay ngọc, hơi ngượng ngùng mà nói: “Nương...”

“Phốc... Khụ khụ...”

Quân Tiêu Dao thiếu chút nữa phun ra hớp nước trà.

Nhưng vì hình tượng, hắn vẫn nuốt xuống, ho khan hai tiếng.

“Tiêu Dao, con làm sao vậy, vi nương cảm thấy Lạc Ly rất tốt.” Khương Nhu nói.

“Thiên vương áp địa hổ, Lạc Ly một thước năm...” Quân Tiêu Dao thở dài khe khẽ.

“Cái gì, Tiêu Dao ca ca, ngươi nói người ta lùn đó à!”

Khương Lạc Ly trừng to đôi mắt xinh đẹp, giương cái cổ tuyết trắng lên, ngẩng đầu nhìn Quân Tiêu Dao.

Năm nay nàng mười hai tuổi, lớn hơn Quân Tiêu Dao hai tuổi, nhưng chiều cao lại chỉ tới ngực Quân Tiêu Dao.

Quả thực chính là chênh lệch thích hợp nhất.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Khương Lạc Ly nghiến răng nanh trắng trong, phồng đôi má thơm lên, đôi mắt to đen như mực của nàng chuyển động một vòng, lộ ra chút giảo hoạt.

Sau đó nàng trực tiếp mở cái miệng anh đào nhỏ ra, cắn vào cánh tay Quân Tiêu Dao.

Nàng muốn để lại một ấn ký trên người Quân Tiêu Dao.

Một ấn ký thuộc về riêng Khương Lạc Ly nàng.

Nếu vậy, Quân Tiêu Dao sẽ không xem nhẹ và quên mất nàng.

Sau đó nàng cắn một ngụm...

“A, đau quá!”

Khương Lạc Ly hô đau một tiếng, một cái răng nanh bị văng ra, nàng che miệng, đau đến nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Biết ta là Hoang Cổ Thánh Thể mà còn cắn ta, ngươi cầm tinh con chó à?” Quân Tiêu Dao câm nín.

Hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, thân thể có thể so với thần binh, giai đoạn hiện giờ đã có thể tay không chống chọi, thậm chí đánh nát binh khí vương hầu.

Khương Lạc Ly muốn để lại dấu răng trên người hắn, sao có thể?

Quân Tiêu Dao tùy tiện đưa tay bắt lấy vòng eo Khương Lạc Ly, sau đó tát một cái vào cặp mông vểnh của Khương Lạc Ly.

Muốn đối phó với loại tiểu nha đầu nghịch ngợm này thì phải đánh cho nàng phục.

Bang!

Một tiếng giòn vang.

Khương Lạc Ly ngây ngẩn cả người, không thể tin trừng lớn đôi mắt xinh đẹp ngập nước.

Vẻ mặt Khương Thánh Y cũng cứng lại.

Khương Nhu lại mang biểu cảm tự hào như đang nói không hổ là nhi tử của ta.

Những thế lực toàn trường đều xấu hổ mà chuyển tầm mắt đi lảng tránh.

Cũng may Diệp Tinh Vân đã ngất rồi bị mang đi, nếu không nhìn thấy nữ thần nhà mình bị Quân Tiêu Dao đét mông, chẳng phải lại bị chọc giận đến chết đi sống lại?

Hết chương 34.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 35. Công bố thân phận Linh Hào Tự Liệt, Quân Vạn Kiếp bất mãn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao phục hồi tinh thần, cũng cảm thấy mình làm như vậy trước mặt mọi người có chút không ổn, vội buông lỏng vòng eo của Khương Lạc Ly ra.

Khuôn mặt Khương Lạc Ly đỏ như muốn lấy máu, quả thực không chỗ dung thân.

“Hu hu, bị đét mông ngay trước mặt mọi người...” Khương Lạc Ly trực tiếp bổ nhào vào ngực Khương Thánh Y, vùi đầu vào như một con đà điểu nhỏ.

Nàng là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, là hoàng hoa khuê nữ, bị đối đãi như vậy tất nhiên sẽ cảm thấy thẹn.

Khương Thánh Y vuốt cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly, cũng không nhịn được mà quyết rũ trừng Quân Tiêu Dao một cái.

Ngoại sanh nhà mình tuy nhìn tiên linh tuấn tú giống như trích tiên.

Nhưng có vẻ cũng hơi hư hỏng.

Bị Khương Thánh Y trừng một cái cũng làm Quân Tiêu Dao chú ý tới tiểu di trên danh nghĩa này.

“Hừm? Loại dao động này là Tiên Thiên Đạo Thai sao?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi trầm xuống, tự nói dưới đáy lòng.

Trước đó Khương Nhu cũng từng nói với Quân Tiêu Dao.

Khương Lạc Ly là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, mang Nguyên Linh Đạo Thể hi hữu, đủ để đứng ở một trăm vị trí đầu trong ba ngàn thể chất.

Mà Khương Thánh Y lại là thần nữ của Khương gia, có Tiên Thiên Đạo Thai càng thêm hi hữu.

Loại thể chất này đã không kém gì Hoang Cổ Thánh Thể.

“Hoang Cổ Thánh Thể, Tiên Thiên Đạo Thai...”

“Nghe đồn xa xăm trước đó, có một Đại Đế chạm đến lĩnh vực tiên đạo, ngài có một loại thể chất chí cao vô thượng tên là Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai...”

Đôi mắt Quân Tiêu Dao biến ảo, hắn không nghĩ tiếp nữa.

Lúc này, Quân Chiến Thiên bước ra, tằng hắng giọng và nói: “Cảm tạ chư vị tiền bối tham gia buổi tiệc của tôn nhi.”

“Hôm nay trong yến hội tại đây, Quân gia ta còn có một chuyện muốn tuyên bố.”

Khi nói ra lời này, sắc mặt Quân Chiến Thiên trở nên nghiêm trang, rất chính thức.

“Rốt cục là chuyện gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt Quân Chiến Thiên thật nghiêm túc, tất cả mọi người lộ ra chút kinh ngạc.

“Chắc chư vị cũng biết, Quân gia ta có Thập Đại Tự Liệt, mỗi người đều là thiên kiêu cái thế, nhưng ở phía trên Thập Đại Tự Liệt còn có một vị trí...”

Lời Quân Chiến Thiên nói làm vẻ mặt của mọi người trong đại điện đều cứng lại, sau đó như nghĩ tới cái gì, sắc mặt bỗng biến đổi.

Hai vị Tự Liệt là Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng cũng nghĩ tới cái gì, lập tức đứng dậy, gương mặt mang theo nét chấn động và không thể tưởng tượng.

Sắc mặt Quân Vạn Kiếp cũng càng thêm trầm trọng.

“Quân Tiêu Dao của Thần Tử Quân gia ta sẽ là Linh Hào Tự Liệt

của Quân gia, địa vị ở trên Thập Đại Tự Liệt!"

Câu này vừa dứt, cả trường im ắng hẳn đi.

Đôi mắt tất cả mọi người lộ ra chấn động!

Trong lòng mọi người đều rõ Linh Hào Tự Liệt mang ý nghĩa gì.

Bởi vì Linh Hào Tự Liệt thế hệ trước của Quân gia chính là phụ thân của Quân Tiêu Dao, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối!

Tin tức Quân Chiến Thiên tuyên bố giống như đá tảng rơi vào đại dương mênh mông, nhấc lên sóng gió động trời.

Có thể nghĩ, chờ tin tức hôm nay truyền ra thì toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực sẽ oanh động!

Dù sao thì Quân gia Linh Hào Tự Liệt cũng mang ý nghĩa phi phàm.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngày sau hắn trưởng thành, sẽ là nhân vật trung tâm và tồn tại trụ cột nhất của Quân gia.

Thậm chí Đệ Nhất Tự Liệt, bàn về địa vị thì cũng hơi yếu hơn Linh Hào Tự Liệt.

"Tiêu Dao tộc đệ đã là Linh Hào Tự Liệt được điều động nội bộ sao?" Quân Trượng Kiếm hít sâu một hơi, đè nén chấn động trong lòng xuống.

Vậy mà trước đó hắn ta còn cho rằng, sau khi Quân Tiêu Dao qua mười tuổi, rất có thể sẽ gia nhập tranh đoạt Tự Liệt.

Kết quả hiện tại người ta căn bản không cần gia nhập tranh đoạt, sớm đã được điều động nội bộ trở thành Linh Hào Tự Liệt rồi.

Đối với chuyện này, Quân Trượng Kiếm tuy cảm thấy khiếp sợ, lại không có ghen ghét.

Dù sao Quân Trượng Kiếm cũng tự mình cảm nhận thực lực của Quân Tiêu Dao, hắn thật sự có tư cách trở thành Linh Hào Tự Liệt.

"Không ngờ Thần Tử đã là Linh Hào Tự Liệt." Ngực Quân Tuyết

Hoàng phập phồng, cũng giật mình không nhỏ.

Mà Quân Vạn Kiếp kia siết chặt nắm tay, trong mắt như có lôi quang cuồn cuộn đan chéo, tỏ rõ nội tâm hắn không bình tĩnh.

“Dựa vào cái gì...” Quân Vạn Kiếp lãnh đạm nói trong lòng.

Dựa vào cái gì thứ mà hắn phải hao hết trăm cay ngàn đắng mới có được, Quân Tiêu Dao tùy tiện ra tay là chiếm trọn.

Một thân phận Thần Tử còn chưa tính, hiện tại cả Linh Hào Tự Liệt chí cao vô thượng cũng trực tiếp ban cho Quân Tiêu Dao.

Thiên kiêu như Quân Vạn Kiếp muốn tranh đoạt một thân phận Tự Liệt thôi đã phải trải qua rất nhiều khảo nghiệm gian khổ, cuối cùng mới trổ hết tài năng trong các thiên kiêu của Quân gia.

Trong lòng Quân Vạn Kiếp đầy cảm giác không cam lòng, bất bình, khó chịu!

Quân Chiến Thiên nhìn quét qua, nhìn những vẻ mặt kinh hãi mang theo kính sợ đó, không khỏi vừa lòng gật gật đầu.

Đây mới là hiệu quả ông ta muốn.

Sau buổi tiệc mười tuổi, Quân Tiêu Dao cũng nên nhập thế.

Mà trước khi nhập thế, Quân gia muốn tạo thế cho Quân Tiêu Dao.

Không nghi ngờ gì nữa, thân phận Linh Hào Tự Liệt là phương thức nhanh nhất để khai hỏa thanh danh của Quân Tiêu Dao.

“Đây là kế thừa nghiệp phụ thân sao?” Ánh mắt của rất nhiều người nhìn về phía Quân Tiêu Dao bắt đầu biến ảo.

Phụ thân của Quân Tiêu Dao - Quân Vô Hối là Linh Hào Tự Liệt đời trước, hiện tại hắn cũng trở thành Linh Hào Tự Liệt.

Chỉ một thân phận Thần Tử đã khiến Quân Tiêu Dao quý không thể bàn đến.

Hiện tại có thêm thân phận Linh Hào Tự Liệt.

Hai tầng thân phận chồng lên nhau, chỉ sợ không có bao nhiêu người dám đi trêu chọc Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao ca ca là Linh Hào Tự Liệt sao?”

Khương Lạc Ly thò khuôn mặt nhỏ ra khỏi lòng ngực Khương Thánh Y, chớp chớp mắt.

Một trong những nhân vật nàng sùng bái nhất chính là phụ thân của Quân Tiêu Dao, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối.

Hiện tại Quân Tiêu Dao con kế nghiệp cha, càng khiến Quân Tiêu Dao trở nên mị lực vô song, giống như vị Bạch Y Thần Vương kế tiếp.

“Nhưng Tiêu Dao ca ca lại đánh mông ta, còn nói ta lùn, thật là xấu...” Khương Lạc Ly lẩm bẩm.

Tuy nàng có hơi giận dỗi Quân Tiêu Dao, nhưng không chịu nổi vẻ ngoài soái khí của Quân Tiêu Dao.

Bất kể là thực lực, thân phận, bối cảnh, diện mạo, gần như đã là tồn tại có một không hai vào đương thời.

Khương Lạc Ly tuyệt đối không thoát được định luật thật thích.

Khương Nhu lại lộ ra một tia hồi ức và cảm khái, lẩm bẩm “Vô Hối, chàng thấy được không, hiện giờ hài nhi của chúng ta cũng trở thành Linh Hào Tự Liệt...”

Ngay vào lúc tất cả thế lực đều lâm vào khiếp sợ.

Một giọng nói lạnh như băng lại vang lên: “Tộc lão, tại hạ có nghi hoặc muốn hỏi.”

Nghe giọng nói này, hai vị Tự Liệt Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đều biến đổi sắc mặt.

Quân Chiến Thiên cũng đưa mắt nhìn qua, sau đó âm thầm nhíu mày.

Người lên tiếng không phải ai khác, mà là Đệ Ngũ Tự Liệt, Quân

Vạn Kiếp.

Quân Tiêu Dao cũng đưa mắt nhìn lại, mặt không cảm xúc.

Hắn nhất định phải có được thân phận Linh Hào Tự Liệt.

Nếu Quân Vạn Kiếp không thức thời, Quân Tiêu Dao cũng không thoái nhượng.

Hết chương 35.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 36. Chúc mừng Thần Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi có vấn đề gì?” Quân Chiến Thiên lạnh nhạt hỏi.

“Xin hỏi Quân Tiêu Dao có từng tham dự tranh đoạt Tự Liệt không?” Quân Vạn Kiếp trầm giọng mà hỏi.

“Chưa từng.” Quân Chiến Thiên trả lời.

“Xin hỏi Quân Tiêu Dao, từng có cống hiến trọng đại gì cho gia tộc không?” Quân Vạn Kiếp tiếp tục hỏi.

“Chưa từng.” Sắc mặt Quân Chiến Thiên trầm xuống.

Quân Tiêu Dao còn chưa nhập thế hành tẩu, sao có thể sáng tạo công tích cho Quân gia?

“Xin hỏi Quân Tiêu Dao, có từng qua năm quan, chém sáu tướng, tự đoạt được vị trí Tự Liệt không?” Quân Vạn Kiếp liên tục hỏi ba câu.

“Chưa từng!” Quân Chiến Thiên lạnh lùng quát.

Nếu là người thế lực khác chất vấn như thế, Quân Chiến Thiên đã sớm tát một cái hất bay ra ngoài.

Nhưng ngặt nỗi người lên tiếng lại là Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia, nếu động thủ với hắn thì Quân gia còn mặt mũi gì nữa.

“Một khi đã vậy, Quân Tiêu Dao có tài đức gì mà không rõ lý do trở thành Linh Hào Tự Liệt?!”

Quân Vạn Kiếp bỗng đứng bật dậy, lạnh giọng chất vấn!

Tia chớp lôi kiếp cuồng bạo không ngừng lập loè trong mắt hắn!

Không khí mọi nơi đều tĩnh mịch!

Tuy là Quân Chiến Thiên, trong phút chốc cũng nói không nên lời.

Mà trong sự tĩnh mịch này, Quân Tiêu Dao bước ra một bước, khoanh tay đứng, như trích tiên bạch y giáng trần.

“Ngươi đã có nhiều nghi vấn như vậy thì Quân mỗ nói cho ngươi biết.”

“Thân phận Linh Hào Tự Liệt là do Thập Bát Tổ ban tặng, sở dĩ ngài làm vậy là vì tin tưởng ta...”

“Có ta ở đây, Quân gia sầu gì không xuất hiện Đại Đế!”

...

Có ta ở đây, Quân gia sầu gì không xuất hiện Đại Đế!

Một câu của Quân Tiêu Dao mang theo khí thế hùng hồn, như nuốt trọn vạn dặm núi sông!

Cả tòa đại điện, thậm chí cả Quân gia, dường như đều quanh quẩn câu này của Quân Tiêu Dao.

Ngay lập tức, sắc mặt tất cả nhân vật các thế lực lớn tiến đến dự tiệc đều cùng cứng lại!

Ầm ầm ầm!

Cửu thiên phong vân biến sắc, tiếng sấm cuồn cuộn, như cũng đang phụ họa câu này của Quân Tiêu Dao!

Lời nói cũng không phải tùy tiện nói bậy.

Có một vài lời đã nói ra thì phải gánh chịu đại nhân quả.

“Thần Tử Quân gia có khí phách vô địch!”

“Nghe lời này của Thần Tử, hay là hắn có tự tin chứng được Đại Đế chi Vị?”

“Đế lộ thế hệ này thú vị...”

Rất nhiều cường giả thế hệ trước đều cảm khái.

Mà mỹ nhân các thế lực lớn cũng dao động phương tâm vì câu nói của Quân Tiêu Dao.

Mỹ nhân nào không hy vọng mình xứng với anh hùng kia chứ?

“Đại trượng phu phải như thế...” Đại Thương công chúa cảm thán, trái tim thiếu nữ sớm đã luân hãm.

Còn về Khương Lạc Ly, khóe miệng đã sắp chảy nước dãi xuống, rất không có hình tượng của hòn ngọc quý trên tay Khương gia.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý ánh mắt người khác, mà từ trên cao nhìn xuống Quân Vạn Kiếp, lạnh nhạt nói: “Ngươi có vừa lòng với câu trả lời này không?”

Quân Tiêu Dao hỏi lại một câu, làm cổ họng Quân Vạn Kiếp nghẹn lại, sắc mặt sa sầm, nhưng lại nói không nên lời phản bác.

Bởi vì vừa rồi, cả hắn cũng suýt chút nữa bị khí phách vô địch của Quân Tiêu Dao làm kinh sợ.

Mà đúng lúc này, sâu trong Quân gia, một giọng nói già nua nhàn nhạt truyền ra một chữ: “Tốt.”

Một chữ khiến sắc mặt mọi người biến đổi.

“Là Thập Bát Tổ!” Giọng của Quân Chiến Thiên cũng hơi phát run.

Thập Bát Tổ là nhân vật cấp lão tổ của Quân gia, không dễ dàng hiện thân.

Lần trước hiện thân là lúc Quân Tiêu Dao sinh ra.

Lần này, tuy Thập Bát Tổ vẫn không xuất hiện, nhưng hiển nhiên một chữ tốt kia là đang tán thưởng Quân Tiêu Dao có đại khí phách.

Chứng đạo thành Đế, không phải ai cũng dám khoác lác như vậy.

Cho dù là một ít thiên kiêu đỉnh cấp cũng sẽ thiếu tự tin, không có nắm chắc trong lòng.

Nghe cả Thập Bát Tổ cũng lên tiếng, Quân Vạn Kiếp còn có thể nói gì?

Cho dù tính cách hắn lãnh ngạo bá đạo đến mấy, cho hắn thêm một trăm lá gan, cũng không dám chống đối Thập Bát Tổ.

“Là Vạn Kiếp thất lễ, còn có chuyện khác, cáo từ.”

Quân Vạn Kiếp đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Quân Tiêu Dao một cái, sau đó không chút do dự mà xoay người bỏ đi.

Hắn tiếp tục ở lại đây chỉ làm lòng mình thêm sngột ngạt mà thôi.

Quân Chiến Thiên thấy thế thì sắc mặt cũng hơi dịu lại.

Tuy tính cách Quân Vạn Kiếp này hơi bất thường ngang ngược, nhưng cũng may không phải ngốc, còn coi như hiểu đạo lý.

Nếu hắn không cam lòng, cuối cùng còn đánh với Quân Tiêu Dao ngay đương trường thì sẽ làm Quân gia mất mặt.

Quân Tiêu Dao nhìn bóng dáng Quân Vạn Kiếp rời đi, nghĩ đến ánh mắt lạnh băng vừa rồi của người này.

Hắn biết, Quân Vạn Kiếp vẫn không cam lòng.

Cho dù hiện tại tạm thời dừng tay, ngày sau cũng sẽ đến gây chuyện với hắn.

“Quân Vạn Kiếp, hy vọng ngươi đừng ngốc như Tiêu Trần, nếu không cho dù ngươi là người của Quân gia, ta cũng không lưu tình.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm tự nói trong lòng.

Bất kể có chướng ngại nào chắn trước mặt hắn, hắn cũng sẽ bình định.

Cho dù chướng ngại này đến từ ngoại giới, hay là từ bên trong gia tộc.

Sau khi Quân Vạn Kiếp rời đi, không khí toàn bộ đại điện khôi phục nguyên trạng.

“Chúc mừng Thần Tử.” Quân Tuyết Hoàng đứng dậy, nâng chén với Quân Tiêu Dao.

Nàng không có địch ý với Quân Tiêu Dao như Quân Vạn Kiếp, nhiều nhất chỉ có chút hâm mộ mà thôi.

“Đa tạ.” Quân Tiêu Dao mỉm cười, nâng chén đáp lễ.

Từ trước đến nay hắn luôn thưởng thức người thức thời.

“Chúc mừng Thần Tử.” Quân Trượng Kiếm cũng đứng dậy chúc mừng.

Hắn ta không gọi Quân Tiêu Dao là Tiêu Dao tộc đệ nữa, bởi vì hắn biết mình đã không có tư cách này.

Thân phận Thần Tử cộng thêm Linh Hào Tự Liệt.

Trong thế hệ tuổi trẻ Quân gia, hắn không có ai có thân phận địa vị càng cao hơn Quân Tiêu Dao.

Mặc dù là Đệ Nhất Tự Liệt vẫn đang bế quan kia, hoặc là đám người Đệ Nhị Tự Liệt, Đệ Tam Tự Liệt rèn luyện bên ngoài, địa vị cũng không sánh kịp Quân Tiêu Dao.

“Thật không biết, nếu những vị kia biết Tiêu Dao tộc đệ trở thành Linh Hào Tự Liệt, sẽ bày ra thái độ thế nào.” Quân Trượng Kiếm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy đều là Tự Liệt của Quân gia, nhưng Quân Trượng Kiếm không có cả dũng khí rút kiếm khi đối mặt với mấy vị Tự Liệt xếp đằng trước.

Nhân vật có thể trở thành những Tự Liệt đứng đầu của Quân gia, không một ai là hạng người đơn giản, không phải người mang trọng đồng thì cũng có được truyền thừa cấm kỵ nào đó.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng biết những Tự Liệt đó không đơn giản.

Nhưng hắn tin, lấy thiên phú thực lực của mình, cho dù có phiền toái gì cũng sẽ được dàn xếp.

Hết chương 36.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 37. Thật là dũng sĩ đổ vỏ, một chưởng chụp chết Lan Thanh Nhã (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Kế tiếp, yến hội tiếp tục.

Quân Tiêu Dao lại đang suy tư, vì sao hệ thống còn chưa có nhắc nhở đánh dấu.

Mà đúng lúc này, phía chân trời bên ngoài sơn môn Quân gia, một giọng nói mang theo cuồng ngạo và châm biếm lạnh lùng bỗng vang lên.

“Thần Tử Quân gia, quả nhiên miệng lưỡi càn rỡ, cũng không biết thực lực của ngươi có xứng với cái mồm hay không?”

Nghe thấy giọng nói này, thân thể mọi người trong đại điện đều run lên.

Giọng nói này là ai?

Dám nói ra lời này trong bữa tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia.

Muốn chết cũng không nên tìm cách chết này!

Bên ngoài đại điện, người của rất nhiều thế lực đều nhìn về phía không trung ngoài điện.

Chỉ thấy nơi xa phía chân trời, một con giao long luông mọc cánh xanh bay ngang qua trời cao, trên đó có một đám người đang đứng.

Có kẻ đầu mọc hai sừng, hoặc lưng sinh hai cánh, hoặc trên người có vảy, nhìn qua không giống Nhân tộc.

Một thiếu niên cầm đầu mặc hoa phục kim sắc, trên đầu có hai long giác, thần thái kiêu căng mà kiệt ngạo.

Những lời vừa rồi là truyền ra từ miệng gã.

“Đó là... Long Tử của Tổ Long Sào, Thái Cổ Hoàng tộc!” Một lão nhân thế lực lớn hít sâu một hơi và nói.

Thái Cổ Hoàng tộc là thế lực siêu cấp có thể so sánh với Hoang Cổ thế gia, vô thượng đại giáo, bất hủ thần triều.

Cổ Hoàng của Thái Cổ Hoàng tộc đủ để sánh vai với Đại Đế Nhân tộc.

Thậm chí ở kỷ nguyên nào đó, Cổ Hoàng còn độc bá Tiên Vực, đứng sừng sững trên hàng tỉ sinh linh.

Tổ Long Sào chính là thế lực đỉnh cấp trong Thái Cổ Hoàng tộc, đứng song song với các hoàng tộc đứng đầu như Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động.

Mà hiện tại, Long Tử của Tổ Long Sào lại đi tới buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia.

Chỉ cần không phải ngốc tử, cũng biết Tổ Long Sào kẻ đến thì không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Một ít người liên tưởng đến ân oán của Tổ Long Sào và Quân gia, trong mắt không khỏi lập loè ánh sáng.

Xem ra hôm nay lại có thể xem một trò hay.

“Tổ Long Sào?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm tự nói.

Hắn cũng có nghe Quân Chiến Thiên nhắc tới thế lực này.

Có thể xem Tổ Long Sào là thế lực đối địch của Quân gia.

Ở thế hệ này, Tổ Long Sào xuất hiện một vị cấm kỵ sơ đại mang Đế Long huyết - Long Ngạo Thiên, từng nghiền áp nhiều vị thiên kiêu tuổi trẻ của Quân gia.

Đương nhiên, Tự Liệt Quân gia cũng từng ngược sát thiên kiêu của Tổ Long Sào.

Thế lực hai bên như nước với lửa.

Thậm chí phụ thân hắn, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối, khi ở Thánh Nhân chi Cảnh, đã từng hành hạ đến chết một Chuẩn Chí Tôn của Tổ Long Sào, đó có thể xem như cuộc chiến thành danh của Quân Vô Hối.

“Hừ, thật là đen đủi.” Sắc mặt Quân Chiến Thiên trầm trọng.

Tất nhiên bọn họ không có khả năng mời Tổ Long Sào đến dự tiệc.

“Thế nào, đường đường là Hoang Cổ thế gia Quân gia, chẳng lẽ không dám để người ta tiến vào cửa hay sao?” Long Hạo Thiên lộ ra vẻ mặt kiêu căng, nói với giọng điệu kiệt ngạo.

Lời này vừa vang lên, các Tự Liệt như Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng đều cháy lên lửa giận trong lòng.

Long Tử Tổ Long Sào này cũng thật kiêu ngạo.

“Gia gia, để bọn họ vào đi, chỉ là mấy con cá chạch mà thôi.”

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, vẻ mặt vững vàng mà thản nhiên.

…

Quân Tiêu Dao cũng không kiêng dè mà nói thẳng ra.

Lời này vừa dứt, tất cả tu sĩ toàn trường đều ngây ngẩn cả người, sau đó trong lòng cảm thán không thôi.

Không hổ là Thần Tử của Quân gia, lại dám nói Long Tử của Tổ Long Sào là cá chạch.

Long Hạo Thiên đâu có điếc, hiển nhiên cũng nghe thấy Quân Tiêu Dao nói gì.

Hắn hơi nheo đôi mắt lại, hiện lên một tia hàn quang.

Mục đích lần này hắn ta đến, là muốn làm ghê tởm Quân gia một chút, giẫm Thần Tử Quân gia ở dưới chân ngay trong buổi tiệc

mười tuổi, phát dương uy danh của Tổ Long Sào.

Dù sao trước đó thanh danh của Tổ Long Sào luôn không quá tốt.

Chuyện Quân Vô Hối lấy Thánh Nhân chi Cảnh, tay xé Chuẩn Chí Tôn Tổ Long Sào càng làm Tổ Long Sào trở thành trò cười của Hoang Thiên Tiên Vực.

Tuy không có thế lực nào dám đàm luận ngay trước mặt người của Tổ Long Sào, nhưng sau lưng đều đang trào phúng Tổ Long Sào.

Bởi vậy, Long Hạo Thiên cũng muốn ăn miếng trả miếng, đạp hậu đại của Quân Vô Hối dưới chân.

Hơn nữa Long Hạo Thiên cũng có tự tin này.

Gã dung hợp một long nguyên, dù chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng cũng đủ để đứng trên đỉnh thế hệ tuổi trẻ.

Trừ một ít thiên kiêu chí tôn ra thì gã không sợ ai cả.

Dưới sự ngầm đồng ý của Quân Chiến Thiên, môn vệ của Quân gia cũng không ngăn cản đám người Long Hạo Thiên tiến vào.

Trừ Long Hạo Thiên ra, còn có một ít tuổi trẻ thiên kiêu của Thái Cổ vương tộc đến theo.

Tuy nội tình của Thái Cổ vương tộc hơi yếu hơn Thái Cổ Hoàng tộc một chút, nhưng cũng là thế lực đứng đầu.

Khác với Long Hạo Thiên, trong lòng những sinh linh Thái Cổ vương tộc đó vẫn có chút không tự tin.

Dù sao Quân gia thân cũng là Hoang Cổ thế gia, thanh danh bên ngoài xem như nổi tiếng nhất, là một trong những Hoang Cổ thế gia cường thịnh nhất.

Bọn họ hành động như vậy tương đương với khiêu khích, trong lòng không chột dạ mới là lạ.

Nhưng có Long Hạo Thiên chắn ở trước người, những sinh linh Thái Cổ vương tộc đó vẫn ổn định tâm thần.

Trời sập có người cao lớn chống, bọn họ sợ cái gì?

Phía bên này, Quân Tiêu Dao đảo ánh mắt nhàn nhạt qua đám người Long Hạo Thiên.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện một hình bóng hơi quen thuộc.

Một nữ tử mặc váy áo màu lam, khuôn mặt quyến rũ đi theo phía sau Long Hạo Thiên, ánh mắt mơ hồ mang theo ý oán độc, nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao và Quân Linh Luông.

“Là ả?”

Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày lên.

Hắn gặp được một bóng dáng tự cho là không bao giờ sẽ nhìn thấy.

“Là ngươi, Lan Thanh Nhã, đây là chuyện gì?” Bên kia, Quân Trượng Kiếm đảo mắt qua một cái thì trên mặt cũng hơi lộ ra kinh ngạc, nhịn không được mở miệng quát.

Không phải hắn ta đuổi Lan Thanh Nhã ra khỏi Quân gia rồi sao, nhưng vì sao hiện tại lại xuất hiện bên cạnh Long Hạo Thiên?

Nghe tiếng quát lớn của Quân Trượng Kiếm, khóe miệng Long Hạo Thiên đột nhiên nhếch lên một chút nghiền ngẫm.

Gã vươn tay nâng cái cằm tuyết trắng của Lan Thanh Nhã lên ngay trước mặt Quân Trượng Kiếm, mắt lộ ý khiêu khích, gã nói: “Ngươi đang nói gì, hiện tại nàng là nữ nô của ta, ngươi nói có đúng không?”

“Đúng vậy, Thanh Nhã là nữ nô của Long Tử đại nhân.” Lan Thanh Nhã thuận theo mà nói.

“Tiện nhân ngươi!” Mái tóc đen của Quân Trượng Kiếm tung bay, sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt lập loè sát ý.

Bởi vì nhớ tình cảm xưa nên hắn ta chỉ đuổi Lan Thanh Nhã đi, chưa làm khó dễ cái gì.

Kết quả hiện tại Lan Thanh Nhã lại dẫn người của Tổ Long Sào đến.

Phải biết là, thân phận trước đó của ả chính là người theo đuổi Quân Trượng Kiếm.

Xảy ra chuyện thế này thì các tộc lão cao tầng của Quân gia sẽ đối đãi hắn ta như thế nào?

Hơn nữa Long Hạo Thiên lợi dụng Lan Thanh Nhã để vả mặt Tự Liệt của Quân gia.

Mặt mũi của Quân Trượng Kiếm còn biết để ở đâu nữa?

Nghĩ đến đây, lòng Quân Trượng Kiếm trầm xuống.

Dư quang khóe mắt hắn ta đã mơ hồ thấy được, sắc mặt vài vị tộc lão Quân gia đều có chút sa sầm.

Thế hệ trước bọn họ cũng không tiện nhúng tay vào cuộc đọ sức của thế hệ thanh niên, sẽ làm mất thanh danh của bọn họ.

Hết chương 37.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 38. Thật là dũng sĩ đổ vỏ, một chưởng chụp chết Lan Thanh Nhã (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đáng chết, nếu chuyện này xử lý không tốt, có khả năng không giữ nổi thân phận Tự Liệt của ta.” Quân Trượng Kiếm siết chặt nắm tay.

Ngay vào lúc sắc mặt Quân Trượng Kiếm biến ảo không ngừng, Quân Tiêu Dao lại bước ra một bước, nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Không ngờ Long Tử của Tổ Long Sào lại có sở thích này.”

“Sở thích?” Long Hạo Thiên nhíu mày, nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Thiếu niên tuấn tú đến kỳ quái này chính là mục tiêu hôm nay gã muốn đạp dưới chân.

“Không ngờ ngươi lại có sở thích nhặt giày rách.”

“Người mà Tự Liệt Quân gia không cần, ngươi lại nguyện ý tiếp nhận bao dung, thật là dũng sĩ đổ vỏ.” Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng bâng quơ mà nói.

Nhưng nghe đến lời này, Long Hạo Thiên trợn to mắt, sắc mặt lập tức tái đi, trở nên khó coi cực độ.

Câu này chẳng phải đang nói, Long Hạo Thiên gã nhặt rác rưởi mà người khác không cần?

Sắc mặt Lan Thanh Nhã cũng tái nhợt như tờ, nổi giận tới ngón tay cũng run rẩy.

Không có nữ nhân nào nguyện ý bị người khác gọi là giày rách.

Quân Tiêu Dao nói ra hai câu vô cùng đơn giản, lại lập tức đảo lộn cục diện.

Long Hạo Thiên vốn muốn làm nhục Tự Liệt của Quân gia, kết quả hiện tại lại bị cười nhạo.

Người của rất nhiều thế lực chung quanh tuy không dám trắng trợn cười nhạo Long Hạo Thiên, nhưng trong mắt cũng hiện ra trào phúng và khinh thường.

“Thần Tử...” Quân Trượng Kiếm chấn động trong lòng.

Quân Tiêu Dao đang giải vây thay hắn ta.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Quân Trượng Kiếm nhìn Quân Tiêu Dao mơ hồ mang theo cảm kích.

Một câu của Quân Tiêu Dao đã hóa giải xấu hổ và nguy cơ của hắn ta.

“Đều là người trong nhà, đừng nói lời dư thừa.” Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói.

Quân Trượng Kiếm gật đầu thật mạnh, trong lòng lại có quyết định.

Quân Tiêu Dao đáng để hắn ta nguyện trung thành đi theo!

“Quả nhiên Thần Tử sâu không lường được, dăm ba câu đã hóa giải khốn cục của Quân Trượng Kiếm...” Quân Tuyết Hoàng nói nhỏ trong lòng.

Loại thông tuệ ứng biến ngay hiện trường của Quân Tiêu Dao thật sự không giống biểu hiện mà một thiếu niên mười tuổi nên có.

“Oa, lại thấy được một mặt khác của Tiêu Dao ca ca...” Khương Lạc Ly kinh ngạc cảm thán.

Quân Tiêu Dao không chỉ có dung mạo như tiên, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, mà trí tuệ và khả năng điều khiển cảm xúc cũng xuất chúng.

Dăm ba câu đã khiến Long Tử của Tổ Long Sào nổi giận không nói nên lời, mất hết thể diện.

“Hừ, hậu nhân của Quân Vô Hối chỉ biết giỏi cái miệng, thật làm người ta có chút thất vọng.” Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm như nước.

“Không sai, còn không phải là Hoang Cổ Thánh Thể sao, thật cho rằng mình là thiên hạ vô địch, ở trước mặt Long Tử đại nhân, ngươi cũng chỉ có vậy.” Lan Thanh Nhã cũng chanh chua mở miệng.

Có Long Hạo Thiên chống lưng ở sau, ả cũng dám lên tiếng.

“Chỉ là một côn trùng mà cũng dám mở miệng ồn ào?” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói.

Trong mắt hắn, Lan Thanh Nhã đã là một người chết, chỉ là chết sớm hay muộn mà thôi.

Nếu Lan Thanh Nhã vội vã muốn đầu thai như vậy, Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể thành toàn cho ả.

Ầm ầm ầm!

Quân Tiêu Dao nâng tay lên, thần năng kim sắc vô tận mênh mông mãnh liệt, hóa thành cự chưởng, trực tiếp trấn sát về hướng Lan Thanh Nhã.

Hành động bất thình lình này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Dám ra tay ngay trước mặt ta, không khỏi quá càn rỡ!” Đồng tử của Long Hạo Thiên lập tức dựng thẳng lên, cứ như long đồng kim sắc.

Gã muốn ra tay bảo vệ Lan Thanh Nhã.

“Bản Thần Tử muốn giết người thì không ai ngăn cản được!” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt như thần linh.

Hắn nâng một tay khác lên, muôn vàn thần binh bùng nổ ra, đó là Binh Phạt Quyết!

Thần binh như nước lũ trút xuống Long Hạo Thiên, khiến sắc mặt gã chợt biến đổi.

Thực lực của Quân Tiêu Dao vượt quá đoán trước của gã.

Ầm ầm ầm!

Trong mắt đông đảo thế lực tứ phương, thân thể Long Hạo Thiên ầm ầm lui liên tục về phía sau, hai tay run mạnh, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Mà giờ phút này, cự chưởng pháp lực kim sắc đã đè lên đỉnh đầu Lan Thanh Nhã.

“Không... Long Tử đại nhân cứu ta!”

Sắc mặt Lan Thanh Nhã trắng bệch như tờ, đôi mắt đẹp lộ ra hoảng sợ cực độ, phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

Nhưng khi cự chưởng kim sắc ầm ầm giáng xuống, tiếng thét chói tai đột nhiên im bặt!

...

Phanh!

Cự chưởng pháp lực kim sắc giống như một góc trời xanh, trực tiếp giáng thẳng xuống!

Kèm với một tiếng răng rắc khiến người ta lông tơ dựng ngược, có máu tươi bắn tung tóe ra từ dưới cự chưởng kim sắc đó!

Thậm chí máu còn bắn lên người Long Hạo Thiên, làm đầy người gã đều là máu tươi!

Ngơ ngác!

Kinh ngạc!

Giờ phút này, tất cả các thế lực toàn trường đều im ắng đi!

Bọn họ không ngờ Quân Tiêu Dao lại bá đạo như vậy, một lời không hợp thì trực tiếp ra tay, một chưởng chụp chết Lan Thanh Nhã.

Hơn nữa còn làm ngay trước mặt Long Hạo Thiên.

Rất nhiều người có tâm cũng chú ý tới, Quân Tiêu Dao tùy tiện tung một chiêu đã đẩy lui Long Hạo Thiên.

Tuy cũng có một phần nguyên nhân do Long Hạo Thiên không kịp phòng bị, nhưng nếu bị một kích đẩy lui, hiển nhiên đã chứng minh một vài vấn đề.

Sau khi cự chưởng pháp lực tiêu tán, nơi đó chỉ còn lại một đống thịt nát máu thịt bầy hầy, khiến người ta nhìn một cái đã muốn nôn mửa.

Khắc trước còn là một mỹ nhân, ngay sau đó đã trực tiếp biến thành một đống thịt băm.

Sự tương phản này quá kịch liệt.

Ánh mắt rất nhiều người nhìn về phía Quân Tiêu Dao cũng mang theo kính sợ.

“Vị Thần Tử đại nhân này thật sát phạt quyết đoán, cho dù là nữ tử cũng giết ngay không nương tay.”

“Như vậy mới có phong phạm Thần Tử, nếu hắn là hạng người thấy nữ nhân thì thủ hạ lưu tình, cũng sẽ làm người ta xem nhẹ một phần.”

Một ít lão cổ của các thế lực lớn sôi nổi châu đầu ghé tai nghị luận.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao cũng không làm mất mặt thân phận Thần Tử Quân gia và Linh Hào Tự Liệt của hắn.

“Ngươi... Đáng chết!” Trong mắt Long Hạo Thiên ứa ra lửa giận, đồng thời đáy mắt cũng có chút kinh hãi.

Vừa rồi Quân Tiêu Dao chỉ tùy ý tung một chiêu ngăn cản gã, nhưng Long Hạo Thiên lại cảm nhận được một thần lực gần như không thể ngăn cản.

Gã thân là Long Tử của Tổ Long Sào, là tồn tại có một không hai trong các thiên kiêu đứng đầu ở phương diện thân thể.

Mà Quân Tiêu Dao tùy tiện tung một kích đã làm hai tay gã run mạnh, mơ hồ có cảm giác vỡ vụn.

“Cho dù Quân Tiêu Dao này là Hoang Cổ Thánh Thể, thân thể cũng không có khả năng mạnh đến mức này.” Sắc mặt Long Hạo Thiên âm trầm, lãnh đạm nói dưới đáy lòng.

Hết chương 38.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 39. Tự Liệt Quân gia chiến đấu với Thái Cổ vương tộc, Long Hạo Thiên bất ngờ tập kích Quân Tuyết Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, vài tên thiên kiêu Thái Cổ vương tộc đi theo Long Hạo Thiên đã bước ra phẫn nộ quát.

“Thần Tử Quân gia, ngươi thật đê tiện, dám đột nhiên ra tay tập kích!”

“Đúng vậy, nếu không phải ngươi đột nhiên ra tay, Long Tử đại nhân sao có thể bị đẩy lui!”

Thực hiển nhiên, những thiên kiêu Thái Cổ vương tộc đó đang cứu vãn cho mặt mũi của Long Hạo Thiên.

“Làm càn, Thần Tử Quân gia ta há có thể để đàn kiến các ngươi tùy ý phê bình!”

Mũi kiếm của Quân Trượng Kiếm lay động, trường kiếm sau lưng bay lên trời, hắn ta nắm kiếm trong tay, một kiếm ý khủng bố khuếch tán ra!

Hiện giờ Quân Tiêu Dao chính là tồn tại như ân nhân đối với Quân Trượng Kiếm.

Quân Tiêu Dao thay hắn ta giải vây, tất nhiên Quân Trượng Kiếm cũng phải có qua có lại.

Quân Tuyết Hoàng cũng nhẹ nhàng điểm gót sen, trong đôi mắt màu xanh băng như có hàn khí tràn ngập.

“Ở Quân gia ta, các ngươi còn chưa có tư cách làm càn!”

Chỉ thoáng chốc, thiên kiêu tuổi trẻ của Thái Cổ vương tộc và Tự Liệt Quân gia giằng co.

Chiến ý bừng bừng, sát khí tràn ngập!

Phía bên này, Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, sắc mặt lạnh nhạt, mà Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng lại chiến ý nghiêm nghị!

Phía bên kia, Long Hạo Thiên khí huyết bừng bừng, trong mắt tràn ngập âm trầm.

Đám sinh linh Thái Cổ vương tộc chung quanh cũng ý chí chiến đấu ngẩng cao!

“Để Ngưu Đỉnh Thiên ta tới thử xem vị Thần Tử Quân gia được lưu truyền vô cùng kì diệu này rốt cục có mấy phần bản lĩnh!”

Một nam tử tuổi trẻ cao to, lưng hùm vai gấu bước chậm ra.

Trên đầu hắn ta có hai cái sừng trâu màu đen, mỗi khi bước ra một bước, mặt đất cứ như đang rung động.

“Vị kia là... Cường giả tuổi trẻ của Ngưu Ma Sơn Thái Cổ vương tộc - Ngưu Đỉnh Thiên, nghe đồn hắn từng lấy một địch mười, chặn ngang mười vị thiên chi kiêu tử của Nhân tộc!”

Các thiên kiêu tuổi trẻ của rất nhiều thế lực nói nhỏ.

Đây là một thiên kiêu rất có thanh danh của Thái Cổ vương tộc.

“Chỉ dựa vào ngươi, còn chưa có tư cách giao thủ với Thần Tử!”

Thân thể Quân Trượng Kiếm chợt lóe, một kiếm tung ra ngang trời!

“Hừ, Thần Tử Quân gia lại thế nào, Linh Hào Tự Liệt thì ra sao, yến hội hôm nay sẽ là sỉ nhục của Quân gia các ngươi!”

Một mỹ nhân lưng có hai cánh ra tay, ả là thiên chi kiêu nữ của Vũ Nhân tộc thuộc Thái Cổ vương tộc.

“Quân gia ta há để con chó con mèo nào cũng có thể khiêu khích.” Quân Tuyết Hoàng lạnh nhạt nói.

Nàng nâng tay ngọc lên, hàn khí vô tận chung quanh ngưng tụ, hóa thành từng trường mâu băng tuyết.

Ngoài ra, còn có một ít sinh linh Thái Cổ vương tộc rất có thanh danh cũng cùng ra tay.

Trong nhất thời, pháp lực mênh mông, thần quang chớp qua bầu trời, hư không nổ vang, tứ phương chấn động!

Hai vị Tự Liệt của Quân gia là Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng chắn ngang nhất chúng thiên kiêu của Thái Cổ vương tộc!

“Húc Nhật cửu kiếm!”

Quân Trượng Kiếm kiếm tâm trong sáng, có thể tu luyện mọi kiếm kỹ đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Cửu kiếm của hắn ta phá không, tựa như chín thần quang chém xuống.

Một sinh linh Thái Cổ vương tộc bị chém chia năm xẻ bảy ngay đương trường, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử!

Quanh thân Quân Tuyết Hoàng có hàn khí lưu động, từng trường mâu băng tuyết xuyên thẳng tới, một sinh linh vương tộc kêu thảm thiết một tiếng, toàn thân bị đâm thủng.

“Tự Liệt của Quân gia quá mạnh!” Khách nhân của rất nhiều thế lực đều không nhịn được mà kinh hô.

Tất nhiên người đáng chú ý nhất buổi yến hội này là Quân Tiêu Dao.

Nhưng những Tự Liệt Quân gia như Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, giờ phút này cũng nở rộ ánh hào quang lóa mắt.

“Quân Trượng Kiếm này xếp thứ mười trong Thập Đại Tự Liệt của Quân gia, mà Quân Tuyết Hoàng kia cũng chỉ xếp thứ bảy, không xem như đứng đầu, nhưng dù vậy, thực lực cũng khiến lòng người kinh hãi!”

“Chậc chậc, ta nghe nói những Tự Liệt đứng năm vị trí đầu của

Quân gia có Trọng Đồng Giả, thiên kiêu chí tôn có được truyền thừa cấm kỵ, thực lực mạnh đến nghịch thiên!"

"Ai, nếu những thế lực tầm thường có một vị thiên kiêu như vậy đã đủ để kiêu ngạo, mà Quân gia lại có tới tận mười vị!"

"Càng đừng nói còn có tồn tại dị loại như Thần Tử Quân gia - Linh Hào Tự Liệt, cũng đã rất lâu không xuất hiện."

"Đây là nội tình của Hoang Cổ thế gia, hâm mộ không được đâu..."

Một ít cổ lão của thế lực nhất lưu cảm thán, đồng thời cũng thực hâm mộ.

Đây là Quân gia, Hoang Cổ thế gia bất hủ bất diệt đỉnh cấp cực kỳ huy hoàng!

Nhìn từng thiên kiêu Thái Cổ vương tộc đẫm máu, sắc mặt Long Hạo Thiên rất âm trầm.

Lần này gã đến là muốn đạp Quân Tiêu Dao xuống dưới chân.

Kết quả hiện tại Quân Tiêu Dao lại bình yên vô sự, người bên phe gã lại sắp chết hết.

"Bất Diệt Kiếm Thể, Vạn Kiếm Quy Nhất!"

Quân Trượng Kiếm thúc giục uy thế Bất Diệt Kiếm Thể của bản thân, vạn luồng kiếm khí hiện lên, xẹt qua hư không, cuối cùng hội tụ thành một kiếm trảm thiên!

Phụt!

Thiên kiêu tuổi trẻ Ngưu Đỉnh Thiên của Ngưu Ma Sơn trực tiếp bị kiếm này cắt làm hai mảnh, máu tươi bắn vụt ra!

"Băng Thiên Tuyết Liên!"

Quân Tuyết Hoàng nâng bàn tay ngọc thuần trắng lên, pháp lực hàn băng vô tận hội tụ thành một đóa hoa sen băng tuyết xa hoa lộng lẫy.

Nhìn như duy mĩ, lại ẩn chứa sức mạnh đóng băng vạn cổ!

“Đi!”

Quân Tuyết Hoàng ném mạnh tuyết liên về hướng kiêu nữ Vũ Nhân tộc kia.

“Không tốt!” Sắc mặt kiêu nữ Vũ Nhân tộc lập tức trắng bệch.

Cảm nhận được hàn khí mạnh mẽ tuyệt đối kia, ả biết, mình căn bản không chống lại được!

Mà ngay vào lúc nghìn cân treo sợi tóc đến cực điểm, một bóng dáng giống như mãnh long thoát gông!

Đó là Long Hạo Thiên!

Gã cau mày, long đồng kim sắc hàm chứa lửa giận.

Long Hạo Thiên thật sự nhìn không được!

Oanh!

Long Hạo Thiên đưa tay ra, pháp lực mãnh liệt hùng tráng mơ hồ ngưng tụ thành một long trảo kim sắc, mang theo đại uy thế xé trời cắt đất, lay động càn khôn!

“Là thần thông võ học đỉnh cấp của Tổ Long Sào, Tiệt Long Thủ!” Rất nhiều khách nhân kinh hô lên.

Đây là một môn đại thần thông không truyền ra ngoài của Tổ Long Sào, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối!

Phanh!

Long trảo kim sắc trực tiếp trảo diệt tuyết liên, sau đó thế đi không giảm mà giáng vào ngực Quân Tuyết Hoàng.

“Không tốt, cẩn thận!” Quân Trượng Kiếm thấy thế thì khẽ quát một tiếng.

Hắn ta muốn cứu viện, nhưng đã không kịp rồi.

Quân Tuyết Hoàng cũng hơi bất ngờ, nàng không ngờ Long Hạo Thiên sẽ đột nhiên nhúng tay.

Thân là Long Tử của Tổ Long Sào, hơn nữa còn toàn lực ra tay, uy lực của thức Tiệt Long Thủ này cường hãn đến cực điểm.

Cho dù là Quân Tuyết Hoàng cũng khó có thể né tránh.

Ngay vào lúc long trảo kim sắc sắp giáng trúng ngực Quân Tuyết Hoàng.

Một bóng dáng lấy tốc độ cực nhanh chợt lóe ra, chắn trước người Quân Tuyết Hoàng.

Long trảo kim sắc không nghiêng không lệch mà trực tiếp oanh kích thật mạnh lên ngực người nọ.

“Thần Tử!” Sắc mặt Quân Tuyết Hoàng chợt biến đổi!

Hết chương 39.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 40. Đón trọn Tiệt Long Thủ, lông tóc vô thương, chặt đứt cánh tay của Long Hạo Thiên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Tiếng gầm rú va chạm vang lên kịch liệt.

Bụi mù nổi lên bốn phía, thiên địa chấn động!

Giờ phút này, tất cả khách nhân im như ve sầu mùa đông, ngơ ngác nhìn bóng dáng bạch y bị Tiệt Long Thủ đánh trúng kia.

Nếu nói Long Hạo Thiên đột nhiên ra tay đã khiến người ta không kịp phòng ngừa.

Vậy Quân Tiêu Dao phản ứng với tốc độ cực nhanh lại càng làm bọn họ ngoài ý muốn.

Nhưng mà, chiêu mà Long Hạo Thiên kia thi triển ra là thần thông đỉnh cấp của Tổ Long Sào - Tiệt Long Thủ.

Loại đại thần thông này vừa xuất hiện, cho dù có binh khí vương hầu hộ thân, cũng sẽ bị thương nặng, càng đừng nói là trực diện lãnh trọn một kích này.

Long Hạo Thiên đã từng dùng loại đại thần thông này giết chết hai vị thiên kiêu đạo thống đỉnh cấp.

“Thần Tử!” Sắc mặt Quân Tuyết Hoàng trở nên tái nhợt với tốc độ cực nhanh, mặt không còn chút máu.

Nếu Quân Tiêu Dao bị thương nặng hoặc xảy ra vấn đề gì vì nàng thì Quân Tuyết Hoàng có chết muôn lần cũng không thể thoái thác tội của mình.

Bởi vì tầm quan trọng của nàng đối với Quân gia còn kém xa Quân

Tiêu Dao.

“Tiêu Dao ca ca!” Gương mặt Khương Lạc Ly cũng biến sắc.

Còn đám người Khương Nhu, Khương Thánh Y, Quân Chiến Thiên cũng đồng thời thay đổi sắc mặt.

Hiện tại có thể nói Quân Tiêu Dao là nhân vật trung tâm quan trọng nhất trong thế hệ tuổi trẻ của Quân gia.

Nếu hắn xảy ra chuyện gì thì hậu quả không thể tưởng tượng!

“Cái này... Chẳng lẽ buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử Quân gia sẽ biến thành tiệc đẫm máu?”

“Truyền thuyết của Thần Tử Quân gia còn chưa bắt đầu thì đã kết thúc sao?”

Sắc mặt tất cả khách nhân tiến đến dự tiệc từ tứ phương đều đọng lại.

Nếu thật là thế, thanh danh của Quân gia sẽ xuống dốc không phanh.

Tổ Long Sào thì sẽ tiếng tăm lừng lẫy.

Giờ khắc này, thiên địa tĩnh mịch, vô số đôi mắt đều hội tụ trên bóng dáng bạch y tuyệt thế kia.

“Hả... Trạng thái này, không đúng...” Lão đạo nhân của Đạo Cực Tiên Tông khẽ ồ lên.

Theo lý thuyết, bị Tiệt Long Thủ của Long Hạo Thiên đánh trúng, không nói bị nổ nát thân thể thì ít nhất cũng sẽ hộc máu bay ngược về phía sau.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không chút sứt mẻ, trên mặt không có cảm xúc nào cả.

Chỉ có một đôi đồng tử thâm thúy như giếng cổ mang theo hờ hững cực đoan.

Lúc này, tất cả mọi người đã nhận ra không thích hợp.

Phản ứng của Quân Tiêu Dao quá mức bình thường, thậm chí thân thể còn không động đậy một chút.

“Thần Tử đang cố chịu đựng sao?” Một vài người lẩm bẩm đánh giá trong lòng.

Nhưng mà, chỉ có bản nhân Long Hạo Thiên mới cảm nhận chân thật nhất về trạng thái của Quân Tiêu Dao.

“Ngươi... thân thể ngươi...” Long mục của Long Hạo Thiên tràn ngập chấn động.

Gã một tay đánh thẳng vào ngực Quân Tiêu Dao, cảm giác như đánh vào một khối Thái Cổ tiên kim.

Chẳng những không dao động được Quân Tiêu Dao chút nào, ngược lại bàn tay gã còn bị chấn đến phát đau.

Phải biết rằng, gã chính là Long tộc.

Thân thể Long tộc là có một không hai đương thời, đây cơ bản là nhận thức chung của Tiên Vực.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao đứng để gã đánh mà gã còn không làm hắn bị thương được, sao có thể?

“Chỉ có vậy thôi à?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, tuy nghe không phải một câu nhục nhã, nhưng vẫn làm sắc mặt Long Hạo Thiên đỏ lên, tức giận trong lòng.

“Ngươi thế này là sao, chẳng lẽ không muốn mất thể diện nên mạnh mẽ áp chế thương thế trong cơ thể?”

Đây là khả năng duy nhất Long Hạo Thiên có thể nghĩ đến.

“A... Ngươi suy nghĩ nhiều...”

Quân Tiêu Dao vừa nói dứt câu thì trong mắt đột nhiên phụt ra một tia lãnh khốc.

Hắn tung tay ra, trực tiếp bắt lấy cánh tay mà Long Hạo Thiên đấm lên ngực mình, bốn vạn viên cự tượng vi lạp trong cơ thể đồng thời bùng nổ.

Thoáng chốc, bốn trăm triệu cân cự lực bùng nổ.

Xẹt!

Quân Tiêu Dao lật cổ tay lại, hung hăng kéo một cái!

Đi kèm với một tiếng hét thảm, cánh tay của Long Hạo Thiên trực tiếp bị Quân Tiêu Dao kéo đứt!

Máu tươi văng ra, long huyết bắn tung tóe!

Thân thể Long Hạo Thiên lui liên tục về phía sau, gã che lại chỗ cụt tay, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt không tin nổi!

Không chỉ Long Hạo Thiên mà khách nhân toàn trường đều cứng họng!

Loại quay ngược này làm tất cả mọi người không ngờ đến.

Quân Tiêu Dao trực diện lãnh trọn một Tiệt Long Thủ của Long Hạo Thiên, chẳng những không có việc gì, ngược lại còn lấy tư thái cực kỳ hung hãn mà kéo đứt cánh tay Long Hạo Thiên.

Ai có thể nghĩ đến chuyện này?

“Thần Tử của Quân gia khí tức vững vàng, thật sự không giống bị thương.” Lão đạo nhân Đạo Cực Tiên Tông mở miệng nói.

Nghe lão nói vậy, người của rất nhiều thế lực mới bừng tỉnh, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao như nhìn một quái vật.

Dù sao đưa mắt ra toàn Hoang Thiên Tiên Vực, thiên kiêu có thể chịu được một đòn Tiệt Long Thủ của Long Tử Tổ Long Sào chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Quan trọng nhất là, Quân Tiêu Dao không phải cố chịu đựng hoặc là bị thương, mà là hoàn toàn không có việc gì.

“Mặc dù Hoang Cổ Thánh Thể đã bị thiên địa giam cầm, nhưng vẫn khủng bố như vậy!” Rất nhiều thiên kiêu tuổi trẻ chấn động trong lòng.

“Thần Tử...” Quân Tuyết Hoàng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang theo ý cảm kích.

“Ngươi lui lại trước đi, giao con cá chạch này cho ta.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Thưa vâng.” Quân Tuyết Hoàng cung kính gật đầu.

Giờ khắc này, cứ như nàng không còn là Đệ Thất Tự Liệt cao cao tại thượng của Quân gia, mà như một thị nữ của Quân Tiêu Dao.

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, Long Hạo Thiên xanh cả mặt.

Gã che lại chỗ cụt tay, mắt lộ ra kiêng kị.

Đến bây giờ, nếu gã còn coi khinh Quân Tiêu Dao thì mới thật sự là ngốc tử.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu.

Dưới da thịt hắn mơ hồ có thanh quang kích động.

Quân Tiêu Dao hấp thu luyện hóa long khí của Tiêu Trần, trong cơ thể có thể ngưng tụ ra long lân nội giáp.

Cộng thêm bản thân có Hoang Cổ Thánh Thể cường hãn, Quân Tiêu Dao mới có thể không bị thương mà ngăn cản Tiệt Long Thủ của Long Hạo Thiên.

Thậm chí hắn còn lười thi triển ra Minh Thần Bảo Hộ trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

“Hừ, Quân Tiêu Dao, tuy không biết ngươi dùng thủ đoạn gì mà chịu được chiêu này, nhưng nếu cho rằng vậy đã thắng thì không khỏi quá ngây thơ.” Long Hạo Thiên lãnh đạm nói.

Trong thân thể gã bỗng trào ra một luồng khí huyết mãnh liệt hùng hồn.

Sau đó dưới cái nhìn trợn mắt há hốc mồm của mọi người.

Huyết nhục chỗ tay cụt của gã bắt đầu mấp máy, sau đó chậm rãi mọc ra một cánh tay mới.

“Vậy cũng được?” Một ít thiên kiêu tuổi trẻ nhìn đến cứng họng.

Chẳng lẽ Long Hạo Thiên này có bất tử chi thân?

“Không đúng, cho dù Long tộc có khí huyết tràn đầy, cũng không có khả năng trực tiếp khiến cánh tay cụt mọc lại, ít nhất Long Hạo Thiên này còn chưa có khả năng làm được.”

“Ta hiểu rồi, nghe đồn Long Hạo Thiên này đã dung hợp một viên long nguyên, chẳng lẽ là vì long nguyên...”

Lúc này, mọi người bừng tỉnh, thì ra Long Hạo Thiên mượn dùng long nguyên.

“Hừm, long nguyên?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Ánh mắt hắn nhìn Long Hạo Thiên cứ như thợ săn nhìn chằm chằm con mồi.

“Tìm đường chết!”

Nhìn thấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao, Long Hạo Thiên lửa giận bừng bừng.

Trước nay luôn là gã coi Nhân tộc như con mồi, nào có Nhân tộc coi gã như con mồi?

Oanh!

Long Hạo Thiên đấm thẳng một quyền ra, khí huyết mênh mông ngập trời.

Mọi người như nghe được một tiếng rồng ngâm, một hư ảnh cự long quấn quanh quyền quang của Long Hạo Thiên, đập nát hư không, đấm thẳng đến chỗ Quân Tiêu Dao.

Loại dao động cường hãn này như chân long xuất thế, đọ sức với

trời cao!

Đây cũng là một loại đại thần thông của Tổ Long Sào, tên tuổi ngang hàng với Tiệt Long Thủ, tên là Long Quyền.

“Không hổ là Long Tử của Tổ Long Sào, thực lực kinh người!”

Long Hạo Thiên vừa ra tay đã trấn áp không ít thế hệ tuổi trẻ.

Tuy bọn họ không quen nhìn Long Hạo Thiên càn rỡ, nhưng thực lực của bản thân thật sự làm người ta không còn lời gì để nói.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh.

Hắn tung tay ra, tay lộ pháp ấn, thần năng kim sắc mênh mông.

Ở phía sau hắn như có một bóng dáng đỉnh thiên lập địa khổng lồ xuất hiện.

“Đó là...”

Rất nhiều khách nhân thấy thế thì đồng tử cùng co rụt lại, loại đại uy thế cuồn cuộn này làm bọn họ lông tơ dựng ngược, sởn cả tóc gáy!

Hết chương 40.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 41. Như thế mới thú vị

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao đưa tay ra, tay lộ ấn quyết.

Ở phía sau, một bóng dáng nguy nga đứng giữa thiên địa, tựa như đế hoàng trấn áp thiên địa!

“Đó là thần thông võ học của Quân gia, Nhân Vương Ấn!” Một lão giả kêu lên thất thanh.

Quân gia thân là Hoang Cổ thế gia, đã truyền thừa qua vô số năm, nội tình kinh người, tất nhiên các loại võ học thần công, bí thuật công pháp nhiều đến mênh mông vô bờ.

Mà những năm gần đây, Quân Tiêu Dao không có khả năng chỉ tu luyện một loại thần thông võ học là Binh Phạt Quyết.

Nhân Vương Ấn là một loại thần thông võ học đỉnh cấp mà Quân Tiêu Dao từng tu luyện.

Lấy tư chất và ngộ tính yêu nghiệt của hắn thì tất nhiên là hạ bút thành văn, rất nhanh đã tu luyện thành công.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao tung ra Nhân Vương Ấn.

Một ấn xuất hiện, thiên địa khuất phục!

Hư ảnh Nhân Vương sau lưng như mang theo đại thế trấn áp nhật nguyệt trời xanh!

Quân Tiêu Dao mang theo Nhân Vương Ấn, tựa như trích tiên ra tay, một ấn trấn áp trời cao, điên đảo nhật nguyệt!

Mà Long Hạo Thiên cũng thi triển Long Quyền, quyền quang kinh thế, chiếu sáng vòm trời, kèm với một hư ảnh long hình.

Oanh!

Chiêu thức hai người va chạm, như hai đại tinh đập vào nhau, lại như sao băng đánh sụp đối phương!

Hư không chấn động, dao động pháp lực giống như gợn sóng khuếch tán bốn phương tám hướng!

Quân Chiến Thiên bên kia thấy thế thì vươn ra một tay.

Hư không chung quanh như bị giam cầm, biến thành lồng giam thiên địa, ngăn cách hết những dao động đó lại.

“Đại năng giả Thánh cảnh, tộc lão của Quân gia quả nhiên không ai là kẻ yếu...” Một ít cổ lão các thế lực thầm giật mình trong lòng.

Tồn tại nằm trên thánh cảnh được gọi là đại năng giả.

Thế lực có một vị đại năng giả thánh cảnh đã có thể trở thành nhất lưu.

Mà rốt cục các mạch Quân gia có bao nhiêu vị tộc lão, không ai biết được, e là cả Quân gia cũng không rõ ràng lắm.

Bên này, dao động pháp lực cuồng mãnh bị hạn chế lại, chúng không ngừng quay cuồng trên hư không.

Ánh mắt mọi người đều tụ lại tại đó.

“Khụ... Khụ...”

Có tiếng ho ra máu vang lên, một bóng dáng thất tha thất thểu lùi lại, rõ ràng là Long Hạo Thiên.

Giờ phút này, đồng tử của gã khuếch trương, trong mắt lộ ra khó tin.

Cánh tay gã ra quyền đều bị nứt nẻ, máu tươi không ngừng chảy xuống, toàn bộ cánh tay đều đang run rẩy.

Trong một kích va chạm vừa rồi, thiếu chút nữa Quân Tiêu Dao lại phế bỏ cánh tay gã.

Cho dù Long Hạo Thiên có được long nguyên, cũng không có khả

năng vĩnh viễn mọc lại cánh tay cụt.

“Thực lực của ngươi...” Long Hạo Thiên cắn răng, trái tim triệt triệt để để trầm xuống.

Gã thật sự quá xem thường tên Thần Tử Quân gia năm nay mười tuổi này.

Một tay Quân Tiêu Dao còn duy trì trạng thái kết ấn, tay còn lại thì đặt ra sau người.

Bạch y thắng cả tuyết, khí chất siêu nhiên.

Phảng phất như chân tiên không đọa hồng trần, khí tức thản nhiên.

Nhìn căn bản không giống đã trải qua đại chiến, trông hắn vô cùng thần thánh.

“Soái quá!” Cô nàng Khương Lạc Ly này nhìn mà chảy nước dãi ròng ròng.

Trong mắt nàng, Quân Tiêu Dao quả thực chính là thần tiên.

Không chỉ nàng, kiêu nữ công chúa rất nhiều thế lực ở đây đều giương đôi mắt xinh đẹp lập loè tia sáng kỳ dị.

Chỉ giơ tay nhấc chân đã áp chế Long Tử của Tổ Long Sào.

Thử hỏi trong những thế hệ tuổi trẻ trên thiên hạ, có mấy ai có được phong thái như vậy?

Sắc mặt Long Hạo Thiên khó coi xưa nay chưa từng có.

Lần này gã tiến đến là vì đạp Quân Tiêu Dao dưới chân, mượn chuyện này làm vẻ vang cho Tổ Long Sào.

Kết quả hiện tại, trang bức không thành còn bị xử lý.

“Không được, dù thế nào thì hôm nay ta cũng không thể thua...” Long Hạo Thiên hít sâu một hơi.

Một sức mạnh khủng bố chậm rãi phát ra từ trong thân thể gã.

Sau khi sức mạnh này khuếch tán, tu vi cảnh giới của Long Hạo Thiên đột nhiên đột phá từ Chân Linh Cảnh thẳng tới một cảnh giới mới.

Là Thần Kiều Cảnh!

Tu sĩ tới cảnh giới này sẽ dựng thần kiều trong cơ thể.

Làm Linh Hải đan điền và thần cung trong đầu nối liền với nhau.

Hiển nhiên thực lực cũng mạnh hơn tu sĩ trong Chân Linh Cảnh một mảng lớn.

“Ban đầu còn muốn làm vững nền tảng rồi lại đột phá, Quân Tiêu Dao, đều là vì ngươi!” Khí thế của Long Hạo Thiên bùng nổ, vẻ mặt gã làm người ta sợ hãi, ánh mắt như lợi kiếm nhiếp nhân tâm phách.

Gã mượn dùng sức mạnh long nguyên, chính thức bước vào Thần Kiều Cảnh.

Ban đầu, Long Hạo Thiên dự tính qua cuộc chiến này xong rồi trở lại Tổ Long Sào an tâm đột phá.

Nhưng hiện tại gã lại đột phá trước dự định vì Quân Tiêu Dao.

Bởi vì không đột phá thì căn bản không đánh thắng được Quân Tiêu Dao.

Cũng vì thế mà cảnh giới của Long Hạo Thiên có chút không ổn định, không có lợi cho việc tu luyện.

Có thể suy ngẫm ra, hiện tại trong lòng Long Hạo Thiên mang theo hận ý bao lớn đối với Quân Tiêu Dao.

Gã vốn chỉ muốn trấn áp Quân Tiêu Dao, nhưng hiện tại lại muốn giết chết Quân Tiêu Dao.

“Chân Long Khốn Thiên Thuật!”

Khí thế của Long Hạo Thiên thật hùng tráng, cứ như chân long thoát gông.

Trong thân thể gã như có một viên hạch tâm nóng cháy hiện hóa, phát ra sức mạnh dồi dào.

“Là long nguyên, Long Hạo Thiên không chỉ đột phá tới Thần Kiều Cảnh, mà còn thúc giục sức mạnh long nguyên!”

“Không chỉ thế, chẳng lẽ chiêu thức kia của hắn là pháp môn công kích mà Chân Long Đại Thần Thông diễn biến ra?!”

Cảm nhận được khí thế giờ phút này của Long Hạo Thiên, rất nhiều thiên kiêu tuổi trẻ thế lực lớn đều cả người phát lạnh.

Nếu đổi là bọn họ đối mặt với Long Hạo Thiên giờ phút này, đừng nói giao thủ, chỉ khí thế là đủ chèn ép bọn họ gắt gao.

“Chân Long Khốn Thiên Thuật, hẳn là thần thông công kích diễn biến ra từ Chân Long Đại Thần Thông, quá khủng bố...”

Đừng nói là thiên kiêu tuổi trẻ, cả một ít nhân vật thế hệ trước cũng cảm nhận được một luồng hàn ý.

Chân Long Đại Thần Thông chính là pháp môn vô thượng của Tổ Long Sào.

Tuyệt đối là một trong những thần thông cao cấp nhất Hoang Thiên Tiên Vực!

Trước mắt, tuy chiêu Long Hạo Thiên thi triển ra không phải Chân Long Đại Thần Thông chân chính, nhưng cũng là thần thông thứ cấp sinh ra từ đó, nó cũng cực kỳ cường đại.

Rống!

Một hư ảnh chân long quấn quanh Long Hạo Thiên, sau đó bay lên trời!

Lân giáp dày đặc, long giác sắc nhọn, nó nâng long trảo cực lớn lên mà nghiền áp về phía Quân Tiêu Dao!

Nơi long trảo đi qua, không gian như chấn động đến mức sóng gợn.

Quá mạnh!

Khớp hàm của các thiên chi kiêu tử một ít thế lực cũng đang phát run, cảm giác như bị một chậu nước lạnh tưới từ đầu đến chân.

Giờ phút này, Long Tử của Tổ Long Sào Long Hạo Thiên thật sự có uy thế vô địch!

“Thần Tử!”

Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương.

Thế công hiện giờ của Long Hạo Thiên làm bọn họ đều cảm nhận được nguy hiểm.

“Tiêu Dao ca ca!” Khương Lạc Ly cũng khó tránh khỏi khẩn trương.

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Thánh Y và cả Khương Nhu cũng lộ ra lo lắng.

Thậm chí cả Quân Chiến Thiên biết rõ thực lực của Quân Tiêu Dao nhất cũng bàn tay căng thẳng, hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ cần có chút bất trắc nào, ông ta sẽ trực tiếp ra tay.

Thể diện Quân gia gì đó đều không quan trọng bằng mạng của Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, nhận lấy cái chết đi!” Vẻ mặt Long Hạo Thiên hết sức dữ tợn, cứ như đã thấy cảnh Quân Tiêu Dao đẫm máu.

“Như thế mới thú vị.” Quân Tiêu Dao lại rất lạnh nhạt.

Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc.

Ngay vào lúc hắn chuẩn bị thúc giục Thánh Thể Dị Tượng chiến đấu một trận, trong đầu bỗng vang lên âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, đã ở bữa tiệc mười tuổi, ký chủ có đánh dấu hay không?”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, khóe miệng tràn ra một ý cười.

“Còn tưởng hệ thống không nhạy chứ, nhưng cũng đúng lúc, tới sớm không bằng tới đúng lúc.”

“Đánh dấu!” Quân Tiêu Dao thì thầm trong lòng.

Hắn cũng muốn xem lần này lại có thể đánh dấu thứ tốt gì.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng bảy sao, Chí Tôn Cốt!”

Giọng nói của hệ thống vừa dứt thì ngực Quân Tiêu Dao bỗng sáng lên, bắn ra một luồng khí tức khủng bố kinh thiên động địa!

Hết chương 41.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 42. Uy thế của Thượng Thương Kiếp Quang, tay xé Long Hạo Thiên, hổ phụ không có khuyển tử!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong ngực Quân Tiêu Dao có một thứ năng lượng khủng bố cực đoan đang hội tụ, phảng phất như ánh mặt trời chói lóa hừng hực.

Ở trong đó, một khối xương trong trẻo lóng lánh, đan xen vô số đạo văn phức tạp đang được dựng dục ra.

Là Chí Tôn Cốt!

Trong ba ngàn thể chất, Chí Tôn Cốt cũng là thể chất khủng bố được xếp ở ba mươi vị trí đầu.

Cái gọi là ba ngàn thể chất, không phải chỉ có vương thể, thần thể, thánh thể.

Các thiên phú như Chí Tôn Cốt, Trọng Đồng, Tiên Thiên Đạo Thai, Thất Khiếu Linh Lung Tâm..v…v cũng có thể được xem là thể chất đặc thù.

Chí Tôn Cốt này, nghe tên đã biết là cực kỳ bất phàm.

Trong ba ngàn thể chất, đứng trong ba mươi vị trí đầu, có xếp hạng cực cao.

Có thể nói như vầy, cho dù Quân Tiêu Dao không có Hoang Cổ Thánh Thể, chỉ dựa vào một khối Chí Tôn Cốt này cũng đủ để hắn bước lên đỉnh thiên kiêu, quét ngang Bát Hoang.

“Khen thưởng bảy sao à, xem ra vận khí của ta cũng không tồi.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Dị biến này của Quân Tiêu Dao cũng khiến toàn trường chú ý.

“Đó là sao thế, ngực của Thần Tử Quân gia đang sáng lên!”

“Thật là khí tức khủng khiếp, cảm giác như đối mặt với một vị chí tôn, cả ta cũng sắp quỳ xuống!” Một vị thiên kiêu tuổi trẻ sắc mặt tái nhợt, hai đùi run run.

Giờ phút này, ngực của Quân Tiêu Dao bùng nổ quang huy mãnh liệt, các loại phù văn đại đạo lạc ấn trong hư không.

Loại khí tức này giống như đối mặt với một vị chí tôn vô thượng, khiến người ta nhìn thôi đã thấy sợ.

Rất nhiều thiên kiêu tuổi trẻ đều không chịu nổi khí tức kinh khủng kia, trực tiếp quỳ xuống ngay đương trường!

“Đó chẳng lẽ là, Chí Tôn Cốt?” Lão đạo nhân Đạo Cực Tiên Tông nhịn không được mà kinh hô, lão trợn to mắt như chuông đồng.

Lão đã tu đạo nhiều năm, tâm tính lắng đọng lại, nhưng giờ phút này cũng nhịn không được mà thất thố, kinh hô.

Trừ Hoang Cổ Thánh Thể ra, trong ngực Thần Tử Quân gia còn chứa có một khối Chí Tôn Cốt?

Thật sự khiến người ta sợ hãi, không thể tin vào hai mắt mình!

Cả Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt, dù là loại thiên phú nào cũng đủ để bước lên đỉnh cao thiên kiêu.

Mà hiện tại, Thần Tử Quân gia lại mang hai loại thể chất có thiên phú đỉnh cấp này, ai dám tin?

“Tiêu Dao có Chí Tôn Cốt?”

Đừng nói những người ngoài đó, ngay cả thân nhân như Quân Chiến Thiên và Khương Nhu, giờ phút này cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Cả bọn họ cũng không biết Quân Tiêu Dao có Chí Tôn Cốt, càng đừng nói người ngoài.

“Chí Tôn Cốt, sao có thể?”

Cho dù là Long Hạo Thiên đang đánh về hướng Quân Tiêu Dao, cảm nhận được ngực Quân Tiêu Dao bộc phát khí tức kinh thiên,

long mục cũng trừng to.

Gã không thể tin.

Trước đó Lan Thanh Nhã cũng chưa nói với gã, Quân Tiêu Dao còn mang một khối Chí Tôn Cốt.

Phải biết là, Chí Tôn Cốt và Hoang Cổ Thánh Thể không giống nhau.

Ở thời đại cận cổ, Hoang Cổ Thánh Thể được gọi là phế thể yếu ớt, đã xuống dốc.

Nhưng Chí Tôn Cốt vẫn là một trong những thể chất thiên phú nhất đỉnh.

Chỉ dựa vào một khối cốt cũng có thể đắp nặn ra một vị chí tôn tuổi trẻ vô địch!

“Chí Tôn Cốt thì thế nào, trực tiếp giết ngươi!” Long Hạo Thiên hung tợn nghĩ vậy trong lòng, quyết ý trực tiếp lao về phía Quân Tiêu Dao.

Còn về đường lui, tất nhiên gã sẽ không ngốc đến mức đơn độc chạy tới Quân gia để khiêu khích.

Sau lưng sẽ có người bảo vệ gã.

Chỉ cần có thể giết Quân Tiêu Dao, trả giá tất cả cũng là đáng giá.

Nghĩ đến đây, Long Hạo Thiên lập tức thúc giục uy năng long nguyên trong cơ thể, toàn lực rót vào Chân Long Khốn Thiên Thuật.

Hư ảnh chân long sinh động như thật kia vươn long trảo trực tiếp xé rách không khí, đè xuống Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đứng tại chỗ bất động, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ.

Hắn cũng thay đổi chủ ý, không vận dụng uy thế dị tượng Hoang Cổ Thánh Thể nữa.

“Ta cũng muốn thử uy lực khối Chí Tôn Cốt này.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn thúc giục Linh Hải kim sắc trong cơ thể, pháp lực mãnh liệt tràn vào Chí Tôn Cốt trong ngực.

Chỉ thoáng chốc, thần hà hừng hực, quang huy chiếu rọi!

Ngực Quân Tiêu Dao như có một mặt trời khổng lồ hiện hóa ra.

Thần quang lộng lẫy chiếu rọi hư không, khiến cửu thiên dao động, đánh tan tầng mây trên bầu trời!

Tất cả thiên kiêu đều cảm thấy trong lòng hoảng sợ, nhịn không được run rẩy, sắp quỳ xuống.

Thậm chí một ít cường giả thế hệ trước cũng có chút hãi hùng khiếp vía.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao tung ra thần thông Chí Tôn Cốt, giống như một vị chân tiên thượng cổ giá lâm, lấy thần quang rửa tội thế gian.

Thần quang lộng lẫy này là đại thần thông khủng bố đầu tiên được cất chứa trong Chí Tôn Cốt.

Thượng Thương Kiếp Quang!

Cứ như trời xanh giáng xuống thần kiếp, dùng thần quang mai một thế gian!

Loại thần thông này quá khủng bố, khiến rất nhiều khách nhân run bần bật, cảm thấy linh hồn cũng đang run rẩy!

Rất nhiều thiên kiêu chỉ nhìn một cái đã mất đi mọi suy nghĩ so bì.

Căn bản không thể so!

Long Hạo Thiên cảm nhận được uy năng này, cũng hoảng sợ, trong lòng thầm mang theo kinh hãi.

Oanh!

Cực chiêu chạm nhau, Chân Long Khốn Thiên Thuật và Thượng Thương Kiếp Quang va chạm.

Không có bất ngờ gì xảy ra, kiếp quang khủng bố như có thể xuyên qua tất cả trực tiếp vặn tắt hư ảnh chân long, sau đó quét về phía Long Hạo Thiên.

“Không!”

Long Hạo Thiên hoảng sợ, toàn lực thúc giục long nguyên, ngoài thân gã lan tràn ra một lớp vảy màu vàng nhạt, đồng thời vội vàng né tránh.

Nhưng làm sao gã có thể tránh thoát tốc độ ánh sáng.

Phụt!

Long Hạo Thiên chỉ né được nửa bước thì đã bị Thượng Thương Kiếp Quang quét trúng, non nửa thân thể, cộng thêm một cánh tay trực tiếp bị cắt ra, long huyết giàn giụa, bắn tung tóe lên trời xanh!

“A...!”

Hai mắt Long Hạo Thiên đỏ như máu, ngửa mặt lên trời tru lên.

Có khi nào gã phải chịu đựng loại đau đớn này?

Thân là Long Tử của Tổ Long Sào, trước nay chỉ có gã ngược sát người khác, không ai có thể uy hiếp đến gã.

Nhưng hiện tại non nửa thân thể của Long Hạo Thiên bị cắt ra, cho dù có được long nguyên, cũng không thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn.

Ánh mắt gã nhìn về phía Quân Tiêu Dao đã mang theo chút hoảng sợ.

Quân Tiêu Dao thì vẫn lạnh nhạt.

Hắn thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, sau lưng kéo dài ra Ác Ma chi Dực, hai cánh chấn động, trong phút chốc đã đáp xuống bên cạnh Long Hạo Thiên.

Hắn vươn một tay bắt được cánh tay còn lại của Long Hạo Thiên, lại hung hăng giật mạnh xuống!

Máu bắn tung tóe kèm theo tiếng gào rống của Long Hạo Thiên.

Thấy cảnh tượng này, toàn trường tĩnh mịch.

Thần Tử Quân gia dùng tay xé Long Tử của Tổ Long Sào, câu này không phải so sánh, mà thật sự là "Tay xé"!

"Trước có Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối rút gân lột da chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào."

"Sau có Thần Tử Quân gia Quân Tiêu Dao tay xé Long Tử Tổ Long Sào, chẳng lẽ đây là tay nghề tổ truyền sao?"

Hết chương 42.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 43. Đánh chết Long Hạo Thiên, Thập Bát Tổ ra tay, ba kiếm diệt chuẩn chí tôn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một ít nhân vật thế hệ trước nhìn thấy mà ngây người.

Hay là người của Quân gia đều là dũng sĩ đồ long?

“Hổ phụ không có khuyển tử, Thần Tử của Quân gia không làm mất uy danh của phụ thân...” Rất nhiều tu sĩ đều cảm thán trong lòng.

Mà sắc mặt của kiêu nữ Vũ Nhân tộc còn sót lại đã trắng bệch, giống như mất hồn, hai đùi run run, không ngừng run rẩy.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao nhìn chằm chằm vào Long Hạo Thiên, tựa như nhìn một miếng thịt nằm trên thớt.

Đã nhận ra ánh mắt nguy hiểm của Quân Tiêu Dao, sắc mặt Long Hạo Thiên tái nhợt, vừa điên cuồng lùi lại, vừa quát lên: “Quân Tiêu Dao, ngươi dám!”

“Bản Thần Tử có gì không dám.”

Quân Tiêu Dao cười, chỉ giơ tay lên, pháp lực kim sắc mãnh liệt như nước đánh về hướng Long Hạo Thiên!

“Thần Tử Quân gia muốn hạ sát thủ!”

Mọi người trong toàn trường đều hít hà một hơi.

Bọn họ không ngờ Quân Tiêu Dao thật sự muốn giết Long Hạo Thiên.

Gã chính là Long Tử của Tổ Long Sào, còn là đệ đệ của cấm kỵ sơ đại Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên.

Nếu Long Hạo Thiên bị giết thì sẽ nhấc lên gợn sóng cực lớn, làm chấn động Hoang Thiên Tiên Vực!

Nhưng bọn họ vẫn xem nhẹ thủ đoạn của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao không chỉ muốn giết Long Hạo Thiên, còn muốn tinh luyện long nguyên trong cơ thể gã ra.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao động thủ, trên bầu trời nơi xa, một giọng nói uy nghiêm mà hùng hồn, mang theo lãnh lệ vang lên: "Tiểu bối Quân gia, ngươi dám!"

...

Giọng nói kia vang lên làm cho càn khôn rung chuyển, thiên địa run rẩy!

Một long uy khủng bố lập tức đàn áp xuống!

Giữa ánh mắt hoảng sợ của tất cả các thế lực.

Một long trảo đen nhánh khổng lồ cơ bắp cuồn cuộn áp xuống từ trời xanh.

Màu vảy tối tăm, hàn quang rạng rỡ, một trảo giáng xuống làm hư không nứt ra từng cái khe, dao động khủng bố đến mức khiến lòng người run sợ.

"Uy thế kia... Ít nhất cũng là chuẩn chí tôn!" Một ít cường giả thế hệ trước hoảng sợ thất thanh.

Chí Tôn chi Cảnh đã là cảnh giới đứng trên đỉnh Tiên Vực.

Mà chuẩn chí tôn là tồn tại đứng đầu dưới chí tôn!

Cho dù là trong một ít đạo thống bất hủ, chuẩn chí tôn cũng là nhân vật đứng đầu tuyệt đối, tồn tại có thể được coi là căn cơ của các thế lực.

Mà hiện tại, lại có một vị chuẩn chí tôn hiện thân, khiến khắp nơi hoảng sợ.

“Khó trách Long Hạo Thiên lại không chút e dè như vậy, thì ra sau lưng có người chống lưng, tất nhiên là hắn không sợ.” Một vài người đã hiểu ra.

Long Hạo Thiên kiêu ngạo tự Đại Đến mấy cũng không có khả năng đơn độc tiến đến Quân gia.

Giống như thiên kiêu Quân gia cũng không ngốc đến mức một mình chạy đến Tổ Long Sào khiêu khích.

Sau lưng Long Hạo Thiên có người chống lưng hộ đạo.

“Thật tốt quá, U Long trưởng lão ra tay!” Trên mặt Long Hạo Thiên lộ ra nụ cười như tìm được đường sống trong chỗ chết.

Chỉ cần còn một mạng thì có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Chưa chắc ngày sau không có cơ hội rửa sạch sỉ nhục hôm nay.

“Cái gì, hay người tới là U Long Chí Tôn của Tổ Long Sào?”

Nghe Long Hạo Thiên nói thế, một ít tu sĩ lớn tuổi lộ ra vẻ mặt chấn động.

U Long Chí Tôn là một vị chuẩn chí tôn thực lực cực mạnh của Tổ Long Sào, bản thể là một hắc long.

Lão đã từng lấy tu vi chuẩn chí tôn chống lại một vị chí tôn vô thượng của Nhân tộc, ngay lập tức thanh danh vang dội, truyền khắp ba ngàn đạo châu của Tiên Vực.

Chỉ là sau đó lão ẩn trong Tổ Long Sào không ra nữa.

Hiện giờ tái hiện thế gian, uy thế vẫn lay động thiên địa càn khôn như trước.

“Tiểu bối Quân gia, làm người đừng quá tuyệt, việc hôm nay dừng lại tại đây.”

U Long Chí Tôn nói với giọng điệu lạnh nhạt, cao cao tại thượng.

Rõ ràng là Long Hạo Thiên muốn gây chuyện trước, gã tiến đến

Quân gia, mưu toan giẫm Quân Tiêu Dao dưới chân, mượn chuyện này để nổi danh.

Kết quả hiện tại, U Long Chí Tôn buông xướng một câu là muốn bỏ qua mọi chuyện.

Đương nhiên, hiện tại điều mà U Long Chí Tôn có thể làm cũng chỉ là mang Long Hạo Thiên đi mà thôi.

Muốn đánh chết Quân Tiêu Dao ở nơi Quân gia đóng quân, quả thực không khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Đừng nói lão chỉ là chuẩn chí tôn, cho dù là chí tôn chân chính của Tổ Long Sào giá lâm, cũng không thể đánh chết Quân Tiêu Dao ở địa bàn của Quân gia.

Nghe U Long Chí Tôn nói thế, cuối cùng Long Hạo Thiên cũng thầm thở phào nhẹ nhõm dưới đáy lòng.

Nhưng ánh mắt gã nhìn về phía Quân Tiêu Dao vẫn mang theo oán độc lạnh lẽo.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, gã thua thê thảm như thế.

Cuối cùng thậm chí còn cần tiền bối trong tộc bỏ hết thể diện tới cứu gã.

Có thể nói, Long Hạo Thiên chưa bao giờ chịu sỉ nhục như vậy.

Có thể suy ra hận ý của gã đối với Quân Tiêu Dao lớn đến mức nào.

Nhìn ánh mắt của Long Hạo Thiên, khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một tia cười lạnh rồi nói: “Thế nào, chẳng lẽ ngươi cũng muốn nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây sao?”

“Hừ, huynh trưởng Long Ngạo Thiên của ta sẽ làm ngươi nếm mùi thảm bại!” Long Hạo Thiên âm hàn mà nói.

Gã cũng không dám nói tự mình báo thù gì nữa.

Dù sao Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Chí Tôn Cốt thật sự quá

cường đại, gã căn bản không thể đối phó.

“A... Đáng tiếc, nhưng dù thế nào thì ngươi cũng không nhìn thấy được.” Quân Tiêu Dao cười, dưới ánh mắt kinh ngạc chấn động của Long Hạo Thiên, hắn vương một tay tiếp tục trấn áp về hướng gã.

“Quân Tiêu Dao, ngươi điên rồi sao, còn dám ra tay với ta!?” Sắc mặt Long hạo thiên biến đổi, thân thể lập tức lui về phía sau.

“Lớn mật!”

Phía chân trời, giọng của U Long Chí Tôn như sấm sét, lay động cửu thiên thập địa.

Một vị chuẩn chí tôn như lão đã tự mình mở miệng mà Quân Tiêu Dao dám làm như không thấy.

Ầm ầm ầm!

Long trảo cực lớn trực tiếp giáng xuống từ không trung.

Trong hư không, rất nhiều phù văn lập loè quang hoa, đó là trận pháp phòng ngự của Quân gia, cảm nhận được dao động pháp lực nên tự động hiện hóa vận chuyển.

Mỗi một ánh hào quang trong đó đều đủ khiến thánh nhân ngã xuống.

Nhưng hiện tại, lại không cách nào ngăn cản long trảo từ trên trời giáng xuống kia.

Nơi Long trảo đi qua, rất nhiều phù văn trận pháp nổ mạnh.

U Long Chí Tôn ra tay không phải là muốn đối phó Quân Tiêu Dao, mà là muốn mang Long Hạo Thiên đi.

Phanh phanh phanh!

Long trảo đen nhánh xé rách hư không, từng phù văn trận pháp trực tiếp nổ tung.

Uy thế của chuẩn chí tôn cường hãn như vậy!

Hết chương 43.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 44. Nướng U Long Chí Tôn, tinh luyện long nguyên, Lò Luyện Địa Ngục (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái này... chẳng lẽ Quân gia không có chút phản ứng nào?”

Cảm nhận được uy thế đáng sợ này, rất nhiều người đều vội vàng tản ra, đồng thời đưa mắt nhìn về phía các tộc lão Quân Chiến Thiên.

Chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào đã ra tay mà bọn họ vẫn mang dáng vẻ vân đạm phong khinh như vậy sao?

Một ít người có tâm còn chú ý tới, khóe miệng các tộc lão Quân Chiến Thiên đều mang theo một ý cười lạnh lùng châm chọc.

Uy thế chuẩn chí tôn cường hãn đè ép xuống, tập trung hết vào Quân Tiêu Dao.

Đổi là thiên kiêu tuổi trẻ khác thì e rằng sớm đã bị uy áp này áp chế, không thể nhúc nhích.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại nhìn như không thấy, tiếp tục ra tay.

Hắn đưa tay bóp chặt hư không, ngưng tụ thành Minh Thần chi Mâu, trực tiếp nhắm vào Long Hạo Thiên đang chạy trốn, xuyên thủng ngực gã.

Sau đó hắn thi triển Ác Ma chi Dực cực tốc, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà giơ tay vỗ vào Long Hạo Thiên.

Rắc!

Tiếng nứt xương liên tục vang lên, khiến người ta ê răng.

Long Hạo Thiên ói ra máu tươi, cốt cách cả người bị chụp nát, gã rơi xuống mặt đất, hơi thở thoi thóp.

Cuối cùng Quân Tiêu Dao trực tiếp đạp một cái từ giữa không trung, một chân thêm vào bốn vạn cự tượng, dẫm nát cả ngực Long Hạo Thiên.

Phụt!

Một mồm máu tươi trộn lẫn với nội tạng rách nát bắn phụt ra từ miệng Long Hạo Thiên.

Cho dù gã có thân thể Long tộc, cũng không chịu được loại cự lực này.

Nhãn châu của Long Hạo Thiên nổ tung, vẻ mặt kinh giận, chấn động, không cam lòng, còn mơ hồ mang theo hối hận.

“Huynh trưởng... Sẽ không... Buông tha ngươi...”

Long Hạo Thiên trừng lớn đôi mắt, lời nói mơ hồ không rõ, cuối cùng cũng đứt hơi, chết không nhắm mắt.

Long Tử của Tổ Long Sào, ngã xuống!

Mà tất cả chuyện này gần như chỉ xảy ra trong một chớp mắt ngắn ngủn mà thôi.

Cho dù là U Long Chí Tôn cũng không ngờ Quân Tiêu Dao ra tay quả quyết như thế.

“Đáng chết!”

Một tiếng gầm lên làm chấn động cửu thiên thập địa!

U Long Chí Tôn nổi giận!

Uy áp mênh mông như thủy triều lật úp xuống, mặt đất cũng bắt đầu nứt nẻ, một ít khách nhân chung quanh đã bị lan trúng, đều trực tiếp bị đè bẹp trên mặt đất.

Trái lại Quân Tiêu Dao vẫn khoanh tay đứng, tuấn nhan tiên linh thần tú như giếng cổ không gợn sóng.

Cứ như đối mặt với hắn không phải một vị chuẩn chí tôn thực lực

có một không hai trong thiên hạ, mà chỉ là một nhân vật bình thường không hệ trọng.

Cũng chính vào lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền đến từ chỗ sâu nhất trong Quân gia.

“Từ khi nào mà một chuẩn chí tôn cũng dám làm càn ở Quân gia ta?”

Tiếng nói vừa dứt, một kiếm quang lộng lẫy mênh mông cuồn cuộn phá không lao ra từ sâu bên trong Quân gia.

Kiếm quang rạng rỡ, phảng phất như phản chiếu cảnh tượng khủng bố quần tiên ngã xuống, hư không trực tiếp nứt ra một cái khe đen như mực!

Dòng chảy hỗn loạn đen nhánh của không gian đi kèm với kiếm khí đang rít gào.

Một kiếm đảo qua, U Long Chí Tôn phát ra tiếng gầm lên.

Một long thủ khổng lồ và long huyết rơi xuống từ trời cao.

Một kiếm đã chém đứt một long thủ của U Long Chí Tôn!

Mọi người khắp nơi đều sởn cả gai ốc lên!

Uy thế kiếm quang kia thật sự như muốn đánh tan chư thiên vạn giới!

“Là Lục Tiên Kiếm Quyết của Quân gia, một trong năm đại thần quyết, người ra tay là Thập Bát Tổ Quân gia!” Có người kinh hô.

“Thập Bát Tổ của Quân gia, ngươi chờ...” Phía chân trời, giọng nói của U Long Chí Tôn mang theo ý lãnh lệ.

“Nếu đã tới, vậy cứ ở lại đi...”

Giọng nói của Thập Bát Tổ vang lên lần nữa.

Chợt, hai ánh kiếm quang Lục Tiên Kiếm Quyết lại ngang trời chém tới từ sâu trong Quân gia!

“Không, chẳng lẽ ngươi muốn dựng lên bất hủ chiến giữa Tổ Long Sào và Quân gia?!”

Trong hư không, giọng nói của U Long Chí Tôn mang theo sự hoảng sợ xưa nay chưa từng có.

Nếu hai đại thế lực bất hủ thật sự bùng nổ bất hủ chiến, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực sẽ lâm vào rung chuyển xưa nay chưa từng có.

“Bất hủ chiến thì thế nào, Quân gia ta đứng sừng sững trên Tiên Vực vô số năm, có bao giờ sợ ai đâu!” Giọng điệu của Thập Bát Tổ bá đạo vô biên!

Phụt!

Trên trời cao, hai kiếm quang liên tục đảo qua.

Trời đổ mưa máu, tầm tã mà rơi!

Thiên địa cùng khóc, càn khôn chấn động!

Một thi thể hắc long cực lớn rơi xuống từ trời cao nơi xa, như thần linh ngã xuống!

Thập Bát Tổ của Quân gia dùng ba kiếm diệt sát chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào!

…

Thiên địa tĩnh mịch, vạn chúng thất thanh!

Có hàng trăm hàng ngàn thế lực tiến đến tham gia buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao.

Mà giờ phút này, người của những thế lực đó đều chính mắt chứng kiến một chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào ngã xuống.

Hơn nữa ngã xuống lần này không phải một vị chuẩn chí tôn vô danh không nổi bật, mà là tồn tại đã từng chống lại chí tôn vô thượng của Nhân tộc.

Nhưng một tồn tại cường đại như vậy lại bị Thập Bát Tổ của Quân gia dùng ba kiếm diệt sát.

Đây là khái niệm gì?

Một vị chuẩn chí tôn có thể coi như căn cơ của đạo thống bất hủ.

Thậm chí một người thôi cũng có thể khai sáng ra một đạo thống đỉnh cấp.

Nhưng tồn tại như vậy lại bị Thập Bát Tổ dùng ba kiếm diệt sát như giết chó.

“Thập Bát Tổ của Quân gia hẳn không phải cường giả chí tôn bình thường đúng không?” Một vị thiên kiêu trẻ tuổi nuốt một ngụm nước bọt rồi nói.

“Nghe đồn nơi thần bí nhất của Quân gia là tổ từ, không ai biết trong đó chôn bao nhiêu lão cổ...” Một vài lão nhân biết một chút về sự tích của Quân gia thâm trầm nói.

Quân gia đứng sừng sững trong Tiên Vực vô số năm, hết sức huy hoàng, nội tình thật sự không phải người bình thường có thể tưởng tượng.

Bất kỳ một vị lão tổ nào được chôn trong tổ từ đi ra, dậm một chân cũng có thể làm Tiên Vực run ba cái.

Càng đừng nói còn có lời đồn, có khả năng Quân gia có Đế tồn tại.

“Vị Đại Đế cuối cùng thời đại cận cổ có xuất thân từ Quân gia, Khí Thiên Đại Đế, Quân Khí Thiên, một tồn tại vô thượng vứt bỏ trời xanh...”

Một ít lão nhân châu đầu ghé tai, trong lời nói tràn đầy kính sợ.

Quân gia có thể huy hoàng trên Tiên Vực vô số kỷ nguyên, không phải không có nguyên nhân.

Phía chân trời có mưa máu đang rơi lả tả, cứ như chúng sinh đang bi ca.

Chuẩn chí tôn ngã xuống đủ để dẫn động dị tượng thiên địa.

“Tiêu Dao, sau yến hội, tiến đến gặp ngô.” Sâu trong Quân gia truyền đến giọng nói của Thập Bát Tổ.

“Thưa vâng.” Quân Tiêu Dao chắp tay ngay trên không trung.

Nói thật, thủ đoạn của Thập Bát Tổ cũng làm Quân Tiêu Dao kinh ngạc cảm thán không thôi.

Đặc biệt là Lục Tiên Kiếm Quyết, lấy Lục Tiên làm tên, uy lực cường đại tới cực điểm, Quân Tiêu Dao nhìn cũng có chút đỏ mắt.

Cho dù là ở võ các Quân gia cũng không tìm thấy loại thần thông võ học đỉnh cấp này.

Hết chương 44.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 45. Nướng U Long Chí Tôn, tinh luyện long nguyên, Lò Luyện Địa Ngục (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao tính toán, lúc sau gặp mặt Thập Bát Tổ, có nên xin truyền thừa Lục Tiên Kiếm Quyết từ ngài ấy không.

Trước mắt, những người của Thái Cổ Hoàng tộc tiến đến Quân gia khiêu khích gần như đã toàn quân bị diệt.

Từ U Long chuẩn chí tôn, cho tới những thiên kiêu Thái Cổ vương tộc đó.

“À, đúng rồi, còn quên mất một tên...” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày, nhìn về phía kiêu nữ Vũ Nhân tộc đang xụi lơ ngã xuống mặt đất run bần bật kia.

Trước đó thiếu chút nữa ả bị Quân Tuyết Hoàng diệt sát, cuối cùng là Long Hạo Thiên ra tay, làm ả may mắn sống sót.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, vị kiêu nữ Vũ Nhân tộc này thật sự nát cả lá gan, thậm chí bị dọa cho tè ra, hạ thân ướt đẫm.

Trước đó ả còn cho rằng, Thần Tử Quân gia nhất định không phải đối thủ của Long Hạo Thiên.

Kết quả hiện tại, cảnh tượng Quân Tiêu Dao tay xé Long Hạo Thiên giống như ác mộng cứ hiện ra trong lòng ả.

“Ngươi cũng theo bọn họ lên đường đi.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

“Không... Không, thỉnh Thần Tử Quân gia tha mạng, Vũ Châu nguyện ý làm nô làm tì, chung thân phụng dưỡng Thần Tử đại nhân!”

Kiêu nữ Vũ Nhân tộc không ngừng dập đầu khóc lóc.

Không thể không nói, một ít nữ tử của Thái Cổ vương tộc hoặc Yêu tộc thật sự có được mị lực mà nữ tử Nhân tộc không có.

Tỷ như Vũ Châu này, trên lưng có cánh chim tuyết trắng, da thịt trong suốt, dung mạo xinh đẹp.

Cho dù mang đến hội đấu giá bán đi, cũng có thể bán ra giá trên trời.

Quân Tiêu Dao lại lạnh nhạt nói: “Làm nữ nô của ta, ngươi xứng sao?”

Cho dù là hoàng nữ Bái Ngọc Nhi của Chu Tước Cổ Quốc kia cũng chỉ là nữ nô của hắn mà thôi.

Một kiêu nữ Vũ Nhân tộc lại có tư cách gì làm nô lệ của hắn?

Quân Tiêu Dao chụp một chưởng xuống.

“Không cần!” Vũ Châu thét chói tai, hoàn toàn không ngờ mình không có cả tư cách làm nô lệ trong mắt Quân Tiêu Dao.

Phụt!

Kiêu nữ cuối cùng của Thái Cổ vương tộc cũng ngã xuống.

Nhìn Quân Tiêu Dao ra tay không chút lưu tình, một ít khách nhân chùi đi mồ hôi trên trán.

Quân gia đều là một đám người tàn nhẫn...

Nhưng ác hơn còn ở phía sau, chỉ thấy các vị tộc lão Quân Chiến Thiên trực tiếp khiêng thi thể của U Long chuẩn chí tôn kia lại đây.

Họ lấy đạo hỏa luyện hóa, bắt đầu nướng thịt hắc long ngay đương trường.

Ai ai cũng ngạc nhiên, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có chút há hốc mồm.

Nướng thi thể chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào ?

Tuy đối với Nhân tộc mà nói, chỉ cần không phải dạng hình người

thì đều có thể ăn.

Nhưng đây là huyết nhục của chuẩn chí tôn Tổ Long Sào, ai dám ăn?

Cho dù đặt trước mặt người của những thế lực đó, bọn họ cũng không dám động đũa.

Đến lúc đó bị Tổ Long Sào ghi hận, một giây có thể san bằng thế lực của bọn họ.

Dù sao bọn họ không phải những Hoang Cổ thế gia như Quân gia, Khương gia, Diệp gia, không chịu nổi lửa giận của Tổ Long Sào.

“Các vị, mời tùy ý.” Quân Tiêu Dao cười nhạt, cũng không cho rằng chuyện này có gì không ổn.

“Oa oa oa, có thể ăn thịt rồng sao!” Tiểu nha đầu Khương Lạc Ly hưng phấn kêu lên oa oa.

Tuy nàng là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, nhưng cũng không có khả năng tùy tiện ăn được thịt rồng, càng đừng nói là thịt cấp bậc chuẩn chí tôn.

Hơn nữa nàng có Khương gia làm chỗ dựa, cũng không sợ Tổ Long Sào trả thù.

Quân Tiêu Dao cũng sẽ ăn, nhưng trước lúc đó, hắn còn một việc cần xử lý.

Hắn đi đến trước thi thể Long Hạo Thiên, nâng tay lên, pháp lực kim sắc cuồn cuộn tuôn ra mãnh liệt, bắt đầu tinh luyện long nguyên trong thi thể Long Hạo Thiên.

Trong tình huống bình thường, sau khi long nguyên hoàn toàn bị luyện hóa thì không có khả năng tinh luyện ra được.

Nhưng Long Hạo Thiên này còn chưa hoàn toàn tiêu hóa long nguyên, bởi vậy còn có thể tinh luyện ra.

Một lát sau, một long nguyên kim sắc bị tinh luyện ra, trong đó như có một con rồng tí hon phát ra tiếng gào rống về phía Quân

Tiêu Dao.

“Chỉ là một long nguyên còn có thể làm khó bản Thần Tử sao?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong lạnh lùng.

Hắn giơ tay lên, lại thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, lần này lại có biến hóa khác.

Một lò luyện đen nhánh hiện hóa ra từ đỉnh đầu, mang theo một luồng khí tức khủng bố luyện hóa cả thiên địa vạn vật.

“Thần Tử Quân gia đang thi triển ra thủ đoạn gì vậy?”

“Sao ta cảm giác cả linh hồn cũng như bị hút vào lò luyện kia?”

Một đám thiên kiêu tuổi trẻ run rẩy, trong lòng sinh ra kiêng kị.

Trong một năm bế quan này, Tượng Thần Trấn Ngục Kính của Quân Tiêu Dao lại tinh tiến.

Công kích mạnh nhất có Minh Thần chi Mâu.

Phòng ngự mạnh nhất có Minh Thần Bảo Hộ.

Cực tốc mạnh nhất có Ác Ma chi Dực.

Hiện tại, Quân Tiêu Dao thi triển ra là biến hóa thứ tư của Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Luyện hóa mạnh nhất, Lò Luyện Địa Ngục.

Lò Luyện Địa Ngục có thể luyện hóa vạn vật.

Cho dù là dùng để đối địch hay là luyện hóa thiên tài địa bảo, nó đều cực kỳ thực dụng.

Long nguyên kia gần như không có sức phản kháng, đã bị hút vào Lò Luyện Địa Ngục, bắt đầu bị trực tiếp luyện hóa.

Một long nguyên được ngưng tụ thành từ tinh hoa huyết nhục và thần thông phù văn cả đời của một vị cường giả Long tộc.

Cho dù là Long Hạo Thiên cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện hóa,

chưa hoàn toàn dung hợp.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao lại dễ dàng luyện hóa nó, không có cảm giác miễn cưỡng gì, càng không thể bị căng nổ thân thể.

Còn chưa có năng lượng nào có thể căng nổ thân thể Hoang Cổ Thánh Thể.

Mà ngay vào thời khắc Quân Tiêu Dao luyện hóa long nguyên, khí tức của hắn cũng không ức chế được mà dâng lên.

Ầm ầm ầm!

Trời cao bắt đầu có kiếp vân hội tụ, tiếng sấm rền vang.

“Chẳng lẽ... Thần Tử Quân gia lại muốn lại đột phá sao?!”

Hết chương 45.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 46. Hoang Cổ Thánh Thể chi kiếp, mười vạn lôi kiếp tôi thể, đột phá Thần Kiều Cảnh hậu kỳ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Năm nay Quân Tiêu Dao mười tuổi, cũng đã là cao thủ Chân Linh Cảnh Cửu Trọng Thiên, đủ làm tứ phương chấn động.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy khí tức của Quân Tiêu Dao lại dâng lên, người toàn trường đều ngây ngốc, trợn mắt há hốc mồm.

Lại muốn đột phá sao?

“Không ổn, chẳng lẽ là Hoang Cổ Thánh Thể chi kiếp?” Quân Chiến Thiên ngẩng đầu nhìn vòm trời mây đen cuồn cuộn mà cau mày.

Nếu tu sĩ Bình thường đột phá từ Chân Linh Cảnh đến Thần Kiều Cảnh, sẽ không có thiên kiếp gì.

Nhưng Hoang Cổ Thánh Thể thì khác.

Thiên địa không dung loại thể chất này, trừ trời sinh có mười sợi gông xiềng hạn chế ra thì mỗi khi cảnh giới của Hoang Cổ Thánh Thể có một bước tiến lớn, trời cao sẽ giáng xuống kiếp phạt.

Mà từ Chân Linh Cảnh lên đến Thần Kiều Cảnh chính là một bước tiến lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không chỉ Quân Chiến Thiên mà những khách nhân còn lại cũng chú ý tới.

“Đó chẳng lẽ là thiên kiếp của Hoang Cổ Thánh Thể?”

“Không sai, nghe đồn khi Hoang Cổ Thánh Thể vượt qua đại cảnh giới, đều sẽ gặp phải thiên kiếp, Thần Tử Quân gia này gặp phiền phức rồi.”

Đối với tu sĩ mà nói, chuyện kiêng kị nhất chính là độ kiếp.

Không cẩn thận một chút thì sẽ thân tử đạo tiêu, đúng sai thành bại quay đầu thành không.

Mà đối với loại thể chất như Hoang Cổ Thánh Thể thì thiên kiếp đưa tới còn mạnh hơn thiên kiếp bình thường.

Có lẽ thiên kiêu căn bản không chịu nổi một lần oanh kích.

“Tiêu Dao, chớ lo lắng, gia gia bọn ta hộ đạo cho con!”

Một đám tộc lão Quân Chiến Thiên đứng ra, phát ra khí tức đại năng giả thánh cảnh.

Xưa kia cũng không thiếu thế lực muốn bồi dưỡng Hoang Cổ Thánh Thể.

Mà mỗi lần Hoang Cổ Thánh Thể độ kiếp, đều sẽ có một đám cường giả hộ đạo, phụ trợ vượt qua thiên kiếp này.

Nhưng mà, dung nhan tiên linh tuấn tú của Quân Tiêu Dao lại bình đạm như nước, đôi mắt không chút gợn sóng.

“Gia gia, không cần, chỉ là thiên kiếp thôi, không đáng nhắc tới, để một mình tôn nhi đối mặt đi...”

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, bọn người Quân Chiến Thiên sửng sốt.

Sắc mặt rất nhiều tu sĩ chung quanh cũng cùng đọng lại.

Đúng lúc này, rốt cuộc lôi kiếp cũng hóa thành dòng lũ tia chớp, trút thẳng hết xuống!

Kiếp uy kinh khủng kia khiến người ta sợ hãi!

Quân Tiêu Dao giẫm lên hư không, tóc đen như tơ lụa, chảy xuôi thần huy, nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Bạch y như tuyết, vạt áo phiêu phiêu, như một trích tiên muốn thuận gió mà đi.

Quân Tiêu Dao nâng một tay lên, Lò Luyện Địa Ngục lại hiện hóa lần nữa.

Dòng lũ lôi điện trực tiếp ầm ầm rơi vào Lò Luyện Địa Ngục.

Chỉ thoáng chốc, thân thể Quân Tiêu Dao chấn động.

Trong thân thể hắn, kim sắc khí huyết vô tận bốc lên, một hư ảnh Thái Cổ tượng thần kim sắc bỗng xuất hiện, mơ hồ mang theo một uy thế cuồn cuộn trấn áp chư thiên càn khôn!

Vòi voi hướng lên trời hút một cái, lôi đình cuồn cuộn đều tràn vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

“Mười vạn lôi kiếp, đúc thành bất hủ thánh khu cho ta!”

Chẳng những Quân Tiêu Dao không sợ lôi kiếp, ngược lại còn coi đây là thủ đoạn rèn luyện Hoang Cổ Thánh Thể.

Ầm ầm ầm!

Lôi đình không ngừng giáng xuống, lại không thể làm Quân Tiêu Dao bị thương, nhiều nhất chỉ có thể đẩy lui.

“Cái này... Quả thực là quái vật...” Người của rất nhiều thế lực nhìn đến á khẩu không nói nên lời.

Vị thiên kiêu nào độ kiếp không phải nơm nớp lo sợ, e ngại mình ngã xuống.

Mà Quân Tiêu Dao lại coi thiên kiếp như quân lương, chùy rèn thân mình.

“Ai, xem ra ta vẫn xem thường Tiêu Dao...” Các tộc lão Quân Chiến Thiên đều cười khổ lắc đầu.

Có đôi khi thiên phú của Quân Tiêu Dao làm những đại năng giả thánh cảnh bọn họ cũng có cảm giác đạo tâm tan vỡ.

Cả bọn họ cũng có cảm giác này thì tự nhiên có thể suy ra tâm tình của những thiên kiêu tuổi trẻ tiến đến dự tiệc đó.

“Ta cảm thấy cả đời mình cũng không đuổi kịp Thần Tử Quân gia...”

“Đúng vậy, đại tranh thế gian này như là sân khấu của một mình Thần Tử Quân gia...”

Một ít thiên kiêu đỉnh cấp các thế lực lớn đều nói như vậy, đạo tâm bắt đầu xuất hiện vết rách.

Cuối cùng, lôi kiếp không làm gì được Quân Tiêu Dao.

“Tán cho ta!”

Quân Tiêu Dao đẩy ngang một chưởng, hư ảnh Thái Cổ tượng thần ngửa mặt lên trời thét dài, lôi đình cuốn ngược lên trời cao, kiếp vân đen nhánh đầy trời cũng bị đánh xơ xác!

Cuối cùng thiên địa cũng khôi phục quang minh.

Mà thu hoạch của Quân Tiêu Dao cũng khả quan.

Đầu tiên tu vi của hắn đã đột phá tới Thần Kiều Cảnh, không chỉ thế, còn trực tiếp lên tới Thần Kiều Cảnh hậu kỳ.

Cảnh giới của Thần Kiều chia làm tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đại viên mãn.

Sau khi đến đại viên mãn, thần kiều trong cơ thể coi như dựng thành công.

Sau đó là Quy Nhất Cảnh, linh nhục tương hợp, dung hợp thành một.

Sau đó là tìm kiếm một ít đạo chủng, tiên loại..v..v…để dung nhập vào thân mình, gọi là Hợp Đạo.

Sau hợp đạo là Niết Bàn Cảnh, tìm kiếm mồi lửa, tẩy lễ thần cung trong đầu, khiến cho chân linh lột xác thành nguyên thần.

Sau Niết Bàn, thực lực sẽ bùng nổ, đạt tới Thông Thiên Cảnh.

Cuối cùng chính là bậc lửa Thần Hỏa, mở ra đi cầu thang thông

đến thánh cảnh.

Thần Kiều, Quy Nhất, Hợp Đạo, Niết Bàn, Thông Thiên, Thần Hỏa!

Đây là cảnh giới tu luyện trung kỳ.

Lại hướng lên trên là cấp bậc thánh cảnh.

Mà năm nay Quân Tiêu Dao mười tuổi, đã đạt tới Thần Kiều Cảnh hậu kỳ, tuyệt đối là một yêu nghiệt.

Thông thường thiên kiêu ở tuổi hắn còn bồi hồi ở Thần Cung Cảnh và Chân Linh Cảnh.

Trước đó Long Hạo Thiên cũng chỉ mượn dùng sức mạnh long nguyên mới miễn cưỡng bước vào Thần Kiều Cảnh mà thôi.

Trừ cảnh giới ra, Quân Tiêu Dao mượn dùng lôi kiếp và năng lượng long nguyên nên trong cơ thể thức tỉnh thêm một vạn cự tượng vi lạp.

Nói cách khác, hiện tại sức mạnh thân thể Quân Tiêu Dao đã đạt tới chừng năm trăm triệu cân!

Chuyện này thật sự khiến người ta sợ hãi!

Một thiên kiêu bình thường, sức mạnh thân thể mạnh đến mấy cũng chỉ đạt tới mấy chục vạn cân mà thôi.

Dù là những thiên kiêu đỉnh cấp thì cũng chỉ khoảng mấy trăm vạn hoặc hơn một ngàn vạn cân.

Quân Tiêu Dao lại có chừng năm trăm triệu cân thần lực.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao phát hiện Chí Tôn Cốt trong ngực mình cũng đang hấp thu sức mạnh thiên kiếp và long nguyên.

“Xem ra Thượng Thương Kiếp Quang không phải là hình thái hoàn chỉnh của thần thông này, sau này phải nghĩ cách tẩm bổ thêm của khối cốt này.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hết chương 46.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 47. Hy vọng của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên, dã tâm của Diệp Tinh Vân (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chí Tôn Cốt và Hoang Cổ Thánh Thể đều có được tiềm lực vô hạn, sẽ luôn làm bạn với Quân Tiêu Dao.

Nhưng tương tự, hai loại thể chất đặc thù này cũng rất cần các loại thiên tài địa bảo tẩm bổ.

Quả thực là hai cái động không đáy.

“Cũng may ta sinh ra ở Hoang Cổ thế gia, nếu ra đời trong một gia tộc nhỏ thì tài nguyên như trứng chọi đá, càng đừng nói đến tu luyện.”

Quân Tiêu Dao không khỏi cảm thán lần nữa, đầu thai thật là một môn nghệ thuật.

“Đúng rồi, quên mất còn có huyết nhục chuẩn chí tôn.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

“Tới đây, Tiêu Dao ca ca, ăn thịt rồng!” Khương Lạc Ly chung linh dục tú, cái trán tuyết trắng có tuệ quang lưu chuyển, nàng thực thông minh, vẫn luôn quan sát Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, nàng bưng tới một mâm thịt rồng đã nướng xong, đưa tới trước mặt Quân Tiêu Dao, chớp chớp đôi mắt lấp lánh ánh nước, bộ dạng như ta thực ngoan ngoãn.

“Đa tạ.” Quân Tiêu Dao nhàn nhạt gật đầu.

Dáng vẻ hắn ăn thật sự còn thong dong ưu nhã hơn Khương Lạc Ly.

Không thể không nói thịt rồng cấp bậc chuẩn chí tôn có tinh hoa

sinh mệnh thật sự kinh người, Chí Tôn Cốt trong ngực hắn cũng đang liều mạng hấp thu.

Quân Tiêu Dao cũng rất chờ mong ngày Chí Tôn Cốt lột xác.

Chỉ mới là Thượng Thương Kiếp Quang mà uy lực đã cường hãn như vậy.

Nếu lột xác lần nữa, Chí Tôn Cốt của hắn có thể lợi hại đến mức nào chứ?

“Sau đánh dấu buổi tiệc mười tuổi, kế tiếp còn có đánh dấu bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, xem ra sau đó phải bắt tay chuẩn bị.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Khen thưởng đánh dấu thật sự quá phong phú, đại thành Hoang Cổ Thánh Thể, Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Chí Tôn Cốt, đều có trợ giúp cực lớn với hắn.

Quân Tiêu Dao rất tò mò, hắn đánh dấu ở bí cảnh Nguyên Thiên Chí Tôn xong thì có thể đạt được khen thưởng gì?

“Còn Tiêu Trần kia nữa, không biết hắn còn giá trị để ta thu hoạch không.” Quân Tiêu Dao nghĩ đến.

Buổi tiệc mười tuổi qua đi, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng có thể nhập thế hành tẩu trên Tiên Vực.

Hắn cũng rất chờ mong đối với Tiên Vực mênh mông vô ngần này.

“Hy vọng đại tranh thế gian này đừng làm ta cảm thấy quá vô vị...” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, ngửa mặt lên trời thở dài.

Thật sự có cảm giác vô địch thật tịch mịch.

....

Buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao hạ màn trong sự chấn động phập phồng lên xuống này.

Khi các tông chủ, trưởng lão, thiên kiêu tuổi trẻ thế lực lớn rời khỏi Quân gia, chấn động và kinh ngạc cảm thán trên mặt họ vẫn

chưa tan đi.

Trong mắt bọn họ, những chuyện chứng kiến được ở Quân gia lần này thật sự chấn động tâm linh.

Đặc biệt là Thần Tử Quân gia, quả thực như Đại Đế tuổi nhỏ, có được khí phách vô địch.

Cho dù là Tinh Thần Vương Thể của Diệp gia hay Long Tử của Tổ Long Sào, đều giống như quả hồng mềm trong tay người này, có thể tùy ý xoa bóp.

Một ít thiên kiêu tuổi trẻ vừa đối lập với Thần Tử Quân gia, trong lòng lập tức không nén được thở dài và tuyệt vọng.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Chí Tôn Cốt, thiên phú của Quân Tiêu Dao đã không thể dùng từ "Yêu nghiệt" để hình dung, quả thực trời sinh mang theo phong thái Đại Đế.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, đời này nào còn vị trí cho những người còn lại?

Thậm chí một ít nhân vật thế hệ trước cũng cảm thán, lấy tốc độ tu luyện hiện tại của Quân Tiêu Dao thì qua thêm mấy năm, chẳng phải hắn sẽ vượt qua những lão tiền bối bọn họ luôn sao?

Đương nhiên, trừ Quân Tiêu Dao ra, biểu hiện của Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng cũng không tầm thường, tùy tiện ra tay có thể giết chết thiên chi kiêu tử của Thái Cổ vương tộc.

Chấn động nhất tất nhiên là vị Thập Bát Tổ từ đầu đến cuối chưa từng lộ diện của Quân gia.

Một nhân vật cấp lão tổ được chôn ở tổ từ Quân gia vô số năm.

Ba kiếm diệt sát chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào, làm đám người chấn động muốn chết.

Tất cả mọi người đều biết, buổi tiệc mười tuổi lần này qua đi, sợ là Hoang Thiên Tiên Vực bình tĩnh hồi lâu sẽ gió nổi mây tuôn.

Sau khi yến hội Quân gia kết thúc không bao lâu.

Xa ở Hồng Châu, trong đại bản doanh của Tổ Long Sào, có tiếng rồng ngâm giận dữ thét dài lên, chấn động càn khôn, làm rơi cả sao trời.

Toàn bộ sinh linh Hồng Châu đều cảm giác được một luồng thiên uy diệt thế cuồn cuộn.

“Là Tổ Long Sào chí tôn vô thượng, vì sao ngài ấy tức giận?” Có sinh linh Hồng Châu sắc mặt tái nhợt mà nói.

Tin tức về yến hội Quân gia còn cần một thời gian mới truyền ra ngoài, cho nên bọn họ cũng hoàn toàn không biết chuyện kia.

Trong Tổ Long Sào, có rất nhiều thần niệm cường đại đang giao lưu.

“Tạm ngừng lôi đình đi, ngươi phẫn nộ như vậy thì có tác dụng gì, chẳng lẽ muốn đánh tới Quân gia sao?”

“Tiểu nghiệt súc của Quân gia kia dám giết nhất mạch Long Tử của bản tôn, phải tru!”

“Còn có Quân Thập Bát kia, thật sự dám hạ sát thủ với U Long, chẳng lẽ hắn không kiêng kỵ Tổ Long Sào ta chút nào?”

Giọng nói phẫn nộ trước đó lạnh lùng nói: “Quân Thập Bát, hắn là một kẻ điên, muốn giết hắn, quá khó...”

“Cần nói việc này cho Ngạo Thiên không?” Một cường giả Đạo Tổ Long Sào khác truyền thần niệm ra.

“Không cần, Long Ngạo Thiên đang bế quan luyện hóa viên long nguyên thứ năm, chờ hắn luyện hóa xong bảy viên long nguyên, cộng thêm Đế Long Huyết, đủ có thể đẩy ngang thế hệ tuổi trẻ của Tiên Vực, cho dù là Thần Tử Quân gia cũng có thể tùy tiện tru sát!”

“Được, bản tôn chờ ngày Ngạo Thiên chém giết Thần Tử Quân gia!”

“Còn có Quân gia, ngày sau nhất định sẽ làm bọn chúng nợ máu trả bằng máu!”

...

Phía bên kia, trong hư không, một thần cầm lôi kéo một liễn xa bay qua.

Trong thùng xe, một thiếu niên lam sam, mày kiếm mắt sáng, suy yếu mà tỉnh lại.

Đó là Diệp Tinh Vân.

“Tê... Đau quá...”

Thân thể Diệp Tinh Vân khẽ động, đã cảm thấy mình như sắp tan thành từng mảnh, đau đến sắc mặt trắng bệch.

“Thiếu gia, ngài tỉnh.” Phía bên kia, Phúc bá lên tiếng.

“Ta làm sao vậy...” Diệp Tinh Vân đầu tiên là mờ mịt một lúc lâu, sau đó rốt cuộc cũng nhớ lại mọi chuyện trong yến hội.

Một cảm giác nhục nhã sâu sắc tràn ngập dưới đáy lòng hắn.

Thân là thiên chi kiêu tử của Hoang Cổ Diệp gia, Diệp Tinh Vân từng chịu thiệt thòi như vậy sao?

Càng đừng nói là mất mặt ở trước mặt nữ thần của mình.

“Quân Tiêu Dao...” Diệp Tinh Vân nghiến răng, siết chặt nắm tay, khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

“Thiếu gia, không thể trêu chọc Thần Tử Quân gia, lão nô nhận được tin tức, vị Thần Tử kia không chỉ có Hoang Cổ Thánh Thể, còn trời sinh có chứa một khối Chí Tôn Cốt, thậm chí cả Long Tử của Tổ Long Sào cũng bị hắn dễ dàng chém giết.” Phúc bá cảm thán.

“Cái gì, còn có chuyện này!?” Diệp Tinh Vân ngẩn ngơ, quả thực không thể tin lỗ tai mình.

Lúc Quân Tiêu Dao và hắn ta đối chiến còn giấu dốt, thậm chí cũng chưa từng lấy Chí Tôn Cốt ra.

Diệp Tinh Vân càng cảm nhận được một loại nhục nhã, Quân Tiêu Dao căn bản không đặt hắn ta trong mắt.

“Đáng giận...” Diệp Tinh Vân vừa phẫn uất lại cảm thấy sỉ nhục.

Hết chương 47.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 48. Hy vọng của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên, dã tâm của Diệp Tinh Vân (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bỗng nhiên, trong đầu hắn ta hiện lên một ký ức mơ hồ.

Hắn ta như thấy được một tòa tinh cung rộng lớn, còn có một bóng người to lớn khoác nhật nguyệt sao trời, đưa lưng về phía mình.

“Đó là cái gì, là mộng sao, hay là...” Diệp Tinh Vân lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Hắn ta cũng biết, thế giới này tồn tại một ít thánh nhân chuyển thế, thậm chí là Đại Đế chuyển thế.

Những thiên kiêu chuyển thế đó mới là tồn tại khai quải chân chính, tầm mắt và tu vi vượt xa thiên chi kiêu tử bình thường.

Tỷ như thiên kiêu cấm kỵ Diệp Cô Thần của Hoang Cổ Diệp gia bọn họ, nghe đồn hắn ta chính là Thái Cổ kiếm ma Độc Cô Vô Bại chuyển thế.

Lịch sử ghi lại vị kiếm ma kia từng lấy Thí Đế Kiếm giết chết chuẩn đế.

“Hay là ta cũng giống như Diệp Cô Thần, là vị chí cường giả nào đó chuyển thế, mà tòa tinh cung kia là bảo tàng cơ duyên di lưu cho ta?” Trong lòng Diệp Tinh Vân không khỏi nghĩ đến.

Khả năng này rất lớn.

Theo thời gian chuyển dời, hắn ta sẽ thức tỉnh càng nhiều ký ức, đến lúc đó chưa chắc không thể tìm được tòa tinh cung kia để kế thừa toàn bộ cơ duyên của chí cường giả đó.

“Quân Tiêu Dao, phong thuỷ thay phiên luân chuyển, chờ ta thức tỉnh ký ức thì có thể cường thế quật khởi.”

“Còn có Lạc Ly, ta sẽ làm nàng hiểu rõ, ai mới là người xứng với nàng nhất!”

Diệp Tinh Vân phấn chấn lên lần nữa, hắn ta cảm thấy mình muốn bay lên!

...

Mà ở phía Quân gia.

Quân Tiêu Dao kết thúc yến hội, đang bị Khương Lạc Ly điên cuồng quấy rầy.

Rõ ràng nên trở về Khương gia, Khương Lạc Ly lại liều chết ăn vạ không đi.

Thiếu nữ mà Diệp Tinh Vân tha thiết ước mơ muốn có được, ở chỗ Quân Tiêu Dao thì biến thành thuốc cao bôi da chó xé cũng xé không ra.

“Tiêu Dao ca ca, ngươi thiếu thị nữ bưng trà đổ nước không?”

“Có Linh Lung rồi.”

“Tiêu Dao ca ca, ngươi thiếu thị nữ giặt quần áo gấp chăn không?”

“Có Linh Lung rồi.”

“Tiêu Dao ca ca, ngươi thiếu thị nữ ấm giường phụng dưỡng không?”

“Có Linh Lung... Khụ, ngươi đang nói cái gì?” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng, không khỏi càng phiền.

Cuối cùng, thậm chí cả Khương Nhu cũng bắt đầu giục kết hôn.

“Mẫu thân, Thập Bát Tổ còn muốn tìm hài nhi, cáo lui trước.” Quân Tiêu Dao không chịu nổi một đám nữ nhân quấy rầy ồn ào, trực tiếp rời đi cho khỏe.

“Hừ, Tiêu Dao ca ca, Lạc Ly sẽ không từ bỏ!” Khương Lạc Ly nắm đôi tay trắng như phấn mà nói, quả thực giống như một người hâm mộ theo đuổi thần tượng.

Bên này, Quân Tiêu Dao đã đi tới chỗ sâu nhất trong tổ địa Quân gia, thấy được Thập Bát Tổ.

Thập Bát Tổ mặc một bộ áo bào màu tro, tóc trắng xoá, ngồi xếp bằng trong hư không.

Chung quanh như có cảnh tượng khủng bố nhật nguyệt luân chuyển, sinh linh mất đi, chư thiên sụp đổ, ngân hà đảo ngược hiện hóa.

Khí tức cường hãn đến không thể tưởng tượng, khiến người ta cảm thấy như đang đối mặt với trời xanh.

Khó trách ông ta có khả năng dùng ba kiếm diệt sát chuẩn chí tôn.

Quân Tiêu Dao âm thầm cảm thán, lão tổ Quân gia không ai là hạng người đơn giản.

Càng đừng nói, hình như Quân gia còn có mười bảy người lợi hại giống như Thập Bát Tổ!

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến, gương mặt già nua của Thập Bát Tổ khó được mà lộ ra tươi cười.

“Rất tốt!” Thập Bát Tổ nói.

Hiển nhiên ông ta đang khen ngợi biểu hiện của Quân Tiêu Dao ở buổi tiệc mười tuổi.

Đánh bại Diệp Tinh Vân thì không nói, nhưng dùng tay xé xác Long Tử của Tổ Long Sào tuyệt đối khiến Quân gia nở mày nở mặt.

“Không biết lão tổ triệu vãn bối đến là có chuyện gì?” Quân Tiêu Dao hơi chắp tay, thong dong nói.

Đối mặt với Thập Bát Tổ, cho dù là một ít tộc lão cũng sẽ hơi lo sợ, cực kỳ câu nệ.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại lạnh nhạt tự nhiên, vô cùng thong dong.

Điều này càng làm Thập Bát Tổ vừa lòng.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Chí Tôn Cốt, thiên phú này tuyệt đối không còn gì bàn cãi.

Nhưng càng khó được chính là, tâm tính của Quân Tiêu Dao cũng trầm ổn thong dong, căn bản không giống một thiếu niên mười tuổi.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn học Lục Tiên Kiếm Quyết sao?” Thập Bát Tổ cười nhạt và nói.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời.

…

Quân Tiêu Dao luôn nhớ mãi không quên Lục Tiên Kiếm Quyết.

Một kiếm chém ngang ra, phản chiếu cảnh tượng khủng bố quần tiên ngã xuống.

Chuẩn chí tôn của Tổ Long Sào bị hạ gục bởi ba kiếm trong nháy mắt.

Trong đó, tuy cũng do Thập Bát Tổ tu vi cao siêu, nhưng có một phần nguyên nhân là vì Lục Tiên Kiếm Quyết quá mức cường hãn.

Thập Bát Tổ nói: “Ở Hoang Thiên Tiên Vực có vô số kiếm quyết, nhưng thứ thật sự có thể đứng hàng đỉnh cao chỉ có năm đại thần quyết, Lục Tiên Kiếm Quyết của Quân gia ta là một trong năm đại thần quyết.”

“Năm đại thần quyết…” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Tuy hắn đã sớm biết Lục Tiên Kiếm Quyết tuyệt đối không phải vật phàm, nhưng không ngờ lại là một trong năm đại thần quyết.

“Khó trách không tìm thấy Lục Tiên Kiếm Quyết ở võ các của Quân gia.” Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

“Ha hả, đó là tất nhiên, chủ yếu kiếm quyết này quá khó học, cho dù mở ra cho tộc nhân bình thường, nhưng hao phí mười mấy năm thì cũng chưa chắc có thể nhập môn, ngược lại là lãng phí thời gian.” Thập Bát Tổ giải thích.

Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy vậy.

Người không có thiên tư ngộ tính siêu phàm, tu luyện Lục Tiên Kiếm Quyết thật là tốn công vô ích, lãng phí thời gian.

Nhưng đáng tiếc, cố tình Quân Tiêu Dao có thiên tư ngộ tính được xem như dạng yêu nghiệt.

“Vậy lão tổ, Lục Tiên Kiếm Quyết này...” Quân Tiêu Dao tạm ngừng lời nói.

“Trước đó không cho ngươi là sợ chậm trễ ngươi tu hành, nhưng hiện tại, ngươi sắp ra cửa hành tẩu thiên hạ, cũng thật sự cần một át chủ bài, Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt tuy mạnh, nhưng bản thân thần thông võ học cũng không thể thiếu được.” Thập Bát Tổ báo cho.

Kế tiếp, Thập Bát Tổ liền truyền thụ Lục Tiên Kiếm Quyết cho Quân Tiêu Dao.

Lục Tiên Kiếm Quyết chia tổng cộng thành ba thức.

Thức thứ nhất là Tiên Vẫn, là pháp lực chi kiếm, nhằm vào thể xác thân thể.

Thức thứ hai là Tiên Diệt, là linh hồn chi kiếm, nhằm vào thần cung nguyên thần.

Mà thức cuối cùng lại là Lục Tiên, là một kiếm hợp nhất linh nhục, cũng chính là chiêu thức Thập Bát Tổ dùng ba kiếm để diệt sát chuẩn chí tôn.

“Trong vòng ba năm, nếu ngươi có thể nhập môn thức thứ nhất trong ba chiêu này thì có khả năng hoàn toàn tu luyện thành công.” Thập Bát Tổ cười nhạt và nói.

“Thưa vâng.” Quân Tiêu Dao gật đầu, trong lòng lại âm thầm nghĩ.

“Ba năm sao, ta lại không chờ được lâu như vậy...”

Thập Bát Tổ nhìn nhìn Quân Tiêu Dao, chần chờ một lát rồi lại mở miệng nói: “Tiêu Dao, còn có hai việc phải nói cho ngươi.”

“Lão tổ cứ nói đi đừng ngại.” Quân Tiêu Dao nói.

“Chờ đến lễ thành nhân năm ngươi mười tám tuổi, lão tổ sẽ nói cho ngươi biết sự tích bí ẩn sau lưng Quân gia ta, còn có chuyện của phụ thân ngươi.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì ánh mắt chấn động.

Bí ẩn sau lưng Quân gia?

Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò, Quân gia cường thịnh huy hoàng như thế, rốt cục sau lưng có chuyện xưa bí ẩn gì?

Nhưng chính yếu vẫn là phụ thân hắn - Quân Vô Hối!

Hết chương 48.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 49. Năm đại thần quyết, cơ hội Thánh Thể Dị Tượng lột xác, đánh dấu Bàn Võ Thần Triều

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao nghe nhắc đến bốn chữ Bạch Y Thần Vương đến mức sắp chai cả lỗ tai.

Rốt cục phụ thân hắn là người như thế nào, vì sao lại đi không trở về?

Rốt cục năm đó đã xảy ra chuyện gì?

“Hiện tại còn quá sớm để ngươi biết những chuyện đó, trong lễ thành nhân, lão phu sẽ nói tất cả cho ngươi biết.” Thập Bát Tổ nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, cũng không truy vấn.

Hiện tại hắn thật sự quét ngang tứ phương trong tầng lớp các thiên kiêu trẻ tuổi.

Nhưng còn không có năng lực tiếp xúc với những bí ẩn đó.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Quân Tiêu Dao luôn ở bên cạnh Thập Bát Tổ, Thập Bát Tổ tự mình giảng giải Lục Tiên Kiếm Quyết cho hắn.

Năm đó khi Thập Bát Tổ tu luyện Lục Tiên Kiếm Quyết, chỉ một năm đã nhập môn, đã coi như cực kỳ yêu nghiệt.

Nhưng mà ba tháng qua đi.

Ở tổ địa Quân gia, Quân Tiêu Dao dựng tay lên, thần năng pháp lực kim sắc mênh mông tuôn ra cuồn cuộn.

Hắn tịnh chỉ thành kiếm, một kiếm quang lộng lẫy lóa mắt ngang trời xuất thế, chung quanh như có hư ảnh thần tiên hiện hóa.

Kiếm quang quét ngang qua, như muốn chém sạch sao trời thiên ngoại, hư không cũng đang chấn động, tầng mây phía chân trời đã hỏng mất!

Ầm ầm ầm!

Kiếm quang đảo qua, một tảng lớn tầng mây bị cắt thành hai mảnh, kiếm khí tàn lưu nổ tung tràn ngập tứ phía, kinh động rất nhiều tộc lão và đại nhân vật của Quân gia.

“Đó là... khí tức của Lục Tiên Kiếm Quyết, chẳng lẽ là Thập Bát Tổ?”

“Không đúng, uy lực kiếm mang này tuy kinh người, nhưng còn chưa đạt tới độ cao của Thập Bát Tổ, là Thần Tử!”

Rất nhiều tộc lão và đệ tử Quân gia đều trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này mới qua ba tháng đúng không?

Chẳng những Quân Tiêu Dao nhập môn, thậm chí có thể trực tiếp thi triển ra thức thứ nhất của Lục Tiên Kiếm Quyết.

Trong tổ địa, Thập Bát Tổ nhìn Quân Tiêu Dao, nhất thời cũng hơi ngây ngẩn, không biết nên lộ ra biểu cảm gì mới tốt.

“Thức thứ nhất lại hao phí thời gian ba tháng, Lục Tiên Kiếm Quyết này thật là khó học.” Quân Tiêu Dao lắc đầu thở dài.

Cũng không phải hắn làm bộ làm tịch, mà là trước kia những lúc Quân Tiêu Dao tu luyện thần thông võ học, xưa nay không vượt qua bảy ngày.

Đối lập với hiện giờ, ba tháng mới tu luyện ra thức thứ nhất của Lục Tiên Kiếm Quyết, thật sự coi như chậm.

“Khụ...” Sắc mặt Thập Bát Tổ không quá tự nhiên.

“Lão tổ, làm sao vậy?” Quân Tiêu Dao nói.

“Không, không có gì, lão tổ ta muốn nằm về quan tài ngủ một chút.” Thập Bát Tổ nói.

Ở gần Quân Tiêu Dao làm cả đạo tâm của Thập Bát Tổ cũng bắt đầu có chút không xong, cần đi bình phục nỗi lòng một chút.

“Đa tạ lão tổ ban chiêu, Tiêu Dao cáo lui.”

Quân Tiêu Dao cũng rất thức thời, không hề quấy rầy Thập Bát Tổ.

Sau khi đi ra từ tổ địa, Quân Tiêu Dao lập tức đi về hướng Thiên Đế Cung.

Làm hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi là, cuối cùng Khương Lạc Ly cũng rời đi.

Hắn thật sự không có hứng thú với loại tiểu nha đầu này.

Mà khi Quân Tiêu Dao bước vào Thiên Đế Cung, phát hiện Quân Chiến Thiên đang đợi hắn.

“Học xong Lục Tiên Kiếm Quyết rồi à?” Quân Chiến Thiên dò hỏi.

“Miễn miễn cưỡng cưỡng, thức thứ nhất rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thật là một tiểu quái vật...” Quân Chiến Thiên thầm nhủ, sau đó mở miệng nói: “Gia gia cũng không ngờ, con còn ẩn giấu một khối Chí Tôn Cốt.”

Sắc mặt Quân Tiêu Dao bất biến, trong lòng lại thầm nghĩ, đây căn bản là khúc xương có được do đánh dấu.

Nhưng sau khi có được, thật ra cũng không khác gì xương cốt trời sinh của Quân Tiêu Dao.

“Gia gia có việc gì sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Quân Chiến Thiên sẽ không vô duyên vô cớ tiến đến tìm hắn.

Quân Chiến Thiên nói: “Tiêu Dao, tuy con có hai loại thể chất đỉnh cấp, nhưng tu luyện lên cũng phải bỏ ra tinh lực gấp đôi, đặc biệt là Hoang Cổ Thánh Thể, lúc con sinh ra đã thức tỉnh dị tượng đầu tiên, Vạn Thánh Triều Bái, nhưng Hoang Cổ Thánh Thể có được chừng sáu đại dị tượng.”

Lời Quân Chiến Thiên nói làm Quân Tiêu Dao lâm vào trầm tư.

Quả thật, tu luyện Hoang Cổ Thánh Thể còn khó hơn Chí Tôn Cốt một chút.

Mở ra dị tượng cũng không phải việc đơn giản.

Tuy thiên phú của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt, nhưng chung quy vẫn phải có một quá trình.

“Gia gia lại biết được một nơi có khả năng tăng nhanh giúp con lĩnh ngộ Thánh Thể Dị Tượng loại thứ hai.” Quân Chiến Thiên nói.

“Hừm?” Quân Tiêu Dao nhướng mày, còn có nơi như vậy sao?

“Con có nghe nói đến Bàn Võ Thần Triều chưa?” Quân Chiến Thiên hỏi.

“Hình như Bàn Võ Thần Triều là một thế lực đứng đầu cấp bậc bất hủ thần triều.” Quân Tiêu Dao nói.

Lúc hắn nhàn hạ cũng từng lật xem điển tịch, vẫn có hiểu biết nhất định đối với các thế lực lớn trên Hoang Thiên Tiên Vực.

“Không sai, người khai sáng Bàn Võ Thần Triều là một vị Đại Đế, tên là Bàn Võ Đại Đế, nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là, nghe đồn hắn cũng có Hoang Cổ Thánh Thể...”

“Có đồn đãi rằng ở sâu trong hoàng cung Bàn Võ Thần Triều, có một tòa Bàn Võ Lăng, khả năng có liên quan đến Bàn Võ Đại Đế...”

Ngay khi tiếng nói của Quân Chiến Thiên vừa dứt, trong đầu Quân Tiêu Dao lại truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu mới đã được đổi mới!”

“Xin hãy đánh dấu ở Bàn Võ Lăng!”

...

Quân Tiêu Dao mặt ngoài không có biểu cảm gì, trong lòng lại hơi

bất ngờ.

Không ngờ lại cập nhật được nơi đánh dấu mới.

Nhưng Bàn Võ Lăng này hiển nhiên không giống bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn.

Đó là bí địa tư hữu của Bàn Võ Thần Triều, sao có thể để người ngoài tiến vào?

“Gia gia, phỏng chừng Bàn Võ Thần Triều sẽ không để người khác tiến vào bí địa của bọn họ đúng không?” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói.

“À, đúng thế, nhưng chuyện gì cũng không phải tuyệt đối, ta chỉ muốn con biết có con đường này, nếu thật sự không được, vì con đường phía trước, trực tiếp xông vào cũng không phải không được.” Quân Chiến Thiên khí phách mà nói.

“Việc này sau này rồi nói sau.” Quân Tiêu Dao câm nín.

Xem ra sự bá đạo của Quân gia là trời sinh.

Nhưng nếu có khả năng, Quân Tiêu Dao vẫn muốn tự giải quyết việc này.

“Bàn Võ Đại Đế chính là Hoang Cổ Thánh Thể, nếu có thể tìm được một ít tin tức, cũng có thể giúp ta ít đi rất nhiều đường vòng.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hoang Cổ Thánh Thể cực kỳ hi hữu, một thời đại cũng khó có thể xuất hiện mấy người.

Mà Hoang Cổ Thánh Thể chứng đạo thành đế thì càng hiếm thấy.

Không phải ai cũng giống như Quân Tiêu Dao, có năng lực khai quải, vừa sinh ra đã đánh vỡ mười lớp gông xiềng.

Ở thời đại của Bàn Võ Đại Đế, có lẽ tu luyện Hoang Cổ Thánh Thể không gian nan giống như hiện tại, nhưng tuyệt đối không dễ dàng đột phá đại thành thánh thể.

“Bàn Võ Lăng sao, nếu ngày sau có cơ hội, thật muốn đi xem.” Quân Tiêu Dao âm thầm suy nghĩ.

Lúc sau, Quân Tiêu Dao liền tiếp tục tu luyện ở Thiên Đế Cung.

Trong lòng hắn mơ hồ có dự cảm, rất có khả năng bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn sẽ mở ra trong vòng mấy năm tới.

Cho nên trước lúc đó, Quân Tiêu Dao phải tiếp tục tăng thực lực của mình lên.

...

Hết chương 49.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 50. Duyên nữ nhân của vai chính thiên mệnh Tiêu Trần, lại là kịch bản anh hùng cứu mỹ nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thời gian xa xăm, đảo mắt một năm đã qua.

Quân Tiêu Dao mười một tuổi, nhưng nhìn từ bề ngoài thì giống như thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi.

Dáng người trưởng thành, tiên thần tuấn tú, khí chất xuất trần, khiến người ta xem một cái cũng có cảm giác tự biết xấu hổ, sợ ánh mắt mình làm bẩn vẻ thần thánh siêu nhiên của Quân Tiêu Dao.

Trong một năm nay, tu vi của Quân Tiêu Dao đã tới Thần Kiều Cảnh đại viên mãn, nhìn như tăng lên không nhiều.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì hắn tận lực hao phí trong việc tu luyện công pháp thần thông.

Hắn đã tu luyện xong thức thứ hai của Lục Tiên Kiếm Quyết, tốc độ này làm cả Thập Bát Tổ nhìn cũng líu lưỡi, liên tục cảm thán.

Sau khi Chí Tôn Cốt hấp thu rất nhiều tinh hoa thần tính, cũng lột xác ra đại thần thông hoàn chỉnh, Thượng Thương chi Thủ.

Đây là phiên bản hoàn chỉnh của Thượng Thương Kiếp Quang.

Còn long nguyên đã hoàn toàn bị Quân Tiêu Dao tiêu hóa, khí huyết Long tộc dồi dào khiến Quân Tiêu Dao thức tỉnh thêm hai vạn cự tượng vi lạp.

Hiện giờ hắn đã thức tỉnh bảy vạn cự tượng, tương đương với bảy trăm triệu cân cự lực.

Phải biết rằng, cái này còn chưa tính đến sức mạnh Hoang Cổ

Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao luôn sử dụng sức mạnh Tượng Thần Trấn Ngục Kính, còn về năng lực của chính Hoang Cổ Thánh Thể, đa phần là thể hiện ở phương diện thân thể bất hủ bất phôi.

Đương nhiên, nếu Quân Tiêu Dao thật sự vận dụng sức mạnh của Hoang Cổ Thánh Thể, vậy sẽ càng thêm khủng bố.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao cũng có được các loại thần thông võ học của Tổ Long Sào như Tiệt Long Thủ, Long Quyền, Chân Long Khốn Thiên Thuật..v…v…từ long nguyên.

Điều duy nhất làm hắn tiếc nuối là, trong long nguyên này không có Chân Long Đại Thần Thông.

“Ai, tu luyện mãi như vậy cũng có chút vô vị, ta lại hơi hoài niệm Tiêu Trần…” Quân Tiêu Dao thở dài khe khẽ.

Không biết nuôi béo Tiêu Trần kia chưa nữa?

Quân Tiêu Dao như nhìn thấy một mảnh ruộng rau hẹ xanh mượt tươi tốt…

…

Côn Châu là một trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực.

Châu này nằm ở vị trí hẻo lánh, hơn nữa hoàn cảnh cằn cỗi, giặc cỏ hoành hành, yêu thú chiếm cứ cả bầu trời, thổ nhưỡng sinh tồn cực kỳ ác liệt.

Châu này cũng không có thế lực lớn nào chiếm cứ, hiển nhiên là một nơi bị vứt bỏ.

Nhưng cũng vì châu này rất hung hiểm, hoàn cảnh hiểm ác, cho nên ngược lại trở thành một chỗ rèn luyện có chút danh tiếng.

Rất nhiều đệ tử tuổi trẻ các thế lực đạo thống đều thích tiến đến Côn Châu rèn luyện.

Giờ phút này, ở Côn Châu, trong một dãy núi non hung hiểm.

“Thanh Long Tê Thiên Thủ!”

Chỉ nghe một tiếng quát chói tai vang lên, một bóng dáng nửa long nhân xuất hiện, đôi cánh Thanh Long chấn động, song chưởng hóa trảo, thò ra ngang trời.

Chỉ một thoáng, trên trăm quang văn Thanh Long ngập tràn ra, cứ như biến thành bàn tay xé trời, trực tiếp hung hãn mà xé một con yêu thú Quy Nhất Cảnh phía trước thành mảnh nhỏ.

Mưa máu tung bay, những mảnh huyết nhục của yêu thú vẩy ra mọi nơi.

Bên ngoài bóng dáng nửa long nhân này có long lân màu xanh lá, hai cánh sau lưng thu lại, dáng vẻ lộ ra là một thanh niên diện mạo thanh tú tuấn dật, đó là Tiêu Trần.

Cách lúc hắn ta bị Quân Tiêu Dao chật vật đuổi ra khỏi Quân gia đã qua ba năm.

Thiếu niên năm đó cũng trưởng thành thành thanh niên.

Tuy gân mạch của Tiêu Trần bị Quân Tiêu Dao phế đi.

Nhưng nhờ họa được phúc, hắn ta có thể tu luyện Thanh Thương Hóa Long Quyết, hiện giờ thực lực càng mạnh, đã đạt tới Thần Kiều Cảnh trung kỳ, thậm chí thi triển ra Thanh Long Biến thì có thể chém giết cả yêu thú Quy Nhất Cảnh.

“Không tồi, trong mấy năm ngắn ngủn mà có thể tu luyện Thanh Thương Hóa Long Quyết đến tầng thứ tư, ngươi không hổ là quốc vận chi tử của Thanh Long Cổ Quốc ta.”

Hư không bên cạnh Tiêu Trần hiện ra hư ảnh một lão giả mặc long bào màu xanh lá, đầu mọc long giác, đó là tàn hồn của khai quốc lão tổ Thanh Long Cổ Quốc, Thanh Long Thượng Nhân.

Ánh mắt lão nhìn Tiêu Trần tràn đầy tán thưởng.

Tu luyện Thanh Thương Hóa Long Quyết rất khó, cho dù là lúc

trước lão cũng hao phí rất nhiều thời gian để tu luyện.

Nhưng tốc độ Tiêu Trần tiến bộ vượt xa lão của năm đó.

Có thể nói, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai Tiêu Trần tuyệt đối sẽ trở thành đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong ba ngàn đạo châu.

Tiêu Trần nghe vậy thì chẳng những không lộ ra vẻ mặt vui mừng, ngược lại còn mang theo thù hận và lãnh lệ.

“Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, lúc trước ta đã nói với Quân Tiêu Dao, ba năm sau tái chiến, hắn lại coi ta như một trò cười!”

“Hiện giờ ba năm đã qua, ta muốn cho Quân Tiêu Dao kia biết ai mới là trò cười thật sự!”

Tiêu Trần khí phách hăng hái, thần thái phi dương, cứ như đã thấy được cảnh tượng mình giẫm Quân Tiêu Dao ở dưới chân.

Còn có Bái Ngọc Nhi, hắn cũng muốn để con tiện nhân kia hối hận vạn phần.

Ngay vào lúc Tiêu Trần mặc sức tưởng tượng, nơi xa lại truyền đến động tĩnh.

“Tiêu Trần, nơi đó có động tĩnh, cẩn thận.” Thanh Long Thượng Nhân trở lại chiếc nhẫn Bàn Long, sau đó truyền âm ra.

Tiêu Trần cau mày, thật cẩn thận lao đi.

Hắn ta đưa mắt nhìn lại, lập tức tập trung quan sát.

Chỉ thấy một nữ tử mặc váy lụa lăng, lấy lụa trắng che mặt, đang bị một đám đạo phỉ đuổi giết.

Đám đạo phỉ kia là Ma Lang Đạo có chút danh tiếng ở Côn Châu.

“Hắc hắc, mỹ nhân, ngươi chạy đi, còn chưa có ai chạy thoát được Ma Lang Đạo này trong phạm vi Côn Châu.” Đầu lĩnh đạo phỉ cười lạnh và nói.

Tu vi của gã cũng đạt tới Quy Nhất Cảnh.

“Đáng giận, ta không thể vận dụng tu vi, nếu không sẽ bị bọn họ phát hiện, đến lúc đó lại bị mang về.”

Nữ tử che mặt thầm cáu giận trong lòng.

Nàng lén đi ra, nếu vận dụng công pháp võ học truyền thừa thì sẽ bị hộ đạo nhân của mình cảm ứng được.

“Mỹ nhân, ngươi kêu đi, cho dù kêu rách cả cổ họng cũng không ai tới giúp ngươi.” Đầu lĩnh đạo phỉ cười tà ác.

Mà đúng lúc này, một bóng người bỗng lao ra, giọng nói mơ hồ mang theo một chút lạnh lẽo: “Buông vị cô nương kia ra!”

Hết chương 50.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 51. Kịch bản kinh điển, một con gà nướng làm rung động phương tâm, diệt trừ tất cả kẻ địch vì Tiêu Trần (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiêu Trần thi triển Thanh Long Biến, ngoài thân lan tràn ra long lân màu xanh lá, sau lưng có cánh Thanh Long kéo dài, hắn ta tung một quyền đấm tới.

Trên cả trăm quang văn Thanh Long khuếch tán ra theo quyền quang của hắn ta.

Tên đầu lĩnh đạo phỉ Ma Lang Đạo kia trực tiếp bị một quyền này đánh nổ thành vệt máu.

“Đáng chết, dám động thủ với lão đại chúng ta!”

“Tên ngu xuẩn này từ đâu tới vậy, nhận lấy cái chết đi!”

Kế tiếp là một trận chém giết.

Khí thế của Tiêu Trần như Thanh Long ra biển, chiêu thức tung hoành ngang dọc, nữ tử dùng lụa trắng che mặt kia nhìn mà hơi kinh ngạc.

Nàng từng gặp qua vô số những tuấn kiệt trẻ tuổi, truyền nhân đại giáo, thiên chi kiêu tử, hoàn toàn đếm không hết.

Nhưng thanh niên có thực lực xuất chúng như Tiêu Trần vẫn là rất ít thấy.

Hơn nữa trên người Tiêu Trần cũng không có ngạo khí và cảm giác không coi ai ra gì như những kiêu tử đạo thống đỉnh cấp đó.

Không hiểu sao, điều này làm trong lòng nữ tử che mặt có thêm một chút hảo cảm dành cho Tiêu Trần.

Rất nhanh, Tiêu Trần đã kết thúc chiến đấu.

Mà lúc này, trong đầu hắn ta vang lên giọng nói của Thanh Long Thượng Nhân: “Tiêu Trần, sợ là nữ tử kia có lai lịch bất phàm, trên người nàng có cái gì đó, thậm chí có thể che đậy thăm dò của ta, tuyệt đối là thiên chi kiêu nữ của đạo thống bất hủ nào đó, nếu ngươi thiết lập quan hệ tốt với nàng thì rất có lợi cho chuyện đối phó với Thần Tử Quân gia trong tương lai.”

Lời Thanh Long Thượng Nhân nói làm tâm thần Tiêu Trần khẽ động.

Hắn ta cảm thấy mình không phải loại tiểu nhân đê tiện lợi dụng người khác.

Nhưng vì đối phó Quân Tiêu Dao, vì rửa sạch sỉ nhục của ba năm trước thì chuyện gì hắn cũng làm được.

“Cô nương này, không có việc gì chứ.” Tiêu Trần tiến lên, lộ ra nụ cười.

Nụ cười thanh tú mà sạch sẽ, càng làm trong lòng nữ tử che mặt có thêm chút an tâm.

Mà Tiêu Trần cũng đang đánh giá nữ tử này.

Tuy rằng nữ tử dùng lụa trắng che mặt, nhưng đôi mắt như hồ thu, nhìn thật rực rỡ, lông mi mảnh dài, vừa thấy đã biết là một mỹ nhân dung nhan tuyệt sắc.

Điều này càng làm Tiêu Trần hạ quyết tâm, nhất định phải lấy được hảo cảm của nữ tử này.

Mà kế tiếp, tất nhiên là một hồi kịch bản.

Nữ tử che giấu thân phận, chỉ nói mình ra ngoài rèn luyện.

Mà Tiêu Trần cũng trực tiếp thuật lại tình huống của mình.

“Thì ra là Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc.” Nữ tử che mặt lẩm bẩm trong lòng.

Nàng cũng biết Thanh Long Cổ Quốc là một trong Tứ tượng Cổ Quốc, xem như một thế lực nhất lưu.

Nhưng so sánh với thế lực sau lưng nàng thì cũng không tính là gì.

Bởi vì thế lực sau lưng nàng chính là bất hủ thần triều!

Kế tiếp, Tiêu Trần và nữ tử che mặt vẫn luôn làm bạn rèn luyện ở Côn Châu.

Quan hệ cũng càng ngày càng quen thuộc.

Tuy bởi vì nam nữ có khác biệt, nữ tử che mặt chưa từng có hành động thân mật nào với Tiêu Trần.

Nhưng trong lời nói đã xem như bằng hữu rất tốt.

Cho dù là Thanh Long Thượng Nhân cũng không thể không cảm thán.

Tiêu Trần không hổ là khí vận chi tử, vai chính thiên mệnh, có cơ duyên như vậy cả ở phương diện nữ nhân.

Trong một đêm khuya, Tiêu Trần ngồi bên đống lửa, nướng gà cho nữ tử che mặt ăn.

Hắn ta đã biết tên của nữ tử này, nàng tên là Võ Minh Nguyệt.

“Này, Minh Nguyệt, cho ngươi!” Tiêu Trần đưa một cái đùi gà nướng chảy mỡ xèo xèo cho Võ Minh Nguyệt.

Võ Minh Nguyệt vươn tay ngọc ra nhận lấy, sau đó bóc lụa trắng che mặt ra.

Thoáng chốc, một dung nhan tuyệt lệ tựa như ảo mộng ánh vào đôi mắt của Tiêu Trần.

Mắt như thu thủy, liếc nhìn sinh tư, da tuyết dung nhan xinh đẹp, lệ chất xuất trần.

Cho dù là Tiêu Trần cũng hơi nhìn ngây người.

Cuộc đời hắn ta chưa thấy qua nữ tử mỹ lệ như thế.

“Nhìn cái gì vậy?”Ngọc nhan của Võ Minh Nguyệt hơi phiếm hồng, ngón tay ngọc xé thịt trên đùi gà, phương tâm lại không ngừng

nhảy loạn.

Nói thật, nếu so sánh Tiêu Trần với những tuấn kiệt tuổi trẻ dĩ vãng nàng gặp qua thì bối cảnh, tướng mạo của hắn ta đều không chiếm ưu thế.

Nhưng không biết vì sao, nàng lại thích tính cách ngay thẳng chất phác của Tiêu Trần.

Mà lúc này, trái tim Tiêu Trần cũng hơi nhảy dựng lên.

“Tuy tiện nhân Bái Ngọc Nhi kia vứt bỏ ta, nhưng lại để ta gặp được người càng tốt, hay đây là vận mệnh an bày?”

Tiêu Trần thầm nghĩ trong lòng, càng kiên định tâm tư công lược Võ Minh Nguyệt.

Hắn ta cố ý thở dài khe khẽ, vẻ mặt sa sút một cách hiếm thấy.

“Tiêu Trần, ngươi làm sao vậy?” Võ Minh Nguyệt chú ý tới, lập tức lộ ra nghi vấn.

“Không có gì, chỉ nghĩ tới vị hôn thê phụ lòng kia của ta.” Tiêu Trần thở dài.

Cứ như một người thâm tình bị phản bội.

“Thì ra hắn cũng là một người có chuyện xưa.” Võ Minh Nguyệt lẩm bẩm trong lòng.

Kế tiếp Tiêu Trần lại thêm mắm thêm muối, bắt đầu kể lại sự tích của mình.

Hắn ta thâm tình với Bái Ngọc Nhi, kết quả Bái Ngọc Nhi lại phản bội hắn, đầu nhập vào vòng tay kẻ địch.

Hắn tới cửa muốn một lời giải thích, kết quả bị kẻ địch kia lấy thế áp người, thậm chí cuối cùng còn bị phế bỏ kinh mạch toàn thân.

Sau đó là lẻ loi một mình, cắn răng tu luyện, tìm kiếm thời cơ báo thù.

Cái này quả thực là chuyện xưa của vai chính thiên mệnh trong thoại bản tiểu thuyết.

“Tiêu Trần, không ngờ ngươi lại có quá khứ như vậy.”

Nghe Tiêu Trần kể lại, trong lòng Võ Minh Nguyệt không khỏi dâng lên một tia đau lòng.

Đồng thời cũng cực kỳ chán ghét kẻ thù ỷ thế hiếp người mà hắn ta nhắc tới.

“Kẻ thù của ngươi thật khiến người ta chán ghét, rốt cục hắn là người của thế lực nào, có cần Minh Nguyệt trợ giúp không?” Võ Minh Nguyệt nói.

Trong lòng Tiêu Trần thầm mừng rỡ, đây chẳng phải là hiệu quả hắn ta muốn sao?

Thanh Long Thượng Nhân nói sau lưng Võ Minh Nguyệt có đạo thống bất hủ nào đó.

Vậy thì tuyệt đối có thể chống lại Quân gia.

Nhưng Tiêu Trần cũng không nói thẳng, mà là đầy mặt kiên nghị đáp lại: “Không cần, thù của ta phải tự ta báo, sao có thể dựa vào người khác?”

Lời Tiêu Trần nói càng làm Võ Minh Nguyệt khâm phục trong lòng.

Cũng khiến tâm tư muốn trợ giúp Tiêu Trần của Võ Minh Nguyệt càng kiên định.

“Tiêu Trần, không cần nhiều lời, mặc kệ kẻ thù của ngươi có thân phận bối cảnh gì, Minh Nguyệt cũng không sợ hắn, nếu hắn dám lấy thế áp người, Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ làm hắn biết cái gì gọi là hối hận!”

Giọng điệu của Võ Minh Nguyệt khó được mà toát ra sự cao quý và bá đạo.

Nàng có thân phận thế nào?

Trưởng công chúa của bất hủ thần triều, thân phận lai lịch lớn đến kinh người!

Nàng có tin tưởng, cho dù kẻ địch của Tiêu Trần là thiên chi kiêu tử của một đạo thống bất hủ, nhưng đứng trước mặt nàng cũng chỉ có thể cúi đầu.

Ở Hoang Thiên Tiên Vực, không có bao nhiêu thiên kiêu có thân phận càng cao hơn nàng.

“Minh Nguyệt, thật sự đa tạ ngươi.” Tiêu Trần lộ ra một tia cảm động.

Võ Minh Nguyệt khẽ gật đầu.

Trong lòng nàng đã hạ quyết tâm.

Nếu sau này có cơ hội gặp phải kẻ địch của Tiêu Trần, nàng không ngại thuận tay diệt trừ ngay!

...

Hết chương 51.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 52. Tiêu Trần đến bí tàng chí tôn, nhất mạch Thương Long Cổ Hoàng, Long Bích Trì (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hoàng Châu, nơi đóng quân của Quân gia, trong Thiên Đế Cung.

Quân Tiêu Dao đang tu luyện thì chợt cảm nhận được gì, hắn mở mắt ra.

“Sao ta cảm thấy có người muốn hại mình vậy chứ?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Nhưng hắn lại cười.

Người muốn hại hắn cũng không ít.

Người của Tổ Long Sào, Tiêu Trần, Diệp Tinh Vân thậm chí là cả Quân Vạn Kiếp, đều có khả năng này.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không ngại, dù sao mặc kệ thế nào, cũng chưa có ai uy hiếp được hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài Thiên Đế Cung vang lên giọng nói của Quân Trượng Kiếm: “Quân Trượng Kiếm cầu kiến Thần Tử đại nhân!”

“Vào đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Ngay lập tức, Quân Trượng Kiếm đi đến, trên mặt mang theo một tia hưng phấn.

“Trượng Kiếm tộc huynh, xảy ra chuyện gì sao?” Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói.

“Thần Tử, có tin tức của bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn!”

…

Vẻ mặt Quân Trượng Kiếm mang theo chút hưng phấn.

Mấy năm trước hắn ta đã có được Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, nhưng vẫn không có cơ hội dùng đến.

Mà hiện giờ, cuối cùng cũng có tin tức về bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn truyền đến.

"À, bí tàng sắp xuất thế sao?" Nhưng ánh mắt Quân Tiêu Dao lại thật bình đạm.

Hắn cũng không bất ngờ gì mấy, chuyện này vốn nằm trong dự đoán.

"Không sai." Quân Trượng Kiếm gật đầu và nói: "Có tin tức nói, Nam Nguyên Đạo Châu có dị tượng hiển lộ, có khí tức chí tôn tràn ngập, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn là bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn rồi."

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu và nói: "Vậy tốt, chuẩn bị một chút rồi có thể xuất phát."

Quân Trượng Kiếm tiện thể cũng nói: "Thần Tử, hắn Quân gia chúng ta có bốn vị thiên kiêu có được Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh."

"Bốn?" Quân Tiêu Dao nghi hoặc.

"Thần Tử ngài, ta, còn có Quân Tuyết Hoàng và..." Giọng của Quân Trượng Kiếm khựng lại, hơi chần chờ.

"Ai?" Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

"Quân Vạn Kiếp." Quân Trượng Kiếm phun ra một hơi, sau đó nói.

Hắn ta biết, Quân Vạn Kiếp không hợp với Quân Tiêu Dao.

"Thì ra là hắn, không có gì." Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Hắn có khí thế vô địch, xưng tôn trong cùng thế hệ, một Quân Vạn Kiếp còn chưa đủ để hắn đặt vào mắt.

Không đến mấy ngày, tin tức Nam Nguyên Đạo Châu có bí tàng chí tôn xuất thế bắt đầu truyền lưu trong ba ngàn đạo châu.

Bí tàng chí tôn là bảo tàng của một vị cường giả chí tôn vô thượng, có lực hấp dẫn nhất định đối với cả đạo thống bất hủ, càng đừng nói đến những thế lực thấp hơn một bậc.

Trong nhất thời, ba ngàn đạo châu toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều gió nổi mây phun.

Có thể nghĩ, đây sẽ là một lần thịnh hội thiên kiêu, sân khấu để các thế lực đánh cờ.

...

Côn Châu, bên ngoài một vùng núi non.

Tiêu Trần và Võ Minh Nguyệt xuất hiện.

Trước đó Tiêu Trần đã biết tin bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn xuất thế ở Nam Nguyên Đạo Châu.

Thanh Long Thượng Nhân vẫn luôn dặn dò hắn ta, nhất định phải đoạt được viễn cổ long cốt trong bí tàng.

Cho nên hắn ta cũng chuẩn bị đi đến Nam Nguyên Đạo Châu.

“Minh Nguyệt, ngươi muốn theo ta đến Nam Nguyên Đạo Châu không?” Ánh mắt Tiêu Trần nhìn về phía Võ Minh Nguyệt mang đầy ôn nhu, mắt lộ nhu tình.

Trong khoảng thời gian này, giữa hắn và Võ Minh Nguyệt tuy không có tiếp xúc mang tính thực chất nào.

Nhưng quan hệ của họ đã cực kỳ hòa hợp.

Điều này làm Tiêu Trần cho rằng, hắn ta đã sắp công lược Võ Minh Nguyệt thành công.

Trên mặt Võ Minh Nguyệt có phủ lụa trắng, đôi mắt thu thủy sáng ngời nhìn Tiêu Trần, cũng mang theo một tia nhu tình.

Nhưng nàng vẫn lắc đầu và nói: “Xin lỗi, Tiêu Trần, bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn xuất thế sẽ có thế lực tứ phương tề tụ, nếu ta hiện thân thì rất dễ bại lộ thân phận, sau đó bị bắt trở về.”

Lời Võ Minh Nguyệt nói làm sắc mặt Tiêu Trần hơi buồn bã.

Hiện tại hắn ta đã biết thân phận chân chính của Võ Minh Nguyệt.

Nàng là trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều, thân phận địa vị lớn đến kinh người.

Mà sở dĩ nàng một mình chạy ra, là vì không muốn đối mặt với chuyện tuyển phò mã sau đó.

Nàng không muốn chung thân đại sự của mình trộn lẫn lợi ích, bị người khác sắp xếp.

“Minh Nguyệt, sẽ có một ngày, ta sẽ đến Bàn Võ Thần Triều cưới nàng!” Không biết vì sao, đầu óc Tiêu Trần nóng lên, đột nhiên mở miệng nói.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì ngọc nhan đột nhiên xuất hiện hai áng mây đỏ, như triều hà ánh tuyết, mỹ diễm không gì sánh được.

“Tiêu Trần, ngươi đang nói mê sảng cái gì vậy?” Võ Minh Nguyệt khó được mà lộ ra một chút ngượng ngùng.

Ai cũng nói nữ nhân đang luyến ái không có đầu óc.

Tuy Võ Minh Nguyệt không đến mức trực tiếp luân hãm, nhưng cũng đã có hảo cảm với Tiêu Trần.

Nhưng nàng cũng biết, tuy năng lực của Tiêu Trần mạnh, nhưng môn không đăng hộ không đối.

Bàn Võ Thần Triều tuyệt đối không thể để trưởng công chúa nhà mình liên hôn với một hoàng tử Thanh Long Cổ Quốc nho nhỏ.

“Ha hả, yên tâm, Tiêu Trần ta đã nói thì quyết không nuốt lời!” Tiêu Trần cười ngay thẳng, mang theo tự tin.

Nụ cười tự tin mà dương quang kia càng làm Võ Minh Nguyệt có

cảm giác đặc thù.

Tiêu Trần không giống với những tuấn kiệt tuổi trẻ nàng gặp qua, hắn ta kiên nghị mà chất phác.

Sau đó, tuy Tiêu Trần không nỡ, nhưng vẫn cáo biệt Võ Minh Nguyệt.

“Tiêu Trần, tuy Minh Nguyệt không thể đồng hành với chàng ở ngoài sáng, nhưng có thể âm thầm trợ giúp chàng, nếu chàng gặp phải nguy hiểm gì ở bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn thì Minh Nguyệt sẽ ra tay giúp chàng.” Võ Minh Nguyệt nỉ non trong lòng.

Nàng đã quyết định ẩn vào chỗ tối, đi theo Tiêu Trần.

Sở dĩ làm như thế là vì trong lòng nàng mơ hồ có dự cảm.

Lần này Tiêu Trần đi đến bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, chỉ sợ sẽ nguy hiểm vạn phần.

...

Hết chương 52.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 53. Tiêu Trần đến bí tàng chí tôn, nhất mạch Thương Long Cổ Hoàng, Long Bích Trì (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đại bản doanh của Tổ Long Sào, Hồng Châu.

Trong một mảnh núi non chạy dài vạn dặm, long khí hội tụ.

Một giọng nói to lớn vang lên: "Bích Trì, lúc trước Nguyên Thiên Chí Tôn kia ngang ngược bá đạo, đoạt đi mấy viễn cổ long cốt giá trị vô lượng từ Tổ Long Sào ta, lần này bí tàng mở ra, ngươi đi đoạt lại long cốt kia đi."

Giọng nói đó vừa dứt.

Một nữ tử mặc giáp trụ màu xanh lá đột nhiên hiện thân.

Khuôn mặt nàng tú mỹ, dáng người thon dài, giáp trụ màu xanh lá bao vây thân thể cân xứng, bộ dạng nhìn có vẻ anh tư hiên ngang, giống như nữ trung hào kiệt.

Nhưng điểm đáng chú ý nhất của nàng lại là hai long giác màu xanh lá thò ra từ mái tóc đen nhánh mềm mại, tỏ rõ nàng không phải là Nhân tộc, mà là Thái Cổ Hoàng tộc.

Nữ tử này tên là Long Bích Trì, là một vị Long Nữ thiên tư siêu phàm của Tổ Long Sào.

Ở Tổ Long Sào, địa vị của Long Nữ tương đương với Long Tử.

Mà ở một mức độ nào đó thì Long Bích Trì này còn lợi hại hơn Long Hạo Thiên.

Bởi vì tổ tiên nhất mạch của nàng từng xuất hiện một vị Thương Long Cổ Hoàng.

Cổ Hoàng của Thái Cổ Hoàng tộc là tồn tại vô thượng sánh vai với

Đại Đế nhân tộc.

Cho nên nhìn từ góc độ này, Long Bích Trì cũng coi như có một tia huyết mạch Cổ Hoàng.

Tuy rằng truyền thừa đến nay thì huyết mạch Cổ Hoàng trong cơ thể Long Bích Trì đã loãng đến khó có thể tinh luyện ra được.

Nhưng dù sao cũng là hậu nhân của nhất mạch Thương Long Cổ Hoàng, thiên phú không cần phải nói nhiều.

“Vâng, Bích Trì cẩn tuân mệnh lệnh của lão tổ, nhất định sẽ mang viễn cổ long cốt về.” Long Bích Trì ôm quyền, anh tư hiên ngang, không thua gì nam nhi.

“Đúng rồi, ngươi nhất định phải cẩn thận Thần Tử Quân gia, lần này bí tàng mở ra, nói không chừng hắn cũng sẽ nhập thế tranh phong.” Giọng nói to lớn kia dặn dò.

“Thần Tử Quân gia kia cường đại như vậy sao?” Long Bích Trì nhíu mày lại.

Mấy ngày này, nàng nghe rất nhiều sự tích về Thần Tử Quân gia, lỗ tai cũng sắp chai sạn.

“Tồn tại có thể dễ dàng tru sát Long Hạo Thiên, ngươi nói đi?” Thanh âm kia nói.

“Long Hạo Thiên dung hợp một viên long nguyên, quả thật không yếu, nhưng Bích Trì đã dung hợp hai long nguyên, hơn nữa còn hoàn toàn luyện hóa dung hợp, bàn về thực lực thì Long Hạo Thiên tuyệt đối không so được với Bích Trì.”

Long Bích Trì hơi hất cái cằm tuyết trắng lên, mang theo một chút tự tin.

Đều là thiên tài vạn trung vô nhất, ai sẽ phục ai?

Trước khi chưa chứng kiến sự cường đại của Quân Tiêu Dao, cả tộc nhân của Quân gia như Quân Trượng Kiếm cũng có chút xem nhẹ bỏ qua.

Càng đừng nói là Long Bích Trì của thế lực đối địch.

Rất nhiều lúc, trước khi chưa thật sự bị đánh bại, trong lòng những thiên kiêu cao ngạo đó sẽ không chịu thua.

Nếu ngay từ đầu đã sợ hãi, vậy tương đương với đạo tâm tan vỡ, căn bản không cần tu luyện tiếp nữa.

“Nói ngắn gọn, cẩn thận là trên hết.” Giọng nói kia dặn dò.

“Tuân mệnh, Bích Trì cáo lui.” Long Bích Trì hơi chắp tay, cũng không nghe lọt lời nói kia, nàng trực tiếp rời đi, chuẩn bị khởi hành.

Giọng nói to lớn kia cũng thở dài khe khẽ và nói: “Ai, tính ra nhất mạch Thương Long Cổ Hoàng ta vốn có một vị nữ hậu nhân bị phong ấn trong thần nguyên, hiện tại lại mất đi tung tích, Thanh Thương Hóa Long Quyết hoàn chỉnh cũng đánh mất từ đây.”

“Nếu có thể tìm được hậu nhân của đích nữ kia, để hắn phá phong xuất thế, vậy Tổ Long Sào ta sẽ có thêm một vị Long Ngạo Thiên.”

“Đến lúc đó, Long Tử cấm kỵ và Long Nữ cấm kỵ cùng xuất hiện, Thần Tử của Quân gia kia tính là cái gì?”

…

Tại Nam Nguyên Đạo Châu, có thể nói chuyện bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn xuất thế đã nhấc lên phong vân khắp tứ phương.

Trong khoảng đoạn thời gian gần đây, thỉnh thoảng có nhân mã của đạo thống đỉnh cấp, thế lực nhất lưu chạy tới Nam Nguyên Đạo Châu.

Liễn xa các màu, cổ thú phi hành, lâu thuyền bay qua hư không, trông cảnh tượng thật náo nhiệt.

Nhưng người của những thế lực đó cũng biết, cuối cùng chiếm cứ phần lớn bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn vẫn sẽ là những đạo thống bất hủ đó.

Lần này bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn sẽ trở thành nơi để hậu bối

đệ tử của những đạo thống bất hủ đó rèn luyện.

Tỷ như có người nhìn thấy Tổ Long Sào, có phi long thanh lân bay qua trời cao, trên đó có một bóng dáng anh tư hiên ngang đang đứng.

Có người nhận ra đó là Long Nữ tiếng tăm lừng lẫy nhất mạch Thương Long của Tổ Long Sào, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Còn có người thấy được Hoang Cổ thế gia Cơ gia, có kim sắc thần câu chạy ngang qua vòm trời, một thanh niên anh tuấn thần võ ngồi trên đó, cánh tay phải như có thần quang lộng lẫy đang phát sáng lóng lánh.

“Là tiểu thánh nhân của Cơ gia, Cơ Huyền!” Có người kinh ngạc cảm thán.

Còn có một ít Thái Cổ vương tộc cũng tới.

Có người nhìn thấy, có chín con sư tử hoàng kim bước qua vòm trời, dũng mãnh mà uy vũ.

Đó là nhất mạch cường thịnh nhất trong Thái Cổ vương tộc, Cửu Đầu Sư Tử Tộc.

Nghe đồn sinh linh nhất tộc này cực kỳ thưa thớt, nhưng thực lực nội tình rất mạnh, gần như đã sờ đến ngạch cửa của Thái Cổ Hoàng tộc.

Có lẽ không bao nhiêu năm nữa, nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử sẽ thành công bước lên giai tầng Thái Cổ Hoàng tộc.

Còn có nhất tộc Thôn Thiên Tước cả người đen nhánh, vỗ cánh đến, nơi chúng đi qua, sinh linh đồ thán, tất cả đều bị cắn nuốt.

Nói ngắn gọn, những thế lực đỉnh cấp tương tự đang ùn ùn kéo đến.

Người của các thế lực còn lại cũng biết, bọn họ thuần túy chỉ có thể đi nhặt một ít đồ thừa mà thôi.

Hoàng Châu, Quân gia.

Trải qua một thời gian chuẩn bị, Quân Tiêu Dao cũng chuẩn bị xuất phát.

Lần này sẽ là lần đầu tiên hắn nhập thế.

Nghiêm khắc mà nói, buổi tiệc mười tuổi trước đó chỉ có thể xem như lên đài bộc lộ quan điểm, không thể nói là hoàn toàn nhập thế.

Mà lần này, hắn sẽ thật sự bước ra khỏi Quân gia, mang theo hai lớp quang hoàn là Thần Tử Quân gia và Linh Hào Tự Liệt để hành tẩu trong Tiên Vực.

“Tiêu Dao, con cầm mấy thứ này, Bảo Hộ Thần Phù này là do Thập Bát Tổ tế luyện, còn có Đại Dịch Chuyển Phù này, thời khắc mấu chốt có thể dịch chuyển không gian.”

“Nói ngắn gọn, nếu những lão bất tử cái dám vứt bỏ thể diện mà động thủ với con, Quân gia ta tuyệt đối khiến bọn chúng ăn không hết gói đem đi.” Quân Chiến Thiên nói.

“Đa tạ gia gia.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

“Nhưng nếu đụng phải thiên kiêu cùng thế hệ thì phải dựa vào chính con, dù sao đây cũng coi như một hồi rèn luyện.” Quân Chiến Thiên nói.

“Đó là tất nhiên, nếu người cùng thế hệ có ai thắng được con, vậy con cũng không cần đại diện cho thể diện của Quân gia, hành tẩu trong Tiên Vực nữa.” Quân Tiêu Dao thong dong cười nói.

Những Thần Tử, Thánh Tử, Thánh Nữ hành tẩu bên ngoài như bọn họ đại diện cho mặt mũi của thế lực từng người.

Nếu thua bởi người khác, thế lực phía sau cũng không vẻ vang gì.

“Tiêu Dao, lấy thân phận địa vị của con thì những kẻ muốn dẫm lên con để thượng vị nổi danh tuyệt đối không phải ít.” Quân Chiến Thiên báo cho.

“Dẫm lên con thượng vị, vậy bọn họ cũng phải còn mạng chứ.” Quân Tiêu Dao khoanh tay lại, lạnh nhạt nói.

Sau đó, đám người Quân Tiêu Dao chuẩn bị xuất phát.

Lần này là các tộc lão Quân Chiến Thiên mang đội.

Hết chương 53.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 54. Nam Thiên Thành, Đạo Cực Tiên Tông cùng cung nghênh, tiếp kiến vị đại nhân vật nào?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở bên ngoài sơn môn Quân gia, chín Long Mã Bạch Ngọc lôi kéo liễn xa sớm đã được chuẩn bị xong.

Loại Long Mã Bạch Ngọc này có huyết mạch cực kỳ hi hữu, có được một chút huyết mạch bạch long, đằng vân giá vũ, thần tuấn phi phàm.

Nếu thiên kiêu đỉnh cấp nào có được một con Long Mã Bạch Ngọc thì cũng đủ để hắn khoe ra trong những người cùng thế hệ.

Nhưng hiện tại lại có chín con Long Mã Bạch Ngọc cùng lôi kéo một chiếc liễn xa.

Hiển nhiên chiếc liễn xa này là chuẩn bị cho Quân Tiêu Dao.

Ở bên liễn xa, hai vị Tự Liệt là Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đang đứng.

Còn có một ít thiên tài tuổi trẻ của Quân gia đi ra rèn luyện, họ đang cung kính chờ đợi tại đây.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đi ra, Quân Linh Lung cũng đi theo bên cạnh.

“Ra mắt Thần Tử đại nhân!”

Mọi người, bao gồm cả Quân Tuyết Hoàng và Quân Trượng Kiếm, đều cung kính chắp tay với Quân Tiêu Dao, trong mắt mang theo sùng bái.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao ở buổi tiệc mười tuổi đã đủ khiến những người trẻ tuổi của Quân gia tâm phục khẩu phục.

Bọn họ cũng rất chờ mong, không biết Quân Tiêu Dao có thể sáng tạo thêm chiến tích kinh người như thế nào ở bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn lần này?

“Không cần đa lễ, đúng rồi, sao còn thiếu một người?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày và hỏi.

“Đó là tất nhiên, nếu người cùng thế hệ có ai thắng được con, vậy con cũng không cần đại diện cho thể diện của Quân gia, hành tẩu trong Tiên Vực nữa.” Quân Tiêu Dao thong dong cười nói.

Những Thần Tử, Thánh Tử, Thánh Nữ hành tẩu bên ngoài như bọn họ đại diện cho mặt mũi của thế lực từng người.

Nếu thua bởi người khác, thế lực phía sau cũng không vẻ vang gì.

“Tiêu Dao, lấy thân phận địa vị của con thì những kẻ muốn dẫm lên con để thượng vị nổi danh tuyệt đối không phải ít.” Quân Chiến Thiên báo cho.

“Dẫm lên con thượng vị, vậy bọn họ cũng phải còn mạng chứ.” Quân Tiêu Dao khoanh tay lại, lạnh nhạt nói.

Sau đó, đám người Quân Tiêu Dao chuẩn bị xuất phát.

Lần này là các tộc lão Quân Chiến Thiên mang đội.

Ở bên ngoài sơn môn Quân gia, chín Long Mã Bạch Ngọc lôi kéo liễn xa sớm đã được chuẩn bị xong.

Loại Long Mã Bạch Ngọc này có huyết mạch cực kỳ hi hữu, có được một chút huyết mạch bạch long, đằng vân giá vũ, thần tuấn phi phàm.

Nếu thiên kiêu đỉnh cấp nào có được một con Long Mã Bạch Ngọc thì cũng đủ để hắn khoe ra trong những người cùng thế hệ.

Nhưng hiện tại lại có chín con Long Mã Bạch Ngọc cùng lôi kéo một chiếc liễn xa.

Hiển nhiên chiếc liễn xa này là chuẩn bị cho Quân Tiêu Dao.

Ở bên liễn xa, hai vị Tự Liệt là Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đang đứng.

Còn có một ít thiên tài tuổi trẻ của Quân gia đi ra rèn luyện, họ đang cung kính chờ đợi tại đây.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đi ra, Quân Linh Lung cũng đi theo bên cạnh.

“Ra mắt Thần Tử đại nhân!”

Mọi người, bao gồm cả Quân Tuyết Hoàng và Quân Trượng Kiếm, đều cung kính chắp tay với Quân Tiêu Dao, trong mắt mang theo sùng bái.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao ở buổi tiệc mười tuổi đã đủ khiến những người trẻ tuổi của Quân gia tâm phục khẩu phục.

Bọn họ cũng rất chờ mong, không biết Quân Tiêu Dao có thể sáng tạo thêm chiến tích kinh người như thế nào ở bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn lần này?

“Không cần đa lễ, đúng rồi, sao còn thiếu một người?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày và hỏi.

Quân Trượng Kiếm mở miệng nói: “Thần Tử, là Quân Vạn Kiếp kia, hắn sớm đã dẫn người theo đuổi của mình đi trước một bước.”

“Là bất mãn với ta sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, hắn cũng không để ý.

Không phục?

Đánh phục là được.

Không có chuyện gì là nắm tay không giải quyết được.

Nếu không được, vậy đánh thêm một quyền.

Lúc sau, đội ngũ mênh mông cuồn cuộn của Quân gia cũng xuất phát, chạy về hướng Nam Nguyên Đạo Châu.

Mà đồng thời, Tiêu Trần cũng đang đi đến Nam Nguyên Đạo Châu.

Dù sao bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn này cũng rất quan trọng với hắn ta.

Bỏ qua không nói đến cơ duyên hi hữu.

Chỉ một viễn cổ long cốt đã cực kỳ quan trọng đối với Thanh Thương Hóa Long Quyết mà hắn ta tu luyện.

Càng đừng nói còn có Thanh Long Thượng Nhân cũng cần viễn cổ long cốt để trọng tố thân thể.

Cho nên Tiêu Trần nhất định phải thành công trong hành trình bí cảnh lần này.

...

Nam Nguyên Đạo Châu là một trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực.

Vừa vặn nằm trong phạm vi do thế lực đỉnh cấp Đạo Cực Tiên Tông thống trị.

Trước đó Đạo Cực Tiên Tông cũng từng tham gia buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao.

Vị lão đạo nhân Đạo Cực Tiên Tông kia còn khen Quân Tiêu Dao không dứt miệng.

Giờ phút này, ở Nam Nguyên Đạo Châu, Nam Thiên Thành.

Tòa thành trì này là thành trì cách bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn gần nhất.

Bởi vậy trong thời gian gần đây, nó cũng trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Các thế lực lớn như Thái Cổ vương tộc, sinh linh kỳ dị, thậm chí Yêu tộc cũng hiện thân.

Có thể nói là ngư long hỗn tạp.

Mà đúng lúc này, tất cả mọi người chú ý tới, một loạt bóng dáng

thanh bào xuất hiện ở trên không Nam Thiên Thành.

“Phục sức kia là đệ tử của Đạo Cực Tiên Tông, còn có rất nhiều trưởng lão, sao bọn họ đều xuất hiện thế này?”

“Người cầm đầu chẳng lẽ là lão đạo nhân của Đạo Cực Tiên Tông, bàn về thân phận địa vị thì còn cao hơn cả tông chủ Đạo Cực Tiên Tông?”

“Trời ạ, nhân vật như vậy cũng ra tới chờ đợi, chẳng lẽ là muốn tiếp kiến đại nhân vật nào sao?”

“Nhưng có đại nhân vật nào đáng để lão đạo nhân của Đạo Cực Tiên Tông đích thân tiếp kiến chứ?”

Ngay trong Nam Thiên Thành, khi đông đảo tu sĩ sinh linh đang ồn ào kinh ngạc.

Trên vòm trời xa xôi, một hàng nhân mã mênh mông cuồn cuộn bay đến.

Có lâu thuyền ngang trời, có chiến xa bay qua, còn có chín con Long Mã Bạch Ngọc lôi kéo liễn xa, nổ vang nghiền áp trời cao!

Tinh kỳ phần phật, trên đó có một chữ “Quân”!

“Đậu má, là Hoang Cổ Quân gia!”

“Người của Quân gia cũng tới, khó trách Đạo Cực Tiên Tông thận trọng tiếp đãi như thế, thậm chí cả lão đạo nhân cũng hiện thân.”

“Đúng rồi, vị Thần Tử Quân gia trong lời đồn kia có tới không, ta nghe mấy lời đồn về hắn đến điếc cả lỗ tai rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói Thần Tử Quân gia kia tuấn tú đến mức không giống người, càng như trích tiên trên trời giáng trần.”

Rất nhiều nữ tu sĩ cũng sáng ngời đôi mắt, vô cùng chờ mong.

Hết chương 54.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 55. Thần Tử giá lâm, Nam Thiên Thành oanh động, Quân Vạn Kiếp không phục (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao hành tẩu bên ngoài.

Nhưng tên tuổi của hắn sớm đã truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Hầu như không ai không biết, không người không hiểu.

Nhưng người biết tên tuổi Quân Tiêu Dao thì nhiều, thật sự gặp qua Quân Tiêu Dao lại cực kỳ ít.

Dưới sự tò mò cực độ này, Quân Tiêu Dao càng có vẻ thần bí, càng làm mọi người chờ mong.

“Không ngờ lần này là Quân tộc lão tự mình tiến đến, thật là làm vẻ vang cho Đạo Cực Tiên Tông này.” Lão đạo nhân Đạo Cực Tiên Tông cười chắp tay và nói.

“Ha ha, lão đạo nhân khách khí.” Quân Chiến Thiên đi ra, bước lên hư không, cười sang sảng một tiếng.

“Đúng rồi, vị Thần Tử kia...” Ánh mắt lão đạo nhân đảo qua.

Nói thật, trong thế hệ tuổi trẻ, người có thể để lại ấn tượng khắc sâu như vậy cho lão là cực kỳ ít ỏi.

Quân Tiêu Dao tuyệt đối làm lão ấn tượng nhất.

“Ha hả, không ngờ còn có thể làm tiền bối nhớ kỹ, Quân mỗ thật thụ sủng nhược kinh.”

Trên liễn xa do chín con Long Mã Bạch Ngọc lôi kéo, bàn tay trắng như ngọc của Quân Linh Lung đẩy rèm châu qua, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đi ra.

Cả người hắn là bạch y như tuyết, dáng người thon dài, như thanh phong tu trúc, khí chất tuyệt hảo.

Da thịt hắn lóng lánh như ngọc thạch, mái tóc sinh quang, quanh thân bao phủ trong sương mù tiên quang mông lung.

Một tuấn nhan thần tú tuyệt thế cũng bị sương mù tiên quang như có như không bao phủ.

Cái này không phải do Quân Tiêu Dao cố tình che giấu, mà là thể chất của bản thân, cộng thêm Chí Tôn Cốt khiến toàn thân hắn được đạo vận bao phủ, trời sinh đã có tiên quang làm bạn.

“Trời ạ, người kia chính là Thần Tử Quân gia sao?”

“Đây là giá trị nhan sắc thần tiên gì thế này, yêu yêu!”

“A ta đã chết!”

Thời khắc Quân Tiêu Dao hiện thân, toàn bộ Nam Thiên Thành đều oanh động!

Đừng nói là nữ tu sĩ Nhân tộc, giờ phút này tất cả sinh linh giống cái đều như nam châm gặp phải sắt, ánh mắt dán chặt lên người Quân Tiêu Dao.

Thậm chí có một ít nam tu sĩ cũng hơi ngây người.

“Trời xanh, vì sao lại cho ta nhìn thấy dung nhan của Thần Tử Quân gia, vậy thì trong quãng đời còn lại còn có nam tử nào vào được mắt của ta?”

Một thiên chi kiêu nữ đạo thống nhất lưu ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đẹp thất thần, rất là buồn rầu.

Mà một Thánh Nữ thánh địa lại quấn mái tóc dài của mình lên, tự lẩm bẩm: “Cuộc đời này để tóc dài vì quân, nếu không gả cho chàng, tóc dài không cắt, thanh đăng cổ phật, tự chải trong khuê phòng...”

Cảnh tượng như vậy trình diễn ở mọi nơi trong Nam Thiên Thành.

Có thể nói, Quân Tiêu Dao xuất hiện khiến những nữ tu sĩ đó thiếu chút nữa ** tại chỗ...

Cho dù là nam tính cũng không sinh ra nổi nửa điểm ghen ghét, bởi vì chênh lệch thật sự quá lớn.

Bàn về thân phận, địa vị, dung mạo, thực lực thì cái nào cũng làm bọn họ theo không kịp Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt nhìn lướt qua phía dưới.

Những nữ tu sĩ đó làm hắn nhớ tới đám fan não tàn theo đuổi thần tượng ở kiếp trước.

Tuy nói dung mạo của Quân Tiêu Dao có tiên huy bao phủ, nhưng cho dù chỉ mơ hồ kinh hồng thoáng nhìn, cũng soái đến kinh tâm động phách, đủ làm những nữ tu sĩ đó choáng váng si mê.

“Ha hả, Thần Tử khách khí, lão đạo sớm đã chuẩn bị sẵn địa điểm, mời các vị...” Lão đạo nhân hơi chắp tay và nói.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của lão đạo nhân, đám người Quân Tiêu Dao mới đi theo.

Toàn bộ Nam Thiên Thành bộc phát những tiếng ồ lên vô tận.

Có thể nghĩ, Thần Tử Quân gia hiện thân có sức ảnh hưởng lớn hơn rất nhiều so với bất cứ thiên kiêu thế lực nào xuất hiện.

Mà giờ phút này, trong một trạch viện của Nam Thiên Thành.

Một nam tử tuổi trẻ mặc chiến khải màu bạc đang ngồi xếp bằng.

Khuôn mặt hắn chính trực mà cương nghị, trên má có những vết sẹo đan xen, càng tăng thêm khí chất lạnh lẽo đến tận xương.

Ở quanh người hắn có điện quang quấn quanh, vô số phù văn lôi điện hiện hóa trên hư không, tản mát ra dao động hủy diệt mạnh mẽ tuyệt đối.

Nam tử này chính là Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia, Quân Vạn Kiếp.

Ở trước người hắn, một người theo đuổi quanh thân bao phủ trong sương đen đang bẩm báo tình huống.

“Đã tới sao?” Trong mắt Quân Vạn Kiếp có lôi kiếp đan chéo.

Đồng thời còn mang theo chút lạnh lẽo.

Trước đó hắn tới Nam Thiên Thành trước, chỉ có một ít đệ tử của Đạo Cực Tiên Tông tiếp kiến hắn.

Mà hiện tại, đám người Quân Tiêu Dao vừa đến thì toàn bộ Đạo Cực Tiên Tông xuất động, các đại đệ tử trưởng lão đều hiện thân.

Thậm chí còn có lão đạo nhân địa vị còn cao hơn tông chủ cũng xuất hiện nghênh đón.

Cách đối đãi khác nhau này quá mức rõ ràng.

Tuy họ cũng có ý tiếp kiến các tộc lão Quân Chiến Thiên.

Nhưng Quân Vạn Kiếp biết, thật ra nguyên nhân chủ yếu vẫn là Quân Tiêu Dao.

Trong mắt đoàn người Đạo Cực Tiên Tông, tầm quan trọng của Quân Vạn Kiếp hắn còn kém xa Quân Tiêu Dao.

Quanh thân người theo đuổi kia bị sương đen bao phủ, gã cũng tức giận bất bình và nói: “Bọn người Đạo Cực Tiên Tông đó thật là mắt mù, một tiểu tử mới ra đời làm sao có thể so sánh với Vạn Kiếp đại nhân?”

Người theo đuổi này là thiên kiêu mà Quân Vạn Kiếp thu phục từ bên ngoài, tên là Hắc Thổ, đến từ Hắc Vân tộc.

Nghe đồn tổ tiên nhất tộc này là một áng mây đen thành đạo, thành tựu cảnh giới Vô Thượng Chí Tôn.

“Không ai sinh ra đã cao cao tại thượng, cho dù là Quân Tiêu Dao kia!”

“Ta sẽ chứng minh cho Quân gia thấy, hắn không xứng với vị trí Linh Hào Tự Liệt!” Quân Vạn Kiếp lạnh nhạt nói.

Hắn trải qua trăm cay ngàn đắng, không biết bị bao nhiêu vết thương, nếm bao nhiêu đau khổ, mới đổi lấy được vị trí Đệ Ngũ Tự Liệt.

Mà Quân Tiêu Dao chỉ tùy tiện bâng quơ đã có được vị trí Linh Hào Tự Liệt.

Đổi lại là ai thì tâm thái cũng sẽ nổ mạnh.

Quân Vạn Kiếp cảm thấy mình đã rất khắc chế.

“Ai, đại nhân nhà ta thật sự quá nghẹn khuất...” Hắc Thổ thầm nghĩ trong lòng, bất bình thay cho Quân Vạn Kiếp.

...

Hết chương 55.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 56. Thần Tử giá lâm, Nam Thiên Thành oanh động, Quân Vạn Kiếp không phục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mấy ngày liên tục trôi qua, Quân Tiêu Dao cũng coi như đặt chân ở Nam Thiên Thành.

Bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn tuy hiển lộ dị tượng, nhưng cách thời gian thật sự xuất thế còn mấy ngày.

Mà trong mấy ngày này, Quân Chiến Thiên cũng rời đi, bắt đầu bàn bạc với người phụ trách của các đạo thống bất hủ khác.

Bọn họ muốn liên hợp biến toàn bộ bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn thành một nơi để hậu bối đệ tử rèn luyện.

Bất cứ cường giả thế hệ trước nào cũng không được phép tiến vào trong đó.

Quân Tiêu Dao rảnh rỗi không có việc gì, rất nhàn nhã mà nghỉ ngơi tại nơi ở.

Quân Linh Lung lại khẽ mỉm cười và nói: “Công tử, ta nghe nói Nam Nguyên Đạo Châu có một loại đặc sản, là Thanh Tâm Linh Trà, Linh Lung đi mua về cho công tử.”

Quân Linh Lung có tâm tư thông minh, cẩn thận săn sóc.

Nàng biết Quân Tiêu Dao thích uống trà nên cố ý nghe ngóng về loại đặc sản này.

“Ừm, vẫn là Linh Lung cẩn thận, tương lai ai cưới được ngươi cũng hưởng phúc.” Quân Tiêu Dao tùy ý cười nói.

Gương mặt xinh đẹp của Quân Linh Lung ửng đỏ, quyến rũ mà trừng Quân Tiêu Dao một cái.

Nàng sớm đã quyết định cả đời đi theo Quân Tiêu Dao, làm thị nữ cho hắn.

Sao có thể gả cho người khác?

Còn về chuyện làm Quân Tiêu Dao cưới nàng?

Quân Linh Lung cũng rất tự mình hiểu lấy, có thể ở lại bên cạnh Quân Tiêu Dao làm thị nữ cũng đã không tồi.

Nàng sẽ không chủ động đưa ra yêu cầu quá mức vô lý này.

Đương nhiên, nếu Quân Tiêu Dao nguyện ý, tất nhiên Quân Linh Lung sẽ vui vẻ chấp nhận.

Còn về chênh lệch mười tuổi, đối với tu sĩ thì cũng có thể xem nhẹ.

Không bao lâu sau, Quân Linh Lung ra cửa, đi tới một khu chợ của Nam Thiên Thành.

Rất nhanh, nàng đã phát hiện Thanh Tâm Linh Trà niên đại chừng vạn năm.

Ngay khi Quân Linh Lung chuẩn bị mua sắm.

Một bóng dáng tuổi trẻ quanh thân được bao phủ trong sương đen xuất hiện, giọng nói lạnh nhạt và mang theo ý nghiền ngẫm: “Xin lỗi, ta muốn Thanh Tâm Linh Trà này!”

….

“Hả?”

Mày liễu của Quân Linh Lung nhíu lại, đôi mắt đẹp nhìn qua.

Tốt xấu gì nàng cũng là quý nữ của Quân gia, danh khí tuy không mạnh bằng Quân Tiêu Dao và Thập Đại Tự Liệt, nhưng cũng coi như có chút thanh danh.

Cũng không có bao nhiêu kẻ dám nhằm vào nàng.

Bóng dáng tuổi trẻ cả người bao phủ trong sương đen này chính là người theo đuổi của Quân Vạn Kiếp, thiên kiêu Hắc Vân tộc, Hắc

Thổ.

“Ngươi là... người của Hắc Vân tộc?” Quân Linh Lung nhíu mày lại.

Nàng mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm, bác học hiểu biết sâu rộng, liếc mắt một cái đã nhận ra Hắc Thổ là tộc nhân của Hắc Vân tộc.

Nhưng nàng cũng không rõ Hắc Thổ là người theo đuổi của Quân Vạn Kiếp.

Dù sao Quân Linh Lung cũng không chú ý đến Quân Vạn Kiếp.

“Ta muốn Thanh Tâm Linh Trà này, ngươi có ý kiến sao?” Hắc Thổ đưa mắt đánh giá Quân Linh Lung, mang theo ý khiêu khích.

Đôi mắt xinh đẹp của Quân Linh Lung lập loè ánh sáng.

Nàng đã nhìn ra chuyện này không phải là tình cờ.

Mà là thiên kiêu Hắc Vân tộc này chủ động khiêu khích gây chuyện.

“Ngươi biết thân phận của ta không?” Quân Linh Lung lạnh nhạt hỏi, lộ ra vẻ cao quý lãnh ngạo.

Chỉ có ở trước mặt Quân Tiêu Dao, nàng mới là thị nữ tri kỷ thuận theo.

Mà khi đối mặt với bất cứ kẻ nào, nàng luôn là quý nữ Quân gia cao cao tại thượng.

“Tốt xấu gì ta cũng là người theo đuổi của Vạn Kiếp đại nhân, sao lại không biết tên tuổi của Linh Lung quý nữ chứ?” Hắc Thổ không sao cả mà bĩu môi, cười nói.

“Thì ra là thế.” Quân Linh Lung nghe vậy thì lập tức sáng tỏ.

Khó trách thiên kiêu Hắc Vân tộc này không chút e dè, thậm chí có gan khiêu khích nàng.

Thì ra sau lưng là Đệ Ngũ Tự Liệt, Quân Vạn Kiếp.

Vậy xem ra, Hắc Thổ thật sự không cần kiêng kỵ nàng.

“Trà này là Thần Tử đại nhân muốn, ngươi dám cản trở?” Quân Linh Lung lạnh nhạt hỏi.

“Xin lỗi, đại nhân nhà ta cũng muốn uống trà, còn nữa, đừng lấy Thần Tử ra làm tấm mộc, đại nhân nhà ta cũng không kém gì hắn!” Hắc Thổ lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, một kiếm quang bỗng từ nơi xa giáng thẳng về hướng Hắc Thổ.

Đồng thời còn có tiếng quát lớn lạnh nhạt truyền đến: “Thứ không có mắt từ đâu tới, để ta thay Quân Vạn Kiếp dạy dỗ ngươi một trận!”

Cảm nhận được dao động của kiếm quang kia, sắc mặt Hắc Thổ chợt biến đổi.

Thân thể gã bỗng hoá khí, đột nhiên biến thành một đoàn sương đen.

Kiếm quang kia xuyên thủng sương đen, ầm ầm dừng lại trên mặt đất phía sau.

Hắc Thổ lại ngưng tụ thành hình, sắc mặt hiện ra một tia tái nhợt.

Hoá khí thành sương mù là thiên phú chủng tộc của Hắc Vân tộc.

Nhưng mỗi lần thi triển đều cực kỳ hao phí pháp lực.

Cách đó không xa, một bóng dáng ôm kiếm trong ngực hiện thân, đó là Đệ Thập Tự Liệt, Quân Trượng Kiếm.

Trước đó hắn ta muốn trở thành người theo đuổi của Quân Tiêu Dao, lại bị Quân Tiêu Dao cự tuyệt.

Một vị Tự Liệt trở thành người theo đuổi thật sự không quá thỏa đáng.

Tuy bị Quân Tiêu Dao từ chối, nhưng hiện tại Quân Trượng Kiếm sớm đã có giác ngộ của người theo đuổi.

Chỉ là không có tên tuổi này mà thôi.

“Đệ Thập Tự Liệt, Quân Trượng Kiếm, vì sao ngươi...” Sắc mặt Hắc Thổ tái nhợt, trong mắt lộ ra kiêng kị.

Nếu chỉ là một Quân Linh Lung thì tất nhiên gã không sợ.

Tuy Quân Linh Lung là quý nữ, nhưng còn chưa đạt tới cấp bậc Thập Đại Tự Liệt.

Mà Quân Trượng Kiếm này chính là Tự Liệt hàng thật giá thật.

Tuy rằng địa vị và thực lực không sánh bằng đại nhân Quân Vạn Kiếp nhà gã.

Nhưng Tự Liệt chính là Tự Liệt, không thể coi rẻ!

Hắc Thổ cũng mang đầy nghi hoặc, sao gã cảm thấy Quân Trượng Kiếm cứ như người theo đuổi của Quân Tiêu Dao vậy?

“Ai cho ngươi lá gan khiêu khích người bên cạnh Thần Tử, là Quân Vạn Kiếp kia sao?” Quân Trượng Kiếm lạnh lùng quát lớn.

Sắc mặt Hắc Thổ trắng rồi lại xanh.

Gã vẫn có chút e ngại khi đối mặt với Quân Trượng Kiếm.

Mà đúng lúc này.

Nơi xa vang lên một giọng nói lạnh lẽo như băng: “Quân Trượng Kiếm, tốt xấu gì ngươi cũng là một trong những Tự Liệt, lại cam nguyện trở thành người theo đuổi Quân Tiêu Dao, rốt cục hắn có mị lực gì mà khiến các ngươi nguyện ý quy thuận thần phục như vậy?”

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Quân Trượng Kiếm cũng hơi thay đổi.

Đây là giọng của Quân Vạn Kiếp.

Quả nhiên.

Một bóng dáng được lôi điện thần quang bao lấy từ xa giá lâm

đến, đúng là Quân Vạn Kiếp.

Mái tóc đen của hắn tung bay, hai mắt phụt ra lôi quang ba thước, toàn thân có phù văn lôi điện hiện hóa, cứ như một Lôi Thần.

“Đó là... Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia Quân Vạn Kiếp?”

“Sao lại thế này, phát sinh xung đột sao?”

“Bên kia hình như là Đệ Thập Tự Liệt của Quân gia - Quân Trượng Kiếm, còn có Linh Lung quý nữ.”

“Bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn còn chưa mở ra mà Quân gia đã nội đấu rồi sao?”

Rất nhiều ánh mắt đều bị hấp dẫn đến.

“Quân Vạn Kiếp, ngươi muốn làm gì?”

Nhìn thấy khí tức bạo liệt của Quân Vạn Kiếp, Quân Trượng Kiếm cau mày.

Tính tình của Quân Vạn Kiếp có tiếng là bất thường bá đạo.

Đừng nói là người ngoại tộc, cho dù là tộc nhân Quân gia, hắn cũng từng giáo huấn không ít.

“Đường đường là Tự Liệt Quân gia, lại biến thành người theo đuổi, nếu ngươi thật cam nguyện như thế, vậy nhân lúc còn sớm dỡ xuống thân phận Tự Liệt đi!”

Quân Vạn Kiếp vừa dứt lời thì trực tiếp ra tay.

Chỉ một cái giơ tay của hắn đã có lôi đình thần quang hiện hóa.

Hắn tu luyện chí tôn pháp Độ Kiếp Thiên Công nên thức tỉnh Lôi Kiếp Chiến Thể.

Trong ba ngàn thể chất, nó xếp trong ba trăm vị trí đầu.

Hơn nữa loại Lôi Kiếp Chiến Thể này có tính công phạt cường hãn, lực sát thương kinh người, vượt qua Tinh Thần Vương Thể của Diệp Tinh Vân.

Hết chương 56.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 57. Quân Vạn Kiếp ra tay, Linh Lung bị thương, không có kết quả tốt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm ầm ầm!

Quân Vạn Kiếp đẩy bàn tay ra, lôi đình cuồn cuộn như biến thành dòng nước lũ, ầm ầm giáng xuống Quân Trượng Kiếm và Quân Linh Lung.

“Không tốt!”

Quân Trượng Kiếm vội vàng xuất kiếm, kiếm quang lộng lẫy khuếch tán ra.

Quân Linh Lung cũng ra tay.

Nhưng dù hai người họ cùng ra tay ngăn cản, cũng khó có thể ngăn được chiêu thức của Quân Vạn Kiếp.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Quân Trượng Kiếm và Quân Linh Lung đều chấn động, đến liên tục lui bước.

Quân Trượng Kiếm còn đỡ, dù sao cũng là Đệ Thập Tự Liệt, tuy so ra kém Quân Vạn Kiếp, nhưng cũng không chênh lệch quá lớn.

Mà tu vi của Quân Linh Lung thì hơi yếu hơn một bậc, nàng liên tiếp lui mấy chục bước, mặt ngọc tuyết trắng hiện ra chút tái nhợt, khóe môi ứa ra vết máu nhàn nhạt.

Quân Vạn Kiếp nhìn lướt qua, sắc mặt lạnh nhạt mà nói: “Hôm nay xem như nhắc nhở, nói cho Quân Tiêu Dao kia biết, về sau làm việc khiêm nhường một chút.”

Dứt lời, Quân Vạn Kiếp xoay người rời đi.

Dù thế nào thì Quân Trượng Kiếm và Quân Linh Lung cũng là người của Quân gia, hơi giáo huấn một chút, áp chế khí thế của

Quân Tiêu Dao là được.

Quân Vạn Kiếp cũng không muốn thật sự làm bọn họ bị thương nặng.

“Quả nhiên thực lực của đại nhân có một không hai trong thiên hạ!”

Nhìn thấy Quân Vạn Kiếp chỉ giơ tay đã đánh lui Quân Trượng Kiếm và Quân Linh Lung, ánh mắt Hắc Thổ lộ ra sùng bái nồng đậm.

Gã lại nhìn về phía Quân Linh Lung, khóe miệng nhếch lên một ý cười nghiền ngẫm rồi nói: “Nói cho chủ nhân nhà ngươi, đại nhân của ta mới là trụ cột và hy vọng của thế hệ tuổi trẻ của Quân gia!”

Sau khi nói xong, Hắc Thổ cũng đi theo Quân Vạn Kiếp rời đi.

Lúc này, Quân Linh Lung lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi bị thương không nhẹ.” Quân Trượng Kiếm nói, giọng điệu ngầm có ý bất đắc dĩ.

So với Quân Vạn Kiếp thì hắn ta thật sự kém hơn một bậc.

“Không có gì, ta còn phải mua trà cho công tử.” Quân Linh Lung còn không quên chuyện của mình là mua Thanh Tâm Linh Trà cho Quân Tiêu Dao.

Quân Trượng Kiếm thấy thế thì hơi cảm thán.

Đã lúc này rồi mà trong lòng nàng vẫn nghĩ đến chuyện của Quân Tiêu Dao.

Nhưng Quân Trượng Kiếm cũng biết, Quân Tiêu Dao không phải người chịu nén giận.

Đắc tội người bên cạnh hắnm kế tiếp e rằng Quân Vạn Kiếp không có kết quả tốt.

…

Không bao lâu sau, Quân Linh Lung và Quân Trượng Kiếm về tới nơi ở của Quân Tiêu Dao.

“Công tử, đã mua Thanh Tâm Linh Trà về rồi.” Gương mặt ngọc trở nên hơi trắng của Quân Linh Lung lộ ra chút ý cười.

“Ừm, tốt...” Quân Tiêu Dao vừa gật đầu một cái, sau đó chú ý tới dị thường của Quân Linh Lung và Quân Trượng Kiếm.

Hắn khẽ nhíu mày, đứng dậy đi đến trước người Quân Linh Lung.

“Công tử?” Vẻ mặt Quân Linh Lung hơi khựng lại, có chút co quắp.

Chỉ thấy Quân Tiêu Dao nâng tay lên, nhẹ nhàng chùi đi vệt máu nhàn nhạt trên khóe môi Quân Linh Lung.

Hành động thân mật như thế làm mặt Quân Linh Lung bỗng đỏ ửng.

“Sao lại thế này?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Hắn cũng không phải quá yêu thích gì Quân Linh Lung.

Nhưng ít nhất, Quân Linh Lung là người bên người hắn.

Ra tay với Quân Linh Lung chính là khiêu khích hắn.

“Xin lỗi, Thần Tử, ta không thể ngăn trở Quân Vạn Kiếp kia.” Quân Trượng Kiếm mang ý áy náy mà nói.

“Nói rõ ràng.” Quân Tiêu Dao nói.

Kế tiếp, Quân Trượng Kiếm thuật lại hết chuyện trước đó cho Quân Tiêu Dao nghe.

“Đã bị thương mà còn muốn mua trà cho ta, ngốc sao?” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói.

“Công tử muốn uống, tất nhiên Linh Lung phải mua được.”

Nghe lời nói như chứa một tia sủng nịch của Quân Tiêu Dao, trong lòng Quân Linh Lung như ăn mật ngọt.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao vung ống tay áo lên, khoanh tay và nói.

“Đi chỗ nào?” Quân Trượng Kiếm theo bản năng hỏi.

“Đương nhiên là đi tìm Quân Vạn Kiếp kia.” Quân Tiêu Dao cười nói.

Chỉ là ý cười kia mang theo một chút lạnh lẽo.

Cái gì mà quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Cái gì mà đều là người của Quân gia, lấy đại cục làm trọng, đều không tồn tại!

Báo thù không cách đêm.

Nếu Quân Vạn Kiếp chủ động trêu chọc hắn, vậy Quân Tiêu Dao cũng không cần giữ mặt mũi cho hắn ta.

Phía bên kia, ở chỗ ở của Quân Vạn Kiếp.

Gương mặt Hắc Thổ lộ ra một tia không cam lòng, gã nói: “Đại nhân, một khi thực lực của ngài đã mạnh như vậy, vì sao không đi trực tiếp trấn áp Quân Tiêu Dao kia?”

Vừa rồi nhìn thấy Quân Vạn Kiếp khí phách ra tay, sự sùng bái trong lòng Hắc Thổ đã lên tới cực điểm.

Đồng thời gã cũng cho rằng, Quân Vạn Kiếp tuyệt đối có thể chiến thắng Quân Tiêu Dao.

Quân Vạn Kiếp khẽ lắc đầu và nói: “Đầu tiên, Quân Tiêu Dao kia có cả Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt, thực lực cũng không yếu.”

“Nếu không phải ta chiếm ưu thế tuổi tác và cảnh giới thì có lẽ thật sự không đối phó được hắn.”

“Thứ hai, bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn sắp sửa mở ra, đấu đá nội bộ với Quân Tiêu Dao sẽ ảnh hưởng trạng thái của ta, đến lúc đó còn có thể bị tộc lão chỉ trích.”

Không thể không nói, Quân Vạn Kiếp quật khởi từ tầng dưới chót của chi thứ nên đầu óc cũng không ngốc.

Tương phản, hắn thực khôn khéo.

Trước đó hắn chỉ ra tay trấn áp Quân Trượng Kiếm và Quân Linh Lung, muốn áp chế sự nổi bật của Quân Tiêu Dao một chút.

Có thể nói là gãi đúng chỗ ngứa, rất biết chừng mực.

Làm như vậy, hắn vừa đạt được hiệu quả muốn có, cũng không bị tộc lão trách cứ, càng sẽ không ảnh hưởng chuyện tham gia tranh đoạt bí tàng.

“Vẫn là đại nhân bày mưu lập kế, thuộc hạ hoàn toàn không ngờ đến điểm này.” Hắc Thổ không khỏi càng tán thưởng.

“Hơn nữa ta dám cam đoan, Quân Tiêu Dao kia sẽ tạm thời chịu đựng, ít nhất hắn cũng chờ đến chuyện bí tàng qua đi rồi mới dám ra tay với ta.”

Khóe miệng Quân Vạn Kiếp nhếch lên một tia cười lạnh.

Nhưng câu nói của hắn vừa dứt thì bên ngoài gác mái bỗng có chấn động truyền đến.

“Sao lại thế này?”

Ngay khi Quân Vạn Kiếp ngây người, một ấn quyết từ trên trời rơi xuống, tựa như sao băng giáng xuống.

“Là Nhân Vương Ấn!”

Sắc mặt Quân Vạn Kiếp chợt biến đổi, vội vàng lắc mình lao ra.

Sắc mặt Hắc Thổ kia cũng trắng bệch, hóa thành một làn khói đen lướt tới.

Oanh!

Thiên địa hỗn loạn!

Gác mái nơi Quân Vạn Kiếp ở trực tiếp biến thành hư vô, chỗ đó

xuất hiện một cái hố sâu thật lớn, bốn phía lan tràn những cái khe thô to.

Động tĩnh như vậy hấp dẫn vô số ánh mắt chung quanh.

“Sao lại thế này, chẳng lẽ có người động thủ?”

“Hình như là phía Đệ Ngũ Tự Liệt Quân gia đã xảy ra chuyện, trời ạ, có người dám san bằng nơi ở của Quân Vạn Kiếp!?”

Toàn bộ Nam Thiên Thành oanh động, sôi trào lên!

Phải biết rằng, đó đường đường là nơi ở của Đệ Ngũ Tự Liệt Quân gia.

Đừng nói san bằng thành bình địa, ngày thường cho dù đi ngang qua cũng phải nhỏ tiếng.

“Các ngươi xem, người kia... Chẳng lẽ là Thần Tử của Quân gia!” Một vị tu sĩ ngẩng đầu, bỗng chỉ lên vòm trời.

Phía trên vòm trời, bốn bóng người đang lơ lửng ở đó.

Quân Linh Lung, Quân Tuyết Hoàng, Quân Trượng Kiếm đứng ở phía sau.

Mà Quân Tiêu Dao thì đứng đằng trước.

Hắn đặt một tay sau người, tay còn lại vừa giải trừ tư thế kết ấn.

Thực hiển nhiên, Nhân Vương Ấn kia là do hắn phát ra.

“Quân... Tiêu... Dao!” Một tiếng quát lạnh lẽo kèm theo hàng tỉ lôi quang khuếch tán ra.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, một bóng dáng toàn thân quấn quanh lôi quang bay lên trời, đó là Quân Vạn Kiếp!

Hắn dán mắt nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, trong mắt như có hai Lôi Trì đang quay cuồng, lôi đình lập loè không thôi.

Hắn không ngờ Quân Tiêu Dao lại quả quyết như vậy.

Vừa rồi hắn còn nói, trước khi bí tàng kết thúc thì Quân Tiêu Dao tuyệt đối không ra tay với hắn.

Kết quả bị vả mặt ngay lập tức.

Ở bên cạnh hắn, Hắc Thổ cũng hiện thân, ánh mắt mang theo kinh sợ nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Trước đó gã chỉ nghe nói đến tên tuổi của Quân Tiêu Dao, nhưng chưa từng gặp qua.

Hiện tại xem như lần đầu tiên.

Nhưng ấn tượng tuyệt đối khắc sâu.

Dù sao chỗ ở của bọn họ cũng bị Quân Tiêu Dao dùng một kích hóa thành hư vô.

Hết chương 57.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 58. Thần Tử có khí thế vô địch, nghiền áp Quân Vạn Kiếp, giết người tru tâm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, ngươi có ý gì?” Quân Vạn Kiếp cưỡng chế lửa giận trong lòng, lạnh lẽo hỏi.

“Ai cho ngươi lá gan động vào người của bản Thần Tử?”

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, lại không mất khí phách.

Trái tim thiếu nữ của Quân Linh Lung không ngừng đập mạnh.

Rất nhiều nữ tu sĩ chung quanh chú ý đến nơi này cũng cảm xúc mênh mông, hận không thể thay thế vị trí của Quân Linh Lung.

“Chỉ hơi khiển trách một chút, cũng không thật sự làm gì bọn họ, khí lượng của Thần Tử chỉ có như vậy thôi sao?” Giọng nói của Quân Vạn Kiếp lạnh tới cực điểm.

“Đúng, ngươi nói rất đúng, khí lượng của ta thật sự rất nhỏ, nếu nói vậy...”

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển về hướng Hắc Thổ.

Trong phút chốc, trái tim Hắc Thổ như ngã vào động băng, chìm xuống đáy cốc.

“Là ngươi gây chuyện trước đúng không, loại người theo đuổi không có đầu óc giống như ngươi, giết cũng là đương nhiên.”

Tiếng nói của vừa dứt thì Quân Tiêu Dao đã giơ tay ra.

Pháp lực kim sắc hùng hồn giống như núi lửa dâng trào, đan chéo ngưng tụ thành một cự thủ phù văn kim sắc.

Một tay chộp tới, phảng phất như Ngũ Chỉ Sơn giáng xuống, uy áp

đè ép người.

“Không, sao có thể!” Hắc Thổ sợ đến mức hồn vía lên mây.

Đây là lần đầu tiên gã đối mặt với Quân Tiêu Dao, tất nhiên không biết uy thế của Quân Tiêu Dao cường hãn tới trình độ này!

Quả thực như đối mặt với một Đại Đế tuổi nhỏ.

“Đủ rồi, dừng tay!”

Quân Vạn Kiếp cũng giơ tay, thần quang lôi điện đan chéo, hóa thành cự thủ mang đầy lôi đình, muốn chặn Quân Tiêu Dao lại.

“Bản Thần Tử muốn giết người, ngươi ngăn cản được sao?” Quân Tiêu Dao lắc đầu thở dài.

Hắn thò một tay khác ra, long khí bùng nổ, hóa thành long trảo kim sắc, va chạm vào chiêu thức của Quân Vạn Kiếp.

Đó là thần thông hắn tinh luyện ra từ long nguyên của Long Hạo Thiên, Tiệt Long Thủ.

Mà bên này, Quân Tiêu Dao tiếp tục trấn áp về hướng Hắc Thổ.

Hắc Thổ cắn răng một cái, lại thi triển thủ đoạn đặc hữu của Hắc Vân tộc, hoá khí thành sương mù.

Cự thủ phù văn kim sắc trực tiếp chụp tan sương đen, lại không cách nào giết chết gã.

“Ha hả, Linh Hào Tự Liệt cái gì, cũng chỉ như thế, cả ta cũng không giết chết được mà còn đi tranh với đại nhân thế nào!”

Thân thể Hắc Thổ lại hội tụ, sắc mặt tái nhợt, lòng còn sợ hãi, nhưng đáy lòng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra trong thời gian ngắn, Quân Tiêu Dao sẽ không làm gì được gã.

“Là thật sự không có đầu óc sao?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, tựa như đang nhìn một tên hề.

Hắn lại giơ tay lên, thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Lò Luyện Địa Ngục đen nhánh trực tiếp trấn áp xuống từ trời cao, giống như cái lò luyện hóa thần ma, bùng nổ lực hút vô tận.

“Không, đây là cái gì!?” Hắc Thổ sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng thi triển hoá khí thành sương mù lần nữa.

Nhưng tất cả sương đen đều bị Lò Luyện Địa Ngục hấp thu luyện hóa trong nháy mắt.

Trong đó truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương của Hắc Thổ.

Sau một lát, tiếng gào rú đó đột nhiên ngừng lại...

...

Mảnh thiên địa này rơi vào tĩnh mịch.

Nhìn Hắc Thổ bị hai chiêu kia diệt sát, tất cả tu sĩ toàn bộ Nam Thiên Thành đều âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Hắc Thổ thân là thiên kiêu của Hắc Vân tộc, chẳng những không yếu, ngược lại rất mạnh.

Thậm chí thực lực của gã có thể so với một ít thiên kiêu đại giáo và đạo thống.

Nếu không thì gã cũng không thể trở thành người theo đuổi của Quân Vạn Kiếp.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ lật tay một cái, không cần tốn nhiều sức đã diệt sát một thiên kiêu.

Điều này làm những tu sĩ lần đầu tiên nhìn thấy Quân Tiêu Dao ra tay, trong mắt đều xuất hiện một tia chấn động.

Thần Tử Quân gia, Linh Hào Tự Liệt, danh bất hư truyền!

“Quân Tiêu Dao!”

Một tiếng gầm lên giận dữ như đất bằng nổ vang sấm sét.

Quân Vạn Kiếp tức sùi bọt mép, trong mắt phụt ra ba thước lôi quang, biểu hiện ra nội tâm của hắn đã phẫn nộ tới cực điểm.

Người theo đuổi của mình bị đánh chết ngay trước mặt, đây là vả mặt trần trụi.

Hơn nữa còn là loại không để chút lối thoát nào.

Oanh!

Quân Vạn Kiếp không nói thêm gì, hắn hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Sẽ tạo thành hậu quả gì thì sau này bàn lại, hiện tại Quân Vạn Kiếp chỉ muốn trấn áp Quân Tiêu Dao.

Hắn đánh một tay ra, lôi quang khủng bố trút xuống, hóa thành vạn ánh lôi quang, dao động cường hãn đến mức khiến lòng người kinh sợ.

Đây là một loại thần thông võ học lôi hệ cường hãn, Bát Hoang Kinh Lôi Chưởng.

Thêm vào Lôi Kiếp Chiến Thể của Quân Vạn Kiếp, chưởng này đánh ra thì mọi thiên kiêu Thần Kiều Cảnh không chết cũng bị thương.

“Thần Tử cẩn thận!”

Quân Trượng Kiếm nhịn không được mà lên tiếng nhắc nhở.

Tuy hắn ta biết Quân Tiêu Dao rất mạnh, nhưng Quân Vạn Kiếp cũng không yếu.

Trước đó hắn ta và Quân Linh Lung đều không thể ngăn cản một chiêu của Quân Vạn Kiếp.

Nhưng mà, Quân Trượng Kiếm vừa nói ra thì lại nghẹn vào, đồng tử chậm rãi trương lớn.

Quân Tiêu Dao nắm năm ngón tay lại, nhẹ nhàng tung ra một quyền, không mang theo chút khói lửa nào, nhưng lại như bộc

phát tiếng rồng ngâm!

Một hư ảnh chân long quấn quanh quyền phong của hắn, ầm ầm tuôn ra!

Đó là thần thông của Tổ Long Sào, Long Quyền.

Đồng thời bảy vạn cự tượng vi lạp trong thân thể hắn cộng thêm bảy trăm triệu cân thần lực, trút xuống theo một quyền này!

Hai lớp uy năng chồng lên nhau, dao động kia như muốn đẩy ngang trời xanh mười vạn dặm!

Ầm ầm ầm!

Gợn sóng pháp lực khủng bố khuếch tán, như một viên đạn hạt nhân nhỏ nổ tung, toàn bộ Nam Thiên Thành cũng run lên ba cái.

Dưới ánh nhìn của mọi người, một bóng dáng giống như diều đứt dây bay ngược ra từ trung tâm va chạm, máu tươi bắn khắp trời xanh!

Rõ ràng là Quân Vạn Kiếp!

Hắn bay ngược ra ngoài, cánh tay ra quyền vặn vẹo với một tư thế quái dị, hiển nhiên xương cốt đều bị đứt gãy.

Sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang theo một loại chấn động xưa nay chưa từng có!

Rất nhiều chuyện nếu không tự cảm nhận, chỉ đứng nhìn thì căn bản không thể hiểu được loại tuyệt vọng này!

Hiện tại Quân Vạn Kiếp đã hiểu được, lúc trước Diệp Tinh Vân và Long Hạo Thiên tuyệt vọng như thế nào.

Giống như căn bản không phải đối mặt với một người.

Mà là một Đại Đế thiếu niên!

Chương 59: **Quân Vạn Kiếp thần phục, lời nói cửu thiên thập địa, kịch bản thân muội muội (1)**

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, thực lực của ngươi...” Quân Vạn Kiếp ép thân thể mình ngừng lùi lại, đồng tử khẽ run.

Không chỉ hắn mà người của toàn bộ Nam Thiên Thành đều ngây ngẩn.

Quân Trượng Kiếm đầy mặt ngơ ngác!

Hắn ta biết Quân Tiêu Dao không sợ Quân Vạn Kiếp, nhưng cũng không ngờ sẽ là trạng thái nghiền áp như thế này.

“Thần Tử đại nhân, thực sự có phong thái vô địch...” Quân Tuyết Hoàng cảm thán.

“Công tử...” Đôi mắt xinh đẹp của Quân Linh Lung tràn đầy sùng bái khuynh mộ.

Đây là chủ nhân của nàng, vô địch thế gian này!

“Ta không tin, lại đến!”

Dù thế nào Quân Vạn Kiếp cũng quật khởi từ tầng dưới chót, tâm tính vẫn kiên nghị hơn Diệp Tinh Vân rất nhiều.

Hiển nhiên hắn không có khả năng nhận thua như vậy.

Ngoài thân Quân Vạn Kiếp quấn quanh lôi quang, xương cốt cánh tay vỡ vụn phát ra tiếng rắc rắc, sau đó lại trực tiếp khôi phục.

“Không hổ là Lôi Kiếp Chiến Thể, nghe đồn loại thể chất này lấy thiên kiếp để tôi thể, thân thể cường hãn đến không thể tưởng tượng!”

Nhìn thấy cánh tay Quân Vạn Kiếp khôi phục như lúc ban đầu, ánh mắt rất nhiều tu sĩ đều chớp động rồi lên tiếng thảo luận.

Lôi Kiếp Chiến Thể xếp hạng thứ ba trăm trong ba ngàn thể chất, tất nhiên có điểm bất phàm.

“Thân thể cường hãn thì thế nào, còn không phải bị Thần Tử Quân

gia một quyền đánh nát, chỉ có thể nói, so với thân thể Hoang Cổ Thánh Thể thì Lôi Kiếp Chiến Thể chỉ là cặn bã!" Rất nhiều nữ tu sĩ bĩu môi, khinh thường nói.

Giờ phút này các nàng đã sớm trở thành fan não tàn của Quân Tiêu Dao.

Thử hỏi trong toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực có được mấy thiên kiêu tuổi trẻ có giá trị nhan sắc và thực lực sánh ngang nhau chứ?

Giờ phút này, Quân Vạn Kiếp đứng trên vòm trời, lôi điện quấn quanh người hắn.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Quân Tiêu Dao đã không có một tia coi khinh nào.

"Ta tu Chí Tôn Pháp, thân mang Lôi Kiếp Chiến Thể, thay trời hành phạt, khống chế vạn đạo lôi kiếp!"

"Bát Lôi Cấm Tiệt, Hoang Lôi Thần!"

Quân Vạn Kiếp ngửa mặt lên trời thét dài, hàng tỉ lôi quang phát ra, đan chéo trên hư không.

Kiếp vân màu đen cuồn cuộn, cứ như có một thần linh lôi đình hiện hóa, cảnh tượng như vậy thật lay động nhân tâm.

"Thay trời hành phạt, buồn cười!" Sắc mặt Quân Tiêu Dao thật bình đạm.

"Trước mặt bản Thần Tử thì trời cũng phải cúi đầu xưng thần, huống chi là ngươi!"

Mái tóc đen của Quân Tiêu Dao tung bay, thốt ra một câu lạnh lẽo mang theo khí phách vô biên.

Hắn thúc giục Linh Hải kim sắc của Hoang Cổ Thánh Thể, pháp lực mãnh liệt tuôn trào, mơ hồ ngưng tụ thành một tượng thần kim sắc trấn áp vạn cổ thời không.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính được thúc giục tới cực hạn.

Đồng thời, tay trái hắn diễn biến ra Binh Phạt Quyết, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, vạn loại thần binh ngưng tụ ra từ hư không, mang theo một loại sát phạt chi âm chấn phá thiên địa.

Mà tay phải hắn thì lấy long khí, hiện hóa ra một hư ảnh chân long sinh động như thật, đó là thần thông của Tổ Long Sào được hắn tinh luyện ra từ long nguyên - Chân Long Khốn Thiên Thuật.

Hai thức đều xuất hiện, hư ảnh chân long xông thẳng lên trời cao, ầm ầm đâm về hướng thần linh lôi điện trong kiếp vân màu đen kia, hai bên va chạm, trời sụp đất nứt!

Vạn loại thần binh lại trùng kích về hướng Quân Vạn Kiếp.

“Tại sao lại...”

Quân Vạn Kiếp còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh trúng.

Mặc dù hắn toàn lực phòng ngự, cũng vẫn chịu trùng kích kịch liệt, nhịn không được phun ra một mồm máu tươi, xương gãy gân đứt.

Quân Tiêu Dao tung ra Ác Ma chi Dực, hư không cực tốc, lập tức đáp xuống khoảng không phía trên Quân Vạn Kiếp, thêm vào thần lực, một chân giáng xuống, giống như thần vương đặt chân.

Oanh!

Một âm thanh khiến da đầu người ta tê dại truyền ra.

Chân này của hắn trực tiếp đạp lên ngực Quân Vạn Kiếp.

Thân thể hai người giống như sao băng rơi xuống.

Kèm với một tiếng nổ vang chấn động.

Thân thể Quân Vạn Kiếp va chạm thật mạnh xuống mặt đất, mà chân Quân Tiêu Dao vẫn đạp lên ngực Quân Vạn Kiếp, một tay hắn đặt ở sau người.

Vạt áo phiêu phiêu, không nhiễm hạt trần.

Sự tương phản này quá lớn, làm người ta sinh ra cảm giác không chân thật.

Giờ phút này, Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia bị Quân Tiêu Dao đạp dưới chân, không thể nhúc nhích.

Là Quân Vạn Kiếp yếu sao?

Tuyệt đối không phải, tất cả mọi người đều thấy rõ uy thế vừa rồi của Quân Vạn Kiếp.

Như vậy chỉ còn có một nguyên nhân.

Chính là Quân Tiêu Dao quá mạnh.

Hơn nữa rất nhiều người đều nhìn ra, Quân Tiêu Dao hoàn toàn không vận dụng toàn bộ thực lực.

Thậm chí hắn không vận dụng cả Chí Tôn Cốt và Thánh Thể Dị Tượng.

“Quân Tiêu Dao, bỏ chân ngươi ra!” Sắc mặt Quân Vạn Kiếp sung huyết thành màu gan heo, hắn gầm lên một tiếng, không thể duy trì bình tĩnh.

Oanh!

Quân Tiêu Dao nghe vậy lại giáng thật mạnh một chân xuống, làm miệng Quân Vạn Kiếp trào máu, xương ngực vỡ vụn.

“Thành thành thật thật làm Đệ Ngũ Tự Liệt không tốt sao, cố tình không có mắt như vậy.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ta còn chưa thua, chỉ cần cho ta thời gian...” Vẻ mặt Quân Vạn Kiếp thật dữ tợn, không cam lòng mà quát.

“Ta không có hứng thú với thủ hạ bại tướng, cho dù cho ngươi mười vạn năm, ngươi cũng chỉ có thể phí công nhìn theo bóng dáng ta, cho đến khi không nhìn thấy được nữa...”

Câu nói này của Quân Tiêu Dao thật sự giết người tru tâm.

Sắc mặt Quân Vạn Kiếp đỏ lên phát xanh, lại phun ra một ngụm tâm đầu huyết, trực tiếp bị tức giận đến đạo tâm sắp tan vỡ!

...

Ở Nam Thiên Thành, hắn bị giẫm dưới chân như vậy ngay trước mặt tất cả tu sĩ.

Đổi lại là ai cũng sẽ hỏng mất, càng đừng nói là người tâm cao khí ngạo như Quân Vạn Kiếp.

Hơn nữa lời Quân Tiêu Dao nói thật sự là giết người tru tâm, Quân Vạn Kiếp cảm thấy đạo tâm của mình đang sụp đổ răng rắc.

Hắn trải qua vô số gian nan hiểm trở mới từng bước leo lên đến vị trí bây giờ.

Kết quả lại bị Quân Tiêu Dao một chân đạp xuống.

Có thể suy ra cảm thấy này.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Cả người Quân Vạn Kiếp đang run rẩy, tâm thái sắp nổ mạnh.

“Môn Chí Tôn Pháp Độ Kiếp Thiên Công trên người ngươi cũng có chút tác dụng đối với ta.” Quân Tiêu Dao nói, trực tiếp lục soát ra ngọc giản có lạc ấn pháp môn Độ Kiếp Thiên Công từ trên người Quân Vạn Kiếp.

Hết chương 58.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 59. Quân Vạn Kiếp thần phục, lời nói cửu thiên thập địa, kịch bản thân muội muội (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, thực lực của ngươi...” Quân Vạn Kiếp ép thân thể mình ngừng lùi lại, đồng tử khẽ run.

Không chỉ hắn mà người của toàn bộ Nam Thiên Thành đều ngây ngẩn.

Quân Trượng Kiếm đầy mặt ngơ ngác!

Hắn ta biết Quân Tiêu Dao không sợ Quân Vạn Kiếp, nhưng cũng không ngờ sẽ là trạng thái nghiền áp như thế này.

“Thần Tử đại nhân, thực sự có phong thái vô địch...” Quân Tuyết Hoàng cảm thán.

“Công tử...” Đôi mắt xinh đẹp của Quân Linh Lung tràn đầy sùng bái khuynh mộ.

Đây là chủ nhân của nàng, vô địch thế gian này!

“Ta không tin, lại đến!”

Dù thế nào Quân Vạn Kiếp cũng quật khởi từ tầng dưới chót, tâm tính vẫn kiên nghị hơn Diệp Tinh Vân rất nhiều.

Hiển nhiên hắn không có khả năng nhận thua như vậy.

Ngoài thân Quân Vạn Kiếp quấn quanh lôi quang, xương cốt cánh tay vỡ vụn phát ra tiếng rắc rắc, sau đó lại trực tiếp khôi phục.

“Không hổ là Lôi Kiếp Chiến Thể, nghe đồn loại thể chất này lấy thiên kiếp để tôi thể, thân thể cường hãn đến không thể tưởng tượng!”

Nhìn thấy cánh tay Quân Vạn Kiếp khôi phục như lúc ban đầu, ánh mắt rất nhiều tu sĩ đều chớp động rồi lên tiếng thảo luận.

Lôi Kiếp Chiến Thể xếp hạng thứ ba trăm trong ba ngàn thể chất, tất nhiên có điểm bất phàm.

“Thân thể cường hãn thì thế nào, còn không phải bị Thần Tử Quân gia một quyền đánh nát, chỉ có thể nói, so với thân thể Hoang Cổ Thánh Thể thì Lôi Kiếp Chiến Thể chỉ là cặn bã!” Rất nhiều nữ tu sĩ bĩu môi, khinh thường nói.

Giờ phút này các nàng đã sớm trở thành fan não tàn của Quân Tiêu Dao.

Thử hỏi trong toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực có được mấy thiên kiêu tuổi trẻ có giá trị nhan sắc và thực lực sánh ngang nhau chứ?

Giờ phút này, Quân Vạn Kiếp đứng trên vòm trời, lôi điện quấn quanh người hắn.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Quân Tiêu Dao đã không có một tia coi khinh nào.

“Ta tu Chí Tôn Pháp, thân mang Lôi Kiếp Chiến Thể, thay trời hành phạt, khống chế vạn đạo lôi kiếp!”

“Bát Lôi Cấm Tiệt, Hoang Lôi Thần!”

Quân Vạn Kiếp ngửa mặt lên trời thét dài, hàng tỉ lôi quang phát ra, đan chéo trên hư không.

Kiếp vân màu đen cuồn cuộn, cứ như có một thần linh lôi đình hiện hóa, cảnh tượng như vậy thật lay động nhân tâm.

“Thay trời hành phạt, buồn cười!” Sắc mặt Quân Tiêu Dao thật bình đạm.

“Trước mặt bản Thần Tử thì trời cũng phải cúi đầu xưng thần, huống chi là ngươi!”

Mái tóc đen của Quân Tiêu Dao tung bay, thốt ra một câu lạnh lẽo mang theo khí phách vô biên.

Hắn thúc giục Linh Hải kim sắc của Hoang Cổ Thánh Thể, pháp lực mãnh liệt tuôn trào, mơ hồ ngưng tụ thành một tượng thần kim sắc trấn áp vạn cổ thời không.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính được thúc giục tới cực hạn.

Đồng thời, tay trái hắn diễn biến ra Binh Phạt Quyết, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, vạn loại thần binh ngưng tụ ra từ hư không, mang theo một loại sát phạt chi âm chấn phá thiên địa.

Mà tay phải hắn thì lấy long khí, hiện hóa ra một hư ảnh chân long sinh động như thật, đó là thần thông của Tổ Long Sào được hắn tinh luyện ra từ long nguyên - Chân Long Khốn Thiên Thuật.

Hai thức đều xuất hiện, hư ảnh chân long xông thẳng lên trời cao, ầm ầm đâm về hướng thần linh lôi điện trong kiếp vân màu đen kia, hai bên va chạm, trời sụp đất nứt!

Vạn loại thần binh lại trùng kích về hướng Quân Vạn Kiếp.

“Tại sao lại...”

Quân Vạn Kiếp còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đánh trúng.

Mặc dù hắn toàn lực phòng ngự, cũng vẫn chịu trùng kích kịch liệt, nhịn không được phun ra một mồm máu tươi, xương gãy gân đứt.

Quân Tiêu Dao tung ra Ác Ma chi Dực, hư không cực tốc, lập tức đáp xuống khoảng không phía trên Quân Vạn Kiếp, thêm vào thần lực, một chân giáng xuống, giống như thần vương đặt chân.

Oanh!

Một âm thanh khiến da đầu người ta tê dại truyền ra.

Chân này của hắn trực tiếp đạp lên ngực Quân Vạn Kiếp.

Thân thể hai người giống như sao băng rơi xuống.

Kèm với một tiếng nổ vang chấn động.

Thân thể Quân Vạn Kiếp va chạm thật mạnh xuống mặt đất, mà chân Quân Tiêu Dao vẫn đạp lên ngực Quân Vạn Kiếp, một tay hắn đặt ở sau người.

Vạt áo phiêu phiêu, không nhiễm hạt trần.

Sự tương phản này quá lớn, làm người ta sinh ra cảm giác không chân thật.

Giờ phút này, Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia bị Quân Tiêu Dao đạp dưới chân, không thể nhúc nhích.

Là Quân Vạn Kiếp yếu sao?

Tuyệt đối không phải, tất cả mọi người đều thấy rõ uy thế vừa rồi của Quân Vạn Kiếp.

Như vậy chỉ còn có một nguyên nhân.

Chính là Quân Tiêu Dao quá mạnh.

Hơn nữa rất nhiều người đều nhìn ra, Quân Tiêu Dao hoàn toàn không vận dụng toàn bộ thực lực.

Thậm chí hắn không vận dụng cả Chí Tôn Cốt và Thánh Thể Dị Tượng.

“Quân Tiêu Dao, bỏ chân ngươi ra!” Sắc mặt Quân Vạn Kiếp sung huyết thành màu gan heo, hắn gầm lên một tiếng, không thể duy trì bình tĩnh.

Oanh!

Quân Tiêu Dao nghe vậy lại giáng thật mạnh một chân xuống, làm miệng Quân Vạn Kiếp trào máu, xương ngực vỡ vụn.

“Thành thành thật thật làm Đệ Ngũ Tự Liệt không tốt sao, cố tình không có mắt như vậy.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ta còn chưa thua, chỉ cần cho ta thời gian...” Vẻ mặt Quân Vạn Kiếp thật dữ tợn, không cam lòng mà quát.

“Ta không có hứng thú với thủ hạ bại tướng, cho dù cho ngươi mười vạn năm, ngươi cũng chỉ có thể phí công nhìn theo bóng dáng ta, cho đến khi không nhìn thấy được nữa...”

Câu nói này của Quân Tiêu Dao thật sự giết người tru tâm.

Sắc mặt Quân Vạn Kiếp đỏ lên phát xanh, lại phun ra một ngụm tâm đầu huyết, trực tiếp bị tức giận đến đạo tâm sắp tan vỡ!

...

Ở Nam Thiên Thành, hắn bị giẫm dưới chân như vậy ngay trước mặt tất cả tu sĩ.

Đổi lại là ai cũng sẽ hỏng mất, càng đừng nói là người tâm cao khí ngạo như Quân Vạn Kiếp.

Hơn nữa lời Quân Tiêu Dao nói thật sự là giết người tru tâm, Quân Vạn Kiếp cảm thấy đạo tâm của mình đang sụp đổ răng rắc.

Hắn trải qua vô số gian nan hiểm trở mới từng bước leo lên đến vị trí bây giờ.

Kết quả lại bị Quân Tiêu Dao một chân đạp xuống.

Có thể suy ra cảm thấy này.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Cả người Quân Vạn Kiếp đang run rẩy, tâm thái sắp nổ mạnh.

“Môn Chí Tôn Pháp Độ Kiếp Thiên Công trên người ngươi cũng có chút tác dụng đối với ta.” Quân Tiêu Dao nói, trực tiếp lục soát ra ngọc giản có lạc ấn pháp môn Độ Kiếp Thiên Công từ trên người Quân Vạn Kiếp.

Hết chương 59.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 60. Quân Vạn Kiếp thần phục, lời nói cửu thiên thập địa, kịch bản thân muội muội (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao cũng không thiếu Chí Tôn Pháp, nhưng Độ Kiếp Thiên Công này có liên quan đến thiên kiếp.

Sau này hắn còn muốn vượt qua Hoang Cổ Thánh Thể chi kiếp, có Độ Kiếp Thiên Công tham chiếu thì cũng có chút trợ giúp cho hắn.

Nhìn Quân Tiêu Dao lấy đi pháp môn Độ Kiếp Thiên Công, khí huyết trong ngực Quân Vạn Kiếp quay cuồng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“Trong lòng ngươi không phục phải không, để ta ngẫm lại, nếu trực tiếp giết ngươi thì gia tộc có trừng phạt ta không?”

Quân Tiêu Dao hơi rũ mắt xuống, đạm mạc mà nhìn Quân Vạn Kiếp.

Chỉ thoáng chốc, lời nói lạnh như băng này làm sắc mặt vốn mang theo không cam lòng và tức giận của Quân Vạn Kiếp đọng lại.

Quân Tiêu Dao muốn giết hắn!

Hơn nữa Quân Vạn Kiếp cẩn thận suy nghĩ, lấy địa vị hiện giờ của Quân Tiêu Dao ở Quân gia thì nếu hắn giết mình xong sẽ có kết quả thế nào?

Đáp án là...

Hoàn toàn không thế nào!

Với thân phận địa vị hiện giờ của Quân Tiêu Dao, không phải một Đệ Ngũ Tự Liệt như hắn có thể so.

Nếu Quân Tiêu Dao giết hắn, nhiều nhất Quân gia chỉ cảnh cáo

mặt ngoài một hồi, thậm chí sẽ không có bất cứ trừng phạt thực chất nào.

Nghĩ đến kết quả này, Quân Vạn Kiếp cảm thấy cả người rét run.

Quân Tiêu Dao giết hắn sẽ không bị trừng phạt gì.

Nhưng hắn lại mất mạng một cách uổng phí.

Hình như là thấy được một tia kinh hoàng trong mắt Quân Vạn Kiếp, khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

Trên đời này có mấy người không sợ chết chứ?

Nhưng nói thật, nếu không cần thiết thì Quân Tiêu Dao cũng không muốn giết Quân Vạn Kiếp.

Cũng không phải hắn nhân từ nương tay.

Mà thân là Thần Tử Quân gia, lại là Linh Hào Tự Liệt, tùy tiện tru sát Tự Liệt nhà mình sẽ ảnh hưởng không tốt lắm.

Ít nhất có lẽ các tộc lão chi mạch khác và những Tự Liệt khác của Quân gia sẽ có ý kiến.

Quân Tiêu Dao không sợ phiền toái, nhưng cũng lười ứng phó những phiền toái đó.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không mặc kệ Quân Vạn Kiếp rời đi rồi để lại tai hoạ ngầm.

Cho nên biện pháp duy nhất có thể làm chính là...

“Hiện tại, ta cho ngươi hai lựa chọn, thần phục ta rồi gieo nô ấn, hoặc là...”

“Chết!”

Quân Tiêu Dao cho Quân Vạn Kiếp lựa chọn.

Sắc mặt Quân Vạn Kiếp lập tức tái nhợt, cắn chặt răng.

Hắn biết, hôm nay cho dù hắn chết ở chỗ này, cũng sẽ không ai

thay hắn giải oan.

Nhưng nếu thần phục Quân Tiêu Dao, đạo tâm của hắn sẽ hoàn toàn tan vỡ, về sau chỉ có thể làm nô lệ của Quân Tiêu Dao.

“Kiên nhẫn của ta hữu hạn, chỉ cho ngươi thời gian ba cái hô hấp...” Quân Tiêu Dao nhăn mày lại.

Thân thể Quân Vạn Kiếp run rẩy kịch liệt, gian nan đứng dậy, sau đó quỳ xuống!

Hắn không muốn chết!

Bởi vì trong lòng hắn còn có một chấp niệm chưa hoàn thành.

“À? Ngoài dự đoán của mọi người...”

Nhìn thấy Quân Vạn Kiếp quỳ gối trước người mình, Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng, lấy tính cách của Quân Vạn Kiếp thì thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Quân Vạn Kiếp nguyện... Thần phục công tử...”

Lời nói gian nan thốt ra từ miệng hắn.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, thần cung trong đầu có một nô ấn linh hồn hình thành.

Thần cung của Quân Vạn Kiếp đang trong trạng thái mở ra, trực tiếp bị gieo nô ấn.

Có thứ này thì Quân Tiêu Dao có thể nắm giữ quyền sinh sát Quân Vạn Kiếp, không cần lo lắng sẽ có bất cứ tai hoạ ngầm gì.

Đương nhiên, loại nô ấn này phải tự nguyện mới được, nếu không thì khó có thể cưỡng ép gieo xuống.

“Lựa chọn của ngươi làm bản Thần Tử bất ngờ.” Quân Tiêu Dao nhìn thẳng vào mắt Quân Vạn Kiếp.

Sắc mặt Quân Vạn Kiếp lộ ra chút suy sụp, nhưng chung quy vẫn

thở dài và nói: “Hồi bẩm công tử, ta có một muội muội, khi còn bé nàng bị đặt ở hạ giới, ta thề nhất định phải mang nàng trở về Tiên Vực, cho nên, ta không thể chết được...”

Lời Quân Vạn Kiếp nói làm Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Thì ra là loại kịch bản này.

Khi còn bé chia cắt với thân muội muội, sau đó nỗ lực mạnh lên, muốn tìm muội muội về.

Quân Tiêu Dao cũng biết, toàn bộ thế giới chia thành cửu thiên thập địa.

Cửu thiên ám chỉ cửu thiên Tiên Vực.

Hoang Thiên Tiên Vực chính là một trong cửu thiên Tiên Vực.

Mà thập địa lại ám chỉ mười khối đại lục bát ngát vô ngần ở hạ giới.

Nói chung, vách ngăn giữa cửu thiên thập địa rất khó bị đánh vỡ.

Nếu muốn truyền tống một người xuống hạ giới thì phải trả giá rất lớn, ngoài ra còn bị hạn chế tu vi cảnh giới.

Cũng khó trách Quân Vạn Kiếp một lòng muốn tu luyện mạnh lên, sau đó trèo lên địa vị cao.

Thì ra là vì muốn hạ giới, đi tìm muội muội của hắn.

“Việc này sau này hẳn nói, nếu bản Thần Tử có cơ hội hạ giới thì chưa chắc không thể thuận tiện mang muội muội ngươi về.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Nếu Quân Vạn Kiếp đã trở thành nô bộc thì không còn uy hiếp với hắn nữa.

Vậy ngại gì không cho chút mứt táo chứ?

Quân Vạn Kiếp nghe vậy thì sắc mặt vốn suy sụp lập tức sửng sốt, sau đó hiện ra một tia kích động.

Không cam lòng và oán hận trong lòng trước đó cũng tan rã vào thời khắc này.

Không có gì càng quan trọng hơn đoàn tụ với thân muội muội.

“Đa tạ công tử, trước đó là Vạn Kiếp có mắt không tròng, không biết tự lượng sức mình!” Quân Vạn Kiếp dập đầu một cái thật mạnh trước Quân Tiêu Dao.

Nếu vừa rồi hắn bị ép trước áp lực sinh tử mới miễn cưỡng thần phục.

Vậy hiện tại, hắn thật tâm thật lòng thần phục trước Quân Tiêu Dao.

Nhìn cảnh tượng như vậy, Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng nhìn nhau, đều hít một hơi thật sâu.

Tên cứng đầu trong Thập Đại Tự Liệt - Quân Vạn Kiếp tính cách bất thường bá đạo nhất lại bị thu phục như vậy.

“Công tử dù là vũ lực hay mưu trí thủ đoạn, đều khiến người ta kinh ngạc cảm thán.” Quân Linh Lung cũng cảm thán.

Tuy nàng mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao, lại luôn cảm thấy không đủ nhìn.

Một hồi xung đột nội bộ của Quân gia bị hóa giải như vậy.

Đệ Ngũ Tự Liệt Quân Vạn Kiếp hoàn toàn thần phục Quân Tiêu Dao.

Cộng thêm Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng.

Quân gia có Thập Đại Tự Liệt thì đã có ba vị hoàn toàn đầu nhập và thần phục hắn.

“Trước đó gia gia vẫn luôn lo lắng các Tự Liệt khác sẽ gây chuyện với ta, nói không chừng không bao lâu sau, Thập Đại Tự Liệt đều sẽ thần phục thì sao?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng biết, những người lợi hại thật sự trong Quân gia

là những Tự Liệt đứng đầu.

Những Tự Liệt đó không phải đang bế quan thì ra ngoài rèn luyện, đến bây giờ còn chưa gặp qua một lần.

Trong đó có Trọng Đồng Giả và thiên kiêu có được truyền thừa cấm kỵ.

Đám người Quân Trượng Kiếm, Quân Vạn Kiếp còn lâu mới so sánh được.

“Trở về đi, chờ Bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn mở ra!”

Quân Tiêu Dao phất tay áo, như trích tiên thuận gió mà đi, hắn rất chờ mong đợt đánh dấu bí tàng kế tiếp.

Hết chương 60.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 61. Ngự Tam Gia, kế hoạch của Tiểu Thánh Nhân Cơ Huyền (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi chuyện của Quân Vạn Kiếp hạ màn, tin tức này truyền khắp toàn bộ Nam Thiên Thành.

Quân Tiêu Dao tùy tiện ra tay đã trấn áp Đệ Ngũ Tự Liệt, làm sự tích thần phục này được tán dương khắp nơi.

Tuy chuyện này cũng xem như Quân gia nội đấu, nhưng có thể nhìn ra được đôi phần thực lực của Quân Tiêu Dao.

Khu vực phía Tây của Nam Thiên Thành, trong một tòa lầu các tinh xảo hoa lệ, một đám thiên kiêu trẻ tuổi đang tụ hội.

Những thiên kiêu trẻ tuổi này đến từ các thế lực đạo thống khắp nơi, khí tức đều không phải yếu.

Nhưng trong đó có một thanh niên ngồi ở chính giữa, là tồn tại chúng tinh phủng nguyệt.

Thanh niên này mặc trường bào kim sắc, anh tuấn thần võ, dung mạo tuấn tú, da thịt trắng nõn như ngọc thạch.

Mà điểm đáng chú ý nhất trên người gã lại là cánh tay phải, cứ như có thần quang lập loè.

Nếu cẩn thận quan sát, có thể nhìn thấy hình như có rất nhiều phù văn thần thánh đang lạc ấn lưu chuyển trên xương cánh tay gã.

Thanh niên này là một thiên chi kiêu tử rất có thanh danh của Cơ gia Hoang Cổ thế gia, Cơ Huyền.

Giờ phút này, một thiên kiêu trẻ tuổi trong yến hội cười nói khen ngợi Cơ Huyền: “Cơ Huyền đại ca nhất định đoạt được khôi thủ trong bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn lần này.”

“Đúng vậy, Cơ Huyền đại ca có danh hiệu Tiểu Thánh Nhân, còn là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện, thiên kiêu khác không cách nào sánh bằng thân phận địa vị của ngài.”

Rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi đều khen tặng lấy lòng.

Thân phận của Cơ Huyền đủ để bọn họ nịnh bợ ôm đùi.

Bởi vì Cơ Huyền không chỉ là thiên kiêu của Hoang Cổ Cơ gia.

Gã còn là một Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.

Thánh Linh Thư Viện là một thư viện nội tình cực kỳ thâm hậu trong Hoang Thiên Tiên Vực, đã truyền thừa vô số năm.

Kiêu tử đi ra từ thư viện này trải rộng khắp các thế lực lớn trong Hoang Thiên Tiên Vực.

Thậm chí rất nhiều Hoang Cổ thế gia, bất hủ thần triều đều đưa một ít hậu bối đệ tử nhà mình vào Thánh Linh Thư Viện để tu luyện.

Mà ở Thánh Linh Thư Viện, chỉ có đệ tử ưu tú nhất mới có được thân phận Thánh Tử.

Cơ Huyền có được thân phận này đủ để chứng minh thiên phú thực lực của gã vượt qua các thiên kiêu cùng thế hệ.

Ánh mắt một ít thiên kiêu cũng âm thầm dừng lại trên cánh tay phải mơ hồ sáng lên của Cơ Huyền.

Nghe đồn cánh tay phải của Cơ Huyền dung hợp một đoạn xương tay của Thánh Nhân Vương.

Ở giữa thánh cảnh, Thánh Nhân Vương là tồn tại cường đại hơn cả thánh nhân.

Một Thánh Nhân Vương đủ để ngạo thị bát phương, uy dương tứ hải.

Mà hiện tại Cơ Huyền mới ở Quy Nhất Cảnhmà đã dung hợp một đoạn xương tay của Thánh Nhân Vương.

Có thể suy ra, thực lực của gã sẽ cường Đại Đến mức độ nào.

Mặc dù lấy cảnh giới hiện tại, gã còn không thể phát huy một hai phần mười uy lực của xương tay Thánh Nhân Vương.

Nhưng cũng đủ để gã cười ngạo nghễ nhìn xuống thiên kiêu cùng thế hệ.

Cũng vì có một đoạn xương tay Thánh Nhân Vương này mà gã mới được danh hiệu Tiểu Thánh Nhân.

“Nhưng nói đến thân phận địa vị, cũng làm ta nhớ tới vị Thần Tử kia của Quân gia.” Một thiên kiêu nói.

Lời này vừa nói ra, yến hội náo nhiệt đột nhiên an tĩnh lại.

Một bầu không khí áp lực mơ hồ hiện lên.

Mấy ngày nay, bọn họ ở Nam Thiên Thành nên tất nhiên cũng biết chuyện giữa Quân Tiêu Dao và Quân Vạn Kiếp.

Đối với các thiên kiêu này mà nói, đừng nói là Quân Vạn Kiếp, ngay cả Quân Trượng Kiếm cũng là tồn tại mà bọn họ phải nhìn lên.

Mà đối với bọn họ, Quân Tiêu Dao có thể tùy tiện ra tay trấn áp Quân Vạn Kiếp càng giống nhật nguyệt trời xanh, nhìn thấy nhưng không với tới được.

Ánh mắt một vài người mơ hồ nhìn về phía Cơ Huyền.

Vừa rồi bọn họ còn nói thân phận Cơ Huyền rất cao, nhưng so với Quân Tiêu Dao thì có vẻ không tính là gì.

Sắc mặt Cơ Huyền lại không có biến hóa quá lớn, gã cầm lấy một chén rượu, chậm rãi nhấm một ngụm, ánh mắt lại cực kỳ thâm thúy.

“Thần Tử của Quân gia sao...” Cơ Huyền lẩm bẩm tự nói.

Nói thật, khi biết được Quân Tiêu Dao xuất hiện ở Nam Thiên Thành, Cơ Huyền thật sự muốn so đấu với Quân Tiêu Dao một lần.

Không vì cái gì khác, chỉ vì gia tộc sau lưng.

Đối với các Hoang Cổ thế gia, trên Hoang Thiên Tiên Vực luôn có một cách nói là Ngự Tam Gia.

Cái gọi là Ngự Tam Gia là chỉ ba đại Hoang Cổ thế gia có thanh danh cao nhất, nội tình mạnh nhất, thiên kiêu hậu bối xuất chúng nhất.

Mà trong đó, thiên kiêu hậu bối lại là một trong các chỉ tiêu quan trọng để cân nhắc Ngự Tam Gia.

Dù sao chỉ khi nào hậu bối phồn thịnh, cả Hoang Cổ gia tộc mới có thể truyền thừa tiếp.

Cơ gia cũng từng là một trong Ngự Tam Gia, nhưng hiện tại lại biến thành Quân gia, Khương gia và Diệp gia.

Quân gia thì không cần nhiều lời, vẫn luôn có nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thế hệ trước chỉ là một Quân Vô Hối thôi đã đủ để Quân gia ngồi vững một ghế trong Ngự Tam Gia.

Đương đại thì có Thập Đại Tự Liệt, còn có dị số yêu nghiệt là Quân Tiêu Dao này.

Mà Khương gia đương đại cũng có Tiên Thiên Đạo Thai Khương Thánh Y, Nguyên Linh Đạo Thể Khương Lạc Ly, còn có vài vị thiên tài vương thể đỉnh cấp khác.

Còn về Diệp gia, các vương thể như Diệp Tinh Vân không cần nói nhiều, một kiếm ma chuyển thế Diệp Cô Thần cũng đủ để trải dài khí vận của Diệp gia vạn năm.

Cũng vì thế nên trong lòng Cơ Huyền có chút bất bình.

Chẳng lẽ Cơ gia bọn họ không có thiên tài sao?

Nhưng Cơ Huyền cũng không phải ngốc tử, gã biết Quân Tiêu Dao không phải nhân vật dễ đối phó.

Nhưng gã có được xương tay Thánh Nhân Vương, cũng là một thiên kiêu đỉnh cấp, không có khả năng nói thẳng là sợ Quân Tiêu

Dao.

Một ít người đã nhận ra cảm xúc của Cơ Huyền không đúng lắm, cũng miễn cưỡng cười nói: “Ha hả, nhắc đến Thần Tử Quân gia làm cái gì, chẳng lẽ Cơ Huyền đại ca còn không sánh bằng Thần Tử Quân gia sao?”

“Đúng vậy, Cơ Huyền đại ca cũng từng chiến thắng Tự Liệt của Quân gia mà.” Một kiêu tử tuổi trẻ nịnh hót.

Bọn họ thật sự không phải nói bậy.

Thật sự Cơ Huyền đã từng giao thủ với Quân Trượng Kiếm.

Khi đó gã ỷ vào cảnh giới hơi cao hơn nên chiếm chút ưu thế, vì thế mới thắng Quân Trượng Kiếm mấy chiêu.

Hiện tại tuy thực lực của Cơ Huyền càng mạnh, nhưng người ta cũng không có khả năng dừng chân tại chỗ.

“Quân Tiêu Dao, nếu hắn không chủ động trêu chọc ta, ta cũng không cần thiết đi chọc hắn, hơn nữa, trước đó ta tra được một ít bí ẩn và vài thứ về Nguyên Thiên Chí Tôn trong một quyển sách cổ cũ nát ở Thánh Linh Thư Viện...” Cơ Huyền lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Gã cũng không phải không có chuẩn bị mà đến.

Bởi vì gã đã từng tình cờ lật xem một quyển sách cổ trong tàng kinh lâu ở Thánh Linh Thư Viện, bên trong không chỉ có một Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, còn có một mảnh cổ phù.

Trong sách cổ mơ hồ có ghi lại một ít sự tích và bí ẩn của Nguyên Thiên Chí Tôn.

Hình như trong bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn có cất giấu một vật hiếm có trên đời.

Nếu có được nó thì có thể đắp nặn ra một chí tôn tuổi trẻ vô địch.

Sau khi có được cơ duyên này, nội tâm Cơ Huyền phấn chấn không thôi, vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn

xuất thế.

Mà hiện tại, rốt cuộc cũng chờ thời cơ đến.

“Chỉ cần có thể nắm chắc cơ hội lần này, Cơ Huyền ta sẽ một bước lên trời, đứng trên đỉnh thế hệ tuổi trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực.”

“Đến lúc đó, một mình ta quét ngang tất cả chí tôn tuổi trẻ của Ngự Tam Gia, ai có thể kháng cự?”

Nghĩ đến cảnh tượng mà có lẽ tương lai sẽ xuất hiện, Cơ Huyền hít sâu một hơi, quang hoa trong mắt kích động.

Mà ngay vào lúc này, ở cổng Nam Thiên Thành, một bóng dáng khoác áo choàng, đội mũ choàng tiến vào từ cổng thành.

Hắn ta ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt thanh tú tuấn dật, chính là Tiêu Trần!

Hết chương 61.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 62. Khu rừng Thái Hoang, bí tàng mở ra, vật chất hắc ám của dị vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trải qua mấy ngày màn trời chiếu đất, rốt cuộc Tiêu Trần cũng chạy tới Nam Thiên Thành.

Vừa tiến vào Nam Thiên Thành, hắn ta đã nghe được tin tức về Quân Tiêu Dao.

Sau khi nghe thấy tin đó, trong đầu Tiêu Trần như có lôi đình nổ vang, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Quân Tiêu Dao lại càng mạnh hơn trước kia.” Tiêu Trần siết chặt nắm tay, cắn răng.

Không biết vì sao, khi đối mặt với Quân Tiêu Dao, trong lòng hắn ta luôn có một cảm giác vô lực, như kiến càng muốn đẩy ngã cây.

“Tiêu Trần, ổn định tâm thần, hiện giờ thực lực của ngươi không yếu, nếu có thể lấy được viễn cổ long cốt ở bí tàng chí tôn thì không phải không có khả năng vượt qua Quân Tiêu Dao.”

Trong đầu Tiêu Trần truyền đến giọng nói của Thanh Long Thượng Nhân.

Tiêu Trần hít sâu một hơi rồi nói: “Lão tổ nói đúng, là tiểu tử tâm loạn, ta nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này.”

Tâm tính Tiêu Trần cũng tạm ổn, mang chút bất khuất không chịu thua, đây cũng là nguyên nhân hắn ta có thể kiên trì đến bây giờ.

Nhưng Tiêu Trần lại không biết.

Ở cách xa phía sau, một nữ tử cả người bao phủ trong sa bào rộng rãi đang đi theo hắn ta.

Trên mặt nàng che một tầng lụa trắng, chỉ lộ ra đôi mắt doanh

doanh như thu thủy.

Đó là trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều đang trộm đi ra ngoài, Võ Minh Nguyệt.

“Xem ra tạm thời Tiêu Trần sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.” Võ Minh Nguyệt lẩm bẩm tự nói.

Ngược lại, nàng lại nghĩ tới Quân Tiêu Dao đang được người người nghị luận trong khoảng thời gian này.

“Vị Thần Tử Quân gia trong lời đồn kia thật là cường đại, có thể tiện tay trấn áp cả Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia.” Võ Minh Nguyệt cảm thán trong lòng.

Nàng là trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều, thân phận địa vị cực cao.

Nhưng khi đối mặt với Thần Tử Quân gia, dù là nàng cũng có cảm thấy phải ngẩng đầu nhìn lên.

Thân phận Quân Tiêu Dao quá cao quý, thậm chí cả trưởng công chúa thần triều là nàng cũng theo không kịp.

“Nghe đồn dung nhan của Thần Tử Quân gia kia tựa trích tiên giáng trần, thật muốn nhìn thử là nhân vật phong hoa tuyệt đại kiểu gì.” Võ Minh Nguyệt không khỏi tò mò trong lòng.

Nàng cũng không phải loại nhan cẩu nông cạn, bằng không sẽ không coi trọng Tiêu Trần.

Chỉ là Quân Tiêu Dao được truyền lưu vô cùng kì diệu, lòng hiếu kỳ của nàng cũng bị khơi gợi lên.

...

Ở Nam Thiên Thành, trong lầu các của Quân gia.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng điều tức, chờ đợi bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn xuất thế.

Không bao lâu sau, các tộc lão Quân Chiến Thiên đã trở lại.

Bọn họ cũng đã biết chuyện giữa Quân Tiêu Dao và Quân Vạn Kiếp.

“Tiêu Dao, chuyện này con làm đúng, có đôi lúc cần thi triển thủ đoạn lôi đình, như vậy vị trí Linh Hào Tự Liệt của con mới có thể củng cố.”

Chẳng những Quân Chiến Thiên không có ý trách cứ, ngược lại còn rất ủng hộ.

“Các tộc lão khác có phê bình hay không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Phê bình? Tên nào dám, con là Thần Tử Tự Liệt được Thập Bát Tổ khâm điểm, hơn nữa có thiên phú vô song, đừng nói chỉ cho Quân Vạn Kiếp làm nô, cho dù thật sự giết hắn, cũng sẽ không ai dám làm gì con.” Quân Chiến Thiên nói.

Quân Tiêu Dao hơi gật đầu, như thế cũng nằm trong dự đoán của hắn.

“Về bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, mấy đại bất hủ đạo thống chúng ta đã bàn bạc xong, mấy ngày tới, phỏng chừng bí tàng sẽ mở ra.”

“Đến lúc đó các thế lực lớn chúng ta sẽ phong thiên khóa địa, chỉ để trẻ tuổi tiến vào, bí tàng chí tôn sẽ là sân khấu của các ngươi.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì nhàn nhạt gật đầu và nói: “Gia gia yên tâm, Tiêu Dao tuyệt đối không làm mất mặt uy danh của Quân gia!”

“Ha ha, gia gia tin tưởng con.” Quân Chiến Thiên vui tươi hớn hở cười nói.

Ông ta cũng vô cùng tự tin về tôn tử nhà mình.

...

Mấy ngày qua đi.

Tại địa giới cách Nam Thiên Thành ngàn dặm, trong khu rừng Thái Hoang bỗng có tiếng chấn động truyền ra.

Có uy áp chí tôn khuếch tán ra, đồng thời có từng luồng sương xám quỷ dị bắt đầu lan tràn trong nơi sâu nhất của khu rừng Thái Hoang.

Nơi sương xám đi qua, các loại yêu thú, Thái Cổ di loại, sinh linh thuần huyết đều hai mắt phiếm hồng, bắt đầu gào rống giống như cuồng hóa.

“Hả? Hiện tượng không đúng đối với bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn...”

Trong hư không, vài bóng dáng lúc ẩn lúc hiện.

Người mở miệng là lão đạo nhân của Đạo Cực Thiên Tông.

Nam Nguyên Đạo Châu là đại bản doanh của Đạo Cực Thiên Tông, thân là người mạnh nhất Đạo Cực Thiên Tông, tất nhiên lão đạo nhân phải đảm nhiệm thân phận trù tính quy hoạch.

Giờ phút này lão nhìn về phía sương xám lan tràn sâu trong khu rừng Thái Hoang, đôi mày hoa râm khẽ cau lại.

“Tại sao lại cảm thấy sương xám này có hơi tương tự với vật chất hắc ám của dị vực?” Một lão giả mặc hoa phục do dự lên tiếng.

Lão là một trưởng lão của Hoang Cổ Cơ gia, tên là Cơ Bang Ấn, cũng là hộ đạo nhân lần này của Cơ Huyền.

Nghe lời nói của lão, các đại nhân vật còn lại đều tâm thần khẽ lạnh.

“Có hơi tương tự, nhưng còn lâu mới so được với hắc ám vật chất chân chính.”

Trong các đại nhân vật này cũng có Quân Chiến Thiên, ông ta suy tư một chút rồi khẽ lắc đầu.

Vật chất hắc ám của dị vực là một tồn tại cực kỳ quỷ dị khủng bố.

Hơi lây dính một chút, nhẹ thì làm sinh linh lâm vào điên cuồng và dị hoá, nặng thì trực tiếp thân tử đạo tiêu.

Mà sương xám này tuy cũng quỷ dị, nhưng còn không thể so với hắc ám vật chất chân chính.

“Ha hả, nếu Quân gia các ngươi sợ thì có thể làm rùa đen rụt đầu.” Một lão giả đầu mọc long giác màu xanh lá, trên người là trường bào xanh thẫm lạnh lùng cười nhạo.

Lão là một trưởng lão nhất mạch Thương Long của Tổ Long Sào, lần này tiến đến là vì hộ đạo cho Long Bích Trì.

Quân Chiến Thiên nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Thế nào, con cá chạch vô lại ngươi muốn bước lên vết xe đổ của con cá chạch da đen kia đúng không?”

Nghe Quân Chiến Thiên nói thế, trưởng lão nhất mạch Thương Long xanh cả mặt, hừ thật mạnh một tiếng, lại không nói gì nữa.

Thập Bát Tổ của Quân gia dùng ba kiếm diệt sát U Long Chí Tôn, xem như hung hăng làm kinh sợ Tổ Long Sào.

Ít nhất trước khi Tổ Long Sào chưa chuẩn bị tốt, bọn họ không có khả năng bùng nổ xung đột đại quy mô với Quân gia.

“Nếu như vậy thì lần rèn luyện này còn nên tiếp tục không?” Bên kia, một lão giả dáng vẻ gầy guộc cao cao hỏi.

Lão là trưởng lão của Hoang Cổ Khương gia, lần này cũng mang theo thiên kiêu Khương gia tiến đến.

Hơn nữa không phải ai khác mà là thần nữ của Khương gia, Khương Thánh Y.

Tuy Khương Thánh Y là tiểu di trên danh nghĩa của Quân Tiêu Dao, nhưng năm nay nàng mới hai mươi bốn tuổi, cũng là thiên kiêu trẻ tuổi.

“Đương nhiên phải tiếp tục, nếu gặp phải chút khó khăn đã lùi bước, vậy ngày sau khi đế lộ mở ra, các thiên kiêu cũng khỏi cần tham gia.” Cơ Bang Ấn ra vẻ mà nói.

Nhưng thật ra mục đích chân chính của lão là muốn Cơ Huyền Cơ gia bọn họ nổi danh.

Hết chương 62.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 63. Khương Thánh Y đã đến, cổ thánh binh, Quan Thiên Kính

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau một hồi bàn bạc, những người dẫn đầu của các đại bất hủ đạo thống đều xác định.

Mà ở Nam Thiên Thành.

Đám người Quân Tiêu Dao cũng cảm ứng được động tĩnh truyền đến từ khu rừng Thái Hoang.

“Rốt cuộc cũng bắt đầu rồi sao?” Quân Tiêu Dao đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Hắn mặc một bộ bạch y tuyệt thế, ánh mắt trông về phía xa.

Tại một lầu các khác trong Nam Thiên Thành, Tiểu Thánh Nhân Cơ Huyền cũng đứng dậy, cánh tay phải dung hợp xương của Thánh Nhân Vương được đặt sau người, dáng vẻ thong dong, khí độ như định liệu trước.

Dù sao gã đã chiếm được tiên cơ, không chỉ có được Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, mà còn có cổ phù, ngoài ra còn biết được một ít bí ẩn trong bí tàng.

Cơ Huyền có lợi thế hơn tất cả mọi người một chút.

“Hãy để ta khai hỏa thanh danh của thiên kiêu Cơ gia ở bí cảnh Nguyên Thiên đi.” Cơ Huyền lộ ra ý cười tự tin.

Trong một tòa tửu lầu của Nam Thiên Thành, Tiêu Trần ăn uống no đủ, chuẩn bị thỏa đáng cũng xuất phát.

“Bí tàng chí tôn, viễn cổ long cốt, Tiêu Trần ta nhất định phải có được!”

…

Cùng thời gian đó, ở bên kia khu rừng Thái Hoang.

Từng con phi long thanh lân vỗ cánh trên không trung.

Trên con phi long cầm đầu, Long Bích Trì ngạo nghễ mà đứng.

Nàng mặc giáp trụ màu xanh lá, bao vây lấy thân thể thon dài mềm dẻo, khuôn mặt mỹ lệ mà không mất anh khí.

Hai long giác màu xanh lá thò ra từ mái tóc, giống như được bích ngọc tạo hình, mơ hồ sinh quang.

“Cuối cùng bí tàng cũng mở ra, bổn Long Nữ cũng muốn nhìn tên Thần Tử Quân gia kia có ba đầu sáu tay hay không.” Long Bích Trì nhướng anh mi lên.

Nàng cũng không coi khinh Quân Tiêu Dao.

Nhưng nàng không cho rằng không thể chiến thắng Quân Tiêu Dao.

Dù sao trong Đại Tranh chi Thế này, thiên kiêu cùng xông lên, chư vương tranh bá, ai có tư cách tự nhận mình là vô địch?

Nếu không có, vậy Quân Tiêu Dao không có khả năng là vô địch.

Long Bích Trì tự hỏi, cho dù nàng không thể trấn áp Quân Tiêu Dao, nhưng ít ra cũng có thể an toàn thoát đi.

Mà bên này, trừ Long Bích Trì của Tổ Long Sào ra còn có vương giả tuổi trẻ của Cửu Đầu Sư Tử Tộc đứng đầu Thái Cổ vương tộc và tồn tại cường đại của nhất tộc Thôn Thiên Tước.

Nam Thiên Thành.

Đám người Quân Tiêu Dao chuẩn bị xuất phát.

Bọn họ giẫm lên hư không lao ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt bốn phía.

Không có cách nào, lấy nhân khí hiện tại của Quân Tiêu Dao, chỉ cần thân phận bại lộ thì sẽ bị nhận ra, đi đến nơi nào cũng hấp

dẫn tất cả ánh nhìn.

Quân Tiêu Dao hoàn toàn không để ý.

Mà đúng lúc này, một giọng nữ mềm mại như chim oanh xuất cốc truyền đến.

“Tiêu Dao, hồi lâu không gặp.”

Nghe giọng nói này, Quân Tiêu Dao dừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Có một đoàn người ngồi phi chu vượt không gian mà đến, cầm đầu là một nữ tử tuổi trẻ mặc tuyết y, tóc đen bay múa, vạt áo phiêu phiêu, như tiên tử giáng trần.

Nàng có tiên nhan trong trẻo, như tản ra quang huy, đôi mày xinh đẹp tuyệt trần, mắt chứa ý thơ, cực kỳ mỹ lệ, có vẻ đoan trang siêu nhiên thoát tục.

Có lẽ là vì nàng mang Tiên Thiên Đạo Thai, trời sinh tương hợp với đạo, càng mang đến cho người ta cảm giác vô cùng hài hòa tự nhiên.

Nàng không phải Khương Thánh Y thì còn là ai được?

“Là vị thần nữ kia của Khương gia...” Ánh mắt rất nhiều người cũng dời đi.

Trong mắt rất nhiều tu sĩ nam tính đều xuất hiện kinh diễm, hơi xem ngây người.

“Tiểu...” Quân Tiêu Dao vừa định mở miệng.

Khương Thánh Y đã khẽ hừ nhẹ một tiếng, như nhắc nhở cái gì.

“Thánh Y tỷ.” Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ mà sửa lời.

“Vậy mới đúng chứ.” Khương Thánh Y nhoẻn miệng cười, hàm răng trắng trong.

Tuy nàng thành thục hơn Khương Lạc Ly rất nhiều, nhưng chung

quy là một nữ tử đang tuổi xuân xanh, tính cách cũng không quá mức trưởng thành cổ hủ.

Quân Tiêu Dao cũng không ngờ Khương gia lại cử Khương Thánh Y đến, mà không phải Khương Lạc Ly.

Nhìn thấy vẻ mặt của Quân Tiêu Dao, Khương Thánh Y trêu đùa: "Thế nào, không thấy Lạc Ly nên thất vọng rồi sao?"

"Không có." Quân Tiêu Dao nói đúng sự thật.

Hắn cũng không để bụng nữ hài chân ngắn kia.

"Nàng đang bị nhốt trong gia tộc tu luyện, lần này không thể tới gặp ngươi làm nàng tức điên lên." Khương Thánh Y lại cười nói.

"Vậy để nàng tu luyện cho tốt đi, đúng rồi, Thánh Y tỷ, vậy chúng ta đồng hành chứ?" Quân Tiêu Dao hỏi.

Dù sao Khương Thánh Y cũng là biểu muội bà con xa của mẫu thân hắn, nếu có khả năng, hắn cũng không ngại chiếu cố một chút.

"Thật là nhỏ mà lanh, rốt cuộc là ai nên chiếu cố ai hả?" Khương Thánh Y quyến rũ mà trừng Quân Tiêu Dao một cái.

Rõ ràng nên là nàng che chở Quân Tiêu Dao mới đúng.

"Vậy được rồi, đến lúc đó đành nhờ vả Thánh Y tỷ." Quân Tiêu Dao cũng không để bụng, dù sao hắn không cần kẻ nào che chở.

Nhìn Quân Tiêu Dao tùy ý chuyện trò vui vẻ với Khương Thánh Y, nam đồng bào toàn trường đều lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Mà những nữ tu sĩ đó lại hâm mộ Khương Thánh Y có thể nói chuyện với Quân Tiêu Dao.

Trong khoảng thời gian ngắn, những người ở đây cũng không biết nên hâm mộ ai mới đúng.

Mà đúng lúc này, trên không Nam Thiên Thành vang lên giọng nói của lão đạo nhân của Đạo Cực Thiên Tông.

“Chư vị, lần này bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn mở ra, bất hủ đạo thống phong thiên khóa địa, tu sĩ thế hệ trước không được đi vào!”

“Bí tàng lần này hung hiểm vạn phần, kẻ thực lực yếu, thức thời thì thối lui, sẽ giữ được tánh mạng!”

Giọng nói vừa dứt.

Một quang ảnh lộng lẫy bay lên trời, lơ lửng trên không khu rừng Thái Hoang.

Đó là một mặt gương cực lớn, bề mặt như một vũng sâu xanh biếc.

“Là cổ thánh binh của Quân gia chúng ta, Quan Thiên Kính!” Quân Trượng Kiếm nói.

Quan Thiên Kính có thể chiếu rọi cảnh tượng thiên địa.

Quân Tiêu Dao biết, làm vậy là sợ những thiên kiêu thuộc về bất hủ đạo thống bọn họ trực tiếp ngã xuống trong bí tàng.

Đến lúc đó nếu có nguy hiểm, có Quan Thiên Kính thì bọn họ cũng kịp thời ra tay viện trợ.

“Xuất phát.” Quân Tiêu Dao phất tay áo và nói.

“Tuân lệnh!”

Ở phía sau hắn, bốn người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, Quân Vạn Kiếp, Quân Linh Lung gật đầu đáp lại, giống như người hầu và thị nữ cung kính.

Khương Thánh Y bên cạnh cũng dẫn theo một ít thiên kiêu Khương gia đi theo.

Trong mắt nàng cũng có kinh ngạc.

“Xem ra ngoại sanh của ta mới thành lập đại thế rồi.”

...

Hết chương 63.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 64. Khương Thánh Y đã đến, cổ thánh binh, Quan Thiên Kính

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cùng thời gian đám người Quân Tiêu Dao đi vào khu rừng Thái Hoang.

Toàn bộ Nam Thiên Thành đều rung động.

Tuy trước đó lão đạo nhân có cảnh báo bí cảnh Nguyên Thiên cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản những tu sĩ cuồng nhiệt đó.

Đó chính là bí tàng của cường giả chí tôn.

Bất cứ cơ duyên nào tình cờ có được cũng có thể giúp bọn họ quật khởi.

Dù sao những tu sĩ đó không sinh ra trong thế lực lớn , các loại tài nguyên kỳ ngộ đều phải tự đi tìm.

Đám người Cơ Huyền Cơ gia cũng mang theo một đám thiên kiêu xuất phát.

Ở cổng Nam Thiên Thành, Tiêu Trần đội mũ choàng ngẩng đầu nhìn bóng dáng đám người Quân Tiêu Dao ào ào rời đi, trong mắt hiện lên một tia thù hận và kiên định.

“Quân Tiêu Dao, cứ chờ đi...”

Tiêu Trần cũng nhắm về phía khu rừng Thái Hoang.

Mà ở phía sau hắn, Võ Minh Nguyệt ẩn trong bóng tối cũng là đi theo.

Nàng cũng không yên tâm để một mình Tiêu Trần rèn luyện trong bí cảnh Nguyên Thiên nguy hiểm này.

Cùng thời gian đó, ở phía Thái Cổ Hoàng tộc, Long Bích Trì, Cửu Đầu Sư Tử, Thôn Thiên Tước cũng cùng xuất động.

Địa vực chung quanh cả khu rừng Thái Hoang đều sôi trào!

Nam Thiên Thành cách khu rừng Thái Hoang đến ngàn dặm.

Nhưng chỉ mười lăm phút, đám người Quân Tiêu Dao đã tới bên ngoài khu rừng Thái Hoang.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn ra, rừng rậm mênh mông vô bờ lan tràn sương mù màu xám quỷ dị, cảm giác chẳng lành bao phủ nơi nơi.

Mà nơi sâu nhất trong khu rừng, có khí tức chí tôn tràn ngập và dị tượng hiện ra.

Không nghi ngờ gì nữa, nơi đó chính là bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn.

Chỉ có người có được Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh mới thâm nhập được vào chỗ sâu nhất của bí tàng.

Nhưng những người còn lại cũng có thể nhặt được một chút nước canh ở bên ngoài.

Bởi vậy vào giờ phút này, tất cả tu sĩ đều cùng nhằm về phía khu rừng Thái Hoang.

Mà cũng vào lúc đó, trong rừng rậm Thái Hoang cũng có Thái Cổ di loại phát ra tiếng rít gào, có sinh linh thuần huyết đang rống giận.

Chúng nó đều là tồn tại bị sương xám xâm nhiễm rồi phát cuồng, chiến lực càng mạnh hơn ngày thường.

Rất nhanh, các cuộc chiến đấu cũng bùng nổ.

Mà lúc này, Cơ Huyền Cơ gia tiến đến, gã đứng xa xa liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Quân Tiêu Dao như cảm nhận được gì đó, hắn quay đầu lại, cũng thấy được Cơ Huyền.

“Chắc hắn là Tiểu Thánh Nhân kia của Cơ gia đúng không.” Quân Tiêu Dao không để bụng mà nói.

Nhưng Quân Trượng Kiếm bên cạnh hắn lại cắn chặt răng, ánh mắt có chút âm trầm.

“Hừ, hắn đã từng ỷ vào cảnh giới, thắng được ta mấy chiêu, thế là cứ tuyên truyền khắp nơi nói mình chiến thắng Tự Liệt của Quân gia.” Quân Trượng Kiếm lạnh lùng nói, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“À, thì ra còn có chuyện như vậy.” Quân Tiêu Dao nói.

Sự chú ý của hắn lại tập trung trên cánh tay phải của Cơ Huyền.

Xương tay Thánh Nhân Vương, hừm...

Có nên đoạt lấy hay không?

...

Quân Tiêu Dao đưa mắt đánh giá Cơ Huyền, giống như nhìn miếng thịt nằm trên thớt.

Mà tầm mắt Cơ Huyền cũng liếc qua Quân Tiêu Dao một cái, đáy mắt mơ hồ mang theo chút nặng nề.

Toàn thân Quân Tiêu Dao bao phủ trong sương mù tiên huy, làm người ta không nhìn rõ.

Nhưng cảm giác mông lung này mới càng làm Cơ Huyền kiêng kỵ.

Sau đó, tầm mắt gã lại rơi xuống Quân Trượng Kiếm đứng bên cạnh, khóe miệng lộ ra một tia tự tin.

Đối đầu với Quân Tiêu Dao thế nào thì Cơ Huyền không dám bảo đảm.

Nhưng gặp phải đám người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng thì Cơ Huyền gã vẫn có tự tin.

“Ta thật muốn ấn Cơ Huyền xuống mặt đất cọ xát!”

Nhìn thấy ý cười tự tin mơ hồ trên khóe miệng Cơ Huyền, sắc mặt

Quân Trượng Kiếm bị u ám bao phủ.

Tên này không dám khiêu khích Quân Tiêu Dao, ngược lại đi gây hấn với hắn ta.

“Tạm thời đừng nóng, chờ tới bí tàng chí tôn rồi nói sau.” Quân Tiêu Dao bình đạm nói.

Nếu Cơ Huyền này thành thật một chút, nói không chừng Quân Tiêu Dao chỉ đoạt cơ duyên mà không làm gì gã.

Nhưng nếu Cơ Huyền một hai muốn nhảy nhót trước mặt hắn, vậy Quân Tiêu Dao chỉ có thể dạy gã làm người.

Kế tiếp, đám người Quân Tiêu Dao hoàn toàn thâm nhập vào khu rừng Thái Hoang.

Cầm cờ đi trước tất nhiên là những thiên kiêu các bất hủ đạo thống đứng đầu bọn họ.

Tiếp theo là những thiên kiêu của đạo thống đỉnh cấp, thế lực nhất lưu.

Đệ tử thủ tịch của Đạo Cực Thiên Tông cũng lên đường, nhưng lại theo sát đằng sau đám người Quân Tiêu Dao.

Bởi vì trước đó có trưởng lão của Đạo Cực Thiên Tông cảnh báo, nếu muốn không xảy ra chuyện thì phương pháp an toàn nhất là đi theo bên cạnh Thần Tử Quân gia.

Rống!

Một con Quỷ Diện Nhân Hùng bị sương xám ô nhiễm ngửa đầu phát ra tiếng gào rống.

Nó đứng thẳng thân thể, cao chừng ba trượng, cứ như một sườn núi nhỏ màu đen mang theo sát khí bức người.

Hùng trảo thò ra, trực tiếp chụp vài đệ tử Thần Kiều Cảnh của thế lực lớn thành bánh nhân thịt.

Chỉ trong giây lát, một chưởng ấn kim sắc pháp lực to lớn đánh

đến từ phía trước.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, con Quỷ Diện Nhân Hùng thực lực khá mạnh này cũng biến thành bánh nhân thịt.

Quân Tiêu Dao sắc mặt bình đạm thu tay lại và nói: “Tiếp tục đi tới.”

Đám người Quân Trượng Kiếm còn đỡ, dù sao đã biết Quân Tiêu Dao cường đại.

Mà đệ tử thủ tịch của Đạo Cực Thiên Tông đi theo phía sau lại âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt tràn đầy chấn động.

“Không hổ là Thần Tử Quân gia, tu sĩ Thần Kiều Cảnh khó có thể đối phó Quỷ Diện Nhân Hùng, hắn một chưởng thì đã chụp chết.” Các thủ tịch này cảm thán.

Đương nhiên, không chỉ Quân Tiêu Dao có thủ đoạn dứt khoát lưu loát.

Phía Cơ Huyền cũng như thế.

Gã cũng bình bình đạm đạm ra tay, trên cánh tay phải có lạc ấn phù văn thần thánh, thần hà nở rộ.

Gã tùy ý đẩy chưởng, búng ngón tay một cái, từng ánh ráng màu phụt ra đã trực tiếp xé nát yêu thú hung thần phía trước, không tốn sức lực gì.

“Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia cũng có khí thế vô địch, giơ tay nhấc chân thôi đã có thể trấn sát hung thú cường đại.”

“Còn gì nữa, cánh tay phải của Cơ Huyền là dung nhập một đoạn xương tay Thánh Nhân Vương, không cần gia trì thần thông võ học, tùy tiện tung một chưởng cũng có đại uy thế kinh thiên.”

Rất nhiều thiên tài thế lực nhất lưu đang cảm thán.

Thiên kiêu được sinh ra trong bất hủ đạo thống có đãi ngộ thật khác biệt, có thể dung hợp cả xương tay Thánh Nhân Vương.

Đương nhiên, trừ những thiên kiêu đạo thống bất hủ đó ra thì cũng có một ít hắc mã làm người ta kinh diễm xuất hiện.

“Hả, người mặc áo choàng kia là ai mà lại có thực lực kinh người như thế?”

Một ít tu sĩ cũng chú ý tới một bóng người mặc áo choàng, đầu đội mũ choàng.

Hắn ta không để lộ chân dung, nhưng tùy ý tung quyền đã có quang văn Thanh Long bùng nổ, dễ dàng đánh nát hung thú phía trước.

Điều này làm không ít người kinh ngạc, không ngờ sẽ có một con hắc mã như vậy xuất hiện.

“Chậc chậc, quả nhiên rau hẹ đã xuất hiện, xem ra trưởng thành không tồi, mọc khả quan, không làm ta thất vọng...”

Hết chương 64.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 65. Rau hẹ mọc khả quan, Thái Cổ di loại Ác Ma Viên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên này, Quân Tiêu Dao cũng cảm nhận được gì đó, khóe mắt chú ý tới bóng người mặc áo choàng kia.

Hắn lập tức nhận ra đó là Tiêu Trần.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không có hành động gì.

Hắn biết, Tiêu Trần muốn che giấu tung tích để không bị hắn phát hiện, sau đó giả heo ăn hổ, đoạt được cơ duyên trong bí cảnh, cuối cùng thực lực bùng nổ, treo hắn lên mà đánh.

Nhưng mà...

Lý tưởng rất tươi sáng, hiện thực lại u tối.

Tiêu Trần cho rằng mình ở tầng thứ hai, Quân Tiêu Dao ở tầng thứ nhất.

Không ngờ rằng Quân Tiêu Dao đã tới tầng thứ năm.

Toàn cục đều nằm trong khống chế của Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Trần à, ta cho ngươi cơ hội vọng tưởng cuối cùng, đến lúc đó khi cắt rau hẹ, đừng nói ta không cho ngươi chút tình cảm nào.”

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cung nhàn nhạt.

Phía bên này, Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt kiên nghị kèm theo chút hưng phấn nhàn nhạt dưới mũ choàng.

Rốt cuộc cơ hội hắn ta quật khởi cũng tới.

“Quân Tiêu Dao, chờ ta dung hợp viễn cổ long cốt, tu luyện Thanh

Thiên Hóa Long Quyết đến đại thành thì sẽ phải đạp ngươi dưới chân ngay trước mặt mọi người!”

Đại chiến đang tiếp diễn.

Tu sĩ đánh vào khu rừng Thái Hoang triển khai trận đọ sức huyết tinh với yêu thú trong rừng rậm.

Trừ một số người có thể đẩy ngang một đường như Quân Tiêu Dao ra thì các thiên kiêu thế lực lớn còn lại và một ít tán tu đều có thương vong đáng kể.

“Qủa thật chúng ta và những truyền nhân của bất hủ đạo thống đó không ngang hàng được.”

Một tán tu cảm thấy đắng chát trong miệng, nhìn những bóng dáng siêu nhiên đã thâm nhập vào sâu trong rừng rậm kia, hắn ta thở dài không thôi.

Quân Tiêu Dao như một Bạch Y Thần Vương, có khí phách vô địch, ở trước mặt hắn thì tất cả yêu thú không chống chọi qua được hai ba chiêu.

Không bao lâu sau, đám người Quân Tiêu Dao dẫn đầu thâm nhập vào nơi sâu nhất trong khu rừng Thái Hoang.

Đưa mắt nhìn ra, lập tức thấy được cái khe đen nhánh thật lớn nằm ngang sâu trong rừng rậm, giống như một vết thương của mặt đất.

Sương mù màu xám quỷ dị tuôn ra từ trong đó.

Đám người Quân Trượng Kiếm đều lấy pháp lực hộ thể, ngăn cách sương xám.

Nhưng làm vậy thì tiêu hao sẽ cực kỳ nhiều.

Hơn nữa trong làn sương xám, bọn họ cũng mơ hồ cảm nhận được áp chế.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác, hắn hoàn toàn không lấy pháp lực hộ thể.

Bởi vì hắn là Hoang Cổ Thánh Thể chí cương chí dương, vạn tà bất xâm, cả máu cũng là ánh vàng rực rỡ.

Thể chất khí huyết thánh thể có sức chống cự cực mạnh đối với các loại âm khí tà ám.

“Xem ra tòa bí tàng chí tôn kia nằm ngay bên dưới cái khe đất này, nhưng hình như có biến hóa quỷ dị nào đó.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt.

Lại có tiếng gào rống truyền đến.

Một con vượn khủng bố cả người đen nhánh, đầu mọc một sừng, trên lưng có cánh da xuất hiện, hai chân vừa giẫm xuống đã đè sụp một vách núi cao mấy chục trượng.

“Là Thái Cổ di loại, Ác Ma Viên!” Chung quanh có một ít tu sĩ thâm nhập đến nơi đây, nhịn không được phát ra tiếng kinh hô.

Thái Cổ di loại có được một tia huyết mạch lưu truyền từ Thái Cổ tới nay, thực lực mạnh hơn yêu thú bình thường rất nhiều.

Mà con Ác Ma Viên này có sát khí ngập trời, thực lực đã đạt tới Quy Nhất Cảnh.

Hơn nữa thực lực của Thái Cổ di loại càng mạnh hơn nhân loại cùng cảnh giới.

Cho dù là thiên kiêu Quy Nhất Cảnh của bất hủ đạo thống muốn ứng phó con Ác Ma Viên này cũng không phải chuyện đơn giản.

Mà quan trọng nhất là, cảnh giới hiện tại của Quân Tiêu Dao cũng chỉ ở Thần Kiều Cảnh.

Rống!

Thái Cổ di loại Ác Ma Viên phát ra tiếng gầm lên giận dữ.

Sau khi bị sương xám ô nhiễm, đôi mắt nó biến thành màu đỏ tươi, vốn đã có tính nết táo bạo, giờ còn lâm vào cuồng hóa, nó trực tiếp

tông thẳng vào Quân Tiêu Dao.

Trên đường chạy nó đâm sụp vài dãy núi.

Ánh mắt mọi người đều dán chặt vào đó.

Mà trong hư không phía trên khu rừng Thái Hoang.

Quan Thiên Kính cũng chiếu ra cảnh tượng bên ngoài bí tàng chí tôn.

“E là Thần Tử của Quân gia các ngươi gặp phiền phức rồi.” Trưởng lão Cơ Bang Ấn của Cơ gia khẽ cười và nói.

…

Cho dù là Cơ Huyền, muốn ứng phó với Thái Cổ di loại Quy Nhất Cảnh cũng không phải chuyện đơn giản.

Huống chi cảnh giới của Quân Tiêu Dao còn thấp hơn một bậc.

Tuy Cơ Bang Ấn không nói ra lời nào trào phúng làm thấp đi, nhưng trong đó lại không thiếu ý xem diễn.

Gương mặt già nua của Quân Chiến Thiên không có biến hóa gì, thậm chí còn cười cười.

Ông ta biết rõ Quân Tiêu Dao có thực lực thế nào hơn ai hết.

Bên ngoài bí tàng chí tôn, Quân Tiêu Dao nhìn Ác Ma Viên lao thẳng đến mà khuôn mặt thần tú tuyệt dật không có nửa phần dao động.

Hắn chỉ giơ tay thì Linh Hải kim sắc vô tận trong cơ thể đã nhấc lên sóng gió.

Pháp lực kim sắc dồi dào giống như đại dương mênh mông, cuồn cuộn bát ngát.

Trong hư không, pháp lực ngưng tụ thành các thần binh như đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa.

Đó là thần thông võ học của Quân gia, Binh Phạt Quyết.

“Đi!”

Quân Tiêu Dao đẩy một tay ra, vạn loại thần binh hóa thành dòng lũ kim sắc, tuôn trào về hướng Ác Ma Viên.

Ác Ma Viên thấy thế thì ngửa mặt lên trời gào rống một tiếng, sát khí màu đen quanh thân bùng nổ, sau đó ngưng kết thành một khối hắc giáp ngoài thân.

Oanh!

Tiếng va chạm kinh thiên động địa bùng nổ, Binh Phạt Quyết ầm ầm phá tan hắc giáp bên ngoài thân thể Ác Ma Viên, lại không tạo thành tổn thương quá lớn lên thân thể nó.

“Không hổ là Thái Cổ di loại.” Quân Tiêu Dao hơi bất ngờ mà nói.

Ác Ma Viên thấy thế thì cái sừng màu đen duy nhất trên trán nở rộ ra phù văn đen nhánh, hóa ra một chùm tia sáng hủy diệt, đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Bốn phương tám hướng, một ít tu sĩ vọt tới nơi đây đều giương mắt quan sát.

Cơ Huyền, Tiêu Trần, còn có Võ Minh Nguyệt ẩn trong bóng tối vừa đến nơi đây cũng đưa mắt qua đây.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao bình đạm như nước.

Hắn lại thi triển Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Một hư ảnh minh thần đen nhánh khuếch tán ra từ ngoài thân hắn.

Đó là phòng ngự mạnh nhất trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Minh Thần Thủ Hộ!

Phanh!

Chùm tia sáng đen nhánh va vào Minh Thần Thủ Hộ, nhấc lên từng đợt gợn sóng, nhưng lại không thể phá vỡ phòng ngự.

Cho dù là Ác Ma Viên hung bạo kia cũng hiện ra chút sửng sốt

trong đôi mắt đỏ tươi, hiển nhiên nó không dự đoán được nhân loại cảnh giới thấp hơn nó trước mặt lại có thể chống lại tuyệt học thần thông của nó.

Sau lưng Quân Tiêu Dao kéo dài ra Ác Ma chi Dực, gia trì cực tộc, ngay lập tức lao đến trước người Ác Ma Viên.

Tay hắn ra ấn quyết, một bóng dáng khổng lồ trên chạm tới trời cao, dưới đụng vào Cửu U hiện hóa ra giữa thiên địa.

Một uy thế khủng bố trấn áp thiên địa trời đất, nhật nguyệt càn khôn kích động trào dâng ra từ trên người Quân Tiêu Dao!

Hắn đứng sừng sững trong hư ảnh đế vương, cứ như Thần Linh chi Tử làm chúa tể trên trời dưới đất!

Nhân Vương Ấn vừa ra, trấn áp càn khôn!

Oanh!

Giống như một Thái Cổ thần sơn áp xuống, Quân Tiêu Dao tung một ấn ra, trực tiếp chụp Ác Ma Viên xuống mặt đất, làm nó da tróc thịt bong, máu tươi giàn giụa.

Ác Ma Viên phát ra tiếng rống giận, Quân Tiêu Dao lại nện xuống từng quyền.

Quyền phong cuồn cuộn như hình thành gió lốc không gian, làm rung chuyển cả Bát Hoang!

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba quyền nện xuống, con Thái Cổ di loại hung uy hiển hách kia đã hoàn toàn không có sinh lợi.

Toàn trường khựng lại!

Một mảnh tĩnh mịch!

Bởi vì cảnh tượng này thực sự quá mức chấn động lòng người!

Hết chương 65.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 66. Quyền diệt Thái Cổ di loại, chư cường hội tụ, đều không có đầu óc như vậy sao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao nhìn có vẻ tiên linh tuấn dật, như một thiên tiên không nhiễm trần tục.

Nhưng hắn vừa ra tay lại bạo lực như thế, ba quyền trực tiếp đấm một con Thái Cổ di loại thành bánh nhân thịt.

Ánh mắt Cơ Huyền trở nên trầm trọng trước nay chưa từng có.

Tiêu Trần lại siết chặt nắm tay, trong mắt có không cam lòng, hơn nữa lại thêm một tia kinh sợ nhàn nhạt!

Quân Tiêu Dao quá mạnh.

Tiêu Trần tự cho rằng mình tu luyện mấy năm nay đã hoàn toàn đuổi kịp Quân Tiêu Dao.

Nhưng nhìn kết quả hiện tại, thực lực của Quân Tiêu Dao vẫn làm hắn ta có cảm giác tuyệt vọng.

Mà Võ Minh Nguyệt ẩn trong bóng tối, trong đôi mắt thu thủy cũng hiện ra chấn động.

Người nổi danh tất có thực lực, lời này không phải giả.

Trong hư không phía trên khu rừng Thái Hoang.

Cơ Bang Ấn muốn nói cái gì, lại không nói nên lời.

Quân Chiến Thiên vuốt chòm râu, vui tươi hớn hở mà nói: “Ai, tôn nhi này của ta cái gì cũng tốt, nhưng không biết kín tiếng khiêm nhường gì cả.”

Cơ Bang Ấn nghe thấy lời này thì sắc mặt càng cứng đờ, cảm thấy

như nghẹn trong cổ họng, cả người không được tự nhiên.

Nhưng cũng may, biểu hiện của Cơ Huyền cũng không kém, nếu không thì Cơ Bang Ấn thật sự không còn mặt mũi ở lại đây.

“Có lẽ Đại Tranh chi Thế này là sân khấu của một mình Thần Tử Quân gia.” Trưởng lạo Khương gia cảm khái.

Lão thật sự không có ý gì khác, dù sao Quân Tiêu Dao cũng là nhi tử của Khương Nhu, xem như nửa người Khương gia.

“Hừ, chưa có kết quả, hiện tại nói những lời đó không khỏi quá sớm.” Trưởng lão của nhất tộc Thương Long không mặn không nhạt mà nói.

Mà lúc này, ở gần bí tàng chí tôn, Long Bích Trì của Tổ Long Sào và Cửu Đầu Sư Tử Tộc, nhất mạch Thôn Thiên Tước cũng tới từ một hướng khác của khu rừng Thái Hoang.

Trong nhất thời, chư cường hội tụ ở ngoài bí cảnh Nguyên Thiên Chí Tôn, không khí thoáng một cái đã căng chặt lên.

Ánh mắt đầu tiên của Long Bích Trì lập tức chú ý tới Quân Tiêu Dao.

Cái này không phải cố tình.

Mà là Quân Tiêu Dao chỉ cần đứng ở đó đã như trung tâm thiên địa, tầm mắt mọi người đều bất giác bị dẫn đi.

“Ngươi chính là Quân Tiêu Dao?” Ánh mắt Long Bích Trì dừng lại trên người Quân Tiêu Dao, lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi là...” Quân Tiêu Dao cũng nhàn nhạt nhìn lại.

Tất nhiên hắn đã nhìn ra, nữ nhân trước mặt có long giác, hẳn là thiên kiêu của Tổ Long Sào.

“Ta là Long Bích Trì của nhất mạch Thương Long Tổ Long Sào.” Lời nói của Long Bích Trì mang theo ngạo khí nhàn nhạt.

Nghe được lời này, ánh mắt Quân Tiêu Dao có chút cổ quái.

Thật lâu sau, hắn mới mở miệng nói: “À, thật là một cái tên hay phun hương thơm mà (1)...”

(1) Bích Trì碧池 gần âm với từ Bitch trong tiếng Anh.

Long Bích Trì nghi hoặc liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, không rõ ý hắn là gì.

Ở hướng khác có thần quang hoàng kim sáng lên làm rạng rỡ cả thiên địa.

Một con sư tử hoàng kim uy vũ hùng tráng đạp không mà đến, khiến trời cao chấn động.

Điểm đặc thù nhất của nó là có chín cái đầu, khí huyết cuồn cuộn, như nước mênh mông.

Khi chín cái đầu cùng phát ra tiếng sư rống, giống như lôi đình chấn động, khí tức mạnh tới cực điểm.

“Là chí tôn trẻ tuổi của Cửu Đầu Sư Tử Tộc!” Rất nhiều tu sĩ Nhân tộc trắng bệch cả mặt, kinh hô lên.

Cửu Đầu Sư Tử Tộc tuyệt đối là chủng tộc Thái Cổ cường hãn tới cực điểm.

Nghe đồn xưa kia nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử từng gây sóng gió, không ai có thể kháng cự, cuối cùng là một Phật đế ra tay mới độ hóa được nhất mạch này, trở thành tọa kỵ và thần hộ pháp.

Ở cận cổ, tuy số lượng Cửu Đầu Sư Tử Tộc thưa thớt, nhưng cũng có một chí tôn vô thượng, được gọi là Cửu Linh Nguyên Thánh, khai hỏa uy danh của nhất mạch này.

Nếu không phải số lượng nhất tộc này quá thưa thớt thì tuyệt đối có thể bước lên hàng ngũ Thái Cổ Hoàng tộc.

“Chẳng lẽ vị chí tôn trẻ tuổi này là hậu nhân của Cửu Linh Nguyên Thánh?” Một thiên kiêu Nhân tộc lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Cửu Đầu Sư Tử nhìn về phía Quân Tiêu Dao, miệng phun tiếng người: “Không tồi, chí tôn trẻ tuổi của Nhân tộc, thực lực của

ngươi rất mạnh, có tư cách đi theo bổn vương."

Mà bên kia vòm trời bỗng có yêu phong nhấc lên, một con chim khổng lồ màu đen che trời lao đến.

Hai cánh như mây che hết bầu trời, đôi mắt tựa như hai huyết nguyệt chìm nổi.

Nơi nó đi qua dâng lên huyết tinh chi khí, khiến sắc mặt rất nhiều tu sĩ nhân loại trở nên trắng bệch.

Thôn Thiên Tước tộc là nhất mạch chủng tộc Thái Cổ có hung danh hiển hách.

"Nhân tộc còn không có tư cách làm người theo đuổi, bọn chúng chỉ xứng trở thành huyết thực..."

Con Thôn Thiên Tước kia mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, trong đồng tử nở rộ ánh thị huyết.

Thôn Thiên Tước tộc cực kỳ hung lệ, thích ăn huyết nhục của Nhân tộc.

Mà Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao quả thực là một đại dược hình người, giống như thịt Đường Tăng.

Nhưng Thôn Thiên Tước này cũng biết, Quân Tiêu Dao có hộ đạo giả, bởi vậy nó thật sự không vọng tưởng cắn nuốt được Quân Tiêu Dao.

Nhìn hai sinh linh Thái Cổ này khẩu xuất cuồng ngôn, Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, lộ ra nghi hoặc mà mở miệng nói: "Lũ chủng tộc Thái Cổ các ngươi đều không có đầu óc như vậy sao?"

Hết chương 66.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 67. Tay xé Thôn Thiên Tước, đàn áp Cửu Đầu Sư Tử, uy danh của Thần Tử không thể địch lại!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe được lời này, dù là Thôn Thiên Tước, Cửu Đầu Sư Tử, hay Long Bích Trì đều ngây cả ra.

Một mình Quân Tiêu Dao lại buông lời nhục mạ toàn bộ tộc đàn Thái Cổ.

“Thế nào, bản Thần Tử nói có sai không?”

Lời nói của Quân Tiêu Dao không mang theo khói lửa, cực kỳ bình đạm.

Nhưng cũng vì thái độ tự cao tự đại này làm các sinh linh Cửu Đầu Sư Tử tức giận.

Ở phía Nhân tộc, đám người Cơ Huyền cũng có chút bất ngờ và kinh ngạc.

Cho dù là gã cũng không dám cùng lúc trêu chọc các sinh linh chủng tộc Thái Cổ như Cửu Đầu Sư Tử, Thôn Thiên Tước.

Chỉ là một con cũng đủ làm gã sứt đầu mẻ trán.

“Nhân tộc, cho dù ngươi là Thần Tử của Hoang Cổ thế gia, hôm nay cũng phải bắt ngươi trả giá đắc!”

Thôn Thiên Tước nổi giận mà chấn động hai cánh, tạo lên một trận gió lốc màu đen.

Khắp thiên địa như nổi lên âm phong, thậm chí dòng khí mãnh liệt còn trực tiếp thổi bay một ít tu sĩ có tu vi hơi yếu.

Cửu Đầu Sư Tử cũng phẫn nộ, chín cái đầu cùng phát ra tiếng rít gào, tiếng như sấm chấn, rung chuyển trời đất!

“Rốt cục Thần Tử Quân gia này thật sự tự tin hay là đang tìm đường chết?” Tuy Long Bích Trì cũng tức giận trong lòng, nhưng nàng nhớ tới dặn dò của lão tổ nhất mạch Thương Long nên không tùy tiện ra tay.

Nhưng Long Bích Trì tự hỏi, cho dù đổi lại là nàng, muốn cùng ứng phó Thôn Thiên Tước và Cửu Đầu Sư Tử cũng cực kỳ khó khăn.

Con nào trong hai sinh linh này cũng có thể quét ngang hơn tám phần thiên kiêu Nhân tộc.

Đổi là kẻ nào đối mặt với tình huống hiện giờ của Quân Tiêu Dao cũng sẽ sợ hãi.

Gió lốc màu đen khủng bố thổi quét đến.

Ngoài thân thể Quân Tiêu Dao hiện ra hư ảnh Minh Thần Thủ Hộ.

Hắn giẫm lên hư không, khoanh tay mà đứng, mái tóc óng ánh phát ra thần huy, bị gió thổi phất phới.

Thần nhan tuấn tú tuyệt thế không gì sánh bằng như được trời xanh tự tay điêu khắc, hiện giờ vẫn bình đạm như một hồ nước tĩnh lặng.

Khí độ như vậy khiến rất nhiều nữ tu sĩ bội phục, trong lòng thầm cầu nguyện thay cho Quân Tiêu Dao.

“Đã lúc này còn giả vờ giả vịt sao?” Ở phía dưới, Tiêu Trần thầm hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta tuyệt đối không thừa nhận, chẳng những mình ghen ghét thân phận địa vị của Quân Tiêu Dao, còn ghen ghét dung mạo của người này.

“Chỉ là hai con súc sinh mà muốn lật trời sao?” Quân Tiêu Dao đạm mạc nói nhỏ, rốt cuộc cũng động.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính toàn lực thúc giục, bảy vạn viên cự tượng vi lạp cùng sống lại vào thời khắc này.

Trong phút chốc, khí huyết kim sắc giống như sóng to ầm ầm trào

ra.

Quay cuồng trên vòm trời, mơ hồ ngưng tụ thành một hư ảnh tượng thần kim sắc rung chuyển trời đất, đập tan sao trời.

Hắn đấm ra một quyền, hư ảnh tượng thần kim sắc kia cũng theo đó mà cuốn lên vòi rồng.

Gió lốc đen nhánh phía trước đều bị quyền phong của Quân Tiêu Dao trực tiếp xé rách!

Thôn Thiên Tước thấy thế thì vỗ mạnh cánh, vô số linh vũ màu đen che trời lấp đất mà bắn ra, tựa như một trận mưa đen diệt thế.

Đây là đại thần thông của nhất tộc Thôn Thiên Tước, Hắc Linh Tiễn Vũ.

Nếu bất cứ thiên kiêu Thần Kiều Cảnh nào sa vào trong đó sẽ bị xuyên thủng, tuyệt đối không còn đường sống.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình bình đạm đạm.

Thậm chí hắn không có phòng hộ, mà lấy tư thái cực kỳ dũng mãnh trực tiếp vọt qua.

“Tìm đường chết!” Thôn Thiên Tước lạnh lùng nói.

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt huyết nguyệt của Thôn Thiên Tước ngây ra, hắc vũ cả người dựng thẳng lên, nó xù lông!

Tiếng leng keng chi chít vang lên.

Đó là âm thanh khi tiễn vũ bắn lên người Quân Tiêu Dao.

Nhưng những tiễn vũ có thể xuyên thủng chấn vỡ cả binh khí vương hầu, nhưng khi bắn lên người Quân Tiêu Dao, thậm chí còn không thể phá vỡ da thịt hắn!

“Chỉ có như thế?”

Quân Tiêu Dao cười lạnh, sau lưng kéo dài ra Ác Ma chi Dực,

thoáng chốc thân thể đã lướt đến trước người Thôn Thiên Tước.

Hắn không làm gì rườm rà phức tạp, trực tiếp nện một quyền hung hãn xuống!

Quyền quang kim sắc ngập trời, chiếu sáng cả vòm trời.

Đồng thời Thôn Thiên Tước phát ra tiếng kêu thảm thiết, một bên cánh bị đánh nát, máu tươi giàn giụa.

“Nhân tộc, ngươi quá càn rỡ!”

Cửu Đầu Sư Tử trực tiếp vọt tới.

Vừa rồi nó cũng bị thân thể vô song của Quân Tiêu Dao làm kinh sợ, giờ phút này phản ứng lại, vội liều chết lao lên.

Chín cái đầu của nó cùng phát ra tiếng rống giận sóng âm không gian, khuếch tán ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được, hư không phía trước như vặn vẹo.

Đây là đại thần thông của Cửu Đầu Sư Tử Tộc, Sư Tử Hống.

Một tiếng rống chấn động, trời cao cũng bị đánh rách tả tơi!

Một ít tu sĩ đứng trong núi rừng chung quanh vội vàng lấy pháp lực bảo vệ thất khiếu.

Nhưng dù vậy, vẫn có tu sĩ bị chấn đến miệng mũi ứa máu, thiếu chút nữa ngất đi.

Với uy lực khủng bố như vậy, có thể suy ra Quân Tiêu Dao ở trung tâm sẽ chịu áp lực cao đến mức nào.

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn vân đạm phong khinh như cũ.

Hắn thi triển ra Minh Thần Thủ Hộ, sóng âm va chạm lên đó, nhấc lên từng trận gợn sóng, nhưng lại không cách nào đột phá.

Quân Tiêu Dao nhân cơ hội này mà giơ tay bắt lấy, pháp lực vô tận bùng nổ, hóa thành Minh Thần chi Mâu, hắn trực tiếp ném mạnh ra rồi xuyên thủng thân thể Thôn Thiên Tước.

Máu tươi bắn khắp, linh vũ tứ tán!

Thôn Thiên Tước phát ra một tiếng khóc than cao vút sắc nhọn.

Quân Tiêu Dao lắc mình bay ra, đẩy ngang đôi tay, kéo lấy thú khu của Thôn Thiên Tước, sau đó bỗng xé!

Xuy lạp!

Cả thân thể Thôn Thiên Tước bị chia thành hai mảnh!

Cảnh tượng cực kỳ chấn động nhân tâm!

“Linh Lung, sau khi trở về thì lấy ra làm gà xé đi.”

Quân Tiêu Dao trực tiếp ném hai nửa thi thể của Thôn Thiên Tước cho Quân Linh Lung phía sau.

Tu sĩ toàn trường ngạc nhiên.

Bọn họ nghe thấy cái gì?

Lấy Thôn Thiên Tước hung danh hiển hách làm nguyên liệu nấu ăn, còn đặt một cái tên mang tính vũ nhục, gà xé?

“Ngươi quá càn rỡ!” Cửu Đầu Sư Tử tức giận không thôi.

Nó và Thôn Thiên Tước tuy không có quá nhiều quan hệ, nhưng đều là chủng tộc Thái Cổ, khó tránh khỏi có cảm giác thỏ tử hồ bi.

“Ngươi muốn bản Thần Tử làm người theo đuổi của ngươi, thật buồn cười, nhưng ngươi cũng miễn miễn cưỡng cưỡng có thể làm tọa kỵ của bản Thần Tử.”

Câu nói của Quân Tiêu Dao làm chín cái đầu của Cửu Đầu Sư Tử đều phát ra tiếng rống giận.

Đối với nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử mà nói, bọn họ kiêng kỵ nhất là nghe được hai chữ tọa kỵ.

Bởi vì tổ tiên bọn họ từng bị Phật đế độ hóa, xem như tọa kỵ.

Đây là sỉ nhục khắc vào huyết mạch!

Hết chương 67.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 68. Hàng phục Cửu Đầu Sư Tử, để Cơ Huyền làm Tầm Bảo Thử, mọi chuyện đều nằm trong khống chế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tìm đường chết, Vô Úy Sư Tử Ấn!”

Cửu Đầu Sư Tử hoàn toàn nổi điên, trực tiếp thi triển ra đại thần thông của chủng tộc.

Vô Úy Sư Tử Ấn là một loại đại thần thông khủng bố tới cực điểm, cấp bậc sắp tiếp cận với Chân Long Đại Thần Thông.

Cả người Cửu Đầu Sư Tử tỏa ra kim mang mênh mông, ngưng kết ra một cổ ấn kim sắc, phù văn vô tận rơi xuống khắp nơi.

Hư không chấn động, thiên địa dao động!

Chiêu này quá mạnh, làm cả các thiên kiêu như Long Bích Trì, Cơ Huyền cũng có cảm giác trong lòng phát lạnh.

Bọn họ tự hỏi, nếu mình đối mặt với chiêu này thì tuyệt đối sẽ trả giá đắc.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao rất thản nhiên, mặc dù là đối mặt với loại đại thần thông có uy danh hiển hách này, hắn vẫn thong dong đến cực điểm.

Trong ngực Quân Tiêu Dao có quang hoa hừng hực hội tụ, cứ như một tiểu thái dương xuất hiện.

Chợt, một thần quang lộng lẫy uy năng khủng bố tỏa ra, giống như trời giáng kiếp phạt.

Nơi thần quang đi qua, hư không nhấc lên gợn sóng, dãy núi chung quanh nổ tung.

Đó là đại thần thông của Chí Tôn Cốt, Thượng Thương Kiếp

Quang.

Thần thông hoàn chỉnh nhất của nó là Thượng Thương Chi Thủ, Quân Tiêu Dao đã tìm hiểu thành công về nó.

Nhưng tình huống trước mắt còn không cần thi triển ra Thượng Thương Chi Thủ, chỉ Thượng Thương Kiếp Quang thôi cũng đủ để ứng phó.

Ầm ầm ầm!

Kiếp quang lộng lẫy va vào Vô Úy Sư Tử Ấn, trực tiếp làm nổ văng nó ra, sau đó thế tấn công không giảm mà xẹt qua Cửu Đầu Sư Tử.

Cửu Đầu Sư Tử hãi đến mức hồn vía lên mây, lông bờm trên người dựng thẳng lên.

Nó vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị kiếp quang quét trúng, một phát chém xuống bốn cái đầu.

Ngay lập tức, máu như suối phun!

...

Rống!

Cửu Đầu Sư Tử phát ra tiếng gào thảm thết, một phát bị gọt bỏ bốn cái đầu, khiến nó bị thương nặng.

Giờ phút này, trong mắt năm cái đầu còn lại của nó đều lộ ra vẻ kinh hoàng.

Nhân tộc này quá đáng sợ!

Nếu không phải biết Quân Tiêu Dao là Thần Tử của Hoang Cổ thế gia, Cửu Đầu Sư Tử thật sự sẽ cho rằng hắn là Thái Cổ chân long hóa thành hình người.

Loại thân thể có sức mạnh khủng bố này thật sự còn cường đại hơn những chủng tộc sinh linh Thái Cổ chúng nó.

“Cho dù ngươi là Hoang Cổ Thánh Thể cũng không có khả năng

cường Đại Đến mức này!”

Cửu Đầu Sư Tử phát ra tiếng rống giận, đồng thời cả người bùng lên thần quang.

Ở chỗ cắt của bốn cái đầu có thần hà lượn lờ, như muốn mọc ra đầu mới.

“Sinh mệnh lực của nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử quá tràn đầy!”

Nhìn thấy trạng thái của Cửu Đầu Sư Tử, rất nhiều tu sĩ Nhân tộc kinh ngạc cảm thán.

Nhưng dù vậy, thủ đoạn này vẫn không đủ nhìn khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

“Đừng dùng sức tưởng tượng hữu hạn của ngươi để nghiền ngẫm năng lực của bản Thần Tử.”

Tất nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng cho Cửu Đầu Sư Tử cơ hội khôi phục, hắn lại ra tay, cũng không thi triển thủ đoạn thần thông nào, chỉ đơn thuần nện từng quyền xuống.

Mỗi một quyền đều nặng như vạn quân, đánh Cửu Đầu Sư Tử đến xương gãy gân đứt.

Cách đánh nhau hung hãn này khiến toàn trường ngạc nhiên.

“Không hổ là Hoang Cổ Thánh Thể, tồn tại cận chiến vô địch...” Trong hư không, trưởng lạo Khương gia cảm thán.

“Hiện tại, cam nguyện làm tọa kỵ của ta không?” Quân Tiêu Dao hờ hững nói.

“Hừ, ta là hậu nhân của Cửu Linh Nguyên Thánh, cho dù chết cũng tuyệt đối không chịu nhục nhã như vậy!” Năm cái đầu còn lại của Cửu Đầu Sư Tử cùng phát ra tiếng rống giận bất khuất.

“À? Phải không?” Quân Tiêu Dao lại ra tay.

Mấy hô hấp sau, Cửu Đầu Sư Tử chỉ còn lại bốn cái đầu.

“Đừng mơ làm ta thần phục!” Cửu Đầu Sư Tử tiếp tục kêu to.

Nửa khắc sau, Cửu Đầu Sư Tử chỉ còn lại ba cái đầu, nó bắt đầu luống cuống.

“Thần Tử Quân gia, có giỏi thì ngày sau tái chiến!” Trong mắt Cửu Đầu Sư Tử hiện lên sợ hãi, ngoài mạnh trong yếu mà nói.

Lại qua mấy hô hấp, nó chỉ còn hai cái đầu.

Đối với Cửu Đầu Sư Tử mà nói, đầu của nó tuy có thể mọc lại, nhưng nếu cả chín cái đầu đều bị trảm rớt, vậy hoàn toàn không thể xoay chuyển trời đất, thần tiên cũng không cứu lại được.

Cuối cùng, Cửu Đầu Sư Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết xin tha.

“Thần Tử dừng tay, đừng trảm đầu ta nữa, chỉ còn lại một cái thôi, trảm nữa thì trọc mất!”

Cửu Đầu Sư Tử bị đánh đến kêu ngao ngao, quỳ rạp trên mặt đất xin tha.

Toàn thân nó máu tươi đầm đìa, chỉ còn lại một cái đầu, vẻ mặt khóc không ra nước mắt.

Một con Cửu Đầu Sư Tử nguyện vẹn lại bị Quân Tiêu Dao tiep trảm thành sư tử một đầu.

Rất nhiều tu sĩ thấy cảnh tượng này đều cùng câm nín.

Vừa rồi Cửu Đầu Sư Tử còn bày ra vẻ mặt thà chết không chịu khuất phục, hiện tại giống như một con mèo vàng béo ú quỳ rạp trên mặt đất vẫy đuôi xin tha, tương phản không khỏi quá lớn.

“Phục?”

Quân Tiêu Dao đạp một chân lên cái đầu còn lại của Cửu Đầu Sư Tử.

“Phục, phục, Thần Tử đừng giết ta!” Cửu Đầu Sư Tử run bần bật, nào còn một tia uy nghiêm của Thái Cổ vương tộc.

Nó biết, Quân Tiêu Dao thật sự dám giết nó.

Lấy bối cảnh của Quân gia, cho dù là Cửu Linh Nguyên Thánh, có lẽ cũng khó trả thù được.

“Hừm, miễn miễn cưỡng cưỡng làm tọa kỵ của ta đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Thực lực của Cửu Đầu Sư Tử cực mạnh, sở dĩ hiện tại thảm như vậy là vì đối thủ là hắn.

Đổi là thiên kiêu nào khác, muốn ngược Cửu Đầu Sư Tử thành như vậy cũng là cực kỳ khó khăn.

“Vâng...” Cửu Đầu Sư Tử cúi đầu.

Rất nhiều tu sĩ thấy tình cảnh này, trong lòng như có sóng to gió lớn cuộn trào.

Tay xé Thôn Thiên Tước, hàng phục Cửu Đầu Sư Tử.

Chuyện này trong mắt người thường thì khó có thể làm được.

Quân Tiêu Dao lại thực hiện dễ như trở bàn tay.

Long Bích Trì hít thật sâu một hơi, ngực phập phồng.

Hiện tại cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao lão tổ lại cảnh báo như vậy.

“Long Hạo Thiên chết không oan...” Trong đôi mắt đẹp oai hùng của Long Bích Trì hiện ra kiêng kỵ cực độ.

Đồng thời nàng lại nghĩ tới yêu nghiệt vẫn đang bế quan dung hợp long nguyên kia.

“Không biết Long Ngạo Thiên dung hợp bảy viên long nguyên, cộng thêm đế long máu, có thể thắng qua Thần Tử Quân gia hay không?”

Hết chương 68.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 69. Bố cục của Quân Tiêu Dao, phát hiện lớn của Tiêu Trần, Chí Tôn Tổ Long Cốt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên kia, đám người Cơ Huyền, Tiêu Trần lại đề cao độ nguy hiểm của Quân Tiêu Dao tới cực điểm.

Mà lúc này, trong cái khe trên mặt đất kia lại có dị tượng truyền ra, sương xám quay cuồng, quang hoa kích động.

“Rốt cuộc bí tàng chí tôn cũng mở ra!”

Tất cả tu sĩ, sinh linh Thái Cổ đều lên tinh thần.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn lại, trong đầu hắn cũng không có nhắc nhở đánh dấu của hệ thống truyền đến.

“Xem ra phải thật sự thâm nhập sâu vào bí cảnh Nguyên Thiên thì mới có thể đánh dấu.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

“Đi!”

Ánh mắt đám người Cơ Huyền lập loè, dâng pháp lực lên bao phủ toàn thân, sau đó trực tiếp vọt xuống.

Rút dây động rừng, những tu sĩ còn lại cũng theo sát phía sau.

Còn về Long Bích Trì, nàng ta liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, cuối cùng vẫn từ bỏ chuyện trêu chọc Quân Tiêu Dao.

“Tiến đến lần này vốn là muốn đối phó Quân Tiêu Dao, làm vẻ vang uy danh của Tổ Long Sào ta, nhưng hiện tại xem ra, thật là ta nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.”

“Vẫn nên tìm kiếm viễn cổ long cốt là chủ yếu đi.” Long Bích Trì thầm nghĩ trong lòng.

Ưu tiên hàng đầu của nàng vốn là muốn gây chuyện với Quân Tiêu Dao, tiếp theo mới là tìm viễn cổ long cốt.

Nhưng hiện tại, tận mắt nhìn thấy thực lực của Quân Tiêu Dao, Long Bích Trì rất tự giác mà đặt chuyện tìm kiếm viễn cổ long cốt lên vị trí đầu.

Nhìn thấy Long Bích Trì thành thành thật thật tiến vào cái khe trên mặt đất, Quân Tiêu Dao cũng khẽ cười một tiếng: “Cũng thức thời...”

“Chúng ta đi thôi.” Quân Tiêu Dao xua xua tay, cưỡi Cửu Đầu Sư Tử, dẫn đầu tiến vào cái khe kia.

Năm người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, Quân Linh Lung, Quân Vạn Kiếp, Khương Thánh Y theo sát phía sau.

Vừa tiến vào cái khe, sương xám nồng đậm quay cuồng lao đến.

Còn dày đặc hơn ngoại giới nhiều.

Rất nhiều tu sĩ mạo muội xâm nhập vào đó đều nhanh chóng bị sương xám ăn mòn mà đánh mất tâm trí, hai mắt đỏ lên.

Cả pháp lực cũng không thể hoàn toàn ngăn cách loại sương xám nồng đậm này.

Oanh!

Quân Tiêu Dao tùy tiện vung tay lên, một chưởng chụp chết vài tên tu sĩ lâm vào điên cuồng phía trước.

Rất nhanh, hắn mở ra một con đường, chạy tới đáy của cái khe.

Đưa mắt nhìn ra, một tòa địa cung rộng lớn nằm ngang dưới mặt đất, một luồng uy áp chí tôn tràn ra từ sâu bên trong.

Quân Tiêu Dao phóng ra hồn lực, dùng thần niệm dò xét đại khái một chút.

Cả tòa địa cung như chia thành hai tầng trong ngoài.

Hẳn đa số mọi người đều có thể vào tầng ngoài, mà tầng trong thì cần Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh mới được.

“Xem ra muốn đánh dấu thì phải thâm nhập nội tầng mới được.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Lúc này, Cơ Huyền đã lao về phía địa cung, khóe miệng gã mang theo một ý cười, trong mắt cũng có một chút hưng phấn.

“Hừm? Chẳng lẽ hắn?” Quân Tiêu Dao chú ý tới vẻ mặt của Cơ Huyền, trong mắt lộ chút suy tư.

Nhìn dáng vẻ của Cơ Huyền, hình như mơ hồ biết được một ít bí ẩn của bí tàng chí tôn.

“Cơ Huyền, để ngươi làm Tầm Bảo Thử cho ta đi.” Quân Tiêu Dao cười.

Mà bên kia, hắn cũng chú ý tới Tiêu Trần đang nhằm về phía một lối vào khác của địa cung.

Quân Tiêu Dao biết, Tiêu Trần là người mang khí vận, hắn ta sẽ có thu hoạch không nhỏ tại bí tàng này.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao nghiêng đầu và nói: “Vạn Kiếp, có chuyện phân phó cho ngươi.”

“Vâng, xin công tử cứ nói.” Quân Vạn Kiếp chắp tay và nói.

Quân Tiêu Dao truyền âm đi, Quân Vạn Kiếp gật đầu rồi lắc mình lao đi.

“A... Cả tòa bí cảnh Nguyên Thiên đều nằm trong khống chế của ta.”

Quân Tiêu Dao khoanh tay, đã tính trước mọi chuyện.

...

Đám người Quân Tiêu Dao bắt đầu thâm nhập địa cung.

Thân là bí tàng chí tôn, hơn nữa nơi nơi tràn ngập sương xám quỷ

dị.

Cho dù là ngốc tử cũng biết, có lẽ bí tàng chí tôn này sinh ra dị biến nào đó nên tràn ngập điềm xấu.

Trong địa cung tràn ngập khí tức cổ xưa mà hủ bại.

Liếc một cái nhìn lại, âm phong hung tàn, sương mù bao phủ, vách ngã cột xiêu.

Trên mặt đất có rất nhiều thi thể đen nhánh nằm ngang dọc tứ tung.

Quỷ dị nhất là bên ngoài những thi thể đó lại lan tràn vảy đen, giống như dị hoá.

Trong phút chốc rất nhiều tu sĩ bước vào địa cung.

Những ma thi quỷ dị kia bỗng nhảy dựng lên, trừng đôi mắt huyết hồng nhào đến.

Móng tay của chúng giống như dao nhọn, dễ dàng đâm thủng xé rách thân thể tu sĩ.

Tu sĩ Thần Kiều Cảnh căn bản không ngăn được những ma thi đó.

Rất nhanh đã có số lượng lớn tu sĩ bị tàn sát.

Nhưng ở phía Quân Tiêu Dao, hắn giơ tay nhấc chân thôi đã dễ dàng chụp những ma thi đó thành bánh nhân thịt.

Còn về những người khác, hắn không quan tâm, cũng lười xen vào.

Quân Tiêu Dao lại không phải bảo mẫu của những tu sĩ đó, càng không phải nhân sĩ chính đạo.

Mấy câu như năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn kia không dính dáng gì đến Quân Tiêu Dao cả.

Ở phía sau Quân Tiêu Dao, đám người Khương Thánh Y, Quân Linh Lung, Quân Tuyết Hoàng đều không có hành động.

Không phải bọn họ không muốn xuất lực, mà thật sự không có cơ

hội.

Quân Tiêu Dao tùy tiện ra tay đã mở ra một con đường, không có ma thi nào làm hắn dừng bước chân lại được.

Mà bên kia, đám người Long Bích Trì, Tiêu Trần sớm đã không còn ở chủ lộ này, không biết đi đâu rồi.

Quân Vạn Kiếp cũng không ở bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Khóe mắt Cơ Huyền liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, thấy Quân Tiêu Dao không chú ý tới gã thì thân thể chợt lóe, cũng rời khỏi chủ điện.

Sau khi Cơ Huyền rời đi, khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một tia cười lạnh.

Hắn không chuẩn bị lập tức thu hoạch Cơ Huyền, bởi vì chưa tới lúc.

Theo thời gian chuyển dời, số lượng tu sĩ đang giảm bớt.

Đa số tu sĩ đều bị ma thi đồ sát sạch sẽ.

“Tuyết Hoàng, Trượng Kiếm, các ngươi âm thầm đi tìm Cơ Huyền, nhưng tạm thời đừng rút dây động rừng.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghe được lời này, đôi mắt Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đều chấn động.

Thần Tử muốn đánh chủ ý lên người Cơ Huyền?

Nghĩ đến đây, Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng không khỏi có chút thương hại Cơ Huyền.

Người bị Quân Tiêu Dao theo dõi không có kết cục tốt gì.

Khương Thánh Y mở miệng, mang theo chút lo lắng mà nói: “Tiêu Dao, ngươi muốn ra tay với Cơ Huyền sao, hắn có được xương tay Thánh Nhân Vương, nếu thật sự liều mạng...”

Khương Thánh Y hơi lo lắng.

Cũng không phải nàng sợ Quân Tiêu Dao sẽ thua Cơ Huyền.

Mà nếu Cơ Huyền liều mạng phản công, sợ là cũng mang đến một ít thương tổn cho Quân Tiêu Dao.

“Thánh Y tỷ đang quan tâm ta sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

Khương Thánh Y cắn cắn môi và nói: “Ta là tiểu di của ngươi, ta không quan tâm ngươi thì ai quan tâm nữa.”

“A, cũng không cần, trong thế hệ tuổi trẻ Tiên Vực, người có thể làm Quân Tiêu Dao ta kiêng kỵ, đều không tồn tại trong cả quá khứ, hiện tại và tương lai.”

Quân Tiêu Dao cười đầy tiêu soái.

Cái này không phải kiêu ngạo, mà là sự thật.

Thiên phú tuyệt thế, hệ thống thêm thân.

Nếu còn kiêng kỵ này kiêng kỵ kia, vậy Quân Tiêu Dao cứ lấy một khối đậu hủ chụp chết chính mình đi.

Khương Thánh Y trừng Quân Tiêu Dao một cái, khóe miệng lại nhịn không được hơi nhếch lên.

Dáng vẻ tự tin của Quân Tiêu Dao thật đẹp mắt.

“Đi thôi, trong địa cung này cũng có chút bảo bối, không thể lãng phí.” Quân Tiêu Dao phất tay áo và nói.

Hết chương 69.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 70. Võ Minh Nguyệt ra tay trợ giúp, ba bên đánh cờ, lại bị Quân Tiêu Dao tính kế (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao cưỡi Cửu Đầu Sư Tử, hành động cùng với Khương Thánh Y.

Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng thì âm thầm đi truy tung Cơ Huyền.

Mà bên kia, Tiêu Trần đầu đội mũ choàng, thân khoác áo choàng đang đi qua địa cung phức tạp.

“Tiêu Trần, quẹo bên trái đi, sau đó đi thẳng, bổn tọa đã cảm ứng được khí tức của viễn cổ long cốt, ở cách đó không xa!”

Trong đầu Tiêu Trần truyền đến giọng nói mang theo một tia kích động của Thanh Long Thượng Nhân.

Cả Thanh Long Thượng Nhân cũng không thể duy trì bình tĩnh.

Nếu có được viễn cổ long cốt rồi dung hợp với các loại tài liệu thì lão có thể trọng tố thân thể.

Chẳng những có thể khôi phục trạng thái đỉnh cao, thậm chí càng tiến thêm một bước, đột phá trở thành chí tôn vô thượng cũng không phải không có khả năng.

Cả dạng cường giả chuẩn chí tôn như Thanh Long Thượng Nhân cũng khó nén kích động.

Càng đừng nói là tiểu tử không đầu óc như Tiêu Trần.

Trong mắt hắn ta chớp động hưng phấn, không khỏi tăng nhanh bước chân.

Qua chừng một lúc lâu, sau khi giải quyết một ít ma thi và vài tu

sĩ, Tiêu Trần tiến vào một chỗ tương tự như hang động đá vôi.

Toàn bộ hang động đá vôi có không gian cực kỳ to lớn.

Tiêu Trần hô hấp dồn dập, đưa mắt nhìn ra.

Chỉ thấy trong không gian hang động thật lớn, có chừng năm hài cốt Long tộc thật lớn.

Trong đó có bốn bộ hài cốt đều hiện ra một màu vàng nhạt thâm trầm, mặt ngoài cốt cách lạc ấn rất nhiều phù văn phức tạp mà huyền ảo.

Mặc dù bốn hài cốt Long tộc vàng nhạt chỉ còn là cốt cách, nhưng vẫn mang theo uy nghiêm cuồn cuộn, làm Tiêu Trần nhịn không được có xúc động muốn quỳ xuống cúng bái.

“Đây là viễn cổ long cốt sao?” Tiêu Trần kích động tới mức ngón tay cũng đang run rẩy.

Chỉ cảm nhận uy nghiêm này thôi thì hắn ta đã biết viễn cổ long cốt cường hãn tới cực điểm, tuyệt đối có thể giúp hắn ta hoàn toàn lột xác.

Nhưng trong đầu hắn ta, Thanh Long Thượng Nhân bỗng phát ra tiếng kêu giật mình: “Chẳng lẽ đó là Chí Tôn Tổ Long Cốt trong truyền thuyết!”

“Chí Tôn Tổ Long Cốt?” Tiêu Trần nghi hoặc, chợt nhìn về phía khối hài cốt cuối cùng kia.

Hài cốt kia khác với bốn bộ long cốt màu vàng nhạt đó, nó tỏa ra một ánh sáng ngọc chất, tựa như tiên ngọc chạm khắc thành, hoàn hảo không tỳ vết.

Trên hài cốt lạc ấn phù văn chi chít, giống như tinh quỹ chư thiên lưu chuyển, phơi bày tất cả thần bí và cường đại.

Bốn viễn cổ long cốt màu vàng nhạt kia tuy có khí tức cường đại, nhưng so với Hồng Hoang long cốt này thì giống như Thần Tử đối mặt với Đế Hoàng.

“Chí Tôn Tổ Long Cốt là xương cốt do chí tôn Long tộc có được huyết mạch Tổ Long lưu lại, nó còn mạnh hơn viễn cổ long cốt rất nhiều!” Thanh Long Thượng Nhân hấp tấp nói.

Tiêu Trần nghe vậy thì hít một hơi thật sâu, trong mắt cũng khó nén chấn động.

Tổ Long huyết mạch cường Đại Đến mức nào?

Toàn bộ Tổ Long Sào đều được đặt tên theo Tổ Long.

Tổ Long Cổ Hoàng chân chính là tồn tại có thể trấn áp một ít Nhân tộc Đại Đế!

Đương nhiên, khối Chí Tôn Tổ Long Cốt trước mặt Tiêu Trần hiển nhiên không có khả năng là hài cốt của Tổ Long thuần huyết.

Sợ là ở Tổ Long Sào cũng không tìm ra được một hai di hài của Tổ Long thuần huyết.

Nhưng cho dù chỉ chứa một ít huyết mạch Tổ Long, đều đủ để Chí Tôn Tổ Long Cốt này biến thành vật báu vô giá.

“Phát đạt, Tiêu Trần ta sắp phát đạt rồi!”

Tiêu Trần hô hấp dồn dập, thân thể cũng vì kích động mà run nhè nhẹ.

Hắn tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, nếu dung hợp Chí Tôn Tổ Long Cốt này thì sẽ trở nên cường đại đến mức nào?

Đến lúc đó, không nói đến chuyện trấn áp một thời đại, ít nhất cũng có thể đẩy ngang thế hệ tuổi trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực đúng không?

“Tiêu Trần, nơi đây không nên ở lâu, mau thu hồi năm bộ long cốt này đi.” Thanh Long Thượng Nhân nhắc nhở.

“Thưa vâng.” Tiêu Trần cũng phản ứng lại.

Hiện tại hắn ta chỉ muốn nhanh chóng mang đi năm bộ long cốt, sau đó tìm một nơi yên lặng để luyện hóa, cuối cùng vả mặt và

cường thế báo thù Quân Tiêu Dao.

Nhưng mà, ngay khi Tiêu Trần muốn động thủ thu long cốt.

Một giọng nữ mang theo kinh ngạc cũng truyền đến: "Đó là... Viễn cổ long cốt, còn có... Chí Tôn Tổ Long Cốt?!"

...

Nghe giọng nói này, trong lòng Tiêu Trần lộp bộp một cái, đột nhiên quay đầu lại.

Một nữ tử tú mỹ mặc giáp trụ màu xanh lá, anh tư hiên ngang, mắt phượng bức người xuất hiện.

Trên đầu nàng có hai long giác màu xanh lá.

Không phải Long Bích Trì thì là ai được nữa.

"Là người nào của Tổ Long Sào..." Trái tim Tiêu Trần hơi trầm xuống.

Tuy hắn ta biết, lần này Long Bích Trì tiến đến cũng có khả năng là vì long cốt.

Nhưng hắn ta không ngờ Long Bích Trì có thể tìm được nhanh như vậy.

Trên bàn tay ngọc của Long Bích Trì có nắm một khối xương màu xanh lá.

Dựa vào khối xương này mà nàng có thể mơ hồ cảm ứng được vị trí long cốt, sau đó trực tiếp tìm tới.

Giờ phút này, khi nhìn thấy năm bộ long cốt, đặc biệt là Chí Tôn Tổ Long Cốt kia, trong đôi mắt xinh đẹp của Long Bích Trì cũng không khỏi hiện ra chút nóng bỏng.

Cho dù là ở Tổ Long Sào cũng không có mấy bộ Chí Tôn Tổ Long Cốt.

"Thật tốt quá, có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này." Long Bích Trì

thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Tuy chuyện đối phó Quân Tiêu Dao mắc cạn, nhưng tốt xấu gì cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Long Bích Trì thu ánh mắt lại, lúc này mới chú ý tới Tiêu Trần đứng bên cạnh long cốt.

Nhìn thấy là Nhân tộc, Long Bích Trì nhíu mày, nghi hoặc nói: "Không ngờ còn có Nhân tộc tới trước ta, hôm nay bổn Long Nữ tâm tình tốt nên ngươi cút đi."

Long Bích Trì vung tay lên, không để Tiêu Trần vào mắt.

"Hừ, vị cô nương này không khỏi quá bá đạo, không xem Tiêu mỗ ra gì sao?" Tiêu Trần cau mày lại, trầm giọng mà nói.

"Coi ngươi ra gì à?" Long Bích Trì hơi nghiêng đầu, khóe môi đột nhiên nhếch lên một ý cười châm chọc.

"Ngươi cho rằng ngươi là Quân Tiêu Dao à, bổn Long Nữ kiêng kỵ Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ còn kiêng kỵ con kiến như ngươi sao?"

Nghe Long Bích Trì nói vậy, trong mắt Tiêu Trần đột nhiên trào ra tức giận.

"Quân Tiêu Dao, Quân Tiêu Dao, lại là Quân Tiêu Dao, Tiêu Trần ta có điểm nào không bằng hắn!"

Tiêu Trần bỗng hét to một tiếng, làm Long Bích Trì cũng hơi kinh hãi, không biết tại sao nhân loại trước mặt đột nhiên phát cuồng.

"Cái gì mà Long Nữ, đều phải nằm bò cho ta!" Tiêu Trần lại chủ động ra tay.

"Tiểu tử Nhân tộc ti tiện, tìm đường chết!" Long Bích Trì nhướng mày lên, cũng động thủ.

Thân thể hai người lập tức va chạm vào nhau, nhấc lên gợn sóng pháp lực.

"Ồ, tu vi của ngươi?" Long Bích Trì hơi giật mình.

Nàng không ngờ tiểu tử nhân tộc trước mặt lại có tu vi Thần Kiều Cảnh trung kỳ.

Vậy đã có thể so với thiên chi kiêu tử.

Cho dù là Long Bích Trì nàng cũng chỉ mới tới tu vi Thần Kiều Cảnh đại viên mãn mà thôi.

Hết chương 70.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 71. Võ Minh Nguyệt ra tay trợ giúp, ba bên đánh cờ, lại bị Quân Tiêu Dao tính kế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh! Oanh! Oanh!

Chiêu thức hai người chạm vào nhau, chỉ thoáng chốc cũng khó phân biệt cao thấp.

Lúc này, trong đầu Tiêu Trần vang lên giọng nói của Thanh Long Thượng Nhân: "Tiêu Trần, việc này không nên chậm trễ, mau nghĩ cách mang long cốt đi, để lâu hấp dẫn những người khác tới thì không ổn."

Sở dĩ Thanh Long Thượng Nhân không ra tay là vì lão không thể.

Lấy nguyên thần có tu vi chuẩn chí tôn của lão, vừa ra tay thì có thể bị những trưởng lão của bất hủ đạo thống bên ngoài bí tàng chí tôn cảm ứng được.

Bởi vậy chỉ có thể dựa vào chính Tiêu Trần.

"Được, tốc chiến tốc thắng!"

Tiêu Trần thầm quyết định, ngửa mặt lên trời thét dài, cả người dâng trào thanh quang.

Sau đó dưới ánh mắt hơi chấn động của Long Bích Trì, ngoài thân Tiêu Trần bao trùm vảy xanh, lưng mọc hai cánh, cứ như long hóa, biến thành hình thái nửa rồng.

Khí tức của Tiêu Trần cũng trực tiếp bùng nổ tới Quy Nhất Cảnh.

"Cái này... Đây là Thanh Thiên Hóa Long Quyết của Tổ Long Sào ta, ngươi có được từ đâu?" Long Bích Trì hơi ngây người, có chút không thể tin.

Nàng thật sự không ngờ, một tiểu tử nhân tộc lại có thể tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết đến trình độ này.

“Hừ, làm ngươi giật mình còn ở phía sau!”

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Long Bích Trì, trong lòng Tiêu Trần dâng lên một tia đắc ý.

Hắn đấm ra một quyền, trăm quang văn Thanh Long khuếch tán ra, quyền quang kinh người.

Nhưng hiển nhiên Long Bích Trì cũng không phải quả hồng mềm.

Nàng đã hoàn toàn luyện hóa hai long nguyên, thực lực còn mạnh hơn cả Long Hạo Thiên.

Long Bích Trì phất bàn tay ngọc ra, như chân long vẫy đuôi, nhấc lên phù văn pháp lực liên miên.

Tiêu Trần cũng liên tục đấm ra quyền quang, dao động kinh người.

Hai bên lại giằng co không ngớt.

“Tiện nữ nhân này thật vướng bận...”

Thấy mình khó có thể hoàn toàn trấn áp Long Bích Trì, ánh mắt Tiêu Trần âm trầm như nước.

Ngay khi cục diện lâm vào bế tắc.

Một thất luyện pháp lực đột nhiên phụt ra từ nơi xa, mặt đất trên đường nó đi tới đều rạn nứt.

Cảm ứng được chiêu thức đột nhiên tung ra này, Long Bích Trì cả kinh trong lòng, vội vàng nghiêng người né tránh, nhưng vẫn bị bắn trúng thân thể, hộc ra một ngụm máu tươi.

“Ai!?” Đôi mắt đẹp của Long Bích Trì dâng lên lửa giận.

Một nữ tử tuyệt mỹ dùng lụa trắng che mặt, mắt như thu thủy hiện thân.

“Minh Nguyệt, là nàng, sao nàng lại ở chỗ này!?” Tiêu Trần lộ ra

vẻ mặt mừng rỡ bất ngờ.

Võ Minh Nguyệt xuất hiện là chuyện Tiêu Trần hoàn toàn không lường trước được.

“Tiêu Trần, chàng không sao chứ.” Võ Minh Nguyệt quan tâm liếc nhìn Tiêu Trần một cái, sau đó đưa đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn về phía Long Bích Trì.

“Ngươi là ai?” Long Bích Trì lộ ra vẻ mặt đề phòng.

Nàng có thể cảm nhận được, cho dù là tu vi cảnh giới hay thân phận lai lịch của nữ tử lụa trắng che mặt này đều không bình thường.

“Rời đi đi, thứ ở nơi này không phải ngươi có thể tranh đoạt.” Võ Minh Nguyệt lạnh nhạt nói, vô hình trung toát ra uy nghi của trưởng công chúa thần triều.

“Ngươi dám nhúng tay vào chuyện của Tổ Long Sào?” Đôi mắt Long Bích Trì lộ ra vẻ lạnh nhạt.

“Tổ Long Sào thật sự rất lợi hại, nhưng đã sao nào?” Võ Minh Nguyệt không sợ chút nào.

Nhìn thấy Võ Minh Nguyệt đối đầu với Tổ Long Sào vì mình, trong lòng Tiêu Trần không biết cảm động đến mức nào.

Hắn ta thề, về sau nhất định phải cưới Võ Minh Nguyệt, thật quý trọng nàng.

Nhưng mà, ngay vào lúc mùi thuốc súng tràn ngập.

Một giọng nói lạnh lùng lại vang lên: “Hừ, long cốt này vừa không phải của Tổ Long Sào, cũng không phải của hai ngươi, mà thuộc về Thần Tử.”

Nghe thấy giọng nói này, Long Bích Trì, Võ Minh Nguyệt, Tiêu Trần đều thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy một nam tử tuổi trẻ mặc chiến khải màu bạc hiện thân.

Khuôn mặt đoan chính, mang theo vết sẹo đan xen, khí chất lạnh lẽo như băng, toàn thân quấn quanh phù văn lôi điện.

Đó là Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia, Quân Vạn Kiếp!

“Quân Vạn Kiếp, sao ngươi lại xuất hiện tại đây!?” Đôi mắt đẹp của Long Bích Trì chấn động.

“Cũng may có con tiểu bạch thử này.” Đôi mắt Quân Vạn Kiếp lộ ra một tia châm biếm lạnh lùng, nhìn về phía Tiêu Trần.

Trước đó Quân Tiêu Dao truyền âm với Quân Vạn Kiếp là phân phó hắn âm thầm đi theo Tiêu Trần.

Ban đầu Quân Vạn Kiếp còn nghi hoặc, đi theo một tiểu tử tầm thường có ích lợi gì.

Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy bốn bộ Hồng Hoang long cốt và một khối Chí Tôn Tổ Long Cốt kia, Quân Vạn Kiếp đã triệt triệt để để chịu phục Quân Tiêu Dao.

“Hay là công tử có thể suy đoán thiên cơ, bằng không làm sao biết tiểu tử này sẽ có cơ duyên như vậy?” Quân Vạn Kiếp cảm thán trong lòng.

Nhưng hiện giờ nhiệm vụ chính của hắn vẫn là cướp lấy năm bộ long cốt này.

Nhìn thấy Quân Vạn Kiếp xuất hiện, sắc mặt Tiêu Trần đỏ lên, huyệt Thái Dương cộm lên gân xanh, tức giận đến ngũ tạng như đốt.

Sao hắn ta lại không biết mình lại bị Quân Tiêu Dao âm thầm tính kế.

Nghĩ đến đây, Tiêu Trần quay đầu nói với Võ Minh Nguyệt: “Minh Nguyệt, xin nhờ nàng giúp ta cùng trấn áp người này!”

Hết chương 71.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 72. Quân Vạn Kiếp độc chiến ba người, thủ đoạn tàn nhẫn của Tiêu Trần, không có số mệnh vai chính

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiêu Trần thật sự tức giận đến gan đau.

Quân Tiêu Dao như cơn ác mộng bao phủ trên đỉnh đầu hắn ta.

Nhưng cơ duyên lần này thật sự quá trọng yếu đối với Tiêu Trần, liên quan đến tiền đồ ngày sau của hắn ta.

Bốn bộ viễn cổ long cốt còn chưa tính, nhưng Tiêu Trần nhất định phải có được Chí Tôn Tổ Long Cốt.

Mà lấy thực lực bản thân hắn ta, muốn mang long cốt đi từ mí mắt Quân Vạn Kiếp gần như là không có khả năng.

Bởi vậy, cho dù Tiêu Trần không muốn, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ xin Võ Minh Nguyệt giúp đỡ.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì hơi cắn môi.

Cho dù là đối mặt với Long Bích Trì của Tổ Long Sào, nàng cũng không sợ chút nào.

Nhưng khi đối đầu với Quân Vạn Kiếp thì nàng lại hơi chần chờ.

Không vì điều gì khác, chỉ vì uy thế của Quân gia quá mạnh.

Thân là một trong Ngự Tam Gia, thậm chí Quân gia càng có lực chấn nhiếp trên Hoang Thiên Tiên Vực hơn cả Tổ Long Sào.

Võ Minh Nguyệt cũng không để ý an nguy của mình, nhưng nếu liên lụy tới Bàn Võ Thần Triều sau lưng nàng thì hậu quả khó có thể tưởng tượng.

“Minh Nguyệt...”

Thấy Võ Minh Nguyệt có vẻ hơi chần chờ, vẻ mặt Tiêu Trần hơi sửng sốt.

Chẳng lẽ đường đường là Trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều mà cũng kiêng kỵ Quân gia như vậy?

Quân Tiêu Dao đáng sợ như vậy sao?

Nhìn thấy khuôn mặt thanh tú cứng cỏi mà ẩn nhẫn của Tiêu Trần, Võ Minh Nguyệt không đành lòng, bàn tay ngọc hơi nắm chặt, nàng hạ quyết tâm.

“Được, Tiêu Trần, Minh Nguyệt sẽ trợ giúp chàng.”

Nghe Võ Minh Nguyệt hồi đáp, Tiêu Trần lộ ra vẻ mừng rỡ.

Quả nhiên, Võ Minh Nguyệt vẫn rất để ý hắn ta.

“Hừm? Ngươi là...”

Quân Vạn Kiếp nhìn về phía Võ Minh Nguyệt dùng lụa trắng che mặt, hơi nhăn đôi mày kiếm lại.

Tất nhiên hắn có thể cảm nhận được Võ Minh Nguyệt không phải phàm nhân, khí chất cao quý toát ra trong vô hình kia không phải nữ tu sĩ thế lực bình thường có được.

Có Võ Minh Nguyệt trợ giúp, tâm thần Tiêu Trần ổn định lại, khóe mắt liếc nhìn Long Bích Trì, lại mở miệng nói: “Long Nữ, tuy trước đó chúng ta có xung đột, nhưng hiện giờ có nên liên thủ để trấn áp Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia trước rồi nói sau hay không.”

“Còn về chuyện phân chia năm bộ long cốt này thế nào, đến lúc đó bàn tiếp cũng không muộn.”

Tiêu Trần cũng có đầu óc tính kế, hắn ta vẫn có thể nghĩ ra biện pháp hợp tung liên hoành(1).

(1) Hợp các phe yếu để tấn công một phe mạnh

“Liên thủ với ngươi?” Long Bích Trì nhướng mày.

“A, không sai, không phải Tổ Long Sào các ngươi cũng có thù oán với Quân gia sao, chẳng lẽ nguyện ý trai cò đánh nhau, để Quân gia được lợi?” Tiêu Trần hướng dẫn từng bước.

Long Bích Trì thầm cân nhắc trong lòng, sau đó khẽ gật đầu và nói: “Vậy được, tạm thời giải quyết Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia trước lại nói.”

Sau khi thống nhất trận tuyến, ba người gồm Tiêu Trần, Võ Minh Nguyệt, Long Bích Trì đều không chút do dự mà ra chiêu với Quân Vạn Kiếp.

“Hừ, ta sợ các ngươi chắc!”

Quân Vạn Kiếp thân là Đệ Ngũ Tự Liệt bò lên từ tầng chót của Quân gia, tất nhiên trong lòng cũng có ngạo khí.

Trừ Quân Tiêu Dao ra thì hắn không phục ai cả.

“Bát Lôi Cấm Tiệt, Thiên Lôi Cức!”

Quân Vạn Kiếp tuôn ra khí tức, pháp lực cuồn cuộn như lôi đình mãnh liệt.

Vừa ra tay thì đã là cực chiêu.

Nhưng ba người Tiêu Trần cũng không phải hạng người tầm thường.

“Thanh Long Phệ!”

Tiêu Trần đưa đôi tay ra, hàng trăm quang văn Thanh Long phát ra, dung hợp thành một cái đầu Thanh Long thật lớn, há mồm lao đến cắn xé.

Võ Minh Nguyệt phất ngọc chưởng ra, pháp lực tuôn trào hóa thành ngàn vạn thất luyện pháp lực rồi khuếch tán ra.

Long Bích Trì thì lật tay rút ra một cây roi dài vảy rồng, quất một roi ra đã đánh tả tơi cả hư không.

Nhìn ba người đồng thời tung chiêu thức, dù là Quân Vạn Kiếp

cũng phải nhíu mày.

Dù thực lực của hắn rất mạnh, nhưng ba người trước mặt cũng không đơn giản.

Tiêu Trần là thiên kiêu vai chính có được đại khí vận.

Võ Minh Nguyệt là trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều.

Long Bích Trì lại là Long Nữ nhất mạch Thương Long của Tổ Long Sào.

Ba người này đều có thể được coi là tuyệt đại thiên kiêu, người bình thường ứng phó một trong số họ cũng khó khăn, càng đừng nói hiện giờ ba người đều xuất thủ.

Ầm ầm ầm!

Đại chiến bùng nổ, gợn sóng pháp lực khuếch tán, toàn bộ hang động đá vôi đều phát ra tiếng run ầm ầm.

Quân Vạn Kiếp liên tục lùi lại, khóe miệng tràn ra một chút máu tươi.

Trước đó hắn có giao thủ với Quân Tiêu Dao ở Nam Thiên Thành, thương thế còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Giờ phút này lại đối đầu cùng lúc với ba vị thiên kiêu, khó tránh khỏi cũng có áp lực.

“A, ngươi bị thương, xem ra Tự Liệt của Quân gia cũng không phải tồn tại không thể chiến thắng!” Tiêu Trần thấy thế thì đôi mắt sáng ngời.

Tuy tạm thời không trả thù được Quân Tiêu Dao, nhưng có thể trả đũa người bên cạnh hắn cũng coi như không tồi.

“Làm càn, Tự Liệt Quân gia ta há để bọn đạo chích các ngươi phê bình!” Quân Vạn Kiếp rống to một tiếng, hai mắt phụt ra lôi quang, thật sự thúc giục Lôi Kiếp Chiến Thể của mình.

Ầm vang!

Quanh thân hắn quấn quanh lôi quang vô tận, uy năng của Độ Kiếp Thiên Công cũng hiện ra.

“Hắn thúc giục Lôi Kiếp Chiến Thể, đều đừng nương tay nữa!”

Long Bích Trì thấy thế thì khẽ kêu một tiếng, tụ hết sức mạnh long nguyên trong cơ thể để quất ra một roi, phát ra tiếng rồng ngâm, một hư ảnh Thương Long lao vút ra.

“Thanh Long Tê Thiên Thủ!” Tiêu Trần cũng tung ra đại thần thông của mình.

Còn về Võ Minh Nguyệt, nàng hơi chần chờ.

Bởi vì nếu nàng thi triển võ học của Bàn Võ Thần Triều thì khó tránh khỏi bị hộ đạo nhân phát hiện, đến lúc đó lại mang nàng trở về Bàn Võ Thần Triều.

Nhưng nàng nghĩ lại, long cốt này cực kỳ quan trọng đối với Tiêu Trần.

Vì giúp Tiêu Trần cướp lấy long cốt, Võ Minh Nguyệt cũng không lo được nhiều như vậy.

Bàn tay ngọc của nàng phất ra, trong nháy mắt như đánh ra ngàn vạn chưởng, khiến hư không chấn động, một đại uy thế mạnh mẽ tuyệt đối phát ra.

“Hừm? Đó là... Thần thông của Bàn Võ Thần Triều, Hỗn Nguyên Tán Thủ?”

Thấy Võ Minh Nguyệt tung ra thần thông tuyệt học này, Quân Vạn Kiếp hơi kinh ngạc.

Hắn từng giao thủ với thiên kiêu yêu nghiệt của Bàn Võ Thần Triều, Quan Quân Hầu.

Vị Quan Quân Hầu kia đã từng thi triển thức Hỗn Nguyên Tán Thủ này.

Ba người Tiêu Trần cùng thi triển đại thần thông, liên hợp lại, cho dù là tuyệt đại thiên kiêu cũng khó có thể ngăn trở.

Đổi là Cơ Huyền tới đây cũng sẽ bị áp chế.

Đi kèm với một tiếng nổ vang va chạm thật lớn, Quân Vạn Kiếp liên tục lùi lại mấy chục bước.

Vết thương cũ của hắn chưa lành, lại cộng thêm vết thương mới, rốt cuộc cũng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu.

Mà bên này, ba người Tiêu Trần cũng bị đẩy lui, trên người có lạc ấn cháy đen như bị lôi điện làm bỏng.

“Mạnh thật, không hổ là Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia...” Long Bích Trì thầm kinh hãi trong lòng.

Hết chương 72.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 73. Túc địch của Tiêu Trần là Thần Tử Quân gia? Võ Minh Nguyệt khiếp sợ (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy Quân Vạn Kiếp này không có uy thế vô địch đẩy ngang tất cả như Quân Tiêu Dao, nhưng cũng không thể khinh thường.

Ba người bọn họ liên thủ mà vẫn không thể lập tức trấn áp Quân Vạn Kiếp.

Sắc mặt Tiêu Trần hơi khó coi.

Hắn ta không đối phó được Quân Tiêu Dao thì thôi, hiện tại cả Quân Vạn Kiếp cũng không được.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Trần, Võ Minh Nguyệt hơi cắn môi, truyền âm nói: "Tiêu Trần, ta có một pháp bảo có thể vây khốn Quân Vạn Kiếp trong thời gian ngắn, chàng nhân cơ hội đó cướp lấy long cốt."

Nghe Võ Minh Nguyệt truyền âm, ánh mắt Tiêu Trần sáng ngời rồi gật đầu thật mạnh.

"Hôm nay có Quân Vạn Kiếp ta ở đây, các ngươi đừng mơ tưởng lấy long cốt của Thần Tử đi." Vẻ mặt Quân Vạn Kiếp thật lạnh lùng, trong mắt phụt ra ba thước lôi quang.

Mà đúng lúc này, thân thể Võ Minh Nguyệt khẽ động, nàng lập tức tung ra một dây thừng kim sắc.

Dây thừng kia giống như linh xà vặn vẹo, sau đó lấy tốc độ cực nhanh, trực tiếp quấn quanh người Quân Vạn Kiếp, trói chặt hắn lại.

"Đây là cái gì?" Quân Vạn Kiếp muốn tránh thoát, phát ra pháp lực lôi đình.

Hắn lại phát hiện Linh Hải của mình như bị dây thừng này ngăn chặn, không thể phóng thích pháp lực.

Võ Minh Nguyệt thân là trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều, pháp bảo hộ thân của nàng có thể đơn giản hay sao?

Khổn Kim Thằng này đủ để trói buộc Quân Vạn Kiếp trong thời gian ngắn.

“Tiêu Trần, mau đi đoạt long cốt!” Võ Minh Nguyệt truyền âm.

Mà sắc mặt Tiêu Trần âm tình bất định, sau đó ánh mắt nảy sinh ác độc, hiện ra một tia tàn nhẫn.

Hắn ta vỗ mạnh đôi cánh Thanh Long sau lưng, trực tiếp lướt tới trước người Quân Vạn Kiếp đang bị trói.

Cánh tay hắn ta hóa thành Thanh Long trảo, hung hăng giáng xuống đầu Quân Vạn Kiếp!

“Tự Liệt của Quân gia, chết đi!” Trong mắt Tiêu Trần phụt ra ánh sáng hung lãnh.

Nếu tạm thời không trả thù được Quân Tiêu Dao, vậy làm thịt người bên cạnh hắn trước!

Nhìn Thanh Long trảo giáng xuống, vẻ mặt Quân Vạn Kiếp căng thẳng.

Hắn không sợ hãi, chỉ tiếc nuối là cuộc đời này không còn gặp lại được thân muội muội của mình.

Mà ngay vào khoảnh khắc Quân Vạn Kiếp sắp chết.

Một cự chưởng pháp lực kim sắc bỗng giáng thẳng đến!

Một cái tát đã hất Tiêu Trần muốn hành hung văng xuống mặt đất, liên tục ho ra máu!

Đồng thời còn có một giọng nói thanh lãnh mang theo ý trêu chọc truyền đến: “Phong cách hành sự quả quyết tàn nhẫn như vậy cũng có phong cách vai chính lắm, nhưng đáng tiếc, không có số

mệnh của vai chính...”

Nghe giọng nói này, đồng tử của Tiêu Trần co rụt lại, như rơi vào động băng, cả người phát lạnh!

...

Trong thời gian mấy hô hấp ngắn ngủn, tình hình đã xảy ra rất nhiều chuyển biến.

Ban đầu cả Võ Minh Nguyệt cũng không ngờ, Tiêu Trần lại lựa chọn ra tay diệt sát Quân Vạn Kiếp.

Phải biết rằng đó là thiên kiêu Tự Liệt của Quân gia.

Nếu chết mất một, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực sẽ xảy ra động đất.

Hơn nữa nếu Quân Vạn Kiếp chết trong luận bàn đấu tranh bình thường, có lẽ Quân gia sẽ không quá mức tức giận.

Nhưng hiện tại, Quân Vạn Kiếp lại bị Khổn Kim Thằng trói lại.

Nếu hắn chết thật, không chỉ Tiêu Trần xong rồi mà cả Võ Minh Nguyệt nàng, thậm chí Bàn Võ Thần Triều sau lưng nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Võ Minh Nguyệt không ngờ Tiêu Trần sẽ xúc động và không để bụng hậu quả như vậy.

Nàng càng không ngờ, thanh niên thanh tú luôn mang theo ý cười ôn hòa kia lại có một mặt tàn nhẫn âm lệ như vậy.

Nhưng còn không đợi Võ Minh Nguyệt phục hồi tinh thần, nàng đã thấy được Tiêu Trần bị chụp văng xuống đất.

Đồng thời cũng nghe thấy giọng nói kia.

“Chẳng lẽ là vị kia của Quân gia tới?” Đồng tử của Võ Minh Nguyệt khẽ run, đưa mắt nhìn lại.

Một bóng dáng bạch y tuyệt thế cả người bao phủ trong tiên huy,

chậm rãi bước chậm đến.

Thần tư tuấn tú, tiên linh ngọc cốt, giống như do trời xanh khéo tay tạo thành, một tồn tại hoàn mỹ nhất.

Không phải Quân Tiêu Dao thì còn là ai?

“Là Quân Tiêu Dao!” Dung nhan Long Bích Trì căng thẳng, cảnh giác trong lòng tăng lên tới cực điểm.

Võ Minh Nguyệt cũng hít sâu một hơi, không ngờ thật sự là Thần Tử Quân gia giá lâm.

“Công tử!” Trên mặt Quân Vạn Kiếp lộ ra một tia vui sướng.

Ngay lúc nãy nhìn thấy long cốt, hắn đã âm thầm đưa tin cho Quân Tiêu Dao.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao đã biết địa điểm, sau đó trực tiếp một mình lại đây.

Không ngờ lại thấy được tình cảnh Tiêu Trần hành hung.

“Quân Tiêu Dao!”

Tiêu Trần bị đánh ngã xuống đất lập tức đứng dậy, một tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, sắc mặt dữ tợn mà có chút đáng sợ, như gặp phải túc địch thiên mệnh.

Bất cứ kẻ nào cũng có thể cảm nhận được sự thù hận phẫn nộ đó.

Võ Minh Nguyệt thấy thế thì tâm thần chấn động, lại nhớ tới những chuyện mà trước đó Tiêu Trần kể với nàng.

“Tiêu Trần, kẻ thù kia của chàng không phải là... Thần Tử của Quân gia đó chứ?” Võ Minh Nguyệt nhịn không được mà mở miệng hỏi.

“Hừ, không phải hắn thì là ai, Tiêu Trần ta từng thề, hẹn ước ba năm, nhất định phải báo thù!” Tiêu Trần lạnh lùng quát.

Hiện tại hắn ta đã không phải thiếu niên gầy yếu mà chật vật lúc

trước.

Hiện giờ hắn ta có tự tin đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Đương nhiên, biện pháp ổn thỏa nhất vẫn là luyện hóa Chí Tôn Tổ Long Cốt xong rồi mới quyết chiến với Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện tại, hình như cũng không có cơ hội.

Nghe Tiêu Trần nói thế, trong đầu Võ Minh Nguyệt nổ vang, sắc mặt lập tức tái nhợt vài phần.

Trước đó nàng còn nghĩ, nếu gặp phải túc địch của Tiêu Trần, nàng không ngại trực tiếp trợ giúp Tiêu Trần diệt trừ.

Lấy thân phận rưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều, người và thế lực có thể làm nàng kiêng kỵ ở Hoang Thiên Tiên Vực cũng không được mấy ai.

Chỉ cần nàng tùy tiện mở miệng, một thế lực lớn sẽ bị dễ dàng huỷ diệt.

Nhưng hiện tại, túc địch của Tiêu Trần đã thật sự xuất hiện, Võ Minh Nguyệt trừ được hay sao?

Cái này không phải vấn đề trừ được hay không.

Mà căn bản không có khả năng.

Đừng nói nàng chỉ là Trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều.

Cho dù là chủ nhân của Bàn Võ Thần Triều, chí tôn vô thượng chân chính, cũng không dám tự mình động thủ với Quân Tiêu Dao.

Những lão tổ chôn ở tổ từ Quân gia đó cũng không phải ăn không ngồi rồi.

Một Thập Bát Tổ đã đủ để làm kinh sợ hơn phân nửa Hoang Thiên Tiên Vực.

“Tại sao lại như vậy, vì sao cố tình là hắn?” Trong lòng Võ Minh Nguyệt bỗng sinh ra một cảm giác vô lực sâu sắc.

Có thể làm trưởng công chúa của một bất hủ thần triều vô lực như thế, có thể thấy được thân phận của Quân Tiêu Dao là tôn quý nhất trong toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý Tiêu Trần gì mấy, mà là đưa mắt nhìn năm bộ long cốt kia.

Quân Tiêu Dao chỉ lạnh nhạt đảo qua bốn bộ viễn cổ long cốt một cái.

Ánh mắt hắn dừng lại trên Chí Tôn Tổ Long Cốt.

“Không tồi, chí tôn chi cốt có được huyết mạch Tổ Long, cho dù là ở Tổ Long Sào, cũng không tìm ra được mấy bộ.”

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

Tiêu Trần này thật là phúc tinh của hắn.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đã sớm biết ta tiến vào bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn?” Tiêu Trần nghiến răng nghiến lợi, mắt phiếm hồng.

“Ngươi nói đi?” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười.

“Nhưng khi đó ngươi cũng không ra tay, là vì để ta tìm được cơ duyên, sau đó đứng sau lưng hái quả đào?” Sắc mặt Tiêu Trần trở nên vô cùng khó coi.

“Xem ra ngươi còn không quá ngốc.” Quân Tiêu Dao nói.

“Quân Tiêu Dao!” Tiêu Trần giận dữ trong lòng, thét dài một tiếng, hoàn toàn thúc giục toàn bộ thực lực của mình.

“Thanh Long Trấn Ma!”

Hết chương 73.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 74. Túc địch của Tiêu Trần là Thần Tử Quân gia? Võ Minh Nguyệt khiếp sợ (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đôi tay Tiêu Trần kết ấn rồi đẩy ngang ra, một hư ảnh Thanh Long xuất hiện, đầu đuôi nối liền, quay quanh với nhau, tựa như một ngọn núi Thanh Long lớn hoàn toàn đè thẳng xuống Quân Tiêu Dao!

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, vô cùng đơn giản mà giơ tay tung ra một quyền!

Quyền ấn kim sắc trực tiếp đánh vào ngọn núi Thanh Long, sau đó dùng một kích đánh vỡ vụn nó.

Tiêu Trần thấy thế thì sắc mặt trở nên trắng bệch, không thể tin được.

Đây là tuyệt học thần thông trong Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn ta, nhưng nó lại bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh nổ nát!?

“Tiêu Trần, đừng lừa mình dối người nữa, ngươi biết rõ mình chỉ có thể nhìn lên bóng dáng của bản Thần Tử cả đời.” Quân Tiêu Dao vừa nói, vừa giơ tay trấn áp về hướng Tiêu Trần.

“Bất Động Thanh Long Chung!” Tiêu Trần thấy Quân Tiêu Dao ra tay, lông tơ cả người đều dựng ngược, vội vàng thi triển ra tuyệt học phòng ngự.

Chỉ thoáng chốc, một cái chuông lớn hư ảo lạc ấn long văn màu xanh lá bao phủ lên thân thể hắn.

“Buồn cười...”

Quân Tiêu Dao thêm vào sức mạnh của bảy vạn cự tượng vi lạp,

bảy trăm triệu cân thần lực giáng xuống mãnh liệt!

Oanh!

Bụi mù bay khắp nơi, trong đó truyền đến tiếng hộc máu.

“Tiêu Trần!”

Võ Minh Nguyệt thấy thế thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Sau khi bụi mù tan đi, thân thể Tiêu Trần hiển lộ ra.

Bất Động Thanh Long Chung mà hắn ta thi triển ra căn bản không thể ngăn cản một chưởng của Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, Tiêu Trần ngã bệch xuống cái hố đất, vảy xanh cả người đều tan vỡ, máu tươi giàn giụa, không biết đã gãy bao nhiêu xương cốt.

Cũng may Thanh Thiên Hóa Long Quyết có gia trì cực lớn đối với thân thể, vì thế Tiêu Trần mới không bị một tát chụp chết.

Nhưng mặc dù không chết, hắn ta cũng vứt bỏ nửa cái mạng.

Long Bích Trì thấy thế thì sắc mặt càng trầm trọng tới cực điểm.

Quân Tiêu Dao đi đến trước người Quân Vạn Kiếp, tiện tay tung ra thần lực để kéo Khổn Kim Thằng ra.

“Cũng là một bảo bối không tồi.” Quân Tiêu Dao cầm Khổn Kim Thằng, đưa mắt nhìn lại.

Võ Minh Nguyệt đáp xuống bên cạnh Tiêu Trần, nâng hắn ta dậy, trên mặt mang theo chút nôn nóng đau lòng.

Quân Tiêu Dao rất có hứng thú mà nhìn tình cảnh này.

“Công tử, vị nữ tử kia đã thi triển thần thông võ học của Bàn Võ Thần Triều.” Quân Vạn Kiếp bên cạnh nói.

“Ồ, Bàn Võ Thần Triều?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi sáng lên, chợt lộ ra ý nghiền ngẫm.

Hắn không quên mình còn có nhiệm vụ đánh dấu ở Bàn Võ Lăng của Bàn Võ Thần Triều.

Mà hắn muốn nhanh chóng thức tỉnh thánh thể dị tượng thứ hai, cũng cần đến Bàn Võ Lăng một chuyến.

Nhưng trước khi đối phó Tiêu Trần và nữ nhân này, Quân Tiêu Dao còn phải giải quyết một phiền phức nhỏ.

Ánh mắt hắn lại nhìn về phía Long Bích Trì đang mang vẻ mặt âm tình bất định bên cạnh.

“Long Bích Trì, ngươi còn ngây ngốc ở đây là không muốn sống nữa sao?

…

Nghe lời Quân Tiêu Dao nói, Long Bích Trì xanh cả mặt, tức đến lạnh run.

Tốt xấu gì nàng cũng là Long Nữ nhất mạch Thương Long của Tổ Long Sào, thân phận địa vị cực cao, có ai từng dám lấy loại thái độ này nói chuyện với nàng.

Đổi là người khác, Long Bích Trì đã sớm quất một roi qua.

Nhưng hiện tại, nhìn bóng dáng tuyệt thế được bao phủ giữa tiên quang kia, trong lòng Long Bích Trì dâng lên kiêng kỵ nồng đậm, thậm chí còn có một tia…

Sợ hãi!

Không sai, Long Bích Trì cũng không thể tin mình lại chưa chiến đã sợ.

“Hừm?”

Nhìn thấy Long Bích Trì không có phản ứng, Quân Tiêu Dao hơi cau mày lại.

Hắn bảo Long Bích Trì cút không phải là vì nhân từ, mà bây giờ còn có chuyện càng quan trọng phải làm nên lười đối phó nàng mà

thôi.

Nhưng nếu Long Bích Trì không đi, vậy Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể phiền hà một chút.

Tay hắn tung ra Nhân Vương Ấn Quyết, trực tiếp giáng ra một kích.

Trong phút chốc, dao động pháp lực mênh mông, một ấn tung ra làm chấn động cả càn khôn, mặt đất rạn nứt.

Sắc mặt Long Bích Trì đột biến, vội vàng ra chiêu ngăn cản.

Oanh!

Phụt!

Sắc mặt Long Bích Trì trắng nhợt, phun ra một mồm máu tươi, cả thân thể trực tiếp bị đánh bay, ầm ầm nện vào vách núi một bên, chung quanh lan tràn khe nứt.

“Không biết tốt xấu.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Long Bích Trì không ngừng ho ra máu, mắt lộ kinh hoàng.

Chỉ một chiêu của Quân Tiêu Dao thôi mà nàng cũng khó có thể chặn lại!

“Đi!”

Thân thể mềm mại của Long Bích Trì run rẩy phát lạnh, lại không dám trì hoãn nữa.

Nàng rất xác định, nếu mình lại kéo dài thì tuyệt đối không đi ra được bí cảnh Nguyên Thiên.

Tuy trên người nàng cũng có một ít vật hộ thân, bên ngoài còn có trưởng lão hộ đạo.

Nhưng trong lòng Long Bích Trì vẫn không có cảm giác an toàn.

Chỉ cần đứng ở mặt đối lập với Quân Tiêu Dao thì không ai có cảm giác an toàn cả!

Long Bích Trì không chút do dự mà giơ chân bỏ chạy, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm hai cái đùi cho mình.

Đường đường là Long Nữ của Tổ Long Sào mà lại bị dọa thành như vậy, nếu truyền ra không biết sẽ làm bao nhiêu người ngạc nhiên.

Nhìn thấy Long Bích Trì rời đi, trái tim Võ Minh Nguyệt và Tiêu Trần đều trầm xuống.

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao không để bụng Long Bích Trì, là vì đang theo dõi bọn họ.

“Thần Tử Quân gia, ngươi muốn làm gì?” Võ Minh Nguyệt động thân lao ra, chắn ở trước người Tiêu Trần, giọng điệu mang theo chút khẩn trương.

Nàng là trưởng công chúa của bất hủ thần triều, mặc dù mặt che lụa trắng, che giấu thân phận, nhưng vẫn không thể hủy diệt cảm giác cao quý tỏa ra từ xương cốt này.

Nhưng hiện tại, ở trước mặt Quân Tiêu Dao, Võ Minh Nguyệt căn bản không sinh nổi một tia cao ngạo.

Cảm giác giống như là tục nữ phàm trần thấy được một chân tiên.

“Làm cái gì?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, rất hứng thú mà đánh giá Võ Minh Nguyệt.

Cái nhìn này không phải đang xem một nữ nhân.

Mà càng như đang nhìn một...

Người công cụ?

Bị ánh mắt thâm thúy của Quân Tiêu Dao nhìn chằm chằm, Võ Minh Nguyệt chỉ cảm thấy cả người giống như bị nhìn thấu.

“Thần Tử Quân gia thật đáng sợ...” Trong lòng Võ Minh Nguyệt hơi phát lạnh.

“Mở khăn che mặt ra, bản Thần Tử không thích có người che che

giấu giấu trước mặt ta.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hoàn toàn là một giọng điệu ra lệnh.

“Ngươi...”

Dù sao Võ Minh Nguyệt cũng là trưởng công chúa của thần triều, điểm mấu chốt nên có vẫn phải có.

Giọng điệu và thái độ này của Quân Tiêu Dao hoàn toàn là đang ra lệnh.

“Thế nào, muốn ta tự động thủ sao, vậy không phải đơn giản là bóc khăn che mặt đâu.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hết chương 74.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 75. Tiêu Trần thê thảm, Võ Minh Nguyệt khuất nhục, quỳ xuống cho bản Thần Tử!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Võ Minh Nguyệt cắn môi, nhớ tới Long Bích Trì vừa rồi bị một kích đánh bay.

Thực lực của nàng tuy mạnh, nhưng cũng không có khả năng mạnh hơn Long Bích Trì bao nhiêu.

Nghĩ đến đây, Võ Minh Nguyệt cố nén khuất nhục mà nâng bàn tay ngọc lên chủ động tháo khăn che mặt ra.

Thoáng chốc, một dung nhan tuyệt lệ đẹp đến kinh tâm động phách xuất hiện trước mắt Quân Tiêu Dao.

Mắt như thu thủy, mi như mặc họa, làn da nõn nà, răng như vỏ sò.

Quả nhiên là một nữ tử phong hoa tuyệt lệ.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại bất biến, chỉ lạnh nhạt nói: “Thì ra là một đại mỹ nhân, cũng khó trách làm tiểu tử Tiêu Trần này mê đến thần hồn điên đảo.”

“Thần Tử Quân gia, ngươi đừng vũ nhục người khác, Tiêu Trần không phải vì dung mạo mà đối xử tốt với ta.” Võ Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Nàng không cho phép người khác khinh nhờn tình cảm của nàng.

“Ồ?” Quân Tiêu Dao thản nhiên cười, chậm rãi đi lên phía trước.

Tuy không phóng thích khí tức nào, nhưng khí chất cao cao tại thượng trời sinh này khiến Võ Minh Nguyệt có chút không thở nổi.

Quân Tiêu Dao trực tiếp đi tới trước mặt Võ Minh Nguyệt, nâng tay lên nắm cái cằm ngọc của nàng.

“Tiêu Trần kia chỉ thèm muốn thân thể ngươi, và lợi dụng sau thế lực lưng ngươi để đối phó ta mà thôi.”

“Quân Tiêu Dao, câm mồm!”

Nghe Quân Tiêu Dao nói như vậy, Tiêu Trần quát chói tai một tiếng, ánh mắt lại có chút chột dạ mà lập loè.

Hắn ta thật sự thích Võ Minh Nguyệt.

Nhưng cũng có một ít tâm tư khác trong đó.

Mà những tâm tư đó trúng hợp bị Quân Tiêu Dao nói trúng rồi.

“Ồn ào!”

Quân Tiêu Dao đánh một cái tát qua, lại hất văng Tiêu Trần xuống đất, hắn ta liên tục ho ra máu, hoàn toàn không có sức phản kháng.

“Quân Tiêu Dao, ngươi dừng tay!”

Dung nhan Võ Minh Nguyệt tái nhợt, nàng bị Quân Tiêu Dao nắm cằm, lại không cách nào thoát khỏi.

Tiêu Trần ngã vào vũng máu, nhìn Quân Tiêu Dao khinh nhờn nữ thần trong cảm nhận của mình thì khóe mắt muốn nứt ra, ngũ tạng như đốt!

Tiêu Trần còn chưa chạm vào một ngón tay của Võ Minh Nguyệt.

Tuy hắn ta rất muốn chạm vào, nhưng cũng biết Võ Minh Nguyệt là trưởng công chúa của thần triều, không phải nữ nhân tùy tiện, bởi vậy đành nhịn xuống.

Kết quả hiện tại Quân Tiêu Dao lại nhéo cằm Võ Minh Nguyệt, mang vẻ mặt nghiền ngẫm, cứ như đang giám định và thưởng thức một danh khí hiếm có trên đời.

Đổi là nam nhân nào khác cũng không thể chịu nổi.

“Lão tổ, cầu xin ngài ra tay giết Quân Tiêu Dao kia!” Tiêu Trần

điên cuồng rống giận trong lòng.

Nhưng Thanh Long Thượng Nhân cũng không đáp lại chữ nào, giống như đá chìm đáy biển, lâm vào bế tắt.

Chê cười!

Làm sao Thanh Long Thượng Nhân dám hiện thân?

Nếu bị trưởng lão Quân gia phát hiện thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Cho dù lão là nguyên thần của chuẩn chí tôn, e rằng cũng sẽ bị ném vào tháp luyện hồn, sống không bằng chết.

Nhìn thấy Thanh Long Thượng Nhân không đáp lại, Tiêu Trần vừa vội lại giận.

Quân Tiêu Dao nhìn Tiêu Trần, cảm khái nói: “Tiêu Trần, Quân mỗ thiệt tình cảm ơn ngươi, lần đầu tiên giao vị hôn thê và long khí cho ta, lần này lại cho một mỹ nhân và năm bộ long cốt.”

“Thật sự không biết nên cảm ơn ngươi thế nào.”

Quân Tiêu Dao là thật tâm thật lòng.

Hắn còn hơi không nỡ giết Tiêu Trần.

“Quân Tiêu Dao... Ngươi... Ngươi...” Tiêu Trần tức giận đến sắc mặt xanh lè, cả người run rẩy.

Như ngày đông bị lột sạch rồi ném vào hàn tuyền vạn năm, lãnh đến tận xương tủy.

“A a a a...”

Tiêu Trần vô năng cuồng nộ, rít gào trời xanh, khí huyết xông lên trán, lại tức đến ngất đi.

“Tiêu Trần!”

Võ Minh Nguyệt thoát khỏi Quân Tiêu Dao, vội vàng tra xét tình hình của Tiêu Trần.

Phát hiện hắn ta có sinh cơ, trong lòng nàng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng sắc mặt nàng vẫn trầm trọng.

“Thần Tử Quân gia, rốt cục ngươi muốn thế nào, nếu muốn long cốt thì trực tiếp đưa cho ngươi là được.” Gương mặt ngọc của Võ Minh Nguyệt căng thẳng, nói.

“Nếu ta đoán không sai, hẳn ngươi là trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều, Võ Minh Nguyệt đúng không.” Quân Tiêu Dao bỏ tay xuống, lạnh nhạt nói.

“Không sai.”

Đến lúc này cũng không còn gì cần che giấu, Võ Minh Nguyệt trực tiếp thừa nhận.

Trong mắt nàng, hiện tại để lộ thân phận còn có khả năng làm Quân Tiêu Dao cố kỵ một ít.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại không vì thế mà sinh ra nửa điểm biến hóa.

Cứ như trong mắt hắn, thân phận trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều căn bản không tính là gì.

“Ngươi cũng nhìn thấy sự oán hận của Tiêu Trần này đối với ta mà, ta giết hắn, ngươi có ý kiến sao?” Giọng điệu của Quân Tiêu Dao đột nhiên lạnh xuống.

“Không được, ngươi không thể giết hắn!” Sắc mặt Võ Minh Nguyệt lập tức thay đổi.

Quân Tiêu Dao làm lơ Võ Minh Nguyệt, vờ giơ tay lên chụp vào Tiêu Trần.

Toàn thân Võ Minh Nguyệt bùng nổ thần năng pháp lực, muốn ngăn cản.

“Còn dám bảo vệ hắn, cái gì mà trưởng công chúa thần triều, quỳ xuống cho bản Thần Tử!”

Linh Hải kim sắc của Quân Tiêu Dao nhấc lên gợn sóng, bảy trăm triệu cân thần lực điên cuồng tuôn ra, giống như tượng thần Thái Cổ nghiền áp xuống!

Phụt một tiếng, Võ Minh Nguyệt trực tiếp bị chấn đến quỳ rạp xuống đất, khóe môi khụ ra vết máu loang lổ, nhiễm đỏ cả váy lụa, trông vô cùng thê thảm xinh đẹp!

Đường đường là trưởng công chúa của bất hủ thần triều mà giờ phút này lại trực tiếp quỳ gối trước mặt Quân Tiêu Dao!

Giống như tục nữ phàm trần quỳ rạp trước mặt một trích tiên!

...

Tình cảnh này cũng không bị ngoại giới nhìn thấy.

Nhưng có thể suy ra, nếu chuyện này lan truyền sẽ làm một nhóm người trợn mắt há hốc mồm.

Có thể nói Võ Minh Nguyệt là nhóm người trẻ tuổi có thân phận tôn quý nhất trong Hoang Thiên Tiên Vực.

Nàng đi đến nơi nào cũng được chúng tinh phủng nguyệt.

Một câu có thể huỷ diệt một đạo thống đỉnh cấp.

Mà hiện tại, trưởng công chúa thần triều vô cùng tôn quý, cao cao tại thượng lại khóe miệng ứa máu, uốn gối quỳ trước mặt Quân Tiêu Dao.

Tình cảnh này khiến người ta không thể tưởng tượng!

“Quân Tiêu Dao!”

Võ Minh Nguyệt giãy giụa, phát ra sức mạnh Linh Hải trong cơ thể, nhưng lại bị Quân Tiêu Dao trấn áp gắt gao, không thể đứng dậy.

Hư ảnh tượng thần Thái Cổ kim sắc kia như có thể trấn áp chư thiên vạn giới, đạp cả càn khôn trời xanh xuống dưới chân!

Mà Quân Tiêu Dao khoanh tay đứng trong hư ảnh tượng thần, tựa như thần minh làm chúa tể cả thiên địa!

Một cảm giác khuất nhục và tuyệt vọng lan tràn trong lòng Võ Minh Nguyệt.

Nàng không ngờ mình lại có lúc chật vật nhục nhã đến vậy.

“Võ Minh Nguyệt, đừng lấy thân phận trưởng công chúa thần triều của ngươi để đè người.”

“Đổi là người khác thì có lẽ sẽ kiêng kỵ, nhưng đối với bản Thần Tử mà nói, a...”

Hết chương 75.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 76. So bối cảnh thì chưa từng sợ ai, nô dịch trưởng công chúa, bố cục mới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao không nói thêm gì.

Nhưng một chữ "A" này đã biểu đạt thái độ khinh thường nhìn lại vô cùng nhuần nhuyễn!

So về thân phận bối cảnh, Quân Tiêu Dao chưa thua ai bao giờ.

Phụ tộc hắn là Hoang Cổ Quân gia!

Mẫu tộc là Hoang Cổ Khương gia!

Hắn là thiếu chủ của cả hai đại Hoang Cổ thế gia, chỉ hỏi một câu, còn có ai như vậy?!

Võ Minh Nguyệt cắn chặt môi đỏ.

Nàng thật sự không ngờ Quân Tiêu Dao lại không kiêng kỵ Bàn Võ Thần Triều chút nào.

Càng không để bụng nàng là một nữ tử phong hoa tuyệt đại.

Cứ như trong mắt Quân Tiêu Dao, Võ Minh Nguyệt không khác gì một thôn cô sơn dã.

Nghĩ đến đây, trong lòng Võ Minh Nguyệt cảm thấy thật vô lực.

Nàng không có cả tư cách đàm phán điều kiện với Quân Tiêu Dao.

Võ Minh Nguyệt hít sâu một hơi, cố gắng bình phục nỗi lòng, nói với giọng điệu bình thản: "Quân Tiêu Dao, nói thẳng đi, muốn thế nào thì ngươi mới buông tha cho Tiêu Trần?"

"À, ngươi thật sự muốn bảo vệ hắn?" Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng nhướng đuôi lông mày.

Tuy nhìn như kinh ngạc, nhưng trong lòng hắn lại đang cười lạnh.

Quả nhiên, Võ Minh Nguyệt thuận thế tiến vào bẫy rập hắn đã lập sẵn.

“Nói điều kiện.” Võ Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

“Nói thật, tính cách bản Thần Tử vốn lương thiện, rộng lượng với người khác, tuyệt đối không phải ma quỷ, muốn buông tha Tiêu Trần không phải không được.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì vẻ mặt hơi ngớ ra.

Tính cách lương thiện?

Rộng lượng với người khác?

Nhìn Tiêu Trần ngã vào vũng máu, thê thê thảm thảm như vậy, Võ Minh Nguyệt âm thầm cắn răng, hận không thể cắn Quân Tiêu Dao một ngụm!

“Nói thẳng điều kiện đi, hà tất quanh co lòng vòng.” Võ Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi nhìn quét qua thân thể mềm mại của Võ Minh Nguyệt.

Nàng mặc váy lụa tuyết trắng, phác họa ra đường cong tinh tế yểu điệu.

Khác với dáng người chân ngắn khô khan của Khương Lạc Ly, ngọc thể của Võ Minh Nguyệt rất cân xứng, xương cốt đều đạn.

Phối hợp với dung mạo tuyết bạch tuyệt lệ thì thật sự không thẹn với thân phận công chúa thần triều.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao làm da thịt tuyết trắng của Võ Minh Nguyệt nổi cả da gà lên, nhịn không được đưa đôi tay ngọc bảo vệ trước ngực, nhíu mày nói: “Quân Tiêu Dao, ngươi đừng đưa ra điều kiện quá đáng, ta không có khả năng chấp nhận.”

“Ha hả, sao những công chúa hoàng nữ các ngươi ai cũng tự luyến

như vậy chứ?”

“Bản Thần Tử cần thèm thân thể của ngươi sao?” Quân Tiêu Dao lắc đầu và nói.

Bái Ngọc Nhi - Hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc như thế, trưởng công chúa của thần triều cũng như thế.

Thật là bị chiều hư trong hoàng cung rồi.

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, sắc mặt Võ Minh Nguyệt hơi mất tự nhiên.

Thật sự, lấy dung mạo và địa vị của Quân Tiêu Dao thì cho dù là thiên chi kiêu nữ của bất hủ đạo thống cũng sẽ rất vui lòng liên hôn với hắn.

“Bản Thần Tử chỉ có một điều kiện, mở thần cung ra, để ta gieo nô ấn vào.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Nếu không tự nguyện thì muốn gieo nô ấn là gần như không thể.

Lời Quân Tiêu Dao nói làm thân thể Võ Minh Nguyệt chấn động , sắc mặt trắng bệch ra.

Gieo nô ấn?

Câu này làm Võ Minh Nguyệt không thể tin nổi.

Quân Tiêu Dao lại muốn nô dịch nàng?

“Quân Tiêu Dao, điều kiện này của ngươi không khỏi quá đáng!” Sắc mặt Võ Minh Nguyệt từ trắng chuyển xanh, hiển nhiên đã tức điên lên được.

Tốt xấu gì nàng cũng là công chúa của bất hủ thần triều, sao có thể bị người khác nô dịch?

Nếu truyền ra ngoài sẽ là một giềm pha lớn, mặt mũi của cả Bàn Võ Thần Triều đều bị mất sạch.

“Ngươi cho rằng mình còn tư cách cò kè mặc cả với ta sao?” Quân

Tiêu Dao lại giơ tay, chụp một chưởng vào Tiêu Trần đang hôn mê!

“Dừng tay!” Võ Minh Nguyệt run rẩy nói.

Quân Tiêu Dao ngừng lại, nhìn Võ Minh Nguyệt.

Nội tâm Võ Minh Nguyệt giãy giụa cực độ, sau đó như nghĩ tới cái gì, ngực nàng ta phập phồng rồi nói: “Được rồi, ta đồng ý.”

Khóe môi Quân Tiêu Dao tràn ra một nụ cười lạnh lẽo, chỉ nói: “Võ Minh Nguyệt, nếu ngươi dám chơi thủ đoạn gì, bản Thần Tử sẽ lập tức lấy mạng Tiêu Trần.”

Sao hắn lại không nhìn ra, Võ Minh Nguyệt dễ dàng đáp ứng như vậy thì tất nhiên là có thủ đoạn.

Lấy thân phận công chúa của nàng, tất nhiên thần cung trong đầu cũng có vật bảo hộ.

Lời Quân Tiêu Dao nói trực tiếp vạch trần dự tính của Võ Minh Nguyệt.

Sắc mặt nàng tái nhợt như tờ, ánh mắt run rẩy.

Quân Tiêu Dao này thật là ma quỷ!

Sau khi cực độ giãy giụa, Võ Minh Nguyệt hoàn toàn thần phục.

Nàng không có khả năng trơ mắt nhìn Tiêu Trần bị Quân Tiêu Dao giết chết.

“Quân Tiêu Dao, ta có thể mở thần cung ra, nhưng ngươi phải lấy đạo tâm thề, nhất định sẽ buông tha cho Tiêu Trần, tha cho hắn một mạng.” Võ Minh Nguyệt kiên quyết nói.

Quân Tiêu Dao cười, nói: “Bản Thần Tử lấy đạo tâm thề, nếu như vi phạm thì đạo tâm tan nát, thiên địa cùng tru.”

Lời thề đạo tâm là lời thề cực kỳ nghiêm khắc.

Nếu vi phạm sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, loại lời thề đạo tâm này tính là cái gì?

Hắn có hệ thống phụ trợ, đã định sẵn là một đường quật khởi, làm chúa tể thời đại này.

Đến lúc đó, cả trời xanh cũng bị hắn đạp dưới chân.

Cái gì mà thiên địa cùng tru, quả thực buồn cười đến cực điểm!

Nhưng tất nhiên Võ Minh Nguyệt không biết năng lực của Quân Tiêu Dao, thấy hắn thề như vậy thì cũng mở thần cung ra.

“Ai, thật là tình thâm ý trọng, khiến bản Thần Tử cũng phải cảm động.” Quân Tiêu Dao vừa cảm thán, vừa không chút do dự mà gieo nô ấn lên thần cung của Võ Minh Nguyệt.

Đến lúc này, Võ Minh Nguyệt đã trở thành nô lệ của Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, ngươi có dung nhan trích tiên, lại có tâm địa ác quỷ Tu La.” Võ Minh Nguyệt tức giận đến thân thể phát run.

“Chú ý thân phận và thái độ hiện tại của ngươi!” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lãnh đạm, hơi thúc giục nô ấn.

Dung nhan của Võ Minh Nguyệt tái nhợt, đau đầu muốn nứt, nàng lập tức quỳ rạp xuống đất, thân thể mềm mại run rẩy.

Cảm giác khuất nhục sâu sắc tràn ngập dưới đáy lòng nàng.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt vung tay lên, thu hết năm bộ long cốt kia vào trong túi.

Nhìn Tiêu Trần đã hôn mê, lại nhìn nhìn Võ Minh Nguyệt đầy mặt khuất nhục, khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra một ý cười khó hiểu.

Bố cục mới đã được bày ra.

Mà trung tâm bố cục lần này là Võ Minh Nguyệt.

Đối tượng tính kế lại là Bàn Võ Thần Triều!

“Ai cũng nói nữ nhân lúc yêu không có đầu óc, Võ Minh Nguyệt này quả thực là đại diện điển hình.”

“Vì một con kiến nhất định phải chết mà cam nguyện bị ta nô dịch.”

“Nhưng như vậy cũng tốt, hợp ý ta, sau đó có thể lập kế hoạch nhằm vào Bàn Võ Thần Triều.”

Khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười, tất cả đều nằm trong khống chế của hắn.

“Đúng rồi, kế tiếp nên thu hoạch một cây rau hẹ khác, Cơ Huyền...”

Hết chương 76.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 77. Tính toán của Tiêu Trần, trở thành phò mã gia, lợi ích của rau hẹ đối với thân thể

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi thu long cốt, giải quyết chuyện của Tiêu Trần và Võ Minh Nguyệt xong thì Quân Tiêu Dao cũng chuẩn bị rời đi.

Bố cục nhằm vào Bàn Võ Thần Triều đã được bày ra, ngày sau tất nhiên có cơ hội thu hoạch.

Kế tiếp, thứ Quân Tiêu Dao chú ý là cây rau hẹ còn lại, cũng chính là Cơ Huyền.

Cơ Huyền tuyệt đối biết bí ẩn nào đó của bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn.

“Ha hả, Võ Minh Nguyệt, chăm sóc Tiêu Trần cho tốt, dẫn hắn rời đi, cũng đừng để hắn chết.” Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm.

Nói xong thì hắn xoay người rời đi.

Quân Vạn Kiếp bên cạnh theo sát phia sau.

Lời Quân Tiêu Dao nói làm Võ Minh Nguyệt siết chặt bàn tay ngọc .

Nhục nhã còn chưa đủ, cuối cùng còn muốn trào phúng một phen.

Quân Tiêu Dao này thật là quái đản.

“Công tử thật sự muốn tha cho Tiêu Trần kia sao, tuy hắn chỉ là con kiến trong mắt ngài, nhưng cũng là một phiền phức nhỏ.” Quân Vạn Kiếp nói.

Hiện tại hắn đã cực kỳ trung thành với Quân Tiêu Dao.

“Ta có tính toán khác đối với người này, tới đúng thời điểm thì tự nhiên sẽ chụp chết hắn.” Quân Tiêu Dao không để bụng mà nói.

Lời thề đạo tâm hoàn toàn không có tác dụng với hắn.

Hắn muốn giết Tiêu Trần thì giết được ngay thôi.

Chỉ là, Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy hình như Tiêu Trần còn có thể mang đến cho hắn một bất ngờ lớn.

Nói không chừng bất ngờ đó còn lớn hơn cả Võ Minh Nguyệt và năm bộ long cốt.

Bởi vậy, Quân Tiêu Dao mới nguyện ý tha cho Tiêu Trần một mạng.

Nếu Tiêu Trần thật sự không còn giá trị thì dù Võ Minh Nguyệt có ngăn cản, hắn cũng sẽ một chưởng chụp chết Tiêu Trần.

Mà bên này, sau khi Quân Tiêu Dao rời đi.

Võ Minh Nguyệt lập tức cho Tiêu Trần đang hôn mê uống rất nhiều thuốc chữa thương.

Không lâu sau, Tiêu Trần từ từ tỉnh lại.

Sau khi đầu óc thanh tỉnh, thân thể Tiêu Trần bỗng chấn động, trên mặt lộ ra thù hận khắc cốt.

Hắn ta nhìn quanh khắp nơi rồi nói: “Quân Tiêu Dao đâu rồi?”

“Tiêu Trần, tĩnh tâm trước đi, Quân Tiêu Dao đã đi rồi.” Võ Minh Nguyệt nói với giọng điệu quan tâm.

“Đi rồi? Hắn không giết ta sao?” Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó, hắn ta như nghĩ đến cái gì, lập tức đưa mắt nhìn lại.

Khi nhìn thấy hang động đá vôi trống rỗng, khí huyết của Tiêu Trần xông lên tận trán, cả khuôn mặt trướng thành màu gan heo.

Long cốt mất rồi!

Chẳng những Chí Tôn Tổ Long Cốt không có.

Ngay cả bốn bộ viễn cổ long cốt cũng không còn.

Quân Tiêu Dao này không để lại cả một chút cơm thừa canh cặn cho hắn ta!

Phụt!

Tiêu Trần giận cực công tâm, thương thế vừa được thuốc chữa thương áp xuống lại bùng nổ, phun ra một mồm máu tươi.

“Tiêu Trần, ngươi đừng vội, giữ được rừng xanh thì sợ gì không củi đốt.” Võ Minh Nguyệt khuyên giải an ủi.

Sắc mặt Tiêu Trần xanh trắng luân phiên, trong đầu vang lên ầm ầm, khí huyết quay cuồng trong ngực.

Quân Tiêu Dao đầu tiên là cướp đi long khí, hiện tại lại cướp đi năm bộ long cốt của hắn ta.

Tiêu Trần cảm thấy mình thật là một đồng tử đưa tài.

“Nhưng, tâm tư Quân Tiêu Dao kia ác độc như thế, vì sao lại chịu bỏ qua cho ta?” Tiêu Trần nghĩ tới điểm này.

Hắn ta bỗng quay qua nhìn Võ Minh Nguyệt, sốt ruột hỏi: “Minh Nguyệt, Quân Tiêu Dao kia không làm gì nàng chứ, tại sao hắn lại rời đi?”

Tiêu Trần thấp thỏm trong lòng, sợ Võ Minh Nguyệt và Quân Tiêu Dao đã xảy ra chuyện gì.

Nếu Võ Minh Nguyệt giống như Bái Ngọc Nhi kia thì nhất định Tiêu Trần sẽ giận đến phát cuồng, gan cũng nát ra.

Võ Minh Nguyệt thầm cắn đôi môi ngọc.

Chuyện nàng bị gieo nô ấn, trở thành nô lệ của Quân Tiêu Dao là gièm pha, sao có thể để lộ ra.

Nếu làm vậy, không chỉ tổn hại thanh danh của nàng, mà còn ảnh

hưởng đến uy danh của Bàn Võ Thần Triều.

“Thật sự không có, ta lấy bối cảnh Bàn Võ Thần Triều ra uy hiếp, bởi vậy hắn mới buông tha chàng.” Võ Minh Nguyệt miễn cưỡng cười nói.

Trong lòng nàng lại vô cùng chua xót.

Bởi vì nàng đã là nữ nô của Quân Tiêu Dao.

Nhưng vì cứu mạng Tiêu Trần, nàng cam tâm tình nguyện.

“Hô, vậy thì tốt rồi, không phải Quân Tiêu Dao kia không sợ trời không sợ đất sao, hiện tại chẳng phải cũng kiêng kỵ Minh Nguyệt nhà ta.” Tiêu Trần thở phào nhẹ nhõm.

Nghẹn khuất và lửa giận trong lòng hắn ta cũng yếu bớt không ít.

Ít nhất, có Võ Minh Nguyệt ở đây thì Quân Tiêu Dao không dám làm gì hắn ta.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì càng hổ thẹn trong lòng.

“Tiêu Trần, tiếp theo có lẽ Minh Nguyệt không thể tiếp tục ở bên cạnh chàng.” Võ Minh Nguyệt lộ ra một chút không nỡ.

“Vì sao?” Tiêu Trần cả kinh, vội vàng hỏi.

“Có lẽ không lâu sau hộ đạo nhân sẽ tới tìm ta, ta phải trở về, hoàn thành chuyện tuyển phò mã.” Võ Minh Nguyệt chán nản mà nói.

Cũng vì việc này nên nàng mới lựa chọn rời nhà trốn đi.

Nhưng hiện tại, khi nàng thi triển ra võ học của Bàn Võ Thần Triều thì vị hộ đạo nhân kia sẽ cảm ứng được nàng.

“Minh Nguyệt, ngươi là nữ nhân của ta, ta sẽ không để kẻ nào nhúng chàm nàng!”

“Lúc Bàn Võ Thần Triều tuyển phò mã, ta sẽ đến để đường đường chính chính mà nghênh cưới nàng!” Tiêu Trần kích động, nhiệt huyết xông lên trán, trào dâng mà nói.

Trong lòng hắn ta, Võ Minh Nguyệt đã là cấm luyến của mình, hắn ta không có khả năng nhường cho nam nhân khác.

Còn nữa, trong lòng Tiêu Trần còn có một tính toán khác.

Nếu hắn ta có thể trở thành phò mã gia của Bàn Võ Thần Triều, vậy có thể đạt được thế lực bối cảnh chống lại được Quân Tiêu Dao.

Có thế lực này cộng thêm sự bồi dưỡng của Bàn Võ Thần Triều, Tiêu Trần tin rằng mình có thể đuổi kịp Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Trần...”

Đôi mắt của Võ Minh Nguyệt toát ra một tia cảm động.

Nhưng nghĩ đến chuyện bị Quân Tiêu Dao gieo nô ấn, trong lòng Võ Minh Nguyệt bị bao phủ bởi một lớp bóng tối.

Đến lúc đó hắn Quân Tiêu Dao sẽ không làm xằng bậy đâu...

...

Hết chương 77.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 78. Bí ẩn của Nguyên Thiên Chí Tôn, mưu tính của Cơ Huyền, Quân Tuyết Hoàng rơi vào nguy hiểm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sâu trong bí cảnh Nguyên Thiên.

Vài Truyền Tống Trận cổ xưa trải rộng.

Trước một Truyền Tống Trận cổ xưa trong số đó, một bóng dáng lặng lẽ đi vào.

Gã mặc trường bào kim sắc, dung nhan anh tuấn, có phượng biểu long tư (1).

(1) Hình dung dáng vẻ anh tuấn xuất chúng

Cánh tay phải của gã có thần quang mơ hồ, phù văn rơi xuống, tản ra một khí tức cường đại thần thánh siêu nhiên.

Đó là Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia, Cơ Huyền.

“Rốt cuộc cũng đi đến nơi này, kế tiếp, chỉ có người có Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh mới thông qua được cổ trận này để truyền tống vào sâu trong bí tàng, lấy được cơ duyên lớn nhất.” Cơ Huyền lẩm bẩm, sau đó lấy ra một khối Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh.

Thoáng chốc, đại trận tàn phá cổ xưa bắt đầu có phù văn chớp động lên.

Hư không hơi vặn vẹo.

Ngay sau đó, bóng dáng của Cơ Huyền biến mất khỏi nơi đó, được truyền tống vào sâu trong bí tàng.

Sau khi gã bị truyền tống đi, hai bóng dáng hiện lên từ bóng tối phía sau.

Đó là Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng.

Đôi mắt xinh đẹp của Quân Tuyết Hoàng chợt lóe, nàng nói: "Trượng Kiếm, ta truyền tống đi vào trước để đuổi kịp Cơ Huyền kia, ngươi truyền tin cho Thần Tử đi, bảo ngài lại đây."

"Được." Quân Trượng Kiếm khẽ gật đầu.

Quân Tuyết Hoàng nhẹ điểm gót sen, đáp xuống trận pháp.

Nàng cũng lấy ra một khối Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, hư không lại dao động một hồi, nàng biến mất khỏi nơi đó.

Quân Trượng Kiếm thì lấy ra một khối ngọc giản đưa tin.

Phía bên kia.

Khương Thánh Y và Cửu Đầu Sư Tử tìm kiếm cơ duyên ở một cung điện rách nát.

"Chủ nhân còn chưa tới sao?" Cửu Đầu Sư Tử phe phẩy cái đuôi và nói.

Xem ra nó đã hoàn toàn thích ứng với thân phận tọa kỵ của Quân Tiêu Dao.

"Tiêu Dao nói hắn đi cắt rau hẹ, cắt rau hẹ là có ý gì?" Khương Thánh Y nghi hoặc hỏi.

"Khụ khụ, Khương thần nữ có điều không biết, rau hẹ ấy à, nó có tác dụng rất quan trọng đối với sinh linh giống đực, chính là tráng..."

Cửu Đầu Sư Tử ho khan một tiếng, lộ ra ý cười đáng khinh.

Đừng nhìn ngày thường nó uy vũ hùng tráng, bá khí trắc lậu, hiện tại đã bại lộ bản tính cầm thú.

"Tráng cái gì?" Một giọng nói ôn nhuận bình đạm vang lên.

Nghe giọng nói này, Cửu Đầu Sư Tử xù lông theo bản năng, vội rụt đầu cười gượng và nói: "Không... Không có gì, chủ nhân tới."

Cách đó không xa, hai bóng dáng xuất hiện, đó là Quân Tiêu Dao và Quân Vạn Kiếp.

“Tiêu Dao, ngươi nói cắt rau hẹ là lấy để ăn sao, có lợi ích gì đối với thân thể ngươi à?” Khương Thánh Y hơi nghiêng đầu, đơn thuần hỏi.

Vẻ mặt này thanh thuần đến khiến người ta không đành lòng báo ra chân tướng.

Nhìn vẻ mặt thuần khiết như vậy của Khương Thánh Y, Quân Tiêu Dao cũng hơi câm nín.

“Khụ... Con sư tử này nói lung tung thôi.” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng rồi nói.

Đừng nên để tiểu di biết được loại tri thức kỳ quái này.

Mà đúng lúc này, Quân Tiêu Dao chợt cảm nhận được gì đó, hắn lấy ra một ngọc giản đưa tin, sau đó lộ ra nụ cười nhẹ.

“Lại có rau hẹ để cắt...”

…

Sâu trong bí cảnh Nguyên Thiên tràn ngập sương xám nồng đậm.

Nặng nề tĩnh mịch như đã ngưng kết muôn đời.

Mà trong sự tĩnh mịch này, một bóng dáng được kim sắc quang huy bao phủ xuất hiện tại nơi đây.

Đó là Cơ Huyền.

Tuy bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn xuất hiện dị biến nào đó, nhưng Cơ Huyền cũng không kiêng kỵ.

Hiểu biết của gã đối với bí tàng này khắc sâu hơn những người khác nhiều.

Càng đừng nói gã còn ngoài ý muốn phát hiện một cổ phù từ tàng kinh các trong Thánh Linh Thư Viện, nó có liên quan đến bí tàng

chí tôn.

Ngoài ra, Cơ Huyền thân là thiên chi kiêu tử của Cơ gia, tất nhiên cũng có bảo bối hộ thân giúp chạy trốn.

Thật sự không được thì gã trực tiếp dùng đại dịch chuyển phù rời đi, tuy có lẽ sẽ mất đi cơ duyên, nhưng cũng có thể giữ mệnh.

Dưới tầng tầng lớp lớp thủ đoạn như vậy, Cơ Huyền thật sự rất khó tưởng tượng mình sẽ có nguy hiểm gì.

Bởi vậy, hiện tại có thể nói Cơ Huyền đã tính sẵn trong lòng, rất tự tin đối với chính mình.

“Thực lực của Nguyên Thiên Chí Tôn kia mạnh mẽ tuyệt đối, từng đại náo Tổ Long Sào, dùng tay xé chí tôn của Vạn Hoàng Linh Sơn, gần như không ai dám trêu chọc.”

“Nhưng cuối cùng lại ảm đạm ngã xuống, rời khỏi sân khấu lịch sử.”

“Nghe đồn trước đêm ngã xuống, hắn từng đi qua dị vực một chuyến, hình như có mang về một vật hi thế nào đó...”

“Nếu có thể lấy được bảo bối kia thì có thể đắp nặn ra một chí tôn trẻ tuổi vô địch.”

Cơ Huyền vừa đi, vừa lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Mấy tin tức này đều được ghi lại trong quyển sách cổ kia.

Tuy Cơ Huyền không thể phán đoán ra là thật hay giả, nhưng dựa vào cổ phù này, gã cảm thấy tám chín phần là thật.

Mà lúc này, Cơ Huyền bỗng dừng bước.

Vẻ mặt của gã lộ ra một chút khó hiểu.

Sau đó gã quay đầu, nhìn quét qua hắc ám phía sau.

Nơi đó là một mảnh tĩnh mịch.

Khóe miệng Cơ Huyền nhếch lên một nụ cười lạnh, gã nâng tay

phải lên, nhấn một cái hướng tới sâu trong hắc ám.

Thoáng chốc, thần quang bùng nổ, phù văn rơi rụng, một cự thủ pháp lực lộng lẫy như có thể tiêu diệt tất cả xuất hiện!

Đây chính là uy lực của xương tay Thánh Nhân Vương.

Oanh!

Hắc ám bị chiếu sáng, nơi đó xảy ra đại chấn động, một bóng dáng lóe ra, hàn khí tuôn trào, cứ như khiến hư không đông lại.

Chính là Quân Tuyết Hoàng!

“Hèn chi ta cứ cảm thấy luôn có người đi theo phía sau, thì ra là ngươi, Quân Tuyết Hoàng.” Cơ Huyền thong dong lãnh đạm mà nói.

“Ngươi phát hiện từ khi nào?” Quân Tuyết Hoàng nhíu đôi mày liễu lại.

Dù bị Cơ Huyền phát hiện, nhưng nàng vẫn cực kỳ thong dong, không có chút hoảng loạn.

“A, đã sớm phát hiện, chẳng qua luôn không lộ ra, nhưng ta không ngờ ngươi vẫn theo tới nơi này.” Cơ Huyền lạnh nhạt nói.

“Cho nên hiện tại ngươi muốn thế nào?”

Dáng người Quân Tuyết Hoàng thẳng thớm, thân thể mềm mại thướt tha.

Đôi đồng tử màu xanh băng của nàng cực kỳ bình tĩnh, không có gợn sóng.

Đổi là người khác, nếu theo dõi Cơ Huyền mà bị phát hiện thì nhất định sẽ sợ hãi.

Nhưng Quân Tuyết Hoàng là Đệ Thất Tự Liệt của Quân gia, nàng tự tin mình có thể giằng co với Cơ Huyền.

“Ta muốn thế nào, ha hả, vốn dĩ ta không muốn có xung đột gì với

Quân gia các ngươi, nhưng hành động của ngươi thật quá đáng!”

Sắc mặt Cơ Huyền bỗng trầm xuống, trực tiếp tung tay ra, xuất thủ với Quân Tuyết Hoàng.

Gã vốn cũng không muốn xung đột với Quân gia.

Dù sao thì thanh danh của Quân Tiêu Dao cũng quá cao, nói không kiêng kỵ chút nào là không có khả năng.

Nhưng hiện tại, rõ ràng Quân gia muốn đi theo phía sau gã để trục lợi.

Nếu Cơ Huyền tiếp tục né tránh thì thật quá hèn nhát.

Hơn nữa bàn về bối cảnh, Cơ gia gã cũng không yếu hơn Quân gia bao nhiêu.

Cho nên Cơ Huyền không chút do dự mà trực tiếp ra tay.

Hết chương 78.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 79. Bí ẩn của Nguyên Thiên Chí Tôn, mưu tính của Cơ Huyền, Quân Tuyết Hoàng rơi vào nguy hiểm (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tuyết Hoàng nhướng mày liễu lên, cũng phản kích.

Không thể không nói, cánh tay phải dung hợp xương tay Thánh Nhân Vương kia của Cơ Huyền thật sự quá thần thánh siêu nhiên.

Thậm chí khí tức kia có thể trợ giúp Cơ Huyền ngăn cách sương xám ăn mòn.

Nhưng Quân Tuyết Hoàng thì khác, nàng còn cần phân ra một phần sức mạnh để chống đỡ sương xám ăn mòn.

Làn sương xám này còn mơ hồ có sức mạnh áp chế.

Dưới đủ loại điều kiện, ít nhất thực lực của Quân Tuyết Hoàng cũng suy yếu đi ba bốn phần.

Mà Cơ Huyền dựa vào xương tay Thánh Nhân Vương nên hầu như không chịu ảnh hưởng quá lớn.

“Vương Đạo Chi Quyền!”

Cơ Huyền nắm chặt năm ngón tay của bàn tay phải lại, đấm thẳng ra một quyền.

Một ý chí vương đạo khuếch tán ra, quyền quang kinh người.

Quân Tuyết Hoàng phất bàn tay ngọc ra, vừa băng thuẫn lóng lánh trong suốt ngưng tụ thành hình ở trước người.

Oanh!

Đi kèm với tiếng rách nát răng rắc, băng thuẫn trực tiếp bị chấn vỡ, thân thể Quân Tuyết Hoàng bị trùng kích phải lùi lại phía sau.

Bên mép ngọc ứa ra một vết máu.

Quân Tuyết Hoàng bị thương.

“Quân Tuyết Hoàng, ngươi không phải đối thủ của ta tại nơi đây, còn nữa, nói cho Quân Tiêu Dao kia, bảo hắn đừng nhắm vào ta, nếu không thì...”

“Cẩn thận ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo!” Cơ Huyền hờ hững nói.

Ánh mắt Quân Tuyết Hoàng thật sắc bén, nàng nói: “Ngươi đang uy hiếp Thần Tử nhà ta?”

“Ngươi có thể cho là vậy.” Cơ Huyền lạnh nhạt nói.

Gã có được cổ phù, bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn chính là sân nhà của gã.

Nếu Quân Tiêu Dao dám bày âm mưu nhằm vào gã thì sẽ phải ăn một giáo huấn thảm thống!

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Quân Tuyết Hoàng, Cơ Huyền khẽ nhíu mày.

Gã không muốn bị Quân Tuyết Hoàng làm trì hoãn bước chân.

Nghĩ đến đây, Cơ Huyền đưa mắt nhìn chung quanh.

Gã phát hiện sâu trong hắc ám còn có rất nhiều quan tài âm u loang lổ.

Cơ Huyền nhớ trong sách cổ có ghi lại, rất có thể trong đó là những thứ đại hung bị sương xám tiêm nhiễm.

Nghĩ đến đây, Cơ Huyền lập tức ra tay, không phải là nhằm vào Quân Tuyết Hoàng, mà là những quan tài đó.

Ầm ầm ầm!

Cơ Huyền đấm ra một chưởng, như trời sụp đất nứt, những quan tài đó đều rách nát, hắc khí cuồn cuộn tuôn ra mãnh liệt.

Sau đó, từng ma thi hủ bại cả người mọc đầy lông đen xuất hiện từ trong đó.

Cơ Huyền trực tiếp lấy ra cổ phù mà gã đoạt được, nhìn nó có vẻ cổ xưa tối tăm, trên đó có khắc phù văn phức tạp.

Những ma thi lông đen đó nhìn thấy cổ phù, hình như có chút kiêng kỵ, không dám tới gần, ngược lại nhắm thẳng vào Quân Tuyết Hoàng.

“Cơ Huyền, ngươi!”

Quân Tuyết Hoàng phẫn nộ, mặt ngọc trắng bệch, không ngờ Cơ Huyền lại dùng ra thủ đoạn như vậy.

“Ha hả, Quân Tuyết Hoàng, ta không có giết ngươi, có thể chống chọi tiếp hay không là phải xem ngươi.”

Cơ Huyền cười, xoay người phất tay áo rời đi.

Nhìn bóng dáng Cơ Huyền biến mất trong bóng đêm, sắc mặt Quân Tuyết Hoàng hơi khó coi.

Những ma thi đó tuy trải qua thời gian dài hủ bại, thực lực đã không bằng lúc sinh thời, nhưng một mình Quân Tuyết Hoàng cũng không thể ứng phó được.

Rống!

Ma thi phát ra tiếng quỷ khóc vang dội, nhào đến chỗ Quân Tuyết Hoàng.

Quân Tuyết Hoàng chỉ có thể vừa ra tay, vừa đánh vừa lui.

Mà phía bên kia, Quân Tiêu Dao được Quân Trượng Kiếm đưa tin cũng dẫn theo Khương Thánh Y và Quân Vạn Kiếp tiến đến hội hợp.

Còn về Cửu Đầu Sư Tử và Quân Linh Lung, bởi vì bọn họ cũng không có Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh, cho nên không thể tiến vào sâu trong bí tàng, chỉ có thể ở lại tầng bên ngoài tìm kiếm cơ duyên khác.

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao cũng đi tới trước một Truyền Tống Trận cổ xưa.

Quân Trượng Kiếm đã chờ đợi ở nơi đó.

Hắn ta nhìn thấy Quân Tiêu Dao đến thì đôi mắt lập tức sáng ngời, tiến lên ôm quyền và nói: “Thần Tử, ngài đã đến rồi.”

“Quân Tuyết Hoàng đâu?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Nàng một mình đi theo dõi Cơ Huyền, bảo ta ở chỗ này tiếp ứng Thần Tử.” Quân Trượng Kiếm nói.

Nghe được lời này, Quân Tiêu Dao nhăn mày lại.

“Cơ Huyền nhất định có mưu đồ đối với bí cảnh Nguyên Thiên, không thể nào không có chuẩn bị.”

“Nếu Quân Tuyết Hoàng sơ suất thì sẽ có hại.”

Giọng của Quân Tiêu Dao hơi trầm xuống, sau đó phất ống tay áo, bước lên Truyền Tống Trận.

Một mặt hắn muốn xác định tình huống của Quân Tuyết Hoàng.

Mặt khác cũng muốn xem mình có thể lấy được khen thưởng đánh dấu gì.

....

Bốn người gồm Quân Tiêu Dao, Quân Trượng Kiếm, Quân Vạn Kiếp và Khương Thánh Y đều lấy Nguyên Thiên Chí Tôn Lệnh của mình ra.

Loại lệnh bài này chỉ có thể sử dụng truyền tống đơn độc, cho nên Quân Tiêu Dao không thể dẫn Quân Linh Lung và Cửu Đầu Sư Tử tiến vào.

Rất nhanh, hư không chung quanh vặn vẹo, bốn người bọn họ biến mất khỏi nơi đó.

Khi Quân Tiêu Dao mở hai mắt ra, bọn họ đã đi tới chỗ sâu nhất

trong bí cảnh Nguyên Thiên.

Chung quanh có sương mù nặng nề lơ lửng.

Hoàn cảnh ở nơi này tối tăm đến cực điểm, có cảm giác rất khiếp người.

Dường như mọi thứ chung quanh đều bị ô nhiễm ma hóa.

“Nơi này chính là chỗ sâu nhất trong bí cảnh Nguyên Thiên sao?”

Quân Tiêu Dao bạch y tuyệt thế, khoanh tay mà đứng.

Toàn thân hắn có tiên huy bao phủ, thần quang kim sắc lập loè.

Hoang Cổ Thánh Thể trời sinh vạn tà bất xâm, cho nên những sương xám đó không ảnh hưởng được Quân Tiêu Dao chút nào.

Chung quanh Khương Thánh Y có vô số đạo văn thiên nhiên, lạc ấn trong hư không, thay nàng ngăn cản sương xám ăn mòn.

Tiên Thiên Đạo Thai cũng là một loại thể chất cường đại cực kỳ hi hữu, không yếu hơn Hoang Cổ Thánh Thể bao nhiêu.

Mà quanh thân Quân Vạn Kiếp quấn quanh lôi điện, sức mạnh lôi điện cũng có hiệu quả khắc chế đối với sương xám.

Chỉ có một mình Quân Trượng Kiếm, tuy mang Bất Diệt Kiếm Thể, lại không cách nào ngăn cách sương xám, chỉ có thể vận dụng pháp lực ngăn cản.

Hắn ta xem như kẻ khó coi nhất trong bốn người.

“Ai... So với những người bên cạnh Thần Tử, ta cảm thấy mình quá bình phàm, quá khó khăn...” Quân Trượng Kiếm thầm than trong lòng.

Quân Tiêu Dao đứng tại chỗ, trong đầu vang lên âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, đã đến bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, ký chủ có muốn đánh dấu hay không?”

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, chỉ khi nào vào sâu trong bí tàng thì mới có thể kích phát khen thưởng đánh dấu.

“Đánh dấu!” Quân Tiêu Dao mặc niệm trong lòng.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đã đạt được khen thưởng năm sao, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!”

Giọng của hệ thống vừa dứt thì từng pháp quyết huyền ảo đã tràn vào thức hải của Quân Tiêu Dao.

Trong thần cung của hắn như có một thần liên lộng lẫy đang ngưng tụ.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao thoáng thấy được cảnh tượng hư ảo trước mắt.

Một bóng dáng kim sắc nguy nga đứng sừng sững giữa thiên địa.

Ở chỗ mi tâm như có Đạo chi Quy Tắc đang hiện hóa, sau đó hóa thành một Trật Tự Thần Liên lộng lẫy.

Trật Tự Thần Liên lại hóa thành một thanh đoản kiếm kim sắc dài khoảng một tấc.

Tuy nhìn ngắn nhỏ, nhưng một kiếm tung ra thì thiên địa đảo ngược, càn khôn tan vỡ!

Núi sông hồ biển phía trước và tất cả tồn tại đều hóa thành tro bụi chỉ trong khoảnh khắc!

Uy thế do tiểu kiếm kim sắc phát ra cũng không kém gì Lục Tiên Kiếm Quyết mà Thập Bát Tổ của Quân gia thi triển trước kia!

Khen thưởng năm sao là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Đây là thu hoạch đánh dấu lần này của Quân Tiêu Dao.

Hết chương 79.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 80. Khen thưởng đánh dấu năm sao, một trong ngũ đại thần quyết, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nguyên Hoàng Đạo Kiếm là tuyệt học thành danh của Nguyên Thiên Chí Tôn, chính là một trong ngũ đại thần quyết, tên tuổi đứng ngang với Lục Tiên Kiếm Quyết của Quân gia ta.”

Quân Tiêu Dao lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Khi Thập Bát Tổ truyền thụ Lục Tiên Kiếm Quyết cho hắn, cũng từng nhân tiện nhắc qua tứ đại thần quyết khác.

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm là một trong số đó.

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm này không phải là kiếm thật, nó chỉ là một Trật Tự Thần Liên, có được sức mạnh hóa đạo, huyền diệu khó lường, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Năm đó Nguyên Thiên Chí Tôn có thể xông vào Tổ Long Sào để đoạt long cốt, bước lên Vạn Hoàng Linh Sơn trảm Thần Hoàng, phần lớn nguyên nhân là nhờ Nguyên Hoàng Đạo Kiếm này.

Mà Nguyên Hoàng Đạo Kiếm cũng hoàn toàn nổi danh theo Nguyên Thiên Chí Tôn.

Nhưng sau đó, Nguyên Thiên Chí Tôn ngã xuống thì Nguyên Hoàng Đạo Kiếm này cũng thất truyền.

Chuyện này cũng trở thành một điều đáng tiếc lớn.

Rất nhiều lão nhân của Tiên Vực đều cảm khái, một truyền thừa vô địch đã bị cắt đứt.

Không ai ngờ truyền thừa đã đoạn tuyệt này lại bị Quân Tiêu Dao có được nhờ đánh dấu.

“Khen thưởng năm sao à?” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

Hắn thật sự không có thất vọng gì.

Dù sao khen thưởng năm sao đã không thấp, không có khả năng lần nào cũng có được bảy sao thậm chí tám sao.

Hơn nữa uy lực của Nguyên Hoàng Đạo Kiếm cũng không làm Quân Tiêu Dao thất vọng.

Hắn có thể khiến truyền thừa đã bị đoạn tuyệt này thấy lại ánh mặt trời.

“Tiêu Dao, ngươi làm sao vậy?”

Khương Thánh Y nghiêng đầu qua nhìn Quân Tiêu Dao.

Bắt đầu từ vừa rồi, Quân Tiêu Dao vẫn luôn ngơ ra tại chỗ, giống như thất thần.

“Không có gì.” Quân Tiêu Dao phục hồi tinh thần.

Trong thần cung của hắn có một Trật Tự Thần Liên.

Ngày sau chỉ cần uẩn dưỡng thì uy lực sẽ càng ngày càng mạnh.

“Hừm?” Khương Thánh Y nhìn thật sâu vào mắt Quân Tiêu Dao.

Nàng có Tiên Thiên Đạo Thai nên cực kỳ mẫn cảm đối với các loại pháp tắc đại đạo và quy tắc trật tự.

Trong nháy mắt vừa rồi, hình như nàng đã nhận ra, chỗ mi tâm của Quân Tiêu Dao như ẩn chứa một đạo vận cực mạnh.

Nhưng Khương Thánh Y cũng không vạch trần.

Mỗi người đều có bí mật của mình.

“Ngoại sanh này của ta thật là càng ngày càng thần bí...” Khương Thánh Y nghĩ thầm.

Mà lúc này, sâu trong hắc ám phía trước bỗng truyền đến từng luồng dao động pháp lực và hàn ý.

“Hừm? Là Tuyết Hoàng, nàng đã xảy ra chuyện.”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, hắn giẫm lên không trung mà đi.

Ba người Khương Thánh Y cũng theo sát phía sau.

...

Oanh!

Một ma thi nhào đến, chấn cho Quân Tuyết Hoàng liên tục lui về phía sau.

Khóe miệng nàng có máu tươi chảy xuôi, khí tức trên người cũng cực kỳ không ổn định.

“Đáng giận, chẳng lẽ thật sự phải rời đi như vậy?” Ngực Quân Tuyết Hoàng phập phồng, sắc mặt trầm trọng.

Nàng cũng không sợ ngã xuống tại đây, dù sao trên người có đại dịch chuyển phù.

Thật sự không được thì truyền tống rời đi là được.

Nhưng trong lòng Quân Tuyết Hoàng có niềm kiêu ngạo thuộc về Tự Liệt của Quân gia.

Không đến đường cùng sốt chết thì nàng thật sự không muốn từ bỏ.

Mà giờ phút này, mười mấy ma thi chung quanh cùng bao vây rồi nhào lên vồ.

Với cách vây quanh này thì đừng nói là thiên kiêu Thần Kiều Cảnh, Quy Nhất Cảnh, cho dù là cao thủ Hợp Đạo Cảnh cũng phải chiết kích trầm sa (1).

(1) Mũi kích gãy nằm trong cát

“Không có cách nào.” Quân Tuyết Hoàng thầm than một tiếng, mang theo chút đáng tiếc.

Nhưng nàng cũng không oán không hối hận khi làm việc cho Quân

Tiêu Dao.

Dù sao Quân Tiêu Dao từng bảo vệ nàng trước mặt Long Hạo Thiên.

Ngay khi Quân Tuyết Hoàng chuẩn bị sử dụng đại dịch chuyển phù.

Một cự thủ phù văn kim sắc bỗng đẩy ngang đến từ nơi xa.

Cứ như bàn tay cổ thần, lại như thần ma kim sắc nghiền áp thiên địa, trên đường nó đi qua, phế tích tan nát, mặt đất rạn nứt!

Ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm kịch liệt bùng nổ, một đám ma thi bị đánh văng, thân thể rã ra.

“Thần Tử!”

Đôi mắt xinh đẹp màu xanh băng của Quân Tuyết Hoàng lộ ra mừng rỡ.

Khi xoay người lại thì thấy một bóng dáng bạch y như tiên nhân xuất trần, giẫm lên hư không mà đến.

Bên cạnh có ba người Quân Trượng Kiếm đi theo.

Quân Tiêu Dao nhìn nhìn Quân Tuyết Hoàng, đi đến trước người nàng rồi ôn hòa nói: “Xin lỗi, đã tới trễ.”

“Thần Tử...” Quân Tuyết Hoàng nghe thế thì trong lòng khẽ run lên.

Khi Quân Tiêu Dao đối đãi với kẻ địch thì lãnh khốc vô tình, giống như Tu La.

Nhưng đối với người trong nhà, hắn lại rất chiếu cố, tận lực che chở cho bọn họ.

“Đa tạ Thần Tử quan tâm, Tuyết Hoàng không có việc gì, chỉ bị chút tiểu thương.” Quân Tuyết Hoàng cười cười.

Một câu xin lỗi và quan tâm của Quân Tiêu Dao còn dùng được hơn bất cứ thánh dược chữa thương nào, nghe xong trong lòng Quân Tuyết Hoàng thật ấm áp.

“Tình huống thế nào, nói cho ta nghe.” Quân Tiêu Dao nói.

Lúc này, những ma thi chưa bị đánh rã lại vọt tới, Quân Tiêu Dao tùy tiện chụp một cái, lại đánh chúng thành bánh nhân thịt.

Pháp lực kim sắc của Hoang Cổ Thánh Thể vô cùng thần thánh, cũng khắc chế loại ma thi này, bởi vậy có thể nhẹ nhàng giải quyết.

“Là như thế này...” Quân Tuyết Hoàng cũng một năm một mười mà kể lại chuyện đã xảy ra.

Sau khi nghe xong, Quân Tiêu Dao cười.

Chỉ là nụ cười kia không có độ ấm.

“A... Uy hiếp ta, từ khi nào một cây rau hẹ lại học được uy hiếp người khác?”

Hết chương 80.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 81. Long Bích Trì chật vật, trưởng lão Tổ Long Sào tức giận, đa tạ con Tầm Bảo Thử Cơ Huyền này

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao vốn không có địch ý quá lớn đối với Cơ Huyền.

Tuy Cơ Huyền từng có mâu thuẫn với Quân Trượng Kiếm, nhưng cũng không phải chuyện to tát gì.

Nhiều nhất Quân Tiêu Dao cũng chỉ muốn đoạt cơ duyên của Cơ Huyền, giật lấy xương tay Thánh Nhân Vương của gã, chỉ tính vậy thôi.

Không phải là chuyện lớn gì.

Nhưng hiện tại, chẳng những Cơ Huyền uy hiếp hắn mà còn làm Quân Tuyết Hoàng lâm vào hiểm cảnh.

Quân Tiêu Dao không phải người lương thiện, cũng không lấy quan điểm thiện ác tầm thường để trói buộc chính mình.

Với bối cảnh bẩm sinh và thực lực thiên phú như thế này mà còn bị bó tay bó chân thì không bằng đi tiểu Tây Thiên xuất gia làm hòa thượng, mỗi ngày cùng đám hòa thượng kia gâm lên Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Địa Tạng.

Giáo điều của Quân Tiêu Dao chính là, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

“Đi thôi, ta cũng muốn xem thử Cơ Huyền kia có thể tạo nên bọt sóng gì.” Quân Tiêu Dao cười nói.

Nghe thấy tiếng cười của hắn, đám người Quân Tuyết Hoàng đều thầm bi ai thay cho Cơ Huyền.

...

Ngay vào lúc đám người Quân Tiêu Dao đi vào chỗ sâu nhất trong bí tàng để tìm kiếm Cơ Huyền.

Bên ngoài bí cảnh Nguyên Thiên, trên không khu rừng Thái Hoang.

Các trưởng lão của những thế lực đại bất hủ vẫn ngồi xếp bằng trên hư không.

“Không ngờ sương xám trong bí cảnh Nguyên Thiên cộng thêm trường vực đặc thù này lại cách trở sự tra xét của Quan Thiên Kính.” Trưởng lạo Khương gia khẽ lắc đầu và nói.

“Chúng ta đã xem thường bí tàng chí tôn này, nhưng ta cảm thấy cũng không cần dùng Quan Thiên Kính.” Quân Chiến Thiên nói.

Trên người những truyền nhân bất hủ đạo thống tiến vào bí tàng đều có bảo bối hộ thân, hoặc là đại dịch chuyển phù.

Cho nên dù không có những hộ đạo nhân bọn họ chú ý vào mọi thời khắc, cũng sẽ không có nguy hiểm tánh mạng.

“Ha hả, Quân Chiến Thiên, ngươi đang lo lắng cho Thần Tử Quân gia các ngươi sao, nếu hắn ngã xuống trong bí tàng thì đó tổn thất mà Quân gia không thể vãn hồi.” Trưởng lão của nhất tộc Thương Long Tổ Long Sào ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

“Hừ, yên tâm, dù ngươi có chết thì tôn nhi ta vẫn sẽ sống khỏe mạnh.” Quân Chiến Thiên hừ lạnh và nói.

Ông ta tin chắc bí tàng trình độ này còn không thể tạo thành uy hiếp sinh mệnh đối với Quân Tiêu Dao.

Dầu gì thì trên người hắn còn có bảo hộ thần phù do Thập Bát Tổ ban cho, tánh mạng không có gì đáng lo.

“A, chỉ hy vọng Thần Tử của các ngươi đừng bị Long Nữ tộc ta giáo huấn quá thảm thôi.” Trưởng lão của nhất tộc Thương Long cười ha hả, mang đầy ý châm chọc.

Lão rất tin tưởng về Long Bích Trì.

Dù sao cũng là Long Nữ hoàn toàn luyện hóa hai long nguyên, thực

lực hơn xa Long Hạo Thiên.

Nhưng mà, ngay khi tiếng cười của trưởng lão nhất tộc Thương Long vừa dứt.

Trong bí cảnh Nguyên Thiên, một bóng dáng chật vật thoáng hiện.

Giáp trụ màu xanh lá cả người bóng dáng kia nứt nẻ, lan tràn những vết nứt, mái tóc hỗn loạn, khóe môi ứa máu, cả người tràn ngập cảm giác chật vật.

Không phải Long Bích Trì thì là ai?

Giờ phút này, trong mắt Long Bích Trì vẫn mang theo kinh sợ, thân thể mềm mại phát lạnh mà run lên nhè nhẹ.

Nàng thật sự sợ đối mặt với Quân Tiêu Dao,.

Nếu chậm vài bước thì có lẽ kết quả đã khác, có thể tồn tại hay không cũng chưa nói chắc được.

“Hả, đó là Long Nữ của nhất mạch Thương Long Tổ Long Sào mà, sao nàng ra nhanh như vậy?”

“Đúng vậy, còn chật vật như thế, là gặp phải thứ đại hung gì, hay là thi cốt vị chí tôn kia sống lại?”

Giờ phút này, bên ngoài bí cảnh Nguyên Thiên có chừng mấy vạn người tụ tập.

Do tuổi tác bối phận mà bọn họ không được phép tiến vào trong, bởi vậy chỉ có thể xem náo nhiệt.

Nhìn thấy Long Bích Trì chật vật chạy ra như vậy, rất nhiều người đều kinh ngạc, cho rằng Long Bích Trì gặp phải hung vật.

Trong hư không, ý cười châm chọc trên khóe miệng trưởng lão nhất mạch Thương Long \ kia cứng đờ, cả vẻ mặt cũng trở nên mất tự nhiên.

Sao Long Nữ nhà mình nhanh vậy đã chạy ra rồi?

Lại còn chật vật như thế, rõ ràng là bị xua đuổi chạy trốn ra.

“Ha ha, cá chạch vô lại, ngươi cười đi, sao không tiếp tục nữa?” Quân Chiến Thiên cười ha ha, khỏi nói có bao nhiêu vui sướng.

Trưởng lão nhất tộc Thương Long xanh cả mặt, không rên một tiếng mà lắc mình một cái đã đáp xuống bên cạnh Long Bích Trì.

“Bích Trì, có chuyện gì vậy, long cốt kia đâu?” Trưởng lão gấp gáp mà hỏi.

Những chuyện khác đều không tính là gì, long cốt mới là mục tiêu chuyến này của bọn họ.

“Không có, bốn bộ viễn cổ long cốt và một khối Chí Tôn Tổ Long Cốt, mất rồi...” Long Bích Trì cắn chặt môi, dung nhan tái nhợt.

“Cái gì, còn có Chí Tôn Tổ Long Cốt?” Trưởng lão của nhất tộc Thương Long nghe vậy thì thiếu chút nữa ngất đi.

Đó là Chí Tôn Tổ Long Cốt, toàn bộ Tổ Long Sào cũng không có mấy bộ tồn kho.

Mở mắt trừng trừng mà nhìn chúng mất đi như vậy!

“Là ai, rốt cuộc là ai lấy đi?” Trưởng lão nhất tộc Thương Long lạnh lùng nói, nghiến răng nghiến lợi, không thể duy trì bình tĩnh.

“Quân... Quân Tiêu Dao...” Long Bích Trì nói, cả người khẽ run lên.

Hình như nhắc tới cái tên này thôi cũng làm nàng cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

Lúc ấy tuy còn có đám người Tiêu Trần ở đó, nhưng Long Bích Trì biết, bọn họ cũng chỉ là đồ chơi trong tay Quân Tiêu Dao mà thôi.

“Cái gì, là hắn?” Vẻ mặt trưởng lão nhất tộc Thương Long lập tức cứng đờ.

Vừa rồi lão ta còn nói hy vọng Quân Tiêu Dao đừng bị Long Bích Trì giáo huấn quá thảm.

Kết quả hiện tại, đúng là giáo huấn thực thảm, nhưng thảm lại là Long Bích Trì!

Cái vả mặt này đánh đến quá nhanh, không trì hoãn chút nào cả.

“Thì ra là bị Thần Tử của Quân gia đuổi ra ngoài, khó trách...”

“Đúng vậy, Long Hạo Thiên kia là chết trong tay Thần Tử Quân gia, Long Bích Trì này may mắn lắm mới trốn thoát được đấy.”

Rất nhiều tu sĩ chung quanh cũng nghe thấy câu trả lời của Long Bích Trì.

Tuy bọn họ kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ gì.

Dù sao Thần Tử Quân gia đã là tượng trưng vô địch của thế hệ trẻ.

“Thế nào, cá chạch vô lại, chỉ hỏi ngươi có phục hay không?” Quân Chiến Thiên đắc ý nói.

Tôn tử bảo bối nhà mình thật sự quá làm ông ta nở mặt nở mày.

Trưởng lão nhất tộc Thương Long tức đến cái mũi thiếu chút nữa lệch đi, lại nghẹn vào không nói câu nào.

Lão biết, muốn đoạt lại long cốt từ trong tay Quân gia thì quả thực còn khó hơn lên trời.

“Xin lỗi, trưởng lão, làm ngài thất vọng rồi.” Vẻ mặt Long Bích Trì lộ ra ý tro tàn, hoàn toàn không còn vẻ anh tư hiên ngang, khí phách hăng hái trước đó.

Nàng cũng không có mặt mũi nói mình còn chưa giao thủ với Quân Tiêu Dao thì đã bị hắn dùng một chiêu hất văng, sau đó trực tiếp bị dọa chạy ra.

Nếu nói ra chuyện này thì quả thực là làm Tổ Long Sào mất mặt.

Hết chương 81.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 82. Quân Tiêu Dao cường thế, tiếp tục nghiền áp, Cơ Huyền hoài nghi nhân sinh (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phía chân trời, trưởng lão Cơ Bang Ấn của Cơ gia lắc đầu và nói: "Xem ra Long Nữ nhất mạch Thương Long cũng chỉ như thế."

"Cơ Bang Ấn, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện vị kia của Cơ gia các ngươi đừng xung đột với tôn tử của ta, nếu không thì, chic chậc..." Quân Chiến Thiên lắc lắc đầu.

"Quân Chiến Thiên, ngươi cho rằng Long Nữ kia có thể so sánh với Cơ Huyền sao, lần này đến đây, hắn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu thật sự xảy ra xung đột thì người nên lo lắng là Thần Tử của Quân gia các ngươi mới đúng."

Cơ Bang Ấn cười cười, cực kỳ thong dong bình tĩnh, loại tự tin này như tỏa ra từ trong xương cốt.

"Hừm?"

Cho dù là Quân Chiến Thiên cũng nghi kỵ mà liếc nhìn Cơ Bang Ấn một cái.

Hay là lần này, Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia thật sự có thể tạo nên sóng gió gì?

Ngai khi ngoại giới nghị luận sôi nổi vì chuyện của Long Bích Trì.

Chỗ sâu nhất trong bí cảnh Nguyên Thiên, Cơ Huyền mặc hoa phục, thong dong thản nhiên cầm cổ phù trong tay, rốt cuộc cũng đi tới chỗ sâu nhất.

Gã đưa mắt nhìn ra, một tòa thần tháp đen nhánh cổ xưa rộng lớn, tràn ngập khí tức cổ xưa đứng sừng sững trong đó, như cây trụ chống trời!

“Đại cơ duyên cuối cùng nằm ngay nơi đây!”

Trong mắt Cơ Huyền lộ một tia vui sướng.

Tính toán lâu như vậy, rốt cuộc gã có thể lấy được đại cơ duyên kia rồi.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói mang theo lạnh nhạt nghiền ngẫm lại vang lên từ phía sau: “Cơ Huyền, cũng đa tạ con Tầm Bảo Thử ngươi dẫn đường...”

...

Nghe thấy giọng nói này, vẻ vui sướng trên mặt Cơ Huyền đột nhiên biến mất.

Nhưng gã cũng không có quá mức hoảng loạn, mà chỉ lạnh nhạt xoay người lại.

Liếc mắt một cái đã thấy được đám người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đặt tay sau lưng, vẻ mặt thong dong bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt thâm thúy lại hội tụ lạnh lẽo.

Hành động của Cơ Huyền đã hoàn toàn làm gã đứng ở mặt đối lập của Quân Tiêu Dao.

Đối đãi với kẻ địch, Quân Tiêu Dao sẽ không có thái độ tốt.

Nhưng làm Quân Tiêu Dao hơi bất ngờ là, Cơ Huyền nhìn thấy hắn tới thì như không có bất ngờ và kiêng kỵ quá lớn.

Ngược lại còn bày ra dáng vẻ thong dong bình tĩnh, cảm giác như đã tính sẵn trong lòng.

Từ điểm này, có thể nhìn ra chênh lệch giữa Cơ Huyền và Tiêu Trần.

Tuy Tiêu Trần là người có đại khí vận, nhưng xuất thân hữu hạn, Thanh Long Cổ Quốc là đạo thống nhất lưu, hiển nhiên còn không thể so sánh với bất hủ đạo thống.

Cơ Huyền xuất thân từ Hoang Cổ thế gia, dù là tâm tính hay tầm mắt đều mạnh hơn Tiêu Trần.

Chuyện này làm Quân Tiêu Dao có thêm một chút hứng thú.

Ít nhất, hắn sẽ không quá mức nhàm chán.

“Cơ Huyền, hình như nhìn thấy bản Thần Tử xuất hiện, ngươi cũng không bất ngờ gì mấy?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Quân Tiêu Dao, ta vốn không muốn đối địch với ngươi, nhưng ngặt nổi các ngươi thật quá đáng, thật sự xem Cơ Huyền ta như Tầm Bảo Thử sao?” Ánh mắt Cơ Huyền ẩn chứa sắc nhọn.

“Bằng không thì sao, không phải giá trị của ngươi chỉ có như thế?” Quân Tiêu Dao thản nhiên đáp lại.

“Ngươi...”

Khóe mắt Cơ Huyền hơi run rẩy.

Gã thân là Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia, có bao giờ bị khinh khi đến vậy?

Đám người Quân Trượng Kiếm cũng đã quen, đừng nhìn ngày thường Quân Tiêu Dao mang dáng vẻ bạch y siêu nhiên, không dính khói lửa phàm tục.

Nhưng lúc động mồm mép thật thì quả thực có thể làm người ta tức đến qua đời ngay đương trường.

Tiêu Trần kia là một trong những người bị cái miệng này hại cho bi thảm.

“A, xem ra đường đường là Thần Tử Quân gia, cũng muốn lấy nhiều khi ít thôi.”

Ánh mắt Cơ Huyền hơi lập loè, nhìn quét chung quanh.

Phe gã chỉ có một người, mà bên Quân Tiêu Dao có chừng năm người.

Cuộc chiến này căn bản không cần đánh.

“Cơ Huyền, ta biết ngươi đánh bàn tính gì, đơn giản là muốn bản Thần Tử đơn đả độc đấu với ngươi.”

“Tuy ta cũng không ngại chuyện lấy nhiều khi ít, nhưng đối phó với ngươi thì thật sự không cần thiết.” Quân Tiêu Dao nói, hắn liếc một cái đã xem thấu tính toán của Cơ Huyền.

“Thế nhân đều đồn Thần Tử Quân gia cực kỳ tự phụ kiêu ngạo, xem ra quả nhiên là thế, không thử thì làm sao biết chứ?”

Đôi mắt Cơ Huyền lộ ra ánh sáng sắc bén.

Thật ra gã luôn muốn đánh một trận với Quân Tiêu Dao.

Thân là thiên kiêu đỉnh cấp, trước khi chưa thật sự đánh qua thì ai sẽ phục ai?

Ít nhất Cơ Huyền không phục.

Cho nên, gã cũng muốn mượn cơ hội này đấu với Quân Tiêu Dao một trận.

“Vô tri!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lãnh đạm, Linh Hải kim sắc vô tận trong đan điền nhấc lên hàng vạn gợn sóng.

Thần năng pháp lực kim sắc cuồn cuộn kích động giống như đại dương mênh mông, khí thế kia thật lay động tâm thần!

Quân Tiêu Dao trực tiếp giơ tay ra, không thi triển thần thông võ học nào.

Chỉ một chưởng, như một đại thần thông có thể đánh bất cứ thiên kiêu Thần Kiều Cảnh nào thành bánh nhân thịt.

Cảm nhận được uy thế cuồn cuộn này, sắc mặt Cơ Huyền không còn thản nhiên nữa mà trở nên cực kỳ trầm trọng.

Khi Quân Tiêu Dao yên lặng thì như trích tiên giáng trần, không

dính pháo hoa.

Nhưng khi ra tay lại như thần vương giá lâm, võ thần giáng thế, khí tức khủng bố đến mức khiến người ta run rẩy!

Cơ Huyền cũng ra tay, gã đưa cánh tay phải dung hợp xương tay Thánh Nhân Vương của mình ra.

Thánh Nhân Vương chính là tồn tại vượt qua cả thánh nhân, cũng coi như đỉnh tầng giữa giai tầng thánh cảnh.

Một đoạn xương tay Thánh Nhân Vương có giá trị vô lượng, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Ở giai tầng tu luyện hiện giờ của Cơ Huyền thì quả thực là tồn tại gian lận.

Giống như một Thần Khí bị người chơi Tân Thủ Thôn nhặt được rồi dung hợp lại với nhau.

Kết quả tạo thành sẽ là một thiên kiêu thực lực cường đại tuyệt đỉnh.

Nhưng mà...

Chưởng ấn quyền quang của hai người va chạm nhau, gợn sóng pháp lực phát ra chấn động, kẻ bị đẩy lui lại là Cơ Huyền!

Bước chân Cơ Huyền bịch bịch liên tiếp lui mấy chục bước, khí huyết trong ngực quay cuồng, trong cổ họng nảy lên một tia tanh ngọt, bị gã nghẹn nuốt xuống.

Trong mắt gã hiện ra vẻ kinh ngạc và sửng sốt xưa nay chưa từng có.

Đây là chuyện gì?

Cánh tay phải đã dung hợp xương tay Thánh Nhân Vương của gã và Quân Tiêu Dao chạm vào nhau, vì sao người bị thương lại là gã?

Trong ánh mắt kinh ngạc của Cơ Huyền còn mang theo tia mờ mịt.

Mà đối diện, Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày, mang theo chút kinh ngạc mà nói: “Thật không hổ là xương tay của Thánh Nhân Vương, tiếp được một chưởng của ta mà chỉ bị thương nhẹ.”

Quân Tiêu Dao quen lấy lực áp người.

Hắn đối đầu với kẻ địch nào cũng chỉ chụp thẳng qua một cái.

Tám phần kẻ địch đều không ngăn được một cái chụp của hắn.

Chỉ có hai phần còn lại mới đáng để hắn vận dụng thủ đoạn khác.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không ngờ, Cơ Huyền chống lại một chưởng của hắn mà chỉ bị thương nhẹ, cũng coi như không phụ uy danh của xương tay Thánh Nhân Vương.

Cơ Huyền nghe thấy lời này thì càng có chút hoài nghi chính mình.

Chẳng lẽ không phải là gã đánh bay Quân Tiêu Dao sao?

Hiện tại gã bị thương nhẹ, ngược lại còn bị Quân Tiêu Dao đánh giá là không tồi?

Cái này mà tính không tồi gì?

“Nhưng đáng tiếc, xương tay Thánh Nhân Vương là ngoại vật, không phải ngươi, chung quy không phải ngươi!” Quân Tiêu Dao vừa nói, vừa đưa tay ấn ra Nhân Vương Ấn, giáng một ấn qua đó.

Lấy thực lực của Cơ Huyền thì không có khả năng hoàn toàn thúc giục uy lực của xương tay Thánh Nhân Vương.

Hơn nữa nó cũng không phải xương của gã, chung quy có chút không hoàn mỹ.

Còn về Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao, đó là có được do hệ thống đánh dấu, dung hợp hoàn mỹ với thân thể của hắn, sẽ không có loại tỳ vết khuyết tật này.

Hết chương 82.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 83. Quân Tiêu Dao cường thế, tiếp tục nghiền áp, Cơ Huyền hoài nghi nhân sinh (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, đừng ở đó mà chỉ điểm giang sơn, làm sao ngươi biết được uy lực của xương tay Thánh Nhân Vương!”

Cơ Huyền có chút tức giận giống như bị sỉ nhục.

Gã lại ra quyền, xương tay Thánh Nhân Vương phát ra thần quang, phù văn lưu chuyển trên đó lộ ra uy năng cường đại.

Quyền quang của gã kinh thế, cắt qua hư không, mang theo một luồng khí tức vương đạo, đó chính là một môn quyền pháp đại thần thông của Cơ gia, Vương Đạo Chi Quyền.

Quân Tiêu Dao lại tung ra Nhân Vương Ấn, một bóng dáng đế vương hùng tráng nguy nga xuất hiện, cứ như thiên địa đều phải run rẩy trước uy nghiêm của ngài.

Một ấn bay ra, thần hà lan tỏa, pháp lực mênh mông!

Quyền ấn hai người va chạm, thần năng cuộn trào.

Lần này, Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh của Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Từng cự tượng vi lạp truyền ra thần lực, làm một ấn này như có uy thế đánh tan cả đất trời!

Oanh!

Tiếng động đinh tai nhức óc vang vọng bát phương.

Sâu trong bí cảnh Nguyên Thiên đều đang nổ vang run rẩy.

Giữa sự va chạm mạnh đến cực điểm này, một bóng dáng lại bay

ngược ra ngoài.

Lại là Cơ Huyền!

Lúc này, rốt cuộc gã cũng không nhịn được mà hộc ra một ngụm máu tươi, sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Gã chặn chiêu thứ nhất của Quân Tiêu Dao, lại không ngăn được chiêu thứ hai của hắn.

“Cái này... Sao có thể?” Cơ Huyền giơ tay trái ra nắm chặt cánh tay phải đang run rẩy của mình, xương ngón tay như sắp nứt ra, cả cánh tay đều run run.

“Không hổ là Thần Tử...”

Trong mắt đám người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng đều lộ ra sùng kính.

Tuy bọn họ biết Quân Tiêu Dao sẽ không thua, nhưng cũng không ngờ lại là loại trạng thái nghiền áp này.

Dù sao Tiểu Thánh Nhân Cơ Huyền cũng rất có tài năng.

“Hiện tại, ngươi biết muốn khiêu chiến bản Thần Tử là chuyện ngu xuẩn cỡ nào chưa?” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà nói.

“Ngươi...” Cơ Huyền bị nghẹn đến nói không ra lời.

Gã thật sự không ngờ Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao lại cường hãn đến mức độ này.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Cơ Huyền lập loè.

Gã không cam lòng chịu thua như vậy.

Cơ Huyền lặng yên lật tay qua, nắm một khối kim loại màu tối trong tay.

Chỉ thoáng chốc, một cảm giác sinh tử luân hồi lặng lẽ tràn ngập ra.

“Quân Tiêu Dao, tiếp một quyền này của ta!”

…

Cơ Huyền lại ra quyền, nhưng nó khác với quyền ý trước đó.

Quyền này như mang theo một cảm giác luân hồi mất đi sinh tử, càng mạnh hơn Vương Đạo Chi Quyền lúc nãy.

Cho dù là đám người Quân Tuyết Hoàng, Quân Trượng Kiếm cũng cảm nhận được nguy hiểm cực độ từ một quyền này.

“Thần Tử cẩn thận!” Bọn họ nhịn không được mà nhắc nhở.

“Tiêu Dao, phải thận trọng.” Khương Thánh Y cũng mở miệng cảnh báo.

Mà bản nhân Quân Tiêu Dao thì mặt không đổi sắc, nhìn quyền phong mà Cơ Huyền đánh úp lại, đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Bởi vì hắn cảm nhận được, lúc Cơ Huyền phát ra quyền ý này, hình như Chí Tôn Cốt trong ngực hắn hơi rung động một chút.

“Đây là chuyện gì, chẳng lẽ thứ mà Cơ Huyền nắm trong tay có liên hệ nào đó với Chí Tôn Cốt của ta?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng.

Hiện giờ Chí Tôn Cốt của hắn đã thức tỉnh Thượng Thiên Kiếp Quang và Thượng Thương chi Thủ bản hoàn chỉnh.

Nhưng sức mạnh của Chí Tôn Cốt tuyệt đối không dừng lại ở đó.

Nó còn có tiềm lực lớn hơn để khai quật.

Mà hiện tại, sau đó cảm nhận được quyền ý sinh tử luân hồi kia, Chí Tôn Cốt của hắn lại có phản ứng.

“Thú vị.”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, lập tức nắm chặt năm ngón tay lại.

Bảy vạn cự tượng vi lạp hoàn toàn bùng nổ, pháp lực kim sắc mênh mông ngưng tụ thành Thái Cổ tượng thần trấn áp thiên hạ.

Hắn lại thúc giục thần thông của Tổ Long Sào, Long Quyền.

Long khí trong cơ thể quấn quanh cánh tay, cứ như biến thành hình dáng một con Thanh Long, đó là long khí mà hắn đoạt lấy từ chỗ của Tiêu Trần.

Một long một tượng, hai lớp gia trì làm Quân Tiêu Dao giờ phút này chỉ cần giơ tay nhấc chân thôi đã có thần uy cuồn cuộn đánh tan cả trời đất!

Quân Tiêu Dao đẩy quyền chưởng ra, long tượng đi theo, dao động này khiến lòng người kinh sợ!

Không khí phía trước như bị uy năng cuồn cuộn này đẩy ra, hóa ra một khu vực chân không!

Quyền này kinh thế!

“Diệt Sinh Quyền!”

Cơ Huyền thấy thế thì thét dài một tiếng, cũng bùng nổ sức mạnh mạnh nhất của mình.

Thần năng pháp lực được điên cuồng rót vào xương tay Thánh Nhân Vương.

Hư không chung quanh lạc ấn phù văn, một khí tức thánh cảnh áp bách xuống.

Đồng thời khối kim loại mà gã nắm trong quyền làm chiêu Diệt Sinh Quyền này còn mang theo một thứ sức mạnh niết bàn sinh tử luân hồi!

Có thể nói, thiên kiêu nào đối mặt với hai chiêu thức này cũng sẽ sinh lòng tuyệt vọng, hoàn toàn không thể phản kháng!

Phanh!

Giống như hoả tinh đâm vào địa cầu, quyền phong của hai người va chạm, pháp lực cuồng bạo như sóng gió khuếch tán, san bằng mặt đất chung quanh, vô số khe nứt thô to lan tràn.

Giữa cú va chạm mạnh đến cực điểm này, thân thể Cơ Huyền bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Xương cổ tay của gã đều bị đánh nát, cả cánh tay hơi vặn vẹo, da thịt và mạch máu không chịu nổi thần lực kia nên đã trực tiếp nứt ra.

Mà khối kim loại âm u được gã nắm trong tay cũng không giữ được nữa, thuận thế mà văng ra.

Quân Tiêu Dao giơ tay tung một chiêu, khối kim loại kia đã bị hắn chộp vào tay.

“Quân Tiêu Dao, trả lại cho ta!” Thân thể Cơ Huyền đập sụp mấy cung điện tàn phá rồi mới ngừng lại được.

Miệng gã không ngừng ho ra máu, vẻ mặt kinh hãi mang theo phẫn nộ.

Cơ Huyền thật sự không ngờ dù mình toàn lực ra tay mà vẫn không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Thậm chí còn ném mất thứ quan trọng kia.

Quân Tiêu Dao không để ý đến Cơ Huyền, mà chỉ thưởng thức khối kim loại trong tay.

Lúc này, Chí Tôn Cốt trong ngực hắn truyền đến một cảm giác khát vọng rõ ràng.

“Chẳng lẽ khối kim loại này là... Luân Hồi Đạo Kim?” Quân Tiêu Dao nhướng mày mà nói.

Hắn xuất thân từ Hoang Cổ thế gia nên tất nhiên tầm mắt cũng bất phàm, cũng gặp qua không ít các loại kỳ trân dị bảo.

Luân Hồi Đạo Kim chính là tiên kim, trước nay luôn dùng để rèn binh khí chứng đạo cho Đại Đế, cực kỳ hi hữu.

Chỉ một khối Luân Hồi Đạo Kim lớn chừng móng tay cái, đặt ở ngoại giới cũng đủ làm một đám thánh nhân tranh giành vỡ đầu.

Nhưng đáng tiếc là, khối Luân Hồi Đạo Kim lớn chừng móng tay cái này đã đánh mất tinh hoa, chỉ còn lại một chút luân hồi chi ý.

Cơ Huyền mượn dùng luân hồi chi ý này làm uy lực của Diệt Sinh Quyền càng mạnh.

Nhưng gã vẫn thua khi đối đầu với Quân Tiêu Dao.

“Cơ Huyền, thì ra ngươi có thứ như vậy.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Trả lại cho ta!” Sắc mặt Cơ Huyền thật khó coi.

Lúc này, Khương Thánh Y nói: “Ta cũng nghe nói, trong Thánh Linh Thư Viện có một Thánh Linh Luân Hồi lưu lại từ thượng cổ tới này, chẳng lẽ khối Luân Hồi Đạo Kim nhỏ này là chút cặn bong ra từ trên thân của nó?”

“Thì ra là thế?” Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

Hết chương 83.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 84. Ma thi cấp bậc chí tôn xuất quan, đại nguy cơ! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cơ Huyền còn có một thân phận khác, đó là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.

Gã có được một khối Luân Hồi Đạo Kim nhỏ cũng không phải không có khả năng.

“Nếu vậy thì ngày sau cũng không tránh được phải đến Thánh Linh Thư Viện một chuyến, cái này có khả năng liên quan đến chuyện Chí Tôn Cốt lột xác.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Hắn nhìn về phía Cơ Huyền, thản nhiên nói: “Bản Thần Tử còn tưởng là cái gì, chỉ là chút cặn mà thôi, vậy mà cũng coi là bảo vật?”

Dứt lời, Quân Tiêu Dao dùng một tay trực tiếp bóp nó thành bột phấn.

Luân Hồi Đạo Kim mất đi tinh hoa rất dễ bị bóp nát.

Sắc mặt Cơ Huyền phẫn nộ mà sung huyết.

Gã chưa từng trải nghiệm cảm giác sỉ nhục này.

Nhưng phẫn uất trong lòng Cơ Huyền cũng mơ hồ mang theo một cảm giác vô lực đang lan tràn.

Trước đó gã còn lạc quan cho rằng dù mình không chiến thắng được Quân Tiêu Dao thì ít nhất cũng có thể đấu một trận.

Nhưng sự thật tàn khốc nói cho gã biết, gã và Quân Tiêu Dao có khoảng cách như lạch trời.

Cái gì mà Tiểu Thánh Nhân, ở trước mặt Thần Tử Quân gia thì không bằng cả cái rắm!

“Không đúng, ta còn chưa thua, toàn bộ bí tàng vẫn nằm trong khống chế, nếu ta có được bảo bối kia thì ngày sau không phải không có khả năng vượt qua Quân Tiêu Dao!”

Cơ Huyền nghĩ đến đây thì lấy lại tinh thần, lập tức phấn chấn lên.

Gã lấy ra một cổ phù, sau đó rót pháp lực vào trong đó.

Ngay lập tức, lấy thần tháp đen nhánh kia làm trung tâm, từng trận văn lan tràn từ mặt đất, toàn bộ bí tàng lại bị vô số tinh quỹ trận văn bao trùm.

Cùng lúc đó, mặt đất chấn động, chừng mấy trăm ma thi chui lên từ dưới đất.

Chúng không nhằm vào Cơ Huyền có được cổ phù, mà lập tức lao về phía đám người Quân Tiêu Dao.

Thiên kiêu bình thường nhìn thấy tình cảnh này, phỏng chừng hồn cũng bị dọa mất.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại duy trì vẻ mặt thong dong.

“Đây là tự tin của ngươi sao?” Quân Tiêu Dao không để bụng.

“Hừ, Quân Tiêu Dao, nhận lấy phần đại lễ này đi, lần sau gặp lại, nói không chừng là ta nghiền áp ngươi!”

Cơ Huyền vừa nói xong thì thân thể chợt lóe, trực tiếp tiến vào cự tháp đen nhánh kia.

“Buồn cười!” Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng rồi giơ tay lên.

Pháp lực mãnh liệt đang cuộn trào, một kiếm ý kinh người khuếch tán ra từ cơ thể Quân Tiêu Dao.

Một kiếm quang lộng lẫy mà lóa mắt chém ra ngang trời, cứ như hiện hóa ra hư ảnh tiên thần, kiếm quang sắc bén như có thể xé rách không gian.

Một kiếm quét tới, chém ra một khe rãnh thật sâu phía trước, cả trăm ma thi lập tức bị diệt sát.

Trước kia có lẽ chúng rất cường đại, nhưng sau khi chết pháp lực xói mòn, còn bị sương xám ăn mòn, thực lực giảm xuống rất nhiều.

Nhưng dù vậy, những ma thi đó cũng có thể tạo thành uy hiếp sinh tử cho thiên kiêu Thần Kiều Cảnh thậm chí cả Quy Nhất Cảnh.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ tùy tiện ra tay đã tiêu diệt hơn cả trăm ma thi!

Cơ Huyền tiến vào thần tháp đen nhánh nhìn thấy cảnh tượng này thì mồ hôi lạnh chảy ròng sau lưng.

Lúc Quân Tiêu Dao đối chiến với gã, thậm chí còn không tung ra Lục Tiên Kiếm Quyết!

“Rau hẹ mà ta muốn thu hoạch thì sao có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay được?”

Sau lưng Quân Tiêu Dao kéo dài ra Ác Ma chi Dực, bùng nổ tốc độ, vồ thẳng về hướng thần tháp đen nhánh.

Cơ Huyền thấy thế thì cũng vội vàng thi triển đại thần thông thân pháp của Cơ gia, giẫm lên hư không, thân thể như lướt qua hư không, nhằm về phía đỉnh tháp.

Được làm vua thua làm giặc.

Đây là ván cờ cuối cùng!

…

Trong thần tháp đen nhánh, sương xám nồng đậm đang quay cuồng.

Tới nơi này thì hình như sương xám đã biến thành sương đen, trông rất nồng đậm.

Thân thể Cơ Huyền lao vút tới, lấy xương tay Thánh Nhân Vương bảo vệ chính mình để không bị sương đen ăn mòn.

Ở phía sau, Quân Tiêu Dao cũng tiến vào thần tháp.

Còn về đám người Khương Thánh Y thì đứng bên ngoài đối phó với những ma thi còn lại.

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi mà Cơ Huyền đã vọt tới đỉnh tháp.

Mà trên đỉnh tháp, có một quan tài đen nhánh bị mấy trăm xiềng xích kim sắc trói buộc.

Từ trong quan tài kia tỏa ra một luồng khí tức uy áp chí tôn.

Ngọn nguồn của uy áp trong bí cảnh Nguyên Thiên đến từ quan tài đen nhánh này.

“Rốt cuộc cũng tìm được rồi, giống như sách cổ ghi lại...” Cơ Huyền hít sâu một hơi.

Gã hưng phấn, đồng thời cũng có chút khẩn trương.

Nếu ghi chép ấy không sai thì hẳn bảo bối kia nằm trong quan tài này.

Nhưng điều làm Cơ Huyền hơi chần chờ là nguồn gốc của sương xám cũng đến từ chính quan tài này.

Dù là ngốc tử cũng biết, trong quan tài nhất định đã sinh ra dị biến nào đó.

Nếu mở ra thì họa phúc khó dò.

Lúc này, Quân Tiêu Dao cũng xuất hiện.

Hắn mặc một bộ bạch y siêu nhiên xuất trần, không hợp với hoàn cảnh nơi đây.

Khi ánh mắt Quân Tiêu Dao dừng lại trên quan tài tản ra uy thế chí tôn kia, đuôi lông mày hắn cũng khẽ nhướng, mang theo chút kinh ngạc.

“Hẳn trong đó có thi thể của Nguyên Thiên Chí Tôn, nhưng vì sao phải dùng xiềng xích kim sắc trói lại?” Quân Tiêu Dao nghi hoặc trong lòng.

Xiềng xích kim sắc kia rất giống một loại phong ấn.

Lại liên hệ với làn sương xám chẳng lành này, trong lòng Quân Tiêu Dao cũng có phỏng đoán đại khái.

Hắn lại nhìn về phía Cơ Huyền, vẻ mặt lạnh lùng lạnh nhạt.

“Ngươi cho rằng mình còn có sức phản kháng khi đứng trước mặt bản Thần Tử sao?” Quân Tiêu Dao nói.

“Quân Tiêu Dao, ta đã đến chỗ này thì tất nhiên có chuẩn bị hoàn chỉnh, ngươi thật sự cho rằng mình có thể khống chế tất cả sao?”

Cơ Huyền dứt lời thì trực tiếp dùng pháp lực thúc giục cổ phù trong tay.

Thoáng chốc, cổ phù phát ra quang vũ, phù văn xuất hiện.

Mấy trăm xiềng xích kim sắc quấn quanh quan tài phát ra tiếng rung động ào ào.

Cả cổ quan tài bắt đầu nổ vang.

Quân Tiêu Dao đứng tại chỗ, không có ý nhúng tay.

Điều này làm Cơ Huyền bất ngờ đến cực độ, gã nhịn không được mà hỏi: “Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ ngươi không ngăn cản ta sao?”

Hành động này của Quân Tiêu Dao làm gã hoang mang.

“Ngăn cản, vì sao phải ngăn cản, ngươi đi vào bí cảnh Nguyên Thiên chắc chắn mang theo mục đích nào đó, có lẽ là tìm kiếm cơ duyên to lớn nào đó.”

“Mà nếu bản Thần Tử không đoán sai, hẳn cơ duyên kia đang nằm trong quan tài đúng không.” Quân Tiêu Dao thong dong nói.

Sắc mặt Cơ Huyền đanh lại, gã nhìn Quân Tiêu Dao, vẻ mặt cất giấu kiêng kỵ tột độ.

Một thiên kiêu chỉ có vũ lực cũng không đáng để kiêng kỵ.

Nhưng nếu có vũ lực, đồng thời cũng có mưu trí sắc sảo, vậy thì

cực kỳ khủng bố.

Không nghi ngờ gì nữa, Quân Tiêu Dao chính là loại người này.

Tâm tư của Cơ Huyền đều bị Quân Tiêu Dao đoán trúng.

“Hừ, cho nên ngươi muốn trơ mắt nhìn ta cướp lấy cơ duyên?” Cơ Huyền hừ lạnh và nói.

“Bản Thần Tử không thích tự tay làm lấy, có ngươi động thủ, ta thì trực tiếp đoạt, vậy không thích hơn sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Nghe thấy lời này, mặt Cơ Huyền xanh đến phát tím.

Nếu không phải gã đánh không lại Quân Tiêu Dao thì phỏng chừng đã sớm đấm một quyền qua.

“Hừ, ta có cổ phù hộ thân, đến lúc đó thê thảm chính là ngươi!” Cơ Huyền lạnh lùng nghĩ trong lòng.

Mà lúc này, rốt cuộc mấy trăm xiềng xích kim sắc kia cũng hoàn toàn được cởi bỏ.

Trong phút chốc, cái nắp quan tài trực tiếp bị lật ra, một làn sương đen khủng bố như khói báo động trào ra cuồn cuộn.

Đồng thời còn có một sát khí cực đoan và uy áp chí tôn bùng nổ!

Hết chương 84.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 85. Ma thi cấp bậc chí tôn xuất quan, đại nguy cơ! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cơ Huyền biết một ít chi tiết cũng nhảy dựng trong lòng, vô cùng thấp thỏm.

Ngược lại Quân Tiêu Dao vẫn thong dong như cũ, chỉ là đôi mày hơi nhăn lại.

Một bóng dáng nguy nga xuất hiện từ sương đen.

Bóng dáng đó mặc kim bào cổ xưa, khuôn mặt đoan chính, tản ra sát khí ngập trời.

Một đôi mắt trống rỗng tràn ra tia máu.

Toàn thân nó đều mọc đầy lông dài màu đen, không khác gì những ma thi bên ngoài.

“Đây là... Nguyên Thiên Chí Tôn.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Đường đường là một cường giả chí tôn vô thượng, tại sao lại sa cơ đến mức nào?

Rống!

Ma thi chí tôn phát ra tiếng rít gào rống giận quái dị.

Âm thanh đó như hóa thành sóng âm lan tỏa, toàn bộ đỉnh tháp đen nhánh đều là bị ném đi!

Hai chân Cơ Huyền run lên, thiếu chút nữa ngã nhào xuống mặt đất.

Uy áp kia quá cường hãn, tu sĩ Thần Kiều Cảnh sẽ trực tiếp bị uy áp này chấn vỡ tâm mạch.

Chí tôn chính là chí tôn, cho dù chết đi nhiều năm, chỉ còn một thi cốt, vẫn khiến người ta sợ hãi khiếp đảm.

Mà vẻ mặt Quân Tiêu Dao bất biến, so với dáng vẻ sợ hãi của Cơ Huyền, quả thực như trên trời dưới đất.

“Chỉ là một ma thi chí tôn chết đi không biết bao lâu mà thôi...” Quân Tiêu Dao nói.

Nếu là cường giả chí tôn chân chính, cho dù Quân Tiêu Dao nghịch thiên đến mấy cũng không có khả năng phản kháng.

Nhưng sau khi ma thi Nguyên Thiên Chí Tôn này chết thì mất hết pháp lực, không có thủ đoạn thần thông nào cả.

Hơn nữa thân thể bị sương đen ăn mòn, sức mạnh thân thể cũng suy yếu tới cực điểm.

Hiện tại nhiều nhất thì ma thi chí tôn này chỉ có một phần vạn thực lực lúc sinh thời của Nguyên Thiên Chí Tôn.

Nhưng mặc dù chỉ có một phần vạn, cũng tuyệt đối không phải thiên kiêu Thần Kiều Cảnh thậm chí Quy Nhất Cảnh có thể chống lại.

Rống!

Ma thi chí tôn rít gào, hai mắt huyết hồng lập tức nhắm vào Cơ Huyền đứng gần hơn.

Cơ Huyền vội vàng giơ tay siết lấy cổ phù.

Trong đôi mắt đỏ rực của ma thi chí tôn như có dao động nhàn nhạt.

Sau đó, nó mới đưa mắt nhắm vào Quân Tiêu Dao.

Oanh!

Ma thi chí tôn ra tay, không có chút lý trí gì đáng nói.

Đôi tay nó lập tức vồ tới, cả không gian cũng phát ra tiếng chấn

động.

Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Hắn cũng muốn nhìn, ma thi chí tôn chỉ còn một phần vạn thực lực thời kỳ đỉnh cao rốt cục mạnh đến mức nào?

Quân Tiêu Dao thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, hư ảnh tượng thần Thái Cổ hiện hóa ra trên đầu hắn, cứ như núi cao Thái Cổ kim sắc trấn áp càn khôn.

Bảy trăm triệu cân thần lực phát ra từ trong cơ thể.

Hơn nữa không chỉ thế, lần này rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng thúc giục sức mạnh của chính Hoang Cổ Thánh Thể.

Trong phút chốc, khí huyết kim sắc mênh mông mãnh liệt.

Khí huyết Hoang Cổ Thánh Thể cũng có tác dụng trấn áp và làm suy yếu những thứ yêu tà.

Sức mạnh của ma thi chí tôn bị khí huyết Hoang Cổ Thánh Thể làm suy yếu đi ba phần.

Quân Tiêu Dao thúc giục long khí, dưới làn da có thanh quang kích động, Long Lân Nội Giáp lan tràn ra.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính thúc giục phương pháp phòng ngự, Minh Thần Thủ Hộ cũng ngưng tụ ra.

Tay trái Quân Tiêu Dao tung ra Nhân Vương Ấn, tay phải thi triển Long Quyền, hai cường chiêu đều xuất hiện.

Có thể nói, Quân Tiêu Dao đã chuẩn bị đến cực hạn ở các phương diện tiến công, phòng ngự,.

Hắn rất ít toàn lực ra tay như vậy.

Loại dao động khủng bố này cũng làm đám người Khương Thánh Y, Quân Tuyết Hoàng ở ngoài thần tháp cũng cảm nhận được.

“Đó là khí tức chí tôn, là ma thi cấp bậc chí tôn!” Dung nhan của

Khương Thánh Y chợt biến sắc.

Đó chính là ma thi chí tôn, căn bản không phải tồn tại mà thiên kiêu thế hệ trẻ có thể chống lại.

Thậm chí một ít cao thủ Thông Thiên Cảnh, Thần Hỏa Cảnh thế hệ trước cũng không có khả năng chống đỡ.

“Thần Tử!” Sắc mặt Quân Tuyết Hoàng, Quân Trượng Kiếm kịch biến.

Bọn họ cũng không ngờ, Quân Tiêu Dao lại muốn chống lại ma thi chí tôn.

Trong suy nghĩ của bọn họ, điều này gần như không có khả năng.

“Quân Tiêu Dao này thật sự điên rồi sao, dám vọng tưởng chống lại ma thi cấp bậc chí tôn?” Cơ Huyền kinh ngạc đến cực điểm, sau đó khóe miệng xuất hiện ý cười lạnh.

Gã vẫn luôn chịu thiệt khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Hiện giờ cuối cùng có thể nhìn thấy thảm trạng của Quân Tiêu Dao.

Oanh!

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám người Cơ Huyền, Khương Thánh Y và Quân Tuyết Hoàng.

Quân Tiêu Dao toàn lực ứng phó, va chạm ầm ầm vào ma thi chí tôn.

Trong nhất thời, không gian chấn động, trời sụp đất nứt!

Thần quang kim sắc của Hoang Cổ Thánh Thể và sát khí ngập trời thuộc về ma thi chí tôn cùng khuếch tán ra!

…

Loại va chạm này giống như hai hành tinh đụng vào nhau, dao động khủng bố tới cực điểm, toàn bộ bí tàng như bị dòng khí thổi

quét một lần.

Trong đầu đám người Khương Thánh Y vang lên một tiếng ong ong, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đó chính là ma thi cấp bậc chí tôn!

Cho dù hiện tại thực lực của ma thi không đủ một phần vạn so với thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng không phải một tu sĩ Thần Kiều Cảnh có thể chống lại.

“Tiêu Dao!” Tiên nhan của Khương Thánh Y tái nhợt thất sắc.

Nàng không thể tưởng tượng, nếu Quân Tiêu Dao thật sự xảy ra bất trắc gì thì nàng nên đối mặt với Khương Nhu thế nào.

Nàng đã hứa sẽ chiếu cố Quân Tiêu Dao trong bí tàng, kết quả hiện tại chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Trái tim của đám người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng cũng run rẩy.

Phía bên kia, Cơ Huyền vừa nhằm về phía quan tài kia, vừa quay đầu lại chú ý Quân Tiêu Dao.

Gã không tin Quân Tiêu Dao này còn có thể bình yên vô sự.

Tiếng nổ mạnh kịch liệt dần ngừng, trong một mảnh bụi mù, hai bóng dáng cùng lùi lại.

Thân thể Quân Tiêu Dao xuất hiện.

Vẫn là bạch y vô trần vô cấu kia, vẫn là tuấn nhan trầm tĩnh như nước đó.

Chỉ là mày hắn hơi nhíu lại, mang theo một chút trầm trọng.

Khí huyết trong ngực hơi quay cuồng, hai tay có chút tê dại.

Mà ở đối diện, ma thi chí tôn cũng lộ ra thân thể, nó cũng không bị tổn hại gì.

Dù sao sinh thời nó cũng là cường giả chí tôn, mặc dù thân thể bị

ăn mòn, suy yếu vô số lần, nhưng cũng không có khả năng tùy tùy tiện tiện bị phá hư.

Hết chương 85.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 86. Chống chọi với ma thi chí tôn, Cơ Huyền sắp điên rồi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao lành lặn không tổn hao gì mà xuất hiện, hô hấp của Khương Thánh Y như muốn ngừng lại.

Sau đó, vui sướng cực độ lộ ra từ đôi mắt trong suốt của nàng.

“Thật tốt quá.” Khương Thánh Y bước đi nhẹ nhàng, lướt nhanh tới.

“Thần Tử đại nhân không có việc gì!” Ba người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, Quân Vạn Kiếp cũng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Đồng thời trong mắt vng có sùng bái cuồng nhiệt.

Thần Tử nhà bọn họ lấy tu vi Thần Kiều Cảnh để chống lại với ma thi cấp bậc chí tôn.

Đừng nói ngã xuống, thậm chí không có cả một vết thương nhẹ!

Nếu chuyện này truyền ra thì toàn bộ Tiên Vực đều sẽ oanh động, sẽ điên cuồng!

Đưa mắt nhìn vạn năm cổ kim của Tiên Vực, có ai ở Thần Kiều Cảnh có thể chống lại cường giả cấp chí tôn, cho dù chỉ là một khối thi thể.

Căn bản là không có!

“Con mẹ nó cái này thật thái quá!”

Tuy Cơ Huyền tâm tính trầm ổn nội liễm, giờ phút này cũng dại ra, nhịn không được tuôn ra một câu chửi thề trước nay chưa từng nói qua.

Cái này quá thái quá!

Quân Tiêu Dao còn là người không?

Lấy Thần Kiều Cảnh chống lại ma thi chí tôn mà còn không bị thương?

Truyền ra thì ai tin, quỷ cũng không tin!

Giờ khắc này, Cơ Huyền hoàn toàn hoài nghi, có phải Quân Tiêu Dao là một Đại Đế cổ xưa nào chuyển thế hay không, nếu không thì làm sao giải thích được vì sao hắn mạnh như vậy?

“Quái vật, con mẹ nó Quân Tiêu Dao này là một quái vật triệt triệt để để!”

Cơ Huyền sắp điên rồi, không thể duy trì bình tĩnh, liên tục chửi thề, mắng cha chửi mẹ dưới đáy lòng.

Có loại yêu nghiệt này thì các thiên kiêu thời đại này còn tranh thế nào nữa chứ?

Ai lại tranh được với Quân Tiêu Dao?

Cho dù là tuyệt đại kiêu nữ có thiên tư tuyệt đại, đã trở thành Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo đương đại thuộc về Cơ gia bọn họ, phỏng chừng cũng không đủ xem.

“Mặc kệ, đi tầm bảo trước, ma thi chí tôn kia có thể cuốn lấy Quân Tiêu Dao.”

Cơ Huyền thầm nói trong lòng, hoàn toàn mất đi ý niệm tranh phong với Quân Tiêu Dao.

Hiện tại gã chỉ muốn tìm được đại cơ duyên trong quan tài, sau đó trực tiếp rời đi.

Có được cơ duyên kia, nói không chừng gã còn có thể lấy được sức mạnh đủ để đánh một trận với Quân Tiêu Dao.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới hành động của Cơ Huyền, hắn nghiêng đầu nói: “Trượng Kiếm, Tuyết Hoàng, Vạn Kiếp, các

ngươi đi đối phó Cơ Huyền kia, đừng để hắn có được bảo bối rồi rời đi.”

“Vậy Thần Tử ngài thì sao?” Quân Tuyết Hoàng hỏi.

Bọn họ còn muốn trợ giúp Quân Tiêu Dao đối phó với ma thi chí tôn.

“Nơi này có ta đã đủ rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ta tới giúp ngươi.” Khương Thánh Y kiên định đứng ở bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hơi ngớ ra, sau đó nói: “Đó là ma thi chí tôn, quá nguy hiểm.”

“Ngươi là ngoại sanh của ta, không giúp ngươi thì giúp ai, đến lúc đó trơ mắt nhìn ngươi bị thương, Khương Nhu tỷ cũng sẽ mắng ta.” Khương Thánh Y nhấp môi cười, nụ cười động lòng người.

Nàng không có khả năng để Quân Tiêu Dao một mình đối mặt với ma thi chí tôn.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Hiện tại không phải lúc cảm động.

Tất nhiên hắn sẽ nhớ kỹ ân tình này.

Rống!

Ma thi chí tôn kia lại vọt tới, mang theo sát khí ngập trời, chỉ khí tức thôi đã đủ để thần cung trong đầu thiên kiêu Thần Kiều Cảnh nổ tung.

“Ma thi này cũng khó chơi.” Quân Tiêu Dao nhíu mày và nói.

Nghe được lời này, Khương Thánh Y có chút câm nín.

Đây là tiếng người sao?

Đối với thiên kiêu khác thì ma thi chí tôn gần như không thể địch lại, mà Quân Tiêu Dao lại nói chỉ khó chơi mà thôi.

Quân Tiêu Dao nâng một tay lên, long khí bùng nổ, như ngưng kết ra một chân long sinh động như thật.

Đó là thần thông của Tổ Long Sào, Chân Long Khốn Thiên Thuật.

Tay còn lại của hắn thi triển Binh Phạt Quyết, trong hư không, muôn vàn thần binh kim sắc hóa thành các binh khí đao thương kiếm kích, hình thành dòng lũ kinh thế.

Hai cường chiêu của Quân Tiêu Dao đều xuất hiện, lại va chạm với ma thi chí tôn.

Ma thi chí tôn không có pháp lực thần thông, chỉ đơn thuần lấy thân thể hủ bại mà chống lại Quân Tiêu Dao.

Điều này cũng làm Quân Tiêu Dao càng cảm nhận được sức mạnh khủng bố của cường giả chí tôn vô thượng.

Phải biết là, ma thi Nguyên Thiên Chí Tôn này chỉ có một phần vạn thực lực lúc sinh thời.

Bởi vậy có thể suy luận, rốt cục chí tôn vô thượng chân chính lợi hại đến mức nào.

Nhưng Quân Tiêu Dao tin rằng, lấy thiên phú của hắn thì trở thành chí tôn vô thượng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Oanh!

Gợn sóng thật mạnh lại khuếch tán, Quân Tiêu Dao và ma thi chí tôn lại cùng lùi lại.

Hai tay Quân Tiêu Dao đã có chút tê mỏi, khí huyết trong ngực quay cuồng.

“Đây là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác này.” Quân Tiêu Dao không những không nhụt chí, ngược lại cảm thấy mới lạ.

Nhưng đáng tiếc là, ma thi chí tôn này chỉ có thể làm khí huyết hắn quay cuồng, còn chưa thể thật sự làm hắn hộc máu bị thương.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, Quân Tiêu Dao chưa từng thật sự bị

thương.

Khương Thánh Y đứng bên cạnh thấy thế cũng xuất tay, trợ giúp Quân Tiêu Dao.

Mà trên thần tháp, Cơ Huyền phát hiện một hộp gỗ cổ xưa trong quan tài.

Cái hộp kia nhìn có vẻ rất bình thường.

Nhưng trong toàn bộ quan tài chỉ có cái hộp này.

“Chính là vật ấy!” Ánh mắt Cơ Huyền nóng bỏng lên.

Mà đúng lúc này, một lôi quang bỗng lao vút đến, Cơ Huyền lách người qua một bên, sắc mặt nặng nề.

“Ngươi dám động vào thứ mà công tử muốn?”

Ba người Quân Vạn Kiếp chợt lao đến.

“Đáng chết, các ngươi không đi giúp Quân Tiêu Dao kia là muốn hắn chết trong tay ma thi chí tôn sao?” sắc mặt Cơ Huyền đanh lại.

“Chúng ta tin tưởng thực lực của công tử, ngươi không có khả năng mang vật ấy đi.” Quân Vạn Kiếp lạnh lùng nói.

Mà lúc này, một ít ma thi trước đó chưa thanh trừ sạch sẽ cũng leo lên thần tháp.

Cơ Huyền nắm giữ cổ phù, chúng lập tức dời mục tiêu lên người bọn Quân Vạn Kiếp.

“Trượng Kiếm, Tuyết Hoàng, các ngươi đối phó những ma thi đó, ta đối phó Cơ Huyền này.” Quân Vạn Kiếp nói.

“Được!” Hai người Quân Trượng Kiếm gật đầu.

Tiếp đó đại chiến diễn ra khắp nơi.

Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng đối phó những ma thi đó, Quân Vạn Kiếp thì đối đầu với Cơ Huyền, không cho hắn lấy hộp gỗ rời đi.

Nhưng chiến trường chủ yếu vẫn là Quân Tiêu Dao đối đầu với ma thi chí tôn.

Nếu Quân Tiêu Dao thất bại thì tất nhiên đám người Quân Vạn Kiếp phải viện trợ, Cơ Huyền có thể trực tiếp mang hộp gỗ đi.

Theo cái nhìn của Cơ Huyền, Quân Tiêu Dao có thể chống lại ma thi chí tôn đã là kỳ tích.

Cơ Huyền có chết cũng không tin Quân Tiêu Dao có thể đánh bại ma thi chí tôn.

“Quân Vạn Kiếp, đừng làm chuyện vô dụng, ta chỉ cần kéo dài tới khi Quân Tiêu Dao bị ma thi chí tôn đánh bại thì có thể nhân cơ hội mang hộp gỗ đi.” Cơ Huyền nói, có vẻ rất nắm chắc.

Đây là dương mưu, cho nên gã cũng không sợ nói ra.

“Kẻ như ngươi có thể cân nhắc được tài năng của công tử hay sao.” Quân Vạn Kiếp lạnh lùng nói, có tự tin cực độ đối với Quân Tiêu Dao.

“Ha hả, nếu Quân Tiêu Dao mạnh đến mức đánh bại được cả ma thi chí tôn thì Cơ Huyền ta sẽ đứng chổng ngược đi tiểu!” Cơ Huyền cười lạnh, lời nói mang theo ý châm chọc.

“Ngươi sẽ hối hận.” Ánh mắt Quân Vạn Kiếp trở nên thâm thúy, hắn nói.

Hết chương 86.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 87. Đạo Thai Thánh Thể tương dung, Thánh Thể Dị Tượng trấn áp ma thi chí tôn, toàn trường chấn động! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sâu trong bí tàng chí tôn, dao động pháp lực khủng bố đang tràn ngập.

Khí huyết kim sắc cả người Quân Tiêu Dao hôi hổi, tựa như một chiến thần lâm thế, thi triển ra các loại thủ đoạn, uy năng mênh mông.

Còn ma thi chí tôn kia thì ma ý cả người kích động, sát khí ngập trời.

Loại ma thi khủng bố này, đổi là thiên kiêu Thần Kiều Cảnh, thậm chí là Quy Nhất Cảnh nào cũng sẽ bị chụp thành vụn máu trong nháy mắt.

Cũng chỉ có loại yêu nghiệt không thể cân nhắc theo lẽ thường như Quân Tiêu Dao mới có thể chống lại.

Hơn nữa bên cạnh hắn còn có Khương Thánh Y, Tiên Thiên Đạo Thai của nàng cũng là chiến lực không thể bỏ qua.

Chỉ giơ tay nhấc chân mà như tương hợp với đạo, bàn tay trắng nõn phất ra, pháp lực mênh mông làm chấn động cả hư không.

Mà khi Quân Tiêu Dao ra tay cũng cảm nhận được điều này.

Dưới khí tức của Tiên Thiên Đạo Thai, bản thân Hoang Cổ Thánh Thể lại mơ hồ trở nên càng mạnh.

Điều này làm Quân Tiêu Dao nhớ tới vị Đại Đế cổ xưa có được Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai kia.

“Hay là hai loại thể chất này chồng lên nhau thì thật sự có thể sinh

ra biến hóa vượt bậc như vậy?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao chớp động.

Hắn không muốn biến thể chất của mình thành Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai, bởi vì điều này không quá hiện thực.

Trừ phi có được nó thông qua khen thưởng đánh dấu.

Nhưng chuyện này cũng quá hư vô mờ mịt, không thể chỉ định khen thưởng đánh dấu được.

Quân Tiêu Dao chỉ nghĩ đến một loại khả năng khác.

Nói không chừng loại khả năng này có thể giúp hắn đối phó với ma thi chí tôn trước mắt.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao trực tiếp truyền âm với Khương Thánh Y: "Thánh Y tỷ, ta cần ngươi hỗ trợ."

"Làm cái gì?" Khương Thánh Y trả lời.

"Đánh sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai của ngươi vào cơ thể ta, giao hòa với Thánh Thể của ta." Quân Tiêu Dao nói.

"Cái này..." Khương Thánh Y cũng hơi ngẩn ngơ.

Nàng không ngờ Quân Tiêu Dao sẽ nghĩ ra biện pháp này.

Tuy nói Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai thật sự là một thể chất cực mạnh.

Nhưng cũng không có khả năng thông qua phương thức như vậy để đắp nặn ra.

"Tiêu Dao, chẳng lẽ ngươi muốn đắp nặn ra loại thể chất kia ra, nhưng nó không làm được thông qua truyền công đâu, phải làm như vậy... Như vậy..."

Khương Thánh Y nói một hồi rồi không nói nên lời nữa.

Tiên nhan tuyết trắng trong suốt nổi lên một màu đỏ nhợt nhạt.

Quân Tiêu Dao hơi sửng sốt, sau đó câm nín.

Mạch não của nữ nhân đều kỳ lạ như vậy sao?

“Thánh Y tỷ, ngươi nghĩ đi đâu vậy, ta chỉ muốn thử thông qua sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai để tăng cường sức mạnh Thánh Thể, xem có thể trấn áp ma thi chí tôn hay không.” Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ trả lời.

“À, thì ra là vậy.” Khương Thánh Y cắn môi, có một tia ngượng ngùng và xấu hổ.

Thầm mắng mình nghĩ lệch cái gì chứ.

Lúc này, ma thi chí tôn dời mục tiêu đi, lập tức đánh thẳng về phía Khương Thánh Y.

Lấy sức mạnh thân thể Khương Thánh Y thì tuyệt đối không ngăn được một kích của ma thi chí tôn.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì bước ra một bước, chắn ở trước người Khương Thánh Y.

Oanh!

Hai bên va chạm, thân thể Quân Tiêu Dao trực tiếp bị đẩy lui, lại đụng vào một nơi mềm mại.

“Thánh Y tỷ?” Quân Tiêu Dao nghiêng đầu, Khương Thánh Y dang tay ra đón được hắn.

“Tiêu Dao, ngưng thần!”

Khương Thánh Y thầm quyết tâm trong lòng, trực tiếp thúc giục sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai trong cơ thể.

Thoáng chốc, một khí tức đại đạo tràn ngập ra.

Cơ thể Khương Thánh Y trong suốt lộng lẫy, cứ như tiên ngọc thượng thừa nhất.

Hư không chung quanh nàng có vô số phù văn lạc ấn, có đạo văn đang chảy xuôi.

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người, Khương Thánh Y như sủng nhi của đại đạo thiên địa.

Các loại đạo văn, tiên huy, phù văn, hiện hóa ở quanh người nàng.

Tất cả đại đạo trong thiên địa như đang lót đường cho nàng.

“Đây là sức mạnh của Tiên Thiên Đạo Thai sao?” Quân Tiêu Dao tự nói.

Khó trách Tiên Thiên Đạo Thai là thể chất cường đại không kém gì Hoang Cổ Thánh Thể.

Loại thể chất gần với đạo này thật sự quá khủng bố, quả thực là sủng nhi của thiên địa.

Khương Thánh Y rót sức mạnh đại đạo của Tiên Thiên Đạo Thai vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Chỉ thoáng chốc, Tiên Thiên Đạo Thai và Hoang Cổ Thánh Thể cứ như xuất hiện cộng minh.

Sức mạnh hai bên có cảm giác như nước sữa hòa nhau.

Loại cảm giác này cực kỳ kỳ lạ.

Như là đạt tới trạng thái ** nào đó....

Sắc mặt Khương Thánh Y hơi ửng hồng, cắn chặt môi ngọc, không phát ra âm thanh.

Mà Quân Tiêu Dao thì cảm nhận được Hoang Cổ Thánh Thể của mình có uy năng càng cường hãn.

Như được tiêm máu gà.

Phía đối diện, hình như ma thi chí tôn cũng cảm nhận được bản năng nguy hiểm nào đó, hai mắt huyết sắc lập loè.

Động tĩnh như vậy cũng bị đám người Cơ Huyền chú ý tới.

“Sức mạnh của Tiên Thiên Đạo Thai, Quân Tiêu Dao kia muốn làm gì?” Đáy lòng Cơ Huyền hơi trầm xuống, mơ hồ có dự cảm không

ổn.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao được tiên quang bao phủ.

Thần huy kim sắc và ánh sáng đại đạo lập loè chung quanh hắn.

Tuy loại trạng thái này còn lâu mới so được với Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai chân chính.

Nhưng so với Hoang Cổ Thánh Thể đơn thuần thì đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

“Là lúc kết thúc tất cả.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, giờ khắc này, hắn như thượng tiên cao cao tại thượng mà đưa ra quyết định.

Cho dù đối mặt với ma thi chí tôn, hắn cũng vô cùng tự tin.

Quân Tiêu Dao hoàn toàn thúc giục sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể, hư không chung quanh hắn bắt đầu có từng bóng dáng hiện ra.

Mỗi một bóng dáng đều thần thánh mà siêu nhiên, mang theo một luồng khí tức thánh cảnh.

Cứ như vô số những thánh chủ hiện lên trong hư không.

Cẩn thận đếm thì có chừng hàng vạn hư ảnh!

“Đây là... Thánh Thể Dị Tượng!”

Khương Thánh Y cũng phục hồi tinh thần, đè nén khác thường trong lòng xuống, nàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đồng tử chấn động.

Sự cường đại của Hoang Cổ Thánh Thể không chỉ giới hạn ở phương diện thân thể vô song.

Thánh Thể Dị Tượng này cũng là một đại sát chiêu.

Từ khi biết chiến đấu đến bây giờ, Quân Tiêu Dao còn chưa bao giờ vận dụng Thánh Thể Dị Tượng.

Không phải là hắn không dùng tới, mà là không ai có tư cách để hắn vận dụng.

Hiện giờ, đối mặt với ma thi chí tôn này, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng tung ra Thánh Thể Dị Tượng, Vạn Thánh Triều Bái!

Hơn nữa dị tượng này còn thêm vào sức mạnh đại đạo của Tiên Thiên Đạo Thai.

Có thể hình dung ra uy năng thế nào!

Hết chương 87.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 88. Đạo Thai Thánh Thể tương dung, Thánh Thể Dị Tượng trấn áp ma thi chí tôn, toàn trường chấn động! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nguyên Thiên Chí Tôn, cát về với cát, đất về với đất, sau khi chết vẫn nên an tâm ngủ say đi.”

Quân Tiêu Dao giẫm lên hư không, khoanh tay mà đứng, sắc mặt hờ hững như thần linh.

Vào thời khắc này, vạn hư ảnh thánh nhân cùng khom người hành lễ trước Quân Tiêu Dao!

Cứ như đang bái lạy thần linh duy nhất trong thiên địa!

Cảnh tượng này thật kinh sợ nhân tâm!

Ầm ầm ầm!

Một đại uy thế khủng bố đè ép xuống!

Thần quang kim sắc chiếu khắp tứ phương, những ma thi bình thường đó trực tiếp bị nổ thành bụi mịn dưới uy năng đó!

Cho dù là ma thi chí tôn cũng chịu áp chế cực lớn, thực lực lại hạ xuống hơn bốn phần, hắc khí cả người bắt đầu xèo xèo tuôn khói trắng dưới thần quang chiếu khắp.

Hoang Cổ Thánh Thể vốn có tác dụng khắc chế đối với các loại sức mạnh tà dị.

Trải qua dị tượng phóng đại, hiệu quả này càng thêm nổi bật.

Chẳng những ma thi chí tôn bị áp chế mà tất cả sương xám trong toàn bộ bí tàng chí tôn đều bắt đầu tan rã dưới sức mạnh của Thánh Thể Dị Tượng.

Mà cùng thời gian đó, bên ngoài khu rừng Thái Hoang.

Quan Thiên Kính đang lơ lửng trong hư không kia vốn bị một mảnh sương xám bao phủ, không thể thấy rõ cảnh tượng trong đó.

Nhưng sương xám kia lại bắt đầu tan đi, sau đó cảnh tượng trong bí tàng chí tôn cũng xuyên qua Quan Thiên Kính mà hiển hiện trên vòm trời.

“Các ngươi xem, Quan Thiên Kính kia bắt đầu vận hành kìa!”

“Ồ, chẳng lẽ đó là thi thể của Nguyên Thiên Chí Tôn, sao lại ma hóa thế này?”

“Trời ạ, véo ta một cái, ta không nhìn lầm đó chứ, Thần Tử Quân gia đang đối chiến với ma thi chí tôn?”

“Đậu má, sao có thể!”

“Con mẹ nó cái này không hợp lẽ thường!”

Khi Quan Thiên Kính triển lãm ra cảnh tượng sâu trong bí cảnh Nguyên Thiên, toàn bộ khu rừng Thái Hoang đều sôi trào, một mảnh ồ lên!

Mấy vạn tu sĩ đều cứng họng, trợn tròn đôi mắt, như thấy được kỳ tích không có khả năng xuất hiện nhất!

Mọi người đứng thẳng bất động tại chỗ, miệng há thật to, không thể tin nổi!

Thậm chí cả vài vị trưởng lão bất hủ đạo thống ngồi xếp bằng trên vòm trời hư không cũng trợn mắt, thiếu chút nữa choáng váng rơi xuống từ không trung.

…

Gương mặt già nua của lão đạo nhân Đạo Cực Thiên Tông có chút dại ra, hơi há miệng thở dốc và nói: “Đó thật là… Thần Tử của Quân gia?”

Cả thánh nhân tu đạo nhiều năm, tâm tính lắng đọng lại như lão

đạo nhân cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, có thể thấy được cảnh tượng này mang đến cho thế nhân chấn động mạnh đến mức nào.

“Không sai, là Thần Tử.” Giọng nói của trưởng lão Khương gia cũng mang theo một tia rung động.

Quân Tiêu Dao thân là con trai của Khương Nhu, cũng coi như một nửa người của Khương gia.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao có thể chống lại với ma thi cấp bậc chí tôn, trưởng lạo Khương gia cũng cực kỳ vui sướng.

“Có lẽ nên nghĩ cách gia tăng liên hệ giữa Thần Tử và Khương gia ta, ví dụ như liên hôn với Lạc Ly, vậy không tồi...”

Trong lòng trưởng lạo Khương gia đã bắt đầu tính toán nên hoàn toàn mượn sức Quân Tiêu Dao, cột hắn và Khương gia lại với nhau thế nào.

Dù sao đưa mắt nhìn vô số năm từ cổ chí kim cũng khó có thể nhìn thấy vài tên yêu nghiệt mới ở Thần Kiều Cảnh mà có thể chống lại ma thi chí tôn.

Trưởng lão Cơ Bang Ấn của Cơ gia giờ đã giống như tượng đất, cả người cứng đờ, nói không ra nửa câu.

Loại chấn động này quá lớn.

Còn trưởng lão của Tổ Long Sào và Long Bích Trì đều hoàn toàn thạch hóa.

Đặc biệt là Long Bích Trì, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao thi triển Thánh Thể Dị Tượng, trấn áp ma thi chí tôn, một cảm giác sợ hãi và vô lực tột độ bao phủ tâm thần nàng.

Trước đó tuy Long Bích Trì có kiêng kỵ sợ hãi Quân Tiêu Dao, nhưng vẫn không cho rằng hắn không thể chiến thắng.

Ít nhất, đám người Long Ngạo Thiên còn đang bế quan tuyệt đối có tư cách chống lại, thậm chí đánh bại Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì trong đầu Long

Bích Trì choáng váng, đứng cũng đứng không vững.

Hiện tại nàng cảm thấy, cho dù Long Ngạo Thiên xuất quan, muốn đánh bại Quân Tiêu Dao cũng là khó như lên trời.

Đừng nói những người khác, cho dù là Quân Chiến Thiên thì sắc mặt cũng đọng lại trong giây lát.

Sau đó là vẻ mặt ông ta trở nên mừng như điên.

Ban đầu ông ta muốn Quân Tiêu Dao tới tham gia bí tàng chí tôn là vì lộ mặt trước thế nhân, làm vẻ vang thanh danh.

Nhưng hiện tại, biểu hiện của Quân Tiêu Dao quá mắt sáng, có thể nói là kỳ tích, cả Quân Chiến Thiên cũng bị chấn động.

Không được mấy ngày thì tin tức này sẽ truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Quân Tiêu Dao cũng sẽ trở thành đại danh từ vô địch của thế hệ trẻ!

Tất nhiên thanh thế của Quân gia cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

Còn về mấy vạn tu sĩ còn lại, nhìn thấy cảnh Quân Tiêu Dao được Vạn Thánh Triều Bái, giơ tay nhấc chân đã trấn áp ma thi trong Quan Thiên Kín, tâm thần họ cũng chấn động mãnh liệt.

Trong mắt họ tràn đầy kinh sợ và hoảng hốt.

“Uy năng của ma thi Nguyên Thiên Chí Tôn kia tuy không đủ một phần vạn lúc sinh thời, nhưng tuyệt đối không phải một thiếu niên có thể chống lại.” Một tu sĩ hít sâu và nói.

“Không sai, cho dù là cường giả Thông Thiên Cảnh và Thần Hỏa Cảnh thì muốn đối phó ma thi này cũng là trăm khó vạn khó.” Một trưởng lão Thần Hỏa Cảnh của thế lực lớn khẽ lắc đầu và nói.

“Thần Tử Quân gia khủng bố như vậy...”

Tất cả tu sĩ ở đây đều da đầu tê dại, thật lâu sau trong lòng vẫn không thể bình tĩnh.

Còn về những nữ tu sĩ đó, nhìn thấy Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, siêu nhiên như tiên, giơ tay nhấc chân đã lộ tiên tư tuấn tú, khiến các nàng thiếu chút nữa chảy nước.

Vô số nữ tu sĩ sắc mặt ửng hồng, ảo tưởng mình là Khương Thánh Y có thể tiếp xúc thân mật với Quân Tiêu Dao.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao trong bí tàng chí tôn cũng không biết ngoại giới đã oanh động vì hắn.

Toàn bộ tâm lực của Quân Tiêu Dao đều đặt vào chuyện đối phó ma thi chí tôn.

Không thể không nói, hiệu quả của Thánh Thể Dị Tượng vượt xa đoán trước của Quân Tiêu Dao.

Hắn vốn cho rằng, có thể làm ma thi chí tôn suy yếu mấy phần thực lực đã là không tồi.

Lại không ngờ còn có thể sinh ra hiệu quả tinh lọc sương đen tà khí trong cơ thể ma thi.

Trước mắt, thực lực của ma thi chí tôn đã bị áp chế tới cực điểm.

Quân Tiêu Dao bước ra một bước, giáng một chưởng ra.

Trong đó loáng thoáng mang theo sức mạnh khí huyết của Hoang Cổ Thánh Thể, oanh kích lên ngực ma thi chí tôn.

Khí huyết Hoang Cổ Thánh Thể có năng lực khắc chế cực mạnh đối với tà ám.

Hơn nữa có dị tượng trấn áp, sương đen trong cơ thể ma thi chí tôn lại bị đánh tan, xèo xèo tuôn ra khói trắng.

Lông đen trên thi thể ma thi chí tôn bắt đầu rơi xuống.

Cặp mắt đỏ như máu kia cũng dần dần trở về với hắc ám.

Hai điểm hồn hỏa như tàn đuốc trong gió thắp sáng trong đôi hốc mắt đó.

Quân Tiêu Dao biết đó là tia tàn niệm cuối cùng của Nguyên Thiên Chí Tôn.

Hết chương 88.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 89. Tung ra Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, trảm cánh tay Cơ Huyền, thu hết cơ duyên, công đức viên mãn (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Hậu bối, là ngươi giúp bản tôn giải thoát sao...”

Từng thần niệm đứt quãng phát ra từ hồn hỏa, truyền vào đầu Quân Tiêu Dao.

“Không sai.” Quân Tiêu Dao cũng truyền lại thần niệm.

“Là Hoang Cổ Thánh Thể, không đúng... Là Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ gông xiềng...”

Trong thần niệm kia cũng truyền đến dao động kinh dị.

Hiển nhiên, Quân Tiêu Dao đánh vỡ gông xiềng Thánh Thể cũng khiến Nguyên Thiên Chí Tôn bất ngờ.

“Tiền bối, vì sao ngài lại lưu lạc đến nước này?” Quân Tiêu Dao dùng thần niệm hỏi.

“Dị vực... Biến thiên... ngọn nguồn hắc ám...” Thần niệm đứt quãng kia truyền đến.

“Dị vực, ngọn nguồn hắc ám?” Quân Tiêu Dao hơi nhăn mày lại.

“Bản tôn như nhìn thấy, một dáng vẻ bạch y, đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp ở cuối hắc ám, lẻ loi một mình, độc đoán vạn cổ...”

Tàn hồn của Nguyên Thiên Chí Tôn tiếp tục nói những lời Quân Tiêu Dao không thể lý giải.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng phỏng đoán ra, sở dĩ Nguyên Thiên Chí Tôn ngã xuống, hơn nữa sau khi chết thi thể còn dị hoá như thế, có lẽ có liên quan đến cái gọi là ngọn nguồn hắc ám và vật chất hắc

ám kia.

Nhưng những điều đó cũng không phải thứ mà hiện tại Quân Tiêu Dao có thể tiếp xúc.

Lúc này, tàn hồn của Nguyên Thiên Chí Tôn lại truyền âm: “Mi tâm của ngươi có truyền thừa của bản tôn, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm...”

Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

Không hổ là cường giả chí tôn, mặc dù chỉ còn sót lại một tia tàn hồn, nhưng vẫn có cảm nhận cường hãn như vậy.

“Đã có truyền thừa... Vậy đó là duyên... Thứ kia, ở trong hộp gỗ...”

“Còn lại, có lẽ là ở đại lục... hạ giới...”

Tàn hồn của Nguyên Thiên Chí Tôn đứt quãng truyền đến, như tàn đuốc trong gió, chống đỡ không được bao lâu.

Quân Tiêu Dao ghi tạc hết tất cả vào lòng.

“Gia tộc của nàng... Cũng ở hạ giới... cổ phù kia là tín vật, làm ơn chiếu cố gia tộc của nàng một chút...” Nguyên Thiên Chí Tôn dùng thần niệm mà nói.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy.

Xem như hắn đã hiểu vì sao khi Cơ Huyền cầm cổ phù trong tay, những ma thi và ma thi Nguyên Thiên Chí Tôn đều không công kích gã.

Thì ra cổ phù kia là tín vật của Nguyên Thiên Chí Tôn và đạo lữ.

Mà đạo lữ của ngài ấy cũng có gia tộc di lưu tại hạ giới.

“Cuối cùng, làm ơn giúp bản tôn cát về với cát, đất về với đất...” Nguyên Thiên Chí Tôn dùng thần niệm nói.

Sau đó ngài lại là khom người bái một cái trước Quân Tiêu Dao.

Cảnh tượng này khiến mọi người trong ngoài bí tàng chí tôn đều kinh ngạc.

Bởi vì Quân Tiêu Dao và Nguyên Thiên Chí Tôn giao lưu bằng thần niệm, cho nên người ngoài cũng không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ.

Nhưng có thể nhìn thấy thi thể của chí tôn cúi đầu trước Quân Tiêu Dao.

“Đây là chuyện gì, đường đường là chí tôn mà lại bái lạy Thần Tử Quân gia?”

Bên ngoài bí tàng, mọi người hít hà một hơi, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Thần Tử của Quân gia sâu không lường được.

Trong bí tàng, Quân Tiêu Dao cũng khẽ gật đầu, truyền âm thần niệm: “Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ cố hết sức, an tâm đi thôi.”

Quân Tiêu Dao vung tay lên, pháp lực kim sắc mênh mông.

Thi thể của Nguyên Thiên Chí Tôn không còn gì ngăn cản mà trực tiếp biến thành một nắm bụi đất, theo đó mà tan đi.

Chí tôn một thế hệ cũng tiêu tán như vậy.

Mà đồng thời, phía Cơ Huyền thấy cảnh tượng như vậy, trái tim cũng thật lạnh lẽo, như trầm xuống đáy cốc, cả người đều đang run rẩy.

…

Từ khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao lấy Thánh Thể Dị Tượng trấn áp ma thi chí tôn, Cơ Huyền đã nhận ra không ổn.

Mà hiện tại, nhìn thấy ma thi bị Quân Tiêu Dao hoàn toàn đánh tan, sắc mặt gã trắng bệch như tờ.

Như vào mùa đông khắc nghiệt, bị ném tới hàn đàm, cả người phát run.

Gã luôn muốn cướp xong hộp gỗ thì trực tiếp lấy đại dịch chuyển

phù bỏ chạy.

Nhưng Quân Vạn Kiếp lại cố tình gắt gao cuốn lấy gã, làm gã không có thời gian làm như vậy.

“Cơ Huyền, không phải ngươi nói nếu công tử có thể đánh bại ma thi chí tôn thì ngươi sẽ đứng chổng ngược đi tiểu sao, đến đây đi, ta nhìn đây.” Quân Vạn Kiếp cười lạnh trào phúng.

Cơ Huyền nghe vậy thì mặt tái cả đi, xấu hổ đến cực điểm, cảm thấy gương mặt nóng rát mà đau đớn.

“Đáng chết, ta nhất định phải có được hộp gỗ kia!” Cơ Huyền âm thầm cắn răng, sắc mặt hung tợn.

Thủ đoạn Quân Tiêu Dao bày ra đã sắp làm đạo tâm gã hỏng mất.

Hắn có thể giải quyết cả ma thi chí tôn, thử hỏi ai có thể làm được?

Tuy rằng trong đó có đủ loại nhân tố.

Nhưng kết quả lại không còn gì bàn cãi.

Nếu gã có được thứ trong hộp gỗ, nói không chừng ngày sau Cơ Huyền này còn có hy vọng đấu một trận với Quân Tiêu Dao.

Nhưng nếu không chiếm được, vậy cả đời Cơ Huyền chỉ có thể sống dưới cái bóng của Quân Tiêu Dao.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Cơ Huyền trở nên hung ác, trực tiếp thi triển ra một môn cấm thuật của Cơ gia.

Chỉ thoáng chốc, máu tươi cả người gã tràn ra, khí huyết thiêu đốt, cảnh giới lập tức tăng lên, cuối cùng đã đạt tới Quy Nhất Cảnh đại viên mãn.

“Cút ngay cho ta!”

Khí thế của Cơ Huyền đột nhiên bùng nổ, cánh tay phải dung hợp xương tay Thánh Nhân Vương giáng thẳng một quyền về phía Quân Vạn Kiếp.

Cho dù là Quân Vạn Kiếp, nhất thời không kịp phòng ngừa cũng trực tiếp bị đẩy lui.

Mà lúc này Quân Trượng Kiếm và Quân Tuyết Hoàng mới phản ứng lại, muốn tới lại không kịp nữa rồi.

Cơ Huyền nhân cơ hội này giơ một tay trực tiếp chộp lấy hộp gỗ kia.

“Ha ha, cơ duyên lớn nhất trong bí tàng chí tôn này là của ta, Quân Tiêu Dao, lần sau gặp lại thì chờ lau mắt mà nhìn đi.”

Cơ Huyền cười sang sảng một tiếng, chuẩn bị tung ra đại dịch chuyển phù rồi bỏ chạy.

Mà lúc này, sắc mặt Quân Tiêu Dao lại mang theo một tia châm chọc như có như không.

“Khi cõi lòng ngươi đầy hy vọng rồi mang đến cho ngươi tuyệt vọng thấu xương, chắc mùi vị này rất tuyệt diệu đấy.” Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hắn trực tiếp thúc giục Nguyên Hoàng Đạo Kiếm trong thần cung ở mi tâm.

Một thần quang lộng lẫy lao ra từ giữa mày hắn, có Đạo chi Quy Tắc tràn ngập.

Trong thần quang, một Trật Tự Thần Liên lộng lẫy bay ra, hóa thành một thanh đoản kiếm kim sắc dài khoảng một tấc, xông thẳng về hướng Cơ Huyền.

Chính là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Hết chương 89.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 90. Tung ra Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, trảm cánh tay Cơ Huyền, thu hết cơ duyên, công đức viên mãn (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm là một trong ngũ đại thần quyết có tên tuổi ngang hàng với Lục Tiên Kiếm Quyết.

Tuy chiêu thức hiện tại Quân Tiêu Dao thi triển ra không có khả năng mang uy lực khủng bố như Nguyên Thiên Chí Tôn, nhưng cũng không thể khinh thường.

Đoản kiếm chém ra, đạo tắc tràn ngập, hư không chung quanh như bị tua nhỏ, phát ra tiếng rít vang dội.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người không dự đoán được.

Cơ Huyền cũng không đoán trước được.

Mà tốc độ của Nguyên Hoàng Đạo Kiếm lại quá nhanh.

Cơ Huyền không có cả thời gian tung ra vật hộ thân.

Phụt!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn, Cơ Huyền đã cảm nhận được một loại đau đớn xé rách.

Gã đột nhiên nhìn thấy cánh tay phải của mình đã văng ra.

“Không!” Cơ Huyền phát ra tiếng rống giận, khóe mắt như muốn nứt ra!

Sau lưng Quân Tiêu Dao kéo dài ra Ác Ma chi Dực, thân thể lao vút tới, giơ tay tìm tòi, lập tức đoạt được cả cánh tay Thánh Nhân Vương, hộp gỗ và cổ phù.

Những việc này đều xảy ra trong thời gian ngắn ngủn.

Không ai dự đoán được, Quân Tiêu Dao còn cất giấu thủ đoạn như vậy!

Ngoại giới.

Cảnh tượng này cũng bị Quan Thiên Kính chiếu rọi ra, triển lộ trước mắt mọi người.

“Chẳng lẽ là một trong ngũ đại thần quyết - Nguyên Hoàng Đạo Kiếm?”

“Sao có thể, đó không phải tuyệt học của Nguyên Thiên Chí Tôn sao, nghe đồn đã thất truyền lâu rồi!”

“Nói không chừng là cơ duyên mà Thần Tử Quân gia tìm được ở bí tàng thì sao?”

“Trời ạ, Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia bị chém đứt cánh tay Thánh Nhân Vương rồi!”

Rất nhiều tu sĩ kinh hô thất thanh.

Trước đó vì sương xám che khuất nên bọn họ cũng không nhìn thấy cuộc chiến ban đầu giữa Quân Tiêu Dao và Cơ Huyền.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ dựa vào một chiêu Nguyên Hoàng Đạo Kiếm đã chém đứt cậy vào lớn nhất của Cơ Huyền, cánh tay Thánh Nhân Vương.

Thật sự quá mạnh!

“Đáng chết, Thần Tử Quân gia các ngươi muốn làm gì?”

Ở hư không phía chân trời, sắc mặt Cơ Bang Ấn lập tức thay đổi.

Trước đó lão còn nói Cơ Huyền đã có chuẩn bị, vào bí tàng thì ăn chắc rồi.

Lão còn bày ra vẻ mặt thong dong đắc ý mà nói với Quân Chiến Thiên, người mà ông ta nên lo cho là Quân Tiêu Dao.

Kết quả hiện tại, cánh tay thiên kiêu nhà mình bị trảm rớt, điều này làm Cơ Bang Ấn giận cực công tâm, không thể duy trì bình tĩnh.

“Hừ, yên tâm, tôn nhi của lão phu cũng không phải ma quỷ gì, sẽ không hại tánh mạng Cơ Huyền.” Quân Chiến Thiên hừ lạnh và nói.

Mà ngay vào lúc câu nói của ông ta vừa dứt.

Mọi người nhìn thấy từ Quan Thiên Kính, Quân Tiêu Dao lại thúc giục Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, chụp vào đầu của Cơ Huyền.

Thực rõ ràng, hắn muốn mạng của Cơ Huyền.

“A... Cái này...” Quân Chiến Thiên ngẩng đầu, câm nín nhìn trời xanh, coi như không thấy được.

Cơ Huyền vội vàng tung ra đại dịch chuyển phù, hư không chung quanh nhộn nhạo một hồi, thân thể gã lập tức biến mất khỏi nơi đó.

Trong bí tàng, Quân Tiêu Dao thấy Cơ Huyền biến mất thì không sao cả mà lắc lắc đầu.

Thật ra Cơ Huyền có chết hay không cũng đã không liên quan đến hắn.

Dù sao đạo tâm của Cơ Huyền đã hoàn toàn tan vỡ, ngày sau không thể tạo thành uy hiếp với hắn.

Hơn nữa, hắn đã có được thứ quan trọng nhất.

Xương tay của Thánh Nhân Vương, hộp gỗ, cổ phù.

Đặc biệt là hộp gỗ kia khiến Quân Tiêu Dao cảm thấy cực kỳ hứng thú.

“Rốt cục đại cơ duyên mà Cơ Huyền nhớ mãi không quên là cái gì?” Quân Tiêu Dao đánh giá hộp gỗ.

Nhưng hắn cũng không trực tiếp mở ra.

Bởi vì Quân Tiêu Dao biết, có lẽ cảnh tượng giờ phút này trong bí tang đã bị Quan Thiên Kính hoàn toàn triển lộ ra.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao rất rõ đạo lý "Tài không lộ bạch".

(1) Ý là tiền tài không thể lộ cho người khác xem

Tuy thân phận của hắn khiến người bình thường căn bản không dám nhắm vào.

Nhưng khó tránh khỏi sẽ có bất hủ thế lực khác chú ý tới.

Nếu cơ duyên này quá hấp dẫn, cũng sẽ đưa tới rất nhiều đầu trâu mặt ngựa.

Quân Tiêu Dao trực tiếp thu mấy thứ này vào pháp khí không gian.

Khương Thánh Y không có ý kiến gì.

Có thể nói, trấn áp được ma thi chí tôn, hầu như đều là công lao của Quân Tiêu Dao, nàng chỉ đứng bên cạnh hiệp trợ mà thôi.

Cho nên đương nhiên cơ duyên cũng thuộc về Quân Tiêu Dao.

Còn về ba vị Tự Liệt Quân Tuyết Hoàng thì càng không có suy nghĩ gì.

"Các vị, đi ra ngoài đi, hành trình bí tàng lần này đã hạ màn viên mãn." Quân Tiêu Dao cười lạnh nhạt, tâm tình cũng không tồi.

Bốn bộ viễn cổ long cốt, một Chí Tôn Tổ Long Cốt, hộp gỗ, xương tay Thánh Nhân Vương, ngoài ra còn tiện thể thu phục một tọa kỵ.

Đâu chỉ viên mãn, quả thực là quá viên mãn.

Đám người Quân Tiêu Dao rời khỏi nơi sâu trong bí tàng, sau đó hội hợp với Quân Linh Lung và Cửu Đầu Sư Tử.

Các thiên kiêu và tu sĩ thế lực lớn còn lại cũng lần lượt rút khỏi.

Nhưng mà, ngay khi đám người Quân Tiêu Dao vừa bước ra khỏi bí tàng chí tôn.

Hai luồng khí tức hùng hồn cùng dâng lên một lúc.

Một đến từ Cơ gia Cơ Bang Ấn.

Một đến từ Trưởng lão của nhất tộc Thương Long Tổ Long Sào.

“Xem ra còn có chút phiền phức nhỏ.” Quân Tiêu Dao đặt tay sau lưng, môi khẽ nhếch lên nụ cười như có như không, thong dong tự nhiên mà nói.

…

Ở lối vào bí tàng chí tôn, đám người Quân Tiêu Dao hiện thân.

Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, tiên linh tuấn tú, mặc dù vừa trải qua đại chiến, nhưng cả người vẫn không dính bụi trần, cứ như đi đạp thanh du ngoạn một vòng rồi trở về.

Loại phong tư thản nhiên tiêu sái này càng làm rất nhiều nữ tu sĩ chung quanh phát ra tiếng thét chói tai, trong mắt liên tục phát ra tia sáng kỳ dị.

Quân Tiêu Dao quả thực là nam thần trong cảm nhận của các nàng.

Nhưng mà, còn không đợi những fan não tàn đó hưng phấn, hai luồng khí tức thánh cảnh hùng hồn đã không thể nhịn nổi mà bùng nổ.

Là đến từ Cơ Bang Ấn và trưởng lão của nhất tộc Thương Long.

Hai khí tức khủng khiếp này trực tiếp làm khu rừng Thái Hoang ầm ĩ lâm vào yên lặng.

Rất nhiều đại nhân vật của các thế lực đều lộ ra vẻ trầm trọng trong đôi mắt, biết chuyện kế tiếp không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Quân Tiêu Dao thật sự hành sự không cố kỵ chút nào cả.

Đánh đến Long Nữ Tổ Long Sào chật vật chạy ra.

Chém đứt cánh tay Thánh Nhân Vương của Tiểu Thánh Nhân Cơ

gia.

Có thể nói, nếu làm ra việc này không phải là Quân Tiêu Dao mà là thiên kiêu thế lực khác thì sợ là trong nháy mắt đi ra đã bị trưởng lão Tổ Long Sào và Cơ gia tiêu diệt.

Hết chương 90.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 91. Hộ đạo nhân thần bí ra tay, Thương Long trưởng lão bị thương nặng, chèn ép tới mức không biết giận

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, có câu gọi là làm người để lại một đường lui, ngày sau dễ gặp mặt nhau, cách làm của ngươi có phải quá đáng quá hay không?”

Sắc mặt Cơ Bang Ấn trầm lãnh, khó coi đến cực điểm.

Ở bên cạnh lão là Cơ Huyền bị đại dịch chuyển phù truyền tống ra.

Chỉ là giờ phút này sắc mặt Cơ Huyền đã trắng bệch, hai mắt thất thần, tay trái che lại chỗ cụt tay của mình, dáng vẻ như cái xác không hồn.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đạo tâm của Cơ Huyền đã hoàn toàn tan vỡ.

Đối với một thiên kiêu mà nói, chiến bại không đáng sợ.

Đáng sợ là cả đạo tâm cũng tan vỡ, vậy hoàn toàn không cứu, sẽ trở thành một phế nhân.

Mà Cơ Huyền, vị Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia trông khí phách hăng hái, thong dong tự tin đến cực điểm khi vừa tới bí cảnh Nguyên Thiên,.

Kết quả hiện tại lại biến thành cái xác không hồn như vậy.

Cũng khó trách Cơ Bang Ấn tức giận đến thế.

“Quá mức? Quân mỗ quá mức thế nào, chỉ là luận bàn giao thủ bình thường mà thôi.”

Đối mặt với uy áp thánh cảnh của Cơ Bang Ấn, Quân Tiêu Dao mặt không đổi sắc, cực kỳ thong dong.

Hắn không sợ cả uy áp của ma thi cấp chí tôn, sao có thể e dè uy áp của một thánh nhân.

“Lão già ngươi muốn làm gì tôn nhi của ta hả?” Thân thể Quân Chiến Thiên cũng chợt lóe, lao tới trước người Quân Tiêu Dao.

Mà lúc này, trưởng lão của nhất tộc Thương Long cũng dẫn Long Bích Trì tiến đến.

Thân thể mềm mại của Long Bích Trì co rúm lại phía sau trưởng lão, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao vẫn mang theo kinh sợ.

Tuy đạo tâm của nàng không đến mức tan vỡ như Cơ Huyền, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Ít nhất, Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn để lại bóng ma trong lòng nàng.

“Quân Tiêu Dao, tạm thời không bàn đến chuyện mà ngươi đã làm với Long Nữ tộc ta, nhưng long cốt kia vốn là do Nguyên Thiên Chí Tôn cướp đi từ Tổ Long Sào ta, hiện tại có phải nên vật quy nguyên chủ hay không?” Trưởng lão của nhất tộc Thương Long trầm giọng mà nói.

Lấy sự bá đạo của Tổ Long Sào, nếu thế lực khác có được long cốt thì trưởng lão Thương Long sẽ trực tiếp dùng vũ lực cướp đoạt.

Nhưng ngặt nỗi có được long cốt lại là Thần Tử của Quân gia, điều này làm Thương Long trưởng lão cũng cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

“A, Tổ Long Sào luôn cường thế bá đạo cũng biết giảng đạo lý.”

“Nhưng long cốt này là do Quân mỗ lấy được dựa vào bản lĩnh, vì sao phải trả lại?” Quân Tiêu Dao cười, mang theo một tia trào phúng lạnh lẽo.

Gương mặt Thương Long trưởng lão hơi run rẩy, sau đó nói: “Được, bốn bộ viễn cổ long cốt kia thì bỏ qua, nhưng Chí Tôn Tổ Long Cốt nhất định phải trả lại.”

Nghe được lời này, Quân Tiêu Dao càng cười lạnh và nói: “Tổ Long

Sào, đừng không cần mặt mũi như vậy, nhanh thế mà đã quên nổi đau U Long Chí Tôn sao?"

"Tiểu bối, ngươi làm càn!" Quân Tiêu Dao vạch trần vết sẹo của Tổ Long Sào ngay trước mặt mọi người, làm sắc mặt Thương Long trưởng lão khó coi, nhịn không được quát lớn một tiếng.

Nhưng mà, ngay vào lúc Thương Long trưởng lão quát lớn.

Hư không ở nơi xa xôi bỗng có một tiếng đàn cao vút bén nhọn vang lên.

Tiếng đàn kia hóa thành sát nhận, tua nhỏ hư không, trực tiếp lao thẳng về hướng Thương Long trưởng lão.

Uy thế sắc bén khiến thánh nhân cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Phụt!

Tiếng đàn sát nhận chợt lóe qua, trực tiếp cắt nửa người Thương Long trưởng lão ra, long huyết tươi đẹp trong suốt bắn tung toé.

Một chiêu đã làm một thánh nhân bị thương nặng!

Khắp nơi phát ra tiếng ồ lên khiếp sợ.

Thương Long trưởng lão thì lui lập tức về phía sau, trong mắt lộ ra kinh hãi xưa nay chưa từng có!

"Là vị đại nhân nào ra tay?" Thương Long trưởng lão run rẩy nói.

Nhưng không có đáp lại.

Quân Chiến Thiên cũng lộ ra một tia dị sắc và nói: "Tiêu Dao, xem ra là hộ đạo nhân của con ra tay."

"Hộ đạo nhân?" Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Vị hộ đạo nhân này của hắn cũng thật thần bí, chưa bao giờ hiện thân.

Nhưng lấy tiếng đàn làm thủ đoạn công kích cũng có chút mới lạ.

“Hộ đạo nhân của con có địa vị không nhỏ, ngày sau con sẽ biết.” Quân Chiến Thiên thần bí nói.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt trầm xuống.

Rốt cục hộ đạo nhân mà Quân gia phái cho hắn là thần thánh phương nào?

Nhưng mà, người nói vô tình, người nghe có ý, tất cả tu sĩ chung quanh nghe thấy cuộc đối thoại này thì trong mắt đều ẩn chứa hoảng sợ.

Quân gia phân phối hộ đạo nhân cường đại như thế cho Quân Tiêu Dao.

Phải biết là, thế lực bất hủ nhiều nhất cũng chỉ phân phối hộ đạo nhân cấp bậc thánh nhân cho thiên kiêu trong tộc.

“Xem ra địa vị của Thần Tử ở Quân gia thật sự phi phàm...” Rất nhiều người cảm thán.

Thương Long trưởng lão cố nén thương thế, nhắm chặt miệng, không dám nhiều lời nữa.

Lão sợ nói nhiều một câu thì ngay sau đó sẽ đến chốn u minh.

Cơ Bang Ấn cũng biến sắc, cực độ kiêng kỵ, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Một trận phiền toái bị đè ép xuống dễ như trở bàn tay như vậy.

“Xem ra nhị vị đều không còn lời nào để nói, vậy Quân mỗ đi đây.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Lúc gần đi, hắn còn không quên trào phúng một câu, giết người tru tâm.

Thương Long trưởng lão và Cơ Bang Ấn sắc mặt phát tím, lại cố gắng nghẹn vào, không nói một lời.

Mọi người của Quân gia và bọn người Khương gia cùng rời đi.

Thẳng đến khi họ rời đi, Thương Long trưởng lão và Cơ Bang Ấn mới phát ra tiếng rống giận, uy danh lay động ba ngàn dặm.

Hai đại thế lực bất hủ còn chưa bao giờ chịu thiệt thòi như vậy.

“Ai, không hổ là Quân gia một trong Ngự Tam Gia, chèn ép hai đại bất hủ đạo thống tới mức không biết giận.” Một ít tu sĩ cảm khái.

Bí cảnh Nguyên Thiên cũng hạ màn trong kết cục này.

Tuy ban đầu rất nhiều người đều suy đoán, Thần Tử Quân gia hẳn là tồn tại biểu hiện sáng lóa nhất trong bí tàng lần này.

Nhưng cũng không ngờ có thể đoạt mắt đến mức độ này.

Gần như che khuất hết tất cả hào quang của những thiên kiêu còn lại.

Long Nữ Tổ Long Sào, Tiểu Thánh Nhân của Cơ gia, Cửu Đầu Sư Tử của Thái Cổ vương tộc, Thôn Thiên Tước …v…v.. không một ai là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Thậm chí cuối cùng Quân Tiêu Dao còn trấn áp cả ma thi chí tôn.

Điều này thật sự làm mọi người trợn tròn tròng mắt.

Đến lúc truyền ra thì một nửa Hoang Thiên Tiên Vực sẽ chấn động.

Đã có người đồn đãi, Quân Tiêu Dao sẽ là một trong những người đứng ở đỉnh cao Tiên Vực vào thời đại này.

Có thể nói, thông qua hành trình bí cảnh Nguyên Thiên lần này, Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn nổi danh ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhưng mà, có người vui thì cũng có người sầu.

Ở Nam Thiên Thành, hai bóng dáng một nam một nữ xuất hiện, đó là Võ Minh Nguyệt và Tiêu Trần.

Hết chương 91.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 92. Võ Minh Nguyệt hồi triều, cơ duyên cuối cùng của Tiêu Trần, quái thai cổ đại tự phong ấn của Tổ Long Sào (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái gì mà một trong những người đứng ở đỉnh cao, Quân Tiêu Dao kia tâm tư ác độc, phúc hắc lãnh khốc như thế, hắn xứng sao?”

Trên đường đi tới, Tiêu Trần có nghe thấy đủ loại đồn đãi về Quân Tiêu Dao, làm sắc mặt hắn ta âm trầm, nhịn không được mà mắng.

Võ Minh Nguyệt bên cạnh lại không rên một tiếng, hình như có tâm sự.

Nàng cũng dần nhận ra, hình như Tiêu Trần không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của mình.

Tiêu Trần tàn nhẫn ra tay với Quân Vạn Kiếp như làm nàng thấy được một người xa lạ.

Còn hiện tại, trên mặt Tiêu Trần tràn ngập căm ghét, nhưng thật ra trong lòng lại chất chứa ganh tỵ.

Đương nhiên, Võ Minh Nguyệt cũng không có khả năng vì những nguyên nhân đó mà xa cách Tiêu Trần.

Dù sao Tiêu Trần vẫn có rất nhiều ưu điểm, tính cách kiên nghị, bất khuất, cũng không tồi với nàng.

Tiêu Trần chú ý tới Võ Minh Nguyệt hình như có tâm sự, còn tưởng rằng nàng đang lo lắng việc hồi triều, không khỏi mở miệng hỏi: “Minh Nguyệt, thật sự không có cách nào sao?”

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì hơi lắc đầu và nói: “Chắc hẳn vị hộ đạo nhân kia của ta đã tìm tới.”

Ngay vào lúc nàng dứt lời, hư không đằng xa có một bà lão mặc cung bào đạp không mà đến, đáp xuống trước người Võ Minh Nguyệt.

“Thánh nhân...” Tâm thần Tiêu Trần trở nên nặng nề.

Không nghi ngờ gì nữa, uy áp kia tuyệt đối là thánh nhân.

Bà lão mặc cung bào nhìn thấy Võ Minh Nguyệt thì hơi hành lễ và nói: “Công chúa điện hạ, ngài làm lão thân tìm vất vả quá.”

“Quế ma ma, quả nhiên ngươi vẫn tìm tới.” Võ Minh Nguyệt than nhẹ một tiếng, cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Công chúa điện hạ, quấy cũng quấy đủ rồi, nên trở về thôi.” Quế ma ma nói.

“A, trở về rồi thế nào, bắt ta gả cho Quan Quân Hầu tự đại ngạo mạn, thiếp thất cả đàn kia sao?” Võ Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng và nói.

“Cũng chưa chắc, chỉ có nam tử ưu tú nhất mới xứng đôi với công chúa ngài.”

“Thần triều lần này sẽ tổ chức đại yến để mời các tuấn kiệt tuổi trẻ của mọi thế lực khắp Hoang Thiên Tiên Vực, quyết định người được chọn làm phò mã cuối cùng từ đó.”

“Còn nữa, lão thân nghe nói lần này Thần Tử của Quân gia cũng tới, công chúa có giao lưu gì với hắn không, nếu là hắn thì nói không chừng cũng là một lựa chọn tốt.” Quế ma ma cười tủm tỉm mà đề nghị.

Nghe được lời này, sắc mặt Võ Minh Nguyệt hơi mất tự nhiên.

Đâu chỉ có giao lưu?

Nàng còn trở thành nữ nô của Quân Tiêu Dao.

Nhưng việc này, chỉ có nàng và Quân Tiêu Dao biết.

Mà Tiêu Trần nghe được lời này thì trực tiếp xù lông nhím lên.

Quế ma ma nói về ai không tốt, cố tình nhắc đến Quân Tiêu Dao, quả thực là đụng vào họng súng của Tiêu Trần.

“Hừ, Quân Tiêu Dao xứng với một ngón tay của Minh Nguyệt sao?” Tiêu Trần lạnh lẽo nói.

“Hừm? Dã tiểu tử từ đâu đến, dám nói chuyện với lão thân như vậy?” Quế ma ma nhăn mày lại, uy áp thánh nhân được phóng thích ra.

Tiêu Trần cũng không phải Quân Tiêu Dao, sao lại chịu nổi uy áp thánh nhân.

Hắn ta lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Võ Minh Nguyệt biến sắc, thấp giọng mà quát: “Quế ma ma, mau dừng tay!”

“Công chúa, tiểu tử này là ai?” Quế ma ma hỏi.

“Hắn là đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc.” Võ Minh Nguyệt nói.

“À, thì ra là hoàng tử của một tiểu quốc.” Vẻ mặt Quế ma ma bình thản, trong đó mang theo chút miệt thị.

Bà ta thân là thánh nhân của Bàn Võ Thần Triều, thật sự có tư cách nhìn xuống như vậy.

“Lão yêu bà này...” Tiêu Trần đứng dậy, lau đi máu tươi trên khóe miệng, sắc mặt lạnh lẽo, lạnh lùng thầm nói trong lòng.

“Tiêu Trần, xin lỗi, chàng không ngại đó chứ.” Võ Minh Nguyệt nói.

Quế ma ma thấy thế thì lạnh nhạt nói: “Công chúa điện hạ, xin ngài nhận rõ thân phận, hoàng tử của dạng tiểu quốc như vậy còn không xứng đứng bên cạnh ngài.”

“Hôn phu của ngài ít nhất cũng phải là thiên kiêu chí tôn có bối cảnh hùng hậu, thực lực siêu phàm giống như Thần Tử Quân gia.”

“Đủ rồi, Quế ma ma đừng nói nữa, Minh Nguyệt trở về với ngươi.” Võ Minh Nguyệt ra lệnh cho bà ta im lặng.

Bởi vì nàng đã thấy được sắc mặt âm trầm có chút đáng sợ của Tiêu Trần.

“Công chúa, mời đi.” Quế ma ma cũng lười so đo với loại tiểu nhân vật như Tiêu Trần, chỉ thản nhiên nói.

Võ Minh Nguyệt đi theo.

Tiêu Trần siết chặt nắm tay, quát lạnh một tiếng: “Đừng vội khinh thường người khác, đợi đến ngày Minh Nguyệt chọn phò mã, Tiêu Trần ta nhất định sẽ tự mình bước lên hoàng cung thần triều!”

“A, con kiến không biết tự lượng sức mình.” Quế ma ma không để ý, trực tiếp dẫn Võ Minh Nguyệt rời đi.

Võ Minh Nguyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua, hơi mở miệng.

Nhìn sắc mặt kiên nghị của Tiêu Trần, dù thế nào nàng cũng không nói ra được chân tướng tàn khốc kia.

Nếu hiện tại nàng nói mình đã trở thành nữ nô của Quân Tiêu Dao, e rằng Tiêu Trần sẽ tức giận đến nổ mạnh tại chỗ.

“Ai, chỉ có thể đi một bước rồi tính một bước, nhìn xem ngày sau có cơ hội buộc Quân Tiêu Dao giải trừ nô ấn cho ta hay không.” Võ Minh Nguyệt thở dài trong lòng và nói.

Tiêu Trần nhìn theo Võ Minh Nguyệt ngày một đi xa, hắn ta siết chặt nắm tay, máu tươi nhỏ từng giọt xuống từ kẽ ngón tay.

“Lão tổ, hiện tại mất đi long cốt, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tiêu Trần thầm hỏi trong lòng.

Đã không có long cốt, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn ta cũng không thể tiến thêm một bước, thực lực không thể tăng lên.

Đến lúc đó thì lấy gì đi cướp tân nương?

Lấy đầu đoạt sao?

“Ai, Thần Tử Quân gia kia thực sự đáng sợ...” Thanh Long Thượng Nhân cảm thán.

Lão chưa bao giờ gặp qua người trẻ tuổi có thực lực và lòng dạ đáng sợ như thế.

So ra thì tuy Tiêu Trần ưu tú, nhưng vẫn không đủ nhìn.

“Lão tổ, ta nhất định phải mạnh lên để nghênh cưới Minh Nguyệt, trở thành phò mã của Bàn Võ Thần Triều, nếu không thì căn bản không đối phó được Quân Tiêu Dao.” Tiêu Trần âm thầm cắn răng và nói.

Hắn ta cũng không ngốc.

Hắn ta cân nhắc cho mình một con đường có khả năng thành công.

“Nếu vậy thì chỉ có biện pháp cuối cùng.” Thanh Long Thượng Nhân thở dài và nói.

“Xin lão tổ cứ nói, chỉ cần có một tia hy vọng thì tiểu tử sẽ không từ bỏ!” ánh mắt Tiêu Trần sáng ngời, vội vàng nói.

“Ngươi có biết Thanh Thiên Hóa Long Quyết của bản tôn từ đâu mà đến không?” Thanh Long Thượng Nhân bỗng hỏi.

“Xin lão tổ nói rõ.” Tiêu Trần nói.

“Công pháp này của bản tôn là ngoài ý muốn có được khi tiến vào một bí cảnh cổ sào, mà rất có thể trong cổ sào kia phong ấn một quái thai cổ đại của Tổ Long Sào.” Thanh Long Thượng Nhân nói.

“Tổ Long Sào, quái thai cổ đại?” Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt kinh dị.

Hết chương 92.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 93. Võ Minh Nguyệt hồi triều, cơ duyên cuối cùng của Tiêu Trần, quái thai cổ đại tự phong ấn của Tổ Long Sào (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở một số thời đại, thật sự có một ít thiên kiêu xuất phát từ đủ loại nguyên nhân mà tự phong ấn mình ở tiên nguyên thần nguyên, chờ đến thời đại nào đó của ngày sau, có được cơ hội chứng đạo thì lại nhập thế lần nữa.

Loại thiên kiêu này được gọi là quái thai cổ đại, mỗi một tên đều khủng bố đến cực điểm, có thể đẩy ngang đương thời ở thời đại của bọn họ.

Dạng người tự phong mấy kỷ nguyên còn đỡ, cũng không có chênh lệch quá lớn với thiên kiêu đương đại.

Nhưng nếu là quái thai cổ đại tự phong mấy chục kỷ nguyên, thậm chí lên tới trăm kỷ nguyên, vậy thì quá khủng bố, quả thực không thể lường trước theo lẽ thường.

“Chỗ cổ sào đó cực kỳ bí ẩn, sợ là cả Tổ Long Sào cũng không biết.” Thanh Long Thượng Nhân nói.

“Vậy lão tổ, kỳ ngộ ngài nói là...” Tiêu Trần nói.

“Lai lịch thân phận của quái thai cổ đại tự phong trong cổ sào kia hẳn là cực kỳ kinh người, có lẽ ngươi có thể phát hiện máu của nhất mạch Thương Long chí tôn ở trong đó.”

“Có máu chí tôn thì Thanh Thiên Hóa Long Quyết của ngươi vẫn có khả năng đại thành.” Thanh Long Thượng Nhân giải thích.

“Vậy được, tiếp theo ta sẽ đi đến cổ sào kia một chuyến.” Tiêu Trần nắm chặt nắm tay, vô cùng hưng phấn.

“Đương nhiên, ngươi phải cẩn thận, nếu làm thức tỉnh quái thai cổ

đại kia thì sợ là toàn bộ Tiên Vực sẽ chấn động."

"Có lẽ trong thế hệ trẻ ở Tiên Vực, không ai có thể đánh bại quái thai cổ đại kia." Giọng nói của Thanh Long Thượng Nhân hơi căng thẳng.

Quái thai cổ đại xuất thế cũng không phải việc nhỏ.

Rất có thể sẽ ép tới thiên kiêu đương đại không thở nổi, không ai có thể tranh phong.

Mà giờ phút này, Tiêu Trần lại không nghe lọt lời cảnh báo.

Hiện tại hắn ta chỉ muốn có được máu của nhất mạch Thương Long chí tôn, làm chính mình mạnh lên, sau đó đi đến Bàn Võ Thần Triều cướp tân nương.

Còn về hậu quả tạo thành khi làm thức tỉnh quái thai cổ đại thì liên quan gì đến hắn ta chứ?

..

Trong Nam Thiên Thành.

Sau khi chuyện xảy ra ở bí cảnh Nguyên Thiên hạ màn, cao thủ thế lực các nơi hội tụ trong thành cũng chuẩn bị rời đi.

Quân Tiêu Dao phải trở về Quân gia.

Khương Thánh Y cũng phải khởi hành về Khương gia.

Đám người Quân Trượng Kiếm cảm nhận được bầu không khí này, rất thức thời mà lui đến nơi xa.

Khương Thánh Y mặc một bộ tuyết y tuyệt thế, dáng người thon dài thướt tha, như một gốc cây tuyết liên đứng độc lập trong thế gian, không nhiễm trần tục.

Tiên nhan tuyệt đẹp tuyết trắng trong suốt, cứ như tỏa ánh sáng ngời.

Bởi vì nàng mang thể chất Tiên Thiên Đạo Thai, cả người có vẻ

siêu trần thoát tục, đem đến cho người ta một cảm giác như muốn thăng hoa.

Dường như chỉ cần đứng bên cạnh Khương Thánh Y là có thể ngộ đạo.

“Thánh Y tỷ, thể chất của ngươi thật làm người ta hâm mộ, đứng bên cạnh ngươi, ta cũng cảm thấy mình sắp ngộ đạo phi thăng.” Quân Tiêu Dao tùy ý cười nói.

Nếu những người khác đứng trước mặt Khương Thánh Y, tất nhiên sẽ sinh ra cảm giác tự biết xấu hổ.

Mà Quân Tiêu Dao hoàn toàn bất đồng.

Hắn siêu nhiên khí chất, chẳng những không thua kém Khương Thánh Y, thậm chí càng tốt hơn.

“Vậy về sau ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi, chẳng phải có thể giúp ngươi ngộ đạo mỗi ngày sao?” Khương Thánh Y trêu ghẹo, hơi mỉm cười.

Sau đó, nàng bỗng nhận ra nghĩa khác trong đó, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Lại liên tưởng đến cảm giác nước sữa hòa nhau trước đó với Thánh Thể của Quân Tiêu Dao trong bí tàng, nàng chỉ cảm thấy hai má ngọc hơi nóng lên.

Quân Tiêu Dao lại như không phát hiện, cười khẽ và nói: “Trong bí tàng ít nhiều gì cũng nhờ Thánh Y tỷ, bằng không chỉ dựa vào một mình ta thì tuyệt đối không thể trấn áp ma thi.”

“Đâu nào, ta chỉ phụ trợ mà thôi.” Khương Thánh Y khẽ lắc đầu.

Sau đó, nàng như nói sang chuyện khác: “Con bé Lạc Ly kia nhớ ngươi muốn chết được, ngày nào cũng nói muốn ra tìm ngươi.”

“Khương La Ly... Ai, ba năm khởi bước, tử hình tối cao (1)...” Quân Tiêu Dao thở dài.

(1) Là một câu cảnh báo trêu đùa đối với các nam tính yêu thích

những cô bé gái nhỏ tuổi. Nếu tiến hành hành vi đồi bại thì có thể ở tù từ ba năm, và mức phạt cao nhất là tử hình.

Khương Thánh Y lộ ra vẻ nghi hoặc.

Đôi khi Quân Tiêu Dao cứ nói ra một hai câu làm nàng không thể lý giải.

Nói chuyện phiếm một hồi thì Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y cũng từ biệt nhau.

Khi Khương Thánh Y trở lại đám người Khương gia, trưởng lạo Khương gia tiến lên và nói: "Thánh Y, Khương gia chúng ta nhất định phải gia tăng quan hệ với Thần Tử, ngươi xem có thể giúp Lạc Ly và Thần Tử..."

Trưởng lạo Khương gia khoa tay múa chân, hiển nhiên là muốn tác hợp hai người đó.

Khương gia chắc chắn cũng đồng ý việc này.

Vẻ mặt Khương Thánh Y hơi trầm trọng.

Qua một lúc lâu, nàng mới miễn cưỡng lộ ra nụ cười và nói: "Được, sau này xem có cơ hội để ta làm Hồng Nương hay không."

"Ha ha, vậy là tốt rồi." Trưởng lạo Khương gia cười nói.

Bên này, Quân Tiêu Dao cũng về tới đội ngũ Quân gia.

Hiện tại hắn hoàn toàn không có hứng thú với chuyện liên hôn, đạo lữ gì đó.

Dù sao mục tiêu của hắn là trấn áp thời đại này, đứng vững trên đỉnh cửu thiên thập địa.

"Gia gia, trở về đi." Quân Tiêu Dao nói.

Hắn đã không chờ được muốn nhìn xem rốt cục trong gỗ hộp có cơ duyên gì.

"Được." Quân Chiến Thiên khẽ gật đầu.

Đám người Quân gia cũng khởi hành trở về Hoàng Châu.

...

Hết chương 93.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 94. Kiêu nữ Cơ gia Cơ Thanh Y, Cửu Linh Nguyên Thánh tới cửa, thì ra ngươi tên là Cẩu Thặng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một trong ba ngàn đạo châu, Hiên Châu.

Châu này là nơi đóng quân của Hoang Cổ Cơ gia.

Cơ gia thân là Hoang Cổ thế gia, cho dù không đứng trong Ngự Tam Gia, nhưng nội tình thực lực cũng không thể khinh thường.

Chỉ cần là Hoang Cổ thế gia thì có ai yếu được kia chứ?

Cơ Bang Ấn dẫn Cơ Huyền vẻ mặt suy sút uể oải, như cái xác không hồn về tới Cơ gia.

Ngay lập tức, Cơ gia nhấc lên sóng lớn.

Đám tộc lão nhất mạch Cơ Huyền đều lòng đầy căm phẫn, hận không thể trực tiếp đạp vỡ sơn môn của Quân gia.

Mấy mạch còn lại tuy cũng tức giận, nhưng có thể duy trì bình tĩnh.

Nhưng mãi đến cuối cùng, Cơ gia cũng không có động tĩnh gì.

Bởi vì Cơ gia không có khả năng vì một Cơ Huyền đã bị phế đi mà khai chiến với Quân gia.

Hai đại Hoang Cổ thế gia khai chiến thì chính là bất hủ chiến, toàn bộ Tiên Vực sẽ rung chuyển.

Chủ yếu chính là, Cơ Huyền thật sự là đường đường chính chính bị Quân Tiêu Dao đánh bại, mà không phải bị hãm hại nên thua.

Thế hệ trẻ tranh phong sát phạt, ngươi chết ta sống là chuyện hết sức bình thường.

Cơ gia cũng không tìm thấy lý do chính đáng nào để đối phó Quân gia.

Bởi vậy, việc này chỉ có thể đánh nát răng mà nuốt vào trong bụng.

Nhưng Cơ Bang Ấn không nén nổi cục tức nào.

Lão thầm quyết định trong lòng, lập tức đi vào sâu trong Cơ gia, dừng lại ngoài một sơn cốc tiên ý dạt dào.

Cả tòa sơn cốc như bị tiên quang bao phủ, bốn mùa như xuân.

Cơ Bang Ấn mở miệng nói: "Thanh Y tiểu thư có ở đó không ?"

Rất khó tưởng tượng, một thánh nhân lại lấy giọng điệu bình thản như thế để nói chuyện với một hậu bối.

Có thể suy ra thân phận địa vị của hậu bối này siêu nhiên đến mức nào.

Không bao lâu sau, một tiếng nói động lòng người như chim oanh xuất cốc, châu lạc mâm ngọc truyền đến: "Thanh Y ở đây, tộc lão có chuyện gì sao?"

Không thấy người, chỉ nghe giọng.

Nhưng chỉ giọng nói này đã đủ để người ta dư vị.

"Xin Thanh Y tiểu thư nhất định phải chính danh vì Cơ gia, lấy lại công đạo cho Cơ Huyền." Cơ Bang Ấn trầm giọng mà nói.

Người mà lão nhờ vả chính là thiên chi kiêu nữ xuất chúng nhất đương đại của Cơ gia, Cơ Thanh Y.

Đồng thời cũng là Thánh Nữ của bất hủ đại giáo Nhân Tiên Giáo.

Kiêu nữ Cơ gia, Thánh Nữ Nhân Tiên Giáo, hai lớp thân phận khiến địa vị của cho Cơ Thanh Y vô cùng siêu nhiên.

Kế tiếp, Cơ Bang Ấn thuật lại chuyện ở bí cảnh Nguyên Thiên cho Cơ Thanh Y nghe.

Thật lâu sau, giọng nói như suối reo thác chảy của Cơ Thanh Y

mới truyền đến: “Thanh Y biết rồi, có điều thời gian tiếp theo, Thanh Y phải về Nhân Tiên Giáo chiêm ngưỡng di khắc tàn tiên, nhưng sẽ để việc này ở trong lòng.”

“Được được, lấy chuyện của Thanh Y tiểu thư làm trọng.” Cơ Bang Ấn gật đầu, sau đó rời đi.

“Thần Tử Quân gia sao, có vẻ là một nhân vật thú vị.”

“Không biết có thể mang đến cho Thanh Y mấy phần vui vẻ?”

...

Qua mấy ngày sau, đám người Quân Tiêu Dao cũng về tới Hoàng Châu của Quân gia.

Trong quá trình đó còn xảy ra một chút tình tiết nhỏ.

Nhân vật cấp đại lão của Cửu Đầu Sư Tử Tộc, Cửu Linh Nguyên Thánh bước lên sơn môn của Quân gia.

Quân Tiêu Dao trực tiếp cưỡi Cửu Đầu Sư Tử xuất hiện.

Hắn cũng muốn nhìn một chút, vị đại lão Cửu Đầu Sư Tử Tộc này có ngốc nghếch như U Long Chí Tôn kia không.

Một ít tu sĩ vây xem bên ngoài nhìn thấy Quân Tiêu Dao cưỡi Cửu Đầu Sư Tử xuất hiện thì mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Cưỡi hậu nhân của Cửu Linh Nguyên Thánh ngay trước mặt nó, quả thực là khiêu khích trắng trợn mà!

Ngay khi ngoại giới cho rằng Cửu Linh Nguyên Thánh sẽ đại náo Quân gia.

Cửu Linh Nguyên Thánh lại nói với Cửu Đầu Sư Tử với vẻ mặt trịnh trọng: “Cẩu Thặng, có thể được Thần Tử Quân gia nhìn trúng là vận khí của ngươi, đi theo bên cạnh hắn, ngươi tuyệt đối sẽ không có hại.”

Một câu này khiến mọi người toàn trường đều thạch hóa.

“Đây còn là Cửu Linh Nguyên Thánh bá đạo vô biên kia sao?” Rất nhiều tu sĩ ngớ cả ra.

Tại sao vừa đối mặt với Quân gian thì Cửu Linh Nguyên Thánh đã túng như cún rồi?

“Gia gia, ngươi...” Cửu Đầu Sư Tử cũng ngây dại, cả người cứng đờ, lông xù cả lên, cái đuôi cũng căng thẳng.

Nó vốn tưởng Cửu Linh Nguyên Thánh là tới cứu mình, kết quả lại nói ra một câu như vậy?

Còn để lộ cái tên đáng xấu hổ của nó ra.

“Thì ra tên thật của ngươi là Cẩu Thặng.” Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Ha ha, Thần Tử chê cười, nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử chúng ta sinh dục khó khăn, đặt tiện danh sẽ dễ nuôi.” Cửu Linh Nguyên Thánh vui tươi hớn hở mà nói.

Cửu Đầu Sư Tử khóc không ra nước mắt, giờ phút này quả thực muốn đào đất, biến mình thành đà điểu, vùi vào trong đất.

Cảm thấy quá nhục, đây là khiêu chiến tự bế gì đây hả.

Nhạc đệm này cũng làm rất nhiều người càng có nhận thức rõ ràng về lực chấn nhiếp của Quân gia.

Cả Cửu Linh Nguyên Thánh thực lực cường hãn cũng không dám giương oai ở trước sơn môn Quân gia, thậm chí chủ động để hậu bối đi theo Thần Tử của Quân gia.

Sau khi việc này hạ màn, Quân Tiêu Dao cũng yên tâm thản nhiên về tới Thiên Đế Cung.

“Là lúc tìm tòi huyền cơ của hộp gỗ này.” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra chút chờ mong.

Hết chương 94.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 95. Thể Thư trong Cửu Đại Thiên Thư, Tượng Thần Trấn Ngục Kính tiểu thành, Thanh Thiên Tổ Long Giáp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đại cơ duyên mà Cơ Huyền ngày đêm nhớ mong, muốn có cho bằng được, cuối cùng lại bị Quân Tiêu Dao hái trước quả đào.

Nếu trong hộp không có thứ tốt gì thì thực xin lỗi sự vất vả khổ sở của Cơ Huyền.

Quân Tiêu Dao mở hộp ra.

Đưa mắt nhìn lại, cái ánh vào mi mắt đầu tiên là một quyển sách màu vàng nhạt cổ xưa, như được chế tác từ lá vàng.

“Đây là?” Quân Tiêu Dao hơi nghi hoặc.

Hắn mở quyển sách màu vàng nhạt này ra.

Chỉ thoáng chốc, vô số cổ tự hiện lên trước mắt Quân Tiêu Dao.

Mỗi một cổ tự đều nở rộ ra thần quang vô tận, như từng sao trời xoay chuyển trên bầu trời.

Nếu là người bình thường, chỉ xem một cái thì đôi mắt sẽ mù ngay.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác, hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, trong mắt nở rộ kim mang, hắn đảo mắt qua một cái.

Vừa nhìn một cái đã khiến Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt giật mình.

Có thể làm người mang tâm tính thản nhiên như Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt này thì cũng đã rõ hắn kinh ngạc tới mức độ nào.

“Đây chẳng lẽ là... Cửu Đại Thiên Thư?”

Quân Tiêu Dao hơi ngạc nhiên, cũng không dám tin tưởng.

Ở Tiên Vực, chỉ sợ không có tu sĩ nào không biết đến Cửu Đại Thiên Thư.

Cửu Đại Thiên Thư không phải do người sáng tác, cũng không phải nhất mạch truyền thừa nào.

Từ lúc cửu thiên Tiên Vực mới hình thành, đã có Cửu Đại Thiên Thư tồn tại.

Có người nói Cửu Đại Thiên Thư là do "Tiên" sáng tác.

Cũng có người nói, Cửu Đại Thiên Thư là quy tắc hiện hóa ra từ Thiên Đạo.

Tóm lại là cách nói nào cũng có.

Nhưng có một điểm có thể xác định, Cửu Đại Thiên Thư tuyệt đối không phải một người nào có thể sáng tạo ra.

Cho dù Đại Đế đều khó mà làm được.

Mà điểm trân quý nhất của Cửu Đại Thiên Thư là mỗi một quyển sách đều đại diện cho một cực hạn.

Ví dụ như Không Thư trong Cửu Đại Thiên Thư chính là cực hạn của không gian chi đạo.

Thời Thư là cực hạn của thời gian chi đạo.

Những quyển còn lại đều đại diện cho những cực hạn chi đạo bất đồng.

Còn có lời đồn nói rằng, nếu có người gom đủ Cửu Đại Thiên Thư thì có thể hợp nhất chúng lại, tạo ra một con đường thành tiên.

Cũng vì đủ loại lời đồn về Cửu Đại Thiên Thư, mới làm vô số người đều điên cuồng mà tìm kiếm tung tích của chúng.

Nhưng vô số kỷ nguyên từ xưa đến nay, đừng nói gom đủ Cửu Đại Thiên Thư, ngay cả xuất hiện một hai quyển cũng là xa xỉ.

Quân Tiêu Dao cũng thật sự không ngờ, trong hộp gỗ này lại cất giấu một quyển thiên thư.

“Xem nội dung này, có lẽ là Thể Thư trong Cửu Đại Thiên Thư, cực hạn của thân thể.” Quân Tiêu Dao tự nói, trong giọng nói cũng khó nén gợn sóng.

Chỉ sợ không ai nhìn thấy thiên thư mà không kích động.

Hơn nữa càng trùng hợp là, quyển sách này là Thể Thư trong Cửu Đại Thiên Thư, vừa vặn phù hợp với Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao.

“Đầu tiên là Tượng Thần Trấn Ngục Kính, sau đó lại là Thể Thư, là muốn ta chứng đến Nhục Thể Đại Đế sao?” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Nhưng điều làm Quân Tiêu Dao khẽ nhíu mày là, hình như quyển Thể Thư này cũng không hoàn chỉnh.

Giống như chỉ có quyển thượng.

“Đúng rồi, trước đó tàn hồn của Nguyên Thiên Chí Tôn có nói qua, vật kia ở trong hộp gỗ, còn lại có khả năng ở đại lục tại hạ giới.”

“Ý này là, quyển hạ của Thể Thư nằm trong thập địa sao?” Quân Tiêu Dao nỉ non.

Khả năng này rất lớn.

“Xem ra ngày sau nhất định phải hạ giới một chuyến, Thể Thư quá trọng yếu đối với ta.” Quân Tiêu Dao nói.

Nếu luyện thành cả Hoang Cổ Thánh Thể của hắn, cộng thêm Tượng Thần Trấn Ngục Kính và Thể Thư trong Cửu Đại Thiên Thư thì thân thể sẽ cường hãn đến mức nào?

Sợ là Đại Đế chứng đạo nhục thể vào thời kỳ Thái Cổ cũng kém xa hắn đúng không?

Trong hộp gỗ trừ Thể Thư ra còn có một khối tàn phiến thanh đồng tàn khuyết.

So với Thể Thư thì khối tàn phiến thanh đồng này có vẻ thực không thu hút chút nào.

Nhìn qua cũng không giống tiên kim cổ xưa nào đó.

Quân Tiêu Dao cầm nó trong tay, lại bất ngờ phát hiện mình không thể bóp nát khối tàn phiến thanh đồng này.

Sức mạnh thân thể hiện tại của Quân Tiêu Dao cường hãn dữ dội, chưa nói đến bóp nát tiên kim, nhưng ít ra có thể tùy ý đánh bại binh khí vương hầu bình thường.

Mà tàn phiến thanh đồng nhìn như không đáng chú ý này lại cực kỳ kiên cố.

“Có hơi cổ quái, thôi để sau đó đưa cho gia gia bọn họ xem một chút đi.” Quân Tiêu Dao thu hồi tàn phiến thanh đồng.

Tiếp theo, hắn lại lấy xương tay Thánh Nhân Vương và năm bộ long cốt ra.

Quân Tiêu Dao đã tách xương tay Thánh Nhân Vương ra.

Cả khối xương tay trắng tinh như ngọc thạch, lạc ấn đạo văn phức tạp.

Cho dù chỉ đặt ở nơi đó, cũng có uy áp thánh cảnh biểu lộ.

Sở dĩ Cơ Huyền có thể trổ hết tài năng trong các thiên kiêu, xương tay Thánh Nhân Vương này chiếm cứ nhân tố rất lớn.

Một khối xương tay có thể tạo thành một thiên kiêu cường đại.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không có dự tính dung nhập khối xương này vào cánh tay mình.

Dung hợp xương cốt của người khác vào cơ thể mình, nghĩ thôi đã thấy khiếp sợ hãi hùng.

Hơn nữa Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao đã là một trong những thể chất mạnh nhất, sau khi hoàn toàn trưởng thành, không biết mạnh hơn xương tay Thánh Nhân Vương bao nhiêu lần.

Hoàn toàn không cần bỏ gốc lấy ngọn.

“Tuy không dung nhập vào cánh tay của mình, nhưng cũng có thể lấy nó để rèn ra một pháp khí.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn tính chế tạo xương tay của Thánh Nhân Vương thành một binh khí.

Còn về năm bộ long cốt kia.

Bốn bộ viễn cổ long cốt trong đó, Quân Tiêu Dao chuẩn bị ban thưởng cho đám người Quân Trượng Kiếm.

Dù sao bọn họ cũng ra sức rất lớn ở bí cảnh Nguyên Thiên.

Lúc nên cho lợi ích thì vẫn phải cho.

Còn về Chí Tôn Tổ Long Cốt, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ tự luyện hóa.

Sau đó, Quân Tiêu Dao trực tiếp tung ra lò luyện Địa Ngục, hút Chí Tôn Tổ Long Cốt vào trong đó.

Thoáng chốc, tinh khí cuồn cuộn mênh mông mãnh liệt.

Sức mạnh mà Chí Tôn Tổ Long Cốt ẩn chứa vô cùng cường đại, nếu để Tiêu Trần có được thì sẽ trực tiếp giúp hắn ta sinh ra lột xác.

Nhưng hiện tại, tất cả đều thuộc về Quân Tiêu Dao.

Trong thân thể hắn phát ra tiếng đậu nổ đôm đốp, là từng viên cự tượng vi lạp đang thức tỉnh.

Tám vạn...

Chín vạn...

Đến cuối cùng, mười vạn cự tượng vi lạp trong cơ thể Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn thức tỉnh!

Hết chương 95.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 96. Đại La Bất Hủ Tiên Thân, song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, sóng gió lại dâng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn thân Quân Tiêu Dao bùng lên thần hoa kim sắc!

Ở phía sau hắn, một tượng thần kim sắc vô cùng chân thật, giống như thực chất mà xuất hiện, vòi voi cuốn ra, ngửa mặt lên trời thét dài, rất có khí thế trấn áp Bát Hoang, rống rơi sao trời!

Vào thời khắc này, Tượng Thần Trấn Ngục Kính đã đạt được tiểu thành trong giai đoạn đầu tiên.

Quân Tiêu Dao giơ tay nhấc chân thôi đã có một tỷ cân thần lực bùng nổ, quả thực có thể một quyền đập nát sao trời, đấm sụp núi cao Thái Cổ!

“Không hổ là Chí Tôn Tổ Long Cốt, luồng năng lượng này quá khổng lồ.” Quân Tiêu Dao cảm thán.

Sau khi Tượng Thần Trấn Ngục Kính lột xác, bước tiếp theo là chuyển cự tượng vi lạp thành long tượng vi lạp.

Long tượng vi lạp còn mạnh gấp mười lần so với cự tượng vi lạp.

Nói cách khác, nếu Quân Tiêu Dao chuyển hóa toàn bộ cự tượng thành long tượng vi lạp thì thần lực trong thân thể hắn sẽ bùng nổ gấp mười lần.

Cũng chính là mười tỷ cân thần lực!

Ngẫm lại thôi cũng thấy đáng sợ.

Ngoài ra, chỗ tốt mà Chí Tôn Tổ Long Cốt mang đến cũng không chỉ có thế.

Bởi vì trong Tổ Long cốt còn ẩn chứa huyết tủy của Tổ Long.

Luồng năng lượng này kết hợp với long khí trong cơ thể Quân Tiêu Dao, khiến Long Lân Nội Giáp của hắn lại sinh ra lột xác.

Quân Tiêu Dao hơi thúc giục, một khối long giáp màu vàng xanh dán sát thân thể thon dài của hắn được ngưng kết ra.

Khối long giáp này có lực phòng ngự mạnh hơn Long Lân Nội Giáp trước đó không chỉ mười lần.

Quân Tiêu Dao có Long Giáp thêm thân thì giảm đi vài phần tiên khí trích tiên, tăng thêm chút khí phách chiến thần lãnh ngạo.

Giờ phút này, hắn quả thực càng giống chân long thiên tử của Tổ Long Sào hơn đám người Long Hạo Thiên,.

“Vậy gọi long giáp này là Thanh Thiên Tổ Long Giáp đi.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

Vốn dĩ Thanh Thiên Tổ Long Giáp hắn là thủ đoạn mà Tiêu Trần có thể ngưng tụ ra.

Nhưng long khí và Chí Tôn Tổ Long Cốt đều bị Quân Tiêu Dao đoạt tới, cho nên ngược lại mang đến lợi ích cho Quân Tiêu Dao.

…

Tượng Thần Trấn Ngục Kính tiểu thành, Thanh Thiên Tổ Long Giáp cũng ngưng tụ ra.

Sức mạnh còn thừa lại của Chí Tôn Tổ Long Cốt đều bị Quân Tiêu Dao dùng để đột phá cảnh giới.

Cảnh giới của hắn cũng nước chảy thành sông mà đột phá tới Quy Nhất Cảnh.

Hơn nữa cũng lập tức phá ba cảnh, đạt tới Quy Nhất Cảnh hậu kỳ.

Khái niệm như bình cảnh không tồn tại.

Sau một hồi tu luyện đột phá, thực lực của Quân Tiêu Dao cũng có gia tăng trên diện rộng so với trước đó.

“Kế tiếp nên tìm hiểu Thể Thư này cho kỹ.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Trong những cơ duyên mà lần này hắn thu hoạch được, thứ quan trọng nhất là quyển thượng này của Thể Thư.

Đương nhiên, thân là một trong Cửu Đại Thiên Thư, hiển nhiên Thể Thư cũng không phải dễ tu luyện như vậy.

Cho dù Quân Tiêu Dao có thiên tư yêu nghiệt, nhưng muốn tu luyện Thể Thư cũng không có khả năng chỉ một lần là xong.

“Thì ra là thế, còn có loại thủ đoạn này...”

Qua thời gian một tháng, Quân Tiêu Dao tìm hiểu Thể Thư cũng đã hơi có tâm đắc.

Trong Thể Thư có một loại pháp môn tôi thể, là rèn luyện hai trăm lẻ sáu khối xương cốt trong nhân thể thành Đại La Tiên Cốt.

Từ đó lột xác thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân.

Loại tiên thân này cực kỳ khủng bố, có thể khiến thân thể Quân Tiêu Dao bất hủ bất diệt, gần như bẩm sinh đã bất bại.

Cho dù là Trượng Lục Kim Thân tiếng tăm lừng lẫy của Tiểu Tây Thiên, so sánh với Đại La Bất Hủ Tiên Thân thì cũng còn kém xa.

Đương nhiên, muốn rèn luyện xương cốt thành Đại La Tiên Cốt cũng không phải đơn giản.

Ít nhất cần đến tiên nguyên, hoặc là vật chất năng lượng cùng cấp bậc để rèn luyện.

Cho dù là Quân Tiêu Dao, hiện tại cũng chỉ có thể dùng thần nguyên tuyệt phẩm để tu luyện mà thôi.

Tiên nguyên quá hiếm thấy, cho dù là Quân gia cũng không có bao nhiêu tồn kho.

“Chỉ có thể đi một bước rồi tính một bước, ngày sau cũng phải lưu ý tài nguyên tiên nguyên một chút.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Sau đó, hắn bảo Quân Linh Lung đi hỏi Quân Chiến Thiên, có thể lấy một ít tiên nguyên tới tu luyện hay không.

Không bao lâu sau, Quân Linh Lung mang theo trên trăm khối tiên nguyên trở lại, mỗi một khối đều lớn chừng nắm tay, nếu đưa ra ngoại giới cũng là kỳ trân hiếm có.

Hơn một trăm khối tiên nguyên đã là một phần tồn kho rất lớn của Quân gia.

Hiện tại đều cho Quân Tiêu Dao.

Có những tiên nguyên đó, Quân Tiêu Dao cũng tĩnh tâm lại, bắt đầu rèn luyện Đại La Tiên Cốt, tu luyện Đại La Bất Hủ Tiên Thân.

Hắn lại bắt đầu bế quan.

Mà khi Quân Tiêu Dao bế quan, toàn bộ Tiên Vực hoàn toàn không bình tĩnh, bắt đầu có các loại tin tức truyền ra.

Ví dụ như Tổ Long Sào có một chuyện đang lan truyền.

Lão giả trong tộc tính ra quẻ tượng, như thấy được một góc tương lai, nói ra một câu tiên đoán.

Song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh.

Tiên đoán này vừa xuất hiện thì toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều chấn động.

Câu này có nghĩa là Tổ Long Sào sẽ hoàn toàn quật khởi sao?

Rất nhiều người phỏng đoán, một trong song long xuất thế kia hẳn đại diện cho Long Ngạo Thiên.

Dù sao Long Ngạo Thiên cũng là cấm kỵ sơ đại kiệt xuất nhất hiện giờ của Tổ Long Sào.

Mà long còn lại ám chỉ ai?

Cũng có người cho rằng, Tổ Long Sào đang nhắm đầu mâu về hướng Quân gia.

Dù sao khi ở bí cảnh Nguyên Thiên, Tổ Long Sào ăn một vố lỗ nặng, quá mất mặt.

Hiện giờ tất nhiên Tổ Long Sào muốn trả đũa lại.

Có rất nhiều người của Tổ Long Sào đang kêu gào, sao Thần Tử Quân gia lại không lộ mặt.

Một ít người cho rằng có lẽ Quân Tiêu Dao đang tránh mũi nhọn.

Nhưng càng nhiều người cho rằng, Quân Tiêu Dao đang giấu tài, chờ hắn xuất thế lần nữa thì không chừng lại làm toàn bộ Tiên Vực chấn động.

Trừ Tổ Long Sào ra thì một mạch Thái Cổ Hoàng tộc tiếng tăm lừng lẫy khác là Vạn Hoàng Linh Sơn cũng có thiên kiêu trẻ tuổi bắt đầu nhập thế hành tẩu.

Nhất mạch Thái Cổ Hoàng tộc này không yếu hơn Tổ Long Sào chút nào, hơn nữa có quan hệ cực kỳ không tồi với Tổ Long Sào.

Họ hơi tương tự như Quân gia và Khương gia.

Hơn nữa không biết nghe đồn từ đâu, hình như Tổ Long Sào và Vạn Hoàng Linh Sơn muốn liên hợp huyết mạch, cùng đắp nặn ra một chí tôn trẻ tuổi vô địch có được huyết mạch Tổ Long và Chân Hoàng.

Đương nhiên, đây chỉ là tin tức ngầm, số người tin cũng không nhiều.

Dù sao Tổ Long và Chân Hoàng cũng là huyết mạch đỉnh cấp nhất, vô cùng bá đạo, muốn dung hợp với nhau thì khó như lên trời.

Ngoài ra, Bàn Võ Thần Triều cũng có tin tức truyền ra.

Trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều là Võ Minh Nguyệt, không lâu sau sẽ tiến hành kén phò mã.

Đến lúc đó, toàn bộ thần triều sẽ tổ chức yến hội long trọng, mời tuấn kiệt tuổi trẻ các thế lực khắp Hoang Thiên Tiên Vực tiến đến dự tiệc.

Hết chương 96.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 97. Đại La Bất Hủ Tiên Thân, song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, sóng gió lại dâng (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà người được làm phò mã sẽ được chọn ra trên yến hội.

Đây là đại tin tức, lập tức gây nên gợn sóng không nhỏ trên toàn bộ Tiên Vực.

Dù sao nếu có thể trở thành phò mã của trưởng công chúa bất hủ thần triều thì quả thực là một bước lên trời, có thể giảm bớt không biết bao nhiêu năm phấn đấu.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người biết rõ trong lòng.

Tuấn kiệt tuổi trẻ có tư cách tham dự tuyển phò mã không phải có thiên phú yêu nghiệt thì cũng phải mang bối cảnh hùng hậu.

Sự tích bình dân thảo căn nghịch tập nghênh thú công chúa chỉ có thể xuất hiện trong chuyện xưa của thuyết thư tiên sinh.

Rất nhiều thiên kiêu thế lực lớn cũng nóng lòng muốn thử, đang chuẩn bị để ngày sau đi đến thần triều dự tiệc.

Mà ngay khi Tiên Vực gợn sóng phập phồng.

Tứ Đại Cổ Quốc Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ cũng có dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Tuy Tứ Đại Cổ Quốc không phải bất hủ đạo thống, nhưng cũng là bá chủ độc chiếm một châu của từng người.

Giờ phút này, ở Hỏa Châu, hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc, trong một cung điện.

Một nữ tử mỹ lệ mặc vũ y màu đỏ đang ngồi xếp bằng tu luyện.

Dáng người nàng yểu điệu, mặc dù đang ngồi cũng lộ ra đường cong tuyệt đẹp.

Mái tóc dài màu đỏ, da trắng như tuyết.

Điểm chu sa giữa mày khiến dung nhan nàng càng đẹp như đào lý, kiều mị khả nhân.

Nàng chính là Bái Ngọc Nhi.

Ở quanh thân Bái Ngọc Nhi, Chu Tước thần hỏa và Thanh Long chi khí giao triền lưu động, khí tức của nàng cũng đã mạnh hơn trước kia.

Đạt tới Quy Nhất Cảnh tiền kỳ.

Phải biết là, ở độ tuổi này mà có thể đạt tới cảnh giới Quy Nhất Cảnh tiền kỳ thì phần lớn đều là thiên kiêu của bất hủ đạo thống.

Bái Ngọc Nhi vốn không có khả năng đạt được tốc độ tu luyện này.

Là Quân Tiêu Dao tùy tiện bố thí, thành toàn cho nàng.

Sau một hồi tu luyện, Bái Ngọc Nhi chậm rãi mở hai mắt ra.

Đôi mắt màu đỏ thẩm lộng lẫy trong sáng giống như hồng bảo thạch, giờ phút này lại lộ ra vẻ buồn bã và tưởng niệm.

“Đã lâu rồi không nhìn thấy Thần Tử đại nhân.” Bái Ngọc Nhi lẩm bẩm, giọng điệu hạ xuống vài phần.

Khó có thể tưởng tượng, Bái Ngọc Nhi được toàn bộ Chu Tước Cổ Quốc coi là nữ thần, giờ phút này lại đau khổ tưởng niệm một tồn tại không thể chạm đến.

Trong khoảng thời gian gần đây, nàng cũng nghe thấy rất nhiều chuyện về Quân Tiêu Dao.

Hắn dùng tay xé xác Thôn Thiên Tước, tùy tiện ra tay hàng phục Cửu Đầu Sư Tử, quét ngang tứ phương trong bí tàng chí tôn, thậm chí cuối cùng cả ma thi chí tôn cũng bị hắn trấn áp.

Đủ loại tin tức khiến Bái Ngọc Nhi nghe thôi đã thấy kích động khó nguôi, tình triều tràn lan.

Cứ như tư thế oai hùng thần tuấn của Quân Tiêu Dao xuất hiện trước mặt nàng.

Thậm chí Bái Ngọc Nhi cứ luôn lấy bút vẽ để miêu tả dáng người Quân Tiêu Dao suốt cả ngày.

“Tuy có lẽ Thần Tử đại nhân cũng không để ý ta, nhưng ta chỉ có Thần Tử đại nhân.” Bái Ngọc Nhi lấy ra một họa quyển (bức hoạ cuộn tròn) của Quân Tiêu Dao, bàn tay ngọc khẽ vỗ về, nàng than nhẹ một tiếng.

Từ trong ra ngoài của nàng đều đã khắc ghi hình bóng của Quân Tiêu Dao.

Ngay khi Bái Ngọc Nhi đang thầm tưởng niệm Quân Tiêu Dao trong lòng.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của thị nữ: “Hoàng nữ điện hạ, có việc gấp phải hội báo với ngài.”

“Vào đi.” Bái Ngọc Nhi thu lại tâm tư, thu hồi họa quyển, nghiêm mặt mà nói.

Một thị nữ đi đến, khom người và nói: “Hồi hoàng nữ điện hạ, có tướng quân truyền tin đến, nói Thanh Long Cổ Quốc đã khai chiến với Bạch Hổ Cổ Quốc và Huyền Vũ Cổ Quốc.”

…

“Cái gì, sao lại như vậy?”

Bái Ngọc Nhi nghe vậy thì đôi mắt xinh đẹp cũng hơi lộ ra kinh ngạc.

Tin tức này thật nằm ngoài dự đoán của nàng.

Đúng là Thanh Long Cổ Quốc rất mạnh, và cũng là đứng đầu của Tứ Đại Cổ Quốc.

Nhưng Bạch Hổ Cổ Quốc và Huyền Vũ Cổ Quốc cũng không yếu, không thua kém Thanh Long Cổ Quốc bao nhiêu.

Cũng chỉ có Chu Tước Cổ Quốc, do trước kia Chu Tước quốc chủ bị trọng thương nên quốc lực mấy năm liên tục giảm xuống.

Nhưng trừ Chu Tước Cổ Quốc ra thì Tam Đại Cổ Quốc còn lại hẳn đều nằm trên một trục ngang.

Cũng bởi vậy nên Bái Ngọc Nhi mới kinh ngạc, sao Thanh Long Cổ Quốc lại có quyết đoán dám ra tay với hai nước còn lại?

“Cục diện hiện tại thế nào?” Bái Ngọc Nhi dò hỏi.

“Hồi hoàng nữ bệ hạ, nghe nói là Thanh Long Cổ Quốc chủ động nhấc lên chiến tranh, quân đội bọn họ rất mạnh, hơn nữa hình như có rất nhiều cao thủ thần bí không biết lai lịch gia nhập.”

“Còn có chuyện như vậy sao?” Bái Ngọc Nhi lâm vào trầm tư.

Hiện giờ Chu Tước quốc chủ vẫn đang bế quan.

Ông ta có được Kỳ Lân Bất Tử Dược, sau khi khôi phục thương thế, chuyện đầu tiên phải làm là bế quan, muốn mượn điều này đột phá đến Thánh Nhân chi Cảnh.

Nhưng Thánh Nhân chi Cảnh sao lại dễ đột phá như vậy.

Tuy Chu Tước quốc chủ tích lũy hồi lâu, hơn nữa có Bất Tử Dược tương trợ, nhưng muốn đột phá đến Thánh Nhân Cảnh cũng không phải nhất thời có thể làm được.

Cho tới bây giờ, Chu Tước quốc chủ cũng chưa xuất quan.

Toàn bộ quốc sự của Chu Tước Cổ Quốc đều đè lên vai Bái Ngọc Nhi.

Dù sao cũng là nàng cứu Chu Tước quốc chủ, cho nên hiện tại trong toàn bộ Cổ Quốc, trừ Chu Tước quốc chủ ra thì lực ảnh hưởng của Bái Ngọc Nhi là lớn nhất.

“Việc này phải bình tĩnh xem xét trước, Chu Tước Cổ Quốc chúng

ta không nên nhúng tay vào.” Bái Ngọc Nhi xua xua tay và nói.

Lấy quốc lực hiện tại của Chu Tước Cổ Quốc, bọn họ không có khả năng xen vào.

“Thưa vâng.” Thị nữ đáp lại rồi lui ra.

Bái Ngọc Nhi hơi nhăn đôi mày đẹp lại.

“Rốt cuộc là vì sao chứ, còn những cao thủ thần bí trợ giúp Thanh Long Cổ Quốc kia lại đến từ đâu?”

Bái Ngọc Nhi đang suy tư.

Nếu hiện tại nàng vẫn là vị hôn thê của Tiêu Trần, vậy tất nhiên không cần lo lắng chuyện này.

Nhưng hiện tại, chẳng những Bái Ngọc Nhi đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Tiêu Trần, còn trở mặt thành thù.

Dưới tình huống như vậy, Bái Ngọc Nhi không thể không lo lắng Thanh Long Cổ Quốc sẽ làm khó dễ Chu Tước Cổ Quốc.

“Hy vọng là ta suy nghĩ nhiều.” Bái Ngọc Nhi đưa ngón bàn tay ngọc lên xoa xoa huyệt Thái Dương.

Nhưng không biết vì sao.

Dưới đáy lòng nàng mơ hồ có cảm giác bất an.

...

Hết chương 97.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 98. Hai đại Cổ Quốc luân hãm, công tử thần bí đứng sau lưng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Ở Thiên Đế Cung của Quân gia, Quân Tiêu Dao vẫn đang bế quan.

Hắn thử lấy phương pháp trong Thể Thư, dùng tiên nguyên rèn luyện cốt cách trong cơ thể.

Qua chừng nửa tháng, hắn mới luyện khối xương cốt đầu tiên trong cơ thể thành Đại La Tiên Cốt.

Quân Tiêu Dao tự nhận là có hơi chậm, nhưng nếu đổi thành người khác, sợ là mấy năm cũng chưa chắc luyện ra được một khối Đại La Tiên Cốt.

Vào khoảnh khắc khối Đại La Tiên Cốt đầu tiên xuất hiện, Quân Tiêu Dao đã cảm nhận được khối xương kia tỏa ra kim sắc, như được khắc phù văn huyền diệu.

Hơn nữa khối Đại La Tiên Cốt này nằm trên cánh tay, khi Quân Tiêu Dao đánh ra một quyền, hắn cảm thấy uy năng cường hãn hơn so với trước kia mấy lần.

“Không tồi, tuy tiến độ có hơi chậm, nhưng cuối cùng cũng có thành quả.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Một khối Đại La Tiên Cốt đã có hiệu quả rõ ràng như vậy, có thêm mấy khối thì sao?

Đến cuối cùng, nếu hai trăm lẻ sáu khối xương toàn thân đều lột xác trở thành Đại La Tiên Cốt, vậy sẽ lợi hại đến mức nào?

Quân Tiêu Dao càng chờ mong Đại La Bất Hủ Tiên Thân.

Ngay khi Quân Tiêu Dao liên tục bế quan.

Phía Tứ Tượng Cổ Quốc lại truyền ra tin tức kinh người.

Thanh Long Cổ Quốc lấy tư thái cực kỳ cường thế mà công phá biên giới Bạch Hổ Cổ Quốc và Huyền Vũ Cổ Quốc.

Mặc dù hai đại Cổ Quốc liên thủ phản kháng, cũng khó có thể ngăn cản đại quân của Thanh Long Cổ Quốc.

Điều này gây nên chấn động không nhỏ trong phạm vi mấy chục châu.

Nhưng dù sao đây cũng không phải đại chiến giữa các thế lực bất hữu, cho nên lực ảnh hưởng cũng hữu hạn, không làm toàn bộ Tiên Vực chấn động.

Khi Bái Ngọc Nhi biết được tin tức này, ánh mắt cũng rung động.

Cảm giác bất an dưới đáy lòng càng thêm dày đặc.

...

Tại Kim Châu, trong hoàng cung Bạch Hổ Cổ Quốc.

Giờ phút này, sắc mặt của Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ hơi tái nhợt, khoanh tay mà đứng, hiển nhiên đều đã trải qua đại chiến, bị thương không nhẹ.

Bọn họ đều có tu vi Thánh Nhân Cảnh, nhưng giờ phút này trên người đều mang thương thế, đồng tử tàn lưu chấn động và khiếp sợ.

Ở phía trước bọn họ, Thanh Long quốc chủ thản nhiên mà đứng.

Tu vi của ông ta cũng là Thánh Nhân Cảnh, không cao hơn hai vị quốc chủ bao nhiêu.

Nhưng sau lưng ông ta lại có bốn bóng dáng được trường bào đen nhánh bao phủ.

Cuộc đại chiến trước đó là nhờ bốn người này, cộng thêm Thanh Long quốc chủ, mới làm bọn họ bị thương nặng, dẫn tới hai quân tan tác.

“Thanh Long quốc chủ, ngươi mời những giúp đỡ này từ đâu?” Bạch Hổ quốc chủ mơ hồ mang theo một tia không cam lòng.

Nếu không có bốn bóng dáng này thì chỉ dựa vào một mình ông ta cũng có thể chống lại Thanh Long quốc chủ.

“Ha hả, hỏi thăm nhiều như vậy làm gì, các ngươi chỉ cần biết ta chỉ làm việc cho công tử thôi.” Thanh Long quốc chủ cười khẽ và nói.

“Cái gì?”

Nghe thấy lời này, hai vị quốc chủ đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đường đường là một quốc gia chi chủ, lại chỉ đang làm việc cho người khác?

Hơn nữa nghe xưng hô này còn là một công tử trẻ tuổi?

Hai vị quốc chủ liếc nhìn nhau một cái, đều thấy được kinh nghi trong mắt đối phương.

“Không cần ngờ vực, bốn vị này cũng là người của công tử.” Thanh Long quốc chủ lạnh nhạt nói.

Nghe vậy thì trong mắt Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ càng lộ ra hoảng sợ.

Bốn vị cường giả Thánh Nhân này cũng là người của vị công tử kia?

Rốt cục công tử kia là thần thánh phương nào?

Bối cảnh của hắn khủng bố đến mức nào chứ?

“Hiện tại, chỉ cần các ngươi chấp nhận hai điều kiện.”

“Thứ nhất, giao ra một phần tư la bàn của mỗi người các ngươi.”

“Thứ hai, cả quốc thần phục công tử.”

“Đáp ứng hai điều kiện này thì sống!”

“Không thì chết!”

Thanh Long quốc chủ lạnh nhạt nói trắng ra.

Hai vị quốc chủ nghe vậy thì gương mặt lộ ra một tia khuất nhục.

La bàn kia là vật truyền thừa, tuy họ không biết sử dụng, nhưng cũng là tượng trưng của một quốc gia.

Mỗi người trong Tứ Đại Cổ Quốc có một phần tư la bàn.

Mà cả quốc thần phục vị công tử kia cũng không phải chuyện quang vinh gì.

Ngay khi hai vị quốc chủ muốn cãi cọ, bốn bóng dáng đen nhánh kia bỗng tiến lên trước một bước.

Khí tức áp bách đó khiến lời nói của hai vị quốc chủ nghẹn trong cổ họng, nói không nên lời.

Thật lâu sau, hai vị quốc chủ mới suy sụp gật đầu, đáp ứng điều kiện.

Thanh Long quốc chủ thấy thế thì mới vừa lòng gật gật đầu.

Sau đó, qua một hồi xử lý, hai nước cũng quy thuận.

Mà Thanh Long quốc chủ lại đi tới phía sau hoàng cung, bước vào một đại điện xa xỉ.

Trong điện có rất nhiều vũ cơ dáng vẻ quyến rũ đang nhẹ nhàng múa hát.

Ở chính giữa phía trên có một chiếc giường lớn, mành lụa rũ xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng đang dựa vào vài bóng hình xinh đẹp.

Thanh Long quốc chủ mở bàn tay ra, trên đó có hai bộ kiện Thanh Long la bàn cổ xưa loang lổ.

“Công tử, đã lấy được thứ mà ngài muốn.” Giọng điệu của Thanh Long quốc chủ mang theo vài phần kính cẩn.

Từ sa trướng kia thò ra một cánh tay mạnh mẽ hữu lực, năm ngón tay nắm lại một cái, đã bắt hai bộ kiện Thanh Long la bàn vào trong tay.

“Rất tốt, Thanh Long quốc chủ, ngươi không làm bản hầu gia thất vọng!”

Hết chương 98.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 99. Dã tâm của độc thủ phía sau màn, tiến công Chu Tước Cổ Quốc, Thần Tử sắp xuất quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ha hả, đó là đương nhiên, làm việc vì công tử thì sao có thể không tận tâm tận lực.” Thanh Long quốc chủ cười cười và nói.

“Không tồi, cứ như vậy, cộng thêm một góc la bàn mà ngươi hiến cho bản hầu gia thì hiện giờ đã có ba khối, kế tiếp còn lại khối cuối cùng của Chu Tước Cổ Quốc.” Giọng nói đó truyền đến từ trong sa trướng.

“Chu Tước Cổ Quốc sao, cái này...” Sắc mặt Thanh Long Cổ Quốc hơi thay đổi.

“Thế nào, có vấn đề gì?” Giọng nói kia hơi trầm xuống, cảm xúc như có chút hỉ nộ vô thường.

Trên trán Thanh Long quốc chủ hơi đổ mồ hôi, vội vàng trả lời: “Công tử hiểu lầm, nếu là trước kia thì Chu Tước Cổ Quốc và Thanh Long Cổ Quốc thật sự có chút quan hệ, nhưng hiện tại chẳng những không còn, ngược lại còn có thù oán.”

Tiêu Trần bị Bái Ngọc Nhi từ hôn, bị đuổi ra khỏi Quân gia với dáng vẻ vô cùng chật vật, thậm chí cả long khí cũng bị cướp đi.

Tất nhiên Thanh Long quốc chủ không có khả năng có hảo cảm gì đối với Chu Tước Cổ Quốc và Bái Ngọc Nhi.

Thậm chí đã xem như kết thù.

“À, vậy là nguyên nhân gì?” Giọng nói kia hỏi.

Thanh Long quốc chủ trả lời: “Hình như hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc Kia có chút quan hệ với Thần Tử Quân gia.”

“Thần Tử Quân gia?” Giọng nói kia cũng mang lên một tia chần chờ và nghi hoặc nhàn nhạt.

Hiện giờ ở Hoang Thiên Tiên Vực, có lẽ người gặp qua Quân Tiêu Dao không nhiều lắm, nhưng người từng nghe tên Quân Tiêu Dao thì tuyệt đối không ít.

“Hẳn Thần Tử Quân gia sẽ không để ý đến loại tiểu quốc này.” Giọng nói kia lạnh nhạt đáp.

“Chỉ nhắc nhở công tử một chút.” Thanh Long quốc chủ nói.

Trước đó sau khi Quân Linh Lung thu phục Chu Tước Cổ Quốc, Chu Tước Cổ Quốc cũng không lộ ra với bên ngoài.

Bởi vì dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang gì.

Cho nên hiện tại, trừ Chu Tước quốc chủ, Bái Ngọc Nhi và chúng đại thần chính mắt chứng kiến ra thì những người còn lại đều không biết, Chu Tước Cổ Quốc đã là thế lực dưới trướng Quân Tiêu Dao.

“Hừ, nhắc nhở cái gì, tạm thời đừng nói Chu Tước Cổ Quốc kia và Quân Tiêu Dao có quan hệ hay không, cho dù có thì chẳng lẽ bản hầu gia sẽ sợ sao?” Giọng nói kia đáp lại với ngữ điệu mang theo chút khó chịu.

“Đúng vậy, đúng vậy, công tử là đại nhân vật, tương lai đã định sẵn sẽ đứng ở đỉnh Tiên Vực mà quan sát chúng sinh.” Thanh Long quốc chủ nịnh nọt mà nói.

“Hừm, biết thì tốt, kế tiếp, trực tiếp tập hợp ba đội quân, tiến công Chu Tước Cổ Quốc, buộc chúng thần phục để lấy được tàn phiến của Thanh Long la bàn.”

“Tuân mệnh.” Thanh Long quốc chủ chắp tay và nói.

“Đúng rồi, nghe nói Chu Tước hoàng nữ Bái Ngọc Nhi kia là mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có, đến lúc đó đừng làm nàng bị thương, mang nàng đến để trở thành thiếp thất của bản hầu gia.”

“Thưa vâng.” Thanh Long quốc chủ gật đầu, đồng thời cảm thấy

may mắn trong lòng.

Cũng may Bái Ngọc Nhi và Tiêu Trần đã đoạn tuyệt quan hệ, nếu không thì chẳng phải ông ta đang tự đội nón xanh cho nhi tử của mình sao?

“Yên tâm, sau này mọi chuyện thành công sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi, đến lúc đó Tứ Đại Cổ Quốc xác nhập thành Tứ Tượng Cổ Quốc, ngươi chính là quốc chủ duy nhất.” Giọng nói kia khẽ cười và nói.

“Đa tạ công tử!” Trong mắt Thanh Long quốc chủ lộ ra một tia vui mừng.

Đây chẳng phải điều ông ta muốn hay sao?

Sau đó, Thanh Long quốc chủ cáo lui.

Giọng nói kia lại lẩm bẩm: “Đợi đến khi gom đủ bốn bộ kiện, tạo thành la bàn thanh đồng hoàn chỉnh, nói không chừng có thể tìm được dấu vết do tòa Thanh Đồng Tiên Điện kia để lại.”

“Nếu có thể thành công, bản hầu gia sẽ có được đại cơ duyên, đến lúc đó nhất định sẽ vô cùng tự tin nghênh cưới Võ Minh Nguyệt.”

“Sau đó, lại tiến vào Bàn Võ Lăng lấy được cơ duyên rồi dần dần khống chế quyền lực của Bàn Võ Thần Triều.”

“Cuối cùng, Dương Bàn ta tất nhiên có thể đứng vững trên cửu thiên thập địa, trên đỉnh chúng sinh!”

Giọng nói kia mang theo dã tâm hùng hồn, tiếng cười quanh quẩn trong cả tòa cung điện.

...

Chưa được mấy ngày mà Thanh Long quốc chủ đã chỉnh hợp liên quân tam quốc, hành quân nhằm về hướng Chu Tước Cổ Quốc.

Hơn nữa bọn họ không ẩn nấp chút nào, cứ quang minh chính đại xuất phát về phía Hỏa Châu.

Rất nhanh tin tức này đã truyền đến Chu Tước Cổ Quốc.

Chỉ thoáng chốc, toàn bộ quốc gia đều lòng người hoảng sợ.

Trước đó nghe nói Thanh Long Cổ Quốc thâu tóm Bạch Hổ Cổ Quốc và Huyền Vũ Cổ Quốc, đã làm rất nhiều đại thần của Chu Tước Cổ Quốc bất an trong lòng.

Lúc này tin tức được xác định càng làm cả Chu Tước Cổ Quốc gà bay chó sủa.

Lấy quốc lực hiện tại của Chu Tước Cổ Quốc thì đừng nói liên quân tam quốc, cho dù chỉ có một thế lực là Thanh Long Cổ Quốc cũng đủ để tạo thành đại kiếp nạn sinh tử cho Chu Tước Cổ Quốc.

Liên quân tam quốc gần như đã phán tử hình cho Chu Tước Cổ Quốc.

Trong hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc.

Một đám đại thần tìm tới Bái Ngọc Nhi.

“Hoàng nữ điện hạ, xin ngài mau đi đưa tin cho Thần Tử Quân gia, xem ngài ấy có thể hỗ trợ hay không!”

“Đúng vậy, hiện giờ quốc chủ bế quan chưa ra, chỉ có Quân gia mới cứu được Chu Tước Cổ Quốc chúng ta!”

Rất nhiều đại thần biết chuyện cũng liên tục yêu cầu Bái Ngọc Nhi đi cầu xin Quân Tiêu Dao.

“Được rồi, chư vị đại thần đừng vội, ta đi thử xem.” Bái Ngọc Nhi nói.

Tất nhiên trong lòng nàng cũng cảm thấy cấp bách, vội lấy ngọc giản ra đưa tin cho Quân Linh Lung.

Bởi vì nàng cũng không có phương thức trực tiếp liên hệ với Quân Tiêu Dao.

Mà ở phía Quân gia, Quân Linh Lung cũng đã nhận được tin tức.

Nhưng hiện tại Quân Tiêu Dao vẫn đang bế quan, Quân Linh Lung không có khả năng vì chuyện này mà đi quấy rầy hắn.

Bái Ngọc Nhi nhận được tin này thì trái tim hơi trầm xuống.

Quân Tiêu Dao bế quan, không thể báo tin cho hắn.

Mà địa vị của Quân Linh Lung thì kém xa Quân Tiêu Dao, căn bản không có khả năng điều động sức mạnh của Quân gia để trợ giúp Chu Tước Cổ Quốc.

Chỉ khi nào Quân Tiêu Dao tự mình ra mặt, mới có khả năng giúp đỡ Chu Tước Cổ Quốc.

Nhưng vấn đề là hắn đang bế quan, không ai có thể quấy rầy hắn.

Bái Ngọc Nhi nói tin này cho chư vị đại thần.

“Tại sao lại như vậy, chẳng lẽ trời muốn vong Chu Tước Cổ Quốc ta?” Một ít đại thần đã tái nhợt mặt mày.

“Cũng không đến mức, hẳn Thanh Long Cổ Quốc cũng chỉ muốn chúng ta thần phục mà thôi, đến lúc đó xem bọn họ có thái độ gì.” Bái Ngọc Nhi nói.

Kế tiếp, Chu Tước Cổ Quốc cũng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Các thế lực ngoại giới cũng không xem trọng Chu Tước Cổ Quốc.

Thậm chí họ còn cho rằng, đây là một hồi chiến đấu lấy trứng chọi đá.

Kết quả sẽ không có bất ngờ gì xảy ra cả, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Đương nhiên, có suy đoán này là vì bọn họ không biết Chu Tước Cổ Quốc đã là thế lực tư hữu của Quân Tiêu Dao.

Nếu biết chuyện này, bọn họ tuyệt đối không có nhìn nhận như vậy.

Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủn.

Liên quân tam quốc đã lao vào phạm vi Hỏa Châu, mục tiêu chỉ thẳng về hướng hoàng đô Chu Tước Cổ Quốc.

Trên đường chúng đi qua, tất cả thành trì không hề có sức mạnh chống cự, trực tiếp bị phá hủy.

Đa số binh lực của Chu Tước Cổ Quốc đều tập trung ở hoàng đô.

Bất kể kết quả cuối cùng thế nào, chung quy Chu Tước Cổ Quốc không có khả năng ngồi chờ chết.

Ngay khi trận đại chiến cuối cùng của Tứ Đại Cổ Quốc sắp bùng nổ.

Trong Thiên Đế Cung của Quân gia, có khí tức mạnh mẽ tuyệt đối tràn ra, có hạo quang đang bốc lên.

Sương mù tiên huy tràn ngập, khiến người ta cảm thấy trong Thiên Đế Cung như có một chân tiên vô thượng ngồi xếp bằng.

Bên ngoài Thiên Đế Cung, bốn người Quân Linh Lung, Quân Tuyết Hoàng, Quân Trượng Kiếm, Quân Vạn Kiếp đều có mặt.

Trong mắt bọn họ cũng lộ ra giật mình và vui sướng.

“Rốt cuộc Thần Tử cũng xuất quan!”

Hết chương 99.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 100. Đánh dấu hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc, triệu tập Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, chuẩn bị xuất chinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn chung, Quân Tiêu Dao rất ít bế quan.

Nhưng chỉ cần hắn bế quan thì sau khi đi ra, cả người nhất định sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đám người Quân Linh Lung kính cẩn đứng ở ngoài Thiên Đế Cung.

Không bao lâu sau thì Quân Tiêu Dao đẩy cửa bước ra.

Y quan của hắn trắng hơn cả tuyết, khí chất xuất trần, dung nhan vẫn tuấn tú tuyệt đại khiến tâm hồn tất cả nữ tử dao động.

Mà khác với trước đó là, khí chất của Quân Tiêu Dao càng thêm thăng hoa.

Trước đó Quân Tiêu Dao mang đến cho người ta cảm giác như một trích tiên.

Hiện tại loại cảm giác này càng mãnh liệt.

“Sao ta có cảm giác Thần Tử như tiên nhân muốn thuận gió bay đi...” Quân Tuyết Hoàng lẩm bẩm.

Tất nhiên bọn họ không biết.

Đó là vì Quân Tiêu Dao tu luyện Đại La Bất Hủ Tiên Thân.

Quân Tiêu Dao cũng chưa nói chuyện Thể Thư cho đám người Quân Linh Lung.

Chuyện này càng ít người biết thì càng tốt.

Hơn nữa không chỉ khí chất của Quân Tiêu Dao tăng lên mà loại

uy thế loáng thoáng toát ra kia khiến cả Quân Vạn Kiếp cũng cảm nhận được nguy hiểm cực độ.

Hắn thân là Đệ Ngũ Tự Liệt, thực lực càng mạnh hơn Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng và Quân Linh Lung.

Nhưng dù là hắn, đối mặt với Quân Tiêu Dao giờ phút này cũng có cảm giác sợ hãi.

“Công tử càng sâu không lường được hơn trước kia, hiện giờ có lẽ ta cũng không ngăn nổi một chiêu của công tử.” Quân Vạn Kiếp nghĩ thầm.

“Đã bế quan gần một năm mà chỉ mới rèn luyện ra sáu khối Đại La Tiên Cốt.” Quân Tiêu Dao lắc đầu, thầm than dưới đáy lòng.

Hắn cũng không ngờ, trên cả trăm khối tiên nguyên tuyệt thế hi hữu mới chỉ rèn luyện ra sáu khối Đại La Tiên Cốt.

Loại tiêu hao này thật sự quá khủng bố.

“Nếu để người bình thường tu luyện Đại La Bất Hủ Tiên Thân, phỏng chừng chỉ chuyện tìm tài nguyên thôi cũng không biết phải tìm bao nhiêu năm.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Giờ phút này nếu quan sát cánh tay phải của hắn thì sẽ phát hiện trên đó mơ hồ có thần hà lượn lờ, có tiên ý bao phủ.

Sáu khối Đại La Tiên Cốt mà Quân Tiêu Dao rèn luyện đều tập trung trên cánh tay phải.

Làm như vậy có thể tập trung sức mạnh lại, phát huy ra một phần hiệu quả của Đại La Tiên Cốt trước.

“Chúc mừng Thần Tử xuất quan!”

Bốn người Quân Linh Lung cùng khom người chắp tay trước Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hơi vẫy tay.

Sau đó, hắn lấy ra bốn bộ viễn cổ long cốt.

“Công tử, cái này...” Đám người Quân Trượng Kiếm lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Mỗi người các ngươi lấy một bộ viễn cổ long cốt đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Công tử, cái này quá quý trọng...” Quân Tuyết Hoàng nói, có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Đưa mắt nhìn ra ngoại giới, viễn cổ long cốt cũng là chí bảo hiếm thấy.

Dù một mình Quân Tiêu Dao độc chiếm thì bọn họ cũng không có câu oán hận, tính ra Quân Tiêu Dao cũng xuất lực lớn nhất.

“Đều là người trong nhà, cho các ngươi cầm thì cầm, đừng thoái thác.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

“Vâng, đa tạ Thần Tử!” Đám người Quân Trượng Kiếm thoáng chần chờ, nhưng vẫn gật gật đầu.

Trên nét mặt bọn họ đều mang theo một chút cảm kích.

Long cốt cũng có tác dụng rất lớn đối với bọn họ.

Có thể nói chiêu này của Quân Tiêu Dao càng làm lòng tin đi theo của bọn họ kiên định hơn.

“Đúng rồi, công tử, Linh Lung có một chuyện cần bẩm báo.” Quân Linh Lung như nghĩ tới cái gì, nàng bước ra một bước rồi nói.

“Nói.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, Quân Linh Lung trực tiếp thuật lại chuyện của Chu Tước Cổ Quốc cho Quân Tiêu Dao nghe.

“Thì ra là thế, ta hiểu rồi.” Quân Tiêu Dao nhàn nhạt gật đầu.

Mà đúng lúc này, trong đầu hắn lại truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin

hãy đánh dấu ở hoàng cung của Chu Tước Cổ Quốc!”

“Hệ thống lại muốn cho không sao?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt tối đi, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Hắn vốn cũng tính tự mình đi đến Chu Tước Cổ Quốc một chuyến.

Hệ thống thật là tri kỷ.

“Vậy công tử, chúng ta nên làm thế nào?” Quân Linh Lung hỏi.

Sở dĩ nàng để bụng, không phải là vì Bái Ngọc Nhi, mà do Chu Tước Cổ Quốc là thế lực tư hữu của Quân Tiêu Dao.

Bất lợi với Chu Tước Cổ Quốc chẳng phải là làm nguy hại tới ích lợi của Quân Tiêu Dao sao?

“Truyền lệnh của ta, triệu tập tứ vệ Phong, Lâm, Hỏa, Sơn của Quân gia, mỗi đội một vạn người.”

Quân Tiêu Dao nói thật thản nhiên, sau đó giao một lệnh bài ánh vàng rực rỡ cho Quân Linh Lung.

Đó là Thần Tử Lệnh, là tượng trưng cho thân phận Thần Tử của Quân Tiêu Dao.

“Triệu tập Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn!” Trong mắt đám người Quân Trượng Kiếm ẩn chứa chấn động nhè nhẹ.

Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn là một sức mạnh cực lớn của Quân gia.

Lần lượt là Phong Ảnh Vệ, Ngự Lâm Vệ, Hỏa Kỵ Vệ và Sơn Thần Vệ.

Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn không phải là sức mạnh quân đội duy nhất của Quân gia, nhưng lại là đội ngũ rất nổi danh trong đó.

Bọn họ trợ giúp Quân gia trấn áp thế lực phản kháng tứ phương, bảo hộ các lãnh địa đại đạo châu của Quân gia, nơi họ đi qua như dòng lũ sắt thép, không ai có thể kháng cự!

Quân sĩ yếu nhất trong bốn chi đội này cũng có tu vi Niết Bàn

Cảnh, có rất nhiều cường giả Thông Thiên Cảnh và Thần Hỏa Cảnh.

Hơn nữa thiên kiêu Quân gia tuyệt đối không điều động được bốn vệ này.

Cho dù là Thập Đại Tự Liệt, muốn điều động cũng phải trải qua một ít thủ tục, hơn nữa số lượng điều động còn không thể quá nhiều.

Cũng chỉ có Quân Tiêu Dao mới có tư cách tùy ý điều động Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, không hạn chế số lượng, không có điều kiện.

Chỉ cần lấy Thần Tử Lệnh ra là được.

“Thần Tử, chúng ta cũng muốn đi, coi như là một hồi rèn luyện.” Quân Trượng Kiếm mở miệng nói.

Quân Tiêu Dao hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu và nói: “Được, vậy các ngươi cũng chuẩn bị một phen.”

“Thưa vâng.” Đám người Quân Trượng Kiếm chắp tay rồi đi chuẩn bị.

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, tự mình lẩm bẩm: “Tứ Tượng Cổ Quốc là thế lực ta chuẩn bị muốn lôi kéo, người dám hái đào của ta rốt cuộc sẽ là ai?”

Hết chương 100.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 101. Thất Đại Bất Khả Tư Nghị của Tiên Vực, chỉ huy binh xuất chinh, liên quân nguy cấp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao không cho rằng chỉ dựa vào một Thanh Long Cổ Quốc là có thể chinh phục các Cổ Quốc khác.

Lúc Quân Linh Lung báo tin cho hắn cũng nói, hình như có một thế lực thần bí đang trợ giúp Thanh Long Cổ Quốc.

Vậy những chuyện trong đó đáng để nghiền ngẫm.

Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò, người đứng sau lưng Thanh Long Cổ Quốc sẽ là ai?

Mà chẳng lẽ mục đích của người nọ chỉ đơn thuần là muốn nhất thống Tứ Tượng Cổ Quốc sao?

“Xem ra Tứ Đại Cổ Quốc này cũng không đơn giản, có lẽ sau lưng có lịch sử nào đó không muốn ai biết, đến lúc đó ta hỏi Bái Ngọc Nhi thì biết.” Quân Tiêu Dao tự nói.

Sau đó, hắn trực tiếp đi tìm Quân Chiến Thiên.

Chuyện của Chu Tước Cổ Quốc không tính là đại sự gì đối với hắn.

Cho dù không cẩn thận bị tiêu diệt, Quân Tiêu Dao cũng chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc.

Còn về Bái Ngọc Nhi, Quân Tiêu Dao căn bản không để trong lòng, chỉ là một quân cờ trong tay hắn mà thôi.

Hiện tại điều Quân Tiêu Dao muốn biết chính là tàn phiến thanh đồng trong hộp gỗ kia.

Bởi vậy hắn mới đi tìm Quân Chiến Thiên.

Nhưng mà, sau khi Quân Chiến Thiên nhìn thấy khối tàn phiến thanh đồng kia, sắc mặt ông ta trở nên vô cùng trầm trọng.

“Tiêu Dao, tàn phiến này từ đâu mà đến?” Quân Chiến Thiên hỏi.

“Trong bí cảnh Nguyên Thiên, hẳn là Nguyên Thiên Chí Tôn mang về từ dị vực.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn cũng không có gì phải giấu giếm Quân Chiến Thiên.

“Thì ra là như thế này, tàn phiến thanh đồng này dính líu đến quá nhiều chuyện.” Quân Chiến Thiên nặng nề nói.

Đây là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao nhìn thấy sắc mặt Quân Chiến Thiên trầm trọng như thế.

“Gia gia, rốt cục tàn phiến thanh đồng này có lai lịch gì?” Quân Tiêu Dao không khỏi càng tò mò.

“Tiêu Dao, con có từng nghe nói về Thất Đại Bất Khả Tư Nghị của Tiên Vực chưa?” Quân Chiến Thiên trầm giọng nói.

“Thất Đại Bất Khả Tư Nghị?” ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

…

Quân Tiêu Dao cũng có chút hiểu biết đối với Thất Đại Bất Khả Tư Nghị.

Ở Tiên Vực, chỉ sợ không có mấy ai chưa từng nghe nói qua.

Cái gọi là Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, chính là bảy truyền thuyết quỷ dị chỉ truyền lưu ở Tiên Vực.

Ví dụ như truyền thuyết Tinh Không Quỷ Thuyền, là ám chỉ ở cuối bầu trời trời có một con thuyền quỷ, tất cả những ai nhìn thấy con thuyền kia, dù là Thánh Nhân hay ai đi nữa, cũng sẽ bị mê hoặc, sau đó bước lên thuyền rồi đi đến cuối bờ đối diện hoàng tuyền.

Ví dụ như lời đồn về kiếm giả không đầu, có một bóng dáng không đầu, tay cầm một thanh kiếm rỉ sắt lấy máu, mơ màng hồ đồ hành tẩu ở các góc khắp nơi trong Tiên Vực, tất cả tu sĩ nhìn thấy kiếm

giả không đầu đều dính phải điềm xấu, yếu thì tu sĩ bình thường, mạnh thì đến chí tôn, đều không ngoại lệ.

Cuối cùng đủ loại truyền thuyết đó hình thành Thất Đại Bất Khả Tư Nghị.

Có thể nói, mỗi một Bất Khả Tư Nghị đều đại diện cho một quỷ bí của Tiên Vực, cấm kỵ có thể nói ra.

Nói chung, không có tu sĩ nào muốn mình lây dính những điều đó, bởi vì những Bất Khả Tư Nghị đó quá bất tường, quá quỷ dị, đụng vào sẽ khiến tu sĩ thân tử đạo tiêu.

“ Ý gia gia là khối tàn phiến thanh đồng này có liên quan đến một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị sao?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chớp động, hắn hỏi.

“Không sai, trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị có một truyền thuyết về Thanh Đồng Tiên Điện, tàn phiến thanh đồng này có khả năng đến từ Thanh Đồng Tiên Điện.” Quân Chiến Thiên trầm trọng mà nói.

“Thanh Đồng Tiên Điện?” Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

Thanh Đồng Tiên Điện cũng là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị.

Đó là một tòa tiên điện cực kỳ quỷ dị mà bất tường.

Tuy được xưng là tiên điện, nhưng trong mắt rất nhiều người, nó thật sự không khác gì mộ phần.

Cường giả tiến vào trong đó, tám chín phần mười đều ngã xuống.

Mà sở dĩ Thanh Đồng Tiên Điện hấp dẫn người khác như thế là vì nghe đồn trong đó có thứ liên quan đến Tiên.

Cái gì liên quan đến Tiên cũng đủ để tất cả tu sĩ chạy theo như vịt.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu chí tôn trẻ tuổi, hùng chủ một phương, Thánh Nhân cường giả tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện, muốn tra xét sự huyền bí của Tiên và có được cơ duyên.

Nhưng đa số đều ngã xuống.

Mặc dù có một ít tu sĩ chạy ra được, nhưng họ cũng nói năng thận trọng, ngậm miệng không nhắc đến tình huống trong tiên điện, giống như đang kiêng kỵ cái gì.

Cũng bởi vậy, Thanh Đồng Tiên Điện mới bị liệt vào một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị.

Quân Chiến Thiên nghiêm túc mà nói với Quân Tiêu Dao: "Tiêu Dao, con có thiên tư tuyệt đại, dù không đi mạo hiểm thì ngày sau cũng có thể thành Thánh làm Tổ, chứng Đế cũng không phải không có khả năng, tuyệt đối không thể vì hiếu kỳ mà để mình lâm vào nguy hiểm."

Hiện tại Quân Tiêu Dao là tồn tại trung tâm nhất, là bảo vật của Quân gia, tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc gì.

Nếu vì một khối tàn phiến thanh đồng mà Quân Tiêu Dao muốn đi tìm tung tích của Thanh Đồng Tiên Điện, Quân Chiến Thiên sẽ không chấp nhận.

"A, gia gia đừng khẩn trương như vậy, tôn nhi cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, không ngờ tàn phiến này còn có lai lịch như vậy." Quân Tiêu Dao cười nói.

Ngay khi giọng nói của hắn vừa dứt.

Trong đầu lại truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở Thanh Đồng Tiên Điện!"

Nghe âm thanh đó, Quân Tiêu Dao có chút câm nín.

Hệ thống đang đào hố cho hắn nhảy sao?

Mấy nơi như Thanh Đồng Tiên Điện thì ai cũng đi vào được sao?

Nhưng nói thật, lòng hiếu kỳ của Quân Tiêu Dao thật sự bị khơi gợi lên.

Hắn hơi sửa sang lại một chút, hiện tại tổng cộng có ba địa điểm đánh dấu.

Bàn Võ Lăng, hoàng cung của Chu Tước Cổ Quốc và Thanh Đồng Tiên Điện.

Hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc là đơn giản nhất, rất nhanh có thể đánh dấu.

Bàn Võ Lăng phải phí một chút công phu, nhưng cũng không phải khó.

Mà hiện tại Thanh Đồng Tiên Điện cả cái bóng cũng không nhìn thấy được.

Cũng không ai biết tiếp theo Thanh Đồng Tiên Điện sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Cho nên hiện tại Quân Tiêu Dao cũng không vội, hắn có đủ thời gian để tăng thực lực của mình lên.

“Đa tạ gia gia giải thích nghi hoặc, tôn nhi còn có việc phải cáo lui trước.” Quân Tiêu Dao nói.

“Tiêu Dao, nhớ kỹ, nhất định đừng một mình đi tra xét Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, nếu không được nữa thì cũng phải nói với gia gia một tiếng.” Quân Chiến Thiên dặn dò.

“Vâng.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Sau đó, Quân Tiêu Dao ra khỏi sơn môn của Quân gia.

Hết chương 101.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 102. Chu Tước quốc chủ xuất quan, vẫn không cách nào xoay chuyển trời đất, phải mất nước? (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở phía chân trời có bốn phương trận dày đặc.

Đó là Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, mỗi một vệ một vạn người, tổng cộng bốn vạn người đã chờ xuất phát.

Người của Phong Ảnh Vệ mặc chiến giáp màu xanh lá, cầm loan đao trong tay.

Người của Ngự Lâm Vệ mặc chiến giáp kim sắc, nắm chặt giáo.

Người của Hỏa Kỵ Vệ mặc chiến giáp màu đỏ đậm, ngồi trên liệt diễm thần câu, cầm trường mâu trong tay.

Người của Sơn Thần Vệ mặc trọng giáp đen nhánh, nắm chặt cự thuẫn và chiến phủ.

Thần vệ tứ phương đều khí vũ hiên ngang, chiến ý sôi sục!

Quân Tiêu Dao liếc qua một cái, cảm thấy cực kỳ vừa lòng.

“Công tử, Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn có tổng cộng bốn vạn người, đã chờ xuất phát!” Quân Linh Lung dâng Thần Tử Lệnh lên và nói.

Quân Tiêu Dao thu hồi Thần Tử Lệnh, lạnh nhạt gật đầu và nói: “Rất tốt, lần này đi đến Chu Tước Cổ Quốc, phải làm phiền chư vị.”

Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn nghe vậy thì đồng thời ôm quyền với Quân Tiêu Dao, nửa quỳ xuống!

“Phong Ảnh Vệ, nguyện vì Quân gia, vì Thần Tử, vượt qua nước sôi lửa bỏng!”

“Ngự Lâm Vệ, nguyện vì Quân gia, vì Thần Tử, vượt qua nước sôi lửa bỏng!”

“Hỏa Kỵ Vệ, nguyện vì Quân gia, vì Thần Tử, vượt qua nước sôi lửa bỏng!”

“Sơn Thần Vệ, nguyện vì Quân gia, vì Thần Tử, vượt qua nước sôi lửa bỏng!”

Thần vệ tứ phương cùng rống lớn, khí thế như hổ nuốt vạn dặm!

Tiếng quát chấn động cửu tiêu, làm tan cả tầng mây trên bầu trời!

“Rất tốt, có các ngươi ở đây thì còn chuyện gì không thể thành?” Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hào hùng cười.

Nam nhân nào không có lý tưởng hào hùng là nhất thống thiên quân vạn mã, tranh bá thiên hạ?

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao đứng trên một chiến xa hoàng kim.

Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo chiến xa hoàng kim bay lên trời.

Bốn người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, Quân Vạn Kiếp, Quân Linh Lung, mỗi người suất lĩnh một trong Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, theo sát phía sau.

Một đoàn nhân mã mênh mông cuồn cuộn bay qua trời cao!

Trên đường đi, các thế lực lớn và tu sĩ đều lộ ra vẻ mặt chấn động kinh nghi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Đó là Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân gia, bọn họ muốn đi đâu?”

“Không biết, đã lâu Quân gia không vận dụng quân đội, là muốn trấn áp chỗ phản loạn nào sao?”

“Không đúng, chẳng phải người kéo xe cầm đầu là đứng đầu Thái Cổ vương tộc, Cửu Đầu Sư Tử à?”

“Ồ, đứng trên chiến xa hoàng kim kia chính là Thần Tử Quân gia!”

Rất nhiều tu sĩ nhìn thấy tiên ảnh siêu nhiên khoanh tay mà đứng kia, đều hít hà một hơi, cảm thấy da đầu tê dại!

Rốt cục là chuyện gì có thể làm Thần Tử Quân gia suất lĩnh quân đội ra ngựa?

Rất nhiều tu sĩ đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra suy nghĩ trong mắt đối phương.

Phỏng chừng những kẻ địch của Thần Tử Quân gia sắp gặp xúi quẩy...

...

Ngay khi Quân Tiêu Dao suất lĩnh Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn chạy tới Hỏa Châu.

Liên quân tam quốc lấy Thanh Long Cổ Quốc cầm đầu cũng đã thâm nhập vùng trong của Chu Tước Cổ Quốc.

Tất cả thành trì trên đường căn bản không có sức phản kháng nào, trực tiếp bị ba quân phá hủy.

Bái Ngọc Nhi cũng biết, lấy thực lực hiện giờ của Chu Tước Cổ Quốc là không có khả năng giữ được toàn bộ Cổ Quốc.

Biện pháp duy nhất là tập trung binh lực, đánh trận quyết chiến cuối cùng ở bên ngoài hoàng đô.

Qua chừng hơn mười ngày, rốt cuộc ba đại liên quân Cổ Quốc đã đến gần hoàng đô của Chu Tước Cổ Quốc.

Mà giờ phút này, bên ngoài hoàng đô Chu Tước Cổ Quốc.

Tinh kỳ phần phật, đón gió phấp phới!

Hơn mười vạn quân sĩ của Chu Tước Cổ Quốc canh giữ ở ngoài hoàng đô, giống như một bức tường thành làm bằng sắt thép!

Bái Ngọc Nhi đã thay đổi khí chất của ngày xưa, hiện giờ nàng mặc nhuyễn giáp màu đỏ đậm, phác họa ra đường cong căng chặt.

Mái tóc dài lửa đỏ được cột lên, trong vẻ quyến rũ hiển lộ ra vài phần anh tư oai hùng.

Chung quanh nàng là một vài tướng lãnh Chu Tước Cổ Quốc, bọn họ đều lộ ra ánh mắt nặng nề, mơ hồ mang theo chút bất an.

Trong bầu không khí gần như hít thở không thông này.

Mặt đất bỗng rung động.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ở nơi xa, đám đông khủng bố đen nghìn nghịt xuất hiện.

Liếc mắt nhìn một cái, chúng như dòng nước lũ màu đen thổi quét mặt đất!

Khi nhìn thấy đội quân mênh mông cuồn cuộn, chạy dài bao la kia, sắc mặt tất cả tướng lãnh của Chu Tước Cổ Quốc đều khó coi tới cực điểm.

Trái tim những đại thần Chu Tước Cổ Quốc chìm xuống đáy cốc.

“Chu Tước Cổ Quốc sắp xong rồi...” Một lão đại thần lộ ra chút bi ai trong đôi mắt.

Mà Bái Ngọc Nhi đưa bàn tay ngọc lên nắm chặt trường kiếm, gương mặt quyến rũ tuyệt luân cũng hiện ra chút tuyệt vọng.

“Thật sự không có cách nào sao?”

Ánh mắt Bái Ngọc Nhi nhìn ra phương xa, như muốn nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện.

Nhưng nơi đó không có cái gì cả...

...

Dòng lũ sắt thép mênh mông cuồn cuộn như sóng triều đen ngòm đang lao tới.

Liếc nhìn một cái, toàn bộ đường chân trời đều như bị bóng người bao phủ.

Tướng lãnh của Chu Tước Cổ Quốc không cần nhìn kỹ cũng suy đoán được.

Số lượng liên quân ba nước gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ tuyệt đối gấp mười lần Chu Tước Cổ Quốc.

Ít nhất cũng có trăm vạn đại quân.

Chỉ tính đến số lượng quân đội đã hoàn toàn nghiền áp Chu Tước Cổ Quốc vẻn vẹn có mười vạn quân đội.

Mà ở phương diện cường giả cao tầng, Chu Tước Cổ Quốc cũng bị nghiền áp gắt gao.

Đến nay Chu Tước quốc chủ còn đang bế quan.

Mà ba vị quốc chủ của liên quân tam quốc đều là Thánh Nhân.

Càng đừng nói còn có một thế lực thần bí trợ giúp Thanh Long Cổ Quốc.

Nếu thế lực kia ra tay thì Chu Tước Cổ Quốc càng nguy như chồng trứng, sẽ sụp đổ vào bất cứ lúc nào.

Cho dù Bái Ngọc Nhi muốn phản kháng, nhưng khi nhìn thấy đại quân vô tận kia, trong mắt cũng không khỏi lộ ra chút tuyệt vọng.

Hết chương 102.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 103. Chu Tước quốc chủ xuất quan, vẫn không cách nào xoay chuyển trời đất, phải mất nước? (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm ầm ầm!

Đường chân trời ở nơi xa, có chừng hai mươi vạn quân đội, mênh mông cuồn cuộn nghiền áp đến.

“Là quân đội của Huyền Vũ Cổ Quốc.” Phía Chu Tước Cổ Quốc, một nam tử trung niên mặc chiến giáp lửa đỏ nói, ông ta là đại tướng quân của Chu Tước Cổ Quốc, một cường giả Hư Thần.

cảnh giới sau Thần Hỏa Cảnh là Hư Thần.

Nhưng trên chiến trường này, một cường giả Hư Thần cũng khó xoay chuyển được càn khôn.

Dù sao thì đừng nói là so với Thánh Nhân, cho dù so với Chuẩn Thánh thì Hư Thần Cảnh cũng có một khoảng cách rất lớn.

“Huyền Vũ Cổ Quốc, bọn họ muốn làm gì?” Ánh mắt Bái Ngọc Nhi chợt lóe.

Trước đại quân Huyền Vũ Cổ Quốc, một tướng lãnh mở miệng nói: “Chu Tước Cổ Quốc, ta là đại tướng quân của Huyền Vũ Cổ Quốc, ta cho các ngươi một kiến nghị, tước vũ khí đầu hàng sẽ tránh được giết chóc vô ích.”

“Huyền Vũ Cổ Quốc, vì sao các ngươi lại thần phục Thanh Long Cổ Quốc?” Bái Ngọc Nhi không nhịn được mà hỏi.

Đây cũng là nghi hoặc lớn nhất của nàng.

Đường đường là Cổ Quốc, dù chiến bại thì cũng không có khả năng dễ dàng hoàn toàn thần phục như vậy.

Tướng lãnh Huyền Vũ Cổ Quốc hừ lạnh một tiếng và nói: “Chúng ta thần phục là công tử, thân phận lai lịch của ngài không phải người bình thường có thể biết được.”

“Bái Ngọc Nhi, ngươi là người do công tử khâm điểm, thúc thủ chịu trói trở thành thị thiếp của công tử, hơn nữa giao mảnh nhỏ la bàn ra thì Chu Tước Cổ Quốc của các ngươi có thể được yên ổn.” Tướng lãnh của Huyền Vũ Cổ Quốc nói.

“Cái gì?”

Bái Ngọc Nhi nghe vậy thì khiếp sợ, đồng thời cũng mang theo phẫn nộ.

Nàng khiếp sợ là, rốt cục công tử kia là thần thánh phương nào mà có thể tiện tay trấn áp ba nước.

Mà phẫn nộ là công tử kia lại muốn thu nàng làm thị thiếp.

Điều này làm gương mặt quyến rũ của Bái Ngọc Nhi hiện ra sát khí, dung nhan lạnh như băng.

Đại tướng quân Chu Tước Cổ Quốc đứng bên cạnh cũng quát lạnh một tiếng: “Làm càn, sao hoàng nữ Chu Tước Cổ Quốc ta lại tùy tiện trở thành thị thiếp của người khác!”

Tất cả người của Chu Tước Cổ Quốc đều lòng đầy căm phẫn.

Điều này quả thực là sỉ nhục Chu Tước Cổ Quốc!

“Hừ, có thể trở thành thị thiếp của công tử là phúc khí của ngươi, nếu phản kháng thì không tránh được máu chảy thành sông!” Tướng lãnh của Huyền Vũ Cổ Quốc lạnh lùng nói.

“Ta là người của Thần Tử Quân gia, chẳng lẽ các ngươi không sợ đắc tội Thần Tử, ngày sau bị Quân gia huỷ diệt!” Bái Ngọc Nhi lạnh lùng nói.

Nghe được lời này, sắc mặt tướng lãnh kia cũng nhịn không được mà biến đổi.

Dù sao thanh danh của Quân gia và Thần Tử Quân gia đều quá lớn.

Quân gia muốn huỷ diệt Huyền Vũ Cổ Quốc thì chỉ cần lật tay một cái mà thôi.

Cho dù tất cả Tứ Tượng Cổ Quốc cộng lại cũng không sánh bằng một cái đẩy ngang của Quân gia.

Nhưng nghĩ đến sự cường đại của vị công tử sau lưng, tên tướng lãnh này cũng bình tĩnh lại.

Ông ta cười lạnh một tiếng và nói: “Chu Tước hoàng nữ, đừng có khoác lác, sao Thần Tử Quân gia lại để ý một tiểu nhân vật như ngươi, nếu hắn để ý thì đã sớm tới cứu viện.”

“Hơn nữa, cho dù ngươi có quan hệ với Thần Tử Quân gia thì vị công tử kia cũng không sợ.”

Lời nói của tướng lãnh Huyền Vũ Cổ Quốc làm trái tim Bái Ngọc Nhi hơi đau đớn.

Quả thật.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, nàng chỉ là một quân cờ có thể có cũng có thể không mà thôi.

Dù ngã xuống, phỏng chừng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

“Nhưng mà, Thần Tử không thèm để ý ta, không có nghĩa là ta không để ý Thần Tử, ta đã hứa sẽ nhất sinh nhất thế, làm nô làm tì, hầu hạ bên cạnh Thần Tử, sao có thể trở thành thị thiếp của người khác?”

Đôi mắt của Bái Ngọc Nhi lộ ra nét kiên quyết.

“Muốn ta trở thành thị thiếp của vị công tử kia, không có khả năng, muốn chiến thì chiến đi!”

Bái Ngọc Nhi chỉ trường kiếm trong tay lên trời, lộ ra mũi nhọn!

“Ai, đáng tiếc, Huyền Vũ đại quân nghe lệnh, giết!” Tướng quân của Huyền Vũ Cổ Quốc ra lệnh một tiếng.

Hai mươi vạn đại quân của Huyền Vũ Cổ Quốc cùng hành động.

“Chư tướng lãnh nghe lệnh, bảo vệ Cổ Quốc của chúng ta, giết!” Bái Ngọc Nhi cũng khẽ kêu một tiếng.

Ầm ầm ầm!

Đại quân hai nước giống như dòng nước lũ va chạm, chỉ thoáng chốc đã ập vào nhau chém giết.

Chân tay cụt văng ra, máu tươi bắn tung tóe!

Tiếng gọi ầm ĩ, tiếng kêu thảm thiết, tiếng sát phạt đan chéo thành một cảnh tượng thảm thiết huyết tinh.

Hai mươi vạn đại quân Huyền Vũ cứ như mãnh thú sắt thép không thể ngăn cản.

Mười vạn quân sĩ của Chu Tước Cổ Quốc liều mạng ngăn cản, trận tuyến lại liên tục bại lui.

Những năm gần đây, Chu Tước Cổ Quốc đã trở thành nước đứng cuối Tứ Đại Cổ Quốc.

Trang bị, chiến lực quân đội của họ đều không sánh bằng Tam Đại Cổ Quốc còn lại.

Càng đừng nói ở mặt số lượng còn đang trong trạng thái nghiền áp.

Dưới tình huống như vậy, sao Chu Tước Cổ Quốc có thể thắng được?

“Các tướng lĩnh nghe lệnh, bắt sống Chu Tước hoàng nữ, Bái Ngọc Nhi!” Tướng lãnh của Huyền Vũ Cổ Quốc vung tay lên, hô lớn.

Bái Ngọc Nhi là người mà vị công tử kia khâm điểm, bọn họ không có khả năng buông tha.

“Bảo hộ hoàng nữ!” Đại tướng quân của Chu Tước Cổ Quốc quát to.

Một đám tướng lãnh xông lên, chém giết với tướng lãnh của Huyền Vũ Cổ Quốc.

Một vị tướng lãnh Chu Tước Cổ Quốc ngã xuống, bọn họ vẫn không sánh bằng Huyền Vũ Cổ Quốc ở phương diện số lượng.

“Chư vị...” Bái Ngọc Nhi thấy thế thì tim như bị đao cắt.

Những tướng lãnh đó đều chết vì nàng.

“Hừ, thật phiền toái, cả một nữ nhân cũng không bắt được sao?”

Lúc này, một tiếng hừ lạnh nổ vang trên hư không.

Một uy áp Thánh Cảnh khuếch tán ra.

Phía Chu Tước Cổ Quốc, thân thể tất cả tướng lãnh và quân sĩ đều chấn động, có cảm giác hít thở không thông.

Phía trên vòm trời, một bóng dáng mặc hoàng bào màu đen xuất hiện.

Chính là Huyền Vũ quốc chủ!

“Xong rồi...”

Khi Huyền Vũ quốc chủ hiện thân, tất cả người của Chu Tước Cổ Quốc đều lộ ra vẻ mặt tro tàn.

Cả Thánh Nhân cũng xuất hiện thì trận này còn đánh thế nào?

Trong lòng Bái Ngọc Nhi cũng tràn ngập tuyệt vọng.

Đối mặt với Thánh Nhân, thậm chí nàng không có cả cơ hội phản kháng và tự sát.

“Người mà công tử muốn, há có thể chạy trốn, lại đây đi.” Huyền Vũ quốc chủ giơ tay nắm một cái, một cự thủ pháp lực ngưng kết, chụp vào Bái Ngọc Nhi.

Ngay vào thời khắc nguy cơ đó, sâu trong hoàng đô Chu Tước Cổ Quốc bỗng truyền đến một tiếng thét dài.

Liệt diễm khủng bố bay lên tận trời, cứ như biến thành một con Chu Tước.

Một người mặc hoàng bào màu đỏ phá quan, giẫm lên ngọn lửa đầy trời mà bước đến.

“Ai dám xâm phạm Chu Tước Cổ Quốc của ta!”

Người phá quan chính là Chu Tước quốc chủ!

“Là quốc chủ bệ hạ, ngài ấy đột phá đến Thánh Nhân Cảnh rồi!”

Nhìn thấy Chu Tước quốc chủ xuất hiện, tướng sĩ Chu Tước Cổ Quốc toàn trường đều phát ra tiếng kêu la mừng đến phát khóc.

Bái Ngọc Nhi cũng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ cực độ, giống như tuyệt lộ phùng sinh.

Chu Tước quốc chủ chưởng một cái đã đánh tan cự thủ pháp lực kia.

Thấy cảnh tượng như vậy, người của Chu Tước Cổ Quốc càng kiên định Chu Tước quốc chủ là cường giả Thánh Nhân.

Cuối cùng thì Chu Tước Cổ Quốc của bọn họ cũng được cứu rồi!

Nhưng mà, còn chưa đợi Bái Ngọc Nhi và chúng tướng sĩ vui sướng.

Nơi đường chân trời, số lượng đại quân còn lại giống như hắc triều mãnh liệt lao đến.

Đồng thời, lại có hai khí tức Thánh Nhân bùng nổ.

Đó là Thanh Long quốc chủ và Bạch Hổ quốc chủ.

Giờ khắc này, cho dù là Chu Tước quốc chủ cũng thay đổi sắc mặt!

Dù ông ta đột phá tới Thánh Nhân, giờ phút này đối mặt với ba vị Thánh Nhân, cũng không có khả năng xoay chuyển trời đất.

Trong lòng Bái Ngọc Nhi vừa dâng lên chút ánh lửa hy vọng thì lại bị tưới diệt.

Trong đôi mắt nàng lộ ra bi thương.

Từ tuyệt vọng đến hy vọng, sau đó lại tuyệt vọng, có gì càng tàn khốc hơn chuyện này chứ?

“Chẳng lẽ o6g trời thật sự muốn Chu Tước Cổ Quốc ta tiêu vong?” Bái Ngọc Nhi cắn môi ngọc đến chảy ra máu tươi.

Hết chương 103.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 104. Quân Tiêu Dao đã đến, kinh sợ toàn trường, là chán sống rồi đúng không?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nơi xa, đại quân còn lại hội hợp đến, một mảnh đen nghìn nghịt khiến người nhìn thấy da đầu tê dại.

Đồng thời, hai bóng dáng đạp lên hư không mà đến, họ đều tản ra khí tức Thánh Nhân.

Đó là Thanh Long quốc chủ và Bạch Hổ quốc chủ.

Cộng thêm Huyền Vũ quốc chủ, cả ba đại Thánh Nhân đạp trên hư không, giằng co với Chu Tước quốc chủ.

Sắc mặt Chu Tước quốc chủ thay đổi kịch liệt.

Ông ta vừa đột phá đến Thánh Nhân chi Cảnh, là thời điểm khí phách hăng hái, lại không ngờ thấy được cảnh tượng ba nước công thành trước mắt.

Càng làm ông ta giật mình là, Tam Đại Cổ Quốc vốn không có khả năng liên hợp, hiện tại lại liên thủ tiến công Chu Tước Cổ Quốc.

“Phụ hoàng!” Bái Ngọc Nhi đứng phía dưới truyền âm, giải thích ngắn gọn những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

“Sao lại như thế này.” Đồng tử của Chu Tước quốc chủ cũng hơi chấn động.

Hiển nhiên, vị công tử kia có địa vị cực kỳ lớn.

Nếu không thì không có khả năng ép cho Tam Đại Cổ Quốc dễ bảo như vậy.

Hơn nữa hiện tại, quan trọng là Chu Tước Cổ Quốc bọn họ không chống chọi được với trăm vạn đại quân.

Ông ta cũng không đối phó được ba vị quốc chủ.

Càng đừng nói có lẽ sau lưng chiến trường còn có thế lực của công tử thần bí kia đang giám sát tất cả, ngo ngoe rục rịch.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Chu Tước quốc chủ đột phá tới Thánh Nhân, cũng không cách nào xoay chuyển trời đất.

“Chu Tước quốc chủ, không ngờ chẳng những ngươi khôi phục thương thế, còn đột phá tới Thánh Nhân Cảnh.” Giọng điệu của Thanh Long quốc chủ mang theo chút kinh ngạc.

Bởi vì phong tỏa tin tức, cho nên hiện tại đám người Thanh Long quốc chủ mới biết được tin này.

“Không ngờ, đường đường là Thanh Long quốc chủ cũng có lúc làm chó cho người ta.” Sắc mặt Chu Tước quốc chủ thật âm trầm, tức giận nói.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ở trước mặt vị công tử kia thì các ngươi chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.” Thanh Long quốc chủ cười lạnh và nói.

“Vậy ngươi có biết, thật ra Chu Tước Cổ Quốc chúng ta sớm đã thần phục một người không?” Chu Tước quốc chủ lạnh nhạt nói.

“À, là ai?” Thanh Long quốc chủ khẽ nhíu mày.

“Thần Tử Quân gia.” Chu Tước quốc chủ nói.

Lời này vừa vang lên thì liên quân Tam Đại Cổ Quốc đều hơi an tĩnh lại.

Cứ như bốn chữ Thần Tử Quân gia có một lực chấn nhiếp kỳ lạ.

Đồng tử của Thanh Long quốc chủ cũng co rụt lại, lạnh lẽo nói: “Lại muốn huênh hoang mượn danh à, sao Thần Tử Quân gia lại để ý một Chu Tước Cổ Quốc nho nhỏ chứ.”

“Tùy ngươi, nhưng không tin thì cũng đến lúc các ngươi hối hận.” Chu Tước quốc chủ lạnh nhạt nói.

“Dù là thật thì sau lưng chúng ta cũng có công tử, đừng có lấy Thần Tử Quân gia ra hù người!” Sắc mặt Thanh Long quốc chủ trầm xuống.

Trước đó Tiêu Trần bị Quân Tiêu Dao phế bỏ, cho nên tất nhiên Thanh Long quốc chủ cũng không có hảo cảm gì đối với Quân Tiêu Dao.

“Đừng nhiều lời, trực tiếp cho đại quân đẩy ngang hoàng đô Chu Tước Cổ Quốc, bắt sống Bái Ngọc Nhi!”

Thanh Long quốc chủ kêu lên một tiếng thì trăm vạn đại quân lại ra tay, giống như dòng nước lũ phá tan tất cả, nghiền áp về hướng đội quân của Chu Tước cổ quốc

Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ liên thủ trấn áp Chu Tước quốc chủ.

Thanh Long quốc chủ lại đưa tay chụp vào Bái Ngọc Nhi.

“Hoàng nữ cẩn thận!”

Đại tướng quân của Chu Tước Cổ Quốc đẩy lui Bái Ngọc Nhi, sau đó bản thân trực tiếp bị cự chưởng pháp lực đánh thành vụn máu.

“Đại tướng quân!” Trái tim Bái Ngọc Nhi đang nhỏ máu.

“Hoàng nữ đi mau, nơi này để chúng ta chống đỡ!”

Rất nhiều tướng lãnh chắn ở trước người Thanh Long quốc chủ.

“Lũ kiến hôi.” Thanh Long quốc chủ tùy tiện phất tay một cái, một loạt người nổ tung.

Không ai có thể kháng cự uy thế của Thánh Nhân!

Mà ở phía chân trời, Chu Tước quốc chủ cũng bị áp chế mà liên tục lui bước, miệng ho ra máu.

Dù sao ông ta cũng chỉ mới đột phá Thánh Nhân Cảnh, cảnh giới vẫn chưa ổn định, lại bị hai đại Thánh Nhân vây công.

Không bao lâu sau, Chu Tước quốc chủ đã bị đẩy lui, miệng hộc ra máu tươi.

Ở phía dưới, mười vạn quân đội của Chu Tước Cổ Quốc cũng bị giết đến tan tác.

Đợt trùng kích của trăm vạn đại quân khủng bố dữ dội.

Chỉ trong mười lăm phút ngắn ngủn, mười vạn quân đội Chu Tước Cổ Quốc chỉ còn lại ba bốn vạn người.

Quân đội bị nghiền áp!

Chiến lực cao cấp là Chu Tước quốc chủ đã bị thương nặng!

Những tướng lãnh đó đều bị Thanh Long quốc chủ dùng một chưởng chụp chết!

“Chu Tước Cổ Quốc, thật sự xong rồi sao?”

Giờ phút này, trong lòng Bái Ngọc Nhi mang đầy tuyệt vọng.

“Thúc thủ chịu trói đi...” Thanh Long quốc chủ lạnh nhạt nói, muốn thò một tay qua đó.

Bái Ngọc Nhi nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, có nước mắt chảy xuống từ khóe mắt.

Mà đúng lúc này, thiên địa như bỗng yên tĩnh trong chớp mắt.

Tất cả giọng nói đều như mất đi.

Trong sự yên tĩnh này truyền đến một giọng nói vô cùng cao lãnh lạnh nhạt: “Người của bản Thần Tử mà ngươi cũng dám động, Thanh Long quốc chủ, ngươi chán sống rồi đúng không?”

Một tiếng nói khe khẽ lạnh lùng, giống như vang lên từ chốn u minh.

Toàn bộ chiến trường lâm vào tĩnh mịch trong nháy mắt, cứ như đọng lại!

Bên tai trăm vạn đại quân toàn trường đều như quanh quẩn câu

nói này.

Là ai?

Dám lấy giọng điệu này nói chuyện với một Thánh Nhân?

Bái Ngọc Nhi nghe giọng nói này thì thân thể mềm mại đột nhiên run rẩy, sau đó bỗng mở đôi mắt xinh đẹp ra, nhìn về nơi xa.

Phía chân trời nơi xa truyền đến tiếng chấn động khủng bố, tầng mây tán loạn!

Bốn quân đội khủng bố sát khí như hồng bỗng xuất hiện!

Tinh kỳ phần phật, ngọn gió dày đặc, chiến xa vang rền, thần câu hí vang!

Khí sát phạt xông thẳng lên trời xanh, xâm nhập tận Cửu U!

Thậm chí sát khí khủng bố bốn chi đội Này tỏa ra khiến trăm vạn đại quân phía dưới, đều trong lòng phát lạnh, như rơi vào động băng!

Trước bốn chi đội này, một con Cửu Đầu Sư Tử uy vũ hùng tráng, cứ như tòa thành hoàng kim, ngửa mặt lên trời rống giận!

Sóng âm Sư Tử Hống khủng bố chấn động Tứ Cực Bát Hoang, khiến mọi người sợ hãi!

Mà trên chiếc chiến xa hoàng kim do Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo, một bóng dáng được bao phủ trong tiên quang mông lung, khoanh tay mà đứng, sắc mặt lạnh nhạt, giống như Thần Linh chi Tử.

Giọng điệu lạnh nhạt mà bá đạo truyền ra từ miệng hắn.

“Chu Tước Cổ Quốc là của bản Thần Tử, nếu ai dám ra tay nữa thì chém không tha!”

Một câu chém không tha khiến cho thiên địa biến sắc, tràn ngập sát khí xưa nay chưa từng có!

“Quân gia Phong Ảnh Vệ nghe lệnh!”

“Quân gia Ngự Lâm Vệ nghe lệnh!”

“Quân gia Hỏa Kỵ Vệ nghe lệnh!”

“Quân gia Sơn Thần Vệ nghe lệnh!”

Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn cùng rống lên, đáp xuống từ trời cao!

Âm thanh ầm ầm vang lên, khắp mặt đất như run lên ba cái!

Rõ ràng là quân đội chỉ có bốn vạn người, lại làm sắc mặt của trăm vạn liên quân của Tam Đại Cổ Quốc trở nên tái nhợt, sợ hãi vô cùng!

“Đó là Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân gia!”

“Trời ạ, là quân đội của Quân gia, Quân gia tới!”

Khi thấy rõ chữ “Quân” trên tinh kỳ, sắc mặt các quân sĩ của Tam Đại Cổ Quốc đều trắng bệch, vẻ mặt kinh hoàng!

Dù sao thì uy thế của Quân gia cũng quá mạnh.

Phong Lâm Hỏa Sơn cũng là quân đội đầu bảng của Quân gia, có lực chấn nhiếp cực lớn!

“Là Quân gia!” Vẻ mặt đám người Thanh Long quốc chủ cũng cả kinh.

Lời Quân Tiêu Dao nói càng làm sắc mặt Thanh Long quốc chủ trở nên khó coi.

Mà ở phía Chu Tước Cổ Quốc, tất cả mọi người đều chấn động, ngơ ngác, không tin!

Cuối cùng là lộ ra vẻ mặt kinh hô và mừng như điên!

“Là Quân gia, Thần Tử Quân gia tới cứu chúng ta!” Một lão đại thần Chu Tước Cổ Quốc mừng đến phát khóc.

Thân thể mềm mại của Bái Ngọc Nhi run rẩy, bàn tay ngọc che lại đôi môi đỏ, kích động đến nước mắt không ngừng chảy xuống.

Bóng dáng mà nàng ngày nhớ đêm mong kia rốt cuộc cũng xuất hiện.

Hắn vẫn mặc bạch y trắng hơn cả tuyết, vẫn siêu nhiên xuất trần như vậy!

Giờ phút này Quân Tiêu Dao cứ như chúa cứu thế!

Là thần linh duy nhất trong lòng Bái Ngọc Nhi!

Hết chương 104.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 105. Lửa giận của bản Thần Tử, ai cũng không chịu nổi, liên quân lui binh! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trên trời cao, Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo chiến xa hoàng kim.

Mà Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, khoanh tay đứng vững trên đó, vạt áo phiêu phiêu, tựa như thần minh làm chúa tể thiên địa!

Giờ khắc này, ánh mắt Bái Ngọc Nhi và người của Chu Tước Cổ Quốc nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo kích động và cuồng nhiệt mãnh liệt, cứ như nhìn thấy chúa cứu thế vô thượng!

Trừ khước quân thân tam trọng tuyết, thiên hạ thùy nhân phối bạch y! (1)

(1) Nếu người như chàng mà còn không mặc y phục màu trắng, thì khắp thiên hạ này còn có ai xứng với y phục màu trắng nữa

Quân Tiêu Dao là thần của bọn họ!

“Sao lại như vậy, sao Quân gia có thể tiến đến?”

Sắc mặt ba người Thanh Long quốc chủ, Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ đều hơi tái nhợt.

Tuy bọn họ là Thánh Nhân cao cao tại thượng, nhưng đối mặt với quái vật khổng lồ như Quân gia thì vẫn có cảm giác tim đập nhanh.

Đừng nói là Thánh Nhân, cho dù là chí tôn vô thượng, đối mặt với Quân gia cũng sẽ kiêng kỵ cực độ.

Mà hiện tại, tuy bọn họ không nhìn thấy Thánh Nhân của Quân gia đến, nhưng chỉ dựa vào một Quân Tiêu Dao cũng đã đủ lực chấn nhiếp.

Quân Tiêu Dao không phải Thánh Nhân, nhưng lực uy hiếp lại mạnh hơn cả Thánh Nhân!

Bởi vì đối nghịch với Quân Tiêu Dao cơ bản tương đương với chống lại Quân gia.

Có mấy ai dám trêu chọc Hoang Cổ Quân gia?

“Thần Tử đại nhân!”

Đám người Bái Ngọc Nhi đưa mắt ngóng nhìn Quân Tiêu Dao, trong lòng dâng lên vui sướng.

“Rốt cuộc Thần Tử cũng tới.” Phía chân trời, Chu Tước quốc chủ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ban đầu trong lòng Chu Tước quốc chủ vẫn có chút vướn mắc về chuyện Chu Tước Cổ Quốc thần phục Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện tại, khúc mắc đã hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng, Chu Tước Cổ Quốc vẫn phải chờ Quân Tiêu Dao tới cứu vớt.

Quân Tiêu Dao hơi rũ mắt, nhìn về mấy vạn người còn sót lại của quân đội Chu Tước Cổ Quốc phía dưới.

Hắn hơi xua tay.

Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn lập tức tuân lệnh, cứ như biến thành bốn dòng nước lũ đục thủng tất cả, trùng sát về hướng trăm vạn liên quân tam quốc.

Khó có thể tưởng tượng, quân đội chỉ có bốn vạn người lại đâm thẳng vào trăm vạn đại quân.

Nhưng mà kết quả lại khiến người ta líu lưỡi.

Trăm vạn đại quân không thể ngăn cản sự trùng sát của bốn chi đội.

Đối mặt với Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, đội ngũ những liên quân

đó không chịu nổi một kích.

Gần như chỉ mấy lần va chạm qua lại, liên quân tam quốc đã ngã xuống hơn mười vạn người!

Điều này thật khủng bố, khiến người ta sợ hãi!

“Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân gia quá mạnh!”

“Ma quỷ, bọn họ là ma quỷ!”

“Chạy mau!”

Quân sĩ tứ phương sợ hãi, trăm vạn đại quân đã tan rã!

Mà những quân sĩ may mắn còn tồn tại của Chu Tước Cổ Quốc lại phát ra tiếng rống giận phát tiết, cũng bắt đầu phản kích.

“Cái này...”

Phía trên vòm trời, đám người Thanh Long quốc chủ ngớ cả ra.

Cho dù là bọn họ cũng không ngờ quân đội của Quân gia lại mạnh như vậy.

Chỉ gần bốn vạn người, trong nháy mắt đã giết chết tan tác trăm vạn đại quân của bọn họ.

“Thần Tử Quân gia, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Thanh Long quốc chủ trầm giọng mà nói.

“Thế nào à? Rất đơn giản...” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Sau đó đỉnh mày hắn hơi nhếch lên, trong mắt kích động lãnh lệ, hắn nói: “Hoặc là lui, hoặc là... Tru cửu tộc của ngươi!”

Một câu vừa dứt, cư như đất bằng nổi lên sấm sét!

Trăm vạn người tại đây đều kinh ngạc!

Không phải mấy lời này là để các hoàng đế như Thanh Long quốc chủ nói sao?

Nhưng hiện tại, khi Quân Tiêu Dao nói ra những câu đó lại không ai cảm thấy có gì không đúng.

So với địa vị của Thần Tử Quân gia thì hoàng đế một quốc gia nho nhỏ đã là gì?

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Sắc mặt Thanh Long quốc chủ xanh rồi lại trắng, khí tức Thánh Nhân trên người sắp ức chế không được mà bùng nổ.

“Bản Thần Tử cứ đứng ở chỗ này để ngươi ra tay, ngươi dám không?”

Quân Tiêu Dao phất ống tay áo qua một cái, giẫm lên trời cao, đứng ở đối diện Thanh Long quốc chủ.

Hắn chỉ có tu vi Quy Nhất Cảnh, nhưng lại không có chút sợ hãi khi đối mặt với Thanh Long quốc chủ đã đến Thánh Nhân Cảnh.

Thậm chí còn loại khí chất khiến người ta cảm thấy, Quân Tiêu Dao mới là Hoàng, mà Thanh Long quốc chủ lại là thần!

“Đây là uy thế của Thần Tử Quân gia sao?”

Phía dưới, tất cả người của Chu Tước Cổ Quốc thấy cảnh tượng như vậy, đều kích động đến run rẩy.

Đôi mắt đỏ xinh đẹp của Bái Ngọc Nhi càng tràn ngập sùng bái và cuồng nhiệt sâu sắc.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng quá đáng, công tử đứng sau lưng chúng ta bảo chúng ta làm như vậy.” Thanh Long quốc chủ nặng nề mà nói.

Ông ta không dám đích thân đối đầu với Quân gia, chỉ có thể mượn tên tuổi, kéo vị công tử sau lưng mình ra.

“À?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt trầm xuống.

Hắn sớm đã có suy đoán, có lẽ sau lưng Thanh Long Cổ Quốc có người khác.

Hiện tại xem ra, quả nhiên là thế.

Hơn nữa có thể dạy cho đám người Thanh Long quốc chủ dễ bảo, thân phận và lai lịch của công tử kia hẳn cũng cực kỳ kinh người.

Nhưng Quân Tiêu Dao sẽ kiêng kỵ hay sao.

Thân phận lai lịch lớn đến mức nào, có thể thắng được hắn à?

“Mắc kệ đứng sau lưng ngươi là người nào, cũng không ai chịu nổi lửa giận của bản Thần Tử!” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra lãnh mang.

Sau đó hắn dựng tay lên, tịnh chỉ thành kiếm.

Kiếm khí cuồn cuộn dâng lên, kiếm ý hùng hồn cuộn trào!

Một kiếm quang diệu thế lộng lẫy và vô số hư ảnh tiên thần quét ngang xuống từ trong tay Quân Tiêu Dao!

Kiếm quang kinh thế!

Chính là thức thứ nhất của Lục Tiên Kiếm Quyết, Tiên Vẫn!

Hết chương 105.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 106. Khen thưởng đánh dấu bốn sao, cổ thánh binh, bí ẩn của Tứ Đại Cổ Quốc (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm ầm ầm!

Một kiếm quang vạn trượng ầm ầm rơi xuống từ vòm trời, đập vào trăm vạn đại quân!

Chỉ trong nháy mắt, máu tươi bắn tung toé, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mấy vạn quân sĩ bị một kiếm diệt sát!

Liên quân tam quốc vốn đã bị Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn đánh giết đến nhân tâm hoảng sợ, trong nháy mắt đã hỏng mất, chạy tứ tán khắp nơi!

Thanh Long quốc chủ nhìn thấy tình cảnh này, lửa giận trong lòng đốt người, thiếu chút nữa không nhịn được mà ra tay.

Nhưng nghĩ đến hậu quả sau khi ra tay với Quân Tiêu Dao, ông ta vẫn cố gắng áp chế xuống.

“Tạm thời rút lui!” Trong mắt Thanh Long quốc chủ lộ ra chút giãy giụa, nhưng vẫn ra lệnh.

Nếu tiếp tục kéo dài thì trăm vạn đại quân không biết còn dư lại bao nhiêu.

Mà ông ta cũng không dám làm gì Quân Tiêu Dao, chỉ có thể tạm thời lui lại, thỉnh vị công tử kia định đoạt.

Nếu công tử tự mình ra tay, tất nhiên Thanh Long quốc chủ cũng không cần gánh vác lửa giận của Quân gia.

Nghe Thanh Long quốc chủ kêu lui lại, Bạch Hổ quốc chủ và

Huyền Vũ quốc chủ cũng lui theo.

Chỉ trong nháy mắt, trăm vạn đại quân chỉ còn lại hơn sáu mươi vạn, đều như chó nhà có tang mà vội vàng rút đi.

Trong khoảng thời gian ngắn, liên quân tam quốc vốn thanh thế mênh mông cuồn cuộn đã chạy không thấy bóng người.

Quân Tiêu Dao nhìn đám người Thanh Long quốc chủ lui lại, cũng không tiếp tục áp bức.

Bởi vì đám người Thanh Long quốc chủ cũng không quan trọng.

Quan trọng nhất là công tử sau lưng bọn họ.

Rốt cục gã ta sáp nhập Tứ Đại Cổ Quốc lại là có mục đích gì?

Chỉ đơn thuần muốn thu làm thế lực của mình sao?

Cũng vì muốn làm rõ nghi hoặc trong lòng, Quân Tiêu Dao mới lựa chọn thả dây dài, câu cá lớn.

Mà trên mặt những tướng lãnh và quân sĩ Chu Tước Cổ Quốc may mắn còn tồn tại đều lộ ra vẻ vui sướng như sống sót sau tai nạn.

Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Quân Tiêu Dao hàm chứa cảm kích sâu sắc.

Không có Quân Tiêu Dao thì Chu Tước Cổ Quốc bọn họ không diệt quốc thì cũng phải là thần phục.

Phía chân trời, Chu Tước quốc chủ khom lưng thật thấp trước Quân Tiêu Dao và nói: “Đa tạ Thần Tử tương trợ, nếu không có Thần Tử thì hôm nay Chu Tước Cổ Quốc đã nguy rồi.”

Quân Tiêu Dao hơi xua tay và nói: “Chu Tước Cổ Quốc là thế lực của ta, tất nhiên ta sẽ không nhìn nó diệt vong.”

“Thần Tử đại nhân.” Bái Ngọc Nhi cũng khom lưng thật thấp trước Quân Tiêu Dao.

“Hừm, tạm thời đừng cao hứng quá sớm, tên công tử sau lưng bọn

họ sẽ không từ bỏ ý đồ.” Quân Tiêu Dao nói.

…

Nghe được lời này, sắc mặt Chu Tước quốc chủ cũng cực kỳ trầm trọng.

Có thể làm Tam Đại Cổ Quốc thần phục, hơn nữa còn có được thế lực khủng bố như vậy, hiển nhiên thân phận lai lịch của tên công tử kia sẽ không thấp.

Nhưng nhớ đến đã có Quân Tiêu Dao ở đây, tâm tình của Chu Tước quốc chủ cũng yên ổn lại.

Thân phận của công tử kia lớn đến mấy thì có thể qua được Quân Tiêu Dao sao?

Thế lực sau lưng mạnh đến đâu thì có thể cao hơn Hoang Cổ Quân gia à?

Cho nên Chu Tước quốc chủ không lo lắng chút nào.

“Được rồi, về hoàng cung trước đi, ta cũng có một số việc muốn hỏi các ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Một mặt, hắn muốn đi đến hoàng cung của Chu Tước Cổ Quốc để đánh dấu.

Mặt khác cũng muốn dò hỏi chút chuyện.

“Vâng, mời Thần Tử!”

Chu Tước quốc chủ tự mình dẫn đường ở phía trước.

Quân Tiêu Dao bước lên chiến xa hoàng kim, đi theo phía sau.

“Ai, mới vừa làm nóng người thôi mà đã kết thúc rồi.” Quân Trượng Kiếm vặn vẹo cổ tay mà nói.

Vừa rồi các Tự Liệt Bọn họ cũng có tham gia chiến đấu.

“Không dễ kết thúc như vậy, chỉ sợ không được mấy ngày nữa bọn họ sẽ lại đến.” Quân Linh Lung nói.

Nàng mang Thất Khiếu Linh Lung Tâm, tâm tư thông minh, biết công tử sau lưng Tam Đại Cổ Quốc kia tuyệt đối sẽ không cho qua như vậy.

“Hừ, tới thì thế nào, chẳng lẽ có thể nhấc lên bọt sóng gì trước mặt công tử sao?” Quân Vạn Kiếp cười lạnh một tiếng.

Đứng trước mặt Hoang Cổ Quân gia, là long cũng đến uốn, là hổ cũng phải nằm bò!

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng tiến vào hoàng đô.

Tất cả con dân Chu Tước Cổ Quốc đều quỳ xuống dập đầu trước Quân Tiêu Dao.

Vô số tiếng hoan hô, tán tụng Quân Tiêu Dao truyền khắp bát phương.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao cũng cực kỳ bình đạm.

Những người này coi hắn như chúa cứu thế, như Thánh Nhân hảo tâm.

Thật ra hắn chỉ vì bảo vệ một quân cờ trong tay thôi.

Nhưng tự nhiên lại được thanh danh tốt, không cần cũng phí phạm.

Dù sao hiện tại đã có rất nhiều thiên kiêu đang nói Quân Tiêu Dao là ma quỷ.

Quân Tiêu Dao cũng muốn đắp nặn chút hình tượng cho mình, hắn không phải ma quỷ gì cả.

Nhiều nhất chỉ tương đối thích cắt rau hẹ thôi.

Sau khi bước vào hoàng cung của Chu Tước Cổ Quốc, trong đầu Quân Tiêu Dao cũng truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh, đã tới hoàng cung của Chu Tước Cổ Quốc, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được khen thưởng bốn sao, cổ thánh binh, cổ cầm, Phượng Minh Kỳ Sơn!”

Sau khi giọng nói của hệ thống vừa dứt, Quân Tiêu Dao lập tức cảm ứng được trong phép khí không gian của mình xuất hiện một cổ cầm màu đỏ đậm mạ vàng.

Cây cổ cầm có tạo hình thon dài, mặt ngoài có văn lộ Phượng Hoàng Sơn Thủy, vàng tối khảm ngoài rìa, có vẻ xa hoa mà có nội hàm.

Nó có bảy sợi dây đàn, sợi nào cũng lộ ra màu đỏ sáng, nhìn cực kỳ hoa lệ sáng lạn, rất loá mắt.

“Hóa ra là một cây đàn.” Quân Tiêu Dao không biết nói gì.

Hệ thống muốn hắn tu thân dưỡng tính sao?

Nhưng cấp bậc của cây cổ cầm này là cổ thánh binh hi hữu, thật sự cũng không phải mặt hàng bình thường.

Thánh Nhân bình thường cũng chỉ dùng cổ thánh binh thế này mà thôi.

Mà hiển nhiên Phượng Minh Kỳ Sơn này không chỉ dùng để di tình mà thôi.

Trước đó hộ đạo nhân thần bí của Quân Tiêu Dao đã biến tiếng đàn thành sát nhận, tùy tiện ra tay đã làm cả Thánh Nhân bị thương nặng.

Cho nên Phượng Minh Kỳ Sơn Cầm này cũng có thể xem như vũ khí, uy lực cũng không thể khinh thường.

“Không tính có hại.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Hắn chỉ tiện tay đã đánh dấu được một cái, hệ thống cho không hắn một cổ thánh binh.

“Xem ra ngày sau không có việc gì có thể đánh đàn, cũng may kiếp

trước ta có nghe qua một ít danh khúc, cũng chưa quên.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

“Thần Tử, làm sao vậy?” Chu Tước quốc chủ nhìn thấy Quân Tiêu Dao đứng tại chỗ bất động, không khỏi hỏi.

“Không có gì, đi thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, Chu Tước quốc chủ tiếp dẫn Quân Tiêu Dao tới một lâu vũ xa hoa.

Quân Tiêu Dao bảo đám người Quân Trượng Kiếm tự đi nghỉ ngơi.

Trong toàn bộ lâu vũ chỉ còn lại Quân Tiêu Dao, Chu Tước quốc chủ và Bái Ngọc Nhi.

Quân Tiêu Dao nói: “Ta có một chuyện muốn hỏi các ngươi.”

“Xin Thần Tử cứ nói.” Chu Tước quốc chủ kính cẩn nói.

“Tứ Đại Cổ Quốc Các ngươi có lịch sử bí ẩn gì không?” Quân Tiêu Dao nói.

Chu Tước quốc chủ nghe vậy thì suy nghĩ một lát rồi nói: “Thật không dám giấu giếm, thật ra căn cứ vào tư liệu lịch sử ghi lại, tiền thân của Tứ Đại Cổ Quốc chúng ta chính là một Cổ Hoàng triều đã gần đạt tới thế lực bất hữu, tên là Tứ Tượng Cổ Quốc.”

“Người sáng lập Tứ Tượng Cổ Quốc là một cường giả chí tôn vô thượng tên là Tứ Tượng Chí Tôn, mà người khai sáng ra Tứ Đại Cổ Quốc chúng ta gồm Thanh Long Thượng Nhân, Bạch Hổ Thượng Nhân, Chu Tước Thượng Nhân, và Huyền Vũ Thượng Nhân, họ cũng là bốn vị đệ tử của Tứ Tượng Tôn Giả.”

Hết chương 106.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 107. Khen thưởng đánh dấu bốn sao, cổ thánh binh, bí ẩn của Tứ Đại Cổ Quốc (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lời giải thích của Chu Tước quốc chủ cũng làm Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Hắn không ngờ Tứ Đại Cổ Quốc còn có lịch sử sâu xa như vậy.

“Nói vậy thì hẳn mục đích của Thanh Long quốc chủ là nhất thống Tứ Đại Cổ Quốc, khiến nó trở thành Tứ Tượng Cổ Quốc lần nữa, sau đó tự mình lên làm quốc chủ.” Quân Tiêu Dao suy đoán.

“Nhưng mục đích của tên công tử sau lưng hắn lại là cái gì, chẳng lẽ chỉ vì khống chế Tứ Tượng Cổ Quốc?” Quân Tiêu Dao sinh lòng nghi hoặc.

Bái Ngọc Nhi bên cạnh nghe vậy thì hơi cắn môi rồi nói: “Thần Tử đại nhân, Ngọc Nhi có một suy đoán.”

“Hừm, nói ra nghe một chút.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ngọc Nhi cảm thấy, hẳn công tử sau lưng bọn họ là muốn gom đủ các bộ phận của Thanh Đồng La Bàn thuộc về Tứ Đại Cổ Quốc.” Bái Ngọc Nhi nói.

“Các bộ phận của Thanh Đồng La Bàn?” Quân Tiêu Dao không hiểu mà lặp lại.

Chu Tước quốc chủ lại giải thích một hồi.

Thì ra vị Tứ Tượng Chí Tôn khai sáng Tứ Tượng Cổ Quốc từng tình cờ có được một khối Thanh Đồng La Bàn.

Thanh Đồng La Bàn kia có liên quan đến một đại bí ẩn.

Sau đó không biết tại sao tin tức này lại bị lộ ra ngoài, rất nhiều

cường giả đều muốn tranh đoạt chiếc la bàn trong tay Tứ Tượng Chí Tôn.

Tứ Tượng Chí Tôn lọt vào vây công, bị thương rất nặng.

Ông ta âm thầm chia Thanh Đồng La Bàn làm bốn mảnh, giao cho bốn đệ tử của mình, cũng chính là đám người Thanh Long Thượng Nhân.

Sau đó bốn vị đệ tử mỗi người khai sáng ra một quốc gia, đó là Tứ Đại Cổ Quốc của hiện tại.

Mà một phần tư của Thanh Đồng La Bàn cũng trở thành vật cổ được Tứ Đại Cổ Quốc đời đời truyền thừa.

“Đưa bộ kiện kia cho ta xem.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Chu Tước quốc chủ kính cẩn nghe theo mà gật đầu.

Đổi là người khác, nếu dám nhắm vào bộ kiện của Thanh Đồng La Bàn thì Chu Tước quốc chủ sớm đã tát qua một cái.

Nhưng Quân Tiêu Dao mở miệng thì ông ta không chút do dự mà lấy ra.

Quân Tiêu Dao vừa thấy bộ kiện kia thì đáy mắt hơi lộ ra một tia kinh sắc.

Bởi vì hắn phát hiện, bộ kiện của Thanh Đồng La Bàn có chất liệu tương đồng với tàn phiến thanh đồng trong hộp gỗ trước đó.

Mà tàn phiến thanh đồng kia thì có liên quan đến một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị - Thanh Đồng Tiên Điện.

“Thì ra là thế, ta hiểu rồi, khó trách Tứ Tượng Chí Tôn lại bị vây công, Thanh Đồng La Bàn này quả thật có liên quan đến một đại bí ẩn, chính là Thanh Đồng Tiên Điện!” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

Đây tuyệt đối là một đại bí ẩn.

Hiện tại xem như hắn cũng biết mục đích của công tử kia là gì.

Nhất định gã cũng biết Thanh Đồng La Bàn có liên quan đến Thanh Đồng Tiên Điện.

“La bàn này khá thú vị.” Quân Tiêu Dao thưởng thức mà nói.

Chu Tước quốc chủ xem mặt đoán ý, lập tức mở miệng nói: “Nếu Thần Tử thích thì xin tặng cho Thần Tử.”

Quân Tiêu Dao vừa lòng gật đầu, Chu Tước quốc chủ này cũng rất thức thời.

“Chắc hẳn ba khối bộ kiện còn lại đã ở trong tay tên công tử kia, hiện giờ, cho dù hắn không tới gây chuyện thì bản Thần Tử cũng phải tìm hắn...”

Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười hết sức quen thuộc.

Nhưng người Quân Trượng Kiếm hiểu rõ nụ cười này đều biết… Nụ cười này có nghĩa là Quân Tiêu Dao lại muốn bắt đầu cắt rau hẹ...

….

Ở ngoài địa giới cách hoàng đô của Chu Tước Cổ Quốc mấy ngàn dặm, có một tòa thành trì.

Thành trì đã bị liên quân Tam Đại Cổ Quốc chiếm lĩnh.

Giờ phút này, ở giữa thành trì, trong một tẩm cung xa xỉ.

Trên mặt đất có mấy thi thể vũ cơ nằm tứ tung ngang dọc.

Ba quốc chủ gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ đang khoanh tay mà đứng.

Ở chính giữa phía trên, trong sa trướng, một giọng nói lạnh lùng mang theo lửa giận vang lên: “Dám để thất bại, trăm vạn liên quân của các ngươi không công phá được cả một Chu Tước Cổ Quốc nho nhỏ!”

“Không mang bộ kiện la bàn đến cho bản hầu gia, không có cả Bái Ngọc Nhi kia, các ngươi đều là phế vật ăn phân sao!”

Giọng nói kia vô cùng bạo nộ, mang theo cảm giác lạnh lẽo căm căm.

Bọn người Thanh Long quốc chủ hơi cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Bọn họ sớm đã quen tính cách hỉ nộ vô thường, nóng nảy bạo nộ của công tử.

Đường đường là Thánh Nhân lại bị quát mắng như vậy, sắc mặt Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ đều xanh trắng luân phiên, âm thầm cắn răng.

Nhưng vừa thấy bốn bóng dáng đen nhánh đứng chung quanh, phẫn nộ trong lòng bọn họ đều biến thành vô lực.

“Thần Tử Quân gia, Quân Tiêu Dao, a... Thật sự coi mình to lắm hay sao?” Giọng nói kia mang theo lãnh lệ.

Thân phận địa vị và thực lực của Quân Tiêu Dao thật sự ít có người sánh bằng.

Nhưng không có nghĩa là không ai có thể tranh phong với hắn.

Tuy Quân gia vô cùng cường thịnh, hết sức huy hoàng, nhưng cũng không có khả năng một tay che trời ở Tiên Vực.

Mà tên công tử này cũng không tin.

“Truyền lệnh xuống, chỉnh đốn đại quân, ba ngày sau, bản hầu gia sẽ ngự giá thân chinh, xem Thần Tử Quân gia kia có nể mặt vuốt mũi bản hầu gia hay không!” Giọng nói kia lạnh lùng quát.

“Vâng, tuân mệnh.” Đám người Thanh Long quốc chủ chắp tay lại, sau đó rời khỏi đại điện.

“Chỉ cần gom đủ bộ kiện cuối cùng, vậy thì sẽ có được Thanh Đồng La Bàn hoàn chỉnh, đến lúc đó sẽ trợ giúp rất lớn đối với chuyện tra xét Thanh Đồng Tiên Điện.”

“Không ai có thể cản trở bản hầu gia, cho dù là Thần Tử Quân gia!”

...

Đêm dài.

Trong một lâu vũ xa hoa của hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc.

Tiếng đàn dằng dặc mơ hồ bay ra từ trong các, khiến người nghe vui vẻ thoải mái, dường như thăng hoa.

Trong các, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên giường, đặt Phượng Minh Kỳ Sơn Cầm trên đùi.

Ngón tay thon dài trắng tinh khảy bảy sợi dây đàn, tiếng đàn thong dong.

Khúc này là một trong Thập Đại danh khúc cổ cầm mà kiếp trước Quân Tiêu Dao từng nghe qua, Cao Sơn Lưu Thủy.

Nghe nó xong khiến nỗi lòng xốn xang cũng như được làm dịu.

Quân Tiêu Dao căn bản không để cái tên được gọi là công tử kia trong lòng, có vẻ rất thản nhiên thong dong.

Khi Quân Tiêu Dao đánh đàn, hắn cũng mơ hồ cảm nhận được một dao động thần hồn nhàn nhạt.

“Là vị hộ đạo nhân thần bí kia của ta sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hình như hộ đạo nhân của hắn cũng lấy tiếng đàn làm thủ đoạn công kích.

Giờ phút này nghe Quân Tiêu Dao đánh đàn, người nọ cũng khó tránh lộ ra một tia dao động.

Một khúc vừa dứt, hộ đạo nhân thần bí vẫn không hiện thân.

Nhưng cửa phòng lại bị gõ vang.

“Tiến vào.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Bái Ngọc Nhi mặc một bộ váy lụa màu đỏ, bưng nước trà đi vào.

“Thần Tử, xin dùng trà.” Bái Ngọc Nhi nói với giọng điệu thuận theo.

Hết chương 107.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 108. Hai quân giao phong chính diện, độc thủ phía sau màn lộ chân thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thật vất vả nàng mới giành được cơ hội bưng trà đổ nước cho Quân Tiêu Dao từ chỗ của Quân Linh Lung.

Bái Ngọc Nhi dâng trà lên, vừa trộm ngắm Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao đang đánh đàn, đột nhiên lộ ra một khí chất khác, càng có vẻ tuyệt thế xuất trần.

Chỉ cần nữ tử liếc nhìn một cái, đều sẽ luân hãm vào trong đó, không thể tự kềm chế.

"Ừm." Quân Tiêu Dao cất Phượng Minh Kỳ Sơn vào, nhận lấy nước trà.

Hắn nhấp nhẹ một ngụm.

Hắn nhìn thoáng qua Bái Ngọc Nhi, bỗng phát hiện váy lụa màu đỏ hiện tại nàng mặc trên người có vẻ hơi xuyên thấu.

Da thịt tuyết trắng như ngọc như ẩn như hiện.

Mơ hồ lộ ra một cảm giác quyến rũ dụ hoặc.

Quân Tiêu Dao làm như không thấy, tiếp tục uống trà.

Bái Ngọc Nhi hơi cắn môi rồi nói: "Thần Tử, Chu Tước Cổ Quốc ta có một đặc sắc, chính là Chu Tước linh tuyền, nếu ngâm mình tắm gội trong đó thì không chỉ thả lỏng tâm thần, còn có hiệu quả xúc tiến huyết mạch toàn thân lưu thông, Thần Tử đại nhân muốn thử một lần không?"

"Hừm, cũng được." Quân Tiêu Dao gật đầu.

Đó không phải là suối nước nóng sao?

Bái Ngọc Nhi lộ ra vẻ mặt vui sướng, dẫn Quân Tiêu Dao đi đến Chu Tước linh tuyền.

Sâu trong hoàng cung có một con suối, ào ạt tỏa ra linh khí ấm áp.

Linh vụ mờ mịt, cứ như tiên cảnh.

“Thần Tử, để Ngọc Nhi tới hầu hạ ngài đi.” Bái Ngọc Nhi chủ động nói.

Quân Tiêu Dao không cự tuyệt.

Nên hưởng thụ vẫn phải hưởng thụ.

Ở Chu Tước Cổ Quốc, chỉ sợ không ai có thể hưởng thụ được hoàng nữ hầu hạ.

Bái Ngọc Nhi thay Quân Tiêu Dao cởi ra áo ngoài.

Trong nháy mắt, nửa người trên trắng tinh cân xứng, như tiên ngọc chạm trác của Quân Tiêu Dao lộ ra trước mắt Bái Ngọc Nhi.

Bái Ngọc Nhi vội nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Nàng kẹp chặt hai chân.

Quân Tiêu Dao tiến vào Chu Tước linh tuyền rồi thở dài một tiếng.

Quả nhiên suối nước nóng này không tồi.

Mà trạng thái của Bái Ngọc Nhi rất kỳ quái, trên mặt nổi lên vệt đỏ không bình thường, bàn tay ngọc đang bóp vai cho Quân Tiêu Ngọc cũng run lên nhè nhẹ.

Quân Tiêu Dao để ý thấy, trong lòng thầm nghĩ: “Đây là... Phát tình?”

“Thần Tử đại nhân...” Tiếng nói của Bái Ngọc Nhi cũng đang khẽ run, đôi mắt đỏ xinh đẹp ngập nước.

Nàng thật sự quá thèm muốn thân thể của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhắm hai mắt lại, lạnh nhạt nói: “Nhớ kỹ thân

phận của ngươi, đừng vượt qua khuôn phép...”

Lời nói của Quân Tiêu Dao như một chậu nước lạnh tưới xuống, trong nháy mắt đã khiến Bái Ngọc Nhi tỉnh táo lại.

Đúng vậy.

Nàng chỉ là nữ nô của Quân Tiêu Dao mà thôi, thân phận địa vị hoàn toàn không xứng.

Quân Tiêu Dao là nam nhân mà nàng không chiếm được.

“Xin lỗi Thần Tử đại nhân, là Ngọc Nhi thất lễ.” Bái Ngọc Nhi cắn môi, trong lòng chua xót vô cùng.

Quân Tiêu Dao lại không có ý thương tiếc gì.

Hắn cũng không bác ái, càng không phải ngựa giống thấy nữ nhân thì thuận nước đẩy thuyền.

Đối với nữ nhân, quan hệ thể xác thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng cũng phải có tình cảm.

Bái Ngọc Nhi chỉ là nữ nô và con cờ của hắn mà thôi, sao có tư cách đụng vào thân thể hắn?

Muốn phá thân đồng tử của Quân Tiêu Dao à?

Đừng nói không có cửa, cả cửa sổ cũng không có!

“Đi ra ngoài đi, để ta một mình yên lặng một chút.” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bái Ngọc Nhi mang vẻ mặt ảm đạm rời đi.

Nhưng sùng bái và mê luyến trong mắt đối với Quân Tiêu Dao vẫn không giảm bớt.

Quân Tiêu Dao không lưu ý mấy, thứ càng không chiếm được mới càng khiến người ta thèm nhỏ dãi.

...

Thời gian ba ngày ngắn ngủn trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ Chu Tước Cổ Quốc cũng không thả lỏng cảnh giác.

Nhưng có Quân Tiêu Dao và Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn áp trận, rõ ràng nhân tâm trong Cổ Quốc cũng yên ổn rất nhiều.

Quân Tiêu Dao đã nhiều ngày nhàn nhã, không phải đánh đàn thì đi ngâm suối nước nóng.

Giờ phút này, ở Chu Tước linh tuyền, Quân Linh Lung đang vừa pha trà vừa hầu hạ hắn.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: "Nếu tên kia lại không tới thì ta cũng muốn đi tìm hắn."

"Khanh khách, có lẽ người nọ cũng kiêng kỵ công tử, nhưng hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ." Quân Linh Lung cười nói.

Quả nhiên, đúng vào lúc này, Quân Tuyết Hoàng bên ngoài cất tiếng bẩm báo: "Hồi bẩm Thần Tử, liên quân của Tam Đại Cổ Quốc lại xuất phát đến hoàng đô."

"Rốt cuộc cũng tới rồi, để ta chờ thật lâu."

Quân Tiêu Dao đứng dậy, Quân Linh Lung tri kỷ mặc quần áo cho hắn.

Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, tuyết trắng vô cấu, trên mặt mang theo ý cười nghiền ngẫm.

"Để bản Thần Tử nhìn xem, tên được gọi là công tử kia rốt cục là thần thánh phương nào..."

...

Bên ngoài hoàng đô Chu Tước Cổ Quốc, liên quân mênh mông cuồn cuộn của Tam Đại Cổ Quốc lại đánh úp đến.

Chỉ là trên mặt rất nhiều quân sĩ vẫn còn mang theo chút hồi hộp.

Dù sao lần trước họ đã bị Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân gia dọa sợ.

Nhưng dù trong lòng vẫn còn kinh sợ, nhưng liên quân cũng không quá mức hoảng loạn.

Bởi vì bọn họ đã nghe tướng lãnh bên trên nói, lần này sẽ có đại nhân vật áp trận, có thế lực thần bí trợ giúp.

Cho dù là Thần Tử Quân gia ra mặt, cũng không thể ngăn được chuyện Chu Tước Cổ Quốc bị huỷ diệt.

Mà phía Chu Tước Cổ Quốc sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mấy vạn quân sĩ của Chu Tước Cổ Quốc đang bảo vệ bên ngoài hoàng đô.

Đám người Chu Tước quốc chủ, Bái Ngọc Nhi cũng hiện thân.

“Thần Tử đại nhân còn chưa tới sao?” Bái Ngọc Nhi hỏi người hầu bên cạnh.

“Hồi bẩm hoàng nữ, tin tức đã truyền qua, có lẽ sẽ lập tức tới.” Người hầu nói.

“Được rồi.” Bái Ngọc Nhi khẽ gật đầu.

Không nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trái tim nàng cứ không yên ổn.

Mà bên kia, liên quân của Tam Đại Cổ Quốc đã tới gần hoàng đô.

Phía trên vòm trời, ba bóng người hiển hiện, đó là ba quốc chủ của Thanh Long, Bạch Hổ và Huyền Vũ.

Nhưng mà, điều làm đám người Chu Tước quốc chủ chú ý tới là.

Hư không ở phía sau ba người bọn họ lại có một chiếc giường vô cùng hoa lệ, tạo hình từ hoàng kim đang lơ lửng.

Không sai, là một chiếc giường vô cùng to lớn.

Giường tứ giác, có điêu khắc đầu rồng.

Tứ phía đều có màn lụa che lấp, nhưng loáng thoáng có thể nhìn thấy trong đó có không ít bóng hình yểu điệu xinh đẹp.

Cảnh tượng này làm cả Chu Tước quốc chủ cũng có chút kinh ngạc.

Hay là vị công tử thần bí mà Thanh Long quốc chủ nhắc tới đang nằm trên chiếc giường kia.

Nhưng vậy cũng quá kỳ quái, ai lại tế luyện một chiếc giường thành pháp khí ngự không chứ?

Chu Tước quốc chủ nghĩ đến đây thì sắc mặt bỗng khựng lại.

“Sẽ không... Là vị kia đó chứ?” Trái tim Chu Tước quốc chủ hơi trầm xuống.

Nếu thật sự như ông ta suy đoán thì tình huống có vẻ không ổn.

Cho dù có Thần Tử Quân gia chống lưng, phỏng chừng cũng sẽ cực kỳ phiền toái.

“Ha hả, Chu Tước quốc chủ, lại gặp mặt.” Thanh Long quốc chủ khẽ cười một tiếng.

Lần này ông ta có vẻ cực kỳ tự tin.

“Xem ra các ngươi vẫn tà tâm bất tử, thiệt thòi lần trước còn chưa đủ sao?” Chu Tước quốc chủ cũng thực kiên cường.

Sau lưng ông ta có Thần Tử Quân gia chống lưng, cũng không cần quá kiêng kỵ vị công tử thần bí kia.

Hết chương 108.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 109. Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều, không chịu nổi một kích (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà lúc này, trong long sàng hoàng kim kia lại truyền đến một giọng nói vô cùng lãnh ngạo: "Chu Tước quốc chủ, bản hầu gia cho ngươi thêm cơ hội cuối cùng, thần phục ta, giao ra thứ kia, còn có..."

Giọng nói kia dừng lại, sau đó nói: "Để hoàng nữ Bái Ngọc Nhi trở thành thiếp thất của bản hầu gia."

Ngữ điệu lãnh ngạo ngông cuồng vang vọng giữa thiên địa.

Người của Chu Tước Cổ Quốc đều hiện ra vẻ mặt phẫn nộ đỏ bừng.

Vẻ mặt Chu Tước quốc chủ cũng vô cùng lạnh lẽo, nhưng nghe thấy tên công tử thần bí này tự xưng là bản hầu gia, trái tim ông ta cũng hoàn toàn trầm xuống.

Tám chín phần mười chính là vị kia rồi.

Nhưng mà, đúng lúc này.

Một giọng nói càng thêm bá đạo lạnh như băng lại vang lên từ vòm trời: "Muốn người của bản Thần Tử trở thành thiếp thất của mình, ngươi tính là thứ gì?!"

Sâu trong hoàng đô có thần quang kim sắc bùng nổ.

Đó là một con Cửu Đầu Sư Tử uy vũ hùng tráng, lôi kéo một chiếc chiến xa hoàng kim, bay lên không trung.

Một bóng dáng phong thần tuyệt thế đứng trên chiến xa, giống như Bạch Y Thần Vương, uy thế lay động cả thiên hạ trời cao!

Mà ở phía sau, bốn người Quân Trượng Kiếm suất lĩnh Tứ Vệ

Phong Lâm Hỏa Sơn, cứ như bốn dòng nước lũ hủy diệt tất cả mà nghiền áp đến!

“Thần Tử Quân gia tới!”

“Đó là sinh linh Thái Cổ vương tộc đỉnh cấp, Cửu Đầu Sư Tử, vậy mà lại dùng để kéo xe!?”

“Còn có Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn cũng tới!”

Liên quân của Tam Đại Cổ Quốc lập tức xôn xao lên.

Dù sao trong lòng bọn họ còn có bóng ma.

Không chỉ là Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn, còn có Quân Tiêu Dao dùng một kiếm Lục Tiên Kiếm Quyết diệt sát mấy vạn quân sĩ, quả thực giống như ma quỷ!

Quân Tiêu Dao đứng trên vòm trời hoàng đô.

Hắn và Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn đến khiến người người trong Chu Tước Cổ Quốc an lòng lại.

Ánh mắt Bái Ngọc Nhi chớp động, lộ ra vẻ vui sướng.

Bởi vì Quân Tiêu Dao nói nàng là người của bản Thần Tử.

Vậy có nghĩa là nàng thuộc về Quân Tiêu Dao.

Cho dù là nữ nô, cũng là nữ nô của Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử.” Chu Tước quốc chủ hơi chắp tay với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao vẫy vẫy tay, nhìn về phía long sàn hoàng kim kia.

Hắn cũng có một ít suy đoán, nếu không sai thì chắc chắn tám chín phần.

“Qủa nhiên Thần Tử Quân gia thật tự đại ngạo mạn, không coi ai ra gì như lời đồn đãi.” Trong Long sàn hoàng kim truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

Tiếng quát lớn vừa rồi của Quân Tiêu Dao làm gã cực kỳ khó chịu,

nhưng ngại với uy thế của Thần Tử Quân gia, gã cũng không trực tiếp bạo nộ.

“Xem ra độc thủ phía sau Tam Đại Cổ Quốc chính là ngươi.” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, lạnh nhạt nói.

“Độc thủ? Ha hả, bản hầu gia chỉ muốn thu phục một vài thế lực phụ thuộc mà thôi.” Giọng nói kia nói.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Lời này rõ ràng là lấy cớ.

Mục đích của gã chính là Thanh Đồng La Bàn được Tứ Đại Cổ Quốc truyền thừa.

Thu phục thế lực chỉ là hành động giấu tai mắt người khác mà thôi.

Hơn nữa gã tự xưng là bản hầu gia.

Quân Tiêu Dao đã phỏng đoán được gã là ai.

“Bản Thần Tử không thích có người giấu đầu lòi đuôi ở trước mặt ta, hiện thân đi!”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao nhàn nhạt, tay ra quyền ấn, đánh ra một quyền.

Cảnh giới giờ phút này của hắn là Quy Nhất Cảnh hậu kỳ, so với Thần Kiều Cảnh đại viên mãn trước đó thì lợi hại hơn quá nhiều.

Uy lực ngày xưa của chiêu thức này đã hoàn toàn không thể so sánh nổi với hiện giờ.

Một kim long sinh động như thật quấn quanh quyền phong được đấm ra của hắn, đó là Long Quyền.

Mọi người chỉ nghe một tiếng rồng ngâm, một trường long kim sắc lao qua ngang trời, đánh về hướng long sàn hoàng kim nọ.

Quân Tiêu Dao còn chưa thêm vào sức mạnh của Tượng Thần Trấn

Ngục Kính, nhưng một quyền này đủ để đập nát núi cao ngàn trượng!

“Hừ!” Trong long sàng hoàng kim kia phát ra một tiếng hừ lạnh.

Một bàn tay thò ra, pháp lực dâng lên, trong nháy mắt như biến thành ngàn vạn chưởng, chụp vào hư không, khiến không gian cũng hơi chấn động.

“Hừm? Hỗn Nguyên Tán Thủ... Xem ra quả nhiên là hắn.” Ánh mắt Quân Vạn Kiếp chợt lóe.

Trước đó hắn cũng đã hơi xác định thân phận của người nọ, hiện tại thần thông này được thi triển ra thì càng tỏ rõ thân phận của gã.

Ầm ầm ầm!

Trong hư không, chiêu thức của hai người va chạm, nhấc lên hàng vạn gợn sóng.

Vô số người xem phía dưới líu lưỡi.

Đây là dao động chiến đấu của thiên kiêu Quy Nhất Cảnh sao, sao cảm thấy khủng bố như Thánh Nhân vậy?

Dòng khí cuồng mãnh thổi quét tứ phương, thân thể Quân Tiêu Dao bất động không lung lay.

Mà long sàn hoàng kim kia lại bị đẩy lui, cả màn lụa cũng bị xé rách tung bay.

Rốt cuộc cũng để lộ ra bóng người trong đó.

Rất nhiều mỹ cơ quần áo hở hang trực tiếp bị làn sóng chấn động này đánh chết, ngã tứ tung ngang dọc trên giường.

Mà ở giữa giường, một thanh niên đầu đội ngọc quan, người mặc vương bào vàng ròng, dung mạo bình thường không có đặc điểm gì nổi bật, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng đang nhìn chăm chú vào Quân Tiêu Dao.

“Quả nhiên là ngươi, Bàn Võ Thần Triều, Quan Quân Hầu!” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

…

Thật ra Quân Tiêu Dao cũng đã đoán được bảy tám phần.

Người nọ thi triển ra Hỗn Nguyên Tán Thủ, còn có tự xưng là bản hầu gia, cộng thêm long sàn hoàng kim này.

Trừ Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều ra thì Quân Tiêu Dao không tìm ra người thứ hai.

Nói đến Quan Quân Hầu Dương Bàn này, quá khứ của gã cũng là một truyền kỳ.

Nghe đồn gã đã từng là một gã sai vặt chăn ngựa của vương phủ, địa vị ti tiện thấp hèn, trải qua đủ nhân tình ấm lạnh, thói đời bạc bẽo.

Nhưng có một ngày, gã lại đột nhiên nhặt được một thanh thần kiếm, từ đây thì liên tục quật khởi.

Chuôi thần kiếm này không phải xa lạ, mà là một trong Bàn Hoàng Tam Kiếm do người khai sáng Bàn Võ Thần Triều - Bàn Võ Đại Đế đã từng rèn ra - Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm!

Dương Bàn dựa vào Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm mà từng bước quật khởi, thu được các loại cơ duyên, cuối cùng trở thành Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều.

Thậm chí rất nhiều người của Bàn Võ Thần Triều cho rằng, rất có khả năng Dương Bàn chính là chuyển thế của Bàn Võ Đại Đế.

Đương nhiên, tin tức này có chút hư vô mờ mịt, còn chưa được chứng thực.

Nhưng dù thế nào, không thể nghi ngờ là Dương Bàn có địa vị rất tôn quý ở Bàn Võ Thần Triều.

Thậm chí có tin tức nói rằng, lần này trưởng công chúa thần triều là Võ Minh Nguyệt tuyển chọn phò mã, nhưng thực chất người

được chọn sớm đã được điều động nội bộ, đó chính là Dương Bàn.

Bởi vậy có thể thấy được, Bàn Võ Thần Triều coi trọng Dương Bàn đến mức nào.

Hết chương 109.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 110. Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều, không chịu nổi một kích (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà hiện tại, khi Quan Quân Hầu để lộ thân phân, trừ một vài người đã suy đoán ra được như Quân Tiêu Dao thì những kẻ còn lại đều lộ ra vẻ mặt chấn động.

“Thật sự là hắn, Quan Quân Hầu Dương Bàn...” Chu Tước quốc chủ hít thật sâu một hơi, trong lòng rất không bình tĩnh.

Đây tuyệt đối là một thiên kiêu yêu nghiệt tuyệt đỉnh của Hoang Thiên Tiên Vực, thực lực mạnh đến đáng sợ.

Hơn nữa chủ yếu là, bởi vì Dương Bàn này quật khởi từ tầng dưới chót, xuất thân thấp hèn, cho nên tính cách của gã cũng cực kỳ cực đoan, ngông cuồng kiệt ngạo, hỉ nộ vô thường.

Giống như một tiểu thị dân đột nhiên trúng giải thưởng lớn một trăm triệu, trong lòng tuyệt đối sẽ bành trướng.

Quan Quân Hầu thuộc về loại tâm lý bành trướng này.

Sắc mặt Bái Ngọc Nhi hơi trắng ra, có chút nghĩ mà sợ.

Nàng khó có thể tưởng tượng, nếu Quân Tiêu Dao không tới thì nàng sẽ có kết cục ra sao.

Đi theo Quan Quân Hầu này tuyệt đối không có kết cục tốt.

Thiếp thất của gã sớm không đã vượt qua con số ba ngàn.

Đây là tâm thái của nhà giàu mới nổi tầng dưới chót, trước kia nằm mơ cũng không chiếm được mỹ nữ, hiện tại thấy một người thì thu một người.

Không chỉ phía Chu Tước Cổ Quốc giật mình.

Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ cũng lộ ra vẻ mặt bất ngờ, lại liên tưởng đến tính cách hỉ nộ vô thường của người nọ, xem như cũng giải thích được.

“Khó trách, thì ra là Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều...” Hai vị quốc chủ đều thầm than trong lòng.

Nói thật, Quan Quân Hầu không phải lương chủ.

Thậm chí bọn họ tình nguyện nhận Quân Tiêu Dao làm chủ nhân, cũng không muốn đi theo Quan Quân Hầu.

Hiện tại, độc thủ phía sau Tam Đại Cổ Quốc đã lộ mặt, thế cục lập tức rõ ràng.

Thực hiển nhiên, đây là cuộc đọ sức giữa Thần Tử Quân gia và Quan Quân Hầu thần triều.

Quân Tiêu Dao nhìn thật sâu vào mắt Quan Quân Hầu, đáy mắt hiện lên một tia dị sắc.

“Thì ra là thế, khí tức của hắn...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm dưới đáy lòng, đã hiểura chút chuyện.

“Thần Tử Quân gia, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng cũng không mấy vui vẻ.” Dương Bàn lạnh nhạt nói.

Trong ánh mắt gã mơ hồ có một tia ghen ghét.

Không sai, chính là ghen ghét.

Gã không ghen ghét cái gì khác, mà là dung mạo của Quân Tiêu Dao.

Dung mạo của Dương Bàn bình thường không có gì nổi bật, đừng nói là so với Quân Tiêu Dao, ngay cả Tiêu Trần cũng anh tuấn soái khí hơn gã rất nhiều.

Tính cách Dương Bàn hẹp hòi, ích kỷ, sau khi từ gã sai vặt tầng dưới chót trở thành Quan Quân Hầu, tính nết của gã vẫn như trước kia, không có gì thay đổi.

Quân Tiêu Dao nhìn lướt qua những thi thể nằm tứ tung ngang dọc trên long sàn hoàng kim, nhẹ nhàng cười lạnh và nói: “Làm ra chiếc giường lớn như vậy, thì ra là đang vận động nhiều người.”

“Ngươi có ý gì?” Dương Bàn hơi nheo đôi mắt lại.

“Ta nói một gã sai vặt dưỡng mã cũng có lá gan dám hái đào từ trong tay bản Thần Tử!” Giọng nói của Quân Tiêu Dao lạnh như băng, mang theo ý châm chọc.

Ngay từ lúc Quân Tiêu Dao thu Bái Ngọc Nhi làm nô, cũng đã tính toán sau này thu phục Tứ Tượng Cổ Quốc.

Không ngờ lại bị Quan Quân Hầu chặn ngang một tay.

Nhưng nghe thấy lời này, toàn bộ chiến trường đều là một mảnh tĩnh mịch.

Gã sai vặt nuôi ngựa là sỉ nhục vĩnh hằng, là quá khứ không thể bị nhắc tới trong lòng Dương Bàn

Sau khi Dương Bàn trở thành Quan Quân Hầu, gã trực tiếp diệt khẩu cả nhà vương phủ mà mình từng làm việc cho.

Gã không để lại một ai trong mấy trăm người trên dưới toàn phủ!

Từ đây, không còn ai dám nhắc tới quá khứ của Dương Bàn trước mặt gã.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao lại thản nhiên nói ra Dương Bàn là gã sai vặt nuôi ngựa như vậy.

Hành động này quả thực là chọc vào nổi đau trong lòng Dương Bàn.

“Quân Tiêu Dao, ngươi tìm đường chết!”

Ánh mắt Dương Bàn âm u, sắc mặt xanh mét, rốt cuộc không thể chịu đựng được mà trực tiếp ra tay.

Gã điểm ra một ngón tay, pháp lực mênh mông ngưng kết thành một ngón tay pháp lực khổng lồ màu đỏ thẫm, nghiền áp về hướng

Quân Tiêu Dao.

Đó là thần thông của Bàn Võ Thần Triều, Hạo Dương Thần Chỉ.

“A, là ai đang tìm đường chết, thứ không biết tự lượng sức mình!”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật hờ hững, thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Mười vạn cự tượng vi lạp bùng nổ, thân thể hắn lập tức được gia trì một tỷ cân thần lực.

Luồng uy năng kia dâng trào dữ dội, quả thực có thể một quyền đánh nát cả khung trời!

Quân Tiêu Dao giơ tay lên rồi nắm một cái, ngưng kết ra Minh Thần chi Mâu, sau đó hắn ném mạnh ra ngoài, cứ như xuyên thủng cả hư không!

Minh Thần chi Mâu và Hạo Dương Cự Chỉ va chạm, giống như đại tinh đụng vào nhau, tạo nên gợn sóng pháp lực làm chấn động cả vòm trời!

Mà trong vụ va chạm này, Hạo Dương Thần Chỉ kia trực tiếp bị Minh Thần chi Mâu xuyên thủng, sau đó không giảm khí thế mà nhằm về hướng Dương Bàn.

“Thực lực của ngươi...!” Dương Bàn biến sắc.

Trước đó cảnh giới của Quân Tiêu Dao đạt tới Quy Nhất Cảnh hậu kỳ, đã đủ để gã giật mình.

Mà hiện tại, uy năng chiêu thức của Quân Tiêu Dao càng vượt qua dự đoán của gã.

“Thiên Cương Thần Ấn!”

Dương Bàn vội vàng xuất chiêu, đôi tay ra ấn, đẩy ngang ra đánh về hướng Minh Thần chi Mâu.

Nhưng một tỷ cân cự lực khủng bố kia trực tiếp làm sắc mặt Dương Bàn đại biến!

Phụt!

Thân thể Dương Bàn bị đánh văng ra giống như diều đứt dây, Minh Thần chi Mâu kia trực tiếp đập lên long sàn hoàng kim, làm nó nát ra.

Cả hiện trường lại lâm vào tĩnh mịch...

“Cái này... Sao lại như thế chứ, đó là Quan Quân Hầu Dương Bàn mà.” Rất nhiều người kinh ngạc, thân thể thạch hóa.

Đường đường là Quan Quân Hầu của bất hủ thần triều, sao lại không chịu được một kích như thế?

“Không phải Quan Quân Hầu yếu, mà là Thần Tử của Quân gia quá mạnh!” Một tướng lãnh Chu Tước Cổ Quốc nói với giọng điệu rất cuồng nhiệt.

Sự sùng bái của tất cả những người thuộc Chu Tước Cổ Quốc dành cho Quân Tiêu Dao lại bay lên một tầng cao mới.

Có thể dễ dàng đánh bại Cả Quan Quân Hầu, Thần Tử Quân gia thật sự là tồn tại vô địch của thế hệ trẻ.

Nhưng mà, cũng có người lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Hả, Quan Quân Hầu kia...” Ánh mắt Quân Vạn Kiếp ngưng tụ, lộ ra nghi hoặc.

Hắn đã từng giao thủ với Quan Quân Hầu, khi đó cũng cảm nhận được một áp lực cực lớn.

Tuy hiện tại thực lực của Quân Tiêu Dao mạnh đến không thể tin nổi.

Nhưng Quan Quân Hầu tệ hại thế nào cũng không đến mức dễ dàng bị thua như vậy.

Hơn nữa, Quan Quân Hầu còn có át chủ bài mạnh nhất chưa dùng đến, đó là Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Ngay khi mọi người nghị luận sôi nổi, Quân Tiêu Dao lại lạnh nhạt

buông ra một câu vạch trần tất cả: “Dương Bàn, nên nói ngươi tự đại hay là ngu xuẩn đây, chỉ là một khối phân thân mà có dũng khí ra tay với bản Thần Tử.”

Câu nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì vẻ mặt mọi người ở đây đều đọng lại.

Quan Quân Hầu Dương Bàn kia chỉ là một phân thân sao?

Hết chương 110.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 111. Thì ra chỉ là phân thân, hai đại Thánh Nhân phản chiến, Thanh Long quốc chủ ngã xuống!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước đó Dương Bàn ra tay, tuy bị Quân Tiêu Dao đè nặng mà đánh, nhưng khí tức cường đại kia vẫn khiến lòng người run sợ.

Có thể nói, hầu như các thiên kiêu thế lực bất hữu tuyệt đối không đánh lại Dương Bàn.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại nói Dương Bàn trước mắt chỉ là một khối phân thân, vậy thì có chút khủng bố.

Cả phân thân mà cũng có thực lực như vậy, thế thì bản tôn của Dương Bàn sẽ cường đại đến mức nào?

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao rất bình đạm.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Dương Bàn, hắn đã biết gã chỉ là một phân thân.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Bởi vì bản tôn cũng được, phân thân cũng thế, trong mắt hắn đều tương tự như nhau, đều có thể tùy tiện trấn áp, không có khác biệt gì quá lớn.

Nhiều nhất chỉ là khi trấn áp bản tôn cần dùng thêm mấy chiêu mà thôi.

Nơi xa, Dương Bàn giơ một tay lên lau đi máu tươi trên khóe miệng, sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Gã lạnh lùng nói: “Thu phục Tứ Tượng Cổ Quốc còn không cần để bản tôn ra tay, chỉ không ngờ lại gặp phải ngươi.”

Dưới đáy lòng Dương Bàn nổi lên lửa giận cuồn cuộn.

Gã thật sự chỉ là một phân thân, bản tôn Dương Bàn còn đang ở Bàn Võ Thần Triều.

Nhưng theo cái nhìn của Dương Bàn, mặc dù chỉ là một phân thân, đi thu phục Tứ Tượng Cổ Quốc cũng dư dả, không cần gã đích thân ra ngựa.

Nhưng ai có thể đoán được, sau lưng Chu Tước Cổ Quốc lại là Quân Tiêu Dao.

Đại biến số này làm trở ngại kế hoạch của Dương Bàn.

Dương Bàn hít thật sâu một hơi, sau đó lạnh nhạt nói: "Quân Tiêu Dao, ngươi biết bản hầu gia chỉ là phân thân, vậy cũng nên biết rốt cục bản tôn sẽ cường đại đến mức nào."

"Hiện tại nếu ngươi thu tay lại thì còn giữ được đường sống."

Trong lòng Dương Bàn biết, phân thân này của gã không có khả năng đánh bại Quân Tiêu Dao, bởi vậy chỉ có thể dùng bản tôn đè người.

"Mặc kệ ngươi là bản tôn hay là phân thân, có khác nhau đối với bản Thần Tử sao, đều chỉ cần một chưởng là trấn áp thôi." Quân Tiêu Dao đặt tay sau lưng, vẻ mặt nhàn nhạt.

"Ngươi..." Dương Bàn trố mắt nhìn, trong mắt dâng trào lãnh lệ.

"Không hổ là Thần Tử đại nhân..." Đám người Bái Ngọc Nhi lộ ra vẻ mặt sùng bái.

Ở Hoang Thiên Tiên Vực, có mấy ai dám miệt thị Quan Quân Hầu của thần triều như vậy?

"Được, Quân Tiêu Dao, ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt." Dương Bàn vừa dứt lời thì bốn bóng dáng đen nhánh quanh thân gã hiện hóa ra, mang theo một luồng uy áp hùng hồn khiến người ta hít thở không thông.

"Là bốn vị Thánh Nhân kia..." Trong mắt Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ lộ ra kiêng kỵ.

Nếu không phải bốn Thánh Nhân kia thì hai nước bọn họ không có khả năng dễ dàng thần phục như vậy.

Quân Tiêu Dao đảo mắt qua một cái, khẽ lắc đầu và nói: “Bốn con rối có thể đạt tới Thánh Nhân Cảnh, Dương Bàn, vận khí của ngươi cũng không tồi.”

“Cái gì, đó là con rối?” Hai vị quốc chủ Bạch Hổ và Huyền Vũ kinh ngạc.

“Con rối thì thế nào, trấn áp các ngươi cũng đủ rồi.” Dương Bàn cười lạnh.

Gã cũng không muốn giết Quân Tiêu Dao.

Nếu gã lấy thực lực của mình giết Quân Tiêu Dao thì cho dù là Quân gia cũng không bắt được nhược điểm gì.

Dù sao thì thế hệ trẻ tranh phong, sinh tử là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng nếu Dương Bàn dùng con rối Thánh Nhân giết Quân Tiêu Dao, vậy Quân gia tuyệt đối sẽ lửa giận ngập trời.

Cho dù là Bàn Võ Thần Triều sau lưng cũng không bảo vệ được gã.

Tuy Dương Bàn cuồng vọng vô độ, nhưng cũng không phải không có đầu óc.

Gã chỉ cần dùng con rối Thánh Nhân để trấn áp đám người Quân Tiêu Dao mà thôi.

Sau đó thì trực tiếp tấn công hoàng đô của Chu Tước Cổ Quốc, lấy được bộ kiện la bàn là được.

“Quân Tiêu Dao, chỉ cần dùng con rối Thánh Nhân trấn áp ngươi, Chu Tước Cổ Quốc còn không phải vật trong tay bản hầu gia sao, cho dù là vật kia hay là Bái Ngọc Nhi này, đều sẽ thuộc về bản hầu gia.”

Dương Bàn nhìn thoáng qua Bái Ngọc Nhi, trong mắt hiện lên một tia lửa nóng tà dị.

Bái Ngọc Nhi thật sự rất đẹp, quyến rũ kiều diễm, khiến trái tim Dương Bàn cũng có chút ngứa ngáy.

Gã có thói quen thu thập mỹ nữ, mà Bái Ngọc Nhi này là trân phẩm mà gã nhất định phải có được.

“Si tâm vọng tưởng, ngươi so được với một ngón tay của Thần Tử đại nhân sao?” Bái Ngọc Nhi lành lùng mắng, trong mắt lộ ra chán ghét.

Tuy thực lực địa vị của Dương Bàn không yếu, nhưng bàn về dung mạo, phẩm tính, khí chất thì căn bản không thể so sánh với Quân Tiêu Dao.

Một người là tiên trên bầu trời.

Một kẻ là tiểu dân phố phường.

Hai người này có thể so sánh với nhau sao?

“Tiện nhân, chờ ngươi thần phục bản hầu gia thì xem ngươi còn nói như vậy không!” Dương Bàn trách mắng.

Bốn con rối Thánh Nhân cùng bùng nổ khí tức, chuẩn bị ra tay.

Lúc này, ánh mắt Quân Tiêu Dao lại quét về phía những quốc chủ kia.

“Các ngươi còn muốn đi theo Dương Bàn kia sao?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến sắc mặt Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ đều biến đổi, sau đó ánh mắt biến ảo.

Nói thật, tính cách của Dương Bàn hỉ nộ vô thường, còn từng mắng bọn họ là phế vật ăn phân.

So với đi theo Quan Quân Hầu bị khinh bỉ, chi bằng lựa chọn thần phục Quân Tiêu Dao.

Thân phận địa vị của Quân Tiêu Dao chỉ cao chứ không thấp hơn Quan Quân Hầu.

Dưới sự suy tính này, hai vị quốc chủ gần như không chút do dự, thân thể họ chợt lóe, lập tức thay đổi trận doanh mà nói: “Chúng ta nguyện ý thần phục Thần Tử Quân gia!”

“Các ngươi...” Trong mắt Dương Bàn thiêu đốt lãnh diễm.

Sắc mặt Thanh Long quốc chủ hơi căng thẳng, ông ta không chọn đứng về phe Quân Tiêu Dao.

Bởi vì con của ông ta là Tiêu Trần vốn có thù oán với Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa có thể nói Thanh Long Cổ Quốc là người chủ đạo gây nên cuộc chiến tranh lần này.

Chu Tước Cổ Quốc sẽ không dễ dàng buông tha cho Thanh Long Cổ Quốc.

Còn có một điểm quan trọng nhất, Thanh Long quốc chủ muốn trở thành chủ nhân của Tứ Tượng Cổ Quốc.

Chỉ có Dương Bàn mới có thể giúp hoàn thành dã tâm của ông ta.

Bởi vậy, Thanh Long quốc chủ quyết tâm ôm chặt đùi Dương Bàn.

Nhìn thấy Thanh Long quốc chủ thờ ơ không nhúc nhích, Quân Tiêu Dao cũng không để ý lắm.

Tương lai hắn còn muốn trừng trị Tiêu Trần, vì thế thu phụ thân của hắn ta làm dưới trướng không phải hành động sáng suốt.

“Hừ, hai ngươi muốn bị diệt quốc sao?” Dương Bàn lạnh lùng nói.

Sắc mặt hai vị quốc chủ đều không quá tự nhiên.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Có ta ở đây, ai dám diệt quốc bọn họ?”

“Quân Tiêu Dao, đừng đắc ý, ta cộng thêm Thanh Long quốc chủ, còn có năm Thánh Nhân vẫn có thể trấn áp các ngươi!”

Dương Bàn ra lệnh một tiếng, Thanh Long quốc chủ suất lĩnh bốn

con rối Thánh Nhân, trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Khí tức của ba vị quốc chủ Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ cũng dâng trào, chuẩn bị nghênh địch.

Nhưng lúc này, Quân Tiêu Dao lại xua xua tay, khẽ cười và nói: "Tạm thời không cần, xem cuộc vui là được."

"Xem cuộc vui?" Ba vị quốc chủ sững sờ tại chỗ.

Mà lúc này, trên trời cao bỗng có tiếng đàn vang lên, chúng hóa thành sát nhận ngàn trượng, lao qua ngang trời.

Thậm chí tiếng đàn sát nhận khủng bố kia còn cắt nát cả không gian, nơi chúng đi qua tạo nên những cái khe không gian đen nhánh.

Hết chương 111.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 112. Một chưởng chụp chết, Quan Quân Hầu ước chiến, Tiêu Trần số hai

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Hộ đạo nhân!” Vẻ mặt Dương Bàn chợt biến đổi.

Lần này gã chỉ để phân thân đến, bởi vậy không có hộ đạo nhân đi theo.

Nhưng gã không ngờ sau lưng Quân Tiêu Dao còn có một hộ đạo nhân ẩn nấp.

Hơn nữa xem uy lực ra chiêu kia thì tuyệt đối không phải Thánh Nhân có thể so sánh.

“Đáng chết!”

Trong mắt Thanh Long quốc chủ ngưng tụ ra sự hoảng sợ xưa nay chưa từng có.

Tiếng đàn sát nhận kia làm Thánh Nhân như ông ta cũng cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, cả người tràn ngập hàn ý.

“Thiên Long Hoàng Quyền!”

Thanh Long quốc chủ gầm nhẹ một tiếng, thực lực Thánh Nhân Cảnh hoàn toàn bùng nổ, một hư ảnh Thanh Long lao ra cùng với quyền phong của ông ta, làm chấn động cả vòm trời!

Nhưng kết quả lại là...

Phốc!

Sát nhận lướt ngang, đầu rơi xuống đất!

Thanh Long quốc chủ, chết!

...

Đường đường là Thanh Long Cổ Quốc quốc chủ đứng đầu Tứ Đại Cổ Quốc, lại bị một chiêu phong hầu, đầu lăn xuống đất.

Máu tươi bắn khắp trời cao, cực kỳ đẹp đẽ nhưng thê lương.

Tất cả mọi người ngây dại, không ngờ một Thánh Nhân lại dễ dàng bị hạ gục trong nháy mắt.

Đầu của Thanh Long quốc chủ rơi xuống đất, vẻ mặt ngưng tụ sự hoảng sợ, nghi hoặc, khó hiểu.

Cứ như đang hoang mang mình đường đường là Thánh Nhân, sao có thể bị một chiêu hạ gục trong nháy mắt?

Nhưng còn không chỉ như thế, thế tấn công của tiếng đàn sát nhận kia không giảm, tiếp tục lao về hướng bốn con rối Thánh Nhân.

Ầm vang!

Tiếng gầm rú kịch liệt vang lên.

Hai con rối Thánh Nhân trực tiếp bị phá hủy, bị cắt đứt ngang.

Hai con rối còn lại cũng bị thương nặng, dù chưa hoàn toàn giải thể, nhưng cũng đã phá thành mảnh nhỏ.

Toàn bộ chiến trường im lặng đến mức châm rơi cũng nghe được.

Đồng tử của Quan Quân Hầu hung hăng chấn động, lộ ra một tia không thể tin tưởng.

Hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao lại mạnh đến vậy sao?

Ban đầu Dương Bàn cho rằng, mặc dù Quân Tiêu Dao có hộ đạo nhân, phỏng chừng cũng chỉ là cảnh giới Thánh Nhân.

Nói chung, cường giả cảnh giới càng cao thì càng không có khả năng nguyện ý làm bảo mẫu bên người.

Hiển nhiên thực lực của hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao không chỉ ở cảnh giới Thánh Nhân.

“Chẳng lẽ là một Thánh Nhân Vương?” Sắc mặt Dương Bàn rất khó coi.

Từ khi trở thành Quan Quân Hầu tới nay, gã còn chưa bao giờ ăn lỗ nặng như vậy.

Hiện tại, chiến lực cao cấp phe gã hầu như đã mất sạch, hai con rối tổn hại còn lại cũng gần như không còn sức chiến đấu gì.

Mà bên Quân Tiêu Dao, không đề cập tới hộ đạo nhân thực lực khủng bố, chỉ tính đến Thánh Nhân cũng đã có ba vị.

Hơn nữa quân đội của Bạch Hổ Cổ Quốc và Huyền Vũ Cổ Quốc đều quay ngược mũi giáo.

Quan Quân Hầu đã mất đại thế.

Nhìn thấy cục diện này, Dương Bàn hít sâu một hơi và nói: “Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đối nghịch với bản hầu gia, không bằng hiện tại chúng ta đều lui lại một bước, thế nào?”

Dương Bàn cũng không ngốc, đã đến nước này, nếu vẫn cứng rắn thì kẻ có hại chính là gã.

“A, trước đó không phải còn rất cường thế à, hiện tại lại thối lui một bước?” Quân Tiêu Dao lạnh lẽo trào phúng.

“Quân Tiêu Dao, bản hầu gia là cho ngươi mặt mũi, là địch với ta không có chỗ tốt gì!” Vẻ mặt Dương Bàn âm tình bất định mà nói.

“Bản Thần Tử muốn mặt mũi của ngươi sao, hơn nữa, kẻ địch của ta nhiều như vậy, còn thiếu một gã sai vặt nuôi ngựa như ngươi sao?” Quân Tiêu Dao hờ hững nói.

Hắn không cần nhiều lời nữa, chỉ giơ tay tìm tòi.

Khí huyết kim sắc cuồng mãnh lao lên trời, hóa thành một tượng thần kim sắc sinh động như thật, cứ như có thể trấn áp thiên hạ.

Đối mặt với phân thân của Quan Quân Hầu, Quân Tiêu Dao không cần vận dụng đại thần thông gì, chỉ trực tiếp chụp một cái qua thì có thể giải quyết cuộc chiến.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đang tự đào mồ chôn mình!” Dương Bàn gầm lên giận dữ, cũng phát ra đại thần thông của mình.

Nhưng chỉ có một phân thân như gã, cả Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm cũng không ở bên cạnh thì làm sao có thể địch lại Quân Tiêu Dao?

Phụt!

Quân Tiêu Dao ấn một chưởng xuống, trực tiếp chụp phân thân của Dương Bàn thành vụn máu, tan xương nát thịt.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Phân thân của Quan Quân Hầu bị một chưởng chụp chết như vậy.

“Thần Tử Quân gia đã mạnh đến mức này sao?” Rất nhiều tướng lãnh đều giật mình.

Cảnh giới của bọn họ đều cao hơn Quân Tiêu Dao mấy cấp, nhưng giờ phút này nhìn thấy tư thái sinh mãnh của Quân Tiêu Dao thì trong lòng cũng có cảm giác tim đập nhanh.

Cũng vào lúc Quân Tiêu Dao chụp nát phân thân của Dương Bàn.

Xa ở Bàn Võ Thần Triều, trong một cung điện rộng lớn kim bích huy hoàng, mây tía bừng bừng, muôn hình vạn trạng.

Tiếng gầm lên giận dữ truyền ra từ trong đó: “Quân Tiêu Dao, Dương Bàn ta thế bất lưỡng lập với ngươi!”

Nghe giọng nói đó, sắc mặt những thị nữ tùy tùng ngoài cung điện tái nhợt, lộ ra kinh hoàng.

Nếu Dương Bàn tức giận thì còn khủng bố hơn cả ác quỷ Tu La.

“Hình như ta nghe thấy tên của Thần Tử Quân gia, hầu gia sinh ra thù hận gì với hắn vậy?” Một ít hạ nhân kinh hồn táng đảm, thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, trong cung điện truyền đến giọng nói lạnh như băng của Dương Bàn: “Người đâu, truyền lệnh của bản hầu gia, tung ra tin

tức, Quan Quân Hầu Dương Bàn ta sẽ ước chiến với Quân Tiêu Dao của Quân gia ở đỉnh Tử Cấm Thành hoàng cung thần triều!"

"Thời gian định ở ngày Võ Minh Nguyệt tuyển chọn phò mã, bản hầu gia phải hung hăng đạp Quân Tiêu Dao dưới chân trước mặt tất cả thế lực Tiên Vực!"

Nghe được lời này, tất cả tôi tớ chung quanh cả tòa cung điện đều thạch hóa, mở to hai mắt nhìn, hít hà một hơi.

Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều ước chiến với Thần Tử của Hoang Cổ Quân gia.

Đây không phải chuyện nhỏ gì, nếu truyền ra thì sẽ nhấc lên gợn sóng cực lớn!

Hơn nữa thời gian lại chọn vào ngày Võ Minh Nguyệt kén phò mã, đến lúc đó Bàn Võ Thần Triều sẽ nóng hổi đến cỡ nào.

Rồi sẽ có bao nhiêu thế lực bị hấp dẫn đến đây?

Không cách nào tưởng tượng...

"Một hồi thịnh thế thiên kiêu tranh bá sắp kéo ra mở màn, hy vọng hầu gia có thể cười đến cuối cùng." Một lão người hầu than nhẹ mà nói.

Mà lúc đó, ở phía Chu Tước Cổ Quốc.

Quân Tiêu Dao cũng không biết Dương Bàn đã tức giận đến muốn ước chiến với hắn.

Nhưng cho dù biết, phỏng chừng Quân Tiêu Dao cũng sẽ không có gợn sóng gì.

Dám kêu gào trước mặt hắn?

Dùng một chưởng trấn áp là được.

Hết chương 112.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 113. Bí mật của Thanh Đồng La Bàn, Tiêu Trần phẫn nộ muốn phát điên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, trong mắt vô số người chung quanh còn còn ý khiếp sợ.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại rất lạnh nhạt.

Đối với hắn mà nói, tùy tiện chụp chết một phân thân Dương Bàn thật sự không tính là chuyện lớn gì.

Quân Tiêu Dao đưa mắt tìm tòi, trong đống máu thịt còn lại của phân thân Dương Bàn có một chiếc nhẫn đang lập loè.

Quân Tiêu Dao giơ tay bắt lấy, đã chộp nó vào trong tay.

Trên chiếc nhẫn có phong ấn một linh hồn, Quân Tiêu Dao tùy ý thúc giục chân linh trong thần cung.

Đó giống như chân linh bản thu nhỏ của Quân Tiêu Dao, phóng ra một sức mạnh thần hồn dồi dào.

Tuy thân thể Quân Tiêu Dao khủng bố tuyệt luân, nhưng cũng không lơ là chuyện tu luyện thần hồn.

Hắn vẫn luôn tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp.

Sức mạnh thần hồn của Quân Tiêu Dao dễ như trở bàn tay mà phá tan phong ấn trên nhẫn.

Trong đó có một ít thứ luông tung rối loạn, Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Cái hắn quan tâm là bộ kiện Thanh Đồng La Bàn.

Quả nhiên, ba khối bộ kiện Thanh Đồng La Bàn đều nằm trong đó.

“Dương Bàn à Dương Bàn, ngươi tính toán lâu như vậy, cuối cùng còn không phải bị ta hái trước quả đào, quả thực chính là Tiêu Trần số hai rồi.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Dương Bàn bỏ công chuẩn bị tính toán, cuối cùng lại thành toàn cho Quân Tiêu Dao.

Hắn biết, giờ tất nhiên phút này Dương Bàn đã tức giận đến muốn nổ mạnh tại chỗ.

Quân Tiêu Dao thu ba khối bộ kiện la bàn vào pháp khí không gian của mình.

Cứ như vậy, hắn đã gom đủ bốn khối bộ kiện la bàn.

Nhưng hiển nhiên hiện giờ không phải lúc để nghiên cứu.

Quân Tiêu Dao nhìn lướt qua phía dưới, sắc mặt mỗi người trong quân đội của Thanh Long Cổ Quốc đều trắng bệch ra.

Trong mắt những tướng lãnh đó còn loáng thoáng hiện ra một tia thù hận.

Dù sao quốc chủ của bọn họ cũng coi như gián tiếp chết trong tay Quân Tiêu Dao.

“Truyền lệnh của bản Thần Tử, giết hết tất cả những binh lính từ cấp bậc tướng lãnh trở lên của Thanh Long Cổ Quốc.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Tuân lênh!”

Không đợi Chu Tước quốc chủ đáp lại, Bạch Hổ quốc chủ và Huyền Vũ quốc chủ đã vội vàng cướp lời lời.

Nếu bọn họ quy phục, tất nhiên hiện tại cũng phải tỏ chút thái độ.

Rất nhanh, bọn họ đã diệt sát sạch sẽ rất nhiều tướng lãnh của Thanh Long Cổ Quốc, mà tất cả những binh lính đó đều đầu hàng.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao tuyên bố mệnh lệnh, thống nhất chỉnh hợp Tứ Đại Cổ Quốc thành Tứ Tượng Cổ Quốc.

Mà Chu Tước quốc chủ sẽ trở thành quốc chủ của Tứ Tượng Cổ Quốc.

Mà người nối nghiệp của ông ta chính là Bái Ngọc Nhi.

Trận phong ba Tứ Đại Cổ Quốc này cũng bình ổn trở lại.

Nhưng mà sóng lớn lại vừa mới dâng lên...

...

Trận phong ba Tứ Đại Cổ Quốc này tuy không ồn ào đến mức khiến toàn bộ Tiên Vực đều biết.

Nhưng mấy chục Châu lân cận đều ồn ào huyên náo vì chuyện này.

Ban đầu, không ai xem trọng Chu Tước Cổ Quốc, cho rằng kết quả đã được định trước.

Chu Tước Cổ Quốc không phải thần phục thì chính là mất nước.

Nhưng cuối cùng, tin tức truyền ra lại làm chấn động thế nhân.

Thần Tử của Quân gia suất lĩnh Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn tới cứu viện, bá đạo cường thế.

Mà người sau lưng Thanh Long Cổ Quốc cũng trồi lên mặt nước, đó là Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều.

Tin tức kế tiếp còn chấn động đến mức khiến da đầu mọi người tê dại.

Thần Tử Quân gia cường thế diệt sát phân thân của Quan Quân Hầu.

Thậm chí Thanh Long quốc chủ cũng bị hộ đạo nhân của hắn tùy tiện ra tay chém giết.

Ván cờ giữa Thần Tử Quân gia và Quan Quân Hầu thần triều, cuối cùng chấm dứt với kết cục là Quân Tiêu Dao thu hoạch toàn thắng.

Nhưng cũng có rất nhiều người biết, vị Quan Quân Hầu trái tính

trái nết kiêu căng ngạo mạn kia tuyệt đối không chịu đựng được mình ăn lỗ nặng như vậy.

Quả nhiên, không đến mấy ngày sau, có một tin tức truyền ra từ Bàn Võ Thần Triều.

Quan Quân Hầu Dương Bàn muốn ước chiến với Quân Tiêu Dao trên đỉnh Tử Cấm Thành.

Hơn nữa ngày được chọn đúng lúc là ngày trưởng công chúa thần triều Võ Minh Nguyệt chọn phò mã.

Tin tức này giống như đá tảng rơi vào đại dương mênh mông, nhấc lên gợn sóng ngập trời.

Rất nhiều người biết ngay Dương Bàn có dụng tâm kín đáo.

Bởi vì ngày Võ Minh Nguyệt chọn phò mã thì nhất định có vô số thế lực tiến đến Bàn Võ Thần Triều xem lễ.

Dưới tình huống như vậy, nhiệt độ và lực ảnh hưởng cuộc ước chiến của hai người sẽ đạt tới đỉnh điểm.

Nếu Dương Bàn thật sự có thể đánh bại Quân Tiêu Dao thì tin tức này tuyệt đối sẽ truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực trong thời gian ngắn nhất.

Đến lúc đó, thần thoại vô địch của Thần Tử Quân gia sẽ bị đánh vỡ trong nháy mắt.

Còn Quan Quân Hầu có thể dẫm lên thanh danh của Quân Tiêu Dao để leo lên.

Không thể không nói, lựa chọn này của Dương Bàn cũng có chút tâm kế.

“Quan Quân Hầu kia rất tự tin đối với chính mình à?” Rất nhiều người đều đang thảo luận.

“Cũng không thể xem thường Quan Quân Hầu, hắn được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm nhận chủ, còn có lời đồn nói hắn chính là chuyển thế của Bàn Võ Đại Đế.”

“Chắc hẳn đó là tin nhảm nhí, nhưng Quan Quân Hầu thật sự không yếu, xem như nhân vật đỉnh tầng ở thế hệ trẻ.”

“Không biết Thần Tử của Quân gia có thể tiếp nhận chiến thư hay không?”

“Rửa mắt mong chờ đi...”

Ngay khi những người trong Tiên Vực đều đang chờ mong Quân Tiêu Dao đáp lại.

Quân Tiêu Dao lại không truyền ra tin tức nào cả.

Điều này làm rất nhiều người đều cảm thấy bất ngờ.

Chẳng lẽ Thần Tử Quân gia luôn rất trương dương phách lối lại e dè sợ hãi?

Không ngờ.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao đang nghiên cứu Thanh Đồng La Bàn ở cung điện hoàng cung Chu Tước Cổ Quốc.

Hắn đã kết hợp bốn khối bộ kiện la bàn lại với nhau, ghép thành một khối la bàn hoàn chỉnh.

La bàn hoàn chỉnh có vẻ rất cổ xưa huyền ảo, mang theo khí tức tang thương của thời gian.

Chỉ là tạm thời Quân Tiêu Dao còn chưa biết nên sử dụng thế nào.

“Chẳng lẽ thời điểm sử dụng còn chưa tới?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Hiện giờ toàn bộ Tiên Vực đã lâu không có tin tức Thanh Đồng Tiên Điện hiện thế.

Có thể là thời cơ còn chưa tới.

Chờ đến khi Thanh Đồng Tiên Điện lại truyền ra tin tức, khối la bàn này hẳn có thể sinh ra tác dụng lớn.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao lập tức thu Thanh Đồng La Bàn vào

pháp khí không gian.

“Chuyến này cũng thu hoạch không nhỏ.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Tất nhiên quan trọng nhất là có được Thanh Đồng La Bàn.

Tiếp theo, hắn cũng đã đánh dấu một cổ thánh binh ở hoàng cung, là Phượng Minh Kỳ Sơn.

Ngoài ra, hắn còn chỉnh hợp Tứ Tượng Cổ Quốc.

Hiện giờ thực lực của Tứ Tượng Cổ Quốc hơn xa Tứ Đại Cổ Quốc phân tán trước đó.

Tuy rằng còn thua kém bất hủ đạo thống, nhưng cũng đã xem như thế lực đứng đầu.

“Ước chiến với ta trên đỉnh Tử Cấm Thành sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm tự nói.

Hết chương 113.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 114. Cơ duyên của Tiêu Trần, quái thai cổ đại của Tổ Long Sào thức tỉnh!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Lão tổ, xin lỗi, là tiểu tử thất thố, hiện tại ta muốn mau chóng tìm được cổ sào, có được máu chí tôn, giúp thực lực của mình lột xác.”

Tính cách của Tiêu Trần cũng có thể gọi là kiên nghị, giờ phút này hắn ta đã bình tĩnh lại.

Chỉ khi nào thực lực mạnh lên thì hắn ta mới có khả năng nghênh cưới Võ Minh Nguyệt.

“Tiêu Trần, nếu ngươi muốn thực thi kế hoạch thành công thì phải cưới được Võ Minh Nguyệt, mà ngươi biết hiện tại cản trở lớn nhất của mình là ai không?” Thanh Long Thượng Nhân hỏi.

“Chẳng lẽ là...” Tiêu Trần trố mắt nhìn.

“Không sai, không phải Quân Tiêu Dao, mà là Quan Quân Hầu Dương Bàn!” Thanh Long Thượng Nhân nói.

“Quả nhiên là Dương Bàn, có tin tức nói, phò mã kia thật ra đã được điều động nội bộ, chính là Quan Quân Hầu Dương Bàn.”

“Nhưng sao ta có thể nhường Minh Nguyệt cho tên cặn bã hoang dâm vô độ này!” Vẻ mặt Tiêu Trần thật lãnh lệ, hắn ta nói.

Tất nhiên người mà hắn ta hận nhất là Quân Tiêu Dao.

Nhưng hắn ta cũng cực kỳ khó chịu Dương Bàn.

Ai kêu Dương Bàn muốn cướp nữ nhân của hắn ta?

Quan Quân Hầu thì thế nào?

Người mà Võ Minh Nguyệt thích là hắn ta, mà không phải tên cặn

bã Dương Bàn đó.

Bởi vậy, Tiêu Trần hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải đạp Dương Bàn xuống dưới chân ngay trước mặt mọi người vào ngày Võ Minh Nguyệt chọn phò mã.

Chỉ khi nào đánh bại Dương Bàn, hắn ta mới có khả năng được Bàn Võ Thần Triều nhìn trúng.

“Được, hẳn tòa cổ sào kia nằm ngay trong dãy núi hoang mãng này, vào đi.” Thanh Long Thượng Nhân nói.

Tiêu Trần gật gật đầu, thân thể chợt lóe đã tiến vào dãy núi.

Chỉ mấy ngày sau, dưới sự chỉ dẫn của Thanh Long Thượng Nhân, Tiêu Trần phát hiện một khe hở thật hẹp giữa núi.

Hắn ta đi dọc theo khe hở, trong đó lại có động thiên khác, tựa như một tiểu thế giới dưới lòng đất.

Các loại thần nguyên chồng chất trong đó, phóng thích ra linh khí sáng mờ.

Tiêu Trần xem đến mức ngây người.

Mà càng làm cho Tiêu Trần hít hà một hơi là, hắn ta thật sự phát hiện máu chí tôn có được huyết mạch Tổ Long ở trong đó.

Máu chí tôn kia đã hội tụ thành một cái ao nhỏ.

Ngay vào lúc Tiêu Trần chuẩn bị thu nạp cơ duyên.

Một giọng nữ cao cao tại thượng, giống như nữ hoàng bỗng truyền ra: “Phàm nhân, thứ của bổn cung mà ngươi cũng dám động vào?”

“Là ai?” Tiêu Trần giật mình.

“Không xong rồi, rất có thể là quái thai cổ đại bị tiên nguyên phong ấn kia...” Thanh Long Thượng Nhân truyền âm.

“Hả, còn có một nguyên thần cường giả bám vào người?”

Nữ tử tự xưng là bổn cung kia phát ra âm thanh, nghe có vẻ hơi

kinh ngạc.

Tiêu Trần khẽ cắn môi, không để ý đến giọng nói kia mà tiếp tục lấy máu chí tôn tu luyện.

“Phàm nhân, làm một giao dịch với bổn cung không?” Giọng nữ kia nói.

“Giao dịch, một quái thai cổ đại Thái Cổ Hoàng tộc như ngươi có gì giao dịch được với ta.” Tiêu Trần lạnh lùng nói.

“Bổn cung không biết mình trầm miên bao lâu, trận pháp tiên nguyên sớm đã đánh mất năng lượng, ngươi thay bổn cung tìm kiếm máu của chín mươi chín đồng nam và chín mươi chín đồng nữ, trợ giúp bổn cung vận chuyển trận pháp tiên nguyên thì bổn cung có thể giúp ngươi thực hiện một nguyện vọng.” Giọng nói kia nói.

“Tiêu mỗ có chết cũng sẽ không làm chuyện phát rồ như thế.” Tiêu Trần nghiêm trang chính khí mà nói.

“À, nguyện vọng nào cũng được cả, chỉ cần một lời của bổn cung thì cả Tổ Long Sào cũng sẽ nghe theo.” Giọng nữ kia tiếp tục nói.

“Nguyện vọng nào cũng được...” Đôi mắt Tiêu Trần âm thầm biến đổi.

Nếu để quái thai cổ đại của Tổ Long Sào thay hắn ta giết chết Quân Tiêu Dao...

Tiêu Trần bỗng lắc đầu, đè ép suy nghĩ này xuống.

“Không cần, thù của Tiêu Trần ta để tự ta báo!” Tiêu Trần tiếp tục chuyên tâm hấp thu máu chí tôn.

“Khanh khách... Phải không, trong mắt bổn cung, thứ như nhân tính thật dơ bẩn...” Giọng nữ kia lẩm bẩm một câu, sau đó rơi vào yên lặng.

Tiêu Trần cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra quái thai cổ đại của Tổ Long Sào cũng bị hạn chế nào đó, tạm thời không thể giải phong bước ra.

Rốt cuộc hắn ta cũng có thể yên tâm tu luyện tiếp.

“Quân Tiêu Dao, chờ xem, tiếp theo khi ta xuất hiện trước mặt ngươi, ngươi tuyệt đối đừng kinh ngạc...” Trong mắt Tiêu Trần cháy lên ngọn lửa báo thù.

...

Sau khi Tứ Tượng Cổ Quốc hoàn toàn ổn định lại, Quân Tiêu Dao cũng chuẩn bị trở về Quân gia.

Dù sao hắn cũng phải bắt đầu chuẩn bị bố cục tiếp theo.

Bố cục nhằm vào Bàn Võ Thần Triều.

Quân Tiêu Dao nhất định phải đến Bàn Võ Lăng, không chỉ vì đánh dấu.

Còn bởi vì hắn có khả năng tìm được cơ duyên thức tỉnh Thánh Thể Dị Tượng tiếp theo trong đó.

Nhưng Bàn Võ Lăng là bảo địa tư gia của Bàn Võ Thần Triều, không có khả năng tùy tiện để người ngoài tiến vào.

Càng đừng nói là loại đại nhân vật như Quân Tiêu Dao.

Không có thế lực nào sẽ ngốc đến lấy cơ duyên nhà mình để cung cấp nuôi dưỡng thiên kiêu nhà khác.

Khi Quân Tiêu Dao rời khỏi Chu Tước Cổ Quốc, Bái Ngọc Nhi cực kỳ lưu luyến.

“Ta giao Tứ Tượng Cổ Quốc cho ngươi và Chu Tước quốc chủ, đừng làm ta thất vọng.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vâng, Ngọc Nhi nhất định sẽ quản lý Chu Tước Cổ Quốc thật tốt!” Bái Ngọc Nhi lộ ra vẻ mặt kiên định.

Sau đó, Quân Tiêu Dao mang theo mọi người quay trở về Quân gia.

Mà việc Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều ước chiến vẫn đang lên men.

Quân Tiêu Dao lại trước sau không tỏ thái độ.

Lúc này, bắt đầu có một ít người cố ý tản tin đồn nhảm nhí.

Nói Thần Tử Quân gia sợ Quan Quân Hầu, không dám ứng chiến.

Những kẻ cố ý tản loại đồn đãi này có người của Quan Quân Hầu, cũng có người của Thái Cổ Hoàng tộc.

Không nghi ngờ gì nữa, mục đích của bọn họ là bôi đen Quân Tiêu Dao.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người kiên định ủng hộ Quân Tiêu Dao, cho rằng Quân Tiêu Dao chỉ khinh thường ứng chiến mà thôi.

Những người ủng hộ đó đa số đều là nữ tử.

Dù sao ở bất cứ nơi nào thì cũng không thiếu loại sinh vật như fan não tàn.

Nhưng sự thật cũng như những người ủng hộ đó suy nghĩ.

Quân Tiêu Dao chỉ lười ứng chiến mà thôi, đến lúc đó thuận tiện một chưởng chụp chết Dương Bàn là được rồi, hà tất gì phải phiền toái như vậy?

Lại qua mấy tháng.

Quân Tiêu Dao đã mười hai tuổi.

Dáng người hắn càng thêm trưởng thành, dung nhan càng thêm tuấn tú.

Điều duy nhất khiến Quân Tiêu Dao buồn rầu chính là, hắn không có tiên nguyên để tu luyện Đại La Bất Hủ Tiên Thân.

Sau đó Quân gia lại cho Quân Tiêu Dao mười mấy khối tiên nguyên, nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói thì số lượng này còn kém xa.

Nhìn mười mấy khối tiên nguyên này, Quân Tiêu Dao không ngờ mình cũng có ngày thiếu thốn tài nguyên.

“Đại La Bất Hủ Tiên Thân này tiêu hao tài nguyên quá khủng bố, còn nhiều hơn cả Hoang Cổ Thánh Thể nữa.” Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ lắc đầu.

“Vẫn nên tạm dừng tu luyện trước, nghĩ cách tìm ra một ít tài nguyên.”

“Hay là lừa ra một ít tài nguyên từ Bàn Võ Thần Triều, Võ Minh Nguyệt thân là trưởng công chúa thần triều, hẳn cũng có không ít.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Nếu Võ Minh Nguyệt nghe thấy lời này, e rằng sẽ nói Quân Tiêu Dao có tâm địa Tu La lần nữa.

“Cũng đúng, là lúc phải đến Bàn Võ Thần Triều một chuyến, cũng phải sắp xếp bố cục trước đã.”

“Ta cũng muốn nhìn thấy Tiêu Trần và Dương Bàn kia xung đột, chó cắn chó, miệng đầy lông.” Quân Tiêu Dao cười.

Hắn biết, bởi vì Võ Minh Nguyệt nên Tiêu Trần và Dương Bàn nhất định sẽ bùng nổ xung đột.

Đến lúc đó, xem hai cây rau hẹ đánh nhau trước đã, vậy chẳng phải thú vị lắm sao?

Hết chương 114.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 115. Yến hội thần triều sắp mở, thế lực khắp nơi kéo đến, thiên kiêu Vạn Hoàng Linh Sơn xuất thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi nghĩ kỹ kế hoạch kế tiếp, Quân Tiêu Dao trực tiếp một mình ngồi trên liễn xa do Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo, rời khỏi Quân gia, đi đến Bàn Võ Thần Triều.

Hắn cũng không dẫn đám người Quân Trượng Kiếm theo, thậm chí không có cả Quân Linh Luông.

Bởi vì lần này, Quân Tiêu Dao muốn hành động đơn độc, cũng không tiện mang theo bọn họ.

Ngay sau khi Quân Tiêu Dao rời khỏi Quân gia.

Toàn bộ Tiên Vực cũng dần nổi lên gợn sóng.

Bởi vì Bàn Võ Thần Triều truyền ra tin tức, nửa tháng sau, ở Tử Cấm Thành hoàng đô Bàn Võ Thần Triều sẽ tổ chức yến hội long trọng.

Bàn Võ Thần Triều sẽ mời các thế lực khắp Hoang Thiên Tiên Vực đến.

Đến lúc đó, Bàn Võ Thần Triều cũng lựa chọn ra phò mã của Võ Minh Nguyệt từ vô số những tuấn kiệt trẻ tuổi trong các thế lực.

Tin tức này vừa truyền ra thì mây mù tứ phương lại di chuyển, vô số thế lực đều bắt đầu lên đường, các loại lâu thuyền, liễn xa, cổ thú phi hành thỉnh thoảng xẹt qua không trung, lao về hướng Bàn Võ Thần Triều.

Bàn Võ Thần Triều là một thần triều bất hủ có nội tình cường đại, nếu có thể liên hôn với trưởng công chúa của họ và trở thành phò mã thì có thể xem như kết minh.

Những đạo thống đỉnh cấp muốn kết minh với Bàn Võ Thần Triều để nâng cao một bước.

Mà thế lực bất hữu lại muốn biến Bàn Võ Thần Triều thành minh hữu của mình.

Dù sao một bàn tay vỗ không ra tiếng, cho dù là thế lực bất hữu cường đại, nhưng nếu không có thế lực hữu hảo thì cũng có bị nguy cơ bị những bất hủ đạo thống khác vây công.

Bởi vậy rất nhiều thế lực đều dao động, chuẩn bị để đệ tử môn hạ đi thử vận khí.

Càng đừng nói trưởng công chúa thần triều kia có dung nhan phong hoa tuyệt đại, cũng là một tuyệt sắc giai nhân, nhân khí vốn đã rất cao, mỹ danh truyền xa ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Hai loại nguyên nhân chồng lên nhau, khiến cho thanh thế của yến hội Bàn Võ Thần Triều lần này cực kỳ to lớn.

Nhưng ngay vào lúc tin tức này truyền ra.

Ở Quan Quân Hầu phủ, Quan Quân Hầu Dương Bàn lại lên tiếng.

Gã nói, nếu Thần Tử Quân gia không dám ứng chiến, vậy ngày sau gã sẽ tự bước lên sơn môn Quân gia để khiêu chiến.

Tin tức lớn này vừa ra thì càng nhấc lên sóng to gió lớn.

Rất nhiều người đều cảm thấy Quan Quân Hầu này không khỏi quá càn rỡ.

Còn dám đi đến trước sơn môn Quân gia chặn người khác.

Người trước đó đi đến sơn môn Quân gia khiêu chiến là Long Hạo Thiên, cỏ trên mộ phần gã đã cao năm trượng rồi.

Rất nhiều nữ tu sĩ sùng bái Quân Tiêu Dao đều phẫn nộ.

“Tên xấu xí Quan Quân Hầu kia là ghen ghét mỹ nhan thịnh thế của Tiêu Dao nhà ta!”

“Không sai, thực lực hắn mạnh thì thế nào, chẳng lẽ không biết đây là một thời đại xem mặt sao?”

“Hơn nữa thực lực của Tiêu Dao nhà ta cũng là vô địch trong cùng thế hệ, Quan Quân Hầu kia tính là cái gì?”

...

Hoang Cổ Khương gia, trong tộc địa.

“Đáng giận đáng giận, quá đáng giận, tức chết người ta rồi!”

Một bóng hình xinh đẹp lanh lợi giậm đôi chân ngọc, tức giận đến hai chùm đuôi ngựa sau cái đầu nhỏ cũng nảy lên.

Một khuôn mặt nhỏ xinh xắn thanh tú lộ ra vẻ mặt hung hăng thật đáng yêu.

“Lạc Ly, ngươi không tu luyện cho tốt thì sẽ luôn bị nhốt trong tộc địa đấy.”

Cách đó không xa, Khương Thánh Y mặc một bộ tuyết y, tiên tư thướt tha đi tới, nhìn Khương Lạc Ly bày ra vẻ mặt hung dữ thì có chút đau đầu.

“Hừ, Lạc Ly không nhịn được cục tức này, Quan Quân Hầu gì kia lại dám tản tin đồn như vậy ra để bôi đen Tiêu Dao ca ca!” Khương Lạc Ly phồng má lên, vẻ mặt căm giận.

“Tiểu nhân nhiều tác quái mà thôi, tâm tính của Quan Quân Hầu kia có tiếng ác liệt, cũng không cần để ý, Tiêu Dao hoàn toàn không để ý.” Khương Thánh Y nói.

Chuyện Quan Quân Hầu ước chiến Quân Tiêu Dao đã lan truyền huyên náo khắp toàn bộ Tiên Vực.

Tuy Khương Lạc Ly bế quan ở tộc địa, nhưng cũng có thể thông qua thị nữ để biết được tin này.

“Không được, ta muốn xuất quan, đi đến Bàn Võ Thần Triều!” Khương Lạc Ly nói.

“Ngươi đi làm gì, chẳng lẽ đi giành vị trí phò mã sao?” Khương Thánh Y nói giỡn.

“Ta muốn đi trấn áp Quan Quân Hầu kia, hung hăng dẫm lên mặt hắn cho hết giận, xem hắn còn dám khiêu khích Tiêu Dao ca ca không!” Khương Lạc Ly lời lẽ chính đáng mà nói.

“À? Chỉ thế thôi sao?” Khương Thánh Y hơi mỉm cười, hình như đã nhìn thấu Khương Lạc Ly.

Khương Lạc Ly nghe vậy thì gương mặt xinh đẹp cũng hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu, hai ngón bàn tay ngọc đan vào nhau.

“Đương nhiên, tuy rằng biết Tiêu Dao ca ca không có khả năng đi giành làm phò mã, nhưng mà, lỡ như...” Khương Lạc Ly ấp úng nói.

Thực hiển nhiên, Khương Lạc Ly sợ Quân Tiêu Dao sẽ đi dự tiệc, sau đó tranh đoạt vị trí phò mã, liên hôn với Võ Minh Nguyệt.

Dù sao Võ Minh Nguyệt cũng là tuyệt đại giai nhân cực kỳ nổi danh, hầu như không có nam tử nào nhìn thấy Võ Minh Nguyệt mà không động tâm.

“Đây mới là mục đích chủ yếu của ngươi đúng không?” Khương Thánh Y cười nói.

Giờ còn chưa liên hôn mà Khương Lạc Ly đã biến thành gà mái nhỏ bảo vệ con như vậy.

Khương Lạc Ly bị nói vậy nên rất ngượng ngùng, vành tai trong trẻo đã đỏ ửng lên.

“Được, vậy ta mang ngươi đến đó vậy.” Khương Thánh Y bất đắc dĩ cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly.

“Ây da, Thánh Y tỷ tốt nhất!” Khương Lạc Ly cười tươi đến mức đôi mắt xinh đẹp cũng cong thành vầng trăng non.

Khương Thánh Y cũng khẽ mỉm cười, chỉ là sâu trong đáy mắt thoáng có một tia ảm đạm không thể nhận ra.

“Cô nàng này thật sự rất thích Tiêu Dao...”

...

Mà bên kia, trong tộc địa của Hoang Cổ Diệp gia.

Trên một đỉnh núi đồ sộ chót vót, một thiếu niên khuôn mặt thanh tú, mày kiếm mắt sáng mặc lam sam đang ngồi xếp bằng.

Nhưng vòm trời trên đỉnh đầu hắn ta lại như một màn đêm.

Một dãy ngân hà lộng lẫy chảy xuôi trong màn đêm, trong sự xa hoa lộng lẫy lại mang theo một khí tức nguy hiểm cực độ.

Thiếu niên này không phải người nào khác mà chính là Diệp Tinh Vân.

Trong buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao, Diệp Tinh Vân đã bị Quân Tiêu Dao hung hăng chà đạp, mất hết mặt mũi.

Nhưng Diệp Tinh Vân lại nhờ họa được phúc, thức tỉnh ký ức nào đó.

Mà sau đó, tính cách của Diệp Tinh Vân cũng dần dần vô thức mà biến hóa, trở nên càng ngày càng trầm ổn, nội liễm.

Không tâm cao khí ngạo, bộc lộ mũi nhọn như trước đó.

“Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều ước chiến, lấy tính cách của Quân Tiêu Dao thì tuyệt đối không thể vắng mặt.” Diệp Tinh Vân hơi nhíu mày lại suy tư.

Tuy tính cách của hắn ta đã xảy ra chút thay đổi, nhưng hận ý vẫn không thay đổi.

Hắn ta muốn trả thù Quân Tiêu Dao.

Hắn ta cũng muốn cướp được Khương Lạc Ly.

“Cũng được, lần này đi đến Bàn Võ Thần Triều một chuyến, vừa vặn có thể thăm dò thực lực chân chính của Quân Tiêu Dao kia.”

Diệp Tinh Vân thầm quyết định trong lòng, lập tức bảo Phúc bá

chuẩn bị xe.

...

Hết chương 115.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 116. Thiếu nữ Tần Huyên dẫn đường, phía trên hoàng thành, đỉnh Tử Cấm, có thể chờ mong một chút

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Xích Châu, một mảnh linh sơn cổ xưa mênh mông vô ngần.

Linh sơn chiếm giữ phạm vi cực lớn, mây khói lượn lờ, thần hà trải rộng.

Có đan nhai quái thạch, vách đá kỳ phong, có thải phượng bay múa, hoàng điểu xoay quanh.

Liếc mắt một cái đã thấy những dãy núi non không nhìn thấy được điểm cuối.

Mà địa giới này chính là tộc địa của Vạn Hoàng Linh Sơn - một trong Thái Cổ Hoàng tộc.

Vạn Hoàng Linh Sơn là Thái Cổ Hoàng tộc đứng đầu ở vị trí song song với Tổ Long Sào, nội tình thâm hậu, thực lực cường thịnh.

Mà giờ phút này, trong một dãy núi non truyền đến giọng nói già nua: "Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh, hai ngươi đi đến Bàn Võ Thần Triều một chuyến, nhớ kỹ, chớ làm mất uy danh của Vạn Hoàng Linh Sơn ta."

"Vâng, cẩn tuân mệnh lệnh của đại trưởng lão!"

Trong ngọn núi ấy, hai bóng dáng một nam một nữ bị thần quang lửa đó bao lấy, sau đó bay lên trời cao.

Trên không trung, hai con hoàng điểu kim quang chói lóa lôi kéo hai chiếc liễn xa.

Hai bóng dáng kia trực tiếp lắc mình tiến vào trong đó.

"Thật không biết lần này có thể nhìn thấy Thần Tử Quân gia trong

lời đồn hay không?" Trong Liễn xa, Phượng Thanh Linh nói.

"A, ta cũng muốn gặp mặt Quân Tiêu Dao đã làm Tổ Long Sào mất mặt một lần rồi lại một lần, không biết rốt cục là nhân vật thế nào." Hoàng Huyền Nhất nói.

"Nhưng chúng ta cũng không Long Hạo Thiên và Long Bích Trì kia." Phượng Thanh Linh phát ra tiếng cười khẽ.

"Nếu Quân Tiêu Dao coi thường chúng ta, sợ là sẽ ăn đau khổ không nhỏ..." Giọng nói của Hoàng Huyền Nhất cũng rất nhẹ nhàng, mang theo chút thong dong đắc ý.

...

Ngay vào lúc toàn bộ Tiên Vực có gió nổi lên mây di chuyển.

Quân Tiêu Dao nằm trong mắt bão cũng sắp đi tới hoàng đô Bàn Võ Thần Triều.

Trên đường hắn thông qua mấy Truyền Tống Trận để tới Bàn Võ đạo châu.

Mà hoàng đô Bàn Võ Thần Triều thì nằm ở khu vực trung ương Bàn Võ đạo châu.

Thời gian còn lại non nửa tháng, cũng đủ để Quân Tiêu Dao sắp xếp bố cục kế tiếp.

Lúc này, ngoài liễn xa truyền đến giọng nói của Cửu Đầu Sư Tử: "Chủ nhân, phía trước chính là hoàng đô của Bàn Võ Thần Triều."

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì vén màn xe lên quan sát.

Phía trước là một tòa cự thành rộng lớn hùng vĩ đến tận cùng, đứng sừng sững trên mặt đất.

Toàn bộ cự thành to lớn vô biên, những dãy tường giống như trường thành kéo dài đến xa vô hạn.

Trong hoàng đô, đình đài lầu các, phố xá ầm ĩ, đám đông nhộn nhịp.

Phía chân trời còn lơ lửng rất nhiều đảo nhỏ nổi trên không, trên đó có cung điện đan xen, tựa như thần cung tiên khuyết.

“Bàn Võ Thần Triều này không hổ là bất hủ thần triều, cũng nhìn rất khí khái.” Quân Tiêu Dao đánh giá.

Bất hủ đạo thống, siêu nhiên đứng trên cao, chính là cự vô bá của Tiên Vực, mỗi một đạo thống đều không đơn giản.

Cũng bởi vậy mà Quân gia và Tổ Long Sào tuy có thâm cừu đại hận, nhưng trước sau vẫn không bùng nổ bất hủ chiến.

Bởi vì hai bên đều biết, muốn hoàn toàn diệt trừ một thế lực bất hữu không phải điều đơn giản.

Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói là Tổ Long Sào càng kiêng kỵ Quân gia.

Mà Bàn Võ Thần Triều thân là đạo thống năm đó mà Bàn Võ Đại Đế sáng lập, tuy không còn trong thời kỳ cường thịnh nhất, nhưng cũng không giảm xuống bao nhiêu.

Thân thể Quân Tiêu Dao rơi xuống từ không trung, Cửu Đầu Sư Tử lại tránh thoát dây cương, đi theo Quân Tiêu Dao.

“Cẩu Thặng, ngươi như vậy có nổi bật quá không?” Quân Tiêu Dao nhìn nhìn rồi nói.

Cả người Cửu Đầu Sư Tử như một tòa thành hoàng kim phóng ra ánh kim quang, quả thực chói đến mức người ta không mở mắt ra được, ánh vàng rực rỡ quá bắt mắt.

Quân Tiêu Dao không muốn biến mình thành con khỉ trong vườn bách thú, bị người ta vây xem.

Hơn nữa hắn muốn làm một chút chuyện, cũng không tiện quá mức trương dương.

“Chủ nhân, có thể đừng gọi tên thật của người ta không?” Cửu Đầu Sư Tử nhỏ giọng ngập ngừng, hậm hực nói.

Sau đó, thân thể nó chợt thu nhỏ lại, cuối cùng dưới ánh nhìn

chăm chú của Quân Tiêu Dao, nó biến thành một con...

À... Chó Shiba.

Không sai, trong mắt Quân Tiêu Dao, nó không khác gì chó Shiba cả.

Chẳng qua đây là chó Shiba chín đầu, nhìn có chút cổ quái và buồn cười.

“Đây có xem như memes biết đi không, cũng đúng.” Quân Tiêu Dao than nhẹ một hơi.

Ít nhất chó Shiba chín đầu không trương dương như vậy.

Quân Tiêu Dao khoanh tay, như tản bộ trong sân vắng, thông qua cổng thành tiến vào hoàng đô.

Quân sĩ thần triều thủ vệ ở cổng thành nhìn thấy Quân Tiêu Dao đều lộ ra vẻ mặt kinh nghi, không dám ngăn trở.

Bởi vì khí tượng quanh người Quân Tiêu Dao thật sự quá siêu nhiên.

Quanh thân có thần quang mơ hồ, tiên huy bao phủ, toàn thân tràn ngập cảm giác tiên vận và đạo ý.

Tất nhiên điều này là do hắn đã luyện hóa Đại La Tiên Cốt.

Dung mạo của Quân Tiêu Dao cũng bị tiên huy bao phủ, làm người ta nhìn không rõ được.

Cứ như vậy, Quân Tiêu Dao không bị cản lại mà trực tiếp tiến vào hoàng đô.

Chờ Quân Tiêu Dao đi rồi mới có một hộ vệ tuổi trẻ nghi hoặc hỏi: “Hộ vệ trường, vì sao không ngăn cản người nọ để kiểm tra thân phận, phía trên quy định tất cả tu sĩ vào thành đều phải kiểm tra kia mà.”

“Cái tên không có đầu óc nhà ngươi, loại nhân vật này có thể tùy tiện cản lại kiểm tra sao, nói không chừng là kiêu tử của bất hủ

đạo thống nào đó, thân phận không thấp hơn trưởng công chúa nữa ấy chứ!" Hộ vệ trường trừng mắt một cái rồi nói.

"À, vậy sao." Hộ vệ tuổi trẻ kia cũng liên tục gật đầu, nghĩ lại mà sợ trong lòng.

Sau khi Quân Tiêu Dao tiến vào hoàng đô, cũng hấp dẫn không ít ánh mắt.

Tuy dung mạo hắn như bị sương mù như có như không che lấp, nhưng khí chất lại không thể giấu đi đâu được.

Không ít thiếu nữ thanh xuân và một ít nữ tu sĩ thế lực lớn đều không nhịn được mà liếc về phía Quân Tiêu Dao.

Trên toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, tuy rất nhiều người biết tên tuổi của Quân Tiêu Dao.

Nhưng người thật sự gặp qua hắn lại rất ít.

Hơn nữa cũng có rất nhiều đệ tử của bất hủ đạo thống có được vương thể, thần thể ..v..v, trên người đều có sương mù bao phủ.

Không có khả năng người nào có tiên quang bao phủ cũng là Quân Tiêu Dao đúng không?

Bởi vậy, cũng không ai nhìn thấu.

Mà lúc này, một thiếu nữ mặc váy bố màu xanh lá mộc mạc, vẻ mặt chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng, căng da đầu đi lên trước.

"Công tử là lần đầu tiên tới thần triều hoàng đô đúng không, Tần Huyên có thể dẫn đường và giúp công tử hiểu biết thêm tình hình gần đây."

Trên nét mặt thiếu nữ tên là Tần Huyên mang theo chút thấp thỏm.

Nàng từng tiếp dẫn không ít đệ tử các thế lực lớn, nhưng tồn tại thần bí siêu nhiên như Quân Tiêu Dao thì là lần đầu tiên.

Những nữ tu sĩ còn lại chỉ dám đứng xa xa quan sát, không có can đảm tới gần.

“À?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao dừng lại trên người Tần Huyên, đuôi mày nhẹ nhàng nhướng lên.

Tần Huyên cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi thôi mà tu vi đã là Thần Kiều Cảnh đại viên mãn.

Hắn chú ý tới điểm này, nhưng cũng không nói gì.

“Được, vậy ngươi dẫn đường đi.” Quân Tiêu Dao tiện tay lấy ra một khối thần nguyên tuyệt phẩm.

Đám người qua đường chung quanh đều xem ngây người.

“Trời ạ, đây là thần nguyên tuyệt phẩm, vị công tử kia cũng quá giàu có.”

“Tuyệt đối là truyền nhân của thế lực bất hữu nào đó, ai, thật hâm mộ vị cô nương kia!”

Bốn phía vang lên không ít tiếng kinh hô, rất nhiều nữ tu sĩ cắn môi dậm chân, thầm mắng mình bỏ lỡ cơ hội này.

Tần Huyên cũng khẽ nhếch cái miệng nhỏ, có vẻ thụ sủng nhược kinh.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại rất bình đạm.

Bởi vì thần nguyên tuyệt phẩm đã là loại tiền bình thường nhất trên người hắn.

Hết chương 116.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 117. Hội đấu cầm của Thiên Cầm Nữ, bố cục nhằm vào Tam hoàng tử, Phượng Thanh Linh đến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Công tử, ta nói cho ngài một chút tin tức gần đây, chỉ mấy ngày nữa là trưởng công chúa của thần triều sẽ tổ chức yến hội chọn phò mã.”

“Còn nữa, Quan Quân Hầu sẽ ước chiến Thần Tử của Quân gia trên đỉnh Tử Cấm Thành.”

“Nghe nói Thần Tử Quân gia kia là nhân vật thần tiên, có vô địch chi tư trong cùng thế hệ.”

Khi Tần Huyên nói đến Quân Tiêu Dao thì đôi mắt xinh đẹp tràn đầy khát khao.

Dù sao Quân Tiêu Dao đã trở thành ước mộng trong lòng hàng tỉ thiếu nữ Tiên Vực.

Mà trong mắt Cửu Đầu Sư Tử đi theo bên cạnh lộ ra nét cổ quái.

Nếu cô nương này biết người bên cạnh chính là Thần Tử Quân gia mà nàng sùng bái và khát khao, sợ là sẽ hưng phấn đến ngất xỉu mất.

Nhưng kế tiếp, khi nhắc tới Quan Quân Hầu, cảm xúc của nàng rõ ràng không đúng, sinh ra dao động.

Dường như có một loại thù hận ẩn chứa bên trong.

Quân Tiêu Dao cũng nhận ra, thuận miệng hỏi: “Nếu Thần Tử Quân gia thật sự ứng ước, ngươi hy vọng ai sẽ chiến thắng?”

Tần Huyên nghe vậy, trong mắt hiện lên hận ý khắc cốt, không chút do dự mà nói: “Tần Huyên hy vọng Thần Tử Quân gia chiến

thắng, thậm chí, giết Quan Quân Hầu kia!”

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên dị sắc, hắn nói: “Lấy tuổi tác của ngươi mà đã có tu vi Thần Kiều đại viên mãn, hẳn xuất thân cũng không đơn giản, sao lại lưu lạc làm người dẫn đường?”

Tần Huyên siết năm ngón tay thành quyền, tiếng nói hơi trầm xuống: “Ta vốn là người của Tần Thiên hầu phủ, phụ thân ta là Tần Thiên Hậu của thần triều.”

“Mà mẫu thân ta là một mỹ nhân rất có danh khí ở thần triều, sau đó bị Quan Quân Hầu nhìn trúng, muốn nạp vào hậu cung của hắn, phụ thân ta không chịu thì bị hắn giết, mẫu thân cũng tuẫn tình.”

“Toàn bộ hầu phủ cũng sa sút từ đây, ta chỉ có thể lưu lạc bên ngoài.” Tần Huyên nói khẽ, hận ý trong mắt lại sâu sắc đến không thể hóa giải.

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn cũng không đồng tình mấy, dù sao trên đời này có quá nhiều người đáng để đồng cảm.

Quân Tiêu Dao cũng không phải loại thánh mẫu nhìn thấy người bi thảm thì thương hại.

“Xin lỗi, nói nhiều việc tư như vậy ra nhất định làm công tử không vui đúng không.” Tần Huyên khôi phục cảm xúc, miễn cưỡng cười nói.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Báo thù? Quan Quân Hầu chính là thổ hoàng đế ở Bàn Võ Thần Triều, ai có thể trả thù được hắn?” Tần Huyên chua xót nói, trông có vẻ rất bất lực.

“Phía trên Hoàng thành, đỉnh Tử Cấm, đến lúc đó có lẽ ngươi có thể chờ mong một chút.” Quân Tiêu Dao khẽ nói một tiếng, sau đó chấp tay ra sau lưng, thản nhiên đi ở phía trước.

Nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao, Tần Huyên nhất thời có chút ngây

ngẩn cả người.

Nàng không hiểu lời nói của Quân Tiêu Dao là có ý gì.

…

Dưới sự giới thiệu của Tần Huyên, Quân Tiêu Dao cũng coi như có một chút nhận thức đối với Hoàng thành.

“Đúng rồi, trong Hoàng thành này có nơi nào kiếm được nguyên thạch không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Nguyên thạch?” Tần Huyên liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Hàm ý hiển nhiên là nói, một người có thể tùy tiện lấy ra thần nguyên tuyệt phẩm thì còn thiếu nguyên thạch sao?

“Ý ta nói là tiên nguyên.” Quân Tiêu Dao nói.

“Tiên nguyên?” Tần Huyên hơi kinh hãi.

Đối với người giai cấp như nàng thì thần nguyên tuyệt phẩm đã là cơ duyên khả ngộ bất khả cầu.

Còn về tiên nguyên, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, mấy ngày sau tại Tiên Quỳnh Lâu, thiên chi kiêu nữ của Tiên Vũ Cầm Tông là Thiên Cầm Nữ sẽ tổ chức hội đấu cầm.”

“Nếu có người chiến thắng được Thiên Cầm Nữ ở phương diện cầm đạo thì có thể lấy được khen thưởng là ba trăm khối tiên nguyên.” Tần Huyên bỗng nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì hơi kinh ngạc.

Hắn biết Tiên Vũ Cầm Tông, đó là một đạo thống đỉnh cấp tiếng tăm lừng lẫy, lấy cầm nhập đạo.

Tiên Vũ Cầm Tông chi chủ đã từng lấy tiếng đàn hàng phục bốn vị cường giả Thánh Nhân Vương, lập tức khiến thanh danh của Tiên Vũ Cầm Tông vang dội.

Mà Thiên Cầm Nữ cũng coi như một tuyệt đại mỹ nhân mỹ danh truyền xa, cũng là kiêu nữ đỉnh cấp của Tiên Vũ Cầm Tông.

“Tuy Tiên Vũ Cầm Tông là đạo thống đỉnh cấp, nhưng có thể lấy ra ba trăm khối tiên nguyên sao?” Quân Tiêu Dao có chút khó hiểu.

“Công tử có điều không biết, những tiên nguyên đó là do nhóm người theo đuổi của Thiên Cầm Nữ gom đủ, ví dụ như thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội, Tam hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều..v…v.”

“Chờ chút, ngươi nói Tam hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều là người theo đuổi Thiên Cầm Nữ sao?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi lập loè.

“Không sai, chỉ là Thiên Cầm Nữ này là mỹ nhân băng sơn, tính cách cao ngạo, dù là Tam hoàng tử thì cũng đau khổ theo đuổi nàng mà không được.” Tần Huyên nói.

Đây cũng không phải bí mật lớn gì, rất nhiều người đều biết.

Quân Tiêu Dao thầm suy nghĩ, một kế hoạch dần dần hiện lên trong đầu hắn.

“Cầm nghệ của ta bình thường không có gì nổi bật, nhưng ứng phó với hội đấu cầm cũng coi như đơn giản.”

“Nếu tất cả mọi chuyện đều diễn ra dựa theo kế hoạch của ta thì sự kiện Bàn Võ Lăng sẽ ổn thỏa cả thôi.” Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một ý cười, đã định liệu sẵn trong lòng.

Tính kế một thế lực bất hữu cũng không phải chuyện đơn giản.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, chuyện này cũng không khó đến mức không thể hoàn thành.

“Võ Minh Nguyệt kia là quân cờ đầu tiên, Tam hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều này coi như quân cờ thứ hai đi.” Quân Tiêu Dao nói nhỏ trong lòng.

Theo dòng thời gian chuyển dời.

Toàn bộ hoàng đô thần triều cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy rất nhiều tuấn kiệt tuổi trẻ các đạo thống đỉnh cấp tiến đến.

Mà trước ngày Võ Minh Nguyệt tuyển chọn phò mã và Quan Quân Hầu ước chiến, còn có một việc tạo nên oanh động trong phạm vi nhỏ.

Đó chính là thiên chi kiêu nữ của Tiên Vũ Cầm Tông, Thiên Cầm Nữ sẽ tổ chức hội đấu cầm ở Tiên Quỳnh Lâu.

Thiên Cầm Nữ này cũng là một mỹ nhân mỹ danh truyền xa ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhưng nàng lại là một mỹ nhân băng sơn, không có hứng thú đối với bất cứ tuấn kiệt tuổi trẻ theo đuổi nào.

Chỉ có cầm đạo mới khiến Thiên Cầm Nữ thích thú.

Nhưng cầm đạo là loại đạo rất tiểu chúng, trên toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực có bao nhiêu tuấn kiệt tuổi trẻ tinh thông cầm đạo kia chứ?

Cũng bởi vậy, đến nay không có một nam tử nào có thể lọt vào mắt xanh của Thiên Cầm Nữ.

Thậm chí bởi vậy có người bịa ra một câu truyện cười.

Nếu có nam tử nào chinh phục được Thiên Cầm Nữ.

Vậy nam tử kia nhất định là cầm đạo chi thần.

Đương nhiên, mặc dù tính cách Thiên Cầm Nữ như thế, nhưng người theo đuổi nàng vẫn như cá diếc qua sông.

Ba trăm tiên nguyên trong hội đấu cầm lần này là những liếm cẩu của Thiên Cầm Nữ tài trợ.

...

Hết chương 117.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 118. Đấu cầm bắt đầu, Phượng Thanh Linh bị thua (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiên Quỳnh Lâu được xem như một trong những lầu các xa xỉ đẹp đẽ nhất trong hoàng đô thần triều.

Chỉ phí vào cửa Tiên Quỳnh Lâu thôi đã là mười viên thần nguyên hạ phẩm.

Có thể nói, nơi này là xa xỉ nhất, chỉ có đệ tử đạo thống đỉnh cấp, vương công quý tộc thần triều, thiên kiêu thế lực bất hữu mới có khả năng tiến vào.

Mà hôm nay, ở tầng cao nhất của Tiên Quỳnh Lâu có mưa hoa rơi rụng, có ráng màu bao phủ.

Rất nhiều tuấn kiệt tuổi trẻ đều hội tụ tại đây.

Có thể nói ngoài yến hội chọn rể sau đó của trưởng công chúa thì hội đấu cầm này xem như long trọng nhất.

Trong những thiên kiêu đan xen bốn phía, có rất nhiều khí tức kinh người, đều là tuấn kiệt của những thế lực đỉnh cấp khắp nơi.

Trên một ghế khách quý, một thanh niên mặc trường bào hoa lệ quý giá màu vàng ròng đang ngồi ngay ngắn.

Hắn ta có dung nhan anh tuấn, khí chất thong dong, mang theo khí tức của người thượng vị, đó là Tam hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều.

Giờ phút này, hắn ta dùng ánh mắt mang theo si mê, quyến luyến mà nhìn lên đài cao.

Trên đài cao, mây khói mù mịt.

Một nữ tử mặc một chiếc váy bào hoa nhí màu đỏ rực, dung mạo

lãnh diễm ung dung đang ngồi ngay ngắn trên đó.

Da thịt nàng rất trắng, dung mạo cực đẹp, ngón tay như cọng hành, miệng như ngậm chu đan.

Một cây cầm mộc mạc được đặt trước người, nàng khẽ vuốt dây đàn, từ xa nhìn lại tựa như cảnh sắc tuyệt lệ trong họa quyển.

Nàng chính là thiên chi kiêu nữ của Tiên Vũ Cầm Tông, Thiên Cầm Nữ.

Một nữ tử lấy cầm nhập đạo, băng thanh ngọc khiết.

Giờ phút này, bàn tay mảnh khảnh tuyết trắng như dương chi ngọc của nàng đang nhẹ nhàng khảy dây đàn, tiếng đàn róc rách như nước chảy, hấp dẫn cả linh điểu bay tới, vờn quanh Tiên Quỳnh Lâu.

“Khúc này chỉ trên trời mới có, nhân gian khó được vài lần nghe...” Tam hoàng tử nghe như si như say, khen không dứt miệng.

Sức hấp dẫn của Thiên Cầm Nữ không chỉ nằm ở dung mạo của nàng, còn là khí chất tỏa ra từ trong xương cốt.

“Nghe một khúc của tiên tử, tẩy sạch hồng trần nhân gian...” Bên kia, một thanh niên dung mạo tuấn tú, mang theo khí chất quý công tử cũng cảm thán.

Hắn chính là thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội.

Vạn Bảo thương hội là một thương hội rất nổi danh của Hoang Thiên Tiên Vực, thực lực hùng hậu, có giao dịch với rất nhiều bất hủ đạo thống.

Mà ba trăm khối tiên nguyên lần này trong hội đấu cầm, một phần rất lớn trong đó đều là thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội bỏ ra.

Đương nhiên, bọn họ ra tiên nguyên này tuy đau mình, nhưng cũng vì nụ cười của giai nhân.

Chỉ là, làm Thiên Cầm Nữ cười rất khó.

Muốn nàng nhìn bằng con mắt khác càng khó như lên trời.

Mà đúng lúc này, phía chân trời xa xa có một con hoàng điểu ánh vàng rực rỡ lôi kéo một chiếc liễn xa, bay về hướng Tiên Quỳnh Lâu.

Khi nhìn thấy con hoàng điểu kia, rất nhiều thiên kiêu trên tầng cao nhất của Tiên Quỳnh Lâu đều kinh ngạc.

“Đó là... hoàng điểu của Vạn Hoàng Linh Sơn, hay là Vạn Hoàng Linh Sơn có truyền nhân xuất thế?”

Mọi người ở đây kinh nghi đến cực điểm.

Hoàng điểu ngừng lại trên hư không, một bóng hình xinh đẹp yểu điệu quanh người có thần hà màu đỏ đậm bao phủ đi ra từ liễn xa.

Sau lưng nàng có một đôi cánh phượng, dung nhan tuyệt đẹp có thần hà lượn lờ, làm người ta nhìn không rõ mặt.

Đó là Phượng Thanh Linh.

Sau khi nàng và Hoàng Huyền Nhất tới hoàng đô thần triều thì nghe nói đến hội đấu cầm.

Vừa vặn Phượng Thanh Linh cũng giỏi về cầm khúc, trong lòng nổi lên lòng tranh cường đấu thắng nên một mình tiến đến gặp mặt.

Thiên Cầm Nữ nhìn thoáng qua Phượng Thanh Linh, chưa nói cái gì.

So thực lực, có lẽ nàng không bằng vị truyền nhân của Thái Cổ Hoàng tộc này.

Nhưng so về cầm nghệ, nàng tự nhận không thua thiên kiêu nào của bất hủ đạo thống.

Theo thời gian chuyển dời, các tuấn kiệt đều tới đông đủ, hội đấu cầm cũng sắp bắt đầu.

Mà cũng đúng lúc này, một bóng dáng bạch y siêu nhiên bước vào Tiên Quỳnh Lâu...

…

“Công tử, chúng ta thật sự phải vào đó sao?”

Tần Huyên Đi đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao, ánh mắt nhìn quét qua Tiên Quỳnh Lâu xa xỉ đẹp đẽ, trên mặt mang theo chút lo sợ bất an.

Nàng chưa bao giờ tiến vào nơi xa hoa như vậy.

“Không tiến vào thì làm sao tham gia hội đấu cầm?” Quân Tiêu Dao cười cười.

Hắn tiện tay đã lấy ra một viên thần nguyên tuyệt phẩm, ném cho gã sai vặt của Tiên Quỳnh Lâu.

Gã sai vặt kia nhìn ngây người, căn bản không dám ngăn trở Quân Tiêu Dao tiến vào.

Tần Huyên hơi gật đầu.

Nàng cũng nghĩ Quân Tiêu Dao là người theo đuổi thưởng thức ngưỡng mộ Thiên Cầm Nữ.

Còn về đấu cầm?

Tần Huyên căn bản không nghĩ tới.

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao và Tần Huyên cùng bước lên đỉnh tầng Tiên Quỳnh Lâu.

Khi Quân Tiêu Dao vừa xuất hiện thì ánh mắt toàn trường đều không khỏi tụ về hướng hắn.

Loại ý vị này quá đặc thù, làm người ta muốn không chú ý cũng khó.

“Hả, đó là người nào, sao lại có khí tượng kinh người như vậy?”

“Sao ta cảm thấy như một tiên nhân xuống phàm trần?”

Trong mắt rất nhiều tuấn kiệt thế lực lớn đều lộ ra dị sắc.

Tam hoàng tử và thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội cũng là lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đặc biệt là Tam hoàng tử, trong kinh ngạc dưới đáy mắt còn mơ hồ hiện ra chút đề phòng.

Trong mắt hắn ta, nam tính tiến đến tham gia hội đấu cầm, phần lớn đều là vì chiêm ngưỡng tiên tư của Thiên Cầm Nữ.

Mà Tam hoàng tử đã sớm xem Thiên Cầm Nữ trở thành cấm luyến.

Công tử thần bí được tiên quang bao phủ trước mặt làm Tam hoàng tử sinh ra một cảm giác uy hiếp mơ hồ.

Bởi vì trước mặt bạch y công tử này, cả hoàng tử như hắn ta mà cũng loáng thoáng sinh ra tự ti.

Cứ như một phàm nhân hèn mọn đối mặt với một tiên nhân.

Loại cảm giác này làm Tam hoàng tử cực kỳ khó chịu trong lòng.

Mà càng làm hắn ta khó chịu là, ánh mắt Thiên Cầm Nữ cũng bị vị bạch y công tử này hấp dẫn.

“Ý vị thật kinh người...”

Cả Thiên Cầm Nữ có tính cách lạnh như băng sương, giờ phút này trong lòng cũng sinh ra kinh ngạc.

Nàng cũng mơ hồ có cảm giác tự biết xấu hổ khi đứng trước mặt vị bạch y công tử này.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý ánh mắt toàn trường, tùy ý tìm một vị trí rồi ngồi xuống.

Mà cả Tần Huyên bên cạnh cũng bị nhiều người nhìn chăm chú, nàng có vài phần hoảng hốt thấp thỏm.

“Hả... Hắn...”

Hết chương 118.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 119. Đấu cầm bắt đầu, Phượng Thanh Linh bị thua (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên kia, Phượng Thanh Linh cũng chú ý tới Quân Tiêu Dao.

Trong mắt nàng ngưng tụ xích hà, muốn nhìn thấu sương mù tiên huy trên mặt Quân Tiêu Dao.

“Hừm?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng đuôi lông mày, chân linh thần cung trong đầu phóng thích hồn lực.

Chỉ thoáng chốc, Phượng Thanh Linh nhăn mày lại, cảm thấy đầu óc đau đớn.

“Người này cũng có chút bản lĩnh.” Phượng Thanh Linh nhíu mày, từ bỏ nhìn trộm.

Dù sao lần này nàng đến chủ yếu là muốn gặp Thiên Cầm Nữ - Người được coi là đệ nhất cầm nghệ một lần.

Quân Tiêu Dao thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm: “Người của Vạn Hoàng Linh Sơn, xem ra nhất mạch này cũng bắt đầu hành động.”

Trước đó đều là Tổ Long Sào gây chuyện.

Hiện tại truyền nhân của Vạn Hoàng Linh Sơn cũng xuất hiện.

Mà trùng hợp là hai mạch này có quan hệ không tồi và đều nhằm vào Quân gia.

Cho nên tất nhiên Quân Tiêu Dao không có hảo cảm gì đối với Phượng Thanh Linh.

“Chư vị, thời gian cũng đã đến, vậy hội đấu cầm sẽ lập tức bắt đầu.” Trên đài cao, một bà lão Tiên Vũ Cầm Tông lên tiếng.

Bà ta là hộ đạo nhân của Thiên Cầm Nữ.

“Ha ha, một khi đã vậy, tại hạ đành bêu xấu trước, xin Thiên Cầm Nữ vui lòng chỉ giáo.” Một thanh niên đi ra, lộ ra ý cười rồi lấy cổ cầm của mình ra.

“Mời.” Thiên Cầm Nữ chỉ phun ra một chữ, tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh.

Thanh niên đánh đàn tấu nhạc, tiếng đàn như nước chảy.

Mà gương mặt lãnh diễm của Thiên Cầm Nữ trước sau vẫn thản nhiên không gợn sóng.

Nghe xong một khúc của thanh niên, Thiên Cầm Nữ mới dùng ngón tay tinh tế như ngọc khảy lên dây đàn.

Chỉ thoáng chốc, tiếng đàn như tiếng trời vang lên.

Chung quanh có ráng màu thánh khiết đang lượn lờ, có mây khói dâng lên, trong hư không mơ hồ có thần hoa lập loè, làm cho Thiên Cầm Nữ càng giống tiên tử đánh đàn.

Hầu như mọi người ở đây đều nghe đến mức say mê, cảm giác khuynh mộ trong lòng đám người Tam hoàng tử và thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội càng dày đặc.

Thiên Cầm Nữ vừa tấu xong một khúc, dư âm còn văng vẳng bên tai không dứt.

“Đây là tiên khúc, xuất sắc, xuất sắc!”

“Nghe xong tiếng đàn của Thiên Cầm Nữ, ta cảm thấy mình như thăng hoa.” Rất nhiều tuấn kiệt đều cảm thán.

“Thật là rất êm tai.” Tần Huyên cũng nghe đến mê say.

Cả người không hiểu cầm đạo như nàng cũng có chút như si như say.

“Cũng được.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn không chuyên tu cầm đạo, cũng không luyện cầm gì nhiều.

Nhưng lấy thiên tư yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao, hơn nữa kiếp trước biết đến một ít danh khúc cổ cầm.

Hai yếu tố này dung hợp khiến cầm nghệ của Quân Tiêu Dao trong bất tri bất giác đã đạt tới đỉnh cao.

Mà tiếng đàn của Thiên Cầm Nữ nghe vào lỗ tai hắn thật sự chỉ có thể xem như không tệ lắm, thuộc về phạm trù có thể thưởng thức.

Thanh niên khiêu chiến Thiên Cầm Nữ ki, chắp tay và nói với Thiên Cầm Nữ: "Không hổ là Thiên Cầm Nữ cầm đạo đệ nhất trẻ tuổi trên Tiên Vực, tại hạ cam bái hạ phong."

"Đa tạ." Ngọc dung của Thiên Cầm Nữ nhàn nhạt, không vì thắng lợi mà có vui sướng gì.

Kế tiếp, lục tục có vài thiên kiêu tiến lên khiêu chiến, đều bị thua.

Thấy cảnh tượng này, khóe miệng đám người Tam hoàng tử và thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội đều mang theo ý cười.

Không ai có thể chiến thắng Thiên Cầm Nữ ở phương diện cầm nghệ, cũng không ai có thể khiến Thiên Cầm Nữ cảm thấy hứng thú.

Mà lúc này, một giọng nữ mang theo kiêu căng nhàn nhạt truyền đến: "Để Thanh Linh tới gặp đệ nhất nhân cầm đạo trẻ tuổi của Tiên Vực một lần đi."

Phượng Thanh Linh đứng dậy, nàng mặc váy dài lửa đỏ, phác họa ra dáng người cao gầy yểu điệu.

Tuy dung nhan được bao phủ trong thần hà, nhưng kinh hồng thoáng nhìn(1) mơ hồ đã khiến người ta kinh diễm.

(1) Ý chỉ người hay sự vật, chỉ cần thoáng nhìn một cái thôi đã để lại trong lòng những ấn tượng mạnh mẽ, khó phai

Nàng lấy ra một cổ cầm lửa đỏ, dây đàn như ngọn lửa lượn lờ.

Đó là một binh khí vương hầu mạnh đến cực điểm.

“Không dám nhận là đệ nhất nhân cầm đạo, nếu Phượng tiểu thư muốn khiêu chiến, vậy thì mời.” Thiên Cầm Nữ lạnh nhạt nói, nhưng cũng ngầm có ý đối chọi gay gắt.

Hai người nhìn nhau, lại cùng bắt đầu đánh đàn.

“Nghe một khúc của ta, Phượng Cầu Hoàng!” Bàn tay ngọc của Phượng Thanh Linh gảy lên dây đàn, lập tức có vô số phù văn màu đỏ đậm lạc ấn trong hư không.

Sau đó, có tiếng hoàng kêu phượng hót vang lên.

Một con phượng, một con hoàng, hai thần cầm sinh động như thật đang lượn lờ chung quanh Phượng Thanh Linh.

Dị tượng như vậy khiến rất nhiều người giật mình.

Thiên Cầm Nữ cũng bắt đầu đàn tấu khúc nhạc thành danh của nàng, Nghê Thường Vũ Y Khúc.

Chỉ thoáng chốc, mọi người như nhìn thấy tiên cung giáng thế, tiên nga bay múa, vạn hoa rơi xuống, đất nở sen vàng.

Người người như say mê trong đó, không biết đêm nay là năm nào.

Hai cầm khúc đan chéo, va chạm nhau.

Cuối cùng, băng một tiếng.

Một dây đàn của Phượng Thanh Linh đã đứt.

Sắc mặt nàng mơ hồ hiện ra chút xanh xao, vẻ mặt biến ảo.

Cuối cùng nàng vẫn ngừng đánh đàn.

“Không hổ là đệ nhất nhân cầm đạo trẻ tuổi của Tiên Vực, nếu cả ta cũng không chiến thắng nổi ngươi thì hẳn cũng không còn ai thắng được.” Phượng Thanh Linh khẽ lắc đầu.

Nàng đến từ Vạn Hoàng Linh Sơn, có sự kiêu căng cao quý tỏa ra từ xương cốt.

Nhưng hiện tại, nàng cũng không thể không thừa nhận mình thua.

Đương nhiên, đây chỉ là thua ở phương diện cầm đạo, nếu so thực lực chân chính thì Thiên Cầm Nữ tuyệt đối không bằng nàng.

Hơn nữa, Phượng Thanh Linh cũng thực kiêu ngạo.

Nàng cho rằng, mình không chiến thắng được Thiên Cầm Nữ thì toàn bộ thế hệ trẻ tuổi trên Hoang Thiên Tiên Vực cũng không ai có thể chiến thắng Thiên Cầm Nữ ở phương diện cầm đạo.

Hết chương 119.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 120. Một khúc Quảng Lăng Tán, đại đạo hiện hóa, chấn động toàn trường, sự ưu ái của Thiên Cầm Nữ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy cả Phượng Thanh Linh của Vạn Hoàng Linh Sơn cũng không so được với Thiên Cầm Nữ trên phương diện cầm đạo.

Niềm ái mộ trong lòng đám người Tam hoàng tử càng sâu sắc lên.

“Ha hả, Thiên Cầm Nữ thật sự đã được truyền thừa hết tài năng của tông chủ Tiên Vũ Cầm Tông, bàn về cầm đạo, chỉ sợ thật sự không ai có thể thắng được nàng.” Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội nịnh nọt mà nói.

“Vậy cũng không phải, sư phụ ta từng nói, bàn về cầm đạo thì có một người mà nàng không cách nào sánh bằng.” Thiên Cầm Nữ bỗng nói.

“Vậy sao, không biết là người phương nào?” Tam hoàng tử hỏi.

Mọi người ở đây cũng rất tò mò.

Bàn về thực lực, có lẽ tông chủ của Tiên Vũ Cầm Tông không nằm trong tầng lớp đứng đầu ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhưng nếu nói về cầm đạo, vị tông chủ kia cũng có thể miễn cưỡng xem như đệ nhất.

Thiên Cầm Nữ khẽ lắc đầu và nói: “Sư phụ ta cũng không nói nhiều, chỉ nói hình như vị kia có chút quan hệ với Quân gia.”

Nghe được lời này, rất nhiều người chung quanh đều cực kỳ kinh ngạc.

“Hoang Cổ Quân gia?” Ánh mắt Tam hoàng tử cũng chợt lóe.

Nếu nói gần đây cái tên nào được nhắc tới nhiều nhất ở hoàng đô

thì đó chính là Quân Tiêu Dao.

“Quân gia...” Trong mắt Phượng Thanh Linh hơi lộ ra một tia lạnh lẽo.

Nàng không có hảo cảm gì đối với Quân gia.

Mà Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

“Sẽ không trùng hợp như vậy đó chứ?” Quân Tiêu Dao nhớ tới hộ đạo nhân thần bí chưa bao giờ hiện thân của mình.

Cầm đạo của hộ đạo nhân đã mạnh đến mức có thể tùy ý hạ gục Thánh Nhân trong nháy mắt.

Quân Tiêu Dao suy đoán, vị nhân vật cầm đạo tuyệt đại mà cả tông chủ Tiên Vũ Cầm Tông cũng tán thưởng không thôi trong lời nói của Thiên Cầm Nữ tám phần là hộ đạo nhân của hắn.

Mà lúc này, bà lão hộ đạo của Thiên Cầm Nữ mở miệng nói: “Còn ai muốn khiêu chiến tiểu thư không?”

Toàn bộ đỉnh tầng Tiên Quỳnh Lâu là một mảnh an tĩnh.

Cả Vạn Hoàng Linh Sơn Phượng Thanh Linh cũng thua thì còn ai dám ra tay?

“Công tử, xem ra hội đấu cầm này sắp kết thúc.” Tần Huyên đứng một bên nói.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại đứng dậy.

“Công tử?” Tần Huyên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Tại hạ mạo muội muốn khiêu chiến Thiên Cầm Nữ, chẳng biết có được không?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Tất cả ánh mắt chung quanh cùng rơi về hướng Quân Tiêu Dao.

Đôi mắt xinh đẹp của Thiên Cầm Nữ cũng hiện ra chút kinh ngạc.

Nàng luôn âm thầm chú ý Quân Tiêu Dao, dù sao khí chất của hắn quá siêu phàm thoát tục.

“Đương nhiên là được, không ngờ công tử cũng biết cầm nghệ.” Thiên Cầm Nữ chủ động mở miệng nói.

“Xem như biết, đại khái cũng đánh mấy tháng.” Quân Tiêu Dao nói.

Bắt đầu từ lúc hắn đánh dấu có được Phượng Minh Kỳ Sơn, đến bây giờ cũng chỉ mới mấy tháng mà thôi.

Nhưng lời này vừa vang lên thì toàn bộ Tiên Quỳnh Lâu đều yên tĩnh lại.

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Người này đang tiêu khiển Thiên Cầm Nữ sao?”

“Mới học cầm mấy tháng mà khiêu chiến cầm đạo đệ nhất nhân Thiên Cầm Nữ của Hoang Thiên Tiên Vực?”

Tất cả mọi người cảm thấy, vị công tử thần thần bí bí này là tới tấu hài.

Cho dù Thiên Cầm Nữ tâm tính như băng sương cũng không khỏi ngây người.

Nếu đổi là người khác, chỉ sợ Thiên Cầm Nữ sẽ hoàn toàn khinh thường tỷ thí.

Nhưng khí chất của Quân Tiêu Dao quá đặc thù, giống như trích tiên, khiến người ta không thể cự tuyệt, muốn tìm tòi thực hư.

“Được, vậy mời công tử.” Ánh mắt Thiên Cầm Nữ thâm thúy, nói.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên đài cao.

Trong mắt Phượng Thanh Linh lộ ra một tia trào phúng lạnh lẽo.

Cả nàng cũng không bằng Thiên Cầm Nữ thì một người mới học cầm mấy tháng sao có thể so được?

Nhưng chỉ một khắc sau, ánh nhìn của Phượng Thanh Linh bỗng đọng lại.

Đồng tử chợt co rụt lại, hô hấp cũng như đình chỉ.

Bởi vì Quân Tiêu Dao lấy ra một cây cổ cầm.

Màu đỏ đậm mạ vàng, tinh xảo hoa mỹ, mang theo một luồng dao động uy năng huyền ảo mà cường hãn.

Đó là cổ cầm, Phượng Minh Kỳ Sơn.

“Ta không nhìn lầm đó chứ, đó là cổ thánh binh?”

“Thật sự là cổ thánh binh, rốt cục vị công tử kia có lai lịch ra sao, chỉ tiện tay đã có thể lấy ra một cổ thánh binh!”

Nếu nói vừa rồi mọi người còn có vài phần không ủng hộ Quân Tiêu Dao.

Vậy hiện tại lại hoàn toàn chấn động!

Dù sao không phải ai cũng có thể lấy ra cổ thánh binh.

“Vị công tử kia tuyệt đối là truyền nhân của bất hủ đạo thống nào đó!” Có người thầm nghĩ trong lòng.

Tam hoàng tử cũng lộ ra vẻ mặt kinh nghi.

Toàn bộ Tiên Quỳnh Lâu có rất nhiều tiếng nghị luận vang lên.

Phượng Thanh Linh nhìn về phía Phượng Minh Kỳ Sơn, đôi mắt xinh đẹp có lửa nóng xưa nay chưa từng có.

Cây cầm kia quá phù hợp với nàng.

Nếu sớm có được nó, nói không chừng nàng sẽ không thua Thiên Cầm Nữ.

Trong mắt Phượng Thanh Linh dâng trào tham lam.

Thân là Thái Cổ Hoàng tộc, bá đạo là tính cách đã hòa vào cốt nhục của bọn họ.

Mà bên này, Thiên Cầm Nữ cũng chấn động trong lòng.

Nàng càng khẳng định, vị công tử như tiên nhân trước mặt có địa vị cực cao.

Kế tiếp, Thiên Cầm Nữ ổn định tâm thần lại, bắt đầu đánh đàn.

Vẫn là át chủ bài sở trường, Nghê Thường Vũ Y Khúc.

Ngón tay nhỏ dài của Quân Tiêu Dao khảy khảy dây đàn.

Một trong thập đại danh khúc, Quảng Lăng Tán!

Một khúc vang lên, trời hiện điềm lành, đại đạo chi hoa nở rộ.

Trong hư không có từng mảnh quang vũ rơi rụng.

Đây là hiện tượng hiện hóa của đạo, khiến mọi người ở đây đều như trải qua một lần thăng hoa.

Mà toàn thân Quân Tiêu Dao được bao phủ trong tiên huy, khí tức thật sự quá thần thánh, tiên khí dạt dào.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều thất thần.

Một khúc của Quân Tiêu Dao đã dung nhập đạo vào tiếng đàn, đây là một loại lĩnh ngộ và diễn biến.

Thậm chí đã siêu việt bản thân cầm khúc!

Phượng Thanh Linh hít sâu một hơi, con ngươi màu đỏ đậm cũng tràn đầy chấn động.

Vừa rồi nàng còn nói nếu mình không thắng được Thiên Cầm Nữ thì toàn bộ Tiên Vực không có ai thắng được Thiên Cầm Nữ.

Nhưng hiện tại, nghe cầm khúc này, Phượng Thanh Linh cũng thất thần.

Nghê Thường Vũ Y Khúc của Thiên Cầm Nữ thật sự còn kém xa cầm khúc này!

Thiên Cầm Nữ ngừng đánh đàn, đôi mắt xinh đẹp hơi ngơ ngẩn.

Nàng đã không thể tiếp tục đàn.

Bởi vì cái nàng đàn ra chỉ là hình.

Mà Quân Tiêu Dao lại đàn đến thần!

Nếu cầm đạo có thần, như vậy cũng nên là dáng vẻ của Quân Tiêu Dao!

Hết chương 120.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 121. Đó chẳng lẽ là... Chân Hoàng Đại Thần Thông?!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thua.” Thiên Cầm Nữ lẩm bẩm, tư vị chưa bao giờ có hiện lên trong lòng.

Một khúc hạ màn, Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy thần thanh khí sảng.

Hắn nhìn lướt qua bốn phía, mọi người vẫn sa vào dư âm.

Qua chừng một lúc lâu, các thiên kiêu kia mới hồi phục tinh thần, trong mắt mang đầy chấn động.

“Thiên Cầm Nữ, cam bái hạ phong.” Thiên Cầm Nữ lại đứng dậy, uyển chuyển cúi đầu trước Quân Tiêu Dao.

“Tiểu thư...” Bà lão của Tiên Vũ Cầm Tông kia cũng giật mình không nhỏ.

Từ trước đến nay tiểu thư nhà bọn họ luôn lạnh như băng sương, tính tình thanh cao.

Đừng nói là cúi đầu trước nam tử khác, cho dù nhìn một cái cũng ít.

Tam hoàng tử thấy tình cảnh này, sắc mặt cũng tái xanh.

Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội cũng lộ ra vẻ mặt khó coi.

Nhưng hắn ta cũng coi như người nhiều kiến thức, có kinh nghiệm, biết loại người như Quân Tiêu Dao tuyệt đối không thể tùy tiện trêu chọc.

Không cẩn thận một chút sẽ mang đến đại họa ngập đầu.

“Nếu công tử đã thắng, vậy ba trăm tiên nguyên này sẽ thuộc về

công tử.” Thiên Cầm Nữ rất hào phóng, không có chút chần chờ mà trực tiếp giao ba trăm tiên nguyên cho Quân Tiêu Dao.

Đám người Tam hoàng tử thấy cảnh tượng này càng như ăn ruồi bọ, sắc mặt phát tím.

Có cảm giác như lấy tiền của mình đi nuôi tình địch.

Trong mắt Thiên Cầm Nữ hiện ra tia sáng kỳ dị, hơi chần chờ nhìn về phía Quân Tiêu Dao, nhưng vẫn mở miệng nói: “Thiên Cầm Nữ có một yêu cầu quá đáng, hy vọng có thể cùng công tử thứctrắng đêm đánh đàn giao lưu.”

Vị công tử thần bí trước mắt có khí chất xuất chúng, kinh tài tuyệt diễm, tùy tiện đưa tay có thể lấy ra cổ thánh binh, hiển nhiên bối cảnh cũng không tầm thường.

Hơn nữa cầm đạo của hắn còn siêu phàm tuyệt đại như thế, khiến nàng cam bái hạ phong.

Cho dù Thiên Cầm Nữ là mỹ nhân băng sơn, giờ phút này cũng nhịn không được muốn hòa tan.

Nước đang chảy ào ào.

Mà đám người Tam hoàng tử nghe thấy lời này thì càng tức ngực khó thở, sắc mặt xanh trắng luân phiên.

Trắng đêm đánh đàn?

Hay là trắng đêm nói tình?

Tam hoàng tử cảm thấy đầu mình quá xanh quá xanh.

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Quả nhiên mọi chuyện đã phát triển như hắn dự đoán.

Có lẽ kế hoạch sẽ được thuận lợi thực thi.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao chuẩn bị mở miệng.

Một giọng nữ cắt ngang lời bọn họ: “Ta cảm thấy rất hứng thú với

cổ cầm kia của ngươi...”

...

Nghe giọng nói này, trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia lãnh đạm, quay lại nhìn về phía Phượng Thanh Linh.

Phượng Thanh Linh mà nhìn về hướng Phượng Minh Kỳ Sơn Cầm với ánh mắt lửa nóng.

Thuộc tính của cổ cầm này cực kỳ phù hợp với nàng, quả thực giống như chế tạo riêng cho chính nàng.

Càng đừng nói nó là một cổ thánh binh hi hữu.

Cổ thánh binh dạng cầm thật sự quá hiếm thấy, nó không chỉ dùng riêng để nung đúc tình cảm, còn có thể xem như vũ khí đối địch có uy năng cực kỳ cường hãn.

Cho nên Phượng Thanh Linh tâm động, nhịn không được mở miệng.

“À, cho nên thế nào?” Giọng nói của Quân Tiêu Dao lộ ra chút nghiền ngẫm.

“Một ngàn thần nguyên tuyệt phẩm để đổi cổ cầm của ngươi.” Phượng Thanh Linh thuận miệng nói.

Một ít thiên kiêu trẻ tuổi chung quanh hít sâu một hơi.

Không hổ là truyền nhân của Thái Cổ Hoàng tộc, tùy tùy tiện tiện đã lấy ra một ngàn thần nguyên tuyệt phẩm.

Nhưng rất nhiều người nhìn nhìn Phượng Minh Kỳ Sơn trong tay Quân Tiêu Dao.

So với cổ thánh binh cổ cầm, một ngàn thần nguyên tuyệt phẩm tuyệt đối không phải nhiều.

Thậm chí còn có chút khó coi.

Dù sao giá trị của cổ thánh binh cũng không phải thần nguyên

tuyệt phẩm có thể cân nhắc.

Ít nhất, cũng phải dùng tiên nguyên để tính.

Nhưng mặc dù Phượng Thanh Linh là quý nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn, nàng cũng không có khả năng lấy ra bao nhiêu tiên nguyên.

Cho dù là ở Quân gia, Tiên nguyên cũng là thứ cực kỳ hi hữu khan hiếm.

“Một ngàn thần nguyên tuyệt phẩm mà muốn có được cổ cầm của ta, đầu óc không tốt thì tìm người đi trị đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn còn chưa chủ động gây chuyện với Vạn Hoàng Linh Sơn mà người của Vạn Hoàng Linh Sơn cũng dám nhằm vào cổ cầm của hắn.

“Hừm? Ngươi biết ta là ai không?” Phượng Thanh Linh cau đôi mày liễu lại.

“Ta không để bụng, cũng hoàn toàn không có hứng thú muốn biết ngươi là ai, muốn chết thì ngươi có thể tiếp tục nhảy nhót trước mặt ta.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Nghe được lời này, rất nhiều tuấn kiệt tuổi trẻ đều trừng to đôi mắt.

Phượng Thanh Linh là quý nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn, với thân phận thực lực như vậy thì người bình thường không thể trêu vào được.

Cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ, khi đối mặt với Phượng Thanh Linh cũng không có khả năng dùng thái độ này.

“Tìm đường chết, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Đôi mắt xinh đẹp của Phượng Thanh Linh dâng lên xích viêm, nàng thật sự nổi giận.

Thân là quý nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn, nàng đi đến đâu cũng được tứ phương chiêm ngưỡng, không ai dám đắc tội nàng.

Trong mắt nàng, nàng coi trọng cổ cầm này thì đáng lý ra Quân Tiêu Dao nên vui lòng cho nàng mới đúng.

Phượng Thanh Linh trực tiếp ra tay, bàn tay ngọc phất ra, phù văn màu đỏ đậm liên tục bay lên trời, cứ như ngưng kết thành một đôi cánh phượng hoàng.

“Đó chẳng lẽ là... Chân Hoàng Đại Thần Thông?!”

Rất nhiều tuấn kiệt bốn phía đứng dậy, trong mắt lộ ra chút chấn động.

Chân Hoàng Đại Thần Thông của Vạn Hoàng Linh Sơn đứng song song với Chân Long Đại Thần Thông của Tổ Long Sào, đều là thần thông võ học đứng đầu tại Tiên Vực.

“Không đúng, có thần vận Chân Hoàng Đại Thần Thông trong đó, lại không phải Chân Hoàng Đại Thần Thông chân chính, hẳn chỉ là tán thủ phát triển ra từ nó thôi.” Ánh mắt của một ít thiên kiêu hơi có tầm nhìn chợt lập loè, sau đó nói.

Nhưng, dù chỉ là tán thủ, nhưng thi triển ra từ tay Phượng Thanh Linh thì uy lực cũng cường hãn tuyệt luân.

Càng đừng nói tu vi bản thân nàng cũng đạt tới Quy Nhất Cảnh đại viên mãn.

Với độ tuổi này mà có tu vi như vậy, Phượng Thanh Linh không thẹn với thân phận quý nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn.

Hết chương 121.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 122. Phi Hoàng Trảo!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Công tử, cẩn thận...” Tần Huyên và Thiên Cầm Nữ đều la lên thất thanh.

Nhìn thấy Thiên Cầm Nữ để ý Quân Tiêu Dao như vậy, sắc mặt Tam hoàng tử cũng càng trầm xuống.

“Trêu chọc quý nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn, chết thế nào cũng không biết...” Tam hoàng tử lạnh lùng nói trong lòng.

Mà ngay khi trong lòng hắn ta dâng lên suy nghĩ này.

Ngay sau đó, Quân Tiêu Dao lại ra tay.

Không vận dụng chiêu thức nào, chỉ vô cùng đơn giản mà đấm ra một chưởng.

Phụt!

Một chưởng của Quân Tiêu Dao va chạm với chiêu thức của Phượng Thanh Linh.

Đi kèm theo đó là một tiếng răng rắc làm da đầu người ta tê dại.

Sắc mặt Phượng Thanh Linh chợt trở nên trắng bệch.

Răng rắc!

Bàn tay ngọc phất ra của nàng ta trực tiếp bị một cự lực khủng bố đánh gãy, cốt cách tan nát.

Cả người nàng cũng bị đẩy lui, cuối cùng ầm ầm đánh lên một cột đá.

Cũng may cả tòa Tiên Quỳnh Lâu được lạc ấn đầy các pháp trận phòng ngự, nếu không thì chỉ cú va chạm này thôi đã đủ để đánh sụp nửa tòa Tiên Quỳnh Lâu.

“Sao có thể?” Đôi môi đỏ của Phượng Thanh Linh tái nhợt như tờ.

Thần diễm ráng màu quanh thân nàng đều là bị chụp tan, lộ ra chân dung.

Trên dung nhan tuyết trắng tuyệt đẹp mang theo một tia kinh hoàng.

Đừng nhìn nàng là nữ tử, thân thể thước tha, cốt cách tinh tế.

Nhưng nàng có được một chút huyết thống phượng hoàng, cường độ thân thể còn mạnh hơn một ít tu sĩ Nhân tộc chuyên về luyện thể.

Cũng bởi vậy, nàng mới giật mình, sao thân thể nhân tộc đối diện có thể khủng bố đến mức này?

Chẳng lẽ hắn cũng là Thái Cổ Hoàng tộc như nàng ta?

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lại vô cùng đơn giản đấm ra một chưởng.

Đối đầu với Phượng Thanh Linh, hắn không cần thi triển ra chiêu thức nào, chỉ giơ tay là có thể trấn áp.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao lại nâng chưởng đánh ra, Phượng Thanh Linh cắn răng.

Sự kiêu ngạo của Thái Cổ Hoàng tộc làm nàng không thể chấp nhận khuất nhục như vậy.

Cánh tay Phượng Thanh Linh có xích hà nở rộ, khí huyết lượn lờ, cốt cách cánh tay nàng bắt đầu nhanh chóng khép lại.

“Thân thể thật cường đại!”

“Nghe đồn Phượng Thanh Linh này từng tiếp nhận tẩy lễ trong Hoàng Huyết Trì ở Vạn Hoàng Linh Sơn, thân thể kinh người, vậy xem ra cũng không phải lời đồn đãi.”

Trạng thái của Phượng Thanh Linh lại làm những người ở đây kinh ngạc cảm thán.

Không hổ là truyền nhân của bất hủ đạo thống, các loại thủ đoạn, át chủ bài nhiều hơn thiên kiêu bình thường rất nhiều.

“Có tác dụng gì?” Quân Tiêu Dao hờ hững mà vô cảm nói.

“Phi Hoàng Trảo!”

Phượng Thanh Linh hóa chưởng thành trảo, một xích hà quấn quanh hoàng trảo hiện lên, xé rách không khí, phát ra tiếng động tê tê cắt tan cả gió.

Một trảo này giáng xuống, một thiên kiêu Quy Nhất Cảnh bình thường sẽ lập tức bị xé nát.

Quân Tiêu Dao đưa tay tung ra quyền ấn, trực tiếp đánh văng phi hoàng trảo kia, Phượng Thanh Linh lại bị đánh bay, khụ ra một ngụm máu tươi.

Đôi mắt Quân Tiêu Dao lộ ra sắc lạnh, cánh tay phải của hắn có thần quang mơ hồ, có tiên hà quấn quanh.

Hắn thúc giục sức mạnh của một khối Đại La Tiên Cốt.

Chỉ thoáng chốc, khắp người Phượng Thanh Linh nổi da gà cả lên, một cảm giác nguy hiểm cực độ dâng lên từ trong lòng nàng.

Quân Tiêu Dao không lưu tình chút nào, tung ra quyền phong kinh thế.

Phượng Thanh Linh đưa tay tung một chiêu, vội vàng dùng pháp bảo hộ thân, đó là một tấm chắn màu vàng ròng như đôi cánh vàng khép lại.

Oanh!

Đi kèm với một tiếng chấn vang, giống như thần thiết đang giao kích.

Tấm chắn kia có phẩm giai không thấp, nhưng lại trực tiếp bị đánh cho chia năm xẻ bảy.

Phượng Thanh Linh sợ tới mức hồn bay ra thiên ngoại, cánh

phượng sau lưng chấn động, trực tiếp bay lên trời, lắc mình chui vào liễn xa, vội vàng trốn đi.

Thậm chí không kịp lưu lại cả một câu tàn nhẫn.

...

Tĩnh mịch.

Tất cả thiên kiêu tuấn kiệt trên cả tầng cao nhất Tiên Quỳnh Lâu đều như thạch hóa, cả người cứng đờ.

Quý nữ Phượng Thanh Linh tiếng tăm lừng lẫy của Vạn Hoàng Linh Sơn lại bị ba chiêu đánh chạy.

Nếu tin tức này truyền ra, sẽ nhấc lên chấn động không nhỏ.

Ánh mắt Thiên Cầm Nữ nhìn về phía Quân Tiêu Dao càng tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Cái miệng nhỏ của Tần Huyên cũng mở to, hiển nhiên cũng không ngờ Quân Tiêu Dao có thể mạnh đến mức này.

Sắc mặt thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội từ ngờ vực, kiêng kỵ lúc bắt đầu, hiện tại đã biến thành trầm trọng.

Hắn ta thân là thiếu chủ của thương hội, tính cách khéo đưa đẩy, cũng rất khôn khéo, biết nhân vật như vậy tuyệt đối không thể trêu chọc chút nào.

Mà Tam hoàng tử thì khác.

Hắn ta sinh ra đã cao cao tại thượng, là tồn tại hô mưa gọi gió ở Bàn Võ Thần Triều.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện đã lập tức làm cảm giác nguy cơ trong lòng hắn ta tăng mạnh.

Lại nhìn thái độ của Thiên Cầm Nữ đối với Quân Tiêu Dao, Tam hoàng tử càng khó chịu đến tận xương tủy.

“Công tử, ngài còn chưa đáp lại yêu cầu nho nhỏ trước đó của

Thiên Cầm Nữ?” Thiên Cầm Nữ buồn bã nói.

Điều nàng ám chỉ, tất nhiên là chuyện trắng đêm nói tình, không, là đánh đàn với Quân Tiêu Dao.

Trong lời nói lại mang theo một chút làm nũng.

Hết chương 122.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 123. Lãnh ý của Tam hoàng tử, tổ chức sát thủ, U Minh Thiên! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thần thái của Thiên Cầm Nữ như vậy, rất nhiều nam tính tuấn kiệt ở đây đều như nghe thấy tiếng trái tim mình tan nát.

Nhưng bọn họ cũng tự mình hiểu lấy, biết Quân Tiêu Dao không phải người dễ trêu chọc gì.

Quân Tiêu Dao nhìn dáng vẻ rung động của Thiên Cầm Nữ, khóe môi nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

Sự thật chứng minh, trên đời này không có cái gọi là mỹ nhân băng sơn.

sở dĩ nàng có thái độ lãnh đạm với ngươi, không phải là vì tính cách, chỉ là đơn thuần chướng mắt ngươi mà thôi.

Tam hoàng tử chính là tồn tại bi thôi như thế.

Thân phận địa vị của hắn ta không thấp, nhưng ở các phương diện nhân cách, năng lực, hắn ta đều không thể lọt vào pháp nhãn của Thiên Cầm Nữ.

So ra thì Quân Tiêu Dao quả thực là tồn tại giống như tiên trong mắt Thiên Cầm Nữ.

Tạm thời không đề cập tới thân phận thần bí, thực lực khủng bố.

Chỉ một tay cầm nghệ xuất thần nhập hóa thôi cũng đủ để Thiên Cầm Nữ siêu lòng.

Nhưng đáng tiếc, Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy hứng thú với Thiên Cầm Nữ.

Nhưng vì gài bẫy Tam hoàng tử, Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Thiên Cầm Nữ cho mời như vậy, tại hạ từ chối thì bất kính.” Quân Tiêu Dao ôn hòa nói.

Nghe Quân Tiêu Dao đồng ý, Thiên Cầm Nữ vui vô cùng, vẻ mặt vốn luôn lạnh như băng sương, hiện tại lại lộ ra nụ cười động lòng người.

Điều này làm Tam hoàng tử ghen ghét đến mức đau mắt.

Hắn ta bỏ ra thiên kim cũng khó mua được nụ cười giai nhân, Quân Tiêu Dao thuận miệng đáp ứng một tiếng lại làm Thiên Cầm Nữ cười thật xinh đẹp.

“Công tử, thỉnh...” Hình như Thiên Cầm Nữ có vài phần gấp không chờ nổi, muốn đánh đàn luận đạo với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, dẫn theo Tần Huyên và Thiên Cầm Nữ rời đi.

Để lại một đám liếm cẩu, ngươi xem ta, ta nhìn ngươi, hỗn độn trong gió.

“Ai, Tam hoàng tử, chúng ta đấu lâu như vậy, kết quả lại là làm áo cưới cho người khác.” Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội đi tới, cười khổ một tiếng, khẽ lắc đầu và nói.

“Chẳng lẽ ngươi cam tâm để tên kia nhúng chàm Thiên Cầm Nữ sao?” Đồng tử của Tam hoàng tử hiện ra một chút âm u .

“Ta chỉ cảnh báo ngươi một câu, tốt nhất đừng trêu chọc vị kia.” Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội nói.

“À, ngươi biết thân phận của hắn?” Ánh mắt Tam hoàng tử chợt lóe.

“Không biết, chỉ là một loại trực giác.” Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội nói.

Hắn ta gặp qua quá nhiều quá nhiều người, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, hắn ta đều sinh ra trực giác.

“Không thể chọc, a, dù hắn là truyền nhân của bất hủ đạo thống

thì đã thế nào, ta cũng là hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều.” Tam hoàng tử hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

“Ai, không nghe người tốt khuyên thì có hại ngay trước mắt.” Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội âm thầm lắc đầu.

Hắn ta mơ hồ cảm thấy, sợ là Tam hoàng tử sắp bị xúi quẩy.

...

Hội đấu cầm trên Tiên Quỳnh Lâu hạ màn che như vậy.

Nhưng lại nhấc lên gợn sóng không nhỏ.

Bởi vì đây là lần đầu tiên có đồng lứa trẻ tuổi thắng được Thiên Cầm Nữ trên phương diện cầm đạo.

Chuyện quý nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn Phượng Thanh Linh bị một công tử thần bí nghiền áp càng khiến rất nhiều người giật mình.

Trong hoàng đô, rất nhiều tu sĩ trong tửu lầu quán trà đều đang đàm luận tin tức này.

“Tới gần ngày trưởng công chúa chọn phò mã thì thiên kiêu tuấn kiệt cường đại gì cũng xuất hiện.”

“Đúng vậy, Phượng Thanh Linh của Vạn Hoàng Linh Sơn kia cũng có thể xưng tôn một phương trong thế hệ trẻ, vậy mà lại bị dễ dàng đánh bại như thế.”

“Thật không biết sau đó còn xuất hiện dạng quái thai nào.”

“Ta cũng chờ mong Thần Tử Quân gia kia đến, chỉ tiếc hình như vẫn không nghe thấy tin hắn tới.”

“Tiếp tục chờ đi, ta tin Thần Tử của Quân gia nhất định sẽ không để Quan Quân Hầu kiêu ngạo mãi.”

...

Tại hoàng đô, khu vực phía Đông, trong một tòa sơn trang yên

lặng, hoàn cảnh ưu nhã.

Trong đó thỉnh thoảng có tiếng đàn mù mịt truyền ra, khiến người nghe kinh sợ.

Trăng lên cao ba sào.

Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y bước ra khỏi sơn trang, phía sau là Thiên Cầm Nữ lưu luyến đi theo không rời.

“Công tử, đã trễ thế này, không nghỉ tạm ở sơn trang sao?” Lời nói của Thiên Cầm Nữ mang theo một tia quyến luyến.

Nàng và Quân Tiêu Dao đánh đàn luận đạo, thoải mái mà thích ý ở sơn trang.

Nàng chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác này.

“Không được, tại hạ còn có việc, xin cáo từ trước.” Quân Tiêu Dao nói.

“Phải không, vậy thật đáng tiếc, hy vọng lần sau còn có cơ hội gặp mặt công tử.” Ngọc dung của Thiên Cầm Nữ hơi ảm đạm.

Quân Tiêu Dao xoay người rời đi, lại bị Thiên Cầm Nữ gọi lại.

“Giao lưu lâu như vậy, còn không biết tên họ công tử?” Thiên Cầm Nữ hỏi, đôi mắt tỏa sáng.

“Thành tiên dễ dàng tiêu dao khó, cáo từ.” Quân Tiêu Dao rời đi.

“Thành tiên dễ dàng tiêu dao khó...”

Thiên Cầm Nữ nỉ non, sau đó thân thể mềm mại như bị sét đánh, đôi mắt mỹ lệ cũng trừng lớn.

“Thì ra... là vị kia...” Thiên Cầm Nữ hít một hơi thật sâu.

Mừng rỡ, bất ngờ, vui mừng, đủ loại cảm xúc quay cuồng trong lòng.

Nguyên nhân là vì nàng có thể một mình giao lưu với một tồn tại siêu nhiên trong thời gian dài như vậy.

Mà bên kia, Quân Tiêu Dao giẫm lên hư không mà đi.

“Đã chờ lâu như vậy, chẳng lẽ tên kia còn có thể kiềm chế được sao?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao biến ảo.

Tất nhiên không phải hắn rảnh quá nhàm chán mới đi đánh đàn luận đạo với Thiên Cầm Nữ.

Trừ muốn có được ba trăm khối tiên nguyên ra, mục đích quan trọng nhất của hắn chính là gài bẫy đối phó Tam hoàng tử.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Hắn bỗng phát giác, tiếng người nói ồn ào náo động chung quanh đều biến mất.

Thậm chí các ngọn đèn dầu bốn phía lầu các hoàng đô đều hoàn toàn tắt đi.

Chung quanh lâm vào hắc ám tuyệt đối, cả tiếng côn trùng kêu chim hót cũng không còn.

“À, tới sao?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Rất rõ ràng, hắn đang rơi vào một trận pháp ngăn cách.

Đúng lúc này, một bóng dáng bỗng hiện lên từ phía sau Quân Tiêu Dao, kiếm phong đỏ như máu đâm vào sau lưng Quân Tiêu Dao.

Hợp Đạo Cảnh!

Quân Tiêu Dao lập tức phán đoán ra khí tức của người nọ.

“Chết đi!” Một giọng nói khàn khàn truyền ra từ bóng dáng đó.

Kiếm phong huyết sắc mang theo một mũi nhọn trí mạng.

“Kiếm thuật huyết sát, ngươi là thích khách của U Minh Thiên.” Quân Tiêu Dao lách người qua, tung một chưởng đánh vào kiếm phong, đồng thời nói.

U Minh Thiên là một tổ chức sát thủ hung danh hiển hách của Hoang Thiên Tiên Vực.

Chỉ cần trả giá đầy đủ thì bọn họ có thể ám sát bất cứ kẻ nào.

Thậm chí bọn họ dám ra tay ám sát cả người của bất hủ đạo thống.

“Ngu muội!”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao lấy tay ngăn cản kiếm phong của mình, thích khách kia phát ra tiếng cười lạnh.

Cảnh giới của gã vốn cao hơn Quân Tiêu Dao một bậc, lại lấy binh khí vương hầu thi triển ra kiếm thuật ám sát đỉnh cấp.

Dưới tình huống như vậy, Quân Tiêu Dao còn dùng tay đánh trả, theo gã thấy thì quả thực ngu xuẩn đến tột đỉnh.

Nhưng ngay sau đó, thích khách của U Minh Thiên lập tức cười không nổi.

Leng keng!

Một tiếng giao kích giống như kim thiết vang lên.

Quân Tiêu Dao dùng tay không đánh nát binh khí vương hầu.

Không chỉ như thế, trên cánh tay phải của hắn có tiên hà kích động, phát sáng hừng hực.

Sáu khối Đại La Tiên Cốt cùng thêm vào sức mạnh.

Đánh ra một quyền, hư không run rẩy, nhộn nhạo ra từng đợt sóng gợn.

“Sao có thể!” Đồng tử của thích khách kia ngưng tụ kinh hãi.

Phốc!

Quân Tiêu Dao dùng một quyền trực tiếp đánh thích khách kia nát thành vụn máu.

Huyết vũ phiêu linh, rơi rụng xuống đất.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn lạnh lẽo, hắn nhìn quanh một vòng,

lạnh nhạt nói: “Xuất hiện đi, hà tất ẩn nấp như vậy?”

“Ha hả, cũng xem thường con mồi này, ngươi là truyền nhân của bất hủ đạo thống nào?”

Trong màn đêm đen nhánh bốn phía, bốn bóng dáng hiện hóa ra.

Trừ ba hắc y nhân ra thì còn có một huyết y nhân.

Thích khách huyết y của U Minh Thiên có tu vi cảnh giới Niết Bàn Cảnh!

Hết chương 123.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 124. Lãnh ý của Tam hoàng tử, tổ chức sát thủ, U Minh Thiên! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tới cấp bậc Niết Bàn Cảnh thì toàn thân sẽ sinh ra lột xác.

Không chỉ thân thể trải qua mồi lửa tẩy lễ, chân linh thần cung trong đầu cũng được tẩy rửa để biến thành nguyên thần.

Nếu nói Hợp Đạo Cảnh là tìm kiếm các loại linh loại, tiên loại để tương hợp với đạo của bản thân.

Vậy Niết Bàn Cảnh chính là tìm kiếm mồi lửa để tẩy lễ thân thể, lột xác nguyên thần, thực hiện tiến hóa theo cấp bậc sinh mệnh.

Bởi vậy thực lực của tu sĩ Niết Bàn Cảnh sẽ sinh ra biến hóa về chất, tuyệt đối không phải tu sĩ Quy Nhất Cảnh hoặc là Hợp Đạo Cảnh có thể dễ dàng chống lại.

U Minh Thiên phái thích khách tới ám sát Quân Tiêu Dao, không phải toàn bộ đều là Hợp Đạo Cảnh, trong đó còn có một thích khách huyết y thuộc về Niết Bàn Cảnh.

Có thể nói, trường hợp này không phải thiên kiêu trẻ tuổi nào cũng có thể chống lại.

“Ta thừa nhận, thực lực của ngươi tuyệt đối vượt qua thiên kiêu thế lực bất hữu, nhưng dưới sự vây sát này, ngươi còn có đường giãy giụa hay sao?” Giọng nói của thích khách huyết y kia khàn khàn như cú đêm.

“Chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghe qua một câu?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Thích khách huyết y ánh mắt sắc bén.

“Vai ác chết vì nói nhiều.”

Câu nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì sau lưng hắn đã kéo dài ra Ác Ma chi Dực, thân thể hắn khẽ động, trực tiếp đấm một quyền vào thích khách Hợp Đạo Cảnh gần mình nhất.

Trong cánh tay hắn, Đại La Tiên Cốt tỏa sáng, tiên quang lượn lờ, hắn đánh ra một quyền, quyền phong mênh mông như có thể xé rách không gian.

Thích khách Hợp Đạo Cảnh kia cảm nhận được nguy hiểm cực độ, theo bản năng đâm ra một kiếm.

Leng keng một tiếng chấn vang!

Không có gì bất ngờ xảy ra, thích khách kia trực tiếp bị Quân Tiêu Dao đánh nổ.

“Đáng chết, giết!” Vẻ mặt thích khách huyết y âm lệ, hai thích khách còn lại cùng xông lên để ám sát Quân Tiêu Dao.

Kiếm quang huyết sắc chém ra ngang trời, mang theo một khí tức khiến người ta run rẩy.

Quân Tiêu Dao xoay người, giơ tay lên nắm một cái, pháp lực mênh mông hóa thành Minh Thần chi Mâu, ném mạnh vào một thích khách.

Minh Thần chi Mâu xuyên thủng hư không, sắc bén tới cực điểm, còn thêm vào sức mạnh khủng bố của một tỷ cân thần lực.

Một mâu này quả thực có thể xuyên thủng thiên địa.

Thích khách kia kinh hãi, không có chút sức phản kháng mà bị xuyên thủng qua người.

Sức mạnh thân thể cao thủ Hợp Đạo Cảnh bình thường đều còn kém xa một tỷ cân, thậm chí không lên nổi một trăm triệu cân.

“Nguyền rủa tử vong!”

Hắc y thích khách cuối cùng thấy thế thì lông tơ cả người dựng ngược.

Mặc dù bọn họ trải qua huấn luyện, tố chất tâm lý hết sức nổi trội, nhưng đối mặt với tình huống này thì vẫn nhịn không được sợ hãi.

Chí tôn trẻ tuổi được bao phủ trong tiên quang trước mặt quả thực là một tiểu quái vật không thể cân nhắc theo lẽ thường!

Bởi vậy, hắc y thích khách này trực tiếp thi triển ra một bí thuật nguyền rủa của U Minh Thiên, muốn đánh lén Quân Tiêu Dao.

Mà đồng thời, thích khách huyết y cũng ra tay, hai kiếm quang huyết sắc giao điệp, đan xen ngang dọc, hình thành chữ thập, cứ như có thể tua nhỏ hư không!

Đó là một thần thông kiếm thuật cường hãn đến cực điểm của U Minh Thiên, Thập Tự Huyết Sát Thuật!

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất trầm tĩnh.

Sức mạnh bí thuật nguyền rủa đánh vào người hắn, không nhấc lên một chút bọt sóng.

Đừng quên, Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao vạn tà không xâm, có khả năng miễn dịch đối với các loại sức mạnh tà ám âm u.

Mà nguyền rủa này cũng thuộc về sức mạnh hắc ám, tất nhiên không thể làm gì được Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đấm ra một chưởng, đẩy ngang hướng tới hắc y thích khách kia, sinh mãnh mà đánh nứt thân thể gã ta, máu bắn lên trời cao.

“Tìm đường chết!”

Thích khách huyết y còn sót lại thấy thế thì lộ ra một tia cười lạnh.

Thập Tự Huyết Sát Thuật của gã đã chém đến trước người Quân Tiêu Dao.

Mà lúc này, ngoài thân Quân Tiêu Dao bỗng ngưng kết ra một chiến giáp kim sắc thon dài, tỏa ra ánh sáng kim loại lóng lánh lạnh như băng mà kiên cố.

Đó chính là Thanh Thiên Tổ Long Giáp!

Leng keng!

Chiêu thức của thích khách huyết y va vào chiến giáp, bắn ra hỏa hoa, lại không thể mang đến chút thương tổn nào cho Quân Tiêu Dao.

“Sao lại như vậy?”

Nhưng mà, còn không đợi thích khách huyết y kinh hãi, mi tâm của Quân Tiêu Dao bỗng có một Trật Tự Thần Liên hóa thành đoản kiếm kim sắc rồi lao ra.

Đó là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Chiêu này thật sự quá mức đột ngột.

Hơn nữa khoảng cách lại gần như vậy, cho dù là thích khách huyết y cũng không đủ thời gian để tránh né.

Phụt!

Toàn bộ thân thể thích khách huyết y đều là bị Nguyên Hoàng Đạo Kiếm chấn vỡ.

Một ánh lưu quang lao ra từ thần cung trong đầu gã ta.

Đó là nguyên thần của thích khách này.

“Đi được sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ, giơ tay nắm một cái.

Thích khách huyết y này chính là điểm mấu chốt trong bố cục của hắn.

Cự thủ pháp lực kim sắc trực tiếp vây khốn nguyên thần của thích khách kia.

“Là ai mua các ngươi tới giết ta?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Nguyên thần của thích khách quang theo kinh sợ, lại ngậm miệng không nói.

Không lộ ra thân phận và hành tung của người mua là quy tắc bất thành văn của mọi tổ chức sát thủ.

Quân Tiêu Dao lại không thèm để ý, lạnh nhạt nói: “Thật ra ngươi không nói ta cũng biết là ai, chẳng qua, cần để lại một chứng cứ mà thôi.”

Dứt lời, Quân Tiêu Dao trực tiếp thúc giục linh hồn lực của mình.

Bỗng nhiên, một cối xay màu đen thật lớn hiện lên trong hư không.

Trên đó đầy vết máu loang lổ, như lây dính máu của thần ma.

“Đó là cái gì?”

Nguyên thần thích khách kia cảm nhận được cảm giác sợ hãi và run rẩy phát ra từ linh hồn.

“Ngươi không chính miệng nói, vậy để ngươi nếm thử mùi vị bị Hỗn Độn Thần Ma nghiền áp linh hồn.” Quân Tiêu Dao nói.

Hỗn Độn Thần Ma này là thủ đoạn hắn thông qua Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp để diễn hóa ra.

Bởi vì Quân Tiêu Dao là linh hồn xuyên đến đây nên có thể miễn dịch với thống khổ mà Hỗn Độn Thần Ma mang đến.

Nhưng những người khác không có năng lực này.

Thống khổ của linh hồn còn đau đớn hơn thân thể gấp trăm lần.

“A! A! A! A! A!”

Đau đớn khi linh hồn bị nghiền áp khiến nguyên thần thích khách kia phát ra tiếng rít gào vang dội.

Quân Tiêu Dao cũng khống chế tốt lực đạo, sẽ không trực tiếp nghiền nát nguyên thần này.

Cảm giác đau đớn khi linh hồn bị Hỗn Độn Thần Ma nghiền nát, quả thực còn thống khổ hơn lăng trì vô số lần.

Rốt cuộc, đến cuối cùng, nguyên thần thích khách kia cũng không

chịu nổi.

“Nói, là ai mua thích khách U Minh Thiên các ngươi tới ám sát ta.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn lấy ra quang ảnh thạch.

Loại đá này có thể lưu lại giọng nói và hình ảnh.

“Là... Là Tam hoàng tử... của Bàn Võ Thần Triều....” Nguyên thần thích khách kia hữu khí vô lực, suy yếu tới cực điểm.

“Được rồi.”

Quân Tiêu Dao cười, thu hồi quang ảnh thạch.

Sau đó trực tiếp dùng Hỗn Độn Thần Ma nghiền nát nguyên thần của thích khách.

Hết chương 124.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 125. Trấn áp thích khách Niết Bàn Cảnh, gài bẫy Tam hoàng tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thưởng thức quang ảnh thạch trong tay, Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói: "Tam hoàng tử à Tam hoàng tử, chỉ sợ ngươi căn bản không biết đối tượng mình muốn ám sát rốt cục là ai?"

Mua thích khách U Minh Thiên ám sát Thần Tử của Hoang Cổ Quân gia.

Nếu tin tức này truyền ra thì đừng nói Tam hoàng tử sẽ vạn kiếp bất phục.

Cả Bàn Võ Thần Triều cũng bị liên lụy.

Lửa dữ của Hoang Cổ Quân gia cũng không phải chỉ tùy tiện nói vài câu là xong.

Điều mà tất cả thế lực và đạo thống bất hữu kiêng kỵ nhất là thiên kiêu nhà mình bị những tổ chức sát thủ đó theo dõi.

Bởi vậy, mua tổ chức sát thủ ra tay, xem như một cấm kỵ.

Tam hoàng tử căn bản không biết, đối tượng mà hắn ta muốn ám sát có thân phận địa vị khủng bố đến mức nào.

Nếu biết thân phận của Quân Tiêu Dao thì dù cho Tam hoàng tử một trăm lá gan cũng tuyệt đối không dám làm ra chuyện như vậy.

Ngay sau khi Quân Tiêu Dao diệt sát thích khách của U Minh Thiên.

Tam hoàng tử đang ở một thiên điện bí ẩn trong hoàng cung thần triều cũng đang chờ đợi U Minh Thiên truyền lại tin tức.

…

“Hừ, đoạt nữ nhân với bổn hoàng tử à, không khỏi quá ngây thơ rồi.” Trên gương mặt Tam hoàng tử lộ ra nụ cười lạnh.

Tuy hắn ta cũng biết công tử thần bí kia bất phàm, nhưng lại nuốt không trôi cục tức này.

Hơn nữa bản thân hắn ta cũng là hoàng tử của bất hủ thần triều, thân phận địa vị không thấp, căn bản không cần kiêng kỵ truyền nhân của thế lực bất hữu khác.

Hơn nữa, dù cuối cùng thích khách của U Minh Thiên thành bại thế nào thì cũng không để lộ người mua.

Cho nên trường hợp xấu nhất là thất bại, Tam hoàng tử cũng không cần lo thân phận của mình sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Đương nhiên, tất nhiên Tam hoàng tử không biết Quân Tiêu Dao có được thủ đoạn là Hỗn Độn Thần Ma.

“Thất bại là không có khả năng, đừng nói thích khách được phái ra đều có tu vi cao hơn một bậc so với người kia, thậm chí còn có cường giả Niết Bàn cao hơn hai cấp.”

Khóe miệng Tam hoàng tử hiện ra ý cười, trông cực kỳ tự tin.

Mà lúc này, một giọng truyền âm khàn khàn vang lên: “Ám sát thất bại, trong khoảng thời gian ngắn, U Minh Thiên chúng ta sẽ không ra tay nữa.”

“Cái gì?”

Nghe truyền âm này, sắc mặt Tam hoàng tử bỗng biến đổi.

“Rốt cuộc xảy ra biến số gì, hay là có hộ đạo nhân ra tay?” Tam hoàng tử nói.

Tình huống duy nhất hắn ta có thể nghĩ đến chính là có hộ đạo nhân ra tay.

“Không, trước khi ra tay, bọn chúng cũng đã tra xét xác nhận một lần.” Giọng nói kia đáp.

“Vậy ý của ngươi là, chỉ một tên Quy Nhất Cảnh mà đã phản sát được thích khách Hợp Đạo Cảnh và Niết Bàn Cảnh của U Minh Thiên các ngươi?” Tam hoàng tử không thể tin.

“Sự thật là như thế, đã rút dây động rừng, trong thời gian ngắn chúng ta sẽ không ra tay nữa, cũng không trả lại thù lao.”

Giọng nói kia nói xong câu đó thì biến mất.

Để lại Tam hoàng tử sắc mặt âm trầm.

“Sao lại như vậy, rốt cục người nọ có lai lịch gì, thật sự lợi hại như vậy sao?” Tam hoàng tử căn bản không muốn tin tưởng.

Hắn ta trả một cái giá rất đắc, cuối cùng lại đổi lấy kết quả như vậy.

Hắn ta còn hoài nghi có phải U Minh Thiên đang làm cho có lệ để lừa gạt mình hay không.

Nhưng loại tổ chức sát thủ giống như U Minh Thiên tuy máu lạnh tàn khốc, nhưng lại coi trọng danh dự nhất.

Nếu không có danh dự thì căn bản không có ai đi tìm bọn họ.

Sắc mặt Tam hoàng tử biến đổi không ngừng, trong lòng hắn ta xuất hiện một cảm giác bất an.

Giống như đã gây nên đại họa ngập trời.

“Chẳng lẽ người nọ là... Không, nhất định không có khả năng, sao có thể trùng hợp như vậy?”

Trong mơ hồ, trong đầu Tam hoàng tử xuất hiện một cái tên, nhưng trong nháy mắt đã bị hắn ta loại bỏ.

Cái tên kia quá mức đáng sợ, nếu thật sự là hắn, Tam hoàng tử khó có thể tưởng tượng mình sẽ có hậu quả gì.

“Không đúng, nhất định là bổn hoàng tử suy nghĩ nhiều, hơn nữa, mặc dù thích khách của U Minh Thiên kia đã chết, nhưng cũng không có khả năng để lộ thân phận của ta.”

Tam hoàng tử như đang tự an ủi mình.

...

Hoàng đô, trong một đình viện cổ xưa tịch mịch.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng, đang luyện hóa tiên nguyên mà mình có được.

Ba trăm tiên nguyên cũng đủ để Quân Tiêu Dao rèn luyện thêm một loạt Đại La Tiên Cốt.

“Tam hoàng tử kia cũng thật đáng thương, cho tiên nguyên, mất nữ nhân, còn bị ta gài bẫy một lần.” Quân Tiêu Dao chậc chậc lắc đầu.

Tam hoàng tử thật là quá thảm.

Nhưng hắn lại suy nghĩ, những người đối địch với hắn gồm Tiêu Trần, Cơ Huyền, Quan Quân Hầu ..v..v… hình như đều rất thảm.

“Đúng rồi, hắn Tiêu Trần kia cũng sắp tới hoàng đô thần triều, trình diễn tiết mục cướp tân nương, ta còn muốn nhìn thấy hắn và Quan Quân Hầu tranh phong nữa.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn cũng mơ hồ đoán được vận số của Tiêu Trần chưa hết, lần này hắn ta xuất hiện, có lẽ sẽ có thay đổi cực lớn.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý, dù Tiêu Trần thay đổi thế nào cũng khó có thể đuổi theo bóng dáng của hắn.

Trái lại Quân Tiêu Dao càng hy vọng Tiêu Trần trở nên lợi hại một chút, nếu không thì đến lúc đó sẽ không thú vị gì cả.

“Hiện giờ hai quân cờ đều đã được bố trí xong, Bàn Võ Thần Triều muốn không mở Bàn Võ Lăng ra cho ta cũng không được, kế tiếp thì luyện hóa những tiên nguyên đó, chậm rãi đợi yến hội mở ra.”

Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, lại chìm vào tu luyện lần nữa.

...

Hết chương 125.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 126. Yến hội bắt đầu, đế binh Bàn Hoàng Kiếm, Quân Tiêu Dao đến chỗ hẹn ở Tử Cấm Thành! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Theo thời gian từng ngày trôi qua, cách ngày Võ Minh Nguyệt chọn phò mã cũng càng ngày càng gần.

Thế lực khắp nơi giống như trăm sông đổ về một biển, hội tụ tới hoàng đô thần triều.

Phía chân trời, có một hàng cổ thú phi hành lôi kéo liễn xa, nổ vang nghiền áp vòm trời.

Trên liễn xa có cắm cờ xí Quân gia.

Động tĩnh này hấp dẫn vô số thế lực tứ phương chú ý.

“Là Hoang Cổ Quân gia tới!”

“Quả nhiên Quân gia đã tới, vị Thần Tử kia có ở trong đó không?”

“Thần Tử Quân gia hàng phục Cửu Đầu Sư Tử coi như tọa kỵ, nhưng sao lại không nhìn thấy?”

“Không phải thật sự không tới đó chứ?”

Rất nhiều người nhìn thấy đoàn xe của Quân gia, đều lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

Mọi người biết Thần Tử Quân gia dùng Cửu Đầu Sư Tử để kéo xe.

Nhưng hiện tại, cũng không nhìn thấy tung tích của Cửu Đầu Sư Tử đâu cả.

Trong liễn xa, các Tự Liệt gồm Quân Trượng Kiếm đang ngồi thảo luận.

“Hẳn Thần Tử đã tới hoàng đô rồi đúng không?” Quân Trượng Kiếm nói.

“Chắc là vậy, nhưng hẳn công tử có suy tính của mình, chúng ta đừng đi quấy rầy ngài ấy.” Quân Linh Lung nói.

Nàng vốn cao nhã thanh khiết, biết Quân Tiêu Dao một mình xuất phát trước thì tất nhiên có bố trí nào đó, không tiện dẫn bọn họ theo.

“Không sai, sao chung ta có thể hiểu được tâm tư của Thần Tử.” Quân Tuyết Hoàng nói.

“Hừ, chỉ là lời nói của Quan Quân Hầu kia thật làm người khó chịu, là ai cho hắn dũng khí khiêu khích công tử?”

Trong đôi mắt Quân Vạn Kiếp có lôi quang đan chéo, giọng điệu có vẻ rất khinh thường.

Hắn thừa nhận, Quan Quân Hầu thật sự không yếu, nhưng muốn nghiền áp Quân Tiêu Dao thì là nằm mơ giữa ban ngày.

“Một vai hề nhảy nhót mà thôi, đến lúc đó Thần Tử tùy tiện ra tay cũng có thể trấn áp.” Quân Tuyết Hoàng nói.

Bọn họ đều có tự tin cực độ đối với Quân Tiêu Dao.

...

Hoàng đô cửa thành.

“Đứng lại, ngươi trùm kín mít như vậy làm gì, bỏ mũ choàng xuống để chúng ta kiểm tra.” Hộ vệ ở cổng thành nói với một người áo đen.

Đối mặt với những thiên kiêu siêu nhiên như Quân Tiêu Dao, bọn họ không dám ngăn cản kiểm tra.

Nhưng những tu sĩ bình dân thì tất nhiên không tránh khỏi.

Người áo đen kia chậm rãi thả mũ choàng xuống, lộ ra một gương mặt thanh tú tuấn dật.

Đó là Tiêu Trần.

Giờ phút này trên mặt Tiêu Trần mang theo nét kiên nghị và quyết đoán.

Cho dù là hộ vệ ở cổng thành cũng bị khí thế này của Tiêu Trần làm kinh sợ.

“Được... Được rồi, vào đi.” Hộ vệ kia nuốt một ngụm nước bọt, không dám nhiều lời.

Khí tức Tiêu Trần mơ hồ lộ ra quả thực không kém thiên kiêu của thế lực bất hữu bao nhiêu.

“Thành bại nằm trong lần này!”

Tiêu Trần nắm quyền.

Đồng tử của hắn ta như biến thành màu xanh của bầu trời.

Dưới làn da cũng mơ hồ có quang văn Thanh Long đang lưu động.

Trải qua máu chí tôn rửa tội, thực lực của Tiêu Trần tiến bộ vượt bậc.

Trực tiếp đột phá tới Quy Nhất Cảnh đại viên mãn.

Không chỉ như thế, Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn ta cũng mượn dùng máu chí tôn để hoàn toàn viên mãn.

Mà Thanh Thiên Hóa Long Quyết đại thành chính là Chí Tôn Pháp.

Ngoài ra, hắn ta còn lĩnh ngộ tinh luyện ra rất nhiều thần thông võ học của nhất mạch Thương Long từ máu chí tôn.

Có thể nói, hiện tại Tiêu Trần cường đại hơn không chỉ trăm lần so với trước kia!

Thực lực tăng lên cũng mang đến tự tin rất lớn cho Tiêu Trần.

“Lần này, ta sẽ nghênh cưới Minh Nguyệt, trở thành phò mã của Bàn Võ Thần Triều!”

“Cho dù là Quan Quân Hầu hay Quân Tiêu Dao, đều sẽ bị ta đạp dưới chân!”

“Người thắng cuối cùng, chỉ có thể là Tiêu Trần ta!”

…

Thời gian dần dần trôi qua nửa tháng, cũng chính là ngày yến hội mở ra.

Ngày hôm nay, toàn bộ hoàng đô như sôi trào lên.

Nhân mã các thế lực lớn đều cùng chạy tới Tử Cấm Thành nằm giữa hoàng đô.

Rất nhiều người không có tư cách tham gia yến hội cũng đi theo đến, cho dù xem náo nhiệt bên ngoài thôi cũng được.

Rất nhiều người đều cực kỳ tò mò, cuối cùng viên minh châu Võ Minh Nguyệt của thần triều sẽ bị vị tuấn kiệt nào lấy được?

Trong hoàng cung của Bàn Võ Thần Triều, Tử Cấm Thành.

Tử Cấm Thành rộng lớn như Thiên Đình thượng cổ, mang theo một khí thế uy nghiêm.

Kim khuyết vân cung, đỉnh ngói lưu ly, thần hà lượn lờ, ngàn áng thụy thải.

Nhìn lại từ xa xa, cứ như Lăng Tiêu bảo điện.

Nghe đồn Tử Cấm Thành này là Bàn Võ Đại Đế ra lệnh cho vô số thợ thủ công chế tạo ra vào lúc sáng lập thần triều.

Đây cũng là một biểu tượng của Bàn Võ Thần Triều.

Còn về Bàn Võ Lăng, nó nằm sâu trong phía sau Tử Cấm Thành.

Nơi đó cũng là cấm địa tuyệt đối của Bàn Võ Thần Triều, nếu không được cho phép thì bất cứ kẻ nào tới gần cũng bị trực tiếp giết không tha.

Giờ phút này, trong Tử Cấm Thành, họ đang bày biện đại yến hội.

Vô số món ăn trân quý mỹ vị được thị nữ hoàng cung dâng lên.

Rất nhiều người của thế lực đỉnh cấp, bất hủ đạo thống tề tụ một nơi.

Trong một điện của Tử Cấm Thành, Võ Minh Nguyệt mặc váy bào đỏ thẫm ngồi trước bàn trang điểm.

Bên cạnh có vài cung nữ đang búi tóc cho nàng.

Võ Minh Nguyệt mặc váy bào màu đỏ, có thêm vài phần quyến rũ động lòng người.

Đôi mắt nàng như hồ thu, mi như mặc họa, trên da thịt như ngưng chi hơi dậm phấn trang, môi ngậm chu đan, kiều diễm vô song.

Chỉ là giữa mày lại đọng lại một vệt u buồn không cách nào xua tan.

Một cung nữ từ nhỏ đi theo nàng đang đứng bên cạnh thấy thế thì nói: “Công chúa điện hạ, hôm nay là ngày mà ngài tuyển chọn phò mã, hẳn nên vui vẻ một chút chứ.”

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì khẽ lắc đầu và nói: “Hỉ Nhi, không thể tự do lựa chọn một nửa kia của mình, sao có thể làm ta vui vẻ.”

Võ Minh Nguyệt cứ suy nghĩ, Tiêu Trần có đến hay không?

Thật ra nàng cũng không hy vọng Tiêu Trần tới.

Bởi vì dù Tiêu Trần có tới, cũng không thể thay đổi cái gì.

Phụ hoàng nàng, Bàn Võ Thần Chủ, không có khả năng để nàng liên hôn với một tiểu nhân vật không có bối cảnh.

Trừ phi thiên phú của Tiêu Trần yêu nghiệt sánh ngang với Quân Tiêu Dao, vậy mới có khả năng được coi trọng.

Nhưng có thể hay sao?

Trên toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, người có thiên phú sánh vai

với Quân Tiêu Dao có mấy ai?

Tiêu Trần thật sự rất nỗ lực, nhưng nếu nỗ lực hữu dụng thì còn muốn thiên tài làm gì?

“Công chúa điện hạ cũng đừng quá mất mát, nói không chừng trong những tuấn kiệt tuổi trẻ đó cũng có người xứng với công chúa thì sao?” Hỉ Nhi an ủi.

“A, là ai, chẳng lẽ là Quan Quân Hầu kia à?” Võ Minh Nguyệt cười lạnh.

Nàng biết, thật ra Bàn Võ Thần Chủ luôn muốn gả nàng cho Quan Quân Hầu.

Không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì Quan Quân Hầu được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm nhận chủ, có một tia khả năng là Bàn Võ Đại Đế chuyển thế.

Đương nhiên, dù không phải cũng không sao cả.

Bởi vì điều Bàn Võ Thần Chủ muốn nhất là làm Quan Quân Hầu thay ông ta tìm được Bàn Hoàng Tam Kiếm.

Chẳng qua Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm là một trong Bàn Hoàng Tam Kiếm.

Trừ nó ra, còn có Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm và Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

Nghe đồn Bàn Hoàng Tam Kiếm xác nhập lại thì có thể hóa thành đế binh chứng đạo của Bàn Võ Đại Đế - Bàn Hoàng Kiếm lần nữa.

Đế binh còn được gọi là cổ đế binh, binh khí Đại Đế, cực đạo đế binh.

Đó cũng là vũ khí mà đại đế cổ xưa chứng đạo, có được uy năng khổng lồ.

Đế binh khẽ động thì có thể đánh tả tơi cả cửu tiêu thiên hạ, huỷ diệt tinh vực bát phương, đánh ngang vũ trụ không trung, làm đẫm máu hàng tỉ sinh linh!

So sánh một câu không nghệ thuật thì lực chấn nhiếp của đế binh tương đương với vũ khí hạt nhân.

Nói chung, tổ tiên của bất hủ đạo thống nào đã từng xuất hiện Đại Đế vô thượng thì đều có được đế binh.

Bàn Võ Thần Triều vốn cũng có.

Nhưng mà sau đó, Bàn Hoàng Kiếm chia ra thành ba.

Bàn Võ Thần Triều trải qua rất nhiều rung chuyển, cuối cùng dẫn tới mất mát Bàn Hoàng Tam Kiếm.

Thẳng đến Dương Bàn có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, mới làm Bàn Võ Thần Triều dâng lên hy vọng lần nữa.

Cũng bởi vậy, Bàn Võ Thần Chủ mới xem trọng Dương Bàn như thế, trực tiếp phong gã làm Quan Quân Hầu.

Dẫn tới tâm tính Dương Bàn càng thêm bành trướng, vô pháp vô thiên, giống như thổ hoàng đế trên toàn bộ Bàn Võ Thần Triều.

Hết chương 126.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 127. Yến hội bắt đầu, đế binh Bàn Hoàng Kiếm, Quân Tiêu Dao đến chỗ hẹn ở Tử Cấm Thành! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hỉ Nhi nghe thấy ba chữ Quan Quân Hầu thì trong mắt cũng hiện lên một tia chán ghét.

Thanh danh của Quan Quân Hầu thật sự quá thối nát.

“Công chúa điện hạ cũng đừng hao tổn tinh thần, nói không chừng có người có thể trấn áp Quan Quân Hầu thì sao.” Hỉ Nhi nói, trên mặt đột nhiên lộ ra một chút hướng tới.

“Ngươi ám chỉ...” Võ Minh Nguyệt nói.

“Không sai, đương nhiên là Thần Tử của Quân gia, nghe đồn ngài ấy trời sinh như tiên nhân, tính cách vừa tốt, thực lực vừa mạnh, bối cảnh cũng vô song.”

“Quả thực là nhân vật hoàn mỹ nhất trong lòng Hỉ Nhi...” Hỉ Nhi vô cùng khát khao, trong mắt cũng hiện ra những ánh sao nhỏ.

Tính cách tốt?

Giống như tiên nhân?

Ngọc nhan của Võ Minh Nguyệt căng thẳng.

Lại là một thiếu nữ vô tri bị lừa gạt.

Sao Quân Tiêu Dao lại là tiên nhân, quả thực là ma quỷ ăn thịt người không nhả xương!

Không có chút thương hương tiếc ngọc nào đối với nàng, còn sử dụng thủ đoạn đê tiện hiếp bức, ép nàng trở thành nô lệ.

Đến bây giờ, Võ Minh Nguyệt vẫn luôn tử thủ bí mật này.

“Đừng nhắc đến hắn nữa.” Vẻ mặt Võ Minh Nguyệt thật lạnh lùng.

“À...” Nhìn thấy vẻ mặt Võ Minh Nguyệt có vẻ không đúng, Hỉ Nhi thức thời mà ngậm miệng lại.

Nàng cho rằng Võ Minh Nguyệt là vì chuyện của Quan Quân Hầu mà không vui trong lòng.

“Hy vọng hắn đừng tới.” Võ Minh Nguyệt thầm cầu nguyện trong lòng.

Bằng không đến lúc đó, nàng thật sự không biết nên đối mặt với Quân Tiêu Dao thế nào.

...

Cùng thời gian đó.

Trong một tòa đình viện hoàn cảnh an tĩnh, cảnh sắc vui sướng ở hoàng đô.

Tiên sương mù mịt, hà quang lượn lờ.

Có khí tức thần thánh đang tràn ngập.

Trong viện, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Những hoa cỏ chung quanh hắn như đều được tẩm bổ, tươi đẹp rực rỡ.

Mà khí tức cả người Quân Tiêu Dao càng siêu nhiên.

Cánh tay phải của hắn như được khắc lên tiên văn, cứ như cánh tay tiên nhân.

Ở nơi xa, Tần Huyên giật mình nhìn Quân Tiêu Dao tu luyện, trong lòng chấn động.

Loại khí tượng này quá mức kinh người.

Cửu Đầu Sư Tử biến thành chó Shiba chín đầu đang lười biếng mà nằm trên mặt đất bên cạnh, ăn thịt linh thú.

“Khí tức của công tử cũng quá khủng bố.” Tần Huyên kinh ngạc cảm thán.

“Chủ nhân là yêu nghiệt, loại cảnh tượng này thấy nhiều thì quen thôi.” Cửu Đầu Sư Tử lười nhác trả lời.

Mà lúc này, thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động, cũng kết thúc tu luyện.

Ở trước mặt hắn có đặt một đống tiên nguyên đã mất đi linh tính.

“Cũng được, rèn luyện mười bốn khối Đại La Tiên Cốt, cộng thêm sáu khối trước đó thì vừa vặn có hai mươi khối.” Quân Tiêu Dao nói nhỏ.

Cánh tay phải của hắn, bao gồm xương cổ tay, xương bàn tay, xương ngón tay, có tất cả hai mươi khối xương cốt đã được luyện thành Đại La Tiên Cốt.

Uy lực khẳng định tăng lên rất nhiều so với trước đó.

“Vẫn là động không đáy, nếu có thể tìm được một cây rau hẹ màu mỡ thì tốt rồi.” Quân Tiêu Dao tự nói.

Nhưng hắn ngẫm nghĩ, tạm thời còn chưa tìm được người thích hợp.

Còn về Diệp Tinh Vân, Quân Tiêu Dao căn bản không để ý đến dạng tiểu nhân vật này.

Cũng hoàn toàn không biết sau đó hắn ta đã sinh ra biến hóa.

“Yến hội cũng sắp bắt đầu rồi.” Quân Tiêu Dao đứng dậy, đi đến bên Tần Huyên và Cửu Đầu Sư Tử.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Công tử muốn đi đâu?” Tần Huyên hỏi.

“Hoàng cung, đến buổi hẹn ở Tử Cấm Thành!” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy, hắn nói.

“Buổi hẹn?” Tần Huyên nghi hoặc.

Lúc này, Cửu Đầu Sư Tử lắc lư một cái, trực tiếp đứng dậy bay lên giữa không trung.

Kim quang dâng trào, lay động vòm trời, tất cả tu sĩ trong phạm vi mười dặm chung quanh đều kinh ngạc.

Ở giữa thần quang, một con Cửu Đầu Sư Tử uy vũ hùng tráng xuất hiện, ngửa mặt lên trời mà thét dài!

Quân Tiêu Dao giẫm lên hư không, trực tiếp ngồi xếp bằng trên người Cửu Đầu Sư Tử.

“Thế nào, không cùng đi sao, bản Thần Tử đã từng nói, có lẽ ngươi có thể chờ mong một chút.” Quân Tiêu Dao rũ mắt, nhìn về phía Tần Huyên.

Mà Tần Huyên đứng trên mặt đất sớm đã như tượng đất, cứng lại tại chỗ.

Cứ như mất hồn.

“Công tử là... Thần Tử của Quân gia?!”

Tần Huyên giơ bàn tay ngọc lên che đôi môi phấn lại, nhịn không được mà mất tiếng, máu dồn lên trán, gương mặt xinh đẹp trướng đến đỏ bừng.

Đầu nàng choáng váng, thiếu chút nữa vì mừng rỡ, kích động, hưng phấn quá độ mà ngất xỉu!

...

Trong mắt Tần Huyên, Quân Tiêu Dao quả thực là nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Mà hiện tại, khi Tần Huyên biết thân phận thật sự của Quân Tiêu Dao, nàng giật mình ngơ ra tại chỗ.

Điều này quá mộng ảo, quá không hiện thực!

“Sao lại ngớ ra?” Quân Tiêu Dao nói.

“Tần... Tần Huyên ra... ra mắt Thần Tử đại nhân!” Tần Huyên bắt đầu nói chuyện không lưu loát, lắp bắp, hành lễ với Quân Tiêu Dao.

“Được, đi lên đi.” Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

Hắn đã quá quen với thái độ khiêm cung tôn kính này.

Tâm tình Tần Huyên thấp thỏm mà kích động, cả gương mặt xinh đẹp đều đỏ lên, vội nhào lên trên lưng Cửu Đầu Sư Tử.

Hình thể của Cửu Đầu Sư Tử có thể to có thể nhỏ, chở một trăm người cũng không thành vấn đề.

Tần Huyên đứng ở phía sau nhìn về phía Quân Tiêu Dao, ánh mắt kính sợ mà lại sùng bái.

“Yên tâm đi, Dương Bàn sẽ trả giá đắc.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Thật ra hắn cũng không phải muốn báo thù cho Tần Huyên, chỉ đơn thuần muốn cắt một đợt rau hẹ của Dương Bàn mà thôi.

Nhưng trong mắt Tần Huyên, hắn đang giúp nàng báo thù.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân!” Lời nói của Tần Huyên mang theo cả âm rung.

Có lẽ những người khác không đối phó được Quan Quân Hầu.

Nhưng Tần Huyên tin Quân Tiêu Dao nhất định có thể làm được.

Bốn phía, những tu sĩ bị Cửu Đầu Sư Tử hấp dẫn chú ý, khi nhìn thấy bóng dáng siêu nhiên đứng trên Cửu Đầu Sư Tử thì đôi mắt đột nhiên trừng lớn, hít sâu một hơi.

“Kia... Vị kia chẳng lẽ là Thần Tử Quân gia?”

“Không sai, tuyệt đối là ngài ấy, có năng lực hàng phục Cửu Đầu Sư Tử làm tọa kỵ, hơn nữa khí tức còn cường đại như vậy, trừ

Thần Tử Quân gia ra thì không có người thứ hai!”

“Ồ... trước đó còn có người nói, Thần Tử Quân gia là sợ Quan Quân Hầu kia, ai mà ngờ Thần Tử đã sớm tới.”

“Chỉ sợ Thần Tử căn bản không đặt Quan Quân Hầu vào trong mắt.”

Bốn phương tám hướng vang lên vô số tiếng ồn ào náo động.

Rất nhiều ánh mắt tò mò, nóng cháy, sùng bái, kinh ngạc, nhất trí dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hơi lắc đầu.

Có đôi khi danh khí quá lớn cũng là một loại phiền não.

Cửu Đầu Sư Tử chở Quân Tiêu Dao và Tần Huyên bay lên không trung.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn ra phương xa, nhìn về hướng hoàng cung Tử Cấm Thành.

“Quan Quân Hầu nhảy nhót lâu như vậy, cũng nên tát một cái chụp hắn tỉnh lại để nhận rõ hiện thực.” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà nói.

...

Hết chương 127.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 128. Các thế lực tề tụ, Hoàng Huyền Nhất suy đoán, Vương gia bắc địa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hoàng cung, Tử Cấm Thành.

Thế lực tứ phương tề tụ, vô cùng tiếng ồn ào náo động đang vang lên trong không khí.

Thỉnh thoảng có thế lực đi đến, sau đó ngồi xuống.

Lúc này, phía chân trời bỗng có hai tiếng hoàng minh vang lên.

Hai con hoàng điểu kim quang lộng lẫy lôi kéo hai chiếc liễn xa lao vút qua hư không.

“Đó là... Vạn Hoàng Linh Sơn!” Rất nhiều tu sĩ ngẩng đầu nhìn lên.

Thân là Thái Cổ Hoàng tộc đỉnh cấp sánh ngang với Tổ Long Sào, uy danh và lực chấn nhiếp của Vạn Hoàng Linh Sơn không thua người trước chút nào.

Hai lưu quang màu đỏ đậm lắc mình đi ra từ liễn xa, chính là Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh.

Hai người đều có cánh chim sau lưng.

Phượng Thanh Linh da trắng như tuyết, mắt đỏ trong veo, vẻ mặt lạnh lùng, trông cn không dễ nhìn lắm.

Hiển nhiên, nàng còn đang canh cánh trong lòng, đối với một quý nữ như nàng mà nói, tình cảnh gặp phải và trải nghiệm chật vật ở Tiên Quỳnh Lâu trước đó giống như cơn ác mộng.

Mà Hoàng Huyền Nhất bên cạnh mặc trường bào màu đỏ đậm, đầu vai có cánh chim trang trí.

Hắn ta nhìn có vẻ cực kỳ tuấn lãng, giữa mày có một điểm ấn ký

màu đỏ đậm, nhìn rất huyền ảo.

“Thì ra là Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh, hai vị này đều là thiên kiêu rất có danh khí của Vạn Hoàng Linh Sơn.”

“Nhưng ta cũng nghe nói, trước đó hình như Phượng Thanh Linh bị một thiên kiêu thần bí giáo huấn ở Tiên Quỳnh Lâu đấy.”

“Suỵt, nhỏ giọng một chút, đừng bị nghe thấy, cẩn thận tai hoạ rơi xuống người.” Một tu sĩ vội vàng cảnh báo.

Trêu chọc Vạn Hoàng Linh Sơn thì không có kết quả gì tốt cả.

Phượng Thanh Linh nghe được tiếng nghị luận loáng thoáng kia, sắc mặt càng khó coi.

“Thanh Linh, lấy thực lực của ngươi, hẳn sẽ không dễ dàng thua như vậy mới đúng.” Hoàng Huyền Nhất nói.

“Sức mạnh thân thể của tên kia quả thực còn khủng bố hơn Thái Cổ Hoàng tộc chúng ta.” Giọng nói của Phượng Thanh Linh mang theo oán ý.

“Ngươi nói có thể là tên Thần Tử có được Hoang Cổ Thánh Thể của Quân gia kia hay không?” Hoàng Huyền Nhất suy đoán.

Trừ một ít thể chất Thánh Thể của Nhân tộc ra thì Hoàng Huyền Nhất thật sự không thể nghĩ ra có thể chất nào còn khủng bố hơn Thái Cổ Hoàng tộc.

“Thần Tử của Quân gia?” Thân thể mềm mại của Phượng Thanh Linh đột nhiên run lên.

Trước đó nàng không nghĩ đến là vì có tin tức nói, Quân Tiêu Dao còn chưa tiến đến Bàn Võ Thần Triều.

Hơn nữa, không có khả năng người nào có thân thể cường đại cũng là Quân Tiêu Dao đúng không?

Nhưng hiện tại Phượng Thanh Linh cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy không phải không có khả năng này.

“A, xem ra tám chín phần mười rồi.” Hoàng Huyền Nhất nói.

“Nếu thật là hắn, vậy quả thực Thần Tử Quân gia còn khủng bố hơn so với lời đồn.” Phượng Thanh Linh cực kỳ kiêng kỵ.

Khi mới rời khỏi Vạn Hoàng Linh Sơn, bọn họ còn nói Quân Tiêu Dao xem thường bọn họ thì sẽ có hại.

Kết quả hiện tại, Phượng Thanh Linh lại ăn một vố lỗ nặng.

“Yên tâm đi, đến lúc đó để ta chạm trán với Quân Tiêu Dao kia.” Hoàng Huyền Nhất lạnh nhạt nói.

Đồng tử của hắn ta mơ hồ có ngọn lửa màu vàng ròng bốc cháy lên.

Thân là thiên kiêu đỉnh cấp của Vạn Hoàng Linh Sơn, hắn ta từng sợ hãi kẻ nào sao?

“Huyền Nhất, ngươi nhất định phải trả thù giúp ta.” Phượng Thanh Linh nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Đến bây giờ mà cánh tay ngọc của nàng còn mơ hồ đau đớn.

Hai người vừa nói vừa đáp xuống ghế khách quý.

Ở một hướng chân trời khác, một chiếc xe ngựa lao đến.

Nhìn thấy cờ xí trên xe ngựa, rất nhiều người kinh ngạc.

“Là Hoang Cổ Diệp gia tới.”

Trong xe ngựa, hai bóng dáng thoáng hiện, đó là Diệp Tinh Vân và lão bộc Phúc bá.

Phúc bá nhìn về hướng Diệp Tinh Vân, trên mặt mang theo một chút vui mừng.

Từ lần trước Diệp Tinh Vân thảm bại trong tay Quân Tiêu Dao rồi trở lại Diệp gia, Diệp Tinh Vân như thay đổi thành một người khác.

Cả ngày đều đang bế quan, vùi đầu tu luyện.

Hơn nữa tính cách cũng trầm ổn hơn nhiều so với trước kia, xóa đi sự kiệt ngạo và xúc động của người thiếu niên.

“Quân Tiêu Dao, ngươi có xuất hiện không?” Diệp Tinh Vân lẩm bẩm tự nói.

Sau khi đám người Diệp Tinh Vân ngồi xuống không lâu.

Bên kia, lại có cổ thú phi hành lôi kéo chiến xa bay đến.

“Đó là, bắc địa Vương gia!” Một vài người của thế lực lớn mở to hai mắt nhìn.

Bắc địa Vương gia là Hoang Cổ thế gia tiếng tăm lừng lẫy ở bắc địa thuộc vùng cực bắc của Hoang Thiên Tiên Vực, chiếm cứ hơn ba mươi đạo châu.

Có thể nói là một đại bá chủ chốn bắc địa.

“Bắc địa Vương gia tới, chẳng lẽ là vị Vương gia Thiếu Đế kia muốn tới tranh vị trí phò mã sao?” Một ít tu sĩ bắt đầu đưa mắt chú ý tới nơi đó.

Điều nổi tiếng nhất của Bắc địa Vương gia không gì hơn thiên kiêu trong tộc bọn họ, Vương gia Thiếu Đế, Vương Đằng.

Một nam nhân được coi là có Đại Đế chi tư.

Số lần Vương Đằng nhập thế rất ít, phần lớn thời gian đều đang bế quan.

Nhưng mỗi lần hắn nhập thế, sẽ có một đám thiên kiêu khiêu chiến hắn, kết quả cuối cùng, không ai có thể địch lại Vương Đằng cả.

Bởi vậy, tên tuổi của Vương Đằng cũng bắt đầu vang dội khắp cả Hoang Thiên Tiên Vực.

“Chậc chậc, lần này nếu Vương gia Thiếu Đế tới thật thì sẽ rất thú vị.”

“Đúng vậy, Thần Tử, Thiếu Đế, Quan Quân Hầu, vị nào không phải

kinh tài tuyệt diễm?”

Rất nhiều người đều chờ mong đám người Thần Tử Quân gia, Vương gia Thiếu Đế, Quan Quân Hầu thần triều va chạm!

Hết chương 128.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 129. Diệp Tinh Vân đắng lòng, bản tôn Quan Quân Hầu hiện thân, giống con bọ cánh cứng to đùng màu đen?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mấy ánh lưu quang rơi xuống từ cổ thú phi hành.

Ánh mắt mọi người cùng nhìn lại, cầm đầu là một thiếu niên dáng người đĩnh bạt, mặt mày mang theo kiệt ngạo.

Nhìn thấy người này, tu sĩ chung quanh đều hơi thất vọng.

“Không phải là Vương gia Thiếu Đế, mà là đệ đệ của Vương Đằng - Vương Cương.” Một thiên kiêu khẽ lắc đầu, mang theo vài phần thất vọng.

Bọn họ còn muốn chiêm ngưỡng chút phong thái của Thiếu Đế.

“Hừ, sao ca ca ta có thể đến nơi này tranh đoạt vị trí phò mã với một đám người?” Vương Cương đưa mắt nhìn chung quanh, lạnh lùng cười.

Gã cũng cực kỳ tôn kính Vương Đằng.

Trong suy nghĩ của gã, nếu Võ Minh Nguyệt kia chủ động cho không, nói không chừng Vương Đằng còn có thể chấp nhận.

Bảo Vương Đằng chủ động đến tranh đoạt vị trí phò mã, quả thực là làm mất thân phận Thiếu Đế.

Toàn bộ bắc địa Vương gia đều lấy Vương Đằng làm vinh.

Lúc này, trên trời cao lại có liễn xa nổ vang.

“Rốt cuộc Quân gia cũng tới rồi!”

Các tu sĩ rất nhiều thế lực ở đây đều là không khỏi đứng lên nhìn ra xa, muốn nhìn Quân Tiêu Dao có xuất hiện không.

Nhưng làm cho bọn họ thất vọng là, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Cửu Đầu Sư Tử.

Cửu Đầu Sư Tử là tọa kỵ ngự dụng của Quân Tiêu Dao.

Quân Chiến Thiên dẫn theo đám người Quân Trượng Kiếm xuất hiện.

Khi nhìn thấy thật sự không có bóng dáng Quân Tiêu Dao xuất hiện, đủ loại cách nói đều truyền ra.

Đương nhiên, đa số vẫn tin tưởng, mặc dù Quân Tiêu Dao không thể đánh bại Quan Quân Hầu, nhưng tuyệt đối cũng không sợ hãi.

Cũng có một số người cho rằng, Quân Tiêu Dao đang chột dạ, không dám tiến đến.

“Thật là một đám ánh mắt thiển cận, há người bình thường có thể suy đoán thực lực của công tử?” Quân Linh Lung lạnh nhạt nói.

Cả những người thân cận nhất như các nàng cũng không biết thực lực thật sự của Quân Tiêu Dao.

Những kẻ bên ngoài đó thì biết cái gì chứ?

“Không cần để ý tới, ta tin Tiêu Dao sẽ đến.” Quân Chiến Thiên cười, mang theo tự tin.

Mà không bao lâu sau, Khương gia cũng tới.

Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly - hai vị mỹ nhân một lớn một nhỏ hiện thân như khiến cho thiên địa cũng tăng thêm sáng chói.

Vô số ánh mắt bị hai bóng hình xinh đẹp này đoạt đi.

“Ai cũng nói trưởng công chúa thần triều là tuyệt sắc, nhưng song mỹ Khương gia chỉ có hơn chứ không kém.” Một thiên kiêu trẻ tuổi tán thưởng.

“Nếu được lọt vào mắt xanh của một trong hai vị mỹ nhân này thì ta chết cũng không tiếc!” Có nam tu sĩ ngơ ngác nói.

“Ngươi cứ nằm mơ giữa ban ngày, ngươi cho rằng mình là Thần Tử của Quân gia sao?” Một đám người trợn trắng mắt.

Phía Diệp gia, đồng tử Diệp Tinh Vân khẽ run lên.

Bóng hình xinh đẹp thướt tha làm hắn ta ngày đêm tơ tưởng đã xuất hiện.

Tuy tính cách hắn ta đã ngấm ngầm xảy ra biến hóa, nhưng tình cảm vẫn không thay đổi.

Ngay khi Diệp Tinh Vân muốn tiến lên chào hỏi.

Khương Lạc Ly lại trực tiếp nhảy tới chỗ Quân gia.

“Tiêu Dao ca ca đâu, Tiêu Dao ca ca đâu, hắn ở nơi nào?” Khương Lạc Ly thò đầu thò cổ, quét tới quét lui trong đám người Quân gia.

Nhưng ngó trái ngó phải vẫn không nhìn thấy bóng dáng làm nàng ngày đêm nhớ mong kia.

“Tiêu Dao còn chưa tới.” Quân Chiến Thiên nói.

“Cô nàng này, gấp như vậy làm gì?” Khương Thánh Y đi tới, tuyết y vô trần, tiên nhan mỹ lệ tựa như ảo mộng, khiến người ta trầm luân.

“Hừ...” Khương Lạc Ly phồng má lên, nhăn cái mũi xinh đẹp lại.

Nàng có chút không vui.

Bởi vì không nhìn thấy người mà mình muốn gặp.

Mà không biết trùng hợp hay thế nào, lúc này Diệp Tinh Vân lại xông tới.

“Lạc Ly, đã lâu không gặp.” Diệp Tinh Vân lộ ra một nụ cười thong dong khéo léo.

“Ngươi là ai?” Khương Lạc Ly đang buồn bực trong lòng nên bực bội nói.

“Ta là Diệp Tinh Vân.” Gương mặt Diệp Tinh Vân lại cứng đờ.

“À, người ta nhớ ra rồi...” Khương Lạc Ly gật gật cái đầu nhỏ.

Nhưng mà, còn không đợi Diệp Tinh Vân mừng thầm trong lòng thì đã nghe thấy.

“Ngươi chính là cái người nào đó bị Tiêu Dao ca ca đánh đến ngất xỉu đúng không.”

Dù tính cách Diệp Tinh Vân trầm ổn đến mấy, giờ phút này thiếu chút nữa cũng phun ra một ngụm máu.

Khương Lạc Ly mở miệng là Tiêu Dao ca ca, ngậm miệng là Tiêu Dao ca ca.

Quả thực giống như ma chú, khiến Diệp Tinh Vân phát điên trong lòng, hận không thể trực tiếp tiêu diệt Quân Tiêu Dao.

Hắn ta miễn cưỡng lộ ra một nụ cười cứng đờ, sau đó xoay người rời đi.

Khương Lạc Ly cũng không thèm để ý, trong lòng nàng chỉ có Quân Tiêu Dao.

“Cô nàng này, yên tâm đi, ta cảm thấy hắn sẽ đến.” Khương Thánh Y cười khẽ an ủi.

Tuy nàng không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng...

Thật ra cũng có hơi muốn gặp Quân Tiêu Dao.

Không... Là rất muốn gặp.

Theo thời gian chuyển dời, các đại thế lực bất hữu cũng đã đến gần hết.

Nhưng mà, không ai chú ý tới có một bóng dáng đầu đội mũ choàng đang ngồi trên chiếc ghế ở góc sau cùng.

Đó là Tiêu Trần.

Hắn ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người Quân gia.

Ai cũng nói yêu ai yêu cả đường đi, hận cũng vậy.

“Ngày sau nếu Tiêu Trần ta có thể hoàn toàn quật khởi, nhất định sẽ diệt sạch Quân gia, nhổ cỏ tận gốc!” Tiêu Trần thầm thề trong lòng.

Mà ngay vào giờ phút này, chung quanh vang lên rất nhiều tiếng ồn ào kinh hô.

Trên trời cao, một bóng dáng cả người bao phủ trong thần quang đạp không mà đến.

“Là Quan Quân Hầu!” Rất nhiều tu sĩ hô lên.

Không thể trách bọn họ chú ý như vậy, bởi vì Quan Quân Hầu vốn là tồn tại đứng trong mắt bão.

Gã là người có khả năng được chọn làm phò mã của Võ Minh Nguyệt nhất.

Hơn nữa gã còn ước chiến với Quân Tiêu Dao.

Tất cả chuyện này đều đẩy Quan Quân Hầu về nơi đầu sóng ngọn gió.

Quan Quân Hầu giờ phút này rất khác với Quan Quân Hầu ở Chu Tước Cổ Quốc.

Quan Quân Hầu kia chỉ là phân thân.

Mà đây là bản tôn.

Quan Quân Hầu chân chính mặc một bộ thần khải Thiên Mang Giác đen nhánh dữ tợn, cầm Thương Mang Thần Thương sắc nhọn lãnh lệ trong tay.

Ở trong thân thể gã còn mơ hồ có một kiếm ý hạo nhiên đang không ngừng sinh sôi tràn ngập, đó chính là Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

“Đây là Quan Quân Hầu của thần triều sao, khí tức quả nhiên cường đại!”

“Đúng vậy, trăm nghe không bằng một thấy, tuy thanh danh của

Quan Quân Hầu này không tốt mấy, nhưng thực lực thật sự rất mạnh!”

Nhìn thấy Quan Quân Hầu chân chính hiện thân, sắc mặt rất nhiều thiên kiêu các thế lực bất hữu đều có chút trầm trọng.

Khí tức của Quan Quân Hầu quá mạnh.

Hơn nữa còn may mắn nhặt được thần trang.

Cho dù là thiên kiêu đỉnh cấp các thế lực bất hữu đều phải kiêng kỵ.

Trong một góc, Tiêu Trần nhìn thấy Quan Quân Hầu thì sắc mặt lập tức bao trùm một lớp sương lạnh.

“Người này chính là tên cặn bã vọng tưởng có được Minh Nguyệt kia à, thật sự không thể khinh thường.” Trong lòng Tiêu Trần tràn ngập lạnh lẽo.

Phía chân trời, ánh mắt Dương Bàn dừng lại ở chỗ Quân gia.

“A, quả nhiên không xuất hiện, xem ra là ta quá xem trọng Quân Tiêu Dao.” Trên mặt Dương Bàn mang theo một ý cười lạnh.

Quân Tiêu Dao chặn ngang một tay giữa chừng, đoạt lấy cơ duyên, còn giết phân thân và con rối Thánh Nhân của gã.

Dương Bàn thật sự muốn giết quách Quân Tiêu Dao cho xong.

Nhưng ở trước công chúng, hung hăng chà đạp thanh danh của Quân Tiêu Dao cũng coi như một loại trả thù.

Nhưng gã vừa dứt lời, một giọng nói mềm mại giòn tan mang theo phẫn nộ lập tức vang lên.

“Ngươi có tư cách gì đánh giá Tiêu Dao ca ca, đồ con bọ cánh cứng to tướng đen xì xấu xí!”

Người lên tiếng là Khương Lạc Ly.

Lời nói của nàng khiến toàn trường ngạc nhiên.

Sau đó không ít ánh mắt nhìn về phía Quan Quân Hầu.

Quan Quân Hầu mặc thần khải Thiên Mang Giác đen nhánh, trên đầu còn có hai cái sừng cong cong màu đen.

Từ xa nhìn lại, thật sự có hơi giống con bọ cánh cứng to tướng màu đen.

Rất nhiều tu sĩ phốc một tiếng, đưa đôi tay che miệng, dùng sức nghẹn cười, sắc mặt đỏ bừng.

Sắc mặt Dương Bàn trầm xuống, vẻ mặt trở nên lãnh lệ.

Hết chương 129.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 130. Chưởng ấn từ trên trời giáng xuống, hất văng Quan Quân Hầu, Quân Tiêu Dao cường thế lên sân khấu!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng khi ánh mắt gã dừng lại trên người Khương Lạc Ly, vẻ mặt âm trầm hơi dịu lại, đáy mắt cũng mơ hồ lộ ra một tia kinh diễm.

Bản thân Dương Bàn có ham mê mở hậu cung thu thập mỹ nhân.

Khương Lạc Ly trông có vẻ đáng yêu trong trẻo, nhỏ xinh động lòng người, đổi lại là ai, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nàng cũng sẽ bị kinh diễm.

Thậm chí còn mơ hồ sinh ra cảm giác muốn khi dễ.

Cảm nhận được tầm mắt dâm tà của Dương Bàn, trên da thịt tuyết trắng của Khương Lạc Ly nổi đầy da gà, có cảm giác thật ghê tởm.

“Con bọ cánh cứng nhà ngươi nhìn cái gì mà nhìn!” Khương Lạc Ly lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Dương Bàn cũng không ngại, còn khẽ cười và nói: “Hhòn ngọc quý trên tay Khương gia, quả nhiên có dung nhan phi phàm.”

Dục vọng trong lòng gã bắt đầu dâng trào.

Nếu không phải hôm nay tới tranh đoạt vị trí phò mã thì Dương Bàn thật sự muốn thu phục Khương Lạc Ly.

Hình như đã nhận ra ý đồ của Dương Bàn, đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly trừng to, khuôn mặt nhỏ trong trẻo tức giận đến đỏ lên.

“Con bọ cánh cứng ghê tởm, nhận lấy cái chết!”

Khương Lạc Ly không màn hậu quả mà trực tiếp ra tay.

Nàng phất bàn tay nhỏ ra, linh khí trong thiên địa như hội tụ lại rồi hóa thành một chưởng ấn linh khí cuồn cuộn, trấn áp về hướng Dương Bàn.

“Không hổ là Nguyên Linh Đạo Thể, giơ tay nhấc chân thôi đã dẫn động đại thế thiên địa.”

Rất nhiều người đều tán thưởng.

Dương Bàn thấy thế thì sắc mặt cực kỳ nhẹ nhàng mà tùy ý dựng tay lên, Thương Mang Thần Thương bay ra, thương mang khủng bố cắt qua trời cao, đâm về hướng chưởng ấn linh khí kia.

Dương Bàn vừa ra tay thì đã để lộ tu vi.

Gã cũng đạt tới Quy Nhất Cảnh đại viên mãn.

Mà sở dĩ nhiều thiên kiêu mắc kẹt ở cảnh giới này, không phải là vì họ không thể đột phá.

Mà là cảnh giới Hợp Đạo tiếp theo cần tìm được linh loại, tiên loại phù hợp với bản thân.

Linh loại tiên loại cấp bậc bất đồng sẽ mang đến ảnh hưởng rất quan trọng đối với tốc độ tu luyện và thực lực sau đó.

Một ít tiên loại hi hữu, như cây non Thế Giới Thụ, Hồng Mông tử khí chủng..v…v, có thể mang đến gia trì khủng bố cho thiên kiêu.

Bởi vậy, không có thiên kiêu nào sẽ tùy tùy tiện đột phá đến Hợp Đạo Cảnh.

Ầm vang!

Thương mang va chạm vào chưởng ấn linh khí, sau đó trực tiếp xuyên thủng nó.

Nguyên Linh Đạo Thể của Khương Lạc Ly có sức chiến đấu không yếu, nhưng am hiểu nhất lại nằm ở phương diện tu luyện.

Mà Dương Bàn mặc thần trang, cảnh giới tu vi cũng đứng đầu.

Cho nên Khương Lạc Ly muốn đối phó với Dương Bàn, hiển nhiên không phải chuyện đơn giản.

Ánh mắt Dương Bàn chợt lóe, tiếp tục ra tay, Thương Mang Thần Thương trong tay vẽ ra từng thương mang đen nhánh đáng sợ.

Cường chiêu, Thiên Ma loạn vũ!

Hư không như sôi trào, thương mang làm bạo loạn cả thiên địa, đánh về hướng Khương Lạc Ly.

Dưới đáy lòng Dương Bàn sinh ra một tia tà niệm quái ác.

Khương Lạc Ly đáng yêu như vậy, đánh một quyền hẳn sẽ khóc thật lâu đúng không?

Đôi mắt xinh đẹp ngập nước của Khương Lạc Ly cũng lộ ra chút trầm trọng.

Nàng nói muốn thay thế Quân Tiêu Dao dạy cho Dương Bàn một bài học, nhưng hiện tại xem ra, thực lực của Dương Bàn thật sự không phải tầm thường.

“Quá đáng rồi.” Khương Thánh Y nhíu đôi mày đẹp lại.

Ngay vào lúc nàng muốn ra tay.

Bỗng có một chưởng ấn kim sắc vô cùng to lớn mãnh liệttừ trên trời giáng xuống, ầm ầm nện vào Dương Bàn!

“Là ai!”

Sắc mặt Dương Bàn đột nhiên thay đổi, đồng tử co rút kịch liệt lại, một áp lực khủng bố trút xuống, cả thương mang gã phóng ra cũng bị nghiền nát.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa, Dương Bàn bị đánh trở tay không kịp, chỉ có thể lấy thần khải Thiên Mang Giác phòng ngự, đồng thời giơ ngang thương chắn lại.

Oanh!

Chưởng ấn ẩn chứa sức mạnh cuồn cuộn trực tiếp đập cả người Dương Bàn lún xuống mặt đất, mặt đất chung quanh lan tràn những khe nứt thô to.

Vào giờ phút này, toàn bộ Tử Cấm Thành ầm ĩ giống như bị đóng băng.

Vẻ mặt của vô số người đều đọng lại.

Quan Quân Hầu vừa rồi còn vô cùng trương dương, mang theo uy thế vô địch, giờ phút này đã bị đập lún vào trong đất.

Tương phản này quá lớn, khiến rất nhiều người một lúc lâu sau cũng không phục hồi tinh thần lại.

Mà lúc này, một giọng nói lạnh nhạt mang theo thong dong mới chậm rãi truyền đến: "Đây là thứ gọi là Quan Quân Hầu sao? Chỉ thường thôi."

Nghe giọng nói này, ánh mắt mọi người đều đột nhiên nhìn lên trời cao.

Một con Cửu Đầu Sư Tử như tòa thành hoàng kim chở hai bóng dáng xuất hiện.

Bóng dáng bạch y đứng phía trước đắm chìm trong tiên huy, siêu nhiên tuyệt đại, giọng nói lạnh nhạt mà nghiền ngẫm kia truyền ra từ miệng hắn.

"Là Thần Tử Quân gia, rốt cuộc hắn cũng tới!"

Nơi nơi sôi trào, cả trường ồ lên!

Bắt đầu từ lúc Dương Bàn đưa ra tin ước chiến, mọi người đều chờ mong Quân Tiêu Dao sẽ đáp lại thế nào.

Nhưng Quân Tiêu Dao trước sau vẫn chưa từng trả lời.

Điều này làm một ít thế lực đối địch bắt được nhược điểm, dùng sức bôi đen Quân Tiêu Dao.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện.

Vẫn cường thế trước sau như một!

Vừa rồi Quan Quân Hầu còn kiêu căng kiệt ngạo, không ngừng nhảy nhót, giờ phút này lại mặt xám mày tro, đứng lên từ cái khe trên mặt đất.

Gã cũng không bị thương nặng, chỉ là thực sự có chút mất thể diện.

“Quân Tiêu Dao, ngươi dám đánh lén!” Sắc mặt Dương Bàn lạnh lẽo đến đáng sợ, xấu hổ buồn bực vô cùng.

Nếu không phải đột nhiên không kịp phòng bị, gã sẽ không chật vật như vậy.

“Ngươi chụp một con ruồi bọ, chẳng lẽ còn muốn hỏi trước ruồi bọ có đồng ý hay không à?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn thoáng qua Dương Bàn.

Giọng điệu của hắn hết sức miệt thị.

Hành động này không phải kiêu ngạo, mà là vô địch chi thế bẩm sinh đã có.

Dương Bàn nghe vậy thì mặt đều tái đi, gã thân là thổ hoàng đế của Bàn Võ Thần Triều, chưa bao giờ bị nhục nhã như vậy.

Mà bên kia, khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó hoan hô một tiếng, chạy còn nhanh hơn thỏ, trực tiếp lắc mình tới bên cạnh Quân Tiêu Dao, giống như bạch tuộc treo trên người hắn.

Như là một vật trang sức đáng yêu.

“Tiêu Dao ca ca, Lạc Ly biết ngươi sẽ đến mà!” Khương Lạc Ly cười tươi đến mức mắt cong thành ánh trăng non.

“Đi xuống.” Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ.

“Không, người ta đã hai năm lẻ bốn tháng mười sáu ngày ba canh giờ ba mươi phút chưa gặp được Tiêu Dao ca ca.” Khương Lạc Ly chu mỏ nói, có chút tủi thân.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì càng xấu hổ.

Sao hắn cảm thấy Khương Lạc Ly có tiềm chất bệnh kiều(1).

(1) Bệnh kiều: là kiểu tinh thần tật bệnh, người mắc bệnh này ôm lấy chấp niệm và tình cảm mãnh liệt với sự vật sự việc nào đó mà xã hội không thể lý giải, cũng lấy loại cảm tình này trở thành động lực sinh ra các loại trạng thái tinh thần – hành vi cực đoan như bày tỏ tình yêu một cách quá khích, tự làm tổn thương bản thân, thương tổn người khác...

“Ngươi không xuống thì làm sao ta trút giận cho ngươi?” Quân Tiêu Dao than một tiếng rồi nói.

“À, Tiêu Dao ca ca, nhất định phải nghiền áp con bọ cánh cứng to tướng kia.” lúc này Khương Lạc Ly mới lưu luyến không rời mà buông lỏng tay chân ra.

Hết chương 130.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 131. Khương Lạc Ly ghen tuông, Bàn Võ Thần Chủ giá lâm, Tiêu Trần hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn Khương Lạc Ly điên cuồng cho không kia, rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi chung quanh ghen ghét đến phát cuồng trong lòng.

Người với người thật là không thể so, so một cái là tức chết người.

Vẻ mặt Diệp Tinh Vân lạnh tới cực điểm, nếu không phải tính cách hắn ta chuyển biến, giờ phút này sợ là đã lại nhịn không được muốn khiêu chiến Quân Tiêu Dao.

Phía Vạn Hoàng Linh Sơn, đồng tử Phượng Thanh Linh hơi co rụt lại, nàng nói: "Thì ra thật sự là hắn."

Lúc này, Phượng Thanh Linh hoàn toàn xác định, thiên kiêu thần bí nghiền áp mình chính là Quân Tiêu Dao.

"Thật sự rất mạnh, không thể khinh thường." Vẻ mặt Hoàng Huyền Nhất cũng trở nên trầm trọng một cách hiếm thấy.

Bắc địa Vương gia, vị thiếu niên Vương Cương kiệt ngạo kia đánh giá Quân Tiêu Dao một hồi, sau đó khẽ lắc đầu và nói: "Cũng được, nhưng không thể so với đại ca ta."

Trong mắt gã, Thần Tử Quân gia không sánh bằng Vương gia Thiếu Đế.

Mà trong góc, Tiêu Trần vừa thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện thì nhịn không được phát ra một luồng sát ý mãnh liệt.

Nhưng lại bị hắn ta đè nén xuống.

Hắn ta biết, hiện tại còn chưa phải lúc.

Chỉ khi chờ đến hắn ta thật sự trở thành phò mã của Bàn Võ Thần

Triều thì mới có tư cách đối đầu với Quân Tiêu Dao.

…

Toàn bộ Tử Cấm Thành đều ồn ào nhốn nháo lên vì sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhìn kia sắc mặt xanh mét của Dương Bàn, lạnh nhạt nói: “Không ứng chiến là vì cảm thấy không cần thiết, chụp chết ngươi không phiền toái hơn chụp chết một con ruồi bọ bao nhiêu.”

“Quân Tiêu Dao, đừng nói bốc nói phét ở đây, ngươi cho rằng đánh chết được một phân thân của ta thì thật sự vô địch sao?” Dương Bàn lạnh lùng nói.

Gã cho rằng, sở dĩ Quân Tiêu Dao tự tin như vậy là vì từng dễ dàng diệt sát phân thân của mình.

“A…” Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, cũng không nói cái gì.

Làm sao Dương Bàn biết được năng lực của hắn.

Trong mắt Dương Bàn dâng trào lạnh lẽo.

Lấy tính cách táo bạo của gã, thiếu chút nữa đã nhịn không được trực tiếp triển khai đại chiến.

Nhưng nghĩ đến mình còn phải tranh đoạt vị trí phò mã, Dương Bàn tạm thời nhịn cơn tức xuống.

Chờ sau khi tranh đoạt được vị trí phò mã, gã sẽ lại khiêu chiến Quân Tiêu Dao, quyết phân cao thấp với hắn trên đỉnh Tử Cấm thành.

Hiển nhiên Quân Tiêu Dao cũng biết suy nghĩ của Dương Bàn.

Hắn cũng không để bụng chuyện đánh sớm hay đánh trễ, dù sao kết quả sẽ không có thay đổi gì.

Nhìn thấy chiến hỏa giữa hai người tạm tắt, tu sĩ chung quanh vẫn đang cảm thán.

Quân Tiêu Dao lên sân khấu quá cường thế, trực tiếp đánh tắt khí phách vô địch của Quan Quân Hầu.

Nhưng bọn họ cũng rất tò mò, Quân Tiêu Dao có tham dự tranh đoạt phò mã hay không?

Quân Tiêu Dao đi tới chỗ Quân gia.

“Thần Tử!” Đám người Quân Trượng Kiếm đều chắp tay, trong mắt cũng hiện lên vui sướng.

Gần đây bọn họ cũng bị những lời đồn đãi đó làm phiền không thể phiền hơn.

Mà Quân Tiêu Dao vừa hiện thân thì tất cả những tin đồn bôi đen đều tự động sụp đổ.

“Tiêu Dao, biết ngay ngươi sẽ không tránh né.” Khương Thánh Y đi tới, mỉm cười nói.

“Thánh Y tỷ.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Khương Lạc Ly đứng bên cạnh nhìn hai người, đôi mắt to chuyển động.

Nàng cũng không nghĩ nhiều cái gì.

“Thần Tử đại nhân, lại gặp mặt, lần trước cả đêm đánh đàn như rõ ràng trước mắt, khiến người ta khó có thể quên.”

Lúc này, một giai nhân tuyệt lệ đi tới, đó là Thiên Cầm Nữ.

Giọng nói của nàng mang theo một tia hoài niệm, đáy mắt mơ hồ lộ ra khát khao.

Sau khi biết được thân phận thật sự của Quân Tiêu Dao, nàng có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Nhưng Thiên Cầm Nữ lại không biết, Quân Tiêu Dao chỉ lợi dụng nàng một lần mà thôi.

“Cái... Cái... Cái gì? Trắng đêm nói tình?”

Khương Lạc Ly nghe vậy thì như bị sét đánh, cả người thạch hóa.

“Rõ ràng là ta trước...” Khương Lạc Ly bĩu miệng nhỏ, ghen tuông nồng đậm tràn lan.

“Khương cô nương hiểu lầm, là đánh đàn không phải nói tình.” Thiên Cầm Nữ giải thích.

Khương Lạc Ly vẫn có chút khúc mắc, đó là cả đêm, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì không phù hợp với trẻ em kia chứ.

“Nha đầu ngươi nghĩ bậy cái gì vậy?” Quân Tiêu Dao gõ cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly một cái.

Nhìn Quân Tiêu Dao hãm sâu trong Tu La tràng giữa các mỹ nhân, đừng nói là người ngoài, cả Quân Trượng Kiếm cũng cực kỳ hâm mộ mà nói: “Nếu ta có một phần mười mị lực của Thần Tử đại nhân thì tốt rồi.”

“Ngươi muốn ăn quả đào?” Quân Tuyết Hoàng đả kích.

Mà lúc này, một giọng nói to lớn truyền đến từ sâu trong hoàng cung.

Một cầu hình vòm kim sắc kéo dài đến từ trời xa, có một đám người chậm rãi đi tới.

Cầm đầu là một nam tử trung niên mặc hoàng bào, bộ mặt uy nghi, có đại uy thế cầm quyền thiên hạ.

Nam tử này là hoàng đế của Bàn Võ Thần Triều, Bàn Võ Thần Chủ.

Mà phía sau ông ta còn có một đám hoàng tử hoàng nữ đi theo.

Võ Minh Nguyệt và Tam hoàng tử đều ở trong đó.

Tam hoàng tử kia lập tức chú ý tới Quân Tiêu Dao, trong lòng đột nhiên phát lạnh, trái tim chìm xuống đáy cốc.

“Xong rồi, quả nhiên là hắn, Thần Tử của Quân gia...”

Trước đó trong lòng Tam hoàng tử mơ hồ có một tia dự đoán.

Không ngờ hiện tại lại trở thành sự thật.

Mua U Minh Thiên thích khách, ám sát Thần Tử Quân gia.

Nếu chuyện này bại lộ thì Tam hoàng tử thật sự không dám tưởng tượng sẽ sinh ra hậu quả gì.

“Không sao, phải trấn định, thích khách U Minh Thiên có chết cũng không để lộ thân phận của ta.” Tam hoàng tử nghĩ vậy trong lòng.

Mà ngặt nổi lúc này, ánh mắt Quân Tiêu Dao vừa vặn dừng lại trên người Tam hoàng tử.

Cả người Tam hoàng tử cứng đờ.

Quân Tiêu Dao lộ ra một ý cười nhàn nhạt, khẽ gật đầu.

Tam hoàng tử thấy thế thì trên mặt cũng nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

Nhưng hắn ta cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Xem ra Quân Tiêu Dao cũng không biết là ta sai sử sau lưng.” Tam hoàng tử thầm nói.

Nói đi thì phải nói lại, dù Quân Tiêu Dao suy đoán là hắn ta, nhưng không có chứng cứ thì cũng không thể thành lập.

Cùng lắm thì Tam hoàng tử chết cũng không chịu nhận, giả ngu giả ngơ là được.

Đáng tiếc Tam hoàng tử không biết, nụ cười kia của Quân Tiêu Dao là nụ cười ác ma.

Võ Minh Nguyệt cũng thấy được Quân Tiêu Dao, sắc mặt nàng lập tức trở nên mất tự nhiên.

“Quả nhiên vẫn tới.” Võ Minh Nguyệt thở dài, hiếm thấy mà có chút khẩn trương.

Dù sao mạch máu của nàng còn bị Quân Tiêu Dao nắm giữ trong tay.

“Vị kia chính là trưởng công chúa của thần triều sao, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, quả nhiên là tuyệt sắc!”

“Đúng vậy, cuối cùng ta cũng đã hiểu vì sao nhiều thiên kiêu tranh giành thân phận phò mã này, không những có thể một bước lên trời, còn có được giai nhân như thế.”

Rất nhiều tu sĩ nhìn về phía Võ Minh Nguyệt, trong mắt đều xuất hiện kinh diễm.

Võ Minh Nguyệt mặc váy bào đỏ thẫm, quyến rũ mà kiều diễm, tuyệt lệ vô song.

“Minh Nguyệt...”

Tiêu Trần Ngồi trong góc cảm xúc mênh mông, vẻ mặt mơ hồ mang theo kích động và tưởng niệm.

Võ Minh Nguyệt là nữ nhân của hắn ta, hôm nay hắn ta sẽ không nhường Võ Minh Nguyệt cho bất cứ kẻ nào!

“Cảm tạ chư vị đã đến tham gia yến hội lần này, hôm nay cũng là ngày tiểu nữ Minh Nguyệt chọn phò mã, chỉ có thiên kiêu trổ hết tài năng mới có thể trở thành phò mã của Bàn Võ Thần Triều ta.” Bàn Võ Thần Chủ mở miệng, giọng nói truyền khắp tứ phương.

“Kế tiếp, yến hội bắt đầu, chư vị tuấn kiệt tuổi trẻ cũng có thể tranh phong luận bàn.”

Hết chương 131.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 132. Tiêu Trần đấu với Dương Bàn, hai cây rau hẹ đánh nhau, uy thế của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói Bàn Võ Thần Chủ vừa dứt, yến hội cũng chính thức bắt đầu.

“Ha ha, vậy để ta tới bêu xấu trước, tại hạ đã khuynh mộ Minh Nguyệt công chúa từ lâu.” Một thanh niên anh tuấn trên lưng vác trường kiếm nhảy lên đài cao đã sớm chuẩn bị sẵn, mở miệng cười nói.

“Là đệ tử chân truyền của Thiên Nam Kiếm Phái, một thiên kiêu thực lực khá mạnh.” Một ít tu sĩ nói.

Thiên Nam Kiếm Phái cũng là thế lực kiếm đạo đỉnh cấp một phương.

Nhưng Võ Minh Nguyệt không liếc nhìn thiên kiêu đó cái nào.

“A...” Một tiếng cười lạnh truyền đến, là Dương Bàn phát ra.

Gã trực tiếp đánh ra một thương, thương mang khủng bố làm hư không nhấc lên gợn sóng.

Đệ tử chân truyền của Thiên Nam Kiếm Phái thấy thế thì vẻ mặt đột nhiên biến đổi, trường kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, ra chiêu chống cự.

Nhưng chỉ một chiêu, đệ tử chân truyền đã hộc máu bay ngược, đầu vai xuất hiện một lỗ thủng đầy máu.

Càng nghiêm trọng chính là, cốt cách toàn thân đệ tử chân truyền đều bị vỡ nát.

Vài vị trưởng lão của Thiên Nam Kiếm Phái tiến lên xem xét, sắc

mặt trở nên khó coi tới cực điểm.

Nhưng ngại với thân phận của Dương Bàn và Bàn Võ Thần Chủ ở đây, bọn họ cũng giận mà không dám nói gì.

“Hừ, bản hầu gia muốn vị trí phò mã này, tên nào không có mắt muốn tranh đoạt, có thể đi lên đánh một trận!”

Dương Bàn đứng sừng sững trên đài cao, người mặc thần khải Thiên Mang Giác, cầm Thương Mang Thần Thương trong tay, nhất thời khí thế vô song.

Oanh!

Ngay khi câu nói của Dương Bàn vừa dứt, vị trí phía sau yến hội bỗng truyền ra một khí tức hùng hậu.

Đồng thời truyền ra còn có một tiếng quát lạnh mang theo kiên định: “Chỉ có Tiêu Trần ta mới có thể làm phò mã của Minh Nguyệt, còn về Dương Bàn ngươi, cút được bao xa thì cút đi!”

…

Khí tức khủng bố giống như núi lửa bùng nổ.

Tiêu Trần đứng dậy, tháo mũ choàng xuống, để lộ ra khuôn mặt mang theo ý chí quyết tuyệt.

Hắn ta tu luyện hồi lâu còn không phải là vì hôm nay sao?

Mà muốn đối phó với Quân Tiêu Dao, hắn ta nhất định phải trở thành phò mã của Bàn Võ Thần Triều.

“Người nọ là ai, sao ta chưa từng gặp qua, hẳn không phải thiên kiêu của thế lực lớn đúng không?”

“Trời ạ, hình như là Đại hoàng tử Tiêu Trần của Thanh Long Cổ Quốc!”

“Đại hoàng tử của Thanh Long Cổ Quốc, không phải Thanh Long Cổ Quốc đã bị huỷ diệt rồi sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa hình như thực lực của Tiêu Trần này cũng không phải đặc biệt nổi bật?”

Rất nhiều ánh mắt kinh nghi tập trung đến từ bốn phương tám hướng.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn lại.

Hắn lại không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Tiêu Trần không xuất hiện thì hắn mới thấy ngoài ý muốn.

Khi tầm mắt Quân Tiêu Dao nhìn lại, Tiêu Trần cũng nhìn thoáng qua Quân Tiêu Dao.

Trong ánh mắt kia là thù hận khắc cốt, mãnh liệt đến mức dùng hết nước của tứ hải cũng không thể cọ rửa được.

Nhưng Tiêu Trần cũng không mất đi lý trí, hiện tại điều hắn ta phải làm không phải đối phó Quân Tiêu Dao, mà là Dương Bàn.

“Hạng người vô danh từ đâu tới mà dám khiêu chiến bản hầu gia?” Dương Bàn trố mắt nhìn.

Gã đường đường là Quan Quân Hầu thần triều, từ khi nào mà con chó con mèo cũng dám khiêu khích.

“Tiêu Trần!?”

Võ Minh Nguyệt nhìn thấy Tiêu Trần thì thân thể mềm mại khẽ run lên.

Tuy trong lòng nàng không hy vọng Tiêu Trần đến, nhưng giờ phút này khi thật sự nhìn thấy Tiêu Trần xuất hiện, trong lòng vẫn có chút cảm động.

“Minh Nguyệt, con quen biết người nọ sao?” Bàn Võ Thần Chủ nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Võ Minh Nguyệt thì hỏi.

“Vâng, một bằng hữu.” Võ Minh Nguyệt do dự nói.

Nàng biết, Bàn Võ Thần Chủ nhất định không muốn để Tiêu Trần

trở thành phò mã.

Giữa sân, Tiêu Trần giẫm một bước bay lên không, trực tiếp đáp xuống đài cao, đứng đối mặt với Dương Bàn.

“Dương Bàn, tên hoang dâm vô độ, cặn bã táng tận thiên lương nhà ngươi có tư cách gì trở thành phò mã của Minh Nguyệt?” Giọng nói của Tiêu Trần lạnh lẽo như sương.

“Hừ, bản hầu gia không xứng thì ngươi xứng à?” Dương Bàn cười lạnh và nói.

“Hôm nay, Tiêu Trần ta sẽ tự mình đánh bại ngươi ngay trước mặt vô số thế lực!”

Tiêu Trần vừa dứt câu thì ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, thực lực Quy Nhất Cảnh đại viên mãn bùng nổ.

Hàng ngàn hàng vạn quang văn Thanh Long chi chít lượn lờ quanh thân hắn ta.

Giờ phút này Tiêu Trần tựa như một chiến thần Thanh Long.

“Hả? Công pháp của Tổ Long Sào?” Vẻ mặt Dương Bàn hơi đanh lại.

Giờ phút này cảnh giới của Tiêu Trần đã không kém gì gã.

Quân Tiêu Dao nhìn, ánh mắt thâm thúy, hắn nói: “Quả nhiên, sau lưng Tiêu Trần còn có bí mật, xem ra đến lúc đó phải điều tra một phen.”

“Cho dù ngươi là long, hôm nay bản hầu gia cũng muốn đồ long!”

Dương Bàn ra tay, Thương Mang Thần Thương chấn động hư không, tỏa ra pháp lực hùng hồn, như một góc vòm trời nghiêng xuống.

“Thanh Long Trảo!”

Tiêu Trần thò tay ra, thanh quang hội tụ, hóa thành một long trảo màu xanh lá chừng mấy chục trượng, chụp vào Quan Quân Hầu.

Chiêu thức của hai người va chạm, gợn sóng nổi lên bốn phía!

Bàn Võ Thần Chủ thấy thế thì vung một tay lên, hư không hóa thành nhà giam, hạn chế dao động chiến đấu của hai người vào trong đó.

“Sao Tiêu Trần lại trở nên mạnh như vậy, có thể tranh phong với cả Quan Quân Hầu nữa?”

“Đúng vậy, ta vốn tưởng chỉ mấy chiêu thôi thì hắn sẽ thua.” Rất nhiều tiếng kinh nghi vang lên.

Quân Tiêu Dao cực kỳ thản nhiên, nhìn Tiêu Trần và Dương Bàn chiến đấu, hắn tọa sơn quan hổ đấu.

Hắn như thấy được hai cây rau hẹ đang quất nhau.

“Đáng chết, tiểu tử này!” Trong mắt Dương Bàn dâng trào lửa giận.

Trước đó bị Quân Tiêu Dao chụp một cái đánh lún xuống đất đã làm gã mất thể diện.

Mà hiện giờ, tùy tùy tiện tiện nhảy ra một con cá tạp cũng khó chơi như thế.

“Tịch Diệt Thương Quyết!”

Dương Bàn thúc đẩy cực chiêu, pháp lực được rót vào Thương Mang Thần Thương.

Từng thương mang đen nhánh mang theo khí tức hủy diệt được bắn ra, nơi chúng đi qua, cả hư không như bị mai một.

“Bất Động Thanh Long Chung!”

Hết chương 132.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 133. Không thể tin mình lại thua

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiêu Trần tung ra tuyệt học phòng ngự, một cự chung có Thanh Long quay quanh bảo vệ thân thể hắn ta.

Sau đó hắn ta lại đánh ra một quyền, hơn một ngàn quang văn Thanh Long cùng tỏa ra, uy thế cuồn cuộn.

Nhìn cuộc chiến giữa hai người này, vẻ mặt rất nhiều tu sĩ đều chấn động.

Quan Quân Hầu mạnh thì bọn họ cũng không kinh ngạc.

Nhưng Tiêu Trần không khỏi có mạnh quá hay không?

“Tiêu Trần...” Trong mắt Võ Minh Nguyệt lộ ra một tia cảm động.

Nàng biết, Tiêu Trần là vì nàng mới đi đến nơi này.

Dao động trong sân cực kỳ kinh người, đại chiến giữa hai người đến hồi gay cấn.

Đến cuối cùng, trên người Tiêu Trần xuất hiện từng vết máu.

Mà khóe miệng Dương Bàn cũng ứa ra một vệt máu.

“Tiểu tử này...” Dương Bàn có chút không kiên nhẫn, trực tiếp thúc giục Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm trong cơ thể.

Một kiếm ý kinh người xông thẳng lên tận trời.

Một bóng kiếm cổ xưa mà tang thương lúc ẩn lúc hiện phía sau Dương Bàn.

Gã vẫn chưa hoàn toàn tung ra Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, nhưng chỉ một bóng kiếm đã đủ để khiến tứ phương chấn động.

“Bàn Hoàng Kiếm...” Đáy mắt Bàn Võ Thần Chủ hiện lên ánh sao.

Ông ta nâng đỡ Dương Bàn còn không phải vì ngày sau gã lại tìm được hai thanh kiếm còn lại sao.

Nói trắng ra là, cũng là một loại lợi dụng.

Mà vì để Dương Bàn an tâm bị ông ta lợi dụng, Bàn Võ Thần Chủ cũng chỉ có thể gả Võ Minh Nguyệt cho gã.

Thật ra cũng đã tương đương là điều động nội bộ.

Bởi vì Bàn Võ Thần Chủ biết, Dương Bàn có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, trời sinh đã đứng ở bất bại chi địa.

Không ai có thể đánh bại Dương Bàn có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, cho dù là thiên kiêu đỉnh cấp của bất hủ đạo thống cũng không có khả năng.

Tuy biểu hiện của Tiêu Trần nằm ngoài đoán trước của Bàn Võ Thần Chủ.

Nhưng kết quả sẽ không thay đổi.

Quả nhiên, khi Dương Bàn tung ra sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Trong đầu Tiêu Trần truyền đến giọng nói của Thanh Long Thượng Nhân: “Tiêu Trần, không ổn, thực lực hiện tại của ngươi không thể ngăn trở Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, tạm lui một bước đi.”

Thanh Long Thượng Nhân hữu tâm vô lực, cũng không thể trợ giúp Tiêu Trần.

Nếu lão ra tay thì có nghĩa là can thiệp vào chiến trường, tất nhiên Bàn Võ Thần Chủ sẽ không ngồi xem.

Đều là ngoại quải, rõ ràng Thanh Long Thượng Nhân không tốt bằng Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Tùy tiện xuất hiện thì sẽ bị cường giả phát hiện.

“Làm sao ta lui được, nếu ta lui thì Minh Nguyệt sẽ bị hắn cướp đi!” Khóe mắt Tiêu Trần như muốn nứt ra, bùng nổ ý chí cuối

cùng.

“Thương Long Tại Thiên!”

Cả người Tiêu Trần bùng lên vạn quang văn Thanh Long, ngưng tụ thành một Thanh Long ánh sáng cực lớn, trùng kích về hướng Dương Bàn.

Dương Bàn cũng thúc giục sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Kiếm quang này hội tụ trên mũi kiếm một chút, sau đó chém xuống hạ.

Một điểm kiếm quang như có thể phá hủy vạn vật trên thế gian!

Ầm ầm ầm!

Quang chi Thanh Long trực tiếp bị kiếm quang cắt thành hai mảnh, Tiêu Trần cũng hộc ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

“Tiêu Trần!” Kiều nhan của Võ Minh Nguyệt thất sắc.

“Ha ha, chỉ là một con kiến mà cũng mơ tưởng phiên thiên, Minh Nguyệt, ngươi là của bản hầu gia, không ai đoạt được!” Dương Bàn cười thật càn rỡ.

“Ngươi...” Kiều nhan của Võ Minh Nguyệt xanh mét.

Nhìn Dương Bàn, nàng bỗng cảm thấy, cho dù là Quân Tiêu Dao làm phò mã cũng còn đỡ hơn Dương Bàn.

“Ta suy nghĩ cái gì vậy, Quân Tiêu Dao kia cũng là một tên đáng giận.” Võ Minh Nguyệt phản ứng lại, cảm thấy suy nghĩ này thật vớ vẩn.

Nàng không có khả năng thích Quân Tiêu Dao.

Tuyệt đối không!

...

Trong hố đất nứt nẻ, Tiêu Trần đứng lên, thân thể run rẩy, cằm

chảy đầy máu tươi.

Hai mắt hắn ta đỏ rực như máu, không thể tin được.

Không thể tin mình lại thua.

Trước đó hắn ta năm lần bảy lượt bại bởi Quân Tiêu Dao.

Hiện tại, cả Quan Quân Hầu mà hắn ta cũng đánh không lại.

Tuy tính cách Tiêu Trần kiên nghị, nhưng giờ phút này cũng có cảm thấy đạo tâm sắp tan vỡ.

Nói thật, thực lực của Tiêu Trần thật sự không yếu.

Nếu Dương Bàn không có Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, ai thắng ai bại còn chưa biết trước được.

Nhưng đáng tiếc, Dương Bàn có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, bẩm sinh đã đứng trên bất bại chi địa.

Đây là nguyên nhân tại sao Bàn Võ Thần Chủ tự tin đến thế.

Chung quy vị trí phò mã vẫn thuộc về Dương Bàn.

Giờ phút này, rất nhiều tu sĩ chung quanh đều có chút thổn thức.

Tất nhiên bọn họ cũng nhìn ra, sợ là Tiêu Trần và Võ Minh Nguyệt có chút quan hệ.

Giống như diễn biến câu chuyện tiểu tử bình dân nghịch tập cưới công chúa trong lời kể của thuyết thư tiên sinh.

Nhưng hiện thực chung quy là hiện thực, không có khả năng hoàn mỹ như chuyện xưa truyền kỳ.

Chung quy Tiêu Trần vẫn không thể nghịch tập thành công.

“Ha ha, bản hầu gia chỉ hỏi một câu, còn có ai?” Dương Bàn dâng trào khí thế ngang nhiên.

Trên nét mặt những thiên kiêu các thế lực lớn đều mang theo chút kiêng kỵ.

Hoang Cổ Diệp gia Diệp Tinh Vân, bắc địa Vương gia Vương Cương và đám người Hoàng Huyền Nhất của Vạn Hoàng Linh Sơn đều tiến đến xem lễ, không phải để tranh đoạt vị trí phò mã.

Cho nên bọn họ cũng không ra tay.

Nhìn thấy khắp nơi không ai lên tiếng, Dương Bàn đột nhiên sinh ra một cảm giác ưu việt cao cao tại thượng.

Vô địch thật tịch mịch...

Gã quay đầu, nhìn Võ Minh Nguyệt đã tái nhợt mặt mày, khóe miệng nhếch lên một ý cười và nói: “Minh Nguyệt, chung quy ngươi vẫn là của bản hầu gia.”

Sắc mặt Võ Minh Nguyệt càng khó xem, nắm chặt bàn tay ngọc lại.

Nàng phản cảm Dương Bàn tới cực điểm.

Tính cách ác liệt, tướng mạo tầm thường.

Cho dù Võ Minh Nguyệt cũng rất chán ghét Quân Tiêu Dao, nhưng nàng không thể không thừa nhận, dung mạo của Quân Tiêu Dao thật sự rất đẹp mắt.

Ít nhất mỗi ngày nhìn sẽ không phiền chán, ngược lại là một loại hưởng thụ chí cao vô thượng.

Nhưng nếu bảo nàng đối mặt với Dương Bàn mỗi ngày, nàng sẽ ghê tởm mà muốn phun ra.

Hết chương 133.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 134. Những kẻ đang ngồi đều là rác rưởi, đỉnh Tử Cấm, một mình khiêu chiến tất cả các ngươi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay vào lúc Dương Bàn xuân phong đắc ý, cho rằng đại cục đã định.

Một giọng nói lạnh nhạt mang theo lười nhác truyền đến: "Mới bị bản Thần Tử chụp vào trong đất, hiện tại lại bắt đầu nhảy nhót sao?"

"Hừm?" Dương Bàn nhướng mày, đưa mắt nhìn lại.

Chỉ thấy Quân Tiêu Dao đặt một tay sau người, nhàn nhạt đứng đó, vẻ mặt mang theo một loại lạnh nhạt trên cao nhìn xuống.

Không sai...

Giống như thần linh quan sát phàm nhân.

Quân Tiêu Dao, đứng ra!

Xôn xao!

Cảnh tượng này khiến tứ phương ồ lên.

"Rốt cuộc Thần Tử Quân gia cũng muốn ra tay sao?"

"Chẳng lẽ hắn cũng muốn tranh đoạt vị trí phò mã?"

"Thú vị, Thần Tử Quân gia ra tay, không biết có thể trấn áp Quan Quân Hầu hay không?"

"Phỏng chừng có hơi khó khăn, dù sao Quan Quân Hầu có Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, không dễ đối phó như vậy."

Mà thiên chi kiêu nữ thế lực khắp nơi và rất nhiều nữ tu sĩ lại có

cảm giác tan nát cõi lòng.

“Tiêu Dao ca ca, ngươi...” Khương Lạc Ly đưa tay nhỏ che miệng, không thể tin được.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao thật sự muốn cưới Trưởng công chúa của Bàn Võ Thần Triều?

Tuy Khương Thánh Y chưa nói gì, nhưng đồng tử trong trẻo cũng nao nao, có chút bất ngờ.

Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Tất nhiên hắn không có khả năng đi tranh vị trí phò mã gì đó.

Nữ tử trong thiên hạ này, cho dù là ai, chỉ cần hắn muốn là có thể có được, cần gì phải đi tranh đoạt?

Hơn nữa, có nữ tử nào đáng để Quân Tiêu Dao đi tranh đoạt?

Ít nhất hiện tại hắn chưa gặp được.

Hơn nữa Võ Minh Nguyệt này vốn chính là nữ nô của hắn.

Là vật tư hữu của Quân Tiêu Dao.

Dương Bàn muốn cưới Võ Minh Nguyệt, đã được chủ nhân này đồng ý chưa?

“Quân Tiêu Dao, cũng tốt, nếu ngươi chủ động đứng ra, vậy chúng ta đường đường chính chính đánh một trận.”

“Cái gì mà thần thoại vô địch của Thần Tử Quân gia, trước mặt bản hầu gia thì không là gì cả!” Dương Bàn kiêu ngạo nói.

Gã cho rằng, trước đó sở dĩ mình chật vật như vậy, là vì Quân Tiêu Dao đánh lén.

Nếu đường đường chính chính đánh một trận thì gã sẽ không thua.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì lạnh nhạt lắc lắc đầu.

“Thế nào, không dám sao?” Dương Bàn nhướng mày lên.

Quân Tiêu Dao cười khẽ một tiếng, giẫm một chân xuống mặt đất, bát phương chấn động!

Thân thể hắn bay lên trời cao, cuối cùng hạ xuống đỉnh Tử Cấm Thành!

Hắn từ trên cao nhìn xuống, quan sát chúng sinh!

“Dương Bàn, dựa vào một mình ngươi mà muốn khiêu chiến bản Thần Tử sao?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ngươi nói vậy mà có ý gì?” Sắc mặt Dương Bàn trầm xuống.

Nhìn Quân Tiêu Dao đứng trên đỉnh Tử Cấm, bạch y lay động, dung nhan tuyệt thế vô song, trong lòng gã đột nhiên có chút khó chịu.

Con mẹ nó quá tao khí.

“Dương Bàn, không phải ta nhằm vào ngươi, ta đang nói những kẻ ngồi đó mưu toan nhằm vào ta... Đều là rác rưởi.”

Một câu vừa dứt, cả trường tĩnh mịch!

Lời này đã không phải chỉ nhằm vào một mình Dương Bàn.

Sắc mặt Tiêu Trần trầm tới cực điểm.

Trong mắt Diệp Tinh Vân hiện lên một tia lãnh lệ .

Sắc mặt Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh cũng khó coi.

Còn có bắc địa Vương gia Vương Cương cũng có chút khó chịu, cảm thấy Quân Tiêu Dao thực sự có chút càn rỡ.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Dương Bàn bùng nổ tức giận.

Rõ ràng Quân Tiêu Dao đang miệt thị, không muốn đơn đả độc đấu với gã.

Quân Tiêu Dao nhìn nhìn Tiêu Trần rồi nói: “Tiêu Trần, bản Thần Tử biết, ngươi rất muốn giết ta, hiện tại cho ngươi cơ hội này.”

Hắn lại nhìn về phía Diệp Tinh Vân.

“Diệp Tinh Vân, buổi tiệc mười tuổi lần trước bị bản Thần Tử trấn áp, chắc trong lòng ngươi cũng rất khó chịu, lần này, cho ngươi cơ hội.”

“Còn có Vạn Hoàng Linh Sơn, muốn ra tay thì bản Thần Tử tiếp.”

“Tóm lại một câu, hôm nay, phía trên hoàng thành, đỉnh Tử Cấm...”

“Một mình Bản Thần Tử đấu với tất cả các ngươi!”

Quân Tiêu Dao nói với giọng thanh lãnh, khoanh tay mà đứng, bạch y triển động, sợi tóc phiêu phiêu.

Hắn đứng sừng sững trên đỉnh Tử Cấm Thành, tựa như... Thần linh!

Oanh!

Câu này giống như cự thạch lăn xuống đại dương mênh mông, làm dậy lên sóng gió động trời.

Cả Tử Cấm Thành, vô số thế lực nhân mã đều trợn mắt há hốc mồm.

Tuy bọn họ biết Quân Tiêu Dao rất mạnh, có vô địch chi tư.

Nhưng lần này cũng không phải là đơn độc đối chiến với một người, mà là khiêu chiến toàn bộ.

Những người khác không nói, chỉ một mình Dương Bàn đã không phải người bình thường có thể đối phó.

Còn có Tiêu Trần, tuy hắn ta bại, nhưng thực lực rõ như ban ngày.

Diệp Tinh Vân của Diệp gia thân mang Tinh Thần Vương Thể, thực lực cũng không cần nhiều lời.

Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh của Vạn Hoàng Linh Sơn cũng là nhân vật đứng đầu thế hệ trẻ.

Có thể nói, lấy bất cứ ai trong những người này ra cũng có thể quét ngang xưng hùng một phương.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại muốn lấy sức mạnh của một mình để khiêu chiến toàn bộ bọn họ.

Chuyện này quả thực làm nổ tung tròng mắt mọi người!

“Quân Tiêu Dao, ngươi quá cuồng ngạo!” Dương Bàn không chịu đựng được, trực tiếp ra tay, trường thương trong tay đâm thẳng ra, lao về hướng Quân Tiêu Dao.

Gã và Quân Tiêu Dao ước chiến trên đỉnh Tử Cấm, sao có thể chịu đựng được nhục nhã như vậy.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, hắn đưa tay phải ra, hai mươi khối Đại La Tiên Cốt phóng thích thần quang.

Tiên hà lượn lờ, thần quang hôi hổi, tay như cổ thần, một chưởng có thể làm nổ cả một viên tinh cầu!

Ầm ầm ầm!

Chưởng ấn giáng xuống, khí tượng tráng lệ, như một góc vòm trời sụp đổ rồi rơi xuống.

Phanh!

Dương Bàn trực tiếp bị trấn áp, lại ầm ầm một tiếng lún sâu vào nền đất.

Nhất thời, vạn chúng tĩnh mịch.

Trong Tử Cấm Thành im lặng đến mức nghe thấy được cả tiếng châm rơi...

Hết chương 134.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 135. Quyết tới cực hạn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất cả mọi người trừng to đôi mắt, nhất thời không biết nên lộ ra vẻ mặt gì.

Trước đó Dương Bàn bị đập lún vào đất, còn có thể nói là bị đánh bất ngờ không kịp phòng bị.

Vậy hiện tại thì sao?

Quân Tiêu Dao đang đường đường chính chính, trực tiếp tung một chưởng ấn Dương Bàn xuống đất cọ xát.

Cái này thì tính là gì?

Ồ...

Tiếng suýt xoa truyền khắp bát phương.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo hoảng sợ.

“Sao ta cảm thấy, một chiêu vừa rồi của Thần Tử Quân gia có chứa tiên ý?”

“Đúng vậy, vậy cũng quá khủng bố, Thần Tử Quân gia chỉ mới có tu vi Quy Nhất Cảnh mà đã làm người ta cảm thấy giống như tiên thần.”

Quân Tiêu Dao không ra tay thì thôi.

Vừa ra tay đã kinh vi thiên nhân (1)!

(1) khi nhìn thấy thì rất kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới được như vậy

“Sao có thể, sao hắn có thể mạnh đến mức này?” Gương mặt Tiêu Trần cũng dại ra.

Hắn ta cho rằng thực lực hiện giờ của mình đã dần đuổi kịp Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện tại xem ra, chênh lệch vẫn như lạch trời!

Hắn ta bị Quan Quân Hầu đánh bại, mà hiện tại, Quan Quân Hầu lại bị Quân Tiêu Dao một chưởng chụp vào đất.

Sự tương phản này càng chứng tỏ chênh lệch giữa hắn ta và Quân Tiêu Dao còn chưa thể ngắn lại!

“Cái tên này...” Vẻ mặt Diệp Tinh Vân cũng trầm trọng rất nhiều.

Mặc dù hắn ta thức tỉnh một ít ký ức, tu vi bắt đầu tăng mạnh.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy Quân Tiêu Dao ra tay, hắn ta vẫn có cảm giác sởn tóc gáy.

Những thiên kiêu còn lại cũng có suy nghĩ này.

Trên khán đài, Võ Minh Nguyệt thấy cảnh tượng này thì nội tâm không biết có cảm giác gì.

May mắn cũng có, giật mình cũng có.

Ít nhất, nếu Quân Tiêu Dao có thể đánh bại Dương Bàn, nàng không cần gả cho Dương Bàn.

Nhưng...

Chẳng lẽ phải gả cho Quân Tiêu Dao?

Võ Minh Nguyệt cắn môi, suy nghĩ miên man trong lòng.

Nếu Quân Tiêu Dao thật sự muốn cưới nàng làm phò mã, vậy nên làm sao bây giờ?

Nhưng nghĩ lại, lấy tính cách thanh lãnh cao ngạo của Quân Tiêu Dao, phỏng chừng cũng không quá nhìn trúng mình.

Võ Minh Nguyệt nghĩ đến đây thì sắc mặt hơi ảm đạm.

Trong mắt Quân Tiêu Dao, nàng chỉ là một quân cờ dùng để uy

hiếp và lợi dụng mà thôi.

Trong chiến cuộc.

Dương Bàn đứng dậy từ mặt đất, sắc mặt lãnh lệ xưa nay chưa từng có.

Gã biết, nếu không dùng đến sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm thì căn bản không có khả năng đối phó Quân Tiêu Dao.

Mà lúc này, hai người Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh lại lắc mình đi ra, trực tiếp ra tay với Quân Tiêu Dao.

Mục đích bọn họ tới đây vốn chính là điều tra thực lực của của Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, ta phải báo mối thù trước đó ở Tiên Quỳnh Lâu vào hôm nay!” Phượng Thanh Linh giơ tay, pháp lực hùng hồn hóa thành thất luyện rồi phụt ra.

Hoàng Huyền Nhất cũng ra tay, chung quanh hiện lên phù văn phượng hoàng, cứ như từng đại tinh màu đỏ đậm, oanh kích về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao không để bụng, hắn dùng một tay thao túng Binh Phạt Quyết, những thần binh đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa chi chít hiện lên quanh thân, cứ như biến thành một dòng nước lũ kim sắc, thổi quét về hướng hai người kia.

Ầm vang!

Như một viên lại một viên đại tinh nổ tung.

Lấy thực lực hiện giờ của Quân Tiêu Dao, thi triển thủ đoạn nào thì uy lực cũng cực kỳ kinh người.

Phượng Thanh Linh đã chịu trùng kích, oa một tiếng phun ra máu tươi, thân thể mềm mại bay ngược ra sau.

Nàng không chịu được nổi một chiêu của Quân Tiêu Dao.

Hoàng Huyền Nhất còn đỡ, chỉ bị đẩy lui.

Chẳng qua hai tay hắn ta đang run lên nhè nhẹ, trong mắt lộ ra một tia kinh sắc.

Thực lực của Quân Tiêu Dao vượt xa dự đoán của hắn ta!

Đúng lúc này, ánh mắt Diệp Tinh Vân chợt lóe, cũng ra tay.

Hắn ta đẩy ngang một tay, một ngôi sao xuất hiện, ầm vang nghiền áp hư không, dao động kinh người.

“Ừm?” Quân Tiêu Dao khẽ nhướng đuôi mày.

Cảm giác Diệp Tinh Vân mang đến cho hắn luôn có chỗ nào không đúng.

Không đơn thuần chỉ là thực lực tăng lên, mà là một loại biến hóa vi diệu.

Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới, đôi mắt Diệp Tinh Vân vô cùng thâm thúy, mang theo một cảm giác lạnh lẽo và thăm dò.

Khác xa dáng vẻ thiếu niên kiệt ngạo trước kia.

“Chẳng lẽ...” Trong lòng Quân Tiêu Dao hiện lên suy đoán nào đó.

Hắn cũng không nhàn rỗi, một tay tung ra Nhân Vương Ấn, bóng dáng Đế Hoàng khổng lồ đỉnh thiên địa hiện hóa ra.

Một ấn trấn thiên địa!

Chiêu thức của Diệp Tinh Vân trực tiếp bị phá giải, thân thể hắn ta cũng ầm ầm bị đẩy lui, khí huyết trong ngực quay cuồng không thôi.

“Thực lực của Quân Tiêu Dao đã gia tăng nhanh như vậy sao?” Ánh mắt Diệp Tinh Vân trầm lãnh.

Hắn ta vốn tưởng mình thức tỉnh ký ức rồi thì tốc độ tu luyện đã xem như nghịch thiên.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, tốc độ tu luyện của Quân Tiêu Dao còn nhanh hơn hắn ta.

“Hay là, kể cả đời trước của ta cũng thua kém Quân Tiêu Dao?” Diệp Tinh Vân bỗng nghĩ đến.

Hắn ta lắc lắc đầu, cảm thấy không có khả năng.

Trong trí nhớ của hắn ta, bóng dáng khoác nhật nguyệt sao trời kia tuyệt đối là chí cường giả trong thiên địa.

Sao Quân Tiêu Dao có thể so được?

“Thần Tử Quân gia à, để Vương Cương ta đụng độ một lần!”

Bỗng dưng, bắc địa Vương gia Vương Cương cũng ra tay.

Gã đưa tay tung ra quyền ấn, kim quang chợt phóng, toàn bộ cánh tay như bị nhuộm đẫm thành kim sắc, lạc ấn rất nhiều phù văn.

“Là tuyệt học của Vương gia, Kim Cương Phù Đồ Thủ, nghe đồn là Vương gia có được từ Tiểu Tây Thiên.” Ánh mắt một số người lộ ra dị sắc.

Đây là một môn thần thông cực kỳ cường đại, đánh ra một kích có thể chấn vỡ núi sông, không gì không phá.

“Bắc địa Vương gia?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Nổi tiếng nhất Bắc địa Vương gia không có gì khác ngoài vị Vương gia Thiếu Đế có Đại Đế chi tư kia.

Trong mắt Quân Tiêu Dao, hắn ta quả thực là một cây rau hẹ tươi tốt.

Khí vận của Vương gia Thiếu Đế thật sự còn khủng bố hơn cả Dương Bàn.

Vương Cương trước mắt là đệ đệ của Vương Đằng, thực lực cũng không yếu.

Nhưng đáng tiếc gã lại đụng phải Quân Tiêu Dao.

Thậm chí Quân Tiêu Dao còn chưa tung ra thần thông võ học, chỉ đơn thuần đánh ra một quyền.

Dựa vào cường độ thân thể của bản thân Hoang Cổ Thánh Thể là đủ để nghiền áp.

Răng rắc!

Quyền phong hai người đan xen, vẻ mặt Vương Cương đột nhiên thay đổi.

Gã chỉ cảm thấy, một lực phản chấn khủng bố không thể ngăn cản truyền đến từ quyền phong.

Kim Cương Phù Đồ Thủ của gã trực tiếp bị đánh bại, cốt cách toàn bộ cánh tay như rách nát, cả người bay ngược ra sau.

Nhìn thấy Vương Cương bị một kích đánh lui, rất nhiều người đều khiếp sợ.

Hay là ở đây thật sự không có thiên kiêu nào có thể địch lại Quân Tiêu Dao?

“Quân Tiêu Dao, mối thù giết cha, mối hận diệt quốc, ta muốn ngươi trả lại gấp trăm ngàn lần!”

Tiêu Trần đã nhịn không được, rốt cuộc cũng ra tay.

Hắn ta trực tiếp biến thành hình thái nửa long nhân, thúc giục Thanh Thiên Hóa Long Quyết tới cực hạn.

Sau lưng hắn ta kéo dài ra long dực, ngoài thân phủ đầy vảy, bàn tay biến thành long trảo dữ tợn mà bén nhọn.

Hắn ta có tốc độ cực nhanh, hóa thành một tàn ảnh màu xanh lá, lao đến muốn xé nát Quân Tiêu Dao!

“Tiêu Trần, ngươi cũng nhảy nhót đủ lâu rồi đúng không, là chán sống sao?”

Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt hờ hững, hắn thúc giục long khí, đánh ra một tay, pháp lực ngập trời hóa thành long trảo.

Đó là tuyệt học của Tổ Long Sào, Tiệt Long Thủ!

Oanh!

Kích này của Quân Tiêu Dao thêm vào một tỷ cân cự lực.

Thần lực mênh mông mà cuồn cuộn khiến hư không cũng chấn động, tiếng chém gió bén nhọn mà chói tai.

Phụt!

Kích này gần trực tiếp đánh nát nửa người Tiêu Trần, máu bắn lên trời cao.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật hờ hững, hắn bước ra một bước, trực tiếp xé đôi long dực sau lưng Tiêu Trần xuống!

“A!”

Tiêu Trần phát ra một tiếng hét thảm, phun ra máu tươi, thân thể bay theo một đường cong rồi đập mạnh xuống đất.

Trước đó bị Quan Quân Hầu đánh bại, hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao làm bị thương nặng.

Cuối cùng Tiêu Trần cũng hoàn toàn bại trận.

Hết chương 135.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 136. Tứ đại thiên kiêu ra tay, trấn áp tứ phương, Quân Tiêu Dao mới là Boss chung cực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn bộ Tử Cấm Thành đều lâm vào yên tĩnh.

Nhìn Tiêu Trần ngã thật mạnh xuống đất, rất nhiều người đều lạnh cả người.

Thực lực của Tiêu Trần rõ như ban ngày.

Mà hiện tại, hắn ta lại bị đánh bại dễ dàng như vậy.

Trước đó hắn ta và Dương Bàn còn triền đấu hồi lâu.

Từ điểm này thì có thể nhìn ra, thực lực của Dương Bàn tuyệt đối không thể so được với Quân Tiêu Dao.

“Đáng chết!” Vẻ mặt Dương Bàn đanh lại, trường thương đâm thẳng đến, gã lại ra tay.

Hoàng Huyền Nhất cũng tiếp tục xuất thủ.

Phượng Thanh Linh đã bị thương nặng, không thể tấn công nữa.

Sâu trong ánh mắt nàng cũng mang theo kinh sợ, như có bóng ma, không dám đối đầu với Quân Tiêu Dao nữa.

Diệp Tinh Vân và Vương Cương cũng ra tay.

Hiện giờ có tận bốn thiên kiêu là Dương Bàn, Hoàng Huyền Nhất, Diệp Tinh Vân, Vương Cương cùng bao vây Quân Tiêu Dao.

Điều này khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Phải biết là, thiên kiêu trẻ tuổi ai mà không tâm cao khí ngạo.

Nhưng hiện tại, đối mặt với Quân Tiêu Dao như núi lớn không thể lay động, bọn họ chỉ có thể lựa chọn cùng ra tay.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên đỉnh Tử Cấm, trên chín tầng trời, như thần linh quan sát nhân gian.

Mà bốn người Dương Bàn giống như phàm nhân khiêu chiến thần linh.

Cảnh tượng này giống như bốn vị dũng sĩ cùng đánh một Boss.

Quân Tiêu Dao chính là Boss cuối cùng kia!

"Đến đây đi, cứ việc xông lên, bản Thần Tử ban cho các ngươi cơ hội để giãy giụa!" Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Dương Bàn phát ra pháp lực toàn thân, rót vào Thương Mang Thần Thương.

Trăm ngàn thương ảnh cùng đâm đến.

Hoàng Huyền Nhất chỉ một ngón tay vào mi tâm mình, ngọn lửa màu đỏ đậm ngập trời giống như dòng nước lũ thổi quét ra.

"Là Phượng Hoàng Thiên Hỏa của Vạn Hoàng Linh Sơn, nghe đồn lữa này có thể đốt sạch vạn vật..."

Rất nhiều người nhìn thấy mà sợ hãi vô cùng.

Diệp Tinh Vân lại luân chuyển đôi tay, cứ như có vô số đại tinh chuyển vờn quanh đôi tay hắn ta, hóa thành một mặt luân bàn.

Đây là thần thông võ học thức tỉnh từ ký ức của hắn ta, Tinh Vẫn Luân Bàn.

Luân bàn vừa xuất hiện thì chém ngang trời cao, giống như vô số sao trời bao la nghiền áp qua.

Vương Cương cũng ra tay, quyền quang chiếu sáng vòm trời, từng dao động như gợn sóng chấn động, đó là một môn tuyệt học của Vương gia, Ba Động Vương Quyền.

Tứ đại thiên kiêu đều tung ra cường chiêu.

Có thể nói, đổi là bất cứ kẻ nào khác đứng ở vị trí của Quân Tiêu Dao đều phải sợ hãi, sẽ sinh ra tuyệt vọng và vô lực.

Mà vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình đạm tới cực điểm.

Có lẽ là vì vô địch quen rồi, Quân Tiêu Dao căn bản không biết cái gì gọi là kiêng kỵ và sợ hãi.

Hắn thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, kim quang toàn thân bay lên trời, hóa thành một đầu tượng thần kim sắc trấn áp thiên hạ.

Tượng thần ngưng kết ra này nhìn sinh động như thật, đè ép cả thiên địa.

Chỉ nhìn uy thế kia một cái đã khiến người ta sợ đến nát gan.

“Khí tức mạnh thật, rốt cục công pháp này của Thần Tử Quân gia từ đâu mà đến?” Một đám tu sĩ dâng lên sóng gió trong lòng, giật mình không thôi.

Vô số người đang quan sát Quân Tiêu Dao một mình chiến đấu với tứ đại thiên kiêu, sẽ có kết quả thế nào.

“Nhất lực phá vạn pháp, trên đời này không có sức mạnh tuyệt đối nào không thể phá vỡ!”

Quân Tiêu Dao ấn tay phải xuống, lại thêm vào sức mạnh của hai mươi khối Đại La Tiên Cốt.

Cộng thêm một tỷ cân thần lực của bản thân Tượng Thần Trấn Ngục Kính, sức mạnh này thật khủng bố!

Ầm vang!

Vòm trời chấn động, chư thiên lật nhào!

Dường như khắp không gian đều bị Quân Tiêu Dao một tay bóp nát!

Phanh!

Hư không sinh ra gió lốc, cứ như không thể chịu được thần lực ngập trời mà Quân Tiêu Dao phát ra!

Oanh!

Tiếng nổ kịch liệt vang lên, truyền khắp toàn bộ hoàng đô thần triều!

Giờ khắc này, mọi người trong hoàng đô đều ngẩng đầu nhìn trời, thấy được cảnh tượng mà cả đời bọn họ cũng khó quên!

Chính giữ vụ va chạm như có một trăm viên đạn hạt nhân nổ tung!

Nhìn lại từ xa xa, giống như vòm trời mở ra một con mắt!

Dù là các cường giả như Bàn Võ Thần Chủ cũng lộ ra vẻ mặt kinh dị đối với vụ va chạm này.

Bàn Võ Thần Chủ trực tiếp ra tay, hạn chế dao động kinh khủng kia.

Nhưng dù vậy, lồng giam không gian mà ông ta phóng ra vẫn đang chấn động.

Khó có thể tưởng tượng, đó chỉ là chiêu thức do một thiên kiêu Quy Nhất Cảnh phóng thích.

Giữa loại va chạm cực hạn này.

Bốn tiếng hộc máu vang lên.

Bốn người Dương Bàn, Hoàng Huyền Nhất, Diệp Tinh Vân, Vương Cương ói ra máu tươi như không cần tiền.

Cốt cách của bọn họ vỡ vụn, trên người đều là vết thương, khí tức sa sút đáng kể.

“Sao có thể?!” Hoàng Huyền Nhất lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Diệp Tinh Vân cũng đầu óc trống rỗng, không phục hồi tinh thần lại.

Đôi mắt Vương Cương lộ ra vẻ hoảng sợ .

Cho dù là ca ca của gã, Vương gia Thiếu Đế Vương Đằng, cũng không sánh bằng uy thế này.

Đương nhiên, kinh hãi nhất vẫn là Dương Bàn.

Gã kiêu ngạo kiệt ngạo, không coi ai ra gì, trước đó còn tung tin ra, nói muốn quyết chiến với Quân Tiêu Dao trên đỉnh Tử Cấm.

Kết quả hiện tại, đừng nói một mình gã, cho dù là bốn người cùng xông lên vẫn bị Quân Tiêu Dao nghiền áp.

Tương phản này quá lớn.

Nếu tin tức này truyền ra thì Dương Bàn gã sẽ trở thành trò cười của mọi người trong thiên hạ.

“Không, sao ta lại bại, không có khả năng!” Vẻ mặt Dương Bàn trở nên dữ tợn.

Tính cách bản chất của gã vốn là một tiểu thị dân ích kỷ kiêu ngạo, chỉ vì khí vận nhất thời nên mới có thể bước lên vị trí Quan Quân Hầu hiện giờ.

Giờ phút này gã bị nhục nhã, tất nhiên là thẹn quá thành giận.

Gã trực tiếp điên cuồng thúc giục sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm trong cơ thể.

Một khí tức sinh mệnh tràn ngập, khiến thương thế trên người gã nhanh chóng khôi phục, đạt tới đỉnh cao.

“Đó là sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm sao?” Rất nhiều người kinh nghi.

Bàn Võ Thần Chủ lại lẩm bẩm: “Chỉ cần có Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm trong tay, sinh cơ của Dương Bàn khó có thể mất đi, cho nên hắn trời sinh đã đứng trong bất bại chi địa.”

Đây cũng là nguyên nhân Bàn Võ Thần Chủ rất tự tin vào Dương Bàn.

Mà giờ phút này, ba người Diệp Tinh Vân, Hoàng Huyền Nhất, Vương Cương đều trực tiếp rời khỏi chiến trường.

Bọn họ biết, hiện tại bọn họ không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, đừng vội đắc ý, ta cho ngươi nếm thử sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm!”

Hết chương 136.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 137. Dẫm mặt Dương Bàn, người được chọn làm phò mã, Quân Tiêu Dao lựa chọn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Dưới sự của thúc giục Dương Bàn, một thanh cổ kiếm tràn ngập khí tức cổ xưa chậm rãi hiện lên từ trong thân thể gã.

Đó không chỉ là một bóng kiếm, mà là Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm chân thật.

Trên thân kiếm có miêu tả dãy núi con sông, hàng tỉ sinh linh, còn có cảnh tượng dân chúng xa xưa tế bái vào thời viễn cổ.

Cổ kiếm vừa xuất hiện thì đã có một loại uy nghiêm cuồn cuộn tràn ngập, cứ như một tia uy nghiêm phát ra từ Bàn Võ Đại Đế.

Tuy Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm chỉ là một phần ba của đế binh Bàn Hoàng Kiếm, nhưng sức mạnh kia cũng không phải cổ thánh binh có thể so bì.

Gần như đã sắp tiếp cận chuẩn đế binh.

Đương nhiên, lấy thực lực của Dương Bàn thì hiển nhiên cũng không thể hoàn toàn thúc giục sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Nói là thúc giục, thật ra gọi là mượn thì càng thỏa đáng hơn một chút.

“A... Chỉ dựa vào một thanh kiếm thôi, vậy mà còn có thể đúng lý hợp tình nói ra như vậy.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Cường đại thật sự là phát ra từ thực lực của bản thân, mà không phải ngoại vật.

Cho nên Quân Tiêu Dao luôn rất chú trọng việc gia tăng thực lực

của bản thân, hắn tu luyện thân thể, rất ít dựa vào các loại ngoại vật.

Chẳng lẽ Quân gia không lấy ra nổi chuẩn đế binh sao?

Đương nhiên lấy ra được.

Chỉ cần Quân Tiêu Dao muốn thì đừng nói là chuẩn đế binh, ngay cả cực đạo đế binh chân chính, Quân gia cũng sẽ cho hắn mượn.

Nhưng có tác dụng sao?

Mất đi binh khí thì sẽ lập tức bị đánh về nguyên hình.

Cho nên giờ phút này, nhìn thấy Dương Bàn mượn dùng sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Quân Tiêu Dao có vẻ rất khinh thường.

“Để ta đánh tỉnh ngươi đi...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, ngực tỏa ra ánh sáng.

Hắn phát động Chí Tôn Cốt!

....

Dương Bàn mượn dùng sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, mũi kiếm điểm một cái đã phóng ra kiếm quang lộng lẫy.

Một kiếm như có thể cắt qua thiên địa!

Mà Quân Tiêu Dao lại thúc giục sức mạnh của Chí Tôn Cốt.

Một thần hà sáng lạn mãnh liệt phát ra từ ngực hắn, cứ như thần kiếp tẩy lễ từ trên trời giáng xuống.

Hai thức cực chiêu chạm vào, phong lôi chấn động, thiên địa run rẩy, một gợn sóng pháp lực cuồn cuộn thổi quét tứ phương.

Nếu không có Bàn Võ Thần Chủ lấy không gian trói buộc dao động này lại thì những thiên kiêu trẻ tuổi chung quanh tuyệt đối không chết cũng bị thương.

Mà giữa sự va chạm khủng bố đó.

Chỉ thấy Dương Bàn giống như chim gãy cánh, rơi xuống từ trời cao, máu tươi nhiễm đỏ chiến giáp trước ngực.

Mặc dù có thần khải Thiên Mang Giác phòng hộ, cũng không thể giúp gã chống đỡ sóng xung kích kia.

Mà ánh mắt Dương Bàn cũng là nhìn chằm chằm vào chính giữa vụ va chạm.

Gã muốn biết trạng thái của Quân Tiêu Dao.

Nhưng mà, khi quang hoa tan đi, gợn sóng bình ổn.

Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, trông như xa rời thế gian, vẫn nhàn nhạt đứng tại chỗ.

“Cái này...” Sắc mặt Dương Bàn lập tức cứng đờ.

Tựa như thấy được chuyện không thể tin nhất trên đời.

Gã tung ra cả Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm mà lại không thể mang đến một chút thương tổn nào cho Quân Tiêu Dao?

Giờ khắc này, Dương Bàn bắt đầu hoài nghi, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm mà mình tung ra có phải là giả hay không.

“Không tồi, nếu ngươi có thể hoàn toàn phóng thích sức mạnh của Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, nói không chừng thật sự có thể mang đến một chút uy hiếp cho ta, nhưng đáng tiếc...” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Trước đó ở bí cảnh Nguyên Thiên, cả ma thi chí tôn cũng không thể làm hắn bị thương nặng.

Mà hiện giờ mặc dù Dương Bàn tung ra Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm thì có lợi ích gì chứ?

“Chuyện này không có khả năng...” Dương Bàn có chút thất thần.

Cậy vào lớn nhất của gã còn không phải là Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm sao?

Nhưng hiện tại, đạo tâm của Dương Bàn bắt đầu bất ổn.

“Đang trong lúc đại chiến mà còn thất thần sao?”

Sau lưng Quân Tiêu Dao kéo dài ra Ác Ma chi Dực, thân thể khẽ động, chợt lóe qua hư không, một tay nghiền áp về hướng Dương Bàn.

Dương Bàn phục hồi tinh thần, cũng vội vàng ngăn cản.

Oanh! Oanh! Oanh!

Mấy thức liên chiêu làm chấn động đến mức khiến Quan Quân Hầu liên tục hộc máu, mặc dù có thần khải Thiên Mang Giác phòng hộ cũng vô dụng.

Quân Tiêu Dao lại tung ra một chiêu Lục Tiên Kiếm Quyết, kiếm quang cuồn cuộn mà lộng lẫy chém qua ngang trời nhằm về phía Dương Bàn.

Dương Bàn sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng lấy Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm ngăn cản.

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe, thần khải Thiên Mang Giác trên người Dương Bàn trực tiếp bị kiếm quang cắt ra.

Một vết thương sâu thấy cả xương từ ngực kéo dài thẳng đến bụng.

Nếu không có Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm giúp Dương Bàn khôi phục thì sợ là gã đã trực tiếp bỏ mạng.

Oanh!

Quân Tiêu Dao đáp xuống từ trời cao, một chân đạp lên mặt Dương Bàn.

“Nhảy nhót lâu như vậy, hiện tại tỉnh táo lại chưa?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi...” Dương Bàn giãy giụa, nhưng dù làm thế nào cũng không lật người lại được.

Thần lực của Quân Tiêu Dao thiếu chút nữa đã dẫm nát cả đầu của gã.

Cảm giác nhục nhã, phẫn hận, bạo nộ, vô lực...

Đủ loại cảm xúc quay cuồng trong lòng Dương Bàn.

Gã thân là Quan Quân Hầu dưới một người, trên vạn người, giống như thổ hoàng đế ở Bàn Võ Thần Triều.

Mà hiện tại, gã lại bị Quân Tiêu Dao dẫm lên mặt trước công chúng, trước vô số thế lực.

Loại sỉ nhục này, chung thân khó quên.

“Công tử...” Trong đám người, hốc mắt Tần Huyên ửng đỏ, kích động đến thân thể mềm mại cũng đang run rẩy.

Kẻ thù khiến nàng vô cùng thống hận, nhưng luôn cảm thấy bất lực, giờ phút này lại bị Quân Tiêu Dao đạp dưới chân, giống như một con chó chết!

“Chu choa, Tiêu Dao ca ca ghê gớm nhất, dẫm chết con bọ cánh cứng to đùng kia đi!” Khương Lạc Ly cũng siết đôi bàn tay trắng như phấn lại, hoan hô lên.

Trước đó Quân Tiêu Dao nói muốn giúp nàng trút giận, hiện tại thì thật sự hả giận.

“Thần Tử Quân gia, vậy đã được rồi.” Cuối cùng, Bàn Võ Thần Chủ trên đài cao cũng lên tiếng.

Dù thế nào Dương Bàn cũng là Quan Quân Hầu của thần triều, bị dẫm lên như vậy thực sự hơi làm Bàn Võ Thần Triều mất mặt.

Võ Minh Nguyệt bên cạnh cũng không thể không thừa nhận, nhìn thấy Dương Bàn thiệt thòi, trong lòng nàng thật sự có chút vui sướng.

Nhưng ngược lại, nàng lại bắt đầu thấp thỏm.

Quân Tiêu Dao đánh bại Dương Bàn, vậy chẳng phải hắn có tư cách trở thành phò mã?

“A... Nếu thần chủ cũng đã lên tiếng, vậy Quân mỗ nể mặt cũng được.” Quân Tiêu Dao cười.

Hắn đá ra một chân, thêm vào cự lực khủng bố.

Tiếng rắc vang lên liên tục, là cốt cách của Dương Bàn đang đứt gãy.

Gã bị một chân đá bay, nện thật mạnh vào một tòa thiên điện.

Cảnh tượng này làm khóe mắt Bàn Võ Thần Chủ hơi run rẩy.

Quân Tiêu Dao cũng biết, muốn giết Dương Bàn dưới cái nhìn chăm chú của Bàn Võ Thần Chủ là không có khả năng.

Hơn nữa, Dương Bàn cũng coi như một cây rau hẹ, ngày sau chưa chắc không có giá trị thu hoạch.

Bàn Hoàng Kiếm, ừm...

Quân Tiêu Dao thừa nhận mình có hơi động tâm.

Chỉ sợ không có ai không động tâm đối với đế binh không.

Hết chương 137.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 138. Quân Tiêu Dao hiếp bức, Võ Minh Nguyệt đoạn tuyệt quan hệ, Tiêu Trần hoàn toàn điên rồi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Vậy trận so đấu hôm nay...” Bàn Võ Thần Chủ có chút do dự, không biết nên mở miệng thế nào.

Vốn dĩ dựa theo kịch bản, hẳn là Dương Bàn quét ngang tứ phương, sau đó vẻ vang trở thành phò mã, nghênh cưới Võ Minh Nguyệt.

Nhưng hiện tại, nhìn Dương Bàn nằm trong một mảnh phế tích, cả người toàn là máu, vô cùng chật vật, Bàn Võ Thần Chủ cũng không nói ra được là để gã làm phò mã.

“Cũng được, cũng chưa chắc muốn trấn an Dương Bàn thì nhất định phải dùng phương pháp này.” Bàn Võ Thần Chủ suy nghĩ trong lòng.

Nếu có thể mượn sức yêu nghiệt Quân Tiêu Dao này, chẳng phải càng có giá trị hơn mười Dương Bàn?

Nghĩ đến đây, Bàn Võ Thần Chủ mở miệng nói: “Thần Tử Quân gia quả nhiên như lời đồn đãi, có long tư phượng biểu, khí phách vô địch, xem ra là người thích hợp làm phò mã nhất, đã không nghi ngờ gì nữa.”

Một câu của Bàn Võ Thần Chủ lập tức khiến tứ phương ồ lên.

Làm vậy là muốn chiêu Quân Tiêu Dao làm phò mã?

Quân Chiến Thiên cũng không nói gì thêm.

Đây là chuyện của Quân Tiêu Dao, nếu hắn nguyện ý thì Quân gia sẽ không phản đối.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lạc Ly lập tức thay đổi, vô cùng khẩn trương, tay nhỏ siết lại với nhau.

Tuy đôi khi Khương Lạc Ly biểu hiện rất ngốc nghếch, nhưng thỉnh thoảng cũng cực kỳ thông minh.

Ví dụ như hiện tại, nàng cũng không tiến lên dò hỏi lựa chọn của Quân Tiêu Dao.

Đương nhiên, tất nhiên Khương Lạc Ly không hy vọng Quân Tiêu Dao làm phò mã.

Tuy nam tử ưu tú như Quân Tiêu Dao có tam thê tứ thiếp cũng thực bình thường, nhưng trong lòng Khương Lạc Ly trước sau cũng có cái gai.

Ở bên cạnh, Khương Thánh Y cũng có một tia cảm xúc thấp thỏm.

Nàng cũng không hy vọng Quân Tiêu Dao chấp nhận trở thành phò mã.

“Ta là vì Lạc Ly.” Khương Thánh Y lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng rốt cục là vì sao, chỉ có trong lòng Khương Thánh Y hiểu rõ.

Trừ các nàng ra, còn rất nhiều nữ tu sĩ, fan não tàn sùng bái Quân Tiêu Dao cũng không hy vọng Quân Tiêu Dao làm phò mã.

Các nàng đều là fan bạn gái, ảo tưởng mình có thể trở thành đạo lữ của Quân Tiêu Dao.

Nếu Quân Tiêu Dao đáp ứng trở thành phò mã thì chẳng phải những fan bạn gái đó sẽ tan biến mộng tưởng?

Giờ phút này, trong thiên địa, mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Quân Tiêu Dao.

Tiêu Trần cả người là máu, đồng tử cũng vì phẫn nộ mà run rẩy.

Hắn ta không thể tin nổi, nếu Quân Tiêu Dao trở thành phò mã thì hắn ta sẽ cuồng nộ đến mức nào.

Bàn Võ Thần Chủ nhìn thấy Quân Tiêu Dao không lập tức đáp ứng thì hơi nhíu mày, lại ném ra một quả bom.

“Nếu có thể trở thành phò mã của Bàn Võ Thần Triều ta thì có thể đạt được một cơ hội tiến vào Bàn Võ Lăng.”

Lời này vừa nói ra thì tứ phương ồ lên!

…

Bàn Võ Lăng là nơi cổ xưa và thần bí nhất của Bàn Võ Thần Triều.

Nghe đồn trong đó có tồn tại liên quan đến Bàn Võ Đại Đế.

Bàn Võ Lăng cũng là bí địa trung tâm nhất của Bàn Võ Thần Triều, nói chung, cả những vương công quý tộc, hoàng tử hoàng nữ cũng khó có thể tiến vào một lần.

Mà hiện tại, Bàn Võ Thần Chủ lại nói, chỉ cần trở thành phò mã thì có thể tiến vào Bàn Võ Lăng một lần.

Đây tuyệt đối là bỏ vốn gốc.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một chút kinh ngạc.

Bàn Võ Thần Chủ này thật bỏ được.

Đến lúc đó Quân Tiêu Dao tùy tiện mang ra một thứ từ Bàn Võ Lăng, rất có thể là vật vô giá.

Đương nhiên, mục đích Quân Tiêu Dao tới Bàn Võ Thần Triều cũng là vì Bàn Võ Lăng.

Một mặt là vì đánh dấu, mặt khác cũng là muốn thức tỉnh dị tượng tiếp theo của Thánh Thể.

Cho nên dù thế nào, Quân Tiêu Dao nhất định phải vào được Bàn Võ Lăng.

Nhưng Bàn Võ Thần Chủ muốn mượn chuyện này mà trói chặt Quân Tiêu Dao và Bàn Võ Thần Triều lại với nhau, vậy thì suy nghĩ viển vông quá.

Quân Tiêu Dao cũng không nói thêm gì, chỉ đáp: “Vậy có thể để Quân mỗ tiến vào Bàn Võ Lăng không?”

“Quân Tiêu Dao, ngươi chấp nhận rồi sao?” Bàn Võ Thần Chủ cười khẽ.

“Để Quân mỗ tiến vào Bàn Võ Lăng trước đã.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Cho dù là đối mặt với thần triều chi chủ, sắc mặt hắn vẫn không có gợn sóng.

Ánh mắt Bàn Võ Thần Chủ trở nên thâm thúy, ông ta nói: “Chọn ngày chi bằng nhằm ngày, nếu không thì trực tiếp thành hôn vào hôm nay đi, Thần Tử Quân gia và trưởng công chúa thần triều ta cũng coi như tuyệt phối.”

Bàn Võ Thần Chủ muốn trực tiếp để Quân Tiêu Dao và Võ Minh Nguyệt gạo nấu thành cơm.

Vậy mới coi như ổn thỏa.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

Mà lúc này, một tiếng quát chói tai vang lên: “Không được, Minh Nguyệt, nàng tuyệt đối không thể đáp ứng!”

Người mở miệng là Tiêu Trần.

Trong mắt hắn ta lộ ra tơ máu.

Nếu cuối cùng Võ Minh Nguyệt thật sự ở bên cạnh kẻ thù huyết hải thâm thù của mình thì Tiêu Trần thật sự sẽ nổ tung.

Bị cắm sừng thì bỏ đi, quan trọng là còn ở bên kẻ thù của hắn ta.

Quả thực là gấp đôi vui sướng... Không, là gấp đôi thống khổ.

“Tiêu Trần, ta...” Võ Minh Nguyệt cắn môi, ánh mắt phức tạp.

Nàng hiểu rõ trong lòng, Tiêu Trần muốn ở cạnh nàng chỉ là ảo tưởng tốt đẹp mà thôi.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, trên mặt đột nhiên lộ ra một tia nghiền ngẫm, hhtruyền âm với Võ Minh Nguyệt.

Nhưng mà, Võ Minh Nguyệt nghe được lời truyền âm của Quân Tiêu Dao thì kiều nhan đột nhiên xuất hiện một tia nổi giận lạnh như băng.

Bởi vì Quân Tiêu Dao muốn nàng hoàn toàn chặt đứt vọng tưởng của Tiêu Trần.

Nếu như không làm theo lời hắn nói, Quân Tiêu Dao sẽ trực tiếp phơi bày thân phận nữ nô của nàng ra.

“Quân Tiêu Dao, ngươi quá khốn kiếp?!” Võ Minh Nguyệt lạnh lùng truyền âm.

“A, ta chỉ muốn tốt cho Tiêu Trần, dù sao treo hắn suốt như vậy cũng không tốt, có phải không?”

“Không bằng để hắn chặt đứt niệm tưởng, hoàn toàn buông tay, trời cao biển rộng.”

Quân Tiêu Dao truyền âm, khóe miệng mang theo ý cười, nói rất đường hoàng.

Đương nhiên, mục đích chân chính của Quân Tiêu Dao chỉ là muốn nhìn thử xem sau lưng Tiêu Trần rốt cục còn có cơ duyên gì?

Đôi mắt xinh đẹp của Võ Minh Nguyệt lộ ra giãy giụa.

Nàng không nói thì thân phận nữ nô sẽ bị phơi bày.

“Ba... Hai...” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật bình đạm, bắt đầu đếm ngược.

Hết chương 138.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 139. Xé rách da mặt, Võ Minh Nguyệt xứng sao, Bàn Võ Thần Chủ kiêng kỵ (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Võ Minh Nguyệt hít sâu một hơi, bộ ngực phập phồng lên xuống.

“Tiêu Trần, xin lỗi, chung quy chàng và ta là không có khả năng, cứ kết thúc như vậy đi, quên ta đi.”

Khi Võ Minh Nguyệt nói ra lời này, bàn tay ngọc cũng run lên nhè nhẹ.

Tiêu Trần nghe vậy thì ngơ ngác, vẻ mặt dại ra.

“Minh Nguyệt... Nàng ... Nàng nói cái gì?” Tiêu Trần không thể tin vào tai mình.

Võ Minh Nguyệt là nữ nhân tình đầu ý hợp với hắn ta!

Tuy cũng chưa có tiếp xúc thân mật gì, nhưng ở phương diện tình cảm, Tiêu Trần đã coi nàng trở thành nữ nhân của mình.

Kết quả hiện tại Võ Minh Nguyệt lại nói ra lời nói tuyệt tình lạnh nhạt như vậy.

Nói quên thì quên, sao có thể?

Tiêu Trần không thể tin được, trong mắt lan tràn tơ máu, điên cuồng lắc đầu, cắn răng mà nói: “Là bởi vì Bàn Võ Thần Triều tạo áp lực sao, Minh Nguyệt, đó nhất định không phải lời nói thật lòng của nàng!”

Võ Minh Nguyệt thầm cắn cánh môi, trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Tiếp tục...” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt truyền âm.

Võ Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt ẩn nhẫn, vẫn mở miệng nói: “Tiêu

Trần, chàng và ta thật sự không phải người của một thế giới, đều kết thúc rồi.”

Tiêu Trần cứng lại tại chỗ giống như tượng đất.

Võ Minh Nguyệt của giờ phút này khiến hắn ta như thấy được Bái Ngọc Nhi của lúc trước.

Cũng lạnh nhạt, tuyệt tình, trở mặt không biết người như vậy.

Sau đó, hắn ta nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, lửa giận đột nhiên xông lên trán.

“Ta hiểu rồi, là vì Quân Tiêu Dao, nàng cảm thấy hắn tốt hơn có phải không?!” Tiêu Trần gầm lên một tiếng, huyệt Thái Dương sắp nổ mạnh.

Nhất định là vì Võ Minh Nguyệt thấy được biểu hiện ưu tú của Quân Tiêu Dao nên động tâm.

Vì thế mới cự tuyệt hắn ta.

Đây là suy nghĩ hiện tại trong lòng Tiêu Trần.

Thì ra dù hắn ta nỗ lực thế nào thì cũng thua kém Quân Tiêu Dao!

“Võ Minh Nguyệt, tiện nhân ngươi, uổng công ta thật lòng thật dạ với ngươi, ngươi lại đối xử với ta như vậy, ngươi có khác gì vị hôn thê phụ lòng Bái Ngọc Nhi kia của ta chứ?”

Tiêu Trần hoàn toàn điên cuồng, mỗi một mạch máu toàn thân đều như đang run rẩy.

Hắn ta mất vị hôn thê.

Phụ thân hắn bị giết.

Thanh Long Cổ Quốc bị huỷ diệt.

Hiện tại, cả hi vọng cuối cùng là Võ Minh Nguyệt cũng vứt bỏ hắn.

Mộng tưởng trở thành phò mã cũng tan biến.

Báo thù càng xa xôi không thể với tới, chênh lệch thực lực giữa hắn ta và Quân Tiêu Dao sẽ càng ngày càng lớn.

Điên rồi!

Tiêu Trần hoàn toàn điên rồi!

“Làm càn!”

Trên đài, nhìn thấy Tiêu Trần mở miệng mắng Võ Minh Nguyệt là tiện nhân, sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ trầm xuống, phất một tay ra.

Phụt một tiếng!

Tiêu Trần trực tiếp bị đánh bay, miệng phun máu tươi, hung hăng nện xuống mặt đất.

Nếu không có Thanh Long Thượng Nhân âm thầm dùng sức mạnh thần hồn bảo vệ ngũ tạng lục phủ của Tiêu Trần thì có lẽ hắn ta đã trực tiếp ngã xuống.

Nhưng Tiêu Trần như không hề phát giác, vẫn đang điên cuồng cười.

“Ha ha, tất cả mọi người đều phản bội ta, tất cả mọi người rời bỏ ta, ha ha!”

Quần áo cả người Tiêu Trần tả tơi, mặt xám mày tro, trên người toàn là máu, hắn ta đang cười to, vô cùng điên cuồng.

“Không phải như thế, ta bị buộc...” Võ Minh Nguyệt yên lặng rơi lệ, cực kỳ đau lòng.

Quân Tiêu Dao lại lãnh đạm mà nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước nay hắn không phải thánh mẫu gì, cũng không tự cho mình là ánh sáng chính đạo.

Có đôi khi hắn sẽ có một chút thiện ý, ví dụ như trợ giúp Tần Huyên, tàn nhẫn ngược Dương Bàn.

Nhưng nếu trở thành kẻ địch của Quân Tiêu Dao, vậy phải chuẩn

bị tinh thần bị hắn đùa chết.

“Tiêu Trần... Ai...” Thanh Long Thượng Nhân cũng hoàn toàn không biết gì cho phải.

Tiêu Trần thật sự quá thảm, mặc dù có lão trợ giúp thì cũng như thế.

“Không... Tiêu Trần ta còn chưa thua, ta còn có hy vọng cuối cùng...”

Tiêu Trần bỗng phục hồi tinh thần, vẻ mặt mang theo một tia điên cuồng.

“Vị quái thai cổ đại trong cổ sào kia từng nói, chỉ cần ta tìm được máu của chín mươi chín đồng nam và chín mươi chín đồng nữ, giúp nàng phá phong thì nàng sẽ giúp ta thực hiện một nguyện vọng!”

Tiêu Trần nghĩ vậy thì sắc mặt hơi nhăn lại, lộ ra sự điên cuồng trước nay chưa từng có mà.

Trước đó hắn ta cho rằng, chuyện như vậy là táng tận thiên lương.

Nhưng hiện tại, cái gì cũng không quan trọng nữa.

Chỉ cần có thể giết Quân Tiêu Dao thì Tiêu Trần có nhập ma, có hóa thành lệ quỷ cũng cam lòng.

Tiêu Trần nghiêng ngả lảo đảo, rời khỏi Tử Cấm Thành, vẻ mặt giống như ác quỷ địa ngục!

Võ Minh Nguyệt nhìn Tiêu Trần rời đi, nhưng không thể giữ lại.

Nàng dùng ánh mắt lạnh như băng mà nhìn Quân Tiêu Dao, âm thầm lạnh lùng truyền âm: “Quân Tiêu Dao, ngươi là ma quỷ ăn người!”

“À, phải không, vậy sao ngươi biết, Tiêu Trần mà ngươi thích không phải ma quỷ?” Quân Tiêu Dao lộ ra một ý cười nghiền ngẫm.

“Không có khả năng, tâm tính hắn kiên nghị như thế, dù gặp phải suy sụp cũng sẽ phấn chấn lên, sẽ không làm ra chuyện nghịch thiên lý đâu.” Võ Minh Nguyệt chắc chắn mà nói.

Đây cũng là nguyên nhân nàng thích Tiêu Trần.

Phẩm cách của Tiêu Trần khiến nàng thưởng thức.

“A... thứ như nhân tâm sẽ thay đổi.” Quân Tiêu Dao cười cười.

...

Nhìn bóng dáng Tiêu Trần nghiêng ngả lảo đảo rời đi, ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy.

Hắn biết, sau lưng Tiêu Trần nhất định còn cất giấu bí mật nào đó.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao âm thầm truyền âm với Quân Trượng Kiếm.

“Trượng Kiếm, âm thầm đi theo Tiêu Trần kia, nhớ kỹ, đừng rút dây động rừng, cũng đừng để hắn phát hiện, chỉ cần truy tung, ghi chép lại là được rồi.”

Quân Trượng Kiếm nghe được truyền âm thì khẽ gật đầu, thân thể chợt lóe rồi biến mất khỏi nơi đó.

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một ý cười.

Không bao lâu nữa, bí mật sau lưng Tiêu Trần sẽ bị vạch trần.

Nhưng trước mắt, quan trọng nhất không phải Tiêu Trần, mà là cơ duyên trong Bàn Võ Lăng.

“Con cáo già này...” Quân Tiêu Dao hơi nheo đôi mắt lại, nhìn về phía Bàn Võ Thần Chủ.

Rõ ràng Bàn Võ Thần Chủ muốn buộc hắn thừa nhận thân phận phò mã Bàn Võ Thần Triều trước công chúng.

Sau đó, nếu Quân Tiêu Dao làm ra chuyện gì bất lợi với Bàn Võ Thần Triều thì thân phận phò mã nay sẽ là gông xiềng.

Người trong thiên hạ sẽ mắng Quân Tiêu Dao vong ân phụ nghĩa.

“Bàn Võ Thần Chủ thật là cáo già xảo quyệt, muốn hy sinh một Võ Minh Nguyệt để buộc chặt ta và Bàn Võ Thần Triều lại với nhau, nhưng nào có đơn giản như vậy?”

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên nụ cười lạnh.

Tính cách hắn trời sinh đã tự do, không chịu gò bó, sao lại buộc chặt với Bàn Võ Thần Triều kia chứ?

Hơn nữa, thân phận hiện tại của Võ Minh Nguyệt là nữ nô của hắn.

Sao Quân Tiêu Dao có thể liên hôn với nữ nô của mình.

Nếu hắn thật sự muốn thân thể của Võ Minh Nguyệt, động động nô ấn là được, cần gì phải phiền toái tranh giành thân phận phò mã như vậy.

Hết chương 139.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 140. Xé rách da mặt, Võ Minh Nguyệt xứng sao, Bàn Võ Thần Chủ kiêng kỵ (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Bàn Võ Thần Chủ, ngươi không cảm thấy quá mức vội vàng sao?” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười và nói.

“Ha hả, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, bổn hoàng cũng thực hy vọng nữ nhi có thể có một một chốn về tốt.” Bàn Võ Thần Chủ cười cười và nói.

“Chốn về tốt?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

Chỉ sợ hiện tại trong lòng Võ Minh Nguyệt đã hận chết hắn rồi.

Mà Dương Bàn đi ra từ phế tích, nghe Bàn Võ Thần Chủ nói thế thì sắc mặt cũng khó coi tới cực điểm.

Gã cũng không ngốc, biết Bàn Võ Thần Chủ đã không có khả năng để gã trở thành phò mã.

“Hừ, đến cuối cùng còn không phải muốn bản hầu gia hỗ trợ đi tìm Bàn Hoàng Tam Kiếm sao.” Sắc mặt Dương Bàn âm trầm, trong lòng thầm mắng.

Gã cũng không xao động, có vẻ khá bình tĩnh so với trước đó.

Không còn cách nào, gã bị đánh sợ.

Gã có Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm hộ thân, tuy không đến mức có nguy hiểm tánh mạng, nhưng vẫn luôn bị Quân Tiêu Dao đè xuống mà đánh.

Trước khi chưa đạt được cơ duyên mới, Dương Bàn không dám nhảy loạn nữa.

“Được, một khi đã như vậy, yến hội vẫn tiếp tục, chẳng qua là đổi

thành tiệc thành thân.” Bàn Võ Thần Chủ vung bàn tay lên.

Sắc mặt Võ Minh Nguyệt trở nên trắng bệch.

Muốn nàng gả cho Quân Tiêu Dao?

Tuy so với Dương Bàn, Quân Tiêu Dao thật sự tốt hơn quá nhiều quá nhiều.

Nhưng cũng là một cái hố lửa.

Càng đừng nói, hiện tại thân phận của nàng còn là nữ nô của Quân Tiêu Dao.

Đến lúc đó, vào đêm động phòng hoa chúc, nếu Quân Tiêu Dao muốn chơi trò chơi chủ nô đặc thù gì...

Võ Minh Nguyệt không dám nghĩ tiếp nữa.

Nghe Bàn Võ Thần Chủ nói thế, toàn trường đều ồn ào cả lên.

Rất nhiều thiên chi kiêu nữ các thế lực đều mang vẻ mặt hâm mộ ghen tị mà nhìn Võ Minh Nguyệt.

Khương Lạc Ly có chút thất thần, hai chùm đuôi ngựa sau đầu nản lòng rũ xuống.

“Hẳn là, không thể nào...” Khương Thánh Y hơi nắm chặt bàn tay ngọc .

Trong mắt nàng, Quân Tiêu Dao không phải người tùy tiện như vậy.

Lấy thân phận địa vị và tướng mạo của hắn, muốn thiên chi kiêu nữ nào mà không được, cũng không cần thiết vừa ý một trưởng công chúa thần triều.

Khương Thánh Y càng nghĩ càng hụt hẫng.

Sau đó, nàng bỗng phục hồi tinh thần, phát giác hình như mình đang ghen ghét Võ Minh Nguyệt kia.

Có khả năng sao?

Nàng là người có Tiên Thiên Đạo Thai, đạo tâm viên dung trầm tĩnh, bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi (1).

(1) Không vì vật chất mà vui vẻ, không vì bản thân mà bi thương

Là bắt đầu từ khi nào, nàng cũng sinh ra dao động cảm xúc như vậy?

Ngay vào lúc tứ phía ồn ào nhốn nháo.

Một tiếng thở dài nhàn nhạt bỗng vang lên.

“Bàn Võ Thần Chủ, mở một con mắt nhắm một con mắt không tốt sao, một hai muốn Quân mỗ xé rách da mặt nói chuyện với ngươi?”

Nghe giọng nói này, cả hiện trường ồn ào bỗng yên lặng lại.

Từng ánh mắt không thể tin cùng dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Sắc mặt đám người Khương Lạc Ly lại toả sáng lên lần nữa, nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

Vẻ mặt Bàn Võ Thần Chủ hơi đọng lại, ông ta nói: “Quân Tiêu Dao, ngươi nói lời này là có ý gì?”

“Ý gì?” Quân Tiêu Dao cười, nói: “Ngươi cảm thấy, Võ Minh Nguyệt xứng với Quân mỗ sao?”

Một câu khiến mọi người trong Tử Cấm Thành cùng im lặng!

Giật mình!

Chấn động!

Ngơ ngác!

Ở Tử Cấm Thành của Bàn Võ Thần Triều, ngay trước mặt Bàn Võ Thần Chủ, chất vấn trưởng công chúa Võ Minh Nguyệt có xứng hay không?

Làm vậy là trực tiếp vả mặt ngay hiện trường.

Võ Minh Nguyệt cắn cánh môi đến mức sắp ứa ra máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ, không có chút huyết sắc.

Lời nói của Quân Tiêu Dao không khác gì một loại nhục nhã đối với nàng.

“Quân Tiêu Dao, ngươi biết mình đang nói gì không?” Bàn Võ Thần Chủ phát ra khí thế, khí tức chuẩn chí tôn khuếch tán ra.

Bàn Võ Thần Chủ là một cường giả chuẩn chí tôn.

Nhưng hiển nhiên ông ta không phải người mạnh nhất Bàn Võ Thần Triều.

Đối với một bất hủ đạo thống mà nói, thậm chí cả chí tôn vô thượng cũng không phải người mạnh nhất.

Nhưng đáng tiếc, khí thế này không có chút tác dụng nào đối với Quân Tiêu Dao.

Ban đầu Quân Tiêu Dao muốn lừa gạt cho qua là được.

Vậy mọi người đều vui vẻ cả, cũng không cần xé rách da mặt.

Nhưng Bàn Võ Thần Chủ lại cố tình muốn bức Quân Tiêu Dao làm phò mã.

Điều này làm Quân Tiêu Dao có chút khó chịu.

Nếu Bàn Võ Thần Chủ muốn gài bẫy hắn.

Vậy hắn cũng chỉ có thể quay ngược lại tính toán Bàn Võ Thần Chủ.

Cũng đúng lúc Quân Tiêu Dao còn có một chuẩn bị còn chưa được vận dụng.

Quân Tiêu Dao vốn cho rằng hôm nay sẽ không vận dụng quân cờ này.

Hiện tại xem ra vẫn phải dùng đến thôi.

“Quân mỗ không có hứng thú với vị trí phò mã này, nhưng ta cũng

muốn tiến vào Bàn Võ Lăng!" Quân Tiêu Dao lạnh nhạt mà bá đạo nói.

Lời này làm dấy lên gợn sóng kinh thiên.

Vô số người toàn trường chấn động đến da đầu tê dại.

Một thiên kiêu Quy Nhất Cảnh lại buông ra lời như vậy với một cường giả chuẩn chí tôn, quả thực đổi mới tầm mắt của bọn họ.

Hơn nữa đây là vị trí phò mã của bất hủ thần triều, thân phận mà bao nhiêu thiên kiêu hâm mộ không có được, Quân Tiêu Dao lại đầy mặt ghét bỏ.

Giờ khắc này, rất nhiều thiên kiêu nam tính đều bất bình thay cho Võ Minh Nguyệt.

Mà cả đám nữ tu sĩ đó lại phát ra tiếng thét chói tai sùng bái mà cuồng nhiệt.

Đây mới là Thần Tử Quân gia mà các nàng khuynh mộ và khát khao trong lòng.

Cảm giác như điện hạ cao lãnh.

Mà không phải tra nam lạm tình tùy tùy tiện tiện gặp ngừi nào thì thích người đó.

"Hì hì, biết ngay là Tiêu Dao ca ca không phải người tùy tiện như vậy!" Khương Lạc Ly lại khôi phục nguyên khí, gương mặt xinh đẹp trắng nõn lộ ra nụ cười ngây thơ ngô nghê.

Khương Thánh Y cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, cả Khương Lạc Ly mà Quân Tiêu Dao cũng không để ý mấy, càng đừng nói đến một Võ Minh Nguyệt.

"Quân Tiêu Dao, hôm nay ngươi tới quấy phá đúng không?"

Ánh mắt Bàn Võ Thần Chủ lộ ra phẫn nộ lạnh như băng.

Nếu đổi là thiên kiêu nào khác, cho dù là thiên kiêu của bất hủ đạo

thống, Bàn Võ Thần Chủ cũng không chút do dự mà tát một cái chụp chết.

Nhưng đó là Quân Tiêu Dao, Bàn Võ Thần Chủ làm thế nào cũng không hạ thủ được.

Kiêng kỵ!

Quá kiêng kỵ!

Chụp chết một Quân Tiêu Dao, tương đương với đắc tội hai đại Hoang Cổ thế gia là Quân gia và Khương gia.

Cho dù là Bàn Võ Thần Triều, cũng không chịu nổi hậu quả này.

Hết chương 140.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 141. Hộ đạo nhân thần bí ra tay, bất lợi với thiếu chủ, giết không tha! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân gia và Khương gia là hai gia tộc trong Ngự Tam Gia.

Thực lực và nội tình cũng coi như dê đầu đàn trong một chúng Hoang Cổ thế gia.

Bất hủ đạo thống bình thường cũng không dám tùy tiện trêu chọc.

Huống chi những năm gần đây Bàn Võ Thần Triều đang có xu hướng suy tàn.

Cả vũ khí mang tính chiến lược là đế binh Bàn Hoàng Kiếm cũng tạm thời không tìm được.

Dưới tình huống như vậy, nếu thật sự trêu chọc hai đại thế gia thì Bàn Võ Thần Triều sẽ trả cái giá khó có thể tưởng tượng.

Thậm chí có khả năng gây lên bất hủ chiến.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Bàn Võ Thần Chủ trực tiếp áp chế lửa giận xuống.

Chỉ là ánh mắt kia cực kỳ lạnh lẽo.

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, vẻ mặt thong dong, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh.

Hắn thích nhìn dáng vẻ Bàn Võ Thần Chủ nhìn không vừa mắt lại không làm được gì hắn.

“Tiểu tử này...” Khóe mắt Bàn Võ Thần Chủ hơi run rẩy.

Nhìn thấy khóe miệng Quân Tiêu Dao mang theo ý cười, ông ta thật muốn tát qua một cái.

Nhưng lý trí vẫn làm Bàn Võ Thần Chủ thu lại sát ý.

Nhìn thấy Bàn Võ Thần Chủ thờ ơ, trưởng lão tiền bối các thế lực bốn phía đều âm thầm hít mạnh một hơi.

Xem ra lực chấn nhiếp của Quân gia còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Quân Tiêu Dao đã nhục nhã khiêu khích như vậy mà Bàn Võ Thần Chủ vẫn e dè như rùa đen, không dám ra tay trấn áp.

“Đủ rồi, Quân Tiêu Dao, nếu ngươi chướng mắt vị trí phò mã thần triều, vậy đi đi, Bàn Võ Thần Triều ta cũng không phải nhất định phải có ngươi!” Bàn Võ Thần Chủ vung ống tay áo lên, lạnh nhạt nói.

Đây đã là chút mặt mũi cuối cùng của ông ta.

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn đứng tại chỗ, nghiêng đầu và nói: “Bàn Võ Thần Chủ, ngươi không nghe rõ sao?”

“Bản Thần Tử khinh thường thân phận Phò mã.”

“Bản Thần Tử lại muốn tiến vào Bàn Võ Lăng!”

“Làm càn!” Khí tức của Bàn Võ Thần Chủ nhịn không được mà bạo loạn.

Ông ta đã không truy cứu trách nhiệm, để Quân Tiêu Dao rời đi.

Quân Tiêu Dao lại được một tấc lại muốn tiến một thước như vậy.

Lúc này, Quân Chiến Thiên tiến lên, lạnh lùng nói: “Bàn Võ Thần Chủ, chú ý lời nói của ngươi, không phải ai cũng có thể tùy tiện quát lớn Thần Tử của Quân gia ta.”

Sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ đanh lại.

Mà lúc này, Võ Minh Nguyệt nhịn không được mà nói: “Quân Tiêu Dao, đủ rồi, Minh Nguyệt thừa nhận, Minh Nguyệt không xứng với ngươi, nhưng xin đừng vô cớ gây rối!”

“Vô cớ gây rối? Từ trước đến nay Quân mỗ luôn lấy lý phục người, từng vô cớ gây rối bao giờ?” Quân Tiêu Dao nhướng đuôi lông mày lên, ra vẻ kinh ngạc mà nói.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Quân Tiêu Dao, Võ Minh Nguyệt căm giận mà nghiến răng.

Vô sỉ!

Quân Tiêu Dao thật là quá vô sỉ!

Nếu Quân Tiêu Dao thật sự phân rõ phải trái thì heo cũng biết leo cây!

“Được, bổn hoàng cũng muốn nhìn, ngươi có thể nói ra đạo lý gì, nếu không thì việc hôm nay không có khả năng tính như vậy!” Bàn Võ Thần Chủ lạnh lùng nói.

Ông ta đã lui bước, nếu tiếp tục yếu thế nữa thì Bàn Võ Thần Triều còn có uy tín gì đáng nói.

“Đạo lý còn không đơn giản sao?” Trong tay Quân Tiêu Dao xuất hiện một khối quang ảnh thạch.

Ánh mắt hắn chuyển về hướng Tam hoàng tử, khóe miệng mang theo một nụ cười nhẹ.

Nhìn thấy nụ cười này, trái tim Tam hoàng tử giống như bị cự thạch đè lên, rơi xuống đáy cốc.

Trong lòng hắn ta sinh ra một cảm giác chẳng lành cùng cực.

“Không... Không có khả năng... Tuyệt đối sẽ không... Hắn đang hù cho ta sợ...”

Trên lưng Tam hoàng tử chảy ra một mảnh mồ hôi lạnh, hai chân bắt đầu hơi run lên.

Quân Tiêu Dao rót pháp lực vào quang ảnh thạch.

Nguyên thần chi ảnh của thích khách huyết y U Minh Thiên xuất hiện.

Kèm với đó là lời mà gã ta nói ra.

“Là Tam hoàng tử... của Bàn Võ Thần Triều... Mua thích khách U Minh Thiên chúng ta ám sát ngươi...”

Giọng nói trong quang ảnh thạch truyền khắp toàn bộ Tử Cấm Thành.

Trong lúc nhất thời, tứ phương tĩnh mịch.

Vô số người mở to hai mắt nhìn, không thể tin vào cảnh tượng trong quang ảnh thạch kia.

“Tam hoàng tử Bàn Võ Thần Triều lại dám mua thích khách U Minh Thiên, ám sát Thần Tử của Quân gia?” Một trưởng lão của đạo thống đỉnh cấp hít sâu một hơi, trong lòng cực độ chấn động.

“Là không muốn sống nữa sao, bất hủ đạo thống kiêng kỵ nhất là truyền nhân bị những sát thủ thích khách đó ám sát.”

“Xong rồi, Tam hoàng tử này xong rồi...”

Sau tĩnh mịch ngắn ngủi, bốn phía bộc phát ra tiếng ồn ào náo động kinh thiên.

Tất cả mọi người cảm thấy không tưởng tượng nổi, không ngờ Quân Tiêu Dao lại lấy ra loại chứng cứ này.

“Cái này... Sao lại vậy?” Ngọc dung của Võ Minh Nguyệt cũng cứng lại, cảm thấy cả người phát lạnh.

Ám sát Quân Tiêu Dao?

Phải có dũng khí bao lớn mới có thể làm ra chuyện này?

Vẻ mặt Bàn Võ Thần Chủ cũng lộ ra kinh ngạc, không còn tự tin như trước đó.

Thình thịch!

Hai chân Tam hoàng tử mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống mặt đất, đũng quần đã thấm ướt, tỏa ra mùi lạ.

“Không... Không phải, ta không có, ta không biết cái gì cả?” Tam hoàng tử đổ mồ hôi như mưa, sắc mặt trắng bệch như người chết, thân thể không ngừng run rẩy.

“Làm rồi không lẽ không dám thừa nhận à, ta có cả nhân chứng.” Quân Tiêu Dao khẽ cười và nói.

Trong đám người, một nữ tử tuyệt lệ đi ra, đó là Thiên Cầm Nữ.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng lãnh đạm mà liếc nhìn Tam hoàng tử một cái, sau đó nói: “Thiên Cầm Nữ có thể làm chứng, trước đó ở Tiên Quỳnh Lâu, Tam hoàng tử đã có địch ý sâu sắc đối với Thần Tử đại nhân.”

“Sau đó Thần Tử đại nhân cũng thật sự đi tới chỗ ở của Thiên Cầm Nữ, đánh đàn luận đạo, chắc là sau khi Thần Tử rời đi mới lọt vào ám sát.”

Lời Thiên Cầm Nữ nói, không nghi ngờ gì là càng chứng thực tính chân thật của chuyện này.

“Thiên Cầm Nữ, nàng...” Tam hoàng tử nghe vậy thì thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Hắn ta đau khổ theo đuổi Thiên Cầm Nữ đã lâu, còn từng tặng rất nhiều bảo bối, cả tiên nguyên cũng dám đưa cho nàng.

Kết quả hiện tại Thiên Cầm Nữ lại không chút do dự mà hố hắn ta như vậy.

Hết chương 141.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 142. Hộ đạo nhân thần bí ra tay, bất lợi với thiếu chủ, giết không tha! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngọc dung của Thiên Cầm Nữ thật lãnh đạm, mang theo chút chán ghét, nàng ta nói: “Thần Tử đại nhân là nhân vật tuyệt thế cỡ nào, ngươi muốn ám sát là có thể ám sát hay sao?”

Nói xong, Thiên Cầm Nữ quay đầu, nhìn về phía Quân Tiêu Dao, lập tức thay đổi một nụ cười ngoan ngoãn.

Giống như hy vọng có thể được Quân Tiêu Dao khen và tán thành.

Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười, lạnh nhạt gật đầu với Thiên Cầm Nữ.

Thiên Cầm Nữ cũng cười, rất biết đủ.

Thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt Tam hoàng tử tím đi, rốt cuộc hộc ra một ngụm máu.

Nữ thần trong cảm nhận của hắn ta trở thành mẫu liếm cẩu của Quân Tiêu Dao!

Mà hiện tại, nguy cơ lớn hơn nữa cũng đã đến.

Chứng cứ đã được xác thực, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Bàn Võ Thần Chủ, Tam hoàng tử thần triều các ngươi ám sát bản Thần Tử, món nợ này nên tính thế nào?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ trầm tới cực điểm, ông ta quay đầu nhìn về phía Tam hoàng tử, hận không thể một chưởng chụp chết nghịch tử này.

Hôm nay mặt mũi của cả Bàn Võ Thần Triều đều bị mất hết!

Võ Minh Nguyệt cũng sợ hãi, không ngờ tình thế lại phát triển đến nước này.

Các vị tộc lão Quân Chiến Thiên tiến lên, gương mặt già nua mang theo lửa giận và lạnh lẽo: “Bàn Võ Thần Chủ, có nên cho Quân gia ta một lời giải thích hay không?”

Bàn Võ Thần Chủ nhất thời bị buộc nói không ra lời.

Nhưng mà đúng lúc này.

Trên trời cao bỗng có một tiếng đàn sát nhận phá không mà đến!

Mục tiêu rõ ràng là Tam hoàng tử!

“Là ai?!” Bàn Võ Thần Chủ vội phản ứng lại, nhưng đã trễ.

Phụt!

Sát nhận cắt ngang, máu bắn đầy trời!

Tam hoàng tử đầu lìa khỏi cổ, đầu bay vút lên cao!

Trên mặt hắn ta vẫn còn mang theo đủ loại vẻ mặt như khiếp sợ, nghi hoặc, sợ hãi, nghĩ mà sợ.

“Đáng chết, ai dám giết nhi tự của ta!” Bàn Võ Thần Chủ bạo nộ, khí tức dâng trào.

Một giọng nói thanh lãnh như sương truyền đến từ sâu trong hư không: “Kẻ dám gây bất lợi cho thiếu chủ, giết không tha!”

…

Toàn bộ Tử Cấm Thành, tất cả tu sĩ các thế lực đều chưa kịp phản ứng.

Bọn họ còn đắm chìm trong sự khiếp sợ vừa rồi.

Nhưng mà giờ khắc này, thấy được cảnh tượng Tam hoàng tử đầu lìa khỏi cổ, mọi người kinh ngạc, trong đầu trống rỗng, nhất thời không tỉnh táo lại kịp.

Ở Tử Cấm Thành hoàng đô của Bàn Võ Thần Triều, ngay trước mặt Bàn Võ Thần Chủ, giết chết Tam hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều.

Phải có dũng khí như thế nào mới có thể làm ra chuyện này?

Cho dù là Quân gia, cũng nên hỏi trước trách sau thì mới đưa ra quyết định chứ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt mà Tam hoàng tử đã đầu mình hai nơi, không khỏi quá nhanh, khiến mọi người một lúc lâu cũng không tỉnh táo lại được.

Bàn Võ Thần Chủ xanh cả mặt, thét dài một tiếng, giơ tay tìm kiếm, khí tức chuẩn chí tôn bùng nổ, giáng về hướng hư không nơi xa.

Ông ta bạo nộ, phẫn uất, không ngờ thật sự có người dám giết nhi tử của mình ngay dưới mí mắt.

Hư không nơi xa có tiếng đàn tranh tranh vang lên, va chạm với chiêu thức của Bàn Võ Thần Chủ, khiến không gian rách nát.

Cuối cùng, một bóng dáng áo xám tuyệt thế hiện hóa ra.

Đó là một nữ tử mặc áo xám, ngồi xếp bằng sâu trong hư không, một Tiêu Vĩ Cầm được đặt trên đầu gối.

Áo bào tro rộng rãi, vạt áo phiêu phiêu, lại khó giấu được dáng người ngạo nhân.

Ba ngàn sợi tóc đen dài mà hỗn độn, che lấp hơn phân nửa dung nhan.

Ngẫu nhiên có gió nhẹ phất quá, để lộ ra một nửa tiên nhan trắng trong như tuyết, mỹ lệ như mộng ảo.

Vẻ đẹp của nàng không kém gì Khương Thánh Y.

Thậm chí còn có một cảm giác tang thương thần bí do năm tháng lắng đọng lại.

“Vị kia là...”

Trong Tử Cấm Thành, hơn phân nửa tu sĩ đều ngây dại.

Bọn họ không ngờ, người ra tay đánh chết Tam hoàng tử lại là một nữ tử.

Hơn nữa là một nữ tử mạnh đến tột đỉnh.

Rất nhiều tu sĩ nam tính nhìn thấy một góc tiên nhan của nữ tử áo xám đều ngây ngẩn cả người, kinh ngạc cảm thán trước vẻ đẹp và sự thần bí của nàng.

“Không đúng, các ngươi xem đôi mắt nữ tử áo xám kia, sao lại có cảm giác như trọng khai thiên địa, diễn hóa hỗn độn vậy?” Một trưởng lão của thế lực lớn giật mình nói.

Lúc này, mọi người mới phát hiện hai mắt nữ tử áo xám kia tuy bị tóc đen che lấp một chút, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy, trong đó như có cảnh tượng khủng bố thiên hủy tinh trầm, tái diễn hỗn độn.

Hơn nữa đồng tử kia như chồng khít lên nhau, hiện ra hai đồng tử.

“Ồ... Chẳng lẽ là trọng đồng trong lời đồn?” Rất nhiều người hít mạnh một hơi, vẻ mặt khó nén chấn động.

Trọng đồng là một loại Đồng Mâu chí cường cực độ hi hữu.

Trong ba ngàn thể chất, nó được xếp hạng thứ ba mươi, khủng bố tới cực điểm.

Nhìn thấy một nữ tử trọng đồng áo xám thần bí mà siêu nhiên như vậy xuất hiện, toàn trường đều im ắng đi.

“Hừm? Ngươi là?” Bàn Võ Thần Chủ nhìn thấy nữ tử trọng đồng áo xám, đồng tử chợt co rụt lại.

Cả chuẩn chí tôn như ông ta cũng cảm nhận được một áp lực mơ hồ.

Quân Tiêu Dao lại hơi bất ngờ.

Hắn không ngờ hộ đạo nhân của mình lại là một nữ tử.

Hơn nữa còn là một nữ tử cường đại tới cực điểm.

Bàn Võ Thần Chủ là hoàng chủ của một quốc gia, tu vi tuyệt đỉnh, người dám giằng co với ông ta cũng không nhiều lắm.

Huống chi là một nữ tử.

Nhưng mà hiện tại, nữ tử áo xám ngồi xếp bằng trong hư không, thần bí khó lường, phong hoa tuyệt đại, khí thế không yếu hơn Bàn Võ Thần Chủ chút nào.

“Kẻ dám âm mưu hãm hại thiếu chủ, giết sạch không tha!” Nữ tử trọng đồng áo xám lạnh nhạt nói.

Quân Tiêu Dao nghe được lời này, trong mắt hiện lên chút ý vị khó hiểu.

Xưng hô của nữ tử trọng đồng áo xám dành cho hắn không phải là công tử, Thần Tử, mà là thiếu chủ.

Câu này có ý nghĩa sâu xa.

“Chẳng lẽ ngươi là vị kia...”

Bỗng nhiên, Bàn Võ Thần Chủ như nghĩ tới cái gì, trên mặt lộ ra bất ngờ và kiêng kỵ cực độ.

Một ít lão nhân các thế lực lớn ở đây cũng như nhớ tới cái gì, lập tức phục hồi tinh thần.

“Lão phu nhớ ra rồi, nữ tử trọng đồng áo xám này là...” Một lão nhân lộ ra kinh sắc.

Lão không ngờ vị này lại hiện thế, còn trở thành hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao.

“Không ngờ Cửu cô nương vẫn ra tay.” Quân Chiến Thiên lẩm bẩm, cũng không cảm thấy bất ngờ.

“Nàng là một trong Thần Vương Bát Bộ Chúng năm đó đi theo Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối, trọng đồng cầm nữ, A Cửu!” Một trưởng lão của bất hủ đạo thống nhịn không được thất thanh kinh hô.

Hết chương 142.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 143. Thập Lục Tổ Quân gia, lão hoàng chủ khổ ở trong lòng, đánh dấu Bàn Võ Lăng (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vừa nói ra lời này, tứ phương lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Nếu nói nhân vật lĩnh quân thế hệ này của Quân gia là Quân Tiêu Dao.

Vậy thế hệ trước chính là Quân Vô Hối.

Sự cường đại của ông ta đã không cần dùng ngôn ngữ để nói nhiều.

Nói ngắn lại, cả tám người theo đuổi của ông, tùy tiện lấy ra một người cũng là tồn tại vô địch quét ngang tứ phương.

Mà nữ tử trọng đồng áo xám A Cửu này chính là một trong tám người theo đuổi năm đó của Quân Vô Hối.

“Thì ra là vậy.” Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

Khó trách trước đó Quân Chiến Thiên nói, hộ đạo nhân của hắn có lai lịch thực bất phàm.

Không ngờ lại là bộ hạ ngày xưa của phụ thân mình.

Mà lúc này, Thiên Cầm Nữ cũng lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nàng nói: “Là nàng, người này chính là tồn tại mà sư phụ ta từng nói là theo không kịp.”

Sư phụ của Thiên Cầm Nữ chính là tông chủ của Tiên Vũ Cầm Tông, cầm nghệ có một không hai trên toàn bộ Tiên Vực.

Tồn tại có thể làm bà theo không kịp, có thể suy ra là siêu nhiên tuyệt thế đến mức nào.

Lúc này, thân phận của Trọng Đồng Nữ áo xám A Cửu hoàn toàn được phơi bày, nơi nơi ồ lên.

Sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ khó coi tới cực điểm.

Không bàn đến chuyện bản thân nữ tử này cường đại đến mức nào, thân phận của nàng mới khiến người ta kiêng kỵ.

Nàng là người theo đuổi Bạch Y Thần Vương!

Tuy mười năm trước đã xảy ra biến cố, không ai biết hiện tại Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối sống hay chết.

Nhưng mà, không ai dám khinh thường.

“Ta giết hắn, ngươi có ý kiến gì?” Tiếng nói của A Cửu thanh lãnh mà hờ hững, ngồi xếp bằng trên trời cao, giống như một nữ tiên cổ xưa.

Bàn Võ Thần Chủ chưa bao giờ nghẹn khuất đến mức này.

Ông ta muốn ra tay, nhưng không thể đoán trước được hậu quả.

Nhìn sắc mặt biến ảo của Bàn Võ Thần Chủ, rất nhiều người chung quanh đều âm thầm líu lưỡi.

Có thể ép một bất hủ thần triều chi chủ đến mức này, sức mạnh phía sau Quân Tiêu Dao quá khủng bố.

“Việc này là nghịch tử của bổn hoàng làm sai, cũng coi như là trừng phạt mà nó nên nhận đi.” Bàn Võ Thần Chủ nhắm mắt thật lâu, sau đó mới mở miệng nói.

Một câu khiến tứ phương an tĩnh.

Đường đường là bất hủ thần triều chi chủ, cuối cùng vẫn phải chịu thua.

“Phụ hoàng...” Đôi mắt Võ Minh Nguyệt run rẩy.

Không ngờ bất hủ thần triều bọn họ lại có ngày phải cúi đầu như vậy.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao cũng không có biến hóa quá lớn, mở miệng nói: “Một khi đã vậy, Quân mỗ có thể tiến vào Bàn Võ Lăng hay không?”

“Quân Tiêu Dao, ngươi không cần quá đáng!” Sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ đã đen tới cực điểm.

Quân Tiêu Dao không chỉ nhục nhã Võ Minh Nguyệt trước mặt mọi người, nói nàng không xứng với mình.

Mà cả Tam hoàng tử cũng bị giết.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao còn muốn tiến vào Bàn Võ Lăng.

Đổi lại là ai cũng không thể nuốt trôi cục tức này.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình bình đạm đạm, hắn nói: “Tam hoàng tử ngã xuống là trừng phạt mà hắn nên nhận, nhưng Quân mỗ cũng nên được bồi thường tổn thất đúng không?”

Tổn thất?

Bàn Võ Thần Chủ quả thực muốn tát một cái chụp chết Quân Tiêu Dao!

Quân Tiêu Dao tổn thất cái gì?

Không thiếu tay không thiếu chân.

Chỉ tới tống tiền ăn vạ.

Nhưng mà, ngay vào lúc cục diện giằng co không xác định, một tiếng nói cổ xưa mà tang thương chậm rãi vang lên từ sâu trong hoàng cung.

“Thôi bỏ đi, cho Thần Tử của Quân gia cơ hội tiến vào Bàn Võ Lăng đi.”

Nghe giọng nói này, sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ biến đổi!

…

Phát ra giọng nói này không phải người nào khác, mà là lão hoàng

chủ của Bàn Võ Thần Triều, một cường giả chí tôn vô thượng.

“Tại sao lại như vậy?” Bàn Võ Thần Chủ nghĩ mãi cũng không ra.

Vì sao lão hoàng chủ mở miệng, nói cho Quân Tiêu Dao một cơ hội?

Nhưng Bàn Võ Thần Chủ cũng không dám chống đối lão hoàng chủ, chỉ có thể chấp nhận.

“Hừ, nếu lão hoàng chủ không so đo, vậy cho ngươi một cơ hội cũng được thôi.” Bàn Võ Thần Chủ hờ hững nói.

“Cái gì, thật sự là vị lão hoàng chủ kia lên tiếng?” Bốn phía, rất nhiều giọng nói kinh nghi vang lên.

Lão hoàng chủ là một cường giả tuyệt đỉnh, đã thoái ẩn nhiều năm.

Không ngờ phong ba hôm nay lại kinh động đến lão.

Càng làm người kinh ngạc là, vì sao lão hoàng chủ lại đồng ý để Quân Tiêu Dao tiến vào Bàn Võ Lăng?

Rất nhiều người ngoại giới cũng không thể lý giải.

Mà giờ phút này, sâu trong hoàng cung, trong một mật thất cổ xưa dưới lòng đất.

Ba bóng người đang ngồi đối diện nhau.

Một người trong đó là lão giả đầu đội vương miện, mang theo khí tức chí tôn, là lão hoàng chủ của Bàn Võ Thần Triều.

Mà đối diện lão là hai bóng dáng ngồi xếp bằng.

Trong đó có một lão giả áo xám khô gầy, chính là Thập Bát Tổ của Quân gia.

Mà người còn lại cũng mặc áo bào tro, chỉ là bề ngoài nhìn như một hài đồng mười tuổi, nhưng ánh mắt y lại cực kỳ tang thương, già cỗi.

“Không ngờ cả Thập Lục Tổ của Quân gia cũng xuất thế.” Lão hoàng chủ cười khổ một tiếng.

“Hừm, chôn dưới đất lâu rồi, cũng nên ra hoạt động thân thể một chút.” Thập Lục Tổ mang dáng vẻ hài đồng vặn vẹo cổ, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

Khóe mắt lão hoàng chủ hơi run rẩy.

Vị Thập Lục Tổ này của Quân gia nhìn giống như hài tử, nhưng thật ra bối phận cổ xưa đến dọa người.

Nghe đồn vào lúc mười tuổi Thập Lục Tổ nuốt phải một viên trường sinh đạo quả, từ nay về sau luôn duy trì bề ngoài hài đồng mười tuổi như thế này.

Nhưng nếu vì bề ngoài mà xem nhẹ thực lực của y thì có chút ngu xuẩn.

Thực lực của Thập Lục Tổ chỉ có hơn chứ không thua kém Thập Bát Tổ.

“Ha hả, hai vị đi đến nơi đây thật là làm vẻ vang cho Bàn Võ Thần Triều ta.” Lão hoàng chủ cười khan, trong lòng lại không biết làm sao.

“Không tồi, lão hoàng chủ quả nhiên rộng lượng, có thể để hậu nhân của Quân gia ta tiến vào Bàn Võ Lăng, tới, kính một ly.” Thập Bát Tổ nặn ra một nụ cười, giơ chén rượu trên bàn lên.

“Khách khí khách khí.” Lão hoàng chủ cũng nâng chén, nhưng trong lòng khổ.

Hai lão tổ của Quân gia chính là tiếu diện hổ.

Nếu lão không đồng ý để Quân Tiêu Dao tiến vào Bàn Võ Lăng thì thứ tiếp theo lão phải uống không phải là rượu kính, mà là rượu phạt.

Tuy thực lực của lão hoàng chủ rất mạnh, nhưng cũng không chịu nổi bị hai vị lão tổ của Quân gia bức bách, chỉ có thể lui bước chịu thua.

Mà ngoại giới cũng không biết tình cảnh xảy ra trong mật thất.

Bọn họ còn đang nghi hoặc, lòng dạ của lão hoàng chủ Bàn Võ Thần Triều rộng rãi như vậy từ khi nào?

“Chẳng lẽ là lão tổ tới?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi tối xuống, thầm suy đoán trong lòng.

Có thể làm lão hoàng chủ của Bàn Võ Thần Triều chịu thua, hẳn chỉ có nhân vật cấp lão tổ của Quân gia thôi.

Nhưng chỉ một mình Thập Bát Tổ cũng có thể làm lão hoàng chủ kiêng kỵ như thế sao?

Quân Tiêu Dao hơi lắc đầu, hắn không nghĩ tiếp nữa.

Dù sao có thể đạt được mục đích của mình là đủ rồi.

Sau đó, Bàn Võ Thần Chủ lạnh mặt, rất không cam lòng mà mở Bàn Võ Lăng ra cho Quân Tiêu Dao tiến vào.

Bàn Võ Lăng nằm sâu bên dưới lòng đất Tử Cấm Thành.

Ở lối vào có một cổ bia đứng sừng sững.

Quân Tiêu Dao đi đến chỗ đó, hắn nhìn cổ bia, trong mơ hồ như cảm ứng được cái gì.

“Xem ra, ta sẽ có thu hoạch không nhỏ trong Bàn Võ Lăng này.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Chung quanh, người của rất nhiều thế lực cũng đi theo đến đây.

Tuy bọn họ không thể tiến vào Bàn Võ Lăng, nhưng dù chỉ đứng bên ngoài nhìn cũng tốt.

Bọn họ cũng muốn biết, rốt cục Quân Tiêu Dao muốn tiến vào Bàn Võ Lăng như vậy là vì nguyên nhân gì.

Hết chương 143.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 144. Khen thưởng đánh dấu bảy sao, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Đọa Lạc Thánh Thể thần bí!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Vào đi thôi, nhớ kỹ, ngươi chỉ có một cơ hội, nếu ra rồi thì không thể đi vào nữa.” Bàn Võ Thần Chủ lạnh như băng mà nói.

“À, bên trong còn có nguy hiểm sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Người có huyết mạch trực hệ của Bàn Võ Thần Triều ta thì tất nhiên không có nguy hiểm, nhưng nếu là người ngoài...” Bàn Võ Thần Chủ không nói thêm gì.

Nhưng hiển nhiên trong lời nói không thiếu uy hiếp.

“A... Quân mỗ từng chống lại quá cả ma thi chí tôn, chẳng lẽ còn sợ một Bàn Võ Lăng à?” Quân Tiêu Dao cười, vung ống tay áo, không chút do dự mà trực tiếp lắc mình tới gần cổ bia.

Thân thể hắn lập tức bị quang mang bao phủ, biến mất tăm hơi.

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, vẻ mặt Bàn Võ Thần Chủ lạnh hơn.

Tất cả người vây xem chung quanh cũng âm thầm líu lưỡi.

Thật sự, có vẻ Quân Tiêu Dao có thể gặp dữ hóa lành khi đi vào các bí cảnh nguy hiểm, nơi đây căn bản không tính là gì.

Ngay vào lúc mọi người chờ đợi ở bên ngoài.

Quân Tiêu Dao đã đi vào Bàn Võ Lăng.

Đưa mắt nhìn ra, toàn bộ Bàn Võ Lăng như một tòa cung điện dưới lòng đất.

Nơi nơi đều tràn ngập khí tức cổ xưa, tang thương, hình như là một quần thể cung điện phủ đầy bụi.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thản nhiên mà thong dong.

Nhưng mà, không bao lâu sau khi hắn bước vào, mặt đất bỗng sáng lên hoa văn trận pháp, từng mảng trận văn lan tràn ra.

Đột nhiên, Quân Tiêu Dao cảm thấy hình như trọng lực chung quanh mạnh lên rất nhiều, như có một núi cao Thái Cổ đè lên đầu vai hắn.

“Cái này thì tính là gì, khảo nghiệm sao?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Còn không chờ hắn nghĩ nhiều, mấy mũi tên thanh đồng mang theo khí tức sắc nhọn đã phá không mà đến.

Quân Tiêu Dao tùy tiện thò tay ra đánh nát những mũi tên đó.

Oanh! Oanh! Oanh!

Mặt đất đang chấn động theo tiết tấu.

Chợt, từng hàng con rối thanh đồng nổ vang đi tới từ sâu trong Bàn Võ Lăng.

Trong đó có con rối cầm giáo thanh đồng, cũng có con rối nắm trường cung nỏ tiễn.

“Đây là... Tượng binh mã?” Quân Tiêu Dao nhướng mày, không cho là đúng.

Nhưng hắn nghĩ lại, nghe đồn Bàn Võ Lăng là lăng tẩm hoàng thất, có tượng binh mã hộ vệ cũng có thể lý giải.

“Trận pháp nơi đây cộng thêm tượng binh mã, nói không chừng thiên kiêu bình thường thật sự sẽ bị bức lui.” Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng.

Cuối cùng hắn cũng hiểu uy hiếp vừa rồi trong lời nói của Bàn Võ Thần Chủ là cái gì.

Thiên kiêu bình thường thật sự khó có thể tiến thêm, căn bản không thể thâm nhập Bàn Võ Lăng.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, loại khảo nghiệm này không khỏi có chút nhàm chán.

Ầm ầm ầm!

Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể và Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Khí huyết kim sắc bốc lên, hóa thành tượng thần kim sắc sinh động như thật.

Tượng thần bỗng lao ra, vòi voi cuốn một cái, một đám con rối thanh đồng bị đánh bay.

Mỗi một con rối trong đó đều có thể sánh ngang với thiên kiêu Quy Nhất Cảnh, hơn nữa đao thương bất nhập, không có cảm giác đau, càng giống cổ máy giết chóc.

Đáng tiếc, ở trước mặt Quân Tiêu Dao thì chúng không làm được việc gì.

Quân Tiêu Dao lại tịnh chỉ thành kiếm, chém ra một kiếm.

Hắn thi triển ra Lục Tiên Kiếm Quyết, kiếm quang mênh mông cuồn cuộn trực tiếp xé rách chiến trận con rối thanh đồng phía trước.

Sau lưng Quân Tiêu Dao kéo dài ra Ác Ma chi Dực, hóa thành một lưu quang, dễ như trở bàn tay mà đột phá phòng tuyến.

Nếu Bàn Võ Thần Chủ thấy cảnh tượng này thì nhất định sẽ kinh ngạc.

Trong Bàn Võ Lăng, khảo nghiệm nhằm vào chí tôn trẻ tuổi gần như không có chút tác dụng gì đối với Quân Tiêu Dao.

Mà sau khi Quân Tiêu Dao thâm nhập Bàn Võ Lăng, trong đầu hắn lại truyền đến tiếng nhắc nhở máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đã tới địa điểm đánh dấu Bàn Võ Lăng, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu!” Quân Tiêu Dao nói.

…

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được khen thưởng bảy sao, Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm!”

Giọng nói của hệ thống vừa dứt thì hư không trước mặt Quân Tiêu Dao đột nhiên bị cắt ra.

Ngay sau đó, một thanh cổ kiếm cổ xưa xuất hiện trước mặt Quân Tiêu Dao.

Chuôi cổ kiếm này rất tương tự với cổ kiếm mà trước đó Quân Tiêu Dao nhìn thấy trên người Dương Bàn.

Chẳng qua Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm tràn ngập khí tức thương sinh, trên thân kiếm cũng điêu khắc hàng tỉ thương sinh.

Mà toàn thân chuôi Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm này lại chảy xuôi cảm giác năm tháng cổ xưa xa xăm.

Trên chuôi kiếm đó điêu khắc nhật nguyệt luân chuyển, bốn mùa thay đổi, chu thiên tinh chuyển, năm tháng chuyển dời.

Chỉ nhìn một cái đã mang đến cho người ta một cảm giác tang thương.

“Thú vị, không ngờ lại có được một trong Bàn Hoàng Tam Kiếm.”

Tuy tính cách Quân Tiêu Dao vững vàng bình tĩnh, giờ phút này cũng khó được mà lộ ra vui sướng.

Tuy khen thưởng đánh dấu là ngẫu nhiên, nhưng đôi lúc cũng có chút quan hệ với nơi đánh dấu.

Trong đó không có quy luật gì đáng nói.

Nhưng dù thế nào, có thể có được khen thưởng bảy sao, hơn nữa còn là Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, tuyệt đối là bất ngờ đáng mừng đối với Quân Tiêu Dao.

“Chẳng lẽ ta từ phi tù(1) tiến hóa thành Âu hoàng(2) rồi sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

(1) Phi tù: Tù trưởng bộ lạc Châu Phi, là ngôn ngữ mạng Trung Quốc, ý chỉ người cực kỳ xui xẻo

(2) Âu hoàng: Ngược lại với phi tù, chỉ người cực kỳ may mắn.

Lần trước hắn đánh dấu ở hoàng cung của Chu Tước Cổ Quốc cũng chỉ có được khen thưởng bốn sao mà thôi.

Hơi lắc lắc đầu, Quân Tiêu Dao giơ tay rồi nắm lấy Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Chỉ thoáng chốc, hắn cảm nhận được một sức mạnh thời gian đang chảy xuôi.

Toàn bộ cánh tay hắn giống như đang già cả đi theo thời gian.

Mà lúc này, hai mươi khối Đại La Tiên Cốt trong cánh tay hắn tỏa ánh sáng, chống đỡ sự ăn mòn của sức mạnh thời gian.

“Thú vị, nếu những người khác có được Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm này, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể vận dụng.” Quân Tiêu Dao nói.

Sức mạnh của thời gian cực kỳ huyền diệu, hơn nữa khủng bố.

Nếu người bình thường chỉ dựa vào Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm này thì e là sẽ lập tức già cả, lão hoá.

Trừ phi là một ít cường giả có thể lấy thực lực của bản thân để chống lại.

Tâm niệm Quân Tiêu Dao khẽ động, cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, tùy ý tung một kiếm chém về hướng những con rối thanh đồng phía sau.

Chỉ thoáng chốc, một kiếm quang nửa hư ảo đảo qua, những con rối thanh đồng đó bắt đầu sôi nổi hủ bại, lão hoá, sau đó trực tiếp biến thành bột phấn màu xanh rơi đầy đất.

“Thật sự rất mạnh.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Lấy cảnh giới hiện tại của hắn cũng không phát huy được bao nhiêu sức mạnh của Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Nhưng một kiếm tùy tiện này lại có uy năng cường đại tới cực điểm.

Bỗng nhiên, Chí Tôn Cốt trong ngực Quân Tiêu Dao lại rung động lên, dường như sinh ra cộng minh nào đó.

“Chí Tôn Cốt lại sinh ra dị động, lần trước là vì Luân Hồi Đạo Kim kia.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Nghĩ như vậy, có lẽ thần thông tiếp theo của Chí Tôn Cốt sẽ liên quan đến sức mạnh thời gian luân hồi.

“Xem ra sau này có rảnh rỗi thì phải đi đến Thánh Linh Thư Viện một chuyến, điều tra xem luân hồi thánh linh có thể giúp Chí Tôn Cốt của ta sinh ra lột xác hay không.” Quân Tiêu Dao tự nói.

Hắn thu Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm vào pháp khí không gian.

“Nếu Bàn Võ Thần Chủ biết Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm mà hắn cực cực khổ khổ tìm kiếm, mà ta chỉ tùy tiện ra tay đã đánh dấu được, sợ là sẽ tức đến hộc máu?” Quân Tiêu Dao không khỏi cười.

Hết chương 144.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 145. Bí mật của thánh thể, tái tạo Bàn Võ Đại Đế, có thể thao túng Đọa Lạc Thánh Thể? (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện giờ Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm đang nằm trong tay Dương Bàn.

Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm thì thuộc về Quân Tiêu Dao.

Cuối cùng chỉ còn lại Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

“Không vội, sở dĩ ta giữ một mạng cho Dương Bàn, không phải là vì để hắn làm cu li, đi tìm Bàn Hoàng Hư Không Kiếm sao, đến lúc đó ta chỉ cần đoạt của hắn thì được rồi.”

Quân Tiêu Dao tính toán không bỏ sót điều gì, đã sớm nghĩ tới chuẩn bị sau đó.

Giá trị tồn tại duy nhất của Dương Bàn chính là giúp hắn tìm kiếm Bàn Hoàng Hư Không Kiếm cuối cùng.

Hiển nhiên Bàn Võ Thần Chủ cũng ôm ý tưởng này.

Nhưng Quân Tiêu Dao không ngại, vật hắn phải có được thì không ai có thể đoạt đi.

“Chỉ tính đến Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm này thôi đã coi như không đi uổng công một chuyến.” Quân Tiêu Dao tiếp tục đi tới.

Dù cuối cùng Quân Tiêu Dao không tìm được cơ duyên lột xác của Thánh Thể Dị Tượng thì hắn cũng không có gì tiếc nuối.

Một thanh kiếm đã đủ hồi vốn rồi.

Sau khi thoát khỏi những con rối thanh đồng đó, Quân Tiêu Dao tiếp tục thâm nhập vào Bàn Võ Lăng.

Cung điện cổ xưa phủ tro bụi thật dày.

Đa số cung điện trong đó đều trống rỗng.

Hiển nhiên, cơ duyên bên trong đã sớm bị Bàn Võ Thần Triều cướp đoạt đi rồi.

Còn về một ít thánh đan, bảo dược, thánh dược, binh khí vương hầu … tình cờ thất lạc kia, Quân Tiêu Dao hoàn toàn không thèm để ý.

Lúc này, một cung điện đặc thù bỗng xuất hiện trong tầm nhìn của Quân Tiêu Dao.

Cung điện kia nằm trong một góc hẻo lánh nhất sâu trong Bàn Võ Lăng, chung quanh cỏ hoang mọc thành cụm.

Bên ngoài thậm chí có một ít xiềng xích bao quanh khu vực đó, cứ như không muốn để người ta tiếp cận.

“Hả… Đó là…” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi trầm xuống.

Trong Bàn Võ Lăng, đa số mọi nơi đều có thể nhìn thấy lạc ấn có người từng tra xét.

Chỉ có cung điện kia giống như không có vết chân.

Hơn nữa hình như chung quanh có sương mù huyết sắc đang lượn lờ.

Điều làm Quân Tiêu Dao cảm thấy tò mò không chỉ là dị trạng của cung điện kia.

Còn bởi vì trong mơ hồ Hoang Cổ Thánh Thể của hắn lại có một tia phản ứng.

Quân Tiêu Dao thầm đưa ra quyết định, trực tiếp bước chậm đến đó.

Hắn đẩy cửa cung điện ra, bên trong là một mảnh đen nhánh.

Từng luồng âm phong thổi quét ra, người bình thường tuyệt đối sẽ

sợ tới mức lông tơ dựng ngược, Quân Tiêu Dao lại thản nhiên tự tại.

Hoang Cổ Thánh Thể của hắn khắc chế tất cả yêu quỷ tà ám, sức mạnh âm u, cho nên căn bản không sao cả.

Đúng lúc này, sâu trong hắc ám vang lên tiếng xiềng xích xôn xao.

Cảm giác này giống như một thứ gì bị xiềng xích cầm tù đang bắt đầu di chuyển.

“Hừm?” Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao ngưng thần tập trung.

Một quyền phong huyết sắc bỗng bay ra từ sâu trong hắc ám.

Đồng thời còn có tiếng dã thú gào rống vang lên.

“Cái quỷ gì?”

Quân Tiêu Dao đẩy ngang cánh tay phải ra, hai mươi khối Đại La Tiên Cốt tỏa ánh sáng, khí tức vô cùng thần thánh lượn lờ, va chạm với quyền phong huyết sắc kia.

Oanh!

Một tiếng chấn động làm cả tòa cung điện đều run rẩy.

Mà dưới ánh hào quang chiếu rọi của Đại La Tiên Cốt, hắn cũng thấy rõ bóng dáng trước mặt.

Đó là một bóng dáng tóc dài rũ đến mặt đất, nhìn giống như dã nhân.

Đôi mắt màu đỏ tươi kia tràn ngập hỗn loạn cuồng bạo.

Nhưng điều Quân Tiêu Dao để ý không phải hình tượng của dã nhân này, mà là thể chất của gã.

Gã cũng có Hoang Cổ Thánh Thể!

Phanh!

Sau một kích va chạm, Quân Tiêu Dao và bóng dáng dã nhân kia

cùng lùi lại.

Cánh tay Quân Tiêu Dao tê dại cả đi.

“Cũng may có Đại La Tiên Cốt và Tượng Thần Trấn Ngục Kính gia trì, bằng không kết quả khó đoán trước được.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao rất trầm trọng.

Tại sao trong cung điện bị đóng kín sâu trong Bàn Võ Lăng lại xuất hiện một Hoang Cổ Thánh Thể?

Còn không phải Hoang Cổ Thánh Thể bình thường.

Hắn cảm thấy Hoang Cổ Thánh Thể này như trải qua cải tạo nào đó, là Đọa Lạc Thánh Thể đã bị dị biến.

Không sai, chính là Đọa Lạc Thánh Thể!

Bởi vì khí huyết Thánh Thể đều là kim sắc lộng lẫy mà thần thánh, mà khí huyết của Đọa Lạc Thánh Thể này lại là một màu đỏ sậm bất tường.

“Khối Đọa Lạc Thánh Thể này tuyệt đối không phải là Bàn Võ Đại Đế, rốt cuộc là tồn tại ra sao?”

Dưới đáy lòng Quân Tiêu Dao tràn ngập nghi hoặc khó hiểu.

…

Là ai biến Hoang Cổ Thánh Thể thành Đọa Lạc Thánh Thể?

Trực giác nói cho Quân Tiêu Dao biết, hẳn không phải bút tích của đám người Bàn Võ Thần Chủ.

Nếu thật sự do đám người Bàn Võ Thần Chủ làm thì cũng không cần thiết phong ấn lại trong Bàn Võ Lăng này.

Khối Đọa Lạc Thánh Thể này càng giống đã bị phong ấn ở đây từ rất lâu trước kia.

Đám người Bàn Võ Thần Chủ cũng không quan tâm đến.

Phỏng chừng bọn họ cũng không quản được.

Bởi vì khối Đọa Lạc Thánh Thể trước mắt gần như đánh mất lý tính và thần thức, giống như một con dã thú điên cuồng.

Rống!

Ngay vào lúc khối Đọa Lạc Thánh Thể muốn trùng sát đến lần nữa thì thân thể nó lại bị hạn chế.

Có xiềng xích quấn quanh cổ, cổ tay và cổ chân gã, trên đó còn có phù văn trấn áp chi chít.

Quân Tiêu Dao hơi bước ra sau một chút thì sẽ không bị Đọa Lạc Thánh Thể công kích trúng.

“Khó trách ta cảm thấy sức mạnh của khối thánh thể này không đặc biệt mạnh, thì ra là bị phong ấn rồi.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Đều là Hoang Cổ Thánh Thể nên hắn cũng mơ hồ nhận ra.

Khối Đọa Lạc Thánh Thể trước mặt đã đánh vỡ được chừng bốn sợi gông xiềng.

Ở hoàn cảnh cận cổ thì điều này đã là cực kỳ không dễ.

Dù sao không phải ai cũng như Quân Tiêu Dao, trời sinh đã đánh vỡ mười lớp gông xiềng.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao cũng đại khái phát hiện tu vi của khối Đọa Lạc Thánh Thể này nằm khoảng Thánh Nhân Cảnh.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao biến ảo.

Có xiềng xích phong ấn, khối Đọa Lạc Thánh Thể này còn không thể uy hiếp được hắn.

Chỉ là nếu rời đi như vậy thì Quân Tiêu Dao thật sự có chút không cam lòng.

Hắn tin chắc sâu trong tòa cung điện này, nhất định có bí mật nào đó liên quan đến Hoang Cổ Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao nhìn về phía Đọa Lạc Thánh Thể, trong đầu bỗng

chợt lóe linh quang.

“Nếu có thể tạm thời trấn áp khối Đọa Lạc Thánh Thể này, sau đó mang đi...” Quân Tiêu Dao suy tư.

Thật vất vả mới tiến vào Bàn Võ Lăng một lần, vật nào có thể mang đi thì Quân Tiêu Dao nhất định phải đem đi.

Không cần thiết khách sáo với Bàn Võ Thần Triều.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao cũng nảy ra một ý tưởng, hắn lấy khí huyết Hoang Cổ Thánh Thể của bản thân, tạm thời ngăn chặn ma tính hỗn loạn của Đọa Lạc Thánh Thể.

Biện pháp này chưa chắc thành công trăm phần trăm, nhưng có thể thử một lần.

Quân Tiêu Dao đầu tiên là thúc giục dị tượng Vạn Thánh Triều Bái, hư không chung quanh hiện lên hư ảnh vạn bóng dáng thánh nhân, cùng bái lạy Quân Tiêu Dao.

Một sức mạnh to lớn cuồn cuộn đè ép tứ phương, dù là Đọa Lạc Thánh Thể kia cũng bị áp chế rất nhiều.

Sau đó Quân Tiêu Dao bắt đầu thúc giục khí huyết của Hoang Cổ Thánh Thể.

Khí huyết ánh vàng rực rỡ bốc lên, mang theo một khí tức thần thánh, điềm lành, tinh lọc tất cả tà ám.

Quân Tiêu Dao giơ tay tìm tòi, khí huyết kim sắc vô tận hóa thành một lạc ấn khí huyết ánh vàng rực rỡ trong tay hắn.

Quân Tiêu Dao trực tiếp chưởng ra một cái, đánh lạc ấn khí huyết này lên trán Đọa Lạc Thánh Thể.

Đọa Lạc Thánh Thể phát ra tiếng gào rống, khói trắng xèo xèo trào ra từ đỉnh đầu nó.

Quân Tiêu Dao liên tục chuyển vận khí huyết kim sắc, rốt cuộc cũng tạm thời phong ấn thần thức hỗn loạn này.

Đổi là người khác, muốn hàng phục Đọa Lạc Thánh Thể này thì gần như không có khả năng.

Nhưng Quân Tiêu Dao cùng là Hoang Cổ Thánh Thể lại có năng lực này, thậm chí hắn có thể mang khối Đọa Lạc Thánh Thể đi này.

Hết chương 145.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 146. Bí mật của thánh thể, tái tạo Bàn Võ Đại Đế, có thể thao túng Đọa Lạc Thánh Thể? (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao không lãng phí thời gian, trực tiếp tiến vào sâu trong cổ điện để tra xét.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện một ít quyển trục cổ xưa, đã sắp lão hoá hủ bại, tràn ngập khí tức của thời gian.

Quân Tiêu Dao nhìn lướt qua một cái, lập tức lộ ra vẻ mặt giật mình.

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao hít sâu một hơi.

Khối Đọa Lạc Thánh Thể này chính là sự huy hoàng của Bàn Võ Đại Đế mà một vài cường giả mấy đời trước đó của Bàn Võ Thần Triều muốn tái hiện.

Bọn họ muốn cưỡng ép tạo ra một vị “Bàn Võ Đại Đế” mới.

Bởi vậy, bọn họ tiêu tốn vô số năm tháng, mới tìm ra một khối Hoang Cổ Thánh Thể hi hữu.

Họ muốn bồi dưỡng khối Hoang Cổ Thánh Thể này thành thánh thể đại thành đánh vỡ mười lớp gông xiềng, cuối cùng khiến nó trưởng thành, trở thành Bàn Võ Đại Đế thế hệ mới, giúp bảo hộ thần triều.

Nhưng mà, muốn đánh vỡ mười lớp gông xiềng thì độ khó này không khác gì nghịch thiên.

Sau khi đánh vỡ hai lớp gông xiềng, khối Hoang Cổ Thánh Thể này khó có thể tiến thêm.

Sau đó những cường giả Bàn Võ Thần Triều bắt đầu nếm thử một

ít đường ngang ngõ tắt, muốn lấy phương pháp đặc thù khác để đánh vỡ gông xiềng thánh thể.

Cuối cùng kết quả thực nghiệm lại khiến Hoang Cổ Thánh Thể lâm vào cuồng loạn.

Hơn nữa cuối cùng, hình như còn đưa tới điểm xấu quỷ dị nào đó.

Loại điểm xấu này dẫn tới thực nghiệm ngưng hẳn, rất nhiều người vì thế mà bỏ mạng.

Hoang Cổ Thánh Thể cũng biến thành Đọa Lạc Thánh Thể rồi bị phong ấn tại đây.

Sở dĩ không tiêu hủy nó, sợ là vì Bàn Võ Thần Triều vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn tạm gác lại ngày sau, nói không chừng có thể tìm ra phương pháp nào đó.

Nhưng Bàn Võ Thần Triều đời sau suy thoái hơn đời trước, cả Bàn Hoàng Tam Kiếm cũng không tìm được thì làm sao còn có tâm tư đi xử lý khối Đọa Lạc Thánh Thể này.

Bởi vậy mới luôn bảo tồn phong ấn này đến bây giờ.

“Thì ra còn có chuyện này, muốn cưỡng chế bồi dưỡng ra một khối thánh thể đại thành, đắp nặn ra Bàn Võ Đại Đế mới.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn cảm thấy đầu óc những cường giả đó của Bàn Võ Thần Triều thật là ngớ ngẩn.

Chẳng qua, cuối cùng khối Đọa Lạc Thánh Thể này đưa tới điểm xấu gì thì trên quyển trục cũng không ghi lại.

Hơn nữa hình như loại điểm xấu này chuyên nhằm vào Hoang Cổ Thánh Thể.

“Việc này ngày sau lại nói, trong đó có chút tư liệu rất quan trọng đối với ta.” Quân Tiêu Dao bắt đầu thu thập các loại tư liệu.

Trong đó không chỉ có tư liệu liên quan đến Đọa Lạc Thánh Thể, cũng tàn lưu một ít thể ngộ về thánh thể do Bàn Võ Đại Đế lưu lại.

Những thể ngộ đó mới là quan trọng nhất đối với Quân Tiêu Dao, rất có khả năng dẫn dắt hắn thức tỉnh loại Thánh Thể Dị Tượng tiếp theo.

Tuy lấy thiên phú của Quân Tiêu Dao thì không cần thời gian quá dài cũng có thể thức tỉnh loại dị tượng tiếp theo.

Nhưng có cảm ngộ của Bàn Võ Đại Đế, tiến độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, không cần tiêu hao thời gian quá dài.

Thu thập xong tư liệu, Quân Tiêu Dao cũng quay người lại, đi tới bên cạnh Đọa Lạc Thánh Thể.

Khối Hoang Cổ Thánh Thể này cũng đáng thương, bị người của Bàn Võ Thần Triều trực tiếp biến thành Đọa Lạc Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao lấy ra Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, chém về phía xiềng xích phong ấn.

Những xiềng xích đó cực kỳ kiên cố, chất chứa sức mạnh phong ấn.

Nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh thời gian thuộc về Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, chúng vẫn bị chặt đứt.

Quân Tiêu Dao trực tiếp thu khối Đọa Lạc Thánh Thể này vào pháp khí không gian.

Vốn dĩ vật còn sống không thể thu vào pháp khí.

Nhưng Đọa Lạc Thánh Thể này đã xấp xỉ với con rối có xác không hồn, cho nên cũng có thể để vào.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao mang khối Đọa Lạc Thánh Thể này đi là vì trong lòng bỗng hiện ra một ý tưởng.

Nếu đều là Hoang Cổ Thánh Thể, vậy Quân Tiêu Dao phân hoá một bộ phận chân linh của mình ra rồi nạp vào cơ thể Đọa Lạc Thánh Thể, thế thì có thể thao túng khối Đọa Lạc Thánh Thể này hay không?

Nghĩ đến khả năng này, trong mắt Quân Tiêu Dao đã bốc cháy lên

ánh lửa.

Nói thế nào thì đây cũng là một khối Hoang Cổ Thánh Thể cấp bậc thánh nhân.

Nếu nó có thể sống lại, sau đó hắn thao túng nó thì sẽ phát huy ra uy lực khủng bố đến mức nào?

…

Tưởng tượng có loại khả năng này, tâm thần Quân Tiêu Dao cũng hơi kích động.

Sau khi thu hồi di hài của Hoang Cổ Thánh Thể, mọi chuyện cũng coi như công đức viên mãn.

Lần này Quân Tiêu Dao tiến vào Bàn Võ Lăng, đánh dấu được Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, có được Đọa Lạc Thánh Thể Thánh Nhân Cảnh, còn tìm ra cảm ngộ của Bàn Võ Đại Đế về thánh thể.

Nói ngắn lại, đầy bồn đầy chén, chuyến đi này không tệ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao rời khỏi cổ điện, lao ra bên ngoài Bàn Võ Lăng.

Quân Tiêu Dao căn bản chướng mắt cơ duyên khác trong Bàn Võ Lăng, nơi đây cũng không có tài nguyên tiên nguyên gì.

Bởi vậy, Quân Tiêu Dao không hề lưu luyến mà trực tiếp rời đi.

Ở bên ngoài, rất nhiều người còn đang nghị luận đủ loại chuyện xảy ra trước đó.

Đặc biệt là biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến người ta kinh diễm tới cực điểm.

Đám người Bàn Võ Thần Chủ thì luôn mang khuôn mặt đen kịt.

Lần này Bàn Võ Thần Triều mất mặt quá độ.

Sau này sợ là sẽ bị thế lực khắp nơi Tiên Vực cười nhạo hồi lâu.

Mà đúng lúc này, tại nơi tiến vào cổ bia Bàn Võ Lăng, một ánh hào

quang buông xuống, bóng dáng bạch y vô trần tuyệt đại kia đi ra từ trong đó, chính là Quân Tiêu Dao.

“Hả, là Thần Tử của Quân gia?”

“Sao hắn lại đi ra nhanh như vậy?”

Rất nhiều người nhìn thấy Quân Tiêu Dao hiện thân, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ vốn tưởng rằng, ít nhất Quân Tiêu Dao cũng sẽ ở trong đó mấy ngày mấy đêm.

“Hay là Thần Tử Quân gia không thông qua khảo nghiệm, bị buộc đi ra?” Một ít người nghĩ như vậy.

Khóe miệng Bàn Võ Thần Chủ nhếch lên một nụ cười lạnh, ông ta nói: “Quân Tiêu Dao, sao lại đi ra nhanh như vậy, cơ duyên trong Bàn Võ Lăng cũng không phải ít.”

Lời này của ông ta là trào phúng trần trụi.

“A, thu hoạch cũng coi như tốt, vậy là đủ rồi.” Quân Tiêu Dao không để bụng.

Hiện tại tâm tình hắn cũng không tồi, dù sao thì được thu hoạch rất nhiều.

“Hả?”

Nhìn thấy nụ cười của Quân Tiêu Dao, đáy lòng Bàn Võ Thần Chủ theo bản năng mà lộp bộp một cái, lập tức nhận thấy có gì không ổn.

Sau đó ông ta trực tiếp lắc mình tiến vào Bàn Võ Lăng dưới sắc mặt khác thường của mọi người.

Sau đó, mọi người chỉ nghe thấy tiếng Bàn Võ Thần Chủ gầm lên giận dữ.

“Đậu xanh rau má, rốt cuộc Thần Tử Quân gia mang đi thứ gì từ Bàn Võ Lăng vậy?”

“Đúng vậy, nghe Bàn Võ Thần Chủ rống giận, cảm giác trái tim hắn đang nhỏ máu...”

Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Giá trị của Hoang Cổ Thánh Thể, không cần phải nói nhiều.

Cho dù là Đọa Lạc Thánh Thể cũng có giá trị vô lượng, càng đừng nói ngày sau, có lẽ còn có cơ hội phục hồi như cũ.

Hết chương 146.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 147. Trái tim Bàn Võ Thần Chủ đang nhỏ máu, tính toán của thiên kiêu các nơi, hoàng tử phượng nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này Quân Tiêu Dao mang Đọa Lạc Thánh Thể đi, Bàn Võ Thần Chủ tuyệt đối bị chọc giận hộc máu.

Ở lối ra của cổ bia, Bàn Võ Thần Chủ đột nhiên xuất hiện, sắc mặt trầm trọng tới cực điểm.

Quân Chiến Thiên lại bước ra một bước và nói: "Bàn Võ Thần Chủ, người nào có được cơ duyên này thì thuộc về người đó, ngươi cũng không thể đổi ý."

Bàn Võ Thần Chủ thở hồng hộc như trâu, cuối cùng hít sâu một hơi, quay người đi rồi nói: "Đi đi, đừng để bổn hoàng nhìn thấy ngươi nữa."

Bàn Võ Thần Chủ thật sự sợ tôn đại Phật mang tên Quân Tiêu Dao này.

"Ai, Quân mỗ còn muốn ở lại thần triều mấy ngày để thưởng thức phong cảnh, Bàn Võ Thần Chủ đừng gấp gáp hạ lệnh trục khách như vậy." Quân Tiêu Dao thong dong cười.

Bóng dáng Bàn Võ Thần Chủ khẽ run lên, sau đó lạnh giọng vung tay lên và nói: "Yến hội kết thúc, mọi người tan đi!"

Dứt lời, thân thể ông ta mơ hồ, trực tiếp biến mất khỏi nơi đó.

Nhắm mắt làm ngơ.

Bàn Võ Thần Chủ còn trốn không được sao?

Nhìn Bàn Võ Thần Chủ trực tiếp rời đi, rất nhiều tu sĩ thế lực

chung quanh cũng tấm tắc cảm thán.

Có thể làm bất hủ thần triều chi chủ tức thành như vậy, cũng coi như Quân Tiêu Dao có bản lĩnh.

Yến hội của Bàn Võ Thần Triều kết thúc trong tình cảnh khiến người ta không lường trước được như thế này.

Không ai ngờ là yến hội để trưởng công chúa hoàng triều chọn phò mã, cuối cùng lại biến thành sân khấu của một mình Quân Tiêu Dao.

Ban đầu, tất cả mọi người còn cho rằng, lần này chỉ sợ là cơ hội để Quan Quân Hầu thể hiện nổi bật.

Trước đó khi Quân Tiêu Dao chưa ứng chiến, cũng có rất nhiều người mượn chuyện này để bôi đen Quân Tiêu Dao.

Kết quả hiện tại Quân Tiêu Dao chỉ giơ tay thôi đã trấn áp tứ đại thiên kiêu Dương Bàn, quả thực không cần nhắc cũng biết nhẹ nhàng đến cỡ nào.

Những lời đồn tự động sụp đổ.

Sau khi yến hội kết thúc, các thế lực lớn cũng bắt đầu quay về.

Có thể nghĩ, không cần bao nhiêu ngày nữa thì tin tức này sẽ truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

“Huyền Nhất, chẳng lẽ chúng ta cứ rời đi như vậy sao?” Sắc mặt Phượng Thanh Linh rất khó coi.

Khi xuất thế bọn họ đều mang dã tâm bừng bừng, muốn đánh bại Quân Tiêu Dao, nhất chiến thành danh.

Lão tổ của Vạn Hoàng Linh Sơn cũng thực chờ mong biểu hiện của bọn họ, bảo họ đừng làm mất uy danh của Vạn Hoàng Linh Sơn.

Kết quả hiện tại, ngay từ đầu Phượng Thanh Linh đã bị Quân Tiêu Dao tàn nhẫn đánh bại, Hoàng Huyền Nhất và ba người còn lại liên thủ cũng không đánh lại được Quân Tiêu Dao.

Có thể nói hai người đã mất mặt đến ném về nhà.

Ánh mắt rất nhiều người nhìn về phía bọn họ cũng mơ hồ mang theo châm biếm.

“Hiện tại những người đó đều nói, Vạn Hoàng Linh Sơn chúng ta cũng không tốt hơn Tổ Long Sào bao nhiêu cả.” Phượng Thanh Linh tức giận nói.

“Vậy thì còn cách nào, Thần Tử của Quân gia thật sự cường đại đến khiến người ta sợ hãi, xem ra chỉ có Hoàng Tử và Phượng Nữ xuất thế thì mới có thể đối phó Quân Tiêu Dao.” Hoàng Huyền Nhất cũng rất bất đắc dĩ.

“Hoàng Tử và Phượng Nữ, cần hai người bọn họ xuất thế sao?” Phượng Thanh Linh hít sâu một hơi, đôi mắt xinh đẹp lộ ra một tia giật mình.

Hoàng Tử và Phượng Nữ là hai vị thiên kiêu tuyệt đỉnh có thiên tư siêu phàm nhất đương đại Vạn Hoàng Linh Sơn.

Bọn họ một người mang huyết mạch Chân Hoàng, một người có huyết mạch Tổ Phượng, sức mạnh huyết mạch cường đại tới cực điểm, tu vi cũng khủng bố tuyệt luân.

Còn có người so sánh Hoàng Tử Phượng Nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn ngang với Long Ngạo Thiên của Tổ Long Sào.

“Đó là đương nhiên, thậm chí nếu bọn họ xuất thế đối đầu với Quân Tiêu Dao, thắng bại còn có thể là năm năm.” Hoàng Huyền Nhất đánh giá.

Phượng Thanh Linh nản lòng lắc đầu, lần này xuất thế, nàng đã chịu đả kích quá lớn.

Mà bên kia, đôi mắt của Diệp Tinh Vân cũng cực kỳ trầm lãnh.

Hắn ta không ngờ bốn người liên thủ mà còn không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao.

“Xem ra phải tìm được bí tàng tinh cung di lưu kia, đó là bảo khố dành riêng cho ta, chỉ cần có thể lấy được thì thực lực của ta sẽ

một bước lên trời, đến lúc đó Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể bị ta ném ở sau người." Diệp Tinh Vân thầm nghĩ.

Mà phía Bắc địa Vương gia, sắc mặt Vương Cương cũng không tốt lắm.

Trừ ca ca Vương Đằng ra, Vương Cương tự hỏi không thua kém bất cứ kẻ nào, hiện tại lại bị đánh thê thảm như vậy.

"Hừ, Thần Tử Quân gia thì thế nào, vẫn không sánh bằng ca ca của ta, Vương gia Thiếu Đế." Vương Cương hừ lạnh một tiếng.

Bản thân gã không bằng Quân Tiêu Dao, chỉ có thể lấy ca ca ra so sánh.

Cuối cùng, mất mặt nhất chính là Dương Bàn.

Dù sao cũng là gã chính miệng ước chiến Quân Tiêu Dao, còn dõng dạc nói Quân Tiêu Dao không dám ứng chiến.

Mà hiện tại, hiện thực như hàng loạt bàn tay hung hăng đánh vào mặt gã.

Thậm chí Dương Bàn còn có thể cảm nhận được, chung quanh có vô số tầm mắt trào phúng dừng lại trên người mình.

"Đáng chết..." Dương Bàn siết chặt nắm tay, cả khớp xương cũng xanh xao cả đi.

"Nhất định phải tìm thêm cơ duyên khác để làm bản thân mạnh lên, hơn nữa chủ yếu là phải nhanh chóng tìm được hai thanh kiếm còn lại."

"Chỉ khi Bàn Hoàng Tam Kiếm hợp nhất thì ta mới có thể giết chết Quân Tiêu Dao này!"

Ánh mắt Dương Bàn đỏ rực như máu, giống như con rắn canh người mà cắn.

Ghen ghét, bạo nộ, phẫn hận, đủ loại cảm xúc tiêu cực quay cuồng trong lòng gã.

Quân Tiêu Dao không chết thì ác khí trong ngực gã khó bình ổn được!

Hết chương 147.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 148. Quân Tiêu Dao lại oanh động thiên hạ, đánh cược với Võ Minh Nguyệt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi yến hội Bàn Võ Thần Triều kết thúc, những chuyện xảy ra trong đó cũng truyền khắp Hoang Thiên Tiên Vực.

Trong lúc nhất thời, Quân Tiêu Dao lại trở thành đối tượng để vô số người nghị luận và cảm thán.

Lần trước khi hắn gây nên oanh động như vậy là lúc chống lại ma thi chí tôn ở bí tàng Nguyên Thiên.

Nhưng lần này thì càng thêm oanh động.

Bởi vì Quân Tiêu Dao ra tay vả mặt cả một bất hủ thần triều!

Đương nhiên, cũng có một ít nam tử cảm thấy đáng tiếc thay cho Võ Minh Nguyệt.

Qua vụ bê bối này, hồng nhan giai nhân tốt đẹp này coi như không tuyển phò mã được nữa.

Quân Tiêu Dao vốn có thể làm phò mã, nhưng lại chướng mắt Võ Minh Nguyệt.

Điều này làm rất nhiều tu sĩ nam tính căm giận, chênh lệch giữa người với người có thể lớn đến mức này sao.

Nữ thần mà bọn họ không thể với tới, Quân Tiêu Dao lại khinh thường nhìn lại, lười muốn.

Sau khi yến hội kết thúc, thế lực khắp nơi rời đi, đám người Khương Lạc Ly cũng lưu luyến không rời mà đi về.

Trải qua sự kiện lần này, Khương Lạc Ly càng thích và sùng bái Quân Tiêu Dao.

Ít nhất Quân Tiêu Dao không phải loại tra nam không cự tuyệt bất cứ nữ nhân nào.

Quân Tiêu Dao cũng thực bất đắc dĩ, hắn chỉ không muốn liên hôn với nữ nô của mình mà thôi.

Sao đồn một cái đã biến thành nam nhân ba tốt trong mắt nữ nhân khác thế này?

Những nữ nhân đó cũng não bổ quá lợi hại rồi.

Xong việc, Quân Tiêu Dao cũng không trực tiếp rời đi mà nán lại ở hoàng đô mấy ngày.

Sở dĩ hắn ở lại, tất nhiên là vì còn một việc phải làm.

Đêm dài, hoàng cung Tử Cấm Thành, mọi âm thanh đều im ắng đi.

Một bóng dáng bạch y lặng lẽ đi tới trước một thiên điện, đó là Quân Tiêu Dao.

Ở cửa có một tiểu nha hoàn đang mơ mơ màng màng ngủ gật, đó là thị nữ bên cạnh Võ Minh Nguyệt - Hỉ Nhi.

Đôi mắt xinh đẹp của Hỉ Nhi mông lung nhập nhèm, bỗng nhìn thấy dưới ánh trăng có một bóng dáng bạch y siêu tuyệt đang chậm rãi đi đến, nàng nhất thời mơ hồ.

“Là tiên nhân hạ phàm sao?” Hỉ Nhi lẩm bẩm nói.

Nàng cho rằng mình đang nằm mơ.

“Võ Minh Nguyệt ở bên trong đúng không?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

“Là... Là Thần Tử của Quân gia!” Hỉ Nhi bỗng tỉnh táo lại, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, gương mặt hiện lên vui sướng kích động.

Nàng giống như gà con mổ thóc mà gật đầu và nói: “Công chúa điện hạ ở trong đó.”

“Được.” Quân Tiêu Dao trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Hỉ Nhi chắp tay trước ngực, vẻ mặt như muốn say.

“Hỉ Nhi lại được nói chuyện với Thần Tử Quân gia, trời ạ, nhìn gần thì Thần Tử càng hoàn mỹ vô khuyết, như trích tiên dưới ánh trăng ...”

Hỉ Nhi còn đang say mê dưới mị lực của Quân Tiêu Dao, không thể tự kềm chế.

Trong cung điện, trước một bàn trang điểm.

Khuôn mặt tuyệt đẹp của Võ Minh Nguyệt có vẻ khá tiều tụy, nàng nhìn gương đồng trước mặt mà đau thương một mình.

Những chuyện xảy ra gần đây quá tàn khốc đối với một nữ tử như nàng.

Bị bắt đoạn tuyệt quan hệ với Tiêu Trần, bị Quân Tiêu Dao ghét bỏ ngay trước mặt mọi người.

Nàng đường đường là trưởng công chúa của hoàng triều, hiện tại lại trở thành một trò cười.

Đổi lại là bất cứ nữ tử nào cũng không thể chịu đựng, thậm chí sinh ra ý định tìm đến cái chết.

Nhưng Võ Minh Nguyệt cũng coi như kiên cường, trong lòng còn có một điều giúp nàng chống đỡ.

Đó là Tiêu Trần.

Nàng tin tưởng, lấy sự nghị lực và quyết tâm của Tiêu Trần, hắn ta nhất định có thể quật khởi lần nữa.

Mà lúc này, một bạch y bóng dáng bất tri bất giác xuất hiện ở phía sau nàng.

Gương đồng chiếu rọi ra một gương mặt tiên huy mông lung, tuấn dật tuyệt trần.

“Quân Tiêu Dao!”

Võ Minh Nguyệt đột nhiên tỉnh táo lại, trên mặt lộ ra chút kinh sắc, không ngờ Quân Tiêu Dao lại đến tìm mình.

“Ngươi nên gọi ta là cái gì?” Quân Tiêu Dao nói.

Tiếng nói của Võ Minh Nguyệt hơi cứng lại, sau đó gần như nặn ra hai chữ từ kẽ răng: “Chủ nhân...”

“Rất tốt, xem ra ngươi còn chưa quên thân phận nữ nô của mình.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Võ Minh Nguyệt siết chặt bàn tay mềm, hơi cúi đầu xuống, nội tâm sinh ra cảm giác khuất nhục.

“Không phải ngươi nói Minh Nguyệt không xứng với ngươi sao, vậy còn tới nơi này làm gì?” Võ Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

“Ngươi đang... Giận dỗi?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Sao hắn lại cảm thấy giọng điệu của Võ Minh Nguyệt như một oán phụ bị trượng phu vứt bỏ?

“Không có.” Võ Minh Nguyệt quay mặt đi, sao nàng lại có cảm xúc đó được chứ.

Quân Tiêu Dao không trở thành phò mã, nàng còn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ là trước mặt mọi người, bị Quân Tiêu Dao làm thấp đi như vậy, Võ Minh Nguyệt vẫn nghẹn cục tức trong lòng.

“A... Tính ra cũng làm ngươi bị ủy khuất, không quan tâm đến tâm tình của ngươi, xin lỗi.” Quân Tiêu Dao ôn hòa cười.

Võ Minh Nguyệt hơi nâng mí mắt lên, ánh mắt thoáng có chút bất ngờ.

Quân Tiêu Dao lại nói xin lỗi nàng?

Hơn nữa ý cười ôn hòa kia là như thế nào?

Sao lại loá mắt như vậy?

Suy nghĩ của Võ Minh Nguyệt có chút hỗn loạn, nhất thời không biết nên lộ ra vẻ mặt gì.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao tới an ủi nàng?

Ngay vào lúc Võ Minh Nguyệt nghĩ như vậy trong lòng.

Ý cười trên mặt Quân Tiêu Dao càng sâu, mở miệng nói: "Lần này tới tìm ngươi là muốn hỏi trên người ngươi có bao nhiêu tiên nguyên, đều giao ra đây đi, đừng để ta cưỡng chế."

Võ Minh Nguyệt: "????"

Hoá ra là nàng tự mình đa tình.

Quân Tiêu Dao căn bản không phải tới an ủi nàng, mà là tới cướp tiên nguyên.

Cho dù Quân Tiêu Dao lộ ra ý cười phúc hậu và vô hại tuấn tú, nhưng đó vẫn nụ cười là ác ma!

"Quân Tiêu Dao... Ngươi!" Ngọc nhan trong trẻo của Võ Minh Nguyệt đỏ lên, trong lòng căm giận, thật muốn cắn Quân Tiêu Dao một cái!

Người này quá đáng giận!

"Thế nào, không cho?" Sắc mặt Quân Tiêu Dao lập tức trầm xuống.

Vừa rồi vẻ mặt còn đầy ý cười, hiện tại lại âm trầm giống như bão táp.

"Trên người ta chỉ có hơn năm mươi khối." Võ Minh Nguyệt thầm cắn răng mà nói.

"Giao ra đây." Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Võ Minh Nguyệt căm giận giao hơn năm mươi khối tiên nguyên ra, đôi mắt xinh đẹp trừng Quân Tiêu Dao.

Quả nhiên, nàng không thể ôm ảo tưởng gì đối với Quân Tiêu Dao.

Ác ma, đầu gỗ, thẳng nam sắt thép!

Hết chương 148.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 149. Dạ đàm với A Cửu, U Minh Thiên bị huỷ diệt, hành động điên cuồng của Tiêu Trần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi lấy được tiên nguyên, Quân Tiêu Dao âm thầm lắc đầu.

Xem ra công chúa của bất hủ thần triều cũng không giàu có như trong tưởng tượng của hắn.

Nhìn ngọc nhan không có cảm xúc của Võ Minh Nguyệt, Quân Tiêu Dao hơi suy nghĩ, sau đó nói: "Ngươi còn ôm ảo tưởng đối với Tiêu Trần kia đúng không?"

Võ Minh Nguyệt không hé răng, chỉ khẽ cắn môi ngọc.

Quân Tiêu Dao cười một tiếng rồi nói: "Xem ra ngươi còn chưa nhận rõ gương mặt thật của Tiêu Trần, từ lúc bắt đầu hắn chỉ muốn lợi dụng ngươi để có được thân phận phò mã, sau đó được Bàn Võ Thần Triều ủng hộ để đối nghịch với ta thôi."

"Ngươi đừng nghĩ người nào cũng như mình vậy!" Võ Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Ở phương diện này, nàng tuyệt đối tin tưởng vào nhân cách của Tiêu Trần.

"Vậy chúng ta đánh cược không?" Quân Tiêu Dao nói.

"Đánh cược thế nào?" Võ Minh Nguyệt hỏi.

"Cứ đánh cược vào Tiêu Trần này, nếu phẩm cách của hắn thật sự như ngươi nói, vậy coi như ta thua, ta có thể cởi bỏ nô ấn cho ngươi." Quân Tiêu Dao nói.

"Lời này là thật sao?"

Nghe Quân Tiêu Dao sẽ giải trừ nô ấn cho mình, Võ Minh Nguyệt

lộ ra một chút vui sướng.

Nàng ngày ngày đêm đêm đều muốn Quân Tiêu Dao giải trừ nô ấn.

“Đương nhiên, nhưng nếu ta nói đúng, vậy ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện thần phục bản Thần Tử!” Quân Tiêu Dao phất tay áo, lạnh nhạt nói.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì gần như không do dự mà trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Theo cái nhìn của nàng, Quân Tiêu Dao đang cho không nàng một cơ hội giải trừ nô ấn.

“Cũng tốt, đánh cược như vậy đi.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Ngọc nhan tuyết trắng của Võ Minh Nguyệt lộ ra chút mong đợi.

Rất nhanh nàng sẽ tự do, không bị Quân Tiêu Dao trói buộc nữa.

Mà phía bên này, khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một ý cười, âm thầm lắc đầu.

“Công chúa này quá ngốc bạch ngọt, hiện thực rất tàn khốc...”

Ngay từ đầu Quân Tiêu Dao đã chú ý tới, khi Tiêu Trần rời đi, trong mắt hắn ta lộ ra sự điên cuồng và ngoan tuyệt.

Một kẻ điên thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Đây cũng là một cái bẫy mà Quân Tiêu Dao sắp xếp sẵn cho Võ Minh Nguyệt.

Vị trưởng công chúa hoàng triều này hoàn toàn bị Quân Tiêu Dao đùa bỡn trong lòng bàn tay!

...

Sau khi đi ra khỏi hoàng cung, Quân Tiêu Dao cũng về tới đình viện tịch mịch.

Hắn chuẩn bị luyện hóa những tiên nguyên đó, sau đó thông qua

ngọc giản đưa tin, hỏi Quân Trượng Kiếm về tung tích của Tiêu Trần.

Hắn cứ cảm thấy sau lưng Tiêu Trần còn có một bí mật lớn nhất.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng chỉ tò mò thôi.

Hiện giờ Tiêu Trần đã hoàn toàn không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn.

Đợi biết được bí mật này, Quân Tiêu Dao cũng có thể một chưởng chụp chết con kiến đó.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao trở về đình viện, bỗng có tiếng đàn róc rách vang lên.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao dời đi.

Chỉ thấy trên đỉnh một lầu các, một nữ tử áo xám phong hoa tuyệt đại đang ngồi xếp bằng đánh đàn.

Ánh trăng rằm làm nữ tử nổi bật giống như tiên trong tranh vẽ.

Áo xám tuy không hoa lệ, lại không cách nào che giấu vẻ đẹp tuyệt đại của nàng.

Đó là A Cửu.

Quân Tiêu Dao yên lặng đứng tại chỗ lắng nghe, cũng không quấy rầy.

Cầm khúc này không có sự nhu nhược của nữ tử, ngược lại mang theo một cảm giác dũng mãnh.

Hắn như nhìn thấy từ cầm khúc, một bóng dáng bạch y tuyệt thế đứng sừng sững trong thiên địa.

Ngài như tản bộ nơi sân vắng, đè ép Thái Cổ hoàng tộc, đánh ngang cấm khu sinh mệnh.

Phía sau bóng dáng kia còn có tám hình hài tuyệt thế, trấn áp một phương, uy nghi thiên hạ.

Cảnh tượng này chắc chính là phụ thân hắn - Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối và Thần Vương Bát Bộ Chúng dưới trướng.

Một khúc vừa dứt, Quân Tiêu Dao vẫn đang nhắm mắt dư vị.

Thật lâu sau, hắn mới mở mắt ra.

“Quân mỗ vẫn cho rằng, cầm nghệ của mình không tính là thiên hạ vô song, nhưng cũng coi như số một, mãi đến khi nghe xong tiếng đàn của tiền bối, mới cảm thấy mình như ếch ngồi đáy giếng.”

“Cầm khúc của tiền bối đã có thể dung nhập chuyện xưa vào trong đó.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

A Cửu nhìn nhìn Quân Tiêu Dao, có gió nhẹ phất qua, thổi bay một chút tóc đen trước mặt nàng, lộ ra non nửa dung nhan tuyệt thế trong trẻo.

“Thiếu chủ chớ nói như thế, trực tiếp gọi A Cửu là được.”

Tuy bàn về bối phận, thực lực, không biết A Cửu cao hơn Quân Tiêu Dao bao nhiêu, nhưng lời nói của nàng lại cực kỳ khiêm tốn cung kính, tự nhận mình mang thân phận hộ đạo nhân.

Chỉ vì Quân Tiêu Dao là con nối dõi duy nhất của chủ thượng.

“A... Cửu.” Quân Tiêu Dao cũng có chút không quen.

Dù sao thân phận của A Cửu cũng quá cao.

Tuy nàng không phải người của Quân gia, nhưng bởi vì là người theo đuổi của Quân Vô Hối nên cũng có địa vị rất cao ở Quân gia.

Đừng nói là làm hộ đạo nhân, bình thường xảy ra chuyện gì, Quân gia cũng sẽ không đi quấy rầy A Cửu, mọi chuyện đều để nàng tùy tâm sở dục.

Mà lần này, A Cửu lại chủ động yêu cầu muốn trở thành hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao.

Cả những tộc lão của Quân gia cũng rất giật mình bất ngờ.

Bởi vì trước đó, Trọng Đồng Giả Đệ Nhất Tự Liệt Quân gia có uy danh hiển hách từng muốn thỉnh A Cửu rời núi, trở thành sư tôn của hắn.

Không sai, thậm chí Đệ Nhất Tự Liệt cũng không dám mong để A Cửu trở thành hộ đạo nhân của mình.

Chỉ cần có thể trở thành sư tôn thì Trọng Đồng Giả đã thấy đủ.

Bởi vì A Cửu cũng có được trọng đồng, làm sư tôn của Trọng Đồng Giả thì quá thích hợp.

Nhưng A Cửu cự tuyệt, hoàn toàn không có hứng thú với chuyện trở thành sư tôn của Trọng Đồng Giả.

Mà hiện tại, nàng lại chủ động muốn làm người theo đuổi của Quân Tiêu Dao.

Chênh lệch thái độ cũng quá lớn.

Nghe Quân Tiêu Dao gọi mình là A Cửu, khóe môi A Cửu nhếch lên một ý cười nhàn nhạt.

Nụ cười tuyệt sắc khuynh tẫn thiên hạ.

Tuy là loại thẳng nam sắt thép miễn dịch với sắc đẹp như Quân Tiêu Dao cũng hơi ngây người một chút.

Đồng thời trong đầu nảy lên một suy nghĩ cổ quái.

Không phải phụ thân hắn căn cứ vào giá trị sắc đẹp để lựa chọn bộ hạ đó chứ?

Hắn hơi lắc đầu, Quân Tiêu Dao biết suy nghĩ này thực vớ vẩn.

“Quá giống...” A Cửu bỗng nói.

Trong cặp trọng đồng có sao trời lưu chuyển, hỗn độn khép mở kia, giờ phút này lại mang theo một chút hồi ức.

Quân Tiêu Dao quá giống phụ thân hắn.

Cũng bạch y tuyệt thế, cũng siêu phàm tuyệt đại.

“A Cửu, rốt cục tình hình hiện tại của phụ thân ta là như thế nào?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Hắn quá tò mò về chuyện này.

Mười năm trước đã xảy ra chuyện gì mà khiến phụ thân hắn phải rời đi?

A Cửu hơi lắc đầu và nói: “Nếu thân nhân không nói cho ngài biết thì A Cửu cũng không thể phụng cáo.”

“Nhưng thiếu chủ đừng vội, tin chắc không bao lâu sau, ngài nhất định sẽ đuổi kịp bước chân của chủ thượng, không thua kém gì chủ thượng.” A Cửu nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Vị nữ tử có thể tranh phong so đấui với Bàn Võ Thần Chủ này lại có thái độ thân thuộc mà khiêm nhường cung kính như vậy trước mặt hắn.

Quân Tiêu Dao biết, một phần nguyên nhân rất lớn trong đó là vì hắn là nhi tử của Quân Vô Hối.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Ngày sau tất nhiên hắn sẽ làm A Cửu toàn tâm toàn ý đi theo hắn, mà không phải vì nguyên nhân nào khác.

Mấy ngày sau đó, Quân Tiêu Dao vẫn luôn luyện hóa tiên nguyên.

Hơn năm mươi khối tiên nguyên lại giúp Quân Tiêu Dao rèn luyện thêm ba khối Đại La Tiên Cốt.

Mà toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, các tin tức về Quân Tiêu Dao sớm đã truyền khắp nơi nơi.

Sau đó lại có một đại sự chấn động lòng người được truyền ra.

Hết chương 149.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 150. Ai chơi chiến thuật tâm cũng dơ, ảo tưởng của Võ Minh Nguyệt rách nát

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân gia phái ra quân đội và một đám tộc lão, thậm chí cả cường giả chí tôn để đi tiêu diệt U Minh Thiên.

Thân là tổ chức sát thủ tiếng tăm lừng lẫy của Hoang Thiên Tiên Vực, U Minh Thiên xuất quỷ nhập thần, căn bản không có cứ điểm cố định.

Bọn họ như Tử Thần nấp trong bóng đêm, người bình thường căn bản không bắt được tung tích.

Cũng từng có thế lực bất hủ vì hậu bối bị U Minh Thiên ám sát nên muốn trả thù.

Cuối cùng chẳng những không hoàn toàn trừ tận gốc U Minh Thiên, ngược lại còn bị U Minh Thiên huyết tinh trả thù, hậu bối đệ tử thương vong vô số.

Nhưng lần này, không chỉ có Quân gia hành động.

Hoang cổ Khương gia - quái vật khổng lồ này cũng xuất lực.

Dù sao Quân Tiêu Dao cũng coi như một nửa người Khương gia.

Quân gia mời được một vị cường giả am hiểu suy tính thiên cơ của Khương gia, tính ra các cứ điểm của U Minh Thiên.

Sau đó Quân gia cường thế ra tay, nhổ tận gốc toàn bộ U Minh Thiên!

Thậm chí vài sát thủ chí tôn đỉnh cao của U Minh Thiên cũng bị đám người Thập Bát Tổ của Quân gia chém giết.

Trong nhất thời, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực chấn động.

Tuy U Minh Thiên không phải thế lực bất hủ, nhưng cũng xem như một trong những thế lực mạnh nhất nằm dưới thế lực bất hủ.

Mà một thế lực khủng bố như vậy lại bị Quân gia nhổ tận gốc chỉ trong khoảng thời gian ngắn, tất cả thành viên U Minh Thiên đều bị tàn sát sạch sẽ.

Tư thái cường thế này làm mọi người nhận thức được thêm sự cường đại của Quân gia.

Ai ai cũng biết không thể tùy tiện trêu chọc Thần Tử của Quân gia.

Quân gia không để bụng những thiên kiêu cùng thế hệ tranh chấp.

Nhưng nếu sử dụng các loại quỷ kế để hãm hại Quân Tiêu Dao, vậy nghênh đón sẽ là sự trả thù khủng bố của Quân gia.

Mấy ngày sau Quân Tiêu Dao mới biết được tin tức này.

Hắn tấm tắc cảm thán.

Đây là chỗ tốt khi sinh ra trong gia tộc đỉnh cấp.

Không cần sợ thế lực nào uy hiếp, cũng không sợ cổ lão nào gây bất lợi với mình.

Quân Tiêu Dao chỉ cần thanh thản ổn định tu luyện, tiếp tục vô địch, đẩy ngang thiên kiêu vạn tộc là được rồi.

Mà đúng lúc này, ngọc giản truyền tin bỗng có phản ứng.

Quân Tiêu Dao lấy ra, trong đó truyền đến giọng nói của Quân Trượng Kiếm.

“Thần Tử, ngài nhất định không thể tin được Tiêu Trần kia làm chuyện táng tận thiên lương gì đâu!”

Kế tiếp, từng cảnh tượng huyết tinh mà tàn nhẫn truyền tới phía Quân Tiêu Dao.

Trong cảnh tượng đó, một rồi lại một thôn trang bị tàn sát sạch sẽ.

Tiêu Trần đầy người máu me, trên mặt mang theo nụ cười ma quỷ

dữ tợn.

Ở bên cạnh hắn ta có rất nhiều thi thể đang nằm, nam nữ già trẻ đều có.

Bởi vì Quân Trượng Kiếm không thể rút dây động rừng, cho nên chỉ đứng đằng xa ghi lại, sau đó truyền cho Quân Tiêu Dao.

“Xem ra mức độ điên cuồng của Tiêu Trần này còn vượt qua dự đoán của ta, mục đích của hắn là gì chứ?” Quân Tiêu Dao suy nghĩ rồi nói.

Hành động này rất giống một nghi thức hiến tế.

Là muốn triệu hồi ra đại tà thần sao?

“Mặc kệ thế nào, cảnh tượng như vậy nên để Võ Minh Nguyệt nhìn thấy.”

“Nhìn xem Tiêu Trần chính nghĩa thiện lương, kiên cường bất khuất trong cảm nhận của nàng ta rốt cục có bộ mặt thật ra sao.”

….

Quân Tiêu Dao khẽ cười.

Để Võ Minh Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng này, phỏng chừng nàng sẽ không chấp nhận nổi.

Dù sao trong cảm nhận của Võ Minh Nguyệt, Tiêu Trần luôn là một thanh niên dương quang kiên cường, hăng hái hướng về trước kia.

Nhưng hiện tại thanh niên dương quanh kia lại làm ra chuyện của ác quỷ.

Chuyện này sẽ đánh nát ảo tưởng tốt đẹp trong lòng Võ Minh Nguyệt.

Nhưng Quân Tiêu Dao không để bụng cảm nhận của nàng ta.

Hắn muốn đánh nát ảo tưởng trong lòng Võ Minh Nguyệt, bằng không thì làm sao khống chế nàng?

Chờ đến khi đáy lòng Võ Minh Nguyệt không còn lại gì, bóng dáng của Quân Tiêu Dao nhất định sẽ khắc thật sâu vào lòng nàng.

“Ta làm như vậy có xấu quá hay không?” Quân Tiêu Dao sờ sờ cằm.

Ai chơi chiến thuật tâm cũng dơ, lời này thật không sai.

Bởi vì hắn đã gieo nô ấn trong thần cung của Võ Minh Nguyệt.

Cho nên tâm niệm của Quân Tiêu Dao vừa động, đã lập tức thông báo Võ Minh Nguyệt tiến đến.

Không bao lâu sau, Võ Minh Nguyệt đã đi tới đình viện của Quân Tiêu Dao.

Nàng đang mặc bộ váy lụa vẫn thường mặc, dáng người cao gầy yểu điệu, đồi núi no đủ, eo ngọc tinh tế, mông vểnh cong cong.

Dung nhan thì càng không cần nhiều lời, mắt như hồ thu, mặt mày như họa, da như ngưng chi.

Giờ phút này giữa mày liễu của Võ Minh Nguyệt ngưng kết chút u sầu nhàn nhạt, càng tăng thêm vài phần động lòng người, nhìn thấy mà thương.

Chỉ sợ không có một nam tử nào thấy Võ Minh Nguyệt mà không tâm động.

Đương nhiên, ngoại trừ Quân Tiêu Dao.

Trong mắt hắn lộ ra một tia nghiền ngẫm, lạnh nhạt nói: “Biết kêu ngươi tới làm gì không?”

“Làm gì?” Võ Minh Nguyệt khó hiểu.

“Tự mình xem.” Quân Tiêu Dao ném ngọc giản ra.

Đủ loại cảnh tượng hiện hóa ra, triển lộ trước mặt Võ Minh Nguyệt.

“Đây là cái gì...” Võ Minh Nguyệt vừa dứt lời thì đã thấy được

cảnh tượng bên trong, Tiêu Trần đầy mặt là máu, dữ tợn như quỷ.

Trong nháy mắt, hô hấp của nàng như ngừng lại.

Đại não nàng lập tức trống rỗng

Toàn bộ thân thể mềm mại giống như đọng lại, cứng còng tại chỗ.

Đôi mắt mỹ lệ mang theo cảm xúc sợ hãi chậm rãi trợn to, sắc mặt tái nhợt như tờ.

Đó là một gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ.

Cho nên sau một lúc lâu Võ Minh Nguyệt cũng không tỉnh táo lại nổi.

Quân Tiêu Dao chỉ lạnh nhạt nhìn như vậy, tâm cảnh không hề gợn sóng.

“Cái này... Đây là cái gì, Quân Tiêu Dao, vì sao ngươi lại lấy vật này lừa gạt ta?” Sắc mặt Võ Minh Nguyệt trắng bệch, như quét một tầng sơn.

Thậm chí nàng còn quên kêu chủ nhân mà gọi thẳng tên Quân Tiêu Dao ra.

Thể hiện sự hỗn loạn và kinh hoàng trong nội tâm nàng cao đến mức nào.

Sao người kia có thể là Tiêu Trần?!

Quân Tiêu Dao cũng không ngại, cười khẽ và nói: “Bản Thần Tử còn không đến mức vì một vụ đánh cược mà lừa gạt ngươi.”

“Không... Nhất định là ngươi đang lừa ta, sao người này có thể là Tiêu Trần?”

“Chàng ấy sẽ không lạm sát kẻ vô tội, trừ phi thật sự là người có tội!”

Võ Minh Nguyệt không thể tin mà gào rống, trên chiếc cổ ngọc bạch cũng lộ ra một ít gân xanh.

“Người có tội? Những thôn dân vô tội đó đều có tội sao, những hài đồng đó cũng có tội sao?” Quân Tiêu Dao cười lạnh và nói.

Võ Minh Nguyệt vẫn không tin.

Quân Tiêu Dao đã sớm dự đoán được điều này, hắn đứng dậy và nói: “Nếu không tin, vậy đi xem đi.”

Trước đó Quân Tiêu Dao bảo Quân Trượng Kiếm truyền địa điểm cho hắn.

Cũng may Tiêu Trần không cách nơi này quá xa.

Hắn chỉ cần xông thẳng qua đó là được.

Cửu Đầu Sư Tử nhảy lên, Quân Tiêu Dao dùng một tay nâng thân thể mềm mại của Võ Minh Nguyệt, cùng bước lên sau lưng Cửu Đầu Sư Tử.

Nó giẫm chân sau một cái, lập tức lao ngang qua vòm trời, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Tổ tiên của Cửu Đầu Sư Tử từng là tọa kỵ, tất nhiên tốc độ lên đường cũng không chậm.

...

Hết chương 150.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 151. Võ Minh Nguyệt và Tiêu Trần trở mặt thành thù, Thanh Long Thượng Nhân ra tay, bản Thần Tử trả tự do lại cho ngươi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, ở khu vực lân cận Bàn Võ đạo châu, trong một sơn thôn nhỏ.

Một cuộc tàn sát đã sắp đến hồi kết cục.

Tiêu Trần đầy người máu me đi đến trước một đám người già phụ nữ và trẻ em cuối cùng còn sót lại.

Trong tay hắn có nắm một ít bình ngọc.

Trong mỗi bình ngọc đều chứa đầy tinh huyết của đồng nam đồng nữ.

Sau khi rời khỏi hoàng đô thần triều, Tiêu Trần đi thẳng một mạch đến đây, gặp được một ít sơn thôn không có cao thủ nào bảo hộ nên trực tiếp bắt đầu tàn sát.

Cho nên hắn đã gom đủ không ít tinh huyết.

“Còn thiếu khoảng một trăm tinh huyết, gom đủ tinh huyết thì ta có thể giải phóng quái thai cổ đại kia, để nàng giết chết Quân Tiêu Dao!”

“Lấy thực lực của quái thai cổ đại, nhất định có thể giết Quân Tiêu Dao, ha ha, ta muốn tận mắt nhìn thấy hắn chết trước mặt ta, ta còn muốn chặt hắn ra thành tám khối, rút gân lột da!”

Quần áo cả người Tiêu Trần dính đầy máu, tóc hỗn độn, sắc mặt dữ tợn, hung thần ác sát.

Đâu còn dáng vẻ thanh tú tuấn dật trước đó nữa, nói là ác quỷ từ

địa ngục bò ra cũng có người tin.

“Tiêu Trần, ngươi... Ai...”

Thanh Long Thượng Nhân không nói gì, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nếu kẻ địch mà Tiêu Trần trêu chọc không phải Quân Tiêu Dao, vậy dưới sự phụ trợ của lão, hắn ta còn có hy vọng.

Đáng tiếc, ngặt nỗi Tiêu Trần lại trêu chọc một kẻ địch mà mình không thể ứng phó.

“Có lẽ, quái thai cổ đại kia chính là hi vọng cuối cùng của Tiêu Trần.” Thanh Long Thượng Nhân thầm than.

Lão không có khả năng vì Tiêu Trần mà đi ám sát Quân Tiêu Dao.

U Minh Thiên chính là ví dụ máu chảy đầm đìa.

Lão chỉ là tàn hồn của một chuẩn chí tôn, không đủ cho Quân gia đánh một trận nữa là.

Hơn nữa hiện tại cả Thanh Long Cổ Quốc cũng đã tiêu tan, quốc vận chi tử Tiêu Trần đã không còn tác dụng gì.

Thanh Long Thượng Nhân là nể tình nên mới ở lại trên người Tiêu Trần.

Lão chuẩn bị sau này đầu nhập vào quái thai cổ đại của Tổ Long Sào kia.

Thanh Long Thượng Nhân tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, theo lý thuyết cũng dính chút quan hệ với nhất mạch Thương Long Tổ Long Sào.

Mà ở nơi xa, Quân Trượng Kiếm đang âm thầm quan sát.

Hắn cũng mơ hồ nhận ra, hình như trên người Tiêu Trần có một dao động linh hồn cực mạnh.

Bởi vậy, hắn cũng không theo dõi quá gần, mà chỉ quan sát ở nơi

xa.

Mà đúng lúc này, trên trời cao bỗng có kim quang lóng lánh.

Cửu Đầu Sư Tử uy vũ hùng tráng đạp không mà đến.

Trên đó có hai bóng dáng đang đứng, đó là Quân Tiêu Dao và Võ Minh Nguyệt.

Quân Tiêu Dao liếc một cái đã thấy được thôn nhỏ bị huyết tẩy kia.

Tiêu Trần đứng trước một đám người già phụ nữ và trẻ em tay không tấc sắt, đang muốn hành hung.

Mà bên kia, cả người Võ Minh Nguyệt chấn động, cả đồng tử cũng đang run rẩy.

“Tiêu Trần, thật sự là chàng!” Võ Minh Nguyệt giơ tay ngọc lên che môi đỏ lại, không thể tin được.

Nghe giọng nói đó, Tiêu Trần bỗng phục hồi tinh thần, lập tức thấy được Quân Tiêu Dao và Võ Minh Nguyệt đứng trên người Cửu Đầu Sư Tử.

“Đáng chết, tại sao Quân Tiêu Dao lại tìm được nơi này?” Vẻ mặt Tiêu Trần trở nên dữ tợn.

Chẳng lẽ hi vọng cuối cùng của hắn ta cũng bị đánh mất?

“Tiêu Trần, chàng trả lời ta, tất cả những chuyện này không phải chàng làm!” Võ Minh Nguyệt gần như gào rống mà hô lên.

Khuôn mặt nhiễm máu của Tiêu Trần rất lạnh lùng, đôi mắt thật lạnh nhạt.

“Võ Minh Nguyệt, tiện nhân ngươi lại đến cùng Quân Tiêu Dao, là muốn nhìn Quân Tiêu Dao nhục nhã ta như thế nào sao?”

Nhìn thấy Võ Minh Nguyệt tiến đến, Tiêu Trần càng thầm hận trong lòng.

Bởi vì Võ Minh Nguyệt và Quân Tiêu Dao đứng chung một chỗ giống như một đôi bích nhân trời đất tạo nên.

Mà Tiêu Trần hắn thì sao?

Là con rệp dưới mặt đất, là đao phủ dơ bẩn.

Ai chịu nổi sự đối lập này?

Nghe Tiêu Trần nói vậy, Võ Minh Nguyệt càng hoa dung thất sắc, ảo tưởng tốt đẹp trong lòng rách nát đầy đất.

Quân Tiêu Dao không lừa nàng.

Đây là tướng mạo vốn có của Tiêu Trần!

Một tiểu nhân ích kỷ, giả nhân giả nghĩa!

...

Tới hiện tại thì không cần nói cái gì nữa cả.

Võ Minh Nguyệt tận mắt nhìn thấy mọi chuyện.

Rốt cuộc nàng cũng hiểu, trước kia mình ngốc đến cỡ nào, ngây thơ đến cỡ nào.

Nàng bị loại tiểu nhân như Tiêu Trần lừa gạt tấm chân tình.

Cũng may nàng không tiếp xúc thân mật gì với Tiêu Trần, nếu không Võ Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ hối hận cả đời!

Nhìn gương mặt chảy dài nước mắt, vẻ mặt hối hận kiên quyết của Võ Minh Nguyệt, Quân Tiêu Dao tấm tắc thầm than.

Cuối cùng nàng cũng nhận rõ hiện thực.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng biết, tuy Tiêu Trần muốn lợi dụng Võ Minh Nguyệt, nhưng nhất định cũng thiệt tình thích nàng.

Đáng tiếc, cuối cùng lại bị Quân Tiêu Dao phá hủy.

Võ Minh Nguyệt đã hoàn toàn hết hy vọng với Tiêu Trần.

Không chỉ thế, thậm chí còn mang theo một chút chán ghét và phẫn nộ.

Bởi vì Tiêu Trần tàn sát những người già phụ nữ và trẻ em không có năng lực phản kháng đó.

Một tu sĩ hơi có lương tri cũng sẽ không làm ra chuyện táng tận thiên lương như vậy.

Trong mắt Võ Minh Nguyệt, Tiêu Trần đã không đơn giản là một tiểu nhân lừa gạt tình cảm.

Mà là một đao phủ mất đi lương tri, không còn nhân tính.

“Tiêu Trần, ngươi không chỉ là một tiểu nhân, còn là một ma quỷ táng tận thiên lương, uổng cho ta trước kia còn giúp đỡ ngươi trong bí tàng Nguyên Thiên, thật sự là mắt bị mù!”

Võ Minh Nguyệt rất hối hận, khi đó vì sao lại ngu ngốc đi giúp Tiêu Trần.

Nàng cũng tỉnh táo nhớ lại, khi đó Tiêu Trần tàn nhẫn ra tay với Quân Vạn Kiếp, thật ra cũng đã bại lộ bản tính.

Buồn cười là mình còn tự an ủi là Tiêu Trần chỉ không lưu tình với kẻ địch mà thôi.

Hiện tại xem ra, Tiêu Trần cũng tàn nhẫn tuyệt tình như vậy với bất cứ kẻ nào.

Võ Minh Nguyệt càng nghĩ càng giận, lại thấy những thôn dân nhỏ yếu bất lực bên cạnh Tiêu Trần.

Rốt cuộc nàng cũng không nhìn được mà ra tay.

Pháp lực cuồn cuộn phát ra từ cơ thể nàng, một chưởng ấn mạnh mẽ tuyệt đối giáng về hướng Tiêu Trần.

Tiêu Trần thấy thế, trong lòng càng thêm đau đớn, không khỏi lộ ra vẻ mặt điên cuồng, hắn ta cười lạnh và nói: “Quả nhiên tiện nhân ngươi đã lộ ra bản tính, muốn diệt trừ ta, đúng không hả!”

Tiêu Trần cũng ra tay, thanh quang kích động, hóa thành một quyền Thương Long.

Hai người vốn có thể trở thành đạo lữ, nhưng giờ phút này lại đao kiếm đối diện.

Quân Tiêu Dao nhìn tình cảnh này, vẻ mặt hắn vẫn lạnh nhạt.

Chuyện này đều là một tay hắn tạo thành.

Trong lòng Quân Tiêu Dao không có nửa điểm dao động, thậm chí còn muốn cười.

Bên kia, Võ Minh Nguyệt đã đánh nhau với Tiêu Trần.

Tuy Tiêu Trần yếu ớt đến không chịu nổi một kích trước mặt Quân Tiêu Dao.

Nhưng đó là so với Quân Tiêu Dao thôi, thực lực của Tiêu Trần cũng coi như đứng đầu trong các thiên kiêu.

Võ Minh Nguyệt thân là trưởng công chúa của hoàng triều, thực lực cũng không kém, nhưng so với loại khí vận chi tử như Tiêu Trần thì vẫn hơi yếu một bậc.

“Hỗn Nguyên Tán Thủ!”

Võ Minh Nguyệt phất bàn tay ngọc ra, trong phút chốc cứ như như đánh ra trăm ngàn chưởng ấn.

Vẻ mặt Tiêu Trần đanh lại.

Kỹ nữ này thật sự muốn lấy mạng hắn ta!

Hết chương 151.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 152. Kế lạt mềm buộc chặt, Võ Minh Nguyệt hoàn toàn thần phục, Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia trở về! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiện nhân, ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!” Hai mắt Tiêu Trần trở nên khát máu, như muốn điên cuồng.

Hắn ta cũng thi triển ra chiêu mạnh nhất, Long Đoạn Thất Thức.

Bảy quyền ấn liên tục phát ra, quyền sau càng mạnh hơn quyền trước.

Pháp lực hùng hồn Quy Nhất Cảnh đại viên mãn của hắn ta cũng hoàn toàn nổ tung, cả người đều long hóa, trở thành bán long nhân.

Oanh! Oanh! Oanh!

Gần ba quyền qua đi, chiêu thức của Võ Minh Nguyệt đã bị phá vỡ.

Quyền thứ tư tung ra, Võ Minh Nguyệt lấy ra một tấm chắn ngăn cản, vẫn bị chấn đến hộc máu.

Quyền thứ năm qua đi, Võ Minh Nguyệt hộc ra một mồm máu to, nhiễm đỏ vạt áo tuyết trắng.

Quyền thứ sáu đánh ra, cốt cách cánh tay Võ Minh Nguyệt đều rách nát.

Quyền thứ bảy sắp đánh vào đầu Võ Minh Nguyệt.

Tiêu Trần không hề nương tay mà hoàn toàn hạ tử thủ.

Võ Minh Nguyệt thấy Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt dữ tợn rồi đánh tới một quyền.

Nàng xem như đã hiểu rõ, Tiêu Trần thật sự tính giết nàng, không

lưu tình chút nào cả.

Võ Minh Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại.

Lạnh băng, tuyệt vọng, hối hận, đủ loại cảm xúc quay cuồng trong lòng.

Mà đúng lúc này, một bàn tay lại đặt lên vai ngọc của Võ Minh Nguyệt.

Đồng thời, còn có một giọng nói lạnh nhạt thanh lãnh vang lên: "Tiêu Trần, hành hung dưới mí mắt của bản Thần Tử, ngươi coi ta không tồn tại sao?"

Kế tiếp, Võ Minh Nguyệt chỉ nghe thấy một tiếng rầm.

Khi nàng mở mắt ra lần nữa, đã thấy Tiêu Trần hộc máu bay ngược ra ngoài.

Nàng hơi quay đầu lại, một dung nhan tuấn tú như trích tiên ảo mộng xuất hiện trước mắt nàng.

"Không có việc gì chứ?" Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Võ Minh Nguyệt nhất thời nhìn đến sửng sốt, cũng quên trả lời.

Bên môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười không dễ phát hiện.

Sáu quyền trước đó, Võ Minh Nguyệt bị thương hộc máu, Quân Tiêu Dao vẫn không nhúc nhích, cứ như không thấy được.

Thẳng đến quyền thứ bảy trí mạng đánh ra, Quân Tiêu Dao mới quyết định ra tay.

Bởi vì như vậy mới làm Võ Minh Nguyệt càng ghi nhớ khắc sâu.

Rốt cuộc là ai cứu mạng nàng!

Không để ý đến Võ Minh Nguyệt đang thất thần, Quân Tiêu Dao nhìn về phía Tiêu Trần, lạnh lùng nói: "Nhảy nhót lâu như vậy, cũng nên kết thúc."

Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản mà tung một chưởng ấn ra.

Tiêu Trần lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên: “Tiêu Trần, bản tôn giúp ngươi lần cuối cùng!”

Nguyên thần thể nửa hư ảo của một lão giả thanh bào hiện lên phía sau Tiêu Trần.

Đó là Thanh Long Thượng Nhân.

“Ngươi là lão gia gia sau lưng Tiêu Trần đấy à?” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao bình đạm không gợn sóng.

Hắn biết, Thanh Long Thượng Nhân không dám làm gì hắn.

Quả nhiên, Thanh Long Thượng Nhân kiêng kỵ mà liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Sau đó lão chợt phát ra hồn lực cường đại, xé rách hư không, lôi kéo thân thể Tiêu Trần chạy trốn.

Trong cái khe không gian kia còn truyền đến tiếng gào rống khàn khan của Tiêu Trần: “Quân Tiêu Dao, Tiêu Trần ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi, nhất định sẽ!”

Giọng nói kia truyền ra xong thì cái khe không gian cũng theo đó mà khép lại.

Quân Tiêu Dao đứng tại chỗ không truy kích, mặc kệ hắn ta rời đi.

Lần này hắn tiến đến cũng không để A Cửu đi theo, A Cửu chỉ quân tâm sinh tử của Quân Tiêu Dao, sẽ không quản nhàn sự khác.

Tiêu Trần bị Thanh Long Thượng Nhân mang đi, Quân Tiêu Dao cũng không để bụng chút nào.

Chụp chết Tiêu Trần lúc nào cũng được.

Hắn càng muốn biết, rốt cục Tiêu Trần có tự tin gì mà nói có thể lấy mạng của hắn.

“Thần Tử, không truy kích sao?”

Thẳng đến lúc này, Quân Trượng Kiếm mới lắc mình mà ra.

“Không cần, ta tin lần sau Tiêu Trần sẽ chủ động tìm tới ta, cần gì phải cố sức đi tìm hắn chứ?” Quân Tiêu Dao cười nhạt lắc đầu.

Nếu Tiêu Trần muốn giết hắn thì tất nhiên sẽ chủ động tìm đến.

Hắn nhìn nhìn Võ Minh Nguyệt, Võ Minh Nguyệt vẫn lộ ra vẻ mặt thất thần.

Trong lòng nàng vắng vẻ.

Toàn bộ ảo tưởng trước kia rách nát, cả người như biến thành trống rỗng.

Quân Tiêu Dao đi ra phía trước, nhìn Võ Minh Nguyệt.

Võ Minh Nguyệt cũng nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Có lẽ là vì vừa rồi Quân Tiêu Dao ra tay cứu giúp, hiện tại nàng cũng không bài xích Quân Tiêu Dao như trước.

“Vụ đánh cược này là Minh Nguyệt thua...” Võ Minh Nguyệt cúi đầu, lộ ra ý cười tự giễu chua xót.

Tiêu Trần hoàn toàn làm ảo tưởng của nàng rách nát, mà hiện tại, nàng vẫn là nữ nô của Quân Tiêu Dao, còn phải hoàn toàn thần phục.

Quân Tiêu Dao giơ tay, búng tay một cái.

Cả người Võ Minh Nguyệt đột nhiên chấn động.

Nô ấn trong thần cung của nàng cũng tan thành mây khói dưới cái búng tay này.

Võ Minh Nguyệt đột nhiên nâng đầu lên, đôi má ngọc còn tái nhợt lộ ra biểu cảm khó tin cực độ.

“Cái này... Vì sao, rõ ràng đánh cược là ta thua...” Trong lòng Võ Minh Nguyệt sinh ra nghi hoặc, khó hiểu.

Rõ ràng đánh cược thua là nàng, nhưng Quân Tiêu Dao lại giải trừ nô ấn cho nàng.

“Trước nay bản Thần Tử không thích thu nô lệ, chỉ hy vọng có người thật lòng đi theo.”

“Nếu ngươi vẫn luôn kháng cự, vậy hiện tại, bản Thần Tử sẽ trả tự do lại cho ngươi, chúc mừng.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, xoay người muốn rời đi.

…

Võ Minh Nguyệt ngơ ra tại chỗ, hoàn toàn không thể tin.

Đây có còn là Quân Tiêu Dao như ác ma không?

Hơn nữa giờ phút này, sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình đạm như vậy.

Chẳng lẽ đối với Quân Tiêu Dao thì nàng thật sự không quan trọng chút nào sao?

Nếu không quan trọng, vì sao vừa rồi lại ra tay cứu nàng?

Đủ loại suy nghĩ quay cuồng trong lòng Võ Minh Nguyệt.

Nàng bỗng cảm thấy có phải từ lúc bắt đầu mình đã hiểu lầm Quân Tiêu Dao hay không.

Thật ra hắn là người tốt chính trực có thiện ý.

Chỉ là bị bề ngoài lạnh nhạt che giấu mà thôi.

Nếu không vì sao Quân Tiêu Dao lại cứu nàng?

Lại vì sao dưới tình huống đánh cược thua, còn giải trừ nô ấn, trả tự do cho nàng?

Giờ phút này, nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao chậm rãi rời đi, còn mang theo một tia lạnh nhạt trên gương mặt.

Võ Minh Nguyệt bỗng có chút đau lòng.

Thì ra nàng vẫn luôn hiểu lầm Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng từng thiện ý mà nhắc nhở nàng, Tiêu Trần đang lợi dụng nàng.

Võ Minh Nguyệt lại không nghe, ngược lại cho rằng là Quân Tiêu Dao lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử.

Nghĩ đến đây, Võ Minh Nguyệt rốt cuộc nhịn không được mà buột miệng thốt ra: “Chủ nhân!”

Bước chân Quân Tiêu Dao khựng lại.

Mà Quân Trượng Kiếm bên cạnh lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, cả kinh đến cằm cũng sắp rớt xuống mặt đất.

Võ Minh Nguyệt đường đường là trưởng công chúa của một quốc gia, phương danh truyền xa toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, lại chủ động gọi chủ nhân?

Chuyện này quả thực đổi mới tam quan của Quân Trượng Kiếm.

Hơn nữa, kêu vậy cũng không phải bị hiếp bức, mà là Võ Minh Nguyệt chủ động hô lên.

“Hừm? Không phải bản Thần Tử đã trả lại tự do cho ngươi rồi sao?” Quân Tiêu Dao nhíu nhíu mày.

Võ Minh Nguyệt cắn môi, sắc mặt hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn mở miệng nói: “Trước kia là Minh Nguyệt hiểu lầm chủ nhân, Minh Nguyệt nguyện ý thật lòng thần phục chủ nhân.”

Nói xong, Võ Minh Nguyệt khom người bái lạy Quân Tiêu Dao.

“Con mẹ nó!” Dù là Quân Trượng Kiếm cũng không nhịn được mà chửi tục một câu.

“Ngươi không cần làm như thế, ta cũng không thiếu một nữ nô như ngươi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

“Chủ nhân, Minh Nguyệt thiệt tình thần phục, không phải là vì

đánh cược.” Võ Minh Nguyệt lộ ra một chút thấp thỏm.

Trong lòng nàng đang hư không, chỉ có dấu vết do Quân Tiêu Dao để lại.

Giờ phút này nếu Quân Tiêu Dao từ bỏ nàng, chẳng phải Võ Minh Nguyệt lại trở về trạng thái hư không sao?

Nàng không muốn như thế.

Hết chương 152.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 153. Kế lạt mềm buộc chặt, Võ Minh Nguyệt hoàn toàn thần phục, Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia trở về! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ai, cũng được, nếu ngươi nguyện ý đi theo, vậy thế này đi, lúc ta cần thì sẽ tìm ngươi.” Quân Tiêu Dao thở dài.

“Vâng, Minh Nguyệt sẽ trung thành với chủ nhân cả đời, huống chi chủ nhân cũng đã xem như...” Giọng điệu của Võ Minh Nguyệt hơi do dự.

“Xem như cái gì?” Quân Tiêu Dao hỏi lại.

“Không có gì.” Võ Minh Nguyệt hơi lắc đầu.

Nàng chưa nói Quân Tiêu Dao đã xem như phò mã của Bàn Võ Thần Triều.

“Vậy tốt, trở về đi.” Quân Tiêu Dao bước lên Cửu Đầu Sư Tử, Võ Minh Nguyệt theo sát phía sau.

Sau khi hoàn toàn nghĩ thông suốt, Võ Minh Nguyệt càng nhìn Quân Tiêu Dao thì càng cảm thấy hắn giống như trích tiên, tuấn tú tuyệt luân, ném xa Tiêu Trần không biết bao nhiêu con phố.

“Ta thật ngốc, khi đó vì sao lại vì một Tiêu Trần mà chán ghét chủ nhân tuấn tú như tiên như thế.” Võ Minh Nguyệt thầm mắng mình vụng về.

Nhưng nàng không biết là, Quân Tiêu Dao đưa lưng về phía nàng, bên miệng lại lộ ra một độ cung.

“Kế lạt mềm buộc chặt thật tốt, cổ nhân thật không lừa ta...” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Tất nhiên chiêu này cũng chỉ là một thủ đoạn nhỏ của hắn.

Nếu lấy đánh cược trói buộc, tất nhiên Võ Minh Nguyệt sẽ không thật lòng thần phục.

Còn không bằng lui một bước, trực tiếp hủy bỏ nô ấn của Võ Minh Nguyệt, khiến nàng cảm kích.

Tuy Quân Tiêu Dao cũng không thể bảo đảm Võ Minh Nguyệt sẽ trăm phần trăm tiếp tục thần phục hắn.

Nhưng cho dù không thần phục, Quân Tiêu Dao cũng không để bụng.

Chỉ là một quân cờ mà thôi, ném thì ném.

Phía sau, trong mắt Quân Trượng Kiếm lộ ra ý khâm phục.

Sự kính ngưỡng của hắn ta đối với Quân Tiêu Dao như nước sông cuồn cuộn liên miên không dứt.

Có thể dạy dỗ trưởng công chúa của một bất hủ thần triều đến dễ bảo như thế, sợ là chỉ có thể là Quân Tiêu Dao.

Chuyện này cũng tạm thời hạ màn.

Quân Tiêu Dao dựa vào đủ loại thủ đoạn, hoàn toàn làm Võ Minh Nguyệt và Tiêu Trần trở mặt, hơn nữa làm Võ Minh Nguyệt quy thuận.

Nhưng Quân Tiêu Dao không lơi lỏng.

Hắn mơ hồ cảm thấy, gió lốc chỉ vừa dâng lên mà thôi.

“Là lúc nên trở về Quân gia, tiêu hóa những thứ thu hoạch được.” Quân Tiêu Dao tự nói.

Hắn quyết định lần này phải trở về Quân gia bế quan một khoảng thời gian.

Quân Tiêu Dao có dự cảm, kế tiếp mới là lúc tấm màn được kéo ra, đủ loại thiên kiêu sẽ thay phiên lên sân khấu, đại tranh chi thế sắp xảy ra.

Tuy Quân Tiêu Dao có thiên tư tuyệt thế, còn được hệ thống phụ trợ.

Nhưng ổn định một chút cũng không sai.

Kế tiếp, đám người Quân Tiêu Dao về tới hoàng đô, sau đó cùng một chúng Quân gia khởi hành trở về Quân gia.

Võ Minh Nguyệt thì ở lại Bàn Võ Thần Triều.

Dù sao chuyện nàng thần phục Quân Tiêu Dao, chỉ có nàng, Quân Tiêu Dao và Quân Trượng Kiếm biết mà thôi.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Trần cũng không biết Quân Tiêu Dao lấy mình để áp chế, gieo nô ấn cho Võ Minh Nguyệt.

Nếu Tiêu Trần biết được, chỉ sợ cũng có thể nghĩ ra, tất cả mọi chuyện đều là kế ly gián của Quân Tiêu Dao.

Trên đường trở về, Quân Tiêu Dao cũng chải vuốt kế hoạch kế tiếp.

Thứ nhất tất nhiên là sử dụng chiến quả.

Thứ hai, có rảnh thì đi đến Thánh Linh Thư Viện một chuyến, xem có thể giúp Chí Tôn Cốt của mình lột xác hay không.

Thứ ba thì phải hạ giới, còn có khả năng tìm được manh mối của quyển hạ Thể Thư, cũng không thể quên Cửu Đại Thiên Thư.

Ngoài ra, còn có Thanh Đồng Tiên Điện một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị.

Nơi đó còn có một cơ hội đánh dấu.

Chỉ là Thanh Đồng Tiên Điện này quá coi trọng cơ duyên, chưa đến lúc thì không hiện thế.

Cho dù Quân Tiêu Dao có Thanh Đồng La Bàn, cũng không tìm được chút dấu vết nào cả.

Trải qua mấy đại trận truyền tống, sau mấy ngày ngắn ngủn, đám

người Quân Tiêu Dao đã về tới Quân gia.

Quân Tiêu Dao vừa đến Quân gia thì bắt đầu bế quan.

Điều đầu tiên hắn phải làm chính là lật xem cảm ngộ thánh thể mà Bàn Võ Đại Đế để lại.

Quân Tiêu Dao cũng không rập khuôn theo cảm ngộ của Bàn Võ Đại Đế, mà là tham khảo.

Không phải Quân Tiêu Dao kiêu ngạo, hắn cảm thấy có lẽ thiên tư của Bàn Võ Đại Đế cũng thua kém hắn.

Sở dĩ xem những cảm ngộ đó, là vì Quân Tiêu Dao muốn tăng nhanh tốc độ thức tỉnh Thánh Thể Dị Tượng của bản thân mà thôi.

Trong khoảng thời gian Quân Tiêu Dao bế quan, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực vẫn đang lưu truyền sự tích của Quân Tiêu Dao.

Nếu nói trong buổi tiệc mười tuổi, Quân Tiêu Dao chỉ mới lộ ra tài năng.

Vậy trấn áp ma thi chí tôn ở bí tàng Nguyên Thiên đã giúp thanh danh của Quân Tiêu Dao vang dội.

Mà yến hội ở Bàn Võ Thần Triều, Quân Tiêu Dao một mình tùy tiện ra tay trấn áp tứ đại thiên kiêu, lại hoàn toàn đặt vững địa vị của Quân Tiêu Dao trong lớp trẻ Tiên Vực.

Thậm chí có người nói Quân Tiêu Dao chính là đệ nhất nhân trẻ tuổi ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Có người đồng ý lời này.

Nhưng càng nhiều người lại không cho là đúng.

Đúng là Quân Tiêu Dao rất cường đại, nhưng Tiên Vực bao la vô tận, có vô số ngọa hổ tàng long.

Đừng nói đương đại còn có các thiên kiêu đứng đầu như Vương gia Thiếu Đế, kiếm ma chuyển thế của Diệp gia còn chưa từng xuất thế.

Mà trong Thái Cổ hoàng tộc cũng còn rất nhiều quái thai cổ đại đang ngủ say.

Trong cấm khu sinh mệnh còn có chí tôn tuổi trẻ của cấm khu.

Ngoài ra, còn có chí tôn chuyển thế, chuẩn đế chuyển thế..v..v.

Thực lực của Quân Tiêu Dao thật sự có một không hai trong cùng thế hệ, nhưng nói có thể trấn áp vô số thiên kiêu trong Tiên Vực thì rất nhiều người cũng không dám gật bừa.

Ngay vào lúc toàn bộ Tiên Vực như có gợn sóng dâng lên.

Trong Quân gia lại nhấc lên một mảnh sóng gió.

Đệ Nhất Tự Liệt Quân gia, vị Trọng Đồng Giả kia cũng trở về từ một cấm địa thượng cổ!

Hết chương 153.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 154. Trọng Đồng Giả Quân Lăng Thương trở về, ba bên trận doanh của Tự Liệt Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu hỏi trước khi thanh danh của Quân Tiêu Dao vang dội thì thiên kiêu nổi tiếng nhất của Quân gia là ai.

Không ai khác chính là Đệ Nhất Tự Liệt, Trọng Đồng Giả, Quân Lăng Thương!

Thập Đại Tự Liệt được tuyển chọn ra từ hàng ngàn hàng vạn kiêu tử của Quân gia.

Mỗi một người đều mang một tài năng riêng, có thể là mang thể chất đặc thù, hoặc được truyền thừa cấm kỵ, thực lực đủ để quét ngang tứ phương.

Mà giữa Thập Đại Tự Liệt, có xếp hạng càng cao thì thực lực cũng nhân lên gấp bội.

Ví dụ như Đệ Ngũ Tự Liệt Quân Vạn Kiếp có thể dễ dàng đánh bại Đệ Thập Tự Liệt Quân Trượng Kiếm.

Mà các Tự Liệt xếp hạng đằng trước cũng có thể dễ dàng đánh bại Quân Vạn Kiếp.

Bởi vậy có thể suy luận ra, Trọng Đồng Giả Quân Lăng Thương xếp hạng đệ nhất rốt cục mạnh tới mức độ nào.

Nếu hắn đối đầu với Quân Vạn Kiếp, phỏng chừng cũng không cần dùng mấy chiêu.

Giống như lúc trước Quân Tiêu Dao nghiền áp Quân Vạn Kiếp vậy.

Trọng Đồng Giả trở về làm cả Quân gia lại vang lên tiếng ồn ào.

Rốt cuộc trước kia Quân Lăng Thương vẫn luôn rèn luyện trong

một cấm địa thượng cổ khủng bố.

Cường giả Thông Thiên Cảnh, thậm chí Thần Hỏa Cảnh bình thường cũng không dám tùy tiện đặt chân vào cấm địa này.

Nhưng Quân Lăng Thương lại nán lại trong đó rất lâu.

Nếu không phải mệnh bài của Quân Lăng Thương không vỡ vụn, người của Quân gia thật sự cho rằng hắn đã ngã xuống trong đó.

Trước sơn môn Quân gia, vô số tộc nhân của Quân gia xuất hiện, trên mặt đều mơ hồ mang theo kích động.

Dù sao đây chính là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, có địa vị phi phàm.

Rất nhiều người không có cả tư cách gặp mặt một lần.

Hơn nữa, khi Quân Lăng Thương mười tuổi, cũng từng tổ chức yến hội thanh thế to lớn, mời khách nhân khắp tứ phương.

Có thể nói, nếu không có Quân Tiêu Dao thì Quân Lăng Thương sẽ là trụ cột mà Quân gia dốc sức bồi dưỡng.

Đương nhiên, hiện tại vẫn là thế.

Phía trên vòm trời, một con dị thú giống như kỳ lân màu tím đạp không mà đến, dưới chân có mây tía cuộn trào.

Một bóng dáng trẻ tuổi mà thon dài, lạnh nhạt đứng trên đó.

Đó là một thanh niên phong thần tuấn dật, thần thái anh tuấn.

Chung quanh hắn có mây khói lượn lờ, muôn hình vạn trạng, có long tư phượng biểu, giờ phút này đạp trên người dị thú kỳ lân, giống như thần vương hạ giới, tuần du bát phương!

Hai mắt hắn bị một mảnh vải màu đen che lại, trên đó có phù văn phong ấn màu vàng nhạt.

Chỉ một chút khí tức mơ hồ tiết lộ ra cũng khiến lòng người run sợ.

“Ồ... Thật sự là Lăng Thương đại nhân, ngài ấy thật sự trở về!”

“Đó là một con kỳ lân sao, khí tức quá khủng bố!”

“Không phải, hẳn là kỳ lân thú có được huyết mạch kỳ lân, nhưng cũng rất cường đại, thiên kiêu bình thường khó có thể hàng phục.”

Quân Lăng Thương buông xuống với tư thái này, khiến rất nhiều người của Quân gia chấn động, tâm thần kích động.

“Thật tốt quá, Quân gia chúng ta không chỉ có Thần Tử đại nhân, còn có Lăng Thương đại nhân, thế hệ trẻ Tiên Vực còn ai là đối thủ của Quân gia nữa?” Có thiên kiêu tuổi trẻ của Quân gia nhịn không được mà rống to.

Nhưng mà, trong mắt một ít tộc lão Quân gia lại mơ hồ lộ ra chút sầu lo.

Bởi vì họ biết, Quân Lăng Thương đã từng muốn A Cửu trở thành sư tôn của mình.

Nhưng A Cửu cự tuyệt.

Hiện giờ, A Cửu lại trở thành hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao.

Lấy sự cường thế và địa vị cao của Quân Lăng Thương, hắn sẽ cam tâm sao?

Có sinh khúc mắc trong lòng hay không?

Thật ra Quân gia cũng không bài xích đệ tử môn hạ đấu tranh, nhưng tiền đề là không thể quá mức.

“Lăng Thương đại nhân!”

Lúc này, sâu trong Quân gia có hai ánh lưu quang lao vút ra.

Trong đó hiển lộ bóng dáng một nam một nữ.

Một nam tử người mặc đạo bào mộc mạc, trong tay nâng một trận bàn bát quái.

Hắn là Đệ Lục Tự Liệt của Quân gia, Quân Đạo Lâm.

Lúc hắn giáng sinh, trong cơ thể trời sinh có chứa một cổ thánh binh, chính là trận bàn bát quái, cũng chính là vật trong tay hắn.

Quân Đạo Lâm am hiểu trận pháp.

Mà nữ tử còn lại thì mặc cung váy màu đỏ, dung mạo xinh đẹp diêm dúa, mang theo một cảm giác mị hoặc.

Nàng tên là Quân Tích Ngọc, chính là Đệ Bát Tự Liệt của Quân gia.

Quân Tích Ngọc trời sinh có mị cốt, am hiểu ảo thuật thần hồn.

Nghe đồn nàng chỉ cần nhìn một cái đã đủ để một thiên kiêu Quy Nhất Cảnh không còn sức phản kháng, trở thành bề tôi dưới làn váy của mình.

Mà giờ phút này, Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc, hai thiên kiêu địa vị phi phàm này lại trực tiếp tiến lên, chắp tay trước Quân Lăng Thương.

Nếu là người không biết, còn tưởng rằng bọn họ là người theo đuổi của Quân Lăng Thương.

Mà sự thật cũng như thế.

Quân Lăng Thương lấy thực lực cường đại thuyết phục bọn họ cam nguyện đi theo.

Giống như Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng và Quân Vạn Kiếp tự nguyện đi theo Quân Tiêu Dao vậy.

“Không cần đa lễ.” Quân Lăng Thương hơi xua tay.

Tuy đôi mắt hắn bị vải đen che lại để phong ấn trọng đồng, nhưng vẫn có thể lấy thần niệm cường đại tra xét tứ phương.

“Lăng Thương đại nhân, trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện.” Quân Đạo Lâm nói.

“Trở về rồi nói sau.” Quân Lăng Thương xua xua tay.

Một tộc lão nhất mạch của hắn cũng tiến đến tiếp dẫn.

Quân gia đang bình tĩnh lại vì sự trở về của Quân Lăng Thương mà náo nhiệt lên lần nữa.

Mà bên kia, bốn người Quân Linh Lung, Quân Trượng Kiếm đang tụ tập với nhau.

“Các ngươi nói xem, Quân Lăng Thương có vì chuyện của A Cửu tiền bối mà xung đột với công tử không?” Quân Linh Lung hơi lo lắng mà nói.

Quân Lăng Thương cũng không phải tiểu nhân vật.

Những kẻ địch trước nay mà Quân Tiêu Dao đối mặt, có thể nói không ai có thể thật sự so được với Quân Lăng Thương.

Đổi là Quân Lăng Thương thì cũng có thể nhẹ nhàng trấn áp bọn họ.

“Hẳn không đến mức, dù thế nào Quân Lăng Thương cũng là người trong nhà, khác với người ngoài.” Quân Tuyết Hoàng cũng không nghĩ vậy.

“Tuy sẽ không quá phận, nhưng tranh đấu vẫn sẽ có, nhưng ta sẽ kiên định đứng ở phe Thần Tử.” Quân Trượng Kiếm thề thốt son sắt mà nói.

Hết chương 154.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 155. Thái độ của Quân Lăng Thương, điều kiện của Tiêu Trần, giúp ta giết Quân Tiêu Dao! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện giờ, toàn bộ Thập Đại Tự Liệt Quân gia như chia thành ba trận doanh.

Một bên thuộc về Linh Hào Tự Liệt Quân Tiêu Dao.

Một bên quy thuận Đệ Nhất Tự Liệt Quân Lăng Thương.

Còn lại là đám người Đệ Nhị Tự Liệt, Đệ Tam Tự Liệt không rõ thái độ, không can thiệp cả hai bên.

Mà phía trên thần đảo của Quân Lăng Thương, nhất mạch tộc lão của hắn và đám người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc đang tề tụ với nhau.

Bởi vì Quân Lăng Thương luôn chuyên tâm rèn luyện trong cấm địa thượng cổ, cho nên hắn cũng không biết những tin tức gần đây.

Sau khi nghe kể về đủ loại sự tích của Quân Tiêu Dao, Quân Lăng Thương âm thầm cảm thán.

Quân gia lại xuất hiện một yêu nghiệt không kém gì hắn.

Nhưng mà, khi hắn nghe đến chuyện A Cửu ra mặt cho Quân Tiêu Dao ở hoàng đô thần triều.

Mọi người ở đây có thể cảm nhận được khí tức của Quân Lăng Thương hơi rối loạn.

Khí cơ tản mát ra trong nháy mắt đó khiến các Tự Liệt Quân Đạo Lâm đều sinh ra cảm giác run rẩy trong lòng.

Nhưng chỉ chớp mắt Quân Lăng Thương đã khôi phục bình tĩnh.

“Phải không, A Cửu trở thành hộ đạo nhân của đường đệ.” Quân Lăng Thương lẩm bẩm tự nói.

Bởi vì hai mắt hắn bị vải đen che lại, cho nên mọi người ở đây không nhìn thấy ánh mắt hắn.

Nhất mạch của Quân Lăng Thương và Quân Tiêu Dao có quan hệ huyết mạch tương đối gần.

Cho nên hắn cũng gọi Quân Tiêu Dao là đường đệ.

Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc liếc nhìn nhau một cái, đều ngậm miệng lại.

Bọn họ cũng mơ hồ biết, hình như Quân Lăng Thương không chỉ đơn giản muốn A Cửu làm sư tôn mà thôi.

“A Cửu trở thành hộ đạo nhân của đường đệ ta, một mặt là vì thiên tư của đường đệ, mặt khác cũng là do thân phận của hắn.”

Quân Lăng Thương nhìn nhận sự việc rất thấu đáo, nhìn một cái đã hiểu.

Chỉ là...

Trong lòng khó tránh khỏi có chút vướng mắc.

....

Hắn thân là Đệ Nhất Tự Liệt, cũng từng cung cung kính kính mà thỉnh cầu A Cửu trở thành sư tôn của mình.

A Cửu cự tuyệt.

Nhưng hiện tại lại cam nguyện trở thành hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao.

Đối đãi khác nhau như vậy cũng quá lớn.

Quân Lăng Thương thừa nhận hắn có chút ghen ghét.

Dù sao hắn cũng không thể quên.

Lúc hắn còn nhỏ, từng bị một tiếng đàn hấp dẫn, đi đến một đình viện hoang vắng, thấy được bóng hình xinh đẹp tuyệt mỹ đánh đàn dưới ánh trăng kia.

Liếc mắt một cái đã khó có thể quên.

Cho dù sau đó Quân Lăng Thương có trọng đồng kinh thế, trở thành Đệ Nhất Tự Liệt thân phận cao cao tại thượng, nhưng trước sau gì hắn vẫn không quên được bóng hình xinh đẹp kia.

Mà nay, hắn rèn luyện trở về từ cấm địa thượng cổ.

Cho rằng rốt cuộc có tư cách có thể để A Cửu liếc nhìn hắn một cái, trở thành sư tôn của hắn.

Nào ngờ A Cửu đã sớm trở thành hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao.

Đổi là ai cũng sẽ khó có thể chấp nhận.

Nhưng Quân Lăng Thương cũng không hổ là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, tính cách thâm trầm, như giếng cổ không gợn sóng.

Hắn cũng không có cảm xúc bạo nộ hay căm phẫn, ngược lại rất bình tĩnh.

Quân Đạo Lâm lại bắt đầu phun nước đắng với Quân Lăng Thương.

“Lăng Thương đại nhân, ngài không biết đó thôi, gia tộc không khỏi quá thiên vị Thần Tử, lần trước ta muốn đi lãnh mười khối tiên nguyên, kết quả lão nhân trong tộc nói phải nhường cho Thần Tử tu luyện.”

Quân Đạo Lâm nghĩ đến đây thì có chút buồn bực.

Hắn muốn lấy mấy khối tiên nguyên đi thử nghiệm một trận pháp mới, kết quả bị báo cho biết, tiên nguyên phải giao hết cho Quân Tiêu Dao.

Điều này làm Quân Đạo Lâm thật câm nín, tốt xấu gì hắn cũng là một trong Thập Đại Tự Liệt, chẳng lẽ lại có đãi ngộ như thế này?

“Thật sự, gia tộc quá thiên vị Thần Tử, thậm chí một ít tài nguyên vốn thuộc về Lăng Thương đại nhân, cũng được giao cho Thần Tử hết \.” Ở bên cạnh, Quân Tích Ngọc cũng mở miệng nói, bênh vực thay cho Quân Lăng Thương.

Sự sùng bái của nàng đối với Quân Lăng Thương tương đương với mức độ tôn sùng của Quân Linh Lung và Quân Tuyết Hoàng dành cho Quân Tiêu Dao.

Nàng thật sự cho rằng Quân Lăng Thương chính là cường giả tuổi trẻ đệ nhất trên Tiên Vực.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng còn kém xa.

“Vậy thật sự cũng không ổn lắm.” Quân Lăng Thương thản nhiên nói.

“Cho nên Lăng Thương đại nhân, ngài thật vất vả mới trở lại, nhất định phải đè áp uy phong của Thần Tử, đừng để gia tộc quá thiên vị hắn.” Quân Đạo Lâm nói.

Quân Lăng Thương lạnh nhạt nói: “Ý các ngươi là muốn ta đi chèn ép đường đệ?”

Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc đều yên lặng không nói, nhưng hiển nhiên là có ý này.

“Ngu xuẩn!” Sắc mặt Quân Lăng Thương hơi lạnh đi, hắn quát lớn.

Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc đều ngẩn người, nhất thời không phục hồi tinh thần.

“Gia tộc bồi dưỡng những Tự Liệt các ngươi là để các ngươi lục đục với nhau sao?” Quân Lăng Thương lạnh giọng trách cứ.

“Nhưng Lăng Thương đại nhân...” Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc còn muốn phản bác một chút.

Bọn họ cảm thấy, Quân gia quá thiên vị Quân Tiêu Dao, bất công với Quân Lăng Thương.

“Tranh đấu thì được, nhưng cái các ngươi nên tranh là đi giết Thái

Cổ hoàng tộc, là đi tranh phong với những thiên kiêu của Hoang Cổ thế gia khác, mà không phải đấu tranh nội bộ.” Quân Lăng Thương đứng dậy, vẻ mặt thật lạnh nhạt.

“Ta thực thất vọng với các ngươi.” Quân Lăng Thương quay người đi, khoanh tay mà đứng.

“Thỉnh Lăng Thương đại nhân thứ tội!” Hai người vội vàng khom người bái lạy.

Tộc lão nhất mạch này thấy thế cũng không khỏi tấm tắc cảm thán.

Quân Lăng Thương không hổ là nhân vật dẫn đầu có thể đảm đương Đệ Nhất Tự Liệt.

Thử nghĩ một chút, đường đường là Hoang Cổ Quân gia, sao có thể để một thiên kiêu tâm tư bất chính, tính cách bất thường làm dê đầu đàn chứ?

“Biết sai là được rồi, không có lần sau.” Giọng điệu của Quân Lăng Thương hơi hòa hoãn lại.

Lúc này hai người mới đứng dậy.

Chẳng qua, Quân Tích Ngọc không những không cảm thấy ủy khuất, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Quân Lăng Thương càng thêm sùng bái.

Đây mới là nhân vật dẫn đầu chân chính của Quân gia, trí tuệ rộng lớn như biển cả.

So ra thì tuy tính cách của Quân Tiêu Dao cũng khí phách siêu tuyệt, nhưng không khỏi có chút ích kỷ, luôn chỉ suy nghĩ cho bản thân, thậm chí cả tiên nguyên cũng không để lại cho bọn họ một chút.

Nghĩ đến đây, Quân Tích Ngọc vẫn cảm thấy bất bình cho Quân Lăng Thương.

Vì sao Linh Hào Tự Liệt không phải là Quân Lăng Thương, mà là Quân Tiêu Dao chứ?

“Đường đệ kia của ta còn đang bế quan sao?” Quân Lăng Thương hỏi.

“Không sai.” Quân Đạo Lâm trả lời.

“Đáng tiếc, ta cũng muốn gặp một lần, xem là nhân vật như thế nào.” Quân Lăng Thương khẽ lắc đầu.

Nghe thấy lời này, dù là Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc, hay là tộc lão nhất mạch này cũng lộ ra vẻ mặt kinh sắc.

Xem ra cũng không phải Quân Lăng Thương từ bỏ tranh đấu với Quân Tiêu Dao.

A Cửu trước sau vẫn là cái gai cắm trong lòng hắn ta.

“Quân Tiêu Dao, ta sẽ đường đường chính chính mà chiến thắng ngươi, để A Cửu hiểu được, ai mới là người đáng để đi theo...” Quân Lăng Thương khoanh tay mà đứng, lẩm bẩm nói trong lòng.

Hắn ta sẽ không sử dụng thủ đoạn thấp kém hèn hạ nào.

Mà phải quang minh chính đại chiến thắng Quân Tiêu Dao.

Như vậy hắn mới có thể chứng minh bản thân với A Cửu.

Hết chương 155.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 156. Thái độ của Quân Lăng Thương, điều kiện của Tiêu Trần, giúp ta giết Quân Tiêu Dao! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tin tức Quân Lăng Thương trở lại Quân gia cũng truyền ra từ Quân gia.

Những thế lực đối địch với Quân gia, cả đám đều u sầu đầy mặt.

Chỉ một Quân Tiêu Dao cũng đã ép tới người ta không thở nổi, hiện giờ lại có thêm một Đệ Nhất Tự Liệt Trọng Đồng Giả.

Rất nhiều người đều cho rằng, có phải thế hệ trẻ Quân gia muốn đẩy ngang đương đại Tiên Vực hay không.

Mà phát sầu nhất trong đó không ai khác chính là Tổ Long Sào.

Thân là đối thủ lâu đời số một của Quân gia.

Tổ Long Sào lại liên tục thất lợi.

Long Tử Long Hạo Thiên bị giết, Long Bích Trì bị Quân Tiêu Dao làm sợ tới mức đạo tâm thiếu chút nữa tan nát, cả long cốt cũng bị Quân Tiêu Dao cướp đi.

Có thể nói là thê thê thảm thảm.

Ngặt nỗi thiên kiêu ưu tú nhất Tổ Long Sào bọn họ là Long Ngạo Thiên vẫn đang bế quan.

Điều này làm thế hệ trẻ Tổ Long Sào căn bản không lấy ra được mấy người có thể đánh.

“Song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, rốt cuộc tiên đoán kia có thật hay không?”

Thậm chí cả nội bộ Tổ Long Sào cũng có một ít trưởng lão bắt đầu

hoài nghi.

Ngay vào lúc Tổ Long Sào sắp sầu trắng đầu.

Tại Hắc Mạc Châu, một trong ba ngàn đạo châu.

Một thanh niên cả người nhiễm máu giống như điên dại đang điên cuồng chạy về một hướng.

“Cuối cùng cũng gom đủ, Quân Tiêu Dao, ngươi chết chắc rồi, lúc này không ai cứu được ngươi!”

Thanh niên này chính là Tiêu Trần.

Sau khi Thanh Long Thượng Nhân cứu hắn ta thoát hỏi vòng vây, Tiêu Trần lại lên đường thu thập máu đồng nam đồng nữ, rất nhanh đã tìm đủ số lượng.

Hiện tại trong đầu Tiêu Trần chỉ có một ý niệm.

Chính là giết chết Quân Tiêu Dao!

“Ai...” Thanh Long Thượng Nhân cảm thán.

Một tiểu tử tốt đẹp sáng láng lại bị chỉnh thành dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ như thế này, thật khiến người ta cảm khái.

“Thần Tử Quân gia thật đáng sợ, cũng chỉ có quái thai cổ đại Tổ Long Sào mới có thể trấn trụ hắn.” Thanh Long Thượng Nhân nghĩ như vậy.

Chưa được mấy ngày, Tiêu Trần đã về tới cổ sào kia.

Trong nháy mắt hắn bước vào cổ sào, quái thai cổ đại đó đã cảm ứng được.

“A... Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của bổn cung, phàm nhân, ngươi đã đến rồi...” Hiọng nữ trong trẻo lạnh lùng mang theo tiếng cười châm biếm vang lên.

Cứ như tất cả đều nằm trong tính kế và khống chế của ả.

“Ta mang thứ ngươi muốn đến, nhưng ta muốn ngươi đáp ứng một điều kiện trước.” Tiếng nói của Tiêu Trần khàn khàn, ánh mắt đỏ rực như máu, như muốn cắn xé người khác.

“Nói.” Giọng nữ lạnh nhạt phun ra một chữ.

“Ta muốn ngươi giúp ta giết chết Thần Tử đương đại của Quân gia, Quân Tiêu Dao!”

Từng câu từng chữ của Tiêu Trần như chém đinh chặt sắt!

…

“Thần Tử Quân gia, Quân Tiêu Dao?”

Giọng nữ kia mang theo chút nghi hoặc.

Ả là quái thai cổ đại trầm miên, hoàn toàn không biết gì đối với những chuyện đương đại.

Tất nhiên không có khả năng biết được các thiên kiêu đương đại.

Kế tiếp, Tiêu Trần dùng vài câu đơn giản để thuật lại tình hình đại khái.

“Thì ra là thế, Quân gia đương đại lại xuất hiện một Hoang Cổ Thánh Thể…” Giọng nữ kia lẩm bẩm.

Ả cũng biết đến Quân gia, dù sao cũng là đối thủ lâu đời của Tổ Long Sào, đã truyền thừa trên Tiên Vực vô số năm.

Ở kỷ nguyên trước khi ả trầm miên, Quân gia cũng đã đứng sừng sững ở Tiên Vực trăm triệu năm, vẫn luôn huy hoàng, chưa bao giờ xuống dốc.

“Thế nào, có chấp nhận không, được thì ta sẽ giúp ngươi vận chuyển trận pháp giải phong.” Tiêu Trần nói với giọng khàn khàn.

“Không ngại, Hoang Cổ Thánh Thể mà thôi, huy hoàng vào thời thái cổ, thậm chí có thời gian đã trở thành thể chất đỉnh cấp xếp hạng thứ ba, nhưng bây giờ thì đã sớm xuống dốc.”

Giọng nữ nói kia mang theo một chút khinh thường.

Đây không phải là kiêu căng ngạo mạn, mà sự thật là như thế.

“Rất có thể Quân Tiêu Dao kia đã đánh vỡ một sợi gông xiềng.” Tiêu Trần nhíu mày.

Hắn ta sợ quái thai cổ đại này khinh địch, đến lúc đó lại thua trong tay Quân Tiêu Dao, vậy Tiêu Trần thật sự sẽ tức giận đến hộc máu mà chết.

“Phàm nhân, hạng như ngươi có thể cân nhắc năng lực của bổn cung?” Giọng nữ kia mang theo chút không kiên nhẫn lạnh lẽo.

Thân phận địa vị của nàng cao quý đến mức nào, tôn xưng của nàng ở thời đại trước kia gần như là vô địch.

Sao có thể để ý một thánh thể đã xuống dốc?

“Hy vọng ngươi đừng đổi ý.” Tiêu Trần nói.

“Bổn cung không lật lọng giống Nhân tộc các ngươi.” Giọng nữ lạnh nhạt nói.

Tiêu Trần nghe vậy thì mới lấy ra tinh huyết mà mình tìm được, bắt đầu làm theo chỉ thị của quái thai cổ đại kia, đổ vào trận pháp.

Sau khi rót tinh huyết vào, toàn bộ cổ sào bắt đầu rung động.

Sau đó khắp cả núi non đều bắt đầu nổ vang chấn động.

Đến cuối cùng, chấn động này đã truyền khắp toàn bộ Hắc Mạc Châu.

Toàn bộ Hắc Mạc Châu đều run lên, kinh động rất nhiều tu sĩ và cường giả.

“Sao lại thế này, vì sao lại xảy ra chấn động lớn như vậy?”

“Là có thần bảo xuất thế sao, hay là chí tôn trầm miên nào thức tỉnh rồi?”

Rất nhiều tu sĩ kinh hãi, cảm thấy trời đất sắp thay đổi.

Mà giờ phút này, sắc mặt của Tiêu Trần trong cổ sào cũng đột biến.

Uy thế giải phong này gây nên động tĩnh quá lớn, quả thực như một vị chí tôn xuất thế.

Tiêu Trần mơ hồ cảm thấy có phải mình đã làm sai hay không.

Dù sao hắn cũng là Nhân tộc, mà quái thai cổ đại kia lại là Thái Cổ hoàng tộc.

Hiện giờ những quái thai cổ đại còn lại chưa xuất thế, có thể nói quái thai cổ đại của Tổ Long Sào đã nhất kỵ tuyệt trần(1), rất có khả năng sẽ đè ép thế hệ trẻ trên toàn bộ Tiên Vực.

(1) Có một số người ở phương diện nào có năng lực hơn hẳn người thường, khiến người khác chỉ nhìn chứ không theo nổi.

Không ai là đối thủ của ả.

Nhưng nghĩ đến Quân Tiêu Dao, một ít áy náy còn lại trong lòng Tiêu Trần cũng hoàn toàn bị hủy diệt.

“Muốn trách thì trách Quân Tiêu Dao kia, nếu không phải hắn thì Tiêu Trần ta đâu còn đi đến bước đường này!” Ánh mắt Tiêu Trần thật dữ tợn lạnh lẽo, không có chút hối hận nào.

Mà lúc này, bốn phía tòa cổ sào đều bắt đầu vỡ ra.

“Tiêu Trần, nơi đây sắp sụp đổ rồi.” Thanh Long Thượng Nhân nhắc nhở.

Thân thể Tiêu Trần chợt lóe, trực tiếp rời khỏi cổ sào.

Nhưng sau khi rời khỏi nơi đó, vẻ mặt Tiêu Trần dại cả ra.

Cả tòa núi non gần như đã nứt toạc, một Long Cung kim bích huy hoàng tràn ngập thần huy long khí trực tiếp chậm rãi mọc lên từ mặt đất.

“Đây là nơi trầm miên của quái thai cổ đại sao?” Tiêu Trần trợn tròn mắt.

Dùng tầm mắt của hắn ta thì căn bản không thể tưởng tượng đây là loại bút tích thế nào.

Hết chương 156.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 157. Chương 157: Long Cát công chúa xuất thế, dị tượng kinh thế, chấn động Hắc Mạc Châu!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Cung kim sắc lộng lẫy mà huy hoàng, tràn ngập long khí, cứ như Thiên cung làm lay động lòng người.

Ngay vào lúc Long Cung xuất hiện, một uy áp Long tộc vô cùng khủng bố cũng khuếch tán ra từ Long Cung.

Tiêu Trần lập tức bị ép cho cong đầu gối, quỳ thật mạnh xuống đất!

“Cái này...” Tiêu Trần trừng to đôi mắt, khiếp sợ đến cực điểm.

Tuy hắn ta không phải Long tộc, nhưng lại tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, còn dung hợp máu chí tôn, cho nên cũng coi như một nửa Long tộc.

Nhưng giờ phút này, mặc dù đã dung hợp máu của chí tôn Long tộc, nhưng hắn vẫn bị uy áp này đè ép xuống đất.

Điều này có nghĩa là gì?

Huyết mạch của quái thai cổ đại kia có lai lịch kinh người, thậm chí mức độ tôn quý còn vượt qua cả chí tôn Long tộc!

Cho dù là Thanh Long Thượng Nhân thì nguyên thần cũng bị ảnh hưởng, nhộn nhạo giống như nước gợn.

Hơn nữa không chỉ thế, khi long uy kia khuếch tán ra, tất cả yêu thú, thái cổ di loại trong cơ thể có chứa máu Long tộc trên toàn bộ Hắc Mạc Châu đều quỳ rạp cúi đầu, run bần bật hướng về phía Long Cung.

“Cái này... Đây rốt cuộc là làm sao vậy?” Một ít tu sĩ kinh ngạc đến

cực điểm.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy một thái cổ di loại vô cùng hung hãn - Hắc Ma Giao Độc Giác cúi đầu về một hướng, nó đang không ngừng run rẩy, cứ như quỳ lạy quân vương.

“Trời đất sắp thay đổi...” Một lão giả lẩm bẩm, ánh mắt có vẻ thất thần.

Đã bao lâu rồi loại dị tượng này chưa xuất hiện.

Mà giờ phút này, ở trước Long Cung, Tiêu Trần quỳ trên mặt đất.

Hắn ta muốn đứng dậy cũng không đứng nổi, long uy kia quá khủng bố.

“Đáng chết, quái thai cổ đại này có thực sự lợi hại như vậy sao?” Sắc mặt Tiêu Trần thật khó coi.

Lúc này, trong Long Cung có một kim quang đại đạo kéo dài ra.

Có quang vũ mông lung rơi xuống, có hư ảnh chân long điềm lành hiện lên.

Từ trong đó, một bóng dáng phong tư tuyệt đại chậm rãi đạp không mà bước ra.

“Đây là khí tức thiên địa của kỷ nguyên này sao...” Tiếng nói của ả như nước suối trong trẻo nhưng lạnh lẽo, mang theo sự cao quý sinh ra đã có sẵn.

Tiêu Trần ngẩng đầu nhìn lên, hô hấp như tạm ngừng.

Đó là một vị nữ tử mặc tiên váy cung trang.

Chân ngọc lỏa lồ trắng hơn cả tuyết điểm trên hư không, không dính bụi trần.

Dáng người ả cực kỳ cao gầy, đôi chân thon dài tuyết trắng thấp thoáng trong làn váy mông lung.

Eo thon nho nhỏ chỉ dùng một tay có thể ôm trọn đang được chiếc

đai ngọc buộc lại.

Bên trên có hai ngọn núi tuyết no đủ, ngạo nghễ đứng thẳng.

Cuối cùng là ngọc dung tuyệt thế kia, rất mơ hồ, cứ như bị khí cơ không rõ nào đó bao phủ, khiến người ta không nhìn rõ được.

Nhưng từ dáng người cũng nhìn ra được, nàng tuyệt đối là một mỹ nhân khuynh thế.

Chỉ là điểm đặc thù duy nhất của mỹ nhân này là hai long giác màu ngọc bạch thò ra từ mái tóc đen phất phới.

Trên Long giác còn mơ hồ có phù văn kim sắc lưu chuyển, có vẻ rất thần bí.

“Nàng là quái thai cổ đại của Tổ Long Sào sao?” Tiêu Trần hít thật sâu một hơi, nội tâm vô cùng chấn động.

Không hổ là quái thai cổ đại tự phong ấn từ vô số kỷ nguyên trước, khí thế này thật sự không phải thiên kiêu đương đại có thể sánh bằng.

Mà lúc này, chung quanh Long Cung kim sắc còn có bốn pho tượng bán long nhân ngoi lên từ sâu trong nền đất.

Từng luồng khí tức Thánh Cảnh tràn ngập ra.

“Đó là... khí tức Thánh Cảnh?” Nguyên thần Thanh Long Thượng Nhân cũng hiện lên, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bốn pho tượng bán long nhân kia trực tiếp nứt nẻ, bốn luồng khí tức khủng bố dâng trào lên tận trời xanh!

Rõ ràng là bốn cường giả Long tộc đã thức tỉnh!

Hơn nữa bốn cường giả Long tộc này đều thuộc cảnh giới Thánh Chủ.

Thánh Chủ là cảnh giới cuối cùng của Thánh Cảnh, lên trên nữa chính là Chuẩn Chí Tôn.

“Thương Long tướng, tham kiến Long Cát công chúa!”

“Xích Long tướng, tham kiến Long Cát công chúa!”

“Hắc Long tướng, tham kiến Long Cát công chúa!”

“Bạch Long tướng, tham kiến Long Cát công chúa!”

Tứ đại Thánh Chủ cùng khụy một gối xuống, lên tiếng tham kiến quái thai cổ đại tên là Long Cát công chúa đang đứng trước Long Cung!

“Đứng lên đi, nếu bổn cung xuất thế thì chắc chắn sẽ trọng chấn Tổ Long Sào, đẩy ngang tất cả kè địch!”

Tuy Long Cát công chúa là một mỹ nhân khuynh thế.

Nhưng khí phách trong lời nói này lại như một nữ hoàng vạn cổ.

Tiêu Trần nhìn thấy cảnh tượng này thì ánh mắt cũng bắt đầu run rẩy.

Hắn ta cũng được coi như một thiên chi kiêu tử có được khí vận, thực lực không yếu.

Nhưng so với vị Long Cát công chúa trước mặt, hắn ta cảm thấy mình hèn mọn đến tận xương tủy.

Uy áp phát ra từ sâu trong huyết mạch kia khiến Tiêu Trần vẫn luôn quỳ trên mặt đất, căn bản không đứng lên được.

“Quá khủng bố, rốt cục huyết mạch của nàng mạnh tới mức nào, cả máu chí tôn của ta cũng không so bằng.” Tiêu Trần thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy thật ức nghẹn.

Biểu hiện của hắn ta quá tệ, quả thực giống như nô bộc.

“Hừ, chính là người này muốn bàn điều kiện với công chúa điện hạ sao, thật là chán sống!” Thương Long tướng nhìn về phía Tiêu Trần, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Gã chỉ giơ tay một cái thì uy thế Thánh Chủ đã bùng nổ, muốn

tung một tát chụp chết Tiêu Trần.

Tiêu Trần cắn chặt răng, sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

“Chậm đã.” Long Cát công chúa xua xua tay.

Lúc này Thương Long tướng mới ngừng lại.

“Bổn cung sẽ không lật lọng, nói không giữ lời giống như Nhân tộc, phàm nhân, nếu ngươi trợ giúp bổn cung giải phong ấn, tất nhiên bổn cung sẽ hoàn thành nguyện vọng của ngươi.” Long Cát công chúa lạnh nhạt nói.

Ánh mắt ả nhìn Tiêu Trần cứ như đang nhìn một con kiến bò trên mặt đất.

Nếu không vì Tiêu Trần giúp ả giải phong thì có lẽ ả cũng lười nói một lời với loại tiểu nhân vật như Tiêu Trần.

Tiêu Trần nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau lưng sớm đã bị mồ hôi lạnh tẩm ướt.

Trong mắt hắn ta toát ra một chút vui sướng như trả được thù.

Hắn ta thành công!

Lấy uy thế khủng bố của Long Cát công chúa này, có lẽ ả muốn diệt sát Quân Tiêu Dao thì cũng không phải mơ mộng hão huyền.

Mà lúc này, tàn hồn của Thanh Long Thượng Nhân cũng hiện ra, chắp tay và nói với Long Cát công chúa: “Tại hạ là Thanh Long Thượng Nhân, nguyện ý đi theo công chúa điện hạ.”

“Lão tổ người...” Tiêu Trần giật mình, sau đó gương mặt lộ ra vẻ suy sụp.

Hắn ta biết, Thanh Long Thượng Nhân đã thất vọng cực độ, muốn hoàn toàn từ bỏ mình.

Thanh Long Thượng Nhân đã từng là chuẩn chí tôn, nhưng giờ phút này, thái độ của lảo lại thực hèn mọn.

Lấy thân phận địa vị của Long Cát công chúa, tất nhiên sẽ là nhân vật số một của Tổ Long Sào trong tương lai.

Nói không chừng có thể giúp lão trọng tố thân thể, khôi phục đỉnh cao.

“Tàn hồn của chuẩn chí tôn?” Tiếng nói của Long Cát công chúa vẫn bình tĩnh, không có chút gợn sóng.

Nhưng ngay sau đó, ả bỗng mở miệng nói: “Đúng lúc lắm, Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm của bổn cung khiếm khuyết tẩm bổ, để ngươi tới cống hiến đi.”

Hết chương 157.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 158. Chương 158: Thanh Long Thượng Nhân ngã xuống, hậu nhân Cổ Hoàng chấn động Tiên Vực, để Quân Tiêu Dao thúc thủ đền tội?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Cát công chúa vừa dứt lời thì sắc mặt Thanh Long Thượng Nhân lập tức kịch biến, đồng tử của lão chợt co rụt lại.

Thương Long tướng sớm đã tung ra một chưởng, thần năng cuồn cuộn tuôn trào.

Thanh Long Thượng Nhân nhăn nhó mặt mày, gầm lên giận dữ, cũng phản kháng.

Tuy lão đã từng là cường giả chuẩn chí tôn, nhưng hiện tại chỉ là một tia nguyên thần tàn khuyết, sao có thể chống đỡ được công sát của một cường giả Thánh Chủ.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, Thanh Long Thượng Nhân thiếu chút nữa bị chụp đến hồn phi phách tán!

Long Cát công chúa nâng bàn tay ngọc lên, lấy ra một cây trâm cài cắm trên mái tóc đen.

Cẩn thận nhìn lại, đó không phải là trâm cài, mà là một thanh trường kiếm màu vàng đen.

Đó là binh khí bên người Long Cát công chúa, Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm!

Vèo!

Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm phóng đại, xuyên thủng hư không, trực tiếp hấp thu năng lượng tàn hồn của Thanh Long Thượng

Nhân.

Tiêu Trần nhìn thấy tình cảnh này thì trái tim thật lạnh thật lạnh.

Một vị lão tổ chuẩn chí tôn, Thanh Long Thượng Nhân lại ngã xuống một cách vớ vẩn như vậy, lão đã trở thành chất dinh dưỡng cho binh khí của Long Cát công chúa.

Vừa rồi hắn ta còn cảm thấy, tính ra Long Cát công chúa này cũng giữ lời hứa, có lẽ không khó ở chung.

Nói không chừng ngày sau Tiêu Trần còn có thể ôm đùi.

Nhưng Hiện tại, Tiêu Trần nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì cả người phát lạnh, chỉ muốn sau khi mọi chuyện chấm dứt, phải mau chóng rời khỏi nữ ma đầu này.

“Nếu bổn cung xuất thế, vậy phải trấn áp người người trên Tiên Vực đương đại, cái gì mà thần thể thánh thể, đều chỉ có thể là hài cốt lót đường dưới chân bổn cung!” Long Cát công chúa hờ hững nói, giống như nữ hoàng vạn cổ độc tôn.

Trong đôi mắt tứ đại long tướng đều lộ ra sùng bái.

Đây là hậu nhân dòng chính của Thương Long Cổ Hoàng, huyết mạch vô song, có được tư thái bá tuyệt thiên hạ!

Mà không bao lâu sau khi Long Cát công chúa xuất thế.

Tổ Long Sào rất nhanh đã cảm ứng được khí tức của huyết mạch kia.

Có cường giả chí tôn nhất mạch Thương Long trực tiếp xé rách không gian mà đi, vẻ mặt mang theo vui sướng cực độ.

“Cảm nhận được rồi, là khí tức hậu nhân dòng chính của Thương Long Cổ Hoàng, quái thai cổ đại của nhất mạch Thương Long ta đã xuất thế!”

Cường giả chí tôn nhất mạch Thương Long khó nén kích động trong lòng.

Cổ Hoàng của Thái Cổ Hoàng tộc chính là tồn tại sánh vai với Đại Đế của Nhân tộc.

Hậu nhân dòng chính của Thương Long Cổ Hoàng cũng tức là có được huyết mạch của Thương Long Cổ Hoàng.

Đây không phải là dạng huyết mạch loãng đến có thể xem nhẹ như Long Bích Trì.

Mà là huyết mạch dòng chính thật sự!

Long Cát công chúa chính là Hậu người Cổ Hoàng cũng tương đương với con nối dõi của Đại Đế Nhân tộc.

Hỏi xem có đáng sợ hay không?

Toàn bộ Tổ Long Sào đều oanh động, rất nhiều cường giả cũng theo sát phía sau.

Mà Long Cát công chúa cũng khống chế Long Cung, mang theo Tứ Đại Long tướng và Tiêu Trần đi đến Tổ Long Sào.

Sau khi hai bên hội hợp, cường giả của Tổ Long Sào đều vô cùng phấn chấn, ngửa mặt lên trời gầm lên.

Tổ Long Sào bọn họ bị áp chế lâu như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện một thiên chi kiêu nữ có thể đàn áp đương đại.

Mà tiên đoán về song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh kia cũng đã được chứng thực.

Cái gọi là song long, chính là chỉ Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa.

Khi tin tức Long Cát công chúa xuất thế bị Tổ Long Sào tuyên truyền ra, nó gần như làm chấn động hơn phân nửa Hoang Thiên Tiên Vực.

Các trưởng lão thiên kiêu của những đại thế lực bất hủ đều vô cùng rung động.

“Quái thai cổ đại của Tổ Long Sào phá phong ấn, hơn nữa nghe

đồn là hậu duệ của Cổ Hoàng, có huyết mạch khủng bố vô biên."

"Chậc chậc, vốn tưởng rằng lời tiên đoán song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh chỉ là trò cười, không ngờ lại là thật."

"Đúng vậy, sợ là cái đuôi của Tổ Long Sào sắp hất cao lên trời, cả quái thai cổ đại cũng hiện thân rồi mà."

"Đại tranh chi thế hoàn toàn kéo ra màn che, các loại thiên kiêu cấm kỵ sẽ thay phiên bước lên sân khấu."

"Không biết Quân gia sẽ ứng phó thế nào, trước kia Thần Tử Quân gia dạy dỗ thế hệ trẻ Tổ Long Sào rất thảm."

Rất nhiều người đều đưa ánh mắt mang đầy hứng thú về hướng Quân gia.

Nếu nói quái thai cổ đại Tổ Long Sào xuất thế ảnh hưởng lớn nhất đến ai.

Chỉ sợ cũng là Quân gia.

Rất có thể thế hệ trẻ của Quân gia sẽ bị Long Cát công chúa áp chế gắt gao.

"Các ngươi nói xem, Thần Tử Quân gia có thể đánh thắng được Long Cát công chúa kia không?"

"Cái này khó mà nói, Thần Tử Quân gia thật sự có vô địch chi tư, nhưng quái thai cổ đại sâu không lường được, có quá nhiều thủ đoạn."

"Nhưng Thần Tử Quân gia đã thật lâu không có tin tức truyền ra, sợ là đang bế quan."

"Cũng nghe nói Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, vị cấm kỵ Trọng Đồng Giả kia đã trở lại, không biết có thể chống đỡ được áp lực của quái thai cổ đại hay không."

Toàn bộ Tiên Vực đều đang thảo luận chuyện này.

Nhưng không bao lâu sau, một tin tức chấn động thế nhân lại

truyền ra từ Tổ Long Sào.

Quái thai cổ đại phá phong ấn đi ra, cũng tức Long Cát công chúa kia buông ra lời nói.

Ả bảo Thần Tử Quân gia ngoan ngoãn đến trước mặt mình để thúc thủ đền tội.

Ngay lập tức, toàn bộ Tiên Vực ồ lên!

Nghe thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên của mọi người là không thể tin.

Từ lúc xuất thế đến nay, Quân Tiêu Dao đã trấn áp tứ phương, chưa bại một lần, lộ ra trước mặt thế nhân với vô địch chi tư.

Còn có người cho rằng, Quân Tiêu Dao sẽ là một trong những người đứng đầu của thế hệ trẻ trên đỉnh Tiên Vực.

Kết quả hiện tại, Long Cát công chúa lại buông lời bảo Quân Tiêu Dao ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, đến trước mặt ả nhận lấy cái chết.

Miệng lưỡi này cuồng vọng đến mức khiến người ta không thể tin nổi.

“Lại bảo Thần Tử Quân gia ngoan ngoãn tới cửa nhận lấy cái chết, Long Cát công chúa kia không khỏi quá cuồng ngạo”.

“Quái thai cổ đại nào không phải như thế, khinh thường thiên kiêu đương đại, nhưng thật sự bọn họ có tư cách nói ra những lời này.”

“Không biết Thần Tử Quân gia sẽ ứng phó như thế nào, hắn có nghênh chiến không?”

“Khó mà nói, rửa mắt mong chờ đi.”

Thế lực khắp nơi Tiên Vực đều đang thảo luận kịch liệt.

Bọn họ cũng biết, Long Cát công chúa xuất thế thì chuyện đầu tiên là phải tạo thế cho mình.

Mà phương thức tạo thế tốt nhất là cái gì?

Tất nhiên là đạp những thiên kiêu có thanh danh mạnh nhất xuống dưới chân.

Hơn nữa Quân gia lại là thế lực đối địch của Tổ Long Sào, rất nhiều người cũng đoán được, Long Cát công chúa sẽ chỉ đầu mâu hướng về Quân Tiêu Dao.

Hết chương 158.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 159. Chương 159: Đệ Nhất Tự Liệt Quân Lăng Thương ra tay, gặp mặt Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng bọn họ không biết là.

Thật ra còn có một nguyên nhân, chính là Tiêu Trần đưa ra điều kiện muốn ả giết Quân Tiêu Dao.

Long Cát công chúa chưa thấy qua Quân Tiêu Dao, nhưng cũng không ảnh hưởng ả nói ra lời này.

Dù sao Long Cát công chúa cũng là tồn tại đứng đỉnh ccao, xưng bá vô địch ở thời đại của mình.

Toàn bộ Tiên Vực đang gió nổi mây phun, rất nhiều ánh mắt chỉa thẳng về hướng Quân gia.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao ở giữa mắt bão lại hồn nhiên không biết, vẫn đang bế quan.

Hắn đang tìm hiểu Thánh Thể Dị Tượng, cũng đang luyện hóa tiên nguyên, tiếp tục rèn luyện Đại La Tiên Cốt.

Quân gia lại đưa cho Quân Tiêu Dao một đống tiên nguyên.

Có thể nói, cái gì có thể cho thì Quân gia đều cho.

Toàn bộ Thiên Đế Cung, thỉnh thoảng có hạo quang kích động, dao động khiến lòng người kinh sợ.

Mỗi lần Quân Tiêu Dao bế quan đi ra, đều sẽ có diện mạo mới, thực lực hoàn toàn khác biệt với trước đó.

Rất nhiều người của Quân gia cũng đang chờ mong, khi Quân Tiêu

Dao xuất quan lần nữa thì sẽ mạnh đến mức độ nào?

Mà trong khoảng thời gian Quân Tiêu Dao bế quan.

Tổ Long Sào cũng không hề nương tay mà đả kích Quân gia.

Chúng nói Quân gia là rùa đen rút đầu, không dám ứng chiến.

Nói Quân gia đương đại không một ai có thể địch lại Long Cát công chúa.

Điều này làm những người trẻ tuổi của Quân gia đều nghẹn một hơi trong lòng, hận không thể trực tiếp làm Quân Tiêu Dao xuất quan, hung hăng vả mặt Long Cát công chúa kia một trận.

Long Cát công chúa cũng thả ra tin tức lần nữa.

Nếu Quân Tiêu Dao không dám đi đến Tổ Long Sào đối chiến với ả, vậy ả sẽ chờ Quân Tiêu Dao đến dãy núi Hồn Thiên ở Hồng Châu.

Tin tức này vừa ra, lại khiến tứ phương sôi trào.

Lúc này, nếu Quân gia và Quân Tiêu Dao tiếp tục co đầu rút cổ không để ý tới, vậy sẽ khiến Quân gia mất hết mặt mũi.

“Quá đáng giận, Thần Tử đang bế quan mà thôi, Tổ Long Sào thật sự cho rằng Quân gia chúng ta sợ ả sao!”

Trong một viện của Quân gia, Quân Trượng Kiếm đập tay lên bàn, vẻ mặt căm giận.

“Vậy có thể làm sao bây giờ, ngươi đi đánh một trận với Long Cát công chúa kia sao?” Quân Tuyết Hoàng lạnh nhạt nói.

Quân Trượng Kiếm lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, không quá tự nhiên.

Thực lực của hắn ra sao thì bản thân hắn rõ ràng nhất.

Loại quái thai cổ đại khủng bố như Long Cát công chúa không phải là kẻ mà hắn có thể ứng phó.

“Không cần để ý, chờ công tử xuất quan thì sẽ tiếp tục quét ngang

tất cả kẻ địch.” Quân Linh Lung lại không thèm để ý.

Nàng tin tưởng Quân Tiêu Dao nhất.

Dù sao nàng đã từng nhìn thấy một góc tương lai.

Vị Quân Thiên Đế đưa lưng về phía chúng sinh kia chỉ có thể là Quân Tiêu Dao.

Mà Long Cát công chúa chỉ là hậu nhân của Cổ Hoàng mà thôi.

Còn không có tư cách so sánh với người đã định sẵn là ngày sau sẽ chứng đạo thành Đế như Quân Tiêu Dao.

Ngay vào lúc rất nhiều thiên kiêu Quân gia phẫn uất.

Một bóng dáng đạp lên người dị thú kỳ lân, chuẩn bị rời khỏi Quân gia.

“Là Lăng Thương đại nhân, ngài ấy muốn đi đâu vậy?”

Rất nhiều người của Quân gia nhìn thấy, đều lộ ra vẻ mặt kinh nghi.

“Lăng Thương!”

Vài vị tộc lão nhất mạch Quân Lăng Thương cũng hiện thân, Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc cũng xuất hiện.

“Mặt mũi của Quân gia không thể bị tổn hao, nếu Tiêu Dao đường đệ đang bế quan thì để ta tiến đến gặp Long tộc công chúa kia một lần.” Quân Lăng Thương lạnh nhạt nói.

Bề ngoài hắn ta phong thần tuấn lãng, trên đôi mắt có che vải đen, da thịt trong trẻo như ngọc thạch, mơ hồ tỏa ra ánh sáng.

Giờ phút này, hắn ta thản nhiên nói ra những lời khiến lòng người chấn động.

Quân Lăng Thương muốn đi gặp mặt Long Cát công chúa!

Toàn bộ Quân gia đều oanh động.

“Lăng Thương đại nhân, ngài không cần...” Quân Tích Ngọc muốn nói lại thôi.

Nàng muốn nói rằng Long Cát công chúa là nhằm vào Quân Tiêu Dao, Quân Lăng Thương không cần nhúng tay vào vũng nước đục này.

“Nếu tiếp tục để Tổ Long Sào kiêu ngạo, mất mặt chính là Quân gia, mà không phải một cá nhân thôi.” Quân Lăng Thương khoanh tay mà đứng, vẻ mặt thong dong bình đạm.

Mặc dù kẻ mà hắn phải đối mặt sẽ là quái thai cổ đại khủng bố, nhưng hắn cũng không sợ.

Khắp bốn phương tám hướng, rất nhiều người của Quân gia đều nhìn hắn với ánh mắt sùng bái.

Quân gia bọn họ không chỉ có một mình Quân Tiêu Dao!

“A Cửu, ta sẽ để nàng nhìn thấy, ai mới là người đáng để nàng đi theo...” Quân Lăng Thương lẩm bẩm.

Sở dĩ hắn ta ra tay, một mặt thật sự là vì mặt mũi của Quân gia.

Mà mặt khác lại là vì tỏ thái độ với A Cửu.

Hắn không thua kém bất cứ kẻ nào!

Quân Lăng Thương sẽ không dùng thủ đoạn đê tiện để tranh đấu với Quân Tiêu Dao, cho nên chỉ có thể thông qua phương thức này để triển lãm tài năng của mình cho A Cửu thấy.

Quân Lăng Thương ra ngựa.

Tin tức này vừa ra, giống như động đất cấp mười, khiến tứ phương xôn xao.

Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, vị thiên kiêu tuổi trẻ mang trọng đồng diệt thế sẽ đi đến dãy núi Hồn Thiên ở Hồng Châu, gặp mặt Long Cát công chúa.

Rất nhiều trưởng lão, thiên kiêu các thế lực lớn nghe vậy thì sôi

nổi lên đường.

Trong khoảng thời gian gần đây, tuy Quân gia là sân diễn của một mình của Quân Tiêu Dao, có một không hai trong thiên hạ.

Nhưng Quân Lăng Thương thân là Đệ Nhất Tự Liệt, cũng là thiên kiêu lâu đời đã sớm thành danh.

Thực lực của hắn ta không cần phải bàn cãi nhiều.

Trong nhất thời, mây tứ phương di chuyển, rất nhiều thế lực bắt đầu hội tụ hướng về Dãy núi Hồn Thiên ở Hồng Châu.

Trận chiến này nhất định sẽ chấn động tứ phương, kết quả cũng gây nên ảnh hưởng sâu xa.

Dù sao đây cũng coi như ván cờ của Quân gia và Tổ Long Sào.

Nếu cả Tự Liệt xếp hạng Đệ Nhất của Quân gia cũng thua Long Cát công chúa thì mọi người phỏng chừng, chỉ sợ Quân Tiêu Dao cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Chỉ mấy ngày sau, Quân Lăng Thương đã đi tới dãy núi Hồn Thiên ở Hồng Châu.

Đi theo còn có Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc, và nhất mạch tộc lão của hắn ta.

Dù sao Hồng Châu cũng là địa bàn của Tổ Long Sào, bọn họ không có khả năng để một mình Quân Lăng Thương đi đến đây.

Giờ phút này, chung quanh dãy núi Hồn Thiên sớm đã hội tụ một số lượng lớn người.

Trong đó có các Thái Cổ vương tộc, Hoang Cổ thế gia, còn có cả vô thượng đại tộc, ai có thể tới thì hầu như đều tới.

Mà ở trên không dãy núi Hồn Thiên, một Long Cung kim sắc, tràn ngập long uy cuồn cuộn, cứ như Thiên cung thượng cổ đang lơ lửng trong hư không.

Không bao lâu sau, trên trời cao một con dị thú kỳ lân đạp không

mà đến, chung quanh tràn ngập mây khói màu tím.

Một bóng dáng phong thần tuấn lãng, anh tuấn như tùng khoanh tay đứng trên đó.

Tóc đen phiêu phiêu, vải đen che hai mắt, nhưng lại có một khí cơ đặc biệt đang lưu chuyển.

“Tới, tới, hắn tới!”

Tứ phương vang lên kinh hô, đại chiến giữa Đệ Nhất Tự Liệt và quái thai cổ đại sắp sửa bắt đầu!

Đây cũng là một trận đại chiến để Quân gia và Tổ Long Sào đánh cờ!

Hết chương 159.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 160. Chương 160: Kỳ Lân Đại Thần Thông và Chân Long Đại Thần Thông, cường cường va chạm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy trên mắt Quân Lăng Thương có cột vải đen, nhưng vẫn nhìn về phía tòa Long Cung kim bích huy hoàng kia.

Một uy áp mơ hồ khuếch tán ra, làm mày hắn ta hơi nhíu lại.

Chung quanh dãy núi Hồn Thiên có rất nhiều người đều theo dõi sát sao xem đây sẽ là trận đại chiến như thế nào.

Phí Tổ Long Sào cũng có một ít cường giả đi đến.

Long Bích Trì cũng tới.

Nàng ta đứng trên hư không, trên người mặc giáp trụ màu xanh lá, vẻ mặt bình đạm.

Trước kia tuy thiếu chút nữa nàng bị Quân Tiêu Dao làm cho đạo tâm hỏng mất, nhưng cũng may không hoàn toàn hỏng mất giống như Cơ Huyền, vẫn còn đường để cứu vãn.

Hiện giờ nàng ta cũng đang chậm rãi khôi phục.

“Đáng tiếc, Quân Tiêu Dao không có tới.” Long Bích Trì nghiến răng nghiến lợi.

Nàng thật sự muốn nhìn thấy Quân Tiêu Dao bị Long Cát công chúa nghiền áp.

Chỉ có như vậy, bóng ma trong lòng nàng mới có thể giảm bớt một ít.

Long Bích Trì ngẫm nghĩ, sau đó lại nhìn về phía thanh niên bên

kia.

“Sao tên kia lại đứng cùng với Long Cát công chúa chứ?”

Người mà Long Bích Trì ám chỉ chính là Tiêu Trần.

Giờ phút này sắc mặt Tiêu Trần thật âm trầm, hắn ta không ngờ lấy tính cách kiêu ngạo của Quân Tiêu Dao mà lại không tới.

Ngược lại là Đệ Nhất Tự Liệt xuất hiện.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật sự sợ sao?” Tiêu Trần thầm nói trong lòng.

Lúc này, trong Long Cung truyền đến một giọng nói thanh lãnh mà lạnh nhạt: “Ngươi không phải Quân Tiêu Dao, tới đây làm gì?”

Giọng nói đó là của Long Cát công chúa.

“A, đường đường là hậu nhân của Cổ Hoàng mà không dám hiện thân gặp mặt sao, hay là... Sợ?” Vẻ mặt Quân Lăng Thương thật thong dong.

Tuy quái thai cổ đại khủng bố, nhưng hắn ta cũng Trọng Đồng Giả cấm kỵ, Đệ Nhất Tự Liệt.

Oanh!

Một đại đạo kim quang lan tràn ra từ sâu bên trong Long Cung.

Một bóng hình xinh đẹp khuynh thế cao gầy mà thon dài chậm rãi ra ra.

Mái tóc đen của Long Cát công chúa phất phới theo gió, cung trang tiên váy không dính bụi trần.

Ngọc thể yểu điệu mà thon dài trong trẻo giống như dương chi bạch ngọc, tỏa ra ánh sáng.

Dáng người ả hoàn mỹ đến cực điểm, nơi nên no đủ thì no đủ, chỗ nên mảnh khảnh thì tinh tế.

Một đôi chân xinh đẹp thon dài khiến người ta kinh diễm khẽ bước

ra, lay động sinh tư.

Chân trần trắng hơn cả tuyết, trong suốt mà trắng tinh, làm người ta có xúc động muốn nâng niu trong lòng bàn tay để thưởng thức.

Rất nhiều tu sĩ nam tính ở đây đều muốn ngừng thở, đôi mắt trừng thật to.

Rất nhiều người đều lần đầu tiên nhìn thấy Long Cát công chúa.

Liếc mắt một cái đã khiến người ta kinh diễm.

Tuy ả là nữ tử khuynh thế tuyệt mỹ, nhưng lại có khí phách lãnh diễm cao cao tại thượng, giống như nữ vương.

“Đệ Nhất Tự Liệt đương đại của Quân gia cũng miễn cưỡng có tư cách khiêu chiến bổn cung.” Long Cát công chúa khẽ mở đôi môi đỏ.

Ngọc dung tuyệt thế của ả bị sương mù mông lung bao phủ, khiến người ta nhìn không rõ được.

“Hậu nhân của Cổ Hoàng, danh bất hư truyền.” Quân Lăng Thương nói, cũng không thể không thận trọng đối đãi.

Kế tiếp, không có lời nói dư thừa vô nghĩa gì nữa.

Hai người trực tiếp ra tay.

Cảnh giới của bọn họ đều ở Niết Bàn Cảnh.

Khi Long Cát công chúa bị phong ấn đã là Niết Bàn Cảnh, cho nên cảnh giới cũng không cao hơn thiên kiêu đương đại quá nhiều.

Quân Lăng Thương đưa một tay ra, mây tía phất ra, hóa thành một con Tử Kỳ Lân, chém giết về hướng Long Cát công chúa.

“Loại thần thông này...” Chung quanh đó, rất nhiều lão tu sĩ trợn to đôi mắt, loại thần thông này cực kỳ khủng bố, làm bọn họ liên tưởng đến một thần thông nổi danh nào đó.

Vẻ mặt Long Cát công chúa thật bình đạm, ả phất tay ngọc ra,

pháp lực mênh mông.

Vòm trời như rạn nứt ra, một Thương Long chi trảo thật lớn thò xuống, như có thể trảo nát cả núi cao Thái Sơn.

Đó là thần thông cường đại tổ truyền của Tổ Long Sào, Nghịch Long Thủ.

Ầm ầm ầm!

Chiêu thức va chạm, như trời long đất lỡ.

Dãy núi Hồn Thiên cũng bắt đầu sụp xuống.

“Thật mạnh, hai người này đều có kinh thế chi tư, cường cường va chạm, khiến người ta chờ mong!”

Đừng nói những tu sĩ tuổi trẻ đó, ngay cả cường giả thế hệ trước cũng kinh ngạc cảm thán không thôi.

Dao động chiến đấu của hai người này quá khủng bố, quả thực giống như hai thánh nhân đang đọ sức.

Quân Lăng Thương vung tay ra, mây tía khi thì hóa thành kỳ lân chưởng, khi thì biến thành luân bàn màu tím, uy năng mạnh đến tận cùng.

“Chẳng lẽ đó là Kỳ Lân Đại Thần Thông!” Có người kêu lên thất thanh.

Kỳ Lân Đại Thần Thông là thần thông võ học đỉnh cấp đứng song song với Chân Long Đại Thần Thông, Chân Hoàng Đại Thần Thông…v..v.

Nói chung, nó tuyệt đối không truyền cho người ngoài.

“Hay là Quân Lăng Thương có được truyền thừa của Kỳ Lân Cổ Động?” Một vài người lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Kỳ Lân Cổ Động cũng giống như Tổ Long Sào và Vạn Hoàng Linh Sơn, đều là Thái Cổ Hoàng tộc đỉnh cấp tiếng tăm lừng lẫy.

Theo lý thuyết, Kỳ Lân Đại Thần Thông của nhất tộc bọn họ không có khả năng truyền cho người ngoài.

Khả năng duy nhất là Quân Lăng Thương ngoài ý muốn có được truyền thừa của Kỳ Lân Đại Thần Thông.

Ánh mắt một số người cũng nhìn về phía tọa kỵ dị thú kỳ lân kia của hắn, trong lòng lập tức bừng tỉnh.

“Kỳ Lân Đại Thần Thông, nhưng cũng không phải hoàn chỉnh.” Long Cát công chúa nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Sau đó, ả lại ra tay, giống như Thương Long giơ vuốt, một long uy khủng bố phát ra.

“Đó là Chân Long Đại Thần Thông!” Mọi nơi vang lên vô số tiếng xuýt xoa.

Vừa rồi mới nhìn thấy Quân Lăng Thương tung ra Kỳ Lân Đại Thần Thông, hiện tại Long Cát công chúa lại tung ra Chân Long Đại Thần Thông.

Hơn nữa hiển nhiên, đây là bản hoàn chỉnh mà không phải loại thần thông thứ cấp lột xác mà trước kia Long Hạo Thiên thi triển.

Ầm vang...

Nơi đây cứ như quay về hỗn độn, có kỳ lân nhảy dài, có chân long vẫy đuôi, dao động của cuộc chiến khiến lòng người kinh hãi.

Quân Lăng Thương lại thi triển ra thần thông của Quân gia, Nhân Vương Ấn, Sơn Hải Ấn, Binh Phạt Quyết, Thái Hư Thuật.

Đủ loại thần thông được tung ra từ trong tay hắn, đều có kinh thế chi uy.

“Quá mạnh, đây là thực lực của Đệ Nhất Tự Liệt Quân gia sao?” Rất nhiều người chấn động trong lòng.

Bọn họ cũng bắt đầu xem kỹ thế hệ trẻ của Quân gia lần nữa.

Trừ Quân Tiêu Dao ra thì còn có người dũng mãnh như vậy.

Đương nhiên, thực lực của Long Cát công chúa cũng không phải dạng vừa.

Chân Long Đại Thần Thông của ả biến ảo, cứ như thần long đảo hải, như muốn đánh nứt một mảnh hư không phía trước.

Đừng nói là cao thủ Niết Bàn Cảnh, cho dù là cường giả Thông Thiên Cảnh cao hơn một bậc, nếu bị chiêu thức này đánh trúng thì thân thể sẽ chia năm xẻ bảy.

Càng quan trọng là, vẻ mặt Long Cát công chúa thật bình đạm, dường như chưa hoàn toàn dùng hết sức.

Điều này làm ánh mắt rất nhiều người lộ ra kinh hãi.

Hết chương 160.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 161. Thánh Thể Dị Tượng thứ hai thức tỉnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Cát công chúa tùy tiện ra tay đã có uy năng như vậy, vậy nếu nghiêm túc lên thì sẽ khủng bố đến mức nào?

Trận đại chiến này giằng co suốt ba ngày ba đêm, cả tòa dãy núi Hồn Thiên đều bị đánh đến chia năm xẻ bảy.

Nhưng điều làm người nghi hoặc là, Long Cát công chúa vẫn chưa dùng hết toàn lực, Quân Lăng Thương cũng không tung ra trọng đồng.

Có người cho rằng, sợ là trọng đồng của Quân Lăng Thương đang trong giai đoạn lột xác quan trọng, tạm thời không thể vận dụng.

Đến cuối cùng, ầm ầm một tiếng chấn vang.

Thân thể Quân Lăng Thương liên tục lui trăm bước, khí huyết trong ngực quay cuồng.

Có máu tươi chảy xuống từ cánh tay.

Tuy thân thể hắn ta không yếu, nhưng vẫn có chênh lệch so với Long Cát công chúa có được huyết mạch Cổ Hoàng Thương Long.

Dù sao thân thể Long tộc vốn đã khủng bố, huống chi là hậu nhân của Cổ Hoàng.

Cơ thể Long Cát công chúa trắng tinh mà trong trẻo, nhưng nếu vì thế mà xem thường sức mạnh thân thể của ả thì cực kỳ ngu xuẩn.

Dù sao không phải thân thể người nào cũng biến thái giống như Quân Tiêu Dao, có thể chèn ép Long tộc.

Thấy tình cảnh này, mọi người đều biết, tuy Quân Lăng Thương không đến mức hoàn toàn thua, nhưng cũng rơi xuống hạ phong.

Nhưng hắn ta còn chưa vận dụng trọng đồng.

Đương nhiên, Long Cát công chúa cũng không bày ra toàn bộ thực lực.

Đến đây thì trận chiến đấu này cũng tạm thời hạ màn.

Quân Lăng Thương không vận dụng trọng đồng nên cho dù Long Cát công chúa trấn áp hắn ta, cũng sẽ bị người ta lên án, nói là giậu đổ bìm leo.

Cho nên Long Cát công chúa cũng lười toàn lực ra tay.

Quân Lăng Thương cũng không ngờ thực lực của Long Cát công chúa sẽ cường hãn như thế.

Trọng đồng của hắn ta thật sự đang trong giai đoạn lột xác, không nên vận dụng.

Nhưng mặc kệ thế nào, rơi xuống hạ phong là sự thật không thể chối cãi.

Vẻ mặt Quân Lăng Thương đầy khói mù, điều này khác với kết quả hắn ta tưởng tượng.

Hắn ta không rên một tiếng mà trực tiếp rời đi.

“Lăng Thương đại nhân...” Quân Tích Ngọc nhăn mày lại.

Nàng không ngờ Quân Lăng Thương vô địch trong cảm nhận của mình cũng có lúc chiết kích trầm sa.

“Không đúng, Lăng Thương đại nhân còn chưa tung ra trọng đồng, bằng không thắng bại còn chưa biết, hướng chi, dù Thần Tử có tới, cũng chưa chắc đối phó được với Long Cát công chúa.” Quân Tích Ngọc suy tư mà nói.

Nàng không cho rằng Quân Lăng Thương yếu.

Mà là Long Cát công chúa quá mạnh.

Nhìn thấy cuộc chiến kết thúc, tất cả thế lực tứ phương đều thổn thức một hồi.

Không ai ngờ kết quả sẽ chẳng phân biệt thắng bại như thế này.

Nhưng từ trận chiến đấu này, cũng có thể nhìn ra được, mặc dù Long Cát công chúa chưa dùng hết toàn lực, cũng có thể nhẹ nhàng đối phó thiên kiêu đỉnh cấp thế hệ trẻ.

Đương nhiên, trong đó cũng có một phần nguyên nhân là Quân Lăng Thương chưa vận dụng trọng đồng, bằng không kết quả thật khó mà nói.

Nhưng dù như thế nào, sự cường thế của Long Cát công chúa đã không còn gì bàn cãi nữa.

Đưa mắt nhìn ra Hoang Thiên Tiên Vực, phỏng chừng cũng không có bao nhiêu thiên kiêu trẻ tuổi có tư cách giao thủ với ả.

Trận chiến này cũng có chỗ lợi đối với Quân gia.

Không ai nói Quân gia là rùa đen rút đầu nữa.

Biểu hiện của Quân Lăng Thương cũng rất chói lóa, dưới tình huống không vận dụng trọng đồng mà vẫn có thể đọ sức với Long Cát công chúa lâu như vậy.

Thực lực hắn ta bày ra khiến phục mọi người.

Tuy không có ai lên án Quân gia.

Nhưng phê bình nhằm vào Quân Tiêu Dao lại nhiều lên.

Dù sao người mà Long Cát công chúa muốn đối phó là Quân Tiêu Dao.

Hắn không hiện thân, ngược lại là Quân Lăng Thương xuất hiện.

Điều này không khỏi làm người ta nghi ngờ, chẳng lẽ Quân Tiêu Dao thật sự sợ?

Cũng có người nói, Quân Tiêu Dao đang bế quan, hoặc là khinh thường nhìn lại.

Rốt cuộc có vết xe đổ của Quan Quân Hầu ở đó.

Trước kia Quan Quân Hầu ước chiến, Quân Tiêu Dao chưa từng để ý tới, khi đó cũng có người bôi đen Quân Tiêu Dao, nói hắn e dè sợ hãi.

Kết quả thì sao?

Những người bôi nhọ đó lại bị hung hăng vả mặt.

Cho nên lần này người bôi xấu Quân Tiêu Dao cũng không nhiều lắm.

Sau khi trận đại chiến khiến người ta chú ý này kết thúc, mọi người lại càng chờ mong trận chiến giữa Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa.

...

Quân gia, trong Thiên Đế Cung.

Quân Tiêu Dao vẫn đang bế quan, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Quân Chiến Thiên cũng phân phó không để bất cứ kẻ nào quấy rầy Quân Tiêu Dao.

Trong khoảng thời gian này, cảnh giới của Quân Tiêu Dao cũng dễ như trở bàn tay mà đột phá tới Quy Nhất Cảnh đại viên mãn, đơn giản như uống nước.

Thậm chí nếu hắn muốn đột phá đến Hợp Đạo Cảnh, thậm chí Niết Bàn Cảnh cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Nhưng Quân Tiêu Dao không làm như vậy.

Bởi vì đến Hợp Đạo Cảnh thì cần tìm được linh loại, tiên loại phù hợp với bản thân.

Điều này rất quan trọng đối với con đường sau này, cho nên Quân Tiêu Dao cũng không tùy tiện đột phá.

Hắn vẫn đang dùng tiên nguyên tu luyện Đại La Tiên Cốt.

Sau khi Quân gia biết Quân Tiêu Dao cần đến tiên nguyên thì chia thêm cho hắn mấy trăm viên tiên nguyên.

Quân Tiêu Dao bế quan đến bây giờ đã tiêu hao tất cả tiên nguyên, số lượng Đại La Tiên Cốt cũng đạt tới bốn mươi.

Hiện tại hai tay hắn đều được luyện thành Đại La Tiên Cốt, tùy tiện vung tay lên đã có uy năng vô tận.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao cũng không lơ là với Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Được tiên nguyên và rất nhiều vật tư tu luyện trợ giúp, mười vạn cự tượng vi lạp trong thân thể hắn đã có một vạn chuyển hóa thành long tượng vi lạp.

Mà mỗi một long tượng vi lạp là mười vạn cân cự lực, gấp mười lần cự tượng vi lạp.

Nói cách khác một vạn long tượng vi lạp này làm Quân Tiêu Dao tăng trưởng chừng chín trăm triệu cân cự lực!

Hiện tại Tượng Thần Trấn Ngục Kính của Quân Tiêu Dao có thể bùng nổ một tỷ chín trăm triệu cân thần lực.

Điều này thật khủng bố, mới lột xác ra một vạn long tượng vi lạp thôi mà sức mạnh của Quân Tiêu Dao đã gần như tăng lên gấp đôi!

“Một tỷ chín trăm triệu cân cự lực, phỏng chừng trước kia nếu Cơ Huyền lấy xương tay Thánh Nhân Vương đối đầu với ta thì sẽ bị đánh nổ rồi.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Đương nhiên hắn cũng không quên xương tay của Thánh Nhân Vương.

Hắn nhờ lão nhân am hiểu rèn đúc trong tộc biến xương tay của Thánh Nhân Vương thành một pháp khí găng tay.

Còn về thành phẩm cuối cùng thế nào, Quân Tiêu Dao cũng không lo lắng.

Những lão nhân đó rất coi trọng chuyện mà Quân Tiêu Dao nhờ vả, tin chắc sẽ không làm hắn thất vọng.

Quân Tiêu Dao bế quan còn có một mục đích khác, chính là làm thức tỉnh Thánh Thể Dị Tượng.

Trải qua thời gian bế quan lâu như vậy, Quân Tiêu Dao cũng thuận lợi lĩnh ngộ ra Thánh Thể Dị Tượng loại thứ hai.

Hắn tin dị tượng này nhất định sẽ mang đến kinh hỉ cho đối thủ của mình.

Cuối cùng, chính là Đọa Lạc Thánh Thể kia.

Hết chương 161.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 162. Chỉ là một con cá chạch cái mà thôi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước khi bế quan, Quân Tiêu Dao cố ý bảo đám người Quân Chiến Thiên kiểm tra Đọa Lạc Thánh Thể một lần, sau khi không phát hiện có điểm quỷ dị gì khác, hắn mới hoàn toàn yên lòng.

Quân Tiêu Dao cũng thử phân một phần sức mạnh chân linh của mình ra, tiến vào chiếm giữ thần cung của Đọa Lạc Thánh Thể.

Ban đầu còn rất không thuận lợi, thường xuyên thất bại.

Nhưng sau đó, Quân Tiêu Dao có thể bắt đầu để Đọa Lạc Thánh Thể tiến hành những động tác đơn giản trong thời gian ngắn.

Nhưng, có lẽ bản thân Đọa Lạc Thánh Thể lây dính điểm xấu nên Quân Tiêu Dao không thể dùng chân linh thao tác nó trong thời gian dài.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao cũng không thể hoàn toàn phát huy ra sức mạnh chân chính của Đọa Lạc Thánh Thể.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, Đọa Lạc Thánh Thể vẫn có giá trị vô lượng đối với Quân Tiêu Dao, nói không chừng ngày sau sẽ tạo nên tác dụng rất lớn.

“Cũng đến lúc nên xuất quan.” Quân Tiêu Dao đứng dậy.

Nếu không cần thiết, hắn thật sự không muốn bế quan.

Quân Tiêu Dao đi ra khỏi Thiên Đế Cung, sau đó vẻ mặt hơi sửng sốt.

Bởi vì hắn phát hiện và bên ngoài Thiên Đế Cung có một đám người vây quanh, đều là tiểu bối tuổi trẻ của Quân gia.

Đám người Quân Linh Lung, Quân Trượng Kiếm cũng ở đằng trước.

“Thần Tử!”

“Rốt cuộc Thần Tử đại nhân cũng xuất quan!”

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện, đám người Quân Trượng Kiếm kích động khó nhịn.

Những con cháu Quân gia chung quanh cũng nắm chặt nắm tay, lộ ra vẻ mặt vui sướng phấn chấn.

“Làm sao vậy?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Hắn chỉ bế quan một thời gian mà thôi, tại sao những người này giống như tám đời chưa được gặp hắn, cả đám kích động đến không kiềm được bản thân.

“Thần Tử đại nhân, quái thai cổ đại kia của Tổ Long Sào quá kiêu ngạo!”

“Đúng vậy, thậm chí cả Lăng Thương đại nhân ra tay cũng rơi xuống hạ phong.”

Rất nhiều con cháu Quân gia mồm năm miệng mà nói.

Cuối cùng vẫn là Quân Trượng Kiếm thuật lại chi tiết những chuyện xảy ra gần đây cho Quân Tiêu Dao nghe.

“Thì ra là thế, trong khoảng thời gian ta bế quan lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Đệ Nhất Tự Liệt trở về, quái thai cổ đại của Tổ Long Sào xuất thế, hai người còn đánh một trận.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình đạm trước sau như một.

Hắn lạnh nhạt nói: “Chỉ là một con cá chạch cái thôi mà cả đám các ngươi lại có cảm xúc kịch liệt như vậy làm gì?”

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, tất cả mọi người ngây dại.

Quân Tiêu Dao gọi Long Cát công chúa của Tổ Long Sào là cá chạch cái?

Tất cả đệ tử của Quân gia ở đây đều hơi hoài nghi lỗ tai của mình.

Tuy rằng đứng ở lập trường đối địch, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận là thực lực của Long Cát công chúa thật sự siêu việt, hơn nữa phong hoa tuyệt đại.

Có thể nói, bàn về thực lực, dung mạo, trên cả Hoang Thiên Tiên Vực ít có người nào so sánh được với Long Cát công chúa.

Nhưng một công chúa vừa thức tỉnh từ trầm miên, dung mạo và thực lực sánh ngang nhau, lại biến thành cá chạch cái từ miệng của Quân Tiêu Dao.

Điều này làm những đệ tử Quân gia đến đây cũng có chút líu lưỡi.

Nhưng chợt, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Quân Tiêu Dao càng thêm sùng bái.

Đây mới là khí độ mà Thần Tử của Quân gia bọn họ nên có.

Không để cả quái thai cổ đại vào mắt.

“Tất nhiên chúng ta tin tưởng Thần Tử, quái thai cổ đại thì thế nào, cũng không phải đối thủ của Thần Tử.” Những người theo đuổi Quân Trượng Kiếm đều chắc chắn mà nói.

Bọn họ có tin tưởng gần như mù quáng đối với Quân Tiêu Dao.

“Cho nên không cần để ý con cá chạch cái kia.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Hiện tại hắn đã suy nghĩ cẩn thận tiền căn hậu quả.

Tiêu Trần giúp Long Cát công chúa giải trừ phong ấn, mà Long Cát công chúa thì đáp ứng giúp hắn ta giết mình.

Vậy thì Long Cát công chúa này chính là thủ đoạn cuối cùng mà Tiêu Trần dùng để đối phó hắn.

“Bản thân không đối phó được ta thì chuẩn bị mượn đao giết người sao, đáng tiếc, cây đao ngươi mượn còn chưa uy hiếp được ta.” Khóe môi Quân Tiêu Dao tràn ra một nụ cười lạnh.

Quái thai cổ đại thì thế nào?

Vẫn phải chiết kích trầm sa trước mặt hắn!

“Thần Tử, ngài muốn ứng chiến sao?” Quân Tuyết Hoàng hỏi.

“Ứng chiến?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

“Ả muốn ta đi thì ta phải đi, vậy chẳng phải quá mất mặt.” Quân Tiêu Dao không sao cả mà nói.

“Vậy ý Thần Tử là...” Quân Tuyết Hoàng nói.

“Mặc kệ.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn còn phải suy xét đến linh loại tiên loại, để chuẩn bị sau này đột phá Hợp Đạo Cảnh.

Còn phải cân nhắc chuyện khiến Chí Tôn Cốt lột xác.

Phải suy nghĩ đến quyển hạ của Thể Thư ở hạ giới.

Ngoài ra còn phải luôn chú ý đến Thanh Đồng Tiên Điện.

Nào có thời gian rảnh rỗi đi ứng phó Long Cát công chúa gì kia chứ.

Dùng thời gian này tăng thêm chút thực lực của mình, vậy không thích hơn sao?

Thái độ của Quân Tiêu Dao cũng khiến rất nhiều đệ tử Quân gia cười khổ.

“Thần Tử quả nhiên khí phách phi phàm, cả quái thai cổ đại cũng không để bụng chút nào.” Trong đôi mắt một thiếu nữ Quân gia lộ ra khát khao ái mộ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao đi tìm Quân Chiến Thiên.

“Con đã biết chuyện về Tổ Long Sào?” Quân Chiến Thiên hỏi.

“Vâng, việc nhỏ mà thôi, tính ra không quan trọng bằng chuyện con đột phá cảnh giới.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ha hả, đúng vậy, quái thai cổ đại có gì lạ, Quân gia chúng ta cũng không phải không có, nhưng hiện tại con thật sự nên chuyên tâm tu luyện.” Quân Chiến Thiên cười ha hả rồi nói.

Ông ta rất thích thái độ loại khí phách không để kẻ địch vào mắt của tôn tử nhà mình.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao dò hỏi một vài chuyện về linh loại tiên loại.

Điều này mới là đại sự đối với Quân Tiêu Dao.

Vẻ mặt Quân Chiến Thiên cũng nghiêm túc lên, ông ta nói: “Linh loại thì đừng nhắc đến, loại yếu kém này sẽ lãng phí thiên phú của con, còn về tiên loại, trong tộc còn có tồn kho, nhưng chưa chắc phù hợp với con.”

Quân Tiêu Dao thầm gật đầu, quả thật là vậy.

Độ hi hữu của tiên loại chỉ đứng thứ hai thôi, quan trọng là sự phù hợp.

Ví dụ như Quân gia cũng có một ít tiên loại hi hữu, như Hồng Mông Tử Khí Chủng, Sinh Mệnh chi Loại..v..v.

Nhưng những tiên loại đó chưa chắc đã phù hợp với Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao, con có suy xét đến chuyện lấy căn nguyên một giới làm Chủng của mình không?” Ánh mắt Quân Chiến Thiên chợt lóe, sau đó hỏi.

“Căn nguyên một giới?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc lặp lại.

Quân Chiến Thiên giải thích: “Lão tửu quỷ Khương gia am hiểu thuật bói toán, hắn tính ra trong tương lai không lâu nữa thập địa sẽ xảy ra biến cố.”

“Thập địa xảy ra biến cố?” Quân Tiêu Dao cũng có chút bất ngờ.

Hết chương 162.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 163. Lấy căn nguyên thế giới làm tiên loại, thập địa hạ giới rối loạn, Nghịch Thiên Thập Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lão tửu quỷ Khương gia cực kỳ nổi danh về thuật bói đoán, lần trước là dựa vào lão nên mới tính ra nơi U Minh Thiên dừng chân, nhờ thế Quân gia có thể lập tức nhổ cỏ tận gốc.

Mà lần này, lão lại truyền tin cho Quân gia, chỉ sợ thập địa sẽ sinh ra đại biến cố.

“Không sai, lão tửu quỷ kia tuy thường xuyên nổi điên khi say, nhưng chuyện bói toán thì tám chín phần là chính xác.”

“Hắn nói thập địa sẽ sinh ra biến cố, căn nguyên thế giới sẽ xuất hiện, Nghịch Thiên Thập Tử cũng ra đời.” Quân Chiến Thiên nói.

“Căn nguyên thế giới, Nghịch Thiên Thập Tử?” Quân Tiêu Dao nghi hoặc.

“Tiên Vực chia ra cửu thiên, hạ giới phân thành thập địa, mỗi Địa trong đó đều là một thế giới.”

“Thế giới sinh ra biến cố, sẽ cho ra đời kiêu tử tập hợp tất cả khí vận, còn được gọi là loạn thế xuất anh hùng.”

“Mà Nghịch Thiên Thập Tử chính là mười thiên kiêu khí vận mà thập địa hạ giới có khả năng dựng dục ra, có thể nói tiềm lực của bọn họ là vô song.”

Quân Chiến Thiên kiên nhẫn giải thích, lúc này Quân Tiêu Dao mới hiểu ra.

Nói trắng ra là một thiên kiêu được bồi dưỡng ra từ khí vận một

thế giới.

Loạn thế xuất anh hùng.

Không biết vì sao, khi Quân Tiêu Dao tưởng tượng ra dáng vẻ của Nghịch Thiên Thập Tử thì cuối cùng trong đầu lại hiện ra mười cây rau hẹ mọc rất khả quan.

Quân Chiến Thiên tiếp tục nói: "Đương nhiên, ở trước mặt con, Nghịch Thiên Thập Tử này phỏng chừng cũng không tính là gì, con có thể diệt trừ họ, cũng có thể mời chào họ, dù sao họ cũng có tiềm lực trưởng thành rất lớn."

"Đương nhiên, mục tiêu chủ yếu của con vẫn là đạt được căn nguyên thế giới, biến nó thành tiên loại để giúp bản thân đột phá."

"Vâng, gia gia nói đúng, xem ra tôn nhi cũng phải chuẩn bị để hạ giới." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Đây là một tin tức rất lớn.

Tuy Khương gia chỉ nói cho Quân gia.

Nhưng trong các thế lực bất hủ khác cũng không phải không có đại năng am hiểu bói toán.

Có thể suy ra, không qua bao lâu sau, chờ đến khi thập địa thật sự náo động, toàn bộ Tiên Vực sẽ nhấc lên gợn sóng.

Đến lúc đó, truyền nhân của các đại bất hủ sẽ hạ giới để tranh đoạt khí vận và căn nguyên.

Trường hợp này sẽ chấn động lòng người đến mức nào?

Quân Tiêu Dao xem như nhóm người biết được đầu tiên, cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng.

"Đúng rồi, nếu con hạ giới thì có thể giúp trong tộc làm một việc không?" Quân Chiến Thiên bỗng dò hỏi.

"Tất nhiên là được." Quân Tiêu Dao nói.

Gia tộc khuynh lực bồi dưỡng hắn như thế, tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng có qua có lại.

“Vào những năm tháng xa xăm trước kia, trong Thái Cổ vạn tộc có thập đại cổ tộc gây loạn Tiên Vực, Quân gia chúng ta chém giết tất cả cường giả trong thập đại cổ tộc và xua đuổi những kẻ còn lại xuống hạ giới.”

“Sau đó, tộc của ta cho ngũ đại thế lực theo đuổi cũng đi đến hạ giới, coi như người giám thị, trấn áp trông giữ thập đại cổ tộc.”

“Nhưng gần đây, ngũ đại thế lực theo đuổi kia chặt đứt liên hệ với Quân gia ta.”

“Có tộc lão hoài nghi, có lẽ thập đại cổ tộc hạ giới đã xuất hiện biến cố gì.” Quân Chiến Thiên nói.

Nghe xong chuyện này, Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Thập địa đã sắp hỗn loạn, thập đại cổ tộc kia xuất hiện biến cố cũng hợp tình hợp lý.

“Xin gia gia yên tâm, gia tộc bồi dưỡng con như thế, con nhất định sẽ giúp gia tộc phân ưu.”

“Con sẽ tự tay dẹp loạn thập đại cổ tộc.” Lời nói của Quân Tiêu Dao thật thong dong mà tự tin.

Quy tắc thiên địa của thập địa hạ giới khác với Tiên Vực, không có cường giả Thánh Chủ, chí tôn gì cả.

Cũng càng tiện cho Quân Tiêu Dao thi triển thủ đoạn.

Lấy thiên phú thực lực và thân phận của hắn, nếu buông xuống hạ giới thì sẽ được coi thành tồn tại giống như thần linh!

Hiện tại chuyện thập địa rối loạn chỉ có một ít thế lực bất hủ biết được.

Nhưng có thể nghĩ, theo thời gian chuyển dời, thế lực khắp nơi sẽ tra xét được dấu vết để lại.

Quân Tiêu Dao cũng không vội, cách lúc thập địa chi loạn hoàn toàn bùng nổ còn một khoảng thời gian.

Trong thời gian này hắn có thể chuẩn bị đầy đủ mọi chuyện.

So ra thì một sự kiện khác mới làm Quân Tiêu Dao càng để bụng.

“Gia gia, con muốn hỏi một chút, về chuyện Luân Hồi Thánh Linh của Thánh Linh Thư Viện.” Quân Tiêu Dao nói.

Tiếp theo, hắn cũng kể lại dị trạng của Chí Tôn Cốt cho Quân Chiến Thiên biết.

Chuyện này cũng không phải bí mật gì.

“Vậy xem ra con thật sự phải đi đến Thánh Linh Thư Viện một chuyến, đúng lúc Thiên Đạo Lâu của Thánh Linh Thư Viện sắp sửa mở ra, tục truyền di thuế (xác để lại) của Luân Hồi Thánh Linh nằm ở tầng cao nhất của Thiên Đạo Lâu.” Quân Chiến Thiên nói.

“Thiên Đạo Lâu?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Lúc này, trong đầu hắn lại vang lên tiếng nhắc nhở máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở Thiên Đạo Lâu!”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật bình tĩnh.

Quân Chiến Thiên cũng giải thích một phen.

Thiên Đạo Lâu Kia là một nơi thí luyện của Thánh Linh Thư Viện, có tất cả năm mươi tầng.

Di thuế của Luân Hồi Thánh Linh nằm ở tầng thứ năm mươi.

Nhưng từ xưa đến nay, cho dù là thiên kiêu yêu nghiệt nhất thì tối đa cũng chỉ có thể bước lên tầng bốn mươi chín.

Bởi vì Đại Diễn chi số, tứ thập hữu cửu(1).

(1) Đại diễn số đúng 50, số dùng: 49 đất trời bao dung.

Một số còn thiếu chính là tầng cuối cùng.

Đương nhiên, ở thời đại cận cổ, thiên kiêu bước lên bốn mươi chín tầng cũng ít ỏi không có mấy ai.

Kẻ có thể leo lên từ bốn mươi tầng trở lên đã là yêu nghiệt.

Bởi vì khảo nghiệm của Thiên Đạo Lâu cực kỳ khó khăn, cho nên cũng trở thành một chỗ thí luyện rất nổi danh của Hoang Thiên Tiên Vực.

Hơn nữa Thánh Linh Thư Viện cũng rất hào phóng, mỗi năm sẽ mở Thiên Đạo Lâu ra một lần, để các thiên kiêu tứ phương tiến đến khiêu chiến.

Cho dù không phải học sinh của Thánh Linh Thư Viện cũng có thể đi khiêu chiến.

Lần này Thiên Đạo Lâu cũng sắp mở ra vào vài ngày tới.

“Vậy tốt, tiếp theo con sẽ đến Thiên Đạo Lâu một chuyến.” Quân Tiêu Dao nói.

Đã có được cơ hội đánh dấu, lại có khả năng giúp Chí Tôn Cốt lột xác.

Cớ sao mà không làm?

“À, đúng rồi, cái này giao cho con.” Quân Chiến Thiên lấy ra một găng tay màu tím đậm.

Nói là găng tay, nhưng nó lại kéo dài tới xương cẳng tay, càng giống một tí giáp.

Toàn thân nó lộ ra màu tím đậm, tỏa ra điểm điểm hào quang, còn có từng hoa văn thần ngân, nhìn rất huyền ảo.

“Đây là thành phẩm sao?”

Nhìn găng tay màu tím đậm này, ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút kinh diễm.

Cái này thật sự vượt qua phỏng chừng của hắn.

Quân Chiến Thiên cười ha hả và nói: “Những lão nhân đó biết là rèn cho con nên đều rất để bụng, còn cướp tới rất nhiều tài liệu hi hữu, thậm chí trộn lẫn vào một chút Thần Ngân Tử Kim.”

“Thần Ngân Tử Kim.” Quân Tiêu Dao kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ được.

Thần Ngân Tử Kim và Long Văn Hắc Kim, Luân Hồi Đạo Kim đều giống nhau, là tài liệu có thể dùng để đúc đế binh.

Hết chương 163.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 164. Đánh dấu Thiên Đạo Lâu, găng tay Diệt Bá Thánh Vương, sắp biến thành siêu nhân một đấm (one-punch man) rồi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một khối Thần Ngân Tử Kim kích thước chừng móng tay cái cũng có thể gây nên tranh đoạt.

Tuy lượng Thần Ngân Tử Kim trộn lẫn vào găng tay này không nhiều lắm, nhưng lại làm cả xương tay của Thánh Nhân Vương sinh ra lột xác về chất.

Quân Tiêu Dao tiếp nhận găng tay, càng xem càng vừa lòng.

Những hoa văn thần ngân trên găng tay này hình thành do trộn lẫn Thần Ngân Tử Kim vào.

Chẳng qua, găng tay màu tím đột nhiên làm Quân Tiêu Dao nhớ tới đại vai ác nhìn giống củ khoai lang tím nào đó cũng đeo găng tay vào kiếp trước.

Tính racũng rất phù hợp thân phận của mình.

Dù sao trong mắt các thiên kiêu khác, Quân Tiêu Dao cũng tương đương với một loại Boss.

“Vậy gọi nó là găng tay Diệt Bá Thánh Vương đi.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Lấy Hoang Cổ Thánh Thể của hắn, cộng thêm sức mạnh Tượng Thần Trấn Ngục Kính và Đại La Tiên Cốt.

Cuối cùng còn có găng tay Diệt Bá Thánh Vương.

Một quyền giáng xuống, uy lực sẽ khủng bố đến mức nào?

Quân Tiêu Dao cảm thấy mình sắp biến thành one-punch man rồi.

“Một quyền này đánh vào người Long Cát công chúa, chắc sẽ làm ả khóc thật lâu?” Trong đó Quân Tiêu Dao bỗng xuất hiện suy nghĩ này.

Sau đó, Quân Tiêu Dao rời đi.

Mà ở Tiên Vực, tin tức về Thần Tử Quân gia xuất quan cũng truyền ra.

Nhưng làm người kinh ngạc là, Quân Tiêu Dao căn bản không để ý tới Long Cát công chúa.

Cảm giác này giống như Long Cát công chúa chỉ là một thằng hề nhảy nhót.

Điều này làm sắc mặt của toàn bộ Tổ Long Sào đều rất khó coi.

Tuy bọn họ cũng kiệt lực bôi đen, nói Quân Tiêu Dao sợ Long Cát công chúa.

Nhưng cũng không có quá nhiều người tin tưởng.

Ngay vào lúc sự kiện này lâm vào giằng co.

Một sự kiện khác lại khiến thế lực khắp nơi coi trọng.

Thiên Đạo Lâu của Thánh Linh Thư Viện sắp mở ra.

Thân là một trong những nơi thí luyện nổi tiếng nhất Hoang Thiên Tiên Vực, tất nhiên Thiên Đạo Lâu rất được tứ phương chú ý.

Càng đừng nói đến trong Thiên Đạo Lâu còn sinh ra đủ loại cơ duyên khen thưởng.

Có thể là đan thư bảo quyển, hoặc là thần thông cường đại, hoặc là tài liệu hi hữu, hay là cảm ngộ của tiền nhân.

Nói ngắn gọn, chỉ cần tiến vào Thiên Đạo Lâu thì nhất định sẽ có thu hoạch.

Mà một năm Thánh Linh Thư Viện sẽ mở Thiên Đạo Lâu ra một lần, cũng là vào mấy ngày tới.

Chuyện này lại khiến tứ phương Tiên Vực oanh động, rất nhiều thế lực cùng đi đến Thánh Linh Thư Viện.

“Nghe đồn có người từng thể ngộ được cảm ngộ mà chí tôn lưu lại ở Thiên Đạo Lâu!”

“Đúng vậy, còn có người có được di vật của các bậc tiền bối, cuối cùng một bước lên trời, Thiên Đạo Lâu là cơ hội để chúng ta quật khởi!”

Rất nhiều thiên kiêu các thế lực đều cực kỳ kích động, ngựa không ngừng vó mà chạy tới Thiên Đạo Lâu.

Mà lúc này, Quân gia lại truyền ra tin tức, đám người Thần Tử Quân gia sẽ đi đến Thiên Đạo Lâu.

Tin tức này vừa truyền ra, càng khiến tứ phương chấn động.

Có hai nguyên nhân làm mọi người chấn động, đầu tiên là Quân Tiêu Dao thật sự hoàn toàn làm lơ Long Cát công chúa.

Thậm chí hắn còn lười đưa ra bất cứ đáp lại nào.

Mà điều thứ hai là mọi người đều rất tò mò, Quân Tiêu Dao có thể bước lên bao nhiêu tầng Thiên Đạo Lâu.

Bắt đầu từ thời đại cận cổ, đừng nói là năm mươi tầng, ngay cả bốn mươi chín tầng cũng đã rất lâu không có ai bước lên được.

Mà Quân Tiêu Dao thân là một trong những thiên chi kiêu tử lộng lẫy lóa mắt nhất đương đại.

Hắn có tư cách bước lên tầng bốn mươi chín hay không?

Nhưng, ngay khi tin tức Quân Tiêu Dao muốn đi Thiên Đạo Lâu truyền ra không lâu.

Phía Thánh Linh Thư Viện lại tỏ thái độ không chào đón Quân Tiêu Dao đến.

Điều này làm tứ phương kinh ngạc.

Mỗi năm Thiên Đạo Lâu mở ra một lần, không phải không có hạn chế gì hay sao?

Vì sao lại kháng cự Thần Tử Quân gia?

Nhưng rất nhanh, rất nhiều người đều suy nghĩ cẩn thận.

Trước kia ở bí tàng Nguyên Thiên, tiểu thánh nhân Cơ gia - Cơ Huyền bị Quân Tiêu Dao phế bỏ còn có một thân phận khác, chính là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.

Đường đường là Thánh Tử lại trực tiếp bị Quân Tiêu Dao phế bỏ.

Đổi là thế lực nào cũng sẽ khó chịu.

Nhưng sau khi tin tức này truyền ra không bao lâu.

Quân gia lại có tin mới truyền ra.

Vài vị lão tổ trong tổ từ rảnh rỗi sinh chán, muốn đến Thánh Linh Thư Viện tìm viện trưởng xin chén trà để uống.

Rất nhanh, Thánh Linh Thư Viện lập tức sửa miệng, nhiệt liệt hoan nghênh Thần Tử Quân gia đến.

Hơn nữa còn làm sáng tỏ, trước đó tung ra ngôn luận kia không phải là Thánh Linh Thư Viện, mà là vài vị Thánh Tử Thánh Nữ có quan hệ không tồi với Cơ Huyền nói năng không thích đáng nên mới truyền ra ngoài.

Thiên Đạo Lâu còn chưa mở ra mà Thánh Linh Thư Viện đã gây ra náo loạn sai lầm này, khiến người của rất nhiều thế lực đều âm thầm bật cười.

Cùng lúc đó, cũng có người biết được tin vị Thần Nữ Cơ gia và cũng là Thánh Nữ Cơ Thanh Y của Nhân Tiên Giáo sắp xuất phát đến Thiên Đạo Lâu!

Thần Nữ Cơ gia tuyệt đối là một thiên chi kiêu nữ vô cùng thần bí.

Nàng không hiện sơn, không lộ thủy, cũng cũng không thích làm nổi bật, cực kỳ kín tiếng.

Đừng nói ngoại giới, ngay cả Cơ gia cũng có hơn phân nửa người chưa từng gặp được Cơ Thanh Y, không biết nàng trông như thế nào.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự nổi danh của Cơ Thanh Y.

Bởi vì nàng không chỉ là Thần Nữ của Cơ gia, mà còn là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo!

Nhân Tiên Giáo là một vô thượng đại giáo khủng bố vô biên trong Hoang Thiên Tiên Vực, có nội tình thâm hậu, truyền thừa xa xưa.

Nghe đồn, Nhân Tiên Giáo chính là bất hủ đạo thống do tàn tiên thành lập, trong đó có đủ loại truyền thừa nghịch thiên.

Cơ Thanh Y thân là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo, từng chiêm ngưỡng tàn tiên di khắc, từng tu tập rất nhiều đại thần thông của Nhân Tiên Giáo.

Tuy nàng rất ít ra tay, nhưng không có ai nghi ngờ thực lực của nàng.

Hiện giờ, Quân Tiêu Dao chân trước vừa nói muốn đi Thiên Đạo Lâu, Cơ Thanh Y chân sau cũng muốn đến Thiên Đạo Lâu.

Điều này không thể không làm người ta nghi ngờ.

“Chẳng lẽ Thần Nữ Cơ gia muốn tính món nợ Cơ Huyền với Thần Tử Quân gia?”

Rất nhiều người đều suy đoán như vậy.

Cơ Thanh Y đi đến Thiên Đạo Lâu, một mặt có thể là vì cơ duyên của Thiên Đạo Lâu.

Mà mặt khác rất có thể là đòi lại công đạo cho Cơ Huyền gia tộc bọn họ.

Ngay vào lúc toàn bộ Tiên Vực gió nổi mây phun vì Thiên Đạo Lâu.

Hồng Châu, dãy núi Hồn Thiên.

So với nhân khí cường thịnh trước kia, hiện tại rõ ràng dãy núi Hồn Thiên nhân khẩu đã giảm mạnh, ít người đi rất nhiều.

Hết chương 164.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 165. Thái độ của Long Cát công chúa, Quân Lăng Thương báo cho, thèm muốn thân thể A Cửu?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bởi vì tất cả mọi người biết, Thần Tử của Quân gia căn bản lười đến ứng chiến, sẽ không đến đây.

Trò hay không diễn thì tất nhiên cũng không có quần chúng.

“Đáng giận, tiểu tử nhân tộc kia dám miệt thị công chúa điện hạ như thế!”

Trong Long Cung, Tứ Đại Long tướng phẫn uất không thôi, trong mắt dâng lên sát khí nồng đậm.

Nếu không phải Quân Tiêu Dao có thân phận đặc thù, bối cảnh cường thế, sợ là bọn họ đã sớm bắt hắn đến.

Sắc mặt Tiêu Trần cũng rất khó coi.

Hắn ta vốn tưởng rằng sẽ rất nhanh nhìn thấy Quân Tiêu Dao ngã xuống.

Ai ngờ Quân Tiêu Dao lại tung chiêu này ra.

Ngược lại là Long Cát công chúa ngồi ngay ngắn trên bảo tọa hoàng kim, dung nhan tuyệt đại được ánh sáng bao phủ lại cực kỳ bình tĩnh.

“Kẻ càng chột dạ càng thích làm ra mánh lới như vậy, hắn làm vậy là chứng minh trong lòng sợ hãi bổn cung.” Tiếng nói của Long Cát công chúa thanh lãnh lạnh nhạt.

“Vậy kế tiếp làm sao bây giờ, chẳng lẽ không giải quyết được gì sao?” Tiêu Trần hỏi.

“Yên tâm, chuyện bổn cung đã hứa với ngươi thì sẽ không nuốt lời, hiện giờ thực lực của bổn cung còn chưa khôi phục đến đỉnh cao, đang cọ xát dung hợp với khí tức thiên địa.” Long Cát công chúa nói.

“Cái gì?!”

Nghe thấy lời này, Tiêu Trần hít một hơi thật sâu.

Long Cát công chúa còn chưa khôi phục đến đỉnh cao sao?

“Hừ, con sâu con kiến, sao lại hiểu được năng lực của công chúa điện hạ, ngài ấy phá phong mà ra, khí tức cổ xưa trên người không dung hòa với khí tức thiên địa nên cần thời gian để ma hợp mới có thể khôi phục.” Thương Long Tương nhìn Tiêu Trần, cười lạnh một tiếng và nói.

Tiêu Trần thật sự bị chấn động.

Nếu Long Cát công chúa thật sự khôi phục tới đỉnh cao, vậy thực lực sẽ đáng sợ đến mức nào?

Hiện tại nghĩ đến, tuy Quân Lăng Thương không vận dụng trọng đồng, nhưng Long Cát công chúa càng không phát huy ra toàn bộ thực lực.

“Chờ ma hợp kết thúc, bổn cung sẽ tự mình ra tay, kết thúc mạng sống của Hoang Cổ Thánh Thể kia.” Long Cát công chúa lạnh nhạt nói.

Trong mắt Tiêu Trần lộ ra vui mừng.

“Quân Tiêu Dao, cuối cùng ngươi vẫn trốn không khỏi vận mệnh bại vong!” Tiêu Trần lộ ra ý cười ngoan tuyệt.

...

Trong Thiên Đế Cung của Quân gia, Quân Tiêu Dao đang ngâm mình trong linh tuyền, một bên có Quân Linh Lung đang bóp vai cho hắn.

Quân Tiêu Dao cũng không phải cuồng nhân tu luyện, vừa bế quan

ra, hắn cũng cần thời gian thả lỏng một chút.

Chu Tước linh tuyền này là hắn bảo Bái Ngọc Nhi dời tới từ Chu Tước Cổ Quốc, không có việc gì ngâm một hồi cũng rất thoải mái.

Lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói của Quân Tuyết Hoàng: "Thần Tử, Quân Lăng Thương tới."

"À, vị đường ca kia rốt cuộc cũng tới tìm ta sao?" Quân Tiêu Dao nói.

Quân Lăng Thương không chỉ là đường ca của hắn, còn là người có trọng đồng.

Thiếu chút nữa Quân Tiêu Dao cho rằng lại sắp trình diễn cốt truyện đồng tộc tương tàn đào cốt gì đấy rồi.

Nhưng hiện tại xem ra, cách làm người của đường ca tiện nghi này cũng coi như chính trực.

Trước đó còn thay hắn đi nghênh chiến với Long Cát công chúa.

Chỉ nhìn ở điểm này thì hắn cũng phải đi gặp mặt.

Quân Tiêu Dao đứng dậy, Quân Linh Lung thay hắn mặc bạch y.

Trong một cung điện của Thiên Đế Cung.

Quân Lăng Thương thản nhiên mà đứng.

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao đã đến.

Nhìn thanh niên tuấn lãng đôi mắt che vải đen trước mặt, Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Hắn xem như xác định, trọng đồng của Quân Lăng Thương thật sự đang trong thời kỳ lột xác.

Tuy bị vải đen phong ấn, nhưng một chút khí tức mơ hồ tiết lộ ra cũng cực kỳ kinh người.

"Lăng Thương đường ca, đây cũng là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt." Quân Tiêu Dao cười khẽ, bảo Quân Linh Lung dâng trà.

“Không cần, ta chỉ tới nói cho ngươi một chuyện thôi.” Quân Lăng Thương nói.

“Nguyện nghe kỹ càng.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thực lực của Long Cát công chúa kia còn chưa đạt tới đỉnh cao, khi đó dù ta vận dụng trọng đồng, e rằng cũng không thể thật sự tạo thành uy hiếp sinh mệnh đối với ả, cho nên ta đến nhắc nhở ngươi, đừng xem thường quái thai cổ đại.” Quân Lăng Thương nói.

“Đa tạ đường ca báo cho.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn không để bụng.

Quân Lăng Thương chỉ biết Long Cát công chúa cường đại bao nhiêu, lại không biết hắn mạnh đến mức nào.

Giọng của Quân Lăng Thương khựng lại, sau đó nói: “Ta cũng sẽ đi Thiên Đạo Lâu.”

“Hả?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi tối lại.

Hình như trong lời nói này có ý tranh phong so đấu.

“A, vậy hy vọng đường ca có thể lấy được thu hoạch.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đúng rồi... A Cửu nàng... Còn khỏe không.” Giọng điệu của Quân Lăng Thương thoáng có chút bất ổn.

Đã rất lâu hắn ta không gặp mặt A Cửu.

Hình như sau khi cự tuyệt trở thành sư tôn của hắn, A Cửu không còn hiện thân trước mặt hắn nữa.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao có chút cổ quái.

Giọng điệu này không thích hợp.

“Nàng vẫn khỏe, đường ca ngươi...” Quân Tiêu Dao muốn nói lại thôi.

“Tiêu Dao đường đệ, có đôi khi ta thật hâm mộ ngươi, cáo từ...”

Quân Lăng Thương thở ra một hơi, không chần chờ mà xoay người rời đi.

Hắn sợ nếu tiếp tục nán lại đây thì tâm cảnh sẽ bất ổn, quá mức ghen ghét Quân Tiêu Dao.

Đợi đến khi Quân Lăng Thương đi rồi, Quân Linh Lung mới tiến lên, kể lại chuyện giữa Quân Lăng Thương và A Cửu cho Quân Tiêu Dao biết.

“Thì ra là thế, thì ra hắn thèm muốn thân thể A Cửu?” Quân Tiêu Dao có chút câm nín.

A Cửu là người đồng trang lứa với phụ thân hắn.

Tuy vẫn phong hoa tuyệt đại, dung nhan vô song, nhưng tuổi đã không còn nhỏ.

Nữ lớn hơn ba tuổi thì ôm gạch vàng(1).

(1) Là một câu tục ngữ lưu truyền rộng rãi trong dân gian, ý thông tục là nam tính khi kén vợ, nếu lựa chọn một nữ tính lớn hơn mình ba tuổi, vậy nữ tính sẽ thành thục hơn nam tính, ôn nhu săn sóc, thiện giải nhân ý, biết quan tâm yêu thương nam tính hơn.

Vậy nữ lớn hơn ba ngàn tuổi thì ôm ba ngàn khối gạch vàng sao?

“Công tử, đối với tu sĩ chúng ta mà nói, tuổi không phải là vấn đề.” Lông mi của Quân Linh Lung rung động, buồn bã nói.

Nàng cũng lớn hơn Quân Tiêu Dao mười mấy tuổi.

Nhưng chỉ cần Quân Tiêu Dao nguyện ý, nàng cũng tuyệt đối không cự tuyệt.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, đáy lòng còn lẩm bẩm.

“Đáng tiếc, đường ca, chỉ có thể nói xin lỗi với ngươi.”

“Bởi vì là của ta thì trước sau gì cũng là của ta, không phải của ta cũng sẽ biến thành của ta.” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Hộ đạo nhân của hắn chỉ có thể che chở cho hắn!

...

Thời gian nửa tháng qua đi.

Thế lực các nơi trên Hoang Thiên Tiên Vực bắt đầu hành động, đồng thời lên đường đi tới Thánh Linh Thư Viện.

Bởi vì qua mấy ngày nữa chính là ngày Thiên Đạo Lâu mở ra.

Ngày này, Quân Tiêu Dao bước lên Cửu Đầu Sư Tử, phía sau có đám người Quân Linh Lung, Quân Trượng Kiếm đi theo.

Mà bên kia, Quân Lăng Thương cũng chân đạp dị thú kỳ lân, phía sau mang theo mấy người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc.

Bọn họ sắp xuất phát đi đến Thánh Linh Thư Viện!

Hết chương 165.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

tienvuc.vn

Mục lục

- Chương 166. Truyền nhân các nơi hiện thế
- Chương 167. Đi đến Thiên Đạo Lâu, Già Lâu Thánh Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Phật Tử Tiểu Tây Thiên Pháp Hải
- Chương 168. Kế hoạch của Diệp Tinh Vân, thời đại xem mặt, đây là thực lực của đệ tử thư viện?
- Chương 169. Thiếu chủ Vạn Bảo thương hội tới chơi, hội đấu võ, tính toán bồi dưỡng người theo đuổi
- Chương 170. Tu La tràng giữa hai cô nàng, tâm tư của Kim Sí Tiểu Bằng Vương, thu hoạch tiên nguyên
- Chương 171. Cường tộc dị vực, nhất tộc Thiên Ma
- Chương 172. Nam tử thần bí đến từ Huyền Thiên Tiên Vực
- Chương 173. Cuộc chiến kết thúc trong nháy mắt, từ xưa cung binh nhiều quải bức
- Chương 174. Đế tộc cổ xưa của Huyền Thiên Tiên Vực
- Chương 175. Nghệ tộc và Thái Dương Thần Sơn, Nghệ Vũ thành tâm đi theo
- Chương 176. Các thiên kiêu hội tụ, đạp lên thang trời
- Chương 177. Rung chuông cổ, nhảy Long Môn
- Chương 178. Nghệ Vũ hiện thần uy
- Chương 179. Liên tục phá kỷ lục ba ải
- Chương 180. Thiên Đạo Lâu mở ra
- Chương 181. Thần Tử Quân gia và Thần Nữ Cơ gia va chạm
- Chương 182. Dị tượng đạo vận hiện hóa kinh người
- Chương 183. Tứ phương chấn động
- Chương 184. Thế như chẻ tre
- Chương 185. Thượng Thiên chi Thủ hiện thần uy
- Chương 186. Sáng tạo kỳ tích
- Chương 187. Lục Đạo Luân Hồi quyền
- Chương 188. Ta là đương thế vô song
- Chương 189. Hiểu được chân lý luân hồi
- Chương 190. Luân Hồi Thánh Linh giao phó
- Chương 191. Lựa chọn con đường tương lai
- Chương 192. Đối chiến với Kim Dực Tiểu Bằng Vương và Pháp Hải
- Chương 193. Lục Đạo Luân Hồi quyền hiện thần uy
- Chương 194. Thay đổi thái độ

- Chương 195. Thế lực khắp nơi chấn động
- Chương 196. Thập địa phong vân khởi
- Chương 197. Nghịch Thiên Thập Tử bắt đầu hiện thân
- Chương 198. Căn nguyên thế giới xuất hiện
- Chương 199. Nghịch Thiên Thập Tử liên tục hiện thân
- Chương 200. Quân Tiêu Dao lên đường
- Chương 201. Hẹn ước một năm của Lâm Phong
- Chương 202. Tô Tử Quỳnh
- Chương 203. Gia tộc Nạp Lan tuyệt vọng
- Chương 204. Một câu của công tử nhà ta, huỷ diệt cả thánh địa Tử Phủ Tiên Vực của ngươi!
- Chương 205. Lâm Phong vô năng cuồng nộ
- Chương 206. Ngươi là vai chính của thiên địa?
- Chương 207. Thiên địa cũng phải thần phục dưới chân bản Thần Tử!
- Chương 208. Con đường lấy thân làm chủng
- Chương 209. Địa điểm đánh dấu mới
- Chương 210. Tinh Thần đại lục
- Chương 211. Tinh Thần đại lục (2)
- Chương 212. Huyền Thiên Tông tan tác
- Chương 213. Truyền Tống Trận vượt giới
- Chương 214. Kịch bản vai chính của Mạc Phàm
- Chương 215. Huyền Thiên Tông bi tráng
- Chương 216. Kiếm này là vì Huyền Thiên Tông
- Chương 217. Đuổi giết Mạc Phàm
- Chương 218. Thủ đoạn của Diệp Tinh Vân
- Chương 219. Vô Cực Tinh Cung đại quyết chiến!
- Chương 220. Quân Tiêu Dao dùng một kiếm phá trận
- Chương 221. Tiềm Long đại lục
- Chương 222. Quân Dĩnh Nhi
- Chương 223. Tế thần phù chiếu
- Chương 224. Tinh Thần đại lục dị biến
- Chương 225. Cẩu đến cuối cùng sẽ thành hoàng
- Chương 226. Bảo khố tinh cung hiện thế
- Chương 227. Tinh thú Thần Hỏa Cảnh - Cự Côn
- Chương 228. Bóng dáng trong trí nhớ của Diệp Tinh Vân
- Chương 229. Đoạt xá Diệp Tinh Vân
- Chương 230. Quân Tiêu Dao chiến Vô Cực Tinh Quân
- Chương 231. Thời đại thay đổi
- Chương 232. Hỗn Độn Thần Ma diệt sát Vô Cực Tinh Quân

- Chương 233. Thu hoạch khá nhiều
- Chương 234. Tín vật của tế đàn anh linh
- Chương 235. Tề tụ tại gia tộc Nạp Lan
- Chương 236. Đại chiến bùng nổ
- Chương 237. Các Thái Cổ Thần Sơn tề tụ
- Chương 238. Huyết chiến bùng nổ
- Chương 239. Quân Tiêu Dao đã đến
- Chương 240. Có được căn nguyên thế giới
- Chương 241. Liệt Tinh Thần Khôi hiện uy
- Chương 242. Thiên Huyền đại lục hoàn toàn ổn định
- Chương 243. Truyền nhân của Thôn Thần Ma Công
- Chương 244. Truyền nhân của Thôn Thần Ma Công (2)
- Chương 245. Điện chủ đời thứ bảy của Chiến Ma Điện
- Chương 246. Tin tức về Chiến Ma Điện
- Chương 247. Tam đại tông môn vây hãm, bị dồn vào đường cùng
- Chương 248. Điện chủ đời thứ bảy đến trợ giúp
- Chương 249. Sự phẫn nộ của Đoạ Thần Tử
- Chương 250. Sự phẫn nộ của Đoạ Thần Tử
- Chương 251. Truyền nhân thực sự của Thôn Thần Ma Công
- Chương 252. Thành lập ước định
- Chương 253. Quyết chiến trên chiến đài cổ Hắc Sơn
- Chương 254. Cơ thể quỷ dị của Đọa thần tử
- Chương 255. Nghiền áp suốt toàn bộ quá trình
- Chương 256. Át chủ bài của Đọa Thần Tử
- Chương 257. Yến Thanh Ảnh lột xác
- Chương 258. Chí tôn của Đọa Thần Cung bi phẫn
- Chương 259. Trùng kiến Chiến Ma Điện
- Chương 260. Sự băn khoăn và cảm động của Yến Thanh Ảnh
- Chương 261. Liên quân của tứ đại tội tộc
- Chương 262. Giấc mộng anh hùng của Phương Hàn
- Chương 263. Là vai chính cho nên căn bản không hoảng hốt
- Chương 264. Quân Dĩnh Nhi ra tay
- Chương 265. Chưởng ấn từ trên trời giáng xuống
- Chương 266. Quân Tiêu Dao như thần nhân giáng lâm!
- Chương 267. Quân Dĩnh Nhi biến thành tiểu mê muội (1)
- Chương 268. Phương Hàn không cam lòng
- Chương 269. Nhan Như Mộng nhúng tay, bản thể của ngươi là cái gì?
- Chương 270. Thánh Nhân muốn giết Quân Tiêu Dao

- Chương 271. Sa Đọa Thánh Thể hiện uy
- Chương 272. Nhan Như Mộng buồn bực
- Chương 273. Không thể xá tội cho tộc tội phản bội!
- Chương 274. Bình định Tiềm Long đại lục
- Chương 275. Quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông
- Chương 276. Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất
- Chương 277. Dã tâm trở thành Nghịch Thiên chi Vương
- Chương 278. Hỗn Độn Thể giả
- Chương 279. Nghịch Thiên chi Tử của Vạn Tượng đại lục
- Chương 280. Tiên Thiên Linh Cốt niết bàn
- Chương 281. Tiểu tỷ tỷ tùy thân của Tần Hạo
- Chương 282. Đa tạ muội phu ra tay cứu giúp
- Chương 283. Tần Hạo là một nam nhân quá thảm thương
- Chương 284. Độc thủ phía sau cuộc phản loạn
- Chương 285. Chặt đứt huyết mạch của hai tộc
- Chương 286. Bảo Tháp Trấn Hà Yêu
- Chương 287. Lạc Ly không cao nổi
- Chương 288. Cuộc chiến diệt tộc
- Chương 289. Thập đại tội tộc bị huỷ diệt hoàn toàn
- Chương 290. Sinh linh cấm kỵ của Thần Sơn thức tỉnh
- Chương 291. Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm
- Chương 292. Anh hùng Nhân tộc của Vạn Tượng đại lục
- Chương 293. Bắt đầu đại náo động
- Chương 294. Cơ duyên chung cực sẽ hiện thế!
- Chương 295. Pháp Hải và Dương Bàn hiện thân
- Chương 296. Phương Hàn tự mình cảm giác tốt đẹp(1)
- Chương 297. Đường hầm hư không
- Chương 298. Mỗi người đều tìm kiếm cơ duyên
- Chương 299. Thần lực của nhục thân tăng lên gấp bội
- Chương 300. Quân Tiêu Dao hiểm ác
- Chương 301. Bàn Hoàng Hư Không Kiếm xuất hiện
- Chương 302. Dương Bàn và Pháp Hải kết minh
- Chương 303. Dương Bàn và Pháp Hải liên thủ chiến Quân Tiêu Dao
- Chương 304. Phương Hàn và Dương Bàn tính kế
- Chương 305. Bàn Hoàng Hư Không Kiếm xuất hiện
- Chương 306. Cái giá phải trả khi chọc giận Quân Tiêu Dao
- Chương 307. Cắt rau hẹ nhiều sẽ bị nghiện
- Chương 308. Cơ duyên của Yến Thanh Ảnh
- Chương 309. Hắc Ám tiên chủng

- Chương 310. Chủ nhân sau lưng của Yến Thanh Ảnh
- Chương 311. Lý Đạo Huyền nghẹn khuất
- Chương 312. Huyền Dương Thần Hỏa
- Chương 313. Hai bên trận doanh giao phong
- Chương 314. Quân Tiêu Dao độc chiến Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên
- Chương 315. Cơ hội để thần thông Luân Hồi lột xác
- Chương 316. Luân Hồi Đạo Bàn
- Chương 317. Nghịch thiên trời xanh không cho phép tồn tại!
- Chương 318. Tuế nguyệt như đao trảm thiên kiêu
- Chương 319. Đánh dấu khen thưởng bảy sao
- Chương 320. Dã tâm của Quân Tiêu Dao
- Chương 321. Sáng lập con đường xưa nay chưa từng có
- Chương 322. Nữ tử quỷ diện tái hiện
- Chương 323. Có được quyển hạ của Thể Thư
- Chương 324. Quyết tâm sáng lập con đường phía trước
- Chương 325. Trọng Đồng Giả ứng chiến
- Chương 326. Vô Minh Nghiệp Hỏa khủng bố
- Chương 327. Thập Giới Tiên Chủng
- Chương 328. Sa Đọa Thánh Thể hộ đạo
- Chương 329. Muốn thi cao với ông trời!
- Chương 330. Áp chế chư thiên vạn đạo!
- Chương 331. Thần chi Nguyên Điểm
- Chương 332. Tam Thế Nguyên Thần
- Chương 333. Tung hoành cổ kim một tỷ năm
- Chương 334. Ai có thể sánh vai với ta?
- Chương 335. Thực lực khủng bố của Quân Tiêu Dao
- Chương 336. Hoàn thành mục tiêu, hành trình hạ giới kết thúc
- Chương 337. Hạ giới kết thúc
- Chương 338. Nên làm chết Tiêu Trần
- Chương 339. Tâm tư của Khương Thánh Y
- Chương 340. Tự Liệt còn lại của Quân gia hiện thân
- Chương 341. Quân Lăng Thương chiến Long Cát công chúa
- Chương 342. Cường chiêu đều xuất hiện
- Chương 343. Trọng đồng mở mắt!
- Chương 344. Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm định thắng bại!
- Chương 345. Vai chính thật sự giá lâm
- Chương 346. Trừ ta ra thì ai dám xưng vương xưng bá!
- Chương 347. Chỉ là một con cá chạch cái, ai cho ngươi tư

cách!
- Chương 348. Vong Xuyên xum xoe
- Chương 349. Quân Tiêu Dao chiến Long Cát công chúa
- Chương 350. Tung ra Bàn Hoàng Kiếm
- Chương 351. Đế binh mang đến chấn động thật lớn!
- Chương 352. Có phải chơi không nổi hay không
- Chương 353. Long Cát công chúa bị thương nặng
- Chương 354. Át chủ bài của Long Cát công chúa
- Chương 355. Thánh Thể dị tượng thứ hai
- Chương 356. Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!
- Chương 357. Kinh sợ tứ đại long tướng
- Chương 358. Diệt sát Tiêu Trần
- Chương 359. Bàn Võ Thần Triều bất đắc dĩ
- Chương 360. Kế hoạch thí quân nhằm vào Quân gia
- Chương 361. Địa điểm đánh dấu mới
- Chương 362. Tin tức về thế giới Tiên Cổ
- Chương 363. Thập Đại Tự Liệt tề tụ
- Chương 364. Đại đạo cộng minh
- Chương 365. Tất cả Thập Đại Tự Liệt đều quy phục
- Chương 366. Khương Lạc Ly muốn gạo nấu thành cơm
- Chương 367. Lời nói thật lòng của Khương Thánh Y
- Chương 368. tình trạng tồi tệ
- Chương 369. Tình tiết cẩu huyết
- Chương 370. Sao cảm thấy biến thành tra nam?
- Chương 371. Thế lực thần bí tiến về Khương gia
- Chương 372. Hoàng Thể Hư Không
- Chương 373. Lễ vật của ông ngoại Khương Đạo Hư
- Chương 374. Hoàng Thể Hư Không thì sao chứ
- Chương 375. Vương gia Bắc địa đến cửa cầu hôn
- Chương 376. Đánh chủ ý lên Khương Thánh Y
- Chương 377. Chỉ cần nàng không muốn, cho dù là Thiên Vương Lão Tử đến cũng không dẫn được nàng đi! (1)
- Chương 378. Chỉ cần nàng không muốn, cho dù là Thiên Vương Lão Tử đến cũng không dẫn được nàng đi! (2)
- Chương 379. Thiếu đế Vương gia - Vương Đằng hiện thân
- Chương 380. Thiếu đế chiến Thần tử
- Chương 381. Đánh dấu đổi mới
- Chương 382. Nếu Quân Tiêu Dao xảy ra việc gì ngoài ý muốn, hai đại thế gia hoang cổ sẽ không buông xuôi!
- Chương 383. Tin tức truyền ra, tiên vực sôi sục

- Chương 384. Phản ứng của các phương
- Chương 385. Xuất phát tới Vạn Cổ Táng Thổ!
- Chương 386. Mảnh đất hư không âm phong
- Chương 387. Ban thưởng sáu sao
- Chương 388. Lần đầu gặp sinh linh Táng Thổ!
- Chương 389. Đề nghị của Thương Nguyệt
- Chương 390. Vạn Cổ Táng Thổ Thập Vực
- Chương 391. Tranh đoạt Âm Dương Thần Quả
- Chương 392. Thế lực của Âm Minh Vực
- Chương 393. Hung thú có huyết mạch Cửu Anh
- Chương 394. Sức mạnh miễn dịch pháp lực
- Chương 395. Quân Tiêu Dao hiển uy
- Chương 396. Một người đấu với tất cả!
- Chương 397. Quét ngang tất cả, diệt sát toàn bộ
- Chương 398. Thương gia của Bạch Vọng thành
- Chương 399. Đột phá Thần Hỏa Cảnh
- Chương 400. Lão tổ Thương gia kinh sợ
- Chương 401. Tam đại tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ
- Chương 402. Tiện tay diệt sát
- Chương 403. Đọa Vũ Thánh Tử phẫn nộ
- Chương 404. Đọa Vũ Thánh Tử ra tay
- Chương 405. Âm Minh vực nổi phong vân
- Chương 406. Thập Vương thịnh yến
- Chương 407. Chiến Đọa Vũ Thánh Tử, cường thế nghiền áp
- Chương 408. Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc kinh hãi
- Chương 409. Con rối Đồ Thần cường đại
- Chương 410. Phản ứng của Đọa Vũ tộc
- Chương 411. Cả Táng Hoàng cũng phải sợ
- Chương 412. Cửu công chúa của Tu La Ma Quốc
- Chương 413. Thương Thiên Bá Thể tàn khuyết cổ đại
- Chương 414. Sở Thiên Bá
- Chương 415. Tu La vực, Tu La Ma Quốc
- Chương 416. Thu Lang Huyên làm nha hoàn
- Chương 417. Lang Huyên hiện thân
- Chương 418. Dẫn Quân Tiêu Dao về tẩm cung
- Chương 419. Làm nam nhân của ta được không?
- Chương 420. Địa điểm đánh dấu mới, Táng Giới
- Chương 421. Cửu U Ngao
- Chương 422. Lang Huyên chỉ thèm muốn thân thể ta
- Chương 423. Táng Hồn Sơn của Thiên Minh vực

- Chương 424. Mặc Lăng tức đến nổ tung!
- Chương 425. Vẫn cường thế bá đạo như cũ
- Chương 426. Một trong những ảo giác của kẻ yếu là cho rằng đánh hội đồng là có thể thắng
- Chương 427. Quét ngang tứ phương, ta là vô địch
- Chương 428. Thập Vương thịnh yến hạ màn!
- Chương 429. Sâm La vực, nữ Táng Hoàng quỷ diện!
- Chương 430. Trận quyết đấu số mệnh
- Chương 431. Ngăn cản Quân Tiêu Dao bước vào Táng Giới
- Chương 432. viện trợ không ngờ đến
- Chương 433. Nữ Táng Hoàng quỷ diện ra tay
- Chương 434. Thiên Minh Táng Hoàng hiện thân
- Chương 435. Đại cơ duyên Táng Giới
- Chương 436. Quân Tiêu Dao đại khai sát giới!
- Chương 437. Thiên Mãng Thôn Nhật thuật
- Chương 438. Đại thần thông Lôi Đế!
- Chương 439. Chuẩn đế binh Tang Hồn Chuông
- Chương 440. Khen thưởng bảy sao
- Chương 441. Ao Chúng Sinh Luân Hồi
- Chương 442. Nhục thân của Sở Thiên Bá khôi phục
- Chương 443. Trận quyết chiến cuối cùng của thánh thể và bá thể!
- Chương 444. Bá Quyền đối đầu với Lục Đạo Luân Hồi Quyền
- Chương 445. Át chủ bài cuối cùng của bá thể
- Chương 446. Bá Thể Thần Hình đối đầu với Thánh Thể Dị Tượng
- Chương 447. Cuộc chiến gay cấn, quyết một trận thắng bại!
- Chương 448. Đại biến thiên, Táng Giới sẽ được giải phong
- Chương 449. Sát ý của chúng Táng Hoàng
- Chương 450. Muốn Quân Tiêu Dao tự sát?
- Chương 451. Đại chiến Táng Hoàng
- Chương 452. Huyết Sát lão tổ ra tay
- Chương 453. Quân Tiêu Dao đối kháng Táng Hoàng
- Chương 454. Khí tức Thiên Tôn!
- Chương 455. Nguyện vượt lửa quá sông vì các thế hệ của Quân gia!
- Chương 456. Ngày Táng Hoàng đẫm máu!
- Chương 457. Ai có thể hoành đao lập mã, chỉ có Ma Vương Lý Tín!
- Chương 458. Nếu ta có thể phong ấn Táng Giới lần nữa thì

sao?
- Chương 459. Nếu ta có thể phong ấn Táng Giới lần nữa thì sao? (2)
- Chương 460. Quân Tiêu Dao ra tay!
- Chương 461. Cấm Tiên Lục Phong, thành công phong ấn
- Chương 462. Nữ Táng Hoàng cầu ôm một cái
- Chương 463. Không muốn thành tiên, chỉ nguyện chờ ngươi trở về trong hồng trần mênh mang
- Chương 464. Lời đồn đãi ở Hoang Thiên Tiên Vực
- Chương 465. Thế giới Tiên Cổ sắp mở ra
- Chương 466. Thiên mệnh chi tử Long Ngạo Thiên
- Chương 467. Người trêu chọc ta phải chết
- Chương 468. Thiên nữ Thiên Hồ Tộc, Bạch Mị Nhi
- Chương 469. Thiếu Đế của Vương gia xuất quan!
- Chương 470. Cuối cùng thế giới Tiên Cổ cũng mở ra
- Chương 471. Sẽ lạc hậu so với người khác?
- Chương 472. Rồng đã qua ngủ đông, vừa kêu động thiên sơn!
- Chương 473. Chân Thần Cảnh đại viên mãn
- Chương 474. Quân Tiêu Dao trở về!
- Chương 475. Yến Thanh Ảnh gặp nguy hiểm
- Chương 476. Thánh Giáo Thánh Nữ, Ti Di Hô
- Chương 477. Thanh Đồng Tiên Điện sắp xuất thế?
- Chương 478. Thiên kiêu Lôi Đế Sơn
- Chương 479. Tiện tay diệt sát Thiên Lan hoàng tử
- Chương 480. Đạo chi Nguyên lộ rõ hiệu quả
- Chương 481. Đạo chi Nguyên lộ rõ hiệu quả
- Chương 482. Ti Di Hô hiện thân, bao vây tiêu diệt Yến Thanh Ảnh
- Chương 483. Dám động vào người của bản Thần Tử
- Chương 484. Cái gì gọi là giết chóc chân chính
- Chương 485. Triệu hồi cánh cửa địa ngục
- Chương 486. Nghiền áp bằng một ngón tay
- Chương 487. Tu luyện Hiện Thế Như Lai Kinh
- Chương 488. Giấc mộng hậu cung của Long Ngạo Thiên
- Chương 489. Bạch Mị Nhi rơi vào tuyệt cảnh
- Chương 490. Cô nương, ngươi nhận lầm người đúng không
- Chương 491. Công cụ mới, thủ đoạn khống chế lòng người
- Chương 492. Bạch Mị Nhi thẳng thắn thành khẩn
- Chương 493. Long Ngạo Thiên lại thu hậu cung

- Chương 494. Ngao Loan của Long Nhân tộc
- Chương 495. Bạch Mị Nhi nản lòng thoái chí, đoạn tuyệt quan hệ
- Chương 496. Xanh rồi, xanh rồi, đầu Long Ngạo Thiên xanh rồi!
- Chương 497. Bạch Mị Nhi hoàn toàn phản bội
- Chương 498. Bắt đầu bố cục
- Chương 499. Kế hoạch diệt sát Long Cát công chúa
- Chương 500. Dẫn long vào bẫy

Chương 166. Truyền nhân các nơi hiện thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên ngoài sơn môn Quân gia, hai nhóm nhân mã đứng sừng sững trên vòm trời.

Cửu Đầu Sư Tử kim quang sáng lóa, phóng thích quang hoa.

Dị thú kỳ lân chân đạp mây tía, thần dị cường đại.

“Tiêu Dao đường đệ, chúng ta so đấu trong Thiên Đạo Lâu lần này chứ?” Quân Lăng Thương nói.

Ánh mắt hắn ta quét về phía hư không nơi xa, hình như muốn nhìn thấy bóng hình áo xám xinh đẹp tuyệt đại kia.

“Đường ca đã có hứng thú này thì đường đệ ta cũng chỉ có thể liều mình bồi quân tử.” Quân Tiêu Dao cũng cười.

Lời nói giữa hai người nhìn như bình thản, lại mang theo hương vị tranh phong cực độ.

Nhìn tình cảnh này, đáy lòng những tộc lão Quân gia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tất nhiên bọn họ cũng biết, vì chuyện của A Cửu mà trong lòng Quân Lăng Thương sinh ra vướn mắc.

Bọn họ sợ nhất là nhìn thấy Quân Tiêu Dao và Quân Lăng Thương bất hòa, thậm chí trở mặt thành thù.

Nếu Linh Hào Tự Liệt và Đệ Nhất Tự Liệt đối địch với nhau, vậy cũng không phải chuyện tốt đối với Quân gia.

Thậm chí có thể ảnh hưởng đến tộc vận ngày sau.

Nhưng cũng may, hai người bọn họ đều có khí độ, không làm các tộc lão của Quân gia thất vọng.

Tranh phong đọ sức trước mắt cũng nằm trong phạm vi hợp lý.

“Lần này, hy vọng các thiên kiêu Quân gia chúng ta có thể bá bảng (1) Thiên Đạo Lâu!” Một tộc lão hào hùng cười nói.

(1) chiếm lấy vị trí đứng đầu

Nếu thiên kiêu nhất tộc bọn họ bá bảng Thiên Đạo Lâu, vậy sẽ thống khoái đến mức nào.

Quân gia Thân là một trong Ngự Tam Gia, bọn họ có tự tin này.

Ngay khi đám người Quân Tiêu Dao xuất phát đến Thánh Linh Thư Viện.

Các thế lực khác cũng có hành động.

Có người nhìn thấy trong một ngọn núi hoàng kim, có một con thần cầm kim sắc khủng bố bay lên trời.

Hai cánh chấn động, như áng mây buông xuống từ trời cao, nhấc lên gió lốc thật lớn!

“Ồ, chẳng lẽ là Kim Sí Tiểu Bằng Vương của Già Lâu Thánh Sơn xuất quan!”

Rất nhiều tu sĩ chấn động.

Kim Sí Đại Bằng Điểu còn được gọi là Già Lâu La.

Mà Già Lâu Thánh Sơn cũng là một trong những Thái Cổ vương tộc đỉnh cấp.

Hơn nữa nhất mạch này cũng giống như Cửu Đầu Sư Tử tộc, số lượng tộc đàn đều cực kỳ thưa thớt, bởi vậy không đạt được tiêu chuẩn Thái Cổ Hoàng tộc.

Nhưng cũng không có nghĩa là Già Lâu Thánh Sơn yếu.

Mỗi một vị thiên kiêu đi ra từ trong đó đều có đại khí phách đánh

ngang tứ phương.

Mà nổi tiếng nhất trong đó không ai khác chính là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Gã tên là Kim Liệt, là thiên chi kiêu tử nổi tiếng nhất đương đại của Già Lâu Thánh Sơn.

Thực lực của gã không thua kém thiên kiêu đỉnh cấp của Thái Cổ Hoàng tộc chút nào, thậm chí càng lợi hại hơn.

Ít nhất những thiên kiêu cấp bậc như Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh, khi đối mặt với Kim Liệt sẽ cực kỳ kiêng kị, không có tự tin chống lại.

“Rốt cuộc cũng xuất quan, lần này Kim Liệt ta sẽ xưng hùng đàn áp tứ phương ở Thiên Đạo Lâu!”

Con Kim Sí Đại Bằng Điểu vỗ mạnh hai cánh, như tia chớp kim sắc phá không lao đi.

...

Hoang Thiên Tiên Vực, đạo châu Tây Bộ.

Ở cửa một ngôi cổ tự cổ xưa tự nhiên.

“Pháp Hải, lòng ngươi không yên tĩnh được, quá loạn, đi vào hồng trần một chuyến đi.”

“Trượng Lục Kim Thân của ngươi còn thiếu một bước là viên mãn, nhân quả... Ở Thiên Đạo Lâu.”

Một lão tăng có lông mi dài rũ xuống, thân khoác áo cà sa, nói với một hòa thượng trẻ tuổi mày rậm mắt to, dung mạo anh tuấn.

Hòa thượng trẻ tuổi tên là Pháp Hải đáp: “Xin sư phó yên tâm, đồ nhi nhất định không làm mất thanh danh của Tiểu Tây Thiên, lần này bước vào hồng trần sẽ quảng tụng Phật âm Tây Thiên.”

“Ai, tranh cường đấu thắng cũng không phải thiện đồ, ngươi tự giải quyết cho tốt.” Lão tăng thở dài khe khẽ.

Nếu để người khác thấy được tình cảnh này, nhất định sẽ rất giật mình.

Tiểu Tây Thiên là đạo thống cường đại có nội tình rất lâu, kéo dài bất diệt của Hoang Thiên Tiên Vực.

Ở toàn bộ Tiên Vực, nó có vô số tín đồ, hội tụ sức mạnh tín ngưỡng.

Không ai biết nội tình của Tiểu Tây Thiên sâu bao nhiêu.

Nhưng nghe đồn, Tiểu Tây Thiên và Phật đế thời cổ có điều liên hệ.

Ở đương đại, Tiểu Tây Thiên cực kỳ kín tiếng, gần như không hề xuất thế.

Ngoại giới chỉ biết thiên kiêu xuất chúng nhất của Tiểu Tây Thiên chính là Phật Tử, Phật Nữ.

Mà vị Pháp Hải trước mặt này chính là Phật Tử của Tiểu Tây Thiên.

“Sư phụ, đồ nhi cáo từ.” Pháp Hải chắp tay trước ngực, hơi khom người.

Nhưng sau khi xoay người sang chỗ khác, trên mặt Pháp Hải lại lộ ra một ý cười kiệt ngạo.

“Rốt cuộc có thể nhập thế, nên độ hóa ai đây?”

“Để tiểu tăng ngẫm lại, còn thiếu một con tọa kỵ, vậy thì độ hóa một con Cửu Đầu Sư Tử hoặc là Kim Sí Đại Bằng Điểu đi.”

“Còn những nữ thí chủ đó nữa, họ trầm luân trong khổ hải đã lâu, cần tiểu tăng giải cứu ra.”

Pháp Hải cười.

Hắn ta có thiên phú siêu tuyệt, tu luyện các loại thần thông Phật môn đều hạ bút thành văn.

Thậm chí hắn ta đã tu luyện chí tôn pháp của Tiểu Tây Thiên - Đại Uy Thiên Long Chân Kinh tới mức độ cực kỳ cao thâm.

Nhưng tính cách của Pháp Hải căn bản không giống một tăng nhân, ngược lại như một người phàm tục lục căn không tịnh.

Hiện giờ thật vất vả mới có thể nhập thế, tất nhiên Pháp Hải không có khả năng tùy tùy tiện tiện đi một chuyến rồi về.

Phật Tử Tiểu Tây Thiên là hắn ta cũng nên dựng uy danh.

...

Thánh Linh Thư Viện nằm ở Thiên Linh đạo châu.

Thân là một thư viện truyền thừa đã lâu, đệ tử môn hạ trải rộng Tiên Vực, có thể nói là đào lý khắp thiên hạ.

Có mạng lưới khủng bố này nên thế lực bình thường căn bản không dám trêu chọc Thánh Linh Thư Viện.

Cho dù là thế lực bất hủ cũng phải lễ ngộ đối với Thánh Linh Thư Viện.

Đương nhiên, trong đó không bao gồm Quân gia.

Thánh Linh Thư Viện cũng không muốn trêu chọc thế lực bất hủ đỉnh cấp như Quân gia.

Cho nên trước đó Thánh Linh Thư Viện mới sửa miệng, hoan nghênh Quân Tiêu Dao đến.

Nhưng Thánh Linh Thư Viện chịu thua không có nghĩa là đệ tử môn hạ cũng khuấy phục.

Cơ Huyền thân là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện nên tồn tại giống như bộ mặt của thư viện.

Mà gã lại bị Quân Tiêu Dao đánh đến mức đạo tâm hỏng mất, hoàn toàn trở thành phế nhân.

Đây chẳng phải là nói cho thế nhân, học sinh mà Thánh Linh Thư

Viện dạy ra chỉ có năng lực này?

Cho nên, Quân Tiêu Dao cũng tương đương gián tiếp đập nát chiêu bài của Thánh Linh Thư Viện.

Đa số nam đệ tử của Thánh Linh Thư Viện đều mang địch ý đối với Quân Tiêu Dao.

Nhưng có rất nhiều nữ đệ tử đang quan sát.

Bởi vì các nàng nghe nói, Thần Tử Quân gia có thiên nhân chi tư, tuấn tú tuyệt đại, có thể nói là giá trị sắc đẹp thần tiên đệ nhất Tiên Vực.

Nếu thật sự phù hợp với kỳ vọng trong lòng các nàng, hơi tha thứ một chút cũng không phải không thể.

Hết chương 166.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 167. Đi đến Thiên Đạo Lâu, Già Lâu Thánh Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Phật Tử Tiểu Tây Thiên Pháp Hải

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, trong một đình hóng gió ven hồ, hai nam một nữ đang tụ tập tại đây.

Trong đó có một nam tử mặc đạo bào hắc bạch, hình như hai mắt cũng một đen một trắng, lưu chuyển đạo vận, cực kỳ kỳ dị.

Hắn là một trong các Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện, bối cảnh lai lịch cũng rất cường đại.

“Quân Tiêu Dao này phế đi Cơ Huyền huynh, vậy mà còn chẳng biết xấu hổ muốn đến Thiên Đạo Lâu thu hoạch cơ duyên, thật là vô sỉ đến cực điểm.”

Mà một thanh niên khác mặc y phục hoa lệ, lộ ra khí tức hoàng đạo lại lắc đầu và nói: “Ai kêu hắn là Thần Tử của Quân gia, hắn không bá đạo thì ai bá đạo?”

“Thật không biết Thần Tử của Quân gia là nhân vật siêu phàm như thế nào mà cả Cơ Huyền đạo huynh thực lực cường đại như vậy cũng bị hắn đánh cho đạo tâm hỏng mất.”

Nữ tử còn lại mặc váy hoa buộc cao eo, tóc đen như thác nước, rũ thẳng xuống đôi mông vểnh.

Da thịt tuyết trắng trong trẻo, dung mạo tú nhã, thanh lệ tuyệt luân.

Giọng nói của nàng mang theo một chút tò mò.

Trong những Thánh Tử Thánh Nữ bọn họ, Cơ Huyền cũng coi như

có thực lực rất mạnh.

Thế mà lại bị người ta đánh cho đạo tâm hỏng mất, điều này làm nàng cảm thấy thật khó tin.

“Hoa Tích Tình, ngươi là Thánh Nữ của Thánh Linh Thư Viện chúng ta, đến lúc đó không được chỉa khuỷu tay ra ngoài.” Thanh niên mặc y phục hoa lệ kia nhướng mày và nói.

Thanh niên mặc đạo bào hắc bạch lại lạnh lùng cười nói: “Muốn bước vào cửa của Thánh Linh Thư Viện ta cũng không đơn giản như vậy.”

“Chỉ cần là thiên chi kiêu tử muốn tham dự khảo nghiệm thì phải đạp chín mươi chín bậc thang trời, rung cổ chung lên mười tám cái, cuối cùng nhảy qua Long Môn mới có thể tiến vào.”

“Nếu đường đường là Thần Tử Quân gia mà mắc kẹt ở ba ải này thì sẽ cực kỳ mất mặt.”

“Ba ải này thật sự rất khó, dù là ta năm đó vừa tiến vào Thánh Linh Thư Viện, cũng phải rất tốn công phu mới miễn cưỡng qua ải được.” Nam tử hoa lệ lắc đầu và nói.

“Vậy chúng ta ngồi chờ vị Thần Tử kia đến đi.” Hoa Tích Tình nhẹ nhàng nói.

Thiên Linh đạo châu, Thánh Linh Thành.

Tòa thành trì rộng lớn vô biên này chính là nơi Thánh Linh Thư Viện đóng giữ.

Cả tòa thành trì đều được đặt tên theo Thánh Linh Thư Viện.

Từ xa nhìn lại, toàn bộ Thánh Linh Thành chiếm diện tích rộng lớn vô biên, tường thành cao ngất nguy nga.

Từ phương diện này có thể nhìn ra nội tình lâu đời của Thánh Linh Thư Viện.

Mà giờ phút này, bầu trời có cổ thú bay lên, có dị thú kéo xe, có thuyền bay lơ lửng lao qua hư không.

Trên mặt đất cũng có dòng người dày đặc, giống như trăm sông đổ về biển, cùng hội tụ về hướng Thánh Linh Thành.

Mỗi năm Thiên Đạo Lâu mở ra một lần, đó chính là thịnh hội của các thiên kiêu trẻ tuổi.

Mặc dù rất nhiều người đều không có tư cách tiến vào Thiên Đạo Lâu, cũng không cản được bọn họ tiến đến chiêm ngưỡng những thiên kiêu đỉnh cấp trẻ tuổi đó.

“Không biết lần này lại có bao nhiêu tuấn kiệt tuổi trẻ, Thánh Tử Thánh Nữ tiến đến...” Một thanh niên nhìn lên không trung và nói.

“Nghe nói Thần Tử của Quân gia cũng tới, ta lập tức ngựa không ngừng vó mà chạy tới từ Thương Nguyên châu, chỉ vì muốn gặp mặt Thần Tử Quân gia một lần.”

Ở cổng Thánh Linh Thành, một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp ngửa mặt lên trời mà chờ đợi.

“Tỷ muội, ngươi cũng tới xem Thần Tử nhà ta sao?” Một nữ tử dung mạo mỹ lệ khác đến gần và hỏi.

“Cái gì mà Thần Tử nhà ngươi, hắn không phải của nhà ngươi!” Có thiếu nữ khác phồng má lên, căm tức trừng mắt và nói.

Một đám nữ tử gia nhập khắc khẩu, cũng gây nên oanh động trong phạm vi nhỏ.

“Chậc chậc, nhân khí của Thần Tử Quân gia cũng quá khủng bố.” Một vài tu sĩ nam tính thấy thế, đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ ghen ghét.

Mà giờ phút này, trên một lầu các, một thiếu niên lam sam khuôn mặt thanh tú, mày kiếm mắt sáng thấy tình cảnh này thì sắc mặt có chút âm trầm.

Đối diện hắn ta có một lão bộc đang ngồi, đó là Phúc bá.

Mà tất nhiên thiếu niên này chính là Diệp Tinh Vân.

Lần này hắn ta cũng đến Thiên Đạo Lâu.

“Tinh Vân thiếu gia, lão gia nói, lần này ngài tuyệt đối đừng xung đột với Thần Tử, Diệp gia không mất mặt nổi nữa đâu.” Phúc bá nói.

Cái này gọi là chuyện bất quá tam.

Trong buổi tiệc mười tuổi, Diệp Tinh Vân mất mặt lần đầu tiên.

Yến hội Bàn Võ Thần Triều, hắn ta lại mất mặt.

Nếu trong Thiên Đạo Lâu lần này mà Diệp Tinh Vân còn khiêu khích Quân Tiêu Dao, sau đó lại bị vả mặt thì mặt mũi của Hoang Cổ Diệp gia còn biết để ở đâu nữa chứ?

Tuy Diệp gia không phải chỉ có một thiên kiêu là hắn ta, nhưng năm lần bảy lượt bị vả mặt, thể diện của Diệp gia cũng không giữ được.

“Yên tâm đi, lần này ta chỉ đơn thuần đến Thiên Đạo Lâu để thu hoạch cơ duyên.” Sắc mặt Diệp Tinh Vân khôi phục bình thường, ánh mắt thâm thúy.

Hắn ta cảm thấy mình sẽ đạt được đại cơ duyên trong Thiên Đạo Lâu lần này.

Có lẽ sẽ thức tỉnh rất nhiều ký ức.

Bao gồm tòa tinh cung rộng lớn trong trí nhớ của hắn ta.

Nếu có thể nhớ tới tinh cung kia ở nơi nào, hắn ta có thể đi tìm, sau đó có được cơ duyên trong đó.

Đến lúc đó, thực lực của hắn ta sẽ tiến bộ vượt bậc, đủ để ném xa Quân Tiêu Dao mấy con phố.

“Lão gia nói, chỉ cần chờ đến lúc Diệp Cô Thần xuất thế thì Diệp gia ta sẽ danh chấn Hoang Thiên Tiên Vực, thế hệ trẻ không ai có thể địch lại.” Phúc bá nói.

“Kiếm ma chuyển thế kia sao, hắn vẫn luôn bế quan, chưa bao giờ xuất hiện.” Diệp Tinh Vân nói.

Hắn ta cảm thấy không cam tâm, nếu có thể lấy được cơ duyên thì hắn sẽ không yếu hơn kiếm ma chuyển thế kia.

...

Thời gian trôi đi từng chút một.

Vào thời khắc nào đó, hư không bên ngoài Thánh Linh Thành có kim quang lóng lánh tỏa ra từ nơi xa, kèm theo tiếng sư rống mơ hồ.

Còn có mây tía tràn ngập, cứ như có kỳ lân hí vang.

“Tới tới!”

Vào thời khắc này, tất cả sinh linh trong toàn bộ Thánh Linh Thành, dù là Nhân tộc hay chủng tộc Thái Cổ đều cùng nhìn lên trời cao.

Rốt cuộc nhân vật phong vân của Hoang Thiên Tiên Vực cũng tới.

Ầm ầm ầm!

Một con Cửu Đầu Sư Tử giẫm trên trời cao, lao nhanh đến.

Trên đó một đoàn người đang đứng, bóng dáng siêu nhiên cầm đầu có bạch y tuyệt thế, không nhiễm khói lửa.

Dung nhan được bao phủ trong tiên huy, nhưng cũng mơ hồ có thể nhìn thấy một góc.

Nhưng chỉ một góc đó đã đủ để rất nhiều nữ tu từ nơi thật xa chạy tới nơi đây phải ** tại chỗ.

Tiếng thét chói tai không dứt bên tai.

“Hả, chẳng lẽ người bên cạnh là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, Quân Lăng Thương?” Một ít người cũng chú ý tới.

Hết chương 167.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 168. Kế hoạch của Diệp Tinh Vân, thời đại xem mặt, đây là thực lực của đệ tử thư viện?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Lăng Thương đạp lên dị thú kỳ lân, khoanh tay mà đứng, hai mắt bị vải đen quấn lại, phong thần tuấn lãng.

“Trọng Đồng Giả của Quân gia cũng rất tuấn tú, đáng tiếc đứng ở bên cạnh Thần Tử.” Một vài thiếu nữ mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, nhưng vẫn khẽ lắc đầu.

Nếu không có Quân Tiêu Dao, tất nhiên Quân Lăng Thương là người đoạt mắt nhất.

Đáng tiếc, ở trước mặt thái dương thì cho dù là ánh trăng cũng sẽ hoàn toàn ảm đạm không ánh sáng.

“Đường đệ, nhân khí của ngươi có hơi khủng bố.” Cho dù là Quân Lăng Thương cũng hết chỗ nói.

Hắn ta thân là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, thử hỏi đi đâu không được vạn chúng chú mục?

Kết quả hiện tại, nổi bật đều bị Quân Tiêu Dao đoạt hết.

“Đây là thao tác cơ bản của các nàng, không cần để ý.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt cười nói.

Hắn đã quá quen thuộc với những fan não tàn đáng yêu này.

Nhưng lúc này, lại có một đám nam nữ tuổi trẻ đi tới, khí tức của họ đều cực kỳ không yếu.

“Là đệ tử của Thánh Linh Thư Viện...” Đám người chung quanh tránh đi.

“Lúc này Thần Tử Quân gia vừa đến Thánh Linh Thành thì những đệ tử thư viện đó đã không nhịn được sao?” Một tu sĩ nói.

Mọi người đều biết Quân Tiêu Dao đã phế đi Cơ Huyền.

Những đệ tử thư viện đó căm thù Quân Tiêu Dao, về mặt tình cảm cũng coi như có thể tha thứ.

Cho dù hiện tại các nữ đệ tử trong đám đệ tử thư viện kia đều có chút do dự.

Các nàng nhìn về phía bóng dáng Quân Tiêu Dao trên vòm trời, trong mắt không ngăn được mà tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Hư đến mấy cũng đã làm sao?

Soái là đủ rồi.

Thậm chí càng soái, càng hư thì các nàng còn càng thích.

“Ta quyết định không chống lại Thần Tử Quân gia nữa.” Một nữ đệ tử của thư viện dừng bước, cắn môi và nói.

“Ta cũng vậy, Thần Tử của Quân gia phế đi Cơ Huyền sư huynh, nhất định là có nguyên nhân nào đó.” Một thiếu nữ khác thề son sắt mà nói.

“Không sai, ta cũng cho là vậy, nhất định là Cơ Huyền sư huynh khiêu khích Thần Tử, Thần Tử mới ra tay phế bỏ hắn thôi.”

“Không biết có phải là Cơ Huyền sư huynh tự làm chuyện xấu, sau đó Thần Tử mới trừng phạt hắn, đúng không?”

Những nữ đệ tử thư viện đó càng nói càng cảm thấy là như vậy.

Nếu Cơ Huyền có mặt ở đây, nghe thấy lời này thì tám phần sẽ tức giận đến qua đời ngay đương trường.

“Ta quyết định, bọn tỷ muội, ta từ anti chuyển fan.” Một nữ đệ tử thư viện vỗ bàn tay ngọc một cái rồi nói.

Hành động này được tất cả nữ đệ tử phụ họa hưởng ứng.

“Vậy cũng được?”

Những nam đệ tử bên cạnh nhìn mà trợn to mắt chó.

Trước đó đã nhất trí đối ngoại mà?

Đã nói nhằm vào Thần Tử Quân gia tà ác mà?

Quay mũi giáo phản bội có nhanh quá hay không?

Phía chân trời, vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Trước nay hắn cũng không quan tâm gì mấy đến Thánh Linh Thư Viện.

Nếu không liên quan đến vấn đề Chí Tôn Cốt lột xác, Thánh Linh Thư Viện có muốn mời hắn tới thì chưa chắc hắn đả đến.

“Tốt nhất Thánh Linh Thư Viện này chớ chọc ta không kiên nhẫn, nếu không làm cả đám các ngươi bước lên vết xe đổ của Cơ Huyền.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Phía dưới, tuy những nữ đệ tử đó từ bỏ chống lại, nhưng những nam đệ tử kia vẫn rất căm thù Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, ngươi hại Cơ Huyền sư huynh mà còn có mặt mũi tới thư viện của chúng ta!”

“Đúng vậy, có giỏi thì đừng tiến vào Thiên Đạo Lâu!”

Đối mặt với đám nam đệ tử thư viện đang kêu gào, Quân Tiêu Dao chưa nói cái gì.

Cửu Đầu Sư Tử trực tiếp phát ra một tiếng sư rống rung trời động đất.

Đó là nhất mạch thần thông của nó, Sư Tử Hống!

Rống!

Một tiếng vừa dứt, sóng âm kim sắc khuếch tán, những nam đệ tử thư viện đó đều bị chấn cho ngã xuống mặt đất, một đám đau đầu như nứt, thất khiếu chảy ra máu tươi.

Còn có một vài kẻ càng tệ hơn, hạ thân chúng thấm ướt, tỏa ra mùi hôi thối, đã bị dọa đến tè ra quần!

“Nếu đó là thực lực của đệ tử Thánh Linh Thư Viện thì sớm về nhà bú sữa đi.” Quân Tiêu Dao cười lạnh trào phúng.

Cửu Đầu Sư Tử chở bọn họ đi đến điểm dừng chân.

Chỉ để lại một đám đệ tử thư viện chật vật không chịu nổi.

Mọi người im lặng, trừng lớn đôi mắt, khắp nơi tĩnh mịch.

Theo lý thuyết, Quân Tiêu Dao muốn bình yên tiến vào Thiên Đạo Lâu thì đáng lẽ nên nghĩ cách giải hòa với Thánh Linh Thư Viện mới đúng.

Tại sao hiện tại họ có cảm giác hình như Quân Tiêu Dao càng khinh thường Thánh Linh Thư Viện?

Nhưng sự thật cũng đúng như thế, Quân Tiêu Dao không để Thánh Linh Thư Viện vào mắt.

Đừng nói là những đệ tử bình thường nọ, cho dù là những Thánh Tử Thánh Nữ cùng đẳng cấp với Cơ Huyền, nếu dám khiêu khích Quân Tiêu Dao thì hắn cũng sẽ làm bọn họ cảm nhận được thống khổ tương tự như Cơ Huyền.

Nhìn bóng đám người Quân Tiêu Dao rời đi, tu sĩ tứ phương trong thành đều hung hăng nuốt một ngụm nước bọt.

“Không hổ là Thần Tử Quân gia, khí phách siêu tuyệt, căn bản không để bụng Thánh Linh Thư Viện.”

“Đúng vậy, cho dù những Thánh Tử Thánh Nữ của thư viện có tới, phỏng chừng cũng không chiếm được kết quả tốt.”

Một vài người nhìn về phía những đệ tử thư viện ngã xuống mặt đất, thất khiếu đổ máu kia, họ đều lắc lắc đầu.

Những đệ tử thư viện này quá yếu, tọa kỵ của người ta gầm rú một tiếng mà cũng chịu không nổi.

Tuy rằng tọa kỵ kia là Cửu Đầu Sư Tử đứng đầu Thái Cổ vương tộc.

Còn về những nữ đệ tử thư viện thì căn bản không để ý tới những nam đồng bào chật vật kia, họ chỉ đưa đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chú Quân Tiêu Dao rời đi.

Đám người Quân Tiêu Dao đi vào một khách điếm kim bích huy hoàng để nghỉ ngơi.

Nhưng không bao lâu sau, Quân Linh Lung tiến lên bẩm báo: "Công tử, thiếu chủ Vạn Bảo thương hội muốn cầu kiến ngài."

"Thiếu chủ Vạn Bảo thương hội?" Quân Tiêu Dao nghĩ nghĩ.

Trước kia ở hội đấu cầm tại Bàn Võ Thần Triều, hình như hắn đã từng gặp mặt người này, cũng giống như Tam hoàng tử, hắn ta cũng là người theo đuổi Thiên Cầm Nữ.

Chẳng qua Quân Tiêu Dao cũng nhớ không rõ dạng tiểu nhân vật này lắm.

"Bảo hắn vào đi." Quân Tiêu Dao nói.

Quân Linh Lung gật gật đầu, một lát sau, một vị quý công tử dung mạo tuấn tú tiến vào, rất cung kính chắp tay với Quân Tiêu Dao.

"Tại hạ là Càn Đa của Vạn Bảo thương hội, ra mắt Thần Tử."

"Bản Thần Tử nhớ rõ ngươi, hình như từng gặp ở hội đấu cầm, ngươi là người theo đuổi Thiên Cầm Nữ." Quân Tiêu Dao nói.

"Không ngờ Thần Tử còn nhớ ta, thật khiến người ta vinh hạnh, chẳng qua ta đã không còn là người theo đuổi Thiên Cầm Nữ." Càn Đa cười khổ một tiếng.

Sau khi gặp được người ưu tú như Quân Tiêu Dao, sao Thiên Cầm Nữ còn có thể nhìn trúng hắn chứ?

"Ngươi tới có chuyện gì?" Quân Tiêu Dao nhấp một hớp trà rồi nói.

“Tại hạ nghe chưởng quầy nói, Thần Tử tới khách điếm dưới trướng Vạn Bảo thương hội ta để nghỉ ngơi, ta trực tiếp chạy đến.” Càn Đa nói.

“Thì ra khách điếm này là sản nghiệp của Vạn Bảo thương hội.” Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

“Thần Tử, là như thế này, Vạn Bảo thương hội sẽ tổ chức một hội đấu võ trước khi Thiên Đạo Lâu mở ra, sẽ để một vài nô lệ chất lượng tốt tiến hành tử chiến, sau đó đặt cược.”

“Ta thấy có vẻ Thần Tử cần tiên nguyên, đó là một cơ hội tốt để kiếm tiên nguyên.” Càn Đa nói.

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Hết chương 168.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 169. Thiếu chủ Vạn Bảo thương hội tới chơi, hội đấu võ, tính toán bồi dưỡng người theo đuổi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn cũng biết, Vạn Bảo thương hội là muốn nhân lúc Thiên Đạo Lâu mở ra thu hút đông đảo tu sĩ để kiếm một đợt tiền.

Nhưng Càn Đa cũng nói đúng, hắn thật sự cần tiên nguyên.

Hiện tại trên người Quân Tiêu Dao chỉ còn lại năm mươi tiên nguyên, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

“Hơn nữa ta nghe nói Thần Tử có sở thích thu thập nô lệ, đến lúc đó không chừng có kẻ khiến Thần Tử coi trọng.” Càn Đa cười nịnh nọt và nói.

“Hả? Bản Thần Tử có ham mê đặc thù này sao?” Quân Tiêu Dao nghiêng đầu nhìn về phía Quân Linh Lung.

Quân Linh Lung quyến rũ mà trừng Quân Tiêu Dao một cái.

Có ham mê này hay không thì trong lòng ngài không tự biết hay sao?

“Khụ... Khi nào.” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng, mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà nói.

“Đêm mai, hơn nữa lúc đó còn có nô lệ của Tiên Vực khác xuất hiện.” Càn Đa nói.

“Tiên Vực khác.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi sáng lên.

Cửu thiên Tiên Vực chia thành cửu thiên, Hoang Thiên Tiên Vực chỉ là một trong cửu thiên.

Quân Tiêu Dao cũng có chút hứng thú với nô lệ tới từ Tiên Vực khác.

“Ta sẽ đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đến lúc đó xin đợi Thần Tử đại giá.” Càn Đa lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Phụ thân hắn ta, hội trưởng Vạn Bảo thương hội yêu cầu hắn ta phải tận lực níu kéo quan hệ với Thần Tử của Quân gia.

Cho dù chỉ xuất hiện trước mặt để Quân Tiêu Dao quen mắt thôi được, ngày sau sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Càn Đa vừa lòng rời đi.

Sau khi hắn ta rời đi, Quân Linh Lung cười khẽ và nói: “Thiếu chủ Vạn Bảo thương hội đang muốn chấp nối quan hệ với công tử.”

“Không sao cả, chỉ cần có lợi với ta là được.” Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Mà cùng thời gian đó.

Một đám đệ tử thư viện đầy mặt là máu, chật vật bất kham quỳ rạp xuống trước mặt ba người khóc lóc kể lể.

Đó là hai vị Thánh Tử và một vị Thánh Nữ của thư viện.

“Thánh Tử đại nhân, ngài nhất định phải báo thù cho chúng ta, Thần Tử Quân gia kia quá kiêu ngạo, căn bản không để Thánh Linh Thư Viện chúng ta vào mắt.” Một đệ tử thư viện nước mũi nước mắt gào lên.

Lần này những đệ tử thư viện bọn họ xem như mất hết mặt mũi.

“Ngu xuẩn, Quân Tiêu Dao có là người thế nào cũng không phải các ngươi có thể trêu chọc.” Thanh niên mặc đạo bào hắc bạch lạnh lùng nói.

“Ta cho rằng Thần Tử Quân gia kia sẽ kiêng kị Thánh Linh Thư Viện chúng ta, cho nên...” Đệ tử thư viện kia lẩm bẩm, giọng nói

càng ngày càng nhỏ.

“Được rồi, các ngươi cũng tự tìm đau khổ thôi, dù là chúng ta, khi đối mặt với Quân Tiêu Dao cũng phải thận trọng hết sức có thể.” Thanh niên hoa lệ lắc đầu và nói.

Còn về Thánh Nữ Hoa Tích Tình lại chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, càng tò mò về Quân Tiêu Dao hơn.

“Việc này sau này lại bàn, đêm mai chúng ta phải tham gia hội đấu võ của Vạn Bảo thương hội, còn về Quân Tiêu Dao, chờ ngày Thiên Đạo Lâu mở ra thì gặp mặt hắn.” Thanh niên đạo bào hắc bạch nói.

Trước kia, Vạn Bảo thương hội cũng phái một vị chấp sự tới, mời bọn họ tham gia hội đấu võ.

...

Rất nhanh, thời gian một ngày trôi qua.

Ở khu vực phía Đông Thánh Linh Thành, có một tòa cung điện hoa lệ.

Dưới sự dẫn dắt của Càn Đa, Quân Tiêu Dao đến chỗ này.

Bên cạnh chỉ có một mình Quân Linh Lung đi theo.

“Thần Tử, thỉnh đi đến phòng khách quý.” Càn Đa đích thân dẫn Quân Tiêu Dao tiến vào phòng khách quý.

Từ nơi này có thể quan sát toàn bộ đài cao hội đấu võ.

“Không biết đêm nay có nô lệ nào có thể khiến ta coi trọng không.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn suy nghĩ, hình như từ trước đến nay hắn còn chưa có một người theo đuổi chân chính nào.

Quân Linh Lung, nói nghiêm khắc thì xem như nha hoàn.

Ba người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, Quân Vạn Kiếp

đều là Tự Liệt Quân gia, nói trắng ra cũng không hoàn toàn xem như người theo đuổi.

Võ Minh Nguyệt càng giống quân cờ hơn.

Còn về Bái Ngọc Nhi, đó chỉ là nữ nô đơn thuần.

“Phụ thân ta có Thần Vương Bát Bộ Chúng, trong đó còn có tồn tại ưu tú như A Cửu, ta cũng nên suy xét chuyện tìm một đám người theo đuổi trung tâm chân chính mới được.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Mà lúc này, trong hội trường đột nhiên vang lên tiếng ồn ào.

“Trưởng công chúa Bàn Võ Thần Triều tới rồi!”

“Hai vị Thánh Tử và Thánh Nữ của Thánh Linh Thư Viện cũng tới.”

“Trời ạ, đó là Kim Sí Tiểu Bằng Vương của Già Lâu Thánh Sơn!”

“Tinh Thần Vương Thể, Diệp Tinh Vân của Diệp gia cũng tới.”

“Đậu xanh rau má, đều là đại nhân vật...”

Trong hội trường, rất nhiều tu sĩ đều giật mình.

Những thiên kiêu ngày thường khó gặp đó hiện tại lại liên tục hiện thân.

“Tại hạ Âm Dương Giáo, Âm Dương Thánh Tử, đồng thời cũng là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện, hôm nay có thể gặp được trưởng công chúa, thật là may mắn.” Thanh niên mặc đạo bào hắc bạch kia nói.

Thân là Thánh Tử cộng tôn của hai đại thế lực, trong giọng nói của Âm Dương Thánh Tử mang theo chút tự tin nhàn nhạt.

Nhưng mà...

Đại mỹ nhân thu thủy là thần ngọc là cốt, dung nhan đẹp tựa ảo mộng trước mặt lại không buồn liếc nhìn hắn một cái, vẻ mặt lạnh

như băng, trực tiếp lách người đi ngang qua.

Vẻ mặt Âm Dương Thánh Tử cứng đờ, có chút xấu hổ.

Hoa Tích Tình bên cạnh lại che miệng khẽ cười và nói: “Tốt xấu gì người ta cũng là trưởng công chúa của bất hủ thần triều, thân phận cao cao tại thượng, không phản ứng ngươi cũng bình thường.”

“Cũng đúng, là ta càn rỡ.” Âm Dương Thánh Tử không để bụng mà cười cười.

Nên là công chúa của thế lực bất hủ nên ánh mắt cao một chút, tính cách lãnh ngạo một chút cũng rất bình thường.

Mà bên này, sau khi Võ Minh Nguyệt dò hỏi Càn Đa thì lập tức đi vào một căn phòng khách quý.

Khi nhìn thấy bóng dáng bạch y thon dài, tuấn tú như tiên đang lạnh nhạt ngồi trên ghế dựa kia .

Cuối cùng nàng nhịn không được mà bò tới bên chân Quân Tiêu Dao.

Như một con mèo bị vứt bỏ đã lâu, nàng nâng dung nhan khiến lòng người rung động lên mà nói: “Chủ nhân, Minh Nguyệt tới gặp ngài...”

Khó có thể tưởng tượng, một vị trưởng công chúa của bất hủ thần triều, giờ phút này lại giống như con mèo con mà nép vào bên chân Quân Tiêu Dao.

Dáng vẻ này giống như sủng vật bị vứt bỏ.

Nếu Âm Dương Thánh Tử ngoài phòng thấy được cảnh tượng này, tuyệt đối sẽ hoài nghi nhân sinh.

Quân Tiêu Dao lại lạnh nhạt nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Võ Minh Nguyệt yếu ớt nói: “Trước kia nghe nói chủ nhân muốn tới Thiên Đạo Lâu, Minh Nguyệt đã ngựa không ngừng vó mà chạy

đến, chỉ vì muốn gặp mặt chủ nhân.”

Trải qua nhiều lần gài bẫy của Quân Tiêu Dao, xem như Võ Minh Nguyệt đã hoàn toàn được dạy dỗ thành hình, quy thuận và trung trinh như một với hắn.

Hết chương 169.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 170. Tu La tràng giữa hai cô nàng, tâm tư của Kim Sí Tiểu Bằng Vương, thu hoạch tiên nguyên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Công tử, sao nàng lại như vậy?” Bên kia, Quân Linh Lung cũng cực kỳ bất ngờ, đôi mắt xinh đẹp hơi trợn to.

Quan hệ giữa Quân Tiêu Dao và Võ Minh Nguyệt trừ bản thân họ ra thì chỉ có Quân Trượng Kiếm hay biết.

“Nói ra thì rất dài, nhưng Minh Nguyệt là người có thể tin tưởng.” Quân Tiêu Dao cười nói.

Nghe thấy lời này, Võ Minh Nguyệt lộ ra một ý cười động lòng người.

Có thể được Quân Tiêu Dao tin tưởng, khiến nàng cực kỳ vui vẻ.

Nhưng Quân Linh Lung lại không vui vẻ nổi, trong mắt mơ hồ có chút căm thù.

Nàng đã nhận ra một chút uy hiếp.

“Hình như Âm Dương Thánh Tử ngoài cửa có ý với ngươi đấy.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Tuy rằng cách căn phòng, nhưng Quân Tiêu Dao cũng có thể biết được tình huống bên ngoài.

Vị Âm Dương Thánh Tử kia có chỗ dựa là Âm Dương Giáo, còn là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.

Trước kia Thánh Linh Thư Viện truyền ra tin tức, nói không chào đón Quân Tiêu Dao đến, trong đó tất nhiên cũng có đám người Âm Dương Thánh Tử quạt gió thêm củi.

Võ Minh Nguyệt nghe vậy thì trong lòng ngọt ngào, thầm nghĩ:

“Chủ nhân đang ghen sao?”

Nhưng nàng cũng lập tức tỏ thái độ: “Chủ nhân quá lo lắng, Minh Nguyệt cũng chưa từng liếc nhìn Âm Dương Thánh Tử gì kia cái nào.”

“Hừm.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Võ Minh Nguyệt là món đồ chơi trong tay hắn, còn có tác dụng với hắn, há có thể tùy tiện để người khác nhúng chàm.

“Đúng rồi, chủ nhân, Minh Nguyệt còn mang đến cho ngài hơn một trăm tiên nguyên, ta chỉ có thể gom được bao nhiêu đây thôi.” Võ Minh Nguyệt rất thuận theo mà lấy ra tiên nguyên trong pháp khí không gian.

Mặc dù lấy thân phận trưởng công chúa của nàng, muốn gom đủ nhiều tiên nguyên như vậy cũng không phải chuyện dễ.

Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hắn còn chưa lợi dụng Võ Minh Nguyệt mà Võ Minh Nguyệt đã tự động đảm nhiệm công cụ.

“Rất tốt, đa tạ.” Quân Tiêu Dao thu hồi tiên nguyên, thuận tay sờ sờ mái tóc đen mượt mà của Võ Minh Nguyệt.

Võ Minh Nguyệt hơi nheo đôi mắt xinh đẹp lại, trong lòng ngọt ngào.

Quân Linh Lung bên cạnh càng nhìn càng cảm thấy tức ngực, nàng đứng phía sau Quân Tiêu Dao, vươn tay ngọc ra, dịu dàng nói: “Công tử, Linh Lung bóp vai cho ngài.”

Võ Minh Nguyệt thì đặt tay lên chân Quân Tiêu Dao và nói: “Chủ nhân, Minh Nguyệt đấm chân cho ngài.”

“Khụ...”

Dù là Quân Tiêu Dao cũng sửng sốt trong chớp mắt, sau đó làm bộ không thèm để ý.

Tại sao hắn cảm thấy như có Tu La tràng mở ra?

...

Mà phía bên kia, hội đấu võ cũng chuẩn bị bắt đầu.

Các thiên kiêu đều ngồi trên đài quan sát.

Mà một ít thiên kiêu có thân phận tôn quý thì ngồi trong phòng khách quý.

Ví dụ như Kim Sí Tiểu Bằng Vương Kim Liệt kia.

Hình thể gã cao lớn, anh tuấn thần võ, có mái tóc dài ánh vàng rực rỡ xỏa dài xuống.

Đôi mắt là đồng tử dựng thẳng kim sắc, giống như thú loại, mang theo một cảm giác dã tính, cực kỳ lãnh khốc.

Sau lưng gã cũng có một đôi cánh hoàng kim, mỗi một mảnh lông chim đều sắc bén giống như thần kiếm kim sắc.

“Lần này ta muốn thu một ít người theo đuổi cường đại, còn có Quân Tiêu Dao kia...” Kim Liệt nheo mắt lại, tỏa ra lãnh quang.

Quân Tiêu Dao hàng phục Cửu Đầu Sư Tử làm tọa kỵ khiến Kim Liệt cực kỳ khó chịu.

Nguyên nhân rất đơn giản, người ngoài nhắc tới Thái Cổ vương tộc đỉnh cấp đều sẽ lập tức nghĩ đến Cửu Đầu Sư Tử và Kim Sí Đại Bằng.

Từ trước đến nay hai chủng tộc này có danh tiếng ngang nhau, nhắc tới một loài thì khó tránh sẽ nhắc tới loài còn lại.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao dùng Cửu Đầu Sư Tử làm tọa kỵ, Kim Sí Đại Bằng thì đứng ngang hàng với Cửu Đầu Sư Tử.

Vậy chẳng phải Kim Sí Đại Bằng cũng tương đương với tọa kỵ hay sao?

Đến lúc đó người ngoài nhắc tới Kim Sí Đại Bằng thì sẽ nói, loài

này giống như nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử, đều là tọa kỵ.

“Hừ, Cửu Đầu Sư Tử kia thật là làm mất hết thể diện của Thái Cổ vương tộc ta!” Sắc mặt Kim Liệt trầm xuống.

Gã hạ quyết tâm, nhất định phải gặp mặt Quân Tiêu Dao trong Thiên Đạo Lâu diễn ra sau đó.

Thể diện của Thái Cổ vương tộc không thể bị mất!

“Các vị, hoan nghênh tới tham gia hội đấu võ do Vạn Bảo thương hội chúng ta tổ chức, hy vọng các vị đều có được thu hoạch, kiếm đầy bồn đầy chén.” Một lão giả chủ trì đi lên đài cao và nói.

Lão cũng không nói lời vô nghĩa, rất nhanh đã tiến vào chính đề.

Hai nô lệ bị xua đuổi lên.

Một tên cả người mọc đầy lông bờm, hình thể cực kỳ to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, cầm một cây gậy xương màu trắng hếu.

“Thì ra là một Man tộc.” Một ít tu sĩ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Man tộc cũng là một tộc đàn rất khổng lồ, có rất nhiều nhánh.

Thậm chí Man tộc cao đẳng có thể tu luyện man văn đặc thù, mượn dùng sức mạnh tự nhiên của thiên địa.

Tuy Man tộc này không phải Man tộc cao đẳng, nhưng thực lực cũng cực kỳ cường đại.

Mà nô lệ còn lại thì có dáng người cực kỳ khô quắt, gầy như que củi.

“Là Phong Ảnh tộc.” Một lão nhân nhận ra.

“Được rồi, các vị có thể đặt cược.” Lão giả chủ trì nói.

Quân Tiêu Dao tùy ý liếc nhìn đánh giá một cái.

Nhìn qua, cho dù là ở phương diện nào thì Man tộc cũng mạnh hơn Phong Ảnh tộc kia.

Hơn nữa Man tộc da dày thịt béo, phòng ngự cũng mạnh, mặc dù Phong Ảnh tộc chiếm ưu thế tốc độ, nhưng muốn tạo thành tổn thương trí mạng cho Man tộc thì cũng cực kỳ khó khăn.

Cho nên đa số mọi người đều đặt Man tộc.

“Mười tiên nguyên, đặt cho Phong Ảnh tộc.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Quân Linh Lung và Võ Minh Nguyệt đều hơi kinh hãi.

Vừa đặt đã là mười tiên nguyên, tuyệt đối là số tiền lớn.

Không cẩn thận một chút là có thể lỗ sạch vốn.

Đương nhiên, các nàng cũng không phản đối gì, lời nói của Quân Tiêu Dao chính là mệnh lệnh.

Nhưng kết quả lại nhanh chóng xuất hiện.

Cuối cùng, Phong Ảnh tộc kia lại kích hoạt sức mạnh huyết mạch, dùng một lưỡi dao gió sắc bén trực tiếp xuyên thủng ngực Man tộc.

“Chủ nhân thật quá lợi hại, tuệ nhãn như đuốc.” Võ Minh Nguyệt sùng bái mà nói.

“Chút tài mọn mà thôi.”

Lấy thiên phú hiện giờ của Quân Tiêu Dao, chưa bàn đến chuyện thấy rõ vạn vật, nhưng vẫn có thể tra xét thiên phú của những người này.

Cuối cùng, Phong Ảnh tộc kia bị một thiên kiêu thế lực lớn mua đi.

Nói chung, nô lệ thực lực mạnh thì đều có người muốn.

Hoặc là coi như nô bộc, hoặc xem như tử sĩ.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại chướng mắt loại nô lệ giống như Phong Ảnh tộc.

Đừng nói là làm người theo đuổi, cho dù mua về giữ nhà hộ viện

cũng có vẻ dư thừa.

Kế tiếp, lục tục lại đưa lên không ít nô lệ.

Bao gồm nô lệ Thái Cổ vạn tộc, Nhân tộc, Yêu tộc… loại nào cũng có.

Mà không có bất ngờ gì xảy ra, Quân Tiêu Dao đều đặt trúng người thắng.

Cuối cùng một trăm năm mươi tiên nguyên biến thành bốn trăm viên.

Hết chương 170.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 171. Cường tộc dị vực, nhất tộc Thiên Ma

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đương nhiên, trong đó cũng có một phần do Vạn Bảo thương hội phóng túng.

Nếu không thì ván nào cũng đặt trúng, Vạn Bảo thương hội cũng không muốn mình phải xuất huyết nhiều đến thế.

“Xem ra Vạn Bảo thương hội rất thức thời, cũng không ngăn cản ta tiếp tục đặt cược.” Quân Tiêu Dao nói.

Kế tiếp, lão giả chủ trì kia lại trịnh trọng mở miệng nói: “Chư vị, kế tiếp chính là trận quyết đấu cuối cùng trong hội đấu võ lần này.”

Giọng nói lão giả vừa dứt thì hai cái lồng sắt phủ vải được đẩy lên.

Thậm chí chung quanh lồng sắt còn khắc phù văn phong ấn.

Nhưng dù vậy, vẫn có từng luồng dao động cường đại phát ra từ lồng sắt.

“Hừm?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao bỗng ngưng tụ, nhìn về phía một cái lồng sắt trong đó.

Khí tức do hai lồng sắt này phát ra đều rất cường đại.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại trực tiếp xem nhẹ một cái trong đó, mà nhìn về phía cái còn lại.

“Sức mạnh huyết mạch thật cường đại.” Quân Tiêu Dao có chút kinh ngạc.

Ánh mắt hắn rất cao, hắn tuyệt đối chướng mắt thiên tài bình thường.

Thực lực cường đại là chuyện tiếp theo, chủ yếu là tiềm lực trưởng thành rất lớn.

Ví dụ như một thiên kiêu mười bốn tuổi đạt tới Quy Nhất Cảnh, và một cường giả vài trăm tuổi đạt tới Thần Hỏa Cảnh.

Quân Tiêu Dao sẽ không chút do dự lựa chọn người trước.

Tiềm lực càng quan trọng hơn thực lực.

Mà hiện tại, ở cảm quan của Quân Tiêu Dao, sinh linh trong lồng sắt đó ẩn chứa sức mạnh huyết mạch hùng mạnh.

Giống như thái dương đang thiêu đốt.

So ra thì khí tức trong lồng sắt còn lại tuy cũng vô cùng cường đại, hơn nữa mang theo sát khí âm lãnh, nhưng không có quá nhiều điểm đặc thù.

Lúc này, lão giả chủ trì kia cũng mở miệng nói: “Chư vị, kế tiếp là buổi diễn chính, các ngươi nhất định không thể tưởng tượng được sinh linh bên trái này đến từ đâu.”

Lão giả nói xong thì trực tiếp cho người xốc vải che lên.

Một sinh linh cả người đen nhánh, lưng mọc hai cánh, mặt như ác quỷ la sát xuất hiện trong đó.

Nó phát ra tiếng rít gào, sóng âm như có thể chấn vỡ chân linh trong thần cung của người khác.

“Đó là...” Rất nhiều tu sĩ đều đứng lên, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm vào sinh linh dữ tợn này.

Vẻ mặt của những tu sĩ trẻ tuổi có chút hoang mang, không biết thế nào.

Ngược lại là một ít lão nhân, khi cẩn thận quan sát sinh linh này thì bỗng hít mạnh một hơi.

“Cái này... Chẳng lẽ là sinh linh nhất mạch Thiên Ma ở dị vực?” Một lão giả tóc để chởm đầu bạc giật mình nói.

Lời nói vừa vang lên, ánh mắt rất nhiều tu sĩ đều cùng chấn động.

“Thì ra là đến từ dị vực?” Một ít thiên kiêu trẻ tuổi cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Tuy bọn họ từng nghe nói đến tên tuổi dị vực, nhưng lại chưa từng tiếp cận nơi đó, càng không thể biết sinh linh trong dị vực trông như thế nào.

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng lộ ra tia kỳ dị.

Hắn nhớ rõ, hình như Nguyên Thiên Chí Tôn cũng đi đến dị vực, cuối cùng mang quyển thượng của Thể Thư về.

Nhưng cũng bởi vậy mà lây dính vật chất hắc ám ở dị vực, cuối cùng tiếc nuối mà ngã xuống.

“Ha hả, quả nhiên đạo hữu có tuệ nhãn như đuốc, không sai, đây là sinh linh nhất mạch Thiên Ma dị vực.” Lão giả chủ trì cười ha hả và nói.

“Sao lại có sinh linh dị vực xuất hiện, hay là dị vực lại muốn xâm lược Tiên Vực?” Một ít lão giả không thể bình tĩnh nổi.

Bởi vì trước kia chuyện này cũng từng xảy ra.

Từng khiến cho Tiên Vực sinh linh đồ thán, đừng nói là người bình thường, ngay cả thế lực bất hủ cũng chống chọi không nổi, bị huỷ diệt rất nhiều.

Hạo kiếp cấp bậc này đủ để thổi quét toàn bộ cửu thiên Tiên Vực.

Khắp Tiên Vực không có một mảnh tịnh thổ.

“Đạo hữu suy nghĩ nghiêm trọng quá, dị vực đã lâu không có hành động gì, nhiều nhất cũng chỉ tiểu đánh tiểu nháo, ngẫu nhiên có sinh linh tiến vào Tiên Vực, cuối cùng không phải bị chém giết thì là bị bắt sống.” Lão giả chủ trì cười cười và nói.

Một ít lão nhân nghe vậy thì mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, mọi người bắt đầu cẩn thận đánh giá sinh linh Thiên Ma tộc này.

“Chậc chậc, không ngờ thật sự có thể bắt được một tồn tại nhất tộc Thiên Ma, đây chính là cường tộc dị vực đấy.” Một tu sĩ tấm tắc cảm thán.

Dị vực giống như Tiên Vực, cũng có vô số chủng tộc.

Trong đó cũng có rất nhiều cường tộc, thậm chí là đế tộc bất hủ, như nhất tộc Cổ Lan, nhất tộc Bỉ Ngạn, nhất tộc Tổ An…v..v.

Nhất tộc Thiên Ma tuy còn chưa thể coi là đế tộc bất hủ, nhưng cũng là vương tộc cường đại của dị vực, có nội tình thâm hậu.

Hiện giờ có thể nhìn thấy Thiên Ma tộc, cũng coi như một việc cực kỳ hiếm lạ đối với tu sĩ ở đây.

“Đây chính là Thiên Ma tộc cường đại của dị vực, nô lệ đối đầu với nó xui xẻo rồi.”

“Đúng vậy, khí tức trong lồng sắt kia cũng rất mạnh, đáng tiếc, gặp phải Thiên Ma tộc của dị vực.”

Lồng sắt còn lại còn chưa được tháo ra mà đa số người ở đây đều cho rằng Thiên Ma tộc chắc chắn sẽ thắng.

Dù sao cũng là cường tộc dị vực, trời sinh đã mang đến cho người ta ấn tượng cường đại.

Thấy tình cảnh này, lão giả chủ trì vuốt râu và nói: “Chư vị đừng vội vã kết luận như vậy, thực lực của nô lệ còn lại cũng không yếu.”

Nói xong, mảnh vải trên lồng sắt bị kéo ra.

Mọi người nhìn chăm chú vào đó.

Họ phát hiện trong lồng sắt có một nam tử tuổi trẻ đang ngồi xếp bằng.

Mái tóc dài màu đen của nam tử đó rũ xuống đất, nửa người trên trần trụi, trên người có lạc ấn hoa văn kim sắc, cuối cùng hội tụ ở ngực, biểu hiện một đồ đằng thái dương.

Ngoài ra còn thấy được rất nhiều vết thương dữ tợn trên người hắn, một vệt rồi lại một vệt, làm người hoài nghi rốt cục nam tử này sống sót bằng cách nào.

Giờ phút này, nam tử nhắm hai mắt, không buồn để ý tiếng ồn ào náo động bên ngoài, dường như đang tham thiền.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Khi nhìn thấy nam tử tuổi trẻ này, rất nhiều tu sĩ đều kinh ngạc.

Bọn họ còn tưởng rằng người xuất hiện sẽ là nhân vật khó lường nào đó.

Kết quả cũng chỉ là một người trẻ tuổi tu vi nhìn có vẻ không tệ lắm.

So sánh với Thiên Ma tộc của dị vực, nam tử này không khỏi khiến người ta có chút thất vọng.

“Chư vị, đừng xem thường hắn, hắn là người của Huyền Thiên Tiên Vực, rất có khả năng là truyền nhân của một thế lực đỉnh cấp.” Lão giả chủ trì nói.

“Huyền Thiên Tiên Vực?”

Lúc này, ánh mắt một ít tu sĩ bắt đầu lập loè.

Cửu đại Tiên Vực cách nhau biển sao vũ trụ vô tận, không gian thứ nguyên.

Muốn vượt qua một Tiên Vực cũng không phải chuyện đơn giản gì.

Hiển nhiên tu vi của nam tử tuổi trẻ này cũng không đặc biệt cao, hẳn là được cường giả khác dẫn đến đây.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ còn lại một người.

Hết chương 171.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 172. Nam tử thần bí đến từ Huyền Thiên Tiên Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lão giả chủ trì không nói thêm gì.

Bởi vì nam tử tuổi trẻ này ngậm miệng không nhắc đến thân phận lai lịch của mình.

Hiển nhiên Vạn Bảo thương hội không có khả năng hiểu biết thế lực ở Huyền Thiên Tiên Vực, cho nên cũng không rõ lai lịch của người này lắm.

Chỉ vì hắn đến từ Tiên Vực khác, cho nên mới được coi như một mánh lới mà thôi.

Trước mắt, hai bên đối chiến đều đã rõ ràng.

Nhưng chỉ cần người sáng suốt đều có thể nhìn ra, có vẻ Thiên Ma tộc có thắng lợi mang tính áp đảo.

Còn về nam tử tuổi trẻ kia, tuy nói là đến từ Huyền Thiên Tiên Vực, nhưng không người nào biết thân phận bối cảnh của hắn.

Cũng không biết hắn truyền thừa từ thế lực nào.

Bởi vậy, gần như không có người đặt hắn thắng.

“Bổn Thánh Tử bỏ ra sáu mươi tiên nguyên, đặt Thiên Ma tộc của dị vực thắng.” Âm Dương Thánh Tử đặt cược.

Mấy chuyện cho không tiền thế này thì ngốc tử mới không nhặt.

“Ta cũng đặt năm mươi tiên nguyên là Thiên Ma tộc của dị vực thắng.” Nam tử hoa lệ bên cạnh Âm Dương Thánh Tử cũng đặt cược.

Hắn ta là hoàng tử Hạ Lam của Đại Hạ hoàng triều, cũng là một vị

Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.

“Ta đặt mười tiên nguyên đi, nghèo...” Hoa Tích Tình tiếc nuối nói.

Mặt khác, đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Diệp Tinh Vân cũng đặt cược cho Thiên Ma tộc.

Trong mắt bọn họ, đây là cho không tiền.

Mà lúc này, từ một căn phòng hoa lệ đột nhiên truyền ra giọng nói của Võ Minh Nguyệt.

“Chúng ta đặt vị nam tử tuổi trẻ kia thắng, bốn trăm tiên nguyên!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ hội trường là một mảnh tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người đều nhất trí nhìn về phía căn phòng kia.

“Ta không nghe không lầm đó chứ, bốn trăm tiên nguyên là thổ hào nhà ai?”

“Cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ, cũng không có khả năng tùy tùy tiện tiện lấy ra nhiều tiên nguyên như vậy.”

“Hơn nữa đặt hoàn toàn không đúng, là muốn thua mất cả cái quần cộc hay sao?”

“Nghe giọng nói, hình như là vị trưởng công chúa thần triều kia...”

Toàn bộ hội trường nhấc lên tiếng ồ lên, rất nhiều người kinh ngạc.

Trước đó thiếu chủ thương hội Càn Đa tự mình dẫn Quân Tiêu Dao vào phòng khách quý trước, cho nên cũng không ai biết đó là phòng của Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa sau đó Võ Minh Nguyệt đi vào, mọi người đều cho rằng đó là phòng của trưởng công chúa hoàng triều.

“Ai, vị công chúa điện hạ kia thật là phú bà, đáng tiếc quá cao lãnh...” Âm Dương Thánh Tử cười cười và nói.

Hắn ta cho rằng Võ Minh Nguyệt chỉ đang lãng phí tiên nguyên mà

thôi.

Ngay vào lúc mọi người ở đây ồn ào, nam tử tuổi trẻ đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trong lồng sắt kia bỗng mở mắt, nhìn về phía vị trí của Quân Tiêu Dao.

Cặp mắt màu vàng ròng trải rộng phù văn, sắc bén giống như mắt ưng, cứ như xuyên thấu qua hư không mà đối diện với Quân Tiêu Dao!

Nam tử tuổi trẻ thình lình mở mắt, khiến tất cả mọi người cảm thấy hoa mắt.

Cứ như hai ánh thần quang chợt lóe qua.

Còn có một vài người nhìn chăm chú vào đôi mắt của nam tử tuổi trẻ kia, bị kích thích mà chảy xuống nước mắt.

“Sao lại thế này, sao ta cảm giác như mình bị một con hung thú Thái Cổ nhìn chằm chằm?”

“Ánh mắt thật sắc bén, ta nhìn thấy mà da đầu tê dại...”

Rất nhiều tu sĩ đều lộ ra dị sắc, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý tưởng.

Có phải mình đặt sai tiền đặt cược rồi hay không?

Nhưng sau đó nghĩ lại, bọn họ vẫn lắc lắc đầu.

Thiên Ma tộc của dị vực cũng không phải dễ đối phó như vậy.

Mà lúc này, trong căn phòng đó, Quân Tiêu Dao ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, nhìn về phía trước.

Trong căn phòng có thể nhìn thấy bên ngoài, bên ngoài lại không thể nhìn thấy bên trong.

Nhưng nam tử tuổi trẻ kia như có thể nhìn thấy Quân Tiêu Dao, vẻ mặt cực kỳ sắc bén.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lại rất lạnh nhạt.

Hắn thừa nhận, sức mạnh huyết mạch của nam tử này thật sự làm mình bất ngờ.

Nhưng trong mắt hắn thì cũng chỉ tương đối không tồi mà thôi.

Nếu nghĩ có thể chống lại Quân Tiêu Dao thì cũng quá viễn vông.

Đừng nói là thiên kiêu của Huyền Thiên Tiên Vực, cho dù đưa mắt nhìn ra toàn bộ tầng lớp trẻ tuổi của cửu thiên Tiên Vực, số lượng người có thể làm Quân Tiêu Dao tập trung tinh thần để đối đãi cũng không có mấy ai.

Nam tử tuổi trẻ kia thu hồi ánh mắt, trong mắt cũng mang theo suy tư và kinh ngạc.

Nhưng hắn xem như nhớ kỹ Quân Tiêu Dao.

Bởi vì trong toàn bộ hội trường, chỉ có Quân Tiêu Dao cược hắn thắng.

“Công tử, thật sự không có vấn đề chứ?” Quân Linh Lung luôn mãi suy tư, vẫn thử hỏi.

Nàng vốn không nên hỏi, nhưng lại sợ Quân Tiêu Dao lãng phí bốn trăm tiên nguyên này.

“Rửa mắt chờ xem là được rồi.” Quân Tiêu Dao cười thần bí.

Hắn người này sẽ không làm hắn thất vọng.

“Được, sau đây trực tiếp bắt đầu.” Giọng nói Lão giả chủ trì vừa dứt thì đã lập tức rời khỏi đài cao.

Chung quanh đài cao đều dâng lên trận pháp, một màn hào quang giống như cái nồi to úp ngược lại bao phủ cả đài cao.

Sau khi làm xong tất cả thi thố, lồng sắt mới bị mở ra.

Con Thiên Ma kia nhìn thấy lồng sắt bị mở ra, lập tức thét dài một tiếng.

Sóng âm mắt thường có thể thấy như hóa thành thực chất lập tức

khuếch tán ra, làm chấn động màn hào quang, khiến nó run rẩy như gợn sóng.

“Khí tức thật mạnh, đã có thể so với Niết Bàn Cảnh.” Một ít thiên kiêu trẻ tuổi sởn tóc gáy mà nói.

Nếu là một vị cao thủ Niết Bàn Cảnh nhân tộc, đối đầu với Thiên Ma này thì phỏng chừng chỉ có nước ngã xuống.

Vẻ mặt nam tử tuổi trẻ kia thật bình tĩnh, trong đồng tử ánh vàng rực rỡ tràn đầy lạnh nhạt.

Khí tức của hắn cũng thật sự triển lộ ra, nằm ở Hợp Đạo Cảnh.

“Mới tới Hợp Đạo Cảnh?” Một ít thiên kiêu kinh ngạc, có chút há hốc mồm.

Trước đó bọn họ cảm ứng được khí tức của nam tử không yếu, còn tưởng rằng là Niết Bàn Cảnh.

“Kết quả hoàn toàn không còn gì bất ngờ, chỉ là ta rất tò mò, sao nam tử tuổi trẻ kia không hoảng hốt chút nào, là nhận mệnh sao?” Một tu sĩ lắc đầu, cực kỳ nghi hoặc.

Ở cảnh giới tương đồng thì dù là cao thủ Niết Bàn Cảnh nhân tộc cũng khó có thể đánh bại Thiên Ma.

Càng đừng nói nam tử tuổi trẻ này còn thấp hơn Thiên Ma một cảnh giới.

Cái này không phải đưa đồ ăn hay sao?

Rống!

Bởi vì chung quanh bị vòng bảo hộ che chắn, cho nên Thiên Ma này chỉ có thể nhắm mục tiêu duy nhất lên người nam tử tuổi trẻ.

Nó gào rống một tiếng, trào ra sát khí âm lãnh ngập trời, sau đó nâng chỉ trảo sắc nhọn như đao lên, đánh về hướng nam tử tuổi trẻ kia.

Khi mọi người ở đây cho rằng Thiên Ma có thể hạ gục nam tử tuổi

trẻ này chỉ trong nháy mắt.

Hết chương 172.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 173. Cuộc chiến kết thúc trong nháy mắt, từ xưa cung binh nhiều quải bức

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rốt cuộc nam tử tuổi trẻ cũng động.

Hắn trực tiếp đứng dậy, ánh mắt sắc nhọn.

Tay trái hắn nắm chặt vào hư không, đồ đằng thái dương trên ngực lập tức tỏa ra quang hoa nóng cháy.

Sau đó pháp lực kích động, lại ngưng tụ ra một trường cung hoàng kim.

Sau đó hắn đưa tay phải kéo ra dây cung, pháp lực cuồn cuộn chung quanh hội tụ, biến thành chín mũi tên ánh vàng rực rỡ.

Cùng lúc đó, hai tròng mắt kim sắc của nam tử tuổi trẻ có phù văn lưu chuyển, phụt ra ba thước thần quang.

Mỗi một nhược điểm, điểm trí mạng của con Thiên Ma kia lập tức sáng tỏ trong nháy mắt.

Nam tử trẻ tuổi buông dây cung ra.

Trong lúc mơ hồ, từ phía sau hắn như hiện ra một bóng dáng mơ hồ, trông cực kỳ thần thánh và cổ xưa.

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu! Hưu...

Chín mũi tên cùng bắn ra, hóa thành chín kinh hồng sáng lạn, xuyên thẳng về hướng Thiên Ma kia.

Ngoài thân Thiên Ma cũng có lớp vảy đen cực kỳ cứng rắn.

Nhưng mũi tên mãnh liệt kia lại không chút trở ngại mà trực tiếp xuyên thủng lớp vảy phòng ngự đó.

Phốc! Phốc! Phốc!

Máu tươi màu đỏ sậm văng ra, Thiên Ma điên cuồng gào rống một tiếng, vừa bước ra vài bước thì đã hoàn toàn ngã quỵ xuống mặt đất.

Tĩnh mịch...

Toàn bộ hội trường an tĩnh đến cực điểm.

Đừng nói là những thiên kiêu trẻ tuổi đó, cho dù là một ít cao thủ thế hệ trước cũng xem đến nghẹn họng nhìn trân trối.

Nháy mắt hạ gục thì đúng là nháy mắt hạ gục.

Chẳng qua là thay đổi đối tượng.

Cho dù là vị lão giả chủ trì kia cũng hoàn toàn không ngờ, có chút thất thần, đứng tại chỗ ngơ ra.

Trong căn phòng, hai vị mỹ nhân Võ Minh Nguyệt và Quân Linh Lung cũng hoa dung ngưng đọng, có chút không thể tưởng tượng.

Quân Tiêu Dao lại là người bình tĩnh trấn định nhất toàn trường, vẻ mặt không biến hóa chút nào.

“Thì ra là cung binh, khó trách.” Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng.

Câu nói kia là cái gì nhỉ, từ xưa cung binh có nhiều quải bức.

Huống chi Quân Tiêu Dao cũng đã sớm nhìn ra, người này không chỉ có được huyết mạch cổ xưa, còn dung hợp một tiên loại.

Bởi vậy mới có được thực lực cường đại như vậy ở Hợp Đạo Cảnh.

Hơn nữa tiên loại không phải ai cũng có được, từ điều này cũng có thể nhìn ra bối cảnh của người này sẽ không đơn giản.

Toàn bộ hội trường, sau yên tĩnh ngắn ngủi đã bộc phát ra tiếng ồ lên vang dội tận trời.

Sắc mặt rất nhiều người trở nên khó coi.

Bởi vì bọn họ thua đến mức không còn cả cái quần cộc.

Một ít tu sĩ nhìn về phía ghế lô, đều cảm thán.

“Không hổ là trưởng công chúa của hoàng triều, chúng ta không sánh bằng nhãn lực này.”

Vẻ mặt Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam cũng khó coi, bọn họ cũng đánh cược không ít tiên nguyên.

Hoa Tích Tình nghĩ mà sợ nên vỗ vỗ ngực và nói: “Cũng may người ta nghèo, bằng không thì lỗ nặng rồi còn gì.”

Ngay vào lúc rất nhiều người đau lòng.

Cũng có một ít nhân vật thế lực lớn đưa ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nam tử tuổi trẻ kia.

Đây chính là tồn tại có thể so với một chí tôn tuổi trẻ.

Nếu thu tới bồi dưỡng, chẳng phải tương lai có thể quét ngang tứ phương?

Cho dù không được, thu làm người theo đuổi cũng đã đủ rồi.

Thực lực của rất nhiều thiên kiêu ở đây còn kém xa nam tử tuổi trẻ này.

“Ta muốn người này.” Âm Dương Thánh Tử trực tiếp đứng lên và nói.

Nếu có được một người theo đuổi cường đại như vậy thì tuyệt đối đáng giá.

Nhìn thấy Âm Dương Thánh Tử mở miệng, người của rất nhiều thế lực đều dẹp bỏ tâm tư.

Không nói đến thân phận Thánh Linh Thư Viện của hắn, cho dù là

Âm Dương Giáo sau lưng hắn cũng là đại giáo một phương.

Tuy không phải bất hủ đại giáo, nhưng cũng là thế lực đứng đầu dưới thế lực bất hủ.

“Ta cũng muốn người này.” Diệp Tinh Vân mở miệng nói.

Hắn ta lên tiếng làm sắc mặt Âm Dương Thánh Tử hơi thay đổi.

Hoang Cổ Diệp gia càng không dễ trêu chọc.

Nhưng mà, đối mặt với sự tranh đoạt của những người này, sắc mặt nam tử tuổi trẻ vẫn luôn lạnh nhạt.

Đáy mắt mơ hồ mang theo một tia khinh thường lạnh lẽo.

Dường như trong mắt hắn, truyền nhân của những thế lực lớn đó đều như gà vườn chó xóm.

Lúc này, Kim Sí Tiểu Bằng Vương đi ra từ phòng khách quý, vung tay lên và nói: “Ta nhất định phải có được người này, ai dám đoạt!”

Một tiếng rống khiến tứ phương yên tĩnh lại.

Cho dù là Diệp Tinh Vân cũng hơi nhíu mày.

Nhưng mà, nam tử tuổi trẻ nhìn thấy Kim Liệt thì lại trố mắt ra, ánh mắt sắc bén và sát khí không thể ức chế mà bùng nổ!

Nhìn thấy nam tử tuổi trẻ thình lình dâng trào sát ý, rất nhiều tu sĩ nghi hoặc.

Kim Liệt thì nhăn mày lại, lạnh lùng nói: “Nô lệ, ngươi có ý gì, đang thể hiện bất mãn sao?”

Tiếng nói của nam tử tuổi trẻ mang theo sự căm ghét lạnh lẽo: “Thái Cổ hoàng tộc, ta thấy một tên thì giết một tên!”

“Tìm đường chết!”

Kim Liệt nghe vậy thì đồng tử lập tức phát ra lãnh quang, đôi cánh kiếm vũ sau lưng cũng rung động, phát ra tiếng vang kim loại.

Đám người chung quanh rời xa, đều kinh hồn táng đảm.

Già Lâu Thánh Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương có thanh danh quá cao, thật sự khiến người ta kiêng kỵ.

“Nghe nói Kim Sí Tiểu Bằng Vương kia tế luyện lông chim trên hai cánh của mình thành mười vạn tám ngàn kiếm vũ, nếu đồng thời thi triển ra thì đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.” Một thiên kiêu Nhân tộc cực kỳ kiêng kỵ mà nói.

Nhưng mà, nam tử tuổi trẻ lại không sợ chút nào, vẫn mang trạng thái đối chọi gay gắt.

“Dừng lại!” Lão giả chủ trì lấy ra một pháp khí rồi thúc giục.

Trên người nam tử tuổi trẻ thoáng chốc đã có lôi quang chớp động, hắn kêu lên một tiếng rồi lùi lại vài bước.

“Xin lỗi, quấy nhiễu Tiểu Bằng Vương.” Lão giả chủ trì chắp tay.

“Ta ra hai trăm tiên nguyên, ta muốn người này, nếu hắn dám kiệt ngạo thì ta sẽ hoàn toàn thuần phục hắn.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương lạnh lùng mà nói.

Một ít thiên kiêu Nhân tộc đều hơi lắc lắc đầu.

Nam tử này rơi vào tay Kim Sí Tiểu Bằng Vương thì sẽ chịu khổ.

sắc mặt Nam tử tuổi trẻ mang theo kiên quyết lãnh lệ.

Hắn đã quyết định, cho dù chết cũng không có khả năng thần phục Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Mà lúc này, một giọng nói ôn nhuận bình đạm truyền ra: “Ba trăm tiên nguyên, bản Thần Tử muốn.”

Một câu đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mọi người trong hội trường.

“Hả, ai?” Kim Sí Tiểu Bằng Vương đưa mắt nhìn lại, cực kỳ sắc bén.

Mà những người còn lại ở hiện trường đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó thì nghe thấy tự xưng trong lời nói đó.

“Chẳng lẽ là vị kia...” Một thiên kiêu trẻ tuổi hít sâu một hơi, đồng tử đang chấn động.

Từ phòng khách quý kia có ba bóng dáng đi ra.

Đó là Quân Tiêu Dao, Quân Linh Lung và Võ Minh Nguyệt.

“Trưởng công chúa của hoàng triều, còn có... Thần Tử của Quân gia!?”

Tứ phương chấn động, rất nhiều người đều kinh hô thất thanh.

bọn họ không cảm thấy bất ngờ khi Võ Minh Nguyệt xuất hiện.

Quân Tiêu Dao có mặt mới làm người ta ngoài ý muốn.

“Khó trách, thì ra người đặt cược trước đó không phải là trưởng công chúa, mà là Thần Tử Quân gia.”

Hết chương 173.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 174. Đế tộc cổ xưa của Huyền Thiên Tiên Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một vài người cũng phản ứng lại.

Bọn họ còn tưởng rằng Võ Minh Nguyệt thần cơ diệu toán, mắt sáng như đuốc.

Kết quả đều là Thần Tử Quân gia đứng sau lưng đặt cược.

Chỉ là...

Từ lúc nào mà Võ Minh Nguyệt và Thần Tử Quân gia thân cận như vậy?

“Chuyện này sao có thể, sao Minh Nguyệt công chúa có thể dùng chung một phòng với Quân Tiêu Dao?” Âm Dương Thánh Tử khiếp sợ, vẻ mặt không thể tin được.

Võ Minh Nguyệt nhìn cũng không chịu nhìn hắn ta một cái.

Hiện tại lại đi ra với Quân Tiêu Dao từ một căn phòng.

“Thật khiến người ta khó hiểu, trước kia nghe đồn Quân Tiêu Dao khinh thường thân phận phò mã, thậm chí giáp mặt hạ thấp Võ Minh Nguyệt, sao hiện tại lại ở cạnh nhau?” Hạ Lam cũng nghi hoặc khó hiểu.

Mà Hoa Tích Tình thì không nói gì, ánh mắt dừng lại trên dung nhan tuấn tú như tiên của Quân Tiêu Dao, nhất thời có chút thất thần.

“Quân Tiêu Dao, thì ra là ngươi!” Sự lạnh lẽo trong mắt Kim Liệt càng đậm.

Gã vốn khó chịu Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao lại cản trở gã, càng khiến lửa giận trong lòng Kim Liệt dâng cao.

“Ai ra giá cao thì được, ngươi có thể tiếp tục báo giá, nhưng nói trước, bản Thần Tử thắng được không ít tiên nguyên.” Giọng nói của Quân Tiêu Dao mang theo chút nghiền ngẫm.

Có tiền mới là đại gia.

“Ngươi...” Kim Liệt hô hấp dồn dập, thở hổn hển, nếu không phải nơi đây cấm đánh nhau thì gã thật sự sẽ nhịn không được mà ra tay.

Hơn nữa hai trăm tiên nguyên cũng đã là cực hạn của Kim Liệt.

Nhìn thấy Kim Liệt nói không nên lời.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn quét tứ phương rồi nói: “Bản Thần Tử muốn người này, ai muốn tranh cũng có thể mở miệng.”

Toàn bộ hội trường, rất nhiều thế lực ngươi xem ta, ta nhìn ngươi, đều im lặng không nói gì.

một câu của Quân Tiêu Dao khiến cả trường im ắng đi!

“Ha hả, nếu Thần Tử cần thì bán người này cho Thần Tử, hơn nữa hai trăm tiên nguyên là đủ rồi.” Thiếu chủ của Vạn Bảo thương hội, Càn Đa đi tới và cười nói.

Nghe thấy lời này, thiếu chút nữa Kim Liệt đã nhổ ra một búng máu.

Đây không phải là giá cả gã đưa ra sao?

“Ừm, Vạn Bảo thương hội, bản Thần Tử nhớ kỹ.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu và nói.

Ánh mắt Càn Đa lộ ra kinh hỉ, hắn ta muốn chính là hiệu quả này.

“Nhớ kỹ, có thể trở thành nô lệ của Thần Tử là may mắn của

ngươi, hắn chính là thiên kiêu có thân phận tôn quý nhất, thực lực mạnh nhất Hoang Thiên Tiên Vực, không gì sánh nổi.” Càn Đa lại nói với nam tử tuổi trẻ, thuận tiện chụp mông ngựa một cái.

Nam tử tuổi trẻ nhìn thật sâu vào mắt Quân Tiêu Dao.

Cho dù lấy thân phận và lai lịch thần bí của hắn, khi gặp Quân Tiêu Dao thì đáy lòng cũng hơi kinh hãi, có cảm giác không nhìn thấu nổi.

Điều này làm hắn cảm thấy khó tin.

Bởi vì hắn chính là một trong những thiên kiêu đứng đầu của Huyền Thiên Tiên Vực, **có th**ể tranh phong với các chí tôn tuổi trẻ, thậm chí quái thai cổ đại.

Nhưng hiện tại, hắn lại không nhìn thấu một người tuổi còn nhỏ hơn mình rất nhiều.

“Đúng rồi, bỏ pháp khí khống chế trên người hắn đi.” Quân Tiêu Dao xua xua tay và nói.

“Nhưng Thần Tử, nếu hắn không nghe lời...” Càn Đa chần chờ mà nói.

“Không ngại.” Quân Tiêu Dao lắc đầu.

Càn Đa lập tức phân phó hạ nhân, gỡ pháp khí khống chế trên người nam tử tuổi trẻ xuống.

Ánh mắt nam tử nhìn về phía Quân Tiêu Dao cũng hòa hoãn rất nhiều.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao phân phó như vậy là vì hoàn toàn không cần dùng đến pháp khí khống chế.

Nam tử này không uy hiếp được hắn.

Nếu không phục tùng thì trấn áp là được.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao phất ống tay áo một cái, xoay người rời đi.

Khi rời đi, hắn lạnh nhạt liếc nhìn đám người Kim Liệt, Diệp Tinh Vân một cái.

Ánh mắt kia bình tĩnh lạnh nhạt đến cực điểm.

Tựa như đảo qua một đống rác rưởi.

Thẳng đến đám người Quân Tiêu Dao đi mất, Kim Liệt mới ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng.

“Quân Tiêu Dao, chờ đến lúc tới Thiên Đạo Lâu, ta nhất định phải so cao thấp với ngươi!”

...

Sau khi rời khỏi hội đấu võ, đám người Quân Tiêu Dao lập tức về tới khách điếm.

Võ Minh Nguyệt lưu luyến trong lòng nên cũng đi theo trở lại.

Điều này làm địch ý trong mắt Quân Linh Lung càng dâng trào.

Theo cái nhìn của nàng, vị trưởng công chúa hoàng triều này muốn cướp vị trí thị nữ của mình.

Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý, hiện giờ hắn càng tò mò về thân phận lai lịch của nam tử tuổi trẻ này.

Trong một đại sảnh, Quân Tiêu Dao ngồi ngay ngắn và hỏi: “Ngươi tên là gì, lai lịch ra sao, nói rõ ràng.”

Quân Tiêu Dao không quanh co lòng vòng nhiều mà trực tiếp hỏi thẳng.

Nam tử tuổi trẻ cũng thức thời, biết tuy cảnh giới của Quân Tiêu Dao thấp hơn hắn một bậc, nhưng với khí tức siêu nhiên như tiên này thì hắn tuyệt đối không thể chống lại.

Hơn nữa trước đó Quân Tiêu Dao là người duy nhất đặt hắn thắng, lại thay hắn giải trừ uy hiếp của Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Nam tử tuổi trẻ sẽ không vờ như không nhìn thấy đủ loại ân tình.

Cho nên hắn cũng bẩm báo đúng sự thật.

“Đa tạ công tử tương trợ, tại hạ tên là Nghệ Vũ, là đế tộc cổ xưa của Huyền Thiên Tiên Vực, người của Nghệ tộc.” Nam tử tuổi trẻ tên là Nghệ Vũ nói.

“Đế tộc cổ xưa?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Cái gọi là đế tộc cổ xưa là đạo thống được Đại Đế truyền thừa lại từ thời kỳ xa xưa.

Loại đạo thống này cực kỳ cổ xưa, hơn nữa rất chú trọng truyền thừa huyết mạch, số lượng tộc nhân cũng sẽ không quá nhiều.

Nghiêm khắc mà nói, Quân gia cũng không xem như đế tộc cổ xưa.

Bởi vì tổ tiên mạnh nhất của Quân gia không phải là Đế.

Mà là Tiên!

Tuy rằng bối cảnh của bản thân Quân Tiêu Dao cũng cực kỳ siêu nhiên.

Nhưng hắn hoàn toàn không xem thường đế tộc cổ xưa.

Hơn nữa hiển nhiên Nghệ Vũ là truyền nhân trung tâm nhất của Nghệ tộc.

“Vì sao ngươi lại lưu lạc đến Hoang Thiên Tiên Vực?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Nghệ Vũ nghe vậy thì trong mắt hiện ra thù hận cực độ.

“Đều là vì Thái Cổ hoàng tộc của Huyền Thiên Tiên Vực, Thái Dương Thần Sơn!” Nghệ Vũ lạnh lùng nói.

Sau đó, hắn cũng trực tiếp thuật lại những chuyện mình trải qua từ đầu chí cuối cho Quân Tiêu Dao biết.

Huyền Thiên Tiên Vực có nhất mạch Thái Cổ Hoàng tộc đỉnh cấp, tên là Thái Dương Thần Sơn.

Bọn họ đều là nhất tộc kim ô.

Mà tổ tiên Nghệ tộc từng xuất hiện một vị cường giả chí tôn có thiên tư yêu nghiệt.

Ở thời đại của ngài ấy, Thái Dương Thần Sơn gây họa cho Huyền Thiên Tiên Vực, có mười kim ô chí tôn bao trùm vòm trời, mang đến khô hạn và tử vong cho toàn bộ Nhân tộc ở Huyền Thiên Tiên Vực.

Sau đó vị chí tôn Nghệ tộc kia phát lời thề chứng đạo.

Cuối cùng ngài ấy cũng thành công chứng đế, sau đó sử dụng đế binh chứng đạo của mình, cũng chính là Hậu Nghệ Cung, bắn ra chín mũi tên, trong nháy mắt đã hạ gục chín kim ô chí tôn.

Mãi đến lúc đó thì hạo kiếp của Nhân tộc mới kết thúc.

Hết chương 174.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 175. Nghệ tộc và Thái Dương Thần Sơn, Nghệ Vũ thành tâm đi theo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng từ đây Nghệ tộc và Thái Dương Thần Sơn cũng kết mối huyết hải thâm thù.

Mà ở thời kỳ cận cổ, Nghệ tộc dần dần suy nhược, thậm chí cả đế binh Hậu Nghệ Cung cũng không rõ tung tích.

Thái Dương Thần Sơn lập tức nhân cơ hội triển khai trả thù.

Kế tiếp, chính là bất hủ chiến liên miên không dứt, toàn bộ Huyền Thiên Tiên Vực đều bị đảo loạn.

Nhưng cuối cùng, Nghệ tộc suy nhược vẫn không thể chống cự Thái Dương Thần Sơn, hoàn toàn bị thua.

Cường giả trong tộc đã tử thương hơn phân nửa, chỉ còn một số ít chạy thoát được.

Nghệ Vũ có được huyết mạch Nghệ Thần cực kỳ tinh thuần, cũng là thiên kiêu đứng đầu nhất của Nghệ tộc.

Hắn được coi như hạt giống mà hộ tống ra ngoài, kết quả lại bị Thái Dương Thần Sơn biết được, phái cường giả chặn giết.

Cuối cùng, vòng đi vòng lại, chỉ còn lại một mình Nghệ Vũ bị trọng thương lưu lạc tới Hoang Thiên Tiên Vực, sau đó bị người ta bắt lại coi như nô lệ.

Đây là chuyện xưa của Nghệ Vũ.

Nghệ Vũ nói xong thì trong đôi mắt kim sắc đều lan tràn tơ máu, lửa giận trong lòng không thể ức chế.

Quân Tiêu Dao thở dài khe khẽ.

Tuy rằng chỉ miêu tả ngắn gọn, nhưng hắn như thấy được một quyển sử thi chiến đấu giữa Nghệ tộc và Thái Dương Thần Sơn.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao cũng hiểu vì sao Nghệ Vũ lại thù hận Kim Sí Tiểu Bằng Vương như vậy.

Ghét ai ghét cả tông chi họ hàng mà thôi.

“Ta cũng đã rõ chuyện của ngươi, ngươi không chỉ có được huyết mạch Nghệ Thần, đôi mắt và tiên loại cũng không bình thường đúng không.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghệ Vũ gật đầu và nói: “Đôi mắt của ta chính là Phá Vọng Kim Mâu, khi phối hợp với cung thuật thì có thể càng dễ phát hiện nhược điểm của kẻ địch.”

“Tiên loại của ta là thái dương chân chủng được truyền thừa trong tộc.”

“Thật là quải bức...” Quân Tiêu Dao cũng không khỏi cảm thán trong lòng một câu.

Câu nói từ xưa cung binh nhiều quải bức thật không sai.

Đám người Tiêu Trần và Dương Bàn khai quải đều không lợi hại như Nghệ Vũ.

Nhưng, Quân Tiêu Dao suy nghĩ.

Hình như hắn không có tư cách bảo người khác quải bức đúng không?

Dù sao đại quải bức chân chính còn không phải là hắn sao?

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao cảm thấy thoải mái hơn hẳn, lập tức nói: “Một khi đã vậy, vậy ngươi có nguyện đi theo bản Thần Tử.”

Quân Tiêu Dao nói như vậy không phải hứng khởi nhất thời.

Thiên tư và thực lực của Nghệ Vũ thật sự có tư cách trở thành

người theo đuổi của hắn.

Hợp đạo với tiên loại, có được Phá Vọng Kim Mâu, còn có huyết mạch Nghệ Thần.

Chỉ dựa vào huyết mạch này thì thành tựu ngày sau của Nghệ Vũ sẽ không thấp, ít nhất cũng có thể trở thành cường giả chí tôn.

Còn về có chứng đạo hay không, vậy phải xem cơ duyên của hắn.

Mà còn có một điểm nữa, Nghệ Vũ này cũng là người có được khí vận.

Gia tộc bị huỷ diệt, gánh vác huyết hải thâm thù, một mình chạy trốn, sau đó thì nghịch tập trả thù.

Đây chính là số mệnh vai chính.

Khác với đám người Tiêu Trần, Dương Bàn.

Nghệ Vũ bị khống chế trong tay Quân Tiêu Dao.

Nghệ Vũ nghe vậy thì chần chờ trong chớp mắt.

Quân Tiêu Dao cũng không giận.

Dù sao Nghệ Vũ cũng là truyền nhân của đế tộc cổ xưa, có niềm kiêu ngạo thuộc về chính mình.

Nếu nghe một câu đã chấp nhận ngay, ngược lại Quân Tiêu Dao sẽ hoài nghi hắn có dụng tâm kín đáo hay không.

Nghệ Vũ giãy giụa một lát, lại nhìn nhìn Quân Tiêu Dao được bao phủ trong tiên huy, giống như trích tiên.

“Còn không biết tên họ công tử là gì.” Nghệ Vũ hỏi.

“Hoang Cổ Quân gia, Quân Tiêu Dao.” Quân Tiêu Dao tùy tiện nói.

Nhưng Nghệ Vũ nghe thấy lời này thì đồng tử bỗng ngưng tụ lại, trong lòng nhấc lên sóng lớn.

“Quân gia, chẳng lẽ thật là Quân gia kia...” Trái tim Nghệ Vũ đang

run rẩy.

Quân gia cường thế không chỉ riêng ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Nếu Quân Tiêu Dao nói là thật, vậy cho dù Nghệ Vũ đi theo hắn thì cũng hoàn toàn không mất mặt, thậm chí là một loại vinh hạnh!

“Lão nhân trong tộc từng nói qua, nếu có thế lực nào thật sự có khả năng nhổ tận gốc Thái Cổ Hoàng tộc, vậy thì chỉ có Quân gia!” Tâm thần Nghệ Vũ run rẩy.

Vận khí của hắn thật sự không kém.

“Nghệ Vũ nguyện ý đi theo Quân công tử!” Nghệ Vũ chắp tay bái lạy, quỳ một gối xuống đất.

Truyền nhân của đế tộc cổ xưa cam tâm tình nguyện quỳ gối trước mặt Quân Tiêu Dao, đi theo hắn!

Nếu việc này truyền ra thì sẽ khiến hàng loạt người khiếp sợ.

Bởi vì một ít thiên kiêu, thậm chí còn không sánh bằng thân phận của Nghệ Vũ.

Quân Tiêu Dao cũng có chút bất ngờ, không biết vì sao Nghệ Vũ lại hạ quyết tâm.

Nhưng hắn cũng có thể nhìn ra, Nghệ Vũ thật sự thật tâm thật lòng đi theo hắn.

“Vậy tốt, nếu trở thành người theo đuổi của ta thì ta chỉ có một yêu cầu, đó là trung thành, hiểu chưa?” Quân Tiêu Dao nói.

“Công tử yên tâm, nếu Nghệ Vũ mang lòng phản bội thì ắt gặp trời phạt, đạo tâm tan vỡ!” Nghệ Vũ trịnh trọng thề.

“Tốt, việc này quyết định như vậy đi, mặt khác...” Giọng nói của Quân Tiêu Dao hơi ngừng lại, sau đó nói.

“Ngày sau nếu ta có rảnh, không ngại đến Huyền Thiên Tiên Vực một chuyến.”

“Ta nếm qua thịt rồng, còn không biết thịt kim ô là mùi vị gì.”

Giọng điệu của Quân Tiêu Dao cực kỳ thản nhiên, giống như đang nói một điều quá mức đơn giản.

Nghệ Vũ lại kích động đến run rẩy.

“Nghệ Vũ tuyệt đối sẽ không quên ân tình của công tử!”

“Được, ngươi đi nghỉ ngơi đi, cho ngươi những tài nguyên này.” Quân Tiêu Dao cho Nghệ Vũ một chiếc nhẫn không gian.

Trong đó tuy không có những tài nguyên trân quý cấp bậc tiên nguyên, Bất Tử Dược.

Nhưng thánh dược, thần nguyên tuyệt phẩm thì đều có đầy đủ.

Nếu Nghệ Vũ trở thành người theo đuổi của hắn thì cũng không thể bạc đãi.

Hơn nữa những tài nguyên đó chỉ là ngưu cửu nhất mao (1) đối với Quân Tiêu Dao mà thôi.

(1) Câu này ý nhấn mạnh về một lượng cực kỳ ít, không đáng kể, không nhằm nhò gì

“Tạ công tử!” Nghệ Vũ chắp tay.

Từ khi hắn trở thành nô lệ, đã không có tài nguyên gì để dùng, đừng nói là thần nguyên tuyệt phẩm, cho dù là nguyên thạch bình thường nhất cũng không có lấy một khối.

Có những tài nguyên đó, Nghệ Vũ có thể nhanh chóng cường đại lên, khôi phục trạng thái đỉnh cao.

Nghệ Vũ lui ra sau, Quân Tiêu Dao cũng lấy tiên nguyên ra bắt đầu tu luyện.

Chuyến này đến hội đấu võ cũng coi như có khá nhiều thu hoạch.

Không chỉ có được một truyền nhân đế tộc làm người theo đuổi, còn có hơn sáu trăm tiên nguyên.

“Thiên Đạo Lâu sắp mở ra, thật sự có chút mong đợi.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

...

Theo dòng thời gian trôi đi, rốt cuộc ngày Thiên Đạo Lâu mở ra cũng đến.

Toàn bộ Thánh Linh Thành đều như sôi trào, vô số bóng người cùng nhằm về hướng Thánh Linh Thư Viện.

Hết chương 175.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 176. Các thiên kiêu hội tụ, đạp lên thang trời

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một con thần cầm kim sắc đập cánh bay lên, lông chim như kiếm vũ, đó là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Một dãy ngân hà buông xuống từ phía chân trời, Diệp Tinh Vân bước chậm đến, trong mắt có sự tự tin như chắc chắn sẽ chiếm được, hắn ta muốn đạt được cơ duyên để thức tỉnh ký ức.

Trước một con phố dòng người xao động, một hòa thượng trẻ tuổi có dung mạo anh tuấn đi theo sau một nhóm người, trong đó có nữ tử mạo mỹ, cũng có thiên kiêu thực lực cường đại.

Nhưng bọn họ đều bị Pháp Hải độ hóa, trở thành tín chúng.

“A di đà phật, cơ duyên của tiểu tăng nằm ở Thiên Đạo Lâu.” Pháp Hải cười khẽ.

Mà giờ phút này, ở phía chân trời Thánh Linh Thành.

Một đóa bạch liên hoa thập nhị phẩm bỗng bay tới từ nơi xa, trên đó có một bóng hình xinh đẹp thanh y mông lung ngồi xếp bằng, được bao phủ trong quang huy tiên đạo lộng lẫy.

Tiếng nói động lòng người như chim oanh xuất cốc chậm rãi truyền ra: “Không biết Thần Tử Quân gia có thể mang đến kinh hỉ cho Thanh Y hay không?”

Thánh Linh Thư Viện nằm ở giữa Thánh Linh Thành.

Nhìn từ xa xa, trông nó cực kỳ rộng lớn và hào hùng.

Trong đó có lầu các liên miên, tươi sáng rực rỡ, cảnh sắc tráng lệ.

Có thác nước suối chảy, có linh sơn sừng sững, mỹ lệ rộng lớn, không gì sánh được.

Liếc mắt một cái nhìn lại, quả thực không giống một tòa thư viện, mà là một tịnh thổ thế ngoại.

“Chậc chậc, không hổ là một trong những thư viện truyền thừa xa xăm nhất Tiên Vực, nhìn thật sự bất phàm.”

Rất nhiều thiên kiêu lần đầu tiên đi vào thư viện đều không nhịn được mà tán thưởng.

“Như thế, ta nghe nói người sáng lập tòa thư viện này là một vị thánh linh lâu đời trước kia.” Một thiên kiêu nói.

Cái gọi là thánh linh, chính là tồn tại khác loại đã chứng đạo.

Như Long Văn Hắc Kim, Thần Ngân Tử Kim..v…v, trải qua năm tháng dài lâu, thiên địa linh khí ngấm dần, có thể từng bước lột xác thành thánh linh, thậm chí có được thân thể huyết nhục.

Ví dụ như nghe đồn ở tầng năm mươi của Thiên Đạo Lâu có một di hài của Luân Hồi Thánh Linh.

Bản thể của Luân Hồi Thánh Linh kia chính là Luân Hồi Đạo Kim.

Ngoài ra, còn có các loại thần thạch thiên địa cũng có thể lột xác thành thánh linh.

Đại thành hoàng nói thánh linh là tồn tại vô thượng có thể sánh ngang với Đại Đế, Cổ Hoàng.

Nghe thấy những thiên kiêu đến đây tán thưởng Thánh Linh Thư Viện, trong lòng những đệ tử của Thánh Linh Thư Viện cực độ sảng khoái.

“Nhưng đáng tiếc, vẫn sợ hãi khi đứng trước mặt Quân gia.”

“Đúng vậy, nghe nói còn có một đám đệ tử thư viện muốn ra oai phủ đầu với Thần Tử Quân gia, kết quả lại làm trò cười cho thiên hạ.”

Cũng có một ít thiên kiêu đang cười, bàn về những chuyện ngớ ngẩn đó.

Sắc mặt những đệ tự của thư viện lập tức mất tự nhiên.

Nhưng mà lúc này, ba bóng dáng khí chất siêu nhiên lại xuất hiện ở cửa thư viện.

“Mau xem, là hai vị Thánh Tử và một vị Thánh Nữ của Thánh Linh Thư Viện.”

“Vị kia chính là Âm Dương Thánh Tử của Âm Dương Giáo, còn có Hạ Lam hoàng tử của Đại Hạ hoàng triều, Thánh Nữ Hoa Tích Tình của Bách Hoa Đạo Cung. Tuy Âm Dương Giáo, Đại Hạ hoàng triều và Bách Hoa Đạo Cung không phải thế lực bất hủ, nhưng lại là thế lực đứng đầu nằm dưới thế lực bất hủ.

“Chẳng lẽ ba người này cũng muốn ra oai phủ đầu với Thần Tử Quân gia?” Một ít thiên kiêu châu đầu ghé tai mà nói.

Âm Dương Thánh Tử khoanh tay mà đứng, sắc mặt trầm trọng mà nói: “Ta cũng muốn nhìn, Quân Tiêu Dao kia có thể thông qua ba ải kia không?”

“Thông qua thì hẳn không có vấn đề quá lớn, chỉ là vấn đề biểu hiện như thế nào.” Hoa Tích Tình vén mảnh tóc đen trên thái dương lên rồi nói.

“Hoa Tích Tình, ngươi cũng đừng quên, Cơ Huyền huynh bị Quân Tiêu Dao kia phế bỏ, ngươi không thể đi theo kẻ địch.” Hạ Lam nhướng mày và nói.

Từ khi trở về sau hội đấu võ, Hoa Tích Tình luôn mất hồn mất vía, thường xuyên phát ngốc.

“Đương nhiên sẽ không, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” Hoa Tích Tình mím môi mỉm cười và nói.

Lúc này, nơi xa có tiếng xé gió chấn động, kim quang lộng lẫy, một con Kim Sí Đại Bằng bay đến ngang trời.

Đó là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Gã đáp xuống đất, kim quang chợt lóe rồi biến thành hình người, gã anh tuấn thần võ, tóc vàng xỏa tung, đồng tử sắc bén như đao.

Cả đám thiên kiêu chung quanh bị kinh sợ, vội vàng tránh đi.

tính tình Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng không tốt mấy.

Sau đó, Diệp Tinh Vân cũng đến, tuy hắn ta không trương dương giống Kim Sí Tiểu Bằng Vương, nhưng dù sao cũng là thiên kiêu của Hoang Cổ thế gia, vẫn khiến tứ phương chú ý.

Lúc sau, có tiếng ngâm tụng phật hiệu vang lên, một hòa thượng anh tuấn đầu trọc mang theo một đám tín chúng đi đến.

“Vị kia đến từ Tiểu Tây Thiên sao?”

“Là Phật Tử của Tiểu Tây Thiên, Pháp Hải!”

Một ít thiên kiêu rất có tầm mắt nhìn thấy thì nhịn không được kinh hô.

Tiểu Tây Thiên tuyệt đối là một đạo thống cường đại thần bí nhưng kín tiếng, truyền thừa đã lâu, chưa bao giờ đoạn tuyệt.

Hơn nữa bọn họ quá lánh đời, đến mức Tiên Vực cũng sắp quên mất sự tồn tại của bọn họ.

Nhưng tình huống này mới là khủng bố nhất.

Bởi vì không ai biết rốt cục nội tình của Tiểu Tây Thiên sâu đến mức nào.

“Cả Tiểu Tây Thiên Phật Tử cũng xuất quan, đại tranh chi thế thật sự sắp kéo ra màn che.” Rất nhiều tu sĩ đều cảm khái.

Pháp Hải nhìn thoáng qua Kim Sí Tiểu Bằng Vương kia, hơi suy nghĩ một chút, nhưng cũng không làm bừa.

Ban đầu hắn ta muốn độ hóa một con tọa kỵ, nhưng phát hiện có vẻ Kim Sí Tiểu Bằng Vương hơi khó xử lý.

Tuy hắn ta cũng không sợ, nhưng dù sao cũng phải chuẩn bị để tham gia Thiên Đạo Lâu.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng thấy được Pháp Hải, hừ lạnh một

tiếng, chưa nói cái gì.

G ã cũng cực kỳ phản cảm Tiểu Tây Thiên,.

Dù sao Kim Sí Đại Bằng có tổ tiên từng bị Lạt Ma Tiểu Tây Thiên độ hóa, trở thành hộ pháp thần.

“Nghe nói nếu muốn bước vào Thánh Linh Thư Viện thì phải thông qua ba ải, để ta thử một lần.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương bước ra một bước, phất tay và nói.

Mà lúc này, sâu trong thư viện, một cầu thang thật dài lan tràn xuống từ hư không, có tổng cộng chín mươi chín bậc.

Mỗi một bậc thang đều được lạc ấn phù văn vô tận.

“Xuất hiện rồi, cửa thứ nhất, xông qua thang trời!”

Thang trời có tổng cộng chín mươi chín bậc, nói chung, có thể bước qua một nửa đã là ưu tú.

Nếu bước lên được tám mươi bậc trở lên thì coi như đứng đầu.

Còn bước lên chín mươi bậc trở lên chính là chí tôn tuổi trẻ tuyệt đối.

Mà cực hạn kỷ lục chín mươi chín bậc chỉ có người ở thượng cổ từng đánh vỡ.

Kim Liệt không chút do dự mà trực tiếp sấm quan.

Hết chương 176.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 177. Rung chuông cổ, nhảy Long Môn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Gã liên tục bước ra mấy chục bước, không chút tạm ngừng, khiến thiên kiêu tứ phương chấn động.

Đến khoảng tầng bảy mươi thì mới cảm giác được áp lực, trên vai gã như gánh núi cao.

Cuối cùng, Kim Liệt ngừng ở tầng tám mươi chín.

Thang trời nhạt nhòa hòa vào hư không.

Kim Liệt hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không phải thực vừa lòng.

Sau đó là cửa thứ hai, rung cổ chung vang lên mười tám cái.

Cổ chung kia giống như một sườn núi, cổ xưa mà nặng nề, mang theo cảm giác năm tháng tang thương.

Hơn nữa cổ chung này có một năng lực đặc thù, có thể làm tan mất pháp lực và dao động sức mạnh.

Bởi vậy, muốn khiến nó rung lên là cực kỳ khó khăn.

Vang mười tám lần đã là kỷ lục tối cao.

Kim Liệt cũng ra tay, tung ra một quyền, trong mơ hồ mang theo pháp lực ngập trời.

Đó là pháp môn đứng đầu của nhất tộc Kim Sí Đại Bằng, Kim Huyền Thần Công.

Đông! Đông! Đông...

Từng tiếng chuông vang xa xưa dày nặng khuếch tán trong cả tòa Thánh Linh Thành.

Vô số bóng người hội tụ chung quanh thư viện, đang chiêm ngưỡng quan sast1.

Cuối cùng, cổ chuông vang động mười lăm lần, đã cực kỳ lợi hại.

Sắc mặt đám người Âm Dương Thánh Tử đều hơi đổi.

Cho dù là bọn họ, có lẽ cũng yếu hơn một chút.

Mà ải cuối cùng là nhảy qua Long Môn.

Đó là một mảnh ao hồ lộng lẫy mà trong suốt, một Long Môn xuất hiện đối diện ao hồ.

Mà trong ao hồ, vô số những con giao long trên đầu có kim giác đang quanh quẩn trong hồ.

“Đó là... Giao long kim giác có một ít huyết mạch Long tộc!” Rất nhiều thiên kiêu nóng lòng muốn sấm quan đều da đầu tê rần.

Thiên kiêu trẻ tuổi muốn thông qua mảnh hồ này thì khó như lên trời.

“Khó trách gọi là nhảy Long Môn, thật không phải người bình thường có thể qua được.” Một thiên kiêu kiêng kỵ trong lòng, lập tức dập tắt tâm tư sấm quan.

Kim Liệt hít sâu một hơi, hai cánh hoàng kim sau lưng chấn động, thi triển Đại Bằng Cực Tốc, cứ như một tia chớp kim sắc.

Ngay lập tức, trên mặt hồ có rất nhiều giao long kim giác bay lên trời, long giác phóng thích pháp lực, muốn sngăn cản Kim Liệt.

Ầm ầm ầm!

Sau một hồi ẩu đả, Kim Liệt ỷ vào tốc độ của bản thân, chỉ bị một ít vết thương nhẹ rồi trực tiếp thông qua Long Môn.

“Quá mạnh!”

Rất nhiều tu sĩ ở đây nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây là thực lực của thiên kiêu thế hệ trẻ của Già Lâu Thánh Sơn

sao?

Khóe miệng Kim Liệt khó được mà lộ ra ý cười.

Biểu hiện của gã cực kỳ mắt sáng.

Mà kế tiếp, đám người Diệp Tinh Vân, Pháp Hải cũng sấm quan, đều khiến tứ phương truyền đến từng tiếng ồ lên, biểu hiện cực kỳ ưu dị.

“Không biết Thần Tử của Quân gia sẽ như thế nào?”

“Có đánh vỡ kỷ lục không?”

Tất cả tu sĩ ở đây đều đột nhiên cảm thấy tò mò.

Nếu Thần Tử Quân gia có thiên phú vô song, có một không hai ở Tiên Vực sấm quan thì biểu hiện sẽ như thế nào, có thể so với những thiên tài thượng cổ đó hay không?

Ngay vào lúc rất nhiều người thầm suy đoán trong lòng.

Trên trời cao có kim quang sôi trào, có tử hà kích động, một nhóm người đã đến, đó là bọn người Quân Tiêu Dao.

Đám người Võ Minh Nguyệt, Nghệ Vũ cũng đi theo hắn.

Quân Lăng Thương thì dẫn theo Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc.

Quân gia đến khiến bầu không khí lập tức bất đồng.

Khí tràng kia không phải thiên kiêu thế lực bình thường có thể so sánh.

“Không hổ là Quân gia - một trong Ngự Tam Gia, có Thần Tử Quân gia và Trọng Đồng Giả, những Tự Liệt còn lại cũng cực kỳ cường hãn.” Một ít trưởng lão các thế lực cảm thán.

Cảm nhận được khí thế này, sắc mặt đám người Âm Dương Thánh Tử cũng biến hóa.

“Sao đều tụ tập ở cửa?” Quân Tiêu Dao mặc một thân bạch y,

tuyết trắng vô cấu, đứng trên đỉnh đầu Cửu Đầu Sư Tử, cứ như một vị thần tiên siêu nhiên.

“Thánh Linh Thư Viện có cách nói là xông qua ba ải, có thể khảo nghiệm thực lực và tiềm năng của thiên kiêu.” Quân Linh Lung giải thích.

“Thì ra là thế, là ai lập ra quy định nhàm chán như vậy.” Quân Tiêu Dao không cho là đúng.

“Chẳng lẽ đường đệ không có hứng thú khiêu chiến một phen sao?” Quân Lăng Thương hỏi.

Hắn cũng chú ý tới Nghệ Vũ đứng bên cạnh Quân Tiêu Dao, khí tức của người này khiến cả hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

Đám người Quân Tiêu Dao đáp xuống cửa Thánh Linh Thư Viện.

Kim Liệt liếc một cái đã nhìn thấy Cửu Đầu Sư Tử dưới tòa Quân Tiêu Dao, lập tức dựng mày lên, lạnh lùng nói: “Cửu Đầu Sư Tử, tốt xấu gì ngươi cũng là Thái Cổ vương tộc đỉnh cấp đứng ngang hàng với tộc của ta, sao lại cam nguyện làm tọa kỵ cho người khác, không cảm thấy mất mặt sao?”

Cửu Đầu Sư Tử sửng sốt, chín cái đầu cùng liếc xéo Kim Liệt một cái.

Nó sớm đã hoàn toàn thần phục Quân Tiêu Dao, cả Cửu Linh Nguyên Thánh cũng bảo nó đi theo Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa sau khi đi theo Quân Tiêu Dao, Cửu Đầu Sư Tử mới hiểu được, rốt cục ôm đùi đại lão là chuyện sảng khoái đến cỡ nào.

“Muốn ta rời khỏi chủ nhân là không có khả năng, đời này cũng không thể, ai trong Quân gia cũng là nhân tài, thực lực lại mạnh như vậy, ta siêu thích ở chỗ này.”

Một câu thôi khiến toàn trường rơi vào tĩnh mịch.

Đường đường là Cửu Đầu Sư Tử lại biến thành bộ dáng như vậy, thực sự khiến người ta câm nín.

“Cửu Đầu Sư Tử, ngươi...” Kim Liệt tức giận đến thất khiếu bốc khói.

“A di đà phật, ngươi có duyên với tiểu tăng, không bằng đi theo bần tăng đi, thế nào?” Pháp Hải tụng một câu phật hiệu, đi ra và nói.

“Ngươi lại là tên nào nữa đây?” Cửu Đầu Sư Tử khinh thường nói.

Pháp Hải hơi mỉm cười và nói: “Bần tăng là Phật Tử của Tiểu Tây Thiên, Pháp Hải.”

“Cái gì, Tiểu Tây Thiên?” Cửu Đầu Sư Tử rùng mình, lông tóc đều dựng ngược lên, vẻ mặt mang theo đề phòng cực độ.

Nghe thấy cái tên Tiểu Tây Thiên, nó lập tức phát run.

Dù sao tổ tiên của nó từng bị Đại Đế Phật môn trấn áp, sau đó trở thành tọa kỵ và hộ pháp thần.

Cửu Đầu Sư Tử cũng cực kỳ chán ghét Tiểu Tây Thiên.

“Pháp Hải?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao xoay chuyển.

Sao cái tên này nghe quen như vậy, cảm giác giốgio6nvs tên hòa thượng đầu trọc có khuynh hướng bạo lực nào đó ở kiếp trước.

“Quân thí chủ, Cửu Đầu Sư Tử này có duyên với bần tăng, không biết thí chủ có thể nhường lại thứ yêu thích không?” Pháp Hải vẫn đang mỉm cười.

Quân Tiêu Dao không nói cái gì, chỉ tung ra một chưởng, pháp lực mênh mông tuôn trào, giáng về hướng Pháp Hải.

Ý cười trên mặt Pháp Hải chợt biến đổi, hắn ta đưa một tay ra, ấn ra pháp ấn liên hoa, chống đỡ bàn tay của Quân Tiêu Dao.

Phanh!

Sau một tiếng vang lớn, thân thể Pháp Hải bay ngược ra sau, nện thật mạnh xuống mặt đất, nhấc lên bụi mù.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này đều dại ra.

Hết chương 177.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 178. Nghệ Vũ hiện thần uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đó là Phật Tử của Tiểu Tây Thiên, thế mà lại bị một chưởng đánh bay.

Tuy trong đó cũng có nguyên nhân do Pháp Hải trở tay không kịp, nhưng càng quan trọng là thực lực của Quân Tiêu Dao quá cường đại.

“Ngươi...” Pháp Hải đứng dậy từ một mảnh bụi bặm đất cát, sắc mặt không còn thong dong bình tĩnh như trước nữa.

“Hiện tại, ngươi còn có duyên với Cửu Đầu Sư Tử không?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Pháp Hải không lên tiếng, trong mắt hiện ra kiêng kỵ.

Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, không để ý tới.

Hắn sẽ mang theo một chút kính trọng đối với Phật môn chân chính.

Nhưng loại Phật Tử vừa thấy là biết hòa thượng giả lục căn không tịnh như Pháp Hải, tất nhiên hắn cũng không cần khách sáo gì.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao chuẩn bị tiến vào thư viện, Âm Dương Thánh Tử lại mở miệng nói: “Đường đường là Thần Tử Quân gia, chẳng lẽ không xông qua ba ải một lần sao?”

“Không có tính khiêu chiến, vì sao phải qua?” Quân Tiêu Dao không để bụng.

Lời này làm rất nhiều đệ tử Thánh Linh Thư Viện đều lộ ra vẻ mặt căm giận.

Ba ải của Thánh Linh Thư Viện chính là khảo nghiệm nổi danh, cho dù là người kiệt xuất thời thượng cổ cũng từng để lại dấu chân và kỷ lục tại đây.

Tại sao theo Quân Tiêu Dao nói lại biến thành không có tính khiêu chiến?

“Thái độ của Thần Tử Quân gia vẫn kiêu ngạo trước sau như một.” Hạ Lam giở giọng quái đản.

Mà lúc này, một tiếng quát lạnh truyền ra: “Dám nói chuyện với công tử như vậy, làm càn!”

Nghệ Vũ quát lạnh một tiếng, sau đó lập tức ra tay.

Hắn nắm vào hư không một cái, pháp lực hội tụ, hóa thành cung và mũi tên hoàng kim, hai mũi tên vọt tới chỗ Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam.

Mũi tên thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa xuyên qua hư không, uy năng cường đại tới cực điểm.

Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi, vội vàng phản kháng.

Âm Dương Thánh Tử phất đôi tay ra, cứ như hóa thành một mặt khiên Thái Cực hắc bạch.

Mà Hạ Lam lại phát ra khí tức hoàng đạo, một thanh kiếm vương đạo hiện lên trong hư không, chém ngang qua.

Nhưng mà, đều không có tác dụng!

Mũi tên hung hãn trực tiếp xuyên thủng Thái Cực thuẫn, đánh nát vương đạo chi kiếm, sau đó dư thế không giảm, oanh kích lao đến.

Oanh! Oanh!

Hai tiếng vang lớn kinh thiên truyền ra kèm với hai tiếng kêu thảm thiết.

Trên người Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam đều xuất hiện một huyết động đáng sợ.

Huyết động cũng không bắn trúng trái tim, không phải là Nghệ Vũ bắn lệch, mà là hắn cố ý làm như thế.

Giáo huấn hai người này một chút là được, nhưng nếu thật sự giết thì sẽ làm Quân Tiêu Dao chọc phải một ít phiền toái.

Nghệ Vũ vẫn có thể nắm chắc chút chừng mực nào.

Nhìn Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam miệng phun máu tươi, cả người chật vật, toàn trường im ắng hẳn đi.

Sau đó từng ánh mắt chấn động nhìn về phía Nghệ Vũ.

Đa số tu sĩ ở đây đều không tham gia hội đấu võ, cho nên cũng không biết rốt cục người mới xuất hiện bên cạnh Quân Tiêu Dao là ai.

“Thực lực thật cường đại, chỉ dùng một chiêu đã làm hai vị Thánh Tử thư viện bị thương nặng!”

“Chẳng lẽ là truyền nhân của nhất mạch thế lực bất hủ nào đó, là bạn tốt của Thần Tử Quân gia?” Một vài người ngờ vực hỏi.

Nghệ Vũ lạnh lùng nhìn quanh bốn phía rồi nói: “Ta là người theo đuổi của Thần Tử đại nhân, sau này nếu ai còn dám khiêu khích Thần Tử, đừng trách mũi tên của ta vô tình!”

“Cái gì!”

Lời nói của Nghệ Vũ giống như động đất cấp mười tám, khiến tất cả tu sĩ cứng họng, tròng mắt sắp trừng ra ngoài.

Một chí tôn tuổi trẻ cường đại như thế mà chỉ là người theo đuổi của Quân Tiêu Dao?

Giờ khắc này, rất nhiều đệ tử của đại thế lực đã hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Đừng nói là so với Quân Tiêu Dao, ngay cả người theo đuổi của Quân Tiêu Dao mà cũng cường đại hơn bọn họ quá nhiều quá nhiều.

“Đáng chết, là người phương nào gây chuyện ở Thánh Linh Thư Viện của ta!”

Nơi xa có tiếng quát chói tai vang lên, một lão giả râu bạc trắng phiêu phiêu xuất hiện.

Chung quanh lão có dao động Thánh Cảnh khủng bố đang chấn động, khiến hư không cũng phải vặn vẹo.

“Là đại trưởng lão của Thánh Linh Thư Viện, một vị cường giả Thánh Chủ!” Một vị tu sĩ giật mình.

Đại trưởng lão thư viện ngày thường thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng bị kinh động.

Nhìn thấy Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam vẻ mặt chật vật, đầy người là máu, khóe mắt đại trưởng lão giật giật, trong lòng dâng lên lửa giận.

Ánh mắt lão vừa quét tới, đã thấy được khuôn mặt bình đạm lạnh nhạt của Quân Tiêu Dao.

“Bọn họ khiêu khích bản Thần Tử, người theo đuổi thủ hạ giáo huấn bọn họ một chút, thế nào, có ý kiến à?”

Quân Tiêu Dao chấp tay phía sau, lãnh đạm mà nhìn vị đại trưởng lão thư viện này.

“Thì ra là Thần Tử.”

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, vị đại trưởng lão thư viện này chẳng những không phẫn nộ, ngược lại còn lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, thoáng chắp tay về hướng Quân Tiêu Dao.

Trước kia lão đã sớm bị đám người viện trưởng và phó viện trưởng dặn dò, tuyệt đối đừng đi trêu chọc Thần Tử Quân gia, coi như hắn là một ôn thần, trốn được bao xa thì trốn đi.

Nhưng hiện giờ, nhìn hai Thánh Tử bị thương, đại trưởng lão không thể không căng da đầu đứng ra.

Nhìn thấy cường giả Thánh Chủ đường đường cũng phải lộ ra vẻ mặt ôn hoà với Quân Tiêu Dao, tu sĩ các thế lực khắp nơi đều tấm tắc cảm thán.

“Đại trưởng lão...” Sắc mặt đám người Âm Dương Thánh Tử trắng bệch.

Vừa rồi bọn họ còn cảm thấy may mắn, sẽ có đại trưởng lão chủ trì công đạo cho bọn họ.

Kết quả đại trưởng lão càng e dè sợ hãi.

“Cũng được, coi như giải trí.” Quân Tiêu Dao đạp lên hư không, bắt đầu bước lên chín mươi chín bậc thang trời.

Khi đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương xông qua ba ải này, họ đều phải cực kỳ cẩn thận.

Vì không cẩn thận một chút cũng có khả năng lật xe.

Mà Quân Tiêu Dao lại mang vẻ mặt thong dong nhàn nhã, giống như đang đạp thanh.

Ánh mắt vô số tu sĩ toàn trường đều hội tụ lại đó, đôi mắt không chớp cái nào, không muốn để sót dù là một chút hình ảnh.

Trước kia bọn họ đều rất tò mò, Quân Tiêu Dao thiên tư vô song có thể đánh vỡ kỷ lục của nhân tài kiệt xuất thời thượng cổ hay không, lúc này rốt cuộc cũng có thể cởi bỏ nghi hoặc trong lòng.

Linh nhãn trong trẻo của Hoa Tích Tình cũng không chớp cái nào, gắt gao đi theo bóng dáng bạch y kia.

So sánh với hai vị Thánh Tử, Thánh Nữ này vẫn bo bo giữ mình nên không bị liên lụy.

Quân Tiêu Dao bạch y tuyệt thế, vạt áo phiêu phiêu, tựa như tiên nhân rơi vào cửu thiên.

Hắn không ngừng bước đến, bước từng bước một lên cầu thang, từ đầu đến cuối, tốc độ cũng chưa từng giảm bớt.

Cho dù bước lên đến tầng bảy mươi, áp lực tăng gấp bội giống như núi lớn áp xuống, nhưng tốc độ của Quân Tiêu Dao cũng vẫn như trước.

Hết chương 178.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 179. Liên tục phá kỷ lục ba ải

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Loại áp lực này, đối với Quân Tiêu Dao có Hoang Cổ Thánh Thể, tu luyện Tượng Thần Trấn Ngục Kính thì thật sự như trò mèo mà thôi.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Quân Tiêu Dao trực tiếp đột phá tầng chín mươi.

“Quả nhiên đã bước lên tầng chín mươi!” Rất nhiều tu sĩ hô to, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Thực lực của Quân Tiêu Dao bước được lên tầng chín mươi là điều không có gì đáng nghi ngờ, hẳn là thao tác bình thường.

Nhưng sau tầng chín mươi mới là khó khăn.

“Sau tầng chín mươi của thang trời, mỗi một tầng đều là có áp lực gấp mười lần bậc trước đó, Thần Tử Quân gia, ngươi có thể xông qua không?” Đại trưởng lão thầm nói trong lòng.

Nói thật, lão thật sự khá muốn nhìn thấy Quân Tiêu Dao chịu thiệt.

Dù sao uy danh của vị Thần Tử này quá mạnh, làm Thánh Linh Thư Viện mất thể diện không nhỏ.

Nhưng mà, sự thật nhất định sẽ làm đại trưởng lão này thất vọng.

Cả người Quân Tiêu Dao bùng nổ thần quang, giống như Bạch Y Thần Vương lâm quan, mỗi khi bước ra một bước thì hư không chấn động, giống như dâng lên trống trận.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Quân Tiêu Dao giẫm một hơi qua chín bước.

Chín bậc cầu thang khó nhất này lại bị hắn trực tiếp bước qua một mạch!

Chấn động!

Ngơ ngác!

Không thể tin!

Tất cả đệ tử, chấp sự, thậm chí đại trưởng lão của Thánh Linh Thư Viện đều cùng dại ra.

Thân là người của thư viện, chín mươi chín bậc thang trời này khó khăn thế nào, bọn họ là người rõ ràng nhất.

Nhưng hiện tại, nó lại bị Quân Tiêu Dao thông quan dễ như trở bàn tay, bước lên tới đỉnh cao!

Trên bầu trời, có quang vũ rơi xuống, có dị thú điềm lành hiện hóa, có hư ảnh cổ nhân lập loè, cứ như đang bái lạy Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đi một mạch bước qua chín mươi chín bậc thang trời.

Vẻ mặt Kim Sí Tiểu Bằng Vương đọng lại.

Diệp Tinh Vân nhịn không được mà hít sâu một hơi.

Sắc mặt Phật Tử Tiểu Tây Thiên trở nên cứng đờ.

Kỷ lục mà bọn họ không thể vượt qua lại bị Quân Tiêu Dao đánh vỡ dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ thì thật sự là nhẹ nhàng đến mức không thể nhẹ nhàng hơn.

“Ải tiếp theo.”

Quân Tiêu Dao không tạm ngừng chút nào, trực tiếp bước đến cửa thứ hai.

Cửa thứ hai là đánh vang một cổ chung nặng nề.

Trước đó Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng chỉ rung lên được mười lăm cái mà thôi.

“Ta cảm thấy rất có khả năng Thần Tử Quân gia sẽ đạt tới kỷ lục mười tám cái!” Một thiên kiêu kêu lớn lên, lộ ra vẻ mặt kích động.

Bọn họ đang chứng kiến kỳ tích!

Ánh mắt một ít tu sĩ lập loè, bọn họ cũng suy đoán có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ tiếp tục phá kỷ lục, đạt tới mười tám cái.

Quân Tiêu Dao trực tiếp thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, tung ra một quyền!

Chín vạn cự tượng vi lạp, thêm vào một vạn long tượng vi lạp, chừng một tỷ chín trăm triệu cân thần lực ngập trời phát ra từ quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Đồng thời, có hư ảnh long tượng ầm ầm tuôn ra cùng với một quyền này.

Long và tượng đều là biểu tượng của sức mạnh cực cao, đại biểu cho sức mạnh to lớn vô thượng.

Quân Tiêu Dao là hóa thân của sức mạnh vô thượng này!

Đông...

Quân Tiêu Dao hạ quyền phong xuống cổ chung, phát ra một âm thanh nặng nề.

Hô hấp của mọi người đều ngừng lại, đang chờ đợi tiếng vang kế tiếp.

Nhưng không có...

Chỉ một âm thanh vang lên xong thì cổ chung kia giống như yên lặng lại, không phát ra chút tiếng động nào nữa.

“Sao lại thế này?” Rất nhiều người kinh ngạc, hơi trợn tròn mắt.

Tại sao chỉ vang lên một cái rồi thôi?

Điều này hoàn toàn không phù hợp với phỏng đoán của bọn họ, quả thực là khác nhau như trời với đất.

“Không có khả năng, dù thế nào Thần Tử Quân gia cũng không có khả năng chỉ làm cổ chung vang lên một tiếng đúng không?” Thiên kiêu trước đó suy đoán Quân Tiêu Dao có thể đánh vỡ kỷ lục nhịn không được mà nói.

Đám người Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam tuy cũng không rõ nguyên nhân tại sao, nhưng cũng không ảnh hưởng việc bọn họ lộ ra ý châm chọc trên mặt.

Ngược lại là đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Diệp Tinh Vân lại cảm thấy không đúng.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt mà thu hồi quyền phong.

“Cửa thứ ba...”

Quân Tiêu Dao trực tiếp bước về hướng cửa thứ ba, không giải thích câu nào, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng.

Khi mọi người ở đây nghi hoặc cực độ.

Rắc...

Một tiếng rách nát mơ hồ vang lên.

Một vết rạn hiện lên trên cổ chung.

Vết nứt này giống như phản ứng dây chuyền, tiếng răng rắc liên tục vang lên.

Cả cổ chung trực tiếp ầm ầm tan nát thành vô số mảnh nhỏ trước ánh mắt chấn động muốn chết của mọi người!

Giờ phút này, cả thiên địa đều như tĩnh mịch!

Ý cười châm chọc trên khóe miệng Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam cứng đờ, có vẻ cực kỳ buồn cười.

Cho dù là đại trưởng lão cảnh giới Thánh Chủ cũng da đầu tê dại.

Cổ chung, nát!

Lúc này mọi người lại nhìn về phía bóng dáng của Quân Tiêu Dao,

tựa như chiêm ngưỡng thần linh!

“Thần Tử của Quân gia quả thực có thần nhân chi tư, Đại Đế trời sinh!” Một thiên kiêu nhịn không được mà kích động gào rống lên.

Đám người Quân Linh Lung, Võ Minh Nguyệt, Quân Trượng Kiếm, Nghệ Vũ cũng lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt sùng bái xưa nay chưa từng có.

Thậm chí trong linh nhãn của Hoa Tích Tình kia cũng lập loè tia sáng kỳ dị.

Những thiên kiêu trước kia nàng từng gặp quả thực thua kém một đầu ngón tay của Quân Tiêu Dao.

Còn về Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam?

Thôi khỏi cần nói đến, cả một chiêu của người theo đuổi Quân Tiêu Dao mà bọn họ cũng chịu không nổi.

Toàn bộ Thánh Linh Thư Viện đều sôi trào, rất nhiều tu sĩ cùng đi theo phía sau Quân Tiêu Dao, muốn nhìn hắn nhảy Long Môn ở ải cuối cùng.

Mà lúc này, đại trưởng lão bỗng vỗ trán một cái, kêu khẽ lên: “Không tốt, nguy hiểm!”

Nguy hiểm lão nói không phải là Quân Tiêu Dao, mà là những giao long kim giác được nuôi trong hồ đó.

Đó là do lão nuôi dưỡng!

Nhưng mà, khi đại trưởng lão phục hồi tinh thần lại.

Cửa ải nhảy Long Môn ở đằng xa sớm đã bộc phát ra tiếng kinh hô.

Quân Tiêu Dao nện xuống một quyền, tượng thần kim sắc ầm ầm rơi vào ao hồ, trực tiếp đánh chết tất cả giao long kim giác trong ao hồ.

Không để lại một con!

Không còn con nào sống sót!

“Con mẹ nó!”

Đại trưởng lão kéo giọng vịt đực, ngửa mặt lên trời gào rống, tuôn ra câu chửi thề, đôi mắt già nua đều đỏ rực, trái tim đang nhỏ máu.

Đó đều là sủng vật bảo bối mà lão tỉ mỉ chăm sóc bồi dưỡng, con mẹ nó đều bị Quân Tiêu Dao đánh chết!

Đại trưởng lão khóc không ra nước mắt, hối hận đến xanh ruột.

Mà lúc này, không biết là tu sĩ nào thuận miệng nói: “Nếu không phải Âm Dương Thánh Tử kia khiêu khích Thần Tử Quân gia, bảo ngài ấy xông qua ba ải, còn chưa chắc chúng ta có thể chứng kiến kỳ tích như thế.”

“Đúng vậy đúng vậy, trước đó Thần Tử Quân gia lười sấm quan, nhưng ngặt nỗi hai vị Thánh Tử này khiêu khích, thật là không biết tự lượng sức mình.”

Đại trưởng lão nghe thấy lời này thì tức trào máu.

Hết chương 179.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 180. Thiên Đạo Lâu mở ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lão quay đầu, trừng mắt nhìn hai người chằm chằm.

Sắc mặt Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam đều trắng bệch, ấp úng nói: “Chúng ta đều vì Cơ Huyền huynh và Thánh Linh Thư Viện nên mới...”

“Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều!” Đại trưởng lão phất ống tay áo ra.

Ngực hai người chấn động, miệng phun máu tươi, lại bị đánh bay.

Nếu không phải hai người có chỗ dựa là Âm Dương Giáo và Đại Hạ hoàng triều, hơn nữa còn có thân phận Thánh Tử, đại trưởng lão thật muốn chụp chết bọn họ.

Thân thể Đại trưởng lão chợt lóe, trực tiếp lao đến bên hồ.

Đưa mắt nhìn ra, khắp ao hồ đều bị máu tươi nhiễm đỏ, tất cả giao long kim giác đều lật ngửa bụng, nổi trên mặt hồ, chết đến không thể càng chết.

“Tiểu Cường, Tiểu Cường ngươi chết thật thảm...” Đại trưởng lão nhìn thấy một con giao long kim giác trong đó thì nhịn không được bi thương gào lên.

Đó là con giao long mà lão thích nhất, thậm chí còn đặt tên cho nó.

Quân Tiêu Dao hơi sửng sốt, cũng không ngờ giao long kim giác trong hồ này là do đại trưởng lão nuôi.

Nếu sớm biết một chút...

Hình như cũng không có ảnh hưởng gì.

“Đại trưởng lão, xin cố nén bi thương.” Quân Tiêu Dao khẽ thở dài và nói.

Đại trưởng lão hít sâu một hơi, vốn định tức giận, nhưng lại cố áp chế xuống.

Ít nhất thái độ của Quân Tiêu Dao cũng không tệ lắm.

Nhưng ngay sau đó, Quân Tiêu Dao liền nói: "Những giao long đó đều có huyết mạch Long tộc, là nguyên liệu nấu ăn không tồi."

Dứt lời, Quân Tiêu Dao nắm tay lại một cái, pháp lực mênh mông, hắn thu từng con giao long kim giác vào pháp khí không gian.

Đại trưởng lão hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ma quỷ!

Trong mắt lão, Thần Tử Quân gia này chính là ma quỷ triệt triệt để để!

Hiện tại lão đã biết vì sao đám người viện trưởng cảnh báo mình phải tránh Quân Tiêu Dao như trốn ôn thần.

"Thần Tử của Quân gia là kẻ tàn nhẫn..." Rất nhiều tu sĩ nuốt một ngụm nước bọt.

Hơn nữa bắt đầu từ hôm nay, ba ải của Thánh Linh Thư Viện coi như đã mất.

Trừ ải thứ nhất thang trời còn nguyên vẹn thì ải thứ hai và thứ ba đều xem như tồn tại trên danh nghĩa.

"Không hổ là Thần Tử Quân gia, Cơ Huyền đối đầu với hắn, đạo tâm hỏng mất cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Hoa Tích Tình thất thần nói.

Nhìn bóng dáng tuyệt đại siêu phàm được thần huy bao phủ như trích tiên ấy, Hoa Tích Tình nhịn không được mà mở miệng nói: "Thứ cho Tích Tình mạo muội, không biết sau này có tư cách luận đạo với Thần Tử không?"

Nghe nàng nói như vậy, rất nhiều đệ tử thư viện đều ngơ ra.

Thánh Nữ thư viện bọn họ muốn theo địch hay sao?

“Hoa Tích Tình, ngươi...” Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam ngơ ngẩn, không muốn tin được.

Nhanh như vậy đã phản bội đồng chí?

“Thần Tử có tuyệt đại chi tư, cũng không phải người chúng ta có thể chống lại, sở dĩ Thần Tử phế đi Cơ Huyền sư huynh, nói không chừng cũng có đạo lý của hắn trong đó.” Hoa Tích Tình giải thích.

“Không sai, là như thế, ta cảm thấy là thư viện chúng ta hiểu lầm Thần Tử.” Một vị đại sư tỷ xinh đẹp của thư viện nói.

“Thật sự là như vậy...” Một đám nữ đệ tử thư viện lên tiếng ủng hộ.

Mà những nam đệ tử đều run bần bật, cảm thấy lạnh lẽo.

Thế giới xem mặt này tràn ngập ác ý đối với bọn họ.

Quân Tiêu Dao cũng câm nín.

Nếu cắt rau hẹ cũng coi như lý do, vậy hắn thật sự giảng đạo lý.

“Sau này nếu có thời gian thì không sao cả.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Đa tạ Thần Tử.” Hoa Tích Tình lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Nàng vốn tưởng rằng, lấy tầm mắt của Quân Tiêu Dao thì nói không chừng sẽ cự tuyệt nàng.

Không ngờ hắn lại chấp nhận.

“Quả nhiên Thần Tử là một người ôn nhu.” Hoa Tích Tình thầm nghĩ.

Mà đúng lúc này, sâu trong Thánh Linh Thư Viện chợt có đạo âm mông lung khuếch tán ra, khiến người ta nghe thôi đã như muốn ngộ đạo.

Trời giáng điềm lành, dị tượng hiện hóa, tiên quang lóng lánh trên trời cao.

“Là Thiên Đạo Lâu mở ra!” Rất nhiều tu sĩ tuổi trẻ đều lộ ra vẻ mặt phấn chấn.

“Rốt cuộc cũng mở ra sao?” Quân Tiêu Dao nỉ non.

Đánh vỡ kỷ lục ba ải, đối với hắn thì căn bản không tính là cái gì.

Quân Tiêu Dao cũng không cho rằng mình đã làm được chuyện gì ghê gớm lắm, điều này quá đơn giản với hắn.

Thiên Đạo Lâu mới là mục tiêu chân chính của Quân Tiêu Dao.

Tất cả thiên kiêu thế lực lớn, tu sĩ tuổi trẻ đều cùng đi đến Thiên Đạo Lâu.

Thiên Đạo Lâu nằm sâu trong Thánh Linh Thư Viện.

Nhìn lại từ xa xa, nó xông thẳng tận trời, mang theo cảm giác cổ xưa, cứ như được truyền thừa lại từ thời viễn cổ.

Chung quanh Thiên Đạo Lâu có phù văn huyền ảo lạc ấn trong hư không, có các loại hư ảnh thụy thú hiện hóa, có tiên quang mông lung chảy xuôi.

Rất nhiều tu sĩ chỉ nhìn một cái đã cảm giác bản thân giống như thăng hoa.

Quân Tiêu Dao đến chỗ này cũng cảm giác được một đạo vận huyền ảo.

Nhưng đồng thời, trong Thiên Đạo Lâu cũng mơ hồ phóng ra một uy áp.

Đại trưởng lão mở miệng nói: “Các vị, lần này Thiên Đạo Lâu do lão phu chủ trì, Thiên Đạo Lâu sẽ tự chủ phát ra uy áp, người có tu vi không đủ, cơ duyên không cao thì không thể tiến vào trong đó.”

Nghe thấy lời này, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi đều tái xanh mặt mày.

Hoá ra thiên tư không đủ thì không có cả tư cách tham gia khảo nghiệm?

“Ta lên trước.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương trực tiếp đập cánh lao ra.

Tính cách của gã là dù làm cái gì cũng phải xông vào trước.

Mà lần này, gã cũng muốn chứng minh bản thân không yếu hơn Quân Tiêu Dao!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương Cương vừa tới gần phạm vi mười dặm Thiên Đạo Lâu thì đã không thể phi hành trên không trung.

Cũng không thể khinh thường uy áp kia.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương bắt đầu tận tâm cảm ngộ.

Bỗng nhiên, ở phía sau gã như có một con đại bàng kim sắc bay lên trời, mang theo một đạo vận.

“Còn có loại hiệu quả này sao!” Rất nhiều tu sĩ ngạc nhiên nói.

“Thật tốt quá, không ngờ đây cũng là một loại cơ duyên, giúp ta cảm ngộ đối với con đường tu luyện sau này của mình.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Lúc này, rất nhiều thiên kiêu đều kìm nén không được mà trực tiếp tiến lên.

Pháp Hải đi qua, sau lưng hắn ta còn hiện ra hư ảnh một cổ Phật.

Chỉ là cổ Phật kia như được một lớp huyết quang mơ hồ bao phủ, có vài phần chẳng lành.

“Hả, vị Phật Tử của Tiểu Tây Thiên kia...” Đại trưởng lão lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Ngoài ra, đám người Diệp Tinh Vân, Võ Minh Nguyệt và Quân Lăng Thương đều hành động.

Mỗi người trong bọn họ đều có dị tượng kinh người.

Đặc biệt là Quân Lăng Thương, sau lưng như đứng sừng sững một trọng đồng chí tôn, trong lúc ánh mắt khép mở, hỗn độn đã trọng khai.

Mà Diệp Tinh Vân càng khiến người ta kinh dị.

Sau lưng hắn như hiện ra một bóng dáng khủng bố khoác nhật nguyệt sao trời.

Hết chương 180.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 181. Thần Tử Quân gia và Thần Nữ Cơ gia va chạm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khí tức dị tượng kia cũng không yếu hơn Quân Lăng Thương.

“Sao khí tức của Tinh Thần Vương Thể Diệp gia lại cường đại như vậy?” Có vài tu sĩ cũng chú ý tới, cực kỳ kinh dị.

“Hả? Diệp Tinh Vân này có cổ quái...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy.

Nhìn thấy dị tượng Diệp Tinh Vân để lộ, Quân Tiêu Dao cảm thấy có thể hắn ta là một đại khí vận giả giống như đám người Tiêu Trần, Dương Bàn.

“Chẳng lẽ là cường giả chuyển thế, chí tôn trọng sinh?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Nếu lợi dụng tốt, nói không chừng lại có thể thu hoạch Diệp Tinh Vân một đợt.

Đông đảo tu sĩ chung quanh cũng đang chú ý Quân Tiêu Dao.

Lấy thiên tư yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao, rốt cục sẽ hiện ra cảnh tượng kỳ dị đến mức nào?

Nhưng mà, ngay vào lúc Quân Tiêu Dao muốn bước ra.

Nơi xa có một đóa thanh liên bay lơ lửng đến, một bóng hình xinh đẹp thanh y mông lung, có khí chất siêu nhiên xuất trần như nữ tiên ngồi xếp bằng trên đó.

“Đó là... Thần Nữ của Cơ gia!” Có tiếng kinh hô vang lên.

Rất nhiều người lại nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Bởi vì Cơ Huyền, Quân Tiêu Dao và Cơ gia cũng coi như có hiềm

khích.

Hiện giờ Thần Nữ Cơ gia hiện thân, sẽ cọ xát ra hỏa hoa như thế nào với Thần Tử Quân gia đây?

Rất nhiều người đều đang chờ mong.

Phía chân trời, đài sen thập nhị phẩm lượn quanh trong hư không.

Bóng hình thanh y xinh đẹp ngồi xếp bằng trên đó, được bao phủ trong tiên quang đạo vận, mang theo một khí tức siêu trần thoát tục.

Dung mạo của nàng bị tiên hoa bao phủ, hơn nữa dường như còn đeo khăn che mặt.

Trong lúc mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt trong trẻo như thủy tinh của nàng.

Đôi mắt thủy tinh này chỉ liếc một cái nhìn lại đã khiến người ta khó có thể quên.

Cứ như thiên địa vạn vật chung quanh đều trở nên ảm đạm không ánh sáng trong đôi mắt đó.

Rất nhiều tu sĩ nam tính ở đây đều nhìn đến ngây ngốc, ngây người cả ra, choáng váng.

Bọn họ như đang chiêm ngưỡng một nữ tiên tuyệt đại!

“Đó là Thần Nữ của Cơ gia sao, quả nhiên giống như lời đồn, là một vị tiên tử không nhiễm khói lửa, thoát tục trần thế.” Một truyền nhân đại giáo thất thần lẩm bẩm.

Lấy thực lực địa vị của hắn mà trong nháy mắt đã bị Cơ Thanh Y bắt lấy.

Vẻ đẹp và khí chất của nàng thật khó tìm trên trần thế...

Quân Tiêu Dao cũng chú ý nhìn qua.

Không thể không nói, Cơ Thanh Y thật sự rất đặc biệt.

Nếu nói về mỹ nhân dung nhan tuyệt sắc thì Quân Tiêu Dao ra gặp không ít người, Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Võ Minh Nguyệt, A Cửu đều mỗi người một phong hoa.

Nhưng Cơ Thanh Y này lại có một khí chất đặc thù, như thanh liên mới nở, không dính bụi trần, độc lập di thế.

Chỉ sợ đại số nam tu sĩ nhìn thấy Cơ Thanh Y đều sẽ không nhịn được lập tức hóa thân thành liếm cẩu, oạch một tiếng liếm lên.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác.

Nếu nói Cơ Thanh Y là nữ tiên xa rời thế gian.

Vậy Quân Tiêu Dao chính là tiên vương làm chúa tể cõi trần, siêu thoát quy tắc!

Bàn về khí chất, Quân Tiêu Dao không thua kém bất cứ kẻ nào!

Bởi vậy, Quân Tiêu Dao căn bản không để ý đến Cơ Thanh Y.

Hắn lạnh nhạt thu hồi ánh mắt.

Sau khi Cơ Thanh Y đến, nàng không để ý đến vô số ánh mắt nóng cháy và khát khao chung quanh, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng về phía Quân Tiêu Dao.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng gặp Quân Tiêu Dao.

Liếc mắt một cái đã khiến tâm thần của Cơ Thanh Y hơi chấn động.

Sở dĩ nàng siêu nhiên như vậy, trừ do khí chất tính cách của bản thân ra, chủ yếu là vì nàng là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo.

Nghe đồn Nhân Tiên Giáo chính là đạo thống do Tiên thành lập.

Nàng tu luyện công pháp trong đó, chiêm ngưỡng di khắc tàn tiên, tất nhiên cũng mang lên đạo vận của thần tiên.

Nhưng giờ phút này, Cơ Thanh Y nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Khí chất này, cảm giác này, dù là nàng cũng không nhịn được sinh

ra cảm giác tự biết xấu hổ.

Điều này khiến Cơ Thanh Y thực không thể tưởng tượng.

“Trên đời này thực sự có người siêu trần thoát tục như thế sao?” Cơ Thanh Y hơi thất thần.

Nhưng rất nhanh, nàng lại định tâm thần, mở miệng nói: “Thanh Y đã sớm nghe đến tên tuổi của Tiêu Dao đạo huynh, hiện giờ vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nhìn thấy Cơ Thanh Y quay về hướng Quân Tiêu Dao, trong lòng mọi người đều rùng mình.

Tới!

Quả nhiên Thần Nữ của Cơ gia muốn giằng co với Thần Tử Quân gia sao?

Nhưng giọng điệu này sao không giống như gây sự?

Quân Tiêu Dao bình đạm nói: “Quân mỗ cũng có nghe thấy tên tuổi của Thần Nữ Cơ gia, quả nhiên không tầm thường.”

Lời này mang theo chút cảm giác tùy ý như qua loa cho xong.

Rất nhiều thiên kiêu nam tính đều ngạc nhiên.

Giọng điệu của Quân Tiêu Dao không khỏi quá có lệ đó chứ?

Đó chính là Thần Nữ, người bình thường có thể đáp lại một câu cũng sẽ vui sướng nửa ngày.

Cơ Thanh Y cũng ngẩn ra, không ngờ lại có người lấy thái độ như vậy nói chuyện với nàng.

Phải biết rằng, trước kia Cơ Thanh Y gặp được bất cứ kẻ nào, cho dù là chí tôn tuổi trẻ, truyền nhân bất hủ, đều không ngoại lệ mà khiêm tốn có lễ, mang theo ái mộ khát khao.

Mà Quân Tiêu Dao thì sao?

Nói chuyện như hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí có cảm giác

ứng phó qua chuyện.

Đây là lần đầu tiên Cơ Thanh Y gặp phải loại đãi ngộ này.

Quân Tiêu Dao nâng mí mắt lên và nói: “Nếu là vì Cơ Huyền mà muốn đến gây chuyện với bản Thần Tử, vậy Quân mỗ khuyên ngươi, nhân lúc còn sớm chặt đứt tâm tư này đi.”

Cơ Thanh Y tới đây, trừ vì Thiên Đạo Lâu ra thì không phải là do chuyện của Cơ Huyền sao?

Quân Tiêu Dao trực tiếp ngả bài.

Nếu nàng dây dưa vì chuyện này, Quân Tiêu Dao cũng không ngại trấn áp nàng.

“Đậu má, quả thực, Thần Tử của Quân gia là thẳng nam sắt thép...” Một đám nam tu sĩ há hốc mồm.

Có thể đối đãi với Thần Nữ người ta như vậy sao?

Nhưng rất nhiều nữ tử lại càng thêm sùng bái.

“Thần Tử đại nhân quả nhiên không phải hạng người nông cạn chú trọng bề ngoài, xem đi, cả Thần Nữ Cơ gia cũng không lọt vào mắt nổi.” Một nữ tu khát khao nói.

Cho dù siêu nhiên như Cơ Thanh Y, nhất thời cũng là im lặng không biết nói gì.

Thật lâu sau, nàng mới mở miệng nói: “Tiêu Dao đạo huynh hiểu lầm, đạo tâm của Cơ Huyền hỏng mất là do ý chí của hắn không kiên định, sao có thể trách Tiêu Dao đạo huynh chứ?”

Ban đầu Cơ Thanh Y đến, thật sự có ý muốn hỏi tội, dù sao cũng là chuyện mà trưởng lão trong tộc nàng nhờ vả.

Hết chương 181.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 182. Dị tượng đạo vận hiện hóa kinh người

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng mà, khi thật sự nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trong lòng nàng sinh ra chút nặng nề.

Đây tuyệt đối không phải một đối tượng có thể tùy ý trêu chọc.

Bởi vậy Cơ Thanh Y sửa miệng, không dám hỏi tội nữa.

“Coi như ngươi thức thời.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Cơ Thanh Y: “...”

Đây là lần đầu tiên nàng bị người ta đối đãi như vậy.

“Tiêu Dao đạo huynh, Thanh Y đi trước một bước.”

Cơ Thanh Y trực tiếp đi vào Thiên Đạo Lâu.

Sau khi tới gần, sau lưng Cơ Thanh Y bỗng kích động thanh hoa, dường như hiện ra một nữ tiên hư ảo.

Loại dị tượng này có dao động kinh người, trừ mấy người ít ỏi là Quân Lăng Thương, Diệp Tinh Vân, Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Pháp Hải ra thì dị tượng của đa số những thiên kiêu khac đều chịu ảnh hưởng, bắt đầu chấn động không ngừng, dường như muốn hỏng mất.

“Thật là khủng khiếp, hay là Thần Nữ Cơ gia thật sự là một nữ tiên?” Đám người hít mạnh một hơi.

Sau đó, ánh mắt của bọn họ dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Cơ Thanh Y cũng đưa mắt nhìn sang, mơ hồ mang theo chút ý định muốn tỷ thí tranh phong.

Tuy nàng không tính động võ với Quân Tiêu Dao, nhưng nàng vẫn có tự tin ở phương diện tỷ thí.

Nếu không có thiên phú siêu phàm, làm sao nàng có thể trở thành Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo?

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Hệ thống cũng không truyền đến tiếng nhắc nhở đánh dấu.

Thực hiển nhiên, Quân Tiêu Dao đoán phải chờ đến khi hắn tiến vào Thiên Đạo Lâu, thậm chí phải bước lên tầng cao nhất thì mới có khả năng đánh dấu.

Nhưng cũng không sao cả, Quân Tiêu Dao có tự tin này.

Hắn cất bước, cứ như thần vương xuất quan, bạch y triển động, chậm rãi tới gần Thiên Đạo Lâu.

Thiên địa chung quanh như mất hết âm thanh.

Mọi người ngừng thở, chờ mong biểu hiện của Quân Tiêu Dao.

Uy áp của Thiên Đạo Lâu như không tồn tại đối với Quân Tiêu Dao, hoàn toàn không thể cản trở hắn chút nào.

Quân Tiêu Dao đang thể ngộ loại đạo vận này, một tiên huy mông lung chảy xuôi trên người hắn.

Sau đó, thiên địa tứ phương, mọi người đều thấy được cảnh tượng mà cuộc đời này khó quên.

Phía sau Quân Tiêu Dao dâng lên tiên khí mông lung, quang huy đại đạo nở rộ.

Ngàn đóa hoa rơi xuống, mặt đất hiện kim liên.

Một bóng dáng tuyệt thế bạch y mông lung hiện lên.

Bóng dáng bạch y kia ngồi xếp bằng trên cửu tiêu, đưa lưng về phía chúng sinh!

Thiên địa thương sinh, Thái Cổ vạn tộc, trăm triệu vũ trụ hàng tỉ

sinh linh đều quỳ rạp dưới thân bóng dáng bạch y nọ!

Bóng dáng bạch y đưa lưng về phía chúng sinh kia cứ như trấn áp vô số kỷ nguyên cổ kim!

Trước không thấy cổ nhân, sau không thấy người tới, chỉ có bóng dáng bạch y ngồi xếp bằng trên đỉnh, độc đoán vạn cổ!

Trong phút chốc dị tượng khủng bố này hiện lên.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương phụt một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi!

Hư ảnh Kim Sí Đại Bằng phía sau gã trực tiếp tan nát dưới uy áp này!

Tương tự như gã còn có Diệp Tinh Vân.

Bóng dáng sau lưng hắn ta cũng chấn động, sau đó trực tiếp rách nát!

Cổ Phật phía sau Phật Tử Pháp Hải của Tiểu Tây Thiên lại trực tiếp bị áp quỳ gối trên mặt đất, Phật thân như nứt nẻ cả ra!

“Sao có thể?” Pháp Hải cũng phun ra một ngụm máu tươi, tròng mắt sắp trợn lọt tròng!

Thậm chí cả hư ảnh trọng đồng chí tôn phía sau Quân Lăng Thương cũng nhịn không được quỳ một gối xuống.

Cuối cùng là Cơ Thanh Y, bóng dáng nữ tiên sau lưng nàng khom người quỳ rạp trên đất, như đang run rẩy, mang theo sợ hãi!

Giờ phút này, thiên địa mất hết âm thanh!

Bóng dáng bạch y đưa lưng về phía thương sinh mà Quân Tiêu Dao hiện hóa ra, chỉ là một góc bóng dáng mông lung thôi cũng đã đè ép tất cả thiên kiêu toàn trường!

Tứ phương quỳ rạp xuống, độc tôn thiên địa!

Tĩnh mịch!

Tĩnh mịch đến cực đoan!

Rõ ràng nơi đây có chừng mấy chục vạn tu sĩ hội tụ.

Nhưng lại không một ai phát ra âm thanh.

Tất cả mọi người dại ra, ngẩng đầu nhìn lên bóng dáng trấn áp vạn cổ kia.

“Vị kia... Là Tiên sao?” Một tu sĩ run rẩy e sợ, cảm nhận được sự chấn động đến từ linh hồn!

“Không đúng, sao ta cảm thấy còn khủng bố hơn Tiên, cho dù tiên đứng trước mặt cũng phải quỳ sát!” Một trưởng lão của thế lực lớn khác rùng mình một cái.

Khủng bố!

Quá khủng bố!

“Sao lại...”

Tuy lấy tính cách bình đạm như nước của Cơ Thanh Y, giờ phút này cũng nhịn không được hơi kinh ngạc.

Khi dị tượng nữ tiên phía sau nàng ta hiện ra, thiên kiêu tứ phương đều chịu ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại, dị tượng của Quân Tiêu Dao vừa xuất hiện thì dị tượng của thiên kiêu toàn trường đều tan vỡ, ai cũng phải quỳ xuống.

Cả nhân vật nữ tiên phía sau nàng cũng nằm sấp trên mặt đất mà run rẩy.

Quả thực khiến người ta không thể tin nổi!

Trên gương mặt già nua của Đại trưởng lão thư viện đã lộ ra sự ngạc nhiên tới cực điểm, khắp người phát lạnh.

Hiện tại lão bỗng cảm thấy, quyết định của đám người viện trưởng thật sự quá anh minh.

Quân Tiêu Dao này quá yêu nghiệt, quá khủng bố.

Nếu Thánh Linh Thư Viện đối nghịch với hắn thì e rằng ngày sau cũng không có kết cục tốt.

Nghĩ đến đây, oán khí trong lòng Đại trưởng lão cũng bình ổn lại.

Còn về Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam, dị tượng phía sau bọn họ đã sớm tan vỡ.

Thậm chí hai người bọn họ cũng bị uy áp kia đè nén cho quỳ rạp trên mặt đất, không còn chút hình tượng nào cả.

Bọn họ đã hoàn toàn sợ hãi, cũng không dám trêu chọc Quân Tiêu Dao nữa.

“Quả nhiên, ngày sau công tử nhất định là vị cổ kim vô song kia!” Ánh mắt Quân Linh Lung hiện lên chút kích động.

Thất khiếu linh lung tâm của nàng từng tiên đoán được một góc tương lai.

Bóng dáng bạch y đưa lưng về phía thương sinh, hàng tỉ sinh linh ngâm tụng danh hào Quân Thiên Đế!

Mà nay, cảnh tượng hiện ra này cũng khiến nàng càng thêm xác định!

“Ta không lựa chọn sai.” Quân Linh Lung thực vui sướng, trong mắt lộ ra cuồng nhiệt sùng bái.

Đây là công tử mà nàng đi theo, một tồn tại ngày sau sẽ trấn áp cửu thiên thập địa, chư thiên hoàn vũ!

Mấy chục vạn tu sĩ chung quanh hết sức chấn động, vô cùng sùng bái.

Đừng nói là những người khác, ngay cả Quân Tiêu Dao cũng hơi ngẩn người.

Bởi vì bóng dáng bạch y kia chỉ là một bóng dáng, cho nên không người nào biết, rốt cục hắn trông như thế nào.

“Sẽ không thật sự là ta của sau này đó chứ?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng không để ý.

Vận mệnh của hắn chỉ nắm giữ trong tay hắn.

Hắn sẽ không bị bất cứ khuôn khổ nào trói buộc.

Cho dù bóng dáng đưa lưng về phía thương sinh kia thật sự là hắn, Quân Tiêu Dao cũng sẽ đánh vỡ cực hạn của bản thân, siêu thoát trên đỉnh cao!

“Tiến vào Thiên Đạo Lâu.” Quân Tiêu Dao nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy các thiên kiêu chung quanh đều không nhúc nhích, cả đám đang chống chọi lại uy áp cực mạnh.

Quân Tiêu Dao lập tức bước vào Thiên Đạo Lâu.

Sau đó, bóng dáng bạch y khủng bố kia mới chậm rãi tan đi.

Tất cả thiên kiêu đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hết chương 182.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 183. Tứ phương chấn động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tại sao lại như vậy?” Pháp Hải không thể bình tĩnh, cả người đều đang run rẩy.

Hắn ta tự hỏi, mình đã bế quan ở Tiểu Tây Thiên hồi lâu, xuống núi một chuyến, không nói đến chuyện quét ngang Tiên Vực, nhưng ít nhất cũng có thể đứng hàng đỉnh cao chứ.

Kết quả thì sao.

Vừa ra khỏi cửa đã gặp phải miếng ván sắt, bị chèn ép tới không dám ngẩng đầu.

“Đáng giận...” Trong mắt Pháp Hải mơ hồ có huyết quang lưu chuyển.

Ghen ghét, phẫn nộ, không cam lòng, oán ghét, đủ loại cảm xúc quay cuồng ấp ủ trong lòng hắn ta.

Nếu có người của Tiểu Tây Thiên tại đây, nhất định sẽ thất sắc kinh hô.

Đây là ma tâm của Phật thân!

“Không được, ta cũng không tin!” Kim Dực Tiểu Bằng Vương cũng thở hổn hển.

Tính cách gã tranh cường háo thắng, tự hỏi không thua kém ai.

Nhưng hiện tại, gã lại bị Quân Tiêu Dao đả kích đến mức đạo tâm có chút bất ổn.

“Quân Tiêu Dao, rốt cục ngươi là người nào, chẳng lẽ là Đại Đế chuyển thế hồn, chân tiên luân hồi thân?” Cơ Thanh Y thở dài thường thượt.

Siêu nhiên như nàng mà cũng cảm thấy có chút đả kích.

Nhưng rất nhanh, Cơ Thanh Y đã khôi phục cảm xúc.

Dù sao cũng là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo, còn không đến mức vì chuyện này mà đạo tâm bất ổn.

Lúc sau, các thiên kiêu cũng lần lượt tiến vào Thiên Đạo Lâu.

“Các ngươi nói xem, Thần Tử Quân gia có thể đánh vỡ kỷ lục hay không?”

“Hẳn là có khả năng, Thần Tử Quân gia là người có hy vọng bước lên tầng bốn mươi chín nhất.”

“Vậy Thần Tử Quân gia có thể bước lên tầng thứ năm mươi trong truyền thuyết không?”

“Có khả năng này sao, cả nhân kiệt thời thượng cổ cũng không lên được tầng năm mươi.”

“Đúng vậy, bởi vì Đại Diễn chi số, tứ thập hữu cửu, nghe đồn là tầng năm mươi căn bản không có khả năng để người ta bước lên.”

Rất nhiều tu sĩ đều đang hưng phấn nghị luận.

Bởi vì bọn họ cho rằng, có lẽ hôm nay họ sẽ chứng kiến một kỳ tích chân chính!

Trong Thiên Đạo Lâu, Quân Tiêu Dao bước vào tầng thứ nhất.

Đưa mắt nhìn ra, toàn bộ tầng thứ nhất là một không gian đặc thù.

“Quả nhiên là thế, mỗi người tiến vào Thiên Đạo Lâu đều sẽ được tự động phân phối đến một không gian độc lập để tiến hành khảo nghiệm.” Quân Tiêu Dao suy ngẫm rồi nói.

Lúc này, phía trước hắn bỗng xuất hiện mười con rối.

Mỗi một con rối đều có tu vi Hợp Đạo Cảnh đại viên mãn.

Phải biết rằng, đây chỉ là tầng thứ nhất mà thôi.

“Ha hả, xem ra thiên kiêu không có năng lực khiêu chiến vượt cấp thì cả tầng thứ nhất cũng khó có thể thông qua.” Quân Tiêu Dao

cười khẽ.

Đối với một ít chí tôn tuổi trẻ, thiên kiêu tuyệt đại mà nói, chiến đấu vượt cấp là thao tác cơ bản.

Ngay từ lúc bị U Minh Thiên ám sát, Quân Tiêu Dao đã từng tiêu diệt cao thủ Niết Bàn Cảnh.

Còn về chuyện hiện tại có thể chiến đấu vượt mấy cấp, cả chính Quân Tiêu Dao cũng không rõ lắm.

Hắn tùy tiện phất tay một cái, pháp lực mênh mông.

Mười con rối Hợp Đạo Cảnh đều bị nổ nát.

Quân Tiêu Dao cất bước, bước lên tầng thứ hai.

Rất nhanh, tầng thứ hai cũng thông qua.

Tiếp theo là tầng thứ ba.

Những khảo nghiệm cực kỳ khó khăn đối với các thiên kiêu khác lại bị Quân Tiêu Dao vượt qua mà không tốn bao nhiêu sức lực.

“Cái này...”

Ngoại giới, vẻ mặt của tất cả tu sĩ đều dại ra.

Khi mỗi một tu sĩ tiến vào Thiên Đạo Lâu, bên ngoài đều sẽ hiện ra tên của họ, biểu thị họ đang ở tầng mấy.

Mà nhìn ba chữ Quân Tiêu Dao xông lên trên giống như hỏa tiễn, hô hấp của tất cả tu sĩ đều sắp đình chỉ.

Quá nhanh!

Tuy rằng có đôi khi nam nhân không thể quá nhanh.

Nhưng hiện tại, hiển nhiên là càng nhanh càng tốt.

Mà tốc độ của Quân Tiêu Dao đã vượt xa những thiên kiêu còn lại.

Tốc độ của đám người Cơ Thanh Y, Quân Lăng Thương, Kim Dực

Tiểu Bằng Vương, Pháp Hải cũng không chậm.

Nhưng so với Quân Tiêu Dao thì vẫn thua chị kém em.

Tầng mười!

Tầng hai mươi!

Tầng ba mươi!

Quân Tiêu Dao đẩy ngang một đường, mỗi khi tới không gian của tầng mới, thậm chí hắn cũng chả buồn nhìn trong đó có khảo nghiệm gì.

Hắn trực tiếp dùng một chưởng đẩy ngang ra, nhất lực phá vạn pháp, sau đó tiếp tục tiến vào tầng cao hơn.

Quân Tiêu Dao chướng mắt tất cả các cơ duyên trong những tầng đó.

Hắn để ý là tầng cao nhất, cơ duyên về Luân Hồi Thánh Linh.

Thẳng đến tầng thứ ba mươi lăm, bước chân của Quân Tiêu Dao mới hơi thả chậm một chút.

Bởi vì tới nơi này đã không còn là khảo nghiệm bình thường.

Chung quanh bắt đầu có trận pháp hạn chế, nó áp chế pháp lực, sức mạnh nhục thân ..v…v.. của Quân Tiêu Dao.

Hắn cảm thấy mình bị áp chế về mọi phương diện.

Ở đối diện, có quang hoa mông lung hiện hóa, một bóng dáng cổ xưa xuất hiện.

“Hả? Là ấn ký do nhân kiệt thượng cổ lưu lại ở Thiên Đạo Lâu à?” Quân Tiêu Dao đánh giá.

Từ xưa đến nay, có vô số thiên kiêu xông qua Thiên Đạo Lâu.

Quân Tiêu Dao cũng không ngờ Thiên Đạo Lâu lại có thể lạc ấn một bộ phận bóng dáng của nhân kiệt lại trong đó để biến nó thành thủ đoạn khảo nghiệm.

Khuôn mặt nhân kiệt thời thượng cổ đối diện hơi mơ hồ, trong tay cầm một cây chiến mâu màu đỏ rực còn đọng máu.

Một mâu đâm thẳng đến, hư không như muốn rách nát, mang theo tầng tầng lớp lớp kình phong huyết sắc.

Quân Tiêu Dao giơ tay lên rồi siết lại một cái, pháp lực vô tận mênh mông, ngưng tụ thành Minh Thần chi Mâu.

Thêm vào thần lực khủng bố của Tượng Thần Trấn Ngục Kính, một mâu ném mạnh ra, ngang sức ngang tài.

Oanh!

Rất nhanh Minh Thần chi Mâu đã xuyên thủng hư ảnh nhân kiệt thượng cổ kia.

Quân Tiêu Dao tiếp tục bước lên một tầng.

Trận pháp áp chế kia lại mạnh lên một bậc, thực lực của hắn lại bị áp chế thêm một phần trên mọi phương diện.

Mà tầng này cũng hiện hóa ra hư ảnh một nhân kiệt thượng cổ.

Hắn ta tay nắm bảo bình ấn, giống như một ánh mặt trời đánh thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thi triển ra pháp môn Tượng Thần Trấn Ngục Kính, biến ra lò luyện địa ngục để chống lại, cuối cùng trấn áp hư ảnh nhân kiệt thượng cổ kia vào lò luyện rồi trực tiếp luyện hóa hắn ta tan biến.

Cứ như vậy, Quân Tiêu Dao bước lên từng tầng một, đạp tới tầng bốn mươi trở lên.

Ngoại giới, vạn chúng đã sớm mất tiếng.

Quân Tiêu Dao nhất kỵ tuyệt trần(1), những thiên kiêu còn lại hoàn toàn theo không kịp.

(1) Có một số người ở phương diện nào có năng lực hơn hẳn người thường, khiến cho người khác chỉ nhìn chứ không theo nổi

“Sao ta cảm thấy Thiên Đạo Lâu cứ như chốn du lãm ngắm cảnh của Thần Tử Quân gia vậy chứ?” Một ít tu sĩ há hốc mồm mà nói.

Quả thực Quân Tiêu Dao đi vào Thiên Đạo Lâu giống như giẫm trên đất bằng.

Mà khi Quân Tiêu Dao bước lên tầng thứ bốn mươi lăm, quy tắc trận pháp áp chế của tầng này đối với hắn cũng biến mất.

Quân Tiêu Dao hoàn toàn khôi phục thực lực.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không thả lỏng.

Hết chương 183.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 184. Thế như chẻ tre

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phía đối diện, kim quang cuộn trào, có tiếng rồng gầm truyền ra.

Một bóng dáng kim sắc mơ hồ xuất hiện, trên đầu có long giác, khí tức cả người mạnh tới cực điểm, chỉ một tia long uy thôi đã làm kinh sợ vạn cổ.

"Đây là..." Rốt cuộc sắc mặt của Quân Tiêu Dao cũng trở nên hơi trầm trọng.

Ngoại giới, nhìn thấy Quân Tiêu Dao dừng lại ở tầng bốn mươi lăm, một ít tu sĩ nhịn không được nghi hoặc hỏi: "Rốt cuộc tầng thứ bốn mươi lăm là khảo nghiệm gì mà có thể trì hoãn bước chân của Thần Tử Quân gia?"

Vào lúc mọi người ở đây nghi hoặc, Đại trưởng lão hít vào thật sâu một hơi, mở miệng nói: "Từ tầng thứ bốn mươi lăm đến bốn mươi chín, bốn tầng này, người xuất hiện có thể là Đại Đế thuở thiếu niên hoặc là ấu tử của Cổ Hoàng."

"Cái gì!?"

Nghe thấy lời này, vô số tu sĩ khắp bốn phương tám hướng đều hít mạnh một hơi.

Đại Đế thuở thiếu niên!

Ấu tử Cổ Hoàng!

Chuyện này khiến người ta sợ hãi, chỉ nghe thấy cái tên thôi đã đủ khiến vô số thiên kiêu hoảng loạn.

Nói cách khác, hiện tại Quân Tiêu Dao đang chiến đấu với Đại Đế giai đoạn thiếu niên và ấu tử của Cổ Hoàng.

"Quá biến thái, thiên kiêu đương đại có thể thắng được sao?" Một túc lão cổ tộc cũng nhịn không được cảm thán.

Từ sau kỷ nguyên cận cổ, quy tắc thiên địa biến hóa, đừng nói là đặt chân lên lĩnh vực tiên đạo, cho dù là chứng đạo thành đế cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Mà bảo các thiên kiêu đương đại đi đối phó những Đại Đế thuở thiếu niên, ấu tử Cổ Hoàng, thật sự là hơi chèn ép người khác.

“Giờ ta đã rõ vì sao đương đại không có ai đặt chân lên được tầng bốn mươi chín, bởi vì căn bản là không có khả năng.” Một tu sĩ khác lắc đầu và nói.

Muốn thắng được Đại Đế tuổi nhỏ, ấu tử Cổ Hoàng là một chuyện khó khăn đến gần như không có khả năng hoàn thành.

Đừng nói đánh bại, ngay cả chống lại cũng không thể.

“Ai biết được, Thần Tử Quân gia cũng là một yêu nghiệt không thể suy đoán theo lẽ thường, đừng quên bóng dáng bạch y trước đó mà hắn hiện hóa ra.” Có một ít tu sĩ nhắc nhở.

Tâm thần mọi người cùng run lên.

Thật sự, bóng dáng đưa lưng về phía thương sinh kia còn cường đại hơn Đại Đế, Cổ Hoàng.

Hôm nay, nói không chừng bọn họ thật sự có khả năng chứng kiến một kỳ tích!

Trong tầng thứ bốn mươi lăm của Thiên Đạo Lâu.

Đại chiến đang bùng nổ, quang hoa mênh mông, pháp lực lan tỏa bốn phía.

Quân Tiêu Dao tung chưởng ra, bàn tay khổng lồ pháp lực kim sắc đánh nứt cả hư không.

Mà bên kia, hư ảnh có long giác trên đầu kia cũng tung ra một quyền, quyền quang kinh thế, quấn quanh một chân long kim sắc.

“Đây chẳng lẽ là, lạc ấn Chân Long Ấu Tử?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Có thể nói sức mạnh nhục thân của hắn là có một không hai, vô địch trong cùng cảnh giới.

Cũng vì nguyên nhân này mà bình thường Quân Tiêu Dao đối địch đều rất ít dùng những chiêu thức hoa hòe loè loẹt, hắn luôn trực tiếp chụp một cái tát qua.

Thiên kiêu có thể đón được một cái tát của hắn đã là mười không có lấy một.

Mà hiện tại, bóng dáng trên đầu có long giác đó lại có thể chống lại hắn ở phương diện nhục thân.

Trừ Chân Long Ấu Tử ra thì Quân Tiêu Dao không thể nghĩ đến khả năng khác.

Nhục thân của Long tộc vốn rất cường thế, huống chi là Chân Long Ấu Tử.

“Chân Long Ấu Tử thì thế nào, nhục thân của ta là có một không hai trên đời, cho dù là chân long cũng phải ngủ đông!”

Quân Tiêu Dao đẩy hai tay ra, phóng thích ra quang huy tiên đạo.

Sức mạnh của bốn mươi khối Đại La Tiên Cốt cùng được phóng ra.

Chỉ thoáng chốc, uy năng sức mạnh của Quân Tiêu Dao bùng nổ không biết bao nhiêu lần.

Tay hắn oanh kích ra Nhân Vương Ấn, cả hư không cũng sinh ra vết rách.

Không gian trong Thiên Đạo Lâu không thể ổn định bằng Tiên Vực ngoại giới.

Bởi vậy, lực đánh giờ phút này của Quân Tiêu Dao đã lên tới mức độ cao nhất, trực tiếp làm cả không gian rách nát.

Hư ảnh ấu tử Chân Long kia cũng tỏa ra kim quang ngập trời, một thái cổ long quyền oanh kích đến, chiêu này cũng đại diện cho một loại cực hạn của sức mạnh nhục thân.

Oanh!

Kình lực khủng bố xé rách hư không, chung quanh lan tràn những cái khe đen nhánh.

Dưới sự va chạm đối đầu khủng bố như thế, hư ảnh của ấu tử Chân Long trực tiếp bị Quân Tiêu Dao dùng một ấn đánh nổ nát!

Quân Tiêu Dao thành công bước vào tầng thứ bốn mươi sáu.

Ngoại giới, nhìn Quân Tiêu Dao bước lên tầng thứ bốn mươi sáu.

Nơi nơi tĩnh mịch, sắc mặt mọi người đều nghẹn đỏ, sau đó tuôn ra tiếng động kinh hô.

“Thần Tử Quân gia thật sự thành công!”

“Kỳ tích, hắn đánh bại Đại Đế thuở thiếu niên hay là ấu tử Cổ Hoàng vậy?”

Rất nhiều tu sĩ châu đầu ghé tai, tình cảnh này chưa bao giờ xuất hiện vào những lúc Thiên Đạo Lâu mở ra trước kia.

Đừng nói bước lên tầng thứ bốn mươi sáu, cả chuyện lên được tầng bốn mươi cũng đã cực kỳ hiếm thấy.

“Hả, Thần Nữ Cơ gia cũng bước qua tầng bốn mươi.” Một vài người cũng chú ý tới.

“Trọng Đồng Giả của Quân gia cũng bước qua.”

“Tinh Thần Vương Thể của Diệp gia cũng vậy.”

Một vài thiên kiêu đã bước qua tầng bốn mươi.

Nếu là ở dĩ vãng, điều này tuyệt đối có thể khiến tứ phương chú ý.

Nhưng hiện tại, có viên châu ngọc Quân Tiêu Dao ở phía trước thì những thiên kiêu bước qua tầng bốn mươi thật sự không thể gây nên chú ý gì.

Ở tầng thứ bốn mươi sáu, đối thủ của Quân Tiêu Dao là một bóng dáng thon dài tay nâng thanh liên.

Thực lực của bóng dáng này còn mạnh hơn ấu tử Chân Long trước đó.

Hơn nữa pháp lực của hắn ta kinh thế, nhất cử nhất động cũng khiến hư không rách nát.

“Chẳng lẽ đây là một Đại Đế thuở thiếu niên?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Đầu tiên là ấu tử Chân Long, hiện tại lại là Đại Đế thuở thiếu niên.

Khó trách ở thời đại cận cổ khó có người nào bước được lên tầng bốn mươi chín, dạng khiêu chiến này quá khó khăn.

Lần này, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng phải tốn một chút công phu.

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, Lục Tiên Kiếm Quyết trong ngũ đại thần quyết được liên tục thi triển ra.

Các loại thần thông võ đạo, thuật pháp vô địch được tung ra từ trong tay Quân Tiêu Dao.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao vẫn đánh tan được hư ảnh kia.

Ở tầng bốn mười bảy là một bóng dáng trên lưng có hai cánh, xích viêm ngập trời.

Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm, đây hẳn là Chân Hoàng tuổi nhỏ.

Lúc sau, Quân Tiêu Dao vẫn dùng một chưởng đập nứt Chân Hoàng này.

Ở tầng bốn mười tám, đối thủ của Quân Tiêu Dao lại là một bóng dáng vĩ ngạn tay nâng bảo tháp, khí tức mênh mông, trấn áp chư thiên.

Quân Tiêu Dao không thể không thi triển ra một ít át chủ bài trong trận chiến này, như Thánh Thể Dị Tượng, Vạn Thánh Triều Bái, và Thượng Thiên Kiếp Quang trong Chí Tôn Cốt.

Cuối cùng mới có thể đánh tắt bóng người khủng bố kia.

“Tầng bốn mươi chín...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy, vẻ mặt vững vàng, bước chậm đi lên.

Hết chương 184.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 185. Thượng Thiên chi Thủ hiện thần uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên Đạo Lâu có tất cả năm mươi tầng.

Nhưng nghe đồn là không ai có thể đặt chân lên tầng thứ năm mươi.

Nghe đồn đó là nơi an giấc của Luân Hồi Thánh Linh.

Từ xưa đến nay, tầng bốn mươi chín là tầng cao nhất của Thiên Đạo Lâu.

Mà ở thời đại cận cổ, Quân Tiêu Dao là thiên kiêu duy nhất đặt chân lên tầng bốn mươi chín của Thiên Đạo Lâu.

Không bàn đến cuối cùng có thể xông qua hay không, chỉ cần bước lên được đã là kỳ tích, sẽ được ghi vào sử sách.

“Tầng bốn mươi chín!”

Ngoại giới đều đã điên cuồng, vô số tu sĩ cực kỳ chấn động, cảm thấy mình đang chứng kiến cảnh tượng đủ để ghi vào sử sách.

Tâm can của Đại trưởng lão thư viện cũng run lên.

Cho dù lão là cường giả Thánh Chủ, giờ phút này cũng rơi vào chấn động sâu sắc.

Lúc này, từ sâu trong Thánh Linh Thư Viện bỗng có giọng truyền âm rơi vào tai Đại trưởng lão.

Người truyền âm chính là viện trưởng của Thánh Linh Thư Viện.

Nghe xong truyền âm, Đại trưởng lão kinh ngạc hỏi: “Cái gì, thật sự phải làm thế sao?”

Nỗi lòng của Đại trưởng lão thật phức tạp, không ngờ thư viện lại đưa ra quyết định này.

“Cũng do thiên phú và thực lực của Thần Tử Quân gia quá yêu nghiệt, nếu không thì viện trưởng bọn họ cũng không đưa ra quyết định này.” Đại trưởng lão than ngắn thở dài.

Một thư viện đã truyền thừa vô số năm lại phải cúi đầu trước một thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi, thực sự khiến người ta thổn thức.

Vào khoảnh khắc mọi người ở bên ngoài rơi vào điên cuồng, Quân Tiêu Dao đã tới không gian của tầng bốn mươi chín.

Hắn cũng rất tò mò, người thủ quan của tầng bốn mươi chín rốt cục sẽ là nhân vật siêu phàm cỡ nào.

Đúng lúc này, đối diện rơi xuống vô số điểm quang vũ.

Một bóng dáng mông lung mà yểu điệu xuất hiện.

Đó là một thiếu nữ, da thịt tuyết trắng, bao phủ trong sương mù, không thể thấy rõ.

Trên mặt nàng ta có đeo một cái mặt nạ quỷ diện.

Ánh mắt bên dưới mặt nạ thâm thúy mà lạnh nhạt, tỏa xa thứ ánh sáng xa xăm.

Trên ngón tay nàng ta còn đeo một chiếc nhẫn đồng thau, khi thì biến ảo thành chung, khi thì biến ảo thành đỉnh, khi lại hóa thành kiếm.

“Hừm?” Quân Tiêu Dao đã nhận ra một loại khí cơ không giống bình thường.

Hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác nguy hiểm.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, điều này có vẻ cực kỳ không tưởng tượng nổi.

Hắn một đường đi đến, đẩy ngang thiên kiêu đương thời, không có

thiên kiêu nào có thể tổn thương hắn mảy may, càng đừng nói đến chuyện làm hắn sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Nhưng thiếu nữ đeo mặt nạ quỷ trước mặt này lại làm hắn hiếm thấy mà sinh ra cảm giác đó.

Cảm giác này quá mới lạ với hắn, hắn chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Mà lúc này, thiếu nữ quỷ diện lại phát ra tiếng nói xa xăm.

“Bỉ ngạn hoa khai thất sắc thiên, hoa lạc thành tiên nhất thiên niên (1)...”

(1) Bỉ ngạn hoa nở thì thế gian phồn hoa, Bỉ ngạn hoa tàn thì trải qua một ngàn năm mới thành tiên.

“Ca ca... Ngươi ở nơi nào...”

Sau khi nói xong, ánh mắt thâm thúy dưới mặt nạ của thiếu nữ bỗng chuyển về hướng Quân Tiêu Dao.

“Ca ca... Là ngươi...”

“Có ý gì?” Quân Tiêu Dao nhíu mày, không rõ tình hình hiện tại lắm.

Hắn có muội muội từ khi nào?

“Không... Không đúng... Ngươi không phải...”

Thiếu nữ quỷ diện kia bắt đầu điên cuồng lắc đầu, ánh mắt dưới mặt nạ như biến thành huyết sắc.

Từng mảnh bỉ ngạn hoa huyết sắc lan tràn ra từ dưới chân nàng, biến thành một lĩnh vực diệt tuyệt sinh cơ.

“Không ổn...”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao khẽ thay đổi, cũng ra tay, hắn trực tiếp thi triển ra Thánh Thể Dị Tượng - Vạn Thánh Triều Bái.

Vạn hư ảnh Thánh Nhân hiện lên từ hư không, triều bái về hướng

hắn.

Một uy áp khủng bố khuếch tán ra, va chạm với lĩnh vực bỉ ngạn hoa của thiếu nữ.

Một phương là Thánh Thể Dị Tượng, một phương là lĩnh vực của thiếu nữ quỷ diện kỳ dị, trong phút chốc, cả không gian trực tiếp rách nát, nứt nẻ.

Chung quanh rơi vào hắc ám tuyệt đối, chỉ có Quân Tiêu Dao và thiếu nữ quỷ diện kia đứng đối diện nhau.

Nàng ra tay với Quân Tiêu Dao, nhẫn đồng thau trên tay hóa thành một thanh trường kiếm đồng thau, chém về hướng Quân Tiêu Dao.

Một kiếm chém ra, kiếm quang dậy sóng, như một dãy ngân hà buông xuống, uy lực khủng bố tới cực điểm.

Có thể nói, đa số thiên kiêu đương đại đều khó có thể thừa nhận một kiếm tùy ý này của thiếu nữ quỷ diện này.

Quân Tiêu Dao cũng không nương tay, hắn biết thiếu nữ quỷ diện này rất kỳ dị, không thể suy đoán theo lẽ thường.

Hắn thi triển ra Binh Phạt Quyết, đao thương kiếm kích, búa rìu câu xoa, thần binh vô tận hóa thành dòng nước lũ, va chạm với kiếm phong của thiếu nữ quỷ diện.

Một kiếm của nàng cắt ra dòng lũ thần binh.

Kiếm thế không giảm, chém thẳng vào đầu của Quân Tiêu Dao.

“Thú vị, đã lâu không đụng phải đối thủ như vậy.”

Quân Tiêu Dao không kiêng kỵ, chỉ cảm giác có chút hưng phấn đã lâu không cảm nhận được.

Đối thủ có thể làm hắn sinh ra cảm giác nguy hiểm quá hiếm hoi.

Quân Tiêu Dao lấy ra găng tay Diệt Bá Thánh Vương, găng tay tử kim sắc tỏa ra thần hoa, một khí tức Thánh Cảnh tràn ngập.

Găng tay này chính là xương tay của Thánh Nhân Vương, dung hợp một chút thần ngân tử kim rồi rèn thành, tất nhiên uy lực không cần nhiều lời.

Quân Tiêu Dao đeo găng tay lên tay phải, trực tiếp nghênh đón trường kiếm đồng thau của thiếu nữ quỷ diện.

Leng keng một tiếng động vang lên, hỏa hoa kịch liệt va chạm, âm rung kim loại chấn động tứ phương.

Thiếu nữ quỷ diện kia trực tiếp bị đẩy lui, đồng thau trường kiếm trong tay sắp văng ra khỏi tay.

“Không tồi.” Quân Tiêu Dao thấy tình cảnh này thì khẽ gật đầu.

Hoang Cổ Thánh Thể của hắn kết hợp với Tượng Thần Trấn Ngục Kính, cộng thêm găng tay Diệt Bá Thánh Vương, quyền này giáng xuống thì cả trời cũng bị đập ra lỗ thủng.

Nếu lại thêm vào Đại La Tiên Cốt, vậy uy lực thật sự khó tưởng tượng.

Thiếu nữ quỷ diện kia đón lấy một quyền của hắn mà chỉ bị đẩy lui, cũng đủ để chứng minh thực lực của nàng kinh người.

Nhưng trước mặt Quân Tiêu Dao, nàng vẫn chưa đủ xem!

“Nếu có thể tìm được một quyền pháp thích hợp thì tốt rồi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói.

Nếu có một môn quyền pháp tối cao, phối hợp với găng tay Diệt Bá Thánh Vương, cộng thêm sức mạnh nhục thân của mình.

Cảm giác mê ly đó thật không thể tưởng tượng ra nổi.

Thiếu nữ quỷ diện lại ra tay, bàn tay ngọc còn lại của nàng phất ra, biến ra bỉ ngạn hoa, mang đến cho người ta một cảm giác chẳng lành.

“Thủ đoạn này...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao ngưng trọng.

Trước đó hắn loáng thoáng nghe nói đến dị vực có một bất hủ đế

tộc tên là nhất tộc Bỉ Ngạn.

Nghe đồn bản thể của họ là một đóa hoa bỉ ngạn quỷ dị.

Nhưng chỉ dựa vào điểm này mà kết luận thiếu nữ quỷ diện có liên quan đến dị vực thì không khỏi có chút võ đoán.

“Thôi, vẫn nên tập trung vào chuyện trước mắt đi.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Hiện tại chủ yếu hắn phải xông qua cửa ải này.

Mặc dù trước đó thiếu nữ quỷ diện có gọi mình là ca ca, Quân Tiêu Dao cũng muốn tiêu diệt nàng.

Hắn là một thứ máy móc sấm quan không có tình cảm.

Ở ngực Quân Tiêu Dao phát ra quang hoa mãnh liệt.

Đó là thần thông của Chí Tôn Cốt, Thượng Thiên Kiếp Quang.

Hết chương 185.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 186. Sáng tạo kỳ tích

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Kiếp quang khủng bố chiếu sáng hắc ám chung quanh.

Ánh sáng kia như kiếp nạn do trời xanh giáng xuống.

Thiếu nữ quỷ diện cũng thúc giục cực chiêu, một lốc xoáy tối om xuất hiện, như có thể cắn nuốt tất cả.

Thượng Thiên Kiếp Quang kia lập tức bị hấp thu vào trong đó.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì Chí Tôn Cốt trong ngực lại phát ra thần năng ngập trời.

Kiếp quang mãnh liệt hội tụ, biến thành một bàn tay khổng lồ che trời được lạc ấn phù văn vô tận!

Bàn tay khổng lồ kiếp quang kia như quyết định mà trời xanh giáng xuống, muốn bóp chết vạn vật sinh linh!

Đó là hình thái hoàn toàn của đại thần thông đầu tiên thuộc về Chí Tôn Cốt, Thượng Thương Chi Thủ!

Ầm ầm ầm!

Thượng Thiên chi Thủ nghiền áp xuống, dao động ngập trời khiến cho không gian vốn đã rách nát lại mai một thành bụi bặm không gian vô tận!

Dưới sự nghiền áp cường thế của Thượng Thiên chi Thủ, cho dù là thiếu nữ quỷ diện quỷ dị cũng đã sắp hỏng mất.

Trong khoảnh khắc bóng dáng nàng ta sắp biến mất.

Quân Tiêu Dao như thấy được đôi mắt ngấn lệ lập loè dưới mặt nạ.

“Sẽ gặp lại đúng không, ca ca...”

Giọng nói của thiếu nữ quỷ diện vừa dứt thì trực tiếp bị Thượng Thiên chi Thủ bóp nát thành quang điểm loang lổ.

Trong đôi mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút suy tư.

Chắc hẳn ấn ký mà các nhân kiệt thượng cổ lưu lại trong Thiên Đạo Lâu đã cách hiện tại rất lâu.

Theo lý thuyết, thiếu nữ quỷ diện kia cũng là nhân vật thời trước, sao có thể là muội muội của hắn?

“Là nhận lầm thôi.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nhưng suy nghĩ lại, hắn cũng rất khó tìm được người thứ hai soái như mình đúng không?

Rốt cục ca ca của thiếu nữ quỷ diện trông soái đến mức nào mới khiến nàng nhận sai thành Quân Tiêu Dao?

Quân Tiêu Dao lắc đầu, tạm thời không nghĩ tiếp nữa.

Thật ra hắn cũng không thích bị liên lụy vào những nhân quả không rõ kia.

“Kế tiếp chính là tầng năm mươi cuối cùng...” Đôi mắt Quân Tiêu Dao lộ kỳ quang.

Chí Tôn Cốt của mình có thể lột xác và đánh dấu thành công hay không thì phải dựa vào tầng cuối cùng này!

Một ánh hào quang bao lấy thân thể Quân Tiêu Dao để kéo đến tầng cuối cùng.

Mà giờ phút này, ở bên ngoài Thiên Đạo Lâu.

Không khí đã không thể dùng từ tĩnh mịch để hình dung, mà là hoàn toàn không còn tiếng động.

Tiếng ồn ào trong thiên địa như bị rút ra, chỉ còn lại yên tĩnh tuyệt đối.

Mỗi người đều ngơ ngác mà nhìn Thiên Đạo Lâu.

Dòng chữ đại diện cho Quân Tiêu Dao trực tiếp thông qua tầng bốn mươi chín!

“Con mẹ nó đậu xanh rau má, Thần Tử Quân gia thông qua tầng bốn mươi chín!” Một tu sĩ kinh hãi đến cực điểm, miệng phun hương thơm.

“Kỳ tích, ta thấy được kỳ tích sống sờ sờ!”

“Bốn mươi chín tầng, đánh vỡ kỷ lục cận cổ, nghe đồn chỉ có một ít nhân kiệt thượng cổ đứng đầu mới có thể thông qua tầng bốn mươi chín!”

Toàn bộ Thánh Linh Thư Viện đều sôi trào, vạn chúng ồ lên.

Tuy rất nhiều người đã có dự đoán rằng thành tích của Quân Tiêu Dao nhất định sẽ rất kinh diễm.

Nhưng biểu hiện như vậy vẫn khiến rất nhiều người tâm thần chấn động.

Những thiên kiêu trong Thiên Đạo Lâu tạm thời còn không biết tình huống của Quân Tiêu Dao.

Nếu biết thì tất nhiên cũng sợ đến da đầu tê dại, cả người run rẩy.

“Ai, quyết định của viện trưởng quả nhiên không sai.” Đại trưởng lão hoàn toàn không nói gì.

Bên ngoài Thiên Đạo Lâu, quần chúng đang vô cùng xúc động.

Bên trong Thiên Đạo Lâu, những thiên kiêu còn lại đang vùi đầu sấm quan.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao lại xuất hiện ở một mảnh hoang mạc diện tích rộng lớn.

“Đây là tầng cuối cùng sao?”

Đối mặt với cảnh tượng trước mắt, hắn hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ.

Trong mơ hồ, Quân Tiêu Dao cảm nhận được một sức mạnh kỳ lạ.

Hắn hơi cúi đầu, thấy trong đống cát sỏi dưới chân có một mầm cây đã khô héo.

“Luân hồi...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói nhỏ.

Nghe đồn di hài của Luân Hồi Thánh Linh nằm ở tầng thứ năm mươi.

Nhưng hiện giờ, hắn nhìn quanh bốn phía, chỉ có một mảnh gió cát mênh mang.

Mà đúng lúc này, một bóng người bỗng hiện lên từ nơi xa, một thân bạch y được bao phủ trong tiên huy.

“Quả nhiên...” Nhìn thấy bóng dáng kia, Quân Tiêu Dao cười than một tiếng.

Nói thế nào thì hắn cũng là một người xuyên việt, cũng khá quen thuộc một ít kịch bản.

Bóng dáng đối diện rõ ràng là giống Quân Tiêu Dao như đúc.

Từ bề ngoài, khí tức đến tu vi, cảnh giới, tất cả đều giống nhau.

“Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ta, chứng minh chính mình, chiến đấu với bản thân.” Quân Tiêu Dao không cảm thấy bất ngờ, thậm chí còn có chút nhàm chán.

Thật ra địch nhân cường đại nhất chính là bản thân.

Đây chính là motip dùng muốn nát rồi.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao nghĩ như vậy trong lòng.

Bóng dáng thứ hai lại hiện lên.

Quân Tiêu Dao hơi sửng sốt, chẳng lẽ không giống suy đoán của hắn?

Nhưng bóng dáng kia vẫn giống Quân Tiêu Dao như đúc, như là copy paste ra vậy.

Tiếp theo, bóng dáng thứ ba giống Quân Tiêu Dao lại xuất hiện.

Tiếp theo là thứ tư.

Thứ năm.

Cuối cùng, có chừng sáu bóng dáng xuất hiện, quay chung quanh Quân Tiêu Dao.

Người nào cũng siêu phàm thoát tục, khí thế mạnh mẽ tuyệt đối giống như hắn.

Cho dù là Quân Tiêu Dao, nhất thời cũng hơi ngớ ra.

Cái này...

Không ra bài theo kịch bản gì cả.

Nói tốt một chọi một chiến đấu với bản thân mà?

Tại sao lại biến thành sáu người đánh một mình hắn?

“Luân Hồi Thánh Linh này căn bản không muốn để người ta thông qua tầng năm mươi sao?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao hơi nhếch lên.

Rốt cuộc hắn cũng biết vì sao từ xưa đến nay, không ai có thể thông qua tầng năm mươi của Thiên Đạo Lâu.

Bởi vì đây căn bản không phải chiến đấu với một bản thân.

Mà là đấu với sáu chính mình!

Vậy ai chịu nổi!

Đổi là bất cứ nhân kiệt cổ xưa nào, cho dù là Đại Đế cổ đại, cũng không thể cùng đối phó với sáu chính mình.

Huống chi, đủ loại thủ đoạn, thần thông, thậm chí cả thể chất cũng giống nhau như đúc.

Oanh!

Sáu phục chế thể của Quân Tiêu Dao không cho hắn thời gian chuẩn bị, đã trực tiếp ra tay.

Thần năng cuồn cuộn bùng nổ, bọn họ cũng có được Hoang Cổ Thánh Thể, thậm chí là Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Sáu tượng thần kim sắc cùng bùng nổ, quả thực có thể chấn vỡ chư thiên.

Cho dù mạnh như Quân Tiêu Dao, cũng có cảm giác hít thở không thông.

Hắn cũng ra tay, thúc giục pháp lực của bản thân đến mức tận cùng.

Khí huyết kim sắc cuộn trào, hóa thành một tượng thần kim sắc, nó vung vòi voi, hư không bị đánh rách tả tơi.

Nơi đây lập tức xảy ra va chạm mạnh, vòm trời chấn động, mặt đất rung chuyển.

Nhưng, có lẽ là vì tầng năm mươi là nơi yên nghỉ của Luân Hồi Thánh Linh, cho nên không gian cũng tương đối củng cố, không lập tức tan vỡ.

Trận chiến này cực kỳ kinh người, đánh đến trời cao cũng tan nát.

Nếu ngoại giới có thể nhìn thấy thì nhất định sẽ chấn động vạn phần.

Đây căn bản không giống cuộc chiến của thiên kiêu Quy Nhất Cảnh.

Càng như bảy thần vương đang ẩu đả nhau!

Hết chương 186.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 187. Lục Đạo Luân Hồi quyền

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngoài thân Quân Tiêu Dao trực tiếp hiện ra Thanh Thiên Tổ Long giáp màu vàng xanh.

Bởi vì không có phòng ngự, hắn căn bản không có khả năng cùng ngăn cản công kích của sáu chính mình.

Nhưng đồng thời, sáu phục chế thể kia cũng tung ra Thanh Thiên Tổ Long giáp.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi trầm xuống, đây có thể là cuộc chiến nghiêm túc nhất hắn trải qua từ khi nhập thế tới nay.

Người bình thường đối phó với một bản thân thôi cũng đã cực kỳ khó khăn, gần như không có khả năng chiến thắng.

Càng đừng nói là sáu.

Quân Tiêu Dao thi triển ra đủ các loại thủ đoạn.

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, Lục Tiên Kiếm Quyết, lò luyện địa ngục, Thượng Thương Chi Thủ, Thánh Thể Dị Tượng.

Nhưng sáu phục chế thể kia cũng thi triển ra chiêu thức tương tự.

Quân Tiêu Dao chống chọi bằng thực lực cường hãn của bản thân.

Đổi lại là bất cứ thiên kiêu nào khác, dù là Cơ Thanh Y, Kim Dực Tiểu Bằng Vương, Diệp Tinh Vân, thậm chí là Quân Lăng Thương, cũng không thể kiên trì nổi nữa.

Không ai có thể chiến thắng sáu chính mình cả!

Nhưng Quân Tiêu Dao lại lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt mà siêu nhiên, giống như tiên vương vô thượng đánh vỡ tất cả gông xiềng!

Hắn không muốn giới hạn thành tựu của mình ở bóng dáng bạch y

đưa lưng về phía chúng sinh kia.

Càng đừng nói chỉ là sáu phục chế thể giả mạo.

“Đạo của ta là vô địch, đàn áp chúng sinh linh cổ kim!”

“Chỉ là sáu phục chế thể, há có thể cản trở con đường vô địch của ta!”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật cao lãnh, như tiên giáng trần, như Thần vương lâm quan, chỉ lật chưởng một cái thì trời sụp đất nứt!

Mà dưới áp lực thí luyện như vậy, Quân Tiêu Dao đột nhiên phát hiện trong cơ thể mình lại có từng viên cự tượng vi lạp lột xác thành long tượng vi lạp.

Đây là đột phá cực hạn dưới áp lực cao!

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao lại lột xác hai vạn cự tượng vi lạp thành long tượng vi lạp.

Sức mạnh nhục thân của hắn lại bùng nổ thêm mười tám triệu cân!

Cộng toàn bộ sức mạnh lại thì đạt tới chừng ba tỷ bảy trăm triệu cân!

Một quyền này giáng xuống, cả sao trời thiên ngoại cũng phải tan vỡ!

Càng làm Quân Tiêu Dao cảm thấy mừng rỡ bất ngờ là… Những phục chế thể đó không thể tăng trưởng sức mạnh nhục thân.

Nói cách khác, những phục chế thể đó chỉ có thể phục chế trạng thái khi Quân Tiêu Dao bước vào tầng năm mươi.

Mà không thể mạnh lên theo hắn.

Ngay khi Quân Tiêu Dao bắt đầu có chút tự tin có thể đối phó những phục chế thể đó.

Trong đầu hắn bỗng truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, đã tới địa điểm đánh dấu là Thiên Đạo Lâu, có đánh dấu hay không?”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời, đây tuyệt đối là cơ hội lớn để hắn lật ngược ván cờ!

“Đánh dấu!”

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng bảy sao, Lục Đạo Luân Hồi quyền!”

Giọng nói của hệ thống vừa dứt thì từng luồng thông tin ẩn chứa văn chương huyền ảo tối cao đột nhiên tràn vào trong đầu hắn.

Quyền pháp tối cao, Lục Đạo Luân Hồi quyền!

“Là khen thưởng bảy sao, hơn nữa còn là quyền pháp!” Quân Tiêu Dao lộ ra chút phấn chấn.

Khen thưởng bảy sao đã là khen thưởng cực kỳ hi hữu, vượt qua dự đoán của Quân Tiêu Dao.

Mà càng làm hắn mừng rỡ là, đây còn là một môn quyền pháp chí cao vô thượng!

Trước đó Quân Tiêu Dao còn tiếc nuối, nhục thân của mình vô song, còn có được găng tay Diệt Bá Thánh Vương, nhưng không có một môn quyền pháp thích hợp.

Hiện giờ đang buồn ngủ lại gặp chiếu manh.

Không chỉ đánh dấu được một quyền pháp, hơn nữa còn là một môn quyền pháp gần như vô địch!

Trong đầu Quân Tiêu Dao hiện lên một bóng dáng mơ hồ đang vung mạnh quyền phong.

Sáu lốc xoáy mơ hồ hiện lên, cứ như thế gian vạn vật đều phải rơi vào quyền quang đáng sợ này, chư thiên cũng bị đánh nứt.

Sáu phục chế thể của Quân Tiêu Dao lại trùng sát tới.

Hai mắt Quân Tiêu Dao nở rộ ra thần quang xưa nay chưa từng có.

Lục Đạo Luân Hồi quyền là một pháp môn cực kỳ huyền ảo, quả thực đã siêu việt chí tôn pháp, đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Mặc dù lấy thực lực hiện tại của Quân Tiêu Dao, muốn hoàn toàn thi triển ra chân ý của Lục Đạo Luân Hồi quyền cũng là điều không có khả năng.

Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng hắn thi triển, càng không ảnh hưởng uy lực của quyền này.

Càng quan trọng là, bởi vì Lục Đạo Luân Hồi quyền có được do hệ thống đánh dấu, cho nên sáu phục chế thể kia không có khả năng thi triển ra quyền pháp này.

Quy tắc của Thiên Đạo Lâu cường đại đến mấy cũng không chi phối được hệ thống.

Quân Tiêu Dao lấy Găng tay Diệt Bá Thánh Vương ra rồi đeo vào, sau đó trực tiếp tung ra một quyền, thêm vào sức mạnh thánh thể, Tượng Thần Trấn Ngục Kính và Đại La Tiên Cốt.

Ba tầng uy năng chồng lên nhau, khiến cho quyền này như có thể làm nổ nát chư thiên sao trời.

Nhưng không chỉ như thế, Quân Tiêu Dao cũng diễn biến ra Lục Đạo Luân Hồi quyền.

Sáu lốc xoáy luân hồi đáng sợ hiện lên, được chém ra cùng với quyền quang của hắn.

Quyền này giáng xuống như muốn sinh linh mất đi, vạn vật rơi vào luân hồi, đáng sợ đến khiến người ta run rẩy!

Ầm ầm ầm!

Một quyền đi xuống, không gian rốt cuộc cũng tan vỡ.

Mặc dù không gian tầng năm mươi tương đối củng cố, nhưng vẫn không thể so sánh với ngoại giới.

Quyền này của Quân Tiêu Dao có uy lực quá mạnh, trực tiếp đập cho không gian thủng ra một lỗ to đen như mực.

Mà phục chế thể đối mặt với quyền phong của hắn, ầm ầm một tiếng trực tiếp bị đánh nát, không có trì hoãn nào nữa.

Quân Tiêu Dao xoay người, lại tung ra quyền phong, giáng đòn vào một phục chế thể khác.

Sáu lốc xoáy luân hồi khủng bố cuốn phục chế thể vào trong đó, cứ như làm chúng trải qua Lục Đạo Luân Hồi, thân thể cũng bắt đầu tan vỡ.

Quyền quang này quá mạnh, quả thực vô địch, bất cứ sinh linh nào bị cuốn vào trong đó cũng bị cắt nát thành bột phấn.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao đã lột xác ra hai vạn long tượng vi lạp, cho nên so về thần lực thì những phục chế thể đó cũng kém xa hắn.

Bên này giảm bên kia tăng, tất nhiên thực lực của Quân Tiêu Dao vượt xa những phục chế thể đó.

Cuộc chiến kế tiếp rất đơn giản.

Quân Tiêu Dao đấm một quyền toi một tiểu bằng hữu, lấy tư thái cực kỳ sinh mãnh đánh nát tất cả những phục chế thể đó, không có chút phức tạp nào.

Thẳng đến đánh tan phục chế thể cuối cùng, khắp thiên địa đều như an tĩnh lại.

Quân Tiêu Dao đứng vững trên cửu tiêu, bạch y lay động, phong tư tuyệt thế!

Hắn thành công!

Hắn xông qua tầng mươi năm của Thiên Đạo Lâu chưa bao giờ có người qua được.

Cho dù là nhân kiệt thượng cổ, thiên kiêu bất hủ, họ đều không thể xông qua tầng năm mươi, mà Quân Tiêu Dao hắn lại thành

công!

“Mặc hắn ngàn vạn kiếp nạn, ta là đương thế vô song!”

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng.

Giờ phút này, hắn cứ như … Vị vua duy nhất trên trời dưới đất!

Hết chương 187.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 188. Ta là đương thế vô song

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà ngay khi Quân Tiêu Dao thông quan tầng năm mươi, toàn bộ Thiên Đạo Lâu cũng kích phát ra dị tượng xưa nay chưa từng có.

Ngân hà lay động, mặt đất run rẩy, vô số hư ảnh nhân kiệt cổ kim hiện lên chung quanh Thiên Đạo Lâu, đồng thời khom người triều bái.

Cảnh tượng này làm chấn động tâm thần của mấy chục vạn tu sĩ chung quanh.

“Các ngươi xem, tên của Thần Tử Quân gia kìa!” Một tu sĩ kinh hô, không thể tin nổi.

Tên của Quân Tiêu Dao đã đăng đỉnh trên tầng năm mươi, có nghĩa là hắn đã thành công xông qua tầng năm mươi!

Giờ khắc này, cho dù có nhiều bút mực đến mấy cũng không thể hình dung cảm giác chấn động trong lòng mọi người.

Nếu nói Quân Tiêu Dao thông qua tầng bốn mươi chín là sáng tạo kỳ tích.

Vậy hiện tại, Quân Tiêu Dao đã sáng tạo ra thần tích!

Bởi vì từ cổ chí kim, người thông qua tầng bốn mươi chín tuy thưa thớt, nhưng vẫn có một ít.

Mà chưa bao giờ có người thông quan tầng năm mươi.

Bởi vì Đại Diễn chi số, tứ thập hữu cửu nên rất nhiều người đều cho rằng không kẻ nào có thể thông qua tầng năm mươi kia.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại một tay sáng lập dòng chảy mới!

Tầng năm mươi thì đã thế nào, Quân Tiêu Dao hắn có thể thông

qua!

“Quá khủng bố, nếu Thần Tử Quân gia tiếp tục trưởng thành như vậy thì tương lai hắn chứng đạo thành đế đã gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.”

“Đâu chỉ chứng đạo thành đế, ta cảm thấy Thần Tử Quân gia còn có tư cách đặt chân lên lĩnh vực tiên đạo.”

“Kỳ tài! Yêu nghiệt! Đưa mắt nhìn ra mười vạn năm cổ kim Tiên Vực, chỉ có một mình Thần Tử của Quân gia!” Một vị danh túc đại lão thế lực đỉnh cấp cảm khái muôn phần.

“Đế lộ tương lai mở ra, có ai sẽ là đối thủ của Thần Tử Quân gia, ta không nghĩ ra được.”

Có thể nói, giờ phút này quang huy của một mình Quân Tiêu Dao đã che phủ tất cả.

Dưới sự chiếu rọi quang huy của Quân Tiêu Dao, mặc kệ là thần nữ thiên kiêu nào cũng chỉ có thể ảm đạm không ánh sáng.

Trong Thiên Đạo Lâu, Kim Dực Tiểu Bằng Vương đang sấm quan.

Thực lực của gã cũng rất mạnh, đã xông qua tầng bốn mươi bốn.

Nhưng vào thời khắc nào đó, Thiên Đạo Lâu bỗng run lên, gã sinh ra một cảm giác e sợ khó hiểu.

“Sao lại thế này?” Kim Dực Tiểu Bằng Vương không rõ.

Mà bên kia, Diệp Tinh Vân cũng có thu hoạch.

Một ít cơ duyên lạc ấn trong Thiên Đạo Lâu khiến ký ức hắn ta càng thêm rõ ràng.

“Thì ra tòa tinh cung kia tên là Vô Cực Tinh Cung, hơn nữa là ở thập địa hạ giới, khó trách ta không tìm thấy manh mối ở Tiên Vực.”

Diệp Tinh Vân đã có cảm ngộ và thu hoạch rất lớn.

Nhưng mà, hắn ta cũng đã nhận ra dị trạng của Thiên Đạo Lâu.

“Hả? Thiên Đạo Lâu làm sao vậy?” Diệp Tinh Vân lộ ra vẻ mặt nghi kỵ.

Trong tầng bốn mươi ba, Pháp Hải đang đánh nhau với hư ảnh.

Toàn thân hắn ta tỏa ra kim quang, hơn nữa thân thể phóng to lên mấy lần, giống như một phật đà kim sắc.

Đây là pháp môn nhục thể bất truyền của Tiểu Tây Thiên, Trượng Lục Kim Thân.

Thông qua cơ duyên của Thiên Đạo Lâu, Pháp Hải đã khiến Trượng Lục Kim Thân đạt tới viên mãn.

Không chỉ như thế, đáy mắt hắn ta như có một biển máu hiện lên, mang theo cảm giác chẳng lành.

Đây là biểu hiện khi Phật thân xuất hiện ma tâm.

“Thiên Đạo Lâu có thay đổi.” Pháp Hải lẩm bẩm nói.

Ở tầng thứ bốn mươi sáu của Thiên Đạo Lâu, Thanh Y của Cơ Thanh Y lay động, thân thể mềm mại trắng tinh lả lướt được bao phủ trong quang huy tiên đạo.

Khuôn mặt nàng thật mơ hồ, đeo khăn che mặt, khiến người ta không nhìn rõ được.

Nhưng trong đồng mâu trong trẻo lại lập loè chút kiên định.

Mục tiêu của nàng là tầng bốn mươi chín.

Mà lúc này, Thiên Đạo Lâu bỗng chấn động, có dị biến sinh ra, có âm thanh điềm lành đang tụng xướng.

“Gì thế này, chẳng lẽ Quân Tiêu Dao kia đã đặt chân lên tầng bốn mươi chín rồi?”

Trong đồng mâu thủy tinh của Cơ Thanh Y hiện lên một tia kinh ngạc.

Trong suy nghĩ của nàng, tầng bốn mươi chín đã là cực hạn.

Còn về tầng năm mươi, Cơ Thanh Y chưa bao giờ nghĩ tới cả.

Quân Tiêu Dao có thể đặt chân lên tầng bốn mươi chín cũng không làm Cơ Thanh Y cảm thấy quá bất ngờ.

Chỉ có bóng dáng đưa lưng về phía thương sinh mà trước đó Quân Tiêu Dao hiện hóa ra cũng đủ để chứng minh thiên tư và thực lực của hắn.

“Thanh Y sẽ không thua đâu.” Cơ Thanh Y kiên nghị mà nói.

Tuy nàng là nữ tử, hơn nữa tính cách siêu nhiên thoát tục giống như nữ tiên.

Nhưng nàng vẫn có lòng hiếu thắng.

Dù sao trong đại tranh chi thế, chỉ khi nào tranh đến nổi bật khác người mới có khả năng chứng đạo.

Cơ Thanh Y cũng có mong muốn chứng đạo.

Nàng phất tay ngọc ra, hiện hóa pháp môn thần thông của Nhân Tiên Giáo, Tiên Linh Ấn, lập tức lao về hướng hư ảnh kia.

Trong Thiên Đạo Lâu, khi tất cả thiên kiêu đều đang nỗ lực để đặt chân lên tầng bốn mươi chín thì Quân Tiêu Dao đã hoàn thành thông quan.

Hắn đưa mắt nhìn lại, trong hoang mạc nơi xa bỗng hiện ra một bóng dáng cổ xưa.

Bóng dáng kia khoác một chiếc áo choàng vải bố, bao phủ lên thân thể khô gầy.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, lập tức lao nhanh tới.

Nhưng càng tới gần bóng dáng cô quạnh kia thì Quân Tiêu Dao càng cảm nhận được áp lực.

Đồng thời, có một sức mạnh luân hồi kỳ lạ đang tràn ngập.

Mỗi khi Quân Tiêu Dao bước ra một bước, sức mạnh luân hồi sẽ nồng đậm lên vài phần.

Quân Tiêu Dao cũng đã nhận ra tinh khí sinh mệnh của bản thân đang nhanh chóng trôi đi.

Hiện tại, cuối cùng Quân Tiêu Dao cũng đã hiểu vì sao không gian này sẽ hiện ra bằng hình thức hoang mạc.

Bởi vì dưới luân hồi, vạn vật đều sẽ rơi vào khô héo, tan vỡ.

Nếu đổi lại là người khác đến đây, phỏng chừng vừa tới gần vài bước thì khí huyết toàn thân sẽ suy bại, rơi vào suy yếu, tóc cũng trắng xoá.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác, hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, không thiếu nhất chính là khí huyết.

Có thể nói như vậy, cả khí huyết của chân long tuổi nhỏ cũng chưa chắc so được với Quân Tiêu Dao.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Càng tới gần thì sức mạnh luân hồi kia càng nồng đậm, cuối cùng còn chồng chất lên nhau rồi gia tăng gấp bội.

“Đây là sức mạnh của thánh linh sao, mặc dù chỉ còn lại một khối di hài, cũng không thể khiến người ta tới gần.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn biết, khối bản thể thánh linh này chính là Luân Hồi Đạo Kim.

Chỉ là Quân Tiêu Dao không ngờ sau khi nó chết còn có sức mạnh luân hồi khủng bố như vậy tràn ngập.

Đến cuối cùng, Quân Tiêu Dao chỉ cách di hài này mấy chục trượng.

Sức mạnh luân hồi ở nơi đây nồng đậm tới cực điểm.

Đổi là bất cứ thiên kiêu nào khác, Cơ Thanh Y hay Quân Lăng Thương, phỏng chừng cũng không chịu nổi, sẽ nhanh chóng lão hoá.

“Không đúng, không nên là thế này, khảo nghiệm tầng năm mươi cũng chưa kết thúc!” Quân Tiêu Dao bỗng hiểu ra.

Tầng năm mươi còn có khảo nghiệm cuối cùng, đó là đối kháng với sức mạnh luân hồi này.

Nhưng sức mạnh luân hồi dễ dàng ứng phó như vậy sao.

Quân Tiêu Dao suy tư.

Hết chương 188.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 189. Hiểu được chân lý luân hồi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bỗng nhiên, hắn chú ý thấy trên mặt đất có một mầm cây khô héo.

Trước đó khi vừa vào tầng này, hắn cũng từng nhìn thấy.

“Luân hồi, tân sinh, mất đi, sinh sôi không ngừng...” Quân Tiêu Dao thất thần lẩm bẩm.

Hắn bỗng ngồi xếp bằng tại chỗ, bắt đầu tìm hiểu.

Thiên phú của Quân Tiêu Dao là điều không thể nghi ngờ, mặc dù không có hệ thống gia trì, cũng đủ để coi như có một không hai đương thời.

Quân Tiêu Dao liếc một cái đã có thể hiểu được các loại thần thông tuyệt học của Quân gia.

Mà hiện giờ, hắn đã được dẫn dắt, cũng bắt đầu tìm hiểu.

“Luân hồi cũng không đơn thuần chỉ là tĩnh mịch, hướng chết mà sinh, sinh sôi không thôi, mới là chân lý của luân hồi.”

Quân Tiêu Dao rơi vào ngộ đạo.

Chí Tôn Cốt trong ngực hắn bắt đầu phóng thích quang hoa lộng lẫy.

Chung quanh nồng đậm sức mạnh luân hồi, cứ như trăm xuyên hối hải, hội tụ về hướng Chí Tôn Cốt.

Trong lúc mơ hồ, cứ như có một đại thần thông khủng bố đang ấp ủ trong đó.

Mà lúc này, phía trên di hài khô gầy khoác áo choàng vải bố kia có một chút ánh sáng đom đóm le lói bỗng trồi lên, mang theo một luồng dao động linh hồn nhàn nhạt.

“Là hậu nhân nhất mạch của hắn sao, quả thực thiên tư yêu nghiệt, khủng bố đến cực điểm...”

Từ hồn quang như ánh sáng đom đóm ấy truyền ra dao động.

Thời gian trôi đi.

Trong Thiên Đạo Lâu, lục tục có thiên kiêu vì sấm quan thất bại mà bị truyền tống ra ngoài.

Dù sao không phải ai cũng có thể giống Quân Tiêu Dao, một đường thông quan, thế như chẻ tre.

Đám người Âm Dương Thánh Tử, Hạ Lam, Hoa Tích Tình dừng bước ở tầng ba mươi mấy.

Theo lý thuyết, thành tích này đã rất không tồi.

Dù sao trước kia khi Thiên Đạo Lâu mở ra, thiên kiêu bước lên tầng bốn mươi đều ít ỏi không có mấy ai.

Nhưng mà lần này, Đại trưởng lão lại không mấy vui vẻ.

Cũng không bàn đến dị số Quân Tiêu Dao kia.

Một ít Tự Liệt còn lại của Quân gia, còn có đám người Kim Dực Tiểu Bằng Vương, Diệp Tinh Vân, Phật Tử Tiểu Tây Thiên đều biểu hiện cực kỳ sáng mắt.

Mọi người trong Quân gia, cho dù là Quân Linh Lung yếu nhất cũng có trình độ ngang nhau với đám người Âm Dương Thánh Tử.

Các Tự Liệt khác thì hoàn toàn bước lên tầng bốn mươi.

So ra thì biểu hiện của những Thánh Tử Thánh Nữ thư viện thực sự có chút xấu hổ.

Khi đám người Âm Dương Thánh Tử khí phách hăng hái đi ra thì nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đứng trên đỉnh cao nhất.

Vẻ mặt của bọn họ cũng hoàn toàn ngơ ngẩn.

Sau đó, đạo tâm của Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam lại chịu đả

kích trí mạng, chưa gượng dậy nổi.

Trong linh nhãn của Hoa Tích Tình thì càng lộ ra sùng bái xưa nay chưa từng có.

“Thần Tử Quân gia quả nhiên là nhân vật thần tiên, có thể sáng tạo ra kỳ tích vốn không có khả năng xảy ra.”

Nghĩ đến trước đó Quân Tiêu Dao đáp ứng luận đạo với nàng, Hoa Tích Tình hưng phấn mà không khép được chân.

Mà khi đám người Kim Dực Tiểu Bằng Vương, Diệp Tinh Vân, Pháp Hải ra tới, còn chưa kịp dào dạt đắc ý với thành tích của mình thì đã thấy được sự thật tàn khốc kia.

“Sao có thể?” Kim Dực Tiểu Bằng Vương không thể bình tĩnh, hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Gã còn tưởng rằng mình có thể so đấu cạnh tranh với Quân Tiêu Dao, kết quả hiện tại, người ta đã sớm đánh vỡ kỷ lục vạn cổ.

Kết quả này làm gã không thể chấp nhận.

Kim Dực Tiểu Bằng Vương xông qua tầng bốn mươi lăm, đã xem như yêu nghiệt, nhưng so với Quân Tiêu Dao thì không bằng cả cái rắm!

Và đồng cảm với hoàn cảnh của gã còn có Diệp Tinh Vân và Pháp Hải.

Vẻ mặt hai người họ cũng cứng lại, đen như đáy nồi.

Một cảm giác vô lực lan tràn trong tim bọn họ.

Mà trong Thiên Đạo Lâu, khiến người ta chú ý nhất tất nhiên là Quân Lăng Thương và Cơ Thanh Y.

Hai người họ, một người là Trọng Đồng Giả, Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia.

Người còn lại là Thần Nữ của Cơ gia, Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo.

Nếu không có viên châu ngọc Quân Tiêu Dao ở phía trước thì mắt sáng nhất hôm nay chắc chắn là bọn họ.

Làm mọi người hít hà một hơi chính là, Quân Lăng Thương và Cơ Thanh Y đều đột phá tầng bốn mươi tám, lên tới tầng bốn mươi chín.

“Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia quả nhiên siêu phàm tuyệt đại.”

“Đúng vậy, thật hâm mộ Quân gia, nhân kiệt xuất hiện tầng tầng lớp lớp.”

“Thiên tư của Thần Nữ Cơ gia cũng khiến người ta kinh diễm, không biết bọn họ có đột phá được đến tầng năm mươi không?”

“Ta thấy cũng khó, dù sao không phải ai cũng có thể so sánh với Thần Tử Quân gia, Thần Tử là một dị số yêu nghiệt.”

Trong lúc mọi người nghị luận, kết quả cũng đã xuất hiện.

Hai người họ thật sự dừng bước ở tầng bốn mươi chín.

Nhưng thành tích này đã cực kỳ kinh người, đại biểu cho tư thái của bọn họ là có một không hai trong cùng thế hệ.

“Đáng tiếc...”

Quân Lăng Thương khoanh tay bước ra Thiên Đạo Lâu, trên mắt vẫn đang che vải.

Nhưng mọi người mơ hồ có thể cảm giác được, khí tức của Quân Lăng Thương càng cường đại hơn.

Quân Lăng Thương cũng đạt được cơ duyên trong Thiên Đạo Lâu, trọng đồng của hắn có lột xác rất lớn.

Mà bên kia, Cơ Thanh Y cũng điểm nhẹ gót sen mà đi ra.

Nàng hơi lắc đầu, nỉ non nói: “Thiếu nữ quỷ diện kia thật sự cường đại mà quỷ dị, muốn thắng nàng quá khó.”

Ngược lại, Cơ Thanh Y lại nghĩ tới dị trạng trước đó của Thiên

Đạo Lâu.

“Hay là Quân Tiêu Dao thật sự xông qua tầng bốn mươi chín?” Cơ Thanh Y theo bản năng ngước mắt nhìn lên.

Vừa nhìn một cái, ngọc dung của nàng hiếm thấy mà lộ ra kinh ngạc, cả người như mất hồn.

“Tầng năm mươi?” Cơ Thanh Y nhịn không được dùng bàn tay ngọc che lại đôi môi đỏ.

Tính cách của Cơ Thanh Y điềm tĩnh mà bình đạm, siêu nhiên ngoại vật.

Hàng năm bế quan tu luyện ở Nhân Tiên Giáo, càng khiến nàng mang lên một loại tiên ý, nỗi lòng như giếng cổ không gợn sóng.

Nhưng giờ phút này, Cơ Thanh Y như bị giáng thành phàm nhân, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc sửng sốt.

Quân Tiêu Dao không phải chỉ đột phá tầng bốn mươi chín.

Mà là tầng năm mươi!

Đánh vỡ kỷ lục mà tiền nhân chưa từng phá được, khai sáng dòng chảy mà cổ nhân chưa từng khai sáng!

Tuy trong đó chỉ kém một tầng, nhưng ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

“Không ai có thể đột phá tầng năm mươi, Quân Tiêu Dao lại đột phá.” Cơ Thanh Y thất thần thật lâu.

Nàng cũng từng gặp mặt vô số thiên kiêu tuấn kiệt, lại không có người nào có thể làm nàng có cảm giác kinh ngạc.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao làm được.

Hắn thậm chí làm được chuyện mà Cơ Thanh Y không thể.

Điều này là một loại đả kích đối với Cơ Thanh Y luôn thuận buồm xuôi gió, siêu nhiên trên cao

Cảm giác này thật giống như một nữ tiên cao cao tại thượng, được

vạn linh sùng bái bỗng phát hiện có một tiên vương xuất hiện ở trước mặt mình.

Trước mặt tiên vương này, nàng trở nên vô cùng nhỏ bé, thậm chí trong lòng còn dâng lên một cảm giác vô lực nhàn nhạt.

Cảm giác này thật không dễ chịu.

Hết chương 189.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 190. Luân Hồi Thánh Linh giao phó

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ai, Tiêu Dao đường đệ thật siêu phàm.”

Tuy trên mắt Quân Lăng Thương có vải che, nhưng tất cả đều bị hắn ta nhìn thấy hết.

Đệ Nhất Tự Liệt thanh danh hiển hách của Quân gia này cũng không thể không thừa nhận, năng lực của đường đệ vượt xa dự đoán của hắn ta.

Hắn ta vốn định so đấu với Quân Tiêu Dao một lần ở Thiên Đạo Lâu, làm A Cửu nhận thức được thực lực của mình.

Kết quả hiện tại vẫn bị Quân Tiêu Dao so không bằng.

Còn về hai vị Tự Liệt Quân Đạo Lâm và Quân Tích Ngọc phía sau hắn ta, vẻ mặt họ cũng chấn động đến thất thần.

Trước đó bọn họ luôn có ý kiến về chuyện Quân Tiêu Dao chiếm cứ tài nguyên tu luyện của gia tộc.

Mà hiện tại, nhìn Quân Tiêu Dao ánh hào quang vạn trượng, bọn họ không nói ra được câu oán trách nào cả.

Người ưu tú chiếm cứ càng nhiều tài nguyên của gia tộc thì có sai sao?

Không sai.

Muốn trách thì trách thiên phú của bọn họ kém xa Quân Tiêu Dao, ngày sau không thể trở thành trụ cột của Quân gia.

Giờ khắc này, Quân Tích Ngọc cũng hoàn toàn thu hồi ý kiến trước đó với Quân Tiêu Dao.

Thậm chí nàng bắt đầu cảm thấy, hình như Quân Tiêu Dao càng loá mắt hơn Quân Lăng Thương...

“Nếu Thần Tử của Quân gia sấm quan thành công, vì sao còn chưa đi ra?”

“Nói không chừng là đang nhận truyền thừa đại cơ duyên nào đó.” Một ít thiên kiêu lộ ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Chỉ có Đại trưởng lão là than ngắn thở dài.

Lão biết, rất có khả năng Quân Tiêu Dao đã gặp được di hài của Luân Hồi Thánh Linh.

Ngay vào lúc vô số người ở ngoại giới chấn động vì Quân Tiêu Dao.

Trong không gian tầng năm mươi, Quân Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng trên mặt đất rốt cuộc cũng có phản ứng.

Chí Tôn Cốt trong ngực hắn bắt đầu phóng ra quang hoa hai màu hắc bạch.

Đó là dáng vẻ cụ tượng của sức mạnh luân hồi.

Vào thời khắc nào đó, Quân Tiêu Dao mở mắt ra, sâu trong đáy mắt như hiện lên hai thần quang một đen một trắng.

“Đại thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt, Luân Hồi Niết Quang!”

Quân Tiêu Dao bỗng đứng lên, ngực phát ra khí tức luân hồi kinh người, quang hoa hai màu hắc bạch hiện lên, khuếch tán ra tứ phương.

Trong phút chốc, hoang mạc chung quanh bắt đầu sinh ra biến hóa.

Một mầm cây khô héo trên mặt đất mọc ra chòi non với tốc độ kinh người, sau đó sinh trưởng mãnh liệt, hóa thành đại thụ che trời.

Trong địa giới phạm vi trăm dặm chung quanh Quân Tiêu Dao, tất

cả hoang mạc biến thành ốc đảo.

Nhất niệm chi gian, thương hải tang điền!

Đây là sự khủng bố của thần thông Chí Tôn Cốt, Luân Hồi Niết Quang!

Nhưng còn không chỉ như thế.

Sức mạnh luân hồi không chỉ là sinh, mà còn là tử.

Sau đó Quân Tiêu Dao liên tục thúc giục Luân Hồi Niết Quang, hắc quang trong đó đảo qua, những đại thụ che trời đó bắt đầu khô héo, lá cây điêu tàn, cuối cùng hóa thành một đoạn cây khô, đổ sụp thành bụi.

“Cũng có chút tương tự với Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, nhưng vẫn có bất đồng về mặt bản chất.” Quân Tiêu Dao suy nghĩ một chút rồi nói.

Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm là sức mạnh thời gian.

Mà Luân Hồi Niết Quang này là sức mạnh luân hồi.

Nhưng hiệu quả thật sự khá tương tự.

“Luân Hồi Niết Quang chỉ là hình thức ban đầu, sau này nhất định còn có biến hóa càng thêm cao thâm.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Giống như Thượng Thiên Kiếp Quang, chiêu thức hoàn chỉnh của nó chính là Thượng Thương Chi Thủ.

Luân Hồi Niết Quang cũng chỉ là một hình thức ban đầu, lúc sau hẳn có thể lột xác ra đại thần thông hoàn chỉnh.

Nhưng chỉ nhất thức ban đầu này cũng đã khủng bố tới cực điểm, có thể trở thành đòn sát thủ.

Hơn nữa sức mạnh luân hồi của Chí Tôn Cốt còn có thể phối hợp với Lục Đạo Luân Hồi quyền, giúp nó phát huy ra uy năng lớn hơn nữa.

Sau đó, Quân Tiêu Dao lại đưa mắt nhìn về hướng di hài của Luân Hồi Thánh Linh.

Nói thật, ban đầu Quân Tiêu Dao cho rằng di hài của Luân Hồi Thánh Linh hẳn là trạng thái người kim loại nào đó.

Nhưng hoàn toàn không phải.

Di hài của Luân Hồi Thánh Linh giống như nhân loại bình thường, chỉ là khô gầy khô héo, nhìn như mất nước.

Mà lúc này, một dao động linh hồn mỏng manh đến cực điểm bỗng truyền đến.

“Tiểu hữu, ngươi là người của Quân gia đúng không...”

“Hả?” Mắt Quân Tiêu Dao lộ ra kỳ quang.

Hắn thấy được một chút quang điểm mỏng manh như ánh sáng đom đóm phía trên di hài của Luân Hồi Thánh Linh.

“Còn lại một chút tàn hồn sao?” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Hắn khẽ gật đầu và nói: “Không sai, tại hạ là Quân Tiêu Dao của Quân gia.”

“Quả nhiên, ở thời đại của chúng ta, Quân gia đã xuất hiện một nhân vật khủng bố đỉnh thiên lập địa, đàn áp quần hùng Tiên Vực.”

“Thậm chí một ít Thánh Linh đại thành cũng không dám lộ diện, sợ bị vị kia đánh chết, tế luyện thành đế binh.”

“Hừm, còn có chuyện này sao?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Thánh linh đại thành chính là tồn tại đủ khả năng sánh vai với Đại Đế, Cổ Hoàng.

“Vị Đại Đế kia tự phong là Khí Thiên, tức là tồn tại vứt bỏ trời xanh.” Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh nói.

“Là tổ tiên của ta, Khí Thiên Đại Đế, Quân Khí Thiên.” Quân Tiêu

Dao phản ứng lại.

Vị này chính là một trong những nhân vật mạnh nhất.

Nghe đồn thiên tư của ngài cực kỳ yêu nghiệt, thậm chí dẫn động trời giáng đế ấn, nếu chịu đón lấy thì có thể không bị cản trở mà trực tiếp chứng đạo thành đế.

Kết quả vị mãnh nhân kia lại nói thẳng một câu.

Thiên Đạo lên ngôi, cũng chỉ là trói buộc, thân ta chứng đạo, vạn kiếp thành tiên!

Ngài ấy không tiếp nhận đế ấn mà trời cao giao cho!

Cuối cùng, ngài ấy dựa vào thực lực của bản thân để chứng đạo, kéo dài mười vạn năm khí vận của Quân gia.

Quân gia có thể uy chấn Tiên Vực, đứng sừng sững đến bây giờ cũng không phải chỉ dựa vào một hai người, mà là mỗi nhất đại đều xuất hiện yêu nghiệt giống như Quân Khí Thiên.

Ví dụ như thế hệ trước chính là phụ thân của Quân Tiêu Dao, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối.

Mà thế hệ này tất nhiên là Quân Tiêu Dao.

“Ta có cảm giác, vị kia... Dường như vẫn chưa mất đi...” Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh bỗng nói.

“Cái gì?” Quân Tiêu Dao bất ngờ.

Vị mãnh nhân kia còn sống?

Nhưng suy nghĩ lại, với nội tình của Quân gia thì cũng chưa chắc không còn sót lại Đại Đế.

Dù sao lão tổ xếp thứ mười tám của Quân gia cũng đã là cường giả chí tôn.

Những người ở mười vị trí đầu, thậm chí những vị đứng hàng đầu sẽ đạt tới cảnh giới nào?

Có Đế tồn tại cũng có vẻ không lạ gì.

“Rốt cục tiền bối nói những lời đó là muốn biểu đạt cái gì?” Quân Tiêu Dao đi thẳng vào vấn đề.

Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh nói: “Ta biết, lấy thiên phú của ngươi, ngày sau nhất định sẽ là tồn tại trung tâm của Quân gia, ta chỉ có một yêu cầu, hy vọng ngày sau, ngươi có thể quan tâm Thánh Linh Thư Viện một chút.”

“Hừm?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Không ngờ Luân Hồi Thánh Linh lại đưa ra yêu cầu như vậy.

“Đại tranh chi thế mở ra, chư giới náo động, chút sương đen kia sẽ bay tới từ dị vực, cho dù bất hủ cũng sẽ bị huỷ diệt, càng đừng nói là một tòa thư viện.” Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh từ từ nói.

Hết chương 190.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 191. Lựa chọn con đường tương lai

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn hiểu ra.

E là tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh đã biết trước một vài điều.

Hắn không muốn để Thánh Linh Thư Viện bị huỷ diệt trong sóng triều thời đại, bởi vậy xin Quân Tiêu Dao giúp đỡ.

Lấy thân phận của Quân Tiêu Dao và nội tình của Quân gia, muốn quan tâm Thánh Linh Thư Viện một chút cũng không phải việc khó.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không phải thánh mẫu thích làm người tốt.

Hắn sẽ không làm chuyện không công.

Hình như biết Quân Tiêu Dao đang suy nghĩ cái gì, Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh nói: “Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không yêu cầu không công, thứ này là quà tặng cuối cùng của ta.”

Ở ngực của di hài Luân Hồi Thánh Linh, một đoàn quang hoa mông lung hiện ra.

“Đây là...” Quân Tiêu Dao lộ ra dị sắc.

Khi quang hoa mông lung kia hiện ra, một sức mạnh luân hồi nồng đậm tới cực điểm cũng khuếch tán.

Nhưng giờ phút này, Quân Tiêu Dao đã lĩnh ngộ được chân lý luân hồi.

Hơn nữa được Chí Tôn Cốt gia trì, những sức mạnh luân hồi đó đã không thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn với hắn.

Quân Tiêu Dao tập trung nhìn vào, phát hiện giữa quang hoa mông lung kia là một thứ nhìn giống như hạt giống.

Hạt giống kia có hai màu hắc bạch, tản ra sức mạnh luân hồi nồng đậm.

Sức mạnh luân hồi ở nơi đây căn bản không là cái gì so với hạt giống kia!

“Đây là...”

Tuy Quân Tiêu Dao nhìn quen các loại kỳ trân dị bảo, nhưng cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khi trông thấy hạt giống này.

Hắn biết, đây tuyệt đối là bảo bối hiếm thấy.

Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh nói: “Đây là luân hồi tiên chủng mà ta ngưng kết ra từ toàn bộ sức mạnh luân hồi, đạo kim tinh hoa, ta thấy ngươi đang ở cảnh giới Quy Nhất đại viên mãn, bước tiếp theo là hợp đạo.”

“Vậy thì luân hồi tiên chủng này sẽ có tác dụng đối với ngươi.”

“Luân hồi tiên chủng!” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời.

Tiên chủng tuyệt đối là bảo bối hiếm thấy.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, tiên chủng là tồn tại xa xôi không thể với tới.

Thậm chí không phải ai cũng có thể dùng được cả linh chủng bình thường.

Tu sĩ tầm thường chỉ có thể dùng hạt giống hợp đạo kém cỏi nhất.

Những hạt giống hợp đạo đó hầu như không có bất cứ tác dụng gia trì nào trợ giúp tu sĩ.

“Thế nào, tiểu hữu có vừa lòng với phần lễ vật này không?” Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh hỏi.

“Cũng được.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Nếu là thiên kiêu bình thường, có thể lấy được tiên chủng thì tuyệt đối mừng như lên trời, hưng phấn đến cực điểm.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì cũng chỉ có thể coi như không tồi.

Nếu không phải tiên chủng này có chứa sức mạnh luân hồi, chỉ sợ Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy hứng thú.

Thái độ như vậy làm tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh câm nín một hồi.

Hắn đưa luân hồi tiên chủng được ngưng tụ ra từ toàn bộ tinh hoa của mình cho Quân Tiêu Dao mà Quân Tiêu Dao cũng không có phản ứng gì.

Sau đó, Quân Tiêu Dao có được luân hồi tiên chủng.

“Tiền bối yên tâm, tại hạ sẽ đích thân quan tâm Thánh Linh Thư Viện.” Quân Tiêu Dao nói.

“Có được hứa hẹn của truyền nhân Quân gia, ta cũng an tâm rồi, kế tiếp, ngươi đi đi, tàn hồn của ta đã không thể kiên trì được lâu nữa...” Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh nói.

Quân Tiêu Dao gật đầu.

Hắn liếc mắt đánh giá di hài của Luân Hồi Thánh Linh một cái.

“Khụ khụ... Tiểu hữu, ngươi xem di hài của lão hủ làm cái gì?” Tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh ho khan một tiếng và nói.

Tiểu tử này sẽ không nhắm vào di hài của hắn đó chứ?

“Tiền bối nói đùa, tại hạ chỉ muốn chiêm ngưỡng phong mạo của tiền bối một chút mà thôi.” Quân Tiêu Dao mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà nói.

Vừa rồi hắn thật sự nhắm vào di hài của Luân Hồi Thánh Linh.

Dù sao bản thể của Luân Hồi Thánh Linh chính là Luân Hồi Đạo Kim có thể đúc thành đế binh.

Một khối Luân Hồi Đạo Kim to như vậy, chỉ sợ không ai không động tâm.

Nhưng đánh giá một chút xong thì Quân Tiêu Dao vẫn từ bỏ.

Như tàn hồn của Luân Hồi Thánh Linh đã nói, toàn bộ tinh hoa của hắn ta đã ngưng tụ thành luân hồi tiên chủng.

Di hài không còn giá trị gì nữa.

“Tiền bối, cáo từ.” Quân Tiêu Dao chắp tay, xoay người rời đi.

Luân Hồi Thánh Linh nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao rời đi, bỗng có chút hối hận.

Có phải hắn ta không nên phó thác thư viện cho người này hay không?

Nhưng tự cổ chí kim, người duy nhất thông qua khảo nghiệm chỉ có một mình Quân Tiêu Dao.

Luân Hồi Thánh Linh cũng không có lựa chọn nào khác.

Phía Bên kia, khóe miệng Quân Tiêu Dao còn duy trì ý cười lạnh nhạt.

Hành trình lần này đến Thiên Đạo Lâu có khá nhiều thu hoạch.

Long tượng vi lạp lột xác, đánh dấu được Lục Đạo Luân Hồi quyền, cũng uẫn dưỡng ra thần thông Chí Tôn Cốt, còn có được luân hồi tiên chủng.

“Nên sử dụng tiên chủng này như thế nào đây?” Quân Tiêu Dao đang suy tư.

Hiện giờ nếu hắn luyện hóa tiên chủng này thì sẽ lập tức đột phá đến Hợp Đạo Cảnh, thậm chí có khả năng trực tiếp đột phá đến Hợp Đạo Cảnh đại viên mãn.

Hơn nữa luân hồi tiên chủng cũng rất phù hợp với thần thông Chí Tôn Cốt của hắn.

Nhưng trước sau Quân Tiêu Dao vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Hắn cảm thấy luân hồi tiên chủng còn chưa thể phóng thích toàn bộ thiên tư của hắn.

Quân Chiến Thiên cũng nói, sau này để hắn hạ giới tìm kiếm căn nguyên thế giới làm chủng.

Lựa chọn tiên chủng như thế nào sẽ liên quan đến con đường tương lai.

Lựa chọn bất đồng đại diện cho những con đường khác nhau, là điều cực kỳ trọng yếu đối với Quân Tiêu Dao.

“Thôi, nếu ta đột phá đến Hợp Đạo Cảnh thì nhất định phải chọn một con đường cực hạn nhất, bằng không chẳng phải là uổng một thân thiên phú sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hắn không vội luyện hóa, chuẩn bị lấy luân hồi tiên chủng này để tìm hiểu bản hoàn chỉnh của thần thông Luân Hồi Niết Quang.

Hiển nhiên uy lực kia sẽ càng mạnh hơn Luân Hồi Niết Quang.

Chuyện ở nơi này hoàn thành thì Quân Tiêu Dao cũng rời đi.

Mà ở ngoại giới, tất cả tu sĩ đều không rời đi.

Bọn họ đều muốn tận mắt nhìn thấy Quân Tiêu Dao đi ra.

Họ cũng rất muốn biết, Quân Tiêu Dao đã đạt được loại cơ duyên nào.

Ngay vào lúc vạn chúng nín thở chờ đợi thì trên đỉnh Thiên Đạo Lâu có quang huy lập loè.

Bóng dáng của Quân Tiêu Dao như trích tiên dưới ánh trăng, xuất hiện ngay trên không trung.

Một bộ bạch y, tuyết trắng vô cấu, dáng người thon dài, da thịt chảy xuôi tiên huy.

Hắn như Thần linh chi tử, chân tiên dưới ánh trăng, tiên tư thần

cốt, tuấn tú tuyệt thế.

Mà trên tuấn nhan thần tiên đủ để khiến hàng tỉ thiếu nữ điên cuồng lại không có biểu cảm nào, nhìn rất bình đạm.

Dường như đối Quân Tiêu Dao mà nói, đột phá tầng năm mươi của Thiên Đạo Lâu cũng không xem như đại sự gì.

Hết chương 191.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 192. Đối chiến với Kim Dực Tiểu Bằng Vương và Pháp Hải

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất cả mọi người toàn trường đều ngừng hô hấp.

Dáng người không dính bụi trần của Quân Tiêu Dao khiến mọi người đều kinh ngạc.

Sấm quan Thiên Đạo Lâu khó khăn đến mức nào.

Đừng nói là tu sĩ bình thường, cho dù là thiên kiêu đỉnh cấp cũng sẽ vô cùng chật vật, người bị thương thì chỗ nào cũng có.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì sao?

Đừng nói là bị thương, trên bạch y còn không dính chút bụi bặm.

Điều này làm người ta sinh ra ảo giác, giống như Quân Tiêu Dao chỉ đi dạo một vòng rồi trở lại.

“Thần Tử Quân gia cảm thấy thế nào, không bị vết thương nào sao?”

“Không phải hắn vượt qua tầng năm mươi sao, theo lý thuyết phải là một trận khổ chiến mới đúng.”

Rất nhiều người không thể tưởng tượng.

Cơ Thanh Y nhìn bóng dáng bạch y tuyệt thế phía chân trời.

Lấy thân phận và địa vị của nàng mà cũng sinh ra một chút cảm giác tự thẹn không bằng.

Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên, quá sâu không lường được, hơn nữa khí chất còn tiên hơn nàng.

“Chư vị đều nhìn ta như vậy làm gì?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không cảm thấy mình sáng tạo kỳ tích gì.

Cũng chỉ vượt qua cái lâu thôi, đó tính là gì?

“Thần Tử Quân gia, ngươi thông qua tầng năm mươi, có nhìn thấy vị kia không?” Giọng nói của Đại trưởng lão mang theo một tia kích động.

Vị kia chính là cội nguồn của Thánh Linh Thư Viện bọn họ.

Quân Tiêu Dao gật gật đầu.

Trái tim Đại trưởng lão hung hăng run lên.

Toàn trường cũng vang lên tiếng hít mạnh hết đợt này đến đợt khác.

Bọn họ không ngờ Quân Tiêu Dao thật sự nhìn thấy Luân Hồi Thánh Linh trong truyền thuyết.

Đa số nữ tử ở đây đều mắt lộ tia sáng kỳ dị, gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, giống như một đám sói cái nhìn chằm chằm dê con.

Mà đa số tu sĩ cũng lộ ra vẻ mặt sùng bái và kính ngưỡng xưa nay chưa từng có.

Cảm nhận được không khí cuồng nhiệt này, sắc mặt của đám thiên kiêu bọn Kim Dực Tiểu Bằng Vương đều rất khó xem.

Bọn họ không cam lòng, cũng không rõ sao Quân Tiêu Dao có thể bình yên vô sự thông qua tầng năm mươi?

Kim Dực Tiểu Bằng Vương thật sự không thể kiềm nén ghen ghét và không cam lòng trong thâm tâm, gã nhịn không được mà quát: “Quân Tiêu Dao, rốt cục ngươi dùng thủ đoạn đặc thù gì, mới xông qua được tầng năm mươi hả?”

Lời nói của Kim Dực Tiểu Bằng Vương khiến khắp nơi yên tĩnh lại.

Thật ra tất cả mọi người rất muốn biết tại sao Quân Tiêu Dao có thể thông qua khảo nghiệm tầng năm mươi.

“Bản Thần Tử muốn qua được thì qua thôi, cần gì giải thích với con gà da giòn hoàng kim như ngươi?”

Quân Tiêu Dao khinh thường, cũng lười giải thích cái gì.

Nhưng lời này khiến cả đám người ngạc nhiên, trợn tròn mắt.

Hắn gọi Kim Dực Tiểu Bằng Vương là con gà da giòn hoàng kim, quả thực là nhục nhã trắng trợn.

“Quân Tiêu Dao, ngươi!” Kim Dực Tiểu Bằng Vương tức giận đến ngũ tạng như đốt, đôi cánh sau lung chấn động kiếm vũ.

Gã thân là truyền nhân nhất mạch Kim Sí Đại Bằng của Già Lâu Thánh Sơn, đã bao giờ bị nhục nhã như vậy.

Mặc dù Quân Tiêu Dao vừa đánh vỡ kỷ lục của Thiên Đạo Lâu, thì tính sao?

Cũng không ai biết rốt cục Quân Tiêu Dao là dùng thực lực thông quan, hay là lấy thủ đoạn đặc thù nào đó để qua ải.

“Kẻ nào thấy bản Thần Tử chướng mắt đều cùng xông lên đi, bản Thần Tử không có nhiều thời gian giải quyết từng tên một.” Quân Tiêu Dao khoanh tay đứng sừng sững trên hư không.

Thực lực của hắn cao hơn trước kia một khoảng lớn, cũng cần vài người làm bao cát để kiểm tra đo lường một chút.

Nghe Quân Tiêu Dao nói như vậy, nhưng không có mấy ai dám nói Quân Tiêu Dao là khẩu xuất cuồng ngôn, dù sao Quân Tiêu Dao cũng mới đánh vỡ kỷ lục vạn cổ, hiện tại đang cực kỳ nổi bật.

Hơn nữa bọn họ cũng rất tò mò, rốt cục Quân Tiêu Dao có được cơ duyên gì ở tầng năm mươi, thực lực đã mạnh đến mức độ nào?

Kim Dực Tiểu Bằng Vương chiến ý sôi sục, kim quang trong mắt phụt ra, tính cách của gã vốn tranh cường háo thắng, tất nhiên không cam lòng thua kém ai.

“A di đà phật, Quân thí chủ, bần tăng nguyện so đấu một trận với ngươi.” Pháp Hải cũng nhịn không được, cũng muốn ra tay.

Nếu không hắn ta hoài nghi tâm cảnh của mình sẽ sinh ra vết rách.

Còn về Diệp Tinh Vân, sắc mặt của hắn ta liên tục biến ảo, cuối cùng vẫn không ra tay.

“Hiện tại không vội đối phó hắn, chờ ta đến hạ giới, tìm kiếm được bảo tàng của Vô Cực Tinh Cung, đến lúc đó tu vi tăng mạnh, một đường xưng vương, đánh bại Quân Tiêu Dao cũng không phải không có khả năng.” Diệp Tinh Vân thầm lẩm bẩm trong lòng.

Rõ ràng là sợ, ngặt nỗi lại muốn tìm lý do và cái cớ để an ủi bản thân.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao đảo qua, đám người Âm Dương Thánh Tử, Hạ Lam căn bản không có cả dũng khí đối diện với hắn.

Cuối cùng, tầm mắt của hắn dừng lại trên người Cơ Thanh Y.

“Thần Nữ của Cơ gia, không muốn ra tay đánh một trận sao?”

Cơ Thanh Y hơi sửng sốt, không ngờ Quân Tiêu Dao lại nhắm câu chuyện về hướng nàng.

Nhưng sau đó nàng lại nhẹ nhàng nói: “Tiêu Dao đạo huynh nói đùa, Thanh Y cũng không có lòng tranh phong.”

Nhìn thấy đường đường là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo mà cũng tránh né chiến đấu, rất nhiều tu sĩ đều lộ ra kinh sắc.

Quân Tiêu Dao đã dần lộ ra uy thế vô địch trong thế hệ trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực.

Quân Tiêu Dao lại âm thầm lắc đầu, bỏ lỡ một nữ nô... À không, là cơ hội luận bàn giao lưu.

“Vậy chỉ có hai ngươi, cùng lên đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Càn rỡ!”

Kim Dực Tiểu Bằng Vương thật sự nhịn không được, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, mười vạn tám ngàn kiếm vũ sau lưng gã cùng lao ra, hóa thành dòng lũ ngập trời!

Chúng như mười vạn tám ngàn phi kiếm kim sắc đánh bại cả trời cao, trảm nát khung trời!

Mỗi một kiếm vũ đều chấn động ra kiếm khí sắc nhọn, khiến người ta sợ hãi!

Mười vạn tám ngàn kiếm vũ đều xuất hiện, có thể tưởng tượng ra uy thế đó, nó khiến sắc mặt rất nhiều tu sĩ đều trắng bệch, run rẩy cả người.

Mà cùng lúc đó, Pháp Hải cũng ra tay.

Bàn chân hắn ta đạp đất, mặt đất bị lực phản chấn cường đại làm vỡ tung, thân thể hắn ta bay lên trời cao.

Kim quang nồng đậm nở rộ, thân thể hắn ta cũng theo đó mà phóng to, cứ như biến thành một phật đà kim sắc.

“Là pháp môn luyện thể bất truyền của Tiểu Tây Thiên, Trượng Lục Kim Thân!” Một ít túc lão khẽ kêu lên.

Đây là một loại pháp môn luyện thể cực kỳ cường đại, có thể so sánh với chí tôn pháp.

Tu luyện đến đại thành thì bất hủ bất diệt, cho dù nguyên thần mất đi thì thân thể cũng trường tồn hậu thế.

“Thật không ngờ, thế hệ Phật Tử này của Tiểu Tây Thiên lại có thể tu luyện Trượng Lục Kim Thân đến trình độ này.” Một lão giả kinh ngạc cảm thán.

Không bàn đến chuyện khác, chỉ dựa vào Trượng Lục Kim Thân này thì Pháp Hải đủ để đứng vững gót chân trong những thiên kiêu đỉnh cấp.

Hết chương 192.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 193. Lục Đạo Luân Hồi quyền hiện thần uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Kim Dực Tiểu Bằng Vương, Phật Tử của Tiểu Tây Thiên, chỉ cần một trong hai người này cũng đủ để đứng trên đỉnh thiên kiêu.

Nhưng hiện tại, họ lại cùng ra tay, liên thủ đối phó với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt đạm nhiên, nâng chưởng tung ra, chỉ chụp ra một chưởng vô cùng đơn giản.

Đây là một chưởng đơn giản, cũng là một chưởng không đơn giản.

Bởi vì chưởng này ẩn chứa ba tỷ bảy trăm triệu cân cự lực!

Đây là khái niệm gì?

Nó đã vượt xa tưởng tượng của một ít tu sĩ.

Ầm ầm ầm!

Không khí phát ra tiếng khí nổ chói tai, phía trước bàn tay của Quân Tiêu Dao, tất cả không khí đều bị áp súc, hư không như mặt hồ không ngừng chấn động.

Đây là biểu hiện cực hạn của sức mạnh!

Phanh!

Một chưởng!

Chỉ một chưởng mà thôi!

Mười vạn tám ngàn kiếm vũ đều tan nát!

Khí áp và chưởng phong khủng bố trực tiếp hung hăng đập mạnh Kim Dực Tiểu Bằng Vương xuống mặt đất, lún thật sâu vào nền

đất.

Còn về Pháp Hải, tuy rằng thúc giục Trượng Lục Kim Thân, sức mạnh nhục thân tăng lên vô số lần, nhưng hắn ta vẫn bị một chưởng của Quân Tiêu Dao chụp bay, không ngừng ói máu tươi.

Cuối cùng hắn ta đâm sụp mấy lầu các cách đó không xa, mới miễn cưỡng dừng lại.

Tu sĩ ở đây cảm thấy ớn lạnh đến mức không khỏi rùng mình một cái.

Khủng bố!

Quả thực không có cách nào hình dung!

Quân Tiêu Dao căn bản không thi triển thủ đoạn gì, chỉ dùng một chưởng vô cùng đơn giản đã khiến Tiểu Bằng Vương và Pháp Hải đều không chịu nổi!

“Sức mạnh nhục thân của Thần Tử Quân gia lại tăng lên, rốt cục hắn tu luyện pháp môn gì?”

“Đây là điểm khủng bố của Hoang Cổ Thánh Thể sao, rốt cuộc Thần Tử của Quân gia đã đánh vỡ mấy lớp gông xiềng?”

Rất nhiều tu sĩ thiên kiêu đều kinh hô thất thanh, không thể tin nổi.

Ánh mắt Cơ Thanh Y trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Không bàn đến những chuyện khác, chỉ nói về sức mạnh nhục thân, có mười nàng cộng lại cũng không sánh bằng Quân Tiêu Dao.

“Khụ khụ... Quân Tiêu Dao ngươi...” Kim Dực Tiểu Bằng Vương đang ho ra máu, nhào ra từ hố sâu, ánh mắt dữ tợn như dã thú.

Quả thực mất mặt ném đến nhà bà ngoại.

Càng đáng giận chính là, lúc này Cửu Đầu Sư Tử lại châm chọc mỉa mai, cười nhạo nói: “Còn cười nhạo ta đi theo chủ nhân, tốt xấu gì ta cũng là tọa kỵ của chủ nhân, mà ngươi thì sao, cả một cái

tát của chủ nhân cũng không chịu được, thật là rác rưởi."

Cửu Đầu Sư Tử trào phúng làm Kim Dực Tiểu Bằng Vương thiếu chút nữa tức ra nội thương.

Phía bên kia, Trượng Lục Kim Thân của Pháp Hải cũng giống như sắp nứt nẻ, trên người toàn là những vết rạn vỡ ra, chảy máu, nhìn cực kỳ khiếp người.

Vẻ mặt hắn ta cũng lãnh lệ tới cực điểm.

"Bần tăng không tin!"

Pháp Hải tiếp tục ra tay.

"Đại Uy Thiên Long, Thế Tôn Đích Tàng, Bàn Nhược Chư Phật, Bàn Nhược Ba Ma Không!"

Pháp Hải tụng chân kinh, thúc giục chí tôn pháp của Tiểu Tây Thiên, Đại Uy Thiên Long chân kinh.

Trong thoáng chốc, phật quang chiếu khắp, từng phật đà xuất hiện, đi cùng một thiên long hộ pháp thần, phụ trợ khiến Pháp Hải giống như Thánh Tử trong giới Phật.

Mà Kim Dực Tiểu Bằng Vương cũng bùng nổ toàn bộ thực lực, gã tung ra thần thông huyết mạch cường hãn của nhất mạch Kim Sí Đại Bằng.

Trên hư không có hư ảnh thần bằng hiện hóa, xé rách một con chân long.

Đó là thần thông huyết mạch của Kim Sí Đại Bằng tộc, Thiên Bằng Bác Long Đồ!

Đây có thể xem như cực chiêu của hai người, giờ phút này cùng phóng thích, cho dù là các chí tôn tuổi trẻ như Quân Lăng Thương, Cơ Thanh Y cũng phải chau mày.

Đổi lại là bọn họ, muốn tiếp được cực chiêu của hai người này thì cũng có chút khó khăn.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại chưa từng thay đổi, hắn ra quyền.

Một sức mạnh luân hồi phát ra, ảnh hưởng thiên địa, như có thể đánh nứt chư thiên.

Sáu lốc xoáy luân hồi khủng bố cùng trấn áp xuống theo quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Đó là Lục Đạo Luân Hồi quyền!

Một đấm tung ra, thiên địa kinh, chúng sinh sợ, càn khôn đảo lộn!

Quyền này như muốn làm vạn vật đi vào lòng đất, đánh hư không rách tả tơi, cỏ cây chung quanh đều cô quạnh, điêu tàn chỉ trong phút chốc.

“Đây là tuyệt học gì!”

Kim Dực Tiểu Bằng Vương lộ ra vẻ mặt hoảng sợ hiếm có.

Sắc mặt Pháp Hải cũng kịch biến, cảm nhận được một sự run rẩy xưa nay chưa từng có!

Oanh!

Một quyền giáng xuống, mặt đất vỡ ra mấy chục dặm, tất cả mọi thứ chung quanh hóa thành tro bụi.

Pháp Hải và Kim Dực Tiểu Bằng Vương trực tiếp bị đập lún sâu vào nền đất, không rõ sinh tử.

Kinh hãi và sợ hãi tột độ tràn ngập trong lòng mỗi người.

Quyền pháp này giống như muốn kéo người ta vào luân hồi, thân thể và cả linh hồn đều bị dập nát sạch sẽ!

Rất nhiều người kinh sợ, linh hồn cũng đang run rẩy.

Bọn họ cảm thấy nếu là mình đối mặt với chiêu này của Quân Tiêu Dao, phỏng chừng quyền phong còn chưa đánh đến, chỉ khí tức thôi đã đủ để bọn họ hỏng mất.

“Quyền pháp này mang theo một chân ý luân hồi, chẳng lẽ là khen thưởng do Thần Tử Quân gia thông qua tầng năm mươi?” Một ít nhân vật thế hệ trước tinh mắt suy đoán.

Nhưng dù thế nào thì mọi người cũng biết được.

Trải qua trận chiến này, có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ ngồi vững trên vị trí đệ nhất nhân trẻ tuổi của Tiên Vực.

Trừ phi có yêu nghiệt khác xuất hiện lay động được địa vị của Quân Tiêu Dao và đánh bại hắn.

Nhưng điều này có khả năng không?

Một vài người nghĩ tới Long Ngạo Thiên của Tổ Long Sào, Bắc Địa Vương Gia Thiếu Đế, còn có kiếm ma chuyển thế của Hoang Cổ Diệp gia…v…v…

Nhưng những yêu nghiệt đỉnh cấp đó đều đang bế quan, tiến hành thăng hoa, tạm thời không nhập thế.

“Tuy nói còn có rất nhiều yêu nghiệt thiên kiêu chưa từng nhập thế, nhưng Thần Tử Quân gia đã dần hiện vô địch chi tư, các thiên kiêu khác muốn lay động địa vị của hắn là rất khó.”

“Đúng vậy, đừng nói những người khác, ngay cả quái thai cổ đại Long Cát công chúa mà Thần Tử của Quân gia cũng không để vào mắt.”

Biểu hiện lần này của Quân Tiêu Dao, cho dù là đánh vỡ cực cảnh tầng năm mươi của Thiên Đạo Lâu, hay là ra tay nghiền áp Kim Dực Tiểu Bằng Vương và Pháp Hải, đều khiến mọi người kinh ngạc cảm thán không thôi.

Qua một lúc sau, Kim Dực Tiểu Bằng Vương và Pháp Hải mới gian nan bò ra từ dưới đất.

Đúng, không sai, chính là bò ra từng chút một.

Hai người họ đầy người là máu, vô cùng chật vật.

Khác với dáng vẻ kiêu ngạo kiệt ngạo lúc bắt đầu, giờ phút này

ánh mắt Kim Dực Tiểu Bằng Vương nhìn về phía Quân Tiêu Dao đã mang theo một loại kinh sợ xưa nay chưa từng có.

Loại quyền ý này thật đáng sợ, cứ như muốn kéo người ta vào luân hồi vô tận.

Kim Dực Tiểu Bằng Vương chưa bao giờ gặp phải quyền pháp khủng bố như thế.

Đạo tâm vô địch của gã giống như bị đánh hỏng mất.

Pháp Hải cũng như thế.

Hắn ta đi ra khỏi Tiểu Tây Thiên với tự tin tràn đầy, muốn xưng hùng, để cả thiên hạ ngâm tụng Phật danh của mình.

Kết quả hiện tại, hắn ta hoàn toàn sợ hãi, phật tính đang run rẩy, đang từng bước bị kéo vào vực sâu ma tính.

Quân Tiêu Dao chính là tâm ma của hắn ta!

Hết chương 193.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 194. Thay đổi thái độ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn hai người chật vật bò ra kia, vẻ mặt Quân Tiêu Dao bất biến.

Hắn cũng chưa hoàn toàn thúc giục sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi quyền, Quân Tiêu Dao còn đang nghiên cứu trong giai đoạn hiện tại.

Nhưng uy lực này thật sự làm hắn vừa lòng.

Hơn nữa hắn có luân hồi tiên chủng, đều rất tiện trong việc tìm hiểu Lục Đạo Luân Hồi quyền và Luân Hồi Niết Quang.

“Thực lực của Tiêu Dao đạo huynh quả thực kinh người, Thanh Y tự thẹn không bằng.” Cơ Thanh Y nhẹ nhàng nói.

Quân Tiêu Dao nói: “Thần nữ cần gì phải khiêm tốn như vậy?”

Hắn biết, Cơ Thanh Y thân là Thần Nữ của Cơ gia, Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo, nếu nói không có thủ đoạn át chủ bài thì hắn không tin.

Chẳng qua hiện tại Cơ Thanh Y không có tự tin đối phó được hắn mà thôi.

Mà lúc này, Đại trưởng lão lại tiến lên, nói với Quân Tiêu Dao: “Thực lực của tiểu hữu khiến người ta khâm phục.”

Quân Tiêu Dao liếc nhìn vị Đại trưởng lão này một cái, lộ ra nghi ngờ.

Trước đó hình như Đại trưởng lão này còn có suy nghĩ muốn chụp chết hắn, tại sao hiện tại lại thay đổi thái độ đến mức này?

Đại trưởng lão cười ha hả và nói: “Thực lực của Quân tiểu hữu mạnh như thế, lại xông qua tầng năm mươi của Thiên Đạo Lâu, còn gặp được thánh linh, cũng coi như có duyên với Thánh Linh Thư Viện ta...”

“Đại trưởng lão có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Quân Tiêu Dao nói.

“Khụ... Cái kia, không biết Quân tiểu hữu có hứng thú trở thành Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện chúng ta hay không?”

Lời nói của Đại trưởng lão vừa dứt thì toàn trường đều trợn tròn mắt.

Trước đó không phải Thánh Linh Thư Viện còn rất chán ghét Quân Tiêu Dao sao?

Nếu không có những vị lão tổ của Quân gia buông lời muốn đến thư viện uống trà, phỏng chừng Thánh Linh Thư Viện căn bản sẽ không muốn nhìn thấy Quân Tiêu Dao.

Vậy tại sao hiện tại lại muốn Quân Tiêu Dao trở thành Thánh Tử của thư viện?

“Đại trưởng lão, chuyện này...” Âm Dương Thánh Tử và Hạ Lam cũng trợn tròn mắt.

Làm vậy cũng được?

“Hai tên phế vật các ngươi, câm miệng!” Đại trưởng lão trợn trừng mà quát.

Âm Dương Thánh Tử hậm hực cúi đầu.

Chỉ có Hoa Tích Tình lộ ra nét vui cười, cảm thấy quyết định này của thư viện thật sự quá anh minh.

“Nếu Cơ Huyền bị tiểu hữu đánh bại, vậy tất nhiên tiểu hữu có tư cách trở thành Thánh Tử mới, không biết tiểu hữu suy nghĩ thế nào?” Đại trưởng lão xoa xoa tay, gương mặt già nua cười như đóa cúc hoa, Quân Tiêu Dao nhìn mà e ngại thay.

Trước đó viện trưởng thư viện truyền âm cho Đại trưởng lão là nói về chuyện này.

Lúc nãy Đại trưởng lão còn không cho là đúng, thậm chí muốn phản đối.

Nhưng hiện tại khi nhìn thấy biểu hiện của Quân Tiêu Dao.

Hừm, thích muốn chết!

Quân Tiêu Dao suy nghĩ một lát.

Nói thật, hắn thật lười làm Thánh Tử thư viện gì đấy.

Đứng chung hàng với loại rác rưởi như Âm Dương Thánh Tử quả thực là làm mất thân phận của hắn.

Nhưng nếu hắn đã đáp ứng Luân Hồi Thánh Linh phải quan tâm Thánh Linh Thư Viện thì có một thân phận hợp lý cũng không tồi.

Đại trưởng lão thấy Quân Tiêu Dao đang suy tư, còn tưởng rằng hắn còn để bụng chuyện trước đó đám người Âm Dương Thánh Tử khiêu khích.

Nghĩ đến đây, Đại trưởng lão trực tiếp lạnh lẽo mở miệng nói: "Âm Dương Thánh Tử, Hạ Lam, từ giờ trở đi, hai ngươi không còn là Thánh Tử của thư viện ta."

"Cái gì, Đại trưởng lão, sao ngài có thể làm vậy?" Sắc mặt hai người lập tức tái nhợt.

Vì mượn sức Quân Tiêu Dao mà bãi miễn bọn họ.

Còn thiên lý hay không!

"Thế nào, có ý kiến thì nói với viện trưởng đi." Đại trưởng lão không để bụng chút nào.

Đây là lệnh mà viện trưởng đưa ra.

Thánh Linh Thư Viện cũng không cần kiêng kỵ Âm Dương Giáo và Đại Hạ hoàng triều.

"Vậy tốt, thư viện có thành ý này thì Quân mỗ từ chối cũng bất kính." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn nể mặt Luân Hồi Thánh Linh nên mới miễn cưỡng đáp ứng.

"Ha ha, đa tạ tiểu hữu!" Đại trưởng lão cười, tiêu tan hiềm khích.

Thần Tử Quân gia này càng nhìn càng thuận mắt!

Sau khi mọi chuyện đã kết thúc, các tu sĩ ở đây mới đột nhiên phát hiện, sau lưng Quân Tiêu Dao đã có ba thế lực khủng bố.

Hoang Cổ Quân gia, Hoang Cổ Khương gia, và một Thánh Linh Thư Viện mà cả thế lực bất hủ cũng phải kiêng kỵ ba phần.

“Thần Tử Quân gia quật khởi, không ai có thể ngăn cản.” Rất nhiều tu sĩ thế hệ trước cảm thán.

Chuyện của Thiên Đạo Lâu đến đây cũng tạm thời hạ màn.

Tin tức về Quân Tiêu Dao, chưa qua mấy ngày thì sẽ oanh động truyền khắp Hoang Thiên Tiên Vực.

Tuy Quân Tiêu Dao là tồn tại lóa mắt nhất, nhưng biểu hiện của những người còn lại thuộc Quân gia cũng không yếu.

Toàn bộ tầng bốn mươi trở lên của Thiên Đạo Lâu gần như bị Tự Liệt Quân gia chiếm sạch.

Điều này không khỏi khiến người ta cảm thán, Hoang Cổ Quân gia, hậu bối cường thịnh, có lẽ sẽ tiếp tục huy hoàng tiếp.

Kim Dực Tiểu Bằng Vương chật vật rời đi, không bỏ lại một câu đe dọa.

Rất nhiều người cho rằng, đạo tâm của Kim Dực Tiểu Bằng Vương xuất hiện vết rách, ngày sau e là sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Pháp Hải cũng rời đi, ma ý dưới đáy mắt hắn ta càng sâu.

Quân Tiêu Dao đã biến thành tâm ma của hắn.

Còn có Diệp Tinh Vân, hắn ta cảm thấy có chút may mắn do lần này mình nhịn xuống không ra tay.

“Thận trọng, nhất định phải thận trọng, không có được bảo tàng của Vô Cực Tinh Cung thì ta tuyệt đối không thể đối đầu với Quân Tiêu Dao.” Diệp Tinh Vân nghĩ như vậy trong lòng.

Hắn ta đã bắt đầu bắt tay vào kế hoạch hạ giới.

Khóe mắt của Quân Tiêu Dao liếc nhìn Diệp Tinh Vân một cái, sau đó lại thu về.

Diệp Tinh Vân đã nằm trong danh sách rau hẹ của hắn.

Đến lúc này thì chuyện ở Thiên Đạo Lâu cũng hạ màn che.

Quân Tiêu Dao không lập tức rời đi, mà chờ ở Thánh Linh Thư Viện một thời gian ngắn.

Thánh Linh Thư Viện cũng rất hào phóng, cho Quân Tiêu Dao chừng năm trăm viên tiên nguyên.

Trước kia ba Thánh Tử Âm Dương cộng lại cũng chỉ lấy được trên trăm viên tiên nguyên của Thánh Linh Thư Viện mà thôi.

Những tiên nguyên bọn họ có đều là do thế lực sau lưng đưa, không phải thư viện cung cấp.

Thánh Linh Thư Viện cũng coi như bỏ vốn gốc.

Quân Tiêu Dao rất vừa lòng, cộng thêm số lượng tiên nguyên có được ở hội đấu võ trước đó thì hiện tại trên người hắn đã có hơn một ngàn viên tiên nguyên, cũng đủ để đáp ứng cho đợt rèn luyện Đại La Tiên Cốt kế tiếp.

Trong lúc đó, Hoa Tích Tình cũng chủ động tiến đến, đỏ mặt muốn luận đạo với Quân Tiêu Dao.

Vị truyền nhân Bách Hoa Đạo Cung này xem như hoàn toàn luân hãm.

Quân Tiêu Dao cũng không cự tuyệt, tùy ý trò chuyện nhân sinh và lý tưởng với nàng.

Sau đó Hoa Tích Tình mang vẻ mặt thỏa mãn rời đi.

Trong khoảng thời gian Quân Tiêu Dao nán lại Thánh Linh Thư Viện.

Chuyện xảy ra ở Thiên Đạo Lâu giống như có cánh mà truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Tất cả người nghe đều ồ lên vì chuyện này.

Hết chương 194.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 195. Thế lực khắp nơi chấn động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đánh vỡ kỷ lục vạn cổ tầng năm mươi của Thiên Đạo Lâu.

Như tản bộ trên sân vắng, tùy tiện nghiền áp Kim Dực Tiểu Bằng Vương và Phật Tử của Tiểu Tây Thiên.

Trở thành Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.

Mỗi một sự kiện trong đó truyền ra đều đủ để nhấc lên sóng to gió lớn.

Mà những việc này đều do một mình Quân Tiêu Dao sáng tạo.

Vậy thì quá khủng bố.

Tất cả ánh hào quang đều dừng lại trên đầu một mình Quân Tiêu Dao.

So với hắn, cho dù là Quân Lăng Thương, hoặc là Cơ Thanh Y, cũng chỉ có thể ảm đạm không ánh sáng, càng miễn bàn đến những thiên kiêu khác.

“Ha ha, trước nay Tiêu Dao luôn không làm người ta thất vọng!”

Ở Quân gia, những thân nhân như Quân Chiến Thiên và Khương Nhu đều vui sướng không thôi, bọn họ cảm thấy kiêu ngạo tự hào vì Quân Tiêu Dao.

Những tộc lão còn lại của Quân gia cũng thực vui vẻ.

Lần này Quân gia bá bảng Thiên Đạo Lâu, đủ để khiến uy danh của Quân gia nâng cao một bước.

Mà tương phản với họ, những thế lực đối địch đều sắc mặt khó coi.

Hồng châu, trong Long Cung.

Tiêu Trần siết chặt nắm tay, hung hăng nện lên mặt đất, sắc mặt cực kỳ hung tợn.

Mỗi lần nghe được tin tức về Quân Tiêu Dao đều sẽ làm hắn ta rơi vào tuyệt vọng.

Hiện tại, đừng nói là chính mình, Tiêu Trần còn cảm thấy không chắc chắn về chuyện Long Cát công chúa có thể đánh bại Quân Tiêu Dao hay không.

Nhưng cảm nhận được khí tức ngày càng cường đại lên của Long Cát công chúa, chung quy Tiêu Trần vẫn ôm một tia hy vọng.

“Khi Long Cát công chúa hoàn toàn thích ứng với khí tức thiên địa, chính là ngày chết của Quân Tiêu Dao!” Tiêu Trần lạnh lùng nói.

Bên kia, Bàn Võ Thần Triều, Quan Quân Hầu phủ.

Sau khi nghe thấy một ít tin tức có liên quan đến Võ Minh Nguyệt và Quân Tiêu Dao, sắc mặt Dương Bàn hiện đầy xấu hổ buồn bực giận dữ.

Dưới cơn phẫn nộ, gã trực tiếp giết mười mấy hạ nhân, người hầu toàn bộ Quan Quân Hầu phủ đều đang run rẩy.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật đáng chết!” Dương Bàn tức giận.

Tuy gã không thuận lợi trở thành phò mã, nhưng trong tiềm thức, đã xem Võ Minh Nguyệt trở thành nữ nhân của mình.

Kết quả Võ Minh Nguyệt lại thân cận với Quân Tiêu Dao như vậy.

Điều này làm Dương Bàn không thể chấp nhận.

Gã thở hồng hộc, tròng mắt đỏ đậm, như một con sư tử bạo nộ.

“Bình tĩnh, chờ ta tìm được Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm và Bàn Hoàng Hư Không Kiếm thì sẽ có đủ sức mạnh giết chết Quân Tiêu Dao.”

“Hạ giới, có lẽ là một cơ hội của ta...” Ánh mắt Dương Bàn biến ảo.

Trước đó Bàn Võ Thần Chủ từng triệu gã vào cung, nói một chuyện lớn.

Thập địa hạ giới sắp sinh ra kịch biến.

Biến hóa của một giới cũng đủ để dẫn động phong vân vô tận.

Càng đừng nói là thập giới đại biến.

Đến lúc đó cơ duyên nghịch thiên sẽ hiện thế, đó chính là trận đại chiến khủng bố ngươi chết ta sống, hàng tỉ người máu chảy đầu rơi.

“Nhân vô hoành tài bất phú, mã vô dạ thảo bất phì (1), lấy khí vận của Dương Bàn ta thì sầu gì không có cơ duyên ở hạ giới?” Dương Bàn cười lạnh và nói.

(1) Người không lấy tiền của bất chính thì không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm thì không béo.

Chờ đến ngày gã xoay người, đó là lúc Quân Tiêu Dao phải chết!

...

Hoang Cổ Diệp gia, trên một đỉnh núi trơ trọi dựng đứng ngàn thước.

Một bóng dáng hắc y gầy gò ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, bên cạnh hắn chỉ có một con thần điêu làm bạn.

Nơi đây chính là cấm địa của Diệp gia, nếu không có sự cho phép thì cho dù là một ít tộc lão cũng không thể bước vào một bước.

Bóng dáng hắc y kia chính là một thiếu niên khuôn mặt thanh tuấn.

Hắn đang nhắm hai mắt, mặt đất trước mặt hắn có một thanh kiếm được\ cắm nghiêng trên mặt đất.

Trên đó dính đầy vết máu loang lổ, hình như ẩn chứa sát khí và kiếm ý ngập trời.

Giờ phút này, ở ngoài đỉnh núi, một tộc lão Diệp gia hơi chắp tay, mở miệng nói: “Diệp tiền bối, lão hủ có việc quấy rầy.”

Vị tộc lão Diệp gia tóc đã trắng xoá này là một cường giả Đại Thánh Cảnh.

Khó có thể tưởng tượng, lão lại chắp tay về hướng thiếu niên hắc y kia, hơn nữa xưng hô hắn ta là tiền bối, quả thực không hợp lẽ thường.

Trên đỉnh núi, thiếu niên hắc y chậm rãi mở mắt ra.

Trong phút chốc, tộc lão Diệp gia cảm nhận được một kiếm ý đáng sợ, giống như muốn cắt nát cả người lão ra.

Đây là ánh mắt khủng bố mà thâm thúy đến mức nào!

Trong mắt thiếu niên như ẩn chứa vạn sự tang thương, có sự thâm thúy nội liễm không thuộc về độ tuổi này.

“Chuyện gì?” Thiếu niên chậm rãi mở miệng.

Kế tiếp, Diệp gia tộc lão thuật lại chuyện thập địa nhiễu loạn cho thiếu niên biết.

Ngoài ra, còn kể lại những tin tức của Quân Tiêu Dao ở Thiên Đạo Lâu lại cho thiếu niên biết.

Thiếu niên hơi trầm mặc, bầu không khí khiến người ta hít thở không thông.

Vị tộc lão Diệp gia kia run sợ trong lòng mà nhìn thoáng qua chuôi kiếm nhuộm đầy vết máu loang lổ nọ, trong lòng lạnh lẽo.

“Đây là chuôi kiếm lây dính đế huyết sao?” Diệp gia tộc lão thầm thở dài trong lòng.

Thiếu niên hắc y kia không phải ai khác, mà là vị kiếm ma chuyển thế được đồn đãi ồn ào huyên náo thanh danh vang dội của Diệp gia, Diệp Cô Thần!

“Thập địa rối loạn thì có liên quan gì đến ta.”

“Còn về Quân Tiêu Dao kia...” Vẻ mặt Diệp Cô Thần thật bình đạm.

Hắn ta cũng không cảm thấy kiêng kỵ vì đủ loại kỳ tích mà Quân Tiêu Dao sáng tạo ra.

Đây là kiêu ngạo thuộc về kiếm ma.

Hắn không sợ bất cứ tồn tại từ cổ chí kim nào!

“Hiện tại cũng không phải thời điểm ta nhập thế, ngươi từng nghe qua một câu chưa?” Diệp Cô Thần nhắm mắt lại.

“Nói cái gì?” Diệp gia tộc lão hỏi.

“Vương không thấy vương!”

Một câu của Diệp Cô Thần khiến chung quanh đỉnh núi bừng lên vạn luồng kiếm khí.

Chuôi Thí Đế Kiếm lây dính đế huyết này cũng phát ra kiếm khí ngập trời, hình như có thể tua nhỏ thập phương vũ trụ!

Tộc lão Diệp gia cảm thấy chấn động mãnh liệt trong lòng!

Vương không thấy vương!

Nếu thấy thì nhất định sẽ nhiễm máu!

Thần Tử Quân gia là vương!

Mà kiếm ma chuyển thế của Diệp gia là một vương khác!

Tộc lão Diệp gia chắp tay thối lui, không dám quấy rầy nữa.

Diệp Cô Thần giơ tay, chậm rãi vuốt ve thân Thí Đế Kiếm.

“Ông bạn già, vô số năm tháng trôi qua, thế nhân còn nhớ rõ, dưới ánh sao trời kia...”

“Một người một kiếm, ma ảnh chém giết Đại Đế...”

...

Ngay vào lúc các thế lực khắp Hoang Thiên Tiên Vực chấn động vì chuyện của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lại chuẩn bị khởi hành trở về Quân gia.

Đám người Đại trưởng lão thư viện Thánh Linh tự mình hộ tống Quân Tiêu Dao rời đi.

Tuy Võ Minh Nguyệt rất lưu luyến, nhưng cũng phải trở về Bàn Võ Thần Triều.

Điều này làm Quân Linh Lung thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Kế tiếp là về nhà tiêu hóa thu hoạch lần này, tiếp tục lĩnh ngộ luân hồi chi ý, sau đó rèn luyện Đại La Tiên Cốt.”

Quân Tiêu Dao đã có tính toán trong lòng.

Hắn mơ hồ có dự cảm, hạ giới sẽ bắt đầu náo động, đến lúc đó phải có thực lực càng cường đại mới có thể ứng phó tất cả khiêu chiến.

“Quyển hạ Thể Thư, căn nguyên thế giới, Nghịch Thiên Thập Tử, nhiều cơ duyên và rau hẹ đang chờ ta đi thu hoạch như vậy...”

Hết chương 195.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 196. Thập địa phong vân khởi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi trở lại Quân gia, Quân Tiêu Dao trực tiếp đi đến Thiên Đế Cung bế quan.

Hắn thu hoạch được rất lớn trong hành trình đi đến Thiên Đạo Lâu, cần một khoảng thời gian để tiêu hóa.

Nghệ Vũ cũng đi theo Quân Tiêu Dao về tới Quân gia.

Thiên phú của hắn ta khiến mọi người trong Quân gia đều tán thưởng.

Trong lòng họ càng khâm phục Quân Tiêu Dao vì có thể mời chào được người theo đuổi cường đại như vậy.

Quân Tiêu Dao cũng giao phó, phải cho Nghệ Vũ đãi ngộ sánh ngang với những tộc nhân trung tâm.

Điều này làm Nghệ Vũ cảm động không thôi, mà quyết tâm đi theo Quân Tiêu Dao cũng càng kiên định.

Quân Tiêu Dao bế quan, bắt đầu tiêu hóa hơn một ngàn viên tiên nguyên kia.

Sau đó còn phải dùng luân hồi tiên chủng để tìm hiểu Lục Đạo Luân Hồi quyền và Luân Hồi Niết Quang.

Toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực rơi vào một thời gian im lặng ngắn ngủi.

Nhưng trong sự bình tĩnh ngắn ngủi này lại có dòng chảy ngầm đang cuộn trào.

Không biết từ khi nào, Tiên Vực bắt đầu truyền lưu chuyện thập địa hạ giới xuất hiện đại biến động.

Thập địa có khả năng sẽ rối loạn, đến lúc đó cơ duyên hiện thế,

khí vận hiện hóa, sẽ mang đến biến cách xưa nay chưa từng có.

Loại biến cách này không chỉ nằm ở thập địa, còn có khả năng ảnh hưởng đến Tiên Vực.

Trước kia cũng không thiếu có ngời mang đại khí vận của hạ giới được thế lực Tiên Vực mời chào, bồi dưỡng rồi trở thành nhất đại cường giả.

Bị giới hạn trong quy tắc thiên địa nên hiển nhiên thiên kiêu thập địa hạ giới không có khả năng so được với thiên kiêu trên Tiên Vực.

Nhưng chuyện gì cũng không có tuyệt đối, lần này thập địa biến động, rất nhiều người cảm thấy hạ giới sẽ có nhân vật nghịch thiên ra đời, thậm chí sẽ sinh ra uy hiếp lớn đối với thiên kiêu Tiên Vực.

Chuyện này không phải tin đồn vô căn cứ, cũng không phải không có nhân vật nghịch thiên phi thăng từ hạ giới lên Tiên Vực.

Chỉ là lần này, có lẽ sẽ càng nhiều một chút.

Hơn nữa lần biến cách này cũng là cơ duyên.

Rất nhiều thiên kiêu các thế lực Tiên Vực đều không kìm nén được.

Đối với bọn họ, cơ duyên trên Tiên Vực hữu hạn, hơn nữa tất cả đều bị những thiên kiêu đứng đầu kia bá chiếm, bọn họ chỉ có thể uống chút cơm thừa canh cặn mà thôi.

Nhưng nếu bọn họ xuống hạ giới, nhất định sẽ lập tức biến thành nhân vật số một.

Trừ phi là những kiêu tử nghịch thiên kia cũng hạ giới, bằng không thiên kiêu ở thập địa còn kém xa bọn họ.

Nguyên nhân cũng vì thế nên rất nhiều thế lực mới muốn đưa thiên kiêu nhà mình hạ giới, đi tranh đoạt đại cơ duyên của nơi đó.

Nhưng, hạ giới là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Bởi vì quy tắc thiên địa bất đồng nên hạ giới trời sinh đã bài xích sinh linh trên Tiên Vực.

Cho nên sinh linh Tiên Vực càng cường đại thì càng khó có thể hạ giới.

Mặc dù là những người Tiên Vực tu vi không phải đặc biệt cao, muốn hạ giới cũng muôn vàn khó khăn.

Trừ phi có sinh linh nguyện ý hoàn toàn rút đi khí tức Tiên Vực, sa đọa thành sinh linh hạ giới, như vậy mới có thể trực tiếp xuống đó.

Những năm tháng xa xăm trước kia, Quân gia là lợi dụng phương pháp này để xua đuổi thập đại cổ tộc, làm bọn họ hoàn toàn mất đi khí tức Tiên Vực, sa đọa triệt để thành sinh linh hạ giới.

Nhưng đối với những sinh linh Tiên Vực trời sinh đã cao cao tại thượng thì phương pháp này quả thực còn khó chịu hơn cái chết.

Không ai lại lựa chọn hạ giới bằng phương pháp này.

Bọn họ sẽ trả cái giá đắc, dùng các loại thủ đoạn để cưỡng ép hạ giới.

Trong nháy mắt, thời gian một năm trôi qua.

Trong một năm này, Tiên Vực đã xảy ra đại biến động.

Người của các thế lực lớn sôi nổi bắt đầu hạ giới.

Đương nhiên, đa số thế lực chỉ để truyền nhân nhà mình hạ giới, nhiều nhất là mang vài vị hộ đạo nhân.

Hạ giới cũng bắt đầu hỗn loạn vì chuyện này.

...

Một trong thập địa hạ giới, Thiên Huyền đại lục.

Đại lục này có diện tích rộng lớn vô tận, cả đời phàm nhân cũng khó có thể bước ra khỏi một góc đại lục.

Trên đại lục này có hoàng triều truyền thừa vạn năm, có gia tộc lánh đời cường đại, cũng có thánh địa tông phái cao cao tại thượng.

Nhìn chung Thiên Huyền đại lục được chia thành Đông Huyền vực, Tây huyền vực, Nam huyền vực và Bắc huyền vực.

Đông Huyền vực, Đại Viêm Quốc, tông tộc Lâm thị.

Thân là một trong tứ đại gia tộc của Đại Viêm Quốc, tông tộc Lâm thị rất có sức ảnh hưởng đối với toàn bộ Đại Viêm Quốc.

Nhưng nếu tính trên toàn bộ Đông Huyền vực thì cho dù là Đại Viêm Quốc cũng chỉ là thế lực tam lưu mà thôi.

Giờ phút này, ở tông tộc Lâm thị, sau một ngọn núi.

Một thiếu niên thanh bào gương mặt thanh tú, vẻ mặt kiên nghị đang không ngừng ra quyền nhằm vào cọc gỗ.

Toàn bộ cọc gỗ nhuộm đầy vết máu đỏ, có vẻ rất chói mắt.

Đông!

Một quyền của thiếu niên nặng nề nện lên cọc gỗ, thậm chí khuôn mặt thanh tú của hắn ta còn mang theo một phần hung hãn.

“Đáng chết, vì sao ta không thể sáng lập Linh Hải!”

“Không sáng lập được Linh Hải, ta sẽ không trở thành tu sĩ được, vậy phải trở thành trò cười cho người khác cả đời!”

Thiếu niên này tên là Lâm Phong, là con trai của gia chủ tông tộc Lâm thị.

Thân là thiếu chủ của tông tộc Lâm thị, lại là một phế vật không sáng lập được cả Linh Hải, có thể đoán được Lâm Phong sẽ bị cười nhạo và xem thường đến mức nào.

“Lâm Phong ca ca, đừng khổ sở.”

Lúc này, một thiếu nữ áo tím xuất hiện, nàng mắt ngọc mày ngài,

mỹ lệ động lòng người.

Nàng nhìn bàn tay nhiễm máu của Lâm Phong, lộ ra vẻ mặt thương tiếc.

“Tử Yên, ngươi cần gì phải lo cho thứ phế vật như ta chứ?” Lâm Phong cười tự giễu.

Tử Yên không phải là người của tông tộc Lâm thị, mà chỉ sống nhờ ở nhà hắn.

Tử Yên cười thần bí mà nói: “Lâm Phong ca ca đừng nản chí, mảnh thiên địa này sắp đại biến, bất cứ kẻ nào cũng có cơ hội phong vân hóa rồng.”

Nghe Tử Yên nói thế, Lâm Phong khẽ lắc đầu và nói: “Tử Yên, đến bây giờ ta cũng không thể lý giải, Tiên Vực mà ngươi nói rốt cục là như thế nào.”

Tử Yên cười nói: “Đó là một thế giới thực xuất sắc, diện tích lớn hơn toàn bộ Đông Huyền vực, thậm chí còn lớn hơn Thiên Huyền đại lục vô số lần, thế lực phía sau Tử Yên cũng đến từ nơi đó.”

“Vậy sao?” Vẻ mặt Lâm Phong thật chấn động.

Thế lực sau lưng Tử Yên cực kỳ thần bí mà cường đại.

Mà thế lực cường hãn như vậy lại chỉ là một chi thứ nho nhỏ được truyền xuống từ chủ mạch trên Tiên Vực.

Hắn ta khó có thể tưởng tượng, rốt cục chủ mạch kia cường đại đến mức nào.

Tử Yên tiếp tục nói: “Không bao lâu nữa sẽ có sư huynh sư tỷ chủ mạch hạ giới, đến lúc đó, Tử Yên nhất định tận lực thỉnh cầu bọn họ trợ giúp ngươi.”

“Đa tạ ngươi.” Ánh mắt Lâm Phong lộ ra một tia cảm động.

Mà lúc này, một gia phó bỗng chạy tới và nói: “Thiếu gia, người của gia tộc Nạp Lan tới.”

“Cái gì?”

Lời này làm Lâm Phong biến sắc.

Hết chương 196.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 197. Nghịch Thiên Thập Tử bắt đầu hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Gia tộc Nạp Lan là một trong những gia tộc lánh đời Đông Huyền vực, có cường giả Đạo Thần khủng bố tọa trấn.

Thần Kiều, Quy Nhất, Hợp Đạo, Niết Bàn, Thông Thiên, Thần Hỏa

Sau khi bậc lửa Thần Hỏa trở thành cường giả Thần Hỏa, cũng xem như bước vào cửu giai thông thánh.

Cửu giai lần lượt là Hư Thần, Chân Thần, Thiên Thần, Đạo Thần, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, Đại Thánh, Thánh Chủ.

Mỗi một tầng cũng chia thành tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, tiểu viên mãn, đại viên mãn.

Đạo Thần nắm giữ ít nhất một đạo chi pháp tắc, đối với Thiên Huyền đại lục ở hạ giới mà nói, Đạo Thần đã là cường giả cực kỳ lợi hại.

Mà gia tộc Nạp Lan là một gia tộc lánh đời có được cường giả Đạo Thần, là nhất bá của Đông Huyền vực.

Nhưng chủ yếu là, Lâm Phong và tiểu thư đương đại của gia tộc Nạp Lan, Nạp Lan Nhược Hi, có hôn ước với nhau.

Năm đó phụ thân hắn ta ngoài ý muốn cứu được lão gia tử bị trọng thương của gia tộc Nạp Lan, bởi vậy mới có hôn ước này.

Mà hiện tại, gia tộc Nạp Lan tới tông tộc Lâm thị làm cái gì.

Lâm Phong đã thầm suy đoán ra tám chín phần mười.

Từ hôn!

Trừ chuyện này ra, Lâm Phong không thể nghĩ ra lý do gì khác.

Đừng nói là tông tộc Lâm thị, dù là toàn bộ Đại Viêm Quốc cũng giống như con kiến trong mắt gia tộc Nạp Lan, có thể tiêu diệt nếu thích.

“Gia tộc Nạp Lan?” Tử Yên nghe vậy thì hơi nhăn mày liễu lại.

Thế lực sau lưng nàng cũng không thua kém gì gia tộc Nạp Lan.

Nhưng nàng từng nghe một lời đồn đãi, một nữ tử tổ tiên của gia tộc Nạp Lan từng là đạo lữ của một vị cường giả tối cao trên Tiên Vực.

Hình như cường giả tối cao kia tên là Nguyên Thiên Chí Tôn gì đấy.

Tử Yên cũng không biết rốt cục Nguyên Thiên Chí Tôn khủng bố đến mức nào.

Nhưng có thể dính đến hai chữ chí tôn thì hiển nhiên là cường giả siêu cấp mà nàng không thể tưởng tượng.

“Tốt nhất Nạp Lan Nhược Hi kia đừng làm quá mức, nếu không thì...”

“Đến lúc đó sư huynh sư tỷ trên Tiên Vực hạ giới, Tử Yên sẽ bắt gia tộc Nạp Lan phải trả giá đắc!” Tử Yên lạnh như băng mà nói.

Nhất mạch của nàng ta vô cùng cường thịnh trên Hoang Thiên Tiên Vực, là một thánh địa siêu nhiên.

Cho dù so ra kém bất hủ, nhưng cũng là thế lực đỉnh cấp dưới bất hủ.

Muốn đối phó một gia tộc lánh đời nho nhỏ dưới hạ giới quả thực là quá nhẹ nhàng.

Giờ phút này, ở đại đường đãi khách của tông tộc Lâm thị.

Một thiếu nữ mặc chiếc váy dài thủy tụ đang ngồi e ấp như xử nữ.

Thiếu nữ kia có ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt tuyệt đẹp, da thịt tuyết trắng vô cùng mịn màng, non nớt như có thể véo ra nước.

Dáng người nàng cũng rất tốt, đường cong phập phồng rất thu hút, mái tóc xinh đẹp đen nhánh như mây, búi thành một búi tóc, nhìn thật điềm tĩnh ưu nhã.

Nàng là kiêu nữ đương đại của gia tộc Nạp Lan, Nạp Lan Nhược Hi.

Nạp Lan Nhược Hi là thiên chi kiêu nữ tiếng tăm lừng lẫy của Đông Huyền vực, còn là nhân vật cấp nữ thần trong cảm nhận của vô số nam tử.

Năm ấy nàng mười sáu tuổi, đã đột phá tới cảnh giới Chân Linh Ngũ Trọng Thiên.

Nếu điều này xảy ra ở Tiên Vực thì tất nhiên không là cái gì, thậm chí coi như rất kém cỏi.

Nhưng quy tắc thiên địa hạ giới bất đồng.

Ở Thiên Huyền đại lục, có thể đạt tới Chân Linh Ngũ Trọng Thiên ở mười sáu tuổi đã là thiên tài cực kỳ yêu nghiệt.

“Ha hả, sao Nạp Lan chất nữ lại rảnh rỗi tới tông tộc Lâm thị của ta vậy.” Trên chủ tọa, một nam tử trung niên khuôn mặt đoan chính lộ ra ý cười và nói.

Ông ta là tộc trưởng của tông tộc Lâm thị, cũng là phụ thân của Lâm Phong, Lâm Chấn Thiên.

“Lâm bá phụ, đã lâu không gặp.” Cử chỉ của Nạp Lan Nhược Hi rất lễ phép khéo léo.

Mặc dù thân phận của nàng cao cao tại thượng, là kiêu nữ của gia tộc lánh đời, nhưng thái độ giờ phút này lại cực kỳ khiêm tốn, không có ý kiêu căng gì.

Điều này cũng làm Lâm Chấn Thiên rất vừa lòng.

Có ai ngờ được, lão nhân trọng thương lúc trước ông ta ngoài ý

muốn cứu được lại là lão gia tử của gia tộc Nạp Lan.

Mà hành động đó cũng giúp con của ông ta có được một tức phụ tốt.

Lâm Chấn Thiên vui tươi hớn hở cười.

Con của ông ta tuy phế sài, nhưng nếu có thể cưới Nạp Lan Nhược Hi làm thê tử thì vẫn sẽ là nhân vật cao cao tại thượng.

Thậm chí toàn bộ tông tộc Lâm thị đều sẽ bay lên cành cao biến thành phượng hoàng, trở thành đại gia tộc mà toàn bộ Đông Huyền vực không dám trêu chọc.

Còn về chuyện từ hôn, Lâm Chấn Thiên căn bản không nghĩ đến chuyện này.

Theo cái nhìn của ông ta, gia tộc Nạp Lan không có khả năng vong ân phụ nghĩa.

Ngay vào lúc Lâm Chấn Thiên đang mơ mộng đẹp trong lòng.

Ngoài cửa, Lâm Phong và Tử Yên đi vào.

Lâm Phong liếc một cái đã nhìn thấy Nạp Lan Nhược Hi, trong mắt cũng nhịn không được lộ ra một tia kinh diễm.

Nạp Lan Nhược Hi thật đẹp, cử chỉ ưu nhã điềm đạm.

Đổi lại là bất cứ nam tử nào cũng sẽ nhất kiến chung tình.

Cho dù là Lâm Phong cũng không ngoại lệ.

Nhưng, nghĩ đến thân phận phế sài của mình, trái tim Lâm Phong bỗng trầm xuống.

Hắn ta không mơ giấc mộng đẹp giống như Lâm Chấn Thiên.

Con cóc vẫn có giác ngộ của con cóc.

Hắn ta muốn ăn thịt con thiên nga này à, khó!

Nhìn thấy Lâm Phong đã đến, Lâm Chấn Thiên vội vàng vẫy tay và

nói: “Tiểu tử thúi, còn không qua chào hỏi Nạp Lan cô nương.”

Vẻ mặt Lâm Phong thật vững vàng, nhìn về phía Nạp Lan Nhược Hi.

Nạp Lan Nhược Hi cũng đưa ánh mắt xinh đẹp nhìn về phía Lâm Phong.

Diện mạo của Lâm Phong thanh tú, sắc mặt kiên nghị.

Tuy là một phế sài nổi tiếng gần xa, nhưng Nạp Lan Nhược Hi cũng không có khinh miệt hay chán ghét gì.

“Lâm công tử.” Nạp Lan Nhược Hi khẽ gật đầu chào hỏi.

“Nạp Lan Nhược Hi, ngươi tới làm cái gì?” Lâm Phong hỏi.

“Tiểu tử thúi, ăn nói sao thế hả!” Lâm Chấn Thiên trừng mắt nhìn Lâm Phong một cái.

Nạp Lan Nhược Hi thở nhẹ ra một hơi, đôi mắt xinh đẹp mang theo chút áy náy, nàng nói: “Xin lỗi, hôm nay Nhược Hi là tới từ hôn, Nhược Hi một lòng tu luyện, thật sự không có ý thành thân.”

Một câu khiến cho toàn đường tĩnh mịch.

Sắc mặt của tất cả tộc nhân của tông tộc Lâm thị lập tức trở nên khó coi.

Lâm Chấn Thiên càng không thể tin nổi.

Mộng đẹp của ông ta rách nát.

“Quả nhiên, Nạp Lan Nhược Hi... Ngươi!” Lâm Phong trố mắt nhìn, siết chặt nắm tay, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, mang đến đau đớn xuyên tim.

Vẻ mặt của Tử Yên bên cạnh cũng cực kỳ lạnh lẽo.

“Nhược Hi không phải ghét bỏ tu vi của Lâm công tử, chỉ là thật sự không thích hợp, còn về bồi thường, gia tộc Nạp Lan ta sẽ nâng đỡ tông tộc Lâm thị, các loại tài nguyên, cái gì cần cũng có cả.”

Nạp Lan Nhược Hi nói chuyện rất bình tĩnh, không kiêu căng ngạo mạn, cũng mang đầy ý xin lỗi và áy náy.

Hết chương 197.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 198. Căn nguyên thế giới xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng Lâm Phong lại nhịn không được quát mắng: "Nạp Lan Nhược Hi, tiện nhân ngươi, làm vậy thì mặt mũi của tông tộc Lâm thị ta để ở chỗ nào!"

"Làm càn!" Phía sau Nạp Lan Nhược Hi, một bà lão quát lạnh một tiếng, một khí tức Hư Thần cảnh bùng nổ.

Khí tức này khiến cả trái tim Lâm Chấn Thiên run rẩy.

Tu vi của ông ta chỉ tới Thần Hỏa Cảnh mà thôi, còn chưa bước lên cửu giai thông thánh.

Mà chỉ tu vi của một người hầu trong gia tộc Nạp Lan thôi cũng đã cao hơn ông ta.

"Lấy thân phận cao quý của tiểu thư, thật ra căn bản không cần phiền toái như vậy, tùy tiện phái một người tới, nói một câu là có thể tống cổ các ngươi!"

"Nhưng nàng lại lựa chọn tự mình tới cửa xin lỗi, thái độ thành khẩn, còn nguyện ý bồi nhiều tài nguyên cho các ngươi như vậy!"

"Kết quả lại đổi lấy quát mắng của các ngươi, quả thật là điêu dân đi ra từ thâm sơn cùng cốc!"

Bà lão kia nhịn không được mà quát.

Bà ta thật sự cảm thấy không đáng thay cho Nạp Lan Nhược Hi.

"Liễu bà bà, đừng nói nữa, chuyện này thật sự là Nhược Hi không đúng, Lâm công tử mắng một câu cũng đúng mà." Nạp Lan Nhược Hi ngăn cản.

"A, cái gì mà thái độ thành khẩn, chỉ là khinh thường nhìn lại thôi,

yên tâm, Lâm Phong ta cũng không trèo cao nổi con thiên nga trắng là ngươi.” Lâm Phong cười lạnh và nói.

“Tài nguyên bồi thường sẽ được đưa tới, Nhược Hi thật sự xin lỗi.” Nạp Lan Nhược Hi vẫn rất thành khẩn.

“Tài nguyên thì cầm đi đi, tông tộc Lâm thị ta không thiếu mấy thứ này!” Sắc mặt Lâm Chấn Thiên cũng trầm xuống, giấc mộng đẹp cả tộc biến phượng hoàng của ông ta xem như hoàn toàn rách nát.

Nạp Lan Nhược Hi thầm thở dài trong lòng.

Nàng cũng không có cách nào.

“Tiện nhân Ngươi cút cho ta, ba năm sau Lâm Phong ta... Không, một năm, chỉ cần một năm, ta nhất định sẽ tự mình bước lên gia tộc Nạp Lan để đánh bại ngươi!” Lâm Phong bỗng quát, hắn ta thật sự là không thể chịu đựng sự nhục nhã này.

Tuy từ đầu đến cuối Nạp Lan Nhược Hi không nói ra một câu nhục nhã hắn.

“Xin lỗi.” Cuối cùng Nạp Lan Nhược Hi hơi cúi người, muốn rời đi.

Mà lúc này, Tử Yên lại chắn trước người Nạp Lan Nhược Hi.

“Ngươi...” Nạp Lan Nhược Hi không rõ nguyên do.

“Xem thường Lâm Phong ca ca, cho dù là ngươi hay gia tộc Nạp Lan sau lưng ngươi, đều sẽ trả giá đắc!” Tử Yên lạnh lùng nói.

Nạp Lan Nhược Hi liếc nhìn Tử Yên một cái, trực tiếp rời đi.

“A... Đáng chết!”

Lâm Phong hận muốn phát điên, trực tiếp chạy ra khỏi đại đường.

Tuy trong lòng hắn ta không muốn thừa nhận, nhưng thật sự cũng từng ảo tưởng chuyện liên hôn với Nạp Lan Nhược Hi.

Rốt cuộc ai không muốn liên hôn với dạng thiên chi kiêu nữ này?

Ngoài miệng Lâm Phong không muốn thừa nhận, thân thể lại rất

thành thật.

Hiện tại Nạp Lan Nhược Hi cự tuyệt, không thể nghi ngờ là hung hăng xé nát tia ảo tưởng cuối cùng của hắn ta.

Cho nên Lâm Phong mới xấu hổ buồn bực bạo nộ như vậy.

Không biết Lâm Phong chạy bao lâu, cuối cùng chạy tới bên một ao hồ.

Hắn ta nhịn không được trực tiếp nhảy xuống, muốn bình tĩnh một chút nên trực tiếp chìm vào đáy hồ.

Mà lúc này, hắn lại phát hiện một vật chất năm màu rực rỡ ở đáy hồ, giống như thủy ngân.

“Đây là cái gì?” Lâm Phong nhịn không được vươn ngón tay ra nhẹ nhàng chạm một cái.

Chỉ thoáng chốc, toàn bộ vật chất rực rỡ kia trực tiếp chui vào cơ thể Lâm Phong.

Trong Nháy mắt, Lâm Phong cảm nhận được vạn vật vũ trụ, vạn linh thế giới, tất cả mọi thứ hiện lên trước mắt mình.

Nhật nguyệt sao trời, vật đổi sao dời, vạn vật biến thiên, quy tắc vũ trụ.

Như mới qua một giây, lại như trôi qua một đời.

Khi Lâm Phong bừng tỉnh thì hắn ta đã ở trên bờ hồ.

“Căn nguyên thế giới...” Không biết vì sao, Lâm Phong bỗng hộc ra bốn chữ này.

Không chỉ như thế, khi Lâm Phong phục hồi tinh thần lại, hắn ta đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào mà đan điền trong cơ thể mình đã xuất hiện một mảnh Linh Hải cuồn cuộn mà rộng lớn.

“Đây là... Linh Hải!” Thân thể Lâm Phong hung hăng chấn động, không thể tin mà mở to hai mắt nhìn.

Đây không phải Linh Hải mà hắn ta vẫn muốn sáng lập, lại không cách nào tạo ra sao?

Ngay vào lúc Lâm Phong chấn động tâm thần, hắn phát hiện tu vi của mình bắt đầu liên tục lên cao.

Linh Hải nhất trọng thiên!

Linh Hải nhị trọng thiên!

Linh Hải tam trọng thiên...

Thần Cung nhất trọng thiên!

Thần Cung nhị trọng thiên!

Thần Cung tam trọng thiên...

Đến cuối cùng, tới chừng Chân Linh Cảnh thì tốc độ đột phá mới miễn cưỡng tạm ngừng.

Nhưng chỉ trong mấy chục cái hô hấp ngắn ngủn, tu vi của Lâm Phong đã bùng nổ lên mười tám cấp!

“Hiện tại ta là cao thủ Chân Linh Cảnh sao?” Lâm Phong cảm thấy không chân thật như đang nằm mơ.

Phải biết rằng, Nạp Lan Nhược Hi được xưng là thiên chi kiêu nữ của Đông Huyền vực, nhưng hiện tại cũng chỉ có tu vi Chân Linh ngũ trọng thiên mà thôi.

Mà hiện tại hắn đã là Chân Linh Cảnh.

Nhưng kinh hỉ mà Lâm Phong gặp được còn không ngừng lại ở đó.

Hắn ta tùy tiện thầm nghĩ trong lòng thì lập tức thấu hiểu những công pháp thần thông phức tạp nan giải đó.

Lâm Phong vội đứng dậy, thi triển một chiêu Thông Bối Quyền.

Bạch bạch bạch...

Mười tiếng vang lớn nổ tung.

“Thông Bối Quyền vang mười cái, đại viên mãn!” Lâm Phong không thể tin được.

Võ học phức tạp như vậy mà hắn ta chỉ suy nghĩ một chút là biết!

Khủng bố, quá khủng bố!

Lâm Phong không thể tin nổi, thiên tư của mình rốt cục yêu nghiệt đến mức nào.

“Xem ra đều là nhờ sức mạnh căn nguyên thế giới này, nhưng nó mơ hồ nói cho ta biết, ta chỉ mới thu hoạch được một bộ phận nhỏ của căn nguyên thế giới.”

“Căn nguyên thế giới chân chính đang chờ đợi ta đi khai quật.”

Lâm Phong như có chút ngộ đạo.

Nghĩ đến đây, trong mắt hắn ta khó nén kích động.

Đây chính là căn nguyên thế giới của Thiên Huyền đại lục!

Nếu hắn ta có được toàn bộ, chờ tương lai trưởng thành thì chẳng phải có thể trở thành chúa tể của cả Thiên Huyền đại lục này sao?

“Nếu ta có thể lấy được toàn bộ căn nguyên thế giới, đừng nói là Thiên Huyền đại lục, cho dù là Tiên Vực cao cao tại thượng, cũng không thể ngăn cản bước chân của ta!”

Dã tâm của Lâm Phong bắt đầu bành trướng.

Cảm giác này giống như khi Dương Bàn có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, bay bổng lân lân không biết điểm dừng.

“Còn Nạp Lan Nhược Hi kia nữa, một năm sau, Lâm Phong ta sẽ cho ngươi một bất ngờ lớn!” Lâm Phong cười lạnh.

Hắn ta chính là người mang đại khí vận được thiên địa ủng hộ, nhất định sẽ trở thành chủ tể một giới!

Không phải chỉ có một tồn tại như Lâm Phong trên thập địa hạ giới.

Hết chương 198.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 199. Nghịch Thiên Thập Tử liên tục hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở một nơi khác ở hạ giới, trong một tông môn tên là Huyền Thiên Tông.

Trong một đình hóng gió trên ngọn núi cao, hai lão giả lộ ra vẻ mặt buồn rầu, đang nói chuyện với nhau.

“Thập địa có biến, ngăn cách thiên địa, chúng ta và Tiên Vực cũng bị cắt đứt liên hệ, thập tội đại tộc kia cũng bắt đầu ngo ngoe rục rịch.”

“Đúng vậy, lúc trước chủ thượng Quân gia ra lệnh cho năm thế lực phụ thuộc gồm Huyền Thiên Tông chúng ta hạ giới để trấn áp thập tội đại tộc, không ngờ hiện tại sẽ xảy ra biến cố như vậy.”

“Ta cũng nghe nói, hình như nhất tộc Cổ Ma và nhất tộc Cổ Yêu đã vứt bỏ ý chỉ của chủ thượng Quân gia, thậm chí âm thầm tiếp xúc với sinh linh tội tộc?”

“Việc này chỉ có thể chờ cường giả của chủ thượng Quân gia hạ giới mới giải quyết được thôi.”

Trong những câu nói của hai vị lão giả mang đầy ý sầu lo.

Lúc trước Quân gia phái ra năm thế lực phụ thuộc, lần lượt là Huyền Thiên Tông, Đại Dận hoàng triều, nhất tộc Cổ Thần, nhất tộc Cổ Ma, nhất tộc Cổ Yêu.

Hiện giờ lại có hai tộc bắt đầu vứt bỏ ước nguyện ban đầu, thật là một chuyện lớn.

“Đúng rồi, nghe nói trong tông chúng ta xuất hiện một sự kiện ác tính, có đệ tử bị phát hiện cấu kết với tội tộc đúng không?”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhất định sẽ có người giải quyết, cái

chúng ta cần tập trung là thập tội đại tộc...”

Cùng lúc đó, trên quảng trường Huyền Thiên Tông.

Một thanh niên bị trói trên trụ đồng, trên người đầy vết roi, máu tươi đầm đìa.

Khóe mắt gã muốn nứt ra, nhìn về phía một đôi nam nữ trẻ trung ở đối diện.

“Lưu Thiến Thiến, sao ngươi lại phản bội ta!”

Thanh niên này tên là Mạc Phàm, mà Lưu Thiến Thiến đó là thanh mai trúc mã của gã.

Mạc Phàm không ngờ Lưu Thiến Thiến lại liên hợp với đại sư huynh, âm mưu hãm hại gã.

Thậm chí toàn bộ tu vi của gã cũng bị phế đi, hoàn toàn trở thành một phế nhân.

“Mạc Phàm, ngươi mưu toan cấu kết với tội tộc, đã là tội lớn tày trời, đại sư huynh có thể tha cho ngươi một mạng đã xem như không tồi.” Lưu Thiến Thiến khẽ kêu lên.

Vị đại sư huynh kia còn đang lạnh lùng cười.

“Ha hả... Cấu kết với tội tộc...” Mạc Phàm cười, nụ cười lạnh lẽo như băng.

Gã không chỉ hận đại sư huynh, hận Lưu Thiến Thiến, thậm chí trong lòng còn ôn hận thù đối với toàn bộ Huyền Thiên Tông.

Cấu kết với tội tộc thì thế nào, nếu gã có thể tồn tại đi ra ngoài thì nhất định phải tự tay giải phóng tội tộc, huỷ diệt Huyền Thiên Tông!

Đúng lúc này, trời giáng lôi đình, ầm ầm một tiếng đánh thẳng lên người Mạc Phàm.

Cả người gã lập tức cháy đen, tản ra một mùi cháy xém khó ngửi.

Cùng lúc đó, trong đầu Mạc Phàm bỗng xuất hiện một người tí hon kết thành từ sao trời.

Đủ loại cảnh tượng thần bí mà rộng lớn hiện lên trong mắt gã.

Một tinh cung cổ xưa đứng sừng sững, gã quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn một bóng dáng khổng lồ khoác nhật nguyệt sao trời kia.

“Chúng tinh chi tử... Trở về, phụ tá chí tôn!”

Mạc Phàm nghe thấy lời này thì hoàn toàn mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Mạc Phàm cả người cháy đen, nửa chết nửa sống, Lưu Thiến Thiến chán ghét bịt mũi lại rồi nói: “Người đâu, ném Mạc Phàm này ra khỏi tông môn.”

...

Trên một mảnh đại lục cổ xưa khác, có một vương triều xa xưa tên là Tần vương triều.

Giờ phút này, toàn bộ vương triều đã cháy mấy ngày liên tục.

Tất cả cường giả của Tần vương triều đều là bị chém giết sạch sẽ.

Trong đại điện hoàng cung, một thanh niên mặc áo gấm đang nằm trên mặt đất, ngực xuất hiện một cái động lớn, nhuộm đầy máu tươi.

Mà một thanh niên khác thì cao cao tại thượng, cả người tràn ngập linh khí.

Trong tay gã có nắm một khối xương trắng tinh, tỏa ra ánh hào quang thâm thúy.

“Tiên Thiên Linh Cốt, vừa vặn phối hợp với Linh Vương Thể của ta, thế giới này đúng là có không ít cơ duyên.” Thanh niên kia khẽ cười một tiếng và nói.

“Rốt cuộc ngươi là ai!” Vẻ mặt của thanh niên ngã trên mặt đất dữ tợn như ác quỷ.

Y tên là Tần Hạo, vốn là hoàng tử của Tần vương triều, thân mang Tiên Thiên Linh Cốt, tư chất cường đại mà khủng bố.

Kết quả, trên Tiên Vực có tồn tại cường đại giáng thế, chỉ trong một đêm đã huỷ diệt toàn bộ Tần vương triều.

Phụ hoàng, mẫu hậu, đông đảo tướng lãnh đều bị chém giết không còn.

“A, nói cho ngươi biết cũng không sao, ta là Khương Hư Linh của Hoang Cổ Khương gia thuộc Hoang Thiên Tiên Vực!”

“Không giết ngươi là muốn xem một con kiến như ngươi có thể gây nên sóng gió gì.” Khương Hư Linh cười lạnh và nói, tung một chân đá văng Tần Hạo.

Người thích ứng được thì sống sót, khôn sống mống chết là pháp tắc của vạn vật thế gian.

Khương Hư Linh sinh ra trong Hoang Cổ thế gia của Tiên Vực, tất nhiên hiểu rõ nguyên tắc này nhất.

Chuyện này có thể trách ai được?

Yếu, chính là nguyên tội!

Muốn trách thì trách Tần Hạo có được một Tiên Thiên Linh Cốt nên bị gã theo dõi đi.

“Chắc hẳn Lạc Ly biểu muội của ta cũng sắp hạ giới, còn có Thần Tử Quân gia, đến lúc đó không chừng có thể ôm đùi hắn một chút, có lẽ sẽ có được càng nhiều cơ duyên.”

Khương Hư Linh cười.

Tuy gã là Linh Vương Thể của Khương gia, thiên tư bất phàm, cũng là một thiên kiêu đỉnh cấp.

Nhưng gã vẫn sùng bái Quân Tiêu Dao đến cực điểm.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao là con trai của Khương Nhu, cũng coi như một nửa người của Khương gia, còn có chút quan hệ với Khương

Lạc Ly, điều này càng làm Khương Hư Linh quyết tâm muốn xây dựng quan hệ tốt với Quân Tiêu Dao.

“Lần sau gặp mặt, có phải nên gọi Thần Tử Quân gia là muội phu không?” Khương Hư Linh thầm nghĩ.

Mà đợi sau khi Khương Hư Linh rời đi.

Tần Hạo nằm trong vũng máu, khóe mắt muốn nứt ra.

Yếu chính là nguyên tội!

“Khương Hư Linh, Hoang Cổ Khương gia, và cả toàn bộ Tiên Vực, các ngươi dựa vào cái gì mà cao cao tại thượng, khống chế sinh tử!”

Vào thời khắc này, trong lòng Tần Hạo dâng lên thù hận đối với Hoang Cổ Khương gia, thậm chí là toàn bộ Tiên Vực.

Mà đúng lúc này, chỗ ngực của y, vòng cổ bị máu tươi sũng ướt bỗng lập loè lên từng đợt quang hoa.

Ngọn lửa đen nhánh trào ra, hư ảnh một con minh tước màu đen dáng vẻ ưu nhã hiện lên.

Mơ hồ có giọng nữ vang lên bên tai Tần Hạo: “Phóng thích nhất tộc Cửu U Minh Tước chúng ta, ta sẽ cho ngươi sức mạnh đối kháng với Hoang Cổ thế gia...”

Theo dòng thời gian chuyển dời, thập địa hạ giới đều xuất hiện biến động lớn.

Nghe đồn trên đại lục nào đó có một thiên kiêu ngang trời xuất thế, hư hư thực thực là Hỗn Độn Thể, làm chấn động cả đại lục.

Phải biết rằng, cho dù là ở Tiên Vực thì Hỗn Độn Thể cũng là thể chất khủng bố vạn năm khó gặp, đứng ở vị trí thứ mười trong ba ngàn thể chất.

Nhưng ở nơi cằn cỗi như hạ giới lại xuất hiện Hỗn Độn Thể, điều này làm một đám thiên kiêu Tiên Vực đều vô cùng ngạc nhiên, chấn động trong lòng.

Còn có một khối đại lục khác, nghe đồn có truyền nhân của Thôn Thần Ma Công hiện thế, có thể cắn nuốt vạn linh trên thế gian.

Ngoài ra, còn có quái thai Tiên Vực bị chôn ở thập địa hạ giới hiện thân, hắn ta tự phong ấn qua rất nhiều kỷ nguyên là vì chờ đợi thập địa đại loạn lần này, muốn đánh cắp khí vận một giới, cũng tức là căn nguyên thế giới.

Đủ loại tin tức khiến các thiên kiêu trên Tiên Vực đều hoảng sợ.

Cho dù là thiên kiêu trên Tiên Vực hạ giới, cũng không thể không cẩn thận hành động, sợ lật thuyền trong mương.

Hết chương 199.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 200. Quân Tiêu Dao lên đường

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lại một năm trôi qua.

Hoang Thiên Tiên Vực, Quân gia.

Cách lần trước Quân Tiêu Dao bế quan đã qua hơn hai năm.

Quân Tiêu Dao cũng đã mười bốn tuổi.

Tuy tuổi không phải quá lớn, nhưng nhìn đã như là một thiếu niên tuấn mỹ mười sáu mười bảy tuổi.

Hơn nữa dáng người cực kỳ trưởng thành, bạch y trắng hơn cả tuyết, khí chất siêu nhiên xuất trần, mờ mịt như tiên.

Trong khoảng thời gian này, Quân Tiêu Dao luyện hóa sạch sẽ một ngàn khối tiên nguyên.

Số lượng Đại La Tiên Cốt toàn thân cũng đạt tới bảy mươi khối.

Nhưng Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận rất rõ, tu luyện càng về sau thì số lượng tiên nguyên cần dùng để rèn luyện Đại La Tiên Cốt sẽ càng nhiều.

Hơn nữa tiên nguyên hạ phẩm đã bắt đầu không thể thỏa mãn vấn đề tu luyện nữa rồi.

“Đại La Bất Hủ Tiên Thân này thật là một cái động không đáy.” Quân Tiêu Dao mở hai mắt ra, đôi mắt đen nhánh thâm thúy như màn đêm đầy sao trời.

Hắn bắt đầu cảm thấy có chút cấp bách.

Cần mau chóng đi cắt rau hẹ.

“Cũng được, tu luyện tới bình cảnh thì cần hạ giới một chuyến.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng.

Bình cảnh mà hắn nói là bình cảnh về tiên chủng, mà cũng không là bình cảnh cảnh giới.

Chỉ cần tìm được con đường thích hợp của mình, Quân Tiêu Dao có thể không hề trở ngại mà tu luyện thẳng lên trên.

Đừng nói là thành thánh, ngay cả trở thành chí tôn cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Sau đó, Quân Tiêu Dao xuất quan, tìm kiếm đám người Quân Linh Lung, hỏi tình hình gần đây một chút.

“Thập địa đại loạn, các loại kiêu tử nghịch thiên xuất hiện, thậm chí có thiên kiêu Tiên Vực lật thuyền trong mương ở hạ giới, bị dân bản xứ đánh bại?”

Nghe thấy những tin tức này, Quân Tiêu Dao có chút kinh ngạc.

Xem ra những Nghịch Thiên Thập Tử kia hắn đã dần hiện thế.

Trong đó có nam cũng có nữ.

Quân Tiêu Dao như thấy được mười cây rau hẹ xanh mượt vẫy tay với hắn.

Việc này không nên chậm trễ, Quân Tiêu Dao cũng không phải dạng người dây dưa dây cà.

Hắn trực tiếp thông báo với gia tộc, muốn đi đến hạ giới.

Đám người Quân Chiến Thiên cũng giúp hắn chuẩn bị một chút.

Lần này Quân Tiêu Dao chỉ dẫn theo Cửu Đầu Sư Tử và Nghệ Vũ.

Những Tự Liệt còn lại đều có cơ duyên của mỗi người, Quân Tiêu Dao cũng không tính cưỡng ép bọn họ đi theo mình.

Dù sao đám người Quân Trượng Kiếm còn mang tên tuổi Tự Liệt, không xem như người theo đuổi của hắn.

Không bao lâu sau, Quân Chiến Thiên đã mang theo ba bóng người đã đến.

Trong ba người kia, một vị là lão giả mặc thanh bào; một vị là nam tử trung niên mặc chiến giáp đen nhánh, giống như ma thần; người còn lại là một phụ nhân xinh đẹp mặc cung trang, da trắng như mỡ, dáng người đẫy đà.

Quân Tiêu Dao liếc một cái, trong ba người này, cho dù là mỹ phụ cung trang yếu nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh.

Nam tử trung niên và lão giả thì đều là Thánh Nhân.

Theo quy tắc thiên địa của Hạ giới thì nhiều nhất cũng chỉ có thể xuất hiện Thánh Nhân mà thôi, không thể cho ra đời kẻ càng mạnh hơn.

Cho dù phái ra nhân vật càng mạnh xuống hạ giới thì tu vi cũng sẽ bị áp chế.

Tuy tu vi của bọn họ rất cao, nhưng giờ phút này đều cung kính mà chắp tay khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

“Thuộc hạ ra mắt Thần Tử Quân gia!”

“Gia gia, bọn họ là...” Quân Tiêu Dao nghi hoặc hỏi.

“Ha ha, ba người bọn họ đều là cường giả phi thăng lên từ hạ giới, sau đó được Quân gia ta mời chào đến để bồi dưỡng, bọn họ quen thuộc với hạ giới nhất.” Quân Chiến Thiên nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì bừng tỉnh.

So với những hộ đạo nhân và tộc lão thì hiển nhiên những cường giả phi thăng từ hạ giới sẽ càng hiểu biết tình hình bên dưới, cũng càng có thể trợ giúp Quân Tiêu Dao.

Từ điểm này có thể thấy được sự cẩn thận của Quân Chiến Thiên, ông ta đã trải đường sẵn cho Quân Tiêu Dao trong toàn bộ hành trình.

“Vậy làm phiền các vị.” Quân Tiêu Dao hơi chắp tay và nói.

“Thần Tử khách khí.” Ba cường giả đều khom người đáp lễ.

Sau một hồi chuẩn bị, Quân gia trực tiếp dùng thủ đoạn cường thế để đả thông vách tường vị diện.

Đương nhiên, tiêu hao trong chuyện này cũng rất lớn, nhưng vì Quân Tiêu Dao, dù trả giá càng nhiều thì Quân gia cũng dám bỏ ra.

Mà cũng ngay vào lúc này.

Ở Diệp gia cũng có một đám thiên kiêu muốn hạ giới, trong đó có Diệp Tinh Vân.

“Ta có dự cảm, ta không chỉ có được đại cơ duyên ở hạ giới mà còn có thể tìm được cường lực giúp đỡ, thành lập thế lực thuộc về chính mình!” Trong mắt Diệp Tinh Vân bốc cháy lên ánh lửa.

Đây là cơ hội tốt nhất để hắn ta vượt qua Quân Tiêu Dao!

Bên kia, Phật Tử của Tiểu Tây Thiên Pháp Hải cũng muốn hạ giới.

“A di đà phật, cơ duyên của bần tăng nằm ở hạ giới, đến lúc đó có thể biến người của cả một giới thành tín đồ, ngưng tụ sức mạnh tín ngưỡng của chúng sinh.”

“Bần tăng không tin, như vậy mà vẫn không thể đánh bại Quân Tiêu Dao!”

Pháp Hải nói xong thì ma quang dưới đáy mắt cũng chớp động.

Trong Quan Quân Hầu phủ của Bàn Võ Thần Triều, Dương Bàn cũng muốn hạ giới.

“Dựa vào khí vận của bản hầu gia thì ai có thể cản được ta ở hạ giới chứ?” Dương Bàn lại bắt đầu bành trướng.

Mưa đã qua, trời đã sáng, gã lại cảm thấy mình làm được.

...

Giữa một Yêu sơn thượng cổ cổ xưa, có một giọng nói nhu mị đến tận xương vang lên: “Nhan Như Mộng, lần này ngươi hạ giới, đi tiếp dẫn Thái Tử của Thiên Yêu vương tộc đi lên đi.”

“Lúc trước Quân gia trấn áp thập đại cổ tộc, cũng xua đuổi Thiên Yêu vương tộc xuống hạ giới, không ngờ hiện giờ Thiên Yêu vương tộc lại xuất hiện một vị thiên kiêu huyết mạch phản tổ, có được huyết mạch yêu thần.”

“Hắn rất quan trọng đối với Yêu Thần Cung của chúng ta.”

“Vâng, Nhan Như Mộng cẩn tuân mệnh lệnh của Tiểu Yêu Hậu.”

Một nữ tử tuyệt đẹp ngọc thể thướt tha, dung nhan hoàn mỹ không tì vết hiện thân.

Nàng mặc một bộ váy hồng, tóc đen như thác nước, da thịt tuyết trắng, tứ chi thon dài.

Nhan Như Mộng - Thần Nữ của Yêu Thần Cung - cũng là một tồn tại khiến người ta không thể bỏ qua ở Hoang Thiên Tiên Vực.

“Hy vọng đừng gặp phải Thần Tử Quân gia, nếu không muốn tiếp dẫn Thái Tử Thiên Yêu đi lên cũng khó...” Nhan Như Mộng dùng ngón tay ngọc xoa xoa huyệt Thái Dương, có chút phiền não.

Ngay vào lúc Hoang Thiên Tiên Vực gió nổi lên mây di chuyển.

Hạ giới, Thiên Huyền đại lục, Đông Huyền vực, trước một tòa linh sơn cổ xưa.

Một cuộc khiêu chiến vạn người chú ý, hấp dẫn ánh mắt tứ phương sắp diễn ra.

Mà sở dĩ trận chiến này hấp dẫn như thế là vì hai bên đối chiến đều rất có sắc thái truyền kỳ.

Một vị là thiên chi kiêu nữ gia tộc Nạp Lan lánh đời của Đông Huyền vực.

Mà người còn lại lại là thiếu chủ sinh ra từ một tiểu gia tộc tiểu quốc tam lưu.

Hết chương 200.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 201. Hẹn ước một năm của Lâm Phong

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vốn chuyện này sẽ là một trận chiến không khó dự đoán.

Nhưng hôm nay lại hấp dẫn hơn mười vạn người đến xem.

Trong đó có các gia tộc lánh đời khác, có vương triều siêu cấp, cũng có thánh địa siêu nhiên.

Rất nhiều truyền nhân các thế lực lớn đều hiện thân, đang chờ đợi đại chiến mở ra.

Nguyên nhân rất đơn giản, vị thiếu chủ tiểu gia tộc kia, Lâm Phong, hiện giờ đã là thiên kiêu đỉnh cấp thanh danh vang vọng cả Đông Huyền vực.

Lâm Phong chỉ cần tốn một năm đã biến từ phế sài thành thiên tài.

Cho dù ngốc tử cũng biết, Lâm Phong nhất định đã có được cơ duyên kinh thế nào đó.

Nhưng không có thế lực nào dám nhắm vào Lâm Phong.

Vì sao?

Bởi vì sau lưng Lâm Phong có một thế lực truyền thừa từ Tiên Vực chống lưng cho hắn ta!

Nhất mạch này còn có cường giả hạ giới, uy chấn bát phương.

Cho nên không thế lực nào dám trêu chọc Lâm Phong.

Giờ phút này, dưới ánh nhìn chăm chú của vạn người, một thiếu niên thanh bào đứng sừng sững trên hư không, khuôn mặt thanh tú kiên nghị mang đầy sự lạnh lẽo.

“Nạp Lan Nhược Hi, cút ra đây!”

Lâm Phong quát lạnh một tiếng, tiếng vang quanh quẩn cả tòa linh sơn thượng cổ.

Trong linh sơn, sắc mặt những tộc nhân gia tộc Nạp Lan đều mang theo nghẹn khuất và phẫn nộ.

Gia tộc Nạp Lan Bọn họ đã xem như tận tình tận nghĩa với Lâm Phong và tông tộc Lâm thị.

Nhưng Lâm Phong này lại giống như con chó điên cắn chặt bọn họ không bỏ.

Hiện tại còn đứng trước mặt rất nhiều thế lực, làm gia tộc Nạp Lan xuống đài không được.

“Tiểu bối, ngươi đừng quá đáng!”

Một bà lão sắc mặt âm trầm xuất hiện, đó là Liễu bà bà một năm trước từng đi theo Nạp Lan Nhược Hi đến từ hôn.

Nhìn thấy lão bà ấy, Lâm Phong cười lạnh một tiếng và nói: “Phong thuỷ thay phiên chuyển, hiện tại gia tộc Nạp Lan các ngươi rốt cuộc cũng cảm nhận được sỉ nhục lúc trước Lâm gia ta phải chịu!”

“Tiểu bối, ngươi...!” Sắc mặt Liễu bà bà trầm xuống, nhịn không được phát ra khí tức Hư Thần cảnh.

Mà đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng khẽ vang lên: “Dừng tay!”

Nơi xa có mây tía tràn ngập, một đám người đạp không mà đến.

Trong đó có một thiếu nữ áo tím mắt ngọc mày ngài, đó là Tử Yên.

Nàng mở miệng khẽ kêu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Liễu bà bà.

Bên cạnh nàng còn có rất nhiều khí tức cường đại.

Trong đó có một nữ tử mặc váy bào màu tím, rất khiến người ta chú ý.

Nữ tử có mái tóc dài màu tím giống như tơ lụa, dung nhan mỹ lệ, da thịt còn trắng hơn cả dương chi ngọc thượng đẳng.

Nàng có một đôi linh nhãn cũng mang màu tím, trong trẻo sáng ngời như thủy tinh tím.

Mà tu vi của nữ tử tóc tím đã đạt tới Hợp Đạo Cảnh, rõ ràng là thiên kiêu từ Tiên Vực hạ giới.

Làm Liễu bà bà kiêng kỵ không phải là nữ tử tóc tím này, mà là khí tức cường đại đang ngủ đông trong đám người phía sau nàng.

Đó tuyệt đối không phải tồn tại mà một tu sĩ Hư Thần cảnh như bà ta có thể trêu chọc.

“Gia tộc lánh đời ở hạ giới cũng chỉ như vậy, bảo nữ nhân kia đi ra đây, bằng không hôm nay ta sẽ san bằng gia tộc Nạp Lan các ngươi!” Nữ tử tóc tím lạnh nhạt nói.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Liễu bà bà rất khó coi.

Rất nhiều thế lực chung quanh đều khiếp sợ hãi hùng.

Bọn họ biết, thế lực sau lưng nữ tử này lớn đến kinh người, là thánh địa Tử Phủ trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Thánh địa Tử Phủ tuy không phải thế lực bất hủ, lại là thế lực đứng đầu dưới bất hủ, có cường giả chí tôn tọa trấn.

Ở Đông Huyền vực cũng có phân nhánh do thánh địa Tử Phủ di lưu tại hạ giới.

Tử Yên kia là một Thánh Nữ của thánh địa Tử Phủ ở phân nhánh hạ giới.

Mà nữ tử tóc tím kia tên là Tô Tử Quỳnh, là Thánh Nữ của thánh địa Tử Phủ trên Tiên Vực, có địa vị rất cao.

Nghe thấy lời nói của Tô Tử Quỳnh, sắc mặt Liễu bà bà cực kỳ khó

coi.

Thật ra bà ta không muốn để Nạp Lan Nhược Hi ra ứng chiến.

Dù sao trong thời gian một năm này, Lâm Phong cũng trưởng thành quá nhanh.

Dưới cơ duyên xảo hợp, hắn ta đã dung hợp một tiên chủng cổ xưa, tu vi cũng đạt tới Hợp Đạo Cảnh, thực lực cực kỳ khủng bố.

Quả thực còn cường hãn hơn một ít thiên kiêu Tiên Vực.

Có đôi khi Liễu bà bà cũng không rõ, Lâm Phong này là do hương khói tổ tiên nghi ngút hay là thế nào mà lại lập tức trở nên lợi hại như vậy.

So với Lâm Phong thì hiện tại Nạp Lan Nhược Hi chỉ vừa mới đột phá Chân Linh cửu trọng thiên, đạt tới Thần Kiều Cảnh mà thôi.

Tốc độ này đã xem như rất nhanh đối với thiên kiêu ở hạ giới.

Nhưng lại hoàn toàn không thể so sánh với loại tồn tại khai quải như Lâm Phong.

Nạp Lan Nhược Hi ứng chiến thì tuyệt đối sẽ thua!

Liễu bà bà đã xem Nạp Lan Nhược Hi như cháu gái của mình, tất nhiên không muốn nàng chịu nhục nhã và tổn thương.

Lâm Phong thấy thế thì khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, lập tức nói: “Thế nào, một năm trước lúc sỉ nhục ta thì ăn nói đạo lý rõ ràng, hiện tại, không nỡ lòng để Nạp Lan Nhược Hi chịu nhục à?”

“Tiểu bối, không bằng hai bên đều lui lại một bước...” Liễu bà bà hít sâu một hơi và nói.

Vẻ mặt Lâm Phong thật lạnh lùng, khóe mắt liếc nhìn ra hiệu cho Tử Yên.

Tử Yên lập tức truyền âm với Tô Tử Quỳnh.

Tô Tử Quỳnh khẽ gật đầu, một vị hộ đạo nhân phía sau nàng ra tay, phát ra khí tức Thiên Thần cảnh.

Một âm thanh ầm ầm vang lên, Liễu bà bà trực tiếp bị đánh bay, miệng phun máu tươi.

Lâm Phong nhìn thấy mà sung sướng trong lòng.

Những người đã từng nhục nhã hắn ta, cuối cùng sẽ phải trả giá gấp trăm lần!

“Đã đủ rồi, Liễu bà bà, bà không sao chứ!” Một tiếng nói mang theo âm rung truyền ra.

Trong linh sơn, một thiếu nữ mặc váy dài thủy tụ xuất hiện.

Khuôn mặt tinh xảo tuyệt đẹp của nàng hiện ra phẫn nộ, ẩn nhẫn, lập tức lao đến bên cạnh Liễu bà bà.

“Tiểu thư, lão thân không có gì, ngài đừng ra đây.” Liễu bà bà suy yếu đáp, ân cần nói.

“Liễu bà bà...” Nạp Lan Nhược Hi cắn chặt răng lên đôi môi ửng hồng.

Nàng chuyển ánh mắt phẫn nộ về hướng Lâm Phong.

“Lâm công tử, Nhược Hi tự hỏi trừ từ hôn ra thì chưa từng làm chuyện gì tổn thương đến ngươi và tông tộc Lâm thị, vì sao các ngươi phải dồn ép tới mức này!”

Nạp Lan Nhược Hi thật sự cảm thấy khó hiểu.

Vì sao áy náy và thiện ý của nàng ta lại đổi lấy kết quả này?

“Hừ, ngươi từ hôn chính là tội nghiệt lớn nhất!” Lâm Phong ôm hai tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng và nói.

Theo cái nhìn của hắn ta thì mình chính là vai chính của thiên địa.

Dựa vào cái gì Nạp Lan Nhược Hi dám từ hôn?

Nàng có tư cách gì khinh thường mình?

Hết chương 201.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 202. Tô Tử Quỳnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong ý thức của Lâm Phong, cho dù hắn ta là phế vật thì Nạp Lan Nhược Hi cũng nên quỳ liếm mình!

Vậy mới có thể thỏa mãn lòng tự trọng của hắn ta!

Tử Yên cũng tiến lên và nói: “Nạp Lan Nhược Hi, ta đã sớm nói qua, ngươi và gia tộc Nạp Lan nhất định sẽ hối hận vì hành động từ hôn lúc trước.”

Nạp Lan Nhược Hi cắn đôi môi ngọc, đôi mắt xinh đẹp tỏa ra ý kiên định, nàng ta nói: “Nhược Hi tuyệt đối không hối hận, Lâm Phong, muốn chiến thì chiến!”

“Hừ, vậy đánh tới ngươi phục mới thôi!”

Lâm Phong ra tay, tu vi Hợp Đạo Cảnh bùng nổ.

Hắn ta trực tiếp tung ra một chưởng, pháp lực khủng bố hóa thành chưởng ấn, mang theo khí tức khủng bố trấn áp đến.

“Bát Hoang chưởng!”

Một chưởng tung ra, giống như muốn chèn ép cả Bát Hoang.

Gương mặt ngọc của Nạp Lan Nhược Hi lập tức thay đổi.

Tuy nàng biết trong một năm nay Lâm Phong đã trở nên rất mạnh.

Nhưng cũng không ngờ có thể đến mức độ này.

Dưới ánh nhìn của vạn người, Nạp Lan Nhược Hi cắn răng ra tay.

Nàng thân là kiêu nữ của thế gia Nạp Lan, cũng không thể tránh né chiến đấu mà bỏ chạy.

Đây là điểm mấu chốt của nàng!

Thế nhưng, gần như chỉ một chiêu mà Nạp Lan Nhược Hi đã bị đánh lui, khóe môi khụ ra máu tươi.

“Tiểu thư!” Liễu bà bà biến sắc.

Lâm Phong này ra tay thật sự không lưu chút tình cảm nào cả.

Uổng công lúc trước Nạp Lan Nhược Hi tự mình tới cửa xin lỗi, đổi lấy lại là đối đãi tàn khốc như vậy!

“A, Nạp Lan Nhược Hi, không phải ngươi là thiên chi kiêu nữ cao cao tại thượng sao, sao lại trở nên yếu ớt như vậy?” Lâm Phong còn không quên trào phúng một câu, giết người tru tâm.

Sắc mặt Nạp Lan Nhược Hi bất biến, thúc giục cực chiêu.

Nàng tung ra một thanh trường kiếm, điểm ra một kiếm, hình thành luồng khí xoáy sắc nhọn.

“Đừng giãy giụa, đều là vô dụng thôi!” Lâm Phong lại ra tay, tung ra một quyền vô cùng đơn giản.

Chiêu thức của Nạp Lan Nhược Hi trực tiếp bị phá giải, cả người nàng cũng bị trùng kích, lại hộc ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Nhìn Lâm Phong chỉ dùng hai chiêu đã đánh bại Nạp Lan Nhược Hi, sắc mặt vô số thiên kiêu bản thổ chung quanh đều cực kỳ nặng nề.

Cho dù là một ít thiên kiêu từ Tiên Vực hạ giới cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thực lực của Lâm Phong làm bọn họ đều cảm nhận được chút nguy hiểm nhàn nhạt.

Nhìn Nạp Lan Nhược Hi giãy giụa đứng dậy, Lâm Phong thích thú trong lòng, lại dùng vẻ mặt lạnh nhạt mà buông lời.

“Nạp Lan Nhược Hi, đừng nói Lâm mỗ bất cận nhân tình, kế tiếp ta cho ngươi hai lựa chọn.”

“Thứ nhất, trở thành nữ nô của ta, chuyện từ hôn coi như xóa bỏ.”

“Thứ hai, giết ngươi, diệt sạch gia tộc Nạp Lan!”

Lời nói của Lâm Phong khiến khắp nơi vang lên không ít tiếng kinh hô.

Lời này thật sự vô tình.

Nếu Nạp Lan Nhược Hi thật sự cúi đầu mà trở thành nữ nô của Lâm Phong, vậy đạo tâm của nàng sẽ hoàn toàn tan vỡ, cả đời chỉ có thể thần phục dưới thân Lâm Phong.

Mà nếu không cúi đầu, Nạp Lan Nhược Hi không giữ được cả mạng, cả gia tộc Nạp Lan cũng sẽ bị liên lụy.

Dù là cái nào trong hai lựa chọn này cũng khiến người ta không thể chấp nhận.

Nạp Lan Nhược Hi nghe vậy thì sắc mặt cũng hoàn toàn tái nhợt, không còn huyết sắc.

Lựa chọn đầu tiên quả thực còn khó chịu hơn cả giết nàng.

Nhưng không thần phục thì toàn bộ gia tộc sẽ bị huỷ diệt vì chuyện này.

Điều này làm ngọc thể của Nạp Lan Nhược Hi run rẩy, đôi môi hồng nhạt bị cắn đến ứa ra máu tươi.

Khi đông đảo các thế lực đều đang suy đoán Nạp Lan Nhược Hi có cúi đầu thần phục hay không thì một tiếng quát lạnh bỗng truyền đến từ sâu trong linh sơn: “Đủ rồi, các ngươi đừng có quá đáng!”

Đi kèm với tiếng quát lạnh này là một khí tức khủng bố giống như gió lốc thổi quét ra.

Một nam tử trung niên mặc trường bào minh hoàng bước chậm ra.

Ông ta là tộc trưởng của gia tộc Nạp Lan, phụ thân của Nạp Lan Nhược Hi, Nạp Lan Chiến.

Đồng thời ông ta cũng là một vị cường giả Đạo Thần cảnh.

Ông ta vốn không muốn ra tay can thiệp, dù sao cũng có thánh địa Tử Phủ tạo áp lực.

Nhưng hiện tại, cách làm của Lâm Phong thực sự quá đáng, Nạp Lan Chiến cũng tức giận đến đau gan.

“A, đánh đứa nhỏ lại xuất hiện tên già sao?” Lâm Phong cười nhạo một tiếng, không có chút tôn kính nào đối với Nạp Lan Chiến.

Nạp Lan Chiến không để ý đến Lâm Phong, mà nhìn về phía đám người thánh địa Tử Phủ kia.

Lâm Phong còn chưa phải kẻ chủ chốt, chủ yếu là thái độ của thánh địa Tử Phủ.

“Chư vị, hình như Lâm Phong này và thánh địa Tử Phủ các ngươi không có quan hệ quá lớn mới đúng.” Nạp Lan Chiến nói.

Tô Tử Quỳnh lạnh nhạt mở miệng nói: “Vốn không có quan hệ, nhưng Tử Yên sư muội nói với ta, Lâm Phong tư chất bất phàm, khí vận thêm thân, ngày sau hắn sẽ gia nhập thánh địa Tử Phủ trên Tiên Vực.”

Lời này vừa dứt đã khiến mọi người chung quanh đều hít hà một hơi.

Đặc biệt là những thiên kiêu bản xứ của Đông Huyền vực, cả đám nhìn về phía Lâm Phong, đều mang theo cảm xúc hâm mộ không gì sánh kịp.

Được thế lực lớn trên Tiên Vực nhìn trúng, có thể nói là một bước lên trời, phong vân hóa rồng.

Không biết có bao nhiêu thiên kiêu bản xứ ở hạ giới chen lấn vỡ đầu cũng muốn tiến vào Tiên Vực.

Lời này càng khiến đôi mắt xinh đẹp của Nạp Lan Nhược Hi lộ ra tuyệt vọng.

Nếu như vậy thì Lâm Phong đã xem như trở thành người của

thánh địa Tử Phủ.

Đường đường là thế lực lớn của Tiên Vực, diệt một gia tộc Nạp Lan còn không phải như chơi sao.

Sắc mặt Nạp Lan Chiến trầm xuống, mở miệng nói: “Gia tộc Nạp Lan chúng ta tuy không phải thế lực của Tiên Vực, nhưng tổ tiên cũng từng có người kết thành đạo lữ với nhân vật chí tôn trên Tiên Vực, hẳn các ngươi cũng biết chí tôn là dạng tồn tại ra sao đúng không?”

Bị buộc tới tuyệt lộ, Nạp Lan Chiến bất đắc dĩ chỉ có thể kéo ra lời đồn này.

Nói thật, ngay cả bản thân Nạp Lan Chiến cũng không quá tin tưởng.

Lời đồn này đã quá xa xăm, là do tổ tiên truyền xuống, cũng không biết thật hay giả.

Sở dĩ truyền lưu ra ngoài, chỉ đơn thuần là gia tộc Nạp Lan muốn làm vẻ vang uy danh mà thôi.

Tô Tử Quỳnh nghe vậy thì cười như mất tiếng, cứ như nghe thấy chuyện gì rất buồn cười.

“Thánh Nữ cười cái gì?” Trong lòng Nạp Lan Chiến có chút không vui.

Tô Tử Quỳnh đỡ đỡ trán, lắc đầu cười nói: “Thật là buồn cười, Nguyên Thiên Chí Tôn mà các ngươi nói đã sớm ngã xuống, sau khi chết thi thể còn bị ma hóa, đã bị Thần Tử Quân gia tự tay đánh diệt rồi.”

“Cái gì?!”

Lời Tô Tử Quỳnh nói làm Nạp Lan Chiến và mọi người trong gia tộc Nạp Lan kinh ngạc.

Bọn họ giật mình là lời đồn mà tổ tiên lưu lại lại là thật.

Mà ngạc nhiên là do vị cường giả chí tôn kia lại đã chết, hơn nữa

xác chết ma hóa, nghe nàng ta nói thì còn bị một vị cường giả tuổi trẻ tiêu diệt.

Đây rốt cục là chuyện như thế nào?

Hết chương 202.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 203. Gia tộc Nạp Lan tuyệt vọng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chuyện Quân Tiêu Dao diệt sát ma thi chí tôn đã lưu truyền ồn ào huyên náo trên Tiên Vực, tất nhiên Tô Tử Quỳnh cũng biết.

Nàng nói: "Sau khi Nguyên Thiên Chí Tôn chết có để lại một bí tàng, cuối cùng là Thần Tử của Quân gia cường thế ra tay, diệt trừ xác chết ma hóa kia."

"Cho nên chỗ dựa của gia tộc Nạp Lan các ngươi đã sớm chết rồi."

Khi nhắc tới Thần Tử Quân gia, trong mắt Tô Tử Quỳnh cũng toát ra sự sợ hãi và khát khao sâu sắc.

Giống như nhắc tới xưng hô này là một điều cực kỳ thần thánh.

"Thần Tử của Quân gia là người nào?" Lâm Phong nhíu mày, lẩm bẩm nói.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy trên mặt Tô Tử Quỳnh toát ra kính sợ và khát khao, Lâm Phong cảm thấy cực kỳ khó chịu trong lòng.

"Cái gì mà Thần Tử Thánh Tử, chờ tương lai ta tiến vào Tiên Vực thì nhất định sẽ siêu việt bọn họ." Lâm Phong thầm nói trong lòng.

"Được rồi, Nạp Lan gia các ngươi cũng đừng mượn danh kéo đại kỳ gì nữa, Lâm Phong, ngươi tới xử trí bọn họ đi." Tô Tử Quỳnh xua xua tay và nói.

"Vâng." Lâm Phong khẽ gật đầu, nhìn về phía Nạp Lan Chiến và Nạp Lan Nhược Hi.

Giờ phút này, cho dù là Nạp Lan Chiến cũng đã bất lực.

Tuy ông ta là cường giả Đạo Thần, nhưng trong những hộ đạo nhân của Tô Tử Quỳnh cũng có cường giả Đạo Thần, hơn nữa càng mạnh hơn ông ta.

Dung nhan tinh xảo của Nạp Lan Nhược Hi tràn ngập tuyệt vọng.

Bàn tay ngọc của nàng nắm chặt một cổ phù được treo trên cổ.

Cổ phù này là vật cổ tổ truyền của gia tộc Nạp Lan, tới đời này thì vừa vặn truyền lưu cho nàng.

“Nạp Lan Nhược Hi, cho ngươi cơ hội cuối cùng, chọn thế nào thì phải xem ngươi, thần phục làm nô hay là cả tộc bị diệt?” Lâm Phong cười lạnh và nói.

Sắc mặt Nạp Lan Nhược Hi xanh trắng luân phiên, cắn răng thật chặt.

“Hừ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, phải cho ngươi biết tay mới được chứ gì?” Mặt Lâm Phong trầm xuống, lại ra tay.

Nạp Lan Chiến muốn ngăn trở, lại bị khí tức do cường giả của thánh địa Tử Phủ nhắm vào, không thể nhúc nhích.

Đối mặt với sát chiêu do Lâm Phong đánh úp đến, Nạp Lan Nhược Hi tuyệt vọng trong lòng, run rẩy nhắm mắt lại.

Cổ phù nàng nắm chặt trong tay bỗng tỏa ra ánh sáng mông lung.

Cũng ngay vào lúc này, trên vòm trời cách đó không xa, không gian bỗng bị xé rách, mở ra một cái lỗ thật lớn.

Một cái khe không gian thật lớn xỏ xuyên qua nửa bầu trời, cảnh tượng như vậy lay động lòng người, khiến vô số người kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm!

“Đây là cái gì, là diệt thế sao?”

Một ít cường giả bản thổ của Đông Huyền vực sợ đến sắc mặt trắng bệch, tròng mắt cũng sắp trừng rớt ra ngoài!

Cho dù là những người của Tiên Vực cũng hít sâu một hơi, ánh mắt kinh nghi bất định!

Ngay vào lúc cái khe không gian khuếch trương, một mũi tên cháy Thái Dương Chân Hỏa bừng bừng bỗng lao vút ra từ sâu trong cái

khe không gian, xông thẳng về hướng Lâm Phong.

“Là ai!”

Cảm nhận được uy lực mũi tên lửa kia, sắc mặt Lâm Phong kịch biến, vội vàng xoay người chống cự.

Phụt một tiếng vang lên!

Sức mạnh khủng bố mà mũi tên mang theo trực tiếp xé rách một cánh tay của Lâm Phong, nửa người hắn ta lập tức cháy đen.

Sắc mặt Lâm Phong tái nhợt, hộc ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt mang theo kinh hãi và không thể tin cực độ!

Không chỉ hắn ta mà người toàn trường đều dại ra, hoàn toàn không phản ứng kịp!

Mạnh như Lâm Phong mà chỉ một chiêu đã bị người ta đánh bị thương nặng, quả thực khiến người ta không thể tin vào mắt mình!

“Lâm Phong ca ca!” Tử Yên hét lên một tiếng.

Tô Tử Quỳnh cũng biến sắc, mũi tên lửa kia khiến cả nàng cũng cảm nhận được uy hiếp cùng cực!

Ngay vào khoảnh khắc vạn chúng kinh hãi, một giọng nói lạnh lùng bỗng truyền đến từ cái khe không gian.

“Người mà công tử nhà ta muốn bảo vệ mà ngươi cũng dám hạ sát thủ, quả thực không biết chữ chết viết như thế nào!”

Một nam tử tuổi trẻ bước chậm ra từ cái khe không gian, toàn thân tràn ngập trong Thái Dương Chân Hỏa mênh mông.

Trước ngực hắn mơ hồ hiện hóa ra một đồ đằng thái dương, khí tức cường hãn tới cực điểm, làm thiên kiêu tứ phương kinh sợ.

Rất nhiều người đều như hóa ngu si, lúc tỉnh táo lại thì nhìn thấy Lâm Phong kiêu ngạo kiệt ngạo kia đã bị thương nặng, vô cùng chật vật.

Cả đám người gia tộc Nạp Lan cũng ngơ ngác mà nhìn nam tử giống như Hỏa thần bước ra từ cái khe không gian.

Tuy nói cảnh giới của hắn không phải đặc biệt cao, nhưng kết hợp với tuổi của hắn thì tuyệt đối là yêu nghiệt.

Quan trọng nhất là, tuy cùng là Hợp Đạo Cảnh, nhưng nam tử trước mặt này lại chỉ dùng một chiêu đã làm Lâm Phong bị thương nặng.

Sức chiến đấu này quả thực không bình thường.

Cảnh giới chỉ là một bộ phận tạo thành sức chiến đấu, cảnh giới càng cao thì thực lực càng mạnh, nhưng trừ điểm này ra, còn có các loại nhân tố có thể ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Một ít thiên kiêu cấm kỵ, mặc dù cảnh giới không coi như đặc biệt cao, nhưng cũng đủ để khiến tứ phương kiêng kỵ, là bởi vì sức chiến đấu của bọn họ cực cao, có năng lực vượt cấp khiêu chiến.

Quân Tiêu Dao chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Tuy Lâm Phong là Hợp Đạo Cảnh, nhưng nhiều nhất hắn ta cũng chỉ có thể quét ngang tứ phương ở Hợp Đạo Cảnh.

Lên trên một tầng, hắn ta muốn đánh cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao tới nói, đừng nói là Hợp Đạo Cảnh, cho dù là Niết Bàn Cảnh hay là Thông Thiên Cảnh cao hơn một tầng thì hắn cũng không cần quá kiêng kỵ.

Đây là điểm khác nhau của thiên kiêu và yêu nghiệt.

Nhìn nam tử tuổi trẻ đột ngột xuất hiện kia, toàn trường mất hết âm thanh.

Tất cả mọi người đang suy đoán lai lịch của hắn.

Trước kia tuy Nghệ Vũ từng hiện thân, đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao ở Thánh Linh Thư Viện, nhưng dù sao số người từng nhìn thấy hắn cũng rất ít.

“Ngươi là người phương nào mà dám tổn thương Lâm Phong ca ca!” Gương gương mặt xinh đẹp của của Tử Yên mang theo sát khí, gắt gao nhìn chằm chằm vào Nghệ Vũ.

Nàng không thể chịu đựng được bất cứ kẻ nào tổn thương Lâm Phong.

“Hừ, rác rưởi!” Nghệ Vũ lại giơ tay nắm một cái, pháp lực mênh mông, ngưng tụ thành trường cung hoàng kim.

Hắn kéo căng cung như trăng tròn, trực tiếp bắn về hướng Tử Yên.

Vèo!

Mũi tên ra kinh hồng, hư không cũng chấn động!

Mọi người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, giống như thấy quỷ.

Nam tử tuổi trẻ trước mặt này quả thực cường thế đến rối tinh rối mù, một lời không hợp đã ra tay.

Thậm chí cũng không để bụng Tử Yên là người của thánh địa Tử Phủ.

“A!”

Cảm nhận được khí tức sắc bén mà nóng cháy kia, gương mặt xinh đẹp của Tử Yên lập tức trắng bệch.

Hết chương 203.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 204. Một câu của công tử nhà ta, huỷ diệt cả thánh địa Tử Phủ Tiên Vực của ngươi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tô Tử Quỳnh lắc mình tránh ra, tất nhiên nàng không có khả năng đứng nhìn Thánh Nữ ở hạ giới bị diệt sát.

“Tử Khí Đông Lai Tam Thiên Lý!”

Tô Tử Quỳnh thi triển ra tuyệt học của thánh địa Tử Phủ, tay ngọc phất ra, mây tía mênh mông cuồn cuộn hiện lên, va chạm với mũi tên của Nghệ Vũ.

Oanh!

Tô Tử Quỳnh kêu lên một tiếng, bị đẩy lui cả trăm bước, khóe miệng chảy xuống một vệt máu.

Tứ phương tĩnh mịch!

Đó là Thánh Nữ của thánh địa Tử Phủ trên Tiên Vực, cuối cùng lại bị một chiêu đánh lui bị thương.

Bản thân Tô Tử Quỳnh cũng có chút không tin được.

Cho dù thực lực của nàng không tính là đứng đầu trong thế hệ trẻ ở Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng cũng coi như là nhất lưu.

Mà hiện tại, lại bị nam tử tuổi trẻ kia áp chế gắt gao.

Sao mà nàng biết được, Nghệ Vũ chính là truyền nhân của cổ chi đế tộc, mang trên người rất nhiều thiên phú, không phải một một Thánh Nữ như nàng có thể so sánh được.

Nhìn thấy Nghệ Vũ cường thế vô song, tất cả mọi người của gia tộc Nạp Lan cảm giác như đang nằm mơ.

Bọn họ không ngờ sẽ có người ra tay cho bọn họ.

Nạp Lan Nhược Hi cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng sắc mặt Nạp Lan Chiến cũng không đẹp lên gì mấy.

Bởi vì tuy thực lực của Nghệ Vũ mạnh, nhưng cũng chỉ là ở thế hệ trẻ mà thôi.

Nếu sau lưng không có thế lực cường đại thì vẫn không trợ giúp được cho gia tộc Nạp Lan.

Tô Tử Quỳnh cũng nghĩ tới điểm này, lạnh lùng quát: "Rốt cục ngươi là người phương nào, dám cả gan cản trở thánh địa Tử Phủ ta!"

"Thánh địa Tử Phủ tính là thứ gì, có tin chỉ một câu của công tử nhà ta cũng đủ huỷ diệt thánh địa Tử Phủ trên Tiên Vực của các ngươi hay không!" Nghệ Vũ trố mắt nhìn, lãnh đạm nói.

Có lẽ đã ở lâu bên cạnh Quân Tiêu Dao nên tính cách của hắn cũng nhiễm thêm chút bá đạo.

Sự bá đạo thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Xôn xao!

Tứ phương nghe vậy thì toàn trường ồ lên.

Tiếng xôn xao vô tận như muốn chấn phá vòm trời!

Một câu thôi đã khiến thánh địa Tử Phủ huỷ diệt!

Mọi người toàn trường đều hít ngược một hơi khí lạnh.

Phải biết rằng, cái Nghệ Vũ nhắc tới cũng không phải là thánh địa Tử Phủ ở hạ giới, mà là thánh địa Tử Phủ trên Tiên Vực!

Chênh lệch trong đó là khác nhau như trời với đất.

Thánh địa Tử Phủ trên Tiên Vực chính là thế lực đứng đầu được cường giả chí tôn vô thượng tọa trấn, há là ai cũng có thể huỷ diệt hay sao.

Tâm thần của Nạp Lan Chiến và Nạp Lan Nhược Hi cũng chấn động.

Thiên kiêu trẻ tuổi cường đại như thế lại chỉ là một tôi tớ?

Công tử mà hắn nhắc đến rốt cục cường đại đến mức nào?

“Làm càn!”

Vài vị cường giả Thiên Thần và Đạo Thần của thánh địa Tử Phủ trợn mắt tức giận nhìn.

Thánh địa Tử Phủ của bọn họ đã được truyền thừa trên Tiên Vực mấy chục vạn năm, còn chưa bao giờ có người dám miệt thị bọn họ như vậy.

Một cường giả Thiên Thần trực tiếp dùng một chưởng đánh về hướng Nghệ Vũ.

Mà lúc này, sâu trong cái khe không gian bỗng có tiếng chấn động vang lên, có hào quang kim sắc tràn ngập thiên địa.

Một con Cửu Đầu Sư Tử uy vũ hùng tráng kéo một liễn xa hoàng kim bước ra từ trong đó.

Bên cạnh liễn xa còn có ba bóng người đi theo.

Trong đó có một vị lão giả thanh bào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì trong mắt lộ ra một tia khinh thường, giơ tay chộp tới chỗ cường giả Thiên Thần của thánh địa Tử Phủ.

Phụt!

Vị cường giả Thiên Thần tung đòn tấn công kia bị lão giả thanh bào dùng một tay bóp chết!

Tất cả mọi người chung quanh đều trợn tròn mắt.

Cường giả Thiên Thần của thánh địa Tử Phủ bị một chưởng bóp chết!

Điều này khiến người ta sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía lão giả thanh

bào mang theo sự kinh sợ xưa nay chưa từng có.

Nhưng mà, có một đám thế lực bản địa của Đông Huyền vực nhìn thấy vị lão giả thanh bào kia thì lộ ra vẻ mặt chấn động và kích động.

“Lão tổ, là Đông Huyền lão tổ sao!”

Trong nhóm người này có một nam tử trung niên đi ra, mang theo vẻ mặt cực độ hưng phấn và kích động.

Ông ta là tông chủ của Đông Huyền đạo tông.

Đông Huyền đạo tông đã từng là thế lực mạnh nhất của Đông Huyền vực, có thời từng bá chiếm toàn bộ Đông Huyền vực.

Mấy năm gần đây, tuy họ có chút suy nhược, nhưng cũng là một trong những bá chủ của Đông Huyền vực.

Mà giờ phút này, tông chủ của Đông Huyền đạo tông này nhìn về phía lão giả thanh bào, biểu cảm phấn chấn.

Vị lão giả thanh bào kia chính là lão tổ của Đông Huyền đạo tông bọn họ.

Rất lâu trước kia, cũng nhờ vào nhất đại Đông Huyền lão tổ này nên Đông Huyền đạo tông mới có thể bá chiếm toàn bộ Đông Huyền vực.

“Quả nhiên Đông Huyền đạo tông còn tồn tại.”

Lão giả thanh bào, cũng chính là Đông Huyền lão tổ lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó khẽ gật đầu.

Lão là cường giả phi thăng từ Thiên Huyền đại lục.

Nghe thấy lời này, rất nhiều thế lực bản thổ của Đông Huyền vực ở đây đều sởn tóc gáy.

Lão tổ của Đông Huyền đạo tông hạ giới!?

“Ha ha, thật tốt quá, có lão tổ ở đây thì Đông Huyền đạo tông ta

sầu gì không cường thịnh!" Đông Huyền Tông chủ hưng phấn nói.

"Hiện tại đừng gọi lão hủ là Đông Huyền lão tổ, lão hủ chỉ là người hầu của công tử mà thôi." Đông Huyền lão tổ lắc lắc đầu.

"Cái gì..."

Một câu của Đông Huyền lão tổ khiến cả thiên địa an tĩnh lại.

Đông Huyền lão tổ phi thăng lên Tiên Vực từ vô số năm trước, mà hiện tại chỉ là một người hầu?

Tam quan của rất nhiều thiên kiêu bản thổ của Đông Huyền vực đều sụp đổ.

Rốt cục là người có thân phận tôn quý kiểu gì mới có thể làm cường giả Thánh Cảnh này làm tôi tớ?

Đồng tử của Nạp Lan Chiến cũng chấn động, ông ta cũng từng nghe nói qua tên tuổi của Đông Huyền lão tổ.

Mà hiện tại, lão lại trở thành người hầu của kẻ khác?

Nạp Lan Nhược Hi nắm chặt cổ phù trong tay, đôi mắt xinh đẹp nhìn về hướng liễn xa hoàng kim kia.

Nàng rất tò mò, công tử ngồi trong liễn xa hoàng kim kia rốt cục là thần thánh phương nào?

Còn về Tô Tử Quỳnh, cả người nàng ta đang run lên bần bật.

Nàng nhìn Cửu Đầu Sư Tử kia, trên nét mặt mang theo vẻ kinh sợ chưa bao giờ có.

"Cửu Đầu Sư Tử kéo xe, chẳng lẽ thật là vị kia..."

Sắc mặt Tô Tử Quỳnh trắng bệch như tờ, không dám nghĩ tiếp!

Mà gần đây, nổi tiếng nhất cũng chỉ có Thần Tử của Quân gia.

Tô Tử Quỳnh không dám nghĩ tiếp, sợ suy nghĩ của mình biến thành hiện thực.

Nhưng sự thật tàn khốc như vậy đó.

Một tiếng nói ôn nhuận đạm nhiên truyền ra từ liễn xa hoàng kim: “Thánh địa Tử Phủ, cũng kiêu ngạo thật đấy.”

Nghe giọng nói này, trong đầu Tô Tử Quỳnh nổ vang kịch liệt, tâm can cũng run rẩy.

Thái độ này, ngữ khí này, trừ Thần Tử Quân gia ra thì Tô Tử Quỳnh không thể nghĩ được ra người thứ hai.

Hết chương 204.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 205. Lâm Phong vô năng cuồng nộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở Tiên Vực, thiên kiêu đánh bại Cửu Đầu Sư Tử để làm tọa kỵ thật sự quá ít quá ít.

Nàng vội vàng quỳ xuống mặt đất, cũng mặc kệ làn váy tím trên người lây dính bùn đất, không ngừng dập đầu và nói: "Thần Tử đại nhân, xin thứ tội cho, Tử Quỳnh không biết Thần Tử đại nhân có quan hệ với gia tộc Nạp Lan, nếu không thì dù cho Tử Quỳnh một trăm lá gan cũng không dám động thủ với gia tộc Nạp Lan!"

Nhìn Thánh Nữ thánh địa Tử Phủ không ngừng dập đầu, đầu óc rất nhiều dân bản xứ Đông Huyền vực đều chết máy.

Người hiện tại đang quỳ xuống đất dập đầu, và Tử Phủ Thánh Nữ trước đó còn cao cao tại thượng, siêu nhiên thoát tục kia có cùng là một người không vậy?

"Cái này... Sao lại thế này?" Lâm Phong lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, cả người cũng thạch hóa.

"Tử Quỳnh sư tỷ, vì sao ngươi..." Tử Yên cũng cả kinh đến há cái miệng nhỏ ra.

Nàng là Thánh Nữ ở hạ giới, tất nhiên không biết tên tuổi của Quân Tiêu Dao khủng bố ra sao ở Tiên Vực.

"Thánh Nữ đại nhân..." Những cường giả thánh địa Tử Phủ ban đầu cũng hơi ngớ ra.

Nhưng nghĩ đến hai tiếng xưng hô Thần Tử mà Tô Tử Quỳnh nói ra, bọn họ đều đã rõ, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

"Xin Thần Tử đại nhân thứ tội cho!"

Xôn xao, một loạt cường giả của thánh địa Tử Phủ đều cùng quỳ

xuống mặt đất.

Mà trong đó, cho dù là cường giả Thiên Thần, thậm chí là Đạo Thần cũng không chút do dự mà trực tiếp quỳ xuống.

Cảnh giới, thân phận, bối cảnh gì cũng là hư vô trước mặt vị kia!

Người bọn họ đắc tội là một trong những nhân vật tôn quý nhất Tiên Vực.

“Đậu má, ta không phải xuất hiện ảo giác đâu đúng không?” Một thiên kiêu bản xứ của Đông Huyền vực trợn mắt há hốc mồm, không khỏi nói.

Thánh địa Tử Phủ ở hạ giới vô cùng cường thế, họ bảo tứ phương tới xem thì không ai dám không làm theo.

Mà hiện tại, họ lại như một đám quy tôn tử, quỳ gối trước liễn xa hoàng kim kia mà không ngừng dập đầu.

Loại tương phản này thật sự quá lớn.

Vị công tử trong liễn xa kia còn chưa lộ diện mà đã khiến người của thánh địa Tử Phủ sợ đến mức phá gan.

Điều này không khỏi làm thế lực khắp nơi hạ giới đều phỏng đoán, rốt cục thân phận lai lịch của công tử kia tôn quý đến cỡ nào.

Đôi mắt xinh đẹp của Nạp Lan Nhược Hi cũng lộ ra kinh ngạc xưa nay chưa từng có.

Nàng cực kỳ tò mò về vị công tử đã cứu giúp gia tộc Nạp Lan bọn họ.

Dưới sự chú ý của vạn chúng, rốt cuộc một bóng dáng cũng lạnh nhạt bước ra từ liễn xa hoàng kim.

Y quan trắng hơn cả tuyết, dáng người trưởng thành, siêu nhiên tuyệt đại, không nhiễm trần tục.

Cả người chảy xuôi tiên vận, thân thể như chạm trác thành từ tiên ngọc vô cấu.

Còn về dung nhan, tuy khuôn mặt có tiên quang tràn ngập, nhưng cũng mơ hồ lộ ra đôi nét, chỉ thế thôi đã khiến tất cả sinh linh giống cái ở đây hít thở không thông!

“Là... Tiên thật sự sao?” Đám dân bản xứ của Đông Huyền vực đều thất thần lẩm bẩm.

Trừ Tiên ra thì bọn họ không thể nghĩ ra chữ nào khác có thể hình dung.

Bóng dáng kia quá siêu nhiên tuyệt tục.

Trên Tiên Vực cũng đã khiến tứ phương kinh ngạc cảm thán, càng đừng nói là chốn hạ giới cằn cỗi này.

Cả người Nạp Lan Nhược Hi cũng ngây ngốc, choáng váng.

Nàng không ngờ công tử trợ giúp gia tộc Nạp Lan của nàng lại đẹp đến mức này.

Loại khí chất này khiến thiên chi kiêu nữ của gia tộc Nạp Lan như nàng chỉ liếc mắt một cái đã trầm luân.

Có thể nói, toàn bộ Đông Huyền vực, thậm chí Thiên Huyền đại lục cũng không tìm ra một nam tử có thể sánh bằng một phần trăm khí chất của Quân Tiêu Dao.

“Quả nhiên là vị kia...”

Tuy Tô Tử Quỳnh đã xác định, nhưng giờ phút này thật sự nhìn thấy lại có cảm nhận bất đồng.

Nói một câu buồn cười, Tô Tử Quỳnh cũng từng ảo tưởng có thể đáp lời với Quân Tiêu Dao, thậm chí sinh ra quan hệ.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ lại gặp mặt Quân Tiêu Dao dưới tình huống như vậy.

Giờ khắc này, Tô Tử Quỳnh hận chết Tử Yên và Lâm Phong.

Nếu không phải vì ả ta thì sao Tô Tử Quỳnh lại đắc tội Quân Tiêu Dao?

Quân Tiêu Dao đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn chung quanh, vẻ mặt rất bình đạm.

Trước đó khi hạ giới, Quân Tiêu Dao đã cảm nhận được cổ phù trong pháp khí không gian của hắn đang rung động.

Cổ phù này là do hắn đoạt được từ trong tay Cơ Huyền ở bí tàng Nguyên Thiên.

Cổ phù này cũng là tín vật của Nguyên Thiên Chí Tôn.

Quân Tiêu Dao có được cơ duyên của Nguyên Thiên Chí Tôn, tất nhiên cũng muốn giúp ông ta chấm dứt đoạn nhân quả này.

“Hắn gia tộc Nạp Lan này chính là gia tộc đạo lữ của Nguyên Thiên Chí Tôn.” Quân Tiêu Dao tự nhủ trong lòng.

Cũng may hắn tới kịp thời, nếu không có khả năng nhân quả này sẽ không thể viên mãn.

“Ngươi, lại đây.” Quân Tiêu Dao đưa ánh mắt dừng lại trên người Nạp Lan Nhược Hi.

Nạp Lan Nhược Hi lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh, trong lòng còn có chút thấp thỏm.

Vị đại nhân tuổi trẻ đến từ Tiên Vực này có thân phận lớn đến kinh người, cả thánh địa Tử Phủ cũng phải quỳ xuống đất xin tha.

Tất nhiên Nạp Lan Nhược Hi cũng có chút thấp thỏm bất an.

Nhưng nàng vẫn căng da đầu đi tới.

“Đa tạ ân cứu mạng của công tử, Nhược Hi và gia tộc Nạp Lan khắc sâu trong lòng, không dám quên.” Nạp Lan Nhược Hi khom người bái lạy và nói.

Quân Tiêu Dao lấy ra một cổ phù, nó sinh ra cộng minh với cổ phù trên chiếc cổ ngọc của Nạp Lan Nhược Hi, tản ra ánh hào quang mênh mông.

“Quả nhiên, không sai.”

Sau khi hoàn toàn xác định, Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn tùy tiện ra tay cũng có thể bảo vệ gia tộc Nạp Lan.

“Yên tâm, về sau không ai dám tổn thương ngươi và gia tộc Nạp Lan.” Quân Tiêu Dao bình đạm nói.

“Đa tạ đại ân đại đức của công tử, Nhược Hi không có gì để báo đáp!” Nạp Lan Nhược Hi lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang theo các loại cảm xúc như kích động, tôn sùng, cảm kích.

Điều này làm sắc mặt Lâm Phong lập tức trầm xuống.

Mọi chuyện vốn đang tiến hành dựa theo dự đoán của hắn ta.

Nạp Lan Nhược Hi sẽ biến thành nữ nô của hắn ta.

Kết quả hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao một tay phá hư.

Nghĩ đến đây, Lâm Phong siết chặt nắm tay.

Hắn ta là khí vận chi tử được thiên địa nâng đỡ, tương lai sẽ là chúa tể của toàn bộ Thiên Huyền đại lục, sao lại chịu bỏ qua như vậy?

Mà lúc này Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới Lâm Phong.

Trong mắt hắn lộ ra chút kinh ngạc.

“May mắn như vậy sao, vừa hạ giới thì đã đụng phải một trong những Nghịch Thiên Thập Tử.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hết chương 205.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 206. Ngươi là vai chính của thiên địa?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Những chuyện Lâm Phong trải qua quả thực chính là khuôn mẫu tiêu chuẩn.

Bị từ hôn, có một thanh mai trúc mã bối cảnh bất phàm.

Sau đó chỉ trong vòng một năm đã từ phế tài biến thành thiên kiêu tuyệt thế, cũng sắp đuổi kịp và vượt qua cả thiên kiêu của Tiên Vực.

Có thể khai quải lớn như vậy, trừ Nghịch Thiên Thập Tử ra thì không còn người nào khác.

Nói hắn ta không phải vai chính của thiên địa, Quân Tiêu Dao không tin.

Nhìn thấy vẻ mặt của Quân Tiêu Dao, Tô Tử Quỳnh vội vàng mở miệng biện giải: “Thần Tử đại nhân, đều là tên Lâm Phong này gây chuyện, thật ra thánh địa Tử Phủ chúng ta và gia tộc Nạp Lan cũng không bất cứ ân oán gì.”

Nghe thấy lời này, Nạp Lan Chiến còn châm chọc nói: “Trước đó là ai nói, Lâm Phong sẽ trở thành người của thánh địa Tử Phủ các ngươi?”

Sắc mặt Tô Tử Quỳnh trắng bệch, trong lòng cáu giận không thôi.

Nàng xoay người, nhìn về phía Tử Yên cũng đã mặt mày tái xanh, lửa giận cuộn trào trong lòng nàng.

Nếu không phải Tử Yên đề cử Lâm Phong cho nàng thì Tô Tử Quỳnh này, thậm chí toàn bộ thánh địa Tử Phủ sao lại lưu lạc đến mức chật vật như vậy.

“Tử Yên, ngươi là tội nhân của thánh địa Tử Phủ ta!” Tô Tử

Quỳnh chưởng một cái về phía Tử Yên.

“Tử Quỳnh sư tỷ, ngươi làm cái gì vậy?!” Tử Yên sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, gương mặt ngọc mỹ lệ động lòng người cũng vặn vẹo.

Phụt một tiếng!

Ngọc chưởng của Tô Tử Quỳnh oanh kích lên trán của Tử Yên, Tử Yên thất khiếu đổ máu, lập tức ngã quỵ xuống mặt đất, không còn sinh lợi.

“Tử Yên!”

Lâm Phong thấy thế thì phát ra tiếng gào rống đau đớn xé lòng, đôi mắt đỏ bừng như máu!

Thanh mai trúc mã Tử Yên luôn trung trinh như một lại chết trước mặt hắn ta như vậy!

Mọi chuyện đều là do đại nhân tuổi trẻ trên Tiên Vực kia!

“A a a a a, chết cho ta!”

Mặt Lâm Phong nhăn nhó, dữ tợn giống như ác quỷ.

Hắn ta có được vai chính khí vận, đột nhiên bùng nổ tiểu vũ trụ, thực lực lại dâng trào, lập tức oanh sát về hướng Quân Tiêu Dao.

“Ta muốn ngươi chết!” Trên cổ Lâm Phong nổi đầy gân xanh, phát ra tiếng rống giận khắc cốt.

“Tìm đường chết!” Nghệ Vũ muốn ra tay.

Quân Tiêu Dao lại khẽ lắc đầu, dứt khoát lưu loát mà tung ra một chưởng.

Chấn vỡ hư không, thiên địa lật nhào!

Chỉ một chưởng mà trời cao đã rách nát!

Hiện tại Quân Tiêu Dao giơ tay nhấc chân thôi cũng đã có ba tỷ bảy trăm triệu cân cự lực.

Mà con số này còn không tính đến sức mạnh của Hoang Cổ Thánh Thể.

Không gian trên Tiên Vực cực kỳ củng cố, cho nên dù Quân Tiêu Dao có thần lực kinh thế ra sao cũng không có khả năng trực tiếp xé rách hư không.

Nhưng thập địa hạ giới thì khác.

Mức độ vững chải của không gian Thiên Huyền đại lục kém xa Tiên Vực.

Cho nên cũng dẫn tới Quân Tiêu Dao chỉ oanh kích một tay mà không gian đã bị chấn nát, trời cao đều run rẩy.

Từng cái khe không gian đen nhánh lan era từ bàn tay của Quân Tiêu Dao rồi cắt qua hư không!

“Sao có thể!” Một ít thiên kiêu bản xứ của Đông Huyền vực nhìn mà cứng họng.

Trong suy nghĩ của bọn họ, chỉ có cường giả bước lên Thông Thánh cửu giai mới có thể giơ tay nhấc chân đã khiến không gian rách nát.

Nhưng hiện tại, cảnh tượng khủng bố này lại xuất hiện trên người một thiên kiêu trẻ tuổi.

Chủ yếu là bọn họ cũng không cảm nhận được khí tức Hợp Đạo Cảnh từ trên người Quân Tiêu Dao.

Nói cách khác, Quân Tiêu Dao cũng không phải Hợp Đạo Cảnh.

Nhưng lại có thể xé rách hư không!

Quân Tiêu Dao hoàn toàn làm điên đảo tam quan của những thiên kiêu bản xứ trên Đông Huyền vực.

“Thực lực của Thần Tử Quân gia không khỏi quá mức khủng bố!”

Đừng nói là những thiên kiêu bản xứ, dù là một ít thiên kiêu trên Tiên Vực cũng da đầu tê dại.

Bọn họ khó có thể tưởng tượng, chờ Quân Tiêu Dao hợp đạo thì thực lực sẽ cường đại đến mức nào!

“Sao lại như thế được!”

Lâm Phong vốn mất đi lý trí, rơi vào điên cuồng, nhưng sau khi cảm nhận được uy thế khủng bố trên một chưởng của Quân Tiêu Dao thì trái tim cũng phát lạnh.

Giống như ngày mùa đông bị ném vào hồ băng vạn năm, lạnh thấu tim từ trong ra ngoài.

Lâm Phong cũng thúc giục cực chiêu của mình, kiệt lực phản kháng.

Nhưng mà...

Vẫn vô dụng!

Oanh!

Một tiếng gầm rú chấn động thiên địa truyền ra.

Một chưởng của Quân Tiêu Dao đã áp chế đè Lâm Phong xuống mặt đất, hắn ta há to mồm ho ra máu.

Mặt đất chung quanh cũng chấn động ra những khe hở hình dạng mạng nhện.

Hơn mười vạn tu sĩ bốn phía giống như hóa thành từng pho tượng, tất cả đều cứng đờ.

Trong một năm gần đây, Lâm Phong cường thế quật khởi, mọi người đều nhìn thấy mồm một.

Đừng nói là dân bản xứ của Đông Huyền vực, cho dù là thiên kiêu trên Tiên Vực thì Lâm Phong cũng đã đánh bại không ít.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng bâng quơ, không thi triển ra bất cứ thần thông nào, chỉ cần một cái tát đã hoàn toàn chế phục Lâm Phong.

Cách nghiền áp dứt khoát lưu loát này quá kinh sợ lòng người!

“Thực lực của công tử thật sự quá mạnh...” Nạp Lan Nhược Hi nhìn mà đôi mắt xinh đẹp liên tục lập loè tia sáng kỳ dị.

Nàng từng đánh nhau với Lâm Phong, biết thực lực của Lâm Phong cực kỳ cường đại.

Mà một nghịch thiên kiêu tử cường đại như vậy lại bị Quân Tiêu Dao dùng một chưởng chụp đổ.

“Ở trước mặt bản Thần Tử không tồn tại vai chính của thiên địa gì cả, bởi vì cả thiên địa cũng phải thần phục dưới chân bản Thần Tử!”

Quân Tiêu Dao khoanh tay giẫm lên hư không mà đứng, vạt áo phiêu phiêu.

Hắn cúi đầu quan sát Lâm Phong, giống như thần linh quan sát một con kiến phàm trần.

“Ngươi... Khụ khụ...”

Lâm Phong quỳ rạp trên mặt đất như một con cóc, cả người toàn là máu, cốt cách rách nát, không ngừng ho ra máu.

Lâm Phong thu hoạch đủ loại cơ duyên, cường hóa thân thể, còn được căn nguyên thế giới bảo vệ, lúc này mới có thể miễn cưỡng giữ lại một mạng.

Nếu không hắn ta tuyệt đối sẽ bị Quân Tiêu Dao tát một cái chụp chết.

“Đáng giận...” Kkhóe mắt Lâm Phong như muốn nứt ra.

Hắn ta cứ nghĩ mình đã là vai chính của thiên địa.

Kết quả hiện tại, một nhân vật tôn quý có thể đạp thiên địa ở dưới chân xuất hiện.

Hắn ta phát hiện mình vẫn là phế vật của trước kia.

Điều này làm Lâm Phong không thể chấp nhận, chênh lệch thật sự quá lớn.

“Không đúng, ta còn có cơ hội, nếu có thể tìm được những căn nguyên thế giới khác thì ta nhất định có thể vượt qua hắn!” Khuôn mặt nhiễm máu của Lâm Phong có vẻ rất dữ tợn.

Căn nguyên thế giới mà hắn ta đoạt được chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Mà dù là một bộ phận nhỏ, cũng giúp hắn ta trở nên yêu nghiệt như thế.

Nếu có thể tìm được toàn bộ căn nguyên thế giới thì Lâm Phong tin chắc mình có thể siêu việt Quân Tiêu Dao, thậm chí diệt sát hắn, tuyệt đối không phải nằm mơ!

Hết chương 206.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 207. Thiên địa cũng phải thần phục dưới chân bản Thần Tử!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cứ chờ cho ta, ta sẽ giết ngươi!”

Khóe mắt Lâm Phong liên tục giật giật, hắn ta bỗng lấy ra một phá không phù, một sức mạnh không gian bao vây lấy hắn ta rồi muốn trốn vào sâu trong hư không.

Thân là một trong những Nghịch Thiên Thập Tử, còn là vai chính khí vận của Thiên Huyền đại lục, một năm nay hắn ta cũng có được không ít bảo bối cơ duyên.

Phá không phù này chính là một trong số đó.

“Mới thế thôi mà đã muốn đi?” Quân Tiêu Dao trực tiếp dùng tay đánh phá không gian, chộp thẳng về hướng Lâm Phong.

Phụt!

Sâu trong hư không truyền đến tiếng gào rống như đứt từng đoạn ruột.

“A a a... Đáng chết!”

Tiếng gào phẫn nộ hòa lẫn với tiếng hộc máu, cuối cùng biến mất ở cuối không gian.

Quân Tiêu Dao thu hồi bàn tay pháp lực, một đoàn vật chất như thủy ngân có năm màu sặc sỡ nhộn nhạo trong lòng bàn tay hắn.

“Đây là...”

Cảm nhận được sự huyền ảo của đoàn vật chất năm màu sặc sỡ này, trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra kinh ngạc.

Là căn nguyên thế giới!

Trong vật chất này tràn ngập sức mạnh thế giới nồng đậm.

Bất cứ kẻ nào cũng có thể cảm nhận được.

“Đó chẳng lẽ là căn nguyên thế giới của Thiên Huyền đại lục!?”

Đôi mắt của một số thiên kiêu Tiên Vực lập tức đỏ rực lên.

Đó chính là căn nguyên thế giới!

Đưa mắt nhìn khắp Tiên Vực, đây là thứ tốt gần như không thể tìm thấy, so với Bất Tử Dược, tiên nguyên thì nó càng trân quý.

Hơn nữa căn nguyên thế giới còn có thể trở thành một tiên chủng giá trị vô lượng.

Nói ngắn gọn, căn nguyên thế giới là thứ khiến tất cả mọi người thèm muốn có được.

Cho dù là chí tôn cũng phải động tâm!

“Hừm?” Quân Tiêu Dao nhíu nhíu mày, nhìn quanh bốn phía.

Một cái liếc nhìn quét tới, không một thiên kiêu Tiên Vực nào dám đối diện với hắn.

Một vài người còn cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Căn nguyên thế giới trân quý thật, nhưng phải xem là ở trong tay ai.

Ở trong tay Quân Tiêu Dao thì ai dám đi đoạt lấy?

Trừ phi không muốn sống nữa.

“Ai, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn cho đã mắt...” Một ít thiên kiêu Tiên Vực thầm than trong lòng.

Tô Tử Quỳnh cũng có chút hối hận, không ngờ Lâm Phong lại là người có được căn nguyên thế giới.

Hắn ta che giấu rất kỹ, người bình thường cũng không nhìn ra được.

“Không tồi, nhưng cũng không giống hoàn chỉnh.” Quân Tiêu Dao cũng nhìn ra.

Căn nguyên thế giới này thực huyền ảo, nhưng cũng không hoàn chỉnh, là tàn khuyết.

Thậm chí chỉ là một bộ phận nhỏ.

“Công tử, muốn Nghệ Vũ đuổi theo giết con kiến kia không?” Nghệ Vũ tiến lên dò hỏi.

“Không cần, một cây rau hẹ thôi, để hắn khỏe mạnh trưởng thành, đợi trưởng thành rồi thì chúng ta thu hoạch là được.” Quân Tiêu Dao xua xua tay và nói.

Nếu bảo Quân Tiêu Dao tự mình đi tìm căn nguyên thế giới của Thiên Huyền đại lục thì không biết phải tiêu hao thời gian bao lâu.

Nhưng Lâm Phong là vai chính có được khí vận của Thiên Huyền đại lục.

Thậm chí hắn ta không cần cố sức đi tìm thì căn nguyên thế giới nhất định cũng sẽ tự tìm tới.

Chờ đến khi Lâm Phong đạt được căn nguyên thế giới hoàn chỉnh, Quân Tiêu Dao lại đi thu hoạch một đợt là được.

Còn về chuyện thả hổ về rừng?

Xin lỗi, trong mắt Quân Tiêu Dao, Lâm Phong không phải một con hổ, thậm chí cả con mèo cũng không phải.

Hắn ta chỉ là một cây rau hẹ, một người công cụ giúp hắn tìm kiếm căn nguyên thế giới mà thôi.

Cho nên không tồn tại chuyện thả hổ về rừng.

“Đa tạ đại nhân tương trợ, trên dưới cả gia tộc Nạp Lan vĩnh viễn ghi khắc ân cứu mạng của đại nhân ân!” Nạp Lan Chiến bước lên trước, bái lạy thật thấp trước Quân Tiêu Dao.

Ông ta đường đường là một vị cường giả Đạo Thần, nhưng cũng

không chút chần chờ mà lạy Quân Tiêu Dao.

Nạp Lan Nhược Hi cũng tiến lên khom người bái lạy rồi nói: “Nếu công tử không chê thì có thể nghỉ ngơi ở Nạp Lan gia ta, Nạp Lan gia nhất định tận lực phụng dưỡng.”

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn vừa hạ giới, thật sự cũng cần một điểm dừng chân, thuận tiện chỉnh lý kế hoạch sau này một chút.

Gia tộc Nạp Lan đóng trú trên một mảnh linh sơn thượng cổ linh khí dạt dào.

Giờ phút này, trong một đại điện kim bích huy hoàng trên linh sơn.

Quân Tiêu Dao ngồi ở ghế trên, ba vị hộ đạo nhân và Nghệ Vũ chia nhau ngồi hai bên.

Phía dưới lại là những người của Nạp Lan gia.

Đám người Đông Huyền đạo tông cũng có mặt.

Dù sao thì lão tổ nhà bọn họ cũng đã hạ giới, tất nhiên không có khả năng tùy ý rời đi, phải ôm chặt cái đùi này.

Trước đó, bọn họ còn thoáng không thể tiếp nhận chuyện lão tổ nhà mình trở thành tôi tớ của người khác.

Nhưng hiện tại, sau khi nhìn thấy thân phận và uy thế của Quân Tiêu Dao, bọn họ lại bình thường trở lại.

Lão tổ đi theo một vị chí tôn tuổi trẻ địa vị cao như vậy cũng có vẻ không tồi.

Còn lại là một đám người của thánh địa Tử Phủ bao gồm cả Tô Tử Quỳnh.

Bọn họ quỳ trên mặt đất, vô cùng thấp thỏm, run bần bật cả lên.

Quân Tiêu Dao không để ý đến, mà đơn giản thuật lại chút chuyện về Nguyên Thiên Chí Tôn cho đám người Nạp Lan Chiến biết.

“Thì ra là như vậy, vậy cũng đa tạ công tử đã giải thoát thay cho Nguyên Thiên tiền bối.” Nạp Lan Chiến hơi chắp tay và nói.

“Đa tạ đại ân đại đức của công tử!” Tất cả người của gia tộc Nạp Lan đều bái lạy thật thấp trước Quân Tiêu Dao, cảm động đến rơi nước mắt.

“Đúng rồi, tuy Lâm Phong kia đã chạy, nhưng diệt gia tộc của hắn đi.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

“Công tử, chuyện này để Đông Huyền đạo tông chúng ta làm đi, chúng ta chuyên nghiệp trong chuyện diệt cả nhà người ta lắm!” Tông chủ của Đông Huyền đạo tông vội vàng mở miệng nói, vỗ ngực bảo đảm, sợ không được Quân Tiêu Dao chú ý.

Đông Huyền lão tổ cũng có chút câm nín.

Những hậu bối đó vì được Quân Tiêu Dao chú ý một chút mà đã bất chấp mọi giá.

“Hừm.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Vai chính ấy à, cũng phải cho hắn ta chút động lực để mạnh lên.

Không bị diệt môn thì cũng ngại miệng nói mình là vai chính.

Quân Tiêu Dao tin tưởng, sau khi Lâm Phong biết gia tộc của mình bị giết thì nhất định sẽ điên cuồng mà muốn mạnh lên, sau đó thay hắn đi tìm căn nguyên thế giới.

Tuy thủ đoạn này có hơi tàn nhẫn.

Nhưng hữu dụng là được.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn về phía đám người Tô Tử Quỳnh quỳ trên mặt đất.

Đám người Tô Tử Quỳnh vội vàng dập đầu và nói: “Cầu xin Thần Tử đại nhân tha thứ, lần này là thánh địa Tử Phủ chúng ta sai rồi, hy vọng Thần Tử đại nhân giơ cao đánh khẽ, tha cho chúng ta một mạng.”

Hết chương 207.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 208. Con đường lấy thân làm chủng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một đám cường giả của thánh địa Tử Phủ đều quỳ xuống đất xin tha.

Bọn họ biết, lúc này lấy bối cảnh thánh địa Tử Phủ ra hoàn toàn không có bất cứ tác dụng gì.

Chi bằng chịu thua, thành thành thật thật khẩn cầu tha thứ.

“Thánh địa Tử Phủ ở hạ giới trở thành thế lực phụ thuộc của gia tộc Nạp Lan, còn về các ngươi, làm nô ở Nạp Lan gia trăm năm.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Hắn cũng lười giải quyết đám người này.

Hơn nữa tuy thánh địa Tử Phủ không tính là gì, nhưng tốt xấu cũng là thế lực có cường giả chí tôn.

Thật sự muốn diệt cũng có chút phiền toái nhỏ.

“Đa tạ Thần Tử tha thứ!” Một đám cường giả thánh địa Tử Phủ đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chỉ có sắc mặt của Tô Tử Quỳnh có chút biến ảo.

“Hình như ngươi không hài lòng với quyết định của bản Thần Tử?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày và nói.

Tô Tử Quỳnh vội vàng phủ nhận: “Không phải, chỉ là... Tử Quỳnh hy vọng...”

Tô Tử Quỳnh nói được vài chữ rồi khó có thể nói tiếp.

“Nói.” Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Tô Tử Quỳnh nhắm mắt lại rồi mở miệng nói: “Tử Quỳnh hy vọng, cho dù làm nô, cũng muốn trở thành nữ nô của Thần Tử đại nhân!”

Một câu khiến cả đường im ắng đi.

Đường đường là Thánh Nữ của thánh địa Tử Phủ, có thể nói ra lời này cũng ghê gớm.

Cho dù là đám cường giả thánh địa Tử Phủ bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Tô Tử Quỳnh nhắm mắt lại, lông mi cũng đang run rẩy.

So với trở thành nô lệ của Nạp Lan gia, chi bằng trở thành nô lệ của một mình Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa, bản thân Tô Tử Quỳnh đã sớm muốn sinh ra quan hệ với Quân Tiêu Dao, cho dù là quan hệ nô lệ.

“Hừm?” Quân Tiêu Dao trầm ngâm.

Hắn cũng không ngờ Tô Tử Quỳnh sẽ chủ động yêu cầu muốn trở thành nữ nô của một mình hắn.

Mái tóc dài màu tím của Tô Tử Quỳnh giống như tơ lụa, dáng người lả lướt, da thịt còn trắng nõn ôn nhuận hơn cả dương chi ngọc thượng đẳng nhất.

Một đôi linh nhãn thủy tinh tím càng mỹ lệ động lòng người.

Nàng là một kiêu nữ hiếm có, được hưởng mỹ danh cả trên Tiên Vực, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiên kiêu nam tính.

Nhưng giờ phút này lại cam nguyện làm nô cho Quân Tiêu Dao.

“Bản Thần Tử là loại người thích tùy ý thu nô lệ sao?” Quân Tiêu Dao gõ ngón tay lên tay vịn.

Tô Tử Quỳnh lộ ra vẻ mặt buồn bã.

“Nhưng Linh Lung không có ở đây, thật sự thiếu một thị nữ bưng

trà rót nước, ngươi, cũng coi như miễn miễn cưỡng cưỡng.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân, Tử Quỳnh nguyện ý dùng hết sức phụng dưỡng đại nhân!” Tô Tử Quỳnh lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Rất khó tưởng tượng, đường đường là Thánh Nữ Tử Phủ mà lại hưng phấn vì trở thành nữ nô của người khác.

Gương mặt xinh đẹp của Nạp Lan Nhược Hi đứng bên cạnh đột nhiên trở nên ảm đạm.

Thật ra trong lòng nàng cũng mơ hồ có ý nghĩ muốn hầu hạ Quân Tiêu Dao.

Rốt cuộc ai không yêu một trích tiên nhân như vậy kia chứ?

Phán quyết của Quân Tiêu Dao cũng làm Nạp Lan Chiến kích động không thôi.

Ông ta biết Quân Tiêu Dao đang giúp gia tộc Nạp Lan.

Thánh địa Tử Phủ ở hạ giới cũng là một thế lực rất mạnh, càng đừng nói những cường giả Tiên Vực đó cũng sẽ làm nô trăm năm, thần phục gia tộc Nạp Lan.

Ngày sau có thể đoán ra được, gia tộc Nạp Lan sẽ trở thành gia tộc đứng đầu Đông Huyền vực, thậm chí là toàn bộ Thiên Huyền đại lục!

Tất cả những người của gia tộc Nạp Lan đều thực hưng phấn, như có thể dự kiến được sự quật khởi của ngày sau.

Chỉ có một mình Nạp Lan Nhược Hi, gương mặt xinh đẹp tinh xảo có chút ảm đạm.

Chung quy nàng chỉ là một người qua đường gặp thoáng qua Quân Tiêu Dao mà thôi.

Chờ đến khi Quân Tiêu Dao trở lại Tiên Vực, nhất định sẽ nhanh chóng quên đi nàng.

Nạp Lan Nhược Hi thật không dám mơ mộng viễn vông Quân Tiêu Dao như thế nào với nàng.

Chỉ là, không muốn trở thành người qua đường mà thôi.

Quân Tiêu Dao chú ý tới Nạp Lan Nhược Hi, hơi trầm ngâm rồi nói: "Nạp Lan Nhược Hi, bỏ qua không tính đến loại dị số như Lâm Phong, thiên phú của ngươi cũng coi như đứng đầu ở Thiên Huyền đại lục, ngày sau ta sẽ dẫn ngươi trở về Tiên Vực."

"Thật vậy chăng?" Nạp Lan Nhược Hi thụ sủng nhược kinh.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Quy tắc thiên địa thế giới này cũng hạn chế thiên phú của Nạp Lan Nhược Hi.

Nếu nàng ở Tiên Vực, không nói đến chuyện sánh vai với các Tự Liệt Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, ít nhất cũng tiếp cận cấp bậc của Quân Linh Lung, cũng xem như thiên tài không tồi.

"Nhược Hi đa tạ công tử!" Nạp Lan Nhược Hi vô cùng vui sướng, trong lòng ngọt hơn cả ăn mật.

Chỉ cần ngày sau có thể thường xuyên nhìn thấy bóng dáng của Quân Tiêu Dao, Nạp Lan Nhược Hi cũng thấy đủ.

Đám người Nạp Lan Chiến cũng mừng rỡ như điên.

Chuyện này đại biểu gia tộc Nạp Lan ông ta hoàn toàn ôm ổn đùi của Quân Tiêu Dao.

Sau khi giải quyết một loạt chuyện, Quân Tiêu Dao ngồi một mình trong phòng, bắt đầu nghiên cứu căn nguyên thế giới kia.

Chỉ là một đoàn căn nguyên thế giới nho nhỏ mà đã đắp nặn ra yêu nghiệt như Lâm Phong.

Nếu có được toàn bộ căn nguyên thế giới thì sẽ cường đại đến mức nào nữa?

"Khó trách gia gia nói, muốn ta lấy căn nguyên thế giới làm tiên

chủng, căn nguyên thế giới này thật sự vô cùng huyền ảo.” Quân Tiêu Dao trầm ngâm.

Nhưng hắn đang do dự.

Thật sự nên lấy căn nguyên thế giới làm tiên chủng sao?

Quân Tiêu Dao làm một người xuyên qua, tất nhiên cũng hiểu một ít kịch bản.

Chẳng lẽ cường giả chân chính không phải lấy bản thân làm chủng sao?

Cũng là cái gọi là lấy thân là chủng.

Bất cứ linh chủng còn lại nào, thậm chí là tiên chủng, đều là ngoại vật.

Mà lấy ngoại vật làm chủng thì chỉ có thể mượn ngoại vật mà thôi.

Nếu lấy thân làm chủng thì mới là đạo thuộc về chính mình.

Đương nhiên, đây là một con đường gần như không có khả năng.

Nếu dễ sáng lập như vậy thì tiền nhân đã sớm thành công, sao có thể đến phiên Quân Tiêu Dao.

“Lấy thân làm chủng, sáng lập đạo thuộc về mình!”

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao dần dần sáng ngời!

Lấy thân làm chủng, nói ra đơn giản, nhưng làm thì rất khó.

Đến bây giờ, Quân Tiêu Dao còn chưa có manh mối nào.

Nhưng hắn đã có một loại cảm ngộ.

Linh chủng, tiên chủng đều ra đời trong thiên địa.

Mượn chúng hợp đạo, cuối cùng vẫn phải bị quy tắc thiên địa trói buộc.

Nhưng lấy thân làm chủng, tức là không mượn ngoại vật, chỉ dựa

vào chính mình.

Bản thân chính là tiên chủng mạnh nhất!

Sau đó thiêu đốt tiềm năng của mình, sáng lập ra một con đường xưa nay chưa từng có.

Con đường này không bị quy tắc thiên địa trói buộc.

Điều này có nghĩa là, nếu thật sự có thể thành công, Quân Tiêu Dao sẽ siêu thoát phía trên quy tắc.

Hết chương 208.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 209. Địa điểm đánh dấu mới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngày sau cho dù Tiên Vực rung chuyển, thậm chí sụp đổ, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn.

Đây là cái gọi là, nhảy ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành!

“Con đường này, khó, nhưng nếu thành công thì thực lực và tiềm năng của ta sẽ không thể phỏng đoán được nữa!” Quân Tiêu Dao nói.

Hiện tại hắn đã thực vô địch, khó tìm được địch thủ trong cùng một thế hệ.

Nhưng Quân Tiêu Dao không thỏa mãn.

Hắn không chỉ muốn vô địch trong cùng thế hệ, còn muốn đuổi theo bước chân của thế hệ trước.

Cuối cùng, thậm chí muốn sánh vai với chí tôn, Đại Đế, thậm chí đặt chân lên lĩnh vực tiên đạo, trở thành Tiên thật sự!

“Thiên tư của ta cổ kim vô song, cứ để ta tới sáng lập con đường lấy thân làm chủng này!” Trong mắt Quân Tiêu Dao cháy lên ngọn lửa.

Sau khi xác định phương hướng, Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu chuẩn bị kế hoạch kế tiếp.

Vẫn phải lấy được căn nguyên thế giới.

Dù sao đó cũng là kỳ vật thiên địa hiếm thấy.

Mặc dù không cần dùng làm tiên chủng, cũng có thể làm phụ trợ, trợ giúp hắn sáng lập con đường thuộc về mình.

“Những chuyện kế tiếp phải làm là trấn áp thập tội đại tộc, tìm

kiếm tung tích của Thể Thư, đúng rồi, còn muội muội của Quân Vạn Kiếp nữa." Quân Tiêu Dao chải vuốt kế hoạch.

Ở Thiên Huyền đại lục cũng không có tung tích của thập tội đại tộc.

Hiển nhiên, bọn họ không bị trấn áp tại đây.

Còn về quyển hạ của Thể Thư và muội muội của Quân Vạn Kiếp, Quân Tiêu Dao sẽ đích thân bảo ba thế lực gia tộc Nạp Lan, Đông Huyền đạo tông, và thánh địa Tử Phủ đi tìm.

Lấy sức ảnh hưởng của bọn họ, nếu toàn lực tìm kiếm cũng đủ để bao trùm toàn bộ bốn vực của Thiên Huyền đại lục.

Nếu không tìm thấy ở Thiên Huyền đại lục, vậy phỏng chừng là ở nơi khác của hạ giới.

Lúc sau, Quân Tiêu Dao cũng tìm tới đám người Đông Huyền lão tổ, dò hỏi chút chuyện ở hạ giới.

Bao gồm có bí cảnh thiên địa gì tồn tại.

Bởi vì nếu Quân Tiêu Dao muốn lấy thân làm chủng thì cần đến các loại thủ đoạn phụ trợ.

Bí cảnh thiên địa cũng là một trong số đó.

Mà làm Quân Tiêu Dao bất ngờ chính là, ba người Đông Huyền lão tổ lại trăm miệng một lời nói ra cùng một nơi.

Là kẽ nứt thập giới.

"Kẽ nứt thập giới là nơi nào?" Quân Tiêu Dao hỏi.

"Hồi công tử, nghe đồn kẽ nứt thập giới chính là chỗ giao điệp không gian của thập địa hạ giới, hội tụ khí vận của thập giới."

"Nghe đồn trong đó có một tế đàn anh linh, tự cổ chí kim, vô số nhân kiệt mang đại khí vận đều từng muốn chứng đạo ở tế đàn, sáng lập ra con đường xưa nay chưa từng có, nhưng cuối cùng đều thất bại, thân thể thậm chí linh hồn đều bị cầm tù trong tòa tế đàn

anh linh kia vĩnh thế.” Đông Huyền lão tổ trầm giọng mà nói.

Hiển nhiên, bọn họ cũng rất kiêng kỵ đối với lời đồn này.

“Còn có chuyện này?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Hắn cũng không ngờ ở hạ giới còn có nơi quỷ bí huyền ảo như vậy.

Mà lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao lập tức truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở tế đàn anh linh!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, lập tức hỏi: “Kẽ nứt thập giới kia ở chỗ nào?”

Đông Huyền lão tổ lắc lắc đầu và nói: “Vậy thì không biết, những người có thể tìm được kẽ nứt thập giới đều là nhân kiệt và người có đại khí vận tuyệt đối.”

“Vậy sao.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Dù sao hắn còn phải ở lại hạ giới một thời gian, cũng không cần quá gấp.

...

Mấy ngày sau, chuyện xảy ra ở gia tộc Nạp Lan cứ như mọc cánh mà truyền khắp toàn bộ Đông Huyền vực, thậm chí là cả Thiên Huyền đại lục.

Một vị đại nhân tuổi trẻ thân phận khủng bố trên Tiên Vực đã hạ giới.

Chưa lộ diện mà đã khiến mọi người của thánh địa Tử Phủ kinh sợ quỳ xuống.

Sau khi xuất hiện, hắn siêu nhiên như tiên, một chưởng chụp văng thiên kiêu đỉnh cấp thanh danh đang lên là Lâm Phong.

Có thể nói, tin tức này giống như động đất cấp mười tám, làm lay động toàn bộ Thiên Huyền đại lục.

Tất cả mọi người không thể tin nổi là Tiên Vực sẽ có chí tôn tuổi trẻ siêu nhiên như vậy hạ giới.

Vùng cấm trung ương của Thiên Huyền đại lục.

Nơi đây nằm ở điểm giao hội giữa Đông Huyền vực, Tây huyền vực, Nam huyền vực và Bắc huyền vực.

Đồng thời cũng là vùng cấm khiến tứ phương kiêng kỵ.

Thậm chí những thánh địa Nhân tộc, gia tộc lánh đời cũng cực kỳ kiêng kỵ vùng cấm này.

Bởi vì nơi đây là một mảnh thần sơn Thái Cổ, có vô số sinh linh Thái Cổ cư trú.

Bất cứ nhân tộc nào, nếu tùy tiện tiến vào thì tuyệt đối không có đường sống.

Mà lúc này, ở một mảnh Thái Cổ Thần Sơn liên miên, một đám sinh linh trên lưng có cánh chim màu xanh lá đang giao lưu.

“Chí tôn tuổi trẻ của Nhân tộc từ Tiên Vực xuống đây lợi hại đến như vậy sao?”

“Đúng vậy, thiên kiêu trẻ tuổi chủng tộc Thái Cổ ta còn chưa hạ giới mà.”

“Đừng nói la sinh linh Tiên Vực hạ giới, cho dù là Bằng Phi đại nhân và Bằng Linh đại nhân cũng có thể đối phó với những thiên kiêu Tiên Vực đó.”

Những sinh linh có cánh xanh trên lưng đó đến từ Thanh Thiên Thần Sơn, chính là Thanh Thiên Đại Bằng tộc.

Nhất tộc này có được một chút huyết mạch của Kim Sí Đại Bằng, là vương tộc chí cường tại hạ giới.

Đối với hạ giới mà nói, Thái Cổ vương tộc đã là tồn tại đỉnh cao.

Còn về Thái Cổ Hoàng tộc, căn bản sẽ không ở lại nơi cằn cỗi như hạ giới.

Đám sinh linh Thanh Thiên Thần Sơn này đều nhìn về phía một đôi huynh muội.

Bọn họ tên là Bằng Phi và Bằng Linh, là thiên kiêu đứng đầu đương đại của Thanh Thiên Thần Sơn.

Thậm chí từng đánh bại một ít thiên kiêu Nhân tộc xuống từ Tiên Vực.

“Vị chí tôn tuổi trẻ kia rốt cục có lai lịch ra sao, có đại thanh danh như vậy sao?” Bằng Linh lẩm bẩm nói.

Nàng ta có một mái tóc ngắn màu xanh lá, trên lưng là đôi cánh chim xanh, dáng người tinh tế.

Đứng bên cạnh là huynh trưởng của nàng, Bằng Phi, thân thể gã cường kiện, có mái tóc dài xỏa tung màu xanh lá, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Bằng Phi lãnh đạm nói: “Mục tiêu duy nhất của ta chính là thượng giới Tiên Vực, Già Lâu Thánh Sơn, truyền nhân nhất tộc Kim Sí Đại Bằng!”

“Nếu ta có cơ hội tiến vào Tiên Vực, nhất định phải bái kiến vị Kim Dực Tiểu Bằng Vương kia một chút!”

“Đúng vậy, vị Kim Dực Tiểu Bằng Vương kia nhất định rất mạnh.” Bằng Linh lộ ra tò mò và khát khao mà nói.

Nhất tộc Thanh Thiên Đại Bằng bọn họ chỉ có một phần huyết thống của Kim Sí Đại Bằng thôi mà đã cường đại như vậy rồi.

Vậy Kim Sí Đại Bằng chân chính sẽ cường đại đến cỡ nào?

“Hừ, dù sao cũng lợi hại hơn cái gọi là đại nhân Tiên Vực trẻ tuổi kia.” Bằng Phi cười lạnh và nói.

Hết chương 209.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 210. Tinh Thần đại lục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đúng lúc này, Bằng Linh bỗng vươn cánh tay ngọc ra và nói: “Xem, nơi đó có một người!”

Cả đám sinh linh nhìn lại, đột nhiên phát hiện có một nhân tộc ngã bệt xuống bên bờ hồ.

“Nhân tộc, giết là được rồi.” Bằng Phi lạnh nhạt nói.

“Hả, hình như là tiểu tử nhân tộc kia, Lâm Phong!” Bằng Linh đi đến quan sát, kinh ngạc nói.

Một năm gần đây, Lâm Phong quật khởi như một truyền kỳ.

Đừng nói là thế lực Nhân tộc, cho dù là Thái Cổ Thần Sơn bọn họ cũng hơi nghe tin.

“Khụ khụ...”

Giờ phút này, Lâm Phong đầy người là máu, đã mất đi một cánh tay.

“Đại ca, thật sự muốn giết hắn sao?” Bằng Linh chần chờ nói.

“Hình như hắn từng giao thủ với tên chí tôn tuổi trẻ kia, tạm thời cứu hắn một mạng đi, cũng tìm hiểu chút tình hình.” Bằng Phi nói.

Những sinh linh trên Thanh Thiên Thần Sơn cứu Lâm Phong trở về.

Nếu Quân Tiêu Dao có ở đây thì nhất định sẽ cảm thán vận khí của Lâm Phong.

Không hổ là vai chính khí vận của Thiên Huyền đại lục, cả khi gặp phải cục diện hắn phải chết thì cũng có thể chuyển nguy thành an.

Sau khi Lâm Phong bị sinh linh của Thanh Thiên Thần Sơn cứu đi,

cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Đám người Bằng Phi và Bằng Linh cũng dò hỏi hắn ta rất nhiều chuyện.

Lúc sau Lâm Phong cũng biết được tin tông tộc Lâm thị bị tàn sát.

Trên dưới toàn bộ gia tộc, không một ai sống sót, phụ thân hắn ta là Lâm Chấn Thiên cuối cùng cũng chết thảm ngay đương trường.

Chuyện này làm khóe mắt Lâm Phong như nứt ra, lòng đầy căm phẫn, lửa giận đầy trời bốc lên, hận không thể bầm thây Quân Tiêu Dao vạn đoạn.

Hắn ta cũng thật sự càng có động lực để mạnh lên.

Quân Tiêu Dao cũng không biết cảnh ngộ của Lâm Phong.

Cho dù biết thì trong lòng cũng không có bất cứ dao động nào.

Quân Tiêu Dao Làm là bằng sắt, vai chính của thiên địa lại là dòng nước (1).

(1) Câu này nghĩa là Quân Tiêu Dao là cố định, còn những người khác thì lần lượt thay đổi giống như dòng nước chảy, hết người này xuất hiện rồi tới người khác thôi.

Tiêu Trần là vậy, Dương Bàn tương tự, Lâm Phong cũng như thế mà thôi.

Quân Tiêu Dao còn phải làm rất nhiều chuyện, không có khả năng đặt hết tinh lực lên người một tiểu nhân vật như Lâm Phong.

Mà cũng sắp tới lúc rồi.

Trên một khối đại lục khác của thập địa, tên là Tinh Thần đại lục.

Tinh Thần đại lục là một nơi cực kỳ đặc thù trong số thập địa hạ giới.

Bởi vì nghe đồn vào xa xưa trước kia, Tinh Thần đại lục từng xuất hiện một nhân vật nghịch thiên, tên là Vô Cực Tinh Quân.

Hắn sáng tạo ra Vô Cực Tinh Cung, từng một lần thống trị toàn bộ Tinh Thần đại lục.

Không chỉ như thế, vị Vô Cực Tinh Quân kia còn phi thăng tới Tiên Vực, quấy nhiễu ra phong vân vô tận.

Chí tôn vô thượng thua trong tay hắn cũng không dưới mười ngón tay.

Cuối cùng bởi vì quá mức nổi bật, đắc tội quá nhiều thế lực và đại nhân vật nên cuối cùng bị vây công mà bỏ mình.

Vô Cực Tinh Cung ở hạ giới cũng bị đả kích mang tính hủy diệt, từ đây chưa gượng dậy nổi.

Sau khi Vô Cực Tinh Quân ngã xuống, toàn bộ Tinh Thần đại lục cũng suy sụp.

Cảm giác này giống như Vô Cực Tinh Quân đã tập hợp hết khí vận một giới lên người.

Hắn ta ngã xuống đã cắt đứt toàn bộ khí vận của Tinh Thần đại lục.

Mà giờ phút này, ở Tinh Thần đại lục, một trận đại chiến hiếm thấy trên đời đang bùng nổ.

Hai phe trong cuộc đại chiến, một là Huyền Thiên Tông.

Đó là một trong những thế lực theo hầu được Quân gia phái xuống hạ giới để trấn áp thập đại cổ tộc.

Mà bên còn lại lại không chỉ là một thế lực.

Có sinh linh trên đầu có kim giác khủng bố.

Cũng có tồn tại cường đại mọc ngân giác.

Còn có một số ít là cao thủ thần bí thân khoác áo choàng màu đen, săn giết đệ tử của Huyền Thiên Tông ở khắp nơi.

“Giết, hộ Huyền Thiên Tông ta, trấn sát tội tộc!”

“Những tội tộc các ngươi, trong xương cốt chảy xuôi huyết mạch tội nghiệt, vậy mà còn dám mưu toan xoay người!”

Rất nhiều cường giả của Huyền Thiên Tông đang rống giận, ra sức chém giết.

“Ha hả, Kim Giác tộc chúng ta đã bị trấn áp vạn cổ, rốt cuộc cũng có thể xoay người, hôm nay sẽ lấy Huyền Thiên Tông các ngươi để tế đao đầu tiên!” Một cường giả đầu mọc kim giác nhếch môi, lộ ra hàm răng sắc bén, có vẻ rất tàn nhẫn thị huyết.

Nhất mạch của bọn chúng tên là Kim Giác tộc.

Ngày trước chúng cũng là chủng tộc cường đại tiếng tăm lừng lẫy ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhưng bởi vì hưng phong tác loạn, bị Quân gia trấn áp, cường giả trong tộc bị chém giết hầu như không còn, những tộc nhân còn lại bị xua đuổi xuống hạ giới, trở thành sinh linh hạ giới.

Không chỉ thế, Quân gia còn phái ra Huyền Thiên Tông tới trấn áp giám thị bọn chúng.

Điều này làm hận ý trong lòng bọn chúng vẫn luôn tích tụ ngày một nhiều.

Loại sỉ nhục và phẫn hận này chẳng những không bị thời gian hao mòn, ngược lại càng ngày càng khắc vào cốt tủy.

Rốt cuộc bọn họ cũng có cơ hội được giải phóng.

Hận ý và lửa giận đầy trời đều trút xuống trên người Huyền Thiên Tông.

Mà bên kia, một cường giả đầu có ngân giác cũng lạnh lùng nói: “Ngân Giác tộc chúng ta cũng bị trấn áp vạn cổ, cho dù là Huyền Thiên Tông các ngươi hay là Quân gia trên Tiên Vực, Ngân Giác tộc chúng ta cũng sẽ trả thù!”

Ngân Giác tộc và Kim Giác tộc đều từng là chủng tộc chí cường trên Tiên Vực, đã trải qua vận mệnh tương tự.

“Hừ, chủ thượng Quân gia há là những tội tộc hèn mọn các ngươi có thể lay động.”

Bỗng dưng, một tiếng hừ lạnh vang lên, hai vị lão giả đột ngột hiện lên trên hư không.

“Tông chủ, phó tông chủ!”

Nhìn thấy hai lão giả này, tất cả mọi người của Huyền Thiên Tông đều tâm thần phấn chấn.

Có thể nói bọn họ là tồn tại trụ cột của Huyền Thiên Tông.

Người mở miệng chính là tông chủ của Huyền Thiên Tông, một vị cường giả Thánh Nhân chân chính.

Mà phó tông chủ bên cạnh cũng có tu vi Chuẩn Thánh.

Nhưng Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc cũng không hoảng loạn.

Ở tộc đàn của bọn họ cũng có tồn tại cường đại tràn ngập khí tức Thánh Cảnh xuất hiện.

Tuy bọn họ bị trấn áp dưới hạ giới đã lâu, nhưng dù sao cũng đã từng là chủng tộc chí cường, sao có thể thật sự không có vài cao thủ.

Chẳng qua trước kia bọn họ vẫn luôn bị phong ấn trong cấm địa mà thôi.

“Rốt cuộc Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc làm sao thoát vây được chứ?” Đôi lông mày hoa râm của Phó tông chủ nhăn lại, gương mặt già nua thật đâm chiêu.

“Những người áo đen đó, chẳng lẽ là...” Trong lòng Huyền Thiên Tông chủ đã có phán đoán, sắc mặt càng lạnh hơn.

Kế tiếp, đại chiến lại bùng nổ.

Phía Huyền Thiên Tông, dưới sự dẫn dắt của tông chủ và phó tông chủ, họ kiệt lực chém giết.

Mà Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc cũng có cường giả xuất hiện, triển khai giết chóc huyết tinh.

Toàn bộ thế cục hỗn loạn đến cực điểm.

Trong Huyền Thiên Tông cũng nổi lên chiến hỏa bốn phía.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Phía chân trời, cường giả đang chém giết.

Phía dưới, đệ tử Huyền Thiên Tông cũng đánh nhau với sinh linh của Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc.

Hết chương 210.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 211. Tinh Thần đại lục (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng điều làm bọn họ kinh sợ chính là, còn có một đám hắc y nhân thân khoác áo choàng đen đứng ở phe tội tộc, vô tình mà săn giết đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Trên một quảng trường của Huyền Thiên Tông, thi thể trải rộng.

Có sinh linh tội tộc, nhưng càng nhiều lại là đệ tử của Huyền Thiên Tông.

Giờ phút này, một nữ tử mỹ lệ đang bị một đám người áo đen vây quanh.

Ở bên chân nàng có nằm một thi thể huyết nhục mơ hồ, đó là đại sư huynh của Huyền Thiên Tông.

“Ngươi... Rốt cục các ngươi là ai, vì sao dây dưa chúng ta không bỏ!”

Nữ tử này tên là Lưu Thiến Thiến, giờ phút này mặt nàng ta đã trắng như tờ, trong lòng sợ hãi.

Nàng ta không rõ, nhiều đệ tử Huyền Thiên Tông như vậy, vì sao những người áo đen đó cứ muốn nhằm vào bọn họ.

Thậm chí đại sư huynh cũng vì bảo hộ nàng ta mà chết thảm ngay đương trường.

Lúc này, một người áo đen ở chính giữa phát ra tiếng cười lạnh lùng và nói: “Ha hả, Lưu Thiến Thiến, chẳng lẽ ngươi còn không biết mình làm sai cái gì sao?”

Nghe ngữ điệu hơi quen thuộc đó, đôi mắt Lưu Thiến Thiến đột nhiên đọng lại, không thể tin mà vươn tay, chỉ vào người áo đen kia, ấp úng nói: “Giọng nói này... Ngươi... Ngươi là...”

Dưới ánh nhìn không thể tin nổi của Lưu Thiến Thiến, người áo

đen kia chậm rãi tháo lớp mũ trên người xuống.

Xuất hiện trước mắt là khuôn mặt mà Lưu Thiến Thiến đã sắp quên đi.

“Mạc Phàm!”

Lưu Thiến Thiến phát ra tiếng thét chói tai không thể tin nổi, cả người sắp thạch hóa.

Mạc Phàm là thanh niên mà hơn một năm trước đã bị nàng ta và đại sư huynh liên thủ hãm hại, sau đó bị sét đánh đến thoi thóp.

Giờ phút này, gã lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt nàng ta.

“Ngươi... Không phải ngươi đã chết sao?” Sắc mặt Lưu Thiến Thiến trắng bệch như quét sơn.

Rõ ràng nàng ta đã nhìn thấy Mạc Phàm bị sét đánh đến cháy đen, gần như đã không còn khí tức sinh mệnh, vì thế mới tùy tiện vứt gã đi.

Mà hiện tại, chẳng những Mạc Phàm còn sống, hình như còn sinh ra biến hóa thoát thai hoán cốt.

“Vậy còn phải đa tạ đôi cẩu nam nữ các ngươi, nếu không phải các ngươi thì làm sao có được Mạc Phàm ta như hôm nay?”

“Tính ra thì ta còn phải cảm tạ ngươi đấy chứ.” Mạc Phàm cười, chỉ là nụ cười thực lạnh lẽo, thực tàn khốc.

“Những chuyện đó... Tất cả đều là ngươi làm, còn có Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc phá phong ấn, cũng có liên quan đến ngươi?”

Tiếng nói của Lưu Thiến Thiến đang run rẩy.

“Ha ha, không sai, hai tộc bọn họ phá phong ấn thật sự có liên quan đến ta, trước kia không phải các ngươi vu hãm ta, nói ta và tội tộc có quan hệ sao, vậy hiện tại ta dứt khoát liên hợp với tội tộc, diệt cả Huyền Thiên Tông đi!” Mạc Phàm càn rỡ cười lạnh và nói.

“Sao lại biến thành như vậy...” Lưu Thiến Thiến lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

Nàng không ngờ, con đê ngàn dặm lại sụp vì tổ kiến.

Một Mạc Phàm bị nàng ta coi là con kiến, cuối cùng lại làm lay động căn cơ của toàn bộ Huyền Thiên Tông.

“Tính ra ta còn phải cảm tạ ngươi, nếu không nhờ ngươi thì sao ta lại có được cơ duyên như vậy?” Mạc Phàm tiến lên, vươn tay vỗ vỗ gương mặt Lưu Thiến Thiến.

Bị sét đánh trúng lại làm trong đầu gã có thêm một người tí hon sao trời.

Dựa vào người tí hon sao trời này, Mạc Phàm trực tiếp quật khởi, thực lực bùng nổ.

Không chỉ như thế, bá chủ ngày xưa của Tinh Thần đại lục, Vô Cực Tinh Cung cũng tìm được gã, nói gã là chúng tinh chi tử, tương lai sẽ trở thành nhân vật quan trọng nhất của Vô Cực Tinh Cung.

Thực lực tăng cường, còn có Vô Cực Tinh Cung làm chỗ dựa.

Mạc Phàm hoàn toàn bay lên.

Mà sau khi gã cất cánh, việc phải làm đầu tiên chính là trả thù Huyền Thiên Tông và đám người Lưu Thiến Thiến.

Đám người Lưu Thiến Thiến đáng chết.

Những người trong Huyền Thiên Tông dung túng Lưu Thiến Thiến cũng đáng chết!

Không phải đám người Lưu Thiến Thiến bôi nhọ gã và tội tộc thông đồng làm bậy sao?

Vậy Mạc Phàm trực tiếp mượn dùng sức mạnh của Vô Cực Tinh Cung, phóng thích cả Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc ra ngoài.

Cho nên mới tạo thành hạo kiếp ngập trời trước mắt.

“Mạc... Mạc Phàm, tha cho ta một mạng...” Thân thể mềm mại của Lưu Thiến Thiến run rẩy không thôi.

Nàng ta không ngờ chỉ một lần lầm lỡ đã dẫn đến hậu quả khôn lường, mang đến tai nạn như vậy cho bản thân nàng và Huyền Thiên Tông.

Đương nhiên, Lưu Thiến Thiến cũng không biết, dù không có nàng thì Mạc Phàm vẫn phải trải qua kiếp nạn khác.

Bởi vì Mạc Phàm chính là vai chính thiên địa của Tinh Thần đại lục, một trong những Nghịch Thiên Thập Tử.

Gã phải trải qua kiếp nạn thì mới có thể hoàn toàn thức tỉnh nhân sinh khai quải.

Cho dù không có kiếp nạn này của Lưu Thiến Thiến, cũng sẽ có kiếp nạn khác bức bách Mạc Phàm khai quải.

Chỉ là, tất nhiên Lưu Thiến Thiến không biết những bí ẩn đó.

Giờ phút này nàng ta chảy nước mắt và nước mũi giàn giụa, đang cầu xin Mạc Phàm tha thứ.

“A, Lưu Thiến Thiến, tốt xấu gì thì ngươi và ta cũng từng có duyên phận, sao ta có thể nỡ lòng giết ngươi kia chứ...” Mạc Phàm lộ ra một nụ cười lạnh.

“Đa tạ... Đa tạ ngươi...” Lưu Thiến Thiến mừng đến phát khóc.

Nhưng còn không đợi nàng lộ ra ý cười sống sót sau tai nạn, đã nghe thấy giọng nói lạnh như băng sương của Mạc Phàm: “Nếu để ngươi dễ dàng chết đi như vậy, không phải quá không đáng với những thống khổ mà ta phải chịu đựng sao?”

Lời Mạc Phàm nói làm trái tim Lưu Thiến Thiến lập tức chìm xuống đáy cốc.

Kế tiếp, Mạc Phàm cột Lưu Thiến Thiến vào một trụ đồng.

Chính là cây trụ mà hơn một năm trước gã bị trói kia.

Sau đó, dưới ánh mắt sợ hãi của Lưu Thiến Thiến, Mạc Phàm lấy ra một thanh trường kiếm, cắt đi từng miếng thịt trên người Lưu Thiến Thiến.

Gã muốn lăng trì Lưu Thiến Thiến.

“Không... Không cần... A!!!” Lưu Thiến Thiến phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Máu tươi đang tuôn trào.

Theo thời gian chuyển dời, đến cuối cùng, Lưu Thiến Thiến khí tức thoi thóp, toàn thân đều là máu tươi.

Miệng vết thương sâu đến mức có thể thấy xương, trên người nàng ta không có một miếng thịt lành lặn nào.

Mạc Phàm còn chưa giải hận, lại xuất kiếm cắt đứt gân tay gân chân của Lưu Thiến Thiến, đánh phá đan điền Linh Hải của nàng, làm Lưu Thiến Thiến hoàn toàn trở thành một phế nhân.

“A, Lưu Thiến Thiến, ta sẽ không giết ngươi, ta muốn ngươi lấy thân phận phế nhân mà đau khổ giãy giụa trên đời, ha ha!”

Mạc Phàm ngửa mặt lên trời mà cười, ý niệm đã thông suốt, chấp niệm trong lòng cũng tiêu trừ.

Sau đó gã và một đám cường giả Vô Cực Tinh Cung rời đi.

Chỉ để lại một mình Lưu Thiến Thiến đang hấp hối giãy giụa.

Mà bên kia, trận đại chiến của Huyền Thiên Tông và tội tộc đã tới hồi gay cấn.

Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc cũng có cường giả Thánh Nhân và Chuẩn Thánh, hoàn toàn kiềm chế Tông chủ và phó tông chủ của Huyền Thiên.

“Đáng chết, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Phó tông chủ mặt lộ ra vẻ mặt nôn nóng.

“Trực tiếp đưa tin đi, cũng phải thử một lần.” Huyền Thiên Tông

chủ nói.

Phó tông chủ nghe vậy thì lấy ra một khối ngọc giản, trực tiếp bóp nát.

Hết chương 211.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 212. Huyền Thiên Tông tan tác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây là ngọc giản tín hiệu mà Quân gia để lại cho Huyền Thiên Tông bọn họ.

Nếu bóp nát có nghĩa là Huyền Thiên Tông xảy ra vấn đề lớn, gặp đại nguy cơ xưa nay chưa từng có.

“Hy vọng chủ thượng Quân gia đã phái cường giả hạ giới.” Phó tông chủ cầu nguyện trong lòng.

Mà đúng lúc này, trong hư không bỗng có dao động Thánh Cảnh truyền đến.

Đó là một người áo đen ra tay, chưởng hóa ra một sao trời đại chưởng ấn, oanh kích về hướng phó tông chủ.

Phụt!

Phó tông chủ bị đánh trở tay không kịp, miệng không ngừng phun máu tươi.

“Vô Cực Tinh Cung, quả nhiên là các ngươi!” Phó tông chủ bị thương, phẫn nộ quát lên một tiếng.

Trước đó bọn họ cũng có phán đoán, chỉ là hiện tại càng thêm chứng thực.

Còn về nguyên nhân Vô Cực Tinh Cung ra tay, trừ nhân tố Mạc Phàm ra thì cũng có một nguyên nhân lớn khác.

Bá chủ ngày xưa của Tinh Thần đại lục vốn là Vô Cực Tinh Cung.

Mặc dù vì Vô Cực Tinh Quân ngã xuống, dẫn tới Vô Cực Tinh Cung suy yếu, nhưng cũng không thể dao động địa vị lãnh đạo của nó.

Nhưng sau khi Huyền Thiên Tông xuất hiện, lại dần dần thay thế địa vị của Vô Cực Tinh Cung ở Tinh Thần đại lục.

Thứ nhất là do thực lực của Huyền Thiên Tông rất mạnh.

Thứ hai, nó còn là thế lực buông xuống từ Tiên Vực.

Dần dà, Vô Cực Tinh Cung đã lệch về một góc, từ từ suy yếu, Huyền Thiên Tông thì trở thành tân bá chủ của Tinh Thần đại lục.

Dưới tình huống như vậy, sao Vô Cực Tinh Cung lại cam tâm bị áp chế?

Hơn nữa còn có Mạc Phàm thúc đẩy, do đó Vô Cực Tinh Cung cũng quyết định ra tay.

“Chúng ta đi.” Huyền Thiên Tông chủ thấy tình hình này thì sắc mặt trầm xuống, trực tiếp bắt lấy phó tông chủ, bắt đầu lui lại.

Tuy rằng trong lòng ông ta cực độ không muốn từ bỏ những người còn lại của Huyền Thiên Tông.

Nhưng bọn họ thân là cường giả Thánh Cảnh, xem như chiến lực mạnh nhất ở hạ giới, không thể táng thân tại đây.

Ngày sau nếu trấn sát tội tộc lần nữa thì còn cần bọn họ xuất lực.

Bởi vậy, Huyền Thiên Tông chủ rất quả quyết mà trực tiếp lui lại.

Còn lại một ít cường giả Chân Thần, Thiên Thần, Đạo Thần cũng bắt đầu tứ tán rút lui.

Kim Giác tộc, Ngân Giác tộc, còn có Vô Cực Tinh Cung, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội ra sức đánh chó rơi xuống nước, đuổi giết theo một đường.

Đẩy ngang rất nhiều núi non, chém giết rất nhiều cường giả của Huyền Thiên Tông.

Cuối cùng, chỉ có một ít tu sĩ Huyền Thiên Tông chạy thoát ra ngoài.

Mà ngay vào lúc Huyền Thiên Tông tan tác.

Thiên Huyền đại lục, sâu trong linh sơn của gia tộc Nạp Lan.

Trong một lầu các u tĩnh.

Quân Tiêu Dao đang bình yên uống trà.

Tô Tử Quỳnh đứng phía sau hắn, vươn tay ngọc ra bóp vai cho hắn.

Không phải ai cũng có thể hưởng thụ được đãi ngộ để Thánh Nữ của thánh địa Tử Phủ bóp vai.

Quân Tiêu Dao đang tính toán kế hoạch bước tiếp theo.

Mà lúc này, trong pháp khí không gian của hắn bỗng có một lệnh bài kim sắc bắt đầu tản mát ra huyết quang chẳng lành.

“Đây là?” Quân Tiêu Dao lấy lệnh bài kim sắc ra.

Khối lệnh bài kim sắc này là Quân Chiến Thiên cho hắn, cũng là tín vật của Quân gia.

Quân Tiêu Dao dựa vào lệnh bài này thì có thể điều động năm thế lực theo đuổi.

Đồng thời lệnh bài này cũng là pháp khí truyền lại tin tức.

Mà huyết quang đại biểu cho thế lực theo đuổi xuất hiện đại nguy cơ xưa nay chưa từng có.

“Tin tức này đến từ Tinh Thần đại lục...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lóe lên tia tối tăm.

Tinh Thần đại lục cũng là một trong thập địa hạ giới.

Nghe đồn đã từng xuất hiện một nhân vật nghịch thiên, còn khuấy động phong vân trên Tiên Vực.

Nhưng càng nhiều thì Quân Tiêu Dao không biết.

“Xem ra có nhất mạch thế lực theo đuổi ở Tinh Thần đại lục, chẳng lẽ là tội tộc của Tinh Thần đại lục phá phong?” Quân Tiêu Dao trong lòng suy nghĩ.

Việc này không nên chậm trễ, hắn đứng dậy gọi ba người Đông

Huyền lão tổ và Nghệ Vũ tới.

“Có cách nào nhanh chóng di chuyển giữa thập địa hạ giới không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Đông Huyền lão tổ trả lời: “Tuy giữa thập địa hạ giới có vách ngăn, nhưng không khó qua như Tiên Vực và hạ giới.”

“Hơn nữa hẳn trong vô tận chi hải bên ngoài Thiên Huyền đại lục có Truyền Tống Trận biên giới, có thể trực tiếp truyền tống đến đại lục khác.”

“Được, vậy chúng ta trực tiếp đi đến Tinh Thần đại lục.” Quân Tiêu Dao nói.

Đối mặt với mệnh lệnh của Quân Tiêu Dao, ba người Đông Huyền lão tổ hỏi cũng không hỏi mà trực tiếp gật đầu đáp lại.

Mấy canh giờ sau, Quân Tiêu Dao, Cửu Đầu Sư Tử, ba người Đông Huyền lão tổ và Nghệ Vũ, Tô Tử Quỳnh cùng xuất phát từ gia tộc Nạp Lan.

Tất cả tộc nhân của gia tộc Nạp Lan đều ra cung nghênh.

Nạp Lan Nhược Hi lộ ra vẻ mặt lưu luyến không rời.

Nàng phải chờ tới khi Quân Tiêu Dao trở về Tiên Vực thì mới có thể đi theo Quân Tiêu Dao cùng về.

...

Ở ngoài Thiên Huyền đại lục là vô tận chi hải.

Đưa mắt nhìn ra, đại dương mênh mông ngập trời, liếc mắt một cái không nhìn thấy được biên giới.

Vô tận chi hải là nơi cực hung đối với tu sĩ Thiên Huyền đại lục.

Cũng không ai biết nếu bơi sâu vào biển sâu vạn trượng kia thì sẽ có hải thú khủng bố gì xuất hiện.

Phía chân trời, Nghệ Vũ tung ra trường cung hoàng kim, chín mũi

tên liên tục được bắn ra, khiến một con bạch tuộc chín vòng phía trước thành cái sàng.

Đông Huyền lão tổ tùy ý phất tay một cái, vô số hải thú nổ tan thành huyết khối vô tận, máu tươi nhiễm đỏ cả vô tận chi hải.

Tất cả hải thú, bao gồm một ít sinh linh hải tộc đều kinh sợ run rẩy, lùi về biển sâu, không dám ngoi đầu.

Đây là một đám sinh linh hung hãn đến mức nào, quả thực còn đáng sợ hơn những sinh linh hải tộc bọn họ gấp một vạn lần!

Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo liễn xa, Quân Tiêu Dao ngồi bên trong, Tô Tử Quỳnh bên cạnh thì đang gọt một ít trân quả đút cho hắn.

Vô tận chi hải có thể so sánh với vùng cấm tử vong đối với tu sĩ của Thiên Huyền đại lục, nhưng đoàn người Quân Tiêu Dao lại vượt qua quá đơn giản.

Không bao lâu sau, ở phía trước vô tận chi hải bỗng xuất hiện một tiểu đảo tràn ngập khí tức hoang mãng.

Trên tiểu đảo có một trận pháp truyền tống niên đại xa xăm, cổ xưa đến cực điểm, tích đầy bụi bặm thật dày.

“Thần Tử đại nhân, tới rồi.” Đám người Đông Huyền lão tổ kính cẩn nói.

Quân Tiêu Dao đi ra khỏi liễn xa, nhìn nhìn truyền tống trận pháp kia.

“Hả, còn cần tiên nguyên.” Quân Tiêu Dao đảo mắt qua một cái.

Phía trên trận pháp có khắc một vài khe lõm, tích đầy tro bụi.

Hiển nhiên loại Truyền Tống Trận vượt giới này không có khả năng dùng nguyên thạch bình thường kích hoạt.

Ít nhất cũng phải là tiên nguyên hạ phẩm.

Hết chương 212.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 213. Truyền Tống Trận vượt giới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiên nguyên ở Tiên Vực là vật hi hữu tuyệt đối, càng đừng nói là nơi cằn cỗi như hạ giới.

Cũng khó trách Truyền Tống Trận này cũng không có người nào sử dụng.

Tuy Quân Tiêu Dao tiêu xài tiên nguyên quá nhiều, nhưng Quân gia vẫn cho hắn thêm mấy trăm tiên nguyên.

Sau khi được khảm vào tiên nguyên, toàn bộ đại trận truyền tống vượt giới cũng dần dần bắt đầu vận chuyển, sáng lên thần hoa chói mắt.

Một lát sau, đoàn người Quân Tiêu Dao bị một gợn sóng không gian bao lấy, sau đó biến mất khỏi nơi đó.

...

Tinh Thần đại lục, giữa một dãy núi hoang mãng vô cùng cổ xưa.

Một trận pháp yên lặng vạn năm bắt đầu vận chuyển, sáng lên thần quang chói mắt.

Một lát sau, bóng dáng đám người Quân Tiêu Dao xuất hiện.

Vừa đến Tinh Thần đại lục thì Quân Tiêu Dao đã nhận ra một điểm đặc thù.

“Sức mạnh sao trời của đại lục này có vẻ đặc biệt nồng đậm?” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn ngẩng đầu, cũng có thể nhìn thấy trên vòm trời Tinh Thần đại lục trải rộng sao trời vô tận, chúng chuyển động với một quỹ đạo huyền ảo.

Đông Huyền lão tổ cười và trả lời: “Đó là đương nhiên, Tinh Thần

đại lục từng xuất hiện một cường giả nghịch thiên, tên là Vô Cực Tinh Quân, mang trên người Tinh Thần Thần Thể, là đệ nhất cường giả của Tinh Thần đại lục, thậm chí sau đó còn gây nên một trận phong vân ở Tiên Vực, cuối cùng vì quá mức nổi bật tài năng mà bị mấy vị cường giả vô thượng liên thủ chém giết rồi ngã xuống."

Quân Tiêu Dao không quá hiểu về chuyện trên Tinh Thần đại lục.

Nhưng Đông Huyền lão tổ có xuất thân từ hạ giới, cũng có nghe qua khá nhiều về chuyện của các đại lục khác.

"Tinh Thần Thần Thể?" Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Điều này không thể không làm hắn liên tưởng đến Diệp Tinh Vân có được Tinh Thần Vương Thể.

Và cả chuyện Diệp Tinh Vân đột ngột thay đổi tính cách.

"Chẳng lẽ..." Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra suy tư.

Chẳng lẽ Diệp Tinh Vân cũng có nhân thiết vai chính như Tiêu Trần, Dương Bàn, chỉ là trước kia mình không chú ý tới?

"Thú vị, không biết Diệp Tinh Vân có hạ giới hay không, nếu hắn hạ giới thì có mang đến cho ta chút kinh hỉ không?" Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng.

Sau đó, đám người Quân Tiêu Dao rời khỏi dãy núi hoang mãng này.

Sau khi đi ra ngoài, Nghệ Vũ trực tiếp kéo một tu sĩ tới, dò hỏi địa điểm của Huyền Thiên Tông.

"Đi Huyền Thiên Tông? Không phải Huyền Thiên Tông đã bị tàn sát sao?" Tu sĩ kia kinh ngạc hỏi.

"Hỏi ngươi Huyền Thiên Tông nằm ở đâu, đừng nói vô nghĩa!" Nghệ Vũ trừng đồng nhãn kim sắc lên.

Tu sĩ kia đổ mồ hôi đầy đầu mà trả lời: "Ngay ở khu vực trung ương đại lục, nhưng mấy ngày trước mới bị Kim Giác tộc, Ngân

Giác tộc, và Vô Cực Tinh Cung huỷ diệt."

"Vô Cực Tinh Cung?" Quân Tiêu Dao trong liễn xa nghe vậy thì nhíu mày.

Kim Giác tộc, Ngân Giác tộc ra tay thì hắn không bất ngờ gì.

Dù sao bọn chúng cũng là thập tội đại tộc, vốn đối địch của Huyền Thiên Tông.

Nhưng vì sao Vô Cực Tinh Cung lại nhúng một chân vào như vậy?

Chúng có thù hận gì với Huyền Thiên Tông kia chứ?

"Trực tiếp đi đến Huyền Thiên Tông." Giọng nói của Quân Tiêu Dao truyền ra.

Cửu Đầu Sư Tử rống lên một tiếng, đạp không mà đi, những người còn lại đi theo hai bên.

"Đậu xanh rau má, chẳng lẽ đó là Cửu Đầu Sư Tử trong truyền thuyết, dùng Cửu Đầu Sư Tử kéo xe, đây rốt cuộc là đám mãnh nhân nào vậy chứ?"

Tu sĩ kia trợn tròn mắt, giống như thạch hóa, sau một lúc lâu cũng không phục hồi tinh thần được.

...

Huyền Thiên Tông vốn chiếm diện tích vạn khoảnh(1), rộng lớn mênh mông vô ngần.

(1) khoảnh (rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta)

Hiện giờ lại là đoạn bích tàn viên, tử thi nằm la liệt.

Trên trời cao có hào quang kim sắc mênh mông cuồn cuộn, đám người Quân Tiêu Dao rốt cuộc cũng đi vào.

Quân Tiêu Dao bước ra một bước, nhìn thấy Huyền Thiên Tông giống như mảnh đất khô cằn tĩnh mịch, hắn nhíu chặt mày lại.

"Đáng tiếc, đã tới chậm một bước." Quân Tiêu Dao lắc đầu.

Thế lực đi theo Quân gia lên tới ngàn ngàn vạn, Huyền Thiên Tông chỉ là một trong số đó mà thôi.

Quân Tiêu Dao sẽ cảm thấy đáng tiếc, nhưng cũng chỉ có thế.

“Công tử, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?” Nghệ Vũ hỏi.

Quân Tiêu Dao vừa muốn mở miệng thì ánh mắt bỗng khựng lại, nhìn về phía một quảng trường sâu trong Huyền Thiên Tông.

“Nơi đó còn có khí tức người sống.” Quân Tiêu Dao bước ra một bước, lập tức biến mất khỏi đó.

Phía trên quảng trường, một bóng dáng huyết nhục mơ hồ bị trói trên đồng trụ, kéo dài hơi tàn.

Đó là Lưu Thiến Thiến.

Trong lúc hoảng hốt, trước mặt nàng ta bỗng xuất hiện một bóng dáng siêu nhiên được tiên quang bao phủ.

“Rốt cuộc ta cũng đã chết sao, vì sao có thể nhìn thấy Tiên chứ?” Lưu Thiến Thiến suy yếu cười.

Mà lúc này, vị “Tiên” kia rốt cuộc cũng mở miệng nói: “Ta là Thần Tử Quân gia của Tiên Vực, Quân Tiêu Dao, rốt cục nơi này đã xảy ra chuyện gì, nói chi tiết cho ta biết.” Quân Tiêu Dao bình đạm nói.

Lưu Thiến Thiến vốn đang suy yếu mỏi mệt, nghe thấy bốn chữ Quân gia Tiên Vực thì đôi mắt xinh đẹp lập tức trừng lớn, trong lòng giống như nhấc lên sóng to gió lớn!

Người của chủ thượng Quân gia rốt cuộc cũng tới!

Thân thể mềm mại huyết nhục bê bết của Lưu Thiến Thiến đang run rẩy.

Nàng ta không thể tin được.

Huyền Thiên Tông mong ngóng ngày đêm, chỉ cầu chờ được cường giả của Quân gia hạ giới, sau đó đi trấn sát tội tộc.

Nhưng thẳng đến cuối cùng, Huyền Thiên Tông cũng không chờ được.

Mà hiện tại, bóng dáng bạch y siêu nhiên xuất hiện trước người Lưu Thiến Thiến lại là Thần Tử của Quân gia!

Lưu Thiến Thiến cũng không hoài nghi chút nào cả.

Bởi vì bóng dáng bạch y tuyệt tục này quá siêu nhiên.

Loại tiên khí không nhiễm trần tục này tuyệt đối không phải sinh linh hạ giới có thể bắt chước.

Cách đó không xa, Nghệ Vũ và Tô Tử Quỳnh đã đến.

Lưu Thiến Thiến càng giật mình.

Mỗi một người trong những thiên kiêu Tiên Vực đó đều siêu trần thoát tục như vậy.

So với bọn họ, cho dù là Mạc Phàm, cũng có vẻ như một tên nhà giàu mới phất lên, không hề có khí chất gì đáng nói.

Sau đó, ba người Đông Huyền lão tổ đã đến, càng làm Lưu Thiến Thiến thiếu chút nữa hít thở không thông.

Lưu Thiến Thiến chỉ từng cảm nhận được chút uy áp mơ hồ tiết ra như thế này từ trên người tông chủ và phó tông chủ.

Nói cách khác ba người này chính là cường giả Chuẩn Thánh và Thánh Nhân!

Đội hình khủng bố như vậy khiến Lưu Thiến Thiến rơi vào khiếp sợ sâu sắc, sau một lúc lâu cũng không phục hồi tinh thần được.

Quân Tiêu Dao còn tưởng là nàng không tin mình, tiện tay lấy ra một khối lệnh bài kim sắc.

Trên đó có viết một chữ Quân.

“Vậy tin chưa?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Lưu Thiến Thiến liều mạng gật đầu, trong lòng vẫn còn sóng to gió

lớn.

“Nói hết những chuyện mà ngươi biết cho ta.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Lưu Thiến Thiến gật đầu, dùng hết sức lực cuối cùng kể lại tất cả tin tức nàng ta biết cho Quân Tiêu Dao nghe.

Hết chương 213.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 214. Kịch bản vai chính của Mạc Phàm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao càng nghe kịch bản này thì càng cảm thấy quen thuộc.

Bị ái nhân của mình phản bội vu hãm.

Bị sét đánh mà nửa chết nửa sống, bị ném ra khỏi tông môn.

Kết quả cuối cùng chẳng những sống sót, còn cường thế quật khởi, thậm chí trở thành nhân vật trung tâm của Vô Cực Tinh Cung.

Cuối cùng gã giải phóng tội tộc, trả thù tông môn, còn làm nữ nhân phản bội mình sống không bằng chết.

Loại kịch bản này làm cả Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy có chút câm nín.

Có thể xuất hiện chút mới mẻ hay không.

Nhưng bởi vậy, Quân Tiêu Dao cũng có thể xác nhận, có lẽ Mạc Phàm này chính là vai chính của thiên địa, nghịch thiên chi tử của Tinh Thần đại lục.

Có cùng một con đường với Lâm Phong.

Nếu không có Diệp Tinh Vân, có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ suy đoán Mạc Phàm này có khả năng liên quan đến Vô Cực Tinh Quân hay không.

Nhưng có Diệp Tinh Vân tồn tại nên Quân Tiêu Dao có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc kẻ có liên quan đến Vô Cực Tinh Quân là Diệp Tinh Vân hay Mạc Phàm?

Hoặc là hai người đều có quan hệ?

Sau khi được Lưu Thiến Thiến cung cấp tin tức, trong đầu Quân Tiêu Dao cũng dần dần xuất hiện một suy nghĩ.

Cho dù thế nào thì rau hẹ vẫn phải được cắt.

Sau khi cung cấp xong manh mối, Lưu Thiến Thiến cũng kiệt lực, đã đến cực hạn.

Nàng ta vốn không còn bao nhiêu thời gian.

Đan điền Linh Hải bị phế, gân tay gân chân bị đánh gãy, toàn thân bị lăng trì, đã tiếp cận hủy dung.

Cho dù có thể sống sót, Lưu Thiến Thiến cũng không muốn sống, như vậy quả thực còn khó chịu hơn cả chết.

“Đại nhân, ta biết cái gì cũng đã nói hết, chỉ hy vọng đại nhân có thể cho ta thống khoái, có lẽ đây là báo ứng của ta.” Lưu Thiến Thiến chua xót nói.

Hiện tại nàng ta chỉ mong được chết!

Quân Tiêu Dao bình đạm hỏi: “Tồn tại không tốt sao?”

“Tồn tại? Sống như vậy càng khó chịu hơn chết.” Lưu Thiến Thiến lộ ra sự tuyệt vọng chua xót.

“Còn không phải đan điền bị phế, gân tay gân chân bị cắt đứt sao, cũng không phải chuyện lớn gì.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu.

Coi như nể tình Lưu Thiến Thiến cung cấp tình báo trân quý cho hắn, Quân Tiêu Dao cũng không keo kiệt một viên thánh đan.

Ngay vào lúc Lưu Thiến Thiến đầy mặt nghi hoặc, Quân Tiêu Dao búng tay một cái.

Một viên đan dược hồn nguyên xanh biếc chảy xuôi linh khí rơi vào miệng nàng.

Chỉ trong thoáng chốc, một cổ tinh hoa sinh mệnh xưa nay chưa từng có khuếch tán ra từ trong miệng Lưu Thiến Thiến.

Da thịt máu chảy đầm đìa cả người nàng ta bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Gân tay gân chân cũng bắt đầu khôi phục.

Chỉ trong mười lăm phút ngắn ngủn.

Da chết vảy máu bóc ra, cả người Lưu Thiến Thiến cũng khôi phục nguyên trạng.

Da thịt tuyết trắng, như búng một cái là rách.

“Cái này... Này...” Lưu Thiến Thiến như bị sét đánh, cả người đều ngây ngẩn.

Sau đó nàng ta ngạc nhiên phát hiện, Linh Hải rách nát trong đan điền của mình cũng khôi phục lần nữa.

Nhìn thần tích như vậy xuất hiện trên người mình, Lưu Thiến Thiến khiếp sợ mà không khép miệng được.

“Loại tiểu thương này, một viên linh đan tuyết ngọc bích là đủ dùng.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn thực sự không thiếu đan dược cấp bậc Thánh đan.

Nhưng đối với hạ giới mà nói, thánh đan là tồn tại cực kỳ hi hữu.

“Đa tạ ân tái tạo của Thần Tử đại nhân, Lưu Thiến Thiến suốt đời khó quên, nguyện khăng khăng một mực, làm nô làm tì, vĩnh sinh hầu hạ Thần Tử!”

Lưu Thiến Thiến lộ ra vẻ mặt kích động, quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu.

Nếu có thể tồn tại, ai lại muốn chết kia chứ?

Quân Tiêu Dao làm như vậy giống như cho nàng thêm một sinh mệnh!

Nhìn Lưu Thiến Thiến, Quân Tiêu Dao cũng có chút câm nín.

Sao nữ nhân nào cũng muốn làm nữ nô của hắn?

Trong đồng tử thủy tinh tím của Tô Tử Quỳnh bên cạnh lộ ra chút đề phòng.

Quân Tiêu Dao có một thị nữ hầu hạ là nàng ở hạ giới là đủ rồi.

“Nữ nô thì không cần, Huyền Thiên Tông các ngươi cũng chỉ còn lại một mình ngươi sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Dưới đáy mắt của Lưu Thiến Thiến lộ ra chút thất vọng, nhưng vẫn nói: “Vậy thì không, tông chủ là Thánh Nhân cường đại, hắn bọn họ đã rút lui.”

“Vậy à.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Nếu đám người Huyền Thiên Tông chủ còn sống.

Vậy còn có thể tìm được vị trí của bọn họ dựa vào lệnh bài kim sắc trong tay hắn.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao xua tay.

Hắn chuẩn bị đi tìm những nhân mã còn sót lại của Huyền Thiên Tông.

Lưu Thiến Thiến cũng đuổi kịp.

...

Mà phía bên kia, ở một dãy núi có cổ mộc che trời.

Đám người Huyền Thiên Tông chủ đang tạm thời đặt chân tại nơi đây.

“Khụ khụ... Lũ người Vô Cực Tinh Cung đáng chết này!” Phó tông chủ ho ra máu.

Ông ta bị cường giả của Vô Cực Tinh Cung đánh lén, trên người có thương thế rất nghiêm trọng.

“Sợ là Vô Cực Tinh Cung kia đã sớm bất mãn với Huyền Thiên Tông ta, hiện tại mới lộ ra nanh vuốt.” Sắc mặt Huyền Thiên Tông chủ âm trầm như nước.

Trên người ông ta cũng có thương thế không nhẹ.

Nếu chỉ có Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc thì Huyền Thiên Tông còn miễn cưỡng có thể trấn áp.

Nhưng Vô Cực Tinh Cung là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

“Đáng giận, những tội tộc và Vô Cực Tinh Cung đó thật đáng giận đến cực điểm!” Một ít cường giả còn lại của Huyền Thiên Tông nghiến răng nghiến lợi mà quát.

Còn một ít đệ tử tuổi trẻ may mắn chạy ra từ Huyền Thiên Tông, trên mặt lộ ra vẻ mặt ảm đạm xám xịt.

“Chẳng lẽ chủ thượng Quân gia Tiên Vực sẽ không tới giúp chúng ta sao?” Một nữ đệ tử Huyền Thiên Tông ảm đạm nói.

“Chủ thượng Quân gia sẽ không từ bỏ Huyền Thiên Tông chúng ta đâu đúng không?” Một nam đệ tử khác bi quan nghĩ.

“Nói cái gì vậy, Huyền Thiên Tông chúng ta vẫn luôn trung thành với chủ thượng Quân gia, ta tin chủ thượng Quân gia nhất định sẽ không từ bỏ chúng ta!” Một cường giả Thiên Thần nói chắc chắn.

Thấy tình cảnh này, Huyền Thiên Tông chủ cũng thở dài trong lòng.

Tất nhiên ông ta cũng hy vọng chủ thượng Quân gia có thể tới cứu Huyền Thiên Tông.

Nhưng hiện tại còn có khả năng sao?

Ngay vào lúc đám người Huyền Thiên Tông bị buộc vào bước đường cùng, trong lòng không biết làm sao.

Bên ngoài dãy núi bỗng có từng khí tức cường đại đang dâng trào.

“Dư nghiệt của Huyền Thiên Tông, còn chưa cút ra đây nhận lấy cái chết!”

Một giọng nói mang theo sát phạt mênh mông truyền khắp những

dãy núi.

Nghe giọng nói đó, mọi người trong Huyền Thiên Tông đều thay đổi sắc mặt.

Bọn họ không ngờ Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc sẽ tìm tới cửa nhanh như vậy.

“Đáng chết, nhất định có cường giả của Vô Cực Tinh Cung dẫn đường, bọn họ là thế lực bản thổ của Tinh Thần đại lục, rất hiểu biết về đại lục này.” Một cường giả Huyền Thiên Tông cáu giận mà nói.

Hết chương 214.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 215. Huyền Thiên Tông bi tráng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu chỉ dựa vào Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc thì không có khả năng phát hiện tung tích của bọn họ nhanh như vậy.

Khả năng duy nhất chính là cường giả của Vô Cực Tinh Cung đang âm thầm truy tung bọn họ.

Vô Cực Tinh Cung cắm rễ ở Tinh Thần đại lục vô số năm, cực kỳ hiểu biết cả đại lục này.

Truy tung tung tích của bọn họ là chuyện không thể đơn giản hơn.

Giờ phút này, ở bên ngoài dãy núi, vô số cao thủ của Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc đang đứng sừng sững trên hư không.

Đưa mắt nhìn ra, chúng nhiều chi chít như đàn châu chấu, trải rộng khắp vòm trời.

Trừ chúng ra, ở một bên khác của vòm trời còn có một đám cường giả khoác tinh bào.

Tới hiện tại, thậm chí bọn họ đã không buồn che giấu chút nào, trực tiếp biểu lộ rõ thân phận của mình, đó là người của Vô Cực Tinh Cung.

Mà trong nhóm người này, Mạc Phàm khoác tinh bào màu tím đang đứng ở chính giữa.

Dáng người gã thon dài, dung mạo vốn chỉ bình thường không có gì nổi bật.

Nhưng từ sau khi gã bị sét đánh, dung hợp với người tí hon sao trời.

Dung mạo của Mạc Phàm càng ngày càng anh tuấn, càng ngày càng có khí chất.

Cảm giác này giống như người tí hon sao trời đang thay đổi gã một cách vô tri vô giác.

Hơn nữa tu vi của Mạc Phàm cũng càng ngày càng cao, đạt tới Quy Nhất Cảnh.

Bước tiếp theo là dung hợp Đạo Chủng.

Mạc Phàm cũng rất cẩn thận đối với chuyện này.

Gã mơ hồ cảm thấy, hẳn người tí hon sao trời còn không phải toàn bộ cơ duyên của mình.

Trong trí nhớ của gã còn có một tinh cung vô cùng rộng lớn.

Còn về bóng dáng vĩ ngạn đứng dưới tinh cung kia, cũng mơ hồ khiến Mạc Phàm có một cảm giác kính sợ.

Mạc Phàm không thích cảm giác này.

“Không có ai, có thể đè lên đầu Mạc Phàm ta, Huyền Thiên Tông này chính là ví dụ.” Mạc Phàm thầm nói trong lòng.

Gã nhìn về phía dãy núi, trong đôi mắt sao trời lộ ra cảm xúc vui sướng.

Đối với tông môn từng thu dụng và bồi dưỡng gã, Mạc Phàm không có một tia tình cảm, hiện tại chỉ muốn nhìn thấy nó bị huỷ diệt!

Không bao lâu sau, một nhóm người ít ỏi bay lên trời từ sâu trong rừng rậm, đó là đám người Huyền Thiên Tông chủ.

Bọn họ biết mình có ẩn nấp tiếp cũng vô dụng, không bằng giáp mặt giằng co.

“Ha hả, Huyền Thiên lão nhân, cuối cùng ngươi cũng chịu ra tới.” Trong trận doanh của Kim Giác tộc, một cường giả khí tức đạt tới Thánh Nhân cảnh đi ra.

Trên đầu lão có một cái sừng kim sắc, lượn lờ phù văn, trên người bao trùm bởi vảy kim sắc.

Lão ta là Kim Giác Đại Vương, người mạnh nhất trong Kim Giác tộc.

Mà trong Ngân Giác tộc cũng đi ra một sinh linh khí tức không kém gì Kim Giác Đại Vương, đó là Ngân Giác Đại Vương.

“Hai tộc chúng ta bị Huyền Thiên Tông ngươi trấn áp vô số năm, hôm nay, rốt cuộc cũng có thể tự tay huỷ diệt các ngươi!” Ngân Giác Đại Vương lạnh căm căm mà nói.

Huyền Thiên Tông chủ không để ý đến hai tộc này.

Dù sao bọn họ vốn là sinh tử đại địch.

Ông ta nhìn về phía trận doanh Vô Cực Tinh Cung, lạnh lùng nói: “Vô Cực Tinh Cung các ngươi hành động như thế, chẳng lẽ không sợ Hoang Cổ Quân gia Tiên Vực trả thù sao?”

một câu của Huyền Thiên Tông chủ khiến sắc mặt rất nhiều cường giả của Vô Cực Tinh Cung đều mơ hồ biến ảo.

Bọn họ sinh ra ở hạ giới, tuy không rõ Quân gia mạnh đến mức nào.

Nhưng bọn họ cũng từng nghe nói đến tên tuổi của Hoang Cổ thế gia.

Càng đừng nói, mạnh như Huyền Thiên Tông mà chẳng qua chỉ là một trong vô số thế lực phụ thuộc của Quân gia mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được một chút sự cường đại của Quân gia.

Vô Cực Tinh Cung muốn đối kháng Quân gia, không nghi ngờ gì là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình.

Kim Giác Đại Vương lại cười lạnh một tiếng và nói: “Ở Tiên Vực còn không tới phiên Hoang Cổ Quân gia một tay che trời, Thái Cổ Hoàng tộc, các đại cổ tộc cũng chưa chắc không thể chống lại Quân gia, đến lúc đó đầu nhập vào Thái Cổ Hoàng tộc là được rồi.”

Sở dĩ Kim Giác tộc, Ngân Giác tộc dám phản loạn, là bởi vì sau lưng có chủng tộc Thái Cổ làm chỗ dựa.

Mọi người trong Vô Cực Tinh Cung cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ không có trông mong gì trên Tiên Vực, chỉ muốn chế bá Tinh Thần đại lục lần nữa, khôi phục sự hưng thịnh ngày xưa lúc Vô Cực Tinh Quân còn tồn tại.

Bọn họ cũng đang kiệt lực tìm kiếm người có khả năng liên quan đến Vô Cực Tinh Quân.

Mạc Phàm chính là một quân cờ quan trọng mà bọn họ tìm được.

“Các ngươi nhất định sẽ hối hận.” Huyền Thiên Tông chủ nặng nề mà liếc nhìn Vô Cực Tinh Cung một cái.

Ông ta tin chắc, nếu Quân gia biết tin này thì nhất định sẽ không chút lưu tình mà hoàn toàn hủy diệt Vô Cực Tinh Cung.

“Được rồi, đây là di ngôn của ngươi sao, vậy ngươi có thể đi chết rồi.” Kim Giác Đại Vương ra tay.

Lão ta lấy ra một loan đao màu vàng xanh, chém ra một đao, đao cương kim sắc lay động trời cao, hư không cũng bị trảm vỡ thành hai mảnh.

Lấy thực lực cường đại của Thánh Nhân thì có thể dễ dàng đánh rách nát không gian tại hạ giới như trở bàn tay.

Ngân Giác Đại Vương cũng cùng ra tay, dao động Thánh Cảnh đang tràn ngập, khiến hư không phía trước rách nát.

Những người còn lại trong hai tộc cũng cùng lao qua chém giết.

Bên này, những cường giả còn lại của Huyền Thiên Tông cũng phát ra tiếng rống giận, trong mắt có quyết tâm hẳn phải chết.

Bọn họ biết, e rằng hôm nay khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng trước khi mất mạng, có thể giết thêm một hai tội tộc cũng coi như đáng giá.

Trấn áp tội tộc là sứ mệnh được khắc vào xương tủy của mỗi một

người trong Huyền Thiên Tông.

Sứ mệnh này là hứa hẹn của Huyền Thiên Tông bọn họ đối với chủ thượng Quân gia!

“Mặc kệ chủ thượng Quân gia có vứt bỏ chúng ta hay không, chúng ta cũng phải đánh chết tội tộc, chảy hết giọt máu cuối cùng!”

“Không sai, Huyền Thiên Tông chúng ta không phụ chủ thượng Quân gia!”

Từng vị cường giả Huyền Thiên Tông đều bi phẫn gào rống.

Còn có một ít cường giả Huyền Thiên Tông trọng thương gần chết trực tiếp chọn tự nổ tung, liều chết với tội tộc chung quanh.

Nhìn tình cảnh vô cùng bi tráng này, rất nhiều đệ tử tuổi trẻ của Huyền Thiên Tông đều đỏ cả hốc mắt.

Cho dù là Huyền Thiên Tông chủ, đôi mắt cũng đang run lên.

Huyền Thiên Tông bọn họ sẽ chảy sạch giọt máu cuối cùng vì chủ thượng Quân gia!

Bọn họ không phụ chủ thượng Quân gia!

Mà đúng lúc này, rốt cuộc người của Vô Cực Tinh Cung cũng chuẩn bị ra tay.

Trong bọn họ cũng có tồn tại Thánh Nhân.

Nhìn thấy Vô Cực Tinh Cung muốn ra tay, một vị nữ đệ tử của Huyền Thiên Tông đã lộ ra sự tuyệt vọng xưa nay chưa từng có dưới đáy mắt.

“Thật sự không có cách nào sao?” Nữ đệ tử kia đang đau khổ kêu khóc.

Đám người Huyền Thiên Tông chủ cũng căng thẳng trong lòng.

Hết chương 215.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 216. Kiếm này là vì Huyền Thiên Tông

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu Vô Cực Tinh Cung nhúng tay vào, nhất định Huyền Thiên Tông khó thoát khỏi vận mệnh hoàn toàn diệt vong!

“Kết thúc rồi, Huyền Thiên Tông...” Mạc Phàm lẩm bẩm tự nói, khóe miệng mang theo một nụ cười đắc ý.

Nhưng mà, ngay vào thời khắc đó.

Thiên địa như bỗng an tĩnh lại.

Tốc độ chảy của thời gian giống như trở nên thong thả rất nhiều.

Trên trời cao, một kiếm quang mênh mông cuồn cuộn không cách nào hình dung trảm phá mười vạn dặm trời cao, quét ngang thẳng đến đám người Vô Cực Tinh Cung!

Một kiếm bao phủ càn khôn!

Một kiếm đánh nứt trời cao!

Một kiếm, cứ như chặt đứt năm tháng, ngăn cách vạn cổ!

Một bóng dáng bạch y tuyệt thế, siêu nhiên như tiên, cầm một thanh cổ kiếm tràn ngập khí tức thời gian trong tay, chém ra một kiếm quang trảm thiên tuyệt địa!

Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, chồng thêm Lục Tiên Kiếm Quyết!

Một kiếm tuyệt thế!

Kiếm quang sắc bén mơ hồ mang theo sức mạnh thời gian vô tận lập tức quét ngang ra!

Một kiếm này quét tới, trận doanh của Vô Cực Tinh Cung lập tức

bị quét sạch một khu vực lớn!

Rất nhiều cao thủ của Vô Cực Tinh Cung trực tiếp biến thành bụi bặm, phiêu tán trong thiên địa dưới kiếm quang thời gian phát ra trong nháy mắt đó!

Tất cả những người còn sót lại của Vô Cực Tinh Cung, cả đám đều như hóa ngu si, linh hồn cũng run rẩy trong một kiếm này!

Sau khi một kiếm quang trảm phá thiên địa đảo qua, có một tiếng nói mang theo hàn ý vô tận vang lên: “Kiếm này là Quân gia ta chém ra vì Huyền Thiên Tông!”

Tiếng nói bình tĩnh mà lạnh nhạt, giống như âm thanh của thần linh vang vọng bên tai mọi người.

Giờ khắc này, toàn bộ cục diện hỗn chiến đều đột nhiên đình trệ, thời gian giống như đọng lại.

Cho dù là Kim Giác tộc, Ngân Giác tộc, hay là Vô Cực Tinh Cung, trên mặt mọi người đều mang theo chấn động xưa nay chưa từng có!

Kiếm này là Quân gia ta chém ra vì Huyền Thiên Tông!

Đầu óc đám người Huyền Thiên Tông chủ ầm ầm chấn động, như có hàng tỉ lôi đình nổ vang, cả người có chút đờ đẫn.

Sau đó, lại là kinh hỉ tột cùng!

Quân gia!

Là người của chủ thượng Quân gia tới!

Giờ phút này, tất cả tu sĩ Huyền Thiên Tông đều có một cảm giác không chân thật giống như đang nằm mơ.

Quân gia mà bọn họ luôn ngày ngóng đêm trông đã tới rồi sao?

Nơi xa, một bóng dáng thon dài cả người được bao phủ trong tiên quang mông lung đạp lên hư không mà đến.

Hắn mặc một bộ bạch y vô cấu, trong tay cầm một thanh cổ kiếm tràn ngập khí tức thời gian.

Một người...

Một kiếm...

Tiên tư tuyệt thế!

“Trừ khước quân thân tam trọng tuyết, thiên hạ thùy nhân phối bạch y (1)...” Một tiểu sư muội trong Huyền Thiên Tông trực tiếp ngây ngốc, lẩm bẩm tự nói.

(1) Nghĩa: Nếu người như chàng mà còn không mặc y phục màu trắng, thì khắp thiên hạ này còn có ai xứng với y phục màu trắng nữa.

Nàng chưa bao giờ gặp được người siêu nhiên tuyệt tục như thế.

So với Huyền Thiên Tông kinh hỉ phấn chấn.

Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc lại mặt mang kinh hoàng, tâm thần bất an.

Cho dù là Kim Giác Đại Vương và Ngân Giác Đại Vương trước đó khinh thường Quân gia, giờ phút này cũng nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt lộ ra vẻ thấp thỏm.

Còn về phía Vô Cực Tinh Cung, cả đám người đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Một kiếm vừa rồi của Quân Tiêu Dao quét tới trận doanh Vô Cực Tinh Cung phía đối diện.

Một kiếm qua đi, hơn phân nửa số người trực tiếp biến thành tro bụi, tản ra khắp cả thiên địa.

Chuyện này khủng bố đến mức khiến người ta da đầu tê dại, lông tơ dựng ngược!

Cho dù là một ít cường giả Hư Thần, Chân Thần may mắn sống sót, đối mặt với một kiếm này cũng cảm nhận được cảm giác rất

nguy hiểm.

“Khủng bố, quá khủng bố, rốt cuộc người này là ai?” Sắc mặt Mạc Phàm vẫn còn tái nhợt.

Vừa rồi, gã có cảm giác mình như đi đến quỷ môn quan một chuyến.

Mạc Phàm thiếu chút nữa đã tan biến trong kiếm quang kia.

Nếu không phải cuối cùng, người tí hon sao trời trong thân thể gã phóng ra một vòng bảo hộ sao trời để bảo vệ thân thể gã thì e rằng lúc này Mạc Phàm đã sớm biến thành bụi bặm.

Nhìn quanh một vòng, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi: “Bản Thần Tử hạ giới là vì trấn sát thập tội đại tộc, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng xuống hoàng tuyền chưa?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến các cao thủ trong Kim Giác tộc, Ngân Giác tộc đều lộ ra vẻ mặt khó coi, trong mắt còn mơ hồ lan tỏa hung quang.

Ngay vào lúc Kim Giác Đại Vương chuẩn bị mở miệng, nói Quân Tiêu Dao không biết tự lượng sức mình.

Đám người Đông Huyền lão tổ xuất hiện.

Hai vị Thánh Nhân, một vị Chuẩn Thánh!

Không thể nói đội hình như vậy là vô địch thiên hạ ở hạ giới, nhưng ít nhất cũng có thể quét ngang tứ phương.

Đối với hạ giới mà nói, cho dù chỉ là một vị Chuẩn Thánh, cũng có khả năng ảnh hưởng đến chiến cuộc, càng đừng nói một lần đã xuất hiện hai vị Thánh Nhân và một vị Chuẩn Thánh.

“Thật tốt quá...” Đám người Huyền Thiên Tông chủ và phó tông chủ đều kích động đến sắc mặt phiếm hồng.

Mà trái tim của các cao thủ trong hai đại tội tộc lại hoàn toàn trầm xuống.

Tương tự với tâm tình của bọn họ còn có Vô Cực Tinh Cung.

Sắc mặt Mạc Phàm khó coi tới cực điểm.

Đã hơn một năm nay, gã hoàn toàn quật khởi, một đường thuận buồm xuôi gió, nói thật cũng đã hơi lâng lâng quá mức.

Đừng nói là thiên kiêu ở hạ giới, cho dù là một ít thiên kiêu Tiên Vực, Mạc Phàm cũng không quá để mắt đến.

Nhưng Quân Tiêu Dao chỉ dùng một kiếm mà đã khiến Mạc Phàm cảm nhận được sợ hãi tử vong.

Gã cảm thấy, cho dù mình có người tí hon sao trời, phỏng chừng cũng không phải là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

“Kim Giác tộc, Ngân Giác tộc, còn có Vô Cực Tinh Cung, không giữ lại người nào!” Quân Tiêu Dao nói thật bình đạm lạnh nhạt, lại mang theo một cảm giác thiết huyết sát phạt.

Quân Tiêu Dao không có lòng thương hại gì đối với những tội tộc đó.

Nên giết thì cứ giết!

Mà Vô Cực Tinh Cung trợ Trụ vi ngược, còn ra tay thúc đẩy hạo kiếp lần này, tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng sẽ không bỏ qua.

“Vâng, cẩn tuân mệnh lênh của Thần Tử đại nhân!”

Ba người Đông Huyền lão tổ đều ra tay.

Hai Thánh Nhân và một Chuẩn Thánh đủ để hoàn toàn đảo ngược chiến cuộc.

“Chư vị đệ tử của Huyền Thiên Tông, phối hợp với chủ thượng Quân gia, hoàn toàn diệt sát tội tộc!” Huyền Thiên Tông chủ quát lớn một tiếng.

“Tuân lệnh!” Chúng tu sĩ Huyền Thiên Tông sĩ khí phấn chấn, bắt đầu tuyệt địa phản kích.

Quân Tiêu Dao cũng ra tay, hắn cầm lấy Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, một sức mạnh thời gian nồng đậm đang tràn ngập.

Đừng nói là tu sĩ cùng đẳng cấp, cho dù là cao thủ Hợp Đạo, Niết Bàn, Thông Thiên, thậm chí Thần Hỏa, đối mặt với kiếm quang của Quân Tiêu Dao, cũng sẽ sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Lục Tiên Kiếm Quyết cộng thêm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, lại chồng lên sức mạnh cường đại của bản thân Quân Tiêu Dao.

Cao thủ Niết Bàn sẽ bị dễ dàng diệt sát.

Cho dù cao thủ Thông Thiên Cảnh, Thần Hỏa Cảnh cũng sẽ bị thương nặng gần chết.

Hết chương 216.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 217. Đuổi giết Mạc Phàm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao hoành sát tứ phương như vào chỗ không người.

Nghệ Vũ và Tô Tử Quỳnh cũng ra tay, thủ đoạn cũng tàn nhẫn quả quyết.

Mà lúc này, mọi người trong Vô Cực Tinh Cung luống cuống, đã bắt đầu lui lại.

Thật ra bọn họ vốn không cần nhúng tay vào chuyện này, nhưng một lần sảy chân để hận nghìn đời, hiện tại hối hận cũng không kịp.

Vô Cực Tinh Cung cũng không ngờ người của Hoang Cổ Quân gia trên Tiên Vực sẽ tới nhanh như vậy.

Ngay vào lúc Mạc Phàm chuẩn bị lui lại, khóe mắt gã bỗng thoáng nhìn một hình bóng quen thuộc.

“Lưu Thiến Thiến... Ả, sao có thể?” Đầu óc Mạc Phàm ong ong chấn động.

Không phải gã đã tra tấn Lưu Thiến Thiến không ra hình người sao?

Lưu Thiến Thiến càng thê thảm thì gã mới càng thống khoái.

Nhưng hiện tại thì sao?

Chẳng những Lưu Thiến Thiến lành lặn, hơn nữa có vẻ tu vi càng cao hơn trước kia.

Hơn nữa nàng ta còn đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao tác chiến, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang theo sùng bái, si mê, khát khao nồng đậm.

“Đáng chết, đều là do Thần Tử của Quân gia, nhất định là hắn cứu

Lưu Thiến Thiến, đáng giận!" Trên huyệt Thái Dương của Mạc Phàm cộm lên gân xanh, vẻ mặt rất hung tợn.

Có thể nói Lưu Thiến Thiến là chấp niệm của gã.

Nàng ta càng thảm thì ý niệm trong lòng Mạc Phàm càng thông thoáng.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao cứu Lưu Thiến Thiến, không thể nghi ngờ là hoàn toàn làm dấy lên lửa giận trong lòng Mạc Phàm.

"Nếu có cơ hội, ta nhất định phải làm tên Thần Tử Quân gia này hối hận vì đã cứu Lưu Thiến Thiến." Mạc Phàm lạnh lùng nghĩ thầm, gã cũng bắt đầu rút lui.

Mạc Phàm không ngốc, gã biết hiện tại mình căn bản không có khả năng đánh thắng Quân Tiêu Dao.

Trừ phi gã có thể tìm được bảo tàng tinh cung trong trí nhớ.

Lúc này, Lưu Thiến Thiến cũng chú ý tới Mạc Phàm muốn rời đi, đôi mắt xinh đẹp của nàng ta phụt ra lửa giận, phát ra một tiếng kêu phẫn nộ: "Mạc Phàm, tên hèn nhát nhà ngươi đừng chạy!"

"Hừm?" Quân Tiêu Dao xoay chuyển ánh mắt, lập tức thấy được Mạc Phàm.

Mạc Phàm thấy thế thì lập tức tung ra một lá bùa, dán lên trên người, sau đó gã lập tức hóa thành một ánh sáng bạc rồi bỏ chạy.

"Là hắn sao?" Quân Tiêu Dao chuẩn bị ra tay.

Mà lúc này, một đám cao thủ Vô Cực Tinh Cung lao đến.

Mạc Phàm là trung tâm của Vô Cực Tinh Cung, không thể có sơ suất gì được.

"Châu chấu đá xe." Quân Tiêu Dao cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, kiếm phong chấn động, từng tên cao thủ của Vô Cực Tinh Cung đều biến thành bụi bặm thời gian.

"Nghệ Vũ, bắt hắn về đây." Quân Tiêu Dao truyền âm.

“Tuân lệnh!” Nghệ Vũ lập tức tách ra, toàn thân thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa, hóa thành một diễm quang nóng cháy, lập tức đuổi theo Mạc Phàm kia.

Có Quân Tiêu Dao và đám người Đông Huyền lão tổ gia nhập, chuyện hai đại tội tộc và Vô Cực Tinh Cung tan tác chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà bên kia, Nghệ Vũ cũng đang đuổi theo Mạc Phàm đang trốn chạy.

“Người mà công tử muốn bắt mà mơ tưởng thoát được hay sao?”

Vẻ mặt Nghệ Vũ thật lãnh khốc, một tay đặt lên cung, một tay kéo dây cung.

Chín mũi tên lửa bắn ra, cứ như biến thành chín hỏa điểu nhắm thẳng vào Mạc Phàm mà oanh kích.

Nghệ Vũ có được Phá Vọng Kim Mâu, từ trước đến nay mũi tên hắn bắn ra chưa bao giờ trật.

Mạc Phàm xoay người, thúc giục chiêu thức, ngưng kết ra một đại ấn tinh mang lộng lẫy.

Oanh! Oanh! Oanh...

Chín tiếng nổ vang liên miên trực tiếp chấn vỡ tan đại ấn kia, nhưng Mạc Phàm lại bị đánh bay, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Vẻ mặt gã mang theo một tia phẫn hận không cam lòng.

Gã không chỉ không đánh lại Quân Tiêu Dao, thậm chí còn thua cả người theo đuổi của Quân Tiêu Dao!

Đường đường là vai chính của thiên địa mà lại lăn lộn đến mức này cũng khó coi.

“Thúc thủ chịu trói đi!” Nghệ Vũ giơ tay, pháp lực hóa thành cự chưởng, chộp về hướng Mạc Phàm.

Mà lúc này, hư không bỗng vặn vẹo một trận, một bóng dáng chợt lóe qua.

Ngay lập tức, Mạc Phàm đã biến mất khỏi nơi đó.

“Cái gì...”

Cự chưởng pháp lực của Nghệ Vũ thất bại.

Hắn nhíu chặt mày, sắc mặt âm trầm.

Sau một lượt tra rõ chung quanh, Nghệ Vũ vẫn không phát hiện tung tích của Mạc Phàm.

“Là ai cứu hắn, thôi, đi về phục mệnh công tử trước đã.” Nghệ Vũ nhíu mày rồi xoay người rời đi.

Mà bên này, chiến cuộc đã đến gần hồi kết.

Nhân thủ của Quân Tiêu Dao, cộng thêm người của Huyền Thiên Tông, có chừng ba vị Thánh Nhân và hai vị Chuẩn Thánh.

Với sức mạnh này, muốn đẩy ngang một đại lục cũng đã đủ rồi.

Cuối cùng Kim Giác Đại Vương, Ngân Giác Đại Vương và tên Thánh Nhân kia của Vô Cực Tinh Cung đều ngã xuống trong tiếng gào rống không cam lòng.

Tuy bọn chúng cũng là Thánh Nhân, nhưng hiển nhiên thực lực không bằng đám người Đông Huyền lão tổ.

Trong Thánh Nhân cũng có phân chia mạnh và yếu.

Bọn Kim Giác Đại Vương đều ở giai đoạn tiền kỳ hoặc trung kỳ của thánh nhân.

Mà đám người Đông Huyền lão tổ đã là Thánh Nhân tiểu viên mãn.

Chênh lệch trong đó cũng rất lớn.

Bởi vì quy tắc thiên địa hạ giới khá đơn sơ, cho nên dù có thể tu luyện thành Thánh Nhân thì cũng rất khó tu luyện đến tiểu viên mãn hoặc là đại viên mãn.

Sau khi cường giả dẫn đầu bị đánh chết, đa số những tội tộc còn lại đều bị chém giết.

Một bộ phận cực nhỏ may mắn thoát đi, nhưng cũng không cấu thành chút uy hiếp nào.

Tất nhiên đám người Vô Cực Tinh Cung cũng bị diệt sát toàn bộ.

Thi cốt đầy đất, chồng chất thành núi.

Máu tươi hội tụ thành từng một con sông nhỏ.

Trên người mỗi người trong Huyền Thiên Tông đều nhiễm máu, nhưng vẻ mặt của họ lại mang theo kích động và phấn chấn.

Tất cả nữ đệ tử, đại sư tỷ và tiểu sư muội của Huyền Thiên Tông đều mang vẻ mặt tôn kính và khát khao mà nhìn về hướng Quân Tiêu Dao được bao phủ trong quang huy.

Quân Tiêu Dao cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, đứng sừng sững trên hư không.

Tuy trải qua cuộc chiến kịch liệt, nhưng bạch y trên người hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi.

Hắn đứng ở nơi đó, cứ như một kiếm tiên siêu thoát trần tục.

Những nữ đệ tử của Huyền Thiên Tông hạ giới đã bao giờ nhìn thấy được nhân vật siêu nhiên như vậy, trái tim thiếu nữ của họ đều đang nhộn nhạo.

Mà đám người Huyền Thiên Tông chủ lại tiến lên, trịnh trọng chắp tay nói với Quân Tiêu Dao: “Đa tạ đại ân của chủ thượng Quân gia, đa tạ đại ân của Thần Tử, nếu không phải Thần Tử kịp thời xuất hiện thì chỉ sợ Huyền Thiên Tông chúng ta thật sự sẽ bị huỷ diệt.”

Nhìn những đệ tử còn sót lại của Huyền Thiên Tông, Quân Tiêu Dao hơi trầm ngâm.

Hắn vung tay, vô số những thánh đan, bảo dược, thần nguyên, binh khí xuất hiện, chồng chất thành núi.

Tất cả người của Huyền Thiên Tông đều dại ra, cả đời bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy nhiều thứ tốt như vậy.

Những thứ hết sức bình thường đối với Quân Tiêu Dao lại là vật báu vô giá mà bọn họ nằm mơ cũng không chiếm được.

Hết chương 217.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 218. Thủ đoạn của Diệp Tinh Vân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thần Tử, những thứ đó đều cho chúng ta sao?” Cả tiếng nói của Huyền Thiên Tông chủ cũng đang run rẩy.

Có lẽ những thứ này không coi như đặc biệt trân quý đối với ông ta, nhưng tuyệt đối là đại cơ duyên phong phú dành cho đệ tử môn hạ!

“Mấy năm nay Huyền Thiên Tông thay Quân gia trấn áp tội tộc, thật sự cũng lập công lớn, kế tiếp ta sẽ hoàn toàn huỷ diệt Vô Cực Tinh Cung, toàn bộ Tinh Thần đại lục sẽ do Huyền Thiên Tông các ngươi chưởng quản.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ Thần Tử đại ân!” Đám người Huyền Thiên Tông chủ nghe thấy thế thì trong lòng phấn chấn kích động, lại chắp tay.

Quân Tiêu Dao làm vậy là trực tiếp giao một trong thập địa hạ giới cho Huyền Thiên Tông!

Phần lễ vật này quá nặng quá nặng!

Nhìn Quân Tiêu Dao thuận miệng đã giao một giới cho Huyền Thiên Tông, trong đôi mắt xinh đẹp của rất nhiều nữ đệ tử Huyền Thiên Tông đều liên tục lộ ra tia sáng kỳ dị.

Đây mới là khí độ của Thần Tử Tiên Vực!

“Đúng rồi, Thần Tử đại nhân, lão hủ có một việc nhất định phải báo cho đại nhân.” Huyền Thiên Tông chủ lập tức nghiêm túc nói.

“Chuyện gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Nhất tộc Cổ Ma và nhất tộc Cổ Yêu cấu kết với tội tộc, có khả năng đã làm phản.” Huyền Thiên Tông chủ nói.

“Hừm, còn có việc này?” Đuôi lông mày Quân Tiêu Dao khẽ nhướng lên.

Năm đại thế lực theo đuổi được Quân gia phái xuống hạ giới gồm Huyền Thiên Tông, Đại Dận hoàng triều, nhất tộc Cổ Thần, nhất tộc Cổ Ma, nhất tộc Cổ Yêu.

Tam tộc Cổ Thần, Cổ Ma, Cổ Yêu trong đó cũng xem như tộc đàn tương tự, cùng loại với Kim Giác tộc và Ngân Giác tộc.

Nhưng so sánh với Cổ Thần tộc.

Cổ Ma tộc tu luyện ma công, tính cách càng thiên hướng ma tính.

Mà Cổ Yêu tộc thì chứa huyết thống Yêu tộc.

Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy bất ngờ đối với sự phản bội của bọn họ chút nào.

“Bọn chúng tuyệt đối không chịu nổi hậu quả khi phản bội Quân gia.” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên lãnh quang.

Mà lúc này, Nghệ Vũ cũng trở lại.

“Xin lỗi, cô phụ kỳ vọng của công tử, Nghệ Vũ không thể bắt người nọ trở về.” Nghệ Vũ cúi đầu chắp tay.

“Tình huống thế nào?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Nghệ Vũ thuật lại tình hình lúc đó cho Quân Tiêu Dao.

“Bị một bóng người cứu đi?” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ chút suy tư.

“Nghệ Vũ làm việc không thành, xin công tử trách phạt!” Nghệ Vũ chủ động nói.

“Thôi bỏ đi, không thể trách ngươi được.” Quân Tiêu Dao xua xua tay.

Tuy thực lực của Nghệ Vũ tuyệt đối có thể nghiền áp Mạc Phàm kia.

Nhưng dù sao Mạc Phàm cũng là vai chính thiên địa của Tinh Thần đại lục, nếu dễ dàng bị bắt lấy trấn áp như vậy thì vai chính của

thiên địa không khỏi quá hạ giá.

Điều Quân Tiêu Dao để ý là người cứu Mạc Phàm đi rốt cuộc là ai?

Là cao thủ của Vô Cực Tinh Cung, hay là một người khác?

“Sẽ là ngươi sao?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy, trong lòng đã có phán đoán.

...

Cùng lúc đó, ở một núi rừng hoang vắng trong Tinh Thần đại lục.

Hư không vặn vẹo một hồi, hai bóng dáng bỗng thoáng hiện.

Một người trong đó là Mạc Phàm.

Gã thở hổn hển, lòng còn sợ hãi, vừa quay đầu muốn thấy rõ là người phương nào cứu mình thì đã cảm nhận được một luồng uy áp cường đại.

Một thiếu niên lam sam đứng trước mặt gã, toàn thân tràn đầy ánh hào quang sao trời.

Khí tức của hắn ta trời sinh đã không hợp với hạ giới, mang theo cảm giác thượng vị.

“Ngươi là thiên kiêu đến từ Tiên Vực?” Sắc mặt Mạc Phàm lập tức biến đổi.

Theo bản năng, gã có một cảm xúc kháng cự và bài xích đối với thiên kiêu của Tiên Vực.

Ở trước mặt người của Tiên Vực, những người hạ giới bọn họ như biến thành con kiến.

“Yên tâm, ta sẽ không hại ngươi.” Bóng dáng tràn ngập hào quang sao trời kia lạnh nhạt nói.

“Ngươi... rốt cuộc Ngươi là ai?” Mạc Phàm lộ ra vẻ mặt kiêng kỵ.

“Hoang Thiên Tiên Vực... Hoang Cổ Diệp gia, Diệp Tinh Vân!”

“Hoang Cổ thế gia Tiên Vực!” Mạc Phàm lộ ra vẻ mặt cực độ kiêng kỵ, đồng thời cũng mang theo kháng cự.

Có Quân gia trước đó, gã không có chút hảo cảm nào với cái gọi là Hoang Cổ thế gia.

“Yên tâm, Hoang Cổ Diệp gia ta và Hoang Cổ Quân gia cũng không phải một đường, thậm chí ta và Quân Tiêu Dao kia còn có thù oán!” Diệp Tinh Vân hơi nheo mắt lại và nói.

Lúc này Mạc Phàm mới bừng tỉnh.

Thì ra thiên kiêu Hoang Cổ Diệp gia này có quan hệ đối địch với Thần Tử Quân gia.

Nhưng, vì sao Diệp Tinh Vân lại phải cứu gã chứ?

“Tiên Vực công tử, tuy thực cảm kích ngươi ra tay cứu giúp, nhưng nguyên nhân là cái gì?” Mạc Phàm nghi kỵ.

Mặc dù Diệp Tinh Vân có thù oán với Quân Tiêu Dao, nhưng cũng không cần thiết cứu một tiểu nhân vật như gã.

Tuy rằng Mạc Phàm đã quật khởi hơn một năm nay, nhưng hắn cũng không cho rằng mình có thể lọt vào pháp nhãn của thiên kiêu Tiên Vực.

“Ngươi có thường xuyên mơ một giấc mộng, trong mộng có một tòa tinh cung và một bóng dáng hay không?” Ánh mắt Diệp Tinh Vân thật thâm thúy, hắn ta hỏi.

Thân thể Mạc Phàm chợt chấn động, đồng tử run rẩy, vô cùng khiếp sợ mà nhìn về phía Diệp Tinh Vân.

Đây là bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng gã, chỉ có một mình gã biết mà thôi.

Cả những người khác trong Vô Cực Tinh Cung cũng hoàn toàn không hay.

“Xem ra là có.” Diệp Tinh Vân cười.

Còn về vì sao Diệp Tinh Vân biết mà nhắm vào Mạc Phàm?

Nguyên nhân rất đơn giản.

Sau khi thức tỉnh càng nhiều ký ức ở Thiên Đạo Lâu, Diệp Tinh Vân cũng tìm đọc rất nhiều tư liệu.

Cuối cùng mới nhắm vào cường giả truyền kỳ Vô Cực Tinh Quân này.

Mà Vô Cực Tinh Quân có xuất thân từ Tinh Thần đại lục ở hạ giới.

Cho nên Diệp Tinh Vân không chút do dự mà trực tiếp buông xuống Tinh Thần đại lục.

Vừa đến Tinh Thần đại lục, loại cảm ứng trong lúc mơ hồ kia càng thêm mãnh liệt.

Giống như một loại nhân quả.

Diệp Tinh Vân lập tức tìm tới, rốt cuộc cũng nhắm vào Mạc Phàm.

Nhưng khi đó, đại chiến đã mở ra, hiện trường cực kỳ hỗn loạn, Diệp Tinh Vân cũng không ra tay.

Sau đó thì Quân Tiêu Dao đến, càng làm đáy lòng Diệp Tinh Vân lộp bộp một cái, trốn đến rất xa, không dám lộ diện.

Đối mặt với Quân Tiêu Dao, Diệp Tinh Vân chỉ thi hành một tôn chỉ.

Thận trọng!

Thận trọng!

Càng thận trọng!

Có thể cẩu thì cẩu (1)!

(1) Sống tạm bợ chỉ cầu bình an, cho qua chuyện.

Coi như Diệp Tinh Vân sợ Quân Tiêu Dao đi, hắn ta chưa có được cơ duyên bảo tàng thì tuyệt đối sẽ không đối đầu trực diện với

Quân Tiêu Dao.

Thẳng đến sau đó, nhìn thấy Mạc Phàm sắp bị Nghệ Vũ bắt lấy, Diệp Tinh Vân mới không thể không ra tay.

Nhìn thấy bí mật của mình bị vạch trần, Mạc Phàm cũng trực tiếp ngả bài: “Nếu công tử biết bí mật của ta, vậy ngươi muốn thế nào?”

Diệp Tinh Vân mỉm cười vài nói: “Yên tâm, chẳng những ta sẽ không hại ngươi, còn sẽ giúp ngươi một bước lên trời, hẳn ngươi có cất giấu một ít cơ duyên đúng không, rất có thể cơ duyên đó chính là chìa khóa để mở ra bảo tàng tinh cung.”

Hết chương 218.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 219. Vô Cực Tinh Cung đại quyết chiến!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mạc Phàm nghe vậy thì lập tức nghĩ tới người tí hon sao trời trong cơ thể mình.

Đó là chìa khóa mở ra bảo tàng tinh cung sao?

Tuy Mạc Phàm vẫn có chút không tin, nhưng đến bây giờ thì những lời nói của Diệp Tinh Vân đều là chính xác.

“Cơ duyên của ngươi có thể giúp chúng ta tìm được bảo tàng tinh cung, đến lúc đó sẽ có một phần của ngươi, hơn nữa ta có thể để ngươi trở thành người theo đuổi của ta, sau đó dẫn ngươi lên Tiên Vực.” Diệp Tinh Vân lạnh nhạt nói.

Hắn ta xem chuyện này như bố thí.

Sắc mặt Mạc Phàm có chút biến đổi, nhưng nó nhỏ đến mức rất khó có thể phát hiện.

Gã đường đường là vai chính của thiên địa, cũng không muốn làm người theo đuổi của bất cứ kẻ nào.

Nhưng Mạc Phàm không biểu lộ ra mà chỉ nói: “Vậy để ta trở về Vô Cực Tinh Cung một chuyến trước.”

Diệp Tinh Vân nghe vậy thì lắc đầu cười lạnh và nói: “Không cần trở về.”

“Lời này có ý gì?” Mạc Phàm nhíu mày hỏi.

“Lấy tính cách của Quân Tiêu Dao, e là Vô Cực Tinh Cung đã bị huỷ diệt, chúng ta trực tiếp đi tìm bảo tàng tinh cung là được.” Diệp Tinh Vân xua tay và nói.

Mạc Phàm âm thầm cắn răng.

Mà tình hình cũng thật sự giống như Diệp Tinh Vân dự đoán.

Sau khi huỷ diệt tội tộc, Quân Tiêu Dao lập tức dẫn theo Đông Huyền lão tổ và đoàn người Huyền Thiên Tông trực tiếp đi đến đại bản doanh của Vô Cực Tinh Cung.

Vô Cực Tinh Cung nằm ở một nơi tên là Cực Tinh Nhai.

Thân là bá chủ ngày xưa của Tinh Thần đại lục, tất nhiên nội tình của Vô Cực Tinh Cung cũng không phải ít.

Thậm chí còn trận pháp hộ tông có thể chống lại Thánh Nhân trong thời gian ngắn ngủi.

Tin tức cường giả của Quân gia hạ giới, trợ giúp Huyền Thiên Tông quét sạch tội tộc giống như mọc cánh mà truyền khắp hơn phân nửa Tinh Thần đại lục.

Vô Cực Tinh Cung như lâm đại địch, vội vàng khởi động trận pháp hộ tông, tất cả cường giả sẵn sàng đón quân địch.

Bọn họ không lựa chọn trốn đi, bởi vì căn bản không có khả năng chạy thoát.

Mà ở chung quanh Cực Tinh Nhai cũng có rất nhiều thế lực đang quan sát.

Dù sao thì trận chiến này cũng liên quan đến quyền sở hữu Tinh Thần đại lục ngày sau.

Huyền Thiên Tông thắng thì Huyền Thiên Tông sẽ trở thành tân bá chủ.

Nếu bại, Vô Cực Tinh Cung tiếp tục Lã Vọng buông cần (2).

(2) Được xem là biểu trưng cho lòng kiên nhẫn, chờ đợi thời cơ để làm nên nghiệp lớn

Nhưng lần này, hiển nhiên cũng không ai xem trọng Vô Cực Tinh Cung.

Dù sao thì phe của Huyền Thiên Tông cũng có Quân gia trợ giúp.

Thế lực trên Tiên Vực chính là tồn tại vô địch tại hạ giới.

“Ai, xem ra lần này Vô Cực Tinh Cung đã được truyền thừa ytn Tinh Thần đại lục vô số năm sẽ hoàn toàn bị huỷ diệt.” Một nam tử áo bào trắng khẽ lắc đầu.

Hắn ta là Thiên Tinh Thánh Tử, đến từ Vẫn Tinh Các, cũng là một thế lực lớn chủ tu thần thông tinh thần.

“Nhưng Vô Cực Tinh Cung chính là bá chủ của Tinh Thần đại lục, cho dù có Quân gia trợ giúp, nhưng muốn hoàn toàn huỷ diệt chúng cũng không đơn giản như vậy.” Một nam tử cường tráng tóc đỏ lắc đầu và nói.

Hắn ta tên là Triệu Liệt, đến từ Viêm Thần Đạo, cũng là thế lực cường đại tương tự như Vẫn Tinh Các, chỉ đứng sau Vô Cực Tinh Cung và Huyền Thiên Tông.

“Nô gia cũng nghe nói, vị Thần Tử Quân gia kia cường đại đến cực điểm, chỉ cần một kiếm đã giết cho mọi người trong Vô Cực Tinh Cung sợ hãi.”

“Vị thiên kiêu Mạc Phàm của Vô Cực Tinh Cung gần đây thanh danh đang lên còn không có cả dũng khí khiêu chiến mà trực tiếp đào tẩu.” Một nữ tử đầy đặn mặc cung trang màu đỏ mỉm cười và nói.

Nàng ta có một đôi mắt đơn phượng, da thịt như ngưng chi, dáng người đẫy đà, mái tóc đẹp đen nhánh được búi lên, trên đó còn cắm một đóa hoa thược dược.

“À, hay là Sở Thánh Nữ tâm động?” Thiên Tinh Thánh Tử cười nhạt và nói.

Nữ tử cung trang màu đỏ này tên là Sở Hồng Y, là Thánh Nữ của Hồng Liên Giáo, xem như một vị thiên chi kiêu nữ rất có diễm danh trên Tinh Thần đại lục.

“Khanh khách, nghe thấy các lời đồn về vị Thần Tử Quân gia kia, cũng khiến nô gia tò mò muốn chết.” Sở Hồng Y không e dè, lập tức lộ ra mị thái xinh đẹp.

“Hừ, những thiên kiêu trên Tiên Vực đó đều là tốt mã giẻ cùi, số người lật thuyền trong mương cũng không ít.” Triệu Liệt nghe vậy thì có chút không thoải mái mà hừ lạnh một tiếng.

“Chậc chậc, mùi chua kìa.” Thiên Tinh Thánh Tử tấm tắc lắc đầu.

Chuyện Triệu Liệt thích Sở Hồng Y sớm đã không phải bí mật gì.

“Ta lại cảm thấy hôm nay Thần Tử Quân gia sẽ làm chúng ta mở rộng tầm mắt.” Sở Hồng Y nói.

Bọn họ tới đây là vì chờ Huyền Thiên Tông và Vô Cực Tinh Cung đại chiến, thuận tiện gặp vị Thần Tử Quân gia trong lời đồn kia một lần.

“Hừ, Hồng Y, đừng nghĩ rằng Thần Tử Quân gia kia quá tốt, đến lúc đó e rằng sẽ làm nàng thất vọng.” Triệu Liệt ganh ghét nên nói không giữ miệng.

“Vậy rửa mắt mong chờ thôi.” Sở Hồng Y cười quyến rũ và nói.

Mà đúng lúc này, phía chân trời nơi xa có chiến ý và sát khí mênh mông cuồn cuộn thổi quét đến.

Thanh thế kia làm lay động cả trời cao và mặt đất!

“Tới rồi, sau trận chiến hôm nay, Tinh Thần đại lục chỉ có thể còn lại một bá chủ!”

Trận chiến này quá mấu chốt, liên quan đến ngày sau ai sẽ là chủ nhân của Tinh Thần đại lục.

Cho nên các thế lực đỉnh cấp là Vẫn Tinh Các, Viêm Thần Đạo, Hồng Liên Giáo đều hội tụ tại đây, muốn chứng kiến trận chiến này.

Cuộc chiến này sẽ ảnh hưởng đến cách cục của Tinh Thần đại lục.

Trên trời cao, thần quang kim sắc mênh mông, một con Cửu Đầu Sư Tử giống như tòa thành hoàng kim đạp không mà đến.

Mỗi khi nó bước ra một bước, sẽ đánh tan cả tảng mây lớn trên

bầu trời, thanh thế này làm người ta sợ hãi cực độ.

“Trời ạ, chẳng lẽ là Thái Cổ vương tộc đỉnh cấp trong lời đồn, Cửu Đầu Sư Tử?”

“Đậu xanh rau má, mở mang kiến thức rồi, Cửu Đầu Sư Tử mà trước kia chỉ được nhìn thấy trong sách cổ đang sống sờ sờ xuất hiện trước mặt ta!”

“Hơn nữa nó còn là tọa kỵ kéo xe của vị Thần Tử của Quân gia đó, trời ạ, không phải tận mắt nhìn thấy thì ai dám tin?”

Bốn phương tám hướng, vô số tiếng ồ lên vang dội.

Chỉ là một con Cửu Đầu Sư Tử đã đủ để khiến những dân bản xứ hạ giới mở rộng tầm mắt.

Có thể nói như vầy, một Cửu Đầu Sư Tử đủ để quét ngang tất cả thiên kiêu thế hệ trẻ ở hạ giới, thậm chí bao gồm cả Mạc Phàm.

Nhưng Cửu Đầu Sư Tử cường đại như thế lại chỉ là tọa kỵ kéo xe của người ta, điều này khiến thiên kiêu hạ giới có chút không thể tin được.

Vậy chẳng phải bọn họ còn không bằng cả tọa kỵ của Thần Tử Quân gia?

“Ha hả, Triệu Liệt, ngươi đánh thắng được Cửu Đầu Sư Tử kia không?” Thiên Tinh Thánh Tử cười chế nhạo.

Hết chương 219.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 220. Quân Tiêu Dao dùng một kiếm phá trận

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vẻ mặt Triệu Liệt có chút khó coi, muốn phản bác, lại không nói nên lời.

Nói gã có thể đánh thắng Cửu Đầu Sư Tử?

Bản thân Triệu Liệt cũng không tin!

“Dùng Cửu Đầu Sư Tử để kéo xe, Thần Tử Quân gia này cũng thật khí phái, không biết bản nhân hắn là nhân vật phong hoa tuyệt đại đến mức nào?”

Đôi mắt đan phượng xinh đẹp của Sở Hồng Y cũng lộ ra tò mò cực độ.

Nàng cũng muốn tận mắt nhìn thấy vị Thần Tử kia của Quân gia.

Mà trừ Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo liễn xa hoàng kim ra, đám người Đông Huyền lão tổ, Nghệ Vũ, Tô Tử Quỳnh, và đám tu sĩ của Huyền Thiên Tông gồm Huyền Thiên Tông chủ cũng cùng đến.

Tuy nhân số của bọn họ không phải đặc biệt nhiều, nhưng khí thế kia lại lay động tận trời.

Những người khác thì không bàn tới, chỉ cần ba vị Thánh Nhân và hai vị Chuẩn Thánh đã là chiến lực mang tính quyết định.

“Thực lực thật cường đại, hôm nay Vô Cực Tinh Cung nguy rồi.” Đám người Thiên Tinh Thánh Tử nhìn thấy mà mí mắt giật giật.

Các thế lực Vẫn Tinh Các, Viêm Thần Đạo, Hồng Liên Giáo, nhiều nhất cũng chỉ có cường giả Chuẩn Thánh tọa trấn.

Mà hiện giờ, phía Huyền Thiên Tông lại có ba vị Thánh Nhân, hai vị Chuẩn Thánh.

Thế lực này đủ để dễ dàng bình định ba đại thế lực là Vẫn Tinh Các.

Phía Vô Cực Tinh Cung, đại trận hộ tông đã mở ra, một vòng bảo hộ tinh quang bao phủ toàn bộ Cực Tinh Nhai.

Cho dù là Thánh Nhân, trong chốc lát cũng khó có thể đột phá đại trận hộ tông này.

Mà phía Vô Cực Tinh Cung, hàng ngàn hàng vạn đệ tử Vô Cực Tinh Cung đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cầm đầu còn có hai vị Thánh Nhân và ba vị Chuẩn Thánh.

Không thể không nói, Vô Cực Tinh Cung có thể trở thành bá chủ của Tinh Thần đại lục, nội tình thật sự không thể khinh thường.

“Huyền Thiên Tông chủ, trước kia thật là Vô Cực Tinh Cung chúng ta làm sai, như vậy đi, Vô Cực Tinh Cung chúng ta nguyện ý bồi thường tổn thất cho Huyền Thiên Tông, hơn nữa ngày sau tuyệt đối không đối địch với Huyền Thiên Tông, được không?” Một tên Thánh Nhân của Vô Cực Tinh Cung mở miệng.

Điều này làm rất nhiều thế lực tứ phương đều ngạc nhiên.

Đường đường là bá chủ của Tinh Thần đại lục, vậy mà đánh còn chưa đánh đã e dè rút lui?

Nhưng nghĩ lại, rất nhiều người cũng lý giải.

Người mà Vô Cực Tinh Cung sợ không phải Huyền Thiên Tông, mà là vị Thần Tử Quân gia kia và Hoang Cổ Quân gian đứng sau lưng.

Nói câu không dễ nghe, chỉ một câu của Thần Tử Quân gia, đừng nói là một Vô Cực Tinh Cung, cho dù là toàn bộ Tinh Thần đại lục cũng có thể bị đánh chìm trong vòng một giây.

Hoang Cổ Quân gia giận dữ thì cả Tiên Vực cũng phải run rẩy, càng đừng nói một hạ giới nho nhỏ.

Trước đó, thứ nhất là do Vô Cực Tinh Cung không biết Quân gia sẽ hạ giới nhanh như vậy.

Thứ hai, họ cũng không biết người tới sẽ là Thần Tử của Quân gia.

Sớm biết như thế, có đánh chết Vô Cực Tinh Cung cũng sẽ không nghe Mạc Phàm nói.

Nhìn thấy Vô Cực Tinh Cung chủ động nhận sai, Huyền Thiên Tông chủ nhất thời cũng không biết xử lý thế nào.

Nói thật, bọn họ muốn công phá đại trận hộ tông này cũng không phải chuyện đơn giản.

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía liễn xa hoàng kim.

Quân Tiêu Dao mới là người tâm phúc của bọn họ.

Người chung quanh đều cho rằng, Quân Tiêu Dao có khả năng sẽ nhượng bộ.

Bởi vì Vô Cực Tinh Cung đã cúi đầu nhận sai, không cần làm tuyệt tình quá.

Ngay cả Thánh Nhân của Vô Cực Tinh Cung cũng nghĩ như vậy.

Nhưng mà, từ trong liễn xa truyền đến tiếng nói vô cùng lạnh nhạt của Quân Tiêu Dao.

Chỉ có một câu ngắn ngủn: “Hôm nay Vô Cực Tinh Cung, diệt!”

Một chữ diệt vừa dứt, ý sát phạt ngập trời khuếch tán ra.

Quân Tiêu Dao chỉ nói một câu đã khiến thiên địa biến sắc!

“Tuân lệnh Thần Tử, giết!”

Lời của Quân Tiêu Dao vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người không còn do dự mà trực tiếp ra tay.

“Đáng chết, các ngươi một hai muốn cá chết lưới rách sao!?” Sắc mặt Thánh Nhân của Vô Cực Tinh Cung khó coi đến cực điểm.

Lão ta không ngờ vị Thần Tử Quân gia này lại cứng rắn như vậy.

“Hừ, cả đại trận hộ tông của chúng ta mà các ngươi cũng khó có

thể công phá, còn nói gì đến chuyện huỷ diệt Vô Cực Tinh Cung ta.” Một Thánh Nhân khác lãnh đạm nói.

“Phải không?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt buông ra giọng nói nghiền ngẫm.

Rốt cuộc hắn cũng bước ra từ hoàng kim liễn xa.

Thần tư tuấn tú, tiên linh ngọc cốt, chung quanh bao phủ thần huy, cứ như thần linh chi tử giáng trần.

“Đó là Thần Tử Quân gia sao?” Sở Hồng Y thấy thế thì cả người ngây ra.

Ánh mắt nàng ta cũng rất cao, thậm chí xem như bắt bẻ.

Nhưng dù hà khắc như nàng mà cũng không tìm thấy một chút thiếu khuyết đáng tiếc nuối nào trên người Quân Tiêu Dao.

Dường như Quân Tiêu Dao là tồn tại hoàn mỹ nhất trong thiên địa.

So với hắn thì tất cả tuấn kiệt tuổi trẻ trên Tinh Thần đại lục đều không khác gì cặn bã.

Trái tim Thiên Tinh Thánh Tử cũng run lên, cảm nhận được một loại áp bách cực lớn.

Còn về Triệu Liệt, gã tự nhận thực lực của mình đủ để xếp vào một trăm vị trí đầu trong thế hệ trẻ ở Tinh Thần đại lục.

Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, gã lại không dâng lên nổi một tia chiến ý.

“Một cái lồng rách nát chính là cậy vào của các ngươi sao?”

Quân Tiêu Dao dựng tay lên, Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm hiện lên.

Kiếm quang sắc nhọn và sức mạnh thời gian đang tràn ngập.

Đồng thời ở ngực của Quân Tiêu Dao cũng có hai tia quang hoa hắc bạch khủng bố đang hội tụ.

“Thần Tử Quân gia muốn làm cái gì?” Rất nhiều tu sĩ các thế lực tứ phương đều nghi hoặc.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc chấn động của mọi người, Quân Tiêu Dao chém ra một kiếm.

Ba tỷ bảy trăm triệu cân thần lực mênh mông, cộng thêm sức mạnh của bảy mươi khối Đại La Tiên Cốt, lại chồng lên sức mạnh của Lục Tiên Kiếm Quyết và Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Một kiếm này còn khủng bố hơn kiếm trước đó diệt sát những người trong Vô Cực Tinh Cung!

Không chỉ như thế, Quân Tiêu Dao còn thúc giục thần thông Chí Tôn Cốt, Luân Hồi Niết Quang!

Luân Hồi Niết Quang hai màu hắc bạch cũng dung hợp vào thức kiếm quang này.

Oanh!

Quân Tiêu Dao vung trảm một kiếm qua, hư không trực tiếp nứt ra một khe nứt to, lộ ra dòng chảy rối loạn đen nhánh của không gian.

Nơi kiếm quang đi qua, tất cả đều bị sức mạnh thời gian và luân hồi bao trùm!

Cả cường giả Thánh Nhân cũng khó có thể công phá đại trận hộ tông kia trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng dưới một kiếm của Quân Tiêu Dao, nó lại phủ kín vết rạn, hỏng mất tan rã.

Chỉ một kiếm của Quân Tiêu Dao!

Đại trận hộ tông, phá!

Hết chương 220.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 221. Tiềm Long đại lục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đại trận hộ tông của Vô Cực Tinh Cung bị một kiếm của Quân Tiêu Dao trảm phá.

Vòng bảo hộ sao trời kia trực tiếp tan vỡ thành vô số quầng sáng, tung bay tứ phương.

Trong những quang điểm vô tận, Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên hư không, bạch y phiêu phiêu, trường kiếm trong tay cắm nghiêng trên mặt đất, tựa như kiếm tiên cổ xưa giá lâm phàm trần.

Tất cả các tu sĩ của Vô Cực Tinh Cung đều ngơ ngác.

Đây chính là đại trận hộ tông mà cả Thánh Nhân cũng khó có thể công phá trong nhất thời!

Thế mà lại bị Quân Tiêu Dao dùng một kiếm trảm tan.

Hai tên Thánh Nhân của Vô Cực Tinh Cung cũng hoài nghi đôi mắt của mình xảy ra vấn đề.

Mà đám người Huyền Thiên Tông chủ thấy thế thì lộ ra vẻ mặt phấn chấn rồi nói: “Thần Tử đại nhân đã mở đường cho chúng ta, chư vị, giết!”

Mọi người trong Huyền Thiên Tông và đám người Đông Huyền lão tổ đều ra tay.

Từ thời khắc đại trận hộ tông bị công phá, kết cục của Vô Cực Tinh Cung cũng đã được định sẵn.

Mặc dù bọn họ là bá chủ của Tinh Thần đại lục, còn có rất nhiều thủ đoạn át chủ bài.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì chúng không tính là cái gì.

Chuyện diệt tông cứ giao cho Huyền Thiên Tông và đám người

Đông Huyền lão tổ.

Quân Tiêu Dao chỉ cần nhìn một chút vào thời điểm cuối cùng, xem Vô Cực Tinh Cung có gì đáng giá để hắn coi trọng không là được.

Hắn đưa ánh mắt lạnh nhạt quét qua chung quanh một vòng, người của các thế lực khắp nơi đều không tự chủ được mà cúi đầu.

Cho dù là các thiên kiêu đỉnh cấp của Tinh Thần đại lục như Thiên Tinh Thánh Tử, Triệu Liệt, Sở Hồng Y cũng không dám nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao.

Một mình Quân Tiêu Dao đã gần như ép tới tất cả các thế lực toàn bộ Tinh Thần đại lục phải cúi đầu!

Quân Tiêu Dao thu hồi ánh mắt.

Hắn làm như vậy cũng là vì kinh sợ.

Ngày sau, Huyền Thiên Tông sẽ là chủ nhân của Tinh Thần đại lục, nếu những thế lực đó quấy rối sau lưng thì nhất định sẽ phải trả giá đắc.

Mà kết quả cũng không có bất ngờ gì xảy ra cả.

Chỉ trong vòng thời gian nửa ngày, toàn bộ tu sĩ trên dưới Vô Cực Tinh Cung đều bị chém giết không còn.

Mặc dù có rất ít cá lọt lưới, nhưng chỉ là hạng người tu vi thấp kém, không tạo nên trò trống gì.

“Thần Tử đại nhân, đã dọn dẹp xong Vô Cực Tinh Cung.” Đám người Đông Huyền lão tổ tiến lên chắp tay và nói.

“Hừm, không tồi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Cường giả các thế lực tứ phương chung quanh đã vô cùng sợ hãi trong lòng.

Mới chỉ nửa ngày ngắn ngủn thôi mà bá chủ vắt ngang cả Tinh

Thần đại lục, Vô Cực Tinh Cung, đã bị huỷ diệt như vậy.

Hơn nữa cách nói của Quân Tiêu Dao còn có vẻ nhẹ nhàng bâng quơ, không cho là đúng như vậy.

Diệt Vô Cực Tinh Cung giống như dẫm chết một con kiến, không có chút gợn sóng nào.

“Truyền nhân thế lực bất hủ của Tiên Vực thật là đáng sợ.” Rất nhiều người đều hồi hộp sợ hãi.

Trong mắt những truyền nhân bất hủ đó, sinh mệnh như con kiến, chúng sinh cũng như con kiến.

Muôn vàn sinh linh chết đi trước mặt hắn cũng không kích dậy nổi chút gợn sóng nào trong mắt hắn.

Quân Tiêu Dao hờ hững giống như trời xanh.

“Xem xét thử tích lũy mấy năm nay của Vô Cực Tinh Cung có những thứ gì.” Tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không bỏ qua cơ hội cướp đoạt này.

Nhưng sau một hồi lục lọi tìm tòi, Quân Tiêu Dao lại có chút thất vọng.

Vô Cực Tinh Cung không có thứ gì có thể làm hắn để mắt.

Ngược lại là một ít sách cổ phủ đầy bụi trong Tàng Thư Các càng khiến Quân Tiêu Dao hứng thú.

Hắn xem một hồi, tìm được một ít dấu vết để lại.

“Vô Cực Tinh Quân kia đã từng tiến vào kẽ nứt thập giới?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Trước kia Quân Tiêu Dao nghe Đông Huyền lão tổ nói, kẽ nứt thập giới chỉ có một ít kẻ mang Đại khí vận hay đại nghị lực mới có thể tìm được và tiến vào.

Mà Quân Tiêu Dao nghĩ đến truyền kỳ của Vô Cực Tinh Quân, ông ta từng tiến vào kẽ nứt thập giới cũng không nằm ngoài dự đoán

của mọi người.

Lúc sau Quân Tiêu Dao lại tìm đọc được, Vô Cực Tinh Quân thật sự để lại một bảo khố tinh cung.

Hơn nữa căn cứ vào ghi chép, Vô Cực Tinh Quân còn để tín vật tiến vào kẽ nứt thập giới vào bảo khố tinh cung.

“Tiến vào kẽ nứt thập giới còn cần tín vật?” Quân Tiêu Dao dò hỏi Đông Huyền lão tổ.

Đông Huyền lão tổ trả lời: “Hồi công tử, kẽ nứt thập giới quá thần bí, nói chung là người có đại khí vận mới tiến vào được.”

“Nhưng cũng có một ít tín vật, nghe đồn là lưu truyền ra từ tế đàn anh linh, sau khi có được thì có thể dễ dàng tiến vào kẽ nứt thập giới hơn.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì gật gật đầu.

Nếu như vậy, Quân Tiêu Dao nhất định phải tìm được bảo khố tinh cung.

Cho dù không vì nguyên nhân khác, chỉ vì tín vật thì hắn cũng muốn phải vào một lần.

Nhưng hiển nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng tự mình cực cực khổ khổ đi tìm.

Hắn đã có suy đoán trong lòng.

“Tinh Thần Thần Thể, Tinh Thần Vương Thể, Diệp Tinh Vân, ngươi sẽ giúp ta tìm được bảo khố tinh cung đúng không?” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Hắn gần như có thể xác định, người cứu Mạc Phàm đi chính là Diệp Tinh Vân.

Còn về vì sao cứu gã đi.

Nhất định là vì Mạc Phàm là vai chính khí vận của Tinh Thần đại lục, sợ là cơ duyên trên người gã có tác dụng lớn đối với Diệp Tinh

Vân.

“Có lẽ không bao lâu sau, bảo khố tinh cung sẽ xuất thế.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

...

Ngay vào lúc thế cục của Tinh Thần đại lục đã được bình định bước đầu.

Một đại lục khác trong thập địa hạ giới.

Đại lục diện tích rộng lớn vô biên này tên là Tiềm Long đại lục.

Toàn bộ Tiềm Long đại lục được chia thành bốn khu là Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Lĩnh và Bắc Nguyên.

Mà Đông Thổ có diện tích rộng lớn nhất, phồn thịnh nhất, có thế lực đứng đầu đứng sừng sững trên toàn bộ Tiềm Long đại lục là Đại Dận hoàng triều.

Đại Dận hoàng triều không phải là thế lực bản thổ của Tiềm Long đại lục, mà là thế lực theo đuổi của Quân gia.

Chẳng qua khác với các thế lực theo đuổi như Huyền Thiên Tông.

Thực lực của Đại Dận hoàng triều không chỉ mạnh nhất, hơn nữa cũng cường thế bá đạo nhất.

Khi vừa buông xuống Tiềm Long đại lục, họ đã quét ngang tứ phương, chiếm cứ hơn phân nửa lãnh thổ của Tiềm Long đại lục, có được quốc lực cường thịnh.

Mặc dù thập giới náo động, tội tộc liên tục phá phong ấn xông ra, nhưng Đại Dận hoàng triều vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ tiếp.

Mà không tràn ngập nguy cơ giống như Huyền Thiên Tông.

Mà trong đó có một phần nguyên nhân rất lớn là vì trong Đại Dận hoàng triều có một bộ phận là người của Quân gia.

Đương nhiên, không có khả năng là người thuộc chủ mạch Quân

gia, mà là một ít tộc nhân chi mạch, hoặc là huyết mạch đã bị pha loãng.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân mà bọn họ hạ giới, sau đó thì đi vào Đại Dận hoàng triều.

Quốc lực của Đại Dận hoàng triều cũng vì sự gia nhập của những tộc nhân chi mạch Quân gia đó mà trở nên cường thịnh.

Bởi vậy, Đại Dận hoàng triều mới có thể trở thành đứng đầu trong năm đại thế lực theo đuổi.

Còn về ba đại tộc đàn Cổ Thần tộc còn lại, họ đều không có ở Tiềm Long đại lục.

Hết chương 221.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 222. Quân Dĩnh Nhi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, ở hoàng cung Đại Dận hoàng triều, trên một lầu các.

Một thiếu nữ mặc váy lụa màu tím nhạt đang dựa lên lan can.

Ngũ quan của nàng tinh xảo tuyệt luân, đôi mắt to trong trẻo, cái miệng nhỏ hồng đào, dáng người tinh tế, da thịt như ngọc.

Giống như tinh linh vô cấu, trời sinh đã mang theo một loại khí chất cao quý.

Khí chất này phát ra từ huyết mạch cao hơn người ta một bậc.

So sánh với thiếu nữ này, những hoàng tử hoàng nữ của Đại Dận hoàng triều đều kém hơn một bậc.

Giờ phút này, thiếu nữ đưa bàn tay ngọc lên nâng gò má hương, ngơ ngác nhìn không trung, không biết suy nghĩ chuyện gì mà xuất thần.

“Ca ca...” Thiếu nữ lẩm bẩm một câu, có chút phiền muộn.

Mười địa chấn loạn, tội tộc quật khởi, Đại Dận hoàng triều cũng bắt đầu xuất hiện nguy cơ và rung chuyển.

Dưới tình huống này, thiếu nữ không biết tâm nguyện mà nàng ẩn sâu dưới đáy lòng rốt cục còn có khả năng thực hiện hay không.

Ngay vào lúc tâm tư thiếu nữ đang mơ hồ, một giọng nói mang theo khẩn trương thấp thỏm vang lên: “Dĩnh Nhi công chúa.”

Quân Dĩnh Nhi ngoái đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy Thập lục hoàng tử mặc trên người bộ quần áo nhăn nheo, dáng vẻ có chút khờ khạo.

Vị Thập lục hoàng tử này là người không xuất chúng nhất trong những hoàng tử hoàng nữ của Đại Dận hoàng chủ.

Hơn nữa bởi vì có chút ngốc nghếch khờ khạo, cho nên thường xuyên bị các hoàng tử hoàng nữ khác bài xích và trào phúng.

Trước kia, bởi vì Quân Dĩnh Nhi thương hại hắn ta nên không có việc gì sẽ đi tâm sự với hắn.

Có ai ngờ, tên Thập lục hoàng tử này còn quấn lấy nàng.

“Dĩnh Nhi công chúa, ta... Ta...” Thập lục hoàng tử Phương Hàn ấp úng nói.

“Có chuyện gì, nói đi.” Quân Dĩnh Nhi cũng rất lương thiện, không đành lòng trực tiếp tống cổ hắn ta đi.

“Dĩnh Nhi công chúa, có thể làm đạo lữ của ta không?” Phương Hàn do dự một lát, cuối cùng vẫn lấy hết can đảm mà hỏi.

“Làm đạo lữ của ngươi?”

Quân Dĩnh Nhi nghe vậy thì lập tức há cái miệng nhỏ hồng nhuận ra thật to.

Nàng không ngờ Phương Hàn sẽ nói ra lời này.

“Ta biết, có lẽ Dĩnh Nhi công chúa sẽ chướng mắt ta, nhưng ta sẽ thay đổi.” Phương Hàn vội vàng nói.

Hắn ta rất có hảo cảm đối với thiếu nữ lương thiện mà mỹ lệ này.

Trước kia, khi tất cả mọi người bài xích hắn ta, thậm chí các huynh đệ tỷ muội cũng khi dễ hắn.

Là Quân Dĩnh Nhi thay hắn ta đè lại những lời châm chọc mỉa mai đó, còn nguyện ý nói chuyện phiếm tâm sự với hắn.

Thậm chí còn đưa một ít tài nguyên tu luyện cho hắn ta dùng.

Dạng thiếu nữ vừa thiện lương lại ấm lòng này, ai không yêu kia chứ?

Tất nhiên Phương Hàn cũng thích.

Chỉ là bởi vì tự ti, mới khiến hắn ta luôn dây dưa dây cà tới hiện

tại.

Phương Hàn cũng cố lấy dũng khí tỏ tình.

Hắn ta tin chắc Quân Dĩnh Nhi không có khả năng thật sự không có chút cảm giác gì với mình.

Nếu không có cảm giác thì vì sao Quân Dĩnh Nhi lại chiếu cố hắn ta như vậy?

“Ai, Phương Hàn, Dĩnh Nhi thật cảm ơn ngươi, nhưng chúng ta không có khả năng.” Quân Dĩnh Nhi thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu.

Sở dĩ nàng nguyện ý chiếu cố Phương Hàn, chỉ là vì thương hại hắn ta mà thôi.

Nếu không phải là Phương Hàn, đổi lại là người khác, Quân Dĩnh Nhi vẫn sẽ đối xử bình đẳng như vậy.

Chuyện này không phải vì cá nhân Phương Hàn, mà là do Quân Dĩnh Nhi lương thiện.

Thậm chí cho dù không phải là Phương Hàn, mà là con chó con mèo gì đấy thì Quân Dĩnh Nhi cũng sẽ chiếu cố thế thôi.

Nhưng lại vì nguyên nhân này mà khiến Phương Hàn sinh ra một trong ba ảo giác lớn nhất của cuộc đời, chính là nàng thích ta.

“Dĩnh Nhi công chúa, vì... Vì sao?” Sắc mặt Phương Hàn hơi trắng ra.

Tuy trong lòng hắn ta đã có chút dự đoán, nhưng chung quy vẫn ôm một chút ảo tưởng.

“Dĩnh Nhi không thuộc về nơi này, Dĩnh Nhi cũng sẽ không luôn nán lại ở Tiềm Long đại lục.” Quân Dĩnh Nhi hơi ngẩng đầu, nhìn lên không trung.

Nơi đó mới là chỗ nàng muốn đi.

“Là như thế sao?” Phương Hàn cười khổ một tiếng.

Hắn ta cũng biết Quân Dĩnh Nhi là đến từ Tiên Vực.

Thân phận của nàng là người của Quân gia tôn quý.

Tuy chỉ là chi mạch chi thứ không chút nổi bật của Quân gia, nhưng đối với Đại Dận hoàng triều mà nói thì vẫn tôn quý đến cực điểm.

“Vậy Dĩnh Nhi công chúa thích người như thế nào?” Phương Hàn có chút không cam lòng mà mở miệng hỏi.

Quân Dĩnh Nhi nghe vậy thì khép đôi tay ngọc lại, đôi mắt xinh đẹp lộ ra khát khao, nàng nói: “Người mà Dĩnh Nhi thích, nhất định phải lợi hại giống như ca ca.”

“Dĩnh Nhi hy vọng chàng ấy là một anh hùng cái thế, có một ngày chàng sẽ từ trên trời giáng xuống, bạch y phiêu phiêu, đạp đám mây thất sắc tới tìm ta...”

Đôi mắt xinh đẹp của Quân Dĩnh Nhi lập loè quang huy.

Thiếu nữ nào không hy vọng ý trung nhân của mình là anh hùng cái thế?

Phương Hàn nghe vậy thì trong miệng càng thêm chua xót.

Quả thực không biết hắn ta có chênh lệch lớn bao nhiêu so với ý trung nhân hoàn mỹ trong cảm nhận của Quân Dĩnh Nhi.

“Dĩnh Nhi công chúa, trên đời sẽ có người như vậy sao?” Phương Hàn vẫn không cam lòng mà hỏi.

“Dĩnh Nhi tin tưởng, nhất định sẽ có...” Quân Dĩnh Nhi chắc chắn nói.

Lúc sau, Phương Hàn ảm đạm rời đi.

Tuy thân là Thập lục hoàng tử, nhưng Phương Hàn không có chút địa vị nào cả.

Mỗi ngày hắn ta còn phải đi quét dọn Tàng Thư Các.

Bởi vì tỏ tình thất bại, Phương Hàn đang quét dọn mà cứ thất thần.

Hắn ta không cẩn thận đụng vào kệ sách, vô số sách cổ xôn xao trút xuống, chôn Phương Hàn vào giữa đống sách kia.

“Đáng chết, cả sách cũng hà hiếp ta sao!” Phương Hàn bò ra từ đống sách, sắc mặt nghẹn đỏ.

Trong lúc vô tình, tầm tay hắn ta bỗng sờ trúng một quyển sách cổ.

“Hả... Đây là...” Phương Hàn kinh ngạc, cầm lấy cuốn sách cổ kia.

Quyển sách này tựa kim phi kim, tựa mộc phi mộc, mặt ngoài còn có hoa văn kỳ dị.

Phương Hàn sờ lên nó, bỗng phát hiện trong cuốn sách cổ này còn có ngăn kép.

Bên trong có một cuộn giấy màu vàng xanh.

Trên đó có viết, Tiềm Long đại lục, vâng theo mệnh trời, thiên tử chi lệnh, tế thần phù chiếu.

“Thiên tử chi lệnh, tế thần phù chiếu?” Phương Hàn như choáng váng.

Sau đó, hắn ta vội vàng nhét cả quyển sách cổ và cuộn giấy màu vàng xanh vào trong ngực, sau đó sửa sang lại những quyển sách khác.

Cuối cùng, hắn ta về tới chỗ ở của mình.

“Thật tốt quá, thật sự quá tốt, đây thật sự là tế thần phù chiếu, chí bảo căn nguyên của Tiềm Long đại lục, không ngờ Phương Hàn ta còn có ngày xoay người!”

Phương Hàn vui mừng khôn xiết.

Trong tế thần phù chiếu này, chẳng những chất chứa rất nhiều thần thông võ học, còn có thể thông qua hiến tế sinh linh vạn vật để đạt được đủ loại sức mạnh.

Đây quả thực là một vật gian lận để khai quải!

Hết chương 222.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 223. Tế thần phù chiếu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thật tốt quá, có tế thần phù chiếu này tức là Phương Hàn ta sẽ là chân mệnh thiên tử của Tiềm Long đại lục!” Phương Hàn nắm chặt tế thần phù chiếu.

“Dĩnh Nhi, nàng là của ta, không ai đoạt đi được!” Trong mắt Phương Hàn bốc cháy lên dục vọng và dã tâm cuồn cuộn.

Dã tâm của một người có quan hệ trực tiếp với năng lực của hắn.

Nếu Phương Hàn không có cơ duyên này thì tất nhiên hắn ta không có khả năng nuôi ý tưởng gì với Quân Dĩnh Nhi.

Bị cự tuyệt thì cũng không sao cả, nhiều lắm là thương tâm mấy ngày.

Nhưng hiện tại đã khác, hắn ta có được tế thần phù chiếu, ngày sau đã định sẵn sẽ trở thành thiên tử của Tiềm Long đại lục.

Chẳng lẽ thân phận này còn không xứng với Quân Dĩnh Nhi sao?

“Dĩnh Nhi, rất nhanh ta sẽ trưởng thành lên, đến lúc đó ta sẽ để nàng biết, ta mới là anh hùng cái thế xứng đôi với nàng!” Phương Hàn kiên định thầm nghĩ.

...

Mà cũng vào khoảng thời gian đó.

Ở chốn Tây Hoang của Tiềm Long đại lục.

Một trận đại chiến đang bùng nổ.

Rất nhiều quân sĩ và tướng lãnh của Đại Dận hoàng triều đều bị oanh sát.

Hai Thánh Nhân tản ra yêu khí ngập trời quét ngang tứ phương,

mang theo khí thế vô địch.

Cho dù là tướng quân Chuẩn Thánh của Đại Dận hoàng triều cũng đã bị thương nặng, kề cận tuyệt cảnh.

“Đáng chết, rốt cuộc các ngươi là người của thế lực phương nào, chẳng lẽ không sợ Quân gia Tiên Vực trả thù sao!?” Khóe mắt vị tướng quân Chuẩn Thánh kia như muốn nứt ra, phẫn nộ quát.

Hắn ta biết, những Thánh Nhân đó nhất định là đến từ Tiên Vực, cho nên Đại Dận hoàng triều giống như con kiến đối với bọn họ, không có chút lực chấn nhiếp nào.

Vị tướng quân này cũng chỉ có thể lấy Quân gia ra để hù dọa.

Nhưng mà nghe thấy lời này, tên Thánh Nhân yêu khí ngập trời này cười lạnh và nói: “Quân gia mạnh thật, nhưng cũng không thể một tay che trời ở Tiên Vực, huống chi là ở hạ giới này?”

Thánh Nhân nói xong thì tát một cái qua, lập tức đánh chết tướng quân Chuẩn Thánh của Đại Dận hoàng triều.

Lúc này, trong hư không có một nữ tử tuyệt đẹp ngọc thể thướt tha, dung nhan hoàn mỹ không tì vết hiện thân.

Nàng ta mặc một bộ váy hồng, tóc đen như thác nước, hoa nhan nguyệt mạo, da thịt trắng trẻo tỏa sáng như mỡ, đôi chân đầy đặn trắng nõn mà thon dài.

Đó là Thần Nữ Nhan Như Mộng của Yêu Thần Cung trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Nàng ta nhận được lệnh của Tiểu Yêu Hậu Yêu Thần Cung, hạ giới tới đón Thiên Yêu Thái Tử của Thiên Yêu vương tộc.

Vị Thiên Yêu Thái Tử có được huyết mạch phản tổ yêu thần kia rất quan trọng đối với Yêu Thần Cung.

“Nơi phong ấn Thiên Yêu vương tộc hẳn là ở Phong Yêu Cốc này, Hạc Lão, làm phiền ngươi.” Nhan Như Mộng khẽ mở đôi môi ngọc mà nói.

“Ha hả, việc nhỏ.” Tên Thánh Nhân yêu khí ngập trời kia cười ha hả.

Ông ta là một con hạc yêu đã tu luyện thành thánh.

Ông ta tung ra một chưởng, muôn vàn kiếm vũ hiện lên, oanh kích về hướng Phong Yêu Cốc.

Qua mười lăm phút, Phong Yêu Cốc rốt cuộc cũng bị đánh nổ.

Yêu khí vô tận mãnh liệt ngập trời, những bóng dáng chi chít phá phong mà ra.

Những bóng dáng đó đều là sinh linh của Thiên Yêu vương tộc.

Trong đó không thiếu cường giả mang khí tức Thiên Yêu vương tộc Chuẩn Thánh, thậm chí Thánh Nhân.

Mà lúc này, trong đám sinh linh Thiên Yêu vương tộc kia, một thanh niên gương mặt vô cùng tuấn mỹ, sức mạnh huyết mạch mênh mông xuất hiện, gã ngửa mặt lên trời kêu lên: “Rốt cuộc bổn Thái Tử cũng thoát khốn, Đại Dận hoàng triều chắc chắn phải bị huỷ diệt!”

Thanh niên gương mặt vô cùng tuấn mỹ kia ngửa mặt lên trời kêu gào, đánh tan cả tầng mây trên bầu trời.

Khí tức huyết mạch của gã quá cường đại, khiến không gian chung quanh cũng mơ hồ vặn vẹo.

Ở phía sau gã còn có huyết khí bốc lên, loáng thoáng còn hiện ra hư ảnh yêu thần mơ hồ.

Thậm chí hư ảnh này còn khiến cả những yêu thánh như Hạc Lão cũng có cảm giác tim đập nhanh.

Nguồn cội của luồng uy áp này đến từ huyết mạch.

Thiên Yêu vương tộc là chủng tộc chí cường trong Yêu tộc.

Thời tổ tiên Thiên Yêu vương tộc từng xuất hiện tồn tại khủng bố cấp bậc yêu đế.

Mà Thiên Yêu Thái Tử này đã phản tổ, kích hoạt được huyết mạch yêu thần.

Chuyện này cũng là việc trọng đại đối với toàn bộ Yêu tộc.

“Là các ngươi đã cứu ta?” Thiên Yêu Thái Tử nhìn về phía đám người Nhan Như Mộng.

Vẻ mặt Nhan Như Mộng thật lạnh nhạt, nàng ta mở miệng nói: “Ta là Thần Nữ của Yêu Thần Cung, phụng lệnh của Tiểu Yêu Hậu, muốn tiếp dẫn ngươi lên Tiên Vực.”

“Yêu Thần Cung, ha hả, là bởi vì huyết mạch của bổn Thái Tử phản tổ sao, nếu như không có, có phải Yêu Thần Cung sẽ không quan tâm Thiên Yêu vương tộc chúng ta sống hay chết không?”

Thiên Yêu Thái Tử cười lạnh trào phúng.

Lúc trước, Thiên Yêu vương tộc bọn họ bị Quân gia trấn áp ở hạ giới.

Yêu Thần Cung không dám đánh cả cái rắm, càng đừng nói là nhúng tay.

Cho nên, tất nhiên trong lòng Thiên Yêu vương tộc cũng có câu oán hận đối với Yêu Thần Cung.

Nhan Như Mộng nghe vậy thì hơi lắc đầu và nói: “Ngươi cũng biết Quân gia cường thế, hơn nữa lúc trước là các ngươi thật sự quá đáng, gậy nên náo động lớn, Yêu Thần Cung cũng không che chở được.”

“Thôi, bổn Thái Tử cũng lười nhắc đến chuyện quá khứ.” Thiên Yêu Thái Tử xua xua tay.

Gã đưa mắt nhìn quét qua Nhan Như Mộng một cái.

Nhan Như Mộng dung nhan hoàn mỹ, ngọc thể thướt tha mà vô cấu.

Da thịt trong trắng như ngưng chi, trắng mịn như váng sữa.

Dáng người thì càng không cần phải nói.

Đôi chân thon dài thấp thoáng dưới tà váy, nếu như quấn lên bên hông...

Chậc chậc...

Chỉ mới suy nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

“Ngươi đang nhìn cái gì?” Nhan Như Mộng nhíu mày liễu lại, giọng nói thật lạnh lùng.

“Ngươi tên là Nhan Như Mộng đúng không, Thần Nữ của Yêu Thần Cung cũng xứng với bổn Thái Tử.” Thiên Yêu Thái Tử không e dè mà nói trắng ra.

Gã có được huyết mạch yêu thần phản tổ, nếu không ngã xuống thì tương lai ít nhất cũng có thể trưởng thành trở thành cường giả chí tôn.

Gã rất quan trọng đối với Yêu Thần Cung.

Cũng bởi vậy, Thiên Yêu Thái Tử mới nói chuyện không kiêng nể gì, thậm chí dám đùa giỡn Nhan Như Mộng.

“Đứng nói mấy lời nhàm chán vô nghĩa kia nữa, trở về Tiên Vực đi.” Nhan Như Mộng cố nén lạnh lẽo và không kiên nhẫn trong lòng, lãnh đạm nói.

Nếu không có mệnh lệnh của Tiểu Yêu Hậu thì nàng ta cũng lười đến hạ giới để tiếp dẫn Thiên Yêu Thái Tử gì đấy.

Tuy huyết mạch yêu thần hi hữu, nhưng ở đại tranh chi thế này, yêu nghiệt quái thai gì cũng sẽ xuất hiện.

Thậm chí nói không chừng ngày sau cả con nối dõi có huyết mạch yêu thần trực hệ cũng sẽ xuất hiện.

Thiên Yêu Thái Tử chỉ có được một chút huyết mạch phản tổ thì tính là gì?

Hết chương 223.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 224. Tinh Thần đại lục dị biến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Phải về Tiên Vực thật, nhưng trước lúc đó, bổn Thái Tử còn phải liên hợp với những cổ tộc bị trấn áp khác để hoàn toàn diệt trừ Đại Dận hoàng triều!” Trong mắt Thiên Yêu Thái Tử mang theo thù hận khắc cốt.

Năm đại thế lực theo đuổi, trừ Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc đã phản bội ra thì giữa ba thế lực còn lại và thập tội đại tộc gần như có thù hận không chết thì không ngừng.

Tính cách của Thiên Yêu Thái Tử vốn kiệt ngạo, Thiên Yêu vương tộc bọn họ lại bị trấn áp lâu như vậy, sao có thể không đi trả thù Đại Dận hoàng triều?

“Có thể đừng cành mẹ đẻ cành con không, đến lúc đó Quân gia tới thì các ngươi đối phó được sao?” Nhan Như Mộng lạnh lẽo nói.

Sắc mặt Thiên Yêu Thái Tử hơi thay đổi.

Đối với gia tộc khủng bố tùy tiện ra tay đã trấn áp thập đại cổ tộc xuống hạ giới, Thiên Yêu Thái Tử nói không kiêng kỵ là không có khả năng.

Nhưng gã lại cười lạnh và nói: “Quân gia tới thì thế nào, chúng bị quy tắc thiên địa ở hạ giới hạn chế, mạnh nhất cũng chỉ là Thánh Nhân, Thiên Yêu vương tộc chúng ta cũng không sợ hắn!”

Nhan Như Mộng vẫn lắc đầu.

Thiên Yêu vương tộc luôn bị trấn áp ở hạ giới, cho nên căn bản không rõ cách cục trên Tiên Vực đã sinh ra biến hóa thế nào.

Gã càng không biết Quân gia xuất hiện một nhân vật yêu nghiệt đến cỡ nào.

“Đến lúc đó nếu Thần Tử Quân gia giá lâm, ngươi muốn chạy trốn

cũng khó.” Nhan Như Mộng lạnh lẽo mà cảnh báo.

“Thần Tử Quân gia là ai?” Thiên Yêu Thái Tử hoàn toàn chưa từng nghe qua.

“Một tồn tại thế hệ trẻ gần như vô địch trên Tiên Vực.” Dung nhan của Nhan Như Mộng trở nên thật trầm trọng.

Mặc dù nàng là Thần Nữ của Yêu Thần Cung, có thiên tư siêu tuyệt, còn thân mang Yêu Hoàng Thể, nhưng nhắc tới Thần Tử Quân gia thì sắc mặt cũng mang theo kiêng kỵ cực đoan.

Nếu không phải hoàn toàn cùng đường thì Nhan Như Mộng thật sự không muốn đối đầu với yêu nghiệt kia.

“Một tồn tại thế hệ trẻ gần như vô địch trên Tiên Vực?”

Cho dù là Thiên Yêu Thái Tử, nghe thấy câu nói này cũng ngơ ra.

“Ngươi xác định không phải tồn tại vô địch dưới hạ giới, mà là trên Tiên Vực à?” Thiên Yêu Thái Tử kinh ngạc.

Hoang Thiên Tiên Vực có diện tích rộng lớn đến mức nào.

Thiên kiêu cùng bùng nổ, chư vương tranh bá.

Tự cổ chí kim, cho dù là ở thế hệ trẻ, cũng không ai có thể thật sự được gọi là vô địch.

Mà hiện tại, gã lại nghe thấy danh xưng vô địch của Thần Tử Quân gia từ miệng Nhan Như Mộng.

“Ngươi đang hù dọa bổn Thái Tử sao, Tiên Vực rộng lớn đến mức nào, ai dám tự nhận vô địch, tên nào dám tự nói bất bại?” Thiên Yêu Thái Tử khịt mũi coi thường, hoàn toàn không tin lời Nhan Như Mộng nói.

Theo gã thấy thì Nhan Như Mộng chỉ muốn kinh sợ gã một chút mà thôi.

“Đã nói đến nước này, tin hay không tùy ngươi, chỉ hy vọng đến lúc đó ngươi đừng hối hận.” Nhan Như Mộng lạnh lùng nói.

“Ha ha, yên tâm, bổn Thái Tử tuyệt đối không hối hận, nếu Thần Tử Quân gia gì đó thật sự tới, ta sẽ để ngươi biết, ai mới là vô địch chân chính!” Thiên Yêu Thái Tử tùy ý cười, mang theo sự tự tin vô địch.

Gã có huyết mạch yêu thần phản tổ, đang trong giai đoạn tâm lý bành trướng, sao lại nghe người khác cảnh báo.

“Ai...” Nhan Như Mộng cảm giác thật mệt.

Trong lòng nàng ta mơ hồ có dự cảm, có lẽ lần này mình hạ giới sẽ là một chuyến tay không.

Mà lúc sau, Thiên Yêu Thái Tử và Thiên Yêu vương tộc cũng chuẩn bị xuống tay, bắt đầu tiến hành kế hoạch báo thù nhằm vào Đại Dận hoàng triều.

...

Ngay khi Tiềm Long đại lục đang chuẩn bị náo loạn cả lên.

Thế cục trên Tinh Thần đại lục lại dần ổn định.

Huyền Thiên Tông chiếm cứ vị trí cũ của Vô Cực Tinh Cung, hoàn toàn thay thế được Vô Cực Tinh Cung, trở thành bá chủ của Tinh Thần đại lục.

Hơn nữa bởi vì thanh danh của Quân Tiêu Dao và Quân gia nên có rất nhiều thiên kiêu trên toàn bộ đại lục có chen vỡ đầu cũng muốn gia nhập Huyền Thiên Tông.

Có máu mới được nạp vào, tất nhiên Huyền Thiên Tông sẽ phát triển càng ngày càng tốt.

Mà ngay vào lúc Huyền Thiên Tông phát triển đâu vào đấy.

Có một tin tức giống như cuồng phong quá cảnh, thổi quét toàn bộ Tinh Thần đại lục.

Ở ám vực sinh ra dị biến, có ánh hào quang kỳ dị hiện lên.

Tin tức này khiến rất nhiều cường giả trên Tinh Thần đại lục kinh

ngạc.

Các thế lực đứng đầu như Vẫn Tinh Các, Viêm Thần Đạo, Hồng Liên Giáo đều ngồi không yên, sôi nổi chuẩn bị lên đường.

Mà ở địa điểm đóng trú mới của Huyền Thiên Tông.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trong một cung điện.

Hắn cũng không rời khỏi Tinh Thần đại lục, đi đến các đại lục khác để trấn áp tội tộc.

Bởi vì hắn biết, Tinh Thần đại lục vẫn còn có chuyện phát sinh.

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Tô Tử Quỳnh: "Chủ nhân, Huyền Thiên Tông chủ có việc xin bẩm báo."

"Rốt cuộc cũng tới sao?" Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia suy tư và cơ trí.

Hắn đã sớm dự đoán được Tinh Thần đại lục sẽ có chuyện phát sinh.

Huyền Thiên Tông chủ tiến vào, chắp tay và nói với Quân Tiêu Dao: "Bẩm Thần Tử đại nhân, ngài luôn bảo lão hủ chú ý đến từng chi tiết gió thổi cỏ lay trên Tinh Thần đại lục, hiện giờ, ám vực thật sự có dị biến."

"Ám vực là nơi nào?" Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Hiển nhiên hắn không hiểu biết Tinh Thần đại lục bằng Huyền Thiên Tông chủ.

Huyền Thiên Tông chủ trả lời: "Hồi Thần Tử, ám vực kia chính là cấm địa của Tinh Thần đại lục, là một nơi cực kỳ kỳ lạ quỷ dị."

"Tinh Thần đại lục không có thái dương và ánh trăng, chỉ có sao đầy trời, mà ám vực kia là một mảnh đen nhánh, cả ánh sáng sao trời cũng không soi chiếu được đến đó."

"Toàn bộ ám vực giống như cắn nuốt tất cả ánh sáng, cũng bởi vậy mới trở thành cấm địa của Tinh Thần đại lục."

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao gật đầu, cũng không cảm thấy bất ngờ hay giật mình.

Tiên Vực cũng có rất nhiều cấm địa, vùng cấm gì đấy.

Chỉ là một cấm địa ở hạ giới, Quân Tiêu Dao còn không để vào mắt.

Điều làm hắn suy tư là, trong ám vực kia có bảo tàng tinh cung mà Vô Cực Tinh Quân lưu lại hay không.

“Ngươi nói, toàn bộ ám vực đều là một mảnh hắc ám, nhưng gần đây lại có ánh hào quang kỳ dị tỏa ra?” Quân Tiêu Dao tiếp tục hỏi.

“Không sai, đây là điểm quỷ dị, cho nên mới gây nên oanh động.” Huyền Thiên Tông chủ nói.

“Vậy tốt, ta biết rồi, ngày mai ta sẽ đi đến ám vực.” Quân Tiêu Dao đưa ra quyết định.

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói vậy, Huyền Thiên Tông chủ nheo mắt.

Nói thật, ám vực thật sự quỷ dị, thậm chí có hạn chế tràng vực đặc thù, cả ông ta cũng chưa từng tiến vào.

Hết chương 224.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 225. Cẩu đến cuối cùng sẽ thành hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng nghĩ đến thân phận và thực lực của Quân Tiêu Dao, Huyền Thiên Tông chủ lập tức nuốt những lời khuyên bảo xuống bụng.

Ở hạ giới có cấm địa gì có thể uy hiếp được Thần Tử của Quân gia?

Ngay vào lúc bên trong ám vực xuất hiện dị trạng, toàn bộ Tinh Thần đại lục đều bắt đầu xao động.

Thiên kiêu truyền nhân các thế lực khắp nơi sôi nổi chạy tới ám vực, hy vọng có thể lấy được cơ duyên nào đó.

“Gần đây liên tục xảy ra đại sự, loạn thế xuất anh hùng, ta nhất định phải có được cơ duyên lần này!”

Mấy con hỏa điểu lóe qua vòm trời, trên đó có các tu sĩ thuộc Viêm Thần Đạo bao gồm Triệu Liệt đang đứng.

Trong mắt Triệu Liệt bốc cháy lên ngọn lửa.

Sau lần trước nhìn thấy thực lực của Quân Tiêu Dao, trong lòng Triệu Liệt vừa sợ hãi, lại có chút không cam lòng.

Gã không cam lòng phải cúi đầu như vậy.

Thậm chí cả Thánh Nữ của Hồng Liên Giáo - Sở Hồng Y mà gã ái mộ cũng luân hãm dưới mị lực của vị Thần Tử Tiên Vực kia.

Thiên Tinh Thánh Tử của Vẫn Tinh Các cũng có cảm xúc không khác gì Triệu Liệt là bao.

Hắn ta cũng cảm thấy lần này mình sẽ có một cơ duyên trong ám vực.

Nếu có thể tìm được cơ duyên này, có lẽ hắn ta có thể đuổi theo bước chân của thiên kiêu Tiên Vực.

Hồng Liên Giáo cũng chạy tới ám vực.

“Không biết vị Thần Tử Quân gia kia có tới hay không?” Đôi mắt đan phượng xinh đẹp của Sở Hồng Y lưu chuyển gợn sóng, mang theo một chút chờ đợi.

...

Ám vực ở nơi cực bắc của Tinh Thần đại lục, trong một cánh đồng hoang vu không thấy vết chân người.

Nơi này vốn là một mảnh tĩnh mịch.

Nhưng mấy ngày gần đây, mỗi thời mỗi khắc đều có tiếng xé gió vang lên, có các loại tàu bay, cổ thú phi hành..v..v… chở một đám lại một đám tu sĩ đi đến.

Thông Thiên Lâu, Huyết Vũ Giáo, Thiên La Cốc...

Các đại thế lực đỉnh cấp trên Tinh Thần đại lục đều hội tụ.

Cách đó không xa, có hỏa điểu vỗ cánh mà đến, có tinh thuyền lao qua hư không xuất hiện, còn có một đám người ngồi trên đài sen màu đỏ bay đến.

“Là người của Viêm Thần Đạo, Vẫn Tinh Các và Hồng Liên Giáo tới!” Có người hô nhỏ.

Có thể nói những thế lực lớn này là mạnh nhất chỉ đứng sau Huyền Thiên Tông.

“Triệu Liệt, Sở Hồng Y, quả nhiên các ngươi cũng tới xem náo nhiệt.” Thiên Tinh Thánh Tử lắc đầu cười nói.

“Ám vực dị biến, ai biết bên trong có bảo bối gì xuất thế hay không, chẳng lẽ các ngươi không động tâm sao?” Triệu Liệt nói.

“Nô gia không có động tâm, người ta là đặc biệt tới xem Thần Tử Quân gia có đến hay không.” Sở Hồng Y nhấp môi cười, mị thái

tuyệt đẹp.

Triệu Liệt nghe thấy lời này thì ánh mắt càng âm trầm thêm vài phần.

“Được rồi, không ai biết rốt cục trong ám vực này cất giấu bao nhiêu hung hiểm, cũng phải có mạng mới lấy được cơ duyên chứ.” Thiên Tinh Thánh Tử nói.

Ba người đều hơi trầm mặc.

Bọn họ nhìn về phía ám vực một mảnh đen nhánh kia, cả ánh sáng cũng bị nuốt sống.

Nhưng trong loại hắc ám thâm thúy đó lại có chút hào quang, mơ hồ lập loè nằm sâu trong đó.

Vừa nhìn thoáng qua, cứ như cách rất xa, ở nơi sâu nhất trong ám vực.

Nhưng ám vực là cấm địa nổi tiếng của Tinh Thần đại lục, căn bản không có mấy ai dám tiến vào.

Hơn nữa chủ yếu là, hình như trong ám vực còn có tràng vực đặc thù.

Người có tu vi quá cao cũng khó có thể bước vào một bước.

Chỉ có thể để một vài tu sĩ Thông Thánh cửu giai tiến vào.

Nói cách khác, nhiều nhất chỉ có tu sĩ Thần Hỏa Cảnh được bước vào.

Trước mắt, chung quanh ám vực hội tụ số lượng lớn người chi chít.

Nhưng lại không có ai dám bước vào đầu tiên, đều đang chờ đợi người khác hành động.

Ngay vào lúc cục diện rơi vào giằng co.

Xa xa có tiếng sư rống vang lên, Cửu Đầu Sư Tử lôi kéo liễn xa

hoàng kim đến.

“Quả nhiên Thần Tử của Quân gia cũng tới!”

Tâm thần mọi người chấn động.

Sở Hồng Y lập tức đưa mắt ngóng nhìn.

Sắc mặt các thiên kiêu Thiên Tinh Thánh Tử và Triệu Liệt cũng cực kỳ ngưng trọng.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, nếu thực sự có cơ duyên hiện thế thì cũng không có phần của bọn họ.

Thậm chí cả một ngụm canh cũng khó uống được.

Quân Tiêu Dao đi ra từ hoàng kim liễn xa, vẫn siêu nhiên, bạch y tuyệt thế như cũ.

Hắn chỉ dẫn một mình Nghệ Vũ đi theo bên cạnh, cả Tô Tử Quỳnh cũng không thể cùng đến.

Bởi vì trước khi tới, Quân Tiêu Dao đã biết ám vực có một tràng vực hạn chế đặc thù.

Cho dù là Huyền Thiên Tông chủ và đám người Đông Huyền lão tổ có tới thì cũng không tiến vào được, chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

Cho nên chuyến này Quân Tiêu Dao chỉ dẫn theo Cửu Đầu Sư Tử và Nghệ Vũ.

Quân Tiêu Dao liếc một cái đảo qua đám người chung quanh, không phát hiện khí tức đặc thù gì.

“Là đã tới rồi dùng thủ đoạn đặc thù để che giấu khí tức, hay là đã tiến vào ám vực?” Quân Tiêu Dao suy nghĩ trong lòng.

Người mà hắn muốn tìm tất nhiên là Mạc Phàm và Diệp Tinh Vân.

Nhưng hiện tại cũng không nhìn thấy tung tích bọn họ.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lại rơi về hướng ám vực.

Đó là một lãnh thổ hắc ám, không có một tia sáng có thể tiến vào.

Nhưng sâu trong đó lại có một chút hào quang hiện lên.

Bởi vì khoảng cách khá xa, cho nên không thấy rõ lắm.

“Thật sự có tràng vực đặc thù, càng giống sàng chọn và hạn chế nào đó.”

“Có thể là Vô Cực Tinh Quân kia không muốn để cường giả khác có được bảo tàng của hắn, hoặc là, ông ta đang chờ đợi để đích thân lấy lại bảo tàng của mình!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy, suy nghĩ một lát rồi trực tiếp bước ra một bước.

Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử theo sát hai bên.

“Thần Tử Quân gia xuất phát rồi, hắn thật sự dám tiến vào ám vực!”

“Con mẹ nó, đó là ám vực, cấm địa quỷ dị nhất cả đại lục, Thần Tử Quân gia lại đi thẳng vào như vậy!”

Hành động của Quân Tiêu Dao khiến cho bốn phía ồ lên.

Rất nhiều thiên kiêu thấy thế thì có chút hổ thẹn.

Cả chuyện bước vào đầu tiên mà bọn họ còn không dám, thế mà Quân Tiêu Dao lại không hề cố kỵ.

Đây là tâm thái vô địch của cường giả.

Có Quân Tiêu Dao đi đầu, những thiên kiêu còn lại cũng dần dần lớn mật.

Đám người Thiên Tinh Thánh Tử, Triệu Liệt, Sở Hồng Y sôi nổi đi theo sau, cả đám bước vào ám vực.

Mà ngay sau khi đám người Quân Tiêu Dao đi vào.

Nơi xa mới có hai bóng dáng hiện thân, tất nhiên là Diệp Tinh Vân và Mạc Phàm.

Trên người hai người bọn họ đều khoác một bộ áo choàng đặc thù, có thể ngăn cách tất cả nhìn trộm.

“Quân Tiêu Dao, ván cờ lần này là ở sân nhà của ta, ngươi lấy cái gì mà đấu với ta?” Diệp Tinh Vân cười.

Hắn ta nhẫn nhịn đến nay, còn không phải vì giờ khắc này hay sao?

Cẩu đến cuối cùng cũng sẽ thành hoàng!

Hết chương 225.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 226. Bảo khố tinh cung hiện thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Từ xưa đến nay ám vực đã là cấm địa của Tinh Thần đại lục, hiếm có người nào dám tiến vào.

Mà ngày nay, sự tĩnh mịch vạn cổ đột nhiên bị đánh vỡ.

Một bóng dáng bạch y tuyệt thế, tiên huy bao phủ giống như trích tiên giá lâm phàm trần, chiếu sáng nơi hắc ám vĩnh hằng này.

“Hoàn cảnh địa lý của ám vực này cũng không giống như hình thành tự nhiên, mà là do người ta dùng trận pháp tạo thành.”

Quân Tiêu Dao vừa bước một bước vào trong đã mơ hồ nhận ra một dao động như khi trận pháp vận chuyển.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao càng xác định trong ám vực có khả năng ẩn chứa bảo khố tinh cung của Vô Cực Tinh Quân.

Tầm mắt Quân Tiêu Dao hạ xuống, lại thấy được trên mặt đất rải rác rất nhiều hài cốt trắng hếu, hẳn là những người trước kia tiến vào ám vực để lại.

Ngoài ra còn có rất nhiều xương thú không biết tên.

Bởi vậy có thể chứng tỏ trong ám vực này không phải không có sinh linh tồn tại.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao nghĩ như vậy trong lòng thì mặt đất bỗng bắt đầu chấn động.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất khắp ám vực đều bắt đầu run rẩy.

“Rốt cuộc là chuyện thế nào?”

“Xảy ra biến cố gì sao?”

Những tu sĩ của Tinh Thần đại lục tiến vào theo đều lộ ra vẻ mặt thấp thỏm bất an.

Nếu không có Quân Tiêu Dao dẫn đầu, có lẽ bọn họ căn bản không dám bước vào nơi đây.

Ở đằng xa, một mảnh hắc triều chi chít đánh úp lại.

“Yêu thú, là yêu thú!” Một vài tu sĩ thấy thế thì lớn tiếng gào rống.

“Không đúng, không phải yêu thú!” Có một ít thiên kiêu cũng nhìn ra dị trạng.

Toàn thân những yêu thú đó đều trải rộng đốm sao, tản ra sức mạnh sao trời nồng đậm.

Những yêu thú đó đều là tinh thú có thể mượn dùng sức mạnh sao trời để tu luyện.

Mà hiển nhiên loại tinh thú này càng cường đại và khủng bố hơn yêu thú.

Tinh thú chi triều cường đại như thế cộng thêm hạn chế cảnh giới của ám vực – Cường giả từ Thần Hỏa Cảnh trở lên căn bản không vào được nơi này – Đây là nguyên nhân dẫn tới ám vực trở thành một mảnh đất tử vong!

Nhìn tinh thú triều đánh úp lại, rất nhiều tu sĩ đều kinh hoàng, trong lòng bắt đầu hối hận.

Bọn họ xoay người, muốn rời khỏi ám vực, lại phát hiện căn bản không phân rõ được phương hướng, bốn phía đều là một mảnh hắc ám.

Nhìn đám tu sĩ giãy giụa sợ hãi kia, vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Thế giới này là công bằng.

Nếu muốn tiến vào tìm kiếm cơ duyên, vậy phải chuẩn bị sẵn sàng phải trả giá bằng mạng nhỏ.

Đương nhiên, thế giới này cũng không công bằng.

Bởi vì Quân Tiêu Dao có thể không trả giá gì, càng không cần lo lắng nguy hiểm tánh mạng.

Ở hạ giới này, không có gì có thể uy hiếp được hắn.

Rất nhanh, tinh thú chi triều lập tức va chạm với những tu sĩ kia.

Trong phút chốc, những tu sĩ của Tinh Thần đại lục phóng ra rất nhiều thần thông võ học.

Khiến người ta bất ngờ là, những tinh thú đó cũng phóng ra rất nhiều thần thông sao trời, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Hơn nữa trong số lũ tinh thú có không ít tồn tại Thông Thiên Cảnh, thậm chí Thần Hỏa Cảnh.

Ở cùng một đẳng cấp thì yêu thú càng cường đại hơn tu sĩ, đây là thường thức.

Bởi vì thân thể yêu thú mạnh mẽ hơn tu sĩ quá nhiều.

Tiếng chém giết, tiếng thét chói tai, tiếng sát phạt vang lên tứ phía.

Máu tươi vẩy ra, máu chảy thành sông.

Có tu sĩ bị tinh thú vô tình xé rách thân thể.

Cũng có tinh thú bị tu sĩ xuyên thủng đầu.

Còn về Quân Tiêu Dao?

Hắn căn bản không cần ra tay.

Bất cứ tinh thú nào nếu dám tới gần thì Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử bên cạnh hắn có thể giải quyết tất cả.

Nghệ Vũ bắn ra chín mũi tên, vẽ ra chín tiễn quang mãnh liệt, trực tiếp xuyên thủng một con tinh thú thật lớn phía trước.

Cửu Đầu Sư Tử càng cường hãn, chín cái đầu cùng gào rống, sóng âm sư tử hống làm vỡ nát một mảnh tinh thú đằng trước.

Đừng nhìn ngày thường Cửu Đầu Sư Tử chỉ là tọa kỵ của Quân Tiêu Dao, hơn nữa tính cách có chút kỳ quái.

Nhưng nó chỉ ngoan ngoãn như thế trước mặt Quân Tiêu Dao thôi.

Trong mắt các sinh linh khác, Cửu Đầu Sư Tử là tượng trưng của sự sinh mãnh uy nghiêm.

Đám người Thiên Tinh Thánh Tử cũng đang khổ chiến, khóe mắt bọn họ nhìn về phía Quân Tiêu Dao, đều mang theo hâm mộ cực độ.

Bọn họ đang liều sống liều chết mà chiến đấu.

Quân Tiêu Dao lại không cần động đậy cả một ngón tay.

Đám người Quân Tiêu Dao đang tiến lên với tốc độ nhanh nhất.

Tiếp theo là đám người Thiên Tinh Thánh Tử, Triệu Liệt, Sở Hồng Y.

Tuy so sánh với Quân Tiêu Dao thì bọn họ không tính là gì, nhưng nếu là ở Tinh Thần đại lục thì họ cũng là thiên kiêu đứng đầu.

Còn về các thiên kiêu còn lại, chỉ có một phần nhỏ có thể miễn cưỡng tiến lên, đa số đều đã ngã xuống.

Cùng lúc đó, ở bên kia, Diệp Tinh Vân và Mạc Phàm cũng tiến vào ám vực.

Diệp Tinh Vân có các hộ đạo nhân là Phúc bá, chẳng qua bọn họ không thể tiến vào ám vực.

Bọn họ cũng gặp phải tinh thú, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc chính là, những tinh thú đó nhìn chằm chằm Diệp Tinh Vân và Mạc Phàm, sau đó lại không phát động công kích.

Ngược lại còn quỳ sát trên mặt đất, giống như cung nghênh chủ nhân đã đến.

“A, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ta.” Diệp Tinh Vân thấy tình cảnh này thì tâm tình càng kích động.

Quả nhiên hắn ta là thiên mệnh chi tử.

Đáy mắt Mạc Phàm bên cạnh lại mơ hồ biến ảo, nắm tay hơi siết chặt.

Thiên mệnh chi tử?

Gã mới là thiên mệnh chi tử, biết không hả?

Mạc Phàm âm thầm cắn răng.

Gã đại nạn không chết, còn dung hợp với người tí hon sao trời thần bí kia.

Theo lý thuyết, gã mới là vai chính nhận hết khí vận, được thiên địa hướng tới.

Nếu trong ám vực này thật sự có bảo khố tinh cung mà Vô Cực Tinh Quân lưu lại.

Vậy cũng nên thuộc về gã mới đúng!

Dựa vào cái gì Diệp Tinh Vân lại chặn ngang nửa đường?

Tuy Diệp Tinh Vân nói sẽ chia cho Mạc Phàm một phần cơ duyên.

Nhưng Mạc Phàm cũng biết, nhiều nhất Diệp Tinh Vân cũng chỉ phân cho gã một vài thứ thừa thải mà thôi.

Tuy trong lòng không cam tâm, nhưng Mạc Phàm cũng không biểu hiện ra ngoài.

Tình thế không có lợi cho gã.

Diệp Tinh Vân không chú ý tới sự không cam lòng dưới đáy mắt Mạc Phàm.

Cho dù chú ý tới, phỏng chừng hắn ta cũng không quá để ý.

Người từ Tiên Vực tới, theo bản năng sẽ sinh ra một loại cảm giác cao cao tại thượng đối với người hạ giới.

Càng đừng nói Mạc Phàm chỉ là một công cụ trong mắt Diệp Tinh

Vân mà thôi.

“Được rồi, Mạc Phàm, không có tinh thú cản trở, chúng ta sẽ tới địa điểm sớm hơn những người khác, đến lúc đó dựa vào ngươi để mở cánh cổng của bảo khố tinh cung ra.” Diệp Tinh Vân nói.

“Vâng, Mạc Phàm đã biết.” Mạc Phàm cúi đầu, đáy mắt hiện lên một tia lãnh quang.

Hai người bọn họ tiến lên với tốc độ cực nhanh.

Hết chương 226.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 227. Tinh thú Thần Hỏa Cảnh - Cự Côn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không bao lâu sau, mặt đất trước mặt bọn họ bỗng xuất hiện một cái khe thật lớn.

Ở đáy cái khe, mơ hồ có thể thấy được một tòa cung điện rộng lớn.

Cả tòa cung điện tràn đầy ánh sao, được ánh hào quang chiếu rọi.

Đó là ánh sáng duy nhất trong toàn bộ ám vực.

Trước đó chút hào quang mà đám người Quân Tiêu Dao đã thấy bên ngoài ám vực là do tinh cung này phát ra.

“Thật tốt quá.” Diệp Tinh Vân phấn chấn trong lòng.

Hắn ta đã nhận ra một loại cộng minh, đây là cơ duyên thuộc về hắn.

Ngay vào lúc Diệp Tinh Vân hưng phấn đến cực điểm, nơi xa bỗng có tiếng gầm rú vang lên.

Mũi tên lửa vẽ ra từng luồng thần quang, sư tử đang rống giận rít gào.

“Đáng chết, sao Quân Tiêu Dao lại tới nhanh như vậy!” Ánh mắt Diệp Tinh Vân trầm xuống, vội vàng nói: “Mạc Phàm, nhanh lên, mở cánh cổng của tinh cung ra.”

Mạc Phàm khẽ gật đầu, một đoàn ánh sao hiện lên.

Đây là sức mạnh mà người tí hon sao trời trong thân thể gã phóng ra.

Cụm ánh sao đó dung nhập vào cánh cổng của bảo khố tinh cung.

Ngay sau đó, nhưng nghe răng rắc một tiếng, cánh cổng tinh cung mở ra!

Khi cánh cổng tinh cung mở ra, một sức mạnh sao trời vô cùng nồng đậm khuếch tán ra.

Khí tức này khiến người mang Tinh Thần Vương Thể như Diệp Tinh Vân cực kỳ thoải mái.

Nhưng hắn ta không có thời gian trì hoãn tại đây, trực tiếp lắc mình tiến vào tinh cung.

Mạc Phàm cũng đuổi theo sát phía sau.

Không bao lâu sau, đám người Quân Tiêu Dao đã đến.

“Đây là bảo khố tinh cung sao, đã bị người ta mở ra.” Nhìn thấy cung điện nằm dưới nền đất tràn đầy tinh quang kia, Quân Tiêu Dao nói.

Hắn biết, có thể là Diệp Tinh Vân và Mạc Phàm đã nhanh chân đến trước.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý, dù sao chỉ cần bảo khố tinh cung còn ở nơi này thì cơ duyên cũng không bỏ chạy đi đâu được.

“Tiến vào.” Quân Tiêu Dao dẫn theo Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử bước vào cánh cửa bảo khố.

Sau đó, đám người Thiên Tinh Thánh Tử, Triệu Liệt, Sở Hồng Y mới đến đây.

Khi nhìn thấy bảo khố tinh cung, bọn họ cũng ngây người một chớp mắt, sau đó vội vàng lắc mình tiến vào trong đó, sợ không cướp được cơ duyên.

Còn những thiên kiêu còn lại, chỉ có một số lượng cực nhỏ tới được nơi đây.

Đa số tu sĩ đều đã chết ở dọc đường, không có cả cơ hội nhìn thấy bảo khố tinh cung một cái.

Trong bảo khố tinh cung.

Đám người Quân Tiêu Dao đang đi vào.

Toàn bộ bảo khố được phân cách ra rất nhiều không gian, mỗi một không gian đều chất đầy các loại bảo bối quý hiếm.

“Không ngờ hạ giới còn có bảo khố như vậy.” Cửu Đầu Sư Tử hơi líu lưỡi.

Xuất thân của nó vốn cực kỳ bất phàm, từ nhỏ có vô số tài nguyên, nhưng các loại bảo bối nơi đây quá phong phú, cả nó cũng có chút hoa mắt.

“Những thứ này chỉ là loại thấp kém nhất mà thôi, không cần lãng phí thời gian vào chúng.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu.

Ánh mắt của hắn còn cao hơn Cửu Đầu Sư Tử, căn bản chướng mắt mấy thứ này.

Thứ thật sự có giá trị của bảo khố tinh cung nằm ở chỗ sâu nhất.

Đám người Thiên Tinh Thánh Tử cũng đã bước vào, nhìn thấy bảo bối đầy đất, bọn họ cũng bị chấn động sâu sắc.

“Hừm? Ta có thể cảm ứng được, có sức mạnh sao trời nồng đậm ở trước kia!” Ánh mắt Thiên Tinh Thánh Tử chợt lóe, lập tức lao về hướng một không gian bảo khố.

Triệu Liệt và Sở Hồng Y thấy thế thì cũng theo sát phía sau.

Trong không gian bảo khố này như chất chứa một mảnh sao trời.

Rất nhiều tinh thể sao trời lập loè trong đó.

“Đó là... Tinh hạch!” Thiên Tinh Thánh Tử nhìn đến đôi mắt chấn động.

Tinh hạch là trung tâm tinh hoa của một ngôi sao, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ nồng hậu.

Có thể nói năng lượng của một tinh hạch tương đương với khoảng

một viên tiên nguyên hạ phẩm.

Mà nơi đây, đưa mắt nhìn ra thì chi chít, có chừng mấy ngàn viên!

“Tinh hạch là tồn tại có thể so được với tiên nguyên hạ phẩm!” Đôi mắt xinh đẹp của Sở Hồng Y cũng lộ ra kích động.

Triệu Liệt càng nhịn không được, gã lập tức lao ra, muốn thu hoạch tinh hạch.

Mà lúc này, một dao động khủng bố truyền đến.

Sâu trong tinh không trải rộng tinh hạch, một con tinh thú thật lớn bỗng thò đầu ra.

Đó là một con tinh thú nhìn như Cự Côn.

“Thần Hỏa Cảnh!”

Khi cảm nhận được dao động khí tức của con Cự Côn này, Triệu Liệt sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Cự Côn kia cũng không cho Triệu Liệt thời gian phản ứng, nó táp một cái đã nuốt gã vào bụng.

Triệu Liệt, ngã xuống!

“Chạy mau!”

Thiên Tinh Thánh Tử và Sở Hồng Y sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng xoay người rời đi.

Bọn họ tuyệt đối không thể đối phó được với tinh thú Thần Hỏa Cảnh.

Nhưng ngay sau đó, kèm theo một tiếng phụt vang lên.

Thiên Tinh Thánh Tử cũng bị Cự Côn cắn nuốt.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Sở Hồng Y.

Gương mặt nàng ta trắng bệch như tờ, lấy thực lực của nàng thì tất nhiên cũng không trốn thoát được con Cự Côn Thần Hỏa Cảnh

này.

Ngay vào lúc con Cự Côn kia mở cái miệng khổng lồ ra, sắp muốn cắn nuốt Sở Hồng Y.

Một kiếm quang loáng thoáng mang theo khí tức thời gian quét ngang đến, đâm thẳng vào miệng Cự Côn.

Trong nháy mắt, Cự Côn phát ra tiếng gào rống thống khổ.

Theo sau đó còn có những chiêu thức công kích như mũi tên lửa và Vô Úy Sư Tử Ấn.

Mị dung của Sở Hồng Y lộ ra vẻ mặt kinh hỉ sống sót sau tai nạn, quay mắt nhìn lại, lập tức thấy được bóng dáng giống như bạch y kiếm tiên kia.

Đó là Quân Tiêu Dao.

Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử giáp công hai bên, đối phó với con Cự Côn kia.

“Không ngờ nơi đây lại có nhiều tinh hạch như vậy.” Quân Tiêu Dao hoàn toàn không để ý đến Sở Hồng Y.

Sở dĩ hắn ra tay là vì thấy được những tinh hạch đó.

Mỗi một viên tinh hạch đều có thể so với tiên nguyên hạ phẩm.

Mấy ngàn viên tinh hạch này tương đương với mấy ngàn viên tiên nguyên.

Tu luyện Đại La Tiên Cốt không phải chỉ có thể dùng tiên nguyên, mà còn có thể dùng bất cứ tài nguyên năng lượng nào tương đương với tiên nguyên.

Tinh hạch chính là một trong số đó.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân cứu giúp, Hồng Y vô cùng cảm kích!”

Trên mặt Sở Hồng Y có niềm vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng có thấp thỏm.

Nhưng nàng ta khẽ cắn môi, vẫn căng da đầu tiến lên cảm tạ.

“Hừm, không cần, ta chỉ vì tinh hạch mà thôi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lên tiếng.

Khóe miệng Sở Hồng Y lộ ra một ý cười chua xót.

Ở Tinh Thần đại lục, không biết có bao nhiêu thiên kiêu nam tính coi nàng ta là tình nhân trong mộng.

Kết quả Quân Tiêu Dao còn không buồn liếc nhìn nàng ta một chút.

Sở Hồng Y cũng biết, mình và Quân Tiêu Dao không có khả năng là người của một thế giới, sau khi nói lời cảm tạ thì ảm đạm rời đi.

Quân Tiêu Dao cũng không chú ý tới mình đã làm tổn thương trái tim của một mỹ nhân.

Hết chương 227.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 228. Bóng dáng trong trí nhớ của Diệp Tinh Vân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà cho dù biết thì hắn cũng sẽ không có cảm giác gì.

Số lượng nữ nhân thích hắn nhiều lắm, chẳng lẽ hắn thấy ai bùn cũng phải đi an ủi sao, hiển nhiên không có khả năng.

Rất nhanh, con Cự Côn kia đã mất mạng dưới sự hợp lực giáp công của Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử.

Quân Tiêu Dao thì thu mấy ngàn tinh hạch vào túi.

Thu xong sau, Quân Tiêu Dao nhìn vào sâu trong bảo khố tinh cung, hơi mỉm cười và nói: “Kế tiếp, để ta nhìn xem Diệp Tinh Vân kia có thể mang đến cho ta cơ duyên gì...”

...

Bên kia, Diệp Tinh Vân và Mạc Phàm tiến vào trước một bước cũng không tiêu hao nhiều thời gian vào những nơi cất chứa bảo vật kia.

Tuy những cơ duyên đó cũng làm Mạc Phàm nhìn mà hoa cả mắt.

Nhưng Diệp Tinh Vân biết, cơ duyên và truyền thừa chủ yếu đều ở sâu trong bảo khố tinh cung.

Bọn họ cũng giành trước một bước lao tới.

Đưa mắt nhìn ra, một cánh cổng đồng thau dày nặng vắt ngang ở nơi đó.

“Mạc Phàm, xem ngươi.” Diệp Tinh Vân nói.

Mạc Phàm âm thầm cáu giận, quả thực Diệp Tinh Vân này đang coi gã như một công cụ.

Nhưng Mạc Phàm cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến lên, vươn tay rồi dán lên cánh cửa đồng thau kia.

Người tí hon sao trời trong cơ thể truyền ra một luồng sức mạnh sao trời, toàn bộ cánh cửa đồng thau ầm ầm ầm mở ra.

“Sắp sửa có được cơ duyên thuộc về Diệp Tinh Vân ta, đến lúc đó có thể chống lại Quân Tiêu Dao rồi.” Hô hấp của Diệp Tinh Vân cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Cuối cùng, rốt cuộc cánh cửa đồng thau cũng mở ra, cảnh tượng trong đó hiện lên trước mắt Diệp Tinh Vân.

Cả tòa điện phủ cực kỳ rộng lớn.

Có chừng sáu con rối cực lớn đứng ở hai bên.

Toàn thân sáu con rối này có đốm sao lập loè, như được chế tạo thành từ Tinh Thần Vẫn Thiết, tràn ngập khí tức Thánh Cảnh.

“Đây là... Liệt Tinh Thần Khôi!” Tâm thần của Diệp Tinh Vân chấn động.

Liệt Tinh Thần Khôi là dạng con rối cấp bậc Thánh Nhân, cho dù là ở Tiên Vực thì cũng rất ít thấy.

Dù sao cũng là con rối cấp bậc có thể sánh ngang với Thánh Nhân nên cực kỳ hi hữu.

Mà nơi này lại có chừng sáu con Liệt Tinh Thần Khôi!

Nhưng chủ yếu, cũng không phải điều này, mà là chính giữa sáu con Liệt Tinh Thần Khôi kia, có một vương tọa sao trời cao lớn.

Phía trên vương tọa, một bóng người thân khoác nhật nguyệt sao trời đang ngồi sừng sững trên đó!

Đó là bóng dáng từng xuất hiện vô số lần trong ký ức của Diệp Tinh Vân!

Bóng dáng kia cao lớn mà uy nghiêm, trên người khoác tinh bào, cứ như tuyên khắc nhật nguyệt sao trời.

Hắn ta ngồi như vậy trên vương tọa sao trời, vạn cổ tĩnh mịch, giống như một vị chí tôn bất khuất.

Diệp Tinh Vân kích động đến thân thể phát run.

Đây là bóng dáng to lớn đỉnh thiên lập địa từng xuất hiện trong ký ức của hắn ta.

Tuy rằng trên bóng dáng này đã không cảm nhận được chút khí tức sinh mệnh nào.

Nhưng khí thế uy nghiêm bá tuyệt này lại kéo dài không tiêu tan, cho tới bây giờ vẫn khiến Diệp Tinh Vân và Mạc Phàm cảm thấy hít thở không thông.

“Chẳng lẽ vị kia chính là Vô Cực Tinh Quân, nhân vật truyền kỳ trong lịch sử của Vô Cực Tinh Cung?” Mạc Phàm cũng rất khiếp sợ.

Gã không ngờ di hài của Vô Cực Tinh Quân lại tồn tại trong tòa bảo khố tinh cung này.

Mà đồng thời, người tí hon sao trời trong thân thể gã cũng bắt đầu tản ra cảm giác nóng cháy, giống như đã chịu sự cộng minh nào đó.

“Cái này... Chẳng lẽ ta mới là người thừa kế Vô Cực Tinh Cung?”

Cảm nhận được phản ứng của người tí hon sao trời trong cơ thể, Mạc Phàm không khỏi thầm vui vẻ.

Diệp Tinh Vân nhìn về phía di hài của Vô Cực Tinh Quân, làm hắn ta kích động không phải là bản thân di hài.

Mà là vài thứ bên cạnh di hài kia.

Ở bên vương tọa sao trời, có một trường cung màu bạc được đặt dựa vào.

Tuy cả thân trường cung phủ kín vết rạn, nhưng khí tức mơ hồ tản mát ra kia lại mang theo một cảm giác cường hãn.

“Đó là... binh khí thuộc về Vô Cực Tinh Quân, Tru Tinh Phá Diệt Cung!” Hơi thở của Diệp Tinh Vân trở nên dồn dập.

Trước khi hắn ta hạ giới cũng đã sớm tra xét rõ ràng nên cũng tương đổi hiểu biết về Vô Cực Tinh Quân.

Trường cung màu bạc kia chính là binh khí của Vô Cực Tinh Quân, Tru Tinh Phá Diệt Cung.

Tru Tinh Phá Diệt Cung là một chí tôn khí, thậm chí đã sắp đạt tới cấp bậc chuẩn đế binh.

Cấp bậc của thần binh được chia thành binh khí vương hầu, cổ thánh binh, chí tôn khí, chuẩn đế binh, và đế binh.

Chí tôn khí chính là binh khí được chí tôn uẩn dưỡng, có được uy năng ngập trời.

Tuy Tru Tinh Phá Diệt Cung này đã rách nát trong trận đại chiến của Vô Cực Tinh Quân, nhưng vẫn rất có giá trị.

Nhưng mà...

Điều này còn không phải chuyện khiến Diệp Tinh Vân kích động nhất.

Làm hắn ta kích động nhất chính là đằng trước di hài của Vô Cực Tinh Quân có một đoàn vật chất năm màu sặc sỡ, lập loè ánh sao, giống như thủy ngân.

Đó là căn nguyên thế giới của Tinh Thần đại lục!

Hô hấp của Diệp Tinh Vân giống như ngừng lại vào thời khắc này.

Căn nguyên thế giới là vật trân quý đến cỡ nào.

Nếu có thể lấy được rồi dung nhập vào thân thể mình, cộng thêm Tru Tinh Phá Diệt Cung và đủ loại thần thông võ học mà Vô Cực Tinh Quân lưu lại.

Diệp Tinh Vân sẽ cường đại tới mức nào?

Sợ là cả Diệp Tinh Vân cũng không thể tưởng tượng!

“Thật tốt quá, ẩn nhẫn đã lâu, rốt cuộc cũng đến phiên Diệp Tinh Vân ta xoay người, Quân Tiêu Dao, chúng ta hãy nhìn xem cuối cùng ai có thể cười được!”

Diệp Tinh Vân hít sâu một hơi, trực tiếp tiến lên, muốn lấy được căn nguyên thế giới.

Nhưng ngay vào lúc này, một kình phong sắc bén sinh mãnh lại đánh úp đến từ phía sau.

“Đã sớm biết ngươi sẽ ra tay, con kiến.” Khóe miệng Diệp Tinh Vân nhếch lên một ý cười lạnh lùng.

Hắn ta xoay người tung một chưởng, thi triển tuyệt học, va chạm với Mạc Phàm.

Ầm ầm một tiếng vang lên, Mạc Phàm trực tiếp bị đánh bay, miệng phun máu tươi.

“Nếu ngươi thành thành thật thật đi theo ta, nói không chừng ta thật sự có thể ban cho ngươi thân phận người theo đuổi, mang ngươi lên Tiên Vực.”

“Kết quả ngươi lại muốn tự tìm cái chết.” Ánh mắt Diệp Tinh Vân thực lãnh khốc.

Hắn ta cũng không phải người lương thiện.

Thiên kiêu truyền nhân của những thế lực bất hủ đều hiểu rõ cái gì là cá lớn nuốt cá bé nhất.

Cũng giống như Quân Tiêu Dao, trong mắt Diệp Tinh Vân thì những tu sĩ hạ giới này chỉ như lũ kiến.

Cho dù Mạc Phàm là vai chính khí vận của Tinh Thần đại lục thì cũng thế thôi.

“Giúp ta mở ra cánh cổng của bảo khố tinh cung, tác dụng của ngươi chỉ có như thế thôi, chết đi.”

Diệp Tinh Vân tung một chưởng, khí tức mênh mông mãnh liệt, oanh kích vào trán của Mạc Phàm.

Khóe mắt Mạc Phàm muốn nứt ra, trong lòng cực độ không cam lòng.

Hết chương 228.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 229. Đoạt xá Diệp Tinh Vân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà đúng lúc này, người tí hon sao trời trong thân thể gã bỗng thoát thể xông ra, hóa thành một ánh lưu quang rồi trốn vào Thần Cung trong đầu của Diệp Tinh Vân.

Cả người Diệp Tinh Vân như bị sét đánh, đột nhiên chấn động.

Trong Thần Cung của hắn ta như có một bóng dáng đồ sộ đỉnh thiên lập địa xuất hiện.

Người tí hon sao trời kia lại hóa thành dáng vẻ của Vô Cực Tinh Quân.

“Sao... Tại sao lại như vậy?”

Trong Thần Cung, chân linh của Diệp Tinh Vân đang run rẩy dưới uy áp kinh khủng kia.

“Cuối cùng cũng có cơ hội, về sau bổn Tinh Quân sẽ lợi dụng Tinh Thần Vương Thể của ngươi thật tốt.” Tàn hồn của Vô Cực Tinh Quân lạnh lùng nói.

Thì ra người tí hon sao trời kia được ngưng tụ thành từ tàn hồn của Vô Cực Tinh Quân!

Nghe thấy lời này, Diệp Tinh Vân như bị sét đánh, cả người chấn động.

Tàn hồn của Vô Cực Tinh Quân muốn đoạt xá hắn ta?

“Không, không có khả năng, chẳng phải ta là chuyển thế của Vô Cực Tinh Quân sao, tại sao lại như vậy?” Chân linh của Diệp Tinh Vân kêu to, không thể tin nổi.

Hắn ta không phải chí tôn chuyển thế sao, tại sao hiện tại Vô Cực Tinh Quân lại muốn đoạt xá hắn?

“A... Ngu muội, bổn Tinh Quân chỉ thi triển một ít thủ đoạn nhỏ mà ngươi đã rơi vào bẫy rồi.”

“Ban đầu ngươi ở Tiên Vực, bên cạnh còn có hộ đạo nhân, bổn Tinh Quân hoàn toàn không có cơ hội đoạt xá ngươi.”

“Nhưng hiện tại, ngươi đã từng bước rơi vào bẫy rập dựa theo kế hoạch của bổn Tinh Quân.”

“Từ trước đến nay ngươi không phải chuyển thế của bổn Tinh Quân, bổn Tinh Quân chỉ muốn đoạt xá Tinh Thần Vương Thể của ngươi để sống thêm một đời mà thôi!”

“Đời này, bổn Tinh Quân sẽ đi vào kẽ nứt thập giới, bước lên tế đàn anh linh, sáng lập ra một con đường mà tiền nhân chưa từng tạo dựng, chứng đạo thành đế!”

Lời Vô Cực Tinh Quân nói quanh quẩn trong Thần Cung của Diệp Tinh Vân, làm cả người hắn ta đều dại ra.

Trước nay Diệp Tinh Vân chưa bao giờ là thiên chi kiêu tử khí vận sở chung gì cả.

Hắn ta chỉ là một công cụ bị lừa gạt, bị gài bẫy mà thôi.

Trước đó Diệp Tinh Vân còn trào phúng, nói Mạc Phàm là người công cụ.

Thật ra chính hắn ta cũng là một công cụ, mà còn càng thê thảm hơn.

Vô Cực Tinh Quân sắp sửa mai một chân linh của hắn ta, sau đó nhập trú trong đó.

Lấy thủ đoạn của Vô Cực Tinh Quân thì ông ta có tự tin sẽ giấu trời qua biển.

“Không... Điều không phải sự thật!” Diệp Tinh Vân phát ra tiếng gào rống và thét chói tai.

Ẩn nhẫn, mưu đồ thời gian dài như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết quả thế này.

Điều này làm Diệp Tinh Vân gần như muốn điên cuồng, không thể tin nổi.

Hắn ta còn muốn sau khi đạt được cơ duyên thì đi trả thù Quân Tiêu Dao, trả đũa mọi chuyện trước đó.

Kết quả hiện tại thế nào?

Ý thức của hắn ta đã sắp bị mai một.

“Vô Cực Tinh Quân, ta là thiên kiêu của Diệp gia, nếu ngươi làm như vậy với ta, lỡ như bị phát hiện, Diệp gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Diệp Tinh Vân sợ hãi, chỉ có thể mượn danh của Diệp gia để đe dọa.

“A, yên tâm, về sau ta sẽ thay thế ngươi một cách hoàn mỹ...” Vô Cực Tinh Quân lạnh lùng cười.

Ông ta từng tiến vào kẽ nứt thập giới, có được một phương pháp thần hồn chuyển sinh kỳ dị.

Phương pháp này có thể giúp tàn hồn của ông ta sống thêm thế thứ hai, đoạt xá thiên kiêu, lại leo lên đỉnh cao.

Bắt đầu từ khi đó, Vô Cực Tinh Quân đã bắt đầu sắp xếp mưu tính.

Mà sở dĩ nhắm vào Diệp Tinh Vân là vì hắn ta có Tinh Thần Vương Thể, ngày sau sẽ lột xác thành Tinh Thần Thần Thể, hơn nữa cũng phù hợp với thuộc tính của Vô Cực Tinh Quân.

Còn chuyện vì sao Diệp Tinh Vân có thể thức tỉnh những ký ức đó.

Tất nhiên là vì giữa Tinh Thần Thần Thể và Tinh Thần Vương Thể mơ hồ có cộng minh cảm ứng nào đó.

Tàn hồn của Vô Cực Tinh Quân dựa vào loại thủ đoạn này để sắp xếp mọi chuyện.

Mà Mạc Phàm cũng chỉ là một quân cờ khác của ông ta mà thôi.

Nói ngắn gọn, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Vô Cực Tinh Quân.

Tàn hồn của ông ta trực tiếp tiêu diệt chân linh của Diệp Tinh Vân trong Thần Cung.

Đường đường là thiên kiêu của Hoang Cổ Diệp gia mà lại hạ màn bằng phương thức hoang đường như vậy, cũng thật khiến người ta thổn thức.

Vẻ mặt của "Diệp Tinh Vân" khôi phục bình tĩnh, trong mắt hiện ra cảm giác lãnh ngạo như từ trên cao nhìn xuống.

Mạc Phàm bên cạnh cũng hoàn toàn ngơ ra tại chỗ, không ngờ mọi chuyện lại có chuyển biến như vậy.

Mà đúng lúc này, một giọng nói tấm tắc cảm thán bỗng vang lên: "Không ngờ Diệp Tinh Vân ngàn tính vạn tính, cuối cùng lại hố chính mình, Vô Cực Tinh Quân, thủ đoạn tuyệt diệu thật..."

"Hừm?"

Diệp Tinh Vân, không, giờ phút này nên gọi là Vô Cực Tinh Quân, nâng đôi mắt lên, nhìn về trước kia.

Hai người một thú lạnh nhạt đi tới.

Đó là Quân Tiêu Dao, Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử.

"Không hổ là Vô Cực Tinh Quân đã từng tạo dựng nên thanh danh trên Tiên Vực, thủ đoạn này thật khiến người ta mở rộng tầm mắt." Khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra ý cười lạnh nhạt.

Nói thật, ban đầu Quân Tiêu Dao cũng thiếu chút nữa cho rằng Diệp Tinh Vân chính là chuyển thế của Vô Cực Tinh Quân.

Nhưng sau đó nghĩ lại, mọi chuyện không có khả năng đơn giản như vậy.

Hơn nữa Mạc Phàm xuất hiện, càng làm Quân Tiêu Dao sinh ra nghi hoặc.

Cho tới bây giờ, cuối cùng nghi hoặc của Quân Tiêu Dao cũng được giải đáp.

Thì ra cho dù là Diệp Tinh Vân hay là Mạc Phàm, đều chỉ là quân cờ trong tay Vô Cực Tinh Quân mà thôi.

Diệp Tinh Vân cho rằng mình là chuyển thế của Vô Cực Tinh Quân, thật ra chỉ là một con rối.

Mạc Phàm cho rằng mình là vai chính thiên địa của Tinh Thần đại lục, thật ra cũng là do Vô Cực Tinh Quân an bài.

Tính rõ ràng ra thì Vô Cực Tinh Quân mới là vai chính thiên địa của Tinh Thần đại lục.

Mạc Phàm chỉ là ngụy vai chính.

Mà độc thủ luôn sắp xếp mọi chuyện phía sau màn, hiện giờ cuối cùng cũng lộ ra khỏi mặt nước.

Vô Cực Tinh Quân nhìn về phía Quân Tiêu Dao, vẻ mặt vẫn mang theo lãnh ngạo từ trên cao nhìn xuống.

Quân Tiêu Dao thật sự rất mạnh trong thế hệ trẻ, thân phận cũng rất cao.

Nhưng hiện tại là ở hạ giới, Tinh Thần đại lục.

Nơi này là sân nhà của Vô Cực Tinh Quân.

Vô Cực Tinh Quân cũng là cường giả đỉnh cấp từng tung hoành một đời, thử hỏi sẽ sợ hãi một hậu bối tuổi trẻ sao?

“Hoang Cổ Quân gia, Quân Tiêu Dao, sau khi tìm tòi ký ức của Diệp Tinh Vân, bổn Tinh Quân cũng biết ngươi là một nhân vật lợi hại.”

“Một Hoang Cổ Thánh Thể cũng có tư cách đi theo bổn Tinh Quân.”

Hết chương 229.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 230. Quân Tiêu Dao chiến Vô Cực Tinh Quân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên tư của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến mức khiến cả đại nhân vật như Vô Cực Tinh Quân cũng âm thầm líu lưỡi.

Đặc biệt sau khi tìm tòi ký ức của Diệp Tinh Vân.

Vô Cực Tinh Quân có thể cảm nhận được, hình như Diệp Tinh Vân loáng thoáng mang theo một chút sợ hại khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Bởi vậy cũng có thể nhìn ra từ phản ứng trên, rốt cục Quân Tiêu Dao có sức nặng như thế nào trong lòng thế hệ trẻ của Tiên Vực.

Nhưng nghe thấy lời này, Nghệ Vũ lại trố mắt nhìn, quát lên: “Dám khẩu xuất cuồng ngôn với công tử, lớn mật!”

Hắn nâng cung kéo mũi tên, một mũi tên lượn lờ Thái Dương Chân Hỏa giống như hỏa long hung tợn lủi tới, hư không hiện lên một trận gợn sóng.

Vẻ mặt Vô Cực Tinh Quân thật lạnh nhạt.

Hiện giờ tuy ông ta vừa đoạt xá thân thể của Diệp Tinh Vân, nhưng dù sao cũng là chí tôn tung hoành một đời, sao lại không có chút thủ đoạn.

“Ngươi cũng chơi cung sao?”

Vô Cực Tinh Quân vươn tay, bên cạnh vương tọa sao trời, Tru Tinh Phá Diệt Cung rách nát kia chủ động lao tới, rơi vào trong tay ông ta.

Vô Cực Tinh Quân kéo cung kéo dây, sức mạnh Tinh Thần Vương Thể của Diệp Tinh Vân bị ông ta phát huy đến mức tận cùng.

Sức mạnh sao trời trong cửu thiên hội tụ, hóa thành một mũi tên tinh quang sáng lạng, cũng hung hãn lão ra.

Một mũi tên đã phá tan tên của Nghệ Vũ, sau đó lao vút về hướng Nghệ Vũ.

“Sao vậy được?” Nghệ Vũ kinh ngạc.

Hắn là truyền nhân của Nghệ tộc, còn có được huyết mạch của nghệ thần.

Đây là lần đầu tiên hắn bị áp chế ở phương diện cung đạo.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì nắm năm ngón tay lại, thần năng mênh mông, một quyền đạp ra, hư không cũng vỡ vụn.

Mũi tên tinh quang kia trực tiếp bị nổ nát thành quang điểm đầy trời.

“Nhất đại chí tôn mà ra tay với hậu bối trẻ tuổi như vậy thì không tốt lắm đâu.” Quân Tiêu Dao bình đạm nói.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao chỉ dùng một quyền hóa giải thế công của mình, đồng tử của Vô Cực Tinh Quân càng thêm thâm thúy.

Nếu là bản tôn của Vô Cực Tinh Quân, cho dù Quân Tiêu Dao nghịch thiên đến mấy cũng không có khả năng đánh thắng được.

Nhưng hiện tại chỉ là một tia tàn hồn của Vô Cực Tinh Quân đoạt xá thân thể Diệp Tinh Vân mà thôi.

Thủ đoạn của Vô Cực Tinh Quân nhiều đến mấy mạnh đến mấy thì cũng phải dựa vào thân thể của Diệp Tinh Vân.

Đây cũng là nguyên nhân Quân Tiêu Dao vẫn rất bình tĩnh.

Hắn cũng không kiêng kỵ Vô Cực Tinh Quân.

“Không hổ là Hoang Cổ Thánh Thể, bổn Tinh Quân cũng hơi muốn đoạt xá rồi đấy.” Vô Cực Tinh Quân hơi nheo đôi mắt lại.

Trong kiếp này, ông ta muốn đi vào kẽ nứt thập giới, bước lên tế

đàn anh linh, sáng lập ra một con đường mà các tiền nhân đều chưa từng đi qua.

Cho nên đối với ông ta mà nói, tất nhiên thân thể càng mạnh thì càng tốt.

Có thể sống sót mới có khả năng sáng lập ra đạo lộ.

Cho nên trong lòng Vô Cực Tinh Quân cũng sinh ra ý tưởng mới.

“A, vậy ngươi cứ thử xem.” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên lãnh quang.

Vô Cực Tinh Quân dám nhắm mục tiêu lên đầu hắn, quả thực không biết chữ chết viết như thế nào.

“Tìm đường chết!” Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử đều phẫn uất, nhịn không được muốn ra tay.

“Để ta tới, các ngươi không đối phó được hắn.” Quân Tiêu Dao bước ra một bước.

Tuy Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử đều rất mạnh, nhưng so với loại lão bánh quẩy như Vô Cực Tinh Quân thì vẫn còn non và xanh lắm.

Quân Tiêu Dao cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, như kiếm tiên cổ xưa giáng trần.

Cả người hắn tràn ngập một loại tiên khí và đạo vận siêu nhiên.

Hắn thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, sau lưng kéo dài tới Ác Ma Chi Dực, thân thể hóa thành cực tốc, trực tiếp lao về hướng Vô Cực Tinh Quân.

“Dám chủ động ra tay với bổn Tinh Quân, có dũng khí.” Vô Cực Tinh Quân lạnh lùng cười.

Tốt xấu gì ông ta cũng là một vị chí tôn, tuy hiện tại chỉ là đoạt xá thân thể của Diệp Tinh Vân, nhưng hiển nhiên một thiên kiêu trẻ tuổi không thể nào sánh ngang với thực lực của ông ta.

Vô Cực Tinh Quân bắn ra chín cung, chín mũi tên sao trời trước sau xâu thành một chuỗi, lao vút về hướng Quân Tiêu Dao.

Đó là Cửu Tinh Liên Châu chi pháp.

Cả người Quân Tiêu Dao cuộn trào pháp lực, rót vào Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay.

Một kiếm quét ra, thêm vào Lục Tiên Kiếm Quyết.

Ngay tức khắc, trong hư không có cảnh tượng đàn tiên ngã xuống hiện hóa ra, một kiếm làm vỡ vụn không gian, kiếm khí mênh mông.

Kiếm quang tràn ngập khí tức thời gian trực tiếp tiêu diệt cả chín mũi tên sao trời cùng một lúc.

Quân Tiêu Dao bước chậm đến, một tay chém ra kiếm quang, tay còn lại thì tung ấn Binh Phạt Quyết.

Dòng nước lũ thần binh mênh mông cuồn cuộn lao đến, tràn ngập cả tòa điện phủ.

Thế công cường đại của Quân Tiêu Dao khiến đôi mắt Vô Cực Tinh Quân chợt lóe, hiển nhiên cũng nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Nhưng vẻ mặt Vô Cực Tinh Quân vẫn rất bình tĩnh, ông ta đưa một tay tung ấn ra, một đại ấn màu bạc giống như núi cao ầm ầm ầm nghiền áp đến.

Vạn thần binh của Quân Tiêu Dao trực tiếp bị đại ấn đâm nát.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì thúc giục sức mạnh Tượng Thần Trấn Ngục Kính, khí huyết mãnh liệt giống như núi lửa phun trào.

Trên đỉnh đầu hắn giống như có tượng thần hoàng kim thực chất xuất hiện, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, cả tòa tinh cung đều đang run rẩy.

Hắn dựng kiếm lên, ba tỷ bảy trăm triệu cân thần lực mãnh liệt lao ra cuồn cuộn, một kiếm này chém xuống, chư thiên đều vỡ vụn.

Cho dù là Vô Cực Tinh Quân vốn thong dong thản nhiên, giờ phút này cũng thay đổi sắc mặt.

Hư không chung quanh Quân Tiêu Dao đều lan ra những vết rách nhàn nhạt.

Đó là vì sức mạnh nhục thân của Quân Tiêu Dao quá mạnh, gần như đánh vỡ cực hạn chịu đựng của không gian, bởi vậy mới xuất hiện vết rách.

“Cho dù là Hoang Cổ Thánh Thể, sức mạnh nhục thân cũng không có khả năng mạnh đến mức này.” Vô Cực Tinh Quân kinh ngạc.

Ông ta tung hoành một đời, từng nhìn thấy không biết bao nhiêu yêu nghiệt tuổi trẻ.

Nhưng yêu nghiệt giống như Quân Tiêu Dao thì ông ta lần đầu tiên chứng kiến.

Càng phiền phức chính là, Vô Cực Tinh Quân vừa đoạt xá thân thể của Diệp Tinh Vân, còn chưa hoàn toàn ma hợp, căn bản không có khả năng phát huy ra trăm phần trăm thực lực.

Chẳng lẽ hôm nay Vô Cực Tinh Quân này sẽ lật xe?

Quân Tiêu Dao tung ra một quyền, căn bản không cần thi triển chiêu thức gì, ba tỷ bảy trăm triệu cân thần lực phát ra còn khủng bố hơn bất cứ đại thần thông nào.

Thậm chí quy tắc không gian ở hạ giới không gánh chịu nổi sức mạnh cường đại như vậy, không gian đang nứt toạc ra từng tấc một.

Vẻ mặt Vô Cực Tinh Quân cũng trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Ông ta đã sắp xếp bố cục rất lâu mới đi đến được bước này, không muốn lật thuyền trong mương.

Hết chương 230.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 231. Thời đại thay đổi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Hồn Thiên Đại Thủ!”

Vô Cực Tinh Quân lại ra tay, ông ta thò một tay ra, cứ như hiện hóa ra một mảnh sao trời hỗn độn, va chạm với quyền quang của Quân Tiêu Dao.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, như sấm sét trên đất bằng, gợn sóng chấn động điên cuồng tỏa ra tứ tán.

Dưới sự va chạm kịch liệt này, rõ ràng Vô Cực Tinh Quân chính là bên bị đẩy lui.

Trên cánh tay ông ta có máu tươi chảy ròng, mấy mảnh xương vụn trắng hếu đã đâm thủng da.

Nhưng Vô Cực Tinh Quân cũng không lộ ra vẻ mặt đau đớn, cứ như đây không phải thân thể của ông ta.

Chỉ là vẻ mặt của Vô Cực Tinh Quân mang theo một tia khiếp sợ và bất đắc dĩ.

Ông ta khiếp sợ là thực lực của Quân Tiêu Dao vượt xa dự đoán của mình.

Bất đắc dĩ là do mình đường đường là Vô Cực Tinh Quân mà lại bị quản chế bởi sức mạnh nhục thân, không thể phát huy toàn bộ thực lực.

Thân thể của Diệp Tinh Vân là Tinh Thần Vương Thể, theo lý thuyết đã là cực kỳ không tồi.

Nhưng so với Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao thì vẫn không là gì.

Vô Cực Tinh Quân cảm thán dưới đáy lòng, đồng thời cũng thi triển ra cực chiêu.

Ông ta biết, nếu như lại không toàn lực ra tay thì rất có thể sẽ lật thuyền trong mương.

Toàn bộ thân thể Vô Cực Tinh Quân bắt đầu nổi lên một lớp thần quang sao trời.

Vô số quang điểm hiện lên thân thể ông ta, nhuộm đẫm thân thể này giống như một bức tinh đồ.

Đây là Vương Thể Dị Tượng thuộc về Tinh Thần Vương Thể.

Tinh Thần Tứ Tuyệt Thiên!

Tầng tầng lớp lớp sao trời áp bách đến, cứ như sức mạnh chư thiên tinh vũ đều hội tụ lại với nhau.

Luồng dao động này cực kỳ cường hãn, khiến cả Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử cũng xuất hiện cảm giác nguy cơ.

Trước kia Diệp Tinh Vân không thể thi triển được loại Vương Thể Dị Tượng này.

Nhưng Vô Cực Tinh Quân đã từng mang Tinh Thần Thần Thể lại có thể thi triển thông thuận.

“Vương Thể Dị Tượng sao?”

Quân Tiêu Dao nhìn tầng tầng lớp lớp sao trời áp bách mà đến, sắc mặt hắn vẫn như giếng cổ không gợn sóng.

Chỉ thấy Quân Tiêu Dao dùng một chân dậm lên hư không.

Thần quang kim sắc mênh mông như nước, từng hư ảnh Thánh Nhân đột nhiên hiện lên trong không gian chung quanh.

Đó là Thánh Thể Dị Tượng, Vạn Thánh Triều Bái!

Sau khi Thánh Thể Dị Tượng bị tung ra, một uy áp hùng hồn cũng ầm ầm đàn áp xuống, va chạm với Tinh Thần Tứ Tuyệt Thiên của

Vô Cực Tinh Quân.

Hai đại dị tượng va chạm, cả tòa cung điện đều lung lay sắp đổ.

Vô Cực Tinh Quân lại bị đẩy lui.

Nếu Tinh Thần Vương Thể lột xác trở thành Tinh Thần Thần Thể, tất nhiên có thể chống đỡ được Thánh Thể Dị Tượng của Quân Tiêu Dao.

Nhưng trước mắt, sao Vương Thể Dị Tượng có thể là đối thủ của Thánh Thể Dị Tượng.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao lại chiếm cứ thượng phong, Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử đều có chút hưng phấn.

Chủ nhân mà bọn họ đi theo quả nhiên là tồn tại vô địch.

Mà phía bên kia, Mạc Phàm đã ngây người.

Gã không ngờ, ngay cả Vô Cực Tinh Quân ra tay cũng không đối phó được Quân Tiêu Dao.

“Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, các lĩnh phong tao sổ bách niên (1).”

(1) Giang sơn đời đời đều có người tài giỏi xuất hiện, sức ảnh hưởng của mỗi người bọn họ cũng chỉ có mấy trăm năm mà thôi

“Vô Cực Tinh Quân, thời đại đã thay đổi!” Quân Tiêu Dao vừa nói, vừa tung chân đạp ngang hư không.

Hắn tung ra một quyền tràn ngập sức mạnh luân hồi, đó là quyền pháp cấm kỵ, Lục Đạo Luân Hồi quyền.

Sáu lốc xoáy luân hồi khủng bố hiện lên cùng với quyền quang, giống như muốn kéo cả thân thể và linh hồn người ta vào trong đó rồi hoàn toàn cắt nát.

Rốt cuộc sắc mặt Vô Cực Tinh Quân cũng thay đổi.

quyền pháp cấm kỵ này làm cả ông ta cũng sinh ra một cảm giác

nguy hiểm cực độ, như sẽ bị kéo vào luân hồi rồi hủy diệt.

Rắc!

Một quyền này giáng xuống, thân thể Vô Cực Tinh Quân cũng bị đánh nứt, máu tươi văng khắp nơi.

Tinh Thần Vương Thể của Diệp Tinh Vân căn bản không chịu nổi quyền quang của Quân Tiêu Dao.

Không chỉ như thế, ở ngực Quân Tiêu Dao cũng sáng lên, Luân Hồi Niết Quang hai màu hắc bạch hiện ra.

Ánh hào quang màu đen quét tới, thân thể Diệp Tinh Vân bắt đầu cấp tốc lão hoá, tinh hoa sinh mệnh như trôi đi hầu như không còn.

“Chí Tôn Cốt!” Vô Cực Tinh Quân nhịn không được gầm nhẹ lên một tiếng.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Chí Tôn Cốt, tuyệt đối là thể chất yêu nghiệt.

Cho dù thực lực của Vô Cực Tinh Quân có mạnh đến đâu, kinh nghiệm phong phú đến mấy, nhưng chỉ có được thân thể của Diệp Tinh Vân thì hoàn toàn không thể phát huy hết sức mạnh.

Đó gọi là, không bột đố gột nên hồ.

Căn cơ thân thể của Diệp Tinh Vân chỉ tới mức này, Vô Cực Tinh Quân lòng có lực mà lực không đủ.

“Đáng chết, thân thể Diệp Tinh Vân này cũng quá kém cỏi.” Vô Cực Tinh Quân mắng thầm trong lòng.

Nếu Diệp Tinh Vân ở trên trời có linh, nghe thấy lời này thì tám phần sẽ tức giận đến mức nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên.

Ngươi con mẹ nó đoạt thân thể lão tử, mà còn ghét bỏ thân thể lão tử yếu à?

“Như vậy mãi không được...” Đôi mắt Vô Cực Tinh Quân biến ảo.

Ông ta nhìn chằm chằm Quân Tiêu Dao, ý tưởng trước đó dần dần trở nên kiên định.

Thân thể của Quân Tiêu Dao mới là hoàn mỹ nhất.

Chỉ khi nào đoạt xá được thân thể của Quân Tiêu Dao thì ông ta mới có khả năng sáng lập ra một con đường xưa nay chưa từng có.

“Vô Cực Tinh Quân, cát bụi về với cát bụi đi, ngươi cũng đừng trông mong thế thứ hai gì đó, an tâm đi đi.”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, giống như thần linh.

Hắn cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, một kiếm đâm thẳng vào mi tâm của Vô Cực Tinh Quân, muốn tiêu diệt Thần Cung của ông ta.

Mà đúng lúc này, một chút tinh quang bỗng thoát ra từ mi tâm, trực tiếp trốn vào giữa mày của Quân Tiêu Dao.

“Công tử!”

“Chủ nhân!”

Sắc mặt Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử đều biến đổi.

Mà giờ phút này, trong Thần Cung của Quân Tiêu Dao.

Thần hồn của Vô Cực Tinh Quân xuất hiện.

Ông ta có được phương pháp thần hồn chuyển sinh, am hiểu sâu sắc chuyện đoạt xá nhất.

Nhưng Vô Cực Tinh Quân vừa tiến vào Thần Cung của Quân Tiêu Dao thì cũng ngớ người cả ra.

“Cái này... Này...” Vô Cực Tinh Quân hơi trợn to đôi mắt.

Theo lý thuyết, lấy tâm thái cường giả của ông ta thì không có khả năng lộ ra vẻ mặt này.

Nhưng hiện tại, Vô Cực Tinh Quân thật sự đã chịu chấn động cực độ.

Xuất hiện trước mặt ông ta là một tòa Thần Cung vô cùng nguy nga rộng lớn.

Cả tòa Thần Cung như tiên cung bảo khuyết trên trời, tràn ngập tiên khí.

Thậm chí những linh hồn lực chung quanh cũng biến thành chất lỏng, mênh mông mà mãnh liệt.

“Cái này... Đây là Thần Cung của một người sao?” Vô Cực Tinh Quân choáng váng cả người, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hết chương 231.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 232. Hỗn Độn Thần Ma diệt sát Vô Cực Tinh Quân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước đó ông ta đoạt xá Diệp Tinh Vân, Thần Cung của Diệp Tinh Vân chỉ có kích thước một gian phòng.

Nếu nói Thần Cung của Diệp Tinh Vân là một căn nhà tranh.

Như vậy Thần Cung của Quân Tiêu Dao chính là lăng tiêu bảo điện mà thần tiên trên trời cư trú!

Giữa hai bên hoàn toàn không thể so sánh.

“Sao có thể, sao loại Thần Cung này có thể xuất hiện trên người một hậu bối?” Vô Cực Tinh Quân quả thực muốn điên rồi!

Cho dù là bắt đầu tu luyện linh hồn lực từ trong bụng mẹ, cũng không có khả năng làm Thần Cung mạnh đến mức độ này.

Tất nhiên ông ta không biết là từ ba tuổi Quân Tiêu Dao vẫn luôn dùng Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp để tu luyện thần hồn, chưa ngày nào chậm trễ bỏ lỡ.

Mà tòa Thần Cung rộng lớn này chính là thu hoạch của Quân Tiêu Dao.

“Vô Cực Tinh Quân, bản Thần Tử nên nói ngươi thông minh hay là ngu xuẩn đây, dám cả gan muốn đoạt xá bản Thần Tử?”

Trong Thần Cung, chân linh của Quân Tiêu Dao hiện lên, quang huy vạn trượng, giống như thần linh.

“A, Thần Cung của ngươi thật sự nằm ngoài dự đoán của bổn Tinh Quân, nhưng cũng rất tốt, tất cả mọi thứ đều thuộc về bổn Tinh Quân!”

Vô Cực Tinh Quân giơ tay lên, chuẩn bị tiêu diệt chân linh của

Quân Tiêu Dao.

“Thật là ngu muội...” Khóe miệng chân linh Quân Tiêu Dao lộ ra một tia trào phúng.

Hắn búng tay một cái.

Sau đó trong tầng mây trên trời cao, một bóng ma đen nhánh khổng lồ đột ngột hiện ra.

Nó mang theo một cảm giác áp bách linh hồn.

“Cái này... Đây là...”

Thần hồn của Vô Cực Tinh Quân đang run rẩy, cảm nhận được một sự khủng bố chưa bao giờ có!

Vô Cực Tinh Quân là người phương nào, cường giả tung hoành một đời, thậm chí từng gây nên phong ba rất lớn ở Tiên Vực.

Nhưng hiện tại, Vô Cực Tinh Quân lại đang run rẩy, thần hồn run bần bật.

Hiện giờ ông ta chỉ là thần hồn thể mà thôi, vừa định mai một chân linh của Quân Tiêu Dao thì không ngờ đã xảy ra biến cố này.

Rốt cuộc bóng ma thật lớn kia cũng hoàn toàn triển lộ.

Đó là một Hỗn Độn Thần Ma lây dính máu tươi loang lổ.

Trong lúc Hỗn Độn Thần Ma chuyển động, cứ như có tiếng thần ma kêu khóc truyền ra, làm người nghe da đầu tê dại.

Hỗn Độn Thần Ma là công kích võ học thần hồn chí cường do Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp diễn sinh ra.

Loại thần thông linh hồn khủng bố này khắc chế các loại chân linh, linh hồn thể nhất.

Sức công kích của nó đối với thân thể gần như bằng không.

Nhưng đối với chân linh, nguyên thần, linh hồn… thì lại có lực sát thương lên tới hai trăm phần trăm.

Cũng khó trách Vô Cực Tinh Quân sẽ run rẩy.

“Đây là đại thần thông linh hồn gì?” Vô Cực Tinh Quân nhịn không được gào rống một tiếng.

Cảm giác áp bách kinh khủng kia quả thực sắp làm hắn hỏng mất.

Vô Cực Tinh Quân tách ra muốn rời đi.

“Nếu tới thì cũng đừng đi nữa.” Chân linh của Quân Tiêu Dao lộ ra ý cười lạnh trên khóe miệng.

Trong không gian Thần Cung, Hỗn Độn Thần Ma giống như một đại lục màu đen kia trực tiếp ầm ầm ầm nghiền áp hư không, trấn áp về hướng Vô Cực Tinh Quân.

Một lực hút khủng bố bùng nổ.

Vô Cực Tinh Quân muốn chạy trốn cũng chạy không thoát.

Cuối cùng ông ta kiệt lực phát ra một tiếng gào rống tê tâm liệt phế, sau đó bị Hỗn Độn Thần Ma trấn áp.

Mỗi khi Hỗn Độn Thần Ma quay một vòng, linh hồn của Vô Cực Tinh Quân sẽ bị mài tan đi vài phần.

“Không... Bổn Tinh Quân tung hoành một đời, sắp xếp bố trí đến nay, há có thể thua trong tay một hậu sinh tiểu bối như ngươi!”

Linh hồn của Vô Cực Tinh Quân phát ra tiếng rống giận không cam lòng.

Ông ta thật sự không ngờ mình lại thua trong tay Quân Tiêu Dao.

Bố cục sâu xa, tham vọng sống lại một đời và quyết tâm sáng lập con đường đều hoàn toàn bị huỷ diệt vào thời khắc này.

Có thể suy ra Vô Cực Tinh Quân không cam lòng đến cỡ nào.

“Trường Giang sóng sau đè sóng trước, ngươi không biết sóng sau đáng sợ sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hắn xuất thân từ Hoang Cổ thế gia, có vô số tài nguyên, thiên tư

vô song.

Vừa sinh ra đã cao cao tại thượng, thân phận tôn quý.

Tính từ trình độ nào đó, cũng coi như là “Sóng sau”.

Bị sóng sau như vậy chụp chết trên bờ cát cũng không oan uổng.

“A... Bổn Tinh Quân hận!”

Cuối cùng, trong Hỗn Độn Thần Ma truyền đến tiếng gào bi phẫn của Vô Cực Tinh Quân.

Đường đường là nhất đại chí tôn kiêu hùng mà lại ngã xuống, bị tiêu diệt triệt để khỏi thế gian như vậy.

Mà ngoại giới, Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử đều lộ ra vẻ mặt khẩn trương.

Còn về Mạc Phàm, gã không rời đi.

Bởi vì có đám người Nghệ Vũ ở đây, gã muốn chạy cũng chạy không thoát.

“Chẳng lẽ Vô Cực Tinh Quân đoạt xá thành công?” Mạc Phàm nghiền ngẫm nói.

Nếu Vô Cực Tinh Quân đoạt xá thành công, vậy gã còn có một tia khả năng sống sót.

Ngay sau đó, Quân Tiêu Dao rốt cuộc cũng mở mắt ra, ánh mắt vẫn tỉnh táo bình tĩnh như cũ.

Ngay lúc đó, ánh mắt Quân Tiêu Dao lập tức nhìn thẳng vào Mạc Phàm.

Trong đôi mắt ấy lộ ra một tia trào phúng mơ hồ, khiến trái tim Mạc Phàm trầm xuống.

“Mạc Phàm, có phải ngươi rất muốn nhìn thấy bản Thần Tử bị đoạt xá hay không?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến sắc mặt Mạc Phàm lập tức trắng bệch

như tờ.

Mà Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ lộ ra vẻ mặt khâm phục cực độ.

Cả Vô Cực Tinh Quân muốn đoạt xá, cũng không làm gì được Quân Tiêu Dao.

“Vô... Vô Cực Tinh Quân hắn...” Giọng điệu của Mạc Phàm mang theo chút âm rung.

“Hắn sống không được thế thứ hai.” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói.

Mạc Phàm nghe thấy thế thì tâm can đều rung động.

Rất rõ ràng, Vô Cực Tinh Quân đã hoàn toàn ngã xuống.

Thình thịch một tiếng, Mạc Phàm trực tiếp quỳ rạp xuống đất, dập đầu nói: “Ta sai rồi, cầu xin Thần Tử Quân gia tha cho ta một mạng!”

“Tha cho ngươi một mạng?”

“Ngươi phóng thích tội tộc, mang đến hạo kiếp cho Huyền Thiên Tông, đừng nói ngươi chỉ có một mệnh, cho dù là một trăm cái mạng cũng khó đền hết tội của ngươi!” Giọng nói của Quân Tiêu Dao lạnh lẽo như băng.

Hắn không nói hai lời, chỉ tát một cái ngay về phía Mạc Phàm.

“Không!”

Mạc Phàm đứng dậy, xoay người muốn đào tẩu.

Phốc!

Một cái tát giáng tới, đã không nhìn thấy bóng dáng Mạc Phàm đâu nữa.

Gã bị đánh nổ thành một đoàn huyết vụ, chết đến không thể càng chết.

Đến lúc này thì mọi vấn đề ở đây đều được giải quyết.

Diệp Tinh Vân bị đoạt xá, Vô Cực Tinh Quân bị Quân Tiêu Dao tiêu diệt, Mạc Phàm cũng ngã xuống.

Quân Tiêu Dao cầm lấy Tru Tinh Phá Diệt Cung kia lên.

“Là một món chí tôn khí không tồi, ngày sau thậm chí có khả năng lột xác thành chuẩn đế binh.” Quân Tiêu Dao đánh giá Tru Tinh Phá Diệt Cung một cái, sau đó ném cho Nghệ Vũ.

“Công tử, cái này...” Nghệ Vũ cầm lấy Tru Tinh Phá Diệt Cung, nhất thời ngây dại.

Hết chương 232.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 233. Thu hoạch khá nhiều

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây chính là chí tôn khí!

Nếu sửa chữa lại, sau đó tiếp tục ôn dưỡng thì nói không chừng sẽ lột xác thành chuẩn đế binh!

Thần binh hi hữu như thế mà Quân Tiêu Dao lại tùy tiện ném cho hắn.

“Công tử, vật này quá quý trọng, Nghệ Vũ không thể nhận lấy.” Nghệ Vũ chắp tay nâng Tru Tinh Phá Diệt Cung lên.

“Bảo ngươi cầm thì cầm, công tử nhà ngươi là người thiếu chí tôn khí sao?” Quân Tiêu Dao vẫy vẫy tay.

Hắn đã có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Hơn nữa nếu hắn thật sự muốn chuẩn đế binh thì Quân gia nhất định sẽ cho hắn.

Quân Tiêu Dao luôn không thiếu binh khí.

Chuôi Tru Tinh Phá Diệt Cung này cũng vừa vặn thích hợp cho Nghệ Vũ sử dụng, có thể phát huy ra giá trị lớn nhất trong tay hắn.

Nghệ Vũ suy nghĩ, cũng đúng, Quân Tiêu Dao không thiếu binh khí.

Nhưng thái độ chân thành đối đãi này vẫn làm Nghệ Vũ cảm động trong lòng, lập tức bái ba cái về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhìn sáu bộ Liệt Tinh Thần Khôi kia, sau đó tùy ý thu chúng vào pháp khí không gian.

Sáu Liệt Tinh Thần Khôi cấp bậc Thánh Nhân cũng không thường thấy ở Tiên Vực.

Ở hạ giới này thì chúng càng có thể phát huy ra tác dụng cực lớn.

Sau này khi trấn áp các tội tộc khác, vừa vặn có thể dùng đến Liệt Tinh Thần Khôi.

Nhưng muốn sử dụng Liệt Tinh Thần Khôi cấp bậc Thánh Nhân cũng phải trả giá.

Ít nhất cũng cần tiên nguyên hạ phẩm, hoặc là nguồn năng lượng như tinh hạch.

Cũng may trước đó Quân Tiêu Dao có được mấy ngàn tinh hạch.

Nếu không hắn thực sự không nỡ sử dụng.

Cuối cùng, ánh mắt Quân Tiêu Dao dừng lại trên vương tọa sao trời và đoàn căn nguyên thế giới kia.

Quân Tiêu Dao tiến lên quan sát.

Căn nguyên thế giới của Tinh Thần đại lục cũng có năm màu sặc sỡ, trong đó trải rộng quang điểm sao trời.

Trước kia Quân Tiêu Dao đã có được một phần nhỏ căn nguyên thế giới Thiên Huyền đại lục từ trên người Lâm Phong.

Mà hiện tại trước mặt Quân Tiêu Dao là toàn bộ căn nguyên thế giới của Tinh Thần đại lục!

Cảm nhận được trong căn nguyên thế giới này chất chứa khí tức huyền ảo vô tận, dù Quân Tiêu Dao đã từng nhìn thấy rất nhiều bảo bối, nhưng cũng phải tấm tắc cảm thán.

Vốn dĩ, sau khi Vô Cực Tinh Quân đoạt xá, hắn sẽ đích thân luyện hóa căn nguyên thế giới này.

Kết quả hiện tại đều để Quân Tiêu Dao nhặt của hời.

Quân Tiêu Dao thu căn nguyên thế giới này vào trong túi.

Hắn muốn sáng lập con đường của chính mình, lấy thân làm chủng, cho nên tất nhiên sẽ không dùng căn nguyên thế giới này như tiên chủng.

Mà nó sẽ trở thành quân lương của hắn.

“Những chuyện ở nơi đây cũng đã sắp hoàn thành, cũng đến lúc trở về Thiên huyền đại lục để cắt cây rau hẹ Lâm Phong kia thêm một đợt.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Bởi vì Quân Tiêu Dao muốn tạo ra một con đường chỉ thuộc về mình.

Mà hiển nhiên con đường này không phải dễ sáng lập như vậy.

Năng lượng cần dùng khẳng định sẽ rất lớn.

Cho nên Quân Tiêu Dao phải phòng ngừa chu đáo.

Hắn cảm thấy, có thể căn nguyên thế giới là vật phụ trợ hữu dụng nhất, càng nhiều càng tốt.

Hiện tại, hắn đã có được căn nguyên thế giới của Tinh Thần đại lục, còn có được một phần nhỏ căn nguyên thế giới Thiên Huyền đại lục.

Bước tiếp theo, Quân Tiêu Dao chuẩn bị thu hoạch Lâm Phong.

Qua thời gian dài như vậy, Lâm Phong cũng nên đạt được những phần căn nguyên thế giới còn lại của Thiên Huyền đại lục rồi mới đúng.

Sau khi hắn có được căn nguyên thế giới của Tinh Thần đại lục, điện phủ này nhìn có vẻ không còn thứ gì đáng giá nữa.

Cuối cùng ánh mắt Quân Tiêu Dao dừng trên di hài của Vô Cực Tinh Quân.

Đó là thi thể đời trước của ông ta, mình đầy thương tích, uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên vương tọa.

Nhìn qua cũng giống một nhân vật kiêu hùng.

Nếu không gặp phải Quân Tiêu Dao thì nói không chừng ông ta sẽ thật sự thành công sống tiếp thế thứ hai.

Quân Tiêu Dao tiến lên, nhìn lướt qua di hài của Vô Cực Tinh Quân, lộ ra vẻ mặt như suy tư gì đó, sau đó giơ tay ra.

“Con mẹ nó, chủ nhân muốn sờ thi thể à?” Cửu Đầu Sư Tử líu lưỡi.

Quân Tiêu Dao thật con mẹ nó là kẻ tàn nhẫn!

Cả cơ hội sờ thi thể cũng không buông tha.

Quân Tiêu Dao sờ soạng một lúc, sau đó thu tay lại, trên tay đã có thêm một cái túi thơm.

Đúng, không sai, là một cái túi thơm.

Trong đó còn có hương khí nhàn nhạt tản ra, kéo dài không tiêu tan.

“Trời ạ, Vô Cực Tinh Quân này là nương pháo(1) sao, sao lại dùng túi thơm của nữ nhân?” Chín cái đầu Cửu Đầu Sư Tử đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

(1) Nương pháo (娘炮) chỉ những người đàn ông có cách cư xử, tính cách hay phong cách nói chuyện thiên về hướng nữ tính, giống con gái.

Quân Tiêu Dao cười khẽ một chút, lắc đầu và nói: “Cái này không phải vật của bản thân Vô Cực Tinh Quân, là tín vật.”

“Tín vật?” Cửu Đầu Sư Tử nghiêng đầu.

“Tín vật để tiến vào kẽ nứt thập giới.” Quân Tiêu Dao nói.

Trước đó Đông Huyền lão tổ đã nói với hắn, trừ một ít người mang đại khí vận, đại nghị lực có thể đi vào kẽ nứt thập giới ra thì còn có một phương pháp khác, chính là thông qua tín vật để tiến vào.

Tế đàn anh linh nằm trong kẽ nứt thập giới, từng có vô số nhân kiệt muốn chứng đạo trong đó, sáng lập ra một con đường xưa nay chưa từng có.

Nhưng đa số đều ngã xuống.

Mà sau khi bọn họ ngã xuống, khó tránh khỏi sẽ để lại một ít di vật, lây dính khí tức của tế đàn anh linh, cuối cùng truyền lưu ra ngoài.

Thiên kiêu bên ngoài có thể thông qua khí tức tín vật này để tìm được cửa vào kẽ nứt thập giới.

Mà hiển nhiên túi thơm này là một vị nhân kiệt nữ tính lưu lại.

Sau khi thu hồi túi thơm, Quân Tiêu Dao cũng chuẩn bị rời đi.

Hắn có được mấy ngàn tinh hạch, sáu Liệt Tinh Thần Khôi, căn nguyên của Tinh Thần đại lục, và tín vật tiến vào kẽ nứt thập giới.

Còn Tru Tinh Phá Diệt Cung thì ban cho Nghệ Vũ.

Quân Tiêu Dao thực sự chướng mắt những bảo bối còn lại Tinh cung.

Nhưng hắn cũng không lãng phí, kêu Nghệ Vũ và Cửu Đầu Sư Tử thu lấy.

Sau này hắn có thể để lại cho Huyền Thiên Tông coi như tài nguyên nội tình.

Sau một hồi cướp đoạt, đám người Quân Tiêu Dao cũng đi ra khỏi tinh cung, rời đi ám vực.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao bước ra khỏi ám vực.

Có khí tức khủng bố bỗng bùng nổ, mang theo phẫn nộ cực điểm.

Ba bóng người đứng sừng sững trên hư không.

Họ đều tản mát ra khí tức Chuẩn Thánh cường đại.

“Trời ạ, ba vị Chuẩn Thánh?” Một ít tu sĩ may mắn đi ra khỏi ám vực nhìn thấy thế thì da đầu tê dại.

Ba vị Chuẩn Thánh này từ đâu mà xuất hiện thế này?

Hết chương 233.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 234. Tín vật của tế đàn anh linh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không đúng, hình như bọn họ là nhằm vào Thần Tử Quân gia!” Một ít tu sĩ chú ý tới.

Ba vị Chuẩn Thánh kia đưa ánh mắt nhắm thẳng vào người Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử...” Sở Hồng Y bình yên đi ra từ tinh cung, cũng nheo mắt lại, lộ ra chút lo lắng.

Nếu không phải Quân Tiêu Dao ra tay tương trợ thì nàng ta không có khả năng tồn tại đi ra khỏi bảo khố tinh cung.

Cho nên giờ phút này nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện nguy cơ, tất nhiên nàng ta sẽ lo lắng.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thật thong dong.

Hắn nâng mí mắt lên, ngữ điệu lại hết sức bình đạm: “Ba vị Chuẩn Thánh của Diệp gia là có ý gì?”

Quân Tiêu Dao sớm đã đoán được, Diệp Tinh Vân hạ giới không có khả năng không mang theo hộ đạo nhân.

Chỉ là vì hạn chế của ám vực, hộ đạo nhân cũng không thể bước vào một bước.

Trong ba vị Chuẩn Thánh này, một lão giả để râu dê ở giữa bước ra.

Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn không xa lạ, lão giả này chính là lão bộc của Diệp Tinh Vân, Phúc bá.

“Thần Tử Quân gia, hồn đăng của Tinh Vân thiếu gia đã tắt.” Sắc mặt Phúc bá mang theo một tia bi thương.

Ánh mắt của hai vị Chuẩn Thánh bên cạnh vẫn sắc bén nhưu chim

ưng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

Bọn họ cũng biết, Diệp Tinh Vân và Quân Tiêu Dao từng có nhiều lần xung đột.

Nếu nói ai có hiềm nghi lớn nhất trong chuyện Diệp Tinh Vân ngã xuống, không thể nghi ngờ là Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa ở ám vực hạ giới, người duy nhất có năng lực giết Diệp Tinh Vân cũng chỉ có Quân Tiêu Dao.

“Nếu ta nói không phải ta giết thì sao?” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Cũng không phải hắn sợ hãi nên muốn biện giải cái gì.

Vốn dĩ không phải do hắn, vì sao phải đứng ra nhận tội thay kia chứ?

“Hừ, không phải ngươi giết à, dưới tình huống như vậy, trừ ngươi ra thì còn có ai giết được Diệp thiếu gia?” Hai tên Chuẩn Thánh bên cạnh Phúc bá hừ lạnh và nói.

Quân Tiêu Dao nhướng mày, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, hắn nói: “Bản Thần Tử giải thích là không muốn vô duyên vô cớ bị gán ghép tội danh, thật sự cho rằng bản Thần Tử sợ các ngươi?”

Lời nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì một khí thế lạnh lẽo tỏa ra khiến hai tên Chuẩn Thánh lập tức im tiếng, nói không ra được câu tàn nhẫn nào nữa.

Về mặt tu vi, bọn họ không sợ Quân Tiêu Dao, nhưng ở phương diện thân phận thì bọn họ cũng không thể trêu vào Quân Tiêu Dao.

Phúc bá vẫy vẫy tay và nói: “Thỉnh Thần Tử đại nhân bớt giận, lão hủ chỉ muốn biết chân tướng về chuyện thiếu gia ngã xuống.”

Thái độ của Phúc bá làm vẻ mặt Quân Tiêu Dao hơi dịu lại, sau đó dùng vài câu đơn giản giải thích một chút.

“Thì ra là như thế.” Phúc bá nghe vậy, bi thương trong mắt càng đậm.

Lão không ngờ, Diệp Tinh Vân không chết trong tay Quân Tiêu Dao, ngược lại lại mất mạng vì phương thức nghẹn khuất như thế này.

“Thật là như vậy?” Hai tên Chuẩn Thánh còn lại lộ ra vẻ mặt hoài nghi.

Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng rồi nói: “Nếu thật sự là bản Thần Tử làm, giết cũng đã giết, chỉ là một Diệp Tinh Vân thôi, bản Thần Tử sẽ không thừa nhận sao?”

Lời này khiến mí mắt hai tên Chuẩn Thánh kia đều nhảy dựng.

Cũng chỉ có Thần Tử của Quân gia mới dám nói ra lời này.

“Đa tạ Thần Tử giải thích nghi hoặc, ai, Tinh Vân thiếu gia thua do sự kiêu căng kiêu ngạo của chính mình.” Phúc bá lộ ra vẻ mặt bi ai, trong nháy mắt cảm thấy như già nua đi vài phần.

Quân Tiêu Dao khẽ thở dài: “Có lão bộc trung thành như ngươi, cũng coi như phúc phận của Diệp Tinh Vân.”

“Đâu có, lão hủ thật không xứng chức...” Phúc bá thở dài, tùy ý chắp tay, có chút nản lòng thoái chí.

Sau đó bọn họ rời đi, chuẩn bị truyền tin dữ này quay về Diệp gia.

Thật ra chuyện này cũng thường thấy.

Đại tranh chi thế, thiên kiêu ngã xuống là chuyện hết sức bình thường.

Diệp Tinh Vân chỉ là một trong vô số những bọt nước mà thôi, chỉ trong giây lát đã tan mất tung tích.

“Kế tiếp nên trở về Thiên Huyền đại lục một chuyến, sau đó đi giải quyết chuyện của những tội tộc khác rồi tìm kiếm muội muội của Quân Vạn Kiếp.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Mà ngay vào lúc trận phong ba cuối cùng của Tinh Thần đại lục sắp được bình định.

Ở Thiên Huyền đại lục lại nhấc lên gợn sóng kinh thiên.

Rất nhiều Thái Cổ Thần Sơn ở vùng cấm trung ương liên hợp nhập thế, muốn đẩy ngang bốn vực Đông Tây Nam Bắc, thành lập trật tự thuộc về chủng tộc Thái Cổ.

Đứng mũi chịu sào là Đông Huyền đạo tông cầm đầu thế lực Nhân tộc, họ bị đả kích mang tính hủy diệt.

Đặc biệt là vì bị đánh bất ngờ, cho nên toàn bộ Đông Huyền đạo tông bị Thái Cổ Thần Sơn đánh tan tác trở tay không kịp.

Trừ một số ít cường giả là Đông Huyền Tông chủ miễn cưỡng mang vết thương mà bỏ chạy thì tất cả tu sĩ còn lại của Đông Huyền đạo tông đều bị diệt trừ!

Tin tức này làm chấn động toàn bộ tứ đại huyền vực Đông Tây Nam Bắc!

Trong nhất thời, người nào trong Thiên Huyền đại lục cũng cảm thấy bất an!

Thiên Huyền đại lục, Đông Huyền Vực, trong một thánh địa Nhân tộc.

Tiếng sát phạt nổi lên bốn phía, khói thuốc súng bay lên tận trời.

Phía trên vòm trời, một con ma nhện thật lớn xuất hiện.

Trên mặt đất cũng có một loạt hầm ngầm xuất hiện, vô số những ma nhện đen nhánh dữ tợn trào ra từ trong đó.

Chúng đến từ Thiên Huyền đại lục, một tòa Thái Cổ Thần Sơn nằm ở vùng cấm trung ương, tên là Ma Linh Thần Sơn.

Mà nhất tộc Thiên Ma Chu sinh sống trên đó.

Nhất tộc Thiên Ma Chu là nhất mạch Thái Cổ vương tộc cực mạnh, hơn nữa trời sinh yêu thích giết chóc, thủ đoạn tàn nhẫn.

Rất nhanh, thánh địa Nhân tộc này đã tiếp cận với huỷ diệt.

Mà bên kia, Tây Huyền Vực, trong một ngôi miếu thờ Nhân tộc cũng có đại chiến đang bùng nổ.

Vô số những người khổng lồ cao chừng ba trượng xuất hiện.

Da thịt toàn thân bọn họ cứ như được bao trùm bởi một lớp áo giáp nham thạch, chẳng những lực phòng ngự kinh người, hơn nữa sức mạnh vô song.

Bọn họ đến từ Nam Vẫn Thần Sơn, là một chủng tộc Thái Cổ khác - Nhất tộc Thạch Cự Nhân.

“Nhân tộc phải bị diệt, từ đây Thiên Huyền đại lục là thiên hạ của chủng tộc Thái Cổ ta!”

Một Thạch Cự Nhân Thánh Nhân cảnh gầm lên giận dữ, cầm một cây cự bổng trong tay, chùy chết một vị lão tăng Chuẩn Thánh.

Cảnh tượng tương tự còn trình diễn ở bốn vực của Thiên Huyền đại lục.

Mấy mạch Thái Cổ Thần Sơn thực lực khủng bố tới cực điểm muốn thừa dịp thập giới hỗn loạn để huyết tẩy thiên hạ, thành lập trật tự vô thượng thuộc về chủng tộc Thái Cổ.

Mà đối mặt với Thái Cổ Thần Sơn ở vùng cấm đột nhiên công kích, các thánh địa Nhân tộc, gia tộc lánh đời… hoàn toàn không kịp phản ứng, bị đánh trở tay không kịp, tổn thất thảm trọng.

Nhưng nói thật, cho dù Nhân tộc có thời gian ứng phó thì kết quả cũng không có biến hóa quá lớn.

Hết chương 234.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 235. Tề tụ tại gia tộc Nạp Lan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sở dĩ vùng cấm trung ương được gọi là vùng cấm, là bởi vì chủng tộc Thái Cổ có nội tình quá sâu, quá cường đại.

Thế lực Nhân tộc căn bản không thể ứng phó, cho nên mới gọi khu vực kia là vùng cấm.

Cho nên hiện tại, chủng tộc Thái Cổ muốn huyết tẩy Thiên Huyền đại lục thì dù thế lực Nhân tộc có chuẩn bị, cũng khó có thể ngăn cản.

Giờ phút này, ở Đông Huyền đạo tông.

Đưa mắt nhìn lại, nơi này đã là một mảnh phế tích, đoạn bích tàn viên, gạch ngói tứ tán.

Vô số thi thể của tu sĩ Đông Huyền đạo tông ngã tứ tung ngang dọc trên mặt đất.

Một đám sinh linh trên lưng mọc cánh chim màu xanh lá đang đứng trên hư không.

Đó là Thanh Thiên Đại Bằng tộc của Thanh Thiên Thần Sơn.

Nhưng mà, trong đám sinh linh Thanh Thiên Đại Bằng tộc này lại có một dị loại.

Đó là một thiếu niên thanh bào, trong mắt hiện ra một tia thù hận lãnh lệ khắc cốt.

Hắn ta là Lâm Phong!

“Đông Huyền đạo tông, ngươi nghe lệnh Quân Tiêu Dao, diệt tông tộc Lâm thị ta, còn làm phụ thân ta chết thảm, đây là cái giá các ngươi phải trả!”

Vẻ mặt Lâm Phong thật nghiêm khắc.

Lúc trước khi Quân Tiêu Dao nói muốn tiêu diệt tông tộc Lâm thị, Đông Huyền Tông chủ là người đầu tiên đứng ra.

Chỉ sợ ông ta cũng không ngờ, lúc trước chỉ vì huỷ diệt một gia tộc nho nhỏ mà hiện giờ lại lọt vào trả thù diệt tông như vậy.

Toàn bộ Đông Huyền đạo tông, trừ vài vị cường giả như Đông Huyền Tông chủ ra thì tất cả tu sĩ còn lại đều đã ngã xuống tại đây.

Ngay vào lúc cảm xúc Lâm Phong không ổn định, một thiếu nữ dáng người tinh tế, có mái tóc ngắn màu xanh lá tiến lên bên cạnh an ủi: “Lâm Lang, chàng đừng thương tâm, ít nhất Đông Huyền đạo tông này đã bị huỷ diệt, mối thù của gia tộc chàng cũng coi như được báo.”

Thiếu nữ tóc ngắn xanh lá này là kiêu nữ trẻ tuổi của Thanh Thiên Thần Sơn, Bằng Linh.

Trước kia cũng là nàng ta và huynh trưởng nàng Bằng Phi phát hiện Lâm Phong đang hôn mê.

Còn hiện tại vì sao nàng ta quan tâm Lâm Phong như vậy, tất nhiên là vì thích Lâm Phong.

Ngươi hỏi vì sao lại thích à?

Đừng hỏi, hỏi ra chỉ là do quang hoàn của vai chính.

Lâm Phong thân là vai chính thiên địa của Thiên Huyền đại lục, nếu không thể chinh phục nổi một thiếu nữ thì còn làm vai chính cái rắm.

Nếu nói Quân Tiêu Dao là dựa vào mị lực cá nhân để chinh phục muôn vàn thiếu nữ.

Vậy Lâm Phong chỉ đơn thuần do quang hoàn của vai chính mà thôi.

Trải nghiệm lên xuống phập phồng và tính cách kiên cường của hắn ta khiến Bằng Linh rất có hảo cảm.

Nghe Bằng Linh an ủi, thù hận trên mặt Lâm Phong vẫn không giảm đi phần nào.

“Mối thù của gia tộc còn chưa được báo, căn nguyên tất cả mọi chuyện đều là do Quân Tiêu Dao!”

“Nếu không có hắn thì sao Lâm Phong ta lại thê thảm như thế, nếu không phải hắn, sao Tử Yên lại chết, nếu không phải hắn, sao tông tộc Lâm thị ta lại bị huỷ diệt?”

“Cho nên, Lâm Phong ta nhất định phải tự tay diệt Quân Tiêu Dao, bằng không khó giải mối hận trong lòng ta!” Lâm Phong nghiến răng nghiến lợi, trong mắt dâng lên lửa giận.

“Ha hả, ta cũng muốn gặp Quân Tiêu Dao kia, không biết hắn và Tiên Vực Kim Dực Tiểu Bằng Vương, ai mạnh ai yếu?”

Bên kia, huynh trưởng của Bằng Linh - Bằng Phi cũng mở miệng, trong mắt hiện lên tò mò và chiến ý.

Trong cảm nhận của gã, Kim Dực Tiểu Bằng Vương ở Tiên Vực chính là tồn tại gần như vô địch.

Mà không biết Quân Tiêu Dao kia có thể bằng được mấy phần thực lực của Kim Dực Tiểu Bằng Vương?

“Đa tạ Bằng Phi đại ca, nhưng Lâm Phong vẫn muốn đích thân đối phó Quân Tiêu Dao.” Lâm Phong nói.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Phong cũng không cô phụ kỳ vọng của Quân Tiêu Dao, thu thập được toàn bộ căn nguyên thế giới.

Hiện tại thực lực của hắn ta đã hơn xa trước kia quá nhiều quá nhiều.

“Vậy kế tiếp, chúng ta nên đi đâu?” Bằng Linh dò hỏi.

“Chỉ có một nơi, hơn nữa đám người Đông Huyền Tông chủ cũng sẽ trốn đến nơi đó, thậm chí tất cả các thế lực Nhân tộc đều sẽ chạy tới nơi đó.” Sắc mặt Lâm Phong thật băng hàn, hắn ta nói.

“Lâm Lang, nơi mà chàng nói là...” Bằng Linh nghi hoặc.

“Nơi mà gia tộc lánh đời Nạp Lan đóng trú, linh sơn thượng cổ!” Lâm Phong nói rất chắc chắn.

Còn vì sao Lâm Phong xác định như thế, là do hiện giờ gia tộc Nạp Lan đã là danh môn vọng tộc của toàn bộ Thiên Huyền đại lục, uy danh đã lan xa.

Hiện giờ Thái Cổ Thần Sơn tàn sát bừa bãi, huyết tẩy thiên hạ.

Nơi duy nhất thế lực Nhân tộc có thể tị nạn cũng chỉ còn lại gia tộc Nạp Lan.

“Một khi đã vậy thì hãy kêu gọi các Thái Cổ Thần Sơn khác cùng nhau tấn công đến gia tộc Nạp Lan!” Bằng Phi nói.

...

Sự thật cũng thật sự như Lâm Phong dự đoán.

Toàn bộ Thiên Huyền đại lục, rất nhiều thế lực đều cùng hội tụ về hướng gia tộc Nạp Lan.

Còn về nguyên nhân vì sao?

Tất nhiên là bởi vì gia tộc Nạp Lan có quan hệ với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thân là Nhân tộc của Tiên Vực, Thần Tử của Hoang Cổ thế gia, thân phận địa vị và sức ảnh hưởng đều không ai có thể sánh bằng.

Trong lòng Nhân tộc của Thiên Huyền đại lục, Thần Tử Quân gia là tồn tại duy nhất có khả năng giằng co với Thái Cổ Thần Sơn.

Trừ Thần Tử Quân gia ra, chúng thế lực không tìm thấy người nào khác có thể dẫn dắt bọn họ đối kháng với Thái Cổ Thần Sơn.

Mà giờ phút này, trên linh sơn thượng cổ, gia tộc Nạp Lan cũng đã loạn thành một nồi cháo.

Một vài người của Đông Huyền Tông chủ trọng thương trốn ra

được, sắc mặt xám xịt.

“Nạp Lan gia chủ, ngươi nhất định phải phát tin tức cho Thần Tử đại nhân, bảo ngài ấy tới giúp chúng ta!” Đông Huyền Tông chủ kêu lên.

“Ai... Chuyện này, chúng ta cũng không có phương thức liên hệ với công tử, hơn nữa công tử có chuyện phải làm, chúng ta cũng không tiện quấy rầy.” Nạp Lan Chiến thở dài một tiếng rồi nói.

Sao ông ta lại không muốn tìm Quân Tiêu Dao.

Nhưng họ căn bản không có phương thức liên hệ.

Hơn nữa dù có thì bọn họ cũng không dám quấy rầy Quân Tiêu Dao.

“Vậy nên làm sao bây giờ, chỉ sợ không bao lâu nữa Thái Cổ Thần Sơn sẽ tiến công tới, đến lúc đó chúng ta sẽ xong đời.” Đông Huyền Tông chủ bi thiết kêu lên.

Ông ta cũng thực thảm, toàn bộ Đông Huyền đạo tông chỉ còn lại vài người bọn họ trơ trọi.

Bên cạnh, một thiếu nữ dung nhan tinh xảo tuyệt đẹp cũng mang theo ưu sầu, đó là Nạp Lan Nhược Hi.

“Công tử sẽ đến sao?” Nạp Lan Nhược Hi lẩm bẩm trong lòng.

Nàng chỉ muốn gặp lại Quân Tiêu Dao.

Hết chương 235.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 236. Đại chiến bùng nổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tại Thiên Huyền đại lục, chiến hỏa nổi lên bốn phía, nơi nơi tràn ngập khói thuốc súng.

Các thế lực cầm đầu chủng tộc Thái Cổ gồm Thanh Thiên Thần Sơn, Ma Linh Thần Sơn và Nam Vẫn Thần Sơn xông ra từ vùng cấm trung ương, huyết tẩy tứ phương.

Thậm chí cả loại tông môn Nhân tộc chí cường như Đông Huyền đạo tông cũng bị hủy diệt chỉ trong một đêm.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nhân tộc Thiên Huyền đại lục đều xao động trong lòng.

Cứ như biến thành cá nằm trên thớt.

Sự thật cũng đúng như thế, nơi Thái Cổ Thần Sơn đi qua không còn một ngọn cỏ.

Tất cả Nhân tộc, nam tử thì bị chém giết, nữ tử biếm thành nô lệ.

Điều này dẫn tới rất nhiều tu sĩ Nhân tộc đều vội vàng tìm kiếm một nơi để dựa vào.

Mà gia tộc Nạp Lan không thể nghi ngờ là thế lực có thể để người ta dựa vào nhất kia.

Dù sao gia tộc Nạp Lan có quan hệ với Thần Tử của Hoang Cổ thế gia trên Tiên Vực.

Thái Cổ Thần Sơn kiêu ngạo đến cỡ nào thì khi đối mặt với người của Hoang Cổ thế gia Tiên Vực cũng sẽ kiêng kỵ vài phần chứ, đúng không?

Ngay vào lúc rất nhiều Nhân tộc nghĩ như vậy trong lòng.

Tình huống thật sự nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Các thế lực Thanh Thiên Thần Sơn, Ma Linh Thần Sơn, Nam Vẫn Thần Sơn lại không hẹn mà cùng xông về hướng địa vực của gia tộc Nạp Lan.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ thì căn bản không giống có chút kiêng kỵ nào.

Điều này khiến đáy lòng rất nhiều tu sĩ Nhân tộc đều hoảng loạn.

Chẳng lẽ Thái Cổ Thần Sơn không kiêng kỵ cả truyền nhân của thế lực bất hủ trên Tiên Vực luôn sao?

Lúc này, đã có rất nhiều thế lực Nhân tộc đều hội tụ ở linh sơn thượng cổ của gia tộc Nạp Lan.

Mà sau khi biết được tin tức này, gia tộc Nạp Lan cũng tâm tình trầm trọng.

Cục diện không muốn nhìn thấy nhất vẫn xảy ra.

“Xem ra Thái Cổ Thần Sơn kia là muốn nhắm vào gia tộc Nạp Lan chúng ta, chúng đã tiếp cận, xem chúng ta như cái đinh cứng nhất.” Trong đại đường của gia tộc Nạp Lan, Nạp Lan Chiến than ngắn thở dài mà nói.

Hiện giờ gia tộc Nạp Lan thật là gia tộc có tiền đồ sáng lạn nhất trên Thiên Huyền đại lục.

Thậm chí thánh địa Tử Phủ ở hạ giới cũng để gia tộc Nạp Lan sai khiến như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng cho dù có gia tộc Nạp Lan, cộng thêm thánh địa Tử Phủ và rất nhiều thế lực Nhân tộc mấy ngày này hội tụ đến.

Cho dù đoàn kết với nhau, nhưng muốn chống lại Thái Cổ Thần Sơn vẫn là một điều cực kỳ khó khăn.

Mỗi nhất mạch Thái Cổ Thần Sơn đều cực kỳ cường đại, có vô số Thánh Nhân tọa trấn.

Số lượng các Thánh Nhân của Thái Cổ Thần Sơn cộng lại với nhau, tuyệt đối có thể đạt tới hàng chục.

Mà đến bây giờ mà số lượng Thánh Nhân của các thế lực Nhân tộc cộng lại cũng chưa đột phá con số mười.

Trong đó còn có một nguyên nhân lớn nhất là do Thái Cổ Thần Sơn tập kích quá đột ngột.

Một ít Thánh Nhân và Chuẩn Thánh Nhân tộc không có chút phòng bị nên đã bị Thái Cổ Thần Sơn vây sát, cuối cùng ôm hận ngã xuống.

Bởi vậy, nếu trận đại chiến này phát sinh thì sẽ rất bất lợi cho gia tộc Nạp Lan.

Ngay vào lúc tình thế toàn bộ Thiên Huyền đại lục rất nghiêm túc, phía Tinh Thần đại lục lại dần dần ổn định.

Sau khi phong ba ám vực qua đi, toàn bộ Tinh Thần đại lục hoàn toàn bình thản lại.

Quân Tiêu Dao cũng giao các loại tài nguyên cướp đoạt được từ bảo khố tinh cung cho Huyền Thiên Tông.

Hắn tăng cường nội tình và thực lực của Huyền Thiên Tông thêm một bước.

Nhưng Huyền Thiên Tông chủ lại nói cho Quân Tiêu Dao biết một tin tức.

Tiềm Long đại lục, phía Đại Dận hoàng triều có tin tức truyền đến, đám tội tộc đang nổi lên bốn phía, náo động bùng nổ.

Nhưng cũng may, nội tình của Đại Dận hoàng triều cũng xem như mạnh nhất trong năm đại thế lực theo đuổi.

Cho nên trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nguy cơ quá lớn.

Nhưng nếu kéo dài thì nói không chừng sẽ xảy ra ngoài ý muốn và biến cố gì.

“Đã biết, chờ ta trở về Thiên Huyền đại lục giải quyết một ít việc nhỏ thì sẽ đến Tiềm Long đại lục.” Quân Tiêu Dao nói.

Việc nhỏ mà hắn nói tất nhiên là thu hoạch cây rau hẹ Lâm Phong này.

Sau khi việc ở Tinh Thần đại lục hoàn toàn kết thúc.

Quân Tiêu Dao lập tức dẫn Cửu Đầu Sư Tử, Nghệ Vũ, Tô Tử Quỳnh, và ba người Đông Huyền lão tổ đi đến Truyền Tống Trận vượt giới.

Dựa vào Truyền Tống Trận vượt giới, đám người Quân Tiêu Dao lại về tới Thiên Huyền đại lục.

Bọn họ đi thẳng một mạch từ vô tận chi hải lên bờ.

Mà ngay vào thời khắc Quân Tiêu Dao bước lên đại lục, đáy mắt hắn đã hiện lên một tia ám quang.

“Có chút không thích hợp.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

“Chủ nhân, làm sao vậy?” Tô Tử Quỳnh bên cạnh dò hỏi.

“Trong gió, có mùi khói thuốc súng.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, bọn họ đi ngang qua một ít thành trì, nơi các thế lực tông phái đóng quân, phát hiện tất cả đều biến thành một mảnh phế tích.

“Rốt cuộc là làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Đám người Đông Huyền lão tổ cũng không hiểu ra sao.

Đặc biệt là Đông Huyền lão tổ, Thiên Huyền đại lục cũng xem như quê nhà của lão.

Hiện tại quê nhà biến thành bộ dạng như vậy, làm lão có chút phẫn nộ.

Không bao lâu sau, Nghệ Vũ tìm được một tu sĩ may mắn còn tồn tại.

Tu sĩ kia vừa thấy đám người Quân Tiêu Dao thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lắp bắp hỏi: “Chẳng... Chẳng lẽ là, Thần Tử của Quân gia?”

“Hừm, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Nghe thấy Quân Tiêu Dao thừa nhận thân phận, tu sĩ kia đột nhiên mừng đến phát khóc, gào khóc lên.

“Đã chết, sư huynh sư tỷ trong tông môn ta, và cả sư phó, đều đã chết!” Tu sĩ này khóc lớn nói.

“Nói rõ mọi chuyện nào.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, tu sĩ này cũng thuật lại hết những náo loạn trong khoảng thời gian gần đây trên Thiên Huyền đại lục cho Quân Tiêu Dao biết.

“Thì ra là thế, vùng cấm trung ương, Thái Cổ Thần Sơn.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

“Đáng giận, đám sinh linh Thái Cổ vùng cấm trung ương kia không khỏi quá đáng!” Đông Huyền lão tổ tức giận đến sắc mặt đỏ rực lên.

Đặc biệt là khi nghe thấy tin Đông Huyền đạo tông bị huỷ diệt, Đông Huyền lão tổ cắn hàm răng đến vang lên răng rắc, hận không thể trực tiếp diệt đám sinh linh Thái Cổ kia.

“Đi đến gia tộc Nạp Lan đi.” Quân Tiêu Dao lại cực kỳ bình tĩnh, không có bất cứ gợn sóng gì.

Sinh linh hạ giới đồ thán, chiến tranh náo động, trong mắt Quân Tiêu Dao cũng chỉ như hai tổ kiến đánh nhau mà thôi.

Nhưng dù thế nào, chung quy Quân Tiêu Dao vẫn là Nhân tộc.

Hơn nữa Đông Huyền đạo tông cũng nghe mệnh lệnh của hắn nên mới đi huỷ diệt tông tộc Lâm thị.

Cho nên Quân Tiêu Dao cũng không thể bỏ mặc.

“Lần này Lâm Phong cấu kết với sinh linh Thái Cổ sao, cũng có chút khí vận, nhưng đáng tiếc...” Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng lắc đầu.

Đừng nói là Thái Cổ vương tộc ở hạ giới, cho dù là Thái Cổ Hoàng tộc tới, cũng mơ tưởng bảo vệ được Lâm Phong.

Hết chương 236.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 237. Các Thái Cổ Thần Sơn tề tụ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đám người Quân Tiêu Dao lấy tốc độ cực nhanh chạy tới Nạp Lan thế gia.

Mà giờ phút này, Nạp Lan thế gia đang tiến vào trạng thái toàn tuyến chuẩn bị chiến tranh.

Nơi xa, có khói thuốc súng mênh mông cuồn cuộn tràn ngập lên.

Mặt đất đang chấn động, giống như mặt trống đang run rẩy.

“Hắn... Bọn họ tới!”

Trên linh sơn thượng cổ, một ít tu sĩ Nhân tộc phát ra tiếng gào.

Phía chân trời nơi xa, hắc triều đen nghìn nghịt thổi quét đến.

Cẩn thận nhìn lại, rõ ràng là vô số những sinh linh Thái Cổ.

Hơn nữa đây không chỉ là thế lực của một mạch.

Thanh Thiên Thần Sơn, Ma Linh Thần Sơn, Nam Vẫn Thần Sơn, Ly Hỏa Thần Sơn...

Vô số những mạch Thái Cổ Thần Sơn đều ở trong đó, hội hợp thành đại quân hủy thiên diệt địa, đẩy ngang tất cả quân địch.

Một đám đầu lĩnh Nhân tộc như Nạp Lan Chiến, Đông Huyền Tông cũng hiện thân.

Một ít Thánh Nhân Nhân tộc cũng liên tục xuất hiện.

Nhưng số lượng của bọn họ tương đối ít, sắc mặt cả đám đều ngưng trọng đến cực điểm.

Nạp Lan Nhược Hi cũng xuất hiện, gương mặt xinh đẹp tinh xảo của nàng không có chút sợ hãi nào, cũng mang theo một tia kiên

nghị.

Nàng không muốn để Quân Tiêu Dao khinh thường, cho rằng nàng là một nữ tử yếu đuối.

Sau mấy ngày chờ đợi thấp thỏm bất an, cuối cùng những sinh linh Thái Cổ Thần Sơn đó cũng đánh tới cửa.

Tuy đã có đoán trước, nhưng khi thật sự nhìn thấy số lượng sinh linh Thái Cổ che trời lấp đất mãnh liệt lao đến thì bàn tay để trong cổ tay áo của Nạp Lan Chiến cũng run lên nhè nhẹ.

Trường hợp này khiến lòng người run sợ, mang đến cho người ta cảm giác áp lực và sợ hãi.

Tất cả tu sĩ Nhân tộc đều lộ ra vẻ mặt thấp thỏm và kinh hoàng.

Cục diện này khiến người ta quá tuyệt vọng.

Phe Ma Linh Thần Sơn, vô số những Thiên Ma Chu xuất hiện, mang theo sát khí ngập trời, những cái chân nhện giống như trường mâu màu đen sắc nhọn.

Bên Nam Vẫn Thần Sơn, một đám Thạch Cự Nhân hiện thân, chúng chạy vội lao đến, mặt đất cũng đang run rẩy, trên đường chúng đi đã đâm sụp vô số ngọn núi.

Ly Hỏa Thần Sơn, một đám sinh linh cả người có lửa lượn lờ xuất hiện, chúng là Hỏa Linh tộc, trời sinh đã thân lửa hòa vào nhau, thực lực mạnh mẽ.

Còn có Thanh Thiên Thần Sơn, Thanh Thiên Đại Bằng tộc, bọn họ vỗ mạnh đôi cánh màu xanh lá, trong thiên địa nổi lên vô số cơn gió lốc.

Ngoài ra còn có rất nhiều Thần Sơn, sinh linh Thái Cổ đủ loại, chúng bao vây khắp chung quanh linh sơn thượng cổ.

“Đây là đại bản doanh cuối cùng của Nhân tộc sao, hôm nay cũng phải tiêu diệt.”

Trong lũ Ma Linh Thần Sơn, một con con nhện kim sắc khổng lồ

xuất hiện, tràn ngập khí tức Thánh Cảnh.

“Vị kia là... Kim Chu lão tổ của Ma Linh Thần Sơn!” Rất nhiều lão tu sĩ đồng lứa của Nhân tộc hít ngược một hơi khí lạnh.

Kim Chu lão tổ là một lão tổ bối phận cực cao của Ma Linh Thần Sơn, trầm miên đã lâu, không ngờ hôm nay cũng xuất hiện.

Chỉ một Kim Chu lão tổ này thôi phỏng chừng cũng có thể chống lại hai vị Thánh Nhân của Nhân tộc.

Trong đám Thạch Cự Nhân của Nam Vẫn Thần Sơn cũng có đại năng Thánh Cảnh mở miệng: “Mau mau diệt nơi đóng quân này đi, đừng cho Nhân tộc tia hy vọng nào nữa.”

“Không sai, thập giới náo động, cũng là lúc chủng tộc Thái Cổ ta quật khởi.” Thánh Nhân của Hỏa Linh tộc Ly Hỏa Thần Sơn cũng mở miệng nói, giọng điệu hàm chứa sát ý, vô cùng lạnh nhạt.

Nghe lời nói của những Thánh Nhân Thái Cổ Thần Sơn này, sắc mặt chúng tu sĩ Nhân tộc đều khó coi tới cực điểm.

Theo ý bọn chúng nói thì có vẻ Nhân tộc chỉ là súc sinh có thể tùy tiện diệt sát, căn bản không thể làm bọn họ coi trọng.

Mà lúc này, trong đám thanh Thiên Thần Sơn xuất hiện một thiếu niên thanh bào.

“Gia tộc Nạp Lan, còn nhớ ta không?”

“Ngươi... Lâm Phong!” Nạp Lan Nhược Hi giơ bàn tay ngọc che lại môi đỏ, đôi mắt xinh đẹp trợn to, biểu lộ sự kinh ngạc cực độ.

Không phải Lâm Phong này đã bị Quân Tiêu Dao đánh bị thương nặng, gần như sắp chết sao?

Theo lý thuyết, lấy thương thế của hắn ta thì không có khả năng sống sót mới đúng.

Nhìn thấy biểu cảm giật mình của đám người gia tộc Nạp Lan, khóe miệng Lâm Phong lộ ra ý cười lạnh lẽo, hắn ta nói: “Trước khi chưa tự tay diệt sát Quân Tiêu Dao, chưa trả thù gia tộc Nạp

Lan, Lâm Phong ta há có thể chết được?”

Hắn ta nhìn về phía gia tộc Nạp Lan với vẻ mặt lạnh lẽo cực độ.

Đông Huyền đạo tông cũng chỉ là một trong những đối tượng Lâm Phong muốn trả thù mà thôi.

Kẻ mà hắn ta thật sự muốn trả thù là Quân Tiêu Dao và gia tộc Nạp Lan.

Nhìn thấy Lâm Phong đi ra từ thanh Thiên Thần Sơn, rất nhiều Nhân tộc tu sĩ đều ngớ ra.

Lâm Phong thân là Nhân tộc, tại sao lại lẫn lộn chung với sinh linh Thái Cổ?

Đông Huyền Tông chủ thấy thế thì đột nhiên phản ứng lại, ngữ khí lạnh lẽo, nghiến răng nghiến lợi mà nói: “Lâm Phong, thì ra là ngươi!”

Hiện tại cuối cùng ông ta cũng biết vì sao Đông Huyền đạo tông bọn họ lại lọt vào đả kích đột ngột và hung hãn như vậy.

Thì ra đều là Lâm Phong này làm khó dễ trong đó.

Lâm Phong cười lạnh và nói: “Không sai, là ta dẫn theo Thanh Thiên Thần Sơn, phát động công kích các ngươi đầu tiên, bởi vì các ngươi đáng bị diệt!”

“Lâm Phong, tên súc sinh ngươi, thân là Nhân tộc mà lại đầu nhập vào sinh linh Thái Cổ!”

“Đúng vậy, ngươi không xứng làm người!”

Trên linh sơn thượng cổ, rất nhiều tu sĩ Nhân tộc chửi ầm lên.

Sắc mặt Lâm Phong càng thêm âm trầm.

Hắn ta đầu nhập vào chủng tộc Thái Cổ là do bất đắc dĩ.

Không có Thái Cổ Thần Sơn trợ giúp thì hắn ta không thể trả thù Quân Tiêu Dao và gia tộc Nạp Lan.

“Hừ, mặc kệ các ngươi nói cái gì, dù sao cũng sắp là một đám người chết.” Lâm Phong nheo đôi mắt lại.

Nạp Lan Chiến bước ra một bước, nhìn quét Thái Cổ Thần Sơn tứ phương, trầm giọng mà nói: “Các ngươi tạo ra sát nghiệt như thế, không sợ đắc tội với công tử sao?”

Lời Nạp Lan Chiến nói khiến thiên địa ầm ĩ đột nhiên im ắng lại chỉ trong chớp mắt.

Tất cả sinh linh Thái Cổ đều biết, công tử mà Nạp Lan Chiến nói là ám chỉ ai.

Trong mắt một ít sinh linh Thái Cổ lộ ra chút kiêng kỵ.

Dù sao cũng là truyền nhân của thế lực bất hủ trên Tiên Vực, chỉ sợ không có ai không kiêng kỵ.

Nhưng trên mặt đa số sinh linh Thái Cổ vẫn không có quá nhiều sợ hãi.

“Truyền nhân của thế lực bất hủ thì thế nào, Hoang Cổ thế gia còn không thể khống chế toàn bộ hạ giới, càng đừng nói, còn có các thế lực Thái Cổ Hoàng tộc cản tay.” Kim Chu lão tổ của Ma Linh Thần Sơn khàn khàn nói.

Bếu bọn chúng thật sự kiêng kỵ thì sẽ không khởi xướng náo động.

Lâm Phong càng dõng dạc nói: “Nếu Quân Tiêu Dao kia dám đến thì Lâm Phong ta nhất định phải lấy cái đầu trên cổ hắn, để an ủi chúng thân hữu tông tộc Lâm thị trên trời có linh thiêng!”

“Làm càn, công tử là người mà ngươi có thể bôi nhọ sao!” Nạp Lan Nhược Hi khẽ kêu lên.

Quân Tiêu Dao chính là khát khao và hướng tới đối với nàng, nàng không cho phép bất cứ kẻ nào nói ra mấy lời bôi nhọ này.

“Nạp Lan Nhược Hi, tiện nhân ngươi, đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi trả giá đắc.” Lâm Phong lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Hết chương 237.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 238. Huyết chiến bùng nổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiếu nữ này vốn là vị hôn thê, là nữ nô của hắn ta.

Kết quả hiện tại lại đi che chở một nam nhân khác như vậy.

Mặc dù có thù oán với Nạp Lan Nhược Hi, nhưng Lâm Phong cũng không thể chịu đựng chuyện trái tim nàng bị một nam nhân khác cướp đi.

“Không cần thiết nhiều lời với lũ kiến này, giết!”

Một Thánh Nhân lão tổ của Thanh Thiên Thần Sơn ra tay.

Lão ta khởi đầu tấn công, các cường giả sinh linh Thái Cổ như Kim Chu lão tổ, Thánh Nhân của Hỏa Linh tộc đều ra tay.

Rút dây động rừng, toàn bộ loạn chiến lập tức bùng nổ.

“Khởi động đại trận!” Nạp Lan Chiến rống lên một tiếng.

Toàn bộ gia tộc Nạp Lan, mặt đất trong phạm vi linh sơn thượng cổ bùng lên vô số trận văn, hóa thành một rồi lại một quang hoàn.

Trong đó có đại trận phòng ngự, cũng có đại trận công kích.

Nhưng những trận pháp đó nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng kéo dài khi đối mặt với đại quân sinh linh Thái Cổ thế tới rào rạt, căn bản không có khả năng hoàn toàn ngăn cản bọn chúng.

“Giết, giết đàn chủng tộc Thái Cổ này!”

“Trận chiến này không phải ngươi chết thì là ta mất mạng, lui một bước thì chúng ta đều phải chết!”

Tất cả tu sĩ Nhân tộc đều ra tay, bởi vì không ra tay thì chỉ có thể để mặc cho người ta xâu xé.

“Tốn công vô ích mà thôi.” Thánh Nhân của Hỏa Linh tộc Ly Hỏa Thần Sơn thấy thế thì tùy ý vung tay lên, xích viêm vô tận ngập trời.

Nhân tộc cũng có Thánh Nhân ra tay.

Nhưng, cho dù là về số lượng hay thực lực thì phía Nhân tộc đều thấp hơn Thái Cổ Thần Sơn, chỉ có thể gian nan ngăn cản.

Các loại võ học, đại thần thông va chạm với nhau, phát ra gợn sóng vô tận.

Linh sơn thượng cổ vốn sơn linh thủy tú, trong khoảnh khắc đã biến thành một mảnh đất khô cằn.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Vài vị Thánh Nhân Nhân tộc ít ỏi đang gian nan ngăn cản Thánh Nhân của Thái Cổ Thần Sơn.

Mà những cường giả còn lại cũng chém giết thành từng đôi.

Lâm Phong liếc nhìn một cái, lập tức nhắm thẳng vào Nạp Lan Nhược Hi.

Căn nguyên mọi chuyện đều bắt đầu do Nạp Lan Nhược Hi từ hôn.

Cho nên Lâm Phong muốn trấn áp Nạp Lan Nhược Hi, khiến nàng hối hận về lựa chọn của mình!

Nhìn thấy Lâm Phong vọt tới hướng mình, Nạp Lan Nhược Hi hơi cắn môi.

Thực lực hiện tại của nàng cũng không còn như xưa nữa.

Bởi vì khi Quân Tiêu Dao rời đi, đã từng cho nàng rất nhiều tài nguyên.

Những tài nguyên đó cũng giúp thực lực của Nạp Lan Nhược Hi tăng lên, đuổi sát bước chân của thiên kiêu Tiên Vực.

Lâm Phong vừa ra tay thì đã tung ra một càn khôn đại chưởng ấn.

Hắn ta đã gom đủ đa số những phần căn nguyên thế giới còn lại.

Nhất cử nhất động của hắn ta, cứ như có thể câu động với đại thế thiên địa.

Một ấn tung ra, dường như khắp thiên địa đều bị chèn ép, khí tức cuồn cuộn tới cực điểm.

Bàn tay ngọc tinh tế của Nạp Lan Nhược Hi cầm kiếm, kiếm quang cũng cực kỳ sắc bén, chém thẳng về hướng càn khôn chưởng ấn.

Tiếng va chạm phát ra, pháp lực nổ tung, kiều khu của Nạp Lan Nhược Hi chấn động, liên tục lui vài chục bước ra sau.

Tuy thực lực của nàng có tiến bộ, nhưng so sánh với loại có quải bức như Lâm Phong thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

“Xem ra ngươi ở bên cạnh Quân Tiêu Dao kia cũng không có bao nhiêu tiến bộ, chắc hắn cũng chẳng thèm để ý ngươi đúng không.” Lâm Phong châm chọc mỉa mai.

“Câm mồm, công tử rất tốt với ta, ngài ấy không phải người mà ngươi có thể bôi nhọ.” Nạp Lan Nhược Hi cắn răng, tiếp tục ra tay.

“Còn truyền nhân thế lực bất hủ cái gì, đến bây giờ cũng không dám hiện thân, chẳng lẽ là sợ sao?” Lâm Phong vừa ra tay, vừa lạnh lùng nói.

“Nếu công tử có mặt ở đây, ngươi cho rằng ngài ấy sẽ để con kiến như ngươi ở trong lòng sao?” Nạp Lan Nhược Hi lạnh lùng nói.

Tính cách nàng lương thiện, không am hiểu mắng chửi người.

Nhưng Lâm Phong vũ nhục Quân Tiêu Dao thì Nạp Lan Nhược Hi không thể chịu đựng được.

“Con kiến? Hiện tại ta sẽ để hắn biết ai mới là con kiến!” Lâm Phong ánh mắt lộ ra hung quang.

Có câu nói là cường long bất áp địa đầu xà (1).

(1) Rồng mạnh cũng không thể đàn áp được rắn trong hang ổ của

nó

Hắn ta mới là vai chính của Thiên Huyền đại lục.

Cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ buông xuống, cũng không so được với sủng nhi khí vận của Thiên Huyền đại lục là hắn ta.

Lâm Phong lại thay đổi chiêu thức, tung ra một quyền, phong vân biến sắc.

Hắn ta nắm giữ căn nguyên thiên địa, mỗi quyền mỗi thức đều có uy lực lớn vô cùng.

Phụt!

Một kích va chạm, rốt cuộc Nạp Lan Nhược Hi cũng nhịn không được hộc ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra sau, sắc mặt tái nhợt.

“Ha ha, Nạp Lan Nhược Hi, công tử nhà ngươi đâu, ở nơi nào?” Lâm Phong phát ra tiếng cười càn rỡ.

Nạp Lan Nhược Hi chống kiếm lên mặt đất, gian nan đứng dậy.

Bên môi nàng chảy xuống một vệt máu tươi, càng tăng thêm vài phần thê diễm.

“Nhược Hi tin tưởng, nếu công tử trở về thì cần dùng một ngón tay là có thể trấn áp ngươi!”

“Tìm đường chết!”

Lòng tự trọng của Lâm Phong bị kích thích, hắn ta lại ra tay, trong mắt hàm chứa sát ý.

Ban đầu hắn ta chỉ muốn trấn áp Nạp Lan Nhược Hi, sau đó chậm rãi tra tấn.

Nhưng hiện tại, hắn ta quyết định trực tiếp giết Nạp Lan Nhược Hi.

“Tiểu thư cẩn thận!”

Một ít tu sĩ trẻ tuổi của gia tộc Nạp Lan chung quanh thấy thế thì vội vàng chạy tới, chắn trước người Nạp Lan Nhược Hi.

“Thứ chó thứ mèo gì cũng muốn xông ra, cút!”

Lâm Phong vung tay lên, thân thể từng tu sĩ của gia tộc Nạp Lan nổ tung, máu tươi văng khắp nơi.

“Đừng!” Nạp Lan Nhược Hi thấy thế thì tim như bị đao cắt.

Những người đó đều là tộc nhân của nàng.

Mà bên kia, Bằng Phi và Bằng Linh cũng đang chú ý Lâm Phong.

“Lâm Lang thật lợi hại.” Bằng Linh xem đến trong mắt ứa ra ngôi sao.

“Lâm Phong thật sự được thiên địa chiếu cố, phỏng chừng không bao lâu nữa là có thể vượt qua ta.” Bằng Phi nói.

Không bao lâu sau, những người thuộc gia tộc Nạp Lan che chắn cho Nạp Lan Nhược Hi đều bị Lâm Phong diệt sát.

Mà các cường giả gia tộc Nạp Lan như Nạp Lan Chiến cũng bị sinh linh Thái Cổ Thần Sơn dây dưa, căn bản không thoát thân được.

“Nạp Lan Nhược Hi, tất cả bi kịch này đều bắt đầu vì ngươi từ hôn, hiện tại ngươi có hối hận không, nếu ngươi hối hận thì ta có thể miễn cưỡng tha cho ngươi một mạng.” Lâm Phong lạnh lùng nói.

Hắn ta muốn Nạp Lan Nhược Hi cúi đầu thần phục mình, hối hận về quyết định của mình.

Đôi mắt xinh đẹp của Nạp Lan Nhược Hi nhìn quét chung quanh một vòng.

Lại có một vị Thánh Nhân Nhân tộc bị Thánh Nhân của Thái Cổ Thần Sơn vây công mà ngã xuống.

Mà Nạp Lan Chiến bọn họ cũng không chống chọi được bao lâu nữa.

Nhân tộc bị huỷ diệt chỉ còn là vấn đề thời gian.

Hết chương 238.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 239. Quân Tiêu Dao đã đến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng mà...

Dưới tình huống tuyệt vọng như vậy, trong đôi mắt xinh đẹp của Nạp Lan Nhược Hi vẫn mang theo ý kiên quyết.

“Nạp Lan Nhược Hi ta tuyệt không hối hận quyết định từ hôn của mình, cho dù có lặp lại một vạn lần, Nhược Hi cũng nhất quyết không gả cho ngươi!” Nạp Lan Nhược Hi khẽ nói.

“Đáng chết!”

Lâm Phong lập tức thẹn quá thành giận.

Rõ ràng bề ngoài của nữ nhân này tinh xảo nhu mỹ, nội tâm lại quật cường tới mức cả mạng cũng không cần.

Lâm Phong chụp một chưởng về hướng Nạp Lan Nhược Hi.

Mặc dù Nạp Lan Nhược Hi biết mình không còn sức lực phản kháng, nhưng vẫn cầm lấy kiếm, muốn ra tay.

Mà đúng lúc này...

Bằng Phi ở giữa không trung bỗng cảm nhận được một dao động khủng bố, nó đang lao vút đến từ trời cao.

“Đó là cái gì, là Thánh Nhân ra tay sao?” Bằng Phi phát ra một tiếng kinh hô.

Trên trời cao, một kiếm quang mênh mông cuồn cuộn xé rách tầng mây trên trời, chém ngang qua hư không.

Nơi nó đi qua, hư không sụp đổ!

Kiếm quang này nhắm thẳng về hướng Lâm Phong.

Sắc mặt Lâm Phong đột nhiên biến đổi, trừng to đôi mắt đến mức sắp lọt ra khỏi tròng.

Hắn ta vội vàng xoay người ngăn cản, sức mạnh căn nguyên thế giới kích động, hóa thành một lốc xoáy năm màu sặc sỡ, che chắn trước người hắn ta.

Nhưng, mặc dù có sức mạnh căn nguyên thế giới ngăn cản, cũng hoàn toàn không thể lau đi uy lực của kiếm quang kia.

Lâm Phong lui liên tục về sau mấy trăm trượng, miệng hộc ra máu tươi.

“Sao có thể!” Gương mặt xinh đẹp của Bằng Linh thất sắc.

Trong mắt nàng, Lâm Phong là người quét ngang thế hệ trẻ, nhưng hiện giờ lại bị đánh lui.

Ánh mắt Bằng Phi cũng thật ngưng trọng, nhìn về phía nơi xa.

“Lâm Phong, ngươi thật sự đang tự tìm đường chết...” Có tiếng nói lạnh nhạt truyền đến.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, trên mặt Lâm Phong lập tức hiện ra thù hận khắc cốt.

“Quân... Tiêu... Dao!”

Nơi xa, Quân Tiêu Dao đạp không mà đến, vạt áo phiêu phiêu, bạch y triển động, như trích tiên nhân.

Bên cạnh hắn, Nghệ Vũ, Cửu Đầu Sư Tử, Tô Tử Quỳnh, còn có đám người Đông Huyền lão tổ đều theo sát phía sau.

“Thần Tử của Quân gia, là Thần Tử của Quân gia tới!”

“Thật tốt quá, chúng ta được cứu rồi!”

Tất cả tu sĩ Nhân tộc đều hưng phấn đến lớn tiếng hoan hô.

Giờ khắc này, Quân Tiêu Dao giống như chúa cứu thế, là tia sáng trong tuyệt cảnh.

Cứ như chỉ cần có hắn thì Nhân tộc sẽ không bị huỷ diệt.

Quân Tiêu Dao không để ý đến những ánh mắt kích động mà tôn sùng đó, hắn tới đây cũng không phải đơn thuần muốn làm chúa cứu thế.

Chủ yếu vẫn là thu hoạch rau hẹ.

“Không có việc gì đúng không.” Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Nạp Lan Nhược Hi và nói.

“Đa tạ công tử quan tâm, Nhược Hi không có việc gì.” Nạp Lan Nhược Hi kích động đến gương mặt đỏ bừng.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu, lại nhìn về phía Lâm Phong.

Ánh mắt hắn lộ ra một ý cười lạnh nhạt.

Quả nhiên Lâm Phong không làm hắn thất vọng.

toàn thân hắn ta là sức mạnh căn nguyên thế giới mênh mông, khiến không gian chung quanh cũng mơ hồ vặn vẹo.

Lâm Phong này không hổ là vai chính của Thiên Huyền đại lục.

Lâm Phong nhìn thấy Quân Tiêu Dao, đôi mắt mang theo thù hận thấu xương.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt.

“Quân Tiêu Dao, rốt cuộc ngươi cũng tới, ta cho rằng ngươi sẽ luôn làm rùa đen rút đầu chứ.” Lâm Phong lãnh đạm nói.

“Mưa tạnh, trời sáng, ngươi lại cảm thấy mình được rồi?” Quân Tiêu Dao nghiêng đầu, nhìn Lâm Phong với ánh mắt như đang xem tên ngu xuẩn.

“Chết tới nơi rồi!”

Lâm Phong thẹn quá thành giận, trực tiếp ra tay, sức mạnh căn nguyên thế giới mênh mông phát ra, oanh sát về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế, thậm chí lười tung ra cả Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, hắn dùng Tượng Thần Trấn Ngục Kính chồng lên sức mạnh của bảy mươi khối Đại La Tiên Cốt rồi tung ra một quyền.

Tiên qquang mênh mông, hư không nổ nứt!

Oanh!

Lâm Phong hộc máu bay ngược ra sau, thân thể bay vèo theo hình vòng cung rồi nện thật mạnh xuống mặt đất!

Lâm Phong ngốc.

Hoàn toàn ngốc.

Thậm chí hắn ta còn không kịp phản ứng, lúc tỉnh táo lại thì đã ngã lộn nhào rồi lún xuống nền đất.

Ta là ai, ta đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Phong thật sự ngây người.

Không chỉ hắn ta mà đám người Bằng Linh và Bằng Phi cũng dại cả ra, hết sức ngây người.

“Lâm Lang?” gương mặt xinh đẹp của Bằng Linh cũng trắng bệch.

Trong lòng Bằng Linh, Lâm Phong là tồn tại có thực lực vô địch trong thế hệ trẻ.

Thậm chí cả ca ca nàng là Bằng Phi cũng không áp chế được Lâm Phong.

Mà hiện tại, Lâm Phong lại bị thiếu niên bạch y kia dùng một quyền đấm bay.

“Đó chính là Thần Tử của Quân gia sao?” Dưới đáy mắt Bằng Phi lộ ra chút nặng nề.

Cả gã cũng khó trấn áp được Lâm Phong, mà Quân Tiêu Dao lại tùy tiện là có thể ra tay nghiền áp.

Chẳng phải chuyện này đã chứng tỏ Bằng Phi ta cũng không bằng Quân Tiêu Dao?

“Lâm Phong, giá trị lớn nhất của ngươi chính là bị ta thu hoạch.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Đánh bại một Lâm Phong thật sự không đau không ngứa, cũng không làm hắn sinh ra một tia đắc ý.

Quân Tiêu Dao lại đưa tay chụp vào Lâm Phong.

“Đừng!”

Bằng Linh ra tay, đôi cánh chim màu xanh lá sau lưng chấn động, nàng ta hóa thành một thanh quang, muốn đi cứu Lâm Phong.

“Không hổ là vai chính của thiên địa, nhanh như vậy đã có nữ nhân cho không.” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một ý cười nhạt.

Sau đó một chưởng giáng xuống.

Bang!

Cả người Bằng Linh đều bị Quân Tiêu Dao chụp thành vụn máu, hương tiêu ngọc vẫn.

“Linh Nhi!” Trên mặt đất, Lâm Phong thấy thế thì phát ra một tiếng gào rống.

Tuy hắn ta muốn lợi dụng Thanh Thiên Thần Sơn để báo thù, nhưng Bằng Linh khuynh mộ và quan tâm hắn như vậy cũng khiến Lâm Phong có chút rung động.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại chụp Bằng Linh thành một bãi thịt ngay trước mặt hắn ta!

Đầu tiên là thanh mai trúc mã Tử Yên, sau đó lại là Bằng Linh.

Hai nữ nhân của hắn ta đều chết vì Quân Tiêu Dao!

Nếu cộng thêm Nạp Lan Nhược Hi vốn có thể trở thành nữ nô, vậy là ba.

Điều này khiến Lâm Phong sắp điên cuồng, khóe mắt muốn nứt ra.

“Linh Nhi!”

Những kẻ phẫn nộ tương tự như Lâm Phong còn có Bằng Phi và các sinh linh Thanh Thiên Thần Sơn.

Bằng Linh chính là thiên chi kiêu nữ của Thanh Thiên Thần Sơn, hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao chụp một cái chết tươi.

“Quân Tiêu Dao, đền mạng cho muội muội của ta!” Bằng Phi tức sùi bọt mép, hai mắt đã đỏ rực cả lên, nén giận ra tay.

Gã tung ra một quyền, pháp lực kình khí màu xanh lá mênh mông, hóa ra hư ảnh một con Thanh Thiên Đại Bằng, oanh sát về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì trong mắt lộ ra một chút coi khinh, nói: “Cả Kim Sí Đại Bằng mà Bản Thần Tử còn không để vào mắt, càng đừng nói là con Thanh Thiên Đại Bằng như ngươi.”

“Cuồng vọng, Kim Dực Tiểu Bằng Vương là người mà ngươi có thể đối phó sao!” Bằng Phi gầm lên một tiếng.

Hết chương 239.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 240. Có được căn nguyên thế giới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này Quân Tiêu Dao đã thu hồi Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, trực tiếp lấy găng tay Diệt Bá Thánh Vương ra rồi đeo lên tay phải.

Sức mạnh thần ngân tử kim tràn ngập, gia trì lên quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Hắn tung ra một quyền, nhẹ nhàng bâng quơ mà nói: "Kim Dực Tiểu Bằng Vương à, thủ hạ bại tướng mà thôi."

Oanh!

Quân Tiêu Dao đeo Găng tay Diệt Bá Thánh Vương vào rồi thì thật sự như trở thành one-punch man.

Một quyền giáng xuống, toàn bộ thân thể Bằng Phi đều chia năm xẻ bảy, máu tươi văng khắp nơi, cánh tay ra quyền cũng bị đánh nổ thành huyết vụ.

"Ngươi... Ngươi nói cái gì, Kim Dực Tiểu Bằng Vương..."

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Bằng Phi trừng lớn hai mắt, còn mang theo cảm xúc không thể tin nổi.

Rốt cục gã đã trêu chọc nhân vật khủng bố như thế nào!

Thình thịch!

Thân thể Bằng Phi chia năm xẻ bảy, rơi xuống từ giữa không trung, cũng chết không thể lại chết.

Quân Tiêu Dao dùng hai chiêu, trong nháy mắt đã hạ gục hai truyền nhân ưu tú nhất của Thanh Thiên Thần Sơn.

Điều này khiến chiến trường hỗn loạn tứ phương đều an tĩnh lại.

Người của Thanh Thiên Thần Sơn có chút ngơ ngẩn.

Truyền nhân ưu tú nhất của Thanh Thiên Thần Sơn bọn họ chết tươi như vậy sao?

“Sao... Sao lại...” Cả người Lâm Phong như đang run lên lẩy bẩy.

Rốt cuộc Quân Tiêu Dao mạnh tới mức nào?

Hắn còn là người không?

Quân Tiêu Dao thừa dịp mọi người chưa phản ứng kịp, đã trực tiếp đưa tay chụp vào Lâm Phong.

Cả người Lâm Phong đều bị bàn tay pháp lực kim sắc vồ lấy, không thể nhúc nhích.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Sắc mặt Lâm Phong nghẹn đến mức đỏ lên, sắp hít thở không thông.

“Trước khi ngươi chết, bản Thần Tử nói cho ngươi một câu.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ngươi... Ngươi muốn giết ta...” Khớp hàm của Lâm Phong cũng run lên bần bật.

Thẳng đến sắp chết, Lâm Phong mới biết được cái gì gọi là sợ hãi.

Trước kia hắn ta được thiên địa che chở, vẫn luôn thuận buồm xuôi gió.

Nhưng từ khi đụng phải Quân Tiêu Dao, mọi chuyện như trở thành cơn ác mộng.

“Ngươi có thể là vai chính của thiên địa, nhưng mà...”

“Thiên địa, đều nằm trong lòng bàn tay của bản Thần Tử!”

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời thì đã siết chặt tay về hướng hư không!

Cự chưởng pháp lực kim sắc cũng lập tức khép lại!

Rắc!

Máu tươi văng khắp nơi, tiếng xương cốt tan nát vang lên.

Toàn bộ thân thể Lâm Phong đều bị bóp nát thành thịt nát, chết không thể lại chết.

Vai chính của thiên địa thứ hai đã chết trong tay Quân Tiêu Dao.

Một đoàn căn nguyên thế giới của Thiên Huyền đại lục hiện lên.

Quân Tiêu Dao trực tiếp thu nó vào pháp khí không gian.

Cộng thêm đoàn căn nguyên thế giới nhỏ trước đó hắn có được từ trên người Lâm Phong thì xem như gom đủ căn nguyên của Thiên Huyền đại lục.

Hiện tại, hắn đã có được căn nguyên thế giới là Thiên Huyền đại lục và Tinh Thần đại lục hai.

Thẳng đến Quân Tiêu Dao bóp chết Lâm Phong, mọi người mới hậu tri hậu giác tỉnh táo lại.

“Tiểu bối, chết tới nơi rồi!”

Thánh Nhân của Thanh Thiên Thần Sơn phát ra tiếng rống giận, sức mạnh Thánh Cảnh bùng nổ, nghiền áp về hướng Quân Tiêu Dao.

“Làm càn!”

Đông Huyền lão tổ ra tay, cũng bùng nổ sức mạnh Thánh Cảnh, ngăn cản thế công của Thánh Nhân Thanh Thiên Thần Sơn.

“Truyền nhân của Hoang Cổ thế gia Tiên Vực, ngươi quá kiêu ngạo, với cục diện hiện tại, một mình ngươi cũng không có khả năng xoay chuyển trời đất.” Kim Chu lão tổ của Ma Linh Thần Sơn phát ra tiếng nói lãnh lệ.

Nghe thấy lời này, phe tu sĩ Nhân tộc mới phản ứng lại.

Đúng vậy.

Tuy Quân Tiêu Dao đã tới, nhưng hắn cũng chỉ có thể quét ngang cùng thế hệ, nhiều nhất là vượt cấp khiêu chiến mấy tầng mà thôi.

Nhưng đối mặt với Chuẩn Thánh, Thánh Nhân thì vẫn là lấy trứng chọi đá.

Mà tôi tớ của hắn cũng chỉ có hai vị Thánh Nhân và một vị Chuẩn Thánh.

Tuy cũng có trợ giúp nhất định đối với cục diện chiến đấu, nhưng nhân số vẫn không đủ, không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề.

Phía Thái Cổ Thần Sơn có tới hàng chục Thánh Nhân.

Trái tim đám người Nạp Lan Chiến cũng hơi trầm xuống.

Lúc này, Kim Chu lão tổ lại mở miệng: "Nể mặt ngươi là truyền nhân của Hoang Cổ thế gia thượng giới, nếu ngươi không can thiệp chiến cuộc này thì Thái Cổ Thần Sơn chúng ta cũng có thể tha thứ cho sự mạo phạm của ngươi."

Lời này lại khiến đám người Nạp Lan Chiến, Đông Huyền Tông chủ đều biến sắc.

Đây là muốn uy hiếp Quân Tiêu Dao không được nhúng tay?

"Công tử..." Nạp Lan Nhược Hi cũng hơi căng thẳng trong lòng.

Nhưng nàng vẫn tin tưởng Quân Tiêu Dao sẽ không từ bỏ bọn họ.

Quân Tiêu Dao a một tiếng cười: "Từ lúc bản Thần Tử sinh ra tới nay, thật sự không có mấy ai dám mở miệng uy hiếp ta như vậy, con nhện nhà ngươi thì tính là gì?"

"Tiểu nghiệt súc, tìm đường chết!" Kim Chu lão tổ nghe vậy thì tám con mắt kép đều dâng lên lửa giận.

Nhất tộc Thiên Ma Chu vốn trời sinh mang tính thị huyết táo bạo.

Kim Chu lão tổ cảm thấy thân phận của Quân Tiêu Dao có chút phiền phức, bởi vậy nguyện ý lui một bước.

Không ngờ lại bị Quân Tiêu Dao trào phúng bằng lời lẽ như vậy.

Lão ta trực tiếp vươn một cái chân nhện, giống như trường mâu

hoàng kim sắc bén, đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

“Chết đi!” Kim Chu lão tổ phát ra tiếng gào rống sắc nhọn.

Đúng lúc này, Kim Chu lão tổ thấy được trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra ý cười trào phúng.

Lão ta không rõ, một người sắp chết đến nơi, sao còn có thể lộ ra vẻ mặt như vậy.

Nhưng ngay vào khắc tiếp theo, Kim Chu lão tổ cũng đã hiểu.

Hư không chung quanh lão ta nứt ra sáu cái khe không gian.

Sáu quyền phong mơ hồ mang theo sức mạnh Thánh Cảnh cùng oanh kích về hướng Kim Chu lão tổ!

Kim Chu lão tổ lập tức phát ra tiếng rít kinh hãi!

Sáu nắm tay tỏa ra ánh sáng kim loại lạnh như băng giáng thẳng ra từ cái khe không gian.

Mỗi một quyền phong đều mang theo sức mạnh khủng bố nổ nát núi cao vạn trượng.

Một quyền giáng xuống thì Thánh Nhân cũng phải nổ mạnh.

Kim Chu lão tổ phát ra tiếng rít hoảng sợ tới cực điểm.

Chỉ cần một quyền phong cũng đã làm lão ta có cảm giác lông tơ dựng ngược, càng đừng nói sáu quyền phong cùng oanh kích đến.

Hơn nữa còn là bọc đánh bốn phương tám hướng, Kim Chu lão tổ muốn lui cũng không có chỗ lui.

Lúc này, lão ta mới hiểu tia châm chọc trong mắt của Quân Tiêu Dao rốt cục có ý nghĩa gì.

“Tiểu nghiệt súc, ngươi tính kế thật tàn nhẫn!”

Kim Chu lão tổ vừa rít gào, cả người vừa bùng lên kim quang, vô số tơ nhện hiện ra, vờn quanh ngoài thân lão ta, muốn bện ra một tầng phòng ngự.

Nhưng bởi vì quá đột ngột nên không kịp phòng ngừa, tốc độ quyền phong lại nhanh, cho nên muốn lập tức phòng ngự đã hoàn toàn không kịp.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Sáu tiếng chấn động nổ vang, gần như vang lên cùng một lúc.

Đồng thời còn truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương tới cực điểm của Kim Chu lão tổ.

Tiếng kêu thảm thiết bi thương kia quả thực khiến người thấy bi thương, người nghe rơi lệ.

Hết chương 240.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 241. Liệt Tinh Thần Khôi hiện uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giây tiếp theo, thân thể khổng lồ của Kim Chu lão tổ đâm thật mạnh xuống mặt đất.

Tám cái chân nhện của lão ta gần như bị chặt đứt toàn bộ, giáp xác trên người cũng bị đấm ra mấy lỗ thủng.

Các loại máu tươi, thể dịch không ngừng chảy ra từ lỗ máu đó.

Đường đường là Sơn Kim Chu lão tổ của Ma Linh Thần, giờ phút này lại trọng thương gần chết, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Cảnh tượng bất thình lình xảy ra làm tất cả Thái Cổ Thần Sơn Thần linh đều tạm thời chết máy.

Con mẹ nó đây là tình huống gì thế nào?

Lúc này, ánh mắt mọi người lại chuyển về hướng sáu cái khe không gian kia.

Sáu bóng dáng toàn thân lập loè ánh sáng sao trời và kim loại cất bước đi ra từ cái khe không gian.

Mỗi một bóng dáng đều cao lớn nguy nga, tản ra khí tức Thánh Cảnh.

Đó là Liệt Tinh Thần Khôi mà Quân Tiêu Dao có được từ bảo khố tinh cung.

Liệt Tinh Thần Khôi lấy danh là Liệt tinh (Đánh nứt sao), một quyền giáng xuống thì cả sao trời cũng bị đánh vỡ ra.

Giờ phút này sáu Liệt Tinh Thần Khôi cùng ra tay, có thể suy ra uy lực cường đại đến cỡ nào.

Kim Chu lão tổ không bị một quyền đấm chết, ngược lại hơi nằm ngoài dự đoán của Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện tại, Kim Chu lão tổ chết hay không đã không có khác biệt quá lớn.

“Cái này... Đây là sáu con rối?”

“Sáu con rối cấp bậc Thánh Nhân, trời ạ!”

Tất cả tu sĩ Nhân tộc đều bị chiêu này của Quân Tiêu Dao làm khiếp sợ.

Vừa ra tay đã là sáu con rối Thánh Nhân, đưa mắt nhìn khắp hạ giới, đây là chuyện khiến người ta khó có thể tưởng tượng đến cỡ nào.

Ở thập giới, trừ nhân vật nghịch thiên như Vô Cực Tinh Quân ra thì rất khó có ai có nội tình như vậy.

Nhưng cuối cùng, người hưởng lợi vẫn là Quân Tiêu Dao.

“Lão tổ!” Những sinh linh của Ma Linh Thần Sơn kinh hô, muốn ra tay cứu viện.

Nhưng Quân Tiêu Dao đã đi trước một bước, tâm niệm khẽ động.

Sáu Liệt Tinh Thần Khôi lại ra tay, trực tiếp đấm Kim Chu lão tổ thành một bãi thịt nát.

“Không!” Sinh linh của Ma Linh Thần Sơn phát ra tiếng kêu bi thiết.

Trái lại bên phe tu sĩ Nhân tộc lại sĩ khí đại chấn.

Các vị Thánh Nhân Nhân tộc cũng vui mừng quá đỗi.

Một mình Quân Tiêu Dao đã có được chiến lực của sáu Thánh Nhân.

Nếu cộng thêm đám người Đông Huyền lão tổ thì chính là tám vị Thánh Nhân.

Chuyện này tuyệt đối có thể quyết định thắng bại của trận chiến tranh này.

Càng đừng nói sáu Liệt Tinh Thần Khôi đao thương bất nhập, thân thể vô địch.

Một khối Liệt Tinh Thần Khôi có thể chặn lại hai Thánh Nhân của Thái Cổ Thần Sơn.

“Giết!”

Tâm niệm của Quân Tiêu Dao khẽ động, sáu Liệt Tinh Thần Khôi cùng ra tay, khí tức mênh mông, quyền quang kinh thế.

Quân Tiêu Dao có chừng mấy ngàn tinh hạch, cũng có thể chống đỡ để dùng cho Liệt Tinh Thần Khôi.

“Giết, thời điểm Nhân tộc phản kích tới rồi!”

“Là lúc để những nhãi con sinh linh Thái Cổ đó biết được sự lợi hại của Nhân tộc chúng ta!”

“Thần Tử vạn tuế, có Thần Tử ở đây thì Nhân tộc chúng ta gì sầu không thắng!”

Giờ phút này Quân Tiêu Dao đã trở thành Định Hải Thần Châm của Nhân tộc.

Cứ như chỉ cần có hắn ở đây thì tất cả khó khăn đều được giải quyết dễ dàng.

Sự thật cũng như thế.

Những sinh linh Thái Cổ Thần Sơn đó bắt đầu luống cuống, cục diện gần như bị đảo ngược.

Sáu Liệt Tinh Thần Khôi đại khai đại hợp, đao thương bất nhập, quét ngang tứ phương, căn bản không có một Thánh Nhân Thái Cổ Thần Sơn nào nguyện ý đối đầu với những Liệt Tinh Thần Khôi đó.

Thử hỏi ai lại nguyện ý dùng tánh mạng mình đi liều chết liều sống với một con rối?

Cũng vì nguyên nhân này, Thánh Nhân Thái Cổ Thần Sơn liên tục bại lui, bắt đầu chuẩn bị tách ra rời đi.

Chiến lực đứng đầu bại lui, vậy càng không cần phải nói đến chiến lực hạ tầng, chúng trực tiếp bắt đầu tan tác.

Vô số sinh linh Thái Cổ Thần Sơn bị chém giết, máu chảy thành sông.

Trước đó bọn chúng là đồ tể, tu sĩ Nhân tộc là thịt cá nằm trên thớt.

Hiện giờ cục diện đảo ngược lại, sinh linh Thái Cổ trở thành thịt cá.

Quân Tiêu Dao cũng không nhàn rỗi, mỗi một quyền hắn tung ra đều khiến hư không rách nát, quyền quang kinh thế, đấm cho một mảnh sinh linh Thái Cổ thành những mảnh vụn máu thịt.

Rất nhanh, phía Thái Cổ Thần Sơn đã kiên trì không được, lại có Thánh Nhân chết dưới quyền phong của Liệt Tinh Thần Khôi.

Bọn chúng bắt đầu hoảng sợ kêu to, xoay người chạy tán loạn.

Rất nhiều sinh linh Thái Cổ đều mang theo sợ hãi xưa nay chưa từng có khi nhìn về phía Quân Tiêu Dao, giống như nhìn thấy Diêm La dưới địa ngục.

Quân Tiêu Dao chính là ác mộng của Thái Cổ Thần Sơn bọn chúng!

Kế tiếp, trận đại chiến này giằng co chừng mấy ngày mấy đêm.

Tu sĩ Nhân tộc đuổi giết một đường, đánh cho Thái Cổ Thần Sơn chạy tán loạn tứ tán.

Trên đường đi qua, máu chảy thành sông, nhưng đa số đều là sinh linh Thái Cổ Thần Sơn chết.

Bọn chúng bắt đầu co đầu rút cổ trở về vùng cấm trung ương, run lên bần bật.

Nhân tộc giành được đại thắng xưa nay chưa từng có.

Gia tộc Nạp Lan, trên linh sơn thượng cổ.

Đưa mắt nhìn ra, tuy nơi đây vẫn là một mảnh hỗn độn, nhưng trên mặt chúng tu sĩ lại mang theo vui sướng phát ra từ nội tâm.

Đây là lần đầu tiên tu sĩ Nhân tộc của Thiên Huyền đại lục bọn họ đứng lên.

Trước đó nơi ở của Thái Cổ Thần Sơn được gọi là vùng cấm, tu sĩ Nhân tộc bước vào là chết.

Nhưng hiện tại, những sinh linh vùng cấm đó lại bị tu sĩ Nhân tộc bọn họ đuổi giết mà chạy vắt giò lên cổ.

Cảm giác này thật con mẹ nó sảng!

Mà tất cả những điều này đều là nhờ ơn Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao là chúa cứu thế của tất cả tu sĩ Nhân tộc trên toàn bộ Thiên Huyền đại lục!

Gia tộc Nạp Lan, trong đại đường rộng lớn, Quân Tiêu Dao ngồi trên thủ vị.

Ở phía dưới hắn, rất nhiều lãnh tụ các thế lực Thiên Huyền đại lục đang đứng chi chít.

Có Thánh Chủ thánh địa, có gia chủ của gia tộc lánh đời, có tông chủ tông phái, có giáo chủ đại giáo.

Giờ phút này, bọn họ cùng khom người chắp tay trước Quân Tiêu Dao.

“Nhân tộc của Thiên Huyền đại lục, cảm tạ đại ân của Thần Tử Quân gia, ân này vĩnh thế không dám quên!”

Câu nói của mọi người giống như tuyên truyền giác ngộ, phát ra từ nội tâm, thành thành cảm tạ.

“Chư vị không cần như thế.” Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

Thật ra hắn cũng không phải chúa cứu thế thánh mẫu cái gì.

Đơn thuần vì ích lợi của mình mà thôi.

“Từ nay về sau, Nhân tộc của Thiên Huyền đại lục ta sẽ nghe theo Thần Tử như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!” Đông Huyền Tông chủ là người đầu tiên mở miệng.

“Đúng vậy đúng vậy, về sau cả đại lục đều nghe theo mệnh lệnh của Thần Tử!”

“Thần Tử chính là chủ nhân của Thiên Huyền đại lục!”

Các vị Thánh Chủ, giáo chủ, tông chủ đều phụ họa.

Trong mắt Nạp Lan Chiến vẫn có một tia nghi kỵ, ông ta mở miệng nói: “Xin hỏi Thần Tử, tuy chúng ta giành được đại thắng trong chiến dịch lần này, nhưng Thái Cổ Thần Sơn vẫn bảo tồn một bộ phận chiến lực, nếu chờ Thần Tử rời đi, bọn chúng lại ngóc đầu trở lại trả thù...”

Nạp Lan Chiến không nói tiếp.

Không khí nhất thời cũng rơi vào yên lặng.

Thật sự.

Có Quân Tiêu Dao ở đây thì bọn họ có thể giành được toàn thắng.

Nhưng nếu Quân Tiêu Dao rời đi thì sao?

Hắn là người của Tiên Vực, không có khả năng luôn nán lại ở Thiên Huyền đại lục đúng không?

“A... Các vị chớ lo lắng, bản Thần Tử sớm đã nghĩ ra biện pháp xử lý việc này.”

Quân Tiêu Dao cười khẽ, mang theo cảm giác như bày mưu lập kế.

Hết chương 241.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 242. Thiên Huyền đại lục hoàn toàn ổn định

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao tự nhận mình không phải người tốt gì.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không ngại làm mấy chuyện không cần tốn nhiều sức, tùy tiện ra tay là có thể trợ giúp người khác.

Còn nữa, toàn bộ Thiên Huyền đại lục bị khống chế trong tay tu sĩ Nhân tộc, chẳng khác nào là bị Quân Tiêu Dao kiểm soát.

Sau này Quân gia còn có thể coi Thiên Huyền đại lục trở thành nơi đóng quân dưới hạ giới.

Làm vậy tương đương với kiếm được một khối địa bàn.

“Đầu tiên, sau khi ta rời đi Thiên Huyền đại lục, sáu Liệt Tinh Thần Khôi này sẽ được để lại, giao cho tu sĩ Nhân tộc đáng tin cậy khống chế.”

Câu đầu tiên của Quân Tiêu Dao đã khiến cả đường chấn động không biết nói gì.

Sáu con rối Thánh Nhân cảnh mà nói đưa là đưa, hành động này quả thực khiến những tu sĩ hạ giới không thể tin nổi.

Một Liệt Tinh Thần Khôi xuất thế, phỏng chừng có thể khuấy đạo cả đại lục đến mức gió nổi mây phun.

Quân Tiêu Dao lại thuận miệng hứa sẽ đưa ra sáu thần khôi.

“Thần Tử đại nhân, cái này quá quý trọng.”

“Đúng vậy, sáu Liệt Tinh Thần Khôi này là vật tư hữu của ngài, sao chúng ta lại không biết xấu hổ mà lấy.”

Rất nhiều gia chủ, thánh chủ đều mở miệng nói.

Quân Tiêu Dao vẫy vẫy tay và nói: “Các ngươi cho rằng bản Thần Tử thiếu con rối sao?”

Một câu của Quân Tiêu Dao lập tức chặn miệng bọn họ lại.

Đúng vậy, nếu Quân Tiêu Dao muốn có con rối, đừng nói là Thánh Nhân cảnh, cho dù là Thánh Nhân Vương, thậm chí Đại Thánh Cảnh đỉnh cấp thì Quân gia cũng sẽ đưa cho hắn.

Nhưng vấn đề là hoàn toàn không cần thiết.

Sau khi Quân Tiêu Dao trở lại Tiên Vực, nhất định sẽ có đám người hộ đạo nhân A Cửu âm thầm bảo hộ.

Cũng không cần thiết dùng con rối để hộ thân.

Cho nên sau khi Quân Tiêu Dao trở lại Tiên Vực thì Liệt Tinh Thần Khôi sẽ mất đi tác dụng.

So với ném vào pháp khí không gian ăn bụi, không bằng đưa cho tu sĩ Nhân tộc trên Thiên Huyền đại lục.

Sau một hồi giải thích, rất nhiều tu sĩ đều lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Có sáu Liệt Tinh Thần Khôi này thì Thái Cổ Thần Sơn muốn mưu đồ gây rối gì nữa cũng phải liệu sức của mình.

Quân Tiêu Dao tiện thể nói luôn: “Trừ chuyện này ra, sau đó ta sẽ liên hệ với Huyền Thiên Tông trên Tinh Thần đại lục.”

“Muốn đi từ Tinh Thần đại lục đến Thiên Huyền đại lục thì có Truyền Tống Trận vượt giới, xem như cũng tiện, Huyền Thiên Tông cũng nghe theo lệnh của bản Thần Tử, đến lúc đó nếu Thái Cổ Thần Sơn lại có động tĩnh thì có thể bảo Huyền Thiên Tông phái cường giả đến viện trợ.” Quân Tiêu Dao nói.

Còn về vì sao Quân Tiêu Dao không trực tiếp đi đến vùng cấm trung ương, diệt sạch tất cả sinh linh Thái Cổ Thần Sơn.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Phiền toái.

Quân Tiêu Dao không thích phiền toái, cho nên trực tiếp để lại cho các tu sĩ Thiên Huyền đại lục tự xử lý.

Quân Tiêu Dao cũng tin bọn họ có thể xử lý tốt.

Nếu dưới sự trợ giúp này mà tu sĩ Thiên Huyền đại lục còn không đối phó được Thái Cổ Thần Sơn, vậy bọn họ bị giết cũng đáng.

Nghe xong lời nói của Quân Tiêu Dao, chúng tu sĩ Thiên Huyền đại lục mới hoàn toàn buông lỏng.

Sáu Liệt Tinh Thần Khôi, cộng thêm chi viện của Huyền Thiên Tông.

Thái Cổ Thần Sơn sẽ không gây ra nổi sóng gió gì, chỉ có thể co đầu rút cổ cầu sinh tồn.

Hơn nữa lực chấn nhiếp và lực ảnh hưởng của Quân Tiêu Dao còn có thể kéo dài thật lâu thật lâu.

Có khả năng sẽ trở thành bóng ma và ác mộng cả đời không thể xóa nhòa của những Thái Cổ Thần Sơn sinh linh đó.

Đến tận đây, chuyện trên Thiên Huyền đại lục và Tinh Thần đại lục đều xem như hoàn toàn chấm dứt.

Nhưng việc của Quân Tiêu Dao còn không có kết thúc.

Thứ nhất, hắn còn phải đi đến Đại Dận hoàng triều ở Tiềm Long đại lục, bình định các tội tộc còn lại.

Thứ hai, xem có thể tìm được các Nghịch Thiên Thập Tử còn lại hay không.

Nói thật, ban đầu Quân Tiêu Dao tới đây với tâm thái là thu tiểu đệ.

Ngặt nổi những cả đám khí vận chi tử đó không có mệnh vai chính, lại sinh bệnh vai chính.

Tên nào cũng kiêu căng ngạo mạn, tự cho mình siêu phàm, Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ nên cũng chỉ có thể dạy bọn họ làm người.

Nhưng nếu có khả năng, Quân Tiêu Dao vẫn muốn nhận vài nghịch thiên chi tử.

Thứ ba, chính là cố hết sức kiếm thêm một ít căn nguyên thế giới.

Thứ tư, Quân Tiêu Dao cũng không quên quyển hạ của Thể Thư.

Thứ năm, tìm kiếm kẽ nứt thập giới, tiến vào tế đàn anh linh để tìm ra con đường của mình.

Thứ sáu, đi tìm muội muội của Quân Vạn Kiếp.

Quân Tiêu Dao cẩn thận chải vuốt một chút, mới phát hiện mình còn nhiều chuyện chưa làm đến vậy.

Điều này không khỏi làm Quân Tiêu Dao có chút đau đầu.

Hắn cũng nghỉ ngơi mấy ngày ở gia tộc Nạp Lan.

Trong mấy ngày này, vẫn luôn là Nạp Lan Nhược Hi chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Quân Tiêu Dao.

Thậm chí Quân Tiêu Dao tắm gội, Nạp Lan Nhược Hi cũng chủ động hầu hạ, vừa bóp vai lại còn chà lưng.

Còn chuyện dùng cái gì chà lưng?

Đương nhiên là thứ mềm như bông kia.

Nạp Lan Nhược Hi cũng xem như kiệt lực phụng dưỡng, hầu hạ Quân Tiêu Dao chu đáo trên mọi phương diện, làm hắn cực kỳ thư thái.

Quân Tiêu Dao cũng vui vẻ hưởng thụ.

Hắn cũng không phải tu sĩ thanh tâm quả dục khổ.

Còn vì sao trước nay Quân Tiêu Dao không chủ động thân cận với bất cứ nữ nhân nào, đó là vì không có ai có tư cách để Quân Tiêu Dao chủ động lấy lòng.

Nữ nhân có thể xứng đôi với hắn trong thiên hạ quá ít quá ít.

Nhưng nhiều ngày qua cũng khổ cho Tô Tử Quỳnh, nàng đã sắp biến thành oán phụ khuê phòng, mấy chuyện hầu hạ Quân Tiêu Dao đều bị Nạp Lan Nhược Hi đoạt đi mất.

Mấy ngày nay cũng là khoảng thời gian thích ý thư thái khó được từ lúc Quân Tiêu Dao hạ giới.

Nhưng thời gian thả lỏng cũng chỉ có vài ngày mà thôi.

Chuyện nên làm vẫn phải làm.

Ngày hôm nay, Quân Tiêu Dao gọi đám người Đông Huyền lão tổ tới.

Bởi vì bọn họ quen thuộc hạ giới nhất nên Quân Tiêu Dao còn một số việc muốn hỏi họ.

“Kế tiếp hẳn sẽ đi đến Tiềm Long đại lục, có thể thông qua Truyền Tống Trận vượt giới không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Đông Huyền lão tổ khẽ lắc đầu và nói: “Hồi Thần Tử, Thiên Huyền đại lục và Tinh Thần đại lục không thể trực tiếp đi đến Tiềm Long đại lục, có lẽ trên đường sẽ di chuyển tới đại lục khác, sau đó mới tới được Tiềm Long đại lục.”

“Như vậy à, cũng được, vậy chúng ta chuẩn bị một chút rồi ngày mai xuất phát.” Quân Tiêu Dao nói.

Bọn người Đông Huyền lão tổ gật đầu.

Hôm sau Quân Tiêu Dao lại mang theo Cửu Đầu Sư Tử, Nghệ Vũ, Tô Tử Quỳnh, ba người Đông Huyền lão tổ xuất phát.

Rất nhiều tu sĩ của Thiên Huyền đại lục cùng ra cung nghênh.

“Công tử, Nhược Hi chờ ngài trở về, dẫn ta đi Tiên Vực...” Nạp Lan Nhược Hi lẩm bẩm lưu luyến mà nói.

Hết chương 242.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 243. Truyền nhân của Thôn Thần Ma Công

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay vào lúc đám người Quân Tiêu Dao xuất phát.

Tiềm Long đại lục đã bắt đầu bạo phát náo động.

Thế lực các nơi phản loạn, tội tộc quật khởi.

Những cuộc chiến tranh lớn lớn bé bé không ít hơn mấy chục trận.

Toàn bộ Tiềm Long đại lục, bốn địa vực Đông Thổ, Nam Lĩnh, Tây Hoang, Bắc Nguyên đều bốc cháy chiến hỏa ngập trời.

Đại Dận hoàng triều cũng phái quân đội ra trấn áp, triển khai sát phạt với tội tộc.

Mà trong cuộc chiến như vậy, biểu hiện của một vị hoàng tử lại nằm ngoài dự đoán của người người trong Đại Dận hoàng triều.

Thậm chí Đại Dận hoàng chủ cũng cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

Vị hoàng tử kia là Thập lục hoàng tử, Phương Hàn.

Trên dưới Đại Dận hoàng triều, gần như không ai không biết vị Thập lục hoàng tử ngu si này.

Nhưng biểu hiện của hắn ta trong từng chiến dịch lại càng ngày càng kinh người, thực lực cũng càng ngày càng mạnh, thậm chí vượt qua tất cả huynh đệ tỷ muội.

Cho dù là Quân Dĩnh Nhi cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Nàng ta cũng vui mừng vì sự thay đổi của Phương Hàn.

Nhưng dã tâm của Phương Hàn không ngừng lại ở đó.

Hắn ta muốn đánh bại tội tộc, trở thành anh hùng trong mắt thế

nhân, đạt được sự ưu ái của Quân Dĩnh Nhi.

Không phải Quân Dĩnh Nhi nói, hy vọng ý trung nhân của mình là một anh hùng cái thế bạch y phiêu phiêu sao?

Như vậy Phương Hàn sẽ trở thành anh hùng kia!

Ngay vào lúc Tiềm Long đại lục chiến loạn nổi lên bốn phía.

Một trong Thập địa hạ giới, Sâm La đại lục.

Khác với các đại lục khác, đại lục này tồn sùng cách sinh tồn cá lớn nuốt cá bé cách.

Cường giả sinh, nhược giả tử, không có chính nghĩa và đạo lý gì đáng nói.

Cũng bởi vậy, đại lục này trở thành nơi tàng ô nạp cấu (1), cực kỳ hỗn loạn nổi danh dưới hạ giới.

(1) Chất chứa dơ bẩn

Rất nhiều cường giả phạm phải tội ác ngập trời ở đại lục khác, cuối cùng chỉ có thể trốn tới Sâm La đại lục.

Cường giả có thể sống thực thoải mái ở Sâm La đại lục, nhưng kẻ yếu thì rất bi thảm.

Giờ phút này, ở một mảnh đất nào đó trên Sâm La đại lục, trong một điện phủ hắc ám lạnh lẽo như băng.

Một bóng dáng tuổi trẻ ngồi ngay ngắn trên vương tòa xương khô trắng hếu.

Quanh thân gã lượn lờ sương mù màu đen, không thấy rõ khuôn mặt.

Một mái tóc dài màu xám trắng buông xuống mặt đất, sau lưng có một đôi cánh màu hắc bạch kỳ dị, lượn lờ khí Âm Dương.

Tuy khuôn mặt gã mơ hồ không rõ, nhưng đồng tử thấp thoáng kia lại như hàm chứa cảnh tượng khủng bố đàn tiên đẫm máu, thần

ma ngã xuống, khiến lòng người run sợ.

Gã cứ lạnh nhạt mà ngồi ngay ngắn như vậy trên vương tọa bạch cốt, tản ra một khí tức áp lực cực đoan.

Mỗi bên trái phải vương tọa bạch cốt đều có một người áo đen đang đứng, tỏa ra uy áp Thánh Cảnh.

Mà ở phía dưới lại là một đám tu sĩ của Sâm La đại lục.

Trong đó có đầu lĩnh mấy mạch thế lực cường đại cũng đã hội tụ tại đây.

Trong nhóm người này, một vị lão giả huyết bào bước ra một bước, hơi chắp tay, thật cẩn thận nói: "Vị đại nhân đến từ Tiên Vực này, không biết ngài gọi chúng ta tới là có chuyện gì quan trọng?"

Lão giả huyết bào này đến từ Hoàng Tuyền Cốc.

Hoàng Tuyền Cốc là một trong các thế lực đỉnh cấp của Sâm La đại lục.

Bọn họ vốn là những ác nhân ăn thịt người không nhả xương, nhưng đứng trước mặt vị đại nhân đến từ Tiên Vực này thì cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Trước đó cũng có tu sĩ không phục, giờ phút này họ sớm đã biến thành thi thể lạnh như sbăng trên mặt đất.

"Nghe nói các ngươi tìm được tung tích của truyền nhân Thôn Thần Ma Công?" Nam tử tuổi trẻ ngồi ngay ngắn trên vương tọa bạch cốt dùng ngón tay gõ tay vịn, lạnh nhạt hỏi.

"Vâng... không lâu trước đây chúng ta mới có được tin tức, hình như truyền nhân của Thôn Thần Ma Công là thiên kiêu của Chiến Ma Điện." Trên trán lão giả huyết bào chảy ròng mồ hôi lạnh, vội vàng nói.

"Rất tốt, cuối cùng cũng xuất hiện, không uổng phí ta chờ lâu như vậy trên khối đại lục này." Nam tử tuổi trẻ kia khẽ cười một tiếng, sau đó nói.

“Hoàng Tuyền Cốc, Tu La môn, Thiên Sát Tông, ta ra lệnh cho các ngươi đi diệt trừ Chiến Ma Điện, bắt tên truyền nhân của Thôn Thần Ma Công tới đây cho ta.” Nam tử tuổi trẻ nói.

Lời vừa nói ra, người của ba đại tông môn đều biến sắc.

Một nam tử trung niên của Thiên Sát Tông nhịn không được đứng ra và nói: “Tiên Vực đại nhân, Chiến Ma Điện kia chính là thế lực cường đại đệ nhất Sâm La đại lục, cho dù ba tông chúng ta cùng xông lên cũng sẽ tổn thất rất lớn, gần như là phải liều mạng.”

Nhưng mà, ngay khi nam tử Thiên Sát Tông kia vừa dứt lời.

Bên bạch cốt vương tọa, một người áo đen trực tiếp thò ra tay, một chưởng chụp ông ta thành thịt nát.

“Còn ai phản đối quyết định của ta, hoặc là không muốn phục tùng?” Nam tử tuổi trẻ chậm rãi nói.

“Không... Không dám...” Người của Tam đại tông môn, chảy ròng mồ hôi lạnh sau lưng.

Chiến Ma Điện cũng có Thánh Nhân tồn tại.

Ba đại tông môn bọn họ liên thủ, mặc dù dẹp xong Chiến Ma Điện thì phỏng chừng cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Mà nam tử tuổi trẻ tới từ Tiên Vực kia lại không có chút tổn thất nào.

Nhưng tình thế đang rất nguy hiểm, bọn họ không thể không cúi đầu.

Một nam tử của Tu La môn căng da đầu hỏi: “Xin hỏi Tiên Vực đại nhân, hiện giờ ở Sâm La đại lục cũng có những thiên kiêu Tiên Vực khác đang chú ý truyền nhân của Thôn Thần Ma Công ở hạ giới.”

“Nếu bọn họ ngăn trở, muốn tranh đoạt...”

Nam tử kia không nói tiếp, nhưng hàm ý hiển nhiên là…

Đều là người tới từ Tiên Vực, bọn họ có thể đắc tội ai đây?

Nghe thấy lời này, nam tử tuổi trẻ trên bạch cốt vương tọa lại cười.

Cứ như nghe thấy trò cười buồn cười nhất khắp thiên hạ.

Gã chậm rãi mở miệng nói: “Yên tâm, trong thập địa hạ giới này, không có người dám đối nghịch với ta.”

“Nếu thực sự có tên nào không có mắt muốn ngăn cản, ngươi chỉ cần nói ra sáu chữ là được.”

“Đọa Thần Cung, Đọa Thần Tử!”

Sáu chữ này vừa dứt, một luồng ma khí sát phạt khủng bố thổi quét ra!

Cho dù là một ít cường giả ở phía dưới có tu vi cao hơn nam tử trẻ tuổi cũng có cảm giác da đầu tê dại.

Đọa Thần Cung, Đọa Thần Tử!

Bọn họ ở hạ giới nên cũng không rõ sức nặng của sáu chữ này.

Nhưng ở Tiên Vực, Đọa Thần Cung là một thế lực lớn nội tình khủng bố vô biên.

Nghe đồn nhất mạch này chính là một trong những cội nguồn của ma tu trên Tiên Vực, có truyền thừa cổ xưa.

Đọa Thần Tử thân là một thiên kiêu kiệt xuất nhất trong Đọa Thần Cung đương đại, lời gã nói cũng không phải đơn thuần là khoác lác.

Ở thập địa hạ giới này thật sự không có bao nhiêu thiên kiêu dám đối nghịch với Đọa Thần Tử.

“Vâng, vậy tại hạ lập tức đi làm.”

Hết chương 243.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 244. Truyền nhân của Thôn Thần Ma Công (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Người của ba đại tông môn chắp tay cáo lui, trên người đều bị mồ hôi lạnh tẩm ướt.

Thực hiển nhiên, nam tử tuổi trẻ đến từ Tiên Vực này có thân phận lớn đến kinh người, càng mạnh hơn những thiên kiêu bình thường ở hạ giới.

Sau khi ba đại tông môn rời đi.

Đọa Thần Tử dựa vào vương tọa bạch cốt, tự lẩm bẩm: “Lúc trước Thôn Thần Ma Công của Thôn Thiên Ma tổ gây nên hạo kiếp ở Tiên Vực, cuối cùng Thôn Thiên Ma tổ bị người ta vây công, bị thương nặng gần chết, cuối cùng biến mất không thấy, từ đó Thôn Thần Ma Công cũng thất truyền.”

“Còn nghĩ Thôn Thần Ma Công thật sự tuyệt tích, hiện tại nghĩ đến, hẳn là Thôn Thiên Ma tổ không muốn ma công của mình đoạn tuyệt truyền thừa, bởi vậy vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, lão đã cố chống chọi để đi vào hạ giới, sau đó để lại đạo thống.”

“Lấy thiên tư của ta, nếu có được Thôn Thần Ma Công thì long thủ (2) thế hệ trẻ trên Tiên Vực sẽ do Đọa Thần Tử ta chấp chưởng!”

(2) Nghĩa đen đầu rồng, nghĩa bóng là tập hợp mấu chốt hoặc nhân vật then chốt.

Đọa Thần Tử cười.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của gã.

Tại Sâm La đại lục này, không có người nào từ Tiên Vực hạ giới dám đối nghịch với Đọa Thần Tử gã.

Mấy ngày sau đó, đại quân do ba đại tông môn dẫn đầu cũng mênh

mông cuồn cuộn kéo tới Chiến Ma Điện.

Trên đường đi cũng có một ít thiên kiêu đến từ Tiên Vực đã nhận ra không đúng, tự cao với thân phận Tiên Vực nên tiến lên quát hỏi.

Kết quả vừa nghe thấy sáu chữ "Đọa Thần Cung, Đọa Thần Tử" thì tất cả thiên kiêu Tiên Vực đều là mang theo vẻ mặt kiêng kỵ thoái nhượng, không dám làm khó dễ.

Điều này làm tu sĩ của ba đại tông môn có nhận thức rõ ràng hơn đối với thân phận của Đọa Thần Tử.

Ở Sâm La đại lục này, không có ai dám khiêu khích quyền uy của Đọa Thần Tử.

Điều này làm tu sĩ của ba đại tông môn có thêm tự tin.

Nếu ôm chặt cái đùi này, nói không chừng cũng là một loại kỳ ngộ.

Dưới tình huống như vậy, liên quân cầm đầu vs ba đại tông môn đã đi thẳng một mạch, khởi xướng tập kích đột ngột nhằm vào Chiến Ma Điện.

Chiến Ma Điện thân là thế lực mạnh nhất Sâm La đại lục, tuy bị đánh bất ngờ, nhưng tất nhiên cũng phải hăng hái phản kháng.

"Giao truyền nhân của Thôn Thần Ma Công ra đây, bằng không diệt sạch Chiến Ma Điện các ngươi!"

"Đọa Thần Tử đại nhân của Đọa Thần Cung Tiên Vực lên tiếng, giao truyền nhân của Thôn Thần Ma Công ra thì có thể tha cho các ngươi một mạng!"

Chiến hỏa liên miên, khói thuốc súng nổi lên bốn phía, có cường giả của ba đại tông môn đang rống lớn.

"Đám quy tôn tử các ngươi muốn Chiến Ma Điện ta chịu thua à, không có khả năng!" Cường giả của Chiến Ma Điện quát lạnh.

dưới tình huống hỗn loạn này, có một thanh niên mặc áo giáp màu đen dẫn theo một nữ tử hai mắt mù lòa và một ít cao thủ của

Chiến Ma Điện, lao nhanh về hướng ngọn núi đằng sau Chiến Ma Điện.

Nữ tử mù lòa kia mặc chiếc váy lụa màu đen bó sát, dáng người tinh tế, dung mạo tuyệt đẹp, da thịt trắng nõn nà, mái tóc đen xỏa tung xuống đôi vai ngọc.

Chỗ đặc thù nhất toàn thân của nàng ta chính là đôi mắt.

Bởi vì đang ở trạng thái mù lòa, cho nên đôi mắt đó bị một dải lụa màu đen che lại.

“Ca ca, ngươi đi mau đi, đừng lo cho ta.” Cố gái mù nói.

“Thanh Ảnh, đừng nói lời ngu ngốc, vi huynh dẫn ngươi rời đi, một ngày nào đó, ta muốn ba đại tông môn này và Đọa Thần Tử kia đều phải trả giá đắc!”

Giọng nói của thanh niên mặc áo giáp đen lạnh lẽo như sương, mang theo thù hận.

Đôi mắt của hắn ta khiếp người giống như hắc động!

Thanh niên này chính là người thừa kế Thôn Thần Ma Công!

Mà đúng lúc này, phía chân trời đằng trước bỗng xuất hiện vô số bóng dáng chi chít.

Ba thiên kiêu trẻ tuổi đứng ở hàng đầu, khí tức mênh mông.

“Hoàng Tuyền Thánh Tử, Huyết Tu La, Thiên Minh Tử...”

Thanh niên mặc áo giáp đen đảo mắt qua chân trời, sắc mặt lạnh lẽo nặng nề.

Hoàng Tuyền Thánh Tử, Huyết Tu La, Thiên Minh Tử chính là ba thiên kiêu xuất chúng nhất của Hoàng Tuyền Cốc, Tu La Môn, Thiên Sát Tông.

Bọn họ cũng giống như thanh niên mặc áo giáp màu đen kia, đều là đại diện cho sức mạnh thế hệ tuổi trẻ Đại Lục Sâm La.

"Không ngờ rằng, Yến Phi truyền nhân của Chiến Ma Điện lại chính là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, thật sự là nằm ngoài dự đoán mọi người." Hoàng Tuyền Thánh Tử lạnh lùng cười nói.

Người trẻ tuổi mặc áo giáp đen này tên là Yến Phi, là thiên kiêu xuất chúng nhất Chiến Ma Điện đương đại.

Còn vị manh nữ kia, chính là muội muội ruột của hắn, Yến Thanh Ảnh

"Ta cũng không ngờ rằng, tam đại tông môn các ngươi lại trở thành chó săn cho thiên kiêu tiên vực!" Yến Phi lạnh lùng nói.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt đám người Hoàng Tuyền thánh tử đều có chút mất tự nhiên.

Tuy rằng đây là sự thật, nhưng có thể đừng gọi cái tên chó săn khó nghe như vậy được không?

"Hừ, ngươi sao có thể biết sức mạnh của Đọa Thần Tử đại nhân, ở hạ giới này, không có kẻ nào dám trêu chọc Đọa Thần Tử đại nhân cả." Hoàng Tuyền Thánh Tử lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, được Đoạ Thần Tử đại nhân nhìn trúng, là vinh hạnh của ngươi, mau giơ tay chịu trói, theo chúng ta đi." Thiên Minh Tử nói.

"Nếu ta vẫn còn sống, nhất định sẽ tự tay làm thịt cái tên Đoạ Thần Tử kia!" Hai mắt Yến Phi tối như mực, tràn đầy hàn khí.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nói với một trưởng lão đứng bên cạnh: "Làm phiền trưởng lão hãy đưa Thanh Ảnh rời khỏi đây, ở đây đã có ta chống đỡ!"

"Yến Phi ngươi... Ai, được rồi." Vị trưởng lão kia quả quyết kéo Yến Thanh Ảnh lui lại phía sau.

"Không... Ca ca.... " Gương mặt Yến Thanh Ảnh biến sắc, nàng muốn ở lại, nhưng vẫn bị trưởng lão cưỡng chế mang đi.

"Thanh Ảnh, muội mau chạy đi, đừng lo cho ta!"

Sau tiếng quát này, Yến Phi liều mạng xoay người lao về phía ba người Hoàng Tuyền Thánh Tử.

Vốn dĩ thực lực của hắn cũng chỉ tương đương với đám người Hoàng Tuyền Thánh Tử.

Nhưng lúc này, ngay khi Yến Phi giơ tay lên thì lốc xoáy tối đen liền hiện ra, dường như có thể nuốt chửng vạn vật.

Đôi mắt tối đen như mực của hắn, cũng tản ra hơi thở có thể nuốt chửng vạn vật.

"Quả nhiên là Thôn Thần Ma Công!" Đám người Hoàng Tuyền Thánh Tử vô cùng hưng phấn.

Nếu bọn họ có thể bắt được Yến Phi, sau đó trấn áp hắn, chẳng phải họ sẽ chính là đại công thần sao.

Đến lúc đó Đọa Thần Tử chắc chắn sẽ thưởng cho bọn họ, nói không chừng còn có thể dẫn họ đi tiên vực nữa.

"Giết!"

Ba người Hoàng Tuyền Thánh Tử cũng ra tay rồi.

Có một vài tu sĩ của Chiến Ma Điện lựa chọn ở lại, để ngăn cản cường giả của tam đại tông môn.

Ngay sau khi Yến Thanh Ảnh rút lui ra phía sau núi.

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tiếng gào thét hốt hoảng của đám người Hoàng Tuyền Thánh Tử cũng đồng thời vang lên.

"Yến Phi, ngươi thật sự điên rồi, vậy mà ngươi lại dám tự bạo, ngươi không cần mạng nữa à!"

Sau tiếng thét chói tai này, Yến Phi tự bạo thân mình, cùng đám người Hoàng Tuyền Thánh Tử đồng quy vu tận.

"Ca ca.... " Yến Thanh Ảnh hét lên một tiếng chói tai, trong lòng tràn đầy thống khổ.

"Thanh Ảnh, chúng ta mau đi thôi!" Trong mắt vị trưởng lão kia cũng lộ ra vẻ đau thương.

Hết chương 244.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 245. Điện chủ đời thứ bảy của Chiến Ma Điện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cả trận chiến, giằng co mấy ngày.

Cuối cùng Chiến Ma Điện yếu không địch được mạnh, ngoài số ít người bỏ chạy ra thì phần lớn tu sĩ Chiến Ma Điện đều bỏ mạng.

Đương nhiên, thế lực của tam đại tông môn cũng tổn thất rất lớn.

Thậm chí những thiên kiêu đứng đầu như Hoàng Tuyền Thánh Tử cũng đều phải bỏ mạng.

Nhưng điều làm cho tam đại tông môn sợ hãi chính là, người mà Đọa Thần Tử muốn, Yến Phi - truyền nhân của Thôn Thần Ma Công lại tự bạo quên thân.

Điều này khiến cho tam đại tông môn vô cùng hoảng loạn.

Nhưng bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng để phục thù.

....

Trong cung điện, Đọa Thần Tử ngồi trên Bạch Cốt Vương, sau khi nghe xong tin tức thì yên lặng không nói một câu nào cả.

Phía dưới, tu sĩ tam đại tông môn ai nấy đều mồ hôi lạnh chảy ròng, hai chân run cầm cập.

"Xin đại nhân tha mạng, Yến Phi muốn tự bạo nên chúng thần cũng hết cách." Tu sĩ Tam đại tông môn lần lượt quỳ xuống.

Nhưng điều khiến họ không ngờ đến chính là Đọa Thần Tử lại không hề nổi giận.

"Không đúng... Có gì đó không bình thường." Đọa Thần Tử tự lẩm bẩm nói một mình.

"Nghe đồn hạ giới có truyền thuyết thập tử nghịch thiên, số mệnh của một giới sẽ hội tụ trên một người."

"Theo lý thuyết, Yến Phi là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, hẳn chính là kẻ nghịch thiên của Đại Lục Sâm La, sao có thể chết dễ dàng như vậy được?"

"Đáng lý hắn phải nghĩ cách sống sót, sau đó trả thù ta mới đúng chứ?"

Đọa Thần Tử rơi vào trầm tư.

Đọa Thần Cung, cũng là một thế lực vô cùng thâm hậu, bên trong che giấu rất nhiều việc cơ mật.

Đọa Thần Tử thân là chí tôn của Đoạ Thần Cung tất nhiên sẽ biết rất nhiều tin tức.

Tin đồn thập tử nghịch thiên, hắn cũng từng nghe nói rồi.

Có điều kẻ nghịch thiên của Đại Lục Sâm La này, lại có thể chết dễ dàng như vậy sao?

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, Đọa Thần Tử lãnh đạm nói: "Các ngươi vừa nói, có một vài tàn dư của Chiến Ma Điện đã đào tẩu đúng không?"

"Đúng vậy, có vài kẻ đã đào tẩu, trong đó có muội muội của Yến Phi là Yến Thanh Ảnh." Tu sĩ của Tam đại tông môn trả lời.

"Sao cơ? Muội muội của truyền nhân Thôn Thần Ma Công sao?" Chân mày Đoạ Thần Tử nhíu chặt lại.

Sau đó hắn nói: "Hạn cho các ngươi trong vòng bảy ngày phải tìm đc hết tàn dư của Chiến Ma Điện về đây cho ta, đặc biệt là muội muội của Yến Phi, nhất định phải mang người còn sống về đây!"

"Vâng!"

Tu sĩ Tam đại tông môn đồng loạt đáp lại, sau đó rời đi.

"Lẽ nào ngay từ đầu ta đã đoán sai rồi, nhưng Yến Phi kia rõ ràng

là đã thi triển Thôn Thần Ma Công.... "

"Không sao, chỉ cần bắt hết những người liên quan đến hắn thì mọi việc sẽ sáng tỏ ." Đọa Thần Tử cười lạnh.

Hắn nhất định phải có được Thôn Thần Ma Công

Trong khi đại lục Sâm La đang hết sức hỗn loạn.

Tại một nơi hoang sơn dã lĩnh, có một Truyện Tống Trận bụi mù bao phủ

Truyện Tống Trận rất lâu rồi chưa được khởi động, bỗng nhiên tản ra ánh sáng rực rỡ.

Sau đó, hư không vặn vẹo, một đám người xuất hiện.

Chính là đám người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao ung dung tự tại bước ra khỏi thùng xe hoàng kim, đưa mắt nhìn rồi hỏi: "Đây là thế giới nào thế?"

"Thưa Thần Từ, đây là Đại Lục Sâm La, muốn đến Đại Lục Tiềm Long thì chúng ta phải đi qua thế giới này trước." Đông Huyền lão tổ trả lời.

"Thì ra là vậy, vậy chúng ta trực tiếp trung chuyển, đến Đại Lục Tiềm Long." Quân Tiêu Dao phất tay ra hiệu.

Mà lúc này, một người đàn ông mặc chiến giáp đen đứng bên cạnh, nét mặt có chút đắn đo, dường như có điều gì muốn nói.

"Ngươi có gì muốn nói sao?" Quân Tiêu Dao chú ý đến vẻ mặt người đàn ông này liền hỏi.

Đông Huyền Lão Tổ đứng bên cạnh cười nói: "Công tử có điều không biết, Đại Lục Sâm La này, là quê hương của Cố Nguyên huynh."

"Thì ra là vậy." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, lúc này hắn mới hiểu tại sao vẻ mặt Cố Nguyên lại có điều tâm sự như vậy.

Cổ Nguyên chắp tay nói: "Công tử, không giấu gì ngài Cổ mỗ từng là điện chủ đời thứ bảy Chiến Ma Điện của Đại Lục Sâm La, bây giờ về lại cố hương khó tránh khỏi hoài cảm."

"Đương nhiên, việc của Công Tử vẫn là quan trọng nhất, chúng ta hãy đến luôn Đại Lục Tiềm Long thôi." Cổ Nguyên trả lời.

Ông ta cũng không dám vì việc riêng của bản thân, mà trì hoãn hành trình của Quân Tiêu Dao.

"Đừng ngại, các ngươi theo ta lâu như vậy, cũng coi như vất vả, nếu đã đến cố hương của ngươi rồi, vậy thì hãy đến Chiến Ma Điện xem một chút." Quân tiêu dao khẽ cười nói.

"Đa tạ Công Tử!" Cổ Nguyên cảm kích chắp tay nói.

Sau đó, bọn họ xuất phát, tùy ý tìm một vị tu sĩ hỏi vị trí Chiến Ma Điện.

Nhưng chuyện hỏi được lại khiến thần sắc Cố Nguyên đột biến.

"Ngươi nói gì, Chiến Ma Điện bị diệt rồi sao?"

Cố Nguyên ngây ngẩn cả người, dường như có tiếng sấm sét trấn động trong đầu.

Ông ta từng là điện chủ thứ bảy của Chiến Ma Điện, tuy ông ta đã phi thăng tiên vực, nhưng vẫn còn hoài niệm Chiến Ma Điện.

Khi ông ta phi thăng tiên vực, Chiến Ma Điện vẫn còn là một thế lực mạnh nhất ở Đại Lục Sâm La, tại sao bao giờ lại suy tàn đến vậy?

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Cổ Nguyên hỏi.

Sự uy hiếp phát ra tản mát cũng khiến vị tu sĩ kia lạnh run.

Anh ta thật đáng thương, anh ta chỉ là một tiểu tu sĩ tình cờ đi ngang qua thôi mà.

Vậy mà chẳng may lại gặp phải đám người khủng bố này.

Không những có xe kéo sư tử chín đầu, mà trong số họ còn có cả thánh nhân nữa

Vị tiểu tu sĩ này dường như sắp ngất rồi, đám mãnh nhân này đến từ đâu vậy?

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi." Quân Tiêu Dao cũng nhíu nhíu mày.

Chuyện này, vốn dĩ không liên quan đến hắn.

Nhưng Cố Nguyên theo hắn hạ giới lâu như vậy, ông ta vẫn luôn tận tâm hết sức, làm tròn bổn phận.

Bây giờ Quân Tiêu Dao không quan tâm đến thì cũng không hợp tình hợp lý.

Vị tiểu tu sĩ nhìn Quân Tiêu Dao, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Quân Tiêu Dao có khí chất vô cùng khác biệt.

Cho dù là cường giả thánh nhân bên cạnh, cũng bị khí chất của vị thiếu niên áo trắng này làm lu mờ đi.

"Chẳng lẽ đây là thiên kiêu tiên vực hạ giới sao?" Vị tiểu tu sĩ thầm kinh hãi.

Nhưng anh ta vẫn vội vàng kể lại đầu đuôi gốc gọn những chuyện gần đây xảy ra ở Đại Lục Sâm La

Sau khi nghe xong tất cả các tin tức.

Sắc mặt Cố Nguyên vô cùng u ám.

Cả người ông ta giống như núi lửa sắp phun trào vậy, hít thở không thông.

Hết chương 245.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 246. Tin tức về Chiến Ma Điện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao nghe xong, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đọa Thần Cung, Đọa Thần Tử." Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ.

Đọa Thần Cung cũng là thế lực bất hủ tiếng tăm lừng lẫy của Tiên Vực Hoang Thiên

Nghe đồn nhất mạch này, chính là một trong những nguồn gốc của ma đạo Tiên Vực, một nơi lâu đời và bí ẩn.

Nhưng trong mắt Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thế thôi.

Còn Đọa Thần Tử cũng là một người có tiếng tăm lớn trong thế hệ những người trẻ tuổi.

Hắn từng lấy một địch ba, đồng thời đối phó với truyền nhân của ba thế lực bất hủ, hơn nữa cuối cùng còn an toàn thoát thân.

Đó là những cuộc chiến thành danh của hắn.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao, thực lực của Đoạ Thần Tử cũng chỉ bình thường thôi.

Nếu đổi lại là hắn, nói không chừng, ba truyền nhân của ba thế lực bất hủ sẽ phải lo lắng nghĩ cách để bảo toàn tính mạng.

Nhưng dù sao thì Quân Tiêu Dao cũng chưa từng gặp Đoạ Thần Tử nên cũng không biết rốt cuộc hắn có còn che dấu mánh khoé nào không.

Đương nhiên, Đoạ Thần Tử cũng không quan trọng lắm.

Quân Tiêu Dao cũng không để tâm đến hắn ta.

Thứ mà Quân Tiêu Dao để ý chính là Thôn Thần Ma Công, và kẻ nghịch thiên của Đại Lục Sâm La.

Thôn Thần Ma Công, Quân Tiêu Dao đã từng nghe qua, nghe đồn đó chính là công pháp của Thôn Thiên Ma Tổ ở Tiên Vực .

Đó là một vị ma đạo, tu vi cao siêu.

Thậm chí dựa vào Thôn Thần Ma Công trong tay, ông ta đã từng giết chết mấy vị chí tôn cùng địa giới.

Phải biết rằng, có thể khiến cho cường giả chí tôn vô thượng ngã xuống là điều không hề đơn giản.

Bởi vậy có thể thấy được sức mạnh đế trị của Thôn Thần Ma Công.

Quân Tiêu Dao cũng có chút hứng thú với Thôn Thần Ma Công.

Ngoài ra, đối với kẻ nghịch thiên của Đại Lục Sâm La Quân Tiêu Dao cũng vô cùng hứng thú.

"Theo lý thuyết, kẻ nghịch thiên kia chính là Yến Phi của Chiến Ma Điện, nhưng hắn ta lại chết rồi."

Quân Tiêu Dao đang suy nghĩ vấn đề này.

Nhưng cũng theo lý thuyết, trên người kẻ nghịch thiên tập hợp vận may của cả một giới, tuyệt đối không thể dễ dàng chết như vậy được.

Về phần Lâm Phong, Mạc Phàm, Vô Cực Tinh Quân chi lưu.

Chỉ có thể nói là thật đáng tiếc, bọn họ gặp phải Quân Tiêu Dao, thì đấy là số mệnh rồi.

Quân Tiêu Dao tin rằng, những người khác muốn đối phó với kẻ nghịch thiên, tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.

"Nói như vậy, hay là còn có một người khác cũng được truyền thừa Thôn Thần Ma Công?" Quân Tiêu Dao nghĩ tới điểm này.

Mà khả năng cao nhất là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công chính là người ở ngay bên cạnh Yến Phi

"Toàn quân Chiến Ma Điện đều bị diệt sao?" Quân Tiêu Dao hỏi.

Vị tiểu tu sĩ kia lắc đầu nói: "Còn một số ít tu sĩ Chiến Ma Điện chạy thoát ra ngoài, nhưng chắc là họ cũng không thoát được, tam đại tông môn đang đuổi cùng giết tận, e rằng chẳng bao lâu nữa tất cả đều sẽ bị tiêu diệt."

Những lời của tu sĩ này, khiến Cố Nguyên nắm chặt tay thành quyền, trong mắt tràn đầy sự đấu tranh dữ dội

Ông ta muốn giúp Chiến Ma Điện, nhưng lại sợ trì hoãn việc chính của Quân Tiêu Dao.

Sau đó, đám người Quân Tiêu Dao rời đi.

Vị tiểu tu sĩ thấy đám người Quân Tiêu Dao rời đi thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Má ơi, thiên kiêu Tiên Vực đó khiến cho người ta áp lực quá, còn người đàn ông trung niên kia, sao mình cứ có cảm giác đã từng gặp ông ta ở đâu rồi?" Tu sĩ nghi hoặc.

Anh ta cẩn thận nghĩ lại.

Bỗng nhiên nhớ ra, vài năm trước anh ta từng muốn gia nhập Chiến Ma Điện, cuối cùng tuy rằng không được nhận, nhưng lại được nhìn thấy pho tượng điện chủ các đời trước.

Trong đó có một pho tượng cực kỳ giống với người đàn ông trung niên khi nãy.

Tu sĩ vừa nhớ lại, ánh mắt đột nhiên trừng lớn .

"Không thể nào, người đàn ông trung niên kia chẳng lẽ lại chính là điện chủ đời trước của Chiến Ma Điện?"

Vị tu sĩ này đờ cả người ra.

....

Dựa theo lời hướng dẫn của vị tu sĩ kia, đám người Quân Tiêu Dao nhanh chóng tìm được Chiến Ma Điện.

Đưa mắt nhìn lại, cả Chiến Ma Điện, đã trở thành một mảnh phế tích, la liệt xác người, khắp nơi là những mảnh xác người, mảnh tay chân còn sót lại.

Cổ Nguyên nhìn thấy cảnh này, giận đến run cả người, hai tròng mắt ngập tràn lửa giận.

Thế lực mà ông ta từng cai quản, hiện giờ lại biến thành một mảnh phế tích.

Đông Huyền Lão Tổ ở bên cạnh cũng thở dài.

Nếu Quân Tiêu Dao không đến Đại Lục Thiên Huyền thì e rằng Đông Huyền Đạo Tông cũng bị diệt rồi.

Ranh giới giữa hưng suy của một thế lực thực ra rất mong manh.

Chỉ có thế lực bất hủ Tiên Vực, mới có thể muôn đời bất hủ, mãi mãi trường tồn.

Cổ Nguyên hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Quân Tiêu Dao nói: "Công tử, tại hạ có một yêu cầu quá đáng."

"Tại hạ biết công tử có việc quan trọng, nên không dám liên lụy công tử, nhưng hy vọng công tử chấp thuận cho tại hạ lưu lại Đại Lục Sâm La một thời gian”

"Đợi sau khi giải quyết xong việc ở đây tại hạ sẽ lập tức đi tìm công tử."

Người đàn ông có khí chất lãnh khốc hệt như Ma Thần, giờ phút này lại tình nguyện quỳ xuống đất, chỉ để cầu xin Quân Tiêu Dao cho ông ta một chút thời gian.

Bởi vậy có thể thấy là Cố Nguyên vẫn còn cảm tình với Chiến Ma Điện.

Quân Tiêu Dao lắc đầu thở dài nói: "Ngươi hà tất phải làm thế, nhìn Thần Tử ta không giống với người hiểu tình hiểu lý sao?"

"Công tử!" Cổ Nguyên vô cùng kích động.

Quân Tiêu Dao thừa nhận, đối với kẻ địch hắn quả thực chính là ma quỷ.

Nhưng đối với người của hắn, hắn sẽ đối xử hợp tình hợp lý.

"Ngươi không cần phải nói nữa, những chuyện như thế này, bản thần tử ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được." Quân Tiêu Dao nói.

Nhưng vẫn còn nửa câu sau hắn chưa nói ra.

Loại chuyện có thể chiếm được lợi ích như này, Quân Tiêu Dao sao có thể bỏ qua chứ?

Có lợi mà không chiếm thì chỉ là kẻ ngu thôi!

"Đa tạ công tử!" Cổ Nguyên mừng rỡ, chân thành chắp tay cảm tạ Quân Tiêu Dao.

Nếu trước kia ông ta đi theo Quân Tiêu Dao là vì mệnh lệnh quân gia.

Thì hiện tại ông ta thực sự sẽ trung thành với Quân Tiêu Dao.

"Ta rất hứng thú với Thôn Thần Ma Công kia, chỉ hy vọng Đoạ Thần Tử kia đừng cướp mất con mồi của ta." Quân Tiêu Dao nở nụ cười.

Những người thân quen với Quân Tiêu Dao nhìn thấy nụ cười này đều hiểu rõ.

Điều này chứng tỏ Quân Tiêu Dao lại bắt đầu muốn thu thoạch rồi ....

Sau khi Chiến Ma Điện bị huỷ diệt, sự rối loạn của cả đại Lục Sâm La cũng không hề giảm bớt.

Bởi vì Chiến Ma Điện còn một số ít tu sĩ trốn thoát

Mà cường giả Tam đại tông môn, cũng đang truy vây ở phía sau.

Điều này tất cả tu sĩ ở đại lục Sâm La đều biết.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Chiến Ma Điện chắc chắn sẽ bị huỷ diệt.

Đám tu sĩ đang chạy trốn kia chắc chắn không thể thoát được sự truy vây của thế lực Tam đại tông môn.

Hết chương 246.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 247. Tam đại tông môn vây hãm, bị dồn vào đường cùng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà sự thật cũng giống như mọi người dự liệu.

Đám tu sĩ của Chiến Ma Điện bị bao vây tứ phía, rồi bị dồn đến gần Biển Chết.

Biến Chết là nơi nguy hiểm nổi tiếng nhất đại lục Sâm La.

Không thể bay phía trên Biển Chết, nếu bị rơi xuống biển thì cho dù là người có tu vi cao siêu cũng sẽ bị biển nhấn chìm, không có cách nào thoát ra được.

Bởi vậy, có thể nói Biển Chết là một nơi cực kỳ nguy hiểm ở đại lục Sâm La.

Tu sĩ Tam đại tông môn cũng rất khôn khéo, cố ý chặn đường lui tứ phía để ép tu sĩ Chiến Ma Điện phải chạy về phía Biển Chết.

Cuối cùng bị dồn vào đường chết.

....

Biển Chết bao phủ một màn tối đen như mực, nước biển bên trong nồng đậm như màu mực vậy.

Cách đó không xa, một đám tu sĩ thương tích đầy mình, chạy trốn tới đây, nhìn thấy đại dương mênh mông tối đen trước mặt, ai nấy đều tràn đầy tuyệt vọng.

"Kết thúc rồi, kết thúc thật rồi.... "

"Đám cẩu tặc Tam đại tông môn kia thật xảo quyệt, ép chúng ta đến tận Biển Chết!"

"Chiến Ma Điện chúng ta thực sự sẽ bị tiêu diệt như vậy sao?"

Đám tu sĩ Chiến Ma Điện, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ bi thương.

Bọn họ từng là thế lực mạnh nhất đại lục Sâm La, bọn họ đi đến đâu cũng oai phong lẫm liệt, bốn phương kính nể.

Còn bây giờ họ chẳng khác nào một đám chó chết chủ, bị ép vào đường cùng.

Trong đám tu sĩ này, có một cô gái mù hai mắt che dải lụa mỏng màu đen, dáng người tinh tế, mặc quần lụa mỏng, đó chính là muội muội của Yến Phi, Yến Thanh Ảnh.

Theo lý mà nói, ca ca ruột của mình chết rồi thì Yến Thanh Ảnh phải cực kỳ bi thương mới đúng.

Nhưng nàng không hề đau buồn.

Trên gương mặt trắng như ngọc của nàng, không hề lộ ra vẻ mềm yếu và bi thương.

Mà chỉ thấy sự thù hận và lãnh đạm trên gương mặt ấy.

Sự lạnh lẽo toát ra từ người Yến Thanh Ảnh, khiến cho mấy vĩ trưởng lão đứng bên cạnh cũng phải sửng sốt.

Yến Thanh Ảnh biết, khóc và bi thương đều vô dụng.

Hiện giờ trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, diệt Tam đại tông môn, giết Đọa Thần Tử!

"Thanh Ảnh, nén bi thương, tuỳ cơ ứng biến." Mấy vị trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu.

"Chỉ cần có một tia hy vọng, chỉ cần Thanh Ảnh có cơ hội sống tiếp, ta chắc chắn phải giết Đọa Thần Tử!" Yến Thanh Ảnh đằng đằng sát khí.

Thậm chí sát khí đen tối này khiến cho mấy vị trưởng lão nổi cả da gà.

Khí chất hắc ám trên người Yến Thanh Ảnh còn đáng sợ hơn cả Yến Phi trước đây.

Nhưng nói đến báo thù, các vị trưởng lão đều chua sót lắc đầu.

Hiện tại ngay cả bọn họ cũng cận kề cái chết rồi, đâu còn cơ hội báo thù nữa.

Mà ngay tại giờ phút này, phía xa xa có tiếng gió dồn dập kéo đến.

Một đám người ùn ùn kéo đến đông như đàn châu chấu vậy.

Đó là liên quân do Tam đại tông môn dẫn đầu.

Ngoài liên quân Tam đại tông môn ra, xung quanh còn có quần chúng của một vài thế lực khác.

Và còn một số ít quần chúng là thiên kiêu đến từ Tiên Vực.

"Xem ra Đoạ Thần Tử này thực sự quyết tâm phải chiếm được Thôn Thần Ma Công rồi ." Một vị thiên kiêu Tiên Vực lắc đầu nói.

"Ai mà không muốn chiếm chứ, đáng tiếc Đọa Thần Tử đã ra lệnh rồi, nếu chúng ta dám giữa đường trộm đào, sợ là ngay cả cái mạng nhỏ này cũng không giữ được." Một vị thiên kiêu Tiên Vực khác bất đắc dĩ nói.

"Đúng vậy, Đoạ Thần Tử cũng không phải người lương thiện, cho dù là ai dám trêu ông ta, ông ta nói giết là giết, có Đọa Thần Cung làm chỗ dựa, Đoạ Thần Tử không sợ gì cả."

Thiên kiêu đến từ Tiêu Vực vốn cũng muốn tìm truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, sau đó chiếm lấy chút lợi ích.

Nhưng Đoạ Thần Tử đã hạ mệnh lệnh, nếu ai dám nhúng tay vào cản trờ thì tự gánh lấy hậu quả.

Ở Tiên Vực, Đoạ Thần Tử uy danh hiển hách, mấy thiên kiêu này cũng không dám trêu chọc ông ta.

"Đoạ Thần Tử này quá kiêu ngạo bá đạo, thật hy vọng có ai đó trị được ông ta."

"Ngươi nghĩ nhiều rồi, ở hạ giới này, có mấy người có tư cách mà trị được Đoạ Thần Tử chứ?"

Trong khi những thiên kiêu Tiên Vực làm quần chúng này đang bàn tán sôi nổi.

Không khí ở Biển Chết cũng dần trở lên trầm trọng và bi tráng.

Nhìn đám người ùn ùn kéo đến, đám tu sĩ Chiến Ma Điện ai nấy xiết chặt nắm tay.

Một người đàn ông cao lớn tản ra hơi thở thánh cảnh bước ra.

Chiến giáp trên người ông ta có chút rách nát và nhiễm vết máu, khuôn mặt có vẻ uy nghiêm mà đoan chính.

Đây chính là điện chủ đương đại của Chiến Ma Điện, một vị cường giả thánh nhân trung kỳ.

Ánh mắt ông ta đảo qua đám người Tam đại tông môn, ngữ khí lạnh lùng nói: "Tam đại tông môn các người, thật sự muốn truy cùng giết tận sao?"

Một ông lão của Hoàng Tuyền Cốc bước ra.

Ông ta tên là Hoàng Tuyền lão nhân, là cốc chủ của Hoàng Tuyền Cốc.

"Tam đại tông môn chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Đoạ Thần Tử."

"Nghe theo mệnh lệnh của Đoạ Thần Tử ư? Chẳng lẽ trong lòng các ngươi không hề có suy nghĩ giết ta rồi chiếm lấy Chiến Ma Điện sao?" Chiến Ma điện chủ cười lạnh một tiếng nói.

Câu nói này khiến cho đôi mắt đang âm trầm của đám người Hoàng Tuyền lão nhân chợt loé sáng.

Nếu nói họ hoàn toàn không có ý này thì không thể nào.

Chiến Ma Điện xưng bá ở đại lục Sâm La quá lâu rồi.

Tam đại tông môn trong đó có Hoàng Tuyền Cốc trong lòng khó chịu, muốn lật đổ thế lực Chiến Ma Điện.

Nhưng vì e ngại thực lực của Chiến Ma Điện, cho nên mãi vẫn chưa hạ được quyết tâm.

Mà hiện tại, Đọa Thần Tử ép bọn họ đối phó với Chiến Ma Điện, ở mức độ nào đó cũng coi như là thay bọn họ hạ quyết tâm.

Chờ diệt trừ xong Chiến Ma Điện, tất nhiên Tam đại tông môn có thể trở thành bá chủ.

Nếu làm cho Đọa Thần Tử vừa lòng, nói không chừng ông ta còn có thể cho họ chút tặng phẩm nữa.

Tặng phẩm mà thiên kiêu Tiên Vực tuỳ ý ban cho, đủ để khiến thực lực của Tam đại tông môn tăng thêm một bước nữa.

Đây chính là suy nghĩ của Tam đại tông môn.

"Bớt phí lời đi, mau giơ tay chịu trói, giao muội muội của Yến Phi ra đây." Hoàng Tuyền lão nhân không muốn nhiều lời nữa.

Kết quả đã định chắc chắn như vậy rồi, cần gì phải nói nhiều nữa?

"Hừ, người Chiến Ma Điện chúng ta, thà chết chứ không chịu khuất phục, huyết chiến đến cùng!" Chiến Ma Điện chủ hô vang một tiếng, trực tiếp ra tay .

Thay vì ngoan ngoãn chờ chết, không bằng nỗ lực phản kháng.

Giết một tên không lỗ, giết hai tên mới lãi được một tên.

Tiếp sau đây cuộc đại chiến lại bùng nổ lần nữa.

Chỉ có điều đây đã định trước là một trận chiếm không hồi hộp, cam go.

Từng tu sĩ Chiến Ma Điện lấy ít địch nhiều, cuối cùng tự bạo.

Nhìn thấy tình cảnh này, quần chúng của các thế lực còn lại cảm thán không thôi.

Chiến Ma Điện đứng đầu đại lục Sâm La, cuối cùng lại có kết cục như vậy.

Hết chương 247.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 248. Điện chủ đời thứ bảy đến trợ giúp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Còn các thiên kiêu của Tiên Vực lại vô cùng bình tĩnh.

Trong mắt họ, các cuộc chinh phạt của thế lực hạ giới chỉ giống như hai đàn kiến đối kháng nhau vậy.

"Ngươi chính là muội muội của Yến Phi đúng không, mau ngoan ngoãn giơ tay chịu trói." Có tu sĩ của Tam đại tông môn phát hiện ra Yến Thanh Ảnh.

Thân thể mềm mại của Yến Thanh Ảnh, tản ra hơi thở hắc ám lạnh như băng.

Mà đúng lúc này.

Khoảng không xa ca bỗng nhiên vang lên tiếng nổ lớn.

Một thanh đao to lớn nghìn trượng, từ không trung chém xuống.

Một đao, rung chuyển không trung!

Thanh đao nghìn trượng kia chia bầu trời làm hai mảnh, uy lực vô cùng khủng bố.

Thanh đao chém xuống, đồng thời một tiếng hét to như ma thần quát lạnh vang lên,

"Đám tạp loạn Tam đại tông môn kia, hôm nay các ngươi sẽ bị trừng phạt!"

Lời này vừa thốt ra, thanh đao nghìn trượng lại chém thêm một đường nữa.

Một đao này, tiêu diệt một phần ba tu sĩ Tam đại tông môn.!

Máu tươi bắn tung toé, chân tay bị gãy bay tứ tung!

Tiếng kêu rên, tiếng kêu thảm thiết, không dứt bên tai!

Một đao bất ngờ này, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, đứng ngây ra tại chỗ như phỗng.

Đám người Hoàng Tuyền lão nhân càng sợ hãi hơn, dựng cả tóc gáy lên.

Tuy rằng ông ta cũng là một thánh nhân, nhưng chẳng qua mới chỉ là thánh nhân tiền kỳ thôi.

Thanh đao kia khiến Hoàng Tuyền lão nhân sinh ra cảm giác phải đối mặt với cái chết.

"Là ai!"

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều hết sức cảnh giác.

Một người đàn ông trung niên lãnh khốc như băng, khí chất như ma thần, mặc chiến giáp màu đen, bay từ trên không đến.

Ông ta cầm trong tay một thanh huyết sắc chiến đao, ánh mắt sắc bén như chim ưng, đảo qua đám người Hoàng Tuyền lão nhân.

"Thánh nhân!"

Rất nhiều tu sĩ đều kinh ngạc hô lên.

Ngay cả ở Tiên Vực cũng hiếm khi gặp được Thánh nhân, chứ đừng nói là ở hạ giới .

Mà giờ đột nhiên xuất hiện Thánh nhân, rốt cục đây là ai, và tại sao lại giúp Chiến Ma Điện?

Mọi người ở đây đều vô cùng nghi hoặc.

Những tu sĩ còn lại của Chiến Ma Điện, ai nấy đều trợn to mắt, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Người đàn ông vừa xuất hiện này, tại sao lại giống với vị điện chủ mà họ thờ cúng như vậy?

Các điện chủ Chiến Ma Điện các triều đại trước, đều có pho tượng lập thờ trong Chiến Ma Điện, vì thế bọn họ mới có thể nhanh chóng nhận ra như vậy.

Chiến Ma điện chủ, ánh mắt run lên, ông ta cũng vô cùng kinh ngạc mở miệng nói: "Có phải là…Điện chủ đại nhân đời thứ bảy không?"

Lời vừa nói ra, xung quanh liền trở lên yên tĩnh.

Điện chủ Chiến Ma Điện đời thứ bảy kia chính là một người nổi tiếng ở đại lục Sâm La.

Thời mà ông ta cai quản, cũng là thời đại huy hoàng nhất của Chiến Ma Điện.

Chỉ là sau này, điện chủ đời thứ bảy vô tăm biệt tích, có người nói, ông ấy đã phi thăng Tiên Vực rồi.

Mà hiện tại, người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, lại chính là điện chủ đời thứ bảy?

"Điều này... Điều này sao có thể chứ?" Đám người Hoàng Tuyền lão nhân có chút kinh ngạc, trong lòng bắt đầu lo sợ.

Ở thời đại của Cổ Nguyên, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám tiểu tốt mà thôi.

"Không ngờ rằng, Tam tiểu tông môn năm đó, hiện giờ lại có thể làm ra loại chuyện này." Ánh mắt Cổ Nguyên vô cùng lạnh lùng.

Nghe thấy lời này, đám người Hoàng Tuyền lão nhân hoàn toàn trầm xuống.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thánh nhân đột nhiên xuất hiện này, chính là điện chủ đời thứ bảy của Chiến Ma Điện.

Chỉ là đám người Tam đại tông môn này không hiểu, tại sao vị điện chủ Chiến Ma Điện đời thứ bảy này lại trùng hợp xuất hiện vào đúng lúc này.

"Hoá ra chính là cái người vô cùng lợi hại đó, ông ta từ Tiên Vực

hạ giới rồi sao?" Đám tu sĩ đứng xung quanh xem náo nhiệt, cũng hít sâu một hơi.

Danh tính của điện chủ đời thứ bảy Cổ Nguyên, mọi người ở đại lục Sâm La đều biết.

Nhưng thiên kiêu Tiên Vực lại chưa từng nghe nói đến Cổ Nguyên, trong mắt họ dường như mang theo vẻ thương hại.

"Vị điện chủ thứ bảy này đến thì có tác dụng gì chứ , chẳng lẽ ông ta có thể lật ngược tình thế sao?"

"Đúng vậy, mặc dù ông ta là Thánh nhân, nhưng đắc tội với Đoạ Thần Tử cũng sẽ không có lợi gì."

Những thiên kiêu Tiên Vực này không hề xem trọng Cổ Nguyên.

Thực lực cảnh giới chỉ là một phần thôi.

Thân phận và bối cảnh mới là thứ quan trọng.

Cổ Nguyên tuy là Thánh nhân, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân hạ giới, vậy mà dám trêu chọc Đọa Thần Tử sao?

Đám người Chiến Ma Điện nghĩ đến đây, vẻ vui sướng kích động trên mặt, giảm đi rất nhiều.

Hoàng Tuyền lão nhân cũng nghĩ như vậy.

Từ kinh ngạc, hốt hoảng, bọn họ dần trở lên bình tĩnh.

Hoàng Tuyền lão nhân không nhanh không chậm nói: "Điện chủ, lão phu cũng không ngờ rằng ngài sẽ xuất hiện, nhưng ngài có biết, chúng ta diệt Chiến Ma Điện, là nghe theo mệnh lệnh của ai không?"

Trong mắt Cổ Nguyên lộ ra tia lạnh lẽo nói: "Ta không quan tâm ngươi nghe lệnh của ai, hôm nay đừng nói là Tam đại tông môn c, ngay cả người đứng đằng sau các ngươi đều phải chết!"

"To gan, ngươi dám bất kính với Đoạ Thần Tử đại nhân!" Hoàng Tuyền lão nhân quát to.

Mà đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng thốt ra.

"Đoạ Thần Tử là cái thá gì chứ?"

Cùng với âm thanh truyền ra, không gian chấn động, chiếc xe do sư tử chín đầu kéo đang tiến đến.

Đông Huyền lão tổ, đám người Nghệ Vũ, theo sát hai bên.

"Lại là Thánh nhân cường giả sao?" Đám tu sĩ đại lục Sâm Lan lại lần nữa chấn động.

Còn ánh mắt thiên kiêu Tiên Vực, lại dừng ở chiếc xe kéo sư tử chín đầu.

"Xe kéo sư tử chín đầu, chẳng lẽ là người đó.... " Một vài thiên kiêu tiên vực liếc mắt nhìn nhau, họ đều nhìn thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Nếu Đọa Thần Tử khiến bọn họ kiêng kị, sợ hãi.

Thì người đó, bọn họ chỉ dám ngước nhìn, vì căn bản họ không phải là người cùng một thế giới.

"Ngươi lại là ai nữa?" Hoàng Tuyền lão nhân nhướng mày.

Khí tức Thánh nhân toát ra từ người Đông Huyền lão tổ, lại khiến cho Hoàng Tuyền lão nhân khẽ run lần nữa.

Vị Thánh nhân này nhìn có vẻ rất bình thường.

Cổ Nguyên thấy Quân Tiêu Dao đã đến, liền chắp tay nói: "Công tử đến rồi."

"Cái gì!"

Nhìn thấy hành động của Cổ Nguyên, tu sĩ đại lục Sâm La có mặt tại đó đều cứng họng.

Điện chủ đời thứ bảy Cổ Nguyên uy danh hiển hách, lưu lại truyền kỳ ở Đại Lục Sâm La, nhưng lại trở thành tôi tớ của người khác sao?

Tu sĩ Chiến Ma Điện cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Điều này hoàn toàn không giống với vị Điện chủ cao cao tại thượng trong tưởng tượng của họ.

Yến Thanh Ảnh để lộ ra hình chu sa trắng như tuyết.

Tuy rằng hai mắt của nàng bị mù, nhưng vẫn hướng chính xác về phía Quân Tiêu Dao.

Người có thể được Điện chủ đời thứ bảy gọi là công tử, rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Có thể so vai với Đoạ Thần Tử kia không?

Hết chương 248.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 249. Sự phẫn nộ của Đoạ Thần Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy cục diện như vậy, thiên kiêu Tiên Vực đứng xunh quanh, đột nhiên giật mình.

Bọn họ ai nấy đều biết người ngồi trên xe kia là ai.

Thiên kiêu Tiên Vực từng người tiến lên, chắp tay nói: "Bái kiến Thần tử!"

Cảnh tượng như vậy, thực sự khiến tu sĩ đại lục Sâm La chấn động.

Bọn họ chưa bao giờ thấy những thiên kiêu Tiên Vực kiêu ngạo này từng lộ ra ánh mắt kính sợ và sùng bái như vậy.

Lúc này, e rằng ngay cả Hoàng Tuyền lão nhân cũng lo sợ rồi.

Ngay cả kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, người trong xe kia, chẳng những là thiên kiêu Tiên Vực hơn nữa thân phận còn vô cùng tôn quý.

Bởi vì trước đó, những thiên kiêu Tiên Vực này, cho dù nghe thấy tên Đoạ Thần Tử thì cũng chỉ lộ ra một chút kiêng kị.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại chủ động tiến lên hành lễ.

Sự khác biệt này quá rõ ràng.

"Có nhất thiết phải phiền phức như vậy không, cứ trực tiếp giết họ đi, lấy Đoạ Thần Tử làm lá chắn sao, thật nực cười!"

Trong xe, giọng của Quân Tiêu Dao mang theo sự khinh miệt.

"Vâng!"

Có Quân Tiêu Dao là chỗ dựa, Cổ Nguyên cũng hoàn toàn yên tâm rồi.

Ông ta trực tiếp chém một đao về phía Hoàng Tuyền lão nhân.

"Không... Các ngươi không thể làm như vậy, Đoạ Thần Tử đại nhân sẽ không tha cho các ngươi đâu!"

Hoàng Tuyền lão nhân liều mạng ngăn cản, phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai.

Nhưng mà lời của ông ta, lại nhận lại sự khiêu khích và châm chọc từ những thiên kiêu Tiên Vực.

"Thật đúng là ngốc, ở trước mặt Thần tử Quân gia thì Đoạ Thần Tử chẳng là gì cả?"

"Đúng thế, so về thân phận, thần tử Quân gia đã từng sợ ai chưa?"

Những thiên kiêu Tiên Vực này, dùng vẻ mặt thương hại và châm chọc nhìn liên quân Tam đại tông môn.

Xem ra Tam đại tông môn thực sự kết thúc rồi.

Còn Đoạ Thần Tử kia coi như chọc vào tổ kiến lửa rồi.

Dựa vào thực lực của Cổ Nguyên thì việc đối phó với Hoàng Tuyền lão nhân một thánh nhân tiền kỳ là một việc hết sức nhẹ nhàng.

Chỉ sau mấy chiêu, Hoàng Tuyền lão nhân đã bị Cổ Nguyên một đao chém chết.

Cho đến lúc chết, Hoàng Tuyền lão nhân cũng không được nhìn thấy chân thân của Quân Tiêu Dao, có thể nói là chết không nhắm mắt.

Đám người Đông Huyền lão tổ cũng ra tay trợ giúp.

Với thực lực của bọn họ thì Thánh nhân Tam đại tông môn cũng không phải là đối thủ của bọn họ, từng người một lần lượt bị đánh chết.

Sau khi Thánh nhân kẻ đứng đầu bị giết chết, đám tu sĩ còn lại của Tam đại tông môn đã sớm bị hù doạ rồi, họ hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, ai nấy hốt hoảng chạy trốn.

Nhưng Cổ Nguyên lại không cho họ có cơ hội chạy trốn.

Theo lý thuyết, Thánh nhân cường giả, sẽ coi thường việc giết những tu sĩ bên dưới Thánh nhân, bởi vì làm như vậy là tự hạ thấp thân phận của họ.

Nhưng Cổ Nguyên lại không như vậy.

Nhìn thấy Chiến Ma Điện bị hủy, ông ta tràn đầy lửa giận, đao mang chém xuống giống như là cắt lúa mạch vậy, khiến cho tu sĩ Tam đại tông môn lần lượt ngã xuống.

Một vị cường giả Thánh nhân mà tức giận, thì cũng không thể coi là chuyện đùa được.

Cuộc chiến nhanh chóng kết thúc.

Bở Biển Chết bị máu tươi nhuộm màu, giống như biến thành một đại địa màu đỏ vậy.

Xác chết xếp chồng lên nhau thành núi.

Rất nhiều tu sĩ Tam đại tông môn, tuy đã chết nhưng trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại nỗi tuyệt vọng và hoảng sợ.

Lần này, liên quân Tam đại tông môn toàn bộ bị tiêu diệt.

Sau này ở đại lục Sâm La, cũng sẽ không còn ba thế lực lớn Hoàng Tuyền Cốc, Tu La Môn, Thiên Sát Tông nữa .

Sau khi giải quyết xong mọi việc, đám người Chiến Ma Điện chủ tiến về phía tước, chắp tay nói với Cổ Nguyên: "Đa tạ điện chủ đại nhân ra tay tương trợ!"

Tất cả tu sĩ Chiến Ma Điện may mắn còn sống sót, đều thực sự kích động, ánh mắt loé sáng.

Họ vốn nghĩ rằng, hôm nay chắc chắn họ đều sẽ phải chết.

Nhưng kết quả, lại đột ngột thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

"Không cần cảm tạ ta, muốn cảm tạ thì hãy cảm tạ công tử, có công tử ở đây, ta mới có thể không e sợ Đọa Thần Tử, trợ giúp các ngươi." Cổ Nguyên nói.

Ông ta biết rõ, nếu không có Quân Tiêu Dao làm chỗ dựa.

Chỉ sợ là hôm nay ông ta ra tay thì sau này sẽ bị Đoạ Thần Tử trả thù.

"Đa tạ đại ân của công tử, Chiến Ma Điện trọn đời không quên!" Chiến Ma Điện điện chủ và đám tu sĩ chắp tay vái lạy hoàng kim liễn xe.

Rốt cục, rèm cửa được Tô Tử Quỳnh vén lên.

Quân Tiêu Dao đàm nhiên bước ra.

Tiên quang bao phủ, siêu nhiên thần thánh, khí chất dung nhan, thật sự không có từ nào có thể miêu tả hết được.

"Quả nhiên không sai.... " Các thiên kiêu Tiên Vực đứng xunh quanh đều vô cùng chấn động.

Vị này thần tử Quân gia này, thật sự hạ giới rồi .

Những kỳ tích mà Quân Tiêu Dao tạo ra ở Tiên Vực, không cần nói nhiều nữa vì thiên kiên Tiên Vực ở đây đều biết rồi.

Cũng chính vì thế nên họ mới kính sợ Quân Tiêu Dao như vậy.

Biểu cảm của đám người Chiến Ma Điện lại càng thêm cung kính.

Khí chất của Quân Tiêu Dao như vậy chứng tỏ ở Tiên Vực hắn có thân phận cực kỳ tôn quý.

Chứ không giống với thiên kiêu thế lực thứ cấp, hạ giới chẳng qua để giả làm con sói hung dữ mà thôi.

"Truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, là thiên kiêu của Chiến Ma Điện các ngươi sao?" Quân Tiêu Dao hỏi thẳng.

Sở dĩ hắn tham gia vào việc này ngoài việc coi trọng Cổ Nguyên.

Còn vì một nguyên nhân quan trọng hơn, đó chính là vì lợi ích của bản thân mình.

Vì thế hắn mới hỏi thẳng như vậy.

"Bẩm công tử, truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, quả thực là thiên kiêu của Chiến Ma Điện, nhưng người đó đã chết rồi ." Chiến Ma Điện chủ trả lời.

"Người đó có người thân nào không?" Quân Tiêu Dao hỏi lần nữa.

Hắn cho rằng kẻ nghịch thiên không thể chết dễ dàng như vậy được.

"Anh ta có muội muội ruột là Yến Thanh Ảnh, ở ngay đây thôi. "

Chiến Ma Điện chủ ra hiệu cho Yến Thanh Ảnh bước ra.

Yến Thanh Ảnh mặc váy dài đen khiến cơ thể vốn mềm mại mảnh khảnh của nàng càng thêm yểu điệu.

Tuy nàng bị mù nhưng lại có thể phân biệt được phương hướng rất tốt, nàng hướng về phí Quân Tiêu Dao, nhẹ nhàng cúi đầu.

Đôi mắt thâm thuý của Quân Tiêu Dao liếc nhìn Yến Thanh Ảnh.

"Quả nhiên.... " Quân Tiêu Dao cười nhẹ.

Hắn nói: "Đây không phải nơi để nói chuyện, chúng ta đổi chỗ khác đi."

Tất cả mọi người ở đây đều gật đầu, chỉ có Chiến Ma Điện chủ do dự nói: "Công tử, nếu Đoạ Thần Tử kia tìm đến thì.... "

Đám người Chiến Ma Điện vẫn e sợ Đoạ Thần Tử, dù sao hắn ta cũng là chí tôn trẻ tuổi siêu phàm ở Tiên Vực.

"Trực tiếp truyền ra tin tức, bản thần tử chính là kẻ cướp đi con mồi của hắn, nếu hắn ta dám đến, bản thần tử cũng không ngại khiến cho Đoạ Thần Cung thiếu đi một truyền nhân đâu. "

Quân Tiêu Dao vung tay áo, ngữ khí đạm mạc, ngồi lên xe.

Hết chương 249.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 250. Sự phẫn nộ của Đoạ Thần Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe thấy câu này, thiên kiêu Tiên Vực đứng xung quanh đều âm thầm hít một hơi thật sâu.

Người dám coi thường Đoạ Thần Tử như vậy, tìm mỏi mắt ở Tiên Vực cũng không thấy có mấy người.

Coi như bọn họ lần nữa được mở mang kiến thức về khí phách bá đạo của Quân Tiêu Dao.

Sau khi Quân Tiêu Dao và đám người này rời đi.

Tin tức ở đây giống như mọc cánh bay vậy, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi mà tin tức đã lan truyền ra hơn nửa đại lục Sâm La rồi.

Trước đó tin tức Tam đại tông môn bao vây Chiến Ma Điện được truyền đi vô cùng sôi nổi.

Kết quả mới qua mấy ngày ngắn ngủn, liền truyền đến tin tức liên quân Tam đại tông môn đã bị tiêu diệt.

Sự chuyển biến đầy kịch tính này khiến ai nấy đều quan tâm.

Điếu khiến tu sĩ đại lục Sâm La kinh ngạc không phải là Cổ Nguyên điện chủ đời thứ bảy của Chiến Ma Điện

Mà là vị thiên kiêu thần bí Tiên Vực coi thường Đoạ Thần Tử kia.

Sau đó lại có thiên kiêu Tiên Vực truyền ra tin tức.

Thân phận của vị thiên kiêu thần bí kia, chính là thần tử của Hoàng Cổ Quân gia Tiên Vực, địa vị cao cả, thực lực siêu phàm.

Thậm chí một vài thiên kiêu tiên vực, lấy thiếu niên đại đế, đến

hình dung Quân Tiêu Dao.

Điều này khiến cho đại lục Sâm La sắp nổ tung rồi.

Đối với hạ giới, thánh nhân dường như chính là sự tồn tại tối cao nhất.

Còn đối với họ, Đại Đế chính là thần linh trong truyền thuyết thần thoại.

Mà bây giờ, mấy vị thiên kiêu Tiên Vực kia lại nói rằng vị thần tử Quân gia kia, là một sự tồn tại của thần linh thiếu niên.

Điều này sao có thể không khiến cho mọi người giật mình chứ?

Thiên kiêu Tiên Vực cũng rất chú ý đến Đoạ Thần Tử.

Đọa Thần Tử cũng là một người cao ngạo lạnh lùng.

Bọn họ rất tò mò, đối mặt với sự miệt thị của Quân Tiêu Dao, rốt cục Đoạ Thần Tử sẽ phản ứng như thế nào?

Đến lúc đó, liệu có khi nào họ gây chiến với nhau không?

Trong khi đại lục Sâm La vô cùng ồn áo và náo động.

Trong cung điện, Đoạ Thần Tử ngồi trên Bạch Cốt Vương giận dữ vỗ vào tay ghế.

"Chết tiệt, giữa đường lại nhảy ra thần tử Quân gia chen chân vào!"

Một màn sương mù màu đen bao trùm lên Đoạ Thần Tử, hơi thở cũng mang theo sự lạnh lẽo.

Nếu là một thiên kiêu khác nhúng tay vào, Đoạ Thần Tử căn bản không cần quan tâm đến, tuỳ tiện tóm lấy giết chết là được,

Nhưng người nhúng tay vào lại là thần tử Quân gia.

Đọa Thần Tử hắn luận thân phận, luận thực lực, tìm khắp Tiên Vực này không có mấy người có thể so được với hắn.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại có thể so vai với hắn được.

Đừng nói so vai, thậm chí thân phận địa vị của Quân Tiêu Dao còn trên cả hắn.

Dù sao Quân Tiêu Dao chính là truyền nhân chủ chốt của ba thế lực tối cao Thái Cổ Quân gia, Thái Cổ Khương gia, Thánh Linh thư viện,

Sau lưng Đoạ Thẩn Tử hắn , chỉ có một Đọa Thần Cung thôi.

"Công tử, hay là chúng ta âm thầm ra tay.... " Một người mặc hắc bào mang hơi thở thánh cảnh đứng bên cạnh mở miệng nói.

Đọa Thần Tử lắc đầu lãnh đạm nói: "Vô dụng thôi, quân tiêu dao cũng có người bảo vệ, hơn nữa, nếu các ngươi ra tay ám sát mà bị Quân gia biết được thì .... "

Đọa Thần Tử không dám nghĩ đến hậu quả.

Nếu bởi vì tranh phong cùng thế hệ mà ngã xuống, Quân gia sẽ không tìm được cớ gì để gây chiến.

Nhưng nếu là Thánh nhân ra tay ám sát Quân Tiêu Dao.

U Minh Thiên kia, chính là một bài học.

Tuy Đoạ Thần Cung cường đại hơn U Minh Thiên nhiều.

Nhưng cũng không thể đồng thời đối mặt với sự áp bách của hai thế lực đại hoang cổ thế gia và một thư viện chí cao được.

"Quân Tiêu Dao tuy mạnh, nhưng Đọa Thần Tử ta cũng không nhược, hãy để ta xem xem, vị thần tử Quân gia được đồn đại là vô cùng thần bí này, rốt cuộc có bản lĩnh như thế nào!

Đọa Thần Tử đứng dậy, đôi cánh hắc bạch sau lưng không ngừng chấn động.

Sự lạnh lẽo và sát khí tràn ngập!

Bất luận thế nào Đọa Thần Tử nhất định sẽ ra tay.

Nếu không ra tay, trong lòng hắn ta sẽ ngứa ngáy không yên.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao lại dùng thái độ vô cùng khinh miệt khi nói về hắn như vậy.

Nếu hắn ta không ra tay nghênh chiến, há chẳng phải sẽ bị những thiên kiêu Tiên Vực khác nhạo báng sao?

Vì thế cuộc chiến này, từ thời khắc Quân Tiêu Dao quyết định nhúng tay vào, đã được quyết định rồi.

Chưa đến một ngày, tin tức Đọa Thần Tử muốn ra tay nghênh chiến Quân Tiêu Dao, đã được truyền ra ngoài rồi.

Tin tức lan truyền khắp mọi nơi.

Rất nhiều thiên kiêu Tiên Vực đều chấn động trong lòng.

Thần tử Quân gia!

Đọa Thần Tử!

Cả hai người này đều uy danh hiển hách.

Luận về thân phận, cả hai đều là truyền nhân của thế lực bất hủ.

Luận về thực lực, đều là những người lợi hại, có một không hai của cùng một thời đại.

Nếu hai người này đánh nhau, thì đó mới thực sự là cuộc tỷ thí giữa những cường giả có thực lực ngang bằng, chắc chắc sẽ vô cùng đặc sắc!

Ngay cả những tu sĩ đại lục Sâm La ai nấy đều vô cùng hứng thú, bọn họ đều đang trông đợi, một khi có tin tức, bọn họ sẽ hội tụ cùng nhau đi xem.

Vốn dĩ đại chiến giữa thiên kiêu Tiên Cực cũng vô cùng hiếm gặp.

Càng đừng nói đến đại chiến giữa những chí tôn trẻ tuổi Tiên Vực.

Tin tức Đọa Thần Tử ứng chiến, Quân Tiêu Dao cũng biết.

Nhưng hắn cũng không hề để tâm

Giờ phút này, đoàn người Chiến Ma Điện, tạm thời đặt chân ở bên trong một dãy núi.

Quân Tiêu Dao lệnh cho Chiến Ma Điện chủ gọi Yến Thanh Ảnh tới.

Yến Thanh Ảnh mặc váy đen, thân thể mềm mại nhỏ bé, dung nhan vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Đôi mắt nàng được che bởi một dải lụa màu đen, chẳng những không làm giảm bớt vẻ đẹp của nàng, ngược lại càng tăng thêm khí chất thần bí.

Đám người Cổ Nguyên có chút nghi ngờ, không hiểu Quân Tiêu Dao gọi Yến Thanh Ảnh tới làm gì.

Quân Tiêu Dao quan sát Yến Thanh Ảnh, sau đó thẳng thừng nói: "Ta nên gọi nàng là Yến Thanh Ảnh, hay là gọi nàng là.... truyền nhân của Thôn Thần Ma Công?"

Một câu nói, làm cho mọi người có mặt ở đây biến sắc.

Chiến Ma Điện chủ không nhịn được nói: "Công tử, liệu có phải ngài đoán sai rồi không, truyền nhân của Thôn Thần Ma Công là ca ca của nàng ấy, Yến Phi."

Đám người Chiến Ma Điện đều có chút nghi ngờ.

Quân Tiêu Dao không giải thích, mà chỉ nhìn về phía Yến Thanh Ảnh.

Yến Thanh Ảnh hít một hơi thật sâu, sau đó mới mở miệng nói: "Đúng vậy, ta chính là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công."

"Điều này…" Đám người Chiến Ma Điện chủ sắc mặt đều ngây ngẩn.

Họ đều không nghĩ tới lời của Quân Tiêu Dao là thật.

Nhưng ngay cả bọn họ cũng không chú ý đến sự khác lạ của Yến

Thanh Ảnh, tại sao Quân Tiêu Dao lại biết?

Hết chương 250.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 251. Truyền nhân thực sự của Thôn Thần Ma Công

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất nhiên bọn họ không biết rằng khả năng cảm nhận thần hồn của Quân Tiêu Dao vượt xa người thường.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Yến Thanh Ảnh hắn đã biết chắc rồi.

Yến Thanh Ảnh cũng trực tiếp để lộ ra điều này.

Truyền thừa Thôn Thần Ma Công, quả thực là cơ duyên của Yến Thanh Ảnh.

Thật ra, nàng mới chính là Nghịch Thiên chi Tử của đại lục Sâm La, hoặc nói cách khác là Nghịch Thiên chi Nữ.

Còn về vấn đề tại sao Yến Phi có thể thi triển một phần sức mạnh của Thôn Thần Ma Công.

Đó là bởi vì, Yến Thanh Ảnh vốn muốn giao cơ duyên Thôn Thần Ma Công cho ca ca của nàng.

Nhưng cuối cùng cơ duyên này, vẫn lựa chọn Yến Thanh Ảnh.

Nhưng Yến Thanh Ảnh cũng chỉ học một phần Thôn Thần Ma Công thôi.

Dường như Yến Phi cũng dự liệu trước được, sau này sẽ có người chú ý đến Thôn Thần Ma Công.

Vì muốn Yến Thanh Ảnh tránh được nguy hiểm, Yến Phi dặn dò nàng, tuyệt đối không thể tùy ý để lộ Thôn Thần Ma Công.

Thậm chí ngay cả những người ở Chiến Ma Điện, cũng không thể tiết lộ cho họ biết.

Bởi vì rời đi sự chú ý có thể khiến cho Yến Thanh Ảnh được an

toàn.

Yến Phi quyết định, dứt khoát biến bản thân mình thành truyền nhân của Thôn Thần Ma công.

Như vậy thì sẽ không có người chú ý đến Yến Thanh Ảnh nữa.

Kế hoạch này thực sự thành công rồi.

Yến Phi trở thành truyền nhân Thôn Thần Ma Công trong mắt mọi người.

Có thể nói, nếu không có Yến Phi hy sinh, thì Yến Thanh Ảnh muốn bình yên sống đến bây giờ, cũng không phải một chuyện đơn giản.

Khi kể những chuyện này, Yến Thanh Ảnh nắm chặt ngọc thủ, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy.

Ca ca của nàng vì bảo vệ nàng mà chết.

Sau khi hiểu rõ chân tướng, vẻ mặt đám người Chiến Ma Điện vô cùng phức tạp.

Quân Tiêu Dao lại vô cùng bình thản.

Trên thế gian này từ trước đến giờ cũng không hiếm gặp những chuyện cảm động lòng người như vậy, nhưng hắn lại không hề cảm động.

"Chắc là nàng cũng không mù thật chứ?" Quân Tiêu Dao nói.

Yến Thanh Ảnh đưa tay tháo dải lụa đen che mắt xuống.

Nhất thời, một đôi mắt đen như mực xuất hiện.

Chỉ có điều đôi mắt ấy đen nhánh như hắc động ấy toát ra ma ý hắc ám đáng sợ.

"Từ thời khắc mà ta đạt được Thôn Thần Ma Công, đôi mắt cũng được khôi phục, chỉ là bởi vì ảnh hưởng của Ma Công mà đôi mắt khá đặc thù, nên ca ca mới để ta tiếp tục che mắt." Yến Thanh Ảnh

nói.

Quân Tiêu Dao gật đầu, Yến Phi này suy nghĩ thật chu đáo cho muội muội.

"Vậy bây giờ thì sao, công tử muốn ta giao ra Thôn Thần Ma Công ư?" Yến Thanh Ảnh nhìn thẳng Quân Tiêu Dao.

Theo lý mà nói, ngay cả dũng khí chất vấn Quân Tiêu Dao nàng cũng không có.

Nhưng Thôn Thần Ma Công đã thay đổi tính cách của Yến Thanh Ảnh.

Tính cách của nàng, cũng dần dần hướng về bóng tối, lạnh lùng và bá đạo.

Điều này cũng có thể lý giải, tại sao khi Yến Phi chết, Yến Thanh Ảnh chỉ bi thương lúc đầu thôi, còn sau đó không hề rơi lệ.

Yến Thanh Ảnh, đang dần dần tiến tới thân phận của một vị nữ kiêu anh hùng.

Mà lời của nàng, lại khiến cho đám người Chiến Ma Điện biến sắc.

"Yến Thanh Ảnh, sao ngươi dám nói chuyện kiểu đấy với công tử?" Chiến Ma Điện chủ lạnh lùng nói.

Quân Tiêu Dao hơi nhíu mày, cũng không để tâm lắm.

Hắn cũng mơ hồ đoán được, Thôn Thần Ma Công có thể ảnh hưởng đến tính cách của Yến Thanh Ảnh.

Dù sao thì Thôn Thiên Ma Tổ, cũng là một người vô cùng tàn bạo và bá đạo.

Truyền nhân của ông ta, sao có thể là một cô gái yếu đuối được chứ?

"Quả thật là bổn Thần tử rất hứng thú với Thôn Thần Ma Công của nàng, nàng hãy giao ra đi." Quân Tiêu Dao nhàn nhạt nói.

Hắn cũng không che giấu điều gì cả.

Lúc này mà cứ úp úp mở mở thì ngược lại càng giả dối.

Quân Tiêu Dao muốn truyền thừa Thôn Thần Ma công.

"Công tử là ân nhân cứu mạng của Thanh Ảnh và Chiến Ma Điện, dĩ nhiên có thể giao cho ngài, nhưng Thanh Ảnh có một điều kiện nhỏ, ta muốn Đoạ Thần Tử kia phải chết!" Yến Thanh Ảnh lộ ra sát khi nói.

"Sao cơ? Ngươi nghĩ mình là ai mà dám ra điều kiện với công tử?" Nghệ Vũ cau mày nói.

Quân Tiêu Dao có thân phận gì chứ?

Còn Yến Thanh Ảnh lại là thân phận gì.

Cho dù nàng là Nghịch Thiên chi Nữ, là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao thì vẫn chỉ hèn mọn như con kiến thôi.

Nàng có tư cách gì mà ra điều kiện?

"Yến Thanh Ảnh, ngươi quá ngông cuồng rồi!" Đám người Chiến Ma Điện chủ cũng vội vàng nói.

Bọn họ không muốn nhìn thấy Yến Thanh Ảnh chọc giận Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt cười một tiếng.

Tính cách của Yến Thanh Ảnh, thật sự không giống với các cô gái khác.

"Nói thật, nếu bổn Thần tử thật sự muốn, đừng nói Thôn Thần Ma Công, ngay cả căn nguyên thế giới bên trong cơ thể nàng, bổn thần tử cũng có thể có được dễ như trở bàn tay." Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói.

Lời nói của hắn, rốt cục cũng khiến cho sắc mặt Yến Thanh Ảnh thay đổi.

Nàng không ngờ rằng, Quân Tiêu Dao không những nhìn ra nàng là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

Thậm chí ngay cả căn nguyên thế giới ẩn sâu ở trong cơ thể nàng mà hắn cũng phát hiện ra.

Căn nguyên thế giới này, được truyền thừa cùng Thôn Thần Ma Công, Yến Thanh Ảnh tự phát hiện ra điều này, chỉ có nàng và ca ca của nàng biết.

Yến Thanh Ảnh có cảm giác, nàng như một kẻ trần trụi ở trước mặt Quân Tiêu Dao vậy, hoàn toàn bị hắn nhìn thấu.

"Nhưng.... Bổn Thần tử có thể bỏ qua cho nàng một lần, nhưng đồng thời, bổn Thần tử cũng phải ra một điều kiện với nàng." Quân Tiêu Dao nói.

"Điều kiện gì?" Yến Thanh Ảnh lập tức hỏi ngược lại.

Chỉ cần có thể khiến Đọa Thần Tử chết, nàng có thể trả bất kỳ cái giá nào.

"Thần phục bổn thần tử, suốt đời suốt kiếp!"

Những lời của Quân Tiêu Dao làm sắc mặt Yến Thanh Ảnh hơi đổi.

Suốt đời suốt kiếp, câu này nặng thật.

Nếu Yến Thanh Ảnh đồng ý thì có nghĩa rằng, nàng ta mãi mãi trở thành người của Quân Tiêu Dao.

Từ đây về sau, chỉ có một mình chủ nhân là Quân Tiêu Dao, máu thịt nàng ta đều khắc lên dấu vết của Quân Tiêu Dao.

Điều kiện này trông thì có vẻ rất hà khắc nhưng phải xem người đưa ra điều kiện là ai.

Không ai chịu bằng lòng thần phục dưới chân một người tầm thường.

Nhưng Quân Tiêu Dao là người tầm thường à?

Chẳng những hắn không tầm thường mà còn rất phi thường, nhìn khắp cả Tiên Vực này, hắn là người có thân phận tôn quý nhất.

Thần phục một người thế này, không phải nhục nhã mà ngược lại còn là một loại vinh dự.

Thậm chí cho dù phải làm nô lệ của Quân Tiêu Dao, chắc chắn cũng sẽ có người tranh nhau sẵn sàng chấp nhận.

Tô Tử Quỳnh là ví dụ rõ rệt nhất.

Hết chương 251.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 252. Thành lập ước định

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, mắt Tô Tử Quỳnh đỏ rực vì ghen.

Khó khăn lắm nàng mới có được cơ hội trở thành nữ nô của Quân Tiêu Dao.

Kết quả cô gái tên Yến Thanh Ảnh này lại có tư cách đi theo Quân Tiêu Dao.

Nô lệ và tùy tùng, địa vị của hai thân phận này khác nhau như trời với đất.

Không những một mình Tô Tử Quỳnh mà ánh mắt của tất cả những tu sĩ của Chiến Ma Điện đều vô cùng hâm mộ.

Đi theo chủ nhân không những trẻ mà còn là người Tiên Vực, chắc chắn sau này sẽ được đưa lên Tiên Vực, một bước lên mây.

Yến Thanh Ảnh cũng không ngờ Quân Tiêu Dao lại đưa ra điều kiện này.

Thậm chí đây có thể được xem là ưu đãi của nàng ta.

Yến Thanh Ảnh cứ ngỡ Quân Tiêu Dao sẽ đưa ra điều kiện quá đáng nào đó.

Nhưng nàng ta lại nghĩ, nếu không phải vì cái danh truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ chẳng thèm nhìn nàng ta lấy một lần.

Phụ nữ?

Muốn ngủ với nàng ta?

Với thân phận và địa vị của Quân Tiêu Dao, liệu hắn có thiếu phụ nữ không?

Về chuyện này, Yến Thanh Ảnh vẫn biết thân biết phận, mặc dù nàng ta đẹp nhưng sẽ không lọt vào mắt xanh của Quân Tiêu Dao.

Giá trị duy nhất của nàng ta là thân phận truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

Đúng là Quân Tiêu Dao cũng nghĩ như vậy thật.

Với hắn hiện tại mà nói, không tính đến đám người Quân Trượng Kiếm, thì tùy tùng chân chính chỉ có Nghệ Vũ, truyền nhân của Đế Tộc cổ xưa.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một nghịch thiên chi nữ, nếu có thể thu nàng ta làm tùy tùng thì cũng không tệ lắm.

Vốn dĩ Quân Tiêu Dao cũng không hề có ý định sẽ giết hết Nghịch Thiên Thập Tử.

Chỉ cần Nghịch Thiên Chi Tử không động đến hắn thì Quân Tiêu Dao cũng sẽ không đuổi giết đến cùng mà ngược lại còn có suy nghĩ sẽ thu phục người đó.

Dù sao thì Nghịch Thiên Chi Tử cũng là người hội tụ khí vận của cả giới, nếu bồi dưỡng tốt, chắc chắn sau này sẽ trở thành cường giả của một thế hệ.

Quân Tiêu Dao cũng có ý định giống cha mình, sẽ bồi dưỡng một nhóm Thần Vương bát bộ chúng.

Hơn nữa tính tình của Yến Thanh Ảnh này cũng không giống người bình thường lắm.

Đám phụ nữ khác mà gặp Quân Tiêu Dao, ai nấy đều xông lên tấn công tới tấp làm hắn thấy hơi phiền phức.

Yến Thanh Ảnh này tính tình khá lạnh lùng, hơn nữa vì có Thôn Thần Ma Công nên còn toát lên chút khí chất hắc ám, lạnh nhạt, bá đạo.

Một cô gái như vậy chắc sẽ không thành đám người cứ thích dính lấy hắn đâu nhỉ?

Yến Thanh Ảnh thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không thở mạnh lắm nhưng vòng ngực đẫy đà vẫn khẽ phập phồng lên xuống.

"Được, Thanh Ảnh đồng ý, chỉ cần Đọa Thần Tử chết, Thanh Ảnh sẽ đi theo công tử suốt đời suốt kiếp." Yến Thanh Ảnh lạy Quân Tiêu Dao lạy đầu tiên.

Sở dĩ nàng ta muốn xin Quân Tiêu Dao giết Đọa Thần Tử.

Là bởi vì với năng lực của nàng ta, tuy rằng sau này, rất có thể sẽ giết được Đọa Thần Tử.

Nhưng lại không biết phải đợi bao lâu.

Yến Thanh Ảnh đã hận Đọa Thần Tử đến đỉnh điểm.

Nàng ta hận đến mức Đọa Thần Tử phải chết thảm trước mặt nàng ta ngay lập tức!

"Được, nếu cô đã đồng ý thì tất nhiên ta cũng sẽ làm chuyện mà ta đã hứa với cô." Quân Tiêu Dao gật đầu nói.

Vốn dĩ Đọa Thần Tử cũng đã đồng ý ra chiến, rồi hắn và Đọa Thần Tử sẽ phải đánh nhau một trận.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, đánh bại và đánh chết chẳng khác gì nhau.

Những người khác không dám giết Đọa Thần Tử không có nghĩa Quân Tiêu Dao không dám.

Sau đó, Quân Tiêu Dao cho mọi người lui, chỉ giữ lại mình Yến Thanh Ảnh.

"Giao Thôn Thần Ma Công ra đây." Quân Tiêu Dao nói.

Yến Thanh Ảnh khẽ gật đầu, nàng ta tin Quân Tiêu Dao sẽ không nuốt lời với một nhân vật nhỏ bé như nàng ta.

Nàng ta cũng truyền cả pháp môn của Thôn Thần Ma Công cho

Quân Tiêu Dao.

Với thiên phú yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao, tất nhiên có thể tiếp nhận trong khoảng thời gian ngắn.

Hắn mới thử nó một phen, liền âm thầm líu lưỡi.

Thôn Thần Ma Công không hổ là tuyệt học ma đạo vang danh ở Tiên Vực, uy năng cực kỳ bá đạo.

Hấp thu thiên địa, thôn thần phệ ma, tinh luyện vạn vật.

Xét ở một trình độ nào đó, nó cũng tương đương với Tượng Thần Trấn Ngục Kính được luyện từ lò luyện địa ngục.

Nhưng hiển nhiên lò luyện địa ngục không bá đạo như Thôn Thần Ma Công.

Hơn nữa Thôn Thần Ma Công còn một điểm đặc biệt là có thể hấp thu uy năng mà nó đã nuốt rồi bắn ngược trở về.

Cũng khá thú vị.

Sau khi Quân Tiêu Dao trải nghiệm thật kỹ mới từ từ giơ tay lên.

Mới vừa vận pháp lực trong cơ thể, lốc xoáy nho nhỏ màu đen xuất hiện trên tay hắn.

Lốc xoáy này tỏa ra một cỗ lực lượng cắn nuốt vật chất xung quanh.

"Mới đây mà thành công rồi à?"

Đôi mắt xinh đẹp của Yến Thanh Ảnh trợn tròn.

Dù nàng ta có là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công thì lúc đầu khi lĩnh ngộ Thôn Thần Ma Công, nàng ta cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Người anh trai có thể nói là tư chất siêu phàm của nàng ta cũng phải tốn rất lâu mới có thể miễn cưỡng thi triển được.

Mà Quân Tiêu Dao mới vừa có được pháp môn Thôn Thần Ma

Công, chỉ tìm hiểu một lúc là đã thi triển được.

Chênh lệch lớn thật, lớn đến mức Yến Thanh ảnh cảm thấy không tin nổi.

Cuối cùng nàng ta cũng hiểu thiên phú của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến nhường nào!

Trước mặt Quân Tiêu Dao, một truyền nhân Thôn Thần Ma Công như nàng ta chẳng đáng là gì.

"Tốt lắm, có chút thu hoạch." Quân Tiêu Dạo gật đầu.

Hắn nhìn đôi mắt ngạc nhiên của Yến Thanh Ảnh là biết chắc chắn truyền nhân của Thôn Thần Ma Công này đang thấy thất bại lắm.

"Ta không phải người, đừng so sánh với ta." Quân Tiêu Dao thuận miệng nói.

Yến Thanh Ảnh: "…"

Sau khi bình tĩnh lại đôi chút, Yến Thanh Ảnh hơi ngập ngừng, sau đó vận pháp lực trong cơ thể.

Một làn khói ngũ sắc, những sợi vật chất hơi thở huyết sắc hiện lên.

Đúng là căn nguyên thế giới của đại lục Sâm La.

"Cô định…" Quân Tiêu Dao nhìn Yến Thanh Ảnh.

"Thanh Ảnh tin rằng với thực lực của công tử, chắc hẳn có thể hoàn thành điều kiện, nếu đã vậy thì Thanh Ảnh cũng xin được hết lòng."

"Thanh Ảnh biết mình chẳng có gì nhiều để được công tử xem trọng, mong công tử hãy nhận lấy căn nguyên thế giới này."

Giọng Yến Thanh Ảnh hơi lạnh nhạt nhưng lại toát lên sự kiên định.

Dù gì nàng ta vẫn hiểu đạo lý có qua có lại mới toại lòng nhau.

Quân Tiêu Dao hơi sững người, hắn cũng không khách sáo, thẳng thắn nhận lấy luồng căn nguyên thế giới này.

Sau này hắn phải đến tế đàn Anh Linh, sáng lập con đường con riêng mình, tất nhiên càng nhiều căn nguyên thế giới càng tốt.

Có điều Quân Tiêu Dao cũng không muốn chiếm hời của Yến Thanh Ảnh.

Hắn nói: "Thôn Thần Ma Công của cô có thể cắn nuốt và luyện hóa vạn vật, ta cũng không chiếm hời của cô. Đợi sau này ta đánh bại Đọa Thần Tử rồi sẽ trấn áp gã cho cô luyện hóa."

Giọng Quân Tiêu Dao nhẹ bâng.

Nhưng lời nói hắn nói ra lại làm người khác phải kinh ngạc.

Đường đường là Đọa Thần Tử mà sao toát ra từ miệng Quân Tiêu Dao lại như hạng tép riu chẳng đáng kể vậy?

"Cảm ơn công tử!"

Yến Thanh Ảnh cầu mà công được.

Nàng ta hận Đọa Thần Tử đến thấu xương, việc nàng ta có thể đích thân tra tấn gã, tống gã vào địa ngục còn quan trọng hơn căn nguyên thế giới nhiều.

Sợ là Đọa Thần Tử không ngờ được rằng.

Đại chiến chưa bắt đầu mà Quân Tiêu Dao đã sắp xếp sẽ xử lý gã như thế nào.

Hết chương 252.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 253. Quyết chiến trên chiến đài cổ Hắc Sơn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chuyện Quân Tiêu Dao và Đọa Thần Tử càng ngày càng lan rộng ở đại lục Sâm La.

Mọi người đều đang mong chờ trận chiến này.

Vài ngày sau, cuối Đọa Thần Cung Tử cũng tuyên bố muốn quyết chiến với Quân Tiêu Dao ở Hắc Sơn.

Hắc Sơn cũng giống như biển chết, đều là khu vực hiểm hóc của đại lục Sâm La, đầy rẫy các loại yêu thú và quái vật thời cổ xưa.

Nghe đồn tận sâu bên trong Hắc Sơn có một chiến đài cổ đã nhuộm máu.

Bất kỳ kẻ nào một khi đã bước vào đó quyết chiến đều sẽ không bị thế giới bên ngoài làm ảnh hưởng.

Dù có là thánh nhân cũng không thể quấy rối cuộc chiến.

Hai bên ứng chiến một khi đã bước vào rồi, trừ phi một bên hoàn toàn thua hoặc tử vong, nếu không chiến đài cổ sẽ không thả họ ra.

Có thể nói, Đọa Thần Tử chọn một nơi như vậy, vốn dĩ đã có ý định dồn hết tâm sức vào trận chiến này.

Mặc dù Quân Tiêu Dao mạnh nhưng gã cũng chẳng yếu.

Nếu chưa chiến đấu mà đã sợ sệt thì còn đánh đấm gì nữa.

Hành động này của Đọa Thần Tử là cắt đứt đường lui của mình.

Tử chiến đến cùng mới có thể kích phát được tiềm lực lớn nhất của bản thân.

Nếu trận này Đọa Thần Tử thắng thì lợi ích mà gã có được sẽ vô cùng vô tận.

"Đọa Thần Tử này cũng khá quyết đoán đó."

Sau khi biết được tin này, sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn lạnh nhạt.

Hắn biết hành động này của Đọa Thần Tử là đang bóp chết sự kiêng dè và sợ hãi trong lòng, cắt đứt đường lui.

Hoặc là thăng hoa, hoặc là lụi bại.

"Công tử, Đọa Thần Tử đang muốn gây bất lợi cho ngài, hay là để ta đi." Nghệ Vũ đứng bên cạnh nói.

Ai thông minh là biết Đọa Thần Tử muốn dùng trận chiến này để bước lên vị trí của Quân Tiêu Dao.

Không ai biết gã sẽ dùng thủ đoạn gì.

Nghệ Vũ trung thành và tận tâm với Quân Tiêu Dao, cam tâm tình nguyện mạo hiểm thay Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lạnh lùng lắc đầu nói: "Mục tiêu của Đọa Thần Tử là ta, gã chỉ đấu với ta."

Mặc dù thực lực của Nghệ Vũ cũng có thể sánh vai với truyền nhân của thế lực Bất Hủ, đủ để đọ sức với thiên kiêu chí tôn của giới Tiên Vực này.

Nhưng hiển nhiên Đọa Thần Tử sẽ không tự hạ thấp thân phận đi chiến đấu với người hầu của Quân Tiêu Dao.

"Truyền tin ra ngoài, bổn thần sẽ ứng chiến." Quân Tiêu Dao nói.

Con đường hắn đi, không biết đã chiến bao nhiêu trận từ nhỏ đến lớn.

Nếu Đọa Thần Tử này có thể mang đến chút bất ngờ gì đó thì cũng là chuyện may mắn.

Dù gì thì vô địch quá cũng nhàm chán lắm.

Tin tức Quân Tiêu Dao ứng chiến giống như mồi lửa làm cả đại lục Sâm La hoàn toàn bùng nổ.

Tu sĩ của các thế lực ở khắp nơi đều chạy tới Hắc Sơn.

Ngoài ra rất nhiều thiên kiêu của Tiên Vực cũng nôn nóng muốn được chứng kiến trận đại chiến giữa các thiếu niên chí tôn của Tiên Vực.

Thoáng chốc Hắc Sơn vốn dĩ rất hoang vắng hiếm dấu chân người nay lại náo nhiệt vô cùng.

Phía chân trời có bóng dáng phi hành cổ thú, thuyền phù không, dưới đất có xe liễn do hung thú kéo, toàn là những thiên kiêu của các thế lực và nhân vật tai to mặt lớn ở khắp mọi nơi.

Mới vài ngày ngắn ngủi, Hắc Sơn đã đông nghịt người.

Thậm chí đám yêu thú và quái vật cổ xưa cũng không thể không trốn vào chỗ sâu nhất trong Hắc Sơn.

Sau khi đợi vài ngày.

Bỗng nhiên nơi xa phía chân trời có một tầng mây đen bay đến.

Chín đầu kéo bằng chiến mã xương khô đang kéo một chiếc xe liễn.

Bên cạnh còn có hai người mặc áo đen nhạt như hư không đi theo.

“Đến rồi, Đọa Thần Tử đến rồi!” Bốn phía hào hứng kêu lên.

Vị thiếu niên chí tôn hạ giới từ Tiên Vực này mới vừa xuất hiện đã cường thế vô cùng.

Hiệu lệnh tam đại thế lực, huỷ diệt Chiến Ma Điện, ma uy ngập trời.

“Chưa đến nữa à, chẳng lẽ ta phải đợi hắn?” Giọng nói lạnh lùng của Đọa Thần Tử truyền ra từ xe liễn, có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Khoảng mấy canh giờ sau.

Xa xa có ánh sáng lấp lánh, liễn xe được chín đầu sư tử màu hoàng kim kéo chạy đến.

Bên cạnh là đám người Nghê Vũ, Tô Tử Quỳnh, Cổ Nguyên, lão tổ Đông Huyền.

Ngoài ra còn có Yến Thanh Ảnh, điện chủ Chiến Ma Điện và nhóm tu sĩ của Chiến Ma Điện.

Nguồn gốc bi kịch của Chiến Ma Điện là do mệnh lệnh của Đọa Thần Tử.

Cho nên họ muốn tận mắt chứng kiến kết cục của Đọa Thần Tử.

Thấy nhóm người Quân Tiêu Dao đã đến, Đọa Thần Tử bước ra ngoài xe liễn.

Sương mù lượn lờ xung quanh người gã làm gã trông hơi mơ hồ.

Mái tóc dài màu xám trắng rũ xuống gót chân, sau lưng có đôi cánh màu hắc bạch, khí âm dương bay lượn lờ.

Con ngươi của gã giống như ảnh phản chiếu của núi xác biển máu, kinh khủng cực kỳ.

Đọa Thần Tử vừa xuất hiện, lập tức tỏa ra hơi thở lạnh lẽo hắc ám chết chóc, đúng là làm người ta không thở nổi.

“Quân Tiêu Dao, cuối cùng ngươi cũng tới, ta đã chuẩn bị ngày hôm nay cho ngươi, ngươi đã sẵn sàng trả giá chưa?” Chất giọng lạnh lẽo của Đọa Thần Tử cất tiếng hỏi.

Quân Tiêu Dao cũng bước ra khỏi xe liễn.

Hắn và Đọa Thần Tử giống như hai thái cực.

Đọa Thần Tử như Tử Thần chốn địa ngục, tỏa ra hơi thở âm u và chết chóc.

Mà Quân Tiêu Dao thì bạch y tuyệt thế, được bao phủ bởi tiên khí, giống như trích tiên.

Trong nháy mắt rất nhiều nữ tu sĩ của đại lục Sâm La ngay lập tức bị thu phục bởi ngoại hình và khí chất của Quân Tiêu Dao.

“Cái giá duy nhất mà bổn thần phải trả chắc là lãng phí một chút thời gian.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Câu này làm sắc mặt Đọa Thần Tử càng âm u hơn.

Ánh mắt nhìn Đọa Thần Tử của tu sĩ Chiến Ma Điện đều ngập tràn thù hận.

Nếu không có Đọa Thần Tử, Chiến Ma Điện sẽ không gặp kiếp nạn này.

Ánh

mắt của cũng đầy sát ý.

Đọa Thần Tử cũng chú ý tới Yến Thanh Ảnh, dù sao hơi thở của nàng ta cũng quá đặc biệt, không giống những người khác.

“Quả nhiên là cô ta?” Đọa Thần Tử âm thầm nghĩ.

Lúc trước gã đã đoán rằng có thể truyền nhân chân chính của Thôn Thần Ma Công không phải Yến Phi.

Bây giờ gã có thể xác định, em gái của Yến Phi mới là truyền nhân chân chính của Thôn Thần Ma Công.

“Đợi ta đánh bại Quân Tiêu Dao rồi, cô vẫn sẽ không thể thoát khỏi tay ta.” Giọng Đọa Thần Tử lạnh lẽo.

“Một người chết mà sao còn nói nhảm nhiều quá vậy?” Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Vai phản diện sắp chết thích nói nhiều, đúng là không sai chút nào.

“Hừ…”

Đọa Thần Tử không nói gì nữa, đi thẳng vào Hắc Sơn.

Quân Tiêu Dao cũng thế.

Không bao lâu sau, họ đã đến chỗ sâu bên trong Hắc Sơn, đám tu sĩ đến đây xem kịch cũng đi theo.

Sau đó thấy sâu bên trong Hắc Sơn có một lôi đài cổ xưa đã phủ đầy bụi.

Cả tòa lôi đài dính vết máu loang lổ, hình như là máu tươi do vô số nhân tài thời xưa để lại.

Chiến đài cổ này ngập tràn hơi thở tang thương, xung quanh chồng chéo đầy những đạo văn.

Nếu có người bước vào trong, tất nhiên phải chia ra ngươi chết ta sống mới có thể kết thúc.

Quân Tiêu Dao thả lỏng, không hề chần chừ, đi thẳng lên trên.

Thoáng chốc hình ảnh thây sơn biển máu lại hiện lên trong mắt Đọa Thần Tử.

Sâu trong lòng gã không hề thả lỏng được như Quân Tiêu Dao.

Dù sao gã cũng từng được nghe các sự tích truyền kỳ trên Tiên Vực của Quân Tiêu Dao.

Nếu nói gã không hề quan tâm thì đó là chuyện không thể nào.

“Sao thế, sợ à?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, ai có thể làm Đọa Thần Tử ta phải sợ?”

Đọa Thần Tử không hề chần chờ, bước lên chiến đài cổ.

Gã không biết rằng, có thể một bước này chính là khoảng cách giữa sự sống và cái chết.

Một bước, hoàng tuyền!

Hết chương 253.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 254. Cơ thể quỷ dị của Đọa thần tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lúc hai người Quân Tiêu Dao và Đọa Thần Tử cùng bước lên chiến đài cổ.

Vô số chú văn hiện ra xung quanh chiến đài cổ, giống như chiếc lưới võng bao bọc không gian xung quanh.

Thế giới bên ngoài không ai có thể quấy rầy họ.

Dù là cường giả thánh nhân cũng không thể can thiệp vào cuộc chiến.

“Quân Tiêu Dao, ngươi chỉ đánh bại được một vài thiên kiêu mà thôi, ngươi nghĩ ngươi là vô địch của thế hệ này à, người mạnh hơn ngươi…”

Đọa Thần Tử cất lời nhưng gã chưa kịp nói hết câu thì Quân Tiêu Dao đã bước ra, xòe tay chưởng về phía Đọa Thần Tử.

“Xin lỗi, bổn thần tử không có thói quen nói nhiều với người chết.”

Nắm đấm của Quân Tiêu Dao mạnh kinh người, sau khi hắn ra chiêu, không gian xung quanh đều ngập tràn vết rách.

Mặt Đọa Thần Tử biến sắc, hắc khí xung quanh tràn ngập.

Gã cũng giơ tay lên chưởng một chiêu, sát khí mênh mông.

Ầm!

Sau khi chiêu đầu tiên giao phong, Đọa Thần Tử bay ngược ra sau, cả cánh tay đều phát ra tiếng răng rắc.

Gã bay ra khoảng mấy trăm trượng, đập trúng đạo văn trên không

trung mới ngừng lại.

Yên tĩnh…

Vô số tu sĩ đại lục Sâm La đang quan sát cuộc chiến và một vài thiên kiêu Tiên Vực đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Chuyện này…

Không đúng lắm.

Theo lý mà nói, chẳng phải hai người nên giao tranh kịch liệt, tình hình chiến đấu suýt sao, ngươi chết ta sống làm thiên hạ thất sắc, nhật nguyệt vô quang à?

Sao bây giờ Quân Tiêu Dao mới đấm có một cú mà Đọa Thần Tử đã bị hất bay rồi?

Đọa Thần Tử ho khan vài tiếng, sắc mặt cũng âm u tới cực điểm.

Ẩn sâu trong mắt thấp thoáng chút khiếp sợ.

Chỉ có gã biết cơ thể gã khác với người thường, là cơ thể được Đọa Thần Cung "chế tạo" tỉ mỉ.

Có thể nói, xét về mặt thể lực, từ trước đến nay Đọa Thần Tử không sợ bất kỳ kẻ nào.

Nhưng bây giờ, một chiêu đơn giản của Quân Tiêu Dao lại đánh bật gã, thậm chí cánh tay còn đang khẽ run rẩy.

Đúng là kinh người, đây là lần đầu tiên Đọa Thần Tử bị một thiên kiêu khác nghiền áp về mặt thể xác.

"Ồ? Cơ thể của Đọa Thần Tử này…" Mắt Quân Tiêu Dao lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Hiển nhiên hắn cũng phát hiện được chỗ kỳ lạ của cơ thể Đọa Thần Tử.

Nhưng cũng chẳng sao cả.

So với những thiên kiêu trong thời đại này, xét về mặt cơ thể,

Quân Tiêu Dao nói một, sợ là không ai dám nói hai.

Quân Tiêu Dao tùy ý vung tay, pháp lực mênh mông, hóa thành ngọn giáo bay thẳng về phía Đọa Thần Tử.

Thoáng chốc Đọa Thần Tử đã điều chỉnh lại trạng thái.

Dù gì gã cũng là thiếu niên chí tôn của Đọa Thần Cung, một thiên tài vô thượng, lần đầu giao thủ tuy gặp bất lợi nhưng cũng không ảnh hưởng đến hình thái của gã.

“Hoang Cổ thánh thể thì sao chứ, thể chất đã xuống dốc thì không thể quật khởi lại được.” Đọa Thần Tử nói, giống như đang cố tăng niềm tin cho chính mình.

Gã lại ra tay, sức mạnh thân xác mênh mông, sát khí màu đen quấn quanh bàn tay gã, tấn công về phía ngọn giáo.

Ầm ầm, hư không nứt toạc, đôi cánh hắc bạch sau lưng Đọa Thần Tử chấn động, thân hình biến hóa cực nhanh, tấn công về phía Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng dung đôi cánh ác ma, sau đó lại ra chiêu.

Chiêu thức của hai người gặp nhau, tiếng ầm ầm chấn động vang vọng, giống như trống trận.

Hư không cũng cộng hưởng rung lên, giống như đang không thể chịu nỗi cỗ sức mạnh này.

“Đọa Thần Tử này lợi hại thật, có thể đánh qua đánh lại với Quân gia thần tử.”

“Dù gì người ta cũng là thần tử của Đọa Thần Cung, cũng bình thường mà.”

“Nhưng sao ta cứ có cảm giác Quân gia thần tử không nghiêm túc lắm, giống như đang chơi trò chơi vậy.”

Thiên kiêu Tiên Vực đang theo dõi cuộc chiến khẽ thảo luận.

Còn nhóm người Nghê Vũ, Tô Tử Quỳnh sắc mặt vẫn bình tĩnh,

không hề lo lắng cho Quân Tiêu Dao.

Ngược lại tu sĩ Chiến Ma Điện thì đang thấp thỏm.

Bọn họ cũng không rõ rốt cuộc Quân Tiêu Dao mạnh đến mức nào, bởi vậy khó tránh khỏi sẽ lo lắng.

“Công tử, để cho Thanh Ảnh được thấy thực lực chân chính của ngài đi.” Đôi mắt đen láy xinh đẹp của Yến Thanh Ảnh tò mò.

Người mà nàng ta muốn đi theo, tất nhiên không thể là người bình thường.

Cái nàng ta muốn nhìn thấy là thực lực thật sự của Quân Tiêu Dao, hoàn toàn chinh phục nàng ta.

Trong chiến đài cổ, quyền phong của hai người đan xen.

Đúng là Quân Tiêu Dao chưa dốc hết toàn lực, hắn đang quan sát cơ thể của Đọa Thần Tử.

Cơ thể của Đọa Thần Tử rất kỳ lạ, không giống cơ thể của gã lắm.

Quân Tiêu Dao thấy tò mò về nó.

Còn về Đọa Thần Tử thì lại nảy sinh ảo giác, gã cho rằng cơ thể của mình đủ để chống lại Quân Tiêu Dao.

“Hoang Cổ thánh thể cũng chỉ vậy thôi à.” Đọa Thần Tử càng ngày càng tự tin.

Bây giờ gã cảm thấy sự cường đại của Quân Tiêu Dao chỉ là lời đồn bậy.

“Ha ha… Hiểu rồi, nếu đã không phải của ngươi thì cuối cùng vẫn sẽ không phải của ngươi.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy, nhìn thoáng qua Đọa Thần Tử.

Mặt Đọa Thần Tử hơi biến sắc, lòng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao đã nhìn thấu cơ thể gã?

Nhưng nhìn thấu rồi cũng không sao, Đọa Thần Tử tin rằng Quân

Tiêu Dao không đấu lại mình.

“Nếu đã rõ rồi thì không cần phải kéo dài nữa.” Quân Tiêu Dao dùng tượng thần trấn ngục kính.

Khí huyết màu hoàng kim phun trào như núi lửa, hóa thành một chú voi màu vàng kim sinh động như thật.

Voi thần màu vàng kim ngửa mặt lên trời rít gào, giống như có thể trấn áp thập giới Bát Hoang.

Quân Tiêu Dao ra chiêu, phóng thích toàn bộ lực lượng, dùng hết ba tỷ bảy thần lực, đánh vỡ không gian trước mặt.

Đọa Thần Tử cũng ra tay, lại muốn đánh lại.

Nhưng lúc này, mặt gã biến sắc.

Một cỗ lực lượng khủng bố bùng nổ, giống như cự thú cổ đại nghiền áp hết thảy.

Gã bay thẳng ra ngoài, miệng ho ra máu, xương cánh tay nứt ra vì chấn động.

Uy lực của chiêu này hơn hẳn chiêu trước, trực tiếp nghiền áp gã.

Không những làm Đọa Thần Tử khiếp sợ mà ocfn làm những người đang theo dõi cuộc chiến phải hít một hơi thật sâu.

“Đây là thực lực sau khi Quân gia thần tử nghiêm túc à?” Rất nhiều thiên kiêu Tiên Vực nhìn nhau, mắt của ai nấy đều đầy vẻ kinh ngạc.

Đọa Thần Tử là một trong những thiếu niên chí tôn khủng bố nhất Tiên Vực.

Nhưng bây giờ, gã lại bị Quân Tiêu Dao đánh tới tấp.

Trái lại Đọa Thần Tử đang không thể làm tổn hại đến Quân Tiêu Dao dù chỉ là một sợi tóc.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đáng ghét thật!”

Hết chương 254.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 255. Nghiền áp suốt toàn bộ quá trình

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đọa Thần Tử lau máu tươi ở khóe miệng, lửa giận hừng hực.

Từ trước đến nay chỉ có gã đè đánh người khác chứ không có chuyện người khác đè đánh gã.

Quân Tiêu Dao là người đầu tiên.

Đọa Thần Tử ra tay, sử dụng phép đại thần thông khủng bố của Đọa Thần Cung.

Sát khí xung quanh gã chuyển động ra sau lưng gã, dường như ngưng tụ thành hình Diêm La tám cánh tay.

Đọa Thần Tử xuất chưởng lần thứ hai, dường như xuất hiện tám chưởng ấn màu đen, hủy diệt cả hư không!

“Là tuyệt học thần thông của Đọa Thần Cung, Diêm La tám tay!” Một vài thiên kiêu Tiên Vực hô lên.

Diêm La tám tay là thần thông khủng bố của Đọa Thần Cung, uy lực rất mạnh.

Tám chưởng này mà đánh, Thần Phật cũng bị tiêu diệt.

Quân Tiêu Dao thấy thế, tay siết chặt ấn nhân vương, hư ảnh của đế vương xuất hiện sau lưng, thân hình cao lớn, đầu đội trời chân đạp đất.

Hắn siết chặt phần quyết ấn, lao về phía thần thông của Đọa Thần Tử.

Một bên là hư ảnh của Diêm La tám tay, chưởng ấn xé trời nứt đất!

Một bên là thân ảnh của đế vương thông thiên, một ấn trấn áp càn khôn

Đế vương đấu Diêm La!

Chiêu thức hai người chạm nhau, trong phút chốc không gian xuất hiện hàng nghìn khoảng gợn sóng!

Pháp lực mênh mông, bao phủ toàn bộ chiến đài cổ!

Trong lúc gợn sóng dao động làm người khác phải kinh hãi, một bóng dáng lại bay ra ngoài.

Là Đọa Thần Tử!

Đây là lần thứ ba gã bị Quân Tiêu Dao đánh bay.

Mà lần này đây gã còn thê thảm hơn hai lần trước, người chảy đầy máu, cơ thể xuất hiện dấu vết nứt nẻ.

Gã nôn ra máu, nôn cực kỳ nhiều.

Chiêu này hoàn toàn đánh Đọa Thần Tử xơ xác.

Một cơ thể trải đầy chú văn xuất hiện, mang theo những phù văn quỷ dị.

Gương mặt của Đọa Thần Tử cũng xuất hiện, diện mạo cũng tuấn tú, có điều màu da tái nhợt cực kỳ, giống như quỷ hút máu.

“Sao lại thế được, sao thực lực của ngươi lại mạnh đến vậy?” Dtt chợt gầm lên.

Gã không thể bình tĩnh nỗi nữa.

Sức mạnh thể xác của Quân Tiêu Dao này cũng biến thái thật đấy.

Nhìn Đọa Thần Tử đang mất bình tĩnh, rất nhiều thiên kiêu Tiên Vực xung quanh cũng phải nuốt một ngụm nước bọt.

Người có thể đánh Đọa Thần Tử ra thế này, sợ là chỉ có mình Quân gia thần tử.

“Chẳng phải lúc trước ngươi nói những tin đồn về ta đều là những tin nhảm nhí à, bây giờ đã cảm nhận được chưa?”

Quân Tiêu Dao nhìn từ trên cao nhìn xuống, quan sát Đọa Thần Tử.

Hơi thở hắn vẫn ổn định, bạch y phất phơ, hoàn toàn không giống như đang chiến đấu, thảnh thơi đến cực đỉnh.

Đám nữ tu sĩ xung quanh mắt như phát sáng, vẻ mặt hệt như đang trồng cây si.

Giờ phút này mị lực của Quân Tiêu Dao quá rực rỡ.

Bạch y bay bay, tư thái tuyệt thế, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều hơn hẳn Đọa Thần Tử.

Lúc này, dù có lạnh lùng như Yến Thanh Ảnh thì đôi mắt xinh đẹp đó vẫn toát lên chút si mê.

Dù tính tình nàng ta có lạnh nhạt bá đạo như nữ anh hùng đi chăng nữa.

Thì ngay tại lúc này đây, nhìn tư thái của Quân Tiêu Dao, tim nàng ta vẫn chệch một nhịp.

Nghe lời Quân Tiêu Dao nói, sắc mặt Đọa Thần Tử rất khó nhìn.

Bây giờ gã mới hiểu những tin tức về Quân Tiêu Dao không phải là tin đồn nhảm nhí.

Thực lực của hắn thật sự rất kinh khủng!

Quân Tiêu Dao lại ra tay, xuất ra binh phạt quyết, đồng thời lạnh lùng nói: “Chắc hẳn cơ thể này không phải của ngươi đúng không, để ta đoán thử xem, chẳng lẽ Đọa Thần Cung đã thay ngươi tìm một cơ thể quái thai thời cổ đại?”

Quân Tiêu Dao vừa dứt câu, mặt Đọa Thần Tử lại biến sắc.

Đọa Thần Tử xuất chiêu, dùng tuyệt học Diêm La Ấn, hừ lạnh: “Thắng làm vua thua làm giặc, rồi người đời chỉ biết đến danh người thắng, chỉ cần có thể mạnh lên, dùng cách gì cũng không sao

cả.”

Câu này đang gián tiếp thừa nhận suy đoán của Quân Tiêu Dao.

“Quả nhiên…” Quân Tiêu Dao thầm cười lạnh.

Quyền phong của hắn, không phải ai cũng chịu nổi.

Những thiên kiêu bình thường không thể chịu nổi một cú đánh sử dụng hết trăm phần trăm sức mạnh của hắn, cơ thể sẽ nổ tung.

Nhưng cơ thể của Đọa Thần Tử này lại có thể chịu được lâu đến vậy.

Hơn nữa sau khi nhận cú đấm toàn lực của hắn, chỉ bị nứt da chứ không hoàn toàn vỡ nát.

Điều này đã đủ để chứng minh sự bất phàm của khối cơ thể này.

Quân Tiêu Dao không tin cơ thể nguyên bản của Đọa Thần Tử lại mạnh đến vậy.

Khả năng duy nhất là cơ thể này không phải của gã.

Hơn nữa Đọa Thần Cung thân là cung đứng đầu Ma đạo, luôn có những loại bí thuật thần thông rất quỷ dị.

Đổi thể xác của quái thai thời cổ đại không phải chuyện gì quá lạ lẫm.

“Thì ra là vậy, cơ thể của Đọa Thần Tử lại là xác của quái thai cổ đại!”

Thiên kiêu Tiên Vực sau khi biết được sự thật thì kinh hãi cực kỳ.

Cuối cùng họ cũng hiểu tại sao Đọa Thần Tử có thể lấy một chọi ba, chiến một lúc ba truyền nhân của các thế lực.

Cơ thể của quái thai cổ đại đủ để làm thực lực của Đọa Thần Tử vượt xa thiên kiêu cùng thời.

Nhưng như vậy lại làm mọi người biết một chuyện còn kinh khủng hơn.

Một cú đánh của Quân Tiêu Dao có thể làm nứt cả xác của quái thai cổ đại, thậm chí còn sắp vỡ toang.

Điều này chứng minh được gì?

Chứng minh rằng cơ thể của Quân Tiêu Dao còn mạnh hơn cả quái thai cổ đại!

Vừa nghĩ đến đây, ai nấy đều ngạc nhiên hít thật sâu.

Cơ thể của Quân Tiêu Dao quá kinh khủng!

“Không hổ danh là công tử!” Vẻ mặt Nghệ Vũ phấn chấn.

Tô Tử Quỳnh cũng si mê điên cuồng, sự yêu mến trong ánh mắt như sắp tràn ra ngoài.

Lúc này đây, rất nhiều thiên kiêu Tiên Vực cũng nhớ lại quái thai cổ đại Tổ Long Sào, Long Cát công chúa, hình như ả sẽ chiến một trận với Quân Tiêu Dao.

Ngay từ đầu rất nhiều người cho rằng Long Cát công chúa có huyết mạch cổ hoàng, lại là hậu duệ của Long tộc, tất nhiên sức mạnh cơ thể có thể chống lại Quân Tiêu Dao.

Nhưng bây giờ sau khi thấy Đọa Thần Tử sắp bị Quân Tiêu Dao đánh tan tành, họ lại bắt đầu cầu nguyện cho Long Cát công chúa.

Mong rằng sau khi đấu với Quân Tiêu Dao xong, Long Cát công chúa sẽ không sao.

Trên chiến đài cổ, gió gào mây bay.

Sau khi bị lộ bí mật, Đọa Thần Tử càng không kiêng dè gì hơn, hoàn toàn bộc phát sức mạnh của mình.

Gã niệm khẩu quyết, đẩy pháp lực lên tận cùng.

Vô số chú văn u ám xuất hiện xung quanh gã, vô số ảnh ma xuất hiện làm gã giống như một ma chủ dưới địa ngục.

“Chẳng lẽ đó là Hắc Ám Minh Vương Kinh của Đọa Thần Cung!”

Một số thiên kiêu Tiên Vực kêu lên.

Hắc Ám Minh Vương Kinh là chí tôn pháp của Đọa Thần Cung, quỷ dị khó lường, uy lực mạnh mẽ.

Giờ phút này, Đọa Thần Tử đang dùng Hắc Ám Minh Vương Kinh.

Xung quanh gã có vô số ác quỷ Diêm La và địa ngục La Sát.

Trong thoáng chốc, khắp chiến trường cổ như biến thành Cửu U hoàng tuyền.

“Quân Tiêu Dao, mặc dù ngươi đã biết bí mật của ta nhưng cũng chẳng làm được thá gì cả, ta sẽ đánh gục thần thoại bất bại là ngươi ở ngay tại nơi này!”

Giờ phút này Đọa Thần Tử giống hệt như Minh Vương chúa tể địa ngục, biển máu trong con ngươi cuộn trào.

“Bổn thần tử cũng mong chờ sau này có người có thể đánh bại ta nhưng tiếc là ngươi không xứng.”

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, dùng dị tượng thánh thể Hoang Cổ, Vạn Thánh Triều Bái!

Luồng ánh sáng màu vàng kim tỏa sáng khắp nơi, pháp lực mênh mông, hư ảnh của Vạn Đạo thánh nhân hiện lên.

Nếu Hắc Ám Minh Vương Kinh của dt thiên về hắc ám và quỷ dị.

Thì dị tượng thánh thể Hoang Cổ của Quân Tiêu Dao là pháp lực có thể khắc chế loại hắc ám quỷ dị này.

Dị tượng Vạn Thánh Triều Bái vừa xuất hiện, rất nhiều tu sĩ của đại lục Sâm La đều bị hơi thở kia đàn áp, quỳ rạp xuống đất, sắc mặt kinh hãi đến cực đỉnh, như thể được gặp thần linh chân chính.

“Trời ơi, thánh nhân, toàn là thánh nhân!”

“Những thánh nhân đó đang bái lạy Quân gia thần tử!”

Da đầu của tất cả tu sĩ của đại lục Sâm La đều tê dại, nổi da gà.

Tại hạ giới thập địa, mạnh nhất cũng chỉ là thánh nhân mà thôi.

Mà bây giờ, hư ảnh của vạn thánh nhân đang bái lạy Quân Tiêu Dao.

Khủng bố đến mức không thể tin nổi!

Ầm ầm ầm!

Dị tượng thánh thể vừa xuất hiện, vạn đạo thần phục!

Vạn đạo thánh ảnh đàn áp làm hư ảnh của đám ác quỷ đó phát ra tiếng rít gào, rồi sau đó bắt đầu tan rã như tuyết gặp mùa xuân.

Mặt Đọa Thần Tử cũng biến sắc.

Chiêu thức của gã bị Quân Tiêu Dao đàn áp kịch liệt.

Quân Tiêu Dao ra tay, cộng thêm bảy mươi khối cốt tiên Đại La, tiên quang mênh mông, uy lực kinh thế.

Mới một chiêu đã đánh xuyên qua hư không, trấn áp Đọa Thần Tử.

Đọa Thần Tử hộc máu.

Dù gã có thể xác cổ đại quái thai thì bây giờ cũng không chịu nổi, bắt đầu hỏng hóc.

Cơ thể da thịt hoàn chỉnh bị chia năm xẻ bảy, chỉ còn lại một ít xương cốt.

“Đọa thần tử đại nhân!”

Bên ngoài chiến đài cổ, hai vị thánh nhân áo đen biến sắc, vội vàng chạy vào nhưng lại bị đạo văn xung quanh chiến đài cổ ngăn lại, không thể bước vào.

Sắc mặt họ khó coi, nhìn vẻ mặt tái nhợt, cơ mặt vặn vẹo của Đọa Thần Tử bên trong chiến đài cổ, lòng bỗng thấy bất an.

Vốn dĩ chiến đài cổ này dùng để kích phát tiềm năng của Đọa Thần

Tử, đồng thời cắt đường lui của Quân Tiêu Dao.

Kết quả bây giờ lại chặn mất đường lui của chính mình.

Trận này sợ là Đọa Thần Tử đang tự đào hố chôn mình.

Hết chương 255.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 256. Át chủ bài của Đọa Thần Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vốn dĩ Đọa Thần Tử muốn đào hố bẫy Quân Tiêu Dao.

Vốn dĩ chiến đài cổ này dùng để dồn Quân Tiêu Dao vào đường cùng, không để người bảo hộ của hắn có cơ hội giải cứu hắn.

Kết quả bây giờ lại phản ngược dồn ép chính Đọa Thần Tử.

Sau khi chiến đài cổ mở ra, chỉ có một bên hoàn toàn thua hoặc tử vong thì mới giải trừ được đạo văn xung quanh.

Nhưng tình hình trước mắt, ai thông minh là nhận ra ai sẽ là người thua.

“Sao lại như vậy?” Đọa Thần Tử lắc đầu, đầu bù tóc rối, không thể tin nổi.

Không thể không nói rằng cơ thể quái thai cổ đại của gã rất mạnh.

Dù bây giờ đã bị chia năm xẻ bảy nhưng cũng đang khôi phục, chỗ thịt bị thủng bắt đầu sinh sôi, chuẩn bị khép lại.

Nhưng lòng Đọa Thần Tử đã bắt đầu bồn chồn lo lắng.

Mặc dù cơ thể có thể khép lại như cũ nhưng vẫn sẽ bị Quân Tiêu Dao đánh tan.

“Cuối cùng cũng thấy sợ rồi à, đây mới là cảm xúc ngươi nên có khi đối mặt với bổn thần tử!”

Quân Tiêu Dao lấy bao tay tiêu diệt thánh vương ra đeo vào tay phải.

Đọa Thần Tử vẫn đủ tư cách làm bao cát cho hắn.

Ít nhất cũng da dày thịt béo, đánh rất đã.

Hắn lại ra chiêu.

Bây giờ có thêm bao tay tiêu diệt thánh vương, uy lực cú đánh của Quân Tiêu Dao càng mạnh mẽ hơn.

Không gian trước mặt bị xé rách như trang giấy trắng.

Khó mà tin rằng một người cũng chỉ là thiên kiêu nhất cảnh mà hở chút là xé rách không gian.

Ai không biết còn tưởng là thánh nhân nào đang ra tay.

“Không, ta sẽ không thua, ai cũng có thể đứng lên được, không thể chỉ có mình ngươi là vô địch!”

Đọa Thần Tử gào thét, mái tóc trắng xám bay tán loạn, lực thở lại tăng lên.

Phù văn quỷ dị lao rà từ cơ thể đã mòn rách của gã.

Rồi sau đó, trong ánh mắt như chết sững của mọi người.

Cơ thể của Đọa Thần Tử bắt đầu khép lại với tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Kinh khủng thật đó, chẳng lẽ Đọa Thần Tử đã có có thể bất diệt?” Một vị thiên kiêu Tiên Vực hít một hơi thật sâu.

“Không phải bất diệt, chỉ là tốc độ hồi phục kinh người thôi. Nếu đập nát cơ thể gã, chắc là không thể khôi phục được.” Cũng có người nhận ra.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì biểu hiện của Đọa Thần Tử cũng làm rất nhiều người phải kinh ngạc.

Không hổ danh là thiếu niên chí tôn của Đọa Thần Cung.

Nếu không phải gặp trúng Quân Tiêu Dao, chắc chắn gã sẽ không thảm hại như vậy.

Đọa Thần Tử lại dùng tuyệt học, tay gã kết ấn, sát khí dao động, ma quang hội tụ.

Một hắc ấn kinh khủng xuất hiện, mọi người vừa nhìn đã thấy lạnh sống lưng.

“Đó là… đại thần thông mạnh chí tôn của Đọa Thần Cung, Đọa Thiên Ấn!”

Tiếng kinh hô của thiên kiêu Tiên Vực vang lên khắp nơi.

Không phải họ hiểu biết nhiều mà Đọa Thiên Ấn này quá nổi tiếng ở Hoang Thiên Tiên Vực, là tuyệt học trấn phái của Đọa Thần Cung.

Nghe đồn Đọa Thần Cung từng có cường giả chí tôn, nhờ có Đọa Thiên Ấn đã đánh chết một vị chí tôn cùng đẳng cấp.

Bởi thế có thể thấy được sức mạnh kinh người của Đọa Thiên Ấn.

Đọa Thiên Ấn này cũng là đại thần thông đồng đẳng cấp với Long đại thần thông của Tổ Long Sào.

Nghe đồn một ấn của nó đã đủ để một người bị đọa đến tầng cuối cùng của địa ngục, có thể thấy được sức mạnh của đại thần thông này.

Quân Tiêu Dao thấy thế, khóe môi cười khẽ.

“Cuối cùng cũng có chút gì đó thú vị, nếu không thì nhàm chán lắm.”

Quân Tiêu Dao cười khẽ, cùng lúc đó lồng ngực hắn sáng lên.

Luồng sáng đầy hoa hiện lên, đó là biểu hiện của việc đang vận thần thông cốt chí tôn.

“Cốt chí tôn, là đặc thù của thể chất Quân gia thần tử!” Ánh mắt của tất cả thiên kiêu Tiên Vực đều nhìn chằm chằm, ai nấy đều hâm mộ cực kỳ.

Ngoài việc có thánh thể Hoang Cổ ra thì Quân Tiêu Dao còn có cốt chí tôn.

Thân có hai thể chất loại đỉnh cấp, thảo nào hắn có tự xưng là vô

địch.

Quân Tiêu Dao không dùng ánh sáng trời xanh mà trực tiếp dùng hình thái hoàn chỉnh của bàn tay trời xanh!

Giữa rừng hoa đang sáng rực, một bàn tay che trời được phủ đầy phù văn xuất hiện, mang theo luồng hơi thở che trời lấp đất.

Bàn tay ánh sáng khổng lồ này đại diện cho suy nghĩ của trời xanh, bóp chết vạn vật trên thế gian!

Bàn tay trời xanh và Đọa Thiên Ấn gặp nhau.

Giống như một trăm viên đạn hạt nhân nổ tung, hư không lập tức tối đen như mực.

Va chạm quá mạnh làm gợn song khuếc tán như trời đất bị diệt vong.

Đôi cánh trắng đen của Đọa Thần Tử che trước người gã như tấm khiên chắn.

Dù thế gã cũng bị đánh thật mạnh, ho ra máu bay ngược về sau.

Bên ngoài cơ thể Quân Tiêu Dao thì một luồng ánh sáng ngưng tụ thành thanh thiên tổ long giáp.

Sóng xung kích đập vào thanh thiên tổ long giáp nhưng không thể làm Quân Tiêu Dao bị thương.

Mặc dù có một vài gợn sóng xuyên qua thanh thiên tổ long giáp, xẹt qua cơ thể Quân Tiêu Dao.

Lấy cường độ của thánh thể Hoang Cổ thì những gợn sóng đó chẳng khác gì đang gãi ngứa.

Quân Tiêu Dao cũng không nhàn rỗi, khi Đọa Thần Tử hộc máu bay ngược ra sau, hắn lại ra chiêu, muốn cho Đọa Thần Tử một chiêu kết liễu.

Đọa Thần Tử thấy thế, cuối cùng gương mặt cũng khẽ hoảng sợ.

Sau lưng gã, đôi cánh đen trắng chấn động, khí âm dương chuyển động.

Đây không phải là thần thông thiên phú của Đọa Thần Tử mà là thần thông của chính cơ thể quái thai cổ đại, cũng coi như là một loại thể chất đặc thù.

Khi hai cánh chuyển động, dường như tạo ra âm dương tối thượng.

Hai luồng ánh sáng đen trắng quét về phía Quân Tiêu Dao, chặn quyền phong của hắn lại.

“Ồ, đôi cánh này…” Quân Tiêu Dao kinh ngạc, nhận ra sự bất phàm của đôi cánh này.

“Quân Tiêu Dao, ngươi nghĩ chỉ có ngươi có thể chất đặc thù à, nếm thử Đọa Thiên Sí của ta đi!” Đọa Thần Tử rống lên.

Đọa Thiên Sí này cực kỳ kinh khủng, khí âm dương lượn lờ bao phủ khắp không gian.

Âm dương hỗn loạn, trấn áp vạn linh!

Đến nhóm người Nghệ vũ hay Tô Tử Quỳnh sau khi cảm nhận được sức mạnh của Đọa Thiên Sí, sắc mặt cũng trở nên khá nặng nề.

Đúng là Đọa Thần Tử này cũng có chút bản lĩnh.

Chỉ với Đọa Thiên Sí của gã đã đủ để gã thắng rất nhiều thiếu niên chí tôn.

Cộng thêm cơ thể quái thai cổ đại, Đọa Thần Tử có uy danh như vậy, về tình thì cũng có thể hiểu.

Nhưng trước mặt Quân Tiêu Dao, những thứ này đều vô dụng.

Nhìn luồng ánh sáng đen trắng đang bay về phía mình, Quân Tiêu Dao đưa tay ra, pháp lực mãnh liệt.

Một luồng lốc xoáy màu đen nhánh bỗng lan rộng.

Ánh sáng đen trắng trực tiếp bị hút vào đó.

“Đó là…” Đọa Thần Tử ngây người, hé miệng, không nói nên lời.

Gã biết chiêu thức mà Quân Tiêu Dao mới vừa thi triển tên là gì, cũng vì thế mới làm gã thấy ngạc nhiên.

“Thôn Thần Ma Công!” Đọa Thần Tử không nhịn được rống lên, không thể tin nổi.

Thôn Thần Ma Công là tuyệt học của Thôn Thiên Ma Tổ.

Mặc dù mấy hôm nay, Yến Thanh Ảnh đã truyền thụ Thôn Thần Ma Công cho Quân Tiêu Dao nhưng cũng không thể luyện thành công nhanh như vậy được.

Hết chương 256.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 257. Yến Thanh Ảnh lột xác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn vẻ mặt nghẹn họng trân trối của Đọa Thần Tử, Quân Tiêu Dao thấy thương hại.

Quả nhiên người bình thường không thể hiểu được thiên phú của hắn.

Thiên phú của Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn không thể phán đoán theo lẽ thường.

Hắn lại vận Thôn Thần Ma Công, luồng ánh sáng đen trắng kia lại bay ra từ hắc động.

Đây là một loại năng lực khác của Thôn Thần Ma Công.

Đương nhiên năng lực này cũng bị hạn chế, nếu chiêu thức của đối thủ quá mạnh hoặc đánh tan hắc động thì tất nhiên không thể bắn ngược trở về.

ầm!

Bỗng nhiên sượt qua làm vai và eo Đọa Thần Tử thủng một lỗ, máu tươi văng tung tóe.

Quân Tiêu Dao không kéo dài nữa, muốn hoàn toàn kết thúc trận chiến.

Tay phải hắn dùng bao tay tiêu diệt thánh vương, vừa ra một chiêu, sức mạnh luân hồi tuôn trào.

Cùng với chiêu thức của hắn, dường như có sáu thế giới nhỏ luân hồi oanh tạc hết thảy!

Đúng là lục đạo luân hồi quyền!

Đọa Thần Tử tung ra hết các loại át chủ bài, có thể nói là phát huy ra trăm phần trăm thực lực của mình.

Nhưng gã vẫn không thể làm Quân Tiêu Dao bị thương dù chỉ mảy may.

Điều này làm người ta vô cùng tuyệt vọng.

Đọa Thần Tử không dám nói mình có thể chống lại Quân Tiêu Dao, chỉ cần có thể làm Quân Tiêu Dao bị thương cũng được, ít nhất tâm lý còn có thể cân bằng một chút.

Mà hiện tại, trên người Quân Tiêu Dao không có lấy một vết thương, chuyện này thật khiến người ta tuyệt vọng.

Thực lực của hai người hoàn toàn không nằm cùng một cấp bậc, Quân Tiêu Dao thật sự đang nghiền áp trong toàn bộ hành trình.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Đọa Thần Tử đã mất đi đại thế, kết cục đã được định sẵn là bại vong.

Uy thế của Lục Đạo Luân Hồi Quyền mãnh liệt mênh mông, dường như muốn kéo người ta vào luân hồi rồi nghiền thành bột phấn.

Không gian chung quanh bị sáu lốc xoáy luân hồi cuốn cho dập nát.

Mà giữa thế công này, thân thể Đọa Thần Tử đã bị đánh nứt, máu tươi bắn tung tóe, cực kỳ chật vật mà thê thảm.

Giờ khắc này, rốt cuộc trong mắt Đọa Thần Tử cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Không sai.

Thân là truyền nhân đứng đầu của Đọa Thần Cung, trước nay Đọa Thần Tử không biết cái gì gọi là sợ hãi, nhưng giờ phút này rốt cuộc cũng sợ!

Khó có thể tưởng tượng, Đọa Thần Tử tâm tính lạnh nhạt tàn khốc lại lộ ra vẻ mặt này.

Nhìn thấy sự hờ hững trong mắt Quân Tiêu Dao, đáy lòng Đọa Thần Tử trầm xuống.

Gã biết, Quân Tiêu Dao có sát khí nhằm vào mình.

“Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ ngươi thật sự dám giết ta?” Đọa Thần Tử nhịn không được mà gào rống.

“Những lời này của ngươi có vẻ thật ngu xuẩn, bản Thần Tử có gì không dám?” Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng.

“Ta chính là truyền nhân của Đọa Thần Cung, nếu ngươi thật sự giết ta, Đọa Thần Cung sẽ không để yên chuyện này đâu.” Đọa Thần Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể mượn dùng bối cảnh.

Quân Tiêu Dao càng lắc đầu, cười lạnh trào phúng.

Loại thủ đoạn đánh không lại thì kéo bối cảnh ra hù dọa này thật là ngu muội.

Có lẽ dạng uy hiếp này sẽ có tác dụng đối với người khác.

Nhưng với Quân Tiêu Dao thì có vẻ thực buồn cười.

Đọa Thần Cung, cần sợ hay sao?

Ít nhất Quân Tiêu Dao cảm thấy không cần.

Hắn lại ra quyền, hoàn toàn đánh nát Đọa Thần Tử.

Đọa Thần Tử muốn tung ra một ít pháp bảo hộ thân, lại tuyệt vọng phát hiện, trên cổ đài chiến đấu này có thủ đoạn hạn chế.

Gã không thể thi triển ra bất cứ mánh khóe gian lận nào cả.

“A a a...” Đọa Thần Tử nhịn không được mà ngửa mặt lên trời rống giận, mái tóc màu xám trắng bay loạn, bi phẫn hậm hực đến sắp hộc máu.

Gã thật sự hận!

Quả thực là tự mình đào hố rồi nhảy vào trong đó!

“Thần Tử Quân Gia, dừng tay!” Hai tên Thánh Nhân áo đen kia nhịn không được quát lớn.

Bọn họ không thể tham gia chiến cuộc, chỉ có thể sốt ruột đứng bên ngoài giương mắt nhìn.

“Các ngươi làm càn!” Đám người Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên cũng quát lớn, bùng nổ tu vi Thánh Cảnh, đối chọi gay gắt với hai tên Thánh Nhân áo đen kia.

Quân Tiêu Dao hoàn toàn đánh Đọa Thần Tử tan tác, làm gã triệt để mất đi sức phản kháng.

Nhưng mà, Quân Tiêu Dao lại để lại cho Đọa Thần Tử một hơi, không trực tiếp diệt sát.

“Sao lại thế này, hay là Thần Tử Quân Gia muốn thủ hạ lưu tình?” Một vài thiên kiêu Tiên Vực hồ nghi.

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, lấy phong cách hành sự trước giờ của Thần Tử Quân Gia, hắn là hạng người như vậy sao?” Có vài thiên kiêu khác lắc đầu và nói.

Hiển nhiên Đọa Thần Tử cũng cực kỳ chắc chắn Quân Tiêu Dao sẽ không bỏ qua mình.

Nhưng hiện tại hắn lại để lại cho Đọa Thần Tử một hơi.

Mà lúc này, đạo văn hư không chung quanh cổ đài chiến đấu cũng bắt đầu tiêu tán.

Bởi vì thắng bại đã phân.

“Công tử!” Hai tên Thánh Nhân áo đen nhịn không được ra tay.

Nhưng lại bị Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên ngăn chặn.

Yến Thanh Ảnh lại hóa thành một tàn ảnh, lắc mình lao về hướng cổ đài chiến đấu.

“Giao cho ngươi, mạng của hắn để ngươi tới kết thúc đi.” Quân Tiêu Dao trực tiếp ném Đọa Thần Tử đã bị đánh thành con chó chết cho Yến Thanh Ảnh.

Thật ra cái chết của ca ca Yến Thanh Ảnh - Yến Phi đều là lỗi của Đọa Thần Tử.

Đọa Thần Tử là chấp niệm của Yến Thanh Ảnh.

Không trừ chấp niệm này thì sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với đạo tâm của Yến Thanh Ảnh.

Quân Tiêu Dao cũng không muốn đạo tâm người theo đuổi của mình xuất hiện vết rách gì.

Bởi vậy, hắn mới để lại cho Đọa Thần Tử một hơi, cho Yến Thanh Ảnh đi giải quyết, kết thúc chấp niệm này.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Miệng Đọa Thần Tử trào ra máu tươi, vẻ mặt lại mang theo bi phẫn.

Nếu gã bị Quân Tiêu Dao giết chết, tuy bi kịch, nhưng ít ra cũng không coi như mất thân phận.

Rốt cuộc người giết gã là thiên kiêu mạnh nhất trên Tiên Vực.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại muốn để một thiếu nữ hạ giới kết thúc sinh mệnh của gã.

Đây quả thực chính là nhục nhã đối với Đọa Thần Tử!

“Đọa Thần Tử, lúc trước khi ngươi thuận miệng tuyên bố mệnh lệnh, khiến cho ca ca ta mất mạng, chỉ sợ căn bản không thể ngờ mình sẽ có kết cục như vậy đúng không?”

Hai mắt Yến Thanh Ảnh rét lạnh mà thâm thúy giống như đêm sao.

“Nếu không có Quân Tiêu Dao nửa đường nhúng tay, ta đã sớm có được tất cả!” Hai mắt Đọa Thần Tử đỏ rực như máu.

Gã cũng không xin tha, bởi vì gã biết căn bản không có khả năng.

“Vậy đi chết đi, đền mạng cho ca ca của ta!” Yến Thanh Ảnh ra tay.

Lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện ra, giống như một cối xay đen nhánh, cắt nát mọi thứ.

Hết chương 257.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 258. Chí tôn của Đọa Thần Cung bi phẫn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái gì, thiếu nữ kia mới là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công!?”

Khi nhìn thấy Yến Thanh Ảnh ra tay, vô số người chung quanh đều phát ra tiếng kinh hô.

Một vài thiên kiêu Tiên Vực cũng đã hiểu vì sao Quân Tiêu Dao lại hành động như vậy.

Bởi vì hắn muốn hoàn toàn thu phục truyền nhân của Thôn Thần Ma Công!

“Ai, hiện tại ta cũng hiểu chênh lệch giữa mình và Thần Tử Quân Gia.”

“Thần Tử Quân Gia không chỉ có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, trí tuệ cũng tuyệt đỉnh, đã sớm chuẩn bị thu phục truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.”

“So ra thì Đọa Thần Tử thua cũng không oan.” Rất nhiều thiên kiêu đều đang cảm thán.

Thân thể bị phá thành mảnh nhỏ của Đọa Thần Tử bị cuốn vào lốc xoáy cắn nuốt.

Cả chân linh trong Thần Cung cũng không thể chạy thoát vận mệnh bị cắn nuốt.

Loại thống khổ này quả thực còn đau đớn hơn lăng trì vạn lần.

Cuối cùng, cả người Đọa Thần Tử đều bị cắn nuốt hầu như không còn.

Huyết nhục tinh khí biến thành năng lượng đơn thuần, bị Yến

Thanh Ảnh luyện hóa.

Khí tức của nàng cũng bắt đầu liên tục tăng vọt, đạt tới Quy Nhất Cảnh.

Đồng thời, phía sau Yến Thanh Ảnh lại có năng lượng bắt đầu hội tụ, sau đó biến thành một đôi cánh hắc bạch.

“Đó là... Đọa Thiên Chi Dực!” Mọi người kinh hô thất thanh.

Đó không phải thể chất đặc thù của Đọa Thần Tử sao?

Tại sao lại xuất hiện trên người Yến Thanh Ảnh?

Quân Tiêu Dao thấy thế cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Yến Thanh Ảnh thân là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, hiển nhiên nàng ta không có khả năng chỉ cậy vào Thôn Thần Ma Công.

Chắc là thể chất nàng có chút đặc thù, rất thích hợp hấp thu thuộc tính các loại năng lượng, bởi vậy mới bị lựa chọn thành truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

Giờ phút này, Yến Thanh Ảnh mặc một bộ váy dài màu đen, dáng người tinh tế, đôi Đọa Thiên Chi Dực hắc bạch sau lưng mở ra, lưu chuyển hai khí âm dương.

Liếc mắt nhìn lại, thực sự có hơi giống Đọa Thiên Sứ mỹ diễm.

Nàng ta đã mang theo vài phần dáng vẻ và khí thế của chí tôn trẻ tuổi.

Tin chắc không bao lâu sau, Yến Thanh Ảnh sẽ đuổi kịp thế hệ trẻ tuổi của Tiên Vực, trở thành người theo đuổi đắc lực của Quân Tiêu Dao.

“Thanh Ảnh đa tạ đại ân của công tử, nguyện trung thành với công tử vĩnh sinh vĩnh thế!”

Yến Thanh Ảnh quỳ một gối hướng về Quân Tiêu Dao, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh như đêm sao mang theo ý kiên quyết.

Đồng thời đáy mắt nàng ta còn mơ hồ ẩn sâu một chút khuynh mộ.

Quân Tiêu Dao chỉ cần giơ tay nhấc chân thôi đã trấn áp Đọa Thần Tử, thay nàng báo thù rửa hận.

Ai có thể không yêu nam tử như vậy chứ?

E rằng Yến Thanh Ảnh cũng sắp biến thành mẫu liếm cẩu của Quân Tiêu Dao.

Mà trái tim của hai tên Thánh Nhân áo đen kia lại hoàn toàn trầm xuống.

E rằng đại nhân vật của Đọa Thần Cung trên Tiên Vực thật sự sẽ tức giận.

Cũng ngay vào lúc đó.

Hoang Thiên Tiên Vực, nơi Đọa Thần Cung đóng trú, có tiếng rống giận của chí tôn truyền ra: “Rốt cục là kẻ nào!”

Chí tôn giận dữ, thiên địa rung chuyển.

Vô số núi non chung quanh Đọa Thần Cung đều sụp đổ, tầng mây chấn động, trời sụp đất nứt!

Tiếng gầm lên giận dữ này được truyền khắp phạm vi mười vạn dặm!

Thế lực các nơi đều vô cùng kinh hãi.

“Sao lại thế này, tiếng gầm lên giận dữ kia là truyền ra từ Đọa Thần Cung!”

“Hẳn là chí tôn của Đọa Thần Cung, nhưng ai dám trêu chọc Đọa Thần Cung, không phải ngại mạng mình dài quá sao?”

“Không đúng, hiện tại không ai khiêu khích Đọa Thần Cung, chẳng lẽ là vị Đọa Thần Tử hạ giới của Đọa Thần Cung đã xảy ra chuyện?”

“Đọa Thần Tử là vị truyền nhân đỉnh cấp kia của Đọa Thần Cung

à, sao hắn có thể xảy ra chuyện, dưới hạ giới có mấy ai dám ra tay với Đọa Thần Tử?"

Vô số thế lực khắp bốn phương tám hướng bị tiếng rống giận này làm kinh động, bắt đầu đưa ra các loại suy đoán.

Chí tôn của Đọa Thần Cung thật sự nhìn thấy hồn đăng của Đọa Thần Tử tắt lửa nên nhịn không được tức giận.

Ở hạ giới lại thật sự có người dám giết chết truyền nhân của Đọa Thần Cung.

Nhưng không bao lâu sau, hai tên Thánh Nhân áo đen ở hạ giới cũng truyền tin tức đến.

Đọa Thần Tử chết là do Quân Tiêu Dao.

Chí tôn của Đọa Thần Cung vừa nhận được tin tức này thì càng tức giận.

"Thần Tử của Quân Gia, Quân Tiêu Dao dám giết truyền nhân của Đọa Thần Cung ta, thật là can đảm!"

Chí tôn giận dữ thì nhật nguyệt thất sắc, thiên địa vô quang!

Giọng nói mang theo thịnh nộ còn truyền khắp bát phương.

Mỗi tu sĩ Tiên Vực nghe thấy âm thanh này thì đều sửng sốt, sau đó ngây dại.

"Thần Tử của Quân Gia giết Đọa Thần Tử ở hạ giới?"

"Con mẹ nó, tin tức này cũng quá sốt dẻo, cả Đọa Thần Tử cũng không phải đối thủ của Thần Tử Quân Gia à?"

"Quá khủng bố, hay là Thần Tử Quân Gia thật sự muốn xưng vô địch trong thế hệ trẻ tuổi?"

Tin tức này khiến tứ phương chấn động ồ lên.

Vốn dĩ Quân Tiêu Dao đã có danh hiệu vô địch thế hệ trẻ tuổi ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao diệt sát Đọa Thần Tử, không khác nào là càng giúp mình gia tăng quang huy.

Nhưng cũng có người cảm thấy, Quân Tiêu Dao trêu chọc Đọa Thần Cung thì e rằng cũng sẽ gặp chút phiền phức.

Rất nhiều người đang chờ Đọa Thần Cung sẽ có hành động thế nào.

Ngay vào lúc mọi người đều đang chờ đợi hành động kế tiếp của Đọa Thần Cung thì một kiếm quang vô cùng khủng bố mà lộng lẫyđã đánh ran hàng tỉ tầng không gian, chém thẳng xuống Đọa Thần Cung.

“Quân gia, khinh người quá đáng!” Chí tôn của Đọa Thần Cung vừa rống giận kia lại quát lạnh một tiếng.

Oanh!

Hàng tỉ quang hoa triển khai, dao động thổi quét tứ phương!

Có tiếng kêu rên truyền ra, sau đó từng giọt máu chí tôn lộng lẫy rơi xuống từ nơi sâu trong chân trời, đánh sụp cả một mảnh núi non!

Một ma ảnh vĩ ngạn rơi xuống từ phía chân trời, đáp xuống Đọa Thần Cung.

Rất nhiều thế lực chung quanh không dám đến quá gần, chỉ có thể đứng ở nơi xa quan sát.

“Chí tôn của Đọa Thần Cung bị thương!” Ánh mắt của mọi người đều chấn động.

Từng giọt máu chí tôn tràn ngập khí tức thần thánh đã xuyên thủng cả núi non!

Điều này có nghĩa là chí tôn của Đọa Thần Cung đang đổ máu!

Chỉ một kiếm quang thôi đã khiến Chí tôn của Đọa Thần Cung bị thương, điều này thật khiến người ta chấn động.

Cùng lúc đó, một giọng nói non nớt nhưng lại ra vẻ già nua cũng truyền đến từ khoảng cách xa vô biên, vang lên trong hư không: "Chẳng lẽ Đọa Thần Cung đều là một đám chó sao, không có việc gì mà thích sủa bậy, quấy nhiễu sự yên tĩnh của người ta, lần sau sủa nữa thì diệt luôn Đọa Thần Cung của ngươi!"

Lời nói khí phách này khiến thế lực các tứ phương đều im ắng đi, mặt cũng hoàn toàn dại ra.

Có lẽ chỉ có Quân gia mới dám nói ra những lời như thế này.

Hết chương 258.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 259. Trùng kiến Chiến Ma Điện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sắc mặt của tên chí tôn bị thương kia của Đọa Thần Cung đã nghẹn đỏ.

Truyền nhân của Đọa Thần Cung bọn họ bị Quân Tiêu Dao giết, chẳng lẽ rống có hai câu cũng không được sao?

Còn bị coi như là chó đang sủa bậy, quả thực là sỉ nhục!

Chí tôn của Đọa Thần Cung tức giận đến ngũ tạng như bị lửa đốt, tức sùi bọt mép, hận không thể trực tiếp đánh tới Quân gia.

Nhưng nghĩ đến nội tình của Quân gia và những lão bất tử trầm miên trong tổ từ, chí tôn của Đọa Thần Cung lập tức cưỡng chế đè nén lửa giận trong lòng xuống.

Đọa Thần Cung bọn họ thật sự không yếu, nhưng nếu thật sự đối đầu với Quân gia, đến lúc đó tình thế không thu lại được, sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với Đọa Thần Cung.

“Thôi, tạm thời nhẫn nhịn đi, ta tin Quân gia cũng không càn rỡ được lâu lắm.” Sâu trong Đọa Thần Cung có chí tôn khác mở miệng khuyên nhủ.

Cuối cùng chí tôn kia vẫn không thể phát giận, đành nhẫn nhịn nuốt ngược vào bụng.

Nhìn Đọa Thần Cung yên lặng đi, tất cả tu sĩ các thế lực chung quanh đều như thạch hóa.

Đọa Thần Cung thân là nguồn cội của ma đạo trên Hoang Thiên Tiên Vực, cuối cùng lại e dè thoái lui?

Thật sự quá mới lạ!

Đọa Thần Cung thân là thế lực ma tu, trước giờ hành sự luôn cường thế bá đạo.

Cho dù là các thế lực bất hủ cùng đẳng cấp thì trước nay Đọa Thần Cung chưa bao giờ nhường nhịn, luôn cực kỳ cường thế.

Nhưng hiện tại, lại trực tiếp bị Quân gia đè ép một đầu, không dám làm càn.

“Quân gia – Một trong Ngự Tam Gia quả nhiên có uy thế vô biên.”

“Đúng vậy, không hổ là Hoang Cổ thế gia đứng đầu, Đọa Thần Cung cường thế, Quân gia càng cường thế hơn Đọa Thần Cung!”

Mọi người khắp tứ phương cảm thán.

Chắc chắn chuyện này cũng nhanh chóng truyền khắp Tiên Vực.

Mà ở Quân gia.

Trong hư không, một hài đồng mặc áo bào tro, nhìn có vẻ không quá mười mấy tuổi đã thu thanh kiếm trong tay lại.

Tuy y mang dáng vẻ hài đồng, nhưng ánh mắt lại hết sức tang thương, già cỗi.

Đó chính là Thập Lục Tổ của Quân gia, y đã từng nuốt Trường Sinh Đạo Quả nên vẫn luôn duy trì dáng vẻ hài đồng như vậy.

“Ha hả, hẳn một kiếm này đủ để trấn áp Đọa Thần Cung rồi.”

Bên cạnh, lão giả khô gầy mặc áo xám cười nhạt, đó là Thập Bát Tổ.

“Hừ, còn không phải mới chết một nhãi con hậu bối sao, có cần phản ứng lớn như vậy không?” Thập Lục Tổ hừ một tiếng.

Thập Bát Tổ cười mà không nói.

Ông tin chắc nếu là Quân Tiêu Dao xảy ra bất trắc gì thì chỉ sợ phản ứng của bọn họ sẽ càng kịch liệt càng cực đoan hơn vị chí tôn kia của Đọa Thần Cung.

Là con người thì đều song tiêu (1), Đọa Thần Tử chết thì đã chết, không có can hệ cái đinh gì đến bọn họ.

(1) Viết tắt của "Song trọng tiêu chuẩn" là khi dùng hai bộ thước đo để so sánh, đánh giá hai sự vật, con người khác nhau. Còn có thể gọi là tiêu chuẩn kép.

Nhưng nếu Quân Tiêu Dao bị người ta đánh bị thương hay va chạm gì, phỏng chừng Thập Lục Tổ sẽ xách kiếm tới cửa đi chém người.

Đương nhiên, hẳn chuyện này sẽ không phát sinh, bởi vì cho đến bây giờ người cùng thế hệ có thể làm Quân Tiêu Dao bị thương còn chưa xuất hiện.

Thập Lục Tổ lại nở một nụ cười và nói: "Nhưng biểu hiện của Tiêu Dao cũng thật khiến người ta vừa lòng, cả Đọa Thần Tử mà cũng giết được."

"Ta cũng nghe nói, thân thể của Đọa Thần Tử kia chính là thân thể của một quái thai cổ đại được đào ra từ một khối thần nguyên trong Đọa Thần Cung, nếu vậy thì chắc hẳn Tiêu Dao có năng lực đối phó với những quái thai cổ đại đó rồi." Thập Bát Tổ nghiền ngẫm nói.

"Vậy là tốt rồi, trước đó ta còn có hơi lo lắng, Tiêu Dao đối đầu với hoàng mao nha đầu của Tổ Long Sào kia sẽ xảy ra vấn đề gì, hiện tại xem ra hoàn toàn có thể yên tâm." Thập Lục Tổ ha hả cười.

"A... Ta cũng thật chờ mong khi Tiêu Dao trở lại Tiên Vực sẽ trở nên lợi hại đến cỡ nào." Thập Bát Tổ cười nói.

"Sợ là sẽ hoàn toàn đẩy ngang thế hệ trẻ tuổi trên Tiên Vực?" Thập Lục Tổ vui tươi hớn hở.

"Rửa mắt mong chờ đi, sự huy hoàng của Quân gia ta cần Tiêu Dao kéo dài..." Thập Bát Tổ hít sâu một hơi, thở dài.

"Đúng vậy, Quân gia ta có được huy hoàng, nhưng cũng có gánh nặng trầm trọng..." Nụ cười của Thập Lục Tổ hơi giảm đi một chút.

Sau lưng vinh quang có in khắc một đường cô độc.

Sau lưng sự huy hoàng của Quân gia, tất nhiên cũng trả cái giá mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Ánh mắt những lão tổ Quân gia đều phóng ra rất xa.

Tuy Quân gia huy hoàng, nhưng dưới biểu tượng đó là mạch nước ngầm mãnh liệt.

Quân Tiêu Dao phải nhanh chóng trưởng thành thì mới có thể trở thành trụ cột của Quân gia.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao không biết những việc xảy ra trên Tiên Vực.

Cho dù biết thì cũng chỉ cười cho qua.

Sinh ra trong một gia tộc bao che cho con cháu, hắn tin chắc Đọa Thần Cung không dám làm gì mình.

Ít nhất mặt ngoài là không dám ra tay với mình.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đã gây nên đại họa, chúng ta đã truyền tin tức này trở về, cho dù là Quân gia cũng không có khả năng làm lơ lửa giận của Đọa Thần Cung ta.” Một Thánh Nhân áo đen lạnh lẽo khàn khàn mà nói.

“Các ngươi còn dám làm càn với công tử một câu nữa xem!”

Trong mắt Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên có một tia giá lạnh đang kích động.

Đặc biệt là Cổ Nguyên, Quân Tiêu Dao đối đầu với Đọa Thần Tử là vì Chiến Ma Điện bọn họ.

Ông ta không cho phép có người mở miệng láo xược với Quân Tiêu Dao.

Ngay vào lúc hai tên Thánh Nhân áo đen muốn nói cái gì nữa.

Bọn họ lại nhận được đưa tin.

Mà sau khi biết được tin tức này, vẻ mặt hai tên Thánh Nhân áo

đen lập tức đọng lại.

Tin tức chỉ có một câu ngắn gọn.

Tạm thời đừng trêu chọc Thần Tử của Quân Gia!

Câu này làm hai tên Thánh Nhân áo đen đều choáng váng.

Rõ ràng là Quân Tiêu Dao làm Đọa Thần Tử ngã xuống.

Tại sao ngược lại bọn họ còn không thể trêu chọc Quân Tiêu Dao?

Nhìn thấy biểu cảm của hai Thánh Nhân áo đen này, Quân Tiêu Dao đã có suy đoán trong lòng, cười lạnh một tiếng và nói: “Thế nào, các ngươi chuẩn bị dây dưa đến cùng với bản Thần Tử?”

Hai tên Thánh Nhân áo đen nghe vậy thì sắc mặt đều khó coi như ăn phải ruồi bọ.

Bọn họ cũng không ngốc.

Từ tin tức này có thể nhận ra Đọa Thần Cung rất kiêng kỵ và chịu thua Quân gia.

Tốn công vừa rồi bọn họ còn nói, Đọa Thần Cung sẽ khiến Quân Tiêu Dao phải trả giá đắc.

Kết quả hiện tại lại là Đọa Thần Cung sợ trước.

Gương mặt hai Thánh Nhân nóng rát, như bị người ta tát một trăm bạt tay.

Bọn họ không hề nán lại mà xoay người ỉu xìu rời đi.

Nhìn hai Thánh Nhân trực tiếp bỏ đi, tất cả thiên kiêu Tiên Vực đều có chút ngạc nhiên.

Sao nói là trả thù mà?

Sao giờ lại kẹp chặt đuôi trốn chạy?

Hết chương 259.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 260. Sự băn khoăn và cảm động của Yến Thanh Ảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn tình cảnh này, sùng bái trong lòng Yến Thanh Ảnh dành cho Quân Tiêu Dao càng tăng lên.

Chắc chắn bối cảnh lai lịch của Quân Tiêu Dao còn lợi hại hơn tưởng tượng của nàng ta.

Đi theo vị chủ nhân như vậy, chẳng những không phải bôi nhọ, ngược lại còn là một loại vinh quang.

“Được rồi, chuyện ở đây xong rồi, Chiến Ma Điện các ngươi cũng chuẩn bị trùng kiến đi.” Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

Cổ Nguyên và Chiến Ma Điện chủ nghe vậy thì vô cùng kích động.

“Đa tạ công tử!” Hai người thành tâm lễ bái.

Bọn họ tin chắc có dư uy của Quân Tiêu Dao ở đây thì sau khi Chiến Ma Điện hoàn thành trùng kiến, họ nhất định có thể phát triển càng tốt.

Chiến Ma Điện sẽ trở thành bá chủ của Sâm La đại lục lần nữa!

Mấy ngày kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng nán lại ở Sâm La đại lục để nghỉ ngơi mấy ngày ngắn ngủi.

Mà dưới sự dẫn dắt của bảy đại điện chủ Cổ Nguyên, tu sĩ của Chiến Ma Điện lập tức chinh phạt tứ phương.

Chẳng những hoàn toàn tiếp nhận tất cả căn cơ của ba đại tông môn, còn chinh phục rất nhiều thế lực.

Còn có rất nhiều thế lực khác mộ danh đến cậy nhờ, muốn gia nhập Chiến Ma Điện.

Mà Chiến Ma Điện cũng lựa chọn một khối lãnh địa to lớn ở trung ương Sâm La đại lục để làm nơi trùng kiến.

Toàn bộ Chiến Ma Điện đều mang không khí vui sướng hướng vinh.

Có thể suy đoán được, không bao lâu sau, Sâm La đại lục sẽ xuất hiện một bá chủ chân chính.

Mà Quân Tiêu Dao cũng có thu hoạch ở Sâm La đại lục.

Hắn có được căn nguyên của Sâm La đại lục, lấy được môn chí tôn pháp Thôn Thần Ma Công này.

Còn thu một Nghịch Thiên chi Nữ tiềm lực vô song làm người theo đuổi.

Bàn về tiềm lực, Yến Thanh Ảnh cũng không yếu hơn Nghệ Vũ bao nhiêu.

Chỉ là từ nhỏ Nghệ Vũ sinh ra trong đế tộc cổ xưa, tu vi và tầm mắt đều mạnh hơn một kiêu nữ chốn hạ giới như Yến Thanh Ảnh.

Nhưng chỉ cần cho Yến Thanh Ảnh thời gian.

Lấy Thôn Thần Ma Công của nàng ta, cộng thêm thể chất đặc thù có thể cất chứa năng lượng của mọi thuộc tính.

Trong tương lai, nàng ta tuyệt đối sẽ trưởng thành thành một nữ vương hắc ám thực lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Quân Tiêu Dao vẫn rất có tự tin với ánh mắt chọn người của mình.

Trong Chiến Ma Điện vừa được xây xong, một cung điện tràn ngập nhiệt khí bốc hơi.

Bởi vì biết Quân Tiêu Dao có sở thích ngâm suối nước nóng, cho nên mặc dù có khả năng hắn chỉ nán lại nơi này mấy ngày, Cổ Nguyên vẫn cho người xây nên một suối nước nóng.

Mà giờ phút này, hầu hạ Quân Tiêu Dao không phải là Tô Tử Quỳnh, mà là Yến Thanh Ảnh.

Công việc thị nữ của Tô Tử Quỳnh đầu tiên là bị Nạp Lan Nhược Hi cướp đi, hiện tại lại bị Yến Thanh Ảnh giành mất.

Điều này làm Tô Tử Quỳnh có chút rầu rĩ không vui, không nhìn thấy thân thể hoàn mỹ không tì vết của Quân Tiêu Dao, buổi tối lúc nàng làm một chút chuyện, cũng khó có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Quân Tiêu Dao.

Trong suối nước nóng, Quân Tiêu Dao đang nhắm mắt dưỡng thần.

Yến Thanh Ảnh dùng đôi bàn tay ngọc bóp vai cho hắn.

Đánh bại Đọa Thần Tử cũng xem như nhẹ nhàng đối với Quân Tiêu Dao, cho nên hắn căn bản không cần điều chỉnh trạng thái, chỉ đơn thuần muốn thả lỏng một chút.

Gương mặt trắng như sương tuyết, non như ngưng chi của Yến Thanh Ảnh hơi hiện ra chút hồng.

Mặc dù tính cách nàng ta bị Thôn Thần Ma Công ảnh hưởng, có chút hắc ám tiêu cực, cảm xúc lạnh như băng.

Nhưng tất cả những đặc tính này đều biến mất sạch sẽ trước mặt Quân Tiêu Dao.

Cũng chỉ ở trước mặt Quân Tiêu Dao thì nàng ta mới đánh tan đi cảm xúc lạnh như băng, biến thành dáng vẻ của một thiếu nữ.

“Thanh Ảnh, chắc ngươi cũng đã hoàn toàn tiêu hóa sức mạnh của Đọa Thần Tử rồi đúng không.” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

“Vâng, còn may nhờ công tử, một mặt thay ta báo thù, mặt khác còn giúp thực lực của Thanh Ảnh tăng lên.” Giọng nói của Yến Thanh Ảnh thật êm ái.

“Vậy là tốt rồi, về sau ta sẽ để ngươi cắn nuốt những thiên tài khác, thực lực của ngươi sẽ tiến bộ nhanh chóng.” Quân Tiêu Dao nói.

Yến Thanh Ảnh hơi chần chờ, nhưng vẫn mở miệng, buồn bã nói: “Công tử, Thôn Thần Ma Công này thương thiên hại lí, thiên địa bất dung, ma tổ lúc trước sáng tạo môn công pháp này, cuối cùng

cũng rơi vào cục diện người người kêu đánh kêu giết, đến lúc đó nếu...”

Lo lắng duy nhất trong lòng Yến Thanh Ảnh chính là điểm này.

Thôn Thần Ma Công vi phạm lẽ trời.

Nếu nàng ta thật sự đi theo Quân Tiêu Dao trở lại Tiên Vực, đến lúc đó nếu thân phận truyền nhân của Thôn Thần Ma Công mang đến phiền phức cho Quân Tiêu Dao, chuyện này không phải điều Yến Thanh Ảnh muốn nhìn thấy.

“Thì ra ngươi đang băn khoăn chuyện này.” Quân Tiêu Dao lắc đầu bật cười.

Đúng vậy, Thôn Thiên Ma tổ thật sự là tồn tại tiếng thối đồn xa, chuột chạy qua đường ở Tiên Vực.

Nhưng đã sao?

Cuối cùng Thôn Thiên lão tổ trọng thương trốn xuống hạ giới, rơi vào kết cục bi thảm như vậy đều là vì lão cô đơn một mình, sau lưng không có thế lực gì.

Hơn nữa lão ỷ vào Thôn Thần Ma Công mà ngày ngày gây chuyện, lão không chết thì ai chết?

Nhưng Yến Thanh Ảnh thì khác, có Quân Tiêu Dao chống lưng cho nàng ta thì ai dám phê bình thân phận truyền nhân ma công của nàng chứ?

“Thật là cô nương ngốc...” Quân Tiêu Dao thở dài.

Yến Thanh Ảnh ngượng ngùng mà cúi đầu, gương mặt đỏ lên.

Đổi lại là ai khác dám gọi như vậy, Yến Thanh Ảnh đã sớm nhào qua đánh giết.

Nhưng Quân Tiêu Dao xưng hô như vậy khiến Yến Thanh Ảnh chỉ cảm thấy có chút thẹn thùng, dường như lời này mang theo chút cưng chiều.

“Yên tâm đi, có bản Thần Tử chống lưng cho ngươi.”

“Ai trên Tiên Vực dám phê bình ngươi là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, ta sẽ tru cửu tộc của hắn, làm cả tộc hắn đều trở thành chất dinh dưỡng của ngươi!” Quân Tiêu Dao đạm mạc nói.

Hắn cũng kế thừa tính cách bênh vực người mình của Quân gia.

Nếu Yến Thanh Ảnh thành tâm đi theo hắn, tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng không thể phụ nàng.

“Công tử...” Trái tim thiếu nữ của Yến Thanh Ảnh tê dại, trong lòng cảm động đến rối tinh rối mù.

Quân Tiêu Dao cũng đã làm rất nhiều vì nàng.

Có chủ nhân thành tâm đối đãi như vậy, nàng còn lý do gì không tận tâm đi theo kia chứ?

Trong khoảng thời gian cục diện của Sâm La đại lục dần dần ổn định.

Phía Tiềm Long đại lục, chiến hỏa đã thiêu đốt rất nhiều ngày.

Đại Dận hoàng triều và các tội tộc gồm Thiên Yêu vương tộc đã triển khai mấy trăm trận chiến lớn lớn bé bé.

Mà trong những cuộc chiến đó, Đại Dận hoàng triều lại liên tục bại lui.

Bởi vì bọn họ phải đối mặt không chỉ là nhất mạch tội tộc Thiên Yêu vương tộc này.

Còn có ba đại tội tộc là Hắc Dực Bức tộc, Dạ Xoa vương tộc và Tam Nhãn Linh tộc.

Ba đại tội tộc này được Thiên Yêu vương tộc phá phong ấn giải cứu, sau đó liên thủ báo thù Đại Dận hoàng triều.

Hết chương 260.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 261. Liên quân của tứ đại tội tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hơn nữa không chỉ như thế.

Trừ tứ đại tội tộc này ra thì còn có nhất mạch thế lực đang nhúng tay.

Tuy mặt ngoài bọn họ không ra tay trợ giúp, nhưng lại lấy áo choàng đen che giấu thân phận, tương trợ các thế lực Thiên Yêu vương tộc.

Đó là nhân thủ của Thần Nữ Nhan Như Mộng của Yêu Thần Cung mang xuống từ Tiên Vực.

Đương nhiên, bọn họ không dám công nhiên biểu lộ thân phận Yêu Thần Cung, làm vậy thì sẽ trần trụi đối nghịch với Quân gia.

Bởi vậy, họ cũng hơi che giấu một chút.

Tuy loại che giấu này cũng chả khác gì không làm, nhưng ít ra không trắng trợn quá mức.

Đến lúc đó nếu Quân gia hỏi tội thì cũng có thể tìm cớ.

Nhan Như Mộng vẫn không thuyết phục được Thiên Yêu Thái Tử, Thiên Yêu Thái Tử một hai muốn diệt Đại Dận hoàng triều xong mới bằng lòng trở về Tiên Vực.

Nhan Như Mộng rơi vào đường cùng, chỉ có thể cho đám người Hạc lão trợ giúp Thiên Yêu vương tộc.

Dưới sự công kích liên thủ của tứ đại tội tộc cộng thêm Thánh Nhân của Yêu Thần Cung.

Cho dù là Đại Dận hoàng triều mạnh nhất trong năm đại thế lực theo đuổi cũng không chịu nổi.

Ba vùng là Tây Hoang, Tây Hoang, Bắc Nguyên liên tục luân hãm,

quân đội của Đại Dận vương triều thương vong vô số.

Tứ đại tội tộc trực tiếp xuất phát về hướng đại bản doanh của Đại Dận hoàng triều, cũng tức là Đông Thổ.

Liên quân tội tộc mênh mông cuồn cuộn như muốn che trời.

Trong mỗi nhất mạch tội tộc đều có Chuẩn Thánh và Thánh Nhân tồn tại.

Các cường giả Hư Thần, Chân Thần, Thiên Thần, Đạo Thần cũng không ít.

Cho dù là ở Tiên Vực, một quân đội tội tộc như vậy hội tụ lại cũng có thể quét ngang một phương, càng đừng nói là ở hạ giới.

Giờ phút này, trong quân đội.

Nhan Như Mộng xuất hiện.

Nàng ta mặc một bộ váy dài hồng nhạt, dung nhan tuyết trắng tuyệt mỹ, không có một tỳ vết.

Da thịt mềm mại như tích phấn xoa tô(1), dáng người càng thướt tha tới cực điểm.

(1) Cụm từ hình dung da thịt mịn màng non nớt

Một đôi chân dài tuyết ngọc trơn bóng, thon dài non nớt, quyến rũ khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nàng nhìn về phía Thiên Yêu Thái Tử, khẽ mở đôi môi ngọc mà nói: “Thiên Yêu Thái Tử, ta cảnh báo ngươi lần cuối, hiện tại thu tay lại, theo ta trở về Tiên Vực thì vẫn còn kịp.”

“Nếu đến lúc đó Thần Tử Quân Gia, hoặc là cường giả khác của Quân gia đến thì Yêu Thần Cung ta cũng không thể nào cứu được ngươi.”

Nghe Nhan Như Mộng cảnh báo, Thiên Yêu Thái Tử còn chưa nói gì thì bên cạnh gã, một nữ tử mỹ lệ mặc nhuyễn giáp màu đen, dung mạo yêu dã đến cực điểm lại cười khúc khích và nói: “Thần

Nữ, ngươi không khỏi quá sợ Thần Tử Quân Gia gì đấy rồi, hắn thật sự lợi hại như vậy sao?"

Nữ tử yêu dã này là Dạ Xoa công chúa của một tội tộc Dạ Xoa vương tộc, cũng là một Thiên chi Kiêu Nữ.

Nhưng người mà ả ta sùng bái nhất vẫn là Thiên Yêu Thái Tử.

Dù sao cũng là Thiên Yêu Thái Tử trợ giúp Dạ Xoa vương tộc phá tan phong ấn.

Hơn nữa Thiên Yêu Thái Tử có dung mạo tuấn mỹ, tất nhiên Dạ Xoa công chúa đã khuynh tâm.

Nghe Dạ Xoa công chúa nói thế, khóe môi Nhan Như Mộng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Điều mà một người nên sợ hãi nhất không phải là tu vi nhỏ yếu, mà là ánh mắt thiển cận.

Bọn họ căn bản không biết, Thần Tử Quân Gia là tồn tại khủng bố dữ dội đến cỡ nào.

"Ta có thể nói với ngươi biết, Thần Tử Quân Gia gần như không tìm thấy đối thủ trong cùng một thế hệ trên Hoang Thiên Tiên Vực." Nhan Như Mộng nói.

"Đủ rồi, Nhan Như Mộng, ngươi cứ nói Thần Tử Quân Gia thế này thế kia, hay là ngươi thích hắn?" Sắc mặt Thiên Yêu Thái Tử trầm xuống.

Ban đầu gã vẫn có chút ý tưởng đối với Nhan Như Mộng.

Dù sao cũng là vưu vật tuyệt sắc, là một giống loài quý hiếm.

Hơn nữa nàng ta còn là Thần Nữ của Yêu Thần Cung, trên người mang Yêu Hoàng Thể, cũng coi như tuyệt phối với Thiên Yêu Thái Tử.

Nhưng Nhan Như Mộng này luôn nhắc mãi Quân Tiêu Dao lợi hại thế này thế kia, điều này làm tâm tình của Thiên Yêu Thái Tử cực kỳ khó chịu.

Thần Tử Quân Gia kia lợi hại đến mấy thì có thể lợi hại đến bay lên trời à?

Nhan Như Mộng nghe vậy thì sắc mặt hơi xanh đi.

Nàng ta có ý tốt nhắc nhở, kết quả Thiên Yêu Thái Tử và Dạ Xoa công chúa lại làm lơ, thậm chí còn châm chọc nàng.

“Được, coi như là ta nói nhiều, cầu cho các ngươi đừng gặp phải hắn đi.” Dung nhan Nhan Như Mộng lạnh như băng, thân thể chợt lóe đã trốn vào hư không.

Nàng ta sẽ không chủ động tham dự chiến tranh.

Nhìn thấy Nhan Như Mộng đi xa, khóe môi tươi đẹp của Dạ Xoa công chúa nhếch lên, đưa đôi tay khoát lên cánh tay Thiên Yêu Thái Tử.

Nơi căng mọng kia không ngừng cọ lên cánh tay Thiên Yêu Thái Tử.

“Thái Tử, ngài đừng không vui, nói không chừng Thần Nữ kia chỉ muốn hù dọa ngài, muốn ngài sớm trở về Tiên Vực mà thôi, cái gì mà Thần Tử Quân Gia, buồn cười!” Dạ Xoa công chúa nịnh nọt nói.

Bọn họ luôn ở dưới hạ giới, tất nhiên chưa từng nghe nói đến tên tuổi của Quân Tiêu Dao.

“Ha hả, ngươi nói đúng, Thần Tử Quân Gia kia tính là cái rắm!”

“Bổn Thái Tử có huyết mạch Yêu Thần, cho dù Thần Tử Quân Gia kia lợi hại như Nhan Như Mộng nói thì bổn Thái Tử vẫn có thể trấn áp hắn!” Thiên Yêu Thái Tử đắc ý nói.

Lời nịnh nọt của Dạ Xoa công chúa làm gã rất thoải mái.

“Thái Tử, chờ trận quyết chiến lần này với Đại Dận hoàng quá khứ, ta sẽ...” Dạ Xoa công chúa để sát đôi môi đỏ vào Thiên Yêu Thái Tử, mị thái câu nhân.

“Ha ha, được, đến lúc đó bổn Thái Tử nhất định làm ngươi sướng

đến bay lên trời!" Thiên Yêu Thái Tử ôm eo Dạ Xoa công chúa mà cười nói.

Tuy Dạ Xoa công chúa này không cực phẩm bằng Nhan Như Mộng, nhưng dùng để chơi đủa một chút cũng coi như không tồi.

...

Ngay vào lúc liên quân tội tộc mênh mông cuồn cuộn kéo đến vương đô của Đại Dận hoàng triều.

Đại Dận hoàng triều cũng triển khai chuẩn bị chiến tranh toàn diện.

Ở ngoài vương đô, quân đội chằng chịt hình thành một phương trận, đang vận sức chờ phát động.

Các loại trận pháp cũng trong trạng thái sẵn sàng kích hoạt, có thể bắt đầu dùng vào bất cứ lúc nào.

Trên vòm trời, vài bóng người đang đứng sừng sững trên hư không, đó là những cường giả Thánh Nhân của Đại Dận hoàng triều.

Mà vị nam tử mặc hoàng bào ở giữa chính là Đại Dận hoàng chủ.

"Tình hình phía Cổ Thần tộc thế nào?" Đại Dận hoàng chủ nghiêng đầu hỏi.

Một vị tướng quân bên cạnh trả lời: "Tình huống bên kia cũng không ổn, Cổ Yêu tộc và Cổ Ma tộc đã phản bội chủ thượng Quân gia, muốn lấy Cổ Thần tộc khai đao đầu tiên, bọn họ có thể miễn cưỡng kiên trì đã là không tồi, còn chờ chúng ta đi cứu viện nữa."

Hết chương 261.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 262. Giấc mộng anh hùng của Phương Hàn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe thấy tin tức này, Đại Dận hoàng chủ thở dài một hơi.

“Ai, Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc đáng chết, sớm đã biết bọn chúng rắp tâm bất lương, nhưng là ai cho chúng can đảm dám phản bội chủ thượng Quân gia?”

“Có thám tử từng điều tra ra tin tức, hình như có liên quan đến Thái Cổ Thần Sơn và Thái Cổ vương tộc, mà bọn chúng lại có liên hệ với Thái Cổ hoàng tộc trên Tiên Vực.” Tướng quân nói.

“Vậy à, xem ra lại là Thái Cổ hoàng tộc trên Tiên Vực đánh cờ với chủ thượng Quân gia, nhưng chúng ta lại khó xử đây...” Giữa mày Đại Dận hoàng chủ lộ ra chút sầu lo.

Hiện giờ liên quân tứ đại tội tộc đột kích, còn có Thánh Nhân của Yêu Thần Cung che giấu tung tích ẩn nấp bên cạnh.

Đại Dận hoàng chủ sầu trong lòng.

Tướng quân bên cạnh lại trấn an: “Bệ hạ cũng đừng bi quan, ít nhất thế hệ trẻ tuổi trải qua chiến hỏa cũng xuất hiện rất nhiều nhân vật tài ba, ví dụ như Thập Lục hoàng tử.”

Nghe thấy lời này, sắc mặt Đại Dận hoàng chủ mới hơi dịu lại, ánh mắt cũng nhìn về một thanh niên áo gấm phía dưới.

Tiểu Thập Lục mà ông ta vốn không coi trọng nhất lại nhảy trở thành nhân vật anh hùng trẻ tuổi trong chiến hỏa lần này.

Mà giờ phút này, Thập Lục hoàng tử Phương Hàn đang tóc đen tung bay, khí phách hăng hái.

Tuy mưa gió sắp đến, nhưng hắn ta lại mang đầy hưng phấn.

“Lần này, Phương Hàn ta nhất định phải tự tay chém giết Thiên Yêu Thái Tử, chứng minh với Dĩnh Nhi, ta mới là anh hùng cái thế trong lòng nàng!”

Cuộc chiến ở Tiềm Long đại lục chạm vào là nổ ngay.

Mà đồng thời, Quân Tiêu Dao ở Sâm La đại lục cũng chuẩn bị xuất phát.

Trước đó hắn tới Sâm La đại lục vốn chỉ muốn trung chuyển qua thôi.

Nhưng bởi vì chuyện của Chiến Ma Điện và Đọa Thần Tử nên hắn đã chậm trễ một thời gian.

Quân Tiêu Dao chỉ nghỉ ngơi mấy ngày ngắn ngủi, sau đó lại xuất phát.

Chẳng qua lần này trong đội ngũ của bọn họ lại có thêm một người, đó là Yến Thanh Ảnh.

Bọn họ bước lên Truyền Tống Trận của Sâm La đại lục, trực tiếp buông xuống Tiềm Long đại lục.

Bọn họ vừa đến Tiềm Long đại lục thì đã biết được tình hình tại đây.

Tội tộc báo thù, quân đội của Đại Dận hoàng triều liên tục bại lui.

Trong đó thậm chí còn có các thế lực khác nhúng tay vào trợ giúp tội tộc.

Mà liên quân tứ đại tội tộc cũng đang xuất phát hướng tới Đông Thổ - Vương đô của Đại Dận hoàng triều.

“Thú vị, thì ra còn có thế lực khác dám trợ giúp tội tộc để đối phó thế lực theo đuổi của Quân gia ta, quả thực là không biết sống chết.”

Trên khuôn mặt tuấn tú như tiên của Quân Tiêu Dao hiện ra một nụ cười lạnh.

Trợ giúp tội tộc, đối phó Đại Dận hoàng triều vẫn là thứ yếu.

Chủ yếu là, hình như thế lực này không để Quân gia vào mắt.

Uy nghiêm của Hoang Cổ Quân gia không thể bị khinh nhờn!

Quân Tiêu Dao thân là Thần Tử của Quân Gia, tuyệt đối không thể giả vờ như không thấy việc này.

“Xuất phát, đi đến vương đô của Đại Dận hoàng triều!” Quân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

Nhìn thấy dáng vẻ lạnh nhạt không có cảm xúc của Quân Tiêu Dao, bọn người Nghệ Vũ, Đông Huyền lão tổ đều im lặng.

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao luôn không lộ hỉ nộ ra mặt.

Mà lần này lại lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo đó cũng đủ để chứng minh lãnh nộ trong lòng Quân Tiêu Dao.

“Đám tội tộc kia xui xẻo rồi...” Đông Huyền lão tổ âm thầm thở dài.

...

Thời gian bảy ngày trôi qua.

Liên quân tứ đại tội tộc giống như một thanh đao nhọn, cắm thẳng vào vùng nội địa Đông Thổ, tiếp cận vương đô của Đại Dận hoàng triều.

Mà Đại Dận hoàng triều cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Toàn bộ vương đô như một hàng rào sắt thép.

Chỉ là vẻ mặt của đám người Đại Dận hoàng chủ đều thực ngưng trọng, thậm chí mang theo một tia kiên quyết.

Ông ta biết, hôm nay Đại Dận hoàng triều dữ nhiều lành ít.

Giờ phút này, một thiếu nữ mặc váy lụa màu tím nhạt đang đứng đón gió trên tường thành vương đô.

Thiếu nữ này có ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, tinh nhãn như sơn, mũi quỳnh môi nhỏ.

Kiều khu của nàng hết sức tinh tế, da thịt trắng trẻo như ngọc, cả người có vẻ chung linh dục tú, mang theo một khí chất linh tú giống như tinh linh.

Thiếu nữ linh tú tuyệt mỹ, khí chất cao quý giống như tinh linh này chính là Quân Dĩnh Nhi.

Giờ phút này khuôn mặt nhỏ của nàng cũng hết sức nặng nề.

Theo lý thuyết, lấy thân phận của Quân Dĩnh Nhi, thật ra nàng căn bản không cần xuất chiến mà đứng ở tuyến đầu.

Nhưng với niềm kiêu ngạo thân là người của Quân gia, Quân Dĩnh Nhi không có khả năng co đầu rút cổ nơi hậu phương.

Nàng là người của Quân gia, trong cơ thể chảy xuôi huyết mạch của Quân gia.

Tuy rằng chỉ là chi thứ không có gì nổi bật.

Nhưng cảm giác vinh dự gia tộc này lại hòa vào cốt nhục.

Ở bên cạnh nàng còn có một thanh niên cẩm y hoa phục đang đứng, hắn ta đang dùng ánh mắt ôn nhu chân thành mà nhìn Quân Dĩnh Nhi, đó là Thập Lục hoàng tử, Phương Hàn.

Đối mặt đại chiến sắp triển khai, trong lòng Phương Hàn không có chút hoảng hốt nào.

Còn về vì sao không hoảng hốt?

Đương nhiên là vì Phương Hàn biết, mình là vai chính thiên định của Tiềm Long đại lục.

Chỉ người có được khí vận vô thượng mới có thể tìm được tế thần phù chiếu của Tiềm Long đại lục.

Phương Hàn có thể lấy được, đủ chứng minh hắn ta mang thiên mệnh trên người.

Mà vai chính thiên mệnh sẽ dễ dàng chết như vậy sao?

Đương nhiên không.

Thậm chí Phương Hàn cho rằng, cho dù Đại Dận hoàng triều thật sự luân hãm bị huỷ diệt thì hắn ta cũng sẽ không chết, ngược lại còn quật khởi trong loạn thế, trở thành chúa tể của Tiềm Long đại lục.

Bởi vì có loại tự tin này, cho nên Phương Hàn không hoảng hốt chút nào, thậm chí còn dùng ánh mắt si mê mà ôn nhu nhìn Quân Dĩnh Nhi.

Cảm nhận được ánh mắt của Phương Hàn, Quân Dĩnh Nhi nhíu cặp mày xinh đẹp tinh tế lại và nói: “Phương Hàn, hiện giờ là lúc đối đầu với kẻ địch mạnh, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, đây có thể là trận chiến khó khăn nhất.”

“Dĩnh Nhi, đương nhiên ta biết, nhưng trong những cuộc chiến trước đó, có lần nào ta không hóa hiểm thành lành đâu?” Khóe miệng Phương Hàn nhếch lên một nụ cười đắc ý, hắn ta nói.

Nghe Phương Hàn gọi nàng là Dĩnh Nhi, Quân Dĩnh Nhi hơi nhíu mày lại.

Trước kia Phương Hàn luôn rất cẩn thận thận trọng, mang theo lễ phép mà gọi nàng là Dĩnh Nhi công chúa.

Mà sau khi Phương Hàn triển lộ tài giỏi, thực lực mạnh lên.

Tính cách của hắn ta cũng âm thầm thay đổi.

Hiện tại thậm chí còn bắt đầu trực tiếp gọi nàng là Dĩnh Nhi.

Tuy trong lòng Quân Dĩnh Nhi có chút phản cảm, nhưng Phương Hàn cũng nói đúng một điều.

Trong những trận chiến lớn lớn bé bé trước đó, lần nào Phương Hàn cũng thật sự có thể hóa hiểm thành an, hơn nữa thực lực cũng sẽ tăng vọt.

Hết chương 262.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 263. Là vai chính cho nên căn bản không hoảng hốt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi có thể trưởng thành đến bây giờ, ta thực vui mừng, đã xem như thực ghê gớm.” Quân Dĩnh Nhi thuận miệng nói.

Nàng chỉ khen ngợi một câu cho phải phép mà thôi.

Nhưng Phương Hàn lại nghĩ là thật, trong lòng vui rạo rực.

“Càng ngày càng gần, khoảng cách ta trở thành anh hùng cái thế trong lòng Dĩnh Nhi đã càng ngày càng gần.” Phương Hàn thầm nói trong lòng.

Trong trận chiến này, hắn ta muốn hoàn toàn nở rộ ánh hào quang, làm Quân Dĩnh Nhi biết… Hắn mới là anh hùng cái thế trong lòng nàng!

Ngay vào lúc Phương Hàn bắt đầu mặc sức tưởng tượng trong lòng, thậm chí ảo tưởng sau này Quân Dĩnh Nhi sẽ nhào vào trong ngực mình.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất bỗng bắt đầu chấn động, giống như mặt trống run run.

“Tới!”

Phía chân trời, một chúng cường giả của Đại Dận hoàng triều và một ít cường giả chi thứ hạ giới của Quân gia đều lộ ra ánh mắt ngưng trọng.

Bọn họ đưa mắt nhìn ra.

Trên không trung nơi xa, ở đường chân trời, thủy triều đen nhánh đang đánh úp đến.

Đó là liên quân tội tộc nhiều vô số kể.

Trong đó có Tam Nhãn Linh tộc giống như người khổng lồ, giữa mày có con mắt thứ ba, có thể hiện hóa đủ loại thần thông, thậm chí có thể phóng ra ánh sáng thạch hóa, biến kẻ địch thành đá.

Nhất tộc này cũng đã từng là nhất mạch chủng tộc chí cường ở Tiên Vực, nhưng lại hưng phong tác loạn, cuối cùng bị Quân gia trấn áp.

Trên bầu trời còn có Hắc Dực Bức Tộc và Dạ Xoa vương tộc đang phi hành.

Hai chủng tộc này cũng là chủng tộc hung uy hiển hách, trời sinh có tính tàn bạo.

Hắc Dực Bức Tộc thích uống máu tươi, Dạ Xoa vương tộc thì từng tạo ra sát kiếp vô biên.

Cuối cùng còn có Thiên Yêu vương tộc yêu khí tận trời.

Nhất tộc này từng chảy xuôi huyết mạch yêu đế, cực kỳ tôn quý, vốn cũng có thanh danh hiển hách ở Tiên Vực.

Nhưng cuối cùng, chúng cũng bị Quân gia trấn áp xuống hạ giới giống như chín đại cổ tộc khác.

Giờ phút này, Thiên Yêu Thái Tử đứng ngay trong trận doanh của Thiên Yêu vương tộc, Dạ Xoa công chúa mỹ diễm thì theo sát bên cạnh gã.

“Rốt cuộc cũng đến ngày này, Đại Dận hoàng triều trấn áp các cổ tộc chúng ta vô số năm, hôm nay rốt cuộc có thể nhổ cỏ tận gốc chúng rồi!”

“Còn có Quân gia, ta nghe nói trong hoàng triều này cũng có một ít tộc nhân của Quân gia, bọn chúng đều phải trả giá đắc!” Thiên Yêu Thái Tử híp mắt, ánh mắt sâm hàn.

Hiện tại tạm thời bọn chúng không trả thù được Quân gia trên Tiên Vực.

Một khi đã vậy thì tra tấn người của Quân gia trong Đại Dận hoàng triều đến chết trước, coi như trút giận.

Còn về hậu quả?

Thiên Yêu Thái Tử tin chắc Yêu Thần Cung nhất định sẽ bảo vệ gã.

Bởi vì gã có được huyết mạch của Yêu Thần, tiềm lực vô song, ngày sau ít nhất cũng thành tựu yêu đạo chí tôn.

Đây là tự tin và cậy vào của Thiên Yêu Thái Tử!

Liên quân tứ đại tội tộc mênh mông cuồn cuộn kéo đến, gần như đã phong tỏa hết bốn phương tám hướng chung quanh vương đô Đại Dận hoàng triều.

Trận chiến này tuyệt đối là ngươi chết ta sống, sẽ không còn con đường nào khác.

“Đại Dận hoàng chủ, không nghĩ tới đúng không, các ngươi thân là kẻ trấn áp mà cũng lưu lạc tới bước đường hôm nay.” Trong Thiên Yêu vương tộc, một cường giả Thánh Nhân đi ra, nói với giọng điệu lạnh lẽo.

“Đối với những kẻ trong xương cốt chảy xuôi dòng máu tội nghiệt như các ngươi, hôm nay dù các ngươi có thành công thì cũng không thể gánh vác nổi lửa giận đến từ chủ thượng Quân gia.” Đại Dận hoàng chủ không có cảm xúc mà nói.

Nghe được bốn chữ chủ thượng Quân gia, trong mắt cường giả của tứ đại tội tộc đều dâng trào thù hận.

Nhưng ngoài thù hận ra, đa phần lại là kiêng kỵ và sợ hãi.

Không sai.

Thật ra trong lòng bọn chúng cũng hơi sợ Quân gia trả thù.

Đừng nói chỉ là tứ đại tội tộc này, cho dù là thập đại tội tộc liên hợp với nhau cũng không thể nào lay động căn cơ của Quân gia dù chỉ một chút.

“Hừ, đừng có lấy Quân gia ra hù người, đối thủ của bọn chúng cũng không ít, còn có Thái Cổ hoàng tộc, vùng cấm sinh mệnh..v..v… Quân gia không có khả năng một tay che trời.” Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc đứng ra, lạnh lùng nói.

Bọn họ kiêng kỵ thì kiêng kỵ đấy.

Nhưng không có khả năng vì kiêng kỵ mà cứ cam tâm bị trấn áp đúng không?

Cho nên lật đổ Đại Dận hoàng triều là hành động tất nhiên.

Lúc này, Thiên Yêu Thái Tử đi ra và nói: “Hà tất nói nhảm nhiều như vậy, hôm nay phải tiêu diệt Đại Dận hoàng triều, những kẻ trong cơ thể có chảy xuôi huyết mạch của Quân gia cũng phải chết!”

Trong mắt Thiên Yêu Thái Tử phụt ra huyết quang, yêu khí tận trời.

Thậm chí Thánh Nhân của Thiên Yêu vương tộc cũng phải cam chịu nghe theo những lời gã nói.

Hiện tại Thiên Yêu Thái Tử gần như là người tôn quý nhất Thiên Yêu vương tộc.

Không chỉ vì trong thân thể gã có huyết mạch Yêu Thần, mà cả Yêu Thần Cung trên Tiên Vực cũng hạ giới vì Thiên Yêu Thái Tử, cũng nhờ thế mới giúp Thiên Yêu vương tộc phá phong ấn đi ra.

Cho nên địa vị của Thiên Yêu Thái Tử ở Thiên Yêu vương tộc đã tôn quý sánh ngang với Thánh Nhân.

Mà đúng lúc này, phía Đại Dận hoàng triều có một tiếng nói thanh thúy mang theo tức giận vang lên: “Chỉ là nhất mạch tội tộc hèn mọn mà dám dõng dạc như thế, ai cho các ngươi tư cách đối nghịch với Quân gia ta!”

Người lên tiếng chính là Quân Dĩnh Nhi.

Gương mặt xinh đẹp của nàng mang theo sát khí, nghe thấy lời nói của Thiên Yêu Thái Tử thì tức giận đến đỏ bừng cả lên.

Cảm giác vinh dự của tộc nhân Quân gia là số một số hai, cho dù là bổn gia hay là chi thứ.

“Hừm, ngươi là...”

Thiên Yêu Thái Tử nhìn lướt qua Quân Dĩnh Nhi một cái, trong mắt không khỏi tỏa ra một tia kinh diễm.

Tuy tuổi của Quân Dĩnh Nhi không lớn, nhưng đã như thanh liên mới nở, lệ sắc thoáng hiện.

Có thể nói thiếu nữ này càng kiều nộn mê người hơn Dạ Xoa công chúa.

Cho dù vì tuổi còn nhỏ nên chưa có dáng người hoàn mỹ, dung nhan quyến rũ như Nhan Như Mộng, nhưng cũng đã là mỹ nhân bẩm sinh cực kỳ mê người.

Thiếu nữ thanh thuần linh tú như vậy càng có thể khiêu khích dục vọng dưới đáy lòng nam nhân hơn thể loại yêu diễm như Dạ Xoa công chúa.

“Quân gia, Quân Dĩnh Nhi!” Quân Dĩnh Nhi rút ra một thanh trường kiếm màu tím, trong đôi mắt xinh đẹp thủy tinh sôi trào chiến ý.

Người chảy xuôi huyết mạch Quân gia không ai sợ chết!

“Ha hả, thì ra là người của Quân gia, đúng lúc...” Thiên Yêu Thái Tử thè lưỡi ra liếm liếm môi.

Gã thực hưng phấn.

Gặp được một thiếu nữ mê người như thế, hơn nữa còn là người của Quân gia.

Đến lúc hành hạ ngược đãi thì sẽ vui sướng gấp đôi.

Mà thân phận tộc nhân Quân gia của Quân Dĩnh Nhi cũng vừa vặn có thể trở thành chỗ để Thiên Yêu Thái Tử trút giận, để phát tiết phẫn nộ.

Nhìn thấy ánh mắt tà dị của Thiên Yêu Thái Tử, Quân Dĩnh Nhi lộ ra vẻ mặt khinh thường chán ghét.

“Trấn áp ngươi xong có thể vừa vặn phát tiết cơn giận trong lòng bổn Thái Tử!” Thiên Yêu Thái Tử ra tay.

Quân Dĩnh Nhi không cam lòng yếu thế, cũng tung đòn tấn công.

Hết chương 263.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 264. Quân Dĩnh Nhi ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hai thiên kiêu trẻ tuổi ra tay, trận doanh hai bên đều án binh bất động.

Tuy Quân Dĩnh Nhi là người thuộc chi thứ của Quân gia, lại bị đưa xuống hạ giới khi còn bé.

Nhưng thiên phú và thực lực của nàng tuyệt đối xem như đứng đầu ở hạ giới.

Kiếm phong xẹt qua hư không, từng ánh kiếm quang màu tím che trời lấp đất, nhằm phía Thiên Yêu Thái Tử.

“Thực lực mạnh quá!”

Rất nhiều hoàng tử hoàng nữ và thiên kiêu trẻ tuổi của Đại Dận hoàng triều đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Trước kia Quân Dĩnh Nhi rất ít ra tay, cho nên bọn họ hoàn toàn không rõ thực lực của vị Dĩnh Nhi công chúa đẹp như tinh linh này lại mạnh đến vậy.

Biểu hiện của Quân Dĩnh Nhi cũng làm Phương Hàn hơi giật mình.

“Cũng may ta có được cơ duyên, thực lực tăng vọt, nếu không thật sự không xứng với Dĩnh Nhi.” Phương Hàn tự nhủ trong lòng.

Nếu là trước kia, hắn ta nhìn thấy Quân Dĩnh Nhi có thực lực như vậy thì nhất định sẽ vô cùng tự ti.

Nhưng hiện tại, Phương Hàn rất thong dong.

Thậm chí hắn ta còn cảm thấy, Quân Dĩnh Nhi như vậy mới đáng để mình đau khổ lưu luyến si mê đi theo.

Bên kia, nhìn thấy chiêu thức của Quân Dĩnh Nhi đánh úp lại, Thiên Yêu Thái Đường vẫn mang vẻ mặt rất thong dong.

Gã còn chưa ra tay thì Dạ Xoa công chúa bên cạnh đã tung đòn.

“Người của Quân gia thì thế nào, có tư cách gì khiêu chiến với Thái Tử, để bản công chúa đánh với ngươi!”

Khuôn mặt mỹ diễm của Dạ Xoa công chúa lộ ra lạnh lẽo.

Vừa rồi ả ta cũng chú ý tới vẻ mặt của Thiên Yêu Thái Tử khi nhìn về phía Quân Dĩnh Nhi.

Trong lòng lập tức bùng lên đố kị, ả ta nảy sinh ghen ghét.

Thần binh của ả là một nhuyễn cốt ma tiên màu đen, lúc quất ra đã xé rách không khí, phát ra tiếng rít the thé.

Hai nữ tử hỗn chiến với nhau.

Kiếm quang màu tím tung hoành, tiên ảnh đen nhánh chớp động.

Tiếng kim loại chấn động run lên không ngừng vang vọng trong hư không.

Mà trong lúc đối chiến, Dạ Xoa công chúa lại rơi xuống hạ phong.

Cuối cùng, Quân Dĩnh Nhi nhìn chuẩn thời cơ, tung ra nhất kiếm, đâm thẳng vào mặt Dạ Xoa công chúa.

Dạ Xoa công chúa lộ ra vẻ mặt kinh hãi, muốn tránh né thì đã không có cơ hội.

Cách đó không xa, Thiên Yêu Thái Tử thấy thế thì sắc mặt trầm xuống.

“Thật là một nữ nhân vô dụng!”

Tuy Thiên Yêu Thái Tử thầm mắng trong lòng một câu, nhưng vẫn ra tay.

Yêu khí huyết sắc thổi quét ngập trời, hóa thành một bàn tay, đánh thẳng qua đó.

Thiên Yêu Thái Tử đột nhiên tung ra một chiêu khiến Quân Dĩnh Nhi không kịp phòng ngừa, nàng vội vàng xoay người tung một

kiếm để ngăn cản.

Nhưng phanh một tiếng, nàng vẫn bị đánh bay về phía sau, khí huyết trong ngực quay cuồng.

Còn về Dạ Xoa công chúa, tuy ả tránh được một kiếp.

Nhưng tia kiếm khí kia vẫn cọ qua gương mặt ả, cắt ra một vết máu thật dài trên gương mặt mỹ diễm của ả, máu tươi chảy tràn xuống.

“A... Con tiện nhân nhà ngươi!” Dạ Xoa công chúa phát ra tiếng thét chói tai.

Mắt ả ta đỏ cả lên, quất thẳng nhuyễn cốt ma tiên nhằm về phía Quân Dĩnh Nhi.

Quân Dĩnh Nhi vừa bị Thiên Yêu Thái Tử trùng kích, khí huyết còn chưa bình phục, chỉ có thể xuất kiếm ngăn cản.

Nhuyễn cốt ma tiên quấn quanh trường kiếm.

Dạ Xoa công chúa lập tức lắc mình một cái, tới gần Quân Dĩnh Nhi, hung hăng tát cho Quân Dĩnh Nhi một bạt tay.

Gương mặt trắng nõn như ngọc của Quân Dĩnh Nhi lập tức xuất hiện một dấu tay đỏ tươi.

“Dĩnh Nhi!”

Bên này, Phương Hàn thấy thế thì lao thẳng qua, trực tiếp ra tay.

Đồng thời hắn ta cũng mừng thầm trong lòng.

Đây chẳng phải là cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Chỉ cần hắn ta biểu hiện ra vũ lực mạnh mẽ tuyệt đối, cường thế cứu vớt Quân Dĩnh Nhi, vậy hắn ta còn không phải anh hùng của Quân Dĩnh Nhi sao?

Nghĩ đến đây, Phương Hàn càng phấn chấn, trên mặt lại mang đầy vẻ căm phẫn, phẫn nộ quát: “Tội tộc chính là tội tộc, quả nhiên vô

sỉ, loại thủ đoạn đánh lén ti tiện này mà cũng có thể thi triển ra được!”

Phương Hàn vừa nói, vừa ra tay.

Hắn ta tung ra một chiêu, giống như có hư ảnh nhật nguyệt hiện lên, trực tiếp đánh bay Dạ Xoa công chúa, khiến ả hộc máu liên tục.

“Hừm?” Ánh mắt của Thiên Yêu Thái Tử nhắm thẳng vào Phương Hàn.

Nếu nói thiên kiêu xuất chúng nhất ở phe tội tộc là Thiên Yêu Thái Tử.

Vậy ở Đại Dận hoàng triều thì nổi bật nhất chính là Thập Lục hoàng tử Phương Hàn đột nhiên quật khởi này.

Thiên Yêu Thái Tử cũng từng nghe nói về sự tích của Phương Hàn.

Hắn ta vốn là hoàng tử ngốc trứ danh của Đại Dận hoàng triều, nhưng đột nhiên hoàn toàn quật khởi trong những trận đại chiến gần đây, trở thành người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ của Đại Dận hoàng triều.

Mà giờ phút này, Phương Hàn tùy tiện tung ra một kích đã đánh bay Dạ Xoa công chúa, điều này cũng khiến Thiên Yêu Thái Tử chú ý.

“Dĩnh Nhi, nàng không sao chứ?” Phương Hàn quan tâm hỏi.

“Ta không có gì, đa tạ ngươi.” Quân Dĩnh Nhi nói.

Nghe Quân Dĩnh Nhi nói thế, trong lòng Phương Hàn giống như ăn mật ngọt, hết sức đắc ý.

Nhưng vậy còn chưa đủ, biểu hiện này không tính là cái gì.

Hắn ta muốn đánh bại Thiên Yêu Thái Tử, vậy mới có thể thật sự để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng Quân Dĩnh Nhi.

“Ngươi chính là Phương Hàn mới quật khởi gần đây đúng không?”

Trong mắt Thiên Yêu Thái Tử hiện ra một chút châm biếm nhàn nhạt.

Cả Quân Tiêu Dao trên Tiên Vực mà gã cũng không sợ, càng đừng nói là thiên kiêu bản xứ chốn hạ giới này.

“Thiên Yêu Thái Tử, đừng nói lời vô nghĩa nữa, hôm nay bổn hoàng tử sẽ trấn sát ngươi!”

Phương Hàn nóng lòng biểu hiện, cũng không muốn nói nhảm nhiều mà đã trực tiếp ra tay.

Hắn ta dịch chuyển song chưởng đánh ra, cứ như biến thành hình dạng nhật nguyệt, nghiền nát Vạn Tượng.

“Cũng có chút bản lĩnh đấy.” Vẻ mặt Thiên Yêu Thái Tử cũng trở nên hơi ngưng trọng.

Trong hai người bọn họ, một kẻ có được huyết mạch phản tổ Yêu Thần, một người là vai chính thiên địa của Tiềm Long đại lục.

Có thể nói đều không thể phải dạng yếu.

Thiên Yêu Thái Tử tuôn trào khí huyết, đưa tay ra rồi nắm lại, hóa thành đại chưởng ấn huyết sắc, lập tức đàn áp qua.

Hai người lập tức va chạm.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ pháp lực không ngừng vang lên bên tai.

Đừng nói là thiên kiêu trẻ tuổi, ngay cả một ít cường giả thế hệ trước cũng có chút kinh hãi trước dao động như vậy.

“Thật mạnh...”

Những hoàng tử hoàng nữ trước kia từng trào phúng Phương Hàn đều giật mình mà không khép miệng được, há to miệng đến mức có thể nhét cả quả trứng gà vào.

Bọn họ không ngờ lúc Phương Hàn toàn lực ra tay lại có thực lực

cường hãn như vậy.

Cho dù là Quân Dĩnh Nhi cũng lộ ra chút giật mình trong đôi mắt xinh đẹp ngập nước.

Phóng mắt nhìn khắp hạ giới, thực lực của nàng đã xem như xuất sắc tuyệt đối.

Trước kia Phương Hàn còn bị gọi là phế vật, hiện tại còn mạnh hơn cả nàng.

Điều này làm Quân Dĩnh Nhi nghĩ trăm lần cũng không ra.

Nhưng giờ phút này, nhìn bóng người Phương Hàn chiến đấu với Thiên Yêu Thái Tử, Quân Dĩnh Nhi cũng có một chút thay đổi cách nhìn với hắn ta.

Hết chương 264.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 265. Chưởng ấn từ trên trời giáng xuống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy nói bóng người này còn có chênh lệch rất lớn với anh hùng cái thế bạch y phiêu phiêu, trấn áp thiên hạ trong tưởng tượng của nàng.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện ấn tượng của Quân Dĩnh Nhi dành cho hắn ta tốt hơn một chút.

Đương nhiên, thay đổi này vẫn không liên quan đến tình yêu nam nữ.

Quân Dĩnh Nhi cũng không phải loại thiếu nữ tùy tùy tiện tiện là nhất kiến chung tình kia.

Trừ phi thật sự có thể hoàn toàn chinh phục nàng.

Nhưng có lẽ không tồn tại nhân vật như vậy ở hạ giới này.

Mà giờ phút này, Phương Hàn vừa chiến đấu, vừa cảm thấy vui sướng trong lòng.

Những hoàng huynh hoàng muội từng khinh thường hắn ta hiện giờ đều phải khiếp sợ, lau mắt mà nhìn.

Đại Dận hoàng chủ đã từng lạnh nhạt với hắn ta, giờ phút này cũng cực kỳ vừa lòng.

Đương nhiên, làm Phương Hàn vui sướng nhất vẫn là Quân Dĩnh Nhi.

Ánh mắt của Quân Dĩnh Nhi nhìn về phía hắn ta đã lập loè một tia sáng rọi.

Cho dù chỉ có một tia, nhưng cũng đủ để Phương Hàn vui sướng.

“Thật tốt quá, kế tiếp, ta phải xuất kỳ bất ý mà giết luôn Thiên Yêu Thái Tử này, coi như ủng hộ sĩ khí...” Phương Hàn nheo mắt lại.

Hắn ta cũng đang tính kế trong lòng.

Phanh!

Một chiêu va chạm quá khứ, hình như Thiên Yêu Thái Tử đã lộ ra một kẽ hở.

“Cơ hội tốt!”

Đôi mắt Phương Hàn chợt lóe ánh sắc lạnh.

“Nhật Nguyệt Đồng Huy!”

Phương Hàn dịch chuyển đôi tay, nhật nguyệt giống như biến thành một Thái Cực, hiện ra trong tay hắn, nở rộ quang huy vô tận, uy năng dao động mạnh mẽ tuyệt đối.

Đây là tuyệt học hắn có được từ tế thần phù chiếu, uy lực cực kỳ cường hãn.

“Thiên Yêu Thái Tử, chết đi!”

Phương Hàn oanh kích về hướng Thiên Yêu Thái Tử, vẻ mặt mang theo ý cười vui sướng.

Cứ như hắn ta đã nhìn thấy tình cảnh mình được xưng tụng là anh hùng sau khi chiến thắng Thiên Yêu Thái Tử.

Quân Dĩnh Nhi cũng sẽ hoàn toàn bị tư thế oai hùng của hắn ta thuyết phục.

Nhưng mà...

Phương Hàn lại đột nhiên nhìn thấy trong mắt Thiên Yêu Thái Tử hiện ra chút nhạo báng.

“Thật là ngu xuẩn, cho rằng như vậy là có thể giết bổn Thái Tử sao?”

Thiên Yêu Thái Tử thúc giục huyết mạch Yêu Thần.

Ầm ầm một tiếng chấn vang, khí huyết ngập trời.

Một hư ảnh Yêu Thần huyết sắc mơ hồ mơ hồ hiện lên phía sau Thiên Yêu Thái Tử.

“Thiên Yêu Toái Hư Trảo!”

Thiên Yêu Thái Tử vươn một trảo ra, hư ảnh Yêu Thần phía sau gã như cũng thò ra một cự trảo đỏ rực như máu.

Cự trảo trực tiếp xé rách không gian, tạo ra một cái khe không gian đen nhánh.

Mà ở công hạ cường hãn như thế của Thiên Yêu Thái Tử, một chiêu nhật nguyệt đồng huy của Phương Hàn trực tiếp bị xé rách.

Phụt một tiếng!

Quần áo trên người Phương Hàn đều bị xé thành hai mảnh, trên ngực xuất hiện vết trảo huyết sắc thật lớn, hắn ta há mồm hộc máu, bay ngược ra sau, cuối cùng hung hăng nện xuống mặt đất.

Tĩnh mịch...

Một màn xoay ngược này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Một khắc trước Phương Hàn còn khí phách hăng hái, thi triển tuyệt sát.

Giờ khắc này, cả người hắn ta lại trơn bóng, quần áo bị xé rách, đã bị thương nặng, ngã ập xuống mặt đất giống như con chó chết.

Tương phản này quá lớn, làm rất nhiều người trong Đại Dận hoàng triều đều không phản ứng kịp.

Quân Dĩnh Nhi cũng vội vàng dời tầm mắt đi, không nhìn Phương Hàn nữa.

Mà Phương Hàn thì sao?

Cả người hắn ta đều là đơ ra! Ngây người! Choáng váng!

Sao nói là quang hoàn vai chính?

Sao nói là có thể tuyệt sát, trở thành anh hùng cái thế trong lòng Dĩnh Nhi?

Sao hiện tại mình lại biến thành dáng vẻ này?

Cả Phương Hàn cũng không phản ứng kịp.

Thẳng đến vết trảo máu chảy đầm đìa trên ngực mang đến đau đớn kịch liệt mới làm hắn ta tỉnh táo lại.

Đôi mắt Phương Hàn lập tức đỏ rực, lan tràn tơ máu.

Khuất nhục cực độ tràn ngập dưới đáy lòng hắn ta.

Bị thương nặng còn chưa tính, quần áo toàn thân cũng bị xé rách, chật vật như vậy quả thực là xử tội công khai.

Giấc mộng anh hùng của hắn ta hoàn toàn rách nát.

Phương Hàn vội vàng giãy giụa đứng dậy, lấy một bộ quần áo trong pháp khí không gian ra mặc vào.

“Phương Hàn, ngươi không sao chứ, tuyệt đối đừng cậy mạnh.” Thấy Phương Hàn đã mặc quần áo, lúc này Quân Dĩnh Nhi mới quay đầu nói.

Đáy lòng nàng cũng có một chút thất vọng nói không rõ được.

Vừa rồi bóng dáng Phương Hàn đại chiến Thiên Yêu Thái Tử cũng mơ hồ mang đến cho nàng một chút cảm giác trùng khớp với dáng vẻ anh hùng cái thế trong cảm nhận.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy bộ dạng của Phương Hàn, Quân Dĩnh Nhi mới hiểu được, quả nhiên là mình suy nghĩ nhiều.

Phương Hàn nhìn thấy ánh mắt Quân Dĩnh Nhi đã biến hóa một cách vi diệu, trong lòng đại hận, hai mắt đỏ rực như máu gắt gao nhìn chằm chằm vào Thiên Yêu Thái Tử.

“Ngươi thật là người ngu xuẩn nhất bổn Thái Tử từng gặp qua, thật sự cho rằng có chút cơ duyên là có thể chống lại ta sao?” Trong giọng nói của Thiên Yêu Thái Tử mang theo chút nghiền

ngẫm.

Thật ra thực lực của Phương Hàn không yếu, còn có được tế thần phù chiếu, nếu cho hắn ta thời gian trưởng thành, tương lai nhất định có thể chống lại Thiên Yêu Thái Tử, đánh đến ngang tay.

Nhưng thời gian Phương Hàn phát hiện tế thần phù chiếu quá ngắn.

Hắn ta còn chưa hoàn toàn trưởng thành, cho nên mới không đánh lại Thiên Yêu Thái Tử.

“Thực lực của bản thân rác rưởi như vậy, còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, ngu ngốc, Quân Dĩnh Nhi, cậy vào của ngươi là tên phế vật này sao?” Thiên Yêu Thái Tử nói ra những lời giết người tru tâm.

“Không phải, ta sẽ không dựa vào bất cứ kẻ nào!” Quân Dĩnh Nhi xanh cả mặt.

Phương Hàn nghe vậy thì càng nổi giận không thôi, trong lòng phẫn uất.

Đối với một nam nhân thì không thể làm nữ nhân mình thích tin tưởng dựa vào là một loại sỉ nhục tuyệt đối.

“Ha hả, có tính tình, ta thích, phế vật này không bảo hộ được ngươi, vậy đừng trách bổn Thái Tử lạt thủ tồi hoa.”

Thiên Yêu Thái Tử trực tiếp ra tay, trấn áp về hướng Quân Dĩnh Nhi!

“Dừng tay!”

Nhìn thấy Thiên Yêu Thái Tử ra tay với Quân Dĩnh Nhi, Phương Hàn phát ra tiếng gào rống.

Nhưng ngực hắn ta đau nhức, máu chảy ròng ròng, đã bị thương nặng, nhất thời không có sức lực cứu viện.

“Lớn mật!”

Đám người Đại Dận hoàng chủ ngồi không yên.

Quân Dĩnh Nhi chính là người của Quân gia, bọn họ không có khả năng trơ mắt nhìn người của Quân gia bị tộc trấn áp.

Bởi vậy, phía Đại Dận hoàng triều cũng ra tay.

Mà đồng thời, liên quân tứ đại tộc cũng phát động công kích.

Hành động trấn áp Quân Dĩnh Nhi của Thiên Yêu Thái Tử giống như ngòi nổ, hoàn toàn bậc lửa chiến hỏa.

Đồng thời, trong hư không cách đó không xa còn có vài bóng người yêu khí ngập trời xuất hiện.

Trong đó có hai người mặc áo đen, yêu khí mãnh liệt, tản ra khí tức Yêu Thánh.

Đó là Yêu Thánh che giấu thân phận của Yêu Thần Cung.

Hết chương 265.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 266. Quân Tiêu Dao như thần nhân giáng lâm!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bọn họ không tiện để lộ thân phận, đành phải dùng phương thức bịt tai trộm chuông này trợ giúp Thiên Yêu vương tộc.

Đương nhiên, bàn về thực lực và đội hình thì tất nhiên là phe tội tộc giành chiến thắng tuyệt đối.

“Vô dụng, Quân Dĩnh Nhi, không ai có thể cứu được ngươi!”

Thiên Yêu Thái Tử đưa bàn tay ra, chưởng ấn huyết sắc hiện ra, tràn ngập yêu khí huyết sắc đánh nát cả thập phương.

Quân Dĩnh Nhi bị chấn đến liên tục lui về phía sau, đôi môi anh đào cũng khụ ra máu tươi.

Nhìn đại chưởng ấn huyết sắc giống như lồng giam trấn áp đến, cho dù Quân Dĩnh Nhi nội tâm kiên nghị, nhưng trong cặp mắt xinh đẹp long lanh kia cũng khó tránh khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Chung quy nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi mà thôi.

Mà Phương Hàn nhìn thấy tình cảnh này thì lại giãy giụa, nhưng vẫn không có sức lực ra tay.

Chung quy hắn ta cũng không phải anh hùng cái thế trong cảm nhận của Quân Dĩnh Nhi.

“Kết thúc, kế tiếp bổn Thái Tử sẽ tra tấn ngươi thật vui sướng!” Trên mặt Thiên Yêu Thái Đường nở nụ cười biến thái.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Quân Dĩnh Nhi lộ ra tử ý.

Nàng thà chết cũng không muốn rơi vào tay Thiên Yêu Thái Tử,

nhận hết nhục nhã.

“Chỉ tiếc, không thể thực hiện được nguyện vọng trong lòng Dĩnh Nhi, ca ca, đời này Dĩnh Nhi không có cơ hội trở về Tiên Vực gặp ngươi rồi.”

Quân Dĩnh Nhi nhắm mắt, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống từ khóe mắt.

Giờ khắc này, tiếng ồn ào trong thiên địa chung quanh chiến tranh như đều bị rút ra.

Mà trong sự an tĩnh tuyệt đối đó, bên tai Quân Dĩnh Nhi bỗng vang lên một tiếng nói ôn nhuận đạm mạc: “Dám ra tay với người của Quân gia ta, ngươi là cái thứ gì?!”

Nghe thấy giọng nói này, Quân Dĩnh Nhi bỗng mở đôi mắt xinh đẹp ra.

Sau đó, nàng nhìn thấy cảnh tượng mà cả cuộc đời cũng khó quên.

Một chưởng ấn kim sắc to lớn khổng lồ giống như núi cao lập tức đè xuống từ vòm trời!

Đánh tan cả tầng mây phía chân trời, tận diệt thập giới bát hoang!

Chưởng ấn kim sắc rơi xuống, giống như một góc vòm trời sụp đổ.

“Là ai!”

Lông tơ cả người Thiên Yêu Thái Tử dựng ngược, phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ!

Thậm chí gã còn không kịp phản ứng.

Đi kèm với một tiếng vang ầm ầm thật lớn.

Chưởng ấn kim sắc từ trên trời giáng xuống trực tiếp đập mạnh cả người Thiên Yêu Thái Tử lún vào mặt đất!

Ầm ầm ầm!

Giống như động đất cấp mười bùng nổ, chung quanh đất rung núi

chuyển.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hình dạng chưởng ấn, những cái khe thô to như mạng nhện lan tràn khắp tứ phương.

Yên tĩnh!

Sự yên tĩnh như cái chết!

Bất thình lình, từ trên trời giáng xuống một chưởng ấn, trực tiếp chụp Thiên Yêu Thái Tử lún vào lòng đất, không rõ sinh tử.

Trùng kích như vậy quá mức chấn động!

Thậm chí chiến trường vừa mới mở ra cũng tạm thời cứng lại.

Một ít Thánh Nhân đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Phía chân trời, một bóng người bạch y tuyệt thế, siêu nhiên xuất trần đạp không mà đến!

Tựa như thần linh chi tử, hậu duệ trích tiên!

Chính là Quân Tiêu Dao!

Hắn bạch y phiêu phiêu, mái tóc đen nhánh, da thịt như tiên ngọc chạm trác, cả người có vẻ tiên linh dục tú, thần tuấn phi phàm!

“Đó là... Thần tiên sao?” Một ít tu sĩ của Đại Dận hoàng triều đều ngây người.

Còn về Quân Dĩnh Nhi, nội tâm lập tức rơi vào chấn động mãnh liệt xưa nay chưa từng có!

Giờ phút này, bóng người bạch y phiêu phiêu như trích tiên kia giẫm lên tiên huy tường vân bay đến.

Thật sự quá tương tự với anh hùng cái thế bạch y phiêu phiêu, đạp đám mây thất sắc từ trên trời giáng xuống trong cảm nhận của nàng!

Không!

Phải nói, giờ phút này Quân Tiêu Dao càng thêm siêu nhiên tuyệt đại so với anh hùng cái thế mà Quân Dĩnh Nhi thường ảo tưởng!

Quân Tiêu Dao có thần tuấn tú dật và thủ đoạn cường hãn, vừa xuất hiện đã một chưởng chụp văng Thiên Yêu Thái Tử, càng ưu tú hơn so với anh hùng cái thế trong lòng nàng!

Trái tim của Quân Dĩnh Nhi lập tức bị mũi tên Cupid bắn trúng.

Nàng cũng không phải người tùy tùy tiện tiện, gặp ai cũng nhất kiến chung tình.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao thật sự quá phù hợp với ảo tưởng thiếu nữ một cách hoàn mỹ.

Thậm chí, còn ưu tú hơn quá nhiều quá nhiều!

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao hiện thân khiến toàn bộ chiến trường đều lâm vào yên lặng.

“Ta... Ta không nhìn lầm đó chứ, Thiên Yêu Thái Tử bị bạch y công tử kia một chưởng chụp lún xuống mặt đất?”

“Không sai, chưởng ấn kia cũng quá khủng bố, rốt cuộc bạch y công tử này có tu vi ra sao?”

Sau sự tĩnh mịch ngắn ngủi là tiếng ồ lên xé cả khung trời.

Toàn bộ chiến cuộc hoàn toàn bị một tay Quân Tiêu Dao quấy rầy, lâm vào sự đình trệ ngắn ngủi.

“Hắn... Hắn là ai?”

Trên mặt đất, Phương Hàn vô cùng chật vật, cả người toàn là máu cũng ngây ngẩn cả ra.

Sau đó, hắn ta lại nhìn thấy vẻ mặt tựa như ngu si của Quân Dĩnh Nhi, cả người nàng đều ngơ ngác.

Quân Tiêu Dao như không thấy được phản ứng kinh ngạc, hoặc là sửng sốt, hoặc là chấn động của mọi người chung quanh.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Quân Dĩnh Nhi đầu tiên.

“Không sai, là nàng.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng.

Bởi vì trước kia Quân Vạn Kiếp từng đi theo bên cạnh hắn, cho nên Quân Tiêu Dao cũng khá quen thuộc với khí tức huyết mạch của Quân Vạn Kiếp.

Mà thiếu nữ mặc váy lụa màu tím nhạt trước mặt, có khí tức huyết mạch đồng nguyên với Quân Vạn Kiếp.

Hơn nữa tuổi cũng trùng khớp.

Không nghi ngờ gì nữa, thiếu nữ này chính là muội muội rơi xuống hạ giới của Quân Vạn Kiếp,

Nhưng mà, Quân Tiêu Dao lại nhìn thấy bên má có chút sưng đỏ, còn hiện lên dấu tay của Quân Dĩnh Nhi.

Thân thể hắn hơi mơ hồ, ngay sau đó, lại xuất hiện trước mặt Quân Dĩnh Nhi.

Gương mặt xinh đẹp của Quân Dĩnh Nhi ửng đỏ, không biết phải làm sao.

Khi đối mặt với đám người Phương Hàn, nàng hết sức thong dong tự nhiên.

Nhưng đứng trước mắt vị bạch y công tử tuấn mỹ như tiên này thì có chút tâm hoảng ý loạn.

Trái tim nàng như nai con loạn nhảy thình thịch.

Quân Tiêu Dao nâng tay lên, vuốt ve bên má có chút sưng đỏ của Quân Dĩnh Nhi.

Tim Quân Dĩnh Nhi đập càng nhanh.

Theo lý thuyết, nếu là người xa lạ làm vậy với nàng thì chính là đùa giỡn, Quân Dĩnh Nhi tuyệt đối sẽ tức giận.

Nhưng hiện tại, Quân Dĩnh Nhi lại thuận theo giống như một con

búp bê sứ.

Thật ra Quân Dĩnh Nhi vốn muốn cự tuyệt, nhưng Quân Tiêu Dao thật sự quá soái!

Hơn nữa chủ yếu là, Quân Dĩnh Nhi có thể cảm nhận được thái độ của Quân Tiêu Dao cũng không có ý đùa giỡn gì cả.

“Ai làm?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Dạ Xoa công chúa.” Quân Dĩnh Nhi bĩu bĩu môi, có chút ủy khuất mà nói.

Hết chương 266.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 267. Quân Dĩnh Nhi biến thành tiểu mê muội (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

(1) Ý chỉ những người hâm mộ thần tượng một cách cuồng nhiệt

Bàn tay Quân Tiêu Dao khẽ vuốt, tiên huy tràn ngập.

Chỉ trong chỉ thoáng chốc, gương mặt của Quân Dĩnh Nhi đã khôi phục như lúc ban đầu, trắng nõn như ngọc.

Phương Hàn thấy tình cảnh này thì quả thực buồn bực muốn hộc máu.

Tuy hắn ta và Quân Dĩnh Nhi còn chưa có bất cứ quan hệ thực chất nào, nhưng giờ phút này, hắn ta lại cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một mảnh thảo nguyên xanh xanh.

Sau khi khôi phục gương mặt của Quân Dĩnh Nhi, Quân Tiêu Dao thu tay lại, ngược lại nhìn về phía Dạ Xoa công chúa.

Hắn không nói một câu, ánh mắt lạnh nhạt như băng, một tay đập mạnh xuống.

Chưởng ấn kim sắc đẩy ngang hư không, phát ra tiếng lôi đình nổ vang!

Thậm chí Dạ Xoa công chúa không có cả cơ hội phản ứng thì đã trực tiếp bang một tiếng, bị chưởng ấn kim sắc nghiền thành thịt nát!

Một chưởng đập cho Thiên Yêu Thái Tử lún sâu vào mặt đất, không rõ sinh tử.

Một tay bóp chết Dạ Xoa công chúa, giống như nghiền chết một con kiến.

Quân Tiêu Dao như Thần Tử giáng lâm, khiến cho tứ phương chấn

động!

Tất cả mọi người trên mảnh thiên địa này đều không kịp phản ứng.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao hoàn toàn làm chấn động tâm thần bọn họ!

Cái miệng nhỏ hồng nhuận của Quân Dĩnh Nhi cũng há ra tròn tròn, đôi mắt xinh đẹp hiện lên không thể tin cực độ.

Nàng ứng phó Dạ Xoa công chúa đó cũng có chút cố sức.

Nhưng vị bạch y công tử soái nổ chân trời trước mặt lại có thể tùy tiện ra tay diệt sát, không tốn bao nhiêu sức lực.

“Xin hỏi công tử, ngài là...” Quân Dĩnh Nhi khẩn trương dò hỏi.

“Được một người gửi gắm, đón ngươi trở về Tiên Vực.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Quân Dĩnh Nhi nghe được lời này, trong óc ầm ầm chấn động, giống như có lôi đình nổ vang.

Nàng có chút thất thần, đôi mắt xinh đẹp có nước mắt thoáng hiện.

Cuối cùng ca ca nàng cũng thực hiện hứa hẹn, đi lên đỉnh cao sao?

Hiện tại thậm chí còn có thể phái người xuống hạ giới tìm kiếm nàng.

“Là ca ca phái ngươi tới tìm Dĩnh Nhi sao?” Quân Dĩnh Nhi kích động nói.

“Cái này...” Quân Tiêu Dao nhất thời không nói biết gì, chỉ khẽ gật đầu.

“Thật tốt quá.” Quân Dĩnh Nhi nụ cười rạng rỡ, tươi như một đóa cây hoa bách hợp thanh lệ động lòng người.

Nàng lại nhìn nhìn gương mặt có tiên huy mông lung, thần tú tuấn

dật của Quân Tiêu Dao, trong lòng lập tức sinh ra nghi hoặc.

Tuy nàng tin tưởng ca ca mình đã trở nên rất mạnh.

Nhưng mà, cả người theo đuổi của ca ca cũng mạnh như vậy sao?

Lúc này, vang lên một âm thanh ầm ầm.

Trong cái hố sâu chưởng ấn kia phun trào ra yêu khí đỏ như máu giống như núi lửa.

Ngay sau đó, một bóng người lao ra từ trong đó, chính là Thiên Yêu Thái Tử.

Chỉ là giờ phút này, Thiên Yêu Thái Tử nhìn có vẻ cực kỳ chật vật.

Gã tóc tai bù xù, trên người đều là máu, cơ thể nứt toạc, trên làn da đều là từng miệng vết thương.

Dáng vẻ như vậy khiến người ta rất khó liên tưởng gã với Thiên Yêu Thái Tử cao cao tại thượng trước đó.

Giờ phút này, Thiên Yêu Thái Tử như biến thành Phương Hàn số 2, cũng vô cùng thê thảm.

“Rốt cuộc ngươi là ai mà dám đánh lén?” Trong mắt Thiên Yêu Thái Tử bốc cháy lên Liệt Diễm huyết sắc.

Nếu không phải gã có huyết mạch Yêu Thần hộ thân thì một kích vừa rồi đủ để hoàn toàn nghiền nát thân thể gã.

“Thế mà còn chưa chết, mạng cũng lớn lắm.” Quân Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Tám mươi phần trăm thiên kiêu không chịu nổi một cái tát của hắn.

Thiên Yêu Thái Tử này có thể chống đỡ được một chưởng, coi như cũng có chút bản lĩnh.

Quân Tiêu Dao cũng không biết Thiên Yêu Thái Tử mang huyết mạch Yêu Thần.

Nhưng dù biết, hắn cũng sẽ không có gợn sóng gì.

Những thiên kiêu hắn đối phó, tên nào không có các loại át chủ bài.

Chỉ là một tên mang huyết mạch Yêu Thần, còn không thể khiến Quân Tiêu Dao sinh ra dao động.

“Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta!” Ánh mắt Thiên Yêu Thái Tử gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

“Bản Thần Tử cần gì nói lời vô nghĩa với một con kiến!”

Quân Tiêu Dao lại ra tay, kim quang nở rộ, khí huyết ngập trời, trấn sát về hướng Thiên Yêu Thái Tử.

“Bản Thần Tử...” Thiên Yêu Thái Tử lẩm bẩm, sau đó bỗng khôi phục tinh thần, biểu cảm khó nén chấn động, kêu lên thất thanh: “Ngươi là... Thần Tử của Quân Gia!”

Bạch y công tử như trích tiên trước mặt chính là Thần Tử Quân Gia mà Nhan Như Mộng nhắc tới, kẻ khiến nàng ta vô cùng kiêng kỵ!

Câu nói này vừa vang lên, tứ phương đều kinh ngạc, sau đó lập tức ồ lên.

“Thần Tử của Quân Gia, là chủ thượng Quân gia tới cứu viện!” Đám người Đại Dận hoàng chủ đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vui mừng cực độ.

Rốt cuộc chủ thượng Quân gia cũng tới!

Hơn nữa ông ta biết Quân gia không có khả năng chỉ để một vị Thần Tử hạ giới, nhất định còn có hộ đạo nhân đi theo.

Nếu như vậy, Đại Dận hoàng triều được cứu rồi!

“Cái gì, Thần Tử?” Quân Dĩnh Nhi kinh hô, bàn tay ngọc nhịn không được che lại cái miệng nhỏ, đồng nhãn trừng lớn.

Tuy nàng là người của chi thứ Quân gia, từ nhỏ đã bị đưa xuống

hạ giới.

Nhưng nàng cũng biết hai chữ Thần Tử có nghĩa là gì.

Đó là tồn tại mà ca ca nàng chỉ có thể nhìn lên!

Hiện tại, Quân Dĩnh Nhi phục hồi tinh thần, hiểu ra là mình hiểu lầm.

Vị bạch y công tử trước mặt căn bản không phải người theo đuổi của ca ca nàng.

Thậm chí rất có khả năng, ca ca là người theo đuổi của hắn!

Quân Tiêu Dao đưa tay đẩy ngang hư không, căn bản không thi triển ra bất cứ chiêu thức nào.

Sức mạnh của Tượng Thần Trấn Ngục Kính thêm vào ba tỷ bảy trăm triệu cân thần lực, cộng thêm bảy mươi khối Đại La Tiên Cốt, đủ để đẩy ngang hạ giới, mênh mông vạn dặm!

Ầm ầm ầm!

Hư không rách nát, thiên địa rung chuyển!

Quân Tiêu Dao giơ tay nhấc chân thôi đã như Cổ Thần giáng thế, hủy thiên diệt địa!

Vẻ mặt Thiên Yêu Thái Tử thay đổi kịch liệt, đồng tử mang theo chấn động cực hạn.

Hiện tại cuối cùng gã cũng hiểu lời cảnh báo trước đó của Nhan Như Mộng có nghĩa là gì.

“Thiên Yêu Toái Hư Trảo!”

Thiên Yêu Thái Tử cũng bùng nổ toàn bộ sức mạnh của bản thân, áp bức sức mạnh huyết mạch.

Huyết mạch Yêu Thần mênh mông mãnh liệt, hình thành hư ảnh Yêu Thần ở phía sau gã.

Cự trảo huyết sắc, xé nát thiên địa va chạm với bàn tay của Quân

Tiêu Dao.

Nhưng mà!

Phanh!

Không có chút trì hoãn nào!

Thiên Yêu Toái Hư Trảo trước đó đánh cho Phương Hàn vô cùng chật vật lại hoàn toàn không thể ngăn cản Quân Tiêu Dao mảy may!

Quân Tiêu Dao đưa tay tung ra Nhân Vương Ấn, phía sau có một hư ảnh đế vương đỉnh thiên lập địa hiện lên.

Nhân Vương Ấn ra, thiên địa trấn phục!

Hết chương 267.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 268. Phương Hàn không cam lòng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao cứ như trung tâm của thiên địa Vạn Tượng, phong tư tuyệt đại, chỉ cần giơ tay đã trấn áp Thiên Yêu Thái Tử!

“Không, sao ngươi có thể mạnh đến mức này!” Hai mắt Thiên Yêu Thái Tử đỏ rực như máu, phát ra tiếng rống giận không cam lòng.

Trước đó gã làm như không thấy lời cảnh báo của Nhan Như Mộng, thậm chí còn mở miệng trào phúng.

Nhưng hiện tại, rốt cuộc Thiên Yêu Thái Tử cũng nếm phải quả đắng do sự liều lĩnh tự đại của mình.

Kiêu ngạo thì được, tự đại cũng không sao, nhưng cũng phải xem là vớ ai.

Quân Tiêu Dao kiêu ngạo thì không sao cả, bởi vì hắn có năng lực để kiêu ngạo.

Hắn đủ khả năng không đặt bất cứ người nào cùng thế hệ vào mắt!

Nhưng Thiên Yêu Thái Tử thì sao?

Gã có năng lực này à?

“Yêu huyết thần ấn!”

Thiên Yêu Thái Tử đưa đôi tay kết ấn, yêu khí tận trời, một ấn kết huyết sắc hiện ra, va chạm với Nhân Vương Ấn của Quân Tiêu Dao.

Oanh!

Thiên địa hỗn loạn, đàn tinh rơi rụng!

Gợn sóng pháp lực cuồng mãnh gột rửa tứ phương.

Phụt!

Thiên Yêu Thái Tử lại bị đánh lui, xương sườn ở ngực không ngừng phát ra tiếng rắc rắc, không biết vỡ vụn bao nhiêu cây.

Máu tươi như không cần tiền mà tuôn ra từ miệng gã, cả người gã đập thật mạnh xuống mặt đất, chật vật như chó!

Hai chiêu!

Gần như chỉ hai chiêu!

Thiên Yêu Thái Tử vừa rồi còn vô cùng kiêu ngạo, giờ phút này lại bị đánh thành một con chó chết!

Liên quân tứ đại tội tộc trừng lớn đôi mắt, toàn thể câm lặng!

Rất nhiều hoàng tử hoàng nữ phe Đại Dận hoàng triều cũng nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

“Sao... Tại sao lại như vậy?”

Phía bên kia, Phương Hàn đang thất thần, ngơ ra.

Trước đó hắn ta bị Thiên Yêu Thái Tử hung hăng nghiền áp.

Mà hiện tại, Thiên Yêu Thái Tử bị Quân Tiêu Dao dùng hai chiêu trấn áp.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là chênh lệch giữa hắn ta và Quân Tiêu Dao quá quá lớn, giống như khác nhau một trời một vực!

“Tại sao lại như vậy, ta có được tế thần phù chiếu, ta mới là vai chính...” Phương Hàn hoàn toàn rơi vào trạng thái dại ra.

Không phải là hắn ta giành hết nổi bật trong trận chiến đấu này sao?

Chẳng lẽ anh hùng cái thế trong cảm nhận của Quân Dĩnh Nhi không nên là hắn ta sao?

Nhưng hiện tại thế nào?

Phương Hàn nhìn về phía Quân Dĩnh Nhi.

Giờ phút này, Quân Dĩnh Nhi như hoàn toàn biến thành tiểu mê muội của Quân Tiêu Dao.

Đôi mắt xinh đẹp long lanh kia tỏa ra tia sáng kỳ dị, sáng đến mức căn bản không che giấu được.

Cảm xúc khát khao, hướng tới, khuynh mộ, kính nể kia đậm đến không thể hòa tan!

“Phốc...”

Phương Hàn nhìn thấy vẻ mặt của Quân Dĩnh Nhi thì trực tiếp kêu rên một tiếng, nhịn không được lại hộc ra một ngụm tâm đầu huyết!

Đúng là anh hùng cái thế có xuất hiện, chỉ là hoàn toàn không phải hắn ta!

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến tất cả mọi người ngơ ra, sau một lúc lâu cũng không phục hồi tinh thần được.

Thiên Yêu Thái Tử là một trong những thiên kiêu trẻ tuổi cường đại nhất phe tội tộc.

Thế mà lại bị đánh bại bởi hai chiêu của Quân Tiêu Dao.

Rốt cục vị Thần Tử Quân Gia bạch y siêu nhiên này mạnh tới mức nào chứ?

Trong mắt Quân Tiêu Dao là một mảnh đạm mạc.

Hắn lại ra tay, trấn sát về hướng Thiên Yêu Thái Tử.

Lần này hắn muốn hoàn toàn đánh chết Thiên Yêu Thái Tử!

“Làm càn!” Thánh Nhân của Thiên Yêu vương tộc đang rống giận.

Tuy thân phận của Quân Tiêu Dao siêu tuyệt, là Thần Tử của Quân Gia.

Nhưng bọn họ cũng không có khả năng trơ mắt nhìn Thiên Yêu Thái Tử bị đánh chết.

Bởi vậy, cho dù ỷ lớn hiếp nhỏ, Thánh Nhân của Thiên Yêu vương tộc cũng muốn ra tay.

Mà lúc này, trong hư không lại có khí tức Thánh Nhân bùng nổ, một tiếng quát lạnh nổ vang: "Làm càn chính là các ngươi!"

Các tùy tùng Đông Huyền lão tổ hiện thân, một tay chặn lại Thánh Nhân của Thiên Yêu vương tộc.

"Chết đi." Vẻ mặt của Quân Tiêu Dao thật đạm mạc, chụp qua một chưởng.

Với hắn mà nói, giết một tên Thiên Yêu Thái Tử là chuyện quá mức đơn giản.

"Không..." Lúc này Thiên Yêu Thái Tử thật sự sợ hãi, mắt lộ kinh sợ.

Vèo!

Trong hư không, một chưởng ấn yêu khí hiện ra, chặn chưởng ấn của Quân Tiêu Dao lại.

"Hừm?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Một tiếng thở dài thườn thượt truyền đến: "Thần Tử Quân Gia, tha cho hắn một mạng được không, Như Mộng cũng tiện trở về phục mệnh."

Sau khi tiếng thở dài này truyền ra, một nữ tử dung nhan hoàn mỹ hiện thân.

Váy hồng phiêu phiêu, mái tóc đen như thác nước, da thịt như ngưng chi, cặp chân thon dài.

Đó là Nhan Như Mộng.

Trước đó nàng ta luôn ẩn thân trong hư không, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện, nàng cũng biết e rằng chuyện hôm nay khó mà xử lý cho êm đẹp.

Nhưng nàng ta lại nhận được mệnh lệnh của Tiểu Yêu Hậu, không có khả năng trơ mắt nhìn Thiên Yêu Thái Tử bị Quân Tiêu Dao diệt sát, bởi vậy chỉ có thể căng da đầu hiện thân.

Khi Nhan Như Mộng xuất hiện, hô hấp của rất nhiều tu sĩ nam tính phía Đại Dận hoàng triều cũng hơi tạm dừng.

Không phải vì nguyên nhân nào khác, mà là vì Nhan Như Mộng này quá đẹp.

Người cũng như tên, dung nhan tuyệt mỹ tuyệt trần tựa như ảo mộng.

Rất khó tưởng tượng, nàng ta là người của Yêu tộc.

Trên người nàng ta mang theo một loại khí chất xuất trần hoàn mỹ như Nguyệt Cung tiên tử.

“Ngươi là... Thần Nữ của Yêu Thần Cung.” Sắc mặt Quân Tiêu Dao như giếng cổ không gợn sóng.

Mặc dù Nhan Như Mộng này có dung mạo hoàn mỹ khiến người ta hít thở không thông, nhưng trong mắt Quân Tiêu Dao cũng không có một tia dao động.

Hắn từng gặp quá nhiều mỹ nhân.

Ai không phải la phong hoa tuyệt đại?

Bởi vậy sớm đã có sức miễn dịch với mỹ nữ.

Càng đừng nói lấy tính cách của hắn, căn bản sẽ không để ý bất cứ nữ nhân nào, cho dù nàng ta thật xinh đẹp.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao có thể nhận ra Nhan Như Mộng, là vì Nhan Như Mộng cũng rất có danh tiếng ở Hoang Thiên Tiên Vực,.

Dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, là tình nhân trong mộng của vô

số tu sĩ nam tính.

Nhưng nếu vì dung mạo này mà xem thấp nàng, cho rằng nàng là một bình hoa, vậy thì quá quá sai.

Nhan Như Mộng mang trên người Yêu Hoàng Thể, chính là thiên chi kiêu nữ thiên tư xuất chúng nhất của Yêu Thần Cung, đưa mắt nhìn ra toàn bộ thế hệ trẻ tuổi trên Tiên Vực, cũng xem như tồn tại đỉnh lưu.

“Khanh khách, được Thần Tử Quân Gia nhận ra cũng là vinh hạnh của Như Mộng.” Nhan Như Mộng khẽ cười một tiếng, sáng lạn như bách hoa nở rộ.

Bình thường nàng ta rất thanh lãnh, khí chất xuất trần, nhưng giờ phút này lại không xuất trần nổi khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Bởi vì Quân Tiêu Dao càng siêu nhiên xuất trần hơn nàng ta.

Thiên Yêu Thái Tử nhìn thấy thái độ của Nhan Như Mộng thì trong lòng có chút không thoải mái.

Hết chương 268.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 269. Nhan Như Mộng nhúng tay, bản thể của ngươi là cái gì?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khi Nhan Như Mộng đối mặt với gã, tuy rằng không có khinh miệt rõ ràng gì, nhưng từ trong xương cốt vẫn mang theo một loại thanh lãnh cao cao tại thượng.

Mà hiện tại gặp phải Quân Tiêu Dao, Nhan Như Mộng lại không keo kiệt nụ cười, quả thực như biến thành nữ lang bán rẻ tiếng cười.

Nhưng nghĩ đến chuyện mình còn sống, Thiên Yêu Thái Tử cũng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi trong lòng.

Gã tin chắc, có Nhan Như Mộng và Yêu Thần Cung ra mặt thì Quân Tiêu Dao cũng không dám động vào gã.

“Hừ, chờ ta trở lại Tiên Vực, được Yêu Thần Cung bồi dưỡng, hoàn toàn kích hoạt huyết mạch Yêu Thần, Quân Tiêu Dao, đến lúc đó chính là ngày chết của ngươi...”

Thiên Yêu Thái Tử cũng không có ngốc đến trực tiếp buông lời hung ác chọc giận Quân Tiêu Dao, mà chỉ lạnh lùng nói trong lòng.

Quân Tiêu Dao vừa thấy cảm xúc trong mắt Thiên Yêu Thái Tử thì hiểu ngay gã đang suy nghĩ cái gì.

“Cho nên, ngươi muốn ngăn cản bản Thần Tử giết Thiên Yêu Thái Tử này?” Quân Tiêu Dao nhìn về phía Nhan Như Mộng.

“Như Mộng cũng chỉ thân bất do kỷ, đang có nhiệm vụ trong người, Thần Tử có thể khoan dung vài phần không, coi như là Như Mộng nợ Thần Tử một ân tình.” Nhan Như Mộng rũ mắt, lời nói lại mang theo chút làm nũng.

“Ân tình, vậy ngươi lấy gì để trả?” Quân Tiêu Dao nhìn quét Nhan Như Mộng từ trên xuống dưới một cái.

Đối mặt với ánh mắt xem kỹ của Quân Tiêu Dao, cả người Nhan Như Mộng đều hơi tê dại.

“Thần Tử muốn trả thế nào thì trả thế đó, chỉ hy vọng Thần Tử đừng quá đáng là được.” Nhan Như Mộng cắn môi, ánh mắt ngấn nước, buồn bã nói.

Lời này cũng khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

“Cái này... Cũng quá vô sỉ rồi!” Quân Dĩnh Nhi giận dữ nói.

Nàng lại cảm thấy hơi lo lắng, Quân Tiêu Dao sẽ không thật sự nghe lời Nhan Như Mộng nói mà thả Thiên Yêu Thái Tử đúng không?

“Ha hả...” Quân Tiêu Dao hơi bật cười.

Nhan Như Mộng nhìn thấy Quân Tiêu Dao cười thì đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng ngay sau đó, lời Quân Tiêu Dao nói ra lại làm Thần Nữ như Nhan Như Mộng hoàn toàn ngạc nhiên.

“Ngươi có tư cách nói điều kiện với bản Thần Tử sao?”

Quân Tiêu Dao trực tiếp ra tay.

Nếu Nhan Như Mộng muốn cứu Thiên Yêu Thái Tử, vậy Quân Tiêu Dao trực tiếp trấn áp Nhan Như Mộng trước.

“Quân Tiêu Dao, ngươi!” Ngọc nhan của Nhan Như Mộng biến sắc.

Đây là lần đầu tiên nàng ta gặp phải loại thẳng nam sắt thép thờ ơ trước sắc đẹp này.

Thân thể Quân Tiêu Dao chợt lóe, đáp xuống trước người Nhan Như Mộng, một quyền oanh kích xuống, đánh thẳng vào ngực Nhan Như Mộng.

Nhan Như Mộng cắn chặt răng, ra tay phản kháng, thân thể mềm mại yểu điệu phát ra yêu khí ngập trời.

Nàng ta mang trên người Yêu Hoàng Thể, thể chất cũng cực kỳ cường hãn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng va chạm liên tục bùng nổ, Nhan Như Mộng bị đẩy lui.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không bị sắc đẹp mê hoặc, đôi mắt của Quân Dĩnh Nhi càng lấp lánh.

Đối với thiếu nữ tuổi này, Quân Tiêu Dao quả thực còn bạch mã vương tử hơn cả bạch mã vương tử.

Nhìn thấy Nhan Như Mộng thúc giục Yêu Hoàng Thể, trong mắt Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một chút kinh ngạc.

Đừng nhìn dáng người Nhan Như Mộng lả lướt, khớp xương tinh tế, nhưng sức mạnh và cường độ của thân thể này còn mạnh hơn một ít Vương Thể.

Ít nhất Tinh Thần Vương Thể của Diệp Tinh Vân trước đó không thể sánh bằng Yêu Hoàng Thể.

Nhưng cho dù là thể chất gì thì đều có vẻ yếu ớt khi đứng trước mặt Hoang Cổ Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao quyền mang mênh mông, trực tiếp đấm vào ngực Nhan Như Mộng.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Nhan Như Mộng không thể duy trì bình tĩnh nổi nữa.

Góc độ ra tay của hắn thực xảo quyệt.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao không phải cố ý làm như thế.

Trong mắt hắn chỉ có kẻ địch, không có phân biệt nam nữ.

Ngươi ra tay trấn áp, chẳng lẽ còn phải cố kỵ đối phương là nữ nhân hay sao?

Nhan Như Mộng lại bị đẩy lui, cánh tay ngó sen tê dại.

Khó có thể tưởng tượng, đây chỉ là đòn oanh kích tùy tiện của Quân Tiêu Dao.

Nhan Như Mộng vươn ra một chân quét ngang, trải rộng phù văn, mang theo lực đạo quất nát núi cao mà đánh thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Dưới một chân này, cho dù mạnh như Thiên Yêu Thái Tử trước đó, phỏng chừng cũng sẽ bị quất nát bấy.

Bàn tay Quân Tiêu Dao chợt phóng kim quang, oanh một tiếng, hắn trực tiếp bắt được cẳng chân của Nhan Như Mộng.

Chân nàng ta thật thon dài, xúc cảm như sờ vào ngọc sứ.

Nhưng ngặt nỗi Quân Tiêu Dao lại nói ra một câu không hợp thời điểm.

“Tiêm nùng hợp độ, tu trường hữu trí (1), nạc mỡ đan xen, bản thể của ngươi là cái gì?”

(1) Dài ngắn, kích cỡ vừa vặn, thon dài sờ đã tay

Nhan Như Mộng đang muốn giãy giụa, nghe thấy lời này của Quân Tiêu Dao thì cả ngọc dung đều dại ra.

Tiêm nùng hợp độ, tu trường hữu trí thì có thể lý giải, dù sao cũng là câu thành ngữ ca ngợi.

Nhưng nạc mỡ đan xen là cái quỷ gì?

Hơn nữa cuối cùng Quân Tiêu Dao còn hỏi bản thể của nàng là cái gì?

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Quân Tiêu Dao đang nhắm vào bản thể của nàng ta!

Nhan Như Mộng thân là Yêu tộc, tất nhiên bản thể không phải người.

Mà đối với Yêu tộc thì bản thể là một bí mật, giống như dò hỏi

tuổi của nữ hài tử vậy.

Đừng nói ngoại giới, e rằng cả trong Yêu Thần Cung cũng chỉ có vài người ít ỏi gồm Tiểu Yêu Hậu biết bản thể của Nhan Như Mộng là cái gì.

Mà hiện tại, thái độ của Quân Tiêu Dao không phải đang chứng tỏ hắn đang nhắm mục tiêu vào bản thể của Nhan Như Mộng sao?

Trước kia cũng không phải Quân Tiêu Dao chưa ăn qua.

Tỷ như U Long Chí Tôn của Tổ Long Sào và các sinh linh như Thôn Thiên Tước.

Nhưng vấn đề là, hiện tại Nhan Như Mộng là một vị đại mỹ nhân nũng nịu.

Quân Tiêu Dao cứ nắm chân nàng ta mà hỏi bản thể là cái gì.

Hắn đang có tâm tư gì, thật sự rõ như ban ngày.

Người này quả thực là ma quỷ!

Tuy tính cách của Nhan Như Mộng thanh lãnh, nhưng cũng nhịn không được thất thố, rất muốn thét chói tai, hô to một câu.

Quân Tiêu Dao, ngươi là ma quỷ sao?

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật quá đáng!” Nhan Như Mộng thất thố, xấu hổ và giận dữ quát.

Nàng ta hoàn toàn thúc giục uy thế của Yêu Hoàng Thể, đồng thời cái chân còn lại cũng quất thẳng vào đầu Quân Tiêu Dao.

Đây hoàn toàn là hành động bản năng trong lúc phẫn nộ, có thể đoán được trong lòng nàng ta xấu hổ và giận dữ đến mức nào.

Nhan Như Mộng vung chân quất mạnh vào hư không, váy hồng phất phới.

Quân Tiêu Dao cũng phản ứng rất nhanh, một tay chặn ngang, đồng thời giữa mày lao ra một Trật Tự Thần Liên kim sắc, hóa

thành đoản kiếm kim sắc, đó chính là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Hết chương 269.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 270. Thánh Nhân muốn giết Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm vừa xuất hiện thì sắc mặt Nhan Như Mộng lập tức thay đổi.

Nàng ta cũng tung ra một thần binh pháp bảo nhìn giống như tấm gương, chặn lại một kích của Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Nhưng lực phản chấn cường đại kia lại đánh bay Nhan Như Mộng, để lại một vết máu bên mép môi đỏ.

“Tiểu thư!”

Hai Yêu Thánh áo đen thay đổi sắc mặt, bọn họ trực tiếp ra tay.

Tuy rằng họ không dám chém giết Quân Tiêu Dao, nhưng ít ra cũng phải bảo vệ Nhan Như Mộng.

Nhìn thấy hai Yêu Thánh áo đen ra tay trấn áp Quân Tiêu Dao, đám người Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên muốn ra tay viện trợ, lại bị Thánh Nhân của Thiên Yêu vương tộc chặn lại.

Đám người Cửu Đầu Sư Tử, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Tô Tử Quỳnh cũng có mặt.

Nhưng bọn họ cũng không có khả năng ngăn cản công kích của Thánh Nhân.

“Ha ha, Quân Tiêu Dao, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng ở hạ giới này còn có Chuẩn Thánh, có Thánh Nhân, ngươi không lật trời được đâu!” Thiên Yêu Thái Tử cười nói.

Hiện giờ liên quân tứ đại tội tộc cộng thêm với hai Yêu Thánh của Yêu Thần Cung thì có khoảng hơn hai mươi vị Thánh Nhân.

Mà phía Quân Tiêu Dao, mặc dù có thêm Đông Huyền lão tổ và Cổ

Nguyên thì cũng chỉ có bốn năm vị mà thôi.

Loại chênh lệch chiến lực này, há là một mình Quân Tiêu Dao có thể bù đắp.

Đám người Đại Dận hoàng chủ cũng nghĩ tới điểm này, trong lòng cũng trầm xuống.

Chẳng lẽ dù Thần Tử Quân Gia có tới thì cũng không cách nào xoay chuyển trời đất?

“Thần Tử đại nhân...” Đôi mắt xinh đẹp của Quân Dĩnh Nhi hiện ra ý kiên định, thầm cầu nguyện trong lòng.

Không biết vì sao, nàng có một niềm tin khó hiểu đối với Quân Tiêu Dao.

Có thể là Quân Tiêu Dao lên sân khấu làm nàng quá chấn động.

Bởi vậy, nàng tin Quân Tiêu Dao có khả năng giải quyết tất cả vấn đề.

“A, buồn cười...” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, hư không bị xé rách, sáu Liệt Tinh Thần Khôi ra tay, oanh kích về hướng hai tên Thánh Nhân Yêu tộc.

“Đây là... con rối Thánh Nhân!” Hai Thánh Nhân Yêu tộc đột nhiên không kịp phòng ngừa nên đã bị thương.

Đương nhiên, dù sao bọn họ cũng là Thánh Nhân của Yêu Thần Cung Tiên Vực.

Bàn về thực lực thì họ mạnh hơn đám Kim Chu lão tổ kia rất nhiều, bởi vậy không bị Liệt Tinh Thần Khôi lập tức hạ gục.

Nhìn thấy sáu con rối Thánh Nhân này, trong mắt Nhan Như Mộng lộ ra chút ngưng trọng.

Còn Thiên Yêu Thái Tử đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nếu ngay từ đầu Quân Tiêu Dao đã lấy ra Liệt Tinh Thần Khôi, gã

sẽ lập tức bị hạ gục trong nháy mắt.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng vì một Thiên Yêu Thái Tử mà vận dụng Liệt Tinh Thần Khôi, giết gà cần gì dao mổ trâu.

Mà phía Đại Dận hoàng triều lại vang lên tiếng hoan hô.

Sáu Liệt Tinh Thần Khôi này thật sự đã mang đến cho Đại Dận hoàng triều bọn họ một tia hy vọng.

Một hy vọng có khả năng sống sót.

Nhưng mặc dù có sáu Liệt Tinh Thần Khôi cộng thêm Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên, cùng với Thánh Nhân của Đại Dận hoàng triều.

Nhưng số lượng này cộng lại vẫn không bằng liên quân tội tộc.

“Mặc kệ ngươi là Thần Tử Quân Gia gì, giết người thì phải đền mạng!” Phía Dạ Xoa vương tộc có Thánh Nhân phát ra tiếng nói lạnh lẽo.

Bởi vì trước đó Quân Tiêu Dao tùy tiện ra tay đã giết Dạ Xoa công chúa, hoàn toàn khiến nhất tộc này phẫn nộ.

Đám Thánh Nhân Tội tộc đều ra tay, giao thủ với Liệt Tinh Thần Khôi và các Thánh Nhân của Đại Dận hoàng triều.

Mà Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc vừa vặn rảnh tay nên đã nhắm thẳng vào Quân Tiêu Dao, ánh mắt thật lãnh khốc.

“Chết tới nơi rồi!”

Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc ra tay, tỏa ra sức mạnh mênh mông, đấm thẳng một quyền về hướng Quân Tiêu Dao, vòm trời như sụp xuống.

“Thần Tử đại nhân!” Quân Dĩnh Nhi phát ra tiếng thét chói tai.

Đám người Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên, Đại Dận hoàng chủ cũng thay đổi sắc mặt, muốn đưa tay viện trợ, nhưng lại bị Thánh Nhân tội tộc cuốn lấy gắt gao.

Thiên Yêu Thái Tử nhìn thấy tình cảnh này thì vui mừng khôn xiết.

Cái tên để lại bóng ma sâu sắc trong lòng gã rốt cuộc cũng phải chết!

Mà điều làm người ta bất ngờ chính là, dưới đáy mắt Phương Hàn cũng hiện ra chút vui sướng.

Không sai, Quân Tiêu Dao cứu vớt Đại Dận hoàng triều.

Mà hoàng tử Đại Dận hoàng triều như hắn ta chẳng những không cảm kích, giờ phút này nhìn thấy Quân Tiêu Dao lâm vào nguy cơ, ngược lại còn mang theo một tia vui mừng.

Còn về nguyên nhân là gì?

Rất đơn giản.

Ghen ghét!

Phương Hàn ghen ghét Quân Tiêu Dao đến cùng cực.

Cảm giác này giống như một con giun hèn mọn có được cơ duyên, lột xác thành mãng xà, lúc đang cho rằng mình sẽ trở nên thật cường đại thì trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một chân long.

Tất cả nỗ lực, tất cả quật khởi của hắn ta có vẻ thật buồn cười trước mặt Quân Tiêu Dao, thật sự là nhỏ bé đến mức không đáng kể!

Có người sinh ra đã cao cao tại thượng!

Càng đừng nói là sau khi Quân Tiêu Dao xuất hiện, ánh mắt của Quân Dĩnh Nhi chưa từng rời khỏi Quân Tiêu Dao lần nào.

Thử hỏi Phương Hàn có thể không ghen ghét sao?

Khi ghen ghét tới mức độ nhất định, tất nhiên Phương Hàn cũng thầm hy vọng Quân Tiêu Dao ngã xuống.

Thời gian như chậm lại vào thời khắc này.

Đòn công kích của Thánh Nhân Dạ Xoa vương tộc đã sắp giáng

xuống người Quân Tiêu Dao.

Tất cả mọi người cho rằng, kết quả sẽ không còn gì bất ngờ xảy ra.

Bởi vì dù Quân Tiêu Dao mạnh đến mấy, nghịch thiên đến mấy thì cũng không có khả năng chống lại Thánh Nhân, điều này không phù hợp lẽ thường.

“Chủ nhân!” Yến Thanh Ảnh ra sức đột phá, lại bị tầng tầng lớp lớp tội tộc vây quanh.

Đám người Nghệ Vũ, Quân Dĩnh Nhi cũng ra tay, nhưng lại bị ngăn cản.

Giờ khắc này, hình như không ai có thể giải cứu Quân Tiêu Dao.

Thậm chí Quân Tiêu Dao có thể nhìn thấy biểu cảm hung hãn mà thị huyết trên mặt Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc.

Đánh chết một thiên kiêu yêu nghiệt tư chất tuyệt đại cũng mang đến khoái cảm.

“Thần thoại vô địch của thế hệ trẻ tuổi Quân gia sẽ hạ màn như vậy sao?” Nhan Như Mộng cũng đang đưa mắt theo dõi.

Nhưng điều làm nàng ta cảm thấy kỳ quái chính là, vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn thong dong như cũ.

Dường như hắn không biết hiện tại mình chỉ cách quỷ môn quan có một bước mà thôi.

“Chết đi!” Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc giáng xuống một chưởng.

Mà lúc này, Quân Tiêu Dao bỗng nhìn về phía Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc kia, môi hơi nhúc nhích, không phát ra tiếng mà hộc ra mấy chữ.

Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc đọc ra hàm nghĩa của mấy chữ này.

Ngươi chết chắc rồi!

Ngay sau đó, một khí huyết khủng bố như vực sâu như ma quỷ bỗng điên cuồng tuôn ra!

Hết chương 270.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 271. Sa Đọa Thánh Thể hiện uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khí huyết màu đỏ sậm điên cuồng tuôn trào lên Cửu Trọng Thiên, giống như núi lửa vạn cổ bùng nổ.

Mà sau khi khí huyết màu đỏ sậm bùng nổ thì còn có một dao động Thánh Cảnh khủng bố xuất hiện.

“Đây là cái gì?” Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc phát ra tiếng kinh hô.

Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến mức nào cũng không có khả năng đạp đất thành thánh, lập tức biến thành cường giả Thánh Nhân được.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của vạn chúng.

Trước người Quân Tiêu Dao xuất hiện một ma ảnh đồ sộ.

Ma ảnh kia có dáng người cường tráng, tóc dài buông xuống gót chân, đôi mắt bị mái tóc đen che khuất có màu đỏ tươi như máu, tản ra cảm giác cuồng loạn.

Rõ ràng là Sa Đọa Thánh Thể mà Quân Tiêu Dao mang ra từ Bàn Võ Lăng!

Trước đó khi Quân Tiêu Dao mang Sa Đọa Thánh Thể ra, trong lòng đã có tính toán.

Hoang Cổ Thánh Thể có chút tương thông với nhau.

Nếu để một bộ phận sức mạnh chân linh của hắn nhập trú vào Thần Cung của Sa Đọa Thánh Thể thì có thể thao túng gã.

Đương nhiên, thao tác này cũng có hạn chế.

Nếu thời gian quá dài, số lần quá mức thường xuyên thì bản thân Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao có khả năng sẽ lây dính

ma ý và điềm bất lành của Sa Đọa Thánh Thể.

Cho nên chỉ có thể sử dụng khi khẩn cấp.

Mà hiện tại, đúng là lúc thích hợp để lấy ra.

“Đây... Đây rốt cuộc là thứ gì, con rối sao?” Một ít Thánh Nhân của tội tộc còn lại cũng chấn động.

“Không đúng, khí huyết của người này ngập trời, có khí tức người sống, không giống như con rối.”

“Đây là cái quỷ gì?”

Mọi người chung quanh đều cảm thấy khó hiểu.

Nhưng loại dao động Thánh Nhân này lại không thể che giấu.

Quân Tiêu Dao nhìn về phía Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc, khóe môi nhếch lên một ý cười.

Hắn vươn ngón tay ra, điểm lên mi tâm của mình.

Một quang đoàn tràn ngập hồn lực nồng đậm hiện ra, sau đó trực tiếp trốn vào Thần Cung của Sa Đọa Thánh Thể.

Chỉ thoáng chốc, hai mắt Sa Đọa Thánh Thể phụt ra ba thước huyết quang, như đã được kích hoạt.

“Kết thúc.”

Quân Tiêu Dao và Sa Đọa Thánh Thể lại cùng mở miệng.

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao thanh lãnh đạm mạc, chồng lên giọng nói khàn khàn trầm trọng của Sa Đọa Thánh Thể, mang theo một cảm giác áp bách nói không nên lời.

Quả thực giống như Boss mạnh nhất xuất quan!

Oanh!

Sa Đọa Thánh Thể ngửa mặt lên trời mà gào, tóc đen ba ngàn trượng, khí huyết màu đỏ sậm phun trào ra!

Gã trực tiếp trùng sát về hướng Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc.

“Đều là Thánh Nhân, sợ ngươi hay sao!” Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc cũng phát ra toàn bộ khí tức, oanh kích đến.

Nhưng kết quả lại là...

Phanh!

Đòn công kích của Thánh Nhân Dạ Xoa vương tộc giáng lên người Sa Đọa Thánh Thể, lại không tạo thành chút tổn thương nào cho gã.

Thậm chí không có cả một vết máu!

“Cái này...” Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc dại ra, linh hồn như hoàn toàn bị hút đi mất.

Ông ta chính là Thánh Nhân!

Cho dù chỉ là Thánh Nhân tiền kỳ, nhưng một kích này giáng xuống cũng đủ để nổ nát dãy núi sông hồ.

Nhưng hiện tại ông ta lại không tạo thành chút tổn thương nào cho người đối diện!

Không chỉ ông ta mà giờ phút này tất cả sinh linh tội tộc đều điên cuồng hít một ngụm khí lạnh.

Đám người Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao lấy ra Sa Đọa Thánh Thể, cho nên bọn họ cũng mới thấy lần đầu.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, da đầu tê dại.

Nhưng bọn họ lại không biết, Hoang Cổ Thánh Thể là vô địch cùng giai.

Cho dù là Sa Đọa Thánh Thể, nhưng cường độ thân thể vẫn không

có biến hóa.

Nếu là vô địch cùng giai thì tất nhiên đòn công kích của Thánh Nhân Dạ xoa vương tộc không có khả năng tạo thành tổn thương gì với Sa Đọa Thánh Thể.

Nhưng ngược lại, Sa Đọa Thánh Thể lại đưa hai tay bắt lấy hai bên bả vai Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc.

Sau đó...

Bỗng nhiên xé một cái!

Xuy lạp!

Giống như xé một tờ giấy.

Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc có uy danh hiển hách này trực tiếp bị Sa Đọa Thánh Thể xé thành hai mảnh!

Cơn mưa máu phiêu linh!

Thánh huyết rơi xuống!

Thiên địa hóa thành tĩnh mịch vào thời khắc này!

Đây là một vị Thánh Nhân, là Thánh Nhân cao cao tại thượng!

Nhưng giờ phút này, lại như gà bị xé thành hai mảnh.

Cảnh tượng chấn động này khiến tất cả mọi người không thở nổi!

Cổ của họ như bị một đôi tay to lớn vô hình bóp chặt.

“Rống!”

Sa Đọa Thánh Thể được thánh huyết tẩy lễ nên càng thêm cuồng bạo!

Hai mắt huyết sắc của gã dâng lên tia máu ba thước, lại nhắm vào một tên Thánh Nhân khác của Dạ Xoa vương tộc.

Thậm chí Thánh Nhân kia không có dũng khí giao chiến, xoay

người muốn phá không thoát đi.

Nhưng sao có thể thoát được sự đuổi giết của Sa Đọa Thánh Thể.

Phanh! Phanh! Phanh!

Sa Đọa Thánh Thể bước ra ba bước, trực tiếp bắt được Thánh Nhân Dạ Xoa vương tộc.

“Tha... Tha cho ta một mạng!” Thánh Nhân của Dạ Xoa vương tộc phát ra xin tiếng tha hoảng sợ.

Nhưng giờ phút này Sa Đọa Thánh Thể đã bị Quân Tiêu Dao thao túng, sao hắn có thể bỏ qua cho những tội tộc đó.

Xuy lạp!

Giây tiếp theo, Thánh Nhân này cũng bị xé thành hai mảnh.

Kế tiếp, Sa Đọa Thánh Thể không ngừng lại mà trực tiếp lao về hướng Thánh Nhân của Thiên Yêu vương tộc.

“A!”

“Quái vật, đây là quái vật gì?”

“Tuyệt đối không phải Thánh Nhân, chẳng lẽ là Thánh Nhân vương, hay là Đại Thánh?”

Tiếng kêu hoảng sợ, tiếng thét chói tai, vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Giờ khắc này, da đầu tất cả sinh linh tội tộc đều muốn nổ tung!

Cả người sởn tóc gáy, không ngừng run rẩy như hóa dại!

Đừng nói là sinh linh tội tộc bình thường, cho dù là những Thánh Nhân tội tộc thì giờ phút này cũng sợ tới mức hồn vía lên mây, xương cốt cũng như kết băng.

Bọn họ chưa bao giờ ra mắt tồn tại khủng bố như thế, dùng tay xé Thánh Nhân cứ như đùa giỡn.

Khủng bố!

Quá khủng bố!

“Cái này... Cái này... Cái này...”

Thiên Yêu Thái Tử dại ra tại chỗ, hồn phách như đều bị rút ra.

Gã thật sự không ngờ bên cạnh Quân Tiêu Dao còn có một tồn tại khủng bố như vậy.

Giết Thánh Nhân như đồ cẩu!

Tuyệt vọng!

Tuyệt vọng vô biên vô tận giống như thủy triều bao phủ trái tim Thiên Yêu Thái Tử.

“Con kiến nhà ngươi cũng nên chết đi.” Quân Tiêu Dao tùy tiện đánh ra một chưởng, chưởng ấn kim sắc đẩy ngang hư không, nghiền áp về hướng Thiên Yêu Thái Tử.

Giờ khắc này rốt cuộc Thiên Yêu Thái Tử cũng hối hận.

Gã hối hận không nghe theo lời cảnh báo của Nhan Như Mộng mà sớm trở về Tiên Vực.

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận để ăn.

Hết chương 271.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 272. Nhan Như Mộng buồn bực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Không còn gì bất ngờ xảy ra, Thiên Yêu Thái Tử bị Quân Tiêu Dao tung một chưởng chụp chết trong sự tuyệt vọng vô tận.

Quân Tiêu Dao giơ tay nắm một cái, chộp di hài của Thiên Yêu Thái Tử tới rồi ném cho Yến Thanh Ảnh.

“Cắn nuốt hắn đi, đừng lãng phí huyết mạch của Yêu Thần.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn không dùng được huyết mạch Yêu Thần, nhưng nó lại có trợ giúp rất lớn cho Yến Thanh Ảnh.

Yến Thanh Ảnh lộ ra vẻ mặt cảm kích và kích động.

Đầu tiên là cắn nuốt Đọa Thần Tử, hiện tại nàng ta lại có thể cắn nuốt Thiên Yêu Thái Tử.

Nếu tiếp tục cắn nuốt như vậy thì có trời mới biết tương lai nàng ta sẽ lợi hại đến mức nào.

Mà Nhan Như Mộng thấy tình cảnh này thì thở dài buồn bã.

Nàng ta vốn nghĩ, không cứu được Thiên Yêu Thái Tử thì ít nhất cũng phải có được huyết mạch của Yêu Thần.

Hiện tại đã hoàn toàn thất bại.

Không chỉ như thế, Nhan Như Mộng còn bị Quân Tiêu Dao “Mạo phạm”.

Nàng ta thật sự lòng đau như cắt.

“Tiểu thư, đi mau!” Hai tên Yêu Thánh của Yêu Thần Cung cũng phát ra tiếng hô.

Có Sa Đọa Thánh Thể ở đây, căn bản không có Thánh Nhân nào chống lại được gã

Cho dù là hai Thánh Nhân của Yêu Thần Cung cũng không đối phó được Sa Đọa Thánh Thể.

Nhan Như Mộng cũng rất quả quyết, lấy ra một độn không phù rồi trực tiếp rời đi.

“Cũng suýt quên mất các ngươi, lần này tội tộc phá được phong ấn cũng có công lao của các ngươi.” Quân Tiêu Dao hơi nheo đôi mắt lại, nhìn về phía hai tên Thánh Nhân của Yêu Thần Cung.

Hắn trực tiếp thao túng Sa Đọa Thánh Thể, lao về hướng hai Thánh Nhân đó.

Kết quả cũng không có bất ngờ gì xảy ra.

Đi kèm với hai tiếng kêu thảm thiết, hai Thánh Nhân của Yêu Thần Cung chết thảm ngay đương trường!

“Hạc lão!”

Nhan Như Mộng đã bỏ chạy đến nơi xa, quay đầu đã lập tức nhìn thấy đám người Hạc lão bị Sa Đọa Thánh Thể một quyền đấm thành huyết khối, thân thể hỏng mất, máu tươi văng khắp nơi.

Sắc mặt nàng ta rất khó xem, trong lòng đang nhỏ máu.

Thoắt một cái Yêu Thần Cung đã tổn thất hai vị Thánh Nhân.

Thánh Nhân cũng không phải là pháo hôi hay là con chó con mèo gì, cho dù là trên Tiên Vực thì Thánh Nhân cũng là chiến lực đứng đầu.

Lần này Yêu Thần Cung tổn thất quá lớn, quả thực là vừa mất phu nhân còn lại thiệt quân.

“Đám người Hạc lão đã chết, nhiệm vụ cũng không hoàn thành.”

Nhan Như Mộng buồn bực tới cực điểm.

Lấy tính cách thanh lãnh của nàng ta mà cũng không thể duy trì bình tĩnh, nàng rất bực bội, hận không thể lớn tiếng thét chói tai.

Từ trước đến nay Nhan Như Mộng chỉ nghe nói đến sự khủng bố của Quân Tiêu Dao, hiện tại xem như đích thân cảm nhận được.

Vuốt chân nàng, trong đầu lại suy nghĩ bản thể của nàng là cái gì, nên ăn như thế nào.

Quân Tiêu Dao này quá ma quỷ!

Nhan Như Mộng thề mình không bao giờ muốn gặp phải Quân Tiêu Dao nữa!

“Về sau phải cách xa người này mới được.” Nhan Như Mộng lòng còn sợ hãi, bỏ chạy đi xa.

Bên kia, nhìn bóng người Nhan Như Mộng biến mất phía chân trời xa xa, Quân Tiêu Dao cũng lười đuổi theo.

Giết hai Thánh Nhân của Yêu Thần Cung đã đủ làm Yêu Thần Cung đau mình.

Nếu giết luôn cả Thần Nữ thì Yêu Thần Cung càng không chịu để yên.

Quân Tiêu Dao không sợ Yêu Thần Cung, nhưng cũng không cần thiết trêu chọc thêm một tử địch cho Quân gia.

Dù sao trước đó đã có một Đọa Thần Cung.

Hơn nữa lần này là Yêu Thần Cung đuối lý, trêu chọc Quân gia trước.

Chết hai tên Thánh Nhân xem như trả giá.

Tuy Yêu Thần Cung đau mình, nhưng cũng sẽ yên lặng nuốt xuống, tự ăn quả đắng.

Nhưng nếu giết Nhan Như Mộng thì mối thù này sẽ rất lớn.

“Giải quyết những dư nghiệt đó trước cái đã.” Quân Tiêu Dao khẽ

lắc đầu, ánh mắt lại quét về phía những tội tộc đang hốt hoảng thoát đi kia.

Phương thức tốt nhất để đối phó những tội tộc đó không phải trấn áp.

Mà là, hoàn toàn diệt sát, nhổ cỏ tận gốc.

Có Sa Đọa Thánh Thể ở đây, những Thánh Nhân tội tộc kia không đáng nhắc tới.

Đại Dận hoàng triều cũng toàn diện phản công, đuổi giết những tội tộc kia.

Qua chừng ba mươi phút, Quân Tiêu Dao bỗng cảm thấy đầu hơi tê rần.

Dường như có loại khí tức âm lãnh đang rót vào trong đầu.

Trong lúc mơ hồ, giống như có ma âm rót vào tai.

“Thánh Thể... Tất tuyệt...”

Ma âm này lúc ẩn lúc hiện, mơ hồ không rõ ràng, chỉ có thể nghe thấy mấy chữ đứt quãng.

“Là lời nguyền của Thánh Thể, hay là điềm xấu nào đó?” Quân Tiêu Dao thu hồi chân linh, cắt đứt liên kết với Sa Đọa Thánh Thể.

Mà vừa vặn, Thánh Nhân của tội tộc cũng đã bị tàn sát hầu như không còn.

Sa Đọa Thánh Thể đầy người là máu, mái tóc dài đen nhánh đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm.

Đôi mắt đỏ như máu của gã nhìn về phía Quân Tiêu Dao, trong lúc mơ hồ lại mang đến cho Quân Tiêu Dao cảm giác như gã còn có ý thức.

“Là ảo giác sao?” Lúc Quân Tiêu Dao nhìn kỹ lại thì Sa Đọa Thánh Thể đã biến thành dáng vẻ hỗn loạn ban đầu.

Quân Tiêu Dao thu hồi Sa Đọa Thánh Thể.

“Thánh Thể tất tuyệt, rốt cuộc là nguyền rủa chẳng lành gì?” Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều.

Chắc tạm thời hắn còn chưa gặp được những chuyện này.

Nói chung, cho dù Thánh Thể gặp được điểm xấu thì cũng là giai đoạn sau này mà thôi.

Quân Tiêu Dao ở giai đoạn hiện tại không cần lo lắng về vấn đề này.

Còn về ngày sau nếu gặp phải tình huống đó thì phải làm sao giải quyết.

Quân Tiêu Dao tin tưởng, tới lúc ấy thì thực lực của hắn sẽ mạnh đến mức khó tưởng tượng nổi.

Điểm xấu cái gì, nguyền rủa cái gì, hắn có thể trấn áp tiêu diệt toàn bộ.

Sau khi những cường giả Thánh Nhân tội tộc đó bị giải quyết, sinh linh tội tộc còn lại cũng nhanh chóng được xử lý xong.

Mặt đất bị máu tươi nhiễm đỏ, thổ nhưỡng cũng bị máu làm sũng ướt.

Tầng tầng lớp lớp thi cốt của sinh linh tội tộc phủ kín mặt đất.

Nhìn một mảnh thây sơn biển máu kia, tu sĩ của Đại Dận hoàng triều đều lòng còn sợ hãi.

Nếu không phải Quân Tiêu Dao kịp thời tới đây thì thi thể phủ kín trên mặt đất sẽ là tu sĩ của Đại Dận hoàng triều, mà không phải sinh linh tội tộc.

“Đa tạ Thần Tử ra tay tương trợ, trên dưới Đại Dận hoàng triều vô cùng cảm kích!”

Đại Dận hoàng chủ cúi người thật thấp trước Quân Tiêu Dao.

Không chỉ ông ta mà những tu sĩ còn lại của Đại Dận hoàng triều cũng đang khom lưng, hoặc là quỳ lạy, bọn họ đều cảm kích vạn phần.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Quân Tiêu Dao còn mang theo một tia cuồng nhiệt.

Quân Tiêu Dao được gọi là vô địch ở thế hệ trẻ cũng thôi đi, mà cả ma ảnh thần bí bên cạnh hắn cũng vô cùng cường hãn, đồ thánh như đồ cẩu.

Ở hạ giới, Thánh Nhân chính là chiến lực đứng đầu, tồn tại như thần linh.

Mà Sa Đọa Thánh Thể đồ thần như đồ cẩu, trùng kích mang đến cho tâm linh bọn họ thật sự quá lớn.

“Không cần đa lễ, các ngươi làm nhiều chuyện như vậy vì Quân gia, cứu các ngươi là điều đương nhiên.” Quân Tiêu Dao xua xua tay và nói.

Hết chương 272.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 273. Không thể xá tội cho tộc tội phản bội!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn Quân Tiêu Dao được vạn người chú ý bái lạy, khuôn mặt Quân Dĩnh Nhi đỏ bừng, rất kích động, đôi mắt xinh đẹp tỏa ra ngôi sao nhỏ.

Vào thời khắc Đại Dận hoàng triều gặp phải quốc nạn, Quân Tiêu Dao cường thế hiện thân, quá thật là kéo sóng to khỏi lật úp, đỡ lâu đài không sụp đổ (1)!

(1) Vãn cuồng lan vu kí đảo phù đại hạ chi tương khuynh: Ý chỉ cứu lại sự vật trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm

Cái gì là anh hùng cái thế?

Đây mới là anh hùng cái thế!

Mà Phương Hàn thì hoàn toàn bị người ta xem nhẹ, không có ai để ý hắn ta.

Mặc dù có vài người chú ý tới, nhưng trong mắt cũng mang theo thương hại, thở dài, thậm chí mơ hồ còn có một tia khinh thường và miệt thị.

Dù sao thì biểu hiện của Phương Hàn quá không xong, thật là làm trò cười cho thiên hạ.

Nhân tâm đều là như thế, mặc kệ trước đó ngươi làm được bao nhiêu chuyện, thanh danh lan xa cỡ nào, nhưng chỉ cần lật xe một lần thì thế nhân lập tức sẽ quên ngươi đi.

Phương Hàn chính là một ví dụ rõ ràng.

Có thể nói biểu hiện trước đó của hắn ta cực kỳ xuất chúng, thậm chí coi như đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ tuổi của phe Đại Dận hoàng triều.

Mà hiện tại, tất cả bị hủy chỉ trong một sớm.

Nói đi thì phải nói lại, mặc dù Phương Hàn không lật xe.

Nhưng so sánh với Quân Tiêu Dao ánh hào quang vạn trượng, hắn ta vẫn giống như ngôi sao bên cạnh thái dương, ảm đạm không ánh sáng.

Nghĩ đến đây, đố kị trong lòng Phương Hàn càng thêm mãnh liệt.

Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới Phương Hàn, ánh mắt hắn trở nên thâm thúy.

Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được khí tức không giống bình thường trên người Phương Hàn.

“Chẳng lẽ là khí tức của căn nguyên thế giới?” Quân Tiêu Dao suy tư trong lòng.

Hắn đã có được ba căn nguyên thế giới là Thiên Huyền đại lục, Tinh Thần đại lục và Sâm La đại lục, nên cũng coi như tương đối quen thuộc với khí tức của căn nguyên thế giới.

Nhưng Phương Hàn này là con trai của Đại Dận hoàng chủ, cũng là hoàng tử của Đại Dận hoàng triều.

Nếu trực tiếp ra tay điều tra thậm chí cướp đoạt cơ duyên của hắn ta thì có chút không thể nói nổi.

Quân Tiêu Dao để việc này trong lòng.

Sau đó, quân đội của Đại Dận hoàng triều bắt đầu hoàn toàn rửa sạch dư nghiệt của tứ đại tội tộc.

Cũng không có chuyện gì cần đến Quân Tiêu Dao.

Đại Dận hoàng triều lấy lễ ngộ long trọng thỉnh Quân Tiêu Dao vào hoàng cung.

Đại Dận hoàng chủ lại nói đại khái một ít tình hình ở hạ giới cho Quân Tiêu Dao nghe.

“Cổ Yêu tộc và Cổ Ma tộc phản loạn, thật là gan lớn, nhưng bản Thần Tử sẽ khiến chúng biết kết cục khi phản bội Quân gia.”

Quân Tiêu Dao ngồi trên hoàng tọa cao cao, hơi nheo đôi mắt lại.

Đám người Đại Dận hoàng chủ lại ở phía dưới.

Nghe thấy lời nói lạnh như băng của Quân Tiêu Dao, đám người Đại Dận hoàng chủ thầm rùng mình trong lòng.

Thế lực phản bội Quân gia càng không thể xá tội hơn cả tội tộc.

Quân Tiêu Dao đối đãi với tội tộc còn sát phạt quả quyết như thế.

Có thể tưởng tượng ra thủ đoạn hắn dùng để đối đãi với tộc phản bội.

Đám người Đại Dận hoàng chủ bắt đầu cầu nguyện cho hai tộc kia.

“Hiện giờ chiến hỏa của Tiềm Long đại lục đã được bình định, chờ nghỉ ngơi chỉnh đốn ba ngày, chỉnh đốn xong quân đội thì trực tiếp đi đến đại lục của Cổ Thần tộc để chi viện.”

“Lần này, bản Thần Tử không chỉ muốn thập đại tội tộc bị huỷ diệt, cả Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và độc thủ sau lưng bọn chúng đều phải một lưới bắt hết, nhổ cỏ tận gốc!”

Lời nói của Quân Tiêu Dao thật đanh thép, khí sát phạt như lợi kiếm sắc bén, dâng lên cuồn cuộn.

“Vâng, cẩn tuân mệnh lệnh của Thần Tử!” Đám người Đại Dận hoàng chủ chắp tay.

“Được rồi, đi bình định dư nghiệt đi.” Quân Tiêu Dao thuận miệng nói.

Đám người Đại Dận hoàng chủ chắp tay thối lui.

Phương Hàn nhìn thoáng qua Quân Tiêu Dao ngồi trên ngôi vị hoàng đế cao cao.

Đó vốn là ngôi vị hoàng đế của phụ thân hắn ta, Đại Dận hoàng

chủ.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao ngồi trên đó, chẳng những Đại Dận hoàng chủ không tức giận, ngược lại cảm thấy là chuyện đương nhiên.

Một cảm giác thất bại sâu sắc tràn ngập trong lòng Phương Hàn đầu.

Cả phụ thân hắn ta cũng kính cẩn hữu lễ với Quân Tiêu Dao, đứa con trai này lại là thứ gì chứ?

“Dĩnh Nhi, chúng ta cũng lui ra đi.” Phương Hàn nói với Quân Dĩnh Nhi bên cạnh.

Quân Dĩnh Nhi lắc lắc đầu, khuôn mặt vẫn hơi ửng đỏ, nàng nói: “Phương Hàn, ngươi đi trước đi, ta còn có chút chuyện muốn nói với Thần Tử đại nhân.”

“Cái gì...” Phương Hàn sửng sốt, bàn tay siết lại thật chặt.

Sau đó sắc mặt hắn ta âm trầm, không rên một tiếng mà xoay người rời đi.

Quân Dĩnh Nhi không để ý tới thần thái của Phương Hàn, giờ phút này, toàn bộ lực chú ý của nàng đều dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao ngồi trên hoàng tọa, bạch y vô trần, tiên huy rạng rỡ, dung nhan thần tú tuấn mỹ này khó miêu tả được bằng bút mực.

Quân Dĩnh Nhi trực tiếp quỳ xuống trước Quân Tiêu Dao.

“Ngươi làm gì vậy?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

“Dĩnh Nhi đa tạ Thần Tử đã cứu Đại Dận hoàng triều, cứu Dĩnh Nhi.”

“Thứ hai, cảm tạ Thần Tử nguyện ý đón Dĩnh Nhi trở về Tiên Vực.”

Đôi mắt xinh đẹp của Quân Dĩnh Nhi ngập nước, cứ như có nước

mắt đang lập loè.

Có trời mới biết nàng chờ đợi ngày này đã bao lâu.

Tuy ở Đại Dận hoàng triều, nàng là công chúa được ngươi người tôn kính.

Nhưng chỉ có bản thân Quân Dĩnh Nhi biết cảm giác cô lãnh tịch mịch xa cách với người thân.

Hiện tại Quân Tiêu Dao xuất hiện, muốn mang nàng về Tiên Vực.

Đối với Quân Dĩnh Nhi mà nói, Quân Tiêu Dao quả thực chính là ánh rạng đông trong bóng đêm.

“Việc nhỏ mà thôi, hà tất làm như thế, hơn nữa ta và ca ca ngươi cũng coi như bằng hữu.” Quân Tiêu Dao hơi giơ tay, pháp lực kích động.

Cả người Quân Dĩnh Nhi trực tiếp bị nâng lên.

Quân Tiêu Dao cũng không nói Quân Vạn Kiếp đã thần phục hắn.

“Vậy sao, ca ca có thể kết bạn với Thần Tử cũng là chuyện may mắn, vậy ca ca hắn...” Quân Dĩnh Nhi vươn bàn tay ngọc lên xoa xoa nước mắt trên khóe mi, trong lòng vui sướng.

“Hắn thật không tồi, đã trở thành Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thật vậy sao, thật tốt quá.” Quân Dĩnh Nhi bộc lộ vui mừng ra mặt.

Quân Dĩnh Nhi cũng rất rõ ý nghĩa của Đệ Ngũ Tự Liệt là gì.

Người ca ca khi còn nhỏ luôn nói phải nỗ lực mạnh lên để bước lên đỉnh cao, sau đó mang nàng cùng sống những ngày tháng tốt đẹp, hiện giờ thật sự hoàn thành hứa hẹn của hắn.

“Ta còn có một chút chuyện cần giải quyết ở hạ giới, cho nên có khả năng phải chờ mọi chuyện giải quyết xong mới có thể dẫn ngươi trở về Tiên Vực.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thần Tử có thể dẫn Dĩnh Nhi trở về Tiên Vực, Dĩnh Nhi đã vô cùng cảm kích, chờ thêm một thời gian cũng không sao.” Quân Dĩnh Nhi vội vàng trả lời.

Hết chương 273.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 274. Bình định Tiềm Long đại lục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nàng đã đợi nhiều năm như vậy.

Chẳng lẽ còn để ý chút thời gian này hay sao.

“Đúng rồi, ta có một việc muốn hỏi ngươi.” Quân Tiêu Dao như nhớ tới cái gì, lập tức nói.

“Thần Tử cứ nói.” Quân Dĩnh Nhi nói.

“Tên hoàng tử vừa rồi là như thế nào?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Thần Tử đang nói Phương Hàn sao, hắn là Thập Lục hoàng tử của Đại Dận hoàng triều, trước đó vẫn luôn bị cười nhạo, Dĩnh Nhi thấy hắn đáng thương nên trợ giúp hắn.”

Quân Dĩnh Nhi kể lại những chuyện về Phương Hàn cho Quân Tiêu Dao nghe.

Bao gồm ban đầu hắn ta là một hoàng tử ngốc, nhưng sau đó lại đột nhiên quật khởi, trở thành một thiên kiêu.

“Thì ra là như thế.”

Sau khi nghe xong, trong lòng Quân Tiêu Dao đã xác định hơn phân nửa.

Hẳn Phương Hàn này là chính là Nghịch Thiên chi Tử của Tiềm Long đại lục.

Tuy Quân Tiêu Dao không biết cơ duyên của Phương Hàn là cái gì, nhưng khí tức căn nguyên thế giới kia lại không trốn thoát được dò xét của hắn.

“Phương Hàn này tuy không biểu lộ rõ ràng, nhưng bất mãn trong lòng hắn dành cho ta lại không thể che giấu được.”

“Là bởi vì ta giành mất nổi bật của hắn sao?” Quân Tiêu Dao tự nói trong lòng.

Sao Quân Tiêu Dao có thể không biết những tính toán trong lòng Phương Hàn.

Cả những thiên kiêu trên Tiên Vực mà hắn cũng có thể đùa bỡn trong lòng bàn tay, càng đừng nói là một Nghịch Thiên chi Tử nho nhỏ ở hạ giới.

Quân Tiêu Dao cũng đã nhìn ra, Phương Hàn có ý với Quân Dĩnh Nhi.

Mà thái độ của Quân Dĩnh Nhi đối với hắn đã hoàn toàn làm trong lòng Phương Hàn sinh ra ghen ghét càng sâu.

“Phương Hàn, tốt nhất ngươi hãy tự mình hiểu lấy.” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

Nếu Phương Hàn dám có động tác nhỏ gì, mặc dù hắn ta là hoàng tử của Đại Dận hoàng triều thì Quân Tiêu Dao cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Thậm chí Quân Tiêu Dao còn hy vọng Phương Hàn sẽ có động tác nhỏ nào đó.

Như vậy thì hắn có thể quang minh chính đại cướp lấy cơ duyên của Phương Hàn.

Còn về hiện tại, Đại Dận hoàng triều trấn áp tội tộc, lập công lao hãn mã, nếu lúc này Quân Tiêu Dao ra tay với Phương Hàn thì thật sự không thể nói nổi.

Toàn bộ hỗn loạn trên Tiềm Long đại lục đến đây cũng đã được bình định lại.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao chỉ cần đi đến đại lục chỗ Cổ Thần tộc là có thể hoàn toàn giải quyết mầm tai hoạ thập đại tội tộc.

Mà ngay trong khoảng thời gian toàn bộ Tiềm Long đại lục tiến vào dọn dẹp cuối cùng.

Các đại lục khác cũng hoàn toàn không yên tĩnh.

Bắt đầu từ lúc Quân Tiêu Dao hạ giới, hắn đã đi tổng cộng bốn đại lục.

Lần lượt là Thiên Huyền đại lục, Tinh Thần đại lục, Sâm La đại lục và Tiềm Long đại lục.

Nhưng trừ bốn khối đại lục này thì còn có sáu đại lục mà Quân Tiêu Dao tạm thời chưa đặt chân đến.

Cả sáu khối đại lục này cũng nổi lên gió nổi mây phun.

...

Quy Nguyên đại lục là một trong thập địa hạ giới.

Giờ phút này, trong một hẻm núi bí ẩn của Quy Nguyên đại lục, một trận đại chiến giữa hai thiên kiêu đang bùng nổ.

Ầm ầm, một tiếng vang lên, một tên thiếu niên áo tím bị đánh bay, miệng phun máu tươi.

Trong mắt hắn ta mang theo phẫn nộ và cả hoảng sợ, nhìn về phía bóng người đối diện kia.

Đó là một thanh niên mặc trường bào màu vàng đen, tóc đen như mực, da thịt tái nhợt, dung mạo tuấn mỹ.

Nhìn có vẻ gầy gầy cao cao, bộ dạng như bạch diện thư sinh, giống như gió thổi qua là ngã.

Nhưng sau khi lĩnh hội thực lực của thanh niên này thì trong mắt thiếu niên áo tím chỉ còn không cam lòng và tuyệt vọng.

“Ta một đường quật khởi đến nay, luôn được thiên địa ủng hộ, sao có thể bại, đáng lẽ trên đại lục này không có người thế hệ trẻ tuổi nào có thể thắng được ta!” Thiếu niên áo tím không cam lòng mà rống giận.

Hắn ta vốn là khí đồ của một tiểu tông môn, sau khi ngoài ý muốn có được một đoàn căn nguyên thế giới thì một đường quật khởi,

cơ duyên bùng nổ, quét ngang tứ phương.

Cuối cùng diệt luôn cả tông môn đã từng xua đuổi hắn ta.

Nhưng mà, ngay vào lúc thiếu niên áo tím dào dạt đắc ý, thậm chí bắt đầu ảo tưởng về cảnh tượng sau này làm chúa tể cả đại lục, một thanh niên da thịt tái nhợt tuấn mỹ đến kỳ cục lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn ta.

Hơn nữa thực lực của người này khiến thiếu niên áo tím cũng cảm giác hoảng sợ.

Hắn ta có được căn nguyên thế giới mà cũng đánh không lại thanh niên này.

Chuyện này thật sự không hợp lẽ thường!

“Xem ra ngươi chính là khí vận chi tử của Quy Nguyên đại lục, ta nhất định phải có được căn nguyên thế giới của ngươi.”

Thanh niên thò một tay ra, sức mạnh Luân Hồi nồng đậm khuếch tán ra.

Trong lúc mơ hồ, ở phía sau gã như hiện ra hư ảnh một luân bàn thật lớn.

Trên luân bàn kia có khắc chúng sinh Lục Đạo, cứ như có thể kéo chúng sinh vạn linh vào luân hồi!

“Đây... Đây là sức mạnh gì!” Thiếu niên áo tím phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai.

Sau lưng thanh niên hắc y kia hiện ra hư ảnh luân bàn, làm trong lòng hắn ta sinh ra một cảm giác khủng bố.

Sức mạnh thần bí khó lường kia cũng khiến chiến ý trong lòng thiếu niên áo tím tan biến, giờ khắc này chỉ muốn đào tẩu.

“Thế gian vạn vật đều không trốn thoát được nổi khổ luân hồi, trở thành quân lương của ta đi.” Thanh niên hắc y lạnh nhạt nói.

Thiếu niên áo tím bỗng tỉnh táo lại, kinh hô: “Ta biết rồi, chẳng lẽ

ngươi là người mang khí vận của đại lục khác!”

Trong suy nghĩ của thiếu niên áo tím thì người có thể áp chế hắn ta chỉ có khí vận chi tử đẳng cấp tương đương mà thôi.

“Đúng, nhưng cũng không đúng.” Thanh niên hắc y cười cười.

Hình như gã rất thưởng thức dáng vẻ hoảng sợ giãy giụa của thiếu niên áo tím trước mặt, bởi vậy kiên nhẫn giải thích.

“Ta không phải là người hạ giới, ta được chôn giấu ở hạ giới vô số kỷ nguyên, là vì chờ thập giới đại loạn của đời này diễn ra để đánh cắp khí vận và căn nguyên thế giới của hạ giới.”

“Mà ngươi, là con mồi thứ hai của ta.”

Thanh niên hắc y nói, trong cơ thể cũng tràn ngập một luồng sức mạnh căn nguyên thế giới.

Đó là căn nguyên thế giới mà gã cướp đoạt được từ trên người một vai chính thiên địa của đại lục khác.

Những Nghịch Thiên chi Tử hạ giới đó tuy mạnh, nhưng so sánh với quái thai cổ đại được chôn giấu vô số kỷ nguyên thì căn cơ vẫn còn quá mỏng yếu.

Ngay cả thiên kiêu Tiên Vực cùng đời còn khó có thể thắng được quái thai cổ đại, càng đừng nói là những vai chính khí vận ở hạ giới.

Nghe thanh niên hắc y nói vậy, trái tim thiếu niên áo tím hoàn toàn lạnh lẽo.

Quả thực thanh niên hắc y trước mặt chính là kẻ săn giết khí vận chi tử!

“Chết đi, căn nguyên và khí vận của thế giới đều thuộc về ta.”

Hết chương 274.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 275. Quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thanh niên hắc y thúc giục sức mạnh Luân Hồi và căn nguyên thế giới.

Thiếu niên áo tím kia căn bản không chống lại được, thân thể bị hư ảnh luân bàn nghiền áp từng tấc, tan nát thành vụn máu.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, thiếu niên áo tím cũng nghe thấy một câu cuối cùng của thanh niên hắc y.

“Nhớ kỹ, đưa ngươi vào luân hồi là Vong Xuyên.”

Phụt!

Một tiếng vừa dứt, thân thể thiếu niên áo tím hỏng mất.

Một đoàn căn nguyên thế giới màu sắc rực rỡ hiện ra.

Thanh niên hắc y tuấn mỹ tên là Vong Xuyên vươn tay ra để căn nguyên thế giới rơi xuống đó.

“Cái thứ hai.” Vong Xuyên lẩm bẩm.

Cảm ứng được thập địa hạ giới kịch biến, Vong Xuyên lập tức tỉnh lại từ phong ấn tiên nguyên.

Mục tiêu đầu tiên của gã là đoạt lấy căn nguyên thế giới và khí vận.

“Ở hạ giới này còn có một nơi tên là kẽ nứt thập địa, trong đó còn có rất nhiều đại cơ duyên.” Ánh mắt Vong Xuyên chợt lóe.

Mà lúc này, Vong Xuyên như như cảm ứng được cái gì, lạnh nhạt mở miệng nói: “Nếu tới rồi thì sao không hiện thân gặp mặt?”

Bốn phía vẫn an tĩnh.

Một lát sau, một tiếng cười duyên như chuông bạc bỗng vang lên.

“Không hổ là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông, cảm quan thật nhạy bén.”

Sau khi giọng nói này truyền ra, một thiếu nữ mặc váy ngắn màu đen, dáng người xinh xắn lanh lợi lập tức xuất hiện.

Nàng cột búi tóc hai bên, lông mi mảnh tinh tế, mắt to xinh đẹp, mũi cao thẳng, cái miệng nhỏ đỏ hồng.

Thân thể không cao, đủ để tranh cao thấp với Khương Lạc Ly xem ai lùn hơn.

Ngực còn bằng phẳng không có gì thu hút, cảm giác tồn tại cực kỳ thấp.

Chỉ có đôi chân tuyết trắng mảnh khảnh non nớt dưới làn váy ngắn có đường cong tuyệt đẹp, hết sức hút tình.

Trên cổ chân trắng nõn còn đeo một chuỗi lục lạc tơ hồng kim sắc, khi bước đi sẽ phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cả người thiếu nữ như búp bê ngọc, thanh thuần đáng yêu.

Nhưng dưới sự thanh thuần đáng yêu này lại mang theo một cảm giác quyến rũ nhàn nhạt.

Loại tổ hợp thanh thuần và quyến rũ kỳ lạ này khiến khí chất của thiếu nữ cũng rất đặc biệt.

“Ngươi là...” Vong Xuyên hơi nhíu mày.

Gã có thể cảm nhận được, thiếu nữ trước mặt nhìn như phúc hậu và vô hại, nhưng trong ngọc thể nhỏ xinh này lại chất chứa năng lượng khủng bố tuyệt đối.

Nàng ta không phải là người của hạ giới!

Hơn nữa quan trọng nhất là, nàng ta liếc một cái đã nhận ra Vong

Xuyên là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông được chôn giấu ở hạ giới.

“Bổn cô nương là Thánh Nữ đương đại của Ma Tiên Giáo, ta tên là Tiểu Ma Tiên!” Thiếu nữ tên là Tiểu Ma Tiên ưỡn bộ ngực căn bản không có độ cong gì lên, ngạo kiều nói.

“Ma Tiên Giáo...” Vong Xuyên lộ ra một chút kinh ngạc.

Gã không rõ Tiểu Ma Tiên là ai.

Bởi vì gã là quái thai cổ đại được chôn giấu ở hạ giới vô số năm, căn bản không có khả năng biết thiên kiêu đương đại.

Nhưng Vong Xuyên lại biết Ma Tiên Giáo.

Đây là một đạo thống Tiên Vực vô cùng khủng bố, được truyền thừa qua vô số kỷ nguyên, nghe đồn là đạo thống có tiên nhân ma đạo.

Đây tuyệt đối là một đại giáo bất hủ có nội tình cường đại.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Ma Tiên Giáo luôn nằm ở trạng thái đối lập với một đại giáo bất hủ khác tên là Nhân Tiên Giáo.

“Ngươi là Thánh Nữ đương đại của Ma Tiên Giáo, tìm ta có chuyện gì, chẳng lẽ là muốn cướp căn nguyên thế giới của ta?” Vong Xuyên đạm mạc hỏi.

Gã là quái thai cổ đại, phóng mắt nhìn khắp thế hệ trẻ tuổi trên Tiên Vực thì tuyệt đối cũng là tồn tại đứng đầu.

Đối mặt với Thánh Nữ của Ma Tiên Giáo, gã căn bản chút e dè sợ hãi.

“Khanh khách, đương nhiên không phải, Thanh Y tỷ tỷ của Nhân Tiên Giáo muốn mời chào người hợp tác, tất nhiên Tiểu Ma Tiên ta cũng không thể một mình chiến đấu hăng hái.” Tiểu Ma Tiên cười khanh khách và nói.

Ánh mắt Vong Xuyên chợt dịu lại.

Tất nhiên hắn rất rõ Nhân Tiên Giáo và Ma Tiên Giáo đối lập với nhau.

Phỏng chừng Thanh Y mà Tiểu Ma Tiên nói chính là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo.

Nhưng Vong Xuyên lại không có ý tham gia cuộc tranh đấu giữa hai đại giáo bất hủ.

Ngay vào lúc gã muốn cự tuyệt, khóe miệng Tiểu Ma Tiên nhếch lên một nụ cười duyên, nói: “Chỉ sợ ngươi còn không biết mình bị phong ấn bao lâu đúng không, Luân Hồi Ma Tông đã sớm biến mất trong bụi bặm lịch sử rồi.”

“Cái gì!” Vong Xuyên nghe vậy thì rốt cuộc không thể bình tĩnh nổi nữa.

Luân Hồi Ma Tông đã sớm biến mất trên con sông dài lịch sử sao?

“Ngươi đang gạt ta?” Chung quanh Vong Xuyên kích động luân hồi chi ý.

“Người ta không có lừa ngươi, căn cứ vào một ít tư liệu lịch sử mà giáo ta ghi lại, Luân Hồi Ma Tông từng đánh một trận với Bất Tử Sơn trong vùng cấm sinh mệnh, mưu toan tìm kiếm ra bí mật bất tử, sau đó dung hợp với bí mật luân hồi, cuối cùng không trở về được nữa.” Tiểu Ma Tiên nói.

Lúc sau, nàng ta cũng kể lại một ít tin tức về Luân Hồi Ma Tông cho Vong Xuyên biết.

Sau khi nghe xong, Vong Xuyên đã hoàn toàn im lặng.

Thật ra ngày xưa cũng không ít lần xuất hiện tình trạng khi quái thai cổ đại phá phong ấn xuất thế thì phát hiện thế lực của mình sớm đã biến mất.

Đưa mắt nhìn bốn phía, trong thiên hạ không còn một người quen biết.

Đây có lẽ là cái giá phải trả khi quái thai cổ đại tự phong ấn.

“Cho nên ngươi tìm ta, không chỉ là hợp tác, mà còn muốn mời chào ta?” Vong Xuyên nhìn nhận mọi chuyện rất thấu triệt.

Nếu như chỉ cần hợp tác thì Tiểu Ma Tiên không cần kiên nhẫn giải thích như vậy.

Tiểu Ma Tiên cười hì hì và nói: “Đó là đương nhiên, ngươi chính là Luân Hồi Thánh Thể, Ma Tiên Giáo ta rất hoan nghênh nhân tài như vậy.”

Nghe Tiểu Ma Tiên nói thế, Vong Xuyên không lập tức trả lời.

Nếu Luân Hồi Ma Tông sớm đã biến mất, vậy Vong Xuyên nhất định cũng phải tìm chỗ an thân khác.

Chỉ một người đơn độc, sau lưng không có thế lực chống đỡ bồi dưỡng cũng khó có thể hoàn toàn trưởng thành.

Ma Tiên Giáo thật sự rất mạnh, nhưng Vong Xuyên thân là Luân Hồi Thánh Thể, đã từng là Thánh Tử mạnh nhất của Luân Hồi Ma Tông.

Tất nhiên trong lòng gã cũng có ngạo khí.

Muốn gã gia nhập một thế lực thì nhất định phải đánh bại gã trước, làm gã tâm phục khẩu phục.

Tiểu Ma Tiên rất mạnh, thậm chí có thể giao thủ luận bàn với loại quái thai cổ đại Vong Xuyên này.

Nhưng nếu muốn đánh bại gã thì chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Hơn nữa Vong Xuyên cũng biết, Tiểu Ma Tiên nhìn có vẻ thanh thuần xinh đẹp, cổ linh tinh quái, nhưng nhất định cũng có rất nhiều tâm nhãn.

Hắn biết, sở dĩ Ma Tiên Giáo muốn mời chào gã, trừ nhìn trúng thiên tư thực lực của gã ra thì còn có một điểm.

Chính là bảo khố tông môn bí mật của Luân Hồi Ma Tông.

Cùng với đế binh Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

Hết chương 275.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 276. Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho dù là thế lực lớn nào thì cũng có bảo khố riêng thuộc về chính mình.

Tất nhiên Luân Hồi Ma Tông cũng có.

Hơn nữa đế binh của Luân Hồi Ma Tông, Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng được đặt trong bảo khố.

Hiện giờ Luân Hồi Ma Tông bị huỷ diệt, tất nhiên bảo khố cũng không rõ tung tích.

Mà Vong Xuyên là người có khả năng tìm kiếm được bảo khố Luân Hồi Ma Tông nhất, bởi vì gã chính là truyền nhân cuối cùng của Luân Hồi Ma Tông.

Trong lòng Vong Xuyên biết rõ Ma Tiên Giáo có tâm tư gì.

Gã cũng không nói toạc, chỉ khẽ gật đầu và nói: “Những chuyện đó sau này bàn lại, nhưng chúng ta cũng có thể hợp tác ở hạ giới.”

“Vậy tốt, một lời đã định, có ngươi ở đây thì hẳn có thể chống lại tên kia.” Tiểu Ma Tiên lẩm nhẩm lầm nhầm.

“Lời này là có ý gì?” Vong Xuyên nghe vậy thì nhướng mày.

Hàm ý trong lời nói của Tiểu Ma Tiên là trong thế hệ trẻ tuổi có người có thể chống lại quái thai cổ đại là gã sao?

Vui đùa cái gì vậy!

Sở dĩ quái thai cổ đại là quái thai cổ đại, đại diện bọn họ có tiềm lực vô thượng, sau khi đi ra từ phong ấn vạn cổ thì đủ sức để quét ngang tất cả thiên kiêu đương đại.

“Ai, tiểu ca ca Vong Xuyên, thời đại thay đổi rồi, đây đã không phải thời đại của các ngươi.”

“Thời đại này xuất hiện một con quái vật, một con quái vật rất mạnh rất mạnh!” Tiểu Ma Tiên nói đến đây thì ôm lấy cánh tay non mịn, vẻ mặt hiện đầy kiêng kỵ.

“Là ai?” Vong Xuyên lập tức cảm thấy hứng thú.

Gã đã từng là Thánh Tử của Luân Hồi Ma Tông, lại là Luân Hồi Thánh Thể, còn là quái thai cổ đại.

Có ai có thể chống lại gã?

“Quân Tiêu Dao của Quân gia, một yêu nghiệt trông có vẻ rất tuấn tú, tuy không chính mắt gặp qua, nhưng ta nghe tên của hắn nhiều đến mức lỗ tai muốn chai rồi.” Tiểu Ma Tiên bĩu môi mà nói.

“Quân gia...” Vong Xuyên nghe vậy thì ánh mắt hơi chấn động.

Trước đó nghe nói đến Ma Tiên Giáo thì vẻ mặt của gã còn coi như bình tĩnh.

Nhưng nghe thấy Quân gia thì sắc mặt gã lập tức sinh ra biến hóa.

Đây tuyệt đối là một Hoang Cổ thế gia khủng bố vô biên.

Ở thời đại của bọn họ, Quân gia cũng đã ở tầng cao nhất của thế lực bất hủ.

Thậm chí khi đó, Luân Hồi Ma Tông bọn họ còn có một vị thiên kiêu xung đột với thiên kiêu của Quân gia, cuối cùng bị giết chết.

Luân Hồi Ma Tông cũng không dám đi đến Quân gia đòi công đạo gì, mà là lựa chọn hành quân lặng lẽ.

Bởi vậy có thể nhìn ra được uy danh và lực ảnh hưởng của Quân gia ở Tiên Vực.

Truyền thừa vạn cổ, chưa từng suy sụp!

“Không ngờ lại là Quân gia, hình như mỗi một thế hệ bọn họ đều

sẽ xuất hiện một ít yêu nghiệt, nhưng yêu nghiệt thế hệ này cũng làm ta tò mò.” Vong Xuyên lẩm bẩm.

“Yên tâm đi, sớm hay muộn gì các ngươi cũng gặp mặt thôi, bởi vì Quân Tiêu Dao cũng hạ giới.” Tiểu Ma Tiên nói.

“Phải không, vậy cũng phải gặp vị yêu nghiệt này một lần, xem rốt cục lợi hại đến mức nào.” Hai mắt Vong Xuyên cứ như hiện ra hai lốc xoáy luân hồi, tầng tầng lớp lớp.

Gã mang trên người Luân Hồi Thánh Thể, là tồn tại xếp hạng thứ năm mươi trong ba ngàn thể chất.

Gã tin chắc dù là yêu nghiệt kia của Quân gia thì cũng không thể chống lại gã.

Càng đừng nói gã còn có một vũ khí mô phỏng đế binh Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tên là Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Thánh Thể thêm thân, thần binh trong tay, Vong Xuyên cần gì kiêng kỵ ai?

Nhìn thấy trong mắt Vong Xuyên xuất hiện một tia chiến ý, Tiểu Ma Tiên vừa lòng gật gật cái cằm tuyết trắng.

Sở dĩ nàng ta mượn sức Vong Xuyên, cũng có một nguyên nhân là muốn cản trở Quân Tiêu Dao.

Nếu không thì đến lúc cái khe thập giới mở ra, chẳng phải tất cả cơ duyên của hạ giới đều bị Quân Tiêu Dao cướp đi?

“Nhưng nghe nói, Quân Tiêu Dao kia phong thần tuấn lãng, tú dật tuyệt trần, hơn nữa có Hoang Cổ Thánh Thể, năng lực ở phương diện kia cũng rất mạnh...” Tiểu Ma Tiên liếm liếm cái lưỡi đinh hương, gương mặt thanh thuần đáng yêu hiện ra một chút mị hoặc.

Hình như Loli Ma Tiên Giáo tập hợp sự thanh thuần và quyến rũ này có hứng thú đặc biệt với Quân Tiêu Dao...

...

Ngay vào lúc quái thai cổ đại Vong Xuyên kết minh với Tiểu Ma Tiên.

Ở một nơi khác, trên một đại lục tên là Nam Thương.

Một thiếu nữ đang vội vàng lao nhanh trong khu rừng cây nhỏ, hình như đang tránh né hồng thủy mãnh thú nào đó.

Rốt cuộc, thiếu nữ cũng đi tới một vách đá, phía trước nàng đã không còn đường.

Mà phía chân trời phía sau, một thanh niên dung nhan như ngọc, mặc trường bào xích kim sắc trên người đang chấp đôi tay sau lưng, thản nhiên đi đến.

Quanh thân thanh niên có từng luồng khí hỗn độn trầm phù như có thể đè sụp hư không vạn dặm.

Không gian chung quanh hắn ta cũng mơ hồ vặn vẹo, như muốn rách nát vì sức mạnh hỗn độn.

Thanh niên này cực kỳ lóa mắt, có khí thế vương giả khiến lòng người sinh ra kính sợ.

“Ngươi... Ngươi chính là vị kia trên Hỗn Độn đại lục...” Thiếu nữ nơm nớp lo sợ, trong mắt lộ ra khủng hoảng.

Nếu hỏi khối đại lục nào trong thập địa hạ giới là mạnh nhất, phồn thịnh nhất thì không nơi nào khác ngoài Hỗn Độn đại lục.

Thậm chí có lời đồn đãi rằng Hỗn Độn đại lục là một khối Tiên Vực nhỏ rơi xuống hạ giới vào lúc Tiên Vực và dị vực bùng nổ đại chiến kinh thiên thời xa xưa, sau đó biến thành Hỗn Độn đại lục.

Đương nhiên, truyền thuyết này đã quá mức xa xăm, thật giả khó dò.

Nhưng từ lời đồn này cũng có thể nhìn ra được Hỗn Độn đại lục có địa vị đặc thù như thế nào trong thập địa hạ giới, tuyệt đối là tồn tại trung tâm nhất.

Mà thanh niên trước mặt chính là Nghịch Thiên chi Tử của Hỗn

Độn đại lục.

Thậm chí có thể nói, hắn ta là người mạnh nhất trong Nghịch Thiên Thập Tử.

Còn về Vong Xuyên, gã không phải là Nghịch Thiên chi Tử, mà là quái thai cổ đại được chôn ở hạ giới, chẳng qua là cướp đoạt khí vận và căn nguyên Nghịch Thiên chi Tử mà thôi.

“Tha cho ta một mạng đi, ta có thể làm nô làm tì, chuyện gì ta cũng có thể làm!” Thiếu nữ quỳ xuống mặt đất dập đầu, cầu xin.

“Làm nô làm tì, ngươi xứng sao?” Ánh mắt thanh niên thật lạnh nhạt.

Hắn ta không nói nhiều lời nữa, lập tức chụp qua một chưởng, khí hỗn độn tuôn trào, tràn ngập tứ phương.

Không có bất cứ trì hoãn nào, thiếu nữ nắm giữ căn nguyên thế giới của Nam Thương đại lục đã bị thanh niên dùng một chưởng chụp chết.

Sau đó, căn nguyên thế giới của Nam Thương đại lục hiện ra.

Thanh niên vươn tay ra rồi lập tức chộp nó tới.

“Cái thứ ba.” Khóe miệng thanh niên nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Bao gồm cả căn nguyên của Hỗn Độn đại lục của bản thân ra thì thanh niên đã có được ba căn nguyên thế giới.

Theo nhìn nhận của hắn ta, mình chắc chắn là người có được nhiều căn nguyên thế giới nhất.

Mà dưới đáy lòng thanh niên còn có một dã tâm.

Hết chương 276.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 277. Dã tâm trở thành Nghịch Thiên chi Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn ta muốn tập hợp mười căn nguyên thế giới, hội tụ tất cả cơ duyên và khí vận của mười Nghịch Thiên chi Tử vào người mình để tạo thành một vị Nghịch Thiên chi Vương chung cực!

Đến lúc đó, hắn ta sẽ mạnh đến mức nào?

Quả thực không dám tưởng tượng.

Mà lúc này, một tiếng nói thanh lãnh xa cách bỗng vang lên: "Lý Đạo Huyền, ngươi vốn có thể giữ một mạng cho thiếu nữ kia, chỉ lấy căn nguyên là được."

Nghe thấy giọng nói như dòng suối trong thấm vào ruột gan này, đáy mắt thanh niên tên là Lý Đạo Huyền hiện lên một tia ái mộ lửa nóng, nhưng lại bị hắn ta che giấu rất tốt.

Cách đó không xa, một bóng hình thanh y xinh đẹp mông lung, chảy xuôi tiên quang ngồi xếp bằng trên một đóa thanh liên, vượt qua hư không mà đến.

Dáng người nàng ta thật yểu điệu, trên mặt có che lụa mỏng, tiên huy mông lung, chỉ có thể nhìn thấy một đôi đồng nhãn thủy tinh trong sáng, cứ như hồ nước trong suốt.

Khí chất của nàng ta như thanh liên mới nở, không dính bụi trần.

Tuy trên mặt nữ tử có lụa mỏng che giấu, nhưng hình dáng tuyệt đẹp mơ hồ hiển lộ kia càng làm người ta có xúc động muốn nhìn lén phương dung tuyệt sắc một lần.

Nàng ta chính là Cơ Thanh Y!

Cơ Thanh Y ngồi xếp bằng trên thanh liên, cả người có vẻ siêu nhiên thoát tục, không dính khói lửa phàm tục.

Nữ nhân mỹ mạo trong thiên hạ đếm không hết được.

Nhưng nữ nhân có được khí chất đặc thù lại cực kỳ hiếm thấy.

Khí chất tiên linh thanh lãnh kia của Cơ Thanh Y cứ như nữ tiên, cả Quân Tiêu Dao cũng từng cảm thán.

Khí chất của nàng ta không có ở phàm trần, nhân gian khó nghe nhìn thấy mấy lần.

Dù là trên Tiên Vực cũng có không biết bao nhiêu tuổi trẻ tuấn kiệt khuất phục trước Cơ Thanh Y.

Càng đừng nói là ở hạ giới này.

Trong mắt Lý Đạo Huyền ẩn chứa lửa nóng, nhưng lại không tỏ ý kiến đối với lời nói của nàng.

“Lửa rừng thiêu bất tận, xuân phong thổi lại sinh, ta không cảm thấy mình làm sai, đương nhiên, nếu Thanh Y tiên tử cảm thấy không ổn thì ta có thể sửa.” Lý Đạo Huyền khẽ mỉm cười, hết sức tuấn nhã.

Hắn ta tự nhận mình cũng xem như một mỹ nam tử, còn là người mang đại khí vận, ngoài ra cũng là tồn tại mạnh nhất trong Nghịch Thiên Thập Tử ở hạ giới.

Theo lý thuyết, mị lực của hắn ta cực kỳ đầy đủ.

Nhưng mà, bắt đầu từ khi Cơ Thanh Y tìm được hắn ta tới bây giờ, nàng luôn duy trì khoảng cách nhất định với hắn.

Mà quan hệ giữa hai người là quan hệ hợp tác thực bình thường, không có bất cứ tình cảm gì trong đó cả.

Điều này làm Lý Đạo Huyền có chút khó hiểu, hay là hắn ta còn chưa đủ ưu tú, không thể lọt vào mắt Cơ Thanh Y?

Nghe Lý Đạo Huyền nói thế, Cơ Thanh Y khẽ lắc đầu.

Lần này nàng ta hạ giới, một mặt là vì tìm kiếm cơ duyên, mặt khác cũng gánh vác nhiệm vụ mời chào thiên kiêu dưới hạ giới cho

Nhân Tiên Giáo.

Có trưởng lão Nhân Tiên Giáo nói với nàng, hạ giới sẽ ra đời Nghịch Thiên Thập Tử có được đại khí vận.

Nếu tương lai không ngã xuống thì họ có thể trở thành chí tôn một phương.

Bởi vậy mới bảo Cơ Thanh Y đi tìm.

Cơ Thanh Y cũng nhanh chóng tìm được Lý Đạo Huyền.

Tư chất, khí vận, thực lực của hắn ta là không thể nghi ngờ, cũng coi như đứng đầu trong Nghịch Thiên Thập Tử.

Chỉ là tính cách của hắn ta khiến Cơ Thanh Y có chút không thích.

Thậm chí có vẻ Lý Đạo Huyền còn có ý tưởng khác với nàng.

Nhưng ở hạ giới này còn cần dùng đến khí vận của Lý Đạo Huyền.

Bởi vì có thể nói kẽ nứt thập địa là cơ duyên lớn nhất của hạ giới.

Nhưng không phải ai cũng có thể tiến vào.

Mà lấy khí vận của Lý Đạo Huyền thì rất có khả năng hắn ta có thể tiến vào trong đó.

Cho nên hiện tại, Cơ Thanh Y chẳng qua đang lợi dụng Lý Đạo Huyền mà thôi.

Tất nhiên Lý Đạo Huyền cũng hiểu, nhưng hắn ta cũng đang lợi dụng Cơ Thanh Y.

“Thanh Y tiên tử, ngươi đã nói là muốn giúp ta tìm kiếm căn nguyên của những thế giới khác để trở thành Nghịch Thiên chi Vương.” Lý Đạo Huyền nói.

“Tất nhiên ta sẽ trợ giúp, dù sao đến lúc đó còn muốn nhờ ngươi đi đối phó vị kia của Ma Tiên Giáo.” Đồng nhãn của Cơ Thanh Y thâm thúy, nàng ta nói.

Đối thủ cạnh tranh của nàng ta là Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo

cũng đã hạ giới.

Cơ Thanh Y cũng biết, Tiểu Ma Tiên tuyệt đối không có khả năng chiến đấu một mình, nàng ta sẽ đi tìm minh hữu để kết minh.

Hiện tại là hai nàng đang so sánh xem minh hữu của ai lợi hại hơn.

Là quái thai cổ đại Vong Xuyên, hay là Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất, Lý Đạo Huyền.

“Ha hả, Thanh Y tiên tử yên tâm, ta nhất định sẽ tận lực giúp ngươi đối phó người gì đó của Ma Tiên Giáo.” Lý Đạo Huyền cười nói.

Hắn ta vẫn rất tự tin với thực lực của mình.

“Đừng quá mức tự tin, cẩn thận lật thuyền trong mương, dù sao ngoại giới đều đang lan truyền ngươi là Hỗn Độn Thể, nhưng rốt cục là cái gì thì trong lòng ngươi cũng hiểu rõ.” Cơ Thanh Y cảnh báo.

Nụ cười của Lý Đạo Huyền hơi tàn đi.

Đúng vậy.

Ngoại giới đều đang đồn đãi, trên Hỗn Độn đại lục xuất hiện một vị Hỗn Độn Thể, chính là Lý Đạo Huyền hắn.

Loại thể chất Hỗn Độn Thể khủng bố này được xếp thứ mười trong ba ngàn thể chất, đủ có thể tranh phong với các thể chất chí cường như Hoang Cổ Thánh Thể.

Nhưng phóng mắt ra khắp Tiên Vực, Hỗn Độn Thể cũng là tồn tại vạn năm khó gặp, vậy thì sao có thể xuất hiện ở hạ giới chứ?

Đây cũng là điều khiến mọi người không thể lý giải.

Nhưng chỉ có bản thân Lý Đạo Huyền biết.

Hắn ta căn bản không phải Hỗn Độn Thể gì cả.

Hắn ta chỉ có được căn nguyên hỗn độn của Hỗn Độn đại lục mà

thôi.

Sau khi dung hợp với căn nguyên hỗn độn, hắn có thể thao túng sức mạnh hỗn độn, còn lây dính khí tức hỗn độn.

Đúng là rất tương tự với Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết.

Nhưng giữa hai bên có khác biệt về bản chất.

Lời này của Cơ Thanh Y quá trắng ra.

Nàng làm vậy là muốn tốt cho Lý Đạo Huyền, không hy vọng thiên kiêu mà mình thật vất vả mới mời chào được, cuối cùng lại vì tự đại mà ngã xuống.

Nhưng trong lòng Lý Đạo Huyền lại có một tia không vui.

Nếu hắn ta tập hợp tất cả căn nguyên thế giới vào mình thì sẽ trở thành Nghịch Thiên chi Vương.

Cho dù đối mặt với Hỗn Độn Thể chân chính thì cũng không sợ gì.

“Đã biết, đa tạ Thanh Y tiên tử cảnh báo.” Lý Đạo Huyền lạnh nhạt nói.

Đồng thời, hắn ta thầm thề trong lòng.

Một ngày nào đó mình nhất định phải chinh phục vị tiên tử thanh lãnh cao ngạo này.

Hết chương 277.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 278. Hỗn Độn Thể giả

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đúng rồi, trừ Ma Tiên Giáo ra thì còn có một người, ngươi nhất định phải đặc biệt chú ý, nếu gặp phải thì không cần nghĩ nhiều, có thể trốn thì cứ trốn.” Cơ Thanh Y nói.

“Có thể trốn thì cứ trốn?” Lúc này trong lòng Lý Đạo Huyền thực sự có chút buồn bực.

Cơ Thanh Y này khinh thường hắn ta đến cỡ nào mà lại bảo hắn ta có thể trốn thì cứ trốn.

Tốt xấu gì hắn ta cũng là Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất, bộ không cần mặt mũi sao?

“Không biết vị kia mà Thanh Y tiên tử nhắc đến là ai?” Lý Đạo Huyền đè nén buồn bực trong lòng xuống, lãnh đạm nói.

“Quân Tiêu Dao của Quân gia.” Cơ Thanh Y nói.

Đến bây giờ, nàng ta còn không thể quên được bóng người siêu nhiên đưa lưng về phía chúng sinh, cứ như có thể đàn áp chư thiên hoàn vũ mà Quân Tiêu Dao hiện hóa ra ở Thiên Đạo Lâu khi đó.

Đây tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm tới cực điểm.

Nếu ai kết tử thù với hắn thì chắc chắn sẽ phải chết.

Lời Cơ Thanh Y nói và ngữ khí kia khiến Lý Đạo Huyền có chút không thích, ngoài ra còn mang theo một tia ghen tỵ.

Sao hắn ta cứ cảm thấy Cơ Thanh Y càng giống đang tán thưởng và cảm khái hơn vậy chứ.

“Nếu vị Quân Tiêu Dao kia mạnh như vậy, vì sao Thanh Y tiên tử không tìm hắn kết minh, mà lại tìm ta chứ?” Lời nói của Lý Đạo Huyền mang theo một tia ghen tuông.

Cơ Thanh Y khẽ lắc đầu và nói: “Hắn không cần kết minh với bất cứ kẻ nào, dựa vào một mình hắn đã có thể đẩy ngang những người cùng thế hệ dưới hạ giới.”

Lời này nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

Hàm ý như đang nói, một mình Quân Tiêu Dao đủ để đánh bại bất cứ thiên kiêu cùng thế hệ nào ở hạ giới, bao gồm cả thiên kiêu từ Tiên Vực xuống.

“Hừm? Thực sự lợi hại như vậy?” Trong mắt Lý Đạo Huyền hiện lên một tia hoài nghi và không cho là đúng.

Không phải Cơ Thanh Y này đang muốn chèn ép, mài giũa đạo tâm của hắn ta đó chứ?

“Nếu gặp mặt thì ngươi sẽ biết, được rồi, đừng chậm trễ thời gian.”

Cơ Thanh Y vừa dứt lời thì bóng hình xinh đẹp đã lướt qua hư không mà đi.

Nhìn bóng dáng Cơ Thanh Y rời đi, trong mắt Lý Đạo Huyền có tia sáng đang kích động.

“Thanh Y, ta nhất định sẽ chinh phục được nàng.”

“Còn có Quân Tiêu Dao gì kia, nếu hắn xuất hiện thì ta sẽ hoàn toàn đánh bại hắn ngay trước mặt nàng.”

“Lý Đạo Huyền ta mới là nam nhân đáng để lọt vào mắt xanh của nàng!”

Lý Đạo Huyền nghĩ đến đây thì hỗn độn chi khí quanh thân đã kích động đến mức khiến hư không chung quanh đều rạn nứt, phủ kín vết rạn!

...

Khi tất cả các đại lục đều đang gió nổi mây phun.

Phía Tiềm Long đại lục, Đại Dận hoàng triều cũng đang chờ xuất

phát, dưới sự dẫn dắt của Quân Tiêu Dao, vô số người mênh mông cuồn cuộn thông qua Truyền Tống Trận vượt giới để đi đến đại lục của Cổ Thần tộc.

Lần này, Quân Tiêu Dao mang theo quyết tâm hoàn toàn bình định phong ba thập đại tội tộc.

Hắn muốn một tay dẹp tan trận rối loạn thập đại tội tộc này!

Đại lục mà Cổ Thần tộc đang cư trú tên là Vạn Tượng đại lục.

Mười khối đại lục của thập địa hạ giới đều có khác biệt về mức độ phồn thịnh.

Vạn Tượng đại lục cũng có thể coi là đại lục phồn thịnh đứng thứ hai sau Hỗn Độn đại lục.

Bởi vậy, các thế lực, các chủng tộc trên đại lục này cũng đa dạng chủng loại, cực kỳ phức tạp.

Đương nhiên, Nghịch Thiên chi Tử ra đời trên khối đại lục này cũng là tồn tại mạnh nhất chỉ đứng sau Lý Đạo Huyền.

Quân Tiêu Dao vừa dẫn theo một đám người bước vào Vạn Tượng đại lục thì lập tức bắt đầu tìm hiểu tin tức.

Điều khiến người ta bất ngờ chính là, trừ tìm hiểu được tin về Cổ Thần tộc ra thì Quân Tiêu Dao còn điều tra ra một tin khác.

Là tin tức về Khương gia.

“Linh Vương Thể của Khương gia, Khương Hư Linh?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Tình báo quan của Đại Dận hoàng triều đang đứng trước mặt nói cho hắn một ít tin tức.

Trong đó có thiên kiêu của Khương gia.

Nhưng thanh danh của Khương Hư Linh ở Vạn Tượng đại lục cũng không quá tốt.

Rất nhiều dân bản xứ của Vạn Tượng đại lục đều gọi gã là đao phủ, nơi gã đi qua không còn một ngọn cỏ.

Tất cả tài nguyên đều bị gã đoạt lấy.

Thậm chí Khương Hư Linh đã huỷ diệt không ít thế lực của Vạn Tượng đại lục.

Kể cả vương triều đã từng đứng đầu của Vạn Tượng đại lục, Tần Vương triều, cũng bị gã huỷ diệt.

Mà nguyên nhân huỷ diệt là vì một vị hoàng tử của Tần Vương triều mang trên người Tiên Thiên Linh Cốt, rất phù hợp với Linh Vương Thể của Khương Hư Linh.

Cho nên vì một khối Tiên Thiên Linh Cốt mà gã đã trực tiếp bảo hộ đạo nhân ra tay, diệt sạch toàn bộ vương triều.

Đây tuyệt đối là thủ đoạn của Ma Vương.

Nhưng rất nhiều những thiên kiêu hạ giới từ Tiên Vực cũng hành sự như thế.

Chỉ có thể nói khôn sống mống chết, cách sinh tồn của cường giả không có đạo lý gì đáng bàn cãi cả.

“Vương triều huỷ diệt, bị đào linh cốt, sao cốt truyện này quen thuộc thế này?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nói không chừng vị hoàng tử bị đào cốt kia của Tần Vương triều chính là Nghịch Thiên chi Tử của Vạn Tượng đại lục.

Quân Tiêu Dao cảm thấy mình phải đi tìm Khương Hư Linh.

Dựa theo cốt truyện bình thường, hẳn Khương Hư Linh sẽ bị hoàng tử của Tần Vương triều hung hăng vả mặt.

Đừng quên, mẫu thân của Quân Tiêu Dao - Khương Nhu từng là Thần Nữ của Khương gia, trong thân thể hắn cũng có chảy một nửa huyết mạch Khương gia.

Nếu Quân Tiêu Dao đến Khương gia thì cũng có được đãi ngộ cấp

bậc thiếu chủ, là tồn tại trung tâm tuyệt đối.

Dự cảm được tộc nhân nhà mình có nguy cơ bị vả mặt, tất nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng giả vờ như không thấy.

Hơn nữa càng quan trọng là, Quân Tiêu Dao còn cần thu hoạch Nghịch Thiên chi Tử, thu hoạch căn nguyên thế giới.

Cho nên nếu Hoàng tử kia của Tần Vương triều thật sự là Nghịch Thiên chi Tử của Vạn Tượng đại lục, vậy hắn càng phải đi.

Sau khi tìm hiểu được địa điểm Khương Hư Linh xuất hiện.

Quân Tiêu Dao quyết định dẫn theo một nhóm người của mình đi tìm Khương Hư Linh.

Mà những người còn lại của Đại Dận hoàng triều thì đến chỗ của Cổ Thần tộc để chi viện trước.

...

Thương Lam Tông là một tông môn rất có thực lực trên Vạn Tượng đại lục.

Nhưng giờ phút này, nơi đóng quân của Thương Lam Tông đang dấy lên liệt hỏa tận trời, tràn ngập khói thuốc súng.

Vô số Tu sĩ của Thương Lam Tông đang gào rống kêu rên.

Mà giờ phút này, ở phía chân trời.

Một thanh niên cả người tràn ngập linh khí đang chấp đôi tay ở sau lưng, trên mặt mang theo một ý cười lạnh lẽo miệt thị mà không để bụng.

Gã nhìn những tu sĩ của Thương Lam Tông bi phẫn muốn chết mà như nhìn lũ kiến.

Gã chính là Linh Vương Thể của Khương gia, Khương Hư Linh.

Hết chương 278.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 279. Nghịch Thiên chi Tử của Vạn Tượng đại lục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đây là thế lực thứ sáu ta huỷ diệt, tài nguyên cũng thật phong phú, xem ra hạ giới cũng không cằn cỗi như trong tưởng tượng.” Khương Hư Linh khẽ cười và nói.

Tâm tình gã đang rất tốt.

Tuy gã là Linh Vương Thể, nhưng nói thật cũng không xem như thiên kiêu đứng đầu ở Khương gia.

Thậm chí không bằng biểu muội của gã là Khương Lạc Ly, người có được Nguyên Linh Đạo Thể.

Bởi vậy, ở phương diện tài nguyên của gia tộc, Khương Hư Linh cũng không thể có được tài nguyên đặc biệt phong phú.

Cho nên lần này hạ giới, Khương Hư Linh bắt đầu mở ra hình thức cướp đoạt điên cuồng.

Mà thu hoạch cũng rất rất khả quan.

Không nói đến chuyện có được các loại tài nguyên, quan trọng nhất là gã tìm được một khối Tiên Thiên Linh Cốt.

Tiên Thiên Linh Cốt phối hợp với Linh Vương Thể của gã thì hiệu quả phát huy ra cũng không phải đơn giản là một cộng một bằng hai.

Mà là sự nhảy vọt về chất.

“Hẳn tên kia đã chết rồi nhỉ?”

Nhớ tới tên Hoàng tử bị gã đào cốt của Tần Vương triều, khóe miệng Khương Hư Linh lộ ra một tia cười lạnh.

Rõ ràng chỉ là con kiến dưới hạ giới mà còn mưu toan muốn lật trời.

Sở dĩ khi đó Khương Hư Linh không giết người nọ là vì muốn hắn ta giãy giụa trong thống khổ, cuối cùng ôm hận mà chết.

“Nhưng sao Lạc Ly biểu muội còn chưa hạ giới, chẳng lẽ gia tộc không tính để nàng hạ giới sao?” Khương Hư Linh lẩm bẩm trong lòng.

Gã còn trông cậy vào Khương Lạc Ly để chấp nối quan hệ với Quân Tiêu Dao, coi như xuất hiện cho quen mặt.

Nếu cứ thế này thì không phải kế hoạch thất bại rồi sao.

“Công tử, tông môn này cũng đã bị xử lý gần hết rồi.”

Hai lão giả xuất hiện bên cạnh gã đều là Thánh Nhân.

“Làm phiền nhị lão.” Khương Hư Linh khẽ gật đầu.

Sở dĩ gã có thể kiêu ngạo ương ngạnh như thế, động một cái diệt mãn môn người ta cũng không thể không nhắc đến công lao của nhị lão này.

“Ha hả, chỉ là một vài con kiến ở hạ giới mà thôi, cần gì để ý.” Một lão giả trong đó cười ha hả và nói.

Mà đúng lúc này.

Một giọng nói lạnh lẽo cực độ bỗng vang lên từ trong hư không: “Giỏi cho một con kiến hạ giới, trong mắt những kẻ trên Tiên Vực các ngươi thì người hạ giới chúng ta chính là thịt cá trên thớt, tùy ý để người ta xâu xé sao?”

Nghe thấy giọng nói này, ánh mắt Khương Hư Linh chợt lóe.

Sao gã cảm thấy hình như đã nghe qua ở nơi nào?

Phía chân trời nơi xa, một thanh niên áo gấm đạp không mà đến.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này, Khương Hư Linh đầu tiên là

sửng sốt, sau đó lộ ra một tia nghiền ngẫm.

Thanh niên áo gấm này chính là vị Hoàng tử kia của Tần Vương triều, Tần Hạo bị gã đào cốt.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là hoàng tử phế vật ngươi, ngày ấy ta có ý tốt để lại một mạng cho ngươi, không ngờ thật sự để ngươi sống sót.”

Nhìn thấy Tần Hạo đã đến, sắc mặt Khương Hư Linh cực kỳ bình tĩnh thong dong, thậm chí có cảm giác như mèo vờn chuột.

Không sai, trong mắt gã, Tần Hạo chính là một con kiến.

Mặc dù may mắn sống sót thì thế nào, còn có thể tạo thành uy hiếp với gã sao?

Hơn nữa đừng quên, không chỉ thực lực bản nhân Khương Hư Linh rất mạnh, gã còn có hai vị hộ đạo nhân là Thánh Nhân.

Sao Tần Hạo có thể uy hiếp được gã chứ?

“Nhục nhân giả nhân hằng nhục chi, sát nhân giả nhân hằng sát chi (1)!”

(1) Người sỉ nhục người khác, cũng sẽ có ngày bị người khác khi dễ sỉ nhục; kẻ giết người cuối cùng cũng bị người khác giết

“Ngươi làm việc ngang ngược như thế, động một chút là diệt tông diệt tộc, chẳng lẽ không sợ gặp báo ứng sao?!” Tần Hạo lời lẽ chính đáng, quả thực là ánh sáng chính đạo, chiếu sáng cả mặt đất.

Khương Hư Linh nghe vậy thì đầu tiên là sửng sốt, sau đó bỗng ngửa mặt lên trời nở nụ cười.

Buồn cười!

Quá buồn cười.

Trong mắt Khương Hư Linh, lời Tần Hạo nói quả thực ấu trĩ như tiểu hài tử.

Thế gian này luôn là cá lớn nuốt cá bé, đâu ra nhiều đạo lý đáng nói như vậy.

Hơn nữa ngày sau nếu đế lộ mở ra, còn sẽ có đủ loại sự kiện càng tàn khốc phát sinh.

Cho nên trong mắt những các thiên kiêu Tiên Vực như Khương Hư Linh thì mấy ngôn từ chính nghĩa này có vẻ cực kỳ buồn cười.

“Cười cái gì, có giỏi thì tái chiến với ta một trận!” Trong mắt Tần Hạo kích động lãnh diễm.

“À, con kiến nhỏ nhà ngươi cũng có tự tin để khiêu chiến ta? Cũng được thôi, để ta tới dạy ngươi cách làm người đi.” Khương Hư Linh cười cười.

Gã cũng cảm thấy hứng thú, muốn biết con kiến này có thể gây nên sóng gió gì.

Mà lúc này, trong cơ thể Tần Hạo bỗng chấn động một trận, sức mạnh căn nguyên thế giới đang kích động.

“Hả?” Sắc mặt Khương Hư Linh lập tức biến hóa.

Sức mạnh căn nguyên thế giới trong cơ thể Tần Hạo quá cường hãn, khiến cho càn khôn cũng chấn động.

Hắn ta đã được căn nguyên thế giới gia trì, giống như có thể hội tụ toàn bộ sức mạnh của Vạn Tượng đại lục lên người.

Thậm chí khí tức này khiến Khương Hư Linh phải cau chặt mày lại, đã nhận ra mọi chuyện không đơn giản.

“Tiểu tử này trở nên lợi hại như vậy từ khi nào?” Khương Hư Linh nghi ngờ nói thầm trong lòng.

Gã có thể cảm nhận được Tần Hạo bất đồng với trước đó, quả thực giống như thay đổi thành một người khác.

“Kinh ngạc không, chấn động không, nói cho ngươi biết, không có ai sinh ra đã cao cao tại thượng, một con giun cũng có thể bay lên trời hóa rồng!”

Tần Hạo ra tay, uy năng mênh mông, lôi đình màu tím chớp động trong tay hắn ta.

Đây là thần thông Lôi Thiên Tước, một khi thi triển thì lôi đình đan chéo, cứ như biến thành một lôi đình chi tước, lập tức lao về hướng Khương Hư Linh.

Lấy khí vận Nghịch Thiên chi Tử của Tần Hạo thì tất nhiên các loại cơ duyên thần thông đều rơi vào trong tay một cách dễ dàng.

Khương Hư Linh hừ lạnh một tiếng.

Tuy trạng thái của Tần Hạo có chút cổ quái, nhưng vẫn không có khả năng là đối thủ của gã.

Gã không chỉ có Linh Vương Thể, mà sau khi có được Tiên Thiên Linh Cốt của Tần Hạo, thực lực của gã còn bùng nổ.

Cho nên Khương Hư Linh có tự tin trấn áp được Tần Hạo.

Khương Hư Linh cũng đánh trả, một đại thủ ấn linh khí đánh qua, không khí đều bị áp súc tới cực hạn, phát ra tiếng âm bạo chói tai.

Hai người lập tức chiến thành một đoàn.

Hai vị hộ đạo nhân thì đứng bên cạnh trông coi.

Khương Hư Linh không mở miệng thì bọn họ cũng sẽ không nhúng tay.

Lúc nên mài giũa thì vẫn phải mài giũa.

Linh khí toàn thân Khương Hư Linh mênh mông, mỗi chiêu mỗi thức đều được thêm vào linh khí nồng hậu, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Đây chính là ưu thế của Linh Vương Thể.

Mà điều làm Khương Hư Linh bất ngờ chính là, tu vi của Tần Hạo cũng không yếu hơn gã bao nhiêu.

Hơn nữa sức mạnh căn nguyên thế giới mà hắn ta thi triển ra càng

làm gã cảm thấy hơi khó giải quyết.

Hết chương 279.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 280. Tiên Thiên Linh Cốt niết bàn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Xem ra phải nghiêm túc một chút.” Khương Hư Linh hơi nheo mắt lại.

Gã không muốn lật thuyền trong mương, trở thành một trong những thiên kiêu Tiên Vực bị thiên kiêu hạ giới đánh bại.

“Vạn Đạo Linh Lô!”

Toàn bộ pháp lực linh khí của Khương Hư Linh dâng lên, ngưng kết thành một cái bếp lò trên hư không.

Miệng lò mở ra, cứ như có thể luyện hóa vạn vật.

Đây là một trong những đại thần thông của Khương gia, có uy lực cực kỳ khủng bố.

Tần Hạo thấy thế thì đánh ra một chưởng, triều tịch năng lượng màu sắc rực rỡ cũng theo đó mà thổi quét khuếch tán ra.

Ở phía sau hắn ta cũng mơ hồ hiện ra một đoàn vật chất kỳ lạ màu sắc rực rỡ.

“Thật sự là căn nguyên thế giới!”

Trong mắt Khương Hư Linh lập tức hiện lên ánh lửa.

Nếu hỏi cơ duyên gì ở hạ giới là trân quý nhất, mê người đáng thèm nhỏ dãi nhất, vậy không gì hơn căn nguyên thế giới.

Có thể tìm được một cái đã là cơ duyên thiên đại.

“Ha ha, Tần Hạo, ngươi quả thực chính là tống bảo đồng tử của ta, ta muốn đoàn căn nguyên thế giới này!”

Khương Hư Linh cười lớn một tiếng, Vạn Đạo Linh Lô và đại thủ ấn căn nguyên thế giới của Tần Hạo va chạm với nhau, phát ra

gợn sóng kinh thiên.

Khương Hư Linh chân đạp bộ pháp huyền ảo, trực tiếp lắc mình đáp xuống trước người Tần Hạo, cười lạnh và nói: “Tần Hạo, nếm thử thần thông Tiên Thiên của mình đi.”

Vừa dứt lời, trong ngực Khương Hư Linh có ánh hào quang đang lập loè.

Đó là Tiên Thiên Linh Cốt đang tỏa ánh sáng.

Tuy Tiên Thiên Linh Cốt còn kém xa Chí Tôn Cốt, nhưng cũng là một loại thể chất đặc thù rất không tồi.

Một chùm tia sáng linh lực mãnh liệt lập tức bắn phụt ra từ linh cốt.

Nhưng ai có ngờ, trên mặt Tần Hạo lại đột nhiên hiện lên một ý cười lạnh như băng.

“Lấy xương của ta để đối phó ta, ngươi thật tự tìm đường chết!” Tần Hạo thét dài một tiếng.

Trong ngực hắn ta cũng bắn ra ánh hào quang, vô cùng sáng chói.

“Cái gì, ngươi...” Khương Hư Linh thật sự bất ngờ, phát ra một tiếng kinh hô.

Gã chưa từng nghe qua, Tiên Thiên Linh Cốt bị đào ra rồi còn có thể niết bàn trọng sinh.

“Tần Hạo ta được thiên địa trợ giúp, nghịch thế quật khởi, là vì đối phó với hạng người mất sạch nhân tính như ngươi!”

Trong ngực Tần Hạo tản ra ánh hào quang, trực tiếp nuốt sống chùm tia sáng do Tiên Thiên Linh Cốt của Khương Hư Linh sinh ra, sau đó thế đi không giảm, lao thẳng về hướng Khương Hư Linh.

Thân thể Khương Hư Linh lập tức chợt lóe, nhưng đầu vai vẫn bị đánh trúng, văng ra một vệt huyết hoa.

“Đáng chết!”

Sắc mặt Khương Hư Linh thật âm trầm.

Vận khí của Tần Hạo này không khỏi quá nghịch thiên.

“Dám làm công tử bị thương, tìm đường chết!” Sắc mặt hai hộ đạo nhân cũng trầm xuống, nhịn không được muốn ra tay.

Mà lúc này, Tần Hạo lại lạnh lùng mở miệng nói: “Các ngươi dám ra tay thử xem?!”

Nghe được lời này, hai hộ đạo nhân đều ngơ ra.

Con kiến hạ giới này lấy đâu ra dũng khí mà dám nói chuyện với bọn họ bằng giọng điệu này chứ?

Bọn họ chính là Thánh Nhân.

Tần Hạo thấy thế thì vỗ vỗ tay.

Trên trời cao đột nhiên có dao động Thánh Cảnh bùng nổ.

Đột nhiên có vài vị Thánh Nhân cùng hiện thân.

Trong những Thánh Nhân đó, rõ ràng có Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc.

Còn có một Thánh Nhân trên lưng có đôi chim đen, thiêu đốt ngọn lửa màu đen.

Điều này khiến Khương Hư Linh và hai vị hộ đạo nhân đều biến đổi sắc mặt.

Mà càng làm tâm thần bọn họ chấn động kịch liệt còn ở phía sau.

Chỉ thấy trên hư không, có một nhà giam không gian chợt hiện ra.

Trong đó rõ ràng có một bóng người xinh xắn lanh lợi.

Nàng mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp động lòng người, mái tóc đen cột thành hai chùm đuôi ngựa.

Lông mi nàng nhỏ dài, đôi mắt linh động, mũi quỳnh rất cao, môi như anh đào.

Giờ phút này đôi mắt xinh đẹp ngập nước tràn đầy tủi thân, khuôn mặt nhỏ trong trẻo lộ ra buồn bực và không vui, nàng bĩu cái miệng nhỏ ra.

Không phải Khương Lạc Ly thì còn là ai.

“Biểu muội?” Khương Hư Linh nhất thời có chút kinh ngạc.

Gã còn tưởng rằng gia tộc không để Khương Lạc Ly hạ giới.

Nhưng rốt cuộc tình huống hiện tại là thế nào?

“Hu hu... Biểu ca, cứu cứu người ta...” Khương Lạc Ly cực kỳ tủi thân.

Đúng vậy, Khương gia cũng không tính để Khương Lạc Ly hạ giới.

Dù sao Khương Lạc Ly cũng là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, rất được các trưởng lão sủng ái.

Sao bọn họ lại nỡ để Khương Lạc Ly xuống hạ giới chịu khổ, huống chi còn sẽ có nguy hiểm.

Lấy thể chất Nguyên Linh Đạo Thể của Khương Lạc Ly thì chỉ cần nàng bình thản ổn định ở lại gia tộc tu luyện là nhất định sẽ trưởng thành, không cần phải đi mạo hiểm chịu khổ.

Nhưng Khương Lạc Ly biết được Quân Tiêu Dao đã hạ giới thì lại tự quyết định trốn xuống.

Bởi vậy Khương Lạc Ly không nói cho bất cứ ai, cũng không có hộ đạo nhân nào ở bên cạnh, nàng lén một mình chạy ra, thông qua phương pháp đặc thù, thật vất vả mới hạ giới được.

Kết quả sau khi hạ giới, nàng vừa định đi tìm Quân Tiêu Dao thì chẳng lâu sau đã bị bắt lấy.

Nhưng hình như những người này biết nàng có quan hệ với Khương Hư Linh, bởi vậy cũng không giết nàng, chỉ giam cầm nàng lại coi như con tin.

“Tiểu thư!” Hai vị hộ đạo nhân của Khương gia thấy tình cảnh này

thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Thân phận địa vị của Khương Lạc Ly còn quan trọng hơn Khương Hư Linh nhiều.

“Các ngươi lớn mật, dám cầm tù biểu muội, là muốn tìm cái chết sao!” Khương Hư Linh quát lạnh một tiếng.

Tuy rằng tính tình gã lạnh nhạt tàn khốc, nhưng cũng chỉ đối với người ở hạ giới mà thôi.

Địa vị thân phận của Khương Lạc Ly đều cao hơn gã, còn là biểu muội của gã, Khương Hư Linh cũng không dám có chút qua loa.

“Hu hu, đám hư hỏng các ngươi, dám cầm tù người ta, Tiêu Dao ca ca mà biết thì nhất định sẽ hung hăng đánh các ngươi!”

Khương Lạc Ly thật sự quá tủi thân, hai chùm đuôi ngựa sau cái đầu nhỏ cũng gục xuống, nhìn như thỏ tai cụp.

Thật vất vả nàng mới hạ giới một chuyến để gặp Tiêu Dao ca ca mình thương nhớ ngày đêm một lần, kết quả lại bị người ta bắt lại, như thỏ con bị nhốt trong lồng sắt.

Khương Lạc Ly kêu gào tủi khổ, nước mắt chảy ào ào.

Bảo bảo khổ trong lòng, nhưng bảo bảo không nói!

Nhìn thấy dáng vẻ lã chã chực khóc, cực kỳ tủi thân của Khương Lạc Ly, trong mắt Khương Hư Linh có lửa giận dâng lên.

Khương Lạc Ly chính là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, tiểu công chúa vạn người sủng ái.

Tính cách cũng hoạt bát đáng yêu, được rất nhiều lão nhân Khương gia yêu thương.

Nếu Khương Lạc Ly vì gã mà xảy ra bất trắc gì, phỏng chừng những lão nhân trong Khương gia sẽ lột da gã xuống.

Hết chương 280.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 281. Tiểu tỷ tỷ tùy thân của Tần Hạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Con kiến nhà ngươi...” Sắc mặt Khương Hư Linh âm trầm cực độ.

Nghe Khương Hư Linh cứ há miệng là nói con kiến, trên mặt Tần Hạo phủ kín lạnh lẽo.

Hắn ta lại ra tay, hoàn toàn bùng nổ thực lực của bản thân.

Mà Khương Hư Linh bởi vì Khương Lạc Ly nên ném chuột sợ vỡ đồ, không dám dùng hết sức mà đánh một trận.

Bởi vậy, nhất thời lại bị Tần Hạo khống chế.

Mà hai vị hộ đạo nhân kia cũng bị Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc cản tay.

“Hai tộc các ngươi thân là thế lực đi theo Quân gia, thật sự muốn đối nghịch với Khương gia ta sao?” Một vị Khương gia hộ đạo nhân lạnh lùng nói.

tất cả mọi người trên Tiên Vực đều biết Quân gia và Khương gia là cùng mặc cái quần.

Tất nhiên thế lực theo đuổi của Quân gia cũng biết.

Nhưng bọn chúng lại vẫn muốn đối nghịch với Khương gia.

“Hừ, chúng ta sớm đã không phải người theo đuổi của Quân gia, Cổ Ma tộc ta tuyệt không làm nô!”

“Còn có Cổ Yêu tộc ta cũng vĩnh viễn không làm nô!”

Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc lạnh lùng nói.

Bọn họ nói chắc nịch boong boong, cực kỳ tự tin.

Hai vị hộ đạo nhân của Khương gia thấy thế thì cũng hiểu ra.

E là sau lưng Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc có người chống lưng, bọn chúng có chỗ cậy vào nên không sợ, thậm chí dám can đảm phản bội Quân gia.

Bọn họ lại nhìn về phía Thánh Nhân trên lưng có đôi cánh màu đen, quanh thân lượn lờ lửa đen kia.

“Cửu U Minh Tước tộc.” Ánh mắt hai vị Thánh Nhân chợt lóe.

Nhất tộc này cũng là một trong thập đại tội tộc bị Quân gia trấn áp, không ngờ bọn chúng cũng phá phong ấn mà ra.

Hiện tại, tình hình có chút khó giải quyết.

Khương Lạc Ly đang nằm trong tay bọn chúng, lại còn có ba Thánh Nhân ở đây.

Cho dù bọn họ ra tay thì cũng không chiếm được ưu thế gì cả.

Mà bên kia, vì Khương Hư Linh có cố kỵ nên chưa dùng hết toàn lực, cho nên vẫn luôn bị đánh áp đảo, trên người cũng xuất hiện một ít thương thế.

“Không phải con kiến nhà ngươi tự xưng là hóa thân của chính nghĩa sao, sao cũng dùng loại thủ đoạn ti tiện này?” Khương Hư Linh lạnh lùng nói lời châm chọc.

“Đối với người phi thường thì phải dùng thủ đoạn phi thường, dùng thủ đoạn gì với kẻ tội nghiệt ngập trời như ngươi cũng là bình thường.” Tần Hạo ăn nói rất đường hoàng.

Hắn ta lại thi triển đại thủ ấn, sức mạnh căn nguyên thế giới kích động, hóa thành một trấn thiên chi ấn, trấn áp về hướng Khương Hư Linh.

Khương Hư Linh cũng ra chiêu phản kháng.

Mà đúng lúc này, bước chân của Tần Hạo chợt lóe, dùng tốc độ cực nhanh lao đến trước người Khương Hư Linh, oanh kích một chưởng ra.

“Dùng mấy trò mèo ba chân này mà cũng muốn đối phó ta?” Khóe miệng Khương Hư Linh tràn ra nụ cười lạnh, ra chiêu ngăn cản.

Bỗng nhiên, bên cạnh Tần Hạo có ngọn lửa màu đen chợt lướt qua.

Sau đó, một thiếu nữ mỹ lệ trên lưng có đôi cánh màu đen bỗng thoáng hiện, oanh kích trực diện với Tần Hạo.

“Cái gì!?” Khương Hư Linh hơi ngơ ra, cũng không phản ứng kịp.

Ngay sau đó, đi kèm với một tiếng nổ vang.

Khương Hư Linh hộc máu bay ngược ra sau, ngực cháy đen một mảnh, huyết nhục mơ hồ.

“Công tử!”

Hai hộ đạo nhân biến sắc, vừa định ra tay thì lại bị Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc chế hành.

“Ngươi...” Khương Hư Linh ổn định thân thể lại, nhịn không được lại hộc ra một búng máu, gắt gao mà nhìn chằm chằm vào thiếu nữ cánh đen kia.

“Ngươi cướp đi xương của Tần Hạo, hôm nay cũng phải hoàn lại.” Thiếu nữ có đôi cánh đen lạnh lùng nói.

“Ngươi là... Cửu U Minh Tước tộc...” Sắc mặt Khương Hư Linh rất khó xem.

Gã không ngờ Tần Hạo còn cất giấu át chủ bài này.

Tần Hạo cười lạnh một tiếng và nói: “Ta cũng muốn đa tạ ngươi, nếu không nhờ ngươi đào cốt thì có lẽ ta cũng không gặp được Cửu U.” Hắn ta nói, ánh mắt nhìn về phía Cửu U cũng mang theo một tia ôn nhu.

Sau khi Tần Hạo bị Khương Hư Linh đào cốt, lưu lạc đến biên giới cái chết.

Là Cửu U xuất hiện, cứu vớt hắn ta.

Sau đó nàng ta làm bạn với hắn quật khởi một đường.

Tần Hạo cũng vì Cửu U mà đi tìm Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc, nghĩ cách giúp Cửu U Minh Tước tộc phá phong ấn.

Giữa hai người đã có tình cảm sâu sắc.

“Đáng chết, sớm biết vậy khi đó nên triệt để giết chết ngươi!” Khương Hư Linh có chút hối hận, sắc mặt trầm trọng.

Nhưng gã cũng không biết.

Trong cốt truyện thông thường, gã chỉ là đá kê chân của Tần Hạo mà thôi.

Tần Hạo sẽ dẫm lên gã thượng vị, sau đó hoàn toàn quật khởi.

“Để lâu sẽ sinh biến, Cửu U, chúng ta ra tay giết hắn đi!” Tần Hạo lạnh lẽo nói.

Bình thường thì nhổ cỏ không trừ tận gốc, còn nói nhiều lời vô nghĩa đều là biểu hiện của vai ác.

Tần Hạo thân là vai chính, sẽ không phạm phải dạng sai lầm này.

Cho nên hắn ta nhất định phải giết Khương Hư Linh.

“Ngươi thật sự dám giết ta?!” Trong mắt Khương Hư Linh kích động sát khí.

“Cho dù không giết ngươi thì ngươi cũng sẽ giết ta, một khi đã vậy, vì sao ta không giết ngươi trước!”

Tần Hạo nói hết câu này thì không nói thêm gì nữa, hắn ta đồng loạt ra tay với Cửu U, trấn sát về hướng Khương Hư Linh.

Mà hai vị hộ đạo nhân của gã còn đang bị Thánh Nhân Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc hoàn toàn nhắm vào, căn bản không thể dành ra thời gian cứu viện.

“Đáng chết!”

Nhìn Tần Hạo và Cửu U trấn sát mà đến, sắc mặt Khương Hư Linh

hết sức khó coi.

Chỉ sợ gã cũng không ngờ rằng mình được định vị là vai ác nên trời sinh phải bị Tần Hạo dẫm mặt.

“Chẳng lẽ hôm nay Khương Hư Linh ta thật sự sẽ chết trong tay con kiến hạ giới?” Trong lòng Khương Hư Linh bỗng nghĩ đến.

“Biểu ca!”

Khương Lạc Ly bị nhà giam không gian giam cầm, gương mặt xinh đẹp cũng biến sắc.

Tuy Khương Hư Linh chỉ là biểu ca bà con xa của nàng, hai người cũng không có quan hệ thân tình thâm hậu gì.

Nhưng chung quy Khương Hư Linh vẫn là người trong nhà.

Tất nhiên Khương Lạc Ly không muốn nhìn thấy người trong nhà ngã xuống.

Ngay vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc.

Trên trời cao bỗng có một tiễn quang khủng bố xuyên thủng hư không mà đến!

“Tần Hạo, cẩn thận!” Cửu U biến sắc, vội vàng xoay người ngăn cản.

Mà lúc này, ở một phương hướng khác lại có một bóng hình xinh đẹp lao tới cực nhanh, đánh về hướng Cửu U.

“Là ai!” Cửu U lạnh lùng quát một tiếng.

Tần Hạo cũng xoay người, ra chiêu phản kháng.

Ầm ầm ầm!

Dao động va chạm bùng nổ khiến vòm trời chấn động.

Nơi xa, một nam tử tuổi trẻ nửa người trên trần trụi, ngực có lạc ấn đồ đằng thái dương cầm Tru Tinh Phá Diệt Cung hiện thân, đó là Nghệ Vũ.

Chín mũi tên liên hoàn của hắn lao thẳng về hướng Tần Hạo.

Đồng thời ở phía bên kia.

Một nữ tử mặc váy lụa đen bó sát người hiện thân.

Hết chương 281.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 282. Đa tạ muội phu ra tay cứu giúp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Dáng người của nữ tử này tinh tế, dung mạo tuyệt đẹp, da thịt cực trắng, mái tóc đen xỏa tung trên đôi vai ngọc.

Sau lưng nàng ta có một đôi cánh hai màu trắng đen, lưu chuyển âm dương nhị khí, nhìn tựa như Đọa Thiên Sứ hắc ám tuyệt đẹp.

Đó là Yến Thanh Ảnh.

Đọa Thiên Chi Dực sau lưng nàng ta chấn động, nhắm thẳng về hướng Cửu U.

Bởi vì chuyện này xảy ra quá đột ngột, cho nên những người ở đây đều ngơ ra một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

Khương Hư Linh lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, không rõ người đột nhiên xuất hiện này vì sao lại giúp gã.

Mà ngay vào lúc Thánh Nhân của Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và Cửu U Minh Tước tộc đều bị Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh hấp dẫn sự chú ý.

Phía sau nhà giam không gian đang cầm tù Khương Lạc Ly, một bóng người bạch y cầm kiếm lặng lẽ hiện ra.

Hắn dùng một kiếm chém về phía nhà giam không gian.

Nhà giam lập tức rách nát, xuất hiện một vết nứt.

“Đi ra đi, nha đầu thô lỗ nhà ngươi...”

Bóng người bạch y kia lên tiếng, trong giọng nói mang theo một chút than thở và bất đắc dĩ.

Khương Lạc Ly vốn đang mặt ủ mày ê mà đứng trong nhà giam

không gian, nghe thấy tiếng nói ôn nhuận này thì hai chùm tóc đuôi ngựa đều nhấc lên.

Nàng quay người lại nhìn, lập tức trông thấy lang quân tuấn tiếu mà mình thương nhớ ngày đêm.

Y quan trắng hơn cả tuyết, tiên huy bao phủ, trên tuấn nhan thần tú tuyệt luân lộ ra một chút than thở và bất đắc dĩ.

Không phải Quân Tiêu Dao thì còn là ai nữa.

“Tiêu Dao ca ca!” Khương Lạc Ly ngơ ra một lát mới hồi phục tinh thần, bỗng yêu kiều kêu lên, kích động đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Sau đó nàng như yến non về tổ mà nhào về hướng Quân Tiêu Dao.

Tứ chi trắng nõn thon gầy giống như bạch tuộc mà quấn chặt trên người Quân Tiêu Dao.

Như một manh vật trang trí.

Quân Tiêu Dao câm nín, nếu không phải Hoang Cổ Thánh Thể của hắn cường hãn, phỏng chừng sẽ bị đôi tay nhỏ chân nhỏ của Khương Lạc Ly siết đến hít thở không thông rồi.

“Đi xuống.” Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ thở dài.

Hắn có thể vân đạm phong khinh, cực kỳ lãnh đạm với bất cứ kẻ nào.

Duy chỉ có nha đầu cộc lốc này là làm hắn có chút đau đầu và bất đắc dĩ.

Hơn nữa nàng còn là con dâu được Khương Nhu khâm điểm, tuy Quân Tiêu Dao cũng không thừa nhận.

“Không, Tiêu Dao ca ca, người ta vì gặp ngươi mà hạ giới, còn bị bắt cóc, ô ô...”

Hai chân trắng nõn non nớt của Khương Lạc Ly bấu chặt trên eo Quân Tiêu Dao, cánh tay ngó sen trắng như tuyết thì ôm cổ hắn, kể

khổ bên tai hắn.

“Ai dám bắt cóc tiểu công chúa Khương gia ngươi, không phải tự tìm đường chết sao?” Quân Tiêu Dao cười nhạt một tiếng, lắc lắc đầu.

“Hừ, chính là tên không có mắt kia!” Khương Lạc Ly bĩu môi hừ khẽ và nói.

Quân Tiêu Dao không để ý đến Khương Lạc Ly treo trên người mình, đảo ánh mắt qua chung quanh.

Liếc một cái đã nhìn thấy Thánh Nhân của Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và Cửu U Minh Tước tộc.

Giờ phút này bọn họ mới kịp phản ứng, trên mặt không khỏi mang theo chút lạnh lẽo.

“Ngươi là người phương nào!?” Thánh Nhân của Cổ Ma tộc quát lạnh.

Nhưng hai vị hộ đạo nhân của Khương gia nhìn thấy Quân Tiêu Dao giải cứu Khương Lạc Ly thì vẻ mặt lại vô cùng kích động, cùng chắp tay nói: “Lão hủ ra mắt Thần Tử Quân Gia, đa tạ Thần Tử ra tay cứu tiểu thư!”

Hai vị hộ đạo nhân hết sức kích động, vừa rồi còn đau đầu không biết nên giải cứu Khương Lạc Ly và Khương Hư Linh thế nào.

Chỉ trong giây lát mà tất cả vấn đề đều được giải quyết.

Khương Lạc Ly được cứu ra, Khương Hư Linh cũng tránh được một kiếp.

“Thần Tử Quân Gia là thần thánh phương nào?”

Tần Hạo bị phá hư kế hoạch, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Tất nhiên hắn ta không biết Quân Tiêu Dao là người nào, có địa vị ra sao trên Tiên Vực.

Ếch ngồi dưới đáy giếng thì không có khả năng nhìn thấy sự bao la

của biển rộng.

“Ngươi chính là Tần Hạo.” Quân Tiêu Dao nhìn về phía Tần Hạo, sắc mặt lạnh nhạt, tựa như trời xanh.

Ánh mắt đạm mạc này làm trong lòng Tần Hạo cực kỳ khó chịu.

Lại là loại ánh mắt khinh thường và hờ hững này!

Còn về Khương Hư Linh, trên mặt gã lại lộ ra vẻ mặt kinh hỉ cực độ, vội nói: “Đa tạ muội phu ra tay cứu giúp!”

“Muội phu?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

Hắn thành muội phu của người khác từ khi nào?

Khương Lạc Ly treo trên người hắn lại cười hắc hắc, quay đầu chớp chớp đôi mắt to về hướng Khương Hư Linh.

Hàm ý là làm tuyệt lắm!

Mà Thánh Nhân của Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và Cửu U Minh Tước tộc nghe thấy bốn chữ Thần Tử Quân Gia thì trên mặt đều xuất hiện một tia kinh ngạc.

Trong loáng thoáng còn có một chút kinh sợ.

Dù sao thì một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Hiện tại nghe thấy hai chữ Quân gia, cả Thánh Nhân của Cửu U Minh Tước tộc đều có cảm giác nghĩ mà sợ.

“Mặc kệ hắn là cái gì, trấn áp trước lại nói!” Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc liếc nhau, trực tiếp trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Nếu có thể trấn áp vị Thần Tử này, vậy ít nhất Quân gia cũng sẽ ném chuột sợ vỡ đồ một chút.

Nhưng mà, bọn họ vẫn suy nghĩ quá ngây thơ.

Bóng dáng Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên thoáng hiện, ầm ầm va chạm với Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc.

Hai vị hộ đạo nhân của Khương gia cũng mang đầy lửa giận mà ra tay.

Khương gia và Quân gia cộng lại với nhau thì có chừng bốn vị Thánh Nhân đối đầu với ba Thánh Nhân của Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và Cửu U Minh Tước tộc.

Quân Tiêu Dao tạm thời không ra tay, mà nhìn về phía Tần Hạo.

Tần Hạo thấy tình cảnh này thì sắc mặt hơi tái nhợt.

Hắn ta biết kế hoạch của mình đã xem như hoàn toàn thất bại.

Chẳng những không thể tru sát Khương Hư Linh, thậm chí cả bản thân hắn cũng rơi vào nguy hiểm.

Mà tất cả mọi chuyện đều là vì tên bạch y công tử kia!

Ngay vào lúc trong lòng Tần Hạo kích động oán khí.

Một tiếng kêu thảm thiết của giai nhân truyền ra.

Nghe thấy âm thanh này, Tần Hạo bỗng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cảnh tượng làm khóe mắt hắn ta muốn nứt ra.

Nửa bên cánh màu đen của Cửu U đã bị Yến Thanh Ảnh xé rách, máu tươi bắn lên trời cao.

Đôi mắt của Yến Thanh Ảnh thật thâm thúy, giống như ngôi sao trên bầu trời đêm, mang theo cảm giác lạnh lẽo và hàn ý.

Tuy ở trước mặt Quân Tiêu Dao, nàng ta luôn mang tư thái tiểu nữ nhi, nhưng khi đối mặt với kẻ địch lại lạnh nhạt giống như nữ vương hắc ám.

Lời Quân Tiêu Dao nói chính là mệnh lệnh tối cao.

Hết chương 282.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 283. Tần Hạo là một nam nhân quá thảm thương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy Cửu U là tiểu tỷ tỷ tùy thân của Tần Hạo.

Nhưng thực lực cũng chỉ là cấp bậc thiên chi kiêu nữ, tuy trong những người cùng thế hệ thì nàng ta cực kỳ xuất chúng, nhưng cũng không có khả năng quá mạnh.

Mà Yến Thanh Ảnh chính là một trong những Nghịch Thiên Thập Tử.

Tuy đã đưa căn nguyên thế giới cho Quân Tiêu Dao, nhưng nàng vẫn là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

Hơn nữa Yến Thanh Ảnh đã cắn nuốt Đọa Thần Tử và huyết mạch Yêu Thần của Thiên Yêu Thái Tử.

Thực lực của nàng ta cũng bùng nổ đến mức cực kỳ khủng bố.

Đối phó với một Cửu U thì vẫn dư dả.

“Chết đi!” Yến Thanh Ảnh ra tay, thúc giục Thôn Thần Ma Công.

Lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện lên trong hư không, bùng nổ lực hút, muốn kéo Cửu U vào trong đó.

“Không!” Cửu U liều mạng giãy giụa.

Nàng ta là thiên chi kiêu nữ mạnh nhất của Cửu U Minh Tước tộc, nhưng hiện tại lại không có quá nhiều sức phản kháng khi đứng trước mặt Yến Thanh Ảnh.

Chỉ trong giây lát ngắn ngủn, thân thể mềm mại của Cửu U đã bị kéo vào lốc xoáy cắn nuốt.

Thân thể nàng ta tan nát ra thành từng phần, biến thành huyết

nhục chi khí tinh thuần rồi bị Yến Thanh Ảnh hấp thu.

“Cửu U a a a a a...!”

Tần Hạo giận đến mức nghiến răng, bi phẫn khôn kể, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn như bị xé rách.

Đó là giai nhân vẫn luôn làm bạn quật khởi với hắn ta!

Thậm chí bọn họ còn ước định, chờ đến khi mọi chuyện bình ổn thì sẽ tìm một nơi, an an tĩnh tĩnh vượt qua cả đời.

Mà hiện tại, tất cả những ước mơ tốt đẹp đều tan nát thành mảnh nhỏ trước mắt hắn ta.

Khương Hư Linh phát ra tiếng cười to, rất thống khoái, cuối cùng oán khí trong lòng cũng được phóng thích.

Ánh mắt Tần Hạo đã đỏ như lấy máu.

Lúc này, một mũi tên bỗng xỏ xuyên qua từ sau lưng hắn ta, Tần Hạo vội vàng tránh né, nhưng vẫn bị xuyên qua đầu vai, máu tươi bắn tung tóe.

“Đối chiến với ta còn dám phân tâm, quả thực là tìm đường chết!” Ánh mắt Nghệ Vũ lạnh như băng.

Nhìn Cửu U hóa thành vụn máu, nhìn ánh mắt lạnh lẽo miệt thị của Nghệ Vũ, nhìn Khương Hư Linh sảng khoái cười to.

Tần Hạo thật sự muốn phát điên!

Huyết mạch phun trào, cả người giống như muốn nổ mạnh!

Bỗng dưng, đôi mắt đỏ bừng như máu của hắn ta nhắm vào Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đứng ở phía chân trời.

Là hắn!

Đều tại hắn!

Nếu không phải hắn xuất hiện đánh vỡ kế hoạch của mình thì Cửu U sẽ không phải chết!

“Hôm nay cho dù Tần Hạo ta phải chết, cũng muốn lôi kéo ngươi đệm lưng!”

Tần Hạo ngửa mặt lên trời rống giận, hoàn toàn bùng nổ tiểu vũ trụ đặc thù của vai chính.

Khí huyết điên cuồng tuôn trào lên Cửu Trọng Thiên, Tiên Thiên Linh Cốt niết bàn trong ngực cũng bắt đầu rung động, phát ra quang hoa xưa nay chưa từng có.

Còn có sức mạnh căn nguyên thế giới của Vạn Tượng đại lục cũng bị hắn ta thúc giục tới cực hạn.

“Ngươi chết cho ta!”

Tần Hạo bùng nổ tất cả sức mạnh, giống như một sao băng mang lửa mà lao về hướng Quân Tiêu Dao!

Cho dù Quân Tiêu Dao là thần, Tần Hạo hắn cũng muốn nghịch thiên phạt thần!

(1) Là một chiêu cần sử dụng sức mạnh rất lớn, ôm lấy phần eo đối phương từ sau lưng rồi bẻ gãy xương sống đối phương bằng cách quật ngược ra phía sau.

Giờ phút này, Tần Hạo quả thực đã khai hỏa toàn bộ hỏa lực, tiểu vũ trụ bùng nổ tới cực hạn.

Sức mạnh của Tiên Thiên Linh Cốt Niết bàn và căn nguyên thế giới cùng bị hắn ta thúc giục tới cực hạn, thậm chí dung hợp lại với nhau, biến thành một kích hủy thiên diệt địa.

Cảm nhận được khí tức này, cho dù là Khương Hư Linh trước đó vẫn luôn khinh thường Tần Hạo cũng thay đổi sắc mặt.

Gã tự hỏi, nếu đổi lại là gã đối mặt với một kích này, không nói trực tiếp bị hạ gục, nhưng ít nhất cũng sẽ bị thương nặng, mất đi sức chiến đấu.

“Những thiên kiêu hạ giới đó quả thực là càng ngày càng nghịch thiên...” Khương Hư Linh nhìn thôi đã cảm thấy tim đập nhanh.

Tất nhiên gã không biết là những Nghịch Thiên chi Tử hạ giới đó am hiểu nhất chính là vượt cấp khiêu chiến và khai quải.

Gặp mạnh thì càng mạnh là một trong những đặc điểm của Nghịch Thiên chi Tử.

Hiển nhiên Tần Hạo đã phát huy đặc điểm này tới cực hạn.

Giờ phút này, Tần Hạo đã có quyết tâm đồng quy vu tận với Quân Tiêu Dao.

Hắn ta cũng cho rằng mình có thể làm được.

Nhưng hắn ta không nhìn thấy, trong mắt đám người Yến Thanh Ảnh và Nghệ Vũ chợt léo lên một tia trào phúng và khinh miệt.

Ầm ầm ầm!

Tần Hạo giống như sao băng thiêu đốt, nơi hắn ta đi qua, hư không chấn động, vỡ ra kẽ nứt không gian đen nhánh.

“Không hổ là Nghịch Thiên chi Tử, khí thế của Tần Hạo này cũng mạnh đấy.”

Nhìn thấy Tần Hạo cuồng mãnh đánh tới, sắc mặt Quân Tiêu Dao như giếng cổ không gợn sóng, thậm chí như một người ngoài cuộc xem diễn, còn bình phẩm từ đầu đến chân.

“Tiêu Dao ca ca...”

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly lộ ra một chút lo lắng.

Giờ phút này khí tức của Tần Hạo khiến da thịt tuyết trắng của nàng cũng nổi lên da gà, sinh ra cảm giác nguy hiểm.

Nàng không muốn Quân Tiêu Dao bị chịu tổn thương nào.

“A...” Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, khóe môi nhếch lên một độ cung, lạnh nhạt nói: “Ôm chặt.”

“Ai?” Khương Lạc Ly còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Quân Tiêu Dao lạnh nhạt vươn tay phải ra, thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục

Kính, khí huyết kim sắc bốc lên, hóa thành một tượng thần trấn áp chư thiên hoàn vũ!

Đồng thời, sức mạnh của bảy mươi khối Đại La Tiên Cốt cũng bùng nổ, tiên quang lan tỏa, thần năng cuồn cuộn tuôn trào, như đại dương mênh mông!

Nếu nói Tần Hạo giờ phút này là chiến thần đang muốn nghịch thiên phạt thần.

Vậy Quân Tiêu Dao chính là thần vương vô thượng trấn áp càn khôn!

Quân Tiêu Dao đưa tay trái ôm lấy vòng eo tinh tế của Khương Lạc Ly, phòng ngừa nàng bị gợn sóng pháp lực đánh bay.

Tay phải thì siết năm ngón lại, dung hợp sức mạnh của ba tỷ bảy trăm triệu cân thần lực và bảy mươi khối Đại La Tiên Cốt với nhau, một quyền đánh thẳng về hướng Tần Hạo!

Nơi quyền phong khuếch tán ra, không gian tan nát vỡ vụn!

Thân thể hai người lập tức va chạm!

Trong phút chốc!

Thiên địa thất thanh, rơi vào tĩnh mịch tuyệt đối!

Chỉ có một quang hoa chói mắt lấy hai người làm điểm trung tâm mà thong thả khuếch tán ra.

Mà chỉ qua mấy cái hô hấp, quang hoa kia mới nhanh chóng khuếch tán ra.

Đồng thời tiếng nổ vang đinh tai nhức óc cũng đột nhiên bùng nổ!

Thậm chí đám người Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên, Khương gia hộ đạo nhân còn đang chiến đấu với các Thánh Nhân Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc, Cửu U Minh Tước tộc đều bị dao động này ảnh hưởng, không khỏi đưa mắt nhìn lại.

Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Tô Tử Quỳnh, Cửu Đầu Sư Tử và

Khương Hư Linh đều nhìn không chớp mắt vào trung tâm vụ nổ kia.

Hết chương 283.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 284. Độc thủ phía sau cuộc phản loạn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có gió phất quá, thổi tan huyên náo.

Cảnh tượng trong đó cũng lộ ra.

Quân Tiêu Dao đưa tay trái ôm Khương Lạc Ly, tay phải thò ra, trực tiếp đánh xuyên qua ngực Tần Hạo!

Cả người Tần Hạo giống như đọng lại trên hư không, trên mặt lộ ra biểu cảm không thể tin tưởng.

Máu tươi sền sệt không ngừng chảy xuống từ khóe miệng hắn ta.

“Sao... Sao có thể?” Tần Hạo gian nan mở miệng, sắc mặt tái nhợt như tờ.

Hắn ta hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả này.

Hắn ta bạo phát toàn bộ thực lực, thi triển toàn bộ thủ đoạn, tung ra chiêu thức chung cực.

Quân Tiêu Dao lại dùng một bàn tay đã chặn lại được!

Làm người ta căm giận nhất chính là, tay trái của Quân Tiêu Dao còn đang ôm muội tử!

Đây là hoài trung bão muội sát thật sự!

“Không cần dùng thân thể con kiến của ngươi khiêu chiến uy nghiêm của bản Thần Tử...” Tuấn nhan của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, giống như thần linh.

“Tiêu Dao ca ca...” Khương Lạc Ly được ôm vào ngực, khuôn mặt sáng lạn như ánh bình minh trên tuyết, trong mắt tỏa ra sao nhỏ và tia sáng kỳ dị.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao thật sự quá soái khí, quá mê người!

Bị hắn ôm vào trong lòng, cảm giác an toàn cũng tăng lên cực độ!

“Muội phu này của ta thật tao khí...” Cách đó không xa, Khương Hư Linh cũng líu lưỡi, trong lòng âm thầm hâm mộ không thôi.

Tay trái ôm muội, tay phải giết địch.

Giơ tay nhấc chân đã trấn áp tất cả!

Đây không phải là chuyện mà ai cũng có thể làm được.

Trong mắt Nghệ Vũ cũng lộ ra sùng bái, còn về Yến Thanh Ảnh, nàng ta nhìn nhìn Khương Lạc Ly trong lòng Quân Tiêu Dao, đôi mắt xinh đẹp đen nhánh mang theo một tia hâm mộ cùng cực.

“Nếu Khương Hư Linh đào cốt của ngươi một lần, vậy bản Thần Tử cũng vui lòng nhận lấy khối xương sau niết bàn của ngươi.”

Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong lạnh như băng.

Tay phải của hắn trực tiếp kéo ra một khối linh cốt trắng tinh sau niết bàn từ trong ngực của Tần Hạo ngực.

“A a a a!”

Tần Hạo phát ra tiếng gào rống, cảm giác đau nhức xé rách này làm hắn ta như muốn điên cuồng.

Khương Lạc Ly lại vùi đầu vào ngực Quân Tiêu Dao, không muốn nhìn thấy tình cảnh huyết tinh này.

“Không tồi.” Nhìn thấy khối cốt này, Quân Tiêu Dao cười cười.

Tiên Thiên Linh Cốt sau niết bàn này cũng có thể trở thành chất dinh dưỡng cho Chí Tôn Cốt của hắn.

“Khụ khụ...” Tần Hạo ho ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, lộ ra nụ cười thảm.

Hắn ta lại bị đào cốt!

Hắn ta thua.

Hoàn toàn thua!

Hắn ta cho rằng mình có thể dùng chiêu đồng quy vu tận, kết quả đối với Quân Tiêu Dao thì chỉ cần một quyền là giải quyết.

Chênh lệch giữa hai người quá lớn.

“Rốt cục ta đã là làm sai cái gì, mới làm vương triều huỷ diệt, cửa nát nhà tan, cả Cửu U cũng đã chết!” Tần Hạo bi phẫn muốn chết.

Hắn ta chưa làm sai cái gì cả, nhưng Khương Hư Linh vừa đến thì đã trực tiếp huỷ hoại tất cả của hắn ta.

Hiện tại, không chỉ Cửu U chết, cả niết bàn cốt của hắn ta cũng bị Quân Tiêu Dao đoạt đi.

Tần Hạo, quá con mẹ nó thê thảm!

Trên mặt Quân Tiêu Dao cũng không lộ ra vẻ thương hại gì.

Nghiêm khắc mà nói, chuyện này thật sự là Khương Hư Linh làm sai.

Gã chính là vai ác tội ác tày trời đối với Tần Hạo.

Nhưng vậy thì đã sao?

Khương Hư Linh là người của Khương gia.

Mà trong cơ thể Quân Tiêu Dao chảy xuôi một nửa huyết mạch của Khương gia.

Hắn không giúp Khương Hư Linh thì chẳng lẽ phải đại nghĩa diệt thân, giúp Tần Hạo sao?

Hiển nhiên là không có khả năng.

Quân Tiêu Dao căn bản không phải thánh mẫu, hắn cũng không dùng quan niệm thiện ác đơn giản để trói buộc chính mình.

Nếu là người thuộc phe mình, cho dù phạm phải tội nghiệt ngập

trời thì Quân Tiêu Dao cũng che chở.

Cái gì mà giúp lý không giúp thân, đều là vô nghĩa!

Quân Tiêu Dao muốn bênh vực người mình đến cùng!

“Trước khi ngươi chết, ta tặng cho ngươi một câu đi, tiểu hài tử mới quan tâm đúng sai, người lớn chỉ xem lợi và hại.”

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu, chụp qua một chưởng.

Tần Hạo cười thảm một tiếng, không có chút sức lực phản kháng, trực tiếp bị Quân Tiêu Dao dùng một chưởng chụp thành vụn máu.

Quân Tiêu Dao đưa tay nắm một cái, căn nguyên thế giới của Vạn Tượng đại lục lập tức bị hắn thu vào trong túi.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao đã có được bốn căn nguyên thế giới.

“Nếu ta có thể gom đủ căn nguyên của thập giới, coi đây là nội tình, bước lên tế đàn anh linh, nói không chừng thật sự có thể sáng lập ra một con đường xưa nay chưa từng có.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm, xác định mục tiêu của chính mình.

Muốn sáng lập ra con đường tiền nhân chưa từng tạo ra, không chỉ cần đại dũng khí, đại nghị lực, đại thiên phú, mà còn phải có đại cơ duyên.

Mà mười căn nguyên thế giới chính là cơ duyên lớn nhất.

Phải biết rằng, trước đó cho dù là Quân Chiến Thiên cũng chỉ muốn Quân Tiêu Dao có được một căn nguyên thế giới mà thôi.

Theo quan điểm của Quân Chiến Thiên, một căn nguyên thế giới đã đủ để trở thành tiên chủng vô thượng, xây dựng nên đạo cơ bất hủ cho Quân Tiêu Dao.

Mà hiện tại, chỉ sợ cả Quân Chiến Thiên cũng không nghĩ tới, tôn tử nhà mình lại có dã tâm muốn gom đủ căn nguyên của thập giới.

Tự cổ chí kim chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Cũng không có ai sẽ sinh ra dã tâm như vậy.

Nhưng lần này có thập giới đại loạn, căn nguyên thập giới sôi nổi hiện thân, đây là cơ hội tốt nhất.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng bỏ lỡ cơ hội này.

Nhìn thấy Tần Hạo và Cửu U ngã xuống, Thánh Nhân của Cửu U Minh Tước tộc cũng phát ra tiếng rống giận.

“Ồn cái gì mà ồn?” Quân Tiêu Dao khẽ cau mày.

Ngay sau đó hắn lấy Sa Đọa Thánh Thể ra.

Đấm ra một quyền, đập nát cả hư không vạn dặm.

Tên Thánh Nhân kia của Cửu U Minh Tước tộc không có sức phản kháng, bị Sa Đọa Thánh Thể một quyền đánh không còn lại chút vụn máu.

Đừng nói là Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc, ngay cả hai vị hộ đạo nhân của Khương gia nhìn thấy cảnh tượng này cũng trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ đều cảm nhận được một loại khí tức nguy hiểm đến cực điểm tỏa ra từ Sa Đọa Thánh Thể.

Ngay sau đó, Sa Đọa Thánh Thể chấn động quyền phong, đấm về hướng hai tên Thánh Nhân của Cổ Yêu tộc và Cổ Ma tộc.

Đương nhiên, lần này Quân Tiêu Dao hơi nương tay, không trực tiếp đấm chết, mà chỉ đánh thành trọng thương.

Bởi vì hắn còn muốn cạy ra độc thủ phía sau màn từ hai người này.

Nhưng lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao chợt đau xót.

Quân Tiêu Dao trực tiếp cắt đứt kết nối với Sa Đọa Thánh Thể.

“Thời gian càng ngày càng ngắn.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng.

Thời gian hắn có khả năng liên kết với Sa Đọa Thánh Thể càng ngày càng ít.

Hắn làm như vậy thêm một hai lần thì không thể sử dụng được nữa rồi.

Hết chương 284.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 285. Chặt đứt huyết mạch của hai tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng Quân Tiêu Dao hoàn toàn không cảm thấy đáng tiếc.

Hắn chỉ dùng Sa Đọa Thánh Thể một chút ở hạ giới mà thôi, trở lại Hoang Thiên Tiên Vực rồi thì hoàn toàn không cần.

Sau khi Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc bị đánh thành trọng thương, trực tiếp bị Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên khống chế lại.

Quân Tiêu Dao đi đến trước người bọn họ, lạnh nhạt hỏi: "Nói đi, ai cho các ngươi lá gan dám phản bội Quân gia ta."

Lấy nội tình của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc thì dù cho bọn chúng một vạn lá gan cũng không dám phản bội Quân gia.

Sau lưng bọn chúng nhất định có người chống lưng.

"Hừ, được làm vua thua làm giặc, tuy hai chúng ta bại, nhưng hạo kiếp sẽ không kết thúc, Quân gia các ngươi cũng vĩnh viễn không có khả năng cao cao tại thượng, một tay che trời!" Thánh Nhân của Cổ Ma tộc hừ lạnh và nói.

"Tù nhân còn kiên cường như vậy, ngươi thực dũng cảm lắm." Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong lạnh lẽo trào phúng.

Sau đó, hắn trực tiếp lấy ra thần thông trong Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, Hỗn Độn Thần Ma.

Loại Hỗn Độn Thần Ma này quả thực là một thủ đoạn khủng bố dùng để tra tấn linh hồn.

Trước kia cả thích khách của U Minh Thiên cũng không chịu nổi tra tấn như vậy.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao đang đối mặt với hai Thánh Nhân.

Nhưng hai Thánh Nhân này đều bị thương nặng, thực lực ngã xuống đáy cốc.

Cộng thêm bị Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên áp chế, Thần Cung nguyên thần của bọn họ cũng đã suy yếu tới cực điểm.

Hỗn Độn Thần Ma của Quân Tiêu Dao vẫn có thể tác dụng với chúng.

“A, đây... Đây là cái quỷ gì... A a a a!”

Hai mắt Thánh Nhân của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc đỏ rực như máu, phát ra tiếng thống khổ tột cùng.

Cảm giác thống khổ khi nguyên thần bị kéo vào Hỗn Độn Thần Ma, bị nghiền nát lặp đi lặp lại quả thực còn thống khổ hơn lăng trì thân thể cả vạn lần.

Đây tuyệt đối là nổi đau mà không phải người bình thường có thể chịu đựng.

Trải qua tra tấn lâu dài, rốt cuộc hai tên Thánh Nhân cũng không chịu đựng nổi mà nói ra một ít bí mật.

Hai tộc bọn họ không chỉ cấu kết với tội tộc, còn với móc nối với đám sinh linh Thái Cổ Thần Sơn ở hạ giới.

Mà Thái Cổ Thần Sơn hạ giới lại có liên hệ với Thái Cổ hoàng tộc trên Tiên Vực.

Tỷ như các hoàng tộc đứng đầu như Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ…v…v...

“Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ, bọn chúng cũng tham dự vào chuyện này?” Quân Tiêu Dao hơi nhíu mày.

Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ cũng là Thái Cổ hoàng tộc đứng đầu, thực lực không yếu hơn Tổ Long Sào và Vạn Hoàng Linh Sơn.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể lý giải.

Từ trước đến nay Thái Cổ hoàng tộc coi Nhân tộc là con kiến, từng phát động rất nhiều náo động ở thời cổ.

Mà Quân gia thân là Hoang Cổ thế gia đứng đầu Nhân tộc, lại là một trong Ngự Tam Gia, tất nhiên sẽ sinh ra xung đột đối kháng với Thái Cổ hoàng tộc.

Dần dà, Quân gia gần như đắc tội một nửa Thái Cổ hoàng tộc trở lên.

Một nửa Thái Cổ hoàng tộc còn lại tuy rằng không có thù hận gì lớn với Quân gia, nhưng cũng không có hảo cảm gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Quân gia cường đại như thế mà vẫn không hoàn toàn huỷ diệt Tổ Long Sào.

Bởi vì chỉ cần Quân gia đối phó Tổ Long Sào thì các hoàng tộc Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ… sẽ không ngồi xem.

Những Thái Cổ hoàng tộc đó cùng tạo áp lực, tuy Quân gia không đến mức sợ, nhưng cũng sẽ có tổn thất.

Mặc dù phía Quân gia cũng có các minh hữu như Hoang Cổ Khương gia.

Nhưng đến lúc đó nếu thật sự triển khai đại chiến thì không phải chỉ là bất hủ chiến của hai thế lực.

Mà là bất hủ chiến liên lụy đến nhiều thế lực, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực sẽ long trời lở đất.

“Khó trách có tự tin như vậy, thì ra là Thái Cổ hoàng tộc chống lưng cho các ngươi, nhưng đáng tiếc, các ngươi cũng chỉ là quân cờ để Thái Cổ hoàng tộc khiêu khích Quân gia ta mà thôi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc coi Thái Cổ hoàng tộc như chỗ dựa.

Nhưng trước nay Thái Cổ hoàng tộc cũng không nói sẽ coi trọng gì

bọn chúng.

Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc chính là quân cờ mà bọn họ khiêu khích uy nghiêm của Quân gia, còn là dạng dùng xong là ném.

Buồn cười là hai tộc này thật sự cho rằng Thái Cổ hoàng tộc có thể cho bọn chúng tự do, bảo vệ bọn chúng một đời chu toàn.

“Phản bội Quân gia ta chỉ có một kết cục, đó chính là diệt tộc!”

“Không chỉ các ngươi mà trên toàn bộ Tiên Vực, trong hàng tỉ năm sau cũng không cho phép có sinh linh Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc xuất hiện!”

Quân Tiêu Dao nói rất lạnh nhạt, giống như lời thẩm phán của trời xanh.

Làm vậy không phải chỉ nhằm vào hai tộc đàn ở hạ giới này, mà là nhằm vào toàn bộ huyết mạch của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc!

Một câu của Quân Tiêu Dao mà muốn trực tiếp chém đứt huyết mạch của hai tộc!

“Ngươi dựa vào cái gì mà làm như vậy!”

“Không có khả năng, Thái Cổ hoàng tộc nhất định sẽ bảo hộ tộc đàn của chúng ta!”

Đôi mắt hai tên Thánh Nhân đỏ rực như máu, đang liên tục gào rống.

“Giết đi.” Quân Tiêu Dao xoay người và nói.

Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên giơ tay vỗ một cái, thân thể và cả nguyên thần của hai Thánh Nhân đều bị chấn đến dập nát.

Đồng thời trong lòng cũng líu lưỡi, Quân Tiêu Dao thật là giết người tru tâm.

Không chỉ Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc ở hạ giới phải chết, mà hắn còn không bỏ qua cho cả tộc đàn trên Tiên Vực.

Đế vương ở nhân gian, một lời không hợp thì tru chín tộc.

Quân Tiêu Dao thì không phải tru chín tộc, mà phải nhổ tận gốc huyết mạch của cả hai tộc, tuyệt không nuông chiều!

Thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết, quả thực chính là kiêu hùng bất thế!

“Muội phu này của ta quá con mẹ nó trâu bò...” Trong đôi mắt Khương Hư Linh cũng lộ ra sùng bái.

Có cái đùi như vậy thì nhất định phải ôm cho thật chặt.

Suy nghĩ tạo quan hệ tốt với Quân Tiêu Dao của gã càng thêm kiên định.

Còn về Khương Lạc Ly, nàng vẫn không có chút hình tượng mà treo trên người Quân Tiêu Dao.

Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lộ ra vẻ mặt si mê, bên mép đôi môi đỏ còn lưu lại nước miếng trong suốt.

Hiện tại Quân Tiêu Dao quả thực chính là tổng tài điện hạ lãnh khốc soái khí phúc hắc bá đạo.

Có lực hấp dẫn nhất đối với những tiểu cô nương như nàng!

“Ngươi còn không đi xuống?” Quân Tiêu Dao nghiêng mặt qua, nhìn về phía Khương Lạc Ly đã sắp chảy nước dãi xuống, hắn hơi đau đầu mà nói.

Cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Khương Lạc Ly là con dâu mà Khương Nhu thừa nhận, Quân Tiêu Dao thật sự không thể quá đáng với nàng.

Bằng không Khương Lạc Ly trở về mách lẻo, nói Quân Tiêu Dao ức hiếp nàng thì Khương Nhu lại bắt đầu lải nhải cằn nhằn.

Hết chương 285.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 286. Bảo Tháp Trấn Hà Yêu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Người ta thật vất vả mới hạ giới tới gặp Tiêu Dao ca ca, còn bị cầm tù, vậy mà không thể muốn thêm một cái ôm hay sao?”

Khương Lạc Ly thi triển thuật giả vờ đáng yêu, nâng khuôn mặt nhỏ trong trẻo lên, mắt to ngập nước, cứ như có thể nói ra những lời nhu nhược đáng thương.

Trên trán Quân Tiêu Dao có hắc tuyến hiện lên.

Lực sát thương bán manh này rất mạnh, đáng tiếc Quân Tiêu Dao không để mình bị dắt mũi dẫn lòng vòng.

Hắn cũng không phải thuật sĩ luyện đồng.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không có phản ứng gì, Khương Hư Linh bên cạnh cũng có chút líu lưỡi.

Khương Lạc Ly mà bắt đầu làm nũng thì toàn bộ Khương gia đều hận không thể nâng niu nàng trong lòng bàn tay mà sủng ái.

Kết quả vị muội phu tương lai này lại không có chút cảm giác nào.

Thật sự không có tình cảm sao?

“Đi xuống.” Quân Tiêu Dao thở dài.

“Ừm...” Khương Lạc Ly nhìn thấy thuật bán manh của mình vô dụng thì vẫn ngoan ngoãn mà buông tay thả chân.

Có đôi khi Khương Lạc Ly thích làm nũng, nhưng tuyệt đối sẽ không vô cớ gây rối.

Nhưng nàng nghĩ đến còn có thể ở chung một thời gian với Quân Tiêu Dao ở hạ giới, cô nàng Khương Lạc Ly này lại bắt đầu cười hắc hắc ngây ngô một mình.

“Nha đầu thô lỗ này...” Quân Tiêu Dao hoàn toàn câm nín.

Khương Lạc Ly cổ linh tinh quái, nhưng thật ra cũng rất thông minh, chỉ là vừa đối mặt với Quân Tiêu Dao thì giống như mất trí, trở nên ngây ngốc, cộc lốc.

Có lẽ đây chính là nữ nhân không đầu óc trong lúc luyến ái.

“Đa tạ muội phu ra tay tương trợ, Hư Linh vô cùng cảm kích.” Khương Hư Linh vội vàng tiến lên, cung kính chắp tay.

Nghe xưng hô này, Quân Tiêu Dao im lặng.

Khương Lạc Ly lại có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười nói: “Biểu ca, người ta và Tiêu Dao ca ca còn chưa nhanh như vậy mà...”

Quân Tiêu Dao muốn đổ mồ hôi hột, cô nàng này cảm thấy thật sự ăn chắc hắn rồi sao?

“Lâu như vậy mà cũng không thấy cao lớn lên được chút nào.”

Nhìn chiều cao nhỏ xinh trước sau như một và trước ngực thiếu điện nước của Khương Lạc Ly, thậm chí Quân Tiêu Dao có lúc còn hoài nghi, có phải Khương Lạc Ly cũng giống như Thập Lục Tổ của Quân gia, ăn Trường Sinh Đạo Quả linh tinh gì đó nên vĩnh viễn không lớn lên được không.

“Tiêu Dao ca ca lại nói người ta lùn!”

Khương Lạc Ly nghe thấy lời này thì chu miệng lên, phồng đôi má hương lên.

“Thiên vương cái địa hổ, Lạc Ly một mét năm.”

“Bảo Tháp Trấn Hà Yêu, Lạc Ly không cao lên được.” Quân Tiêu Dao nói đúng sự thật.

Trước kia Khương Lạc Ly còn cao tới ngực hắn.

Hiện tại phỏng chừng chỉ có thể đến trên eo hắn.

Là dạng mà lúc dùng miệng mút cũng không cần quỳ xuống ấy.

Hơn nữa nếu thật sự làm mấy chuyện để nối dõi tông đường thì không phải một bước đến dạ dày, mà là chỉa thẳng tới miệng.

“Người ta cũng dậy thì không kém!” Khương Lạc Ly chống cái eo thon lên, liều mạng mà ưỡn bộ ngực nhỏ lên.

Nhưng mà... ưỡn không ra cái gì cả.

“Được rồi.” Quân Tiêu Dao lắc lắc đầu.

Hắn cũng không rảnh thảo luận vấn đề sinh lý dậy thì với nha đầu thô lỗ này, ngược lại nhìn về phía Khương Hư Linh và nói: “Ta cũng không phản đối ngươi làm những chuyện diệt tông diệt tộc đó, chỉ là cẩn thận lật thuyền trong mương, ta cũng không có khả năng che chở các ngươi vào mọi thời khắc.”

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, Khương Hư Linh liên tục gật đầu.

Đúng vậy.

Lần này nếu không có Quân Tiêu Dao trợ giúp thì chỉ sợ gã và Khương Lạc Ly đều có nguy hiểm.

“Đa tạ muội phu.” Khương Hư Linh cảm kích nói.

“Có thể đổi xưng hô không?” Quân Tiêu Dao đau đầu.

“Đa tạ thiếu chủ!” Khương Hư Linh nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Lấy tầm quan trọng của hắn đối với Khương gia thì gọi một tiếng thiếu chủ cũng không có gì xấu.

Sau khi giải quyết chuyện này, Quân Tiêu Dao cũng không lơi lỏng.

Hắn còn phải đi giải quyết chuyện về Cổ Thần tộc.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao cũng muốn đi một chuyến đến Thái Cổ Thần Sơn của Vạn Tượng đại lục.

Nếu Thái Cổ hoàng tộc muốn ra oai phủ đầu với Quân gia, vậy tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng muốn phải cho Thái Cổ hoàng tộc một

chút kinh sợ.

Có đi mà không có lại thì quá thất lễ.

Sau một hồi chỉnh đốn, Quân Tiêu Dao lập tức dẫn theo nhóm người này đi đến nơi đóng quân của Cổ Thần tộc.

Hiện giờ Cổ Thần tộc sớm đã đánh túi bụi với đám Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và tội tộc.

Ban đầu bọn họ cũng sắp chống đỡ không nổi nữa.

Nhưng cũng may, đội ngũ của Đại Dận hoàng triều kịp thời tới chi viện, bởi vậy mới có thể tiếp tục chịu đựng.

Nhưng mặc dù có Đại Dận hoàng triều chi viện, bọn họ muốn đánh thắng trận chiến này cũng là điều cực kỳ gian nan.

Bởi vì trừ Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc ra thì còn có tứ đại tội tộc đều hội tụ tại đây.

Lần lượt là Huyết Vũ tộc, Hoàng Kim Cự Nhân tộc, Địa Ma tộc và Cửu U Minh Tước tộc.

Thực lực của tứ đại tội tộc này đều rất mạnh.

Cộng thêm Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc.

Cổ Thần tộc có thể chống đỡ đến bây giờ đã xem như kỳ tích.

Trên chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, dao động của các loại pháp lực làm chấn động cả vòm trời.

“Cổ Thần tộc và Đại Dận hoàng triều, các ngươi không chống chọi được bao lâu nữa đâu!” Một Thánh Nhân của Cổ Ma tộc đang cất tiếng cười lạnh.

“Không sai, các ngươi cũng nên bị huỷ diệt.” Thánh Nhân của Cổ Yêu tộc cũng lạnh lẽo nói.

“Cổ Thần tộc đã trấn áp tộc của ta nhiều năm như vậy, huyết cừu phải báo!” Thánh Nhân của Huyết Vũ tộc có một đôi cánh huyết

sắc trên lưng, giọng nói mang theo lạnh lẽo cực độ.

Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc đã phản loạn, hơn nữa tương trợ bọn họ phá phong ấn.

Bởi vậy, tứ đại tội tộc này trút hết toàn bộ oán niệm và thù hận xuống Cổ Thần tộc.

“Tội tộc chính là tội tộc, trong cơ thể chảy xuôi dòng máu tội đồ, Cổ Thần tộc ta nguyện trung thành với chủ thượng Quân gia, dù có mất đầu, chảy hết nhiệt huyết, nhưng thà chết chứ không chịu khuất phục!”

Một vị Thánh Nhân của Cổ Thần tộc rống lên, cho dù cả người tắm máu, nhưng vẫn chiến ý ngập trời.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, giết!” Thánh Nhân của Cửu U Minh Tước tộc mang theo sát ý mà nói.

Đại Dận hoàng chủ tới gần một Thánh Nhân Cổ Thần tộc, truyền âm nói: “Yên tâm đi, trong mắt Thần Tử thì những tội tộc đó đều là gà vườn chó xóm.”

Sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Sa Đọa Thánh Thể, Đại Dận hoàng chủ hoàn toàn không lo về những tội tộc đó, thậm chí đáy mắt còn mang theo một tia thương hại.

“Hy vọng Thần Tử có thể nhanh đến đây, chúng ta cũng chống đỡ không được bao lâu.” Vị Thánh Nhân Cổ Thần tộc này thở dài và nói.

Phía dưới, đám người Quân Dĩnh Nhi và Phương Hàn cũng đang chiến đấu.

Quân Dĩnh Nhi vừa chiến đấu, trong đầu lại vừa suy nghĩ về Quân Tiêu Dao, không biết khi nào hắn sẽ đến.

Hết chương 286.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 287. Lạc Ly không cao nổi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phương Hàn lại không có cảm xúc.

Từ sau khi Quân Tiêu Dao xuất hiện, số lần Quân Dĩnh Nhi nói chuyện với hắn ta có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đa số thời gian nàng ta đều là nán lại bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Điều này làm trong lòng Phương Hàn cực kỳ khó chịu.

Nhưng hắn ta cũng không có cách nào, Quân Tiêu Dao không phải tồn tại mà hắn ta có thể trêu chọc.

Tuy Phương Hàn lòng dạ hẹp hòi, chiếm hữu dục mạnh, nhưng cũng không ngốc.

Hắn ta vẫn rất rõ ai có thể chọc và ai không thể chọc.

Cả phụ thân của hắn là Đại Dận hoàng chủ cũng chỉ là tồn tại như phó thần ở trước mặt Quân Tiêu Dao.

Vậy hắn ta đã là cái gì?

Nhưng trong khoảng thời gian chiến đấu này, Phương Hàn dựa vào chuyện hiến tế tộc cho tế thần phù chiếu nên thực lực cũng liên tục dâng lên.

Nhưng hắn ta không biểu lộ ra mà chuẩn bị coi nó như một át chủ bài, tiện để giả heo ăn hổ.

Mà đúng lúc này, vòm trời có tiếng nổ vang rung chuyển.

Thánh Nhân của Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc, Huyết Vũ tộc và Cửu U Minh Tước tộc đang vây công một vị Thánh Nhân của Cổ Thần tộc, chuẩn bị tiêu diệt người này trước.

Bàn về số lượng Thánh Nhân thì Cổ Thần tộc và Cổ Yêu tộc, cộng

thêm tứ đại tội tộc đã vượt xa phía Cổ Thần tộc và Đại Dận hoàng triều.

Ngay vào lúc Thánh Nhân của Cổ Thần tộc sắp bị vây sát.

Một bóng người tóc dài bay loạn, ma ý kích động hùng hồn trực tiếp đánh tan không gian, tung một quyền oanh sát về hướng Thánh Nhân của Cổ Ma tộc.

Phụt!

Thân thể tan nát, thánh huyết bay tung tóe.

Chỉ một quyền, diệt thánh!

Một quyền bất thình lình này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Mà càng làm người ta hoảng sợ là Thánh Nhân của Cổ Ma tộc lại bị một quyền này hạ gục chỉ trong nháy mắt!

Điều này quả thực khiến người ta không thể tin vào hai mắt của mình.

Đó đường đường là cường giả Thánh Nhân, cho dù là ở Tiên Vực thì cũng là tồn tại cao cao tại thượng.

Nhưng giờ phút này, ông ta lại bị hạ gục như một con kiến chỉ trong nháy mắt.

Cảnh tượng này quá rung động, khiến cường giả tội tộc và cường giả Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc đều da đầu tê dại, cả người rét run, như rơi vào động băng.

“Thần Tử tới rồi!” Đại Dận hoàng chủ thấy thế thì cười lớn một tiếng.

Trên mặt chúng tộc nhân của Cổ Thần tộc cũng lộ ra biểu cảm vô cùng kích động.

Nếu nói độ trung thành của Huyền Thiên Tông, Đại Dận hoàng triều đối với Quân gia là trăm phần trăm, vậy Cổ Thần tộc bọn họ chính là hai trăm phần trăm!

Còn về nguyên nhân vì sao? Rất đơn giản.

Lúc trước Cổ Thần tộc luôn chịu áp bức của Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc.

Cuối cùng là Quân gia ra tay, giải cứu Cổ Thần tộc, thuận tiện thu cả ba tộc làm thế lực phụ thuộc.

Bởi vậy, Cổ Thần tộc cực kỳ cảm kích Quân gia, tất nhiên cũng càng trung thành.

Mà Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc vốn có thể thâu tóm Cổ Thần tộc, lại bị Quân gia cản trở, thậm chí ngược lại còn bị cưỡng ép thu làm người theo đuổi.

Tuy hai tộc ngoài mặt thần phục, nhưng hiển nhiên trong lòng cũng có oán khí.

Tích lũy oán ý lâu dài, cộng thêm Thái Cổ Thần Sơn châm ngòi nên bọn chúng mới quyết tâm phản loạn.

Trên trời cao, đám người Quân Tiêu Dao đã đến.

Nhìn chiến trường tang hoang trước mắt, vẻ mặt Quân Tiêu Dao càng thêm lạnh nhạt.

“Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc, còn cả tứ đại tội tộc nữa, hôm nay không tộc nào có thể trốn thoát!”

Quân Tiêu Dao vừa thao túng Sa Đọa Thánh Thể, vừa đánh về hướng những Thánh Nhân còn lại của tội tộc.

Đồng thời hắn vung tay lên, sáu Liệt Tinh Thần Khôi xé rách hư không, bắn vụt ra ngoài.

Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên và vị mỹ phụ nhân Chuẩn Thánh kia cũng ra tay.

“Là người của Quân gia Tiên Vực tới!”

“Đáng chết, những con rối Thánh Nhân đó quá mạnh!”

“Còn có ma ảnh kia nữa, quá khủng bố, cho dù là Thánh Nhân cũng khó có thể ngăn cản một quyền của hắn!”

Cổ Thần tộc, Cổ Ma tộc và tội tộc đều phát ra những tiếng kinh hô và kêu thảm thiết.

Một khối Sa Đọa Thánh Thể đã đủ để đánh xuyên hàng rào Thánh Nhân của bọn chúng.

Càng đừng nói còn có sáu Liệt Tinh Thần Khôi ở bên phụ trợ, quả thực là vô địch.

Không có Thánh Nhân nào có thể ngăn cản sức mạnh khủng bố này.

Sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao, không nghi ngờ là nhân tố khiến chiến cuộc hoàn toàn xoay chuyển.

Đồng thời bản thân Quân Tiêu Dao cũng ra tay.

Vẻ mặt hắn lạnh nhạt tới cực điểm, cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, mục tiêu nhắm thẳng vào bóng người tuổi trẻ của Cổ Ma tộc.

Gã là thiên kiêu mạnh nhất của Cổ Ma tộc, Cổ Liệt.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đánh tới, trên mặt Cổ Liệt hiện ra chút hung hãn lạnh lẽo, mở miệng quát lên: “Ngươi là người nào của Quân gia!”

Quân Tiêu Dao không rên một tiếng, khóe miệng mang theo một tia đạm mạc.

Hắn quét một kiếm ra, kiếm quang mơ hồ mang theo thời gian chi khí, mênh mông cuồn cuộn thổi quét đến.

Thực lực của Quân Tiêu Dao gần như vô địch trong cùng thế hệ.

Hơn nữa còn có sự gia trì của Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Người cùng thế hệ đối đầu với hắn thì chỉ có thể khuyên một câu...

Tự cầu nhiều phúc.

“Tìm đường chết!”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao cả nói cũng lười trả lời, Cổ Liệt cảm thấy mình bị nhục nhã.

Gã bùng nổ toàn bộ ma khí, giống như một yêu ma cái thế.

Nhưng mà!

Sau khi kiếm quang của Quân Tiêu Dao đảo qua, hắn trực tiếp không quay đầu lại mà lao đến chỗ người tiếp theo.

Cả người Cổ Liệt như đọng lại trên không trung.

Sau đó, giữa ánh mắt kinh hãi khiếp đảm của một đám sinh linh tội tộc.

Thân thể Cổ Liệt giống như đá núi phong hoá, bị gió thổi tan đi từng chút từng chút một.

Cả người gã như cát trắng tung bay!

Điền này khiến mọi người sởn tóc gáy, thủ đoạn này không khỏi quá quỷ dị.

Làm sao bọn chúng biết được, đây là sức mạnh thời gian của Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Nếu là một vị cường giả đứng đầu chân chính, cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, một kiếm chém xuống đã có thể làm tất cả mọi thứ trong phạm vi vạn dặm đều hóa thành tro bụi trong dòng thời gian.

Hiện giờ hiển nhiên Quân Tiêu Dao còn chưa đạt tới trình độ đó.

Nhưng dùng để đối phó những người cấp bậc như Cổ Liệt thì cũng đủ rồi.

“Liệt Nhi!”

Một Thánh Nhân của Cổ Ma tộc hai mắt đỏ rực như máu, phát ra

tiếng thét chói tai phẫn nộ.

Nhưng ngay sau đó, ông ta đã bị Sa Đọa Thánh Thể tung một quyền hạ gục trong nháy mắt.

Quân Tiêu Dao tiếp tục giết người tiếp theo.

Thiên kiêu trẻ tuổi của Cổ Yêu tộc cũng bị Quân Tiêu Dao tàn sát.

Sau đó là thiên kiêu của Huyết Vũ tộc, Hoàng Kim Cự Nhân tộc, Địa Ma tộc, và Cửu U Minh Tước tộc.

Quân Tiêu Dao dùng thủ đoạn quả quyết, thực lực cường hãn khiến lòng người toàn trường đều nhấc lên sóng gió!

Đôi mắt xinh đẹp của Quân Dĩnh Nhi còn tỏa tia sáng kỳ dị, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

Hết chương 287.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 288. Cuộc chiến diệt tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây mới là anh hùng cái thế chân chính, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Phương Hàn thấy thế thì trong lòng lại cảm thấy vô lực.

Mặc dù hắn ta có tế thần phù chiếu trợ giúp, ẩn tàng rất nhiều thực lực.

Nhưng nếu hiện tại hắn ta và Quân Tiêu Dao một mình đối chiến, sợ rằng Phương Hàn cũng chưa có tự tin và gan dạ đó.

“Không hổ là Tiêu Dao ca ca, rõ ràng có thể dựa mặt ăn cơm, lại cố tình muốn dựa vào thực lực.” Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly chớp động ánh sao nhỏ.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đang tùy ý tàn sát thiên kiêu trong tộc, những Thánh Nhân tội tộc đó đều tức giận đến trong lòng lấy máu.

Bọn họ muốn một tát chụp chết Quân Tiêu Dao, lại là bị Sa Đọa Thánh Thể và Liệt Tinh Thần Khôi ngăn cản, căn bản không ai đến gần được Quân Tiêu Dao.

Kế tiếp, trận chiến đấu này đã diễn biến thành một buổi tàn sát đơn phương.

Sa Đọa Thánh Thể tàn sát những Thánh Nhân đó.

Quân Tiêu Dao tàn sát những thiên kiêu tội tộc kia.

“Chạy mau, không ai chống đỡ được ma ảnh này đâu!”

“Thánh Nhân cũng không ngăn được một quyền của hắn, đây là quái vật gì thế này!”

“Ác ma, bạch y công tử kia là ác ma!”

“Quá thảm, một kiếm quét ngang xuống, diệt sát hàng trăm hàng ngàn tinh anh trẻ tuổi của tộc ta!”

Bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng gào thảm thiết.

Rốt cuộc Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và các tội tộc cũng dao động lòng tin, muốn lui lại.

Nhưng đơn giản như vậy sao?

Quân Tiêu Dao nói muốn tiêu diệt cả tộc, vậy thì phải diệt tộc.

Cho dù là hai đại tộc phản bội hay là tứ đại tội tộc, đều phải chết sạch!

“Cổ Thần tộc, Đại Dận hoàng triều nghe lệnh, không giữ lại tên nào trong hai đại tộc phản bội và tứ đại tội tộc!”

Quân Tiêu Dao cầm kiếm trong tay, đứng sừng sững trên cửu tiêu, như Bạch Y Thần Vương cất tiếng nói lạnh nhạt sát phạt.

“Cẩn tuân mệnh lệnh của Thần Tử!”

Bốn phương tám hướng vang lên những giọng nói mênh mông cuồn cuộn.

Rốt cuộc đợt phản công cũng bắt đầu rồi!

Trận đuổi giết này kéo dài chừng ba ngày ba đêm.

Cổ Ma tộc, Cổ Yêu tộc và Huyết Vũ tộc, Hoàng Kim Cự Nhân tộc, Địa Ma tộc, Cửu U Minh Tước tộc.

Cả sáu đại chủng tộc đều bị giết không còn lại một người.

Thi thể trải rộng mặt đất, máu tụ thành con sông, uốn lượn trào dâng!

Có thể nói trận đại chiến này làm chấn động toàn bộ Vạn Tượng đại lục!

Nhìn mặt đất hoang tàn trước mắt, Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên cửu tiêu cũng phải cảm thán.

Chỉ mới là trận chiến tranh cấp bậc này mà đã tạo thành thương vong và phá hư khổng lồ như thế.

Nếu là bất hủ chiến giữa các thế lực bất hủ thì sẽ là cảnh tượng tráng lệ mà lừng lẫy đến thế nào?

Hiện tại Quân Tiêu Dao xem như đã rõ vì sao Quân gia cường thế như vậy mà lại không muốn tùy tiện gây nên bất hủ chiến.

Bởi vì bất hủ chiến liên lụy quá nhiều thứ, cũng quá rộng.

So sánh với bất hủ chiến, cuộc chiến diệt tộc trước mắt chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại có một dự cảm.

Trong đại tranh chi thế quần hùng cùng nổi lên này, chỉ sợ bất hủ chiến cũng có khả năng bùng nổ.

Mà bất hủ chiến có khả năng bùng nổ nhất chính là đại chiến giữa Quân gia và Thái Cổ hoàng tộc.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất còn có một việc chưa giải quyết.” Quân Tiêu Dao nghĩ đến đây thì lẩm bẩm nói.

Hắn còn phải đi đến một chỗ.

Là Thái Cổ Thần Sơn!

Trước đó Thái Cổ Thần Sơn của Thiên Huyền đại lục cũng từng gây lên náo động.

Cuối cùng bị Quân Tiêu Dao một tay trấn áp.

Nhưng lần này, đối tượng mà Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc hợp tác là Thái Cổ Thần Sơn của Vạn Tượng đại lục, không có quan hệ quá lớn với Thiên Huyền đại lục.

Thái Cổ hoàng tộc trên Tiên Vực là thông qua Thái Cổ Thần Sơn của Vạn Tượng đại lục để liên hệ với hai đại tộc phản bội.

Nếu Thái Cổ hoàng tộc khiêu khích Quân gia trước, vậy Quân Tiêu

Dao cũng không có lý do gì lùi bước.

Hắn chính là bề ngoài của Quân gia.

Hiện tại Quân Tiêu Dao không ra tay thì ai sẽ ra tay?

“Uy nghiêm của Quân gia không được phép xâm phạm, Thái Cổ hoàng tộc, ngươi muốn khiêu khích thì bản Thần Tử sẽ tặng cho ngươi một phần lễ vật càng lớn!”

Tuấn nhan của Quân Tiêu Dao thật lãnh khốc.

Lúc này, tộc trưởng của Cổ Thần tộc tiến lên, trên mặt mang đầy kích động, quỳ một gối xuống và nói với Quân Tiêu Dao: “Tại hạ là tộc trưởng của Cổ Thần tộc, ra mắt Thần Tử đại nhân!”

“Đứng lên đi, các ngươi vất vả.” Biểu cảm lãnh khốc trên mặt Quân Tiêu Dao chuyển thành nụ cười ôn hòa.

Hắn cũng rất có hảo cảm đối với Cổ Thần tộc trung thành và tận tâm.

“Trước kia là chủ thượng Quân gia đã cứu Cổ Thần tộc chúng ta, không có chủ thượng Quân gia thì không có Cổ Thần tộc của hiện tại, chúng ta chỉ làm việc theo bổn phận mà thôi.” Tộc trưởng của Cổ Thần tộc trả lời.

“Ừm, hiện giờ thập đại tội tộc ở hạ giới đều đã bị huỷ diệt, nếu các ngươi muốn thì cũng có thể trở về Tiên Vực.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghe được lời này, tộc trưởng của Cổ Thần tộc càng kích động, sắc mặt đều đỏ lên.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân!” Tất cả mọi người trong Cổ Thần tộc đều cùng hạ bái.

Đám người Đại Dận hoàng chủ nhìn mà hâm mộ không thôi.

“Còn có các ngươi, muốn trở về Tiên Vực cũng được, nhưng phải để lưu lại một phần sức mạnh để khống chế đại lục.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vâng, đa tạ Thần Tử!” Đám người Đại Dận hoàng chủ cũng vui mừng khôn xiết.

Tuy ở hạ giới bọn họ là tồn tại long đầu.

Nhưng nếu có khả năng thì họ cũng muốn trở về Tiên Vực.

Dù là hoàn cảnh tu luyện hay là trình tự sinh mệnh thì Tiên Vực đều cao hơn hạ giới quá nhiều.

Nơi đó mới là sân khấu của cường giả!

Phong ba của thập đại tội tộc đã được hoàn toàn bình định như vậy.

Quân Tiêu Dao cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ mà gia tộc công đạo.

“Công tử, kế tiếp nên an bài thế nào?” Nghệ Vũ bên cạnh dò hỏi.

“Đi đến Thái Cổ Thần Sơn.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Lời này khiến tộc trưởng của Cổ Thần tộc hơi thay đổi sắc mặt.

Thái Cổ Thần Sơn chính là cấm địa của đại lục, trước đó nước giếng không phạm nước sông, không có bất cứ giao lưu gì với Cổ Thần tộc bọn họ.

Mà lần này, hình như vụ náo động về đại tộc phản bội, tội tộc phá phong ấn cũng có sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn âm thầm nhúng tay.

Nhưng mặt ngoài cũng không có sinh linh Thái Cổ Thần Sơn nào ra tay với Cổ Thần tộc.

Có thể nói mặt ngoài bọn họ là đứng ngoài cuộc.

“Thần Tử, chúng ta đi với ngài.” Tộc trưởng của Cổ Thần tộc và đám người Đại Dận hoàng chủ đều mở miệng nói.

Thái Cổ Thần Sơn vẫn có tính nguy hiểm nhất định.

“Không cần, các ngươi nghỉ ngơi chỉnh đốn đi, cũng xử lý việc vặt

ở đây một chút, đích thân bản Thần Tử đi đến Thái Cổ Thần Sơn là được.” Quân Tiêu Dao đạm nhiên nói.

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người chung quanh đều im ắng cả đi.

Hết chương 288.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 289. Thập đại tội tộc bị huỷ diệt hoàn toàn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao muốn một mình đó san bằng Thái Cổ Thần Sơn.

Nhưng nghĩ đến thực lực khủng bố của Sa Đọa Thánh Thể, mọi người đều cảm thấy nói không chừng thật sự có khả năng này.

Sau đó, Quân Tiêu Dao nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày ở Cổ Thần tộc.

Hắn cũng để Chí Tôn Cốt của mình hấp thu khối niết bàn Tiên Thiên Linh Cốt kia của Tần Hạo.

Sau khi hấp thu, Quân Tiêu Dao cảm thấy hẳn hình thái hoàn chỉnh của Luân Hồi Niết Quang cũng sắp xuất hiện.

Chỉ cần một cơ hội nữa mà thôi.

Đến lúc đó, hiển nhiên hình thái hoàn chỉnh của Luân Hồi Niết Quang sẽ càng mạnh hơn Thượng Thương Chi Thủ.

Hai ngày trôi qua, Quân Tiêu Dao cũng xuất phát, chuẩn bị đi đến Thái Cổ Thần Sơn.

Cửu Đầu Sư Tử, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh đều đi theo bên cạnh hắn.

Tất nhiên đám người Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên cũng muốn theo sát.

Còn có Khương Lạc Ly mãnh liệt yêu cầu đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Trong khoảng thời gian ở hạ giới này, nàng không muốn tách ra khỏi Quân Tiêu Dao cho dù chỉ một giây.

Đương nhiên, trong đó có một nguyên nhân quan trọng nhất, chính là Khương Lạc Ly cảm nhận được nguy cơ.

Quân Tiêu Dao mới hạ giới không bao lâu mà bên cạnh đã có thêm ba nữ tử là Tô Tử Quỳnh, Yến Thanh Ảnh, Quân Dĩnh Nhi.

Thật ra còn có Nạp Lan Nhược Hi không theo tới, cho nên Khương Lạc Ly không biết.

Giờ phút này, nàng giống như một con gà mái nhỏ bảo vệ thức ăn, muốn canh giữ chặt chẽ bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn bọn họ cùng đi.

...

Thái Cổ Thần Sơn của Vạn Tượng đại lục nằm ở chốn cực Tây.

Phóng mắt nhìn lại, núi non màu đen giống như khung xương phồng lên của cự thú viễn cổ, tràn ngập cảm giác hoang mãng.

Khắp núi non không chỉ có một tòa Thái Cổ Thần Sơn.

Trên các Thái Cổ Thần Sơn khác nhau sẽ có những loại sinh linh khác nhau sinh sống.

Mà giờ phút này, trong hư không Thái Cổ Thần Sơn có thần niệm đang giao lưu.

“Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc đã hoàn toàn bị huỷ diệt.”

“Còn có các cổ tộc Cửu U Minh Tước tộc cũng đã bị huỷ diệt.”

“Huỷ diệt thì thôi, dù sao bọn chúng cũng chỉ là quân cờ trong tay hoàng tộc mà thôi.”

“Ngươi nói thử xem Thần Tử Quân Gia kia có đánh lên Thái Cổ Thần Sơn chúng ta hay không?”

“Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, sau lưng chúng ta chính là Thái Cổ hoàng tộc, dù sao Thần Tử Quân Gia còn chưa trưởng thành, hắn dám đến sao?”

“Đúng vậy, Thần Tử Quân Gia kia chỉ là lão hổ mới sinh, nanh vuốt còn chưa mọc dài, hắn không có lá gan đó đâu.”

“Cũng đúng, ha ha, là ta nghĩ nhiều.”

Trong hư không truyền đến tiếng cười khẽ, có vẻ rất đạm nhiên, còn loáng thoáng mang theo chút khinh thường nhàn nhạt.

Nhưng không bao lâu sau.

Trong không trung bên ngoài Thần Sơn, đám người Quân Tiêu Dao đã đến.

Nhìn một mảnh Thái Cổ Thần Sơn tràn ngập cảm giác hoang dã này, Sắc mặt Quân Tiêu Dao đạm mạc đến cực điểm.

“Thần Tử, muốn chúng ta xung phong thăm dò trước một chút không?” Đông Huyền lão tổ hỏi.

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao có Sa Đọa Thánh Thể, cho nên muốn xung phong trước để thăm dò rốt cuộc Thái Cổ Thần Sơn này sâu cạn ra sao.

“A, không cần thiết, chỉ là một Thần Sơn của hạ giới mà thôi.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất đạm mạc.

Nếu đối phó với một Thái Cổ Thần Sơn ở hạ giới mà cũng phải kiêng kỵ này kiêng kỵ kia, vậy hắn cũng đừng làm Thần Tử Quân Gia cái gì nữa.

Điều Quân Tiêu Dao muốn, chính là thống khoái quét ngang tất cả!

“Hả? Các ngươi là người phương nào, sao cả gan dám xông vào cấm địa Thần Sơn!”

Trong Thần Sơn, một ít sinh linh nhìn thấy đám người Quân Tiêu Dao thì đi ra kiêu căng ngạo mạn hỏi.

Sinh linh Thái Cổ Thần Sơn bọn chúng đã quen thói kiêu ngạo, ở hạ giới gần như không ai dám trêu chọc chúng, bởi vậy dưỡng thành tính nết kiêu căng ương ngạnh.

“Quân gia, tiến đến đòi nợ!”

Quân Tiêu Dao giáng thẳng một chưởng xuống, chưởng ấn kim sắc giống như một góc vòm trời sụp đổ, hung hăng trấn áp xuống!

Ầm ầm ầm!

Một mảnh núi non đã bị đập sụp, mặt đất lõm xuống!

Mấy trăm sinh linh Thái Cổ Thần Sơn còn không kịp phát ra tiếng thét chói tai thì đã bị nghiền thành thịt nát.

Mà những sinh linh Thái Cổ Thần Sơn còn lại đều mở to hai mắt như nhìn thấy quỷ.

Ở hạ giới này lại có người dám giết sinh linh Thái Cổ Thần Sơn ngay trước mặt Thái Cổ Thần Sơn bọn họ?

Nhưng một ít sinh linh Thần Sơn cũng nghe thấy được lời Quân Tiêu Dao nói.

Quân gia, tiến đến đòi nợ.

“Quân gia, bọn họ là người của Quân gia trên Tiên Vực!” Một sinh linh Thần Sơn phát ra tiếng thét chói tai, trên mặt lộ ra kiêng kỵ cực độ.

“Các ngươi có ý gì, tùy ý tàn sát sinh linh Thần Sơn ta, chẳng lẽ không sợ chọc giận tồn tại cấm kỵ của Thần Sơn sao!” Một sinh linh Thần Sơn miệng cọp gan thỏ, ngoài mạnh trong yếu mà nói.

Nghe thấy lời này, trên mặt Quân Tiêu Dao lộ ra một ý cười.

Chỉ là ý cười này có hơi lạnh lẽo.

“Xin lỗi, hôm nay bản Thần Tử đến là muốn tiêu diệt Thái Cổ Thần Sơn này!”

Lời nói của Quân Tiêu Dao thật đạm mạc, nhưng trong đó lại mang theo ý sát phạt khiến cho cả thiên địa biến sắc.

Tầng mây phía chân trời cũng bị nhiễm một màu đỏ như máu

chẳng lành, giống như sát ý của Quân Tiêu Dao có thể dẫn động thiên địa cộng minh.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì, muốn tiêu diệt Thái Cổ Thần Sơn ta?”

Một đám sinh linh Thần Sơn đều kinh ngạc, dường như thạch hóa cứng lại tại chỗ.

Ở hạ giới, Thái Cổ Thần Sơn chính là tồn tại cấm kỵ, vẫn luôn ở trên đỉnh cao.

Chỉ có bọn họ huỷ diệt thế lực khác, chưa bao giờ có người hoặc là thế lực nào có thể uy hiếp được bọn chúng.

Cũng bởi vì quen sống trong nhung lụa, cao cao tại thượng quá lâu, cho nên nghe thấy lời nói của Quân Tiêu Dao thì thậm chí bọn chúng nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Một lát sau mới có sinh linh Thần Sơn phục hồi tinh thần, nhịn không được kêu lên sợ hãi một tiếng: “Ngươi điên rồi sao, Thái Cổ Thần Sơn ta há là tồn tại mà ngươi nói muốn diệt là diệt!”

Quân gia mạnh thật, nhưng hiện tại là đang ở hạ giới.

Hơn nữa tuy bên cạnh Quân Tiêu Dao có Thánh Nhân tồn tại.

Nhưng Thái Cổ Thần Sơn bọn họ cũng có không ít Thánh Nhân.

Quân Tiêu Dao chỉ dựa vào phần lực lượng này mà muốn huỷ diệt Thái Cổ Thần Sơn, không khỏi suy nghĩ viển vông quá mức.

“Chỉ cần bản Thần Tử muốn, đừng nói chỉ là một Thái Cổ Thần Sơn, cho dù là một giới cũng có thể huỷ diệt!” Sắc mặt Quân Tiêu Dao thật lãnh đạm.

Hắn lại giơ tay ấn xuống, sinh linh Thần Sơn vừa lên tiếng và cả một đám sinh linh chung quanh đều trực tiếp bị nghiền thành thịt nát.

“Làm càn!” Sâu trong Thần Sơn có tiếng quát chói tai già nua vang lên.

Một khí tức Thánh Cảnh khủng bố bùng nổ.

Hết chương 289.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 290. Sinh linh cấm kỵ của Thần Sơn thức tỉnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đi kèm với khí tức bùng nổ, còn là xích viêm ngập trời.

Ngọn lửa hừng hực hình thành một cây hỏa trụ rồi phóng lên cao.

Một lão giả khoác trường bào lửa, bước chậm mà ra, nơi lão đi qua thì hư không nhóm lửa, nhiệt độ trong thiên địa cũng nhanh chóng tăng lên!

“Là tồn tại cấm kỵ của Liệt Diễm Thần Sơn, Liệt Diễm Thánh Nhân!”

Khi nhìn thấy lão giả xích bào này hiện thân, sinh linh Thần Sơn chung quanh bùng nổ tiếng kinh hô, thần sắc còn mang theo kinh hỉ cực độ.

Bản thể của Liệt Diễm Thánh Nhân là một con hồng hạc, cũng là tồn tại cấm kỵ trầm miên trong Liệt Diễm Thần Sơn.

Lão bị động tĩnh của đám người Quân Tiêu Dao làm bừng tỉnh, cho nên lập tức đứng dậy.

“Tiểu bối vô tri, Thái Cổ Thần Sơn há là nơi các ngươi có thể xông loạn!” Liệt Diễm Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Sở dĩ lão không lập tức ra tay, là bởi vì nhìn thấy đám người Đông Huyền lão tổ.

Đương nhiên, Liệt Diễm Thánh Nhân cũng hoàn toàn không sợ, bởi vì toàn bộ Thái Cổ Thần Sơn không chỉ có một sinh linh là lão.

“Hồng hạc, không tồi.” Quân Tiêu Dao thấy thế thì khẽ gật đầu.

Khương Lạc Ly bên cạnh lại chớp đôi mắt to và nói: “Tiêu Dao ca ca, ý của ngươi là chúng ta có chim nướng để ăn sao?”

“Không sai.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ồ à, Lạc Ly muốn ăn cánh nướng, chân gà và cổ gà nướng...” Khương Lạc Ly vỗ tay cười duyên, sau đó bắt đầu đếm đầu ngón tay, nói những bộ phận mà nàng muốn ăn.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, vẻ mặt tất cả sinh linh Thần Sơn ở đây đều đọng lại, đôi mắt trừng lớn, như nhìn thấy quỷ.

Bọn người này dám coi Liệt Diễm Thánh Nhân là nguyên liệu nấu ăn?

“Các ngươi quá làm càn!”

Tốt xấu gì Liệt Diễm Thánh Nhân cũng là một cường giả Thánh Nhân, không cần mặt mũi hay sao?

Mới thức tỉnh từ trầm miên thì đã bị người ta coi như nguyên liệu nấu ăn, đổi lại là ai cũng chịu không nổi.

Huống chi, tính nết của Liệt Diễm Thánh Nhân cũng giống như bản thể của lão, đều cực kỳ nóng nảy.

Lão lập tức nhịn không được muốn ra tay.

Cảnh giới của lão chính là Thánh Nhân hậu kỳ, càng mạnh hơn Thánh Nhân bình thường, bởi vậy có tự tin ra tay.

Vô dụng mấy thì cho dù bên cạnh Quân Tiêu Dao có hai cường giả Thánh Nhân thì lão cũng tin tưởng mình có thể yên lành rút lui.

Nhìn thấy Liệt Diễm Thánh Nhân mơ hồ mang theo xích viêm ngập trời đang đánh tới.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật đạm mạc, trực tiếp tung ra Sa Đọa Thánh Thể.

Hắn muốn dứt khoát lưu loát mà giải quyết cuộc chiến này!

Sa Đọa Thánh Thể xé rách hư không mà hiện ra, tóc dài bay loạn, toàn bộ khí tức như uyên như ma.

Một quyền đấm ra, đánh rách tan tác cả hư không, quyền quang mơ hồ mang theo khí thế vô tận, lao về hướng Liệt Diễm Thánh Nhân.

Nhìn thấy Sa Đọa Thánh Thể đột nhiên xuất hiện này, đầu óc Liệt Diễm Thánh Nhân hơi đơ ra một chút.

Sau khi cảm nhận được quyền quang khủng bố của Sa Đọa Thánh Thể, Liệt Diễm Thánh Nhân lập tức cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng tung ra chí bảo của mình.

Đó là một bảo phiến dùng ngọn lửa thần vũ bản mạng tế luyện mà thành.

Bảo phiến đỏ đậm quạt một cái thì xích viêm ngập trời thổi quét ra, nơi chúng đi qua, mặt đất hóa thành đất khô cằn, cả hư không cũng như bị thiêu sụp.

“Chết đi!”

Liệt Diễm Thánh Nhân hết sức tin tưởng chí bảo bản mạng này của mình.

Xích viêm cũng bao phủ Sa Đọa Thánh Thể.

Ngay vào lúc ý cười sắp khuếch tán trên khóe miệng Liệt Diễm Thánh Nhân.

Oanh!

Màn che lửa bị xé rách, Sa Đọa Thánh Thể lao vút ra từ trong đó.

Đừng nói là thân thể gã, mà ngay cả tóc của gã cũng không bị đốt cháy lấy một sợi.

“Sao có thể?” Liệt Diễm Thánh Nhân khó có thể tin, phát ra tiếng gào hoảng sợ.

Đó là chí bảo lão dùng thần vũ bản mạng của mình tế luyện ra, lão từng lấy nó diệt sát không chỉ một cường giả Thánh Nhân tiền kỳ, trung kỳ.

Nhưng ngọn lửa này lại không tổn thương được Sa Đọa Thánh Thể mảy may nào.

Hai mắt Sa Đọa Thánh Thể tràn ngập ý cuồng loạn, tung một quyền đấm vào Liệt Diễm Thánh Nhân.

Phanh!

Ngực của Liệt Diễm Thánh Nhân bị xỏ xuyên qua, cả nguyên thần Thần Cung cũng bị chấn vỡ.

Sinh linh cấm kỵ của Thái Cổ Thần Sơn, cường giả Thánh Nhân hậu kỳ, bị Sa Đọa Thánh Thể dùng một quyền hạ gục trong nháy mắt!

Tĩnh mịch!

Sắc mặt tất cả sinh linh Thần Sơn chung quanh đều trắng bệch như tờ giấy, nhìn một màn trước mắt này, chúng cảm thấy quá không chân thật.

Đó chính là sinh linh cấm kỵ của Thần Sơn!

Là tồn tại khủng bố mà dù là Thánh Nhân cũng không dám đối đầu.

Nhưng hiện tại, lão lại bị hạ gục trong nháy mắt.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, những sinh linh Thái Cổ Thần Sơn đó nhất định cho rằng đây là một trò cười thiên đại.

Nhưng hiện tại, bọn chúng chính mắt chứng kiến sinh linh này ngã xuống, hoàn toàn cười không nổi nữa.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay vào lúc Liệt Diễm Thánh Nhân ngã xuống, từng khí tức Thánh Cảnh bùng nổ trong Thái Cổ Thần Sơn.

Là những sinh linh cấm kỵ của Thái Cổ Thần Sơn đang tức giận.

Bọn chúng vốn cũng muốn Liệt Diễm Thánh Nhân đi thăm dò thực

lực của đối thủ sâu cạn ra sao.

Ai ngờ lại phát sinh chuyện như vậy.

Cường hãn như Liệt Diễm Thánh Nhân mà lại bị một chiêu giết chết.

“Thần Tử Quân Gia, ngươi quá lớn mật!”

Trên một Thái Cổ Thần, có khí tức Canh Kim bùng nổ, cứ như vẽ ra ngàn vạn thanh lợi kiếm.

Một con hổ dữ bên sườn có hai cánh kim sắc đang bay lên trời, răng nhọn trong miệng như chủy thủ sắc bén lạnh căm căm.

“Là sinh linh cấm kỵ của Thiên Hổ Thần Sơn, Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ!” Trong mắt một ít sinh linh Thần Sơn lại lộ ra tia hy vọng.

Đây là một tồn tại thực lực rất mạnh, hơn nữa còn khống chế sức mạnh Canh Kim, có uy năng sát phạt cực đỉnh!

Bên kia, mặt đất đang rung động, trong một Thái Cổ Thần Sơn cũng có một con cự tượng xuất hiện, cả người trải rộng long lân.

“Là Bạch Ngọc Long Tượng của Bạch Ngọc Thần Sơn!” Sinh linh Thần Sơn lại hoan hô.

Đây lại là một tồn tại cường đại, dậm chân một cái có thể đánh nát cả mặt đất vạn dặm, chính là biểu tượng cao nhất của sức mạnh.

Một rồi lại một sinh linh cấm kỵ của Thái Cổ Thần Sơn xuất hiện.

Cuối cùng số lượng đạt tới chừng hơn mười tên.

Đây là nội tình của Thái Cổ Thần Sơn ở hạ giới!

Cho dù là hai người Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên nhìn thấy đội hình như vậy thì cũng phải nhíu mày.

Cho dù cộng thêm Cổ Thần tộc và Đại Dận hoàng triều, muốn đẩy ngang sức mạnh này thì cũng rất khó, phải trả cái giá rất lớn.

Nhưng từ đầu đến cuối sắc mặt của Quân Tiêu Dao luôn bình đạm

như nước.

“Vừa vặn, cùng xuất hiện đi, cũng đỡ phải đi tìm từng tên một.” Quân Tiêu Dao lạnh lùng cười nói.

Hết chương 290.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 291. Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hơn mười sinh linh cấm kỵ của Thái Cổ Thần Sơn hiện lên, đảo loạn khí tức của mảnh thiên địa này.

Hư không bạo loạn, mặt đất rung động, cửu thiên nổi sấm sét, phong vân chợt biến sắc!

Vạn Tượng đại lục xuất hiện sự rung chuyển xưa nay chưa từng có.

Mà biến hóa này tất nhiên cũng khiến cho rất nhiều thế lực của Vạn Tượng đại lục chú ý.

“Phương hướng kia là Thái Cổ Thần Sơn nơi cực tây!”

“Là ai dám đến Thái Cổ Thần Sơn quấy rối?”

“Đi, đi xem!”

Các thế lực tứ phương Vạn Tượng đại lục bị kinh động, đều dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Thái Cổ Thần Sơn.

Những thế lực đó đều là thế lực Nhân tộc.

Giống như thế cục của Thiên Huyền đại lục, thế lực Nhân tộc ở Vạn Tượng đại lục cũng chịu đủ sự áp bức của Thái Cổ Thần Sơn.

Thái Cổ Thần Sơn động một cái là huỷ diệt thế lực Nhân tộc, Nhân tộc căn bản không dám phản kháng.

Mà trước đó Cổ Thần tộc đều đặt tâm lực vào chuyện trấn áp tội tộc, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ cũng là trấn áp tội tộc, tất nhiên không có dư lực để đối phó với Thái Cổ Thần Sơn.

Dần dà, Thái Cổ Thần Sơn trở thành cấm địa uy chấn tứ phương ở

Vạn Tượng đại lục.

Nhưng hiện tại lại có người dám quấy rối, gây ra động tĩnh lớn như vậy ở cấm địa.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, khiến người ta tò mò, thế lực các nơi đều như thủy triều mà tràn về hướng Thái Cổ Thần Sơn.

Mà giờ phút này, trước Thái Cổ Thần Sơn.

Hơn mười sinh linh đang tuôn khí tức loạn thiên động địa.

Cho dù là ở Tiên Vực thì sức mạnh này cũng xem như không yếu, đủ để so sánh với thế lực nhất lưu như Chu Tước Cổ Quốc.

“Thần Tử Quân Gia, đừng tưởng rằng ngươi dựa lưng Quân gia thì có thể tác oai tác quái.” Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ của Thiên Hổ Thần Sơn mở miệng phun tiếng người.

Nhưng ánh mắt nó lại có chút kiêng kỵ mà nhìn về phía Sa Đọa Thánh Thể.

Khí tức của Sa Đọa Thánh Thể không giống con rối, nhưng cũng không giống cường giả Thánh Nhân bình thường.

Cho nên bọn chúng cũng không thể xác định, rốt cục tồn tại khủng bố này là cái gì.

“Thái Cổ Thần Sơn chúng ta tương liên với Thái Cổ hoàng tộc trên Tiên giới, ngươi ra tay khiêu khích ở Thần Sơn ta là muốn khiêu chiến với Thái Cổ hoàng tộc sao?” Bạch Ngọc Long Tượng của Bạch Ngọc Thần Sơn cũng mở miệng.

Nhìn những sinh linh này liên tục mở miệng, các sinh linh Thần Sơn chung quanh lại có chút ngây ngẩn cả người.

Không thích hợp.

Dựa theo tính cách của những Thần Sơn lão tổ đó, bất cứ tồn tại nào dám can đảm tiến đến Thần Sơn khiêu khích, chúng căn bản sẽ không nói nhiều mà trực tiếp tung một chiêu diệt sát.

Tỷ như xa xôi trước kia, từng có một ít Thánh Nhân Nhân tộc liên hợp lại, muốn chống đối Thái Cổ Thần Sơn.

Kết quả bị những sinh linh của Thái Cổ Thần Sơn trực tiếp diệt sát, không nói nhiều một câu vô nghĩa.

Sao hiện tại, đối mặt với một bạch y công tử cả tu vi cũng chưa đến Thông Thánh Cửu Giai mà những sinh linh đó lại nói nhiều như vậy?

Một ít sinh linh Thần Sơn lập tức suy nghĩ cẩn thận.

Kiêng kỵ!

Những Thần Sơn lão tổ cấm kỵ đó đang cực kỳ kiêng kỵ.

Không chỉ kiêng kỵ Sa Đọa Thánh Thể, càng kiêng kỵ thân phận của Quân Tiêu Dao.

Thần Tử của Quân Gia!

Những Thần Sơn cấm kỵ lão tổ đó không ngốc như Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc.

Chúng rất khôn khéo, không muốn mặt ngoài đắc tội Quân gia.

Tuy rằng có chỗ dựa là hoàng tộc, nhưng trong mắt Thái Cổ hoàng tộc thì bọn chúng cũng chỉ là quân cờ lớn hơn một chút mà thôi.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì đạm mạc cười nói: “Vì sao bản Thần Tử đánh tới, chắc hẳn trong lòng các ngươi cũng đã quá rõ ràng.”

“Làm chó cho Thái Cổ hoàng tộc thì phải có giác ngộ bị giết!”

Nghe những lời nói nhục nhã không chút lưu tình này, đám Thần Sơn lão tổ Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ, Bạch Ngọc Long Tượng đều mắt lộ hung mang.

Quân Tiêu Dao này nói chuyện thực không để lại đường lui.

“Thần Tử Quân Gia, một vừa hai phải thôi, đừng tưởng rằng Thái Cổ Thần Sơn chúng ta thật sự sợ các ngươi!” Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ

lạnh lùng nói.

“Thôi, bản Thần Tử lười nói vô nghĩa với một đám nguyên liệu nấu ăn.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Có thời gian nói vô nghĩa như vậy thì đi ngâm suối nước nóng không tốt hơn sao?

“Tìm đường chết!”

Nghe Quân Tiêu Dao nói bọn họ là nguyên liệu nấu ăn, các cấm kỵ lão tổ Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ, Bạch Ngọc Long Tượng rốt cuộc cũng không chịu đựng được nữa.

Dù sao trời sập có người cao hơn chống đỡ.

Quân gia phẫn nộ thì cứ để Thái Cổ hoàng tộc đi gánh chịu đi.

“Giết!”

Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ chấn động hai cánh, khí kim loại sắc nhọn vang dội cả trời xanh.

Bạch Ngọc Long Tượng cũng ra tay, một chân đánh rách nát cả mặt đất vạn dặm, giống như một tòa Thần Sơn va chạm đến.

Còn các Thần Sơn lão tổ còn lại cũng đồng thời ra tay.

Nói uy thế kia có thể hủy diệt thiên địa cũng không quá.

Mà lúc này, những thế lực Nhân tộc tiến đến xem náo nhiệt rốt cuộc cũng tới.

Bọn họ cũng chỉ dám đứng ở nơi xa quan sát.

Khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, tất cả tu sĩ Nhân tộc đều dại ra.

“Đều là tồn tại cấm kỵ của Thần Sơn, trời ạ, bọn họ đều cùng ra tay với vị bạch y công tử kia!”

“Là Thần Tử của Quân Gia, trước đó cũng là hắn ra tay, mới giúp Cổ Thần tộc bình định đại họa tội tộc!”

Không ít người cũng nhận ra Quân Tiêu Dao.

Hiện giờ hắn cũng coi như thanh danh rung trời ở Vạn Tượng đại lục.

Đa số mọi người đều biết, Hoang Cổ thế gia Nhân tộc ở Tiên Vực có một vị đại nhân tuổi trẻ thực lực cực mạnh, thân phận cực cao đã hạ giới.

Chính là Quân Tiêu Dao trước mắt.

Nhưng điều làm bọn họ không ngờ chính là, Quân Tiêu Dao thật sự dám đối đầu với Thái Cổ Thần Sơn.

Phải biết rằng, cho dù là một ít thiên kiêu khác từ Tiên Vực xuống, đụng phải sinh linh Thái Cổ Thần Sơn cũng phải tránh đi, không muốn dẫn chiến.

“Thần Tử Quân Gia thật là anh hùng của tộc chúng ta, chỉ là ngài ấy có thể chống chọi tiếp không?”

Nhìn thấy dao động hủy diệt trước mặt, rất nhiều tu sĩ Nhân tộc đều cảm thấy lo lắng trong lòng.

“Thần Tử...”

Sắc mặt của Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên ngưng trọng đến cực điểm.

Cả hai vị hộ đạo nhân của Khương gia cũng toàn lực đối đãi.

Quân Tiêu Dao cũng là nhân vật trọng yếu của Khương gia.

Tuy Quân Tiêu Dao chưa có được thân phận chân chính gì ở Khương gia, nhưng tất cả người của Khương gia đều đã coi Quân Tiêu Dao như thiếu chủ.

Cho nên hai vị hộ đạo nhân của Khương gia cũng có nghĩa vụ bảo hộ an nguy cho Quân Tiêu Dao.

Đối mặt với tiến công liên thủ của hơn mười tên cường giả Thánh Nhân trung kỳ, hậu kỳ.

Quân Tiêu Dao như đá ngầm trong cơn sóng to, không chút lay động không chút đong đưa.

“Đây là toàn bộ thực lực của các ngươi sao, một khi đã vậy...”

Quân Tiêu Dao nhắm mắt lại.

Toàn bộ sức mạnh linh hồn chân linh trong Thần Cung của hắn đều được rót vào Sa Đọa Thánh Thể.

Hết chương 291.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 292. Anh hùng Nhân tộc của Vạn Tượng đại lục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây cũng là lần hắn và Sa Đọa Thánh Thể kết nối phù hợp nhất.

Đương nhiên, cái giá cho sự phù hợp này chính là, Quân Tiêu Dao cũng phải gánh chịu sức mạnh chẳng lành kia.

Trong đầu hắn bắt đầu sinh ra đau đớn kịch liệt.

Nhưng Quân Tiêu Dao làm như không thấy.

Giờ phút này, độ cộng minh của hắn và Sa Đọa Thánh Thể gần như đạt tới 99%!

Mái tóc dài của Sa Đọa Thánh Thể bay loạn, ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng.

Khí huyết màu đỏ sậm giống như núi lửa Thái Cổ bùng nổ, điên cuồng tuôn trào lên Cửu Trọng Thiên trời cao!

Đồng thời, một thanh cổ kiếm tràn ngập khí tức thời gian phá không mà đến, đó là Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Quân Tiêu Dao giơ tayra, Sa Đọa Thánh Thể cũng giơ tay mà cầm lấy Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Phải hiểu rõ là, không phải Quân Tiêu Dao mà là Sa Đọa Thánh Thể đang cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm!

Điều này có nghĩa là, Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm đang nằm trong tay Sa Đọa Thánh Thể cấp bậc Thánh Nhân, nó sẽ bộc phát uy lực mạnh nhất!

Quân Tiêu Dao chậm rãi nâng một tay lên, chỉ thẳng lên trời xanh!

Sa Đọa Thánh Thể cũng cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong

tay, mũi kiếm chỉ thẳng lên trời xanh!

“Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, Tuế Nguyệt chi Sát!” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Ngay sau đó, hắn bỗng mở hai mắt, tịnh chỉ thành kiếm, chém xuống một kiếm!

Sa Đọa Thánh Thể cũng tay cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, chém ngang một kiếm.

Một kiếm quang mênh mông cuồn cuộn, cứ như tràn ngập khí tức năm tháng vạn cổ, chém ngang qua trời cao!

Nơi nó đi qua, hư không im lìm mà sụp đổ, lộ ra khe nứt không gian!

Đàn tinh sụp đổ, thiên địa đảo ngược, trời cao chấn động, chư thiên hủy diệt!

Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, nhất kiếm quang hàn thập cửu châu!

Không ai có thể kháng cự một kiếm này!

Một kiếm quang này làm kinh diễm năm tháng, khiến người ta khó có thể hình dung.

Vạn sự vạn vật cứ như mai một giữa kiếm này.

Các Thần Sơn lão tổ cấm kỵ như Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ, Bạch Ngọc Long Tượng, không tiếng động mà trừng lớn mắt thú, tràn ngập hoảng sợ và... Tuyệt vọng cực độ!

Chúng không nghĩ tới, mình sắp sửa đối mặt với một chiêu khủng bố như thế!

Chiêu này khiến người ta quá tuyệt vọng.

Đầu tiên là Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ, tất cả thủ đoạn công kích của nó đều biến thành hư vô trong Tuế Nguyệt chi Sát này.

Không chỉ như thế, thân thể nó cũng mai một từng chút từng chút một vào hư không dưới uy lực của kiếm quang thời gian.

Cứ như chỉ trong thời gian ngắn mà Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ đã trải qua năm tháng vạn cổ, thân thể đều biến thành tro bụi.

Bạch Ngọc Long Tượng tận mắt nhìn thấy tình cảnh này thì phát ra tiếng gầm rú hoảng sợ, muốn tránh thoát lách qua, nhưng cũng đã muộn.

Thân thể dày nặng như ngọn núi nhỏ của nó cũng mai một từng tấc một rồi hóa thành tro bụi.

“Không, ta hận!” Bạch Ngọc Long Tượng phát ra tiếng gầm rú không cam lòng khàn cả giọng.

Nó là Thái Cổ Thần Sơn chi chủ ở hạ giới, luôn tác oai tác phúc, đàn áp đại lục.

Đừng nói là tử vong, ngay cả lần bị thương trước đó cũng đã là ký ức vô cùng xa xăm.

Nhưng hiện tại, nhìn công tử bạch y vô trần trước mặt này, Bạch Ngọc Long Tượng tuyệt vọng mà không cam lòng.

Nó tuyệt đối không thể ngờ là mình lại ngã xuống trong tay hậu bối tuổi trẻ này.

Sau Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ, Bạch Ngọc Long Tượng, những sinh linh cấm kỵ của Thần Sơn còn lại cũng lần lượt tan thành mây khói.

Không chỉ như thế, từng tòa Thần Sơn, Thiên Hổ Thần Sơn, Bạch Ngọc Thần Sơn, Liệt Diễm Thần Sơn đều sôi nổi hóa thành bụi bặm dưới kiếm quang này!

Không có va chạm kinh thiên động địa.

Không có tiếng nổ mạnh chấn động Bát Hoang.

Có, chỉ là từng tòa Thần Sơn không tiếng động mà tan biến.

Còn có những sinh linh Thần Sơn bị mai một trong im lìm kia.

Chúng giống như núi đá phong hoá, bị gió thổi tán.

Một kiếm trôi qua.

Thái Cổ Thần Sơn nguy nga phập phồng kia đã hoàn toàn không còn tồn tại.

Đưa mắt nhìn ra, Thái Cổ Thần Sơn biến thành một mảnh thung lũng trũng xuống.

Tất cả Thái Cổ Thần Sơn, tất cả sinh linh Thái Cổ đều tan thành mây khói trong một kiếm này!

Một kiếm, diệt Thần Sơn!

Những tu sĩ Nhân tộc đi đến chung quanh đều cứng lại tại chỗ, dường như mất hồn, ánh mắt dại ra.

“Không có... Thái Cổ Thần Sơn, hoàn toàn không có?” Một vị tu sĩ Nhân tộc thất thần lẩm bẩm, như rơi vào trong mộng.

“Thật sự không có, Thái Cổ Thần Sơn, ngọn núi lớn đè trên lưng tất cả tu sĩ Nhân tộc chúng ta rốt cuộc cũng tan biến rồi!”

Sau sự tĩnh mịch ngắn ngủi, một tiếng hoan hô kinh thiên của các tu sĩ Nhân tộc vang lên.

Bọn họ kích động đến cực điểm, khắp chốn mừng vui.

Thái Cổ Thần Sơn giống như thanh kiếm treo trên đầu các tu sĩ Nhân tộc.

Mà hôm nay, thanh kiếm này bị Quân Tiêu Dao hoàn toàn đánh nát!

Không chỉ những nhân tộc tu sĩ đó, mà cả Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên và hai vị hộ đạo Thánh Nhân của Khương gia cũng có chút dại ra.

Cái này... Có dữ dội quá không vậy?

Lúc này, thân thể Quân Tiêu Dao khẽ run lên, hắn nhăn mày lại.

Hắn cắt đứt liên hệ với Sa Đọa Thánh Thể.

“Xem ra về sau khó có thể liên kết với Sa Đọa Thánh Thể nữa rồi.” Quân Tiêu Dao thầm thở dài dưới đáy lòng.

Vừa rồi, hắn đã sinh ra cộng minh hoàn mỹ gần trăm phần trăm với Sa Đọa Thánh Thể, bởi vậy mới có thể hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của Sa Đọa Thánh Thể.

Nhưng ngày sau, chắc hẳn hắn không còn cơ hội thao túng Sa Đọa Thánh Thể được nữa.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy tiếc nuối gì nhiều.

Sa Đọa Thánh Thể chỉ là công cụ của hắn mà thôi.

Tuy dùng tốt, nhưng nếu dùng lâu dài thì sẽ sinh ra ỷ lại, đây không phải chuyện tốt gì.

Thứ Quân Tiêu Dao tin tưởng nhất vẫn là sức mạnh của chính mình.

Hắn thu cả Sa Đọa Thánh Thể và Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm lại.

Nhìn Thái Cổ Thần Sơn đã hóa thành bồn địa trước mặt, Quân Tiêu Dao nở nụ cười thật nhạt.

Hắn ra oai phủ đầu như thế này cũng đã đủ rồi.

Quân Tiêu Dao cũng biết, tuy Thái Cổ Thần Sơn dưới hạ giới cũng chỉ là quân cờ của Thái Cổ hoàng tộc, nhưng lại là quân cờ rất có giá trị, mà không phải giống con cờ có thể tùy ý vứt bỏ như Cổ Ma tộc và Cổ Yêu tộc.

Thái Cổ Thần Sơn bị tàn sát, Thái Cổ hoàng tộc cũng sẽ rất đau mình, hơn nữa còn mất mặt.

Đây là cái giá phải trả khi Thái Cổ hoàng tộc khiêu khích Quân gia.

“Ai, đáng tiếc, nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy mà...” Khương Lạc Ly phồng đôi má hương lên.

Kim Sí Kiếm Xỉ Hổ, Bạch Ngọc Long Tượng đều là nguyên liệu nấu ăn tốt nhất.

“Không phải còn một con sao?” Quân Tiêu Dao nhìn về phía thi thể Liệt Diễm Thánh Nhân kia.

Sau khi Liệt Diễm Thánh Nhân chết đã hiện ra bản thể, là một con hồng hạc cả người đỏ đậm.

“Để ta tới nướng nó!” Khương Lạc Ly hoan hô, khuôn mặt nhỏ vui rạo rực, mài đao soàn soạt mà nhào về hướng hồng hạc.

Hết chương 292.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 293. Bắt đầu đại náo động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây chính là sinh linh cấp bậc Thánh Nhân, tinh khí huyết nhục cực kỳ nồng đậm, có thể sánh ngang với đại dược huyết nhục.

Một ít tu sĩ Nhân tộc nhìn thấy mà trợn tròn mắt.

Đây là đám mãnh nhân dạng gì, sinh linh cấm kỵ của Thái Cổ Thần Sơn thuộc đỉnh cấp của hạ giới mà lại trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Nhưng bọn họ cũng thực cảm kích, sôi nổi tiến lên nói lời cảm tạ.

“Đa tạ Thần Tử thay tu sĩ Nhân tộc của Vạn Tượng đại lục chúng ta giải quyết một tâm phúc đại họa.”

“Đúng vậy, đàn sinh linh Thái Cổ Thần Sơn này tùy ý tàn sát tộc chúng ta, hôm nay cuối cùng cũng ở ác gặp dữ.”

Những tu sĩ nhân tộc này thật sự đang chân thành nói lời cảm tạ, hành động này của Quân Tiêu Dao quả thực là làm một chuyện tốt thiên đại cho tu sĩ Nhân tộc trên Vạn Tượng đại lục.

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi, không cần cảm kích, ngày sau Vạn Tượng đại lục sẽ do Cổ Thần tộc thống trị, bọn họ sẽ không tùy tiện áp bách thế lực Nhân tộc.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vâng, Thần Tử là anh hùng của Nhân tộc Vạn Tượng đại lục chúng ta!” Một vị tu sĩ Nhân tộc kích động nói.

Quân Tiêu Dao không tỏ ý kiến.

Hắn không có ý trở thành anh hùng gì, chỉ là đi đòi một món nợ mà thôi.

Nhưng hiển nhiên những tu sĩ nhân tộc đó sẽ lan truyền tin tức này ra ngoài.

Không chỉ như thế, còn sẽ viết thành sách truyền lại cho đời sau.

Chuyện Quân Tiêu Dao huỷ diệt Thái Cổ Thần Sơn sẽ biến thành truyền thuyết, vĩnh viễn truyền lưu ở Vạn Tượng đại lục!

...

“Tiêu Dao ca ca, thịt nướng xong rồi, mau tới ăn đi, bằng không sẽ bị ta ăn sạch đấy!” Khương Lạc Ly réo gọi Quân Tiêu Dao.

Hồng hạc đã được nướng xong, chất thịt tươi mới, xèo xèo ứa mỡ.

Tinh khí sinh mệnh nồng đậm đang tràn ngập, hương khí bay ra bốn phía, ăn một ngụm vào, quả thực có thể sánh ngang với thánh dược.

Đây chính là huyết nhục của cường giả Thánh Nhân, có giá trị kinh người.

Mà giờ phút này, Khương Lạc Ly đã ăn đến cái miệng nhỏ đầy dầu, gương mặt xinh đẹp trong trẻo cũng biến thành con mèo lem nhem.

Quân Tiêu Dao cười nhạt đi đến.

Thả lỏng một chút sau cuộc đại chiến cũng không tồi.

“Này, Tiêu Dao ca ca, cái đùi gà lớn nhất này, không, là đùi chim, cho ngươi!” Khương Lạc Ly đưa chân hồng hạc lên.

Quân Tiêu Dao cười nhạt, vừa muốn nhận lấy thì bỗng nhìn thấy chỗ chất thịt no đủ nhất trên cái chân chim thiếu mất một miếng thịt, trên đó có một loạt dấu răng nhỏ tinh tế chỉnh tề.

“Cái này...” Quân Tiêu Dao hơi ngơ ra.

“Ai hắc hắc, người ta giúp Tiêu Dao ca ca nếm thử có nướng chín chưa, tuyệt đối không phải muốn ăn chỗ màu mỡ nhất kia đâu.” Khương Lạc Ly đỏ mặt cười cười, cái đầu nhỏ lắc lia lịa như trống bỏi.

Quân Tiêu Dao câm nín.

Sau đó hắn cũng bảo đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cùng tới ăn.

Còn về đám người Đông Huyền lão tổ, bọn họ vốn là Thánh Nhân, ăn cái này không có tác dụng quá lớn với bọn họ.

“Tiêu Dao ca ca, ngươi còn muốn ở lại hạ giới này bao lâu?” Khương Lạc Ly vừa ăn thịt nướng, vừa thử hỏi.

Nàng cũng sợ Quân Tiêu Dao lập tức trở về Tiên Vực, hai người ở bên nhau không được bao nhiêu thời gian.

“Còn có chuyện quan trọng nhất chưa làm.” Quân Tiêu Dao nói.

Hiện giờ những mục tiêu hắn đã hoàn thành được là giải quyết thập đại tội tộc, tìm ra muội muội được Quân Vạn Kiếp.

Nhưng còn một chuyện quan trọng khác nữa.

Một trong Cửu Đại Thiên Thư - quyển hạ của Thể Thư, kẽ nứt thập địa, tế đàn anh linh, và những căn nguyên thế giới khác.

Quân Tiêu Dao mơ hồ có dự cảm, sợ là các Nghịch Thiên chi Tử đại lục khác đã xảy ra tranh đấu, bắt đầu cắn nuốt cơ duyên và khí vận của nhau rồi.

Cứ như dưỡng cổ, cuối cùng nhất định sẽ xuất hiện một trùng vương.

Cũng chính là Nghịch Thiên chi Vương!

Nghe Quân Tiêu Dao trả lời như vậy, Khương Lạc Ly thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi trong lòng.

Ít nhất nàng còn có thể nghỉ ngơi một đoạn thời gian với Tiêu Dao ca ca yêu nhất.

Tin tức Thái Cổ Thần Sơn bị huỷ diệt cũng truyền ồn ào huyên náo trên toàn bộ Vạn Tượng đại lục.

Tất nhiên Thái Cổ hoàng tộc trên Hoang Thiên Tiên Vực cũng đã biết tin này.

Nghe đồn, có mấy mạch Thái Cổ hoàng tộc sinh ra xôn xao, có âm thanh phẫn nộ truyền ra.

Nhưng cũng không gây ra động tĩnh quá lớn.

Bởi vì tình cảnh của Chí tôn Đọa Thần Cung lần trước còn rõ ràng trước mắt.

Nói không chừng ngươi phẫn nộ rống một tiếng là lão tổ Quân gia lập tức chém một kiếm qua.

Nhưng hiển nhiên, hành động huỷ diệt Thần Sơn của Quân Tiêu Dao cũng khiến Thái Cổ hoàng tộc phẫn nộ, chẳng những tổn thất quân cờ có giá trị, còn mất hết thể diện.

Nhưng chưa được mấy ngày thì phía Tổ Long Sào đã truyền đến động tĩnh.

Long Cát công chúa mà trước đó đối chiến với Trọng Đồng Giả Quân Lăng Thương - Đệ Nhất Tự Liệt Quân gia sau một hồi bế quan, rốt cuộc cũng xuất thế lần nữa.

Mà lần xuất thế này, khí tức của Long Cát công chúa đã tương hợp với thiên địa thời đại này, sẽ bộc phát ra thực lực khủng bố nhất.

Đến lúc đó, Long Cát công chúa với hình thái đầy đủ tất nhiên sẽ ra tay với Thần Tử của Quân Gia.

Đây không chỉ là ý của một mình Long Cát công chúa.

Cũng là ý của Tổ Long Sào.

Đây là sự trả thù của Tổ Long Sào đối với hành động huỷ diệt Thái Cổ Thần Sơn của Quân Tiêu Dao ở hạ giới.

Nếu Quân Tiêu Dao tránh chiến thì thần thoại vô địch sẽ tự động sụp đổ, tất cả quang hoàn cũng ảm đạm đi.

Điều này là một đả kích to lớn đối với danh vọng của Quân Tiêu Dao.

Mà nếu nghênh chiến, vậy Quân Tiêu Dao sắp sửa phải đối mặt với

một Long Cát công chúa thực lực hoàn chỉnh.

Long Cát công chúa của hiện giờ mạnh hơn lúc trước đối mặt với Quân Lăng Thương quá nhiều quá nhiều lần.

Thần thoại về quái thai cổ đại không dễ dàng tan biến như vậy.

Đến lúc đó tất nhiên lại là một hồi long tranh hổ đấu.

Ở Tiên Vực, việc này đã bắt đầu truyền lưu ra ngoài.

Rất nhiều người đều đang ngẩng đầu chờ đợi, sau khi Quân Tiêu Dao trở về Tiên Vực, sẽ triển khai đại chiến chấn động nhân tâm thế nào với Long Cát công chúa?

Mà Quân Tiêu Dao dưới hạ giới cũng không biết việc này.

Mặc dù biết, phỏng chừng hắn cũng chỉ cười cho qua.

Trong mắt hắn, Long Cát công chúa cũng chỉ như vậy thôi.

Nếu không thì lúc trước hắn cũng sẽ không làm lơ khiêu chiến của Long Cát công chúa.

Hiện tại thứ Quân Tiêu Dao để ý nhất là quyển hạ của Thể Thư, căn nguyên thế giới, và tế đàn anh linh trong kẽ nứt thập địa.

Sau khi huỷ diệt Thần Sơn, đám người Quân Tiêu Dao đã về tới nơi Cổ Thần tộc đóng quân.

Quân Tiêu Dao cũng không vội, lẳng lặng chờ đợi cơ duyên tiến đến.

Hết chương 293.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 294. Cơ duyên chung cực sẽ hiện thế!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Qua chừng nửa tháng.

Quân Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng sâu trong tẩm cung của Cổ Thần tộc, tâm thần bỗng khẽ động.

Hắn lấy ra một cái túi thơm.

Cái túi thơm này là hắn có được từ trên người Vô Cực Tinh Quân.

Đây không phải túi thơm bình thường, mà là tín vật của tế đàn anh linh.

Dựa vào tín vật này, Quân Tiêu Dao có thể tìm được lối vào của kẽ nứt thập địa.

Giờ phút này, cái túi thơm đó mơ hồ tản ra ánh sáng và hương khí tràn ngập.

Dường như đang báo hiệu trước đại biến động nào đó sắp đến.

“Rốt cuộc cũng tới rồi sao?” Quân Tiêu Dao thưởng thức túi thơm trong tay, ánh mắt thâm thúy.

Lúc sau, toàn bộ Vạn Tượng đại lục bỗng bắt đầu chấn động.

Biển cả bên ngoài Đại lục nhấc lên sóng gió động trời.

Linh khí thiên địa vô tận hình thành gió lốc, tụ vào sâu trong hư không.

“Sao lại thế này?”

“Rốt cuộc là làm sao vậy, động đất sao?”

“Không có khả năng, ta cảm thấy cả khối đại lục đều đang rung

động!”

Trên Vạn Tượng đại lục, vô số sinh linh đều lộ ra vẻ mặt kinh hoàng.

Nhưng tình cảnh này cũng không chỉ phát sinh ở Vạn Tượng đại lục.

Thiên Huyền đại lục, Tinh Thần đại lục, Tiềm Long đại lục, Sâm La đại lục.

Cùng với các đại lục khắp nơi, toàn bộ thập địa hạ giới đều xảy ra loại đại biến động này.

“Thập giới đã hoàn toàn náo động rồi sao?” Ở khắp các đại lục, một ít cường giả lánh đời đều phát ra tiếng thở dài.

Trước đó Nghịch Thiên Thập Tử hiện thế, các thế lực lớn chinh phạt, Thái Cổ Thần Sơn tác loạn, thập đại tội tộc phá phong ấn.

Mỗi một chuyện đều có thể xem là một phần trong sự náo động của thập giới.

Mỗi lần náo động sẽ có vô số sinh linh ngã xuống.

Nhưng điều này còn không phải quan trọng nhất, chủ yếu là thập địa hạ giới sẽ sinh ra đại biến động chân chính.

Mà hiện tại có vẻ loại đại biến động này đã hoàn toàn bắt đầu.

Giờ phút này, nếu có người có thể quan sát thập địa hạ giới thì sẽ kinh hãi phát hiện.

Linh khí thiên địa của thập địa hạ giới như biến thành lốc xoáy, bị nuốt hết vào hư không.

Linh khí thiên địa của mười khối đại lục đang giảm bớt kịch liệt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao linh khí thiên địa càng ngày càng loãng!”

“Trời muốn vong ta, đại náo động sắp bắt đầu!”

Khắp thập giới đều có tu sĩ đang hô to.

“Công tử, hình như đại lục sinh ra dị biến.” Nơi Cổ Thần tộc đóng quân, Nghệ Vũ tiến đến chỗ Quân Tiêu Dao bẩm báo tin tức.

“Ta đã biết.” Quân Tiêu Dao đứng dậy, đi ra ngoài điện.

Hắn ngẩng đầu nhìn vào sâu trong hư không, trong mắt lập loè ánh sáng khó hiểu.

“Công tử, rốt cuộc loại dị trạng này là thế nào?” Nghệ Vũ cảm thấy rất khó hiểu.

“Ngươi biết những linh khí thiên địa đó đều bị hấp thu đi đâu không?” Quân Tiêu Dao đột nhiên hỏi một vấn đề.

“Nghệ Vũ không biết.” Nghệ Vũ trả lời đúng sự thật.

Quân Tiêu Dao cười nhạt một tiếng và nói: “Nếu ta đoán không sai thì có lẽ linh khí thiên địa của mười khối đại lục đều bị hút vào kẽ nứt thập địa.”

“Kẽ nứt thập địa...” Đôi mắt Nghệ Vũ khẽ chấn động.

Có thể nói kẽ nứt thập địa là nơi thần bí nhất hạ giới.

Đó là chỗ không gian giao nhau của thập địa hạ giới.

Cũng là nơi hội tụ khí vận.

“Loại náo động này không chỉ mới phát sinh một lần trong lịch sử, tích góp lâu như thế, có thể đoán ra mức độ nồng đậm của linh khí thiên địa trong kẽ nứt thập địa đó.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghệ Vũ nghe vậy thì hô hấp có chút dồn dập.

Linh khí thập giới đều rót hết vào cùng một nơi.

Nhưng cũng không phải chỉ một lần, mà là trải qua nhiều lần hấp thu tích lũy, có thể suy đoán ra mức độ nồng đậm của linh khí.

Chắc hẳn kẽ nứt thập địa kia là một bảo địa cực kỳ hi hữu!

“Đại tranh chi thế, trăm thuyền tranh lưu, ai có thể chiếm trước tiên cơ thì người đó có tư cách tranh đoạt đệ nhất.”

“Mà cơ duyên trong kẽ nứt thập địa này chính là tiên cơ thứ nhất!” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật trong trẻo, phụt ra ánh hào quang.

Tuy hắn có hệ thống trên người, thiên tư vô song, nhưng cũng phải hăm hở tiến lên, nếu không thì vẫn có khả năng bị những thiên kiêu bất thế khác vượt qua.

“Vì có thể tiếp tục một đường vô địch, ta nhất định phải có được đại cơ duyên trong kẽ nứt thập địa này!” Quân Tiêu Dao quyết tâm trong lòng.

Mà cùng lúc đó.

Trên một đại lục khác, có hai bóng người đang nhìn về phía chân trời.

Đó là Cơ Thanh Y và Lý Đạo Huyền.

“Rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, ta có dự cảm khả năng duy nhất để gom đủ căn nguyên của thập giới nằm ở kẽ nứt thập địa này.” Trong mắt Lý Đạo Huyền có ánh hào quang và dã tâm đang lập loè.

Mà trong đồng nhãn trong suốt của Cơ Thanh Y bên cạnh cũng lộ ra chút suy tư.

Quân Tiêu Dao có đi vào không?

Đến lúc đó nếu gặp phải, nàng ta và cả Lý Đạo Huyền có thể cạnh tranh được với một mình Quân Tiêu Dao không?

Đồng thời, trên một đại lục khác cũng có hai bóng người đang ngẩng đầu quan sát phía chân trời.

Đó là Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo và quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông, Vong Xuyên.

“Sắp bắt đầu rồi, đây mới là cơ duyên lớn nhất ở hạ giới, ta bị tông nội chôn ở hạ giới vô số năm, cũng là vì tranh đoạt cơ duyên

này.”

Ánh mắt Vong Xuyên thật thâm thúy, sức mạnh Luân Hồi quanh người đang kích động.

“Hì hì, sắp gặp mặt Thanh Y tỷ tỷ rồi, còn không biết minh hữu mà nàng ta mượn sức là ai?”

“Ngoài ra hẳn vị tiểu ca ca cường đại soái khí Tiêu Dao kia cũng sẽ tới, đến lúc đó nhất định phải thử xem hắn dài ngắn thế nào!” Tiểu Ma Tiên nói, chớp động đôi mắt long lanh, vươn đầu lưỡi phấn nộn ra liếm liếm đôi môi anh đào.

Rõ ràng nàng ta có dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu giống như Khương Lạc Ly, cố tình lại mang theo khí chất thật quyến rũ.

Quả thực vừa thuần lại vừa dục.

Giống một tiểu yêu tinh dày vò chết người ta.

Giờ phút này, tất cả thiên kiêu Tiên Vực tại thập địa hạ giới đều nhìn lên trời cao.

Bọn họ cũng biết cơ duyên lớn nhất của hạ giới sắp sửa tiến đến.

Cho dù là ở Tiên Vực thì loại cơ duyên này cũng là vạn năm khó gặp.

Bởi vậy, không ít thiên kiêu Tiên Vực cũng xoa tay hầm hè, nóng lòng muốn thử.

Ở một khối đại lục nào đó.

Trong một thánh địa, có tiếng tụng kinh vang lên, có phật hiệu được tán dương.

Vô số sinh linh quay chung quanh một tòa Phật đường, thành kính triều bái về hướng một bóng người trong Phật đường.

Bóng người kia chính là một hòa thượng trẻ tung thân khoác áo cà sa kim sắc, dung mạo anh tuấn.

Đó chính là Phật Tử của Tiểu Tây Thiên, Pháp Hải.

Giờ phút này, phía sau hắn ta mơ hồ có một bóng dáng phật đà hiện hóa, chỉ là phật đà kia mơ hồ quấn quanh huyết quang.

Đồng thời, ở sau đầu Pháp Hải cũng có sức mạnh hương khói tín ngưỡng đang hội tụ, biến thành một thần hoàn.

Hết chương 294.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 295. Pháp Hải và Dương Bàn hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong thần hoàn cứ như truyền đến vô số tiếng sinh linh tụng kinh, nghe cực kỳ huyền ảo.

Trong thời khắc nào đó, Pháp Hải mở hai mắt, nhìn về phía chân trời, trên mặt mang theo nụ cười thong dong mà bình tĩnh, đáy mắt mơ hồ có huyết quang thoáng động.

“Rốt cuộc cơ duyên lớn nhất của hạ giới cũng tới.” Pháp Hải lẩm bẩm dưới đáy lòng, sắc mặt rất thong dong.

Trong khoảng thời gian ở hạ giới này, hắn ta đã trưởng thành nhanh chóng, không chỉ có sức mạnh ngưng tụ từ tín ngưỡng chúng sinh, còn hoàn toàn khai quật thể chất đặc thù Phật Thân Ma Tâm của mình.

Hắn ta không những không áp chế ma tâm, ngược lại còn khai quật ra uy lực lớn nhất của ma tâm, tương dung với Phật thân.

Phật ma nhất thể, thiên hạ vô địch!

Hiện tại Pháp Hải rất tự tin.

Nếu đối đầu với Quân Tiêu Dao lần nữa, hắn ta tuyệt đối sẽ không chật vật, không chịu nổi một kích như trước đó ở Thiên Đạo Lâu.

“Cơ duyên cuối cùng này là thuộc về Pháp Hải ta.” Trong mắt Pháp Hải phụt ra tia sáng đỏ như máu.

...

Ở một khối đại lục, trên mảnh đất cơ duyên nào đó, một trận huyết chiến đang bùng nổ.

Tất cả thiên kiêu hạ giới đều đang vây công một người.

Bóng người kia mặc thần khải thiên mang giác đen nhánh dữ tợn trên người, cầm Thương Mang Thần Thương mũi nhọn lãnh lệ trong tay.

Đồng thời trong cơ thể có một kiếm ý cuồn cuộn không dứt đang tràn ngập, chấn vỡ hư không tứ phương.

Gã đâm xuyên một thương tới, trực tiếp xỏ xuyên qua ngực vài vị thiên kiêu, sinh mãnh tiêu diệt một đám.

Không bao lâu sau, tất cả thiên kiêu trong nơi cơ duyên này đều bị bóng người đó tàn sát hầu như không còn.

Nếu Quân Tiêu Dao có ở đây thì nhất định sẽ không cảm thấy xa lạ với bóng người này.

Đó là Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều, Dương Bàn!

Gã cũng hạ giới rất sớm trước đó, vì đạt được cơ duyên của hạ giới và tìm kiếm Bàn Hoàng tam kiếm còn lại.

“Cuối cùng cũng tới, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm trong cơ thể ta đã có dự cảm, nhất định tung tích của hai kiếm còn lại có liên quan đến kẽ nứt thập địa.” Ánh mắt Dương Bàn lộ ra ý sắc nhọn.

Gã vẫn luôn không cam lòng, xem Quân Tiêu Dao là mục tiêu.

Mà cơ duyên duy nhất có khả năng vượt qua Quân Tiêu Dao nằm ở kẽ nứt thập địa.

Cho nên lần này, Dương Bàn cũng đã hạ quyết tâm.

Lần này nếu gã lại không tranh, phỏng chừng sẽ hoàn toàn bị Quân Tiêu Dao ném ở sau người.

Thập giới biến động, có thể nói đã khiến cho mọi người chú ý.

Mà điều này lại là một hạo kiếp ngập trời đối với sinh linh hạ giới.

Bởi vì linh khí thiên địa bị hấp thu, linh khí trên đại lục cũng cực kỳ thiếu thốn.

Muốn tu luyện thì khó càng thêm khó.

Mà những Thánh Nhân muốn sống năm tháng dài lâu, muốn trường tồn tiếp ở thời đại thiếu thốn linh khí này thì hiển nhiên cũng một chuyện hết sức khó khăn.

Cho nên điều này là một loại đả kích trầm trọng đối với sinh linh hạ giới.

Nhưng đối với thiên kiêu Tiên Vực mà nói, đây là sự bắt đầu của đại cơ duyên.

Bọn họ cũng sẽ không thương hại sinh linh hạ giới.

Chờ có được cơ duyên thì họ sẽ vỗ vỗ mông trở về Tiên Vực là được.

Dị động như vậy giằng co chừng mười ngày.

Sau hơn mười ngày, linh khí của mười khối đại lục rốt cuộc cũng ngừng tán loạn.

Nhưng cũng bị tiêu hao hầu như không còn.

Vào thời khắc nào đó, Quân Tiêu Dao chợt cảm nhận được gì đó, lập tức lấy túi thơm ra.

Trong loáng thoáng, khí tức túi thơm này giống như sinh ra cộng minh với một nơi nào đó, như muốn lôi kéo Quân Tiêu Dao tiến đến.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.”

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong.

Hắn trực tiếp gọi bọn người Nghệ Vũ tới.

“Chúng ta chuẩn bị xuất phát đi, cơ duyên lớn nhất của hạ giới đã hiện thế.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Nghe thấy lời này, trong mắt Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh đều có ánh sáng lập loè.

Khương Lạc Ly cũng bắt đầu hoan hô.

Đoàn người Quân Tiêu Dao rời khỏi nơi đóng quân của Cổ Thần tộc, đi đến ngoại hải.

Quân Tiêu Dao biết, địa điểm kẽ nứt thập địa xuất hiện là không xác định.

Có thể ở hoang sơn dã lĩnh, cũng có khi là trong xó xỉnh nào cũng nên.

Người có thể đi vào đó, trừ kẻ mang đại khí vận ra thì chính là người có được tín vật của tế đàn anh linh giống như Quân Tiêu Dao.

Qua chừng thời gian nửa ngày, dưới sự chỉ dẫn của túi thơm, Quân Tiêu Dao đi vào sâu trong ngoại hải của Vạn Tượng đại lục.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao đứng yên trên không trung một mặt biển.

Khương Lạc Ly lại chớp đôi mắt to, nhìn trái ngó phải, nghi hoặc hỏi: “Tiêu Dao ca ca, ngươi nói lối vào kẽ nứt thập địa nhập ở nơi nào vậy?”

Quân Tiêu Dao cười nhạt, duỗi tay chỉ chỉ mặt biển.

“Ở đáy biển?” Khương Lạc Ly há cái miệng nhỏ ra.

Nàng cũng không nghĩ tới, lối vào kẽ nứt thập địa kia lại nằm ở đáy biển sâu.

Vậy thì người không có vận khí nhất định thì thật sự không có khả năng tìm được.

Ngoài thân đám người Quân Tiêu Dao kích động pháp lực, hóa thành vòng bảo hộ, trực tiếp lủi xuống biển sâu.

Ngoại hải của Vạn Tượng đại lục cũng cực kỳ nguy hiểm giống như vô tận chi hải của Thiên Huyền đại lục.

Trong biển sâu còn có ẩn chứa không ít cự thú biển sâu khủng bố.

Tỷ như Lam Hoàn Chương Ngư, Cự Xỉ Sa, Hổ Đầu Ma Kình …v…v…

Nhưng những biển sâu cự thú đó đã bị đám người Đông Huyền lão tổ tùy tiện diệt sát.

Sau khi thâm nhập xuống đáy biển vạn trượng.

Ở hẻm núi đen nhánh dưới đáy biển, Quân Tiêu Dao phát hiện một cái khe không gian tối om.

Chung quanh cái khe, không gian vặn vẹo, nước biển không thể tiến vào trong đó.

Trong lúc mơ hồ, trong cái khe kia đang tỏa ra linh khí nồng đậm.

“Đó chính là lối vào kẽ nứt thập địa sao?” Bọn người Khương Lạc Ly trừng lớn đôi mắt.

“Đây chỉ là một trong những lối vào, hẳn những nơi khác của thập giới còn có lối vào khác.” Quân Tiêu Dao nói.

Bọn họ không chần chờ mà chuẩn bị tiến vào trong đó.

Nhưng mà, đám người Đông Huyền lão tổ lại phát hiện lối vào kẽ nứt thập địa kia lại mơ hồ truyền đến từng cảm giác bài xích.

Lấy tu vi Thánh Nhân của bọn họ căn bản không thể tiến vào trong đó.

“Đây là chuyện gì?” Bọn người Đông Huyền lão tổ cũng ngơ ngác.

Quân Tiêu Dao hơi suy tư một chút.

Truyền thừa của tế đàn anh linh trong kẽ nứt thập địa đều nhằm vào thế hệ trẻ tuổi.

Đối với các Thánh Nhân như Đông Huyền lão tổ thì đã không có tác dụng quá lớn.

Nói không chừng cơ duyên trong kẽ nứt thập địa vốn là chuẩn bị cho thế hệ trẻ, bởi vậy cường giả khó có thể tiến vào trong đó.

“Các ngươi cứ canh chừng ở chỗ này đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Đám người Đông Huyền lão tổ đành gật gật đầu.

Quân Tiêu Dao lập tức dẫn ba người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh bước vào thông đạo của kẽ nứt thập địa.

Hết chương 295.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 296. Phương Hàn tự mình cảm giác tốt đẹp(1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

(1) Tự mình cảm giác tốt đẹp ý là: cho dù người chung quanh có ý kiến gì với mình, hoặc dù cảnh vật chung quanh như thế nào, bản thân cảm thấy tốt là được, không bận tâm đến những chuyện khác

Còn về Quân Dĩnh Nhi, tu vi của nàng quá thấp, không thích hợp tiến vào trong đó.

Mà Tô Tử Quỳnh chỉ là nữ nô mà hắn tùy tiện nhận lấy, tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng không có tâm tư bồi dưỡng.

Cho nên hắn chỉ mang theo ba người Khương Lạc Ly.

Cùng thời gian đó, ở Vạn Tượng đại lục, trong một rừng rậm yêu thú.

Một thanh niên sắc mặt trầm tĩnh như nước đang điên cuồng săn giết yêu thú.

Trên đỉnh đầu hắn ta có một phù chiếu tràn ngập khí tức tối cao đang lập loè tỏa ra thần hoa.

Đó chính là Thập Lục hoàng tử Phương Hàn!

“Không đủ, ta còn chưa giết đủ, thực lực còn chưa đủ mạnh!”

Trong rừng yêu thú, Phương Hàn không ngừng đánh chết yêu thú, trong mắt mơ hồ mang theo huyết sắc, cứ như tẩu hỏa nhập ma.

Quân Tiêu Dao như một ngọn núi lớn đè lên ngực làm hắn ta không thở nổi.

Quân Dĩnh Nhi giống như trở thành thị nữ của Quân Tiêu Dao, ngày nào cũng theo sát bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Người nào cũng có thể nhìn ra sự khuynh mộ cực độ trong mắt Quân Dĩnh Nhi, giống như thiếu nữ hoài xuân, hận không thể điên cuồng cho không Quân Tiêu Dao.

Điều này làm Phương Hàn không thể tiếp thu.

Hắn ta không thể chịu đựng việc nữ nhân mình thích biến thành mẫu liếm cẩu của Quân Tiêu Dao.

Lòng đố kị hừng hực tràn ngập trong lòng hắn ta.

Chỉ có giết chóc mới có thể làm hắn ta dịu lại một chút.

Tế thần phù chiếu không ngừng hấp thu những huyết nhục chi khí đó của yêu thú để cường hóa thực lực của Phương Hàn.

Nhưng loại cường hóa này quả thực như muối bỏ biển khi đối mặt với thiên kiêu Tiên Vực cường đại như Quân Tiêu Dao.

“Không đủ, còn chưa đủ, đáng chết, cho dù có tế thần phù chiếu, nhưng muốn đuổi kịp Quân Tiêu Dao kia thì cũng không biết phải chờ đến năm nào tháng nào!” Phương Hàn phát ra tiếng rống giận không cam lòng, hung hăng nện một quyền vào cây cổ thụ.

Hắn ta muốn vượt qua Quân Tiêu Dao, muốn đến Tiên Vực, muốn có được sự ưu ái của Quân Dĩnh Nhi!

Mà đúng lúc này, sâu trong một sơn cốc phía trước bỗng có dao động không gian truyền đến.

Tâm thần Phương Hàn khẽ động, lắc mình đi đến.

Sau đó, Phương Hàn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì ở sâu trong sơn cốc kia lại có một cái khe không gian cao chừng một người.

Không biết cái khe không gian đen nhánh kia sẽ dẫn tới đâu.

Nhưng trong cái khe này lại mơ hồ truyền ra một luồng linh khí nồng đậm, khiến người ta cảm thấy lỗ chân lông cả người đều như thư giãn mở ra.

“Đây là...” Trong lòng Phương Hàn hung hăng chấn động, sau đó trong mắt hiện lên kích động.

Trước đó hắn ta cũng từng mơ hồ nghe thấy, Đại Dận hoàng chủ - phụ thân hắn ta nói qua, cơ duyên kẽ nứt thập địa sẽ mở ra, các thiên kiêu đều lao đầu muốn chui vào trong đó.

Nhưng không phải ai cũng có tư cách đi vào.

Mà trước mắt, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì cái khe không gian này chính là một trong những lối vào kẽ nứt thập địa.

“Ha ha, quả nhiên Phương Hàn ta là vai chính hội tụ khí vận thiên địa, cả loại đại cơ duyên này cũng mở rộng cánh cửa cho ta!”

Phương Hàn ngửa mặt lên trời cười lớn, tan đi suy sút và khói mù trước đó, nét mặt hắn ta toả sáng, giống như khôi phục sinh cơ.

Quân Tiêu Dao kia lợi hại thì thế nào thì chung quy cũng là người của Tiên Vực, không được thiên địa hạ giới phù hộ.

Mà Phương Hàn hắn lại là vai chính thiên địa chân chính của hạ giới, một trong những Nghịch Thiên Thập Tử.

“Quân Tiêu Dao, chờ ta tiến vào kẽ nứt thập địa, thu hoạch cơ duyên, ta sẽ chứng minh với Quân Dĩnh Nhi, ta còn mạnh hơn ngươi!” Ánh mắt Phương Hàn thật sáng ngời, không hề do dự mà dứt khoát bước vào cái khe không gian.

Không chỉ Phương Hàn.

Trên toàn bộ thập giới đại lục đều hoặc nhiều hoặc ít xuất hiện những khe không gian như lối vào này.

Phía Cơ Thanh Y, với thân phận Nghịch Thiên chi mạnh nhất của Tử Lý Đạo Huyền, thậm chí hắn ta cũng không cần chủ động đi tìm lối vào kẽ nứt thập địa mà nó đã trực tiếp xuất hiện trước mặt.

Đáy mắt Lý Đạo Huyền mơ hồ lộ ra một tia đắc ý.

Đây là minh chứng hắn ta không giống người thường, thậm chí còn là nổi bật nhất trong Nghịch Thiên Thập Tử.

Nhưng Cơ Thanh Y chỉ lạnh nhạt gật gật đầu, sau đó gót sen điểm nhẹ, lướt vào trong đó.

Cảm nhận được thái độ có chút đạm mạc của Cơ Thanh Y kia, đôi mắt Lý Đạo Huyền hơi trầm xuống.

Hắn ta thân là vai chính thiên địa của Hỗn Độn đại lục, Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất, tất nhiên dã tâm của những Nghịch Thiên chi Tử khác cũng không thể so sánh với hắn ta.

Hắn ta nhất định phải chinh phục Cơ Thanh Y.

Hắn ta cũng nhất định phải đi đến Tiên Vực.

“Chờ ta gom đủ căn nguyên của thập giới, trở thành Nghịch Thiên chi Vương thì cho dù là Cơ Thanh Y cũng chỉ có thể thần phục ta!” Lý Đạo Huyền hơi nheo đôi mắt lại, bước vào lối vào kẽ nứt thập địa.

Bên kia, Tiểu Ma Tiên và Vong Xuyên cũng tìm được một lối vào.

Còn có Dương Bàn, Pháp Hải, mỗi người trong bọn họ đều mời chào được một đám thiên kiêu có khí vận không nhỏ ở hạ giới.

Tuy không thể so sánh với Nghịch Thiên Thập Tử, nhưng cũng không yếu, thậm chí một số người trong đó có thể tranh phong với một ít thiên kiêu trẻ tuổi trên Tiên Vực.

Đương nhiên còn có một ít thiên kiêu Tiên Vực và hạ giới, hoặc vì ngoài ý muốn, hoặc là nhờ cơ duyên nào đó, cũng có thể tìm được lối vào kẽ nứt thập địa.

Nói ngắn gọn, một đám thiên kiêu đứng đầu hạ giới đều tiến vào kẽ nứt thập địa, triển khai trận tranh đoạt cơ duyên cuối cùng.

...

Trong thông đạo hư không đen nhánh thâm thúy, đám người Quân Tiêu Dao đang lao vút đi.

“Đây là cái khe không gian sao, sao lại xa như vậy?” Khương Lạc Ly nghi hoặc.

Theo lý thuyết, tiến vào khe không gian thì hắn sẽ nhanh chóng tới được đích đến.

Nhưng hiện tại bọn họ lại phải lao nhanh trong thông đạo hư không.

“Chỉ sợ đây cũng là một loại khảo nghiệm.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy.

Mà đúng lúc này, bước chân hắn bỗng khựng lại, hắn vẫy tay một cái, pháp lực phát ra, lôi kéo ba người Khương Lạc Ly qua một bên.

Ầm ầm ầm!

Ở nơi bọn họ dừng lại trước đó, hư không chấn vang sụp đổ, giống như hố sâu đen nhánh.

“Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã rơi vào rồi.” Khương Lạc Ly vỗ vỗ ngực, tim có chút đập nhanh.

Sau lưng Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh cũng chảy ra mồ hôi lạnh.

Vừa rồi bọn họ đều không cảm nhận được.

Nếu không có Quân Tiêu Dao lôi kéo bọn họ qua một bên thì hậu quả không dám tưởng tượng.

“Đều cẩn thận một chút, chỉ mới là thông đạo hư không này cũng sẽ chết một ít người.” Quân Tiêu Dao nói khẽ.

Hắn cũng không để ý.

Sức mạnh linh hồn cường hãn khiến cảm quan của Quân Tiêu Dao cực mạnh, có thể lập tức lẩn tránh nguy hiểm.

Cho nên bọn họ cũng hữu kinh vô hiểm mà thông qua thông đạo hư không này.

Hết chương 296.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 297. Đường hầm hư không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng những thiên kiêu khác lại không may mắn như vậy.

Thỉnh thoảng có thiên kiêu chết trong thông đạo hư không.

Hoặc là bị trùng động hư không cắn nuốt, hoặc là bị gió lốc hư không xé thành mảnh nhỏ.

Muốn có được cơ duyên thì phải lấy tánh mạng ra đánh cuộc.

Cuối cùng, rốt cuộc bốn người Quân Tiêu Dao cũng nhìn thấy ánh sáng phía trước đường hầm đen nhánh.

Bọn họ lao ra khỏi nơi đó, liếc mắt nhìn lại, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng có chút thất thần.

Đây là một mảnh đất cổ xưa, có dãy núi con sông, có di tích cổ mộ, có cánh đồng hoang vu vô ngần, có sông nước cuồn cuộn.

Đưa mắt nhìn ra, nơi này cũng không có khác biệt gì lớn so với ngoại giới.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, những cây cối trong núi non đều che đậy cả bầu trời.

Người thường đứng trước mặt những cổ mộc đó cứ như con kiến nhỏ bé.

Còn có những chấn động thỉnh thoảng truyền ra từ núi non và vô số thú ảnh khổng lồ.

Chúng mang đến cho người ta cảm giác như đi tới quốc gia của người khổng lồ.

“Sao ta cảm thấy như mình trở nên thật nhỏ bé?”

Loại cảm giác này thật không tốt đẹp gì đối với Khương Lạc Ly.

Nàng vốn dĩ đã đủ xinh xắn lanh lợi, hiện tại còn có cảm giác trở nên càng thấp bé.

“Không phải chúng ta thu nhỏ, ngươi cảm nhận linh khí thiên địa thử xem.” Quân Tiêu Dao giải thích.

Ba người Khương Lạc Ly hơi cảm nhận, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Linh khí thật nồng đậm, chỉ sợ linh khí Tiên Vực cũng không nồng đậm bằng nơi đây.” Nghệ Vũ kinh ngạc nói.

“Kẽ nứt thập địa hội tụ linh khí của thập giới, có hoàn cảnh này cũng thực bình thường, được linh khí tẩm bổ, cho nên cổ mộc và yêu thú của nơi này đều cao lớn hơn bình thường.” Quân Tiêu Dao nói.

Nhưng cùng lúc đó, yêu thú trong kẽ nứt thập địa khẳng định cũng sẽ càng hung mãnh.

Mà các loại hiểm địa đều sẽ tràn ngập nguy hiểm.

Rống!

Ngay vào lúc đám người Quân Tiêu Dao đang đánh giá mảnh thiên địa này.

Một con rết khổng lồ to chừng trăm trượng bay ra từ một khu núi rừng rậm rạp, cái xúc tua bén nhọn cắn thẳng về hướng Quân Tiêu Dao!

Con rết khổng lồ dài chừng trăm trượng này vô cùng hung hãn, sát khí ngập trời.

Đưa mắt nhìn ra ngoại giới, trừ phi là một ít dị chủng, nếu không con rết này không có khả năng trưởng thành đến hình thể này.

Nhưng trong kẽ nứt thập địa này có linh khí quá nồng đậm, tẩm bổ thiên địa, cũng dựng dục ra loại yêu thú hung hãn như thế này.

Nhưng mà, ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, chỉ đánh ra chưởng ấn kim sắc.

Phốc một tiếng, con rết to lớn tràn ngập sát khí này trực tiếp bị chụp nát đầu, thân thể thật dài rơi thẳng xuống từ giữa không trung, làm bay lên bụi đất mịt mù.

“Trong kẽ nứt thập địa này, cơ duyên và nguy cơ là cùng tồn tại, các ngươi muốn đi theo bên cạnh ta hay là tự đi xông pha?”

Quân Tiêu Dao nhìn về phía đám người Nghệ Vũ.

Nghệ Vũ nghe vậy thì hơi sửng sốt, vừa định mở miệng nói phải bảo vệ Quân Tiêu Dao.

Nhưng nghĩ lại thì hình như Quân Tiêu Dao căn bản không cần bọn họ bảo hộ.

Nghĩ đến đây, Nghệ Vũ chắp tay và nói: “Nghệ Vũ nguyện ý một mình đi lang bạt, tìm kiếm cơ duyên.”

Nghệ Vũ thực quả quyết.

Bởi vì hắn gánh trên vai huyết hải thâm thù, cho nên ý chí muốn mạnh lên cũng càng kiên định.

Trong kẽ nứt thập địa này, lấy thực lực và khí vận của hắn thì hắn có thể tìm được cơ duyên thuộc về mình.

“Vậy còn ngươi?” Quân Tiêu Dao nhìn về phía Yến Thanh Ảnh.

Yến Thanh Ảnh hơi cắn môi, tuy nàng ta vẫn rất muốn ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, nhưng nàng biết Quân Tiêu Dao muốn mình tự đi thăm dò.

Yến Thanh Ảnh thân là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, điều nàng cần nhất là đi rèn luyện một mình.

“Vì có thể giúp được công tử càng tốt, Thanh Ảnh cũng nguyện ý một mình đi rèn luyện để mạnh lên.” Yến Thanh Ảnh kiên định nói.

Vì Quân Tiêu Dao nên nàng ta mới nguyện ý rèn luyện gia tăng thực lực.

Hành động này làm trong lòng Khương Lạc Ly bên cạnh dâng lên một chút ghen tuông.

“Được rồi, các ngươi không hổ là tùy tùng mà ta nhận định.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh đều là người có được đại khí vận, nếu ở bên Quân Tiêu Dao thì ngược lại sẽ đánh mất cơ duyên thuộc về mình.

Nếu bọn họ đi rèn luyện một mình thì càng có khả năng niết bàn trong máu và lửa, trở nên càng mạnh.

Quân Tiêu Dao không cần những tên hèn nhát hoặc là du thủ du thực.

Tùy tùng của hắn đều là những người phải cùng hắn quân lâm thiên hạ ngày sau.

Sau khi đưa ra quyết định, Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh đều chắp tay với Quân Tiêu Dao, sau đó quả quyết rời đi.

Quân Tiêu Dao nghiêng mặt qua, nhìn Khương Lạc Ly một chút và nói: “Vậy còn ngươi?”

“Hì hì, đương nhiên là ở bên cạnh Tiêu Dao ca ca rồi, đừng nghĩ dùng cớ cái gì một mình rèn luyện, đóa hoa nhà ấm gì đấy, Lạc Ly chỉ muốn đi theo ngươi!”

Khương Lạc Ly tiến lên, dán dán vào người Quân Tiêu Dao, cánh tay ngó sen như ngọc kéo tay Quân Tiêu Dao, Quân Tiêu Dao chỉ biết câm nín nhìn trời.

“Nương à, nương tìm cho con phiền phức gì thế này?” Quân Tiêu Dao thầm thở dài trong lòng một tiếng.

Thân là con dâu khâm điểm của Khương Nhu, có lẽ chỉ có Khương Lạc Ly mới có thể tới gần Quân Tiêu Dao như vậy.

Trong mắt những nữ tử khác, Quân Tiêu Dao là bạch nguyệt quang cao lãnh, nhìn thấy nhưng không với tới được.

“Thật vất vả mới có thế giới hai người với Tiêu Dao ca ca, sao Lạc Ly có thể bỏ lỡ chứ?” Khương Lạc Ly sung sướng mà nghĩ vậy trong lòng.

“Được rồi, đi thôi.” Quân Tiêu Dao không để ý đến tính toán trong lòng Khương Lạc Ly.

Đối với một Loli đáng yêu điên cuồng muốn cho không, Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể mặc kệ.

Hai người họ bắt đầu thăm dò tại địa giới này.

Trong núi non có các loại kỳ trân dị quả.

Thậm chí cả thánh dược không thường được tìm thấy ở Tiên Vực cũng có không ít trong mảnh núi non này.

Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly cũng tiện tay ngắt lấy một ít.

Trên đường đương nhiên cũng có các loại hung thú xuất hiện, cả đám đều lớn hơn ngoại giới.

Tỷ như phệ kim thử có kích cỡ như con sói.

Chấn Địa Khâu Dẫn (con giun) thô to như mãng xà.

Còn có con dơi thị huyết giống như chim ưng khổng lồ.

Những quái thai cổ đại đó không chỉ có hình thể lớn hơn, mà thực lực còn mạnh hơn ngoại giới.

Trong đó có không ít quái thai cổ đại Niết Bàn Cảnh và Thông Thiên Cảnh, nhưng Quân Tiêu Dao đều chỉ dùng một chưởng là chụp chết.

Dù sao cũng không có mấy quái thai cổ đại có thể chịu được vài tỷ cân cự lực nghiền áp.

Hết chương 297.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 298. Mỗi người đều tìm kiếm cơ duyên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khương Lạc Ly cũng vui vẻ thoải mái, có Quân Tiêu Dao ở đây thì cảm giác an toàn quá cao, căn bản không cần lo lắng cái gì.

Nàng bỗng nghĩ tới cái gì đó, ngưỡng khuôn mặt nhỏ trong trẻo lên nói với Quân Tiêu Dao: "Tiêu Dao ca ca, Lạc Ly bỗng nghĩ tới, hình thể của yêu thú nơi này đều lớn hơn ngoại giới."

"Nếu Lạc Ly vẫn luôn ở lại kẽ nứt thập địa thì có phải cũng sẽ cao lớn lên hay không?"

Nghe thấy não động kỳ quái của Khương Lạc Ly, Quân Tiêu Dao nhất thời không biết nói gì.

Thật lâu sau, hắn mới trả lời: "Ngươi thật là một đứa bé lanh lợi."

"Ai hắc..." Khương Lạc Ly khẽ thè lưỡi, nghịch ngợm cười.

Mà lúc này, ở dãy núi non phía trước đột nhiên xuất hiện một mảnh di tích cổ.

Có đoạn bích tàn viên, có cung điện sụp đổ, nhìn có vẻ hết sức cổ xưa, không giống như sản vật của thời đại cận cổ.

"Di tích thượng cổ sao?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia hứng thú.

Kẽ nứt thập địa chính là một cổ địa cơ duyên, rất ít ai có thể tiến vào.

Nhưng người có thể bước vào rồi còn thành lập cung điện như vậy thì nhất định có chút bản lĩnh.

Trong mảnh di tích cổ này, Quân Tiêu Dao cảm giác được một nơi trong đó tràn ngập linh khí nồng đậm, làm người ta cảm thấy như

muốn tẩy lễ phi thăng.

“Đi theo ta.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, dẫn theo Khương Lạc Ly tiến vào tòa di tích cổ này.

Oanh!

Quân Tiêu Dao dùng một tay đánh một cánh cổng đồng thau văng ra, đi thẳng một mạch vào bên trong.

Quân Tiêu Dao luôn chỉ cần dùng một chưởng đánh tan tất cả các loại cơ quan trận pháp trên đường đi.

Còn có một ít con rối đồng thau bảo hộ di tích cổ cũng bị Quân Tiêu Dao đấm bay.

Cuối cùng, bọn họ đi tới một đại điện.

Trong đại điện có một linh trì nằm trong đó.

Nước trong linh trì cực kỳ kỳ dị, nó hiện ra bảy màu, xa hoa lộng lẫy.

Trải qua vô số năm tháng, nước ao bảy màu đó không những không bốc hơi biến mất, ngược lại còn lắng đọng càng nồng đậm.

“Đây chẳng lẽ là, tẩy lễ chi thủy?” Khương Lạc Ly hô nhỏ lên.

Tốt xấu gì nàng cũng xuất thân từ Hoang Cổ thế gia, tầm mắt rất cao, rất nhiều bảo vật nhìn một cái đã biết được lai lịch.

“Không sai.” Quân Tiêu Dao cũng hơi mỉm cười.

Cho dù là ở Tiên Vực, tẩy lễ chi thủy cũng là tồn tại hết sức hi hữu.

Loại tẩy lễ chi thủy này chẳng những có mức độ linh khí nồng đậm, có thể sánh ngang với tiên nguyên hạ phẩm.

Càng khó được chính là, tẩy lễ chi thủy còn có hiệu quả tẩy lễ thân thể.

Loại tẩy lễ chi thủy này quả thực có thể so sánh với kim thân dịch

của Tiểu Tây Thiên.

Ở Tiên Vực, giá cả một giọt tẩy lễ chi thủy có thể so với một khối thần nguyên tuyệt phẩm.

Mà nơi này có một hồ tẩy lễ chi thủy đầy ấp.

“Đây hẳn là bút tích của vị nhân kiệt thượng cổ kiến tạo nên cung điện này.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Tẩy lễ chi thủy này thật sự rất thích hợp để Tượng Thần Trấn Ngục Kính của hắn lột xác.

Mượn dùng tẩy lễ chi trì này, Quân Tiêu Dao có tự tin khiến Tượng Thần Trấn Ngục Kính càng tiến thêm một bước.

Đến lúc đó, hắn càng nắm chắc sẽ lột xác ở tế đàn anh linh.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao chuẩn bị tiến vào tẩy lễ chi trì.

Khương Lạc Ly bên cạnh lại có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên.

“Nha đầu ngươi, chẳng lẽ...” Quân Tiêu Dao thiếu chút nữa đã quên bên cạnh còn có một con trùng nhỏ theo đuôi.

Nàng cũng muốn cùng tiến vào tẩy lễ chi trì?

Nhưng chỉ có một tẩy lễ chi trì thôi.

“Tiêu Dao ca ca, cùng nhau không?” Khương Lạc Ly vặn vẹo ngón tay, nâng gương mặt xinh đẹp trong trẻo lên.

Lông mi mảnh dài đang khẽ vẩy.

Trong đôi mắt long lánh lóe sáng lộ ra chút thanh thuần vô tội, mơ hồ...

Còn có một tia dụ hoặc như có như không.

Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng.

Cô nàng này muốn hắn phạm tội sao?

Không thể không nói, nếu Khương Lạc Ly thật sự ra chiêu dụ hoặc thì tuyệt đối là một tiểu yêu tinh mê người.

Cũng may Quân Tiêu Dao có đầy đủ định lực.

Đổi lại là nam nhân khác thì phỏng chừng sẽ hóa thân thành sói.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao vẫn cùng Khương Lạc Ly tiến vào tẩy lễ chi trì.

Đương nhiên, không cởi quần áo.

Hai người ngồi xếp bằng trong ao, bắt đầu hấp thu tẩy lễ chi thủy, tiếp thu tẩy lễ.

Quân Tiêu Dao thúc giục Thôn Thần Ma Công, ngoài thân hiện lên một rồi lại một lốc xoáy đen nhánh.

Tẩy lễ chi thủy không ngừng bị luyện hóa, hấp thu.

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao cũng truyền đến một rồi lại một tiếng vang như đậu nổ, đó là từng viên cự tượng vi lạp chuyển hóa thành long tượng vi lạp.

Cả người Khương Lạc Ly bên cạnh cũng tỏa ra ngọc quang, cứ như một nữ tiên nho nhỏ.

Hiển nhiên tốc độ nàng hấp thu tẩy lễ chi thủy không nhanh như Quân Tiêu Dao.

Nhưng thân thể của nàng cũng không cần quá nhiều tẩy lễ chi thủy gột rửa.

Khương Lạc Ly cũng không phải đi theo chiêu số tu luyện nhục thân.

Nàng có Nguyên Linh Đạo Thể, thân thể mềm mại kia lúc nào cũng đang tiếp thu và rèn luyện linh khí thiên địa.

Tu luyện như vậy giằng co chừng ba ngày ba đêm.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính của Quân Tiêu Dao cũng có tiến bộ

nhảy vọt.

Mà giờ phút này, ở bên ngoài di tích Sơn Mạch Cổ, có một vài bóng người đang lập loè.

Bọn họ đều là những thiên kiêu nhờ các loại cơ duyên ngoài ý muốn nên tiến vào kẽ nứt thập địa.

Các thiên kiêu kia đều có khí vận không tầm thường, tuy rằng còn chưa đạt tới trình độ của Nghịch Thiên Thập Tử, nhưng cũng không yếu.

“Ha ha, phía trước có một di tích cổ!”

“Linh khí thật nồng đậm, hẳn trong cổ điện kia có chí bảo!”

Một ít thiên kiêu nhắm vào một cổ điện, trong mắt mang theo hưng phấn, lắc mình lao vào.

Mà trong núi rừng phía sau bọn họ, một bóng người hiện hóa ra, nhìn nhìn những thiên kiêu đó, ánh mắt hơi lập loè.

“Hắn nói Quân Tiêu Dao nhất định sẽ tiến vào kẽ nứt thập địa, nhưng rốt cuộc Quân Tiêu Dao đang ở đâu?”

Bóng người này không phải ai khác mà là Phương Hàn đã tiến vào kẽ nứt thập địa.

Toàn bộ kẽ nứt thập địa, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Phương Hàn suy tư trong lòng một lát, sau đó cũng lắc mình tiến vào cổ điện kia.

Mà ở tẩy lễ chi trì trong cổ điện, Quân Tiêu Dao cũng sắp kết thúc tu luyện.

Trong thân thể hắn lại có thêm bốn vạn cự tượng vi lạp, chuyển hóa thành long tượng vi lạp.

Sức mạnh nhục thân lại bùng nổ thêm ba tỷ sáu trăm triệu cân, gần như gấp đôi lúc trước.

Hiện tại nếu Quân Tiêu Dao thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính thì thần lực nhục thân sẽ đạt tới con số bảy tỷ ba trăm triệu cân khủng bố!

Điều này đã không thể dùng khủng bố để hình dung nữa, mà là tuyệt luân có một không hai!

Hết chương 298.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 299. Thần lực của nhục thân tăng lên gấp bội

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Xem ra ta thật sự sẽ biến thành siêu nhân một đấm rồi.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Mà vào khắc tiếp theo, ý cười trên khóe miệng hắn hơi thu lại, nhìn về cánh cổng cổ điện, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo.

“Một đám ruồi bọ phiền người.” Quân Tiêu Dao lạnh lẽo nói.

Vèo! Vèo! Vèo!

Tiếng phá cửa vang lên, một đám thiên kiêu lập tức vọt vào cổ điện.

Sau khi nhìn thấy tẩy lễ chi trì, trong mắt bọn họ đều bộc phát thần quang kinh người.

Sau đó một ít thiên kiêu còn nhìn thấy Khương Lạc Ly xinh đẹp đáng yêu, trong mắt lập tức hiện lên dị quang đang chớp động.

Bọn họ đưa mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Tuy thanh danh của Quân Tiêu Dao đã vang dội khắp bốn khối đại lục hạ giới, nhưng các thiên kiêu kia cũng không phải đều đến từ bốn đại lục đó.

Còn nữa, cho dù là thiên kiêu đến từ các đại lục như Thiên Huyền, Tinh Thần, Sâm La, nhưng nhiều nhất cũng chỉ nghe nói đến Quân Tiêu Dao, số lượng thiên kiêu từng gặp được hắn ít còn hơn cả ít.

Cho nên các thiên kiêu kia cũng không biết Quân Tiêu Dao.

“Ngươi là thiên kiêu của khối đại lục nào, chúng ta muốn cơ duyên nơi đây.” Một thiên kiêu trong nhóm người này lên tiếng.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao thật đạm mạc, lười nói nhiều, chỉ chuẩn bị chụp một tay qua.

Mà lúc này, phía sau lại bỗng có chiêu thức giáng thẳng đến, đi kèm còn có sức mạnh nhật nguyệt càn khôn.

Cú đánh lén này trực tiếp diệt sát vài tên thiên kiêu.

“Là ai!”

“Ai dám đánh lén!”

Những thiên kiêu còn lại đều tức giận.

Một bóng người lắc mình lao đến, đôi tay dịch chuyển, như thúc đẩy nhật nguyệt, nghiền áp đám thiên kiêu này.

Phốc!

Thân thể một thiên kiêu nổ tung.

Rắc!

Một thiên kiêu khác bị chấn vỡ cốt cách cả người.

Không bao lâu sau, đám thiên kiêu tiến vào cổ điện kia đều bị diệt sát không còn một mống.

Thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết này khiến cả Quân Tiêu Dao cũng hơi nhướng mày.

Bóng người này chính là Phương Hàn.

Dưới đáy mắt hắn ta có một tia ám quang hiện lên, mặt ngoài lại đi lên trước, chắp tay và nói với Quân Tiêu Dao: “Phương Hàn ra mắt Thần Tử.”

Nhìn thấy thái độ của Phương Hàn như vậy, đáy mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút thâm ý suy tư.

Không thích hợp.

Từ trước đến nay ánh mắt của Phương Hàn nhìn hắn đều mang

đầy không cam lòng và ghen ghét, quả thực nồng đậm đến không thể pha loãng.

Mà hiện tại, sao thái độ của hắn ta lại chuyển biến lớn như vậy?

Thậm chí còn giúp hắn giải quyết một phiền phức nhỏ.

Chuyện gì khác thường thì nhất định sẽ có trá.

Chẳng lẽ Phương Hàn này biết mình vĩnh viễn không đuổi theo kịp Quân Tiêu Dao, cho nên nhận mệnh chịu thua?

Quân Tiêu Dao cảm thấy không có khả năng lắm.

Thử hỏi người nào trong Nghịch Thiên Thập Tử không phải mang đầy kiêu ngạo.

Bảo bọn họ cúi đầu quả thực còn khó hơn giết họ.

Cho dù là Yến Thanh Ảnh, cũng là vì Quân Tiêu Dao giúp nàng báo huyết cừu, chém giết Đọa Thần Tử, bởi vậy nàng ta mới hoàn toàn thần phục Quân Tiêu Dao.

Nếu không có chuyện này thì Yến Thanh Ảnh cũng không có khả năng tùy tiện thần phục Quân Tiêu Dao.

“Không ngờ ngươi cũng tiến vào kẽ nứt thập địa.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Vâng, đều là vận khí mà thôi.” Phương Hàn nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, lời này của hắn ta cũng không sai.

Nếu không có khí vận phù hộ thì Phương Hàn này thật sự chẳng phải cái gì cả.

Mà hiện giờ hắn ta giết chóc đám thiên kiêu kia, thực lực bày ra chứng tỏ hắn đã mạnh hơn trước kia quá nhiều.

Chỉ sợ đó là công lao của bàn tay vàng thuộc về Phương Hàn.

Hiện tại Quân Tiêu Dao cũng không biết bàn tay vàng của hắn ta là cái gì, nhưng chắc hẳn phải có liên quan đến căn nguyên thế giới

của Tiềm Long đại lục.

“Phương Hàn, ngươi khiến người ta cảm thấy như thay đổi thành một người khác vậy.” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút thâm thúy.

Dưới đáy lòng Phương Hàn hơi lộp bộp một chút, sắc mặt lại bình tĩnh bất biến.

Hắn ta bỗng thở dài một hơi và nói: “Tại hạ cũng đã suy nghĩ cẩn thận, ta đã không còn đường ra ở hạ giới này, cho nên hy vọng có thể đi theo Thần Tử đến Tiên Vực, mong Thần Tử thành toàn.”

“À, thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao mặt ngoài khẽ gật đầu, trong lòng lại đang cười lạnh.

So tài diễn kịch à?

Hắn chính là nhân vật cấp ảnh đế.

Cả thiên kiêu Tiên Vực cũng bị Quân Tiêu Dao nắm mũi dắt đi.

Một Phương Hàn chốn hạ giới còn mơ mộng muốn chơi tâm cơ với hắn?

Quả thực là múa rìu qua mắt thợ, buồn cười đến cực điểm!

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không chọc thủng, càng không có ý ra tay với Phương Hàn.

Dù sao Phương Hàn cũng là con trai của Đại Dận hoàng chủ, là hoàng tử của Đại Dận hoàng triều.

Tùy tiện ra tay với hắn ta sẽ gây nên ảnh hưởng không tốt lắm.

“Một khi đã vậy thì cứ tương kế tựu kế, Phương Hàn, ngươi cho rằng mình ở tầng thứ hai, nhưng ta đã ở tầng thứ năm.” Quân Tiêu Dao cười lạnh dưới đáy lòng.

Mặt ngoài lại nói: “Thực lực của ngươi thật sự không yếu, lại còn giúp bản Thần Tử giải quyết phiền phức.”

“Chờ sau khi ra ngoài, bản Thần Tử cũng có thể dẫn ngươi lên Tiên Vực.”

“Đa tạ Thần Tử!” Phương Hàn lộ ra vẻ mặt vui mừng, hơi chắp tay lại, nhưng đáy lòng hắn ta lại đang cười lạnh.

“Quân Tiêu Dao, ngươi xác định mình có thể tồn tại đi ra ngoài sao?”

“Không có hộ đạo nhân, không có thân phận Quân gia thì ngươi cũng chỉ là một thiên kiêu hơi lợi hại một chút mà thôi, còn không phải bị ta nắm mũi dắt đi à.”

Phương Hàn cười lạnh trong lòng.

Hắn ta cảm thấy kỹ thuật diễn của mình không có chút sơ hở nào.

Quân Tiêu Dao đã tin lời hắn ta nói, hơn nữa bước đầu buông nghi ngờ và cảnh giác xuống.

Nhìn Phương Hàn cúi đầu chắp tay.

Quân Tiêu Dao cũng tấm tắc cảm thán trong lòng.

Vì lừa gạt hắn mà Phương Hàn này thật biết nhẫn nhục phụ trọng.

Chỉ là hắn ta có cậy vào gì mà nghĩ mình có thể đối phó hắn kia chứ?

Bàn tay vàng sao?

Trong lòng Quân Tiêu Dao nghĩ tới các loại khả năng.

Mà lúc này, Khương Lạc Ly cũng rời khỏi trạng thái tu luyện.

Nàng liếc một cái đã nhìn thấy Phương Hàn, sau đó khuôn mặt nhỏ hơi đen lại.

Thật vất vả nàng mới có thế giới hai người với Quân Tiêu Dao, sao nửa đường lại xuất hiện một tên chen ngang chứ?

“Tiêu Dao ca ca, hắn là?” Khương Lạc Ly nhăn mày lại.

“Một vị hoàng tử của Đại Dận hoàng triều.” Quân Tiêu Dao thuận miệng nói.

“À, Tiêu Dao ca ca, vậy chúng ta đi thôi.” Khương Lạc Ly muốn ném lại tên Phương Hàn đáng ghét này.

Phương Hàn thấy thế thì vội vàng mở miệng nói: “Tại hạ hy vọng có thể đi theo bên cạnh Thần Tử.”

“Sao ngươi làm người ta ghét quá vậy.” Khương Lạc Ly tức giận nói.

Bị Khương Lạc Ly quở trách như vậy, sắc mặt Phương Hàn cũng xanh trắng luân phiên.

Chỉ cần là nam nhân thì đều không muốn bị khác phái mắng như vậy.

Nhưng Phương Hàn vẫn kiên trì.

Hết chương 299.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 300. Quân Tiêu Dao hiểm ác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao nhìn thật sâu vào mắt Phương Hàn, nói: “Vậy được thôi, ngươi cứ đi theo bản Thần Tử đi.”

“Tiêu Dao ca ca...” Khương Lạc Ly cắn môi, càng cảm thấy Phương Hàn này chướng mắt.

Quân Tiêu Dao xua tay, ngăn Khương Lạc Ly nói tiếp.

Vì sao phải để Phương Hàn đi theo?

Tất nhiên là vì, Quân Tiêu Dao cảm thấy hứng thú với bàn tay vàng và căn nguyên thế giới của Phương Hàn.

Nếu Phương Hàn không đi theo mình thì làm sao hắn ta làm chuyện gì được?

Hắn ta không làm được thì làm sao Quân Tiêu Dao có lý do để ra tay với con trai của công thần kia chứ?

Phương Hàn muốn đi theo Quân Tiêu Dao là do không có ý tốt.

Quân Tiêu Dao cũng muốn sáng tạo cơ hội cho hắn ta.

Nếu như vậy, hắn có thể danh chính ngôn thuận cướp đoạt cơ duyên của Phương Hàn.

Đám người Đại Dận hoàng chủ cũng sẽ không sinh lòng oán hận.

Đẹp cả đôi đàng, chẳng phải quá tốt hay sao?

Nếu Phương Hàn biết được suy nghĩ trong lòng Quân Tiêu Dao thì nhất định sẽ phẫn nộ hô to.

Ngươi là một tên hiểm độc!

Nhưng đáng tiếc, Phương Hàn cũng không biết.

Thậm chí hắn ta còn nghĩ lầm là Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn buông bỏ phòng bị với mình.

Sau đó đám người Quân Tiêu Dao cũng rời khỏi tòa cổ điện này.

Bọn họ tiếp tục tìm kiếm cơ duyên.

Nhưng các loại cơ duyên đều là bị Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly chia nhau.

Phương Hàn đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao không vớt được cả một cọng lông.

Điều này làm sắc mặt Phương Hàn mơ hồ có chút khó coi.

Hơn nữa càng làm trong lòng Phương Hàn tức giận chính là.

Bọn họ còn phát hiện một cây Bất Tử Dược.

Cây Bất Tử Dược kia chính là hai loại quả quấn lấy nhau, một quả có màu xích kim, một quả có màu thủy ngân.

Cây Bất Tử Dược này tản ra một luồng sức mạnh âm dương càn khôn nhật nguyệt.

“Nhật Nguyệt Bất Tử Dược?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Cho dù là ở Tiên Vực, Bất Tử Dược cũng là vật hi hữu.

Lúc trước hoàng nữ Bái Ngọc Nhi của Chu Tước Cổ Quốc vì một cây Bất Tử Dược mà phải quỳ xuống cầu xin.

Có thể thấy được vật như Bất Tử Dược là hết sức hi hữu.

Cho nên phát hiện một gốc cây Bất Tử Dược ở bảo địa như kẽ nứt thập địa cũng là điều có thể lý giải.

Mà tâm tình của Phương Hàn lại vô cùng kích động.

Bởi vì cây Nhật Nguyệt Bất Tử Dược này cực kỳ phù hợp với hắn ta, nếu có thể luyện hóa thì sẽ rất có lợi cho hắn.

Bên cạnh Nhật Nguyệt Bất Tử Dược còn có một quái thai cổ đại

hung hãn đang chiếm cứ.

“Đi giải quyết quái thai cổ đại đó đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Nếu Phương Hàn muốn đi theo hắn thì tất nhiên phải làm việc cho hắn.

Phương Hàn nghe vậy thì đáy lòng cũng mơ hồ kích động.

Quân Tiêu Dao này tính để hắn ta giải quyết quái thai cổ đại, sau đó có được Nhật Nguyệt Bất Tử Dược sao?

Nếu là trước đó, Phương Hàn tuyệt đối không nghĩ Quân Tiêu Dao có lòng tốt như vậy.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao đã bị hắn ta lừa gạt, nói không chừng thật sự sẽ cho hắn ta một chút ngon ngọt để nếm thử.

Nghĩ đến đây, Phương Hàn lập tức bùng nổ pháp lực, trực tiếp lao về hướng quái thai cổ đại đó.

Không thể không nói, thực lực của quái thai cổ đại bảo hộ Nhật Nguyệt Bất Tử Dược cực mạnh.

Cho dù Phương Hàn là Nghịch Thiên chi Tử, muốn đối phó với nó cũng cực kỳ gian nan.

Hơn nữa có Quân Tiêu Dao ở bên, hắn ta cũng không tiện lấy tế thần phù chiếu ra để đối kháng.

Bởi vậy đánh có vẻ cực kỳ gian nan.

Nhưng Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly lại đứng một bên xem diễn, lười đến giúp đỡ.

Khương Lạc Ly còn làm quỷ diện với Phương Hàn, yêu kiều hừ một tiếng rồi nói: “Đáng đời!”

Phương Hàn chém giết với con quái thai cổ đại kia chừng nửa canh giờ, rốt cuộc cũng vô cùng gian nan mà đánh chết nó.

Hắn ta thở hồng hộc, toàn thân đều là máu tươi và huyết trảo, nhìn có vẻ rất chật vật.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, Phương Hàn khó có thể thi triển ra các loại át chủ bài, bởi vậy chỉ có thể gian nan thủ thắng.

Nhưng kết quả cũng tốt.

Phương Hàn thở nhẹ ra một hơi, lộ ra nụ cười nhạt.

Hắn ta xoay người, vừa muốn hái Nhật Nguyệt Bất Tử Dược kia thì nó đã bị một lực hút tóm lấy, cuối cùng dừng lại trong tay Quân Tiêu Dao.

Phương Hàn: "???"

Quân Tiêu Dao cười nhạt, ngược lại đưa Nhật Nguyệt Bất Tử Dược cho Khương Lạc Ly.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Lạc Ly lộ ra chút kinh hỉ, nàng nói: "Tiêu Dao ca ca, cái này cho Lạc Ly sao, có quá trân quý không?"

"Không sao, ta cũng không thiếu Bất Tử Dược." Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

"Đa tạ Tiêu Dao ca ca!" Khương Lạc Ly lộ ra nụ cười ngọt ngào, trên gương mặt có hai lúm đồng tiền hiện lên.

Nàng thân là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, cũng không phải thiếu Bất Tử Dược.

Nhưng đây là Quân Tiêu Dao tặng, ý nghĩa không giống nhau.

Đôi mắt to của Khương Lạc Ly chuyển động, sau đó nhón mũi chân, hơi nhảy lên, đánh lén Quân Tiêu Dao một cái, hôn lên má hắn.

"Nha đầu này..." Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Cũng may không hôn trúng miệng, bằng không coi như mất nụ hôn đầu tiên.

Quân Tiêu Dao cũng không tùy tùy tiện tiện động tâm với nữ nhân nào, hắn là bạch nguyệt quang cao lãnh trong lòng tất cả nữ nhân.

Nha đầu Khương Lạc Ly này muốn công lược hắn cũng không đơn giản như vậy.

Mà Phương Hàn thấy tình cảnh này thì đơ ra tại chỗ, cả người đều choáng váng.

Hắn ta trăm cay ngàn đắng mới chém giết được quái thai cổ đại, kết quả bảo bối này trực tiếp bị Quân Tiêu Dao cướp đi mất.

Không chỉ như thế, còn mượn hoa hiến phật, đưa cho muội tử Loli.

Quan trọng nhất chính là, muội tử Loli còn dâng lên một nụ hôn.

Chỉ có Phương Hàn hắn cô đơn đứng tại chỗ, vết thương đầy người thì thôi đi, còn ăn một họng thức ăn cho chó.

Con mẹ nó quá thê thảm!

Bông tuyết phiêu phiêu, gió bắc rền vang!

Phương Hàn cảm thấy có mưa băng lạnh lùng đập ầm ầm lên mặt mình.

Quân Tiêu Dao chú ý tới Phương Hàn, đáy mắt hiện lên một tia châm biếm.

Hắn mở miệng nói: “Phương Hàn, ngươi làm không tồi, bản Thần Tử cũng sẽ không bạc đãi ngươi.”

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, sắc mặt Phương Hàn mới đẹp lên một chút.

Nhưng trái tim hắn ta vẫn đang nhỏ máu.

Bởi vì Nhật Nguyệt Bất Tử Dược này thật sự là quá phù hợp với thể chất của hắn ta.

Quân Tiêu Dao quả thực đang tước đoạt cơ duyên thích hợp nhất

với hắn ta.

Nhưng kế tiếp, hành động của Quân Tiêu Dao lại làm Phương Hàn há hốc mồm.

Chỉ thấy Quân Tiêu Dao lấy ra một gốc cây linh dược, đưa cho Phương Hàn.

“A cái này...” Phương Hàn đứng thẳng đơ bất động tại chỗ.

Hắn ta cảm nhận được một luồng ác ý sâu sắc.

Đứng trên linh dược là bảo dược, trên bảo dược là thánh dược, trên thánh dược mới là Bất Tử Dược.

Một cây Nhật Nguyệt Bất Tử Dược của hắn ta chỉ đổi lại một gốc linh dược thôi sao?

Con mẹ nó, còn là linh dược hạ phẩm!

Thân thể Phương Hàn đang run lên nhè nhẹ.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì ra vẻ rất kinh ngạc, lập tức nói: “Không đủ sao, không sao cả.”

Quân Tiêu Dao lại lấy ra một gốc linh dược hạ phẩm.

“Phốc!”

Rốt cuộc Phương Hàn cũng nhịn không được mà hộc ra một ngụm máu tim!

Hết chương 300.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 301. Bàn Hoàng Hư Không Kiếm xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phương Hàn cũng không biết rốt cục Quân Tiêu Dao là cố ý hay thật sự muốn làm như thế.

Hiện tại hắn ta đã tức giận đến cả người phát run, nhịn không được hộc ra tâm đầu huyết.

“Ngươi không sao chứ?” Sâu trong đáy mắt Quân Tiêu Dao hiện ra cảm xúc châm chọc lạnh lẽo, mặt ngoài lại tỏ thái độ dò hỏi.

“Đa tạ Thần Tử quan tâm, tại hạ không sao cả, chỉ là thương thế trên người chưa lành.” Phương Hàn cắn chặt hàm răng, gằn từng chữ một.

“Vậy thì tốt, hai cây linh dược này hẳn có thể trợ giúp ngươi khôi phục thương thế.” Quân Tiêu Dao nói.

Phương Hàn thiếu chút nữa lại tức giận đến phun ra một ngụm máu.

Cái hắn ta muốn chính là Nhật Nguyệt Bất Tử Dược!

Mà không phải hai cây linh dược chó má cả chó cũng không ăn này!

Nhưng cuối cùng, Phương Hàn vẫn ăn hai cây linh dược đó, bởi vì ít nhất có thể khôi phục một ít thương thế.

“Phương Hàn à Phương Hàn, ngươi quá ngây thơ rồi.”

Nhìn Phương Hàn ngồi xếp bằng một bên để luyện hóa linh dược, trong lòng tràn đầy khổ bức, rồi lại không dám biểu hiện ra ngoài, Quân Tiêu Dao lạnh lẽo trào phúng trong lòng.

Xét về tâm kế thì Quân Tiêu Dao còn chưa từng sợ ai.

Không phải ngươi muốn đi theo ta để mưu đồ gây rối sao?

Được thôi.

Vậy ta để ngươi đi theo.

Chỉ là trên đường đi Phương Hàn đều phải nhỏ máu.

Bởi vì hắn ta là Nghịch Thiên chi Tử, có khí vận kinh người.

Nếu không có Phương Hàn thì nói không cũng không gặp được một cây Nhật Nguyệt Bất Tử Dược.

Hơn nữa Nhật Nguyệt Bất Tử Dược còn phù hợp với thể chất của Phương Hàn, rõ ràng chính là cơ duyên thuộc về Phương Hàn.

Quân Tiêu Dao lại ngang ngược cướp đoạt.

Phương Hàn tính kế hắn là phải trả giá.

Tất cả cơ duyên trên đường đi chính là cái giá đó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Quân Tiêu Dao không muốn Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh đi theo mình.

Bọn họ đều là người mang đại khí vận, nếu ở bên Quân Tiêu Dao thì ngược lại sẽ ảnh hưởng đến tiến bộ của bọn họ.

Nhưng Phương Hàn này ấy à? Chẳng sao cả, nên cướp đoạt thì cứ cướp đoạt, nên bá chiếm thì cứ bá chiếm.

Sau đó, ba người Quân Tiêu Dao tiếp tục đi tới.

Mà các loại cơ duyên dọc đường đi đều bị Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly lấy hết.

Thậm chí một ít cơ duyên nên thuộc về Phương Hàn cũng bị bọn họ bá chiếm.

Điều này làm trong lòng Phương Hàn ngập trời lửa giận, rồi lại phải nuốt ngược trở vào.

Có thể đoán được cảm giác thống khổ dày vò này.

“Quân Tiêu Dao, hiện tại ngươi cứ đắc ý đi, lúc sau ta muốn ngươi vĩnh viễn không đi ra được kẽ nứt thập địa!” Phương Hàn đang im lìm mà gào rống trong lòng.

Qua chừng một ngày.

Bước chân của Quân Tiêu Dao bỗng khựng lại.

“Tiêu Dao ca ca, làm sao vậy?” Khương Lạc Ly hỏi.

Quân Tiêu Dao không trả lời.

Bởi vì hắn cảm giác được, hình như Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong pháp khí không gian đang hơi rung động, phát ra tiếng kiếm reo.

“Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, chẳng lẽ...” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút suy tư.

“Qua bên kia.” Quân Tiêu Dao đi về một phương hướng.

Tồn tại sinh ra cộng minh với Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm nằm ở hướng kia.

Mà đồng thời, ở phía Quan Quân Hầu Dương Bàn cũng có phát hiện, ánh mắt gã nhìn ra nơi xa, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

“Cơ duyên thuộc về ta đã xuất hiện rồi.”

Ở một sơn lĩnh, một hòa thượng tuổi trẻ thân khoác áo cà sa kim sắc đi ra, đó là Pháp Hải của Tiểu Tây Thiên.

Hắn ta nhìn về phía nơi xa, chắp tay trước ngực và nói: “A di đà phật, chỗ bảo địa kia có duyên với tiểu tăng.”

...

Đây là một mảnh bình nguyên diện tích vô cùng rộng lớn, mà ở trên không trung bình nguyên, một cổ điện lơ lửng nổi lên trong tầng mây phía chân trời, liếc nhìn một cái trông có vẻ rất giống Lăng Tiêu bảo điện.

Chung quanh tràn ngập sức mạnh hư không, thỉnh thoảng có cái khe không gian đen nhánh hiện ra, cứ như cự thú vực sâu mở to cái miệng khổng lồ.

Mà ở bình nguyên này có một ít thiên kiêu lao vút qua, ánh mắt nhìn về phía cổ điện trong tầng mây phía chân trời, trong mắt dâng trào cảm xúc nóng cháy.

“Tuyệt đối là một mảnh đất cơ duyên!” Một ít thiên kiêu lộ ra ánh mắt lửa nóng, cả người kích động pháp lực, lập tức bay lên trời.

Nhưng mà, ngay vào lúc bọn họ muốn tới gần cổ điện hư không kia.

Một hắc ảnh khổng lồ giống như đại lục che khuất mọi người.

Đó là một sinh linh to lớn như Côn Ngư, cứ như lấy hư không làm biển, phá không lao ra, xé rách không gian vạn trượng, há mồm cắn nuốt về hướng các thiên kiêu.

“Trời ạ, đó là... Cổ Hư Côn!” Một thiên kiêu sợ đến mức sắp trợn mắt đến rớt ra khỏi tròng.

Cổ Hư Côn là một loại sinh linh thuần huyết thực lực cực kỳ khủng bố, nghe đồn sinh hoạt trong hư không vô tận.

Thậm chí có thể bình yên sinh tồn trong gió lốc hư không khủng bố.

Đương nhiên, thực lực của loại sinh linh thuần huyết này cũng cực kỳ đáng sợ.

Vừa mở miệng thì giống như hắc động, bùng nổ sức hút vô tận, những thiên kiêu kia căn bản không có khả năng để phản kháng thì đã bị hút vào trong đó.

Tu sĩ dưới Thông Thánh Cửu Giai căn bản không có khả năng chống cự sự cắn nuốt của Cổ Hư Côn.

Mà trong cơ thể Cổ Hư Côn cũng không có huyết nhục tạng phủ như yêu thú tầm thường, mà là một không gian nhỏ tràn ngập gió lốc hư không.

Bất cứ sinh linh nào bị Cổ Hư Côn cắn nuốt thì cũng bị gió lốc hư không trong cơ thể nó cắt nát thành năng lượng thuần túy rồi bị Cổ Hư Côn hấp thu.

Một cú đớp vừa rồi của Cổ Hư Côn đã cắn nuốt hơn phân nửa những thiên kiêu đó.

Một ít thiên kiêu còn chưa kịp ra tay thì đã ứa mồ hôi lạnh ròng ròng cả tấm lưng.

Nhưng kỳ quái chính là, hình như Cổ Hư Côn kia chỉ quay chung quanh cổ điện trên hư không, cứ như thần thú bảo hộ.

Nó cũng không chủ động rời khỏi phạm vi kia.

Nhưng nếu vậy thì không ai có thể bước vào cổ điện hư không.

Cảm giác bi thôi đưa mắt trông mong nhìn kim sơn, lại không cách nào chiếm được khiến rất nhiều thiên kiêu khó chịu trong lòng.

Lúc này, nơi xa có ánh cầu vòng chiếu tới, một bóng người đứng vững trên hư không, đó là Dương Bàn.

Gã đưa mắt nhìn về phía cổ điện hư không xa xa, trong mắt có ánh sao lập loè.

Gã có thể cảm nhận được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm trong cơ thể mình đang run rẩy, hình như sinh ra cộng minh nào đó.

“Chẳng lẽ là... Bàn Hoàng Hư Không Kiếm?” Dương Bàn theo bản năng dùng tầm mắt lại trên cổ điện hư không kia.

Chung quanh cổ điện, sức mạnh hư không đang kích động.

Tính chất đặc biệt này tương tự như Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

Nhưng con Cổ Hư Côn bên cạnh cổ điện hư không kia lại khiến Dương Bàn nhíu mày.

Cho dù là gã, muốn đối phó loại sinh linh thuần huyết như Cổ Hư Côn thì cũng cực kỳ khó khăn.

Nếu bị nó cắn nuốt thì tuyệt đối có nguy cơ sẽ ngã xuống.

Thiên Mang Giác Thần Khải trên người gã cũng khó có thể ngăn cản uy năng của gió lốc hư không trong cơ thể Cổ Hư Côn.

“Nên làm thế nào cho phải?” Dương Bàn nhăn mày thật sâu.

Hết chương 301.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 302. Dương Bàn và Pháp Hải kết minh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, ở một phương hướng khác, có phật quang chiếu khắp, có tiếng tụng kinh vang lên.

Một hòa thượng mặc áo cà sa kim sắc xuất hiện, đó là Pháp Hải.

“Hả? Phật Tử của Tiểu Tây Thiên?”

Nhìn thấy Pháp Hải xuất hiện, Dương Bàn nhướng mày.

Đều là thiên kiêu của thế lực bất hủ trên Tiên Vực, tất nhiên Dương Bàn biết vị Phật Tử tiếng tăm lừng lẫy này của Tiểu Tây Thiên.

“A di đà phật, thì ra là Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều, hạnh ngộ.” Pháp Hải nhìn thấy Dương Bàn thì chắp tay trước ngực và nói.

Sắc mặt Dương Bàn không có biến hóa gì.

Gã không có hứng thú với cái gì mà phật a đạo a, thậm chí có chút phiền chán.

Nhưng gã cũng từng nghe nói, hình như vì Quân Tiêu Dao mà Phật Tử này của Tiểu Tây Thiên từng mất hết mặt mũi ở Thiên Đạo Lâu.

Vậy thì cũng có thể lợi dụng điều này.

Hiển nhiên Pháp Hải cũng nghĩ tới thù hận của Dương Bàn và Quân Tiêu Dao.

Bọn họ nhìn nhau, tuy ai cũng mang tâm tư riêng, nhưng đều lộ ra một nụ cười.

“Pháp Hải, nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì hẳn Quân Tiêu Dao kia cũng tiến vào kẽ nứt thập địa này.” Dương Bàn nói.

“A di đà phật, tiểu tăng và Quân Tiêu Dao kia cũng có nhân quả phải chấm dứt.”

Ngay vào lúc hai người đạt thành sự ăn ý nào đó.

Một tiếng nói ôn nhuận thanh lãnh nhàn nhạt vang lên từ nơi xa: “Rốt cuộc cũng quyết định muốn kết minh để đối phó với bản Thần Tử sao?”

Nghe thấy giọng nói này, Dương Bàn và Pháp Hải lập tức chuyển mắt nhìn qua.

Trong mắt họ đều dâng trào sự oán độc lạnh lẽo sâu sắc.

Rốt cuộc chính chủ cũng đã tới!

Phía chân trời đằng xa có ba bóng người đi đến.

Đó là Quân Tiêu Dao, Khương Lạc Ly và Phương Hàn.

Quân Tiêu Dao nhìn về phía Dương Bàn và Pháp Hải.

Hai người này đã chất chứa oán hận rất lâu với hắn.

Trong mắt Quân Tiêu Dao có lãnh quang đang kích động.

Hộ đạo nhân không thể tiến vào kẽ nứt thập địa này, cho nên Dương Bàn và Pháp Hải đều chỉ một mình đi vào.

Một khi đã như vậy, cũng có thể kết thúc mọi chuyện.

Còn về chuyện sau khi giết bọn họ thì Bàn Võ Thần Triều và Tiểu Tây Thiên sẽ có phản ứng gì, Quân Tiêu Dao căn bản không để bụng.

Hắn không có khả năng vì bối cảnh của hai người này mà từ bỏ ra tay.

Nhổ cỏ tận gốc là điều mà Quân Tiêu Dao nên làm thì vẫn phải làm.

Cảm nhận được trong mắt Quân Tiêu Dao tràn ra sát ý nhàn nhạt, sắc mặt Dương Bàn và Pháp Hải đều mơ hồ có chút biến hóa.

Mặc dù hai người họ đã có được rất nhiều cơ duyên ở hạ giới, thực lực cũng tăng mạnh.

Nhưng Quân Tiêu Dao bạch y tuyệt thế trước mắt vẫn mang đến cho bọn họ một cảm giác sâu không lường được.

Khí tức của Quân Tiêu Dao thâm thúy như biển rộng, khiến người ta không thể nắm bắt, không rõ cực hạn của hắn ở nơi nào.

Mà ở phía sau Quân Tiêu Dao, Phương Hàn đưa mắt liếc nhìn Dương Bàn một cái rất kín đáo, trong mắt chớp động một tia sáng khó hiểu không dễ phát hiện.

“Cho dù lũ kiến kết minh, cũng chỉ là một đám kiến, hôm nay cứ để ta hoàn toàn kết thúc mọi chuyện đi.” Quân Tiêu Dao đạm mạc nói.

Hắn và đám người Dương Bàn cũng đã dây dưa một khoảng thời gian, đã đến lúc nên hoàn toàn chấm dứt.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, trực tiếp ra tay, hắn chỉ lật tay một cái thì trời sụp đất nứt, hư không cũng tan nát.

“Đồng loạt ra tay!” Dương Bàn rống lên một tiếng.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao ra tay, khí tức vô địch tản mát ra khiến tâm thần Dương Bàn khẽ run lên.

Gã nhanh chóng quyết định, không chút do dự mà mở miệng muốn liên thủ với Pháp Hải.

Pháp Hải cũng trực tiếp ra tay.

Vào lúc này, nếu còn để ý chuyện một chọi một đánh tay đôi thì chính là dâng đồ ăn cho Quân Tiêu Dao.

Hiển nhiên Pháp Hải cũng biết điều này, cho nên trực tiếp liên thủ với Dương Bàn.

Dương Bàn cầm Thương Mang Thần Thương trong tay, một thương đâm thẳng tới, giống như một con ác long màu đen, mang theo cảm giác sắc bén hung hãn.

Mà Pháp Hải lại tung ra Già Diệp Phật ấn, một ấn oanh kích ra, phật quang mênh mông, thánh quang cuồn cuộn mãnh liệt.

“Thực lực thật mạnh, đây là những thiên kiêu đứng đầu Tiên Vực sao?”

Cách đó không xa còn có một ít thiên kiêu hạ giới nhìn thấy Dương Bàn và Pháp Hải ra tay, họ đều ngơ ngác đứng nhìn.

Tuy khí vận của bọn họ không tồi, thực lực cũng coi như đứng đầu trong các thiên kiêu ở hạ giới, nhưng giờ phút này khi thật sự nhìn thấy thiên kiêu Tiên Vực ra tay, họ mới hiểu được chênh lệch giữa hai bên.

Trong các thiên kiêu hạ giới, chỉ có Nghịch Thiên Thập Tử mới có tư cách liều mạng phân chia cao thấp với thiên kiêu Tiên Vực.

Nhìn hai người này ra tay, sắc mặt Quân Tiêu Dao bình đạm mà không có một tia gợn sóng.

Sự cường đại hiện giờ của hắn gần như vô địch trong cùng thế hệ trên Tiên Vực.

Có lẽ cũng chỉ những quái thai cổ đại tuyết tàng hoặc là hậu duệ đại đế, ấu tử cổ hoàng mới có tư cách so mấy chiêu với hắn.

Quân Tiêu Dao không thi triển chiêu thức thần thông nào cả, chỉ đơn thuần đẩy ngang một chưởng ra.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính phát ra, thần lực ngập trời.

Bảy tỷ ba trăm triệu cân thần lực tuôn ra mãnh liệt.

Loại thần lực này là khái niệm gì? Nó đã đạt tới trình độ mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí ngày sau, Quân Tiêu Dao cũng có khả năng chứng đế bằng nhục thể.

Chỉ dựa vào nhục thể cũng có thể chống lại Đại Đế Cổ Hoàng!

Oanh!

Chiêu thức của ba người va chạm, Quân Tiêu Dao vừa ra tay thì gần như đánh tan tất cả thủ đoạn công kích của Dương Bàn và Pháp Hải.

Quân Tiêu Dao dùng tay không va chạm với Thương Mang Thần Thương của Dương Bàn.

Một cự lực phản chấn vô song truyền dọc theo thương thân.

Phốc một tiếng.

Thân thể Dương Bàn như bị cự chùy nghiền áp, miệng phun máu tươi, liên tục lui về phía sau.

Ngực gã phát ra tiếng rắc, hình như xương sườn đang vỡ vụn.

Nếu trên người gã không có Thiên Mang Giác Thần Khải thì phỏng chừng lần trùng kích này đã làm gã bị thương nặng.

Mà bên kia, Già Diệp Phật Ấn của Pháp Hải cũng trực tiếp bị đánh tan.

Hắn ta vội vàng thi triển ra pháp môn luyện thể chí tôn của Tiểu Tây Thiên, Trượng Lục Kim Thân.

Dao động pháp lực chấn động, tấn công vào Trượng Lục Kim Thân kia.

Pháp Hải cũng hộc ra một ngụm máu tươi, trong mắt hiện ra một tia kinh hãi.

Hắn ta và Dương Bàn đều không nghĩ đến, sức mạnh của Quân Tiêu Dao đã tăng vọt nhiều đến vậy, thật sự là xưa đâu bằng nay.

“Tiêu Dao ca ca quá lợi hại!” Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly chớp động tia sáng kỳ dị.

Nàng cũng không tiến lên hỗ trợ, bởi vì căn bản không cần thiết.

Hết chương 302.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 303. Dương Bàn và Pháp Hải liên thủ chiến Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao đối phó hai người bọn họ quả thực là không thể nhẹ nhàng hơn.

“Sao ta cảm thấy hắn lại mạnh lên thế này?”

Phía sau Khương Lạc Ly, Phương Hàn nhìn thấy Quân Tiêu Dao bày ra thần uy vô song thì ánh mắt đã âm trầm tới cực điểm.

Mà những thiên kiêu hạ giới chung quanh đều xem ngây người, nhìn choáng váng.

Cái gì gọi là núi cao còn có núi khác cao hơn?

Trước mắt chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Trong mắt bọn họ thì Dương Bàn và Pháp Hải đã rất mạnh.

Nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao thì bọn họ chỉ là đệ đệ!

“Chỉ có vậy thôi à? Liên thủ mà vẫn không thể làm bản Thần Tử sinh ra một tia chiến ý.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

“Quân Tiêu Dao, chớ có càn rỡ!” Ánh mắt Dương Bàn đỏ rực như máu, quát chói tai một tiếng.

Gã không thể chịu đựng được loại nhục nhã này, lập tức thúc giục pháp lực.

Một thanh cổ kiếm bỗng lao vút ra từ trong thân thể gã, tản ra sức mạnh sinh linh vô tận.

Vết thương trên thân thể gã cũng bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

“Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm đang bị phong tỏa khí tức trong pháp khí không gian của hắn.

Cho nên Dương Bàn và Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm đều cảm ứng không được.

“Hôm nay sẽ lấy kiếm này trảm ngươi!”

Đây là lần đầu tiên Dương Bàn triệt triệt để để tung ra Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, điều này cũng đại biểu quyết tâm nhất định phải trảm Quân Tiêu Dao của gã.

Mà Pháp Hải cũng không giữ lại cái gì nữa, ở phía sau hắn ta xuất hiện hư ảnh chúng sinh triều bái.

Sức mạnh tín ngưỡng mênh mông đang kích động.

Mà ở trung ương chúng sinh triều bái có hư ảnh một phật đà kim sắc đang ngồi xếp bằng.

Chỉ là khác với trước đó, cả người phật đà kim sắc này lượn lờ huyết quang.

Mặt chính diện là phật đà từ bi, nhưng cái ót lại mọc ra thêm một khuôn mặt, giống như Ma Vương ác quỷ dưới địa ngục.

“Sức mạnh tín ngưỡng, Phật Thân Ma Tâm?” Quân Tiêu Dao liếc nhìn Pháp Hải một cái.

Trước đó khi ra tay với Pháp Hải ở Thiên Đạo Lâu, hắn cũng đã mơ hồ có phát hiện.

Không ngờ hiện tại, dưới sự gia trì của sức mạnh tín ngưỡng, Pháp Hải thật sự hoàn toàn khai quật ra sức mạnh Phật Thân Ma Tâm.

Nhưng...

Đứng trước mặt thực lực tuyệt đối thì những thứ này đều là phí công.

“Phật Thân Ma Tâm, Thiên Thủ Ma Phật!”

Pháp Hải quát lên một tiếng, phát ra sấm sét.

Hư ảnh Ma Phật kim sắc hiện ra ngàn cánh tay, cùng đánh về hướng Quân Tiêu Dao.

Thiên Thủ Ma Phật này có uy năng mạnh tới cực điểm, thiên thủ cùng đánh ra, quả thực như muốn đánh nứt hư không trời cao.

Mà Dương Bàn cũng thao túng Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, trên kiếm phong lập loè kiếm quang lộng lẫy, một kiếm chém xuống, không gian giống như trang giấy bị cắt ra.

Đối mặt với cực chiêu của hai người này, Quân Tiêu Dao thúc giục Chí Tôn Cốt trong ngực.

Thần quang hừng hực lóa mắt hiện ra, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ che trời trải rộng phù văn trời xanh, ầm ầm đánh về hướng hai người.

Đồng thời, sức mạnh Thôn Thần Ma Công cũng bị thúc giục.

Hư không chung quanh hiện lên một loạt hắc động, bùng nổ sức hút, đánh tan uy lực chiêu thức của hai người.

Ầm ầm ầm!

Giống như mười vạn sấm sét cùng bùng nổ, nhấc lên gió lốc ở phía chân trời.

Dưới sự va chạm mạnh đến cực điểm này, Pháp Hải và Dương Bàn đều gãy xương nát gân, ói ra máu tươi như không cần tiền, bay ngược ra sau.

Những sóng xung kích khủng bố đó còn chưa dừng lại trên người Quân Tiêu Dao thì đã bị lốc xoáy hắc động của Thôn Thần Ma Công hóa giải.

“Nhàm chán thật.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Đối với những thủ hạ bại tướng đó, chênh lệch giữa bọn họ và Quân Tiêu Dao chỉ càng lúc càng lớn, mà sẽ không nhỏ lại.

“Kết thúc.” Quân Tiêu Dao nâng tay đàn áp thẳng qua.

Mà lúc này, Phương Hàn bỗng hành động.

Hắn ta vận dụng một chí bảo, Tỏa Linh Liên, trực tiếp lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà trói Khương Lạc Ly lại.

Đồng thời hắn ta còn tung ra bàn tay vàng của mình là tế thần phù chiếu, để nó lơ lửng trên đầu Khương Lạc Ly.

“Quân Tiêu Dao, dừng tay, nếu ngươi lại động đậy một cái thì ả sẽ phải mất mạng!”

Tình thế đột nhiên xảy ra khiến một ít thiên kiêu xem náo nhiệt cách đó không xa cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Loại biến hóa này không khỏi quá đột ngột, khiến người ta không kịp phản ứng.

Khương Lạc Ly còn chưa kịp phục hồi tinh thần.

Vừa rồi lực chú ý của nàng luôn đắm chìm trên người Quân Tiêu Dao.

Kết quả vừa tỉnh táo lại thì mình đã bị Tỏa Linh Liên buộc chặt.

Khương Lạc Ly hậu tri hậu giác, khuôn mặt nhỏ đỏ lên vì phẫn nộ, mềm mại hỏi: “Phương Hàn, ngươi đang làm cái gì!”

Vẻ mặt Phương Hàn thật lạnh lùng, bao trùm sương lạnh.

Ẩn nhẫn lâu như vậy, rốt cuộc hắn ta cũng lộ ra bản tính chân thật của mình.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua.

Nằm ngoài dự đoán của Phương Hàn chính là, trên mặt Quân Tiêu Dao vẫn không có quá nhiều kinh ngạc.

Tình cảnh này nằm ngoài tính toán của hắn ta.

“Hả? Chẳng lẽ hắn sớm đã phát hiện, không, không có khả năng, ta che giấu rất tốt mà.” Phương Hàn nghĩ vậy trong lòng.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao cũng không lập tức dừng lại trên người Khương Lạc Ly bị khống chết, mà là nhìn về phía tế thần phù chiếu kia.

“Thì ra là thế, đây là bàn tay vàng để ngươi quật khởi sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ một tiếng.

Hắn có thể cảm nhận được, trong tế thần phù chiếu kia ẩn chứa sức mạnh căn nguyên thế giới.

Vậy đây chính là căn nguyên thế giới của Tiềm Long đại lục.

Đây cũng là thứ Quân Tiêu Dao muốn có được.

Nhưng bởi vì Phương Hàn là con trai của Đại Dận hoàng chủ, trước đó hắn cũng không thể làm quá mức, bằng không sẽ làm rét lạnh trái tim công thần.

Mà hiện tại đã không sao cả.

Quả nhiên Phương Hàn này tự mình tìm đường chết như hắn dự đoán.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại nhìn nhìn Tỏa Linh Liên buộc chặt Khương Lạc Ly.

Cho dù là ở Tiên Vực thì loại Tỏa Linh Liên này cũng rất ít thấy, ở hạ giới thì càng đừng nói nữa.

“Hẳn Tỏa Linh Liên này không phải của ngươi đúng không.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Lúc này, Dương Bàn đã bị thương nặng bỗng phát ra tiếng cười và nói: “Ha hả, Quân Tiêu Dao, thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, Tỏa Linh Liên này là ta cho hắn.”

Một câu của Dương Bàn xem như chỉ ra quan hệ hợp tác giữa gã và Phương Hàn.

“Cái gì, sao lại thế này, đáng giận, tên tiểu nhân nhà ngươi!” Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly dâng lên lửa giận.

Nàng vốn chán ghét Phương Hàn, hiện tại càng tức giận đến không chịu nổi.

Khương Lạc Ly muốn phản kháng, nhưng Tỏa Linh Liên lại khóa toàn bộ pháp lực của nàng lại.

Thậm chí nàng không thể vận dụng cả bảo bối trong pháp khí không gian, bởi vì không có nguồn pháp lực cung cấp.

Hết chương 303.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 304. Phương Hàn và Dương Bàn tính kế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn Khương Lạc Ly giãy giụa, Phương Hàn không để bụng mà cười, sau đó nhìn về phía Quân Tiêu Dao, giọng điệu mang theo một tia đắc ý và vui sướng nhàn nhạt: "Quân Tiêu Dao, trên đường đi ngươi luôn khinh nhục ta, chỉ sợ không nghĩ tới mình sẽ rơi vào tình trạng này đúng không?"

Phương Hàn rất đắc ý, cảm thấy bắt được nhược điểm của Quân Tiêu Dao, chiếm cứ thượng phong.

Hơn nữa trên đường đi hắn ta cũng quan sát thấy hẳn Khương Lạc Ly này là người quan trọng đối với Quân Tiêu Dao,.

Khống chế được Khương Lạc Ly thì chẳng khác nào bắt được tẩy của Quân Tiêu Dao.

Đây là sự tự tin của Phương Hàn.

"Cho nên trên đường đi ngươi vẫn luôn ẩn nhẫn để chờ đợi thời khắc này sao?" Sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất bình đạm.

Phương Hàn khẽ cười một tiếng, sau đó cũng không kiêng dè gì mà nói hết chân tướng sự việc.

Thì ra, không bao lâu sau khi hắn ta tiến vào kẽ nứt thập địa thì đã đụng phải Dương Bàn.

Kết quả hai người đều có thù hận với Quân Tiêu Dao, sau đó đã sắp xếp ra cái bẫy này.

Từ đầu đến cuối, Phương Hàn đều luôn tính kế Quân Tiêu Dao.

Nói xong thì Phương Hàn còn đắc ý cười nói: "Quân Tiêu Dao, sau khi nghe xong có tức giận không, hối hận không, phẫn nộ không?"

Quân Tiêu Dao cười nhạt lắc đầu, hắn nâng tay lên, lấy ra một khối ngọc thạch.

Đó là quang ảnh thạch có thể ghi lại hình ảnh.

“Những lời ngươi vừa nói đã được ta ghi lại hết cả rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

Vẻ mặt Phương Hàn hơi thay đổi, biết mình lại bị Quân Tiêu Dao tính kế.

Nhưng hắn ta không quá để ý, chỉ cười lạnh và nói: “Hiện tại ghi lại những hình ảnh đó thì có lợi ích gì, ngươi cho rằng mình còn có thể tồn tại đi ra khỏi kẽ nứt thập địa sao?”

“Một chứng cứ mà thôi.” Quân Tiêu Dao thu hồi quang ảnh thạch.

Có thứ này thì hắn muốn ngược sát Phương Hàn thế nào cũng được, không cần kiêng nể đám người Đại Dận hoàng chủ.

“Quân Tiêu Dao, ngươi lập tức thúc thủ chịu trói, bằng không ta sẽ hiến tế ả cho tế thần phù chiếu!” Phương Hàn lên tiếng uy hiếp.

“Tiêu Dao ca ca, đừng lo cho Lạc Ly, giết bọn chúng đi!” Khương Lạc Ly duyên dáng kêu to.

Nàng tuyệt đối không muốn mình trở thành gánh vác của Quân Tiêu Dao.

Nàng thà chết cũng không muốn liên lụy Quân Tiêu Dao.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi chớp động, mở miệng nói: “Ngươi cho rằng bản Thần Tử sẽ để ý loại uy hiếp này sao?”

“Hừm? Ngươi thật sự không có một chút cảm giác nào với ả sao?” Phương Hàn dán mắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

Hắn ta không tin Quân Tiêu Dao sẽ thờ ơ trước sống chết của Khương Lạc Ly.

Tuy Khương Lạc Ly không muốn Quân Tiêu Dao bị nàng liên luỵ, nhưng nếu Quân Tiêu Dao thật sự không quan tâm chút nào thì

thân là nữ hài tử, trong lòng nàng cũng khó tránh khỏi mất mát.

Nhìn Quân Tiêu Dao không có chút cảm xúc nào, Khương Lạc Ly cắn môi.

“Có lẽ, trước nay đều là Lạc Ly tự mình đa tình.” Khương Lạc Ly mất mát mà thầm nói.

Nàng thừa nhận, ban đầu nàng thật sự chỉ vì dung mạo của Quân Tiêu Dao mới liếm hắn.

Nhưng hiện tại, Khương Lạc Ly thích Quân Tiêu Dao, đã không chỉ vì thích khuôn mặt tuấn tú của hắn.

Tính cách, cử chỉ, tất cả của hắn, Khương Lạc Ly đều thích.

Nhìn Khương Lạc Ly cúi đầu kia, Quân Tiêu Dao hơi suy tư.

Nếu tính từ ích lợi tuyệt đối thì thật ra hắn không cần quan tâm Khương Lạc Ly.

Hiện tại Quân Tiêu Dao cũng không thích Khương Lạc Ly gì mấy.

Hoặc có thể nói hắn không quá để ý đến bất cứ nữ nhân nào.

Đây có lẽ là tính chất đặc biệt nào đó của tra nam, nhưng sự thật chính là như thế.

Quân Tiêu Dao quá khó động tình.

Hiện tại hắn chỉ một lòng muốn mạnh lên để trở thành một cổ máy tu luyện không có tình cảm.

“Thế nào, còn không thúc thủ chịu trói sao?” Phương Hàn hơi thúc giục tế thần phù chiếu.

“Cho nên các ngươi muốn trực tiếp giết ta à?” Quân Tiêu Dao đứng khoanh tay mà nói.

“Trực tiếp ra tay giết hắn đi.” Pháp Hải nói với Dương Bàn.

Đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Bỏ lỡ lần này thì muốn tru sát Quân Tiêu Dao gần như là chuyện không có khả năng.

Ánh mắt Dương Bàn chợt lóe, bỗng nhìn về phía con Cổ Hư Côn bên cạnh cổ điện hư không kia.

Gã ngẫm nghĩ, sau đó nói: “So với trực tiếp giết Quân Tiêu Dao, không bằng lợi dụng phế vật, cho hắn đi hấp dẫn sự chú ý của Cổ Hư Côn kia, chúng ta có thể nhân cơ hội để tiến vào cổ điện.”

Nghe kiến nghị của Dương Bàn, Pháp Hải cũng khẽ gật đầu.

Nếu bị Cổ Hư Côn cắn nuốt, gió lốc hư không trong cơ thể nó đủ để diệt sát Quân Tiêu Dao, hắn căn bản không có khả năng sống sót đi ra.

Nghĩ đến đây, Dương Bàn trực tiếp nói với Quân Tiêu Dao: “Thật ra còn có một biện pháp, ngươi đi hấp dẫn sự chú ý của Cổ Hư Côn kia, sau đó chúng ta có thể thả Khương Lạc Ly ra.”

“À, ngươi xác định?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Khóe môi hắn nhếch lên một độ cong nhỏ đến không thể phát hiện.

Có vẻ cục diện vẫn nằm trong sự khống chế của hắn.

“Yên tâm đi, chúng ta cũng không muốn đắc tội Khương gia quá mức, chỉ cần ngươi đi thì chúng ta nhất định sẽ thả Khương Lạc Ly ra.” Dương Bàn cười nhạt.

“Không cần, Tiêu Dao ca ca, đừng đi!” Khuôn mặt xinh đẹp của Khương Lạc Ly thất sắc, vội vàng hô.

Nếu Quân Tiêu Dao bị Cổ Hư Côn cắn nuốt thì gần như không có khả năng sống sót.

“Được.” Quân Tiêu Dao nhàn nhạt gật đầu.

Thật ra đề nghị của Dương Bàn cũng trùng khớp với ý của hắn.

Mấy chuyện như lục đục với nhau, tính kế sắp xếp bố cục, cho dù là Phương Hàn hay Dương Bàn thì đều chỉ là đệ đệ khi đứng trước

mặt Quân Tiêu Dao thôi.

Tính toán của Quân Tiêu Dao càng thâm sâu hơn bất cứ kẻ nào!

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao dễ dàng đáp ứng như vậy, Dương Bàn lại lộ ra một tia nghi ngờ.

Nhưng hiện tại Khương Lạc Ly đang nằm trong tay bọn họ, cũng không sợ Quân Tiêu Dao dùng quỷ kế gì.

“Quân Tiêu Dao, tốt nhất ngươi đừng giở thủ đoạn gì.” Dương Bàn lạnh lùng nói.

Quân Tiêu Dao cười nhạt, như tản bộ trong sân vắng, lập tức lao về hướng Cổ Hư Côn kia.

“Tiêu Dao ca ca!”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không quay đầu lại mà nhằm về phía Cổ Hư Côn, Khương Lạc Ly phát ra tiếng than như đỗ quyên kêu to.

Trước đó nàng còn vì trong lòng Quân Tiêu Dao không có mình mà có chút mất mát.

Nhưng hiện tại, hành động của Quân Tiêu Dao không nghi ngờ là chứng minh nàng vẫn có vị trí trong lòng Quân Tiêu Dao.

Điều này làm Khương Lạc Ly càng thích Quân Tiêu Dao, đồng thời cũng rất đau lòng, không muốn để Quân Tiêu Dao xảy ra bất trắc gì vì mình.

Nếu Quân Tiêu Dao biết tính toán của mình ngược lại đã làm Khương Lạc Ly gia tăng hảo cảm thì phỏng chừng hắn cũng cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Dù sao thì ý đồ thật sự của Quân Tiêu Dao cũng không phải vì cứu Khương Lạc Ly.

Hết chương 304.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 305. Bàn Hoàng Hư Không Kiếm xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao tới gần cổ điện hư không, sau đó giáng một chưởng về hướng Cổ Hư Côn.

Cổ Hư Côn phát ra tiếng gầm lên giận dữ, mở ra cái miệng khổng lồ như vực sâu, nhắm thẳng vào Quân Tiêu Dao mà lập tức cắn nuốt.

Một phương vòm trời cứ như bị nuốt vào trong đó.

Mà bước chân Quân Tiêu Dao chợt lóe, lách qua một bên.

Cổ Hư Côn lại lao theo cắn nuốt một đường.

“Cơ hội tốt!” Ánh mắt Dương Bàn và Pháp Hải đều chợt lóe.

Đồng thời, Dương Bàn cũng hô to với Phương Hàn: “Ngươi khống chế Khương Lạc Ly ở chỗ này, sau khi mọi chuyện kết thúc thì không thiếu chỗ tốt cho ngươi.”

Vừa dứt lời, Dương Bàn và Pháp Hải cùng lao về hướng cổ điện hư không.

Ánh mắt Phương Hàn chớp động.

Nói thật, hắn ta cũng không ngốc đến mức thật sự tin tưởng Dương Bàn và Pháp Hải.

Nhưng không có cách nào.

Hắn ta muốn Quân Tiêu Dao chết thì nhất định phải hợp tác với Dương Bàn.

Tỏa Linh Liên mà hắn ta dùng để chế phục Khương Lạc Ly cũng là Dương Bàn đưa cho.

Mà sự chú ý của Khương Lạc Ly đều nằm trên người Quân Tiêu Dao.

Cái miệng khổng lồ như vực sâu của Cổ Hư Côn phóng ra lực cắn nuốt khủng bố, giống như một Thôn Thần Ma Công bản cường hóa siêu cấp.

Cả người Quân Tiêu Dao trực tiếp bị Cổ Hư Côn một ngụm cắn nuốt vào.

“Tiêu Dao ca ca!” Khương Lạc Ly như hoàn toàn mất đi linh hồn.

Trong thời khắc Quân Tiêu Dao bị Cổ Hư Côn cắn nuốt, nàng cảm thấy toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

Đôi mắt vốn lộng lẫy sáng ngời của nàng đã không còn chút ánh sáng nào, cứ như biến thành cái xác không hồn.

Cho tới bây giờ, Khương Lạc Ly mới hiểu được Quân Tiêu Dao có ý nghĩa quan trọng bao nhiêu đối với nàng.

Nước mắt chảy xuống từ đôi mắt trống rỗng của nàng, chảy dọc theo khuôn mặt tái nhợt.

“Ha ha, đã chết, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng đã chết!” Phương Hàn phát ra tiếng cười to, cảm thấy vô cùng phấn khởi.

Ngọn núi lớn vẫn luôn đè trên đầu hắn ta rốt cuộc cũng bị đánh nát.

Anh hùng cái thế mà Quân Dĩnh Nhi vô cùng sùng bái kia rốt cuộc cũng ngã xuống.

Mà bên kia, Dương Bàn và Pháp Hải vừa bước vào cổ điện hư không nhìn thấy Quân Tiêu Dao bị Cổ Hư Côn cắn nuốt thì trong mắt cũng dâng trào hưng phấn.

Ngọn núi lớn mang tên Quân Tiêu Dao luôn đè trên đỉnh đầu rất nhiều thiên kiêu Tiên Vực, được coi là không thể vượt qua, hiện giờ rốt cuộc cũng ngã xuống ở kẽ nứt thập địa này.

Nếu tin tức này truyền về Tiên Vực thì tuyệt đối sẽ nhấc lên sóng

gió động trời khiến mọi người chấn động.

Đương nhiên, đám người Dương Bàn cũng phải gánh vác áp lực đến từ Quân gia.

Nhưng bọn họ cũng có tự tin, Quân gia cũng sẽ không kéo xuống mặt mũi mà nhằm vào bọn họ vì sự sát phạt giữa những người cùng thế hệ.

Ngay vào lúc ba người Dương Bàn, Pháp Hải, Phương Hàn thở phào nhẹ nhõm một hơi trong lòng.

Quân Tiêu Dao bị Cổ Hư Côn cắn nuốt vào bụng lại rơi vào mộtkhông gian đặc thù.

Trong bụng của Cổ Hư Côn là một mảnh hắc ám thâm thúy, giống như nơi nằm sâu trong vũ trụ.

Gió lốc như vô tận thổi quét trong đó.

Bất cứ sinh linh nào, nếu bị cuốn vào nơi đây thì sẽ lập tức bị xé rách phân giải trở thành năng lượng thuần túy, sau đó bị Cổ Hư Côn hấp thu.

Quân Tiêu Dao không chút chần chờ, trực tiếp tung ra Thanh Thiên Tổ Long Giáp.

Sau đó còn thi triển ra pháp môn phòng ngự mạnh nhất trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Minh Thần Bảo Hộ.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Thanh Thiên Tổ Long Giáp và Minh Thần Bảo Hộ, ngoài ra còn có pháp lực hộ thuẫn hùng hồn của bản thân Quân Tiêu Dao thêm vào.

Giờ phút này phòng ngự nhục thân của hắn được cường hóa tới cực điểm.

Có thể nói như vầy, hiện tại cho dù Quân Tiêu Dao đứng đó để Dương Bàn và Pháp Hải đánh thì bọn họ cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Quân Tiêu Dao.

Các loại gió lốc, gợn sóng hư không hung hăng đánh lên người

Quân Tiêu Dao, mang đến chấn động kịch liệt.

Với công kích trình độ này, đổi là kẻ nào khác, cho dù là thiên kiêu Tiên Vực thì thân thể cũng trực tiếp bị quất nát.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì chúng chỉ có thể làm thân thể hắn chấn động, khí huyết quay cuồng.

“Thật là sức mạnh hư không khủng khiếp, nếu không có chút tài năng, bị nuốt vào đây thì chắc chắn phải chết rồi.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Cũng chỉ có hắn dám mạo hiểm mà tiến vào trong đó.

Còn về vì sao?

Tất nhiên là vì trong lòng Quân Tiêu Dao có phán đoán.

Có khả năng Bàn Hoàng Hư Không Kiếm kia đang nằm trong cơ thể Cổ Hư Côn.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Quân Tiêu Dao, nhưng chân linh trong Thần Cung của hắn đã trở nên cực kỳ nhạy bén sau khi trải qua sự rèn giũa của Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp.

Cho nên cảm quan của Quân Tiêu Dao vượt xa đám người Dương Bàn.

Hơn nữa người bình thường gặp phải tình huống này thì sẽ bản năng cho rằng, bảo bối chân chính nhất định sẽ ở trong cổ điện hư không kia.

Không có ai sẽ nghĩ ra, bảo bối lại được giấu trong cơ thể của Cổ Hư Côn.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Đây mới là nguyên nhân Quân Tiêu Dao nguyện ý ra tay để bị Cổ Hư Côn cắn nuốt.

Căn bản không phải vì Khương Lạc Ly nên mới hy sinh như nàng đã suy nghĩ.

Chỉ sợ Quân Tiêu Dao cũng không biết, hắn lựa chọn làm như vậy, trong lúc vô ý cũng tăng số điểm hảo cảm trong lòng Khương Lạc Ly lên cao nhất.

Nếu nói trước đó Khương Lạc Ly thích Quân Tiêu Dao như hết thuốc chữa.

Vậy hiện tại là dạng có thể dâng hiến sinh mệnh cho Quân Tiêu Dao.

Bởi vì trong mắt nàng, Quân Tiêu Dao cũng có thể dâng hiến sinh mệnh vì nàng.

“Chắc dao động sức mạnh hư không này nằm sâu trong đó.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao nhìn vào nơi sâu hơn.

Hắn vượt mọi chông gai, cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, cắt qua gió lốc hư không phía trước, lao vào sâu bên trong.

Trong cơ thể Cổ Hư Côn là một không gian tự hình thành, phạm vi cực kỳ rộng lớn, quả thực không thua gì một tiểu đại lục.

Trên đường đi, Quân Tiêu Dao còn đụng phải một loại sinh linh kỳ lạ.

Những sinh linh đó có hình người, thân thể lại như mây trôi hội tụ lại, tràn ngập sức mạnh hư không.

“Hư không chi linh?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Hư không chi linh là một loại sinh linh hình thành từ không gian trong cơ thể Cổ Hư Côn, tương tự như một dạng ký sinh trùng.

Nếu có một ít sinh linh bị Cổ Hư Côn cắn nuốt, vì may mắn mà miễn cưỡng tồn tại thì những hư không chi linh hoạt đó sẽ xuất hiện rồi đánh chết sinh linh nọ.

Những hư không chi linh đó nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì giống như đàn cá mập ngửi thấy mùi máu mà tụ lại đây.

Hết chương 305.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 306. Cái giá phải trả khi chọc giận Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trong tay, thi triển ra Quân gia Lục Tiên Kiếm quyết.

Hiện giờ, Quân Tiêu Dao đã thông hiểu tất cả ba chiêu của Lục Tiên Kiếm quyết bao gồm Tiên Vẫn, Tiên Diệt, Lục Tiên.

Hắn chém ngang một chiêu Lục Tiên qua, kiếm quang cuồn cuộn phát ra, cứ như chiếu ra cảnh tượng đàn tiên ngã xuống.

Những hư không chi linh đó sôi nổi nổ tung dưới một kiếm này, hóa thành năng lượng hư không tinh thuần nhất.

Quân Tiêu Dao không ngừng bước đi, sau lưng vươn ra Ác Ma chi Dực.

Thân thể hắn như mũi tên mà lao vút vào bên trong.

Không bao lâu sau, hắn bỗng nhìn thấy hư không phía trước vặn vẹo, có một lốc xoáy hư không khổng lồ hiện ra.

Ở trong đó có một thanh cổ kiếm lúc ẩn lúc hiện, lơ lửng trôi nổi ở giữa lốc xoáy.

“Bàn Hoàng Hư Không Kiếm!” Trong mắt Quân Tiêu Dao bùng lên ánh sao.

Chuôi cổ kiếm này có tạo hình không khác gì Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm và Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm.

Chỉ là toàn thân tràn ngập sức mạnh hư không, lúc ẩn lúc hiện trên hư không.

Toàn bộ lốc xoáy hư không khổng lồ đều lấy Bàn Hoàng Hư Không Kiếm làm nguyên điểm mà xoay tròn.

Bất cứ tồn tại nào tới gần Bàn Hoàng Hư Không Kiếm cũng sẽ trực tiếp bị cắt thành mảnh vỡ.

Cho dù là Dương Bàn cũng không nghĩ tới, Bàn Hoàng Hư Không Kiếm mà gã tâm tâm niệm niệm muốn có được cũng không có ở cổ điện hư không, mà nằm trong cơ thể của con Cổ Hư Côn này.

“Ta có Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm trên người, cộng thêm Bàn Hoàng Hư Không Kiếm trước mắt, sau đó lại đánh chết Dương Bàn, đoạt Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm tới tay, ba thanh kiếm hợp nhất, đế binh Bàn Hoàng Kiếm sẽ tái hiện trong tay ta!” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật sáng ngời.

Đế binh là binh khí của đại đế, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Lực chấn nhiếp có thể so với vũ khí hạt nhân.

Chỉ sợ đám người Bàn Võ thần chủ của Bàn Võ Thần Triều cũng không thể ngờ, người thật sự thu thập đủ đế binh Bàn Hoàng Kiếm không phải Dương Bàn, mà là Quân Tiêu Dao hắn.

Quân Tiêu Dao lập tức lao vút về hướng Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

Hình như Bàn Hoàng Hư Không Kiếm cũng đã nhận ra nguy hiểm nào đó theo bản năng.

Hư không chung quanh nhấc lên gió lốc.

Quân Tiêu Dao lại thúc giục sức mạnh của Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

Khi sức mạnh này khuếch tán ra, Bàn Hoàng Hư Không Kiếm đã nhận ra khí tức đồng nguyên, bắt đầu chậm rãi ổn định lại.

Quân Tiêu Dao vươn tay, phát ra pháp lực, trực tiếp chộp Bàn Hoàng Hư Không Kiếm vào trong tay.

Oanh!

Ngay vào thời khắc Quân Tiêu Dao nắm Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

Hắn như cảm nhận được sức mạnh không gian vô tận chung quanh.

Không gian vốn hư vô mờ mịt, giờ phút này giống như biến thành vô số tầng tầng lớp lớp không gian trong mắt Quân Tiêu Dao.

Thậm chí hắn cảm thấy mình tùy tiện vung kiếm cũng có thể xé rách cả hư không.

“Cũng đã đến lúc đi ra ngoài, không biết sắc mặt Dương Bàn bọn chúng sẽ như thế nào?” Quân Tiêu Dao lắc đầu và cười khẽ.

Hắn một tay cầm Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, một tay cầm Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

Hai thanh kiếm cùng chém vào sâu trong hư không.

Cứ như Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Cùng lúc đó, bên ngoài cơ thể Cổ Hư Côn.

Ở cổng của cổ điện hư không, thân thể hai người Dương Bàn và Pháp Hải thoáng hiện.

Sắc mặt Dương Bàn không quá đẹp.

Trong cổ điện hư không này thật sự cũng có không ít bảo bối, nhưng ngặt nỗi lại không có Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

“Không đúng, cộng minh trước đó sẽ không sai lầm, nhưng vì sao trong cổ điện không có chứ?” Dương Bàn nghĩ trăm lần cũng không ra.

Pháp Hải bên cạnh lại giữ vẻ mặt bình đạm thong dong.

Hắn ta cảm thấy không có gì đáng tiếc, hơn nữa chủ yếu là Quân Tiêu Dao đã chết.

Khúc mắc của hắn ta cũng được giải trừ.

Dương Bàn cũng nghĩ tới điểm này, lập tức thở dài và nói: “Nhưng cũng được, tuy rằng không tìm được Bàn Hoàng Hư Không Kiếm,

nhưng ít ra Quân Tiêu Dao đã chết."

Trong mắt Dương Bàn, giết chết Quân Tiêu Dao càng quan trọng hơn có được Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

"Khương Lạc Ly ta sẽ không buông tha cho các ngươi, tuyệt đối sẽ không, chết cũng không!"

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly mang theo hàn ý thấu xương, cứ như trở thành loli hắc hóa.

Một hàn ý khiến lòng người giật mình phát ra từ trên người nàng.

Linh khí trong thiên địa như bắt đầu sôi trào, rơi vào trạng thái cuồng bạo.

"Không hổ là Nguyên Linh Đạo Thể xếp thứ một trăm trong ba ngàn thể chất, chỉ dùng cảm xúc cũng có thể ảnh hưởng đến sự vận chuyển của linh khí thiên địa."

Thấy tình cảnh như vậy, Dương Bàn tấm tắc thở dài.

Mà Pháp Hải nhìn khuôn mặt tuyết trắng đáng yêu của Khương Lạc Ly, trong mắt có tà quang kích động.

Hắn ta vốn là Phật Thân Ma Tâm, hành sự cũng bị ma tâm ảnh hưởng nên thiên hướng tà dị.

"Dương huynh, tiểu tăng cảm thấy thả ả rời đi giống như thả hổ về rừng, không bằng chúng ta..." Pháp Hải lộ ra một nụ cười có vẻ vô cùng tà dị.

Dương Bàn nghe vậy thì ánh mắt lập loè.

Đã đắc tội Quân gia rồi mà còn đắc tội thêm Khương gia thì sẽ tạo áp lực rất lớn đối với Bàn Võ Thần Triều.

Nhưng nghĩ đến việc dù thả Khương Lạc Ly ra thì nàng cũng sẽ trả thù.

Nếu đã vậy, còn không bằng dứt khoát mà giải quyết cho xong.

“Được.” Dương Bàn gật đầu.

Dù sao ở kẽ nứt thập địa này cũng không có hộ đạo nhân giám thị.

Bọn họ từ từ đi đến vị trí Khương Lạc Ly bị trói, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lẽo tà dị.

Khương Lạc Ly cắn môi, nhưng khi nàng muốn cá chết lưới rách, con Cổ Hư Côn kia bỗng bắt đầu quay cuồng trên hư không, không ngừng phát ra tiếng rít gào.

“Sao lại thế này?”

Đám người Dương Bàn, Pháp Hải, Phương Hàn đều thất kinh trong lòng.

Mà thân thể mềm mại của Khương Lạc Ly run lên, cứ như nghĩ tới cái gì, kích động đến nước mắt chảy tràn.

“Quả nhiên không sai, Tiêu Dao ca ca không có khả năng dễ dàng chết như vậy.” Khương Lạc Ly vui sướng cực độ.

Quả nhiên, ngay sau đó.

Trong ánh mắt chấn động của đám người Dương Bàn, một kiếm quang trực tiếp cắt qua thân thể Cổ Hư Côn, sức mạnh hư không bùng nổ.

Một bóng người bạch y tuyệt thế không nhanh không chậm bước ra từ trong đó!

Đó là Quân Tiêu Dao!

“Cái này...”

Ba người Dương Bàn trợn mắt há hốc mồm, cứng họng, tư duy như đông lại trong nháy mắt, không phục hồi tinh thần lại kịp!

Con mẹ nó cái này là gặp quỷ sao?

Dương Bàn thật sự không cách nào tưởng tượng được, Quân Tiêu Dao bị Cổ Hư Côn cắn nuốt rồi mà cũng không chết.

Ngược lại còn cắt đứt thân thể Cổ Hư Côn rồi chậm rãi đi ra ngoài.

Chuyện này quả thực làm điên đảo suy nghĩ của mọi người.

Những thiên kiêu vẫn luôn đứng cách đó không xa quan sát thế cục cũng hóa thạch, cứng lại tại chỗ.

Nếu nói họ vẫn có thể mường tượng ra được sự cường đại của đám người Dương Bàn, vậy Quân Tiêu Dao đã mạnh đến mức vượt xa khả năng tưởng tượng của bọn họ.

Thậm chí bọn họ cảm thấy, có phải Quân Tiêu Dao là một lão quái vật phản lão hoàn đồng hay không?

Nếu không thì làm sao lại mạnh đến mức này?

Hết chương 306.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 307. Cắt rau hẹ nhiều sẽ bị nghiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiêu Dao ca ca!” Khương Lạc Ly mừng đến phát khóc.

Cảm giác mất mà tìm lại được này khiến cảm xúc con người phập phồng kịch liệt.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu với Khương Lạc Ly, sau đó nhìn về phía đám người Dương Bàn.

Trái tim ba người Dương Bàn, Pháp Hải, Phương Hàn đều hơi trầm xuống.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Dương Bàn mở miệng, lại không nói ra được lời nào.

Hắn ta còn có thể nói gì, cả Cổ Hư Côn cũng không giết chết được Quân Tiêu Dao.

Trừ phi Quân Tiêu Dao tự sát, bằng không bọn họ không có khả năng đánh thắng được Quân Tiêu Dao.

Phương Hàn cũng nghĩ tới điểm này, mở miệng quát: “Quân Tiêu Dao, nếu ngươi dám ra tay thì chắc chắn ả phải chết!”

Lời Phương Hàn nói khiến trong mắt Quân Tiêu Dao hội tụ hàn ý.

Hắn không thích nhất là bị người khác uy hiếp.

“Phương Hàn, ngươi phải chết!” Quân Tiêu Dao nói.

Phương Hàn thúc giục tế thần phù chiếu, tới gần Khương Lạc Ly.

“Ngươi có giỏi thì thử xem!” Trong mắt Phương Hàn phủ kín tơ máu.

Mà hắn ta cũng không phát hiện là hư không phía sau mình đã lặng lẽ hiện ra một thanh cổ kiếm.

Đó là Bàn Hoàng Hư Không Kiếm!

Bàn Hoàng Hư Không Kiếm có được sức mạnh hư không, có thể vô thần vô tức mà hòa vào hư không, Phương Hàn hoàn toàn không phát hiện được.

“Không tốt!”

Ánh mắt Dương Bàn rơi xuống trên người Phương Hàn, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Chết!”

Mà lúc này, Quân Tiêu Dao buông ra một chữ.

Bàn Hoàng Hư Không Kiếm lập tức đâm vào đầu Phương Hàn, kiếm khí tuôn ra.

Sức mạnh hư không hỗn loạn, chỉ trong một giây đã cắt thân thể và cả nguyên thần của Phương Hàn vỡ thành hư vô.

Nghịch Thiên chi Tử Phương Hàn ngã xuống!

Dương Bàn và Pháp Hải thấy tình cảnh này thì trái tim trở nên thật lạnh thật lạnh.

Đặc biệt là Dương Bàn, nhìn thấy Bàn Hoàng Hư Không Kiếm thì đôi mắt cũng trừng to, đồng tử đang run rẩy.

Rốt cuộc gã cũng hiểu, vì sao ban đầu Quân Tiêu Dao lại ngoan ngoãn như vậy.

Bởi vì hắn đã sớm liệu trước được Bàn Hoàng Hư Không Kiếm có khả năng ở trong cơ thể Cổ Hư Côn.

Mưu đồ quá sâu, nhìn như là gã và Phương Hàn tính kế Quân Tiêu Dao, nhưng thật ra là Quân Tiêu Dao tương kế tựu kế, trái lại gài bẫy bọn họ.

Tâm cơ và lòng dạ của Quân Tiêu Dao thật là đáng sợ.

Quân Tiêu Dao chỉ cần giơ tay thì Bàn Hoàng Hư Không Kiếm đã rơi vào trong tay.

Bàn tay còn lại của hắn nắm lấy Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm.

“Nghĩ ra di ngôn chưa?” Mỗi tay của Quân Tiêu Dao đều đang cầm một thanh kiếm, đứng sừng sững trên hư không, ánh mắt hàm chứa sát ý đạm mạc, giống như đế quân vô thượng quyết định sinh tử!

Giờ khắc này, Dương Bàn và Pháp Hải chỉ cảm thấy tuyệt vọng vô tận bao phủ cả trái tim bọn họ.

Tất cả, đều xong rồi.

Cái giá phải trả khi chọc giận Quân Tiêu Dao chỉ có một.

Đó là... Chết!

Rất khó tưởng tượng, giờ phút này thân thể vị Quan Quân Hầu tiếng tăm lừng lẫy này của Bàn Võ Thần Triều lại run rẩy lên như đang sợ hãi.

Khi gã nhìn thấy Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm và Bàn Hoàng Hư Không Kiếm nằm trong tay Quân Tiêu Dao thì lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Thật ra Quân Tiêu Dao này vẫn luôn tính kế gã.

Thậm chí có khả năng, Quân Tiêu Dao đã bắt đầu lập mưu tính nhắm vào Bàn Hoàng Kiếm ngay từ khi còn ở Bàn Võ Thần Triều.

Dương Bàn gã bị hoàn toàn xem thành rau hẹ.

Chờ tới bây giờ, thời cơ cũng đã đến thì Quân Tiêu Dao bắt đầu thu hoạch.

Không thể không nói, Quân Tiêu Dao tính kế quá sâu!

“Quân Tiêu Dao, thì ra từ đầu đến cuối, mục tiêu của ngươi luôn là

Bàn Hoàng Kiếm!” Dương Bàn cắn chặt hàm răng.

Gã căn bản không biết Quân Tiêu Dao có được Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm từ khi nào.

Quân Tiêu Dao cũng chưa bao giờ công khai lộ ra ở Tiên Vực.

“Xem ra ngươi còn chưa ngốc đến tột cùng.” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia trào phúng lạnh lẽo.

Dương Bàn nhận ra quá muộn, đã mất đi tất cả cơ hội.

“Bàn Hoàng Kiếm này là thuộc về Bàn Võ Thần Triều, ngươi không sợ sau khi có được sẽ làm Bàn Võ Thần Triều tức giận sao?” Dương Bàn bất đắc dĩ, chỉ có thể kéo Bàn Võ Thần Triều ra làm bia đỡ.

“Bản Thần Tử sẽ để ý sao?”

Quân Tiêu Dao cảm thấy thực buồn cười.

Dương Bàn nghe thấy lời này thì trái tim đã chìm xuống đáy cốc.

Quả thật, trước đó ở đại hội tuyển phò mã của Võ Minh Nguyệt, hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao đã trực tiếp ra tay giết chết hoàng tử của Bàn Võ Thần Triều.

Cuối cùng Bàn Võ Thần Triều không phải đánh nát răng mà nuốt ngược vào bụng hay sao?

Bàn Võ Thần Triều căn bản không có tự tin đối nghịch với Quân gia.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Bàn cảm thấy thật vô lực.

Kẻ có cảm xúc tương tự như gã còn có Pháp Hải.

Hắn ta mang theo hùng tâm tráng chí mà đi ra khỏi Tiểu Tây Thiên.

Kết quả đã lật xe ngay trạm đầu tiên là Thiên Đạo Lâu, bị Quân Tiêu Dao ngược đãi điên cuồng.

Hiện giờ cơ duyên có được ở hạ giới giúp Phật Thân Ma Tâm của hắn ta hoàn toàn thức tỉnh, không ngờ vẫn không phải là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Đối thủ này thật quá đáng sợ, quả thực không thể địch lại.

Quân Tiêu Dao không nói lời vô nghĩa mà lập tức cầm kiếm ra tay.

Tu vi của hắn vốn nghịch thiên, hơn nữa có Bàn Hoàng song kiếm gia trì nên càng như hổ thêm cánh, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Bàn Hoàng Hư Không Kiếm tùy ý chém một cái, lập tức đánh rách cả hư không vạn dặm.

Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm chém ngang qua một kiếm, sức mạnh thời gian tràn ngập, làm tan biến tất cả mọi thứ.

Dưới thế công như vậy của Quân Tiêu Dao, Dương Bàn và Pháp Hải căn bản chỉ đang hấp hối giãy giụa.

Mặc dù bọn họ phóng thích tất cả thực lực, toàn lực chống cự, cũng hoàn toàn không phản kháng được Quân Tiêu Dao.

Trên người bọn họ thật sự có vài bảo vật hộ thân.

Nhưng những bảo vật hộ thân đó đều tan thành mây khói dưới thế công cuồng mãnh của Quân Tiêu Dao.

Cuối cùng, Dương Bàn gào rống một tiếng, thúc giục Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm đến tận cùng, muốn cá chết lưới rách.

Nhưng lại trực tiếp bị một kiếm của Quân Tiêu Dao bêu đầu, máu bắn lên trời cao!

Đầu của Dương Bàn bay lên cao cao, trên gương mặt vặn vẹo vẫn còn mang theo phẫn nộ, không cam lòng và tuyệt vọng.

Gã bắt đầu từ một gã sai vặt nuôi ngựa, khí vận tăng vọt, một đường quật khởi, trở thành Quan Quân Hầu của bất hủ thần triều.

Ban đầu một đường thuận buồm xuôi gió, thẳng đến gặp Quân Tiêu Dao ở Chu Tước Cổ Quốc.

Vận mệnh của gã cũng vì thế mà biến chuyển.

Gã chịu thiệt một lần rồi lại một lần, chật vật bại trận trong tay Quân Tiêu Dao.

Hiện giờ, rốt cuộc cả tánh mạng cũng bị Quân Tiêu Dao lấy mất.

Mà Pháp Hải thấy tình cảnh này thì ma tâm cũng hỏng mất, chiến ý hoàn toàn tan biến, xoay người muốn rời đi.

Hết chương 307.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 308. Cơ duyên của Yến Thanh Ảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao tung ra Lục Tiên Kiếm Quyết, kiếm khí chém ngang qua trời xanh vạn dặm.

Pháp Hải thi triển hết thủ đoạn, nhưng trước một kiếm này thì thân thể giống như tờ giấy, bị xé rách tan nát, máu tươi bắn vọt!

Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều!

Phật Tử của Tiểu Tây Thiên!

Đều ngã xuống!

Có thể đoán ra, nếu tin tức này truyền về Tiên Vực sẽ gây nên chấn động thiên đại cỡ nào.

Bởi vì Bàn Võ Thần Triều chính là bất hủ thần triều, mà Tiểu Tây Thiên cũng là đạo thống bất hủ.

Trước đó Đọa Thần Tử của Đọa Thần Cung cũng gián tiếp chết trong tay Quân Tiêu Dao.

Cộng thêm Tiểu Tây Thiên, Bàn Võ Thần Triều và Yêu Thần Cung trước đó.

Chuyến hạ giới này của Quân Tiêu Dao đã một lần trêu chọc tứ đại thế lực bất hủ.

Đây là chưa tính đến các Thái Cổ hoàng tộc, bằng không thế lực hắn trêu chọc sẽ càng nhiều.

Có thể nói, đổi lại là bất cứ truyền nhân của một thế lực bất hủ nào khác, cũng không dám làm như vậy, sẽ tâm hoảng ý loạn.

Nhưng sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất bình đạm.

Giết hai người này giống như giết hai con chó, không có dao động gì quá lớn.

Quân Tiêu Dao có tự tin giết người!

Trong Ngự Tam Gia của Hoang Cổ, có hai nhà đều là bối cảnh chỗ dựa của hắn.

Còn có một Thánh Linh Thư Viện có môn đồ trải rộng khắp Hoang Thiên Tiên Vực đứng phía sau hắn.

Quân Tiêu Dao, không sợ gì cả!

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao dứt khoát lưu loát mà giải quyết hai người này, một ít thiên kiêu chung quanh vội vàng bỏ chạy như đàn thú, sợ bị giận chó đánh mèo.

Quân Tiêu Dao thi triển ra Thôn Thần Ma Công, biến toàn bộ huyết nhục tinh khí của Pháp Hải thành năng lượng thuần túy.

Dù sao năng lượng của Phật Thân Ma Tâm cũng rất hùng hồn.

Hắn vẫy tay một cái, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm lập tức phá không mà đến, rơi vào trong tay hắn.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao xem như hoàn toàn gom đủ Bàn Hoàng tam kiếm.

Hắn cũng có thể cảm giác được, giữa ba thanh kiếm này có một liên hệ chặt chẽ.

Sau đó Quân Tiêu Dao vươn tay chộp lấy tế thần phù chiếu.

Hắn thi triển thần lực, hung hăng bóp một cái!

Chí bảo thiên mệnh của Tiềm Long đại lục này răng rắc một tiếng, trực tiếp bị Quân Tiêu Dao bóp nát!

Sau đó sức mạnh căn nguyên thế giới như giếng phun vô tận khuếch tán ra.

Cuối cùng nó biến thành một căn nguyên thế giới kim sắc mơ hồ

có long khí hoàng đạo lượn lờ.

Đó là căn nguyên thế giới của Tiềm Long đại lục.

Quân Tiêu Dao mỉm cười nhận lấy.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao đã thu thập được năm khối căn nguyên thế giới của Thiên Huyền, Tinh Thần, Sâm La, Vạn Tượng, Tiềm Long đại lục.

Trong mười căn nguyên của thập địa hạ giới, Quân Tiêu Dao một mình độc chiếm một nửa!

“Gom đủ mười căn nguyên thế giới lại gần thêm một bước.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Lần này hắn thu hoạch được quá nhiều, có được Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm và Bàn Hoàng Hư Không Kiếm, ngoài ra còn có căn nguyên thế giới của Tiềm Long đại lục.

Còn giải quyết được hai phiền phức nhỏ là Dương Bàn và Pháp Hải.

Cảm giác thu hoạch rau hẹ này quá sung sướng, quả thực sẽ khiến người ta nghiện.

Mà lúc này, Khương Lạc Ly như yến non về tổ mà nhào về hướng Quân Tiêu Dao, hung hăng ôm lấy hắn, cánh tay ngó sen siết thật chặt.

“Ô ô, Tiêu Dao ca ca, đều là Lạc Ly quá ngu ngốc, liên lụy chàng...”

“Lần sau đừng hy sinh vì Lạc Ly nữa, Lạc Ly không đáng cho Tiêu Dao ca ca làm như vậy!”

Khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly chôn vào lòng Quân Tiêu Dao, nước mắt rơi như mưa.

Nhìn thái độ Khương Lạc Ly như vậy, Quân Tiêu Dao có chút ngây ngẩn cả người.

Sở dĩ hắn đi vào trong cơ thể Cổ Hư Côn là vì tra xét tung tích của

Bàn Hoàng Hư Không Kiếm mà thôi.

Cũng không có quan hệ quá lớn gì đến Khương Lạc Ly.

Nhìn dáng vẻ cảm động đến rối tinh rối mù này của Khương Lạc Ly, Quân Tiêu Dao nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Cái này xem như vô tình liêu muội (Tán gái) sao?

Nhưng Quân Tiêu Dao thật sự không có suy nghĩ này.

Chỉ có thể xem như vô tâm cắm liễu liễu lên xanh.

“Được rồi, đừng khóc, việc nhỏ mà thôi, không cần để ý.” Quân Tiêu Dao sờ sờ cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly.

Hành động sờ đầu ấm áp sờ này càng làm cô gái nhỏ Khương Lạc Ly oa oa khóc rống lên, rất áy náy và tự trách, trên lông mi thật dài dính đầy nước mắt.

Chỉ khi nào cảm nhận được mất đi thì mới biết càng quý trọng.

Thời khắc Quân Tiêu Dao bị cắn nuốt, Khương Lạc Ly thật sự cho rằng sẽ không còn gặp lại Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thở dài trong lòng, có chút không biết làm sao cho phải.

Vũ khí tốt nhất để đối phó thẳng nam sắt thép chính là nước mắt thiếu nữ.

Quân Tiêu Dao khuyên can mãi, cuối cùng cũng làm cảm xúc của Khương Lạc Ly ổn định lại, nàng không khóc thút thít nữa.

Đồng thời nghĩ đến Quân Tiêu Dao nguyện ý xông vào nguy hiểm vì mình, trong lòng nàng thật ngọt ngào, vô cùng hạnh phúc.

“Tiêu Dao ca ca, cái kia...” Khương Lạc Ly vặn vẹo ngón tay.

“Cái gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Lần này sau khi trở về Tiên Vực, có cần nói với nương, làm tiệc đính hôn trước hay không.” Khương Lạc Ly xấu hổ cười nói.

“Khụ...” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng.

Bát tự còn chưa có một phẩy (1) mà đã gọi là nương rồi.

(1) Nét thứ nhất trong chữ “Bát” là nét phẩy, câu này có nghĩa là chữ “Bát” còn chưa có nét phẩy, ý nói sự việc vẫn chưa diễn ra, còn chưa đâu đến đâu, chưa rõ ràng.

Hơn nữa ngươi là nữ hài tử, sao lại chủ động như vậy hả?

“Chúng ta đi thôi, cơ duyên lớn nhất ở sâu trong kẽ nứt thập địa.”

Quân Tiêu Dao xem như sợ cô nàng này, quá chủ động, làm người ta chịu không nổi.

Nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao lao đi, Khương Lạc Ly chu chu miệng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào, yêu kiều hừ một tiếng và nói: “Không nghĩ tới Tiêu Dao ca ca còn có một mặt ngạo kiều như vậy, nhưng không sao, Lạc Ly đã ăn chắc chàng rồi!” Khương Lạc Ly mài răng nanh trong miệng, hắc hắc cười nói.

Nếu Quân Tiêu Dao nghe thấy lời này thì tám phần lại muốn phun tào.

Răng nanh dễ làm bị thương chim nhỏ lắm.

Quân Tiêu Dao lập tức lao vào sâu trong kẽ nứt thập địa.

Bởi vì hắn không quên, mình còn có cơ hội đánh dấu ở tế đàn anh linh.

Tế đàn anh linh là cơ duyên lột xác mà hắn coi trọng nhất.

Lần lột xác này có khả năng giúp cảnh giới của hắn tăng mạnh, ném xa những người cùng lứa tuổi kia.

Còn về năm đoàn căn nguyên thế giới còn lại, Quân Tiêu Dao cũng không lo lắng lắm.

Hắn đã mơ hồ cảm ứng được, năm đoàn căn nguyên thế giới còn lại đều ở kẽ nứt thập địa này, nằm trên người thiên kiêu nào đó.

Hết chương 308.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 309. Hắc Ám tiên chủng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cuối cùng là quyển hạ của Thể Thư, Quân Tiêu Dao cảm thấy ở hạ giới này thì chỉ có kẽ nứt thập địa là có khả năng cất chứa quyển hạ của Thể Thư.

Bởi vì nếu xuất hiện trên mười khối đại lục thì hẳn đã sớm bị người ta phát hiện.

Mà kẽ nứt thập địa là nơi bí ẩn nhất, từ xưa đến nay không có nhiều người tiến vào được.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao cũng tiếp tục thăm dò.

Ở bên kia, hai người theo đuổi của Quân Tiêu Dao là Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh cũng đang tìm kiếm cơ duyên.

Yến Thanh Ảnh đi tới một tuyệt địa tĩnh mịch.

Mảnh đất này có một màu đen nhánh, các loại cỏ cây sinh linh đều như khô héo, sinh cơ đều bị hấp thu.

Liếc một cái nhìn lại, nơi đây không giống một chỗ có bảo bối.

Những thiên kiêu may mắn tiến vào kẽ nứt thập địa cũng sẽ không lãng phí thời gian ở nơi này.

Nhưng Yến Thanh Ảnh lại ma xui quỷ khiến mà đến đây.

Cả bản thân nàng cũng không rõ lắm, chỉ là trong tiềm thức, giống như có một lực hấp dẫn đang lôi kéo nàng đi tới.

Yến Thanh Ảnh đi thẳng một mạch về phía trước, đằng trước là một thung lũng rạn nứt thâm thúy, từng luồng triều tịch năng lượng hắc ám không ngừng thổi quét trong đó.

Tất cả linh khí thiên địa chung quanh đều như trôi theo triều tịch, bị cuốn vào trong đó.

Đôi mắt xinh đẹp của Yến Thanh Ảnh chợt lóe, thân thể mềm mại uốn éo, lắc mình lao vào bên trong.

Trung tâm sâu trong thung lũng có nguồn năng lượng tối đen như mực, nếu nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy trong nguồn năng lượng đó có một hạt giống đen nhánh.

Hạt giống đen nhánh kia có màu ám trầm thâm thúy, cứ như một vệt đen thuần túy.

Hình như năng lượng hắc ám trong thiên địa đều hội tụ với nhau, áp súc thành một hạt giống như vậy.

"Đó là... Hắc Ám tiên chủng!" Đôi mắt xinh đẹp đen nhánh như đêm sao của Yến Thanh Ảnh nở rộ ra ánh sáng xưa nay chưa từng có.

Khi nàng ta kế thừa Thôn Thần Ma Công, cũng thuận tiện có được một ít tư liệu, trong đó cũng có ghi lại, tiên chủng thích hợp nhất cho truyền nhân của Thôn Thần Ma Công là cái gì.

Mà Hắc Ám tiên chủng chính là tiên chủng thích hợp nhất cho truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

Yến Thanh Ảnh không nghĩ tới, trong kẽ nứt thập địa này mà cũng tồn tại tiên chủng.

Nàng càng không ngờ còn trùng hợp là Hắc Ám tiên chủng thích hợp với nàng ta nhất.

"Quả nhiên công tử nói không sai, ta có cơ duyên thuộc về chính mình." Đôi mắt xinh đẹp của Yến Thanh Ảnh thực sáng ngời.

Giờ khắc này, nàng ta càng bội phục Quân Tiêu Dao, quả thực chính là thần toán, như đã tính toán trước được mọi chuyện.

Đi theo một vị chủ nhân như vậy thì ngày sau muốn không quân lâm thiên hạ cũng khó.

Nhưng mà, ngay vào lúc Yến Thanh Ảnh muốn thu lấy Hắc Ám tiên chủng.

Trong giây lát, trong hư không có sương mù hỗn độn tràn ngập, một chưởng ấn lượn lờ khí hỗn độn từ trời cao ép xuống.

Yến Thanh Ảnh đột nhiên không kịp phòng bị, chỉ có thể tạm thời né tránh.

Hắc Ám tiên chủng kia lại trực tiếp bị chưởng ấn kia nắm lấy.

“Là ai!”

Ngọc nhan tuyết trắng của Yến Thanh Ảnh lạnh như băng, ngọc dung mang theo sát khí.

Chỉ có ở trước mặt Quân Tiêu Dao, nàng ta mới là tiểu nữ tử và muội tử mềm mại.

Đối mặt với người khác thì không có sắc mặt đẹp gì.

Phía chân trời, hai bóng người một nam một nữ hiện lên.

Nam tử kia diện quan như ngọc, người mặc trường bào màu xích kim, khí hỗn độn quanh thân lượn lờ, tràn ngập khí tức cường đại.

Mà nữ tử kia ngồi xếp bằng trên thanh liên, tiên quang lượn lờ, siêu nhiên tuyệt tục, mặt phủ lụa mỏng, khiến người ta nhìn không rõ, giống như nữ tiên ngăn cách với trần thế.

Hai người này chính là Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất Lý Đạo Huyền và Cơ Thanh Y.

“Vận khí của ta quả nhiên không tồi, còn có được một hạt tiên chủng.” Lý Đạo Huyền thưởng thức Hắc Ám tiên chủng trong tay, trên gương mặt anh tuấn hiện ra ý cười thản nhiên.

Lời này khiến ngọc nhan của Yến Thanh Ảnh trở nên lãnh khốc.

Hắc Ám tiên chủng này rõ ràng là cơ duyên thuộc về nàng ta.

Nam tử trước mặt lại hoành đao cướp đoạt.

Nhưng nàng ta cũng có thể cảm nhận được Lý Đạo Huyền không bình thường.

Hơn nữa khí tức trên người hắn ta mơ hồ mang đến cảm giác áp bách cho Yến Thanh Ảnh.

Nhưng người làm Yến Thanh Ảnh kiêng kỵ vẫn là Cơ Thanh Y.

Khí chất của nàng ta, quá tiên.

Thậm chí còn mang theo một tia khí chất tương tự với Quân Tiêu Dao, đều là siêu nhiên trên cao như vậy.

Nhưng cũng may, Yến Thanh Ảnh có thể cảm giác được, Cơ Thanh Y không có ý động thủ với nàng ta, chỉ đơn thuần là đứng xem mà thôi.

“Các ngươi là người phương nào?” Đôi mắt xinh đẹp đen nhánh của Yến Thanh Ảnh thâm thúy như hắc động, tản mát ra một lực cắn nuốt khiến lòng người run sợ.

Lý Đạo Huyền thấy thế thì lạnh nhạt nói: “Ta có thể cảm nhận được, ngươi là một trong những Nghịch Thiên Thập Tử, cho ngươi một cơ hội, giao căn nguyên thế giới ra, thần phục ta thì có thể tha chết cho ngươi.”

Nghe Lý Đạo Huyền nói thế, cuối cùng Yến Thanh Ảnh cũng biết.

Nàng biết vì sao Lý Đạo Huyền có thể mơ hồ mang đến cho mình một cảm giác áp bách.

Bởi vì rất có khả năng hắn ta chính là tồn tại mạnh nhất trong Nghịch Thiên Thập Tử.

Cũng tức là cái gọi là “Cổ vương”!

“Thế nào, không có phản ứng sao, ta đã giết hai tên trong Nghịch Thiên Thập Tử, không ngại lại giết thêm một.” Sắc mặt Lý Đạo Huyền chậm rãi âm trầm.

Giữa các Nghịch Thiên Thập Tử đều có một loại cảm ứng mơ hồ với nhau.

Đúng là Lý Đạo Huyền vừa vặn cảm ứng được khí tức của Yến Thanh Ảnh nên mới truy tung thẳng một mạch đến đây.

Nghe Lý Đạo Huyền buông lời uy hiếp, Yến Thanh Ảnh lộ ra một nụ cười lạnh.

Hắn ta cho rằng giết hai Nghịch Thiên chi Tử thì ghê gớm lắm sao?

Chủ nhân nàng Quân Tiêu Dao còn giết chết nhiều Nghịch Thiên chi Tử hơn Lý Đạo Huyền.

“Ngươi bỏ cuộc đi, ta đã hiến căn nguyên thế giới của mình cho chủ nhân, hơn nữa vĩnh sinh vĩnh thế cũng chỉ trung thành với một mình ngài ấy.” Yến Thanh Ảnh lạnh nhạt nói.

“Cái gì?”

Lý Đạo Huyền nghe thấy lời này thì mặt mày lập tức âm trầm như nước.

Hắn ta không nghĩ tới đã có người thu phục Yến Thanh Ảnh trước.

Hơn nữa Yến Thanh Ảnh còn chủ động đưa căn nguyên thế giới ra.

“Ngươi đáng chết!”

Lý Đạo Huyền đấm ra một chưởng, khí hỗn độn làm nổ nứt cả hư không!

Hết chương 309.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 310. Chủ nhân sau lưng của Yến Thanh Ảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lý Đạo Huyền có chút xấu hổ buồn bực.

Trong cảm nhận của hắn ta, họ đều là Nghịch Thiên Thập Tử thì làm sao có thể dễ dàng thần phục người khác như vậy.

Hành động của Yến Thanh Ảnh là một loại sỉ nhục đối với Lý Đạo Huyền cũng mang thân phận là Nghịch Thiên Thập Tử.

Càng đừng nói nàng dâng lên cả căn nguyên thế giới, đây là điều Lý Đạo Huyền không thể chấp nhận được.

Căn nguyên thế giới chính là thứ hắn ta nhất định phải có được.

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Lý Đạo Huyền vừa ra tay, vừa lạnh lùng nói.

Hắn ta cũng muốn biết là ai có thể thu phục Nghịch Thiên chi Tử vẫn luôn kiệt ngạo.

Yến Thanh Ảnh không trả lời, nàng phất bàn tay ngọc ra, hóa thành một lốc xoáy cắn nuốt khủng bố, va chạm với chiêu thức của Lý Đạo Huyền.

Nhìn Yến Thanh Ảnh ra chiêu, đồng nhãn trong trẻo của Cơ Thanh Y bỗng hiện lên một tia sáng.

“Chiêu thức này, chẳng lẽ là...” Cơ Thanh Y lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Thần thông của Yến Thanh Ảnh khiến nàng nhớ tới một môn ma công rất nổi danh trên Tiên Vực.

Người sáng lập ma công kia mang tiếng xấu rõ ràng, cắn nuốt luyện hóa người khác khắp nơi, cuối cùng chọc cho nhiều người

tức giận, bị vây công rồi bị thương nặng, cuối cùng biến mất tăm hơi.

Người trên Tiên Vực đều cho rằng người sáng lập ma công kia đã chết.

Nhưng Cơ Thanh Y không ngờ, ở hạ giới này còn có thể nhìn thấy loại ma công hung danh hiển hách này.

Nếu tin tức này truyền về Tiên Vực thì không biết lại nhấc lên bao nhiêu gợn sóng.

Dù sao lúc trước, số lượng thế lực bị người sáng lập ma công làm hại cũng không ít.

Nhưng Cơ Thanh Y cũng không hành động thiếu suy nghĩ, nàng ta cẩn thận quan sát để xác định.

Bên này, Lý Đạo Huyền ra tay không lưu tình chút nào.

Hắn ta quyết định phải cưỡng chế trấn áp Yến Thanh Ảnh trước, sau đó ép nàng đi tìm chủ nhân của mình, cuối cùng đoạt lại căn nguyên thế giới.

Nhưng làm Lý Đạo Huyền bất ngờ chính là, thực lực của Yến Thanh Ảnh vượt xa dự đoán của hắn ta.

Lấy thân phận Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất, nói một câu không dễ nghe thì khi đối phó với những Nghịch Thiên chi Tử khác, hắn ta không khác gì đang cắt dưa xắt rau.

Nhưng đối mặt với Yến Thanh Ảnh, hắn ta lại không thể chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Tất nhiên hắn ta không rõ, đầu tiên là Yến Thanh Ảnh đã cắn nuốt Đọa Thần Tử, sau đó lại cắn nuốt Thiên Yêu Thái Tử có huyết mạch Yêu Thần.

Có thể nói, bàn về thiên phú tiềm lực thì Yến Thanh Ảnh tuyệt đối không yếu hơn những thiên kiêu đứng đầu trên Tiên Vực.

Tốc độ tiến bộ của truyền nhân Thôn Thần Ma Công vốn đã cực

nhanh.

Nếu không có loại tiềm lực này thì Quân Tiêu Dao sẽ không đi đối phó Đọa Thần Tử vì nàng ta.

Lý Đạo Huyền một tay kết ấn, một pháp ấn lượn lờ khí hỗn độn hiện ra, nơi nó đi qua, không gian bị đánh rách tả tơi, nó trấn áp về hướng Yến Thanh Ảnh.

Đọa Thiên Chi Dực hai màu hắc bạch phía sau Yến Thanh Ảnh chấn động, âm dương nhị khí lưu chuyển, hóa thành hai thần quang rồi lao vút tới, va chạm với pháp ấn hỗn độn.

Nàng ta dịch chuyển đôi tay, lại hiện hóa ra một lốc xoáy cắn nuốt, đồng thời sau lưng còn mơ hồ có một ma ảnh hiện lên.

Đó là huyết mạch Yêu Thần đang phát huy tác dụng.

Thể chất của Yến Thanh Ảnh vốn không có bất cứ đặc thù gì.

Đặc thù duy nhất của nàng ta chính là có thể cất chứa mọi sức mạnh.

Sức mạnh Đọa Thần Tử, sức mạnh huyết mạch Yêu Thần đều bị nàng ta hấp thu rồi luyện hóa hoàn mỹ.

“Đáng chết!”

Nhìn thấy mình khó có thể dễ dàng trấn áp Yến Thanh Ảnh, sắc mặt Lý Đạo Huyền thật khó coi.

Đương nhiên thực lực của hắn ta không chỉ có vậy, hắn còn chưa vận dụng cả sức mạnh căn nguyên thế giới.

Chẳng qua, cảm giác không thể tùy tiện trấn áp này làm hắn ta thực khó chịu, hơi mất mặt với Cơ Thanh Y một chút.

Nhưng Cơ Thanh Y luôn đứng một bên quan sát cuộc chiến lại hoàn toàn xác định, Yến Thanh Ảnh chính là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

“Nếu Thôn Thần Ma Công tái hiện thế gian, nếu không bị khống

chế thì cũng không phải chuyện tốt gì.” Cơ Thanh Y động chút tâm tư.

Nàng ta bắt đầu suy xét, muốn mời chào Yến Thanh Ảnh.

Bàn về giá trị, Yến Thanh Ảnh tuyệt không kém hơn Lý Đạo Huyền.

Hơn nữa cho dù là Cơ gia sau lưng Cơ Thanh Y, hay là Nhân Tiên Giáo, đều có năng lực bồi dưỡng truyền nhân của Thôn Thần Ma Công.

Nghĩ đến đây, Cơ Thanh Y mở miệng nói: “Ngươi là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, có bằng lòng gia nhập Cơ gia ta hoặc là Nhân Tiên Giáo hay không?”

Nghe Cơ Thanh Y nói thế, trong mắt Lý Đạo Huyền cất giấu một tia lạnh lẽo.

Theo lý thuyết, thiên kiêu hạ giới được thế lực trên Tiên Vực mời chào là một chuyện đủ để kiêu ngạo.

Nhưng trên mặt Yến Thanh Ảnh lại hiện ra một tia trào phúng lạnh lẽo, nàng ta nói: “Ta nói rồi, ta vĩnh sinh vĩnh thế, chỉ trung thành với chủ nhân.”

“Có lẽ ngươi không biết, Cơ gia và Nhân Tiên Giáo có ý nghĩa gì là gì, nếu chủ nhân sau lưng ngươi nghe thấy tên hai thế lực thì tuyệt đối cũng sẽ sợ hãi.” Tiếng nói của Cơ Thanh Y thanh lãnh như dòng suối, nàng ta lạnh nhạt nói.

Cơ gia và Nhân Tiên Giáo, một bên là Hoang Cổ thế gia, một bên là đạo thống bất hủ.

Mà trong mắt nàng, vị chủ nhân sau lưng Yến Thanh Ảnh mạnh đến mấy cũng chỉ là thiên kiêu của một thế lực lớn trên Tiên Vực mà thôi.

Cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ, cũng sẽ kiêng kỵ Cơ gia và Nhân Tiên Giáo.

Nhưng trên mặt Yến Thanh Ảnh vẫn là biểu cảm không sợ gì cả.

Trong lòng nàng ta biết rõ, bối cảnh chủ nhân Quân Tiêu Dao nhà mình rốt cục là nghịch thiên đến cỡ nào.

“Chủ nhân nhà ngươi là ai, bảo hắn tới gặp ta.” Ánh mắt Cơ Thanh Y thật nhàn nhạt, tiên tư tuyệt thế, ngữ khí siêu nhiên như đứng trên cao.

“Hừ, thật là ếch ngồi đáy giếng, có thể được Thanh Y tiên tử nhìn trúng là phúc phận ngươi tu mười đời cũng không được, chủ nhân của người đã là thứ gì nếu so sánh với Thanh Y tiên tử?” Lý Đạo Huyền cười lạnh và nói.

“Chủ nhân nhà ta là Thần Tử của Quân Gia, Quân Tiêu Dao!”

Yến Thanh Ảnh nói với giọng điệu chắc chắn, nhìn chằm chằm vào Cơ Thanh Y.

Lời này vừa ra khỏi miệng, thiên địa như tĩnh lặng trong một chớp mắt.

Sự lạnh nhạt trong đồng nhãn của Cơ Thanh Y lập tức bị đánh vỡ!

Vẻ mặt nàng ta lập tức nổi lên gợn sóng kịch liệt.

Đây là thần thái mà Lý Đạo Huyền chưa bao giờ nhìn thấy.

“Ngươi nói cái gì, Quân Tiêu Dao?” Cơ Thanh Y hít sâu một hơi, ngực phập phồng.

Nàng ta đã liệu trước được Quân Tiêu Dao có khả năng sẽ tiến vào kẽ nứt thập địa.

Nhưng nàng không dự đoán được, chủ nhân sau lưng truyền nhân của Thôn Thần Ma Công trước mặt lại chính là Quân Tiêu Dao.

Hết chương 310.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 311. Lý Đạo Huyền nghẹn khuất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái gì, Quân Tiêu Dao, là hắn?” Lý Đạo Huyền khẽ nhíu mày.

Quân Tiêu Dao lợi hại đến mức nào thì hắn ta đã sớm biết thông qua lời nói của Cơ Thanh Y.

Nhưng hắn ta vẫn luôn không cho là đúng, hơn nữa trong lòng có chút ghen ghét.

Bởi vì chỉ khi nhắc tới Quân Tiêu Dao, thần thái khí chất của Cơ Thanh Y mới biến hóa, giống như biến từ tiên tử cao cao tại thượng thành một con người.

Nhưng khi đối mặt với hắn ta, Cơ Thanh Y vẫn đứng trên cao nhìn xuống như cũ, hắn ta chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn.

“Chuyện này có chút phiền phức.” Cơ Thanh Y nhíu mày.

Nàng thật thông minh, cũng hoàn toàn không muốn trêu chọc Quân Tiêu Dao.

Nhưng trong lúc vô ý Lý Đạo Huyền đã kết oán với Quân Tiêu Dao.

“Tạm thời gửi Hắc Ám tiên chủng này ở chỗ ngươi, ta sẽ đích thân lấy về.” Yến Thanh Ảnh nhìn thật sâu vào mắt Lý Đạo Huyền một cái.

Đọa Thiên Chi Dực sau lưng nàng ta chấn động, thân thể mềm mại lập tức lao vút lên trời cao.

Lý Đạo Huyền không đuổi theo, bởi vì trên người nàng ta cũng không có sức mạnh căn nguyên thế giới.

“Ai, chung quy vẫn không thể tránh khỏi.” Cơ Thanh Y khẽ lắc đầu.

Có lẽ đây là ý trời.

“Thanh Y tiên tử, cần kiêng kỵ Quân Tiêu Dao kia như vậy sao, thực lực của ta còn không đủ để đối phó hắn sao?” Lý Đạo Huyền nhíu mày.

Đối với một nam nhân mà nói, vũ nhục lớn nhất chính là nói hắn không bằng một nam nhân khác.

Cơ Thanh Y nhìn nhìn Lý Đạo Huyền, không nói gì.

Nhưng trong lòng lại suy nghĩ, cả người theo đuổi của hắn mà ngươi cũng khó có thể dễ dàng trấn áp, còn nói gì đến chuyện đối phó bản nhân hắn chứ?

So sánh với Quân Tiêu Dao, Lý Đạo Huyền vẫn còn quá non nớt.

“Chỉ có thể đi một bước rồi tính một bước, chúng ta mau chóng tiến vào chỗ sâu nhất trong kẽ nứt thập địa, tìm kiếm xong cơ duyên thì lập tức rời đi, nếu không chưa chắc ngươi có thể bình yên đi ra khỏi kẽ nứt thập địa.” Cơ Thanh Y liếc nhìn Lý Đạo Huyền một cái rồi nói.

Câu này đã xem như cảnh cáo.

Trong mắt Lý Đạo Huyền hiện lên một tia âm u.

Hắn ta được thiên địa phù hộ, một đường thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp phải suy sụp.

Mà trong mắt hắn ta, lời khuyên bảo của Cơ Thanh Y này không khác gì nhục nhã cả.

Trong trong mắt Cơ Thanh Y, rốt cục hắn ta chẳng ra gì đến cỡ nào?

Đánh còn chưa đánh mà đã cho rằng hắn ta không bằng Quân Tiêu Dao gì đó.

Trong lòng Lý Đạo Huyền vô cùng nghẹn khuất, thậm chí hắn ta muốn tự mình đánh một trận với Quân Tiêu Dao để chứng minh năng lực với Cơ Thanh Y.

Trong kẽ nứt thập địa, Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly đang lao

đến chỗ sâu nhất.

Quân Tiêu Dao có thể không để ý đến những cơ duyên khác trong kẽ nứt thập địa.

Nhưng tế đàn anh linh là cơ duyên hắn coi trọng nhất, liên quan đến chuyện hắn lột xác.

Mà càng thâm nhập thì tín vật túi thơm trong tay Quân Tiêu Dao tản ra sức mạnh cộng minh càng mãnh liệt.

Có thể chứng minh hắn đã cách tế đàn anh linh không quá xa.

Đúng lúc này, nơi xa có một bóng hình xinh đẹp bay vút đến, đó là Yến Thanh Ảnh.

“Công tử.” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao, Yến Thanh Ảnh hô lên một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy tóc mai của Yến Thanh Ảnh hơi loạn, có khí tức chiến đấu, Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Yến Thanh Ảnh lập tức thuật lại những chuyện xảy ra trước đó cho hắn nnghe.

“Thì ra là thế, Cơ Thanh Y cũng hạ giới, còn kết minh với một Nghịch Thiên chi Tử, mà hiển nhiên Nghịch Thiên chi Tử kia cũng không đơn giản, có được căn nguyên của ba thế giới.” Quân Tiêu Dao nói.

Yến Thanh Ảnh nói Nghịch Thiên chi Tử kia từng đánh chết hai Nghịch Thiên chi Tử khác.

Cũng có nghĩa là một mình hắn ta đã có được ba căn nguyên thế giới.

Nghịch Thiên chi Tử bình thường cũng không có khả năng mạnh đến mức này.

“Công tử, xin lỗi, có phải đã gây phiền phức cho ngài không.” Yến Thanh Ảnh yếu ớt nói.

Đối mặt với đám người Lý Đạo Huyền, nàng ta giống như một nữ vương hắc ám lãnh khốc, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao, lại mang dáng vẻ như muội tử mềm mại.

“A, không có gì, không những ngươi chưa mang đến phiền phức cho ta, ngược lại còn dẫn một con dê béo đến.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Một mình Nghịch Thiên chi Tử tên là Lý Huyền Đạo kia có được ba căn nguyên, cũng đỡ tốn công Quân Tiêu Dao đi thu mười căn nguyên thế giới.

Trên người hắn có năm căn nguyên thế giới, Lý Đạo Huyền thì có ba.

Quân Tiêu Dao tin chắc hai căn nguyên thế giới còn lại nhất định cũng ở trên người thiên kiêu nào đó trong kẽ nứt thập địa này.

Bởi vì thiên kiêu có được căn nguyên thế giới nhất định có thể tiến vào kẽ nứt thập địa.

“Yên tâm, nhất định sẽ lấy về được Hắc Ám tiên chủng của ngươi.” Quân Tiêu Dao an ủi.

“Đa tạ công tử.” Yến Thanh Ảnh khom người nhất bái, đáy mắt ẩn sâu cảm xúc ái mộ, khó có thể hoàn toàn che giấu.

Điều này làm Khương Lạc Ly bên cạnh chu miệng, nhưng nàng cũng chưa nói gì.

Điều này không phải chứng minh mị lực của Tiêu Dao ca ca nhà nàng quá lớn sao, không có nữ nhân nào có thể chống cự.

Đương nhiên, điều này cũng làm Khương Lạc Ly có ý thức nguy cơ, trong lòng bắt đầu tính toán, nên làm sao để chiếm giữ Quân Tiêu Dao trước.

Có phải nên gạo nấu thành cơm hay không?

Quân Tiêu Dao căn bản không chú ý tới sự giảo hoạt trong đôi mắt to của Khương Lạc Ly.

Ngay vào lúc hắn chuẩn bị xuất phát, trên trời cao, một bóng người lao vút đến, đó là Nghệ Vũ.

Giờ phút này tuy khí tức trên người Nghệ Vũ vẫn là Hợp Đạo Cảnh.

Nhưng lại có cảm giác không giống như trước đó.

“Công tử.” Nghệ Vũ chắp tay với Quân Tiêu Dao, trên mặt mang theo một tia hưng phấn.

“Xem ra ngươi thu hoạch được cơ duyên không nhỏ.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

“Không sai.” Nghệ Vũ vươn tay, ngọn lửa cháy lên, một hỏa chủng đỏ rực đang thiêu đốt bừng bừng.

“Hả, đây là... Huyền Dương Thần Hỏa?” Quân Tiêu Dao có một tia kinh ngạc.

Nghệ Vũ không cần tìm kiếm tiên chủng hợp đạo, bởi vì hắn đã dung hợp với một thái dương chân chủng, trở thành cao thủ Hợp Đạo.

Mà cảnh giới tiếp theo sau Hợp Đạo Cảnh là Niết Bàn Cảnh.

Niết Bàn Cảnh là tìm kiếm hỏa chủng thích hợp, niết bàn bản thân, lột xác chân linh trong Thần Cung thành người tí hon nguyên thần.

Huyền Dương Thần Hỏa này là một loại hỏa chủng cực kỳ hi hữu mà cường đại, cũng rất phù hợp với thuộc tính thể chất của Nghệ Vũ.

“Không tồi, ngươi có thể chờ đến tế đàn anh linh rồi lại luyện hóa hỏa chủng niết bàn, hắn sẽ mang đến gia trì rất lớn cho ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghệ Vũ không lập tức dung hợp Huyền Dương Thần Hỏa là lựa chọn chính xác.

“Vâng, đa tạ công tử chỉ điểm.”

Kiến nghị của Quân Tiêu Dao là thật sự muốn trợ giúp Nghệ Vũ tăng thực lực lên, làm hắn trở nên càng mạnh.

Hết chương 311.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 312. Huyền Dương Thần Hỏa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có một vị chủ nhân chiếu cố mình như vậy, Nghệ Vũ càng cảm kích trong lòng, quyết tâm đi theo Quân Tiêu Dao càng thêm kiên định.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, hiện tại thiên kiêu trong kẽ nứt thập địa hẳn đều hội tụ hướng tới tế đàn chỗ.” Quân Tiêu Dao nói.

Bốn người Bọn họ hội hợp lại thì cùng lao vào chỗ sâu nhất trong kẽ nứt thập địa.

Ngay vào lúc đám người Quân Tiêu Dao lên đường.

Các thiên kiêu khác trong kẽ nứt thập địa cũng cùng thâm nhập vào sâu bên trong.

Mà càng đi vào thì bọn họ càng phát hiện, có một ít tàn hồn oán linh cực kỳ cường đại xuất hiện.

Hình như những tàn hồn oán linh đó đều là một ít sinh linh ngã xuống ở phụ cận tế đàn anh linh, mỗi một tàn hồn đều cực kỳ cường đại.

Thỉnh thoảng có thiên kiêu ngã xuống trong tay những tàn hồn này.

Oanh!

Trong một địa giới, hai bóng người xuất hiện.

Trong đó có một thanh niên tuấn mỹ mặc trường bào hắc kim sắc, lạnh nhạt vươn tay.

Sức mạnh Luân Hồi kích động, trực tiếp xé rách một tàn hồn ở phía trước.

Thanh niên tuấn mỹ da thịt tái nhợt này chính là quái thai cổ đại

của Luân Hồi Ma Tông, Vong Xuyên.

Mà bên cạnh gã có một thiếu nữ mặc váy ngắn màu đen, cổ linh tinh quái, thanh thuần quyến rũ giống như yêu tinh, tất nhiên là Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo.

“Hẳn đã sắp đến tế đàn anh linh rồi, đây chính là điểm hội tụ khí vận của thập giới, có được cơ duyên lớn lao.” Tiểu Ma Tiên chớp đôi mắt lấp lánh ánh nước, lộ ra vẻ mặt chờ mong.

“Người đối đầu của ngươi, Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo hẳn cũng sẽ đi đến đó.” Vong Xuyên lạnh nhạt nói.

“Hì hì, đến lúc đó thì không tránh khỏi cạnh tranh, dũng giả chiến thắng thôi.” Tiểu Ma Tiên cười nói.

Hai người họ tiếp tục đi về phía trước, những tàn hồn oán linh trên đường không thể ngăn cản bước chân bọn họ chút nào.

Rốt cuộc, qua chừng một canh giờ.

Bọn họ đi tới chỗ sâu nhất của kẽ nứt thập địa.

Phóng mắt nhìn lại, cho dù là Tiểu Ma Tiên và Vong Xuyên cũng cảm thấy tâm thần chấn động.

Bởi vì trên mặt đất này hiện ra một màu trắng hếu.

Đây không phải là màu sắc thổ nhưỡng, mà là màu của xương trắng.

Vô số bạch cốt rậm rạp phủ kín mặt đất.

Mà ở cuối mảnh đất hài cốt này, một tế đàn hình dạng kim tự tháp đứng sừng sững trên đó, tràn ngập khí tức hồng hoang, nguyên thủy, cổ xưa, thần bí.

Trên tế đàn cổ xưa kia cũng trải rộng hài cốt, khiến người ta nhìn một cái thôi cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Đây rốt cục là một mảnh đất cơ duyên hay là một chỗ táng thân?

“Đó chính là tế đàn anh linh sao?” Tiểu Ma Tiên nhìn về phía tế đàn phủ kín hài cốt kia, khuôn mặt nhỏ đã không còn vẻ nhẹ nhàng vui cười trước đó nữa mà trở nên có chút ngưng trọng.

“Vong Xuyên ta bị chôn ở hạ giới lâu như vậy là vì cơ duyên này, ta phải lột xác trên tế đàn anh linh, tạo ra một con đường xưa nay chưa từng có.” Vong Xuyên phun ra một hơi rồi nói.

Chỉ sợ tạo ra một con đường mà tiền nhân chưa từng đi qua là mục tiêu chung của tất cả thiên kiêu tuyệt đại.

Nhưng người thật sự có thể tạo ra một con đường thênh thang thì quá ít quá ít, gần như bằng không.

Đương nhiên, đi theo quỹ đạo và con đường của tiền nhân thì cũng có thể chứng đạo thành đế, leo lên đỉnh cao.

Nhưng con người chung quy luôn có dã tâm.

Càng đừng nói là loại quái thai cổ đại như Vong Xuyên này.

Ở chung quanh cũng có một số ít thiên kiêu đi tới nơi này, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng rơi vào chấn động sâu sắc.

“Chúng ta đi thôi.” Ánh mắt Tiểu Ma Tiên chợt lóe, muốn cùng Vong Xuyên bước lên tế đàn anh linh.

Mà đúng lúc này, một tiếng nói thanh lãnh đạm nhiên như suối vang lên: “Tiểu Ma Tiên, quả nhiên ngươi ở đây.”

Nghe thấy tiếng nói có chút quen thuộc này, Tiểu Ma Tiên dừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Hai bóng người đã đến, đó là Cơ Thanh Y và Lý Đạo Huyền.

Trong nhất thời, không khí hơi đình trệ lại.

Hai nhóm người này, một phe là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo và Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất, phe còn lại là Ma Tiên Giáo Thánh Nữ và quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông.

Bầu không khí trong thiên địa chung quanh như cũng sinh ra biến

hóa.

Một vài thiên kiêu khác đến được đây đều không dám nhúc nhích.

Nếu bọn họ muốn bước lên tế đàn anh linh, tám phần sẽ bị đám người Cơ Thanh Y và Tiểu Ma Tiên nhắm vào.

Bởi vậy, chung quanh tế đàn anh linh rơi vào một sự an tĩnh quỷ dị.

Trong sự im lặng này, Tiểu Ma Tiên dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc.

Nàng ta nhe răng cười, gương mặt thanh thuần mỹ mạo mang theo chút mị ý, cười khanh khách và nói: “Thì ra là Thanh Y tỷ tỷ, ngươi vẫn luôn theo đuôi phía sau người ta à?”

“Cơ duyên của thiên địa, người có duyên thì lấy được.” Cơ Thanh Y vẫn siêu nhiên, khí chất phong hoa tuyệt đại, cực kỳ xuất trần.

Mặt nàng che lụa mỏng, che khuất dung nhan diễm tuyệt thiên địa, duy chỉ có đôi đồng nhãn trong trẻo như thu thủy, khi nhìn về phía Vong Xuyên, trong mắt mơ hồ mang theo một tia ngưng trọng.

Khí tức trên người Vong Xuyên khiến cả nàng cũng có chút kiêng kỵ.

Vong Xuyên phá phong không lâu, khí tức còn chưa tương dung với khí tức đương đại, tu vi còn chưa đạt tới đỉnh cao.

Cũng giống như Long Cát công chúa, gã cũng cần bế quan một đoạn thời gian thì mới có thể hoàn toàn thích ứng với khí tức thiên địa của thời đại này.

Nhưng mặc dù Vong Xuyên chưa đạt tới đỉnh, nhưng loại uy áp mơ hồ này vẫn làm Cơ Thanh Y cảm thấy có chút khó giải quyết.

“Vị này chính là...” Cơ Thanh Y nói.

“Luân Hồi Ma Tông, Vong Xuyên.” Vong Xuyên đứng khoanh tay, vẻ mặt bình đạm.

“Luân Hồi Ma Tông...” Trong mắt Cơ Thanh Y lộ ra dị sắc.

Luân Hồi Ma Tông đã sớm biến mất trong bụi bặm lịch sử.

Nhưng năm đó, Vong Xuyên vẫn rất nổi danh.

Dù sao thì gã mang trên người Luân Hồi Thánh Thể, là một trong những thiên kiêu lộng lẫy nhất trong thời đại của gã.

Tâm tình Cơ Thanh Y hơi trầm xuống.

Nàng không ngờ Tiểu Ma Tiên lại tìm được một quái thai cổ để làm minh hữu.

Tính ra thì tuy Lý Đạo Huyền có khí vận kinh người, thực lực không tầm thường, nhưng còn hơi non nớt nếu so với Vong Xuyên.

Mà lúc này, ánh mắt Lý Đạo Huyền lại nhắm vào Vong Xuyên.

Bởi vì hắn ta cảm giác được, trong cơ thể Vong Xuyên mơ hồ tỏa ra sức mạnh căn nguyên thế giới.

“Ngươi có được căn nguyên thế giới?” Trong mắt Lý Đạo Huyền chợt lóe ánh sao.

Vong Xuyên hơi nhướng mày, gã cũng nhận ra sức mạnh căn nguyên thế giới mênh mông trong cơ thể Lý Đạo Huyền.

Hơn nữa còn có thêm một luồng khí tức so với gã.

Điều này có nghĩa là, trong cơ thể Lý Đạo Huyền tồn tại ba căn nguyên thế giới.

Hết chương 312.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 313. Hai bên trận doanh giao phong

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay lập tức, trong mắt hai người đều lộ ra dị sắc.

Bọn họ đều muốn có được căn nguyên thế giới của đối phương.

“Khanh khách, Thanh Y tỷ tỷ, tế đàn anh linh này cực kỳ nguy hiểm, không cẩn thận một cái là có khả năng thân tử đạo tiêu, tỷ tỷ cũng không nên bước lên.” Tiểu Ma Tiên cười nói thật thuần khiết.

Lời nói của nàng ta nhìn như đang suy nghĩ cho Cơ Thanh Y, nhưng hiển nhiên, hàm ý chân chính là không muốn để Cơ Thanh Y bước lên tế đàn anh linh.

Nhân Tiên Giáo và Ma Tiên Giáo vẫn luôn đối lập với nhau.

Nàng ta và Cơ Thanh Y cũng có quan hệ cạnh tranh.

Tất nhiên Tiểu Ma Tiên không muốn nhìn thấy thực lực của Cơ Thanh Y mạnh lên.

“Tiểu Ma Tiên, lời này là ta nói với ngươi mới đúng.” Tất nhiên Cơ Thanh Y không có khả năng tránh lui, lập tức tranh phong đối đầu.

Trong thiên địa như có mùi thuốc súng đang tràn ngập.

Ngay sau đó, bốn người cùng ra tay.

Khí hỗn độn chung quanh Lý Đạo Huyền nổ mạnh, hắn ta vươn tay ra, hư không tan nát từng tấc một.

Hắn cũng có thể cảm giác được sự cường đại của Vong Xuyên, bởi vậy lúc này cũng toàn lực ra tay, mà không có giữ lại như trước đó đối phó với Yến Thanh Ảnh.

Nếu Lý Đạo Huyền toàn lực ra tay thì thực lực sẽ cực kỳ khủng bố, uy thế kia khiến người ta sợ hãi.

“Trời ạ, chẳng lẽ đó chính là Hỗn Độn Thể trong truyền thuyết?” Những thiên kiêu chung quanh phát ra tiếng kinh hô.

Cho dù là ở Tiên Vực, Hỗn Độn Thể cũng là thể chất vạn năm khó gặp, càng đừng nói là ở hạ giới.

Bởi vậy mới khiến người ta chấn động như vậy.

“Hả, Hỗn Độn Thể?”

Nhìn thấy Lý Đạo Huyền ra tay, trong mắt Vong Xuyên cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Tuy rằng thật sự là khí hỗn độn, nhưng gã cứ cảm giác có chỗ nào không thích hợp.

Nhưng Vong Xuyên cũng không nghĩ nhiều, vẫn tiếp tục ra tay.

Cho dù Lý Đạo Huyền kia là Hỗn Độn Thể, nhưng tốt xấu gì gã cũng là Luân Hồi Thánh Thể, không nói đến chuyện nghiền áp Hỗn Độn Thể, nhưng ít nhất cũng có thể chống lại.

Vong Xuyên cũng tung ra một chưởng, mơ hồ mang theo sức mạnh Luân Hồi.

Hai người này, một người ngang nhiên ra tay, khí hỗn độn tràn ngập, một người đẩy ngang bàn tay, sức mạnh Luân Hồi lan tỏa.

Hai người đối chọi gay gắt, trong phút chốc thân thể va chạm đã làm chấn động ra gợn sóng vô tận.

Cơ Thanh Y và Tiểu Ma Tiên cũng đang chiến đấu với nhau.

Cơ Thanh Y phất bàn tay ngọc ra, pháp lực mênh mông, tiên quang trong trẻo, cứ như có hư ảnh một nữ tiên hiện hóa ra phía sau nàng.

Mà Tiểu Ma Tiên thì cổ linh tinh quái như một ma nữ.

Trong tay nàng ta tỏa ra ma quang, khí chất cả người biến hóa, giống như ma nữ mị hoặc chúng sinh.

Loại mị lực kỳ lạ này phối hợp với gương mặt xinh đẹp thanh thuần dã lệ của nàng, thanh thuần kết hợp với quyến rũ, trông có vẻ rất động lòng người.

Nghe đồn Ma Tiên Giáo có đạo thống của tiên nhân ma đạo, tất nhiên Tiểu Ma Tiên cũng kế thừa đủ loại tuyệt học.

Khi hai người bọn họ chiến đấu với nhau, trông cực kỳ cảnh đẹp ý vui, phiên nhược kinh hồng, như ngọc nữ thiên vũ.

Mà so sánh với các nàng thì cuộc chiến của Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên hung hãn hơn rất nhiều.

Lý Đạo Huyền đấm ra một quyền, quấn quanh khí hỗn độn vô tận, mỗi một khí tức đều nặng như vạn quân, có thể đè sụp núi lớn.

Khí hỗn độn chính là một trong những sức mạnh cường đại nhất trong thiên địa, đủ để khiến người ta kiêng kỵ.

Đổi lại là thiên kiêu khác, bị khí hỗn độn đánh trúng thì thân thể sẽ trực tiếp nổ tung.

Nhưng Vong Xuyên thì khác, gã mang trong mình Luân Hồi Thánh Thể, đồng thời còn khống chế sức mạnh Luân Hồi, đây cũng là một loại sức mạnh cực hạn.

Hai người đánh đến mức hư không tạc nứt, thiên địa chấn động.

Phía sau Vong Xuyên, một hư ảo luân bàn hiện hóa ra, ngang trời nghiền áp đến, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Phanh!

Một tiếng chấn vang, thân thể Lý Đạo Huyền bị đánh lùi lại, khí huyết trong ngực quay cuồng.

Bàn về căn cơ thì hắn ta vẫn kém hơn Vong Xuyên một ít.

So sánh một cách hình tượng thì Lý Đạo Huyền giống như nhà giàu

mới nổi, nhờ khí vận nhất thời mà bay lên cao.

Vong Xuyên lại tích lũy hồi lâu, nội tình thâm hậu.

Ngay vào lúc Lý Đạo Huyền muốn thi triển cường chiêu.

Nơi xa, một tiếng nói lạnh nhạt truyền đến: “Nơi này thật là náo nhiệt.”

Giọng nói này cứ như có một loại ma lực kỳ lạ khiến bốn người Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên, Lý Đạo Huyền, Vong Xuyên đều không khỏi dừng động tác, ánh mắt lập tức chuyển đi.

Bốn bóng người hiện thân ở nơi xa.

Đó là bốn người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao mặc y quan trắng hơn cả tuyết, tiên huy lượn lờ, khí chất cả người siêu nhiên tại thượng, ánh mắt đầu tiên là dừng lại trên tế đàn anh linh nơi xa, sau đó lại quay qua nhìn về phía đám người Lý Đạo Huyền.

“Tiêu Dao đạo huynh.” Cơ Thanh Y nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì sắc mặt hơi thay đổi, nhưng thái độ vẫn bình tĩnh mà mở miệng nói.

Bên kia, Tiểu Ma Tiên nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì cái miệng nhỏ khẽ nhếch, nhìn đến ngây người.

Thật là trăm nghe không bằng một thấy.

Chỉ khi nào thật sự nhìn thấy Quân Tiêu Dao, mới hiểu được từ “Tiên tư tuyệt đại” này không phải hình dung, mà là miêu tả chân thật về Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao tiểu ca ca thật sự quá quá soái, yêu yêu.” Tiểu Ma Tiên ngơ ngác trong một chớp mắt, sau đó lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt xinh đẹp bóng lưỡng, lập loè tia sáng kỳ dị.

“Ngươi chính là Quân Tiêu Dao.” Lý Đạo Huyền nhăn mày lại.

Trước đó tuy hắn ta vẫn luôn khinh thường Quân Tiêu Dao, nhưng

giờ phút này khi thật sự nhìn thấy thì loại khí chất này, loại uy áp mơ hồ này cũng khiến trong lòng Lý Đạo Huyền sinh ra dự cảm chẳng lành.

Vong Xuyên cũng nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trước đó gã đã từng nghe đến hắn từ lời của Tiểu Ma Tiên rất nhiều lần.

Quân Tiêu Dao nhìn lướt qua Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên, khóe miệng lộ ra ý cười khẽ, hắn nói: “Xem ra những căn nguyên thế giới còn lại đều ở trên người các ngươi, rất tốt, không cần phải phiền hà đi tìm nữa.”

Nghe thấy lời này, trong mắt Lý Đạo Huyền hiện lên một tia sáng sắc bén.

Mà Vong Xuyên vẫn rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Không hổ là Thần Tử Quân Gia đương đại, khẩu khí cũng không nhỏ, nhưng ta có một câu hỏi, vì sao ngươi không đợi chúng ta đánh lưỡng bại câu thương rồi mới xuất hiện chứ?”

Gã đang tranh phong với Lý Đạo Huyền.

Nếu Quân Tiêu Dao chờ thêm một chút thì có thể trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi.

Làm hoàng tước một lần không tuyệt hơn sao?

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì bật cười, lắc đầu và nói: “Xin lỗi, muốn đối phó các ngươi thì đẩy ngang là được, cần gì phiền phức như vậy?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến tất cả mọi người ở đây đều ngạc nhiên.

Thái độ này đã không thể dùng từ cuồng để hình dung.

Mà căn bản không coi Nghịch Thiên chi Tử, quái thai cổ đại, Thánh Nữ đại giáo ra gì!

Một mình Quân Tiêu Dao đủ để trấn áp tất cả những kẻ không

phục!

Hết chương 313.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 314. Quân Tiêu Dao độc chiến Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bốn người Lý Đạo Huyền, Vong Xuyên, Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên mạnh đến mức nào, những thiên kiêu chung quanh đã nhìn thấy rõ.

Nếu bọn họ cùng xông lên thì tuyệt đối không địch lại bốn người này.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện và nói ra những lời khiến tất cả mọi người chung quanh đều líu lưỡi.

Cho dù là Cơ Thanh Y từng chính mắt chứng kiến thực lực của Quân Tiêu Dao nghe thấy lời này cũng hơi nhíu mày.

Quân Tiêu Dao nói vậy đã hơi quá đáng.

Nhưng bản nhân Quân Tiêu Dao cũng không để ý người khác có tin hay không.

Bởi vì nguyên tắc xử sự của Quân Tiêu Dao rất đơn giản.

Ta tới, ta thấy, ta chinh phục!

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

“Trên người ngươi cũng có căn nguyên thế giới, hơn nữa không chỉ một loại.” Lý Đạo Huyền nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

Tất nhiên hắn ta có thể cảm nhận được khí tức căn nguyên thế giới trên người Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa thậm chí số lượng còn nhiều hơn hắn ta.

Điều này làm nội tâm Lý Đạo Huyền khó nén lửa nóng.

Rốt cuộc mục tiêu của hắn ta là có được mười căn nguyên thế giới, trở thành Nghịch Thiên chi Vương.

Ánh mắt Vong Xuyên cũng mang đầy hứng thú mà quan sát Quân Tiêu Dao.

Gã cũng muốn thu thập đủ mười căn nguyên thế giới, hiện giờ mới được có hai cái mà thôi.

Ban đầu gã muốn cướp lấy căn nguyên thế giới trên người Lý Đạo Huyền.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện, hắn quả thực giàu đến chảy mỡ, căn nguyên thế giới trên người bằng số lượng hai người bọn họ cộng lại.

“Muốn có được căn nguyên thế giới của ta sao, xem ra các ngươi muốn bước lên vết xe đổ của Dương Bàn và Pháp Hải.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

“Dương Bàn và Pháp Hải? Tiêu Dao đạo huynh, bọn họ làm sao vậy?” Cơ Thanh Y dò hỏi.

“Đã chết, bị ta giết.” Quân Tiêu Dao không mặn không nhạt mà nói.

Đồng nhãn trong trẻo của Cơ Thanh Y lập tức gợn sóng, trong lòng thật không bình tĩnh.

“Ôi mẹ ơi, Tiêu Dao tiểu ca ca, ngươi đã giết Phật Tử của Tiểu Tây Thiên và Quan Quân Hầu của Bàn Võ Thần Triều rồi sao!” Tiểu Ma Tiên che cái miệng nhỏ lại, nhịn không được kinh hô.

Hai người này cũng không phải con chó con mèo gì, mà là thiên kiêu của đạo thống bất hủ.

Cả bọn họ mà Quân Tiêu Dao cũng dám tùy tiện giết chết, có thể nói là không kiêng nể gì.

Quân Tiêu Dao chưa nói gì, trực tiếp đưa ra tay, đồng thời trấn áp về hướng Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên.

Hắn muốn lấy được căn nguyên thế giới trên người hai người, gom đủ toàn bộ căn nguyên, sau đó mới có thể bước lên tế đàn anh linh.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao cùng trấn áp về hướng bọn họ, trên mặt Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên đều hiện ra một tia lạnh lẽo.

Làm vậy chứng tỏ không xem bọn họ ra gì đến cùng cực.

Mà Cơ Thanh Y thấy tình cảnh này thì sắc mặt khẽ biến.

Lý Đạo Huyền chính là thiên kiêu mà nàng ta mời chào cho Nhân Tiên Giáo, nếu chết trong tay Quân Tiêu Dao thì mọi tâm tư của nàng đều uổng phí.

Ngay vào lúc Cơ Thanh Y muốn ra tay, Khương Lạc Ly lại lắc mình một cái, chắn trước người nàng.

“Kiêu nữ của Khương gia.” Cơ Thanh Y khẽ nhướng đôi mày đẹp lên.

“Bạch liên hoa, đừng mơ quấy rầy Tiêu Dao ca ca.” Khương Lạc Ly trực tiếp ra tay.

Mà bên kia, đôi mắt của Tiểu Ma Tiên chuyển động, xoay người muốn đi đến tế đàn anh linh.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng ta đã bị hai bóng người ngăn cản.

Đó là Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh.

“Tiểu ca ca tiểu tỷ tỷ, các ngươi làm gì vậy?” Tiểu Ma Tiên chớp đôi mắt to, bày ra vẻ mặt thanh thuần vô tội mà hỏi.

Nhưng Nghệ Vũ không để mình bị dắt mũi dẫn đi, hắn đạm mạc nói: “Trước khi công tử chưa bước lên tế đàn anh linh thì không ai được phép tới gần tế đàn một bước!”

“Các ngươi... Quá bá đạo đó.” Tiểu Ma Tiên chu miệng, nhăn đôi mày xinh đẹp lại.

Nghệ Vũ hừ lạnh một tiếng, không nói vô nghĩa, trực tiếp tung ra

Tru Tinh Phá Diệt Cung, bắn ngay một mũi tên về hướng Tiểu Ma Tiên.

Hắn cũng không vì Tiểu Ma Tiên thanh thuần quyến rũ mà thương hương tiếc ngọc.

Với hắn mà nói, lợi ích của Quân Tiêu Dao là quan trọng nhất.

Trong nháy mắt, đại chiến lại bùng nổ, dao động càng kịch liệt hơn trước đó.

Mà một vài thiên kiêu khác đến được chỗ này cũng chỉ có thể đứng xa xa quan sát, căn bản không thể tham gia trận chiến này, càng đừng nói tới gần tế đàn anh linh.

Đánh nhau kịch liệt nhất tất nhiên là Quân Tiêu Dao độc chiến với cả Lý Đạo Huyền và Vong Xuyên hai người.

Hai người này, một là Nghịch Thiên chi Tử thân mang căn nguyên hỗn độn mạnh nhất, một là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông, thực lực đều có thể quét ngang một phương.

Có thể nói, cho dù là ở Tiên Vực thì hai người này cũng có thể nở rộ ra huy hoàng, sẽ đăng lâm đỉnh cao của thiên kiêu.

“Hỗn Độn Thể?”

Nhìn thấy quyền quang của Lý Đạo Huyền lượn lờ khí hỗn độn, trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia kinh ngạc.

Trước đó hắn cũng ngẫu nhiên nghe nói, hình như hạ giới xuất hiện một Hỗn Độn Thể.

Khi đó Quân Tiêu Dao còn cảm thấy nghi ngờ.

Cho dù là ở Tiên Vực thì Hỗn Độn Thể cũng là vạn năm khó gặp, đều là thể chất hi hữu nhất tương tự như Hoang Cổ Thánh Thể,.

Sao có thể tùy tùy tiện tiện xuất hiện ở hạ giới.

Cho dù thập giới náo động, khí vận hội tụ, muốn uẫn dưỡng nên một Hỗn Độn Thể có thể trấn áp vạn cổ vẫn có chút miễn cưỡng.

Hiện tại, sau khi chính mắt nhìn thấy vị "Hỗn Độn Thể" này, nghi hoặc trong lòng Quân Tiêu Dao mới được cởi bỏ.

Đây căn bản là hàng giả hàng nhái.

Hắn có thể cảm nhận được, trong cơ thể Lý Đạo Huyền có một đoàn năng lượng hỗn độn hùng hồn.

Năng lượng hỗn độn kia chính là ngọn nguồn của khí hỗn độn.

"Chẳng lẽ là căn nguyên thế giới chứa sức mạnh hỗn độn?" Quân Tiêu Dao phỏng đoán trong lòng.

Đã chắc được tám chín phần là như thế rồi.

"Hỗn Độn Liệt Không Ấn!"

Lý Đạo Huyền thi triển ra cực chiêu, đôi tay đẩy ngang, hiện hóa ra một thần ấn khủng bố lượn lờ đầy khí hỗn độn.

Nơi nó đi qua, trực tiếp đánh rách cả hư không.

Một chiêu này có uy thế mạnh mẽ tuyệt đối.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, một quyền đấm ra, có hư ảnh long tượng đi kèm.

Hiện giờ, hơn phân nửa cự tượng vi lạp trong cơ thể Quân Tiêu Dao đều chuyển hóa thành long tượng vi lạp.

Chỉ giơ tay nhấc chân đã có hư ảnh long tượng đi kèm.

Long tượng chính là tượng trưng của sức mạnh to lớn, một quyền có thể điên đảo thiên địa, đảo ngược càn khôn, khống chế nhật nguyệt, hái cả sao trời!

Oanh!

Quyền quang kim sắc chiếu sáng vòm trời, va chạm với Hỗn Độn Liệt Không Ấn.

Một quyền!

Hỗn Độn Liệt Không Ấn nổ tung, đồng thời quyền quang không giảm thế đi, đập thẳng về hướng Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền vội vàng lấy khí hỗn độn làm vách ngăn, vẫn bị thần lực kinh khủng kia đánh bay.

Hết chương 314.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 315. Cơ hội để thần thông Luân Hồi lột xác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đó là bảy tỷ ba trăm triệu cân thần lực, quả thực vượt qua tưởng tượng của thiên kiêu cùng thế hệ.

Lý Đạo Huyền phun ra máu tươi, trong mắt lộ ra kinh hãi xưa nay chưa từng có.

Cường chiêu của hắn ta lại bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền phá giải.

Điều này làm hắn ta không thể tưởng tượng.

Phía bên kia, ánh mắt Vong Xuyên hơi lóe.

Lấy thân phận quái thai cổ đại của gã, thật ra cũng khinh thường liên thủ với người khác để đối phó Quân Tiêu Dao.

Nhưng sau khi cảm nhận được thần lực khủng bố đủ để nổ nát chư thiên kia, sắc mặt Vong Xuyên có chút ngưng trọng.

Gã là quái thai cổ đại, nhưng cũng không phải ngốc tử.

Hiện tại cũng không phải lúc hành động theo tình cảm.

Cho nên Vong Xuyên trực tiếp ra tay, sức mạnh Luân Hồi bùng nổ, dường như muốn thu hết tất cả vào luân hồi.

“Hả, sức mạnh Luân Hồi?” Quân Tiêu Dao có chút kinh ngạc.

Bản thân hắn cũng hoàn toàn không xa lạ với sức mạnh Luân Hồi.

Trên người hắn mang Luân Hồi tiên chủng, có được Lục Đạo Luân Hồi Quyền, Chí Tôn Cốt trong ngực còn có một loại thần thông Luân Hồi.

Hắn quá quen thuộc với loại sức mạnh này.

“Thì ra là Luân Hồi Thánh Thể.”

Sau khi tra xét khí tức của Vong Xuyên, Quân Tiêu Dao hiểu ra.

Đây cũng là một loại thể chất mạnh mẽ tuyệt đối, xếp hạng thứ năm mươi trong ba ngàn thể chất, cũng đứng ở hàng ngũ cao cấp nhất.

Nghe đồn đã từng có một cường giả mang Luân Hồi Thánh Thể tuyệt thế chứng được đại đế quả vị.

Ngài ấy chỉ cần giơ tay nhấc chân đã có thể kéo một thế giới vào luân hồi vô tận, trong nháy mắt có thể mai một hàng tỉ sinh linh.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không sợ, thậm chí còn có một chút vui sướng.

Bởi vì hắn cảm nhận được, nếu Chí Tôn Cốt muốn lột xác ra thần thông Luân Hồi hoàn chỉnh thì có lẽ Vong Xuyên này là một cơ hội!

Trước đó, Quân Tiêu Dao từng cắn nuốt Tiên Thiên Linh Cốt sau niết bàn của Tần Hạo.

Nhưng thần thông Chí Tôn Cốt thứ hai của hắn vẫn không lột xác, còn thiếu một cơ hội.

Mà hiện tại, cơ hội này đã tới.

Chí Tôn Cốt trong ngực Quân Tiêu Dao tỏa sáng, Luân Hồi Niết Quang hai màu hắc bạch được tế luyện ra.

Nhìn thấy quang hoa hai màu hắc bạch này, vẻ mặt Vong Xuyên rốt cuộc cũng thay đổi.

“Thần thông của Chí Tôn Cốt!” Đáy lòng Vong Xuyên hung hăng run lên.

Chỉ cần một Hoang Cổ Thánh Thể cũng đủ để kinh sợ tứ phương, hiện giờ còn có thêm Chí Tôn Cốt, thiên phú này quả thực khó lường!

Khó trách trước đó Tiểu Ma Tiên cứ lải nhải nói Quân Tiêu Dao mạnh thế nào thế nào.

Khi đó Vong Xuyên còn không cho là đúng, hiện tại xem như cảm nhận được.

Càng làm gã bất ngờ chính là, Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao cũng có được sức mạnh Luân Hồi.

Nhưng cũng may, bản thân Vong Xuyên là Luân Hồi Thánh Thể, cũng không cần quá mức kiêng kỵ sức mạnh Luân Hồi.

Kế tiếp, Vong Xuyên cũng ra tay, lấy sức mạnh Luân Hồi chống lại.

Hai người lập tức chém giết nhau.

Cảnh giới của Vong Xuyên là Niết Bàn Cảnh, cao hơn Quân Tiêu Dao.

Nhưng gã lại không cách nào áp chế Quân Tiêu Dao.

Loại thiên kiêu như Quân Tiêu Dao muốn chiến đấu vượt cấp cũng đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Trong lúc hai người giao thủ, Quân Tiêu Dao cũng không thi triển các loại át chủ bài, mà đang làm quen với sức mạnh Luân Hồi của Vong Xuyên.

Hắn muốn có được một chút cơ hội và dẫn dắt từ trên người Vong Xuyên để khiến Chí Tôn Cốt của mình hoàn toàn lột xác.

Vong Xuyên liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của Quân Tiêu Dao.

Gã lạnh lùng nói: “Ngươi muốn lấy ta làm đá mài dao để thần thông Luân Hồi của Chí Tôn Cốt lột xác?”

Quân Tiêu Dao cười, chưa nói cái gì.

Mặc dù Vong Xuyên biết ý đồ của hắn thì đã sao, chẳng lẽ còn có thể trực tiếp dừng tay à?

Trên mặt Vong Xuyên lộ ra chút sắc lạnh.

Gã không thể chịu đựng được chuyện mình trở thành đá mài dao của người khác.

Bởi vậy, Vong Xuyên lấy ra át chủ bài của mình.

Ở phía sau gã, một hư ảnh luân bàn mơ hồ hiện hóa.

Trong phút chốc, thiên địa bạo loạn, sức mạnh Luân Hồi vô tận đang lan tràn.

Lý Đạo Huyền thấy tình cảnh này thì trong mắt lộ ra kiêng kỵ.

Vừa rồi Vong Xuyên là dựa vào hư ảnh luân bàn kia mà làm hắn ta bị thương.

Mà hiện tại, Vong Xuyên không chỉ đơn thuần là tung ra hư ảnh, mà là triệt triệt để để tế luyện thần binh của mình ra.

Một cái luân bàn hoàn toàn hiện ra phía sau từ gã.

Trong lúc luân bàn chuyển động, cứ như có thể nghiền áp thiên địa.

Phía trên luân bàn có điêu khắc Lục Đạo chúng sinh.

“Đó là...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi nghiêm túc lên.

Luân bàn kia lại có một tia ý nhị đế binh trong đó.

Thần binh mà Vong Xuyên tung ra chính là đế binh của Luân Hồi Ma Tông, phỏng phẩm của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Tuy Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn này không có khả năng thật sự so sánh với Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nhưng cũng xem như một chí tôn khí.

Lúc trước, Vong Xuyên là thiên kiêu cường đại nhất của Luân Hồi Ma Tông, bởi vậy Luân Hồi Ma Tông mới ban thưởng Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn cấp bậc chí tôn khí này cho gã để làm binh khí.

Vong Xuyên tung ra Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn, càng như hổ thêm cánh, sức mạnh Luân Hồi bạo loạn trong thiên địa.

Thậm chí khí tức này ảnh hưởng tới cả đám người Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên, Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ.

Bọn họ đều cảm nhận được một loại nguy hiểm cực độ, cứ như ngay sau đó sẽ bị kéo vào luân hồi.

“Mạnh quá!”

Sắc mặt Lý Đạo Huyền có chút khó coi, trong mắt lộ ra kiêng kỵ cực độ.

Không thể không nói, bàn về nội tình tích lũy thì hắn ta hoàn toàn không thể so sánh với đám người Vong Xuyên, Quân Tiêu Dao, nhiều nhất chỉ có thể coi như nhà giàu mới nổi.

“Tiêu Dao ca ca...”

Cảm nhận được khí tức của Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn, tiếu nhan của Khương Lạc Ly hơi thay đổi, nhưng nghĩ đến vô địch chi tư quét ngang tất cả của Quân Tiêu Dao, trái tim nàng lại chậm rãi ổn định lại.

Trên đời này, người cùng thế hệ có thể đánh bại Quân Tiêu Dao còn chưa xuất hiện.

Cho dù là quái thai cổ đại cũng không cách nào trấn áp Quân Tiêu Dao!

Nhìn thấy Vong Xuyên mang theo Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn trấn áp đến, Quân Tiêu Dao lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Vong Xuyên đúng là một người tốt.

Hành động của gã không thể nghi ngờ là càng trợ giúp Quân Tiêu Dao, giúp hắn cảm nhận được chân lý luân hồi càng sâu sắc.

Quân Tiêu Dao cũng không lấy ra Bàn Hoàng tam kiếm, bởi vì hắn còn cần cảm ngộ.

Bởi vậy, Quân Tiêu Dao lấy bao tay Diệt Bá Thánh Vương ra rồi đeo lên tay phải.

Hắn đấm ra một quyền, mơ hồ mang theo hàng vạn thần quang kim sắc, hư ảnh long tượng phát ra, đẩy ngang hư không vạn dặm!

Hết chương 315.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 316. Luân Hồi Đạo Bàn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Leng keng!

Quyền bộ xen lẫn Thần Ngân Tử Kim va chạm với Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn, phát ra dao động kinh người, thổi quét thiên địa.

Quân Tiêu Dao vừa ngăn cản thế công Vong Xuyên, vừa cảm nhận chân lý luân hồi kia.

Không có gì giúp hắn cảm nhận rõ chân lý luân hồi hơn so với đối kháng Luân Hồi Thánh Thể.

Trong mắt Quân Tiêu Dao sáng rọi, càng ngày càng sáng.

Trong ngực hắn bắt đầu có quang hoa hừng hực lượn lờ, có luân hồi chân ý tràn ngập.

“Quân Tiêu Dao, ngươi vọng tưởng!”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao lấy mình để mài đao, vẻ mặt Vong Xuyên thật lạnh lẽo.

Gã thao túng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, bùng nổ cường chiêu đến cực điểm.

“Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Địa Câu Diệt!”

Ầm ầm ầm!

Lục Đạo Luân Hồi Bàn đàn áp chư thiên, đánh tan hư không, trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Không thể không nói, Vong Xuyên thật sự rất mạnh.

Thân là quái thai cổ đại, thực lực của gã cũng không yếu hơn Long Cát công chúa Tổ Long Sào bao nhiêu.

Chỉ là hiện tại, khí tức của gã còn chưa hoàn toàn tương dung với khí tức thiên địa đương đại, bởi vậy không thể phát huy thực lực hoàn chỉnh ra được.

Dù vậy, uy thế kia cũng đủ khiến người ta sợ hãi.

Nhìn thấy Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn trấn áp đến, ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật bình đạm, biểu cảm thong dong.

Hắn đấm ra một quyền, thi triển ra quyền pháp tối cao, Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Sáu lốc xoáy luân hồi khủng bố hiện ra, cứ như Lục Đạo chúng sinh ngồi xếp bằng.

Quyền quang kinh thế, nổ nứt cả thiên địa!

Cộng thêm bảy tỷ ba trăm triệu cân thần lực thêm vào, một quyền này quá mạnh.

Oanh!

Đi kèm với một tiếng chấn vang kịch liệt, Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn có kích thước giống như hòn đảo trên không trung trực tiếp bị đấm bay.

Vong Xuyên cũng bị lan đến, khí huyết trong ngực quay cuồng, nét mặt mang đầy giật mình.

Loại quyền pháp ẩn chứa sức mạnh Luân Hồi này làm gã chấn động, đồng thời cũng cực kỳ đỏ mắt.

Trong ngực Quân Tiêu Dao có quang hoa hừng hực hiện lên.

Hắn lại lấy ra Luân Hồi tiên chủng.

Toàn bộ Luân Hồi tiên chủng đều đang dung nhập vào Chí Tôn Cốt trong ngực Quân Tiêu Dao.

Sau đó, quang hoa hai màu hắc bạch phát ra từ ngực Quân Tiêu Dao, đan chéo với nhau, biến thành một luân bàn.

Hắc bạch luân bàn xuất hiện, hư không như muốn sôi trào.

Đại thần thông Chí Tôn Cốt thứ hai của Quân Tiêu Dao, Luân Hồi Đạo Bàn, rốt cuộc cũng hoàn toàn lột xác!

Đến bây giờ, Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao đã có được tổng cộng bốn môn thần thông.

Trong thần thông Thượng Thương có bản Thượng Thương Kiếp Quang không hoàn chỉnh, Thượng Thương chi Thủ bản hoàn chỉnh.

Trong thần thông Luân Hồi có Luân Hồi Niết Quang không hoàn chỉnh và Luân Hồi Đạo Bàn bản hoàn chỉnh.

“Vong Xuyên, xem ra bản Thần Tử còn phải đa tạ ngươi, sau đây là hồi báo của bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Tất nhiên hồi báo mà hắn nói không phải hồi báo thật sự.

Hiện tại Chí Tôn Cốt của hắn đã lột xác thành công, tất nhiên không cần dây dưa với Vong Xuyên nữa.

Hắn đeo găng tay Diệt Bá Thánh Vương vào để thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Đồng thời Chí Tôn Cốt trong ngực cũng phóng thích Luân Hồi Đạo Bàn.

Nơi mi tâm của hắn còn có thần hoa kim sắc kích động, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm phá không mà ra.

Quân Tiêu Dao tung hết tất cả cường chiêu, muốn cưỡng chế trấn áp Vong Xuyên, cướp lấy căn nguyên thế giới!

Nếu Quân Tiêu Dao nghiêm túc đánh thì có thể mường tượng ra uy lực đó.

Quái thai cổ đại nhìn cũng sẽ sợ hãi.

Tỷ như Vong Xuyên của hiện tại, nhìn thấy Quân Tiêu Dao cường thế trấn áp đến, vô số những loại thần thông này làm sắc mặt gã

lập tức thay đổi.

Gã thúc giục Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mạnh mẽ chống đỡ quyền phong của Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Nhưng thần thông của Chí Tôn Cốt, Luân Hồi Đạo Bàn lại trấn áp đến.

Sức mạnh đó lại không yếu hơn sức mạnh Luân Hồi do Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn thi triển ra bao nhiêu.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng nổ vang kịch liệt bùng nổ, Vong Xuyên bị chấn đến liên tục lui về phía sau.

Thực lực hiện giờ của gã chưa trở lại đỉnh cao, đối mặt với sự trấn áp toàn lực của Quân Tiêu Dao thì tất nhiên khó có thể hoàn toàn ngăn cản.

Trật Tự Thần Liên kim sắc phá không mà đến, hóa thành đoản kiếm kim sắc, đó là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Nhất kiếm tung ra, cứ như đánh nứt ra vạn trượng hư không, đâm thẳng vào đầu của Vong Xuyên.

Vong Xuyên thúc giục sức mạnh Luân Hồi, ngoài thân hiện lên rất nhiều lốc xoáy luân hồi, trấn áp đến, đánh tan Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Sau lưng Quân Tiêu Dao kéo dài ra Ác Ma chi Dực, hai cánh chấn động, triển khai hư không cực tộc, phá không mà lao đến chỗ Vong Xuyên.

Hắn vươn một tay chụp vào hư không, Minh Thần chi Mâu ngưng kết ra, đâm thẳng về hướng Vong Xuyên.

Vong Xuyên giơ tay vỗ mạnh một cái, sức mạnh Luân Hồi bùng nổ.

Đây là một môn thần thông chí cường của gã, tên là Luân Hồi Đại Thủ Ấn, một ấn đánh ra thì trấn áp tất cả.

Oanh!

Luân Hồi Đại Thủ Ấn và Minh Thần chi Mâu va chạm, trực tiếp chấn vỡ nó.

Quân Tiêu Dao lại thi triển ra Thôn Thần Ma Công, lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện lên, trực tiếp là cưỡng chế cắn nuốt Luân Hồi Đại Thủ Ấn.

Sau đó Quân Tiêu Dao vươn một chân, quét ngang về hướng Vong Xuyên.

Vong Xuyên giơ ngang cánh tay ngăn cản.

Phanh một tiếng.

Vong Xuyên bị đánh bay, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Có thể tiếp nhiều chiêu như vậy của ta, cũng đủ để ngươi kiêu ngạo.” Biểu cảm của Quân Tiêu Dao thật đạm nhiên, lại trấn áp đến.

Vong Xuyên bỏ lỡ mất một bước tiên cơ.

Lui một bước rồi thì cứ lui liên tục.

Một loạt liên chiêu giáng xuống, Vong Xuyên không ngừng ho ra máu, tóc đen tán loạn.

Quân Tiêu Dao giơ tay nắm một cái, Thôn Thần Ma Công bùng nổ sức hút, lại cưỡng ép kéo căn nguyên thế giới bay ra hỏi cơ thể Vong Xuyên.

Chỉ thoáng chốc, hai luồng căn nguyên thế giới bị kéo ra, tản ra sức mạnh căn nguyên cường đại.

“Đáng chết!” Mặt Vong Xuyên thật âm trầm.

Ở thời đại của gã, gã từng hoành đánh chư địch, chưa từng thua trận.

Cho dù thiên kiêu mạnh đến mấy, nhiều nhất cũng chỉ đánh ngang

tay với gã mà thôi.

Có thể nói, Vong Xuyên chưa bao giờ chật vật như vậy.

Tuy trong đó cũng có nguyên nhân là gã chưa khôi phục đến trạng thái đỉnh cao.

Nhưng Vong Xuyên lại mơ hồ cảm thấy, cho dù gã khôi phục tới đỉnh cao thì cũng chưa chắc có thể trấn áp Quân Tiêu Dao.

Mà ngay vào lúc Quân Tiêu Dao vươn tay muốn bắt lấy hai luồng căn nguyên thế giới kia.

Một chưởng ấn hỗn độn đàn áp đến.

“A, ngu xuẩn!” Quân Tiêu Dao trở tay đánh ra một quyền ấn, trực tiếp đánh nát cả Hỗn Độn Chưởng Ấn.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền mơ hồ mang theo lửa nóng, nhìn về phía hai luồng căn nguyên thế giới kia, lắc mình muốn cướp lấy.

Hết chương 316.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 317. Nghịch thiên trời xanh không cho phép tồn tại!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đối với Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất như hắn ta mà nói, căn nguyên thế giới quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Nếu hắn ta có thể đủ gom đủ mười căn nguyên thế giới, sẽ hóa thân thành Nghịch Thiên chi Vương.

Đến lúc đó, thiên kiêu tuyệt đại cái gì cũng không sánh bằng hắn ta.

Cho nên khi nhìn thấy hai luồng căn nguyên này, Lý Đạo Huyền kìm nén không được, dù thế nào cũng phải ra tay cướp đoạt một lần.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lãnh khốc, chỉ giơ tay lên, long khí bùng nổ, một hư ảnh chân long sinh động như thật lao vút về hướng Lý Đạo Huyền, đó là Chân Long Khốn Thiên Thuật.

Lý Đạo Huyền thấy thế thì lập tức thúc giục sức mạnh căn nguyên hỗn độn đến tận cùng, đấm ra một quyền, hư không nổ ra vô số khí hỗn độn, mỗi một luồng khí hỗn độn đều có thể đè sụp núi lớn.

Oanh!

Chiêu thức va chạm, trời sụp đất nứt.

Lực phản chấn mãnh liệt kia khiến Lý Đạo Huyền liên tục lui bước.

Cả quái thai cổ đại như Vong Xuyên cũng không ngăn được thế công của Quân Tiêu Dao, càng đừng nói là Lý Đạo Huyền nội tình hơi yếu hơn.

Cho dù hắn ta có khí vận thêm thân, thiên tư bất phàm, nhưng cũng phải xem là đối mặt với ai.

Ở trước mặt thiên kiêu chí tôn tuyệt thế cũng mang đầy quải như Quân Tiêu Dao thì quải của Lý Đạo Huyền căn bản không tính là cái gì.

“Tự mình đưa tới cửa, vậy bản Thần Tử cũng không khách khí.” Quân Tiêu Dao lại thúc giục Thôn Thần Ma Công, muốn tinh luyện ra ba đoàn căn nguyên thế giới trong cơ thể Lý Đạo Huyền luôn.

“Không, Thanh Y tiên tử, giúp ta với!”

Lý Đạo Huyền cảm nhận được một sức hút khủng bố muốn hút căn nguyên thế giới trong thân thể mình ra.

Rốt cuộc trên mặt hắn ta cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao giống như đế quân vô thượng làm chúa tể tất cả.

Không có bất cứ kẻ nào phản kháng được hắn.

Bên kia, Cơ Thanh Y nhìn thấy Lý Đạo Huyền chật vật như vậy, cũng cảm giác thực mệt lòng.

Thật vất vả mới mời chào được một Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất.

Kết quả lại là tên ngốc không biết tự lượng sức mình.

Cơ Thanh Y cũng thực bất đắc dĩ.

Hơn nữa Khương Lạc Ly cũng quấn lấy khiến nàng ta không rảnh tay mà giúp trợ Lý Đạo Huyền.

Bởi vậy, Cơ Thanh Y chỉ có thể thở dài một tiếng và nói: “Tiêu Dao đạo huynh, chẳng biết có thể thủ hạ lưu tình được không?”

Nghe được lời này, cả Tiểu Ma Tiên cũng cực kỳ kinh ngạc.

Nàng biết, nội tâm đối thủ sống còn này của mình thanh lãnh cao ngạo đến mức nào.

Thiên kiêu tuyệt đại bình thường mà nàng ta còn chướng mắt,

càng đừng nói là buông lời yếu thế như vậy.

Chỉ sợ chỉ có trước mặt Quân Tiêu Dao thì Cơ Thanh Y mới phóng thấp tư thái thế thôi.

Nhưng Quân Tiêu Dao nghe vậy thì sắc mặt không có biến hóa gì.

Đổi lại là thiên kiêu nam tính khác, nghe Cơ Thanh Y yếu thế thỉnh cầu như vậy thì tám chín phần mười là sẽ mềm lòng, thủ hạ lưu tình.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác.

Hắn nhất định phải có được mười căn nguyên thế giới,

Mặc dù bỏ qua không nói đến mười căn nguyên thế giới, chuyện Lý Đạo Huyền cướp đoạt Hắc Ám tiên chủng của Yến Thanh Ảnh đã là kết thù hận.

Loại người này không giết thì để dành ăn tết hay sao?

Bởi vậy, Quân Tiêu Dao giả vờ như không nghe thấy thỉnh cầu của Cơ Thanh Y, thậm chí lười đáp lại một câu.

Hắn đấm ra một quyền, thần năng mênh mông, tượng thần kim sắc trấn áp xuống.

Phốc!

Cốt cách cả người Lý Đạo Huyền đều vỡ vụn, miệng ói máu tươi, tròng mắt như sắp bị đè ép ra ngoài.

“Quân... Tiêu... Dao!” Lý Đạo Huyền ho ra máu, hòa lẫn với những mảnh nội tạng rách nát.

Quân Tiêu Dao không có chút thương hại nào, giơ tay nắm một cái.

Ba đoàn căn nguyên thế giới trực tiếp bị kéo ra.

“Không!” Lý Đạo Huyền gào rống, tròng mắt nổi lên tơ máu.

Cậy vào duy nhất của hắn ta chính là sức mạnh căn nguyên thế giới.

Đã không có căn nguyên thế giới thì hắn ta không phải cái gì cả, thậm chí không thể thao túng cả sức mạnh hỗn độn.

Quân Tiêu Dao đạp một chân lên ngực Lý Đạo Huyền.

Sức mạnh chấn động mãnh liệt trực tiếp chấn ngũ tạng lục phủ của Lý Đạo Huyền thành thịt băm.

Nghịch Thiên chi Tử mạnh nhất hạ giới, Lý Đạo Huyền, ngã xuống!

Nhìn thấy Lý Đạo Huyền bị Quân Tiêu Dao dẫm chết, tất cả thiên kiêu ở đây đều im lặng không dám nói một tiếng.

Loại ngược sát có thể nói là nghiền áp này quá chấn động lòng người, làm mọi người kinh sợ đến trợn tròn mắt.

Cơ Thanh Y hơi lắc đầu, không biết phải làm sao.

Nàng ta cũng không có khả năng liều mạng với Quân Tiêu Dao vì một Lý Đạo Huyền đã chết, điều này không hiện thực.

Quân Tiêu Dao vươn tay tung một chiêu, ba đoàn căn nguyên thế giới trong cơ thể Lý Đạo Huyền lập tức hiện ra.

Ngoài ra Hắc Ám tiên chủng cũng hiện lên, Quân Tiêu Dao trực tiếp ném cho Yến Thanh Ảnh, Yến Thanh Ảnh lộ ra ý cảm kích.

“Cuối cùng cũng gom đủ.”

Cuối cùng mười căn nguyên thế giới của thập địa hạ giới đều rơi vào tay Quân Tiêu Dao.

Trước đó Lý Đạo Huyền muốn thu thập mười căn nguyên thế giới, trở thành Nghịch Thiên chi Vương.

Mà hiện tại, mười căn nguyên thế giới đều thuộc về Quân Tiêu Dao.

Tư chất của Quân Tiêu Dao vốn là nghịch thiên, nếu lại thêm vào sức mạnh của mười căn nguyên thế giới, vậy có nghĩa là toàn bộ sức mạnh và khí vận của Nghịch Thiên chi Vương đều được gia trì

lên người Quân Tiêu Dao!

Thế thì Quân Tiêu Dao sẽ biến thành tồn tại nghịch thiên mạnh cỡ nào?

Chỉ sợ sẽ trở thành dị số nghịch thiên trong thiên địa khiến trời xanh cũng không cho phép tồn tại!

Giờ phút này, năm đoàn căn nguyên thế giới trong cơ thể Quân Tiêu Dao cũng không tự chủ được mà hiện ra.

Trong nhất thời, căn nguyên của thập địa hạ giới đều vờn quanh Quân Tiêu Dao.

Phụ trợ Quân Tiêu Dao giống như thần vương vô thượng, đế quân tiên giới!

Giờ khắc này, Quân Tiêu Dao như là thần linh duy nhất trên trời dưới đất!

Cảnh tượng trước mắt cũng khắc thật sâu vào trong mắt mỗi người ở đây.

Giờ phút này, đừng nói là những thiên kiêu hạ giới giống như thạch hóa đứng thẳng bất động tại chỗ, cả hô hấp cũng giống như đình chỉ, cho dù là các Thánh Nữ đại giáo bất hủ đã quen nhìn đại trường hợp như Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên cũng có cảm giác hít thở không thông mơ hồ.

Bởi vì khí cơ giờ phút này của Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên.

Ánh mắt Vong Xuyên trở nên ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đạo tâm vô địch của gã cũng phủ kín một bóng mờ.

Điều này thật bình thường.

Đổi lại là ai bị phong ấn vô số năm, sau khi xuất thế, vốn tưởng rằng có thể đẩy ngang tất cả thiên kiêu đương đại, kết quả mới ra ngoài không bao lâu đã bị đả kích như vậy, đổi lại là ai, đạo tâm cũng bị ảnh hưởng, không thể bình tĩnh.

Hết chương 317.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 318. Tuế nguyệt như đao trảm thiên kiêu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao quét về phía ba người Vong Xuyên, Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên.

Biểu cảm của Vong Xuyên cực độ đề phòng, ánh mắt ngưng trọng.

Cơ Thanh Y lại thở dài khe khẽ, không tiếp theo giao thủ với Khương Lạc Ly, biểu lộ thái độ của chính mình.

Còn Tiểu Ma Tiên cũng từ bỏ ra tay.

Quân Tiêu Dao càng cường đại hơn, yêu nghiệt hơn tưởng tượng của nàng ta.

“Tiêu Dao tiểu ca ca, người ta không có đắc tội ngươi quá đáng, đừng ra tay với ta, ta còn nhỏ, thân thể ốm yếu, chịu không nổi tàn phá đâu.” Tiểu Ma Tiên vô cùng đáng thương, chớp chớp đôi mắt, bắt đầu yếu thế.

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly trợn trừng lườm Tiểu Ma Tiên một cái.

Sao cảm thấy lời này nghe có vẻ không thích hợp?

Nhìn thấy Khương Lạc Ly trừng mắt nhìn mình, Tiểu Ma Tiên cũng lộ ra một nụ cười xấu xa bỡn cợt, trừng ngược lại Khương Lạc Ly.

Hai Loli cứ ngươi trừng ta, ta trừng ngươi như vậy, nhìn nhau không thuận mắt.

Quân Tiêu Dao không để ý đến Tiểu Ma Tiên, mà nhìn về phía Vong Xuyên.

Chỉ sợ người duy nhất ở đây có ôm địch ý với hắn cũng chỉ có Vong Xuyên.

Vong Xuyên bất giác lui về phía sau hai bước, vẻ mặt cực độ đề phòng, sắc mặt trầm trọng như nước.

Tuy gã rất muốn có được mười căn nguyên thế giới trên người Quân Tiêu Dao, nhưng cũng biết đây căn bản là không hiện thực.

Cho dù gã khôi phục đến trạng thái đỉnh cao, nhưng muốn trấn áp Quân Tiêu Dao cũng tuyệt đối không phải chuyện nhẹ nhàng.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao chợt lóe, hắn thật muốn xử lý xong hết mọi chuyện, giải quyết luôn Vong Xuyên.

Mà đúng lúc này, hình như tế đàn anh linh ở nơi xa vì mười căn nguyên thế giới cùng hiện hóa nên bắt đầu nổi lên biến hóa nào đó.

Một khí cơ không giống bình thường hiện ra.

“Tế đàn anh linh có biến hóa.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn thực quả quyết, trực tiếp lao về hướng tế đàn anh linh.

Tế đàn anh linh mới là quan trọng nhất, tính ra thì chuyện đối phó Vong Xuyên cũng không quan trọng bằng, dù sao gã cũng không gây ra được sóng gió gì.

Hơn nữa đừng quên, Quân Tiêu Dao còn có cơ hội đánh dấu ở tế đàn anh linh.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao lao về hướng tế đàn anh linh, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Khương Lạc Ly cũng theo sát phía sau.

Cơ Thanh Y thấy thế thì hơi do dự, sau đó cũng hóa thành một quang hồng màu xanh lá rồi bay theo.

Đôi mắt của Tiểu Ma Tiên chuyển động, nàng ta đưa mắt ra hiệu với Vong Xuyên, sau đó cũng lao về hướng tế đàn anh linh.

Vong Xuyên có chút chần chờ, nhưng gã trầm miên ở hạ giới còn không phải vì cơ duyên lớn nhất này sao.

Gã căn bản không có khả năng từ bỏ.

Sau khi hạ quyết tâm, Vong Xuyên cũng lao theo sau.

bSau đó, những thiên kiêu chung quanh mới như tổ ong vay về phía tế đàn anh linh.

Mãi đến khi đến gần tế đàn anh linh, Quân Tiêu Dao mới phát hiện rốt cục tòa tế đàn này cổ xưa rộng lớn đến mức nào.

Phóng mắt nhìn lại, giống như một ngọn núi cao Thái Cổ, cao ngất mà uy nghiêm, tràn ngập khí tức Hồng Hoang Cổ xưa.

Mà điều khiến người ta cảm thấy ghê người lại là phía trên tế đàn trải rộng hài cốt trắng hếu vô tận.

Cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, những hài cốt đó vẫn cứng rắn như thiết.

Trong những hài cốt đó, có loại ôn nhuận như ngọc, có cái tản ra quang huy như hoàng kim.

Bởi vậy có thể nhìn ra, sinh thời những hài cốt đó nhất định đều là nhân kiệt mang thể chất đặc thù, cực kỳ cường đại.

Nhưng bọn họ đều ngã xuống tế đàn anh linh này.

Có thể nhìn ra đây là một mảnh đất cơ duyên, cũng là một nơi an táng.

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, hơi cảm thán nói: “Tuế nguyệt như đao trảm thiên kiêu, trường sinh lộ thượng thán yêu nhiêu, nếu không chứng đạo thành đế thì thành một khối xương khô.”

Bao nhiêu anh hùng cổ kim đều trở thành trò cười như vậy.

Tế đàn anh linh này chỉ là một bức ảnh thu nhỏ mà thôi.

So với nơi này, hiển nhiên trên đế lộ sẽ càng thêm tàn khốc.

Đó mới là thi cốt lót đường chân chính, chỉ có thiên kiêu tuyệt đại thật sự mới có thể đi đến cuối cùng.

Nghe Quân Tiêu Dao cảm thán như vậy, đám người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ cũng mang đầy cảm xúc.

Quân Tiêu Dao không chần chờ mà trực tiếp bước lên tế đàn anh linh.

Trong thời khắc hắn bước lên bậc cầu thang đầu tiên, cả tòa tế đàn có gió nổi mây phun, dường như có vô số hư ảnh nhân kiệt thượng cổ hiện lên, các loại cảnh tượng đều hiện hóa ra.

Khí cơ ở nơi đây trở nên cực kỳ đặc thù, còn có vô số ma âm rót vào tai, nhiễu loạn lòng người.

Quân Tiêu Dao không chịu ảnh hưởng, bão nguyên thủ nhất (2), bắt đầu bước lên tế đàn.

Theo bước chân hắn, Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cũng bước lên trước.

(2) Đạo gia lúc đầu tu luyện phương thuật một trong, này trọng điểm điểm không ở luyện hình mà là luyện thần, thông qua nó bài trừ trong lòng tạp niệm, bảo trì tâm thần thanh tĩnh

Bọn họ nhìn thấy Quân Tiêu Dao bước từng một bước lên, còn tưởng rằng điều này không phải chuyện khó khăn gì mấy.

Nhưng mà khi thật sự tự mình bước lên, bọn người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ đều biến sắc.

Uy áp kinh khủng kia thiếu chút nữa đã làm bọn họ quỳ xuống mặt đất.

Đồng thời còn có vô số hư ảnh nhân kiệt thượng cổ quấy nhiễu, có ma âm rót vào tai, quấy rầy tâm thần bọn họ, làm họ khó có thể hoàn toàn ổn định nỗi lòng.

“Khủng bố như vậy sao?” Khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly cũng hơi trắng ra.

Nàng vội vàng thúc giục Nguyên Linh Đạo Thể, nhờ vậy mới hơi dễ chịu một chút.

Nhưng như thế càng có thể làm nổi bật lên sự siêu nhiên tuyệt đại của Quân Tiêu Dao.

Chỉ thấy Quân Tiêu Dao bước từng một bước lên tế đàn, tuy rằng không quá nhanh, nhưng cũng không chậm, vẫn luôn duy trì tiết tấu của hắn.

“Có khoa trương như vậy không?” Nhìn thấy biểu hiện của đám người Khương Lạc Ly và Nghệ Vũ, Tiểu Ma Tiên nói thầm trong miệng.

Nàng ta không tin tà nên cũng bước lên tế đàn.

Sau khi bước lên một bước, khuôn mặt nhỏ thanh thuần quyến rũ của nàng ta cũng lập tức biến sắc.

Nàng lảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã té ngã như chó gặm phân.

Nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Ma Tiên, Cơ Thanh Y và Vong Xuyên đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng khi bước lên, họ cũng nhịn không được mà biến sắc.

Mới chỉ vừa bước lên tế đàn anh linh mà đã có uy áp khủng bố như vậy.

Khó có thể tưởng tượng, tới mặt sau thì uy áp kia sẽ mạnh đến mức nào.

Đồng nhãn của Cơ Thanh Y lại dừng lại trên người Quân Tiêu Dao đang bước đi kiên định, biểu cảm bình đạm.

Có đôi khi chênh lệch giữa người với người thể hiện ở chỗ này.

“Quân Tiêu Dao, trên đời này còn có cái gì làm khó được ngươi, làm ngươi động dung?” Cơ Thanh Y thở dài trong lòng.

Sống cùng một thời đại với thiên kiêu tuyệt đại như Quân Tiêu Dao là may mắn, và cũng là bi ai.

May mắn là, thiên kiêu thời đại này có thể chính mắt chứng kiến một truyền kỳ sống sờ sờ ra đời.

Bi ai chính là, thiên kiêu thời đại này vĩnh viễn chỉ có thể sống dưới bóng ma truyền kỳ, giống như sao trời không đáng chú ý bên cạnh thái dương.

Hết chương 318.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 319. Đánh dấu khen thưởng bảy sao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn bộ tế đàn anh linh có chừng một ngàn bậc thang.

Mỗi khi bước lên một bậc thì uy áp sẽ gia tăng, còn xuất hiện đủ loại quấy nhiễu.

Hiện tại, chỉ có Quân Tiêu Dao có thể duy trì tốc độ đi tới, không có một chút tạm dừng.

Mà đám người Cơ Thanh Y, Vong Xuyên, Tiểu Ma Tiên, Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh lại bước từng bước một mà hướng lên trên.

Trong lúc đó còn có khả năng phải nghỉ ngơi điều tức một chút.

Còn lại là những thiên kiêu khác, bọn họ cũng không có khả năng bỏ qua cơ duyên này.

Nhưng đám người Cơ Thanh Y, Vong Xuyên, Khương Lạc Ly, Yến Thanh Ảnh không phải Thánh Nữ đại giáo thì chính là quái thai cổ đại, không thì chính là quý nữ thế gia, Nghịch Thiên chi Tử.

So ra thì thực lực của các thiên kiêu còn lại rõ ràng yếu hơn quá nhiều.

Bọn họ bước lên tế đàn anh linh, gian nan như đang leo lên núi.

Trong đó còn có một ít thiên kiêu khống chế không được cảm xúc của mình, bắt đầu điên cuồng mà khóc lớn cười to, giống như điên cuồng.

Là những hư ảnh nhân kiệt thượng cổ và ma âm kia ảnh hưởng tới bọn họ, làm họ điên cuồng.

Thiên kiêu như vậy cũng không phải số ít.

Trừ một bộ phận ít ỏi thiên kiêu ý chí kiên định ra thì đa số thiên kiêu đều sắp kiên trì không nổi, cảm xúc bắt đầu điên cuồng.

“Ha ha ha, ta là đệ nhất nhân vô song cổ kim, ai có thể địch lại ta!” Một thiên kiêu điên cuồng cười ha hả.

Nhưng ngay sau đó, đầu của hắn trực tiếp nổ tung như quả dưa hấu, cảnh tượng huyết tinh tới cực điểm.

“Có được rồi, ta có được truyền thừa bất hủ rồi!” Một thiên kiêu khác hai mắt đỏ rực như máu, lan tràn tơ máu, lộ ra biểu cảm mừng rỡ như điên.

Nhưng kế tiếp, cả người hắn như bị sét đánh, ngã quỵ xuống mặt đất, mất đi khí tức sinh mệnh.

Điều quỷ dị này khiến rất nhiều người sởn tóc gáy.

Một ít thiên kiêu đã tái nhợt mặt mày, không nén được sợ hãi trong lòng, muốn lui ra khỏi tế đàn.

Nhưng bọn họ lại hoảng sợ phát hiện mình không thể quay đầu lại được.

Lúc này, trên đỉnh tế đàn như loáng thoáng truyền đến âm thanh cổ xưa mà mờ mịt.

“Tên đã bắn ra khỏi cung thì không thể quay đầu, con đường chứng đạo không thể lui ra...”

Nghe thấy giọng nói này, trong lòng những thiên kiêu đó hối hận đến cực độ.

Sớm biết tế đàn anh linh quỷ dị như thế thì bọn họ tuyệt đối không tùy tiện mà bước lên.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể căng da đầu hướng về phía trước.

Thật sự không đi lên được thì ngồi xếp bằng tại chỗ cảm ngộ, hy vọng có thể lấy được một ít thu hoạch.

Những thiên kiêu đó nhìn về phía Quân Tiêu Dao đang dẫn tiên, trong mắt cả đám đều mang theo cảm xúc hâm mộ kinh ngạc cảm thán cùng cực.

Quân Tiêu Dao đã hoàn hoàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Có lẽ hắn chính là danh từ đại diện cho sự cường đại.

Mà Vong Xuyên thấy tình cảnh này thì trong lòng thật không cam lòng.

Gã thân là quái thai cổ đại, tất nhiên có ngạo khí thuộc về chính mình.

Nếu đánh nhau tạm thời không so được, chẳng lẽ leo lên tế đàn cũng không sánh bằng sao?

Vong Xuyên thúc giục uy năng của Luân Hồi Thánh Thể, đồng thời Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng hiện ra phía sau lưng.

Khí tức của gã lập tức biến hóa, giống như một con chân long dũng mãnh tinh tiến, bắt đầu gia tốc bước lên.

Hành động của Vong Xuyên cũng khiến những người khác chú ý.

Cơ Thanh Y lắc lắc đầu.

Trong mắt nàng, cách làm của Vong Xuyên chỉ là tranh khí phách nhất thời mà thôi, hiện tại căn bản không phải lúc tỏ vẻ anh hùng.

Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh thấy thế thì khóe miệng cũng lộ ra nụ cười lạnh.

Trong mắt bọn họ, Quân Tiêu Dao chính là tồn tại không thể chiến thắng.

Vong Xuyên muốn hòa nhau một lần ở điểm này, hiển nhiên có chút ngây thơ.

Nhưng lúc này, bước chân của Quân Tiêu Dao bỗng dừng lại.

Điều này khiến rất nhiều người quan sát đều lộ ra dị sắc.

Quân Tiêu Dao luôn duy trì vị trí đầu tiên, nhất kỵ tuyệt trần, ném xa những người khác.

Nhưng hiện tại, hắn lại đột nhiên dừng bước chân lại, khiến người ta khó hiểu.

“Rốt cuộc cũng chịu đựng không nổi sao?” Ánh mắt Vong Xuyên chợt lóe.

Theo gã thấy, nói không chừng biểu hiện trước đó của Quân Tiêu Dao là cố chống chọi mà thôi.

Chống được tới hiện tại, rốt cuộc cũng đã không chịu nổi.

Ngay vào lúc những người khác kinh ngạc, hoặc là nghi hoặc, hoặc là lo lắng.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lại toát ra vui sướng.

Sở dĩ hắn dừng lại, tất nhiên không phải chống đỡ không được gì đó như Vong Xuyên suy nghĩ.

Mà trong đầu hắn đột nhiên truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Ký chủ đã tới được địa điểm đánh dấu, tế đàn anh linh, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao mặc niệm trong lòng.

Không biết đánh dấu tại tế đàn anh linh này, có thể lấy được thứ tốt gì.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng bảy sao, Đà Xá Cổ Đế Viêm!”

Tiếng nói của hệ thống vừa dứt thì trong cơ thể Quân Tiêu Dao lập tức xuất hiện một hỏa chủng.

Hỏa chủng này có bảy màu sặc sỡ, giống như hội tụ từ vô số thần hỏa, tản mát ra một khí tức khủng bố đốt sạch chư thiên vạn giới.

“Đà Xá Cổ Đế Viêm?” Quân Tiêu Dao đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức vui sướng.

Mức độ quan trọng của hỏa chủng đối với tu sĩ cũng không thua kém tiên chủng bao nhiêu.

Bởi vì sau Hợp Đạo Cảnh chính là Niết Bàn Cảnh.

Mà Niết Bàn Cảnh chủ yếu là tìm kiếm hỏa chủng, niết bàn thân mình khiến chân linh Thần Cung hóa thành người tí hon nguyên thần.

Đây là một sự lột xác toàn diện từ thân thể cho đến linh hồn, là bước quan trọng nhất trong tu hành.

Bởi vậy không có gì đáng bàn cãi về tầm quan trọng của hỏa chủng.

Hỏa chủng càng cường đại thì càng có thể hoàn toàn khiến tu sĩ niết bàn lột xác, dục hỏa trùng sinh.

Trước đó Nghệ Vũ từng có được một đoàn Huyền Dương Thần Hỏa hi hữu, đó đã là hỏa chủng phẩm cấp cực cao.

Nhưng Huyền Dương Thần Hỏa kia căn bản không thể so sánh với Đà Xá Cổ Đế Viêm trước mắt.

Bởi vì đó là thần hỏa, mà đây là đế hỏa!

Đà Xá Cổ Đế Viêm này cứ như đế hỏa mạnh nhất hội tụ hình thành từ vạn hỏa, có thể mang đến niết bàn chung cực cho tu sĩ.

Đương nhiên, độ khó khi niết bàn cũng sẽ gia tăng biên độ lớn.

“Thật là buồn ngủ mà gặp chiếu manh, ban đầu ta vốn chỉ muốn đột phá đến Hợp Đạo Cảnh trên tế đàn anh linh, hiện tại xem ra, nói không chừng còn có thể trực tiếp đột phá đến Niết Bàn Cảnh.”

Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Cho dù là ở Quân gia, phỏng chừng cũng không tìm ra được hỏa chủng cấp bậc càng cao hơn Đà Xá Cổ Đế Viêm.

Hỏa chủng này là thích hợp để Quân Tiêu Dao niết bàn nhất.

Hết chương 319.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 320. Dã tâm của Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiêu Dao ca ca, chàng không sao chứ?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao vẫn luôn đứng tại chỗ bất động.

Cho dù là Khương Lạc Ly luôn tin tưởng hắn, trong lòng cũng có chút thấp thỏm, nhịn không được mở miệng kêu lên một tiếng duyên dáng.

Quân Tiêu Dao phục hồi tinh thần, rốt cuộc cũng động.

Nhưng lần này, hắn lại không trèo lên tay không, mà vung tay lên.

Khí huyết kim sắc khủng bố của Hoang Cổ Thánh Thể thổi quét ngập trời, chống cự lại uy áp mãnh liệt của tế đàn anh linh.

Khi Quân Tiêu Dao phóng ra khí tức của mình, ba người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh kinh ngạc phát hiện, áp lực trên người bọn họ gần như đã giảm bớt hơn phân nửa.

“Cái này...” Khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó trong đôi mắt xinh đẹp nở rộ ra quang huy xưa nay chưa từng có.

Tốc độ nàng leo lên nhanh hơn, đã lập tức kéo ra chênh lệch với đám người Tiểu Ma Tiên.

Còn hai người Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng, chắp tay nói với Quân Tiêu Dao: “Đa tạ công tử!”

Nói xong thì tốc độ của bọn họ cũng nhanh lên.

Vong Xuyên nhìn thấy cảnh tượng này thì tâm thần hung hăng chấn động, cả người như biến thành khúc gỗ.

Bản thân Quân Tiêu Dao yêu nghiệt cũng thôi đi, hiện tại còn có thể dẫn người khác cùng nhau cất cánh.

Cái này còn có thiên lý hay không?

Cho dù là Tiểu Ma Tiên cũng dại cả ra.

Khương Lạc Ly vừa rồi còn chung một trục hoành với nàng ta, hiện tại đã ném xa nàng rồi.

Điều này làm Tiểu Ma Tiên không thể chấp nhận nổi, chênh lệch quá lớn.

Rõ ràng nàng ta là Thánh Nữ của Ma Tiên Giáo, thân phận địa vị và thực lực đều không yếu hơn Khương Lạc Ly.

Kết quả hiện tại, nàng ta lại tụt lại phía sau, trong lòng rất không cân bằng.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ma Tiên mở miệng duyên dáng gọi to: "Tiêu Dao tiểu ca ca, dẫn người ta theo luôn đi mà!"

Quân Tiêu Dao trực tiếp làm lơ ma nữ yêu tinh này.

Đừng nhìn vẻ mặt nàng ta thanh thuần quyến rũ, thật ra thân là Thánh Nữ của Ma Tiên Giáo, nàng ta cũng từng hố qua không ít người.

Nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Quân Tiêu Dao, Tiểu Ma Tiên lại buông ra những lời kinh người: "Tiêu Dao tiểu ca ca, đừng không để ý tới người ta, kỹ thuật của ta tốt lắm, tư thế gì cũng làm được!"

Nghe thấy lời nói của Tiểu Ma Tiên, cả đám người đều chảy ra mồ hôi lạnh trên trán.

Vị Thánh Nữ này của Ma Tiên Giáo thật là cái gì cũng dám nói.

Nhưng tính cách của Tiểu Ma Tiên vốn là như thế, tuy nhìn có vẻ thanh thuần tiếu lệ, nhưng lại mang theo một loại mị hoặc.

Lái xe (1) cũng không có cố kỵ gì, có thể nói là loại hình hoàn toàn bất đồng với Khương Lạc Ly.

(1) Lái xe: Ý nói bậy chuyện người lớn.

Khương Lạc Ly tuy không rõ rốt cuộc kỹ thuật tốt, tư thế là có ý gì.

Nhưng kết hợp với khuôn mặt nhỏ xinh đẹp thanh thuần lại quyến rũ kia của Tiểu Ma Tiên, nàng cũng biết đây nhất định không phải lời nói gì đứng đắn.

Nàng khẽ mắng một câu: "Ma nữ ngươi đang nói cái gì quấy rầy Tiêu Dao ca ca vậy!"

"Khương Lạc Ly, ngươi cố ý giả vờ nghe không hiểu à?" Tiểu Ma Tiên không kiêng nể gì mà nở nụ cười.

"Ngươi... Hừ, ngươi đừng mơ tưởng làm gì Tiêu Dao ca ca!" Khương Lạc Ly tức giận, gương mặt đều đỏ bừng.

Nàng còn chưa biết gì, hoàn toàn không rõ một ít "Tri thức" đặc thù của Tiểu Ma Tiên.

"Không thể nào, không thể nào, rõ ràng ngươi thân cận với Tiêu Dao tiểu ca ca như vậy, không phải thật sự chưa làm cái gì gì kia với Tiêu Dao tiểu ca ca đó chứ?" Tiểu Ma Tiên ra vẻ giật mình, mở miệng móc họng.

"Ngươi..." Cho dù Khương Lạc Ly không hiểu cái này, nhưng nghe câu đó cũng hơi ngộ ra được.

Sắc mặt nàng lập tức đỏ như quả táo, lại nói không nên lời một câu nào.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất bình đạm, tiểu ma nữ này lái xe còn lụa hơn cả hắn.

Nhưng nhìn nhìn thân hình phẳng phiu của Tiểu Ma Tiên chỉ tám lạng nửa cân với Khương Lạc Ly.

"Xin lỗi, không có hứng thú." Quân Tiêu Dao tiếp tục dẫn đám người Khương Lạc Ly trèo lên.

"Tiêu Dao tiểu ca ca, người ta biết ngươi là Hoang Cổ Thánh Thể, tinh lực tràn đầy, một Khương Lạc Ly thôi không thỏa mãn được ngươi, người ta cũng có thể hầu hạ ngươi rất tốt mà." Tiểu Ma Tiên không kiêng nể gì mà mở miệng, lời lẽ câu dẫn, muốn đả

động Quân Tiêu Dao.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng không còn lời gì để nói.

Hắn thừa nhận, hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, năng lực của thận còn mạnh đến lạ thường.

Nhưng hắn là loại người này sao?

Phải không? Phải không?

Quân Tiêu Dao không để ý đến.

Nhìn bóng dáng bọn họ dần dần trèo lên trên, Tiểu Ma Tiên tức giận đến dậm chân.

“So với dùng cách bàng môn tả đạo, còn không bằng dựa vào chính mình.” Ánh mắt Cơ Thanh Y thật lạnh nhạt, vẫn luôn yên lặng trèo lên.

“Đúng vậy nga, bạch liên hoa tiểu tỷ tỷ, ngươi thuần khiết nhất mà.” Tiểu Ma Tiên nói lời châm chọc.

Cơ Thanh Y lắc đầu, cũng không để ý đến.

Nàng biết rõ tính cách của đối thủ này, bởi vậy không cãi vã chi cho tốn miệng lưỡi.

Tâm trạng của Vong Xuyên khó có thể duy trì bình tĩnh, biểu hiện của Quân Tiêu Dao đổi mới nhận thức của gã đối với yêu nghiệt.

Có thể nói như vầy, nếu Quân Tiêu Dao sống ở thời đại của gã thì nhất định sẽ là thiên kiêu lộng lẫy nhất, không gì sánh nổi.

Nhưng Vong Xuyên chung quy là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông, tâm tính cao hơn dạng người như Lý Đạo Huyền rất nhiều.

Rất nhanh, gã đã điều chỉnh trạng thái, bắt đầu yên lặng trèo lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tế đàn anh linh cũng không xuất hiện phong ba gì.

Hiện tại, người còn có thể kiên trì trên tế đàn thượng không ngã

xuống đã rất ít ỏi.

Những thiên kiêu đó không phải điên cuồng rồi tử vong, thì chính là dừng lại tại chỗ, không thể đi tới một bước.

Quân Tiêu Dao vẫn dẫn đầu đằng trước.

Không chỉ như thế, hắn còn dẫn theo ba người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh.

Tương đương là một mình Quân Tiêu Dao gánh vác áp lực của bốn người.

Theo sau là đám người Cơ Thanh Y, Vong Xuyên và Tiểu Ma Tiên.

Cuối cùng còn lại rải rác vài thiên kiêu vẫn đang kiên trì.

Mà càng lên cao thì uy áp kia cũng càng mạnh.

Đương nhiên, loại đạo vận mơ hồ xa xăm kia cũng càng ngày càng nồng hậu.

Cuối cùng, lúc bước lên chừng hơn tám trăm bậc cầu thang, Yến Thanh Ảnh dẫn đầu mở miệng: “Công tử, Thanh Ảnh cũng chỉ đến đây là được.”

Gương mặt vốn đã trắng nõn của Yến Thanh Ảnh, giờ phút này còn mang theo một tia tái nhợt.

Hiển nhiên nàng ta đã tới cực hạn.

Hết chương 320.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 321. Sáng lập con đường xưa nay chưa từng có

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy Yến Thanh Ảnh là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, lại cắn nuốt tinh hoa của thiên kiêu Tiên Vực, nhưng dù sao cũng là thiên kiêu hạ giới, thời gian trưởng thành còn quá ngắn, nội tình không đủ.

Thật ra nếu dựa vào thực lực bản thân nàng, có thể bước lên tầng sáu trăm cũng đã không tồi.

Hiện tại có thể tới tầng tám trăm là dựa vào Quân Tiêu Dao che chở.

“Cũng được, ngươi thể ngộ tu luyện tại đây cho tốt.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, cũng không cưỡng ép.

Tốt quá hoá lốp, nếu cưỡng ép dẫn Yến Thanh Ảnh tiếp tục bước lên cũng không tốt cho chuyện tu luyện của nàng.

Yến Thanh Ảnh gật đầu, lấy Hắc Ám tiên chủng ra rồi bắt đầu luyện hóa lĩnh ngộ.

Nàng ta có tự tin có thể đột phá trên tế đàn anh linh.

Sau đó, cỡ khoảng bậc chín trăm năm mươi thì Khương Lạc Ly và Nghệ Vũ cũng dừng lại.

Bọn họ không thể đi tới nữa.

Quân Tiêu Dao cũng không miễn cưỡng, bắt đầu một mình trèo lên.

Sau khi tới được tầng chín trăm năm mươi trở lên, mỗi khi bước ra một bước, uy áp gần như là gấp đôi.

Không chỉ như thế, những anh linh thượng cổ hiện hóa trong hư

không chung quanh cũng bắt đầu phát động công kích.

Một anh linh hình dạng hỏa điểu há mồm, phun ra nuốt vào xích viêm.

Còn có một sinh linh hình dạng con rết đánh tới từ hư không.

Có nhân kiệt thượng cổ cầm thần mâu xé trời trong tay, ném mạnh về hướng Quân Tiêu Dao.

Những anh linh đó đều là sinh linh trước đó ngã xuống trên tế đàn.

Bọn họ ghen ghét Quân Tiêu Dao, muốn ngăn cản hắn tiếp tục trèo lên phía trước.

Đối với những thứ đó, Quân Tiêu Dao chỉ giáng ra một chưởng, chưởng ấn kim sắc đẩy ngang tất cả.

Tất cả anh linh đều tan biến trước mặt hắn.

Cuối cùng Cơ Thanh Y và Tiểu Ma Tiên cũng dừng lại ở khoảng bậc chín trăm mươi lăm.

Ngược lại Vong Xuyên vẫn tiếp tục trèo lên.

Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn sau lưng gã đang chuyển động, sức mạnh Luân Hồi Thánh Thể cũng được thúc giục đến tận cùng.

Gã không cam lòng, thân là quái thai cổ đại, gã không muốn chiết kích trầm sa, bị thiên kiêu đương đại đạp xuống như vậy.

Chỉ là càng gần đến mấy chục bậc cầu thang cuối cùng, loại uy áp này càng mạnh đến đáng sợ.

Tới bước này thì cho dù là quái thai cổ đại Vong Xuyên cũng chỉ có thể bước chậm từng chút một lên trên.

Cuối cùng, Vong Xuyên dừng lại ở bậc chín trăm bảy mươi, rốt cuộc không thể bước lên nổi nữa.

Nói thật, biểu hiện này đã là cực kỳ không tồi.

Từ xưa đến nay, thiên kiêu tiến vào kẽ nứt thập địa có thể bước

lên bậc tám trăm cũng không đạt tới một phần trăm.

Có thể bước lên bậc chín trăm càng không đủ một phần ngàn.

Nhìn Quân Tiêu Dao vẫn bước đi không ngừng kia, rốt cuộc Vong Xuyên cũng chịu cúi đầu.

Gã lại thua bởi Quân Tiêu Dao.

Cho dù ở mặt thực lực, hay là ở phương diện ý chí, hoặc là thiên phú, gã đều không bằng Quân Tiêu Dao.

Cho dù khôi phục đến trạng thái đỉnh cao, phỏng chừng cũng không thể thay đổi sự thật này.

“Chẳng lẽ, hắn muốn bước lên đỉnh tế đàn anh linh sao?” Đồng tử của Vong Xuyên cũng đang rung động.

Trên đỉnh tế đàn anh linh gần như là vùng cấm không người có thể đặt chân.

Mà gã cũng biết một sự kiện.

Nếu muốn sáng lập ra con đường thuộc về mình thì nhất định phải bước lên đỉnh tế đàn.

Bởi vì chỉ có ở đỉnh tế đàn anh linh thì Quân Tiêu Dao mới có thể đạt được sự gia trì của toàn bộ khí vận của thập địa hạ giới.

Cộng thêm sự tương trợ của mười căn nguyên thế giới.

Chỉ có thế thì Quân Tiêu Dao mới có một chút khả năng sáng lập ra một con đường mà tiền nhân chưa từng đi.

“Quân Tiêu Dao lại có dã tâm như thế.” Vong Xuyên hít thật sâu một hơi.

Gã khó có thể tưởng tượng, Quân Tiêu Dao vốn đã thiên tư yêu nghiệt, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, nếu lại sáng lập ra con đường thuộc về chính mình thì tiền đồ của hắn sẽ lộng lẫy đến cỡ nào.

Thậm chí chứng đạo thành đế cũng không phải chung điểm của

Quân Tiêu Dao!

Trên tế đàn anh linh, sau bậc chín trăm năm mươi thì mỗi khi bước lên một bậc đều có cảm giác khó khăn hơn bước lên chín trăm năm mươi bậc cộng lại trước đó.

Mạnh như quái thai cổ đại Vong Xuyên cũng chỉ có thể tiếc nuối dừng lại ở bậc chín trăm bảy mươi.

Mà Quân Tiêu Dao thì không chút lùi bước.

Càng bước lên trên thì không chỉ có uy áp mà cả các loại anh linh đều hiện hóa ra, muốn ngăn cản Quân Tiêu Dao.

Có thể nói, từ xưa đến nay không có mấy ai có thể xông qua cửa ải khó khăn này, bởi vì quá khó.

Quái thai cổ đại cũng chỉ có thể cam bái hạ phong trước mặt cửa ải như vậy.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lãnh đạm, khuôn mặt trầm tĩnh.

Đối với hắn mà nói, uy áp của tế đàn anh linh không tạo thành phiền phức quá lớn.

Mà cũng có vài anh linh cả gan muốn diệt sát chân linh trong Thần Cung của hắn, đoạt xá thân thể hắn.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, đổi góc độ mà suy nghĩ, nếu Quân Tiêu Dao là anh linh bị cầm tù tại đây, nhìn thấy một khối thân thể hoàn mỹ như vậy thì tám phần cũng muốn đoạt xá.

Đối mặt với thủ đoạn đoạt xá của những anh linh đó, Quân Tiêu Dao phản kích rất đơn giản.

Trực tiếp tung ra Hỗn Độn Thần Ma.

Hỗn Độn Thần Ma khủng bố nghiền áp chư thiên.

Đây vốn là một loại pháp môn công kích linh hồn tối cao, lực sát thương nhắm vào những anh linh đó là cực mạnh.

Cho dù những anh linh cổ đại kia cường đại đến đâu thì cũng chỉ có thể tan nát thành hư vô dưới sự nghiền áp của Hỗn Độn Thần Ma thuộc về Quân Tiêu Dao.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao bước từng bước một đi lên bậc thứ chín trăm chín mươi chín.

Khi hắn cất bước lên bậc cuối cùng.

Ầm ầm một tiếng chấn vang.

Cả tế đàn anh linh đều bắt đầu rung động.

Vô số hư ảnh anh linh chi chít hiện ra trong hư không chung quanh.

Số lượng này quả thực sánh ngang với đàn châu chấu.

Có thể nói như vầy, cho dù là quái thai cổ đại Vong Xuyên, đối mặt với số lượng anh linh khủng bố như thế công kích, có khả năng sẽ bị diệt sát chỉ trong nháy mắt.

Làm vậy căn bản là không cho Quân Tiêu Dao đường sống, muốn hoàn toàn đoạn tuyệt con đường đi tới của hắn.

“Tiêu Dao ca ca!”

Đám người Khương Lạc Ly phía dưới thấy thế thì biểu cảm đều vô cùng khẩn trương.

Bọn họ rất tin tưởng Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện giờ số lượng anh linh che trời lấp đất hiện hóa ra đã không phải tồn tại mà thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi có thể đối phó.

Mỗi một anh linh trong đó đều đã từng là những thiên kiêu tuyệt đại, những sinh linh siêu phàm.

Mà đưa mắt nhìn ra, có chừng trên vạn anh linh đều cùng hiện hóa ra.

Thử hỏi trong thế hệ trẻ tuổi, có ai chống đỡ được với đợt tiến

công của hơn cả vạn thiên kiêu tuyệt đại?

Hết chương 321.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 322. Nữ tử quỷ diện tái hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quá khủng bố, không ai có thể bước qua cửa ải này.” Vong Xuyên thấy tình cảnh này thì cũng khẽ lắc đầu.

Nói thật, gã cũng có chút khâm phục Quân Tiêu Dao.

Nếu không ngã xuống thì rất có thể Quân Tiêu Dao là thiên kiêu sáng chói nhất, không gì sánh nổi trong thời đại này.

“Ai, Tiêu Dao tiểu ca ca có phiền phức, đáng tiếc, còn chưa thể thử kích cỡ của hắn mà.” Tiểu Ma Tiên cũng lộ ra vẻ mặt tiếc nuối mà lắc đầu.

Theo nàng ta thấy thì Quân Tiêu Dao muốn độ được kiếp này, rất khó.

Cơ Thanh Y nhìn thoáng qua, trong lòng cũng đang nghiền ngẫm.

Nhưng có vẻ Quân Tiêu Dao luôn sáng tạo kỳ tích.

Nguyên Thiên bí tàng đã như thế, Thiên Đạo Lâu cũng là như thế.

Cho nên trước khi kết quả cuối cùng chưa xuất hiện thì bất cứ suy đoán gì cũng có khả năng bị lật đổ.

Đối mặt với số lượng anh linh trên cả vạn này, có lẽ thiên kiêu bình thường sẽ sợ tới mức đái trong quần.

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh nhạt.

Hắn dậm chân một cái, hư không chung quanh lập tức có vạn hư ảnh Thánh Nhân hiện lên.

Đó là một trong những Thánh Thể dị tượng của Hoang Cổ Thánh Thể, Vạn Thánh Triều Bái.

Dị tượng vừa xuất hiện đã trấn áp thiên địa.

Trong hư không vang lên tiếng nổ mạnh liên tục.

Rất nhiều anh linh đều bị nổ tung dưới uy áp kinh khủng của dị tượng này.

Nhưng dù vậy, số lượng anh linh còn lại vẫn quá đông đảo.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao muốn thi triển cực chiêu lần nữa.

Cái túi thơm trên người hắn bỗng hiện ra.

“Hả? Cái này...” Quân Tiêu Dao lộ ra chút kinh ngạc.

Cái túi thơm này chính là tín vật lôi kéo hắn tiến vào kẽ nứt thập địa.

Trước đó Quân Tiêu Dao vẫn luôn nghĩ đây hẳn là tín vật của một thiên chi kiêu nữ nào đó thời thượng cổ lưu lại.

Nhưng giờ phút này, cái túi thơm lại sinh ra dị biến.

Một khí cơ đặc thù hiện ra.

Một bóng hình xinh đẹp hiện hóa ra trong hư không, chắn trước người Quân Tiêu Dao.

Khi nhìn thấy bóng hình xinh đẹp này, ánh mắt Quân Tiêu Dao cũng khẽ run lên.

Không phải bóng hình xinh đẹp này làm hắn khiếp sợ thế nào.

Mà là...

Hắn từng gặp bóng người này rồi.

Bóng hình xinh đẹp này rõ ràng là một nữ tử đeo mặt nạ quỷ diện trên mặt.

Ngọc thể của nàng yểu điệu mà thon dài, tóc đen phiêu diêu theo gió.

Da thịt trong sáng trắng ngần, xinh đẹp như tuyết.

Bóng hình xinh đẹp này rất giống thiếu nữ quỷ diện mà Quân Tiêu Dao đối mặt khi ở tầng bốn mươi chín của Thiên Đạo Lâu.

Chỉ là so với thiếu nữ quỷ diện Thiên Đạo Lâu thì nữ tử trước mắt có ngọc thể càng thon dài, hình như đã trưởng thành hơn một chút, bắt đầu lộ ra khí chất phong hoa tuyệt đại.

“Lại là nàng?” Quân Tiêu Dao khẽ nhíu mày.

Vì sao Thiên Đạo Lâu và tế đàn anh linh này đều có dấu chân của nữ tử quỷ diện này.

“Bỉ ngạn hoa khai thất sắc thiên, hoa lạc thành tiên nhất thiên niên...”

“Ca ca, ta ở hồng trần đợi ngươi một ngàn năm, mà ngươi lại đang ở nơi nào?”

Nữ tử quỷ diện như lẩm bẩm, ánh mắt dưới lớp mặt nạ dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Mà quỷ dị chính là, khi hư ảnh của nữ tử quỷ diện hiện lên, những anh linh chung quanh tế đàn đều lộ ra sự sợ hãi cực độ, sôi nổi rời xa, tránh né nữ tử quỷ diện như tránh rắn rết.

Trường hợp lập tức rơi vào yên tĩnh quỷ dị.

Cho dù là đám người Vong Xuyên cũng có chút kinh ngạc.

Đây là tình huống thế nào?

Theo lý thuyết, loại khốn cục hẳn phải chết này không có khả năng lật ngược.

Nhưng ngặt nổi Quân Tiêu Dao lại mở ra một đường sinh cơ.

Nếu Lý Đạo Huyền còn sống, thấy tình cảnh này thì nhất định sẽ nhịn không được rống giận.

Cái gì gọi là vai chính thiên địa, khí vận chi tử?

Đây mới là vai chính thiên địa, khí vận chi tử.

So ra thì những Nghịch Thiên chi Tử dưới hạ giới tính cái đinh gì, căn bản không có khả năng so sánh với Quân Tiêu Dao.

Cả Quân Tiêu Dao cũng có chút bất ngờ.

Không ngờ vận khí của mình còn khá tốt.

Thực hiển nhiên, cái túi thơm kia là thuộc về nữ tử quỷ diện.

Nữ tử quỷ diện nhìn về phía Quân Tiêu Dao, bỗng đi tới, nâng bàn tay trắng nõn lên, muốn vuốt ve gương mặt Quân Tiêu Dao.

Nhưng nàng lại là hư ảnh, bởi vậy trực tiếp xuyên qua gương mặt của Quân Tiêu Dao.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, không có bất cứ gợn sóng gì vì hành động của nữ tử quỷ diện.

Hắn biết, hẳn nữ tử quỷ diện này nhìn nhầm hắn thành ca ca của nàng.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng có nghi hoặc.

Ca ca của nữ tử quỷ diện sao có thể soái bằng hắn được?

Nữ tử quỷ diện phát ra một tiếng thở dài, sau đó lại xoay người, nhìn về phía những anh linh còn lại.

Nàng tỏa ra một khí tức khủng bố, phất bàn tay trắng ra.

Trong hư không nở rộ một mảnh bỉ ngạn hoa vô tận.

Bỉ ngạn hoa đỏ tươi che kín cả vòm trời.

Cảnh tượng này rất mỹ lệ, cũng thực quỷ dị.

Những vẻ mặt anh linh đó đều vặn vẹo, phát ra tiếng rít gào, sau đó tan thành mây khói trong rừng hoa bỉ ngạn hoa.

Nữ tử quỷ diện vung tay lên đã dọn sạch con đường phía trước cho Quân Tiêu Dao.

Tất cả anh linh đều là bị diệt sát, không còn kẻ nào tồn tại.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng có chút câm nín.

Nữ tử quỷ diện này cam tâm tình nguyện làm một công cụ để hắn sử dụng sao?

Thậm chí Quân Tiêu Dao không cần động đậy cả đầu ngón tay thì nữ tử quỷ diện cũng đã bình định tất cả trở ngại vì hắn.

Sau khi bình định tất cả trở ngại, nữ tử quỷ diện ngoái đầu nhìn lại, nhìn thật sâu vào mắt Quân Tiêu Dao.

Ánh mắt cực kỳ phức tạp, thâm tình, tưởng niệm và còn mang theo một chút nghi hoặc nhàn nhạt.

Có lẽ bản thân nữ tử quỷ diện cũng không biết, có phải nàng đang lừa mình dối người hay không.

Sau đó, thân thể nữ tử quỷ diện chợt nhạt dần vào hư không rồi biến mất tăm hơi.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn thật bình đạm, hắn cũng khá vui lòng trước tình hình này.

Hiện tại, tất cả trở ngại đều bị quét dọn, Quân Tiêu Dao bình yên bước lên tế đàn anh linh.

Từ xưa đến nay, nơi hắn đang đứng không có mấy ai có thể bước lên.

Quân Tiêu Dao hoài nghi, rất có khả năng nữ tử quỷ diện kia từng bước lên đây, nếu không không có khả năng làm những anh linh khác sợ hãi như thế.

Nhưng bước lên đỉnh cao cũng không có nghĩa là sáng lập ra được con đường thuộc về chính mình.

Đây là một con đường gần như không có khả năng.

Nếu có thể sáng lập một cách đơn giản như vậy thì tế đàn anh linh cũng sẽ không chồng chất thi cốt khắp nơi.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn ra, toàn bộ chi tế đàn chỉ có một

thạch đài cổ xưa.

Trên thạch đài còn đặt một quyển trục.

“Hả?”

Trong mắt Quân Tiêu Dao lập loè ánh sáng khó hiểu, đã có phán đoán trong lòng.

Hắn tiến lên nhặt quyển trục lên, thoáng tra xét một phen thì trong mắt lập tức chớp động ánh sáng vui vẻ.

Hết chương 322.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 323. Có được quyển hạ của Thể Thư

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Quyển trục này chính là quyển hạ của Thể Thư!

Cửu Đại Thiên Thư là kỳ trân hiếm có trên đời, nghe đồn có cất giấu bí mật thành tiên.

Mỗi một quyển thiên thư đều là một loại cực hạn về các đạo.

Mà Thể Thư lại là cực hạn của Nhục Thân chi Đạo.

Hiện tại Quân Tiêu Dao có được Thể Thư hoàn chỉnh, cộng thêm Hoang Cổ Thánh Thể của chính hắn, nói không chừng ngày sau Quân Tiêu Dao không cần pháp lực, chỉ dựa vào nhục thân đã đủ để đánh bại đại đế, đàn áp cổ hoàng.

Điều này cũng không phải nằm mơ giữa ban ngày!

Quân Tiêu Dao chỉ là nhìn lướt qua Quyển hạ của Thể Thư một chút, cũng không cẩn thận quan sát.

Bởi vì hiện tại còn không phải lúc.

Hắn còn chưa hoàn thành đắp nặn Đại La Bất Hủ Tiên Thân trong quyển thượng, nếu hiện tại tìm hiểu quyển hạ của Thể Thư thì không khỏi có chút nóng vội.

Hiện tại chủ yếu là thực hiện lột xác thực lực của bản thân, sáng lập ra con đường thuộc về chính mình.

Quân Tiêu Dao thu quyển hạ của Thể Thư vào pháp khí không gian, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng trên thạch đài.

Ngay lập tức, chung quanh có phù văn vô tận phóng thích ánh hào

quang, toàn bộ tế đàn anh linh giống như bị hoàn toàn khởi động.

Ầm ầm ầm!

Thiên địa chấn động, càn khôn rung chuyển.

Linh khí vô tận đều hội tụ hướng tới tế đàn anh linh.

Đồng thời còn có từng luồng sức mạnh khí vận kim sắc mắt thường có thể thấy được đang không ngừng hội tụ trên người Quân Tiêu Dao.

Có thể cho rằng tế đàn anh linh là một ngôi cao phụ trợ.

Nhưng cậy vào chân chính vẫn là thiên phú, tu vi và năng lực của bản thân thiên kiêu.

Không nghi ngờ gì nữa, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên tế đàn có được chỗ tốt nhiều nhất.

Một mình hắn đã được chia tám phần linh khí thiên địa và sức mạnh khí vận.

Những thiên kiêu còn lại cùng chia cắt hai thành kia.

Đám người Vong Xuyên, Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ cũng vội vàng nín thở liễm thần, bắt đầu chìm vào tu luyện.

Đây là đại cơ duyên khó được, tất cả thiên kiêu đều thận trọng đối đãi.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên thạch đài, thân thể được linh khí vô tận cọ rửa, từng viên cự tượng vi lạp lập tức lột xác thành long tượng vi lạp.

Quân Tiêu Dao cũng phải nắm chắc cơ hội này.

Ba vạn cự tượng vi lạp còn lại cũng hoàn toàn lột xác thành long tượng vi lạp.

Oanh!

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao, mười vạn cự tượng vi lạp đều biến

thành long tượng vi lạp chỉ trong phút chốc.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính của hắn cũng có tiến bộ nhảy vọt.

Cả người Quân Tiêu Dao đều tản mát ra một loại quang huy thần thánh.

Hắn không tự chủ được mà giơ tay, thần quang hội tụ.

Nó vốn nên hóa thành Minh Thần chi Mâu.

Nhưng hiện tại, một cây trường mâu kim sắc tràn ngập khí tức quang huy Thần thánh xuất hiện.

“Thiên Thần chi Mâu.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Trước đó Minh Thần chi Mâu mang theo minh viêm ngập trời, tản ra khí tức địa ngục.

Nhưng hiện tại, sau khi Tượng Thần Trấn Ngục Kính của hắn đột phá, Minh Thần chi Mâu lại biến thành Thiên Thần chi Mâu.

Không chỉ uy lực mạnh lên mấy lần, còn tản ra một khí tức thần thánh, trấn áp quần ma địa ngục.

Không chỉ lột xác như thế.

Thuật pháp phòng ngự trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Minh Thần Bảo Hộ cũng sinh ra lột xác.

Minh Thần Bảo Hộ biến thành một chiếc áo choàng kim sắc có mép rìa màu trắng.

Trên áo choàng thêu rất nhiều đồ án thần linh, cứ như chư thần đang hát vang tiếng Phạn, phóng thích quang huy thần thánh.

Cái áo choàng này tên là Chư Thần Phi Phong, chính là thủ đoạn phòng ngự hiện hóa của Minh Thần Bảo Hộ sau khi lột xác.

Lực phòng ngự của Chư Thần Phi Phong cao hơn Minh Thần Bảo Hộ rất nhiều.

Sự lột xác vẫn chưa kết thúc.

Ác Ma chi Dực trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính cũng tẩy đi ma phân địa ngục, biến thành đôi cánh tuyết trắng tự do.

Tự Do Chi Dực mang ý nghĩa tự đại tự tại.

Một đôi cánh tự tại tiêu dao, ngao du cửu thiên thập địa.

Còn có Lò Luyện Địa Ngục cũng là biến thành Thiên Địa Hồng Lô, sức mạnh trấn áp và luyện hóa đều có sự tăng vọt về chất.

Có thể nói, cho dù chỉ có Tượng Thần Trấn Ngục Kính lột xác thì cũng đủ để thực lực của Quân Tiêu Dao tăng vọt.

Mâu mạnh nhất, Thiên Thần chi Mâu!

Thuẫn mạnh nhất, Chư Thần Phi Phong!

Cực tốc mạnh nhất, Tự Do Chi Dực!

Luyện hóa mạnh nhất, Thiên Địa Hồng Lô!

Mà mười vạn long tượng vi lạp cũng mang đến cho Quân Tiêu Dao mười tỷ cân thần lực khủng bố.

Điều này quả thực vượt qua tưởng tượng của nhân loại, yêu nghiệt đến mức khiến mọi người chấn động.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút vui mừng.

Sau long tượng vi lạp còn có nguyên tượng vi lạp.

Nhưng nguyên tượng vi lạp lại không phải gia tăng sức mạnh nhục thân.

Bởi vì mười tỷ cân thần lực nhục thân đã đạt tới cực hạn của giai đoạn này.

Trừ phi cảnh giới của Quân Tiêu Dao lột xác, trình tự sinh mệnh gia tăng, bằng không cũng không có khả năng tăng cường sức mạnh nhục thân một cách vô hạn.

Nguyên tượng vi lạp là tăng cường sức mạnh linh hồn.

Mỗi khi một vạn long tượng vi lạp lột xác thành một vạn nguyên tượng vi lạp thì linh hồn lực của Quân Tiêu Dao có thể tăng lên gấp đôi.

Nếu mười vạn long tượng vi lạp đều lột xác thành nguyên tượng vi lạp, vậy linh hồn lực của Quân Tiêu Dao sẽ hùng hồn đến mức độ nào?

Sợ là bản thân Quân Tiêu Dao cũng không thể tưởng tượng.

Hơn nữa chờ đến khi nguyên tượng vi lạp lột xác thành công, Tượng Thần Trấn Ngục Kính sẽ giải khóa năng lực tiếp theo.

Triệu hoán cánh cửa Địa Ngục!

Đến lúc đó, Quân Tiêu Dao giơ tay nhấc chân thôi đã có thể triệu hoán muôn vàn ác ma Tu La, quét ngang tất cả.

“Nếu Tượng Thần Trấn Ngục Kính bước đầu đại thành, không bằng trực tiếp lột xác Đại La Tiên Cốt luôn đi.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn cũng lấy ra rất nhiều tiên nguyên và tinh hạch, bắt đầu rèn giũa Đại La Tiên Cốt.

Trước khi hoàn toàn ngộ đạo, sáng lập con đường, Quân Tiêu Dao muốn điều chỉnh trạng thái và thực lực của mình lên đỉnh cao.

Vậy thì mới có thể nắm chắc hơn nữa.

Quân Tiêu Dao triệu hồi ra Thiên Địa Hồng Lô.

Thiên địa làm lò, tạo hóa là công, âm dương là than, vạn vật là đồng.

Một cái hoả lò đỏ rực hiện lên trong hư không, dường như có thể luyện hóa nhật nguyệt càn khôn.

Quân Tiêu Dao đổ hết tiên nguyên và tinh hạch vào trong đó, chuyển hóa thành năng lượng cuồn cuộn mênh mông, bắt đầu rèn đánh thân mình.

Cốt cách khắp người hắn đều bắt đầu phóng thích tiên quang.

Số lượng Đại La Tiên Cốt cũng gia tăng lên từng cây một.

Bảy mươi khối, bảy mươi một khối, bảy mươi hai khối...

Một trăm khối, một trăm lẻ một khối, một trăm lẻ một khối...

Cuối cùng, sau khi luyện hóa toàn bộ tiên nguyên và mấy ngàn tinh hạch.

Số lượng Đại La Tiên Cốt trong cơ thể Quân Tiêu Dao cũng đạt tới một trăm bốn mươi khối.

Hết chương 323.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 324. Quyết tâm sáng lập con đường phía trước

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Điều này làm cho toàn thân Quân Tiêu Dao, bao gồm cả thân thể và tứ chi đều có Đại La Tiên Cốt trải rộng.

Khoảng cách đạt thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân chân chính đã càng ngày càng gần.

Oanh!

Tiên huy vô tận khuếch tán ra từ trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

Số lượng Đại La Tiên Cốt trong thân thể hắn đã gia tăng gấp đôi.

Đây cũng không phải số lượng nhỏ.

Mỗi khi Đại La Tiên Cốt gia tăng một khối, cũng có thể mang đến cho Quân Tiêu Dao tăng cường thật lớn.

Huống chi hiện giờ lại một lần gia tăng tận bảy mươi khối Đại La Tiên Cốt.

Giờ phút này da thịt của Quân Tiêu Dao trắng ngần lóng lánh, thần quang tỏa sáng, giống như trích tiên đi ra từ tranh vẽ, tiên khí dạt dào, siêu phàm tới cực điểm.

Dù nói Quân Tiêu Dao là tiên thì tuyệt đối không có ai phủ nhận.

Hiện tại có thể nói trạng thái của Quân Tiêu Dao đã đạt tới cường thịnh.

“Kế tiếp cũng nên đột phá.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Tu vi của hắn vẫn luôn nằm ở Quy Nhất Cảnh đại viên mãn.

Không phải không thể đột phá, mà là đang cưỡng ép áp chế.

Quân Tiêu Dao không đột phá thì thôi, vừa đột phá thì lập tức như giếng phun.

Hắn cũng không chỉ đột phá một cảnh giới.

Cái gọi là bình cảnh, căn bản không hề tồn tại đối với Quân Tiêu Dao.

Ít nhất trước khi thành thánh thì Quân Tiêu Dao sẽ không có bình cảnh khó khăn nào cả.

“Rốt cuộc cũng có thể bắt đầu rồi, để ta nhìn xem thử sáng lập ra một con đường khó khăn đến mức nào.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Nếu là thiên kiêu khác, đứng ở lập trường của Quân Tiêu Dao thì giờ phút này nhất định sẽ cực kỳ ngưng trọng, hết sức khẩn trương.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác.

Hắn thật nhẹ nhàng, hoàn toàn không có gánh nặng.

Đây là một loại khí phách tự tin vô địch, đại diện cho niềm tin tuyệt đối của Quân Tiêu Dao.

Thiên phú tuyệt thế, hệ thống thêm thân, cả vai chính thiên địa cũng chỉ xứng làm con kiến dưới chân hắn.

Đối thủ của Quân Tiêu Dao không phải thiên kiêu khác.

Thậm chí không phải ông trời.

Mà là chính hắn.

Điều duy nhất Quân Tiêu Dao phải làm chính là không ngừng vượt qua chính mình trước đó để bước lên đỉnh cao tuyệt đối!

“Bắt đầu rồi!”

Quân Tiêu Dao tung ra mười căn nguyên thế giới.

Căn nguyên thiên địa của mười khối đại lục vờn quanh hắn.

Mỗi một căn nguyên thế giới đều tản ra một luồng năng lượng thuần túy, nguyên thủy, lại phấn chấn mạnh mẽ.

Đó là sức mạnh căn nguyên vũ trụ khai thiên tích địa.

Đây là một loại năng lượng chung cực cực kỳ thần bí mà cường đại.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Quân Chiến Thiên muốn Quân Tiêu Dao lấy căn nguyên thế giới làm tiên chủng.

Bởi vì nếu làm vậy thì Quân Tiêu Dao có khả năng thao tác sức mạnh căn nguyên vũ trụ, diễn biến vạn vật, sáng tạo thiên địa.

Nhưng chỉ sợ cả Quân Chiến Thiên cũng không thể ngờ dã tâm của Quân Tiêu Dao quá lớn quá lớn.

Hắn căn bản không thỏa mãn ở mức đó.

Mà hắn muốn hội tụ tất cả mười căn nguyên thế giới vào thân mình để sáng lập ra con đường chưa từng có người đi qua.

Có lẽ con đường này sẽ rất gian nan.

Nhưng nếu thành công thì đó là hành động vĩ đại như một thần tích.

Mục tiêu duy nhất hiện tại của Quân Tiêu Dao chính là trở thành người mạnh nhất trong vô số kỷ nguyên từ xưa đến nay.

Hắn muốn siêu thoát tất cả, tới được vô thượng, đăng lâm cực cảnh xưa nay chưa từng có, nhìn thấy phong cảnh mà tất cả mọi người chưa từng nhìn thấy.

Vì mục tiêu chung cực này, Quân Tiêu Dao có thể đánh bại hết tất cả mọi thứ!

Trên thạch đài, Quân Tiêu Dao giống như một thần linh đang ngồi xếp bằng.

Mười căn nguyên thế giới giống như mười tiểu thế giới đang vờn quanh bên cạnh hắn.

Quân Tiêu Dao nhắm mắt lại, đang lĩnh ngộ.

Không cần bàn cải nhiều về ngộ tính của hắn.

Lúc tu luyện thần thông, hắn từng làm Quân Chiến Thiên, thậm chí Thập Bát Tổ cũng cảm thấy mình sống một đống tuổi mà uổng phí cuộc đời.

Ngộ tính của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến mức xưa nay hiếm thấy.

Bất cứ công pháp thần thông phức tạp khó hiểu nào cũng không làm khó được hắn.

Nhưng lần này, không phải là tìm hiểu công pháp thần thông gì, mà là sáng lập con đường thuộc về mình, nắm giữ đạo thuộc về mình.

Độ khó này là không thể nghi ngờ.

Vô số thiên kiêu đều chiết kích trầm sa trên con đường này, cuối cùng biến thành một khối bạch cốt trên tế đàn.

Quân Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng lĩnh ngộ, có đạo vận tràn ngập, có tiên âm vang lên.

Khí vận và linh khí của thập giới đều hội tụ trên người Quân Tiêu Dao.

Còn có khí vận của Nghịch Thiên chi Vương, cũng gia trì lên người Quân Tiêu Dao.

Bởi vì hắn là người duy nhất gom đủ mười căn nguyên thế giới, có tư cách siêu thoát tất cả, thành tựu hành động nghịch thiên.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao bắt đầu lĩnh ngộ lột xác.

Các thiên kiêu khác trên tế đàn cũng có thu hoạch của chính mình.

Yến Thanh Ảnh đã luyện hóa thành công Hắc Ám tiên chủng, bước vào Hợp Đạo Cảnh.

Khí tức của nàng ta cũng trở nên càng thâm thúy.

Nghệ Vũ cũng đã luyện hóa xong Huyền Dương Thần Hỏa, chân linh trong Thần Cung lột xác thành người tí hon nguyên thần, thành công đạt tới Niết Bàn Cảnh.

Đám người Khương Lạc Ly, Tiểu Ma Tiên, Cơ Thanh Y cũng có thu hoạch của mỗi người, cảnh giới tăng lên, thực lực tiến bộ.

Mà Vong Xuyên cũng đạt được thu hoạch rất lớn, gã vẫn đang lĩnh ngộ.

Vong Xuyên cũng có dã tâm, làm sao gã không nghĩ đến chuyện sáng lập ra con đường thuộc về chính mình kia chứ.

Hơn nữa thân là Luân Hồi Thánh Thể, gã cũng có cơ hội này.

Cho nên Vong Xuyên không cam lòng từ bỏ như vậy, gã cũng muốn thử một lần.

Cơ Thanh Y các nàng cũng không thử, bởi vì biết hiện tại không phải lúc.

Muốn tạo nên con đường của bản thân cũng không phải chỉ có cơ hội này.

Hơn nữa các nàng không nghịch thiên giống như Quân Tiêu Dao, tích lũy cũng chưa sâu, mặc dù đi lĩnh ngộ thì xác suất thành công cũng rất thấp.

Bởi vậy, nhìn thấy Vong Xuyên muốn lĩnh ngộ, bọn người Tiểu Ma Tiên rất kinh ngạc.

“Hai người họ đều rất có dã tâm.” Tiểu Ma Tiên lẩm bẩm nói.

“Sáng lập ra con đường tiền nhân chưa từng đi qua, quá khó khăn.” Cơ Thanh Y thở dài khe khẽ.

Trên tế đàn có nhiều bạch cốt như vậy, đều là các thiên kiêu từng muốn tạo ra con đường của bản thân, kết quả họ đều đã chết.

“Hy vọng Tiêu Dao ca ca có thể thành công, không, là nhất định

phải thành công!” Khương Lạc Ly siết đôi tay trắng như phấn lại, trong lòng thầm cổ vũ cho Quân Tiêu Dao.

Nếu là bất cứ kẻ nào khác, Khương Lạc Ly cũng không cho rằng có khả năng thành công.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì hình như không có chuyện gì là không có khả năng.

Hết chương 324.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 325. Trọng Đồng Giả ứng chiến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thời gian trôi đi từng chút từng chút một.

Đám người Khương Lạc Ly không nhàn rỗi, vẫn luôn tu luyện trên tế đàn, tăng cường chính mình.

Vong Xuyên thì cũng giống như Quân Tiêu Dao, có dã tâm muốn sáng lập ra con đường của bản thân.

Mà một số ít thiên kiêu còn lại, trừ những người đã ngã xuống thì đều hoặc nhiều hoặc ít có thu hoạch.

Đương nhiên, sự chú ý của bọn họ vẫn dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Dù sao Quân Tiêu Dao chính là nhân vật vạn cổ không có lấy một, người bước lên được tế đàn anh linh.

Ngay vào lúc đám người Quân Tiêu Dao đang trong trạng thái tu luyện lĩnh ngộ tại kẽ nứt thập địa.

Trên Hoang Thiên Tiên Vực lại nhấc lên gợn sóng.

Quái thai cổ đại của Tổ Long Sào, Long Cát công chúa đã hoàn toàn nhập thế, hành tẩu trên thiên hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn nửa tháng, nàng ta đã đánh bại hơn mười Thánh Tử đại giáo và truyền nhân bất hủ.

Hơn nữa hầu như đều là phân ra thắng bại trong vòng mười chiêu.

Đây đã không còn là luận bàn, mà là nghiền áp tuyệt đối về phương diện thực lực.

Bởi vậy, Long Cát công chúa vốn đã có thanh danh không yếu, nay càng trở nên vang dội, chấn động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Thậm chí có người hô lên, Long Cát công chúa chính là thiên kiêu mạnh nhất Hoang Thiên Tiên Vực, đủ để đàn áp đương đại.

Đương nhiên, cũng có một số người bất mãn.

Dù sao còn có Bắc Địa Vương gia Thiếu Đế Vương Đằng và kiếm ma chuyển thế của Hoang Cổ Diệp gia….

Quái thai cổ đại được chôn giấu đến nay cũng không chỉ có một mình Long Cát công chúa.

Còn có Quân Tiêu Dao của Quân gia cũng được người ta đề cập.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao đã hạ giới một khoảng thời gian, nhưng dư uy của hắn vẫn còn ở đó.

Rất nhiều người cũng cho rằng, Quân Tiêu Dao tuyệt đối có thực lực đánh một trận đối đầu với Long Cát công chúa.

Nhưng điều này đưa tới trào phúng của một ít Thái Cổ hoàng tộc.

“Thôi bỏ đi, trước đó thực lực của Long Cát công chúa chưa khôi phục đỉnh cao mà cũng có thể đối phó được Trọng Đồng Giả của Quân gia, hiện giờ thực lực đã đạt tới Thông Thiên Cảnh, ai địch lại chứ?”

“Đúng vậy, Long Cát công chúa nhập thế, khiêu chiến thiên kiêu của tất cả thế lực bất hủ, chưa bại bao giờ, điều này đã chứng minh một sự thật, Long Cát công chúa cường đại vô địch!”

Tổ Long Sào đang tạo thế cho Long Cát công chúa.

Nhưng thực lực của nàng ta thật sự cũng đảm đương nổi khen ngợi như vậy.

Thông Thiên Cảnh gần như là tồn tại đỉnh điểm trong thế hệ trẻ tuổi ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Mà hướng lên trên một bước chính là bậc lửa thần hỏa, sau đó bước vào Thông Thánh Cửu Giai.

Không bao lâu sau, rốt cuộc Long Cát công chúa lại buông lời nói

muốn đánh một trận với Quân Tiêu Dao.

Nếu Quân Tiêu Dao bất chiến, cũng được, vậy thừa nhận Thần Tử của Quân Gia là rùa đen rút đầu, không dám ứng chiến.

Điều này làm một đám người trẻ tuổi của Quân gia sùng bái Quân Tiêu Dao đều tức giận bất bình.

Long Cát công chúa biết rõ Quân Tiêu Dao đang ở hạ giới còn chưa trở về, mà lại thả ra tin tức như vậy, hiển nhiên là muốn làm Quân gia ghê tởm, đả kích danh vọng của Quân Tiêu Dao.

Khi mọi người đều tò mò Quân gia sẽ ứng đối thế nào.

Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, Trọng Đồng Giả Quân Lăng Thương đứng dậy, hơn nữa còn nói muốn đánh một trận nữa với Long Cát công chúa để giữ gìn danh dự của Quân gia.

Điều này khiến Tiên Vực lại nhấc lên tiếng ồ lên khiếp sợ.

Trọng Đồng Giả của Quân gia có thể đối phó được Long Cát công chúa đã khôi phục tới trạng thái đỉnh cao sao?

Hoang Thiên Tiên Vực, sau khi Long Cát công chúa nhập thế, lại nhấc lên phong ba.

Mà Quân Tiêu Dao ở hạ giới thì không chịu chút ảnh hưởng nào.

Hoang Cổ Quân gia cũng không phát tin tức nào bảo hắn trở về.

Bởi vì Quân Chiến Thiên biết, Quân Tiêu Dao ở hạ giới sẽ có lột xác lớn, bởi vậy không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy Quân Tiêu Dao.

Tại kẽ nứt thập địa, trên tế đàn anh linh.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng, đang thôi diễn, đang ngộ đạo.

Hắn giống như ngồi xếp bằng tại đó mãi mãi, mười căn nguyên thế giới chung quanh hắn giống như đại tinh đang chuyển động.

Cứ như ánh trăng vờn quanh địa cầu.

Quân Tiêu Dao cũng không phải muốn lấy mười căn nguyên thế giới làm chủng.

Hắn muốn tạo ra một con đường độc đáo.

Tiên chủng của hắn chính là đạo của hắn.

Đây là một phương pháp lấy thân là chủng loại.

Đương nhiên, điều này cũng cực kỳ khó khăn, nếu dễ dàng làm được thì cũng không có nhiều thiên kiêu như vậy ngã xuống trên tế đàn anh linh, trở thành từng khối hài cốt.

Nhưng Quân Tiêu Dao khác với tất cả những thiên kiêu trước đó.

Nội tình, tích lũy, đạo của hắn, tất cả thiên kiêu thượng cổ khác đều không thể sánh được.

Quân Tiêu Dao chính là dị số thiên địa lớn nhất từ xưa đến nay.

Thậm chí linh hồn của hắn cũng không phải người của thế giới này.

Cho nên Quân Tiêu Dao có khả năng tạo ra con đường này.

Hắn ngồi xếp bằng trên thạch đài, thiên địa đạo vận đều tập trung trên người hắn, cộng thêm ngộ tính của bản thân Quân Tiêu Dao.

Một con đường tràn ngập sương mù phía trước bắt đầu mơ hồ lộ ra.

Trạng thái như vậy giằng co chừng nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, đám người Khương Lạc Ly lục tục thức tỉnh, hoàn thành tu luyện.

Ai trong bọn cũng có tiến bộ nhảy vọt, lĩnh ngộ được rất nhiều dưới sự nhuộm đẫm của đạo vận trên tế đàn.

Khương Lạc Ly có nhận thức mức độ càng sâu đối với Nguyên Linh Đạo Thể của mình.

Huyết mạch Nghệ Thần trong cơ thể Nghệ Vũ như đang được dần

dần kích hoạt.

Yến Thanh Ảnh cũng có lý giải khắc sâu đối với Thôn Thần Ma Công.

Cơ Thanh Y và Tiểu Ma Tiên cũng đạt được thu hoạch, họ đều cảm thấy mỹ mãn.

Ánh mắt của bọn họ không hẹn mà cùng nhắm vào hai người Quân Tiêu Dao và Vong Xuyên.

Dã tâm của bọn họ là lớn nhất.

Tiểu Ma Tiên liếc nhìn Vong Xuyên một cái, khuôn mặt nhỏ khẽ biến rồi nói: “Có chút không ổn.”

Cơ Thanh Y và đám người Khương Lạc Ly cũng lập tức đưa mắt nhìn về phía Vong Xuyên.

Chỉ thấy Vong Xuyên có sức mạnh Luân Hồi nồng đậm tràn ngập, Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng gia trì trên người gã.

Nhưng sắc mặt của gã lại tái nhợt như tờ, hình như đang gặp phải khó khăn và trở ngại quá lớn.

Lại trôi qua hai ngày, Vong Xuyên đột nhiên mở hai mắt, nhịn không được hộc ra một ngụm máu tươi, há to mồm thở phì phò, giống như con cá mắc cạn.

Sắc mặt gã tái nhợt, trong mắt vẫn còn mang theo sợ hãi khiếp đảm.

Hết chương 325.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 326. Vô Minh Nghiệp Hỏa khủng bố

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tại sao lại... Tại sao lại khủng bố như vậy?” Vong Xuyên thất thần lẩm bẩm, trong nhất thời cũng không phục hồi tinh thần.

Hình như gã nhìn thấy cái gì đó rất khủng bố, nếu tiếp tục đi tới trên con đường kia thì sẽ gặp được kiếp nạn khủng bố.

Đó là điều gã không thể chịu được.

Thậm chí Vong Xuyên chỉ cảm nhận một chút mà đã có cảm thấy sợ muốn nát gan nát mật.

Cái này không phải vì ý chí của Vong Xuyên không kiên định.

Thân là quái thai cổ đại bị phong ấn vạn cổ, sao ý chí của gã có thể kém cõi chứ?

Nhưng thứ khủng bố hắc ám này như nổi sợ khi một người đối mặt với hắc ám vô tận, đủ để khiến người ta phát cuồng.

“Nếu ta không kịp thời dừng lại, thậm chí có khả năng sẽ trực tiếp ngã xuống, thân tử đạo tiêu.” Vong Xuyên thở phì phò, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

Cuối cùng gã cũng hiểu vì sao trên tế đàn toàn là bạch cốt chồng chất.

Đây quả thực là một con đường chết.

Nhìn trên mặt Vong Xuyên vẫn còn mang theo sợ hãi, bọn người Tiểu Ma Tiên, Khương Lạc Ly líu lưỡi.

Đây rốt cục là con đường thế nào mà khiến cho cả quái thai cổ đại cũng chiết kích mà về.

Không nghi ngờ gì nữa, Vong Xuyên thất bại.

Nhưng gã cũng không quá mất mát, bởi vì Vong Xuyên biết đây gần như là một con đường không có khả năng đi được.

Vong Xuyên ngước đầu lên, nhìn về phía Quân Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng trên tế đàn anh linh.

“Không có khả năng, con đường này là đường chết, dù là kẻ nào cũng không đi thông được, bao gồm cả ngươi.” Vong Xuyên lẩm bẩm nói.

Gã thân là Luân Hồi Thánh Thể, không cần phải mạo hiểm nguy cơ ngã xuống mà cưỡng ép đi tiếp, đó không phải dũng cảm, mà là ngu xuẩn.

Cho nên Vong Xuyên quyết đoán màtừ bỏ.

Nhìn từ góc độ khác thì đây cũng coi như một loại ý chí kiên định.

“Tiêu Dao ca ca...”

Nhìn thấy cả Vong Xuyên cũng thất bại, đáy lòng Khương Lạc Ly hiện lên một tia lo lắng.

Đối mặt với con đường từ xưa đến nay không ai đi thông được, Khương Lạc Ly lo lắng cũng thực bình thường.

Mà bản nhân Quân Tiêu Dao lại thản nhiên nhất.

Hắn đang mượn dùng mười căn nguyên thế giới để lĩnh ngộ tinh túy của thiên địa, bản chất của vũ trụ.

Đây là một loại ngộ đạo cao cấp, vốn không nên là cấp bậc như Quân Tiêu Dao có thể tiếp xúc.

Cho dù là Thánh Nhân, muốn tìm hiểu loại đạo vận vũ trụ căn nguyên này cũng hết sức khó khăn.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác, không ai có thể so sánh với dã tâm của hắn, hắn muốn xây dựng nên đạo cơ vô địch ở giai cơ sở đoạn nhất.

“Lấy thân làm chủng... đạo thuộc về chính mình... Siêu thoát thiên địa...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, giống như đang nói mớ.

Bỗng nhiên, Linh Hải trong đan điền của hắn bắt đầu sáng lên, đây vốn là nơi tiên chủng được luyện hóa tồn tại.

Hợp Đạo Cảnh cần đến Đạo Chủng ngộ đạo thích hợp với mình.

Đạo Chủng càng cao cấp thì lại càng mang đến cho tu sĩ gia trì mạnh mẽ hơn.

Mà Quân Tiêu Dao muốn lấy thân làm chủng, lấy đạo của mình làm cơ sở.

Đây vốn là hành động nghịch thiên, thiên địa bất dung.

“Trở về căn nguyên, tìm kiếm huyền bí ban sơ, sáng lập con đường thuộc về mình!” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, hắn bỗng mở to hai mắt, cứ như liếc một cái đã nhìn thấu cổ kim tương lai.

Đây là một con đường tràn ngập sương mù nồng đậm, rốt cuộc cũng dần dần rõ ràng trước mắt hắn.

Mà ngay vào lúc Quân Tiêu Dao muốn nhìn thật rõ.

Ầm ầm ầm!

Trên vòm trời vang lên tiếng chấn động.

Từng ngọn lửa xuất hiện, giống như hỏa vũ rơi xuống, giáng thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

“Sao có thể... Đó là... Vô Minh Nghiệp Hỏa!” Khương Lạc Ly che cái miệng nhỏ lại, nhịn không được kinh hô.

Vô Minh Nghiệp Hỏa là một loại kiếp nạn, nói chung, chỉ khi nào từ Thần Hỏa Cảnh đột phá đến Hư Thần cảnh thì mới có thể xuất hiện.

Loại Vô Minh Nghiệp Hỏa này không phải là lửa thật, mà là một loại nghiệp.

Thần Hỏa Cảnh đột phá đến đệ nhất giai của Thông Thánh Cửu Giai, Hư Thần cảnh thì phải đối kháng với loại lửa này.

Tu sĩ Thần Hỏa Cảnh sẽ lấy thần hỏa của bản thân để chống cự lại Vô Minh Nghiệp Hỏa.

Nếu có thể chống lại thì sẽ bước vào Hư Thần chi cảnh, không được thì bị nghiệp hỏa thiêu đốt, tan thành mây khói.

Nhưng vấn đề là, hiện tại Quân Tiêu Dao chỉ là Quy Nhất Cảnh đột phá lên Hợp Đạo Cảnh thôi, sao lại xuất hiện Vô Minh Nghiệp Hỏa.

Chuyện này đúng là không hợp với lẽ thường.

Quả thực là trời cao muốn giáng kiếp nạn này xuống người Quân Tiêu Dao trước để hủy diệt hắn.

“Quá khủng bố, ở giai đoạn này, có ai chống lại được Vô Minh Nghiệp Hỏa đốt cháy?” Khuôn mặt Tiểu Ma Tiên cũng tái nhợt cả đi.

Chỉ đứng xa xa cảm nhận Vô Minh Nghiệp Hỏa cũng đã khiến cả người nàng ta sởn da gà.

Loại lửa khủng bố này là hình thành từ tội nghiệt.

Không chỉ có thể đốt cháy nhục thân, còn có thể diệt sạch linh hồn.

Làm người ta cảm thấy như rơi vào ngọn lửa địa ngục của mười tám tầng địa ngục.

Giờ khắc này, ánh mắt mọi người đều gắt gao tập trung trên người Quân Tiêu Dao.

Hắn có thể chống chọi được không?

Nhìn Vô Minh Nghiệp Hỏa buông xuống, Quân Tiêu Dao không lộ ra chút bất ngờ nào.

Không bằng nói điều này cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Muốn không có chút nguy hiểm mà sáng lập ra con đường phía

trước thì hiển nhiên là nằm mơ giữa ban ngày.

Quân Tiêu Dao cũng đã có chuẩn bị tâm lý.

“Đấu với trời, vui sướng vô cùng!”

Quân Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn trời, thái độ thật tiêu sái.

Cả người hắn có tiên quang mênh mông, sức mạnh của một trăm bốn mươi khối Đại La Tiên Cốt hoàn toàn bị thôi phát ra.

Tiên quang nồng đậm tràn ngập mà ra, tô điểm cho Quân Tiêu Dao giống như trích tiên không đọa hồng trần.

Một đoàn tiên quang hóa thành vòng bảo hộ, bao phủ thân thể Quân Tiêu Dao.

Không chỉ như thế, Quân Tiêu Dao cũng lấy ra hết các loại thủ đoạn phòng ngự.

Thanh Thiên Tổ Long Giáp, Chư Thần Phi Phong, cái gì có thể phòng ngự thì Quân Tiêu Dao cũng dùng ra.

Oanh!

Vô Minh Nghiệp Hỏa giáng xuống, va chạm vào Quân Tiêu Dao.

Nhiệt độ khủng bố này đủ để đốt cháy vạn vật.

Không chỉ như thế, khủng bố nhất chính là loại Vô Minh Nghiệp Hỏa này còn có thể nhiễu tâm thần của người khác, đốt cháy cả linh hồn.

Rất nhiều gương mặt vặn vẹo xuất hiện trước mắt Quân Tiêu Dao.

Long Hạo Thiên, Dương Bàn, Pháp Hải, Lâm Phong..v..v...

Những kẻ địch đã từng chết trong tay Quân Tiêu Dao như biến thành ác quỷ, muốn lao tới lấy mạng hắn.

Vô Minh Nghiệp Hỏa là ngọn lửa tội nghiệt, tất cả nghiệp chướng Quân Tiêu Dao phạm phải đều sẽ hóa thành nghiệp hỏa.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên.

Hết chương 326.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 327. Thập Giới Tiên Chủng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Lúc tồn tại cũng chỉ xứng làm con kiến dưới chân ta, chết rồi còn có thể lật trời hay sao?” Quân Tiêu Dao giữ vững tâm thần, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Hắn cũng không cảm thấy mình giết nhiều người như vậy là sai cái gì.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Quân Tiêu Dao muốn bước lên đỉnh cao thì dưới chân nhất định sẽ dẫm lên vô số thi cốt.

Trước mắt mới chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, về sau hắn sẽ giết nhiều người hơn nữa.

Nhìn Quân Tiêu Dao chống chọi lại Vô Minh Nghiệp Hỏa, cho dù là đám người Cơ Thanh Y, Vong Xuyên cũng hơi dại ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối không tin sẽ có người chỉ mới ở Quy Nhất Cảnh mà có thể chống đỡ được kiếp nạn Thần Hỏa Cảnh.

“Trời ạ, Tiêu Dao tiểu ca ca cũng quá lợi hại!” Đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Ma Tiên còn liên tục lập loè tia sáng kỳ dị.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thì ai mà tin được?

Đám người Tiểu Ma Tiên vốn không cho rằng Quân Tiêu Dao có thể tạo ra một con đường mới.

Nhưng hiện tại, bọn họ bắt đầu xuất hiện dao động.

Nói không chừng, bọn họ có thể chính mắt chứng kiến một kỳ tích.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên thạch đài, Vô Minh Nghiệp Hỏa hôi hổi thiêu đốt chung quanh, hắn lại như Lã Vọng buông cần.

Quân Tiêu Dao đang thôi diễn, đang quy hoạch, các loại trật tự quy tắc, quy luật vạn vật diễn biến quay cuồng trong đầu hắn.

Mười đoàn căn nguyên thế giới chung quanh bị Quân Tiêu Dao nạp vào đan điền.

Quân Tiêu Dao không phải muốn biến mười căn nguyên thế giới thành tiên chủng.

Mà muốn lấy mười căn nguyên thế giới làm quân lương để lĩnh ngộ ra đạo thuộc về mình.

Dần dần, mười đoàn căn nguyên thế giới hòa hợp thành một thể trong đan điền của hắn, hóa thành một viên hạt giống hỗn độn.

Hạt giống này có thể gọi là Thập Giới Tiên Chủng.

Nếu phải sắp xếp vô số tiên chủng từ xưa đến nay thành một bảng xếp hạng, vậy Thập Giới Tiên Chủng này nhất định có thể đứng trong ba vị trí đầu bảng.

Đây là sức mạnh căn nguyên của mười thế giới hạ giới, dung hợp lại để tạo thành tiên chủng, uy năng thật sự nghịch thiên.

Có thể nói, hiện tại Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp luyện hóa Thập Giới Tiên Chủng này.

Hắn sẽ có được gia trì khó có thể tưởng tượng, một khi dung hợp đột phá thì Quân Tiêu Dao sẽ lập tức trở thành tia sáng sáng chói nhất trong cùng thế hệ!

“Tiên chủng thật cường đại!”

Cảm nhận được trong cơ thể của Quân Tiêu Dao xuất hiện dao động khủng bố của Thập Giới Tiên Chủng, trong mắt đám người Tiểu Ma Tiên, Cơ Thanh Y, Vong Xuyên đều lộ ra kinh ngạc.

Tiên chủng mà bọn họ có được cũng rất cao cấp.

Nhưng so với Thập Giới Tiên Chủng thì lập tức yếu hơn không chỉ một bậc.

“Nếu ta có được mười căn nguyên thế giới, dung hợp ra Thập Giới Tiên Chủng thì sẽ mạnh đến mức nào?” Vong Xuyên thở dài, trong thâm tâm vẫn có chút không cam lòng.

Đáng tiếc, gã không thể đoạt được mười căn nguyên thế giới.

Nhưng mà, điều làm đám người Vong Xuyên mở rộng tầm mắt chính là, Quân Tiêu Dao cũng không chọn cách dung hợp với Thập Giới Tiên Chủng.

Hắn lấy Thập Giới Tiên Chủng làm chất dinh dưỡng, đang lĩnh ngộ đạo thuộc về mình.

“Tiêu Dao tiểu ca ca cũng quá quyết đoán, đổi lại là ta thì chỉ sợ đã sớm dung hợp Thập Giới Tiên Chủng.” Tiểu Ma Tiên tấm tắc cảm thán.

Cảm giác này giống như trước mặt Quân Tiêu Dao rõ ràng có một con đường rộng lớn thênh thang, nhưng hắn cũng không đi.

Cố tình muốn tự mình mở ra một con đường.

Chuyện tốn công vô ích này, không có biến mất thiên kiêu sẽ làm, mà bọn họ cũng không dám làm.

Bởi vì làm như vậy, rất có khả năng sẽ dẫn tới thiên phạt, còn có đại khủng bố.

Trước đó Vong Xuyên cũng vì chuyện này mà từ bỏ.

Vô Minh Nghiệp Hỏa này chỉ là tiền diễn mà thôi.

Ầm ầm ầm!

Sau khi Quân Tiêu Dao càng lĩnh ngộ thì đan điền trong thân thể hắn giống như đang khai thiên tích địa, một sức mạnh căn nguyên vũ trụ hỗn độn đang tràn ngập.

Hình như sức mạnh kia không thuộc về mảnh thiên địa này, ra đời một cách tự nhiên từ trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

Chỉ cần là tiên chủng, cho dù là cấp bậc gì thì cũng ra đời từ thiên

địa này.

Cho nên dù là tiên chủng nghịch thiên đến mấy, sau khi luyện hóa cũng sẽ không sinh ra vấn đề gì.

Tỷ như Thập Giới Tiên Chủng, tuy nghịch thiên, nhưng cũng sẽ không khiến trời xanh trách phạt.

Nhưng hiện tại bất đồng.

Trong đan điền của Quân Tiêu Dao đột nhiên ra đời một năng lượng.

Luồng năng lượng đó không thuộc về mảnh thiên địa này.

Là một loại năng lượng mà Quân Tiêu Dao lĩnh ngộ diễn biến ra một cách tự phát.

Đối với thiên địa mà nói, đây là dị vật, sẽ bị trời phạt.

Quả nhiên, trong nháy mắt năng lượng này ra đời.

Thiên địa biến sắc, phong vân kích động, tiếng sấm cuồn cuộn như biển rộng mênh mông.

“Sao lại thế này?”

Trên tế đàn, tất cả thiên kiêu đều run sợ, cứ như gặp phải diệt thế.

Ầm ầm ầm!

Trên vòm trời có mây đen hội tụ, sau đó, từng tia Thất Thải Lôi Đình hiện ra.

“Đây là... Thành Thánh Kiếp?”

Khi nhìn thấy Thất Thải Lôi Đình kia, trong đầu tất cả thiên kiêu đều nổ vang, rơi vào dại ra.

Thất Thải Lôi Kiếp chính là kiếp nạn để thành thánh, là kiếp phạt sinh ra chỉ khi nào độ kiếp thành thánh.

Đối với Thánh Nhân mà loại kiếp phạt này còn có uy hiếp cực

mạnh, càng đừng nói là Quân Tiêu Dao.

Đây quả thực là không cho Quân Tiêu Dao một chút đường sống.

Vẻ mặt của ba người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh đều thay đổi kịch liệt.

Bọn họ khó có thể duy trì bình tĩnh, bởi vì đây quả thực chính là ông trời muốn Quân Tiêu Dao chết, không muốn cho hắn một chút đường sống nào.

“Quả nhiên, đây là một con đường chết, không ai có thể đánh vỡ.” Vong Xuyên lẩm bẩm, trong lòng lại đột nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, tất cả thiên kiêu thời đại này đều sẽ không thở nổi.

Nếu Quân Tiêu Dao ngã xuống thì tức là một ngọn núi lớn đè trên đầu tất cả thiên kiêu đã bị đánh nát.

Nhìn Thất Thải Lôi Kiếp sắp buông xuống, Quân Tiêu Dao cũng phun ra một hơi.

“Không ngờ thật, ông trời để mắt ta như vậy.” Quân Tiêu Dao cười.

Càng như thế thì càng có thể chứng minh, con đường hắn đang đi cũng không sai.

Quân Tiêu Dao không ngừng lại, tiếp tục, diễn biến ra cảnh tượng khai thiên tích địa, sinh ra hỗn độn trong đan điền cơ thể.

Oanh!

Cuối cùng, Thất Thải Lôi Kiếp giống như hóa thành một con chân long bảy màu, lao vút tới, bổ về phía Quân Tiêu Dao!

Uy thế của một kích lôi đình này đủ để dễ dàng diệt sát một vị Thánh Nhân!

Hết chương 327.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 328. Sa Đọa Thánh Thể hộ đạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Sau một tiếng vang đinh tai nhức óc, Thất Thải Lôi Kiếp giáng vào vị trí của Quân Tiêu Dao.

Trong phút chốc, lôi đình thất sắc khuếch tán ra, tràn ngập tứ phương, phát ra âm thanh bùm bùm.

Trong đầu Khương Lạc Ly ầm ầm một trận, cả người cứng như khúc gỗ, thân thể không nhúc nhích nổi nữa.

“Đã chết sao?” Những thiên kiêu chung quanh lẩm bẩm nói.

Đám người Cơ Thanh Y vẫn dán ánh mắt nhìn chằm chằm vào tế đàn.

Theo lý thuyết, Quân Tiêu Dao hoàn toàn không có khả năng chống lại Thất Thải Lôi Kiếp.

Nhưng sau khi lôi mang tan đi, ánh mắt mọi người và thời gian như cùng đọng lại.

Trên mặt bọn họ đều lộ ra biểu cảm kinh hãi.

Bởi vì Quân Tiêu Dao vẫn bình yên vô sự!

Mà nguyên nhân hắn bình yên vô sự là bởi vì có một bóng người anh tuấn vĩ ngạn đang che chắn trước mặt hắn.

Tóc đen buông xuống bên chân, cả người tản ra một luồng khí tức như uyên như ma.

Đúng là Sa Đọa Thánh Thể!

Sa Đọa Thánh Thể ngửa mặt lên trời rống giận, tóc đen phiêu tán, giống như một thần ma bất khuất đứng giữa thiên địa!

“Cái này...”

Đừng nói là những người khác, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng sửng sốt một lát.

Hắn cũng không rót linh hồn lực của mình vào Sa Đọa Thánh Thể.

Nói cách khác, hiện tại Sa Đọa Thánh Thể đang dựa vào ý chí của mình mà hành động, mà không phải bị Quân Tiêu Dao thao túng.

Nhưng chuyện này... Sao có thể?

Trong lòng Quân Tiêu Dao có chút nghi hoặc.

Nhưng hắn lại nghĩ tới, trước đó khi đang thao túng Sa Đọa Thánh Thể, vào thời khắc nào đó, trong mắt Sa Đọa Thánh Thể như có một chút thần trí hiện ra.

Khi đó Quân Tiêu Dao còn không quá để ý, nghĩ là ảo giác.

Hiện tại xem ra, Sa Đọa Thánh Thể vẫn còn duy trì chút ý thức nằm sâu trong tiềm thức sao?

“Nhưng mà, vì sao hắn lại chủ động ra tay hộ đạo cho ta?” Quân Tiêu Dao lại sinh ra nghi hoặc.

Lúc này, trên vòm trời lại truyền đến tiếng gầm rú.

Hình như trời xanh cực kỳ tức giận vì không thể một kích diệt sát Quân Tiêu Dao, từng Thất Thải Lôi Đình ầm ầm giáng xuống.

Mỗi một lôi đình đều có thể dễ dàng diệt sát Thánh Nhân.

Sa Đọa Thánh Thể rống giận, vươn bàn chân giẫm một cái lên mặt đất, cả người bay lên trời, nghênh đón những lôi kiếp đó.

Trong kẽ nứt thập địa không cho phép có cường giả Thánh Cảnh.

Nhưng giờ phút này, Sa Đọa Thánh Thể chỉ đơn thuần lấy sức mạnh nhục thân để chống cự uy thế của Thất Thải Lôi Kiếp, cũng không có pháp lực Thánh Cảnh.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng tia lôi đình bổ vào Sa Đọa Thánh Thể, Sa Đọa Thánh Thể lại không lùi một bước.

Mặc dù thân thể gã bắt đầu nứt nẻ, nhưng cũng không lui bước.

Quân Tiêu Dao hít sâu một hơi, hắn không chần chờ mà nắm chắc thời cơ này để tiếp tục lĩnh ngộ.

Trong thân thể hắn, Thập Giới Tiên Chủng đã hoàn toàn biến mất, biến thành quân lương để tẩm bổ cho thứ năng lượng kia.

Năng lượng kia là đạo thuộc về bản thân Quân Tiêu Dao.

Trong đó như có cảnh tượng khai thiên tích địa, diễn biến đại vũ trụ hỗn độn hiện ra.

Sau khi khí tức kia dần dần tràn ngập, hư không chung quanh hắn đang sụp đổ từng chút một, hóa thành hư vô.

Dường như Quân Tiêu Dao muốn áp đảo trên chư thiên vạn đạo, sáng lập quy tắc thuộc về chính mình.

“Lời ta vừa vang, vạn đạo sụp đổ!”

Quân Tiêu Dao đã có cảm ngộ, hắn tập trung tất cả sự chú ý vào trong cơ thể mình.

Trong cơ thể hắn cứ như bắt đầu diễn biến ra một thế giới.

Đó là thế giới thuộc về hắn, đó là đạo thuộc về hắn, đó là con đường của chính hắn.

Sau khi Quân Tiêu Dao càng ngày càng lĩnh ngộ, uy lực của Thất Thải Lôi Kiếp cũng càng ngày càng mạnh.

Thậm chí thân thể của Sa Đọa Thánh Thể cũng bắt đầu nứt nẻ, dần dần tan vỡ.

Nhưng Sa Đọa Thánh Thể vẫn giống như một vách tường cứng rắn, ngăn cản tất cả vì Quân Tiêu Dao.

Đây có lẽ là một loại bảo vệ Hoang Cổ Thánh Thể.

Sa Đọa Thánh Thể hy vọng, Quân Tiêu Dao có thể phát dương uy thế của nhất mạch Hoang Cổ Thánh Thể, tạo ra một con đường xưa nay chưa từng có.

Giải trừ tất cả gông xiềng và nguyền rủa thay cho Hoang Cổ Thánh Thể.

Oanh!

Đến cuối cùng, Thất Thải Lôi Kiếp vô biên vô tận trực tiếp bao phủ Sa Đọa Thánh Thể.

Thân thể gã bắt đầu tan vỡ.

Dù sao Sa Đọa Thánh Thể cũng là Sa Đọa Thánh Thể, mà không phải Hoang Cổ Thánh Thể thời kỳ mạnh nhất.

Thân thể gã cũng từng trải qua vô số thực nghiệm, cải tạo, chung quy vẫn mất đi một ít đặc tính của Hoang Cổ Thánh Thể.

Cho nên dưới lôi kiếp diệt thế kinh khủng này, cuối cùng Sa Đọa Thánh Thể cũng chống đỡ không nổi.

Thân thể gã bắt đầu chia năm xẻ bảy, cuối cùng ầm ầm một tiếng rồi tan ra.

Mà trong thời khắc tan biến.

Dường như có một câu truyền vào trong đầu Quân Tiêu Dao.

“Nhất mạch Thánh Thể đều dựa vào ngươi.”

“Nhớ kỹ... Đi đến Hoang Cổ Thánh Điện...”

Oanh!

Sau khi bảo vệ Quân Tiêu Dao, tản ra nhiệt lượng cuối cùng, rốt cuộc Sa Đọa Thánh Thể cũng hoàn toàn tan rã, hóa thành tro bụi, biến mất trong thế gian.

Nghe thấy lời này, Quân Tiêu Dao không có thời gian động dung.

Hắn đang chuyên tâm thôi diễn đạo tắc.

Nhưng hắn cũng nghe được câu nói kia, hơn nữa ghi nhớ trong lòng.

Đã không có Sa Đọa Thánh Thể gây trở ngại, rốt cuộc Thất Thải Lôi Kiếp có thể không bị ai cản mà bổ về phía Quân Tiêu Dao.

Mà cũng đúng vào lúc này, chung quanh tế đàn anh linh lại có số lượng anh linh vô tận hiện ra.

Trước đó khi Quân Tiêu Dao muốn bước lên tế đàn, cũng từng hiện ra hơn cả vạn anh linh.

Mà hiện tại số lượng anh linh hiện ra đâu chỉ trên vạn.

Quả thực có mấy chục vạn.

Đừng cho rằng đây là con số khổng lồ.

Phải biết rằng, đây là số lượng tích lũy được sau khi trải qua vô số kỷ nguyên và thời gian.

“Đây... Chẳng lẽ thật sự là tuyệt lộ!”

Nhìn thấy mấy chục vạn anh linh, khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly trắng bệch.

Cơ Thanh Y và Tiểu Ma Tiên cũng hơi phát lạnh.

Các nàng biết con đường này có khả năng sẽ rất khó, nhưng không ngờ lại khó đến mức này.

Không khác gì tuyệt lộ cả.

Nhưng ngay sau đó, điều làm người giật mình xuất hiện.

Mấy chục vạn anh linh kia cũng không nhằm vào Quân Tiêu Dao, mà là phát ra tiếng rống giận về phía trời xanh!

Không sai, chính là rống giận về phía trời xanh!

Bọn họ đều đã từng là nhân kiệt cổ đại bước lên tế đàn, cũng từng giống như Quân Tiêu Dao, muốn sáng lập ra con đường thuộc về chính mình.

Nhưng bọn họ đều thất bại.

Bởi vì trời xanh muốn ngăn cản bọn họ.

Mà hiện tại, sau rất nhiều kỷ nguyên, rốt cuộc cũng có người có khả năng tạo ra con đường thuộc về mình.

Những anh linh đó hiện ra, không phải là muốn đối phó Quân Tiêu Dao, mà là muốn giúp Quân Tiêu Dao đối phó trời xanh bất công!

Dựa vào cái gì, con người lại bị vây khốn trong thiên địa!

Dựa vào cái gì, bọn họ chỉ có thể làm những tù nhân bị gông xiềng trói buộc!

Đây là phản kháng đối với vận mệnh!

Hết chương 328.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 329. Muốn thi cao với ông trời!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm ầm ầm!

Mấy chục vạn anh linh cùng ra tay, phản kháng trời xanh!

Đây là một loại sức mạnh dữ dội khủng bố, thậm chí cả Thất Thải Lôi Kiếp cũng phải né xa ba thước!

Mà Quân Tiêu Dao được mấy chục vạn anh linh vây quanh, giống như thần linh duy nhất.

Nhìn Sa Đọa Thánh Thể đã tan thành mây khói, nhìn mấy chục vạn anh linh bảo vệ hắn.

Cho dù là Quân Tiêu Dao, trong mắt cũng có chút lạnh lẽo hiện lên.

Đoàn năng lượng trong đan điền thân thể hắn được áp súc đến vô hạn, cuối cùng như biến thành hư vô.

Nhưng trong hư vô, bỗng có một điểm hiện ra.

Một điểm này như bao quát vạn vật, bao dung vũ trụ, một con đường hoàn toàn mới dần dần xuất hiện.

Điểm đó cũng không thuộc về thiên địa này, mà là do Quân Tiêu Dao tự mình sáng tạo.

Ngay vào lúc điểm đó sắp hình thành.

Trên vòm trời, Thất Thải Lôi Kiếp đan chéo, cuối cùng biến thành một gương mặt lôi đình.

Gương mặt lôi đình kia vô cùng to lớn, chiếm trọn vòm trời.

Nó mở miệng ra, cột sáng lôi đình khủng bố đánh thẳng xuống chỗ Quân Tiêu Dao.

Cho dù là mấy chục vạn anh linh ra sức phản kích cũng không thể chống cự lại nó, chúng sôi nổi hóa thành tro tàn trong tiếng rít gào.

Đối mặt với chiêu cuối cùng trời xanh muốn dùng để tiêu diệt giết hắn.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật vững vàng.

Đạo của hắn, con đường của hắn sắp hình thành, sao có thể từ bỏ tại đây?

“Đến đây đi, Quân Tiêu Dao ta muốn thi cao với ông trời!” Quân Tiêu Dao quát lạnh một tiếng, giơ tay lên, ba kiếm quang cắt qua thiên địa mênh mông mà hiện ra.

Trong loáng thoáng có một luồng đế uy nhàn nhạt phát ra.

“Đó là...”

Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên, Vong Xuyên, Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, và tất cả những thiên kiêu còn lại đều trừng lớn đôi mắt, hít sâu một hơi, trong lòng nhấc lên sóng lớn vạn trượng!

Đó là... Uy thế thuộc về đế!

Bất cứ thứ gì có liên quan đến đế đều đại diện cho chí cao vô thượng.

Mà thứ có thể thể hiện uy thế đại đế nhất, không gì khác ngoài đế binh.

Chỉ là, đế binh là tồn tại dữ dội đến cỡ nào, đó chính là vũ khí mang tính chiến lược, là một trong những nội tình của thế gia bất hủ.

Có thể nói, cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ cũng không thể mang theo đế binh bên người.

Bởi vì thứ nhất, đế binh quá mức trân quý.

Thứ hai, thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi cũng không có khả năng phát huy ra uy lực của đế binh.

Bởi vậy, trên người thiên kiêu trẻ tuổi căn bản không có khả năng có đế binh.

Nhưng hiện tại, nhìn Quân Tiêu Dao tung ra ba thanh cổ kiếm, đám người Vong Xuyên đều ngơ cả ra.

Ba chuôi kiếm này chính là Bàn Hoàng tam kiếm.

Quân Tiêu Dao đã gom đủ Bàn Hoàng tam kiếm, nhưng trước đó hắn vẫn không tung ra.

Hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ có thể lấy ra át chủ bài này để đối mặt với uy thế của thiên kiếp.

Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm, Bàn Hoàng Tuế Nguyệt Kiếm, Bàn Hoàng Hư Không Kiếm.

Ba thanh kiếm chống chéo trên hư không, bắt đầu dung hợp.

Một luồng đế uy bắt đầu tràn ngập ra.

Bàn Hoàng tam kiếm vốn được phân cách ra từ đế binh Bàn Hoàng Kiếm.

Hiện tại dung hợp lại thì tất nhiên không có trở ngại gì.

Chỉ trong mấy cái hô hấp ngắn ngủn, một thanh đế binh tràn ngập đế uy cuồn cuộn khủng bố hiện ra.

Đó là một thanh cổ kiếm, mang theo một cảm giác sắc nhọn có thể trảm phá vạn vật trên thế gian.

Chung quanh cổ kiếm như có vô số sinh linh đang triều bái, có tuế nguyệt chi khí tràn ngập khiến cả hư không cũng sụp đổ, không thể gánh chịu nổi sức mạnh to lớn này.

Cuối cùng đế binh Bàn Hoàng Kiếm cũng xuất hiện trên thế gian!

“Đó chẳng lẽ là, đế binh Bàn Hoàng Kiếm của Bàn Võ Thần Triều, nhưng vì sao lại xuất hiện trong tay Quân Tiêu Dao?” Bọn người Tiểu Ma Tiên đều lộ ra vẻ mặt ngơ ngác.

Số lượng đế binh quá thưa thớt, đó là binh khí mà đại đế uẩn dưỡng cả đời.

Cho nên trong tình huống bình thường, chỉ có thế lực bất hủ từng xuất hiện đại đế mới có thể có được.

Bởi vậy đa số đế binh đều được người người biết rõ.

Đại khái đều rõ ràng thế lực bất hủ phương nào có cực đạo đế binh gì.

Mà Bàn Hoàng Kiếm chính là đế binh do Bàn Võ đại đế uẩn dưỡng, truyền thừa trong Bàn Võ Thần Triều.

Nhưng sau đó nó lại bị chia ra làm ba, thất lạc trong tứ phương.

Cuối cùng là Quan Quân Hầu Dương Bàn xuất hiện mới có được một phần ba Bàn Hoàng Kiếm.

Cũng bởi vậy, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao tung ra Bàn Hoàng Kiếm, đám người Vong Xuyên, Tiểu Ma Tiên, Cơ Thanh Y mới chấn động như thế.

Trước đó Khương Lạc Ly đã biết, cho nên cũng không quá mức kinh ngạc.

“Thì ra hắn có được đế binh, nếu trước đó hắn lấy ra thì căn bản không cần triền đấu với ta lâu như vậy, có thể trực tiếp dùng một kiếm đánh ta bị thương nặng thậm chí hạ gục trong nháy mắt.” Vong Xuyên còn sợ hãi trong lòng.

Tuy rằng hiện tại Quân Tiêu Dao không có khả năng hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của đế binh, thậm cũng đều không thể thao túng trôi chảy.

Nhưng cho dù chỉ có thể phát huy ra một phần vạn uy lực của đế binh, cũng đủ để tạo thành uy hiếp mãnh liệt với Vong Xuyên.

Thậm chí có thể dùng một kiếm trảm phá Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn của gã.

Phỏng phẩm đế binh này không có khả năng ngăn cản đế binh

chân chính.

Khi mọi người ở đây đang chấn động vì Quân Tiêu Dao tung ra đế binh.

Cột sáng lôi đình khủng bố kia cũng trực tiếp oanh kích lên thân Bàn Hoàng kiếm.

Chỉ thoáng chốc, toàn thân Bàn Hoàng Kiếm chấn động, một luồng đế uy cuồn cuộn như biển cả tràn ngập ra.

Đế không thể nhục!

Đế binh cũng không thể bị làm nhục!

Oanh!

Trùng kích như vậy trực tiếp dẫn động phản kích của Bàn Hoàng Kiếm.

Đây không phải Quân Tiêu Dao thao túng Bàn Hoàng Kiếm.

Mà là Bàn Hoàng Kiếm gặp phải công kích nên phản kích theo bản năng.

Một kiếm quang chấn động ra từ thân Bàn Hoàng kiếm, cứ như có thể xé rách vạn dặm hư không!

Lôi đình cột sáng kia trực tiếp bị kiếm quang này chia làm hai mảnh, bổ ra từ chính giữa!

“A, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của ta.” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong.

Hắn đã tính toán trước, Bàn Hoàng Kiếm nhất định sẽ tự động triển lộ đế uy.

Nếu đổi lại là Quân Tiêu Dao đích thân điều khiển thì khó có thể phát huy ra uy lực của đế binh, càng đừng nói là phản kháng thiên phạt.

Có thể nói Bàn Hoàng Kiếm đã tranh thủ được thời gian quý giá

nhất cho Quân Tiêu Dao.

Hết chương 329.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 330. Áp chế chư thiên vạn đạo!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cuối cùng nguyên điểm kia trong đan điền cơ thể của Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn thành hình.

Trong thời khắc thành hình, khắp thiên địa đều như đọng lại, an tĩnh cả đi.

Tất cả âm thanh đều bị rút ra.

Đại đạo thiên địa như đình trệ một chớp mắt.

Một đạo ra đời, vạn đạo thần phục!

Trong thời khắc đạo của Quân Tiêu Dao diễn biến ra, toàn bộ cửu thiên thập địa có biên giới vô tận cũng như đình trệ lại trong chớp mắt.

Không sai, chỉ có một chớp mắt.

Một chớp mắt ngắn đến không thể ngắn hơn.

Mà Quân Tiêu Dao lại áp chế chư thiên vạn đạo trong nháy mắt ngắn ngủn này!

Nhưng sau chớp mắt đó, thiên địa lập tức khôi phục như thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng có một ít tồn tại cổ xưa lại cảm nhận được dị thường này.

Trên Tiên Vực, ở một ít Hoang Cổ thế gia, Thái Cổ hoàng tộc, đại giáo bất hủ, vô thượng hoàng triều, đều có những lão cổ sống không biết qua bao nhiêu kỷ nguyên cảm thấy kinh nghi.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

“Sao ta cảm thấy như vạn vật rơi vào đình trệ tuyệt đối trong một chớp mắt?”

“Sao có thể, là ai, thủ đoạn của đại đế sao?”

“Không... Không có khả năng, đừng nói là đại đế, cho dù là Tiên trong truyền thuyết cũng không có khả năng có sức mạnh ảnh hưởng đến sự vận chuyển của đại đạo, truyền khắp cửu thiên thập địa...”

“Rốt cuộc là chuyện thế nào, sao ta không thể bắt giữ được nơi phát ra dị thường này.”

“Không sai, giống như nơi phát ra dị thường không thuộc về cửu thiên thập địa...”

Vô số lão cổ, đại nhân vật trong Cửu thiên Tiên Vực đều khiếp sợ, thậm chí mang theo run rẩy!

Thậm chí chúa tể vùng cấm vô thượng trong vùng cấm sinh mệnh cũng đang suy đoán.

Còn có sinh linh Táng thổ khủng bố bị mai táng trong Vạn Cổ Táng Thổ qua vô số kỷ nguyên cũng bị bừng tỉnh khỏi trầm miên.

Có thể nói, những lão cổ và hoá thạch sống đó tuyệt đối không thể tưởng tượng.

Dị thường lan ra khắp cửu thiên thập địa lại phát ra từ một chí tôn trẻ tuổi mới đột phá đến Hợp Đạo Cảnh!

Mà ở Hoang Cổ Quân gia, chỉ cần là người có quan hệ huyết mạch với Quân Tiêu Dao thì đều có cảm ứng mơ hồ.

Huyết mạch càng thân cận thì cảm ứng càng mạnh.

“Loại cảm giác này, chẳng lẽ là Tiêu Dao?” Quân Chiến Thiên kinh nghi bất định.

Ông ta chỉ muốn Quân Tiêu Dao hạ giới đi tìm một căn nguyên thế giới làm tiên chủng mà thôi.

Rốt cuộc Quân Tiêu Dao làm ra hành động vĩ đại gì mà tạo nên loại biến hóa này.

Không bao lâu sau, Quân Chiến Thiên vuốt râu mà cười, tự hào nói: “Không hổ là tôn nhi của ta, luôn có thể mang đến kinh hỉ bất ngờ, hiện tại thật ngóng trông nó trở về, xem rốt cục nó làm ra đại sự gì.”

Quân Chiến Thiên vui tươi hớn hở.

Ông ta cho rằng có thể Quân Tiêu Dao đã có được tiên chủng nào đó còn mạnh mẽ nghịch thiên hơn cả căn nguyên thế giới.

Căn bản không nghĩ đến chuyện Quân Tiêu Dao sẽ sáng lập ra con đường của mình.

Mà cùng lúc đó, ở nơi nào đó không thể nói ra.

Một bóng dáng bạch y siêu nhiên, anh tuấn vĩ ngạn đang ngồi xếp bằng trong bóng tối tĩnh mịch vĩnh hằng.

Thân thể ông ta có chút tàn phá, tóc dài rối tung, che kín cả đôi mắt.

“Loại cảm giác này... Là... Con trai ta...”

Bóng người bạch y này lẩm bẩm tự nói, ông ta đứng dậy, hình như muốn nhìn ra xa xa.

Vào khoảnh khắc ông ta đứng dậy, hư không rách nát, thiên địa như không chịu nổi uy năng khủng bố của ông ta.

Uy áp này cuồn cuộn ngập trời, đàn áp cửu thiên thập địa, quét ngang cổ kim tương lai!

Cho dù là chí tôn vô thượng, khi đứng trước mặt bóng người bạch y này thì cũng chỉ là con kiến hèn mọn mà thôi!

Bản thân Quân Tiêu Dao cũng không thể ngờ con đường mình sáng lập lại có thể sinh ra ảnh hưởng như thế.

Điều này càng đại biểu con đường Quân Tiêu Dao đang đi cũng không sai.

Giờ phút này, trên tế đàn anh linh.

Cả người Quân Tiêu Dao được bao phủ trong khí cơ không bình thường.

Đan điền trong thân thể hắn xuất hiện một nguyên điểm thâm thúy.

Nguyên điểm kia cứ như hình thức ban sơ của vũ trụ, lại như nhau thai của thế giới.

Dường như ngày sau nguyên điểm này có thể diễn biến ra vũ trụ càn khôn, chư thiên vạn giới.

Mà bản thân Quân Tiêu Dao lại là sáng thế chủ!

Cũng vào lúc nguyên điểm này hoàn toàn hình thành.

Những Vô Minh Nghiệp Hỏa và Thất Thải Lôi Kiếp đó cũng lặng lẽ không một tiếng động mà tan đi.

Bởi vì đạo của Quân Tiêu Dao đã thành, không thể bóp chết khi chưa nảy sinh nữa.

Đương nhiên, vậy cũng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao có thể kê cao gối mà ngủ.

Ngày sau, đạo của hắn nhất định còn gặp phải rất nhiều suy sụp.

Bởi vì nguyên điểm này chỉ là khởi điểm ban đầu của đạo thuộc về Quân Tiêu Dao.

Theo sự diễn biến không ngừng của nguyên điểm, mỗi một lần diễn biến sẽ gặp phải rất nhiều ách nạn, hoặc là thiên tai, hoặc là nhân họa.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý lắm.

Thực lực của hắn sẽ càng tăng trưởng theo thời gian, càng ngày càng mạnh.

Hiện tại trời xanh không bóp chết được hắn, ngày sau muốn bóp chết hắn càng là trăm khó vạn khó.

Quân Tiêu Dao có tự tin hoàn toàn có thể khiến đạo của mình trưởng thành.

“Thật sự... Thành công...”

Khi nhìn thấy lôi kiếp tan đi, Quân Tiêu Dao bình yên vô sự, cả đám thiên kiêu trên tế đàn đều có chút dại ra.

Từ xưa đến nay, con đường mà vô số nhân kiệt đều muốn sáng lập, lại không thể sáng lập ra, lần này đã được Quân Tiêu Dao đả thông.

Nếu tin tức này truyền lại Tiên Vực, không biết sẽ nhấc lên gợn sóng bao lớn.

Dù sao tuyệt đối rung động hơn bất cứ chuyện gì trước đó Quân Tiêu Dao từng làm ra.

Bởi vì nó đã không đơn giản là sáng tạo kỳ tích, mà là sáng lập ra một thế giới mới.

Quân Tiêu Dao có khả năng thay đổi tiến trình lịch sử.

“Con đường này bị hắn đả thông.” Giờ phút này, Vong Xuyên không biết cảm nhận của mình là thế nào.

Hâm mộ, ghen ghét, kiêng kỵ, thậm chí còn có một tia bội phục.

Sự tồn tại của Quân Tiêu Dao làm quái thai cổ đại như gã cũng đổi mới nhận thức, hiểu ra sự thiếu hụt và nhỏ bé của bản thân.

Ở kỷ nguyên dĩ vãng, chỉ cần quái thai cổ đại xuất thế thì nhất định có thể đè ép những thiên kiêu còn lại của một thế hệ, có thể nói là vô địch.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao đã chứng minh quái thai cổ đại cũng không phải tồn tại vô địch.

Thời đại đã thay đổi.

Đồng nhãn của Cơ Thanh Y biến ảo, nàng ta cũng không nghĩ tới Quân Tiêu Dao thật sự có thể đi thông con đường này.

Đây chính là hành động vĩ đại vượt thời đại.

Đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Ma Tiên liên tục tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Hết chương 330.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 331. Thần chi Nguyên Điểm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đừng nhìn ngày thường nàng ta nói chuyện kinh người, nhìn thật phóng đãng, nhưng cũng chỉ nói miệng vậy thôi.

Nàng ta chưa bao giờ thật sự có quan hệ thân mật với nam tử nào, càng chưa từng động tâm, đều chỉ là trêu chọc miệng lưỡi.

Nhưng hiện tại, Tiểu Ma Tiên phát hiện Quân Tiêu Dao thật sự quá ưu tú.

Quả thực làm nàng hoài nghi, trên thế giới này sao lại có nam tử hoàn mỹ như vậy.

Thiên phú, thực lực, dung mạo thì vạn dặm không một ai sánh bằng, có một không hai trong những người cùng thế hệ.

Hiện tại còn tạo ra con đường thuộc về mình, ngày sau nếu không ngã xuống thì khả năng chứng đạo thành đế cũng không còn là cực hạn của hắn.

Tiểu Ma Tiên luôn chỉ biết nói bậy bằng miệng, hiện tại trong lòng thật sự sinh ra một ít tâm tư, bắt đầu tự hỏi nên làm sao để thiết lập quan hệ tốt với Quân Tiêu Dao.

Mà tất nhiên Khương Lạc Ly càng vô cùng vui mừng, cảm thấy tự hào vì Quân Tiêu Dao.

Trong mắt hai người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cũng toát ra sùng bái cuồng nhiệt.

Đây là công tử mà bọn họ nguyện trung thành, một tồn tại sáng lập thời đại.

Đi theo Quân Tiêu Dao thì ngày sau còn sầu gì không thể quân lâm thiên hạ!

Quân Tiêu Dao không để ý đến những ánh mắt kính sợ hoặc kiêng

kỵ đó.

Hiện tại hắn đang tập trung vào đạo trong cơ thể mình.

Nguyên điểm kia tràn ngập sức mạnh căn nguyên vũ trụ hỗn độn thuần túy.

Đây là sức mạnh do Quân Tiêu Dao tự diễn sinh ra mà không phải dựa vào ngoại vật.

Thập Giới Tiên Chủng chỉ xúc tiến loại diễn biến này mà thôi.

“Nguyên điểm này đại diện cho khởi điểm của đạo thuộc về ta, ngày sau nó sẽ diễn biến từ một điểm ban đầu, diễn hóa ra lĩnh vực, tiểu thế giới, thậm chí cuối cùng hóa thành thế giới vô biên.”

Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, ánh mắt rất sáng.

Quân Tiêu Dao gọi điểm này là Thần chi Nguyên Điểm, hoặc là Thần chi Kỳ Điểm.

Thân là người xuyên qua, Quân Tiêu Dao biết kỳ điểm chính là điểm ban sơ của vũ trụ, căn nguyên diễn biến ra vạn vật.

Thần chi Nguyên Điểm trong đan điền của hắn chính là kỳ điểm vũ trụ, khởi điểm thế giới thuộc về chính hắn.

Sau khi Thần chi Nguyên Điểm hình thành, tu vi cảnh giới của Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu buông lỏng.

Thần chi Nguyên Điểm chính là tiên chủng hợp đạo của Quân Tiêu Dao, hắn và đạo tương hợp, tất nhiên đột phá lên vô cùng thông thuận.

Hợp Đạo Cảnh tiền kỳ!

Hợp Đạo Cảnh trung kỳ!

Hợp Đạo Cảnh hậu kỳ!

Hợp Đạo Cảnh tiểu viên mãn!

Hợp Đạo Cảnh đại viên mãn!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủn, cảnh giới của Quân Tiêu Dao đã đột phá tới Hợp Đạo Cảnh đại viên mãn, không có chút lực cản nào.

Hơn nữa bởi vì tương hợp với đạo của bản thân nên Quân Tiêu Dao cảm thấy mình vô cùng viên mãn.

Hắn gần như có thể không hạn chế mà sử dụng pháp lực.

Linh Hải kim sắc của Hoang Cổ Thánh Thể tuy thật cuồn cuộn, pháp lực hùng hồn, nhưng nếu luôn tiêu hao thì cũng sẽ có ngày dùng hết, cần phải luyện hóa linh khí thiên địa ngoại giới.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao không cần làm vậy nữa.

Hắn có Thần chi Nguyên Điểm, có thể thuyên chuyển sức mạnh của Thần chi Nguyên Điểm.

Đó là sức mạnh vô biên vô tận.

Nói cách khác, pháp lực của Quân Tiêu Dao vĩnh viễn sẽ không khô cạn.

Không chỉ như thế, Thần chi Nguyên Điểm còn có được một sức mạnh khủng bố đặc thù.

Đó chính là sức mạnh căn nguyên vũ trụ.

Sức mạnh này hết sức khủng bố, thậm chí mơ hồ còn cường đại hơn những dạng sức mạnh như luân hồi, hỗn độn….

Đương nhiên, hiện tại sức mạnh này còn trong thời kỳ mầm non, cũng không nhiều lắm, nhưng đủ để mang đến cho Quân Tiêu Dao gia trì rất lớn.

Thậm chí Quân Tiêu Dao cảm thấy, cho dù hắn điều động một tia sức mạnh căn nguyên vũ trụ cũng đủ để tan biến hư không, quét ngang chư giới.

Sức mạnh căn nguyên vũ trụ này là thuộc về bản thân Quân Tiêu Dao, cũng là một trong những át chủ bài mạnh nhất giai đoạn hiện tại của hắn.

“Là lúc nên tiếp tục đột phá.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Hắn cũng không thỏa mãn chỉ đột phá đến Hợp Đạo Cảnh đại viên mãn.

Quân Tiêu Dao đã lâu không đột phá, lần này \ tất nhiên không có khả năng chỉ lên một đại cảnh giới.

Quân Tiêu Dao trực tiếp tung ra Đà Xá Cổ Đế Viêm.

Hỏa chủng bảy màu sặc sỡ này mang theo một luồng uy thế khủng bố như đốt sạch chư thiên.

Đây chính là đế hỏa, có thể nói là hỏa chủng cấp bậc tối cao.

Quân Tiêu Dao trực tiếp cắn nuốt Đà Xá Cổ Đế Viêm, đốt cháy bản thân, tẩy lễ niết bàn.

Theo lý thuyết, lấy hỏa chủng niết bàn là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Đổi lại là thiên kiêu khác, nhất định sẽ thật trọng hết sức có thể, phải chuẩn bị trước các loại đan dược, thánh dược, thậm chí Bất Tử Dược, phòng ngừa niết bàn thất bại, thân tử đạo tiêu.

Nhưng Quân Tiêu Dao hoàn toàn không thèm để ý, trực tiếp bắt đầu niết bàn, không có bất cứ chuẩn bị gì.

Hoặc có thể nói, hắn căn bản không cần chuẩn bị.

“Hắn muốn trực tiếp niết bàn?” Đám người Vong Xuyên nhìn mà mơ hồ không rõ.

Quân Tiêu Dao vừa mới phá năm ải, đạt tới Hợp Đạo Cảnh đại viên mãn, hiện tại lại bắt đầu đột phá.

Hơn nữa ngọn lửa bảy màu sặc sỡ kia khiến cả Vong Xuyên cũng có cảm giác tim đập nhanh.

Đây tuyệt đối không phải thần hỏa bình thường, mà là đế hỏa khủng bố!

Dùng loại lửa này niết bàn sẽ có tính nguy hiểm cực lớn, có tám chín phần mười khả năng là ngã xuống, thân tử đạo tiêu.

Đương nhiên, nếu có thể thành công niết bàn, vậy thu hoạch kia cũng lớn hơn nhiều so với dùng thần hỏa niết bàn rất nhiều.

Ngay vào lúc đám người Vong Xuyên cho rằng Quân Tiêu Dao sẽ trải qua một hồi niết bàn gian nan.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện kế tiếp lại làm bọn họ khiếp sợ đến gần như muốn ngừng hô hấp!

Chỉ thấy Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên thạch đài, toàn thân bốc cháy lên ngọn lửa bảy màu sặc sỡ.

Đổi lại là bất cứ thiên kiêu nào luyện hóa Đà Xá Cổ Đế Viêm này thì chín phần đều sẽ ngã xuống, bởi vì uy năng của nó quá mức bá đạo.

Quân Tiêu Dao không có chuẩn bị gì mà đã trực tiếp bắt đầu niết bàn như vậy.

Mà điều làm người hoảng sợ đã xảy ra.

Đà Xá Cổ Đế Viêm kia cũng không thể mang đến nguy hiểm trí mạng cho Quân Tiêu Dao.

Ngoài thân Quân Tiêu Dao cháy đen, thân thể và cả linh hồn cũng bắt đầu bị Đà Xá Cổ Đế Viêm làm bỏng cháy.

Nhưng biểu cảm của hắn không có chút biến hóa nào, càng không có thống khổ.

Dáng vẻ kia giống như lão tăng nhập định.

Khí huyết và sinh cơ vô cùng hùng tráng đang chấn động trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

“Sao có thể?”

Đám người Vong Xuyên, Tiểu Ma Tiên, Cơ Thanh Y cảm thấy chấn động đến tột đỉnh.

Theo lý thuyết, Niết Bàn Cảnh là một cửa ải rất khó, không cẩn thận một chút cũng có khả năng niết bàn thất bại.

Cho dù là những thiên kiêu đỉnh cấp bọn họ, khi niết bàn cũng cần các loại đan dược, Bất Tử Dược gia trì, còn phải có người hộ đạo.

Mà Quân Tiêu Dao chỉ có một mình, không mượn dùng bất cứ phụ trợ gì đã trực tiếp bắt đầu.

Nhưng hắn lại giống như không chịu chút uy hiếp nào cả.

Hết chương 331.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 332. Tam Thế Nguyên Thần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ta vốn nghĩ rằng, ta đã đủ xem trọng Tiêu Dao đạo huynh, nhưng hiện tại...”

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao làm Cơ Thanh Y hoàn toàn không nói gì được.

Bất cứ kinh ngạc cảm thán gì cũng có vẻ dư thừa.

Thân thể và chân linh của Quân Tiêu Dao bắt đầu lột xác.

Sở dĩ hắn có thể miễn dịch với tổn thương trí mạng do Đà Xá Cổ Đế Viêm mang tới.

Nguyên nhân là nhờ Thần chi Nguyên Điểm trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

Từng luồng sức mạnh căn nguyên vũ trụ được phóng thích ra, bảo vệ thân thể Quân Tiêu Dao.

Cho dù mạnh như đế hỏa cũng không thể mang đến tổn thương trí mạng cho Quân Tiêu Dao.

Thậm chí Đà Xá Cổ Đế Viêm càng mãnh liệt thì thu hoạch của Quân Tiêu Dao lại càng lớn.

Ở Thần Cung trong đầu hắn, chân linh đắm chìm trong đế hỏa bảy màu, bắt đầu lột xác cấp độ càng sâu hơn.

Loại niết bàn lột xác này giằng co chừng bảy ngày bảy đêm.

Đám người Vong Xuyên cũng không rời đi, đều đang cẩn thận quan sát.

Bọn họ càng không thể nhúng tay hoặc là quấy rầy Quân Tiêu Dao.

Bởi vì chỉ cần tới gần Quân Tiêu Dao thì Đà Xá Cổ Đế Viêm kia sẽ

lan về hướng bọn họ.

Đám người Vong Xuyên cũng không phải là Quân Tiêu Dao, bọn họ không thể miễn dịch tổn thương do Đà Xá Cổ Đế Viêm gây nên.

“Tiêu Dao ca ca nhất định sẽ thành công.” Khương Lạc Ly cũng không lo lắng.

Quân Tiêu Dao có thể sáng lập cả đại đạo của riêng mình, loại niết bàn trình độ này cũng không tính là gì.

Chân linh Thần Cung trong đầu Quân Tiêu Dao rốt cuộc cũng dần dần lột xác thành hình.

Vốn dĩ linh hồn là sợ lửa cháy bỏng nhất.

Nhưng hiện tại, chân linh của Quân Tiêu Dao hoàn toàn không sợ.

Trong một mảnh ánh lửa, rốt cuộc chân linh của Quân Tiêu Dao cũng lột xác.

Có ba đóa hoa hiện lên.

Một đóa mang theo một khí tức thời gian, cứ như tồn tại trong quá khứ.

Một đóa nửa thật nửa giả, lượn lờ những mảnh nhỏ thời gian, dường như tồn tại trong tương lai.

Còn có một đóa vô cùng mỹ lệ lộng lẫy, thần thánh siêu nhiên, trên đó có một người tí hon nguyên thần đang ngồi xếp bằng.

Nhìn qua như Quân Tiêu Dao bản thu nhỏ, toàn bộ nguyên thần đều mang tiên khí dạt dào.

“Đây là...”

Quân Tiêu Dao nhìn vào bên trong, trong lòng kinh ngạc.

Trong Thần Cung của hắn xuất hiện ba đóa hoa, giống như đại diện cho quá khứ, hiện tại và tương lai.

Mà trên ba đóa hoa này chỉ có đóa hoa hiện tại, hiện hóa ra người

tí hon nguyên thần.

Trên hai đóa còn lại thì trống không không có gì.

“Đây chẳng lẽ là, Tam Thế Nguyên Thần?” Quân Tiêu Dao cực độ kinh ngạc.

Trong lúc vô ý trước kia, hắn từng đọc qua trong sách cổ Tàng Kinh Các của Quân gia.

Tam Thế Nguyên Thần là nguyên thần hi hữu nhất, hiếm thấy nhất.

Nếu tu luyện đến đại thành, trên ba đóa hoa đại đạo có ngồi Tam Thế Nguyên Thần xếp bằng trong quá khứ, hiện tại và tương lai.

Trong đó chỉ cần có bất cứ một nguyên thần nào tồn tại thì cũng có thể duy trì nguyên thần vĩnh viễn bất diệt.

Điều này khủng bố tới cực điểm, quả thực nghịch thiên!

Ngoài ra, Tam Thế Nguyên Thần còn có một loại năng lực đặc thù, nhất thời cũng khó có thể nói rõ.

Quân Tiêu Dao cũng không ngờ mình có thể lột xác ra Tam Thế Nguyên Thần.

Đây tuyệt đối là nguyên thần cao cấp nhất, từ xưa đến nay không có mấy loại nguyên thần có thể so sánh với nó!

“Thu hoạch lần này quá lớn.” Cả Quân Tiêu Dao cũng nhịn không được mà cảm thán.

Tiên chủng của hắn là Thần chi Nguyên Điểm chỉ thuộc về bản thân.

Nguyên thần của hắn là nguyên thần cường đại nhất từ xưa đến nay, Tam Thế Nguyên Thần.

Quân Tiêu Dao rất muốn hỏi một câu, còn có ai sánh bằng hắn?

Sau khi Tam Thế Nguyên Thần hình thành, tu vi cảnh giới của

Quân Tiêu Dao cũng bùng nổ gia tăng.

Niết Bàn Cảnh tiền kỳ!

Niết Bàn Cảnh trung kỳ!

Niết Bàn Cảnh hậu kỳ!

Niết Bàn Cảnh tiểu viên mãn!

Niết Bàn Cảnh đại viên mãn!

Quân Tiêu Dao lại liên tục đột phá năm tiểu cảnh giới, một đại cảnh giới.

Thiên kiêu chung quanh cũng không biết nên lộ ra biểu cảm gì.

Niết bàn vô cùng hung hiểm đối với bọn họ. Nhưng Quân Tiêu Dao như chỉ tùy tiện ngồi xếp bằng mấy ngày là có thể dễ dàng vượt qua.

“Tiếp tục!”

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao sáng ngời, hắn cũng không đình chỉ đột phá.

Tích lũy lâu dài đã cho Quân Tiêu Dao động lực lớn nhất.

Hắn lại đột phá từ Niết Bàn Cảnh đại viên mãn tới Thông Thiên Cảnh!

Thông Thiên Cảnh là nguyên thần và tiên chủng sinh ra cộng minh rồi nhất niệm thông thiên!

Thông Thiên Cảnh cũng có thể gọi là Vương Hầu.

Cái gọi là binh khí Vương Hầu, chính là thần binh mà Thông Thiên Vương Hầu sử dụng.

Lại hướng lên trên chính là Thần Hỏa Cảnh, sau đó chính là Thông Thánh Cửu Giai.

Tam Thế Nguyên Thần và Thần chi Nguyên Điểm của Quân Tiêu

Dao đều là đỉnh cấp.

Hai thứ này sinh ra cộng minh, sức mạnh kia cường đại đến không thể tưởng tượng!

Bình cảnh Thông Thiên Cảnh gần như bị chấn phá dễ như trở bàn tay.

Quân Tiêu Dao lại bắt đầu điên cuồng đột phá.

Thông Thiên Cảnh tiền kỳ!

Thông Thiên Cảnh trung kỳ!

Thông Thiên Cảnh hậu kỳ!

Thông Thiên Cảnh tiểu viên mãn!

Thông Thiên Cảnh đại viên mãn!

...

Chấn động!

Ngơ ngác!

Trùng kích xưa nay chưa từng có!

Tu vi của Quân Tiêu Dao đột phá, làm tam quan của những thiên kiêu hạ giới đó cũng sắp bị điên đảo.

Cũng đều là tu sĩ, vì sao chúng ta tu luyện như đang leo núi cao.

Mà ngươi tu luyện lại như ngồi trên hỏa tiễn?

Những thiên kiêu hạ giới đó đều bắt đầu hoài nghi chính mình.

Bọn họ là phế vật sao?

Không!

Bọn họ không bằng cả phế vật, so với Quân Tiêu Dao thì quả thực chính là cặn bã, rác rưởi!

Đừng nói là những thiên kiêu hạ giới đó.

Cho dù là đám người Vong Xuyên cũng rất muốn đào tròng mắt của mình ra, bởi vì không muốn nhìn thấy tình cảnh tàn khốc này.

Cảnh Quân Tiêu Dao điên cuồng đột phá quá tàn khốc đối với bọn họ.

Người so với người thật là tức chết.

Đặc biệt là Vong Xuyên, gã thân là quái thai cổ đại, trước đó tu luyện cũng thuận lợi đột phá tới Thông Thiên Cảnh đại viên mãn.

Trong lòng gã vừa dâng lên chút tự tin, cho rằng miễn miễn cưỡng cưỡng cũng có thể tranh phong được một chút với Quân Tiêu Dao.

Kết quả Quân Tiêu Dao lại trực tiếp một mạch vượt ba đại cảnh giới, mười lăm tiểu cảnh giới, đuổi ngang theo gã.

Trong lòng Vong Xuyên có một câu con mẹ nó không biết có nên nói hay không.

Nhưng mà kế tiếp, một câu của Quân Tiêu Dao lại khiến loại quái thai cổ đại như Vong Xuyên thiếu chút nữa nát đạo tâm đầy đất.

“Mười bốn tuổi mới đạt tới Thông Thiên Cảnh, so với dự đoán của ta đã trễ hơn một chút rồi.”

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, tuy thực vừa lòng với thu hoạch của mình, nhưng vẫn có chút tiếc nuối, cho rằng tốc độ tu luyện của mình vẫn còn hơi chậm.

Phụt!

Vong Xuyên nhịn không được, khí huyết dâng lên, trực tiếp hộc ra một búng máu!

Quân Tiêu Dao, ngươi là kẻ tàn nhẫn!

Hết chương 332.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 333. Tung hoành cổ kim một tỷ năm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lời Quân Tiêu Dao nói như một đòn bạo kích hung hăng đánh trúng Vong Xuyên, làm đạo tâm của gã suýt hỏng mất.

Mười bốn tuổi mà đã là Thông Thiên Vương Hầu, ngươi còn muốn thế nào nữa?

Muốn bay lên trời luôn sao?

Đạo tâm của Vong Xuyên bắt đầu dao động.

Vốn dĩ đạo tâm của quái thai cổ đại phải cứng như bàn thạch, không thể dao động.

Nhưng đối mặt với loại yêu nghiệt từ cổ chí kim cũng chưa từng xuất hiện như Quân Tiêu Dao, cho dù là quái thai cổ đại cũng chịu không nổi, đạo tâm cũng muốn tan nát.

Vong Xuyên thở phì phò thật sâu, cưỡng chế làm nỗi lòng mình bình ổn lại.

Tâm tình của đám người Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên cũng không thể bình tĩnh.

Trước đó tuy Quân Tiêu Dao có vô địch chi thế trong thế hệ trẻ tuổi ở Tiên Vực, nhưng tu vi cảnh giới của hắn cũng không tính là nổi bật.

Mà hiện tại, trong khoảng thời gian ngắn như thế mà Quân Tiêu Dao đã liên tục đột phá ba đại cảnh giới, mười lăm tiểu cảnh giới.

Tu vi cảnh giới của hắn đã hoàn toàn có thể xếp hàng đầu trong thế hệ trẻ tuổi trên Tiên Vực.

Khi tu vi của Quân Tiêu Dao không nổi bật thì đã có thể quét

ngang tứ phương.

Hiện tại tu vi của hắn đã hoàn toàn đuổi kịp, đạt tới đứng đầu, vậy thực lực hiện tại của Quân Tiêu Dao sẽ mạnh đến mức nào?

Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly lập loè tia sáng kỳ dị.

Nếu những thiên chi kiêu tử, truyền nhân bất hủ trên Tiên Vực biết Quân Tiêu Dao có tiến bộ như vậy ở hạ giới, nhất định sẽ cả kinh đến trợn mắt đến mức lọt tròng.

Nàng thực chờ mong, sau khi Quân Tiêu Dao trở về Tiên Vực sẽ bày ra thần tư oai hùng quát tháo tứ phương.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao lãnh đạm đứng trên tế đàn anh linh.

Cả người hắn có vẻ siêu nhiên xuất trần, thần bí khó lường.

Lần lột xác này trên tế đàn anh linh giúp Quân Tiêu Dao có được thu hoạch quá lớn, thay đổi cũng quá lớn.

Hiện tại hắn căn bản là hai tồn tại bất đồng so với hắn của trước đó.

Hiện tại Quân Tiêu Dao đã nắm giữ đạo thuộc về mình.

Điều này có nghĩa là, Quân Tiêu Dao có thể nhảy ra ngoài tam giới, không nằm trong ngũ hành.

Cho dù cửu thiên thập địa hỏng mất, Quân Tiêu Dao cũng sẽ không ngã xuống.

Bởi vì hắn là một thân thể hoàn toàn độc lập với mảnh thiên địa này, một dị số mà thiên địa bất dung!

“Tung hoành cổ kim một tỷ năm, ai có thể sánh vai với ta?”

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, dáng người bạch y đĩnh bạt mà thon dài, khí thế ngang nhiên, đang lẩm bẩm nói.

Đây không phải kiêu ngạo, mà là một loại phong thái tự tin vô địch.

Nhìn dáng người siêu trần thoát tục của Quân Tiêu Dao, nghe lời nói kiệt ngạo không kềm chế được của hắn, trái tim Khương Lạc Ly như tan chảy, trong mắt mang theo sùng bái và mê luyến vô tận.

Đừng nói là nàng, không có bất cứ sinh linh giống cái nào có thể chống lại được mị lực tự tin mà giờ phút này Quân Tiêu Dao tản ra.

Bên khóe miệng Tiểu Ma Tiên lại bất giác có nước miếng chảy xuống.

Nàng ta đột nhiên phát hiện, nàng hơi bị thèm thân thể Quân Tiêu Dao.

Cho dù là Cơ Thanh Y di thế độc lập như thanh liên, giờ phút này trái tim thiếu nữ cũng khó có thể bình tĩnh.

Đạo tâm của nàng như đóa hoa sen, cũng sẽ không tùy tùy tiện tiện động tình cảm.

Nhưng giờ phút này, tâm thần của nàng cũng khó tránh lay động, hơi rung rung.

Còn hai người theo đuổi Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh thì càng lộ ra vẻ mặt sùng bái cùng cực.

Đây là công tử mà bọn họ đi theo, tung hoành cổ kim vô số năm, không có mấy ai có tư cách sánh vai đứng chung với hắn!

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên tế đàn cảm thán xong cũng sửa sang qua loa lại thu hoạch của mình một chút.

Quả thực nhiều đến mức không đếm được.

Tượng Thần Trấn Ngục Kính lột xác.

Đại La Tiên Cốt gia tăng.

Tu vi đột phá tới Thông Thiên Vương Hầu.

Có được quyển hạ của Thể Thư.

Sáng lập con đường thuộc về mình, diễn biến ra Thần chi Nguyên Điểm.

Còn đánh dấu được Đà Xá Cổ Đế Viêm, niết bàn bản thân, có được Tam Thế Nguyên Thần.

“Hạ giới quả nhiên không tệ, thu hoạch lần này quá lớn.” Cả Quân Tiêu Dao cũng phải cảm khái là thu hoạch rất nhiều.

Có thể nói, nếu hiện tại Quân Tiêu Dao đối đầu với Quân Tiêu Dao trước đó thì tuyệt đối sẽ bày ra trạng thái nghiền áp.

Bởi vì hiện tại Quân Tiêu Dao đã sáng lập ra con đường của mình, nắm giữ đạo thuộc về mình.

Chiến lực xưa đâu bằng nay.

Ánh mắt gã lập tức nhắm vào Vong Xuyên, trong mắt tỏa ra một tia sáng khó hiểu.

Bị Quân Tiêu Dao nhìn chằm chằm, lông tơ cả người Vong Xuyên dựng ngược, lại có một loại ảo giác bị mãnh thú viễn cổ theo dõi.

“Không tốt, đi!” Trong lòng Vong Xuyên thất kinh, không có chút chần chờ nào mà đã xoay người lao vút đi.

Sau khi Quân Tiêu Dao lột xác xong, toàn bộ tế đàn anh linh cũng tiêu trừ hạn chế.

Tất cả thiên kiêu có thể tự do rời đi.

Thân thể Vong Xuyên lao vút lên trời cao, muốn bỏ chạy.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì cười nhạt và lắc đầu.

“Tốt xấu gì cũng là một quái thai cổ đại, không chiến mà chạy thì tính là gì?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hiện tại, đưa mắt nhìn toàn trường, người duy nhất có chút thù hận với Quân Tiêu Dao chính là Vong Xuyên.

Còn về Tiểu Ma Tiên, hiện tại nàng ngoan muốn chết, căn bản sẽ

không đối nghịch với Quân Tiêu Dao.

Cho nên người duy nhất Quân Tiêu Dao cần giải quyết chính là Vong Xuyên.

Sau lưng hắn, Tự Do Chi Dực tuyết trắng mà thần thánh hiện ra.

Đây là phiên bản tiến hóa của Ác Ma chi Dực, tẩy đi ma phân tà ác, trở nên vô cùng thần thánh.

Tự Do Chi Dực hơi chấn động, Quân Tiêu Dao lập tức bày ra cực tốc hư không.

Tốc độ này nhanh hơn xa quá nhiều so với Ác Ma chi Dực trước đó.

Là đại tự tại thật sự, cứ như có thể ngao du chư thiên.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủn, thân thể Quân Tiêu Dao đã xuất hiện phía sau Vong Xuyên.

Vong Xuyên cả kinh, vội vàng tung Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn ra để ngăn cản.

Quân Tiêu Dao cũng không dùng đến Bàn Hoàng Kiếm.

Hiện tại hắn muốn thử thực lực bản thân một lần, cho nên không mượn dùng ngoại vật.

Quân Tiêu Dao chỉ vô cùng đơn giản, đấm ra một quyền.

Mười tỷ cân thần lực khủng bố trút xuống.

Sức mạnh này đại diện cho trình độ cao nhất của Quân Tiêu Dao ở giai đoạn hiện tại.

Chục tỷ cân là một cực hạn, cũng là sức mạnh thiên kiêu cùng thế hệ không thể tưởng tượng nổi.

Hết chương 333.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 334. Ai có thể sánh vai với ta?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm ầm ầm!

Quân Tiêu Dao đấm ra một quyền làm tan biến cả hư không, trực tiếp hung hăng nện vào Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Đùng, một tiếng vang lớn, Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn rung động kịch liệt.

Một lực phản chấn khủng bố đến cực điểm hung hăng trút xuống người Vong Xuyên.

Ngực Vong Xuyên nghẹn lại, như bị đại chuỳ đập trúng, miệng phun máu tươi, cả người bay ngược ra sau.

Đám người Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên thấy cảnh tượng này thì đều không nén được khiếp sợ.

Đây là một vị quái thai cổ đại, hơn nữa còn là Luân Hồi Thánh Thể, vậy mà chỉ một chiêu đã bị Quân Tiêu Dao đánh bại.

Trước đó Vong Xuyên và Quân Tiêu Dao còn có thể đánh một trận, hiện tại lại không chịu được một kích.

“Quả nhiên thực lực của ta cường đại hơn trước đó quá nhiều.” Quân Tiêu Dao không cảm thấy bất ngờ.

Bởi vì lần này thực lực của hắn tăng lên quá lớn.

Thông Thiên Cảnh, nhất niệm thông thiên.

Chỉ giơ tay nhấc chân đã có sức mạnh to lớn, làm tan biến tứ phương.

Tuy Vong Xuyên cũng là Thông Thiên Cảnh, nhưng bàn về thực lực thì hiển nhiên không có khả năng so sánh với Quân Tiêu Dao.

Dù sao Quân Tiêu Dao cũng đã tạo ra con đường thuộc về mình.

“Đúng rồi, thử sức mạnh của Thần chi Nguyên Điểm một lần.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Hắn hoàn toàn coi Vong Xuyên trở thành đá mài dao để kiểm tra đạo của mình.

Trong đan điền của Quân Tiêu Dao, nguyên điểm thâm thúy kia cứ như diễn biến thế gian vạn vật, có đạo thuộc về Quân Tiêu Dao.

Một luồng sức mạnh căn nguyên vũ trụ tràn ngập ra, gia trì trên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lại đấm ra một quyền.

Chỉ thoáng chốc!

Hỗn độn tràn ngập, vũ trụ sản sinh, thiên địa điên đảo, cứ như đi tới nguyên điểm khai thiên tích địa!

Một quyền của Quân Tiêu Dao cứ như có thể sinh ra vạn vật, cũng có thể hủy diệt vạn vật!

Giờ phút này Quân Tiêu Dao như chúa tể duy nhất, thần linh sáng thế diệt thế!

Một quyền này giáng xuống, Vong Xuyên sợ tới mức hồn vía lên mây, cảm giác không giống đang đối mặt với thiên kiêu cùng thế hệ.

Mà đang đối đầu với một vị...

Thần linh chân chính!

Giờ phút này Quân Tiêu Dao có khí thế quá mạnh, tựa như một Thần vương Sáng Thế giá lâm.

Nhất niệm hủy diệt, nhất niệm sản sinh.

Một quyền này nện xuống, tựa như một mảnh vũ trụ đàn áp đến, mang đến cho người ta sự hoảng sợ và tuyệt vọng vô tận.

Cứ như một người đối mặt với vũ trụ mênh mông vô tận, bản thân lại nhỏ bé không nơi nương tựa.

Đây là sức mạnh của căn nguyên vũ trụ, cho dù chỉ là một tia cũng đủ sinh ra năng lượng thật lớn.

Đừng nói là đám người Vong Xuyên, ngay cả bản thân Quân Tiêu Dao cũng\ có chút kinh ngạc trước sức mạnh này.

“Khống chế hủy diệt và tái sinh, sức mạnh này quá khủng bố, nhưng hiện tại còn chỉ trong giai đoạn uẩn dưỡng.” Quân Tiêu Dao suy tư.

Thần chi Nguyên Điểm là khởi điểm đạo của Quân Tiêu Dao.

Ngày sau, nguyên điểm còn sẽ lột xác, sinh ra đủ loại biến hóa không thể tưởng tượng.

Sức mạnh của Quân Tiêu Dao cũng sẽ càng ngày càng mạnh.

Một quyền giáng xuống, mặt đất đều luân hãm, bị đập ra một cái hố sâu phạm vi gần ngàn trượng.

Vô số cái khe lan tràn, cả mặt đất nát thành mảnh nhỏ.

Mà cả người Vong Xuyên đều bị đập xuống mặt đất, Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng xuất hiện dấu vết nứt nẻ.

Phải biết rằng, đây chính là chí tôn khí.

Tuy Vong Xuyên không có khả năng hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nhưng tuyệt không phải ai cũng có thể dễ dàng đánh tan nó.

Nhìn Quân Tiêu Dao dùng một quyền thôi đã đánh quái thai cổ đại sinh tử không rõ.

Đám người Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên không biết nên nói gì mới tốt.

Các nàng khó có thể tưởng tượng, nếu Quân Tiêu Dao trở lại Tiên Vực thì những đối thủ kẻ địch của hắn sẽ thê thảm đến mức nào.

“Khụ khụ...” Có tiếng ho ra máu vang lên.

Vong Xuyên bước từng một bước ra khỏi hố sâu.

Thân thể gã đã rách nát, trên cằm toàn là vết máu, khí tức cả người uể oải tới cực điểm.

Trong mắt Vong Xuyên cũng mang theo kinh sợ.

Ở thời đại của gã, Vong Xuyên đứng trên đỉnh cao, là một trong những chí tôn trẻ tuổi cường đại nhất.

Nhưng ở thời đại này, Vong Xuyên vừa xuất thế thì đã gặp phải Quân Tiêu Dao, có thể nói là thực thê thảm.

Nếu không thì phỏng chừng gã còn tiếp tục được sự huy hoàng của Luân Hồi Thánh Thể.

“Hả, còn chưa chết à?” Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

Không hổ là quái thai cổ đại, vẫn có chút bản lĩnh thật sự.

Đổi lại là thiên kiêu đương đại, phỏng chừng đã sớm bị Quân Tiêu Dao một quyền đập thành thịt băm.

Tuy Vong Xuyên miễn cưỡng tồn tại, nhưng hiển nhiên cũng không có sức mạnh tái chiến.

“Kết thúc.” Sắc mặt Quân Tiêu Dao thật bình đạm.

Trừ phi là kẻ địch có giá trị lợi dụng, Quân Tiêu Dao sẽ tạm thời buông tha, tỷ như đám người Tiêu Trần và Dương Bàn.

Nhưng Vong Xuyên này không có tác dụng gì với hắn, hơn nữa còn là quái thai cổ đại, có uy hiếp nhất định.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không lòng dạ đàn bà, mà muốn nhổ cỏ tận gốc.

Cảm thụ được sát ý của Quân Tiêu Dao, trái tim Vong Xuyên lạnh giá.

Gã bị chôn ở hạ giới vô số năm, vừa xuất thế, còn muốn quét

ngang đương đại, kết quả hiện tại lại phải chết.

Vong Xuyên không thể chấp nhận kết quả này, quá bi thôi.

“Chết!”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật đạm mạc, chụp qua một chưởng, trên chưởng có sức mạnh căn nguyên đang lưu động khiến cả hư không cũng sụp xuống.

Một chưởng này mà giáng xuống, Vong Xuyên khó có thể chống cự!

Tiểu Ma Tiên thấy thế thì vẻ mặt căng thẳng.

Vong Xuyên cũng coi như minh hữu của nàng, hơn nữa có khả năng gia nhập Ma Tiên Giáo.

Nàng vốn định mở miệng ngăn cản, nhưng lại nói không nên lời.

Tiểu Ma Tiên cũng coi như đã rõ tính cách của Quân Tiêu Dao.

Hắn sẽ bởi vì Tiểu Ma Tiên khuyên can mà dừng tay sao?

Hiển nhiên không có khả năng.

Cho nên cuối cùng Tiểu Ma Tiên vẫn không mở miệng khuyên can, để tránh chọc Quân Tiêu Dao không vui.

Nhìn bàn tay Quân Tiêu Dao đàn áp xuống, Vong Xuyên cắn răng, chung quy vẫn mở miệng nói: “Ta nguyện ý đầu hàng!”

Nghe thấy lời này, bọn người Khương Lạc Ly kinh ngạc.

Một quái thai cổ đại lại mở miệng nói đầu hàng.

Nếu là trước kia thì đây là chuyện không thể tưởng tượng.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn không dao động.

Đối với hắn mà nói, Vong Xuyên xin tha hay không thì kết quả cũng giống nhau.

Hết chương 334.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 335. Thực lực khủng bố của Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao thờ ơ, Vong Xuyên siết chặt nắm tay.

Gã vừa phá vỡ phong ấn, còn chưa đến Tiên Vực triển lộ sự huy hoàng của mình, sao lại cam tâm ngã xuống như vậy.

“Từ từ, Quân Tiêu Dao, ta vẫn còn giá trị với ngươi!” Vong Xuyên hô.

“Hừm?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Vong Xuyên thầm quyết định trong lòng.

Gã không muốn ảm đạm ngã xuống như vậy, cho nên chỉ có thể lấy ra lợi thế cuối cùng.

Vong Xuyên truyền âm với Quân Tiêu Dao, báo ra một vài chuyện.

Tỷ như, gã là Thánh Tử của Luân Hồi Ma Tông, là người duy nhất có thể tìm được bảo khố Luân Hồi Ma Tông.

Thậm chí trong bảo khố của Luân Hồi Ma Tông còn có đế binh, Lục Đạo Luân Hồi Bàn tồn tại.

Vong Xuyên vốn không có khả năng tùy tùy tiện tiện để người khác biết được việc này.

Nhưng hiện tại, vì mạng sống, Vong Xuyên chỉ có thể làm như thế.

Bàn tay của Quân Tiêu Dao dừng lại trước người Vong Xuyên, cách trán gã chỉ còn ba thước.

Cả người Vong Xuyên ướt đẫm mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt.

Nếu gã nói trễ một câu, có lẽ hiện tại đã là một cái xác không đầu.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Tuy hắn không tin tưởng lời Vong Xuyên nói trăm phần trăm, nhưng cũng cảm thấy việc này rất có khả năng.

“Hẳn ngươi biết kết cục nếu lừa gạt bản Thần Tử.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao nhìn xuống từ trên cao, mang theo lạnh nhạt.

“Tất nhiên biết, hiện tại Luân Hồi Ma Tông sớm đã biến mất trong con sông dài lịch sử, chỉ còn lại một người cô đơn là ta, sao ta dám lừa gạt ngươi và Quân gia.” Vong Xuyên trả lời.

Hiện tại gã chỉ lẻ loi một mình.

Mà sau lưng Quân Tiêu Dao chính là thế gia bất hủ khổng lồ.

Nếu Vong Xuyên lừa gạt Quân Tiêu Dao thì cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết.

“Ngươi có thể sống sót, nhưng... Phải gieo nô ấn.”

Nửa câu đầu của Quân Tiêu Dao làm Vong Xuyên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngay sau đó, sắc mặt gã trở nên khó coi.

Nô ấn là một loại thủ đoạn cực kỳ nhục nhã.

Trước đó Quân Tiêu Dao dùng phương pháp này để đối phó Võ Minh Nguyệt, nhưng sau đó vẫn giải khai cho nàng.

Nếu bị gieo nô ấn thì sinh tử của Vong Xuyên chỉ nằm trong nhất niệm của Quân Tiêu Dao.

Nhưng còn không phải quan trọng nhất.

Chủ yếu gã là quái thai cổ đại.

Quái thai cổ đại bị gieo nô ấn, nói ra thì ai dám tin?

Vong Xuyên âm thầm cắn răng, mở miệng nói: “Có thể đều lui một bước không, cho dù trở thành người theo đuổi cũng được.”

Trở thành người theo đuổi, ít nhất không cực đoan như hạ nô ấn.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao đã tạo ra con đường của mình, tương lai nếu không ngã xuống thì tất nhiên có thể đăng lâm đỉnh cao vô thượng.

Bởi vậy trở thành người theo đuổi của Quân Tiêu Dao cũng không phải không thể chấp nhận.

“Người theo đuổi thì tạm thời chướng mắt, mặt khác, ngươi không có tư cách cò kè mặc cả!” Quân Tiêu Dao hờ hững nói.

Nghe thấy lời này, Vong Xuyên cảm nhận được một loại sỉ nhục.

Gã đường đường là quái thai cổ đại, lại không có tư cách trở thành người theo đuổi!

Quân Tiêu Dao khẽ cau mày, hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

Đúng là bảo khố của Luân Hồi Ma Tông thực mê người, nhưng Quân Tiêu Dao cũng không phải một hai phải có được.

Có được thì tất nhiên càng tốt.

Không chiếm được, trên người cũng không phải thiếu một miếng thịt.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không kiên nhẫn, Vong Xuyên hít sâu một hơi, quỳ một gối xuống trước mặt Quân Tiêu Dao.

Vì mạng sống, Vong Xuyên chỉ có thể tiếp thu!

Quân Tiêu Dao thấy thế thì trên mặt cũng lộ ra một tia khác thường.

Quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông này cũng co được giãn được lắm.

Quả nhiên những thiên kiêu kiệt ngạo khó thuần đương đại không cách nào so sánh tâm tính với quái thai cổ đại.

Vong Xuyên mở ra Thần Cung trong đầu, để Quân Tiêu Dao gieo nô

ấn.

Mãi đến hiện giờ, quái thai cổ đại này đã hoàn toàn bị Quân Tiêu Dao khống chế, trở thành nô lệ.

Nếu người trên Tiên Vực biết tin tức này, không biết sẽ nhấc lên phong ba bao lớn.

Bởi vì người Quân Tiêu Dao nô dịch không phải là thiên kiêu đương đại, mà là quái thai cổ đại tương tự như Long Cát công chúa!

Danh vọng của Long Cát công chúa ở Hoang Thiên Tiên Vực đã không cần nói nhiều, có thể nói là đỉnh cao.

Theo lý thuyết, nếu Vong Xuyên không đụng phải Quân Tiêu Dao, hơn nữa bình yên đi đến Tiên Vực.

Danh vọng của gã hẳn sẽ không yếu hơn Long Cát công chúa bao nhiêu.

Mà một vị quái thai cổ đại không khác biệt gì với Long Cát công chúa lại trở thành nô lệ của Quân Tiêu Dao.

Tình cảnh này có chút hí kịch hóa.

“Tiêu Dao ca ca quá lợi hại, ta lần đầu tiên thấy chuyện này đấy.” Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly rực rỡ.

Tự cổ chí kim, mỗi một lần, nếu có quái thai cổ đại xuất thế thì nhất định có thể đẩy ngang thiên kiêu đương đại, thậm chí nô dịch một đám thiên kiêu.

Mà Quân Tiêu Dao lại làm trái lại, nô dịch quái thai cổ đại.

Hơn nữa rất có khả năng, Vong Xuyên chỉ là một khởi điểm.

Ngày sau Quân Tiêu Dao còn sẽ nô dịch thậm chí diệt sát các quái thai cổ đại khác.

Tỷ như Long Cát công chúa là một bia ngắm thực tốt.

“Công tử.” Vong Xuyên cúi đầu, chắp tay trước Quân Tiêu Dao mà còn có chút không thích ứng, nhưng trong lòng cũng không còn cách nào.

Người sống dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Hừm, yên tâm, bản Thần Tử cũng không rảnh đến nhàm chán nhục nhã ngươi cái gì, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành hứa hẹn của mình, ta nhất định sẽ cởi bỏ nô dịch.” Quân Tiêu Dao đạm nhiên nói.

Hắn không có thói quen thu người làm nô.

Hừm, tuyệt đối không có.

Chỉ là có vài tình huống không thể không thu mà thôi.

Tuyệt đối không phải vì mình thích thu nô nên đi thu.

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, Vong Xuyên hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, chắp tay và nói: “Đa tạ công tử, nhưng bảo khố xuất thế cần có cơ duyên, chờ thời cơ đến thì tại hạ nhất định sẽ tận lực tìm.”

Chỉ dựa vào một mình Vong Xuyên cũng khó nuốt trôi được bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Còn không bằng đưa cho Quân gia, còn có thể được Quân gia che chở.

Đến lúc đó, nô ấn của gã cũng được cởi bỏ.

Quân Tiêu Dao gật đầu, hắn gieo nô ấn, không sợ Vong Xuyên âm thầm làm động tác nhỏ gì.

Đến lúc này, mục tiêu hạ giới của Quân Tiêu Dao cũng xem như hoàn toàn hoàn thành.

Tất cả đều có vẻ viên mãn.

Thu hoạch của Quân Tiêu Dao cũng vượt xa dự đoán trước đó của hắn.

Giống như Quân Tiêu Dao chỉ cần một thân cây, cuối cùng lại có được cả khu rừng.

Hết chương 335.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 336. Hoàn thành mục tiêu, hành trình hạ giới kết thúc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Dàn xếp lại chuyện ở hạ giới một chút thì có thể trở về Tiên Vực.” Quân Tiêu Dao nói.

Thập đại tội tộc đã hoàn toàn bị huỷ diệt, nhưng còn có một vài công việc phải kết thúc.

“Tiêu Dao đạo huynh, Thanh Y cáo từ trước, không lâu sau này sẽ nhìn thấy Tiêu Dao đạo huynh lại triển thần uy ở Tiên Vực.” Cơ Thanh Y đến chào hỏi một câu, sau đó một mình rời đi.

Nàng như thanh liên trong ao, di thế độc lập.

Tuy biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến trong lòng nàng cũng có chút rung động, nhưng tổng thể còn coi như bình tĩnh.

Trong đại tranh chi thế này, có lẽ Quân Tiêu Dao là tân tinh lộng lẫy, nhưng tuyệt đối không phải duy nhất.

Nàng thân là Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo, cũng biết một ít bí ẩn.

Chờ đến tương lai, nếu có khả năng thì tiên cổ sẽ hiện thế.

Các loại quái thai cổ đại, đại đế di phúc, cổ hoàng ấu tử đều sẽ hiện thân.

Đến lúc đó, Quân Tiêu Dao còn có thể duy trì vô địch chi tư siêu nhiên hiện tại hay không?

Rất khó nói.

Cho nên trong lòng Cơ Thanh Y cũng không có chấn động quá lớn.

Có thể cười đến cuối cùng mới là người thắng.

Hiện tại, đại tranh chi thế vừa mới kéo ra mở màn mà thôi.

Nhìn bóng dáng Cơ Thanh Y rời đi, ánh mắt của Quân Tiêu Dao trở nên thâm thúy.

Hắn cứ cảm giác hình như Cơ Thanh Y đã biết bí ẩn nào đó, thái độ đối với hắn có chuyển biến.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không suy nghĩ quá sâu.

Quân Tiêu Dao không có cảm giác gì đối với vị Thần Nữ Cơ gia, Thánh Nữ của Nhân Tiên Giáo được người người ngưỡng mộ này.

Quan hệ giữa hắn và Cơ Thanh Y cũng rất khó phân loại.

Nói là bằng hữu, còn chưa cao đến mức đó.

Nói là kẻ địch, vậy cũng không đến nổi này.

Chỉ là bởi vì chuyện của Cơ Huyền mà hắn và Cơ gia có chút thù hận.

Cơ Thanh Y lại không có biểu lộ địch ý trắng trợn với hắn.

Nếu Cơ Thanh Y không chủ động nhằm vào hắn, tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng lười gây chuyện.

Tiểu Ma Tiên lại không rời đi, nàng nhìn nhìn Vong Xuyên, trong lòng thầm than.

Vốn dĩ muốn mời chào Vong Xuyên, để gã gia nhập Ma Tiên Giáo, sau đó lại nghĩ cách mưu đoạt bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Hiện tại xem ra, là không có khả năng.

Tiểu Ma Tiên cũng không có khả năng vì một Vong Xuyên mà đắc tội Quân Tiêu Dao.

“Chúng ta đi thôi.” Quân Tiêu Dao vung tay áo.

Bốn người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Vong Xuyên đều đi theo hắn.

Mắt Tiểu Ma Tiên xoay chuyển, cũng tung ta tung tăng đi theo phía sau Quân Tiêu Dao.

“Ngươi đi theo chúng ta làm gì?” Khương Lạc Ly trợn to mắt tràn đầy cảnh giác, giống như tiểu gà mái bảo vệ thức ăn.

“Ai nha, đừng cảnh giác như vậy, cái này gọi là không đánh không quen nhau, không phải hiện tại chúng ta là bằng hữu sao?” Tiểu Ma Tiên chớp chớp mắt, thanh thuần vô tội mà nói.

“Ai là bằng hữu với ngươi, chúng ta căn bản không thân.” Khương Lạc Ly sẳng giọng.

Đây là muốn lôi kéo làm quen sao?

Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh cũng câm nín.

Vừa rồi bọn họ còn đánh với Tiểu Ma Tiên một trận.

Kết quả hiện tại, thái độ của Tiểu Ma Tiên đã chuyển biến ba trăm sáu mươi độ.

Nhưng bọn họ cũng biết, loại chuyển biến này đều là vì Quân Tiêu Dao.

Tồn tại mà cả quái thai cổ đại cũng có thể tiện tay trấn áp, tất nhiên Tiểu Ma Tiên cũng không muốn là kẻ địch với đám người Quân Tiêu Dao.

“Người ta chỉ nhìn thấy Tiêu Dao tiểu ca ca sáng lập ra con đường của mình nên muốn cùng nhau tham thảo lĩnh ngộ, cùng tham khảo đại đạo mà thôi.” Tiểu Ma Tiên đáng thương mà nói.

“Thật sự là như vậy?” Đôi mắt xinh đẹp của Khương Lạc Ly lộ ra chút hồ nghi.

“Đương nhiên, ta muốn biết Tiêu Dao tiểu ca ca dài ngắn ra sao, cũng muốn cho hắn biết ta sâu cạn thế nào.” Tiểu Ma Tiên nghiêm túc nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì sắc mặt có chút cổ quái.

Là hắn mang theo thành kiến sao, sao cảm giác có hơi bẩn vậy?

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn trả lời: “Cũng không cần, ngươi không thể tưởng tượng ta dài ngắn thế nào.”

“Ngươi sâu cạn ra sao... Nhìn từ chiều cao của ngươi cũng đoán được rồi.”

Lời Quân Tiêu Dao nói làm Tiểu Ma Tiên hơi sửng sốt, sau đó lập tức đỏ mặt.

Nàng cho rằng lời nói của mình đã rất nội hàm.

Kết quả gặp phải cao nhân.

Tiểu Ma Tiên lườm Quân Tiêu Dao một cái, tiếu nhan hờn dỗi mà nói: “Nói miệng không bằng chứng, Tiêu Dao tiểu ca ca không thử một lần thì làm sao biết người ta sâu cạn thế nào?”

“Không cần, ta sợ một bước đến dạ dày, đụng đến phổi của ngươi, đến lúc đó Ma Tiên Giáo sẽ đến gây sự với ta.” Quân Tiêu Dao bình đạm nói.

Nghe cuộc đối thoại khó lường huyền bí này, Khương Lạc Ly mở to mắt biểu lộ mờ mịt, vẻ mặt ngơ ngác.

Sắc mặt Tiểu Ma Tiên thì đỏ như lấy máu.

Từ trước tới nay luôn là nàng trêu chọc đùa giỡn người khác.

Kết quả hiện tại, trêu chọc không thành ngược lại còn bị đâm.

“Còn muốn nói cái gì không?” Quân Tiêu Dao nói.

“Không... Không được, Tiêu Dao tiểu ca ca, ngươi quá xấu rồi.” Tiểu Ma Tiên có chút xấu hổ, đỏ mặt, ấp úng.

Nàng thật sợ Quân Tiêu Dao nhất thời hứng khởi, nghĩ nàng đang nói thật, sau đó làm chuyện không thể miêu tả với nàng.

Thận của Hoang Cổ Thánh Thể rất nổi danh, có thể nói là Bảo Khí, đánh lâu không suy.

Nếu nàng thật sự bị Quân Tiêu Dao làm hỏng rồi, những đại lão của Ma Tiên Bảo trong Ma Tiên Giáo tuyệt đối sẽ tìm tới Quân gia.

Nhìn thấy Tiểu Ma Tiên bị nói đến mức á khẩu không trả lời được, Khương Lạc Ly cảm thấy thật thoải mái trong lòng.

Nhưng nàng vẫn quay cái đầu nhỏ qua, rất hiếu học mà hỏi Quân Tiêu Dao: "Tiêu Dao ca ca, một bước đến dạ dày là có ý gì vậy?"

Nhìn thấy Khương Lạc Ly mang dáng vẻ như bảo bảo tò mò, Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng.

"Tiểu hài tử đừng hỏi, đây là chuyện người lớn mới hiểu."

"Hứ... Không nói thì thôi, Lạc Ly cũng sẽ tự biết." Khương Lạc Ly bĩu môi nói.

Nhìn cái đầu thấp bé còn chưa cao đến một mét năm của Khương Lạc Ly, Quân Tiêu Dao cảm thấy, chỉ sợ sớm hay muộn gì Khương Lạc Ly cũng sẽ hiểu những câu đó có ý gì.

Giữa những lời trêu chọc tùy ý đó, đám người Quân Tiêu Dao cũng rời khỏi kẽ nứt thập địa.

Mà ngay vào lúc đó, trên Hoang Thiên Tiên Vực có một tin tức mang tính nổ mạnh khuếch tán ra.

Trọng Đồng Giả của Quân gia - Quân Lăng Thương sắp sửa triển khai trận quyết đấu tranh bá của thiên kiêu đỉnh cấp với Long Cát công chúa của Tổ Long Sào tại Vấn Đạo Sơn.

dưới tình huống Quân Tiêu Dao chưa trở về Tiên Vực, Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia - Quân Lăng Thương đã đứng lên chiến đấu vì vinh dự của Quân gia.

Rốt cục trận chiến này sẽ chia thắng bại thế nào?

Là Trọng Đồng Giả đỉnh cao bất bại.

Hay là quái thai cổ đại đàn áp đương đại?

Rất nhiều người đều đang chờ mong.

Trong lúc nhất thời, các thiên kiêu, thế lực tứ phương đều bắt đầu lên đường hướng tới Vấn Đạo Sơn.

Đây sẽ là một cuộc đại quyết đấu hiếm thấy, sẽ kéo ra mở màn tranh bá thiên kiêu!

Hết chương 336.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 337. Hạ giới kết thúc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hoang Thiên Tiên Vực, bắt đầu gió nổi mây phun sau khi Quân Lăng Thương và Long Cát công chúa ước chiến.

Ngược lại hạ giới lại rơi vào bình yên.

Rốt cuộc cuộc náo động thập giới cũng đi tới cuối cùng.

Linh khí thiên địa của mười khối đại lục gần như đều bị kẽ nứt thập địa hấp thu.

Cho nên linh khí trên mỗi một khối đại lục đều cực kỳ thiếu thốn, cứ như đi tới thời đại mạt pháp.

Hơn nữa trước đó có rối loạn thập đại tội tộc và một ít hỗn loạn do Nghịch Thiên Thập Tử làm ra.

Toàn bộ thập giới đều bị tàn phá không chịu nổi, vô số sinh linh ngã xuống.

Nhưng những điều này cũng chẳng liên can gì đến Quân Tiêu Dao, ít nhất hiện tại hắn không phải Thánh Nhân lòng mang thiên hạ gì cả.

Đám người Quân Tiêu Dao rời khỏi kẽ nứt thập địa.

Bọn họ tìm tới điểm trước đó tiến vào, sau đó lần theo đường tới để trở về.

Vạn Tượng đại lục, sâu trong ngoại hải.

Mặt biển vốn bình tĩnh độtnhiên ầm ầm nổ tung một tiếng.

Thi cốt các loại hải thú tan nát, nổ tung bắn ra tứ phương, máu loãng nhiễm đỏ cả mặt biển.

Năm bóng người từ thoát ra biển sâu.

Đó là Quân Tiêu Dao, Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh và Tiểu Ma Tiên.

Mà ngay vào khoảnh khắc Quân Tiêu Dao xuất hiện.

Đám người Đông Huyền lão tổ cũng hiện thân.

“Chúc mừng công tử thắng lợi trở về!” Đám người Đông Huyền lão tổ, Cổ Nguyên cùng chắp tay trước Quân Tiêu Dao.

Bọn họ vẫn luôn canh giữ ở ngoại hải, chờ đợi Quân Tiêu Dao trở về.

Giờ phút này, ánh mắt đám người Đông Huyền lão tổ đều bất giác dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Ánh mắt bọn họ bỗng ngưng lại, đáy mắt lộ ra kinh ngạc thật sâu.

Bọn họ đột nhiên cảm nhận được uy hiếp nhàn nhạt từ trên người Quân Tiêu Dao.

“Sao có thể?”

Đông Huyền lão tổ và Cổ Nguyên nhìn nhau, đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt đối phương.

Phải biết rằng, bọn họ chính là Thánh Nhân.

Hiện giờ bọn họ cũng có thể cảm nhận ra tu vi của Quân Tiêu Dao đã đạt tới Thông Thiên Cảnh, trở thành Vương Hầu.

Nhưng dù là Thông Thiên Vương Hầu, cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp với Thánh Nhân.

“Xem ra công tử đã có được đại cơ duyên không thể tưởng tượng trong kẽ nứt thập địa.” Đông Huyền lão tổ cảm thấy thật nói không nên lời.

Không hổ là thiên kiêu mà Quân gia coi trọng nhất, tốc độ trưởng thành của Quân Tiêu Dao thật đáng sợ.

Trước đó trong mắt bọn họ, Quân Tiêu Dao cũng chỉ là một thiên

kiêu hậu bối hết sức lợi hại mà thôi.

Hiện tại thậm chí Đông Huyền lão tổ còn cảm thấy, không bao lâu sau, có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ đuổi kịp và vượt qua bọn họ.

“Vất vả cho các ngươi, chúng ta về Cổ Thần tộc trước đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Đám người Đông Huyền lão tổ gật đầu, tất nhiên bọn họ không có khả năng hỏi Quân Tiêu Dao có được cơ duyên gì.

Dù sao bọn họ là tôi tớ.

Mà cũng cùng lúc đó, ở một lối vào khác của kẽ nứt thập địa.

Tâm trạng của một nam tử trung niên mặc kim giáp vẫn đang liên tục trầm xuống.

Ông ta là một vị tướng quân của Bàn Võ Thần Triều, mặt ngoài là hộ đạo nhân của Dương Bàn, nhưng sau lưng lại là người của Bàn Võ thần chủ.

Khi hạ giới, Bàn Võ thần chủ từng cố ý dặn dò ông ta, nhất định phải nhìn kỹ Dương Bàn.

Lấy cơ duyên và khí vận của Dương Bàn, gã là người có khả năng gom đủ Bàn Hoàng Kiếm nhất.

Nói không chừng gã có thể thu thập được hai thanh kiếm còn lại ở hạ giới.

Mà sau khi hạ giới, khí vận của Dương Bàn cũng rất tốt, thu hoạch rất nhiều cơ duyên, làm vị tướng quân này cũng có chút líu lưỡi.

Dương Bàn quả thực chính là sủng nhi khí vận.

Cuối cùng, Dương Bàn tiến vào kẽ nứt thập địa, mà bởi vì cảnh giới hạn chế nên vị tướng quân này không thể đi vào.

Hiện tại, đã có một ít thiên kiêu đi ra, kẽ nứt thập địa cũng sắp phong bế.

Dương Bàn lại không xuất hiện.

Vị tướng quân này hơi nâng tay lên, nhìn mệnh bài đã vỡ vụn kia.

“Xem ra thật sự đã ngã xuống, nhưng Dương Bàn ngã xuống chỉ là thứ yếu thôi, Bàn Hoàng Sinh Linh Kiếm cũng rơi xuống trong đó, đáng chết!” Sắc mặt tướng quân vô cùng âm trầm.

Chuyến hạ giới này quả thực là vừa mất phu nhân lại thiệt quân.

Chỉ sợ Bàn Võ thần chủ đã biết tin Dương Bàn ngã xuống.

Trời biết ông ta sẽ tức giận đến mức nào.

“Đi về báo cáo tin tức trước lại nói.” Tướng quân thở dài một hơi, xoay người rời đi.

Bên kia, đám người Quân Tiêu Dao về tới Cổ Thần tộc.

Đám người Đại Dận hoàng chủ của Đại Dận hoàng triều đều có mặt.

Quân Tiêu Dao chưa nói cái gì, trực tiếp lấy quang ảnh thạch ra.

Trên đó có ghi lại chuyện trước đó Phương Hàn liên hợp với đám người Dương Bàn, bắt lấy Khương Lạc Ly, muốn uy hiếp Quân Tiêu Dao.

Mọi người trong Đại Dận hoàng triều nhìn xong thì khiếp sợ không thôi.

Đại Dận hoàng chủ còn nhịn không được dậm chân, hận sắt không thành thép mà nói: “Nghịch tử này có được chút cơ duyên thì bành trướng, dám cả gan làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này, là tại hạ quản giáo bất lực, xin công tử trách phạt!”

Đại Dận hoàng chủ trực tiếp quỳ xuống dưới chân Quân Tiêu Dao.

Ông ta thầm mắng Phương Hàn ngàn vạn lần trong lòng.

Trước đó Phương Hàn chỉ là một hoàng tử ngốc, cũng không được Đại Dận hoàng chủ coi trọng.

Chỉ là sau đó hắn ta có được cơ duyên, trưởng thành lên mới khiến Đại Dận hoàng chủ xem trọng một chút.

Nhưng Đại Dận hoàng chủ cũng không ngờ, Phương Hàn lại to gan lớn mật như thế, dám ra tay với Quân Tiêu Dao.

Phải biết là, nếu chọc giận Quân Tiêu Dao thì toàn bộ Đại Dận hoàng triều đều có khả năng huỷ diệt.

Hơn nữa bọn họ còn không thể có một câu oán hận.

“Nghịch tử này hại thảm chúng ta!” Đại Dận hoàng chủ tức giận mắng trong lòng.

Hận không thể lôi Phương Hàn ra quất xác một trăm lần.

“Không ngờ Phương Hàn lại là người như vậy, là ta nhìn nhầm hắn.” Quân Dĩnh Nhi nói.

Tốn công trước đó nàng còn mềm lòng mà trợ giúp Phương Hàn như vậy.

Kết quả Phương Hàn lại lòng muông dạ thú như thế, dám can đảm tính kế Quân Tiêu Dao.

“Công tử, thực xin lỗi, đều là ta...” Quân Dĩnh Nhi lộ ra vẻ mặt áy náy, muốn xin lỗi.

“Không có liên quan đến ngươi.” Quân Tiêu Dao nhàn nhạt lắc đầu.

“Dĩnh Nhi cả gan, hy vọng công tử có thể tha thứ cho đám người hoàng chủ, bọn họ đều luôn toàn tâm toàn ý phụng hiến cho Quân gia.” Quân Dĩnh Nhi cắn môi, uyển chuyển mà cúi đầu trước Quân Tiêu Dao.

Nàng ở hạ giới nhiều năm như vậy, đám người Đại Dận hoàng chủ luôn rất chiếu cố nàng.

Quân Dĩnh Nhi cũng không hy vọng Đại Dận hoàng triều bị Phương Hàn liên lụy.

“Ta nhìn hung tàn như vậy sao, sao có thể vì khuyết điểm của một người mà giận chó đánh mèo các ngươi chứ?” Quân Tiêu Dao cười nhạt mà lắc đầu.

Mà đám người Tô Tử Quỳnh bên cạnh nghe thấy lời này thì nhịn không được chửi thầm.

Quân Tiêu Dao diệt môn ít lắm sao?

Hết chương 337.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 338. Nên làm chết Tiêu Trần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đa tạ đại ân của công tử, trên dưới hoàng triều vô cùng cảm kích!” Đại Dận hoàng chủ bái tạ.

Quân Dĩnh Nhi cũng ngọt ngào cười, trong mắt không khỏi càng khát khao khuynh mộ.

Chẳng những Quân Tiêu Dao có thực lực cường đại, dung mạo tuyệt hảo, mà nhân phẩm, tâm tính càng không cần phải nói, đối xử với nàng còn ôn nhu khoan dung như vậy.

Trái tim Quân Dĩnh Nhi như muốn tan chảy, đắm chìm trong mị lực của Quân Tiêu Dao.

“Chậc chậc, Tiêu Dao tiểu ca ca thật là bác ái...” Tiểu Ma Tiên bên cạnh tấm tắc thở dài.

“Chỉ có ngươi nói nhiều, nói, ai cho ngươi đi cùng đến đây.” Khương Lạc Ly phồng má lên, có chút khó chịu.

“Chân mọc trên người người ta, người ta muốn đi đâu thì đi đó.” Tiểu Ma Tiên cười hì hì và nói.

Hai loli lại bắt đầu cãi nhau.

Quân Tiêu Dao lại nói: “Dĩnh Nhi, kế tiếp theo ta trở về Tiên Vực, việc ở hạ giới đã kết thúc, giao lại cho Đại Dận hoàng chủ và Cổ Thần tộc trưởng.”

“Vâng, chúng ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng!” Đại Dận hoàng chủ và Cổ Thần tộc trưởng trả lời.

Kết thúc mọi chuyện xong, nếu bọn họ muốn thì cũng có thể trở về Tiên Vực.

Nhưng cũng phải để lại một nhóm người trấn thủ ở hạ giới.

“Cuối cùng chuyện ở hạ giới cũng chấm dứt, trong khoảng thời gian ta không có mặt, không biết Tiên Vực đã xảy ra chuyện gì.”

“Còn tên Tiêu Trần kia cũng nên chụp chết.” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên độ cong nhàn nhạt.

Tiêu Trần đã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng.

Vì phòng ngừa hắn ta gây ra thủ đoạn nhỏ ghê tởm gì sau lưng, Quân Tiêu Dao cũng nên tiễn hắn ta lên đường.

Còn về Long Cát công chúa.

Hừm...

Quân Tiêu Dao đang suy xét, là nên làm nàng ta biến ra bản thể rồi ăn hay là cưỡi trên người coi như tọa kỵ đây?

Sau khi Quân Tiêu Dao chỉnh đốn mấy ngày thì dẫn theo một đám người rời khỏi Vạn Tượng đại lục.

Trước khi trở về Tiên Vực, Quân Tiêu Dao còn phải đi đến Thiên Huyền đại lục một chuyến.

Hắn không quên còn phải dẫn Nạp Lan Nhược Hi trở về Tiên Vực.

Ngoài ra, còn phải giao Liệt Tinh Thần Khôi cho Nạp Lan thế gia.

Sau khi Quân Tiêu Dao trở lại Tiên Vực thì cũng không dùng được những Liệt Tinh Thần Khôi này nữa, chi bằng để ở hạ giới.

Tiểu Ma Tiên biết Quân Tiêu Dao còn muốn đi Thiên Huyền đại lục một chuyến thì rốt cuộc cũng một mình rời đi.

Nhưng khi rời đi, nàng còn nói sẽ chạm mặt với Quân Tiêu Dao ở Tiên Vực.

Đến lúc đó, sẽ tiếp theo ganh đua dài ngắn sâu cạn lần nữa.

Đối với Tiểu Ma Tiên cổ linh tinh quái, thanh thuần quyến rũ lại có chút bẩn bựa này, Quân Tiêu Dao cũng mặc kệ, không để ý tới.

Hắn cũng không cần thiết đột nhiên trêu chọc một Ma Tiên Giáo.

Mấy ngày sau, Quân Tiêu Dao đi tới Thiên Huyền đại lục, lập tức đến linh sơn thượng cổ của Nạp Lan thế gia.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến, Nạp Lan Nhược Hi vui sướng không thôi, tiến lên dịu dàng bái chào.

“Đây đã là người thứ mấy rồi?” Khương Lạc Ly nhìn mà tâm sinh ghen tuông.

Yến Thanh Ảnh, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi.

Các nàng đều thực thích Quân Tiêu Dao, trong đôi mắt tràn đầy sùng bái và khuynh mộ.

Quân Tiêu Dao cũng thật bất đắc dĩ.

Hắn không cố tình đi tán tỉnh bất cứ muội tử nào, cũng lười làm chuyện như vậy.

Muốn trách thì trách thứ mị lực đáng chết này.

“Đúng rồi, trước khi trở về Tiên Vực, thuận tiện giúp các ngươi san bằng Thái Cổ Thần Sơn.” Quân Tiêu Dao thuận miệng nói.

Trước đó, hắn vốn định để Nhân tộc trên Thiên Huyền đại lục tự mình giải quyết.

Nhưng sau khi gặp được Thái Cổ Thần Sơn trên Vạn Tượng đại lục thì Quân Tiêu Dao cũng cực kỳ chán ghét Thần Sơn.

Hơn nữa thực lực của hắn tăng nhiều, cũng cần đá mài dao, bởi vậy trực tiếp đưa ra quyết định.

“Cái này... Đương nhiên là không thể tốt hơn.” Nạp Lan Chiến cũng ngẩn người.

Sao ông ta cảm thấy diệt Thái Cổ Thần Sơn mà Quân Tiêu Dao nói chuyện tùy ý giống như ăn cơm uống nước thế này?

Mấy ngày sau đó, Quân Tiêu Dao trực tiếp dẫn dắt một nhóm nhân tộc đi đến Thái Cổ Thần Sơn.

Có sáu Liệt Tinh Thần Khôi và đám người Đông Huyền lão tổ, cộng thêm Quân Tiêu Dao thực lực đã tăng vọt và Bàn Hoàng Kiếm hộ thân.

Trận chiến này không có bất ngờ gì xảy ra cả.

Trong mấy canh giờ ngắn ngủn thì trận chiến đã kết thúc, cả Thần Sơn đều bị san bằng.

Tai hoạ ngầm của Thiên Huyền đại lục hoàn toàn được giải quyết.

Mà chiến lực mà Quân Tiêu Dao bày ra cũng làm mọi người chấn động.

Hắn thân là Thông Thiên Vương Hầu, không chỉ có thể đối phó cường giả Thần Hỏa Cảnh mà thậm chí cả cường giả bước lên Thông Thánh Cửu Giai, đạt tới Hư Thần cảnh, Quân Tiêu Dao cũng có thể đối phó được.

Điều này thì sao quá nghịch thiên, khiến người ta không thể tưởng tượng.

Thực lực của Quân Tiêu Dao đã dần dần thoát ly người cùng thế hệ, bắt đầu xuất phát hướng về thế hệ trước.

Giải quyết Thái Cổ Thần Sơn xong, Quân Tiêu Dao lập tức dẫn theo một đám người trở về Hoang Thiên Tiên Vực.

Có thể nghĩ, Quân Tiêu Dao đã sáng lập ra con đường của mình, nếu trở lại Tiên Vực thì chấn động mà hắn gây lên sẽ khủng bố đến cỡ nào.

Thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên Vực hoàn toàn không biết, một yêu nghiệt có thể nói là cấp bậc Boss trong thế hệ trẻ tuổi sẽ trở về Tiên Vực, mở ra con đường xưng vương của mình!

...

Hoang Thiên Tiên Vực, Vấn Đạo Sơn.

Vấn Đạo Sơn là một trong những cổ đạo châu trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực.

Vấn Đạo Sơn được xem như một mảnh đất cơ duyên rất nổi danh, nghe đồn từng có thánh chủ thượng cổ vấn đạo tại đây, sau đó một bước đăng lâm chí tôn cảnh.

Cho đến ngày nay, Vấn Đạo Sơn vẫn có đạo vận nồng hậu tràn ngập, là phúc địa để rất nhiều thiên kiêu ngộ đạo.

Mà hôm nay, cả Vấn Đạo Sơn náo nhiệt đến mức xưa nay chưa từng có, thế lực bát phương đều hội tụ.

Đưa mắt nhìn ra, một mảnh đen nghìn nghịt đều là đầu người.

Tuy nhân khí của Vấn Đạo Sơn không thấp, nhưng cũng không có khả năng nóng hổi đến mức này.

Nguyên nhân duy nhất tất nhiên là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, Quân Lăng Thương, và quái thai cổ đại của Tổ Long Sào, Long Cát công chúa ước chiến.

Uy danh của Long Cát công chúa thì không cần nhiều lời, bản thân quái thai cổ đại chính là một loại cấm kỵ, đại diện cho cực hạn của thiên kiêu.

Càng đừng nói nàng ta còn có được huyết mạch của Thương Long cổ hoàng, tuy không phải con nối dõi trong ba đời, nhưng huyết mạch cũng đã cực kỳ cao quý.

Nhìn từ mức độ nào đó thì Long Cát công chúa đã gần so được với những đại đế di phúc, cổ hoàng ấu tử đó.

Mà đối thủ của nàng ta - Quân Lăng Thương - cũng không phải kẻ yếu.

Tuy rằng hiện tại trong thế hệ trẻ tuổi của Quân gia, nổi bật lớn nhất đã bị Quân Tiêu Dao cướp đi.

Hết chương 338.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 339. Tâm tư của Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Quân Lăng Thương yếu.

Vào lúc Quân Tiêu Dao chưa lộ ra tài năng sắc bén, Quân Lăng Thương vẫn luôn là nhân vật lĩnh quân của thế hệ trẻ tuổi Quân gia.

Hơn nữa người này mang trọng đồng, tất nhiên cũng là chí tôn trẻ tuổi đỉnh lưu của Tiên Vực.

Trước đó hắn ta cũng từng đánh một trận với Long Cát công chúa, cũng không phân ra thắng bại rõ ràng.

Nhưng khi đó, trạng thái của Long Cát công chúa cũng không đạt tới đỉnh cao.

Quân Lăng Thương cũng chưa vận dụng trọng đồng.

Mà hiện giờ, rốt cuộc hai người cũng có thể thật sự ganh đua cao thấp.

Giờ phút này, trên trời dưới đất ở Vấn Đạo Sơn đều là người, sinh linh các tộc đều có mặt.

Trên trời cao, có một hàng tàu bay bay tới, trên đó có một đám người đang đứng.

“Là người của Thánh Linh Thư Viện, bọn họ cũng tới.” Nhìn thấy đám người kia, có người phát ra tiếng kinh ngạc.

Nói chung, Thánh Linh Thư Viện cũng không trộn lẫn vào cuộc tranh đấu của bất cứ thế lực nào, cũng sẽ không đi khắp nơi xem náo nhiệt.

Mà lần này, Thánh Linh Thư Viện lại xuất hiện, ý nghĩa sau lưng đã không bình thường.

“Điều này thực bình thường, các ngươi đừng quên, Quân Tiêu Dao còn có một thân phận, là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện.” Một ít người lên tiếng.

Bọn người đại trưởng lão và Thánh Nữ Hoa Tích Tình của Thánh Linh Thư Viện đã tới.

Tuy lần này Quân Tiêu Dao không xuất hiện.

Nhưng Thánh Linh Thư Viện đã có quan hệ không cạn với Quân gia.

Trận chiến đấu này, mặt ngoài là trận chiến giữa Quân Lăng Thương và Long Cát công chúa.

Thật ra là Hoang Cổ Quân gia và Thái Cổ hoàng tộc đang đánh cờ, tất nhiên Thánh Linh Thư Viện không thể bỏ lỡ.

Sau đó lại có lâu thuyền bay vút đến, trên sàn lâu thuyền có một nữ tử cao quý thân mặc váy lụa, mặt mày như họa, da như ngưng chi đang đứng.

Rõ ràng là trưởng công chúa thần triều, Võ Minh Nguyệt.

“Bàn Võ Thần Triều cũng tới, thật là hiếm lạ.”

Sau đó lại có tàu bay xuyên qua hư không, chở đến một đám người.

Cầm đầu là một nữ tử tuyết y tuyệt thế, như tiên giáng trần.

Tóc đen bay múa, vạt áo phiêu phiêu, cả người như tương hợp với đạo, vô cùng siêu nhiên, thanh lệ thoát tục.

Đúng là Thần Nữ của Khương gia, Khương Thánh Y.

Mọi người không cảm thấy kinh ngạc vì sự xuất hiện của Khương gia.

Bởi vì Khương gia vốn luôn mặc chung cái quần với Quân gia.

Trận quyết đấu này liên quan đến vinh dự của Quân gia, tất nhiên

Khương gia không có khả năng vắng họp.

“Tiêu Dao, Lạc Ly, không biết các ngươi ở hạ giới thế nào.” Khương Thánh Y khẽ thở dài dưới đáy lòng.

Tuy rằng nàng biết, lấy thực lực của Quân Tiêu Dao thì không có khả năng xảy ra sai lầm gì.

Nhưng chung quy vẫn cảm thấy lo lắng.

Khương Lạc Ly tuy lén lúc xuống hạ giới, nhưng Khương Thánh Y lại biết rõ trong lòng.

Nàng không ngăn cản, cũng không đi theo, làm vậy là muốn tạo điều kiện cho Khương Lạc Ly và Quân Tiêu Dao.

Không sai.

Có lẽ như vậy cũng tốt.

Khương Thánh Y hơi mỉm cười, lại có một chút chua xót mà cả bản thân cũng không phát hiện.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Khương Thánh Y phát hiện cảm giác của mình đối với Quân Tiêu Dao có chút không thích hợp.

Ban đầu, Khương Thánh Y chỉ gán tội cho Tiên Thiên Đạo Thai của mình có cộng minh kỳ lạ nào đó với Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Khương Thánh Y càng cảm thấy không thể lừa gạt chính mình.

Cho nên nàng tình nguyện bóp chết tình cảm mông lung này trước khi nó nảy sinh.

Coi như chưa có gì xảy ra cũng khá tốt.

Thời gian trôi đi từng chút từng chút một, thế lực đến đây cũng càng ngày càng nhiều.

Trừ những thế lực đứng ở trận doanh Quân gia.

Rốt cuộc phe Thái Cổ hoàng tộc cũng có người đến.

Sau khi vài tiếng phượng minh vang lên, một đám trưởng lão của Vạn Hoàng Linh Sơn đã đến.

Trong đó còn có một vài gương mặt quen thuộc.

Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh.

Bọn họ đều từng xuất hiện ở yến hội của Bàn Võ Thần Triều, đáng tiếc đều bị Quân Tiêu Dao giáo huấn một trận.

Sau đó có tử khí đông lai tràn ngập khắp nơi, một đám sinh linh xuất hiện.

“Đó là... Kỳ Lân Cổ Động, bọn họ cũng tới!” Có tu sĩ Nhân tộc phát ra tiếng hô nhỏ.

Đầu tiên là Tổ Long Sào, sau đó là Vạn Hoàng Linh Sơn, hiện tại cả Kỳ Lân Cổ Động cũng có sinh linh xuất hiện.

Thái Cổ hoàng tộc liên tục xuất thế, có lẽ cũng đại biểu cho một đại thế thật sự sắp kéo ra mở màn.

Sinh linh Kỳ Lân Cổ Động không tới nhiều lắm, bọn họ chủ yếu là tới xem náo nhiệt.

“Nghe đồn Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia này từng thi triển đại thần thông Kỳ Lân không hoàn chỉnh, thật sự có chút tò mò.” Có sinh linh trẻ tuổi của Kỳ Lân Cổ Động đang cười lạnh.

Tuy rằng từ trước đến nay đại thần thông Kỳ Lân của Kỳ Lân Cổ Động bọn họ không truyền ra ngoài.

Nhưng cũng khó tránh khỏi có một ít cổ địa ở ngoại giới có khả năng tồn tại truyền thừa kỳ lân thời cổ, bọn họ cũng không thể ngăn cản.

Nếu đổi lại là thiên kiêu thế lực bình thường có được đại thần thông Kỳ Lân, chỉ sợ đã sớm bị cường giả của Kỳ Lân Cổ Động diệt trừ.

Nhưng bởi vì là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia có được, cho nên Kỳ Lân Cổ Động cũng không thể làm gì khác, không có khả năng xuống tay với Quân Lăng Thương.

Tiếp theo, phía chân trời nơi xa lại có sương đen tràn ngập, có cảm giác bất tường bao phủ, khiến người ta cảm nhận được một khí tức âm lãnh.

“Đó là... Đọa Thần Cung!”

Trong sương đen có một tòa núi lớn bạch cốt đang chìm nổi, trong đó có bóng dáng vài người áo đen đang ngồi xếp bằng.

Đọa Thần Cung cũng là thế lực tiếng tăm lừng lẫy một phương của Hoang Thiên Tiên Vực.

bọn họ vốn có hung uy dữ dội, kết quả chuyện xảy ra trong khoảng thời gian gần đây làm Đọa Thần Cung mất hết mặt mũi.

Thiên kiêu đỉnh cấp của Đọa Thần Cung, Đọa Thần Tử, chết vì Quân Tiêu Dao ở hạ giới.

Đọa Thần Cung muốn tức giận cũng không được, bị Quân gia trực tiếp đè ép xuống, vô cùng nghẹn khuất.

Lúc này, Đọa Thần Cung đích thân tới hiện trường, tất nhiên cũng muốn thấy Quân gia chịu nhục.

Tiếp theo các Hoang Cổ thế gia cũng đến.

Hoang Cổ Diệp gia, Hoang Cổ Cơ gia và Bắc Địa Vương gia.

Những Hoang Cổ thế gia, Thái Cổ hoàng tộc, thế lực bất hủ xuất hiện khiến tứ phương im ắng đi.

Hiển nhiên, trận đại chiến này sẽ có ảnh hưởng cực kỳ sâu xa.

Khi mọi người ở đây đang nôn nóng chờ đợi.

Rốt cuộc, chính chủ cũng đã đến.

Nơi xa có kim quang tràn ngập.

Một Long Cung kim bích huy hoàng xuất hiện, giống như Thiên cung thượng cổ, đàn áp chư thiên, uy thế hạo nhiên.

Mọi người ớn lạnh trong lòng, biết đây là tẩm cung của Long Cát công chúa.

Ngoài ra, cũng có cường giả Tổ Long Sào đi đến cùng và Long Bích Trì cũng trong đám người tùy tùng, muốn chứng kiến trận đại chiến này.

Hết chương 339.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 340. Tự Liệt còn lại của Quân gia hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà bên kia, mây tía mênh mông cuồn cuộn.

Một thanh niên phong thần như ngọc, thần thái anh tuấn, chân đạp kỳ lân dị thú, giá lâm đến.

Hai mắt hắn được mảnh vải đen che lại, trên đó có phù văn phong ấn, có vẻ thâm thúy mà thần bí.

Khí tức cả người hắn cực kỳ mạnh mẽ, có vẻ đã đạt tới Thông Thiên Vương Hầu cảnh.

Đó chính là Quân Lăng Thương!

“Trọng Đồng Giả đã tới, hắn cũng đạt tới Thông Thiên Cảnh rồi !”

“Trước đó vẫn là Niết Bàn Cảnh, hiện tại đã đạt tới Thông Thiên Cảnh, Trọng Đồng Giả, danh bất hư truyền!”

“Long Cát công chúa đã sớm đạt tới Thông Thiên Cảnh đại viên mãn, phỏng chừng vẫn có thể đè Trọng Đồng Giả một đầu.”

Sau khi chính chủ đến, bốn phương tám hướng đều vang lên vô số tiếng nghị luận ồn ào.

Lần này Quân gia không chỉ xuất hiện một mình Quân Lăng Thương.

Rất nhiều tộc lão Quân gia đều tới, bao gồm cả Quân Chiến Thiên.

Rất nhiều Tự Liệt trong thế hệ trẻ tuổi đều tới.

Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng, Quân Vạn Kiếp đều có mặt, còn có đám người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc đứng ở phe Quân Lăng Thương.

Quân Linh Lung cũng đi theo đến.

Nhưng, trong những người trẻ tuổi của Quân gia còn có hai bóng người rất khiến người ta chú ý.

Một trong số đó là một thanh niên đầu đội long quan, người mặc kim giáp, nhìn có vẻ anh tuấn uy vũ, khí thế bất phàm.

“Đó là... Đệ Nhị Tự Liệt của Quân gia, Quân Vô Song, nghe đồn hắn từng có được truyền thừa của vị giả thượng cổ chí cường nào đó, thực lực cũng cực kỳ nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi!”

Có một ít người nhìn thấy thanh niên kim giáp kia, nhịn không được phát ra kinh hô.

Trong Thập Đại Tự Liệt của Quân gia, người nào cũng thiên tư xuất chúng, cơ duyên bất phàm.

Mà Đệ Nhị Tự Liệt đã là xếp hạng rất cao, chỉ đứng sau Quân Tiêu Dao và Quân Lăng Thương.

Còn về một vị khác, đó lại là một nữ tử dáng người rất nóng bỏng.

Mái tóc dài tóc đỏ cột thành thành chùm đuôi ngựa đơn giản, dung nhan quyến rũ lại mang theo một chút anh khí, oai hùng hiên ngang, có khí chất của nữ hán tử.

Điều khiến người ta chú ý nhất là dáng người của nàng ta quá nóng bỏng, trên lòi dưới nhô, có thể nói là đường cong ma quỷ.

Nàng mặc trên người trang phục bó sát, lộ ra cái bụng nhỏ phẳng phiu tuyết trắng, có một loại khí chất kỳ lạ vừa anh khí rồi lại mị hoặc.

“Là Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, Quân Mộc Lan, nghe nói nàng mang huyết mạch chiến thần, tuy là nữ tử, nhưng tính tình cực kỳ nóng nảy, thủ đoạn cũng rất bạo lực.”

Nhìn thấy nữ tử tên là Quân Mộc Lan kia, một ít thiên kiêu rụt rụt đầu.

Ở Hoang Thiên Tiên Vực có rất nhiều thiên kiêu đều từng bị Quân

Mộc Lan đánh qua.

Mà đáng giận nhất chính là, mặc kệ ngươi có trêu chọc Quân Mộc Lan hay không, chỉ cần tâm tình nàng khó chịu thì đều đi đánh người, quả thực như một nữ hán tử dã man.

“Ha hả, trận đại chiến này thật thú vị.” Quân Vô Song chấp một tay sau người, đạm nhiên cười.

Trước đó, Tự Liệt của Quân gia từng chia thành ba trận doanh.

Một là do Quân Lăng Thương cầm đầu.

Một là do Quân Tiêu Dao lãnh đạo.

Bên còn lại là đám người Quân Vô Song, Quân Mộc Lan.

Bọn họ không đứng về phe nào, thái độ không rõ, không can thiệp cả hai bên.

Nhưng hiện tại, bởi vì trận đại chiến này mà bọn họ cũng hiện thân.

“Trận chiến này, liên quan đến vinh dự của Quân gia ta, nếu Quân Lăng Thương thật sự thắng thì có lẽ Thập Đại Tự Liệt chúng ta đều sẽ quy thuận, lấy hắn cầm đầu.” Quân Mộc Lan vòng đôi tay ngó sen trước ngực, nói.

“Vậy ngươi cho rằng, lần này Quân Lăng Thương có thể thắng không?” Quân Vô Song hỏi.

Thân là lão nhị vạn năm, Quân Vô Song là người biết rõ thực lực của Quân Lăng Thương nhất.

“Khó.” Quân Mộc Lan suy tư một lát, sau đó phun ra một chữ.

Cả nữ hán tử tính tình nóng nảy như nàng mà cũng nói khó, có thể chứng tỏ nàng cũng không cho rằng Quân Lăng Thương có thể thật sự thắng được Long Cát công chúa.

“Vậy nếu... Đổi lại là Linh Hào Tự Liệt Quân Tiêu Dao, hắn có thể thắng được Long Cát công chúa không?” Quân Vô Song tiếp tục

hỏi.

Quân Mộc Lan lộ ra vẻ mặt suy tư, lắc lắc đầu và nói: “Không biết, hắn còn quá non.”

Trong các Tự Liệt của Quân gia, Quân Tiêu Dao là nhỏ tuổi nhất.

Nói hắn non cũng là nói thật.

“Dù sao cho dù thế nào, ai có thể thắng được Long Cát công chúa thì người đó chính là đứng đầu Thập Đại Tự Liệt chân chính.” Quân Vô Song nói.

“Vậy rửa mắt mong chờ đi.” Quân Mộc Lan nhướng đôi mày đẹp anh khí lên.

Mà đúng lúc này, trong Long Cung kim sắc kia truyền đến giọng nói thanh lãnh đạm mạc, cao cao tại thượng: “Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón thất bại của ngươi chưa?”

Sau khi giọng nói đó truyền ra, một đại đạo kim sắc kéo dài mở từ cánh cổng Long Cung.

Một bóng người khuynh thế tuyệt lệ, lãnh diễm bá đạo giống như nữ vương, giá lâm phàm trần!

Long Cát công chúa chính là quái thai cổ đại xuất thế sớm nhất trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Nếu không phải bởi vì Tiêu Trần, có lẽ Long Cát công chúa còn phải bị phong ấn một khoảng thời gian mới có thể phá phong đi ra.

Mà hiện tại, Long Cát công chúa phá phong trước thời hạn, cũng có nghĩa là nàng ta đã chiếm cứ tiên cơ.

Trong Thời đại này, chiếm cứ tiên cơ, đoạt được khí vận thiên địa mới có thể từng bước giành được thắng lợi.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Long Cát công chúa xuất quan đã lấy khí thế cường thế tranh bá thiên hạ.

Bởi vì ở đại tranh chi thế này, một ít thiên kiêu đỉnh cấp đã được

định sẵn là có thể đoạt được khí vận thiên địa.

Dạng giống như Tiêu Trần, Dương Bàn, nhiều nhất chỉ có thể xem như đoạt được quốc vận.

Tiêu Trần là quốc vận chi tử của Thanh Long Cổ Quốc.

Mà Dương Bàn là quốc vận chi tử của Bàn Võ Thần Triều.

Nhưng vận khí của một quốc gia làm sao có thể so sánh với toàn bộ Tiên Vực?

Còn về đám người Lý Đạo Huyền, lâm phong, Phương Hàn, Tần Hạo ở hạ giới, cũng chỉ là khí vận chi tử của một khối đại lục mà thôi.

Chỉ khí vận của một khối đại lục còn kém xa toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực hoàn chỉnh.

Cũng bởi vì muốn tranh đoạt khí vận được Tiên Vực phù hộ kia, Long Cát công chúa mới cường thế như vậy.

Giờ phút này, trong đại đạo kim quang, rốt cuộc Long Cát công chúa cũng hiện thế.

Nàng mặc tiên váy cung trang, tỏa ra tiên khí hết sức xuất trần.

Ba ngàn sợi tóc đen tung bay theo gió, trong lười biếng lại mang theo một chút lãnh ngạo quyến rũ.

Hai long giác như ngọc thò ra từ mái tóc đen, tỏ rõ huyết mạch và thân phận cao quý của nàng ta.

Hết chương 340.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 341. Quân Lăng Thương chiến Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Dáng người nàng ta rất đẹp, dáng vẻ mảnh khảnh, tỉ lệ cũng cực kỳ hoàn mỹ.

Ngọc phong (Ngực ngọc) cao ngất, eo thon tinh tế, cặp đùi trắng tinh như ngọc, thon dài đến kinh người.

Nàng điểm nhẹ chân ngọc vào hư không, đôi chân lỏa lồ, không mang giày, mỗi một ngón chân đều trắng nõn sáng loáng, tựa như chạm ngọc tinh xảo, làm người ta có xúc động muốn liếm thử một cái.

Là bởi vì Long Cát công chúa chưa bao giờ chạm chân trần xuống đất, càng không dính bụi bặm, bởi vậy không cần mang giày.

Từ chi tiết này cũng có thể nhìn ra, Long Cát công chúa cao quý lãnh ngạo đến mức nào, quả thực chính là nữ vương của Long tộc!

Sau khi Long Cát công chúa hiện thân, rất nhiều sinh linh nam tính ở đây đều ngừng hô hấp, hít sâu một hơi.

Quá đẹp.

Long Cát công chúa cường đại, mỹ lệ, tự tin, có thể nói là nhân vật cấp nữ thần tuyệt đối.

Nữ nhân như vậy cũng khơi dậy dục vọng chinh phục của nam nhân nhất.

Nếu có thể chinh phục vưu vật tuyệt thế như vậy, quả thực không thể tưởng tượng cảm giác thỏa mãn và thành tựu đó.

Nhưng, thiên kiêu nam tính ở đây cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Tạm thời không nói đến thân phận, bối cảnh, địa vị của Long Cát công chúa.

Chỉ bàn về thực lực cũng đủ để đứng trên đỉnh thế hệ trẻ tuổi.

Muốn chinh phục một vị nữ vương như vậy, gần như là điều không có khả năng.

“Thần Tử của Quân gia các ngươi không dám đối mặt với bổn cung sao?” Tiếng nói của Long Cát công chúa thật thanh lãnh, mang theo một loại kiêu căng.

Đây không phải là giả bộ, mà là cao cao tại thượng sinh ra đã có sẵn.

“Tiêu Dao đường đệ đang xử lý chuyện khác ở hạ giới, đối phó ngươi thì chỉ cần ta là đủ rồi.” Quân Lăng Thương khoanh tay mà đứng, giọng điệu nhàn nhạt.

Hai mắt hắn tuy bị mảnh vải đen che lại, nhưng khí chất cả người vẫn siêu nhiên thâm thúy.

Mà câu nói này cũng làm không ít người líu lưỡi.

“Chậc chậc, không hổ là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia , khí độ như vậy quả nhiên không phải thiên kiêu bình thường có thể so sánh.”

“Đúng vậy, đối mặt với quái thai cổ đại mà còn có thể đủ nói chuyện với giọng điệu như thế, không thẹn với danh xưng Trọng Đồng Giả vô địch.”

Tuy lời nói của Quân Lăng Thương thật thản nhiên, lại trong đó có một loại lãnh ngạo bá đạo, làm ánh mắt rất nhiều người đều sáng ngời.

Ánh mắt của một ít tu sĩ nữ tính còn tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Tuy Quân Tiêu Dao có nhân khí tối cao, cũng hấp dẫn nữ tính nhất.

Nhưng trước mặt thế nhân, rốt cuộc hắn vẫn quá mức cao lãnh,

cảm giác như tiên nhân cao cao tại thượng, nhìn thấy nhưng lại không với tới.

Mà Quân Lăng Thương thì hơi thân dân một chút, hơn nữa hiện tại tư thái tranh phong tương đối bá đạo này cũng rất thu hút người khác.

Trong bất tri bất giác, Quân Lăng Thương cũng hút được một đợt người hâm mộ.

“Xem ra ngươi vẫn quá vô tri, ngươi không thể đoán được năng lực bổn cung.” Dung nhan của Long Cát công chúa như bị sương mù khi có khi không bao phủ, giọng nói thật đạm mạc.

Phía sau nàng ta không xa, có một thanh niên đang đứng, rõ ràng là Tiêu Trần.

“Đáng chết, Quân Tiêu Dao này còn không phó ước, nếu hắn lại không tới, ta phải dùng biện pháp khác.” Đôi mắt Tiêu Trần biến ảo, trong lòng hiện lên rất nhiều âm mưu quỷ kế.

Hiện tại, chỉ dựa vào thực lực thì hắn ta không bằng cả sợi lông của Quân Tiêu Dao.

Bởi vậy, chỉ có thể thi triển âm mưu.

Mà bên này, rốt cuộc đại chiến cũng bắt đầu.

Quân Lăng Thương trực tiếp ra tay, muốn chiếm cứ tiên cơ.

Hắn đánh ra một tay, mây tía lập tức bùng nổ, cứ như tử khí đông lai ba ngàn dặm, mênh mông cuồn cuộn, lao về hướng Long Cát công chúa.

“Quả nhiên, là kỳ lân pháp không hoàn chỉnh!” Nhìn thấy Quân Lăng Thương thi triển chiêu này, sinh linh Kỳ Lân Cổ Động nói nhỏ.

Ánh mắt bọn họ có chút bất thiện.

Bởi vì đây là pháp thuộc về Kỳ Lân Cổ Động, lại bị Quân Lăng Thương có được ở cấm địa cổ đại khác.

Nếu Quân Lăng Thương tìm hiểu sâu hơn, có khả năng sẽ nghiên cứu ra pháp môn đối kháng, điều này bất lợi với Kỳ Lân Cổ Động.

Nhưng, hiện tại bọn họ cũng không thể làm gì Quân Lăng Thương, không có khả năng uy hiếp được hắn.

Nhìn thấy Quân Lăng Thương đánh tới, dung nhan tuyệt thế được sương mù bao phủ của Long Cát công chúa cực kỳ bình đạm.

“Nếu ngươi vẫn chỉ có thực lực như lần trước, vậy lần này sẽ chẳng có gì bất ngờ xảy ra cả.”

Long Cát công chúa cũng ra tay.

Nàng ta vừa ra tay đã bộc phát tu vi Thông Thiên Cảnh đại viên mãn.

Điều này làm mọi người chấn động.

“Thông Thiên Cảnh đại viên mãn, hẳn là tu vi tối cao từ trước đến nay trong các thế hệ trẻ tuổi hiện thế đúng không?” Rất nhiều nhân vật thế hệ trước đều cảm thán.

Sở dĩ Thông Thiên Cảnh được gọi là Vương Hầu.

Là bởi vì đạt tới cảnh giới này thì có thể nhất niệm thông thiên, phá tan biên giới, trở thành nhân vật cấp bậc Vương Hầu.

Nói chung, cũng không ít người phải tới tuổi trung niên mới có khả năng tu luyện đến bước này.

Mà hiện tại Long Cát công chúa đã đạt tới, thực sự khiến người ta khiếp sợ.

Đương nhiên, đây là phải loại trừ những quái thai cổ đại, hậu duệ đại đế, cổ hoàng ấu tử chưa xuất thế.

Những thiên kiêu còn đang bế quan ngủ say kia cũng có tiềm năng thực lực không thể tưởng tượng.

Long Cát công chúa vươn bàn tay ngọc ra, trong hư không hiện hóa ra một long trảo.

Đây là một loại diễn biến của thần thông Long tộc, tên là Nghịch Long Thủ.

Một trảo vươn ra khiến cả hư không cũng chấn động, giống như nước gợn bị lay động.

Quy tắc không gian của Tiên Vực rất vững chắc, cho dù là Thông Thiên Vương Hầu cũng khó có thể tùy tiện xé rách hư không.

Nhưng chỉ là loại dao động chấn động không gian này cũng đủ để chứng minh uy lực chiêu thức này của Long Cát công chúa.

Quân Lăng Thương cũng đã đạt tới Thông Thiên Cảnh, nhưng còn ở Thông Thiên Cảnh trung kỳ.

Dù sao hắn cũng là thiên kiêu đương đại, không giống quái thai cổ đại trầm miên như Long Cát công chúa.

So sánh một cách không thỏa đáng thì thiên kiêu đương đại giống như người chơi mới, mà loại quái thai cổ đại như Long Cát công chúa lại là người chơi lâu năm.

Kinh nghiệm, thực lực đều có chênh lệch.

Ầm ầm ầm!

Chiêu thức của hai người va chạm, sinh ra chấn động lớn.

Tuy Quân Lăng Thương hơi thất thế ở mặt cảnh giới.

Nhưng căn cơ của hắn rất cứng, cho nên cũng không rơi xuống hạ phong quá nhiều.

Quân Lăng Thương biến hóa chiêu thức, mây tía hội tụ, hóa thành một co kỳ lân, bật nhảy bay lên không, dường như dẫm đạp cả mây trên tầng trời, lập tức trấn áp xuống Long Cát công chúa.

Bàn tay ngọc của Long Cát công chúa biến ảo, xuyên hoa dẫn điệp, một long ấn hoàng kim được đánh ra, long khí vô tận tràn ngập.

Oanh!

Linh khí màu tím và long khí kim sắc cung nổ tung, dao động chỉ nhìn thôi đã khiến lòng người kinh hãi.

Hết chương 341.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 342. Cường chiêu đều xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Lăng Thương nhíu mày, cảm nhận được một chút áp lực.

Long Cát công chúa đã bế quan đi ra, thật sự mạnh hơn trước đó quá nhiều quá nhiều.

Hắn không chút do dự mà trực tiếp tung ra đại thần thông Kỳ Lân.

Mây tía mênh mông, cuồn cuộn mãnh liệt.

Mấy trăm hư ảnh kỳ lân hiện lên bên cạnh hắn, như vạn mã lao nhanh, ầm ầm nhằm về phía Long Cát công chúa.

Đây là một thức cực chiêu, đủ để nghiền áp vô số thiên kiêu!

Không thể không nói, Quân Lăng Thương có thiên phú rất cao, ngộ tính rất mạnh.

Tuy hắn có được đại thần thông Kỳ Lân không hoàn chỉnh.

Nhưng sau một thời gian tìm hiểu lâu dài, hắn thu hoạch được rất lớn, còn diễn biến ra đủ loại biến hóa bất đồng.

Cho dù là sinh linh của Kỳ Lân Cổ Động cũng phải trố mắt sửng sốt.

“Cũng may hắn không có được đại thần thông Kỳ Lân hoàn chỉnh, nếu không chẳng phải lĩnh ngộ của hắn đối với đại thần thông Kỳ Lân có thể so được với Kỳ Lân Tử?” Một sinh linh Kỳ Lân Cổ Động thở dài.

Kỳ Lân Tử mà hắn ta nói không phải là một danh từ hình dung, mà ám chỉ một vị thiên kiêu tuyệt thế trong Kỳ Lân Cổ Động, tên là Kỳ Lân Tử.

Đương nhiên, vị Kỳ Lân Tử kia cũng đang bế quan, chưa xuất thế.

Nếu hắn ta xuất thế, chắc chắn lại nhấc lên một hồi phong ba, địa vị của hắn ta có thể sánh ngang với Long Ngạo Thiên của Tổ Long Sào.

Nhìn thấy Quân Lăng Thương thi triển chiêu thức mạnh mẽ tuyệt đối.

Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa đôi cũng thoáng lộ ra chút bất ngờ.

Quân Lăng Thương còn phiền phức hơn trong tưởng tượng của nàng ta một chút

Đương nhiên, cũng chỉ là một chút mà thôi.

Long Cát công chúa biến ảo bàn tay ngọc, một long đầu kim quang lóng lánh ngưng tụ ra.

Long đầu há mồm, phát ra một tiếng rồng ngâm thét dài.

Vừa kêu đã động cửu thiên!

Khắp Vấn Đạo Sơn đều đang vù vù rung động, đất đá lăn xuống.

Còn có một ít thiên kiêu tu vi hơi yếu kêu thảm thiết một tiếng, bưng kín lỗ tai, màng tai đều bị chấn phá, có máu tươi chảy ra.

Chiêu Long Cát công chúa thi triển ra là một thần thông Long tộc khủng bố, Thiên Sơn Long Ngâm.

Nghe đồn Long tộc rống một tiếng thì thiên sơn sụp đổ.

Chiêu này cũng diễn biến ra từ đó.

Sức mạnh sóng âm khủng bố trực tiếp chấn vỡ mấy trăm hư ảnh kỳ lân đánh úp lại.

Quân Lăng Thương thấy thế thì tuôn ra pháp lực, thi triển ra một môn pháp môn hộ thân của Quân gia.

Sóng âm oanh kích lên pháp môn phòng ngự, lập tức bị triệt tiêu.

Quân Lăng Thương lại chân đạp bộ pháp huyền ảo, bước ra một

chân, cứ như kỳ lân nhảy lên trời cao, chỉ thoáng chốc đã lắc mình tới được phía trên Long Cát công chúa.

Hắn đạp một chân xuống, giống như kỳ lân viễn cổ rơi xuống.

Đây lại là một loại hiện hóa của đại thần thông Kỳ Lân, tên là Kỳ Lân Túc.

Bàn tay ngọc của Long Cát công chúa hóa ấn, lộ ra một ấn kết màu ngọc bạch.

Đây cũng là một cường chiêu, Ngọc Long Ấn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Sau mấy tiếng nổ vang liên tục.

Kỳ Lân Túc và Ngọc Long Ấn va chạm, phát ra từng đợt gợn sóng.

Dạng quyết đấu cường cường gay gắt này cũng khiến người ta nhìn không chớp mắt.

Quân Lăng Thương phát ra pháp lực Thông Thiên Cảnh, cả người giống như thiêu đốt.

Hắn dịch chuyển đôi tay trong hư không, mây tía hội tụ, biến thành một mảnh luân bàn màu tím.

Quân Lăng Thương đẩy mạnh song chưởng, giống như đang đẩy một cối xay sinh tử.

“Sao có thể... Đó là, Kỳ Lân Sinh Tử Luân!” Người của Kỳ Lân Cổ Động trừng lớn đôi mắt, mắt như sắp rớt ra khỏi tròng.

Kỳ Lân Sinh Tử Luân là một cường chiêu rất thâm ảo trong đại thần thông Kỳ Lân.

Quân Lăng Thương chỉ nắm giữ đại thần thông Kỳ Lân không hoàn chỉnh mà có thể thi triển ra chiêu này, thật khiến người ta giật mình.

“Lăng Thương đại nhân quả nhiên lợi hại!”

Người theo đuổi của Quân Lăng Thương, đám người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc đều lộ ra một chút kích động trên mặt.

Mà hai người Quân Vô Song, Quân Mộc Lan cũng có chút líu lưỡi.

“Quả nhiên thực lực của Quân Lăng Thương vẫn rất mạnh.” Quân Vô Song lắc đầu và nói.

“Vô nghĩa, nếu không thì sao ngươi vẫn luôn làm lão nhị vạn năm chứ?” Quân Mộc Lan hừ một tiếng và nói.

Mặt Quân Vô Song tối sầm lại.

Quả nhiên Quân Mộc Lan này là nữ hán tử thẳng tính, nói chuyện không biết uyển chuyển chút nào cả.

Nhìn thấy cường chiêu của Quân Lăng Thương đánh úp lại, Long Cát công chúa vẫn hết sức bình đạm.

Dung nhan của nàng ta vẫn luôn bị che giấu trong sương mù như có không, khiến người ta không nhìn ra biểu cảm của nàng, có vẻ hết sức thần bí, sâu không lường được.

Long Cát công chúa đánh bàn tay ngọc ra, cũng thi triển ra chiêu mạnh mẽ tuyệt đối trong đại thần thông chân long.

“Tổ Long Đoạn Thương Vũ!”

Sau khi Long Cát công chúa tung ra cường chiêu, trong hư không có pháp lực mênh mông, long khí tràn ngập!

Trong lúc loáng thoáng, cứ như có hư ảnh một Tổ Long vô cùng khổng lồ hiện lên.

Khi hư ảnh này hiện ra, mọi người đều cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố.

Một vài người tu vi hơi yếu còn nhịn không được quỳ một gối xuống đất, bởi vì không chịu nổi áp lực kinh khủng kia.

“Đó chẳng lẽ là, Tổ Long chân chính!” Một ít nhân vật thế hệ trước đều hít thật sâu một hơi.

Tổ Long Sào là lấy Tổ Long để đặt tên.

Đây là một loại sinh linh khủng bố tới cực điểm.

Tổ Long chân chính chính là tồn tại vô thượng quân lâm Tiên Vực mà cả đại đế cũng khó có thể chống lại.

“Long Cát công chúa, xưng vương đương thời!” Một ít sinh linh Tổ Long Sào đều kích động cuồng nhiệt đến cực điểm, ngửa mặt lên trời thét dài, hết sức hưng phấn.

Bọn họ biết chiêu thức này chỉ có dạng hậu duệ trong cơ thể có chứa huyết mạch Tổ Long như Long Cát công chúa mới có thể thi triển ra.

Đây là một loại sức mạnh gia trì to lớn có thể xem như đại diện cho Tổ Long.

Tuy chỉ là một hư ảnh, nhưng cũng như mang theo một sức mạnh đánh tan biến cả chư thiên!

Ầm ầm ầm!

Hư ảnh Tổ Long chậm rãi đưa long trảo ra.

Một trảo tung ra, cứ như cắt đứt vòm trời thiên hạ, khí tức khủng bố tới cực điểm.

Một ít tộc lão của Quân gia nhịn không được nắm chặt bàn tay, tập trung tâm thần cao độ, sẵn sàng ra tay mọi lúc.

Đương nhiên, bọn họ không phải ra tay với Long Cát công chúa, mà là chuẩn bị cứu Quân Lăng Thương vào bất cứ lúc.

Bởi vì so với tánh mạng của Quân Lăng Thương thì thanh danh của Quân gia chỉ là thứ yếu.

Trọng Đồng Giả không thể có bất trắc gì.

Hết chương 342.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 343. Trọng đồng mở mắt!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cảm nhận được uy thế khủng bố dời non lấp biển mà đến kia, Quân Lăng Thương như đá ngầm trong sóng cuồng, bất động không lay động, dáng người đĩnh đạt.

Hắn đưa song chưởng thúc đẩy Kỳ Lân Sinh Tử Luân, giống như cối xay sinh tử nghiền áp chư thiên, nơi nó đi qua, hư không chấn động, tầng mây tan tác!

Oanh!

Chiêu thức va chạm, như sấm sét trên đất bằng, âm thanh vang vọng mười vạn dặm!

Dưới sự va chạm mạnh đến cực điểm này, Quân Lăng Thương liên tuc lui trăm bước, khí huyết trong ngực quay cuồng, thân thể chấn động.

Hắn dùng thủ đoạn đặc thù muốn hóa giải trùng kích này, nhưng vẫn bị thương một chút.

“Xong rồi, Trọng Đồng Giả của Quân gia rơi xuống hạ phong!”

“Quả nhiên, quái thai cổ đại là không thể chiến thắng sao?”

Thấy tình cảnh này, rất nhiều người phải cảm thán.

Đặc biệt là một ít thiên kiêu trẻ tuổi, thật ra trong lòng bọn họ cũng mơ hồ hy vọng Quân Lăng Thương có thể chiến thắng.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bọn họ không hy vọng nhìn thấy quái thai cổ đại xưng tôn.

Thời đại này là thuộc về thiên kiêu đương đại bọn họ.

Dựa vào cái gì quái thai cổ đại có thể đè lên đầu bọn họ?

Một chiêu rơi vào hạ phong, tất nhiên Long Cát công chúa sẽ không bỏ qua cơ hội này, mấy chiêu đại thần thông Chân Long nghiền áp đến, đều mơ hồ mang theo sức mạnh hư ảnh Tổ Long.

Cho dù mạnh như Quân Lăng Thương cũng bị đánh đến liên tục lui về phía sau, cuối cùng vẫn nhịn không được hộc ra một ngụm máu tươi!

Trái tim các tộc lão Quân gia như Quân Chiến Thiên đều hung hăng trầm xuống.

Tuy có bọn họ ở đây, Quân Lăng Thương không có khả năng nguy hiểm đến tánh mạng.

Nhưng nếu thua thì vẫn là đả kích to lớn đối với danh vọng của Quân gia.

Tổ Long Sào tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này mà hung hăng chế nhạo Quân gia.

“Vẫn không được sao?”

Đám người Quân Vô Song, Quân Mộc Lan đều nhăn mày lại.

Tuy rằng Thập Đại Tự Liệt của Quân gia là quan hệ cạnh tranh trong nội bộ gia tộc.

Nhưng nếu gặp phải ngoại địch, tất nhiên là vẫn đối ngoại, cho nên đám người Quân Vô Song cũng không hy vọng Quân Lăng Thương thua.

Ít nhất không thể thua thảm như vậy.

“Kết thúc!” Long Cát công chúa trấn áp bàn tay ngọc thẳng xuống Quân Lăng Thương, tư thái cực kỳ cao ngạo, cứ như muốn chụp chết một con kiến.

Điều này làm rất nhiều người trẻ tuổi của Quân gia đều tức giận đến sắc mặt đỏ lên, phẫn uất không thôi.

Quân Lăng Thương chính là Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, sao có thể chiến bại theo cách khuất nhục như vậy?

Mái tóc dài của Quân Lăng Thương phiêu diêu, khóe miệng ho ra máu.

Nhưng sắc mặt hắn vẫn đạm mạc như băng, không có biến hóa.

“Trọng đồng chi lộ, cổ kim vô song, muốn cho ta bại, si tâm vọng tưởng!”

Quân Lăng Thương thét dài một tiếng, mái tóc bay loạn.

Mảnh vải đen che hai mắt hắn bốc cháy lên, lập tức hóa thành tro bụi!

Hai đồng quang khủng bố xé trời xé đất, lay động càn khôn, cứ như phá vỡ đại thế mênh mang!

Trọng đồng... Mở mắt!

Trọng đồng là một trong những thiên phú tuyệt đại cổ kim vô song.

Trong ba ngàn thể chất, nó xếp ở vị trị thứ ba mươi, mạnh mẽ tới cực điểm.

Thời cổ từng có Trọng Đồng Giả mở ra hai mắt thì thiên địa sáng tỏ.

Nhắm hai mắt lại thì thế giới hắc ám.

Tuy rằng chỉ là một câu hình dung đơn giản, nhưng cũng đủ để chứng minh loại thiên phú trời cao ban cho này cường đại mà khủng bố đến mức nào.

Trong bất cứ thời đại nào, nếu Trọng Đồng Giả xuất hiện thì nhất định sẽ đứng ở đỉnh điểm thời đại đó, trở thành lộng triều nhân(1) của thời đại.

(1) "Lộng triều nhân" chỉ những người có gan mạo hiểm, có tinh thần tiến thủ.

Mà hiện tại, mảnh vải đen phong ấn hai mắt Quân Lăng Thương đang hóa thành tro bụi từng tấc một.

Một đôi đồng nhãn lưu chuyển khí cơ khủng bố xuất hiện.

Chỉ một ánh mắt đã như làm thiên địa nứt ra, tan nát càn khôn!

Khí tức cường hãn đến khiến người ta không thể tin tưởng!

“Rốt cuộc Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia cũng tung thần thông cấm kỵ của hắn!”

“Đúng vậy, quá khủng bố, chỉ nhìn một cái đã đủ để diệt sát thiên kiêu bình thường!”

Khi nhìn thấy Quân Lăng Thương tung ra trọng đồng, bốn phương tám hướng Vấn Đạo Sơn vang lên tiếng ồ lên vô tận.

Lần trước Quân Lăng Thương và Long Cát công chúa đối đầu cũng không sử dụng thần thông thiên phú này của hắn.

Bởi vì khi đó, trọng đồng của Quân Lăng Thương đang trong thời kỳ lột xác.

Mà hiện tại, rốt cuộc Quân Lăng Thương có thể không hề cố kỵ mà thi triển ra.

Điều này cũng đại biểu Quân Lăng Thương xem như dốc hết toàn lực, muốn giữ gìn danh dự của Quân gia.

Mắt phải của Quân Lăng Thương có khí cơ khủng bố hiện lên, tia sáng đen nhánh bắn ra, như Minh Hỏa hừng hực thiêu sụp hư không.

Oanh!

Chùm tia sáng này trực tiếp xuyên thủng hư ảnh Tổ Long khiến nó bắt đầu tan rả.

Cảnh tượng này cũng khiến rất nhiều người hít sâu một hơi.

Trọng đồng vừa giải phong đã biểu hiện ra thực lực khủng bố như thế.

Những tu sĩ vốn cho rằng Quân Lăng Thương sẽ thảm bại, hiện tại

đều có chút do dự.

Nhìn thấy biểu hiện này, Long Cát công chúa không có bất ngờ quá mức.

“Thực hảo, nếu ngươi không tung ra trọng đồng thì bổn cung lại có chút thất vọng, để bổn cung tới chứng kiến thử rốt cục trọng đồng có phải chỉ có hư danh hay không!”

Lời nói của Long Cát công chúa thanh lãnh mà đạm mạc, mang theo một sự tự tin và cao cao tại thượng.

Mặc dù Quân Lăng Thương tung ra trọng đồng, nàng ta vẫn đạm nhiên mà chống đỡ.

Điều này làm một ít người càng lau mắt mà nhìn Long Cát công chúa.

Không hổ là quái thai cổ đại, tâm tính như vậy quả thực không ai sánh bằng.

“Quá mức kiêu ngạo, chỉ là ngu xuẩn mà thôi.”

Ánh mắt Quân Lăng Thương thật lãnh khốc, lại ra tay.

Có trọng đồng gia trì, pháp lực của hắn bùng nổ, thế công cũng càng thêm hung hãn.

Quan trọng nhất là, tất cả mọi người phát hiện, hình như tốc độ của Quân Lăng Thương nhanh hơn rất nhiều.

“Không, không đúng, không phải tốc độ của Quân Lăng Thương nhanh lên, mà là trong mắt hắn, tốc độ của Long Cát công chúa chậm lại.”

Một vài người kinh hô.

Trọng đồng có được đủ loại năng lực không thể tưởng tượng.

Trong đó có một dạng năng lực chính là thả chậm tốc độ của đối thủ, bắt giữ được mỗi một nhược điểm lổ hỏng.

Điều này cực kỳ khủng bố, cũng giống như mắt ưng có thể thả chậm, tiện cho việc tra xét mọi nhược điểm của kẻ địch.

Hiện tại, Quân Lăng Thương đang thi triển ra loại năng lực này.

Hắn ra tay hung hãn, một tay thi triển kỳ lân pháp, một tay tịnh chỉ thành kiếm, kiếm khí mênh mang, thi triển ra Lục Tiên Kiếm Quyết của Quân gia.

Hai thức cường chiêu gia trì và trọng đồng phụ trợ, Quân Lăng Thương lập tức bày ra lực áp chế cường đại.

Long Cát công chúa cũng bị đánh đến lui về phía sau vài bước.

Hết chương 343.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 344. Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm định thắng bại!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Công chúa điện hạ!” Phía Tổ Long Sào, có sinh linh nhịn không được hơi biến sắc.

Ngược lại là bốn tên thuộc hạ Thương Long tướng, Xích Long tướng, Hắc Long tướng, Bạch Long tướng của Long Cát công chúa lại rất bình thản, mang thái độ như đang xem diễn.

“Quân gia vẫn quá ngây thơ, bọn chúng không thể đoán ra được nội tình và thực lực của công chúa điện hạ.”

“Đúng vậy, tuy rằng trọng đồng không tệ, nhưng nếu muốn đánh bại công chúa điện hạ thì còn quá ngây thơ rồi.”

Bốn long tướng dùng thần niệm truyền âm, đều mang theo một chút khinh thường.

Quả nhiên, Long Cát công chúa cũng bắt đầu phản kích.

“Long Đế điển, Lôi Long Liệt Không Kích!”

Mái tóc đen của Long Cát công chúa phất phới, thi triển chiêu cường tuyệt.

Pháp lực toàn thân nàng ta mênh mông, hư không chấn động, lôi đình lóng lánh, long khí lan tỏa, ngưng tụ thành một con cự long lôi đình khủng bố, ngửa mặt lên trời thét dài, đánh nát cả trời cao!

“Là chí tôn pháp của Long Đế!”

Cảm nhận được uy năng kinh khủng này, rất nhiều người đều kinh hô.

Rốt cuộc Long Cát công chúa cũng thi triển ra một trong những át chủ bài của mình, công pháp chí tôn, Long Đế điển!

Lôi long xé trời, thét dài cửu thiên, khắp nơi đều trải rộng sức mạnh lôi đình, chen chúc hư không, đánh nát cả thiên địa!

“Hừ!”

Quân Lăng Thương hừ lạnh một tiếng, mắt phải phụt ra ô quang, đồng quang kinh thế, hỗn loạn càn khôn!

Hai người ra chiêu với nhau, chỉ trong thời gian ngắn ngủn mà đã va chạm hơn trăm lần, dao động mạnh mẽ tuyệt đối, khiến người ta líu lưỡi.

Đây quả thực không giống như hai Vương Hầu Thông Thiên Cảnh đang chiến đấu, càng như hai vị Thánh Nhân chí tôn đang va chạm.

Tất cả mọi người đang khẩn trương quan sát.

Trận chiến này đã tới hồi gay cấn.

Rốt cục là Quân gia Trọng Đồng Giả uy thế vô địch?

Hay là quái thai cổ đại Tổ Long Sào đàn áp thiên hạ?

Oanh!

Lại một kích va chạm.

Quân Lăng Thương bước chân lui ra phía sau hai bước, hắn ánh mắt có chút ngưng trọng.

Bởi vì mặc dù ở hắn trọng đồng quan sát hạ, Long Cát công chúa nhược điểm sơ hở, cũng là thiếu đến đáng thương, cơ hồ không có.

“Long Đế điển, Xích Long Phần Thiên Mang!”

Long Cát công chúa lại thay đổi chiêu thức, một xích long hiện lên trong hư không, ngọn lửa hừng hực, cứ như có thể thiêu sụp trời cao.

Quân Lăng Thương lắc mình che chắn, lại đột nhiên phát hiện, ngọn lửa chung quanh giống như có ý thức mà hội tụ lại.

Cuối cùng chúng hóa thành một bếp lò màu đỏ rực, vây khốn Quân Lăng Thương trong đó.

Xích viêm đỏ rực, đốt thiên hủy địa.

Quân Lăng Thương ở trong đó, có thể đoán ra được mức độ nguy hiểm.

“Không ổn!” Đám người Quân Vô Song, Quân Mộc Lan hơi biến sắc.

Đây là tuyệt sát của Long Cát công chúa.

Các tộc lão Quân Chiến Thiên cũng tâm thần căng thẳng.

Tuy Quân Lăng Thương không phải nhất mạch của bọn họ, nhưng chung quy là người của Quân gia.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Sắc mặt đám người Quân Trượng Kiếm, Quân Tuyết Hoàng cũng không quá đẹp.

Mà lúc này, có người kinh hô lên.

“Sao có thể!”

Người của Quân gia theo tiếng nhìn lại.

Họ phát hiện trong bếp lò, mắt trái của Quân Lăng Thương có thần quang màu trắng chảy xuôi, hóa thành vòng bảo hộ, bao phủ thân thể, không bị xích viêm đốt cháy.

“Trọng đồng quả nhiên khủng bố, mắt trái là sống, mắt phải là chết, đồng nhãn khép mở, sinh tử lưu chuyển!” Một vài người kinh ngạc cảm thán.

Dưới sự áp chế cường thế của Long Cát công chúa, Quân Lăng Thương lại có thể chống đỡ được.

Trong lòng mọi người, hắn đã hết sức ưu tú.

“Quân Lăng Thương ta tuyệt đối không nhận thua!” Quân Lăng

Thương rống lên một tiếng, hai mắt kinh thế.

Một ánh bạch mang, một ánh ô quang phụt ra từ đồng tử của hắn.

Sinh tử lưu chuyển, va chạm lẫn nhau, bộc phát ra dao động kinh người, trực tiếp chấn vỡ bếp lò xích viêm kia.

Quân Lăng Thương hoàn toàn bất chấp mọi giá, hiện hóa ra áo nghĩa tối cao của trọng đồng.

Trong lúc đôi mắt khép mở, nhất niệm sinh, nhất niệm chết!

Cho dù là Long Cát công chúa, dung nhan cũng trở nên ngưng trọng.

Không thể không nói, Trọng Đồng Giả thật khó giải quyết, còn khó đối phó hơn nàng ta tưởng tượng.

“Long Đế điển, kim long bất hủ thuẫn!”

Long Cát công chúa hiện hóa ra pháp môn phòng ngự tối cao, kim long bay lên trời, hóa thành một long thuẫn kim sắc.

Oanh!

Thần quang khủng bố của trọng đồng dừng lại trên đó, khiến long thuẫn kim sắc chấn động kịch liệt.

Long Cát công chúa nhân cơ hội này mà bàn tay ngọc tung ra ấn, trên mái tóc đen, một vật như cây trâm cài đột nhiên phá không mà ra.

Bay được nửa đường thì nó hóa thành một thánh kiếm hắc kim sắc.

Đó là binh khí của Long Cát công chúa, Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm!

Long văn hắc kim đều là tài liệu dùng để chế tạo đế binh giống như luân hồi đạo kim và thần ngân tử kim!

Cho dù là găng tay Diệt Bá Thánh Vương của Quân Tiêu Dao cũng

chỉ trộn lẫn một chút thần ngân tử kim.

Mà chuôi kiếm này đều chế tạo từ long văn hắc kim!

Bởi vậy có thể nhìn ra, uy lực của thanh thánh kiếm này cường đại đến cỡ nào.

Nhất kiếm tung ra, càn quét thiên hạ.

Cho dù là Quân Lăng Thương, nhất thời cũng không kịp phòng ngừa, bị Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm quét trúng.

Máu bắn lên trời cao, thân thể Quân Lăng Thương lui liên tục!

Bại!

Giờ khắc này, toàn bộ những thế lực, vô số sinh linh chung quanh Vấn Đạo Sơn đều đã rõ.

Kết cục đã định!

Quân Lăng Thương lui liên tục về phía sau, có máu tươi bắn ra, cực kỳ thê diễm.

Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm có uy thế quá mạnh, giống như một hư ảnh chân long quấn quanh trên đó.

Đây là binh khí của Long Cát công chúa, cũng là thứ mà cổ hoàng Tổ Long Sào thời cổ để ại.

Tuy còn chưa hoàn toàn đạt tới trình độ đế binh.

Nhưng cũng là chí tôn khí đỉnh cấp tuyệt đối, phỏng chừng cũng sắp tiếp cận chuẩn đế binh.

Hiện giờ bị Long Cát công chúa đột nhiên tung ra, một chiêu làm Quân Lăng Thương bị thương nặng.

“Đê tiện!”

“Vô sỉ!”

“Vậy mà cũng gọi là quái thai cổ đại!”

có một vài người tuổi trẻ của Quân gia đang rống giận.

Quân Lăng Thương chiến đấu với Long Cát công chúa đều lấy thần thông pháp lực đối kháng.

Mà Long Cát công chúa lại đột nhiên tung ra chí tôn khí, đổi lại là ai cũng sẽ lập tức rơi xuống hạ phong.

Nhưng, so sánh với những người trẻ tuổi của Quân gia, đám người Thập Đại Tự Liệt cũng tương đối bình tĩnh, chỉ thở dài thường thượt.

“Cuộc chiến trên thế gian này, nào có nhiều công bằng gì đáng nói.” Quân Vô Song cảm thán.

Thực lực bản thân Long Cát công chúa không chỉ cường đại, nội tình cũng mạnh mẽ tuyệt đối.

Căn bản không thiếu các loại chí tôn pháp, chí tôn khí.

Hết chương 344.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 345. Vai chính thật sự giá lâm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, trên ngực Quân Lăng Thương, xuất hiện một miệng vết thương thật sâu, máu tươi giàn giụa.

Vẻ mặt Quân Lăng Thương thật lạnh nhạt, khóe miệng có máu tươi chảy xuống.

Trọng đồng mắt trái của hắn có bạch mang kích động, vết thương trên người bắt đầu được cầm máu.

“Ngươi đã thua, không nghi ngờ gì nữa.” Long Cát công chúa lãnh đạm nói.

Nàng ta làm như không thấy những lời tức giận mắng chửi và kêu gào của tộc nhân của trẻ tuổi Quân gia.

Thế gian này vốn không có công bằng gì đáng nói.

Ngày sau nếu đế lộ mở ra, ai lại để ý đến chuyện đánh một trận công bằng, có thể đoạt được cơ duyên, sống sót mới là đạo lý.

Long Cát công chúa thân là quái thai cổ đại, tất nhiên sẽ không ngây thơ như vậy, rất sớm đã nhận thức rõ chân tướng.

“Ta còn chưa thua!” Quân Lăng Thương khẽ quát một tiếng.

Hắn còn có sức chiến đấu, chưa từng hết gạo cạn đạn, không muốn từ bỏ như vậy.

Sở dĩ hắn kiên trì như vậy, chủ yếu là vì danh dự của Quân gia.

Đương nhiên còn có một lý do khác.

Quân Lăng Thương biết, sâu trong hư không có một ánh mắt đang chú ý đến hắn.

Là A Cửu!

A Cửu cũng không theo Quân Tiêu Dao hạ giới, cho nên hiện tại nàng đang ẩn trong chỗ tối, quan sát trận chiến đấu này.

Quân Lăng Thương không muốn bị thua trước mặt A Cửu!

“Không cần, tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa.” Long Cát công chúa khẽ lắc đầu.

Nàng đã mất đi hứng thú đánh nhau với Quân Lăng Thương.

Trọng Đồng Giả rất mạnh, cũng khiến nàng ta dùng ra rất nhiều thủ đoạn.

Nhưng hiện tại, Quân Lăng Thương còn chưa thể hoàn toàn uy hiếp đến nàng.

“Ngươi...” Ánh mắt Quân Lăng Thương thật lãnh khốc.

“Đủ rồi, Lăng Thương.”

Phía Quân gia có tộc lão thở dài.

Bọn họ cũng đã nhìn ra, Quân Lăng Thương thật sự có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng vậy đã sao.

Quân Lăng Thương thật sự khó có thể chiến thắng Long Cát công chúa.

Nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng đánh ngang tay, nhưng có khả năng Quân Lăng Thương sẽ trả giá đắc là bị thương nặng.

Đây là điều Quân gia không thể chấp nhận.

Bởi vì kế tiếp, có khả năng Tiên Vực còn có đại sự phát sinh, có đại cơ duyên hiện thế.

Bọn họ không muốn Quân Lăng Thương bị thương nặng.

Nghe được Quân gia tộc lão nói thế, Quân Lăng Thương siết chặt nắm tay, trọng đồng lộ ra chút không cam lòng.

Trong lúc mơ hồ, hắn như nghe thấy trong hư không truyền đến một tiếng thở dài.

Đó là tiếng thở dài của A Cửu.

Điều này càng làm Quân Lăng Thương khó có thể chấp nhận.

Trận chiến này đến đây đã trần ai lạc định.

Long Cát công chúa thắng.

Đối với kết quả này, đại số người đều không cảm thấy đặc biệt bất ngờ.

Dù sao Long Cát công chúa tích lũy rất sâu, vốn là thiên kiêu của rất nhiều kỷ nguyên trước.

Quân Lăng Thương có thể đánh tới mức này với nàng ta đã đủ để đại biểu năng lực của hắn không thẹn với Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia.

“Ai...” Khương Thánh Y thở dài khe khẽ.

Tất nhiên Khương gia cũng không muốn nhìn thấy Quân gia thua trận.

Đám người đại trưởng lão Thánh Linh Thư Viện cũng không nói gì.

Ngược lại là các thế lực như Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, và Đọa Thần Cung, bắt đầu khoác lác, một đám hưng phấn không thôi.

“Ta Tổ Long Sào vô địch!”

“Quả nhiên Quân gia không được, cái gì mà Đệ Nhất Tự Liệt, ở trước mặt Long Cát công chúa thì chẳng bằng cái rắm!”

“Đừng nói là Đệ Nhất Tự Liệt, phỏng chừng dù là Linh Hào Tự Liệt, tên Thần Tử Quân Gia kia đến đây, cũng y như vậy thôi!”

“Đúng thế, cái gì mà Thần Tử Quân Gia vô địch, ta thấy chỉ là thổi phồng!”

Các Thái Cổ hoàng tộc của Tổ Long Sào hết sức trào phúng, cười sang sảng càn rỡ.

Điều này làm sắc mặt các Tự Liệt Quân gia đều không quá đẹp.

Những tộc lão Quân Chiến Thiên thì mặt đen như đáy nồi.

Cuộc chiến lần này là một đả kích to lớn đối với danh vọng của Quân gia.

Dù sao thế hệ trẻ tuổi mới là tương lai.

Ở phương diện này, Tổ Long Sào đã đè ép Quân gia một đầu.

“Long Cát công chúa này mạnh như thế, cả Trọng Đồng Giả cũng phải thua một bậc, nhưng kiếm ma chuyển thế Diệp gia ta hẳn sẽ không sợ.” Có Diệp gia trưởng lão suy tư mà nói.

“Ca ca ta cũng không sợ Long Cát công chúa.” Phía Bắc Địa Vương gia, Vương Cương tự tin nói.

Ca ca mà gã nói tất nhiên chính là vị Vương gia Thiếu Đế kia, Vương Đằng.

Giờ phút này, Long Cát công chúa điểm chân ngọc lên hư không, khí chất cả người siêu nhiên, cao cao tại thượng, có phong hoa tuyệt đại.

Quân Lăng Thương bị thua, càng đẩy uy danh của Long Cát công chúa lên đỉnh cao.

Trong mắt rất nhiều sinh linh Thái Cổ hoàng tộc đều lộ ra sùng bái cuồng nhiệt, họ đều nhìn về phía Long Cát công chúa.

Đặc biệt là sinh linh của Tổ Long Sào.

Trước đó Tổ Long Sào vẫn luôn bị Quân gia áp chế, mất hết thể diện.

Hiện giờ, rốt cuộc Long Cát công chúa cũng đã giúp Tổ Long Sào hòa một ván.

“Nếu bổn cung xuất thế ở thời đại này, tất nhiên phải tranh giành Tiên Vực, đẩy ngang đế lộ, thành tựu bá nghiệp vô địch bất bại!” Long Cát công chúa mở miệng, tiếng nói mênh mông cuồn cuộn, truyền khắp trên trời dưới đất.

Nàng như một nữ hoàng vạn cổ, thi triển hết uy nghiêm thanh thế!

Mọi người trên toàn bộ Vấn Đạo Sơn đều bị lời nói hùng hồn của Long Cát công chúa này làm kinh sợ.

Đây là khí phách thuộc về quái thai cổ đại sao?

Càng có nhiều thiên kiêu đương đại lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Có quái thai cổ đại như vậy tồn tại, khi nào thiên kiêu đương đại bọn họ mới có thể xuất đầu?

Chẳng lẽ phải thần phục cả đời?

“Đáng giận!” phía Quân gia, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng nghẹn khuất.

Long Cát công chúa nói ra lời này, vừa đang phô bày uy danh của mình, cũng đang đả kích những thiên kiêu còn lại, tất nhiên trong đó cũng bao gồm Quân gia.

Mà ngay vào lúc Long Cát công chúa đang kích tình khí phách, một giọng nói lạnh nhạt bỗng nổ vang bên tai mọi người!

“Người nào xưng vô địch, kẻ nào nhận bất bại?”

“Trừ ta ra thì ai dám xưng vương xưng bá?!”

Đi kèm với giọng nói lạnh nhạt bá đạo kia.

Mọi người đột nhiên nhìn thấy, phía trên trời xanh, một bàn tay khổng lồ che trời lạc ấn phù văn vô tận giáng thẳng xuống từ vòm trời.

Cứ như là phán quyết của trời xanh giáng xuống, muốn bóp chết vạn linh, đánh tan vạn vật!

“Đó là...” Mọi người sợ hãi, tâm thần đều run rẩy.

Bàn tay khổng lồ che trời khủng bố vô biên, giống như Thượng Thương Chi Thủ, lấy tư thái nghiền áp đẩy ngang về hướng Long Cát công chúa!

“Ai!”

Long Cát công chúa nhướng mày, nâng bàn tay ngọc lên, pháp lực mênh mông, muốn chống cự uy thế của trời xanh!

Nhưng mà vừa tiếp xúc, một thần năng chục tỷ cân khủng bố tới cực điểm đang cuộn trào mãnh liệt!

Vẻ mặt luôn bình tĩnh của Long Cát công chúa cuối cùng cũng hoàn toàn biến hóa.

Hết chương 345.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 346. Trừ ta ra thì ai dám xưng vương xưng bá!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm vang!

Long Cát công chúa bị đẩy lui mấy trăm bước, khí huyết rong ngực quay cuồng, toàn bộ thân thể mềm mại đều đang run lên nhè nhẹ.

Vô số những ngọn núi chung quanh đều nổ tung, loạn thạch xuyên không, thiên địa hỗn loạn!

Cảnh tượng này khiến vạn chúng thất thanh hoảng sợ!

Người chưa đến!

Chỉ mới một chiêu mà đã đẩy lui Long Cát công chúa, khiến nàng ta chật vật như vậy!

Cảnh tượng này quá chấn động, khiến người ta không thể phục hồi tinh thần lại!

Giữa ánh mắt kinh hãi kính sợ của mọi người, một bóng người bạch y mông lung đứng sừng sững trên vòm trời cửu tiêu.

Giống như thần linh đạp lên cửu tiêu, quan sát con kiến dưới nhân gian!

Bóng người này, quá siêu nhiên, quá vô thượng.

Tiên khí mênh mông, sương trắng mênh mang, cứ như thần tiên giáng lâm phàm trần!

Ánh mắt mọi người đều tụ lại trên người hắn, lộ ra kinh hãi chấn động xưa nay chưa từng có!

Còn về một số người của Quân gia, nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc đó thì sắc mặt một đám đều trở nên kích động.

“Chẳng lẽ là...”

“Không sai, ngài ấy đã trở lại!”

Rất nhiều người trẻ tuổi của Quân gia đều kích động đến hốc mắt hơi phiếm hồng, cảm xúc mênh mông!

Nếu nói ai còn có khả năng đàn áp Long Cát công chúa một đầu, vậy không ai khác ngoài vị này!

“Ngươi là...”

Ngực Long Cát công chúa phập phồng, trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Điều này thực bình thường.

Long Cát công chúa vừa đạt được thắng lợi, mới nói hai câu hùng hồn mà thôi.

Kết quả ngay sau đó đã bị đẩy lui, ăn một đòn đau điếng mà chỉ có thể ngậm bồ hòn.

Đổi lại là ai cũng sẽ phát ngốc, không thể chấp nhận.

“Không phải ngươi vẫn muốn đánh một trận với bản Thần Tử sao, vậy thành toàn cho ngươi!”

Sau khi sương trắng mênh mang tan đi, một bóng người trưởng thành bạch y tuyệt thế lộ ra trong mắt mọi người.

Thần tư ngọc cốt, tuấn nhan tuyệt thế, vạt áo phiêu phiêu!

Như thần vương bạch y lâm thế!

Tựa như trích tiên không đọa hồng trần!

Trừ Quân Tiêu Dao ra thì còn ai có thể phong tư ngạo thế như vậy!

“Thần Tử, là Thần Tử đại nhân đã trở lại!”

Phía Quân gia, tất cả những người trẻ tuổi của Quân gia đều nhĩn không được phát ra tiếng hò hét kinh hô, cả giọng cũng kêu khàn,

kích động đến không thể kiềm chế.

Có trời mới biết, trước đó bọn họ nghẹn khuất đến mức nào, bị các thế lực đối địch Thái Cổ hoàng tộc và Đọa Thần Cung cười nhạo.

Những người trẻ tuổi của Quân gia, cả đám đều lòng mang nhiệt huyết, có được tấm lòng chân thành.

Bọn họ không thể chấp nhận Quân gia chịu nhục!

Mà hiện tại, người tâm phúc của bọn họ, Thần Tử của Quân Gia, Linh Hào Tự Liệt, rốt cuộc cũng trở lại!

“Công tử!”

Đám người Quân Trượng Kiếm, Quân Vạn Kiếp cũng lộ ra kích động.

Mà trong biểu cảm kích động của Quân Linh Lung, Quân Tuyết Hoàng còn mang theo tưởng niệm.

Thậm chí cả đám người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc đi theo Quân Lăng Thương, giờ phút này nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến, ánh mắt cũng lộ ra ánh hào quang hy vọng.

Hiện tại người duy nhất có tư cách ngăn cơn sóng dữ cũng chỉ có Quân Tiêu Dao.

“Cuối cùng cũng gặp được vị Linh Hào Tự Liệt này.” Quân Vô Song cười cười, đồng thời cũng có chút giật mình.

Danh vọng của Quân Tiêu Dao ở Quân gia đã đạt tới trình độ này sao?

“Thật sự con non lắm, tươi mới ngon miệng.” Quân Mộc Lan cũng cười.

Quân Vô Song liếc nhìn Quân Mộc Lan một cái.

Ngươi không thích hợp.

“Ha ha, tôn tử của ta đã trở lại!” Quân Chiến Thiên ngửa mặt lên

trời cười dài, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Các tộc lão còn lại vốn đang mặt đen như đáy nồi, hiện giờ cũng khôi phục nụ cười, cười như đóa cúc hoa.

Thực hiển nhiên, bọn họ rất có tự tin với Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao...” Về phía Khương gia, Khương Thánh Y nhìn thấy người đã lâu không gặp, trái tim thiếu nữ nhịn không được cũng khẽ run lên.

Giờ phút này, phong tư ngạo thế của Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên, tản mát ra mị lực xưa nay chưa từng có.

Còn trưởng công chúa Võ Minh Nguyệt nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến thì trái tim cũng khó có thể kiềm nén, đáy mắt lộ ra kích động.

“Quả nhiên là Thần Tử của Quân Gia, hắn đã trở lại!”

“Thú vị rồi đây, Thần Tử trở về, ai có thể kháng cự nữa!”

“Các ngươi có chú ý tới khí tức của Thần Tử Quân Gia hay không?”

“Sao có thể, là ta cảm nhận sai rồi sao, Thông Thiên Cảnh?”

Sau khi Quân Tiêu Dao hiện thân, toàn bộ Vấn Đạo Sơn đều ồ lên liên hồi.

Sức ảnh hưởng của Quân Tiêu Dao đã không cần nhiều lời, đi đến nơi nào cũng là nhân vật đề tài, tồn tại mắt bão.

Mà đối thủ ban đầu của Long Cát công chúa cũng là Quân Tiêu Dao.

Chỉ là vì Quân Tiêu Dao chưa trở về, cho nên Quân Lăng Thương mới thay thế hắn ra tay.

Hiện tại, Quân Tiêu Dao hiện thân, khí tức và thực lực của hắn đều làm vô số người chấn động.

“Thật sự là Thông Thiên Cảnh, sao có thể?”

“Đúng vậy, mới qua thời gian bao lâu đâu, trước đó Thần Tử Quân Gia vẫn mới Quy Nhất Cảnh đại viên mãn đúng không?”

“Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà Thần Tử Quân Gia đã liên tiếp đột phá ba đại cảnh giới, trời ạ!”

Đừng nói là thiên kiêu trẻ tuổi, cho dù là nhân vật thế hệ trước cũng cảm thấy líu lưỡi, có chút há hốc mồm.

Tốc độ đột phá này thật đáng sợ.

“Quân... Tiêu... Dao!”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao hiện thân, đôi mắt Tiêu Trần lập tức đỏ rực như lấy máu.

Nhưng khí tức tản mát ra từ trên người Quân Tiêu Dao giờ phút này lại làm linh hồn hắn cũng phải run rẩy.

Hiện tại hắn ta và Quân Tiêu Dao đã có chênh lệch không thể tưởng tượng.

Phỏng chừng Quân Tiêu Dao không cần động cả một ngón tay cũng đủ để làm chết hắn ta.

Mà ở nơi xa, lại có một đám người đi đến, đó là nhóm người Khương Lạc Ly, Nghệ Vũ.

Sau khi bọn họ và Quân Tiêu Dao cùng trở về Hoang Thiên Tiên Vực thì lập tức biết được chuyện Quân Lăng Thương và Long Cát công chúa ước chiến.

Cho nên họ cũng ngựa không ngừng vó mà thông qua Truyền Tống Trận đạo châu, truyền tống thẳng tới cổ đạo châu này, tới được Vấn Đạo Sơn.

Giờ phút này, chính chủ Quân Tiêu Dao đã đến, cũng đã đẩy cả trận so đấu này lên tới cao trào.

Rốt cuộc mục tiêu ban đầu của Long Cát công chúa chính là Quân

Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Quân Lăng Thương đang bị thương, hắn nói: “Vất vả cho đường huynh.”

“Tiểu tử ngươi...” Quân Lăng Thương bật cười lắc lắc đầu, đáy mắt lại có một tia ảm đạm.

Hắn có thể cảm nhận được, cảnh giới nếu Quân Tiêu Dao đã vượt qua hắn.

“Thật là yêu nghiệt, xem như ta cũng đã hiểu lựa chọn của A Cửu.” Quân Lăng Thương thầm thở dài trong lòng.

Hết chương 346.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 347. Chỉ là một con cá chạch cái, ai cho ngươi tư cách!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn cảm thấy có phải mình cũng nên buông chấp niệm này xuống hay không.

Mà bên kia, nhìn Quân Tiêu Dao nói chuyện với Quân Lăng Thương, không hề mắt mình đặt vào mắt, dung nhan của Long Cát công chúa đã lạnh như băng.

“Đường đường là Thần Tử Quân Gia biết giở trò đánh lén sao?”

Lời nói của Long Cát công chúa thực sắc nhọn.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới chuyển ánh mắt về hướng Long Cát công chúa, trên mặt vẫn là sự lạnh nhạt không để bụng.

“Chỉ là một con cá chạch cái mà cũng dám vọng ngôn đẩy ngang đế lộ, ai cho ngươi tự tin, ai cho ngươi tư cách!”

Quân Tiêu Dao buông ra một lời đã khiến cả Vấn Đạo Sơn đều an tĩnh.

Biểu cảm của mọi người đều như đọng lại.

Câu nói kia của Long Cát công chúa đã hơi bén nhọn.

Mà lời Quân Tiêu Dao nói chính là miệt thị trần trụi.

“Ta... Ta không nghe lầm đó chứ, cá chạch cái, là dùng để hình dung Long Cát công chúa sao?” Một thiên kiêu lắp bắp, phản ứng không kịp.

“Hẳn là... vậy rồi.”

Sau khi phản ứng lại, tất cả mọi người đều có chút há hốc mồm, khá ngạc nhiên.

Long Cát công chúa phong hoa tuyệt đại, cao quý tuyệt mỹ đến mức nào.

Cho dù là tu sĩ Nhân tộc cũng hãm sâu dưới tư dung tuyệt đại của Long Cát công chúa.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại so sánh Long Cát công chúa với cá chạch cái, điều này khiến người ta kinh ngạc.

Sắc mặt cả đám sinh linh Tổ Long Sào đỏ lên, phẫn uất vô cùng.

“Ngươi nói cái gì?”

Cho dù là Long Cát công chúa cũng không thể tin vào lỗ tai mình.

Nàng phong hoa tuyệt đại, mị lực thiên hạ vô song.

Cổ kim không biết có bao nhiêu thiên kiêu chí tôn quỳ gối dưới cung váy của nàng, muốn quỳ liếm nàng còn không được.

Kết quả hiện tại, nàng lại bị vũ nhục và miệt thị như vậy.

Oanh!

Pháp lực của Long Cát công chúa cuộn trào, bùng nổ ra, trong lòng không thể bình tĩnh.

Nàng nhịn không được muốn ra tay, phải dạy cho tên Thần Tử Quân Gia này một bài học.

Mà lúc này, một thanh niên mặc trường bào hắc kim sắc, da thịt tái nhợt, dung mạo tuấn mỹ lại bước ra một bước, hơi chắp tay và nói với Quân Tiêu Dao: “Công tử, Vong Xuyên thật vất vả mới gặp được quái thai cổ đại khác, cảm thấy không kiềm nén được, chẳng biết có thể cho tại hạ ra tay trước không?”

Đi ra người chính là Vong Xuyên.

“Được.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Dù sao hắn cũng không coi Long Cát công chúa ra gì.

Mà nhìn thấy thanh niên đột nhiên đi ra này, rất nhiều người đều

hồ nghi.

Đây là chuyện gì?

Là Quân Tiêu Dao sợ Long Cát công chúa nên để thủ hạ của mình ra chịu chết sao?

“Hắn là ai vậy?”

“Thủ hạ của Quân Tiêu Dao, rốt cuộc có địa vị gì mà lại không biết tự lượng sức mình như vậy, dám ra tay với Long Cát công chúa?”

Lúc này, một vị lão cổ thế lực lớn đánh giá Vong Xuyên, đôi mắt bất giác trừng lớn.

“Chẳng... Chẳng lẽ... Hắn là vị kia?”

“Hả, vị lão tiền bối này, ngươi biết hắn là ai sao?”

“Hình như là... Thánh Tử đã từng mạnh nhất của Luân Hồi Ma Tông... Vong Xuyên!”

“Cái... Cái gì, Thánh Tử của Luân Hồi Ma Tông, Vong Xuyên?”

“Luân Hồi Ma Tông đã là tông phái bất hủ bao nhiêu năm trước rồi, không phải đã sớm biến mất trong con sông dài năm tháng sao?”

“Không đúng, ý ngài chẳng lẽ Vong Xuyên này là... Quái thai cổ đại?”

Tin tức này vừa truyền ra thì tất cả sinh linh khắp Vấn Đạo Sơn đều hơi đơ người.

Rất nhiều người đều biết đến Luân Hồi Ma Tông, dù sao cũng từng là một tông phái bất hủ thanh thế to lớn.

Chỉ là sau đó khiêu khích vùng cấm sinh mệnh, cuối cùng bị giết, biến mất khỏi thời gian

Còn về Vong Xuyên, cũng có một vài người nghĩ tới.

Ngày xưa Luân Hồi Ma Tông thật sự có một vị thiên kiêu tuyệt đại

như vậy, đứng đầu ở thời đại kia.

Chỉ là, rất nhiều người đều không thể liên hệ thanh niên trước mắt với vị Thánh Tử mạnh nhất nọ.

Vong Xuyên bước ra một bước, trong mắt hiện lên một tia cơ trí.

Sở dĩ gã nguyện ý chủ động ra tay, tất nhiên muốn lấy lòng Quân Tiêu Dao, làm việc cho hắn.

Ít nhất ngày sau, sẽ thoải mái hơn một chút dưới tay Quân Tiêu Dao.

Thậm chí, nếu Quân Tiêu Dao tín nhiệm gã, còn sẽ để Quân gia bồi dưỡng gã.

Nghĩ như vậy, chẳng những không có hại, ngược lại còn kiếm lời.

Pháp lực quanh thân Vong Xuyên chấn động, tu vi Thông Thiên Cảnh cũng khuếch tán ra.

Cùng lúc đó, một sức mạnh Luân Hồi khủng bố cũng tràn ngập khắp nơi.

“Sức mạnh kia... Là sức mạnh Luân Hồi!”

“Là Luân Hồi Thánh Thể, thanh niên này thật sự là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông!”

Sau khi Vong Xuyên triển lộ ra Luân Hồi Thánh Thể, thân phận của gã cũng hoàn toàn bị chứng thực.

Không nghi ngờ gì nữa, gã chính là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông, thẳng đến thời đại này mới phá phong xông ra.

Mà kế tiếp, mọi người lại nghĩ tới một điều làm bọn họ cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Vừa rồi hình như Vong Xuyên mới kêu Quân Tiêu Dao là công tử.

“Hay là Thần Tử Quân Gia đã hàng phục một vị quái thai cổ đại?”

“Con mẹ nó nhất định là đang đùa ta, quái thai cổ đại cao cao tại

thượng, tâm cao khí ngạo, sao có thể sẽ thần phục người khác?!”

Nghĩ tới điểm này, rất nhiều thế lực đều khiếp sợ kinh ngạc.

Thiên kiêu đương đại hàng phục quái thai cổ đại, chẳng lẽ bị trái ngược à?

“Thần Tử đại nhân đã hàng phục quái thai cổ đại, Thần Tử đại nhân vô địch đương thời!”

Người trẻ tuổi của Quân gia nghe vậy thì lộ ra vẻ mặt mừng như điên, máu như muốn sôi trào lên!

Ai có thể hàng phục quái thai cổ đại?

Không ai có thể, chỉ có Quân Tiêu Dao làm được!

“Cái gì, ngươi đã thần phục hắn?”

Cho dù là Long Cát công chúa cũng khó nén một tia kinh ngạc.

Nàng ta xem như quái thai cổ đại phá phong sớm nhất trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Trừ phi có quái thai cổ đại khác, hoặc là đại đế hậu duệ, cổ hoàng ấu tử hiện thân, nếu không Long Cát công chúa gần như không tìm thấy đối thủ.

Mà hiện tại, lại có một thiên kiêu trầm miên vô số kỷ nguyên giống như nàng ta thức tỉnh hiện thân.

Quan trọng nhất là, quái thai cổ đại này lại lựa chọn thần phục Quân Tiêu Dao.

Chuyện này thật sự không thể tưởng tượng, đổi mới nhận thức của Long Cát công chúa.

Nghe những lời phê bình đó, Vong Xuyên hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Các ngươi không thể tưởng tượng được thực lực của công tử, chỉ là một đám ếch ngồi đáy giếng mà thôi.”

Trong mắt Vong Xuyên, Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến biến thái.

Đừng nói là quái thai cổ đại khác, cho dù là đại đế hậu duệ hiện thế, truyền nhân vùng cấm phá phong, phỏng chừng cũng chưa chắc là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Hết chương 347.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 348. Vong Xuyên xum xoe

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quái thai cổ đại đã không có khả năng ứng phó trước thực lực của Quân Tiêu Dao.

“Thật là sỉ nhục!” Ánh mắt Long Cát công chúa lạnh như băng.

Tuy nàng ta và Vong Xuyên cũng không phải một thế lực.

Nhưng ít ra đều là quái thai cổ đại trầm miên.

Hành động này của Vong Xuyên không khác nào phá hủy địa vị cao cao tại thượng của quái thai cổ đại trong mắt thế nhân.

“Đừng có nói lời vô nghĩa nữa, muốn tỷ thí với công tử thì hỏi ta trước đi!”

Vong Xuyên ra tay, đấm ra một cú, sức mạnh Luân Hồi kích động.

Trước đó sở dĩ Vong Xuyên mang đến cho người ta cảm giác hơi yếu, là vì đối thủ của gã là Quân Tiêu Dao.

So với Quân Tiêu Dao thì thiên kiêu nào không yếu?

Nhưng trừ Quân Tiêu Dao ra, Vong Xuyên không yếu hơn bất cứ kẻ nào.

Gã vốn là quái thai cổ đại, tích lũy rất sâu, hơn nữa trên người mang Luân Hồi Thánh Thể.

Cho dù đối mặt với Long Cát công chúa cũng có thể đấu một trận.

Nhìn thấy Vong Xuyên ra tay, Long Cát công chúa cũng tung đòn.

Nàng không dây dưa dây cà mà trực tiếp tung ra Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm, muốn dứt khoát giải quyết trận chiến này.

Nếu không nàng và thủ hạ của Quân Tiêu Dao triền đấu lâu quá thì

giống bộ dạng gì.

Vong Xuyên thấy thế, cũng cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Khí tức của gã còn chưa tương dung với khí tức đương đại, không giống Long Cát công chúa đã đang bế quan nên thực lực hoàn toàn khôi phục tới đỉnh cao.

Vong Xuyên tung ra Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn, va chạm với Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm của Long Cát công chúa.

Tiếng leng keng không ngừng vang lên bên tai, hai vị quái thai cổ đại chiến với nhau.

Nhìn thấy một màn hí kịch này, rất nhiều người đều líu lưỡi.

Đã nói là Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa chiến đấu.

Sao lại biến thành thủ hạ của Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa đánh nhau?

Thái Cổ hoàng tộc trước đó còn đắc chí, vô cùng kiêu ngạo, giờ phút này cũng nín thở liễm thanh, vẻ mặt ngượng ngùng, nói không ra lời.

Ai cũng không thể ngờ, Quân Tiêu Dao lại tung chiêu thức ấy, thu phục một vị quái thai cổ đại chiến đấu cho hắn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng đánh nhau như sấm sét vang lên trên đất bằng.

Gợn sóng pháp lực khủng bố khuếch tán ra.

Vong Xuyên và Long Cát công chúa đã đánh tới hồi gay cấn.

Nhìn cảnh tượng này, một ít Tự Liệt của Quân gia đều cảm thán.

Quân Tiêu Dao đã dần dần thoát ly thế hệ trẻ tuổi.

Thậm chí cả thủ hạ của hắn cũng đủ để tranh phong với thiên kiêu đỉnh cấp.

Nhưng trong chiến đấu này, Vong Xuyên vẫn rơi xuống hạ phong.

Không phải là Luân Hồi Thánh Thể của gã yếu, mà là hắn chưa từng bế quan, khí tức chưa tương dung với khí tức của Tiên Vực.

Hơn nữa Long Cát công chúa có rất nhiều thủ đoạn, huyết mạch cũng rất mạnh, bởi vậy Vong Xuyên đã bị áp chế.

Oanh!

Lại là một kích va chạm.

Vong Xuyên và cả Tiểu Lục Đạo Luân Hồi Bàn cùng bị đẩy lui.

Khí huyết trong ngực gã quay cuồng, cốt cách rung động răng rắc.

“Không hổ là Long tộc.” Biểu cảm của Vong Xuyên có chút ngưng trọng.

Nếu không phải gã là Luân Hồi Thánh Thể, nói không chừng thật sự không thể chịu được sức mạnh nhục thân của Long Cát công chúa.

Đừng nhìn ngọc Thể của Long Cát công chúa Thướt tha yểu điệu, nhưng nhục thân kia lại chất chứa sức mạnh vô cùng khủng bố.

Dù sao nàng ta cũng có được huyết mạch cổ hoàng, cũng không phải chuyện đùa.

“Đủ rồi, Vong Xuyên, trở về đi.” Quân Tiêu Dao chú ý chiến cuộc mở miệng nói.

Sắc mặt Vong Xuyên không quá đẹp, từ khi gã xuất thế hạ ở giới, cứ bại rồi lại bại.

Thua Quân Tiêu Dao còn chưa tính, rốt cuộc Quân Tiêu Dao là yêu nghiệt vạn cổ không có một, thua thực bình thường.

Nhưng hiện tại, gã lại bại bởi Long Cát công chúa.

Điều này khiến Vong Xuyên có chút nghẹn khuất.

“Làm công tử thất vọng rồi.” Vong Xuyên lui trở về, chắp tay với

Quân Tiêu Dao.

“Khí tức của ngươi còn chưa đạt tới đỉnh, nhất thời thất lợi là thật bình thường.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Sau khi nói xong, hắn trực tiếp bước ra một bước, giằng co với Long Cát công chúa.

“Rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, trận quyết đấu chung cực cuối cùng!”

Nhìn thấy hai người giằng co, mọi người ở đây đều hưng phấn lên, khẩn trương chú ý.

“Quân Tiêu Dao, lần này nhất định phải làm ngươi nếm phải thất bại!” Sắc mặt Tiêu Trần thật dữ tợn.

Long Cát công chúa đánh giá Quân Tiêu Dao, ánh mắt rất lãnh khốc.

Bởi vì xưng hô miệt thị trước đó của Quân Tiêu Dao đối với nàng ta khiến đáy lòng nàng đã nổi lên sát ý.

“Quân Tiêu Dao, bổn cung sẽ cho ngươi biết, cái giá vũ nhục bổn cung là gì!” Tiếng nói của Long Cát công chúa lạnh như băng.

Khí chất của nàng ta như nữ hoàng vạn cổ, lãnh diễm mà bá đạo.

Quân Tiêu Dao lại a một tiếng rồi cười.

“Ai cho ngươi tự tin, tự cho mình siêu phàm ở trước mặt bản Thần Tử?”

“Đừng nói là ngươi, cho dù là thần phật đầy trời, cũng phải cúi đầu xưng thần trước mặt bản Thần Tử!”

Lời nói của Quân Tiêu Dao bá đạo vô biên khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, hít hà một hơi.

Có câu nói là nói sao làm vậy, không phải cái gì cũng có thể nói bậy.

Có vài lời nói ra là phải gánh vác đại nhân quả.

Mà Quân Tiêu Dao mở miệng nói thần phật đầy trời, cũng phải cúi đầu xưng thần trước mặt hắn.

Đây đã là câu nói đại nghịch bất đạo, nói không chừng sẽ bị trời phạt.

Nhưng Quân Tiêu Dao sợ sao?

Căn bản không sợ!

Bởi vì đây là sự thật, Quân Tiêu Dao có tự tin buông ra những lời tàn nhẫn này!

Câu nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì đã vươn bàn tay ra, pháp lực mênh mông cuồn cuộn vô tận, như sông nước vạn cổ trào dâng!

Hắn có khí phách siêu tuyệt, không chút dây dưa mà trực tiếp ra tay.

Khí phách kinh thế, thiên địa vì hắn mà run rẩy!

Thực lực Thông Thiên Cảnh đại viên mãn không hề giữ lại mà bùng nổ.

“Thật sự là Thông Thiên Cảnh đại viên mãn!”

Khi Quân Tiêu Dao thật sự triển lộ thực lực cảnh giới của bản thân, mọi người mới dám xác định.

Quân Tiêu Dao thật sự đã phá ba đại cảnh giới trong khoảng thời gian ngắn ngủn ở hạ giới.

tu vi hiện tại của hắn đã đuổi sát theo quái thai cổ đại giống như Long Cát công chúa, có thể nói tốc độ tu luyện quá yêu nghiệt.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đàn áp đến, dung nhan của Long Cát công chúa hơi trầm trọng.

Nói thật, tu vi cảnh giới của Quân Tiêu Dao thật sự khiến nàng bất ngờ.

Long Cát công chúa tự cho là thực lực thế hệ trẻ tuổi hiện tại trên Hoang Thiên Tiên Vực lấy nàng là đứng đầu.

Kết quả Quân Tiêu Dao đạt tới trình độ tương đồng với nàng ta trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Điều này khiến trong lòng Long Cát công chúa không thể không dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Long Cát công chúa cũng ra tay, thi triển Nghịch Long Thủ.

Pháp lực biến ảo thành một long trảo dữ tợn, va chạm với cự thủ pháp lực của Quân Tiêu Dao.

Hết chương 348.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 349. Quân Tiêu Dao chiến Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Chỉ thoáng chốc mà trời sụp đất nứt, phong vân chấn động!

Trước đó, khi Long Cát công chúa đối kháng với Quân Lăng Thương và Vong Xuyên, nàng ta đều áp chế bọn họ.

Bởi vì Long Cát công chúa có được huyết mạch cổ hoàng, tuy ngọc thể của nàng tuyết trắng trong suốt, thướt tha yểu điệu, nhưng trình độ sức mạnh và cứng cỏi lại cực kỳ cường đại.

Không có bao nhiêu sinh linh, có thể so sánh nhục thân với Long tộc.

Nhưng hiện tại, hai người quyền chưởng giao phong, thần lực của Quân Tiêu Dao khiến Long Cát công chúa cũng không nhịn được mà biến sắc.

Phanh!

Lực phản chấn khủng bố nổ tung, Long Cát công chúa liên tục lui lại, cánh tay ngó sen trong suốt rung động một trận, như bị cự lực nghiền áp.

Cảnh tượng này khiến tứ phương kinh ngạc, hít hà một hơi.

“Long Cát công chúa lại rơi vào hạ phong?”

“Rốt cục sức mạnh nhục thân của Thần Tử Quân Gia mạnh đến mức nào vậy?”

Rất nhiều tiếng kinh hô vang lên, cho dù là nhân vật thế hệ trước cũng phải giật giật khóe mắt.

Sức mạnh nhục thân của Quân Tiêu Dao mạnh đến mức khiến hư không cũng mơ hồ vặn vẹo.

Long Cát công chúa hít sâu một hơi, ngực phập phồng lên xuống.

Cánh tay nàng ta xuất chưởng đang run lên nhè nhẹ, hình như thiếu chút nữa đã bị đánh trật khớp.

“Quân Tiêu Dao này...” Dung nhan của Long Cát công chúa biến sắc, lần đầu tiên bắt đầu nhìn thẳng vào đối thủ này.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật đạm mạc, chưa lui một bước.

Hắn tùy ý đánh giá dung nhan bị sương mù bao phủ của Long Cát công chúa, đạm mạc mà nói: “Bản Thần Tử không thích che che giấu giấu, đừng giả vờ thần bí.”

Quân Tiêu Dao lại ra tay, sau lưng kéo dài ra Tự Do Chi Dực.

Hai cánh tuyết trắng lập loè quang huy thần thánh càng tô điểm cho Quân Tiêu Dao như thần vương trên trời, mang theo uy nghiêm Thần thánh.

Hắn chấn động hai cánh, thi triển ra cực tốc.

Quyền phong mơ hồ mang theo cự lực vô song, hung hăng đập vào Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa cũng phản kháng, vươn bàn tay ngọc ra, thêm vào sức mạnh huyết mạch cổ hoàng.

Rồng, một tiếng rồng ngâm vang lên.

Một hư ảnh Tổ Long mơ hồ hiện ra, đại biểu cho Long Cát công chúa có được sức mạnh gia trì của Tổ Long.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì trong mắt lập loè một tia miệt thị.

Hắn cũng thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính tới cực hạn.

Mười vạn long tượng vi lạp trong cơ thể cùng bùng nổ.

Đó là mười tỷ cân thần lực.

Đây là khái niệm gì?

Quả thực không thể tưởng tượng, căn bản không giống sức mạnh mà nhân loại có thể khống chế.

Hắn đấm ra quyền phong, không gian phía trước đều nhộn nhạo ra tầng tầng lớp lớp gợn sóng không gian vì thần lực này.

Khi nhìn thấy từng gợn sóng đó, ánh mắt Long Cát công chúa lộ ra một tia kinh hãi.

Phanh!

Cú va chạm bùng nổ, hai người như hai viên cổ tinh, va chạm vào nhau, nhấc lên vạn luồng sóng gió.

Sơn lĩnh chung quanh đều bị sóng khí san bằng, núi đá lăn xuống.

Sức mạnh Quân Tiêu Dao toàn lực bộc phát ra khiến Long Cát công chúa căn bản không thể chịu nổi.

Thân thể mềm mại của nàng ta liên tục lui lại, long khí trong cơ thể chấn động, muốn dỡ xuống sức mạnh này.

Đồng thời, bởi vì sóng khí chấn động, sương mù thần bí bao phủ trên mặt Long Cát công chúa cũng bị đánh xơ xác.

Một dung nhan tuyệt mỹ khuynh thế rốt cuộc cũng lộ ra trước mắt thế nhân.

Mi như trăng non, mắt hàm thu thủy, môi điểm chu đan, thiên tư quốc sắc.

Rất nhiều người đều nhìn ngây người.

Tuy họ biết dung nhan Long Cát công chúa nhất định rất mỹ lệ, lại không ngờ có thể đến mức đây.

“Ngươi...” Ngọc nhan của Long Cát công chúa giận tái đi.

Nàng vẫn luôn duy trì ấn tượng cao quý thần bí trong mắt thế nhân.

Kết quả hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao phá hủy.

Hành động này của Quân Tiêu Dao đã là mạo phạm cực độ đối với nàng ta.

Long Cát công chúa giận dữ, lại thi triển ra chí tôn pháp Long Đế.

Sức mạnh lôi đình khủng bố khuếch tán, hóa thành một con lôi long.

Đó là Lôi Long Liệt Không Kích, lập tức quất mạnh vào đầu Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao tay nâng Nhân Vương Ấn, một hư ảnh đế vương xuất hiện phía sau hắn.

Lấy thực lực hiện tại của Quân Tiêu Dao, chỉ giơ tay nhấc chân thôi đã có chục tỷ thần lực đi cùng.

Cho dù là một chiêu thức bình thường cũng có thể hóa hủ bại thành thần kỳ, bộc phát ra sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng.

Càng đừng nói loại là thần thông Nhân Vương Ấn vốn dĩ đã rất mạnh này.

Quân Tiêu Dao đấm ra một ấn, làm rách nát cả càn khôn, trấn phục thiên hạ.

Con lôi long kia trực tiếp bị chiêu thức của Quân Tiêu Dao làm nổ nát.

Sau đó Quân Tiêu Dao không giảm thế tiến lên, trấn áp về hướng Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa thi triển ra Kim Long Bất Hủ Thuẫn.

Một long ảnh kim sắc hiện lên, quay quanh hư không, hóa thành một kim sắc long thuẫn, muốn chống đỡ được thế công của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao oanh kích một ấn lên đó, làm cả long thuẫn kim sắc

phát ra tiếng chấn động kịch liệt.

“Nát cho ta!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh lẽo.

Hắn có chiêu thức bao la, thần lực vô song, không có bất cứ thứ gì có thể trở cản thế công của hắn.

Sau một tiếng quát lạnh của hắn.

Rắc...

long thuẫn Kim sắc trực tiếp phủ kín vết rạn, sau đó hoàn toàn nổ tung.

Phụt!

khí huyết trong cơ thể Long Cát công chúa chấn động, cả người lại bị đấm lui, dung nhan tuyệt mỹ cũng nổi lên một vệt đỏ ửng không bình thường, hiển nhiên đã bị nội thương.

Nhìn Long Cát công chúa kia bị Quân Tiêu Dao đè đánh, toàn trường là một mảnh tĩnh mịch không một tiếng động.

Ai mà ngờ, Long Cát công chúa trước đó còn vô cùng cường thế, hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao áp chế gắt gao.

“Thật mạnh, sao có thể mạnh như vậy?” Đám người Quân Vô Song và Quân Mộc Lan đều rất kinh ngạc.

Quân Tiêu Dao là nhỏ tuổi nhất trong tất cả Tự Liệt của Quân gia.

Nhưng thực lực của hắn cũng đã vượt qua tất cả các Tự Liệt.

Các tộc lão Quân Chiến Thiên càng vô cùng vừa lòng.

Chuyến này Quân Tiêu Dao hạ giới thật sự có được thay đổi thật lớn.

“Xem ra, bản Thần Tử vẫn quá xem trọng con cá chạch cái nhà ngươi, ngươi làm ta thất vọng quá.” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng sừng sững trên hư không.

Thân thể hắn chưa từng lui về phía sau một bước, cả người mang theo cảm giác cường thế bá đạo không gì sánh kịp.

Nếu nói khí chất của Long Cát công chúa là nữ hoàng vạn cổ độc tôn.

Vậy Quân Tiêu Dao chính là thần vương làm chúa tể tất cả.

Giữa hai bên, một là trên trời một ở dưới đất, không thể so sánh được!

Hết chương 349.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 350. Tung ra Bàn Hoàng Kiếm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe trào phúng miệt thị trần trụi của Quân Tiêu Dao, dung nhan tuyệt mỹ của Long Cát công chúa cũng vì phẫn nộ mà đỏ lên.

Từ trước đến nay, nỗi lòng nàng ta luôn cực kỳ bình tĩnh, như giếng cổ không gợn sóng, không có kẻ nào có thể nhiễu loạn tâm cảnh của nàng.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao há miệng là nói cá chạch cái, khiến nàng ta khó có thể duy trì bình tĩnh.

Dù thế nào, Long Cát công chúa cũng là nữ tử, tuyệt đối không thể chịu đựng xưng hô có tính vũ nhục như vậy.

“Đừng vội đắc ý, năng lực của bổn cung còn chưa hoàn toàn triển lộ!” Long Cát công chúa khẽ kêu, lại thi triển cực chiêu.

Một hư ảnh chân long khủng bố xuất hiện, mở cái miệng khổng lồ ra, cứ như mang theo năng lực cường đại cắn nuốt vạn giới.

Đây chính là một môn cường chiêu trong Long Đế điển của Long Cát công chúa, huyền long Thôn Thiên thuật!

Huyền long ngửa mặt lên trời thét dài, há mồm hút một cái, tầng mây đầy trời đều bị cuốn vào trong đó.

Rất nhiều rất nhiều tu sĩ thế hệ trước vội vàng thi triển các loại lồng khí, bao phủ đệ tử nhà mình, rất sợ bị lan đến.

“So cắn nuốt với ta?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra một nụ cười trào phúng.

Hắn tùy tiện vung tay, lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện ra.

Thật là Thôn Thần Ma Công!

“Loại công pháp này là...”

Rất nhiều người nhìn thấy Quân Tiêu Dao thi triển chiêu thức thì trừng lớn đôi mắt, trong lúc nhất thời đầu óc giống như chập mạch.

“Không sai, là Thôn Thần Ma Công, Thần Tử Quân Gia được được truyền thừa Thôn Thần Ma Công!” Có trưởng lão thế lực lớn nhịn không được kinh hô.

Thôn Thiên Ma tổ từng nhấc lên một phen huyết vũ tinh phong ở Tiên Vực, tất nhiên Thôn Thần Ma Công của lão ta cũng bị người ta biết được.

Mọi người không nghĩ tới Quân Tiêu Dao lại có được truyền thừa của Thôn Thần Ma Công.

“Quá khủng bố, Thần Tử Quân Gia lại có được Thôn Thần Ma Công, về sau đối thủ của hắn phải cẩn thận.”

“Đúng vậy, lấy tính cách hung tàn đối đãi với kẻ địch của Thần Tử Quân Gia, có Thôn Thần Ma Công thì chẳng phải đối thủ của hắn sẽ không còn được toàn thây luôn sao?”

Quân Tiêu Dao có tiếng đối đãi hung tàn với kẻ địch.

Rất nhiều người đều lòng mang sợ hãi.

Nếu là những người khác có được Thôn Thần Ma Công, rất nhiều thế lực nhất định sẽ công kích tập thể.

Nhưng người có được Thôn Thần Ma Công là Quân Tiêu Dao, mọi người cũng không dám nói cái gì.

Huyền Long Thôn Thiên Thuật của Long Cát công chúa rất mạnh, nhưng rốt cuộc chỉ là một chiêu thức trong Long Đế điển thôi.

Mà Thôn Thần Ma Công chính là chí tôn pháp hoàn chỉnh, chuyên tu luyện lực cắn nuốt, uy năng càng thêm khủng bố, còn mạnh hơn cả huyền long Thôn Thiên thuật.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, lốc xoáy cắn nuốt Quân Tiêu Dao tung ra trực tiếp cắn nuốt toàn bộ huyền long vào, luyện hóa tan vỡ thành hư vô.

Nhìn thấy chiêu thức của mình lại bị Quân Tiêu Dao khắc chế, sắc mặt Long Cát công chúa cũng trở nên hết sức ngưng trọng.

Trước đó nàng ta đối phó với Quân Lăng Thương và Vong Xuyên đều là một đường áp chế, chiếm cứ thượng phong.

Nhưng là hiện tại, nàng lại bị Quân Tiêu Dao ngăn chặn gắt gao.

Cho dù là nhục thân hay là thần thông, đều bị Quân Tiêu Dao khắc chế.

“Bổn cung không tin!” Mái tóc đen của Long Cát công chúa phất phới, đôi đồng tử như bị nhuộm đẫm thành kim sắc.

Điều này đại biểu Long Cát công chúa đã thúc giục pháp lực thần năng của mình tới cực hạn.

Nàng ta là quái thai cổ đại, còn là Long tộc công chúa chảy xuôi huyết mạch cổ hoàng.

Ngạo khí của nàng ta cao hơn bất cứ kẻ nào, tất nhiên không muốn bị Quân Tiêu Dao áp chế như vậy.

“Long Đế điển, thiên long khiếu thế ba!”

Long Cát công chúa tung ra cực chiêu, một long đầu cực đại xuất hiện, cứ như đè ép nhật nguyệt, giống như một cổ tinh cực đại.

Long đầu há mồm, sóng quang diệt thế khủng bố chấn động lan ra, thổi quét bốn phía.

Chung quanh có đại nhân vật ra tay, hóa ra lồng giam thiên địa, đóng cửa không gian tứ phương, tránh cho dư sóng phá hủy cả tòa Vấn Đạo Sơn.

Chiêu này của Long Cát công chúa một cực kỳ khủng bố, giống như diệt thế.

Nơi sóng quang đi qua, ngọn núi nổ tung, cây rừng hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Sợ là bất cứ tu sĩ Thông Thiên Cảnh nào khi gặp phải chiêu này

cũng đều sẽ trực tiếp bị chấn thành thịt băm.

Cho dù là thiên kiêu Thông Thiên Cảnh, cũng sẽ bị thương nặng.

Mà Quân Tiêu Dao lại đứng sừng sững trên hư không, một tay đặt ở sau người, tay còn lại khép chặt năm ngón, đấm ra một quyền!

Giống như sáu thế giới cùng nghiền áp ra, từng mảnh sức mạnh Luân Hồi phát ra, nổ vang hư không.

Sáu cái lốc xoáy luân hồi này cứ như sáu tiểu thế giới, đấm ra từ quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Đó là quyền pháp tối cao, Lục Đạo Luân Hồi Quyền!

Một quyền đấm ra, hư không sôi trào.

Sóng quang khủng bố trực tiếp bị quyền phong đánh tan, căn bản không thể ngăn cản sức mạnh kinh khủng này.

Sắc mặt Long Cát công chúa thay đổi kịch liệt, quyền quang luân hồi kinh khủng khiến nàng cũng cảm nhận được nguy hiểm cực độ.

Leng keng!

Một tiếng kiếm minh chói tai phát ra.

Long Cát công chúa lại tung ra Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm!

Ánh mắt của mọi người đều bình tĩnh nhìn chiến cuộc, một mặt kinh ngạc với uy lực khủng bố của Quân Tiêu Dao Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Mặt khác cũng muốn biết lịch sử có tái diễn hay không.

Quân Tiêu Dao có bị Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm làm bị thương nặng hay không?

Nhìn Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm mơ hồ mang theo long khí mênh mông cuồn cuộn kia chém đến, khóe môi Quân Tiêu Dao tràn ra một nụ cười lạnh.

“Thật cho rằng dùng một thanh kiếm là có thể lật bàn, trợn to đôi mắt của ngươi lên mà nhìn cho rõ ràng!”

Quân Tiêu Dao giơ tay lên, bắt một cái về hướng hư không.

Vào thời khắc mọi người ở đây nghi hoặc kinh ngạc trong lòng.

Mảnh hư không này lại vỡ ra, một thanh cổ kiếm tràn ngập đế uy mênh mông cuồn cuộn xé rách hư không lao ra.

Kiếm quang này làm rạng rỡ cả cửu thiên thập địa!

Đế uy này có thể thổi quét thập giới Bát Hoang!

Ầm ầm ầm!

Cổ kiếm vừa ra, hư không sôi trào!

Đúng là đế binh, Bàn Hoàng Kiếm!

Chấn động!

Chấn động không gì sánh kịp!

Khi Bàn Hoàng Kiếm hiện thế, tất cả mọi người ở đây đều ngơ ra, đầu óc tê dại, cả người run rẩy.

“Uy thế đó... Là đế binh!”

“Là Bàn Hoàng Kiếm, sao đế binh của Bàn Võ Thần Triều lại nằm trong tay Quân Tiêu Dao?”

“Trời ạ, một mình Thần Tử Quân Gia lại có được một thanh đế binh, sao có thể!”

Tiếng chấn động xôn xao vang vọng cả thiên địa.

Đầu óc tất cả mọi người đầu ngơ ra, miệng khô lưỡi khô.

Đó chính là đế binh.

Hết chương 350.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 351. Đế binh mang đến chấn động thật lớn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đối với thế lực bất hủ mà nói, có thể nói đế binh là nội tình vô thượng, nhưng hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao tung ra dễ như trở bàn tay.

Điều này làm nổ tung cả tròng mắt mọi người!

“Bàn Hoàng Kiếm!”

Phía Bàn Võ Thần Triều, sắc mặt rất nhiều tu sĩ thần triều đều đọng lại, hô hấp cũng đình chỉ.

“Chủ nhân thật sự gom đủ Bàn Hoàng tam kiếm.” Võ Minh Nguyệt lẩm bẩm dưới đáy lòng, càng sùng bái Quân Tiêu Dao hơn.

Mà các Hoang Cổ thế gia, thế lực bất hủ, Thái Cổ hoàng tộc đều trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt ngơ ngác.

Cho dù là những người trong Quân gia đều có chút ngơ ngác, cả đám người dại ra!

“Tiêu Dao có được một thanh đế binh?” Đầu óc Quân Chiến Thiên đột nhiên không minh mẫn, có chút chập mạch.

Cho dù ở là Quân gia thì cũng chỉ có vài món Đế binh mà thôi.

Quân Tiêu Dao lại tìm thấy một đế binh?

Cho dù cực kỳ tự tin với tôn nhi nhà mình thì Quân Chiến Thiên cũng thật sự không nghĩ tới Quân Tiêu Dao có năng lực như vậy, mang đến cho Quân gia một kinh hỉ lớn như vậy.

“Ha ha, không hổ là Thần Tử của Quân Gia ta!” những tộc lão Quân gia còn lại không ngừng cười to, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ta phục, ngươi thì sao?” Đệ Tam Tự Liệt Quân Mộc Lan ngơ ngác nói.

“Ta cũng phục.” Đệ Nhị Tự Liệt Quân Vô Song đờ đẫn trả lời.

“Tiêu Dao đường đệ, ta không bằng ngươi...” Quân Lăng Thương thán phục, lòng tranh đấu trong lòng cũng hoàn toàn tắt ngúm.

Người ta lấy ra được cả đế binh, còn so thế nào được?

Lấy đầu so à?

So với những người chấn động, hoặc là ngơ ngác, hoặc là không thể tin ở đây, Long Cát công chúa trong trung tâm cuộc chiến như quét sơn lên lệ nhan, lập tức trắng bệch đi.

Trạng thái của nàng ta cũng không ổn định.

Lấy ra được cả đế binh thì còn so thế nào?

Ở trước mặt đế binh, Long Cát công chúa nàng cũng chỉ là con cá chạch cái mà thôi, thậm chí còn không bằng!

Đế binh là khái niệm gì, đó chính là vũ khí mang tính chiến lược.

Nói chung, nó là nội tình mà cả một thế lực bất hủ cũng sẽ không dễ dàng lấy ra.

Trừ phi muốn triển khai bất hủ chiến, sinh tử đấu, hoặc liên quan đến vận mệnh tồn vong của một thế lực bất hủ thì mới tung ra.

Nếu không thì ai rảnh rỗi không có chuyện gì lại mang theo đế binh chạy khắp nơi?

Cũng bởi vậy, đế binh gần như rất ít hiện thế.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ, cả đời cũng không nhìn thấy đế binh một lần.

Nhưng là hiện tại, trước mặt đông đảo thế lực, vô số sinh linh, Quân Tiêu Dao lại trực tiếp lấy ra Bàn Hoàng Kiếm như vậy.

Quan trọng nhất chính là, đế binh này còn không phải của Quân

gia, là thuộc về bản thân Quân Tiêu Dao.

Điều này có chút khủng bố.

Tổ Long Sào cũng không phải không có đế binh, nhưng căn bản không có khả năng đưa cho Long Cát công chúa sử dụng.

Làm vậy quá xa xỉ.

“Đậu xanh rau má, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy đế binh, chụp ảnh lưu niệm một chút.”

Một thiên kiêu thế lực bình thường hưng phấn lấy ra một quang ảnh thạch, ghi lại hình ảnh chung của mình với đế binh nơi xa.

Loại hành động này nhìn như buồn cười, nhưng không ai chê cười hắn.

Bởi vì đa số thế hệ trẻ tuổi ở đây đều chưa từng nhìn thấy đế binh.

Cho dù là thế hệ trước cũng không nhiều người nhìn thấy được.

Hoang Thiên Tiên Vực đã lâu không xảy ra bất hủ chiến.

Tu sĩ toàn trường đều líu lưỡi.

Sinh linh Tổ Long Sào còn dậm chân, sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Một trận chiến của người trẻ tuổi, ngươi lại tung ra đế binh.

Cảm giác này thật giống như tiểu hài tử hai ba tuổi vốn đang cầm mộc kiếm đánh nhau, kết quả một tên trong đó đột nhiên nâng ra một cây súng Gatling...

Ầm ầm ầm!

Khi mọi người còn đang đắm chìm trong chấn động.

Bàn Hoàng Kiếm đã tản mát ra kiếm quang khủng bố.

Bởi vì nó cảm nhận được khiêu khích.

Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm chém tới ngang trời.

Tuy rằng thanh kiếm này cũng cấu thành từ tài liệu thần thánh rèn đế binh.

Nhưng so với đế binh thì vẫn có khác biệt bản chất, hai bên không phải tồn tại cùng cấp số.

Hiện giờ tất nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng thật sự phát huy ra được uy lực của Bàn hoàng kiếm.

Nhưng cho dù chỉ là một phần vạn uy lực, cũng tuyệt đối không phải thiên kiêu khác có thể chịu được.

Leng keng!

Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm còn chưa tiếp xúc đến Bàn Hoàng Kiếm, chỉ va chạm với kiếm quang của Bàn Hoàng Kiếm mà đã lập tức bị đánh bay ra.

Trên mũi kiếm kia lại xuất hiện chỗ hổng, cả chuôi kiếm như lan tràn ra vài vết rạn.

“Trở về!” Lệ nhan của Long Cát công chúa thất sắc.

Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm chính là binh khí của riêng nàng.

Ngày sau nếu uẩn dưỡng tốt, nói không chừng có thể theo nàng cùng trưởng thành, trở thành chuẩn đế binh, thậm chí là đế binh.

Hiện tại nhìn thấy Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm bị tổn thương, trái tim Long Cát công chúa như lấy máu, có chút đau lòng.

Người của Quân gia thấy tình cảnh này thì vô cùng vui sướng, như phát tiết ra một cục nghẹn.

Trước đó Long Cát công chúa đột nhiên tung ra kiếm này, mới làm Quân Lăng Thương bị thương.

Nếu không phải như vậy, Quân Lăng Thương tuyệt đối không dễ dàng thua như vậy.

Hiện tại, Long Cát công chúa lại muốn lấy chiêu này đối phó Quân Tiêu Dao.

Kết quả ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ngược lại làm Long Văn Hắc Kim Thánh Kiếm của mình bị tổn thương.

Thánh kiếm bay ngược ra sau, bị Long Cát công chúa khống chế.

Nhưng là kiếm quang cuốn theo đến vẫn làm Long Cát công chúa bị đẩy lui, cổ họng nảy lên một chút ngọt, lại bị nàng áp chế xuống.

Nhìn dáng vẻ có chút chật vật của Long Cát công chúa, mọi người ở đây đều cảm thán.

Vậy còn đánh thế nào?

Căn bản không đánh nổi!

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật quá đáng, đây là trận chiến của thế hệ trẻ tuổi, ngươi lại tung ra đế binh!” Có sinh linh Tổ Long Sào đang rống giận.

Nếu không phải vì đế binh, Long Cát công chúa tuyệt đối không đến mức bị áp chế thành như vậy.

“Đúng vậy, chỉ dựa vào đế binh thì tính là bản lĩnh gì!”

Sinh linh của Vạn Hoàng Linh Sơn và Kỳ Lân Cổ Động cũng hét lớn.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, Long Cát công chúa của Tổ Long Sào bị thua thì tất cả Thái Cổ hoàng tộc đều sẽ mất mặt.

Đối mặt với những lời chỉ trích vô cớ đó, Quân Tiêu Dao lại bình tĩnh trước sau như một.

Nỗi lòng của hắn như giếng cổ không gợn sóng, không ai có thể đánh vỡ.

“À? Bản Thần Tử có nói qua là không cho Long Cát công chúa sử dụng đế binh sao, nàng có thể dùng mà.”

Quân Tiêu Dao không mặn không nhạt mà buông ra một câu, lại làm cả đám sinh linh Thái Cổ hoàng tộc á khẩu không trả lời được, nói không nên lời một câu phản bác.

Hết chương 351.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 352. Có phải chơi không nổi hay không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đúng vậy!

Quân Tiêu Dao chưa nói Long Cát công chúa không thể dùng đế binh.

Nhưng mà.

Ai cũng có thể tùy tiện móc ra một thanh đế binh giống Quân Tiêu Dao sao?

Long Cát công chúa nghe thấy lời này thì thiếu chút nữa tức đến nội thương.

Quân Tiêu Dao này không mặn không nhạt buông ra một câu, chẳng những làm Thái Cổ hoàng tộc á khẩu không trả lời được, còn hung hăng tát cho Long Cát công chúa một tát.

Sao nàng ta có thể mang theo đế binh bên người?

Mà nghe Quân Tiêu Dao phản bác như vậy, mọi người chung quanh cũng tấm tắc cảm thán.

“Nghe nói ngày thường tuy Thần Tử Quân Gia không nói nhiều lắm, nhưng chỉ cần vừa lên tiếng thì có thể làm kẻ địch tức đến nội thương.”

“Không sai, đấu võ mồm thì Thần Tử Quân Gia không sợ bất cứ kẻ nào khiêu khích.”

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao cầm Bàn Hoàng Kiếm trong tay, đứng sừng sững trên hư không, cả người siêu trần thoát tục, như thần vương kiếm đạo.

Long Cát công chúa hoàn toàn không dám làm bừa, nàng ta quá

kiêng kỵ Bàn Hoàng Kiếm.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao có thể tùy ý tung ra Bàn Hoàng Kiếm, là bởi vì hắn có tự tin không ai dám cướp đoạt Bàn Hoàng Kiếm từ trên người hắn.

Nếu là dạng thiên kiêu không có bối cảnh gì, dám để lộ đế binh trước công chúng thì chính là tìm đường chết.

“Có phải chơi không nổi không, chơi không nổi thì cứ việc nói thẳng, có lẽ bản Thần Tử sẽ khoan dung một chút.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Nụ cười này kích thích trầm trọng đến tự tôn của Long Cát công chúa.

Nàng ta muốn phản bác, muốn phản kháng.

Nhưng cảm nhận được uy thế của đế binh, xúc động này lại bị đè ép xuống.

Long Cát công chúa chưa bao giờ cảm thấy khuất nhục như thế!

Nàng đường đường là Hậu duệ của cổ Hoàng, quái thai cổ đại của Tổ Long Sào, thế mà lại bị đè ép nói không ra được một câu.

Thật lâu sau, Long Cát công chúa mới siết chặt bàn tay ngọc, nặn ra một câu từ kẽ răng.

“Nếu không có đế binh thì bổn cung tuyệt đối không sợ ngươi!”

Những lời này cũng có nghĩa là Long Cát công chúa chịu thua, không dám chống lại đế binh.

“A... Xem ra là chơi không nổi, không sao, bản Thần Tử có thể thành toàn cho ngươi, dù sao...”

“Giết gà cần gì dao mổ trâu!”

Quân Tiêu Dao nhìn xuống từ trên cao, giọng điệu lạnh nhạt, hết sức châm chọc.

Ý của lời nói là, đối phó với Long Cát công chúa thì không cần sử dụng đế binh.

Phổi Long Cát công chúa muốn nổ tung, dung nhan tuyệt mỹ đỏ lên.

Nàng thật sự muốn trực tiếp xé xác Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao...”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao muốn thu hồi Bàn Hoàng Kiếm, mọi người trong Quân gia đều có chút lo lắng.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại vân đạm phong khinh.

Tất nhiên hắn không phải ngốc tử có đế binh mà không cần gì.

Nếu là ở đế lộ, hoặc là sinh tử tranh phong nào khác, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ dùng đế binh.

Cái gọi là quyết đấu công bằng không bằng cái rắm trong mắt Quân Tiêu Dao.

Có thể cười đến cuối cùng mới là kẻ chiến thắng.

Nhưng tình huống hiện tại bất đồng.

Đây là tỷ thí ước đấu.

Nếu Quân Tiêu Dao vận dụng đế binh, mặc dù có thể nhẹ nhàng trấn áp Long Cát công chúa, nhưng mọi người cũng đều sẽ cho rằng, đây là công lao của đế binh, không có liên quan gì nhiều đến Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao muốn thanh danh của Quân gia đại chấn, nhất định phải dựa vào bản lĩnh của mình để trấn áp Long Cát công chúa.

Cũng vì suy tính này mà Quân Tiêu Dao mới lựa chọn thu hồi Bàn Hoàng Kiếm.

Nếu đổi lại là trường hợp khác, phỏng chừng Quân Tiêu Dao sẽ trực tiếp dùng đế binh làm thịt Long Cát công chúa.

“Hả, Thần Tử của Quân Gia thật sự thu hồi Bàn Hoàng Kiếm?”

“Có quyết đoán, nếu dùng đế binh thì trận chiến đấu này chẳng còn gì bất ngờ cả.”

“Thật ra như vậy cũng tốt, có thể biết thực lực chân chính của Thần Tử Quân Gia, nếu không thì công lao đều ở đế binh.”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao thu hồi Bàn Hoàng Kiếm, mọi người ở đây đều nói nhỏ khe khẽ.

Luồng đế uy kia chậm rãi tan đi, rốt cuộc Long Cát công chúa cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nàng thật sợ Quân Tiêu Dao đánh nhất kiếm xuống, nàng tuyệt đối không ngăn lại được.

Đã không có đế binh uy hiếp, khí thế của Long Cát công chúa lại bùng nổ, cả người đều mang theo một khí tức lạnh lẽo, nộ ý nghiêm nghị.

“Long Cát công chúa tức giận rồi, thú vị đây.”

“Khiêu khích lửa giận của quái thai cổ đại, xem Thần Tử Quân Gia ứng phó thế nào đi.”

Mái tóc đen của Long Cát công chúa tung bay theo gió, hai long giác màu ngọc bạch trên trán vầng tuyết trắng cũng phát ra ánh hào quang.

Hiển nhiên Long Cát công chúa tức giận không nhẹ.

Nàng ta không sợ Quân Tiêu Dao lật lọng mà tung ra Bàn Hoàng Kiếm lần nữa.

Dù sao cũng ngay trước mặt nhiều người như vậy, trừ phi Quân Tiêu Dao muốn Quân gia mất mặt, nếu không thì hắn nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn.

Nhưng nói thật thì Long Cát công chúa đã thua.

Thật ra Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp nghiền áp nàng.

Cũng bởi vậy, Long Cát công chúa muốn hòa nhau một ván.

Ít nhất đã không có đế binh, nàng vẫn có cơ hội.

“Máu Cổ hoàng!” Long Cát công chúa quát lạnh, khí huyết cả người mênh mông, giống như núi lửa bùng nổ.

rốt cuộc nàng ta cũng hoàn toàn thúc giục huyết mạch cổ hoàng của mình.

Ở phía sau nàng ta như xuất hiện một Thương Long vạn trượng, long khu như sơn lĩnh mà uốn lượn vào sâu trong hư không.

khí tức kia mạnh đến kinh người.

Thái Cổ hoàng tộc, có một ưu thế thật lớn, chính là sức mạnh huyết mạch truyền thừa.

Sức mạnh truyền thừa này hết sức cường đại, có thể mang đến gia trì thật lớn cho hậu nhân có được huyết mạch.

Trong phút chốc, khí tức của Long Cát công chúa liên tục bùng nổ, lại mơ hồ có được uy thế Thần Hỏa Cảnh.

Cùng lúc đó, ngoài thân nàng như hiện ra một nhuyễn giáp vừa người thương thanh sắc.

Đây cũng là phòng ngự cụ tượng hóa từ sức mạnh huyết mạch.

Chỉ trong nháy mắt, khí chất của Long Cát công chúa đã chuyển từ một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại mặc cung váy thành nữ chiến thần oai hùng vô song thân khoác nhuyễn giáp.

Nhìn Long Cát công chúa khí tức bùng nổ, thay hình đổi dạng kia, rất nhiều người đều cảm thán.

Không hổ là quái thai cổ đại tích lũy vô số kỷ nguyên, cứ tung hết át chủ bài này đến át chủ bài khác.

Nếu Quân Tiêu Dao không cần đế binh, thắng bại trận này cũng khó liệu trước.

“Quân Tiêu Dao, lại thử một lần!” Long Cát công chúa khẽ kêu một tiếng, khí tức bức nhân.

Nàng như biến thành nữ chiến thần Long tộc, mơ hồ mang theo sức mạnh huyết mạch vô song, oanh kích về hướng Quân Tiêu Dao.

Hết chương 352.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 353. Long Cát công chúa bị thương nặng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chiêu này đã có thể sánh ngang uy năng của Thần Hỏa Cảnh.

“Thay đổi có cái áo choàng đã mang đến cho ngươi tự tin như vậy sao?”

“Để bản Thần Tử nói cho ngươi biết cái gì gọi là tuyệt vọng!”

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng dâng lên lãnh mang.

Tuy Long Cát công chúa là mỹ nhân tuyệt đại, nhưng hắn cũng không chút lưu thủ.

Pháp lực Thông Thiên Cảnh đại viên mãn bùng nổ!

Chục tỷ cân thần lực của Tượng Thần Trấn Ngục Kính bùng nổ!

Hắn đấm ra một quyền, trên cánh tay lượn lờ tiên quang vô tận.

Là một khối lại một khối Đại La Tiên Cốt đang tỏa sáng.

Ba lớp sức mạnh gia trì làm một quyền của Quân Tiêu Dao trở nên kinh thế!

Oanh!

Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa va chạm vào nhau, quyền chưởng đối diện.

Phanh!

Giống như sấm sét chấn thế, tiếng va chạm khủng bố nổ vang bên tai mọi người.

Trong cú va chạm mạnh đến cực điểm này, Long Cát công chúa lại bị đẩy lui.

Quân Tiêu Dao không lưu thủ chút nào, lập tức vươn ra Tự Do Chi Dực, liên tục huy quyền.

Mỗi một quyền đều mang theo cả chục tỷ cân thần lực, còn thêm vào sức mạnh của Đại La Tiên Cốt.

Vô số quyền này giáng xuống thì một ngôi sao cũng bị đập nát, càng đừng nói là một người.

Rốt cuộc trên mặt Long Cát công chúa cũng lộ ra giật mình.

Nàng thêm vào sức mạnh **huyết mạch cổ hoàng** mà còn không thể thắng được Quân Tiêu Dao ở phương diện nhục thân.

Điều này không tránh khỏi làm người ta cảm thấy vô lực.

Quân Tiêu Dao giơ tay nắm một cái, pháp lực hội tụ, hóa thành một trường mâu kim sắc, tản ra khí tức thần thánh.

Đó chính là phiên bản tiến hóa của Minh Thần chi Mâu, Thiên Thần chi Mâu.

Quân Tiêu Dao một tay tung ra Thiên Thần chi Mâu, lực đạo khủng bố gần như có thể xuyên thủng hư không.

Long Cát công chúa vội vàng kết ấn đối kháng, nhưng vẫn khó có thể ngăn cản sức mạnh to lớn ngập trời mà Thiên Thần chi Mâu cuốn theo.

Phụt một tiếng.

Long Cát công chúa cường thế vô địch, rốt cuộc cũng hộc ra một ngụm máu tươi.

“Long Cát công chúa lại hộc máu bị thương!” Rất nhiều người đang lớn tiếng kêu gọi.

Rất nhiều sinh linh Thái Cổ hoàng tộc còn kêu to, không thể tin nổi.

Hiện tại, Long Cát công chúa có thể xem như một trong những thiên kiêu dẫn đầu của Thái Cổ hoàng tộc.

Kết quả lại bị Quân Tiêu Dao đánh bị thương.

Quân Tiêu Dao thừa thắng xông lên.

Binh Phạt Quyết, Nhân Vương Ấn, Thiên Địa Hồng Lô, Lục Tiên Kiếm Quyết.

Đủ loại thần thông võ học bị Quân Tiêu Dao tung ra, vô cùng thuần thục, đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.

Đến cuối cùng, thậm chí Quân Tiêu Dao còn dùng Lục Đạo Luân Hồi Quyền, khống chế sáu loại thần thông võ học.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền vốn là một môn quyền pháp tối cao, hết sức thâm ảo, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng vẫn đang lĩnh ngộ.

Mà trong đó có một cách biến hóa, đó là dung hợp sáu loại thần thông võ học tiến vào sáu lốc xoáy luân hồi.

Một quyền này đi xuống, tương đương là sáu loại đại thần thông cộng thêm Lục Đạo Luân Hồi Quyền cùng được thi triển ra.

Uy lực kia quả thực không thể tưởng tượng.

“Thiên Thần chi Mâu, binh phạt quyết, Nhân Vương Ấn, Lục Tiên Kiếm Quyết, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, Chân Long Khốn Thiên Thuật!”

Quân Tiêu Dao cùng tung ra sáu loại thần thông, hóa thành sáu lốc xoáy luân hồi, mỗi một lốc xoáy đều là một loại thần thông.

Cộng thêm sức mạnh bản thân Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Một quyền này giáng xuống, hư không chấn động kịch liệt, nhà giam không gian do đại nhân vật thiết lập chung quanh cũng trực tiếp tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ hư không.

Sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi Quyền đã thật sự bị Quân Tiêu Dao hoàn toàn khai quật!

Một quyền này quả thực có thể đánh tan biến chư thiên, kéo vào chúng sinh luân hồi tử vong!

“Mạnh quá, đây rốt cục là quyền pháp khủng bố cỡ nào, lại có thể khống chế các thần thông khác?” Một ít thiên kiêu đều xem ngây người, giống như thạch hóa.

Bọn họ chưa từng nghe thấy hay nhìn thấy loại quyền pháp cường đại này.

“Quyền pháp này...” Trong mắt Vong Xuyên bắn ra ánh sao, hết sức kích động.

Gã có thể cảm nhận được, quyền pháp này quá phù hợp với Luân Hồi Thánh Thể của mình.

Quả thực chính là chế tạo dành riêng cho gã.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng có thể khống chế hoàn mỹ Lục Đạo Luân Hồi Quyền này.

Bởi vì Chí Tôn Cốt của hắn có chứa thần thông Luân Hồi, cũng có thể phát huy uy lực của Lục Đạo Luân Hồi Quyền đến tận cùng.

“Ta nhất định phải biểu hiện thật tốt, hy vọng ngày sau công tử có thể ban quyền pháp này cho ta.” Vong Xuyên càng hạ quyết tâm trong lòng.

Chỉ vì Lục Đạo Luân Hồi Quyền này, gã cũng sẽ thiệt tình thần phục Quân Tiêu Dao.

Ầm ầm ầm!

Quyền phong khủng bố của Quân Tiêu Dao nghiền áp hư không, sáu lốc xoáy luân hồi mơ hồ mang theo sức mạnh vô tận nghiền áp về hướng Long Cát công chúa.

Trong lòng Long Cát công chúa cũng khó tránh khỏi dâng lên một tia sợ hãi.

Bởi vì chiêu này của Quân Tiêu Dao quá mạnh, quả thực không giải nổi.

“Cổ hoàng chi nộ!”

Long Cát công chúa thúc giục huyết mạch cổ hoàng đến tận cùng, hư ảnh Thương Long lan tràn vạn trượng phía sau nàng cũng phát ra một tiếng rít gào chấn động cửu tiêu.

Chiêu thức của hai người ầm ầm va chạm.

Quang hoa vô cùng chói mắt nổ bắn ra.

Gợn sóng chấn động khủng bố thổi quét bát phương, đánh bay đông đảo tu sĩ.

Mà giữa va chạm cực điểm như vậy, nhuyễn giáp trên người Long Cát công chúa vỡ vụn, ngọc thể cũng lan tràn vết rách.

Môi thơm còn hộc ra một ngụm máu tươi, hòa lẫn với nội tạng rách nát.

Cả người nàng ta giống như một viên đạn pháo, ầm ầm đập vào một sơn lĩnh, đánh sụp cả đỉnh núi kia.

Mà Quân Tiêu Dao thì đứng sừng sững trên cửu tiêu, bất động không lung lay, Thanh Thiên Tổ Long Giáp bám vào trên người thay hắn chặn lại dư chấn.

Một quyền của Quân Tiêu Dao đã định thắng bại!

Khắp Vấn Đạo Sơn, giờ phút này đều rơi vào tĩnh mịch tuyệt đối.

Chỉ có dư âm pháp lực chấn động giống như gió lốc không ngừng gột rửa, thật lâu cũng không thể yên lặng.

Một quyền này của Quân Tiêu Dao có uy lực mạnh đến tuyệt đỉnh, làm chấn động mọi người.

Ai có thể nghĩ đến, quyền pháp của Quân Tiêu Dao còn có thể đồng thời thêm vào sáu loại thần thông võ học.

Cứ như vậy, Quân Tiêu Dao giáng xuống một quyền, chẳng phải cùng lúc bạo phát bảy loại thần thông võ học cường đại.

Vậy thì ai chống lại nổi?

Mà bên kia, bóng người của Long Cát công chúa đã bị mai một trong một dãy núi sụp đổ.

Nhìn theo tình hình trước đó thì tất nhiên Long Cát công chúa còn sống, chỉ là phỏng chừng trạng thái sẽ rất chật vật.

“Công chúa điện hạ!”

Bốn long tướng bảo hộ Long Cát công chúa đều thay đổi sắc mặt, muốn ra tay kiểm tra, nhưng lại bị tộc lão Quân gia ngăn cản.

Hết chương 353.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 354. Át chủ bài của Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thắng bại còn chưa kết thúc, Tổ Long Sào các ngươi đã nhận thua rồi sao?”

Nghe thấy lời này, sắc mặt bốn long tướng âm trầm như nước, cuối cùng vẫn không nhúng tay.

Còn về Tiêu Trần, cả người hắn ta đều dại ra, không phục hồi tinh thần lại.

Trước đó hắn ta đặt hy vọng báo thù duy nhất lên người Long Cát công chúa.

Nhưng hiện tại thì sao?

Cả Long Cát công chúa cũng bị Quân Tiêu Dao đánh thành con chó!

“Sao có thể, chẳng lẽ hắn... Thật sự vô địch sao?” Tiêu Trần thất thần lẩm bẩm, hoàn toàn mất hồn mất vía.

Toàn bộ trường hợp an tĩnh lại.

“Xem ra đã kết thúc, không ngờ Thần Tử Quân Gia lại có thần uy như vậy.”

“Đúng vậy, một quyền đã làm cả tu sĩ Thần Hỏa Cảnh như ra cũng sợ hãi, cả người phát lạnh.”

“Tổ Long Sào này cũng mất mặt quá đi, cả quái thai cổ đại cũng đánh không lại Thần Tử Quân Gia, bọn họ lấy cái gì so với Quân gia?”

“Cũng không phải, không phải còn có một Long Ngạo Thiên bế quan chưa ra sao?”

“Long Ngạo Thiên mạnh đến mấy cũng sàn sàn với Long Cát công chúa mà thôi, hắn có thể mạnh hơn Long Cát công chúa được sao?”

Bốn phía truyền đến rất nhiều tiếng đàm luận châu đầu ghé tai.

Mà cả đám sinh linh Tổ Long Sào thì như cha mẹ chết, cả đám đều lộ ra bản mặt người chết.

Đông đảo người trẻ tuổi của Quân gia lại vô cùng kích động, nhịn không được hò hét.

Nhưng trên mặt các Tự Liệt Quân Lăng Thương cũng không có quá mức biểu cảm vui sướng.

“Quái thai cổ đại không đơn giản như vậy.” Quân Lăng Thương lẩm bẩm.

Hắn đã giao thủ với Long Cát công chúa, là người có tư cách nói lời này nhất.

Quả nhiên.

Khi mọi người ở đây cho rằng kết cục đã định.

Trong một dãy núi sụp đổ bỗng có long khí bùng nổ.

Loạn thạch bay lên trời, bụi mù văng khắp nơi.

Một bóng người bay lên trời, đó chính là Long Cát công chúa.

Chỉ thấy nhuyễn giáp trên người nàng vỡ vụn, thậm chí cung trang tiên váy cũng có rất nhiều chỗ tổn hại, lộ ra da thịt nhiễm máu tươi.

Bắp thịt tuyết trắng làm nổi bật khiến dòng máu tươi hết sức chói mắt.

Mái tóc đen của Long Cát công chúa tán loạn, thậm chí lây dính một ít bụi đất.

Cái cằm tuyết trắng của nàng ta cũng nhiễm máu, nhìn có vẻ hết sức chật vật.

Toàn trường đều yên tĩnh không một tiếng động, đưa mắt nhìn Long Cát công chúa.

Ai có thể liên hệ vị mỹ nhân vô cùng chật vật trước mặt với Long Cát công chúa thần bí mà cao quý trước đó?

Một quyền này của Quân Tiêu Dao xem như hoàn toàn đánh Long Cát công chúa rơi khỏi thần đàn.

Khi tiên nữ rơi xuống thế gian, nàng đã không còn là tiên nữ.

“Quân Tiêu Dao...” Ngọc thể của Long Cát công chúa đang run rẩy, đôi mắt xinh đẹp mang theo lửa giận phẫn uất xưa nay chưa từng có.

Chuyện xảy ra hôm nay sẽ là vết nhơ cả đời nàng, không thể hủy diệt.

Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn trở thành tâm ma của nàng, trở ngại trên con đường chứng đạo.

“Không tồi, vậy mới phù hợp với dáng vẻ cá chạch, cá chạch nên sống trong bùn.” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng trên cửu tiêu, nói với giọng điệu cao ngạo lạnh nhạt.

Hắn vẫn siêu nhiên, vẫn không dính bụi trần.

Mà Long Cát công chúa thì đã bị đánh rơi vào bụi bặm.

Cái gì mà Hậu người cổ Hoàng, cái gì mà quái thai cổ đại, tất cả truyền thuyết về Long Cát công chúa đều tan biến.

Quân Tiêu Dao thật sự khiến mọi người biết được.

Không có đối thủ nào không chiến thắng được, chỉ sợ bản thân khiếp đảm đầu hàng trước mà thôi.

Giờ khắc này, những thiên kiêu đương đại chung quanh đều cảm thấy tâm cảnh của mình thăng hoa.

Giống như một khối đá đè nặng dưới đáy lòng được được dọn đi.

Mà Quân Tiêu Dao chính là người dọn đi tảng đá đó.

Trong mắt một ít thiên kiêu còn lộ ra cảm kích sùng bái dành cho Quân Tiêu Dao.

Đây... Mới là bảng hiệu của thiên kiêu Nhân tộc!

“Quân Tiêu Dao, ngươi cho rằng bổn cung thua rồi sao, không! Bổn cung còn chưa thua!” Mái tóc đen của Long Cát công chúa phiêu diêu, bụi đất bay tứ tung, cảm xúc trở nên không ổn định.

“Đây là... Điên rồi à?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

Hắn không tính toán làm Long Cát công chúa hóa điên.

Dù sao nàng ta còn giá trị lợi dụng, nói không chừng ngày sau sẽ là lợi thế để đối phó Long Ngạo Thiên.

Giống như hắn lợi dụng Võ Minh Nguyệt để đánh sập Tiêu Trần.

“Long Đế điển, Thương Long chuyển sinh quyết!”

Long Cát công chúa lại thúc giục chí tôn pháp Long Đế.

Chung quanh nàng có Thương Long vờn quanh, một khí tức sinh mệnh hùng hồn hiện ra.

Thân thể bị thương của Long Cát công chúa đột nhiên bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, khí tức của nàng ta cũng bắt đầu tăng trở lại.

“Vậy cũng được?”

Thấy tình cảnh này, biểu cảm của mọi người có chút dại ra.

Rốt cục Long Cát công chúa này còn có bao nhiêu thủ đoạn át chủ bài chưa thi triển ra?

“Có ý nghĩa sao?” Quân Tiêu Dao thấy thế, cũng không cho Long Cát công chúa chút cơ hội nào mà trực tiếp ra tay.

Nhưng lúc này, Long Cát công chúa lại đột nhiên mở miệng hỏi Quân Tiêu Dao một câu: “Ngươi biết, tiên chủng của bổn cung là

cái gì không?”

“Cái gì?” Quân Tiêu Dao lộ ra chút nghi hoặc.

“Hiện tại, bổn cung sẽ nói cho ngươi biết!” Toàn bộ pháp lực của Long Cát công chúa mênh mông.

Hình như đan điền trong cơ thể nàng ta có một chút ánh hào quang hiện ra.

Đó là một khối vảy thương thanh sắc, nhìn như long lân, tỏa ra ánh kim loại sáng thanh kim sắc.

Mà sau khi khối vảy này xuất hiện, khí thế của Long Cát công chúa bùng nổ, vô số hư ảnh Thương Long hiện ra trong hư không chung quanh!

“Tiên chủng của Long Cát công chúa lại là một khối vảy?”

Các tu sĩ xem cuộc chiến chung quanh cũng nhìn thấy long lân trong cơ thể Long Cát công chúa.

“Không đúng, đó chẳng lẽ là, nghịch lân?” Một vị túc lão đại giáo trừng to đôi mắt, hô nhỏ lên.

Long hữu nghịch lân xúc tất chi nộ (1).

(1) Rồng có vảy ngược, đụng vào ắt nổi giận.

Có thể nói nghịch lân là nơi tinh hoa trân quý nhất của Long tộc.

“Chẳng lẽ tiên chủng của ngươi là...” Quân Tiêu Dao đã hơi hiểu ra.

“Không sai, tiên chủng hợp đạo của bổn cung chính là nghịch lân của cổ hoàng!”

Long Cát công chúa buông ra một câu thì khí tức khủng bố cũng bốc lên.

Hư không như rạn nứt, trong lúc mơ hồ, cứ như có một cự long thương thanh sắc, lao ngược theo con sông dài thời gian mà đến.

Một luồng uy áp cổ hoàng khủng bố khuếch tán ra, khiến sắc mặt mọi người thay đổi kịch liệt, hãi hùng khiếp vía.

“Đó... Đó chẳng lẽ là, Thương Long cổ hoàng?” Một vài tu sĩ lão bối hít hà một hơi.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Thánh Nhân cũng cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía dưới luồng uy thế này.

Còn về Tổ Long Sào thì toàn thể sôi trào, quỳ một gối xuống, phát ra tiếng rồng ngâm rít gào, như nghênh đón vương giả xuất hiện!

Long Cát công chúa lấy nghịch lân của cổ hoàng làm tiên chủng, triệu hồi ra một tia khí tức của Thương Long cổ hoàng.

Uy áp và lực chấn nhiếp kinh khủng này cũng không yếu hơn uy thế của đế binh trước đó Quân Tiêu Dao lấy ra bao nhiêu.

Quân Tiêu Dao nên ứng đối thế nào?

Hết chương 354.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 355. Thánh Thể dị tượng thứ hai

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chỉ sợ mọi người ở đây đều không thể ngờ, đây mới là át chủ bài chân chính của Long Cát công chúa.

Nghịch lân của cổ hoàng!

Cổ hoàng của Thái Cổ hoàng tộc chính là tồn tại có thể sánh ngang với đại đế Nhân tộc.

Mà nghịch lân của cổ hoàng thì hi hữu trân quý dữ dội, lạc ấn đủ loại phù văn thần thông, mảnh nhỏ pháp tắc của cổ hoàng.

Không ai ngờ tới Long Cát công chúa lại coi nghịch lân của cổ hoàng như hợp đạo tiên chủng.

Lúc này mọi người cũng lý giải, trước đó vì sao Long Cát công chúa sẽ có lý tưởng hào hùng, còn mở miệng nói muốn đẩy ngang đế lộ như vậy.

Có loại nội tình khủng bố này trên người, nếu cho Long Cát công chúa thời gian, nàng cũng có khả năng thực hiện được lời nói hùng hồn của mình.

Đừng nói là người ngoài, ngay cả sinh linh Tổ Long Sào cũng lộ ra vẻ mặt ngơ ngác.

Bọn họ cũng không biết Long Cát công chúa còn cất giấu chiêu thức ấy.

Duy chỉ có bốn long tướng đi theo Long Cát công chúa, trên mặt lộ ra ý cười.

“Hoàng mao tiểu tử này của Quân gia căn bản không biết, chọc giận công chúa điện hạ sẽ trả cái giá thế nào.” Thương Long tướng cười lạnh và nói.

“Đúng vậy, nếu công chúa điện hạ lấy ra nghịch lân của cổ hoàng,

vậy cuộc chiến này cũng nên kết thúc.” Xích Long tướng cũng đang cười.

Hiện giờ nguy hiểm chính là Quân Tiêu Dao.

Thương Long cổ hoàng quá mức khủng bố, cho dù chỉ là một tia khí tức cũng có thể đè sụp hư không, khiến người ta cảm thấy linh hồn run rẩy.

“Thần Tử Quân Gia này nguy rồi, ai biết Long Cát công chúa còn cất giấu chiêu thức ấy.”

“Đúng vậy, Long Cát công chúa giấu quá sâu, trừ phi Thần Tử Quân Gia tung ra Bàn Hoàng Kiếm, bằng không khó có thể chống đỡ được khí tức của Thương Long cổ hoàng.”

“Nếu hắn tung ra Bàn Hoàng Kiếm thì không phải vi phạm hứa hẹn của mình sao?”

“Ai, Thần Tử Quân Gia vẫn quá kiêu ngạo, tự để mình rơi vào hố.” Có người phát ra tiếng thở dài.

Mà người của Quân gia vốn mang theo nụ cười trên mặt, hiện tại ý cười cũng tàn đi vài phần, biểu cảm trở nên khẩn trương.

Rất nhiều người ở đây đều đổ mồ hôi thay cho Quân Tiêu Dao.

Mà biểu cảm của Quân Tiêu Dao bản nhân lại bình tĩnh đạm nhiên hơn tất cả mọi người.

Trong mắt hắn mang theo một tia tò mò nhàn nhạt mà đánh giá hư ảnh Thương Long cổ hoàng kia.

“Không tồi.” Quân Tiêu Dao bỗng cười cười.

“Quân Tiêu Dao, ngươi muốn lấy ý cười che giấu sợ hãi trong lòng sao?” Giờ phút này, Long Cát công chúa đã khôi phục sự siêu nhiên trước đó.

Nếu nàng thi triển ra chiêu át chủ bài này, tất nhiên có tự tin đối phó Quân Tiêu Dao.

Trừ phi Quân Tiêu Dao vận dụng đế binh Bàn Hoàng Kiếm, bằng không muốn đối phó nàng thì khó như lên trời!

“Bản Thần Tử đang suy nghĩ, cuối cùng ngươi cũng có tư cách trở thành tọa kỵ của ta, nếu không thì dựa vào thiên tư thực lực trước đó của ngươi thì chỉ xứng trở thành đồ ăn.”

Quân Tiêu Dao vừa nói xong thì tứ phương an tĩnh lại.

Rất nhiều người đều lập tức đơ ra, trong nhất thời không nghe rõ Quân Tiêu Dao đang nói cái gì.

Lấy Long Cát công chúa làm tọa kỵ?

Chỉ xứng trở thành đồ ăn?

Nếu không phải là nói ra từ miệng Quân Tiêu Dao thì những người khác nhất định sẽ lộ ra trào phúng vô tình.

Nhưng lời này lại là Quân Tiêu Dao nói, cho nên không ai dám cười nhạo châm chọc.

Nhiều nhất chỉ cho rằng, Quân Tiêu Dao thực cuồng.

“Cái gì, ngươi muốn cưỡi bổn cung?” Đầu óc Long Cát công chúa cũng hơi chập mạch.

Cho dù là ở thời đại của nàng ta hay là thời đại hiện tại, nàng luôn cao cao tại thượng, trước nay không có ai dám dùng những câu nói này mạo phạm nàng.

Kết quả hiện tại, Quân Tiêu Dao lại muốn coi nàng ta là tọa kỵ, muốn cưỡi nàng.

“Không sai, con chạch cái ngươi cũng chỉ xứng bị ta cưỡi dưới thân.” Quân Tiêu Dao đạm mạc trả lời.

Mọi người nghe thấy cuộc đối thoại này thì mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng lại không thể nói ra được.

“Đây là có việc thì cưỡi tọa kỵ, không có việc gì cũng cưỡi tọa kỵ sao?” Một tu sĩ lộ ra vẻ mặt cổ quái mà nói.

“Không đúng, hẳn là có việc thì cưỡi, Long Cát công chúa... Không có việc gì cũng cưỡi, Long Cát công chúa.” Một tu sĩ nam tính khác mang đầy thâm ý sâu xa mà lên tiếng.

Nhưng dù thế nào, uy nghiêm của Long Cát công chúa xem như bị Quân Tiêu Dao đánh nát hết.

“Tìm đường chết!” Long Cát công chúa hoàn toàn nổi giận.

Nàng phát huy uy năng tiên chủng nghịch lân của cổ hoàng đến mức tận cùng.

Một luồng khí tức cổ hoàng biến thành hư ảnh Thương Long khủng bố, long khu chạy dài hư không vạn trượng, lấp đầy vòm trời, trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Với cường chiêu như thế, cho dù là cao thủ Thần Hỏa Cảnh, phỏng chừng cũng khó có thể chống đỡ được, thân thể sẽ lập tức nổ tung.

“Đây là thực lực chân chính của quái thai cổ đại sao?” Rất nhiều tu sĩ thấy vậy mà run sợ trong lòng.

Rất nhiều người cho rằng, kế tiếp Quân Tiêu Dao sẽ phải tung ra Bàn Hoàng Kiếm.

Nhưng cũng không có.

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên hư không, một chân dậm xuống.

Hoang Cổ Thánh Thể phát ra uy năng, khí huyết ngập trời, trong hư không chung quanh có vạn thánh ảnh hiện ra.

Đó chính là dị tượng của Hoang Cổ Thánh Thể, Vạn Thánh Triều Bái!

Thánh Thể dị tượng, uy năng cường hãn tuyệt luân.

Nhưng hiện tại, đối mặt với cường chiêu át chủ bài của Long Cát công chúa, mọi người vẫn không quá xem trọng Quân Tiêu Dao.

“Thánh Thể dị tượng tuy mạnh, lại khó có thể ngăn cản chiêu này

của Long Cát công chúa.” Có tu sĩ thở dài và nói.

“Quân Tiêu Dao, ngươi quá đơn thuần, chỉ dựa vào Thánh Thể dị tượng mà muốn ngăn cản át chủ bài của bổn cung sao?” Long Cát công chúa cười lạnh, dung nhan tuyệt mỹ mang theo lạnh nhạt.

“Ai nói với ngươi, bản Thần Tử chỉ có một loại dị tượng này?”

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười lạnh.

Ngay sau đó, Quân Tiêu Dao dựng tay lên, thần năng mênh mông của Hoang Cổ Thánh Thể bị thúc giục tới cực hạn.

Trong lúc mơ hồ, trên chín tầng trời phía sau Quân Tiêu Dao như có một hư ảnh tiên thần to lớn hiện ra.

Bóng người kia đè ép ngân hà đầy trời cao, giống như tiên trung chi vương, tản ra một luồng uy thế khủng bố khiến chúng sinh triều bái!

Đó là dị tượng thứ hai của Hoang Cổ Thánh Thể mà Quân Tiêu Dao lĩnh ngộ được, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!

Xôn xao!

Sau khi Thánh Thể dị tượng thứ hai được tung ra, khí tức thiên địa đều sôi trào, tầng mây hỏng mất, chư thiên chấn động!

Hết chương 355.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 356. Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Là Tiên Vương Lâm Cửu Thiên, là dị tượng chí cường của Hoang Cổ Thánh Thể, Thần Tử Quân Gia lại có thể tế luyện ra được!”

“Đúng vậy, trong thời đại cận cổ, Hoang Cổ Thánh Thể biến thành phế thể, Thần Tử của Quân Gia có thể thức tỉnh một loại dị tượng đã là rất khó lường, hiện tại còn thức tỉnh loại thứ hai nữa!”

Tất cả mọi người chấn động, cảm thấy không thể tưởng tượng, da đầu đều tê dại.

Quân Tiêu Dao tung ra dị tượng thứ hai, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là rất có khả năng Quân Tiêu Dao không chỉ đánh vỡ một lớp gông xiềng Thánh Thể!

Đây mới là điều khiến mọi người kinh sợ.

Thánh Thể đã đánh vỡ gông xiềng là cực kỳ khủng bố, nếu đại thành thì có thể trở thành tồn tại khủng bố chém giết được cả đại đế, đánh nghiêng cả cổ hoàng!

Mọi người cảm xúc mênh mông, không thể tin vào hai mắt của mình.

Mọi người trong Quân gia cũng sôi trào lên, ánh mắt mang theo cuồng nhiệt sùng bái.

Quân Tiêu Dao luôn có thể mang đến kinh hỉ và kỳ tích, ngăn cơn sóng dữ vào những lúc nguy cơ!

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao cùng lúc tung ra hai Đại Thánh Thể dị tượng.

Phía sau Quân Tiêu Dao, hư ảnh tiên vương giá lâm cửu thiên!

Ở chung quanh hắn, vạn thánh ảnh khom người triều bái!

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao giống như thần vương vô thượng chư thiên cùng tôn trên trời dưới đất!

Hơn nữa không chỉ như thế, Quân Tiêu Dao lại khiêu khích sức mạnh Thần chi Nguyên Điểm trong đan điền cơ thể.

Một tia sức mạnh căn nguyên vũ trụ tràn ngập ra, gia trì trên Thánh Thể dị tượng của Quân Tiêu Dao.

Ngay lập tức, hỗn độn tràn ngập, thiên địa lật úp!

Tất cả giống như trở về nguyên điểm của vũ trụ hồng hoang!

Sức mạnh căn nguyên vũ trụ cộng thêm hai Đại Thánh Thể dị tượng cùng nghiền áp về hướng Long Cát công chúa!

Giờ khắc này, sự tự tin trên ngọc nhan của Long Cát công chúa hoàn toàn bị đánh tan, chuyển thành kinh hãi!

Giờ phút này, khí tức của Quân Tiêu Dao quá cường đại.

Cứ như chúa sáng thế vũ trụ, nhất niệm sảng sinh, nhất niệm hủy diệt.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, khí tức giờ phút này của Quân Tiêu Dao như có thể thoát ly mảnh thiên địa này.

Không sai!

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao giống như độc lập tách rời khỏi cửu thiên thập địa, xa rồi thế gian, khí tức mờ mịt mà sâu không lường được.

“Chẳng... Chẳng lẽ... Tiêu Dao nó...” Đám người Quân Chiến Thiên cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao, đôi mắt đều cứng lại.

Ông ta nghĩ tới một loại khả năng.

Loại khả năng này làm cả Quân Chiến Thiên cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Sáng lập con đường thuộc về mình!

Đây là biện pháp duy nhất để siêu thoát thiên địa, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu nhân kiệt đã ngã xuống trên con đường này.

Mà hiện tại, Quân Chiến Thiên mơ hồ cảm thấy tôn nhi của mình đã tạo ra một con đường mà tiền nhân chưa đi thông được.

Một ít đại nhân vật ở đây cũng mơ hồ nhận ra một chút, lại không cách nào khẳng định.

Còn về những thiên kiêu bình thường khác thì chỉ là cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao càng mờ ảo siêu nhiên.

Oanh!

Thế công cuối cùng của Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa hung hăng va chạm vào nhau.

Trong nhất thời, thiên địa lại rơi vào sự an tĩnh quỷ dị.

Duy chỉ có hư ảnh Thương Long, hư ảnh tiên vương và hư ảnh vạn thánh đang dây dưa với nhau, va chạm lẫn nhau rồi mai một.

Loại an tĩnh quỷ này dị giằng co chỉ trong mấy hô hấp ngắn ngủn.

thời gian mấy cái hô hấp qua đi, âm thanh đinh tai nhức óc mới khuếch tán ra.

Dao động pháp lực phát ra gần như san bằng cả tòa Vấn Đạo Sơn thành bình địa!

Các ngọn núi, di tích cổ mai một sụp xuống, hóa thành bụi bặm đá vụn.

Mà trong vụ nổ mạnh va chạm như đạn hạt nhân này, một bóng người hộc máu, bay ngược ra sau.

Cuối cùng hung hăng nện vào mặt đất.

Đó là Long Cát công chúa!

Mà Quân Tiêu Dao lại như thần vương đạp trên cửu tiêu.

Hắn giáng một chân xuống, hung hăng dẫm lên ngực của Long Cát

công chúa, làm Long Cát công chúa lại hộc ra một ngụm máu tươi.

Yên tĩnh...

Yên tĩnh như cái chết!

Mái tóc đen của Long Cát công chúa rối tung, nằm trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Da thịt tuyết trắng như ngọc đều nhiễm bụi bặm và vết máu.

Mà Quân Tiêu Dao lại dùng một chân đạp lên ngực Long Cát công chúa.

Thần thái bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Cuối cùng Long Cát công chúa vẫn thua.

Chẳng những bại, còn bại chật vật như thế, thê thảm như thế!

Không ai tưởng tượng ra, Long Cát công chúa cao cao tại thượng khiến vô số thiên kiêu đều cúi đầu xưng thần kia, giờ phút này lại chật vật, bị Quân Tiêu Dao đạp dưới chân như thế.

Đó chính là cổ Hoàng Hậu duệ, công chúa Long tộc!

Giờ khắc này, tam quan của rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi đều bị đổi mới.

Ai nói quái thai cổ đại không thể địch nổi?

Hiện tại, Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn xé nát lớp khăn che thần bí mà cao quý của quái thai cổ đại.

Quái thai cổ đại cũng không phải thần, cũng sẽ thua, cũng sẽ chật vật, bị thương cũng sẽ hộc máu.

“Quân Tiêu Dao... Ngươi...” Long Cát công chúa ngã bệt xuống trên mặt đất, sắc mặt xấu hổ và giận dữ, nàng ta đang không ngừng giãy giụa.

Nàng cảm thấy như có một tượng thần Thái Cổ đang dẫm đạp lên người mình.

Nếu không phải nàng là Long tộc, cường độ nhục thân vô song thì tuyệt đối sẽ bị dẫm thành thịt băm.

Nhưng quan trọng nhất là, chân của Quân Tiêu Dao không biết tình cờ hay cố ý mà lại đạp lên bầu ngực của nàng ta.

Điều này khiến Long Cát công chúa vô cùng phẫn nộ, cảm thấy sỉ nhục cực độ.

“Nói, ngươi chỉ xứng để ta cưỡi dưới thân, hiện tại để ngươi thích ứng trước một chút.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Hắn bẩm sinh vốn tuấn tú tuyệt luân, nụ cười này càng mang đến cảm giác cảnh đẹp ý vui cho người ta.

Đáng tiếc trong mắt Long Cát công chúa, đây là nụ cười ác ma.

Nhìn Quân Tiêu Dao đạp Long Cát công chúa dưới chân, không có chút thương hương tiếc ngọc nào, rất nhiều thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt vừa khâm phục lại hâm mộ.

Tự cổ chí kim, bao nhiêu thiên kiêu chỉ xứng quỳ gối dưới gấu quần của Long Cát công chúa.

Kết quả hiện tại vưu vật tuyệt thế này lại bị Quân Tiêu Dao hung hăng dẫm dưới chân.

Cảnh tượng nhân vật cấp nữ thần này bị lăng nhục, bị làm bẩn, đánh rơi khỏi thần đàn thật làm người thổn thức, nhưng đồng thời cũng khiến người ta dâng lên một loại khoái cảm.

Ai bảo ngươi cao cao tại thượng?

Ai bảo ngươi khinh thường mọi nam nhân?

Kết quả hiện tại, còn không phải bị Quân Tiêu Dao dẫm dưới chân, chật vật như con chó sao!

Hết chương 356.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 357. Kinh sợ tứ đại long tướng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có vài thứ gọi là nữ thần đều thiếu giáo huấn, tát nàng ta hai bạt tay rồi mới biết được rốt cuộc mình là mặt hàng gì!

“Quân Tiêu Dao, ngươi tránh ra!” Long Cát công chúa cắn chặt môi đỏ đến mức sắp ứa máu, đã cảm thấy xấu hổ rồi lại phẫn nộ.

“Ngươi còn đang nằm mơ đâu?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, lộ ra biểu cảm không biết nói gì.

Hắn ầm ầm một tiếng, bàn chân lại phát ra thần lực, dẫm Long Cát công chúa vào hố đất.

Long Cát công chúa lại phun máu tươi, cảm thấy thẹn muốn chết!

“Làm càn!”

Tất nhiên bốn long tướng không có khả năng trơ mắt nhìn công chúa nhà mình chịu nhục.

Bọn họ phát ra khí tức, bốn khí tức cấp bậc thánh chủ khủng bố khuếch tán ra, đàn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Bốn uy áp thánh chủ cùng khuếch tán, có thể đoán được lực áp bách đó khủng bố đến mức nào.

Mà đúng lúc này, một tiếng đàn cao vút bỗng vang lên.

Trong hư không, rất nhiều tiếng đàn sát nhận phá không lao đến, chém vào bốn long tướng.

Bốn long tướng biến sắc, giơ tay ngăn cản, lại cùng bị đẩy lui, trong mắt bốn người đều toát ra kinh hãi.

Một bóng hình xinh đẹp phong hoa tuyệt đại hiện thân từ sâu trong hư không.

Nàng mặc một bộ áo bào tro mộc mạc to rộng, che lấp dáng người ngạo nhân, lại không cách nào che giấu dung nhan tuyệt lệ của nàng.

Nàng ngồi xếp bằng sâu trong hư không, Tiêu Vĩ cầm còn nằm trước đầu gối, ba ngàn sợi tóc đen phiêu phiêu theo gió.

Dung nhan tuyệt mỹ đều là bị tóc đen che lấp hơn phân nửa, chỉ lộ ra non nửa tiên nhan trong trẻo.

Một đôi mắt xinh đẹp thâm thúy mang theo chút tang thương nhàn nhạt, trong mắt cứ như có cảnh tượng khủng bố hỗn độn trọng khai, thiên hủy tinh trầm hiện ra.

Đó là hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao, A Cửu!

“Là nàng! Người theo đuổi của Bạch Y Thần Vương, một trong những Thần Vương Bát Bộ Chúng, hiện tại trở thành hộ đạo nhân của Thần Tử Quân Gia!” Một vài người hô nhỏ lên.

Hiện tại thân phận của A Cửu cũng có thể để người ta biết.

Dù sao trước đó ở thần triều hoàng đô, A Cửu đã làm thịt Tam hoàng tử ngay trước mặt Bàn Võ thần chủ.

“Dám cưỡng bức thiếu chủ, các ngươi tìm đường chết sao?”

Ngày thường A Cửu ẩn trong chỗ tối, vô cùng trầm mặc, gần như không nói lời nào, cũng hiếm khi lộ mặt.

Nhưng hiện tại, bởi vì Quân Tiêu Dao chịu một chút áp bách, nàng lập tức hiện thân và quát lớn như thế.

Quả thực bênh vực người mình tới cực điểm.

“Ngươi...”

Ánh mắt bốn long tướng biến ảo, bọn họ cảm nhận được cảm giác nguy hiểm từ trên người A Cửu.

Bọn họ lại nghĩ đến, Quân Tiêu Dao phát rồ đến mức nào cũng không đến mức giết chết Long Cát công chúa ngay đương trường.

Nghĩ đến đây, cuối cùng bốn long tướng vẫn không lên tiếng.

Nhìn thấy một mình A Cửu đã làm bốn vị long tướng cấp bậc thánh chủ không dám làm càn, mọi người ở đây đều líu lưỡi.

Không hổ là người theo đuổi ngày xưa của Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối, thực lực khí phách đều không bình thường.

Mà phía Quân gia, Quân Lăng Thương thấy tình cảnh này thì chỉ lộ ra một nụ cười khổ, trong miệng chua xót.

Trước đó hắn bị thánh kiếm của Long Cát công chúa làm bị thương nặng, A Cửu cũng chưa từng hiện thân, càng không nói một câu quan tâm hắn.

Kết quả hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ hơi chịu chút áp bách thì A Cửu đã nhịn không được đứng ra bênh vực người mình.

Loại đối lập này quá rõ ràng.

Trong lòng A Cửu, chỉ sợ chỉ có an nguy của Quân Tiêu Dao là quan trọng nhất.

Tất cả những chuyện khác, A Cửu đều không để bụng.

“Ai, thôi, Tiêu Dao đường đệ, ngươi đừng cô phụ A Cửu.” Quân Lăng Thương thầm thở dài trong lòng.

Hắn hoàn toàn buông xuống chấp niệm này.

Kết quả trận quyết đấu trước mắt đã không còn gì bất ngờ nữa.

Nếu Quân Tiêu Dao không kịp thời hiện thân thì chắc chắn sẽ là Long Cát công chúa dẫm lên Quân Lăng Thương thượng vị.

Thanh danh của Quân gia cũng sẽ bị tổn hại.

Nhưng hiện tại, có thể nói biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến mọi người líu lưỡi, vượt qua dự đoán của mọi người.

Bọn họ biết, tốc độ Quân Tiêu Dao trưởng thành không chậm.

Nhưng cũng không ngờ, Quân Tiêu Dao có thể mạnh đến mức này

chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế, hắn còn đè ép được cả quái thai cổ đại.

Trải qua chuyện này, sợ là uy danh của Quân Tiêu Dao sẽ đạt tới đỉnh cao.

Phỏng chừng vô địch chi thế trong thế hệ trẻ của hắn cũng sẽ tiếp tục được kéo dài.

“Quân Tiêu Dao, rốt cuộc tiên chủng của ngươi là cái gì?”

Long Cát công chúa bị Quân Tiêu Dao đạp dưới chân, trong lòng cực kỳ không cam lòng, nhưng vẫn không nén được tò mò mà mở miệng hỏi.

Tiên chủng của nàng ta là nghịch lân của cổ hoàng, đã cực kỳ cao cấp, còn cường đại hơn cả tiên chủng vô thượng.

Kết quả hiện tại, Quân Tiêu Dao vẫn áp được nàng.

Trừ bỏ hai Đại Thánh Thể dị tượng ra, sức mạnh gia trì mơ hồ triển lộ ra của Quân Tiêu Dao cũng khiến Long Cát công chúa có chút kinh hãi.

Quân Tiêu Dao cười cười, không nói lời nào.

Tuy hắn sẽ không cố tình đi che giấu Thần chi Nguyên Điểm của mình, nhưng cũng sẽ không cố tình tuyên dương.

“Ngươi không cần biết quá nhiều, ngươi chỉ cần biết rằng, Long Cát công chúa ngươi vĩnh viễn chỉ xứng thần phục dưới thân Quân Tiêu Dao ta!”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến ngọc nhan tuyệt mỹ của Long Cát công chúa đỏ lên, trong lòng đã phẫn uất lại vô lực.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì đáy mắt hiện lên một tia ám mang.

Hắn làm vậy là muốn chém ra một đao thật sâu trong lòng Long Cát công chúa.

Vị cổ Hoàng Hậu duệ Tổ Long Sào này còn có giá trị lợi dụng rất

lớn.

Quân Tiêu Dao cũng không tính giết hoặc là phế bỏ Long Cát công chúa.

Cũng không phải do nhân từ, mà là muốn lợi dụng nàng ta để đối phó một người khác.

Là Long Ngạo Thiên!

Quân Tiêu Dao thân là người xuyên qua, tất nhiên cũng biết ba chữ Long Ngạo Thiên này đại diện cho cái gì.

Đại diện cho cuồng duệ khốc huyễn điếu tạc thiên (1).

(1) Là một từ lưu hành trên mạng TQ, có ý hình dung người kia rất lợi hại ở phương diện nào đó hoặc là một sự kiện nào đó khiến người ta kinh ngạc.

Chỉ sợ Cấm kỵ sơ đại đến bây giờ cũng chưa từng xuất quan của Tổ Long Sào là một vai chính thiên địa, khí vận chi tử còn mạnh hơn Tiêu Trần và Dương Bàn.

Nghe thấy cái tên là biết, Long Ngạo Thiên nhất định là một thiên kiêu Vương Bá chi khí lan tỏa, khí vận đạt đỉnh, quang hoàn lóa mắt.

Đối phó với kẻ địch như vậy thì cần phòng ngừa chu đáo.

Cũng không phải Quân Tiêu Dao kiêng kỵ Long Ngạo Thiên.

Đơn thuần so về thực lực, Quân Tiêu Dao có tự tin có thể luôn nghiền áp Long Ngạo Thiên.

Nhưng trong mắt hắn, Long Ngạo Thiên là một cây rau hẹ còn màu mỡ hơn cả bọn người Tiêu Trần và Dương Bàn.

Hết chương 357.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 358. Diệt sát Tiêu Trần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao phải thu hoạch cho thật tốt.

Mà Long Cát công chúa chính là một quân cờ có thể lợi dụng.

Giống như trước đó hắn lợi dụng Võ Minh Nguyệt để đối phó Tiêu Trần, mang đến hiệu quả giết người tru tâm.

Chỉ sợ cả Long Ngạo Thiên cũng không thể ngờ, hắn còn chưa xuất quan mà đã rơi vào tính kế cạm bẫy của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao rất thâm hiểm.

“Ngươi muốn đánh tan đạo tâm của bổn cung, không đơn giản như vậy đâu!” Long Cát công chúa nghiến răng nghiến lợi, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo ý quật cường.

Không thể không nói, nàng thân là quái thai cổ đại, tâm tính không phải thiên kiêu bình thường có thể so sánh.

Tỷ như trước đó tiểu Thánh Nhân Cơ Huyền của Cơ gia trực tiếp bị Quân Tiêu Dao đánh một trận mà đạo tâm hỏng mất, hiện tại hoàn toàn trở thành phế nhân.

Mà mỗi một quái thai cổ đại đều trải qua khảo nghiệm tâm tính, sẽ không đơn giản như vậy mà hỏng mất.

Quân Tiêu Dao cũng không để bụng.

Hắn có rất nhiều biện pháp dạy dỗ Long Cát công chúa.

“Xin lỗi, bản Thần Tử không có hứng thú với đạo tâm của tọa kỵ, ngươi phải nhớ kỹ, người đánh bại ngươi là Quân Tiêu Dao!” Quân Tiêu Dao nhàn nhạt nói.

Hắn tung một chân trực tiếp đá văng Long Cát công chúa, không tiếp tục nhục nhã nàng ta.

Long Cát công chúa gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, như muốn khắc tướng mạo của hắn vào xương cốt.

Mặc kệ là tốt hay xấu, ít nhất Quân Tiêu Dao là nam nhân duy nhất làm Long Cát công chúa để lại ấn tượng khắc sâu.

Có ấn tượng thì sẽ có lỗ hổng, vậy thì sẽ có cơ hội, thao túng lợi dụng Long Cát công chúa.

Quân Tiêu Dao không khỏi âm thầm cảm thán, sao hắn cảm thấy thủ đoạn của mình có hơi giống tra nam lừa gạt nữ nhân vậy chứ.

“Quân Tiêu Dao, mọi chuyện không kết thúc như vậy đâu.” Dung nhan của Long Cát công chúa xanh trắng luân phiên.

Trước mắt trừ buông xuống một hai câu tàn nhẫn ra thì nàng ta cũng không làm được chuyện khác.

Long Cát công chúa xem như hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Mà cả Tổ Long Sào cũng xấu mặt.

Long Cát công chúa càng nghĩ thì càng tức giận.

Nàng không khỏi quay mặt đi, nhìn Tiêu Trần sắc mặt trắng bệch như tờ.

Đều tại Tiêu Trần!

Nếu không phải cái gọi là điều kiện của hắn ta thì có lẽ Long Cát công chúa sẽ không đối đầu với Quân Tiêu Dao sớm như vậy.

Quân Tiêu Dao cũng đã sớm nhìn thấy Tiêu Trần, trước đó vẫn luôn không rảnh tay, hiện tại cũng có thể hoàn toàn giải quyết.

“Tiêu Trần, bản Thần Tử cũng coi như nhân từ với ngươi, để ngươi sống lâu như vậy, hiện tại ngươi có thể an tâm đi rồi.”

Đối với một kẻ địch không có giá trị lợi dụng, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không để lại tai hoạ ngầm.

Hắn tùy tiện đánh ra một chưởng, pháp lực mênh mông, giống như

một góc vòm trời sụp đổ, đàn áp xuống rồi bao phủ Tiêu Trần.

“Không... Ta không cam lòng!” Vẻ mặt Tiêu Trần thật dữ tợn, hắn ta rống giận.

Trước đó không phải hắn ta không muốn chạy, là vì căn bản chạy không được.

Thoát được mùng một, trốn không được mười lăm.

Cho nên mong đợi duy nhất của hắn ta chính hy vọng Long Cát công chúa có thể thắng được Quân Tiêu Dao, thậm chí đánh chết hắn.

Kết quả hiện tại, hiện thế tàn khốc đã phơi bày ra trước mắt.

Cậy vào cuối cùng của hắn ta cũng hoàn toàn sụp xuống.

Cảm nhận được pháp lực vô song đánh úp đến, Tiêu Trần đột nhiên cảm nhận được tử vong đã đến trước mắt.

Khóe mắt hắn ta bỗng nhìn thấy Võ Minh Nguyệt ở nơi xa, trong lòng dâng lên một tia mong đợi cuối cùng.

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt cứu ta, trước đó đều là ta không tốt, thương tổn nàng như vậy, cầu xin nàng cứu ta một mạng!” Tiêu Trần phát ra tiếng hò hét cuối cùng.

Tuy rằng hắn ta và Võ Minh Nguyệt đã quyết liệt.

Nhưng tóm lại vẫn có một đoạn ký ức tốt đẹp.

Nhưng Võ Minh Nguyệt nghe được lời này thì ngọc nhan lại hơi thất sắc.

Tiêu Trần này đến chết còn không quên kéo nàng ta xuống nước sao?

Chủ nhân Quân Tiêu Dao nghe được lời này sẽ nghĩ thế nào, có bởi vậy mà nảy sinh khúc mắc hay không?

Dung nhan của Võ Minh Nguyệt trở nên lạnh như băng trước nay

chưa từng có, nhìn chằm chằm Tiêu Trần, đầy mặt chán ghét.

“Loại con rệp nhảy nhót như ngươi cũng nên sớm chết chút đi.” Vì không để Quân Tiêu Dao hiểu lầm, Võ Minh Nguyệt lạnh lùng mở miệng phủi sạch tất cả với Tiêu Trần.

“Ngươi...”

Nghe nữ tử đã từng yêu mở miệng tuyệt tình như vậy, cả người Tiêu Trần đều rơi vào tuyệt vọng.

Phanh một thanh vang lên.

Trước mắt Tiêu Trần tối sầm, rơi vào hắc ám vô tận.

Tiêu Trần, ngã xuống!

Nhìn Tiêu Trần bị chụp thành thịt băm kia, Quân Tiêu Dao không để bụng mà thu hồi ánh mắt.

Đối với hắn mà nói, Tiêu Trần không khác gì một con ruồi bọ tiện tay có thể chụp chết cả.

Long Cát công chúa cũng không ngăn lại.

Quân Tiêu Dao không giết Tiêu Trần thì nàng ta cũng muốn tự mình ra tay.

“Quân Tiêu Dao, chờ đấy...”

Sắc mặt Long Cát công chúa xanh mét, lắc mình trở về Long Cung.

Nàng ta không muốn nán lại nơi này, các loại ánh mắt khác thường khiến nàng ta không thể chịu được.

Đạo tâm của nàng ta kiên định, nhưng không có nghĩa là không có cảm xúc.

Nàng ta cũng sẽ cảm thấy thẹn, sẽ phẫn nộ.

Bốn long tướng đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn thoáng qua Quân Tiêu Dao, cũng đi theo sau.

Quân Tiêu Dao cười cười.

“Long Cát công chúa, cá chạch cái nhà ngươi chỉ xứng bị bản Thần Tử đùa bỡn trong lòng bàn tay thôi!”

Đến đây cuối cùng chuyện ước chiến trên Vấn Đạo Sơn cũng đã hạ màn.

Đám người Long Cát công chúa trực tiếp khống chế Long Cung mà đi, không dừng lại thêm một khắc.

Mà các thế lực Thái Cổ hoàng tộc như Tổ Long Sào cũng vẻ mặt hậm hực, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tưởng tượng Long Cát công chúa lại thua thảm như vậy.

Các sinh linh Thái Cổ hoàng tộc Tổ Long Sào cũng không nán lại mà chán chường rời đi.

Ngoài ra sắc mặt khó coi còn có Đọa Thần Cung.

Đọa Thần Tử vì Quân Tiêu Dao mà chết, bọn họ tới đây vốn là muốn nhìn Quân Tiêu Dao chịu nhục.

Kết quả lại nhìn thấy Quân Tiêu Dao đại triển thần uy.

Với thực lực khủng bố này, cũng khó trách Đọa Thần Tử sẽ ngã xuống, gã chết cũng không oan.

Ngoài ra, trong mắt một ít trưởng lão và đệ tử của Hoang Cổ Cơ gia và Hoang Cổ Diệp gia cũng lộ ra ngưng trọng.

Tuy bọn họ và Quân gia không có thù hận quá lớn, nhưng cũng là quan hệ cạnh tranh.

Có dị loại thiên địa Quân Tiêu Dao này tồn tại, ngày sau các loại cơ duyên, bao gồm đế lộ mở ra, thiên kiêu môn hạ bọn họ cũng không chiếm được lợi ích quá lớn.

Một mình Quân Tiêu Dao đủ để những thiên kiêu còn lại trong đại thế hoàn toàn ảm đạm không ánh sáng.

Hết chương 358.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 359. Bàn Võ Thần Triều bất đắc dĩ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Còn có Bắc Địa Vương gia, trong lòng họ cũng có một tia ngưng trọng.

“Hắn mạnh đến vậy sao, nhưng không sao, ca ca ta nhất định sẽ không yếu hơn hắn.” Vẻ mặt Vương Cương thật căng thẳng, lẩm bẩm trong lòng.

Ca ca gã là Vương Đằng có đại đế chi tư, được xưng là Thiếu Đế.

Tuy biểu hiện của Quân Tiêu Dao cũng khiến Vương Cương chấn động, nhưng gã vẫn tin tưởng ca ca mình.

Trong các thế lực tứ phương, trừ Thái Cổ hoàng tộc ra thì đều tạm thời không tan đi.

Bọn họ còn đắm chìm trong sự siêu tuyệt khí phách trước đó của Quân Tiêu Dao.

Phía Bàn Võ Thần Triều, có tướng quân sắc mặt biến ảo, tới gần Võ Minh Nguyệt và nói: “Trưởng công chúa điện hạ, Bàn Hoàng Kiếm kia...”

Ý của vị tướng quân kia hiển nhiên là muốn Võ Minh Nguyệt mở miệng, xem có thể đòi về Bàn Hoàng Kiếm hay không.

Dù sao đó cũng là đế binh của Bàn Võ Thần Triều.

Mà trước đó Võ Minh Nguyệt từng đi tương đối gần với Quân Tiêu Dao ở thánh linh thành của Thánh Linh Thư Viện.

Bọn họ cho rằng, có lẽ Võ Minh Nguyệt và Quân Tiêu Dao đã biến chiến tranh thành tơ lụa.

Thật ra không ai biết, quan hệ chân chính của Võ Minh Nguyệt và

Quân Tiêu Dao là chủ nô.

Tuy Quân Tiêu Dao đã giải trừ nô ấn của Võ Minh Nguyệt, nhưng Võ Minh Nguyệt vẫn mang tư thái nha hoàn nữ nô.

“Không cần nhiều lời, bản công chúa sẽ không mở miệng, đổi lại là ngươi, ngươi có được đế binh thì có dễ dàng nhường cho người khác không?”

Lời Võ Minh Nguyệt nói khiến vị tướng quân kia á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy.

Tuy rằng trên danh nghĩa Bàn Hoàng Kiếm là của Bàn Võ Thần Triều.

Nhưng hiện tại, có được Bàn Hoàng Kiếm là Quân Tiêu Dao.

Chỉ dựa vào một câu là muốn Quân Tiêu Dao giao ra Bàn Hoàng Kiếm, không khỏi quá ngây thơ rồi.

Khóe mắt Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới chuyện này.

Ánh mắt hắn hơi chợt lóe, xoay người nói với các tộc lão Quân Chiến Thiên: “Gia gia, các vị tộc lão, Tiêu Dao giao chuôi Bàn Hoàng Kiếm này cho gia tộc trước đi.”

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời thì trực tiếp lấy ra Bàn Hoàng Kiếm, đưa cho Quân Chiến Thiên.

“Cái này...”

Rất nhiều tộc lão Quân gia đều hơi ngẩn ngơ.

Quân Tiêu Dao không nói, tất nhiên không có ai lại cưỡng chế bảo hắn giao đế binh cho gia tộc.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại chủ động giao ra.

Đôi mắt của Quân Chiến Thiên cũng chợt lóe, ông ta hiểu ý của Quân Tiêu Dao.

Thực hiển nhiên, Quân Tiêu Dao giao ra đế binh ngay trước mặt công chúng.

Thứ nhất, tất nhiên là vì phủi sạch phiền phức.

Dù sao không có người mỗi ngày đều mang theo đế binh chạy nơi nơi.

Cảm giác này giống như một người cõng một tòa kim sơn chạy khắp nơi.

Tuy bởi vì thân phận của Quân Tiêu Dao nên không ai dám tùy ý ra tay cướp đoạt.

Nhưng không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương.

Không ai chắc chắn sẽ không có một ít cường giả phát rồ được ăn cả ngã về không, muốn cướp đoạt đế binh.

Cho dù có A Cửu hộ đạo, cũng không có khả năng bảo đảm an toàn trăm phần trăm.

Thứ hai, chính là lấp kín miệng của Bàn Võ Thần Triều.

Quân Tiêu Dao giao đế binh cho Quân gia.

Bàn Võ Thần Triều chỉ có thể đối đầu với Quân gia.

Lấy nội tình của Quân gia, hiển nhiên không có khả năng sợ Bàn Võ Thần Triều.

Quân Tiêu Dao làm như vậy xem như hoàn toàn ném ra phiền phức.

Còn có một điểm, nếu vẫn luôn vận dụng đế binh thì ngược lại không tốt đối với sự tăng tiến thực lực của bản thân Quân Tiêu Dao.

Đế binh mạnh đến mấy cũng chỉ là ngoại vật.

Chủ yếu Quân Tiêu Dao vẫn phải dựa vào thực lực bản thân.

“Được rồi, Tiêu Dao, gia tộc tạm thời giúp con bảo quản chuôi đế

binh này.” Quân Chiến Thiên tiếp nhận Bàn Hoàng Kiếm.

Một chúng tộc lão cũng cười tươi rối như đóa cúc hoa.

Quân Tiêu Dao không chỉ làm Quân gia nổ mày nở mặt, còn kiếm được một đế binh hi hữu trân quý như thế.

Đương nhiên, chuôi Bàn Hoàng Kiếm này vẫn thuộc về Quân Tiêu Dao, chẳng qua Quân gia tạm thời thay hắn bảo quản mà thôi.

“Ta xem hiện tại, còn ai dám nói Tiêu Dao không có cống hiến vì gia tộc.” Quân Chiến Thiên hừ hừ một tiếng, cực kỳ tự hào về tôn nhi nhà mình.

Các Tự Liệt Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc có chút xấu hổ mà cúi đầu.

Trước đó, Quân Tiêu Dao có được các loại tài nguyên bồi dưỡng của Quân gia, bọn họ còn có chút bất mãn, cho rằng Quân Tiêu Dao cũng không làm gì cống hiến cho gia tộc.

Kết quả hiện tại thế nào?

Không chỉ trợ giúp Quân gia đoạt được danh vọng, còn mang đến một đế binh hiếm thấy trên đời cho Quân gia.

Đây là điều mà bất cứ gì Tự Liệt nào của Quân gia cũng không làm được.

Trong nhất thời, số ít thiên kiêu Tự Liệt có bất mãn với Quân Tiêu Dao trong Quân gia đều lộ ra vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu.

Phía Bàn Võ Thần Triều, tướng quân kia nhìn thấy Quân Tiêu Dao giao đế binh cho Quân gia thì sắc mặt cũng vô cùng khó coi, cực kỳ bất đắc dĩ

Nếu là Quân Tiêu Dao khống chế đế binh, có lẽ bọn họ còn có thể thuyết phục một chút.

Hiện tại, ai dám đến Quân gia đi đòi kiếm?

“Ha ha, thực lực của Thánh Tử quả nhiên cường hãn, hôm nay để

người ta mở rộng tầm mắt.” Phía Thánh Linh Thư Viện, đại trưởng lão cười và nói.

Hiện tại ông ta thật sự cảm thấy đám quyết định của người viện trưởng vô cùng sáng suốt.

Hiện tại Quân Tiêu Dao đã là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện, cũng có quan hệ với Thánh Linh Thư Viện.

Có chí cường giả tương lai Quân Tiêu Dao này, có thể nói Thánh Linh Thư Viện vững như Thái sơn.

Đôi mắt xinh đẹp của Hoa Tích Tình cũng tỏa ra tia sáng kỳ dị rực rỡ, cuộc chiến hôm nay càng khiến nàng ta khuynh mộ Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cười cười, hắn cũng rõ tầm quan trọng hiện tại của mình với Thánh Linh Thư Viện.

“Được rồi, các vị, cũng xem náo nhiệt đủ rồi, tan hết đi.” Quân Tiêu Dao nhìn quanh bốn phía.

Hắn biết, trong đó có rất nhiều thế lực cố tình tới xem trò cười của Quân gia.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để bụng, chỉ cần thực lực đủ mạnh thì đủ để kinh sợ tất cả bọn đạo chích.

“Ha hả, uy thế của Thần Tử khiến người ta kinh ngạc cảm thán!”

“Đúng vậy, phỏng chừng ngày sau thế hệ trẻ tuổi trên Tiên Vực đều lấy Thần Tử vi tôn.”

Một đám trưởng lão tu sĩ các thế lực chung quanh đều chắp tay, giọng điệu mang đầy nịnh nọt.

Hiển nhiên cuộc chiến hôm nay sẽ nhấc lên gợn sóng lớn ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Sau đó, đám người Quân Tiêu Dao cũng cùng nhau trở lại Quân gia.

Tộc nhân Khương gia gồm Khương Thánh Y cũng đi cùng.

Dù sao Quân Tiêu Dao đại triển thần uy, Khương gia bọn họ cũng có chung vinh dự.

Rất nhiều thế lực còn lại cũng tự giải tán.

Chưa được mấy ngày thì trận ước đấu trên Vấn Đạo Sơn đã nhấc lên gợn sóng ngập trời trên toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Hết chương 359.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 360. Kế hoạch thí quân nhằm vào Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có thể nói Quân Tiêu Dao đã đổi mới nhận thức của mọi người.

Một vị thiên kiêu đương đại lại đánh bại quái thai cổ đại.

Nếu là trước kia thì gần như không có khả năng.

Nhưng hiện tại, chuyện này lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ.

“Quả nhiên, đại tranh chi thế mở ra, các loại dị số yêu nghiệt đều hiện thân.”

“Sợ là Thần Tử Quân Gia chính lá dị số lớn nhất, dù sao ta cảm thấy khí tức của hắn như đã nhảy ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành.”

“Các Thái Cổ hoàng tộc Tổ Long Sào xem như mất hết mặt mũi, không biết bọn họ sẽ ứng đối thế nào?”

“Các ngươi đừng quên, Tổ Long Sào còn có một vị cấm kỵ sơ đại bế quan chưa ra.”

“Ý ngươi là... Long Ngạo Thiên?”

Cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên, có thanh danh rất lớn ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhưng hắn ta luôn bế quan chưa ra, cho nên cũng không ai biết rốt cục Long Ngạo Thiên mạnh tới mức nào.

Mà chuyện ở Vấn Đạo Sơn cũng sớm truyền tới tai các đại nhân vật của Tổ Long Sào.

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ Tổ Long Sào đều đang rung động, đó là lửa giận của các đại nhân vật.

Long Cát công chúa chật vật bị thua, quả thực là đả kích thật lớn đối với danh vọng của Tổ Long Sào.

“Quân gia tiểu nhi, thật quá đáng!” Có chí tôn Tổ Long Sào lạnh lẽo quát.

“Tổ Long Sào ta, liên tục thất lợi dưới tay một tiểu bối Quân gia, thậm chí Thái Cổ Thần Sơn ở hạ giới cũng bị tiểu bối kia san bằng.” Một đại nhân vật khác lạnh như băng nói.

“Chẳng lẽ không ai trị được hắn sao, trạng hình của Long Ngạo Thiên thế nào rồi?”

“Hắn rất không tồi, đã dung hợp sáu long nguyên chí cường, kế tiếp chỉ cần dung hợp cái thứ bảy thì có thể xuất quan.”

“Rất tốt, vậy xem ra hắn có thể tới kịp lúc thế giới tiên cổ mở ra.”

“Có lẽ có thể để Long Ngạo Thiên trù tính diệt sát Quân gia tiểu nhi kia trong thế giới Tiên Cổ.”

“Không sai, ngoài ra, chúng ta còn phải để lại một át chủ bài, tỷ như hợp tác với Vạn Hoàng Linh Sơn.”

“Ý ngươi là... Long Hoàng Thể không có khả năng ra đời trong truyền thuyết?”

Trong Tổ Long Sào, rất nhiều thần niệm đang giao lưu.

Long Hoàng Thể là thể chất chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chính là thể chất khủng bố tập hợp huyết mạch Tổ Long và huyết mạch chân long vào một người.

Nếu loại thể chất này ra đời thì chính là tồn tại đàn áp một thời đại.

Hiển nhiên, vì đối phó Quân Tiêu Dao, Tổ Long Sào đã hạ quyết tâm, nhất định phải bồi dưỡng ra một Long Hoàng Thể.

“Đúng rồi, còn kế hoạch kia có nên chuẩn bị khởi động không?”

“Ý ngươi là, kế hoạch thí quân?”

“Không sai.”

“Cái này cũng không vội, cần chuẩn bị vẹn toàn hết đã,” Một Tổ Long Sào chí tôn ngưng trọng nói.

Kế hoạch thí quân, nhìn tên đoán nghĩa, chính là một kế hoạch giết hại Quân gia.

Nếu hoàn toàn thực thi kế hoạch này thì sẽ bắt đầu bất hủ chiến, sẽ có vô số thế lực liên lụy tiến vào.

Cho dù là Tổ Long Sào, nếu chưa hoàn toàn chuẩn bị thì cũng không dám tùy tiện khởi động kế hoạch thí quân.

“Hừ, Quân gia đắc ý không được bao lâu!” Có đại nhân vật của Tổ Long Sào đang hừ lạnh.

...

Bên kia, nhóm người Quân Tiêu Dao cũng về tới Quân gia.

Vừa đến sơn môn Quân gia, Quân Tiêu Dao lập tức phát hiện một tảng lớn đầu người chen lấn nhốn nháo.

Những người này đều là tộc nhân Quân gia tiến đến nghênh đón Quân Tiêu Dao.

Hiển nhiên, hiện giờ danh vọng của Quân Tiêu Dao ở Quân gia đã đạt tới đỉnh cao.

Ngày sau cho dù Quân Tiêu Dao trực tiếp muốn trở thành gia chủ Quân gia, phỏng chừng cũng không có kẻ nào phản đối.

“Cung nghênh Thần Tử đại nhân!”

Hàng ngàn hàng vạn Quân gia tộc nhân ở đây cùng chắp tay trước Quân Tiêu Dao.

Thái độ tôn kính mà cuồng nhiệt này khiến các Tự Liệt như Quân

Vô Song, Quân Mộc Lan cũng có chút líu lưỡi.

Thân phận địa vị của bọn họ cũng rất cao, thân là Tự Liệt xếp hạng thứ ba, đi đến nơi nào cũng được người của Quân gia tôn kính.

Nhưng so với Quân Tiêu Dao thì danh vọng của bọn họ căn bản không tính là gì.

“Ai, so cũng không cần so.” Quân Vô Song cười khổ một tiếng.

Mục tiêu ban đầu của hắn ta là vượt qua Quân Lăng Thương, kết quả biểu hiện hiện tại của Quân Tiêu Dao làm hắn cả ý khiêu chiến cũng không nhấc lên nổi.

“Tỷ cũng coi như phục, tiểu gia hỏa tươi mới ngon miệng này không khỏi quá yêu nghiệt rồi.” Quân Mộc Lan bĩu môi, cũng có chút bất đắc dĩ.

Có thể nói Quân Tiêu Dao xuất hiện đã làm Quân gia rơi vào sôi trào.

Sự tích thu phục quái thai cổ đại, chân đạp Long Cát công chúa, đoạt được Bàn Hoàng đế binh càng khiến Quân Tiêu Dao trở thành đối tượng được những người trẻ tuổi của Quân gia sùng bái cuồng nhiệt.

Bản nhân Quân Tiêu Dao lại thích yên tĩnh không thích ồn ào, hơi xã giao một chút thì quay lại Thiên Đế Cung.

Một ít tộc lão của Quân gia lại quyết định, Quân gia đại yến ba ngày, chúc mừng Quân Tiêu Dao đại thắng trở về.

Có thể nói, cả tộc Quân gia đang chúc mừng.

Sau khi trở lại Thiên Đế Cung, cuối cùng Quân Tiêu Dao cũng có thể thanh tịnh một chút.

Mẫu thân của hắn Khương Nhu hiện thân, hỏi han ân cần Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao, con hạ giới lâu như vậy, làm nương lo lắng muốn

chết.” Khương Nhu nói.

“Nương, tài năng của hài nhi thế nào người còn không biết sao, có gì còn lo lắng.” Quân Tiêu Dao cười cười nói.

“Đúng rồi, nương, Lạc Ly vẫn luôn bảo hộ Tiêu Dao ca ca, sao chàng ấy có thể xảy ra chuyện được?”

Tiểu nha đầu Khương Lạc Ly cũng theo tới, bàn tay ngọc vỗ ngực, vẻ mặt đắc ý ngạo kiều mà nói.

Khương Nhu phụt một tiếng bật cười, trong mắt tràn đầy từ ái.

nha đầu băng tuyết khả ái Khương Lạc Ly này thật sự biết cách chọc bà vui vẻ.

“Ngươi gọi cái gì?” Quân Tiêu Dao câm nín.

Kêu nương đã kêu thuận miệng như vậy sao?

“Ai hắc hắc...” Khương Lạc Ly ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, vẻ mặt ngây thơ.

Quân Tiêu Dao im lặng.

Là muốn ra vẻ đáng yêu cho qua chuyện sao?

Mà bên kia, Khương Thánh Y tuyết y tuyệt thế như một cây tuyết liên, nhìn Khương Lạc Ly chơi đùa đùa giỡn với Quân Tiêu Dao, nghe nàng mở miệng kêu nương.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác buồn bã mất mát.

Rõ ràng đã quyết định buông tay, nhưng vì sao… Cứ cảm thấy thiếu cái gì?

Khóe mắt Quân Tiêu Dao chú ý tới biểu cảm có chút cô đơn của Khương Thánh Y, hắn cười nói: “Thánh Y tỷ, cũng đã lâu không gặp rồi.”

“Lâu rồi không gặp.” Khương Thánh Y lắc đầu, sau đó tìm Khương Nhu nói chuyện.

“Hả?” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao lộ ra chút dị sắc.

Sao hắn cảm thấy thái độ của Khương Thánh Y đối với hắn có vẻ hơi lãnh đạm?

Hết chương 360.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 361. Địa điểm đánh dấu mới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước đó Khương Thánh Y cũng không có cảm giác khoảng cách như vậy với hắn.

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt lắc đầu, cũng chưa nói gì.

Hắn cũng không để ý lắm, mỗi người đều có suy nghĩ của mình, Khương Thánh Y không muốn nói nhiều với hắn, hắn cũng sẽ không chủ động đi liếm.

Lúc này, Quân Vạn Kiếp bên cạnh lại là trịnh trọng chắp tay nói với Quân Tiêu Dao: "Đa tạ công tử, có thể giúp ta và muội muội đoàn tụ."

Ở bên cạnh hắn ta, Quân Dĩnh Nhi cũng hành lễ với Quân Tiêu Dao.

Nếu không nhờ Quân Tiêu Dao, Quân Vạn Kiếp muốn đoàn tụ với Quân Dĩnh Nhi, không biết còn phải chờ bao nhiêu nữa.

"Cần gì khách khí, đây là chuyện ta đã hứa với ngươi." Quân Tiêu Dao cười nói.

Hai huynh muội Quân Vạn Kiếp và Quân Dĩnh Nhi cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng càng kiên định niềm tin đi theo Quân Tiêu Dao.

Sau đó Quân Chiến Thiên cũng tới.

Người một nhà cũng hoà thuận vui vẻ, tổ chức gia yến đơn giản.

Lúc sau, Quân Chiến Thiên nói cho Quân Tiêu Dao biết, gia tộc hy vọng qua mấy ngày nữa, Quân Tiêu Dao có thể diễn võ giảng đạo cho người trẻ tuổi của Quân gia.

Đương nhiên, đây là đề nghị của Quân Chiến Thiên, là vì triệt để tạo dựng nên danh vọng của Quân Tiêu Dao ở Quân gia.

Hiện tại, thậm chí cả danh vọng của Đệ Nhất Tự Liệt Quân Lăng Thương cũng không bằng Quân Tiêu Dao.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao rất vui lòng, lập tức đáp ứng.

Kế tiếp, sau khi rượu đủ cơm no, Quân Chiến Thiên một mình tìm tới Quân Tiêu Dao.

Sau khi ông ta dò hỏi hắn, có đã tạo ra con đường thuộc về mình hay không.

Quân Tiêu Dao không cần gì giấu giếm gia gia của mình, trực tiếp gật đầu.

“Tốt... Tốt rồi, nếu Vô Hối nhìn thấy thì nhất định sẽ tự hào vì con.” Quân Chiến Thiên nói.

Quân Tiêu Dao gật đầu.

Trước đó khi hắn sáng lập ra Thần chi Nguyên Điểm, từng mơ hồ cảm nhận được một khí tức cường đại phát ra từ huyết mạch.

Khí tức kia quả thực khiến chí tôn cũng phải né xa ba thước.

“Sẽ là phụ thân sao?” Quân Tiêu Dao suy tư.

Quân Chiến Thiên lại trịnh trọng nói với Quân Tiêu Dao: “Tiêu Dao, con có từng nghe qua một câu, tiên cổ hiện, đế lộ khai?”

“Tiên cổ hiện, đế lộ khai?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, trong mắt hiện lên một ánh sao.

“Không sai, tiên cổ hiện là ám chỉ thế giới Tiên Cổ, đó là một mảnh linh thổ cổ đại có vô số cơ duyên, thậm chí có đại cơ duyên thành thánh tồn tại!”

Ngay vào lúc Quân Chiến Thiên vừa dứt lời, trong đầu Quân Tiêu Dao lập tức vang lên âm thanh của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở thế giới Tiên Cổ!”

“Địa điểm đánh dấu mới?” mắt mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Hiện tại địa điểm mà Quân Tiêu Dao còn chưa đánh dấu cũng chỉ có Thanh Đồng Tiên Điện.

Nhưng Thanh Đồng Tiên Điện phải có cơ duyên mới hiện thế được, Quân Tiêu Dao cũng không phải đặc biệt gấp.

Quân Tiêu Dao cũng nổi lên hứng thú với thế giới Tiên Cổ,.

Hắn tiếp tục nghe Quân Chiến Thiên giảng giải.

“Thế giới Tiên Cổ là một mảnh không gian di thế độc lập, là một linh thổ cổ đại.”

“Trong đó có khả năng có quái thai cổ đại đang trầm miên, có con nối dòng chuẩn đế ở trong đó, thậm chí còn có rất nhiều chủng tộc cổ xưa và hậu duệ cường đại bọn họ sinh sản ra.”

“Có thể nói, đó là một mảnh bảo địa cơ duyên tuyệt đối, chứa các loại cơ duyên, thậm chí có thể thu hoạch tiên nguyên thượng phẩm và cực phẩm.”

Lời Quân Chiến Thiên nói khiến Quân Tiêu Dao có chút dao động.

Vậy xem ra, cơ duyên trong thế giới Tiên Cổ đúng là rất hấp dẫn người khác.

Bỏ qua cơ duyên khác không nói đến, chỉ cần là tiên nguyên cũng đủ để khiến Quân Tiêu Dao hứng thú.

Dù sao Đại La Tiên Cốt của hắn là một nguồn tiêu hao tiên nguyên quá lớn.

Nếu có thể tìm đủ tiên nguyên thượng phẩm thậm chí cực phẩm, Đại La Bất Hủ Tiên Thân của Quân Tiêu Dao có thể nhanh chóng được luyện thành.

Hắn cũng có thể xuống tay tu luyện quyển hạ của Thể Thư.

“Đương nhiên còn có một điều quan trọng nhất, tiên cổ hiện, đế lộ khai.”

“Sau khi thế giới Tiên Cổ mở ra, thông thường đế lộ cũng sắp hiện thế, có thể nói, thế giới Tiên Cổ tương đương với một loại làm nóng người, cũng coi như cho các thiên kiêu một cơ hội tăng lên bản thân.” Quân Chiến Thiên nói.

Quân Tiêu Dao gật đầu, hắn cũng đã hiểu tầm quan trọng của thế giới Tiên Cổ.

Thế giới Tiên Cổ tương đương với một ngôi cao giúp tăng nhanh thực lực của thiên kiêu.

Nếu bỏ lỡ, hoặc là không có được bất cứ cơ duyên gì thì ngày sau đế lộ mở ra, chắc chắn sẽ rơi vào hạ phong, mất đi khả năng cạnh tranh.

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao, trước đó khi Quân Lăng Thương và Long Cát công chúa chiến đấu, rất nhiều tộc lão không hy vọng hắn bị thương cố chống chọi, bởi vì nếu bị thương, chờ đến thế giới Tiên Cổ mở ra thì khó tránh khỏi sẽ bất lợi.” Quân Chiến Thiên giải thích.

“Một khi đã vậy, tôn nhi nhất định sẽ đi thế giới Tiên Cổ kia.” Quân Tiêu Dao nói.

“Không sai, đến lúc đó Quân gia ta sẽ lấy con làm dẫn đầu, trong thế giới Tiên Cổ có hạn chế cảnh giới, cho nên cường giả cũng không thể tiến vào, đó là sân khấu chuyên dành cho thiên kiêu trẻ tuổi các con tranh bá.”

Quân Chiến Thiên thực vừa lòng với Quân Tiêu Dao, nói không chừng hắn sẽ sáng tạo một kỳ tích nữa ở thế giới Tiên Cổ.

“Đương nhiên, hiện tại cách thời điểm thế giới Tiên Cổ mở ra còn một khoảng thời gian, cho nên cũng không vội, có thể chậm rãi điều chỉnh trạng thái.” Quân Chiến Thiên nói.

“Tôn nhi đã biết.” Quân Tiêu Dao nói.

Mấy ngày kế tiếp, Quân gia đều đắm chìm trong một mảnh vui sướng hân hoan.

Trong lúc đó, Thập Bát Tổ từng triệu kiến Quân Tiêu Dao, cũng

cực kỳ vừa lòng với biểu hiện của hắn.

Ban đầu Quân gia đã dốc hết sức lực tài dưỡng Quân Tiêu Dao,.

Hiện tại càng gần như lấy Quân Tiêu Dao làm trung tâm.

Các loại tài nguyên, chỉ cần Quân Tiêu Dao muốn thì Quân gia nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không đưa ra quá nhiều yêu cầu gì.

Lúc nên dựa vào gia tộc thì hắn sẽ dựa vào.

Nhưng có thể tự mình đi hoàn thành thì Quân Tiêu Dao vẫn sẽ đi làm.

Đây cũng là thói quen Quân Tiêu Dao dưỡng thành để tránh mình ỷ lại gia tộc.

Trong khoảng thời gian này còn xảy ra một vài chuyện.

Tỷ như Bàn Võ thần chủ của Bàn Võ Thần Triều tự mình đi đến Quân gia.

Đương nhiên là nổi lên tâm tư với Bàn Hoàng Kiếm.

Bàn Võ thần chủ cũng biết, có lẽ cái chết của Dương Bàn có liên quan gì đó đến Quân Tiêu Dao, thậm chí có thể kết luận là hắn làm.

Nhưng Bàn Võ Thần Triều nhiều nhất cũng chỉ có thể vô năng cuồng nộ, không thể làm gì Quân Tiêu Dao.

Thậm chí Bàn Võ thần chủ tự mình giá lâm, Quân gia không ai nghênh đón, trực tiếp ngó lơ Bàn Võ thần chủ ở bên ngoài ba ngày ba đêm.

Mà Bàn Võ thần chủ cũng không dám xông vào Quân gia.

Hết chương 361.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 362. Tin tức về thế giới Tiên Cổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

U Long Chí Tôn của Tổ Long Sào lần trước dám kiêu ngạo trước sơn môn Quân gia, hiện tại có trên mộ phần đã cao ba trượng.

Điều này cũng làm rất nhiều thế lực líu lưỡi.

Tuy Bàn Võ Thần Triều có chút suy yếu, đang có xu hướng suy tàn, nhưng tốt xấu gì cũng là bất hủ thần triều.

Quân gia hoàn toàn không nể mặt Bàn Võ Thần Triều.

Thẳng đến trưởng công chúa Võ Minh Nguyệt hiện thân, nhờ vã một vị tộc nhân Quân gia truyền lại tin cho Quân Tiêu Dao.

Lúc này mới có Quân gia tộc lão ra tới tiếp đãi Bàn Võ thần chủ.

Đương nhiên, cũng không có sắc mặt tốt gì.

Tuy rằng gương mặt vẫn luôn mỉm cười, lại ngậm miệng không nói chuyện của Bàn Hoàng Kiếm.

Điều này làm Bàn Võ thần chủ muốn phát cuồng dưới đáy lòng.

Ngoài miệng cười hì hì, trong lòng mắng con mẹ nó.

Cuối cùng, Bàn Võ thần chủ nói ra câu kinh người, muốn Võ Minh Nguyệt và Quân Tiêu Dao nối lại nhân duyên, để Quân Tiêu Dao trở thành phò mã của Bàn Võ Thần Triều.

Điều này làm chúng tộc lão Quân gia đều có chút câm nín.

Hiện tại Bàn Võ thần chủ vì Bàn Hoàng Kiếm mà muốn bán luôn nữ nhi?

Quân gia không trực tiếp cự tuyệt, nhưng cũng không đồng ý, tất cả đều xem Quân Tiêu Dao.

Nhưng Quân gia không có khả năng giao ra Bàn Hoàng Kiếm, đời này cũng không giao ra.

Trừ phi Quân Tiêu Dao mở miệng, bởi vì Bàn Hoàng Kiếm này là thuộc về Quân Tiêu Dao.

Quân gia chỉ bảo quản thay thôi.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao không phải ngốc tử, hắn khẳng định không có khả năng đưa Bàn Hoàng Kiếm cho Bàn Võ Thần Triều.

Còn về Võ Minh Nguyệt, mặt của nàng ta còn chưa lớn đến mức khiến Quân Tiêu Dao có thể từ bỏ Bàn Hoàng Kiếm.

Cuối cùng, Bàn Võ thần chủ bị đối xử phũ phàng, chỉ có thể hậm hực mà về.

Chuện này cũng thể hiện khía cạnh bá đạo quyết đoán của Quân gia.

Ngoài ra còn có một chuyện khác.

Chính là Tử Phủ thánh địa tới cửa.

Đừng quên, Tô Tử Quỳnh còn ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, tuy rằng hiện tại đã không có cảm giác tồn tại gì.

Nhưng Tử Phủ thánh địa cũng là một thế lực rất mạnh, mặc dù không phải thế lực bất hủ, nhưng cũng là thế lực đứng đầu dưới bất hủ.

Tử Phủ thánh địa tới cửa, tất nhiên không phải hỏi tội Quân Tiêu Dao.

Mà là dẫn theo rất nhiều quà tặng chúc mừng Quân Tiêu Dao, thuận tiện hỏi tình hình của Tô Tử Quỳnh một chút.

Sau đó họ nói thẳng, bảo Tô Tử Quỳnh ở lại bên cạnh Quân Tiêu Dao, làm một nha hoàn thị nữ.

Tử Phủ thánh địa bọn họ cũng nguyện ý trở thành thế lực theo đuổi của Quân gia.

Đối với thế lực đưa tới cửa, tất nhiên Quân gia rất vui lòng nhận lấy.

Bảy ngày sau.

Hôm nay, trong Thiên Đế Cung của Quân gia có tiếng chuông vang truyền ra.

“Tiếng chuông này là truyền đến từ Thiên Đế Cung, xảy ra chuyện gì sao?” Có một ít đệ tử Quân gia tin tức không linh thông nghi hoặc mà hỏi.

“Ngươi không nghe nói, Thần Tử muốn giảng đạo, đây là cơ hội tuyệt hảo đấy!” Một kiêu tử Quân gia đi ngang qua hô to một tiếng, sau đó lao vút đi.

“Cái gì, Thần Tử giảng đạo, ta cũng phải đi!” Vị đệ tử Quân gia này vội vàng phản ứng, thân thể hóa thành một quang hồng lóe đi.

Nói chung, ở Quân gia, chỉ có tộc lão từ Thánh Nhân trở lên mới có tư cách giảng đạo.

Cho dù là Thập Đại Tự Liệt thế hệ trẻ tuổi cũng không có tư cách công khai giảng đạo.

Nguyên nhân là vì sợ làm hại con cháu.

Mà năm nay Quân Tiêu Dao mười bốn tuổi, cũng coi như loại non nhất trong thế hệ trẻ tuổi.

Nhưng bàn về lý giải đối với tu luyện, thậm chí một ít thế hệ trung niên đời trước cũng có khả năng không so được.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao còn tạo ra con đường thuộc về mình xưa nay chưa từng có.

Tin tức này cũng không truyền ra, nếu hoàn toàn lan truyền thì sức ảnh hưởng còn lớn hơn đánh bại Long Cát công chúa.

Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn có tư cách giảng đạo cho thế hệ trẻ tuổi.

Giờ phút này, ở bên ngoài Thiên Đế Cung sớm đã là biển người tấp nập, toàn là một mảnh đầu người đen kịt.

Thiên Đế Cung vốn là cấm địa của Quân gia, chỉ có người tôn quý nhất mới có tư cách tiến vào.

Nhưng hôm nay, bởi vì công khai giảng đạo, cho nên cũng phải mở Thiên Đế Cung ra.

Trên quảng trường bên ngoài Thiên Đế Cung, rất nhiều đệ tử Quân gia hội tụ một đường, sắc mặt cả đám đều mang theo hưng phấn kích động.

Không ai cho rằng, Quân Tiêu Dao không có tư cách giảng đạo.

Bọn họ đều lộ ra vẻ mặt chờ mong.

Mà lúc này, trên bầu trời có từng ánh quang hồng lao tới, đó là từng vị Tự Liệt của Quân gia.

“Là chư vị Tự Liệt, tất cả đều tới luôn kìa.”

“Đúng vậy, trước đây chưa từng gặp cảnh tượng này.”

Nhìn những quang hồng lao tới, rất nhiều đệ tử Quân gia đều kinh ngạc đến cực điểm.

Thập Đại Tự Liệt của Quân gia ai cũng có cơ duyên của từng người, không phải bế quan ở nơi nào đó thì chính là rèn luyện bên ngoài, rất ít có lúc tề tụ đông đủ.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao sắp sửa giảng đạo, Thập Đại Tự Liệt lại lần đầu tiên tới đủ.

Đây là cảnh tượng khó gặp.

Trên vòm trời còn có vài vị tộc lão Quân gia tới.

Trên mặt bọn họ mang theo ý cười nhàn nhạt, sở dĩ tới đây là vì bảo đảm không xảy ra ngoài ý muốn gì.

Dù sao mấy chuyện giảng đạo cũng rất quan trọng, nếu giảng hơi

sai một câu cũng có khả năng làm một đệ tử Quân gia bước nhầm lạc lối.

Cũng không phải những tộc lão đó không tin tưởng năng lực của Quân Tiêu Dao, chỉ là đơn thuần phòng ngừa bất trắc mà thôi.

Bọn họ cũng muốn biết, lý giải đối với đạo của Quân Tiêu Dao rốt cục đã đạt tới bước nào.

“Các ngươi đoán thử xem, hôm nay Tiêu Dao có thể giảng đạo tới bước nào?” Một vị tộc lão vuốt râu cười khẽ và nói.

“Tiêu Dao chỉ mới mười bốn tuổi đúng không, hơn nữa còn là lần đầu tiên giảng đạo, có thể không xảy ra sai lầm đã rất không tồi, đương nhiên, có chúng ta ở đây, mặc dù sai lầm cũng không có việc gì.”

Những tộc lão đó nhìn nhau mà cười, đều không có yêu cầu quá cao đối với Quân Tiêu Dao.

Cho dù xuất hiện sai lầm, bọn họ cũng sẽ không trách tội.

Theo thời gian chuyển dời, trừ Thập Đại Tự Liệt ra thì bên cạnh Quân Tiêu Dao cũng xuất hiện một ít người.

Vong Xuyên, Quân Linh Lung, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Cửu Đầu Sư Tử, Quân Dĩnh Nhi, Tô Tử Quỳnh đều có mặt.

Còn có Nạp Lan Nhược Hi được Quân Tiêu Dao mang về Tiên Vực, cũng hoàn toàn cắm rễ ở Quân gia.

Những người bên cạnh hắn đều có thiên phú thực lực không yếu, còn trung thành và tận tâm với Quân Tiêu Dao, lần này cũng đã sớm đến để chiếm vị trí tốt nhất.

Ngoài ra, Khương Lạc Ly, Khương Thánh Y cũng tới.

Cuối cùng, trong sự chờ mong của vạn người, Quân Tiêu Dao hiện thân.

Hết chương 362.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 363. Thập Đại Tự Liệt tề tụ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn vẫn mặc một bộ bạch y vô trần, y quan trắng hơn cả tuyết.

Chẳng những có khí chất trích tiên, còn mang đến cho người ta cảm giác muốn siêu thoát trần thế.

Tất nhiên là bởi vì Quân Tiêu Dao đã tạo ra con đường của mình.

Ngộ tính của hắn vốn yêu nghiệt, hơn nữa còn tạo ra con đường riêng.

Hiểu biết của Quân Tiêu Dao đối với đại đạo thiên địa đã khắc sâu hơn cả một ít lão quái vật.

Giờ phút này, ánh mắt của Quân Tiêu Dao lướt nhìn chung quanh, nhìn tảng lớn đầu người chi chít đó.

“Xem ra lực kêu gọi của ta cũng không kém.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng, trên mặt còn nở nụ cười nhạt.

Nhìn nụ cười kinh hồng kia của Quân Tiêu Dao, rất nhiều thiếu nữ Quân gia lập tức tê dại.

“Thần Tử đại nhân nhà ta soái quá đi!”

“Cái gì mà Thần Tử đại nhân nhà ngươi, là nhà ta!”

Một ít thiếu nữ Quân gia hoa si còn bắt đầu tranh chấp.

“Thật là, những nữ hài tử đó cũng quá không rụt rè, Tiêu Dao ca ca tuy soái, nhưng cũng không thể không có hình tượng như vậy.” Khương Lạc Ly nói.

Khương Thánh Y bên cạnh có chút câm nín, lấy ra một cái khăn tay rồi nói: “Lạc Ly, chùi nước miếng trên khóe miệng ngươi đi.”

“Ai...” Lúc này Khương Lạc Ly mới phát giác vừa rồi mình nhìn

Quân Tiêu Dao lại bất giác chảy xuống nước miếng thèm thuồng.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên Thiên Đế Cung, ánh mắt nhìn về phía Thập Đại Tự Liệt.

Hắn cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Thập Đại Tự Liệt của Quân gia cũng đã trình diện hết.

Đệ Nhất Tự Liệt của Quân gia, Quân Lăng Thương, là Trọng Đồng Giả.

Đệ Nhị Tự Liệt của Quân gia, Quân Vô Song, có được truyền thừa chí cường.

Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, Quân Mộc Lan, người mang huyết mạch chiến thần.

Đệ Tứ Tự Liệt của Quân gia, Quân Vô Trần, có được Vô Cấu chi Tâm, thiên tài đạo pháp.

Đệ Ngũ Tự Liệt của Quân gia, Quân Vạn Kiếp, thân mang Lôi Kiếp Chiến Thể, tu luyện độ kiếp thiên công.

Đệ Lục Tự Liệt của Quân gia, Quân Đạo Lâm, trời sinh trong đan điền có chứa cổ thánh binh, trận đồ bát quái, là thiên tài trận pháp.

Đệ Thất Tự Liệt của Quân gia, Quân Tuyết Hoàng, người mang Băng Linh Thể đặc thù.

Đệ Bát Tự Liệt của Quân gia, Quân Tích Ngọc, trời sinh mị cốt.

Đệ Cửu Tự Liệt của Quân gia, Quân Thiên Minh, thân mang Quang Diệu Vương Thể, có thể khống chế sức mạnh quang minh.

Đệ Thập Tự Liệt của Quân gia, Quân Trượng Kiếm, trời sinh kiếm tâm trong sáng, người mang Bất Diệt Kiếm Thể.

Có thể nói Thập Đại Tự Liệt này ai cũng là nhân trung anh kiệt.

Thế lực bình thường có được một vị đã là tam sinh hữu hạnh.

Mà Quân gia lại có chừng mười vị.

Đây còn chưa tính cả Linh Hào Tự Liệt Quân Tiêu Dao vào.

Cộng thêm Quân Tiêu Dao, thế hệ trẻ tuổi của Quân gia quá ghê gớm.

“Tất cả Thập Đại Tự Liệt đều trình diện, xem ra cũng là một loại suy tính đối với ta.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Lấy sự thông minh của Quân Tiêu Dao, tất nhiên hắn cũng biết.

Thập Đại Tự Liệt cùng đến là vì nguyên nhân gì.

Là vì suy xét rốt cục Quân Tiêu Dao có vài phần năng lực.

Thực lực của hắn đã được chứng minh thông qua chiến thắng Long Cát công chúa.

Nếu ở phương diện ngộ đạo cũng yêu nghiệt như thế.

Vậy gần như có thể hoàn toàn làm Thập Đại Tự Liệt cúi đầu xưng thần.

Đây cũng là ý của Quân Chiến Thiên, làm Quân Tiêu Dao tạo dựng nên uy tín tuyệt đối, kết thúc cục diện ba bên trận doanh của các Tự Liệt Quân gia.

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cung.

Hắn ngồi trên cửu tiêu cao cao, đối mặt với vô số Quân gia đệ tử, không có nửa phần khẩn trương, vẻ mặt đạm nhiên mà nói: “Đa tạ chư vị nể mặt tiến đến nghe Quân mỗ giảng đạo.”

“Thực lực của Quân mỗ hữu hạn, chỉ có thể tận lực trình bày một ít lý lẽ nông cạn, mong các vị bao dung.”

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, mọi người đều câm nín.

Nếu Quân Tiêu Dao cũng được xem là thực lực hữu hạn, vậy bọn họ tính là cái gì?

“A... Thú vị, ta cũng muốn xem rốt cục Thần Tử có lý giải thế nào

với đạo.” Đệ tứ Tự Liệt, Quân Vô Trần mở miệng nói.

Hắn người mang Vô Cấu chi Tâm, là thiên tài đạo pháp.

Lý giải của hắn ta với đạo là đứng đầu trong Thập Đại Tự Liệt.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng không kéo dài mà trực tiếp bắt đầu giảng đạo.

Đây cũng là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao giảng đạo, nhưng hắn đều nói ra cảm ngộ của mình.

Dù sao đều là tộc nhân nhà mình, Quân Tiêu Dao cũng sẽ không cất giấu.

Mà trong lúc Quân Tiêu Dao giảng đạo.

Chung quanh hắn bắt đầu có thần quang khuếch tán.

Trong thiên địa như vang lên đại đạo chi âm huyền diệu.

Đây bởi vì lý giải của Quân Tiêu Dao đối với đạo đã đạt tới cực hạn nào đó.

Bản thân hắn chính là dị số thiên địa, sáng lập ra đạo thuộc về mình, có thể nói là nhảy ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành.

Chỉ điểm này thôi đã không có bất cứ lão quái vật nào có thể so được với Quân Tiêu Dao.

Bởi vì những lão quái vật đó đều không sáng lập ra đạo thuộc về mình.

Theo thời gian chuyển dời, các loại thiên địa dị tượng đều hiện lên.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, đại đạo hoa văn đan chéo trong hư không, còn có tiếng chuông đại đạo vang lên.

Tất cả đệ tử Quân gia ở đây cứ như ngây ngốc, choáng váng, đắm chìm trong đại đạo chi vận.

Thập Đại Tự Liệt cũng sửng sốt.

Chí lý Quân Tiêu Dao trình bày làm bọn họ đều có cảm giác rộng mở thông suốt.

Thậm chí là Quân Vô Trần có lý giải tối cao với đạo pháp trong đó, giờ phút này cũng như choáng váng.

Cả người hắn ta thất thần, ngây ngẩn cả ra.

Hắn ta tự cho là lý giải của mình dành cho đạo đã có thể so với một ít lão nhân.

Kết quả hiện tại, nghe Quân Tiêu Dao giảng đạo, hắn ta mới như thật sự hiểu ra cái gì gọi là đại đạo.

Trước đó hắn ta quả thực như ếch ngồi đáy giếng!

Nếu nói lý giải trước đó của Quân Vô Trần đối với đạo là một mảnh ao hồ.

Như vậy lý giải về của Quân Tiêu Dao giờ phút này chính là biển rộng mênh mông bát ngát, vô biên vô hạn!

Hai người không cách nào so sánh!

“Hổ thẹn, hổ thẹn, lý giải từ trước đến nay của ta đối với đạo cũng không bằng một phần trăm của Thần Tử!” Quân Vô Trần thở dài, đồng thời càng thêm nghiêm túc lắng nghe.

Không chỉ Thập Đại Tự Liệt, mà ngay cả vài vị tộc lão, nhìn này dị tượng đầy trời, gương mặt già nua cũng dại ra.

“Lúc ngươi giảng đạo, có từng dẫn động nhiều dị tượng thiên địa như vậy chưa?” Một vài tộc lão ngơ ngác hỏi.

“Chưa từng.” Một tộc lão khác cũng hơi đờ đẫn.

Hết chương 363.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 364. Đại đạo cộng minh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bọn họ tới đây vốn là vì phòng ngừa bất trắc, sợ Quân Tiêu Dao xảy ra sai lầm gì.

Kết quả hiện tại, đừng nói sai lầm, lý giải của Quân Tiêu Dao đối với đạo, quả thực còn khắc sâu hơn cả những tộc lão bọn họ.

Kế tiếp, vài vị tộc lão cũng ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu nghiêm túc nghe Quân Tiêu Dao giảng đạo, giống như học sinh.

Mà đủ loại dị tượng thiên địa này cũng gây nên oanh động không nhỏ bên trong Quân gia.

“Đạo vận thật nồng đậm, là đến từ chỗ nào vậy?”

“Là bên Thiên Đế Cung, chẳng lẽ là dị tượng xuất hiện do Thần Tử giảng đạo?”

Các nơi trong Quân gia đều có tiếng kinh nghi vang lên.

Thậm chí một ít tộc lão Quân gia đang bế quan tu luyện cũng bị kinh động, trực tiếp chạy tới Thiên Đế Cung.

Bốn phương tám hướng, rất nhiều bóng người đều tề tụ về hướng Thiên Đế Cung.

Mà Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên chín tầng trời, giống như thần nhân giá lâm, trình bày chí lý đại đạo của thiên địa, gây nên cộng minh.

Không chỉ đông đảo người trẻ tuổi của Quân gia nghe như si như say, cho dù là những tộc lão tu vi cao thâm cũng như thể hồ quán đỉnh, có thu hoạch và cảm ngộ.

Oanh!

Một thiên kiêu trẻ tuổi của Quân gia bỗng chấn động cả người, khí

tức lập tức bùng nổ một đoạn, đột phá một cảnh giới.

Không chỉ hắn mà rất nhiều người còn lại ở đây cũng bắt đầu đột phá cảnh giới.

Điều này thật khiến người ta khó có thể tưởng tượng, chỉ giảng đạo thôi mà có thể làm người ta sinh ra đột phá.

“Cảnh giới của ta cũng có một tia buông lỏng!” Một vị tộc lão sửng sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt vui mừng cực độ.

Tu vi càng cao thì càng khó có thể đột phá.

Những người trẻ tuổi đó đột phá cũng có thể lý giải.

Nhưng những tộc lão Thánh Nhân cảnh trở lên như bọn họ mà cảnh giới cũng bắt đầu buông lỏng, điều này có chút khủng bố.

Quân Tiêu Dao giảng đạo một lần, có thể nói là phúc trạch cho vô số người của Quân gia.

“Tiêu Dao, gia gia vẫn xem nhẹ con rồi.” Quân Chiến Thiên nhìn cảnh tượng này, cũng cảm thán.

Cả ông ta cũng có thu hoạch không nhỏ.

Xem ra mục đích tạo dựng danh vọng cho Quân Tiêu Dao lần này đã hoàn toàn đạt thành.

Ai trong Thập Đại Tự Liệt của Quân gia cũng có thu hoạch, cảnh giới của bọn họ cũng bắt đầu buông lỏng, sau đó đột phá.

Sau một hồi giảng đạo, Quân Tiêu Dao ngừng lại.

Nhìn những đệ tử Quân gia hoặc là nhắm mắt cảm ngộ, hoặc là đột phá cảnh giới, khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Một mặt, hắn tạo dựng uy tín.

Mặt khác, cũng tạo phúc trạch cho mọi người trong Quân gia.

Cũng một hành động song thắng.

Qua cừng ba ngày ba đêm.

Mọi người mới phục hồi tinh thần từ đạo vận này.

“Đa tạ đại ân của Thần Tử!”

“Ân chỉ điểm của Thần Tử trọng như Thái Sơn, không dám quên!”

Đông đảo đệ tử Quân gia đều lộ vẻ mặt kích động, chắp tay với Quân Tiêu Dao, bộc lộ cảm kích ra ngoài.

Hiện tại Quân Tiêu Dao gần như đã tương đương với một nửa danh sư của bọn họ.

Cho dù là các Tự Liệt Quân Vô Song, Quân Mộc Lan, Quân Vô Trần, trên mặt họ cũng mang theo phức tạp.

Bọn họ cũng coi như bị Quân Tiêu Dao ân huệ, cũng hiểu chênh lệch của mình và Quân Tiêu Dao.

Loại chênh lệch này không chỉ thể hiện ở thực lực, còn ở phương diện cảm ngộ đại đạo.

“Đa tạ Thần Tử.” Các vị Tự Liệt cũng chắp tay.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Thập Đại Tự Liệt, lại nhìn về phía mọi người trong Quân gia, mở miệng nói: “Chư vị không cần nói lời cảm tạ, thân là người cùng tộc, quân mỗ cũng chỉ đưa ra một ít sức mạnh non nớt thôi.”

Vừa dứt lời, Quân Tiêu Dao còn cố ý vô tình đảo mắt qua một nơi hư không xa xa.

Sâu trong hư không truyền đến một thần niệm kinh ngạc.

“Hay là Tiêu Dao phát hiện chúng ta?”

Người truyền ra thần niệm chính là Thập Bát Tổ.

“Khụ khụ, hẳn là không thể nào, chúng ta che giấu tốt như vậy mà.” Thập Lục Tổ truyền ra thần niệm.

Bọn họ đường đường là hai nhân vật cấp lão tổ, cường giả chí tôn

vô thượng, sao lại tới nghe Quân Tiêu Dao giảng đạo.

Nếu truyền ra, không biết sẽ khiến bao nhiêu người của Quân gia ngã nát mắt kính.

Bởi vậy, hai người bọn họ nấp sâu trong hư không.

“Không hổ là người sáng lập ra con đường của mình, làm chúng ta đều được lợi không nhỏ.” Thập Bát Tổ cảm thán.

“Quân gia ta có người này, sầu gì không thịnh vượng, những thế lực có mưu đồ với Quân gia ta sớm hay muộn gì cũng sẽ hối hận!” Trên gương mặt hài đồng của Thập Lục Tổ lộ ra một tia lạnh lùng.

“Ý ngươi là động tác nhỏ sau lưng của Tổ Long Sào sao?” Đôi mắt của Thập Bát Tổ tang thương mà thâm thúy.

“Hắn cho rằng Quân gia chúng ta không biết, lão phu xem Tổ Long Sào hắn có lá gan dám gây nên bất hủ chiến hay không!” Thập Lục Tổ hừ hừ nói.

“Không sai, cùng lắm thì lại đi tổ từ, đào mấy lão già ra trấn trận.” Thập Bát Tổ cười khẽ và nói.

Tất nhiên không có ai nghe thấy cuộc đối thoại của hai vị lão tổ.

Trước mắt, tất cả người của Quân gia đều mang vẻ mặt sùng bái mà nhìn Quân Tiêu Dao.

Trừ người của Quân gia ra, những người bên cạnh Quân Tiêu Dao, gồm đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Vong Xuyên, Cửu Đầu Sư Tử cũng được lợi không nhỏ.

Cả Khương Lạc Ly và Khương Thánh Y cũng có thu hoạch.

Đặc biệt là Khương Thánh Y, nàng vốn là Tiên Thiên Đạo Thai, thân cận với đại đạo thiên địa.

Trải qua lần giảng đạo này của Quân Tiêu Dao, Khương Thánh Y càng có được nhiều cảm ngộ, xương cốt cả người đều tỏa sáng, hư không chung quanh có phù văn đại đạo lạc ấn.

Nàng thu hoạch được rất lớn, vượt qua những người khác.

“Đa tạ.” Khương Thánh Y hơi cắn môi đỏ, đôi mắt xinh đẹp mang theo phức tạp.

Rõ ràng đã quyết định buông tay, không sinh ra quá nhiều liên hệ với Quân Tiêu Dao.

Nhưng lần này lại được hắn ban ân huệ.

“Cần gì khách khí.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

Mà lúc này, ánh mắt Quân Trượng Kiếm chợt lóe, đứng ra chắp tay và nói: “Đệ Thập Tự Liệt, Quân Trượng Kiếm, nguyện xem Thần Tử là tôn!”

Hắn ta vừa dứt lời thì Quân Tuyết Hoàng cũng đứng ra và nói: “Đệ Thất Tự Liệt, Quân Tuyết Hoàng, nguyện xem Thần Tử là tôn!”

“Đệ Ngũ Tự Liệt, Quân Vạn Kiếp, nguyện xem Thần Tử là tôn!” Quân Vạn Kiếp cũng bước ra một bước, chắp tay và nói.

Dáng vẻ này cũng khiến thiên địa chung quanh an tĩnh lại.

Quân Chiến Thiên hơi nheo đôi mắt lại.

Thế hệ trẻ của Quân gia có đồng lòng không phải xem lần này.

Trước mắt, ba vị Tự Liệt đã hoàn toàn quy phục Quân Tiêu Dao.

“Ta, Đệ Cửu Tự Liệt, Quân Thiên Minh, nguyện xem Thần Tử là tôn!”

Quân Thiên Minh cũng đứng ra chắp tay.

Hắn ta mang trên người Quang Diệu Vương Thể, thiên phú bất phàm, bị thực lực và khí độ của Quân Tiêu Dao thuyết phục, hiện tại cam tâm tình nguyện xem Quân Tiêu Dao là tôn.

Hết chương 364.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 365. Tất cả Thập Đại Tự Liệt đều quy phục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trên mặt Quân Tiêu Dao vẫn duy trì nụ cười bình thản.

Hắn sẽ không cưỡng ép bất cứ Tự Liệt của Quân gia nào đi theo hắn.

Đương nhiên, nếu có thể đồng lòng thì tất nhiên càng tốt.

Trong mắt đám người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc còn có chút giãy giụa.

Lúc này, một màn làm người ta bất ngờ và kinh ngạc đã xảy ra.

Quân Lăng Thương lại trực tiếp đứng dậy, sắc mặt bình tĩnh, hơi chắp tay và nói: "Ta, Đệ Nhất Tự Liệt, Quân Lăng Thương, nguyện xem Thần Tử là tôn!"

Quân Lăng Thương đứng ra, thừa nhận địa vị của Quân Tiêu Dao.

Đây là điều mọi người không nghĩ tới.

Nếu hỏi hiện tại trong thế hệ trẻ tuổi của Quân gia còn có ai có danh vọng miễn cưỡng đuổi kịp Quân Tiêu Dao, vậy cũng chỉ có Đệ Nhất Tự Liệt, Quân Lăng Thương.

Mà hiện tại, thái độ của Quân Lăng Thương đều khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Tất nhiên người ngoài không biết, Quân Lăng Thương đã hoàn toàn buông xuống chấp niệm, giải tỏa khúc mắc.

Nhìn thấy Quân Lăng Thương cũng có thái độ như vậy, tất nhiên đám người Quân Đạo Lâm, Quân Tích Ngọc cũng không có rối rắm nữa.

Bọn họ đều chắp tay với Quân Tiêu Dao, thừa nhận vị trí dẫn đầu của hắn.

Đám người Quân Vô Song, Quân Mộc Lan liếc nhau, cũng sôi nổi lộ ra nụ cười khổ.

Bọn họ không có khả năng tranh thắng Quân Tiêu Dao.

“Ta, Đệ Nhị Tự Liệt, Quân Vô Song, nguyện xem Thần Tử là tôn!”

“Đệ Tam Tự Liệt, Quân Mộc Lan, nguyện xem Thần Tử là tôn!”

“Đệ Tứ Tự Liệt, Quân Vô Trần, nguyện xem Thần Tử là tôn!”

Thập Đại Tự Liệt của Quân gia cùng chắp tay về hướng Quân Tiêu Dao, thừa nhận địa vị tôn quý Linh Hào Tự Liệt của hắn.

Những người trẻ tuổi của Quân gia nhìn cảnh tượng này, biểu cảm đều vô cùng kích động.

Tính cách của Thập Đại Tự Liệt Quân gia cao ngạo dữ dội, ai cũng không phục ai, vẫn luôn tranh phong với nhau.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện khiến Thập Đại Tự Liệt đều thần phục.

Đây cũng là lần đầu tiên thế hệ trẻ của Quân gia quấn lại thành một sợi dây thừng.

“Tốt!” Quân Chiến Thiên cười sảng khoái.

Nếu Tự Liệt của Quân gia đồng tâm hiệp lực, vậy cho dù là ở thế giới Tiên Cổ hay là trên đế lộ, ít nhất cũng sẽ không sinh ra phân tranh nội bộ, sẽ nhất trí đối ngoại.

Đối với một gia tộc mà nói, đoàn kết vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Quân Tiêu Dao cũng không chối từ cái gì, hơi chắp tay và nói: “Được các vị xem trọng, sau này chúng ta cùng nỗ lực vì gia tộc.”

Đến lúc này, Tự Liệt của Quân gia đã hoàn toàn quy phục.

Chúng tộc lão cũng vừa lòng gật gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Quân Tiêu Dao, thế hệ trẻ của Quân gia nhất định sẽ phát triển vững mạnh.

Sau đó Quân Tiêu Dao kết thúc giảng đạo, một chúng người trẻ tuổi của Quân gia cũng lưu luyến không rời mà bước đi.

Thậm chí một ít tộc lão Quân gia cũng có cảm giác chưa đã thèm.

Nhưng Thập Đại Tự Liệt cũng không rời đi, bọn họ còn muốn thỉnh giáo Quân Tiêu Dao một phen.

“Tỷ muốn luận bàn với ngươi một trận, thế nào?” Quân Mộc Lan bỗng mở miệng nói, trong mắt có chiến ý nóng hổi.

Nàng mang trên người huyết mạch chiến thần, vốn luôn hiếu chiến, gặp mạnh càng mạnh.

Tuy biết thực lực của Quân Tiêu Dao rất mạnh, nhưng Quân Mộc Lan nhịn không được muốn ra tay khiêu chiến.

Đương nhiên, Quân Mộc Lan cũng không muốn chiến thắng Quân Tiêu Dao, chuyện đó quá không thực tế.

Quân Tiêu Dao nhìn về phía Quân Mộc Lan, hắn cũng đã sớm nghe qua đại danh của vị nữ hán tử bạo lực này.

Hơn nữa Quân Mộc Lan tuy là nữ tử, tính cách lại hào sảng, Quân Tiêu Dao cũng không ngại.

“Như vậy đi, ta dùng một tay thôi.” Quân Tiêu Dao đặt tay trái ra phía sau, chỉ vươn tay phải ra.

“Khinh thường tỷ như vậy, ở ngoại giới tốt xấu gì tỷ cũng là một truyền thuyết.” Quân Mộc Lan nhướng đuôi lông mày lên.

Nàng ra tay, chiến thần máu trong cơ thể sôi trào, thần năng mênh mông, tấn công về hướng Quân Tiêu Dao.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười nhạt, hắn đưa một tay ra, thần năng tăng vọt, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân đã có thể trấn áp tất cả.

Quân Mộc Lan đánh sáp lá cà với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng không phát huy ra chục tỷ cân thần lực, nhưng dù vậy cũng đủ để áp chế Quân Mộc Lan.

Quân Mộc Lan toàn lực ra tay, cũng không thể chiếm thượng phong, đánh không lại Quân Tiêu Dao chỉ có một tay.

Điều này làm đám người Quân Vô Song càng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy lựa chọn của bọn họ quá sáng suốt.

Chỉ có Quân Tiêu Dao mới có tư cách dẫn dắt toàn bộ thế hệ trẻ Quân gia.

Cuối cùng, không qua mấy hiệp, Quân Tiêu Dao đã dùng một tay chế hành Quân Mộc Lan, lấy cánh tay phải thít chặt cái bụng nhỏ tuyết trắng của Quân Mộc Lan khiến nàng bại trận.

gương mặt anh khí xinh đẹp của Quân Mộc Lan khó được mà đỏ lên, sẳng giọng mà nói: “Ngươi đang ăn đậu hủ của tỷ sao?”

“Trong chiến đấu không có phân biệt nam nữ.” Quân Tiêu Dao cười, buông Quân Mộc Lan ra.

“Tỷ xem như phục ngươi, nhưng có một điều, ngươi nhất định không so được với ta.” Quân Mộc Lan hừ một tiếng mà nói.

“Hả, điều gì?” Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy tò mò.

Quân Mộc Lan chống nạnh đôi tay, dựng thẳng đồi núi, đường cong ma quỷ lên xuống phập phồng.

“Ngực, có lớn bằng tỷ không?” Quân Mộc Lan nói chuyện kinh người.

“Khụ...” Cả Quân Tiêu Dao cũng phải sửng sốt, ho khan một tiếng.

A này...

Xác thật không so được.

“Ha hả, quen dần là được, tính tình của nàng luôn vậy.” Quân Vô

Song cũng cười ha hả, hóa giải xấu hổ.

Các Tự Liệt ở đây đều cười, không khí vô cùng hòa hợp.

Khúc mắc và vách ngăn giữa các vị Tự Liệt cũng tiêu tan rất nhiều.

Cuối cùng, đám người Quân Mộc Lan lần lượt cáo từ, đi tiêu hóa cảm ngộ và thành quả.

Quân Lăng Thương là rời đi cuối cùng, hắn vỗ vỗ bả vai Quân Tiêu Dao và nói: "Tiêu Dao đường đệ, ngươi cũng không thể phụ A Cửu."

"Cái này..." Quân Tiêu Dao im lặng.

Hắn cảm thấy, có phải Quân Lăng Thương hiểu lầm gì hay không.

Hắn chỉ xem A Cửu trở thành hộ đạo nhân mà thôi, không có quá nhiều ý tưởng.

"Đúng rồi, còn có một việc phải nói cho ngươi." Quân Lăng Thương như nhớ tới cái gì, lập tức nói.

"Chuyện gì?" Quân Tiêu Dao hỏi.

"Tuy Thập Đại Tự Liệt chúng ta coi ngươi là dẫn đầu, nhưng thế hệ trẻ Quân gia không chỉ có chúng ta." Quân Lăng Thương mang theo thâm ý mà nói.

"Hả?" Ánh mắt của Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Hay là Quân gia còn có nội tình khác?

"Ở thế giới Tiên Cổ, có quái thai cổ đại của Quân gia ta trầm miên." Quân Lăng Thương nói.

"Thì ra là thế." Quân Tiêu Dao bừng tỉnh.

Hết chương 365.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 366. Khương Lạc Ly muốn gạo nấu thành cơm

Chương 366: Khương Lạc Ly muốn gạo nấu thành cơm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong thế giới Tiên Cổ, linh khí đầy đủ, còn có các loại tiên nguyên cực phẩm, là nơi phong ấn quái thai cổ đại tốt nhất.

Quân gia thân là thế lực bất hủ đỉnh cấp truyền thừa qua vô số kỷ nguyên, nếu không có quái thai cổ đại thì mới làm người ra bất ngờ.

Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò, rốt cục quái thai cổ đại của Quân gia trong thế giới Tiên Cổ lợi hại đến mức nào?

“Hơn nữa trừ quái thai cổ đại trong thế giới Tiên Cổ thì còn có Tiên Vực khác... Thôi, chuyện này ngày sau nhất định sẽ có người nói cho ngươi biết.” Quân Lăng Thương muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc lắc đầu.

Quân Tiêu Dao cũng không cưỡng bách Quân Lăng Thương nói cái gì.

Hiện tại hắn cảm thấy, vũng nước Quân gia này cũng rất sâu.

Điều này lại làm Quân Tiêu Dao nhớ tới, Thập Bát Tổ từng nói với hắn một điều.

Chờ đến lễ thành nhân mười tám tuổi của Quân Tiêu Dao, Thập Bát Tổ sẽ nói một ít bí ẩn của Quân gia và phụ thân hắn cho Quân Tiêu Dao biết.

Cái gọi là bí ẩn của Quân gia, rốt cuộc là cái gì?

Lúc này Quân Tiêu Dao mới phát hiện, hiểu biết của mình đối với

gia tộc hình như còn quá ít.

Hoặc có thể nói bản thân Quân gia có nội tình quá sâu, khiến người ta thăm dò không được.

“Xem như ta đã hiểu vì sao các Thái Cổ hoàng tộc Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, không dám tùy tiện động võ với Quân gia, bởi vì bọn họ quá kiêng kỵ.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nhưng Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy, có lẽ sự thái bình của Quân gia cũng không duy trì được thời gian quá dài.

“Thế giới Tiên Cổ là cơ hội tuyệt hảo để ta lột xác.” Đôi mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Sau một khoảng thời gian, Quân Tiêu Dao tiếp tục điều tức tu luyện.

Tất cả đều khôi phục bình tĩnh.

Mà ở một thiên điện cách Thiên Đế Cung không xa, Khương Lạc Ly lén lút thò đầu thò cổ, chạm trán với một người.

Đó là biểu ca của nàng, Khương Hư Linh.

“Biểu ca, ngươi có mang thứ đó đến không?” Khương Lạc Ly nhỏ giọng mà hỏi.

“Biểu muội, ngươi muốn thứ đó làm gì?” Khương Hư Linh lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Bởi vì thứ mà Khương Lạc Ly muốn lấy từ gã là một loại xuân dược.

Loại dược này ấy à, nam nhân luôn có mấy gói.

Chỉ là một nữ hài tử muốn vật này làm cái gì?

“Người ta muốn nghiên cứu một chút không được sao, đừng quan tâm nhiều, mau cho ta.” Khương Lạc Ly vội vàng nói, hai chùm tóc đuôi ngựa đều nhếch lên.

Khương Hư Linh lấy ra một bọc thuốc bột nhỏ, hơn nữa không quên dặn dò: “Biểu muội, nơi này là Quân gia, đừng làm xằng bậy đấy, dược hiệu của thứ này rất mạnh, cả cường giả Chân Thần cũng có khả năng không nhịn được.”

“Yên tâm đi.” Khương Lạc Ly nhận lấy bao thuốc bột này, sau đó xoay người rời đi.

Nàng nhấp miệng, vẻ mặt kiên quyết, trong lòng lẩm bẩm nói: “Nữ nhân bên cạnh Tiêu Dao ca ca càng tới càng nhiều, không thể kéo dài tiếp được, Lạc Ly muốn gạo nấu thành cơm!”

Chương 298: Biến khéo thành vụng, Khương Thánh Y trúng chiêu

Trong Thiên Đế Cung, Quân Tiêu Dao đang ở ngồi xếp bằng tu luyện.

Lần giảng đạo này cũng có lợi ích rất lớn đối với bản thân Quân Tiêu Dao.

Có vẻ hắn càng thêm hiểu rõ con đường của mình.

“Thần chi Nguyên Điểm, nguyên điểm đại diện cho khởi điểm, sau này nhất định sẽ sinh ra tầng tầng lớp lớp biến hóa, nói không chừng ta có thể mượn cách này để khai sáng ra một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới?”

Quân Tiêu Dao suy tư.

Thân là người xuyên qua, tư duy phát tán, phương thức tự hỏi khác với những người khác đều, có thể nói là một dị số trời sinh.

Tự nghĩ ra chuyện tu luyện hệ thống này, đối với với tu sĩ khác thì gần như là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ đến.

Trong đầu các tu sĩ khác căn bản không có niệm gọi là tự nghĩ ra hệ thống khái tu luyện.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại có.

“Chuyện này không vội, yêu cầu tích lũy quá sâu, hiện tại căn cơ của ta còn rất mỏng.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cũng không

nóng lòng nhất thời.

Mấy chuyện này nghe có vẻ thực điên cuồng, cũng không phải điều mà hiện tại hắn có thể làm được.

Nhưng có thể đoán ra, nếu hắn làm được thì sẽ là hành động vĩ đại vượt thời đại đến cỡ nào.

Đến lúc đó, rất có thể Quân Tiêu Dao sẽ sáng lập ra một kỷ nguyên tu luyện hoàn toàn mới!

Đương nhiên, chuyện này còn cách Quân Tiêu Dao hiện tại rất xa, hắn cũng không sốt ruột.

Cơm phải ăn từng ngụm từng ngụm, đường phải đi từng bước từng bước.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao suy tư, hắn bỗng nhìn ra ngoài cửa và nói: “Vào đi, hà tất ở bồi hồi bên ngoài vậy?”

Nghe thấy giọng nói của Quân Tiêu Dao, một đôi chân ngắn nhỏ ngoài cửa tiến vào, xinh đẹp thướt tha, tuyết nộn đáng yêu, chính là Khương Lạc Ly.

Nàng đưa đôi tay bưng hai chén trà, đôi mắt to ngó tới ngó lui, có chút chột dạ mà chuyển động.

“Có chuyện gì?” Quân Tiêu Dao khẽ nói.

“Tiêu Dao ca ca, Lạc Ly biết ngươi thích uống trà, đây là trà Lạc Ly dùng cổ trà diệp thụ mười vạn năm và Thiên Sơn tuyết thủy pha thành, Tiêu Dao ca ca có thể nếm một chút không?”

Khương Lạc Ly đặt hai ly trà lên bàn.

Nàng vặn vẹo đôi tay nhỏ lại với nhau, khuôn mặt hơi đỏ lên.

“Có tâm.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Tuy đôi khi nha đầu này cộc lốc, nhưng lúc nên tri kỷ vẫn thực tri kỷ.

Quân Tiêu Dao cũng biết tâm tư của nha đầu khờ này, nhưng hiện tại hắn thật sự không có suy nghĩ đó.

Quân Tiêu Dao nâng chung trà lên, chậm rãi tới gần môi.

Khương Lạc Ly khẩn trương mà nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, mồ hôi cũng hơi ứa ra.

Tay Quân Tiêu Dao hơi khựng lại, nhìn Khương Lạc Ly mặt đỏ bừng mà hỏi: “Ngươi nóng lắm sao?”

“Không, nào có, chỉ là thời tiết hôm nay thật tốt!” Khương Lạc Ly lúc lắc cái đầu nhỏ, pha trò mà nói.

“Trong địa giới Quân gia ta có trận pháp, từ trước đến nay bốn mùa như xuân.” Quân Tiêu Dao câm nín mà nói.

“Phải... Phải không, a... Cũng đúng.” Khương Lạc Ly nói năng lộn xộn, trái tim giống như nai con chạy loạn.

Quân Tiêu Dao liếc nhìn Khương Lạc Ly một cái, môi đã sắp đụng tới chén trà.

Lúc này, ngoài cửa vang lên giọng nói của Khương Nhu: “Tiêu Dao, vi nương có chút việc muốn nói với con.”

Khương Nhu đi đến, nhìn thấy Khương Lạc Ly thì cười và nói: “Lạc Ly cũng có mặt à.”

“A... Nương... Cái đó, hai người có việc gì cứ nói đi, Lạc Ly không quấy rầy.”

Nhìn thấy Khương Nhu đến, Khương Lạc Ly càng hoảng hốt, e dè sợ sệt, hoang mang rối loạn mà chạy ra.

Chỉ để lại Quân Tiêu Dao và Khương Nhu ở lại.

“Nha đầu này.” Khương Nhu cười cười, sau đó nói với Quân Tiêu Dao: “Tiêu Dao, còn chưa động tâm sao, vi nương lại rất thích.”

Hết chương 366.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 367. Lời nói thật lòng của Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao buông chén trà xuống, có chút bất đắc dĩ mà nói: "Nương, hài nhi bây giờ còn nhỏ, không có ý tưởng này."

"Đã mười bốn, không nhỏ, nỗ lực một chút, để vi nương bế tôn tử." Khương Nhu nhấp môi cười nói.

Quân Tiêu Dao cười khổ một tiếng.

Hắn có thể không bất cứ ai, nhưng lại không thể bỏ mặc thân nhân.

"Nương tìm hài nhi có chuyện gì?" Quân Tiêu Dao nói sang chuyện khác.

Ý cười trên mặt Khương Nhu tan đi, thay vào đó là chút nặng nề nghiêm trang nhàn nhạt.

"Thật ra là trong nhà xảy ra một chút việc, cũng nên nói cho con biết." Khương Nhu đạo.

"Hình như Quân gia không có chuyện gì mà?" Quân Tiêu Dao nghi hoặc hỏi.

Hiện tại Quân gia đang chúc mừng cả tộc, rất an ổn bình yên.

Nhưng ngay sau đó, Quân Tiêu Dao lập tức nghĩ tới, hắn mở miệng thử nói: "Nương là chỉ, Khương gia?"

Khương Nhu nhăn mày đẹp lại, khẽ gật đầu và nói: "Không sai, tình trạng sức khỏe của ngoại công con, Khương Đạo Hư có chút không tốt lắm, có lẽ không chống chọi lâu được nữa."

"Ngoại công..."

Lúc này Quân Tiêu Dao mới nghĩ đến, từ lúc hắn giáng sinh đến bây giờ, hình như còn chưa từng đi đến Khương gia, trước nay cũng không gặp những thân nhân Khương gia kia.

“Ngươi ngoại công tuy là chí tôn vô thượng cường giả, nhưng thời trẻ lại vì Khương gia mà chinh phạt khắp nơi, đấu Thái Cổ hoàng tộc, chiến vùng cấm sinh mệnh, xông vào vạn cổ táng thổ, cho nên cũng để lại một thân bệnh căn.” Khương Nhu vành mắt hơi phiếm hồng.

Phụ thân của Khương Nhu, ngoại công Quân Tiêu Dao, Khương Đạo Hư cũng coi như một cường giả truyền kỳ.

Ông từng là thiên kiêu không thể thay thế của Khương gia, sau đó trưởng thành, cũng trở thành trụ cột vững vàng của Khương gia, chinh chiến khắp nơi.

Đến lúc tuổi già, tuy rằng thành công tu luyện tới cảnh giới chí tôn vô thượng, trở thành nội tình của Khương gia, nhưng cũng đổi lấy thân thể ốm đau và đầy bệnh kín.

Mấy năm gần đây, tình trạng sức khỏe của Khương Đạo Hư cũng càng ngày càng kém.

“Tiêu Dao, vào buổi tiệc mười tuổi của con, vốn dĩ ngoại công cũng muốn đến, nhưng bởi vì tình trạng sức khỏe nên không tới được.” Khương Nhu trầm thấp mà nói.

“Chẳng lẽ không có cách nào chữa khỏi bệnh kín của ngoại công sao?” Quân Tiêu Dao nhíu mày hỏi.

Tuy rằng đến bây giờ hắn cũng chưa gặp ngoại công, nhưng dù sao cũng là thân nhân huyết mạch, tất nhiên hắn không có khả năng làm như không thấy.

“Ai... Một lời khó nói hết.” Khương Nhu thở dài một tiếng.

Quân Tiêu Dao suy tư, xem ra lấy nội tình của Hoang Cổ Khương gia cũng khó có thể tìm được biện pháp hoàn toàn chữa khỏi cho Khương Đạo Hư, chỉ có thể trì hoãn thọ mệnh của lão.

“Tiêu Dao, mấy ngày nữa theo mẫu thân trờ về Khương gia một

chuyến, vấn an ngoại công của con.” Khương Nhu đáp.

“Vâng.” Quân Tiêu Dao gật gật đầu.

Sau đó Khương Nhu rời đi.

Quân Tiêu Dao rơi vào trầm tư.

Về tình về lý, hắn cũng nên trợ giúp ngoại công Khương Đạo Hư.

Khương Đạo Hư cũng là một trong những trụ cột của Khương gia, nếu xảy ra bất trắc gì thì cũng tạo thành ảnh hưởng rất lớn với Khương gia.

Quân Tiêu Dao cũng không mong nhìn thấy tình cảnh đó.

Dù sao hắn cũng là nửa người Khương gia.

“Đi một bước rồi tính một bước đi, chờ gặp ngoại công lại xem sao.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm nói.

Mà lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bước chân truyền đến.

Quân Tiêu Dao nghĩ là Khương Nhu lại quay lại.

Hắn đưa mắt nhìn lại, hơi kinh ngạc.

Người tới lại là Khương Thánh Y.

Khương Thánh Y mặc một bộ tuyết y, tiên nhan như họa, giống như Nguyệt Cung tiên tử thánh khiết mà không dính bụi trần.

“Thánh Y tỷ?”

Quân Tiêu Dao không ngờ nàng sẽ tìm đến mình.

Dù sao nhìn từ thái độ trước đó của Khương Thánh Y thì có vẻ nàng có khoảng cách với mình.

Tiên nhan của Khương Thánh Y có chút câu nệ, đã không còn vẻ thong dong đạm nhiên trước đó ở chung với Quân Tiêu Dao.

“Thánh Y tỷ, uống trà.” Vì giảm bớt không khí xấu hổ, Quân Tiêu

Dao nói.

Hắn cũng cầm lấy một ly trà, uống mấy ngụm.

Khương Thánh Y cũng cầm lấy chén trà, như để ổn định tâm thần mà uống cạn một ngụm.

“Thánh Y tỷ có việc gì sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Khương Nhu tỷ đã nói với người về chuyện của Khương gia rồi đúng không?” Khương Thánh Y nói.

“Ừm, mấy ngày nữa sẽ về Khương gia đi thăm ngoại công.” Quân Tiêu Dao gật đầu nói.

Sau đó họ lại rơi vào trầm mặc.

Khương Thánh Y cắn cắn môi, mở miệng nói: “Lần giảng đạo mấy ngày trước, đa tạ ngươi, nó mang đến cho ta dẫn dắt rất lớn.”

Khương Thánh Y chính là Tiên Thiên Đạo Thai, trời sinh thân hòa đại đạo.

Mà ngày ấy Quân Tiêu Dao giảng đạo, trợ giúp đối với nàng cũng thật sự rất lớn, quả thực là một câu đánh thức người trong mộng.

“Thánh Y tỷ khách khí như vậy từ khi nào, ta nhớ rõ khi ở nguyên thiên bí tàng, Thánh Y tỷ còn nói nói cười cười với ta, không có khoảng cách.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn sẽ không đi liếm bất cứ nữ nhân nào, cũng không có ý tưởng dư thừa với Khương Thánh Y.

Chỉ là thái độ hiện giờ của Khương Thánh Y đối với hắn, làm Quân Tiêu Dao cảm thấy có chút kỳ quái.

Dù sao thì trước đây thái độ của Khương Thánh Y còn rất thân thiết, chuyện trò vui vẻ, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười tuyệt đẹp.

Nàng cho người ta cảm giác giống như một đại tỷ tỷ nhà bên thân thiết ôn nhu.

Nhưng hiện tại, chẳng những nàng cố ý tránh đi Quân Tiêu Dao, cũng rất ít lộ ra nụ cười.

“Có... Có sao?” Dung nhan tuyệt mỹ của Khương Thánh Y có hơi mất tự nhiên.

“Nếu Tiêu Dao làm Thánh Y tỷ chán ghét thì có thể nói ra, Tiêu Dao cũng không để ý.” Quân Tiêu Dao nói trắng ra.

“Không... Không có, sao có thể chán ghét ngươi được!” Khương Thánh Y vội vàng phản bác, cứ như sợ Quân Tiêu Dao hiểu lầm.

“Vậy nguyên nhân là...” Quân Tiêu Dao muốn nói lại thôi.

Khương Thánh Y nắm chặt bàn tay ngọc, trong lòng như đánh nghiêng lọ gia vị, ngũ vị hòa lẫn, cực kỳ phức tạp.

Nếu thật sự chán ghét Quân Tiêu Dao thì Khương Thánh Y còn có thể thở phào một hơi.

Nhưng đáng tiếc, thích còn càng khiến Khương Thánh Y sợ hãi hơn chán ghét.

Cho dù nàng chỉ là tiểu di trên danh nghĩa của Quân Tiêu Dao.

Cho dù giữa bọn họ gần như không có bất cứ quan hệ huyết thống thân cận nào.

Cho dù ở thế giới này, huyết mạch thân tộc liên hôn cũng là điều hết sức bình thường.

Nhưng Khương Thánh Y lại khó có thể biểu đạt ra tình cảm của mình.

Huống chi, Khương gia còn muốn nàng làm Hồng Nương, tác hợp Quân Tiêu Dao và Khương Lạc Ly lại với nhau.

Sao Khương Thánh Y có thể bỏ hết thể diện để đi đoạt nam nhân với Khương Lạc Ly?

Đây là điều nàng không thể chấp nhận.

Hết chương 367.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 368. tình trạng tồi tệ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn tuấn nhan hoàn mỹ trước mặt của Quân Tiêu Dao, Khương Thánh Y nói cũng nói không nên lời.

Khi Quân Tiêu Dao ở hạ giới, sao Khương Thánh Y có thể chưa từng tưởng niệm.

Giờ phút này, dung nhan như họa của Khương Thánh Y mang theo biểu cảm ẩn nhẫn, lại có một tia ủy khuất, thật làm người ta hận không thể ôm nàng vào ngực che chở yêu thương.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy sửng sốt, đã nhận ra cảm xúc của Khương Thánh Y.

Tuy có đôi khi Quân Tiêu Dao biểu hiện có chút thẳng nam sắt thép, nhưng thật ra tâm tư của hắn rất tinh thế.

Nếu không cũng không có khả năng đùa giỡn đám nữ nhân Bái Ngọc Nhi, Võ Minh Nguyệt trong lòng bàn tay.

“Không thể nào?” Quân Tiêu Dao nghĩ đến loại khả năng này, có chút bất ngờ.

Mà đúng lúc này, Quân Tiêu Dao bỗng phát hiện trong cơ thể có nhiệt lưu cuồn cuộn kích động trào ra, một ngọn lửa vô danh bốc lên từ cái bụng nhỏ.

“Đây là...” Sắc mặt Quân Tiêu Dao hơi thay đổi.

Đồng thời, Khương Thánh Y cũng nhận ra không thích hợp.

Nàng bỗng cảm giác cả người khô nóng, cả máu cũng như có lửa đang chảy xuôi.

Mà nhiệt lưu kinh khủng này làm Khương Thánh Y hận không thể cởi sạch quần áo.

“Hả... Ta là làm sao vậy?” Khương Thánh Y nhất thời mơ hồ, có chút đầu váng mắt hoa, tiên nhan trong trẻo cũng bị một tầng đỏ ửng bao trùm.

Nàng lại nhìn về phía Quân Tiêu Dao, tình cảm vốn muốn cắt đứt trong lòng lại giống như cỏ dại sinh trưởng nảy nở mãnh liệt.

Điều này làm bản thân Khương Thánh Y cũng có chút mơ hồ.

“Chẳng lẽ là, trà này?” Khả năng duy nhất Quân Tiêu Dao nghĩ đến chỉ có hai ly trà này.

Trong trà nhất định có bỏ loại dược nào đó không thể miêu tả.

“Khương Lạc Ly kia cô gái...” Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận.

Hắn cũng hiểu ra vì sao trước đó Khương Lạc Ly lại lộ ra dáng vẻ chột dạ mất tự nhiên.

Khi đó Quân Tiêu Dao còn không nghĩ quá nhiều.

Hiện tại xem ra, nha đầu thô lỗ kia có ý tưởng nguy hiểm với hắn.

“Thật là làm bậy.” Quân Tiêu Dao thầm mắng một tiếng.

Hắn cũng không bài xích loại dược này, chỉ là căn bản không cần thiết.

Hiện tại, ngược lại biến khéo thành vụng.

Quân Tiêu Dao còn đỡ, chỉ uống mấy ngụm mà thôi.

Nhưng Khương Thánh Y đã uống hết một ly trà.

“Thánh Y tỷ, xảy ra chút tình huống.” Quân Tiêu Dao vừa mở miệng thì một thân thể mềm mại thơm tho đã đâm vào ngực hắn.

Chỉ thấy tiên nhan của Khương Thánh Y ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp mê ly, miệng thơm khẽ nhếch, hơi thở đàn hương khẽ phủ đến, thở ra khí tức ngọt ngào nóng hổi.

“Tiêu Dao... Người ta có hơi, không thích hợp...” Khương Thánh Y

mơ hồ nói.

“Thánh Y tỷ, có thể lấy pháp lực áp chế không?” Quân Tiêu Dao bất đắc dĩ.

Hắn muốn lấy pháp lực áp chế, lại phát hiện khó áp xuống được.

Quân Tiêu Dao còn đỡ, lượng uống vào không nhiều lắm, còn có thể miễn cưỡng suy trì tỉnh táo trấn định.

Nhưng Khương Thánh Y thì không được.

Nàng vốn là nữ tử, sức chống cự không mạnh, hơn nữa cũng đã uống khá nhiều.

Hơn nữa chủ yếu nhất là, đối tượng là Quân Tiêu Dao.

Nếu đổi lại là nam nhân khác, mặc dù Khương Thánh Y trúng chiêu, cũng sẽ cưỡng chế mình duy trì tỉnh táo.

Mà đối mặt với Quân Tiêu Dao, đáy lòng Khương Thánh Y vốn có giãy giụa và do dự, dược này càng như ngòi nổ, dẫn đốt tình cảm bị Khương Thánh Y vùi lấp.

“Tiêu Dao, khi ngươi ở hạ giới, ta vẫn luôn nhớ ngươi, chỉ là Lạc Ly có thể hạ giới, ta không thể đi theo.”

“Ta không biết vì sao, có lẽ là vì Tiên Thiên Đạo Thai và Hoang Cổ Thánh Thể cộng minh, hoặc là vì nguyên nhân khác...”

“Ta không biết, nên đối mặt với ngươi thế nào...”

“Ta cảm thấy, có lẽ chỉ cần duy trì khoảng cách thì có thể dần dần thoải mái...”

“Kết quả, ta phát hiện, ta vẫn không bỏ xuống được, cho nên liền tới tìm ngươi...”

Khương Thánh Y vừa nói, thân thể mềm mại vừa kề sát Quân Tiêu Dao, vươn đôi cánh tay ngó sen như ngọc ôm vòng lấy cổ Quân Tiêu Dao.

Tuy Quân Tiêu Dao chỉ có mười bốn tuổi, nhưng dáng người trưởng thành, như ngọc thụ đĩnh tú.

Khương Thánh Y đã xem như rất cao gầy, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao thì vẫn lùn hơn hắn nửa cái đầu.

“Thánh Y tỷ, ngươi...” Quân Tiêu Dao ngây ngẩn cả người.

Hắn không phải Thánh Nhân hòa thượng gì, cũng không phải Liễu Hạ Huệ có người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.

Thân là người xuyên việt, hiển nhiên tâm trí gã cũng không có khả năng chỉ có mười bốn tuổi, đều là tài xế già rồi.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng có nguyên tắc của mình, không phải hạng người tinh trùng lên não.

Nếu không thì lấy thân phận địa vị của Quân Tiêu Dao, muốn hàng ngàn hàng vạn nữ nhân cũng dễ như trở bàn tay.

Trước đó nữ nhân nào không thèm muốn thân thể hắn?

Bái Ngọc Nhi, Võ Minh Nguyệt, Tô Tử Quỳnh...

Nhưng Quân Tiêu Dao đều chướng mắt.

Không phải nữ nhân tùy tiện nào cũng có thể cướp đi lần đầu tiên của Quân Tiêu Dao.

Hiện tại Quân Tiêu Dao cũng không đặt tâm tư ở chuyện này.

Nhưng cục diện trước mắt lại làm Quân Tiêu Dao có chút xấu hổ.

Dù sao Khương Thánh Y cũng là tiểu di trên danh nghĩa của hắn, tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng ảnh hưởng cũng không tốt lắm.

Quân Tiêu Dao còn có thể miễn cưỡng áp chế dược lực.

Nhưng Khương Thánh Y lại khó đè nén được, đầu óc nàng giống như bị đốt cháy.

Nàng vốn đả có tình cảm không nói rõ được với Quân Tiêu Dao,

hiện tại lại bị dược lực thôi thúc, càng không có khả năng chống đỡ được.

Đôi mắt Khương Thánh Y như thu thủy, vô cùng mê ly, nàng nâng tiên nhan như họa lên, dâng đôi môi đỏ dán lên môi Quân Tiêu Dao.

“Con em nó, sao lần nào bị cưỡng ép cũng là ta?” Quân Tiêu Dao không khỏi phun tào trong lòng.

Trước đó Khương Lạc Ly cũng cưỡng ép hôn hắn, hiện tại lại đổi thành Khương Thánh Y.

Quân Tiêu Dao chưa từng chủ động thân cận bất cứ nữ nhân nào.

Bởi vì không có nữ nhân nào có tư cách làm Quân Tiêu Dao xum xoe.

Trong mắt người ngoài, Quân Tiêu Dao chính là bạch nguyệt quang cao lãnh, là tồn tại mà tất cả nữ tử mong muốn nhưng không thể chạm vào.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao bị cưỡng hôn.

Tuy rằng là bị tình thế bắt buộc.

Không chỉ như thế còn có cái lưỡi đinh hương này...

Hừm, chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra.

Tâm thần Quân Tiêu Dao hơi chấn động, hắn vẫn tách Khương Thánh Y ra.

Giờ phút này đôi mắt xinh đẹp của Khương Thánh Y nhập nhèm, tóc mai tán loạn.

Một thân tuyết y cũng hơi hỗn độn.

Nàng như tiên tử trên cung trăng từ trên chín tầng trời, biến thành vưu vật tuyệt đại diễm tuyệt nhân gian.

Loại chuyển biến từ tiên tử thánh khiết đến vưu vật quyến rũ này

tuyệt đối đủ để khiến bất cứ nam nhân nào cũng mất đi lý trí, trở nên điên cuồng.

Huống chi Khương Thánh Y còn chủ động như thế.

Hết chương 368.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 369. Tình tiết cẩu huyết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn bảo trì tỉnh táo.

Hắn không phải là người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, nhưng cũng biết, nếu thật sự thuận nước đẩy thuyền thì đợi đến khi Khương Thánh Y tỉnh táo, nên đối mặt thế nào?

Có đôi khi Quân Tiêu Dao thật sự rất tuyệt tình, nhưng giới hạn trong kẻ địch và con cờ mà thôi.

Dù thế nào Khương Thánh Y cũng xem như nửa người nhà, tất nhiên Quân Tiêu Dao không muốn hố nàng.

Còn về loại tình cảm kia của Khương Thánh Y, nói thật, Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ tới.

“Chẳng lẽ là vì thể chất của Tiên Thiên Đạo Thai và Hoang Cổ Thánh Thể?” Quân Tiêu Dao chỉ có thể gán ghép cho nguyên nhân này.

“Tiêu Dao...” Tiên nhan của Khương Thánh Y đỏ rực, tiếng nói ngọt nị, tuyết y nửa mở.

Da thịt như băng như tuyết, giống như mỹ nhân ngọc trác.

Tình cảnh này thật sự cảnh đẹp ý vui, không nam nhân nào có thể chống đỡ được.

“Ai, cô nàng Lạc Ly kia, lát nữa nhất định phải hung hăng đánh mông nàng.” Quân Tiêu Dao than thở một tiếng.

Thái Sơn sập trước mặt, Quân Tiêu Dao vẫn có thể mặt không đổi sắc.

Chỉ khi đối mặt với loại tình huống này, Quân Tiêu Dao cũng không biết phải làm sao.

Sau đó, Quân Tiêu Dao vừa áp chế dược lực của bản thân, còn vừa phải giúp Khương Thánh Y áp chế.

Cũng may cuối cùng không xảy ra nhiễu loạn gì.

Còn về nha đầu Khương Lạc Ly kia, đã sớm chột dạ mà không dám quay lại Thiên Đế Cung.

Dược hiệu giằng co thật lâu.

Không thể không nói, Khương Hư Linh cũng không gạt người, cả cường giả Chân Thần cũng khó có thể chống đỡ được dược lực này.

Quân Tiêu Dao nhờ thể chất đặc thù, hơn nữa uống vào cũng ít nên mới có thể miễn cưỡng áp chế.

Chờ đến khi Khương Thánh Y hơi khôi phục thần thức thanh minh, đã qua thời gian thật lâu.

Đôi mắt xinh đẹp Khương Thánh Y thật mông lung, đầu có cảm giác đau đớn.

Nàng vươn bàn tay ngọc khẽ vuốt huyệt Thái Dương, còn đang hồi tưởng đã xảy ra chuyện gì thì đã nghe thấy một tiếng nói ôn nhuận: “Thánh Y tỷ, tỉnh.”

Khương Thánh Y đưa mắt nhìn lại, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng, mặc một bộ bạch y, bình tĩnh như nước.

“Tiêu Dao, sao ta lại...” Khương Thánh Y nỗ lực hồi tưởng.

Sau đó nàng đột nhiên nhớ lại một ít ký ức.

Nàng vô cùng chủ động, dâng lên môi đỏ, còn muốn đẩy ngã Quân Tiêu Dao.

“Sao... Tại sao lại, ta...” Khương Thánh Y như bị sét đánh cứng lại tại chỗ, tiên nhan tái nhợt như tờ giấy.

Sao nàng có thể làm ra chuyện này?

Hoang đường!

Quá hoang đường!

“Thánh Y tỷ, trong đó có hiểu lầm...” Quân Tiêu Dao cũng không biết nên giải thích thế nào.

Cũng không có khả năng nói cô nàng Khương Lạc Ly hạ dược trong trà, kết quả trời xui đất khiến, ngược lại làm Khương Thánh Y trúng chiêu.

Tình tiết này cũng quá cẩu huyết, Quân Tiêu Dao không biết nên nói thế nào.

“Đừng nói nữa, những lời đó, ngươi cũng nghe thấy rồi...” Khương Thánh Y xấu hổ mà gáy ngọc cũng đỏ lên, hận không thể giống đà điểu dúi đầu vào trong đất.

Nàng đang chỉ tất nhiên là những câu nói như tưởng niệm, tỏ tình linh tinh.

Quân Tiêu Dao hơi trầm mặc, gật gật đầu.

“Hãy quên đi, Tiêu Dao, quên đi những lời đó.” Khương Thánh Y đứng dậy, muốn rời đi.

Quân Tiêu Dao khẽ nâng đôi mắt, lại lạnh nhạt nói: “Ta vẫn thích Thánh Y tỷ chuyện trò vui vẻ, ôn nhu dễ thân khi ở nguyên thiên bí tàng.”

Bước chân Khương Thánh Y khựng lại, đôi mắt thủy tinh trong sáng mơ hồ có nước mắt trong suốt đang lập loè.

Nàng vẫn rời đi.

“Ai, loại cốt truyện cẩu huyết này lại phát sinh trên người ta, ta tình nguyện đi đánh mười Long Cát công chúa, cũng không muốn đối mặt với chuyện này.” Quân Tiêu Dao có chút đau đầu.

Đương nhiên, ở phương diện tình yêu nam nữ, Quân Tiêu Dao cũng rất có lý tính, sẽ không tùy tùy tiện tiện hứa hẹn cái gì.

hiện tại Hắn chỉ muốn làm một cổ máy tu luyện không có tình cảm.

Nhi nữ tình trường chỉ làm kéo dài tốc độ tu luyện của hắn.

Còn về chuyện tình cảm, vẫn là tùy duyên đi.

Bình tĩnh mà xem xét, cho dù là dung mạo, thiên phú, thực lực, địa vị thì Khương Thánh Y cũng là số một ở Tiên Vực.

nữ tử Có thể so với Khương Thánh Y cũng không tìm được mấy người trên Tiên Vực.

Chỉ là việc này xảy ra hơi đột ngột, Quân Tiêu Dao nhất thời cũng xử lý không tốt.

Huống chi, thân phận tiểu dì này của Khương Thánh Y...

Khụ khụ.

Tuy không quan hệ huyết thống gì, nhưng tóm lại có chút mẫn cảm.

Mà bên kia, Khương Lạc Ly cũng phát hiện, hình như Thiên Đế Cung không có động tĩnh gì.

“Chẳng lẽ dược biểu ca cho ta không có hiệu quả, hay là Tiêu Dao ca ca không có ăn vào?” Khương Lạc Ly chuyển động đôi mắt to.

Nói thật, nàng có hơi sợ.

Ban đầu chỉ do là xúc động.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao quá ưu tú, lại thấy bên cạnh hắn có nhiều oanh oanh yến yến vờn quanh như vậy.

Khương Lạc Ly thật sự không có cảm giác an toàn.

Hiện tại phục hồi tinh thần lại, Khương Lạc Ly cũng phát hiện mình còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Thậm chí cả chuyện gì gì kia, cũng chưa quá rõ ràng.

Trước đó ở hạ giới, Tiểu Ma Tiên còn cười nhạo Khương Lạc Ly còn chưa làm chuyện đó với Quân Tiêu Dao.

“Thôi, chờ người ta lại cao một chút thì sẽ gạo nấu thành cơm với Tiêu Dao ca ca.” Khương Lạc Ly tự mình an ủi.

Mấy ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, Quân Tiêu Dao cũng đã tìm được Khương Lạc Ly.

Khương Lạc Ly ngoan ngoãn e dè, nhanh chóng thừa nhận.

Quân Tiêu Dao cũng trừng phạt mà đánh mông nàng.

Nhưng hắn lại không có nói chuyện của Khương Thánh Y ra.

Dù sao quan hệ của Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly thân như tỷ muội, nếu làm Khương Lạc Ly biết được chuyện này thì có trời mới biết cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì.

Nói không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đó càng cẩu huyết.

Vì tránh cho loại phiền phức không cần thiết này, Quân Tiêu Dao cũng lười nhắc đến.

Đó là bí mật chỉ thuộc về Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao chuẩn bị lên đường, đi đến Khương gia.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao đi đến mẫu tộc.

Đối với Khương gia cũng là một trong Hoang Cổ Ngự Tam Gia, Quân Tiêu Dao cũng có vài phần tò mò.

Lần này, bởi vì là đi thăm ngoại công, cho nên Quân Tiêu Dao không mang lên bất cứ người theo đuổi nào.

Đi cùng chỉ có đám người Khương Nhu, Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly và Khương Hư Linh.

Vừa vặn bọn họ cũng cùng trở về Khương gia.

Bên ngoài sơn môn Quân gia, một lâu thuyền hoa lệ đang lơ lửng trong hư không.

Quân Tiêu Dao hiện thân, phát hiện đám người Khương Nhu đã đứng ở lâu thuyền.

Khương Thánh Y cũng có mặt.

Nàng mặc tuyết y vô trần, vạt áo phiêu phiêu, đứng trong gió giống như tiên tử lâm trần.

Có làm gió phất tới, thổi bay mái tóc đen của nàng, có cảm giác tinh mỹ lay động nhân tâm.

Hết chương 369.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 370. Sao cảm thấy biến thành tra nam?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khương Thánh Y nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến thì vẻ mặt thật bình tĩnh, dường như hoàn toàn quên đi chuyện kia.

Quân Tiêu Dao cũng không nói thêm gì.

Ngược lại Khương Lạc Ly cười hì hì tiến lên, khoát lên cánh tay Quân Tiêu Dao và nói: "Tiêu Dao ca ca, đây là lần đầu tiên chàng đến Khương gia, xem như về nhà mẹ đẻ sao?"

Quân Tiêu Dao gõ cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly một cái.

Khóe mắt hắn nhìn thấy, Khương Thánh Y quay mặt qua bên kia, không nhìn Khương Lạc Ly và hắn thân mật.

Quân Tiêu Dao im lặng.

Rõ ràng mình chưa làm cái gì, sao cảm thấy giống như biến thành tra nam phụ lòng thế này?

Khương gia Hoang Cổ nằm ở Thanh Châu, một trong ba ngàn Đạo Châu của Hoang Thiên Tiên Vực.

Khoảng cách khá là xa với Quân gia ở Hoàng Châu.

Nhưng giữa các Đạo Châu phần lớn đều thiết lập Truyền Tống trận, vì thế cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Quân Tiêu Dao lần này đi, không làm kinh động ai cả, cũng không hề gióng trống khua chiêng.

Khương gia cũng không truyền tin tức Khương Đạo Hư bệnh nặng ra bên ngoài.

Đối với một thế gia bất hủ nếu một vị vô thượng chí tôn xảy ra

điều gì ngoài ý muốn thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Không phải tất cả mọi thế lực bất hủ đều giống như Quân gia, tùy tiện cũng có thể tìm được một nhóm cường giả chí tôn từ bên trong Tổ Từ.

Nội tình Khương gia cũng rất phức tạp, số lượng cường giả chí tôn không thể quá ít, nhưng cũng không thể nhiều như Quân gia được.

Trong số các thế lực bất hủ, thì Quân gia vẫn là sự tồn tại vững vàng mạnh mẽ nhất.

Ngay khi đám người Quân Tiêu Dao trên đường trở về.

Ở bên trong một Đạo Châu nằm ở cực bắc Hoang Thiên Tiên Vực.

Thậm chí có một vài thế lực bất hủ sắp lụi tàn chỉ còn hai ba vị chí tôn tọa trấn.

Những thế lực bất hủ như vậy, rất có nguy cơ sẽ hoàn toàn lụi tàn.

Cho dù thế lực Khương gia không bằng Quân gia, nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

"Có thể liên hôn với người của tộc ta, cũng coi như là vinh hạnh của Khương gia, bây giờ phái người đi sao?"

"Đương nhiên, ta tin rằng, Khương gia nhất định sẽ không cự tuyệt thiện ý của tộc ta, có thể liên hôn với con trai ta, là vinh hạnh của thần nữ Khương gia."

"Điều đó là dĩ nhiên rồi, thần nữ Khương gia tuy là thai thiên tiên đạo, nhưng liên hôn với Thiếu đế của tộc ta, còn tính là trèo cao nữa là đẳng khác."

Có một giọng nói phát ra

"Có người truyền đến tin tức, tình trạng sức khoẻ của lão cổ đổng Khương gia kia không tốt lắm."

"Ha ha, đây chính là cơ hội của tộc ta, cuối cùng cũng chờ được đến ngày nãy của lão ta rồi."

Đi theo hướng đó chính là Thanh Châu, trú địa của Khương gia Hoang Cổ!

...

Thanh Châu, chính là một Đạo Châu phồn hoa trong ba ngàn Đạo Châu tại Hoang Thiên Tiên vực.

"Đúng vậy, ta tin rằng Khương gia sẽ là kẻ thức thời."

Âm thanh trò chuyện dần nhỏ đi.

Không bao lâu sau, một nhóm người trùng trùng điệp điệp, từ tộc địa cổ lão này bay lên không trung.

Dãy núi non trùng điệp, long mạch hội tụ, linh khí dạt dào.

"Nơi này chính là Thanh Châu là trú địa của Mẫu tộc sao, quả nhiên là nơi Linh Thổ." Quân Tiêu Dao cũng là không khỏi tán thưởng.

"Ha ha... Thiếu chủ đây cũng xem như trở lại quê hương rồi." Khương Hư Linh đứng bên cạnh nịnh nọt.

Vật hoa thiên bảo, địa linh nhân kiệt, chính là một nơi Tịnh Thổ.

Phạm vi diện tích cũng không kém hơn so với Quân gia ở Hoàng Châu.

Quân Tiêu Dao ngồi lâu thuyền, lái vào Thanh Châu, cảm nhận rõ linh tú của mảnh đất này.

Hơn nữa Khương gia này, nói không chừng cũng có người hậu tuyển của Thiếu chủ.

Quân Tiêu Dao cũng không phải người tham lam, hắn đã là Thần tử Quân gia, số thứ tự là số 0, hơn nữa còn là Thánh tử của thư viện Thánh Linh.

Có nhiều thân phận cao quý như vậy rồi, Quân Tiêu Dao cũng không quan tâm đến thân phận Thiếu chủ Khương gia.

"Xưng hô thế này, liệu có phải là sớm quá không." Quân Tiêu Dao nói.

Mặc dù dựa vào thực lực thiên phú của hắn, có thêm thân phận Thiếu chủ Khương gia, mẫu thân là Thần nữ Khương Nhu cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Quân Tiêu Dao, họ Quân, chứ không phải là họ Khương.

Hắn không cưỡng cầu, mọi việc để thuận theo tự nhiên.

Không bao lâu sau, đám người Quân Tiêu Dao rốt cục cũng đến gần trú địa của Khương gia.

Đưa mắt nhìn lại, đó là một Tịnh Thổ hình vuông hàng triệu dặm.

"Sao lại nói như vậy, thân phận Thiếu chủ Khương gia này, ngoại trừ Thần tử ra, không tìm được người thứ hai đâu." Khương Hư Linh tiếp tục nịnh nọt.

Ngay khi hắn ta hạ giới đã quyết định rồi, nhất định phải ôm chặt đùi Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao chỉ cười chứ không nói gì.

Nơi đây khiến người ta cảm nhận được khí thế rộng lớn bao la hùng vĩ, làm cho người ta không khỏi cảm thán, không hổ danh là Thái Cổ thế gia.

Nếu là tu sĩ chưa từng thấy qua việc đời, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chắc chắn sẽ ngây ngốc ngay tại chỗ.

Nhưng Quân Tiêu Dao có thân phận gì chứ, cục diện nào mà hắn chưa từng thấy qua chứ.

Đỉnh núi cao vút, long mạch trập trùng, linh khí mịt mờ, như là tiên cảnh chốn nhân gian vậy.

Rất nhiều Thần đảo, trôi nổi trong hư không, còn có vô số sao trời, chuyển động nhảy múa trên bầu trời, giống như một trận pháp cổ vậy.

Phía trên đại địa là toà thành hùng vĩ, đình đài lầu các, cung điện bảo cung, nhiều vô số kể.

Xuất thân của mình, liệu có hào hoa quá không.

Quân Tiêu Dao ngồi trên lâu thuyền, cũng thu hút sự chú ý của người Khương gia.

Ánh mắt bọn họ theo sát lâu thuyền.

Bút tích của Quân gia so với Khương gia chỉ mạnh chứ không yếu.

Vì thế Quân Tiêu Dao cũng không quá mức kinh ngạc, nhưng vẫn không giấu nổi sự ngạc nhiên trong ánh mắt.

"Đây chính là Mẫu tộc sao, so với Quân gia cũng không kém là bao." Quân Tiêu Dao cảm khái.

Và cuối cùng, khi ánh mắt của bọn họ dừng trên người Quân Tiêu Dao, ánh mắt rất nhiều người trong tộc Khương gia đều ngưng đọng lại trong chớp mắt.

Bởi vì Quân Tiêu Dao đột nhiên quyết định đến nên Khương gia cũng không biết là Quân Tiêu Dao sẽ đến.

Lần này, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

"Là Thần nữ Khương Thánh Y hồi tộc, cả Thần nữ Khương Nhu cũng đến nữa, còn có, vị kia là..."

Ánh mắt đám người Khương gia đảo qua Khương Thánh Y trước, sau đó khi nhìn về phía Khương Nhu thì lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dù sao Khương Nhu đã gả cho Quân gia rất nhiều năm rồi, cũng không thể thường xuyên trở về được.

Tiếng kinh hô vang lên khắp mọi nơi.

Cũng có một vài người Khương gia vội vàng đưa tin, thông cáo tứ phương.

Đối với người Khương gia, Quân Tiêu Dao đến đây là một việc đại

sự.

Hết chương 370.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 371. Thế lực thần bí tiến về Khương gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Trời ơi, Thần tử Quân gia đến rồi!"

"Cái gì, Thần tử Quân gia đến Khương gia chúng ta rồi, thật hiếm có, thật đáng kinh ngạc!"

"Điều này không phải là rất bình thường sao, trong cơ thể Thần tử Quân gia chảy một nửa huyết mạch Khương gia, cũng coi như một nửa là người nhà họ Khương rồi!"

Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ tới, mình lại có sức ảnh hưởng lớn ở Khương gia như vậy.

Những người trẻ tuổi Khương gia đều lộ ra ánh mắt sùng bái, còn những thiếu nữ Khương gia kia, mắt ai nấy đều lấp la lấp lánh.

Quả đúng là trăm nghe không bằng một thấy.

Trên lâu thuyền, Khương Lạc Ly thấy cảnh này, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười để lộ ra hai lúm đồng tiền.

Nàng nói với Quân Tiêu Dao: "Tiêu Dao ca ca, mặc dù ca ca lần đầu về Khương gia, nhưng người Khương gia vô cùng kỳ vọng vào huynh, rất nhiều người trẻ tuổi Khương gia đều coi huynh là thần tượng đấy."

"Thật sao?"

Một nam một nữ đang tu luyện luận đạo.

Trong đó người thiếu nữ ước chừng mười tám mười chín tuổi, da trắng nõn nà, dung mạo tuyệt mỹ.

Dáng người nàng yểu điệu, đường cong mê người.

Đại danh của Quân Tiêu Dao, bọn họ đã nghe đến thuộc làu rồi, bây giờ lần đầu gặp, quả nhiên là vô cùng kinh diễm.

Tin tức Quân Tiêu Dao đến đã nhanh chóng được truyền đi khắp mọi nơi rồi.

Mà ở Khương gia, trên một nơi nào đó ở Linh Phong.

"Sở Hàm, chờ đến khi thế giới Tiên Cổ kết thúc, chúng ta có thể thành thân rồi." Nam tử ngữ khí ôn nhu chậm rãi nói.

"Vâng." Thiếu nữ tên Khương Sở Hàm khẽ gật đầu, trên nét mặt không thấy được sự mừng rỡ, cũng không hề kháng cự.

Vị nam tử trước mặt này, tuy không phải người nhà họ Khương, nhưng là thiên kiêu họ ngoại Khương gia.

Điều khiến người khác chú ý nhất chính là mái tóc dài màu xanh nước biển, thả buông phất phơ theo gió.

Còn nam tử đứng cạnh thiếu nữ, ước chừng hơn hai mươi tuổi, một thân hoa phục, dung mạo anh tuấn.

Trên người hắn ta toát ra loại khí tức đặc biệt, khiến hư không xung quanh biến dạng, giống như là chỉ cần giơ tay lên là có thể kiểm soát được hư không.

Nàng rất ngoan ngoãn, nghe theo sự sắp đặt của gia tộc.

Dù sao vị nam tử trước mặt này, luận thực lực thiên phú, chắc chắn thuộc cấp bậc truyền nhân bất hủ, hoàn toàn xứng với nàng.

Thấy Khương Sở Hàm cũng không phản đối, ánh mắt nam tử lộ ra ý cười nhạt.

Chỉ có thể dùng cách liên hôn, để hắn ta ở rể, mới có thể hoàn toàn trói buộc vào Khương gia.

Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly hai cô gái này chắc chắn sẽ không làm loại chuyện như vậy.

Như vậy chỉ còn lại Khương Sở Hàm.

Hắn ở Khương gia, phát triển rất tốt.

Sau đó, chờ đến khi hắn ta và Khương Sở Hàm thành thân, nói không chừng sau khi ở rể thì ngay cả vị trí Thiếu chủ hắn cũng có thể tranh giành một phen.

Nam tử cười cười, hắn rất tự tin vào bản thân mình, hắn ta cho rằng mình hoàn toàn có đủ năng lực này.

Mà đúng lúc này, một thị nữ của Khương Sở Hàm, bỗng nhiên vội vàng chạy tới, khuôn mặt đỏ ửng vì kích động.

"Sở Hàm tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi!"

"Ừm? Xảy ra chuyện gì rồi?" Khương Sở Hàm ngước mắt, nhìn về phía thị nữ của mình.

Nơi này là đại bản doanh của Khương gia Hoang Cổ, có thể xảy ra chuyện lớn gì chứ?

"Tiểu thư chắc chắn sẽ không ngờ tới là ai đến Khương gia chúng ta đâu." Thị nữ với gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, vừa hưng phấn vừa kích động nói.

"Là ai?" Khương Sở Hàm cũng có chút hiếu kỳ.

Trước kia cho dù các công tử trẻ tuổi của các thế lực bất hủ đến đây, cũng chưa từng thấy thị nữ nhà mình kích động như vậy.

"Là Thần tử đại nhân Quân gia đến!" Thị nữ kích động nói.

"Sao cơ? !"

Vẻ bình tĩnh trên gương mặt Khương Sở Hàm ngay lập tức bị phá vỡ.

Cái tên này, có thể nói như sấm đánh bên tai.

Sau khi đánh bại Long Cát công chúa, Quân Tiêu Dao dường như đã trở thành chí tôn trẻ tuổi nổi tiếng nhất Hoang Thiên Tiên Vực.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao cũng xem như một nữa là người nhà họ

Khương.

Rất nhiều người trẻ tuổi Khương gia đều cảm thấy tự hào và coi Quân Tiêu Dao như thần tượng.

Khương Sở Hàm, cũng không ngoại lệ.

Nàng là Thiên chi Kiêu nữ Khương gia, thân phụ là Huyền Thủy Linh Thể, so với những người trẻ tuổi ở Khương gia, địa vị của nàng chỉ đứng sau Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly.

Nhưng nàng cũng vô cùng hiếu kì đối với vị thần tử Quân gia trong truyền thuyết kia.

"Đi, đi xem một chút." Khương Sở Hàm không kìm nén được sự hiếu kì trong lòng, trực tiếp chạy vút đi mà không để tâm đến nam tử bên cạnh.

Còn vị nam tử mặc hoa phục kia, Hoa Nguyên Tu, biểu tình trên mặt có chút thay đổi.

"Là vị thần tử Quân gia, Quân Tiêu Dao, tại sao hắn lại tới đây?"

Tự đáy lòng Hoa Nguyên Tu cảm thấy rất kinh ngạc

Thấy bóng lưng Khương Sở Hàm vội vàng rời đi, ánh mắt Hoa Nguyên Tu có chút trầm xuống, đáy mắt hiện lên vẻ u tối.

Hắn hơi suy tư một chút, sau đó cũng đi theo.

Mà lúc này, đám người Quân Tiêu Dao đã tiến vào Khương gia.

Có rất nhiều người Khương gia đứng xung quanh.

Bị nhiều người vây xem như vậy, Quân Tiêu Dao có cảm giác mình như là khỉ trong vườn thú vậy.

"Thần tử Quân gia quả giống với tin đồn, có tư chất trích tiên."

"Đúng vậy, mạch thượng nhân như ngọc, thần tử thế vô song."

Không biết có bao nhiêu thiếu nữ Khương gia, mê đắm dung nhan và khí chất của Quân Tiêu Dao.

Bởi vì Quân Tiêu Dao quá hoàn mỹ, cho dù là từ góc độ nào cũng không có kẽ hở, không có bất kỳ nhược điểm nào.

Luận về nhan sắc, ngay cả Khương Lạc Ly cũng bị mê muội, cho rằng hắn người tuấn tú nhất Tiên Vực.

Luận thiên phú, mười bốn tuổi Thông Thiên Cảnh Vương Hầu, và hai loại thể chất là Thái Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt.

Luận thực lực, ngay cả Long Cát công chúa quái thai cổ đại, cũng phải chật vật, không cách nào làm Quân Tiêu Dao bị thương được.

Luận thân phận, thần tử Quân gia số 0 trong danh sách, hơn nữa còn là Thánh tử thư viện Thánh Linh, cho dù bây giờ đến Khương gia rồi, địa vị cũng không thể coi thường được.

Nhìn từ mọi phương diện góc độ, Quân Tiêu Dao đều không có điểm nào để chê cả.

Thử hỏi cả Hoang Thiên Tiên Vực này, liệu có thể tìm ra người hoàn mỹ thứ hai như này không?

Cũng khó trách thiếu nữ hoài xuân Khương gia này lại mê đắm như vậy.

Khương Lạc Ly đứng bên cạnh có chút dương dương đắc ý.

Quân Tiêu Dao có thể làm Khương gia náo nhiệt như này, nàng cũng cảm giác rất vinh hạnh.

Bởi vì nàng đã nhận định, Quân Tiêu Dao chính là người đàn ông của nàng.

Người đàn ông của mình được mọi người ngưỡng mộ, có thể không vui sao?

Hết chương 371.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 372. Hoàng Thể Hư Không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, ở nơi xa xuất hiện khí tức mạnh mẽ.

Đó là một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên, hai người nhìn Quân Tiêu Dao chằm chằm như nhìn bảo vật vậy.

"Đây chính là Tiêu Dao sao, chậc chậc, còn là lần đầu tiên gặp nữa."

"Thằng nhóc này thật tuấn tú, không hổ là kế thừa huyết thống ưu tú của Khương gia ta."

Những người này đi đến bên cạnh, đánh giá Quân Tiêu Dao, trên mặt ai nấy đều là nụ cười mãn nguyện.

Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được, khí tức của bọn họ đều rất mạnh, yếu nhất cũng là cấp Thánh nhân.

"Tiêu Dao, đây là thất đại cô của con, đây là bát đại di của con, còn có tam thúc, nhị cữu, tứ gia..." Khương Nhu mang nét cười trên mặt nói.

Đáy lòng Quân Tiêu Dao có chút vã mồ hôi hột.

Xem ra ở dòng họ Khương gia này mẫu thân Khương Nhu cũng thuộc vào dòng mạch cường thịnh nhất.

"Tiêu Dao bái kiến chư vị trưởng bối..." Quân Tiêu Dao chắp tay, bái kiến từng người một.

Thái độ như vậy, càng khiến cho những thân thích Khương gia này, ý cười trên mặt càng nồng đậm hơn, càng nhìn càng hài lòng.

Người nhà họ Khương đứng xung quanh cũng vô cùng cảm thán.

Vốn dĩ dựa vào thân phận của Quân Tiêu Dao, nếu tính cách hắn kiêu ngạo thì họ cũng không hề bất ngờ.

Nhưng không ngờ rằng, cử chỉ của Quân Tiêu Dao lại lễ phép như vậy

"Trước đó ngoại giới đồn rằng, Thần tử là kẻ kiêu ngạo không coi ai ra gì, bây giờ xem ra đó đều chỉ là tin đồn thôi."

"Đúng vậy, tính cách Thần tử rất tốt."

Không ngờ rằng cách cư xử của Quân Tiêu Dao lại chiếm được hảo cảm của tất cả mọi người ở Khương gia.

Khương Nhu cũng rất vui mừng.

Điều nàng sợ nhất chính là, từ nhỏ Quân Tiêu Dao đã ở Quân gia, có thể sẽ xa lánh và bài xích người Khương gia.

Hiện tại xem ra, hoàn toàn không cần lo lắng chuyện này rồi.

"Nếu đã như vậy cũng có thể suy tính đến chuyện để gia tộc cho Tiêu Dao một thân phận rồi." Đáy lòng Khương Nhu thì thào.

Lúc này, không trung lại xuất hiện hai đạo quang lướt đến.

Quang ảnh tản đi, lộ ra hình dáng một nam một nữ.

Thiếu nữ mặc váy dài màu lam nhạt, mái tóc màu xanh nước biển phất phơ theo gió, da trắng mỹ mạo, xinh xắn thanh tú.

Còn nam tử phong thần như ngọc, tuấn lãng bất phàm.

Chính là Khương Sở Hàm và Hoa Nguyên Tu.

Khương Sở Hàm vừa nhìn đã thấy ngay Quân Tiêu Dao nổi bật trong đám người, trong lòng cũng hơi chấn động một chút.

Trăm nghe không bằng một thấy.

Vốn dĩ Khương Sở Hàm cho rằng, Hoa Nguyên Tu bên cạnh đã coi như một nam tử cực kì xuất sắc rồi.

Nhưng đứng cạnh vị áo trắng như tuyết, thiếu niên giống như Trích Tiên kia, thì vẫn không có gì để so sánh cả.

Quân Tiêu dao chỉ cần đứng ở nơi đó thôi cũng giống như là trung tâm trời đất, thu hút ánh mắt mọi người.

Hoa Nguyên Tu cũng nhìn về phía Quân Tiêu Dao, đáy mắt hắn ta cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Khí tức của Quân Tiêu Dao quá thâm sâu, thâm sâu đến mức không thể dự đoán được, giống như là một cái lỗ đen vậy.

Thậm chí hắn ta còn cố hết sức thăm dò, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra căn bản là không thể tìm ra được khí tức của Quân Tiêu Dao.

"Ừm?"

Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới Khương Sở Hàm và Hoa Nguyên Tu

Quân Tiêu Dao chỉ liếc mắt đảo qua Khương Sở Hàm.

Nhưng đối với Hoa Nguyên Tu, thì Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua.

"Thể chất không tầm thường chút nào..." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Thấy Quân Tiêu Dao nhìn mình, Hoa Nguyên Tu bỗng cảm giác như có gai ở sau lưng, như nghẹn ở cổ họng, giống như bị người khác nhìn thấu.

"Khương Sở Hàm bái kiến Thần tử đại nhân." Khương Sở Hàm tiến lên, cúi đầu chào Quân Tiêu Dao.

"Khách khí rồi." Quân Tiêu Dao cười cười theo lễ tiết.

Về phần Hoa Nguyên Tu, hắn ta chỉ nhàn nhạt chắp tay với Quân Tiêu Dao chứ không nói gì.

Khương Hư Linh đứng bên cạnh, truyền âm cho Quân Tiêu Dao giới thiệu về hai người này.

"Thì ra là thế, vị nam tử tên Hoa Nguyên Tu này lại là Hoàng Thể Hư Không trong truyền thuyết." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hoàng Thể Hư Không, là một môn thể chất cực mạnh, có thể kiểm soát được hư không.

Loại thể chất này, không chỉ có tốc độ vô cực, đến vô ảnh, đi vô tung, hơn nữa còn có thể dung nhập cơ thể vào bên trong hư không.

Ngoài ra, cũng có thể điều khiển hư không, thi triển ra các thủ đoạn như lồng giam không gian.

Hoàng Thể Hư Không cường đại này, mỗi một thời đại xuất thế, đều có thể đăng lâm tuyệt đỉnh, chỉ cần không mai một đi, ít nhất cũng có thể ở vị trí chí tôn.

Cũng khó trách Khương gia lại nhìn trúng Hoa Nguyên Tu như vậy.

Cho dù hắn ta là thiên kiêu mang họ khác, nhưng Khương gia vẫn tận tâm bồi dưỡng.

Thậm chí có thể cho hắn ta ở rể Khương gia, để hắn thành thân cùng kiêu nữ Khương Sở Hàm.

Thái độ không mặn không nhạt của Hoa Nguyên Tu, khiến những người trẻ tuổi Khương gia lộ ra vẻ không vui.

Mặc dù Quân Tiêu Dao không phải họ Khương, nhưng bên trong cơ thể lại có chảy một nửa huyết mạch Khương gia.

Còn Hoa Nguyên Tu này, lại là một thiên kiêu khác họ, mời chào mà đến, chứ không có một chút huyết mạch Khương gia.

Theo suy nghĩ của họ, tại sao Hoa Nguyên Tu lại có thể dùng thái độ qua loa như vậy khi gặp Quân Tiêu Dao chứ?

Bản thân Quân Tiêu Dao cũng không để tâm đến thái độ của Hoa Nguyên Tu.

Tuy Hoàng Thể Hư Không rất mạnh, nhưng Quân Tiêu Dao cũng không kiêng kị chút nào.

Có một câu nói như thế nào nhỉ?

Ta vô địch, ngươi tùy ý.

Cho dù là Hoàng Thể nào đi chăng nữa, Quân Tiêu Dao cũng không coi trọng, bởi vì Hoàng Thể nào cũng không thể sánh với Thái Cổ Thánh Thể của hắn.

Hắn cũng không nhìn Hoa Nguyên Tu, mà chỉ khẽ gật đầu với Khương Sở Hàm, nói vài câu chuyện phiếm.

Khương Sở Hàm nhất thời có cảm giác thụ sủng nhược kinh, gương mặt xinh đẹp tràn ngập ý cười mừng rỡ.

Điều này khiến Hoa Nguyên Tu vô cùng khó chịu trong lòng.

Hôn ước giữa hắn ta và Khương Sở Hàm đã được xác định.

Đợi sau khi cơ duyên Tiên Cổ thế giới kết thúc thì hai người sẽ thành thân.

Khi đó, hắn ta cũng coi như là chính thức trở thành người nhà họ Khương, thậm chí có tư cách trở thành thiếu chủ Khương gia.

Thân phận thiếu chủ Khương gia này, Hoa Nguyên Tu luôn thèm nhỏ dãi và đã lập mưu đồ từ rất lâu rồi.

Chỉ khi có được cái thân phận này, hắn ta mới có thể thực sự có được sự bồi dưỡng ủng hộ toàn lực từ Khương gia.

Tuy rằng bởi vì hắn ta không có huyết mạch Khương gia, không thể nào cạnh tranh vị trí gia chủ được, nhưng sau này làm phó gia chủ hay Thái Thượng trưởng lão chắc là vẫn thừa sức.

Thành thân với Khương Sở Hàm, chính là khâu mấu chốt nhất.

Hết chương 372.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 373. Lễ vật của ông ngoại Khương Đạo Hư

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà bây giờ, nhìn Khương Sở Hàm chuyện trò vui vẻ với Quân Tiêu Dao, gương mặt xinh đẹp ngại ngùng ửng đỏ.

Hoa Nguyên Tu luôn có một loại cảm giác như đầu mình bị cắm sừng vậy.

"Sở Hàm tỷ, mọi người trò chuyện xong chưa, hay là chúng ta đưa Tiêu Dao ca ca vào bên trong nghỉ ngơi trước đã."

Khương Lạc Ly tiến lên phía trước nói, cố ý kéo cánh tay Quân Tiêu Dao, giống như là đang tuyên thệ chủ quyền.

Lúc này Khương Sở Hàm mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt đỏ lên, có chút xấu hổ.

Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể làm như không thấy.

Dù sao thì mị lực bản thân quá lớn hắn cũng không có cách nào khác.

Sau đó, đám người Khương gia đưa Quân Tiêu Dao vào đại điện xa xỉ bên trong tộc địa.

"Tiêu Dao, con có muốn nghỉ ngơi một chút không?" Khương Nhu dò hỏi.

"Đúng vậy, Tiêu Dao ca ca, huynh mau nghỉ ngơi một chút đi." Khương Lạc Ly nói.

"Không cần đâu, chúng ta mau đi thăm ông ngoại trước đã." Quân Tiêu Dao khoát tay áo.

Thái độ này, càng khiến mọi người ở Khương gia thêm cảm động.

Quân Tiêu Dao vẫn rất để tâm đến Khương gia bọn họ.

Vô tri vô giác, trong lúc vô hình Quân Tiêu Dao cũng chinh phục được đám người Khương gia.

Ở một nơi sâu thẳm trong Khương gia, có một tòa cung điện tràn ngập khí tức cổ lão.

Bình thường nơi đây sẽ cấm người trong tộc đến gần.

Bởi vì nơi này, chính là nơi mà cường giả chí tôn Khương gia ngày thường điều tức nghỉ ngơi.

Ở bất kỳ một thế lực bất hủ nào thì vô thượng chí tôn, đều là trụ cột có địa vị siêu nhiên.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao cùng mọi người đi tới bên ngoài đại điện dưới sự dẫn dắt của Khương Nhu và một vài tộc lão Khương gia,.

Một vị tộc lão tiến lên chắp tay nói: "Bẩm Thái Thượng trưởng lão, có người cầu kiến."

"Không phải là ta đã nói sẽ không gặp bất kỳ kẻ nào sao?"

Trong sâu cung điện, truyền đến một giọng nói già nua.

"Bẩm Thái Thượng trưởng lão, là tiểu thư Khương Nhu và Quân Tiêu Dao trở về."

"Cái gì?"

Một câu vừa thốt ra, cửa lớn cung điện thường ngày bị phong cấm lập tức mở ra.

"Vào đi!"

Tất cả mọi người đều tiến vào trong.

Quân Tiêu Dao cũng tiến vào.

Đưa mắt nhìn, cả tòa cung điện không phải là một tòa điện đường, mà là một thế giới nhỏ có cả càn khôn bên trong.

Sương mù mờ mịt, cỏ ngọc khắp nơi trên đất, các loại lão dược vạn năm sinh trưởng ở giữa vách núi.

Còn có linh thú nhảy nhót, tiên hạc giương cánh.

Trong thế giới nhỏ càn khôn này, có chín tòa Linh Sơn.

Mà giờ khắc này, trên bốn tòa Linh Sơn đều có người đang ngồi xếp bằng.

Có người phụ nữ trung niên khuôn mặt mỹ lệ, có người mặc toàn thân một màu đen, một người đàn ông trung niên răng vàng ăn mặc lôi thôi, còn có một ông lão hói đầu nữa.

Nhưng khí tức của bọn họ đều rất mạnh mẽ, phảng phất ẩn chứa thần uy khủng bố đủ để đánh sập chư thiên.

Không hề nghi ngờ, những người này đều là cường giả chí tôn!

Nhưng Quân Tiêu Dao lại chăm chú nhìn một ông lão lông mày trắng.

Ông lão mặc bộ quần áo đơn giản, râu tóc bạc trắng, lưng hơi còng, cả người lộ ra tuổi già sức yếu.

Trên người ông ấy tản mát ra khí tức mục nát, như là một khối gỗ mục sắp sửa thối rữa.

Nhưng dù vậy, khí tức của ông lão lại thâm thuý đến cực điểm, chỉ cần ông ấy hít thở một hơi thôi cũng khiến cho chư thiên run rẩy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông lão lông mày trắng này chính là ông ngoại của Quân Tiêu Dao, phụ thân của Khương Nhu, Khương Đạo Hư!

"Tiêu Dao, là con sao..."

Khuôn mặt già nua của Khương Đạo Hư vốn rất bình tĩnh, nhưng sau khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, vẻ mặt này đã bị phá vỡ trong nháy mắt.

Khó có thể tưởng tượng, một vị cường giả chí tôn, từng tự mãn

như vậy mà giờ đây chiếc lưng còng lại khẽ run lên.

Quân Tiêu Dao thấy vậy liền cung kính chắp tay, cúi người chào thật sâu nói: "Tôn nhi Quân Tiêu Dao, bái kiến ông ngoại, hi vọng ông ngoại không trách tội vì bây giờ tôn nhi mới đến thăm người."

"Ha ha, Tiêu Dao, con đến là tốt rồi."

Khương Đạo Hư ngay tức khắc xuất hiện trước mặt Quân Tiêu Dao.

Đôi mắt già nua của ông ta nhìn chằm chằm Quân Tiêu Dao trước, sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tiếng.

"Không hổ là tôn nhi của Khương Đạo Hư ta, kỳ tài xuất chúng, sau này nhất định sẽ đứng trên đỉnh Cửu Thiên Tiên vực quan sát vạn cổ chìm nổi!"

Lời nói của Khương Đạo Hư, khiến tất cả tộc lão và tộc nhân Khương gia đều hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ khó tả.

Trọng lượng của câu nói này quả thực quá nặng rồi.

Quan trọng nhất chính là, người nói ra lời này là một vị cường giả chí tôn!

Bình thường cường giả chí tôn sẽ không dễ dàng nói bừa, bởi vì rất có thể sẽ dẫn tới hậu quả lớn.

Nhưng hiện tại, Khương Đạo Hư lại nói như vậy mà không có chút kiêng kị.nào cả.

Quân Tiêu Dao cũng hiểu rõ, đoán chừng Khương Đạo Hư chỉ liếc mắt đã thấy ngay thần chi nguyên điểm trong cơ thể hắn.

Đây mới là nguyên nhân mà Khương Đạo Hư tán thưởng.

"Phụ thân..." Khương Nhu đứng bên cạnh nhìn thấy khương Đạo Hư, vành mắt hơi ửng đỏ.

Bởi vì Khương Đạo Hư, ngày càng già đi rồi.

Trước kia, Khương Đạo Hư vì Khương gia mà chinh phạt tứ phương, mắc phải nhiều căn bệnh.

Bây giờ cho dù có tu vi chí tôn, cũng khó có thể áp chế được.

Hiện tại càng không thể như trước nữa, nên chỉ có thể bế quan trong thể giới nhỏ càn khôn này.

"Ha ha, nha đầu con khóc cái gì, hôm nay Tiêu Dao tới, lão phu ta rất vui." Khương Đạo Hư cười sang sảng nói.

"Lão đại, phúc khí của huynh thật tốt, có một tôn nhi tốt như vậy."

Ba vị cường giả chí tôn còn lại đang ngồi xếp bằng trên Linh Sơn cũng mở miệng cười nói.

"Đúng rồi, Tiêu Dao, có một lễ vật vốn dĩ khi con tròn mười tuổi ta đã muốn trao cho con rồi, nhưng bây giờ giao cho con cũng không muộn."

Khương Đạo Hư bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ông ta lấy ra một tấm lệnh bài.

Trên lệnh bài khắc một chữ Khương.

"Đây là..."

Khi thấy khối lệnh bài này, người nhà họ Khương có mặt ở đó đều hết sức kinh ngạc.

Khương Sở Hàm, Khương Lạc Ly, Khương Thánh Y, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Cái đó là... lệnh bài của Thiếu chủ Khương gia!" Một vị tộc lão Khương gia hít sâu một hơi.

Lệnh bài Thiếu chủ, chính là đại biểu cho thân phận Thiếu chủ Khương gia.

Giống như lệnh bài Thần tử của Quân Tiêu Dao đại biểu thân phận của hắn chính là Thần tử Quân gia.

Khương gia, chỉ có thể có một Thiếu chủ, mà nhất định phải là nam.

Bởi vậy, Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly không thể nào có được lệnh bài Thiếu chủ.

Hết chương 373.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 374. Hoàng Thể Hư Không thì sao chứ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà nói đến cũng kỳ quái, Khương gia đương đại lại có hơi hướng âm thịnh dương suy.

Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Khương Sở Hàm đều là thiên chi kiêu nữ, thiên tư phi phàm.

Ngược lại trong số các nam tử lại không có ai quá xuất chúng

Duy nhất có Khương Hư Linh, cũng chỉ có thể xem như không tệ.

Khương gia không có nhiều người xuất chúng hiển hách như Quân gia.

Bởi vậy, vị trí Thiếu chủ Khương gia liền tạm thời gác lại.

Vốn dĩ người có khả năng có được thân phận Thiếu chủ này chính là Hoa Nguyên Tu.

Chỉ cần hắn ta ở rể, sau khi thành thân trở thành người nhà họ Khương, sẽ có tư cách có được thân phận Thiếu chủ.

Nhưng bây giờ, việc này đã được quyết định rồi.

Mục tiêu mà Hoa Nguyên Tu cố gắng, phấn đấu bao lâu nay,.

Quân Tiêu Dao lại có được dễ như trở bàn tay.

Trong đầu Hoa Nguyên Tu nổ vang một tiếng!

Huyết dịch tuôn lên não.

Không biết hắn ta lấy dũng khí ở đâu ra, không cam tâm mở miệng nói: "Nguyên Tu cả gan hỏi một chút, việc này phải chăng có chút qua loa rồi?"

Hoa Nguyên Tu cũng không biết, sao mình lại có lá gan lớn mà đi hỏi chuyện này như vậy.

Hắn ta vừa nói ra khỏi miệng, trong lòng liền hối hận.

Người nhà họ Khương đứng xung quanh, ai cũng kinh ngạc nhìn Hoa Nguyên Tu.

Đây chính là quyết định của Thái Thượng trưởng lão, trước tiên chưa bàn đến chuyện đúng sai, cũng tuyệt đối không đến lượt hậu bối như Hoa Nguyên Tu xen vào.

"Nguyên Tu, huynh đang nói gì vậy?" Sắc mặt Khương Sở Hàm cũng tái đi.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy Hoa Nguyên Tu lỗ mãng như vậy.

Trước đó ở trước mặt nàng, Hoa Nguyên Tu lúc nào cũng thong dong, điềm đạm.

Nhưng không ngờ bây giờ lại thất thố như vậy.

"Ừm?" Khương Đạo Hư nhàn nhạt nhíu mày.

Lâu nay ông ta bế quan dưỡng thương trong thế giới nhỏ càn khôn, nên không nắm rõ về các hậu bối trong tộc.

"Nguyên Tu, ngươi quá làm càn rồi." Một vị tộc lão vội vàng tiến lên, sau đó chắp tay nói với Khương Đạo Hư: "Xin Thái Thượng trưởng lão lượng thứ, kẻ này chính là thiên kiêu ngoại tộc do tại hạ mời đến, phụ trách Hoàng Thể Hư Không, thiên tư phi phàm, một lòng dốc sức vì Khương gia ta."

"Không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác." Ngữ khí Khương Đạo Hư nhàn nhạt.

Ông ta đường đường là một cường giả chí tôn, cũng sẽ không hạ thấp mình để so đo với một kẻ tiểu bối.

Nhưng một câu nói kia, lại khiến sắc mặt Hoa Nguyên Tu khó coi tới cực điểm.

Hoàn toàn chính xác.

Cho dù hắn ta có thiên phú cường đại như thế nào, thậm chí cho dù là Hoàng Thể Hư Không .

Nhưng chỉ cần không phải người nhà họ Khương, hắn ta sẽ vĩnh viễn không chiếm được sự tín nhiệm của Khương gia.

Còn Quân Tiêu Dao thì sao?

Cho dù hắn họ Quân, nhưng trong cơ thể hắn, có chảy một nửa huyết mạch Khương gia.

Thêm vào đó là sức ảnh hưởng và thực lực thiên phú của hắn, dù trực tiếp trở thành Thiếu chủ Khương gia, cũng sẽ không có ai nói gì cả.

"Thật ghê tởm..." Hoa Nguyên Tu nắm chặt tay, trong lòng khó mà bình tĩnh trở lại.

Thứ mà hắn ta cố gắng phấn đấu thế nào cũng không có được.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại có thể dễ dàng có được.

Ông trời quá bất công với hắn ta rồi!

Lãnh ý trong mắt Hoa Nguyên Tu đã lọt vào mắt Quân Tiêu Dao.

"Ngươi không phục sao?"

Quân Tiêu Dao rất thẳng thắn, trực tiếp hỏi hắn ta.

Hoa Nguyên Tu hít sâu một hơi, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói: "Hoa mỗ sao dám không phục Thần tử chứ?"

Tuy nói như thế, nhưng ai cũng có thể nghe ra được, ngữ khí ai oán trong lời nói của Hoa Nguyên Tu.

"Ra tay đi, đừng nói bản Thần tử không cho ngươi cơ hội." Quân Tiêu Dao cũng rất thẳng thắn.

Nắm đấm lớn mới là đạo lí quyết định.

"Ừm?" Đôi mắt Hoa Nguyên Tu thay đổi, trong lúc nhất thời hắn ta chưa hiểu rõ ý đồ của Quân Tiêu Dao.

Nếu như hắn ta ra tay với Quân Tiêu Dao, chẳng phải là càng thêm mạo phạm, đến lúc đó sợ là sẽ khiến người nhà họ Khương càng phản cảm hơn.

"Ngươi không cần phải lo lắng, nếu như ngươi có thể thắng được bản thần tử, thì vị trí thiếu chủ Khương gia này sẽ giao cho ngươi, được chứ?" Quân Tiêu Dao đứng chắp tay, ngữ khí đạm mạc.

"Lời này là thật chứ!" Đáy mắt Hoa Nguyên Tu hiện lên một tia sáng.

"Đúng vậy, nhưng có một điều kiện." Quân Tiêu Dao cười nhạt nói.

"A... Thì ra còn có điều kiện." Hoa Nguyên Tu cười một tiếng, điều này cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn ta.

Quân Tiêu Dao lại không phải người ngu, sao có thể tặng vị trí thiếu chủ này cho hắn một cách dễ dàng như vậy được.

Hơn nữa Hoa Nguyên Tu là Hoàng Thể Hư Không, luận thực lực, cũng đứng trong hàng ngũ thiêu kiêu xuất chúng.

Quân Tiêu Dao muốn ứng phó với hắn ta, thiết nghĩ cũng không đơn giản như vậy.

"Một chiêu phân thắng bại, nếu bản thần tử ta một chiêu không đánh bại được ngươi, coi như ta thua!"

Quân Tiêu Dao đã không nói thì thôi.

Một khi đã nói, tất cả người nhà họ Khương ở đây sắc mặt đều ngưng đọng!

Một chiêu không đánh bại được Hoa Nguyên Tu, coi như Quân Tiêu Dao thua!

Khí phách phải lớn cỡ nào chứ?

"Khẩu khí Thần tử cũng quá lớn rồi!"

"Đây chính là tâm thái của cường giả sao?"

"A a a... Đẹp trai quá đi, càng ngày càng thích thần tử rồi, phải làm sao bây giờ!"

Rất nhiều người trẻ tuổi Khương gia đứng xung quanh đều kinh hô rung động.

Còn thiếu nữ Khương gia, từng người một la hét, ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ và sùng bái.

Người nhà họ Khương là những người hiểu rõ nhất thực lực của Hoa Nguyên Tu

Thậm chí ngay cả Khương Hư Linh cũng không so được với Hoa Nguyên Tu.

Mà quan trọng nhất là Hoa Nguyên Tu chính là Hoàng Thể Hư Không .

Suy cho cùng thì cho dù hắn ta không bằng được Quân Tiêu Dao, nhưng dựa vào sức mạnh của Hoàng Thể Hư Không cũng có thể đỡ được một chiêu.

Trừ phi là Quân Tiêu Dao, có thể hoàn toàn nghiền ép Hoa Nguyên Tu, bằng không tuyệt đối khó có thể một chiêu đánh bại được.

"Sao cơ, thần tử không nói giỡn chứ?"

Chính bản thân Hoa Nguyên Tu, cũng cảm thấy không tin tưởng được, hắn ta còn cho rằng là mình nghe nhầm.

Hắn ta chính là Hoàng Thể Hư Không vạn cổ duy nhất , có thể kiểm soát được sức mạnh của hư không.

Cho dù thế nào đi nữa, chẳng lẽ lại không chịu nổi một chiêu à?

"Bản thần tử giống như đang nói đùa sao?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao nhàn nhạt.

Ánh mắt Khương Đạo Hư cũng chợt loé lên.

Ông ta càng hài lòng với tôn nhi của mình hơn.

Rõ ràng là Quân Tiêu Dao muốn bộc lộ tài năng, khiến mọi người hoàn toàn bái phục.

Tâm tính kín đáo như vậy, không giống với tâm tính mà một thiếu niên mười bốn tuổi nên có.

"Được, nếu như vậy thì tại hạ xin lĩnh giáo!" Hoa Nguyên Tu hăng hái, ánh mắt loé sáng.

Quân Tiêu Dao không nhiều lời, trực tiếp ra một chưởng.

Hết chương 374.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 375. Vương gia Bắc địa đến cửa cầu hồn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiên mang dậy sóng, thần năng bạo dũng, hỗn độn ngập tràn, thiên địa đảo lộn!

Một chưởng này như là trời đất sụp đổ, rung chuyển toàn bộ càn khôn thế giới nhỏ.

"Sao có thể như vậy được!"

Uy năng khủng bố này, tưởng chừng như là trời sập vậy, sắc mặt Hoa Nguyên Tu kịch biến, vội vàng huy động công lực của bản thân đến cực hạn.

Hư không xung quanh hắn ta chấn động, một Đại Thủ Ấn Hư Không khủng bố đánh ra.

Nhưng mà một chiêu này giống như là kiến càng lay cây vậy.

Dưới sự càn quét của Quân Tiêu Dao căn bản không có chút sức phản kháng nào, chỉ như bọt nước giữa biển rộng.

Hoa Nguyên Tu biến sắc, cắn chặt răng huy động thể chất, hắn ta muốn dung nhập vào bên trong hư không.

Cho dù thế nào, cứ đỡ được một chiêu này đã rồi tính tiếp.

Nhưng điều khiến Hoa Nguyên Tu sợ hãi chính là, hắn ta không có cách nào dung nhập vào trong hư không được.

Thể chất của hắn ta dường như mất linh rồi.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Hoa Nguyên Tu, trong mắt Quân Tiêu Dao loé lên vẻ nhạo báng.

Chiêu này của hắn, xen lẫn sức mạnh của nguồn gốc vũ trụ.

Sức mạnh nguồn gốc, giam cầm hư không xung quanh.

Hoa Nguyên Tu làm sao có thể trốn được.

Cho dù hắn ta là Hoàng Thể Hư Không, trừ phi cảnh giới cao hơn Quân Tiêu Dao, nếu không thì cũng không có cách nào trốn thoát được.

Một tiếng “bịch” vang lên.

Hoa Nguyên Tu cảm giác như bị Thái Cổ cự tượng nghiền ép, xương cốt toàn thân kêu rắc rắc, máu tươi trong miệng lẫn với một chút nội tạng vỡ vụn phun ra ngoài.

Cả người hắn ta giống như đạn pháo bị bắn ra, sau đó đập mạnh vào vách núi đằng xa.

Tóc tai bù xù, khí tức uể oải, cả người đều là máu!

Một chiêu!

Đánh bại Hoàng Thể Hư Không !

Xung quanh im ắng, tất cả người nhà họ Khương đều chìm trong trầm mặc và rung động.

Ai cũng không ngờ rằng Quân Tiêu Dao lại mạnh như vậy, có thể xưng là kẻ vô địch trong thế hệ trẻ này.

"Hay lắm!" Khương Đạo Hư cười đến mức không khép miệng lại được.

Màn thể hiện của Quân Tiêu Dao quá mức loá mắt rồi.

Khương Đạo Hư tự hỏi, khi bằng tuổi Quân Tiêu Dao bây giờ, ông ta còn kém Quân Tiêu Dao xa lắm.

Quân Tiêu Dao, đã không còn là có tư chất chí tôn nữa, mà là có tư chất đại đế.

Thậm chí, có tư chất thành tiên!

"Đây chính là sức mạnh vô địch của thần tử sao?"

"Một chiêu đánh bại Hoàng Thể Hư Không, thực sự là quá mạnh mẽ!"

"Thần tử đảm nhiệm chức vị Thiếu chủ Khương gia chính là vinh hạnh của Khương gia chúng ta!"

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao, hoàn toàn chinh phục được tất cả người nhà họ Khương.

Ngay cả mấy vị tộc lão trước đó luôn khen ngợi Hoa Nguyên Tu giờ phút này cũng im lặng.

Không thể không thừa nhận, Quân Tiêu Dao ưu tú hơn Hoa Nguyên Tu rất rất nhiều.

Hoa Nguyên Tu thấy cảnh này, tức giận đến mức phun ra một ngụm máu nữa.

Hắn ta cuối cùng cũng hiểu.

Vốn dĩ không phải là Quân Tiêu Dao muốn cho hắn một cơ hội.

Mà chỉ biến hắn ta trở thành tảng đá kê chân, lợi dụng hắn ta để gây dựng uy nghiêm cho bản thân mà thôi.

Quân Tiêu Dao, thật quá âm hiểm!

"Bây giờ, bất kỳ ai muốn khiêu chiến, bản thần tử đều có thể tiếp chiêu."

Quân Tiêu Dao nhìn về phía Hoa Nguyên Tu, ánh mắt lộ rõ sự mỉa mai, sau đó lập tức đảo mắt nhìn xung quanh, mở miệng nói.

"Thiếu chủ vạn tuế!"

Khương Hư Linh chó săn dẫn đầu hô lên.

"Thiếu chủ vạn tuế!" Người nhà họ Khương cũng đồng loạt hô to, hoàn toàn tin phục.

Ngay cả Khương Sở Hàm cũng nhìn về phía Quân Tiêu Dao với ánh mắt khâm phục.

Ngược lại, Hoa Nguyên Tu người mà trước đó nàng cảm thấy cũng không tệ, giờ phút này lại vô cùng chật vật và khó coi.

Giữa hai người này, rõ ràng là không có gì để so sánh.

Chỉ cần nghĩ tới việc sau khi thế giới Tiên Cổ kết thúc thì nàng và người đó sẽ thành thân, trong lòng Khương Sở Hàm khó tránh khỏi cảm giác khó chịu.

Thân phận Thiếu chủ Khương gia của Quân Tiêu Dao xem như chắc chắn ngồi vững rồi.

Mà đúng lúc này, bên ngoài thế giới nhỏ càn khôn, có một vị tộc lão tiến vào khom người nói: "Khởi bẩm Thái Thượng trưởng lão, người của Vương gia Bắc Địa đến rồi!"

"Ừm? đám người Vương gia Bắc Địa đến đây làm gì?" Khương Đạo Hư hồ nghi.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lóe lên.

Vương gia Bắc Địa?

Hình như Thiếu đế Vương Đằng người có danh xưng là có tố chất đại đế chính là người của Vương gia Bắc Địa?

Bọn họ đến Khương gia làm gì?

Khương gia và Vương gia không có quan hệ thân thiết gì, không có giao lưu quá nhiều, cũng không kết thù, chỉ như là người qua đường.

Chính vì như thế Khương Đạo Hư mới hiếu kỳ, người của Vương gia Bắc địa đến Khương gia bọn họ để làm gì?

“Trong đội ngũ của Vương gia Bắc Địa lần này hình như có một vị Chuẩn Chí Tôn, xem là đến để bàn bạc với Khương gia ta việc gì đó.” Vị tộc lão kia nói.

Thông thường mà nói, có sự xuất hiện của nhân vật Chuẩn Chí Tôn, nhất định là có chuyện quan trọng phải thương lượng.

Còn về việc đến tận cửa khiêu khích thì có lẽ không phải.

Khương gia cũng không phải là sự tồn tại ai cũng có thể tuỳ ý trêu đùa.

Vương gia Bắc Địa tuy mạnh, nhưng cũng không thể nào ngốc đến mức vô duyên vô cớ làm kẻ địch với Khương gia.

Hơn nữa, nếu như thật sự muốn đến gây hấn, cũng không thể chỉ cử một Chuẩn Chí Tôn đến đây, như thế có khác gì là tự đâm vào hố.

“Các ngươi đi xem thử thế nào đi.” Khương Đạo Hư phất tay.

Tình trạng cơ thể lão không tốt, không tiện ra mặt.

“Đến đây, Khương Nhu, Tiêu Dao, các con đến trò chuyện với ta.” Khương Đạo Hư cười nói.

Lão có thể cảm thấy, cơ thể của mình không thể chịu được bao lâu nữa rồi.

Trong khoảng thời gian có hạn này, hưởng thụ niềm vui gia đình, cũng xem như là niềm an ủi sau cùng.

Còn về chuyện sinh tử, Khương Đạo Hư lão thân là cường giả Chí Tôn, sớm đã không để ý tới nữa.

Sống đến cấp độ này, có rất nhiều chuyện, Khương Đạo Hư đã nhìn thấu hết.

Điều duy nhất không yên tâm chỉ có gia tộc và đám người Khương Nhu với Quân Tiêu Dao mà thôi.

Quân Tiêu Dao gật đầu, đồng thời cũng đang nghĩ thật sự không có cách cứu ông ngoại hay sao?

Cũng vào thời điểm này, một vài tộc lão của Khương gia cũng đã đi ra ngoài ứng phó với người của Vương gia Bắc Địa.

Bên ngoài sơn môn của Khương gia, một đoàn đội hùng dũng dừng lại trên không trung.

Có cổ thú kéo xe, có thuyền lầu trên không, cờ bay phấp phới, bên trên có một chữ Vương!

Vương gia hoang cổ, bá chủ vô thượng của vùng Cực Bắc thuộc Hoang Thiên Tiên Vực, gia tộc chiến cứ hơn 30 Đạo Châu, vô cùng hùng mạnh, uy chấn tứ phương.

Cho dù là Khương gia - một trong ba gia tộc Hoang Cổ, khi đối mặt với Vương gia Bắc Địa, cũng phải cẩn trọng đối đãi.

Hết chương 375.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 376. Đánh chủ ý lên Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong mắt mấy vị tộc lão Khương gia cũng đều hiện lên vẻ lo âu.

Bọn họ không hiểu lần này Vương gia Bắc Địa đến Khương gia là có dụng ý gì.

Vương gia Bắc Địa và Khương gia cũng không có quan hệ nhiều, không phải là thế lực đồng minh cũng không tính là kẻ địch, hai đại thế lực này giống như là người qua đường vậy, không can thiệp lẫn nhau.

Bây giờ, Vương gia Bắc Địa lại đến Khương gia, mà còn do một vị Chuẩn Chí Tôn dẫn đầu.

Đây hiển nhiên là Vương gia có chuyện gì muốn thương lượng với Khương gia rồi.

“Ha ha, không ngờ Bá Chủ Bắc Địa lại đến Khương gia ta, thật là vinh hạnh cho Khương gia ta.” Một vị tộc lão khách sáo nói.

“Khách khí rồi, không hổ là Khương gia - một trong ba gia tộc Hoang Cổ, tộc địa thật là to lớn hùng vĩ, Vương gia Bắc Địa thật là hổ thẹn.”

Một đạo thân ảnh to lớn, bước trên không trung, mang theo một cỗ áp bức.

Đây không phải là cố ý, mà là khí thế tự nhiên bộc lộ ra.

Đối với sự nịnh nọt của Chuẩn Chí Tôn Vương gia, tộc lão của Khương gia không hề để ý, mà dứt khoát hỏi: “Không biết chư vị huy động nhân lực đến Khương gia ta là có chuyện gì?”

Đối diện với Vương gia Bắc Địa, Khương gia tuy thận trọng, nhưng cũng không e sợ.

Bạn đến nhà có mỹ tửu!

Địch đến nhà có đao kiếm!

“Ha ha, không cần phòng bị như thế, Vương gia ta đến là mang theo thiện ý và thành tâm, muốn ký kết hiệp ước đồng minh với Khương gia.” Chuẩn Chí Tôn của Vương gia cười nhẹ nói.

“Ký kết hiệp ước đồng minh?” Tộc lão Khương gia lộ ra sự ngạc nhiên.

Hai đại thế lực bọn họ bắn đại bác cũng không tới.

Tại sao bây giờ Vương gia lại có ý đồ kết minh?

“Lão Tửu Quỷ của Khương gia các ngươi, có sở trường tính toán thiên cơ, thôi diễn thời vận, chắc hẳn cũng biết rằng, đại thế sắp đến, mưa gió sắp nổi lên. ”

“Những việc không có khả năng xảy ra đều có thể xảy ra ở thời đại này. Cho dù là thế lực bất hủ, cũng có thể bị huỷ diệt trong trận đại tranh đấu này. ”

“Vì thế, hai nhà chúng ta kết minh, đều có lợi cho đôi bên.” Chuẩn Chí Tôn Vương gia nói.

Ánh mắt của tộc lão Khương gia dao động.

Điều này nói đến thì quả thực không tệ.

Đại thế sắp đến, đích thực có thể sẽ xảy ra biến hoá long trời lở đất, cho dù là thế gia Hoang Cổ truyền thừa vô số kỷ nguyên cũng không thể ngồi yên đợi cá được.

“Vậy ý của Vương gia các người là …” Tộc lão Khương gia kiềm chế dục vọng.

“Liên hôn.” Chuẩn Chí tôn Vương gia nói.

“Liên hôn?” Tộc lão Khương gia nhướng mày.

Người của Vương gia không ngại đường xa đến Khương gia, chính

là vì liên hôn?

“Không sai, danh tiếng của thiếu đế Vương gia ta ắt hẳn là các người cũng đã nghe rồi.” Môi của Chuẩn Chí tôn Vương gia cong lên, ngữ khí mang theo sự tự hào.

Thiếu đế Vương gia Vương Đằng, gần như là niềm kiêu ngạo của tất cả mọi người trong Vương gia.

Vì để Vương Đằng quật khởi, Vương gia có thể trả bất cứ giá nào.

“Danh tiếng của thiếu đế Vương gia như sấm bên tai, có ai không biết.” Tộc lão Khương gia cười nói.

Nếu như là trước kia, tộc lão Khương gia sẽ có chút ngưỡng mộ, Vương gia lại có một con kỳ lân như thế.

Nhưng bây giời, những tộc lão này của Khương gia lại vô cùng điềm tĩnh.

Bởi vì bây giờ thiếu chủ của Khương gia bọn họ là Quân Tiêu Dao.

Một sự tồn tại tuyệt đối không yếu hơn Thiếu đế Vương gia!

Nhìn thấy biểu cảm có chút qua loa của tộc lão Khương gia, Chuẩn Chí tôn Vương gi hơi nhíu mày.

Nhưng ông ta vẫn nói: “Khương gia các người cũng có người xứng với Thiếu đế của Vương gia ta.”

“Ồ, thật à, xin hỏi là ai?” Tộc lão Khương gia cau mày.

Chuẩn Chí tôn Vương gia nói, xứng với thiếu đế của Vương gia bọn họ.

Câu nói này có ý hạ thấp Khương gia bọn họ.

“Thần nữ của Khương gia, Khương Thánh Y.” Chuẩn Chí tôn của Vương gia nói.

“Cái gì, Thánh Y?” Đám tộc lão kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ thiếu đế Vương gia lại đánh chủ ý vào Khương

Thánh Y.

Khương Thánh Y thân là tiên thiên đạo thai, thành tựu về sau không thể lường trước được.

Không nói chuyện khác, nếu như có người có thể thành đạo lữ của Khương Thánh Y, chính là có phúc khí.

Nếu như song tu thì chỉ riêng Tiên Thiên Đạo Thai thôi cũng chính là một đại tạo hoá.

Rất rõ ràng, thiếu đế Vương gia là đánh vào chủ ý này.

Đương nhiên, ngoài chủ ý này ra, Khương Thánh Y còn đích thị là nữ tử phong hoa tuyệt đại, có một không hai của Hoang Thiên Tiên Vực.

“Điều này…có hơi đột ngột, vẫn nên trưng cầu ý kiến của Thánh Y.” Tộc lão Khương gia nói.

Kiêu nữ của thế lực thông thường có khả năng là công cụ liên hôn kết minh.

Nhưng bản thân Khương gia Hoang Cổ thực lực hùng hậu, còn có minh hữu siêu cấp cường đại Quân gia.

Vốn không cần thiết vì lôi kéo Vương gia mà hy sinh hạnh phúc của Khương Thánh Y

Đương nhiên, nếu như bản thân Khương Thánh Y muốn, thì đó lại là chuyện khác rồi.

Ít nhất Khương gia sẽ không cường thế ép Khương Thánh Y đi liên hôn.

Nghe thấy câu trả lời có chút mơ hồ ba phải, Chuẩn Chí tôn của Vương gia cau mày, hơi không vừa ý.

Thiếu đế của Vương gia bọn họ, là Chí Tôn trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm đến mức nào chứ.

Trong suy nghĩ của ông ta, Khương gia phải rất hài lòng, trực tiếp

đồng ý mới đúng.

Nhưng đối với loại sự tình này, Vương gia cũng sớm đã có chuẩn bị.

Chuẩn Chí tôn của Vương gia cười lên, điềm đạm nói: “Ta nói rồi, lần này Vương gia chúng ta đến là mang theo thành ý và thiện ý.”

“Vị Chí tôn đã từng tung hoành tứ phương của Khương gia các ngươi, Khương Đạo Hư e là gần đây có chút không được tốt cho lắm thì phải?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám tộc lão Khương gia liền trở nên ngưng trọng!

Sao Vương gia lại biết tình trạng của Khương Đạo Hư?

Mấy năm gần đây, Khương Đạo Hư chưa từng xuất thủ, hơn nữa luôn bế quan điều dưỡng ở trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Theo lý mà nói, người ngoài không thể biết chuyện này được.

“Các ngươi làm sao biết?” Một vị tộc lão Khương gia trầm giọng hỏi.

Trước kia thái độ đối với Vương gia còn khách khí.

Nhưng bây giờ thì lại có chút lạnh nhạt.

Chuẩn Chí tôn của Vương gia lắc lắc đầu cười nhẹ nói: “Điều này không quan trọng, quan trọng là Vương gia chúng ta có thành ý, có thể phục hồi sức khoẻ cho Khương Đạo Hư.”

“Cái gì?”

Nghe được lời này, sắc mặt đám người tộc lão Khương gia có chút biến đổi.

Bây giờ bọn họ cũng không cần phải che dấu điều gì, bởi vì Vương gia đã biết chuyện này rồi.

Nhưng nếu như Vương gia thật sự có thể cứu được Khương Đạo

Hư, vậy chắc chắn là đại ân.

Nếu như một vị Chí Tôn nằm xuống, đối với thế gia Khương gia Hoang Cổ mà nói, ảnh hưởng và tổn thất sẽ rất to lớn.

Hết chương 376.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 377. Chỉ cần nàng không muốn, cho dù là Thiên Vương Lão Tử đến cũng không dẫn được nàng đi! (1)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ồ, Vương gia có cách để lão phu hồi phục sức khoẻ à?”

Chính vào lúc này, một đạo nhân ảnh già nua, trực tiếp kéo rách hư không mà ra, chính là Khương Đạo Hư.

Mà ở phía sau tộc địa, đám người Khương Nhu và Quân Tiêu Dao cũng đi đến.

Trên người Khương Đạo Hư bao phủ một cỗ khí tức mục nát.

Nhưng cỗ uy áp đó thuộc về vô thượng Chí Tôn lại vẫn như cũ khiến cho sắc mặt của Chuẩn Chí Tôn Vương gia phải khựng lại

Khương Đạo Hư là cường giả đỉnh cấp tiếng tăm lừng lẫy của Hoang Thiên Tiên Vực.

Cho dù mấy năm gần đây không có xuất thủ nhưng uy áp vẫn còn đó.

“Ha ha, nếu như cường giả như Khương lão nằm xuống, cũng thật là có chút tiếc nuối.”

“Vương gia ta, nguyện ý dùng một gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo đổi lấy sự liên hôn của Thần nữ Khương gia và Thiếu đế Vương gia.”

Lời của Chuẩn Chí tôn Vương gia làm cho tất cả mọi người của Khương gia chấn động.

Trên mặt của Quân Tiêu Dao cũng loé lên một tia dị sắc.

Tên Thiếu đế của Vương gia đó lại đánh chủ ý lên người của Khương Thánh Y?

Quân Tiêu Dao nhướng mày, trong mắt loé lên một tia lãnh quang.

Mà Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, Quân Tiêu Dao cũng đã từng nghe qua.

Đây là một loại bất tử dược vô cùng quý hiểm, thậm chí, nó còn được xem là loại đỉnh cấp nhất trong bất tử dược.

Loại Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo này, tương truyền có thể khiến một người triệt để thoát thai hoán cốt, tiêu trừ tất cả bệnh tật, ám tật, thiếu sót, tẩy lễ nhục thân và nguyên thần, làm cho con người đạt đến cảnh giới gần như hoàn mỹ.

Đương nhiên, có lẽ bởi vì loại dược này có hiệu quả nghịch thiên.

Cho nên từ cổ đến nay, Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo đều không có mấy gốc.

Đặt trong Hoang Thiên Tiên Vực chính là không tìm nổi một hai gốc.

Nếu như loại dược này có thể lấy được dễ dàng, vậy Khương gia sớm đã tìm thay Khương Đạo Hư rồi.

Thậm chí tương truyền loại dược này chỉ xuất hiện ở các nơi hung hiểm như Vạn Cổ Táng Thổ.

Vương gia có một gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo thật làm cho người ta ngoài ý muốn.

Dường như là sợ Khương gia không tin, Chuẩn Chí tôn của Vương gia giơ một tay ra.

Một gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo xuất hiện trong tay ông ta.

Gốc thảo này tổng cộng có bảy phiến lá, màu sắc bất đồng.

Có khí cơ nồng nặng đang lưu chuyển, lượn lờ một mùi thơm nồng nàn.

Nếu ngửi thấy loại khí vị này, thì có loại cảm giác khiến người ta

phi thăng.

“Quả thực là Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo!” Ánh mắt của đám người tộc lão Khương gia đều run lên.

Vương gia lại thật không tiếc mang ra loại bất tử dược đỉnh cấp này, thật làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

“Thế nào, Vương gia chúng ta đã đủ thành ý rồi chứ, lấy gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo này làm sính lễ.”

“Hơn nữa Thiếu đế Vương gia của ta cũng tuyệt đối xứng với Thần nữ Khương gia của các người, Khương lão cũng có thể hồi phục sức khoẻ, hai bên đều vui vẻ không phải sao?”

Câu nói của Chuẩn Chí Tôn Vương gia khiến cho một vài tộc lão của Khương gia ở hiện trường có chút rung động.

Xác thực, Khương gia bọn họ và Vương gia từ trước đến nay không có ân oán gì.

Kết minh cũng không phải là không được.

Hơn nữa việc này đối với Khương gia mà nói cũng là việc tốt.

Không nói điểm tốt của việc kết minh, ít nhất có thể cứu được Khương Đạo Hư.

Có thể cứu vớt một vị Chí Tôn, đối với Khương gia mà nói là chuyện quan trọng nhất.

Bây giờ điều duy nhất cần phải quan tâm chính là thái độ của Khương Thánh Y.

Lúc này, Khương Thánh Y cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt đẹp như tranh đã có chút tái nhợt.

Nàng cũng không ngờ rằng Vương gia lại nhắm vào nàng.

Còn muốn nàng và Thiếu đế Vương gia liên hôn.

Nói thật lòng, danh tiếng của Thiếu đế Vương gia Khương Thánh Y

cũng đã từng nghe qua.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Trong lòng nàng đã bị một đạo thân ảnh chiếm trọn, làm sao có thể chứa thêm người khác.

Nhưng nếu như không đồng ý, sẽ không có cách nào cứu Khương Đạo Hư.

Từ góc độ của gia tộc mà nói, Khương Thánh Y nên đồng ý.

Thần sắc của Khương Nhu cũng có chút căng thẳng.

Dù sao đây cũng là việc liên quan đến khả năng phục hồi cho Khương Đạo Hư.

Nhưng Khương Nhu cũng không có mở miệng yêu cầu Khương Thánh Y đồng ý.

Việc này đối với Khương Thánh Y mà nói quả thực có chút không công bằng.

Đám người Khương gia ở hiện trường đều nhìn về phía Khương Thánh Y, đợi nàng ra quyết định.

“Thánh Y tỷ…” Gương mặt của Khương Lạc Ly có chút lo lắng.

Nàng cũng không biết giữa Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao đã phát sinh chuyện gì.

Nhưng nàng không muốn Khương Thánh Y hy sinh hạnh phúc cả đời của mình.

Ngược lại, ánh mắt của Hoa Nguyên Tu loé lên, mở miệng nói: “Thiếu đế Vương gia là nhân trung anh kiệt, Thần nữ gả cho hắn, hắn chắc chắn sẽ không để cho Thần nữ chịu ấm ức, hơn nữa còn có thể lấy được Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, cứu được Thái Thượng Trưởng Lão, như vậy không phải là tốt sao?”

Lời của Hoa Nguyên Tu nhận được sự đồng thuận của một vào tộc nhân Khương gia.

Quả thực, nếu như gả cho người khác thì đúng là ấm ức cho Khương Thánh Y rồi.

Nhưng Thiếu đế Vương gia cũng không phải là phế vật gì.

Mà ngược lại, hắn ta còn là một trong những Chí Tôn trẻ tuổi có danh tiếng thịnh nhất, thực lực mạnh nhất, đứng trên đỉnh phong của cả Hoang Thiên Tiên Vực.

Gả cho Thiếu đế Vương gia, quả thực không tính là ấm ức cho Khương Thánh Y.

“Có thể liên hôn với Thiếu đế của Vương gia ta là may mắn của ngươi, loại chuyện tốt này còn cần phải suy nghĩ à?” Chuẩn Chí tôn Vương gia điềm đạm nói.

Khương Thánh Y nghe xong, nắm chặt bàn tay.

Ánh mắt nàng không kìm nổi nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Chỉ thấy hắn chắp tay đứng thẳng, trên mặt bình thản, không có bất kỳ biểu cảm gì.

Điều này làm cho trái tim của Khương Thánh Y cảm thấy đau nhói.

Lẽ nào Quân Tiêu Dao không hề để ý chút nào sao?

Nghĩ đến lần hoang đường kia, Khương Thánh Y càng cảm thấy tan nát.

Có lẽ, loại tình cảm này vốn không nên xảy ra.

“Ta… đồng ý.” Khương Thánh Y gian nan mở miệng, khóe môi để lộ nụ cười tự giễu.

Nghe được câu trả lời này, trong lòng tộc nhân Khương gia đều khẽ thở dài một cái.

Sao bọn họ lại không thấy biểu cảm miễn cưỡng và không tình nguyện trên mặt của Khương Thánh Y chứ.

Chuẩn Chí tôn Vương gia gật đầu, cho dù Khương Thánh Y có thật

lòng đồng ý hay không, ít nhất là nàng ta đã trả lời.

Hết chương 377.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 378. Chỉ cần nàng không muốn, cho dù là Thiên Vương Lão Tử đến cũng không dẫn được nàng đi! (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sở dĩ Thiếu đế Vương gia muốn liên hôn với Khương Thánh Y là vì muốn mượn Tiên Thiên Đạo Thai của nàng ta để tăng thêm một tầng thứ nữa.

Cái thứ gọi là tình cảm, có hay không không quan trọng.

Chính vào lúc này, một đạo âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

“Thánh Y tỷ, tỷ thật lòng đồng ý sao?”

Nghe được lời này, cơ thể Khương Thánh Y rung nhẹ.

Trong mắt hiện lên một vài tia lóng lánh.

Nàng quay mặt nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao cũng nhìn về phía Khương Thánh Y.

Ánh mắt hay người chạm vào nhau.

“Nếu như đây là ý muốn của Thánh Y tỷ, ta sẽ không nói thêm gì nữa.”

Quân Tiêu Dao lên tiếng, ngữ khí bình thản mang theo ý tứ bá đạo.

“Nhưng nếu như không phải, đừng nói là Vương gia Bắc Địa, cho dù là Thiên Vương Lão Tử đến, cũng không mang được tỷ đi.”

Lời nói của Quân Tiêu Dao như một làn sóng ập vào tai tất cả mọi người.

Không ai ngờ được rằng, người xuất hiện nói thay Khương Thánh Y lúc này lại là Quân Tiêu Dao.

Thân thể của Khương Thánh Y run lên, trái tim tê dại, trong lòng dâng lên một cảm giác vui sướng khó tả.

Câu này của Quân Tiêu Dao tuy không chữ tình chữ yêu nào cả.

Nhưng lọt vào tai Khương Thánh Y lại giống như lá thư tình đẹp nhất thế gian.

Lúc này, trong lòng Khương Thánh Y đã hoàn toàn rung động.

Rõ ràng Quân Tiêu Dao nhỏ hơn nàng mười mấy tuổi, nhưng bây giờ, Khương Thánh Y lại tìm được sự ấm áp và cảm giác an toàn trên người hắn.

Mà loại cảm giác này là lần đầu tiên Khương Thánh Y được trải nghiệm.

Nếu như không phải đang ở nơi đông người, có thể Khương Thánh Y đã không nhịn được mà muốn Quân Tiêu Dao ôm mình rồi.

Mà các tộc nhân Khương gia ở hiện trường đều nhìn về phía Quân Tiêu Dao, sau đó lại nhìn Khương Thánh Y, trong mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Hai người này lại cùng mặc bạch y.

Quân Tiêu Dao thần tú tuấn dật, như thiên thượng trích tiên.

Khương Thánh Y phong tư tuyệt đại, như nguyệt cung tiên tử.

Sao lại có cảm giác giống nhau như đúc thế này?

Cho dù là Khương Lạc Ly cũng mở to mắt, hoài nghi nhìn về phía hai người.

Đừng nghĩ bình thường Khương Lạc Ly là một nha đầu ngốc nghếch, nhưng cũng có lúc tinh tế.

Hai người này khiến cho nàng cảm thấy không đúng chỗ nào đấy.

Sắc mặt của Chuẩn Chí Tôn Vương gia cũng trầm xuống

Trước kia ông ta chưa từng nhìn thấy Quân Tiêu Dao, cho nên

cũng không biết bạch y thiếu niên này là Thần tử Quân gia nổi danh.

“Hậu bối vô lễ ở đâu đến, ngươi có tư cách gì mà xen vào?”

Khương Thánh Y đã đồng ý rồi, lại bị một tên nhóc thối cản lại, trong lòng Chuẩn Chí tôn Vương gia đương nhiên không vui.

Nếu không phải thiếu niên này là người của Khương gia, thì ông ta sớm đã dùng một chưởng đập ra rồi.

“Bản Thiếu chủ có tư cách hay không còn cần ngươi nói à?”

Quân Tiêu Dao chắp tay đứng thẳng ngang hàng với Chuẩn Chí Tôn Vương gia.

“Ngươi là Thiếu chủ của Khương gia?” Chuẩn Chí Tôn Vương gia nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía Hoa Nguyên Tu.

Danh xưng của Quân Tiêu Dao, ngoài là Bản Thần tử, còn là Bản Thiếu chủ.

Sự khác biệt trong đó, có thể nói là rất lớn.

Điều này cũng có nghĩa rằng, Quân Tiêu Dao thời khắc này, không chỉ có thân phận Thần tử Quân gia, mà còn có thân phận Thiếu chủ của Khương gia.

“Quân Tiêu Dao là Thiếu chủ tân nhiệm của Khương gia ta, nếu như ngài ấy không có tư cách, vậy cả Quân gia ta cũng không có ai có tư cách rồi.” Một tộc lão Khương gia lạnh giọng nói.

“Cái gì, ngươi là Quân Tiêu Dao?”

Chuẩn Chí tôn Vương gia biến sắc.

Đây là sự cố ngoài ý muốn lớn nhất của ông ta.

Hậu bối bình thường đúng thật là không có tư cách nói chuyện với ông ta.

Nhưng Quân Tiêu Dao không chỉ là Thần tử Quân gia, bây giờ còn

trở thành Thiếu chủ Khương gia.

Tin tức này nếu như truyền ra ngoài, sẽ làm cho cả Hoang Thiên Tiên Vực chấn động.

Thân phận của Quân Tiêu Dao sẽ cực kỳ tôn quý.

Sỉ nhục Quân Tiêu Dao, chính là sỉ nhục Quân gia, Khương gia và cả Thánh Linh Thư Viện nữa.

Cho dù là Chuẩn Chí tôn Vương gia cũng không chịu nổi!

Sở dĩ Quân Tiêu Dao nói như vậy, trên thực tế cũng không có ý tứ khác.

Cho dù giữa hắn và Khương Thánh Y chưa từng xảy ra việc hoang đường đó, Quân Tiêu Dao vẫn sẽ đứng ra.

Về tình về lý, hắn đều không thể nhìn Khương Thánh Y hy sinh hạnh phúc của bản thân mình vì một gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo được.

Hơn nữa mối quan hệ phúc tạp của hắn và Khương Thánh Y…

Bây giờ Quân Tiêu Dao thực sự không muốn nghĩ nhiều.

“Ta từ chối!”

Khương Thánh Y gần như không có chút do dự nào.

Nàng không thể lừa dối bản thân mình.

Càng quan trọn hơn là nếu như nàng vẫn miễn cưỡng đồng ý, sẽ khiến Quân Tiêu Dao hiểu nhầm.

Bản thân Khương Thánh Y nàng có ấm ức cũng không sao, nhưng nàng không muốn Quân Tiêu Dao hiểu nhầm nàng.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, nhìn về phía Chuẩn Chí tôn Vương gia nói: “Ngươi cũng nghe thấy rồi chứ, nếu đã là như vậy, xin mời về cho.”

Lời này của Quân Tiêu Dao khiến cho Chuẩn Chí tôn của Vương

gia xạm mặt lại, sắc mặt khó coi.

Cục diện vốn đang thuận lợi, lại bị kẻ này phá vỡ.

Hơn nữa đối với Vương gia mà nói, việc này không phải chỉ là liên hôn đơn thuần.

Mà là cả kế hoạch của Vương gia cũng trực tiếp bị Quân Tiêu Dao đạp đổ.

Điều này làm cho ánh mắt của Chuẩn Chí tôn Vương gia nhìn về phía Quân Tiêu Dao tràn ngập lãnh ý.

Mà lúc này, đột nhiên có một đạo âm thành từ trong xe phía sau đội ngũ Vương gia truyền ra.

“Quân Tiêu Dao, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, thì thật là tuỳ tiện đó.”

Nghe được âm thanh này, ánh mắt mọi người đều ngưng trọng.

Ầm!

Cùng với một tiếng ầm vang.

Toa xe đó trực tiếp nổ tung.

Chỉ trong chớp mắt, một đạo thân ảnh được bao quanh bởi vạn trượng quang huy từ bên trong bước ra.

Một bước đi ra, thiên địa biến sắc!

Khí cơ trong càn khôn giống như cũng bị rối loạn bởi sự xuất hiện của hắn ta.

Có vài người có loại khí chất này, sinh ra đã cao cao tại thượng, mệnh đồ bất phàm!

“Kia… Vị kia, lẽ nào là Thiếu đế Vương gia?”

“Thiếu đế Vương gia đích thân giá lâm?”

Rất nhiều người trẻ tuổi của Khương gia không nhịn được mà thốt

lên kinh ngạc.

Danh tiếng của Thiếu đế Vương gia, Vương Đằng, ở Hoang Thiên Tiên Vực rất lớn.

Trong đó, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là sự tuyên truyền của Vương Gia.

Phụ thân của hắn ta suốt này ca ngợi về người con có tư chất Đại Đế này, cứ như sợ rằng người khác không biết về con ông ta vậy.

Nhưng mà hiện tại, cảm nhận được cỗ khí cơ loạn thiên động địa này.

Có lẽ danh tiếng của Thiếu đế Vương gia cũng không phải là giả.

Hết chương 378.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 379. Thiếu đế Vương gia - Vương Đằng hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Ồ? Vương Đằng." Sắc mặt Quân Tiêu Dao không đổi, nhìn về thân ảnh được bao quanh trong quang huy vô tận kia.

Lần này ra mặt, cũng rất có khí thế.

Nhưng thế thì sao, Quân Tiêu Dao hắn vốn không sợ bất kỳ ai.

Lúc này, thân hình Vương Đằng được bao bọc trong quang huy vô tận, khiến cho người ta không nhìn rõ mặt của hắn ta.

Bao quanh hắn ta là vô số thần thụy dị tượng đang hiển hoá.

Chân long xuất hải, thần phượng triển sí, kỳ lân diệu không, huyền vũ đà sơn.

Cỗ khí cơ này mạnh đến đáng sợ, tuyệt đối là sự tồn tại hàng đầu của thế hệ trẻ ở Tiên Vực.

Hắn ta đứng song song với Quân Tiêu Dao.

Hai người này.

Một người khí cơ mạnh mẽ, loạn thiên động địa.

Một người bạch y tuyệt thế, càn khôn nhiếp phục.

Thiếu đế Vương gia.

Thần tử Quân gia.

Trước kia đã từng có người hiếu kỳ rằng, nếu như hai người này so đấu với nhau, sẽ va chạm kịch liệt như thế nào.

Mà hiện nay, bọn họ cuối cùng cũng va chạm với nhau rồi.

Vương Đẳng nhìn về hướng Khương Thánh Y trước tiên: “Khương Thánh Y, ngươi thân là Tiên Thiên Đạo Thai, đích thực là xứng với Bản Thiếu đế.”

Khương Thánh Y nghe được lời này, đôi mắt lộ ra một tia chán ghét.

Nói như vậy giống như là đang gán ghép nàng với Vương Đẳng vậy.

Khương Thánh Y nàng nếu như bị gán ghép, cũng phải ghép với Quân Tiêu Dao, Vương Đẳng có tư cách sao?

“Rõ ràng là ngấp nghé Tiên Thiên Đạo Thai, lại luôn mồn nói bản thân cao cao tại thượng, Vương Đẳng à, đứng cao có ngày ngã đau.” Quân Tiêu Dao đứng thẳng, ngữ khí mang theo sự châm chọc.

“Hử, lẽ nào ngươi không phải như thế?” Vương Đẳng cười lạnh.

Nếu như có người nói hắn ta đứng ở chỗ cao.

Vương Đẳng rất thích nghe.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không đứng ở chỗ cao sao?

“Ta và ngươi không giống nhau, Bản Thần tử vốn dĩ là đứng ở đó, còn ngươi ấy mà… vô danh tiểu tốt mà thôi!” Quân Tiêu Dao nói.

Lời này khiến cho tất cả mọi người gần như ngừng thở.

Hai người này, vừa mới bắt đầu đã làm cho không khí ngập mùi thuốc súng.

Trong mắt Chuẩn Chí tôn Vương gia tràn đầy nộ ý.

Quân Tiêu Dao lại dám mạo phạm, khinh thường Thiếu đế Vương gia của ông ta như thế.

“Ha ha, cuối cùng cũng gặp được người còn điên cuồng hơn Bản Thiếu đế.” Vương Đẳng cười lạnh một tiếng.

“Thiếu đế? Ngươi xứng sao?”

Quân Tiêu Dao vừa buông lời, Thông Thiên Thần Năng bạo động, một tay đẩy về thương khung vạn dặm, trực tiếp xuất ra tư thế bá đạo trấn áp về phía Vương Đằng!

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh!

Ai cũng không ngờ được Quân Tiêu Dạo lại cường thế bá đạo như thế.

Một câu không hợp liền xuất thủ, đánh về phía Vương Đằng.

Một chiêu đột ngột như vậy là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Thần tử Quân gia, Thiếu đế Vương gia, hai người này đều là nhân vật tuyệt đại, người nào cũng đều có phong thái vô địch.

Hai người nay va chạm nhau, như mũi nhọn đấu với đao sắc.

Chính gọi là Vương không gặp Vương.

Nếu như hai vị vương gặp nhau, thì sẽ xảy ra chiến tranh!

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao bá đạo xuất thủ, Vương Đằng hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta dẫm mạnh một chân, vô số thần mang hoá thành lợi kiếm, trảm không mà đi, dường như muốn chém nát hư không.

Một tay Quân Tiêu Dao đẩy về thương khung vạn dặm, sức mạnh của Thần Tượng Trấn Ngục Kình bạo động, hoá thành voi thần vàng kim, trấn áp không gian mười phương!

Ầm!

Vòi voi cuộn lên làm dấy lên cơn sóng kim sắc pháp lực vạn trượng, ma diệt vô số thần mang lợi kiếm kia.

“Hử, thú vị đấy.” Vương Đằng cười nhẹ: “Có điều, chỉ có một thân thần lực thì cũng chỉ là mãng phu mà thôi.”

Lời nói của Vương Đằng, khiến cho đám người Khương gia đều

sinh ra nộ ý.

Thân phận hiện tại của Quân Tiêu Dao là Thiếu chủ Khương gia, Vương Đằng có tư cách gì đi đánh giá hắn.

Nhưng giờ khắc này, thần mang trong hai mắt Vương Đằng bạo phát, bắn ra ba thước, phía trên đỉnh đầu cũng hiện ra một đồ án giống như một con mắt, dường như có thể nhìn thấu thiên địa.

“Đó là… Võ Đạo Thiên Nhãn!”

Nguyên bản đám người trẻ tuổi của Khương gia có chút nộ ý đối với Vương Đằng, nhưng vào giây phút nhìn thấy con mắt đó lại không nhịn được mà hít khí lạnh.

Võ Đạo Thiên Nhãn, là tu luyện võ đạo đạt đến tình cảnh tinh thâm mới có thể diễn biến ra một loại năng lực khủng bố.

Tương truyền Võ Đạo Thiên Nhãn hễ xuất ra có thể nhìn thấu sơ hở của tất cả thần thông.

Cho dù là chiêu thức gì, ở trước mặt Võ Đạo Thiên Nhãn đều sẽ có sơ hở, không chốn dung thân.

Ầm!

Vương Đằng lại xuất ra một chỉ, trực tiếp huỷ diệt voi thần kim sắc.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình thản như cũ.

Hắn ra một chiêu này cũng chỉ là thăm dò, tuỳ ý xuất thủ mà thôi.

Mà dưới lần thăm dò này, trên miệng Quân Tiêu Dao toát lên một tia cười lạnh.

Hắn đã biết nội tình của Vương Đằng này.

Quân Tiêu Dao thi triển Thôn Thần Ma Công, Thôn Phệ Hoàn Oa khủng bố dường như có thể thôn phệ chư thiên chấn áp về phía Vương Đằng.

“Loạn Thiên Thánh Thuật!”

Hai tay Vương Đằng xuất ra, pháp lực ngưng tụ vô số đạo phỉ luyện, dường như có thể đánh vỡ phương thiên địa này.

Cỗ uy thế đó khiến cho đám thiên kiêu Khương Hư Linh đều biến sắc,

Đây chính là uy lực của Thiếu đế, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà Quan Tiêu Dao lại không lay động.

Thôn Thần Ma Công của hắn va chạm với Loạn Thiên Thánh Thể của Vương Đằng.

Đồng thời chưởng mang lấp lánh trên thương khung, một quyền Lục Đạo Luân Hồi đánh ra, được gia tăng thêm lực lượng của 140 miếng Đại Là Tiên Cốt.

Tiên mang cuồn cuộn, dường như ma diệt nhất phương hư không.

Nhưng Vương Đằng cũng chấn động thân hình.

Bởi vì Võ Đạo Thiên Nhãn của hắn lại không có cách nào nhìn ra sơ hở của một chưởng kia.

Nhất ký Lục Đạo Luân Hồi Chưởng này, đã gần như hoàn mỹ.

Ầm ầm ầm!

Vòng xoáy Lục Đạo Luân Hồi, giống như lục tiểu thế giới, kèm theo chưởng phong của Quân Tiêu Dao nghiền ép về phía Vương Đằng.

Sau đó!

Xì xì!

Thân hình của Vương Đằng trực tiếp bị phá diệt!

Một màn này khiến cho tất cả mọi người rung động.

Rất nhiều thiên kiêu của Khương gia đều mở to mắt, chảy mồ hôi đầu.

Đường đường là Thiếu đế Vương gia Vương Đằng lại bại như thế.

Điều này khiến cho tất cả mọi người đều không thể ngờ được.

“Ngươi…” Đám người Chuẩn Chí tôn Vương gia cũng lộ ra vẻ sửng sốt.

Hết chương 379.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 380. Thiếu đế chiến Thần tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà lúc này, miếng bị phá diệt của Vương Đằng lại mở miệng nói: "Rất tốt, dám phá diệt Linh Thân của ta, Quân Tiêu Dao, ngươi là người đầu tiên."

"Cái gì!"

Nghe được lời này, đám người Khương gia chấn kinh, lộ ra biểu cảm không thể tin được.

Vương Đằng khí cơ cường đại như thế lại chỉ là một đạo Linh Thân.

Đương nhiên kinh ngạc đều là đám trẻ tuổi của Khương gia.

Những tộc lão kia sớm đã nhìn ra rồi, sắc mặt không có biểu cảm gì.

Nhưng một vài người trẻ tuổi của Khương gia lại chấn kinh không thôi.

Trước mắt Vương Đằng này chỉ là một đạo Linh Thân mà thôi, thì đã cường hãn như thế rồi.

Vậy Vương Đằng thật sự thực lự sẽ cường hãn đến trình độ nào.

"Đừng tưởng trên mặt mình dán đầy vàng rồi, cho dù là chân thân ngươi đến, trước mặt bản thiếu chủ cũng không có gì khác biệt."

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao điềm đạm.

Hắn đã dưỡng thành đạo tâm vô địch, không sợ khiêu chiến với bất kỳ đối thủ nào.

Quân Tiêu Dao dẫm một chân xuống, lấy tư thái cường hãn mà bá đạo trực tiếp huỷ diệt linh thân của Vương Đằng.

“Quân Tiêu Dao, bản thiếu đế nhớ kỹ, Tiên Cổ thế giới tha cho ngươi được thắng một lần!”

Nói xong, linh thân của Vương Đằng vỡ thành vô số quang điểm, tiêu tán trong hư không.

“Nhiều lời, hy vọng ngươi có thể mang đến cho ta chút hưng phấn, đừng làm ta thất vọng.” Quân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

Rất nhiều người nói những lời hung ác về hắn.

Nhưng kết quả cuối cùng…

Haizz, đều rất thê thảm.

Nhìn thấy linh thân của Vương Đằng bị Quân Tiêu Dao dễ dàng đánh tan, sắc mặt của Chuẩn Chí tôn Vương gia có chút khó coi.

Một cỗ linh thân Vương Đằng có thể chấn áp một vài thiên chi kiêu tử.

Kết quả hai ba chiêu đã bị Quân Tiêu Dao đánh tan rồi.

Cho dù là Chuẩn Chí tôn Vương gia cũng có chút hảo cảm với Quân Tiêu Dao.

Cũng không thể không thừa nhận, Quân Tiêu Dao có tư cách cùng Thiếu đế Vương gia bọn họ tranh phong.

“Xem ra Khương gia các ngươi muốn từ chối thiện ý của Vương gia bọn ta?” Chuẩn Chí tôn Vương gia lạnh lùng nói.

“Từ đâu đến thì quay về đó đi, thứ không phụng bồi!” Quân Tiêu Dao thái độ cứng rắn.

“Được, được, Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo này chỉ có một gốc, các ngươi muốn trong thời gian ngắn tìm được gốc thứ là là điều không thể, hoặc có lẽ không đến bao lâu, thông tin Khương ra có một Chí tôn nằm xuống truyền ra.” Chuẩn Chí tôn Vương gia lạnh lẽo nói.

“Hừ!”

Khương Đạo Hư bước ra, Chí tôn thần uy khủng bố bạo động mà ra.

Xì xì!

Chuẩn Chí tôn Vương gia lùi về sau hơn chục bước, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn về phía Khương Đạo Hư, trong lòng hoảng sợ.

Khương Đạo Hư tuy sắp sửa mục mát, nhưng cỗ Chí tôn chi uy đó lại có thể giết chết hắn.

Chuẩn Chí tôn Vương gia tức giận, nhưng lại không dám nói câu gì, sợ nói ra sẽ bị Quân Đạo Hư giết chết.

Như vậy hắn sẽ là người bị thiệt lớn.

Hắn ta quay người, vội vã mang theo đoàn người Vương gia rời đi, phía sau mang theo sự xấu hổ.

Sau khi Vương gia rời đi, bầu không khí căng thẳng của Khương gia cũng lắng xuống.

Nhưng sắc mặt của một vài tộc lão Khương gia vẫn hơi khó coi.

Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo đích thực có thể cứu tính mạng của Khương Đạo Hư.

Quân Tiêu Dao quay về hướng Khương Đạo Hư, cúi đầu nói: “Ông ngoại, xin lỗi, đều là do tôn nhi lỗ mãng, không chỉ làm cho Khương gia và Vương gia không vui, còn làm cho người mất đi Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.”

“Không, không phải, đều là do Thánh Y tuỳ hứng, không có liên quan đến Tiêu Dao. ”

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nhận hết trách nhiệm về mình.

Khương Thánh Y lập tức đứng ra, đi đến bên cạnh Quân Tiêu Dao muốn nhận trách nhiệm.

“Thánh Y tỷ, tỷ…” Quân Tiêu Dao nhất thời không biết nói gì.

“Đừng nói nữa, Tiêu Dao, ngươi là vì ta mà xuất đầu, ta cũng không thể để ngươi chịu trách nhiệm được.” Khương Thánh Y bình tĩnh nói.

Ánh mắt nàng nhìn sau về phía Quân Tiêu Dao, mang theo sự nhu hoà.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt của vài người Khương gia đều có chút cổ quái.

Hai người này có chút không đúng, có chuyện rồi!

Người có mắt nhìn đều có thể cảm nhận được, thái độ của Khương Thánh Y với Quân Tiêu Dao có chút khác thường.

Nếu như không phải biết Khương Thánh Y là tiểu di của Quân Tiêu Dao, thậm chí có người sẽ nghĩ bọn họ là đạo lữ của nhau.

Bởi vì thái độ của hai người này giống như đạo lữ vậy.

Đương nhiên, rốt cuộc việc này có đúng vậy không thì không có ai để ý.

Suy cho cùng Khương Thánh Y chỉ là tiểu di trên danh nghĩa của Quân Tiêu Dao mà thôi.

Hơn nữa Khương Thánh Y và Khương Nhu, tuy là tỷ muội nhưng thật ra cũng không phải thân tỷ muội.

Khương Nhu nhìn Khương Thánh Y bằng ánh mắt có chút nghi hoặc, giống như nghĩ ra điều gì đó, trong mắt ẩn dấu một sự khôi hài.

“Tiểu đề tử Thánh Y này, lẽ nào có chủ ý trên người con trai ta?”

Khương Lạc Ly càng hoài nghi hơn.

Nàng ta càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Song nghĩ đến thân phận của Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly lại

cảm thấy không có khả năng

Nhìn thấy ánh mắt đầy trêu ghẹo của một vài tộc nhân Khương gia, Khương Thánh Y đỏ mặt.

Ngay cả đôi tai cũng đỏ lên.

Khương Thánh Y thân là Tiên Thiên Đạo Thai, bình thường giống như trinh nữ, thanh lệ tuyệt dục như Quảng Hàn Tiên Tử vậy.

Nàng ta chưa bao giờ thể hiện thần thái ngại ngùng như vậy.

Một vài nam tử trẻ tuổi của Khương gia đều nhìn chằm chằm vào nàng ta,

Còn như Khương Đạo Hư nhìn hai người này, cảm thán nói: "Tiêu Dao, trong mắt con, ông ngoại là người tư lợi như thế à?"

"Đương nhiên không phải." Quân Tiêu Dao nói.

"Yên tâm, Tiêu Dao, cho dù con làm ra sự tình gì, ông ngoại đều ủng hộ con, Vương gia muốn dùng sinh mệnh của lão phu để ép các con, đừng mơ!"

Ngữ khí của Khương Đạo Hư rất kiên quyết.

Ông thà tự mình chết đi, cũng không muốn nhìn Quân Tiêu Dao bị Vương gia sỉ nhục.

"Đúng đó, thiếu chủ, ngài làm không sai, chúng ta ủng hộ ngài!"

"Vương gia Bắc Địa là cái gì chứ, Khương gia chúng ta căn bản không sợ!"

Tộc nhân Khương gia xung quanh đều cao giọng nói, ủng hộ Quân Tiêu Dao.

Nhìn thấy một màn này, cho dù là tính cách lạnh lùng như Quân Tiêu Dao, trong lòng cũng có chút cảm động.

Hắn mới chỉ là lần đầu đến Khương gia mà thôi, mọi người Khương gia lại ủng hộ hắn, tín nhiệm hắn.

Quân Tiêu Dao sao có thể phụ lòng mẫu tộc của bản thân được chứ?

Hắn thở dài một tiếng, mở miệng nói: “Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, thật là không có cách nào tìm được à?”

Hết chương 380.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 381. Đánh dấu đổi mới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mạng của Khương Đạo Hư, Quân Tiêu Dao nhất định phải cứu.

Nếu như cuối cùng thật sự không còn cách nào khác.

Cho dù phải điều động lực lượng của Quân gia, cũng phải ép Vương gia giao ra Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

Đương nhiên, đây là cách làm cực đoan.

Không đến cửa ải cuối cùng, Quân Tiêu Dao cũng không muốn làm như thế.

Khương Đạo Hư cũng sẽ không đồng ý để Quân gia vì hắn mà xung đột với Vương gia Bắc Địa.

Suy cho cùng kẻ địch của Quân gia cũng đủ nhiều rồi.

Nếu thêm một Vương gia Bắc Địa nữa, áp lực sẽ càng lớn.

Lúc này, mi mắt của Hoa Nguyên Tu loé lên, đột ngột mở miệng nói: "Ta ngược lại nghe nói, tin tức cuối cùng của Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo hình như là truyền ra từ Vạn Cổ Táng Thổ."

"Gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo đó của Vương Gia, hình như là dưới cơ duyên xảo hợp nhặt được trong Vạn Cổ Táng Thổ."

Lời của Hoa Nguyên Tu lầm cho một vài người của Khương gia biến sắc.

Vạn Cổ Táng Thổ, đó là nơi nào, tuyệt đối là cấm địa.

Người thường đến nhắc cũng không dám nhắc đến, sợ gặp phải bất trắc.

"Hử?" Quân Tiêu Dao nhìn Hoa Nguyên Tu.

Hắn trước kia bị Quân Tiêu Dao một chưởng trấn áp, vốn là phải cực hận Quân Tiêu Dao mới đúng.

Kết quả bây giờ, lại còn đưa ra thông tin.

Điều này làm Quân Tiêu Dao nghĩ đến mội vài trường hợp, Hoa Nguyên Tu người nay có chút ý tứ.

Song Quân Tiêu Dao cũng vẫn hỏi những tộc lão Khương gia kia xem có đúng hay không.

“Đúng vậy, đã từng có thông tin của Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo truyền ra từ trong Vạn Cổ Táng Thổ, nhưng cũng không xác định được nó có đúng hay không.” Một vị tộc lão Khương gia thành thật nói.

Về điểm này, Hoa Nguyên Tu ngược lại không có nói dối.

“Vậy tại sao không đi Vạn Cổ Táng Thổ tìm chứ?” Quân Tiêu Dao nghi hoặc nói.

Khương gia nếu như biết được thông tin của Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, sẽ đi kiểm tra và tận lực lấy được mới đúng.

Nhưng Khương gia lại không có phái người đi Vạn Cổ Táng Thổ.

“Thiếu chủ có chút không biết, Vạn Cổ Táng Thổ là một nơi cấm địa, không nằm trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực, trong đó có các loại cổ quái, khủng bố và nguy hiểm/”

Quân Tiêu Dao giờ mới hiểu rõ.

Vạn Cổ Táng Thổ, tòm lại giống như trước kia hắn nghe được, không kém tiên vực thất đại bất khả tư nghị.

Đều đại biểu cho các loại đại nhân quả, đại quỷ dị, đại khủng bố.

Tuyệt đối không phải là nơi mà người bình thường có thể vào được.

Một bị tộc lão Khương gia tiếp tục giải thích cho Quân Tiêu Dao.

Thì ra, nếu như cường giả tu vi cao thâm tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ, sẽ hấp dẫn sự chú ý của sinh linh khủng bố trong Táng Thổ, giống như là một ngọn nến trong đêm tối, quá lộ liễu, khó mà tiến vào.

Mà cường giả tu vi thấp, cho dù có thể tiến gần Vạn Cổ Táng Thổ, cũng khó mà tiến vào, bởi vì căn bản không có sức mà sống đi ra.

Cho nên đã từ rất lâu, tiên vực cũng không có nhiều sinh linh dám tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ.

Hơn nữa trong Vạn Cổ Táng Thổ còn có rất nhiều truyền thuyết kỳ lạ và Táng Thổ sinh linh thần bí.

Phiến địa vực đó, cũng trở thành Cấm thổ mà người thường nên tránh xa.

Sau khi Quân Tiêu Dao nghe xong cũng coi như đã hiểu vì sao Khương gia khó mà tiến sâu vào Vạn Cổ Táng Thổ.

“Cường giả tu vi cao thâm cũng khó vào sâu, cường giả tu vi thấp cũng khó tiến vào, hay là để ta đi nhé.”

Hắn vừa dứt lời, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống.

“Ting, chúc mừng ký chủ, đã làm mới địa điểm điểm danh, xin hãy điểm danh ở trong Vạn Cổ Táng Thổ.”

Quân Tiêu Dao nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, càng kiên quyết muốn đi Vạn Cổ Táng Thổ.

Nhưng mà nghe được lời này, mọi người tại hiện trường đều biến sắc.

Đặc biệt là đám người Khương Đạo hư, Khương Nhu, Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly càng biến sắc hơn.

“Tiêu Dao, con không thể đi nơi nguy hiểm như thế được.” Khương Nhu trực tiếp mở miệng.

“Tiêu Dao, Vạn Cổ Táng Tổ quá nguy hiểm.” Khương Thánh Y nói.

“Tiêu Dao ca ca, không thể đi nơi đó, nơi đó rất khủng bố.” Khương Lạc Ly cũng khuyên nói.

Khương Đạo Hư cũng mở miệng nói: “Tiêu Dao, tâm ý của con ông ngoại đã hiểu, nhưng nơi đó quá nguy hiểm, hơn nữa không nhất định có Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, không cần thiết phải đi đâu.”

Những người thân của Quân Tiêu Dao kiên quyết phản đối.

Ánh mắt của Hoa Nguyên Tu toát lên một tia lãnh quang.

Cử chỉ này của Quân Tiêu Dao đúng là hợp với tâm ý của hắn.

Nếu như Quân Tiêu Dao chết ở Vạn Cổ Táng Thổ, đối với hắn ta mà nói là chuyện tốt.

“Ông ngoại, mọi người không tin con sao, có việc gì có thể làm khó được con chứ?” Quân Tiêu Dao cười nhẹ.

Người thường nói chuyện về Vạn Cổ Táng Thổ đều biến sắc, mà trong lời nói của Quân Tiêu Dao lại như không có chuyện gì.

“Tiêu Dao, con tương lai trưởng thành đi Vạn Cổ Táng Thổ cũng không sao, nhưng bây giờ còn quá sớm.” Khương Đạo Hư lắc đầu.

Hiện tại Quân Tiêu Dao là cốt cán của Quân gia và Khương gia.

Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì trong Vạn Cổ Táng Thổ

Loại hậu quả này là hậu quả mà hai đại hoang cổ thế gia không thể tưởng tượng nổi.

Khương Đạo Hư thà không cần mạng này cũng không thể để Quân Tiêu Dao đâm đầu vào nguy hiểm.

“Ông ngoại, tôn nhi trong lòng đã quyết, còn có nương, mọi người cũng không cần khuyên nữa, Vạn Cổ Táng Thổ Quân Tiêu Dao con nhất định phải đi.”

Ngữ khí của Quân Tiêu Dao rất kiên quyết, không thể khuyên được.

Vạn Cổ Táng Thổ thì như thế nào, Quân Tiêu Dao hắn cũng muốn đi một vòng!

Quân Tiêu Dao từ khi sinh ra đã vô địch cùng cấp, dưỡng thành vô địch đạo tâm, có đại khí phách.

Đối với hắn mà nói thiên hạ to lớn có chỗ nào không thể đi?

Cho dù Vạn Cổ Táng Thổ khiến người ta biến sắc thì sao, Quân Tiêu Dao không có chút sợ hãi nào.

Đây không phải là hành vi lỗ mãng, mà là Quân Tiêu Dao tuyệt đối tự tin với bản thân mình.

Loại khí thế này của Quân Tiêu Dao cũng truyền sang người bên cạnh.

Đây chính là thiếu chủ của Khương gia bọn họ, tuyệt đại thiên kiêu khí phách vô địch!

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Quân Tiêu Dao, đám người Khương Nhu cũng không biết phải nói gì nữa.

Đôi mắt già nua của Khương Đạo Hư lộ ra sự cảm động.

Hết chương 381.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 382. Nếu Quân Tiêu Dao xảy ra việc gì ngoài ý muốn, hai đại thế gia hoang cổ sẽ không buông xuôi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có tôn nhi như thế, cho dù bây giờ ông có nằm xuống cũng không hối tiếc.

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của Quân Tiêu Dao, Khương Đạo Hư cũng không khuyên nữa.

Bởi vì nếu khuyên hắn, ngược lại có thể ảnh hưởng đến tâm thái của Quân Tiêu Dao.

“Được, Tiêu Dao, nếu con đã kiên quyết như thế, vậy thì yên tâm đi đi, nếu như con thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong Vạn Cổ Táng Thổ…”

Khương Đạo Hư hơi ngừng lại, sau đó lạnh lẽo nói: “Cho dù ông ngoại ta liều cái mạng này, cũng sẽ khiến cho Vạn Cổ Táng Thổ phải long trời lở đất!”

“Đúng vậy, nếu như thiếu chủ gặp nguy hiểm trong Vạn Cổ Táng Thổ, Khương gia ta chắc chắn sẽ không để yên!” Tộc lão Khương gia khác cũng lạnh giọng nói.

Một thế gia hoang cổ thật sự tức giận, không phải là ai cũng có thể chịu được.

Cho dù kỳ dị như Vạn Cổ Táng Thổ, cũng phải mất một lớp da.

“Đúng đó, Tiêu Dao, còn có Quân gia, cũng tuyệt đối không ngồi yên nhìn con gặp nguy hiểm.” Khương Nhu nói.

Nghĩ cũng biết, nếu như Quân Tiêu Dao xảy ra chuyện gì trong Vạn Cổ Táng Thổ.

Quân gia và Khương gia cũng sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ.

Hai đại thế gia hoang cổ trong Ngự Tam Gia, nếu như liên thủ tấn công Vạn Cổ Táng Thổ, năng lượng đó sẽ khủng bố như thế nào?

Nói chung Vạn Cổ Táng Thổ sẽ không chịu nổi, sẽ bị tổn thất rất lớn.

“Như thế con yên tâm rồi.” Quân Tiêu Dao cười.

Hắn cũng biết, nếu như hắn bị vây khốn trong Vạn Cổ Táng Thổ, Quân gia và Khương gia tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn.

Quân gia có chút cố kỵ Vạn Cổ Táng Thổ, nhưng điều này không có nghĩa rằng Quân gia sợ Vạn Cổ Táng Thổ.

Nếu thật sự cần động thủ, Quân gia sẽ không quản quá nhiều, có khả năng trực tiếp đè bẹp Vạn Cổ Táng Thổ.

“Tiêu Dao, việc này là từ ta mà ra, ta với chàng cùng đi.” Khương Thánh Y đứng lên, ngữ khí kiên quyết.

“Đúng, còn có ta nữa, Tiêu Dao ca ca, ta cũng muốn đi!” Khương Lạc Ly cũng không yếu thế, cũng đứng lên.

“Không cần đâu, lần này một mình ta là được rồi, nhiều thêm một người thêm một phần nguy hiểm.” Quân Tiêu Dao lắc tay.

Hắn đương nhiên không thể để Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly đi vào nguy hiểm.

“Hai người đừng xen vào nữa, ta tin Tiêu Dao sẽ làm được.” Khương Nhu nói.

Tuy trong tim bà có chút lo lắng cho Quân Tiêu Dao.

Nhưng đây là quyết định của bản thân hắn, phận làm mẹ chỉ có thể toàn lực ủng hộ.

Chuyện này đã quyết định rồi, sau một thời gian điều chỉnh ở Khương gia, Quân Tiêu Dao sẽ tiến về Vạn Cổ Táng Thổ.

“Thiếu chủ quả nhiên là người đại khí phách, đại trượng phu.” Khương Sở Hàm cũng cảm thán, trong mắt có dị sắc lưu động.

“Ha ha, đúng vậy, nhưng có điều tự cổ anh hùng thường hay chết sớm, có thể sống tiếp mới là người thắng.” Hoa Nguyên Tu cười nói.

“Ngươi đây là đang nguyền rủa thiếu chủ à? ” Khương Sở Hàm cau mày.

Nàng ta càng ngày càng cảm thấy Hoa Nguyên Tu lòng dạ hẹp hòi, không có một chút mị lực nào, quả thực không thể nào so với Quân Tiêu Dao.

“Tất nhiên không phải, ta cũng hy vọng hắn có thể bình an trở ra.” Hoa Nguyên Tu miễn cưỡng nói.

Nhưng thực ra trong lòng hắn ta lại đang nghĩ, Quân Tiêu Dao tốt nhất là không đi ra được.

Sau khi việc này được xác định, Khương Đạo Hư cũng đưa ra mệnh lệnh.

Quân Tiêu Dao cần tài nguyên nào, Khương gia đều phải cung cấp vô điều kiện.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao hiện tại trở thành thiếu chủ của Khương gia, hắn vốn dĩ có tư cách dùng bất kỳ tài nguyên nào của Khương gia.

Quân Tiêu Dao cũng không có khách khí gì, hắn cũng để cho Khương gia cung cấp tiên nguyên cho hắn.

Sau khi biết được Quân Tiêu Dao cần tiên nguyên, cơ hồ bảo khố của Khương gia đều bị quét sạch.

Đưa cho Quân Tiêu Giao hơn 3000 mai tiên nguyên.

Tiên nguyên thứ đồ này cũng quá khan hiếm rồi, thế gia hoang cổ đều không thể lưu trữ quá nhiều.

3000 mai đã được coi là rất nhiều rồi.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao hiện tại mà nói, cũng chỉ là như nước đổ biển mà thôi.

Hắn tôi luyện Đại La Tiên Cốt, cần phải tiêu hao đại lượng tiên nguyên.

Khi mới bắt đầu khả năng chỉ cần vài mai tiên nguyên thì có thể tôi luyện ra một miếng Đại La Tiên Cốt rồi.

Nhưng hiện tại, có khả năng phải cần mấy chục mai, trên trăm mai tiên nguyên mới có thể tôi luyện ra một miếng.

Càng về sau càng khó khăn.

Mà khi Quân Tiêu Dao đang chìm vào tu luyện.

Vương gia Bắc Địa, trong tộc địa, trong một toà cung điện huy hoàng.

Một vị nam tử trung niên mặc tử sắc mãng bào, ngồi trên vị trí cao nhất, sắc mặt âm trầm.

Tu vi của hắn cũng đạt đến Chuẩn Chí tôn chi cảnh.

Mà ở bên dưới, một đạo thân ảnh đang đứng khác, chính là vị Chuẩn Chí tôn Vương gia trước khi đến Khương gia.

“Khương gia đó thật là không có chút hứng thú, còn có Khương Thánh Y đó, lẽ nào cô ta cho rằng con trai ta không xứng với cô ta hay sao?”

Vị nam tử mặc tử sắc mãng bào chính là phụ thân của Vương Đằng, cũng là gia chủ của Vương gia, Vương Nguyên Bá.

“Thực ra chủ yếu là Quân Tiêu Dao, nếu như hắn không tham gia vào, sự tình tuyệt đối sẽ không xảy ra như thế.” Chuẩn Chí tôn Vương gia lạnh giọng nói.

“Hừ, Quân Tiêu Dao lại dám diệt linh thân của con trai ta, thật là gan to bằng trời.” Vương Nguyên Bá ánh mắt lạnh lẽo.

Trong mắt hắn, nhi tử Vương Đằng của hắn chính là sự tồn tại vô

địch trong thế hệ trẻ, không ai có thể mạo phạm.

Mà Quân Tiêu Dao lại to gan và liều lĩnh như thế, khiến trong lòng Vương Nguyên Bá sinh ra lãnh ý.

Lúc này, một vị trưởng lão Vương gia tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm gia chủ, bên Khương gia có tin tức truyền tới, Quân Tiêu Dao kia sẽ tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ.”

“Cái gì, ha ha. Thật là trâu không sợ hổ.” Vương Nguyên Bá nghe xong bật cười.

Hắn không ngờ rằng vì một gốc Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, Quân Tiêu Dao lại dám tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ.

“Tiểu tử đó thật là tìm chết.” Chuẩn Chí tôn Vương gia cũng cười lạnh.

“Truyền tin tức này ra ngoài, truyền thuyết thần tử Quân gia sợ là phải kết thúc trong Vạn Cổ Táng Thổ rồi.” Vương Nguyên Bá nói.

Vạn Cổ Táng Thổ là vùng đất nguy hiểm.

Quân Tiêu Dao tiến vào rồi thì đừng nghĩ đến việc đi ra.

Hết chương 382.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 383. Tin tức truyền ra, tiên vực sôi sục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà ở chỗ sâu trong Vương gia, trong một phiến linh thổ.

Chân thân của Vương Đằng đang bế quan cũng nghe được tin tức này.

Hắn chầm chậm mở hai mắt, trong mắt nhật nguyệt luân chuyển, hiển hoá cảnh tượng tinh thần vẫn diệt.

Xung quanh hắn còn có dị tượng chân long diệu hải, thần phượng triển vũ, huyền vũ đà thiên... hiển hoá.

Khí cơ cường đại đến nỗi khiến người ta run sợ.

“Dám tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ, Quân Tiêu Dao nên nói ngươi dũng cảm hay là ngu ngốc đây?”

“Tiên Thiên Đạo Thai, có tác dụng lớn cho sự đột phá của ta, Quân Tiêu Dao, nếu ngươi một đi không trở lại, nữ nhân Khương Thánh Y này bản thiếu đế nhận rồi.”

Vương Đằng cười lạnh, không gian xung quanh chấn động, khí tức kinh người.

Khương Thánh Y nữ nhân này, hắn nắm chắc rồi!

Tuy nhiên, chỉ trong vài ngày, dưới sự cố ý truyền bá của Vương gia.

Tin tức Quân Tiêu Dao sẽ tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ cũng triệt để truyền ra.

Điều này làm Hoang Thiên Tiên Vực sôi sục, triệt để náo nhiệt!

Vạn Cổ Táng Thổ đó là nơi nào, không ai không ai, không ai không

hay.

Tuyệt đối là tuyệt địa, một nơi cấm thổ.

Đừng nói là đến gần, người thường thậm chí không dám nói đến, sợ sẽ gặp phải xui xẻo.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao lại muốn vào Vạn Cổ Táng Thổ.

Đây đơn giản như ném hòn đá lớn xuống biển, dấy lên sóng lớn vạn trượng.

Nếu như nói Quân Tiêu Dao đã triệt để trưởng thành, đạt đến cảnh giới trên Thánh nhân.

Vậy thì hắn tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ sẽ không có chuyện gì.

Nhưng hiện tại Quân Tiêu Dao mới chỉ là Thông Thiên Vương Hầu cảnh.

Tuy nhiên trong thế hệ trẻ, Quân Tiêu Dao đã là tồn tại đỉnh phong rồi.

Nhưng ở Vạn Cổ Táng Thổ một Thông Thiên cảnh căn bản là không có tác dụng gì.

Đây cũng là nguyên nhân khiến quần chúng kinh ngạc, hành động này của Quân Tiêu Dao không khác nào tìm chết.

“Thần tử Quân gia đây là ý gì, lại muốn đi vào Vạn Cổ Táng Thổ loại tuyệt địa đó?”

“Phải a, loại cấm địa đó, chỉ là nhắc đến thôi đã khiến cho người ta sợ hãi, thần tử Quân gia không cần mạng nữa à?”

“Ta nghe nói, thần tử Quân gia đi Vạn Cổ Táng Thổ hình như là tìm dược cho đại nhân vật của Khương gia.”

“Ta cũng nghe nói, Thần tử Quân gia còn trở thành thiếu chủ của Khương gia.”

Cùng với thông tin Quân Tiêu Dao được truyền ra.

Còn có sự tình Quân Tiêu Dao trở thành thiếu chủ của Khương gia.

Chuyện này cũng dấy lên phong ba.

Thân phận của Quân Tiêu Dao, căn bản là đã cực kỳ tôn quý rồi.

Bây giờ còn trở thành thiếu chủ của Khương gia/

Điều này đại biểu cho việc Quân Tiêu Dao thật sự trở thành truyền nhân của hai đại thế gia hoang cổ.

“Haizz, nếu như ta là Quân Tiêu Dao, yên ổn tu luyện không phải được à, còn muốn tìm chết, đi Vạn Cổ Táng Thổ cái gì chứ.”

“Đúng đó, Quân Tiêu Dao cả đường thuận lời, về sau có hy vọng chứng đạo thành đế, hà tất phải mạo hiểm như vậy chứ?”

Rất nhiều người đều không hiểu.

“Ha ha, thần tử Quân gia căn bản chính là tự cao, lần này hắn đi Vạn Cổ Táng”

Cũng có một vào sinh linh đang nghị luận, mang theo tư thái trào phúng.

Nói ra lời này, đại đa số đều là thế lực thù địch của Quân Tiêu Dao như Thái Cổ Hoàng Tộc, Đạo Thần Quan...

“Nếu như thật sự không thể đi ra thì kệ thôi, cho dù Quân Tiêu Dao có thể trở ra, nhưng nếu như quá thời gian mở Tiên Cổ Thế Giới, thì sẽ chững lại thôi.”

“Đúng vậy, một bước sai, các bước còn lại cũng sai, nếu như bỏ qua Tiên Cổ Thế Giới, Quân Tiêu Dao sẽ triệt để bị các thiên kiêu bỏ lại phía sau.”

“Quân Tiêu Dao vô địch thế hệ trẻ này, sợ là sẽ triệt để chấm dứt.”

Rất nhiều người trong tiên vực đang bàn luận, cho rằng Quân Tiêu Dao đi bước này là sai lầm.

Tổ Long Đản, trong một toà hoàng kim long cung.

Long Cát công chủ ngồi trên hoàng kim long toạ.

Nghe được thông tin này, ánh mắt ả ta biến ảo bất định.

“Quân Tiêu Dao , ngươi đừng có chết trong Vạn Cổ Táng Thổ, nếu không bản cung biết tìm ai báo thù?”

Long Cát công chủ nâng bàn tay, năm ngón tay xoè ra.

Trong một giọt kim sắc, có một ít máu lục lam, lơ lửng trong đó.

Một cỗ ba động khủng bố vô song truyền ra từ giọt máu tươi này.

Hư không xung quanh đều đang chấn động, dường như không chịu nổi sức mạnh của giọt máu này.

Giọt máu này chính là Thương Long Cổ Hoàng chi huyết!

Hay nói cách khác chính là tương đương với một giọt máu của Nhân Long đại đế.

Tuy chỉ có một giọt, nhưng cỗ năng lương này, cũng tuyệt đối không phải là thứ người thường có thể chịu nổi.

Long Cát công chủ trước kia không có nắm chắc luyện hoá được giọt Thương Long Cổ Hoàng chi huyết này, cho nên vẫn luôn mang theo bên mình.

Nhưng hiện tại, nỗi nhục bại trong tay Quân Tiêu Dao khiến ả ta hạ quyết tâm, nhất định phải luyện hoá giọt Thương Long Cổ Hoàng chi huyết này.

“Cung chủ điện hạ, dựa vào tu vi của ngài luyện hoá giọt Thương Long Cổ Hoàng chi huyết này, sẽ không quá gấp gáp chứ.” Thương Long tướng khuyên ngăn.

“Bản cung không thể đợi được nữa, Tiên Cổ Thế Giới sắp mở rồi, bản cung phải siêu việt tất cả người khác, một lần nữa dẫm lên đỉnh phong chi vị.”

“Còn có Quân Tiêu Dao, hắn nếu như có thể sống sót đi ra Vạn Cổ Táng Địa, bản cung sẽ tự tay rửa sạch mối nhục này!” Ngữ khí của

Long Cát công chủ tràn đầy kiên quyết.

Một bên, Cơ gia, trong một nơi sơn cốc linh mạch.

Cơ Thanh Thuỷ đang ngồi trên thanh liên, trong con ngươi phản chiếu một tia nghi hoặc.

“Vạn Cổ Táng Thổ, Tiêu Dao đạo huynh, ngươi có thể sống sót đi ra không?” Cơ Thanh Thuỷ lẩm bẩm

Nếu như Quân Tiêu Dao có thể sống sót đi ra Vạn Cổ Táng Thổ, vậy lại sáng tạo thêm một kỳ tích rồi.

Ma Tiên Giáo, trong Ma Tiên Bảo.

Tiểu Ma Tiên cũng nhận được tin tức này.

“Không hổ là Tiêu Dao tiểu ca ca, thật là có dũng khí, hy vọng ngươi có thể sống sót đi ra.”

“Đến khi ấy ở Tiên Cổ Thế Giới, ta có thể nếm thử sự lợi hại của Tiêu Dao tiểu ca ca rồi.” Tiểu Ma Tiên cười nói một mình.

Tóm lại, thái độ của các đại thế lực của Hoang Thiên Tiên Vực đối với chuyện Quân Tiêu Dao tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ đều không giống nhau.

Có lo lắng, có chế giễu, có trào phúng, cũng có nguyền rủa.

Tin tức này tự nhiên cũng truyền về Quân gia.

Mọi người Quân gia đều có chút lo lắng.

Còn có Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Yến Thanh Anh... đều vô cùng lo lắng.

Hết chương 383.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 384. Phản ứng của các phương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Các nàng có sự tín nhiệm vô điều kiện đối với Quân Tiêu Dao, cho rằng hắn có thể chiến thắng tất cả khó khăn.

Nhưng Vạn Cổ Táng Thổ đích thực có chút nằm ngoài tưởng tượng của các nàng.

Chỗ sâu trong Quân gia tổ địa, Thập lục tổ đang trò chuyện với Thập bát tổ.

“Tiểu lão đầu kia của Khương gia cũng thật là, bán sống bán chết, còn để cho Quân Tiêu Dao đi tìm kiếm Bất Tử Thảo.” Thập lục tổ hắng giọng.

Hắn mang dáng vẻ của hài đồng 10 tuổi, ánh mắt thâm sâu, rất giống ông cụ non.

“Chính là muốn để Quân Tiêu Dao lịch luyện đi, trong Vạn Cổ Táng Thổ tuy có đại hung hiểm, nhưng nếu dám động vào người Quân gia ta, hừ…” Thập bát tổ chớp mắt.

Quân gia nếu như tức giận, thì sẽ không quản quá nhiều, cho dù là phải trả cái giá đắt cũng phải cạo một lớp da của Vạn Cổ Táng Thổ.

“Thuộc hạ của hắn, cũng ở trong Vạn Cổ đi?” Thập lục tổ đột nhiên nói ra một câu có chút mơ hồ.

“Ừ, hình như có một vị.” Thập bát tổ gật đầu nói.

“Tiêu Dao sẽ không có vấn đề gì rồi.” Thập lục tổ ánh mắt thâm sâu, nhìn về hướng Vạn Cổ Táng Thổ.

Thủ hạ của hắn sẽ không để Quân Tiêu Dao xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Mà cả Hoang Thiên Tiên Vực, bởi vì việc Quân Tiêu Dao tiến vào

Táng Thổ mà trở nên náo nhiệt.

Quân Tiêu Dao thì ngược lại an nhàn, đợi trong một tẩm cung sang trọng mà Khương gia đặc biệt chuẩn bị cho hắn.

Cả toà tẩm cung này, xây dựng trên một đầu linh mạch to lớn, linh khí cuồn cuộn phiêu lãng.

Trong tẩm cung.

Trong tay Quân Tiêu Dao miếng tiên nguyên cuối cùng cũng trở nên trong suốt hoá thành tro bụi.

Quân Tiêu Dao chầm chậm mở mắt.

“160 miếng.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Luyện hoá 3000 mai hạ phẩm tiên nguyên, Quân Tiêu Dao chỉ tôi luyện ra có 20 miếng Đại La Tiên Cốt, cộng với trước kia, tổng cộng có 160 miếng.

Đại La Bất Hủ Tiên Thân này đúng thật là càng về sau càng khó tu luyện, tài nguyên tiêu hao vô cùng khủng bố.

“Hy vọng khi trở về từ Vạn Cổ Táng Địa có thể kịp tham gia Tiên Cổ Thế Giới, nếu không thực sự là lỗ lớn rồi.”

Lúc này, Bên nào tẩm cung truyền đến một đạo âm thanh dịu dàng.

“Tiêu Dao, có làm phiền chàng không?”

Đó là âm thanh của Khương Thánh Y.

“Thánh Y tỷ, mời vào.” Quân Tiêu Dao lên tiếng.

Bên ngoài tẩm cung, Khương Thánh Y đi đến.

Vẫn là một thân y phục trắng tuyết thường ngày, vẫn là gương mặt tú lệ tuyệt luân như cũ.

Mi dày cong vút, mắt như thu thủy, môi đỏ tươi đẹp, hàm răng sáng bóng.

Thân thể mềm mại thanh thuần không một vết nhơ, dung mạo thần tiên thướt tha, ngọc thể trắng nõn thon dài cao gầy, như một đóa hoa Tuyết Liên độc lập còn sót lại ở thế gian.

Tiên Thiên Đạo Thai, lại bị vẻ đẹp của Khương Thánh Y làm tăng thêm ba phần mờ ảo, ba phần linh động, ba phần siêu nhiên, một phần không nhiễm khói lửa thế gian.

Nữ tử thế này, nhân gian hiếm có.

Cho dù là loại như Quân Tiêu Dao, thẳng nam không thèm bận tâm đến nữ nhân, cũng không nhịn được cảm thán.

Khương Thánh Y thật đúng là tuyệt sắc thế gian hiếm có.

Có điều chỉ vừa nghĩ đến loại quan hệ phức tạp này với nàng, Quân Tiêu Dao lại có chút đau đầu.

“Tiêu Dao, ta…” Khương Thánh Y mở miệng, vừa định mở miệng nói cái gì đó.

Quân Tiêu Dao lập tức khoát tay áo nói: “Thánh Y tỷ, nếu tỷ đến để nói lời cảm tạ thì không cần đâu, giữa chúng ta không cần thiết phải xa lạ như vậy.”

Nghe nói vậy, Khương Thánh Y cũng im lặng.

Xác thực nàng đang định cảm tạ Quân Tiêu Dao đã trả giá vì nàng.

Thậm chí ngay cả nơi cực kỳ nguy hiểm như Vạn Cổ Táng Thổ này, Quân Tiêu Dao vẫn nguyện ý xông pha.

Căn nguyên của hết thảy những thứ này, chẳng qua là vì không cho nàng và Thiếu Đế Vương gia đám hỏi mà thôi.

Vừa nghĩ đến nguyên nhân bởi vì mình mà khiến cho Quân Tiêu Dao rơi vào chỗ nguy hiểm, lòng Khương Thánh Y lập tức tràn đầy áy náy.

Nàng thà rằng người đi đến Vạn Cổ Táng Thổ là mình.

“Thánh Y tỷ, không còn việc gì khác nữa đúng không?” Quân Tiêu

Dao lên tiếng.

“Tiêu Dao, ngươi chuẩn bị khi nào thì xuất phát?” Khương Thánh Y dò hỏi.

“Ngày mai đi.” Quân Tiêu Dao đáp.

Ba nghìn khối Tiên nguyên đã luyện hóa xong, không cần thiết kéo dài tiếp.

Hơn nữa khoảng cách thế giới Tiên Cổ mở ra cũng không xa, Quân Tiêu Dao cũng không muốn bởi vì chuyện của Vạn Cổ Táng Thổ mà làm chậm trễ cơ duyên thế giới Tiên Cổ.

“Nhanh vậy sao… Tiêu Dao, nghe nói ngươi thích ngâm mình tắm rửa phải không?” Khương Thánh Y đột nhiên hỏi.

“Ừm.” Quân Tiêu Dao gật nhẹ đầu.

“Ở trong động phủ mà ta bế quan có một dòng suối Linh Tuyền Vạn Năm, bình thường chỉ có một mình ta sử dụng, nếu như không ngại mà nói, để ta dẫn ngươi đi nhé.” Khương Thánh Y nói.

Mắt Quân Tiêu Dao sáng lên.

Trước khi đi thư giãn một tí cũng không tệ.

Chỉ là, hình như đây là suối nước nóng của riêng mình Khương Thánh Y, có một chút gì đó…

Má lúm đồng tiền óng ánh như tuyết của Khương Thánh Y lộ ra một chút vệt ửng hồng không thể nhận ra, giọng lí nhí nói: “Tiêu Dao, lần này để ta tới hầu hạ ngươi tắm rửa đi.”

“Cái này…” Quân Tiêu Dao không phản bác được.

Để tiểu di như thần nữ tiên phi hầu hạ, hình như có chút không ổn.

Hắn muốn nói không cần, nhưng lại cảm thấy như vậy quá mức dối trá.

Nam nhân ấy mà, thành thực một tí tương đốt tốt hơn.

Cuối cùng, Khương Thánh Y dẫn Quân Tiêu Dao đi vào nơi nàng bế quan.

Quả nhiên ở trong đó có một con suối, linh khí dày đặc, hơi nóng bừng bừng.

Quân Tiêu Dao đã cởi bỏ quần áo nửa thân trên, chìm vào trong suối, chỉ cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Hắn quay đầu, phát hiện Khương Thánh Y đã cởi áo ngoài, chỉ mặc đồ nhỏ thiếp thân, mơ hồ phác họa ra đường cong mông lung tuyệt mỹ.

Tay ngọc đặt ở trên vai Quân Tiêu Dao, thay hắn xoa bóp.

Quân Tiêu Dao cũng vui vẻ đón nhận hưởng thụ.

Hắn phát hiện miệng con suối Linh Tuyền này còn có một mùi thơm thoang thoảng.

Cẩn thận ngửi lại, phát hiện nó giống hệt như mùi thơm cơ thể trên người Khương Thánh Y, đều có loại mùi thơm tươi mát thanh nhã.

Giữa hai người không hề phát sinh bất kỳ chuyện gì không thể miêu tả.

Một cảm giác dịu dàng yên lặng chảy xuôi.

Thật lâu sau, vậy mà Quân Tiêu Dao lại ngủ thiếp đi.

Khương Thánh Y ngồi quỳ trên mặt đất, đặt đầu Quân Tiêu Dao lên trên đùi mình.

Tay ngọc phác họa hình dáng dung nhan lúc đang ngủ say của Quân Tiêu Dao.

Hết chương 384.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 385. Xuất phát tới Vạn Cổ Táng Thổ!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rõ ràng là đang ngủ nhưng chân mày của Quân Tiêu Dao lại vẫn như cũ hơi nhíu lại.

Khương Thánh Y nhìn đến chỗ này, trong lòng không hiểu sao có loại cảm giác đau lòng.

Thế nhân đều chỉ biết Quân Tiêu Dao quét ngang vô địch, nhưng lại không biết áp lực trong lòng hắn lớn cỡ nào, lưng gánh vác nặng nề cỡ nào.

“Tiêu Dao, đa tạ ngươi…”

Khương Thánh Y cúi đầu, môi đỏ như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng ấn lên trên trán Quân Tiêu Dao.

Nụ hôn này không xen lẫn bất kỳ tạp niệm gì.

…

Thật lâu sau, Quân Tiêu Dao mới mở hai mắt ra, phát hiện đôi mắt đẹp của Khương Thánh Y đang nhìn chằm chằm vào mặt của hắn.

Mà đầu của mình thì đang gối lên trên cái đùi mềm mại.

“Đây là… gối đùi sao?” Quân Tiêu Dao ngây ra.

Kiếp trước kiếp này, hai đời làm người nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có được kiểu đãi ngộ cấp bậc khách quý này.

Khương Thánh Y có chút chột dạ dời mắt sang một bên, má ngọc đỏ ửng.

Vừa rồi nhìn dung mạo tuấn tú đang say ngủ của Quân Tiêu Dao, có chút nhìn đến thất thần.

Tuy Khương Thánh Y không phải là loại ham mê sắc đẹp như Khương Lạc Ly, nhưng gương mặt lớn lên dễ nhìn, ai lại không muốn nhìn nhiều thêm mấy lần đâu chứ?

“Tiêu Dao, ngươi tỉnh rồi à.” Khương Thánh Y dịu dàng nói.

“Thánh Y tỷ, đa tạ.” Quân Tiêu Dao đứng dậy.

Tính cách của hắn cũng không phải hạng người tham luyến diu dàng.

Chẳng qua loại quan tâm này, xác thực hoàn toàn khiến cho người ta cảm giác thật thoải mái.

Ít nhất thì tính tình của Khương Lạc Ly không có dịu dàng như vậy.

Nếu như nói Khương Lạc Ly là la lị hoạt bát đáng yêu thì Khương Thánh Y chính là đại tỷ tỷ nhà bên thùy mị dịu dàng, tính cách của hai người hoàn toàn khác nhau.

“Thật sự không thể đi cùng ngươi được sao?” Khương Thánh Y lưu luyến.

“Không cần đâu, chẳng lẽ Thánh Y tỷ không tin ta sao?” Quân Tiêu Dao mỉm cười khéo léo từ chối.

“Tiêu Dao, ta chờ ngươi trở về.” Khương Thánh Y dịu dàng nói.

“Ừm.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Mặt Khương Thánh Y hơi đỏ lên, như là nghĩ tới cái gì đó, giọng lí nhí nhỏ như tiếng muỗi vo ve nói: “Chờ Tiêu Dao ngươi trở về rồi, lại để cho ngươi làm chuyện thoải mái hơn nữa.”

“Chuyện gì thoải mái hơn nữa?” Mắt Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ cổ quái.

Lời này, có chút thứ gì đó.

Một đêm ôn nhu đã kết thúc.

Hôm sau, Quân Tiêu Dao ở trong ánh mắt đưa tiễn của Khương Đạo Hư, Khương Nhu và một đám người Khương gia thẳng rời khỏi Khương gia.

Hắn cưỡi một chiếc phi chu, vượt sông hư không.

Quân Tiêu Dao có thể cảm giác được, trong bóng tối đang có rất nhiều ánh mắt dõi theo mình.

“Ồ… đều muốn xem náo nhiệt đúng không?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao tràn ra một nụ cười lạnh.

Tin tức hắn đi Vạn Cổ Táng Thổ, Khương gia hẳn là dã phong tỏa toàn diện.

Người của Khương gia chắc hẳn sẽ không tùy tiện truyền ra.

Nhưng cuối cùng vẫn bị lộ ra ngoài, thậm chí còn ồn ào huyên náo truyền khắp Hoang Thiên Tiên Vực.

Rất rõ ràng, đây là có người ở góc tối trợ giúp.

Nếu như Quân Tiêu Dao thật sự gặp phải cái gì ngoài ý muốn thì toàn bộ Tiên Vực sẽ ngay lập tức biết được.

“Có lẽ Khương gia sẽ không tùy tiện truyền ra, chẳng lẽ là, Hoa Nguyên Tu ư?”

Quân Tiêu Dao càng nghĩ, chỉ có thể nghĩ đến Hoa Nguyên Tu.

Có thể là gã đã âm thầm tiết lộ tin tức.

Mà tin tức này, có khả năng trong khoảng thời gian ngắn lan truyền rộng rãi như vậy, rõ ràng ở sau lưng Hoa Nguyên Tu còn có thế lực.

Về phần là thế lực nào, Quân Tiêu Dao đã đoán được tám chín phần mười.

“Lá gan của Vương gia đúng là lớn thật đấy, dám sắp xếp quân cờ đến Khương gia, chờ từ Vạn Cổ Táng Thổ trở về rồi sẽ lập tức tiêu diệt tên Hoa Nguyên Tu này.” Mắt Quân Tiêu Dao lộ ra mũi nhọn

sắc lạnh.

Bây giờ còn chưa phải thời cơ để giết Hoa Nguyên Tu.

Hơn nữa hắn vẫn đang là vị hôn phu của Khương Sở Hàm.

Dưới tình huống không có chứng cứ lại tùy tiện giết chết Hoa Nguyên Tu, có chút không thể nào giải thích nổi, vả lại gã cũng sẽ bằng mọi giá ngụy biện.

Đợi ít hôm nữa, Hoa Nguyên Tu lộ ra dấu vết rồi sẽ trực tiếp giết gã.

Sẵn tiện còn có thể bắt chẹt Vương gia một khoản, khiến Vương gia trích máu ra.

Chẳng qua những chuyện này để nói sau đi.

Trước mắt Quân Tiêu Dao chỉ cần chuyên tâm vào Vạn Cổ Táng Thổ, tìm kiếm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

“Để bản Thần Tử nhìn xem, Vạn Cổ Táng Thổ đến cùng có huyền cơ gì?”

Quân Tiêu Dao ngự gió mà đứng, nhìn về phương xa.

Vạn Cổ Táng Thổ chính là tuyệt địa nổi danh Tiên Vực, cũng không ở trên một châu nào thuộc ba nghìn Đạo châu.

Mà là ở một mảnh không gian độc lập bên ngoài ba nghìn Đạo châu.

Từ Man châu nơi cực Tây có thể đi đến Vạn Cổ Táng Thổ.

Trên đường đi Quân Tiêu Dao cũng không dừng lại, trải qua rất nhiều truyền tống trận, bắt đầu tiến về Man châu phía trước.

Về phần những kẻ đang âm thầm rình mò kia, Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý tới bọn chúng.

Bây giờ ở Hoang Thiên Tiên Vực, không ai dám lộ liễu ra tay với Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa, bởi vì lúc này Quân Tiêu Dao phải tiến về Vạn Cổ Táng Thổ phía trước, cho nên cũng không có người nào gây bất lợi cho Quân Tiêu Dao vào lúc này.

Bởi vì ở trong mắt bọn họ, Vạn Cổ Táng Thổ chính là nơi mai táng Quân Tiêu Dao.

Cho nên những kẻ đang bí mật quan sát kia, nhiều hơn là muốn nhìn xem liệu Quân Tiêu Dao có thật sự tiến về phía Vạn Cổ Táng Thổ phía trước hay không.

Hay là nói, chỉ là một thương hư ảo.

Bởi vì Man châu nằm ở vùng cực Tây, cho nên Quân Tiêu Dao cũng trọn vẹn qua gần nửa tháng mới đến được nơi này.

Cả Man châu một mảnh hoang vắng, đất đai cằn cỗi.

Bởi vì tới gần Vạn Cổ Táng Thổ nên hầu như không có bất kỳ thế lực và sinh linh nào trường kỳ đóng quân ở chỗ này.

Đến Man châu, phần lớn là một ít dân liều mạng, người tầm bảo, dân đãi vàng vân vân…

Bởi vì đến gần Vạn Cổ Táng Thổ, cho nên bình thường ngẫu nhiên cũng sẽ có các loại dị bảo, cổ kinh xuất thế, dẫn tới rất nhiều người tranh đoạt.

Sau khi Quân Tiêu Dao bước vào Man châu, cũng đi thẳng đến vùng biên giới trước.

Ven đường tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của mọi người.

“Vị đó là… Thần Tử Quân gia, hắn đến Man châu để làm gì chứ?”

“Ngươi còn chưa nghe được tin tức kia à, không phải Thần Tử Quân gia muốn tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ đó sao?”

“Cái gì, Thần Tử Quân gia không muốn sống nữa sao?”

Hết chương 385.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 386. Mảnh đất hư không âm phong

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một ít người tầm bảo nghe được tin tức này, tròng mắt đã sắp sửa trợn lồi ra.

Bọn họ nói là tầm bảo, nhưng kỳ thật cũng là cách Vạn Cổ Táng Thổ rất xa, chỉ hoạt động ở khu vực giáp ranh.

Còn Quân Tiêu Dao là muốn chân chính tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ.

Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Đậu xanh rau má, Thần Tử Quân gia là một kẻ hung ác, nếu như hắn có thể còn sống đi ra, đó quả thực…”

Rất nhiều người tò mò đi theo phía sau của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý.

Rốt cuộc, một ngày sau.

Quân Tiêu Dao ngồi trên phi chu, dừng lại ở hư không.

Hắn nhìn về khoảng không phía xa, khẽ nhíu mày.

Phóng mắt nhìn lại, kia tựa như một mảnh không gian hỗn độn, quả thực giống như là một cái thế giới khác.

Âm phong tối đen từ trong hư không thổi qua, thỉnh thoảng xuất hiện từng vệt khe nứt không gian.

Một mảnh địa vực tối đen có thể thấy được mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện theo chỗ sâu bên trong hư không.

Sương mù đen che phủ xung quanh, khiến cho người ta không nhìn rõ được.

Rõ ràng bây giờ đang là ban ngày, nhưng phía địa vực rộng lớn vô biên kia lại là một mảnh tối mờ.

Tiếng âm phong thổi qua như là quỷ thần gào khóc.

Cái khác không nói, chỉ là luồng không khí này thôi đã có thể khiến người ta nhượng bộ lui binh rồi.

Nếu như nhát gan, nói không chừng sẽ còn bị dọa đến tè ra quần.

“Đây chính là Vạn Cổ Táng Thổ sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm thì thầm.

“Đó chỉ là một góc của Vạn Cổ Táng Thổ mà thôi, cả Vạn Cổ Táng Thổ, phạm vi vô cùng rộng rãi, đồng thời tiếp giáp rất nhiều Tiên Vực.”

Lúc này, bên trong hư không, một bóng dáng áo xám xinh đẹp tuyệt mỹ hiển hiện đi ra, chính là A Cửu.

Nàng lên tiếng giải thích cho Quân Tiêu Dao.

“Ồ, có ý tứ, ngược lại làm cho ta càng ngày càng hiếu kỳ.” Quân Tiêu Dao mỉm cười nói.

Đối diện với Vạn Cổ Táng Thổ mà người thường vừa nghe tới đã mặt mày biến sắc này, thần thái của Quân Tiêu Dao vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn kèm theo vẻ hiếu kỳ.

“Thiếu chủ, dựa vào thực lực của A Cửu, nếu như tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ thì sẽ dẫn tới một ít đại nhân vật của Táng Thổ chú ý, để không cản trở thiếu chủ tìm kiếm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, A Cửu chỉ có thể ở lại bên ngoài.” A Cửu nói.

Cũng không phải nàng không muốn bảo vệ Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Thổ. Mà là nếu như nàng đi cùng với Quân Tiêu Dao tiến vào bên trong thì sẽ lập tức thu hút sự chú ý từ rất nhiều sinh linh Táng Thổ có lực thực khủng bố.

Quân Tiêu Dao tự nhiên không thể nào ung dung thanh thản đi tìm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo được.

“Ta vốn dự định tự mình tiến đến.” Quân Tiêu Dao cười cười, cũng không bận tâm.

“Nếu như thiếu chủ ở bên trong Vạn Cổ Táng Thổ gặp phải nguy hiểm tính mạng, A Cửu sẽ ngay lập tức phát giác ra, đến lúc đó A Cửu nhất định tiến vào Táng Thổ, dốc hết tính mạng cũng phải bảo hộ thiếu chủ chu toàn.”

Tuy giọng điệu A Cửu bình thản nhưng lại mang theo một thái độ không thể nghi ngờ.

Hiển nhiên, cho dù nguy hiểm như Vạn Cổ Táng Thổ cũng không thể ngăn cản A Cửu bảo vệ Quân Tiêu Dao.

“Đa tạ.” Quân Tiêu Dao chân thành nói.

Mặc dù hắn biết, A Cửu là dựa trên mặt mũi phụ thân Quân Vô Hối của hắn mới bảo vệ hắn như vậy.

Nhưng Quân Tiêu Dao sẽ làm cho A Cửu biết.

Hắn, đáng giá đi theo!

Quân Tiêu Dao không hề chần chờ, không hề do dự, bước thẳng vào Vạn Cổ Táng Thổ!

A Cửu ngóng theo bóng dáng Quân Tiêu Dao dần dần biến mất ở trong âm phong.

Nàng nhìn ra Táng Thổ xa xa, ánh mắt hơi có chút thất thần.

“Trong Táng Thổ, có một sợi khí tức của chủ thượng…”

“Còn có hắn, vẫn còn thủ vững ở trong Táng Thổ sao?”

A Cửu hơi thất thần, nhớ tới rất nhiều hồi ức quá khứ.

Bát Bộ Chúng Thần Vương, uy hiếp Tiên Vực, quần hùng tránh lui!

Về phần nơi xa, sau khi những đám người đang âm thầm rình mò này thấy Quân Tiêu Dao chính thức tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ rồi, cũng phát ra các loại cảm thán.

Có khâm phục, có tán thưởng, có xem kịch, có nguyền rủa, cũng có thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tất cả mọi người ở đây đều biết.

Nếu như Quân Tiêu Dao không đi ra khỏi Vạn Cổ Táng Thổ, vậy liền đại biểu thời đại này đã mất đi một vị cường giả vô địch đứng ở đỉnh cao nhất.

Nhưng nếu Quân Tiêu Dao rốt cuộc ra khỏi.

Vậy thì… thần thoại vô địch của Quân Tiêu Dao, sợ là sẽ lần nữa kéo lên đến một điểm rất cao, đạt tới độ cao mà một người trẻ tuổi đồng trang lứa khó có khả năng với tới.

…

Ngay lúc đám người ở ngoại giới còn đang nảy sinh ý nghĩ khác biệt về lựa chọn của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lại chuyên tâm vào trước mắt.

Âm phong vô cùng vô tận, từ chỗ sâu bên trong hư không vô định thổi tới.

Chỉ là một sợi cũng đủ để dễ dàng xé rách nhục thân của cường giả Thần Hỏa Cảnh.

Cảm nhận thần hồn của Quân Tiêu Dao cực kỳ nhạy bén, có thể sớm lẫn tránh rất nhiều hung hiểm.

Nhưng dù vậy, Quân Tiêu Dao cũng không phải thần, không có khả năng tránh đi hết thảy cửa hiểm.

Ví dụ như hiện tại, bốn phương tám hướng, ước chừng có khoảng ba luồng âm phong thổi quét mà đến, phong tỏa không gian bốn phía Quân Tiêu Dao.

Dưới loại tử cục này, cường giả Thần Hỏa Cảnh còn phải vẫn lạc.

Nét mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình thản như cũ.

Hắn vung một tay lên, một bộ áo giáp cổ xưa hiện ra, bảo hộ thân thể của hắn.

Những âm phong này quét lên trên cổ giáp, khiến cho thứ này tóe ra vô số phù văn huyền ảo cổ xưa.

Bộ cổ giáp này chính là bảo vật hộ thân mà ngoại công Khương Đạo Hư đưa cho hắn.

Bảo bối của một vị Vô Thượng Chí Tôn đưa ra, có thể nghĩ đến cường đại hiếm có cỡ nào.

Hơn nữa đồ mà Khương Đạo Hưu đưa tặng, còn không chỉ là như thế.

Quân Tiêu Dao đã tiến vào Táng Thổ, đương nhiên đồ tốt gì của Khương Đạo Hư đều phải mang lên cho Quân Tiêu Dao, bảo vệ hắn chu toàn.

Rốt cuộc, dưới bảo hộ của kiện cổ giáp này, Quân Tiêu Dao đã chạy ra khỏi khu vực âm phong hư không, chân cuối cùng cũng đáp lên trên mặt đất.

Phóng mắt nhìn lại, cho dù là Quân Tiêu Dao, trong mắt cũng hiện lên một chút giật mình.

Đây là một mảnh đất chôn xương rộng lớn mênh mông.

Hết chương 386.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 387. Ban thưởng sáu sao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mặt đất khắp nơi đều là do xương cốt màu trắng dày đặc trải thành.

Xương cốt của cự thú vô danh, như là gò núi nhô lên.

Đây là một mảnh tuyệt địa tĩnh mịch người sống chớ đến, vô cùng khiếp người, nơi nơi đều có vẻ quỷ dị.

Quân Tiêu Dao lại có thể cảm giác được, phiến thiên địa này tràn ngập tử khí, cơ bản không giống như chỗ ở của sinh mệnh.

Ngay cả khí huyết dồi dào của Thái Cổ Thánh Thể của hắn cũng khó thể tương dung với khí tức của cùng phương thiên địa này.

“Đây là nơi chôn xương ở bên ngoài Vạn Cổ Táng Thổ sao?” Quân Tiêu Dao thì thào.

Bên ngoài Vạn Cổ Táng Thổ là một nơi chuyên chôn xương, có vô tận hung hiểm.

Mà lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đã đạt đến chỗ đánh dấu, Vạn Cổ Táng Thổ, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.”

Mắt Quân Tiêu Dao sáng lên.

Hắn rất hiếu kỳ, ở bên trong Vạn Cổ Táng Thổ này có thể đánh dấu được đồ tốt gì?

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đánh dấu ban thưởng sáu sao, miễn dịch pháp lực!”

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống rơi xuống.

Quân Tiêu Dao cảm giác được, từ trong chỗ sâu, một cỗ năng lực đang gia trì ở trên người mình.

“Miễn dịch pháp lực ư?” Trong mắt Quân Tiêu Dao lóe lên vẻ khó hiểu.

Hắn bỗng nhiên thò tay ra, gộp chỉ thành kiếm, một sợi pháp lực kiếm mang nhô lên, sau đó điểm về phía mình.

Nhưng một màn kỳ dị đã phát sinh.

Một sợi pháp lực kiếm quang kia, vậy mà lại mai một biến mất vô thanh vô tức, tựa như chưa từng xuất hiện.

Một dòng tin tức chảy vào bên trong não hải của Quân Tiêu Dao.

Hắn cũng hiểu được hàm nghĩa của miễn dịch pháp lực.

Đây cũng không phải công pháp thần thông gì, mà là một loại năng lực đặc thù.

Miễn dịch hết thảy pháp lực công kích.

Đương nhiên, loại miễn dịch này có tính hạn chế, chỉ có thể có tác dụng ở mức độ nhất định trong cùng phạm vi.

Ví dụ như có một vị Chí Tôn ra tay thì cho dù Quân Tiêu Dao có miễn dịch pháp lực cũng không có khả năng đỡ được một chiêu của Chí Tôn.

Kế đó, Quân Tiêu Dao lại thí nghiệm một chút.

Hắn dùng một chiêu Lục Đạo Luân Hồi Quyền tự đánh về phía mình.

Kết quả vòng thứ nhất, vậy mà cũng hoàn toàn miễn dịch.

Lục Đại Luân Hồi Quyền cường đại cỡ nào, chính là một trong những chiêu thức át chủ bài của Quân Tiêu Dao.

Kết quả miễn dịch pháp lực lại có thể hoàn toàn miễn dịch với lực

lượng cường hãn này, khiến cho người ta phải giật mình.

Tiếp đó, Quân Tiêu Dao lại thi triển ra thần thông Nhân Vương Ấn, Binh Phạt Quyết, Thiên Thần chi Mâu vân vân.

Tiếp tục bị miễn dịch pháp lực hóa giải.

Thẳng đến cuối cùng, Quân Tiêu Dao lại lần nữa thi triển ra Lục Tiên Kiếm Quyết, cuối cùng miễn dịch pháp lực mới mất đi hiệu lực, bị phá giải.

Mà trong khoảng giữa này, cách bao nhiêu chiêu rồi nhỉ?

Có thể nghĩ được, ở thời điểm đối địch, nếu như Quân Tiêu Dao tế ra loại năng lực miễn dịch pháp lực này thì kẻ địch sẽ tuyệt đối mơ hồ, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Loại năng lực hiếm có này, phóng mắt nhìn khắp Tiên Vực đều rất hiếm thấy, người bình thường tuyệt đối không gặp đến.

“Có ý tứ, loại năng lực miễn dịch pháp lực này, tuy rằng bây giờ không phải vô địch tuyệt đối, nhưng vào lúc đối chiến lại sinh ra hiệu quả không thể tưởng tượng được.”

Quân Tiêu Dao rất hài lòng với lần đánh dấu này.

Hơn nữa hắn còn từ tin tức truyền tải bên trong não hải biết được, loại năng lực miễn dịch pháp lực này có thể tăng lên theo thực lực cấp bậc của Quân Tiêu Dao.

Đến lúc đó, liệu miễn dịch pháp lực có thể biến thành vạn pháp bất xâm chân chính hay không?

Nếu như thật sự có thể tu luyện đến trình độ vạn pháp bất xâm nghịch thiên như vậy thì sẽ khiến cho Quân Tiêu Dao bẩm sinh đứng ở thế bất bại.

Nếu như bị ngoại giới biết được loại năng lực nghịch thiên này, tuyệt đối sẽ dấy lên chấn động tận trời.

“Thứ tốt.” Quân Tiêu Dao cảm thán.

Hệ thống thế này là muốn hắn một đi không trở lại trên con đường vô địch đây mà.

Sau khi hơi điều chỉnh lại một phen, Quân Tiêu Dao lại lần nữa lên đường.

Có loại năng lực miễn dịch pháp lực nghịch thiên này, hành trình của hắn ở Vạn Cổ Táng Thổ lần này lại vững vàng hơn không ít.

Quân Tiêu Dao tiếp tục ở mảnh đất chôn xương này tiến lên.

Trên đường đi, Quân Tiêu Dao gặp phải một ít bạch cốt sinh linh kỳ lạ.

Nói là sinh linh thì có lẽ không đúng, bởi vì bọn chúng giống như dã thú, hoàn toàn có trí tuệ, hơn nữa hình dáng khác nhau.

Có hình bò, có hình sói, còn có loại hình người.

Quân Tiêu Dao ra tay, dùng chúng nó kiểm tra đo lường miễn dịch pháp lực của mình.

Tiện đà phát hiện, những bạch cốt sinh linh này, hình như là đang vận dụng một loại năng lượng tử khí.

Đương nhiên, loại năng lượng này khởi lên cũng không khác pháp lực cho lắm, chỉ là khí tử vong âm u nồng đậm bao phủ.

Rất hiển nhiên, loại năng lượng tử khí này có quan hệ với quy tắc thiên địa của Vạn Cổ Táng Thổ.

Chẳng qua miễn dịch pháp lực vẫn có hiệu quả, nên chỉ trong nháy mắt Quân Tiêu Dao đã đánh chết những bạch cốt sinh linh này.

Nhưng về sau, Quân Tiêu Dao lại gặp phải một số ít bạch cốt sinh linh cường đại đến nỗi khiến cho người ta khiếp sợ.

Ví dụ như có một con Bạch Cốt Thiên Thú, cánh rậm màu trắng như đám mây che trời, quả thực y hệt một tòa thành lũy lơ lửng trên không. Khí tức tuyệt đối đạt tới cảnh giới Thánh Chủ.

Còn có một con Bạch Cốt Cự Nhân, thân cao vạn trượng, thẳng

nhập trời cao tối đen, khí tức đã đạt tới cảnh giới chuẩn Chí Tôn.

Đối diện với những tồn tại này, Quân Tiêu Dao theo quy tắc thu liễm một thân khí huyết sinh cơ, trực tiếp rời đi.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao A Cửu không có theo hắn đi vào.

Dựa vào sinh khí mạnh mẽ này của A Cửu, phỏng chừng còn chưa có chân chính xâm nhập vào Vạn Cổ Táng Thổ thì đã bị bạch cốt sinh linh cường đại của vùng đất chôn xương phát hiện ra rồi.

Qua mấy ngày sau, Quân Tiêu Dao rốt cuộc đã ra khỏi vùng đất chôn xương.

Cuối cùng hắn cũng xem như chân chính bước lên Vạn Cổ Táng Thổ.

Phóng mắt nhìn tới chính là một mảnh đất đen kịt.

Bầu không khí vẫn khiếp người như cũ, giữa thiên địa vẫn như cũ trộn lẫn tử khí dày đặc.

Một thân khí huyết này của Quân Tiêu Dao quả thực không hợp với phiến thiên địa này.

“Thảo nào Vạn Cổ Táng Thổ được xưng là cấm khu sinh linh, đây quả thực không phải địa phương con người lưu lại.” Quân Tiêu Dao tự nhủ.

Hết chương 387.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 388. Lần đầu gặp sinh linh Táng Thổ!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Với khí huyết Thái Cổ Thánh Thể cường hãn của hắn mà còn cảm thấy hơi khó chịu, chớ đừng nói chi là người bình thường.

Những thiên kiêu kia, e là chỉ đứng ở chỗ này thôi cũng sẽ lập tức cảm thấy khó chịu, tiếp theo trở nên suy yếu.

Cũn chỉ có loại Thái Cổ Thánh Thể này của Quân Tiêu Dao mới có thể kháng trụ lại cỗ tử khí bên trong thiên địa này.

“Nên đi đâu đây, không có đầu mối.” Quân Tiêu Dao thầm than.

Vạn Cổ Táng Thổ, đối với ngoại giới mà nói vô cùng thần bí, cho nên cũng không có quá nhiều ghi chép, chớ nói chi là tài liệu cặn kẽ.

Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó.

Mà ngay tại lúc Quân Tiêu Dao hoàn toàn không có mục đích đi tới, ở trên bầu trời bên ngoài chỗ cách Quân Tiêu Dao mấy trăm dặm, một con Khô Lâu Cự Điểu cực lớn bay qua vòm trời.

Phía trên Khô Lâu Cự Điểu có một đám sinh linh tương tự nhân loại đang đứng.

Ở chính giữa là một cặp hoa tỷ muội dáng vẻ giống nhau đến tám phần.

Trên người hai nàng đều mặc váy dài màu xanh nhạt, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp dị thường.

Liếc mắt nhìn thoáng qua không khác gì thiếu nữ Nhân tộc bình thường, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện ra, da thịt của đôi hoa tỷ muội này tái nhợt khác thường, quả thực trắng đến kỳ lạ, cơ bản không có một chút màu sắc hồng nhuận của da người

sống.

Bên trong cơ thể của các nàng cũng có một luồng tử khí dày đặc bao phủ.

Đặc biệt là muội muội, luồng tử khí bên trong cơ thể lại càng mạnh mẽ không gì sánh được, đều đã sắp sửa tràn ra đến.

“Tiểu Tuyết, chờ qua hai ngày nữa, chúng ta lập tức có thể đến Âm Dương Hồn Đàm rồi, đến lúc đó cộng thêm viện trợ của Cổ Xi đại ca, giúp ngươi đoạt được một quả Âm Dương Thần Quả, không thành vấn đề.”

Tỷ tỷ nhìn muội muội một cách ân cần.

Muội muội khẽ cười, sắc mặt lại càng trắng hơn.

Ở bên cạnh, vị kia là sinh linh tên Cổ Xi, chính là một vị nam tử trẻ tuổi, dung mạo chỉ có thể miễn cưỡng nói tạm ổn, một cái mũi ưng dài, thoạt nhìn có vẻ hơi âm u.

Hắn nhìn sang đôi hoa tỷ muội này, cười nói: “Thương Nguyệt, muội yên tâm, có ta trợ giúp, nhất định sẽ giúp Thương Tuyết có được Âm Dương Thần Quả.”

Nghe được lời Cổ Xi nói, tỷ tỷ Thương Nguyệt lộ ra một chút ý cười nhẹ.

Thực lực của Cổ Xi, ở thế hệ trẻ tuổi Âm Minh Vực đủ để xếp vào trước mười.

Lần này có Cổ Xi tương trợ, đoạt được một quả Âm Dương Thần Quả có lẽ không có vấn đề quá lớn.

Ở bên cạnh còn có mấy vị lão giả, đều đến từ cùng một thế lực gia tộc với đôi hoa tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết này. Trên mặt bọn họ lại có vẻ hơi lo lắng.

Cạnh tranh ở Âm Dương Hồn Đàm lần này có vẻ như hơi khốc liệt.

Mà đúng lúc này, một đám sinh linh phía trên Khô Lâu Cự Điểu đều cảm giác được ở nơi xa có một lực lượng khí huyết sinh cơ

dồi dào.

“Đó là cái gì, lực lượng sinh cơ thật mạnh, chẳng lẽ là thiên tài địa bảo có chất chứa sinh cơ xuất thế?”

Mắt một vị lão giả lộ ra sắc thái khác thường.

Bên trong đôi mắt màu u lam xinh đẹp của Thương Nguyệt hiện một tia mừng rỡ.

Nếu như có thể đạt được thiên tại địa bảo ẩn chứa sinh cơ, nói không chừng có thể làm cho triệu chứng bệnh của Thương Tuyết chậm lại.

“Đi xem một chút!”

Khô Lâu Cự Điểu vỗ cánh, bay vút về phía trước.

Mà cùng lúc đó, bước chân của Quân Tiêu Dao đột nhiên dừng lại.

Hắn cảm giác được ở khoảng không nơi xa có tử khí hùng hậu đang di chuyển đến.

“Hả? Chẳng lẽ là… sinh linh bên trong Táng Thổ sao?” Quân Tiêu Dao nhìn ra xa xa.

Trên bầu trời đen tối của Táng Thổ, một đầu cốt lâu cự điểu to lớn đang vung cánh bay, để lại một phiến âm ảnh.

Quân Tiêu Dao khoanh tay đứng nguyên tại chỗ, nhìn về phía đầu cốt lâu cự điểu đó

Người bình thường nhìn thấy cảnh này, sợ là sẽ hoảng sợ mất hồn.

Nhưng thần sắc của Quân Tiêu Dao chìm xuống, vẻ mặt không thay đổi.

Dù sớm hay muộn hắn cũng sẽ gặp được Táng Thổ sinh linh, chi bằng tiếp xúc trước một chút, cũng có cái hiểu đại khái đối với Vạn Cổ Táng Thổ.

Cốt lâu cự điểu hạ xuống, bên trên có đứng một đạo sinh linh hình

người.

Khi đám người Thương Nguyệt nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Là người… là người sống?”

Đám người Thương Nguyệt và Cổ Trùng kinh ngạc không thôi.

Bọn họ còn cho rằng là thiên tài địa bảo có bao hàm sinh mệnh tinh khí xuất thế.

Bởi vì cỗ sinh cơ mạnh mẽ đó, quá hùng hồn rồi.

Thương Nguyệt cũng không thể ngời, cỗ sinh cơ mạnh mẽ này lại là một người.

“Ngoại giới sinh linh?” Một vị lão giả đánh giá Quân Tiêu Dao.

Tên mặt mỗi người bọn họ đều lộ ra vẻ ngạc nhiên vô cùng, giống như đang xem động vật ở sở thú vậy.

Mà Quân Tiêu Dao cũng đang đánh giá bọn họ.

Đám sinh linh hình người này, mỗi một người đều là da tái nhợt, không giống da người sống, toàn thân bám đầy tử khí.

Nếu như Quân Tiêu Dao nhắm mắt lại, thậm chí không thể cảm nhận được hô hấp hoặc sự ấm áp của bọn họ.

Giống như một cỗ thi thể lạnh như băng.

Nhưng bọn họ cũng giống như những sinh linh bình thường, có thể di chuyển, có sự sống và có thể tu luyện.

Điều này làm cho Quân Tiêu Dao cảm thấy hiếu kỳ.

Thế giới này đích thực không thiếu cái lạ.

Song liên tưởng đến thiên địa quy tắc của Vạn Cổ Táng Thổ.

Sinh ra Táng Thổ sinh linh như thế này dường như cũng không phải là điều khó hiểu.

“Ngươi đến từ ngoại giới?” Thương Nguyệt mở miệng hỏi dò.

Khuôn mặt nàng ta nhìn Quân Tiêu Dao cũng có chút ngạc nhiên.

Nàng ta sinh ra ý chí trong Vạn Cổ Táng Thổ, cũng chưa từng thấy người đẹp trai như vậy.

Sinh linh trong Táng Thổ, đa số rất xấu xí và quái lạ, giống như hiện trường vụ tai nạn xe hơi, nhìn không chịu nổi.

Thiếu nữ dung mạo giống như Thương Nguyệt và Thương Tuyết đã coi là cực phẩm khó thấy rồi.

Ngay cả loại dung mạo như Cổ Trùng này ở bên ngoài có thể nói là miễn cưỡng cho qua. Nhưng ở trong Táng Thổ đều được tính là mỹ nam không tồi.

Do gặp được dung mạo của Quân Tiêu Dao mang đến cho đám người Thương Nguyệt sự chấn kinh và ngoài ý muốn.

Người chưa nhìn thấy biển lớn, không biết biển lớn bao nhiêu.

Người chưa từng gặp Quân Tiêu Dao, không biết đẹp trai là gì.

Hết chương 388.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 389. Đề nghị của Thương Nguyệt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không chỉ là Thương Nguyệt, ngay cả muội muội Thương Tuyết cũng nhìn dại ra rồi.

Thậm chỉ là Cổ Trùng, trong mắt cũng khó tránh lộ ra một tia ganh tị.

Nghe thấy lời mời của Thương Nguyệt, Quân Tiêu Dao gật đầu nói: “Ta quả thực là từ Tiên Vực tiến vào.”

“Tu vi của ngươi mới Thông Thiên Cảnh, lại có thể vào được Táng Thổ.” Thương Nguyệt cảm thấy có chút mơ hồ.

Trong mắt nàng ta tu vi của Quân Tiêu Dao có chút thấp quá rồi.

Quân Tiêu Dao cũng thăm dò được thực lực của đôi hoa tỷ muội phía trước lại đạt đến Thần Hoả Cảnh.

Còn có vị nam tử trẻ bên cạnh lại đạt đến Thần Hoả Cảnh hậu kỳ.

Cảnh giới của Quân Tiêu Dao trong thế hệ trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực đã thuộc đỉnh cấp rồi.

Ngoài một vài cổ đại quái thai, cốt nhục đại đế, cổ hoàng ấu tử chưa xuất thế kia ta, hắn có thể coi là người có tu vi cao nhất.

Mà trong Táng Thổ, tuỳ tiện gặp một vài sinh linh trẻ Táng Thổ, lại có tu vi cao hơn cả hắn.

Song Quân Tiêu Dao cũng từng nghe qua, những sinh linh nhìn như trẻ tuổi trong Táng Thổ, có khả năng đã chôn vùi trong đất trên trăm nghìn năm.

Cho nên tu vi cao cũng là có nguyên nhân.

Đến mức vài vị lão giả kia chính là ở Hư Thần và Chân Thần Cảnh.

“Ngươi đi nhầm vào Táng Thổ à?” Thương Nguyệt tiếp tục hỏi.

Đây là lần đầu tiên các nàng gặp được người ngoại giới, nên có chút hiếu kỳ.

Nhìn thấy Thương Nguyệt giống như là không có địch ý, Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hắn còn cho rằng sinh linh trong Táng Thổ đều là hung thần ác độc, nhìn thấy sinh linh ngoại giới sẽ giết ngay.

“Ta tự tiến vào tìm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.”

Quân Tiêu Dao một bên nói, một bên quan sát khuôn mặt đám người Thương Nguyệt.

Nếu như các nàng biết thông tin của Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo nhất định sẽ có phản ứng.

Nhưng để cho Quân Tiêu Dao có chút thất vọng là đám người Thương Nguyệt lại lắc đầu nghi hoặc.

Xem ra đẳng cấp của đám người Thương Nguyệt còn quá thấp, chưa tiếp xúc được với loại đồ vật hiếm có đó.

Quân Tiêu Dao cũng không có nản lòng, hắn cũng không có kỳ vọng tìm một chút là có thể thấy.

Lúc này, Cổ Trùng kia lại nói một câu không vui: “Ngươi mới tu vi Thông Thiên Cảnh đã vội vàng đến Vạn Cổ Táng Thổ, thật không biết chữ chết viết như thế nào à.”

Cổ Trùng có ý với đôi hoa tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết.

Sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao tự nhiên khiến trong lòng hắn sản sinh ra nguy cơ.

Quân Tiêu Dao liếc nhìn Cổ Trùng một cái.

Lẽ nào hắn cho rằng, bản thân sẽ có hứng thú với cỗ thi thể?

Thương Nguyệt và Thương tuyết tuy là thiếu nữ xinh đẹp, nhưng về bản chất cũng chỉ là đào từ dưới đất lên mà thôi.

Khẩu vị của Quân Tiêu Dao cũng không có nặng như thế.

Nhìn thấy sự miệt thị của Quân Tiêu Dao đối với mình, ánh mắt của Cổ Trùng càng lạnh.

Nói thật, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, Cổ Trùng thật sự muốn luyện hoá Quân Tiêu Dao.

Cỗ khí huyết dồi dào đó khiến cho Cổ Trùng không thể không động lòng.

Ở Vạn Cổ Táng Thổ, sinh cơ chi vật vô cùng hiếm có.

Trên một vài khía cạnh mà nói, Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao chính là vật có sinh có khí huyết nhất.

Thương Nguyệt cũng nghĩ tới điều này, sau đó nói với Quân Tiêu Dao.

“Ý ngươi là hiện tại ta ở trong Vạn Cổ Táng Thổ chính là một miếng thịt của Đường Tăng, người người đều muốn cắn một miếng?” Quân Tiêu Dao nói.

Thương Nguyệt lọ ra vẻ nghi hoặc, nàng ta không biết thịt của Đường Tăng là có ý gì.

“Các ngươi lẽ nào không muốn ăn thịt ta sao, hơn nữa nàng ta hình như cơ thể còn có vấn đề đi.”

Quân Tiêu Dao nở một nụ cười đầy thâm ý, nhìn Thương Tuyết.

Nhìn thấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao, Thương Tuyết nhìn về phía Thương Nguyệt, đôi mắt to u lam đầy sự yếu ớt lại hiếu kỳ.

Nghe được Quân Tiêu Dao một câu đã nói ra tình trạng cơ thể của Thương Tuyết, Thương Nguyệt cũng hiểu ra rồi, vị công tử đến từ ngoại giới này rất thông minh.

Trong đầu nàng ta chợt nghĩ ra một cách, mở miệng nói: “Chúng ta

cũng không muốn công tử làm việc gì, nhưng trong Táng Thổ đích thực còn có rất nhiều sinh linh không thích người ngoại giới, bọn chúng có thể gây ra phiền phức cho công tử.” Thiên tài.

“Cho nên?” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn có thể đoán được, Thương Nguyệt dường như có một vài ý nghĩ đối với hắn.

Đương nhiên không phải là ý nghĩ kỳ quái gì.

Mà là ý muốn lợi dụng.

Nhưng vừa khéo, Quân Tiêu Dao cũng muốn lợi dụng Thương Nguyệt, sơ bộ tìm hiểu Vạn Cổ Táng Thổ.

“Cho nên, công tử cần phải che đậy chuyển hoá sinh cơ dồi dào của bản thân, vừa hay Thương Nguyệt có một cách.”

“Ồ? Cách gì?” Quân Tiêu Dao cười.

“Âm dương thần quả.” Thương Nguyệt nói.

“Âm dương thần quả.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Sau đó, Thương Nguyệt cũng giải thích cho hắn, Âm dương thần quả có năng lực chuyển hoá sinh cơ trên cơ thể hắn thành tử khí.

Như thế, Quân Tiêu Dao có thể hoàn mỹ tiến vào Táng Thổ, chuyên tâm tìm kiếm mục tiêu của mình, sẽ không chịu phải sự làm phiền của sinh linh Táng Thổ.

Mà đám người Thương Nguyệt lần này, vừa hay phải đi Âm Dương Hồn Đàm, tranh đoạt Âm dương thần quả.

Không thể không nói, đây quả thật là thứ mà trước mắt Quân Tiêu Dao đang cần.

Nếu không hễ hành động thì có sinh linh Táng Thổ quấy rối, cũng thật là phiền phức rồi.

“Công tử, thực lực của ngươi như thế nào?” Thương Nguyệt thuận

miệng hỏi.

“Cũng tạm được, miễn cưỡng vô địch một đời.” Quân Tiêu Dao thành thật nói, không mang nửa phần lừa dối.

Sau khi nghe được lời này, Cổ Trùng và Thương Nguyệt đều đơ người.

Thương Nguyệt còn tốt, không có lộ ra dị dạng gì.

Ngược lại Cổ Trùng lại không nhịn được mà cười lên.

“Ha ha, là Thông Thiên Cảnh lại dám coi bản thân là vô địch một đời, đây chính là sự bỉ ổi của sinh linh ngoại giới.” Cổ Trùng chế diễu nói.

Nhưng sau khi hắn vừa nói xong.

Mắt hắn xạm lại.

Một cái bạt tai, lực đạo vô cùng thâm hậu tát vào mặt hắn.

Bịch một tiếng !

Nửa mặt của Cổ Trùng bị tát bay, gò má sụp đổ tan tành, tử khí bộc phát.

Cả người hắn xoay tại chỗ 360 độ, sau đó ngã trên mặt đất,

Xương khắp người như vỡ vụn, phát ra tiếng răng rắc khó chịu.

“Một cỗ thi thể sống mà thôi, thật coi mình là cọng hành à? ”

Ngữ khí của Quân Tiêu Dao lạnh lùng, thần thái cao cao tại thượng, thu tay lại.

Hắn không có bởi vì bản thân đến Vạn Cổ Táng Thổ mà kiêng dè bất kỳ ai.

Nên bá đạo vẫn nên bá đạo!

Nên kiêu ngạo vẫn nên kiêu ngạo!

Hết chương 389.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 390. Vạn Cổ Táng Thổ Thập Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao đã dưỡng thành đạo tâm vô địch, bất luận là ở đâu cũng sẽ không có khả năng bị áp chế.

Mà cả người Cổ Trùng đều là như mơ vậy, nằm trên mặt đất chưa thể hồi tỉnh lại.

Toàn thân hắn rụng rời, cảm giác như bị một bức tượng hoang cổ đè xuống đất vậy.

Gò má của Cổ Trùng sụt xuống một nửa, xương cốt nát vụn, nhìn xấu xí hơn trước kia.

“A… mặt của ta, khuôn mặt anh tuấn của ta!” Cổ Trùng gào thét, hai tay ôm mặt, trong lòng căm phẫn.

Quân Tiêu Dao nghe được lời này sắc mặt càng trở lên cổ quái.

Hắn chưa từng nhìn thấy một người trơ trẽn như vậy.

Đôi tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết cũng có chút giật mình nhìn Quân Tiêu Dao.

Cổ Trùng không phải là tiền bối bình thường gì, bản thể của hắn ta là một con quỷ hiêu, thực lực cường đại.

Trong thế hệ trẻ tuổi của Âm Minh vực cũng có thể xếp trong top 10.

Đương nhiên, cái gọi là thế hệ trẻ tuổi trong Táng Thổ, tuổi tác thực sự cũng trên trăm nghìn tuổi rồi.

Chỉ là so với các sinh linh Táng Thổ cổ lão mà nói bọn chúng được coi là trẻ tuổi mà thôi.

Mà Quân Tiêu Dao chỉ tuỳ tiện xuất một cái tát, lại làm cho Cổ Trùng thê thảm như vậy.

Đây có chút vượt qua dự tính của Thương Nguyệt.

Lúc trước Quân Tiêu Dao nói bản thân là vô địch cùng thế hệ ở Tiên vực ngoại giới.

Tuy rằng Thương Nguyệt không lên tiếng chế giễu nhưng trong lòng cũng chỉ nghĩ là hắn đang nói khoác mà thôi.

Quân Tiêu Dao có thể tiến vào Táng Thổ, đại biểu rằng hắn đích thực có bản lĩnh, nhưng nếu như nói vô định thế hệ thì cũng có chút nói quá rồi.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy Cổ Trùng thê thẳm như thế.

Thương Nguyệt cảm thấy, cho dù Quân Tiêu Dao nói khoác, nhưng lai lịch cũng rất bất phàm, rất có thể là truyền nhân của thế lực bất hủ ở ngoại giới.

“Sinh linh ngoại giới trơ trẽn, ngươi dám đánh lén ta?”

Đôi mắt Cổ Trùng loé lên tia lạnh lẽo, toàn thân trào dâng tử khí, như thể sắp ra tay.

Hắn ta không cho rằng Quân Tiêu Dao lợi hại, chỉ cho rằng Quân Tiêu Dao đánh lén hắn ta nên mới chiếm được tiện nghi.

“Thật muốn chết à?” Quân Tiêu Dao nheo mắt lại.

Lúc này, Thương Nguyệt bước về phía trước chặn hai người lại.

“Đều dừng tay đi.”

Nhìn thấy Thương Nguyệt ngăn lại, Cổ Trùng hừ lạnh.

Thương Nguyệt quay về hướng Quân Tiêu Dao nói: “Chúng ta đúng là có mắt như mù, công tử có thể một mình tiến vào Táng Thổ, quả nhiên có chỗ bất phàm, không biết công tử có cảm thấy hứng thú với Âm Dương Thần Quả này không?”

“Đó là đương nhiên.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Hắn cần dùng Âm Dương Thần Quả để chuyển hoá khí huyết của

Hoang Thiên Thánh Thể.

Nếu không, Quân Tiêu Dao hắn lộ liễu quá rồi.

Tuy hắn từ trước tới nay chưa từng điệu thấp, nhưng cũng không muốn đi đến chỗ nào cũng bị người ta theo dõi.

Điều này cũng không có lợi cho việc tìm kiếm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

“Về việc tìm kiếm Âm Dương Hồn Đàm này, công tử có thể đi cùng chúng tôi, nếu như có nhiều Âm Dương Thần Quả, công tử có thể nhận được một quả.” Thương Nguyệt nói.

Quân Tiêu Dao gật đầu.

Hắn biết, Thương Nguyệt muốn lợi dụng hắn tranh giành Âm Dương Thần Quả.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng đang lợi dụng Thương Nguyệt tìm hiểu Vạn Cổ Táng Thổ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao đồng hành cùng Thương Nguyệt.

Hắn phải tìm kiếm nhiều tin tức hơn.

Cổ Trùng thì một mặt che dấu, nhưng có Thương Nguyệt ở đó, hắn cũng không thể làm gì Quân Tiêu Dao.

“Hừ, một nhân tộc ngoại giới Thông Thiên Cảnh, có năng lực gì đi tranh đoạt Âm Dương Thần Quả?” Cổ Trùng hừ lạnh nói.

Hắn không tin với năng lực của Quân Tiêu Dao có thể tranh phong với các thiên kiêu khác của Táng Thổ.

Thương Nguyệt cũng không biết thực lực thật sự của Quân Tiêu Dao rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng thêm một người thì thêm một phần sức mạnh.

Hơn nữa nhìn Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên rồi, cho người ta ấn tượng vô cùng thần bí.

Nói không chừng hắn có thể mang đến sự kinh hỷ cho Thương Nguyệt?

Lại nói đến tình trạng của Thương Tuyết đã không thể kéo dài nữa rồi, nhất định phải lấy được Âm Dương Thần Quả.

Sau đó, Quân Tiêu Dao cũng cưỡi lên đầu cốt lâu cự điểu này.

Hắn cũng muốn nghe ngóng một vài tin tức có liên quan đến Vạn Cổ Táng Thổ từ Thương Nguyệt.

Sau khi hỏi thăm, Quân Tiêu Dao đối với Vạn Cổ Táng Thổ cũng được coi là hiểu biết.

Cả Vạn Cổ Táng Thổ phạm vi cực kỳ rộng lớn.

Thậm chí Thương Nguyệt cũng chưa từng đi quá xa.

Cả Vạn Cổ Táng Thổ chia làm thập vực.

Mỗi một vực sẽ do một vị Táng Hoàng phụ trách.

Gọi là Táng Hoàng, thực ra chính là tên gọi của Vô thượng Chí Tôn cường giả trong Vạn Cổ Táng Thổ.

Đặt ở ngoại giới, chính là sự tồn tại cấp bậc Chí Tôn Lão Tổ.

Thương Nguyệt các nàng ở vực này, gọi là Âm Minh Vực, trong thập vực cũng được tính là một vực tương đối hoang vu.

Đôi tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết này từ khi sinh ra ý thực đã bị người khác đào lên, cũng chưa từng rời khỏi Âm Minh Vực.

Các nàng đều đến từ Thương gia.

Thương gia là một gia tốc có tiếng trong Âm Minh Vực, có cường giả Thánh Nhân Vương Cấp toạ trấn.

Mà lần này, các nàng đi Âm Dương Hồn Đàm, chính là một nơi cơ duyên của của Âm Minh Vực.

Trong đó sinh trưởng một gốc Âm Dương Thần Thụ hiếm thấy,

vạn năm kết quả một lần.

Mỗi lần kết quả đều hấp dẫn đến một vài thế lực của Âm Minh Vực đến tránh cướp.

Để tránh các thế lực tranh đấu tổn thất quá lớn, cho nên các phương đã quy định, để việc tranh đoạt Âm Dương Hồn Đàm trở thành nơi lịch luyện của thế hệ trẻ tuổi.

Thương Nguyệt và Thương Tuyết chính là chuẩn bị đi Âm Dương Hồn Đàm.

Vì để đề phòng sự cố, các nàng còn lôi kéo thiên kiêu top 10 của Âm Minh Vực Cổ Trùng này.

Mà nguyên nhân.

Chính là bởi vì muội muội Thương Tuyết.

Nàng có Âm Sát Thể hiếm thấy.

Loại thể chất này, nếu như có thể khống chế thì uy lực sẽ cực kỳ mạnh, thành tựu sau này sẽ không thấp.

Nhưng nếu như không thể không chế, để tử khí bạo phát, vậy thì cơ thể của Thương Tuyết sẽ trực tiếp tan vỡ, tiêu tán trong thiên địa.

Mà Âm Dương Thần Quả có thể điều hoà Âm Sát Tử Khí trong cơ thể của Thương Tuyết.

Cho nên lần này, Thương Nguyệt nhất định phải có được Âm Dương Thần Quả, nếu không e rằng Thương Tuyết sẽ không chịu được nữa.

“Âm Sát Thể?” Quân Tiêu Dao đánh giá Thương Tuyết.

Khuôn mặt của Thương Tuyết giống hệt chị của nàng, rất thanh tú, đôi đồng tử xinh đẹp của nàng ta có màu xanh lam nhạt, làn da trắng như tuyết.

Nếu gạt một thân tử khí của nàng ta sang một bên, nàng ta quả

thực không khác gì một thiếu nữ nhân tộc ở ngoại giới.

Hết chương 390.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 391. Tranh đoạt Âm Dương Thần Quả

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đang đánh giá mình, Thương Tuyết có chút ngại ngùng.

Nếu như khuôn mặt của nàng ta có thể ửng hồng, e rằng Thương Tuyết đã sớm đỏ mặt rồi.

Thương Nguyệt nhìn Quân Tiêu Dao với vẻ ngập ngừng do dự.

Quân Tiêu Dao biết Thương Nguyệt muốn nói gì.

Khí huyết Hoang Cổ Thánh Thể của hắn đích thực có thể điều hoà Âm Sát Tử Khí trong người Thương Tuyết.

Song Quân Tiêu Dao lại không muốn làm như vậy.

Hắn không phải là thánh nhân, hơn nữa đây là lần đầu tiếp xúc với đôi tỷ muội này, không thể hiến Hoang Cổ Thánh Thể chi huyết của bản thân đi ôn dưỡng cho Thương Tuyết.

Cho dù là một giọt cũng không được.

Có thể nói Quân Tiêu Dao máu lạnh.

Có thể nói Quân Tiêu Dao tư lợi.

Nhưng tác phong làm việc của hắn vẫn luôn là như thế.

Không thể bởi vì thiếu nữ xinh đẹp như Thương Tuyết mà thay đổi được.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao đã đồng ý sẽ giúp các nàng tranh đoạt Âm Dương Thần Quả, điều này đã quá đủ rồi, có thể cứu được mạng của Thương Tuyết

Còn Cổ Trùng, nhìn thấy khuôn mặt của Thương Tuyết có chút ngại ngùng, trong mắt hắn toát lên lãnh ý.

Đôi tỷ muôi này, hắn đều muốn thu vào trong tay.

Nếu không phải như thế, làm sao hắn lại lãng phí sức lực đi giúp đỡ các nàng cơ chứ?

“Đợi đến khi Âm Dương Thần Quả chi tranh bắt đầu, các ngươi sẽ biết hi vọng vào nhân tộc ngoại giới này là ngu xuẩn như thế nào!” Cổ Trùng hừ lạnh.

Bầu trời của Vạn Cổ Táng Thổ vĩnh viễn là u ám tối tắm.

Một đầu cốt lâu cự điểu đang bay về phía Âm Dương Hồn Đàm.

Trên lưng cự điểu có tỷ muội Thương gia, Quân Tiêu Dao, Cổ Trùng, còn có mấy vị trưởng lão của Thương gia.

Dần dần quen thuộc, Thương Tuyết cũng không chịu nổi liền bắt chuyện với Quân Tiêu Dao, trong ánh mắt ưu lam tràn đầy sự hiếu kỳ.

Nàng rất hiếu kỳ đối với Tiên vực ngoài Táng Thổ.

“Không ngờ Tiên Vực lại lớn như vậy, chia thành cửu thiên, mỗi một vực có 3000 đạo châu, tuyệt đối là lớn hơn Táng Thổ.” Thương Tuyết nói.

“Về sau nếu như có cơ hội, nàng cũng có thể đi Tiên vực, thế giới lớn như thế, cũng nên đi khám phá.” Quân Tiêu Dao tuỳ ý nói.

“Ừ, nếu như thật sự có thể đi ra thì tốt.” Thương Tuyết gật đầu.

Thương Nguyệt bên cạnh cũng âm thầm gật đầu.

Nếu sinh linh tiên vực bình thường sau khi tiến vào Táng Thổ sẽ bị suy yếu.

Những sinh linh Táng Thổ các nàng cũng rất khó thích nghi với thiên địa quy tắc của tiên vực.

Trừ khi có thể tịnh hoá tử khí, trùng sinh, thực hiện chuyển biến tầng thứ sinh mệnh.

Nhưng điều này quá khó rồi, không phải việc mà sinh linh Táng Thổ bình Thường có thể làm được.

Trước mắt nàng chỉ muốn Thương Tuyết có thể sống.

Qua 3 ngày, đám người Quân Tiêu Dao mới có thể tính là tiếp cận Âm Dương Hồn Đàm.

Trong 3 ngày này, Quân Tiêu Dao và đôi tỷ muội này cũng được coi là quen biết.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là dung mạo của Quân Tiêu Dao tuấn tú bất phàm, nói chuyện trầm ổn, nhãn giới cao thâm, khí chất thần bí.

Trong mỗi câu chuyện đều có sức hấp dẫn rất lớn.

Đa phần sinh linh Táng Thổ đều có hình dạng kỳ quái, còn Quân Tiêu Dao thì không.

Đôi tỷ muội này cũng khó tránh khỏi có chút hảo cảm với Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao cũng không giống người xấu.

“Công tử, phía trước chính là Âm Dương Hồn Đàm.” Thương Nguyệt nhìn về phía trước, nhắc nhở Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhìn về phía trước, phía trước là một thung lũng, xung quanh đang lưu chuyển Âm Dương nhị khí cường đại.

Trong hư không của phương khác của thung lũng cũng có một ít ba động của tử khí truyền đến.

Các thế lực khác của Âm Minh Vực cũng đến rồi.

Cốt lâu cự điểu dừng ở bên ngoài thung lũng.

Mà khi đám người Quân Tiêu Dao nhảy xuống.

Các phương hướng khác của thung lũng cũng có một vài thế lực đến nơi này.

Trong đó có không ít khí tức cường hãn, có một vài sinh linh nhìn như trẻ tuổi, tu vi cũng đã ở Thần Hoả Cảnh rồi.

Điều này làm Quân Tiêu Dao xác định cảnh giới tu luyện của sinh linh Táng Thổ thường cao hơn sinh linh Tiên vực từ một đến hai cấp.

Điều này cũng là bởi vì sinh linh Táng Thổ có thời gian tu luyện dài hơn.

“Công tử, ngươi là từ ngoại giới đến, không rõ thực lực của thiên tiêu trẻ tuổi của Âm Minh Vực, bọn họ đều không yếu, không được coi thường.” Thương Nguyệt đi đến bên cạnh Quân Tiêu Dao, nhắc nhở nói.

Nàng sợ rằng Quân Tiêu Dao khinh địch, sau cùng không giúp được các nàng còn bị hai chết, liên luỵ đến các nàng.

“Ví dụ như chủng tộc đó, là Thiết Cốt nhất tộc Thiết Cốt Lãnh, bọn họ chôn vùi trong đất, cơ thể dung hợp với một vài kim loại hiếm có, hoá thành thiết cốt chi khu, nhục thân vô song.” Thương Nguyệt nói.

Quân Tiêu Dao liếc qua.

Thiết cốt nhất tộc đó, hình thù cổ quái, có hình dáng nhân loại, cũng có hình dáng yêu thú.

Bọn chúng đều có một đặc điểm chung, cơ thể đều lấp lánh kim loại.

Đây là cở thế của bọn chúng lâu ngày chôn vùi trong đất, dung hợp với kim loại, hoá thành Kim Cương Thần Khu.

Nhưng Quân Tiêu Dao trực tiếp coi thường.

Ở trước mặt Hoang Cổ Thánh Thể, thể chất gì dám xưng nhục thân vô song.

“Còn có tộc kia, là Thanh Quỷ tộc, bọn họ sử dụng tử linh nguyền rủa lâu ngày, có thể thi triển sóng linh hồn công kích.” Thương Nguyệt tiếp tục nói.

Quân Tiêu Dao nhìn qua, Thanh Quỷ Tộc đều mặt xanh và có răng nanh, trên lưng cũng có thanh sắc sí dực.

Song Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Hoang Cổ Thánh Thể của hắn, chứa Thần thánh chi huyết, có thể tránh đa số nguyền rủa.

Trên phương diện linh hồn, Quân Tiêu Dao có Tam Thế Nguyên Thần, căn bản không có để ý đến Thanh Quỷ Tộc.

“Hử, bọn chúng quả nhiên cũng đến.” Thương Nguyệt nhìn thấy một thế lực, sắc mặt trầm xuống.

Hiển nhiên, Thương gia bọn họ có ma sát với thế lực đó.

Quân Tiêu Dao từ ánh mắt của Thương Nguyệt nhìn qua.

Đó là một đám sinh linh giống như nhân loại, đứng ở phía trước là một vị nam tử trẻ tuổi mặc tử bào, quanh người lượn lờ Tử Minh chi khí.

Bên cạnh hắn còn đứng một đạo thân ảnh mặc áo choàng đen.

Lúc này, vị nam tử trẻ tuổi kia cũng chú ý đến đám người Thương Nguyệt.

Hắn vừa muốn mở miệng, ánh mắt lại chú ý đến Quân Tiêu Dao.

“Cỗ sinh cơ cường đại này…là sinh linh ngoại giới? ” Nam tử trẻ tuổi tử bào lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lúc này cũng thu hút đến sự chủ ý của các phương thế lực xung quanh.

Hết chương 391.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 392. Thế lực của Âm Minh Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đó là tỷ muội Thương gia, các nàng lại dẫn theo một sinh linh ngoại giới.” Thiết Cốt nhất tộc bên đó có sinh linh thấp giọng nói.

“Người sống a, bao lâu rồi ta chưa từng nhìn thấy người sống, huyết nhục tươi sống.”

Sinh linh Thanh Quỷ Tộc ánh mắt nhìn Quân Tiêu Dao mang theo sự khát máu.

Giống như đang nhìn chằm chằm vào thú săn vậy.

Đây là vật hiếm có.

Sinh linh ngoại giới đến Vạn Cổ Táng Thổ quá ít rồi.

Có khả nằng vài chục năm trên trăm năm cũng khó nhìn thấy một người.

Hơn nữa trên người Quân Tiêu Dao tản ra khí huyết chi lực quá cường đại rồi, chính là cực phẩm huyết nhục bảo dược.

Có khó trách Thanh Quỷ Tộc thèm thuồng.

Nhìn thấy đám người cung quanh vây lại, ánh mắt không thiện cảm, sắc mặt của Quân Tiêu Dao phát lạnh.

Hắn càng kiên định có được Âm Dương Thần Quả.

Nếu không đi đến đâu đều sẽ gặp phải phiền phức.

“Ha ha Thương Nguyệt, ngươi không tim được trợ thủ thì thôi, lại còn dẫn theo một nhân tộc ngoại giới, hơn nữa tu vi còn là Thông Thiên Cảnh.” Tử bào nam tử cười lớn.

Hắn đến từ Công Minh gia, gọi là Công Minh Lan.

Công Minh gia và Thương gia đã từng bởi vì tranh giành lãnh địa mà phát sinh mâu thuẫn.

Mà Công Minh Lan cũng đã thèm muốn đôi tỷ muội này rất lâu rồi.

“Liên quan gì đến ngươi?” Thương Nguyệt cũng vô cũng oán giận Công Minh Lan.

“Ha ha, đợi khí thần quả chi tranh bắt đầu, nhân tộc ngoại giới này e là sẽ lập tức bị người ta tranh giành, trở thành huyết thực.” Công Minh Lan đắc ý nói.

Tuy khí chất của Quân Tiêu Dao thần bí thâm sâu, nhưng hắn cũng không có để ý một nhân tộc ngoại giới tu vi Thông Thiên Cảnh.

“Ta rất muốn biết, các ngươi bị chôn ở dưới đất quá lâu rồi, trong não là đất hay là nước đây?”

Quân Tiêu Dao điềm tĩnh nói.

Lời nói này khiến cho rất nhiều thế lực ở đây đều sững sờ.

Sau đó, một đạo ánh mắt lạnh léo giống như kiếm đâm về phía Quân Tiêu Dao.

Câu nói này của Quân Tiêu Dao, có thể nói là đã đắc tội với đám sinh linh Táng Thổ này rồi.

Cho dù là Thương Nguyệt cũng biến sắc.

Quân Tiêu Dao nếu như làm đám này nổi giận, e rằng nàng cũng khó mà bảo toàn được.

Ngay khi bầu không khí lạnh đi, bên cạnh Công Minh Lan, thân ảnh mặc áo choàng đen đứng lên, khàn giọng nói.

“Có chút ý tứ, một sinh linh ngoại giới kiêu ngạo, nghĩ rằng Tiểu Chủ sẽ rất hứng thú.”

Đạo thân ảnh này nói xong, cởi xuống áo choàng đen.

Đây là một vị sinh linh có một đôi cánh mục nát, tử khí đầy hôi

thối toả khắp cơ thể, tu vi của hắn đạt đến Thần Hoả Cảnh tiểu viên mãn.

“Làm sao có thể, ngươi mời hắn đến?” Thương Nguyệt chấn kinh.

Nàng không ngờ Công Minh Lan sẽ mời vị này.

Ai dám tranh giành Âm Dương Thần Quả từ tay hắn.

Vị sinh linh này nhìn giống như nhân tộc, chỉ là sau lưng mọc một đôi cánh mục nát.

Toàn thân hắn bao trùm tử khí, còn mang theo mùi vị tử thi thối nát, khiến cho người ta có chút buồn nôn.

Có điều ở đây đều là sinh linh Táng Thổ, nên cũng không cảm thấy có gì không thích hợp cả.

bọn họ nhìn về phía vị sinh linh này, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Là Khuyết Thiên, hắn ta là tuỳ tùng của vị chí tôn trẻ tuổi kia của Đoạ Vũ Tộc.”

“Là Khuyết Thiên, hắn lại đến tranh đoạt Âm Dương Thần Quả.”

“Thế này thì còn tranh đoạt cái gì nữa, hắn ta tuyệt đối có thể chấn áp quần hùng.”

Nhìn thấy vị sinh linh có tên gọi là Khuyết Thiên này, sắc mắt các cao thủ trẻ tuổi của Thiết Cốt nhất tộc, Thanh Quỷ nhất tộc xung quanh đều rất khó coi.

Khuyết Thiên này lai lịch rất lớn.

“Lần này vốn chỉ vì Âm Dương Thần Quả mà đến, không ngờ còn có thể gặp được sinh linh ngoại giới, tiểu chủ tuyệt đối rất thích huyết thực như thế này.” Ngữ khí của Khuyết Thiên tràn đầy sự lạnh lẽo.

Mi mắt của Quân Tiêu Dao khẽ giật một cái, nhưng cũng không tức giận.

Bởi vì trong mắt hắn, Khuyết Thiên này đã là một người chết rồi.

“Hắn là…” Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn Thương Nguyệt.

Sắc mặt của Thương Nguyệt khó coi, đáp: “Hắn tên là Khuyết Thiên, vốn là Hủ Cốt Tước, bàn về thực lực, hắn có thể xếp top 5 thế hệ trẻ tuổi ở Âm Minh Vực.”

“Điều này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là hắn là tuỳ tùng của Thánh tử Đoạ Vũ, cường giả trẻ tuổi của Đoạ Vũ Tộc.”

Nghe xong lời này, sắc mặt của Quân TIêu Dao bình thản, hỏi: “ Thánh tử Đoạ Vũ kia rất mạnh sao?”

“Rất mạnh, là một trong Thập Tiểu Vương.” Ngữ khí của Thương Nguyệt vô cùng nặng nề.

“Thập Tiểu Vương?” Quân Tiêu Dao lại nghe được một thông tin mới.

Thương Nguyệt giải thích: “Gọi là Thập Tiểu Vương, chính là mười vị vương giả trẻ tuổixuất chúng nhất trong Táng Thổ Thập Vực.”

“Nhiều năm qua đi, có rất nhiều thiên kiêu muốn khiêu chiến Vương giả chi vị của Thánh Tử Đoạ Vũ, cuối cùng đều bại rất thảm, không thể lay động địa vị Vương giả của hắn ta.”

Thương Nguyệt giải thích hai ba câu thì cũng đã biểu thị rõ ràng, Thánh tử Đoạ Thiên này mạnh như thế nào.

Tuyệt đối là đỉnh phong trong thế hệ trẻ tuổi của Vạn Cổ Táng Thổ.

Đặt ở ngoại giới thì chính là truyền nhân bất hủ đỉnh cấp nhất.

“Hơn nữa ngoài những điều đó, Đoạ Vũ Tộc sau lưng hắn cũng vô cùng hùng mạnh, Táng Hoàng của Đoạ Vũ Tộc cũng chính là vực chủ của Âm Minh Vực ta.”

Nghe giải thích xong, Quân Tiêu Dao cũng tính là hiểu rồi.

Một câu đơn giản, Đoạ Vũ Tộc chính là hoàng đế của Âm Minh Vực.

Bất kỳ tộc nhân nào của Đoạ Vũ Tộc đều có thể tung hoành trong Âm Minh Vực, không ai dám va chạm.

Mà Khuyết Thiên này, tuy không phải là tộc nhân của Đoạ Vũ Tộc, nhưng hắn lại là tuỳ tùng của vị Thánh tử Đoạ Vũ kia.

Cũng khó trách Thương Nguyệt để lộ ra biểu tình tuyệt vọng khó coi đến thế.

“Tỷ tỷ…” Sắc mặt Thương Tuyết trắng bệch.

Rất rõ ràng, có sự tham ra của Khuyết Thiên, cơ hội để người khác muốn có được Âm Dương Thần Quả sẽ cực kỳ thấp.

“Không sao, chúng ta còn có Cổ Trùng đại ca, hắn cũng là thiên kiêu đứng tóp 10 của Âm Minh Vực.” Thương Nguyệt an ủi.

Mà lúc này, sắc mặt của Cổ Trùng không được tự nhiên.

Trong ánh mắt lại có một tia sợ hãi.

Nếu như biết Khuyết Thiên sẽ đến, vậy thì hắn ta tuyệt đối sẽ không đến.

“Cổ Trùng, bại tướng dưới tay vậy mà cũng dám đến trước mặt ta sao?” Ánh mắt của Khuyết Thiên nhìn sang Cổ Trùng.

Đối với hắn ta mà nói, Quân Tiêu Dao đã là vật ở trong túi rồi, lúc nào cũng có thể thu được.

Hết chương 392.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 393. Hung thú có huyết mạch Cửu Anh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Khuyết Thiên, ngươi đừng có nói khó nghe như thế.” Tuy Cổ Trùng đang phản bác lại, nhưng mọi người đều có thể nghe được, khí thế của hắn điệu thấp thế nào.

Trong lòng Thương Nguyệt cũng thấp thỏm.

Khuyết Thiên không có cảm hứng gì đối với Cổ Trùng, hắn ta nhìn về phía Quân Tiêu Dao, nghĩ ngợi có nên chấn áp hắn hay không.

Mà lúc này, trong chỗ sâu của thung lũng lưu chuyển Âm Dương Nhị Khí, một cỗ ba động tản ra.

“Bỏ đi, hoàn thành nhiệm vụ của tiểu chủ, trước tiên tranh đoạt Âm Dương Thần Quả, đối phó với nhân tộc ngoại giới sau.” Khuyết Thiên thầm nghĩ.

Đám sinh linh Thiết Cốt nhất tộc, Thanh Quỷ Tộc... cùng nghĩ như vậy.

Âm Dương Thần Quả là quan trọng nhất.

“Thần Quả chi tranh bắt đầu rồi.” Lão giả Thương gia nói.

“Cổ Trùng đại ca, làm ơn.” Thương Nguyệt nói.

Lần này tiến vào Âm Dương Hồn Đàm có Thương Nguyệt, Quân Tiêu Dao và Cổ Trùng.

Còn Thương Tuyết do thân thể không tốt, không có cách nào tham gia tranh đoạt, chỉ có thể đợi ở bên ngoài.

Nếu như lần này không có được Âm Dương Thần Quả, vậy thì nàng ta cũng không đợi được lần kết quả sau nữa rồi.

Bởi vì Thương Nguyệt không biết thực lực thật sự của Quân Tiêu Dao cho nên cũng không có đem gánh nặng đặt lên người Quân Tiêu Dao.

Nhưng thực lực của Cổ Trùng nàng cũng có hiểu biết, cho dù là đối diện với Khuyết Thiên cũng có tư cách đối kháng.

“Ta.. sẽ cố gắng hết tức.” Cổ Trùng giả tạo nói.

So với sự bình tĩnh lúc ban đầu, bây giờ trong lòng Cổ Trùng có chút sợ hãi rồi.

Đám người Quân Tiêu Dao tiến vào bên trọng.

Thương Tuyết đợi ở bên ngoài quan chiến.

Cao thủ trẻ tuổi của Thiết Cốt nhất tộc và Thanh Quỷ Tộc cũng bắt đầu xuất phát.

Còn có Công Minh Lan và Khuyết Thiên cũng hành động rồi.

Trong chỗ sâu của thung lũng, có một thuỷ đàm rộng vạn trượng.

Cả thuỷ đàm giống như thái cực, phân chia rõ ràng thành hai khu vực trắng đen.

Mà ở giữa hai khu vực đó lại sinh ra một gốc thần thụ cao trăm trượng.

Đó chính là Âm Dương Thần Thụ.

Mà lúc này, trên Âm Dương Thần Thụ, trái cây đang được bao bọc bởi Âm Dương Nhị Khí đang đung đưa trên cành cây.

Những trái cây này một nửa màu đen một nửa màu trắng, nhìn rất kỳ dị, đếm qua cũng hơn 10 trái.

Bên ngoài Âm Dương Hồn Đàm, một đạo thân ảnh xuất hiện.

Những thiên kiêu Táng Thổ kia nhìn thấy Âm Dương Thần Quả trên Âm Dương Thần Thụ, trong mắt loé lên quang mang.

Âm Dương Thần Quả, có công hiệu nghịch thiên chuyển hoá sinh

tử.

Đối với sinh linh Táng Thổ mà nói, đây là sự mê hoặc khó có thể cự tuyệt.

“Thập Vương Thịnh Yến sắp bắt đầu, tiểu chủ cần mượn sự trợ giúp của Âm Dương Thần Quả, tăng thêm một tầng thứ mới, toàn bộ Âm Dương Thần Quả đều phải mang về.” Khuyết Thiên nghĩ trong lòng.

Tiểu chủ nhà hắn, thánh tử Đoạ Vũ tuy là thiên kiêu xếp thứ 1 của Âm Minh Vực.

Nhưng xếp cùng thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương, thánh tử Đoạ Vũ cũng không có gì đặc sắc, không đứng được ở vị trí thứ 5.

Lần Thập Vương thịnh yến này, thánh tử Đoạ Vũ vô cùng xem trọng, hắn muốn nâng cao vị trí xếp hạng của mình.

Vì thế, Âm Dương Thần Quả càng quang trọng hơn.

Một bên, thiên kiêu trẻ tuổi của Thiết Cốt nhất tộc và Thanh Quỷ Tộc cũng đến bên Âm Dương Hồn Đàm.

Nhưng bọn họ không có tiến vào, bởi vì Âm Dương Hồn Đàm này cũng không có đơn giản như thế.

Đám người Quân Tiêu Dao cũng đến rồi.

Nhìn thấy Âm Dương Thần Quả trên Âm Dương Thần Thụ, ánh mắt Quân Tiêu Dao loé lên.

Âm Dương Thần Quả kia quả thực bất phàm, tuy không phải là bất tử dược nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Đặc biệt là công hiệu đặc biệt của Âm Dương Thần Quả, thậm chí một vài bất tử dược cũng không thể sánh bằng.

“Ra tay thôi.” Quân Tiêu Dao không chút do dự, bước về phía trước.

Tốc độ của hắn rất nhanh, chớp mắt đã đến bên trong Âm Dương

Hồn Đàm.

“Công tử, đợi đã!” Thương Nguyệt biến sắc.

Nàng còn chưa có nói xong, Quân Tiêu Dao đã xông vào trong rồi.

Mà lúc này, trong Âm Dương Hồn Đàm giống như đang sục sôi.

Theo âm thanh ba la, một hung thú khủng bố có chín đầu trực tiếp hiện ra.

Đầu hung thú này cơ thể đầy lân giáp, có chín đầu, vừa giống đầu rắn lại giống đầu rồng, trong rất hung dữ.

Mà màu sắc của chín cái đầu cũng không giống nhau,

“Đây là… thái cổ hung thú, Cửu Anh?” Quân Tiêu Dao nhìn về hung thú phía trước, trong mắt loé quang mang.

“Không đúng, nó không thuần huyết, chỉ là có một tia huyết thống Cửu Anh mà thôi.” Quân Tiêu Dao nghĩ ra.

Thái cổ hung thú Cửu Anh thực sự, là sự tồn tại có thể tàn sát chân long, cực kỳ mạnh mẽ.

Mà đầu hung thú trước mắt, nhiều nhất chỉ có một tia huyết mạnh của Cửu Anh mà thôi.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao vẫn dứng yên một chỗ, nhưng sinh linh Táng Thổ xung quanh cười lạnh.

“Nhân tộc ngoại giới này bị doạ ngốc rồi à?”

“Đúng đó, hắn lẽ nào không nghĩ ra tại sao chúng ta lại không trực tiếp xong vào?”

Những sinh linh Táng Thổ này cho rằng Quân Tiêu Dao rất liều lĩnh.

“Thật là buồn cười.” Cổ Trùng cũng cười lạnh.

Chỉ có Thương Nguyệt và đám người Thương Tuyết đang quan chiến bên ngoài là sắc mặt mang theo sự lo lắng.

“Nhanh tránh ra!” Thương Nguyệt hét lớn.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Đầu hung thú hình thù giống Cửu Anh kia mở chín cái miệng ra.

Các loại năng lượng liệt diễm, hàn thuỷ, độc khí, ma lôi phun ra từ chín cái miệng của nó.

Khu vực mà Quân Tiêu Doa đang đứng, chớp mắt bị năng lượng khủng bố thôn phệ.

Nhìn thấy một màn này, sinh linh Táng Thổ có mặt tại đây đều lắc đầu.

Loại công kích trình độ này, cho dù là Thánh tử Đoạ Vũ cũng phải mất một lớp da.

Chứ đừng nói đến nhân tộc ngoại giới.

Bọn họ cho rằng, Quân Tiêu Dao đã chết rồi.

Thiên địa linh vật thông thường mà nói đều có yêu thú thủ hộ.

Âm Dương Thần Quả này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bên trong Âm Dương Hồn Đàm này lại có một đầu hung thú có một tia huyết mạch của Cửu Anh.

Một vài thế lực trong Âm Minh Vực đều biết chuyện đó.

Cũng bởi vì như thế, khi bọn họ vừa đến Âm Dương Hồn Đàm cũng không có tiến vào ngay bên trong mà đứng ngoài thám thính tình hình.

Mà Quân Tiêu Dao là khách đến từ ngoại giới, tự nhiên là không biết đến chuyện này.

Trước kia Thương Nguyệt cũng quên nói với hắn.

Bởi vì nàng với Quân Tiêu Dao hành động cùng nhau, ai ngờ Quân Tiêu Dao không nói lời nào đã trực tiếp xông vào.

Hết chương 393.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 394. Sức mạnh miễn dịch pháp lực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thương Nguyệt cũng không ngờ, Quân Tiêu Dao lại đột ngột tiến vào như thế.

Trên mặt Cổ Trùng cũng mang theo nụ vười lạnh, sự tình nhân tộc ngoại giới làm mất mặt hắn cũng coi như là hết rồi.

“Chậc chậc, sinh linh ngoại giới này thật là thảm, các ngươi xem hắn có thể toàn thây hay không?” Có sinh linh Táng Thổ nói.

“Nếu như có thể toàn thây, chôn vào trong đất, nói không chừng sau này còn có cơ hội trở thành đồng loại.” Thiên kiêu trẻ tuổi của Thiết Cốt nhất tộc lắc đầu nói.

“Đáng tiếc, vốn còn muốn chấn áp cho tiểu chủ bồi bổ nhục thân.” Khuyết Thiên nói.

Ngay lập tức, đôi cánh thối rữa trên lưng hắn rung lên, cuồng bạo quét về phía Âm Dương Thần Thụ.

Bây giờ Quân Tiêu Dao đang hấp thu sự chú ý của đầu hung thú kia, bọn họ tất nhiên phải nắm bắt cơ hội.

Thiên kiêu trẻ tuổi của Thiết Cốt nhất tộc và Thanh Quỷ Tộc cũng triển khai tốc độ, lướt tới Âm Dương Thần Thụ.

Thương Nguyệt nghiến răng mở miệng nói: “Cổ Trùng đại ca, làm phiền ngươi đi tranh đoạt Âm Dương Thần Quả kia.”

“Còn nàng thì sao?” Cổ Trùng hỏi.

“Ta đi xem vị công tử kia còn sống hay không.” Thương Nguyệt quay người nói.

Rõ ràng biết sẽ nguy hiểm như vậy, nhưng Thương Nguyệt cũng

hạ quyết tâm rồi.

Có thể gặp gỡ vài ngày, nàng cũng không biết rằng bản thân đã sinh ra hảo cảm với Quân Tiêu Dao.

“Nàng…” Cổ Trùng tức giận.

Nhân tộc ngoại giới kia đều chết rồi, Thương Nguyệt vẫn còn lưu luyến.

Khi Thương Nguyệt lướt đến, đầu hung thú kia cũng nhìn chằm chằm vào Thương Nguyệt.

Trong con ngươi bắn ra tia hung quang.

Sắc mặt của Thương Nguyệt càng trắng bệch, song nàng cũng không lùi bước.

Sống phải thấy người chết phải thấy xác.

Mà vào lúc này, một đạo âm thanh từ trong phiến liệt hoả độc khí ma lôi kia truyền ra.

“Tốt cho một đầu súc sinh, có một tia huyết mạch của Cửu Anh mà đã dám hỗn xược rồi.”

Theo âm thanh đó truyền ra, thân ảnh của Quân Tiêu Dao xuất hiện, giẫm trên không gian liệt diễm độc khí bước ra.

Tất cả các năng lượng liệt diễm, hàn thuỷ, độc khí, ma lôi đều cách Quân Tiêu Dao một trượng, vô thanh vô thức bị chôn vùi trong hư không.

Quân Tiêu Dao triển khai chính là năng lực của Pháp Lực Miễn Dịch.

Vạn Pháp Bất Triêm!

Đầu hung thú này phun ra tất cả năng lượng đều không có cách nào làm Quân Tiêu Dao bị thương.

“Công tử, ngươi…” Cả người Thương Nguyệt khựng lại, có chút

không tin vào đôi mắt của bản thân.

Cho dù Thánh tử Đoạ Vũ gặp phải loại công kích trình độ này cũng phải mất một lớp da.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại khoanh tay mà ra, điềm nhiên vô cùng, bạch sam trên người cũng không có chút bẩn nào.

Điều này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng.

“Điều này làm sao có thể.”

Sinh linh Táng Thổ đang đi tranh đoạt Âm Dương Thần Quả nhìn thấy một màn này cũng mở to mắt.

Cổ Trùng cũng dại ra.

Hắn không ngờ rằng Quân Tiêu Dao không những có thể chống đỡ loại công kích không bố này.

Thậm chí ngay cả áo cũng không một vết xước.

Đây rốt cuộc là chuyện gì, bọn họ nhất thời cũng không thể hiểu nổi.

Mà càng làm cho đám sinh linh Táng Thổ chấn kinh hơn còn ở phía sau.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất ra một quyền.

Quyền phong kinh thế, khí huyết cuồn cuộn!

Một quyền trăm triệu cân thần lực xuất ra, hư không gợn sóng, khí bạo khủng bố phát ra như tiếng ấm rền vang!

Ầm!

Một quyền xuất ra, cơ thể của đầu hung thú này xuất hiện một huyết động cực lớn, cơ hồ nát tim.

Quân Tiêu Dao lại lấy tay làm kiếm, quyền phong chuyển hoá thành kiếm mang.

Một chỉ xuất ra, kiếm mang toé ra, xung quanh hiển hoá cảnh tượng quần tiên vẫn lạc khủng bố!

Đây chính là Lục Tiên Kiếm Quyết của Quân gia.

Vù !Vù !Vù !Vù !Vù !…

Từng đầu của hung thú bị kiếm mang chém qua.

Hung thú vốn là có chín đầu, lúc này lại… trực tiếp bị chém sạch rồi !

Chính là bị chém sạch đầu rồi.

Đám sinh linh Táng Thổ nhìn thấy một màn này đều sắp ngạt thở rồi.

Song, bọn họ hình như cũng không cần phải hô hấp.

Nhưng điều không cần hoài nghi là, biểu hiện của Quân Tiêu Dao đã triệt để khiến bọn họ chấn kinh, tinh thần run rẩy.

Sắc mặt của Cổ Trùng cực kỳ không được tự nhiên.

Mà sắc mặt của hai người Khuyết Thiên và Công Minh Lan đều lộ ra biểu tình kinh ngạc không thôi.

“Sinh linh ngoại giới này hình như không có đơn giản như vậy.” Khuyết Thiên lẩm bẩm.

Hắn cũng không phải đồ ngốc, hiện tại Quân Tiêu Dao triển khai ra loại áp bách đó thậm chí còn mạnh hơn cả Thánh tử Đoạ Vũ.

Có điều nghĩ đến Thánh tử Đoạ Vũ và Đoạ Vũ Tộc sau lưng, Khuyết Thiên cũng yên tâm phần nào.

Nhân tốc ngoại giới này, nếu như hiểu chuyện thì vẫn nên ngoan ngoãn bị bắt thì hơn.

Quân Tiêu Dao hai chiêu diệt sát hung thú, không lãng phí chút sức lực nào.

Thương Nguyệt một bên vẫn đờ người ra, khuôn mặt thất thần

vẫn chưa hồi tỉnh lại.

Còn Thương Tuyết đang quan chiến ở bên ngoài đang nắm chặt bàn tay.

“Vị công tử ngoại giới này không bình thường.” Trưởng lão Thương gia đều ngạc nhiên, hiển nhiên trong lòng cũng chấn động rồi.

“Đừng ngẩn người ra nữa, đi lấy Âm Dương Thần Quả thôi.” Quân Tiêu Dao nhìn thấy Thương Nguyệt đang ngẩn người, nhẹ giọng nói.

Thương Nguyệt không mang nguy hiểm qua xem hắn sống hay chết, làm cho sự thờ ơ của Quân Tiêu Dao có chút dãn ra.

“Ừ, ừ, được.” Thương Nguyệt tỉnh táo lại, kích động không nói lên lời.

Nàng bây giờ cũng được tính là sơ bộ biết được thực lực thật sự của Quân Tiêu Dao.

“Chả trách công tử trực tiếp ra tay, thì ra là không phải ngu xuẩn, mà căn bản là không cần thiết phải cẩn thận.” Trong lòng Thương Nguyệt cảm thán.

Những sinh linh Táng Thổ kia lúc trước còn chế giễu Quân Tiêu Dao, cho rằng hắn ra dại dột ngu xuẩn.

Kết quả bây giờ quê vl.

Quân Tiêu Dao người ta căn bản là không để ý đến loại nguy hiểm hiểm trình độ này.

Quân Tiêu Dao dẫn theo Thương Nguyệt, trực tiếp lướt đến Âm Dương Thần Thụ.

Lúc này, một vài vị thiên kiêu của Thanh Quỷ Tộc đột nhiên vậy quanh.

Tộc này thích ăn nhục thân khí huyết.

Mà vừa nãy Quân Tiêu Dao xuất ra một quyền, bạo phát ra khí huyết cuồn cuộn, khiến cho bọn họ không thể áp chế được khát vọng của bản thân.

Trong mắt Thanh Quỷ Tộc Quân Tiêu Dao chính là một gốc huyết nhục bảo dược, thậm chí còn có sức hấp dẫn hơn cả Âm Dương Thần Quả.

“Nhân tộc ngoại giới, chúng ra biết ngươi rất mạnh, nhưng đây là Táng Thổ, không phải là nơi ngươi có thể ngang ngược.”

Những vị thiên kiêu Thanh Quỷ Tộc này khí tức đều rất mạnh, đạt đến Thần Hoả Cảnh.

Nhưng mà Quân Tiêu Dao ngay cả nhìn một cái cũng không thèm nhìn, tuỳ tay xuất ra một chưởng.

Hết chương 394.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 395. Quân Tiêu Dao hiển uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một chưởng đi qua giống như phá vỡ chư thiên tinh hà!

Vù !Vù !Vù !

Một vài vị thiên kiêu Thanh Quỷ Tộc thực lực cường đại thậm chí ngay cả chiêu thức cũng không kịp thi triển ra.

Trực tiếp bị Quân Tiêu Dao vỗ chết.

Tất cả thiên kiêu Táng Thổ có mặt ở đây đều đổ mồ hôi đầu, sắc mặt đại biến như gặp đại địch vậy!

Loại cảm giác này, giống như một con giun dế thấp kém phút chốc biến thành thần cao cao tại thượng!

Ở trước mặt thần, bọn họ những thiên kiêu Táng Thổ này không khác gì giun dế!

Thiên kiêu cảu Thiết Cốt nhất tộc, còn có Công Minh gia, bao gồm cả đám người Công Minh Lan nhìn thấy cảnh tượng này đều đổ mồ hôi đầu, trong lòng chấn động kịch liệt.

“Nhân loại ngoại giới này sao lại mạnh như thế?” Công Minh Lan ngữ khí run rẩy.

Hắn lúc trước còn chế giễu Thương Nguyệt lại mang theo một nhân loại ngoại giới Thông Thiên Cảnh đến.

Thậm chí hắn còn nói, Quân Tiêu Dao sợ rằng sẽ ngay lập tức bị sinh linh Táng Thổ cắn xé.

Kết quả bây giờ bị chém giết đều là sinh linh Táng Thổ.

Sắc mặt của Khuyết Thiên cũng có chút không được tự nhiên.

Tuy hắn là thiên kiêu trẻ tuổi top 10 của Âm Minh Vực, nhưng bây

giờ đối diện với Quân Tiêu Dao, hắn cảm thấy giống như đang đối diện với một vị Thần Vương vô địch vậy.

Mà lúc này, sinh linh của Thiết Cốt nhất tộc cũng ra tay rồi.

“Sinh linh ngoại giới, thật là ngông cuồng, để ra xem thử ngươi có mấy phần bản lĩnh!” Một vị tráng hán trong Thiết Cốt nhất tốc xuất ra một quyền.

Cở thể hắn ta lấp lánh quang mang của kim loại, nhìn rất kiên cố và rắn chắc.

Thiết Cốt nhất tốc tự nhiên không ngốc, nhưng mà bọn họ có lòng tin với bản thân mình.

Năng lực sát phạt của Thiết Cốt nhất tốc có thể không phải mạnh nhất.

Nhưng năng lực phòng ngự và bảo mệnh tuyệt đối là số một.

Nhục thân của bọn họ kiên cố vững trãi như thần binh.

Cho nên bọn họ mới dám xuất thủ thăm dò Quân Tiêu Dao.

Cho dù không địch lại, ít nhất Quân Tiêu Dao cũng không thể giết chết được bọn họ.

Nhìn thấy Thiết Cốt nhất tộc ra tay, sắc mặt của Quân Tiêu Dao không có chút biến đổi.

Hắn vẫn không gấp gáp, xuất ra một quyền.

So nhục thân, từ khi Quân Tiêu Dao sinh ra đến nay cũng chưa từng sợ bất kỳ ai.

Ầm!

Kim sắc khí huyết cuồn cuộn như nước biển tuôn trào.

Trăm triệu cân thần lực theo thể hồn cường hãn của Hoang Cổ Thánh Thể chấn áp mà ra.

Ầm!

Quân Tiêu Dao một quyền siêu thần!

Khi tráng hán của Thiết Cốt nhất tộc phản ứng lại, hắn ta phát hiện ngực của bản thân đã bị quyền phong của Quân Tiêu Dao đấm thủng.

Cả một ngực xuất hiện một cái hố lớn.

Có điều bởi vì thể chất đặc biệt của Thiết Cốt nhất tộc bọn họ nên không có chảy máu, chỉ cso một cái động to màu đen.

“Điều này…không thể nào… ta là…Thiết Cốt nhất tộc.”

Tráng hán của Thiết Cốt nhất tộc hai mắt mở to, hoàn toàn không thể tin nổi.

Nhục thân của bọn họ có thể so với thần binh lợi khí, thuỷ hoả bất xâm, đao thương bất nhập.

Bây giờ lại bị Quân Tiêu Dao một quyền xuyên thủng.

Quân Tiêu Dao một chưởng vỗ qua.

Đầu của vị tráng hán lập tức bay ra giống như một quả bóng vậy.

Quân Tiêu Dao lại tiếp tục xuất chưởng, mạnh mẽ vô cùng, đánh tan vô số sinh linh trẻ tuổi của Thiết Cốt nhất tộc.

Loại cảnh tượng này quá kinh khủng rồi.

Thiết Cốt nhất tộc được xưng là nhục thân phòng ngự vô song, ở trước mặt Quân Tiêu Dao giống như là một con hổ giấy vậy, một chưởng là vỡ nát.

“Đây…sinh linh ngoại giới này, là hậu duệ chân long sao?” Một vị sinh linh Táng Thổ lắp ba lắp bắp nói.

Trong mắt bọn họ, e rằng chỉ có chân long ấu tử mới có nhục thân chi lực khủng bố như thế.

“Quá khủng bố rồi, chả trách có thể tiến vào Táng Thổ, quả thật quá khủng bố.” Những sinh linh còn lại rùng mình.

Bọn họ mới bắt đầu còn xem thường Quân Tiêu Dao, thậm chí một vài sinh linh còn đem Quân Tiêu Dao biến thành huyết nhục bảo dược.

Mà hiện tại, sợ rằng không có ai dám đánh chú ý lên người Quân Tiêu Dao.

Bên ngoài Âm Dương Hồn Đàm, trưởng lão của Thanh Quỷ Tộc và Thiết Cốt nhất tộc tức giận rồi, không nhìn được muốn ra tay.

Nhưng lại bị trưởng lão của Thương gia chặn lại.

“Các ngươi lẽ nào muốn phá vỡ hẹn ước, thiên kiêu tiến vào Âm Dương Hồn Đàm sinh tử do trời, vẫn lạc là điều rất bình thường.”

Trưởng lão của Thương gia ra tay giúp đỡ cũng không phải hoàn toàn vì Quân Tiêu Dao.

Chủ yếu là vì Quân Tiêu Dao có thể lấy được Âm Dương Thần Quả.

Như vậy Thương Tuyết được cứu rồi.

Âm Sát Thể nếu như trưởng thành, thành tựu thấp nhất cũng là một vị Thánh nhân, thậm chí có thể còn mạnh hơn nữa.

Trưởng lão hai tộc Thiết - Thanh không nói lên lời.

Mà ở bên trong Âm Dương Hồn Đàm, chỉ còn lại những thiên kiêu của Công Minh Gia, Khuyết Thiên, còn có Quân Tiêu Dao, Thương Nguyệt và Cổ Trùng.

Còn những sinh linh Táng Thổ khác đều không có thực lực gì, chỉ dám nhìn từ xa, căn bản không dám tham gia tranh đoạt.

“Ngươi muốn hiến ra cho tiểu chủ nhà ngươi làm huyết thực?” Ngữ khí của Quân Tiêu Dao có chút đùa cợt nhìn Khuyết Thiên.

Sắc mặt Khuyết Thiên trầm xuống.

Hắn cũng biết Quân Tiêu Dao rất mạnh, hơn nữa hạ thủ căn bản không có chút lưu tình.

“Sinh linh ngoại giới, ngươi ở ngoại giới rất có phong quang, có khả năng là truyền nhân của bất hủ thế lực.”

“Nhưng ở đây là Âm Minh Vực cảu Vạn Cổ Táng Thổ, Đoạ Vũ Tộc là hoàng đế ở đây, mà thiểu chủ nhà ta chính là thiên kiêu mạnh nhất của Đoạ Vũ Tộc.”

“Ngươi có nghĩ đến chuyện làm kẻ địch của tiểu chủ nhà ta sẽ có kết cục như thế nào chưa?”

Ngữ khi của Khuyết Thiên trầm ổn, bộ dạng không hề sợ hãi.

“Người đây là chó cậy gần nhà sao?” Quân Tiêu Dao cười lên.

Điều này làm cho ánh mắt của Khuyết Thiên loé lên sát quang, nhưng hắn lại có chút kiêng dè Quân Tiêu Dao, không dám đơn độc ra tay.

“Các ngươi còn nhìn cái gì, lẽ nào muốn một sinh linh ngoại giới lấy được Âm Dương Thần Quả hay sao?” Khuyết Thiên lạnh giọng nói.

“Không sai, cơ duyên của Táng Thổ không thể bị sinh linh ngoại giới cướp đi!”

Thiên kiêu của Công Minh Gia và Công Minh Lan cũng xuất thủ.

“Cổ Trùng, còn ngươi thì sao?” Khuyết Thiên nhìn về phía Cổ Trùng.

Cổ Trùng tuy là bại tướng dưới tay hắn nhưng cũng là một phần sức mạnh.

Sắc mặt của Cổ Trùng biến ảo.

Hết chương 395.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 396. Một người đấu với tất cả!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hành động trước kia của hắn đã tính là triệt để kết thù với Quân Tiêu Dao.

Trong lòng bất an chi bằng nhân cơ hội này liên hợp với người khác, triệt để tiêu diệt Quân Tiêu Dao.

Hắn cũng quyết định ra tay rồi, bắt đầu tích tụ chiêu thức.

“Cổ Trùng, ngươi!”

Hai mắt Thương Nguyệt mở to, không thể tin nổi vào giây phút quan trọng Cổ Trùng lại phản bội.

“Thương Nguyệt, đây là Táng Thổ, không thể để một nhân tộc ngoại giới ngang ngược!” Cổ Trùng hiên ngang nói.

Nhưng suy cho cùng vẫn là đố kỵ Quân Tiêu Dao.

“Ta đúng là có mắt như mù!” Thương Nguyệt tức giận nói.

Một đám sinh linh Táng Thổ đồng loạt ra tay.

Phía sau Khuyết Thiên, đôi cánh mục nát đó chấn động, nháy mắt hắc triều dũng động.

Một phiến hắc triều bao quanh thân thể thối nát trào ra.

Đây là một loại thiên phú thần thông của Hủ Cốt Tước của hắn, Hủ Thi Chi Triều.

Bất cứ sinh linh nào nhiễm phải cơ thể đều sẽ trở nên mục nát.

Nếu như tiến vào Hủ Thi Chi Triều nhất định sẽ chết không nghi ngờ.

Khuyết Thiên xuất ra chiêu thức áp hòm của mình, hiển nhiên

cũng biểu đạt rõ hắn cực kỳ kiêng dè Quân Tiêu Dao.

Cổ Trùng cũng đồng dạng xuất toàn lực.

Hắn ngưng kết một phương hắc ám ấn kết, dường như có vô số oan hồn quấn quanh.

Đây cũng là bản thể của hắn, thiên phú thần thông của Quỷ Hiêu, Oán Linh Ấn.

Nhìn thấy những chiêu thức cường đại đó, sắc mặt của Thương Nguyệt trắng bệch như giấy.

“Đứng sau lưng ta.” Quân Tiêu Dao khoanh hai tay, thậm chí ý tứ muốn xuất chiêu cũng không có.

Thương Nguyệt nghiến răng, đứng sau Quân Tiêu Dao.

Không biết tại sao, nhìn thấy bóng lưng bạch y phía trước, Thương Nguyệt đang trong lòng bất an lại bình tĩnh lại.

Giống như bóng lưng này có thể thay nàng chặn đứng rất cả phong ba bão táp vậy.

Đây là cảm giác an toàn, tràn đầy sự an toàn!

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao ngay cả ý tứ xuất chiêu cũng không muốn, ánh mắt của Khuyết Thiên loé sang nói.

“Sinh linh ngoại giới này triệt để buông bỏ rồi?”

Ầm!

Các loại chiêu thức như dòng nước lũ nhấn chìm thân hình của Quân Tiêu Dao và Thương Nguyệt.

“Tỷ tỷ, công tử!” Thương Tuyết đang quan chiến bên ngoài lo lắng không thôi.

“Cuối cùng cũng chết rồi, đáng tiếc, nữ nhân Thương Nguyệt ngu xuẩn đó.” Cổ Trùng cười lạnh nói.

Pháp lực khủng bố như thủy triều cuốn đi tất cả.

Đây là nhất kích hợp lực của đám người Khuyết Thiên, cho dù là cao thủ Hỏa Thần Cảnh đại viên mãn cũng không thể tùy ý va chạm.
Nhưng mà cảnh tượng tiếp theo khiến cho đầu óc của đám người Khuyết Thiên ngắn lại.
Chỉ thấy sau khi pháp lực tản đi, Quân Tiêu Dao vẫn đứng yên tại chỗ, bạch y không nhiễm một chút bụi nào, cả người điềm đạm đứng đó.
Hắn ngay cả một ngón tay cũng không động.
"Là ta đang hoa mắt phải không, sinh linh ngoại giới này tại sao lại không bị gì?" Công Minh Lan dụi mắt
"Làm sao có thể, lẽ nào hắn dùng chiêu thức phòng ngự gì?" Cổ Trùng cũng kêu lên, không tin vào mắt mình.
"Không có khả năng, hắn không hề có cử động gì, cũng không có mang ra bất kỳ phòng ngự pháp bảo nào." Khuyết Thiên khuôn mặt xám xịt nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.
Một màn này quá quỷ dị rồi, làm cho đám người Khuyết Thiên không thể hiểu nổi.
Không chỉ bọn hắn, Thương Nguyệt đứng phía sau Quân Tiêu Dao cũng cứng đơ người.
"Công kích vừa rồi khi đến gần công tử lại biến mất rồi" Thương Nguyệt cũng không thể hiểu nổi.
Nàng chỉ cảm thấy Quân Tiêu Dao quá thần bí rồi, các loại thủ đoạn làm cho nàng ta mở rộng tầm mắt.
"Chỉ như thế?" Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.
Cho dù hắn chỉ đứng không động đậy, đám người Khuyết Thiên còn phải đánh thêm trận nữa mới có thể phá vỡ Pháp Lực Miễn Dịch của hắn.
Có điều Quân Tiêu Dao cũng không chần chừ thêm nữa rồi
Hắn lấy ra găng tay Diệt Bá Thánh Vương đeo trên tay trái.
Sau đó xuất ra một quyền.
Đám người Công Minh Lan của Công Minh Gia cơ thể đều bị Quân Tiêu Dao đánh nổ, xương cốt bay đầy trời.
Tiếp theo, ánh mắt của Quân Tiêu Dao khóa chặt Cổ Trùng.
Cổ Trùng sợ như người mất hồn, ngay cả Âm Dương Thần Quả cũng không muốn tranh cướp nữa.
Quân Tiêu Dao lại xuất ra một quyền như cũ.
"Không!"
Cổ Trùng rên lên một tiếng thảm thiết, sau đó trực tiếp bị Quân Tiêu Dao đánh nổ.

Trong vài hô hấp chỉ còn mỗi một người Khuyết Thiên.
Mà Khuyết Thiên lúc này sớm đã không còn bộ mặt kiêu căng như trước nữa, chỉ còn bộ dạng run rẩy sợ sệt mà thôi.
Trước mặt thủ đoạn độc ác quả quyết của nhân tộc ngoại giới này, sao lại có cảm giác còn tàn nhẫn hơn sinh linh Táng Thổ bọn hắn.
"Ngươi...ngươi muốn làm gì, ta là tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ, nếu như giết ta, thì ngươi..."
Khuyết Thiên còn chưa nói xong, Quân Tiêu Dao đã một chưởng đập qua.
"Ồn ào!"
"Công tử, tạm thời đừng..." Thương Nguyệt vừa muốn khuyên nhủ.
Kết quả bùm một tiếng, đầu của Khuyết Thiên trực tiếp nổ tung, chết không toàn thây, một chút phản kháng cũng không có.
"Điều này..." Thương Nguyệt cau màu.
Nàng không cảm thấy vui chút nào khi Quân Tiêu Dao giết Khuyết Thiên.
Quân Tiêu Dao nếu như chỉ tranh đoạt vài quả Âm Dương Thần Quả thôi còn chưa có đắc tội với Thánh tử Đọa Vũ.
Nhưng bây giờ, Quân Tiêu Dao trực tiếp giết chết tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ.
Vậy thì to chuyện rồi.
Dựa vào tính cách của Thánh tử Đọa Vũ, chắc chắn sẽ không để yên.
Không phải là Thánh tử Đọa Vũ coi trọng Khuyết Thiên, mà là bởi vì đánh chõ phải nhìn mặt chủ.
"Công tử, lần này chúng ta gặp phiến phức lớn rồi. Thương Nguyệt cắn môi
“Ngươi đang nói đến Thánh tử Đọa Vũ sao, không cần để ý đến hắn.” Quân Tiêu Dao bình thản nói.
Hắn bước về phía trước, đến trước Âm Dương Thần Thụ, hái xuống hơn chục Âm Dương Thần Quả.
“Công tử, thực lực của ngươi có lẽ là rất mạng, thậm chí không yếu hơn Thánh tử Đọa Vũ, nhưng sau lưng Thánh tử Đọa Vũ lại là Đọa Vũ Tộc, còn có tồn tại Táng Hoàng.”
Nàng nói nhiều như vậy cũng là vì lo lắng cho Quân Tiêu Dao.
“So bối cảnh thế lực sao?”
Quân Tiêu Dao nói lên, không nhịn được mà cười một tiếng.
Việc này nếu như truyền về tiên vực, tuyệt đối sẽ trở thành trò cười.
Lại có người dám so bối cảnh thế lực với Quân Tiêu Dao.

Điều này đúng là múa rìu qua mắt thợ, thật là buồn cười.
Bản thân là thiếu chủ của hai đại Hoang Cổ Thế Gia, Thánh tử Đọa Vũ hắn là cái rắm gì.
Công tử, ngươi còn cười." Thương Nguyệt có chút không hiểu, Quân Tiêu Dao tại sao lại coi nhẹ như thế được chứ.

Hết chương 396.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 397. Quét ngang tất cả, diệt sát toàn bộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho dù hắn có thể là truyền nhân của thế lực bất hủ ngoại giới, nhưng cường long không trấn áp được địa xà, Đọa Vũ tộc chính là chúa tể của Âm Minh Vực.

"Đừng lo lắng, Đọa Vũ tộc kia muốn tìm chết thì cứ đến tìm ta." Quân Tiêu Dao cầm một quả Âm Dương Thần Quả trong tay, ngữ khí bình thản.

Thương Nguyệt lúc này thật sự không nói lên lời.

Khí chất của Quân Tiêu Dao như chư tiên, nhưng lời nói ra lại có bá khí như bậc đế vương vậy.

Đây cũng không phải là cố ý, mà là một loại khí hồn bá đạo trời sinh.

Loại cảm giác này, càng làm cho ánh mắt của Thương Nguyệt rung động.

Dù Quân Tiêu Dao nói ra là lời này là thật hay giả, nhưng lúc này Thương Nguyệt nhìn Quân Tiêu Dao lại thêm vài phần hấp dẫn.

Mà bên ngoài Âm Dương hồn Đàm, một đám trưởng lão thế lực của Âm Minh Vực đều đứng đờ người ra.

Vô số thiên kiêu thế lực của bọn họ bị Quân Tiêu Dao diệt sát rồi.

Không những thế, tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ là Khuyết Thiên cũng bị giết rồi.

Tin tức này nếu như truyền ra ngoài sẽ làm chấn động cả Âm Minh vực.

Chết một Khuyết Thiên không phải là vấn đề gì to tát.

Nhưng Khuyết Thiên này lại có thân phận mẫn cảm, là người của Thánh tử Đọa Vũ.

Giết tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ, đây là một tin tức lớn, sẽ khiến cho rất nhiều người kinh ngạc.

"Sinh linh ngoại giới này, chắc chắn sẽ phải chết."

"Hừ, dám giết sinh linh của Thiết Cốt nhất tộc ta, để ta xem xem kết cục của hắn sẽ thảm đến mức nào."

Thiết Cốt nhất tộc, Thanh Quỷ tộc, còn có người của Công Minh gia đều lạnh giọng nói.

Trước đó, lúc bọn họ chuẩn bị động thủ thì bị trưởng lão của Thương gia ngăn lại.

Hiện tại, bọn họ cũng không vội đối phó với Quân Tiêu Dao.

Bởi vì Quân Tiêu Dao chắc chắn sẽ chết trong tay của Thánh tử Đọa Vũ rồi, mà còn chết rất thảm.

Cho nên hiện tại bọn họ cũng không vội vàng muốn tính sổ với hắn.

"Ha ha, Thương gia các ngươi, dám cùng đội với sinh linh ngoại giới này, đến khi đó đợi Thánh tử Đọa Vũ diệt môn đi."

Trưởng lão của Công Minh gia ngữ khí lạnh lẽo, mang theo một tia cười lạnh nhìn về phía trưởng lão của Thương gia.

Thương gia nếu như bị diệt, vậy thì chỗ tốt tất nhiên sẽ là của Công Minh gia rồi.

Nghe thấy lời này, sắc mặt của trưởng lão Thương gia rất khó coi.

Mà trong Âm Dương Hồn Đàm, sau khi lấy xong Âm Dương Thần Quả, Quân Tiêu Dao cùng Thương Nguyệt liền đi ra ngoài.

Đám sinh linh Táng Thổ xung quanh đều nhìn Quân Tiêu Dao giống như đang nhìn một người chết.

Tuy rằng nghe thấy những lời nghị luận đó nhưng Quân Tiêu Dao lại không hề để ý.

"Chúng ta cứ rời khỏi đây trước đi." Hắn lên tiếng.

Thương Nguyệt khẽ gật đầu.

Bọn họ ngồi trên Cổ Lâu Cự Điểu, trực tiếp rời đi.

Các thế lực khác cũng lần lượt rời đi, bọn họ phải truyền tin tức ở đây ra ngoài.

Không cần nghĩ cũng biết, chẳng đến vài ngày, Âm Minh Vực sẽ có một màn kịch hay xảy ra.

Tính cách của Thánh tử Đọa Vũ rất tàn bạo độc ác, cho dù là vì thể diện của bản thân hay là vì tùy tên tùy tùng kia thì chắc chắn hắn ta cũng sẽ không tha cho Quân Tiêu Dao.

Thân là một trong Thập Tiểu Vương, ở Âm Minh Vực còn chưa có ai dám khiêu chiến uy nghiêm của hắn ta.

"Thánh tử Đọa Vũ, Đọa Vũ tộc, các người tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, đừng có trêu tức bản thần tử, nếu không..."

"Bản thần tử sẽ diệt tộc các ngươi."

Tuy nói Vạn Cổ Táng Thổ không phải là địa bàn của Quân gia.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng Quân gia không có chút uy hiếp nào trong Vạn Cổ Táng Thổ.

Quân gia thân là thế lực bất hủ ở đỉnh cao nhất.

Nếu như Đọa Vũ tộc thật sự ỷ mạnh hiếp yếu, chọc tức Quân Tiêu Dao.

Vậy thì cho dù Đọa Vũ tộc là thế lực bản thổ của Vạn Cổ Táng Thổ, Quân gia cũng dám giết vào.

Đây cũng là sức mạnh của Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa, Khương Đạo Hư còn cho hắn rất nhiều bảo vật.

Vậy nên hắn cũng chẳng có gì phải e ngại.

Đợi hắn hồi thần lại, liền cảm thấy có một đôi mắt sáng rõ nhìn chằm chằm mình.

Đôi tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết, đều dang dùng đôi mắt u lam kiều mị nhìn hắn như đang nhìn bảo vật vậy.

Ở trong mắt đôi tỷ muội này, Quân Tiêu Dao chẳng khác nào nam tử bảo bối.

Dung mạo tuấn tú tuyệt đại, thân phận thần bí bất phàm, thực lực mạnh kinh người.

Loại thủ đoạn thần thông có thể miễn dịch pháp lực kia là thứ mà các nàng chưa từng nghe thấy cũng chưa từng nhìn thấy.

Hơn nữa, vừa nãy, Quân Tiêu Dao đại triển thần uy, một tay quét ngang tất cả kẻ địch.

Loại đại khí phách này, các nàng chưa từng nhìn thấy ở trên người nam tử khác.

Chỉ có Quân Tiêu Dao mới có sự bá khí vô địch này.

Vì vậy, hai cô gái nhỏ này đều có chút đê mê.

Tuy chưa đến mức trực tiếp ngã vào vòng tay của Quân Tiêu Dao nhưng chí ít cũng đã có chút hảo cảm rồi.

“Âm Dương Thần Quả đã có rồi, ta cũng phải tìm một nơi luyện hóa.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau khi luyện hóa xong hắn mới có thể thoải mái tìm kiếm trong Táng Thổ.

“Nếu như công tử không chê, vậy thì đến Thương gia ta đi, công tử có thể yên tâm luyện hóa.” Thương Nguyệt nói.

“Đúng đó, công tử yên tâm đến nhà ta đi.” Thương Tuyết gõ nhẹ đầu mình.

Quân Tiêu Dao gật đầu.

Mà trong ánh mắt của trưởng lão Thương gia bên cạnh lại có chút do dự.

Bọn họ còn nhớ lời mà Công Minh gia vừa nói.

Nếu như Thương gia có bất cứ quan hệ gì với Quân Tiêu Dao.

Đến khi Thánh tử Đọa Vũ đến tính sổ, e rằng Thương gia cũng sẽ bị liên lụy.

Có điều là hiện tại Âm Dương Thần Quả là do Quân Tiêu Dao đoạt về, bọn họ cũng không biết nên nói gì.

Nơi ở của Thương gia nằm ở trong một tòa cổ thành của Âm Minh Vực, được gọi là Bạch Vọng thành.

Không đến mấy ngày, Quân Tiêu Dao đã nhìn thấy Bạch Vọng thành rồi.

Đó là một tòa cổ thành được bao phủ bởi khí tức hoang vu.

Không giống như những thành trì phồn hoa của Tiên Vực.

Thành trì trong Táng Thổ đa số đều có chút hoang vu cũ nát, được bao phủ bởi khí tức cổ lão, giống như một tòa thành bị lãng quên vậy.

Sinh linh Tánh Thổ trong tòa thành này cũng không nhiều.

Số lượng cũng không thể nào được phồn thịnh như Tiên Vực.

Dưới sự dẫn dắt của Thương Nguyệt và Thương Tuyết, Quân Tiêu Dao tiến vào Bạch Vọng thành.

Một thân khí huyết tràn đầy sức sống của hắn, như một ngọn đèn sáng, hấp dẫn vô số sự chú ý của sinh linh Táng Thổ xung quanh cổ thành.

Có điều, nhìn thấy tỷ muội Thương gia, những sinh linh Táng Thổ đó cũng không dám mạo phạm.

Hết chương 397.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 398. Thương gia của Bạch Vọng thành

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Thật là hiếm thấy, tỷ muội Thương gia lại dẫn về một sinh linh ngoại giới".

"Đúng rồi, huyệt nhục thật tươi ngon."

"Nếu như không có sự bảo hộ của tỷ muội Thương gia, thiếu niên Nhân tộc kia sớm đã bị một vài sinh linh nuốt sống rồi. "

"Tất nhiên, ngươi không nhìn thấy Nhân tộc ngoại giới kia anh tuấn như thế nào à, e rằng sẽ bị tỷ muội Thương gia độc chiếm. "

"Đáng giận, ta cũng muốn ăn cơm của tỷ muội Thương gia!"

"Thôi dẹp đi, cái này phải xem mặt ...."

Chuyện ở Âm Dương Hồn Đàm còn chưa được truyện bá rộng rãi.

Cho nên bọn chúng không biết năng lực của Quân Tiêu Dao, còn cho rằng Quân Tiêu Dao chỉ là một tên tiểu bạch kiểm được tỷ muội Thương gia bao thầu.

Tiếp đó, tỷ muội Thương gia dẫn theo Quân Tiêu Dao về Thương gia.

Thương gia là bá chủ của Bạch Vọng thành, nằm ở vị trí trung tâm của Bạch Vọng thành

Tỷ muội Thương gia dẫn theo một sinh linh ngoại giới đi về cũng làm dấy lên bạo động trong gia tộc.

Ngay cả gia chủ Thương gia cũng bị kinh động.

Mà điều khiến Quân Tiêu Dao hơi ngạc nhiên là vị gia chủ Thương gia này lại không phải Nhân tộc.

Toàn thân ông ta được bao phủ bởi lân giáp, ánh mắt lanh lợi như yêu thú.

Thương Nguyệt nhìn thấy thì lập tức giải thích.

Thương gia bọn họ tuy là một gia tộc, nhưng thực ra lại không có quan hệ huyết thống, thậm chí còn không phải chỉ có một chủng tộc.

Sinh linh Táng Thổ rất kỳ lạ, bọn họ thay da đổi thịt từ trong thi thể để được trọng sinh.

Cho nên toàn bộ Thương gia cũng không phải là một gia tộc.

Sở dĩ bọn họ thành lập Thương gia, là bởi vì bọn họ đều sinh ra trong khu vực Táng Thổ này.

Mà tỷ muội Thương Nguyệt, Thương Tuyết là sinh cùng ngày, kiếp trước cũng là thân tỷ muội.

"Thì ra là vậy." Quân Tiêu Dao gật đầu.

Vạn Cổ Táng Thổ này cũng thật đặc biệt.

Điều này làm Quân Tiêu Dao liên tưởng đến loại luân hồi của địa phủ.

Vạn Cổ Táng Địa là do ai tạo ra?

Nguyên nhân tạo ra là gì?

Lẽ nào muốn tái tạo luân hồi, biến Vạn Cổ Táng Thổ thành vùng đất luân hồi của vạn linh thế gian?

Quân Tiêu Dao không ngừng suy nghĩ, chỉ trong chớp mắt đã liên tưởng đến rất nhiều thứ.

"Đa tạ tiểu hữu ra tay giúp đỡ Thương Tuyết giành được Âm Dương Thần Quả." Gia chủ Thương gia nói.

Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được, khí tức của gia chủ Thương gia là Thánh Nhân Cảnh.

Đặt ở Tiên Vực cũng có thể trở thành chủ của thế lực nhất lưu.

"Ta cũng vì bản thân mình, gia chủ đừng khách khí." Quân Tiêu Dao khoát tay, thái độ từ tốn, thần sắc tự nhiên.

Nhìn thấy biểu tình này của Quân Tiêu Dao, gia chủ Thương gia khẽ cau mày.

Ông ta là Thánh Nhân, còn Quân Tiêu Dao mới chỉ là Thông Thiên Vương Hầu.

Giữa hai người có khoảng cách rất lớn.

Trên lý thuyết, Quân Tiêu Dao nên có thái độ cẩn trọng đối với ông ta mới đúng.

Nhưng sao bây giờ, gia chủ Thương gia như ông ta lại cảm thấy Quân Tiêu Dao còn cao cao tại thượng hơn bản thân mình vậy chứ.

Khiến ông ta có loại cảm giác thổ hào đối mặt với đế hoàng vậy.

"Người này có thể một mình tiến vào Táng Thổ, lai lịch không đơn giản."

Sau đó, ông ta sai bảo hạ nhân, phải đón tiếp Quân Tiêu Dao cẩn thận không được thất lễ.

Quân Tiêu Dao được mời đến đại điện tiếp khách, tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết đi bên cạnh hắn.

"Nàng cần mấy quả Âm Dương Thần Quả?" Quân Tiêu Dao hỏi.

"Thực ra một quả là đủ rồi." Thương Nguyệt nói.

Quân Tiêu Dao không nói thêm gì, trực tiếp lấy ra ba viên Âm Tương Thần Quả đưa cho Thương Tuyết.

"Công tử, nhiều quá rồi." Thương Nguyệt và Thương Tuyết đều từ chối.

Lần tranh đoạt Âm Dương Thần Quả này có thể nói Thương Nguyệt không cần phải làm gì cả, tất cả đều là công lao của Quân Tiêu Dao.

Hắn có thể cho một quả Âm Dương Thần Quả đã là rất nhân nghĩa rồi.

"Cầm lấy đi." Quân Tiêu Dao nói.

Cũng không phải Quân Tiêu Dao thiện tâm, mà bởi vì khi hắn vị hung thú tấn công, Thương Nguyệt không tiếc nguy hiểm đến giúp hắn.

Nếu như không có hành động này, Quân Tiêu Dao cũng sẽ không đưa thêm hai quả Âm Dương Thần Quả.

"Công tử, vậy thì ta dẫn Tiểu Tuyết đi luyện hóa thần quả trước." Thương Nguyệt dẫn Thương Tuyết hành lễ rồi cáo lui.

Trên người Quân Tiêu Dao vẫn còn 10 quả Âm Dương Thần Quả.

"Cảnh giới hiện tại của ta nếu so với thế hệ trẻ Tiên Vực cũng được coi là nhất lưu, nhưng ở trong Vạn Cổ Táng Thổ thì không được tính là cái gì, nếu đã như thế, vậy thì đột phá đi." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Mười quả Âm Dương Thần Quả này vừa khéo có thể giúp Quân Tiêu Dao đột phá.

Đối với người thường mà nói, đột phá Thần Hỏa Cảnh cần phải cẩn thận, nếu không cẩn thận, thần hỏa tắt, con đường tu luyện sẽ như vậy mà đoạn tuyệt.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói.

Bình cảnh là cái gì?

Là thứ không tồn tại!

Quân Tiêu Dao tiến vào mật phòng trong điện, chuẩn bị bắt đầu đột phá.
Nhưng trước khi hắn đột phá, hắn còn lưu lại một tâm nhãn.
Xung quanh mật phòng bày bố một pháp trận ẩn thân.
Hiện tại hắn đang ở Vạn Cổ Táng Thổ chứ không phải là Quân gia.
Không thể không phòng bị.
Sau khi bày bố pháp trận, Quân Tiêu Dao mới bắt đầu đột phá.
Trước tiên hắn lấy ra 10 quả Âm Dương Thần Quả.
Một một quả đều có hai màu đen trắng, giống như âm dương thái cực, có hai luồng khí Âm và Dương bao quanh.
Âm Dương Thần Quả này không chỉ có thể chuyển hóa khí tức của Quân Tiêu Dao, mà bản thân nó cũng chứa đựng năng lượng to lớn.
Thiên địa kỳ trân như thế cũng chỉ có thể tìn thấy ở Táng Thổ, ở Tiên Vực không có nhiều tin tức của Âm Dương Thần Quả.
Ngoài 10 quả Âm Dương Thần Quả, Quân Tiêu Dao còn lấy ra các loại Bảo Đan Linh Dược.
Những đan dược linh châu này ngoài Quân gia đưa thì có một phần lớn là của Khương gia.
Khương Đạo Hư thương yêu Quân Tiêu Dao vô cùng, hận không thể đem hết những đồ tốt cho hắn.
Trong những thứ này có một vài gốc Bất Tử Dược, đều là thứ hiếm có trong bảo khố của Khương gia.
Ví dụ như có một gốc Bất Tử Dược, phiến lá đen tuyền giống như mai rùa, mang theo một cỗ khí nồng đậm.
Đó là Huyền Vũ Bất Tử Dược.
Còn có một gốc Bất Tử Dược, toàn thân có kim quang sáng chói, bắn ra quang huy như thái dương, đó là Thượng Cổ Kim Điểu Bất Tử Dược.
Ngoài ra còn có một gốc Bất Tử Dược toàn thân đỏ sẫm như có hỏa diễm lưu chuyển.
Đây là Tất Phương Bất Tử Dược.
Tất Phương là Thái Cổ Hỏa Điểu, là một dị thú thái cổ cùng đẳng cấp với Cửu Anh, là thần cầm có vẻ đẹp sánh ngang với thần phượng.

Hết chương 398.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 399. Đột phá Thần Hỏa Cảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Những Bất Tử Dược này, mỗi gốc đều vô cùng trân quý, được cất trong bảo khố của Khương gia nhiều năm.
Cho dù là đám người Khương Hư Linh, Hoa Nguyên Tu nếu không lập được đại công cũng khó mà có thể nhận được một gốc Bất Tử Dược.
Nhưng hiện tại tất cả đều cho Quân Tiêu Dao.
Có thể thấy được Khương Đạo Hư và Khương gia coi trọng Quân Tiêu Dao như thế nào.
"Lần này, ta nhất định sẽ mang Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo về cho ông ngoại."
Quân Tiêu Dao cảm thấy đã chắc chắn liền chính thức bắt đầu tu luyện đột phá.
Hắn thi triển ra Thôn Thần Ma Công, loại ma công này thích hợp dùng để luyện hóa năng lượng nhất.
Các loại linh thảo, đan dược lần lượt bị hắc động thôn phệ, sau đó hóa thành năng lượng thuần khiết được Quân Tiêu Dao hấp thụ.
Khí tức của Quân Tiêu Dao cũng tăng lên nhanh chóng.
Bình cảnh của Thông Thiên Cảnh đại viên mãn cũng bắt đầu nới lỏng.
Tiếp theo, Quân Tiêu Dao trực tiếp luyện hóa mấy gốc Bất Tử Dược và 10 quả Âm Dương Thần Quả.
Nếu như tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết trông thấy màn này nhất định sẽ thốt lên kinh ngạc.
Bởi vì cho dù là Thương Tuyết luyện hóa Âm Dương Thần Quả, cũng phải luyện hóa từng viên một.
Mà còn phải có các loại vật liệu phụ trợ, áp chế dược tính của thần quả
Đâu giống như Quân Tiêu Dao luyện hóa tất cả cùng một lúc
Cho dù là cao thủ Thần Hỏa Cảnh cũng khó mà thừa nhận cỗ dược lực bàng bạc khủng bố này.
Nhưng Quân Tiêu Dao thì lại không phải bận tâm những điều này.
Thế gian này, rất ít năng lượng có thể phá vỡ được Hoang Cổ Thánh Thể.
Cho dù là Bất Tử Dược cộng thêm Âm Dương Thần Quả cũng là

như thế.
Từ nhỏ, Quân Tiêu Dao đã ăn Bất Tử Dược mà lớn lên.
Nên bây giờ, hắn luyện hóa Bất Tử Dược cũng giống như là ăn kẹo vậy, hoàn toàn không có áp lực gì.
Cùng với năng lượng bàng bạc đang chuyển động trong cơ thể, nguyên thần và kim sắc linh hải trong thần cung của Quân Tiêu Dao cũng đang rung động.
Thần chi nguyên điểm dường như cảm nhận được cộng hưởng, bắt đầu giải phóng năng lượng.
Dần dần sức mạnh bản nguyên, sức mạnh linh hải và thần chi nguyên điểm của Quân Tiêu Dao cơ hồ hòa quyện vào nhau, hóa thành một đốm lửa nhỏ.
Mà dược lực bàng bạc của Bất Tử Dược với Âm Dương Thần Quả chính là que củi đốt đốm lửa đó trở lên mạnh mẽ hơn.
Cảnh giới của Quân Tiêu Dao cuối cùng đã đột phá lên Thần Hỏa Cảnh rồi.
Cùng lúc đó, trong thể nội của Quân Tiêu Dao cháy lên một tầng hỏa diễm thần thánh.
Khiến cho hắn giống như thần linh vậy.
Bên trên Thần Hỏa Cảnh chính là Thông Thánh Cửu Giới.
Mà nếu như bước lên Thông Thánh Cửu Giới thì cũng chứng tỏ rằng, Quân Tiêu Dao từ thế hệ trẻ tuổi đã lột xác thành cường giả chân chính.
Dựa vào tốc độ tu luyện của hắn, ngày này sẽ không quá xa.
Đến khi đó, thế hệ trẻ tuổi của Tiên Vực, ngoài một vài nhân vật nghịch thiên đến cực điểm ra.
Đại đa số thiên kiêu đều sẽ bị Quân Tiêu Dao triệt để dẫm trên lưng.
Sau khi đột phá đến Thần Hỏa Cảnh.
Khí tức của hắn tiếp tục tăng lên.
Mà trong mấy ngày Quân Tiêu Dao đột phá.
Sự tình xảy ra ở Âm Dương Hồn Đàm dưới tự tuyên truyền của các thế lực Thiết Cốt nhất tộc, Thanh Quỷ tộc, Công Minh gia cũng triệt để truyền bá khắp Âm Minh Vực.
Lần này giống như là một quả bom ném xuống đáy biển, dấy lên một làn sóng lớn.
Đã rất lâu rồi Âm Minh Vực chưa từng xảy ra chuyện như vậy.
Lần gần nhất Đọa Vũ tộc chịu tổn thất cũng không biết là bao lâu rồi.
Có thể nói như thế này, ở Âm Minh Vực, cho dù là một con chó

của Đọa Vũ tộc cũng có thể tung hoàng bá đạo.
Mà hiện tại người chết lại là tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ.
Càng khiến người ta chú ý hơn là người giết chết tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ lại là một sinh linh ngoại giới.
Điều này càng khiến tin tức lộ ra tăng thêm mấy phần truyền kỳ.
Tất cả sinh linh Táng Thổ của Âm Minh Vực đều không thể hiểu nổi, một sinh linh ngoại giới sao lại dám vuốt râu hùm cơ chứ.
Không ngoài dự đoán, chỉ một thời gian ngắn sau khi tin tức này truyền ra.
Bên phía Đọa Vũ tộc cũng có động tĩnh rồi.
Thánh tử Đọa Vũ cũng không trực tiếp ra tay, mà phái mấy tùy tùng đi về phía Bạch Vọng thành.
Tin tức Quân Tiêu Dao ở Thương gia cũng không phải là bí mật gì.
Mà những tùy tùng kia, thực lực của mỗi người đều mạnh hơn Khuyết Thiên một bậc.
Chẳng mấy chốc, thông tin này đã khiến cho Bạch Vọng thành trở thành tâm điểm chú ý.
Rất nhiều sinh linh Táng Thổ đều vì hiếu kỳ mà đi đến Bạch Vọng thành.
Đối với những sinh linh Táng Thổ này, bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội ăn hạt dưa xem kịch hay.
Mà cùng lúc đó trên dưới Thương gia cũng trở nên rối loạn.
Trong đại đường, mấy vị trưởng lão sốt ruột khuyên gia chủ Thương gia: "Gia chủ, không thể chậm trễ được nữa, cách duy nhất chúng ta có thể làm hiện tại chính là tự tay bắt sinh linh ngoại giới kia nộp cho Thánh tử Đọa Vũ, lấy công chuộc tội."
Thánh tử Đọa Vũ tuy không tự mình đến, nhưng phái ra mấy tùy tùng đã chứng minh thái độ của hắn ta.
Thương gia bị liên lụy vào chuyện này thật là quá oan uổng rồi.
"Việc này..." Gia chủ Thương gia có chút do dự.
Nói thật nếu dựa theo góc độ lý tính, ông ta quả thực sẽ làm theo lời của mấy vị trưởng lão.
Quân Tiêu Dao có yêu nghiệt đến mấy cũng không thể mạnh hơn một Thánh Nhân như ông ta.
Nhưng thái độ của Quân Tiêu Dao khi đối diện với ông ta lại mang theo vẻ thần bí khiến cho gia chủ Thương gia do dự.
"Người này có thể đơn độc tiến vào Táng Thổ, lai lịch có chút bất phàm, nếu như thế lực sau lưng hắn ta mạnh hơn Đọa Vũ tộc, vậy chẳng phải càng thảm hơn sao?" Gia chủ Thương gia do dự.
"Sao có thể chứ, cho dù sau lưng tiểu tử đó là thế lực bất hủ đi

nữa, thế thì cũng chỉ tương đương với Đọa Vũ tộc mà thôi, mà ở đây là Táng Thổ, cường long không áp nổi địa đầu xà." Đại trưởng lão Thương gia nói.
Vào lúc gia chủ Thương gia đang do dự, tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết bước vào.
"Gia chủ, ngài là muốn lấy ân báo oán sao?" Thương Nguyệt lạnh lùng nói.
"Công tử cứu mạng ta, vậy mà các người lại muốn bắt hắn giao cho Thánh tử Đọa Vũ, đây là đang nghĩ gì vậy?" Thương Tuyết cũng lên tiếng.
Nàng đã hoàn toàn luyện hóa xong ba quả Âm Dương Thần Quả, có thể tự kiểm soát Âm Sát Thể.
Nếu như không có gì ngoài ý muốn, sau này nàng sẽ trở thành nhân vật cốt cán của Thương gia.
Địa vị của tỷ muội Thương gia trong gia tộc cũng không phải yếu kém.
Mà lúc này, lại có một đạo truyền âm thần bí, truyền vào tai gia chủ Thương gia.
Tâm thần ông ta nhẹ nhàng rung động, trong ánh mặt lộ ra một tia chấn kinh, sau đó quả quyết nói.
"Không cần bàn nữa, bất kỳ người nào của Thương gia cũng không được động vào vị công tử đó!"

Hết chương 399.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 400. Lão tổ Thương gia kinh sợ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Câu nói này làm cho tất cả tộc nhân có mặt tại đây đều đơ người.
Vừa rồi gia chủ Thương gia còn do dự, tại sao bây giờ lại quyết đoán đảm bảo cho Quân Tiêu Dao như thế?
"Gia chủ, không được..." Đại trưởng lão Thương gia biến sắc nói.
Trong tầm nhìn của ông ta, vì một Nhân tộc ngoại giới mà làm địch với Đọa Vũ tộc là không đáng.
"Nếu như ngươi có ý kiến gì thì đi tìm lão tổ đi." Gia chủ Thương gia lạnh lùng nói.
"Cái gì... lại là lão tổ...." Đại trưởng lão Thương gia nghẹn giọng, nói không lên lời.
Lão tổ Thương gia chính là cường giả mạnh nhất Thương gia, là một vị Thánh Nhân Vương.
Mà vị lão tổ Thương gia này còn có một chút sở trường về thuật bói toán.
Trước kia, Thương gia nhiều lần gặp nan giải đều là lựa chọn theo ý của lão tổ Thương gia mới hóa nguy thành an.
Vì vậy toàn bộ trên dưới Thương gia đều rất kính trọng vị lão tổ này.
Nghe được sự phân phó của lão tổ Thương gia, đám người đại trưởng lão cũng không nói được điều gì nữa.
Thực sự bọn họ cũng không thể hiểu nổi, lão tổ nhà mình tại sao lại làm ra một quyết định hoang đường như thế?
Mà lúc này, ở nơi sâu nhất của tổ địa Thương gia.
Có một sinh linh đang xếp bằng ngồi trong hư không.
Nhục thân của ông ta đều ẩn hiện vết nứt, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên.
Mà miếng mai rùa trước ngực của ông ta cũng trực tiếp nát thành bột.
"Làm sao có thể, lai lịch của người này rốt cuộc là kinh người như thế nào lại khiến ta bị phản phệ, kém chút tẩu hỏa nhập ma.
Sinh linh này chính là lão tổ Thương gia, một vị cường giả Thánh Nhân Vương.
Mà lúc này, sắc mặt của ông ta lại hoảng sợ không cách nào bình tĩnh lại được.

Về chuyện của Quân Tiêu Dao, người của Thương gia đã sớm thông báo cho ông ta rồi.
Vậy nên, lão tổ Thương gia mới muốn thôi diễn lai lịch bối cảnh của hắn, sau đó mới quyết định.
Nhưng ông ta mới vừa bắt đầu thôi diễn đã bị phản phệ rồi.
Đường đường là cường giả Thánh Nhân Vương lại bởi vì phản phệ do bói toán mà kém chút tan vỡ nhục thân.
Điều này nói ra ai dám tin?
"Tiểu tử này rốt cuộc lai lịch khủng bố như thế nào, tồn tại kinh khủng che chở hắn trong cõi U Minh kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào?"
"Chí Tôn, không... cảm giác còn mạnh hơn Chí Tôn, lẽ nào là Thiên Tôn, Huyền Tôn, hay là Đạo Tôn, hoặc thậm chí là ... Chuẩn Đế?"
Lão tổ Thương gia càng nghĩ càng hoang mang.
Có thể dựa vào một sợi khí cơ mơ hồ kém chút phá hủy nhục thân của một Thánh Nhân Vương.
Đây là trình độ mà một Vô Thượng Chí Tôn bình thường không làm được.
Phía trên Thông Thánh Cửu Giới chính là Chí Tôn Thất Cảnh.
Gọi là Vô Thượng Chí Tôn chỉ là một tên gọi đại khái mà thôi.
Lão tổ Thương gia có thể khẳng định, tồn tại bảo vệ cho Quân Tiêu Dao là thứ khó có thể tưởng tượng được.
"Khó trách lại có dũng khí một mình tiến vào Táng Thổ, lai lịch của tiểu tử này quả nhiên không bình thường, Đọa Vũ tộc đá phải thiết bản rồi."
Ông ta cũng vội vàng hạ lệnh không được quấy rối Quân Tiêu Dao.
Những phong ba này Quân Tiêu Dao đương nhiên không biết.
Người của Thương gia cũng bởi vì mệnh lệnh của lão tổ mà không đi làm phiền hắn.
Lúc này, hắn vẫn đang bế quan trong mật phòng.
Ngoài cơ thể của hắn bao phủ một lớp hỏa diễm thần thánh mỏng manh.
Khiến bản thân hắn trông qua giống như Thần Vương vậy.
Khí tức của hắn lúc này cũng đã đạt đến Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn.
Chỉ vài ngày ngắn ngủi, Quân Tiêu Dao trực tiếp tăng 5 tiểu cảnh giới, từ Thông Thiên Cảnh đại viên mãn đạt đến Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn.
Loại tốc độ đột phá này khiến cho tất cả mọi người đều thèm muốn.

Các thiên kiêu khác đột phá đều là leo lên từng tiểu cảnh giới một.
Còn Quân Tiêu Dao thì giống như giếng phun vậy.
Không đột phá thì thôi, hễ đột phá thì trực tiếp vượt qua một đại cảnh giới.
"Cũng được rồi, muốn bước vào Thông Thánh Cửu Giới còn phải có thời cơ và một chút tích lũy." Quân Tiêu Dao mở mắt.
Thông Thánh Cửu Giới phân ra thành: Hư Thần, Chân Thần, Thiên Thần, Đạo Thần, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, Đại Thánh, Thánh Chủ.
Đột phá Hư Thần Cảnh đối với Quân Tiêu Dao mà nói cũng không phải việc gì khó khăn.
Nhưng hắn là người có dã tâm, hắn không chỉ muốn đột phá một tiểu cảnh giới.
Loại phương thức chậm chạp đó không thích hợp với hắn.
Mà hiện tại, sau khi Quân Tiêu Dao đạt đến Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, thực lực cũng tăng lên toàn diện.
Cường độ miễn dịch pháp lực của hắn cũng tăng lên rồi.
Quân Tiêu Dao cảm thấy cho dù bản thân thi triển sáu loại thần thông, thi triển uy năng toàn lực của Lục Đạo Luân Hồi Quyền cũng không có cách nào một chiêu phá được miễn dịch pháp lực.
Điều này quả thực khá kinh khủng.
Nó chứng tỏ rằng, khi Quân Tiêu Dao đối mặt với đa số thiên kiêu gần như đều là tồn tại vô địch.
Pháp lực thần thông của địch nhân không có cách nào làm Quân Tiêu Dao bị thương.
Mà nếu như có đánh được vào nhục thân, Hoang Cổ Thánh Thể cũng là tồn tại gần như vô địch.
Ngoài ra bản thân hắn cũng nhận được năng lực đặc biệt của Âm Dương Thần Quả, khí tức của hắn có thể chuyển hóa thành tử khí, sẽ không bị sinh linh Táng Thổ phát hiện.
Khi Quân Tiêu Dao đang tiêu hóa những gì nhận được, hắn bỗng nhiên cau mày, ánh mắt giống như có thể nhìn xuyên tường, nhìn về phía xa.
"Thật là đến tìm chết sao?" Quân Tiêu Dao cười nhẹ.
Đồng thời, ở bên ngoài Bạch Vọng thành có ba đạo thân ảnh xuất hiện trên không trung.
Ba sinh linh này, một kẻ là hình thú, nhìn giống như một con báo màu đen tuyền, trên lưng có mọc một đôi cánh màu đen.
Một kẻ khác là nam tử trẻ tuổi, nhìn giống như Nhân tộc, nhưng trên trán lại có một chiếc sừng.

Sinh linh còn lại là một nữ tử nhân loại.
Nàng ta có thân hình nóng bỏng, quần áo hở hang, vòng eo thon lộ ra trông cực kỳ quyến rũ, khuôn mặt nhợt nhạt như tuyết cũng cực kỳ yêu mị.
Ba sinh linh này nhanh chóng nhận được sự chú ý của sinh linh Táng Thổ Bạch Vọng thành.
"Ba vị kia là... tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ!" Có sinh linh Táng Thổ khẽ nói.
Sinh linh có hình dạng như con báo đen kia là Hắc Dực Ma Báo.
Nam tử trên đầu có sừng kia là thiên kiêu Độc Giác tộc.
Còn nữ tử kia tên là Xà Cơ.
Ba sinh linh này thân là tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ, cũng được coi là có tiếng ở trong Âm Minh Vực.

Hết chương 400.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 401. Tam đại tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Nhân tộc ngoại giới kia thật to gan, dám cướp Âm Dương Thần Quả của tiểu chủ, còn có Thương gia của Bạch Vọng thành nữa, dám che chở cho Nhân tộc ngoại giới đó." Hắc Dực Ma Báo dùng tiếng người, lạnh lẽo nói.
"Tiểu chủ đang chuẩn bị cho Thịnh yến Thập Vương, loại chuyện nhỏ này chúng ta giải quyết là được rồi, dẫn hắn đến trước mặt tiểu chủ để tiểu chủ quyết định." Nam tử Độc Giác tộc nói.
"Nô gia nghe nói Nhân tộc ngoại giới này rất anh tuấn, anh tuấn bất phàm, không biết có anh tuấn như tiểu chủ không?" Xà Cơ khẽ cười.
Với kiến thức có hạn của nàng ta, Thánh tử Đọa Vũ đã cực kỳ anh tuấn rồi.
"Không cần phải lãng phí thời gian, trực tiếp đi Thương gia thôi." Nam tử Độc Giác tộc khoát tay nói.
Không quá vài giây bọn họ đã đến Thương gia.
Đám gia chủ Thương gia cũng nhận được tin tức, đang đợi ở ngoài cửa.
"Ba vị giá lâm Thương gia ta, thật là vinh hạnh cho Thương gia." Gia chủ Thương gia chắp tay nói.
Tuy ông ta là Thánh Nhân nhưng cũng không dám đắc tội với tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ.
"Đừng có nhiều lời, các ngươi nên biết mục đích chúng ta đến đây, mau bảo nhân tộc ngoại giới kia ngoan ngoãn đi ra chịu trói." Nam tử Độc Giác tộc lạnh nhạt nói.
"Các ngươi thật quá đáng." Tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết hai mắt tức giận nói.
"Ha ha, Thương gia các ngươi dám đối đầu với tiểu chủ sao?" Hắc Dực Ma Báo mở miệng, âm thanh mang theo lãnh ý.
Sắc mặt đám người gia chủ Thương gia trở nên bối rối, không biết nên trả lời như thế nào.
Mà đúng lúc này, ầm một tiếng, một luồng khí tức khủng bố phi thăng mà ra!

Một mảng thần diễm to lớn khuếch tán ra, như biển lửa ập xuống.
Trong phiến hỏa triều này, Quân Tiêu Dao một thân bạch y ngự không đi ra, như thần linh bất tử.
"Thánh tử Đọa Vũ là cái thá gì, xứng làm đối thủ của ta sao?"

Quân Tiêu Dao đầu tóc tung bay, quần áo phấp phới, bước ra khỏi hỏa triều, như một vị thần vương bất tử!
Khí tức của hắn rất mạnh, mạnh hơn rất nhiều lúc trước khi bế quan.
Trước kia Quân Tiêu Dao ở Thông Thiên Cảnh đã có thể trấn áp được sinh linh Táng Thổ Thần Hỏa Cảnh như Khuyết Thiên rồi.
Hiện tại hắn đã đột phá Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, thực lực không thể so sánh với ngày trước nữa.
"Công tử!"
Thương Nguyệt và Thương Tuyết nhìn thấy Quân Tiêu Dao, sắc mặt vui mừng.
Sau khi cảm nhận được khí tức trên người hắn, sắc mặt vui mừng lại chuyển sang kinh ngạc.
Mới có mấy ngày, tu vi của Quân Tiêu Dao từ Thông Thiên Cảnh đại viên mãn đột phá đến Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn.
Điều này trực tiếp phá vỡ nhận thức của các nàng.
Tuy tu vi của sinh linh Táng Thổ hơn một hai tầng so với sinh linh Tiên Vực.
Nhưng loại ưu thế này đều là do tích lũy vô số năm mà có.
Mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi Quân Tiêu Dao đã vượt qua thời gian tu luyện mấy chục năm của sinh linh Táng Thổ!
Điều này là khủng khiếp thế nào chứ?
Mấy người gia chủ Thương gia cũng sững sờ.
Thời gian mới trôi qua mấy ngày đã đột phá một đại cảnh giới, dù có sự trợ giúp của Âm Dương Thần Quả thì điều này cũng quả thực là ngoài sức tưởng tượng.
"Quả nhiên như lão tổ nói, tiểu tử này lai lịch kinh người, tư chất cũng vô cùng yêu nghiệt, cũng may Thương gia ta không đắc tội với hắn." Gia chủ Thương gia nghĩ thầm trong lòng.
Nói thật vừa bắt đầu ông ta cũng không thể hiểu được tại sao lão tổ lại làm ra quyết định này.
Nhưng hiện tại nhìn thấy Quân Tiêu Dao đạp trên thần hỏa ngợp trời bước ra, loại khí thế này, khiến cho cả Thánh Nhân như ông ta cũng có cảm giác nghẹt thở.
"Ngươi lại dám sỉ nhục tiểu chủ?" Hắc Dực Ma Báo nhìn chằm

chằm vào Quân Tiêu Dao, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.
Bởi vì khí tức lúc này của Quân Tiêu Dao quá mạnh rồi, khiến bọn họ sợ hãi.
"Không phải nói Nhân tộc ngoại giới này chỉ có tu vi Thông Thiên Cảnh sao?" Nam tử Độc Giác tộc lộ ra vẻ nghi hoặc.
Tu vi của ba người bọn họ đều là Thần Hỏa Cảnh hậu kỳ, trước kia còn cao hơn Quân Tiêu Dao, nhưng bây giờ thì lại không thể nào so sánh được.
"Nhân tộc ngoại giới này cũng anh tuấn quá đi." Xà Cơ lần đầu nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã lập tức sững sờ rồi.
Trước kia nàng ta có nghe nói Nhân tộc ngoại giới này khá anh tuấn.
Hiện tại xem ra, lời đồn cũng không sai, thậm chí ngay cả Thánh tử Đọa Vũ trong tim nàng ta cũng không bằng Quân Tiêu Dao.
Thậm chí Xà Cơ cảm thấy ở Vạn Cổ Táng Thổ e rằng không có một sinh linh nào có thể anh tuấn như Quân Tiêu Dao.
"Ướt...ướt rồi..."
Xà Cơ mím môi, không nhịn được rên lên một tiếng.
Không có cách nào, Quân Tiêu Dao chính là có loại mị lực này, chỉ là dung mạo khí chất cũng có thể khiến cho sinh linh giống cái sản sinh ra phản ứng đáng xấu hổ.
Mà ánh mắt của Quân Tiêu Dao lại tràn đầy lạnh lùng, không có một tia ấm áp.
"Sỉ nhục Thánh tử Đọa Vũ? Xin lỗi, hắn còn chưa có tư cách để ta sỉ nhục." Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lên tiếng.
Dám hỏi Hoang Thiên Tiên Vực có mấy người đủ tư cách làm đối thủ của Quân Tiêu Dao.
Tuy Thánh tử Đọa Vũ là một trong Thập Tiểu Vương của Vạn Cổ Táng Thổ, nhưng trong mắt của Quân Tiêu Dao cũng chẳng là gì cả.
Thậm chí đám thuộc hạ của hắn như Nghệ Vũ, Vong Xuyên cũng đều có thể trấn áp Thánh tử Đọa Vũ.
Cho nên Quân Tiêu Dao thực sự không có hứng thú gì với Thánh tử Đọa Vũ.
Hắn ta không đến gây chuyện, Quân Tiêu Dao cũng lười tìm hắn ta.
Nhưng hiện tại, Thánh tử Đọa Vũ lại lựa chọn không bỏ qua, vậy thì Quân Tiêu Dao cũng không cần phải khách khí nữa.
"Nhân tộc ngoại giới, ngươi quá tự đại rồi, ngươi trong mắt tiểu chủ cũng chỉ là huyết thực mà thôi."

Quân Tiêu Dao thở dài.
Tại sao lại có nhiều con giun chắn đường vậy chứ?
"Xem ra phải diệt một thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương để lập uy rồi." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.
Lời này của hắn không người nghe thấy, nếu không sợ rằng sẽ làm giấy lên một trận phong ba.
Thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương nói giết là giết, cũng quá là coi thường người khác rồi.
Quân Tiêu Dao đưa tay ra nắm lấy, thần năng cuồn cuộn tuôn ra, ngưng tụ thành một cây trường mâu hoàng kim sáng chói.
Đây chính là Công Sát Thần Thông của của Thần Tượng Trấn Ngục Kình - Thiên Thần Mâu.
Một cây mâu phá không như như một viên sao băng bắn về phía Hắc Dực Ma Báo.
Thần sắc của Hắc Dực Ma Báo ngưng động, hét lên một tiếng, hắc khí toàn thân cuồn cuộn, dường như sắp thi triển ra một loại thần thông nào đó.
Nhưng hắn ta còn chưa thi triển ra, liền có một tiếng phốc vang lên.
Hắc Dực Ma Báo bị đâm thủng tim.
Một cỗ thi thể, rơi xuống.

Hết chương 401.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 402. Tiện tay diệt sát

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Điều này… xảy ra chuyện gì thế?”
Cả Bạch Vọng thành trong giây phút này đều yên tĩnh một các lạ thường.
Bọn họ thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại.
Sau khi phản ứng lại thì Hắc Dực Ma Báo đã bị diệt sát rồi.
Người này là tùy tùng của Thánh tử Đọa Vũ, thực lực cực mạnh, lợi hại hơn nhiều so với Khuyết Thiên kia.
Nhưng vẫn như cũ bị Quân Tiêu Dao một chiêu miểu sát!
“Nhanh chạy!”
Trong lòng nam tử Độc Giác tộc và Xà Cơ đều tràn đầy hoảng sợ.
Hôm nay bọn họ đá phải thiết bản rồi.
Thần sắc Quân Tiêu Dao lạnh lùng, Tự Do Chi Dực sau lưng mở ra.
Hắn bước một chân về phía trước, hai cánh chấn động, trực tiếp đến trước mặt của nam tử Độc Giác tộc.
Nam tử Độc Giác tộc hét lên một tiếng, độc giác trên đầu lưu chuyển huyết mang.
Quân Tiêu Dao nhanh chóng xuất ra một chưởng, đập mạnh vào chiếc sừng kia.
Rắc một tiếng, cả độc giác lẫn đầu của nam tử Độc Giác tộc cùng nổ thành bột mịn.
Quân Tiêu Dao thuận thế xuất tay, một tay bóp chặt cổ của Xà Cơ.
“Công… công tử, tha cho thiếp, thiếp nguyện ý hàng phục…” Xà cơ cảm thấy cổ của bản thân sắp bị bóp gẫy rồi, mở miệng xin tha mạng.
Dựa vào tư sắc của nàng ta ở Táng Thổ có thể nói là hiếm thấy, thân hình nóng bỏng như rắn nước kia có thể làm cho nam nhân điên cuồng.
Nhưng ở trong ánh mắt của Quân Tiêu Dao lại chỉ có sự bình tĩnh không chút gợn sóng nào.
Khi cổ của Xà Cơ sắp bị bẻ gẫy, Quân Tiêu Dao thả lỏng tay.
Xà Cơ ho khan, đồng thời có chút vui mừng, cho rằng Quân Tiêu Dao vẫn là bị sắc đẹp của nàng ta đánh động rồi.
Nhưng lời tiếp theo của hắn lại khiến nàng ta hoảng sợ đến ngẩn người.

“Cho ngươi thời hạn ba ngày, đi tìm Thánh tử Đọa Vũ, bảo hắn đến quỳ trước mặt ta, khoanh tay chịu chết!”
Lời của Quân Tiêu Dao hạ xuống, nhấc tay lên, pháp lực hùng dũng ngưng kết thành ấn, trực tiếp bắn thẳng vào trong cơ thể của Xà Cơ.
Trong vòng ba ngày nếu như không đem Thánh tử Đọa Vũ đến, nàng ta nhất định sẽ chết.
Nhưng điều khiến Xà Cơ hoảng sợ không phải là thứ này, mà là Quân Tiêu Dao lại dám chủ động khiêu chiến với Thánh tử Đọa Vũ.
Dựa theo sự hiểu biết của nàng ta, Quân Tiêu Dao giết vài tùy tùng xong, hắn nên ẩn giấu bản thân mình, sau đó rời khỏi Âm Minh Vực mới đúng.
Nhưng Quân Tiêu Dao lại nói muốn Thánh tử Đọa Vũ khoanh tay chịu chết.
Phải là một người điên cuồng đến mức nào mới dám nói ra lời như thế?
“Còn không mau cút!” Quân Tiêu Dao nhấc chân đạp một cái.
Xà Cơ kêu thảm một tiếng, bị chấn bay.
Sắc mặt của nàng ta trắng như giấy, không dám lưu lại, nhanh chóng rời khỏi.
Mà lúc này tất cả sinh linh Táng Thổ của Bạch Vọng thành đều câm lặng.
Quân Tiêu Dao tiện tay diệt sát đám sinh linh Hắc Dực Ma Báo còn không tính là đáng sợ nhất.
Đáng sợ nhất là Quân Tiêu Dao lại dám chống đối Thánh tử Đọa Vũ, dám chống đối Đọa Vũ tộc.

Thế này cũng quá trâu bò rồi!

Đọa Vũ tộc có địa vị gì ở Âm Minh vực thì tất nhiên cũng không cần nhiều lời.

Đó chính là thổ hoàng đế của Âm Minh vực.

Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc chính là vực chủ, người thống trị cao cao tại thượng của Âm Minh vực.

Có thể nói, gần như không có bất cứ thế lực Âm Minh vực nào dám trêu chọc Đọa Vũ tộc.

Nhưng Quân Tiêu Dao cố tình làm như vậy.

Hơn nữa hắn không phải một thế lực, chỉ là một người đơn độc mà thôi.

Thậm chí, hắn còn không phải sinh linh của Táng thổ, mà là một khách ngoại lai.

Thái độ này của Quân Tiêu Dao khiến sinh linh Táng thổ cảm thấy hắn giống như là một con kiến, đi đến lãnh địa của cự long, sau đó bảo cự long tới nhận lấy cái chết.

Quả thật quá không thể tưởng tượng.

“Nhân tộc ngoại lai này không phải hỏng đầu óc thì chính là có tự tin cực lớn.”

“Tự tin, hắn có thể tự tin cái gì, cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ trên Tiên Vực thì đã thế nào, cũng không khác gì Đọa Vũ tộc, nhưng hiện tại hắn đang ở địa bàn của Đọa Vũ tộc.”

Các sinh linh Táng thổ chung quanh Bạch Vọng thành đều đang kịch liệt nghị luận.

Nhưng điều công nhận đáng duy nhất chính là… Quân Tiêu Dao tuyệt đối là thiên kiêu đỉnh cấp của ngoại giới nên mới có thể tiến đến Táng thổ.

Ngay cả chuyện Quân Tiêu Dao mạnh đến mức nào mà mọi người cũng không rõ ràng lắm.

“Ngươi nói hắn có thể sánh bằng Đọa Vũ Thánh Tử không?”

“Không rõ ràng lắm, nhưng ít ra hắn có thể chống lại Đọa Vũ Thánh Tử.”

Quân Tiêu Dao nhìn lướt qua chung quanh, những sinh linh Táng thổ đụng phải ánh mắt hắn thì đều theo bản năng mà tránh né.

Trong bất tri bất giác, hình như Quân Tiêu Dao đã bắt đầu tạo dựng uy vọng cho chính mình.

“Hay là sau khi ta vô địch ở thế hệ trẻ trên Hoang Thiên Tiên Vực thì cũng sẽ quét ngang Táng thổ, vậy không khỏi quá không thú vị.” Quân Tiêu Dao bỗng nghĩ đến.

Hiện tại hắn không quá thích cảm giác vô địch.

Vô địch thật tịch mịch.

Hắn yêu cầu một ít đối thủ chân chính để tạo nên hứng thú cho mình.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao đi vào Táng thổ, trừ trợ giúp Khương Đạo Hư tìm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo ra thì còn có một nguyên nhân khác.

Là muốn xem thử thực lực của thiên kiêu Táng thổ một chút.

Hiện tại xem ra, vẫn làm hắn có chút thất vọng.

Trừ cảnh giới cao hơn thiên kiêu Tiên Vực một chút thì thật ra cũng không gì khác nhau.

“Đọa Vũ Thánh Tử, hy vọng ngươi có thể mang đến cho ta một chút lạc thú đi.” Quân Tiêu Dao cười cười.

“Công tử thật sự quá soái, tỷ tỷ, hình như Tiểu Tuyết có hơi thích công tử rồi, làm sao bây giờ?”

Phía dưới, Thương Tuyết ngưỡng cái đầu nhỏ lên, nhìn Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên vòm trời, trong mắt đều là tia sáng kỳ dị và ánh sao.

Dung mạo của Quân Tiêu Dao là đỉnh cấp, lai lịch thần bí, thực lực cường đại, mà còn đưa cho nàng ta ba Âm Dương Thần Quả, cứu lại tánh mạng của nàng ta.

Đây quả thực là khuôn mẫu bá đạo tổng tài cộng thêm bạch mã vương tử, thiếu nữ nào không yêu kia chứ?

“Bộ chỉ có mình ngươi thích thôi sao.” Thương Nguyệt cười khổ một tiếng, trong mắt cũng khó tránh khỏi kích động một tia sáng kỳ dị.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tuyết không ngại chia sẻ với ngươi, nếu không hai tỷ muội chúng ta cùng hầu hạ công tử?” Thương Tuyết nói ra một câu kinh người.

“Ai, điều này không phải vấn đề của chúng ta, mà là căn bản không có khả năng.” Thương Nguyệt sờ sờ đầu Thương Tuyết.

Hết chương 402.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 403. Đọa Vũ Thánh Tử phẫn nộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thương Nguyệt nhìn nhận mọi chuyện càng sâu hơn Thương Tuyết một chút.

Thiên kiêu đỉnh cấp như Quân Tiêu Dao nhất định có lai lịch kinh thiên, thân phận tôn quý bất phàm.

Há là người mà tỷ muội các nàng có thể chiếm hữu.

Huống chi các nàng còn là sinh linh Táng thổ, càng không có khả năng được Quân Tiêu Dao nhìn trúng.

Từ đầu đến cuối, các nàng chỉ là người qua đường mà thôi.

Nghe Thương Nguyệt thở dài, Thương Tuyết cũng có chút mất mát.

Mà so với các nàng, đám người gia chủ Thương gia càng lo lắng nếu Đọa Vũ tộc đột kích thì nên làm cái gì bây giờ.

“Gia chủ Thương gia, các ngươi lựa chọn thật sáng suốt.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy, liếc nhìn gia chủ Thương gia một cái.

Trong lòng gia chủ Thương gia lập tức lộp bộp một tiếng, cảm thấy như bị thiếu niên Nhân tộc trước mặt nhìn thấu.

“Người này đã sớm dự đoán được có khả năng Thương gia chúng ta sẽ bắt lấy hắn hiến cho Đọa Vũ tộc, nhưng hắn vẫn không có chút cố kỵ nào, quả thật có nắm chắc.” Gia chủ Thương gia nghĩ thầm.

Hiện tại ông ta mới cảm thán, lựa chọn của lão tổ sáng suốt đến mức nào.

Mà Quân Tiêu Dao cũng thật sự dự đoán được Thương gia có thể vì sợ hãi Đọa Vũ tộc mà ra tay với hắn.

Nếu thực sự có chuyện như vậy phát sinh, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không nương tay.

Nhưng làm Quân Tiêu Dao bất ngờ chính là, Thương gia lại nhịn xuống không ra tay.

“Xem ra Thương gia cũng có người thông minh.” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

Sắc mặt gia chủ Thương gia có chút xấu hổ, dù sao thì suy nghĩ trước đó của bọn họ đã bị Quân Tiêu Dao nhìn thấu.

Nhưng gia chủ Thương gia vẫn khuyên nhủ: “Tiểu hữu, ngươi phải suy xét rõ ràng, ngươi đang đối mặt với Đọa Vũ tộc, có lẽ thế lực sau lưng ngươi rất mạnh, nhưng nơi này chính là Táng thổ.”

Ngụ ý của gia chủ Thương gia là, mặc dù thế lực sau lưng Quân Tiêu Dao mạnh đến mấy, nhưng trời cao hoàng đế xa, tay cũng không duỗi đến Vạn Cổ Táng Thổ được.

“Chuyện này không nhọc gia chủ lo lắng, dù sao sẽ không liên lụy đến Thương gia.” Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

“Sao tiểu hữu lại nói như vậy.” Gia chủ Thương gia xấu hổ cười cười.

Sau đó, Quân Tiêu Dao lại trở lại chỗ ở của mình, chậm rãi đợi Đọa Vũ Thánh Tử đến.

Mà bên kia, Xà Cơ hốt hoảng chạy trốn, cũng về tới chỗ cư trú của Đọa Vũ tộc.

Nơi Đọa Vũ tộc đóng quân là khu vực trung tâm nhất của Âm Minh vực, phạm vi thế lực bao phủ toàn bộ Âm Minh vực.

Giờ phút này, ở nơi Đọa Vũ tộc đóng quân có một mảnh sơn lĩnh tràn ngập sương đen.

Trong sơn lĩnh, một bóng người ngồi xếp bằng trên đống xương khô vô tận, dùng tử khí oán linh làm chất dinh dưỡng để tu hành.

Đó là một nam tử tuổi trẻ dung mạo tuấn mỹ, da thịt tái nhợt.

Hắn ta mặc vũ y màu đen, sau lưng dài ra một đôi cánh màu xám, tràn ngập khí tức tử vong.

Nam tử tuổi trẻ này chính là thiên kiêu mạnh nhất của Đọa Vũ tộc, cũng là một trong Thập Tiểu Vương, Đọa Vũ Thánh Tử!

“Thập Vương thịnh yến sắp mở ra, ta phải có được Âm Dương Thần Quả để chuyển hóa toàn bộ tử khí thành sinh cơ.”

“Cửu công chúa Lang Huyên của Tu La Ma Quốc, bổn Thánh Tử nhất định phải chinh phục ngươi!” Trong mắt Đọa Vũ Thánh Tử phụt ra dục vọng chiếm hữu mang đầy tính xâm lược.

Tu La Ma Quốc là một thế lực Đọa Vũ tộc đứng đầu có nội tình không yếu ở Táng thổ, nằm ở Tu La vực.

Mà Cửu công chúa Lang Huyên lại là kiêu nữ mạnh nhất của Tu La Ma Quốc, cũng là một trong những nữ nhân có dung mạo đẹp nhất toàn bộ thập vực Vạn Cổ Táng Thổ.

Không chỉ như thế, thực lực của nàng còn cực kỳ khủng bố, đứng thứ hai trong Thập Tiểu Vương, chỉ đứng sau vị bá thể cổ đại tàn khuyết bò ra từ vực sâu kia của Minh Vương điện.

Nghĩ đến vị bá thể cổ đại tàn khuyết kia, trong mắt Đọa Vũ Thánh Tử cũng khó được mà hiện ra một tia kinh sợ.

“Thực lực của bá thể cổ đại tàn khuyết kia mạnh đến biến thái, nghe đồn đủ để so sánh với thể chất đứng đầu của Nhân tộc là Hoang Cổ Thánh Thể.” Đọa Vũ Thánh Tử lẩm bẩm.

Từ xưa đến nay Thương Thiên Bá Thể và Hoang Cổ Thánh Thể luôn đối lập, luôn có người muốn dùng hai loại thể chất này để so cao thấp.

Mà vị Thương Thiên Bá Thể kia của Minh Vương điện tuy là tàn khuyết, nhưng thực lực vẫn mạnh đến nghịch thiên, vững vàng bá chiếm vị trí đệ nhất trong Thập Tiểu Vương.

Tất nhiên Đọa Vũ Thánh Tử không nghĩ tới chuyện đi khiêu chiến vị bá thể cổ đại kia.

Hắn ta chỉ muốn theo đuổi được Cửu công chúa Lang Huyên của Ma Quốc đã không tồi.

Ngay vào lúc Đọa Vũ Thánh Tử suy tư trong lòng, một bóng người hốt hoảng lập tức lao đến từ trời cao, đó chính là Xà Cơ đã chạy trốn trở về.

“Chủ thượng, không tốt rồi.” Sắc mặt Xà Cơ trắng bệch, run lên bần bật, cứ như gặp phải đại khủng bố nào đó, trong mắt vẫn còn hoảng loạn.

“Sao chỉ có mình ngươi trở lại, Hắc Dực Ma Báo bọn họ đâu, còn Nhân tộc ngoại giới không có mắt kia đâu?” Đọa Vũ Thánh Tử khẽ nhíu mày mà nói.

“Bọn họ đều đã chết, còn có... Nhân tộc ngoại giới kia, bảo... Bảo...” Xà Cơ ấp a ấp úng mà nói.

“Bảo cái gì?” Đọa Vũ Thánh Tử nhướng mày, hắn ta cũng không nghĩ tới hai người theo đuổi của mình sẽ ngã xuống.

“Hắn bảo chủ thượng tiến đến quỳ trước mặt hắn, thúc thủ chịu chết.” Xà Cơ run rẩy, sợ hãi rụt rè mà nói.

Câu nói vừa dứt, khí tức toàn thân Đọa Vũ Thánh Tử bùng nổ, hai cánh mở tung ra, nhấc lên gió lốc ngập trời.

“Nhân tộc kia đang tìm cái chết!” Đọa Vũ Thánh Tử âm hàn mà nói.

Đọa Vũ Thánh Tử là tồn tại ra sao? Hắn ta là hiên kiêu mạnh nhất Đọa Vũ tộc, một trong Thập Tiểu Vương, còn là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Âm Minh vực.

Đọa Vũ tộc sau lưng hắn ta là chúa tể của Âm Minh vực.

Có thể nói, từ khi ra đời ý thức đến nay, Đọa Vũ Thánh Tử vẫn luôn cao cao tại thượng, làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, không ai dám ngỗ nghịch lại hắn ta.

Nhưng hiện tại, lại có một Nhân tộc ngoại giới không có mắt, năm lần bảy lượt mà khiêu khích hắn ta.

Hiện tại còn bảo hắn ta đi quỳ xuống nhận lấy cái chết.

Thế này thì bảo Đọa Vũ Thánh Tử giữ bình tĩnh như thế nào.

“Sinh linh ngoại giới đều thích tìm đường chết như vậy sao?” Ánh mắt Đọa Vũ Thánh Tử âm trầm như nước.

“Đương nhiên thực lực của chủ thượng là vô địch thế hệ trẻ, giết một tên Nhân tộc ngoại giới không phải là chuyện vô cùng đơn giản sao.” Sắc mặt Xà Cơ tái nhợt, nịnh hót nói.

Hết chương 403.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 404. Đọa Vũ Thánh Tử ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thật ra Xà Cơ chỉ muốn Đọa Vũ Thánh Tử nhanh chóng xuất phát mà thôi.

Nếu không chờ thời gian ba ngày trôi qua thì mạng sống của nàng ta cũng không còn.

“A, ban đầu ta chỉ muốn giết Nhân tộc kia rồi coi như huyết thực, hiện tại ta quyết định, phải trực tiếp ăn từng miếng thịt, uống từng ngụm máu của hắn ngay khi hắn ta còn tồn tại!”

Những lời tàn nhẫn như thế được nói ra từ miệng Đọa Vũ Thánh Tử, nhưng lại rất tự nhiên.

Hiển nhiên, hắn ta đã làm chuyện này không chỉ một lần.

“Chủ thượng, chúng ta chuẩn bị xuất phát sao?” Xà Cơ nói.

“Đương nhiên, đúng rồi, lại đi tìm nhị lão Huyết Lăng, Thiên U tới đây.” Ánh mắt Đọa Vũ Thánh Tử chợt lóe, lập tức nói.

Tuy tính cách hắn ta kỳ quái bạo lực, nhưng cũng không ngốc.

Hắn ta sợ đến lúc đó nếu Thương gia đột nhiên ra tay che chở cho Nhân tộc kia chạy trốn, vậy sẽ thất bại trong gang tấc.

Mà Xà Cơ nghe thấy lời này thì càng khiếp sợ.

Nhị lão Huyết Lăng, Thiên U đều là Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc. Đối phó với một tên Nhân tộc ngoại giới Thần Hỏa Cảnh mà còn phải mời hai vị Thánh Nhân.

Làm vậy là hoàn toàn không để lại cho Quân Tiêu Dao một chút sinh cơ nào.

“Vậy thì Nhân tộc ngoại giới kia chắp cánh cũng khó chạy thoát.” Xà Cơ thở dài trong lòng.

Nói thật, nàng ta đột nhiên cảm thấy hơi buồn bã.

Dù sao có cái mặt soái khí như vậy thì chết cũng đáng tiếc.

Ngay vào lúc đám người Đọa Vũ Thánh Tử lên đường.

Toàn bộ Âm Minh vực cũng gió nổi mây phun vì trận phong ba này.

Bạch Vọng thành vốn không có gì nổi bật, nhưng giờ phút này lại như trở thành trung tâm của toàn bộ Âm Minh vực.

Rất nhiều sinh linh Táng thổ nghe tin nên lập tức hành động, đi đến Bạch Vọng thành.

Đây là lần ăn dưa trăm năm khó gặp, bỏ lỡ thì quá đáng tiếc.

Mà những thế lực không kìm nén được còn có Thiết Cốt nhất tộc, Thanh Quỷ tộc và Công Minh gia.

Thiên kiêu của ba đại thế lực bọn họ đã bị Quân Tiêu Dao giết sạch sẽ ở Âm Dương Hồn Đàm.

Nếu bàn về thù hận đối với Quân Tiêu Dao thì bọn họ cũng không kém gì Đọa Vũ Thánh Tử.

“Đi, xuất phát đi đến Bạch Vọng thành, ta muốn tận mắt nhìn thấy Nhân tộc ngoại giới kia chết!”

Trong Thiết Cốt Lĩnh - Nơi ở của Thiết Cốt nhất tộc, có khí tức bốc lên cao, một đám cường giả Thiết Cốt nhất tộc bay lên trời.

Cả Thanh Quỷ tộc cũng có rất nhiều cường giả lên đường.

Sở dĩ bọn họ xuất động nhiều cường giả như vậy, hiển nhiên không chỉ đơn thuần vì đi xem náo nhiệt.

Đọa Vũ Thánh Tử có giận chó đánh mèo Thương gia hay không?

Nếu Thương gia bị vạ lây rồi bị huỷ diệt, vậy chẳng phải toàn bộ tài nguyên của Thương gia là một cái bánh cực lớn sao?

Cho nên Thiết Cốt nhất tộc và Thanh Quỷ tộc xuất động nhiều

cường giả như vậy, thật ra cũng có ý nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Mà có suy nghĩ tương tự còn có Công Minh gia.

Giờ phút này, Công Minh gia tộc cũng xuất động hầu hết cường giả.

Trong đó có một nam tử bề ngoài trung niên, ông ta lạnh lẽo nói: "Thương gia và chúng ta đấu lâu như vậy, cũng nên là lúc huỷ diệt, lần này là cơ hội tốt nhất!"

Ba đại thế lực cùng lên đường, chạy tới Bạch Vọng thành.

Trong nhất thời, Âm Minh vực gợn sóng phập phồng, dòng chảy ngầm cuồn cuộn.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao ở trung ương mắt bão lại bình yên ở lại Thương gia chờ đợi Đọa Vũ Thánh Tử đến.

Hắn cũng không để ý đến phong ba bên ngoài.

Trên dưới Thương gia cũng đã bắt đầu hoảng sợ.

Nhưng nhờ sự quản lý của Thương gia lão tổ và gia chủ Thương gia nên cũng không có quá mức hỗn loạn.

Trước sau Thương gia lão tổ vẫn cảm thấy bối cảnh của Quân Tiêu Dao sẽ rất khủng bố, thậm chí cả Đọa Vũ tộc cũng không có tư cách đi trêu chọc.

Trong một đại điện, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên mặt đất, khí tức nhàn nhã.

"Đáng tiếc không có suối nước nóng để ngâm mình." Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đây chính là phương thức thả lỏng mà hắn thích nhất.

Vào lúc Đọa Vũ tộc sắp cường thế đột kích, chỉ sợ chỉ có một mình Quân Tiêu Dao còn có thể muốn ngâm suối nước nóng.

Mà lúc này lại vang lên tiếng đập cửa.

“Công tử...” Là giọng của Thương Nguyệt và Thương Tuyết.

“Vào đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Hai tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết đi đến, Quân Tiêu Dao giương mắt nhìn nhìn, đôi mắt chợt lóe.

Hai tỷ muội này rõ ràng đã trang điểm qua, da thịt trắng nõn như đồ sứ bôi lên hồng trang nhàn nhạt, cũng phụ trợ hai tỷ muội rất trông rất kiều diễm đáng yêu.

Các nàng cũng thay đổi một bộ váy áo, lụa mỏng hơi trong suốt, mơ hồ có thể thấy được da thịt tuyết trắng mà không tì vết.

“Công tử, xin lỗi.” Muội muội Thương Tuyết nói đầu tiên.

“Hừm, vì sao?” Quân Tiêu Dao nói.

“Công tử trợ giúp chúng ta như vậy, nhưng Thương gia chúng ta từng muốn tính kế công tử.” Thương Tuyết mang đầy áy náy mà nói.

Điều nàng ám chỉ tất nhiên là Thương gia từng muốn bắt lấy Quân Tiêu Dao, sau đó giao cho Đọa Vũ Thánh Tử.

“A... Không phải chưa xảy ra sao.” Quân Tiêu Dao không để ý chút nào.

“Vậy cũng là Thương gia chúng ta có lỗi với công tử.” Thương Nguyệt tiếp lời.

Hai người họ tiến lên, tới gần Quân Tiêu Dao, đôi mắt ngập nước, mang theo một chút ngượng ngùng và ái muội như có như không.

“Công tử, để bồi tội, muốn tỷ muội chúng ta làm cái gì cũng được.” Thương Nguyệt phun ra khí tức như hoa lan mà nói.

Là nam nhân thì hẳn trong lòng đều hiểu, không cần giải thích nhiều cái gì.

Mà đôi hoa tỷ muội này cũng thật sự cực kỳ mê người.

Đặc biệt là bộ dáng mặc cho Quân hái vào giờ phút này.

Không sai.

Chính là mặc cho "Quân" hái.

Nhưng đôi mắt Quân Tiêu Dao vẫn bình tĩnh như nước.

"Các ngươi là bằng hữu của ta." Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Lời này đã xem như rất lễ phép, rất uyển chuyển.

Nghiêm khắc mà nói, hai tỷ muội các nàng còn không có tư cách làm bằng hữu của Quân Tiêu Dao.

Cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Thương Nguyệt cắn môi, trong lòng có chút khó chịu, tuy sớm đã đoán được, nhưng khi Quân Tiêu Dao thật sự cự tuyệt thì nàng ta vẫn cảm thấy khổ sở.

Thương Tuyết càng không nhịn được, đôi mắt có chút ánh nước đang lưu chuyển.

Dù sao trong lòng nàng, Quân Tiêu Dao hoàn mỹ tới cực điểm.

Vừa gặp Tiêu Dao lỡ cả đời!

Hết chương 404.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 405. Âm Minh vực nổi phong vân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Công tử, tỷ muội chúng ta đã hiểu, nhưng có thể nói cho chúng ta biết, công tử tên gì hay không?” Thương Nguyệt yếu ớt nói.

Đến bây giờ, các nàng vẫn không biết tên của Quân Tiêu Dao.

“Họ Quân, tên Tiêu Dao.” Quân Tiêu Dao nói.

“Quân công tử, quả nhiên người cũng như tên...” Hai tỷ muội lẩm bẩm.

Quân Tiêu Dao tiên khí phiêu phiêu như trích tiên, quả thật như tiên nhân tiêu dao thiên địa trong truyền thuyết.

Sau đó, Thương Nguyệt như nhớ tới cái gì, đôi mắt xinh đẹp bỗng trừng lớn, lộ ra một tia kinh ngạc cực độ mà nói: “Quân công tử, xin hỏi... Ngài là người của Quân gia kia đúng không?”

Lời Thương Nguyệt nói khiến Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Quân gia cũng có danh tiếng như vậy ở Vạn Cổ Táng Thổ sao?

“Nếu ngươi đang ám chỉ Hoang Cổ Quân gia thì đúng là vậy.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

“Thì ra là thật...” Thương Nguyệt và Thương Tuyết đều hít hà một hơi.

“Vì sao các ngươi lại có thái độ như vậy?” Quân Tiêu Dao nhíu mày, có chút nghi hoặc.

Quân gia tuy danh chấn tứ phương ở Tiên Vực, nhưng ở Vạn Cổ Táng Thổ thì hẳn danh khí còn chưa đạt tới mức độ này mới đúng?

“Thương Nguyệt nhớ rõ, hình như hơn mười năm trước, từng có một tồn tại khủng bố vô thượng cường thế xâm nhập Táng thổ, liên tục trảm mấy vị vực chủ Táng Hoàng, cuối cùng còn thâm

nhập sâu vào Táng Giới trong truyền thuyết."

"Ta từng nghe qua một ít tin tức bí ẩn, vị tồn tại vô thượng khủng bố kia, hình như... Họ Quân!"

"Cái gì, còn có chuyện này?"

Nghe lời này của Thương Nguyệt, Quân Tiêu Dao thật sự cảm thấy có chút bất ngờ.

Hắn không ngờ có thể nghe thấy loại bí ẩn này từ miệng tỷ muội Thương gia.

"Có thể nói kỹ càng một chút không?" Quân Tiêu Dao lập tức cảm thấy hứng thú.

"Thật ra chúng ta cũng không rõ chuyện của năm đó lắm, dù sao cấp bậc kia quá cao, chúng ta cũng chỉ nghe tin đồn đãi mà thôi."

"Nhưng có thể khẳng định chính là, năm đó thật sự có cường giả vô thượng từng xâm nhập Táng thổ, có Táng Hoàng muốn ngăn cản, cuối cùng triển khai đại chiến, đánh đến trời sụp đất nứt, Táng thổ thập vực cũng run rẩy."

Nói tới đây, Thương Nguyệt vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Lúc trước tuy các nàng không có khả năng tiếp xúc với cuộc chiến cấp bậc đó, nhưng toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ đều vì trận đại chiến kia mà run rẩy, tất cả sinh linh Táng thổ đều có thể cảm nhận được.

"Không ngờ Quân gia ta còn làm ra chuyện này, nhưng vì sao Quân gia lại muốn xông vào Táng thổ?" Quân Tiêu Dao vẫn cảm thấy nghi hoặc.

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết khi đó trên vòm trời từng truyền đến tiếng gầm lên của Táng Hoàng, bảo Quân gia đừng quá đáng, xen vào chuyện của người khác." Thương Nguyệt nói.

"Xen vào chuyện của người khác?" Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, sau đó tiếp tục hỏi: "Ngươi nói cuối cùng vị cường giả vô thượng của Quân gia kia tiến vào Táng Giới, đó là nơi nào?"

Thương Nguyệt hơi sắp xếp dòng suy nghĩ một chút, trả lời rằng: "Quân công tử có điều không biết, nơi khởi nguyên chân chính của Vạn Cổ Táng Thổ chính là Táng Giới, đó cũng là một mảnh đất cổ xưa."

"Mà Táng thổ thập vực chỉ là mười khối địa vực lấy Táng Giới làm trung tâm mà kéo dài phát triển ra thôi."

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì khẽ gật đầu.

Mà làm hắn nghi hoặc chính là, sao lúc ở Quân gia hắn chưa từng nghe qua chuyện này.

Theo lý thuyết, Quân gia xông vào Táng thổ, còn tiến vào sâu trong Táng Giới, phải là một chuyện rất lớn mới đúng.

"Xem ra trong đó còn có bí mật lớn." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn tới Vạn Cổ Táng Thổ vốn là vì tìm kiếm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, hiện tại lại có thêm một việc cần tra xét.

Sau đó, Quân Tiêu Dao lại nghĩ đến, nếu không tìm thấy tung tích của Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo ở thập vực, vậy nó có khả năng xuất hiện ở Táng Giới cổ xưa hay không?

Quân Tiêu Dao cảm thấy, có lẽ có khả năng này.

"Có biện pháp đi vào Táng Giới hay không?" Quân Tiêu Dao hỏi.

"Rất khó, Táng Giới là một cấm địa của Vạn Cổ Táng Thổ ta, hơn nữa cực kỳ nguy hiểm, trong tình huống bình thường thì cả sinh linh Táng thổ chúng ta cũng không muốn tới gần, nhưng..." Thương Nguyệt do dự mà nói.

"Nhưng cái gì?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

"Nhưng Thập Vương thịnh yến sắp mở ra, nếu Quân công tử có thể tiếp xúc được với những thiên kiêu tầng cấp đó thì có thể nghĩ cách xem có cơ hội đi vào Táng Giới hay không." Thương Nguyệt nói.

Thương gia bọn họ không tính là thế lực đứng đầu ở Vạn Cổ Táng

Thổ, không thể so sánh với các thế lực như Đọa Vũ tộc.

Không lên đến độ cao kia thì tất nhiên không tiếp xúc được với bí ẩn của Táng Giới.

Nhưng thế lực cấp bậc như Đọa Vũ tộc lại làm được.

“Thập Vương thịnh yến, ta hiểu rồi.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Trước đó hắn còn suy xét, sau khi rời đi Thương gia thì bước tiếp theo nên làm thế nào.

Hiện tại đã có phương hướng.

Tham gia Thập Vương thịnh yến, tra xét tin tức về Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo và cả bí ẩn liên quan đến Táng Giới.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao lại hàn huyên với tỷ muội Thương gia về chút chuyện liên quan đến Táng thổ.

Cuối cùng, hai tỷ muội lưu luyến không nguôi mà rời đi.

Quân Tiêu Dao cũng không có cảm giác tội lỗi gì.

Hắn không tinh trùng lên não, cũng không phải nhìn thấy nữ nhân nào cũng tán.

Là mị lực của hắn quá lớn, không có cách nào.

Cũng không có khả năng ngừng phát ra mị lực đúng không?

Loại mị lực và khí chất này căn bản không che giấu được.

“Sau khi giải quyết Đọa Vũ Thánh Tử thì có thể rời khỏi Âm Minh vực.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Còn về uy hiếp của Đọa Vũ tộc thì Quân Tiêu Dao căn bản không để ý đến.

Nếu Đọa Vũ tộc không sợ bị diệt tộc thì có thể ra tay với Quân Tiêu Dao.

Kể cả một Thương gia nho nhỏ cũng có người thông minh.

Quân Tiêu Dao không tin toàn bộ trên dưới Đọa Vũ tộc đều là ngu xuẩn.

Trong sự chờ đợi đó, thời gian ba ngày búng tay một cái đã trôi qua.

Mà tới ngày thứ ba, toàn bộ Bạch Vọng thành đã là biển người tấp nập, ba tầng trong, ba tầng ngoài đều bị vây quanh chật như nêm cối.

Có thể nói, trước nay Bạch Vọng thành chưa từng náo nhiệt như vậy.

Chính chủ còn chưa tới, lại có ba nhóm khách không mời đã đi tới bên ngoài nơi Thương gia cư trú.

Đó là Thiết Cốt nhất tộc, Thanh Quỷ tộc và Công Minh gia.

Gia chủ Thương gia và đoàn người tỷ muội Thương gia cũng đi ra.

“Các ngươi làm vậy là có ý gì?” Gia chủ Thương gia đảo mắt qua ba đại thế lực, hơi nheo đôi mắt lại.

Nếu chỉ là đơn thuần tới xem náo nhiệt, ba đại thế lực không cần dốc toàn bộ sức mạnh như thế.

Hiện tại liếc nhìn một cái đã thấy được mỗi một phe đều tới ít nhất hai ba vị Thánh Nhân.

Hết chương 405.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 406. Thập Vương thịnh yến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thậm chí gia chủ Thương gia cho rằng, còn có cường giả cấp bậc Thánh Nhân Vương đang âm thầm nhìn trộm, vẫn chưa hiện thân.

Thương gia lão tổ tuy cũng không hiện thân, nhưng đã vận sức chờ phát động, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Ha hả, không có ý gì, chỉ muốn biết tại sao Thương gia các ngươi lại ngu xuẩn như vậy, vì một khách ngoại lai mà đắc tội Đọa Vũ tộc.” Công Minh gia chủ cười lạnh và nói.

Trong mắt bọn họ, Thương gia quả thực là mất trí nên mới đưa ra lựa chọn ngu xuẩn như vậy.

“Liên quan gì đến ngươi?” Sắc mặt gia chủ Thương gia lạnh như băng, lập tức quát.

“Chỉ muốn nhìn một chút, Thương gia các ngươi có thể chống chọi qua hôm nay hay không.” Cường giả Thiết Cốt nhất tộc nói.

“Không sai, tính tình Đọa Vũ Thánh Tử cũng không tốt gì mấy, các ngươi và Nhân tộc ngoại giới đứng chung một trận tuyến, cứ chờ bị diệt môn đi.” Thanh Quỷ tộc tộc trưởng âm hiểm cười nói.

Bọn họ tới đây là đang chờ đợi Thương gia bị diệt tộc xong thì chia cắt những lợi ích nhỏ còn lại.

“Hừ, vọng tưởng!” Gia chủ Thương gia hừ lạnh, sắc mặt thật không đẹp nổi.

Thương Nguyệt và Thương Tuyết cũng cực kỳ tức giận.

Nhưng các nàng nghĩ đến bối cảnh khủng bố của Quân Tiêu Dao, trong lòng cũng hơi yên ổn một chút.

Quân Tiêu Dao tuyệt đối không phải tồn tại mà Đọa Vũ Thánh Tử có thể trêu chọc.

Thời gian cứ trôi đi trong sự chờ đợi này.

Vào thời khắc nào đó, mọi người bỗng cảm nhận được một luồng sát ý thô bạo cực độ truyền đến từ nơi xa.

“Chính chủ tới!”

Toàn bộ Bạch Vọng thành cũng bởi vậy mà sôi trào.

Trên trời cao, vài bóng người xuất hiện.

Cầm đầu là một tên nam tử tuổi trẻ, người mặc vũ y màu đen, sau lưng có một đôi cánh màu xám.

Trong lúc vỗ cánh, hư không chấn động, tràn ngập tử khí ngập trời.

Xà Cơ cũng đi theo bên cạnh hắn ta.

Cùng lúc đó, còn có hai vị lão giả của Đọa Vũ tộc là Huyết Lăng và Thiên U, cũng một trái một phải mà đồng thời tiến đến.

“Đọa Vũ Thánh Tử tới, không chỉ như thế, còn có hai vị Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc cũng hiện thân!”

Trong Bạch Vọng thành, rất nhiều sinh linh Táng thổ phát ra tiếng ồ lên.

Gia chủ Thương gia thấy tình cảnh này thì sắc mặt cũng hoàn toàn âm trầm đi.

Nếu chỉ là một Đọa Vũ Thánh Tử đến thì có lẽ còn đường sống, nhưng hiện tại, hai vị Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc cũng đi theo.

Chỉ sợ là tới trấn áp Thương gia.

“Hy vọng lão tổ không lựa chọn sai.” Gia chủ Thương gia thầm cầu nguyện trong lòng.

Đọa Vũ Thánh Tử giá lâm Bạch Vọng thành, đôi mắt xám tràn ngập tử khí nhìn về phía nơi Thương gia cư trú.

“Nhân tộc ngoại giới kia, bổn Thánh Tử tới rồi, không phải ngươi

nói muốn ta thúc thủ chịu chết sao?" Trong giọng nói của Đọa Vũ Thánh Tử tràn ngập sát ý.

"Không tồi, có thể ngoan ngoãn tiến đến nhận lấy cái chết, cũng đỡ phiền toái cho ta."

Một bóng người bạch y lướt ra từ trong điện của Thương gia, giẫm chân lên trời cao, đứng đối diện với Đọa Vũ Thánh Tử.

Quân Tiêu Dao và Đọa Vũ Thánh Tử, chính thức quyết đấu!

Hai người này, một người là Thần Tử Quân gia của Hoang Thiên Tiên Vực quét ngang vô địch.

Người còn lại là một trong Thập Tiểu Vương của Vạn Cổ Táng Thổ, thiên kiêu mạnh nhất của Đọa Vũ tộc.

Giờ phút này, hai người đang giằng co, sát ý lạnh thấu xương cuộn trào tràn ngập giữa thiên địa, làm cả sinh linh Táng thổ của Bạch Vọng thành cũng cảm nhận được một luồng hàn ý.

"Không ngờ khí tức của Nhân tộc ngoại giới kia cũng cường hãn như thế."

"Đúng vậy, ban đầu ta còn cho rằng, Nhân tộc ngoại giới kia đối mặt với Đọa Vũ Thánh Tử sẽ không chịu nổi một kích, hiện tại xem ra còn chưa chắc."

Tuy Quân Tiêu Dao không cố tình bùng nổ khí thế, nhưng là loại khí thế vô địch trời sinh tự tồn tại này vẫn khiến đông đảo sinh linh cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Một nguyên nhân khác là do bọn họ cũng chưa biết thân phận địa vị của Quân Tiêu Dao ở Tiên Vực.

Nếu không người lần này mà bọn họ nên lo lắng thay là Đọa Vũ Thánh Tử, mà không phải Quân Tiêu Dao.

"Hừm?" Ánh mắt Đọa Vũ Thánh Tử tập trung lên người Quân Tiêu Dao, đáy mắt lộ ra một tia kinh nghi nhàn nhạt.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao lại mang đến cho hắn ta một cảm

giác nguy hiểm nồng đậm.

Đọa Vũ Thánh Tử chưa từng cảm nhận được cảm giác này.

Nhưng Đọa Vũ Thánh Tử vẫn không sợ, hắn ta không chỉ tự tin với chính mình, càng quan trọng là, lần này hắn ta còn dẫn theo nhị lão Huyết Lăng, Thiên U.

Nhân tộc ngoại giới trước mặt thâm sâu đến mấy cũng không có khả năng đối phó với Thánh Nhân đúng không?

Nghĩ đến đây, Đọa Vũ Thánh Tử càng yên tâm.

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên hư không, đầu tiên là lạnh nhạt liếc nhìn Đọa Vũ Thánh Tử một cái.

Tu vi Thần Hỏa Cảnh tiểu viên mãn.

Trước khi đột phá Quân Tiêu Dao còn không cần để ý đến tu vi này, càng đừng nói hiện tại đã đột phá, đối phó với một Đọa Vũ Thánh Tử quả thực không cần quá nhẹ nhàng.

Hắn chuyển ánh mắt đến người Xà Cơ.

“Không tồi, dẫn chủ tử nhà ngươi đến, nhiệm vụ của ngươi cũng coi như hoàn thành.” Quân Tiêu Dao nói.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng kia của Quân Tiêu Dao, trong lòng Xà Cơ lộp bộp một cái, đã nhận ra không ổn.

Quân Tiêu Dao nâng tay lên, nhẹ nhàng búng một cái.

Phanh một tiếng.

Toàn bộ thân thể mềm mại của Xà Cơ đều nổ mạnh, phần tay chân cụt bay đầy trời.

Còn có rất nhiều uế vật bắn lên người Đọa Vũ Thánh Tử đứng bên cạnh.

Tình cảnh này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đọa Vũ Thánh Tử thì ngây ngẩn cả người một lát, sau đó cơn lửa

giận thô bạo nồng đậm phụt ra từ trong mắt.

Quân Tiêu Dao dám giết người theo đuổi của hắn ta ngay trước mặt hắn.

Hành động này đã không xem như khiêu khích, mà hoàn toàn là nhục nhã!

“Tìm đường chết!”

Không nói bất cứ lời vô nghĩa nào, Đọa Vũ Thánh Tử trực tiếp ra tay, trong lúc giơ tay, tử khí màu đen quấn quanh, hóa thành một đại ấn đen nhánh rồi trực tiếp trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, lạnh nhạt nhìn chiêu thức của Đọa Vũ Thánh Tử đánh úp đến.

Ngay vào lúc mọi người quan sát chiến chung quanh nghi hoặc đến cực điểm.

Chuyện khiến người ta chấn động đã xảy ra.

Khi đại ấn đen nhánh kia tới gần phạm vi mười trượng quanh thân Quân Tiêu Dao thì lại trực tiếp tan biến, hoàn toàn biến mất.

“Cái gì... Sao lại thế này?” Đọa Vũ Thánh Tử cũng ngây ngẩn cả người.

Không chỉ hắn ta mà sinh linh Táng thổ quan chiến trong Bạch Vọng thành cũng lộ ra vẻ mặt cứng đờ, nhịn không được xoa xoa đôi mắt, cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

“Lại là loại năng lực đó!” Đôi mắt xinh đẹp của Thương Nguyệt chợt lóe.

Hết chương 406.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 407. Chiến Đọa Vũ Thánh Tử, cường thế nghiền áp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây không phải là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao thi triển ra miễn dịch pháp lực.

Loại năng lực này quả thực không thể tưởng tượng.

Dù sao năng lực miễn dịch tất cả công kích pháp lực cũng quá nghịch thiên, người bình thường căn bản không thể tưởng tượng ra được.

“Ngươi dùng thủ đoạn gì?” Trong mắt Đọa Vũ Thánh Tử cũng hiện lên kinh nghi.

Hắn ta lại ra tay.

“Khóc Hồn Chi Trảo!”

Đọa Vũ Thánh Tử vươn một tay ra, tử khí nồng đậm quay cuồng rồi hóa thành cự trảo đen nhánh, chỉ giơ tay nhấc chân mà cứ như có thể xé rách hư không.

Nhưng một trảo này vung qua thì cũng bị mai một trong hư không.

“Hả...” Đọa Vũ Thánh Tử hơi ngơ ra.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Sau khi cảnh giới thực lực của hắn tăng lên, năng lực miễn dịch pháp lực cũng tăng mạnh.

Lấy sáu loại thần thông thêm vào Lục Đạo Luân Hồi Quyền mà cũng không thể dùng một quyền phá vỡ miễn dịch pháp lực.

Chỉ dựa vào hai chiêu của Đọa Vũ Thánh Tử thì sao có thể phá được nó?

“Bổn Thánh Tử cũng không tin!”

Đọa Vũ Thánh Tử không ngốc, lập tức phản ứng lại.

Pháp lực không có hiệu quả, vậy không có khả năng đánh tay trần cũng mất tác dụng đúng không.

Đọa Vũ Thánh Tử chấn động hai cánh sau lưng, thân thể như mũi tên, trong nháy mắt đã lao tới trước người Quân Tiêu Dao, năm ngón tay siết tay rồi đấm thẳng vào đầu Quân Tiêu Dao.

Tuy Đọa Vũ tộc không nổi bật ở phương diện nhục thân, nhưng nhục thân của họ cũng cực kỳ cường hãn.

Hơn nữa sinh linh Táng thổ quanh năm bị chôn dưới mặt đất, mặt bằng chung thì thân thể cũng mạnh hơn sinh linh Tiên Vực.

Cho nên Đọa Vũ Thánh Tử cũng rất có tự tin đối với sức mạnh nhục thân của mình.

Nhưng mà, hắn ta lại nhìn thấy khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra một nụ cười châm chọc.

“Tự mình đi lên chịu chết, vậy Quân mỗ cũng không khách sáo.” Quân Tiêu Dao cũng vô cùng đơn giản mà tung ra một quyền.

Phanh!

Hư không như bị nổ nứt, khí huyết bùng nổ, hùng hồn tới cực điểm, quả thực cho người ta cảm giác như chân long xuất thế.

“Cái gì...”

Sắc mặt Đọa Vũ Thánh Tử lập tức thay đổi.

Nhưng hắn ta muốn rút lui cũng không có khả năng.

Oanh!

Một quyền giáng xuống, toàn bộ cánh tay phải của Đọa Vũ Thánh Tử đều tan nát từng chút một!

Đọa Vũ Thánh Tử không ngừng ói máu tươi, cả người bay ngược

ra sau.

Hoàn toàn là nghiền áp mang tính áp đảo!

Tất cả sinh linh Táng thổ của Bạch Vọng thành đều sửng sốt, thân thể cứng đờ, dại ra ngay tại chỗ!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai dám tin chứ?

Đọa Vũ Thánh Tử đường đường là một trong Thập Tiểu Vương của Táng thổ, lại bị một quyền đánh đến chật vật như thế.

“Thật là khí huyết khủng khiếp, thiếu niên Nhân tộc này quả thực như chân long chuyển thế.”

“Quá mạnh, không chỉ có thủ đoạn quỷ dị miễn dịch công kích pháp lực mà nhục thân còn cường hãn như thế, thiếu niên này tuyệt đối là thiên kiêu cao cấp nhất ở Tiên Vực!”

Sinh linh Táng thổ quan chiến chung quanh như muốn nổ não, hoàn toàn không ngờ sẽ nhìn thấy tình cảnh như vậy.

“Thánh Tử!”

Hai Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc, Huyết Lăng và Thiên U cũng thay đổi sắc mặt.

“Đáng chết, bổn Thánh Tử cũng không tin!” Hai mắt Đọa Vũ Thánh Tử đã đỏ rực như máu.

Hiện tại là một đêm trước khi Thập Vương thịnh yến bắt đầu, nếu hắn ta thua trong tay một Nhân tộc ngoại giới thì còn mặt mũi nào đi tham gia Thập Vương thịnh yến nữa?

Tử khí cả người Đọa Vũ Thánh Tử bùng nổ, tử minh chi khí quấn quanh rồi bốc lên cao, hội tụ thành một hình cầu màu đen hào hùng ở giữa không trung.

“Tử Minh Ám Dương!”

Đọa Vũ Thánh Tử tung ra cực chiêu, chiêu này gần như hội tụ toàn lực thực lực của Đọa Vũ Thánh Tử, uy năng mạnh đến khủng bố.

Hư không chấn động ra gợn sóng màu đen, khiến người xem chung quanh kinh hồn táng đảm.

Chiêu này đủ để hạ gục bất cứ sinh linh Thần Hỏa Cảnh nào chỉ trong nháy mắt.

“Đi!” Đọa Vũ Thánh Tử gầm lên một tiếng, viên Tử Minh Ám Dương kia lao đến nổ mạnh về phía Quân Tiêu Dao.

Uy năng ngập trời như muốn diệt thế!

Đọa Vũ Thánh Tử mà nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, Tử Minh Ám Dương nghiền áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Mà làm Đọa Vũ Thánh Tử thở phào nhẹ nhõm một hơi chính là, Tử Minh Ám Dương cũng không biến mất, chỉ là uy lực suy yếu đi rất nhiều.

“Quả nhiên, ngươi không phải vô địch!” Đọa Vũ Thánh Tử ngửa mặt lên trời mà cười, cả người đều trở nên nhẹ nhàng.

Ít nhất loại miễn dịch pháp lực quỷ dị này của Quân Tiêu Dao cũng không phải hoàn toàn vô địch.

Nếu không thì căn bản không cần phải đánh.

“Mới có vậy đã làm ngươi cao hứng thành thế này?” Quân Tiêu Dao đưa ánh mắt thương hại nhìn về phía Đọa Vũ Thánh Tử.

Hắn giơ tay lên, thi triển ra Thôn Thần Ma Công, lốc xoáy hắc động khủng bố hiện lên.

Tử Minh Ám Dương bị suy giảm uy năng nên dễ dàng bị Thôn Thần Ma Công cắn nuốt.

Sau đó ngực Quân Tiêu Dao sáng lên, một Thượng Thương Kiếp Quang oanh kích về hướng Đọa Vũ Thánh Tử.

Đọa Vũ Thánh Tử vội vàng ngăn cản, đôi cánh màu xám sau lưng che ở trước người.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, Đọa Vũ Thánh Tử lại bị đẩy lui.

Quân Tiêu Dao giẫm chân lên hư không, như tám bước đuổi ve(1), truy kích ngay đến, lại nện xuống một quyền.

(1) Ý chỉ khinh công cực cao, có thể trong vòng vài bước đuổi kịp "Con ve" đang bay.

"Không ổn!" Hai vị Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc thấy thế thì sắc mặt đại biến.

Nhân tộc ngoại giới này thật sự dám giết Đọa Vũ Thánh Tử ngay trước mặt mọi người!

Từ lúc bắt đầu khi Đọa Vũ Thánh Tử giá lâm Bạch Vọng thành, không ai dự đoán được tình huống trước mắt.

Trong suy nghĩ của đàn sinh linh Táng thổ này, tình huống có khả năng xảy ra nhất chính là Đọa Vũ Thánh Tử nghiền áp Quân Tiêu Dao.

Mà vô dụng đến mấy cũng có thể duy trì ưu thế.

Dù sao uy vọng của Thập Tiểu Vương đã khắc sâu vào tư duy của mỗi một sinh linh Táng thổ.

Thập Tiểu Vương đại diện cho thiên phú vô địch, thực lực vô song.

Nhưng hiện tại, hiện thực đã hung hăng tát cho sinh linh Táng thổ một bạt tai.

Sự thật chứng minh, cái gọi là thiên phú vô địch chỉ là tương đối.

Thập Tiểu Vương đã là cái gì, chỉ là vì chưa gặp được người lợi hại hơn mà thôi.

Mà hiện tại, thiên kiêu cấp bậc có thể nghiền áp Thập Tiểu Vương đã xuất hiện.

Hết chương 407.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 408. Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc kinh hãi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quyền phong của Quân Tiêu Dao lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà hung hăng giáng về hướng Đọa Vũ Thánh Tử.

Đọa Vũ Thánh Tử sợ tới mức hồn vía lên mây, kêu lên the thé: "Nhân tộc, ngươi thật sự dám giết ta!"

"Ngu muội!"

Quân Tiêu Dao không muốn nói vô nghĩa gì nữa, càng không ngừng động tác trên tay lại.

Ầm ầm một tiếng vang lên, trên quyền quang của Quân Tiêu Dao mơ hồ mang theo cả chục tỷ cân thần lực, hung hăng đập về hướng Đọa Vũ Thánh Tử.

Kết quả không cần nhiều lời, thân thể Đọa Vũ Thánh Tử bị đánh cho chia năm xẻ bảy, trực tiếp tan vỡ nát bấy.

Đầu của Đọa Vũ Thánh Tử bay ra, trên mặt vẫn còn đọng lại biểu cảm vô cùng hoảng sợ.

Hắn ta thề, cho dù là bá thể cổ đại của Minh Vương điện đứng đầu trong Thập Tiểu Vương cũng không mang đến cho hắn ta cảm giác áp bách tuyệt vọng như thế.

Đọa Vũ Thánh Tử cảm thấy mình không phải đang đối mặt với một người cùng lứa tuổi, mà là một vị đại đế chuyển thế.

Cũng vào lúc Quân Tiêu Dao ra quyền, sức mạnh nguyên thần trong đầu cũng được thúc giục, một Trật Tự Thần Liên bay ra, ngưng tụ thành đoản kiếm kim sắc, trực tiếp đâm vào trong đầu Đọa Vũ Thánh Tử.

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm vừa xuất hiện đã trực tiếp diệt sát thần

cung và cả nguyên thần trong đầu Đọa Vũ Thánh Tử.

Cảnh tượng này chỉ xảy ra trong nháy mắt ngắn ngủn mà thôi.

Thậm chí hai Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc là Huyết Lăng và Thiên U đều không kịp ra tay cứu giúp.

Bởi vì uy vọng của Đọa Vũ tộc đã ăn sâu bén rễ trong tư duy của bọn họ, họ nghĩ không có bất cứ sinh linh nào dám đánh chết người của Đọa Vũ tộc ở Âm Minh vực, càng đừng nói là Đọa Vũ Thánh Tử.

Đây gần như là một thiết luật.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện, đánh vỡ quy tắc này.

Đọa Vũ Thánh Tử thì đã thế nào, muốn giết còn không phải giết được rồi sao.

“Tiểu nghiệp chướng nhà ngươi, lớn mật!”

Trong đầu hai tên Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc Huyết Lăng và Thiên U vang lên ong ong, lửa giận dâng trào trong ngũ tạng.

Thiên kiêu mạnh nhất của Đọa Vũ tộc bọn họ lại bị đánh chết chỉ trong vài chiêu, hơn nữa còn diễn ra ngay trước mặt bọn họ.

Các sinh linh của Bạch Vọng thành còn trừng lớn đôi mắt, há to miệng, vẻ mặt hoảng sợ cùng cực.

“Đậu xanh rau má, hắn ta thật sự giết Đọa Vũ Thánh Tử?”

“Là điên rồi sao, thật sự không muốn sống nữa?”

Theo bọn họ thì cho dù Quân Tiêu Dao có năng lực giết Đọa Vũ Thánh Tử thì cũng không nên hạ sát thủ mới đúng.

Chuyện gì cũng nên để lại đường lui, ngày sau còn dễ gặp nhau.

Nhưng bọn họ lại không biết, tính cách của Quân Tiêu Dao là duy ngã độc tôn, tùy tâm sở dục.

Muốn giết thì cứ giết.

Không cần hàm hồ chút nào.

Đám người gia chủ Thương gia nhìn thấy Đọa Vũ Thánh Tử ngã xuống thì da đầu tê dại cả đi.

Hành động này của Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn gây nên thù hận sinh tử với Đọa Vũ tộc.

Cả Thương gia bọn họ cũng có khả năng sẽ trở thành đối tượng cho Đọa Vũ tộc trút giận.

Trên mặt tỷ muội Thương gia lại không có sợ hãi gì, dù Quân Tiêu Dao làm cái gì thì các nàng cũng ủng hộ.

“Tiểu nghiệp chướng, chết tới nơi rồi!”

Huyết Lăng Thánh Nhân và Thiên U Thánh Nhân đều ra tay.

Cái gì mà ỷ lớn hiếp nhỏ, cái gì không màng thân phận, họ hoàn toàn không cần để bụng.

Bọn họ nhất định phải giết chết Quân Tiêu Dao, nếu không chẳng phải Đọa Vũ Thánh Tử chết oan chết uổng, uy vọng của Đọa Vũ tộc cũng sẽ xuống dốc không phanh.

Thấy tình cảnh này, chúng sinh linh ở đây đều khẽ lắc đầu.

Kết cục đã được định rồi.

Hai vị Thánh Nhân đều không màng thân phận ra tay, vậy còn gì để nói nữa chứ.

Trừ chết ra thì còn kết quả khác sao?

“Gia chủ!” Thương Nguyệt và Thương Tuyết đều nôn nóng hô lớn.

Gia chủ Thương gia hơi cắn răng một cái, cuối cùng vẫn ra tay.

Oanh!

Thân thể gia chủ Thương gia chợt lóe, lập tức tham gia chiến đấu, chắn trước người Quân Tiêu Dao.

“Hừm, Thương gia các ngươi muốn phản sao?” Ánh mắt Huyết Lăng Thánh Nhân và Thiên U Thánh Nhân vô cùng lạnh lẽo.

Gia chủ Thương gia âm thầm cắn răng.

Sở dĩ ông ta ra tay, là bởi vì trước đó tỷ muội Thương gia đã nói với ông ta về lai lịch của Quân Tiêu Dao.

Hắn đến từ Hoang Cổ Quân gia.

Tốt xấu gì gia chủ Thương gia cũng là Thánh Nhân, cũng có chút tầm mắt, tất nhiên biết ý nghĩa của hai chữ Quân gia là cái gì.

Mười mấy năm trước, trận đại chiến lan ra toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ, thậm chí là Táng Giới, còn không phải bùng nổ vì Quân gia hay sao?

Cho dù là Đọa Vũ tộc cũng không sánh bằng một thế lực khủng bố như thế.

Nếu có thể kết giao một chút thì rất có lợi cho Thương gia.

Đây cũng là nguyên nhân mà gia chủ Thương gia có gan ra tay liều mạng.

Ông ta đang đánh cược!

“Hừm?” Nhìn thấy gia chủ Thương gia ra tay, Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy bất ngờ.

Xem ra Thương gia cũng không hoàn toàn ngốc.

Tuy rằng hắn cũng không cần Thương gia ra tay, nhưng cách làm giờ phút này của Thương gia cũng làm hắn tương đối vừa lòng.

“Xem ra Thương gia các ngươi cũng sống đủ lâu rồi, muốn tự tìm đường diệt vong.” Trong mắt Huyết Lăng Thánh Nhân phụt ra tia máu.

“Đại nhân, để chúng ta tới trợ giúp ngài tiêu diệt Thương gia!”

Lúc này, Công Minh gia chủ đứng ra, trên mặt mang theo một nụ

cười âm ngoan.

“Còn có chúng ta.”

Cường giả của Thiết Cốt nhất tộc và Thanh Quỷ tộc cũng cùng đứng dậy.

“Các ngươi...” Sắc mặt gia chủ Thương gia xanh mét.

Ba đại thế lực này rõ ràng là muốn bỏ đá xuống giếng, sau đó chia cắt Thương gia.

“Một đám ngu xuẩn!” Quân Tiêu Dao một tiếng cười lạnh, đột nhiên vung tay lên.

Chỉ thoáng chốc, ba bóng người đã đứng trước mặt Quân Tiêu Dao.

Ngay vào lúc ba bóng người đó xuất hiện thì khí cơ khắp thiên địa đều hỗn loạn, một uy áp hùng hồn ầm ầm khuếch tán ra.

Toàn thân ba bóng người này tỏa ra ánh sáng kim loại lạnh như băng, thân thể cao lớn, cả người lạc ấn rất nhiều hoa văn phức tạp huyền ảo, mang theo bí lực cổ xưa nào đó.

“Đây là... Con rối?”

Ngay vào lúc ba con rối xuất hiện, mọi người ở đây đều có chút kinh ngạc.

Nhưng khi bọn họ cảm nhận được khí tức ba con rối này tản ra thì ngạc nhiên trên mặt lập tức chuyển thành hoảng sợ tột độ.

Bởi vì rõ ràng ba con rối này đều tản ra dao động của đại thánh cấp.

Ba con rối đều là con rối đại thánh cảnh!

Điều này khiến người ta vô cùng sợ hãi, da đầu cũng muốn nổ tung!

Hết chương 408.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 409. Con rối Đồ Thần cường đại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Con rối cấp bậc Đại thánh hi hữu hiếm thấy dữ dội, đưa mắt nhìn khắp các thế lực bất hủ cũng không lấy ra được bao nhiêu con.

Đừng nói đại thánh, cho dù là con rối cấp bậc Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, ở Tiên Vực cũng không có bao nhiêu.

Hai tên Thánh Nhân Huyết Lăng và Thiên U đã sợ đến hồn vía lên mây, mắt sắp trừng đến rớt ra khỏi tròng.

Phẫn nộ và dữ tợn trên mặt bọn họ gần như chuyển thành kinh hoàng và không thể tin chì trong nháy mắt!

“Đi!” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, giống như tử thần giá lâm, Tu La lấy mạng.

Ba con rối đại thánh cảnh lập tức hành động.

Một con rối lao về hướng hai Thánh Nhân Huyết Lăng và Thiên U.

Hai con còn lại thì tấn công về phía ba đại thế lực Công Minh gia.

Kế tiếp là thời khắc tàn sát!

Ba con rối này chính là con rối Đồ Thần của Khương gia, mỗi một con đều mang cấp bậc Đại Thánh Cảnh.

Mọi người đều biết, con rối cảnh giới càng cao thì càng khó chế tạo.

Nếu nói con rối Thánh Nhân cảnh xem như hiếm thấy ở Tiên Vực, vậy thì con rối cấp bậc đại thánh càng vô cùng hi hữu.

Có lẽ chỉ có thể nhìn thấy mấy con ở thế lực bất hủ mà thôi.

Trước đó Quân Tiêu Dao đã từng tìm được Liệt Tinh Thần Khôi hi hữu ở hạ giới.

Nhưng Liệt Tinh Thần Khôi đó cũng chỉ đến cảnh giới Thánh Nhân mà thôi.

Mà con rối Đồ Thần này của Khương gia lại cao hơn Liệt Tinh Thần Khôi hai cấp bậc, đạt tới Đại Thánh Cảnh.

Khương gia có thể giao ba con rối Đồ Thần cho Quân Tiêu Dao, có thể thấy được sự coi trọng và chiếu cố dành cho hắn.

“Sao có thể, có tận ba con rối Đại Thánh Cảnh, rốt cuộc ngươi là người phương nào!” Hai tên Thánh Nhân Thiên U và Huyết Lăng vội vàng tránh lui, đồng thời hoảng sợ mở miệng.

Cho dù là Đọa Vũ tộc bọn họ cũng không có con rối cấp bậc Đại Thánh.

Quân Tiêu Dao không đáp lại, chỉ là lạnh nhạt mà nhìn tất cả trước mắt.

Ba con rối Đồ Thần ra tay, cần tiêu hao số lượng lớn tiên nguyên, cũng may trước đó khi Khương gia giao chúng cho Quân Tiêu Dao thì đã lấp đầy tiên nguyên trong cơ thể con rối Đồ Thần.

Hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ cần thong dong nhìn con rối Đồ Thần giết chóc là được.

Oanh!

Con rối Đồ Thần đấm ra một quyền, hoa văn toàn thân đều sáng lên, pháp lực cuồng mãnh phát ra.

Không sai!

Con rối Đồ Thần này lại có khả năng vận dụng pháp lực!

Phải là con rối cực kỳ cao cấp thì mới có được năng lực này.

Liệt Tinh Thần Khôi mà trước đó Quân Tiêu Dao có được, cũng chỉ đơn thuần có sức mạnh nhục thân cường hãn mà thôi.

Phanh!

Huyết Lăng Thánh Nhân gần như không có bất cứ sức phản kháng nào dưới đòn tấn công của con rối Đồ Thần, trực tiếp bị đánh nổ thành một cụm sương máu.

Thiên U Thánh Nhân sợ tới mức nát gan nát mật, hoàn toàn đã không còn uy nghiêm của một Thánh Nhân.

“Ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như thế sao, Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Thiên U Thánh Nhân gào rống lên.

Quân Tiêu Dao không rên một tiếng, đã lười nói nhiều thêm bất kỳ câu nào nữa.

Hắn không có tiếng nói chung với đám ngu xuẩn.

Mà thảm như Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc còn có ba đại thế lực Công Minh gia.

Lần này bọn chúng đến với dã tâm bừng bừng, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, chia cắt tài nguyên của Thương gia.

Nhưng hiện tại, chúng lại tự đập đá vào chân mình.

Hai con rối Đồ Thần như vào chỗ không người, triển khai cuộc tàn sát huyết tinh với cường giả của ba đại thế lực.

“Không, sao lại có chuyện như thế này!”

“Ta không tin, rốt cuộc người này có lai lịch ra sao!”

Cường giả của ba đại thế lực đang gào rống, trong hoảng sợ mang theo sự tuyệt vọng.

Trước đó Công Minh gia chủ còn mang vẻ mặt định liệu trước, giờ phút này lại chật vật như con chó, hốt hoảng chạy trốn, hối hận đến xanh cả ruột.

Nhưng dưới sự săn giết của con rối Đồ Thần, sao có sinh linh nào có thể chạy ra được.

Công Minh gia chủ bị con rối Đồ Thần dùng một quyền đập nát, đi

đời nhà ma.

Nhìn cuộc tàn sát huyết tinh này, vô số sinh linh Táng thổ quan chiến trong Bạch Vọng thành đều như bị rút mất linh hồn, chỉ còn lại thể xác đứng tại chỗ.

Chấn động đã không đủ để hình dung tâm tình của bọn họ vào giờ phút này.

Thủ đoạn của Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn vượt qua dự đoán của bọn họ. Không chỉ thực lực bản thân hắn cường hãn đến nghịch thiên, thậm chí còn có át chủ bài khủng bố như vậy.

Hiện tại bọn họ mới hậu tri hậu giác, hình như trước nay chưa có người đi tra xét bối cảnh của Quân Tiêu Dao.

Còn về chúng sinh linh của Thương gia, họ cũng dại ra tại chỗ.

Nhìn ba đại thế lực bị tàn sát kia, gia chủ Thương gia cảm thấy vô cùng sảng khoái, chút bực tức trong ngực cũng được giải tỏa.

Ông ta cũng khiếp sợ trước thủ đoạn của Quân Tiêu Dao.

Có tới tận ba con rối Đại Thánh Cảnh, thật không hổ là truyền nhân của Hoang Cổ Quân gia.

Nhưng về chuyện này thì gia chủ Thương gia nghĩ sai rồi, con rối Đồ Thần này không phải do Quân gia đưa.

“Ha hả, quả nhiên tiểu hữu thâm tàng bất lộ, cũng là ta xen vào việc của người khác.” Gia chủ Thương gia ha hả cười nói, thậm chí giọng điệu còn mang theo một tia lấy lòng.

“Đâu có, gia chủ có tấm lòng này cũng khiến Quân mỗ vui mừng.” Quân Tiêu Dao nhìn thật sâu vào mắt gia chủ Thương gia.

Sao hắn không biết tâm tư chân chính của gia chủ Thương gia kia chứ.

Đơn giản là muốn lấy lòng Quân gia mà thôi.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để bụng, gia chủ Thương gia có

thể ra tay giúp đỡ thì đã chứng minh sự quyết đoán của ông ta.

“Chờ sau này, Thương gia các ngươi cứ tiếp nhận tài nguyên và địa bàn của ba đại thế lực kia đi.” Quân Tiêu Dao thuận miệng nói.

“Thật sao.” Gia chủ Thương gia vui mừng ra mặt.

Tài nguyên và địa bàn của bất cứ bên nào trong ba đại thế lực này cũng có giá trị không thể đánh giá được, tương đương với Thương gia.

Cũng có nghĩa là Thương gia lập tức có được địa bàn và tài nguyên của ba thế lực đồng cấp.

Hồi báo này thật phong phú.

Chủ yếu chính là, Thương gia chưa tổn hại một binh một tốt, thậm chí gia chủ Thương gia cũng không ra tay, chỉ động thân một chút mà thôi.

Đáng giá!

Quá con mẹ nó đáng giá!

Nhìn gia chủ Thương gia mừng rỡ như điên, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc lắc đầu.

Hết chương 409.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 410. Phản ứng của Đọa Vũ tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao thật sự có chút chướng mắt với tài nguyên của ba đại thế lực này.

Coi như bố thí, cũng không sao cả.

Hơn nữa hắn cũng có thể xếp Thương gia trở thành quân cờ ở Vạn Cổ Táng Thổ, nói không chừng còn có thể phát huy ra một chút tác dụng.

Quân Tiêu Dao luôn tính kế thâm sâu hơn tất cả mọi người.

“Nhưng, tuy tiểu hữu có ba con rối Đại Thánh Cảnh để ứng phó tình huống trước mắt, nhưng nếu Chuẩn Chí Tôn của Đọa Vũ tộc, thậm chí Táng Hoàng tức giận...” Gia chủ Thương gia muốn nói lại thôi.

Hiển nhiên, ông ta còn đang lo lắng về Đọa Vũ tộc.

Nếu không thể thu phục Đọa Vũ tộc, vậy có nhiều tài nguyên đến mấy cũng không có tác dụng gì với Thương gia.

“Yên tâm, nếu Đọa Vũ tộc không ngốc thì qua mấy ngày sẽ có người tới cửa.” Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười thâm ý.

Gia chủ Thương gia thấy thế thì trong lòng lộp bộp một cái.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao đã xác định, Đọa Vũ tộc sẽ chịu thua?

Trong khoảng thời gian hai người nói chuyện.

Khắp thiên địa cũng an tĩnh lại.

Ba con rối Đồ Thần đứng sừng sững bất động trong hư không.

Không phải là vì tiên nguyên tiêu hao sạch sẽ, mà là vì đã không còn mục tiêu.

Hai tên Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc đều bị diệt sát.

Toàn bộ cao thủ của ba đại thế lực cũng bị chém giết không còn.

Thậm chí cả cường giả Thánh Nhân vương của ba đại thế lực nấp sâu trong hư không cũng bị con rối Đồ Thần diệt sát.

Quân Tiêu Dao bình đạm mà thu hồi con rối Đồ Thần.

Trong mắt hắn, cuộc tàn sát này căn bản không tính là cái gì.

Mà toàn bộ Bạch Vọng thành lại nổ tung nồi sau một lúc tĩnh mịch ngắn ngủi.

“Trời ạ, hôm nay ta được chứng kiến một đại sự kiện xưa nay chưa từng có!”

“Đọa Vũ Thánh Tử - một trong Thập Tiểu Vương đã ngã xuống, không chỉ thế, hai vị Thánh Nhân của Đọa Vũ tộc đều đã ngã xuống!”

“Rốt cục thiếu niên Nhân tộc này có lai lịch ra sao mà có thể tùy ý tung ra ba con rối Đại Thánh Cảnh, thế lực bất hủ cũng không phóng khoáng như vậy mà?”

Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn đổi mới nhận thức của những sinh linh Táng thổ đó.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có người có thể bá đạo như thế, hoàn toàn không coi Đọa Vũ tộc ra gì.

Nhưng càng khiến người ta tò mò là, Đọa Vũ tộc sẽ dùng thái độ thế nào để xử lý việc này?

Dù sao cũng đã chết một Thánh Tử và hai vị Thánh Nhân.

Lấy tính cách bá đạo của Đọa Vũ tộc thì căn bản không có khả năng nén giận.

Chúng sinh linh Táng thổ đều cho rằng, có lẽ sẽ có một trận phong ba lớn hơn sắp kéo đến!

Giờ phút này, toàn bộ Bạch Vọng thành đều là một mảnh ồ lên, căn bản không an tĩnh lại được.

Bởi vì việc hôm nay vượt qua nhận thức của bọn họ.

Có thể suy đoán ra, mấy ngày sau tin tức này sẽ truyền khắp toàn bộ Âm Minh vực, thậm chí truyền tới địa vực khác.

Dù sao một vị thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương ngã xuống cũng không phải là việc nhỏ gì.

Nhưng so với chuyện này, mọi người càng cảm thấy hứng thú là sau đó rốt cục Đọa Vũ tộc sẽ có phản ứng gì.

Quân Tiêu Dao một lần tung ra ba con rối Đồ Thần Đại Thánh Cảnh, thật sự làm mọi người chấn động.

Nhưng tính ra thì Đọa Vũ tộc cũng không cần sợ cái gì.

Không nói đến Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc ra tay, cho dù là Chuẩn Chí Tôn tiến đến cũng đủ dễ dàng đối phó ba con rối Đồ Thần này.

Cho nên mọi người rất tò mò, kế tiếp Đọa Vũ tộc sẽ hành sự như thế nào.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao nhìn chung quanh một vòng, lạnh nhạt nói: “Xem náo nhiệt xong rồi, tan hết đi, Quân mỗ không thích ầm ĩ!”

Câu nói vừa dứt, chúng sinh linh Táng thổ chung quanh đều bất giác lui ra phía sau vài bước, sau đó xoay người rời đi.

Trong bất tri bất giác, Quân Tiêu Dao cũng đã có uy nghiêm và danh vọng ở Âm Minh vực.

Chúng sinh linh Táng thổ đều mang đầy chấn động và kính sợ rời đi.

Cường giả đi đến đâu thì cũng sẽ được tôn kính.

“Quân công tử quá mạnh!” Đôi mắt xinh đẹp của hai tỷ muội Thương Nguyệt và Thương Tuyết dâng trào ra tia sáng kỳ dị.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao cự tuyệt các nàng, nhưng cũng không ảnh hưởng các nàng vẫn yêu thích Quân Tiêu Dao.

Sau khi gặp được Quân Tiêu Dao, có lẽ cuộc đời này các nàng sẽ không thích người khác được nữa.

Bởi vì muốn tìm được một nam nhân ưu tú hoàn mỹ hơn Quân Tiêu Dao gần như là điều không thể.

Không, có lẽ là hoàn toàn không thể.

Là do không có khả năng!

“Đáng tiếc, vốn tưởng rằng thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương của Táng thổ có thể mang đến cho ta chút kinh hỉ, xem ra vẫn là ta suy nghĩ nhiều rồi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Nghe thấy lời này, bọn người gia chủ Thương gia không biết nói gì cho phải.

Thập Tiểu Vương cao cao tại thượng, gần như vô địch trong mắt những người khác lại kém cỏi như vậy khi đối đầu với Quân Tiêu Dao.

“Ha hả, Quân tiểu hữu thật sự rất mạnh, có điều tuy Đọa Vũ Thánh Tử đứng trong Thập Tiểu Vương, nhưng cũng không được xếp trong năm người đứng đầu của Thập Tiểu Vương.” Gia chủ Thương gia cười nói ha hả.

“Như vậy sao, vậy còn có chút thú vị, có lẽ Thập Vương thịnh yến sẽ không nhàm chán.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Không biết vì sao, nghe thấy lời này thì chúng sinh linh của Thương gia đều rùng mình một cái.

Hay là tên vô pháp vô thiên này còn muốn đại náo Thập Vương thịnh yến?

Trong lòng gia chủ Thương gia bắt đầu nảy sinh cảm xúc thương hại với Cửu vương còn lại.

Toàn bộ Bạch Vọng thành cũng lâm vào sự an bình ngắn ngủi.

Nhưng tất cả mọi người biết, loại an bình này chỉ là tạm thời.

Mấy ngày sau, chờ Đọa Vũ tộc biết được việc này thì Bạch Vọng thành tuyệt đối sẽ náo nhiệt lên lần nữa.

Bởi vậy, rất nhiều sinh linh Táng thổ chung quanh Bạch Vọng thành đều không rời đi mà muốn chính mắt chứng kiến kết cục cuối cùng của vị Nhân tộc ngoại giới này sẽ là gì.

Mà Quân Tiêu Dao cũng cố tình chờ đợi Đọa Vũ tộc trả thù, vẫn chưa rời đi.

Điều này làm mọi người trong Thương gia càng cảm kích.

Bởi vì nếu Quân Tiêu Dao vỗ vỗ mông rời đi, vậy người xui xẻo đầu tiên chính là Thương gia.

Quân Tiêu Dao có thể rời đi, Thương gia thì không có khả năng dời cả tộc đi đúng không?

Huống chi bọn họ cũng không thể rời khỏi Táng thổ, căn bản không có khả năng tránh thoát sự đuổi giết của Đọa Vũ tộc.

Nhưng đã nhiều ngày, Thương gia cũng không nhàn rỗi mà bắt đầu phái người đi tiếp quản tài nguyên lãnh địa của ba đại thế lực Công Minh gia.

Hết chương 410.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 411. Cả Táng Hoàng cũng phải sợ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có thể suy ra, nếu lần này Thương gia có thể vượt qua kiếp nạn này, không nói đến chuyện có thể lập tức trở thành thế lực bất hủ như Đọa Vũ tộc, nhưng ít ra cũng là thế lực mạnh nhất dưới Đọa Vũ tộc.

Thế lực như vậy mới có tư cách bị Quân Tiêu Dao coi như quân cờ.

Mà mọi chuyện cũng không nằm ngoài dự đoán.

Không đến thời gian hai ngày, toàn bộ Âm Minh vực cũng vì chuyện này mà ồn ào huyên náo.

Tất cả sinh linh Âm Minh vực lần đầu nghe thấy tin tức này đều kinh ngạc đến không thể tin nổi, thậm chí cho rằng đây là lời đồn.

Nhưng sau khi tin tức càng truyền càng rộng, cũng có càng càng nhiều sinh linh đứng ra chứng thực thì tin này mới bị mọi người chấp nhận.

Tất cả sinh linh lực đều đặt sự chú ý lên Đọa Vũ tộc.

Thân là bá chủ của Âm Minh vực, kế tiếp Đọa Vũ tộc sẽ có hành động gì?

Rất nhiều sinh linh cảm thấy, sợ là Đọa Vũ tộc sẽ trực tiếp phái Chuẩn Chí Tôn ra để tiêu diệt Nhân tộc ngoại giới kia.

Mà sâu trong tộc địa gia tộc Đọa Vũ tộc.

Từng tòa ma sơn cao ngất đen nhánh tràn ngập một luồng ma khí tử minh khủng bố.

Mà giờ phút này, chính giữa dãy núi có một thái dương màu đen.

Thái dương màu đen tràn ngập một uy áp khủng bố khiến người ta

hít thở không thông.

Thậm chí thân thể của cường giả Thánh Nhân cũng sẽ trực tiếp tan vỡ dưới uy áp này.

Chính giữa thái dương màu đen, mơ hồ có thể thấy được một hình dáng ngồi xếp bằng trong đó.

Bóng người ngồi trong thái dương màu đen kia chính là Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc, một vị cường giả Chí Tôn vô thượng!

Giờ phút này, chung quanh Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc, có vài bóng người đứng trong hư không.

Trong đó có khí tức Chí Tôn, cũng có khí tức Chuẩn Chí Tôn.

“Không nghĩ tới, nhất tộc bọn họ lại tới Táng thổ.” Một Chí Tôn lạnh lùng nói.

“Hơn nữa không biết vô tình hay cố ý, còn nổi lên xung đột với tộc chúng ta.” Một Chí Tôn khác thở dài.

Nếu là truyền nhân của thế lực bất hủ bình thường thì Đọa Vũ tộc căn bản sẽ không thương lượng gì, trực tiếp phái người đi diệt là được.

Nhưng hiện tại xung đột với bọn họ lại là nhân vật làm bọn họ đều cảm thấy cực kỳ khó giải quyết, không cẩn thận một chút cũng có khả năng mang đến đại tai nạn cho Đọa Vũ tộc.

“Kế tiếp nên xử lý như thế nào?” Một Chí Tôn Đọa Vũ tộc có chút đau đầu mà nói.

Ánh mắt những bóng người ở đây đều dừng lại trên thái dương màu đen, trên người Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc.

Thật lâu sau, Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc mới lạnh nhạt mở miệng nói: “Đừng đi trêu chọc.”

Nghe bốn chữ này, thân thể vài vị Chí Tôn Đọa Vũ tộc ở đây đều run lên, nhưng cũng đã liệu trước được.

“Nhưng Thánh Tử và Thánh Nhân tộc của ta phải chết oan uổng như vậy sao, uy nghiêm tộc ta còn đâu nữa?” Một vị Chuẩn Chí Tôn không cam lòng mà nói.

“Khí tức của vị Quân gia đi vào Táng Giới hơn mười năm trước còn chưa tan biến, hơn nữa ở Táng Giới, còn có một vị khác...” Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc với nói giọng điệu nặng nề.

Nghe câu nói này, cường giả Đọa Vũ tộc ở đây đều không lên tiếng.

Chỉ có những cường giả cao tầng bọn họ mới biết được rốt cục trận đại chiến lan ra khắp Vạn Cổ Táng Thổ lúc trước khủng bố đến cỡ nào.

Vị Quân gia kia thật sự có thể gọi là cấm kỵ, liên tục trảm mấy vị Táng Hoàng.

Cuối cùng ông ta còn thâm nhập vào sâu trong Táng Giới, chiến đấu với những đại khủng bổ đã trường tồn từ xưa được nay, quả thực mạnh đến rối tinh rối mù.

“Chúng ta đã biết.” Chúng cường giả của Đọa Vũ tộc đều thở dài và trả lời.

Khó có thể tưởng tượng, Đọa Vũ tộc thân là bá chủ của Âm Minh vực mà cũng có ngày phải cúi đầu chịu thua.

“Đúng rồi, lại phái một Chuẩn Chí Tôn tiến đến, giải thích tình huống một chút, nếu khiến vị Thần Tử Quân gia kia chán ghét Đọa Vũ tộc chúng ta, đến lúc đó chỉ sợ còn có phiền toái càng lớn hơn nữa.” Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc nói.

Nghe thấy lời này, trong lòng tất cả cường giả của Đọa Vũ tộc đều rất ức nghẹn nhưng lại không biết làm sao.

Bọn họ là bá chủ Âm Minh vực, nhưng lại bị một tiểu bối bức đến mức này.

Quả thực không cách nào tưởng tượng.

Trong mấy ngày này, Quân Tiêu Dao vẫn nán lại ở Bạch Vọng

thành.

Tỷ muội Thương gia cũng thực dụng tâm mà hầu hạ Quân Tiêu Dao, bưng trà đổ nước, cẩn thận đến cực điểm.

Mà trong mấy ngày này, gia chủ Thương gia cũng phái cường giả trong tộc đi đến nơi đóng trú của ba đại thế lực, cướp đoạt tất cả địa bàn và tài nguyên.

Sau khi biết được bối cảnh của Quân Tiêu Dao, gia chủ Thương gia cảm thấy, có lẽ Đọa Vũ tộc sẽ có chút kiêng kị Quân gia.

Nhưng vài ngày sau, có tin tức truyền ra, Đọa Vũ tộc phái ra một hàng đội ngũ có Chuẩn Chí Tôn dẫn đầu, đang trên đường chạy tới Bạch Vọng thành.

Tin tức này làm cả Bạch Vọng thành lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Bọn người gia chủ Thương gia lo sợ bất an.

Tuy rằng bối cảnh của Quân Tiêu Dao rất khủng bố, nhưng cũng khó đảm bảo Đọa Vũ tộc không mất đi lý trí, muốn ra tay với Quân Tiêu Dao.

Nhưng bản nhân Quân Tiêu Dao vẫn vô cùng thản nhiên, lẳng lặng chờ đợi đội ngũ Đọa Vũ tộc tiến đến.

Chưa đến nửa ngày, khí tức Chuẩn Chí Tôn khủng bố đã truyền đến từ vòm trời nơi xa.

Đoàn người Đọa Vũ tộc đã đến.

Trong Bạch Vọng thành, chúng sinh linh ồ lên, uy áp kia quả thực có thể dễ dàng nghiền cả tòa Bạch Vọng thành bụi bặm như trở bàn tay.

“Thần Tử Quân gia có ở đây không?” Chuẩn Chí Tôn của Đọa Vũ tộc mở miệng, mặt không có cảm xúc, nhìn không ra cái gì.

Nghe thấy giọng điệu này, chúng sinh linh trong Bạch Vọng thành đều cảm thấy có chút kinh ngạc.

Sao họ cảm thấy không giống như tới đòi nợ?

“Rốt cuộc Đọa Vũ tộc cũng tới, thế nào, muốn ra tay với bản Thần Tử sao?” Quân Tiêu Dao đi ra từ Thương gia, biểu cảm vô cùng bình đạm.

Đối mặt với một vị Chuẩn Chí Tôn, trên mặt hắn không có một tia kính sợ và tôn kính, thậm chí đáy mắt còn mang theo một tia lạnh lùng châm chọc.

Giọng điệu này của Quân Tiêu Dao làm khóe mắt của Chuẩn Chí Tôn Đọa Vũ tộc cũng phải co giật, miễn cưỡng nặn ra một ý cười cứng đờ rồi nói: “Sao lại nói vậy, Đọa Vũ tộc ta va chạm Thần Tử, là chúng ta không đúng, sao lại dám ra tay với Thần Tử.”

Hết chương 411.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 412. Cửu công chúa của Tu La Ma Quốc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe thấy lời này, toàn bộ Bạch Vọng thành lâm vào tĩnh mịch.

Rất nhiều sinh linh Táng thổ cho rằng mình nghe lầm, đầu óc như cứng lại, không phản ứng kịp.

Nhưng điều càng đổi mới tam quan của bọn họ còn ở phía sau.

Chỉ thấy Chuẩn Chí Tôn của Đọa Vũ tộc lấy ra một pháp khí không gian, trên mặt nặn ra một ý cười và nói: "Để biểu đạt xin lỗi, đây là chút tâm ý nhỏ của Đọa Vũ tộc ta, hy vọng Thần Tử có thể nhận lấy."

Chuẩn Chí Tôn của Đọa Vũ tộc như sợ làm chậm trễ Quân Tiêu Dao, còn cố ý lấy pháp khí bên trong ra triển lãm một phen.

Các loại bảo đan, thánh dược chi chít, còn có rất nhiều thần binh pháp khí, đều là tồn tại cực kỳ hi hữu.

Thậm chí còn có một ít đặc sản của Táng thổ như hắc diệu tinh thạch, ngũ hành tức nhưỡng.

Chẳng những Đọa Vũ tộc không tới gây chuyện, lại còn xin lỗi Quân Tiêu Dao, thậm chí còn bồi thường trọng lễ như thế.

Điều này làm sinh linh Táng thổ ở đây sinh ra ảo giác, đây còn là Đọa Vũ tộc hoành hành ngang ngược kia không?

Cho dù là đám sinh linh của Thương gia cũng trợn mắt mà nhìn, hoàn toàn không dự đoán được mọi chuyện sẽ phát triển như thế này.

"Xem ra ta vẫn xem nhẹ lực chấn nhiếp của Hoang Cổ Quân gia." Gia chủ Thương gia chấn động trong lòng.

Đồng thời, ông ta cũng cảm thấy may mắn, lần này Thương gia đánh cược chính xác!

Quân Tiêu Dao tiếp nhận pháp khí không gian, trừ những đặc sản Táng thổ như hắc diệu tinh thạch, ngũ hành tức nhưỡng hắn tương đối cảm thấy hứng thú ra thì những vật còn lại đều không có lực hấp dẫn gì với hắn.

Nhưng Đọa Vũ tộc cũng coi như thức thời, trong tộc cũng không phải toàn là kẻ ngu dốt, vẫn có một vài người thông minh.

“Được rồi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn tới Táng thổ là có nhiệm vụ, cũng lười dây dưa với Đọa Vũ tộc.

“Đa tạ Thần Tử đại lượng, vậy chúng ta không quấy rầy.”

Nhận được câu trả lời của Quân Tiêu Dao, Chuẩn Chí Tôn của Đọa Vũ tộc thở phào nhẹ nhõm một hơi dưới đáy lòng.

Nếu Quân Tiêu Dao vẫn không chịu bỏ qua, vậy ông ta cũng không biết nên ứng đối thế nào.

Một hàng sinh linh Đọa Vũ tộc trực tiếp rời đi.

Mà sinh linh Táng thổ trong Bạch Vọng thành giống như thạch hóa, cứng lại tại chỗ thật lâu.

“Những thứ này các ngươi cầm đi đi, có quan hệ của ta ở đây thì Đọa Vũ tộc cũng sẽ không làm khó dễ các ngươi.”

Quân Tiêu Dao tự móc ra hắc diệu tinh thạch và ngũ hành tức nhưỡng, sau đó đưa hết những vật còn lại cho Thương gia.

“Thương gia ta nguyện trung thành với công tử, vĩnh sinh vĩnh thế!” Gia chủ Thương gia bỗng hạ bái.

Chúng sinh linh còn lại của Thương gia cũng quỳ xuống.

Tỷ muội Thương gia cũng hành lễ.

Quân Tiêu Dao cười nhạt, chưa nói cái gì, chỉ hơi gật gật đầu, ánh mắt lại như mang theo thâm ý, nhìn vào sâu trong Thương gia.

“Xem ra vị Thương gia lão tổ này cũng là một người khôn khéo.” Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Nhưng như vậy cũng tốt, đối với Quân Tiêu Dao mà nói, hắn cũng có một quân cờ trong Táng thổ.

Chuyện ở Âm Minh vực xem như hoàn toàn chấm dứt.

Quân Tiêu Dao không kéo dài, trực tiếp lên đường, chuẩn bị rời đi Âm Minh vực.

Tất nhiên tỷ muội Thương gia thật lưu luyến, nhưng cũng chỉ có thể cố nén bi thương, rơi nước mắt đưa tiễn.

Mà đủ loại phong ba Quân Tiêu Dao gây lên ở Âm Minh vực cũng truyền ra Âm Minh vực, khuếch tán về phía chín khối địa vực khác.

...

Bàn về mức độ phồn thịnh thì Tu La vực cũng đủ để đứng hàng thứ ba trong Táng thổ thập vực, không phải nơi hẻo lánh như Âm Minh vực có thể so sánh được.

Cũng giống như Âm Minh vực của Đọa Vũ tộc, Tu La vực cũng chỉ có một thế lực thống trị, đó chính là Tu La Ma Quốc.

Tu La Ma Quốc chính là Tu La vực hoàng.

Mà Tu La Táng Hoàng của Tu La Ma Quốc cũng là vực chủ của Tu La vực.

Đương nhiên, tồn tại nổi danh và khiến người ta chú ý nhất Tu La Ma Quốc không phải là Tu La Táng Hoàng.

Mà là Cửu công chúa của Tu La Ma Quốc, Lang Huyên.

Tất nhiên không cần nói nhiều về thực lực của Cửu công chúa Lang Huyên, nàng ta được xếp thứ hai trong Thập Tiểu Vương.

Nhưng điều này cũng không phải chủ yếu, chủ yếu là dung mạo Lang Huyên cực đẹp, là một trong những nữ tử đẹp nhất Vạn Cổ Táng Thổ.

Mọi người đều biết, dưới hoàn cảnh đặc thù của Táng thổ, phần lớn sinh linh Táng thổ đều có vẻ ngoài như dưa vẹo táo nứt.

Cũng bởi vậy, Cửu công chúa Ma Quốc Lang Huyên mới có nhân khí cao như thế.

Mà giờ phút này, ở hoàng cung Tu La Ma Quốc, trong một tòa cung điện hết sức xa xỉ, một nữ tử chừng song thập niên hoa (Hai mươi tuổi) mặc váy dài màu tím, đang có chút lười biếng mà dựa vào giường.

Mái tóc nàng có màu tím, sáng đến mức có thể soi bóng, dáng người cực kỳ cao gầy, đường cong kinh người.

Tuy đang mặc váy tím, nhưng phần eo của nàng ta lại lộ ra bên ngoài, cái bụng nhỏ tuyết trắng mà trong trắng bằng phẳng.

Dung nhan nàng ta cũng cực kỳ kinh người, ngũ quan tuyệt đẹp, mắt như hắc diệu tinh thạch, mày đẹp cong cong, môi đỏ tươi đẹp cực kỳ trơn bóng, trông rất mị hoặc.

Dung mạo thiên kiều bá mị tuyệt lệ như vậy, đừng nói ở Vạn Cổ Táng Thổ, cho dù phóng mắt nhìn khắp Hoang Thiên Tiên Vực, cũng đủ để xếp vào hàng mỹ nhân đứng đầu, sẽ làm rất nhiều thiên kiêu nam tính quỳ gối dưới gấu quần của nàng.

Nữ tử này chính là Cửu công chúa của Ma Quốc, Lang Huyên.

Trước giường Lang Huyên có một vị bạch y nữ tử đang khụy một chân xuống, tóc đen như mực, khuôn mặt tiếu mỹ, cực kỳ mỹ lệ động lòng người.

Dung mạo khí chất của người này cũng không kém hơn Lang Huyên bao nhiêu.

“Tiên Nhi, lại có tin tức gì truyền đến?” Lang Huyên đưa đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn bạch y nữ tử một cái, sau đó dò hỏi.

Nữ tử bạch y này chính là thị nữ bên người nàng ta - Tần Tiên Nhi, tu vi của người này đã sắp theo kịp một vài Thập Tiểu Vương.

Nhưng nàng ta chính là Lang Huyên xếp thứ hai trong Thập Tiểu Vương, có một người theo đuổi như vậy cũng không lạ gì.

“Hồi công chúa điện hạ, là phía Âm Minh vực có tin tức truyền đến, Đọa Vũ Thánh Tử đã chết.” Tần Tiên Nhi nói.

“Hả, Đọa Vũ Thánh Tử đã chết sao?” Lang Huyên nhướng hàng lông mi dài mà cong cong lên, có vẻ khá bất ngờ.

Trong mắt nàng ta, tuy Đọa Vũ Thánh Tử không tính là gì, nhưng tốt xấu gì cũng là một trong Thập Tiểu Vương, sao lại dễ dàng ngã xuống như thế?

Hết chương 412.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 413. Thương Thiên Bá Thể tàn khuyết cổ đại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không chỉ như thế, thậm chí Đọa Vũ tộc không dám truy cứu, còn làm một vị cường giả Chuẩn Chí Tôn tới cửa nhận lỗi.” Tần Tiên Nhi tiếp tục nói.

“Còn có việc này?” Lang Huyên lại cảm thấy kinh ngạc.

Nàng thân là Cửu công chúa của Ma Quốc, tuy không cần để ý đến Đọa Vũ tộc, nhưng cũng không thể không thừa nhận thực lực nội tình của Đọa Vũ tộc không yếu hơn Tu La Ma Quốc bao nhiêu.

Lại có thế lực có thể làm Đọa Vũ tộc chịu thua.

Chẳng lẽ là vị bá thể cổ đại kia của Minh Vương điện giết Đọa Vũ Thánh Tử?

Lang Huyên không khỏi cân nhắc.

Tần Tiên Nhi còn chưa nói hết nên tiếp tục nói: “Quan trọng nhất là, nghe nói kẻ giết Đọa Vũ Thánh Tử là Nhân tộc ngoại giới, hơn nữa chỉ lẻ loi một mình.”

“Cái gì!?”

Nghe đến đó, cả Lang Huyên cũng nhịn không được đứng dậy từ trên giường, biểu cảm mang theo kinh ngạc cực độ.

Ban đầu nghe thấy tin tức này, Lang Huyên còn tưởng là Đọa Vũ Thánh Tử không có mắt, trêu chọc vài vị vương thực lực còn mạnh hơn hắn ta.

Kết quả hiện tại Tần Tiên Nhi lại nói, hắn ta bị một Nhân tộc ngoại giới đánh chết.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Nhân tộc ngoại giới kia chỉ lẻ loi một

mình mà thôi.

Thế mà lại làm cả Đọa Vũ tộc cũng không dám trả thù hắn, thậm chí còn muốn ép dạ cầu toàn, đi đến nhận lỗi.

Vậy thì đằng sau hắn ta nhất định có gì đó rồi.

Lang Huyên kinh ngạc bật người dậy, dáng người cao gầy lộ ra không sót chút nào.

Bởi vì làn váy màu tím của nàng ta là dạng phân nhánh, cho nên một đôi thon dài trắng nõn trong suốt giống như ngà voi đã lộ ra bên ngoài.

Tần Tiên Nhi nhìn cặp đùi đẹp thon dài của Lang Huyên, gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, cúi đầu xuống.

Lang Huyên cũng không chú ý tới, giờ phút này nàng đang suy tư về tin tức này, bởi vì cảm thấy quá không thể tưởng tượng.

“Còn có tin tức chi tiết khác không?” Lang Huyên nói.

Tuy nàng ta là thân nữ nhi, nhưng thủ đoạn và tầm mắt lại không thua gì nam nhi.

Từ trình độ nào đó mà nói, nàng ta cũng giống như Long Cát công chúa, đều là dạng nữ cường nhân.

Lang Huyên mơ hồ nhận thấy, có lẽ Nhân tộc ngoại giới kia sẽ mang đến biến số xưa nay chưa từng có với Vạn Cổ Táng Thổ.

“Nghe nói thân phận của Nhân tộc ngoại giới kia là họ Quân, ngoài ra dung mạo có vẻ không tồi.” Tần Tiên Nhi nói.

“Họ Quân... Chẳng lẽ trùng hợp như vậy sao?” Ánh mắt Lang Huyên hơi lập loè.

Tất nhiên nàng ta cũng biết được sự kiện hơn mười năm trước.

Nếu họ Quân là trùng hợp, vậy vì sao Đọa Vũ tộc lại kiêng kị như vậy.

“Chẳng lẽ là thật, người của nhất tộc kia lại tới Táng thổ?” Đôi môi đỏ của Lang Huyên khẽ lẩm bẩm.

Kết hợp với thái độ của Đọa Vũ tộc, nói không chừng Nhân tộc ngoại giới họ Quân kia chính là Quân gia đại náo Táng thổ năm đó.

“Khó trách Đọa Vũ tộc lại e dè.” Lang Huyên than nhẹ một tiếng.

Đổi lại là Tu La Ma Quốc gặp phải chuyện này thì cũng xử lý không tốt, sẽ cực kỳ khó giải quyết.

“Ngươi nói, thiên kiêu Quân gia kia rất tuấn tú sao?” Ánh mắt Lang Huyên lộ ra một tia hứng thú.

Tần Tiên Nhi khẽ gật đầu.

“Hừ, nam nhi trong Vạn Cổ Táng Thổ này đều là những tên xấu xí làm từ bùn bẩn, nhìn thấy thôi đã khiến người ta buồn nôn, không dậy nổi chút hứng thú nào, không biết thiên kiêu Quân gia kia soái đến mức nào?” Lang Huyên nỉ non nói.

Thân là một trong những nữ tử đẹp nhất Vạn Cổ Táng Thổ, tầm mắt của Lang Huyên rất cao.

Nhưng ngặt nổi nàng ta chướng mắt hết những nam nhi cùng thế hệ với mình.

Cho dù là vị bá thể cổ đại đứng đầu Thập Tiểu Vương mạnh hơn cả nàng cũng thuộc về loại hình hùng tráng to lớn kia.

Hoàn toàn không chọc trúng đam mê của Lang Huyên.

Loại hình nàng ta thích chính là chó con tuấn tú.

Làn da trắng trẻo, dung mạo soái khí.

Là dạng sẽ bị nàng ta ch*ch khóc ấy.

Như vậy mới có thể thỏa mãn dục vọng chinh phục của nàng ta.

“Ai, đáng tiếc, Thập Vương thịnh yến sắp bắt đầu, không có thời gian rồi.”

“Nếu không thì bản công chúa thật muốn đi đến Âm Minh vực nhìn xem rốt cục vị thiên kiêu Quân gia kia phù hợp khẩu vị của bản công chúa không.” Lang Huyên rất đáng tiếc mà nói.

Tần Tiên Nhi nửa quỳ trên mặt đất, cúi thấp đầu, không rên một tiếng.

Lúc này Lang Huyên mới chú ý tới.

Nàng ta nheo mắt lại, hiện lên một tia mị hoặc yêu dị, khóe môi nhếch lên một nụ cười quyến rũ và nói: “Tiên Nhi, ngươi ghen tị sao?”

“A... Không có.” Tần Tiên Nhi cúi đầu càng thấp.

Bắt đầu từ khi ý thức ra đời, nàng ta vẫn luôn đi theo bên cạnh Lang Huyên.

Có vô số thiên kiêu nam tính đều muốn theo đuổi Lang Huyên, nhưng lại bị Lang Huyên bỏ như giày rách.

Trong mắt nàng, thiên kiêu nam tính trên Táng thổ đều xấu xí như làm từ bùn, vừa ngu lại xấu, nhìn thôi cũng đã thấy ghê tởm.

Ngược lại Lang Huyên rất yêu thương chiếu cố Tần Tiên Nhi.

Thậm chí Tần Tiên Nhi cảm thấy, có lẽ Lang Huyên không thích nam nhân.

Nhưng hiện tại, Tần Tiên Nhi đã hiểu, Lang Huyên không phải không thích, chỉ là ánh mắt quá cao, không gặp được ai vừa ý mà thôi.

“Yên tâm, sao bản công chúa có thể vứt bỏ người đáng yêu như Tiên Nhi kia chứ?”

Lang Huyên vươn một chiếc đùi xinh đẹp thon dài lên nâng cằm Tần Tiên Nhi, ánh mắt mê hoặc, mang theo ái muội.

“Công chúa điện hạ...” Đôi mắt xinh đẹp của Tần Tiên Nhi lộ ra chút si mê ái mộ.

“Tiên Nhi, thay bản công chúa đi chọn lựa vài vị thánh vệ, để cùng ta tham gia Thập Vương thịnh yến.” Lang Huyên nói.

“Tiên Nhi tuân mệnh.” Tần Tiên Nhi nói.

Sau khi Tần Tiên Nhi rời đi, Lang Huyên nằm trên giường, tay ngọc nâng cằm, mắt lộ suy tư.

“Vì sao thiên kiêu Quân gia phải tới Táng thổ chứ, chẳng lẽ cũng là vì Táng Giới sắp sửa mở ra?”

Lang Huyên trầm tư, nhất thời cũng không tìm thấy đáp án.

Nhưng nàng ta mơ hồ cảm thấy, có lẽ Thập Vương thịnh yến sẽ không bình thản mấy.

...

Thiên Minh vực là một vực phồn hoa cường thịnh nhất trong thập vực của Vạn Cổ Táng Thổ.

Mà vực này cũng có một thế lực bá chủ, chính là Minh Vương điện.

Nói đến Minh Vương điện, trừ vị Thiên Minh Táng Hoàng danh chấn Táng thổ thực lực cực mạnh kia ra thì còn có thiên kiêu mạnh nhất Minh Vương điện, vị bá thể cổ đại trong truyền thuyết kia.

Nghe đồn vị bá thể này là tự mình bò ra từ vực sâu.

Khi bò ra tới, khí tức của hắn ta làm lay động toàn bộ Thiên Minh vực.

Hết chương 413.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 414. Sở Thiên Bá

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, sâu trong Minh Vương điện, một bóng người đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi trơ trọi.

Đó là một nam tử dáng người cường tráng, tóc đen xỏa tung, có da thịt màu đồng cổ.

Khuôn mặt hắn ta thô cuồng, trong mắt có cảnh tượng thiên hủy tinh trầm hiện hóa ra, cả người mang theo một khí thế cuồng bá không cách nào thu liễm.

Cứ như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, bộc lộ mũi nhọn.

Nam tử tuổi trẻ dáng người to lớn này có khí tức mạnh đến đáng sợ, có đại khí phách đẩy ngang vô địch Bát Hoang.

Nhưng làm người ta chú ý chính là, dáng người to lớn màu đồng cổ của hắn ta phủ kín vết rách, nhìn giống như đồ sứ nứt nẻ.

Nhưng dù vậy, trong thân thể kia ẩn chứa sức mạnh sinh mãnh, vẫn khiến hư không chung quanh giống như mơ hồ vặn vẹo.

Nam tử tuổi trẻ khí tức cuồng mãnh này chính là bá thể cổ đại của Minh Vương điện, một vị Chí Tôn tuổi trẻ thân thể tàn khuyết.

Hắn ta rất mạnh.

Thân là Thương Thiên Bá Thể hi hữu hiếm thấy, mặc dù chỉ là tàn khuyết, nhưng vẫn ngồi vững vàng ở vị trí đứng đầu của Thập Tiểu Vương.

Giờ phút này, trong mắt của vị bá thể cổ đại Sở Thiên Bá này phụt ra ba thước hàn quang.

“Ta cảm nhận được khí tức túc địch...” Tiếng nói của Sở Thiên Bá thật trầm ổn, giống như một con sư tử.

Hắn ta bò ra từ vực sâu, quên mất tất cả, vứt lại quá khứ, chỉ để lại tên của mình và một khối bá thể tàn khuyết.

Nhưng dù vậy, hắn ta vẫn không thể thoát khỏi loại vận mệnh khắc vào trong xương tủy này.

Thương Thiên Bá Thể và Hoang Cổ Thánh Thể đã định sẵn là tử địch số mệnh!

“Chẳng lẽ vị thiên kiêu Quân gia kia là Hoang Cổ Thánh Thể...” Trong mắt Sở Thiên Bá kích động một tia sáng lạnh lẽo.

Mặc dù hắn ta cũng không quen biết Quân Tiêu Dao, thậm chí không có một chút ân oán.

Nhưng cũng không ảnh hưởng hắn ta sinh ra địch ý với Quân Tiêu Dao.

Hai đại thể chất vốn chính là thù địch sinh tử, căn bản không cần phải có ân ân oán oán hoa hòe loè loẹt gì.

Gặp thì đánh là được!

“Ta chờ ngươi...” Sở Thiên Bá đứng lên, tóc đen múa may, đứng bễ nghễ trên vạn dặm sơn hà.

Hắn ta bỗng dậm chân một cái, ầm ầm ầm, đỉnh núi dưới chân nứt nẻ.

Vách đá bong ra từng màng, thể hiện ra bốn chữ to.

Duy ngã độc tôn!

Tin tức về chuyện Đọa Vũ Thánh Tử ngã xuống và Đọa Vũ tộc chịu thua cũng truyền khắp Táng thổ trong khoảng thời gian ngắn ngủn.

Trong Thập Tiểu Vương, không chỉ có Sở Thiên Bá và Lang Huyên nhận được tin tức này mà những vị vương còn lại đều đã biết.

Trong các thiên kiêu kia có người xem diễn, có kẻ kinh ngạc, cũng có người không phục.

Dù thế nào thì Đọa Vũ Thánh Tử vẫn là sinh linh Táng thổ, hơn nữa còn là một trong Thập Tiểu Vương.

Mà kẻ giết hắn ta lại là một thiên kiêu ngoại giới.

Từ trình độ nào đó điều này có nghĩa là thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương cũng đánh không lại một thiên kiêu ngoại giới hay không?

Vậy thì mặt mũi Thập Tiểu Vương còn biết để ở chỗ nào nữa?

Bởi vậy, một ít người trong Thập Tiểu Vương đều nóng lòng muốn thử, muốn đánh một trận với Quân Tiêu Dao.

Nếu không phải Thập Vương thịnh yến sắp diễn ra thì chỉ sợ bọn họ đã sớm xuất phát đến Âm Minh vực.

Nhưng tất cả sinh linh này cũng không biết thật ra Quân Tiêu Dao đã rời đi Âm Minh vực.

...

Biên cảnh Tu La vực, trên không một bình nguyên huyết sắc.

Một con thuyền bay đang lao qua hư không.

Trên thuyền bay có một đám sinh linh đang đứng.

Bọn họ đều vây quanh một thiếu niên tuấn mỹ y quan trắng hơn cả tuyết, đó chính là Quân Tiêu Dao.

“Công tử thật lợi hại, Ma Lang Đạo kia bị một chưởng của công tử chụp ngã.”

Đàn sinh linh này đều thật tuổi trẻ, đang kết bạn với nhau để tiến đến Tu La vực.

Không ngờ trên đường lại gặp phải Ma Lang Đạo xú danh rõ ràng trên một bình nguyên huyết sắc.

Mà ngay vào lúc bọn họ bị bao vây tiễu trừ, một vị thiếu niên bạch y từ trên trời giáng xuống, giơ tay nhấc chân đã chụp ngã Ma Lang

Đạo.

Điều này làm đàn sinh linh tuổi trẻ đều vô cùng kính nể.

“Đâu nào, chút tài mọn mà thôi.” Quân Tiêu Dao hơi xua tay.

Tất nhiên hắn không phải rảnh quá mà đi làm người lương thiện, nguyên nhân là vì muốn nhóm người này dẫn đường cho hắn.

Dù sao hắn thật sự không quen thuộc với Táng thổ.

“Công tử, ngươi nói mình đến từ Âm Minh vực, có từng nghe nói qua, Đọa Vũ Thánh Tử của Âm Minh vực bị một thiên kiêu ngoại giới đánh chết không.” Một nam tử tuổi trẻ đầu mọc sừng nói.

“Là ta giết.” Quân Tiêu Dao nói.

Toàn bộ tàu bay đều yên tĩnh lại, chúng sinh linh quay mặt nhìn nhau, sau đó đều nở nụ cười.

“Công tử thật biết nói giỡn, vị kia là thiên kiêu ngoại giới, mà ngươi là sinh linh Táng thổ mà.” Nam tử đầu mọc sừng cười cười.

Giờ phút này trên người Quân Tiêu Dao thật sự có một luồng tử khí nồng đậm đang quay cuồng.

Quân Tiêu Dao tùy ý cười, cũng không để bụng.

Hắn đã luyện hóa Âm Dương Thần Quả, tất nhiên cũng có được năng lực chuyển hóa toàn bộ khí huyết sinh cơ thành tử khí.

Nếu không như vậy thì đi đến đâu cũng sẽ bị người ta vây xem, sẽ bất lợi cho hành động của hắn.

“Công tử, lấy thực lực của ngươi thì không lẽ đi đến Tu La vực cũng là vì chuyện Cửu công chúa tuyển chọn thánh vệ?” Một vị nữ tử khác do dự thật lâu rồi mới mở miệng nói.

Nàng nhìn Quân Tiêu Dao, biểu cảm xấu hổ, nhưng vẫn lấy hết can đảm để đáp lời.

“Tuyển chọn thánh vệ?” Quân Tiêu Dao cảm thấy hơi mờ mịt.

“Chẳng lẽ công tử không biết việc này?” Điều này lại khiến mọi người thật bất ngờ.

Những người tới Tu La vực trong khoảng thời gian này không phải đều vì tuyển chọn thánh vệ sao?

Sau đó Quân Tiêu Dao tìm hiểu một hồi mới biết, cái gọi là tuyển chọn thánh vệ, chính là Cửu công chúa của Tu La Ma Quốc phát ra tin tức.

Mỗi lần Thập Vương thịnh yến mở ra, Thập Tiểu Vương đều sẽ tuyển chọn một đám thánh vệ, để bọn họ chiến đấu với nhau vì Vương của từng người.

Mà lần này Thập Vương thịnh yến có vẻ còn có nguyên nhân càng sâu trong đó.

Theo những sinh linh này thì thực lực của Quân Tiêu Dao mạnh như thế thì tám phần cũng là đi cạnh tranh làm thánh vệ của Cửu công chúa mới đúng.

Nhưng họ không ngờ, Quân Tiêu Dao nghe còn chưa nghe nói qua.

“Tuyển chọn thánh vệ, Thập Vương thịnh yến?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Hình như hắn tìm được một điểm đột phá rồi.

Hết chương 414.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 415. Tu La vực, Tu La Ma Quốc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Còn về vị Cửu công chúa Lang Huyên kia, Quân Tiêu Dao cũng biết được, nàng ta xếp thứ hai trong Thập Tiểu Vương, thực lực rất không tầm thường.

Phóng mắt nhìn ra ngoại giới, phỏng chừng nàng ta cũng là kiêu nữ tuyệt đại thuộc dạng mạnh nhất.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý đến Lang Huyên, nhưng hắn lại có thể biết được tin tức về Thập Vương thịnh yến và Táng Giới từ chỗ của Lang Huyên.

Dù sao thân phận của Lang Huyên cao hơn tỷ muội Thương gia rất nhiều, tất nhiên cũng biết được càng nhiều.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đang suy tư, sinh linh đầu mọc sừng mở miệng nói: "Công tử muốn cùng chúng ta đi tham dự tuyển chọn không, có lẽ còn có thể may mắn nhìn thấy vị đại mỹ nhân trong truyền thuyết kia."

Vừa nói đến đây, sinh linh nam tính ở đây đều lộ ra biểu cảm của Trư ca.

Dù sao Táng thổ có hoàn cảnh đặc thù, mỹ nữ thưa thớt, lộ ra loại vẻ mặt này cũng có thể thông cảm được.

Quân Tiêu Dao thì cảm thấy không sao cả.

Hắn từng thấy được quá nhiều mỹ nữ, cho nên hoàn toàn vô cảm.

"Để ta đi làm thánh vệ của người khác? A... Bảo Lang Huyên kia làm nha hoàn của ta còn được." Quân Tiêu Dao tùy ý cười nói.

Nhưng câu nói này lại làm các sinh linh ở đây đều giật mình một cái.

Nam tử đầu mọc sừng còn lộ ra vẻ mặt giật mình mà nói: "Công

tử, ngươi tuyệt đối đừng nói như vậy ở Tu La vực, sẽ bị đánh đấy."

Cửu công chúa Lang Huyên có nhân khí cực kỳ cao ở Tu La vực.

Nếu lời này của Quân Tiêu Dao bị người khác nghe thấy thì tuyệt đối sẽ bị đánh.

Quân Tiêu Dao lắc lắc đầu, cũng không biết nên nói cái gì.

Đối với Quân Tiêu Dao thì thu công chúa của một quốc gia làm nha hoàn cũng không tính là chuyện hiếm lạ gì.

Trưởng công chúa Võ Minh Nguyệt của Bàn Võ Thần Triều không phải bị hắn dạy dỗ cho dễ bảo sao.

Dạy dỗ Cửu công chúa của Ma Quốc Lang Huyên hẳn cũng không tốn bao nhiêu công phu của Quân Tiêu Dao.

"Ngươi cho rằng công tử tham mộ sắc đẹp giống các ngươi sao?" Vài sinh linh nữ tính nói, trong mắt tràn đầy tia sáng kỳ dị.

Dạng nam tử trông soái khí, lại không tham luyến sắc đẹp như Quân Tiêu Dao quá hi hữu ở Táng thổ.

"Dù sao ta cũng không có việc gì, cứ đi xem đi." Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, đoàn người bọn họ đã thâm nhập vào Tu La vực.

Tu La Ma Quốc nằm ở trung ương Tu La vực, là một quốc gia cực kỳ cường thịnh.

Chuyện tuyển chọn Thánh vệ diễn ra ngay ở hoàng cung Tu La Ma Quốc.

Nhưng trong thời gian mấy ngày ngắn ngủn, đã có trên ngàn vạn thiên kiêu Táng thổ đi đến hoàng đô Tu La Ma Quốc.

Không có cách nào, thanh danh của Cửu công chúa Ma Quốc Lang Huyên quá lớn ở Tu La vực.

Đối với rất nhiều thiên kiêu mà nói, cho dù cuối cùng không được chọn làm thánh vệ, nhưng có thể nhìn thấy Lang Huyên một lần cũng đã kiếm lời rồi.

Mấy ngày sau, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng thấy được hoàng đô của Tu La Ma Quốc.

Phóng mắt nhìn lại, tường thành khắp hoàng đô có một màu đỏ sậm, cũng tô điểm cho khí chất thiết huyết của Tu La Ma Quốc.

Tường thành cao ngất lan tràn đến cuối hai bên trái phải.

“Rốt cuộc cũng tới rồi, lấy thực lực của công tử, có lẽ có thể thành công được chọn làm thánh vệ.” Thanh niên đầu mọc sừng cười nói.

Quân Tiêu Dao cười cười không nói lời nào.

Bảo hắn làm hộ vệ của người khác là không có khả năng, đời này cũng không thể.

Dù sao thì thu nô lệ mới là sở thích của Quân Tiêu Dao.

Sau khi đám người Quân Tiêu Dao vào thành thì trực tiếp đi đến hoàng cung.

Giờ phút này hoàng cung Tu La Ma Quốc sớm đã là biển người tấp nập, rất nhiều sinh linh tề tụ trong đó.

Trong đó có không ít sinh linh đều có thực lực cực kỳ cường đại.

Thậm chí còn có khí tức không yếu hơn Đọa Vũ Thánh Tử bao nhiêu.

Nhưng hiện tại, họ lại cam tâm tới đây để được tuyển chọn trở thành thánh vệ bên cạnh Lang Huyên.

Có thể thấy được dù ở đâu hay khi nào thì loại sinh vật như liếm cẩu luôn không hiếm thấy.

Quân Tiêu Dao cũng nhịn không được lắc đầu.

Một nữ nhân mà thôi, có cần phải mê liếm như vậy không chứ?

Lúc này, một nữ tử bạch y dung mạo tiếu mỹ lao vút đến.

“Là thị nữ bên người Cửu công chúa, Tần Tiên Nhi!”

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng hô.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao cũng nhìn qua.

Nữ tử tên là Tần Tiên Nhi này mặc một bộ bạch y, dung mạo kiều tiếu tú lệ.

Hiếm có nhất chính là, khí tức tu vi của nàng ta cũng đạt tới Thần Hỏa Cảnh tiểu viên mãn, cũng tương đương với Đọa Vũ Thánh Tử.

“Một thị nữ của Lang Huyên mà cũng có tu vi sánh ngang với Thập Tiểu Vương sao?” Quân Tiêu Dao có chút nghi hoặc.

Có thực lực như vậy thì vì sao còn làm thị nữ cho người khác?

Thanh niên đầu mọc sừng bên cạnh giải thích: “Tần Tiên Nhi này vẫn luôn đi theo bên cạnh Lang Huyên công chúa, tình cảm sâu đậm, tuy rằng tu vi của bản thân không tầm thường, lại bằng lòng làm một thị nữ.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì gật gật đầu.

“Khụ khụ, có thể là Cửu công chúa kia có tầm mắt quá cao, chướng mắt nam nhân, nhưng lấy tướng mạo thực lực của công tử thì nói không chừng nàng ấy sẽ bị hấp dẫn.” Thanh niên đầu mọc sừng nói.

Cả nam nhân như hắn ta mà ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Quân Tiêu Dao cũng bị dung mạo của hắn làm chấn động, nhịn không được phát ra tiếng kinh hô má nó.

Nói không chừng thật sự có thể bị Lang Huyên coi trọng.

Lúc này, Tần Tiên Nhi mở miệng nói: “Các vị, công chúa điện hạ yêu cầu tuyển chọn năm vị thánh vệ, đi cùng nàng tham gia Thập Vương thịnh yến, kế tiếp sẽ bắt đầu tuyển chọn.”

“Tu vi ít nhất phải là Thông Thiên Cảnh đại viên mãn, không phù hợp yêu cầu thì đừng lãng phí thời gian.”

“Những người còn lại ai phù hợp yêu cầu thì quyết đấu hai hai, cuối cùng tuyển chọn ra năm vị đứng đầu.”

Tần Tiên Nhi vừa mở miệng đã lập tức đào thải một số lượng lớn sinh linh Táng thổ.

Tuy bình thường tu vi cảnh giới của sinh linh Táng thổ cao hơn ngoại giới một hai tầng.

Nhưng ở thế hệ trẻ, thiên kiêu đạt tới Thông Thiên Cảnh đại viên mãn trở lên vẫn thuộc về số ít.

Còn Thần Hỏa Cảnh trở lên thì càng ít ỏi.

Có chừng mấy ngàn sinh linh đi vào hoàng cung, hiện tại số lượng phù hợp yêu cầu cũng chỉ hơn trăm người mà thôi.

Trong hơn trăm người này, Quân Tiêu Dao quả thực như hạc trong bầy gà, cực kỳ nổi bật.

Bởi vì loại khí chất này căn bản không che giấu được.

Hết chương 415.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 416. Thu Lang Huyên làm nha hoàn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mặc dù Quân Tiêu Dao chuyển hóa sinh cơ của mình thành tử minh chi khí, mất đi vài phần tiên ý, nhưng dung mạo thần tú tuấn dật, khí chất siêu nhiên thoát tục kia vẫn cực kỳ hấp dẫn người khác.

“Thiếu niên kia là ai mà khí chất siêu nhiên như vậy!”

“Con mẹ nó, nhìn soái như vậy là tới tuyển chọn thánh vệ hay là tới chọn mỹ nhân thế?”

“Tiểu tử này sẽ không muốn ỷ vào dung mạo của mình mà trèo cao Lang Huyên công chúa đó chứ?”

Chung quanh vang lên tiếng ồn ào.

Tới tham gia tuyển chọn thánh vệ hầu như đều là sinh linh nam tính.

Giờ phút này nhìn thấy dung mạo của Quân Tiêu Dao, tất nhiên bọn họ đều hâm mộ ghen tị, trong mắt mang theo địch ý.

Quân Tiêu Dao quả thực trở thành công địch của nam tính.

Ngược lại là một ít sinh linh nữ tính tiến đến xem náo nhiệt, trong mắt tỏa ánh sáng, trong nháy mắt hóa thân thành sói cái.

Cho dù là Tần Tiên Nhi, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, cũng nhịn không được hơi ngẩn ngơ.

Người này có hơi đẹp.

Sau đó, nàng ta lại tra xét khí tức trên người Quân Tiêu Dao, Tần Tiên Nhi càng lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Khí tức của Quân Tiêu Dao làm nàng cũng cảm nhận được cảm giác nguy hiểm cực độ.

Điều này cũng chứng minh, vị thiếu niên tuấn tú đến kỳ cục trước mặt này có cảnh giới đạt tới Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn!

Thiên kiêu cấp bậc như Thập Tiểu Vương cũng chỉ như thế mà thôi!

Tần Tiên Nhi thật sự cảm thấy chấn kinh.

Thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương sẽ đến nhận tuyển chọn làm thánh vệ sao?

“Ngươi cũng tới tham gia tuyển chọn thánh vệ?” Tần Tiên Nhi nhịn không được mà dò hỏi.

“Không phải.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Điều này khiến thiên kiêu Táng thổ chung quanh đều có chút kinh ngạc.

Không tới tuyển chọn thánh vệ thì ngươi tới xem náo nhiệt gì?

“Vậy ngươi tới làm cái gì?” Tần Tiên Nhi hơi hơi nhíu mày.

Tuy thân phận lai lịch của thiếu niên này khiến nàng ta nhìn không thấu, nhưng nếu tới quấy rối thì Tần Tiên Nhi cũng không sợ.

Nơi này chính là hoàng cung Tu La Ma Quốc, có ai dám gây chuyện ở nơi này?

“Thu một nha hoàn.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ai?” Tần Tiên Nhi nghi hoặc.

Thu nha hoàn mà sao chạy đến hoàng cung chứ?

Lại nói nơi này cũng không có nha hoàn để hắn thu.

“Lang Huyên.” Quân Tiêu Dao khoanh tay, bình thản mở miệng.

Một câu làm cả trường tĩnh mịch!

Tất cả mọi người ở đây đều thạch hóa, cho rằng mình nghe lầm.

“Ta không nghe lầm đó chứ, thiếu niên này đang nói là Lang Huyên đúng không?”

“Không sai, chính là Cửu công chúa Lang Huyên, hắn điên rồi sao?”

Tất cả sinh linh ở đây đều dùng biểu cảm kinh ngạc như xem kẻ điên mà nhìn Quân Tiêu Dao.

Ở hoàng cung của Tu La Ma Quốc, ngay trước mặt Tần Tiên Nhi thị nữ bên cạnh Lang Huyên, hắn nói muốn thu Lang Huyên làm nha hoàn?

Thao tác này thật quá xuất sắc!

“Dám nói ra thật...” Đám sinh linh cùng tới đây với Quân Tiêu Dao đều cứng họng, nói không ra lời.

Ban đầu họ tưởng rằng Quân Tiêu Dao chỉ nói giỡn thôi, không ngờ hắn thật sự có ý tưởng này, mà còn nói ra.

“Ngươi...!” Tần Tiên Nhi cũng ngẩn ngơ, không ngờ Quân Tiêu Dao lại dõng dạc như thế.

Nhưng mà, còn không đợi nàng ta mở miệng, các thiên kiêu Táng thổ khác tham gia tuyển chọn thánh vệ lập tức lớn tiếng quát tháo.

“Lớn mật, Cửu công chúa há là người mà ngươi có thể tùy tiện bôi nhọ.”

“Đúng vậy, Cửu công chúa không chỉ có thân phận cao quý, còn là kiêu nữ đỉnh cấp xếp thứ hai trong Thập Tiểu Vương, ngươi cũng xứng nói ra lời này hay sao?”

Rất nhiều thiên kiêu ở đây đều quát lớn.

Lang Huyên chính là nữ thần trong cảm nhận của bọn họ, nếu bị nam nhân khác thu làm nha hoàn thì quả thực là một loại vũ nhục đối với bọn họ!

“Thân phận cao quý? Thực lực cường hãn? Ta không xứng?” Quân

Tiêu Dao cười.

Ở trước mặt hắn, ai dám nói mình có thân phận cao quý?

Ở trước mặt hắn, có ai dám nói thực lực của mình cường hãn?

“Cút cho ta!”

Quân Tiêu Dao dậm chân một cái, sức mạnh chấn động khủng bố khuếch tán ra.

Những sinh linh Táng thổ tu vi hơi yếu chung quanh trực tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị đánh bay ra ngoài.

Một vài tên tu vi càng yếu cũng trực tiếp tan nát thân thể, bị sóng chấn động này đánh chết!

Một cái dậm chân, tứ phương lập tức an tĩnh lại.

Những thiên kiêu Táng thổ vừa rồi còn trách cứ Quân Tiêu Dao, giờ phút này giống như bị nghẹn cổ, sắc mặt trắng bệch, phun không ra nửa chữ.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao nói ra những lời cuồng vọng, nhưng thực lực của hắn rõ ràng ngay trước mắt.

“A, cũng có chút bản lĩnh, khó trách có tự tin nói ra những lời vũ nhục Lang Huyên công chúa.”

Một nam tử tuổi trẻ trên đầu có long giác tái nhợt, trên lưng có cánh xương thản nhiên đi ra.

“Vũ nhục? Có thể trở thành nha hoàn của ta là vinh hạnh mới đúng.” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói, đồng thời nhìn về phía nam tử kia.

Tu vi Thần Hỏa Cảnh tiểu viên mãn, đã có thể sánh ngang cấp bậc của Thập Tiểu Vương.

“Là Thi Hài Long Tộc Long Côn, hắn cũng tới tham dự tuyển chọn thánh vệ!” Nhìn thấy nam tử đầu có long giác, lưng có cánh xương, chung quanh có người phát ra tiếng hô kinh ngạc.

Thi Hài Long Tộc là một thế lực chủng tộc cực mạnh một phương của Táng thổ, khống chế Long Hài vực trong thập vực.

Phần lớn sinh linh trong tộc là các loại Long tộc như giao long, Thương Long, minh long được chôn dưới mặt đất.

Bàn về thực lực và nội tình, Thi Hài Long Tộc và Minh Vương điện, Tu La Ma Quốc đều là thế lực đỉnh cấp trong Táng thổ thập vực.

Cho dù là Đọa Vũ tộc cũng hơi thấp hơn một chút.

Mà trong Thập Tiểu Vương cũng có một vị thiên kiêu là Thi Hài Long Tộc.

Tuy Long Côn này so ra vẫn kém vị Thi Hài Long Tộc trong Thập Tiểu Vương kia, nhưng thật ra cũng không yếu hơn quá nhiều.

Mà gã thân là thiên kiêu của Thi Hài Long Tộc, lại cam nguyện trở thành thánh vệ của Lang Huyên, có thể thấy được Long Côn khuynh mộ Lang Huyên đến mức nào.

“Lại là Long tộc...” Quân Tiêu Dao hơi nheo đôi mắt lại.

Hắn cảm thấy có phải mình trời sinh xung khắc với Long tộc hay không.

Ở Tiên Vực có Tổ Long Sào đối nghịch với hắn, hiện tại ở Táng thổ lại đụng phải Thi Hài Long Tộc.

“Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi, có chút thực lực thì coi trời bằng vung, Cửu công chúa không phải người mà ngươi có thể khinh nhờn!” Trong mắt Long Côn kích động lạnh lẽo.

Đồng thời còn ẩn sâu một tia ghen ghét.

Nếu gã cũng có dung mạo như Quân Tiêu Dao thì nói không chừng có thể làm Lang Huyên tâm động.

Nói đến cùng, chỉ có người xấu xí mới có thể làm liếm cẩu.

Vẻ ngoài soái khí, dung mạo xinh đẹp thì chỉ cần chờ người khác

tới liếm là được.

Hết chương 416.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 417. Lang Huyên hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho nên Long Côn ghen ghét trong lòng, gã tuyệt đối không muốn để Lang Huyên nhìn thấy tiểu bạch kiểm này.

“Ta ghét nhất là cá chạch, không ngờ ngươi lại đưa tới cửa.” Trong giọng nói của Quân Tiêu Dao mang theo chút lạnh lẽo.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp ra quyền, trấn áp về hướng Long Côn.

“Làm càn!” Long Côn gầm lên một tiếng.

Gã thân là thiên kiêu của Thi Hài Long Tộc, cũng có người dám chủ động khiêu khích gã, quả thực là không biết sống chết.

“Sợ là tiểu tử này không biết Thi Hài Long Tộc lợi hại đến mức nào nên mới dám chủ động đánh tay không như vậy.”

Nhìn Quân Tiêu Dao dùng một quyền trấn sát đến, chung quanh vang lên tiếng hô kinh ngạc.

Long Côn cũng nâng quyền lên, va chạm với Quân Tiêu Dao.

Nhưng kết quả lại là...

Ca ca ca!

Tiếng cốt cách rách nát liên tục vang lên, một quyền của Quân Tiêu Dao không hề trở ngại mà đánh nát nửa người của Long Côn, hài cốt vỡ vụn văng ra đầy trời!

Những sinh linh ở đây đều trừng muốn rớt tròng mắt ra ngoài!

Nhục thân của Thi Hài Long Tộc có tiếng cường hãn ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Trừ bá thể cổ đại của Minh Vương điện kia ra thì ai dám lấy nhục thân đối phó Thi Hài Long Tộc?

Hơn nữa chủ yếu chính là, hiện tại Quân Tiêu Dao này lại lấy trạng thái nghiền áp mà đánh cho Long Côn tan tác.

Quả thực không thể tưởng tượng!

“Sao... Sao có thể?” Cái miệng nhỏ của Tần Tiên Nhi cũng nhịn không được khẽ nhếch, có chút thất thần.

Cho dù là nàng thì khi đối đầu với Long Côn, cũng không chiếm được chút ưu thế nào, càng đừng nói là dùng nhục thân so đấu.

Rốt cục nhục thân của thiếu niên này mạnh tới mức nào?

“Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?” Sắc mặt Long Côn hoảng hốt, nửa người nứt nẻ rách nát, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Gã không nghĩ tới mình cũng có ngày đụng vào ván sắt.

Quân Tiêu Dao không để ý lắm, chỉ đàn áp một chưởng xuống.

Cả người Long Côn ớn lạnh, như rơi vào động băng, cảm nhận được khí tức tử vong.

Gã vội vàng lui ra phía sau, đồng thời quát lên thất thanh: “Ta là người của Thi Hài Long Tộc, ngươi thực sự có can đảm giết ta sao!?”

Quân Tiêu Dao nhìn như không thấy, chưởng ấn ầm ầm giáng xuống.

Tần Tiên Nhi há cái miệng nhỏ ra, vừa định mở miệng ngăn cản, nhưng chỉ nghe thấy phanh một tiếng.

Long Côn đã bị Quân Tiêu Dao đánh thành bánh nhân thịt.

Khuôn mặt tất cả sinh linh toàn trường đều dại ra.

Thiên kiêu của Thi Hài Long Tộc, nói giết là giết!

Con mẹ nó, vị công tử tuấn tú này có hung hãn quá không?

Những sinh linh ban đầu đi đến cùng Quân Tiêu Dao càng run rẩy cả người, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Chỉ sợ bọn họ cũng không thể tưởng được, vị công tử đi đến cùng họ lại mạnh tới mức này.

“Còn ai muốn xông lên không?” Quân Tiêu Dao nhìn quanh một vòng.

Một ít thiên kiêu Táng thổ bên cạnh sắc mặt âm tình bất định.

Bọn họ căn bản nhìn không thấu thực lực của Quân Tiêu Dao.

Nhưng nghĩ đến Quân Tiêu Dao muốn thu Lang Huyên làm nha hoàn, bọn họ cảm thấy lửa giận cuộn trào trong lòng.

Dựa vào cái gì nữ thần nhà mình lại bị bôi nhọ như vậy.

“Mọi người cùng xông lên, ta cũng không tin hắn có thể một mình đối phó tất cả chúng ta!”

“Đúng vậy, không được phép bôi nhọ Cửu công chúa!”

“Không thể để Cửu công chúa nhìn thấy tiểu tử này!”

Các thiên kiêu Táng thổ chung quanh đều lòng đầy căm phẫn.

Nói trắng ra chính là không muốn để Lang Huyên nhìn thấy Quân Tiêu Dao.

Nếu gặp được thì nói không chừng thật sự có thể chiếm được hảo cảm của Lang Huyên.

Đây là chuyện mà đàn liếm cẩu kia tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

“Thật sự là ai làm liếm cẩu thì muốn tự tìm đường chết hết sao?”

Quân Tiêu Dao nhìn đám thiên kiêu Táng thổ này vì Lang Huyên mà không biết sống chết thì hơi khẽ lắc đầu.

Tự làm bậy, không thể sống!

“Kiếp sau đừng làm chó, đi làm người đi.”

Quân Tiêu Dao trực tiếp đẩy ngang một chưởng ra, một loạt thiên

kiêu đều bị nghiền áp thành bánh nhân thịt.

Những mảnh tay cụt chân cụt văng ra đầy trời, rất nhiều thiên kiêu Táng thổ phát ra tiếng kêu thảm thiết, đi đời nhà ma.

Cho dù là Tần Tiên Nhi cũng dại ra, nói không ra lời.

Rõ ràng hôm nay là tuyển chọn thánh vệ, hiện tại lại là Quân Tiêu Dao một mình tàn sát!

Vậy còn tuyển chọn cái gì, căn bản không cần so.

Một mình Quân Tiêu Dao đã đủ để một chọi một ngàn!

“Người này, chẳng lẽ là...”

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Tiên Nhi chợt lóe, nàng cũng không ngốc, lập tức liên tưởng tới thiên kiêu Quân gia gần đây đang nổi bật nhất kia.

Nhưng làm Tần Tiên Nhi nghi hoặc chính là, vị thiên kiêu kia là đến từ ngoại giới. Mà cả người công tử tuấn tú trước mắt lại cuộn trào tử khí, là sinh linh Táng thổ tiêu chuẩn.

Nhưng nếu dựa theo tiêu chuẩn tuyển chọn thánh vệ thì Quân Tiêu Dao thật sự đủ tư cách.

Chẳng những đủ tư cách, thậm chí còn vượt xa tiêu chuẩn.

Thậm chí Tần Tiên Nhi cho rằng, nếu Quân Tiêu Dao tham gia Thập Vương thịnh yến thì cũng đủ để so cao thấp với các vương khác.

“Ngươi đủ tư cách, có thể trở thành thánh vệ của công chúa điện hạ.” Tần Tiên Nhi nói.

Tuy Tần Tiên Nhi thật sự không muốn để một vị công tử tuấn tú như thế tiếp cận Lang Huyên.

Nhưng nếu là mệnh lệnh của Lang Huyên, Tần Tiên Nhi sẽ nghiêm khắc tuân thủ, tuyệt đối không vì tư tâm của mình mà làm chậm trễ chuyện của Lang Huyên.

“Chẳng lẽ ngươi không nghe rõ lời vừa rồi của ta sao?”

Nghe thấy Tần Tiên Nhi nói vậy, Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, vẻ mặt nhàn nhạt.

Hắn tới thu nha hoàn, không phải tới làm hộ vệ cho người khác.

“Công tử, thấy tốt thì thu đi, bằng không đắc tội Cửu công chúa cũng không có kết cục gì tốt.” Phía bên kia, thanh niên đầu mọc sừng khuyên nhủ.

Bọn họ đều cho rằng Quân Tiêu Dao tâm cao khí ngạo, chỉ sợ là vì giả ngầu nên mới nói ra lời nói.

Quân Tiêu Dao chưa nói cái gì.

Trong lòng Tần Tiên Nhi cũng nhịn không được dâng lên một cơn lửa giận.

Ngươi trông rất tuấn tú, thực lực cũng rất mạnh. Nhưng vậy thì đã sao, trong cảm nhận của nàng ta, Lang Huyên chính là tồn tại không thể khinh nhờn.

Ngay vào lúc Tần Tiên Nhi muốn tự mình ra tay, một tiếng nói nhu mị êm tai mà hoặc nhân bỗng truyền đến từ thâm cung nơi xa: “Khanh khách, không ngờ còn có chó con soái khí như ngươi hiện thân tham gia tuyển chọn thánh vệ.”

“Chó con?”

Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Đây là đang mắng người sao?

Sau khi giọng nói đó truyền ra, một bóng hình váy tím xinh đẹp bỗng hiện ra trong hư không.

Hết chương 417.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 418. Dẫn Quân Tiêu Dao về tẩm cung

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mái tóc tím như thác nước chảy thẳng xuống đôi mông vểnh, làn váy nhẹ dương gian, lộ ra một đôi chân thon dài trắng ngần tuyệt đẹp như ngà voi, đủ để so sánh với cặp chân của Long Cát công chúa.

Nữ tử này có dung mạo tuyệt đẹp, mày đẹp cong cong, mắt như đá quý, môi đỏ điểm chu đan.

Vòng eo thon nhỏ mảnh khảnh lộ ra bên ngoài, tăng thêm vài phần câu nhân mị hoặc cho nữ tử.

Nữ tử hiện thân chính là Lang Huyên.

Giờ phút này, ánh mắt nàng ta tập trung vào Quân Tiêu Dao, trong mỹ đồng nở rộ ra ánh hào quang yêu diễm.

Con chó con tuấn tú soái khí này quá phù hợp với khẩu vị của nàng ta!

Quả thực làm nàng ta hận không thể cưỡi lên hắn mà hung hăng sủng hạnh!

Thân là một trong những nữ tử đẹp nhất Vạn Cổ Táng Thổ, tầm mắt của Lang Huyên rất cao.

Bởi vậy, nàng ta chướng mắt mọi sinh linh nam tính của Táng thổ.

Nhưng cho dù là lấy ánh mắt bắt bẻ mà hà khắc của Lang Huyên, cũng không tìm thấy một chút tỳ vết nào trên người thiếu niên bạch y trước mặt này.

Không chỉ như thế, hắn còn mang đến cho Lang Huyên một cảm giác tự biết xấu hổ.

Giống như cảm thấy mình có chút không xứng với hắn.

Đây là lần đầu tiên Lang Huyên cảm nhận được cảm giác này.

Ánh mắt Lang Huyên giống như muốn ăn thịt Quân Tiêu Dao, rất có tính xâm lược.

“Chó con, ngươi muốn làm thánh vệ của bản công chúa sao?” Giọng điệu của Lang Huyên thật mị hoặc, đầu lưỡi phấn nộn nhẹ nhàng liếm liếm đôi môi đỏ.

“Ngươi lại mắng ta?” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao chợt lóe.

“Khanh khách, cái này không phải là mắng nha, là ca ngợi.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Lang Huyên tràn ra ý cười, đáy mắt lại có một chút suy tư thâm sâu.

“Ta nói rồi, ta không phải đến làm thánh vệ, là tới thu nha hoàn.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Muốn bản công chúa làm nha hoàn thị nữ sao, không sao, chỉ cần ngươi có thể thắng được ta... Là dạng trên giường ấy.”

Lời nói trắng ra như vậy khiến chúng sinh linh Táng thổ chung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

Trong đó có không ít người khuynh mộ Lang Huyên đều mang đầy không cam lòng, sắc mặt cực kỳ khó coi, khó chịu như ăn phân.

Tuy rằng bọn họ cũng không có bất cứ quan hệ nào với Lang Huyên, nhưng nhìn thấy nữ thần nhà mình nói ra lời nói, cứ có cảm giác như mình bị cắm sừng vậy.

“A...” Quân Tiêu Dao a mà bật cười, không nói gì thêm.

Lang Huyên rất đẹp.

Nhưng Quân Tiêu Dao từng gặp qua quá nhiều mỹ nhân.

Lấy thân phận địa vị của hắn thì chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là hàng ngàn hàng vạn kiêu nữ tuyệt đại, công chúa đại quốc ở Hoang Thiên Tiên Vực đều sẽ tự tiến chẩm tịch.

Hắn thật sự không đặt Lang Huyên này vào mắt.

Nhưng khí tức mơ hồ hiển lộ ra của Lang Huyên cũng khiến Quân Tiêu Dao hơi chú ý một chút.

Khí tức của nàng ta cũng ở Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, thậm chí cách Hư Thần Cảnh không xa lắm.

“Trận tuyển chọn thánh vệ này kết thúc tại đây, chỉ cần một mình ngươi là đủ rồi, theo bản công chúa đi.” Giọng nói của Lang Huyên mị hoặc mà câu nhân.

Nàng ta xoay người, đi đến thâm cung.

Quân Tiêu Dao thong dong cười, đi theo phía sau, không có bất cứ cố kỵ nào.

Lần này nàng ta vốn muốn tuyển chọn năm vị thánh vệ.

Nhưng hiện tại, Lang Huyên lại chỉ cần một mình Quân Tiêu Dao, tất cả những người còn lại đều bị đánh rớt.

“Không, nói cho ta điều này không phải sự thật!”

“Sao Lang Huyên công chúa có thể coi trọng nam nhân khác!”

Rất nhiều thiên kiêu nam tính đều phát ra tiếng kêu rên tan nát cõi lòng.

Phát triển này cũng không khỏi quá nhanh, đã trực tiếp mang về tẩm cung luôn rồi.

“Lợi hại quá...” Thanh niên đầu mọc sừng nuốt một ngụm nước bọt.

Bỗng nhiên, một sinh linh bên cạnh hắn như nghĩ tới cái gì, thân thể đột nhiên run lên, nói: “Không có khả năng đâu, chẳng lẽ hắn thật sự là...”

“Lời này có ý gì?” Thanh niên đầu mọc sừng hỏi.

“Chẳng lẽ các ngươi đã quên sao, khi đó, chúng ta có nhắc đến cái

chết của Đọa Vũ Thánh Tử ở Âm Minh vực, hắn nói là hắn giết, chúng ta còn tưởng là nói giỡn, nhưng hiện tại xem ra...”

Lời này vừa nói ra, những sinh linh đi đến cùng Quân Tiêu Dao đều như bị sét đánh, cả người phát run.

“Ý của ngươi là, công tử là vị thiên kiêu Quân gia kia?” Thanh niên đầu mọc sừng cũng da đầu tê dại.

Bọn họ còn tưởng là nói giỡn, nhìn kết quả hiện tại kết hợp với biểu hiện của Quân Tiêu Dao, không nghi ngờ gì nữa, hắn chính là tên hung tàn cường thế chém giết Đọa Vũ Thánh Tử, làm cho trên dưới toàn tộc Đọa Vũ tộc cũng không dám hé răng!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, những sinh linh đều như thạch hóa, thật lâu sau tâm tình cũng không thể bình tĩnh.

Mà bên kia, Quân Tiêu Dao cũng đi theo Lang Huyên bước vào một thâm cung.

Chung quanh có rất nhiều trận pháp cấm chế, người ngoài không thể tiến vào.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua cung điện này, rõ ràng là tẩm cung tư nhân của Lang Huyên.

Lang Huyên lập tức đi vào, Quân Tiêu Dao cũng không cố kỵ mà trực tiếp bước theo.

Nhưng mà, vừa bước một bước vào cung thì Lang Huyên lại trở tay tấn công Quân Tiêu Dao.

Tu vi Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn bùng nổ, tay ngọc phất ra, sát khí Tu La huyết sắc lan tỏa.

Lang Huyên thân là Cửu công chúa của Tu La Ma Quốc, công pháp tu luyện của nàng ta chính là Chí Tôn pháp, Tu La Ma Quyết.

Lang Huyên vừa ra tay thì đã biểu hiện ra tu vi bất phàm.

So sánh với thiên kiêu trên Hoang Thiên Tiên Vực thì nàng ta cũng là nhóm người đứng ở đỉnh cấp.

Nhưng đối mặt với đòn tấn công của Lang Huyên, thậm chí Quân Tiêu Dao không động cả đầu ngón tay một chút.

Sát khí Tu La đủ để xé nát thiên kiêu Thần Hỏa Cảnh, khi tới gần Quân Tiêu Dao thì trực tiếp tiêu tán trong vô hình, dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Trong mắt Lang Huyên hiện lên một tia kinh dị, nhưng lại không có quá nhiều bất ngờ.

“Quả nhiên là ngươi, Quân công tử...” Ngọc dung của Lang Huyên lộ ra ý cười vũ mị như hoa.

Trước đó nàng ta cũng đã suy đoán ra.

Chỉ là tử khí trên người Quân Tiêu Dao làm nàng ta hơi khó hiểu, bởi vậy mới ra tay thăm dò.

Sau khi thăm dò xong, quả nhiên y như lời đồn.

Quân Tiêu Dao có được một loại năng lực miễn dịch pháp lực đặc thù, tuy rằng không phải miễn dịch tuyệt đối, nhưng cũng đủ khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Hết chương 418.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 419. Làm nam nhân của ta được không?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không cần thử, ta chính là Quân Tiêu Dao.” Quân Tiêu Dao cũng lười che giấu cái gì, trực tiếp mở miệng nói.

“Chậc chậc, trước đó bản công chúa còn tưởng rằng lời đồn không phải thật, hiện tại xem ra, Quân công tử còn lợi hại hơn cả tưởng tượng, cũng càng tuấn tiếu.” Đôi mắt xinh đẹp của Lang Huyên còn nở rộ ánh sáng.

Bàn về thực lực, Quân Tiêu Dao chưa chắc thua ai ở Táng thổ.

Bàn về dung mạo, có thể nói là tuyệt thế ở Tiên Vực đều, càng đừng nói là Táng thổ này.

Bàn về bối cảnh, thế lực thì Tu La Ma Quốc không yếu hơn Đọa Vũ tộc bao nhiêu, nhưng Đọa Vũ tộc cũng chỉ có thể chịu thua e dè trước mặt Quân Tiêu Dao.

Bảo Lang Huyên không tâm động là không có khả năng.

Hơn nữa diện mạo của Quân Tiêu Dao cũng phù hợp với đam mê của nàng ta.

Thân thể trưởng thành mà cân đối, không phải loại cơ bắp mang tính nổ mạnh, lại mang đến cho người ta cảm giác vô cùng hoàn mỹ hài hòa.

Da thịt như tiên ngọc, tỏa ra lưu quang, quả thực làm nữ tử như Lang Huyên cũng phải ghen ghét.

“Quân công tử, bản công chúa coi trọng ngươi, không cần ngươi làm thánh vệ của ta, làm nam nhân của ta được không?” Lang Huyên nói chuyện rất trắng trợn.

Không biết đã đợi bao lâu mới gặp được một con chó con tuấn tiếu

như vậy, tất nhiên Lang Huyên không muốn bỏ lỡ.

Huống chi bàn về thân phận và nội tình thì Tu La Ma Quốc có thể sánh ngang với thế lực bất hủ, nàng cũng coi như công chúa của thế lực bất hủ một tay che trời ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Thân phận địa vị của nàng ta tuyệt đối không phải thấp.

Quân Tiêu Dao nghe thấy lời này thì sắc mặt bất biến.

“Lang Huyên, ta cảm thấy hình như ngươi hiểu lầm cái gì.” Quân Tiêu Dao nói.

“Hả, hay là Quân công tử không muốn, bản công chúa tự cảm thấy mình cũng không kém mà?” Lang Huyên có chút bất ngờ.

Bình thường những nam nhân thúi theo đuổi nàng, muốn nàng nhìn thêm một cái cũng không được.

Lúc này nàng chủ động mở miệng mà Quân Tiêu Dao lại không vui.

Nàng có da trắng mỹ mạo chân dài, không chỉ là vưu vật, hơn nữa kỹ thuật rất tốt, có chỗ nào không có lực hấp dẫn?

“Quân mỗ tới thu nha hoàn, không phải tới nhận nữ nhân.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Quân Tiêu Dao tới đây là vì muốn Lang Huyên dẫn hắn đi đến Thập Vương thịnh yến, thuận tiện hiểu biết một chút về Táng Giới.

Căn bản không nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì không phù hợp với trẻ em với Lang Huyên.

Lang Huyên đẹp thì đẹp đó, đáng tiếc trong mắt Quân Tiêu Dao, nàng ta cũng chỉ xem như không tồi.

Thậm chí tầm mắt của Quân Tiêu Dao càng bắt bẻ hơn Lang Huyên, cũng không phải những liếm cẩu trên Táng thổ có thể so sánh.

Nghe đến đó, cho dù Lang Huyên vừa lòng với Quân Tiêu Dao cỡ

nào thì trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia sắc lạnh.

Nàng ta là Cửu công chúa cao cao tại thượng của Ma Quốc.

Mặc dù Quân Tiêu Dao là Thần Tử của Hoang Cổ Quân gia, cũng không thể mở miệng nói thu nàng làm nha hoàn được.

“Quân công tử, ngươi có chút quá đáng, bản công chúa đã tự tiến chẩm tịch, ngươi còn khó hiểu phong tình như thế.” Lang Huyên nói.

“Khó hiểu phong tình thì thế nào?” Quân Tiêu Dao bình tĩnh nói.

“Vậy bản công chúa chỉ có thể cưỡng chế!” Lang Huyên vừa dứt lời thì lại ra tay.

Mềm không được, chỉ có thể mạnh bạo, nàng ta trực tiếp cưỡng ép đẩy ngã Quân Tiêu Dao!

“Ngươi muốn cưỡng ép ta?” Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng có chút ngạc nhiên.

Nam hài tử đi ra bên ngoài cũng nguy hiểm như vậy sao?

Lang Huyên thúc giục Tu La Ma Quyết, sát khí Tu La điên cuồng tuôn ra, hóa thành một ma ảnh, trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Tuy rằng trước đó thực lực của Quân Tiêu Dao bị truyền tụng vô cùng kì diệu, gần như bất bại ở Táng thổ, nhưng Lang Huyên cũng không phải nhân vật dễ chọc gì, ít nhất Đọa Vũ Thánh Tử đối đầu với nàng ta thì Đọa Vũ Thánh Tử cũng sẽ dễ dàng bị Lang Huyên đánh bại.

Dù sao Lang Huyên cũng xếp thứ hai trong Thập Tiểu Vương, chỉ đứng sau bá thể cổ đại Sở Thiên Bá của Minh Vương điện.

Nhìn thấy Lang Huyên ra tay, Quân Tiêu Dao cũng hành động.

Đối với loại nữ nhân lấy mình làm trung tâm này, điều cần làm duy nhất chính là đánh tỉnh nàng ta.

Quân Tiêu Dao hết sức đơn giản mà trực tiếp trấn áp một tay qua,

thần năng mênh mông, khí huyết kinh thế.

Chiêu thức của Lang Huyên gặp phải miễn dịch pháp lực, lại bị hóa giải mất.

Mà một tay của Quân Tiêu Dao đã trấn áp về phía Lang Huyên.

Thân thể mềm mại của Lang Huyên uốn éo, thúc giục thực lực Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn của mình lên đến cùng cực.

“Tu La Ma Quyết, vạn quỷ cùng khóc!”

Thân là Chí Tôn pháp trấn quốc của Tu La Ma Quốc, uy lực của Tu La Ma Quyết là không thể nghi ngờ, một khi thi triển thì giống như cánh cổng địa ngục mở ra, có vô số ma ảnh oán linh lao ra.

Nếu không phải cung điện ngầm này có khắc trận pháp cấm chế thì chỉ chiêu thức ấy thôi đã đủ để san bằng phạm vi trăm dặm.

Nhưng thế công của Lang Huyên lại yếu ớt như tờ giấy ở trước mặt Quân Tiêu Dao, xé một cái đã rách.

Chiêu thức của Lang Huyên bị Quân Tiêu Dao một tay phá vỡ, sau đó Quân Tiêu Dao vươn tay bóp chặt cái gáy ngọc thon dài của Lang Huyên.

“Ngươi...” Lang Huyên lộ ra vẻ mặt kinh hãi, đầu óc cũng không phản ứng kịp.

Chỉ một chiêu mà Quân Tiêu Dao đã trấn áp được nàng ta.

Tuy Lang Huyên cũng chưa thi triển ra chiêu thức áp đáy hòm chân chính, nhưng dùng chiêu này đối phó các vương khác cũng đã đủ rồi.

Nhưng hiện tại đối đầu với Quân Tiêu Dao, nàng ta lại không thể mang đến chút uy hiếp nào cho hắn.

Mà lúc này, ngoài điện truyền đến một tiếng khẽ kêu: “Mau buông công chúa điện hạ ra!”

Người tới chính là Tần Tiên Nhi.

Nàng nhìn thấy công chúa nhà mình bị Quân Tiêu Dao bóp chặt cổ, đầu óc lập tức vang lên.

Không có chút do dự hoặc chần chờ nào, Tần Tiên Nhi trực tiếp vọt tới.

Quân Tiêu Dao giơ chân dậm một cái, một luồng dao động pháp lực chấn động khuếch tán ra.

Phốc một tiếng, Tần Tiên Nhi phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra sau.

“Tiên Nhi, đừng ra tay!” Lang Huyên nói.

Cả nàng cũng không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao, sao Tần Tiên Nhi có thể đánh thắng được.

Tuy nơi này là hoàng đô của Tu La Ma Quốc, nhưng trừ nàng ta ra thì chỉ có Tần Tiên Nhi có thể tiến vào thâm cung này.

Những người còn lại chưa bao giờ tới gần tẩm cung của Lang Huyên.

Cho nên đương nhiên những hộ vệ hoàng cung ngoại giới sẽ không biết được chuyện ở nơi này.

Nhưng Lang Huyên cũng không phát tin tức bảo cường giả của Tu La Ma Quốc cứu mình.

Bởi vì nàng ta biết mình còn tác dụng với Quân Tiêu Dao. Quân Tiêu Dao không có khả năng giết nàng.

Hết chương 419.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 420. Địa điểm đánh dấu mới, Táng Giới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân công tử, ngươi thật lợi hại, làm người ta đau như vậy.” Lang Huyên õng à õng ẹo mà nói.

“Ngươi cho rằng ta không dám động thủ ở hoàng cung của Tu La Ma Quốc sao?”

Hình như nhìn thấu suy nghĩ của Lang Huyên, Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Rõ ràng là nụ cười thực tuấn tú, nhưng trong mắt Lang Huyên, nụ cười này lại giống như ma quỷ.

Nàng ta luôn bày mưu lập kế, am hiểu nghiền ngẫm nhân tâm, nhưng khi đối mặt với Quân Tiêu Dao, nàng ta lại đoán không ra hắn đang nói thật hay nói giỡn.

“Quân công tử có thể buông tay trước không, Lang Huyên không dám xằng bậy.” Cuối cùng Lang Huyên vẫn lui một bước.

Bởi vì nàng ta thật sự sợ Quân Tiêu Dao động thủ với mình.

Dù sao Quân Tiêu Dao chính là một tên không cố kỵ cái gì, nói giết Đọa Vũ Thánh Tử là giết ngay.

Còn Thi Hài Long Tộc Long Côn vừa rồi nữa, Quân Tiêu Dao cũng trực tiếp giết chết như vậy.

Đổi lại là Lang Huyên, muốn giết Long Côn cũng phải tự hỏi một phen, dù sao nội tình của Thi Hài Long Tộc cũng không kém gì Tu La Ma Quốc.

Quân Tiêu Dao buông lỏng tay ra, mở miệng nói: “Ngươi có biết Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo?”

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói vậy, Lang Huyên hơi nhướng đôi mày đẹp lên, nói: “Chẳng lẽ Quân công tử tiến vào Táng thổ là vì tìm kiếm loại Bất Tử Dược đỉnh cấp này?”

“Đúng vậy, chuyện khác đều đừng hỏi, ta chỉ hỏi ngươi có biết nơi nào có không?” Quân Tiêu Dao nói.

Lang Huyên suy tư một lát, sau đó nói: “Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo rất ít được phát hiện ở Táng thổ thập vực, mặc dù ngẫu nhiên có thể xuất hiện một cây, cũng sẽ lập tức bị đại nhân vật tìm được.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì hơi nhíu mày, nhưng hắn vẫn mở miệng nói: “Ngươi đã quên một chỗ sao?”

“Nơi nào.” Lang Huyên nói.

“Táng Giới!” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao đanh lại.

Sâu trong đôi mắt xinh đẹp của Lang Huyên chỗ cũng hiện lên một tia sáng.

Quả nhiên Quân Tiêu Dao này là nhắm vào sự kiện Táng Giới mở ra.

“Quân công tử, Táng Giới này chính là cơ duyên của sinh linh Táng thổ chúng ta, nếu ngươi đi vào, khó tránh khỏi sẽ khiến các vương khác bất mãn.”

Thực lực Quân Tiêu Dao cường hãn như thế, nếu hắn tiến vào Táng Giới thì những người khác còn có cơ duyên nào để lấy?

Lời Lang Huyên nói làm Quân Tiêu Dao bật cười.

“Những người khác bất mãn liên quan gì đến ta, đến lúc đó trấn áp tất cả là được.” Quân Tiêu Dao nói.

Tuy rằng hắn lẻ loi một mình tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ, nhưng đứng sau lưng hắn chính là hai đại Hoang Cổ thế gia.

Hơn nữa hình như Quân gia còn từng gây nên động tĩnh rất lớn ở Táng thổ.

Quân Tiêu Dao tin chắc, những cường giả Táng thổ đó không dám ỷ lớn hiếp nhỏ trêu chọc hắn.

Đương nhiên, nếu thật sự muốn trêu chọc thì Quân Tiêu Dao cũng không sợ.

Hắn không chỉ có vật bảo mệnh của Thập Bát Tổ, Khương Đạo Hư cũng cho hắn rất nhiều vật hộ thân.

Quân Tiêu Dao thật sự có tự tin này.

Lang Huyên cũng không biết nên nói cái gì, trước mắt trừ đáp ứng ra thì hình như không có lựa chọn nào khác.

Nàng không chỉ kiêng kị bản nhân Quân Tiêu Dao, mà còn suy xét đếnqq thế lực sau lưng hắn.

Hơn nữa hình như Lang Huyên nghe nói, trong Táng Giới còn có động tĩnh do nhân vật thuộc Quân gia kia truyền ra.

Có loại bối cảnh và thế lực này, Lang Huyên cũng không muốn là kẻ địch với Quân Tiêu Dao.

Huống chi Quân Tiêu Dao còn phù hợp khẩu vị của nàng như vậy.

“Vậy được rồi, Lang Huyên nguyện ý cùng Quân công tử đi đến Thập Vương thịnh yến, nhưng ngược lại, Quân công tử nên báo đáp bản công chúa như thế nào?” Lang Huyên nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, đôi mắt xinh đẹp mang đầy lửa nóng.

Ánh mắt này như hận không thể nuốt Quân Tiêu Dao vào trong bụng.

Nhưng từ trình độ nào đó thì Lang Huyên cũng thật sự muốn nuốt bộ phận nào đó của Quân Tiêu Dao vào trong bụng.

Nhìn thấy Lang Huyên đáp ứng, Quân Tiêu Dao cũng tạm thời thu lại địch ý, cqòn về chuyện có thu Lang Huyên làm nha hoàn hay không thì cũng không quan trọng lắm.

Mà đúng lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao truyền đến âm thanh của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở Táng Giới!”

“Quả nhiên có nhiệm vụ đánh dấu sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng.

Hắn cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, ngược lại nó cũng nằm trong dự đoán của hắn.

“Quân công tử, nếu không chê thì tạm thời ở lại tẩm cung của nô gia đi, chờ đến Thập Vương thịnh yến mở ra thì chúng ta cùng đi.” Lang Huyên mở miệng nói.

Xưng hô của nàng ta đã từ bản công chúa biến thành nô gia.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực của Quân Tiêu Dao thật sự chinh phục Lang Huyên.

Nếu Quân Tiêu Dao chỉ có dung mạo, vậy có lẽ Lang Huyên chỉ xem hắn là một sủng vật, tiểu bạch kiểm linh tinh.

Nhưng ngặt nổi Quân Tiêu Dao lại có thực lực sánh vai với dung mạo.

Lang Huyên cũng coi như chịu phục.

“Cũng được.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao dứt khoát đáp ứng như thế, trong đôi mắt xinh đẹp của Lang Huyên hiện lên một ý cười như gian kế thực hiện được.

“Chó con, ở tẩm cung của bản công chúa, còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bản công chúa sao?” Lang Huyên đắc ý nói thầm trong lòng.

Ở phương diện vũ lực, nàng ta thật sự không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Nhưng nàng là nữ nhân.

Đối với nam nhân mà nói, nữ nhân chính là vũ khí có lực sát

thương lớn nhất.

Nàng không tin Quân Tiêu Dao có thể chống lại được mị hoặc của nàng.

Hiện tại sở dĩ Quân Tiêu Dao cự tuyệt, theo Lang Huyên thấy, có thể là vì mặt mũi mà thôi.

Hắn không muốn lập tức luân hãm trong tay nàng ta.

“Đám nam nhân đều là lũ háo sắc, bản công chúa cũng không tin ngươi là chính nhân quân tử.” Lang Huyên nghĩ thầm.

Chỉ cần ở chung một chỗ, còn sợ không có cơ hội sao?

Lang Huyên đã bắt đầu ảo tưởng mình tận tình rong ruổi trên người Quân Tiêu Dao.

Mà bên kia, Tần Tiên Nhi thấy tình cảnh như vậy thì gương mặt xinh đẹp cũng hơi ảm đạm.

Nhưng Lang Huyên có thể tìm được nam tử mình vừa ý, Tần Tiên Nhi mất mát nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ cho nàng ta.

Đám liếm cẩu đứng ngoài cung đều thương tâm muốn chết, quả thực mất đi ý nghĩa nhân sinh.

Thân như cây khô, tâm như tro tàn là hình dung thỏa đáng nhất.

Cho nên nam nhân tuyệt đối không thể làm liếm cẩu.

Nói không chừng lúc ngươi đang liếm nữ thần, nữ thần lại đang tìm mọi cách để liếm nam nhân khác.

Hết chương 420.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 421. Cửu U Ngao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không, ta không chấp nhận hiện thực như vậy!”

“Sao Lang Huyên công chúa có thể nhìn trúng tiểu bạch kiểm kia!”

“Nhưng rốt cuộc tiểu bạch kiểm kia là ai mà thực lực lại mạnh như vậy?”

Ngoài cung, rất nhiều tiếng nghị luận đang vang lên.

Cuối cùng, đám sinh linh đi đến cùng Quân Tiêu Dao vẫn nói lỡ miệng, để lộ thân phận của Quân Tiêu Dao ra ngoài.

Lần này giống như nổ tung nồi, nhấc lên tiếng ồ lên ngập trời.

“Cái gì, tiểu bạch kiểm kia chính là thiên kiêu Quân gia đánh chết Đọa Vũ Thánh Tử ở Âm Minh vực sao?”

“Khó trách, nếu như vậy cũng giải thích được, trừ hắn ra còn có ai dám tùy tiện đánh chết Thi Hài Long Tộc Long Côn?”

“Nhưng khí tức trên người hắn là tử khí của sinh linh Táng thổ chúng ta?”

“Loại khí tức này cũng không phải không thể thay đổi bắt chước, lấy năng lực của thiên kiêu Quân gia, nói không chừng có phương pháp thì sao.”

Sau khi chân tướng bị vạch trần, toàn bộ hoàng đô của Tu La Ma Quốc đều là một mảnh ồ lên.

Chúng thiên kiêu Táng thổ đều không nghĩ tới, tiểu bạch kiểm kia chính là thiên kiêu Quân gia trong lời đồn.

Nghĩ đến bọn họ đã từng khiêu khích thiên kiêu Quân gia, rất nhiều sinh linh Táng thổ đều cảm giác nghĩ lại đã sợ.

Nếu Quân Tiêu Dao đại khai sát giới thì bọn họ đều đừng mong tồn tại. Nhưng kế tiếp, bọn họ lại phát hiện Quân Tiêu Dao cũng không trở về.

Nói cách khác, Quân Tiêu Dao được Lang Huyên dẫn vào tẩm cung tư nhân rồi không có ra nữa.

Chúng sinh linh trong lòng đều hiểu rõ điều này có nghĩa là gì.

“Sao có thể phát triển nhanh như vậy?”

“Không, ta không tin, sao nữ thần của ta có thể bị một thiên kiêu ngoại lai ủi mất?”

“Sỉ nhục, đây là sỉ nhục của nam nhân Táng thổ chúng ta!”

Rất nhiều liếm cẩu đều kêu to, không muốn chấp nhận hiện thực máu chảy đầm đìa này.

Đám thiên kiêu Táng thổ bọn họ theo đuổi Lang Huyên lâu như vậy, kết quả Lang Huyên lại khinh thường nhìn lại bọn họ.

Hiện tại nàng ta lại ưu ái một thiên kiêu ngoại lai, thậm chí nguyện ý chủ động liếm lên.

Loại chênh lệch này quá lớn, làm bọn họ không muốn tin tưởng.

Một trong những nữ nhân đẹp nhất Táng thổ lại bị thiên kiêu ngoại lai ủi đi mất.

Chuyện này quả thực không khác gì sét đánh giữa trời quang đối với thiên kiêu Táng thổ.

Tin tức này cũng bắt đầu lan tuyền từ hoàng đô của Tu La Ma Quốc ra bên ngoài.

Bởi vì Lang Huyên có thanh danh rất lớn ở Vạn Cổ Táng Thổ, cho nên tin tức này cũng truyền đi cực kỳ nhanh, ngay lập tức, hầu như tất cả mọi người trong Táng thổ thập vực đều biết được chuyện này.

Long Hài vực, trên một ngọn núi cao bạch cốt.

Một nam tử đầu mọc long giác, sau lưng giương đôi cánh xương trắng hếu, trên mặt mang theo sát ý và lạnh lẽo cực độ.

“Thiên kiêu Quân gia kia quả thực đang tìm đường chết, cũng dám giết người của Thi Hài Long Tộc ta!”

Nam tử này tên là Long Tường, là thiên kiêu mạnh nhất đương đại của Thi Hài Long Tộc, một trong Thập Tiểu Vương.

Hơn nữa thực lực của gã cũng đứng ở vị trí thứ năm trong Thập Tiểu Vương, Đọa Vũ Thánh Tử không cách nào so được.

Quân Tiêu Dao không hề cố kỵ mà trực tiếp đánh chết Long Côn trước công chúng, điều này không khác gì khiêu khích và miệt thị đối với Thi Hài Long Tộc.

Ánh mắt Long Tường cực kỳ lãnh khốc, sát ý kia khiến cả thiên địa cũng biến sắc.

“Thập Vương thịnh yến, ta cũng hy vọng ngươi có thể tới, ta sẽ đích thân đòi lại món nợ của Long Côn!” Khí thế cả người Long Tường bùng nổ, tử minh chi khí quay cuồng, phía sau gã mơ hồ hình thành một hư ảnh cự long bạch cốt.

Mà nhận được tin tức không chỉ có Long Tường.

Các vương chuẩn bị dự tiệc còn lại đều đã nghe thấy tin này.

Trong một đầm lầy tràn ngập tử khí hư thối, có một nam tử thân người đuôi rắn xuất hiện.

Nghe thấy tin tức này, hắn ta ngửa mặt lên trời rít vang, phát ra tiếng gào rống phẫn nộ!

“Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy, Lang Huyên lại bị nam nhân khác chiếm hữu, không, Lang Huyên là của ta!”

Nam tử thân người đuôi rắn này vươn đôi tay che đầu, phát ra tiếng gào rống không cam lòng.

Hắn ta là thiên kiêu của Thôn Thiên Ma Mãng tộc, tên là Mặc Lăng, là một trong Thập Tiểu Vương, cũng là người theo đuổi trung

thành của Lang Huyên.

Rắn có bản tính dâm dục nên Mặc Lăng điên cuồng ái mộ Lang Huyên, chỉ là Lang Huyên luôn tránh né hắn ta.

Mặc Lăng vốn định mượn lần Thập Vương thịnh yến này để hoàn toàn chinh phục Lang Huyên, để nàng trở thành nữ nhân của mình.

Ai ngờ nàng ta lại bị người khác cướp đi trước.

Điều khiến Mặc Lăng càng không thể chấp nhận chính là Lang Huyên còn chủ động đưa lên để người khác ủi mất.

Điều này làm Mặc Lăng phát điên, quả thực như muốn hóa rồ.

“Thiên kiêu Quân gia, ta muốn ngươi chết!” Trong cặp mắt rắn của Mặc Lăng lộ ra hung quang xưa nay chưa từng có!

Trên một dãy núi màu tím, có một sinh linh cả người tràn ngập sát khí ngập trời.

Sinh linh này có cái đầu là sói, trên đầu có cặp sừng trâu màu xám thật lớn, cả người trải rộng lân giáp đen nhánh, giữa những mảnh giáp mọc ra lông tóc huyết sắc.

Sau lưng sinh linh này còn có chín cái đuôi, sau mỗi một cái đuôi đều có một cái đầu hung thú, nhìn vô cùng hung thần ác sát.

Nếu Quân Tiêu Dao có ở đây thì nhất định sẽ kinh ngạc, sinh linh này cực kỳ tương tự với hung thú Thái Cổ Cửu U Ngao trong truyền thuyết.

Sinh linh Cửu U Ngao này cũng là một trong Thập Tiểu Vương, hơn nữa chiến lực rất mạnh.

“Hắn huyết nhục của thiên kiêu Quân gia sẽ rất mỹ vị.” Sinh linh kia lẩm bẩm, trong mắt hiện lên hung quang!

Chuyện xảy ra ở hoàng đô của Tu La Ma Quốc đang lan truyền ồn ào huyên náo ra khắp Vạn Cổ Táng Thổ.

Quân Tiêu Dao không chỉ làm một vài thiên kiêu trong Thập Tiểu

Vương bất mãn, càng khơi dậy phản cảm của rất nhiều sinh linh Táng thổ.

Mỹ nữ của Vạn Cổ Táng Thổ vốn đã ít, tính đi tính lại chỉ có mấy củ cải trắng.

Kết quả còn bị Quân Tiêu Dao ủi mất một củ.

Điều này khiến cả đám sinh linh Táng thổ đều tức giận bất bình.

“Thiên kiêu Quân gia kia nhất định sẽ tham gia Thập Vương thịnh yến, đến lúc đó xem hắn xấu mặt như thế nào!”

“Đúng vậy, có lẽ chúng ta không đối phó được hắn, nhưng trong Thập Tiểu Vương nhất định sẽ có người đánh bại hắn!”

“Đúng vậy, Thi Hài Long Tộc Long Tường, Thôn Thiên Ma Mãng tộc Mặc Lăng, còn có Cửu U Ngao nữa, họ đều mạnh hơn Đọa Vũ Thánh Tử rất nhiều, càng đừng nói còn có bá thể cổ đại của Minh Vương điện.”

“Dù thiên kiêu Quân gia kia mạnh đến mấy, chẳng lẽ còn có thể quét ngang tất cả thiên kiêu của Táng thổ thập vực chúng ta sao?”

Hết chương 421.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 422. Lang Huyên chỉ thèm muốn thân thể ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thực lực của Quân Tiêu Dao thật sự rất mạnh, bọn họ cũng biết, thậm chí nói không chừng còn có thể đánh bại vài vị trong Thập Tiểu Vương.

Nhưng nếu nói có thể quét ngang tất cả thiên kiêu, vậy có chút mơ mộng viển vông, không ai tin tưởng.

Cả đám sinh linh Táng thổ đều bắt đầu chờ mong ngày Thập Vương thịnh yến mở ra.

Mà Quân Tiêu Dao đứng giữa trung tâm mắt bão lại được ngăn cách với ồn ào náo loạn ở ngoại giới, hắn đang vô cùng an nhàn mà ở lại tẩm cung tư nhân của Lang Huyên.

Mà Lang Huyên cũng không chịu từ bỏ, động một chút là õng ẹo tạo dáng ngay trước mặt Quân Tiêu Dao, phóng thích mị lực của bản thân.

Có khi thậm chí càng quá mức, chỉ mặc một bộ áo lót sát người, dường như không có việc gì mà đi tới đi lui trước mặt Quân Tiêu Dao.

Đôi chân dài tuyết trắng và vai ngọc trắng nõn cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt Quân Tiêu Dao.

Không thể không nói, mị lực của Lang Huyên rất mạnh, đổi là nam nhân khác thì tuyệt đối khó có thể chống đỡ.

Thế này thì ai chịu cho được?

Nhưng ngặt nổi Quân Tiêu Dao chống lại được.

Không phải vì hắn lãnh đạm, mà là vì hắn gặp qua quá nhiều mỹ nữ, có đủ sức miễn dịch.

Nhìn dáng vẻ như lão tăng nhập định của Quân Tiêu Dao, cho dù là Lang Huyên cũng nhịn không được có chút xấu hổ buồn bực, lên tiếng hỏi: “Quân công tử, ngươi có phải nam nhân hay không, không có vấn đề gì kia đâu đúng không?”

Sắc mặt Quân Tiêu Dao hơi đanh lại.

Cái này có xem như phép khích tướng sao?

“Độ dài ngắn của ta vượt qua sức tưởng tượng của ngươi.” Quân Tiêu Dao bình đạm nói.

“Vậy ngươi tới đây, để nô gia được mở mang kiến thức một chút.” Trong mắt Lang Huyên lập loè ánh sáng yêu dã.

Nàng có thể cảm nhận được, trong cơ thể Quân Tiêu Dao chất chứa khí huyết tràn trề.

Kiên trì ba ngày ba đêm, hừm, hẳn vẫn còn xem nhẹ đấy, ba tháng cũng có khả năng.

“Tùy tiện để một nữ nhân có được, vậy chẳng phải Quân mỗ quá rẻ mạt?” Quân Tiêu Dao không thèm để ý.

Hắn cũng không phải ngựa giống, ngựa giống quá hạ giá.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đến bây giờ Quân Tiêu Dao vẫn duy trì tấm thân xử nam.

Hắn không phải tồn tại mà nữ nhân tùy tiện nào cũng có thể dễ dàng chiếm được.

“Hừ...” Lang Huyên nghiến răng nghiến lợi, vừa xấu hổ giận dữ lại bất đắc dĩ.

Nàng ta đã tự tiến chẩm tịch như vậy mà Quân Tiêu Dao còn không biết điều.

Sau khi liên tục đụng tường, cuối cùng Lang Huyên cũng thức thời, không làm những chuyện tốn công vô ích đó nữa.

Mà theo thời gian chuyển dời, ngày Thập Vương thịnh yến mở ra

cũng đã tới gần.

Trong tẩm cung tư nhân của Lang Huyên có một bể tắm có sương mù bốc lên.

Nửa người trên trần trụi của Quân Tiêu Dao chìm trong bể tắm, biểu cảm vui mừng thích ý.

Phía sau hắn, Tần Tiên Nhi mặc một bộ bạch y, đang chà lưng cho hắn.

Tất nhiên đây cũng là Lang Huyên phân phó, bảo nàng hầu hạ Quân Tiêu Dao cho tốt.

Nhìn vẻ mặt Quân Tiêu Dao dương dương tự đắc, Tần Tiên Nhi khẽ lắc đầu.

Chỉ sợ hắn căn bản không biết, ngoại giới đã vì hắn mà nhấc lên đại phong ba.

Các cường giả tuổi trẻ như Long Tường của Thi Hài Long Tộc, Mặc Lăng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc, còn có Cửu U Ngao… đều đã buông lời, muốn trấn áp Quân Tiêu Dao ở Thập Vương thịnh yến.

Thập Vương thịnh yến sắp tới mà Quân Tiêu Dao còn thản nhiên như thế, thật sự làm Tần Tiên Nhi có chút không đoán được.

“Ta cảm thấy, ngươi vẫn không cần tham gia Thập Vương thịnh yến thì tốt hơn.” Tần Tiên Nhi vừa chà lưng cho Quân Tiêu Dao, vừa nói.

“Hả?” Biểu cảm của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

“Thi Hài Long Tộc, Thôn Thiên Ma Mãng tộc, Cửu U Ngao tộc…. tuyệt đối sẽ ra tay với ngươi, ngươi không có khả năng đối phó với tất cả các vương.” Tần Tiên Nhi nói.

Quân Tiêu Dao chưa nói gì, năng lực của hắn thế nào thì sao Tần Tiên Nhi có thể biết được, nhưng hắn vẫn nói: “Ta có gặp nguy hiểm hay không, ngươi quan tâm như vậy làm gì?”

Tần Tiên Nhi nghe vậy thì vẻ mặt khựng lại, sau đó nói: “Ta sợ

ngươi liên luỵ công chúa điện hạ, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến nàng.”

“Ngươi thực để ý Lang Huyên?” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra thâm ý.

Gương mặt xinh đẹp của Tần Tiên Nhi đỏ lên, trầm mặc không nói.

Thật lâu sau, nàng ta mới yếu ớt mở miệng nói: “Ta có thể nhìn ra được, công chúa điện hạ thực thích ngươi, đây là lần đầu tiên nàng gặp được người vừa ý như vậy.”

“Nếu ngươi gặp phải nguy hiểm gì ở Thập Vương thịnh yến, nàng nhất định sẽ không ngồi nhìn.”

Nghe Tần Tiên Nhi nói thế, Quân Tiêu Dao cười khẽ, lắc đầu và nói: “Lang Huyên như vậy mà là thích sao, nàng chỉ thèm muốn thân thể của ta thôi.”

Rất nhiều người đều nhầm lẫn giữa thích và thèm thân thể.

“Cũng vậy thôi.” Tần Tiên Nhi nói, giọng điệu mang theo một tia u oán nhàn nhạt.

“Yên tâm đi, ta sẽ không dừng lại ở Táng thổ lâu lắm.” Quân Tiêu Dao nói.

Chờ đến khi tham gia Thập Vương thịnh yến, Quân Tiêu Dao sẽ nghĩ cách đi vào Táng Giới tìm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, thuận tiện tìm hiểu tình huống vào mười mấy năm trước.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, Quân Tiêu Dao cũng nên rời đi.

Dù sao thế giới Tiên Cổ sắp mở ra, Quân Tiêu Dao cũng không muốn chậm trễ hơn người ta một bước.

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến Tần Tiên Nhi hơi an tâm một chút.

Nàng cũng biết, Quân Tiêu Dao đã nhìn ra tình cảm đặc thù của nàng đối với Lang Huyên, cho nên mới nói ra những lời an ủi này.

Nhìn gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú đang nhắm mắt của Quân Tiêu Dao, cho dù là Tần Tiên Nhi cũng nhịn không được tim đập lỡ một nhịp.

Nàng cũng hiểu vì sao Lang Huyên lại vừa ý Quân Tiêu Dao đến vậy.

Nếu nàng không thích Lang Huyên trước thì có lẽ cũng sẽ tâm động vì Quân Tiêu Dao.

Qua khoảng thời gian bảy tám ngày, rốt cục thời điểm Thập Vương thịnh yến diễn ra cũng đã đến.

Ngày này, trên không trung ngoài hoàng cung Tu La Ma Quốc có một lâu thuyền vô cùng xa xỉ hoa lệ dừng lại.

Đó là tọa giá để Lang Huyên đi ra ngoài.

Ở bên ngoài, vô số sinh linh đang ngắm nhìn, bọn họ đều muốn biết hiện tại rốt cuộc Quân Tiêu Dao và Lang Huyên có quan hệ gì.

Quân Tiêu Dao chỉ là thánh vệ của Lang Huyên thôi sao?

Ba bóng người đạp lên hư không đi ra từ thâm cung.

Cầm đầu là Quân Tiêu Dao đi ở đằng trước, mà Lang Huyên vốn được vạn chúng chú ý lại giống như nha hoàn mà đi theo người này.

Ánh mắt nàng nhìn về phía Quân Tiêu Dao còn mang theo sự u oán nhè nhẹ của nữ nhân.

Cứ như tiểu kiều thê bị trượng phu ngó lơ.

Hết chương 422.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 423. Táng Hồn Sơn của Thiên Minh vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thấy tình cảnh như vậy, trái tim của các liếm cẩu còn ôm chút hy vọng ở đây đều đang nhỏ máu, tâm sinh tuyệt vọng.

Quân Tiêu Dao lại không để ý chút nào, lập tức bước vào lâu thuyền.

Lang Huyên và Tần Tiên Nhi tiến vào sát phía sau.

Lâu thuyền cũng lao vút hướng tới địa điểm tổ chức Thập Vương thịnh yến.

Nhìn lâu thuyền đi xa, rất nhiều thiên kiêu nam tính Táng thổ đều đấm ngực dậm chân, nguyền rủa rít gào.

“Thiên kiêu Quân gia dám công khai mà tham gia Thập Vương thịnh yến như vậy, hắn nhất định sẽ không có kết quả tốt.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng phải nhanh, nhìn xem các vị vương còn lại giáo huấn người này như thế nào!”

“Không sai, không nhìn thấy thiên kiêu Quân gia thiệt thòi thì ta không cam lòng!”

Một đám sinh linh kêu to, cùng lao theo sát phía sau.

Có thể đoán ra, chỉ sợ Thập Vương thịnh yến lần này sẽ là lần náo nhiệt nhất.

Đương nhiên, cũng sẽ là lần có biến số nhiều nhất.

Địa điểm tổ chức Thập Vương thịnh yến nằm ở Táng Hồn Sơn của Thiên Minh vực – một trong Vạn Cổ Táng Thổ thập vực.

Thiên Minh vực là một vực nằm gần Táng Giới nhất.

Thế lực thống trị Thiên Minh vực lại là Minh Vương điện tiếng tăm lừng lẫy.

Điện chủ Minh Vương điện là Thiên Minh Táng Hoàng, là vực chủ của Thiên Minh vực, cũng là một trong những cường giả đỉnh cấp của Vạn Cổ Táng Thổ.

Trong mười vị vực chủ của Táng thổ thập vực, bàn về danh khí và thực lực thì ông ta chỉ đứng sau nữ Táng Hoàng quỷ diện của Sâm La vực.

Hôm nay, Táng Hồn Sơn vô cùng náo nhiệt.

Núi non đen nhánh chạy dài về hướng nơi xa.

Tử minh chi khí nồng đậm lượn lờ quay cuồng ở Táng Hồn Sơn.

Vô số sinh linh Táng thổ chi chít hội tụ từ thập vực.

Thập Vương thịnh yến cũng coi như là một lần tập hợp long trọng của Táng thổ thập vực.

Các nhân vật mới và cũ đều hội tụ chung một nơi, cảnh tương thật náo nhiệt.

Trước kia tổ chức Thập Vương thịnh yến chủ yếu là để Thập Tiểu Vương và những người theo đuổi dưới trướng họ luận bàn giao lưu.

Các thế lực lớn sẽ lấy ra một ít tiền coi như khen thưởng.

Mà lần này Thập Vương thịnh yến có điểm khác với trước kia, không đơn giản chỉ là luận bàn giao lưu.

“Ai, các ngươi có nghe nói không, nghe nói hình như sâu trong Táng Giới xuất hiện một khe hở?”

“Đúng vậy, hơn mười năm trước, sau khi trận đại phong ba qua đi thì Táng Giới đã hoàn toàn phong bế, không ngờ lại có một khe hở xuất hiện.”

“Nhưng hình như nghe nói, khe hở kia cực kỳ không ổn định, chỉ

có thể để một số rất ít sinh linh tiến vào, hơn nữa tu vi còn không thể quá cao, bằng không căn bản không vào được."

"Hình như trận tỷ thí luận bàn lần này của Thập Vương thịnh yến có liên quan đến danh sách tiến vào đúng không?"

Một ít sinh linh Táng thổ đều đang châu đầu ghé tai.

Táng Giới là nơi nào, đó chính là một bảo địa cơ duyên tuyệt đối.

Tự cổ chí kim, không biết bao nhiêu cường giả chôn cốt trong đó, các loại công pháp, thần binh, bảo vật truyền thừa, nhiều đếm không xuể.

Thậm chí có một truyền thuyết, ở phía ngoài rìa của Táng Giới, đi vài bước rồi tùy tiện đào xuống dưới đất thì có thể đào ra một tòa huyệt mộ truyền thừa.

Đương nhiên, câu này có chút khoa trương, nhưng cũng có thể nhìn ra Táng Giới là một mảnh đất đại cơ duyên.

Chỉ là hơn mười năm trước, sau khi trận phong ba kia trôi qua thì Táng Giới đã tự phong bế.

Trừ cường giả cấp bậc Táng Hoàng có thể câu thông với đại khủng bố sâu trong Táng Giới ra thì những sinh linh Táng thổ còn lại căn bản không tiến vào được.

Lần này Táng Giới xuất hiện khe hở, đối với các thiên kiêu của Thập Tiểu Vương thì tuyệt đối là một đại cơ duyên.

Mà trừ tin tức này ra, chuyện mọi người quan tâm nhất tất nhiên chính là Quân Tiêu Dao.

"Nghe nói Cửu công chúa Lang Huyên của Ma Quốc thật sự bị thiên kiêu Quân gia kia chinh phục?"

"Đúng vậy, nghe nói hình như ngủ chung luôn rồi."

"Đáng giận, đây là sỉ nhục của sinh linh nam tính Táng thổ ta, mỹ nhân như thế lại bị người của ngoại giới giành được!"

“Không sao, nếu thiên kiêu Quân gia kia dám dự tiệc thì phải chuẩn bị sẵn sàng mất mặt.”

Rất nhiều thiên kiêu Táng thổ đều bày ra vẻ mặt xúc động phẫn nộ.

Đương nhiên, đây chỉ là một bộ phận liếm cẩu cực đoan.

Đa số sinh linh Táng thổ nhiều nhất chỉ ôm một chút bài xích và địch ý không phải tộc ta với Quân Tiêu Dao thôi.

Ngược lại là những sinh linh giống cái Táng thổ lại nói đỡ thay cho Quân Tiêu Dao.

“Sao các ngươi tỏa ra mùi chua lè vậy, rõ ràng là bản thân không có năng lực chinh phục Cửu công chúa, lại cố tình nói người khác sai.”

“Đúng vậy, có giỏi thì các ngươi cũng đi đánh với Quân công tử đi, đánh thắng được ta gả cho ngươi!” Một ít thiếu nữ Táng thổ lên tiếng châm chọc.

Những lời phản bác này cũng làm những sinh linh Táng thổ kia câm họng, vẻ mặt xấu hổ lại bực tức, nói không ra lời.

Mà lúc này, nơi xa bỗng có tiếng rồng ngâm vang lên.

Một con Minh Hỏa cốt long màu xanh đen vỗ cánh lao đến, trên đó có một đám sinh linh đang đứng.

Một trong số đó chính là Long Tường.

“Thiên kiêu của Thi Hài Long Tộc Long Tường tới!” Một vài người hô to, đôi mắt mang theo cuồng nhiệt.

Long Tường tuyệt đối là một trong những thiên kiêu mạnh nhất trong Táng thổ thập vực.

Mà một lát sau, ở một phương hướng khác có một con cự mãng đen nhánh trườn đến, hình thể nó to lớn, giống như một tòa sơn lĩnh uốn lượn.

Trên đó có một đám sinh linh thân người đuôi rắn đang đứng, đó là Thôn Thiên Ma Mãng tộc.

Mà vị thiên kiêu kia của Thôn Thiên Ma Mãng tộc - Mặc Lăng cũng ở trong đó.

“Mặc Lăng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc tới, hắn chính là người theo đuổi trung thành của Cửu công chúa!”

“Hắc hắc, có trò hay nhìn rồi!”

Tuy hai người Long Tường và Mặc Lăng chưa từng gặp mặt Quân Tiêu Dao, nhưng đã có thù hận.

Long Côn bị Quân Tiêu Dao giết chết.

Mà Lang Huyên yêu Quân Tiêu Dao tha thiết, hiển nhiên cũng khiến Mặc Lăng thù hận.

Nhưng người tới không chỉ là hai người bọn họ.

Đi kèm với một tiếng thú rống, Cửu U Ngao cũng hiện thân.

Cửu U Ngao có cái đầu sói, trên đầu có cặp sừng trâu màu xám thật lớn, cả người trải rộng lân giáp đen nhánh, giữa những mảnh giáp mọc ra lông tóc huyết sắc.

Sau lưng nó còn có chín cái đuôi, sau mỗi một cái đuôi đều có một cái đầu hung thú, nhìn vô cùng dữ tợn.

Hết chương 423.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 424. Mặc Lăng tức đến nổ tung!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy hung vật này đột nhiên xuất hiện, rất nhiều sinh linh Táng thổ đều lộ ra vẻ mặt kiêng kị.

Con Cửu U Ngao này tuy không phải thuần huyết, nhưng cũng cực kỳ hung hãn, trong Thập Tiểu Vương, nó đủ để đứng hàng thứ ba, thậm chí có thể luận bàn vài trận với bá thể cổ đại.

Theo thời gian trôi qua, từng vị vương cũng hiện thân.

Có thiên kiêu Bát Tí Chu Ma tộc hiện thân, có được tám cánh tay cực kỳ quỷ dị.

Có Luyện Thi Tông vương hiện thân, trên người có khoác áo choàng màu đen, mang theo một cái quan tài bên cạnh, người nào nhìn thấy cũng sợ hãi.

Còn có Huyết Sát tộc vương xuất hiện, nghe đồn nhất tộc này lột xác từ một giọt ma huyết.

Nói ngắn gọn, Thập Tiểu Vương lục tục hiện thân, từng bước đẩy toàn bộ thịnh yến lên tới cao trào.

Rốt cuộc, trên trời cao, có một lâu thuyền xa xỉ hoa lệ xuất hiện.

Nhìn thấy lâu thuyền này, cả tòa Táng Hồn Sơn đầu tiên là im lặng lại, sau đó lại bộc phát ra tiếng ồn ào kinh thiên.

“Là lâu thuyền của Cửu công chúa, nàng tới!”

“Hẳn vị thiên kiêu Quân gia kia cũng ở trong đó!”

Giờ phút này, tứ phương ngắm nhìn!

Dưới sự chú ý này, ba bóng người đi ra từ lâu thuyền.

Đó là ba người Quân Tiêu Dao, Lang Huyên, Tần Tiên Nhi.

“Thì ra là thật...”

Khi nhìn thấy ba người đi ra từ một gian phòng trên lâu thuyền, rất nhiều sinh linh đều dại ra.

Lời đồn không phải giả.

Cửu công chúa cao cao tại thượng của Ma Quốc đã hoàn toàn bị thiên kiêu Quân gia chinh phục!

Trong phút chốc, các loại ánh mắt mang theo thù hận, địch ý, giống như kim châm lao về hướng Quân Tiêu Dao.

Mặc Lăng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc còn có cảm giác giáp mặt bị người ta cắm sừng.

Tuy rằng giữa gã và Lang Huyên cũng không có bất cứ quan hệ nào.

Nhìn đám sinh linh Táng thổ kích động kia, vẻ mặt Quân Tiêu Dao bình đạm như nước, lạnh nhạt nói: “Quả nhiên là hồng nhan họa thủy, không ngờ ngươi còn có nhân khí như vậy ở Táng thổ.”

Lang Huyên nghe vậy thì quyến rũ mà lườm Quân Tiêu Dao một cái rồi nói: “Hừ, cũng chỉ có Quân công tử nhẫn tâm cự tuyệt nô gia, những người khác muốn chạm vào một ngón tay của nô gia cũng không được.”

“Đó là vì bọn họ đều là liếm cẩu, mà ta là người.” Quân Tiêu Dao không tỏ ý kiến.

Mà hỗ động như vậy không khác là ve vãn đánh yêu trong mắt người ngoài.

“Nhân tộc ngoại giới ngươi có tư cách gì đứng bên người Lang Huyên!”

Rốt cuộc, Mặc Lăng nhịn không được mà đứng ra quát lạnh, đôi mắt rắn đỏ như lấy máu.

Quân Tiêu Dao đưa mắt lạnh nhạt nhìn lại, nhìn thấy cái đuôi rắn của Mặc Lăng thì nói: “Thì ra là một con rắn vô lại, Lang Huyên,

loại sinh linh này cũng có tư cách theo đuổi ngươi sao?"

Lang Huyên nghe vậy thì cũng ngầm bực.

Nàng ta cũng cực kỳ chán ghét Mặc Lăng, nàng luôn nổi da gà khi đối mặt với loại xà nhân này.

"Vậy Quân công tử giúp người ta ném ra con rắn vô lại này được không?" Lang Huyên dựa vào, thân thể mềm mại có đường cong lả lướt dính sát vào người Quân Tiêu Dao, nói với giọng điệu thân mật làm nũng.

Thấy tình cảnh như vậy, Mặc Lăng tức đến nổ tung!

Trước đó hắn còn ôm hy vọng, cho rằng có thể là Quân Tiêu Dao dùng võ lực chinh phục Lang Huyên.

Hiện tại xem ra, quả thật chính là bản thân Lang Huyên muốn cho không Quân Tiêu Dao.

Gã đau khổ theo đuổi đã lâu, cả một ngón tay của Lang Huyên còn chưa được đụng vào. Mà hiện tại Lang Huyên lại chủ động dán vào một nam nhân khác.

Đổi lại là ai cũng chịu không nổi, tâm lý muốn nổ tung ra.

"Nhân tộc ngoại giới, ngươi tự tìm đường chết!" Mặc Lăng nhịn không được, muốn tự mình động thủ.

"Chậm đã." Quân Tiêu Dao nói.

"Thế nào, hiện tại biết sợ rồi sao?"

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói thế, trên mặt Mặc Lăng lộ ra tia sắc lạnh.

Một ít sinh linh Táng thổ chung quanh cũng hồ nghi mà nhìn Quân Tiêu Dao.

Chẳng lẽ tên không sợ trời không sợ đất này giờ đã biết sợ?

Quân Tiêu Dao không để ý, ngược lại nghiêng đầu hỏi Lang Huyên

nói: “Nếu thắng ở Thập Vương thịnh yến, có thể đi vào Táng Giới không?”

“Được, người có thứ hạng đứng đầu trong Thập Vương thịnh yến lần này có thể được ưu tiên bước vào Táng Giới, bởi vì không gian khe hở kia rất nhỏ, hơn nữa cũng không ổn định, cho nên danh sách đi vào vốn đã rất ít.” Lang Huyên nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Vậy thì đơn giản.

Quét ngang tất cả kẻ địch, sau đó tiến vào Táng Giới là đủ rồi.

Hắn nhìn về phía Mặc Lăng, lạnh nhạt nói: “Đối phó một mình ngươi quá nhẹ nhàng, hơn nữa lãng phí thời gian.”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến đôi mắt rắn của Mặc Lăng phụt ra hàn quang.

Nhưng còn không đợi gã phản bác, lời nói kế tiếp của Quân Tiêu Dao lại làm tất cả sinh linh Táng thổ trên Táng Hồn Sơn đều nghẹn họng nhìn trân trối.

“Hôm nay, bản Thần Tử tại đây, một người quét ngang Thập Tiểu Vương!”

“Các ngươi đều xông lên đi!”

Quân Tiêu Dao phất tay áo một cái, khí độ siêu nhiên.

Khí tức Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn điên cuồng tuôn ra, khí huyết mênh mông cũng không hề ẩn giấu, trực tiếp tràn ra!

Như thần vương xuất quan, như cổ thần lâm thế!

Rất nhiều sinh linh Táng thổ tuổi trẻ tu vi hơi yếu trực tiếp bị đánh ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ.

Giờ phút này, khí tức của Quân Tiêu Dao quá cuồng mãnh, giống như một tượng thần Thái Cổ, động thiên loạn địa, rống rơi cả sao trời!

“Ngươi...”

Các tiểu vương Mặc Lăng, Long Tường, Cửu U Ngao đều lộ ra vẻ mặt lãnh lệ.

Thập Tiểu Vương là cái gì, là những thiên chi kiêu tử kiệt xuất nhất của Vạn Cổ Táng Thổ thập vực.

Mà Quân Tiêu Dao chỉ là một khách ngoại lai mà lại dám cuồng ngôn muốn một mình khiêu chiến toàn bộ bọn họ như vậy.

Đây đã không còn là càn rỡ, mà là miệt thị trần trụi!

Quân Tiêu Dao coi bọn họ là con kiến, hoàn toàn không bỏ vào mắt!

Tất cả thiên kiêu Táng thổ ở đây đều dại ra.

Chỉ có Lang Huyên cực kỳ cẩn thận, chú ý tới tự xưng của Quân Tiêu Dao.

“Tự xưng Thần Tử, xem ra hắn không chỉ là thiên kiêu của Quân gia, hơn nữa là Thần Tử có thân phận địa vị trung tâm nhất.”

Lang Huyên đã hiểu, Thần Tử đại diện cho hàm nghĩa gì.

Cho dù là trong Hoang Cổ thế gia nội tình hùng hậu thì Thần Tử cũng là nhân vật trung tâm tuyệt đối.

Thân phận của Quân Tiêu Dao càng thêm cao quý hơn tưởng tượng của nàng ta!

“Đáng tiếc, khối thịt tươi này chỉ được nhìn, không được ăn.” Lang Huyên hơi ngầm bực.

Ban đầu nàng ta còn cho rằng, thân phận Cửu công chúa của Ma Quốc đã dư sức xứng với Quân Tiêu Dao.

Hiện tại xem ra, nói không chừng thật sự là nàng ta trèo cao.

Hết chương 424.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 425. Vẫn cường thế bá đạo như cũ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nhân tộc ngoại giới, ngươi quá làm càn, nơi này là Táng thổ, không phải chỗ để ngươi giở thói ngang ngược!” Thiên kiêu chi vương của Bát Tí Chu Ma tộc mở miệng.

Cả người hắn ta đen nhánh, trên mặt có tận bốn đôi mắt, trên người cũng có tám cánh tay, bảo là sinh linh dạng người thì chi bằng nói càng giống một quái vật hình người.

Nhưng khí tức của hắn ta cực kỳ cường đại, tu vi nằm ở Thần Hỏa Cảnh tiểu viên mãn.

Nhưng cộng thêm năng lực thiên phú của chủng tộc Bát Tí Chu Ma tộc và thực lực của hắn ta thì đủ để sánh vai với thiên kiêu Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn.

“Chết tới nơi rồi!”

Thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc ra tay, hắn ta há mồm phun ra một bó chỉ bạc, quấn quanh về hướng Quân Tiêu Dao.

Đồng thời tám cánh tay cùng vung ra, sát khí màu đen kích động, biến ra pháp ấn.

Đây là một loại đại thần thông của Bát Tí Chu Ma tộc, Bát Chu Ma Ấn.

Những sợi tơ dài màu bạc quấn quanh về hướng Quân Tiêu Dao, Quân Tiêu Dao lại đứng bất động ở chỗ đó.

“Là choáng váng rồi sao?”

Thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc vừa lộ ra ý cười lại lập tức hoảng sợ nhìn thấy chỉ bạc hắn ta phun ra trực tiếp biến mất trong hư không.

Cùng lúc đó, bước chân của Quân Tiêu Dao khẽ động, chủ động lắc mình đi về hướng thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc.

Ngay sau đó, thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc càng kinh hãi nhận thấy, Bát Chu Ma Ấn đã hoàn toàn biến mất, giống như bị một sức mạnh vô hình hóa giải.

“Sao có thể, ngươi...!” Vẻ mặt của thiên kiêu Bát Tí Chu Ma tộc mang đầy hoảng sợ.

Tuy trước đó hắn ta từng nghe nói, Quân Tiêu Dao có được một loại năng lực miễn dịch pháp lực kỳ dị.

Nhưng hắn ta lại cho rằng đây là thủ đoạn thần thông nào đó.

Kết quả không ngờ lại quỷ dị như thế, không cần chủ động tung ra đã trực tiếp có thể giải trừ tất cả pháp lực.

Cái này quá quỷ dị, quá nằm ngoài dự đoán của người khác.

Còn không đợi thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc phục hồi tinh Thần Tử khiếp sợ thì chưởng ấn của Quân Tiêu Dao cũng đã đàn áp đến.

Không có bất cứ thần thông nào, không có bất cứ pháp lực nào.

Chỉ đơn thuần là một chưởng, mang theo chục tỷ cân thần lực nhục thân, oanh kích vào ngực của thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc.

Thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc vội vàng phản kháng, xương cột sống sau lưng thò ra tám trường mâu sắc bén kiên cố, bảo vệ trước người.

Đây là thần thông thiên phú của Bát Tí Chu Ma tộc, Bát Chu Thần Mâu.

Kết quả lại là….

Rắc!

Bát Chu Thần Mâu trực tiếp bị một chưởng chụp nát, khí thế của

chưởng phong Quân Tiêu Dao không giảm, oanh kích thật mạnh lên ngực thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc.

Sau đó...

Phanh một tiếng vang lên.

Huyết vụ nổ tung văng đầy trời.

Thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc ngã xuống!

Toàn bộ Táng Hồn Sơn đều im ắng đến mức nghe được tiếng châm rơi.

Tất cả sinh linh Táng thổ quan chiến đều trợn mắt như muốn lọt tròng, da đầu tê dại, đầu như muốn nổ tung.

Một trong những Thập Tiểu Vương lại bị hạ gục trong nháy mắt như vậy sao?

Chúng sinh linh cảm thấy như bừng tỉnh khỏi cơn mộng.

Chuyện này quá không chân thật.

Đó chính là thiên kiêu mạnh nhất trong một vực, thực lực bất phàm, trổ hết tài năng từ ngàn vạn thiên kiêu trẻ tuổi để trở thành một trong Thập Tiểu Vương.

Kết quả hiện tại lại không chống lại được một chiêu của Quân Tiêu Dao!

Cách hạ gục chớp nhoáng dứt khoát quả quyết này quá chấn động, khiến người ta tê dại cả ra.

“Ngươi...” Một ít cường giả của Bát Tí Chu Ma tộc tiến đến quan chiến lập tức lộ ra vẻ mặt sửng sốt, sau đó nảy lên lửa giận vô tận.

Bọn họ nhịn không được, chuẩn bị muốn ra tay, nhưng lại đụng phải ánh mắt lạnh như băng sương của Quân Tiêu Dao.

Trong nháy mắt, giống như có một chậu nước lạnh tạt thẳng xuống, cường giả của Bát Tí Chu Ma tộc lập tức tỉnh táo lại.

Bọn họ nhớ ra rồi, Quân Tiêu Dao còn có ba con rối Đại Thánh Cảnh khủng bố - con rối Đồ Thần.

Nếu Quân Tiêu Dao tung ra, trừ phi mời cường giả từ thánh chủ trở lên trong tộc tới, bằng không căn bản không đối phó được Quân Tiêu Dao.

Nghĩ đến đây, các cường giả của Bát Tí Chu Ma tộc vẫn nhịn xuống không động thủ.

Còn về Mặc Lăng, sắc mặt gã cũng đọng lại.

Thực lực của gã tuy mạnh hơn thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc một chút, nhưng thật sự chỉ có một chút mà thôi.

Quân Tiêu Dao có thể dùng một chiêu hạ gục thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc trong nháy mắt, vậy đối phó gã thì phỏng chừng cũng chỉ cần đến hai ba chiêu.

“Thế nào, ngươi vẫn chuẩn bị một mình khiêu chiến bản Thần Tử sao?” Quân Tiêu Dao khoanh tay, lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Mặc Lăng khó coi như ăn tường.

Quân Tiêu Dao quả thực như đang rải muối lên miệng vết thương của gã.

“Hừ, ta cũng không tin!” Thi Hài Long Tộc Long Tường hừ lạnh một tiếng, hắn ta quyết định muốn ra tay.

Đường đường là thịnh yến của Thập Tiểu Vương Táng thổ, sao có thể để một ngoại nhân quát tháo?

Long Tường không thể chịu đựng được.

Huống chi, trước đó Quân Tiêu Dao còn giết Long Côn, có thể nói đã kết thù hận với Thi Hài Long Tộc.

Giờ phút này, Long Tường ra tay.

Hắn ta biết nhục thân của Quân Tiêu Dao quỷ dị, cường hãn vô biên, mặc dù là Long tộc cũng không thể so với hắn nổi.

Bởi vậy, Long Tường cũng không chọn cận chiến, mà là thi triển ra đại thần thông của Thi Hài Long Tộc.

“Hài Cốt Thần Sơn!”

Long Tường vừa dứt lời thì tử minh chi khí cả người đã bùng lên kèm với long khí.

Hư ảnh một bạch cốt cự long xuất hiện, quay quanh trên hư không, hóa thành một ngọn núi lớn bạch cốt màu trắng hếu, mang theo sức mạnh của vạn quân, cứ như có thể trấn áp tất cả.

Đây là đại thần thông cốt đạo của Thi Hài Long Tộc, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối vô biên, có một loại khí phách chấn vỡ vạn dặm núi sông, đàn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính đến cùng cực, khí huyết mênh mông điên cuồng tuôn ra, bốc lên trong hư không, biến thành một tượng thần kim sắc trấn áp hoàn vũ.

Tượng thần kim sắc và đại sơn bạch cốt ầm ầm va chạm trên hư không.

Giống như hàng vạn đại tinh nổ tung, sóng triều năng lượng pháp lực khủng bố tàn sát bừa bãi thập phương, khắp Táng Hồn Sơn đều đang nổ vang run rẩy!

Trong cú va chạm mạnh đến cực điểm này, đại sơn bạch cốt trực tiếp bị đâm nát.

Quân Tiêu Dao đưa một tay tung ra Nhân Vương Ấn, một ấn đánh ra, giống như đế vương giá lâm, chỉ một tay đã trấn áp tất cả.

Hết chương 425.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 426. Một trong những ảo giác của kẻ yếu là cho rằng đánh hội đồng là có thể thắng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phụt một tiếng, Long Tường trực tiếp bị Quân Tiêu Dao chụp bay, xương sườn trong ngực rung động lên răng rắc.

Cũng may Long Tường là Thi Hài Long Tộc, thân thể cường hãn, nếu không có lẽ cũng sẽ giống như thiên kiêu của Bát Tí Chu Ma tộc, bị một chưởng hạ gục trong nháy mắt.

Nhìn thấy Long Tường cũng bị một chiêu làm bị thương nặng, ở đây vang lên tiếng xuýt xoa hết đợt này đến đợt khác.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, không thể tin nổi.

Long Tường còn mạnh hơn Đọa Vũ Thánh Tử quá nhiều.

“Đừng vội càn rỡ!” Huyết Sát tộc vương quát lạnh một tiếng, cũng ra tay.

Nghe đồn nhất tộc này là lột xác ra từ một giọt ma huyết, lai lịch vô cùng thần bí khủng bố.

Thiên kiêu của Huyết Sát tộc chỉ cần giơ tay là Huyết Hải ngập trời đã lật úp đến.

Đó là đại thần thông thiên phú của Huyết Sát tộc, Táng Sinh Huyết Hải!

Quân Tiêu Dao thấy thế thì cả người bùng lên thần hỏa vô tận, chỉ cần giơ tay đã có ngọn lửa bảy màu sặc sỡ tràn ra, đó chính là Đà Xá Cổ Đế Viêm!

Quân Tiêu Dao dùng hỏa chủng Đà Xá Cổ Đế Viêm để niết bàn, cho nên tất nhiên có thể tùy tâm khống chế Đà Xá Cổ Đế Viêm.

“Đó là... Đế viêm!”

Sắc mặt của hiên kiêu Huyết Sát tộc lập tức thay đổi.

Đối với nhất tộc bọn họ mà nói, năng lượng họ sợ hãi nhất không gì hơn những sức mạnh chí cương chí cường như lôi đình, ngọn lửa…

Mà ở Vạn Cổ Táng Thổ, gần như tất cả sinh linh đều có thuộc tính âm hàn, không có bao nhiêu sinh linh khống chế được lôi đình và lửa.

Cũng bởi vậy, Huyết Sát tộc mới có thể hùng bá một phương ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao tung ra đế viêm, quả thực là khắc tinh của Huyết Sát tộc.

Xuy xuy!

Đà Xá Cổ Đế Viêm và Huyết Hải va chạm, xèo xèo tỏa ra khói trắng.

Mảnh Huyết Hải khiến người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật này căn bản không có bất cứ uy hiếp nào đối với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ làm kiếm, một Lục Tiên Kiếm quyết chém ngang ra.

Thiên kiêu của Huyết Sát tộc vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị Lục Tiên Kiếm quyết đánh trúng, một cánh tay văng ra.

Thiên kiêu của Huyết Sát tộc cũng bại trận lui xuống.

Vị thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương thứ ba khiêu chiến cũng thất lợi!

“Đây là tiêu chuẩn của Thập Tiểu Vương Táng thổ sao, thật là khiến bản Thần Tử thất vọng.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn cũng không muốn bày ra tư thái nghiền áp này, bởi vì chẳng thú vị gì mấy.

Đáng tiếc chính là, không ai có thể làm hắn tung ra thêm mấy chiêu.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, những trận này thậm chí không được tính là làm nóng người.

Những sinh linh Táng thổ tham gia thịnh yến đều lộ ra vẻ mặt khuất nhục cực độ!

Thập Tiểu Vương cao cao tại thượng trong cảm nhận của bọn họ lại bị một thiên kiêu ngoại giới miệt thị, quả thực mất hết mặt mũi.

Mà Thập Tiểu Vương ở đây đều lộ ra biểu cảm lạnh lẽo cực độ.

Chỉ có Lang Huyên không tức giận vì lời nói của Quân Tiêu Dao, nữ nhân vốn sùng bái cường giả.

Quân Tiêu Dao càng bày ra khí phách vô địch thì trong lòng Lang Huyên càng si mê lưu luyến.

Thậm chí khi nàng nhìn về phía các sinh linh Mặc Lăng, trong đôi mắt xinh đẹp còn mang theo một sự chán ghét không chút nào che giấu.

Nàng hổ thẹn khi làm bạn với đám người Mặc Lăng, thậm chí không muốn cùng danh xưng Thập Tiểu Vương với bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt của Lang Huyên, Mặc Lăng lập tức nổ tung, trong óc nóng lên, nhịn không được muốn ra tay.

Nhìn thấy Mặc Lăng ra tay, thiên kiêu Luyện Thi Tông bên cạnh cũng quát lạnh một tiếng: “Mọi người đều đừng chần chờ, trực tiếp ra tay, trấn áp hắn trước lại nói!”

Thiên kiêu của Luyện Thi Tông cũng ra tay.

Sau khi Mặc Lăng và thiên kiêu của Luyện Thi Tông ra tay thì những thiên kiêu còn lại trong Thập Tiểu Vương chưa có động tĩnh cũng sôi nổi tấn công.

Cái gì mà thể diện, hiện tại đã không rảnh lo đến chuyện đó, trấn

áp được Quân Tiêu Dao mới là quan trọng nhất.

Cho dù bọn họ chơi trò xa luân chiến, một đám đơn độc xông lên cũng không thể đánh bại Quân Tiêu Dao, hiện tại cậy vào duy nhất của họ chính là ưu thế nhân số.

Tuy như vậy sẽ bị người ta lên án, nhưng cũng đỡ hơn là bị Quân Tiêu Dao nhục mạ.

“Một trong những ảo giác của kẻ yếu là cho rằng đánh hội đồng là có thể chiến thắng.”

Nhìn Thập Tiểu Vương xông lên, trong mắt Quân Tiêu Dao mang theo sự lạnh lẽo trào phúng như từ trên cao nhìn xuống.

Nếu nói có hơn cả trăm ngàn thiên kiêu cấp bậc như Thập Tiểu Vương tấn công thì nói không chừng thật sự có thể mang đến một ít phiền toái cho Quân Tiêu Dao.

Nhưng mấy tên trước mắt cùng nhau xông lên thì cũng không có gì khác biệt đối với Quân Tiêu Dao.

“Ma Mãng Thôn Thiên!”

Mặc Lăng thi triển ra thần thông nhất tộc của gã, phía sau gã tràn ngập sương đen, hiện ra một hư ảnh Thôn Thiên Ma Mãng nửa hư ảo.

Nó há mồm ra, cứ như có thể cắn nuốt một mảnh vòm trời.

Quân Tiêu Dao giơ tay, dùng Thôn Thần Ma Công để chống cự, một đám lốc xoáy cắn nuốt màu đen hiện lên, khả năng luyện hóa cắn nuốt của chúng không kém hơn thần thông thiên phú của Mặc Lăng chút nào.

Đồng thời, thiên kiêu của Luyện Thi Tông cũng ra tay, quan tài bên người hắn ta mở ra, một khối xác ướp cổ cả người toàn là lông đen xuất hiện.

Cả người xác ướp cổ kia tràn ngập cảm giác cứng rắn, chỉ dựa vào thân thể là có thể sánh ngang với cường giả Hư Thần Cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân thiên kiêu của Luyện Thi Tông có thể đứng trong Thập Tiểu Vương.

Tu vi của hắn chỉ ở Thần Hỏa Cảnh tiểu viên mãn, không tính là nổi bật, nhưng dựa vào một khối xác ướp cổ, lại đủ để nghiền áp đa số các thiên kiêu.

Xác ướp cổ thò đôi tay ra, mười móng tay giống như gai nhọn màu đen sắc bén cắt qua hư không, tấn công về hướng Quân Tiêu Dao.

Những thiên kiêu còn lại của Thập Tiểu Vương cũng sôi nổi ra tay.

Các loại thủ đoạn cường hãn đều được thi triển ra.

Cảnh tượng này làm chấn động mọi người ở đây.

Thập Tiểu Vương cao cao tại thượng, mỗi một vị đều đủ để quét ngang một phương.

Có ai ngờ Thập Tiểu Vương lại liên thủ để công kích một người.

Quả thực chưa từng nhìn thấy trường hợp này.

“Cho dù thiên kiêu Quân gia có bại thì cũng không oan.” Có sinh linh Táng thổ cảm thán.

“Không sai, dù hắn bị trấn áp thì cũng sẽ danh chấn tứ phương, dù sao cũng là mấy vị Thập Tiểu Vương đồng loạt ra tay, mới trấn áp được hắn ta.”

Mọi người ở đây đều cảm thấy, cho dù Quân Tiêu Dao có thua thì vẫn đầy vinh quang.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp lại khiến tất cả mọi người không thể tin nổi.

Quả thực có thể nói là điên đảo nhận thức của bọn họ!

Hết chương 426.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 427. Quét ngang tứ phương, ta là vô địch

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao một tay thi triển Thôn Thần Ma Công, trực tiếp cường thế đánh tan thần thông thiên phú của Mặc Lăng, hơn nữa còn phản sát lại.

Thân thể Mặc Lăng chấn động, vội vàng lui về phía sau, sợ bị lốc xoáy cắn nuốt cuốn vào thì không chết cũng bị lột da.

Sau đó, thiên kiêu của Luyện Thi Tông tung ra xác ướp cổ, cường thế đánh tới.

Quân Tiêu Dao nắm năm ngón tay lại, chẳng những thúc giục sức mạnh của Tượng Thần Trấn Ngục Kính mà cũng gia trì thêm sức mạnh của Hoang Cổ Thánh Thể vào. Sau đó còn thúc giục sức mạnh Đại La Tiên Cốt trên cánh tay.

Chỉ thoáng chốc, khí huyết mênh mông, tiên quang lóng lánh.

Hắn tung ra một quyền đã làm hư không chấn động, dựng nên gợn sóng!

Phanh!

Quân Tiêu Dao tung một quyền siêu thần, trực tiếp đánh xác ướp cổ kia chia năm xẻ bảy.

Quân Tiêu Dao mở năm ngón tay ra, bắt một cái về hướng hư không, thần quang hội tụ thành Thiên Thần chi Mâu, một mâu đâm thẳng về hướng thiên kiêu của Luyện Thi Tông.

Thiên kiêu của Luyện Thi Tông sợ đến hồn vía lên mây, hoàn toàn không ngờ xác ướp cổ có nhục thân sánh ngang với Hư Thần Cảnh của mình lại bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đánh nát.

Đây chính là toàn bộ tâm huyết hắn ta tế luyện mấy năm nay, thế

mà đã nước chảy về biển đông.

Thiên kiêu của Luyện Thi Tông vội vàng xoay người ngăn cản, lại căn bản không ngăn được Thiên Thần chi Mâu, trực tiếp bị xuyên thủng ngực, đóng đinh trên vách núi.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao đại khai đại hợp, tung ra quyền chưởng, như muốn đánh tan cả vạn dặm hư không!

Thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương của La Sát nhất tộc bị Quân Tiêu Dao trực tiếp đập vỡ vụn thân thể!

Thiên kiêu Tử Linh tộc am hiểu linh hồn chi đạo, lại bị Quân Tiêu Dao lấy Tam Thế Nguyên Thần thúc giục Hỗn Độn Thần Ma, nghiền nát nguyên Thần Tử Linh thành hư vô!

Nguyên Thần Tử Linh khiến người ta nghe tiếng sợ vỡ mật lại yếu ớt như giấy trước mặt Tam Thế Nguyên Thần của Quân Tiêu Dao, căn bản không ngăn cản được.

Nhìn Thập Tiểu Vương người thì bị thương nặng, kẻ thì ngã xuống, toàn bộ Táng Hồn Sơn lâm vào sự yên tĩnh như cái chết.

Kết quả này hoàn hoàn điên đảo nhận thức của bọn họ!

Thập Tiểu Vương liên thủ mà cũng đánh không lại một mình Quân Tiêu Dao, ngược lại còn bị phản sát hết mấy người!

“Vị Thần Tử Quân Gia này rốt cuộc mạnh tới mức độ nào vậy?”

“Hắn là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Tiên Vực ngoại giới sao?”

Rất nhiều sinh linh Táng thổ đều thất thần lẩm bẩm.

Bọn họ đang tìm lý do an ủi chính mình, nếu không căn bản không thể chấp nhận kết quả này.

Nếu một thiên kiêu bất kỳ nào của ngoại giới tiến vào cũng có thể quét ngang Thập Tiểu Vương, vậy chênh lệch giữa Táng thổ và Tiên Vực không khỏi quá lớn.

Đám người Long Tường, Mặc Lăng đều lộ ra vẻ mặt kiêng kị, sắc

mặt khó coi, lại không nói những lời như 'Làm càn' nữa.

Thậm chí Cửu U Ngao căn bản không ra tay, trong thú đồng lộ ra ngưng trọng cực độ.

Nó cũng không phải Cửu U Ngao chân chính, chỉ có được một tia huyết mạch Cửu U Ngao mà thôi.

“Thật là quá cường đại.” Lang Huyên cũng nhịn không được kinh ngạc cảm thán trong lòng.

Tuy nàng ta đã giao thủ với Quân Tiêu Dao, nhưng đa phần là thăm dò, Quân Tiêu Dao cũng không thật sự triển lộ năng lực.

Mà hiện tại, thực lực mà Quân Tiêu Dao thể hiện ra đủ để làm cả Táng thổ chấn động.

Nhưng mà, nhìn biểu cảm vân đạm phong khinh của Quân Tiêu Dao, Lang Huyên bỗng nghĩ tới một điều.

Có phải Quân Tiêu Dao vẫn chưa dùng hết toàn lực hay không?

Nghĩ đến điểm này, thân thể mềm mại của Lang Huyên cũng nhịn không được mà khẽ run lên.

Nếu thật sự như vậy thì quá khủng bố.

“Thần Tử Quân Gia, rốt cuộc thực lực của ngươi mạnh đến mức nào?” Long Tường lạnh lùng nói.

Hắn ta muốn biết, rốt cục Quân Tiêu Dao xem như thiên kiêu cấp bậc nào ở Tiên Vực.

Nếu thiên kiêu Tiên Vực đều yêu nghiệt giống như Quân Tiêu Dao, vậy tuyệt đối là đả kích trí mạng với bọn họ.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, tất cả sinh linh Táng thổ bắt gặp ánh mắt hắn thì đều bất giác lảng tránh.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao mở miệng nói ra bốn chữ vô cùng đơn giản: “Ta là vô địch!”

Bốn chữ này vừa dứt, một uy áp khó có thể miêu tả trút xuống thập phương.

Thiên kiêu trong Thập Tiểu Vương ở đây đều có cảm giác muốn hít thở không thông.

Bốn chữ vô cùng đơn giản này lại bày ra hết sự cuồng ngạo.

Nhưng giờ phút này, lại không có sinh linh nào mở miệng phản bác hoặc trào phúng.

Bởi vì hiện thực đã được bày ra ngay trước mắt.

Quân Tiêu Dao thật sự có khí thế vô địch!

Bầu không khí trong toàn bộ Táng Hồn Sơn vô cùng áp lực.

Thực hiển nhiên, Thập Vương thịnh yến lần này gần như là sân khấu thuộc về một mình Quân Tiêu Dao.

Ánh hào quang của Thập Tiểu Vương đều trở nên ảm đạm nhạt nhòa trước mặt hắn!

“Khó trách công chúa điện hạ sẽ thích hắn...” Nhìn thiếu niên tuấn mỹ đứng giữa thiên địa lại lộ ra vẻ mặt bình đạm như nước, Tần Tiên Nhi lẩm bẩm tự nói.

Đại trượng phu chính là như thế!

Trong lòng mọi người ở đây hết sức áp lực, bỗng có người mở miệng nói: “Đúng rồi, bá thể cổ đại đứng đầu Thập Tiểu Vương của Minh Vương điện ở đâu rồi?”

“Đúng vậy, sao Sở Thiên Bá của Minh Vương điện không tới, nếu hắn đến thì chưa chắc sẽ để thiên kiêu ngoại giới này ra vẻ ta đây!”

“Sở Thiên Bá chính là Thương Thiên Bá Thể vạn cổ không có lấy một trong truyền thuyết, mặc dù chỉ là tàn khuyết, nhưng không phải ai cũng có thể chống lại!”

Nhắc tới đến Sở Thiên Bá, sinh linh Táng thổ vừa rồi còn lộ ra vẻ

mặt suy sụp, lúc này lập tức lên tinh thần.

Người mạnh nhất trong Thập Tiểu Vương của bọn họ còn chưa đánh một trận với Quân Tiêu Dao.

Nói không chừng Sở Thiên Bá có thể vớt vát lại danh dự cho Vạn Cổ Táng Thổ thì sao?

Nhớ lại trước đây khi Sở Thiên Bá hiện thế, hắn ta một mình bò ra từ vực sâu vô tận, khí thế cuồng bá kia làm chấn động toàn bộ Thiên Minh vực.

“Hình như ta nghe nói, Sở Thiên Bá sẽ trực tiếp đi đến cái khe Táng Giới.”

“Đúng vậy, thân là đứng đầu Thập Tiểu Vương, hắn thật sự có thể không cần tới tham gia Thập Vương thịnh yến, có tư cách trực tiếp tiến vào Táng Giới.”

“Đáng tiếc, hôm nay không nhìn thấy Sở Thiên Bá đối chiến với Thần Tử Quân Gia.”

Một ít sinh linh Táng thổ lắc đầu, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bởi vì Quân Tiêu Dao chưa từng thi triển ra thánh thể dị tượng ở Táng thổ, cũng không cố tình sử dụng sức mạnh của Hoang Cổ Thánh Thể, cho nên sinh linh Táng thổ cũng không biết Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thánh Thể.

Nếu biết được thì bọn họ cũng sẽ không tự tin vào Sở Thiên Bá như vậy.

Hết chương 427.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 428. Thập Vương thịnh yến hạ màn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hoang Cổ Thánh Thể và Thương Thiên Bá Thể không có phân chia cao thấp, trong những cuộc chiến xưa nay thì hai bên có thắng có thua, trước nay không bên nào có thể thật sự nghiền áp bên còn lại.

“Là bá thể cổ đại tàn khuyết kia, Sở Thiên Bá sao?”

Nghe thấy những lời nghị luận chung quanh, trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một ám quang.

Tất nhiên hắn cũng biết rõ thông tin của Thập Tiểu Vương, cũng có một chút hiểu biết đối với Sở Thiên Bá.

Nói thật, Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy rất hứng thú với Thương Thiên Bá Thể.

Loại thể chất này là một trong những thể chất ít ỏi có thể tranh phong với Hoang Cổ Thánh Thể, hơn nữa giữa hai bên còn có cảm giác như túc địch.

Cứ như đối thủ số mệnh.

“Sở Thiên Bá, hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Đến lúc này Thập Vương thịnh yến cũng đã kéo màn.

Mà các Thập Tiểu Vương đã không có hứng thú tranh đấu với nhau.

Bọn họ liên thủ cũng đánh không lại Quân Tiêu Dao, nội đấu chỉ tăng thêm độ ngu xuẩn của bọn họ.

Mà thế lực sau lưng Thập Tiểu Vương cũng không muốn để Quân

Tiêu Dao tiến vào Táng Giới.

Ánh mắt một ít cường giả lập loè, đang âm thầm tính toán kế hoạch sau đó.

Nói ngắn gọn, bọn họ nhất định phải ngăn cản Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới!

Chuyện ở Thập Vương thịnh yến cũng thật sự lan truyền khắp toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ.

Lần này, toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ đều như muốn nổ tung.

Tất cả sinh linh Táng thổ vừa nghe thấy tin tức này thì phản ứng đầu tiên đều là, con mẹ nó ngươi đang đùa ta à?

Sau đó, sau khi hiểu biết tình hình chân chính, họ đều cứng họng, không thể tin được.

Mỗi một thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương cũng đủ để quét ngang một phương, là kẻ đứng đầu một vực.

Kết quả hiện tại, chư vương liên thủ cũng không thể làm Quân Tiêu Dao bị tổn thương mảy may nào, thậm chí còn bị phản sát vài vị.

Điều này không khác gì sét đánh giữa trời quang đối với các sinh linh Táng thổ.

Nhưng khi biết được Quân Tiêu Dao ở ngoại giới cũng là thiên kiêu vô địch, tâm tình bọn họ cũng coi như hơi bình ổn lại một chút.

Nếu thiên kiêu Tiên Vực ngoại giới đều yêu nghiệt giống như Quân Tiêu Dao, vậy những sinh linh Táng thổ càng chịu đả kích mạnh hơn nữa.

Sau khi Thập Vương thịnh yến kết thúc, Quân Tiêu Dao vẫn ở lại chỗ Lang Huyên.

Vài ngày sau, bọn họ sẽ cùng đi đến cái khe Táng Giới.

Quân Tiêu Dao cũng có thể đi hoàn thành nhiệm vụ đánh dấu.

Trong sương phòng xa xỉ của lâu thuyền, Quân Tiêu Dao đang tùy ý dựa vào bên cạnh giường.

Tần Tiên Nhi và Lang Huyên đứng một trái một phải bóp vai cho Quân Tiêu Dao.

Bàn tay nhỏ như ngọc mềm mại của hai nàng cực kỳ có tiết tấu mà bóp vai cho Quân Tiêu Dao, khiến hắn vô cùng thoải mái.

Đổi là trước kia, tuy Lang Huyên thích Quân Tiêu Dao đến mấy, nhưng tuyệt đối không có khả năng làm chuyện của thị nữ như vậy.

Nhưng sau khi chứng kiến sự cường thế bá đạo của Quân Tiêu Dao trong Thập Vương thịnh yến, trái tim nàng ta đã hoàn toàn hòa tan.

Tính cách nàng ta cực kỳ cường thế, muốn cưỡi trên người Quân Tiêu Dao. Hiện tại lại luôn ảo tưởng trong đầu là bị Quân Tiêu Dao cưỡi.

Càng mãnh liệt càng tốt.

Tốt nhất có thể chơi hư nàng ta luôn.

Lang Huyên cũng không biết tại sao tâm lý của mình lại xảy ra chuyển biến lớn như thế.

Có thể là do các nam nhân trước kia nàng ta gặp được đều mang tư thái khom lưng uốn gối, không khác gì con chó.

Mà Quân Tiêu Dao lại là người đầu tiên bá đạo như thế trước mặt nàng ta.

Đam mê kỳ quái trong lòng Lang Huyên thức tỉnh rồi.

“Quân công tử, ngươi cho rằng bọn họ sẽ để ngươi bình yên tiến vào Táng Giới sao?” Lang Huyên vừa bóp vai cho Quân Tiêu Dao, vừa nói.

Nàng ta đã bắt đầu suy xét mọi chuyện cho Quân Tiêu Dao.

“Không sao cả, nếu bọn chúng muốn ngăn cản, ta sẽ để chúng biết cái gì gọi là tuyệt vọng.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn biết, hắn giết thiên kiêu các chủng tộc như Bát Tí Chu Ma tộc và Huyết Sát tộc, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đừng nói để Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới, thậm chí họ còn có khả năng ôm ấp tâm tư diệt sát Quân Tiêu Dao.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Chỉ cần những thế lực chủng tộc đó dám ra tay thì Quân Tiêu Dao sẽ làm bọn chúng biết cái gì gọi là hối hận!

Nghe thấy Quân Tiêu Dao lạnh nhạt khí phách lên tiếng như thế, trái tim thiếu nữ của Lang Huyên càng tê dại.

Đào nguyên chảy nước, ứa ra róc rách.

Hừm, chỉ đang hình dung phong cảnh, tuyệt đối không có nghĩa khác.

“Ướt?” Quân Tiêu Dao cúi đầu nhìn thoáng qua.

“Ưm.” Lang Huyên yếu ớt khẽ kêu như tiếng muỗi, kiều nhan nhiễm hồng đào.

“Vậy còn không mau mau đi xuống, đừng làm ướt giường của Quân mỗ.” Quân Tiêu Dao vung tay, đẩy Lang Huyên ra.

Lang Huyên: “???”

Con mẹ nó... Thứ thẳng nam sắt thép!

Cho dù là nữ tử diễm tuyệt thiên hạ như Lang Huyên cũng nhịn không được muốn chửi thề.

Rõ ràng bề ngoài là chó con tuấn tú, cố tình trái tim lại là thẳng nam sắt thép.

Tần Tiên Nhi bên cạnh cũng nhịn không được phì một tiếng bật

cười.

Nàng phát hiện, hiện tại mình đã không chán ghét Quân Tiêu Dao như lúc đầu nữa.

Vị công tử tuấn tú này, tuy ngày thường như kẻ ác không nói nhiều, nhưng có đôi khi cũng rất thú vị, rất đáng yêu.

...

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao nhàn nhã chờ đợi tiến vào Táng Giới.

Những vị vương, thiên kiêu Táng thổ còn lại như Long Tường, Mặc Lăng, Cửu U Ngao lại đang tìm mọi cách tăng thực lực của bản thân lên.

Đồng thời họ còn nghĩ nên ngăn cản Quân Tiêu Dao tiến vào như thế nào.

Các thế lực cường đại như Bát Tí Chu Ma tộc, Huyết Sát tộc đã đạt thành nhận thức chung, tuyệt đối không có khả năng để một thiên kiêu ngoại lai tiến vào Táng Giới.

Mặc dù trước đó cũng không có quy tắc này, nhưng bọn họ muốn tạo ra nó.

Bên kia, ở Minh Vương điện, trên một ngọn núi trơ trọi.

Sở Thiên Bá đang ngồi xếp bằng.

Sở dĩ hắn ta không dự tiệc, cũng không phải vì nguyên nhân của bản thân, mà là có người ngăn cản hắn ta đi.

Hư không phía trước hắn ta có một hình chiếu nửa hư ảo hiện ra.

Nhưng mặc dù chỉ là một hình chiếu, cũng có một loại uy thế khủng bố muốn áp sụp chư thiên vạn giới.

Hết chương 428.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 429. Sâm La vực, nữ Táng Hoàng quỷ diện!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hình chiếu mơ hồ kia chính là điện chủ của Minh Vương điện, Thiên Minh Táng Hoàng!

Mà Sở Thiên Bá thân là bá thể cổ đại, thiên kiêu mạnh nhất Minh Vương điện, cũng là đệ tử của Thiên Minh Táng Hoàng.

“Sư tôn, vì sao người không cho con tiến đến tranh bá với Hoang Cổ Thánh Thể kia?” Sở Thiên Bá không cam lòng.

Hắn ta vốn định phân cao thấp với Quân Tiêu Dao kia ở Thập Vương thịnh yến.

Kết quả sư tôn của hắn ta, Thiên Minh Táng Hoàng lại ngăn cản.

“Thần Tử Quân Gia kia có chút bản lĩnh, có lẽ các ngươi không rõ lắm, nhưng ở Hoang Thiên Tiên Vực, có thể nói hắn là người nổi bật nhất thế hệ trẻ, cả quái thai cổ đại cũng thua trong tay hắn.” Thiên Minh Táng Hoàng nói.

“Sư tôn, chẳng lẽ ngài cho rằng bá thể của ta không bằng thánh thể của Thần Tử Quân Gia kia?” Sở Thiên Bá thầm cắn răng mà nói.

Trước kia bất cứ Thương Thiên Bá Thể nào cũng có tính cách bá đạo vô biên, duy ngã độc tôn.

Cho nên Sở Thiên Bá căn bản không chịu đựng được mình bị Quân Tiêu Dao đè lên đầu.

Hiện tại ở Thiên Minh vực cũng xuất hiện một ít lời đồn, nói Sở Thiên Bá kiêng kị Thần Tử Quân Gia nên mới không dám đi dự tiệc.

Điều này làm Sở Thiên Bá không thể chấp nhận.

“Tất nhiên vi sư tin tưởng con, nếu là bá thể hoàn chỉnh thì tất nhiên đủ để tranh phong với thiên kiêu Quân gia kia, nhưng hiện tại con lại đang tàn khuyết.”

“Biện pháp duy nhất là tiến vào Táng Giới, tìm được ao Chúng Sinh Luân Hồi.”

“Đại cơ duyên này đủ để bá thể của con khôi phục, khỏi hẳn, thậm chí tẩy lễ, thăng hoa.”

“Đến lúc đó, con muốn trấn áp thánh thể Quân gia kia cũng chỉ cần lật tay một cái mà thôi.”

Nghe Thiên Minh Táng Hoàng nói thế, Sở Thiên Bá mới hơi thoải mái hơn.

Thì ra Thiên Minh Táng Hoàng đã thay hắn ta nghĩ kỹ đường đi.

“Đa tạ sư tôn dụng tâm lương khổ, nhưng nếu thiên kiêu Quân gia cũng tiến vào Táng Giới, đến lúc đó...” Sở Thiên Bá muốn nói lại thôi.

Hắn ta cảm thấy, có khả năng Quân Tiêu Dao sẽ cản trở mình thu hoạch cơ duyên.

Dù sao hai đại thể chất trời sinh đã đối địch.

Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng ngốc đến trơ mắt nhìn hắn ta khôi phục bá thể hoàn chỉnh.

Thiên Minh Táng Hoàng lạnh nhạt nói: “Yên tâm, có lẽ giết thiên kiêu Quân gia này sẽ đưa tới một ít đại nhân quả.”

“Nhưng nếu ngăn cản hắn tiến vào Táng Giới thì không hề khó khăn, việc này Minh Vương điện nhất định sẽ xử lý.”

Nghe Thiên Minh Táng Hoàng nói xong, Sở Thiên Bá cũng xem như hoàn toàn yên lòng.

“Quân gia thánh thể, chờ bá thể của ta hoàn toàn khôi phục thì ngươi lấy cái gì mà đấu với ta, đời này sẽ là Thương Thiên Bá Thể ta làm chúa tể!”

Dã tâm của Sở Thiên Bá rõ như ban ngày.

Hắn ta muốn lấy danh Thương Thiên Bá Thể, hoàn toàn đạp Hoang Cổ Thánh Thể dưới chân!

Ngay vào lúc toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ thập vực gió nổi mây phun vì chuyện của Táng Giới.

Sâm La vực, trong một cung điện hắc ám.

Một bóng hình xinh đẹp ngạo nhân mặc váy dài màu đen ngồi ngay ngắn trên vương tọa bạch cốt.

Trong mười vị vực chủ của Táng thổ thập vực, có một tồn tại truyền kỳ, sinh linh Táng thổ đều gọi nàng là...

Nữ Táng Hoàng quỷ diện!

Mọi người đều biết, mỗi một vực trong Vạn Cổ Táng Thổ thập vực đều có một vị vực chủ.

Tỷ như Âm Minh vực là Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc.

Tu La vực là Tu La Ma Quốc quốc chủ.

Mà Thiên Minh vực lại là Thiên Minh Táng Hoàng của Minh Vương điện.

Nhưng trong thập vực này có một vực cực kỳ đặc thù.

Đó chính là Sâm La vực.

Những vực chủ các vực khác đều là người thống trị thế lực bất hủ.

Mà vực chủ của Sâm La vực lại là một người cô đơn, cũng không có bất cứ thế lực nào.

Quan trọng nhất chính là, vực chủ của Sâm La vực còn là một nữ tử.

Không ai biết tên thật của nàng là gì, nàng cũng chưa bao giờ dùng gương mặt thật gặp người.

Bởi vì trên mặt nàng luôn đeo một cái mặt nạ quỷ diện.

Cho nên sinh linh của Táng thổ thập vực đều gọi nàng là nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Nhưng điểm mà nữ Táng Hoàng quỷ diện khiến người người ca ngợi nhất vẫn là thực lực của nàng.

Từ những năm tháng xa xăm trước đó, nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng đã là người thống trị Sâm La vực, chưa bao giờ có người uy hiếp được địa vị của nàng.

Cũng từng có Táng Hoàng khác muốn khiêu chiến nữ Táng Hoàng quỷ diện, cuối cùng lại chết thảm.

Bởi vậy, những người biết được chuyện này đã tiến hành xếp hạng cho vực chủ thập vực, nữ Táng Hoàng quỷ diện chính là người đứng ở vị trí đầu tiên.

Cho dù là Thiên Minh Táng Hoàng của Minh Vương điện cũng chỉ có thể khuất phục ở vị trí thứ hai.

Bởi vậy có thể thấy được, nữ Táng Hoàng quỷ diện có được danh vọng và địa vị như thế nào ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Giờ phút này, trong một tòa cung điện hắc ám ở Sâm La vực.

Trên bạch cốt vương tọa, nữ Táng Hoàng quỷ diện ngồi trên đó.

Nàng mặc một bộ váy đen, bao lấy ngọc thể thon dài mà đáng kiêu ngạo.

Da trắng như tuyết, lóng lánh tỏa sáng.

Ba ngàn sợi tóc đen tùy ý xỏa tung, tăng thêm vài phần thần bí lười biếng mị hoặc cho nữ Táng Hoàng.

Trên mặt nàng tuy có đeo mặt nạ quỷ diện, nhưng chỉ nhìn từ dáng người cũng biết chắc đó là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành.

Trong bảng mỹ nhân do một vài người biết tin ở Vạn Cổ Táng Thổ

sắp xếp thì nữ Táng Hoàng quỷ diện là tồn tại duy nhất không lộ mặt, chỉ dựa vào khí chất đã đủ để mê đảo chúng sinh.

Thậm chí cả Lang Huyên diễm quan thiên hạ cũng chỉ có thể xếp sau nữ Táng Hoàng quỷ diện, khuất phục đứng ở vị trí thứ hai.

Giờ phút này, nữ Táng Hoàng quỷ diện gõ ngón tay ngọc lên tay vịn vương tọa, nỗi lòng như lâm vào một loại dao động nhàn nhạt.

Đối với nữ Táng Hoàng quỷ diện mà nói, chuyện này thật không thể tưởng tượng.

Từ khi thức tỉnh ý thức tới nay, nàng vẫn luôn lẻ loi một mình.

Nàng chưa bao giờ có cảm xúc cô độc, vẫn luôn là một nữ Táng Hoàng cao cao tại thượng, lạnh nhạt quan sát chúng sinh.

Chỉ là ngẫu nhiên, trong trí nhớ tàn phá nào đó, từng có một ít cảnh tượng hiện lên như đèn kéo quân.

Tỷ như sẽ xuất hiện bóng dáng một thiếu niên bạch y kéo tay một tiểu nha đầu.

Trong tay tiểu nha đầu kia có cầm một mặt nạ quỷ diện như khóc như cười.

“Đây rốt cuộc là nhân quả của người nào, là bổn hoàng sao?” Nữ Táng Hoàng quỷ diện lẩm bẩm tự nói.

Hết chương 429.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 430. Trận quyết đấu số mệnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiếng nói của nàng dịu dàng nhưng lại mang theo chút khàn khàn, thật giàu từ tính.

“Vì sao trong khoảng thời gian này cứ cảm thấy tâm thần không yên, có chuyện sắp sửa xảy ra sao?” Nữ Táng Hoàng quỷ diện hơi hoảng hốt.

Nàng chậm rãi nâng tay ngọc lên, trên bàn tay nâng một túi thơm.

Nếu Quân Tiêu Dao có ở đây thì nhất định sẽ bất ngờ phát hiện, túi thơm trong tay Nữ Táng Hoàng quỷ diện giống với cái túi thơm hắn có được từ hạ giới y như đúc.

Mà cái túi thơm kia đến từ tế đàn anh linh, tín vật của một vị nữ tử quỷ diện.

“Bỉ ngạn hoa khai thất sắc thiên, hoa lạc thành tiên nhất thiên niên, phần nhân quả thuộc về bổn hoàng tới rồi sao, nếu là như vậy thì khả năng duy nhất chỉ có thể là thiên kiêu Quân gia gần đây nhấc lên phong vân vô tận kia.”

Ánh mắt dưới mặt nạ của nữ Táng Hoàng quỷ diện thật sâu kín.

Tất nhiên nàng cũng biết được Quân Tiêu Dao gây nên phong ba ở thập vực Vạn Cổ Táng Thổ.

“Xem ra, bổn hoàng phải đích thân đi một chuyến.” Nữ Táng Hoàng quỷ diện nỉ non.

Toàn bộ cung điện hắc ám lâm vào yên lặng.

...

Thời gian mấy ngày trôi qua.

Ngày tiến vào Táng Giới cũng đã đến.

Rất nhiều sinh linh Táng thổ đều sôi nổi khởi hành, chuẩn bị đi đến biên giới Táng Giới.

Mặc dù bọn họ không có tư cách tiến vào, nhưng có thể đi xem náo nhiệt cũng được.

Đám người Quân Tiêu Dao cũng xuất phát.

Có Lang Huyên an bài hành trình, Quân Tiêu Dao cũng không cần nhọc lòng cái gì, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được.

Táng Giới chính là trung tâm của Táng thổ thập vực.

Ở nơi cực bắc của Thiên Minh vực, giáp giới với Táng Giới.

Khe hở kia cũng nằm ở nơi đây.

Đây là một mảnh tuyệt địa tràn ngập tử khí.

Mặt đất tỏa ra màu đỏ rực, không phải dạng hình thành từ thiên nhiên, càng như bị máu tươi nhiễm đỏ sau khi trải qua đại chiến.

Hài cốt của các loại sinh vật không biết tên trải rộng tứ phương.

Có thể nói, nếu sinh linh Táng thổ không có đủ can đảm và tự tin thì không dám tiến vào Táng Giới.

Mà hơn mười năm trước, sau khi Táng Giới phong bế, nơi đây càng ít vết chân người xuất hiện.

Nhưng hôm nay, mảnh địa vực vốn tĩnh mịch hoang vắng này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đông đảo thế lực Táng thổ cùng hội tụ đến đây.

Trên bầu trời, các loại cốt long, khô lâu điểu lôi kéo liễn xe mà đến.

Trên mặt đất cũng có rất nhiều sinh linh Táng thổ đi đến, giống như đàn kiến chi chít.

Bọn họ tới đây, không chỉ là vì xem náo nhiệt ở Táng Giới.

Có một nguyên nhân càng quan trọng, chính là vì trận chiến đấu giữa Quân Tiêu Dao và bá thể cổ đại của Minh Vương điện.

Trận chiến đấu này cực kỳ thu hút người nhìn.

Nói từ trình độ nào đó thì đây là trận chiến đấu giữa thiên kiêu mạnh nhất Hoang Thiên Tiên Vực và thiên kiêu mạnh nhất Vạn Cổ Táng Thổ thập vực.

Tất nhiên rất thu hút mọi người.

Ầm ầm ầm!

Phía chân trời có các loại động tĩnh truyền đến, đó là các tiểu vương tiến tới.

Các sinh linh Long Tường của Thi Hài Long Tộc, Mặc Lăng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc, Cửu U Ngao, thiên kiêu của Huyết Sát tộc đều tới.

Khí tức của bọn họ mạnh hơn trước đó mấy phần.

Hiển nhiên trong khoảng thời gian ngắn ngủn này, bọn họ đều có được gia tăng nào đó.

Đặc biệt là Cửu U Ngao, trước đó nó vẫn chưa ra tay ở Thập Vương thịnh yến, cho nên người ta cũng không tra xét được thực lực thật sự của nó.

Ngoài ra, những thế lực mà thiên kiêu trong tộc bị Quân Tiêu Dao đánh chết, như Bát Tí Chu Ma tộc, Luyện Thi Tông cũng tới.

Mục đích của bọn họ tất nhiên là muốn toàn lực ngăn cản Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới.

Mà lúc này, mặt đất bỗng chấn động, một người khổng lồ đen nhánh vượt qua sơn lĩnh mà đến.

“Là Cự Ma Khôi của Minh Vương điện, rốt cuộc Minh Vương điện cũng tới!”

Khi nhìn thấy người khổng lồ đen nhánh kia, toàn trường đều vang

lên tiếng kinh động xôn xao.

Minh Vương điện là một trong những thế lực mạnh nhất Vạn Cổ Táng Thổ, người dẫn đầu Thiên Minh Táng Hoàng cũng là cường giả tuyệt đỉnh của Táng thổ.

Mà giờ phút này, trên người Cự Ma Khôi có một đám người đang đứng.

Người cầm đầu đứng trên đỉnh đầu Cự Ma Khôi.

Đó là một nam tử dáng người to lớn, cơ bắp toàn thân màu đồng cổ, trên đó trải rộng vết rách, tóc đen xỏa tung, bay lên theo gió.

Khuôn mặt hắn ta thô cuồng, trong đôi mắt có cảnh tượng sao trời ngã xuống hiện hóa ra, cả người mang theo khí thế kiệt ngạo cuồng, bộc lộ mũi nhọn.

Nam tử tuổi trẻ dáng người to lớn này có khí tức cực kỳ kinh người, có một khí thế vô địch quét ngang tất cả.

Không phải Sở Thiên Bá thì có thể là ai?

“Rốt cuộc cũng tới, đứng đầu Thập Tiểu Vương, bá thể cổ đại, Sở Thiên Bá!”

Nhìn thấy Sở Thiên Bá đã đến, toàn thể sinh linh Táng thổ đều hưng phấn.

Nguyên nhân không ngoài gì khác, là bởi vì Sở Thiên Bá là thiên kiêu có khả năng đánh bại Quân Tiêu Dao, cứu vớt danh dự của Táng thổ nhất.

“Thánh thể của Quân gia ở đâu?”

Sở Thiên Bá đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt như lang như ưng, sắc nhọn bễ nghễ!

Nhìn thấy Sở Thiên Bá có khí thế duy ngã độc tôn như vậy, sinh linh Táng thổ ở đây càng kích động đến tâm thần run rẩy!

Bá thể cổ đại, vĩnh viễn tích thần!

Mà ngay vào lúc chúng sinh linh Táng thổ lâm vào cao trào, một giọng nói lãnh đạm mang theo nghiền ngẫm bỗng vang vọng: “Chỉ là một khối tàn phế thể mà thôi, vội vã tìm đường chết như vậy sao?”

Sau khi giọng nói đó truyền ra, nơi xa có lâu thuyền xa xỉ lao vút qua hư không mà đến.

Một bóng người như tiên nhân bạch y siêu nhiên đứng sừng sững trên khung trời.

Thánh thể, bá thể!

Kẻ địch số mệnh!

Rốt cuộc cũng chạm mặt!

Hoang Cổ Thánh Thể Quân Tiêu Dao.

Thương Thiên Bá Thể Sở Thiên Bá.

Hai người này, một người là Thần Tử Quân Gia vô địch quét ngang Hoang Thiên Tiên Vực; Một người là thiên kiêu đứng đầu tuyệt đỉnh của Vạn Cổ Táng Thổ thập vực, Thập Tiểu Vương.

Hai người này gặp nhau, có thể nói làm kích động dâng lên muôn vàn phong vân, khiến vô số người chú ý.

Mà rất nhiều người tại đây, khi nghe thấy Sở Thiên Bá nói ra câu thánh thể Quân gia thì sắc mặt đều cứng lại.

“Ta... Ta không nghe lầm đó chứ, Sở Thiên Bá mở miệng gọi Quân gia thánh thể, vị Thần Tử Quân Gia kia lại là Hoang Cổ Thánh Thể trong truyền thuyết sao?”

“Không sai, hẳn là vậy, khó trách nhục thân của Thần Tử Quân Gia này cường hãn như thế, cả Thi Hài Long Tộc cũng không bằng, thì ra là Hoang Cổ Thánh Thể có nhục thân vô song.”

Hết chương 430.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 431. Ngăn cản Quân Tiêu Dao bước vào Táng Giới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nhưng không phải nói Hoang Cổ Thánh Thể đã biến thành phế thể sao, sao Thần Tử Quân Gia này còn cường hãn như vậy?”

“Ai biết được, yêu nghiệt đều không thể suy đoán theo lẽ thường được.”

Sau khi mọi người biết được Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thánh Thể thì càng khơi dậy một mảnh ồ lên.

Trước đó, gần như không ai biết Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thánh Thể.

Dù sao Vạn Cổ Táng Thổ và Tiên Vực rất tách biệt, không có giao lưu. Trừ các thế lực đỉnh cấp Minh Vương điện có thể lĩnh ngộ được tin tức của ngoại giới ra thì các sinh linh Táng thổ bình thường căn bản không biết chuyện xảy ra tại Tiên Vực.

Nhưng sau khi biết, sinh linh Táng thổ ở đây càng thêm hưng phấn.

Đây chính là trận quyết đấu giữa thánh thể và bá thể vạn năm khó gặp!

Nghe thấy lời nói hàm chứa miệt thị kia của Quân Tiêu Dao, Sở Thiên Bá cũng lạnh lùng nói: “Tàn phế thể? A... Ngươi được xưng là Hoang Cổ phế thể, có tư cách gì nói lời này?”

Thật ra lời Sở Thiên Bá nói không phải không có lý.

Hoang Cổ Thánh Thể và Thương Thiên Bá Thể xưa nay đối địch, đã là sự thật mọi người đều biết.

Trong ghi chép lịch sử xa xưa thì hai bên có thắng có bại.

Nhưng từ khi bắt đầu thời đại cận cổ, trời giáng mười sợi gông xiềng, hạn chế Hoang Cổ Thánh Thể trưởng thành, trong mơ hồ có cảm giác bá thể muốn đè ép chiến thắng thánh thể.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Sở Thiên Bá tự tin như vậy.

Ở thời đại cận cổ, Hoang Cổ Thánh Thể trời sinh đã không bằng Thương Thiên Bá Thể, khó có thể trưởng thành, càng đừng nói tu luyện đến đại thành.

Nghe thấy Sở Thiên Bá nói vậy, chúng sinh linh ở đây cũng hơi đồng ý.

Mặc dù là đám người Lang Huyên, Tần Tiên Nhi đứng ở phe Quân Tiêu Dao, cũng không thể không thừa nhận.

Hoang Cổ Thánh Thể thật sự có danh xưng phế thể.

Nhưng nghe thấy lời này, Quân Tiêu Dao lại muốn cười.

Tầm mắt của Sở Thiên Bá nông cạn đến mức độ nào. Hắn ta hoàn toàn không biết, từ khi Quân Tiêu Dao sinh ra cũng đã đánh vỡ mười sợi gông xiềng.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì ngày sau Quân Tiêu Dao nhất định sẽ lột xác thành Hoang Cổ Thánh Thể đại thành. Điều này gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Đến lúc đó, cái gì mà bá thể chứ, tất cả đều phải bị hắn trấn áp.

“Ếch ngồi đáy giếng không biết gì là biển cả, hạ trùng không biết băng tuyết là chi, còn có thể nói gì với hạng người ếch ngồi đáy giếng như ngươi, vẫn là thành thành thật thật nằm trở về quan tài của mình đi, đừng bò ra nữa.”

Quân Tiêu Dao vân đạm phong khinh mà buông xuống một câu, lại làm khí tức cả người Sở Thiên Bá bùng nổ, giống như một hùng sư bạo nộ.

Tính cách của các Thương Thiên Bá Thể luôn bá đạo vô biên, duy ngã độc tôn, há có thể chịu đựng loại khiêu khích này?

Đặc biệt là ngày thường tuy Quân Tiêu Dao không nói nhiều lắm, nhưng miệng mà độc lên thì quả thực có thể tức chết người. Trước đó đã có rất nhiều thiên kiêu lĩnh hội độ độc miệng của Quân Tiêu Dao.

“Ngươi quả thực đang tìm đường chết...” Sở Thiên Bá nhịn không được muốn ra tay.

“Đừng nóng vội, cơ duyên Táng Giới mới là quan trọng nhất, chờ bá thể của ngươi hoàn toàn khôi phục thì đối phó hắn còn không phải dễ như ăn cơm bữa sao.” Một cường giả của Minh Vương điện đứng bên cạnh ngăn cản Sở Thiên Bá, lập tức truyền âm.

Tuy người của Minh Vương điện đều rất tin tưởng Sở Thiên Bá, nhưng Quân Tiêu Dao cũng thật sự không thể khinh thường.

Tất nhiên họ sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp như khinh địch.

Sở Thiên Bá nghe vậy thì vẫn hơi không cam lòng, nhưng cũng không ra tay.

“Không dám động thủ sao?” Nhìn thấy Sở Thiên Bá thu tay lại, Quân Tiêu Dao không lưu tình chút nào mà trực tiếp vạch trần.

“Ngươi... Hừ, ta sẽ đánh một trận với ngươi ở Táng Giới!” Sắc mặt Sở Thiên Bá thực lạnh lẽo.

Giữa hắn ta và Quân Tiêu Dao nhất định sẽ có một trận chiến.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Nói thật, Quân Tiêu Dao cũng chẳng có hứng thú gì mấy đối với loại bá thể tàn khuyết này. Đánh bại cũng không có cảm giác thỏa mãn gì cả.

“Được rồi, chuẩn bị tiến vào đi.” Cường giả của Minh Vương điện lạnh lùng liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, sau đó nói với Sở Thiên Bá.

Sâu trong hư không nơi xa xuất hiện một cái khe không gian. Đó là khe hở vỡ ra của Táng Giới.

Trừ cái khe này ra, sinh linh Táng thổ căn bản không có khả năng tiến vào phong ấn Táng Giới.

Nhìn cái khe không gian kia, Quân Tiêu Dao mơ hồ sinh ra một cảm giác kỳ dị. Hình như có cái gì đang kêu gọi mình.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao chuẩn bị tiến vào, cường giả của Minh Vương điện lạnh lùng mở miệng nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày lên, cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Tiến vào Táng Giới."

"Một thiên kiêu ngoại giới như ngươi có tư cách tiến vào Táng Giới sao?" Cường giả của Minh Vương điện lạnh nhạt nói.

"Đúng vậy, sinh linh ngoại giới không có tư cách tiến vào Táng Giới." Cường giả của Bát Tí Chu Ma tộc lạnh lùng nói.

Thiên kiêu tộc bọn họ bị Quân Tiêu Dao ngược sát, tất nhiên trong lòng họ cực kỳ hận Quân Tiêu Dao.

Nhưng nghĩ đến lai lịch và bối cảnh của Quân Tiêu Dao, bọn họ hận đến mấy cũng không dám đơn độc động thủ. Nói không chừng đến lúc đó toàn bộ Bát Tí Chu Ma tộc sẽ bị diệt tộc.

"Không sai, ta cũng cho rằng sinh linh ngoại giới thật sự không thể tiến vào Táng Giới, Táng Giới là cơ duyên thuộc về sinh linh Táng thổ chúng ta." Cường giả Luyện Thi Tông cũng mở miệng.

Rút dây động rừng, một số thế lực lớn còn lại trong Táng Thổ cũng sôi nổi phản đối.

Trừ bỏ Tu La ma quốc ra thì không có thế lực nào đứng về phía Quân Tiêu Dao.

Có thể thấy được những sinh linh Táng thổ cũng phản cảm đối với hành động của Quân Tiêu Dao ở Táng thổ.

"Trước đó hình như các ngươi không có quy tắc này?"

Đối mặt với những lời phản đối nhất trí đó, vẻ mặt Quân Tiêu Dao

vẫn thong dong, không có một tia phẫn nộ.

“Trước kia không có, nhưng hiện tại có.” Cường giả Thôn Thiên Ma Mãng tộc nói.

Mặc Lăng ôm hai tay trước ngực, cười lạnh mà nhìn Quân Tiêu Dao.

Ai bảo ngươi cuồng, hiện tại không phải cũng bất lực rồi sao.

Quả thật, bởi vì lai lịch của Quân Tiêu Dao nên bọn họ không dám tùy tiện động thủ với Quân Tiêu Dao.

Nhưng nếu chỉ ngăn cản hắn tiến vào Táng Giới thì quá đơn giản.

Hết chương 431.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 432. viện trợ không ngờ đến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Các thiên kiêu Long Tường, Mặc Lăng, Cửu U Ngao đều đang thờ ơ lạnh nhạt, đứng xem kịch vui.

Có thể ngăn cản Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới thu hoạch cơ duyên cũng rất có ích cho bọn họ.

“Gặp qua không biết xấu hổ, chưa thấy không biết xấu hổ như các ngươi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Thua không nổi thì thôi, còn chơi xấu.

Sinh linh Vạn Cổ Táng thổ cũng chỉ được như thế.

“Ta thừa nhận lai lịch của ngươi kinh người, nhưng nơi này là Táng thổ, nên giữ quy tắc của Táng thổ.” Cường giả của Minh Vương điện mặt không cảm xúc mà nói.

Bọn họ nghe theo mệnh lệnh của Thiên Minh Táng Hoàng, ngăn cản Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia lãnh quang.

Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo có khả năng nằm trong Táng Giới, Quân Tiêu Dao nhất định phải vào Táng Giới.

“Trời đất bao la, còn không có ai dám ngăn cản bước chân của bản Thần Tử, các ngươi có chịu nổi cái giá phải trả không?” Quân Tiêu Dao phất tay áo một cái, nói với giọng điệu lạnh lùng.

Trong nhất thời, khí thế của hắn thật sự làm chúng cường giả Táng thổ đều có cảm giác hít thở không thông.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao chuẩn bị thi triển thủ đoạn cực hạn, hư không bỗng rách nát, một bàn tay ngọc thon dài trắng nõn phá vỡ không gian, vỗ một chưởng về phía cường giả Minh Vương điện kia.

Thậm chí cường giả của Minh Vương điện còn không kịp phản ứng, chưa phát ra được một tiếng thét chói tai thì đã trực tiếp bị một chưởng chụp thành vụn máu.

Trong nháy mắt, không khí đọng lại, vạn chúng ngạc nhiên!

Tình cảnh đột nhiên xảy ra nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đầu óc chúng sinh linh Táng thổ ở đây đều hơi chập mạch, không phản ứng kịp.

Một khắc trước cường giả của Minh Vương điện còn cao cao tại thượng, giờ khắc này trực tiếp bị chụp thành vụn máu thịt.

Nhưng làm mọi người kinh hãi không phải là cường giả của Minh Vương điện ngã xuống.

Mà là người ra tay.

Một bóng hình xinh đẹp tuyệt thế chậm rãi bước ra từ không gian bị phá mở.

Một bộ váy đen bay phần phật, bao lấy thân thể mềm mại thướt tha đáng kiêu ngạo.

Ba ngàn sợi tóc đen bay lên theo gió, da thịt cả người sáng trong như tuyết, giống như mỹ nhân được lãnh ngọc chạm trác.

Trên mặt nàng có đeo một cái mặt nạ quỷ diện, khiến người ta không nhìn thấy được dung nhan.

Người ra tay chính là vực chủ của Sâm La vực, nữ Táng Hoàng quỷ diện!

Khí tức của nàng đáng sợ đến cực điểm, mang theo uy áp vô thượng, khiến không gian chung quanh chấn động không thôi.

Trên mặt nàng tuy đeo quỷ diện, nhưng đôi mắt lại như ẩn chứa cảnh tượng khủng bố thiên hủy tinh trầm, khí cơ cả người vô cùng kinh người.

“Là vực chủ của Sâm La vực!”

“Nữ Táng Hoàng quỷ diện, sao nàng lại hiện thân!”

Nữ Táng Hoàng quỷ diện xuất hiện khiến toàn trường sôi trào, tiếng kinh động xôn xao vang lên từ tứ phương.

Bởi vì mọi người thật sự quá mức kinh ngạc.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện là cực kỳ thần bí cao lãnh trong lòng sinh linh Táng thổ.

Tuy rằng tất cả sinh linh Táng thổ đều có nghe nói đến nữ Táng Hoàng quỷ diện, nhưng người thật sự gặp qua thì ít càng thêm ít.

Hơn nữa nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng không có thế lực thuộc về mình, cho nên cơ hội nhập thế càng ít hơn.

Chín mươi chín phần trăm sinh linh ở đây đều là lần đầu tiên nhìn thấy nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Còn vì sao liếc nhìn một cái đã nhận ra thì tất nhiên là vì cái mặt nạ quỷ diện kia.

Ở Táng thổ, không có sinh linh nào dám đeo mặt nạ tương tự.

Bởi vì đã từng có một thiên kiêu đeo mặt nạ tương tự, sau đó trên dưới cả tộc đều bị nữ Táng Hoàng quỷ diện dùng một chưởng tiêu diệt sạch.

Từ nay về sau, không còn sinh linh nào dám đeo loại mặt nạ này.

“Trời ạ, nữ Táng Hoàng quỷ diện hiện thân, vì sao lại như thế?”

“Quan trọng nhất là, nàng giết cường giả của Minh Vương điện!”

Mọi người ở đây vẫn hãm sâu trong chấn động.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện hành sự sấm rền gió cuốn, ánh mắt u lãnh chuyển về hướng cường giả của Bát Tí Chu Ma tộc.

“Vừa rồi các ngươi cũng phản đối?” Giọng nói lạnh như băng sương của Nữ Táng Hoàng khiến chúng cường giả của Bát Tí Chu Ma tộc đều có cảm giác như rơi vào động băng.

Cho dù là cường giả cấp thánh chủ, khi đối mặt với nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng như con kiến nhỏ bé hèn mọn.

“Không... Chúng ta...”

Còn không đợi cường giả Bát Tí Chu Ma tộc giải thích, nữ Táng Hoàng quỷ diện đã điểm ra một ngón tay.

Chùm sáng tử minh khủng bố xuyên thủng hư không, trên trán cả đám cường giả Bát Tí Chu Ma tộc trực tiếp xuất hiện một cái lỗ đen tối.

Từng khối thi thể rơi xuống mặt đất.

“Còn có các ngươi...” Tầm mắt của Nữ Táng Hoàng quỷ diện lại chuyển về hướng La Sát nhất tộc, Tử Linh tộc.

Bởi vì thiên kiêu mấy tộc này đều bị Quân Tiêu Dao đánh chết ở Thập Vương thịnh yến nên tất nhiên bọn họ càng hận Quân Tiêu Dao.

Cường giả hai tộc sợ đến mức hồn vía lên mây, liên tục lui về phía sau, đồng thời quát lớn: “Nữ Táng Hoàng quỷ diện, ngươi thân là Táng thổ hoàng, vì sao lại ra tay giúp một ngoại nhân!?”

Tiếng gầm lên của cường giả hai tộc không làm nữ Táng Hoàng quỷ diện ngừng giết chóc.

Nàng lại cường thế ra tay, ngọc chưởng tung ra, ngân hà lật úp, thiên địa đảo ngược, hư không sôi trào, các loại tử minh chi khí và pháp tắc tử vong đan chéo.

Trong hư không có từng đóa bỉ ngạn hoa đỏ như máu nở rộ.

Đó là sinh mệnh của từng tên cường giả đang tàn lụi.

Cả trường tĩnh mịch!

Nhìn cảnh tượng này, tất cả sinh linh Táng thổ đều không phát ra tiếng nổi.

Tuy rằng ở Vạn Cổ Táng Thổ, tử vong cũng không phải chuyện gì

đặc biệt kiêng kị, nhưng chính mắt nhìn thấy giết chóc như vậy vẫn khiến người ta cực kỳ chấn động.

“Đây là thực lực của nữ Táng Hoàng quỷ diện sao?” Một sinh linh Táng thổ lẩm bẩm nói.

Không chỉ là thánh chủ, thậm chí cả vài cường giả Chuẩn Chí Tôn cũng không chống lại nổi một chiêu của nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Đương nhiên, điều làm mọi người chấn động nhất không phải là thực lực của nữ Táng Hoàng quỷ diện. Mà là vì sao nàng lại ra tay giúp Quân Tiêu Dao?

“Trời ạ, ngươi đừng nói với ta, cả nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng bị giá trị nhan sắc của thiên kiêu Quân gia chinh phục đó?”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, nữ Táng Hoàng quỷ diện là tồn tại cao siêu đến cỡ nào, sao có thể nông cạn như vậy?”

“Vậy ngươi nói cho ta biết vì sao nữ Táng Hoàng quỷ diện lại ra tay vì thiên kiêu Quân gia?”

“Cái này... Không nghĩ ra, hoàn toàn không nghĩ ra được.”

Hết chương 432.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 433. Nữ Táng Hoàng quỷ diện ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bốn phía không nhịn được nhấc lên rất nhiều tiếng nghị luận châu đầu ghé tai.

Thật sự là vì bọn họ không thể lý giải hành động của nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Ngươi cứ nghĩ xem, một nữ cường giả chỉ được nghe thấy trong truyền thuyết bỗng hiện thân, vì một thiên kiêu ngoại giới mà chém giết sinh linh cùng giới.

Làm thế nào cũng không nghĩ ra nổi.

“Chẳng lẽ, thật sự là bị giá trị nhan sắc của thiên kiêu Quân gia chinh phục?” Một vài người không thể không nghĩ như vậy.

Bởi vì trừ nguyên nhân này ra thì bọn họ không nghĩ ra được cái gì khác.

So thực lực?

Tuy Quân Tiêu Dao là yêu nghiệt thế hệ trẻ, nhưng cũng không có khả năng được cường giả như nữ Táng Hoàng quỷ diện để vào mắt.

Điều duy nhất có thể khiến người ta khen ngợi chính là giá trị nhan sắc.

“Đậu xanh rau má, không thể nào, cả nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng luân hãm trong tay tiểu tử ngoại giới này sao?”

“Nữ Táng Hoàng chính là tồn tại xếp hạng đệ nhất trên bảng mỹ nhân của Táng thổ, thậm chí cả Lang Huyên công chúa cũng chỉ xếp thứ hai mà thôi.”

“Không lẽ đại mỹ nhân đứng thứ nhất và thứ hai của Táng thổ chúng ta đều bị tiểu tử này dụ dỗ hết sao?”

“Hâm mộ, ghen ghét, hận!”

Hai mắt rất nhiều thiên kiêu nam tính ở đây đều đỏ rực như máu, ghen ghét đến sắp điên cuồng.

Không chỉ có Lang Huyên công chúa diễm quan thiên hạ, điên cuồng cho không Quân Tiêu Dao.

Thậm chí cả nữ Táng Hoàng quỷ diện thần bí khó lường, cao cao tại thượng, có thể nói là truyền kỳ của Táng thổ cũng ra tay bảo vệ Quân Tiêu Dao.

Ghen ăn tức ở!

Hôm nay tất cả sinh linh nam tính của Táng thổ đều cảm thấy ghen ăn tức ở!

“Không thể nào, không thể nào, không phải nữ Táng Hoàng cũng muốn giành chó con với bản công chúa đó chứ?” Cho dù là Lang Huyên cũng lắp bắp kinh hãi, cực kỳ bất ngờ.

Trong nháy mắt, trong lòng nàng ta dâng lên cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Thật ra nữ tử như nữ Táng Hoàng quỷ diện hấp dẫn loại thiếu niên như Quân Tiêu Dao nhất.

Dù sao ai không muốn nói ra câu, "A di, ta không muốn nỗ lực thì phải làm sao"?

Có nữ Táng Hoàng quỷ diện chống lưng cho, Quân Tiêu Dao gần như có thể đi ngang ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Chén cơm mềm này không ăn cũng uổng.

Cho nên trong lòng Lang Huyên rất có cảm giác nguy cơ, giành nam nhân với đối thủ như nữ Táng Hoàng quỷ diện quá khó khăn.

Chỉ sợ dạng ngự tỷ vừa thần bí, lại cường thế giống như nữ hoàng

này là hấp dẫn thiếu niên nhất.

Vì thế toàn trường đều hiểu sai, cho rằng sở dĩ nữ Táng Hoàng quỷ diện ra tay là vì có thái độ khác thường với Quân Tiêu Dao.

Chỉ có Quân Tiêu Dao khi nhìn thấy mặt nạ quỷ diện trên mặt nữ Táng Hoàng thì đáy lòng đã hơi hiểu ra.

“Lại là mặt nạ quỷ diện này, lần thứ ba.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Lần đầu tiên, trong tầng bốn mươi chín Thiên Đạo lâu của thư viện Thánh Linh cũng xuất hiện thiếu nữ quỷ diện, còn luôn gọi mình là ca ca.

Sau đó, là ở tế đàn anh linh hạ giới, nữ tử quỷ diện hiện hóa ra thân thể, thay Quân Tiêu Dao hộ đạo mở đường.

Mà hiện tại, lại là lần thứ ba.

Khác với hai lần trước, lần này không phải chỉ xuất hiện ảo ảnh lạc ấn gì đó, mà rõ ràng là một nữ tử chân thật.

Rốt cục mặt nạ quỷ diện này là cái gì?

Nữ tử ba lần xuất hiện là cùng một người sao?

Và nàng ta có quan hệ gì với Quân Tiêu Dao chứ?

Quân Tiêu Dao lâm vào suy tư.

Mà trong lúc Quân Tiêu Dao suy tư thì Nữ Táng Hoàng quỷ diện vẫn không ngừng tay.

Giống như chỉ có giết chóc mới có thể làm kinh sợ tất cả.

Đương nhiên, nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng không công kích không phân biệt phe nào.

Chỉ có những cường giả thế lực lớn trước đó ngăn cản Quân Tiêu Dao mới bị nữ Táng Hoàng quỷ diện đánh chết.

Nàng vừa ra tay đã làm tứ phương sợ hãi.

Cuối cùng, ánh mắt của nữ Táng Hoàng quỷ diện đã nhắm thẳng vào đám cường giả của Minh Vương điện.

Bọn họ là phản đối Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới nhiều nhất.

Nguyên nhân không vì điều gì khác, nếu Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới thì hiển nhiên sẽ mang đến phiền toái cho Sở Thiên Bá.

Trước khi bá thể khôi phục mà Sở Thiên Bá đối đầu với Quân Tiêu Dao thì chỉ sợ cũng rất khó nói trước được.

“Nữ Táng Hoàng quỷ diện, ngươi đừng quá đáng, nơi này là Táng thổ, ngươi lại muốn bảo vệ một thiên kiêu ngoại giới, không sợ làm cả thiên hạ không tán đồng sao?”

Tuy cường giả của Minh Vương điện cũng kiêng kị, nhưng lại không e ngại.

Minh Vương điện của bọn họ là thế lực nhất đẳng nhất, còn có dạng cường giả như Thiên Minh Táng Hoàng. Nữ Táng Hoàng quỷ diện tuy mạnh, lại cũng không có khả năng hoàn toàn quét ngang Táng thổ thập vực.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện không nói một lời, tay ngọc lại đánh ra, như khiến cả hư không nổ nứt.

Chúng cường giả Minh Vương điện biến sắc.

Đúng lúc này, trong hư không vang lên một tiếng hừ lạnh: “Nữ Táng Hoàng quỷ diện, ngươi điên rồi sao?”

Sau khi tiếng hừ lạnh này truyền ra.

Khắp vòm trời như lâm vào tối tăm.

Một bóng người như được bao phủ trong áo giáp đen nhánh dữ tợn phá vỡ hư không mà đến.

Khí tức chí tôn vô thượng làm chấn động khung trời thập phương.

“Điện chủ đại nhân!”

Nhìn thấy bóng người này xuất hiện, chúng cường giả Minh Vương điện đều lộ ra vẻ mặt vui sướng như sống sót sau tai nạn.

Người hiện thân chính là Minh Vương điện điện chủ, Thiên Minh Táng Hoàng!

Thân là một trong những cường giả lâu đời của Vạn Cổ Táng Thổ thập vực, Thiên Minh Táng Hoàng tuy khuất phục đứng ở vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng, nhưng thực lực của ông ta cũng không yếu hơn nữ Táng Hoàng quỷ diện bao nhiêu.

Nhìn thấy Thiên Minh Táng Hoàng hiện thân, chúng sinh linh toàn trường đều ồ lên.

Cường giả số một số hai của Táng thổ thập vực đều đã hiện thân.

Chẳng lẽ hôm nay sẽ thay đổi trời đất sao?

“Ngươi cũng hiện thân, vậy thì đã sao?” Nhìn thấy Thiên Minh Táng Hoàng hiện thân, giọng nói nữ Táng Hoàng quỷ diện không có chút dao động.

“Rốt cục ngươi và người này có nhân quả gì, vì sao phải ra tay giúp hắn, chẳng lẽ là muốn lấy lòng nhất tộc sau lưng hắn?” Thiên Minh Táng Hoàng hơi nheo đôi mắt lại.

Không thể không nói, câu này của ông ta thật độc, thật xảo quyệt, chỉ một câu đã lập tức đặt nữ Táng Hoàng quỷ diện ở mặt đối lập với Vạn Cổ Táng Thổ.

Quân Tiêu Dao hơi nhíu mày.

Thiên Minh Táng Hoàng này làm hắn thật không thích!

Hết chương 433.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 434. Thiên Minh Táng Hoàng hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không liên quan đến ngươi.” Lời nói của nữ Táng Hoàng quỷ diện vô cùng lạnh lẽo.

Tuy nàng không có ý này, nhưng cũng lười giải thích.

“A, không phải ngươi muốn cho người này tiến vào Táng Giới sao, không sao, để hắn đi vào thì đã sao.” Thiên Minh Táng Hoàng lạnh nhạt nói.

Không cho Quân Tiêu Dao đi vào thì nữ Táng Hoàng quỷ diện sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cho dù là Thiên Minh Táng Hoàng muốn đối phó đại phật này cũng phải cẩn thận nhất có thể.

Không đến mức bất đắc dĩ thì Thiên Minh Táng Hoàng không muốn ra tay với nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Mà dù Quân Tiêu Dao tiến vào Táng Giới, cũng không có nghĩa là hắn có thể ngăn cản Sở Thiên Bá có được cơ duyên.

Nói đến cùng, vẫn là phải dựa vào bản lĩnh của chính mình.

“Ngươi dám tiến vào thì ta liền dám giết ngươi!” Trong mắt Sở Thiên Bá phụt ra ba thước lãnh quang, cứ như có thể tua nhỏ hư không.

Hắn ta muốn đích thân đánh chết Quân Tiêu Dao, chứng minh với thế nhân rằng bá thể mới có thể xưng vương!

“Lời này dâng trả nguyên vẹn lại!” Quân Tiêu Dao lười nã pháo.

Đến lúc đó thì sự thật sẽ chứng minh tất cả.

Kế tiếp, danh sách tiến vào Táng Giới cũng đã được xác định.

Trừ Quân Tiêu Dao ra thì đám người Lang Huyên, Sở Thiên Bá, Long Tường, Mặc Lăng, Cửu U Ngao, thiên kiêu của Huyết Sát tộc, thiên kiêu của Luyện Thi Tông cũng có tư cách tiến vào.

Trừ những người này ra, sinh linh còn lại cũng chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn.

“Đa tạ.” Trước khi tiến vào Táng Giới, Quân Tiêu Dao liếc nhìn nữ Táng Hoàng quỷ diện một cái, nhẹ nhàng nói.

Tuy rằng tạm thời hắn còn chưa rõ nhân quả trong đó, nhưng về sau sẽ biết rõ ràng.

“Sau khi Táng Giới kết thúc, bổn hoàng sẽ tìm đến ngươi.” Nữ Táng Hoàng quỷ diện nhìn Quân Tiêu Dao và nói.

Gương mặt này khiến trái tim cô tịch hồi lâu của nàng hơi xúc động một chút.

Không liên quan đến tình yêu nam nữ, là một loại cảm giác cực kỳ đặc thù.

Nhưng cuộc đối thoại này gần như chính là một chùy nặng nề giáng thẳng vào trái tim của những người ngoài cuộc.

“Quả nhiên nữ Táng Hoàng quỷ diện coi trọng tiểu bạch kiểm này.” Rất nhiều sinh linh nam tính tan nát cõi lòng.

Tuy rằng cả đời bọn họ cũng không lọt vào mắt xanh của nữ Táng Hoàng quỷ diện được, nhưng chỉ cần nữ Táng Hoàng quỷ diện không vừa ý người khác thì không sao.

Giống như nữ sinh theo đuổi Thần Tượng, rõ ràng không có khả năng có một tia giao thoa với Thần Tượng, nhưng chỉ cần Thần Tượng yêu đương thì lập tức tan nát cõi lòng.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn tin nữ Táng Hoàng quỷ diện không có dã tâm với hắn.

Lúc sau, đám người Quân Tiêu Dao trực tiếp bước vào không gian khe hở.

Thiên địa chung quanh xoay tròn, không gian vặn vẹo hỗn loạn, vô số ảo ảnh kỳ quái hiện lên.

Một lát sau, Quân Tiêu Dao đã đi tới một mảnh đất tĩnh mịch.

Thiên địa là một mảnh huyết sắc, có chừng bảy thái dương huyết sắc treo cao ở phía chân trời.

Chẳng những không mang đến một tia ấm áp cho mảnh địa vực này, ngược lại càng tăng thêm khí tức huyết tinh túc sát.

Tử minh chi khí nồng đậm đang tràn ngập.

Cho dù là sinh linh Táng thổ, phỏng chừng cũng cảm thấy hơi không khoẻ.

Quân Tiêu Dao dựa vào thánh thể cường đại nên còn có thể chống đỡ được.

Mà chung quanh hắn không có bóng sinh linh nào khác.

Hiển nhiên, vừa rồi khi tiến vào thì không gian trở nên hỗn loạn, vì thế không làm bọn họ đáp xuống cùng một địa điểm.

“Rốt cuộc cũng đến Táng Giới.” Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trước khi tiến vào, Lang Huyên từng nói với hắn, có thể thăm dò miễn cưỡng phần ngoài của Táng Giới, có lẽ sẽ có được đủ loại cơ duyên.

Nhưng tuyệt đối không thể thâm nhập.

Sâu bên trong Táng Giới, cho dù là cường giả Thánh Nhân trở lên vừa lơ đãng một chút cũng có khả năng đẫm máu, càng đừng nói là những thiên kiêu tuổi trẻ bọn họ.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý mấy, hắn tới đây vốn là vì tìm kiếm Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

“Hệ thống còn chưa nhắc nhở đã đánh dấu, là bởi vì hiện tại còn ở ngoài rìa Táng Giới sao?” Quân Tiêu Dao suy tư.

Có lẽ phải thâm nhập Táng Giới thì hệ thống mới lên tiếng là đã đánh dấu.

Quân Tiêu Dao tiếp tục đi tới.

Đi được nửa đường, hắn thấy được một khối hài cốt chôn hờ trên bờ cát.

“Hài cốt chuẩn thánh?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Loại hài cốt này đã là đại cơ duyên đối với một ít thiên kiêu bình thường, nếu lĩnh ngộ được phù văn pháp tắc trong hài cốt thì có lẽ sẽ có thu hoạch lớn.

Nhưng Quân Tiêu Dao không có hứng thú, hắn không dừng lại.

Mấy canh giờ sau đó, thỉnh thoảng Quân Tiêu Dao tra xét được một ít cơ duyên bảo bối, như là kim loại hiếm chôn dưới mặt đất, u minh thảo sinh trưởng ở Táng Giới….

Gần như mỗi khi đi vài bước là có thể phát hiện một ít bảo bối.

Khó trách sinh linh Táng Giới đều muốn tiến vào Táng Giới, thật là tùy tiện tìm cũng có thể moi ra được bảo bối.

Đáng tiếc Quân Tiêu Dao chướng mắt hết những bảo bối đó.

Trên đường đi, Quân Tiêu Dao cũng từng gặp được sinh linh hài cốt, trước đó hắn vừa tiến vào Táng thổ, khi trải qua nơi chôn cốt, cũng gặp được hài cốt của loại sinh linh này.

Nhưng cũng may, thực lực của sinh linh hài cốt bên rìa Táng Giới đều không mạnh, Quân Tiêu Dao cũng thuận tay giải quyết.

Mà khi Quân Tiêu Dao gặp được một sinh linh hài cốt lần nữa.

Hắn kinh ngạc phát hiện, cả người sinh linh hài cốt này trải rộng lôi văn, có thể khống chế một tia sức mạnh lôi đình.

“Hả... Có gì đó cổ quái.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên thâm thúy.

Mọi người đều biết, Vạn Cổ Táng Thổ là một nơi âm hàn và mang đầy điềm xấu.

Phần lớn sinh linh Táng thổ cũng từ tử chuyển sinh, trời sinh bị các sức mạnh chí cương chí dương như lôi đình, ngọn lửa… khắc chế.

Bởi vậy, Quân Tiêu Dao gần như không gặp được sinh linh nào có thể khống chế sức mạnh lôi đình và lửa trong Vạn Cổ Táng Thổ.

Cho dù có thì cũng chỉ là một ít năng lượng đặc thù như âm lôi, minh hỏa....

Mà khối sinh linh hài cốt trước mặt này lại thi triển sức mạnh lôi đình dạng chí cương chí dương.

Điều này khiến người ta bất ngờ.

Khả năng duy nhất chính là, sức mạnh lôi đình này không phải là năng lượng mà bản thân sinh linh hài cốt đã có, mà là đạt được từ nơi khác.

Điều này có nghĩa là gì?

Nghĩa là có đại cơ duyên!

Quân Tiêu Dao chỉ vừa tung một chưởng thì đã phát ra chục tỷ cân thần lực, đánh nát sinh linh hài cốt kia đi.

Hắn cầm lấy một khối xương nát, ngắm nhìn lôi văn trên đó.

“Hoa văn thật phức tạp, gần đạt đến một chút đại thần thông.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Hết chương 434.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 435. Đại cơ duyên Táng Giới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đại thần thông cực kỳ hi hữu, tương tự như đại thần thông Chân Long, đại thần thông Thần Hoàng, đại thần thông Kỳ Lân…

Cho dù là lấy tầm mắt của Quân Tiêu Dao cũng không thể không coi trọng loại đại thần thông này.

“Còn ở phía trước.” Quân Tiêu Dao tiếp tục thâm nhập.

Trên đường đi, sinh linh hài cốt lây dính sức mạnh lôi đình cũng càng ngày càng nhiều.

Điều này cũng có nghĩa là, phương hướng Quân Tiêu Dao đang đi không sai.

Ở một địa giới khác của Táng thổ, nơi này là một dãy núi non màu bạc.

Toàn bộ ngọn núi đều có màu bạc, giống như được sức mạnh lôi đình vô tận tẩy lễ rèn luyện.

Mà chính giữa ngọn núi có một cửa động, bên trong kích động ra lôi quang vô tận.

Mà bên ngoài ngọn núi, các loại sinh linh hài cốt khống chế sức mạnh lôi đình đều đang ra tay chiến đấu.

Mà chiến đấu với bọn chúng rõ ràng là các thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương như Cửu U Ngao.

Trừ Sở Thiên Bá ra thì những thiên kiêu Thập Tiểu Vương còn lại đều hội tụ tại đây, bao gồm cả Lang Huyên.

Sau khi bọn họ tiến vào Táng Giới, ai cũng thu hoạch được một ít cơ duyên, sau đó cũng gặp phải vài sinh linh hài cốt có thể thi triển ra sức mạnh thuộc tính lôi, cuối cùng hội tụ tại đây.

“Rất có thể trong sơn động kia có một chí bảo lôi hệ, hoặc là đại thần thông lôi hệ!” Ánh mắt Long Tường mang theo lửa nóng.

Tuy rằng sinh linh Táng thổ tu luyện thần thông lôi hệ có vẻ không thích hợp, nhưng thân là thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương, người nào không phải thiên chi kiêu tử, tu luyện thần thông lôi hệ cũng không tính quá mức khó khăn đối với bọn họ.

Huống chi sức mạnh công sát của thần thông lôi hệ là mạnh mẽ tuyệt đối, có thể sử dụng như át chủ bài công sát.

“Nhưng những sinh linh hài cốt này quá phiền toái.” Mặc Lăng nói.

Đang nói mà khóe mắt gã còn thỉnh thoảng đảo qua thân thể mềm mại của Lang Huyên, mang theo lửa nóng.

“Nhìn nữa là bản công chúa đào tròng mắt ngươi ra!” Kiều nhan của Lang Huyên mang theo sát khí.

Đừng nhìn nàng luôn nhỏ nhẹ ôn nhu với Quân Tiêu Dao, nhưng nàng ta lại không hiền lành gì với người khác.

Đặc biệt là con rắn vô lại giống như Mặc Lăng, nhìn thôi đã khiến nàng không thoải mái, nổi da gà.

Nếu nói dung nhan của Quân Tiêu Dao khiến người ta cảnh đẹp ý vui, vậy Mặc Lăng lại hoàn toàn trái ngược.

“Ngươi... Hừ, dù sao tiểu tử kia cũng không có khả năng tồn tại để đi ra khỏi Táng Giới.” Mặc Lăng híp đôi mắt rắn lại.

Bỗng nhiên, nơi xa có giọng nói truyền đến: “À? Phải không?”

Nghe thấy giọng nói này, cả người Mặc Lăng căng thẳng, mà các thiên kiêu Long Tường, Cửu U Ngao còn lại cũng chuyển tầm mắt nhìn qua.

Ở nơi xa, Quân Tiêu Dao mặc bạch y trắng hơn cả tuyết, khoanh tay đạp không mà đến.

Ánh mắt hắn lạnh nhạt đảo qua nơi này, sau đó dừng lại trong sơn động kia.

“Đó là nơi cất giấu cơ duyên sao?” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao lộ ra một tia hứng thú.

“Quân công tử...”

Lang Huyên lộ ra vẻ mặt vui mừng, eo thon uốn éo, lắc mình lao lên, dừng lại bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Sắc mặt đám người Mặc Lăng khó coi cực độ.

Chỉ sợ cơ duyên ở nơi đây cũng là cơ duyên lớn nhất phía ngoài rìa của Táng Giới.

Nếu tiếp tục thâm nhập, chỉ sợ bọn họ cũng có nguy hiểm tánh mạng.

Mà hiện giờ Quân Tiêu Dao lại hiện thân, không thể nghi ngờ là muốn một mình ăn luôn khối thịt mỡ này, cả cặn cũng sẽ không chừa cho bọn họ.

“Còn đứng ở đây làm gì, không cút đi?” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Đơn giản, trực tiếp, không có bất cứ quanh co lòng vòng, phức tạp rườm rà gì.

“Quân Tiêu Dao, nơi đây là chúng ta phát hiện trước, không phải thuộc về một mình ngươi.” Long Tường trầm giọng mà nói.

“Thì tính sao, các ngươi không cút thì chết!”

Quân Tiêu Dao không nói hai lời mà trực tiếp ra tay, tung ra một chưởng ấn, giống như một góc vòm trời sụp xuống, trấn áp về hướng Long Tường.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...!” Long Tường cũng không nghĩ tới Quân Tiêu Dao quả quyết như thế, một lời không hợp thì lập tức ra tay.

Hắn ta thi triển bí thuật, thân thể phóng to lên vài lần, đôi cánh xương sau lưng chấn động, cả người lan tràn ra cốt giáp màu trắng hếu, mang theo một cảm giác cứng rắn cực độ.

Đồng thời tử minh long chi khí trong người hắn ta cũng quay cuồng, hóa thành một cốt thuẫn.

Phanh một tiếng vang lên.

Chục tỷ cân thần lực trút xuống cốt thuẫn, trong nháy mắt đã đánh nát nó, đồng thời toàn bộ thân thể Long Tường cũng bị nện thật mạnh xuống mặt đất.

“Mọi người đồng loạt ra tay!” Mặc Lăng gầm rú một tiếng.

Lần này, những thiên kiêu Thập Tiểu Vương không chần chờ, cả đám nhanh chóng ra tay.

Thiên kiêu của Huyết Sát tộc, thiên kiêu của Luyện Thi Tông đều lập tức động thủ.

Bọn họ thi triển thủ đoạn của từng người.

Thiên kiêu của Huyết Sát tộc lại tung ra Huyết Hải, cọ rửa thiên địa, phóng thích tử khí vô tận.

Thiên kiêu của Luyện Thi Tông thì tung ra một quan tài, quan tài nổ tung trên hư không.

Một xác ướp cổ cả người là lông đỏ xuất hiện.

Khối Hồng Mao Ma Thi này là cường giả của Luyện Thi Tông ban cho hắn ta, là chuyên dùng để đối phó Quân Tiêu Dao ở Táng Giới.

Thậm chí thực lực của Hồng Mao Ma Thi này cũng sắp đuổi kịp cường giả chân thần.

Trong thú đồng của Cửu U Ngao cũng có lãnh quang gian xảo phụt ra, nó đang tìm kiếm cơ hội.

Ngay vào lúc chúng thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương dồn toàn lực ra tay với Quân Tiêu Dao.

Phía chân trời bên ngoài cái khe không gian, trong hư không cũng hiện hóa ra cảnh tượng chiến đấu trong Táng Giới.

Nhìn thấy chúng thiên kiêu Thập Tiểu Vương lại quần chiến Quân Tiêu Dao.

Sinh linh Táng thổ ở đây đều vô cùng khẩn trương, sợ giẫm lên vết xe đổ.

“Sẽ không, lần này phỏng chừng cả Cửu U Ngao cũng ra tay, nó chính là tồn tại có thể tranh phong với Sở Thiên Bá.”

“Đúng vậy, còn có Hồng Mao Ma Thi kia nữa, nó có tu vi sắp tiếp cận với chân thần, ai có thể chắn?”

Ở đây vang lên rất nhiều tiếng thảo luận ồn ào.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện đứng sừng sững một mình trong hư không, nhìn cảnh tượng này mà không nói một lời.

Trong Táng Giới, đại chiến đã mở màn.

Hồng Mao Ma Thi trùng sát lao lên, vô cùng dữ tợn, hung thần ác sát, ma khí ngập trời.

Quân Tiêu Dao đấm ra một quyền ấn, toàn bộ ngực Hồng Mao Ma Thi đều lõm xuống, nhưng lại không tan nát.

Hết chương 435.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 436. Quân Tiêu Dao đại khai sát giới!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi cho rằng chuyện giống lần trước còn sẽ xảy ra sao?” Thiên kiêu của Luyện Thi Tông lạnh lùng nói.

Sắc mặt hắn ta vô cùng tái nhợt, khóe miệng có một tia máu ứa ra.

Dù sao Hồng Mao Ma Thi cũng vượt qua phạm vi khống chế của hắn ta, hiện tại xem như đang cưỡng chế thúc giục nên cũng mang đến tổn thương cực lớn cho hắn.

Thiên kiêu của Huyết Sát tộc và Mặc Lăng lại nhân cơ hội Quân Tiêu Dao bị Hồng Mao Ma Thi cuốn lấy mà ầm ầm ra tay.

Lang Huyên bên cạnh cũng không ra tay, nhưng không phải nàng ngồi xem, mà nàng cho rằng căn bản không cần thiết phải ra tay.

Nếu ra tay giúp trợ thì ngược lại là không tin Quân Tiêu Dao.

“Con kiến liên hợp lại thì vẫn là con kiến, dẫm chết một con và dẫm chết một đàn không có bất cứ khác biệt nào cả!”

Khí huyết của Quân Tiêu Dao thật mãnh liệt, như núi lửa Thái Cổ phun trào.

Mái tóc hắn phất phới, tiên quang cả người mênh mông, giờ phút này uy năng của một trăm sáu mươi khối Đại La Tiên Cốt rốt cuộc cũng được bày ra.

Đồng thời Chí Tôn Cốt trong ngực hắn đang mơ hồ lập loè thần quang, có năng lượng khủng bố hội tụ.

Quân Tiêu Dao sắp sửa đại khai sát giới!

Trên quyền phong bên tay phải của Quân Tiêu Dao có thần quang màu tím chợt lóe qua.

Găng tay Diệt Bá Thánh Vương đã được đeo lên.

Cộng thêm chục tỷ cân thần lực và sức mạnh của Đại La Tiên Cốt.

Quyền này của Quân Tiêu Dao cứ như có thể phá vỡ thập phương hư không.

Một quyền oanh kích về hướng Hồng Mao Ma Thi kia.

Phanh!

Sau một tiếng đinh tai nhức óc lớn bùng nổ, ngực Hồng Mao Ma Thi lại bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh xuyên qua!

Đương nhiên, bản thân Hồng Mao Ma Thi là dạng nửa con rối, chỉ cần không nổ nát thì còn có thể hành động.

Móng tay của Hồng Mao Ma Thi như gai nhọn, chộp về hướng đầu Quân Tiêu Dao!

Cánh tay Quân Tiêu Dao chấn động, thần năng tuông trào như đại dương mênh mông mãnh liệt.

Xuy một tiếng!

Cả con Hồng Mao Ma Thi bị trực tiếp xé thành hai mảnh!

Thiên kiêu của Luyện Thi Tông hoàn toàn dại ra, trợn mắt há hốc mồm, giống như mất hồn mất vía!

Sức chiến đấu của Hồng Mao Ma Thi này đã tiếp cận chân thần!

Tuy không có khả năng so sánh với cường giả chân thần chân chính, nhưng chỉ tính đến nhục thân thì cũng thật sự đã tiếp cận chân thần.

Nhưng hiện tại, nó lại bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền diệt sát.

Nhưng ngay vào lúc Quân Tiêu Dao xé nát Hồng Mao Ma Thi, chiêu thức công kích của Long Tường, Mặc Lăng và thiên kiêu của Huyết Sát tộc đã giáng xuống.

Quân Tiêu Dao mặt không đổi sắc, một khí cơ kỳ dị lưu chuyển ra.

Những chiêu thức có dao động mạnh mẽ kia trực tiếp tiêu tán trong hư không.

Năng lực miễn dịch pháp lực, khởi động!

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lãnh khốc, hắn theo dõi thiên kiêu của Luyện Thi Tông trước.

Chiến ý trong lòng thiên kiêu của Luyện Thi Tông đã mất hết, không còn một chút ý định phản kháng, lập tức xoay người trốn đi.

Hầu hết sức chiến đấu của thiên kiêu Luyện Thi Tông đều nằm ở ma thi, bản thân hắn ta thì bình thường không có gì nổi bật hay đặc thù.

Quân Tiêu Dao vươn một tay chụp vào hư không, pháp lực mênh mông, ngưng tụ thành Thiên Thần chi Mâu.

Một mâu trực tiếp xuyên thủng thiên kiêu của Luyện Thi Tông, sau đó Thiên Thần chi Mâu bỗng nổ tung.

Thiên kiêu của Luyện Thi Tông lập tức biến thành mảnh nhỏ, chết đến không thể chết hơn.

Bên ngoài Táng Giới, sắc mặt cường giả Luyện Thi Tông lập tức âm trầm tới cực điểm.

Nhưng mà chấn động vẫn chưa kết thúc.

Quân Tiêu Dao xoay người, nhắm vào Mặc Lăng.

Cả người Mặc Lăng phát lạnh, như rơi vào động băng.

Ngực Quân Tiêu Dao tỏa ánh sáng, chùm sáng mãnh liệt phụt ra.

Đúng là Thượng Thương Kiếp Quang.

Nó như kiếp phạt trời cao giáng xuống, nơi ánh hào quang đi qua thì tất cả đều mai một.

“Thiên Mãng Thôn Nhật thuật!”

Mặc Lăng quát lên một tiếng điên cuồng, cả người bắn toé máu

tươi, gần như hiến tế chính mình để thi triển ra thần thông khủng bố.

Nghe đồn khi thi triển thần thông, tổ tiên của Thôn Thiên Ma Mãng tộc có thể cắn nuốt luyện hóa mặt trời đến tận mấy ngày.

Nhất thức thần thông này chính là diễn biến ra từ truyền thuyết này, chính là chiêu thức áp đáy hòm của Thôn Thiên Ma Mãng tộc.

Một khi thi triển chiêu thức này thì cứ như có một hư ảnh ma mãng thật lớn hiện lên trong hư không, thân mãng xà khổng lồ như dãy núi uốn lượn ngàn dặm.

Hư ảnh ma mãng há mồm, lập tức nuốt Thượng Thương Kiếp Quang vào trong bụng.

Nhưng mà, còn không đợi trên mặt Mặc Lăng lộ ra ý cười thành công thì gã đã hoảng sợ phát hiện, hư ảnh ma mãng lại bắt đầu rung động như sóng nước, trở nên không ổn định.

“Phá!”

Quân Tiêu Dao buông xuống một chữ, toàn bộ hư ảnh ma mãng trực tiếp tan vỡ.

Ngực Quân Tiêu Dao lại có quang hoa hai màu hắc bạch oanh kích ra, đó là Luân Hồi Niết Quang!

“Không!” Tròng mắt Mặc Lăng trợn ra, phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ.

Ngay sau đó, Luân Hồi Niết Quang đảo qua thân thể gã.

Thân thể Mặc Lăng giống như nham thạch phong hoá, tan biến từng chút thành tro bụi.

Lại một thiên kiêu cấp bậc Thập Tiểu Vương ngã xuống!

“Đáng chết!”

Long Tường và thiên kiêu của Huyết Sát tộc thấy thế thì trong mắt lập tức trở nên nặng nề và kiêng kị cực độ, trong mơ hồ còn toát

ra sợ hãi.

Không sai!

Đám Thập Tiểu Vương cao cao tại thượng, không coi ai ra gì này rốt cuộc cũng sinh ra cảm xúc sợ hãi.

Thiên kiêu cấp bậc như bọn họ vốn không nên xuất hiện loại cảm xúc sợ hãi này.

Nhưng hiện tại, bọn họ thật sự sợ.

Quân Tiêu Dao chính là một ma quỷ!

Quân Tiêu Dao giơ tay, Đà Xá Cổ Đế Viêm bùng nổ ra, trực tiếp vây quanh về hướng thiên kiêu của Huyết Sát tộc.

Đồng thời hắn tung ra Nhân Vương Ấn, trấn áp về hướng Long Tường.

Vào thời khắc này, rốt cuộc Cửu U Ngao cũng ra tay.

Nếu nó lại không ra tay, chỉ sợ chỉ còn lại một mình nó đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Cửu U Ngao vừa ra tay thì đã tỏa ra dao động cực kỳ khủng bố.

Trên chín cái đuôi sau lưng nó có chín cái đầu hung thú.

Giờ phút này, chín cái đầu cùng mở miệng ra, chín chùm tia sáng màu tím bắn vọt ra, cứ như có thể phân cách thiên địa.

“Uy năng thật mạnh!” Lang Huyên nhìn thấy cũng hơi kinh hãi.

Nhưng nàng ta cũng rất tin tưởng vào Quân Tiêu Dao.

Tuy Cửu U Ngao đột nhiên đánh lén, nhưng Quân Tiêu Dao cũng đã nhận ra.

Phía sau hắn bỗng dâng trào pháp lực, một cái áo choàng bạch kim hiện lên.

Hết chương 436.

*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 437. Thiên Mãng Thôn Nhật thuật

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mặt ngoài áo choàng hiện lên rất nhiều đồ án thần linh, cứ như như chư thần đang Phạn xướng, phóng thích quang huy thần thánh vô tận.

Đó là pháp môn phòng ngự vô thượng trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Chư Thần Phi Phong!

Chiêu thức này là lột xác ra từ Minh Thần Bảo Hộ, uy năng phòng ngự càng mạnh, cứ như có thần linh đang bảo hộ Quân Tiêu Dao.

Chín chùm tia sáng do Cửu U Ngao phóng ra giáng vào Chư Thần Phi Phong, nhưng căn bản không thể xuyên thủng.

Ở đồng thời, thiên kiêu của Huyết Sát tộc phát ra tiếng gào rống tê tâm liệt phế, biến thành tro tàn trong đế viêm thiêu đốt hừng hực.

Mà Long Tường cũng bị chấn đến hộc máu, cốt giáp long lân cả người đều vỡ vụn, thê thảm chật vật tới cực điểm.

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ làm kiếm, một Lục Tiên Kiếm quyết chém tới ngang trời, đồng thời giữa mày có một Trật Tự Thần Liên lao ra, hóa thành một thanh đoản kiếm kim sắc, đó là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Hai đại thần quyết trong ngũ đại thần quyết cùng được thi triển ra, có thể đoán được uy năng của chúng.

Mặc dù Long Tường hao hết tất cả năng lượng, áp bức tu vi của bản thân, nhưng trước thế công này thì hắn ta vẫn như châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Phụt hai tiếng.

Ngực và đầu Long Tường lần lượt bị hai kiếm quang xuyên thủng.

Long Tường của Thi Hài Long Tộc, ngã xuống!

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao xoay người, trong mắt là một mảnh thản nhiên, nhìn vào kẻ cuối cùng là Cửu U Ngao.

Cả người Cửu U Ngao xù lông, trong thú đồng hiện ra sự hoảng sợ.

Nó vô cùng hung hãn, thậm chí có thể tranh phong với Sở Thiên Bá trong Thập Tiểu Vương. Nhưng hiện tại, nó sợ.

“Chết!”

Quân Tiêu Dao thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền, quyền quang kinh thế, sáu lốc xoáy Luân Hồi hiện lên, đánh đến hư không nổ nứt, trời cao chấn động!

Cửu U Ngao ra sức phản kháng, tử quang cả người bừng bừng, thi triển ra các loại thần thông hung thú.

Thậm chí cả Cửu U thần thông chỉ có ở Cửu U Ngao cũng được thi triển ra, ánh sáng màu tím hủy thiên diệt địa.

Đáng tiếc, nếu là con nối dõi Cửu U Ngao thuần huyết chân chính thì nói không chừng thật sự có thể đánh một trận với Quân Tiêu Dao.

Nhưng con Cửu U Ngao trước mắt chỉ là tạp huyết mà thôi.

Ở trước mặt Quân Tiêu Dao, nó vẫn không có sức phản kháng, lập tức bị Quân Tiêu Dao d ùng một quyền chấn vỡ.

Khắp mảnh đất cơ duyên này lập tức yên ắng đi.

Trừ Quân Tiêu Dao ra thì chỉ còn lại Lang Huyên và một đám sinh linh hài cốt chỗ cửa động.

Cả người Lang Huyên đều ngây dại.

Mặc dù nàng ta biết cuối cùng Quân Tiêu Dao sẽ thắng, nhưng cũng không ngờ lại thắng dứt khoát lưu loát đến như thế.

Quân Tiêu Dao quá hung mãnh!

Lang Huyên, lại ướt.

Mà giờ phút này ở bên ngoài Táng Giới cũng là một mảnh lặng ngắt như tờ, toàn trường như lâm vào trời đông giá rét, cả đám người đều đông lại thành pho tượng băng!

Thời gian và không gian giống như đọng lại, tất cả sinh linh Táng Giới bên ngoài đều cứng họng thất thanh.

Tuy một ít sinh linh trong đó đã mơ hồ dự đoán được, nhưng khi thật sự chính mắt chứng kiến thì trong lòng bọn họ vẫn hết sức kinh hãi.

Toàn bộ Thập Tiểu Vương của Vạn Cổ Táng Thổ, trừ Sở Thiên Bá và Lang Huyên ra thì tám vị còn lại đều đã ngã xuống trong tay Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa những vị này chết dưới tình huống đang vây công mà bị Quân Tiêu Dao dễ dàng phản sát.

Mất mặt!

Trong lòng tất cả sinh linh Táng thổ đều có cảm giác khuất nhục.

Chỉ có một ít cường giả Tu La Ma Quốc đang cảm thán, công chúa của bọn họ quá nhìn xa trông rộng.

Tần Tiên Nhi cũng thán phục.

Nàng luôn không thích bất cứ nam tử nào, nhưng Quân Tiêu Dao lại là nam tử duy nhất khiến nàng cũng cảm thấy vô cùng bội phục.

“Đáng chết, đáng chết!” Cường giả của Thi Hài Long Tộc tức giận, thiên địa đều đang nổ vang.

Không chỉ Thi Hài Long Tộc mà cường giả các thế lực Thôn Thiên Ma Mãng tộc, Huyết Sát tộc, Luyện Thi Tông… cũng vô cùng oán giận, hận không thể trừ khử Quân Tiêu Dao cho giải hận.

“Lão tổ còn thờ ơ sao?” Trong Thi Hài Long Tộc, có cường giả đang giao lưu thần niệm.

Cường giả của Thi Hài Long Tộc, Long Hài Táng Hoàng cũng là

cường giả đỉnh cấp của Táng thổ, tề danh với Thiên Minh Táng Hoàng.

“Dù sao thiên kiêu Quân gia kia có bối cảnh đó...” Một cường giả Thi Hài Long Tộc kiêng kị nói.

“Quân gia mạnh đến mấy thì có thể mạnh hơn nhiều thế lực Vạn Cổ Táng Thổ ta cộng lại sao, càng đừng nói sâu trong Táng Giới còn có đại khủng bố tồn tại từ xa xưa đến nay.” Có sinh linh không cam lòng mà nói.

Không cam lòng không chỉ là Thi Hài Long Tộc, trong các thế lực Thôn Thiên Ma Mãng tộc, Huyết Sát tộc, Luyện Thi Tông cũng có một ít sinh linh đang chớp động ánh mắt, hình như đã bày ra kế hoạch nào gì.

Nếu Quân Tiêu Dao chỉ giết thiên kiêu của một nhà hai nhà thì có thể ỷ vào bối cảnh của Quân gia mà không ai dám động vào hắn.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao gần như đồ sát sạch sẽ cả Thập Tiểu Vương.

Vậy có nghĩa là Quân Tiêu Dao gần như đắc tội hơn chín phần thế lực ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Chuyện này cũng không phải có thể tùy tiện bỏ qua.

Hiện tại thiên kiêu Thập Tiểu Vương còn sống trừ Lang Huyên ra thì chỉ còn lại Sở Thiên Bá.

“Đồ nhi, con nhất định phải hoàn thành sự kiện kia...” Ánh mắt Thiên Minh Táng Hoàng vô cùng thâm thúy.

Ông ta bảo Sở Thiên Bá tiến vào Táng Giới để tìm kiếm ao Chúng Sinh Luân Hồi, tất nhiên không chỉ vì để Sở Thiên Bá lột xác mà còn muốn hắn ta làm một chuyện khác.

Nếu thành công thì có lẽ Táng Giới cũng sẽ nghênh đón đại biến động.

Toàn bộ tất cả sinh linh bên ngoài Táng Giới đều đang kinh ngạc cảm thán, ồn ào náo động, nghị luận sôi nổi.

Chỉ có nữ Táng Hoàng quỷ diện như một pho tượng băng cao lãnh, trước sau vẫn sừng sững bất động.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến cả nàng cũng có chút bất ngờ.

Mà bóng dáng bạch y kia cũng mơ hồ chậm rãi trùng khớp với vị thiếu niên bạch y trong ảo cảnh của nàng.

Trong Táng Giới.

So sánh với ồn ào náo động ở ngoại giới thì thần thái của Quân Tiêu Dao bình tĩnh thong dong đến lạ, hắn không hề cảm thấy có bất cứ hoảng loạn nào vì giết chết nhiều thiên kiêu Thập Tiểu Vương như vậy.

Giống như... Làm thịt mấy con gà.

Cho dù là Lang Huyên cũng có chút câm nín, lập tức oán giận: "Quân công tử, ngươi không thể biểu hiện ra chút ngưng trọng sao?"

"Vì sao?" Quân Tiêu Dao hỏi ngược lại.

Hết chương 437.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 438. Đại thần thông Lôi Đế!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Những kẻ chết đi đều là bảo bối cục cưng của các đại thế lực bất hủ Táng thổ, hiện tại chết sạch rồi, công tử đã một lần đắc tội với hơn chín phần thế lực của Táng thổ.” Lang Huyên nói.

“Cho dù trên đời toàn là kẻ địch, bản Thần Tử cũng sẽ không nhăn mày một chút, huống chi chỉ là một Táng thổ?” Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, không để bụng chút nào.

Chí hướng của hắn chính là trấn áp toàn bộ thời đại, thậm chí trấn áp hàng tỉ năm tháng cổ kim.

Chỉ là một Vạn Cổ Táng Thổ thì có thể làm gì hắn?

“Quân công tử, đừng nói nữa, người ta lại ướt rồi.” Cặp đùi đẹp của Lang Huyên khẽ run.

Khí phách Quân Tiêu Dao toát ra trong lúc vô tình đủ để khiến bất cứ nữ tử nào say mê.

Mỹ nhân yêu anh hùng, đây là chân lý vạn cổ bất biến.

Mà Quân Tiêu Dao đã không thể dùng một từ anh hùng đơn giản để hình dung.

Hắn chính là thần thoại vô địch vạn cổ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

“Được rồi, giải quyết xong những phiền toái nhỏ này rồi, nhìn xem trong động có cơ duyên gì không.” Quân Tiêu Dao vẫy vẫy tay, nhìn về phía đám sinh linh hài cốt kia.

Quân Tiêu Dao và Lang Huyên cùng ra tay.

Lấy thực lực của Quân Tiêu Dao, rất nhanh đã càn quét sạch sẽ đám sinh linh hài cốt kia.

Chẳng qua khi vừa tiến vào cửa động thì có hai sinh linh hài cốt cấp bậc Thánh Nhân xuất hiện.

Quân Tiêu Dao trực tiếp tung ra con rối Đồ Thần, hai ba chiêu đã giải quyết cuộc chiến.

Sau đó, hai người tiến vào trong động.

Phóng mắt nhìn ra, sức mạnh lôi đình vô tận tràn ngập trong đó, giống như đại dương mênh mông cuồn cuộn.

Quân Tiêu Dao còn ổn, dù sao không phải sinh linh Táng thổ, sức mạnh lôi đình cũng không sinh ra khắc chế gì với hắn.

Ngược lại là Lang Huyên, tuy toàn thân nàng đã rút đi một ít tử khí, nhưng vẫn bị lôi đình khắc chế.

Giờ phút này kiều nhan của nàng tái nhợt, cảm thấy thật không khoẻ.

Quân Tiêu Dao chưa nói cái gì, chỉ là pháp lực nhẹ nhàng chấn động, cũng bao lấy Lang Huyên vào trong đó.

Lang Huyên liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Đối ngoại khí phách, đối nội lại cẩn thận, mặt ngoài tuy không để bụng, nhưng lúc nên che chở cũng sẽ che chở.

Nam nhi như vậy thì ai không yêu kia chứ?

Lang Huyên càng ngày càng cảm thấy ánh mắt của mình thực chính xác.

Quân Tiêu Dao lại không để bụng, chỉ là thuận tay mà thôi.

Giờ phút này, lực chú ý của hắn đều đặt vào phù văn lôi đình trên vách tường. Cả cái động trừ một ít bảo bối ra thì chỉ có vách động khắc đầy phù văn lôi đình.

Mỗi một phù văn đều giống như quỹ đạo sao trời chư thiên, vô cùng phức tạp, cần hao phí rất nhiều tinh lực.

Nhưng cả động lại có chừng mười vạn phù văn lôi đình.

Thiên kiêu bình thường cả ghi nhớ cũng khó khăn, càng đừng nói là lĩnh ngộ.

“Phù văn thật huyền ảo, quá phức tạp.” Lang Huyên nhìn trong chốc lát, nhưng chỉ khẽ lắc đầu.

Nàng muốn hoàn toàn ghi nhớ những phù văn này cũng gần như không có khả năng, nếu muốn lĩnh ngộ thì không biết phải hao phí thời gian bao nhiêu năm.

Mà trong mắt Quân Tiêu Dao có thần quang hiện lên.

Thiên tư của hắn yêu nghiệt vô song, cả Thập Bát Tổ cũng phải cảm thán, khi tuổi trẻ ông ta cũng chưa chắc đã bằng Quân Tiêu Dao.

“Thú vị, không nghĩ tới lại là đại thần thông Lôi Đế.” Quân Tiêu Dao đảo qua một lần, sau đó khóe miệng lộ ra ý cười.

Hắn thực vừa lòng với thu hoạch này.

“Đại thần thông Lôi Đế?” Lang Huyên kinh ngạc, không nghĩ tới Quân Tiêu Dao liếc nhìn một cái đã nhìn hiểu.

“Ta từng đọc qua sự tích của Lôi Đế ở điển tịch, hắn là sinh linh của Tiên Vực, thiên tư yêu nghiệt, người mang Lôi Thể cái thế, chí khí cao ngất, muốn tạo nên đại thần thông thuộc về chính mình.”

“Cuối cùng thì hắn cũng thật sự khai sáng ra đại thần thông Lôi Đế, đủ để sánh ngang với các đại thần thông Chân Long, đại thần thông Thần Hoàng, đại thần thông Kỳ Lân.”

Quân Tiêu Dao tấm tắc cảm thán.

Không ngờ cuối cùng truyền thừa của đại thần thông Lôi Đế lại nằm trong Táng Giới.

Loại đại thần thông này thực hiếm thấy, cho dù là Quân Lăng Thương cũng chỉ nắm giữ đại thần thông Kỳ Lân tàn khuyết.

Các đại thần thông Chân Long, đại thần thông Thần Hoàng là thần thông trấn tộc của Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng truyền ra ngoài.

Mà đại thần thông Lôi Đế lại đủ sức sánh ngang với những đại thần thông đó, có thể thấy được uy năng mạnh mẽ đến cỡ nào.

“Không tồi, nắm giữ đại thần thông Lôi Đế này thì ta lại có thêm một thủ đoạn, cũng có thể ứng phó thế giới Tiên Cổ tương lai.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Ở thế giới Tiên Cổ, các yêu nghiệt đều hiện thân, quái thai trầm miên thức tỉnh.

Tuy Quân Tiêu Dao có đạo tâm vô địch, nhưng cũng không phải cuồng vọng đơn thuần, có được đại thần thông Lôi Đế này thì hiển nhiên thực lực của hắn sẽ tăng vọt.

Nhưng Lang Huyên vừa nghe thấy lời này thì lại hơi ngây ngốc mà hỏi: “Quân công tử, đừng nói cho ta biết, ngươi muốn ngồi xếp bằng mấy năm trong động này để lĩnh ngộ đấy.”

Ngồi xếp bằng lĩnh ngộ mấy năm?

Quân Tiêu Dao cười.

Lang Huyên thật sự ngây thơ đến đáng yêu.

Chẳng lẽ nàng ta không biết, trên đời này có một loại sinh linh gọi là quải bức?

Mà thật bất hạnh, Quân Tiêu Dao chính là quải bức trong các quải bức.

Quân Tiêu Dao không trả lời, mà trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu lĩnh ngộ.

“Quân công tử, không phải ngươi thật sự muốn nán lại Táng Giới mấy năm đó chứ, người ta không muốn vậy đâu.”

“Trong động này không có cả một cái giường thoải mái, bạch bạch bạch cũng không tiện đâu.”

Quân Tiêu Dao làm lơ những lời nói khiêu khích của Lang Huyên, lâm vào lĩnh ngộ.

Phù văn lôi đình trên vách động như bong ra thành từng màng, một loạt hiện lên trước mắt hắn.

Người bình thường muốn nhớ kỹ một phù văn cũng khó. Nhưng từ nhỏ Quân Tiêu Dao đã lấy Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp để rèn luyện linh hồn, linh hồn lực của hắn vượt xa thiên kiêu cùng đẳng cấp, càng đừng nói hắn còn có Tam Thế Nguyên Thần.

Khi hắn lĩnh ngộ phù văn lôi đình thì gần như có thể xem nhẹ mức độ tiêu hao linh hồn lực.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đắm chìm trong lĩnh ngộ, Lang Huyên cũng bĩu môi.

Nàng không quấy rầy mà cũng ngồi xếp bằng xuống, thử lĩnh ngộ.

Đương nhiên nếu muốn lĩnh ngộ một môn đại thần thông thì tuyệt đối không phải đơn giản như vậy.

Hết chương 438.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 439. Chuẩn đế binh Tang Hồn Chuông

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho dù là một ít thiên kiêu yêu nghiệt, không có thời gian mấy năm thì cũng khó có thể hoàn toàn nhập môn.

Lang Huyên cũng không nghĩ có thể hoàn toàn lĩnh ngộ, chỉ có thể tận lực đi lý giải.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao lĩnh ngộ đại thần thông Lôi Đế, bên kia, Sở Thiên Bá lại tiếp tục thâm nhập Táng Giới.

Sở Thiên Bá căn bản khinh thường cơ duyên trên đường đi, hiện tại thứ duy nhất hắn ta phải tìm chính là ao Chúng Sinh Luân Hồi.

“Ao Chúng Sinh Luân Hồi tới gần khu vực bên trong Táng Giới, nếu dựa vào sức mạnh của bản thân ta là khó có thể tới được.” Ánh mắt Sở Thiên Bá lập loè.

Hắn ta giơ tay tung ra một chiêu, một đại chung đen nhánh hiện lên, bảo vệ thân thể hắn ta lao vào sâu trong Táng Giới.

Đủ loại nguy cơ trên đường đều không thể ngăn cản Sở Thiên Bá.

Một đại chung đen nhánh đánh tan tất cả trở ngại phía trước.

“Hình như đó là... chuẩn đế binh của Minh Vương điện, Tang Hồn Chuông.”

Tình cảnh của Sở Thiên Bá cũng được phóng ra ngoại giới.

Khi nhìn thấy đại chung đen nhánh kia, tất cả sinh linh Táng thổ đều vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ không nghĩ tới, Minh Vương điện sẽ giao chuẩn đế binh này cho Sở Thiên Bá.

Hơn nữa Sở Thiên Bá còn không có hứng thú với những cơ duyên ngoài rìa Táng Giới, mà lập tức đi vào sâu trong Táng Giới.

“Chẳng lẽ... Sở Thiên Bá là muốn tìm kiếm ao Chúng Sinh Luân Hồi của mộ địa Vạn Linh nằm ở khu vực bên trong Táng Giới như lời đồn đãi?”

“Thì ra Minh Vương điện lại có tính toán này, chỉ là nơi đó cực kỳ nguy hiểm, cho dù có chuẩn đế binh hộ đạo thì không cẩn thận một chút cũng có khả năng ngã xuống.”

“Phú quý hiểm trung cầu, nhưng ta cũng nghe nói, hình như sâu trong mộ địa Vạn Linh có một người giữ mộ...”

Có thể nói, hành động của Sở Thiên Bá hoàn toàn vượt qua dự đoán của mọi người.

Hơn nữa thực hiển nhiên, đó không phải là hành vi của một mình Sở Thiên Bá, là Minh Vương điện đứng tính toán sau lưng.

“Mục đích của ngươi, chẳng lẽ là...” Ánh mắt Nữ Táng Hoàng quỷ diện trở nên sâu thẳm, nhìn về phía Thiên Minh Táng Hoàng.

“Ha hả...” Thiên Minh Táng Hoàng cười cười, chưa nói cái gì.

Táng Giới bị phong ấn lâu như vậy, cũng nên thấy lại ánh mặt trời.

Ngay vào lúc Sở Thiên Bá dần dần thâm nhập Táng Giới.

Trong động phủ, Quân Tiêu Dao vẫn đang lĩnh ngộ.

Từ lúc hắn bắt đầu lĩnh ngộ đã trôi qua thời gian một ngày.

Vào thời khắc nào đó, Quân Tiêu Dao mở hai mắt ra, trong mắt có lôi quang nhè nhẹ hiện lên.

Hắn đứng dậy, hơi thở dài một tiếng.

Lang Huyên bên cạnh nghe thấy thì cũng mở đôi mắt xinh đẹp ra.

Nàng cũng không có thu hoạch quá lớn, đại thần thông Lôi Đế quá phức tạp, không phải một ngày hai ngày có thể nhớ kỹ.

Nhìn thấy biểu cảm của Quân Tiêu Dao, Lang Huyên mở miệng an ủi: “Quân công tử đừng nhụt chí, muốn ghi nhớ đại thần thông Lôi Đế gần như là không có khả năng, càng đừng nói lĩnh ngộ.”

“Qủa thật, QQuân mỗ cũng xem thường mức độ phức tạp của đại thần thông Lôi Đế.” Quân Tiêu Dao nói đúng sự thật.

“Nhưng lấy thiên tư của Quân công tử, nếu nán lại một hai tháng thì có lẽ sẽ có thu hoạch.” Lang Huyên nói.

Quân Tiêu Dao chậm rãi nâng tay lên, trong năm ngón tay có lôi quang quấn quanh.

Sau đó, ngưng tụ thành từng viên sao trời hơi co lại, bên người Quân Tiêu Dao cũng có từng ngôi sao trời hóa thành từ lôi đình đang chìm nổi bất định.

Lang Huyên: “???”

Bàn tay Quân Tiêu Dao vừa động, sao trời trong tay phát ra lôi đình, lôi quang khuếch tán, hư không vang lên tiếng sấm.

Hắn lại lật bàn tay qua, lôi quang hội tụ trong lòng bàn tay, hóa thành một lôi quang mãnh liệt, phun ra nuốt vào năng lượng lôi đình khủng bố khiến lòng người kinh sợ.

“Quân công tử, ngươi là...” Lang Huyên lập tức ngơ ngác.

“Đại thần thông Lôi Đế này thật sự phức tạp, hao phí của Quân mỗ thời gian một ngày mà vẫn không thể hoàn toàn lĩnh ngộ, chỉ mới được một bộ phận chiêu thức.” Quân Tiêu Dao thưởng thức lôi quang trong bàn tay, bình đạm mà nói.

Lang Huyên nghe vậy thì cả người đều cứng lại không nói gì, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

“Chẳng lẽ bản công chúa lĩnh ngộ thần thông giả sao?” Lang Huyên lại quét nhìn về phía phù văn lôi đình trên vách tường, sau đó phát hiện vẫn phức tạp nan giải như vậy.

Xem ra không phải đôi mắt mình xảy ra vấn đề, mà là Quân Tiêu Dao quá mức yêu nghiệt.

Chỉ trong thời gian một ngày, Quân Tiêu Dao không chỉ nhớ kỹ đại thần thông Lôi Đế hoàn chỉnh, mà còn có lĩnh ngộ ra một bộ phận chiêu thức.

Đây đã không thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung.

Quả thực chính là... Quái vật!

Quân Tiêu Dao không để ý đến Lang Huyên khiếp sợ, hắn đã nhớ kỹ toàn bộ đại thần thông Lôi Đế, uy lực của nó cũng không làm hắn thất vọng.

Chờ Quân Tiêu Dao hoàn toàn lĩnh ngộ xong, đại thần thông Lôi Đế sẽ trở thành một át chủ bài của hắn.

Còn về hiện tại, Quân Tiêu Dao không thể lãng phí thời gian để lĩnh ngộ thần thông được.

Mục đích chủ yếu hắn tới Táng thổ còn chưa hoàn thành.

“Ở khu vực ngoài của Táng Giới cũng không tìm thấy tung tích Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, xem ra là nằm sâu trong Táng Giới.” Quân Tiêu Dao nói.

“Quân công tử, không thể tùy tiện đi vào sâu trong Táng Giới, cho dù là cường giả từ Thánh Nhân trở lên, không cẩn thận một chút cũng có nguy cơ ngã xuống.” Lang Huyên nghe vậy thì sắc mặt biến đổi.

Nàng không nghĩ tới Quân Tiêu Dao còn muốn thâm nhập Táng Giới, vậy không khác gì tự tìm đường chết.

“Ta có khả năng tự bảo vệ mình, không cần lo, ngươi cứ ở lại nơi đây tiếp tục lĩnh ngộ đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Nhìn thấy thái độ Quân Tiêu Dao kiên quyết như thế, Lang Huyên cũng không khuyên nữa, chỉ dặn dò Quân Tiêu Dao phải thật cẩn thận.

Quân Tiêu Dao gật đầu, trực tiếp rời đi.

Càng đi sâu vào Táng Giới thì nguy hiểm cũng càng nhiều.

Tỷ như một vũng bùn bất kỳ trên mặt đất cũng có khả năng cất giấu nguy cơ đủ để khiến Thánh Nhân ngã xuống.

Tuy Quân Tiêu Dao yêu nghiệt, nhưng cũng không có khả năng mạnh đến mức có thể một mình thâm nhập Táng thổ.

Hắn tung ra một bộ áo giáp cổ xưa, phủ kín vết rạn như những hoa văn, tràn ngập khí tức cổ xưa tang thương.

Cổ giáp này là vật hộ thân mà Khương Đạo Hư ban cho Quân Tiêu Dao, xu lợi tị hại, không gì kiêng kỵ.

Các loại sát trận tàn khuyết, nguyền rủa di lưu đều bị cổ giáp này ngăn cách, không thể mang đến chút thương tổn nào cho Quân Tiêu Dao.

Cũng nhờ vậy mà Quân Tiêu Dao lấy tốc độ cực nhanh để thâm nhập Táng thổ.

Mà càng vào sâu bên trong thì Quân Tiêu Dao càng cảm nhận được một cảm giác khó hiểu, quen thuộc nhưng mơ hồ.

Cuối cùng, phía trước tầm nhìn của Quân Tiêu Dao xuất hiện một loạt cổ mộ.

Các loại thi hài, bia mồ trải rộng trong đó, cứ như là nơi trầm miên cuối cùng của chúng sinh vạn linh.

Rốt cuộc cũng tới mộ địa Vạn Linh.

Mà cũng vào lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đã tới địa điểm đánh dấu, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu!”

Hết chương 439.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 440. Khen thưởng bảy sao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được khen thưởng bảy sao, Cấm Tiên Thất Phong!”

Sau khi âm thanh của hệ thống vừa dứt thì từng luồng tin tức huyền ảo cũng tràn vào trong đầu Quân Tiêu Dao.

“Khen thưởng bảy sao!” Quân Tiêu Dao cũng hơi kinh hãi.

Khen thưởng bảy sao đã xem như rất cao.

Cho tới nay, khen thưởng đánh dấu tối cao của hắn cũng chỉ có tám sao mà thôi.

Còn về khen thưởng chín sao mười sao, Quân Tiêu Dao còn chưa từng đánh dấu được.

Hắn cũng thực chờ mong khen thưởng chín sao mười sao ngày sau sẽ là cái gì.

Nhưng khen thưởng bảy sao đã xem như rất cao.

Ngay sau đó, Quân Tiêu Dao bắt đầu điều tra khen thưởng đánh dấu của mình.

Sau một hồi nghiên cứu, trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia sáng.

Cấm Tiên Thất Phong này lại là thuật phong ấn hi hữu mà hiếm thấy!

Cấm Tiên Thất Phong không chỉ có khả năng trấn áp phong ấn mạnh mẽ tuyệt đối, mà nó còn có thể kết hợp với đại thế thiên địa, bày ra trận văn, bùng nổ uy năng gấp mười lần gấp trăm lần.

Loại thuật phong ấn khủng bố này đều là thủ đoạn hiếm thấy giống như miễn dịch pháp lực trước đó.

“Cấm Tiên Thất Phong có tất cả bảy lớp phong ấn, được coi là nếu cùng tung ra bảy lớp phong ấn thì có thể phong ấn cả Tiên.” Quân Tiêu Dao cảm thán.

Cấm Tiên Thất Phong này không hổ là khen thưởng bảy sao.

Bởi vì là khen thưởng đánh dấu, cho nên Quân Tiêu Dao không cần lĩnh ngộ mà có thể trực tiếp thi triển ra.

Chẳng qua lấy cảnh giới và năng lực hiện tại của hắn thì không có khả năng trực tiếp thi triển ra bảy lớp phong ấn hoàn chỉnh, nhưng cho dù chỉ là một hai lớp thì cũng xem như một thủ đoạn cực kỳ mạnh.

Dù sao Cấm Tiên Thất Phong không chỉ có riêng khả năng phong ấn, đồng thời còn có sức mạnh công sát trấn áp cường hãn.

“Trước có đại thần thông Lôi Đế, sau có Cấm Tiên Thất Phong, chuyến đi này cũng không tệ.” Quân Tiêu Dao thỏa mãn trong lòng.

Thủ đoạn át chủ bài của hắn gia tăng rất nhiều, có trợ giúp lớn với đợt tranh bá trong thế giới Tiên Cổ sau này.

Hiện giờ, Quân Tiêu Dao cũng không thể cẩn thận tìm tòi nghiên cứu về Cấm Tiên Thất Phong.

Mà là quét mắt về phía mộ địa Vạn Linh này.

Trước khi tiến vào nơi này, Quân Tiêu Dao cũng từng tìm hiểu một ít tin tức về Táng Giới.

Hắn biết sâu trong Táng Giới có một mộ địa Vạn Linh.

Trong đó có một cái ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Quân Tiêu Dao phán đoán, có khả năng Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo sinh trưởng ở gần ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Phóng mắt nhìn lại, diện tích toàn bộ mộ địa Vạn Linh bao la vô biên, gần như không có điểm cuối.

Các loại hài cốt, mộ bia nằm tứ tung ngang dọc, ngã ngửa trong

đó.

Quân Tiêu Dao còn có thể cảm nhận được một loại sức mạnh phong bế nhàn nhạt, hình như mảnh mộ địa Vạn Linh này và toàn bộ Táng Giới đều đang bị phong ấn.

Quân Tiêu Dao bước vào mộ địa Vạn Linh, các loại sát trận tàn khuyết, nguyền rủa cổ xưa đều bị kích hoạt.

Còn có một bãi bùn có khả năng diệt sát cường giả Thánh Nhân Vương.

Quân Tiêu Dao lấy cổ giáp hộ thân mà Khương Đạo Hư ban cho ra.

Cổ giáp tuy cổ xưa, hơn nữa phủ kín vết rạn, nhưng khí tức nó tản mát ra lại thay Quân Tiêu Dao cách trở tất cả sát khí.

Quân Tiêu Dao có thể thản nhiên thong dong mà bước chậm trong đó.

Mà ngay vào lúc Quân Tiêu Dao tiến vào mộ địa Vạn Linh.

Sâu trong mộ địa Vạn Linh, trong một huyệt động cổ xưa, có một bóng người dáng vẻ như tượng đất, cứ như đã ngồi xếp bằng từ xa xưa trong đó.

“Khí tức này là...” Trong bóng người tượng đất này truyền đến giọng nói vô cùng nghẹn ngào mà trầm thấp.

Cùng lúc đó, bên ngoài Táng Giới.

Nhìn bóng người thản nhiên thong dong cất bước trong mộ địa Vạn Linh kia, tất cả sinh linh Táng thổ đều cứng họng.

“Không hổ là thiên kiêu có bối cảnh hùng hậu, chỉ bộ cổ giáp này thôi thì trong toàn bộ Táng thổ cũng không có ai làm gì được hắn.”

“Vậy vì sao trước đó khi thiên kiêu Quân gia đối chiến với Thập Tiểu Vương thì lại không sử dụng.”

“Hỏi vô nghĩa, ngươi giẫm chết một con kiến còn phải dùng đao chém à?”

“Cũng đúng, khó trách thiên kiêu Quân gia luôn lộ vẻ mặt bình tĩnh như vậy, thì ra là vì hắn căn bản không quan tâm đến bất cứ kẻ nào.”

Nhìn thấy hình ảnh chiếu ra Quân Tiêu Dao trên vòm trời, sinh linh ở đây đều đang nghị luận.

Rất nhiều sinh linh Táng thổ đều cảm thấy vô lực.

Bàn về thiên phú tu vi, họ không bằng Quân Tiêu Dao.

Bàn về bối cảnh thế lực, họ vẫn không bằng Quân Tiêu Dao.

Cũng khó trách trong mắt những sinh linh Táng thổ đó thì Quân Tiêu Dao có vẻ càn rỡ và không coi ai ra gì như vậy.

Đổi vị trí mà nghĩ thử, đứng ở lập trường tương đồng thì bọn họ sẽ càng thêm càn rỡ và không coi ai ra gì.

Ngay vào lúc chúng sinh linh nghị luận kịch liệt, một sinh linh Táng thổ bỗng chỉ vào hình ảnh và hô: “Chạm mặt, thiên kiêu Quân gia và Sở Thiên Bá chạm mặt!”

Sau một tiếng kinh hô, ánh mắt mọi người đều dán chặt lên quầng sáng trên vòm trời.

Trong mộ địa Vạn Linh, có một ao hồ diện tích vô cùng bao la bát ngát.

Toàn bộ nước trong ao hồ biện ra một dáng vẻ hỗn độn, dường như dung nhập cả ngân hà trên trời vào trong đó.

Mà trong cái ao còn có các loại cảnh tượng huyền ảo sinh ra.

Chúng Sinh Luân Hồi, sinh linh vạn vật, nhật nguyệt thay đổi, bốn mùa khô khốc.

Trong cái ao này như hiện hóa ra một dạng mỗi người một vẻ.

Đó là ao Chúng Sinh Luân Hồi!

Mà trong ao Chúng Sinh Luân Hồi, một bóng người đang ngồi xếp

bằng trong đó, chính là Sở Thiên Bá!

Ở quanh thân hắn ta, năng lượng vô tận tràn vào trong đó, vết rách trên thân thể Sở Thiên Bá đang khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không bao lâu say thì thân thể hắn ta có thể được chữa khỏi.

“Chờ thân thể ta hoàn toàn được chữa trị thì việc đầu tiên phải làm là đi tìm thánh thể của Quân gia kia!” Sở Thiên Bá lạnh lùng nói nhỏ.

“À? Phải không, vậy thì không cần, ta đã tới rồi.” Một giọng nói nhàn nhạt vang lên, Quân Tiêu Dao xuất hiện.

“Ngươi...” Trong mắt Sở Thiên Bá hiện lên một ám mang.

Quân Tiêu Dao đặt đôi tay sau người, thần thái nhàn nhã như đang dạo bước trong hậu hoa viên nhà mình, căn bản không giống như đang đi lại trong nơi hung hiểm như mộ địa Vạn Linh.

“Muốn dựa vào ao Chúng Sinh Luân Hồi này để khôi phục nhục thân của mình à, ý tưởng này cũng tốt lắm.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh nhạt như nước.

Hết chương 440.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 441. Ao Chúng Sinh Luân Hồi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thế nào, ngươi muốn ngăn cản ta sao?” Sở Thiên Bá lạnh nhạt hỏi.

“Ngươi nói thử xem?” Quân Tiêu Dao cười nhạt, không để bụng chút nào.

“A... Nếu ngươi ra tay thì chỉ sợ thứ này sẽ không còn nữa.” Sở Thiên Bá cười lạnh rồi lấy ra một gốc cây tản ra thất thải quang hoa.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi ngưng tụ lại.

Là Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo!

“Xem ra ngươi biết mục đích ta tới Táng Giới.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao khôi phục thong dong.

“A, Minh Vương điện ta muốn thăm dò tin tức gì thì nhất định có thể tìm hiểu được.” Sở Thiên Bá nói.

“Nếu ngươi muốn lấy chuyện này uy hiếp Quân mỗ, vậy thì quá sai lầm rồi.”

“Ngươi huỷ hoại cây thảo này thì bản Thần Tử sẽ khiến cho toàn bộ Minh Vương điện hạ táng cùng ngươi!” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói, nhưng cảm giác sát phạt trong đó lại khuấy đảo khiến thiên địa biến sắc.

“Yên tâm, Sở Thiên Bá ta cũng chỉ muốn lấy trạng thái hoàn chỉnh để tranh phong một lần với ngươi, chờ bá thể của ta khôi phục, nếu ngươi thắng được ta thì tất nhiên sẽ có được cây Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo này.” Sở Thiên Bá nói.

Thương Thiên Bá Thể có tôn nghiêm của chính mình.

Sở Thiên Bá thật sự không phải muốn dùng Cửu Diệu Luân Hồi Bất

Tử Thảo để bức bách Quân Tiêu Dao nhận thua.

Mà là muốn chờ bá thể của mình lột xác xong, lại đường đường chính chính mà hoàn toàn trấn sát Quân Tiêu Dao.

Nếu không thì thắng lợi lấy được dựa vào thủ đoạn đê tiện để cũng là một loại vũ nhục đối với Thương Thiên Bá Thể.

“Tin tưởng ta, đến lúc đó thì ngươi chỉ càng cảm thấy tuyệt vọng mà thôi.” Đáy mắt Quân Tiêu Dao lại hiện lên một tia thương hại nhàn nhạt.

Trước mặt loại thiên kiêu tuyệt thế như Quân Tiêu Dao thì bất cứ giãy giụa lột xác nào cũng chỉ là phí công.

Nó chỉ làm Sở Thiên Bá lâm vào tuyệt vọng càng sâu.

Đáng tiếc, hình như Sở Thiên Bá còn chưa hay biết.

“Xem ra ngươi quá tự tin vào chính mình, trong lịch sử xa xưa thì số lần bá thể chiến thắng thánh thể cũng không phải ít.”

Nghe thấy lời nói của Quân Tiêu Dao, Sở Thiên Bá khịt mũi coi thường.

Nếu hắn ta còn là bá thể tàn khuyết, đối đầu với Quân Tiêu Dao thì thật sự có chút không xác định. Nhưng nếu thể chất của Sở Thiên Bá hoàn toàn lột xác, vậy hắn ta có tự tin trấn áp được Quân Tiêu Dao.

Đây là sự tự tin cuồng ngạo bẩm sinh của một bá thể.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu, không nói gì thêm.

Một con kiến cho rằng mình lột xác xong thì sẽ biến thành chân long.

Nhưng trong mắt người càng mạnh thì cũng chỉ từ con kiến biến thành con giun mà thôi.

Vậy có khác nhau gì chứ?

“Nếu ngươi tự tin như thế thì bản Thần Tử bố thí cho ngươi cơ hội này.” Quân Tiêu Dao lại không gấp gáp.

Hắn đột nhiên muốn nhìn thấy biểu cảm tuyệt vọng sau khi Sở Thiên Bá lột xác rồi phát hiện mình vẫn là một nhược kê.

Hừm, Quân Tiêu Dao tuyệt đối không phải ma quỷ, hắn chỉ rất có thiện ý mà hoàn thành tâm nguyện sinh thời của một người chắc chắn phải chết.

“Hừ... Ai cũng nói bá thể cuồng vọng, kết quả thánh thể thế hệ này xuất hiện một tên càng cuồng.” Sở Thiên Bá lạnh lùng liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Hắn ta không nói thêm gì nữa mà bắt đầu tiến hành lột xác thông qua ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Quân Tiêu Dao cứ lạnh nhạt đứng đó nhìn.

Hắn rảnh rỗi không có việc gì nên cũng đánh giá ao Chúng Sinh Luân Hồi.

“Chờ sau khi giải quyết phiền toái Sở Thiên Bá này, đoạt được Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, ta cũng không cần phải gấp gáp rời đi, mượn dùng cái ao này để lột xác trước một phen đã.”

Quân Tiêu Dao có thể nhận thấy sự bất phàm của ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Trong đó ẩn chứa bí lực chúng sinh nồng đậm, dường như tất cả tinh hoa sinh linh của mộ địa Vạn Linh này đều hội tụ trong nước ao.

“Rốt cuộc Táng Giới là tồn tại như thế nào, là do ai thành lập, có mục đích gì chứ?” Quân Tiêu Dao không khỏi suy ngẫm.

Hắn biết mộ địa Vạn Linh này cũng không xem như nơi sâu nhất trong Táng Giới, chỗ sâu nhất còn có đại khủng bố tồn tại.

Mộ địa Vạn Linh này nhiều nhất chỉ hơi đến gần vị trí trung tâm của Táng Giới mà thôi.

Thậm chí Quân Tiêu Dao có thể mơ hồ cảm nhận được, chỗ sâu nhất trong Táng Giới có rất nhiều khí tức khủng bố đang ẩn nấp.

Chỉ sợ nơi đó mới là nơi có nội tình lớn nhất trong toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ.

Còn về những Táng Hoàng của Táng thổ thập vực, họ chỉ là cường giả bên ngoài mà thôi.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa.

“Chờ ta có thực lực, không chỉ cửu thiên thập địa, Vạn Cổ Táng Thổ, vùng cấm sinh mệnh, thậm chí cả dị vực trong truyền thuyết, ta cũng phải tự mình đi một chuyến đến những nơi đó.” Quân Tiêu Dao lập ra một mục tiêu trong lòng.

Mà trong thời gian Quân Tiêu Dao chờ đợi, bên ngoài Táng Giới cũng nổ tung nồi, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Ban đầu khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao và Sở Thiên Bá chạm mặt thì mọi người còn tưởng rằng Quân Tiêu Dao sẽ trực tiếp ra tay, ngăn cản Sở Thiên Bá khôi phục bá thể.

Nhưng biến chuyển lúc sau lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Thần Tử Quân Gia lại không ra tay, đậu xanh rau má, không phù hợp phong cách của hắn.”

“Ngươi không thấy được Sở Thiên Bá lấy ra một gốc cây sao, hình như là Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, chỉ mọc ở bên cạnh ao Chúng Sinh Luân Hồi, hắn lấy cái này để áp chế.”

“Ai, hay là ý trời muốn Sở Thiên Bá cứu vớt danh dự cho Táng thổ ta.”

“Đúng vậy, nếu Sở Thiên Bá chưa khôi phục Thương Thiên Bá Thể mà phải đối đầu với Thần Tử Quân Gia thì thật đáng lo.”

Thấy tình cảnh này, rất nhiều sinh linh Táng thổ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trong Thập Tiểu Vương của Táng thổ, trừ Lang Huyên ra thì chỉ

còn lại Sở Thiên Bá.

Nếu Sở Thiên Bá cũng bị Quân Tiêu Dao đánh bại, vậy cũng là đả kích không nhỏ đối với sinh linh Táng thổ.

Biểu cảm trên mặt chúng cường giả của Minh Vương điện cũng khó được mà nhẹ nhàng hẳn đi.

Điều bọn họ lo lắng nhất là Quân Tiêu Dao ngăn cản Sở Thiên Bá, làm hắn ta không thể hoàn thành lột xác bá thể.

Hiện tại xem ra kết quả đã được xác định.

Thiên Minh Táng Hoàng đưa mắt về phía hư không, hình như cảm nhận được cái gì nên mở miệng cười nhạt và nói: “Yên tâm, mối thù của thiên kiêu trong tộc các ngươi hãy để đồ nhi của ta hỗ trợ báo.”

Những lời này vừa vang lên thì tất cả sinh linh Táng thổ đều cả kinh.

Hết chương 441.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 442. Nhục thân của Sở Thiên Bá khôi phục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hay là lão tổ các thế lực Thi Hài Long Tộc, Thôn Thiên Ma Mãng tộc đã đến, chỉ là chưa hiện thân mà thôi?

Nghĩ đến đây, chúng sinh linh đều cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu không phải có nữ Táng Hoàng quỷ diện chống lưng cho Quân Tiêu Dao thì phỏng chừng hắn thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Trong Táng Giới, bên cạnh ao Chúng Sinh Luân Hồi, toàn thân Sở Thiên Bá bị một bí lực bao phủ.

Đó là sức mạnh chúng sinh thuần túy nhất, cứ như đang gột rửa thân thể Sở Thiên Bá, làm từng vết rách trên người hắn ta đều bắt đầu khép lại.

Mà khí tức của Sở Thiên Bá cũng liên tục dâng lên trong lúc thân thể khép lại. Cuối cùng, khi vết rách cuối cùng trên thân thể Sở Thiên Bá cũng biến mất thì tu vi của hắn ta trực tiếp đột phá lên Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, đạt tới Hư Thần Cảnh!

Trong thế hệ trẻ thì tu vi của Sở Thiên Bá đủ để quét ngang tứ phương!

Ầm ầm ầm!

Trong cơ thể Sở Thiên Bá truyền ra tiếng cốt cách nổ vang, giống như đại tinh va chạm, chấn động vang dợi.

Toàn bộ cơ bắp màu đồng cổ của hắn ta trở nên hoàn mỹ không tì vết.

Rất nhiều thần văn huyền ảo lưu chuyển trên làn da hắn.

Đây là thần văn chuyên chúc của bá thể, có chứa bí lực truyền

thừa vô thượng!

Giờ phút này, khí tức của Sở Thiên Bá cường hãn đến mức đủ khiến tất cả những người trẻ tuổi mất đi chiến ý!

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng khẽ nâng mí mắt, rốt cuộc cũng cảm nhận được chút hứng thú.

“Thành công, rốt cuộc cũng thành công, tuy rằng không thể đạt tới trình độ hoàn mỹ trước đó, nhưng cũng đã đủ rồi.”

Cảm nhận được bản thân hoàn mỹ lột xác, trong mắt Sở Thiên Bá lập loè ánh sao.

Cảm giác sức mạnh trở về và thân thể hoàn mỹ không tì vết thật sự quá tuyệt diệu, mà cảm giác này cũng làm niềm tin của Sở Thiên Bá bành trướng đến cực độ.

Trước đó Quân Tiêu Dao quét ngang các tiểu vương thì đã thế nào?

Hiện giờ Sở Thiên Bá cũng có thể dễ dàng làm được chuyện đó.

“Cũng thú vị lắm, từ lúc bước vào Táng thổ đến bây giờ, cuối cùng cũng có một đối thủ có thể làm ta hơi cảm thấy hứng thú.” Tuấn nhan của Quân Tiêu Dao bình đạm như nước.

Mặc dù thân thể Sở Thiên Bá đã khôi phục, mặc dù tu vi của hắn ta đã tới Hư Thần Cảnh, nhưng thần thái của Quân Tiêu Dao vẫn không gợn sóng như giếng cổ bất biến vạn năm.

“Còn giả vờ trấn định sao, ta cũng bội phục ngươi lắm.” Sở Thiên Bá cười lạnh một tiếng, lấy ra Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo rồi ném vào bên cạnh ao Chúng Sinh Luân Hồi.

“Đánh thắng ta thì tất nhiên ngươi sẽ có được Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo này, nhưng hiện tại xem ra, ngươi không có cơ hội đó.” Trong mắt Sở Thiên Bá hiện ra lạnh lẽo trào phúng.

“Ngươi nên nói những lời này cho mình nghe!”

Quân Tiêu Dao cũng phóng thích khí tức của bản thân, tuy rằng là khí tức Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, nhưng tư thái siêu nhiên này

lại không kém gì Sở Thiên Bá thuộc Hư Thần Cảnh ở phương diện khí thế.

Ba lớp sức mạnh Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Hoang Cổ Thánh Thể, Đại La Tiên Cốt của Quân Tiêu Dao cùng được thúc giục, giống như chân long ngủ say thức tỉnh, một khí tức ngập trời đang kích động.

Quân Tiêu Dao quyết định nghiêm túc đánh thật.

Cảm nhận được khí tức này, cho dù mạnh như Sở Thiên Bá, trong mắt cũng hơi hiện lên một tia kinh nghi.

Khí tức lúc này của Quân Tiêu Dao quả thật làm hắn ta cảm nhận được một tia nguy hiểm.

“Không có khả năng, tuy Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn chỉ cách Hư Thần Cảnh có một đường chênh lệch, nhưng lại khác nhau như trời với đất.”

“Còn nữa, tuy hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng ta cũng là Thương Thiên Bá Thể, cùng cảnh giới còn không kém gì hắn, càng đừng nói là cao một cảnh giới.”

Sở Thiên Bá thầm nghĩ trong lòng.

“Thánh thể của Quân gia, tới chiến!”

Sở Thiên Bá ra tay, muốn lấy sự thật để chứng minh bá thể mới là thể chất chí cường vô song vạn cổ!

Sở Thiên Bá vừa ra tay thì khí tức đã bất đồng với những Thập Tiểu Vương khác.

Dao động giờ phút này của hắn ta đều mạnh hơn Long Tường, Mặc Lăng, thậm chí Cửu U Ngao rất rất nhiều.

Tung ra một quyền, giống như một mảnh tinh vũ đập tới, phát ra vạn luồng sóng triều pháp lực.

Chúng sinh linh bên ngoài Táng Giới tuy không thể tự cảm nhận được uy năng dao động này, nhưng cũng có thể nhìn ra.

Sau khi lột xác, thực lực của Sở Thiên Bá xưa đâu bằng nay.

“Thật mạnh, cho dù chỉ cách quầng sáng, nhưng ta vẫn cảm thấy sắp hít thở không thông!”

“Đúng vậy, lần này rốt cuộc Thần Tử Quân Gia cũng gặp được đối thủ, cuối cùng Táng thổ cũng có thiên kiêu có thể chống lại hắn!”

Bốn phương tám hướng, vô số tiếng ồn ào vang lên.

Hiển nhiên, trận chiến này cực kỳ thu hút người nhìn, thậm chí liên quan đến danh dự của Vạn Cổ Táng Thổ.

Nếu Quân Tiêu Dao vẫn thắng trận chiến này thì chẳng phải sẽ truyền ra tin tức rằng, một mình Thần Tử Quân Gia có thể quét ngang tất cả thiên kiêu tuổi trẻ của Vạn Cổ Táng Thổ.

Vậy mặt mũi của Táng thổ còn để ở đâu nữa?

Nhưng sau khi nhìn thấy Sở Thiên Bá bày ra uy thế, sinh linh Táng thổ cũng coi như thả lỏng.

Bên ao Chúng Sinh Luân Hồi, cuộc chiến giữa thánh thể và bá thể rốt cuộc cũng bùng nổ.

Sở Thiên Bá tung ra một quyền, thi triển ra vương đạo sát quyền.

Một quyền ngang trời, quyền quang chiếu sáng vòm trời, sát ý như nước, thổi quét lan tràn.

Loại quyền pháp này cực kỳ cường đại, có khi thậm chí nắm tay còn chưa giáng xuống thì sát ý kia cũng đủ để đánh tan tâm thần người khác.

Cảm nhận được mình bị sát ý này nhắm vào, Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, cũng tung ra quyền, đối đầu chính diện với Sở Thiên Bá.

“Ngu xuẩn!” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao ra tay, Sở Thiên Bá hừ lạnh một tiếng.

Hắn ta là Hư Thần Cảnh, đủ để hoàn toàn áp chế Quân Tiêu Dao.

Chẳng những Quân Tiêu Dao không tránh né, ngược lại còn đón đầu xông thẳng đến.

Đây không phải ngu xuẩn thì là gì?

Quân Tiêu Dao không rên một tiếng, sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể kết hợp với chục tỷ cân thần lực Tượng Thần Trấn Ngục Kính tạo thành uy năng khiến hư không cuộn trào, thiên địa chấn động!

Oanh!

Quyền phong của hai người va chạm, trong phút chốc, gợn sóng pháp lực chấn động tứ phương, khiến mặt đất rạn nứt, làm phong vân biến sắc.

Một quyền này giáng xuống, sắc mặt Sở Thiên Bá lập tức biến đổi.

Một quyền đẩy ngang trong tưởng tượng cũng không xuất hiện.

Hết chương 442.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 443. Trận quyết chiến cuối cùng của thánh thể và bá thể!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sở Thiên Bá chỉ cảm nhận được một thần lực ngập trời vô cùng khủng bố truyền đến từ quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Thương Thiên Bá Thể cũng lấy nhục thân tăng trưởng, có thể đánh giết chân long, đánh bại thần hoàng.

Nhưng giờ phút này, thân thể Sở Thiên Bá bỗng chấn động, trực tiếp bị đẩy lui, trên quyền phong có máu tươi bắn ra.

Sở Thiên Bá bị đẩy lui, đã bị thương!

Một chiêu thôi đã khiến tất cả sinh linh Táng thổ bên ngoài Táng Giới gần như cứng họng. Thậm chí bọn họ đều dụi mắt, hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không?

Sau lột xác, Sở Thiên Bá không còn là trạng thái tàn khuyết trước đó, nhưng mà... Hắn ta vẫn bị Quân Tiêu Dao đẩy lui.

Khiếp sợ!

Khiếp sợ không gì sánh kịp!

Biểu hiện Quân Tiêu Dao làm điên đảo tam quan của bọn họ.

Một Thần Hỏa Cảnh đẩy lui Hư Thần Cảnh, quả thực khiến người ta không thể tin được.

“Quân công tử đã mạnh tới mức này rồi sao?” Tần Tiên Nhi vươn tay ngọc che môi đỏ lại, cũng mở to đôi mắt xinh đẹp.

Ý cười trên mặt chúng cường giả Minh Vương điện chậm rãi đọng lại.

Thiên Minh Táng Hoàng thì mặt không cảm xúc.

Có thể đoán ra, biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến trong lòng tất cả sinh linh Táng thổ đều không bình tĩnh.

Trong Táng Giới, Sở Thiên Bá bị đẩy lui, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh hãi.

Quân Tiêu Dao cũng lộ ra bất ngờ mà nói: “Chỉ bị thương một chút thôi à, không hổ là Thương Thiên Bá Thể, cũng có bản lĩnh lắm.”

Quân Tiêu Dao thật sự cảm thấy bất ngờ.

Cho dù là một ít thiên kiêu tuyệt thế, khi đối mặt với một quyền của hắn thì ít nhất cũng nổ nát cánh tay.

Sở Thiên Bá lại chỉ bị thương, đã xem như rất không tồi. Thương Thiên Bá Thể không thẹn với uy danh này.

Mà giờ phút này trong đầu Sở Thiên Bá toàn là dấu chấm hỏi.

Lời này không nên là ta nói sao?

Sao hắn ta cảm thấy Quân Tiêu Dao mới là người có cảnh giới cao hơn, đang chỉ điểm hắn ta?

“Ta không tin!”

Sở Thiên Bá lại ra tay.

Khí huyết cả người hắn ta chấn động.

Trải qua ao Chúng Sinh Luân Hồi thăng hoa tẩy lễ, một thân tử khí của hắn ta đã chuyển biến thành sức mạnh sinh cơ.

Trong lúc khí huyết kích động, miệng vết thương trên tay phải hắn ta nhanh chóng khép lại.

Có thể thấy được năng lực khôi phục của Thương Thiên Bá Thể không yếu hơn Hoang Cổ Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao cũng ra tay lần nữa.

“Cổ Bia Khai Thiên Chưởng!”

Sở Thiên Bá lại thi triển ra một thần thông tuyệt học cường đại khác.

Hắn ta hóa quyền thành chưởng, bổ ra một chưởng như có hư ảnh một tòa cổ bia xuất hiện, đánh tan tác cả vòm trời.

Quân Tiêu Dao đưa một tay ra Nhân Vương Ấn, tay còn lại khống chế Binh Phạt Quyết, hai thức cường chiêu đều xuất hiện, chạm vào với Sở Thiên Bá.

Bạch y của Quân Tiêu Dao bay múa, tiên quang tuyệt thế, như thần vương bất hủ trấn áp Bát Hoang.

Sở Thiên Bá khí thế cuồng ngạo, bá đạo vô biên, như chiến thần giáng trần, uy áp hoàn vũ.

Hai người này đều có đại uy thế, đại khí phách, giờ phút này đang chiến đấu với nhau, chỉ dư chấn thôi cũng đủ để làm nổ nát thiên kiêu bình thường.

Oanh! Oanh! Oanh!

Chiêu thức của hai người va chạm, gợn sóng chấn động, rất nhiều mộ bia chung quanh đều tan nát, tro bụi bay lên mù mịt.

Sau mấy chiêu va chạm thì Sở Thiên Bá lại bị đẩy lui, miệng ho ra máu tươi.

“Sao có thể, thánh thể của ngươi...” Trong mắt Sở Thiên Bá không còn sự thong dong như trước đó.

Hắn ta có thể cảm nhận được, Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao không bị gông xiềng Thiên Đạo giam cầm.

Nhưng sao có thể?

Cho dù Quân gia sau lưng hắn lấy vô số tài nguyên chất chồng lên người Quân Tiêu Dao thì cũng không có khả năng hoàn toàn đánh nát gông xiềng của hắn.

Đó là gông xiềng thiên đạo, là một loại quy tắc hạn chế không cho Hoang Cổ Thánh Thể quá mức nghịch thiên.

Mà hiện tại, biểu hiện của Quân Tiêu Dao căn bản không giống bị hạn chế gì cả.

“Hả? Đã nhận ra sao?”

Nhìn thấy kinh nghi trong mắt Sở Thiên Bá, khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

“Chuyện này không có khả năng, nhất định ngươi đã tu luyện công pháp đặc thù nào đó!” Sở Thiên Bá lắc đầu, tuyệt đối không tin chuyện vớ vẩn như vậy.

Trong mắt Sở Thiên Bá phụt ra ba thước lãnh quang, đầu tiên hắn ta thi triển ra một thần thông phòng ngự.

Có hoang vu chi khí lưu động ngoài thân hắn ta, cuối cùng ngưng tụ thành một chiến giáp màu vàng đất.

Đúng là khí công Đại Hoang Thần Giáp.

Khí công Đại Hoang Thần Giáp ngưng tụ thành chiến giáp, người cùng cảnh giới còn khó có thể đâm thủng, càng đừng nói là Quân Tiêu Dao thấp hơn hắn ta một cảnh giới.

Sau đó, Sở Thiên Bá lại tung chiêu, thi triển ra chiêu cường tuyệt.

“Tài Quyết Thất Thức!”

Sở Thiên Bá luân chuyển song chưởng, có các loại đao cương, kiếm quang và pháp ấn cổ xưa hiện lên.

Đây là một thức cường chiêu, được xưng tụng là thất chiêu tung ra, có thể quyết định tất cả sinh linh.

Quân Tiêu Dao cũng không quá mức khinh địch, trên người hắn ngưng kết ra Thanh Thiên Tổ Long Giáp, cộng với phòng ngự pháp môn trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Chư Thần Phi Phong.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao có long giáp thêm thân, áo choàng tung bay, cứ như từ một vị trích tiên siêu nhiên biến thành một vị chiến thần bất hủ.

“Sở Thiên Bá, bản Thần Tử muốn ngươi cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng chân chính!” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lướt ngang qua, như thần linh quan sát một con kiến.

Thương Thiên Bá Thể sau lột xác thì thế nào, vẫn không bị hắn để vào mắt.

Quân Tiêu Dao đưa bàn tay ra, trong bàn tay có lôi quang lập loè, có lưới điện đan chéo.

Đại thần thông Lôi Đế được thi triển ra!

Tuy Quân Tiêu Dao còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ đại thần thông Lôi Đế, nhưng Quân Tiêu Dao đã có thể thi triển hoàn chỉnh ra một vài chiêu thức trong đó.

Tỷ như nhất thức Lôi Đình Hóa Tinh Thần này.

Trong bàn tay Quân Tiêu Dao có sức mạnh lôi đình kích động, ngưng tụ thành từng viên sao trời lập loè lôi quang loá mắt ở chung quanh.

Trong mỗi một ngôi sao đều ẩn chứa sức mạnh lôi đình bạo liệt chí cương chí dương.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao cứ như thần vương được sao trời vờn quanh, mang theo một đại thế trấn áp tất cả.

Tất cả lôi đình sao trời cùng trấn áp về hướng Sở Thiên Bá.

“Đây là... Đại thần thông!” Trong mắt Sở Thiên Bá cũng lộ ra chút ngưng trọng.

Hắn ta lấy Tài Quyết Thất Thức va chạm với đại thần thông Lôi Đế của Quân Tiêu Dao.

Hết chương 443.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 444. Bá Quyền đối đầu với Lục Đạo Luân Hồi Quyền

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lôi đình cuồng mãnh và sóng gió pháp lực khuếch tán ra.

Quân Tiêu Dao như quân chủ lôi đình, giơ tay nhấc chân đã có hàng tỉ lôi quang phụt ra.

Sở Thiên Bá như chiến thần bất khuất, chiêu thức cuồng mãnh.

Hai người như sao băng đâm vào địa cầu, va chạm, giằng co với nhau, phát ra hỏa hoa vô tận.

Cuộc chiến này cực kỳ kinh người, tất cả sinh linh bên ngoài Táng Giới đều xem ngây người.

Đây căn bản không giống thế hệ trẻ tuổi đang chiến đấu, càng như cường giả thế hệ trước đang va chạm.

Phanh!

Đi kèm với một tiếng chấn vang, Sở Thiên Bá lại bị đánh văng ra sau.

Tuy hắn ta là Hư Thần Cảnh, nhưng bàn về sức mạnh nhục thân và mức độ hùng hậu của pháp lực thì đều kém xa Quân Tiêu Dao.

Chục tỷ cân thần lực của Quân Tiêu Dao đã tới cực hạn nào đó, cho dù là Sở Thiên Bá mang Thương Thiên Bá Thể cũng còn kém xa về phương diện sức mạnh.

“Mai rùa đen cũng rất cứng, nhưng cũng không bảo vệ được ngươi!”

Chí Tôn Cốt trong ngực Quân Tiêu Dao tản mát ra quang hoa mãnh liệt.

Một Thượng Thương Kiếp Quang hùng hồn hừng hực lập tức giáng về hướng Sở Thiên Bá.

“Đáng chết!” Vẻ mặt Sở Thiên Bá trầm lãnh.

Nếu Quân Tiêu Dao chỉ có Hoang Cổ Thánh Thể thì Sở Thiên Bá cũng sẽ không bị động như thế.

Dù sao từ xưa đến nay hai đại thể chất đều có thắng có bại, không có bên nào có thể hoàn toàn áp đảo bên còn lại.

Nhưng quan trọng nhất chính là, Quân Tiêu Dao không chỉ có Hoang Cổ Thánh Thể.

Hắn còn có Chí Tôn Cốt!

Trong ba ngàn thể chất, Chí Tôn Cốt cũng xếp ở vị trí ba mươi, cũng không yếu hơn Hoang Cổ Thánh Thể và Thương Thiên Bá Thể bao nhiêu.

Hai loại thể chất chí cường chồng lên nhau, ưu thế về mặt cảnh giới của Sở Thiên Bá cũng đã hoàn toàn bị triệt tiêu.

Ầm ầm ầm!

Thượng Thương Kiếp Quang không hề nương tay mà trút xuống trên người Sở Thiên Bá.

Chiến giáp Đại Hoang Thần Giáp ngưng tụ thành từ khí công trên người hắn ta cũng phủ kín vết rạn, cuối cùng ầm ầm một tiếng rồi tan vỡ.

Sở Thiên Bá lại phun ra một ngụm máu tươi.

Cái gì gọi là hoàn toàn nghiền áp?

Đây là hoàn toàn nghiền áp!

Đừng nói bị thương, thậm chí trên người Quân Tiêu Dao không có lây dính cả một chút tro bụi.

Trái lại là Sở Thiên Bá, hắn ta bị đánh bị thương nhiều lần, liên

tục bại lui.

Liếc nhìn một cái đã thấy rõ sự cao thấp của hai người!

“Không, chuyện này không có khả năng, ta đã lột xác ra bá thể hoàn chỉnh, sao có thể yếu hơn ngươi được!” Sở Thiên Bá lắc đầu, không thể chấp nhận kết quả này.

Nếu hắn ta còn là tàn khuyết bá thể, đối đầu với Quân Tiêu Dao mà thua thì còn có thể thông cảm được.

Nhưng vấn đề là, hiện tại bá thể của hắn ta đã khôi phục, cho dù không có khả năng khôi phục đến trình độ hoàn mỹ như đời trước, nhưng cũng đã đủ mạnh rồi.

Nhưng mà hiện tại hắn ta vẫn bị Quân Tiêu Dao đè xuống mà đánh.

Cũng khó trách Sở Thiên Bá lại hoài nghi nhân sinh.

Nhìn biểu cảm không thể chấp nhận của Sở Thiên Bá, Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói: “Trước đó đã sớm nói và ngươi, Quân mỗ sẽ làm ngươi cảm nhận được tuyệt vọng càng sâu, ngươi lại không tin, hiện tại đã biết rõ chênh lệch giữa ngươi và ta chưa?”

“Bá thể? Rác rưởi mà thôi!”

Lời nói không chút lưu tình của Quân Tiêu Dao khiến sắc mặt Sở Thiên Bá đỏ lên, bạo nộ tới cực điểm.

Bá thể trời sinh mang tính cuồng ngạo, sao có thể chịu đựng loại khuất nhục này?

“Làm càn, ta còn chưa bại!”

Khí huyết cả người Sở Thiên Bá bừng bừng phấn chấn, thần văn trên người bắt đầu sáng lên.

Đó là thần văn chuyên chúc của bá thể, chất chứa bí lực vô thượng của Thương Thiên Bá Thể.

Sở Thiên Bá tung ra quyền bên phải, toàn bộ cánh tay đều bị thần

văn thắp sáng, vô cùng sáng lạn.

Đồng thời có một loại dao động pháp lực khủng bố đánh nát chư thiên khuếch tán ra.

Đây chính là thần thông truyền thừa của nhất mạch Thương Thiên Bá Thể, Bá Quyền!

Bá Quyền vừa tung ra, Bát Hoang khuất phục!

Trong lịch sử ghi lại, từng có một vị Thương Thiên Bá Thể lấy một Bá Quyền đánh bại Hoang Cổ Thánh Thể.

Mà nay, Bá Quyền tái hiện, uy lực vẫn kinh người!

“Quân Tiêu Dao, nếm uy thế Bá Quyền của ta!” Sở Thiên Bá gầm lên giận dữ, tóc đen bay loạn, khí thế cả người mênh mông tới cực điểm, tung ra một quyền tạo ra vạn sóng gió pháp lực!

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi ngưng trọng lại.

Chiêu này thú vị.

Quân Tiêu Dao vẫn chưa tránh đi, mà thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Lấy quyền pháp đối kháng với quyền pháp!

Sáu Luân Hồi lốc xoáy đi kèm với quyền quang của Quân Tiêu Dao được tấn công ra, cứ như kéo người ta vào Luân Hồi vô tận.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền là quyền pháp tối cao, không thua kém Bá Quyền của Thương Thiên Bá Thể chút nào.

Quyền phong của hai người va chạm, thậm chí có thể nghe thấy rõ tiếng nứt xương răng rắc.

Quyền phong ẩn chứa sức mạnh Luân Hồi trấn áp đến, toàn bộ xương cốt cánh tay phải ra quyền của Sở Thiên Bá tan vỡ, nở rộ ra từng vết rạn, có máu tươi bắn vụt ra, tỏa ra ánh sáng màu tím.

“A!”

Sở Thiên Bá nhịn không được phát ra tiếng gầm lên giận dữ, toàn bộ cánh tay phải của hắn ta đã bị thương nặng, đồng thời toàn thân bị sức mạnh Luân Hồi nghiền áp ăn mòn, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Quân Tiêu Dao lại bước ra một chân, đạp lên thân thể Sở Thiên Bá.

Chục tỷ cân thần lực phát ra, Sở Thiên Bá lại ho ra máu, trong máu hỗn tạp cả nội tạng rách nát!

Cả người hắn ta giống như đạn pháo, ầm ầm nện lên mặt đất, làm bụi đất bay lên mịt mù.

Quân Tiêu Dao lấy tư thái cực kỳ sinh mãnh mà gắt gao ngăn chặn Sở Thiên Bá.

Tất cả sinh linh Táng thổ bên ngoài Táng Giới thấy tình cảnh này thì trong mắt tràn đầy khiếp sợ và ngơ ngác.

Chúng cường giả của Minh Vương điện còn choáng váng.

Đã đánh tới trình độ này, Sở Thiên Bá cũng gần như toàn lực ra tay, thế mà vẫn bị Quân Tiêu Dao nghiền áp gắt gao?

Ai dám tin nổi?

Rốt cuộc sắc mặt Thiên Minh Táng Hoàng cũng hoàn toàn âm trầm xuống.

“Chẳng lẽ kết quả sẽ hoàn toàn tương phản với điều chúng ta đã nghĩ?” Một ít sinh linh Táng thổ đối diện với nhau, đều nhìn thấy bất an trong mắt đối phương.

Lần này chẳng lẽ thiên kiêu Táng thổ thật sự sẽ bị một thiên kiêu ngoại lai ấn xuống đất mà đấm túi bụi?

Hết chương 444.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 445. Át chủ bài cuối cùng của bá thể

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên ao Chúng Sinh Luân Hồi, Sở Thiên Bá gian nan đứng dậy, cốt cách cả người đều phát ra tiếng rắc.

Huyết khí trong thân thể hắn ta kích động, đang khôi phục thương thế của mình.

Không thể không nói, thân thể của Thương Thiên Bá Thể thật sự rất mạnh, đến bây giờ còn chưa hỏng mất tan rã.

“Một bao cát quá cừ, ngươi có thể chống chọi được đến hiện tại đã đủ để kiêu ngạo.” Quân Tiêu Dao nói đúng sự thật.

Hắn không phải đang châm chọc, thật sự là có ý khen ngợi.

Dù sao đổi lại là bất cứ thiên kiêu nào khác, cho dù là thiên kiêu Long tộc, gặp phải thế công như vậy của Quân Tiêu Dao thì nhục thân cũng sẽ hỏng mất.

Sở Thiên Bá chỉ bị thương nặng đã xem như rất đáng quý.

“Quân Tiêu Dao, đừng vội vũ nhục người khác, có lẽ ngươi đã quên, nhất mạch bá thể chúng ta còn có át chủ bài cuối cùng!”

Trong mắt Sở Thiên Bá sự điên cuồng quyết tuyệt bùng cháy lên.

“Hả? Chẳng lẽ là...” Đôi mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Cũng như Hoang Cổ Thánh Thể có được sáu đại dị tượng, Thương Thiên Bá Thể cũng có được át chủ bài của mình, đó chính là chín đại thần hình!

Nếu Hoang Cổ Thánh Thể thức tỉnh toàn bộ sáu đại dị tượng thì có thể hình thành lục đạo Luân Hồi, đẩy ngang tất cả kẻ địch trên thế gian.

Mà nếu chín đại thần hình của Thương Thiên Bá Thể đều tung ra thì có thể uy hiếp bát phương, trấn phục thiên hạ!

Giờ phút này, khí huyết cả người Sở Thiên Bá dâng lên, thiêu đốt huyết mạch bá thể của bản thân, hắn muốn liều mình lần cuối cùng!

Sở Thiên Bá đưa một chân ra dậm lên mặt đất, thân thể bay lên trời.

Phía sau hắn ta có sóng to ngập trời, thổi quét lao đến.

Cứ như có một Côn Ngư cùng bay lên không trung theo thân thể hắn ta.

Sau đó, Côn Ngư biến thành đại bàng, cánh như mây che hết bầu trời, khí tức lay động trời cao vạn dặm!

Đó là một trong những chín đại thần hình của bá thể, Côn Bằng thần hình!

Sở Thiên Bá thi triển ra chiêu thức át chủ bài của bá thể, giờ phút này khí tức của hắn ta cuồng mãnh như một viên đạn pháo nhằm thẳng về phía Quân Tiêu Dao.

Có thể nói, chiêu thức này làm chấn động mọi người.

Bên ngoài Táng Giới, tất cả sinh linh đều vô cùng kích động, chờ mong Sở Thiên Bá phản sát.

Mà đối mặt với chiêu này của Sở Thiên Bá, vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thật thản nhiên.

“Thì ra là như thế, vậy ta cũng lấy Thánh Thể Dị Tượng quyết đấu một trận với ngươi!”

Quân Tiêu Dao cũng dậm một chân vào hư không, chung quanh tức khắc bùng lên quang hoa vạn trượng.

Từng hư ảnh Thánh Nhân hiện lên trong hư không.

Đến cuối cùng, có chừng vạn hư ảnh vờn quanh Quân Tiêu Dao, tô

điểm cho Quân Tiêu Dao giống như thần vương bất hủ.

Đó chính là Vạn Thánh Triều Bái!

Uy áp khủng bố trút xuống, Vạn Thánh Triều Bái vừa xuất hiện thì uy thế của Sở Thiên Bá gần như bị áp chế hơn ba phần.

Nhưng Sở Thiên Bá cũng không sợ mà vẫn phát ra một tiếng thét dài, Côn Bằng thần hình không sợ bất cứ trở ngại nào, va chạm với Thánh Thể Dị Tượng của Quân Tiêu Dao.

Ầm ầm ầm!

Giống như vô số đại tinh vỡ vụn.

Cả người Sở Thiên Bá như biến thành một con Côn Bằng, đánh nát rất nhiều hư ảnh Thánh Nhân.

Không thể không nói, chín đại thần hình của bá thể quả thật không thẹn với uy danh này, chỉ thức Côn Bằng thần hình này thôi đã đủ để hạ gục hầu hết thiên kiêu trong nháy mắt.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì vẫn chưa đủ!

Quân Tiêu Dao lấy dị tượng Vạn Thánh Triều Bái áp chế Sở Thiên Bá, đồng thời thò bàn tay ra, sức mạnh lôi đình đan chéo tuôn trào.

Trên vòm trời có mây đen hội tụ, lôi đình cuồn cuộn giống như Cù Long quay cuồng, sau đó chém thẳng xuống Sở Thiên Bá.

Đây là một chiêu thức hiện hóa trong đại thần thông Lôi Đế, chính là Thiên Phạt Chi Lôi!

Thiên Phạt Chi Lôi ầm ầm giáng xuống Sở Thiên Bá, Sở Thiên Bá giơ tay, giống như cánh đại bàng quét ngang ra, nhấc lên một mảnh sóng gió pháp lực.

Tiếng nổ vang vang vọng tứ phương, Sở Thiên Bá bị đánh lui, cơ thể cháy đen tản ra một mùi khét hôi thối.

Nhưng Sở Thiên Bá không lùi bước, chỉ ngửa mặt lên trời rống một tiếng, thần hình lại thay đổi.

Ngoài thân hắn ta hiện ra một cái chuông lớn dày nặng cổ xưa.

Khi cái chuông lay động, cứ như đánh rách cả hư không tứ phương.

Đây là một loại biến hóa khác trong chín đại thần hình của bá thể, Đại Chung Đạo Thể.

Thiên Phạt Chi Lôi oanh kích lên Đại Chung Đạo Thể, nhưng không thể đánh thủng nó được.

Mà Sở Thiên Bá thúc giục Đại Chung Đạo Thể, sóng âm vô hình khuếch tán ra, xé rách hết lôi đình chung quanh.

“Bá Thể Thần Hình này cũng khá thú vị.” Quân Tiêu Dao cười khẽ một tiếng.

Nhìn thấy Sở Thiên Bá sinh mãnh như thế, hắn không những không lo lắng, ngược lại còn cảm thấy thú vị.

Dù sao đối thủ có thể làm hắn ra thêm mấy chiêu quá ít quá ít.

“Lại đến!”

Quân Tiêu Dao thò một tay ra rồi nắm chặt, lôi đình vạn trượng hiện lên, cuối cùng hội tụ trong bàn tay của Quân Tiêu Dao, hóa thành một lôi quang vô cùng hừng hực.

Lôi quang kia như ngưng tụ lôi đình chư thiên, chói mắt đến mức có thể lóe mù mắt người.

“Cửu Kiếp Tru Ma Lôi!”

Quân Tiêu Dao ném mạnh một tay ra, lôi quang hừng hực kia cứ như biến thành một trường mâu lôi đình xuyên thủng vào Đại Chung Đạo Thể.

Đây là một chiêu mạnh mẽ tuyệt đối trong đại thần thông Lôi Đế, tru thiên phạt địa, diệt sát tất cả.

Oanh!

Cửu Kiếp Tru Ma Lôi ầm ầm giáng thẳng về hướng hư ảnh cổ chung, toàn bộ cổ chung lập tức trải rộng vết rạn, Sở Thiên Bá cũng khụ ra một búng máu.

Sở Thiên Bá mang theo khí thế điên cuồng, cũng không lui về phía sau, hắn ta lại biến hóa thân thể của bản thân, cứ như có một chân long hiện lên phía sau hắn.

Đúng là một trong những chín đại thần hình, Chân Long Pháp Thân!

Sở Thiên Bá đá ngang một chân ra, cứ như chân long vẫy đuôi, quất nứt cả hư không.

Một chân này đủ để quất nát bất cứ thiên kiêu Hư Thần Cảnh nào thành mảnh nhỏ.

Mà Chí Tôn Cốt trong ngực Quân Tiêu Dao lại nóng cháy, hội tụ quang hoa, thi triển ra Thượng Thương Chi Thủ.

Bàn tay to lạc ấn phù văn Thiên Đạo vô tận lập tức phá không mà giáng xuống, mang theo uy thế khủng bố như bóp chết tất cả sinh linh, một chưởng đánh thẳng vào Sở Thiên Bá.

Mặc dù Sở Thiên Bá hóa ra pháp thân chân long, nhưng dưới sự trấn áp của Thượng Thương Chi Thủ thì vẫn giống con giun bị bắt lấy, liên tục hộc máu giãy giụa.

Hết chương 445.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 446. Bá Thể Thần Hình đối đầu với Thánh Thể Dị Tượng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“A... Ta không tin, ta là Thương Thiên Bá Thể, xưa nay vô song, người nào có thể địch lại!” Sở Thiên Bá đánh đến điên cuồng, phát ra tiếng rống giận.

Ngay sau đó, chung quanh hắn ta trực tiếp cùng hiện ra tứ đại thần hình.

Côn Bằng thần hình, Đại Chung Đạo Thể, Chân Long Pháp Thân, tiên hoàng linh vũ.

Tứ đại thần hình cùng thúc giục, loại uy năng này có thể hủy thiên diệt địa.

Thậm chí cả Thượng Thương Chi Thủ cũng bị chấn động văng ra.

“Xem ra nhiều nhất ngươi cũng chỉ có thể thi triển ra tứ đại thần hình.” Quân Tiêu Dao thấy thế thì nói.

Chín đại thần hình của Bá thể và sáu đại dị tượng của thánh thể đều không phải bẩm sinh đã có, mà cần tự mình chậm rãi lĩnh ngộ ra.

Tuy Sở Thiên Bá chỉ lĩnh ngộ ra tứ đại thần hình, nhưng cũng xem như cực kỳ yêu nghiệt.

“Tứ đại thần hình cũng có thể diệt sát ngươi!” Sở Thiên Bá ra sức gào rống, mơ hồ mang theo sức mạnh tứ đại thần hình, đánh sâu về hướng Quân Tiêu Dao.

“Được, vậy chúng ta lấy phương thức thánh thể và bá thể tới giải quyết cuộc chiến này đi.”

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời thì lập tức thi triển ra dị tượng Vạn Thánh Triều Bái, đồng thời trên chín tầng trời phía sau hắn lại

hiện ra một bóng người tiên quang mênh mông to lớn.

Bóng người kia đứng sừng sững trong thiên địa, mang theo uy nghiêm vô thượng.

Ngân hà cứ như vờn quanh bên hông ngài, sao trời cổ xưa cũng chỉ tô điểm xung quanh ngài mà thôi.

Đó chính là Thánh Thể Dị Tượng, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!

Giờ phút này, chung quanh Quân Tiêu Dao có Vạn Thánh Triều Bái, phía sau có tiên vương hiện lên.

Loại dị tượng khủng bố này khiến Quân Tiêu Dao nổi bật lên như hậu duệ thần linh, thiên địa chi tử!

“Kết thúc.”

Quân Tiêu Dao lại thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền, thêm vào sức mạnh Tượng Thần Trấn Ngục Kính và Đại La Tiên Cốt.

Sau đó còn có sức mạnh của cả hai đại dị tượng thánh thể.

Vạn Thánh Triều Bái có được uy năng làm suy yếu chiến lực của địch quân.

Mà Tiên Vương Lâm Cửu Thiên lại là đạo pháp vô địch, có thể mang đến gia trì cực lớn cho các loại thần thông của Quân Tiêu Dao.

Tỷ như Lục Đạo Luân Hồi Quyền mà giờ phút này Quân Tiêu Dao thi triển ra, dưới sự gia trì của Tiên Vương Lâm Cửu Thiên, uy năng của nó bùng nổ thêm mấy lần.

Cứ như tiên vương phía sau Quân Tiêu Dao cùng hắn tung ra một quyền này.

Ầm ầm ầm!

Thiên địa mênh mông, pháp lực chấn động.

Hai đại dị tượng thánh thể và tứ đại thần hình bá thể hung hãn va

chạm vào nhau.

Loại dao động này khó có thể hình dung, toàn bộ mộ địa Vạn Linh đều như bị san thành thành bình địa!

Mặt đất rạn nứt, chư thiên chấn động!

Mà ở bên ngoài Táng Giới, quầng sáng trên vòm trời bị bụi mù vô tận bao phủ.

Tất cả sinh linh Táng thổ, các thế lực lớn, đều gắt gao nhìn chằm chằm vào quầng sáng.

Rốt cục cuộc tranh phong giữa Thánh thể và bá thể sẽ có kết quả ra sao?

Hoang Cổ Thánh Thể, Thương Thiên Bá Thể, hai đại thể chất từ xưa đã là túc địch của nhau. Trong lịch sử xa xưa, hai bên từng có quá nhiều lần va chạm, bên nào cũng có thắng có bại.

Mà thời đại này, Hoang Cổ Thánh Thể và Thương Thiên Bá Thể cùng một thế hệ tranh phong, lại là ai thắng ai thua?

Tất cả sinh linh Táng thổ ở ngoại giới đều đang khẩn trương quan sát.

Xét từ góc độ của Táng thổ, bọn họ hy vọng Sở Thiên Bá có thể thắng.

“Khụ khụ...”

Tiếng ho ra máu kịch liệt vang lên từ bụi mù.

Có gió thổi tới, đánh tan lớp bụi mù đi.

Bên cạnh ao Chúng Sinh Luân Hồi, Sở Thiên Bá quỳ một gối xuống đất, thân thể màu đồng cổ đều nứt nẻ, máu tươi màu tím nhạt không ngừng chảy ra từ miệng vết thương.

Giờ phút này Sở Thiên Bá giống như đồ sứ đã bị nứt, chạm vào một cái là nát.

Mà Quân Tiêu Dao bên kia vẫn đứng sừng sững trên hư không, vẻ mặt bình đạm không gợn sóng.

Rắc...

Có tiếng kim loại vỡ ra vang lên.

Đó là Thanh Thiên Tổ Long Giáp trên người Quân Tiêu Dao đang vỡ vụn.

Sau đó, Thanh Thiên Tổ Long Giáp tan vỡ thành quang điểm màu xanh lá đầy trời.

Chư Thần Phi Phong khoác phía sau hắn cũng tiêu tán đi.

Nhưng bản nhân Quân Tiêu Dao không có dấu hiệu bị thương nào, thậm chí khí tức cũng không quá mức hỗn loạn.

Ai cao ai thấp, ai thắng ai bại, liếc nhìn một cái đã rõ ràng!

Quân Tiêu Dao đã trấn áp Sở Thiên Bá!

Xôn xao!

Bên ngoài Táng Giới, tiếng ồ lên giống như thủy triều khuếch tán khắp tứ phía.

Không ai nghĩ tới, kết quả cuối cùng lại là như thế này.

Sau khi lột xác, thân thể hoàn mỹ của Sở Thiên Bá đạt tới Hư Thần Cảnh, nhưng vẫn không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao. Thậm chí thi triển ra cả chín đại thần hình của bá thể cũng không thể mang đến một chút thương tổn cho Quân Tiêu Dao.

Cái gì gọi là tuyệt vọng?

Đây mới là tuyệt vọng!

Tất cả sinh linh Táng thổ đều như cha mẹ chết, sắc mặt đen tối, bị đả kích to lớn.

Một mình Quân Tiêu Dao quét ngang Thập Tiểu Vương của Táng thổ, không ai có thể tranh phong!

Chúng cường giả Minh Vương điện đều không tin nổi, như bị sét đánh mà cứng lại tại chỗ.

Khí tức cả người Thiên Minh Táng Hoàng đều có chút không xong.

Sở Thiên Bá được ông ta ký thác kỳ vọng rất cao lại thua một cách thê thảm như thế.

“Trên đời này còn có chuyện gì mà Quân công tử làm không được không?” Tần Tiên Nhi có chút hoảng hốt, Quân Tiêu Dao lại đổi mới nhận thức của nàng lần nữa.

Thì ra trên đời này thật sự có nam nhi ưu tú như vậy!

Nữ Táng Hoàng quỷ diện lại là người bình tĩnh nhất.

Dưới lớp mặt nạ, đôi mắt nàng tỏa ra ánh sáng xa xăm.

Mà giờ phút này, bên mép ao Chúng Sinh Luân Hồi, đầu óc Sở Thiên Bá trở nên trống rỗng, hắn ta quỳ một gối xuống đất, rơi vào trạng thái hoảng hốt.

Thậm chí Sở Thiên Bá còn chưa kịp phản ứng là mình đã thua.

Quân Tiêu Dao bước từng bước một đi xuống vòm trời, sau đó đi đến bên ao Chúng Sinh Luân Hồi, nhặt gốc cây Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo kia lên.

“Mục tiêu cuối cùng đã được hoàn thành.”

Sau khi cất Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo vào pháp khí không gian, Quân Tiêu Dao mới coi như hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mục đích lần này hắn tiến đến Táng thổ cũng coi như đã xong.

Mà mãi đến lúc này, Sở Thiên Bá mới tỉnh táo lại từ trạng thái hoảng hốt, trên mặt mang theo một loại biểu cảm như điên như cuồng.

“Sao có thể... Sao lại như vậy, ta chính là bá thể, bá thể vô song vạn cổ...” Sở Thiên Bá nói mớ, giống như điên cuồng.

Hắn ta không thể chấp nhận hiện thực máu chảy đầm đìa này.

Hết chương 446.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 447. Cuộc chiến gay cấn, quyết một trận thắng bại!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt Quân Tiêu Dao cực kỳ lạnh nhạt, mang theo một tia thương hại nhàn nhạt.

“Từ đầu đến cuối, ngươi đều sai rồi, sai quá mức.”

“Ta sai rồi? Ta sai ở điểm nào?” Biểu cảm của Sở Thiên Bá đột nhiên trở nên dữ tợn.

“Trên đời này người có thể xưng là vạn cổ vô song, chỉ có một mình ta mà thôi!”

Quân Tiêu Dao phất ống tay áo một cái, đặt ở phía sau, lời nói bình đạm mà lại mang theo một khí phách duy ngã độc tôn.

Người có thể xưng là vạn cổ vô song, chỉ có một mình Quân Tiêu Dao ngươi!

“Ngươi...” Ngực Sở Thiên Bá chấn động, bỗng hộc ra một ngụm máu tươi.

Đạo tâm của hắn ta bị đả kích to lớn.

Tính cách của Quân Tiêu Dao quả thực còn khí phách hơn cả bá thể!

Vạn cổ vô song, chỉ có một mình hắn!

Một người cuồng đến mức nào, ngạo đến mức nào mới có thể nói ra những câu nói ngông nghênh như vậy?

“Kết thúc.” Quân Tiêu Dao đẩy ngang một chưởng, muốn chấm dứt tánh mạng Sở Thiên Bá.

Hai loại thể chất căn bản không có khả năng bình yên ở chung, chỉ

có một bên ngã xuống mới có thể kết thúc tranh đấu.

“Không, ta không cam lòng!” Sở Thiên Bá lắc đầu, hắn ta có thể ngã xuống như vậy sao?

Đông một tiếng vang lên.

Sở Thiên Bá lại tung ra Tang Hồn Chuông, muốn mượn nó để giữ được mạng mình.

Còn mạng thì còn cơ hội Đông Sơn tái khởi, nếu chết rồi sẽ không còn cái gì nữa.

Sở Thiên Bá không cho rằng mình còn có thể sống thêm một lần.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lắc đầu và nói: “Sớm đoán được ngươi sẽ không bỏ cuộc, nhưng kết quả sẽ không có thay đổi gì cả.”

Hắn cũng tung ra cổ giáp tàn khuyết mà Khương Đạo Hư ban cho, chống lại uy năng của Tang Hồn Chuông.

Đồng thời còn tung một chưởng vào ngực Sở Thiên Bá.

Tiếng răng rắc liên tục vang lên.

Ngũ tạng lục phủ, bao gồm cả cốt cách của Sở Thiên Bá gần như đều bị chấn nát, cho dù là nguyên thần cũng đã bị chấn động kịch liệt, như sắp tan vỡ.

Cả người Sở Thiên Bá bị hất văng vào ao Chúng Sinh Luân Hồi, trong miệng không ngừng ho ra máu tươi hòa lẫn với nội tạng.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật nhàn nhạt.

Hắn biết, Sở Thiên Bá nhất định sẽ phải ngã xuống.

“Khụ khụ... Quân Tiêu Dao, ngươi rất đắc ý sao?”

Sau khi cảm nhận được sinh mệnh của mình sắp tiêu tan, trên mặt Sở Thiên Bá hiện ra sự dữ tợn điên cuồng.

“Đắc ý? Dẫm chết một con kiến thì có gì để đắc ý?” Quân Tiêu Dao thản nhiên trả lời.

Hoàn toàn không có cảm giác thành tựu gì cả.

Phụt!

Sở Thiên Bá lại hộc máu.

Con mẹ nó!

Người cũng sắp phải chết, có thể nói hai câu dễ nghe hay không?

Sở Thiên Bá quả thực muốn nổ tung.

Nhưng hắn ta vẫn lộ ra nụ cười điên cuồng, hàm răng nhiễm máu tươi, lạnh lẽo mà nói: "Quân Tiêu Dao, Thiên Đạo có Luân Hồi, trời xanh tha cho ai, sẽ có một ngày, ngươi cũng sẽ cảm nhận được thống khổ hiện tại của ta."

"A... Trời xanh tha cho ai?"

"Ngày sau bản Thần Tử sẽ quân lâm vạn cổ, quan sát trời đất bao la, trời đã là thứ gì?" Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Cái gì mà nhân quả, cái gì mà Thiên Đạo, trước nay hắn luôn không tin!

Có đủ thực lực thì có thể làm chúa tể tất cả!

Nhìn thấy tâm thái vô địch coi thường tất cả của Quân Tiêu Dao, cả Sở Thiên Bá cũng cảm thấy chấn động.

Đạo tâm vô địch của người này gần như không thể lay động.

"Quân Tiêu Dao, lời này nói quá sớm, ta có dự cảm, trong đời này, Bá Vương nhất mạch bá thể của ta sẽ hiện thế, hắn sẽ chung kết truyền thuyết vô địch của ngươi!"

Lời này của Sở Thiên Bá cũng làm đôi mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Bá Vương?

Hắn cũng từng nghe nói đến xưng hô này, nó không phải là chỉ một người nào đó, mà là người mạnh nhất trong nhất mạch bá thể.

Trong ghi chép thời xa xưa, nhất mạch Thương Thiên Bá Thể cũng từng có Bá Vương xuất thế.

Mà mỗi một đời, chỉ cần có Bá Vương xuất thế thì phần lớn Hoang Cổ Thánh Thể sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu hoặc là hạ phong!

Mà thời đại không có Bá Vương xuất thế thì Hoang Cổ Thánh Thể có thể chiếm cứ ưu thế.

Nguyên nhân không vì điều gì khác, bởi vì Bá Vương là thăng hoa cực cảnh của nhất mạch bá thể, các phương diện năng lực càng mạnh hơn Thương Thiên Bá Thể.

Hoang Cổ Thánh Thể bình thường thật sự không có ưu thế gì khi đối đầu với Bá Vương.

“Bá Vương xuất thế thì đã sao, dù sao ngươi cũng không nhìn thấy được.” Quân Tiêu Dao không sinh ra gợn sóng gì vì tin tức này.

Chờ đến khi Bá Vương xuất thế, không biết thực lực của Quân Tiêu Dao đã mạnh đến mức nào rồi.

“A... Quân Tiêu Dao, ngươi xác định mình có thể tồn tại đi ra ngoài sao?” Sở Thiên Bá bỗng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ngay sau đó, hắn ta bỗng tung ra một đại ấn đen nhánh, đồng thời khí huyết cả người nổ tung, phóng thích ánh sáng và sức nóng cuối cùng của mình.

“Minh Vương Phá Phong Ấn, giải phong!”

Sở Thiên Bá hao hết sức mạnh cuối cùng để thúc giục Minh Vương Phá Phong Ấn này, sau đó trực tiếp ném nó vào ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Chỉ thoáng chốc, thiên địa rung chuyển, Táng Giới chấn động!

Không ai nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng sửng sốt mất một hô hấp.

Mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Sở Thiên Bá đã dùng tánh

mạng hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của mình.

Minh Vương Phá Phong Ấn này là sư tôn Thiên Minh Táng Hoàng giao cho hắn ta, bảo hãy ném vào ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Sau đó, ao Chúng Sinh Luân Hồi nổ vang rung động, giống như sôi trào, nước ao ào ạt kích động.

Sức mạnh phong ấn trong mộ địa Vạn Linh lại bắt đầu dần dần tan rã.

Đồng thời, phong ấn Táng Giới cũng đang rung động.

“Hả? Đây là...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Chẳng lẽ ao Chúng Sinh Luân Hồi này là trung tâm sức mạnh phong ấn của Táng Giới sao?

Sở Thiên Bá hành động như vậy là muốn Táng Giới phá giải được phong ấn?

Thân thể Sở Thiên Bá bắt đầu sụp đổ, khí tức cũng ngã xuống.

Hắn ta phát ra tiếng gầm rú vang dội: “Sư tôn, báo thù cho con!”

Rống xong, thân thể Sở Thiên Bá hỏng mất, cả người trực tiếp tan vỡ thành một bãi huyết nhục.

Một vị Thương Thiên Bá Thể ngã xuống!

Nhưng đồng thời, toàn bộ mộ địa Vạn Linh đều đang run rẩy.

Những văn bia phủ đầy bụi đó đều đang lập loè, trên đó hiện ra vô số phù văn phong ấn.

Mà phía dưới văn bia, từng cái khe bắt đầu lan ra, có tử khí nồng đậm quay cuồng.

Hình như bên dưới mộ địa Vạn Linh này có phong ấn một đám đại lão Táng thổ.

Hết chương 447.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 448. Đại biến thiên, Táng Giới sẽ được giải phong

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà phía dưới văn bia, từng cái khe bắt đầu lan ra, có tử khí nồng đậm quay cuồng.

Hình như bên dưới mộ địa Vạn Linh này có phong ấn một đám đại lão Táng thổ.

Nhưng càng khiến người ta chấn động lại là sâu trong Táng Giới có dị động nào đó, có khí tức truyền thừa khủng bố tràn ra.

Toàn bộ Táng Giới hoàn toàn rối loạn!

Mà cùng lúc đó, bên ngoài Táng Giới.

Nhìn thấy Sở Thiên Bá ngã xuống, hai mắt tất cả cường giả của Minh Vương điện đều đỏ rực như máu.

Thiên Minh Táng Hoàng nghe thấy câu sư tôn báo thù cho con xong thì thân thể khẽ run lên.

Thiên Minh Táng Hoàng luôn ký thác kỳ vọng cao đối với Sở Thiên Bá, thậm chí ngày sau muốn hắn ta chưởng quản Minh Vương điện.

Nhưng Sở Thiên Bá lại chết trước mắt ông ta như vậy. Trong mắt Thiên Minh Táng Hoàng có sát ý lạnh lẽo hiện lên.

Mà cũng vào lúc này, hình như phong ấn bên ngoài Táng Giới cũng trở nên không ổn định, bắt đầu rách nát.

Thấy tình cảnh này, chúng sinh linh Táng thổ mới phản ứng lại.

Thì ra Minh Vương điện sớm đã có kế hoạch, muốn phá phong ấn cho Táng Giới.

“Trời đất sắp thay đổi...” Sinh linh Táng thổ ở đây cũng run lên bần bật, đã nhận ra một loại đại khủng bố.

Sau trận đại phong ba hơn mười năm trước, chẳng lẽ Táng thổ bình tĩnh hồi lâu lại sắp nhấc lên sóng gió sao?

Khí tức cả người Thiên Minh Táng Hoàng bừng bừng tuôn trào, uy áp Chí Tôn đè ép khắp tứ phương!

Ông ta là người đầu tiên ra tay, trực tiếp bước vào Táng Giới.

Phong ấn Táng Giới cận kề rách nát, căn bản không thể ngăn cản cường giả Chí Tôn đi vào.

Nhìn Thiên Minh Táng Hoàng tiến vào trong đó, tất cả sinh linh toàn trường đều không bình tĩnh.

Thiên Minh Táng Hoàng muốn đi diệt sát Quân Tiêu Dao sao?

Nữ Táng Hoàng quỷ diện thấy thế thì đôi mắt lạnh lẽo dưới mặt nạ chợt lóe, nàng cũng lắc mình lao vào.

Ngay vào lúc mọi người ở đây giật mình, trong hư không lại có tiếng chấn động truyền ra: “Truyền nhân của Quân gia, quá đáng...”

Giọng nói hồn hậu trầm thấp này đầy cổ xưa mà tang thương.

Một con cốt long thân thể chạy dài vạn dặm, phá vỡ hư không mà đến, long trảo như có thể xé nát cả khung trời.

Cuối cùng cốt long vạn trượng biến thành một nam tử trung niên mặc cốt giáp trắng hếu, trên lưng có đôi cánh rồng màu trắng.

Một uy áp Chí Tôn cuồng mãnh cũng trút xuống.

“Là Long Hài Táng Hoàng của Thi Hài Long Tộc, ông ta cũng hiện thân!”

Long Hài Táng Hoàng hiện thân, khiến cho tứ phương ồ lên.

Nhưng điều đáng khiếp sợ vẫn chưa kết thúc.

Trong hư không, Huyết Hải lật úp, thổi quét đến ngập trời.

Một lão giả mặc trường bào huyết sắc đạp Huyết Hải đầy trời mà đến, sát khí ngập trời kia lay động đàn tinh, chấn động tâm thần!

“Là Huyết Sát lão tổ của Huyết Sát tộc!”

Trên mặt đất chấn động rạn nứt, hoàng thổ vạn dặm nứt vỡ, một ma chu khổng lồ to chừng sơn lĩnh hiện thân, cuối cùng biến thành một nam tử có tám cánh tay, khí tức mạnh mẽ tuyệt đối.

“Thiên Chu Ma Tôn của Bát Tí Chu Ma tộc!”

Một khí tức lạnh lẽo cuồn cuộn kích động, một người màu đen áo choàng vác một cái quan tài cổ xưa đi đến.

“Là tông chủ của Luyện Thi Tông, người vác quan tài trong truyền thuyết, nghe đồn trong quan tài của ngài ấy có một vị thi hoàng!”

Nhìn thấy người vác quan tài kia, rất nhiều sinh linh Táng thổ đều xù lông.

Thi hoàng trong lời đồn là tồn tại khủng bố đủ để tạo thành uy hiếp với cường giả Chí Tôn.

Ngoài ra, còn có một lão giả áo tím dáng người gầy gò khòm khòm hiện thân.

Lão giả này hiện thân càng khiến sinh linh Táng thổ tứ phương gần như muốn hít thở không thông, nói không ra lời.

“Chẳng lẽ vị kia là Cửu U lão nhân trong lời đồn, Cửu U Ngao chết trong tay Thần Tử Quân Gia chính là do lão một tay bồi dưỡng ra.”

Khi nhìn thấy Cửu U lão nhân hiện thân, toàn trường gần như sôi trào.

Đây là một cường giả tuyệt đỉnh lánh đời không xuất thế, bản thân không có bất cứ thế lực nào, chỉ bồi dưỡng ra một mình Cửu U Ngao.

Mà hiện tại, Cửu U Ngao ngã xuống trong tay Quân Tiêu Dao, hiển

nhiên Cửu U lão nhân không có khả năng dễ dàng bỏ qua.

Sau đó, trừ những cường giả đỉnh cấp ra thì còn có cường giả của Thôn Thiên Ma Mãng tộc, La Sát nhất tộc, Táng Hoàng Tử Linh tộc cũng sôi nổi hiện thân.

Trừ họ ra, quốc chủ Tu La Ma Quốc cũng hiện thân, đó là một nam tử trung niên có chòm râu, mặc chiến khải huyết sắc.

“Bọn họ... Thật sự dám động thủ sao?” Ánh mắt Tu La quốc chủ lộ ra chút đăm chiêu.

Bên kia, trong hư không, một cường giả trên lưng có đôi cánh màu xám khủng bố cũng đang quan sát tình hình.

Ông ta là Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc.

Đọa Vũ tộc cũng là thế lực chịu thua Quân Tiêu Dao đầu tiên.

“Thật không muốn sống nữa sao, hay là bọn họ đã quên mất thảm trạng hơn mười năm trước?” Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc lẩm bẩm.

Tất cả sinh linh Táng thổ toàn trường đều dại cả ra.

Không nghĩ tới các đại lão của Táng thổ thập vực đều hiện thân.

Những đại lão này ngày thường chỉ tồn tại trong lời đồn, luôn cao cao tại thượng, vô cùng thần bí, ngồi xem phong vân của Táng thổ phập phồng.

Nhưng hiện tại, tất cả bọn họ đều thật sự hiện thân, hiển nhiên là muốn có hành động lớn.

Sau khi hiện thân, các cường giả đỉnh cấp Long Hài Táng Hoàng, Huyết Sát lão tổ, Thiên Chu Ma Tôn cũng phá vỡ phong ấn mà bước vào Táng Giới.

Nhìn thấy những cường giả đó tiến vào Táng Giới, những sinh linh Táng thổ ở đây cũng không kìm nén được mà sôi nổi theo sát phía sau, muốn đi xem náo nhiệt.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao đang cau mày bên mép ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Hắn cũng không nghĩ tới tình thế sẽ phát triển đến nước này.

Theo lý thuyết, sau khi Quân Tiêu Dao có được Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo thì cũng nên rời đi.

Nhưng sau khi nhìn thấy ao Chúng Sinh Luân Hồi, Quân Tiêu Dao đã đánh mất ý niệm trực tiếp rời đi.

Đại cơ duyên như thế đặt ngay trước mắt, không lợi dụng cho tốt mới gọi là ngu xuẩn.

Nếu luyện hóa tất cả năng lượng của cái ao Chúng Sinh Luân Hồi này thì thực lực của Quân Tiêu Dao tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Có thể nói, cho dù là ở thế giới Tiên Cổ thì đại cơ duyên giống như ao Chúng Sinh Luân Hồi cũng ít càng thêm ít.

Hết chương 448.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 449. Sát ý của chúng Táng Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng bỏ lỡ.

Nhưng hiện tại, Táng Giới xuất hiện đại biến cố, hình như sức mạnh phong ấn sắp rách nát, tất nhiên Quân Tiêu Dao không có khả năng bình yên tu luyện tại đây.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao suy tư.

Từng luồng khí tức mạnh mẽ tuyệt đối lao vút tới từ nơi xa.

Một đại chưởng ấn ma khí có khí thế che trời giống như một vòm trời đen nhánh lập tức đàn áp về hướng Quân Tiêu Dao!

“Thật sự dám ra tay sao?”

Nhìn thấy ma chưởng khổng lồ đánh úp đến, trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra chút lạnh lẽo nhàn nhạt.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao muốn lấy cổ giáp chống lại, bên kia vòm trời, vô số đóa bỉ ngạn hoa nở rộ, vô cùng yêu diễm, mang theo khí tức tử vong.

Bỉ ngạn hoa và ma chưởng va chạm vào nhau, uy năng làm nát trời, cứ như có muôn vàn viên đại tinh nổ tung cùng một lúc.

Cường giả Chí Tôn giao phong, cho dù chỉ là một chiêu một thức vô cùng đơn giản thì cũng đủ để ảnh hưởng thiên địa, tạo thành phá hư thật lớn.

“Nữ Táng Hoàng quỷ diện, ngươi quá đáng!” Trong hư không truyền đến tiếng quát lạnh lẽo tức giận của Thiên Minh Táng Hoàng.

Ông ta không nghĩ tới nữ Táng Hoàng quỷ diện lại bảo vệ Quân Tiêu Dao đến mức này.

Đã tới cục diện này mà nàng còn muốn đứng trước người Quân Tiêu Dao.

“Trước khi bổn hoàng chưa biết rõ ràng nhân quả thì không kẻ nào được phép động vào hắn!” Dưới lớp mặt nạ, giọng nói thanh lãnh của nữ Táng Hoàng quỷ diện chứa đầy sát ý.

Nàng bảo vệ Quân Tiêu Dao gần như là một loại bản năng.

Hơn nữa nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng muốn biết rốt cục giữ mình và Quân Tiêu Dao có nhân quả gì.

Nếu hiện tại Quân Tiêu Dao chết thì nhân quả này sẽ vĩnh viễn không giải được, cũng không phải chuyện tốt gì đối với nữ Táng Hoàng quỷ diện.

“Quân Tiêu Dao phạm phải tội nghiệt thiên đại ở Táng thổ, hắn không có khả năng tồn tại đi ra khỏi Táng thổ!” Thiên Minh Táng Hoàng lạnh lùng nói.

Ngay khi câu nói vừa dứt, các cường giả Táng Hoàng như Long Hài Táng Hoàng, Huyết Sát lão tổ, Thiên Chu Ma Tôn, tông chủ của Luyện Thi Tông, Cửu U lão nhân cũng sôi nổi đi tới.

Mỗi một vị trong đó đều là cường giả từ Chí Tôn trở lên.

Một vị hiện thân cũng đã đủ để lay động tứ phương, càng đừng nói đồng thời xuất hiện như giờ phút này.

Hơn nữa chủ yếu là bọn họ đang cùng nhằm vào một hậu bối chỉ có tu vi Thần Hỏa Cảnh.

Một đám cường giả Chí Tôn nhằm vào một hậu bối Thần Hỏa Cảnh, truyền ra không biết sẽ làm cho bao nhiêu người trừng rớt tròng mắt.

Đổi lại là thiên kiêu khác, phỏng chừng giờ phút này chân đã mềm, sẽ ngã bệt xuống mặt đất. Nhưng Quân Tiêu Dao đối mặt với các Táng Hoàng Chí Tôn mà ánh mắt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, như hồ sâu thăm thẳm mà không thấy đáy.

Rất nhiều sinh linh Táng thổ theo tới phía sau thấy tình cảnh này

cũng cảm thấy trong lòng phức tạp.

Một mặt, bọn họ không nghĩ tới chúng Táng Hoàng Chí Tôn sẽ sa đọa đến mức nhằm vào một tiểu bối. Mặt khác, không nói đến cái khác, chỉ xét đến khí độ của Quân Tiêu Dao vào giờ phút này thì cho dù là những sinh linh Táng thổ không có chút hảo cảm nào với hắn cũng cảm thấy bội phục.

“Quân công tử!” Trong đám người, một bóng hình xinh đẹp lắc mình lao đến, đó là Lang Huyên.

Nàng ta lĩnh ngộ đại thần thông Lôi Đế không có kết quả nên khi đi ra ngoài tìm cơ duyên khác đã thấy được một đám sinh linh Táng thổ đi vào.

Nàng nhận ra chỉ sợ Táng Giới đã xảy ra biến hóa nên lập tức đi theo đến.

Không ngờ lại nhìn thấy tình cảnh như vậy.

Rất nhiều Táng Hoàng bức sát một mình Quân Tiêu Dao!

“Lang Huyên, trở về!” Phía trên vòm trời, Tu La quốc chủ tung ra một chiêu, ngăn cản Lang Huyên lại.

Hiện tại không phải là thời điểm tùy tiện phát biểu ý kiến, nhất cử nhất động đều có khả năng tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Cho dù Tu La Ma Quốc xem như thế lực không có thù hận nhất với Quân Tiêu Dao, nhưng Tu La quốc chủ vẫn không muốn tùy tiện nhúng vào vũng nước đục này.

“Đi giúp Quân công tử đi.” Ánh mắt Lang Huyên lộ ra chút vội vàng.

Nàng ta không muốn Quân Tiêu Dao chết.

“Yên tâm đi, người của Quân gia muốn chết cũng khó, không đơn giản như vậy đâu.” Ánh mắt Tu La quốc chủ thật thâm thúy, đưa mắt nhìn vào sâu trong mộ địa Vạn Linh.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao được vạn chúng chú ý lại vô cùng

bình tĩnh.

Hắn đảo mắt qua đám người Thiên Minh Táng Hoàng, tùy ý mà nói: “Đánh đám nhỏ xong tới đám già, kịch bản không thể thay đổi một chút sao?”

“Tiểu bối Quân gia, ngươi còn không biết mình phạm phải tội nghiệt ngập trời hay sao?” Thiên Minh Táng Hoàng phóng ra uy áp khủng bố.

Nhưng mà chả có tác dụng gì với Quân Tiêu Dao.

“Tội nghiệt? Giết một thì là tội, đồ vạn thì chính là hùng, bản Thần Tử còn cảm thấy giết được không đủ nhiều!” Quân Tiêu Dao nói với giọng điệu sắc bén.

Muốn hắn thoái nhượng hoặc là cúi đầu?

Không có khả năng!

Người khác chỉ kiêu ngạo nhất thời, Quân Tiêu Dao này phải kiêu ngạo một đời.

Có thiên phú này, có bối cảnh này mà còn làm rùa đen rút đầu, vậy thật quá hèn nhát.

Đừng hèn, phải cương!

Đây là nguyên tắc xử sự của Quân Tiêu Dao.

Kẻ địch càng mạnh thì Quân Tiêu Dao càng không thoái nhượng.

“Bổn hoàng biết ngươi cậy vào cái gì, nhưng cho dù Quân gia đứng sau lưng ngươi thì tính sao, hiện giờ ngươi gần như đắc tội toàn bộ Táng thổ, Quân gia cũng khó có thể giữ được ngươi!” Giọng nói của Thiên Minh Táng Hoàng hàm chứa sát ý.

“Không sai, cho dù Quân gia tham dự vào cũng mơ tưởng dễ dàng bỏ qua chuyện này!” Long Hài Táng Hoàng cũng mở miệng.

Nhìn đến đây, chúng sinh linh Táng thổ mới hồi phục tinh thần.

Quân Tiêu Dao không phải chỉ giết sinh linh của một hai thế lực, mà chín phần thế lực tại Táng thổ đều bị Quân Tiêu Dao đắc tội.

Nếu chỉ là một hai thế lực thì có lẽ họ còn kiêng kị Quân gia.

Tỷ như Đọa Vũ tộc trước đó, chỉ dựa vào nhất tộc bọn họ thì tuyệt đối không dám đối nghịch với Quân gia.

Nhưng hiện tại, quá nhiều thế lực đều mang theo sát ý với Quân Tiêu Dao.

Các thế lực Minh Vương điện, Thi Hài Long Tộc, Bát Tí Chu Ma tộc, Thôn Thiên Ma Mãng tộc, Huyết Sát tộc, Luyện Thi Tông, còn có một Cửu U lão nhân không có thế lực.

Nhiều thế lực đỉnh cấp và cường giả như vậy liên hợp với nhau, cho dù là Quân gia cũng không có khả năng tùy tâm sở dục đúng không?

Hết chương 449.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 450. Muốn Quân Tiêu Dao tự sát?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Xem ra lúc này Thần Tử Quân Gia tính sai rồi, hắn xem nhẹ trình độ nguy hiểm của những thế lực này.” Có sinh linh Táng thổ lắc đầu và nói.

Nói không chừng Quân Tiêu Dao sẽ lật xe ở Vạn Cổ Táng Thổ.

“Cho nên, các ngươi muốn mạng của Quân mỗ?” Quân Tiêu Dao không mặn không nhạt mà nói.

“Cho ngươi một cơ hội, tự sát đi.” Thiên Minh Táng Hoàng lạnh nhạt nói.

Nếu có khả năng, ông ta cũng không muốn tự mình động thủ.

Ai ra tay giết Quân Tiêu Dao thì chỉ sợ sẽ lọt vào nhằm vào mãnh liệt nhất của Quân gia.

Bởi vậy, không ai muốn tự mình giết Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao tự sát là lựa chọn tốt nhất.

“Ha hả...” Quân Tiêu Dao cười, cứ như nghe thấy một trò cười lớn nhất trên thế gian.

“Ân? Ngươi đây là ý gì?” Sắc mặt Thiên Minh Táng Hoàng âm trầm xuống.

“Là ai cho các ngươi dũng khí, cho các ngươi có gan chó này, dám nói ra những câu này với bản Thần Tử?” Quân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

Đám Táng Hoàng cao cao tại thượng này của Táng thổ bị kẹt não hay úng não rồi.

Bọn họ căn bản không biết người mình muốn uy hiếp rốt cục là ai!

Nghe thấy lời nói của Quân Tiêu Dao, cho dù là chúng Táng Hoàng cao cao tại thượng, tâm tính không gợn sóng cũng có cảm giác dâng trào lửa giận.

“Không cần nhiều lời, người này cuồng ngạo vô độ, chúng ta đồng loạt ra tay, bản tôn cũng không tin Quân gia có thể diệt sạch các thế lực Táng thổ chúng ta hay sao?” Thiên Chu Ma Tôn của Bát Tí Chu Ma tộc lạnh lùng nói.

“Không sai, tuy Quân gia mạnh, nhưng cũng không thể một tay che trời ở Tiên Vực, càng đừng nói là ở Táng thổ, còn nữa, Táng Giới sắp phá phong ấn, chỉ sợ bản thân Quân gia cũng dính vào phiền phức lớn.” Huyết Sát lão tổ cũng lạnh lùng nói.

Không bao lâu nữa mộ địa Vạn Linh sẽ phá phong ấn, những đại lão Táng thổ bị phong ấn trong đó có hận ý ngập trời với Quân gia.

Càng đừng nói ở sâu trong Táng Giới còn có đại khủng bố tồn tại từ xưa đến nay.

Quân gia muốn thâm nhập vào Táng thổ để quét ngang các thế lực cũng không phải chuyện đơn giản gì.

Sau khi suy nghĩ kỹ điểm này, đám người Thiên Minh Táng Hoàng cũng không hề chần chờ và kiêng kị.

Hôm nay bọn họ nhất định phải diệt sát Quân Tiêu Dao!

“Các ngươi làm càn!” Nhìn thấy đám người Thiên Minh Táng Hoàng vẫn quyết ý ra tay, nữ Táng Hoàng quỷ diện phát ra tiếng quát thanh lãnh chứa đầy sát ý.

“Nữ Táng Hoàng quỷ diện, tuy thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng cũng không có khả năng ngăn cản tất cả chúng ta, hôm nay người này chắc chắn phải chết!” Thiên Minh Táng Hoàng lạnh nhạt nói.

“Để hai chúng ta tới ngăn nàng lại!”

La Sát Táng Hoàng của La Sát nhất tộc và Tử Linh Táng Hoàng của Tử Linh tộc cùng đứng ra.

Nếu chỉ một Táng Hoàng đơn độc đối đầu với nữ Táng Hoàng quỷ diện thì thật sự có vài phần nguy hiểm.

Cho nên hai Táng Hoàng cùng ra tay, muốn ngăn cản nữ Táng Hoàng quỷ diện lại.

Ba cường giả cấp bậc Táng Hoàng lập tức đại chiến với nhau.

Không thể không nói, nữ Táng Hoàng quỷ diện rất mạnh, thực lực ngập trời, tay ngọc phất ra thì vô số những đóa bỉ ngạn hoa nở rộ, pháp tắc tử vong mãnh liệt tuôn ra, đan chéo trong hư không.

Sắc mặt hai người La Sát Táng Hoàng và Tử Linh Táng Hoàng đều biến đổi.

Tuy đều là Táng Hoàng, nhưng thực lực cũng có cao có thấp.

Rốt cuộc Chí Tôn chi Cảnh có tất cả bảy đại cảnh giới.

La Sát Táng Hoàng và Tử Linh Táng Hoàng đều kém hơn nữ Táng Hoàng quỷ diện một bậc.

Bọn họ có thể bám chân nàng đã xem như cực kỳ miễn cưỡng.

Mà bên này, tất nhiên đám người Thiên Minh Táng Hoàng cũng không kéo dài, trực tiếp trấn sát về hướng Quân Tiêu Dao.

Tất nhiên Thiên Minh Táng Hoàng sẽ không hành động một mình.

Nếu chỉ một mình ông ta đơn độc giết Quân Tiêu Dao thì Quân gia tuyệt đối sẽ chỉ thẳng đầu mâu vào ông ta trước.

Cho nên Thiên Minh Táng Hoàng thật khôn khéo, cũng không đơn độc ra tay, mà cùng tấn công với những Táng Hoàng còn lại.

Bọn họ ra chiêu thật tùy ý, chỉ là điểm ra một ngón tay.

Nhưng nhiều Táng Hoàng như vậy cùng ra tay, cũng đủ để diệt sát Quân Tiêu Dao ngàn vạn lần.

“Thần Tử Quân Gia sẽ ngã xuống sao?”

“Tuy rằng ta chán ghét hắn, nhưng cũng không thể không thừa

nhận, Thần Tử Quân Gia thật sự là yêu nghiệt tuyệt thế ngàn vạn năm khó xuất hiện, không ngờ sẽ hạ màn dưới tình huống như vậy."

"Đã đủ phô trương, một chúng Táng Hoàng đưa hắn lên đường, có thiên kiêu tuổi trẻ nào có đãi ngộ như vậy?"

Sinh linh Táng thổ vây xem chung quanh đều tấm tắc cảm thán.

Cho dù Quân Tiêu Dao có chết, phỏng chừng sự tích của hắn cũng sẽ được tán dương rất nhiều năm.

"Quân công tử..." Ánh mắt Lang Huyên và Tần Tiên Nhi đều run rẩy.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao thật sự sẽ ngã xuống tại đây?

"Ai có thể đoạt mạng Quân Tiêu Dao ta chứ, trời cũng không thể, huống chi là các ngươi!" Trong mắt Quân Tiêu Dao phụt ra ba thước thần quang.

Hắn lại tung ra cổ giáp, khí tức cổ xưa mà tang thương đang lưu động, cứ như vách tường kiên cố nhất.

Ầm ầm ầm!

Thế công tùy tiện của chúng Táng Hoàng lại bị cổ giáp này ngăn cản.

"Hả? Có chút bản lĩnh đấy." Thiên Chu Ma Tôn hơi nheo mắt lại.

Thân là Thần Tử Quân Gia, tất nhiên cũng có một ít bảo bối hộ thân, cũng không làm bọn họ bất ngờ.

"Chư vị tiếp tục ra tay, cổ giáp này không chắn được bao lâu." tông chủ của Luyện Thi Tông lạnh lùng nói.

Quan tài phía sau ông ta mở ra, thi khí và sát khí ngập trời đang kích động.

Sau đó, một khối thi hoàng lao ra ngang trời, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối, khiến Chí Tôn cũng phải biến sắc.

Thi hoàng tung ra một chưởng, móng tay sắc bén như đao, trực tiếp xé rách hư không, vẽ ra cái khe không gian đen nhánh.

Thi hoàng đấm một tay lên cổ giáp, phát ra chấn động khủng bố.

Vết rạn trên cổ giáp càng tăng nhiều.

Đây tuy rằng là vật hộ thân được Khương Đạo Hư ban cho, nhưng dù sao người ra tay cũng là cường giả cấp bậc Chí Tôn.

Một cổ giáp cũng không chịu được thời gian dài.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên, ánh mắt sâu thẳm, tỏa ra hàn ý nhè nhẹ.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao còn trấn định như thế, trong lòng đám người Thiên Minh Táng Hoàng càng nổi lên sát tâm.

Quân Tiêu Dao này quả thực không để chúng Táng Hoàng bọn họ vào mắt.

Hết chương 450.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 451. Đại chiến Táng Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Một bộ cổ giáp đã cho ngươi tự tin như vậy sao, xem bổn hoàng phá vỡ nó như thế nào!” Long Hài Táng Hoàng thấy thế thì quát lạnh một tiếng.

Ông ta giơ tay lên, một cốt nhận màu trắng hếu chế tạo ra từ long giác đã rơi xuống tay.

Đây là một chuẩn đế binh, Long Cốt Thánh Đao.

Long Hài Táng Hoàng thúc giục Long Cốt Thánh Đao, một đao chém xuống, cứ như phân chia trời đất, thiên địa như bị chém thành hai mảnh.

Tu vi Chí Tôn đã đủ để phát huy ra uy lực của chuẩn đế binh.

Một đao này chém xuống, quả thực có thể tách ra vạn trượng mặt đất!

Rắc!

Cổ giáp chịu đựng một đao này, rốt cuộc cũng hỏng mất vỡ vụn dưới ánh nhìn của vạn chúng!

“Chết!”

Đao thế của Long Hài Táng Hoàng không giảm, chém thẳng xuống đầu Quân Tiêu Dao.

Ông ta cũng không để bụng có phải mình tự tay đánh chết Quân Tiêu Dao hay không.

Bởi vì chỉ cần Quân Tiêu Dao chết, những Táng Hoàng ở đây cũng không thoát được can hệ.

Có lẽ Quân gia sẽ nhằm vào ông ta đầu tiên, nhưng nhằm vào ông ta xong thì cũng sẽ truy cứu trách nhiệm của đám người Thiên

Minh Táng Hoàng.

So với cứ dong dong dài dài, không bằng trực tiếp một đao kết thúc.

“Ngươi đang tìm đường chết!” Nhìn thấy Long Hài Táng Hoàng muốn diệt sát Quân Tiêu Dao, nữ Táng Hoàng quỷ diện phát ra tiếng quát thanh lãnh chứa đầy sát ý.

Ba ngàn sợi tóc đen tung bay, luồng sát ý kia khiến trời cao cũng phải biến sắc, càn khôn đảo ngược!

Phanh!

Nữ Táng Hoàng quỷ diện tung ra pháp ấn phức tạp, tung một chưởng đánh cho La Sát Táng Hoàng hộc máu, lập tức khiến ông ta bị thương nặng.

Sau đó, một mảnh bỉ ngạn hoa đan xen pháp tắc tử vong vây quanh Tử Linh Táng Hoàng, ông ta cũng bị thương nặng.

Ngay vào lúc nữ Táng Hoàng quỷ diện muốn ra tay giải cứu, một lão giả áo tím lưng khòm chắn trước người nàng.

“Nữ Táng Hoàng quỷ diện, lão phu thấy ngươi đã hóa điên dại rồi, vì một con kiến ngoại giới mà dám đối địch với chúng ta.”

Ngăn cản nữ Táng Hoàng quỷ diện chính là Cửu U lão nhân!

“Cửu U lão nhân ra tay!” Nhìn thấy Cửu U lão nhân chắn trước người nữ Táng Hoàng quỷ diện, tất cả sinh linh Táng thổ đều nhịn không được phát ra tiếng kinh hô.

Bản thể của Cửu U lão nhân cũng là một con Cửu U Ngao.

Tuy rằng huyết mạch không thuần, nhưng Cửu U Ngao tạp huyết Chí Tôn cảnh cũng thuộc dạng đứng đầu.

Cửu U lão nhân vốn rất thầm lặng, sau lưng cũng không có thế lực gì.

Nhưng thực lực của lão ta cũng đủ để xếp thứ ba trong chúng

Táng Hoàng của Táng thổ thập vực, có thể tranh phong với Thiên Minh Táng Hoàng và nữ Táng Hoàng quỷ diện.

“Ngươi muốn cản ta?” Đôi mắt xinh đẹp dưới mặt nạ quỷ diện của Nữ Táng Hoàng bắn ra tia sáng vô cùng rét lạnh.

Nếu Cửu U lão nhân ra tay, nhất thời nàng cũng không thể thoát khỏi.

“Không nói vô nghĩa nữa, hôm nay người này nhất định phải chết!”

Truyền nhân y bát đắc ý nhất của Cửu U lão nhân - Cửu U Ngao đã bị Quân Tiêu Dao diệt sát, tất nhiên lão ta cũng ôm sát tâm với Quân Tiêu Dao.

Cửu U lão nhân ra tay, ánh sáng tím thổi quét ra, đánh rách cả vạn dặm hư không, Cửu U thần thông được thi triển ra, đánh diệt trời cao hoàn vũ.

Nhìn thấy nữ Táng Hoàng quỷ diện bị cản trở, sinh linh Táng thổ toàn trường đều lắc đầu.

Xem ra mọi chuyện đã kết thúc.

Lưỡi đao của Long Hài Táng Hoàng đã sắp dừng lên trên đầu Quân Tiêu Dao.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên.

Dường như không để ý đến sinh tử.

Mà đúng lúc này, một tiếng đàn sát nhận bỗng đánh ngang đến, leng keng một tiếng, đánh nghiêng Long Cốt Thánh Đao đi.

“Ai!” Long Hài Táng Hoàng phát ra tiếng quát chói tai.

Hư không phía trước Quân Tiêu Dao rách nát, một nữ tử áo xám tuyệt thế, tay áo phiêu phiêu hiện thân.

Tóc đen bay lên theo gió, che lấp hơn phân nửa tiên nhan.

Mặc dù chỉ lộ ra non nửa dung nhan, nhưng cũng trong trẻo như tuyết, kinh diễm tuyệt mỹ tựa như ảo mộng mỹ lệ.

Tuy rằng dung nhan của nữ tử tuyệt đẹp, nhưng lời nói vang lên từ đôi môi anh đào lại là hàm chứa một sát ý kinh thiên động địa!

“Dám gây bất lợi với thiếu chủ, giết không tha!”

Tất nhiên nữ tử hiện thân là hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao, A Cửu.

Nàng vẫn luôn canh giữ bên ngoài Vạn Cổ Táng Thổ, khi cảm nhận được Quân Tiêu Dao gặp nguy hiểm thì trực tiếp phá vỡ hư không mà đến.

Tuy rằng nàng biết, Quân Tiêu Dao là bảo bối cục cưng của hai đại Hoang Cổ thế gia là Quân gia và Khương gia, tất nhiên trên người có không ít vật hộ thân.

Nhưng A Cửu vẫn không yên lòng nên tự mình tiến đến.

Đối với nàng mà nói, Quân Tiêu Dao không thể xuất hiện một chút sai lầm nào cả.

Cho dù Quân Tiêu Dao chỉ bị trầy một chút thì A Cửu cũng sẽ tự trách.

“A Cửu, ngươi đã đến rồi.” Nhìn này bóng hình xinh đẹp che trước người mình, Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Thật ra nàng không cần đến.

Quân Tiêu Dao dám đến Táng thổ thì tất nhiên có đầy đủ tự tin.

“Thiếu chủ, để A Cửu bảo hộ cho ngài.” Mái tóc đen của A Cửu bay lên, dung nhan mang theo ý kiên định.

Quân Tiêu Dao sửng sốt, sau đó lắc đầu mỉm cười.

Tuy một nam nhân lại để nữ nhân bảo hộ, nghe vào có vẻ mang hiềm nghi đang ăn cơm mềm.

Nhưng không thể không nói, cảm giác được mỹ nhân bảo hộ này đúng là rất không tồi.

Còn các sinh linh Táng thổ ở đây đều đang dại ra, cằm sắp rớt xuống mặt đất.

Vị mỹ nữ đột nhiên xuất hiện này lại là ai?

Sao cảm thấy lại là một nữ Táng Hoàng quỷ diện?

Hơn nữa nàng cũng tới bảo hộ Quân Tiêu Dao.

Rốt cục nhân duyên nữ nhân của Quân Tiêu Dao tốt đến mức nào?

Vẻ ngoài soái là có thể được mỹ nữ ngự tỷ bảo hộ như vậy sao?

Các sinh linh Táng thổ ở đây như đều biến thành trái chanh thành tinh, chua muốn chết.

Con mẹ nó, quả thực là nhân sinh đỉnh cao.

Căn bản không thể so!

“Dưới tình huống như vậy mà ngươi còn dám hiện thân bảo hộ người này?” Long Hài Táng Hoàng cầm Long Cốt Thánh Đao trong tay, giọng nói mang đầy âm hàn.

Các Táng Hoàng bọn họ ở đây, trừ phi Quân gia tìm đến chư vị lão tổ, nếu không thì ai dám chắn trước mặt bọn họ?

“A, chỉ là một Chuẩn Chí Tôn mà cũng dám hiện thân, nên nói ngươi trung thành hay là ngu xuẩn đây?” Sắc mặt Thiên Minh Táng Hoàng cũng hết sức bình đạm.

Dưới tình huống như vậy, một Chí Tôn hiện thân cũng không đủ để bảo hộ Quân Tiêu Dao, Càng đừng nói chỉ là một Chuẩn Chí Tôn.

Hết chương 451.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 452. Huyết Sát lão tổ ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

A Cửu không nói một lời, một cây đàn cổ được đặt trước người, đồng thời khí tức cả người bùng lên, ba ngàn sợi tóc đen tung bay.

Trong hai mắt nàng như có cảnh tượng khủng bố thiên hủy tinh trầm hiện hóa ra, có ánh hào quang hỗn độn phụt ra!

“Đó là... Trọng Đồng!” Trong mắt Thiên Chu Ma Tôn lộ ra chút kinh dị.

Những Táng Hoàng cũng đã rõ vì sao A Cửu có can đảm hiện thân. Tuy tu vi của nàng ta chỉ là Chuẩn Chí Tôn, nhưng có thêm một đôi Trọng Đồng thì chiến lực cũng không kém Chí Tôn bao nhiêu.

Diễn biến thần thông Trọng Đồng của A Cửu hơn xa Quân Lăng Thương.

Nếu tu luyện Trọng Đồng tới cảnh giới tối cao thì khiêu chiến vượt cấp là chuyện hết sức bình thường.

“Độ Kiếp Tiên Khúc!”

Ngón tay ngọc thon dài của A Cửu vỗ lên dây đàn, tiếng đàn khuếch tán ra.

Thoáng nghe qua cứ như tiên âm trên bầu trời, nhưng cẩn thận lắng nghe lại hàm chứa cảm giác thiên kiếp.

Tiếng đàn hủy diệt khủng bố thổi quét về hướng Long Hài Táng Hoàng.

Cho dù là Long Hài Táng Hoàng cũng bắt đầu thận trọng lên rất nhiều, cầm Long Cốt Thánh Đao trong tay mà tác chiến với A Cửu.

Mà lúc này, trong mắt Huyết Sát tộc Huyết Sát lão tổ chợt lóe hung quang, lập tức ra tay với Quân Tiêu Dao.

Thiên kiêu trong tộc bọn họ bị Quân Tiêu Dao lấy Đà Xá Cổ Đế Viêm trực tiếp đốt thành tro tàn, tất nhiên Huyết Sát lão tổ cũng muốn báo huyết cừu này. Vì thế Huyết Sát lão tổ ra tay, trong mắt lão mang theo một chút miệt thị lạnh nhạt.

Lão ta điểm ra một ngón tay, muốn lấy một đầu ngón tay nghiền sát Quân Tiêu Dao. Đây cũng là một dạng biến tướng làm nhục.

Nhìn Huyết Sát lão tổ điểm tới một ngón tay, trong mắt Quân Tiêu Dao cũng có ám mang hiện lên.

Vẻ mặt A Cửu biến đổi, nàng muốn ngăn cản, nhưng lại bị Long Hài Táng Hoàng níu lại.

“Tìm đường chết!”

Giờ phút này A Cửu không còn là dáng vẻ giếng cổ không gợn sóng, tĩnh lặng như xử nữ nữa.

Vì bảo hộ Quân Tiêu Dao, nàng như biến thành nữ chiến thần, trong mắt có ô quang khủng bố bay ra, đánh sụp một mảnh hư không, lao về hướng Long Hài Táng Hoàng.

Long Hài Táng Hoàng đột nhiên không kịp phòng ngừa, cũng đã bị thương.

Mà đối mặt với một kích miệt thị này của Huyết Sát lão tổ, khóe miệng Quân Tiêu Dao bỗng nhếch lên một cười.

Một nụ cười càng thêm khinh miệt.

“Hả?”

Huyết Sát lão tổ nhìn thấy nụ cười này thì đáy lòng lộp bộp một cái, có chút nghi hoặc.

Người sắp chết còn có thể lộ ra biểu cảm như vậy sao?

Nhưng ngay vào thời khắc sau đó, Huyết Sát lão tổ đã hiểu vì sao Quân Tiêu Dao lại lộ ra nụ cười như vậy.

Quân Tiêu Dao tung ra một thanh cổ kiếm loang lổ tàn khuyết, cả

chuôi kiếm cổ xưa tự nhiên, không có chút khí tức sắc nhọn nào.

Nhưng chính một thanh cổ kiếm bình thường không có gì nổi bật như vậy đã trực tiếp lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà quét về phía Huyết Sát lão tổ.

Sau đó, thân thể Huyết Sát lão tổ trực tiếp bị cắt thành hai mảnh.

Thậm chí cả Huyết Sát lão tổ cũng chưa kịp phản ứng, vẫn đang giữ động tác điểm một ngón tay về hướng Quân Tiêu Dao.

Chỉ là khi ngón tay của lão tới gần phạm vi mười trượng quanh Quân Tiêu Dao thì rốt cuộc cũng không thi triển ra được bất cứ pháp lực nào.

“Cái này... Sao có thể...” Huyết Sát lão tổ hơi cúi đầu, phát hiện nửa người dưới của mình đã không thấy đâu nữa.

Lão bỗng trừng lớn đôi mắt, trong mắt mang đầy kinh hãi.

Chuôi cổ kiếm tàn khuyết này bỗng bùng lên một khí tức khiến chư thiên chấn động.

Một bóng người mơ hồ mơ hồ hiện lên, nắm lấy cổ kiếm tàn khuyết kia.

“Dám ra tay với hậu nhân của Khương gia chúng ta, giết không tha!”

Bóng người mơ hồ kia cũng không phải tàn hồn gì, chỉ là một tia khí cơ bám lên cổ kiếm tàn khuyết mà thôi.

Nhưng chỉ một tia khí cơ cũng thúc giục được cổ kiếm tàn khuyết, trực tiếp chém một cường giả Chí Tôn thành hai mảnh.

Nói ra thì ai dám tin!?

Đám người Thiên Minh Táng Hoàng cũng tâm thần chấn động, hoàn toàn không dự đoán được sẽ có tình huống này xuất hiện.

“Không... Sao có thể, ta là Chí Tôn, Chí Tôn kia mà!” Khí tức cả người Huyết Sát lão tổ mênh mông.

Trong thân thể lão ta có ma huyết lan tràn ra, muốn khép hai mảnh thân thể đã tách rời lại với nhau.

Dù sao cũng là cường giả Chí Tôn, cho dù thân thể bị băm thành từng khối cũng không sao, vẫn có thể khôi phục.

Nhưng mà, khí cơ kia căn bản không cho Huyết Sát lão tổ cơ hội khôi phục.

Nó cầm cổ kiếm tàn khuyết trong tay, lấy thế sét đánh mà chém ngang qua một kiếm, tốc độ nhanh tới cực hạn.

Đám người Thiên Minh Táng Hoàng muốn ra tay cứu viện cũng không kịp.

Ngay sau đó!

Phụt một tiếng!

Cổ kiếm tàn khuyết đâm vào đầu Huyết Sát lão tổ, sau đó một sát khí khủng bố bùng nổ!

Nó trực tiếp chấn nát cả nguyên thần và thân thể của Huyết Sát lão tổ.

Thậm chí Huyết Sát lão tổ còn không kịp phát ra cả tiếng kêu thảm thiết thì đã trực tiếp ngã xuống!

Một thanh cổ kiếm trảm Chí Tôn!

Xôn xao!

Bốn phương tám hướng, vô tận tiếng xôn xao kinh sợ vang lên.

Cái gì kêu là chấn động?

Đây mới là chấn động!

Một Chí Tôn ngã xuống trước mắt mình.

Lại còn bị hạ gục chỉ trong nháy mắt.

Điều này khiến người ta vô cùng sợ hãi, lạnh từ đầu đến chân.

Bọn họ không khỏi lại nhìn về phía Quân Tiêu Dao, phát hiện vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn bình tĩnh như trước.

Hiển nhiên, tình cảnh này cũng nằm trong dự kiến của hắn.

Tê tê...

Vô số tiếng hút khí vang lên.

Thì ra Quân Tiêu Dao im hơi lặng tiếng mà tính kế một Chí Tôn!

Nếu không phải Huyết Sát lão tổ không có phòng bị, quá coi khinh thì lão ta cũng không có khả năng trực tiếp bị cổ kiếm tàn khuyết này diệt sát.

Chiêu thức này của Quân Tiêu Dao hoàn toàn làm chấn động tất cả sinh linh!

Trời cao phiêu huyết, thiên địa chấn động!

Khi Chí Tôn ngã xuống sẽ có đủ loại dị tượng sinh ra.

Quân Tiêu Dao nhìn tình cảnh Chí Tôn này ngã xuống, biểu cảm lại rất thản nhiên.

“Không hổ là đại sát khí mà ông ngoại ban cho.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Khương Đạo Hư không chỉ cho hắn một cổ giáp phòng ngự, mà còn giao cho hắn đại sát khí này.

Cổ kiếm tàn khuyết này là kiếm của một vị cổ tổ của Khương gia, vẫn luôn được cung phụng ở tổ đường Khương gia.

Lần này Quân Tiêu Dao vào Táng thổ, chỉ sợ sẽ gặp rất nhiều nguy cơ hung hiểm, còn có các loại đại khủng bố không thể miêu tả.

Hết chương 452.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 453. Quân Tiêu Dao đối kháng Táng Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bởi vậy, Khương Đạo Hư ban chuôi cổ kiếm tàn khuyết có chứa khí tức của Khương gia lão tổ cho Quân Tiêu Dao, bảo hắn mang theo bên người.

Loại pháp bảo hộ thân này không giống đế binh.

Đế binh cần người ta thúc giục mới có thể phát huy uy năng tương ứng.

Giống như mặc dù Quân Tiêu Dao mang theo Bàn Hoàng Kiếm, cũng không thể phát huy một phần vạn năng lực của nó vậy.

Nhưng loại pháp bảo cổ khí này thì khác, có thể tự động vận chuyển, không cần Quân Tiêu Dao thao túng thúc giục, cũng là át chủ bài bảo mệnh.

Hiện tại, quả nhiên chuôi cổ kiếm tàn khuyết này cũng phát huy tác dụng.

Vừa mới tung ra thì đã diệt sát một Chí Tôn.

Khắp nơi chấn động, quần hùng kinh sợ!

Quả thực Quân Tiêu Dao là một tên âm hiểm!

Cả Chí Tôn cũng thua trong tay hắn, nói ra ai dám tin?

“Quá khủng bố, cả Chí Tôn mà cũng dám tính kế, Thần Tử Quân Gia này quá ghê gớm!”

“Khó trách Thần Tử Quân Gia không sợ hãi như thế, Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc, thì ra là có cậy vào này.”

“Nhưng hiện tại hắn đã tung ra đại sát khí đó, các Táng Hoàng

khác đã có phòng bị, muốn giết thêm một vị Táng Hoàng gần như là không có khả năng."

Cũng có sinh linh Táng thổ đã nhìn ra, Huyết Sát lão tổ chết chủ yếu là vì quá khinh địch, hoàn toàn không có phòng bị, cho nên mới bị Quân Tiêu Dao tính kế.

Các Táng Hoàng khác lại không phải ngốc, hiển nhiên sẽ không thiếu cảnh giác với Quân Tiêu Dao.

"Đừng kéo dài nữa, đồng loạt ra tay đi, bổn hoàng cũng không tin người này còn có thể lấy ra bao nhiêu sát khí như vậy." Táng Hoàng của Thôn Thiên Ma Mãng tộclạnh lùng nói.

Nghe thấy Táng Hoàng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc nói vậy, Quân Tiêu Dao lại cười.

Bên người hắn lại hiện ra một tòa cự tháp đồng thau loang lổ và một thần phù bảo hộ, đều tản mát ra dao động bất phàm.

Hai cổ khí này không thua kém cổ kiếm tàn khuyết và cổ giáp chút nào.

"Cái này..." Táng Hoàng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc lập tức nghẹn họng, cả người đều khó chịu.

Trong mắt ông ta, Quân Tiêu Dao mới đạt tới tu vi Thần Hỏa Cảnh rõ ràng chỉ là con kiến mà thôi, nhưng ngặt nỗi ông ta lại không thể dễ dàng làm gì được con kiến này.

Cảm giác này không biết nghẹn khuất đến mức nào.

"Các ngươi muốn giết bản Thần Tử, cứ việc tới, lui một bước coi như ta thua!" Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, khí độ thản nhiên.

Tư thái này quả thực còn siêu nhiên và cao cao tại thượng hơn cả chúng Táng Hoàng Chí Tôn.

Nếu không phải tu vi chênh lệch quá lớn, thậm chí mọi người sẽ cho rằng, Quân Tiêu Dao mới là bên cường thế kia.

“Trâu bò, trừ trâu bò ra thì ta không tìm thấy từ nào khác để hình dung.” Một sinh linh Táng thổ ngơ ngác nói.

“Nếu đời này ta có thể kiêu ngạo một lần giống như Thần Tử Quân Gia, vậy cũng coi như không uổng kiếp này.” Rất nhiều sinh linh đều đang cảm thán.

Nói thật, tuy Quân Tiêu Dao đứng ở mặt đối lập của Táng thổ.

Nhưng đôi khi họ không thể không phục.

Khí độ của Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên.

“Làm càn!”

Đám người Thiên Minh Táng Hoàng không làm ra vẻ nữa mà bắt đầu đánh thật.

Thiên Minh Táng Hoàng thò ra một tay, ma chưởng khủng bố hiện lên trong hư không, tựa như một màn trời đen nhánh đàn áp tới.

Táng Hoàng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc cũng ra tay, một hư ảnh ma mãng vạn trượng hiện lên, muốn cắn nuốt Quân Tiêu Dao.

Còn có Thiên Chu Ma Tôn cũng thi triển ra đại thần thông, tám cánh tay vung ra, hư không bị đánh rách nát, hiện lên vô số cái khe khủng bố.

Tông chủ của Luyện Thi Tông thì thao túng thi hoàng, lập tức lao vút đến.

Còn về Long Hài Táng Hoàng thì bị A Cửu cuốn lấy.

Cửu U lão nhân đang chiến đấu với nữ Táng Hoàng quỷ diện.

La Sát Táng Hoàng và Tử Linh Táng Hoàng cũng bị nữ Táng Hoàng quỷ diện làm bị thương nặng, tạm thời không ra tay.

Từ đầu đến cuối, Tu La quốc chủ đều đang trong trạng thái đứng ngoài cuộc.

Ánh mắt Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc biến ảo hồi lâu, cuối cùng

vẫn không ra tay, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Giờ phút này, tứ đại Táng Hoàng cùng ra tay, uy năng này quả thực không thể miêu tả.

Toàn bộ Táng Giới giống như sôi trào.

Nếu không phải hoàn cảnh của Táng Giới đặc thù, quy tắc thiên địa kiên cố thì có lẽ tứ đại Táng Hoàng đã đủ để xé rách thế giới này.

Đối mặt với thế công nghiền áp sôi trào giống như đại dương mênh mông này, Quân Tiêu Dao vẫn mặt không đổi sắc.

Các cổ khí như cổ kiếm tàn khuyết, đồng thau cự tháp, bảo hộ thần phù trước người hắn đều tự chủ phóng ra quang hoa, đồng dạng có khí tức ngập trời.

Cổ kiếm tàn khuyết kia là Khương Đạo Hư ban cho, mà đồng thau cự tháp và bảo hộ thần phù lại là vật hộ thân mà Thập Bát Tổ đã sớm cho hắn.

Tiếng vang đinh tai nhức óc trút xuống tứ phương, dao động pháp lực sinh mãnh gột rửa tứ phương.

Một vài sinh linh Táng thổ tu vi hơi yếu trực tiếp bị dư âm chấn động đến miệng phun máu tươi.

Mà Quân Tiêu Dao lại giống như đá ngầm trong sóng biển, bất động không suy suyển.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát thì cũng có thể nhìn ra, thân thể Quân Tiêu Dao đang hơi rung động.

Hiển nhiên, muốn chống đỡ sức mạnh này cũng không phải đơn giản như vậy.

Nếu không phải nhục thân của Quân Tiêu Dao mạnh đến biến thái, đổi lại là thiên kiêu khác thì chỉ sợ chỉ là dư sóng cũng có thể xé rách thân thể này.

“Ngươi còn có thể ngăn cản mấy chiêu chứ?” Ánh mắt Thiên Minh

Táng Hoàng thật lạnh nhạt.

Hiển nhiên Quân Tiêu Dao muốn dựa vào vài món cổ khí này để tránh thoát kiếp nạn này là không hiện thực, bản thân Quân Tiêu Dao cũng hiểu rõ đạo lý này.

“Ai, chẳng lẽ thật sự phải kinh động đến lão tổ bọn họ?” Quân Tiêu Dao âm thầm thở dài.

Nếu không bị bất đắc dĩ thì thật ra Quân Tiêu Dao cũng không muốn vận dụng sức mạnh gia tộc, dù sao Quân gia động thủ ở Táng thổ này cũng có chút phiền phức.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao suy tư, sâu trong mộ địa Vạn Linh bỗng có một khí tức vô cùng khủng bố bốc lên cao.

Khí tức kia không phải là tử minh chi khí, hiển nhiên không phải cường giả của Táng thổ phát ra.

“Hả? Đó là...”

Đồng tử của đám người Thiên Minh Táng Hoàng chợt co rụt lại!

Hết chương 453.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 454. Khí tức Thiên Tôn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thậm chí khí tức kia còn làm bọn họ cảm nhận được một sự kinh ngạc và chấn động cực độ!

Mà A Cửu đang chiến đấu với Long Hài Táng Hoàng, sau khi cảm nhận được khí tức kia thì trong Trọng Đồng cũng có ánh hào quang lập loè.

“Là hắn sao?”

Sâu trong mộ địa Vạn Linh, khí tức đột nhiên kích động làm cả chiến cuộc đều là đã xảy ra biến hóa.

Sau đó.

Một đao quang khủng bố vô biên, bỗng ngang trời chém đến.

Một đao chém ngang trời cao, cứ như xé rách cả vòm trời thành hai mảnh, cái khe không gian thật lớn giống như vết thương trên trời xanh nằm ngang qua khung trời vạn dặm!

Một đao này quét thẳng về hướng đám người Thiên Minh Táng Hoàng!

“Thiên... Thiên Tôn!”

Cảm nhận được một đao mang khí tức khủng bố này, sắc mặt đám người Thiên Minh Táng Hoàng lập tức thay đổi.

Các Táng Hoàng luôn luôn cao cao tại thượng, quan sát hàng tỉ sinh linh Táng thổ, giờ phút này trong mắt lần đầu tiên toát ra chấn động.

Trong loáng thoáng còn có một loại sợ hãi!

Một đao này là uy thế của Thiên Tôn!

Sau Thông Thánh Cửu Giai chính là Chí Tôn thất cảnh.

Bởi vì cường giả Chí Tôn cao cao tại thượng, cho nên thế nhân gọi chung là Chí Tôn vô thượng.

Nhưng Chí Tôn cảnh cũng có phân chia ra bảy cấp bao gồm Chuẩn Chí Tôn, Chí Tôn, Tiểu Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn, Vô Thượng Huyền Tôn, Tạo Hóa Thần Tôn, Hỗn Độn Đạo Tôn.

Trừ Chuẩn Chí Tôn ra thì phần lớn Chí Tôn vô thượng đều là Chí Tôn cảnh phổ thông mà thôi.

Mà cường giả Tiểu Thiên Tôn trên một bậc cũng càng thêm thưa thớt.

Chí Tôn thất cảnh, mỗi khi thăng cấp lên một cảnh cũng rất khó khăn, còn khó hơn Thông Thánh Cửu Giai trước đó rất nhiều.

Có thể suy ra chênh lệch này lớn đến mức nào.

Mà giờ phút này, đao quang quét ngang vạn dặm trời xanh này mơ hồ mang theo một luồng uy thế của Thiên Tôn.

Cho dù chỉ là Tiểu Thiên Tôn, cũng không phải những Chí Tôn bọn họ có thể chống cự.

“Tang Hồn Chuông!” Thiên Minh Táng Hoàng trực tiếp triệu ra chuẩn đế binh Tang Hồn Chuông.

Vài tên Táng Hoàng còn lại cũng thi triển ra thủ đoạn của bản thân, muốn chống đỡ một đao này.

Ầm ầm ầm!

Đao này giống như đánh nát chư thiên, Thiên Minh Táng Hoàng còn đỡ, dù sao cũng là cường giả trong ba người đứng đầu Táng thổ thập vực, chỉ bị đẩy lui mà thôi.

Nhưng ba tên Táng Hoàng còn lại không may mắn như vậy.

Thiên Chu Ma Tôn và Táng Hoàng của Thôn Thiên Ma Mãng tộc đều phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi bắn tung tóe, đập sụp cả một mảnh đất.

Tông chủ của Luyện Thi Tông còn thảm hại hơn, thi hoàng mà ông ta tung ra trực tiếp hứng trọn lấy một đao vào đầu.

Thân thể thi hoàng vô cùng kiên cố, có thể sánh ngang với Chí Tôn lại trực tiếp bị chém thành hai mảnh dưới một đao này!

“Không!” Hai mắt tông chủ của Luyện Thi Tông đỏ rực như máu, phát ra tiếng rống giận.

Hơn phân nửa thực lực của ông ta đều được gửi gắm trên người thi hoàng.

Thi hoàng bị hủy diệt thì sức chiến đấu của ông ta gần như không khác gì Chuẩn Chí Tôn.

Biến cố bất thình lình xảy ra khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Không ai nghĩ đến, mọi chuyện sẽ xảy ra chuyển biến như vậy.

Sâu trong mộ địa Vạn Linh, một bóng người vĩ ngạn chậm rãi đi ra.

Mỗi khi bước ra một bước, trời cao chư thiên như đang run rẩy, hư không gợn lên tầng tầng lớp lớp sóng gió.

Đó là một nam tử trung niên anh tuấn vĩ ngạn, trong mắt mang theo chút tang thương, tóc đen buông xuống đến gót chân.

Trên dưới toàn thân có vô số vết sẹo kết vảy, dính đầy bụi bặm tích lũy theo thời gian.

Tay phải ông xách theo một thanh trảm mã đao cao chừng một người, trên lưỡi dao nhiễm máu tươi màu đỏ sậm trầm tích.

Ánh đao diệt thế vừa rồi là phát ra từ đôi tay này.

Bóng người đó có khí tức như uyên như ma, khiến cường giả Chí Tôn cũng phải kiêng kị, không khỏi sợ hãi.

Ông ta chính là bóng người giống như tượng đất trước đó ngồi xếp

bằng trong cổ động sâu trong mộ địa Vạn Linh.

Sau khi cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao, ông ta thức tỉnh!

Giống như sư tử ngủ say chợt thức tỉnh, rống một cái làm chấn động núi sông!

“Tu vi Tiểu Thiên Tôn, chẳng lẽ... Là ngươi!”

Khi nhìn thấy bóng người này, đồng tử của đám người Thiên Minh Táng Hoàng chợt co rụt lại.

Bọn họ nhớ tới kiếp nạn khủng bố hơn mười năm trước, cho dù là những người có tu vi Chí Tôn như bọn họ, cũng không dám tới quá gần.

Mà nam tử này là tùy tùng khi đó đi theo bên cạnh nhân vật cấm kỵ của Quân gia kia.

Nhưng mặc dù chỉ là tùy tùng, tu vi của ông ta cũng đủ để quét ngang tứ phương.

Giờ phút này, nam tử trung niên đó mang theo ánh mắt thật lạnh nhạt, tỏa ra sát ý cùng cực.

Cứ như trong mắt ông ta, đám người Thiên Minh Táng Hoàng chỉ là sơn dương đợi làm thịt.

Ánh mắt của nam tử trung niên đầu tiên là dừng lại trên người A Cửu.

A Cửu cũng đã sớm chú ý tới ông.

“Quả nhiên ngươi luôn bảo hộ tại đây, Ma Vương Lý Tín...” Trong Trọng Đồng của A Cửu cũng lộ ra một tia hoài niệm.

Cuối cùng ánh mắt của nam tử trung niên dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng nhìn nam tử đột nhiên hiện thân này.

Nói thật, hắn có nghi hoặc.

Chẳng lẽ nam tử này vẫn luôn canh giữ sâu trong mộ địa Vạn Linh sao?

Nhưng Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được được, nam tử này không có chút sát ý nào với hắn.

Nếu không thì ông ta cũng sẽ không xuất đao kia để giải cứu mình.

“Ngươi là...” Giọng nói của Quân Tiêu Dao hơi khựng lại.

Tất cả sinh linh Táng thổ ở đây đều nín thở.

Rốt cục vị cường giả khủng bố cấp bậc Tiểu Thiên Tôn đột nhiên xuất hiện này có lai lịch ra sao?

Nam tử trung niên bước từng bước một đi đến trước người Quân Tiêu Dao.

Sau khi đến gần, Quân Tiêu Dao mới phát hiện trên người nam tử này có rất nhiều vết sẹo kinh hãi đập vào mắt.

Khó có thể tưởng tượng, bị thương thế trầm trọng như vậy mà nam tử còn có thể sống sót.

Nam tử trung niên nhìn Quân Tiêu Dao, cặp mắt đen nhánh giống như vực sâu kia lại hiện ra một chút dao động khó có thể che giấu.

Ánh mắt kia mang theo một chút... Vui mừng và từ ái.

Ngay sau đó, giữa ánh nhìn của tất cả sinh linh Táng thổ, nam tử này khụy một gối trước Quân Tiêu Dao, chậm rãi quỳ xuống!

“Thần Vương Bát Bộ Chúng Lý Tín dưới trướng Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối, tham kiến thiếu chủ!”

Hết chương 454.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 455. Nguyện vượt lửa quá sông vì các thế hệ của Quân gia!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một câu vang dội hữu lực như khiến chư thiên đại địa đều đang run rẩy!

Toàn trường ngạc nhiên một chớp mắt, sau đó đám sinh linh Táng thổ đều nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin nổi!

Đường đường là một cường giả cấp bậc Tiểu Thiên Tôn lại quỳ một gối trước Quân Tiêu Dao!

Điều này quả thực khiến người ta chấn động, cả người nổi da gà!

Nhưng mà, đám người Thiên Minh Táng Hoàng nghe thấy lời này thì đồng tử lập tức co rụt lại, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi theo bản năng.

Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối là nhân vật cấm kỵ của Quân gia hơn mười năm trước đã đại náo Vạn Cổ Táng Thổ!

Một mãnh nhân đánh vào sâu trong Táng Giới, thậm chí phong ấn toàn bộ Táng Giới!

Mãi đến hôm nay, khi nghe thấy ba chữ Quân Vô Hối, trong mắt đám người Thiên Minh Táng Hoàng vẫn khó nén kinh sợ!

Nhưng mà, gợn sóng trong lòng mọi người đều không sánh bằng chấn động hiện giờ trong lòng Quân Tiêu Dao.

Trước đó hắn cũng mơ hồ có phán đoán, có thể nhân vật cấm kỵ hơn mười năm trước đại náo Táng thổ là phụ thân hắn.

Nhưng vẫn chưa thể xác định.

Hiện tại, bí mật đã bị vạch trần một góc.

Một trong những Bát Bộ Chúng dưới trướng ngày xưa của phụ thân hiện thân, hơn nữa tu vi của ông ta còn cường đại như thế.

“Xin tiền bối đứng lên.”

Đối với bộ hạ trung thành của phụ thân mình, Quân Tiêu Dao sẽ không tự cao tự đại gì.

Huống chi, nhìn thấy vô số vết sẹo trên người Lý Tín kia, Quân Tiêu Dao cũng có thể tưởng tượng ra trận đại chiến Táng thổ lúc trước tuyệt đối không nhẹ nhàng.

Lý Tín có thể sống sót, hơn nữa còn canh giữ trong mộ địa Vạn Linh tới bây giờ, lòng son dạ sắt này khiến người ta động dung!

“Mạt tướng là Lý Tín, nguyện vượt lửa quá sông vì các thế hệ của Quân gia!”

“Hiện tại, sẽ thay thiếu chủ diệt sát tất cả kẻ địch!”

Lý Tín đứng dậy, trảm mã đao trong tay đặt ngang, một khí tức khủng bố cổ như uyên tựa ma điên cuồng tuôn ra từ trên người ông ta!

Bát Hoang chấn động, khắp nơi rung rẩy, đàn tinh lay động, chư thiên vẫn diệt!

Lý Tín, một trong những Thần Vương Bát Bộ Chúng dưới trướng Quân Vô Hối, được gọi là Ma Vương!

Một thanh trảm mã đao, chém hết nhật nguyệt ngân hà!

Bên kia, A Cửu đang triền đấu với Long Hài Táng Hoàng, thấy tình cảnh như vậy cũng phải hít mạnh một hơi.

Tuy nàng mang Trọng Đồng trên người, thực lực bất phàm, nhưng cũng chỉ đứng ở vị trí cuối cùng trong Thần Vương Bát Bộ Chúng.

Mà trong cơ thể Lý Tín chảy xuôi huyết mạch ma thần Thái Cổ, là một trong những chiến tướng đắc lực dưới trướng Quân Vô Hối năm đó!

“Không nghĩ tới, dư nghiệt năm đó còn may mắn sống đến hiện tại, nhưng dù ngươi là Tiểu Thiên Tôn thì cũng đã bị thương nặng, hiện giờ thực lực còn lại mấy phần chứ?”

Tuy sắc mặt đám người Thiên Minh Táng Hoàng ngưng trọng đến cực điểm, nhưng cũng không trực tiếp thối lui.

Trên người Lý Tín tràn đầy vết thương, tuy rằng khí tức kinh người, nhưng ai biết có phải nỏ mạnh hết đà hay không.

Hơn nữa chủ yếu chính là, phong ấn của Táng Giới sắp được tháo bỏ, đến lúc đó các đại lão Táng Giới bị phong ấn sẽ hiện thân, cho dù là Lý Tín cũng không có cách nào xoay chuyển trời đất.

Ánh mắt Lý Tín lạnh nhạt nhìn đám người Thiên Minh Táng Hoàng chung quanh, trảm mã đao trong tay chỉ thẳng vào chúng Táng Hoàng.

“Các ngươi bất kính với thiếu chủ, vậy dùng mệnh để trả lại!”

Mái tóc đen của Lý Tín bay loạn, ma uy mênh mông cuồn cuộn, người này thật giống một đại ma vương xuất thế.

Khó có thể tưởng tượng, Lý Tín chỉ là một trong những Thần Vương Bát Bộ Chúng mà đã có loại khí phách này của Boss.

Vậy Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối thu phục Thần Vương Bát Bộ Chúng sẽ có phong tư ngạo thế đến mức nào?

“Quá khủng bố, hắn thật sự chỉ là người theo đuổi của nhân vật cấm kỵ Quân gia năm đó thôi sao?”

“Đúng vậy, với loại khí thế này, ngươi nói với ta rối loạn Táng thổ năm đó do một tay hắn nhấc lên thì ta cũng dám tin.”

Những sinh linh Táng thổ xem náo nhiệt kia tránh né rất xa, sợ bị vạ lây.

Chỉ vì khí tức giờ phút này của Lý Tín quá cường đại, như ma chủ xuất thế!

Uy áp Tiểu Thiên Tôn trút xuống, căn bản không phải ai cũng có

thể chịu đựng được.

“Năm đó hắn bị thương nặng, hiện giờ thực lực đã ngã xuống đáy cốc, chúng ta đồng loạt ra tay, chưa chắc không có phần thắng!” Thiên Minh Táng Hoàng mở miệng quát.

Thân là cường giả đứng trên ba vị trí đầu của Táng thổ thập vực, tu vi cảnh giới của Thiên Minh Táng Hoàng cũng ở đỉnh Chí Tôn, cách Tiểu Thiên Tôn chỉ còn một đường mà thôi.

Nhưng cũng cách biệt một đường này đã cản trở Thiên Minh Táng Hoàng không biết bao nhiêu năm.

Đột phá cảnh giới Chí Tôn là cực kỳ khó khăn, không đơn giản như vậy.

Nếu không có thiên phú cơ duyên, thậm chí có thể cả đời cũng chỉ đến tu vi này.

Mà sở dĩ Thiên Minh Táng Hoàng nghĩ cách muốn phá phong ấn Táng Giới, cũng là vì tìm kiếm cơ duyên đột phá trong Táng Giới.

Nhưng hiện tại, đầu tiên là phải giải quyết Lý Tín thì mới có thể nói kế hoạch kế tiếp.

Nghe thấy Thiên Minh Táng Hoàng nói vậy, Thiên Chu Ma Tôn, Táng Hoàng Thôn Thiên Ma Mãng tộc và tông chủ của Luyện Thi Tông cũng âm thầm cắn răng ra tay.

Hiện tại các Táng Hoàng bọn họ đều là lũ châu chấu trên cùng một sợi dây.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

“Sát!”

Thiên Minh Táng Hoàng ra tay trước, thúc giục chuẩn đế binh Tang Hồn Chuông, chung sóng khủng bố khuếch tán ra, trực tiếp làm vỡ nát không gian chung quanh.

Thiên Chu Ma Tôn cũng ra tay, tám cánh tay thi triển thần thông bản mạng, Bát Chu Ma Ấn, uy năng cuồn cuộn mạnh mẽ tuyệt đối.

Tông chủ của Luyện Thi Tông thì lòng có dư mà lực không đủ, bởi vì cậy vào lớn nhất của ông ta là thi hoàng đã bị Lý Tín trảm thành hai mảnh.

Táng Hoàng Thôn Thiên Ma Mãng tộc cũng ra tay, hư ảnh ma mãng cắn nuốt thiên địa.

Có thể nói, Chí Tôn toàn lực ra tay, uy năng kia quả thực không cách nào hình dung.

Toàn bộ Táng Giới đều đang rung động, thiên địa lật nhào, như muốn diệt thế!

Sinh linh Táng thổ xem náo nhiệt đã sớm trốn ra đằng xa, quan sát từ nơi xa.

Đối mặt với loại uy năng diệt thế này, Lý Tín dáng người anh tuấn, cầm trảm mã đại đao trong tay, cả người giống như một cây trụ kình thiên.

Mặc dù trời sập, cũng không đè cong được lưng ông ta!

“Thiên Ma Thất Trảm, Nghịch Sát chi Đao!”

Lý Tín một tay cầm đao, chém ngang một đao đi!

Hết chương 455.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 456. Ngày Táng Hoàng đẫm máu!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đao cương vạn trượng đảo qua trời cao, hư không trên đường chém vỡ vụn, tầng mây huyết sắc hỏng mất!

Các loại phù văn pháp tắc mang theo ma ý lạc ấn trong hư không, chém ngang ra theo đao cương!

Phanh!

Một đao giáng xuống, đám người Thiên Minh Táng Hoàng lại bị hất văng.

Đám người tông chủ của Luyện Thi Tông tu vi hơi yếu một vài còn há mồm hộc máu, thân thể như muốn vỡ vụn.

Lý Tín thấy thế thì bước một bước ra, trực tiếp đánh nứt hư không, lập tức bắn đến trước người tông chủ Luyện Thi Tông.

Nhìn thấy Lý Tín xuất hiện ở vị trí cách ba trượng trước người mình trong nháy mắt, tông chủ Luyện Thi Tông sợ đến mức hồn vía lên mây. Ông ta quanh năm làm bạn với thi thể, hiện giờ đã cảm nhận được tử vong chân chính.

“Chết!”

Lý Tín không nói hai lời, chỉ chém xuống một đao.

Đao cương huyết sắc đan xen với phù văn pháp tắc, trực tiếp chém tông chủ của Luyện Thi Tông thành hai mảnh!

Thân thể và cả nguyên thần đều bị diệt sát triệt triệt để để!

Cường giả Chí Tôn thứ hai ngã xuống!

Khắp nơi ồ lên, quần hùng kinh sợ!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai tin được cường giả Chí

Tôn sẽ chết dễ dàng như thế?

Hơn nữa, đây đã là vị Chí Tôn thứ hai ngã xuống.

“Chẳng lẽ, hôm nay là ngày Táng Hoàng Táng thổ ta đẫm máu?” Một sinh linh Táng thổ thất thần nói.

“Đáng chết!”

Nhìn thấy tông chủ của Luyện Thi Tông ngã xuống, vẻ mặt đám người Thiên Chu Ma Tôn càng thêm âm trầm.

Mà bên kia, Cửu U lão nhân và Long Hài Táng Hoàng đang triền đấu với A Cửu và nữ Táng Hoàng quỷ diện thấy tình cảnh này thì sắc mặt cũng khó coi tới cực điểm.

Trong mơ hồ, trong lòng bọn họ xuất hiện một chút hối hận.

Không nên xúc động lỗ mãng như thế!

“Đây là thực lực của Tiểu Thiên Tôn sao?” Tu La quốc chủ quan sát cuộc chiến ở bên ngoài cũng hít thật sâu một hơi.

Chí Tôn thất cảnh, một cảnh nhất trọng thiên, lời này quả nhiên không giả.

Trong mắt ông ta thì dưới Chí Tôn đều là con kiến.

Nhưng cường giả cấp bậc Thiên Tôn, đối đãi với những Chí Tôn bọn họ cũng chỉ như một vài con kiến khá lớn mà thôi.

Bên kia, Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc lại vô cùng may mắn trong lòng.

“Cũng may bổn hoàng nhịn xuống, không ra tay trả thù, nếu không thì...”

Nghĩ đến khả năng này, Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc lập tức lòng còn sợ hãi.

Quả nhiên, người có thể cẩu thì mới sống lâu dài được.

Còn về La Sát Táng Hoàng và Tử Linh Táng Hoàng trước đó bị nữ

Táng Hoàng quỷ diện đánh bị thương nặng, khi nhìn thấy cục diện trước mắt cũng đã không còn chiến ý.

Bọn họ vốn xem như tương đối yếu trong chúng Táng Hoàng.

Hiện tại còn bị thương nặng.

Lựa chọn duy nhất trước mắt chính là đào tẩu.

Tuy rằng đối với Táng Hoàng mà nói, làm vậy không quá sáng rọi, nhưng cũng không có cách nào.

Hai Táng Hoàng nhìn nhau, xoay người muốn muốn phá vỡ hư không.

“Đi được sao?” Tiếng nói khẽ lạnh nhạt như ma thần truyền đến.

Một đao cương khủng bố trực tiếp quét ngang qua.

Ngay sau đó, hai tên Táng Hoàng cảm thấy bên hông đau xót.

Thân thể bọn họ trực tiếp bị chém thành hai mảnh.

Hơn nữa đao cương cũng đồng thời xâm nhập vào cơ thể bọn họ, ngũ tạng lục phủ và cả nguyên thần cũng bị đánh nát trong nháy mắt!

La Sát Táng Hoàng và Tử Linh Táng Hoàng ngã xuống!

Ầm ầm ầm!

Huyết vân chồng chất trên vòm trời, các loại phù văn huyết sắc lạc ấn trên hư không.

Đây là dị tượng khi Chí Tôn ngã xuống.

Đến tận bây giờ, Táng Giới đã ngã xuống tận bốn vị Táng Hoàng!

“Đừng giữ lại nữa, toàn lực ra tay, hắn không chịu được bao lâu nữa!” Thiên Minh Táng Hoàng quát lạnh một tiếng.

Ông ta cũng chú ý tới, hình như vết thương cũ trên người Lý Tín bắt đầu vỡ ra, chảy ra máu tươi.

Năm đó, Lý Tín theo Quân Vô Hối quét ngang Táng thổ, tất nhiên cũng gặp phải rất nhiều kình địch.

Bởi vậy cũng để lại một thân thương thế khủng bố.

Nếu không phải Lý Tín có thực lực cường đại, hơn nữa có được huyết mạch Thái Cổ ma thần, rất có thể ông ta sống không nổi đến hiện tại.

Mà giờ phút này, rất nhiều vết thương cũ trên người Lý Tín vỡ ra, hiển nhiên tình hình bất lợi với ông ta.

“Lý Tín, ngươi đừng cậy mạnh!” Phía chân trời, A Cửu triền đấu với Long Hài Táng Hoàng quát.

Đều là Thần Vương Bát Bộ Chúng, tất nhiên giữa bọn họ cũng có tình nghĩa chiến hữu.

“Tiền bối!” Quân Tiêu Dao thấy thế thì biến sắc.

Hắn tuyệt đối không muốn bộ hạ cũ của Quân Vô Hối ngã xuống trước mắt mình.

Quân Tiêu Dao sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

“Thiếu chủ chớ lo lắng, đây là sứ mệnh của Lý Tín, bọn chúng dám gây bất lợi với thiếu chủ thì chắc chắn phải chết!”

Mái tóc đen của Lý Tín bay múa, giống như nhập ma.

Ma văn khủng bố lan tràn ra trên người ông ta.

“Ma Thần Biến!”

Lý Tín ngửa mặt lên trời thét dài, thúc giục huyết mạch Thái Cổ ma thần đến cùng cực!

Sau lưng ông ta mọc ra một đôi ma dực, trên người cũng ngưng tụ ra một bộ ma chi chiến khải.

Khí tức của Lý Tín không giảm mà còn thăng, lại đạt tới một độ cao mới!

Đám người Thiên Minh Táng Hoàng thấy tình cảnh này thì trái tim hoàn toàn lạnh giá.

Mặc kệ sau đó Lý Tín sẽ như thế nào, ít nhất hiện tại, tình cảnh của bọn họ chỉ có một chữ có thể hình dung.

Nguy!

Quân Vô Hối thân là Linh Hào Tự Liệt ngày xưa của Quân gia, Bạch Y Thần Vương.

Ông không chỉ có thiên tư tu vi đạt tới độ cao người thường không thể với tới.

Mà tầm mắt cũng hơn xa người thường.

Có thể được Quân Vô Hối nhìn trúng, thu làm một trong những Thần Vương Bát Bộ Chúng thì tất nhiên Lý Tín có chỗ đáng khen của riêng mình.

Huyết mạch Thái Cổ ma thần linh là yếu tố đầu tiên.

Càng quan trọng là sự trung thành và ý chí của Lý Tín làm Quân Vô Hối cực kỳ thưởng thức.

Bởi vậy, ông mới nguyện ý bồi dưỡng Lý Tín.

Mà giờ phút này, cho dù Lý Tín đang chịu bệnh kín kéo dài hành hạ, nhưng vẫn phải đòi lại công đạo cho con trai của chủ thượng là Quân Tiêu Dao!

Lý Tín thi triển ra Ma Thần Biến thì thực lực lại bùng nổ!

Một đao của ông ta chém ngang trời, trảm phá trời cao!

“Thiên Ma Thất Trảm, diệt thế chi đao!”

Một đao quang đen nhánh thâm thúy hiện lên, chừng vạn trượng chém ngang qua!

Đao này thật sự như muốn diệt thế, các loại đạo tắc hủy diệt hiện lên, như muốn đánh tan vạn dặm trời cao!

Hết chương 456.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 457. Ai có thể hoành đao lập mã, chỉ có Ma Vương Lý Tín!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chiến tới tình trạng này, đám người Thiên Minh Táng Hoàng hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể thi triển hết toàn lực, kéo dài đến lúc Lý Tín kiên trì không được.

Nhưng vấn đề là, bọn họ kéo không nổi!

Lý Tín thi triển Ma Thần Biến có khí thế mênh mông, như một ma thần phát cuồng.

Đám người Thiên Minh Táng Hoàng vốn đã có cảnh giới thấp hơn Lý Tín một bậc, tất nhiên khó có thể ngăn cản.

Bọn họ bị đánh đến liên tục ho ra máu lui về phía sau, một mình Lý Tín quét ngang các Táng Hoàng, thi triển hết uy thế của Thần Vương Bát Bộ Chúng!

Nhìn những Táng Hoàng ngày thường cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh, giờ phút này đều trở nên chật vật bất kham như thế.

Sinh linh Táng thổ đứng xem ở nơi xa không biết trong lòng đang có cảm giác gì?

Thì ra Táng Hoàng ngồi cao trên đám mây cũng sẽ có lúc chật vật như vậy.

Chúng sinh linh lại liên tưởng đến, Lý Tín gối một gối về hướng Quân Tiêu Dao

Nghĩ như vậy, chẳng phải thân phận địa vị của Quân Tiêu Dao còn cao hơn những Táng Hoàng kia nhiều?

“Quá khủng bố, chẳng những bản nhân Thần Tử Quân Gia yêu nghiệt, năng lượng hắn tùy tiện điều động cũng khủng bố như thế!”

“Đúng vậy, tùy tùy tiện tiện, một vị cường giả Thiên Tôn cấp bậc truyền kỳ cũng tử chiến vì hắn, ai mà có được loại đãi ngộ này?”

Cho dù là trong thế lực bất hủ, cường giả cấp bậc Thiên Tôn cũng có địa vị khoảng cấp lão tổ.

Đây là cường giả có thể được gọi là nội tình.

Nhưng ngươi có từng nhìn thấy một cường giả cấp lão tổ quỳ xuống trước một đệ tử hậu bối chưa?

Có lẽ chỉ có Quân Tiêu Dao thân là con trai của Bạch Y Thần Vương mới có loại đãi ngộ siêu nhiên này.

Vào lúc trong lòng mọi người hiện lên các loại suy nghĩ.

Cuộc đại chiến bên kia đã tới hồi gay cấn.

Hư không đều rách nát, biến thành một mảnh dòng chảy không gian rối loạn đen nhánh.

Trong dòng chảy không gian rối loạn đó, Lý Tín lấy tư thái cường thế, một đao chém về hướng Thôn Thiên Ma Mãng tộc Táng Hoàng.

Sau đó ông ta lại thúc giục đại thần thông của nhất mạch Thái Cổ ma thần.

Sau lưng hiện lên hư ảnh một Ma Vương, ông ta chém ra một đao cũng đã chặt phăng toàn bộ tám cánh tay od Thiên Chu Ma Tôn.

Thiên Chu Ma Tôn ngã xuống bỏ mình trong một tiếng gào rống và thét chói tai.

Cuối cùng, chỉ còn lại Thiên Minh Táng Hoàng đang đau khổ chống đỡ.

“Đáng giận, kiên trì thêm một chút, kiên trì thêm một chút là được.” Thiên Minh Táng Hoàng thúc giục thực lực của mình lên đến cùng cực.

Ông ta cũng đang liều mạng.

Chỉ cần có thể chống đến khi Táng Giới phá phong ấn, đến lúc đó đại lão đỉnh cấp của Táng thổ sống lại, Lý Tín này tuyệt đối không còn đường sống!

Lý Tín cũng nhìn ra tâm tư của Thiên Minh Táng Hoàng.

Nhưng, sao ông ta lại cho Thiên Minh Táng Hoàng cơ hội sống sót?

Dám can đảm ra tay với Quân Tiêu Dao thì phải có giác ngộ mất mạng!

Cho dù là cường giả Chí Tôn, cũng như thế!

“Thiên Ma Thất Trảm, ma thần chi đao!”

Đôi tay Lý Tín cầm trảm mã đao, pháp tắc hủy diệt quấn quanh trên thân đao.

Một đao xuất ra, nứt cả trời cao!

“Thiên Minh chuyển luân đại pháp!” Thiên Minh Táng Hoàng cũng thi triển ra chiêu thức áp đáy hòm.

Pháp ấn đen nhánh hiện lên, dường như luân chuyển thế giới, điên đảo trời cao, tử minh chi khí tràn ngập cả thiên địa!

Phụt!

Nhưng chiêu này qua đi thì chiêu thức của Thiên Minh Táng Hoàng vẫn bị đánh bại.

Cả người ông ta, thân thể và cả nguyên thần đều bị chém thành hai mảnh, bị Lý Tín trực tiếp chém chết!

Cường giả đỉnh cấp trong ba người đứng đầu Táng thổ thập vực ngã xuống!

Nhưng Lý Tín còn chưa thu đao.

Ánh mắt ông ta lại chuyển về phía Cửu U lão nhân và Long Hài Táng Hoàng.

Thật ra hai người bọn họ đã sớm muốn tách ra chạy trốn, nhưng

lại bị A Cửu và nữ Táng Hoàng quỷ diện cuốn lấy gắt gao, căn bản không thể thoát thân.

“Chết!”

Ánh mắt Lý Tín thật hờ hững, giống như tử thần quá cảnh.

Nơi ông ta đi qua, sinh linh bị thu hoạch.

Không có chút trì hoãn nào.

Vốn dĩ Cửu U lão nhân và Long Hài Táng Hoàng đã không làm gì được nữ Táng Hoàng quỷ diện và A Cửu. Có thêm một Lý Tín thì kết quả tất nhiên không có gì đáng nghi ngờ.

Hai cường giả Chí Tôn này cũng đi theo vết xe đổ của đám người Thiên Minh Táng Hoàng, trực tiếp ngã xuống.

Đến lúc này, chúng Táng Hoàng ra tay bức sát Quân Tiêu Dao đều đã ngã xuống, không một ai tồn tại!

Tĩnh mịch!

Khắp thiên địa là sự yên tĩnh như cái chết!

Tất cả sinh linh Táng thổ đều im ắng không lên tiếng, không dám phát ra một chút âm thanh.

Bởi vì bọn họ đã bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Tận chín vị Táng Hoàng ngã xuống!

Điều này là không thể chấp nhận đối với Táng thổ thập vực!

Quả thực làm linh hồn bọn họ đều đang run rẩy!

Hơn mười năm trước, tuy ở Táng thổ cũng có một trận đại hạo kiếp.

Nhưng sinh linh Táng thổ bình thường căn bản không tiếp xúc được với hạo kiếp cấp bậc này, cho nên càng nhiều là coi như truyền thuyết mà nghe thôi.

Mà hiện tại, bọn họ chính mắt nhìn thấy chín vị Táng Hoàng này ngã xuống trước mặt.

Lực rung động và trùng kích này hơn xa những lời đồn đãi kia nhiều.

Không chỉ những sinh linh bình thường, mà cả Tu La quốc chủ và Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc cũng hít sâu một hơi.

Thân là cường giả Chí Tôn, bọn họ cũng khó nén kinh hãi.

Ánh mắt lạnh nhạt của Lý Tín cũng là rơi lên người Tu La quốc chủ và Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc.

Tâm thần hai vị cường giả lập tức căng thẳng.

Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc còn theo bản năng mà chấn động hôi cánh sau lưng, trực tiếp phá vỡ hư không.

Chạy!

“A này...”

Nhìn thấy Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc hốt hoảng chạy trốn, tất cả sinh linh Táng thổ đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lý Tín chỉ nhìn thoáng qua thôi mà đã dọa Táng Hoàng của Đọa Vũ tộc bỏ chạy.

Làm ơn, ngươi còn là Táng Hoàng không?

tam quan của Tất cả sinh linh Táng thổ đều bị đánh tan.

Con mẹ nó ông ta cũng có thể kêu là Táng Hoàng sao, kêu thằng hèn thì hợp lý hơn!

Nhưng điều này cũng chứng minh Ma Vương Lý Tín có được lực chấn nhiếp mạnh đến cỡ nào.

Lý Tín thu hồi ánh mắt.

Nếu bọn họ không ra tay với Quân Tiêu Dao, Lý Tín cũng lười đánh tiếp.

Nhìn Lý Tín hoành đao lập mã kia, cho dù là A Cửu, cũng hơi cất tiếng nỉ non: “Ai có thể hoành đao lập mã, chỉ có Ma Vương Lý Tín!”

Đây là đánh giá ngày xưa của sinh linh Hoang Thiên Tiên Vực đối với Lý Tín.

Ai có thể nghĩ đến, nhất đại Ma Vương lại mang theo một thân ám thương, vẫn luôn canh giữ sâu trong Táng Giới.

Hết chương 457.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 458. Nếu ta có thể phong ấn Táng Giới lần nữa thì sao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một tia bội phục.

Ánh mắt nhìn người của phụ thân hắn thật sự không tồi.

Quân Tiêu Dao cũng thực chờ mong, ngày sau đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh trưởng thành cũng sẽ trở thành cường giả đỉnh cấp một mình đảm đương một phía giống như Lý Tín, A Cửu.

Đúng lúc này, Quân Tiêu Dao như nhận ra cái gì, hắn nhìn về phía nơi xa và nói: "Xem ra còn có vài con chuột đang âm thầm nhìn trộm."

Lý Tín cũng đưa ánh mắt thâm thúy qua và nói: "Thiếu chủ yên tâm, những con chuột đó không dám hiện thân, hiện thân thì phải chết!"

Con chuột mà bọn họ nói tất nhiên là những cường giả Táng Hoàng khác của Táng thổ thập vực.

Táng thổ thập vực không có khả năng chỉ có chín vị cường giả Thiên Minh Táng Hoàng.

Các thế lực Minh Vương điện, Thi Hài Long Tộc cũng không có khả năng chỉ có một vị Táng Hoàng.

Nhưng giờ phút này, những Táng Hoàng đó đang âm thầm nhìn trộm, lại không dám hiện thân.

Còn nguyên nhân vì sao không dám hiện thân?

Rất đơn giản, bị Lý Tín cái thế ma đe dọa sợ hãi!

Giờ phút này, toàn bộ mộ địa Vạn Linh của Táng Giới không có lấy một chút âm thanh.

Tất cả sinh linh Táng thổ xem náo nhiệt giống như đều biến thành người câm, không phát ra chút động tĩnh nào cả.

Có trời mới biết, bọn họ là tiến đến xem Quân Tiêu Dao ngã xuống như thế nào.

Kết quả lại chứng kiến chín vị Táng Hoàng ngã xuống!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ không có một vị sinh linh Táng thổ sẽ tin tưởng, chuyện này là thật sự.

Đó chính là Táng Hoàng cao cao tại thượng, quan sát Táng thổ chìm nổi.

Thế mà lại như là chém dưa xắt rau, bị người chém giết.

Giờ phút này, tất cả sinh linh Táng thổ đều da đầu tê dại, trong lòng như rơi vào động băng, lạnh lẽo thấu xương.

Quân Tiêu Dao lấy sức của một người, quét ngang tất cả Thập Tiểu Vương, không gì địch lại uy thế của Thần Tử!

Mà Lý Tín cũng lấy sức của một người, liên tục trảm chín đại Táng Hoàng, Ma Vương chi thế lay động cả Táng thổ!

Cả hai người đều mạnh như vậy sao?

“Quá mạnh, thật sự quá mạnh.” Trái tim thiếu nữ của Lang Huyên đang run rẩy.

Nàng không phải nhìn thấy ma uy của Lý Tín mà run rẩy, mà là run lên vì Quân Tiêu Dao.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Lý Tín chiến đấu vì Quân Tiêu Dao!

Nói cách khác, Quân Tiêu Dao mới là căn nguyên khiến cho chín vị Táng Hoàng ngã xuống!

Một nam tử không chỉ có thực lực cường đại, còn có thể điều động người khủng bố như thế ra tay cho hắn.

Lang Huyên hoàn toàn khuất phục.

Chỉ có nam nhi như Quân Tiêu Dao mới có tư cách hoàn toàn chinh phục nàng, đoạt được trái tim nàng.

So với Quân Tiêu Dao, cho dù là thiên kiêu ưu tú đến mấy cũng giống như gà vườn chó xóm, hèn mọn nhỏ bé.

Hiện giờ, uy hiếp nhắm vào Quân Tiêu Dao tạm thời được giải trừ.

Sở dĩ nói là tạm thời, là bởi vì trong nơi tối tăm còn có một vài Táng Hoàng đang nhìn trộm.

Nhưng điều này không phải quan trọng nhất, chủ yếu là tình trạng của Lý Tín có vẻ không tốt lắm.

Ông ta tan đi Ma Thần Biến, vết thương cũ cả người nứt toạc, khóe miệng cũng chảy xuống một vết máu.

Rốt cuộc ám thương trên người Lý Tín cực kỳ trầm trọng, hơn nữa lại động võ, tất nhiên không có khả năng hoàn toàn không có việc gì.

“Lý Tín tiền bối, thương thế của ngươi...” Quân Tiêu Dao cau mày.

“Không ngại, Lý Tín ta không dám nói có thể đối phó với tồn tại khủng bố nằm sâu trong Táng Giới, nhưng đối phó với những Táng Hoàng của Táng thổ thập vực thì không thành vấn đề, thấy một tên thì giết một tên!”

Lý Tín cố ý nói ra những câu uy hiếp này, ánh mắt lại quét về phía nơi xa.

Trong nháy mắt, những Táng Hoàng thầm ẩn nấp kia đều thu liễm khí tức lại.

Hiển nhiên, không có Táng Hoàng nào nguyện ý ra mặt vào lúc này.

Còn nữa, Táng Giới sắp phá phong ấn.

Không nói đến những đại khủng bố sâu bên trong Táng Giới.

Chỉ cần là những đại lão Táng thổ bị phong ấn dưới mộ địa Vạn Linh, cũng đủ để Lý Tín no đòn.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, nhìn vết thương trên người Lý Tín.

Hắn bỗng nâng tay lên, huyết mạch cả người kích động, cuối cùng ép ra một giọt máu kim sắc lộng lẫy trong lòng bàn tay.

Trong giọt máu này cứ như ẩn chứa sinh cơ hùng hậu, mơ hồ mang theo bí lực đặc thù của Hoang Cổ Thánh Thể.

“Thiếu chủ, ngài làm vậy là...” Lý Tín sắc mặt hơi ngưng trọng.

“Đây là tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể, hẳn sẽ có trợ giúp đối với ám thương trên thân thể ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Bản thân Hoang Cổ Thánh Thể cũng được cho là đại dược huyết nhục.

Mỗi một giọt huyết đều vô cùng trân quý.

Càng đừng nói là tinh huyết áp súc.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thánh Thể đã đánh vỡ mười lớp gông xiềng.

Cho nên năng lượng của tinh huyết thánh thể ngưng tụ ra càng nồng đậm mà thuần túy.

Hẳn có thể trợ giúp thân thể Lý Tín khôi phục.

“Thiếu chủ, điều này không thể...” Lý Tín vừa định cự tuyệt thì đã thấy được ánh mắt không cho phép phản bác của Quân Tiêu Dao.

Ánh mắt này thâm thúy mà kiên định.

Trong lúc hoảng hốt, cứ như làm Lý Tín thấy được chủ thượng ngày xưa.

Ánh mắt kia gần như giống nhau như đúc.

“Đa tạ thiếu chủ ban ân!”

Lý Tín không nói gì nữa mà yên lặng tiếp được, trực tiếp luyện hóa.

Một sức mạnh sinh cơ hùng hậu kích động trong cơ thể Lý Tín.

Trạng thái thân thể ông ta nhanh chóng ổn định lại.

Không nói đến chuyện ám thương trực tiếp khôi phục, nhưng ít ra cũng không chuyển biến xấu.

“Thiếu chủ, ngài nên tạm thời rời đi, Táng Giới này sắp có chuyện xảy ra.” sắc mặt Lý Tín thật ngưng trọng.

Lấy tu vi Tiểu Thiên Tôn của ông ta mà cũng lộ ra biểu cảm này, có thể thấy được tình huống thật sự không ổn.

Toàn bộ ao Chúng Sinh Luân Hồi là nơi trung tâm phong ấn Táng Giới.

Hiện tại bị phá hư, nếu không thể sửa chữa thì phong ấn sẽ hỏng mất.

Nhưng trước mắt, cho dù là Lý Tín cũng không có năng lực sửa chữa phong ấn.

Nếu Táng Giới phá phong ấn thì chỉ sợ đứng mũi chịu sào cũng là đám người Quân Tiêu Dao.

Sau đó chính là Quân gia.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy, hắn nói: “Lý Tín tiền bối, phụ thân hắn... Tọa trấn sâu trong Táng Giới sao?”

Khi hỏi ra lời này, cho dù lấy tính cách bình tĩnh của Quân Tiêu Dao, cũng nhịn không được trái tim hơi nhảy dựng.

Dù sao từ sinh ra đến bây giờ, Quân Tiêu Dao cũng chưa gặp qua lão cha tiện nghi này.

Ông đã không ở giang hồ, nhưng giang hồ vẫn có truyền thuyết của ông.

“Phải… Cũng không phải.” Lý Tín nói.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra dị sắc.

Câu này có ý là gì?

Hết chương 458.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 459. Nếu ta có thể phong ấn Táng Giới lần nữa thì sao? (2)

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân gia không nói cho thiếu chủ, tất nhiên là không muốn hiện tại thiếu chủ phải gánh vác áp lực quá lớn, chờ đến lúc thì tất nhiên thiếu chủ sẽ biết được tất cả.” Lý Tín nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì khẽ gật đầu, cũng không cưỡng bách Lý Tín nói cái gì.

“Nhưng có thể khẳng định chính là, chủ thượng... Là một anh hùng.” Giọng nói của Lý Tín thâm trầm, mang theo kiên định.

Quân Tiêu Dao khe khẽ thở dài nói: “Từ xưa anh hùng không sống lâu, nếu có thể, ta càng nguyện ý phụ thân là một kiêu hùng.”

Quân Tiêu Dao không phải loại anh hùng vô tư phụng hiến này.

Tương phản, tính cách của Quân Tiêu Dao thiên hướng lạnh nhạt ích kỷ, chỉ biết làm chuyện có lợi cho bản thân.

Đương nhiên, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng lớn.

Nếu ngày sau, Quân Tiêu Dao cường đại tới mức đủ để miệt thị tất cả quy tắc.

Vậy thuận tay cứu vớt thế giới một chút, cũng chưa chắc không thể.

Nhưng hiện tại, quan trọng nhất vẫn là chuyện phong ấn Táng Giới.

“Thiếu chủ, xin hãy rời đi đi.” Lý Tín chắp tay và nói.

Còn ông ta sẽ không rời đi, phải luôn canh giữ ở nơi đây.

“Thiếu chủ, chúng ta đi thôi.” A Cửu cũng đi tới bên người Quân

Tiêu Dao.

Cả Lý Tín cũng bất lực với tình huống trước mắt.

Quân Tiêu Dao càng không có khả năng thay đổi cái gì.

“Xem ra Thần Tử Quân Gia phải đi.”

“Khẳng định phải đi rồi, không đi thì ở lại để đại lão Táng Giới phá phong diệt sát sao?” Các sinh linh Táng thổ vây xem đằng xa đang châu đầu ghé tai.

Dù thế nào Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng lưu lại trong tình huống này.

Không nói đến Táng Giới đại lão sắp phá phong ấn, cho dù là Táng Hoàng ngủ đông trong bóng tối cũng hận Quân Tiêu Dao thấu xương.

Nếu có cơ hội, bọn họ cũng không ngại ra tay.

“Đi? Vì sao phải đi, ta còn muốn tu luyện đột phá trong ao Chúng Sinh Luân Hồi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Trước đó hắn đã hạ quyết định, muốn tu luyện trong ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Ở thế giới Tiên Cổ, cơ duyên giống như vậy cũng ít càng thêm ít, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không bỏ qua.

“Thiếu chủ, xin hãy nghĩ lại.” Lý Tín nói.

Hiện tại cũng không phải lúc cậy mạnh.

Quân Tiêu Dao mỉm cười lắc đầu.

Tất nhiên hắn sẽ không thể hiện anh hùng.

Quân Tiêu Dao càng không đi làm những hành vi ngu xuẩn dùng mạng đi trang bức.

“Nếu ta nói, ta có thể phong ấn Táng Giới lại thì sao?”

Câu nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt, hoàn cảnh vốn đã yên tĩnh lại càng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng châm rơi.

“Thần Tử Quân Gia nói... Hắn có thể phong ấn Táng Giới?” Một đám sinh linh Táng thổ trợn tròn mắt.

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói thế, những sinh linh Táng thổ này đều choáng váng.

Phong ấn Táng Giới?

Đùa cái gì vậy!

Cho rằng muốn phong ấn Táng Giới là có thể phong ấn sao?

Hiện tại Táng Giới sắp phá phong, trừ phi Quân Vô Hối hiện thân lại, bằng không ai có thể phong ấn Táng Giới?

Không chỉ là đàn sinh linh Táng thổ này, ngay cả một vài Táng Hoàng ẩn trong chỗ tối, chờ hành động vào bất cứ lúc nào cũng có chút kinh ngạc.

Làm ơn, khoác lác có thể viết bản nháp trước một chút không?

Tuy rằng bọn họ thừa nhận, Quân Tiêu Dao thật yêu nghiệt, rất có thể ngày sau sẽ trở thành cường giả tuyệt đỉnh.

Nhưng vấn đề là hiện tại Quân Tiêu Dao mới chỉ là Thần Hỏa Cảnh mà thôi.

Một hậu bối Thần Hỏa Cảnh muốn phong ấn Táng Giới?

Điên rồi hả!

“Là đang nói giỡn sao?”

“Không sai, tuyệt đối là nói giỡn, sao có thể làm được?” Tất cả sinh linh Táng thổ đều lắc đầu.

Cái lồng đèn da trâu này thổi lớn quá rồi.

Đừng nói là sinh linh Táng thổ, cho dù là Lý Tín và A Cửu cũng sửng sốt.

Nói thật, nếu nói ra lời này không phải là Quân Tiêu Dao mà là người khác, bọn họ nhất định sẽ dùng ánh mắt xem ngốc tử mà nhìn đối phương.

Nhưng nếu là Quân Tiêu Dao nói ra, tất nhiên Lý Tín sẽ không châm chọc cái gì, mà là chắp tay và nói: “Thiếu chủ, việc này không phải trò đùa.”

“Ta biết, ngươi thấy ta như đang nói giỡn sao?” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật thong dong bình tĩnh.

Căn bản không giống như đang nói giỡn.

“Thiếu chủ có nắm chắc không?” Tuy rằng trong lòng cảm thấy không có khả năng quá lớn, nhưng Lý Tín vẫn mở miệng dò hỏi.

Ông ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy Táng Giới phá phong ấn.

“Ta có nắm chắc, nhưng cần các ngươi trợ giúp.” Quân Tiêu Dao hít sâu một hơi, nói.

“Nếu thiếu chủ có phân phó gì, Lý Tín nhất định sẽ làm được.” Lý Tín và A Cửu đều không có vấn đề.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia suy tư, lại nhìn về phía nữ Táng Hoàng quỷ diện không rên một tiếng trên bầu trời.

“Ta... Cũng cần ngươi trợ giúp.” Quân Tiêu Dao nói, ánh mắt nhìn về phía nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Hắn không xác định nữ Táng Hoàng quỷ diện có thể giúp hắn không, nhưng vẫn muốn nói ra.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao xin nữ Táng Hoàng quỷ diện giúp đỡ, những sinh linh Táng thổ còn lại đều mở to hai mắt mà nhìn.

Tính cách của nữ Táng Hoàng quỷ diện có tiếng quái gở lãnh ngạo, sao lại có hành động thiện ý trợ giúp người khác được chứ?

Nhưng điều làm chúng sinh linh trợn mắt há hốc mồm chính là, ánh mắt dưới lớp mặt nạ của nữ Táng Hoàng quỷ diện hơi lập loè, sau đó gật gật đầu.

“Con mẹ nó, này xem mặt thế giới!” Một đám Táng thổ nam tính trong lòng chua lòm.

Vì sao nhân vật băng sơn cấp nữ thần cao ngạo mà lạnh nhạt trong mắt bọn họ lại để mắt Quân Tiêu Dao đến như thế?

Thiên lí bất dung!

Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười với nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Nụ cười kia tuấn tú tuyệt thế.

Cho dù là nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng phải thất thần trong nháy mắt.

Nàng không phải nhan cẩu gì, chỉ là nụ cười như trùng khít với nụ cười mơ hồ trong trí nhớ.

“Thật không dám giấu giếm, ta nắm giữ có một thuật phong ấn, nhưng lấy sức mạnh của ta thì hiển nhiên không có khả năng phát huy hoàn toàn hiệu quả ra, càng đừng nói là phong ấn Táng Giới.”

“Cho nên ta cần các ngươi cho ta mượn pháp lực, rót vào cơ thể ta.” Quân Tiêu Dao nói.

Tất nhiên thuật phong ấn mà hắn nói chính là khen thưởng đánh dấu, Cấm Tiên Thất Phong.

Thuật phong ấn Này huyền diệu khó lường, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Đáng tiếc hiện tại Quân Tiêu Dao dựa vào chính mình thì nhiều nhất cũng chỉ có thể phóng ra một lớp phong ấn mà thôi.

Mà như vậy thì không thể phong ấn toàn bộ Táng Giới.

Hết chương 459.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 460. Quân Tiêu Dao ra tay!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Còn về vì sao Quân Tiêu Dao không trực tiếp truyền thụ Cấm Tiên Thất Phong cho đám người Lý Tín.

Cũng không phải Quân Tiêu Dao keo kiệt không chịu cho, là bởi vì Cấm Tiên Thất Phong cực kỳ phức tạp, cho dù giao cho Lý Tín, trong chốc lát ông ta cũng không có khả năng thi triển ra được.

Mà bởi vì là khen thưởng đánh dấu, cho nên Quân Tiêu Dao trực tiếp lĩnh ngộ toàn bộ, thông hiểu tất cả.

Tình huống trước mắt nguy cấp, tất nhiên không có khả năng chờ Lý Tín lĩnh ngộ Cấm Tiên Thất Phong.

Cho nên Quân Tiêu Dao chỉ có thể mượn dùng sức mạnh của đám người Lý Tín để thi triển ra.

“Không thể, thiếu chủ, thân thể ngài không thể chịu được pháp lực của chúng ta rót vào.” Lý Tín nghe vậy thì khẽ lắc đầu.

A Cửu cũng lắc đầu.

Ý tưởng này quá điên cuồng.

“Không ngại, ta là Hoang Cổ Thánh Thể, nhục thân đã trải qua rèn luyện thời gian dài, đủ để chịu được năng lượng pháp lực vượt xa tu vi cảnh giới của mình.” Quân Tiêu Dao kiên quyết nói.

Hắn không chỉ là Hoang Cổ Thánh Thể, mà còn là Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ mười lớp gông xiềng.

Nhục thân của hắn đủ để thừa nhận mức độ pháp lực vạn lần trở lên rót vào.

Chỉ có như vậy, uy thế của Cấm Tiên Thất Phong mới có khả năng phong ấn toàn bộ Táng Giới.

“Thiếu chủ...” Lý đám người Tín, A Cửu đều không muốn Quân Tiêu Dao mạo hiểm.

Quân Tiêu Dao hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Nếu là phụ thân ta ở chỗ này, người sẽ đưa ra lựa chọn gì, trực tiếp chạy trốn sao, hay là buông tay liều một lần?”

Lời Quân Tiêu Dao nói làm Lý Tín và A Cửu hoàn toàn không nói gì.

Giờ phút này trong mắt bọn họ, Quân Tiêu Dao cứ như chậm rãi dung hợp với bóng người bạch y đàn áp chư thiên kia.

Hắn, đã là Bạch Y Thần Vương!

Bạch Y Thần Vương, đã là hắn!

“Được!” Lý Tín lập tức trả lời.

A Cửu cũng chỉ có thể yên lặng gật đầu.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng có chút do dự, thật lâu sau, mới phun ra bốn chữ mơ hồ lạnh như băng từ dưới lớp mặt nạ.

“Bản thân cẩn thận.”

Lời này làm đáy mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia dị sắc.

Nữ Táng Hoàng khí chất lạnh như băng, tay nhiễm sát phạt này lại biết quan tâm người khác?

Chẳng lẽ là dạng ngạo kiều băng sơn?

Sau khi hoàn toàn quyết định, Quân Tiêu Dao cũng chuẩn bị ra tay.

Thân thể Hắn bước lên trời cao từng bước một, phóng mắt nhìn lại, Táng Giới đều ở dưới chân.

Sâu trong Táng Giới là một mảnh mông lung, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng xem không rõ.

Phụ thân hắn, Quân Vô Hối sẽ ở trong đó sao?

“Phụ thân, nếu người ở đó, vậy để người nhìn thấy năng lực của ta!” Quân Tiêu Dao nâng một tay lên.

Từng thần văn bắt đầu lan tràn ra từ bàn tay của hắn.

Những hoa văn đó đan chéo nhau trong hư không, giống như dấu vết tinh quỹ chư thiên vận hành, phức tạp huyền ảo tới cực điểm.

“Thần văn thật phức tạp.” Cho dù Lý Tín và A Cửu nhìn thấy cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sao Quân Tiêu Dao có thể khống chế thần văn phức tạp như thế?

“Ngày sau thiếu chủ sẽ cực kỳ khó lường.” Lý Tín hơi cảm thán.

Quân Vô Hối trong mắt ông ta đã là tồn tại thần linh.

Mà nói không chừng Quân Tiêu Dao sẽ trò giỏi hơn thầy, vượt qua phụ thân của hắn.

“Thần Tử Quân Gia kia muốn làm gì vậy?”

Nhìn thấy hành động của Quân Tiêu Dao, trong lòng sinh linh Táng thổ ở đây đều có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Chẳng lẽ Thần Tử Quân Gia muốn tự mình phong ấn Táng Giới hay sao?” Một vài sinh linh Táng thổ nói thầm.

Điều này cũng làm người quá khó hiểu, quả thực là hành vi gây hoang mang.

Vào lúc mọi người ở đây quan sát, lớp phong ấn Cấm Tiên Thất Phong thứ nhất của Quân Tiêu Dao đã cấu thành.

Phóng mắt nhìn lại, vô số thần văn dày đặc đan chéo trên hư không, như biến thành một tấm lưới lớn bao phủ thiên địa.

Chỉ mới là lớp phong ấn đầu tiên mà dao động đã cực kỳ kinh người, quả thực có uy thế khủng bố phong thiên tuyệt địa.

“Thật là khủng khiếp, đó là đại thần thông gì vậy?”

“Trời ạ, sao ta cảm thấy tử minh chi khí toàn thân giống như bị

trấn áp vậy?”

Quân Tiêu Dao vừa ra tay đã khiến mọi người sợ hãi.

Loại uy năng khủng bố này cứ như có thể giam cầm phong ấn cả thiên địa.

Mà đó mới chỉ là lớp phong ấn đầu tiên của Cấm Tiên Thất Phong mà thôi!

“Chư vị, chính là hiện tại!” Quân Tiêu Dao nói.

Lấy cảnh giới thực lực hiện tại của hắn, cũng chỉ có thể thi triển ra lớp phong ấn đầu tiên thôi.

Ba người Lý Tín, A Cửu, nữ Táng Hoàng quỷ diện thấy thế thì đồng thời ra tay, pháp lực mãnh liệt trực tiếp rót vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Mà sinh linh còn lại thấy tình cảnh này, quả thực quên luôn cả hô hấp.

Quân Tiêu Dao điên rồi sao?!

Các sinh linh Táng thổ ở đây đều không ngốc, bọn họ cũng đã nhìn ra chiêu thức này của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao khống chế một thuật phong ấn khủng bố.

Nhưng chỉ dựa vào thực lực của bản thân hắn thì không thể hoàn toàn phát huy ra uy năng của thuật phong ấn này.

Cho nên phải mượn dùng sức mạnh của đám người Lý Tín. Nhưng đây mới là điều khiến người ta chấn động. Quân Tiêu Dao chỉ có tu vi Thần Hỏa Cảnh, lại muốn chịu đựng pháp lực của các cường giả đỉnh cấp như Lý Tín rót vào.

Theo lý thuyết, điều này là không có khả năng.

Nhục thân của tu sĩ Thần Hỏa Cảnh giống như một ấm nước, mà tu vi của các cường giả như Lý Tín lại là đại dương mênh mông vô ngần.

Nếu đám người Lý Tín rót pháp lực vào cơ thể Quân Tiêu Dao, chuyện có khả năng xuất hiện nhất chính là thân thể Quân Tiêu Dao nổ tan xác rồi chết.

Cũng bởi vậy, tất cả sinh linh Táng thổ mới cho rằng Quân Tiêu Dao điên rồi.

Chỉ có kẻ điên mới nghĩ ra ý tưởng điên cuồng như vậy.

“Rõ ràng Thần Tử Quân Gia có thể trực tiếp bình yên rời đi, lại cố tình muốn tìm đường chết, thật là điên rồi!”

“Đúng vậy, có tu vi thiên phú như vậy mà không tiếc mệnh, ngược lại mạo hiểm như thế.”

Tất cả sinh linh Táng thổ đều không rõ.

“Hắn chết cũng tốt, ít nhất có thể cứu vớt danh dự của Táng thổ chúng ta một chút.” Cũng có sinh linh Táng thổ thờ ơ lạnh nhạt.

Trong bóng tối, một ít Táng thổ Táng Hoàng cũng đang lấy thần niệm giao lưu, bọn họ đều thực kinh ngạc, đang quan sát thế cục.

Lý Tín là tu vi Tiểu Thiên Tôn, nữ Táng Hoàng quỷ diện là đỉnh cao Chí Tôn, A Cửu là Chuẩn Chí Tôn.

Hết chương 460.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 461. Cấm Tiên Lục Phong, thành công phong ấn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ba người bọn họ cùng ra tay thì có thể đoán ra dao động pháp lực mạnh đến mức nào, quả thực như muốn điên đảo thiên địa.

Tuy rằng loại sóng triều pháp lực này không có tính công kích, nhưng chỉ mức độ hùng hồn cũng đủ để căng nổ thân thể hàng ngàn hàng vạn thiên kiêu Thần Hỏa Cảnh.

Oanh!

Pháp lực khủng bố cuồn cuộn như nước, tràn mãnh liệt vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cảm thấy hình như có một sức mạnh vô tận đang bùng nổ trong cơ thể mình. Trong thời gian ngắn, hắn đã thi triển ra lớp phong ấn Cấm Tiên Thất Phong thứ hai.

Thiên địa cứ như biến thành một cái lồng giam.

Được pháp lực rót vào thân thể, nhục thân của Quân Tiêu Dao bắt đầu đỏ lên, đó là dự báo pháp lực sắp tràn đầy phá thể.

“Thiếu chủ...” A Cửu thấy tình cảnh như vậy thì dung nhan khẽ biến.

Nàng là người bảo hộ Quân Tiêu Dao thời gian lâu nhất, dù sao cũng là hộ đạo nhân, giờ phút này nhìn thấy tình hình của Quân Tiêu Dao không ổn thì đáy lòng lập tức run lên.

“Không ngại, tiếp tục!” Quân Tiêu Dao kiên định mà nói.

Hắn thúc giục uy năng của Hoang Cổ Thánh Thể tới cực hạn.

Hoang Cổ Thánh Thể trời sinh đánh vỡ mười lớp gông xiềng, nhục thân cường hãn đến tuyệt đỉnh, có thể cất chứa số lượng pháp lực

hơn xa thiên kiêu cùng cảnh giới.

“Trời ạ, hắn thật sự chịu đựng được sao?”

“Nhục thân của Thần Tử Quân Gia không nổ nát sao?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao bình yên vô sự, sinh linh Táng thổ toàn trường đều hoàn toàn cứng họng.

Cổ họng họ như bị đôi bàn tay to vô hình bóp chặt.

“Còn có chuyện gì mà công tử không làm được?” Lang Huyên và Tần Tiên Nhi đều không biết nói gì cho phải.

Giống như ở trước mặt Quân Tiêu Dao, bất cứ vấn đề gì cũng không phải vấn đề.

“Nếu người này có thể bình yên trưởng thành, chỉ sợ ngày sau lại là một Bạch Y Thần Vương, không, thậm chí còn có khả năng mạnh hơn!” Tu La quốc chủ cũng cảm khái, trong lòng không biết đang có tư vị gì.

Thậm chí ông ta như thấy được cảnh tượng khủng bố ngày sau Táng Giới bị Quân Tiêu Dao một tay huỷ diệt.

Còn về những Táng Hoàng ẩn trong chỗ tối kia, giờ phút này trong lòng cũng chấn động đến không biết nói gì.

Một tiểu bối không bị bọn họ đặt trong mắt, lại làm được chuyện mà bọn họ không dám tưởng tượng.

“Lớp thứ ba!”

Quân Tiêu Dao tiếp tục thi triển Cấm Tiên Thất Phong.

Tuy rằng ngoại giới nhìn thì cảm thấy Quân Tiêu Dao đang bình yên vô sự.

Nhưng chỉ có Quân Tiêu Dao biết làm chuyện này hung hiểm đến mức nào, không cẩn thận một chút sẽ nổ tan xác mà chết.

Trừ Quân Tiêu Dao ra, cũng không có người khác dám làm như

thế.

“Lý Tín tiền bối, các ngươi không cần cố kỵ, tiếp tục tăng cường pháp lực.” Quân Tiêu Dao lại nói.

Đám người Lý Tín thấy thế thì chỉ có thể gia tăng thêm pháp lực.

Một sóng triều pháp lực càng thêm cuồn cuộn mà khủng bố tràn thẳng vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lập tức cảm nhận được một cảm giác như bị xé rách, dường như thân thể sắp bị ngũ mã phanh thây.

“Đại La Tiên Cốt!” Quân Tiêu Dao lại thúc giục sức mạnh Đại La Tiên Cốt.

Ngay lập tức, một trăm sáu mươi khối Đại La Tiên Cốt được rèn luyện ra trên dưới toàn thân hắn cùng phóng ra tiên quang. Những Đại La Tiên Cốt đó như một loạt tiết điểm, ổn định lại nhục thân của Quân Tiêu Dao, làm nó không đến mức hỏng mất.

Đây cũng là nguyên nhân Quân Tiêu Dao có tự tin như vậy.

Hắn không chỉ có Hoang Cổ Thánh Thể, còn tu luyện một trong Cửu Đại Thiên Thư, Đại La Bất Hủ Tiên Thân trong thân thể.

Cũng bởi vì có loại tự tin này, Quân Tiêu Dao mới dám làm ra hành động điên cuồng đó, nếu không sao Quân Tiêu Dao có thể lấy mệnh mạo hiểm?

Quân Tiêu Dao sẽ không làm mấy chuyện như dùng mạng để thể hiện bản thân.

“Lớp thứ tư!”

Quân Tiêu Dao liên tục thúc giục Cấm Tiên Thất Phong, lớp phong ấn thứ tư lại gia cố, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối, phong thiên tuyệt địa, giam cầm tứ phương.

Thậm chí phong ấn Táng Giới vốn kề cận hỏng mất dường như cũng chậm lại sụp đổ dưới sự gia cố này.

Nhìn có vẻ Quân Tiêu Dao thực sự có khả năng phong ấn Táng Giới lại, toàn trường im ắng không một tiếng động, trong lòng tất cả sinh linh Táng thổ đều có dự cảm này.

Hôm nay có lẽ bọn họ lại chứng kiến một kỳ tích không có khả năng xảy ra!

“Lớp thứ năm!”

Khi Quân Tiêu Dao thi triển ra lớp Cấm Tiên Thất Phong thứ năm, tất cả sinh linh có thể cảm nhận được, toàn bộ thiên địa Táng Giới như bị một đôi bàn tay khổng lồ vô hình ngăn cách.

“Đi, đi mau!” Một sinh linh Táng thổ bỗng kêu to.

Nếu tiếp tục ở lại nơi đây, nói không chừng bọn họ cũng bị phong ấn vĩnh viễn trong Táng Giới, không thể đi ra ngoài.

Sau khi giọng nói này truyền ra, tất cả sinh linh Táng thổ đều vội vàng lui về phía sau.

Những sinh linh Táng thổ vừa rồi còn xem diễn, trào phúng, thờ ơ lạnh nhạt, giờ phút này sắc mặt mang theo kinh hoàng, như tổ ong mà tràn ra bên ngoài Táng Giới.

“Đáng giận, chẳng lẽ Táng Giới phá phong ấn phải thất bại trong gang tấc?” Chỗ tối, có thần niệm của Táng Hoàng đan chéo.

Nhưng bọn họ không dám hiện thân ngăn cản Quân Tiêu Dao, bởi vì còn có đại ma vương Lý Tín ở đó.

Chín tên Táng Hoàng vừa ngã xuống, tất nhiên các Táng Hoàng còn lại không có khả năng chủ động đưa lên cửa để bị giết.

“Lớp thứ sáu!”

Thân thể Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu run lên nhè nhẹ, cơ thể có dấu hiệu sắp nứt toạc.

Nhưng hắn vẫn thi triển ra lớp thứ sáu của Cấm Tiên Thất Phong dưới tình huống cực hạn này!

Có chừng ngàn vạn thần văn các màu đan chéo trên hư không, biến Táng Giới này thành một mảnh cấm vực!

Không chỉ thiên địa bị phong bế, thậm chí các loại pháp tắc cũng như bị giam cầm.

Loại phong ấn cấm chế khủng bố này khiến Lý Tín cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thuật phong ấn này quá cường đại, thi triển hoàn chỉnh ra thì phong ấn Chí Tôn cũng dễ như trở bàn tay.

“Cũng được rồi.” Quân Tiêu Dao hộc ra một hơi, bắt đầu thu tay lại.

Muốn thi triển ra lớp phong ấn Cấm Tiên thứ bảy quá khó khăn, hơn nữa mặc dù hiện tại Quân Tiêu Dao được đám người Lý Tín trợ giúp, cũng khó có thể thi triển ra lớp thứ bảy.

Nhưng Cấm Tiên Lục Phong cũng đủ để phong ấn toàn bộ Táng Giới. Dù sao trước đó phong ấn chỉ cận kề hỏng mất, vẫn chưa hoàn toàn tan vỡ.

“Thành công...”

Hết chương 461.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 462. Nữ Táng Hoàng cầu ôm một cái

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đến bây giờ, Lý Tín vẫn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Táng Giới vốn sắp sửa phá phong ấn, lại bị Quân Tiêu Dao một tay ngăn cơn sóng dữ, phong ấn lại lần nữa.

Trong lúc mơ hồ còn có thể nghe thấy, bên dưới mộ địa Vạn Linh có âm thanh khủng bố đang không cam lòng rống giận.

Đó là các đại lão Táng Giới bị phong ấn bên dưới mộ địa Vạn Linh, vốn có hy vọng phá vỡ phong ấn, cuối cùng lại bị Quân Tiêu Dao một tay lấp kín.

Quân Tiêu Dao lại sáng tạo ra một kỳ tích không có khả năng xảy ra!

Táng Giới vốn đang rung động lại lâm vào yên lặng. Tuy Cấm Tiên Lục Phong không có khả năng vĩnh viễn phong ấn Táng Giới, nhưng ít ra duy trì mấy chục thậm chí trăm năm cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng đối với tu sĩ mà nói, thời gian mấy chục tới trăm năm cũng không lâu lắm.

Nhưng khi đó thì có lẽ tu vi của Quân Tiêu Dao đã đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Đến lúc đó quét ngang Táng Giới còn không phải chuyện vô cùng đơn giản?

Cho nên Quân Tiêu Dao cũng không để ý đến thời gian phong ấn quá ngắn.

Chỉ cần cho hắn thời gian, đến lúc đó cho dù Táng Giới phá phong thì hắn vẫn có thể trấn áp tất cả.

Nhìn thấy Táng Giới lại bị phong ấn, nội tâm của những sinh linh Táng thổ trước đó cũng đã chạy ra ngoài thật ngũ vị tạp trần.

Ai có thể nghĩ đến, Táng Giới vốn nhất định phải phá phong lại bị một mình Quân Tiêu Dao phong ấn.

Hắn làm được, phụ thân hắn từng làm được chuyện này.

Hổ phụ vô khuyển tử, lời này thật không sai!

“Thủ đoạn của thiếu chủ khiến Lý Tín thán phục!” Lý Tín chắp tay ôm quyền, thật sự khâm phục.

Trước đó tuy Lý Tín đáp ứng, nhưng trong lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút nghi ngờ, nhưng hiện tại, tất cả vấn đề đều tan thành mây khói.

“Không cần như thế, Táng Giới này không phải do một mình ta phong ấn, mà là dựa vào sức mạnh của chư vị.” Quân Tiêu Dao cũng không ôm hết công lao lên người mình.

Hiện giờ nguy cơ giải trừ, Táng Giới bị phong ấn, Quân Tiêu Dao cũng có được Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

Hành trình lần này đến Vạn Cổ Táng Thổ xem như kết thúc hoàn mỹ.

Tất cả của mục tiêu Quân Tiêu Dao cũng đã hoàn thành.

Nhưng Quân Tiêu Dao không chuẩn bị trực tiếp rời đi, mà muốn tiêu hóa đại cơ duyên ao Chúng Sinh Luân Hồi này.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng dò hỏi suy nghĩa của đám người Lý Tín.

Lý Tín vẫn muốn tiếp tục trấn thủ ở mộ địa Vạn Linh. Quân Tiêu Dao cũng không khuyên bảo cái gì, vì đây là biểu hiện trung thành của Lý Tín, hơn nữa Táng Giới cũng thật sự cần một vị cường giả trông coi, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì thì cũng có thể kịp thời liên hệ.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao nhìn vào sâu trong Táng Giới.

Tuy rằng Lý Tín không nói rõ với hắn về bí ẩn của Táng Giới, nhưng Quân Tiêu Dao như thấy được, lúc trước phụ thân hắn, thần vương Quân Vô Hối một mình quét ngang Táng Giới, chiến đấu với đại khủng bố trong Táng Giới.

Hiện tại Quân Tiêu Dao thật sự rất mạnh, nhưng cũng chỉ vô địch trong thế hệ trẻ mà thôi.

Kế tiếp chuyện Quân Tiêu Dao phải làm là từng bước vượt qua cùng thế hệ, thậm chí phải tranh phong với cường giả thế hệ trước.

“Một ngày nào đó, ta sẽ thâm nhập vào Táng Giới, gặp những đại khủng bố đó một lần.”

“Còn có nguyên nhân sáng tạo Vạn Cổ Táng Thổ và vì sao phụ thân phải phong ấn Táng Giới, sẽ có một ngày ta biết được hết những bí mật đó.” Quân Tiêu Dao thầm thề trong lòng.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, mặc dù đã biết Táng Giới có bí mật, cũng không thể trợ giúp Quân Vô Hối.

Cho nên mạnh lên mới là điều duy nhất Quân Tiêu Dao phải làm.

Sau khi Táng Giới bị phong ấn, sinh linh Táng thổ ngoại giới cũng không rời đi, vẫn đắm chìm trong sự chấn động.

Trên mặt Lang Huyên lại mang theo một nụ cười tự giễu.

“Công chúa điện hạ, ngài làm sao vậy?” Tần Tiên Nhi chú ý tới, lập tức quan tâm dò hỏi.

“Tiên Nhi, ta vốn tưởng rằng mình đã cũng đủ xứng đôi với Quân công tử, hiện tại xem ra thật sự là ta tự cho mình quá cao.” Lang Huyên cười khổ lắc đầu.

Khó có thể tưởng tượng, Lang Huyên có thân phận vô cùng cao quý, xếp thứ hai trong bảng xếp hạng mỹ nhân của Táng thổ lại có thể nói ra lời này.

Tần Tiên Nhi muốn an ủi, lại phát hiện sự thật quả thật là như thế. Sự ưu tú của Quân Tiêu Dao khiến các nàng theo không kịp.

Bên này, Quân Tiêu Dao chuẩn bị tiến vào ao Chúng Sinh Luân Hồi để tu luyện.

Nhưng trước lúc đó, hắn vẫn nhìn về phía nữ Táng Hoàng quỷ diện.

Trước đó nữ Táng Hoàng quỷ diện có đề cập, có vài lời muốn nói với hắn.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện nhìn thấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao, nàng xoay người, đi đến nơi xa.

Quân Tiêu Dao cũng đi theo.

Tất nhiên Lý Tín và A Cửu cũng rất thức thời, không dò hỏi cái gì.

Ở một chỗ an tĩnh, nữ Táng Hoàng quỷ diện dừng bước chân.

Quân Tiêu Dao cũng dừng lại.

“Bổn hoàng thực nghi hoặc, rốt cuộc ngươi là ai?” Nữ Táng Hoàng quỷ diện đưa lưng về phía Quân Tiêu Dao, buồn bã nói.

Nữ Táng Hoàng mặc một thân váy đen, dáng người trưởng thành thon thả, giống như một cây hoa hồng đen thần bí mà mỹ lệ.

“Quân Tiêu Dao.” Quân Tiêu Dao gằn từng chữ.

“Thật vậy sao?” Nữ Táng Hoàng quỷ diện.

“Bằng không thì sao?” Quân Tiêu Dao nói.

“Lúc bổn hoàng thức tỉnh từ trầm miên thì đã là Táng Hoàng thực lực tuyệt đỉnh, nhưng trong ký ức lại có một ít cảnh tượng, đó là kiếp trước của bổn hoàng hay là thế nào?” Nữ Táng Hoàng quỷ diện hỏi.

Thật ra Quân Tiêu Dao cũng không hiểu lắm, nữ Táng Hoàng quỷ diện và thiếu nữ quỷ diện, nữ tử quỷ diện trước đó có quan hệ gì.

Nhưng có một điểm chung, là các nàng đều có thể sử dụng sức mạnh bỉ ngạn hoa. Mà bỉ ngạn hoa không khỏi làm Quân Tiêu Dao

liên tưởng đến dị vực.

Nghe đồn dị vực có một đế tộc, tên là Bỉ Ngạn nhất tộc, chính là thế lực nhất mạch hệ thực vật, bản thể là bỉ ngạn hoa nở ở hoàng tuyền.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không hiểu gì về dị vực, cho nên không thể suy luận ra cái gì.

“Nhân quả quấn quanh, thật thật giả giả, Quân mỗ cũng không rõ lắm, nhưng ta có thể hứa hẹn, ngày sau nếu biết rõ chân tướng thì nhất định sẽ tìm đến ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Nếu Nữ Táng Hoàng quỷ diện đã trợ giúp thì tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng có qua có lại.

Ngày sau nếu biết được chân tướng về thiếu nữ quỷ diện, hắn nhất định sẽ nói cho nàng.

“Hừm... Nhưng bổn hoàng... Còn có một cái... Yêu cầu.” Nữ Táng Hoàng quỷ diện đột nhiên mở miệng nói.

Hết chương 462.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 463. Không muốn thành tiên, chỉ nguyện chờ ngươi trở về trong hồng trần mênh mang

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chỉ là giọng điệu có chút mất tự nhiên, đứt quãng, hình như thiếu đi vài phần thanh lãnh cao tuyệt trước đó.

“Chuyện gì?” Quân Tiêu Dao lộ ra nghi hoặc.

Giọng điệu của nữ Táng Hoàng quỷ diện không quá thích hợp.

“Ngươi có thể... Ôm bổn hoàng một cái không?”

Khi nữ Táng Hoàng quỷ diện nói lời này, vẫn đưa lưng về phía Quân Tiêu Dao.

Nhưng tiếng nói hơi run rẩy kia lại thể hiện rõ sự không bình tĩnh trong lòng nữ Táng Hoàng. Quân Tiêu Dao lại có một chút ngạc nhiên. Hắn thật sự không ngờ, nữ Táng Hoàng quỷ diện lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Nữ Táng Hoàng quỷ diện là loại tồn tại ra sao?

Người mạnh nhất Táng thổ thập vực, nữ hoàng băng sơn cao quý mà lạnh nhạt.

Là tồn tại trong lòng tất cả nam của nhân Táng thổ thập vực, vừa sợ hãi lại khuynh mộ.

một vị nữ hoàng thủ đoạn tàn nhẫn băng sơn như vậy mà lại yêu cầu ôm một cái?

Cũng có cảm giác trái ngược đến đáng yêu quá đấy.

Nếu bị những sinh linh Táng thổ còn lại thấy được thì phỏng chừng sẽ hoài nghi nhân sinh. Quân Tiêu Dao cũng không khỏi cho rằng, có khả năng nữ Táng Hoàng quỷ diện thật sự là dạng băng

sơn ngạo kiều.

“Không muốn thì thôi đi.” Thân thể nữ Táng Hoàng quỷ diện khẽ động, muốn rời đi.

“Chậm đã.” Quân Tiêu Dao mở miệng nói.

Nữ Táng Hoàng dừng bước lại.

“Nữ hoàng nguyện ý ra tay trợ giúp, Quân mỗ đa tạ, việc này cũng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Chỉ cần không thèm thân thể hắn thì làm gì cũng được.

Ôm một cái cũng sẽ không mang thai.

Quân Tiêu Dao tiến lên, hơi chần chờ, nhưng vẫn nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nữ Táng Hoàng. Đổi lại là người khác, có cơ hội thân cận với nữ Táng Hoàng như vậy thì phỏng chừng sẽ vô cùng kích động, thậm chí không quản được tay của mình.

Nhưng biểu cảm của Quân Tiêu Dao thật bình đạm, không có bất cứ kích động nào.

Thân thể Nữ Táng Hoàng thật lạnh, như một khối băng.

Lúc Quân Tiêu Dao ôm vào, ngọc thể hơi rung động một chút, giống như bị điện giật.

Một hơi ấm đã lâu không gặp trong trí nhớ lập tức tràn ngập ra. Nhưng ngay sau đó, Quân Tiêu Dao đã buông lỏng tay ra, dưới đáy lòng Nữ Táng Hoàng lại có một tia mất mát khó hiểu.

Nhưng nàng vẫn nói: “Đa tạ.”

“Hừm, ngày sau khi biết được chân tướng, Quân mỗ sẽ lại đến tìm ngươi.” Quân Tiêu Dao xoay người rời đi, không có chút lưu luyến nào.

Thật lâu sau, nữ Táng Hoàng quỷ diện mới thở dài khe khẽ.

Nàng vươn một bàn tay ngọc hơi nhấc quỷ diện lên, một góc ngọc

nhan dưới mặt nạ quỷ diện đã đỏ bừng.

Thì ra nữ Táng Hoàng quỷ diện cũng biết mặt đỏ.

“Bỉ ngạn hoa khai thất sắc thiên, hoa lạc thành tiên nhất thiên niên, bất nguyện thành tiên, không muốn thành tiên, chỉ nguyện chờ chàng trở về trong hồng trần mênh mông...”

Nữ Táng Hoàng lại đeo mặt nạ quỷ diện lên lần nữa, thân thể khẽ động, biến mất tăm hơi.

Sau khi chuyện của Nữ Táng Hoàng chấm dứt, Quân Tiêu Dao cũng về tới bên cạnh ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Bởi vì Táng Giới bị Quân Tiêu Dao dùng Cấm Tiên Lục Phong phong ấn, cho nên chỉ cần Quân Tiêu Dao nguyện ý thì hắn có thể để bất cứ kẻ nào tự do ra vào Táng Giới.

Lý Tín vẫn muốn trấn thủ trong mộ địa Vạn Linh, làm người giữ mộ.

Mà tất nhiên A Cửu cũng đi theo Quân Tiêu Dao.

Khi nào Quân Tiêu Dao đi thì lúc đó nàng đi.

Sau khi giải quyết tất cả vấn đề, Quân Tiêu Dao cũng có thể an tâm tu luyện đột phá ở ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Quân Tiêu Dao có dự cảm, lần tu luyện này sẽ có tăng lên rất lớn đối với hắn. Những người khác đột phá cảnh giới như táo bón, Quân Tiêu Dao lại như văn chương trơi chảy.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao có tự tin như vậy, là vì năng lượng của ao Chúng Sinh Luân Hồi này cực kỳ tinh thuần kỳ dị.

Hắn cũng từng dò hỏi Lý Tín.

Hình như ao Chúng Sinh Luân Hồi này là do một vài đại khủng bố sâu trong Táng Giới kiến tạo ra vào những năm tháng xa xăm trước kia.

Quân Tiêu Dao trực tiếp tiến vào ao Chúng Sinh Luân Hồi, sau đó

thi triển ra Thôn Thần Ma Công và Thiên Địa Dong Lô, bắt đầu hấp thu luyện hóa cả cái ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Có khả năng thiên kiêu tầm thường hấp thu một bộ phận cực nhỏ xong thì không thể hấp thu tiếp nữa.

Nhưng thân thể của Quân Tiêu Dao lại có thể giúp hắn tiêu hóa gần như toàn bộ ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Dù sao Hoang Cổ Thánh Thể tuy cường đại, nhưng đi kèm theo đó là lượng tài nguyên tiêu hao để đột phá cảnh giới cũng càng nhiều, cái ao Chúng Sinh Luân Hồ này vừa vặn có thể giải quyết vấn đề này.

Trong lúc Quân Tiêu Dao chìm vào tu luyện.

Rốt cuộc toàn bộ Táng Giới cũng lâm vào yên tĩnh, nhưng toàn bộ Vạn Cổ Táng Thổ thập vực lại không cách nào bình tĩnh.

Rốt cuộc chuyện ồn ào ở Táng Giới cũng quá lớn quá lớn.

Quân Tiêu Dao trảm Thương Thiên Bá Thể.

Táng Giới phá phong ấn, các Táng Hoàng xuất thế.

Người giữ mộ, một trong những Thần Vương Bát Bộ Chúng Lý Tín hiện thân.

Chín vị Táng Hoàng ngã xuống.

Cuối cùng Táng Giới còn bị Quân Tiêu Dao phong ấn lại.

Chỉ cần xuất hiện một việc trong số đó thôi cũng có thể làm chấn động tứ phương.

Càng đừng nói là tụ tập lại rồi cùng xảy ra, loại tin tức mang tính nổ mạnh này quả thực làm cho cả Táng thổ đều như lật trời.

Trong khoảng thời gian này, xưng hô xuất hiện tần suất tối cao trong lời nói của tất cả sinh linh trong Táng thổ thập vực chính là Thần Tử của Quân Gia.

Hiện tại Quân Tiêu Dao không chỉ danh dương tứ phương ở Hoang Thiên Tiên Vực, thậm chí cũng hoàn toàn nổi danh ở Vạn Cổ Táng Thổ.

Hiển nhiên bút tích này của hắn sẽ được ghi lại trong sử thi của Táng thổ.

Hiện tại thái độ của sinh linh Táng thổ đối với Quân Tiêu Dao đã không phải thù hận.

Mà là vô lực!

Không sai, chính là cảm giác vô lực phát ra từ nội tâm.

Thế hệ trẻ không có ai là đối thủ của Quân Tiêu Dao. Mà cường giả thế hệ trước ra tay thì lại có đám người Lý Tín, nữ Táng Hoàng quỷ diện che chở.

Toàn bộ Táng thổ thập vực đều không thể làm gì Quân Tiêu Dao.

Khó có thể tưởng tượng, Quân Tiêu Dao chỉ có tu vi Thần Hỏa Cảnh lại làm cho cả Vạn Cổ Táng Thổ đều bất lực.

Ở sau khi tiếp nhận hiện thực này, cũng không có ai dám đi đụng chạm mâu thuẫn với Quân Tiêu Dao. Thậm chí các Táng Hoàng còn lại những thế lực như Minh Vương điện, Thi Hài Long Tộc cũng không nghĩ đến chuyện báo thù.

Cơ hội có thể báo thù duy nhất chính là chờ đợi ngày Táng Giới hoàn toàn phá phong ấn kia.

...

Hết chương 463.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 464. Lời đồn đãi ở Hoang Thiên Tiên Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong nháy mắt, thời gian mấy tháng đã trôi qua.

Phong ba trong toàn bộ Táng thổ thập vực cũng dần dần bình ổn lại.

Quân Tiêu Dao đã trở thành đề tài được sinh linh Táng thổ bàn tán nhiều nhất.

Mà giờ phút này ở Hoang Thiên Tiên Vực, không khí lại trở nên thật vi diệu.

Bởi vì Vạn Cổ Táng Thổ và Hoang Thiên Tiên Vực ngăn cách với nhau, nên đại sự xảy ra trong Táng thổ không có khả năng truyền tới Hoang Thiên Tiên Vực.

Hơn nữa đã mấy tháng trời trôi qua, không ít người sôi nổi suy đoán, có phải Quân Tiêu Dao xảy ra bất trắc gì ở Vạn Cổ Táng Thổ hay không.

Loại phỏng đoán này thực hợp lý, cũng thực bình thường. Dù sao đối với người của Tiên Vực thì Vạn Cổ Táng Thổ là một mảnh đất cấm kỵ.

Nhưng gần đây, tin tức có liên quan đến chuyện Quân Tiêu Dao ngã xuống trong Táng thổ lại đột nhiên lan truyền khắp nơi.

Hình như sau lưng có một bàn tay mờ ám đang thúc đẩy dư luận.

“Chẳng lẽ Thần Tử Quân Gia thật sự ngã xuống trong Vạn Cổ Táng Thổ?”

“Cũng không phải không có khả năng, đã mấy tháng rồi mà còn không đi ra thì thế giới Tiên Cổ cũng sắp mở rồi.”

“Đúng vậy, lấy tính cách của Thần Tử Quân Gia, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ thế giới Tiên Cổ, nhưng hắn còn chưa đi ra thì phỏng chừng đã xảy ra vấn đề lớn.”

“Đáng tiếc, một vị thiên kiêu vốn có thể trấn áp thời đại này, lại vì sự lỗ mãng của mình mà chặt đứt tiền đồ.”

Càng ngày càng nhiều nơi trong ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực đang thảo luận chuyện này.

Tuy rằng cũng có người không quá tin, nhưng rốt cuộc Quân Tiêu Dao đã mấy tháng không xuất hiện.

Thân là thiên kiêu nổi danh nhất, được người người chú ý nhất trên Hoang Thiên Tiên Vực, mấy tháng không có tin tức thì mang rất nhiều ý nghĩa khác nhau.

Cảm giác này giống như là minh tinh cực hot ngày nào cũng lên hot search, đột nhiên có mấy tháng không có chút tin tức gì.

Ai cũng sẽ cảm thấy, có phải đã xảy ra bất trắc gì hay không?

Thanh Châu, nơi đóng quân của Hoang Cổ Khương gia.

Rất nhiều người của Khương gia đều đang lén lúc thảo luận chuyện này.

Nhưng cao tầng của Khương gia lại không tỏ thái độ gì cả.

“Thiếu chủ đại nhân nhất định sẽ không có việc gì.”

“Không sai, lấy thực lực của thiếu chủ, cho dù là ở Vạn Cổ Táng Thổ, cũng có thể hô mưa gọi gió.”

Tất cả người của Khương gia đều không tin tưởng đồn đãi.

Trong mắt bọn họ, Quân Tiêu Dao chính là tồn tại bất bại.

Hơn nữa nếu Quân Tiêu Dao thật sự xảy ra chuyện gì, người đầu tiên ngồi không yên nhất định là đám người Khương Đạo Hư. Nhưng mà hiện tại, toàn bộ Khương gia đều thực bình tĩnh.

Trên một vách núi, một vị mỹ nhân tuyết y tuyệt thế đứng đón gió, sáng ngời trong trẻo như ánh trăng non, ngọc thụ đôi tuyết.

Gió nhẹ phất qua lớp tóc trên thái dương của nàng, phất qua một tiên nhan như họa.

Ánh mắt trong suốt như thu thủy, nhìn nơi cực tây mà xuất thần một lúc.

Nơi đó là hướng Man Châu, cũng là hướng của Vạn Cổ Táng Thổ.

Nàng chính là Khương Thánh Y.

Khi trong lòng không có vướng bận, Khương Thánh Y một lòng tu luyện, chưa bao giờ biết cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm.

Mà hiện tại, Khương Thánh Y đã cảm nhận được.

Tuy rằng Khương Thánh Y biết rõ trong lòng, hiện tại Quân Tiêu Dao không xảy ra bất trắc gì, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy lo lắng.

Bỗng nhiên, phía sau nàng, một giọng nói lẩm nhẩm lầm nhầm vang lên: “Thánh Y tỷ lại đến đây ngơ ra sao?”

“Lạc Ly.” Khương Thánh Y thu hồi ánh mắt, giọng nói lanh lợi đáng yêu vang lên phía sau chính là Khương Lạc Ly.

Nàng trực tiếp đặt mông ngồi xuống vách núi bên cạnh, tay ngọc nâng má, cũng nhìn về phía cực Tây.

“Thế giới Tiên Cổ sắp mở ra, Tiêu Dao ca ca còn chưa chịu trở về nữa.”

“Yên tâm đi, Tiêu Dao sẽ không có việc gì.” Khương Thánh Y chắc chắn nói.

Khương Lạc Ly bỗng nói một câu: “Thánh Y tỷ, hình như Tiêu Dao ca ca rất tốt với ngươi, trước đó vị Thiếu Đế kia của Vương gia muốn cưới ngươi, Tiêu Dao ca ca cũng là người đầu tiên đứng ra phản đối.”

Những lời này của Khương Lạc Ly lập tức làm trong lòng Khương Thánh Y lộp bộp một tiếng.

“Đổi lại là người khác, Tiêu Dao cũng sẽ làm như vậy thôi.” Khương Thánh Y miễn cưỡng cười nói.

Đôi mắt to của Khương Lạc Ly hơi xoay chuyển, khẽ gật cái đầu nhỏ mà nói: “Đúng vậy, thật ra Tiêu Dao ca ca là một người ngoài lạnh trong nóng, cho nên Lạc Ly tuyệt đối tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Khương Lạc Ly đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên váy xuống, lộ ra một nụ cười tươi với Khương Thánh Y, trên má còn hiện ra hai lúm đồng tiền thật sâu.

Sau đó, Khương Lạc Ly rời đi.

“Cô nàng này đã nhận ra sao?” Khương Thánh Y nhìn bóng dáng Khương Lạc Ly nhảy nhót rời đi, vẻ mặt trở nên ảm đạm.

Đừng nhìn Khương Lạc Ly đứng trước mặt Quân Tiêu Dao là một nha đầu cộc lốc. Nhưng cũng không có nghĩa là Khương Lạc Ly ngốc, tương phản, nàng thật thông minh, là một cô nàng lém lỉnh.

Có lẽ nàng đã nhận ra cái gì cũng không biết chừng.

Bản thân Khương Thánh Y cũng rất khó mở miệng, dù sao nàng và Khương Lạc Ly có quan hệ rất thân mật, tình như tỷ muội. Hơn nữa cũng là Khương Lạc Ly coi trọng Quân Tiêu Dao trước.

Nói ngắn gọn, tình huống này thực phức tạp.

Hình tam giác chưa chắc đã có tính ổn định, hình đa giác thì càng không thể.

“Thôi, hiện tại chỉ hy vọng Tiêu Dao có thể trở về gấp trước khi thế giới Tiên Cổ mở ra.” Khương Thánh Y yên lặng cầu nguyện trong lòng.

Thế giới Tiên Cổ là một trong những cơ duyên quan trọng nhất trước khi đế lộ mở ra.

Cũng là cơ hội tốt nhất để giúp thực lực của thiên kiêu đương đại nhảy vọt.

Nếu Quân Tiêu Dao bỏ lỡ cơ hội này thì chỉ sợ cũng sẽ chậm hơn người khác một nhịp, đây là điều Khương Thánh Y tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Bởi vì phần lớn nguyên nhân Quân Tiêu Dao đi Táng thổ là vì nàng.

Mà ở phía Khương gia, Hoa Nguyên Tu và Khương Sở Hàm đang tu luyện.

“Thế giới Tiên Cổ sắp mở ra, nếu Quân Tiêu Dao không trở lại kịp thì phiền phức to.” Khóe miệng Hoa Nguyên Tu nhếch lên một nụ cười nhạt, nhẹ nhàng bâng quơ mà nói.

“Sao ta cảm thấy có vẻ ngươi thật vui sướng khi người gặp họa?” Khương Sở Hàm nhíu đôi mày đẹp lại, lãnh đạm nói.

Hết chương 464.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 465. Thế giới Tiên Cổ sắp mở ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện tại Quân Tiêu Dao không chỉ là Thần Tử của Quân Gia, mà còn là thiếu chủ của Khương gia, chẳng những Hoa Nguyên Tu không lo lắng, ngược lại còn bày ra thái độ này.

“Nào có, ta cũng hy vọng hắn có thu hoạch ở Táng thổ, tốt nhất có thể đột phá đến Chân Thần Cảnh, nếu vậy thì hắn cũng không cần tới tham gia thế giới Tiên Cổ.” Hoa Nguyên Tu cười lên ha hả.

Lời này nghe thế nào cũng cảm giác âm dương quái khí, có cảm giác thật châm chọc.

“Ngươi đang châm chọc sao, khi thiếu chủ tiến vào Táng thổ thì chỉ có tu vi Thông Thiên Cảnh, hoàn cảnh của Táng thổ cũng không thích hợp cho Nhân tộc Tiên Vực tu luyện, sao hắn có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Thần?” Khương Sở Hàm cau chặt mày lại.

Hoa Nguyên Tu thật là chẳng ra gì.

“Không phải ta nói theo ý của các ngươi sao?”

“Quân Tiêu Dao chính là tồn tại trẻ tuổi vô địch trong mắt các ngươi mà, đột phá cảnh giới Chân Thần thì đã là gì?”

“Nói không chừng hắn còn có thể quét ngang tất cả thiên kiêu Táng thổ, thậm chí khuấy đảo cho Táng thổ long trời lở đất thì sao?”

“Thậm chí nói không chừng, hắn lợi hại đến có thể giết luôn cả Chí Tôn Táng thổ nữa đấy!”

Hoa Nguyên Tu nói chiêm rất quá lố, đến cuối cùng, bản thân gã lại nhịn không được cười lạnh một tiếng.

“Ngươi... Thật quá đáng!” Khương Sở Hàm đứng dậy, xoay người

rời đi.

Hoa Nguyên Tu châm chọc mỉa mai như vậy thật khiến người ta ghê tởm.

Nhìn bóng dáng Khương Sở Hàm rời đi, trên mặt Hoa Nguyên Tu hiện lên một tia âm trầm.

“Từ khi Quân Tiêu Dao tới đây, Sở Hàm đã không còn đối xử với ta như trước đó.”

Trước kia tuy Khương Sở Hàm cũng không có cử chỉ thân mật gì với Hoa Nguyên Tu, nhưng thái độ với gã cũng không tệ lắm.

Mà từ khi Quân Tiêu Dao tới và dùng một chiêu đánh bại gã thì Khương Sở Hàm càng ngày càng lãnh đạm với Hoa Nguyên Tu.

Điều này làm trong lòng Hoa Nguyên Tu cực kỳ khó chịu.

“Quân Tiêu Dao, hy vọng ngươi vĩnh viễn đừng ra khỏi Táng thổ, cứ như vậy, chờ đến khi thế giới Tiên Cổ kết thúc, vị trí thiếu chủ vẫn dừng lại trên người ta, Sở Hàm cũng sẽ cam tâm tình nguyện liên hôn với ta.” Ánh mắt Hoa Nguyên Tu thật thâm thúy.

Toàn bộ Khương gia xem như bình tĩnh, mà thế lực bình tĩnh tương tự còn có Quân gia.

Tuy rằng ngoại giới toàn là tin đồn nhảm nhí, nói cái gì mà Quân Tiêu Dao ngã xuống ở Táng thổ. Nhưng không ai trong Quân gia tin cả.

Sự tán thành và tin cậy của bọn họ đối với Quân Tiêu Dao sẽ không bị bất cứ lời đồn đãi nào lay động.

Những người theo đuổi của Quân Tiêu Dao, đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cũng đang tu luyện, chuẩn bị chiến đấu trong thế giới Tiên Cổ.

Còn có Thập Đại Tự Liệt của Quân gia cũng đang bế quan tu luyện, nghiêm túc chuẩn bị.

Thế giới Tiên Cổ là một đại cơ duyên.

Nếu không nhận cơ hội này mà trưởng thành, đến lúc đế lộ mở ra thì sẽ từng bước lạc hậu thua người khác.

Đây là đại tranh chi thế, sẽ kịch liệt hơn xa bất cứ lần cạnh tranh nào trong những thời đại trước đó.

Đến lúc đó các quái thai cổ đại, đế tử trầm miên, con nối dõi cổ hoàng đều sẽ xuất hiện.

Thiên kiêu đương đại sẽ bị áp chế cực kỳ tàn nhẫn, nếu không có cơ duyên to lớn thì rất khó tranh phong với những yêu nghiệt đó.

Đương nhiên, mọi người cũng không tránh khỏi nhớ tới Quân Tiêu Dao. Trong chúng thiên kiêu, tuổi tác của hắn xem như nhỏ nhất. Nhưng mà cả quái thai cổ đại cũng thua trong tay hắn.

“Nếu Thần Tử Quân Gia không tham gia thế giới Tiên Cổ, vậy có lẽ thần thoại vô địch thế hệ trẻ của hắn sẽ tan biến.”

“Một bước sai thì liên tục sai, Thần Tử Quân Gia lựa chọn con đường không nên lựa chọn nhất.”

Bầu không khí toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều không bình tĩnh.

Lại qua hai tháng, trên không trung ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực bỗng hiện ra rất nhiều cảnh tượng huyền ảo.

Hình như cảnh tượng huyền ảo này là một mảnh tiểu thế giới tiên khí dạt dào.

Có bình nguyên, có núi non, có hoang mạc, còn có cung điện tàn phá, cấm địa cổ xưa, sinh linh hung thú cổ quái….

Những cảnh tượng này như cảnh ảo thị, cực kỳ kỳ dị.

“Đây là... ảo thị Tiên cổ, là điềm báo thế giới Tiên Cổ mở ra!” Rất nhiều thế lực cổ xưa ngẩng đầu nhìn ảo thị trên bầu trời, lẩm bẩm tự nói.

Trước khi thế giới Tiên Cổ mở ra, sẽ có loại ảo thị tiên cổ này xuất hiện.

Trong vòng mấy tháng, lối vào thế giới Tiên Cổ nhất định sẽ mở ra. Sau khi tiên cổ ảo thị xuất hiện, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều sôi trào.

Cả đám thiên kiêu thế hệ trẻ xoa tay hầm hè, chuẩn bị đại triển thân thủ, cướp lấy đại cơ duyên ở thế giới Tiên Cổ.

Không nói đến chuyện trực tiếp trở thành Thánh Nhân, ít nhất cũng phải đột phá đến Chân Thần trở lên thì mới có tư cách đi tranh phong đế lộ.

Mà khi thế giới Tiên Cổ sắp mở ra, thiên kiêu tuyết tàng, người tài che giấu các thế lực khắp nơi cũng sôi nổi hiện thế.

Có một hoàng tử hoàng tộc nào đó tu thành hoàng đạo long khí, long khí chạy dài ba vạn dặm, chấn động rất nhiều đạo châu chung quanh.

Có Thánh Nữ một đại giáo khủng bố xuất thế, từ bi tế thế, khiến cho vô số thiên kiêu đi theo.

Còn có người nhìn thấy một thanh niên đứng trên núi cao vạn trượng, tiếp dẫn sức mạnh lôi đình cửu thiên để rèn luyện thân thể. Có người nhận ra đó là thiên kiêu tuyết tàng của Lôi Đế Sơn xuất thế, hắn ta khống chế đại thần thông Lôi Đế không hoàn chỉnh.

Nói ngắn gọn, các đại đạo châu đều có rất nhiều thiên kiêu thế lực khủng bố xuất hiện.

Thực hiển nhiên, bọn họ đều nhập thế là vì cơ duyên thế giới Tiên Cổ. Trừ những người đó ra, phía Thái Cổ hoàng tộc cũng có tin tức truyền đến.

Hình như vị Kỳ Lân Tử thực lực cường đại của Kỳ Lân Cổ Động cũng bắt đầu hiện thân. Nơi hắn đi qua, mây tía mênh mông cuồn cuộn vạn dặm, có hư ảnh kỳ lân điềm lành cùng đi theo, khí tức mạnh mẽ tới cực điểm, có thể nói thiên kiêu đỉnh cấp.

Phiá Vạn Hoàng Linh Sơn, có người nhìn thấy dị tượng phượng hoàng trình tường hiện hóa. Có người nói, đó là Hoàng Tử và Phượng Nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn muốn chuẩn bị nhập thế.

Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh trước đó không thể so sánh với hai người này được.

Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh là thiên kiêu ưu tú của Vạn Hoàng Linh Sơn. Mà Hoàng Tử và Phượng Nữ lại là thiên kiêu đỉnh cấp được bồi dưỡng trung tâm của Vạn Hoàng Linh Sơn, địa vị không giống nhau.

Đương nhiên, cùng lúc đó có một tin tức càng chấn động nhân tâm truyền ra.

Hết chương 465.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 466. Thiên mệnh chi tử Long Ngạo Thiên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở Hồng Châu - đại bản doanh của Tổ Long Sào, gần như toàn bộ sinh linh Hồng Châu đều thấy được một dị cảnh kỳ tượng.

Ở trên không Tổ Long Sào bỗng có tiếng rồng ngâm rung trời vang lên. Bảy hư ảnh Tổ Long màu sắc không đồng nhất quay quanh trên không trung. Bảy con rồng này tuy đều là Long tộc, nhưng lại có khác biệt.

Trong đó có Thương Long, có Xích Long, có Bạch Long, có Hắc Long.

Bảy con rồng đại diện cho thuộc tính bảy loại sức mạnh, nếu nhìn kỹ thì trong mỗi một hư ảnh Tổ Long đều có một long nguyên lộng lẫy sáng lên!

Cuối cùng, một bóng người phá quan mà ra, lay động trời cao vạn dặm!

Hắn ta ngửa mặt lên trời thét dài, bảy viên long nguyên cùng bị nuốt vào trong cơ thể!

Trong nháy mắt, long khí cuồng bạo sôi trào, uy áp lan tràn toàn bộ hồng châu!

Cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên xuất quan!

Nếu hỏi những thiên kiêu đương đại nào là nổi tiếng nhất trong Hoang Thiên Tiên Vực thì Long Ngạo Thiên là một cái tên tuyệt đối không thể bỏ qua.

Khi Long Ngạo Thiên xuất thế, có hư ảnh Tổ Long hiện lên, trời hiện điềm lành.

Hắn ta mang huyết mạch Đế Long, là huyết mạch cao quý nhất,

thuần túy nhất của Long tộc.

Tất cả sinh linh Tổ Long Sào đều cho rằng, Long Ngạo Thiên có tư cách thành thánh làm tổ.

Mà sự thật cũng giống như dự đoán của cường giả Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên cũng không làm người ta thất vọng. Thiên phú của hắn khiến người ta ngạc nhiên, vượt cấp khiêu chiến đơn giản tựa như uống nước ăn cơm.

Vương Bá chi khí bừng bừng, khiến vô số thiên kiêu đương đại cam tâm tình nguyện thần phục.

Rất nhiều hoàng nữ Thánh Nữ cũng bị thần tư oai hùng của Long Ngạo Thiên chinh phục, trong lòng khuynh mộ, trái tim thiếu nữ trầm luân.

Không chỉ như thế, vận khí của Long Ngạo Thiên cũng tốt đến mức nổ mạnh.

Khi Long Ngạo Thiên nhập thế rèn luyện, từng lấy giá cả một viên nguyên thạch để có được một thanh đại đao rách nát ở một quầy hàng. Nhưng sau khi Long Ngạo Thiên lấy huyết mạch của bản thân để tẩy lễ, đại đao rách nát kia lại lộ ra nguyên hình.

Đó là một thanh Long Hồn Đao ẩn chứa long hồn Chí Tôn, phẩm giai đạt tới cấp bậc Chí Tôn khí!

Lúc sau, Long Ngạo Thiên lang bạt bí cảnh tứ phương, quét ngang bát phương, cướp đoạt rất nhiều cơ duyên bảo bối.

Không chỉ như thế, hắn ta còn anh hùng cứu mỹ nhân ở bí cảnh, bắt được trái tim giai nhân.

Thiên nữ Bạch Mị Nhi của Thiên Hồ Tộc từng rơi vào một tuyệt trận, sau được Long Ngạo Thiên cứu ra, yêu hắn một cách hết thuốc chữa.

Ngoài ra, khi Long Ngạo Thiên tham gia đấu giá hội, bảo bối tốt nhất luôn bị hắn lấy được. Thậm chí Long Ngạo Thiên còn tinh thông luyện đan, luyện khí….

Nói ngắn gọn, không có gì là Long Ngạo Thiên không biết.

Hắn trâu bò như vậy đó!

Sau đó, Tổ Long Sào vì bồi dưỡng Long Ngạo Thiên mà ban bảy viên thuộc tính long nguyên cho Long Ngạo Thiên.

Sau đó thì Long Ngạo Thiên vẫn luôn bế quan, luyện hóa bảy viên long nguyên này.

Có thể nói, trước khi Quân Tiêu Dao đánh ra tên tuổi thì Long Ngạo Thiên chính là thiên kiêu nổi bật nhất Hoang Thiên Tiên Vực. Thậm chí rất nhiều truyền nhân Hoang Cổ thế gia Nhân tộc cũng bị Long Ngạo Thiên đè ép một đầu.

Mà hiện tại, rốt cuộc Long Ngạo Thiên cũng hoàn toàn luyện hóa xong bảy viên long nguyên, phá quan mà ra.

Ánh mắt trên toàn bộ hồng châu đều hội tụ vào Tổ Long Sào.

Bên ngoài Tổ Long Sào là rất nhiều bóng người chi chít hiện lên.

Đó là các Thái Cổ vương tộc, sau khi cảm nhận được Tổ Long Sào biến động nên tới xem thử.

Ánh mắt bọn họ cùng nhìn lại, rốt cuộc cũng thấy được vị Tổ Long Sào sơ đại bế quan hồi lâu kia.

Dáng người Long Ngạo Thiên đĩnh bạt, tay vượn eo ong, chung quanh là long khí vô tận vờn quanh, muôn hình vạn trạng, thi triển hết tư thế oai hùng của sơ đại!

Diện mạo của hắn ta cũng cực kỳ xuất chúng, mày kiếm kéo đến tóc mai, mắt như sao sáng, mũi như huyền đảm, ngọc thụ lâm phong, như long câu phượng sồ, thần thái anh tuấn.

Nói ngắn gọn, nếu vẻ ngoài không soái thì thực xin lỗi cái tên Long Ngạo Thiên vang dội ghê gớm kia.

Đương nhiên, so với Quân Tiêu Dao thì vẫn kém hơn một bậc. Quân Tiêu Dao chính là mỹ thiếu niên soái nhất, nhân vật trích tiên được cả Tiên Vực công nhận, là bạch nguyệt quang cao lãnh trong

lòng tất cả thiếu nữ.

Mặc dù là Long Ngạo Thiên, cũng chỉ có thể đứng ở vị trí thứ hai.

Nhưng điều khiến chúng sinh linh kinh ngạc không phải là dung mạo của Long Ngạo Thiên, mà là tu vi của hắn.

Hắn đã đạt tới Hư Thần Cảnh!

Đây đã là kỷ lục tu vi tối cao của thế hệ trẻ tuổi.

Ít nhất hiện tại tu vi mạnh nhất là trong những thiên kiêu xuất thế.

“Đã đạt tới Hư Thần Cảnh, Long Ngạo Thiên này cũng quá khủng bố.”

“Không hổ là cấm kỵ sơ đại được Tổ Long Sào tập trung bồi dưỡng, huyết mạch Đế Long cộng thêm bảy viên long nguyên, Long Ngạo Thiên thật quá trâu bò!”

Các sinh linh vương tộc bên ngoài Tổ Long Sào đều kinh ngạc cảm thán không thôi.

Một ít thiên kiêu trẻ tuổi Thái Cổ vương tộc cũng có cảm giác tự biết xấu hổ, so với Long Ngạo Thiên thì bọn họ quả thực là cặn bã.

Không, còn không bằng cặn bã nữa.

Cảm nhận được rất nhiều ánh mắt bên ngoài đang nhìn chăm chú, vẻ mặt của Long Ngạo Thiên cũng rất bình tĩnh.

Nhưng độ cong trên khóe miệng vẫn thể hiện rõ nội tâm của hắn.

Cảm giác cao cao tại thượng, chịu vạn người chú ý này thật sảng khoái!

“Luyện hóa bảy viên long nguyên mới làm ta đột phá tới Hư Thần Cảnh, nhưng còn chưa đủ, ở thế giới Tiên Cổ, Long Ngạo Thiên ta muốn đột phá đến Thiên Thần Cảnh!”

Long Ngạo Thiên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời nhìn ảo thị dị tượng tiên cổ, nội tâm có dã tâm đang lớn dần.

Hư Thần Cảnh là bậc thứ nhất trong Thông Thánh Cửu Giai.

Sau khi bước lên Thông Thánh Cửu Giai, mỗi lần đột phá một cảnh giới cũng cực kỳ khó khăn. Nhưng theo như lời Long Ngạo Thiên nói thì đột phá cảnh giới cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm.

“Ngạo Thiên, rốt cuộc ngươi cũng xuất quan!”

Một đám Tổ Long Sào cường giả hiện thân, uy áp mạnh mẽ tuyệt đối, nhưng ánh mắt nhìn về phía Long Ngạo Thiên lại mang theo ý vui mừng.

Tổ Long Sào bị chèn ép lâu lắm, cũng quá thảm.

Thậm chí cả quái thai cổ đại Long Cát công chúa cũng thảm bại bởi Quân Tiêu Dao.

Tổ Long Sào bọn họ đang rất cần một hậu bối thiên kiêu cường đại để cứu vớt danh dự. Không nghi ngờ gì nữa, Long Ngạo Thiên là người được chọn tốt nhất.

Hết chương 466.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 467. Người trêu chọc ta phải chết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Bích Trì mặc nhuyễn giáp màu xanh lá cũng xuất hiện.

“Chúc mừng Ngạo Thiên đại ca luyện hóa thành công bảy viên long nguyên, thần công đại thành!” Trong mắt Long Bích Trì lộ ra sùng bái khuynh mộ.

Thiên kiêu Long tộc tầm thường chỉ luyện hóa một long nguyên cũng đã cực kỳ gian nan.

Cho dù là Long Bích Trì, cũng chỉ luyện hóa được hai viên mà thôi, hơn nữa đều là long nguyên bình thường.

Nhưng Long Ngạo Thiên lại một hơi luyện hóa bảy viên, hơn nữa còn là long nguyên có thuộc tính năng lượng càng thêm hùng hồn.

Đây là năng lực huyết mạch Đế Long của Long Ngạo Thiên, thậm chí thiên phú của hắn còn vượt qua một ít quái thai cổ đại.

Sau khi thảm bại trong tay Quân Tiêu Dao, đạo tâm của Long Bích Trì phủ đầy tro tàn, ký thác duy nhất trong lòng cũng chỉ còn lại Long Ngạo Thiên. Chỉ có Long Ngạo Thiên mới có tư cách chống lại, thậm chí đánh bại Quân Tiêu Dao!

“Chư vị trưởng lão, còn Bích Trì nữa, các ngươi tới rồi, đúng rồi, Hạo Thiên đệ đệ của ta ở đâu?” Long Ngạo Thiên nhìn chung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy đệ đệ Long Hạo Thiên của mình.

“Cái này... Ngạo Thiên, vì để ngươi chuyên tâm bế quan, cho nên chúng ta không nói với ngươi một số việc, hiện tại kể cho ngươi đi.” Một trưởng lão Tổ Long Sào thở dài một hơi.

Trước đó lúc Long Ngạo Thiên bế quan, không có kẻ nào đi quấy rầy, càng đừng nói là truyền lại tin tức. Cho nên trong lúc đang bế quan, Long Ngạo Thiên hoàn toàn không biết gì chuyện ở bên

ngoài cả.

Sau đó, trưởng lão Tổ Long Sào đã kể hết những chuyện trước đó đã xảy ra cho Long Ngạo Thiên.

Bao gồm đệ đệ hắn - Long Hạo Thiên bị Quân Tiêu Dao đánh chết, và sau đó Long Cát công chúa phá phong ấn, cuối cùng vẫn bị Quân Tiêu Dao đánh bại.

Sau khi nghe xong những việc này, vẻ mặt Long Ngạo Thiên thật lạnh lẽo, một luồng sát ý khủng bố tràn ra, khiến hư không cũng đông cứng lại.

“Đệ đệ ta chết trong tay Thần Tử Quân Gia kia?” Sắc mặt Long Ngạo Thiên thật trầm lãnh, trong long nhãn kim sắc hiện lên ánh sáng lãnh lệ.

“Ngạo Thiên, bình tĩnh, lấy thực lực của ngươi thì nhất định ngày sau có cơ hội đánh bại Quân Tiêu Dao.” Trưởng lão Tổ Long Sào nói.

“Đánh bại? Ha hả, nếu chỉ đánh bại thì sao có thể nào báo thù cho Hạo Thiên, sao có thể phát tiết lửa giận trong lòng ta?” Khí tức Long Ngạo Thiên dâng trào, quanh thân mơ hồ có bảy hư ảnh Tổ Long đang quấn quanh.

Khí tức đáng sợ trút xuống tứ phương.

“Ngạo Thiên, tuyệt đối đừng xúc động, cũng đừng khinh địch, Quân Tiêu Dao kia có thể đánh bại cả quái thai cổ đại, không đơn giản như vậy đâu.” Trưởng lão Tổ Long Sào cảnh báo.

Ông ta sợ Long Ngạo Thiên khinh địch có hại, dù sao từ trước đến nay Long Ngạo Thiên luôn thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp phải thất bại lớn.

“Yên tâm, ta sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy, nhưng cũng không cho rằng Quân Tiêu Dao có thể uy hiếp được ta.”

“Đại thế này do Long Ngạo Thiên ta làm chúa tể, người trêu chọc ta đều phải chết!”

Lời Long Ngạo Thiên nói truyền khắp trên trời dưới đất, bát phương chấn động, bên ngoài Tổ Long Sào, rất nhiều sinh linh Thái Cổ vương tộc đều hít sâu một hơi.

Không hổ là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào, miệng lưỡi này cũng lớn lối lắm.

Cho dù đối thủ là Quân Tiêu Dao tiếng tăm lừng lẫy, Long Ngạo Thiên cũng dám nói, người chọc hắn đều phải chết.

Vậy chẳng phải Long Ngạo Thiên có tự tin đánh chết Quân Tiêu Dao?

“Thú vị, Thần Tử Quân Gia, sơ đại Tổ Long Sào.”

“Một vị mang Hoang Cổ Thánh Thể, Chí Tôn Cốt.”

“Một vị có được huyết mạch Đế Long, bảy viên long nguyên.”

“Nếu hai người chạm mặt thì sẽ sinh ra loại xung đột va chạm nào, mà ai thắng ai thua chứ?”

Rất nhiều sinh linh bên ngoài đều thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng bởi vì đều là sinh linh Thái Cổ, cho nên bọn họ vẫn hy vọng Long Ngạo Thiên có thể thắng.

“Trước khi thế giới Tiên Cổ mở ra, ta muốn đi đến chỗ Long Cát công chúa kia một chuyến.” Long Ngạo Thiên nói.

“Cũng đúng, đến lúc đó thế giới Tiên Cổ mở ra, các ngươi cũng có thể hỗ trợ nhau một chút.” Trưởng lão Tổ Long Sào cười ha hả và nói.

Trước đó Tổ Long Sào có tiên đoán, song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, tất nhiên song long trong lời tiên đoán là chỉ Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa.

Nếu hai người bọn họ có thể đồng tâm hiệp lực liên thủ, nói không chừng thật sự có khả năng tru sát Quân Tiêu Dao.

Nhưng lúc này trong lòng Long Ngạo Thiên lại có một ý tưởng

khác.

“Bàn về thân phận, địa vị, thiên phú, thực lực thì Long Cát công chúa cũng có tư cách làm nữ nhân của ta, hơn nữa có thể làm chính cung.”

Thân là vai chính thiên mệnh, khí vận chi tử, tất nhiên ánh mắt nhìn nữ nhân của Long Ngạo Thiên cũng rất cao. Hơn nữa hắn cũng không có khả năng chỉ có một nữ nhân.

Hậu cung nhất định phải mở, ngựa giống cũng nhất định phải làm.

Nhưng đối với những nữ nhân dễ dàng có được như trở bàn tay kia, Long Ngạo Thiên cũng chỉ chơi trò ái muội, không tính toán cho các nàng danh phận gì.

Mà Long Cát công chúa có thân phận địa vị rất cao, cũng đủ để làm chính cung, phụ trợ bá nghiệp xưng vương của hắn.

Lúc sau, Long Ngạo Thiên trực tiếp đi tìm Long Cát công chúa.

Mà tin tức Long Ngạo Thiên xuất quan cũng như mọc cánh mà truyền khắp ngõ ngách Tiên Vực, cũng gây nên một trận động đất.

Trước đêm thế giới Tiên Cổ mở ra, Long Ngạo Thiên vừa vặn xuất quan, nói rõ là muốn đàn áp chúng thiên kiêu ở thế giới Tiên Cổ để đoạt được vị trí đứng đầu.

Trên một dãy núi mây tía mờ mịt, thụy quang lan tỏa có một thanh niên tuấn mỹ áo tím tóc tím đang đứng.

“Long Ngạo Thiên đã xuất quan, thú vị, xem ra lần này Thái Cổ hoàng tộc ta sắp sửa đè ép được các Hoang Cổ thế gia trong thế giới Tiên Cổ.”

Thanh niên tóc tím tuấn mỹ lẩm bẩm tự nói, trên da hắn có vảy tím chi chít, trên trán mọc hai kỳ lân giác màu tử kim.

Đó là thiên kiêu đỉnh cấp của Kỳ Lân Cổ Động, Kỳ Lân Tử.

Bên kia, sâu trong Vạn Hoàng Linh Sơn, một ánh mặt trời đỏ như lửa chìm vào trong đó, nhìn kỹ thì mơ hồ có thể thấy được một

bóng người mơ hồ trên lưng có hai cánh.

“Long Ngạo Thiên xuất quan, xem ra thế giới Tiên Cổ sẽ càng thêm xuất sắc, chỉ là... rốt cục Quân Tiêu Dao kia có thể tới hay không?”

Bóng người đang nỉ non kia chính là Hoàng Tử của Vạn Hoàng Linh Sơn, Hoàng Thiên Ca!

Hắn ta không kiêng kị bất cứ truyền nhân bất hủ, thiên kiêu thế gia nào, chỉ dè dặt trước Quân Tiêu Dao.

Hết chương 467.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 468. Thiên nữ Thiên Hồ Tộc, Bạch Mị Nhi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cùng lúc đó, trong một đạo châu, một sơn động cổ xưa.

Một bóng hình xinh đẹp đang phá phong ấn lao ra. Đó là một nữ tử mặc váy áo hồng nhạt, dung mạo tinh xảo yêu mị, đôi mắt xinh đẹp đào hoa lưu chuyển sóng mắt, có mị thái hút hồn. Dáng người cũng thật ghê gớm, đường cong mê người.

Điều khiến người ta chú ý nhất là đằng sau cái mông nàng ta lại có sáu cái đuôi cáo lông xù, cực kỳ mềm mại. Nàng chính là thiên nữ của Thiên Hồ Tộc, Bạch Mị Nhi.

Nghe đồn Thiên Hồ Tộc có được huyết mạch cửu vĩ yêu hồ thượng cổ.

Mà cửu vĩ yêu hồ chính là Thái Cổ hoàng tộc chí cường, nhưng không phải ở Hoang Thiên Tiên Vực, mà là Tiên Vực khác.

Tuy Thiên Hồ Tộc không phải Thái Cổ hoàng tộc, nhưng lại là Thái Cổ vương tộc đứng đầu, đủ để sánh vai với các chủng tộc như Cửu Đầu Sư Tử Tộc, Kim Sí Đại Bằng tộc.

“Cung nghênh thiên nữ xuất quan!” Vài thị nữ của Thiên Hồ Tộc tiến lên cung kính nói.

“Nô gia cảm nhận được khí tức của Ngạo Thiên ca ca, hắn cũng xuất quan.”

Trong mắt Bạch Mị Nhi hiện ra hình trái tim, một đôi tay ngọc che lại gương mặt của mình, trong mắt tỏa ra sự sùng bái và si mê cuồng nhiệt, thậm chí có cảm giác như bệnh kiều (1).

(1) Bệnh kiều: là kiểu bệnh tật tinh thần, người mắc bệnh này ôm chấp niệm và tình cảm mãnh liệt với sự vật sự việc nào đó mà xã hội không thể lý giải, cũng coi tình cảm này là động lực để sinh ra

các loại trạng thái thần kinh – hành vi cực đoan như bày tỏ tình yêu một cách quá khích, tự làm tổn thương bản thân, tổn thương người khác…

Các thị nữ của Thiên Hồ Tộc thấy tình cảnh như vậy cũng đã quá quen.

Dù sao lúc trước khi Bạch Mị Nhi bị nhốt trong một bí cảnh tuyệt địa. Vào thời khắc tuyệt vọng, là Long Ngạo Thiên xuất hiện, như chân mệnh thiên tử giáng thế, giải cứu nàng ta ra ngoài.

Thực lực cường đại, tư thế oai hùng đĩnh đạt và nụ cười tà mị ngang ngạnh kia hoàn toàn chinh phục Bạch Mị Nhi.

Từ đây, Bạch Mị Nhi đã điên cuồng thích Long Ngạo Thiên.

Nhưng bởi vì khi đó, Bạch Mị Nhi phải tu luyện công pháp đặc thù của Thiên Hồ Tộc, không thể phá thân xử nữ, cho nên cũng không có cử chỉ thân mật gì với Long Ngạo Thiên.

Mà hiện tại, công pháp của nàng đã thành công, cũng coi như được tự do. Bước tiếp theo chính là đi tìm Long Ngạo Thiên.

“Đúng rồi, trong khoảng thời gian ta bế quan, có chuyện gì xảy ra không?” Bạch Mị Nhi thuận miệng hỏi.

Thật ra thời gian nàng ta bế quan cũng không thua kém Long Ngạo Thiên bao nhiêu, cho nên nàng ta hoàn toàn không rõ chuyện về Quân Tiêu Dao lắm.

Thị nữ của Thiên Hồ Tộc lập tức thuật lại một loạt những chuyện đã xảy ra.

“Cái gì, đệ đệ của Ngạo Thiên ca ca bị Thần Tử Quân Gia kia giết?” Dung nhan Bạch Mị Nhi lạnh như băng sương.

Kẻ thù của Long Ngạo Thiên chính là kẻ địch của nàng ta.

“Ngươi nói Thần Tử Quân Gia kia có thể chiến thắng Ngạo Thiên ca ca ở mọi phương diện từ dung nhan, thiên phú, thực lực à? Sao có thể, Ngạo Thiên ca ca chính là nam nhân hoàn mỹ nhất.”

Nghe thấy một ít đánh giá của những thị nữ Thiên Hồ Tộc này đối với Quân Tiêu Dao, Bạch Mị Nhi không tin tưởng mấy.

Thiên Hồ Tộc là một chủng tộc vừa xem mặt, lại vừa xem thực lực.

Các nàng thích cường giả, mà cường giả càng soái thì các nàng càng thích.

Long Ngạo Thiên phù hợp thẩm mỹ của Thiên Hồ Tộc một cách hoàn mỹ, cộng thêm tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân nên tất nhiên Bạch Mị Nhi không thể tự kềm chế mà luân hãm.

Còn về Quân Tiêu Dao, nàng không biết, cũng không để bụng, càng sẽ không cảm thấy hứng thú. Cái gì mà trích tiên nhân, dung nhan tuyệt thế, nghe giống như là lời đồn đãi khoa trương mà thôi.

Sao trên đời này có người soái đến mức đó kia chứ?

Dù sao Bạch Mị Nhi cũng không tin.

“Chờ thế giới Tiên Cổ mở ra, nô gia nhất định phải phụ tá cho Ngạo Thiên ca ca.” Trong mắt Bạch Mị Nhi lộ ra si mê, còn phát ra tiếng cười khanh khách.

Mà bên kia, Long Ngạo Thiên cũng đi tới một núi non.

Kim sắc Long Cung lơ lửng trên một mảnh núi non, khí thế hùng hồn.

Long Ngạo Thiên trực tiếp bước vào.

Trong Long Cung, một bóng hình xinh đẹp tuyệt thế đang dựa vào long tọa, dường như đã sớm liệu được Long Ngạo Thiên sẽ đến.

Rốt cuộc song long trong tiên đoán của Tổ Long Sào cũng gặp mặt.

Long Ngạo Thiên đưa mắt nhìn lại, trong đôi mắt kim sắc cũng nhịn không được mà hiện lên một tia kinh diễm. Mặc dù hắn từng duyệt qua vô số nữ nhân, nhưng giờ phút này cũng kinh ngạc cảm thán, nữ tử trước mặt thật quá cao quý mỹ lệ.

Long Cát công chúa mặc một bộ tiên váy cung trang, lười biếng dựa vào long tọa hoàng kim, tóc đen như thác nước, trút xuống bên dưới, cung trang tiên váy không dính bụi trần.

Núi non no đủ, eo thon tinh tế, một đôi đùi đẹp thon dài tinh tế như sứ đang giao nhau, chân trần tuyết trắng, như tác phẩm nghệ thuật khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

Giờ phút này Long Cát công chúa không còn chật vật như trước đó khi đối chiến với Quân Tiêu Dao, nàng ta đã khôi phục sự kiêu căng cao quý cao cao tại thượng.

Đồng thời khí tức của nàng cũng dâng lên rất nhiều, có vẻ sâu không lường được, hơn xa trước đó.

Nhưng trong đầu nàng vẫn tràn đầy bóng dáng của Quân Tiêu Dao, sỉ nhục thua bởi Quân Tiêu Dao khắc sâu vào trái tim nàng.

Đặc biệt là Quân Tiêu Dao dẫm lên ngực nàng, nói câu ngươi chỉ xứng làm tọa kỵ kia, càng là sỉ nhục không cách nào xóa đi trong lòng Long Cát công chúa.

Mà sau khi Long Ngạo Thiên nhìn thấy Long Cát công chúa, trong lòng đã xác định, Long Cát công chúa sẽ là chính cung của hắn.

Còn chuyện Long Cát công chúa có nguyện ý hay không, Long Ngạo Thiên cũng không để ý, còn chưa có nữ nhân nào hắn muốn mà không chiếm được cả.

Huống chi hắn và Long Cát công chúa cũng là lương xứng tốt nhất.

Nếu Long Ngạo Thiên biết, lương xứng chính cung trong cảm nhận của hắn chỉ xứng làm tọa kỵ dưới người trong cảm nhận của Quân Tiêu Dao thì không biết trong lòng Long Ngạo Thiên sẽ có cảm tưởng gì?

“Ngươi chính là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào, thiên kiêu ưu tú nhất đương đại, Long Ngạo Thiên?”

Long Cát công chúa mang dáng vẻ lười biếng, dựa vào long tọa hoàng kim, đôi mắt xinh đẹp lạnh nhạt mà nhìn Long Ngạo Thiên.

Trong đôi mắt cũng hiện lên một tia kinh dị.

Thiên phú thực lực của Long Ngạo Thiên thật sự vượt qua dự đoán của nàng, khiến nàng có chút bất ngờ.

Đặc biệt là sức mạnh huyết mạch trong cơ thể Long Ngạo Thiên, thậm chí khiến vị Hậu duệ cổ Hoàng huyết mạch cao quý như nàng ta cũng kinh ngạc.

Hết chương 468.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 469. Thiếu Đế của Vương gia xuất quan!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đó chính là huyết mạch Đế Long trong lời đồn sao?” Long Cát công chúa lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Huyết mạch Đế Long là một trong những huyết thống mạnh nhất Long tộc, vô cùng cao quý, thậm chí bản thân còn có thể thành thánh làm tổ, tự tạo ra một mạch.

Bởi vậy có thể thấy được, huyết mạch Đế Long cường đại đến mức nào.

Cho dù ở thời đại của Long Cát công chúa thì Tổ Long Sào cũng chưa từng xuất hiện một thiên kiêu có được huyết mạch Đế Long.

“Long Cát công chúa, quả nhiên phong hoa tuyệt đại, diễm quan thiên hạ như lời đồn.” Khóe miệng Long Ngạo Thiên nhếch lên một độ cong, ánh mắt không chút che giấu mà nhìn chằm chằm vào Long Cát công chúa.

Ánh mắt kia lửa nóng và mang tính xâm lược kia không có chút che lấp nào, cực kỳ trắng ra.

Cảm nhận được sự nóng bỏng mang đầy tính xâm lược d8i1, Long Cát công chúa hơi nhíu đôi mày đẹp lại.

Nàng không thích cảm giác này.

Không nam nhân nào có thể chinh phục nữ cường nhân như nàng.

“Ngươi tới tìm ta là có chuyện gì, là muốn hợp tác ở thế giới Tiên Cổ sao?” Long Cát công chúa hỏi.

Nếu Long Ngạo Thiên phá quan ngay lúc này, tất nhiên là muốn đạt được đại cơ duyên ở thế giới Tiên Cổ. Hơn nữa Long Cát công chúa cũng nghe nói khí vận của Long Ngạo Thiên tốt đến cùng cực.

Nói không chừng hắn thật sự có thể lấy được cơ duyên nghịch thiên ở thế giới Tiên Cổ.

“Không, đó là thứ yếu, lần này tiến đến chủ yếu là vì nàng.” Long Ngạo Thiên cười nói.

“Có ý gì?” Long Cát công chúa gõ ngón tay ngọc lên tay vịn long tọa.

“Làm nữ nhân của Long Ngạo Thiên ta đi!” Long Ngạo Thiên nói trắng ra.

“Ngươi đang nói đùa à?” Long Cát công chúa nhăn mày càng sâu.

Tuy rằng thực lực của Long Ngạo Thiên rất mạnh mẽ, thiên tư bất phàm, nhưng vừa mở miệng đã muốn mình làm nữ nhân của hắn, không tránh khỏi quá mức cuồng vọng.

Không nghĩ tới, đây là tính cách của Long Ngạo Thiên.

Nữ nhân ta coi trọng, nhất định sẽ là của ta.

“Long Cát công chúa, ở bên cạnh ta đi, ngày sau chờ ta trở thành Long hoàng của vạn tộc thì nàng sẽ là ta Hoàng Hậu, chúng ta cùng nhau thống trị thời đại này!” Long Ngạo Thiên nói với giọng điệu vô cùng cuồng ngạo.

Câu này cũng làm Long Cát công chúa có chút ngạc nhiên.

Nàng cảm thấy, có phải Long Ngạo Thiên bế quan đã làm hỏng đầu óc rồi hay không?

Đây không phải tự tin, mà hoàn toàn là tự phụ.

“Nói năng cũng ngông cuồng lắm, nhưng bổn cung khuyên ngươi, đừng nói như rồng leo, làm như mèo mửa, mấy chuyện khác thì thôi bỏ đi, chỉ tính Quân Tiêu Dao thì ngươi có thể đánh bại sao?” Long Cát công chúa lãnh đạm nói.

Quân Tiêu Dao là một ngọn núi lớn đè trên đầu tất cả thiên kiêu ở thời đại này. Ngọn núi này không trừ được thì đừng nói gì mà quân lâm thiên hạ, trấn áp thời đại.

Nhưng nghe thấy lời này, sắc mặt Long Ngạo Thiên lập tức âm trầm xuống, một luồng sát ý khủng bố tràn ngập.

“Hừ, Quân Tiêu Dao kia giết đệ đệ ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm hắn tính sổ, nhưng hiện tại, chỉ sợ hắn đã gặp phiền toái ở Vạn Cổ Táng Thổ, thậm chí có khả năng không tới được thế giới Tiên Cổ.” Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng và nói.

Tâm tính Long Ngạo Thiên tự phụ, vốn dĩ không sợ Quân Tiêu Dao.

Nếu Quân Tiêu Dao bỏ lỡ cơ duyên thế giới Tiên Cổ thì Long Ngạo Thiên càng không có gì e dè cả. Bởi vì bỏ lỡ cơ duyên này thì Quân Tiêu Dao sẽ bị hắn ném xa ở phía sau.

“Khuyên ngươi nên thu ngạo khí lại một chút, đối với Quân Tiêu Dao thì dù cẩn thận thế nào cũng không quá.” Long Cát công chúa lắc đầu và nói.

Không bao lâu trước đó, nàng cũng tự phụ như Long Ngạo Thiên lúc này, cho rằng mình có thể quét ngang thế hệ trẻ, kết quả Quân Tiêu Dao trực tiếp dạy nàng làm người.

Đương nhiên, hiện tại Long Cát công chúa đã luyện hóa một giọt máu tươi của Thương Long cổ hoàng, thực lực sinh ra lột xác. Nếu gặp lại Quân Tiêu Dao, nàng nhất định sẽ rửa sạch khuất nhục trước đó.

“Long Cát công chúa, ta sẽ chứng minh cho nàng xem, đến lúc đó, nàng sẽ cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của ta.”

Khóe miệng Long Ngạo Thiên nhếch lên một nụ cười tà mị, liếc nhìn Long Cát công chúa một cái rồi xoay người tiêu sái rời đi.

Tư thái này tao khí khỏi phải bàn cãi. Dưới đáy mắt Long Cát công chúa lộ ra một tia chán ghét nhàn nhạt.

“Đều là người thiên phú tuyệt thế, vì sao tâm tính kém xa Quân Tiêu Dao như vậy?” Long Cát công chúa lắc đầu.

Tuy rằng nàng và Quân Tiêu Dao cũng có thù oán, nhưng không thể không thừa nhận, tâm tính khí độ của Quân Tiêu Dao thật sự không thể bắt bẻ, không phải các thiên kiêu khác có thể sánh bằng.

Tuy Long Ngạo Thiên này có thiên phú thực lực đuổi kịp Quân Tiêu Dao, nhưng tâm tính thật sự thảm không nỡ nhìn, vừa kiêu ngạo lại tự phụ, quả thực giống một tiểu hài tử ba tuổi.

Một người như vậy có thể đánh bại Quân Tiêu Dao sao?

Long Cát công chúa cũng không xem trọng.

Có thể nói Long Ngạo Thiên xuất thế làm lay động toàn bộ ba ngàn đạo châu, đặc biệt là trước khi thế giới Tiên Cổ xuất thế.

Thực rõ ràng, Long Ngạo Thiên muốn quét ngang tứ phương ở thế giới Tiên Cổ nội, đạt được cơ duyên lớn nhất.

“Chậc chậc, cả Long Ngạo Thiên cũng xuất thế, chỉ sợ một ít Hoang Cổ thế gia Nhân tộc đối nghịch với Thái Cổ hoàng tộc sắp phải khó chịu rồi đây.”

“Đúng vậy, Thần Tử Quân Gia cũng chưa trở về từ Vạn Cổ Táng Thổ, không biết tình hình thế nào.”

“Lần này sợ là thế giới Tiên Cổ bất lợi với thiên kiêu của Quân gia và Khương gia.”

Ngay vào lúc rất nhiều người đều đang nghị luận về Long Ngạo Thiên, một tin tức nóng hổi khác lại truyền đến từ khu vực bắc bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Vương gia Thiếu Đế cũng chuẩn bị xuất quan, muốn cướp lấy cơ duyên thế giới Tiên Cổ lần này, tin tức này vừa truyền ra lại khiến tứ phương chấn động.

Bàn về danh khí, Thiếu Đế Vương Đằng của Vương gia không thua kém Long Ngạo Thiên chút nào.

Thiên kiêu tranh bá đại thế, rốt cuộc đã tới phút cuối cùng rồi sao?

Giờ phút này, Bắc Địa Vương Gia, trong vách núi đột nhiên tỏa ra tiên khí dạt dào.

Một nam nhân trung niên mặc mãng bào màu tím đi tới nơi đây. Đó là gia chủ của Vương gia, cường giả Chuẩn Chí Tôn, Vương

Nguyên Bá.

Lúc này, trong vách núi có một bóng người đi ra.

Thân thể hắn được bao phủ trong quang huy vạn trượng, khí cơ thiên địa đều bị hắn đảo loạn. Tứ đại điềm lành chi linh vờn quanh thân, chân long bay lên không, phượng hoàng trường minh, kỳ lân đạp hải, Huyền Vũ đà sơn.

Hết chương 469.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 470. Cuối cùng thế giới Tiên Cổ cũng mở ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cảnh tượng này cực kỳ kinh người, tô điểm cho Vương Đằng lên giống như Thiên Đế xuất quan, đế tinh giáng thế, cũng khó trách Vương Nguyên Bá ngày nào ra ngoài cũng thổi phồng con ông ta, Vương Đằng này thật sự có chút bản lĩnh.

“Phụ thân...”

Quang huy tan đi, một nam tử tuổi trẻ anh tuấn vĩ ngạn, có long tư phượng biểu lộ thân.

Da thịt như ngọc thạch, ẩn chứa thần quang, cả người có khí tức như được Thiên Đạo che chở.

Bàn về khí vận, Thiếu Đế Vương Đằng không thua kém Long Ngạo Thiên chút nào.

Mà tu vi của hắn ta rõ ràng cũng là Hư Thần Cảnh.

“Giỏi... Giỏi, quả nhiên con ta có đại đế chi tư, ngươi không thể chứng đế thì người nào có thể chứ?” Vương Nguyên Bá cười ha ha, cảm thấy tự hào vì Vương Đằng.

“Phụ thân, lần này thế giới Tiên Cổ sẽ là ván cầu của ta, hơn nữa ta có dự cảm, rất có thể trong thế giới Tiên Cổ sẽ có cơ duyên nghịch thiên xuất hiện.” Ánh mắt Vương Đằng sáng ngời.

Từ nhỏ khí vận của hắn ta đã cực cao, tùy tiện rơi vào hồ cũng có thể tìm được chí bảo chiến xa kim sắc. Tùy tiện đi vào một núi non cũng có thể thấy được thánh kiếm kim sắc.

Nói ngắn gọn, Vương Đằng đều cực kỳ mẫn cảm đối với các loại cơ duyên.

Hắn ta cũng dự cảm được, rất có thể trong thế giới Tiên Cổ sẽ có

đại cơ duyên nghịch thiên thay đổi vận mệnh xuất hiện.

“Sẽ là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị của Tiên Vực sao?” Vương Đằng lẩm bẩm trong lòng.

“Ha ha, Đằng Nhi, vi phụ tin tưởng con nhất định có thể đè ép quần hùng ở thế giới Tiên Cổ.” Vương Nguyên Bá vừa lòng nói.

“Quân Tiêu Dao kia còn chưa từng trở về sao?” Vương Đằng hỏi với giọng điệu lạnh nhạt.

“Chưa từng trở về, nhưng xem phản ứng của Quân gia và Khương gia thì hẳn tiểu tử kia còn chưa chết, có lẽ là bị vây khốn trong Táng thổ.”

Nhắc tới Quân Tiêu Dao, sắc mặt Vương Nguyên Bá cũng lạnh xuống.

Trước đó Quân Tiêu Dao không chút khách khí mà trực tiếp đánh diệt một khối linh thân của Vương Đằng ở Khương gia. Tuy rằng chỉ là linh thân, nhưng cũng ảnh hưởng đến danh dự của Vương Đằng.

“Quân Tiêu Dao thật sự không đơn giản, nhưng hài nhi có tự tin có thể trấn áp hắn, không chỉ Quân Tiêu Dao, mà Long Ngạo Thiên và kiếm ma chuyển thế của Diệp gia cũng sẽ bị hài nhi một tay trấn áp.” Vương Đằng nói với giọng điệu siêu nhiên, cao cao tại thượng.

Đây là khí phách vô địch trời sinh đã dưỡng thành.

“Rất tốt, đây mới là tư thái mà Thiếu Đế Vương gia ta nên có, còn về Quân Tiêu Dao, không cần để ý đến hắn, mặc dù hắn có thể trở về thì cũng đã bỏ lỡ thời cơ, còn chưa chắc có thể mang về Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.” Vương Nguyên Bá cười nói.

Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo há dễ dàng tìm được như vậy.

“Đến lúc đó Khương gia không chiếm được Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo, tất nhiên không có khả năng trơ mắt nhìn Khương Đạo Hư ngã xuống, cho nên cuối cùng, Khương gia vẫn sẽ cầu cạnh Vương gia chúng ta.” Vương Nguyên Bá tiện thể cũng nói.

“Vâng, đúng là hài nhi cần đến Tiên Thiên Đạo Thai của Khương Thánh Y để thực hiện lột xác thăng hoa thực lực, hài nhi nhất định sẽ chinh phục nàng ở thế giới Tiên Cổ.” Vương Đằng nói như nhất định phải được.

Nữ nhân ấy à, đều thích nam nhân cường đại. Chỉ cần hắn mạnh hơn Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ còn sợ không thể chinh phục Khương Thánh Y sao?

Chờ đến lúc có được Tiên Thiên Đạo Thai, Vương Đằng sẽ thực hiện lột xác chung cực, ai cũng không thể ngăn cản con đường chứng đạo của hắn ta!

Sau khi sơ đại cấm kỵ của Tổ Long Sào là Long Ngạo Thiên và Thiếu Đế Vương Đằng của Vương gia liên tục hiện thân.

Toàn bộ sinh linh của Hoang Thiên Tiên Vực đều dự cảm được, cuộc tranh phong của các thiên kiêu, đại thế chư vương tranh bá rốt cuộc cũng đã tới.

“Hai vị này liên tục hiện thân, vậy kiếm ma chuyển thế của Diệp gia có xuất hiện hay không?”

Ánh mắt của rất nhiều sinh linh Tiên Vực đều nhắm về phía Diệp gia.

Diệp gia thân là một trong Ngự Tam Gia, trong khoảng thời gian này ngược lại rất kín tiếng kiệm lời, không có tin tức gì truyền ra.

Trước đó tin tức duy nhất truyền ra chính là Tinh Thần Vương Thể của Diệp gia, Diệp Tinh Vân ngã xuống ở hạ giới.

Có thể nói, Hoang Cổ Diệp gia đã không có cảm giác tồn tại gì. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Hoang Cổ Diệp gia yếu, chỉ là bọn họ kín tiếng mà thôi.

Dù sao một kiếm ma chuyển thế Diệp Cô Thần cũng đủ để hấp dẫn sự chú ý của tứ phương. Nhưng điều làm người bất ngờ chính là, thế giới Tiên Cổ sắp mở ra, Kiếm ma chuyển thế của Diệp gia lại không có tin tức xuất quan gì.

Tại Diệp gia, trên một đỉnh núi thẳng đứng ngàn nhận.

Kiếm ma chuyển thế, Diệp Cô Thần, giống như ngồi xếp bằng ở đó mãi mãi.

Rõ ràng là một khuôn mặt tuổi trẻ thanh tuấn, nhưng trong đôi mắt sâu không thấy đáy lại hàm chứa vô số tang thương.

Trước mặt hắn, chuôi thí đế kiếm lây dính đế huyết vẫn cắm nghiêng nghiêng đó, không bị rút ra.

Hắn nâng tay lên, nhìn ảo thị tiên cổ phía chân trời, không rên một tiếng.

Bên ngoài đỉnh núi, một vị tộc lão Diệp gia đại thánh cảnh cung kính chắp tay và nói: "Diệp tiền bối, thế giới Tiên Cổ sắp mở ra, ngài không tiến vào sao?"

Tuy kiếm ma chuyển thế của Diệp gia là thiên kiêu trẻ tuổi, nhưng bởi vì thân phận Thái Cổ kiếm ma chuyển thế này nên dù là tộc lão Diệp gia cũng gọi hắn ta là tiền bối.

"Thời cơ chưa tới, vương không thấy vương..." Diệp Cô Thần nhắm mắt.

Hắn không chuẩn bị tham gia tranh đoạt thế giới Tiên Cổ, cũng không chuẩn bị chạm mặt với Quân Tiêu Dao.

"Cái này..." Tộc lão đại thánh cảnh kia vốn đang muốn khuyên bảo, nhưng nghĩ đến thân phận kiếm ma chuyển thế của Diệp Cô Thần thì cho dù không có cơ duyên thế giới Tiên Cổ, Diệp Cô Thần cũng sẽ không thua kém ai.

Sau đó, Diệp gia tộc lão chắp tay rời đi.

"Đại tranh chi thế, thiên kiêu cùng trổ tài, chư vương tranh bá, loạn thiên động địa."

"Thái Cổ kiếm ma Diệp Cô Thần trong quá khứ đã chết, ta sẽ chặt đứt quá khứ, trọng tố chân ngã!"

Một tay Diệp Cô Thần bổng vỗ vào trán mình.

Nguyên thần lập tức vỡ vụn.

Quá khứ đang bị bong ra từng chút một.

Có thể đoán ra, nếu thật sự để Diệp Cô Thần chặt đứt quá khứ, trọng tố chân ngã thì thiên phú thực lực của hắn sẽ khủng bố tới mức nào?

Không ai có thể biết.

Hơn nữa kiếp trước của Diệp Cô Thần chính là Thái Cổ kiếm ma đã từng chính tay đâm chuẩn đế, cho dù không chặt đứt quá khứ, hắn cũng đủ khả năng đứng sừng sững trên đỉnh cao.

Hết chương 470.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 471. Sẽ lạc hậu so với người khác?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Loại dũng khí chặt đứt quá khứ này không phải ai cũng có.

Bởi vì rất có khả năng sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, thậm chí đánh mất cả ưu thế thiên phú chuyển thế trước đó.

Nhưng chỉ cần có thể thành công thì Diệp Cô Thần sẽ trở thành một cấm kỵ.

Một cấm kỵ đánh vỡ cực hạn thiên kiêu!

Đến lúc đó, hắn cũng trở thành đối thủ lớn nhất của Quân Tiêu Dao!

Tin tức kiếm ma chuyển thế của Diệp gia không xuất quan cũng dần dần truyền ra.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, một cơ duyên tốt như vậy mà Diệp Cô Thần lại trực tiếp từ bỏ.

Đương nhiên, cũng không ai phê bình cái gì, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng không trở về.

Có thiên phú có bối cảnh thì có thể tùy hứng.

Theo thời gian trôi qua, trên không toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực cũng bày ra cảnh tượng càng rõ ràng.

Cách ngày thế giới Tiên Cổ hoàn toàn mở ra càng ngày càng gần.

Tất cả sinh linh Hoang Thiên Tiên Vực đều nhón chân mong chờ.

Còn các Tiên Vực khác cũng không có thiên kiêu tiến đến tham gia thế giới Tiên Cổ.

Bởi vì trong cửu thiên Tiên Vực, mỗi một Tiên Vực đều có cơ duyên tương đương với thế giới Tiên Cổ, hơn nữa đều sẽ hiện hóa trước khi đế lộ mở ra.

Cho nên các thiên kiêu Tiên Vực khác cũng không cần chạy tới Hoang Thiên Tiên Vực để tham gia tranh bá thế giới Tiên Cổ.

Cuối cùng, vào thời khắc nào đó, toàn bộ trên không Hoang Thiên Tiên Vực bỗng có từng đóa hoa nở rộ.

Đó không phải hoa bình thường, mà là không gian chi hoa, cũng là thông đạo tiến vào thế giới Tiên Cổ.

Ba ngàn đóa không gian chi hoa lần lượt nở rộ trong ba ngàn đạo châu.

Tất cả thiên kiêu trẻ tuổi nằm trong phạm vi cảnh giới nhất định đều có thể tùy ý tiến vào trong đó.

Đương nhiên, thực lực quá cao thì sẽ bị không gian chi hoa bài xích, không thể tiến vào.

“Rốt cuộc cũng mở ra, đại thế lần này do ta chấp chưởng!”

Trog Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên bay lên trời, bảy hư ảnh Tổ Long quấn quanh trên người, khí tức mạnh mẽ tuyệt đối tới cực điểm.

Ở phía sau hắn ta, các thiên kiêu của Tổ Long Sào như Long Bích Trì cũng theo sát phía sau, mắt lộ ra sùng bái.

Trong Long Cung hoàng kim, bóng hình xinh đẹp của Long Cát công chúa chợt lóe, cũng lao về hướng không gian chi hoa.

“Quân Tiêu Dao, nếu ngươi không tới thì bổn cung sẽ rất thất vọng!” Long Cát công chúa lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Bên kia, nơi cư trú của Thiên Hồ Tộc.

“Ngạo Thiên ca ca, thế giới Tiên Cổ, nô gia tới tìm ngươi.” Trong mắt Bạch Mị Nhi tỏa ra sóng thu, lòng tràn đầy vui sướng, cái eo thon nhỏ uốn éo, sáu cái đuôi cáo sau mông xòe ra, cũng lắc mình

lên đường.

Bắc Địa Vương Gia.

Vương Đằng như Thiên Đế xuất thế, đạp về hướng không gian chi hoa.

Đệ đệ của hắn ta, Vương Cương và một chúng thiên kiêu Vương gia cũng cùng xuất phát.

Tuy rằng cuối cùng, bọn họ sẽ dừng lại trong các góc của thế giới Tiên Cổ một cách ngẫu nhiên, nhưng cuối cùng cũng có thể gặp mặt.

Còn có các thiên kiêu của Khương gia gồm Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Khương Sở Hàm, Khương Hư Linh, Hoa Nguyên Tu cũng xuất phát.

“Tiêu Dao ca ca còn chưa xuất hiện sao?” Trong đôi mắt to của Khương Lạc Ly lộ ra mất mát.

Khương Thánh Y không nói một lời, nhìn thoáng qua hướng Vạn Cổ Táng Thổ, đáy mắt hiện ra chút phiền muộn.

Còn có Thập Đại Tự Liệt của Quân gia, đám người Thánh Tử của luân hồi Ma tông Vong Xuyên, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, cũng sôi nổi khởi hành.

Ngoài ra, thiên kiêu các thế lực bất hủ như Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, yêu thần cung, Đọa Thần Cung cũng cùng xuất phát.

Còn có vô số thiên kiêu của thế lực đứng đầu, thế lực nhị lưu, tam lưu cũng không cam lòng yên lặng, nguyện ý liều mạng để giành lấy tương lai.

Nói ngắn gọn, đây là một buổi thịnh yến thiên kiêu thổi quét ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực!

Nhưng trên thịnh yến thiên kiêu này lại thiếu một nhân vật loá mắt nhất.

Quân Tiêu Dao đã bỏ lỡ thời cơ thế giới Tiên Cổ mở ra!

Hắn sẽ lạc hậu so với người khác sao?

Thế giới Tiên Cổ mở ra, ba ngàn đóa hoa không gian nở rộ trong ba ngàn đạo châu, hấp dẫn vô số thiên kiêu tiến vào.

Sân khấu tranh bá đã được dựng lên, màn che cũng được kéo ra.

Kế tiếp chỉ cần xem ai có thể cười đến cuối cùng trên sân khấu.

Đối với thế giới Tiên Cổ, rất nhiều thế lực có một quy tắc bất thành văn, trong thế giới Tiên Cổ không kiêng kỵ giết chóc.

Mặc dù thiên kiêu nhà mình bị giết thì cũng chỉ có thể đánh gãy răng mà nuốt vào trong bụng. Cho nên thế giới Tiên Cổ vừa là một bảo địa cơ duyên, cũng có khả năng là nơi chôn cốt đối với các thiên kiêu tham dự.

Sau khi các thiên kiêu tiến vào thế giới Tiên Cổ, thế giới phủ đầy bụi đã lâu cũng náo nhiệt lên.

Thế giới Tiên Cổ cũng không nằm trong ba ngàn đạo châu, mà là một không gian độc lập, từ xa xưa đã ngăn cách với Tiên Vực, sau đó tiếp tục truyền lưu. Cho nên trong đó có rất nhiều cơ duyên đều cực kỳ cổ xưa, có giá trị rất lớn đối với thiên kiêu đương đại.

Ít nhất có thể giúp bọn họ có khả năng đuổi kịp quái thai cổ đại.

Vừa tiến vào thế giới Tiên Cổ, thiên kiêu khắp nơi đều điên cuồng tìm kiếm cơ duyên.

Giai đoạn đầu của bọn họ chỉ có một mục tiêu. Đó chính là đột phá, đột phá, lại đột phá.

Nếu muốn xông ra chút tên tuổi trong đế lộ ngày sau thì ít nhất cũng phải đến được Chân Thần Cảnh.

Những quái thai cổ đại đó còn đỡ, cảnh giới của thiên kiêu đương đại lại thua kém một chút, cho nên bọn họ rất cần tìm kiếm cơ duyên để đột phá.

Trong lúc tìm kiếm cơ duyên, đương nhiên đồng thời cũng sẽ có không ít thiên kiêu ngã xuống, đây là điều không thể tránh khỏi.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Một vị thiên kiêu thành công đột phá cũng tương đương với có hơn trăm ngàn thiên kiêu trở thành xương khô vô danh.

Mà đồng thời, trên không Hoang Thiên Tiên Vực, có rất nhiều nhân vật thuộc các thế lực khác tề tụ.

Một mặt gương thật lớn lơ lửng trên vòm trời, trong đó phản chiếu ra đủ loại cảnh tượng.

Đây là tấm kính tiên cổ, có thể chiếu ra đủ loại cảnh tượng trong thế giới Tiên Cổ ra ngoài.

Tuy cường giả các tộc đều không thể tiến vào thế giới Tiên Cổ, nhưng có thể thông qua kính tiên cổ để điều tra tình hình của hậu bối nhà mình ở thế giới Tiên Cổ.

Giờ phút này, chung quanh kính tiên cổ đứng đầy trên mấy trăm vạn sinh linh.

Đó đều là vô số chưởng môn, tông chủ, giáo chủ, tộc lão các thế lực lớn lớn bé bé trên Hoang Thiên Tiên Vực, còn có rất nhiều sinh linh Tiên Vực tiến đến xem náo nhiệt.

Có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Hết chương 471.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 472. Rồng đã qua ngủ đông, vừa kêu động thiên sơn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở nơi ở gần khu vực tấm kính tiên cổ lại bị cường giả của các thế lực bất hủ chiếm cứ.

Trong đó Quân gia chiếm cứ khu vực cách tấm kính tiên cổ gần nhất.

Các tộc lão Quân Chiến Thiên đều có mặt.

Mà hướng khác của tấm kính tiên cổ lại là khu vực của các đại Thái Cổ hoàng tộc.

Giờ phút này, các cường giả hoàng tộc Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, nhìn về phía Quân gia đều mang theo biểu cảm cười như không cười trên mặt.

Quân Tiêu Dao chưa hiện thân để tham gia thế giới Tiên Cổ.

Có thể nói là cho thiên kiêu của Thái Cổ hoàng tộc một cơ hội để trưởng thành, ít nhất không cần lo bị Quân Tiêu Dao nhằm vào.

Bên kia, Bắc Địa Vương Gia cũng chiếm cứ một khu vực.

Gia chủ Vương gia Vương Nguyên Bá bỗng cười nhạt và nói: "Thần Tử Quân Gia cũng xúc động, dám một mình tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ, tuy không đến mức ngã xuống, nhưng cũng rất khó đi ra được."

Giọng điệu của Vương Nguyên Bá mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa nhàn nhạt.

Quân Tiêu Dao được coi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Vương Đằng. Hiện giờ Quân Tiêu Dao không thể tới, Vương Đằng sẽ có được cơ duyên, sẽ càng cường đại hơn.

Dưới tình hình bên này giảm bên kia tăng, chỉ sợ không bao lâu nữa, Vương Đằng có thể hoàn toàn ném Quân Tiêu Dao ra sau người.

Cũng khó trách Vương Nguyên Bá sẽ vui sướng khi người gặp họa như thế.

“Hừ, tôn nhi của ta có đại đế chi tư, hỗn tiểu tử nhà các ngươi có thể so được hay sao.” Quân Chiến Thiên lạnh lùng nói.

“Ha hả, con ta Vương Đằng mới có đại đế chi tư, ngày sau nhất định sẽ chứng đạo thành đế.” Vương Nguyên Bá lập tức lên tiếng tranh cãi.

Nghe hai người nói thế, một đám cường giả thế lực bất hủ chung quanh đều câm nín.

Sao cảm giác hiện tại ai cũng có đại đế chi tư?

Nhưng hiển nhiên loại khắc khẩu này không có ý nghĩa quá lớn.

Hiện tại mọi người đều chú ý tình hình trong thế giới Tiên Cổ.

Tất cả thiên kiêu tiến vào thế giới Tiên Cổ bị truyền tống tới những khu vực khác nhau một cách ngẫu nhiên.

Có một vài thiên kiêu xui xẻo, trực tiếp bị truyền tống tới tuyệt địa, tàn trận nào đó, vừa xuống là đã chết.

Cũng có không ít thiên kiêu cực kỳ may mắn, trực tiếp dừng lại trên một vài bảo địa cơ duyên.

Ví dụ như Long Ngạo Thiên, khi hắn rơi xuống thế giới tiên cổ thì lập tức phát hiện bên người có một cây long lân quả, trên đó kết đầy quả.

Loại trái cây này rất có lợi cho Long tộc tu luyện, hiệu quả tuy không đạt tới cấp bậc bất tử dược, lại cũng không kém bao nhiêu.

“Ha ha, thiên mệnh đời này quả nhiên nằm trên người ta!” Long Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời mà cười, trực tiếp thu lấy cơ duyên.

“Kế tiếp là tìm kiếm cơ duyên đột phá, chinh phục Long Cát công chúa, sau đó tiến hành kế hoạch kia.” Long Ngạo Thiên hơi nheo mắt lại.

Các Thái Cổ hoàng tộc Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động đều âm thầm liên thủ sắp xếp một kế hoạch chu đáo chặt chẽ. Nếu có thể thực thi kế hoạch này thì sẽ là đả kích cực kỳ nặng nề đối với thế hệ trẻ Quân gia.

Bên kia, Vương Đằng cũng gặp may mắn, vừa rơi xuống thế giới Tiên Cổ thì đã tìm được một cơ duyên không tồi.

“Quân Tiêu Dao kia không tới, Kiếm ma chuyển thế của Diệp gia cũng không tới, xem ra trừ một vài người là Long Ngạo Thiên ra thì cũng chỉ có những quái thai cổ đại trầm miên ở thế giới Tiên Cổ mới xứng làm đối thủ của ta.” Vương Đằng lẩm bẩm tự nói.

Hắn bước qua vòm trời, như Thiên Đế tuần thế, tứ linh bảo vệ xung quanh.

Một ít thiên kiêu gần đó nhìn thấy khí tượng vương giả của Vương Đằng, đều kinh hãi không thôi, không dám tới gần.

Ngoài ra, các đại truyền nhân của thế lực bất hủ còn lại, trừ một vài tên xui xẻo ra thì đa số đều bình yên đáp xuống đất, bắt đầu tìm kiếm cơ duyên thuộc về từng người.

Cuộc tranh bá trong thế giới Tiên Cổ chính thức bắt đầu.

Thời gian trôi đi.

Trong nháy mắt đã trôi qua mấy tháng.

Trong mấy tháng này, trong thế giới Tiên Cổ thỉnh thoảng có tin tức kinh người truyền ra.

Có thiên kiêu thế lực bất hủ nào đó chết thảm trong một bí cảnh, hoặc là truyền nhân đại giáo nào đó bị một con giao long Thiên Thần Cảnh cắn nuốt.

Nói ngắn gọn, thế giới Tiên Cổ chất chứa đại hung hiểm, mấy tháng nay, có trên ngàn vạn thiên kiêu ngã xuống trong đó.

Đương nhiên, cũng có một ít tin tức chấn động lòng người truyền ra.

Ví dụ như đám người Long Ngạo Thiên, Vương Đằng tìm kiếm được mấy chỗ đại cơ duyên, sôi nổi đột phá tới Chân Thần Cảnh.

Còn có một ít thiên kiêu đương đại, mặc dù không đột phá đến Chân Thần Cảnh, nhưng cũng đã tới Hư Thần Cảnh.

Bởi vì mức độ nồng đậm của linh khí trong toàn bộ thế giới Tiên Cổ hơn xa Tiên Vực, cho nên ở trong đó cũng càng dễ đột phá hơn.

Thiên kiêu đương đại Tiên Vực như tiêm thuốc kích thích mà nhanh chóng trưởng thành.

Dưới tình huống mỗi người đều đột phá cảnh giới, một ít người cũng nghĩ tới Quân Tiêu Dao chưa từng tiến đến kia.

“Ta nhớ khi Quân Tiêu Dao tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ, mới chỉ có tu vi Thông Thiên Cảnh vương hầu đúng không?”

“Đúng vậy, hơn nữa Vạn Cổ Táng Thổ, cũng không thích hợp sinh linh Tiên Vực chúng ta tu luyện, cho nên dù Quân Tiêu Dao còn sống, cũng không có khả năng có tiến bộ ở Táng thổ.”

“Nếu Quân Tiêu Dao trở lại, phát hiện những thiên kiêu đã từng bị hắn ném sau người, hiện tại đều vượt xa hắn, không biết trong lòng sẽ có cảm tưởng gì?”

“Có lẽ sẽ rất mất mát, thời đại thay đổi rồi...”

Một ít thế lực có địch ý với Quân Tiêu Dao đều cười ha hả mà bàn tán.

Sắc mặt các tộc lão Quân gia cũng thật lạnh lẽo, nhưng bọn họ vẫn tin vào Quân Tiêu Dao.

Thời gian lại trôi qua nửa năm.

Cách lúc Quân Tiêu Dao tiến vào Vạn Cổ Táng Thổ đã qua chừng một năm.

Mà vào ngày hôm đó, mộ địa Vạn Linh trong Táng Giới, ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng đã lâu, rốt cuộc cũng mở mắt ra!

Chỉ một thoáng, khí tức khủng bố khiến thiên địa chấn động!

Như thần vương xuất quan, chiến thần lâm thế!

Rồng đã qua ngủ đông, vừa kêu động thiên sơn!

…

Táng Giới, trong ao Chúng Sinh Luân Hồi.

Trong ao đã không còn bất cứ năng lượng nào, tất cả năng lượng đều bị Quân Tiêu Dao hấp thu luyện hóa sạch sẽ.

Điều này thật khủng bố, dù sao ao Chúng Sinh Luân Hồi là vật do đại khủng bố ngày xưa sâu trong Táng Giới kiến tạo, hình như dùng cho kế hoạch nào đó.

Kết quả hiện tại đều để Quân Tiêu Dao dùng hết.

Hết chương 472.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 473. Chân Thần Cảnh đại viên mãn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn bộ năng lượng trong ao Chúng Sinh Luân Hồi hùng hồn đến dữ dội. Cho dù là cường giả Thánh Nhân cũng có thể mượn nó để hấp thu luyện hóa, từ đó đột phá, càng đừng nói là Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao chung quanh không gian ở chấn động.

Trong lúc, từng phù văn tràn ngập đạo vận lúc ẩn lúc hiện quanh người Quân Tiêu Dao.

Khí tức của Quân Tiêu Dao vô cùng khủng bố, quả thực xưa đâu bằng nay.

“Chân Thần Cảnh đại viên mãn...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn mặc bạch y như tuyết, tóc đen tung bay, khí tức cả người mạnh tới cực điểm.

Chân Thần Cảnh đại viên mãn là cảnh giới tu vi hiện tại của Quân Tiêu Dao!

Trong thời gian bế quan này, Quân Tiêu Dao trực tiếp đột phá từ Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn tới Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Hai đại cảnh giới, mười tiểu cảnh giới!

Nếu bị người ngoài nhìn thấy cảnh tượng này thì tuyệt đối không thể chấp nhận.

Thông Thánh Cửu Giai khác với trước đó, cho dù là một tiểu cảnh giới thì độ khó đột phá cũng có thể so với một đại cảnh giới trước đó.

Nói một cách khác, tương đương như trước đó Quân Tiêu Dao trực

tiếp đột phá mười đại cảnh giới.

Điều này khiến người ta khó có thể tưởng tượng, nhưng Quân Tiêu Dao lại nhíu mày, hiển nhiên hắn còn chưa vừa lòng.

“Tốc độ đột phá bắt đầu chậm lại, xem ra Thông Thánh Cửu Giai thật sự khó khăn hơn trước đó.” Quân Tiêu Dao suy tư mà nói.

Nếu lời này bị những thiên kiêu khác nghe thấy thì nhất định sẽ mắng chết Quân Tiêu Dao.

Vậy mà còn chưa thỏa mãn sao, muốn lên trời luôn hay sao?

Phải biết rằng, cho dù là đám người Long Ngạo Thiên, Vương Đằng, cũng được rất nhiều cơ duyên trong thế giới Tiên Cổ thì mới đột phá đến Chân Thần Cảnh.

Kết quả Quân Tiêu Dao trực tiếp đột phá tới Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Nếu đám người Long Ngạo Thiên biết chuyện này thì tuyệt đối sẽ hộc máu. Bọn họ cực cực khổ khổ tìm kiếm cơ duyên ở thế giới Tiên Cổ, thật vất vả mới đột phá tới Chân Thần Cảnh.

Kết quả Quân Tiêu Dao chỉ ngồi xếp bằng trong ao thì đã trực tiếp lên tới Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Đổi lại là ai thì tâm lý cũng sẽ hỏng mất, quả thực không chơi như vậy được.

Trong khoảng thời gian Quân Tiêu Dao bế quan, thu hoạch tuyệt đối không chỉ là cảnh giới tu vi. Trong thân thể hắn có ba vạn long tượng vi lạp, chuyển biến thành nguyên tượng vi lạp.

Điều này có nghĩa là sức mạnh nguyên thần của Quân Tiêu Dao đã tăng lên gấp ba.

Vậy tức là sao?

Nghĩa là nếu Quân Tiêu Dao lấy thủ đoạn linh hồn công kích các thiên kiêu khác, gần như có thể hoàn toàn nghiền áp.

Đồng thời, tại thần cung của Quân Tiêu Dao, trong ba đóa đại đạo chi hoa.

Đóa nguyên thần chi hoa đại diện cho quá khứ, có một người tí hon nguyên thần mơ hồ bắt đầu chậm rãi ngưng tụ.

Quân Tiêu Dao có được Tam Thế Nguyên Thần, đại biểu quá khứ, hiện tại, tương lai.

Nhưng trước đó, chỉ có trên đóa hoa hiện tại mới một người tí hon nguyên thần ngồi xếp bằng. Mà giờ phút này, ở đại đạo chi hoa đại biểu cho quá khứ cũng bắt đầu có một bóng người nguyên thần mơ hồ hiện lên.

“Là bởi vì ao Chúng Sinh Luân Hồi mới làm nguyên thần quá khứ của ta bắt đầu ngưng tụ sao?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Nhưng hiện tại, nguyên thần quá khứ chỉ là hình thức ban đầu, cũng chưa hoàn toàn ngưng tụ thành công.

“Nếu có được một công pháp linh hồn xứng với Tam Thế Nguyên Thần thì tốt rồi.” Quân Tiêu Dao không khỏi nghĩ như vậy.

Thu hoạch của Quân Tiêu Dao không chỉ dừng lại ở đó, bởi vì hắn đã có ba vạn nguyên tượng vi lạp, cho nên hiện tại Quân Tiêu Dao đã có thể bước đầu giải khóa năng lực tiếp theo của Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Triệu hoán cánh cửa địa ngục!

Quân Tiêu Dao có thể thông qua thúc giục nguyên tượng vi lạp, lấy sức mạnh linh hồn vô thượng để triệu hoán cánh cửa địa ngục, để vô số ác quỷ Tu La, Ma Vương La Sát trong địa ngục chiến đấu vì hắn!

Đây là một năng lực cực kỳ khủng bố, một khi thi triển ra thì đủ để huyết tẩy tứ phương!

Có thể nói, thực lực của Quân Tiêu Dao sau đột phá có tiến bộ nhảy vọt.

Còn có năng lực miễn dịch pháp lực của hắn cũng có tiến bộ,

không chỉ mở rộng phạm vi, hơn nữa có thể triệt tiêu miễn dịch càng nhiều pháp lực thần thông.

Có thể nói, năng lực miễn dịch pháp lực có thể trưởng thành cùng Quân Tiêu Dao rất lâu.

“Không tồi, tuy rằng cảnh giới đột phá không nhiều, nhưng cũng tạm được, đây chỉ là khai vị trước bữa ăn mà thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Món ăn chính là đại cơ duyên ở thế giới Tiên Cổ.

Cơ duyên trong thế giới Tiên Cổ sẽ làm thực lực của Quân Tiêu Dao có bước nhảy vọt về chất.

“Chúc mừng thiếu chủ tu luyện thành công!”

Lý Tín, A Cửu hiện thân.

Nhìn thấy khí tức Chân Thần kích động trên người Quân Tiêu Dao, trong mắt Lý Tín hiện lên kinh ngạc cảm thán.

Phải biết rằng, đến bây giờ Quân Tiêu Dao cũng chỉ có mười lăm tuổi.

Cường giả Chân Thần mười lăm tuổi!

Cho dù là Quân Vô Hối ở độ tuổi này cũng yếu hơn Quân Tiêu Dao một chút.

Trò giỏi hơn thầy.

Lý Tín càng cảm thấy, chỉ sợ ngày sau Quân Tiêu Dao sẽ cường đại hơn cả phụ thân hắn!

“Là lúc phải rời đi, Lý Tín tiền bối thật sự không muốn cùng đi sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Canh giữ ở nơi đây là sứ mệnh của mạt tướng, có lẽ sẽ có một ngày, chờ tất cả những chuyện trong Táng Giới được bình định thì ta có thể tự do.” Lý Tín nói.

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một tia khâm phục.

“Đúng rồi, xin thiếu chủ nhận lấy thứ này.”

Lý Tín như nghĩ tới cái gì, lập tức lấy ra một bùa hộ mệnh bằng ngọc từ pháp khí không gian rồi đưa cho Quân Tiêu Dao.

“Đây là...” Quân Tiêu Dao nhận lấy bùa hộ mệnh, tập trung nhìn vào.

Trên đó có khắc một hàng chữ nhỏ.

Quân tử lập mệnh, nhất sinh vô hối.

“Đây là vật mà chủ thượng để lại, hình như chủ thượng đã tính ra, cuối cùng thiếu chủ sẽ đến đây.” Lý Tín nói.

“Bùa hộ mệnh do phụ thân để lại.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thâm thúy, nhìn hàng chữ nhỏ kia.

Quân tử lập mệnh, nhất sinh vô hối!

Đây là khí phách trí tuệ cao đến mới nào?

“Chờ ngày ta trở lại Táng thổ, đó là lúc bình định Táng Giới!” Quân Tiêu Dao cất đi bùa hộ mệnh, chắc chắn mà nói.

Ai dám nói càn là có thể bình định Táng Giới?

Quân Tiêu Dao dám!

Hết chương 473.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 474. Quân Tiêu Dao trở về!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đôi mắt Lý Tín hiện lên một tia kích động nhàn nhạt, đây mới là thiếu chủ Quân gia mà ông ta nguyện trung thành!

Trong đôi mắt xinh đẹp của A Cửu cũng lộ ra một tia vui mừng.

Thiếu niên mà nàng bảo hộ, tương lai nhất định sẽ trưởng thành thành một vị anh kiệt cái thế!

Sau một hồi từ biệt, Quân Tiêu Dao và A Cửu cũng bước ra khỏi Táng Giới, chuẩn bị rời đi Vạn Cổ Táng Thổ.

Mà bên ngoài tàng giới vẫn luôn có rất nhiều sinh linh Táng thổ chờ tại đây.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao và A Cửu xuất hiện, bọn họ chuyển ánh mắt qua, khi cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao thì họ đều trợn tròn mắt.

“Con mẹ nó, không nhìn lầm đó chứ, Chân Thần Cảnh?”

Một đám sinh linh Táng thổ cứng họng.

Trước đó Quân Tiêu Dao vẫn là Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, hiện tại nhảy một hơi lên đến Chân Thần Cảnh?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ không ai tin tưởng.

Trong hư không, hai bóng hình xinh đẹp cũng hiện lên, đó là Lang Huyên và Tần Tiên Nhi.

Khi cảm ứng được Quân Tiêu Dao bước ra khỏi Táng Giới, Lang Huyên lập tức chạy đến.

“Quân công tử, rốt cuộc ngươi cũng xuất quan.” Đôi mắt xinh đẹp của Lang Huyên lưu chuyển gợn sóng, đồng thời đáy lòng cũng rất

kinh ngạc.

Tu vi của Quân Tiêu Dao trực tiếp đạt tới Chân Thần Cảnh, đã vượt xa nàng ta.

Hiện tại nếu Quân Tiêu Dao đối đầu với Thập Tiểu Vương trước đó thì sợ là búng tay một cái cũng có thể diệt sát bọn họ.

“Quân mỗ cũng nên rời khỏi Táng thổ.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghe thấy lời này, đáy mắt Lang Huyên lộ ra chút ảm đạm.

“Ngày sau có duyên gặp lại đi.” Quân Tiêu Dao cũng không có cảm giác gì, tất cả chỉ là Lang Huyên tương tư đơn phương thôi.

“Ngày sau nếu có cơ hội, Lang Huyên cũng sẽ rời khỏi Táng thổ.” Lang Huyên kiên định nói.

“So với truy đuổi ảo ảnh không chiếm được, không bằng quý trọng người trước mắt.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, sau đó trực tiếp rời đi cùng A Cửu.

Lang Huyên sửng sốt một chút, nhìn về phía Tần Tiên Nhi bên cảnh.

Trái tim Tần Tiên Nhi cũng run lên, không ngờ Quân Tiêu Dao lại nói chuyện thay nàng.

Hai nàng nhìn nhau, yên lặng không nói gì.

Bên kia, bên ngoài Vạn Cổ Táng Thổ, nơi Man Châu.

Có không ít tu sĩ đang cướp đoạt cơ duyên tại đây, thỉnh thoảng bọn họ cũng nói về đề tài thế giới Tiên Cổ.

“Chậc chậc, nghe nói trong khoảng thời gian gần đây, Quân gia lại có một vị Tự Liệt ngã xuống, hình như là Đệ Cửu Tự Liệt, Quân Thiên Minh đúng không?”

“Đúng vậy, đây đã là vị Tự Liệt thứ ba của Quân gia ngã xuống, Thái Cổ hoàng tộc thật sự muốn một sống một chết với Quân gia mà.”

“Nhưng đám người Trọng Đồng giả Quân Lăng Thương cũng giết rất nhiều thiên kiêu của Thái Cổ hoàng tộc.”

“Đáng tiếc nhất hẳn là Đệ Tứ Tự Liệt Quân Vô Trần của Quân gia, hắn sắp đột phá đến Hư Thần Cảnh đại viên mãn, kết quả bị Hắc Ám Thần Tử của Đọa Thần Cung đánh lén, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.”

“Quá thảm, ta còn nghe nói, một người theo đuổi của Thần Tử Quân Gia, chính là vị truyền nhân Thôn Thần Ma Công kia, hình như đang bị Thánh Nữ thánh giáo đuổi giết.”

Bên cạnh Man châu, hai tu sĩ đang nói chuyện với nhau.

Không ngờ một bóng người đang đứng sau lưng bọn họ, yên lặng lắng nghe tất cả.

Hai tu sĩ tu vi Hư Thần Cảnh bỗng cảm thấy sống lưng phát lạnh, quay đầu thì thấy được một công tử tuấn tú mặc bạch y, khuôn mặt lạnh nhạt như sương.

“Quân... Quân... Thần Tử Quân Gia!” Hai tu sĩ hít sâu một hơi, da đầu đều tê dại.

Mặc một bộ bạch y, tuấn tú tuyệt trần, hơn nữa xuất hiện bên ngoài Táng thổ, trừ bỏ Thần Tử Quân Gia ra thì bọn họ không nghĩ ra người thứ hai.

Giờ phút này trên người Quân Tiêu Dao tỏa ra uy áp Chân Thần Cảnh và sát ý kinh khủng, dường như khiến thiên địa càn khôn cũng bị đông lại.

“Tu vi Chân Thần!” Hai tu sĩ lại run lên, quả thực trợn mắt đến lọt ra khỏi tròng!

Không phải nói khi Thần Tử Quân Gia tiến vào Táng thổ thì mới tới tu vi Thông Thiên Cảnh sao?

Sao hiện tại lại biến thành cường giả Chân Thần?

Hơn nữa xem khí tức này vô cùng hùng hồn ngưng thật, hẳn đã đạt tới đại viên mãn rồi.

Hai tu sĩ đều dại ra, run bần bật, thực lực của Quân Tiêu Dao vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Nếu truyền tin này về Tiên Vực, để mọi người biết thì sợ là sẽ gây nên chấn động và gợn sóng kinh thiên!

“Nói cho bản Thần Tử biết tin tức trong thế giới Tiên Cổ.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hai vị tu sĩ thấy thế thì vội vàng thuật lại chuyện trong khoảng thời gian này ở thế giới Tiên Cổ cho Quân Tiêu Dao biết.

Sau khi nghe xong, Quân Tiêu Dao mặt không cảm xúc. Nhưng hai vị tu sĩ đều cảm thấy nhiệt độ trong thiên địa như giảm xuống đến điểm kết băng.

“Trong núi không có lão hổ thì khỉ xưng Đại vương, khi nào, loại như Vương Đằng, Long Ngạo Thiên cũng xứng xưng vương xưng bá ở thế giới Tiên Cổ sao?”

Quân Tiêu Dao vung ống tay áo lên, hư không chung quanh tạc nứt, mặt đất phủ kín khe nứt.

Chỉ chiêu thức này thôi đã khiến hai tu sĩ Hư Thần Cảnh run bần bật.

Con mẹ nó, quá cường đại!

Thiếu Đế Vương Đằng, cấm kỵ sơ đại Long Ngạo Thiên mà chỉ là hai con khỉ trong lời nói của Quân Tiêu Dao.

“Dám trêu chọc Quân gia, chắc chắn phải trả giá nợ máu!”

Quân Tiêu Dao đạp không mà đi.

Hai vị tu sĩ còn cảm thấy sợ hãi, cả người đều chảy mồ hôi lạnh.

Bọn họ nhìn bóng dáng siêu nhiên rời đi của Quân Tiêu Dao, trái tim đều phát run.

“Nếu Thần Tử Quân Gia bước vào thế giới Tiên Cổ, sợ là sẽ nhấc lên một trận huyết vũ tinh phong.”

“Ai có thể kháng cự hắn, ai lại dám cản được hắn?”

Tuy rằng bỏ lỡ lúc thế giới Tiên Cổ mở ra, nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Đối hắn mà nói, hắn căn bản không lo lắng những thiên kiêu còn lại sẽ vượt qua chính mình, cho nên hắn rất an tâm mà ở lại Táng Giới tu luyện.

Nhưng lại không ngờ, ở thế giới Tiên Cổ lại có Tự Liệt của Quân gia ngã xuống.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, đây cũng là chuyện bình thường. Thời đại này rất tàn khốc, rất ít người có thể đi đến cuối cùng mà thôi.

Cho dù là Thập Đại Tự Liệt của Quân gia, cũng không có khả năng hoàn toàn bình yên đi tiếp. Ngày sau Quân gia nhất định sẽ lại đề bạt ra vài tộc nhân thiên tư xuất sắc lên thay thế những Tự Liệt đã chết.

Điều này thật lạnh lùng, cũng thật tàn khốc, nhưng đó là sự thật.

Hết chương 474.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 475. Yến Thanh Ảnh gặp nguy hiểm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tuy rằng có một số chuyện không thể tránh cho, nhưng các thế lực Thái Cổ hoàng tộc và Đọa Thần Cung, các ngươi quá đáng rồi.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, sát ý khiến cả hư không đông lại.

Nhưng trước khi đi đến thế giới Tiên Cổ, hắn còn cần trở về Khương gia một chuyến để giao Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo cho Khương Đạo Hư.

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao cưỡi tàu bay trở về Khương gia.

Mà bên kia, ở một địa vực trong thế giới Tiên Cổ, có một bóng người đang lao cực nhanh qua hư không. Đó là một thiếu nữ mặc váy lụa màu đen, dáng người tinh tế, dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Sau lưng nàng ta có một đôi đọa thiên chi dực màu trắng đen đang tùy ý vỗ mạnh, lập tức bay vút qua hơn trăm trượng hư không.

Đó là người theo đuổi của Quân Tiêu Dao, truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, Yến Thanh Ảnh.

Tốc độ tiến bộ của Yến Thanh Ảnh cũng là cực nhanh, thân là thiên kiêu hạ giới, tu vi hiện tại của nàng lại đạt tới Hư Thần Cảnh đại viên mãn.

Chỉ cách Chân Thần Cảnh có một đường mà thôi.

Điều này là nhờ vào Thôn Thần Ma Công của nàng có thể cắn nuốt rất nhiều căn nguyên thiên phú, khiến tốc độ nàng trưởng thành cực nhanh.

Yến Thanh Ảnh lấy loại tốc độ tu luyện này thì vốn có thể nhanh chóng đột phá đến Chân Thần Cảnh.

Nhưng nửa đường lại có người bắt đầu âm thầm tổ chức, tập thể vây sát nàng.

“Yến Thanh Ảnh, cần gì giãy giụa chứ, trốn qua mùng một, tránh không khỏi mười lăm, dưới sự kêu gọi của Thánh Nữ, ngươi cho rằng mình có thể trốn thoát được bao vây tiễu trừ sao?”

“Đúng vậy, Thôn Thần Ma Công không nên tái hiện thế gian, Thánh Nữ từ bi tế thế, nguyện ý tổ chức chúng ta bóp chết Thôn Thần Ma Công trong lúc nảy sinh, hẳn ngươi nên cam tâm thúc thủ chịu trói mới đúng.”

Phía sau Yến Thanh Ảnh có chừng mấy trăm thiên kiêu đang đuổi giết nàng.

Nếu chỉ có mấy người, mười mấy người, vậy Yến Thanh Ảnh còn có thể phản sát một đợt, nhưng mấy trăm người thật sự quá nhiều.

Vài thiên kiêu dẫn đầu trong đó đều có tu vi đạt tới Hư Thần Cảnh hậu kỳ hoặc là đại viên mãn. Một mình Yến Thanh Ảnh không có khả năng chống lại nhiều người như vậy.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, bọn họ đều nghe theo lời kêu gọi của một người, tiến đến bao vây tiễu trừ nàng.

“Thánh Nữ Thánh giáo, Ti Di Hô!” Trong đôi mắt xinh đẹp hắc diệu thạch của Yến Thanh Ảnh có sự lạnh lẽo cực độ hiện lên.

Thánh Giáo và Nhân Tiên Giáo, Ma Tiên Giáo đều là đại giáo bất hủ của Hoang Thiên Tiên Vực, thực lực nội tình thâm hậu.

Lần này thế giới Tiên Cổ mở ra, Thánh Giáo cũng có hai nhân vật đỉnh cấp tham dự.

Là Thánh Giáo Tử và Thánh Nữ Ti Di Hô.

Mà kẻ kêu gọi chúng thiên kiêu vây sát nàng chính là Thánh Nữ Ti Di Hô.

Yến Thanh Ảnh tự hỏi, trước nay nàng và Ti Di Hô không quen biết, cũng chưa từng cắn nuốt người của Thánh Giáo. Nàng không rõ vì sao Ti Di Hô phải cho người vây sát nàng.

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì không muốn để Thôn Thần Ma Công hiện thế sao?

“Các ngươi sẽ trả giá đắt vì hành động của mình.” Yến Thanh Ảnh lạnh lẽo nói.

Thế giới Tiên Cổ rất lớn, khi tiến vào đều được truyền tống ngẫu nhiên. Cho nên Yến Thanh Ảnh cũng không cùng đám người Nghệ Vũ, Vong Xuyên ở bên nhau. Hơn nữa bọn họ đều có cơ duyên của từng người, cũng sẽ không gặp nhau ở giai đoạn đầu.

Cho nên lúc này mới dẫn tới tình huống Yến Thanh Ảnh tứ cố vô thân.

Nghe thấy Yến Thanh Ảnh nói thế, sắc mặt những thiên kiêu đuổi giết nàng cũng mơ hồ biến đổi. Bọn họ biết, Yến Thanh Ảnh là người theo đuổi của Quân Tiêu Dao, bao vây tiễu trừ Yến Thanh Ảnh không khác đắc tội Quân Tiêu Dao triệt để.

Nhưng nghĩ đến đến bây giờ Quân Tiêu Dao còn chưa xuất hiện, các thiên kiêu đó cũng yên lòng.

“A, đừng kéo cờ nữa, còn không biết Thần Tử Quân Gia có thể tồn tại đi ra từ Táng thổ hay không, mặc dù tồn tại được thì sợ là tu vi hiện giờ của hắn cũng không bằng cả chúng ta?” Một thiên kiêu đuổi giết cười lạnh và nói.

“Đúng vậy, hơn nữa thế giới Tiên Cổ không kiêng kỵ giết chóc, Tự Liệt của Quân gia đều đã ngã xuống vài vị, còn để ý một người theo đuổi nho nhỏ là ngươi sao?” Một thiên kiêu khác nói.

“Các ngươi tìm đường chết!”

Yến Thanh Ảnh vừa tránh né, vừa dùng Thôn Thần Ma Công ra tay, lại luyện hóa vài tên thiên kiêu thành hư vô. Cứ như vậy, Yến Thanh Ảnh vừa đánh vừa lui, vẫn luôn kiên trì.

Nàng tin tưởng, Quân Tiêu Dao nhất định sẽ trở về với tư thái cường thế!

Ngay vào lúc trận tranh đấu khắp thế giới Tiên Cổ đạt tới gay cấn, lúc này Quân Tiêu Dao đã về tới Khương gia.

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao hiện thân, tất cả tộc nhân Khương gia đều ngây ngẩn cả người, sau đó phát ra tiếng kinh hô mừng như điên.

“Thiếu chủ... Là thiếu chủ đã trở lại!”

“Thiếu chủ thật sự bình yên trở lại từ Vạn Cổ Táng Thổ!”

“Trời ạ, khí tức này... Ta không nhìn lầm đúng không, Chân Thần Cảnh!”

Khi cảm nhận được khí tức tu vi của Quân Tiêu Dao, tất cả tộc nhân Khương gia đều dại ra.

Nếu không phải biết Quân Tiêu Dao đi đến Táng thổ, thậm chí bọn họ hoài nghi có phải Quân Tiêu Dao đã đi dạo trong thế giới Tiên Cổ một vòng rồi trở lại hay không.

Nếu không thì sao thực lực có thể tăng lên nhanh như vậy, thậm chí còn lợi hại hơn những thiên kiêu hiện tại còn đang rèn luyện ở thế giới Tiên Cổ.

“Tiêu Dao, con đã trở lại rồi!”

Khương Nhu lập tức lắc mình, sau đó xuất hiện trước người Quân Tiêu Dao, bà sờ mặt hắn, lại chụp vai hắn, giống như đang kiểm tra Quân Tiêu Dao có bị thương hay không.

Phát hiện Quân Tiêu Dao hoàn toàn không việc gì, Khương Nhu mới thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi nói: “Con đi Táng thổ lâu như vậy mà không trở lại, nương lo lắng muốn chết.”

“Nương, người còn không biết tài năng của hài nhi sao, cần gì lo lắng.” Quân Tiêu Dao cười cười.

“Đúng rồi, ông ngoại đâu?” Quân Tiêu Dao nói.

“Sức khỏe của ông ngoại con càng ngày càng không ổn.” sắc mặt Khương Nhu hơi ảm đạm xuống.

“Không sao, hài nhi may mắn không làm nhục mệnh.” Quân Tiêu Dao lấy ra Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

Trong nháy mắt, thiên địa chung quanh đều an tĩnh.

Những tộc nhân Khương gia đều trừng lớn đôi mắt, bất giạc há to miệng ra.

Trong dự đoán của bọn họ, Quân Tiêu Dao có thể bình yên trở về từ Táng thổ đã xem như kỳ tích.

Bọn họ không nghĩ tới chính là, Quân Tiêu Dao thật sự mang Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo về từ Táng thổ!

Hết chương 475.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 476. Thánh Giáo Thánh Nữ, Ti Di Hô

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thiếu chủ uy vũ!”

“Không hổ là thiếu chủ của Khương gia ta!”

Sau một khoảnh khắc tĩnh mịch ngắn ngủi qua đi là một loạt tiếng kinh hô cuồng nhiệt.

Quân Tiêu Dao triệt triệt để để dùng hành động của mình để chứng minh thực lực.

Hắn thật sự không thẹn với thân phân thiếu chủ Khương gia!

Sau đó, Quân Tiêu Dao trực tiếp cùng đám người Khương Nhu đi đến tiểu thế giới mà Khương Đạo Hư đang bế quan.

Gần một năm không gặp, Khương Đạo Hư lại già nua đi rất nhiều.

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao bình yên trở về, trên gương mặt già nua của Khương Đạo Hư cũng lộ ra một nụ cười.

Tuy lão biết Quân Tiêu Dao không có việc gì, nhưng thật sự nhìn thấy Quân Tiêu Dao lành lặn trở về thì vẫn hết sức vui mừng.

“Ông ngoại, nếu không có một ít cổ khí mà người ban cho, có lẽ tôn nhi thật sự sẽ gặp nguy hiểm, xin ông ngoại luyện hóa cây Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo này đi.” Quân Tiêu Dao đưa Bất Tử Thảo ra.

“Giỏi, giỏi, giỏi, Khương Đạo Hư ta có một tôn nhi như vậy thật là quá may mắn!” Khương Đạo Hư cười ha ha, nói liên tục ba chữ giỏi, hiển nhiên tâm tình đã vui sướng tới cực điểm, cảm thấy tự hào vì Quân Tiêu Dao.

Lúc sau, Khương Đạo Hư cũng bắt đầu bế quan luyện hóa Cửu

Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo.

Có cây Bất Tử Thảo này, không nói đến chuyện khôi phục được trạng thái đỉnh cao trước đó, nhưng ít ra tánh mạng của Khương Đạo Hư không còn đáng lo nữa.

Sau khi giải quyết chuyện quan trọng nhất, Quân Tiêu Dao mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, Khương Nhu tiến lên và nói: “Tiêu Dao, Thánh Y và Lạc Ly đều đã ở thế giới Tiên Cổ, con cũng nên xuất phát.”

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Cơ duyên trong thế giới Tiên Cổ quan trọng nhất, Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly đi trước một bước cũng thực bình thường.

Khương Nhu lập tức nói: “Nhưng trước khi đi, các nàng đều rất lo lắng cho con, cả ngày không màn cơm nước, tu luyện cũng không có tinh thần.”

“Phải không?” Quân Tiêu Dao im lặng.

“Thành thật nói cho nương, con và Thánh Y có quan hệ gì?” Khương Nhu đột nhiên hỏi, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

“A này...”

Bị ánh mắt sắc bén của Khương Nhu nhìn chằm chằm, Quân Tiêu Dao không lời gì để nói.

Sau đó Khương Nhu bật cười và nói: “Con thật là, cả Thánh Y cũng luân hãm sao, nhưng cũng không sao, vừa vặn có thể sinh ra một Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.”

Lời Khương Nhu nói không kinh người chết thì không ngừng, cả Quân Tiêu Dao cũng bị làm cho hoảng sợ.

“Nương, tư tưởng của mọi người đều cởi mở như vậy sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Hắn thân là người xuyên qua mà cũng cảm thấy không biết phải trả lời thế nào.

“Cái này có là gì, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, phiền phức duy nhất chính là Lạc Ly, không sao, nương đi giải thích một phen là được.” Khương Nhu cười nói.

Hiện tại tâm nguyện duy nhất của bà chính là sớm ngày bế được tôn tử béo.

Dù là Khương Thánh Y hay Khương Lạc Ly cũng không sao cả. Mà là người khác, chỉ cần Quân Tiêu Dao thích thì Khương Nhu cũng sẽ đồng ý.

Nói ngắn gọn, Khương Nhu không khó tính, Quân Tiêu Dao có càng nhiều nữ nhân càng tốt, cũng có thể giúp nhất mạch khai chi tán diệp.

“Thôi, nương, hài nhi đi đến tham gia thế giới Tiên Cổ.”

Quân Tiêu Dao trực tiếp cáo lui, không muốn nán lại nữa.

Sau khi rời khỏi Khương gia, Quân Tiêu Dao trực tiếp đi đến không gian chi hoa.

Ba ngàn đạo châu, mỗi một châu đều có một đóa, tất nhiên Thanh Châu của Khương gia cũng có.

Quân Tiêu Dao trực tiếp đi tới chỗ không gian chi hoa trên không Thanh Châu, lắc mình một cái đã trực tiếp lao vào.

Chung quanh cũng có một ít tu sĩ dừng lại tại đây. Bọn họ chỉ nhìn thấy một bóng người bạch y mơ hồ, tiên quang bao phủ lập tức bước vào không gian chi hoa.

“Đó là ai, đã trễ thế này mới tiến vào thế giới Tiên Cổ?”

“Không đúng, một bộ bạch y, tiên quang bao phủ, sao cảm thấy giống vị kia quá vậy?”

“Ngươi ám chỉ là... Không có khả năng, không phải vị kia ở Táng thổ sao, sao có thể là hắn?”

“Không sai, tuyệt đối là hắn, quá khủng bố, hơn nữa các ngươi có chú ý tới thực lực của hắn hay không?”

“Nếu thật là hắn, chỉ sợ thế giới Tiên Cổ sẽ lật cả trời...”

Các tu sĩ chung quanh không gian chi hoa đều lộ ra kinh hãi. Bọn họ như thấy được không lâu sau, trong thế giới Tiên Cổ sẽ truyền ra một rồi lại một tin tức chấn động lòng người.

...

Trong thế giới Tiên Cổ, ở một nơi sương mù mờ mịt.

Không gian lập tức được tẩy rửa, bóng dáng Quân Tiêu Dao thoáng hiện.

Vừa tiến vào thế giới Tiên Cổ thì Quân Tiêu Dao đã cảm nhận được, khí cơ thiên địa chung quanh khác với Tiên Vực.

Loại linh khí này quá nồng đậm, cứ như linh khí sống lại.

Dưới hoàn cảnh này, cho dù là một con heo cũng có thể tu luyện thành tinh.

“Khó trách thế giới Tiên Cổ là một đại cơ duyên, cho dù không có bất cứ thu hoạch nào trong đó, chỉ chui vào một chỗ tu luyện thì tốc độ cũng nhanh hơn o ngoại giới không chỉ mấy lần.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Khó trách những thiên kiêu đó biết rõ thế giới Tiên Cổ có đại nguy cơ, nhưng vẫn muốn đi vào. Sức quyến rũ tu vi đột phá này hấp dẫn người ta hơn bất cứ cái gì.

“Tuy ta tiến vào thế giới Tiên Cổ trễ mấy tháng, nhưng ở phương diện tu vi cảnh giới thì hẳn không có mấy ai có thể vượt qua ta, hiện giờ điều phải làm đầu tiên là tìm vài người để tìm hiểu thế cục hiện giờ của thế giới Tiên Cổ.” Quân Tiêu Dao suy nghĩ.

Ngay vào lúc hắn suy tư trong lòng, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đã tới địa điểm đánh dấu, thế giới Tiên

Cổ, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao không chút do dự.

Hắn cũng muốn biết lần này lại có thể đánh dấu được thứ tốt gì.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng tám sao hiếm có, một phần ba Tam Thế Tiên Kinh, Hiện Thế Như Lai Kinh!”

“Hả? Hệ thống, ngươi không thích hợp.”

Quân Tiêu Dao nghe thấy nửa câu khen thưởng tám sao đầu thì trong lòng còn hơi vui sướng.

Đó chính là khen thưởng tám sao.

Từ trước đến nay, Quân Tiêu Dao cũng chỉ mới đánh dấu được một lần khen thưởng tám sao từ lúc sinh ra, khi đánh vỡ gông xiềng thánh thể đại thành.

Cho nên khi nghe thấy khen thưởng tám sao, trong lòng Quân Tiêu Dao cũng dâng lên một ít gợn sóng.

Chẳng lẽ hắn cũng biến thành Âu hoàng sao?

Hết chương 476.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 477. Thanh Đồng Tiên Điện sắp xuất thế?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng nửa câu sau lại làm Quân Tiêu Dao ngây ngẩn cả người.

Một phần ba là có ý gì?

“Hồi ký chủ, Tam Thế Tiên Kinh là khen thưởng tám sao hi hữu, tổng cộng có ba phần, Quá Khứ Di Đà Kinh, Hiện Thế Như Lai Kinh, Vị Lai Vô Sinh Kinh.”

“Ký chủ chỉ rút được một phần ba, xin hãy tiếp tục nỗ lực đổi mới địa điểm đánh dấu, có xác suất rút trúng hai bộ phận còn lại.”

Nghe hệ thống giải thích, Quân Tiêu Dao cảm thấy hết chỗ nói.

“Hệ thống, ngươi học hư.” Quân Tiêu Dao lắc lắc đầu.

Đây là học từ hiệu buôn vô lương tâm nào, còn làm trò xác suất rút thăm trúng thưởng gì đấy.

Hơi lầm bầm một lúc, Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu lĩnh ngộ Hiện Thế Như Lai Kinh.

Thoáng lĩnh ngộ một phen thì Quân Tiêu Dao lập tức lộ ra vẻ mặt kinh dị.

Tam Thế Tiên Kinh này quả thực như chuyên chế tạo vì Tam Thế Nguyên Thần.

“Trước đó ta cứ suy nghĩ, có phải nên tìm một môn công pháp tu luyện linh hồn thích hợp với Tam Thế Nguyên Thần hay không, hiện tại không cần tìm nữa.” Quân Tiêu Dao nói.

Quá Khứ Di Đà Kinh, Hiện Thế Như Lai Kinh, Vị Lai Vô Sinh Kinh trong Tam Thế Tiên Kinh lần lượt tu luyện ba loại nguyên thần quá khứ, hiện tại và tương lai của Quân Tiêu Dao.

Đương nhiên, hiện tại thần cung trong đầu Quân Tiêu Dao chỉ có nguyên thần hiện tại là đã ngưng tụ thành công.

Nguyên thần quá khứ chỉ mơ hồ xuất hiện một hình thức ban đầu mông lung.

Nguyên thần tương lai còn chưa hiện hóa ra.

Cho nên Quân Tiêu Dao cũng không cần vội vàng gom đủ Tam Thế Tiên Kinh.

“Tam Thế Tiên Kinh, hay thật sự là công pháp tu luyện linh hồn của Tiên?” Quân Tiêu Dao suy tư mà nói.

Đến bây giờ, pháp môn linh hồn hắn tu luyện cũng chỉ có Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp mà thôi.

Hiện tại rốt cuộc cũng có một môn công pháp hồn tu chân chính, hơn nữa còn là loại cao cấp nhất, ghê gớm nhất.

“Hiện Thế Như Lai Kinh, tu luyện đến cao cấp nhất thì nguyên thần giống như Như Lai ổ Phật, bất động bất diêu, bất sinh bất diệt, bất tăng bất giảm.”

“Một ý niệm cũng có thể đi khắp ba ngàn thế giới vô biên, đây là sức mạnh kiểu gì?”

Sau khi tìm hiểu sơ giản một hồi, Quân Tiêu Dao cũng phải cảm thán.

Hiện Thế Như Lai Kinh này nghịch thiên!

Ngày sau nếu có thể gom đủ Tam Thế Tiên Kinh thì không nói cái gì khác, chỉ bàn về nguyên thần linh hồn, có lẽ không ai có thể sánh bằng Quân Tiêu Dao.

Thậm chí dù thân thể Quân Tiêu Dao bị hủy diệt, nguyên thần cũng trường tồn, không thể dễ dàng bị tiêu diệt.

Tam Thế Tiên Kinh thật sự rất nghịch thiên, không thẹn với cái tên tiên kinh này. Nhưng tuy Hiện Thế Như Lai Kinh cường đại, có điều muốn tu luyện cũng thực phức tạp.

Tuy rằng là đánh dấu khen thưởng, Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng lĩnh ngộ là một chuyện, tu luyện lại là một chuyện, vẫn phải hao phí thời gian.

Hiện tại Quân Tiêu Dao mới vào thế giới Tiên Cổ, cần phải tra xét tình hình, cho nên cũng tạm thời không có thời gian lĩnh ngộ Hiện Thế Như Lai Kinh.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao bắt đầu tìm kiếm ở thế giới Tiên Cổ, trong pháp khí không gian của hắn, một vật để đó đã lâu lại hơi rung động lên.

“Hả, là La Bàn Thanh Đồng!” Trong mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe tia sáng.

La Bàn Thanh Đồng này là sau khi hắn thu phục Tứ Tượng Cổ Quốc, để sáp nhập bốn bốn khối la bàn lại để tạo thành.

La Bàn Thanh Đồng có liên quan đến một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị - Thanh Đồng Tiên Điện.

“Hay là Thanh Đồng Tiên Điện sẽ hiện thế ở thế giới Tiên Cổ này?” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên ánh sao.

Hắn không quên mình còn một cơ hội đánh dấu ở Thanh Đồng Tiên Điện.

Thân là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, xưa nay Thanh Đồng Tiên Điện luôn cực kỳ thần bí.

Hơn nữa cũng không thể xác định thời gian, địa điểm xuất hiện, nói không chừng thực sự có khả năng hiện thế ở thế giới Tiên Cổ.

Quân Tiêu Dao lưu ý việc này, sau đó tiếp tục tiến vào thế giới Tiên Cổ.

Không thể không nói, thế giới Tiên Cổ thật sự rất lớn, lớn hơn cả một đạo châu.

Thiên kiêu tầm thường muốn thăm dò toàn bộ thế giới Tiên Cổ gần như là điều không có khả năng.

Tới thời điểm nhất định, thế giới Tiên Cổ sẽ đóng lại, cho nên hoàn toàn không có thời gian dư thừa để lãng phí.

Trên đường Quân Tiêu Dao cũng gặp một ít hung thú của thế giới Tiên Cổ nội, hầu như đều cường hãn hơn ngoại giới, huyết mạch cũng cổ xưa hơn.

Nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao thực lực tăng vọt hiện giờ thì cũng chỉ búng tay một cái là giết sạch mà thôi.

Quân Tiêu Dao cũng phát hiện, bởi vì quy tắc đặc thù của thế giới Tiên Cổ nên không thể vận dụng một ít thủ đoạn át chủ bài trong pháp khí không gian của hắn.

Ví dụ như con rối Đồ Thần đều không thể sử dụng, sẽ rơi vào quy tắc hạn chế của thiên địa trong thế giới Tiên Cổ.

Vậy các thiên kiêu khác cũng không thể vận dụng các loại át chủ bài để gian lận.

“Phía trước có dao động pháp lực, hơn nữa... Còn có một sức mạnh quen thuộc...”

Quân Tiêu Dao đang tiến lên thì bỗng dừng bước.

Cảm quan thần hồn của hắn cực kỳ nhạy bén, đã nhận ra dao động chiến đấu ở địa giới ngàn dặm phía trước, hơn nữa còn có một sức mạnh hắn quá quen thuộc.

Lúc này, ở cách đó ngàn dặm có một sơn cốc.

Bên trong sơn cốc, linh khí dạt dào, chính giữa có một hồ nước.

Phía trên nước ao, năm quang đoàn tản ra đạo vận đang lơ lửng. Mỗi một quang đoàn đều to bằng nắm tay, đạo vận mênh mông, khiến người ta như có cảm ngộ.

Mà trong sơn cốc, một trận đại chiến đã giằng co một khoảng thời gian.

Một thanh niên mặc ngân giáp, đôi tay đeo găng tay lôi đình đang tranh phong với những thiên kiêu còn lại.

Cả người thanh niên quấn quanh sức mạnh lôi đình, hai mắt như hai lôi trì, phụt ra ba thước lôi quang.

Trong lúc quyền phong tung ra, đi kèm với lôi đình cuồn cuộn có dao động mạnh mẽ tuyệt đối.

Rõ ràng thực lực của thanh niên đã đạt tới Hư Thần Cảnh hậu kỳ.

Trong những thiên kiêu tiến vào thế giới Tiên Cổ thì hắn ta đã xem như tầng lớp cao nhất.

Còn tu vi Chân Thần Cảnh thì chỉ có truyền nhân của thế lực bất hủ tuyệt đỉnh mới có thể đạt tới.

“Lôi Minh Viễn, ngươi muốn độc chiếm năm Đạo chi Nguyên này là không có khả năng, ngoan ngoãn buông tay, nói không chừng ta còn có thể bố thí cho ngươi một viên.” Một hoàng tử tuổi trẻ cả người quấn quanh hoàng đạo long khí cười lạnh và nói.

Hết chương 477.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 478. Thiên kiêu Lôi Đế Sơn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Người này chính là hoàng tử hoàng tộc Thiên Lan Cổ Quốc, tuy rằng Thiên Lan Cổ Quốc không phải thế lực bất hủ, nhưng cũng là nhất lưu.

“Thiên Lan hoàng tử, chẳng lẽ ngươi thật sự dám trêu chọc Lôi Đế Sơn ta?” Thanh niên tên là Lôi Minh Viễn lạnh lùng nói.

“Ha ha, buồn cười, sau khi Lôi Đế biến mất, Lôi Đế Sơn các ngươi đã không còn là thế lực bất hủ cao cao tại thượng, thậm chí cả đại thần thông Lôi Đế tổ truyền cũng bị thất lạc.” Thiên Lan hoàng tử nghe vậy thì lại cười ha ha, trong lời nói mang theo khinh thường cực độ.

Vị cường giả tuyệt đỉnh Lôi Đế sáng lập ra đại thần thông Lôi Đế cũng đã từng gầy dựng nên một thế lực ở Hoang Thiên Tiên Vực, tên là Lôi Đế Sơn.

Ngày xưa Lôi Đế Sơn cũng được xem là thế lực bất hủ, nhưng sau khi Lôi Đế biến mất, toàn bộ Lôi Đế Sơn cũng dần dần xuống dốc.

Đến sau đó thì thậm chí đại thần thông Lôi Đế cũng bị thiếu hụt một ít, khó có thể truyền thừa hoàn chỉnh xuống, nhất mạch này cũng dần dần xuống dốc.

Thẳng đến khoảng thời gian gần đây, Lôi Minh Viễn xuất thế, người mang Thiên Lôi Chi Thể, lĩnh ngộ đại thần thông Lôi Đế không hoàn chỉnh, vì thế mới hơi vực dậy Lôi Đế Sơn một chút.

Nhìn thấy khinh thường trong mắt Thiên Lan hoàng tử, Lôi Minh Viễn âm thầm cắn răng, sắc mặt cực kỳ lạnh lẽo.

“Dám sỉ nhục Lôi Đế Sơn ta, tìm đường chết!” Lôi Minh Viễn ra tay.

Sức mạnh lôi đình ngưng tụ chung quanh hắn ta, hóa thành từng

ngôi sao trời, nghiền áp qua đó.

Các thiên kiêu Thiên Lan hoàng tử cũng ra tay, cảnh giới của bọn họ cũng nằm ở Hư Thần Cảnh trung kỳ đến hậu kỳ, khác biệt không phải quá lớn.

Trận chiến đấu này không có bất ngờ gì xảy ra.

Do không có chênh lệch cảnh giới quá lớn, Lôi Minh Viễn chỉ có thể bị đuổi đánh.

“Nếu ngươi muốn tìm đường chết, vậy thành toàn cho ngươi!” Trong mắt Thiên Lan hoàng tử chợt lóe lãnh quang.

Bọn họ bắt đầu tung đòn sát thủ.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài thế giới Tiên Cổ, bên cạnh tấm kính tiên cổ.

Sắc mặt một ít trưởng lão Lôi Đế Sơn khó coi đến cực điểm.

Bên kia, quốc chủ Thiên Lan Cổ Quốc cũng có mặt, thấy tình cảnh này thì nhịn không được lắc đầu cười, nói với trưởng lão Lôi Đế Sơn: “Thiên kiêu Lôi Đế Sơn các ngươi thật là quật cường, đáng tiếc, cả mệnh cũng muốn dâng lên.”

Nghe thấy Thiên Lan quốc chủ nói thế, sắc mặt đám trưởng lão Lôi Đế Sơn đều đen như đáy nồi.

“Chắc thiên kiêu Lôi Đế Sơn kia sắp mất mạng rồi.”

“Ngã xuống không phải quá bình thường sao, trong thời gian này thiên kiêu thế lực bất hủ ngã xuống ở thế giới Tiên Cổ cũng không phải ít.”

Một ít tộc lão thế lực xung quanh nghị luận.

Mà lúc này, cách mấy trăm dặm nơi đám người Lôi Minh Viễn bùng nổ đại chiến, bóng người mông lung của Quân Tiêu Dao hiện lên từ hư không.

Nhìn thấy dao động trong sơn cốc phía trước, vẻ mặt Quân Tiêu

Dao vẫn rất lạnh nhạt.

Lôi Minh Viễn kia làm hắn hơi chú ý một chút.

“Quả nhiên là đại thần thông Lôi Đế.” Quân Tiêu Dao nói.

Trước đó hắn đã cảm ứng được một sức mạnh quen thuộc, quả nhiên, đó là đại thần thông Lôi Đế, nhưng Quân Tiêu Dao cũng không thích làm người tốt.

Tuy thanh niên kia có được đại thần thông Lôi Đế không hoàn chỉnh, nhưng chả có liên quan gì đến Quân Tiêu Dao, hắn cũng lười ra tay.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao muốn rời đi, ánh mắt hắn bỗng thấy được năm quang đoàn lơ lửng trong hồ nước phía sau Lôi Minh Viễn.

“Hả... Đó chẳng lẽ là...” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Nếu đoán không sai thì đó chính là Đạo chi Nguyên hi hữu.

Đạo chi Nguyên là một loại năng lượng có thể sánh ngang với tiên nguyên tuyệt phẩm. Không chỉ như thế, đạo vận ẩn chứa trong Đạo chi Nguyên còn trợ giúp cảnh giới đột phá.

Nếu Quân Tiêu Dao muốn đột phá đến Thiên Thần, Đạo Thần Cảnh thì có càng nhiều loại Đạo chi Nguyên này càng tốt.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao không chần chờ mà trực tiếp đạp không đi đến.

Bên này, trong sơn cốc, cuộc đại chiến đã tới hồi gay cấn.

Không thể không nói, thân là thiên kiêu có uy thế mạnh nhất của Lôi Đế Sơn, thực lực của Lôi Minh Viễn thật sự không tầm thường.

Thiên Lôi Chi Thể cộng thêm đại thần thông Lôi Đế không hoàn chỉnh khiến sức chiến đấu của hắn ta rất mạnh.

Nhưng các thiên kiêu nhóm Thiên Lan hoàng tử cũng không yếu hơn hắn ta bao nhiêu, hơn nữa lấy nhiều địch ít, tất nhiên là chiếm

ưu thế tuyệt đối.

“Lôi Minh Viễn, chết đi!”

Đám người Thiên Lan hoàng tử đồng loạt ra tay, dao động pháp lực khủng bố thổi quét đến.

Lúc này, một bóng người lại lao nhanh vào sơn cốc.

“Là ai!” Ánh mắt đám người Thiên Lan hoàng tử chợt lóe.

Nhưng kế tiếp, tình cảnh làm cho bọn họ vô cùng ngạc nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy khi dao động pháp lực khủng bố kia tới gần bóng người thì giống như trâu đất xuống biển, trực tiếp biến mất không còn tung tích.

Điều này không hợp lẽ thường!

Phải biết rằng, phía bọn họ có tổng cộng năm thiên kiêu Hư Thần Cảnh. Năm thiên kiêu này đồng loạt ra tay thì thậm chí cả thiên kiêu Hư Thần Cảnh đại viên mãn cũng chỉ chống lại được một chút mà thôi.

Nhưng hiện tại, bọn họ liên thủ ra chiêu mà lại không đụng được vào góc áo của bóng người kia.

Điều này quá quỷ dị!

“Không sai, bản Thần Tử muốn Đạo chi Nguyên này.”

Quân Tiêu Dao đưa lưng về phía đám người Thiên Lan hoàng tử, ánh mắt nhìn về phía Đạo chi Nguyên phía trên hồ nước, vừa lòng gật gật đầu.

Nghe thấy lời này, sắc mặt đám người Thiên Lan hoàng tử lập tức biến đổi.

Bọn họ và Lôi Minh Viễn đánh lâu như vậy vì năm Đạo chi Nguyên này.

Kết quả hiện tại lại có người muốn chặn ngang giữa đường?

Thế này thì sao nhịn được?

“Ta là hoàng tử của Thiên Lan Cổ Quốc, vị huynh đệ này, ngươi không khỏi quá bá đạo đấy.” Thiên Lan hoàng tử âm trầm nói.

“Xưng huynh gọi đệ với bản Thần Tử, ngươi xứng sao?”

Quân Tiêu Dao lười phản ứng đám người Thiên Lan hoàng tử, hắn trực tiếp tiến lên, muốn thu lấy năm Đạo chi Nguyên kia.

Lôi Minh Viễn thì vẫn đứng thẳng bất động tại chỗ, không có động tĩnh, bởi vì hắn đã thấy được dung nhan của Quân Tiêu Dao.

Tuy rằng bị tiên quang mơ hồ bao phủ, nhưng Lôi Minh Viễn vẫn lập tức phản ứng lại.

“Quân... Quân... Quân...” Lôi Minh Viễn đột nhiên ú a ú ớ, bởi vì trong lòng quá kinh ngạc.

Cảm giác này giống như một nhân vật chỉ tồn tại với trong truyền thuyết lại bỗng xuất hiện trước mắt, đổi lại là ai cũng sẽ hơi dại ra.

Hết chương 478.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 479. Tiện tay diệt sát Thiên Lan hoàng tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho dù Lôi Minh Viễn là thiên kiêu của Lôi Đế Sơn, nhưng đứng trước mặt nhân vật truyền kỳ như Quân Tiêu Dao thì cũng chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao muốn tiến lên giành lấy Đạo chi Nguyên, trong lòng đám người Thiên Lan hoàng tử dâng trào sát ý.

Họ không nói hai lời, năm thiên kiêu Hư Thần Cảnh lại ra tay.

“Hoàng Đạo Long Khí Quyết!”

Cả người Thiên Lan hoàng tử bùng lên long khí màu vàng kim, hóa thành một hư ảnh kim long, lao thẳng về hướng Quân Tiêu Dao. Bốn thiên kiêu còn lại cũng thi triển hết thủ đoạn, dao động cường đại thổi quét khắp sơn cốc.

“Cẩn thận!” Lôi Minh Viễn nhịn không được kêu lên thất thanh.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhíu mày.

Hắn xoay người, tu vi Chân Thần Cảnh đại viên mãn bùng nổ.

Khí tức giống như núi lửa phun trào làm lay động cả sơn cốc.

“Đây... khí tức này, Chân Thần Cảnh, ngươi là...”

Khi cảm nhận được khí tức kinh khủng đó, Thiên Lan hoàng tử choáng váng.

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao xoay người lại, dung nhan lạnh nhạt tiên quang mờ mịt kia khiến Thiên Lan hoàng tử như bị sét đánh, cả người đều ngơ ra.

“Không... Không có khả năng, ta nhất định đang nằm mơ, Quân...

Thần Tử Quân Gia...”

Thiên Lan hoàng tử và bốn thiên kiêu còn lại đều trợn tròn mắt.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Quân Tiêu Dao sẽ xuất hiện.

“Không phải Thần Tử Quân Gia không có tới thế giới Tiên Cổ sao, hơn nữa tu vi của hắn cũng không đúng...” Một thiên kiêu khác run bần bật mà nói.

Không nhắc đến vì sao Quân Tiêu Dao đột nhiên hiện thân trong thế giới Tiên Cổ, nhưng tu vi của hắn không thích hợp.

Rõ ràng trước đó trong mắt thế nhân, hắn chỉ mới là vương hầu Thông Thiên Cảnh.

Hơn nữa khoảng thời gian trước Quân Tiêu Dao đi đến Táng thổ, có thể tồn tại trong hoàn cảnh đã không tồi, gần như không có khả năng tu luyện tiến bộ.

Bọn họ ở thế giới Tiên Cổ lâu như vậy, dựa theo tu vi thì đáng lẽ có thể vững vàng vượt qua Quân Tiêu Dao mới đúng. Nhưng khí tức Chân Thần Cảnh đại viên mãn này là cái quỷ gì?

Cực chiêu bọn họ thi triển ra còn chưa rơi vào người Quân Tiêu Dao thì đã bị Pháp Lực Miễn Dịch hóa giải.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Con kiến luôn phiền chán như vậy.

Thấy trong mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe qua sát ý, đám người Thiên Lan hoàng tử sởn gai óc, vội vàng mở miệng nói: “Xin Thần Tử thứ tội, chúng ta không biết là Thần Tử giá lâm, xin...”

Nhưng đám người Thiên Lan hoàng tử còn chưa nói xong lời xin tha thì Quân Tiêu Dao đã giơ tay.

Trong năm ngón tay quấn quanh lôi đình, phụt ra ánh lửa.

Sức mạnh lôi đình phát ra, hội tụ thành từng ngôi sao trời lôi đình, nhằm về phía đám người Thiên Lan hoàng tử.

Năm thiên kiêu Hư Thần Cảnh bọn người Thiên Lan hoàng tử trực tiếp bị giáng trúng, biến thành năm cái xác bị thiêu rụi, rơi xuống mặt đất.

Cả sơn cốc lập tức khôi phục tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng hít thở của Lôi Minh Viễn cực kỳ dồn dập, trong mắt hắn ta hiện ra sự chấn động không gì sánh kịp.

Không chỉ vì, Quân Tiêu Dao chỉ giơ tay đã trấn sát được đám người Thiên Lan hoàng tử.

Mà là vì chiêu thức hắn thi triển ra!

“Đại thần thông Lôi Đế, hơn nữa uy lực cường đại hơn ta thi triển ra quá nhiều...” Lôi Minh Viễn hít sâu một hơi.

Nếu không biết thân phận của Quân Tiêu Dao, thậm chí hắn ta còn cho rằng là lão tổ tông của Lôi Đế Sơn trà trộn vào.

Không!

Thậm chí cho dù là lão tổ tông của Lôi Đế Sơn, cũng không thể tu luyện đại thần thông Lôi Đế đến mức thuần thục như thế.

Lôi Minh Viễn kích động đến tâm thần run rẩy.

Hắn ta không biết tại sao Quân Tiêu Dao có thể thi triển đại thần thông Lôi Đế. Nhưng hắn ta có trực giác, Quân Tiêu Dao có khả năng khống chế đại thần thông Lôi Đế hoàn chỉnh!

Điều này vô cùng quan trọng với Lôi Đế Sơn!

Mà lúc này, bên cạnh tấm kính tiên cổ.

Cường giả tất cả các thế lực đều trợn tròn mắt.

Thiên Lan quốc chủ trước đó còn mang theo ý cười trên mặt, lúc này đã choáng váng, giống như mất hồn.

Sắc mặt vốn ảm đạm của trưởng lão Lôi Đế Sơn giờ lại lộ ra kinh ngạc.

“Ta không nhìn lầm đó chứ, vị kia là... Thần Tử Quân Gia?”

“Không sai, chính là Thần Tử Quân Gia, sao hắn lại xuất hiện ở thế giới Tiên Cổ?”

“Không đúng, các ngươi không nên chú ý tu vi của hắn sao, sao lại tới Chân Thần Cảnh?”

Khi nhìn thấy bóng người bạch y tuyệt thế kia, vô số thế lực chung quanh tấm kính tiên cổ ồ lên.

Giống như nhìn thấy kỳ cảnh không thể tưởng tượng nào đó.

Phía Quân gia, ánh mắt các tộc lão Quân Chiến Thiên đầu tiên là hơi tụ lại, sau đó đột nhiên phá lên cười.

“Ha ha, quả nhiên Tiêu Dao không phụ kỳ vọng, các ngươi còn có lời gì muốn nói không!” Quân Chiến Thiên cười to, vô cùng thoải mái, sau đó nói lời chế nhạo, nhìn về phía Thái Cổ hoàng tộc.

Các trưởng lão của Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động đều đã mặt đen như đáy nồi. Bọn họ không nghĩ tới Quân Tiêu Dao thật sự đã trở lại.

Hơn nữa tu vi của hắn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Chân Thần Cảnh, sao có thể, Thần Tử Quân Gia có thể tồn tại trở về từ Táng thổ đã không tồi, sao còn tiến bộ như vậy được?” Rất nhiều người đều cảm thấy không thể tưởng tượng.

Bởi vì Vạn Cổ Táng Thổ và Tiên Vực ngăn cách với nhau, cho nên tin tức ở Vạn Cổ Táng Thổ không thể nhanh chóng truyền tới Hoang Thiên Tiên Vực.

Nguyên nhân là vì thế nên không ai biết Quân Tiêu Dao đã trải qua cái gì ở Vạn Cổ Táng Thổ.

“Thật tốt quá, có Tiêu Dao ở đây, hắn có thể báo thù cho Quân gia chúng ta.” Trong mắt một ít tộc lão Quân gia hiện ra lãnh quang.

Trước đó Quân gia đã ngã xuống ba vị Tự Liệt, đều do các thế lực đối địch Thái Cổ hoàng tộc và Đọa Thần Cung ra tay.

Đương nhiên, các Tự Liệt Quân Lăng Thương cũng có trả thù, giết không ít người của Thái Cổ hoàng tộc và Đọa Thần Cung.

Nhưng dù vậy, Quân gia vẫn bị nhắm vào trong thế giới Tiên Cổ, Quân gia cần một nhân vật trấn áp càn khôn xuất hiện.

Không nghi ngờ gì nữa, Quân Tiêu Dao chính là người được chọn thích hợp nhất.

“Ta như thấy được, cảnh tượng mưa máu bay đầy trời trong thế giới Tiên Cổ...” Một ít danh túc tộc lão thế lực lớn cảm thán.

Lấy tính cách bá đạo của Quân Tiêu Dao, sau khi biết tình hình của Quân gia thì nhất định sẽ đại khai sát giới.

Đến lúc này, thế giới Tiên Cổ mới bắt đầu trở nên thú vị thật.

Hết chương 479.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 480. Đạo chi Nguyên lộ rõ hiệu quả

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong sơn cốc, sau khi đám người Thiên Lan hoàng tử ngã xuống, Quân Tiêu Dao cũng bình yên đi đến bên cạnh ao, thu lấy năm Đạo chi Nguyên kia.

Lôi Minh Viễn bên cạnh thấy tình cảnh này cũng không dám dị nghị gì, không phát ra chút âm thanh nào.

Nếu là đám người Thiên Lan hoàng tử tranh đoạt, tất nhiên Lôi Minh Viễn muốn dồn hết sức lực phản kháng.

Nhưng Quân Tiêu Dao muốn Đạo chi Nguyên, trong lòng Lôi Minh Viễn không sinh ra được chút ý niệm phản kháng nào cả.

Nhân tính chính là như vậy, dưới tình huống trình độ mọi người tương đương nhau, ai cũng không phục ai, sẽ tranh giành đến vỡ đầu chảy máu.

Nhưng khi một người đối mặt với đại nhân vật vượt xa chính mình, trong lòng hắn chỉ có kính sợ và thần phục, sẽ không có cảm xúc tranh đấu gì.

Tâm lý lúc này của Lôi Minh Viễn chính là như thế.

Tuy hắn là thiên kiêu của Lôi Đế Sơn, cũng có thiên tư siêu phàm, danh dương một phương.

Nhưng so sánh với đại nhân vật trẻ tuổi đã được gọi là vô địch, uy chấn Tiên Vực như Quân Tiêu Dao thì hắn ta vẫn còn kém quá xa.

Xét về cả thân phận, địa vị, thực lực đều căn bản không phải cùng một thế giới.

Bởi vậy, trong lòng Lôi Minh Viễn cũng không có gì nghẹn khuất phẫn nộ, ngược lại còn cam tâm tình nguyện.

“Không tồi, Đạo chi Nguyên này khó tìm được một cái ở ngoại giới, nhưng lại xuất hiện ở thế giới Tiên Cổ nội.” Quân Tiêu Dao thưởng thức Đạo chi Nguyên trong tay, hơi tán thưởng.

Lúc này vừa tiến vào thế giới Tiên Cổ không bao lâu mà đã có được năm đoàn Đạo chi Nguyên hiếm thấy. Sau đó Quân Tiêu Dao có khả năng tìm được càng nhiều Đạo chi Nguyên ở những nơi khác của thế giới Tiên Cổ.

Có đủ Đạo chi Nguyên, Đại La Bất Hủ Tiên Thân của Quân Tiêu Dao sẽ nhanh chóng được tu luyện thành công.

Đến lúc đó, nhục thân vốn yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao nhất định sẽ nâng cao một bước.

Quân Tiêu Dao không chần chờ mà trực tiếp thuận tay bắt đầu luyện hóa năm Đạo chi Nguyên này.

Hắn giơ tay dựng lên, thi triển ra Thôn Thần Ma Công, lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện lên, bắt đầu luyện hóa năm Đạo chi Nguyên.

Lôi Minh Viễn lại lui ra một bên, nhìn thấy lốc xoáy cắn nuốt kia, trong mắt hắn cũng hiện lên một tia kinh dị.

“Quả nhiên, truyền nhân ma công Yến Thanh Ảnh gần đây bị Thánh Giáo Thánh Nữ Ti Di Hô đuổi giết chính là người theo đuổi của Thần Tử Quân Gia.”

Sau khi nhìn thấy Thôn Thần Ma Công, Lôi Minh Viễn mới hoàn toàn xác định.

Trong mắt hắn ta cũng lập loè ánh sáng, sau đó hạ quyết tâm.

Nếu hô mưa gọi gió trong thế giới Tiên Cổ này, chỉ dựa vào thực lực của bản thân Lôi Minh Viễn thì hoàn toàn không có khả năng.

Hắn cần ôm chặt một cái đùi thô nhất. Mà Quân Tiêu Dao chính là người được chọn tốt nhất.

Muốn tiêu hóa năm Đạo chi Nguyên thì thiên kiêu tầm thường cần hao phí dăm ba bữa mới được, nhưng Quân Tiêu Dao chỉ cần

không đến mấy canh giờ là đã hoàn toàn luyện hóa xong.

Số lượng Đại La Tiên Cốt trong thân thể hắn cũng gia tăng mười khối, đạt tới con sô một trăm bảy mươi.

Hiệu quả này làm Quân Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Bởi vì càng tu luyện Đại La Tiên Cốt thì càng cần hao phí nhiều năng lượng. Đến bây giờ, có khả năng trên trăm khối tiên nguyên hạ phẩm cũng khó có thể luyện ra một khối Đại La Tiên Cốt.

Nhưng một Đạo chi Nguyên lại có thể luyện ra hai khối.

Quân Tiêu Dao chỉ cần tìm thêm một ít Đạo chi Nguyên thì có thể rèn luyện hai trăm linh sáu khối xương toàn thân thành Đại La Tiên Cốt.

Đến lúc đó Đại La Bất Hủ Tiên Thân đại thành, không ai trong thế giới Tiên Cổ có thể ngăn cản được Quân Tiêu Dao!

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao dừng lại trên người Lôi Minh Viễn.

Trong khoảng thời gian hắn luyện hóa Đạo chi Nguyên, Lôi Minh Viễn cũng không làm ra động tác nhỏ gì, ngược lại còn canh giữ ở bên ngoài như đang giúp hắn hộ đạo.

Nhìn thấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao, Lôi Minh Viễn đột nhiên thấy áp lực.

Dù sao tu vi hiện giờ của Quân Tiêu Dao chính là Chân Thần Cảnh đại viên mãn, búng tay một cái có thể tiêu diệt cả thiên kiêu Hư Thần Cảnh.

Trong lòng Lôi Minh Viễn cũng thật hơi e sợ, nhưng hắn ta thầm cắn răng, bỗng quỳ một gối xuống trước Quân Tiêu Dao.

“Tại hạ là truyền nhân của Lôi Đế Sơn, Lôi Minh Viễn, nguyện ý đi theo Thần Tử Quân Gia!”

“Lôi Đế Sơn...” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Lôi Đế Sơn cũng là một thế lực bất hủ trên Tiên Vực, đáng tiếc đã

xuống dốc.

Quân Tiêu Dao cũng không biết gì nhiều về Lôi Đế Sơn, nhưng hắn cũng mơ hồ biết Lôi Đế Sơn có liên quan đến Lôi Đế.

Nói vậy thì cũng có chút quan hệ với Quân Tiêu Dao, dù sao Quân Tiêu Dao được truyền thừa đại thần thông Lôi Đế hoàn chỉnh.

Nhìn thấy hành động của Lôi Minh Viễn, Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Đổi vị trí mà suy nghĩ, nếu hắn là Lôi Minh Viễn, nhìn thấy một cái đùi to như vậy, phỏng chừng cũng sẽ lập tức nhào qua ôm.

“Ngươi làm vậy là vì đại thần thông Lôi Đế đúng không?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Đáy lòng Lôi Minh Viễn lộp bộp một cái, trên trán chảy ròng mồ hôi lạnh.

Khó tin được là một thiên kiêu thế lực bất hủ danh chấn một phương lại chột dạ sợ hãi vì một câu của Quân Tiêu Dao. Nhưng Lôi Minh Viễn vẫn cắn chặt răng mà nói: “Lôi Minh Viễn không dám, chỉ là luôn nghe nói đến đại danh của Thần Tử nên lòng sinh sùng kính, nguyện ý đi theo!”

“A, đừng khẩn trương, Quân mỗ cũng không phải hạng người hiếu chiến thích giết chóc.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt cười cười.

Lôi Minh Viễn nghe thấy lời này thì trong lòng nhịn không được chửi thầm. Quân Tiêu Dao có tiếng về hành vi đối đãi kẻ địch rất tàn bạo.

“Nhưng ngươi thật sự không có tư cách làm người theo đuổi của bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao nói trắng ra.

Hắn nói là sự thật.

Tuy Lôi Minh Viễn là truyền nhân của Lôi Đế Sơn, mang trên người Thiên Lôi Chi Thể, nhưng trong mắt Quân Tiêu Dao, hắn ta muốn làm người theo đuổi của mình thì còn chưa đủ tư cách.

Dù là Nghệ Vũ hay Yến Thanh Ảnh, họ đều là người có đại thiên phú, đại cơ duyên. Thậm chí Vong Xuyên còn là quái thai cổ đại, cũng có tư cách làm người theo đuổi của hắn.

So ra thì Lôi Minh Viễn thua kém quá nhiều.

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, trên mặt Lôi Minh Viễn lộ ra một tia cười khổ. Thật ra hắn ta cũng tự mình hiểu lấy, chẳng qua muốn thử một lần mà thôi.

“Nhưng, bản Thần Tử mới tới thế giới Tiên Cổ, còn thiếu một thám tử và dẫn đường.” Quân Tiêu Dao lại nói.

Hết chương 480.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 481. Đạo chi Nguyên lộ rõ hiệu quả

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lôi Minh Viễn nghe vậy thì trong mắt bắn ra ánh sao, vội vàng mở miệng nói: “Lôi Minh Viễn nguyện ý đi theo làm tùy tùng cho Thần Tử!”

Lôi Minh Viễn lộ ra vẻ mặt kích động.

Cho dù không làm nổi người theo đuổi của Quân Tiêu Dao, nhưng làm thủ hạ chạy chân cũng tốt.

“Hừm, được, bản Thần Tử sẽ không bạc đãi ngươi, tuy rằng đại thần thông Lôi Đế không tồi, nhưng cũng không phải không thể truyền cho ngươi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Nghe thấy lời này, Lôi Minh Viễn càng kích động đến sắc mặt đỏ ửng.

Không hổ là Thần Tử Quân Gia, ra tay thật quá hào sảng.

Đây chính là thần thông đỉnh cấp có thể so với đại thần thông Chân Long, đại thần thông Thần Hoàng, cũng chỉ có Quân Tiêu Dao quyết đoán nói ra lời nói.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao bằng lòng cho Lôi Minh Viễn một cơ hội, thật ra cũng đang mượn sức một minh hữu vì Quân gia.

Tuy rằng Lôi Đế Sơn xuống dốc, nhưng dù sao cũng là thế lực bất hủ, nội tình còn đó, cũng có tư cách làm minh hữu với Quân gia.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao không có khả năng lập tức giao đại thần thông Lôi Đế cho Lôi Minh Viễn, còn phải xem biểu hiện của hắn ta.

“Đúng rồi, Thần Tử đại nhân, có phải Yến Thanh Ảnh là người theo đuổi của ngài không?” Lôi Minh Viễn đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, trước đó ta cũng nghe nói nàng đang gặp khốn cảnh.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn cũng không quá sốt ruột, Yến Thanh Ảnh là người mang đại khí vận, không dễ dàng ngã xuống như vậy.

Đây vừa vặn cũng là một khảo nghiệm cho Yến Thanh Ảnh.

“Thuộc hạ cũng nghe nói, hình như Thánh Nữ Ti Di Hô của Thánh Giáo liên hợp với Phật nữ Diệu Vô Tâm của Tiểu Tây Thiên, muốn hoàn toàn vây sát Yến Thanh Ảnh.” Lôi Minh Viễn nói.

“Còn có việc này?” Quân Tiêu Dao nhíu mày lại.

Nếu chỉ có Thánh Giáo Thánh Nữ thủ hạ đuổi giết Yến Thanh Ảnh thì Quân Tiêu Dao cũng không cần quá mức lo lắng. Dù sao Yến Thanh Ảnh cũng là truyền nhân ma công, vẫn có thể ứng phó cục diện này.

Nhưng nếu có thêm Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên, vậy tình huống không giống thế nữa.

Thân là giáo phái bất hủ truyền thừa từ cổ đến nay, Tiểu Tây Thiên cực kỳ kín tiếng, nhưng hết sức cực kỳ thần bí.

Quan trọng nhất chính là, Tiểu Tây Thiên và Quân Tiêu Dao là có thù oán.

Phật Tử Pháp Hải của Tiểu Tây Thiên bị Quân Tiêu Dao giết chết ở hạ giới.

Tuy sau đó Tiểu Tây Thiên cũng không phát biểu ý kiến gì với chuyện này, nhưng hiển nhiên, Tiểu Tây Thiên sẽ không coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là e ngại thân phận bối cảnh của Quân Tiêu Dao, hơn nữa cũng là Pháp Hải tự tìm đường chết, Tiểu Tây Thiên mới không đến gây chuyện với Quân Tiêu Dao.

Mà hiện giờ, Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên cũng bắt đầu nhằm vào Yến Thanh Ảnh.

Chỉ sợ không đơn giản chỉ vì Yến Thanh Ảnh có được Thôn Thần Ma Công, càng giống như quan báo tư thù.

“Bọn họ đang tìm đường chết.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao lãnh khốc.

“Mấy ngày trước ta từng nghe nói một ít tin tức, những người ủng hộ Thánh Nữ muốn ép Yến Thanh Ảnh đến một chỗ tên là Đoạn Hồn Nhai.” Lôi Minh Viễn tiếp tục nói.

Dù sao hắn ta cũng ở thế giới Tiên Cổ này lâu hơn Quân Tiêu Dao, tất nhiên cũng biết được nhiều nguồn tin tức hơn Quân Tiêu Dao.

Có Lôi Minh Viễn ở đây, Quân Tiêu Dao làm gì cũng tiện hơn rất nhiều.

“Đi, đi xem.” Quân Tiêu Dao vung tay áo lên.

Hắn không chỉ muốn đi giải trừ khốn cảnh cho Yến Thanh Ảnh, càng muốn bày ra thủ đoạn của mình một chút, nói cho những địch thủ đó rằng Quân Tiêu Dao này đã trở lại!

Nhìn khí thế khủng bố không giận đã uy của Quân Tiêu Dao, Lôi Minh Viễn kinh ngạc cảm thán, đồng thời cũng rất vui sướng.

Quả nhiên lựa chọn của hắn ta không sai!

...

Đoạn Hồn Nhai, là nơi rất có tiếng tăm trong thế giới Tiên Cổ.

Đoạn Hồn Nhai sâu không thấy đáy, mà trên không trung có một loại tràng vực đặc thù. Bất cứ tu sĩ nào vọng tưởng bay ngang qua Đoạn Hồn Nhai, cuối cùng đều sẽ bị sức mạnh tràng vực áp chế, cuối cùng rơi vào vực sâu không đáy.

“Muốn đẩy ta xuống Đoạn Hồn Nhai, không đơn giản như vậy đâu.”

Trong hư không, một bóng hình xinh đẹp bay qua ngang trời, Đọa Thiên Chi Dực sau lưng chấn động, đó chính là Yến Thanh Ảnh.

Da thịt nàng vốn rất trắng, lúc này màu da càng tái nhợt như tuyết, hiển nhiên tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Nhưng khí tức của nàng còn rất vững vàng.

Hơn nữa trên đường chạy đến nay đây, nàng vừa đánh vừa lui, cũng giết không ít thiên kiêu.

Nhưng dù vậy, vẫn có số lượng thiên kiêu cuồn cuộn không dứt gia nhập đội ngũ đuổi giết Yến Thanh Ảnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, sức ảnh hưởng của Thánh Giáo Thánh Nữ Ti Di Hô quá lớn.

Nàng được gọi là Thánh Nữ từ ái, từ bi tế thế, vốn có uy vọng rất lớn ở Tiên Vực, khiến thiên kiêu tứ phương đi theo.

Hơn nữa ở thế giới Tiên Cổ, Yến Thanh Ảnh từng lấy Thôn Thần Ma Công, cắn nuốt luyện hóa không ít thiên kiêu.

Thánh Nữ Ti Di Hô vừa hô lên một tiếng thì tất nhiên có rất nhiều thiên kiêu hưởng ứng, tiến đến vây sát nàng ta, mấy trăm thiên kiêu phía sau đều là người ủng hộ Ti Di Hô.

Nhưng Yến Thanh Ảnh cũng không cho rằng mình làm sai cái gì.

Khôn sống mống chết, người thích ứng được thì sống sót, vốn chính là pháp tắc thiên địa.

Nàng ta từ hạ giới đi lên Tiên Vực, cậy vào duy nhất cũng chỉ có Thôn Thần Ma Công mà thôi.

Muốn nàng vứt bỏ Thôn Thần Ma Công, căn bản không có khả năng.

“Chỉ khi nào luôn tu luyện Thôn Thần Ma Công thì ta mới có tư cách tiếp tục làm người theo đuổi của công tử.” Trong lòng Yến Thanh Ảnh không có chút hối hận nào.

Đọa Thiên Chi Dực sau lưng nàng ta chấn động, chuẩn bị chuyển về một hướng khác.

Yến Thanh Ảnh không ngốc, tất nhiên nàng cũng biết các thiên kiêu kia muốn ép nàng đến Đoạn Hồn Nhai. Đến lúc đó, Yến Thanh Ảnh muốn chạy trốn cũng khó.

Nhưng ngay vào lúc Yến Thanh Ảnh chuẩn bị chuyển hướng , ở một phương hướng khác lại bỗng có phật quang vàng kim chiếu khắp.

Một bóng hình xinh đẹp ngồi xếp bằng trong hư không.

Đó là một nữ tử mặc tăng y trắng ngần, da thịt như tuyết, giống như mỹ nhân được làm từ ngọc.

Làm người ta chú ý chính là, trên đầu nữ tử không có sợi tóc nào, nhưng nhìn cũng không kỳ quái, ngược lại mang đến cho người ta một mỹ cảm kỳ dị.

Quanh thân nữ ni kia bao phủ phật quang, sau đầu có một vòng Phật hoàn màu vàng kim, nhìn có vẻ vô cùng thần thánh, bảo tướng trang nghiêm.

Khi nhìn thấy nữ ni này, sắc mặt Yến Thanh Ảnh lập tức biến đổi.

Hết chương 481.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 482. Ti Di Hô hiện thân, bao vây tiêu diệt Yến Thanh Ảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên!”

Tiểu Tây Thiên có Phật Tử Phật Nữ.

Phật Tử Pháp Hải đã bị Quân Tiêu Dao đánh chết, mà hiện giờ Phật Nữ cũng xuất hiện và nhập thế trong thế giới Tiên Cổ.

“Yến Thanh Ảnh, ngươi tu luyện ma công, tạo nên giết chóc vô biên, dừng tay đi.” Phật Nữ Diệu Vô Tâm của Tiểu Tây Thiên lạnh nhạt nói.

“Chỉ sợ ngươi hiện thân là bởi vì công tử đã từng giết Phật Tử của Tiểu Tây Thiên thôi.” trong đôi mắt hắc diệu thạch của Yến Thanh Ảnh bắn ra ánh sáng lạnh lùng.

Nàng chán ghét nhất hạng người ra vẻ đạo mạo dối trá này, báo thù thì báo thù, cố tình còn nói đường hoàng như vậy.

“Sinh tử có định số, Pháp Hải chết là hắn gieo gió gặt bão, nhưng Thôn Thần Ma Công mà ngươi tu luyện quá mức bá đạo, vi phạm lẽ trời.”

“Nếu ngươi tự phế ma công thì bần ni có thể khuyên bảo Ti Di Hô đừng đuổi giết ngươi nữa.” Diệu Vô Tâm chắp tay trước ngực, bảo tướng trang nghiêm mà nói.

“Không có khả năng!” Trong đôi mắt xinh đẹp của Yến Thanh Ảnh hiện ra chút lạnh nhạt.

Mà lúc này, mấy trăm thiên kiêu ở phía sau giống như đàn châu chấu, lại đuổi giết đến.

Yến Thanh Ảnh cắn răng, Đọa Thiên Chi Dực sau lưng chấn động, vẫn muốn trốn đi.

Có Diệu Vô Tâm ở đây, nàng cũng không thể thay đổi phương hướng.

“Ai, chấp mê bất ngộ, kẻ nào học Thôn Thần Ma Công thì ai cũng có thể giết chết.” Diệu Vô Tâm khẽ lắc đầu.

Mà lúc này, trên bầu trời phương xa, ở một dãy núi.

Một nữ tử mặc váy bào thánh khiết đang đứng sừng sững trên đó đón gió.

Nàng có dung mạo mỹ lệ, trong mắt mang đầy thương xót, nhìn giống như thánh mẫu từ bi tế thế.

Nàng chính là Thánh Nữ của Thánh Giáo, Ti Di Hô.

Nhưng lúc này, trong mắt nàng lại mang theo một tia lạnh lẽo.

Nếu những tùy tùng của nàng nhìn thấy thì nhất định sẽ kinh ngạc, Thánh Nữ từ bi tế thế còn có ánh mắt như vậy.

“Năm đó Thôn Thiên Ma tổ cắn nuốt giết hại rất nhiều thành viên của Thánh Giáo ta, hiện giờ đã có truyền nhân hiện thế, nhất định muốn bóp chết trong lúc nảy sinh.” Ti Di Hô lạnh nhạt nói.

Thế nhân đều cho rằng, nàng là vì Yến Thanh Ảnh tạo ra giết chóc huyết tinh mới đuổi giết nàng ta.

Thật ra là vì ngày xưa Thôn Thiên Ma tổ từng tạo nên tổn thương rất lớn đối với Thánh Giáo. Thậm chí vài vị tiền nhân huyết mạch nhất mạch của nàng cũng ngã xuống vì Thôn Thiên Ma tổ.

Ti Di Hô làm vậy hoàn toàn là vì trả thù, trong đó không có bất cứ nhân tố nào khác.

Những người ủng hộ bất tri bất giác đaã biến thành chịu công cụ bị nàng lợi dụng.

“Hiện giờ Thánh Giáo Tử đang tìm kiếm cơ duyên lột xác, thực lực của hắn sẽ không yếu hơn đám người Long Ngạo Thiên, Vương Đằng bao nhiêu, mà điều hiện tại ta phải làm là hoàn toàn diệt sát Yến Thanh Ảnh.”

“Ả cũng sắp bị buộc đến Đoạn Hồn Nhai rồi, là lúc nên ra tay.”

Ti Di Hô nói dưới đáy lòng, nàng bước ra một bước, sau đó lao vút về hướng Đoạn Hồn Nhai.

...

phóng mắt nhìn lại Đoạn Hồn Nhai thì nơi này như một mảnh thâm cốc bị vỡ ra, kéo dài ngàn dặm.

Hơn nữa trên không Đoạn Hồn Nhai có tràng vực cấm chế, cho nên cũng không có khả năng bay vọt qua.

Yến Thanh Ảnh đến chỗ này thì sắc mặt đã đanh lại.

Nàng xoay người, mấy trăm thiên kiêu đã đuổi theo, bao quanh nàng lại.

Diệu Vô Tâm cũng tới, ngồi xếp bằng trong hư không, bảo tướng trang nghiêm.

Ở chung quanh cũng có không ít thiên kiêu đang vây xem náo nhiệt.

“Vị kia chính là tùy tùng của Thần Tử Quân Gia - Yến Thanh Ảnh, hiện giờ cũng thật thảm.”

“Rốt cuộc Thôn Thần Ma Công đã xú danh rõ ràng, dù cho ai cũng không muốn ma công này được truyền lưu tiếp, mọi người đòi đánh cũng thật bình thường.”

“Ai, đáng tiếc Thần Tử Quân Gia không tới thế giới Tiên Cổ, nếu không xui xẻo chính là Ti Di Hô các nàng.”

“Vậy cũng chưa chắc, Thần Tử Quân Gia có thực lực thế nào còn chưa rõ ràng lắm.”

Khắp bốn phương tám hướng có rất nhiều tiếng nghị luận vang lên.

Mà lúc này, trong hư không có thánh quang kích động.

Một nữ tử mặc váy bào thánh khiết, đạp ánh sáng điềm lành đi đến, tựa như thánh mẫu từ bi tế thế.

“Yến Thanh Ảnh, thân là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, ngươi có biết tội hay không?” Người tới chính là Ti Di Hô.

Nàng ta mang thái độ từ trên cao nhìn xuống, giọng điệu giống như đang thẩm phán tội nhân.

“Giết một là tội, đồ vạn là hùng, đứng có nói lời vô nghĩa, muốn chiến thì chiến!” Mái tóc đen của Yến Thanh Ảnh bay múa, khí thế dâng trào.

Khí chất của nàng ta giống như nữ hoàng giết chóc trong bóng đêm, lại như thiên sứ sa đọa, mang theo một luồng sát ý vô biên.

Yến Thanh Ảnh thà chết không làm mất uy danh của tùy tùng Quân Tiêu Dao!

Một trận tử đấu đã đến!

Bầu không khí này vô cùng túc sát.

Trong khoảng thời gian thế giới Tiên Cổ mở ra, Yến Thanh Ảnh tạo ra giết chóc không ít.

Thân là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, giết chóc sẽ luôn song hành với Yến Thanh Ảnh, thậm chí nàng ta còn có được danh hiệu nữ ma đầu.

Nhưng Yến Thanh Ảnh cũng không để ý thế nhân chê khen thế nào, nàng ta chỉ quan tâm đến Quân Tiêu Dao.

Chỉ cần nàng có thể thông qua Thôn Thần Ma Công tiếp tục mạnh lên thì sẽ có tư cách tiếp tục trở thành tùy tùng của Quân Tiêu Dao.

Thực lực của nàng càng mạnh thì càng trợ giúp được cho Quân Tiêu Dao.

Yến Thanh Ảnh không muốn trở thành trói buộc hoặc là bình hoa, nàng ta muốn trở thành phụ tá đắc lực của Quân Tiêu Dao.

Bởi vậy, Yến Thanh Ảnh mới vẫn luôn lấy giết chóc để gia tăng thực lực của mình lên.

Đương nhiên, Yến Thanh Ảnh cũng không phải kẻ điên gặp người là giết, địch thủ từng có tranh chấp với Yến Thanh Ảnh thì nàng mới hạ sát thủ.

Nhưng dù vậy, trong tay Yến Thanh Ảnh cũng dính đầy huyết tinh, nhưng nàng cũng không hối hận.

“Yến Thanh Ảnh, bần ni cho ngươi cơ hội cuối cùng, tự phế Thôn Thần Ma Công thì chuyện này còn đường cứu vớt.” Diệu Vô Tâm nói.

Giọng nói của nàng vô cùng bình tĩnh, làm người ta không đoán ra là thật hay giả mù sa mưa.

“Tự phế ma công, sau đó thúc thủ chịu trói à?” Yến Thanh Ảnh lạnh như băng mà nói.

“Không cần nhiều lời với ả, người này ma tính đã sâu, tạo ra giết chóc vô biên, giết một mình ả chẳng khác nào cứu vớt vô số sinh linh, cớ sao không làm?” Ti Di Hô vờ vịt nói.

“Không sai, Thánh Nữ nói đúng!”

“Đúng vậy, vẫn là Thánh Nữ từ bi, Yến Thanh Ảnh này ỷ mình là tùy tùng của Thần Tử Quân Gia nên tạo ra đủ loại giết chóc, ông trời cũng sẽ không bỏ qua cho ả!”

Mấy trăm thiên kiêu đều là người ủng hộ của Ti Di Hô, lúc này trong mắt tràn đầy sùng kính ca ngợi.

Hết chương 482.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 483. Dám động vào người của bản Thần Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay sau đó, đại chiến bùng nổ.

Dưới sự ra hiệu của Ti Di Hô, những thiên kiêu đó ra tay.

Tuy thực lực của mỗi người trong bọn họ không tính quá mạnh, nhưng mấy trăm người cộng lại thì gia tăng số lượng cũng khiến chất lượng tăng vọt.

Trừ phi là những người có thực lực tuyệt đối như Quân Tiêu Dao, Vương Đằng, Long Ngạo Thiên mới có thể làm lơ số lượng, bất cứ thiên kiêu nào còn lại, dù là truyền nhân ma công Yến Thanh Ảnh cũng không có khả năng tùy ý tiêu diệt nhiều thiên kiêu như vậy.

“Giết!”

Mái tóc đen của Yến Thanh Ảnh bay loạn, khí chất cả người giống như nữ hoàng giết chóc hắc ám.

Nàng ta thi triển ra Thôn Thần Ma Công, rất nhiều lốc xoáy cắn nuốt hiện lên.

Vừa ra tay thì đã bày ra tu vi Hư Thần Cảnh đại viên mãn mạnh mẽ của mình. Với tu vi này, chỉ cần không gặp phải những thiên kiêu Chân Thần Cảnh yêu nghiệt kia thì sẽ luôn bình yên vô sự.

Nhưng đáng tiếc, Yến Thanh Ảnh lại đối mặt với mấy trăm thiên kiêu. Trong đó yếu nhất cũng có tu vi Thần Hỏa Cảnh đại viên mãn, Hư Thần Cảnh cũng không phải số ít.

Vèo vèo!

Máu tươi văng khắp.

Thôn Thần Ma Công của Yến Thanh Ảnh có thể thoải mái xé hơn

mười thiên kiêu thành mảnh nhỏ rồi luyện hóa.

Nhưng càng nhiều thiên kiêu ra tay, dao động pháp lực hùng hồn giống như dòng lũ làm chấn động thiên địa.

Nhìn Yến Thanh Ảnh bị vây giết, gương mặt mỹ lệ của Ti Di Hô là một mảnh lạnh nhạt.

“Nhất mạch Thôn Thiên lão tổ nên hoàn toàn bị giết hết, chờ diệt sát Yến Thanh Ảnh xong, cũng chỉ còn lại Thần Tử Quân Gia có Thôn Thần Ma Công mà thôi.” Ti Di Hô suy tư dưới đáy lòng.

Thậm chí nàng ta bắt đầu nghĩ xem có cách nào nhằm vào Quân Tiêu Dao hay không.

“Thánh Giáo của ta truyền thừa nhiều Tiên Vực, nội tình khủng bố vô biên, tuy Quân gia mạnh, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể trêu chọc.” Ti Di Hô thầm nghĩ.

Còn nữa, ở thế giới Tiên Cổ không kiêng kỵ giết chóc.

Đến lúc đó nếu Quân Tiêu Dao thật sự bước vào thế giới Tiên Cổ, nói không chừng Ti Di Hô thật sự sẽ thực hiện.

Ngay vào lúc Ti Di Hô thầm suy nghĩ về kế hoạch kế tiếp, Diệu Vô Tâm lại mở miệng: “Ti Di Hô, chúng ta không ra tay thì không thể bắt lấy Yến Thanh Ảnh.”

Nghe Diệu Vô Tâm nói thế, Ti Di Hô lập tức nhìn lại.

Phát hiện Yến Thanh Ảnh tuy rơi vào tuyệt cảnh bị bao vây, nhưng dựa vào năng lực cắn nuốt luyện hóa cường đại của Thôn Thần Ma Công, nàng vẫn kiên trì tiếp được.

Trên người Yến Thanh Ảnh vừa xuất hiện thương thế thì đã dùng Thôn Thần Ma Công cắn nuốt khí huyết của kẻ địch để giúp bản thân khôi phục.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủn mà đã có gần trăm thiên kiêu ngã xuống.

“Ngoan cố chống cự!” Ti Di Hô lạnh lùng, nàng ta ra tay.

“Thánh Thiên Ngọc Ngân!”

Ti Di Hô phất ngọc chưởng ra, ánh hào quang lưu chuyển, đánh hư không nứt ra vô số vết ánh sáng, mơ hồ mang theo dao động pháp lực cường đại, thổi quét về hướng Yến Thanh Ảnh.

“Rốt cuộc Thánh Nữ cũng ra tay!” Thiên kiêu xung quanh vô cùng phấn chấn.

Bên kia, Diệu Vô Tâm cũng ra tay.

“Diệu Pháp Liên Hoa Ấn!”

Diệu Vô Tâm tung ra ấn liên hoa, hư không lập tức sinh ra nhiều đóa sen trắng vô cùng thánh khiết, mang theo phật quang.

Thân là Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên, thủ đoạn của Diệu Vô Tâm cũng rất kinh người.

Tu vi của các nàng đều không kém gì Yến Thanh Ảnh, lúc này họ cùng ra tay, cho dù là Yến Thanh Ảnh cũng phải biến sắc.

“Hắc Thiên Ngự Ma Chỉ!”

Yến Thanh Ảnh thi triển ra tuyệt học cường đại trong Thôn Thần Ma Công.

Nàng điểm ra ngón tay ngọc, ma khí cắn nuốt màu đen hội tụ lại, hóa thành một ngón tay đen nhánh, dao động vô cùng kinh người.

“Thật là khủng khiếp, không hổ là truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, khó trách nàng lại được Thần Tử Quân Gia coi trọng!”

Cảm nhận được thủ đoạn mạnh mẽ tuyệt đối của Yến Thanh Ảnh, những thiên kiêu xem náo nhiệt xung quanh cũng vô cùng kinh hãi.

Quả nhiên ánh mắt của Quân Tiêu Dao không giống bình thường, người hắn lựa chọn đều có chỗ hơn người.

Ầm ầm ầm!

Hư không nổ đùng, gợn sóng pháp lực khuếch tán ra tứ phương.

Yến Thanh Ảnh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lùi lại phía sau, khí tức cũng trở nên hỗn loạn.

Yến Thanh Ảnh thật sự rất mạnh, sau khi cắn nuốt đám người Đọa Thần Tử và Thiên Yêu Thái Tử thì nàng đã đạt được thiên phú càng mạnh.

Nhưng Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm cũng không phải quả hồng mềm. Một người là Thánh Nữ Thánh Giáo, một người là Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên. Hai người họ cùng liên thủ, đủ để áp chế thậm chí đánh chết Yến Thanh Ảnh.

“Đáng giận, nếu ta có thể mạnh lênmột chút, đột phá đến Chân Thần Cảnh...” Yến Thanh Ảnh cáu giận trong lòng.

Nàng hận chính mình quá yếu!

“Yến Thanh Ảnh, chết đi!” Ti Di Hô tung ra cực chiêu, muốn hoàn toàn diệt sát Yến Thanh Ảnh.

Trong mắt nàng ta hiện ra một chút sảng khoái.

Rốt cuộc truyền nhân nhất mạch Thôn Thiên Ma tổ cũng phải chết trong tay nàng.

Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông.

“Ai, chấp mê bất ngộ, vậy chớ trách bần ni vô tình.” Diệu Vô Tâm cũng muốn thi triển ra cực chiêu, giết chết Yến Thanh Ảnh.

Đồng thời, nàng ta thầm nói dưới đáy lòng: “Pháp Hải, ta cũng coi như giúp ngươi chấm dứt một phần của đoạn nhân quả này, còn về Quân Tiêu Dao, tốt quá hóa lốp, chung quy sẽ có báo ứng.”

Nhìn thấy hai nàng muốn tung đòn sát thủ, một đám thiên kiêu chung quanh cũng lắc đầu.

“Xem ra Thần Tử Quân Gia sẽ thiếu đi một tùy tùng.”

“Muốn ta chết, các ngươi nằm mơ sớm quá!” Mái tóc đen của Yến Thanh Ảnh lây dính một chút máu tươi, khiến khí chất của nàng càng tăng thêm vài phần thê diễm.

Nói thật, nếu không phải khí chất giết chóc của Yến Thanh Ảnh quá nặng, nói không chừng còn có thể trở thành nữ thần trong cảm nhận của một đám thiên kiêu.

Yến Thanh Ảnh cũng thúc giục ma công công thể của mình, chuẩn bị liều chết một phen.

Đương nhiên, nàng cũng biết lần này mình dữ nhiều lành ít.

“Cuộc đời này có thể gặp được công tử, là may mắn lớn nhất của Thanh Ảnh, đáng tiếc, Thanh Ảnh không thể đuổi kịp bước chân của công tử...” Yến Thanh Ảnh nỉ non dưới đáy lòng.

Sóng triều pháp lực khủng bố sắp va chạm nhau.

Yến Thanh Ảnh chậm rãi nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, không phải là nàng không muốn phản kháng, mà căn bản là bất lực.

Nhưng cơn đau thân thể bị xé rách trong dự đoán cũng không đánh úp lại.

Bên tai Yến Thanh Ảnh truyền đến rất nhiều tiếng kinh hô, như có chuyện gì không thể tưởng tượng xảy ra.

Sau đó, một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên: “Dám động vào người của bản Thần Tử, các ngươi biết chữ chết viết như thế nào không?”

Hết chương 483.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 484. Cái gì gọi là giết chóc chân chính

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mí mắt Yến Thanh Ảnh run rẩy, chậm rãi mở.

Một bóng người ngày đêm mong nhớ xuất hiện ở trước mắt, vẫn mặc một bộ bạch y trắng hơn cả tuyết, khoanh tay mà đứng.

Bóng dáng này cao lớn nhưng hơi gầy gò, nhưng trong mắt Yến Thanh Ảnh lại như núi cao chỉ có thể nhìn lên, giống như tín ngưỡng, bất động không bị gì làm rung chuyển.

“Công... Công tử...” Tiếng nói của Yến Thanh Ảnh run lên nhè nhẹ, cảm thấy không tin được, cứ như đang nằm mộng.

“Không có việc gì chứ, công tử trút giận giúp ngươi.” Quân Tiêu Dao không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói.

Hắn vốn có tính cách bênh vực người mình, chỉ cần là người có liên quan đến hắn thì dù phạm phải tội lỗi ngập trời, Quân Tiêu Dao cũng sẽ bảo vệ đến cùng.

Huống chi, trong mắt Quân Tiêu Dao, thủ đoạn giết chóc của Yến Thanh Ảnh hết sức bình thường.

Giết thì giết thôi, đã sao nào?

“Công tử...”

Nghe thấy lời nói của Quân Tiêu Dao, đôi mắt Yến Thanh Ảnh trở nên hơi mơ hồ.

Nàng biết rõ tuy rằng nhìn Quân Tiêu Dao thật lãnh đạm hờ hững, cực kỳ cao lãnh, nhưng lại rất bênh vực người chung quanh mình.

Điều này khiến trong lòng Yến Thanh Ảnh sinh ra cảm động, trái tim thiếu nữ cũng tê dại.

Nhưng bên kia, cảm xúc của đám người Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm không tốt như vậy.

Trên mặt các nàng đều hiện ra chút kinh ngạc, bởi vì vừa rồi Quân Tiêu Dao đã trực tiếp hiện thân ngay giữa ba người, cho nên cực chiêu của Ti Di Hô, Diệu Vô Tâm và Yến Thanh Ảnh đều giáng thẳng lên người Quân Tiêu Dao.

Nhưng sóng triều pháp lực khủng bố kia lại trực tiếp biến mất, không còn tung tích, không làm một góc áo của Quân Tiêu Dao bay lên nổi.

“Là... Thần Tử Quân Gia!”

“Thần Tử Quân Gia hiện thân!”

Đám thiên kiêu xem náo nhiệt xung quanh đầu tiên hơi đanh mặt lại, sau đó nhịn không được phát ra tiếng kinh hô.

Kinh ngạc!

Cực độ kinh ngạc!

Không ai ngờ, sau mấy tháng thế giới Tiên Cổ mở ra thì Quân Tiêu Dao lại bước vào. Nhưng điều khiến người ta chấn động vẫn là tu vi của Quân Tiêu Dao.

Bọn thiên kiêu xem náo nhiệt như họ cũng đã nhìn không thấu, chỉ có thể cảm nhận được một loại uy áp mơ hồ, giống như núi lớn đè lên trái tim bọn họ.

“Không có khả năng, trước đó khi Thần Tử Quân Gia bước vào Táng thổ thì mới chỉ đến Thông Thiên Cảnh, sao lấy tu vi Hư Thần Cảnh hiện tại của ta cũng nhìn không thấu?”

Đám thiên kiêu bốn phía đều đang hoài nghi nhân sinh.

Nhưng lúc này Quân Tiêu Dao lại đang lạnh nhạt đánh giá Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm.

Lôi Minh Viễn vừa tới nhìn thấy đám người Ti Di Hô thì cũng âm thầm lắc đầu.

Hắn ta biết, lấy tính cách của Quân Tiêu Dao thì sợ là hôm nay Đoạn Hồn Nhai này sẽ nhiễm huyết.

“Thánh Giáo, Tiểu Tây Thiên...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm một tiếng.

Tiểu Tây Thiên vô cùng kín tiếng, lại cực kỳ thần bí.

Mà Thánh Giáo thế nào thì Quân Tiêu Dao cũng không hiểu lắm, nhưng từng nghe lão nhân trong tộc nói đó là một giáo có nội tình rất sâu, thậm chí kéo dài qua nhiều Tiên Vực. Giáo phái của bọn họ tín ngưỡng Thánh A La Cổ Lan trong truyền thuyết.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao không tin những điều thần thần quỷ quỷ đó.

Cái gọi là thần chỉ là người cường đại một chút mà thôi.

Chỉ cần cho Quân Tiêu Dao đủ thời gian để trưởng thành, cái gì mà Thần a Phật a Thánh A La a, Quân Tiêu Dao muốn giết thì giết!

“Quân Tiêu Dao...”

Lúc này sắc mặt Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm trở nên nặng nề xưa nay chưa từng có, không chỉ vì Quân Tiêu Dao đột nhiên hiện thân. Còn bởi vì, khí tức lúc này của Quân Tiêu Dao khiến các nàng đều có cảm giác áp lực.

Chỉ cần Quân Tiêu Dao không chủ động phóng ra khí tức thì những người tu vi thấp cũng không thể hoàn toàn cảm ứng được.

Các nàng chỉ có thể cảm nhận ra, khí tức của Quân Tiêu Dao sâu không lường được, mang đến cho các nàng áp lực thật lớn.

“Bản Thần Tử hỏi các ngươi, biết chữ chết viết như thế nào không?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, lạnh nhạt nói.

“Quân Tiêu Dao, không ngờ ngươi cũng hiện thân, nhưng tùy tùng của ngươi tu luyện Thôn Thần Ma Công, tạo ra giết chóc vô biên, trên người ả mang đầy tội nghiệt.” Ti Di Hô lạnh lùng mở miệng.

Dù sao nàng ta cũng là Thánh Nữ Thánh Giáo, cũng có thân phận

địa vị, không có khả năng trực tiếp bị Quân Tiêu Dao dọa quỳ xuống.

Ngoài ra còn có một vị Thánh Giáo Tử ở thế giới Tiên Cổ. Thực lực của Thánh Giáo Tử đã đạt tới Chân Thần Cảnh, áp sát với các thiên kiêu yêu nghiệt Vương Đằng và Long Ngạo Thiên.

Ti Di Hô không tin, Quân Tiêu Dao không kiêng kị.

“Tội nghiệt?” Quân Tiêu Dao cười.

Hắn cảm thấy thực buồn cười.

“Quân Tiêu Dao, bần ni từng khuyên răn, bảo nàng tự phế Thôn Thần Ma Công, nhưng nàng không chịu, cho nên chỉ có thể như thế.” Diệu Vô Tâm chắp tay trước ngực, lắc đầu và nói.

“Tự phế ma công? Ngươi là thứ gì, có tư cách bảo người của bản Thần Tử tự phế ma công?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ngươi...” Vẻ mặt Diệu Vô Tâm hơi cứng lại, cực kỳ xấu hổ.

Thân là Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên, đây là lần đầu tiên nàng bị người ta đối đãi với thái độ như vậy.

“Quân Tiêu Dao, tốt xấu gì ngươi cũng là Thần Tử của Hoang Cổ thế gia, chẳng lẽ không nói đạo lý một chút sao?” Ti Di Hô hiên ngang lẫm liệt mà nói.

Cái gọi là thánh mẫu chính là như thế, đứng ở điểm cao đạo đức mà tùy ý công kích, làm thấp đi, phán xét người khác.

Hơn nữa còn vì thế mà đắc chí, cho rằng mình quá cao thượng, thánh khiết, ghê gớm.

Nhưng ngặt nỗi dạng thánh mẫu như vậy có rất nhiều tên ngốc đi thổi phồng phụ họa theo.

“Không sai, cho dù ngươi là Thần Tử Quân Gia, cũng không thể không nói đạo lý!”

“Thôn Thần Ma Công không nên tái hiện hậu thế, Thánh Nữ cũng

không nói sai!”

Mấy trăm người ủng hộ Ti Di Hô xung quanh cùng mở miệng, cùng lúc tấn công Quân Tiêu Dao.

Trên mặt Quân Tiêu Dao không có chút biểu cảm nào, hình như cũng chẳng tức giận.

Nhưng người quen thuộc với Quân Tiêu Dao sẽ biết, Quân Tiêu Dao mặt không cảm xúc mới là khủng bố nhất.

“À, một khi đã vậy, bản Thần Tử cũng có tu luyện Thôn Thần Ma Công, có phải chư vị cũng muốn giết bản Thần Tử hay không?” Quân Tiêu Dao nói.

Câu hỏi này vừa vang lên đã làm bốn phía lặng ngắt như tờ.

Giết Quân Tiêu Dao?

Điên rồi hả!

Hết chương 484.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 485. Triệu hồi cánh cửa địa ngục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tạm thời đừng nói có năng lực giết Quân Tiêu Dao hay không, chi dù có thể giết, cũng không có mấy ai có lá gan dám động thủ với Quân Tiêu Dao, trừ phi là kẻ điên.

Ở đây không có thiên kiêu nào cho rằng mình điên, cho nên cũng không thiên kiêu nào làm ra hành động ngu xuẩn này.

“Thần Tử không dùng Thôn Thần Ma Công giết chóc, tất nhiên có thể khoan dung đối đãi.” Vẻ mặt của Ti Di Hô có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn mở miệng nói.

Rõ ràng là kiêng kị thực lực và thân phận của Quân Tiêu Dao, lại còn cố tình tìm một lý do đường hoàng cho mình.

“Ha hả, vậy ngươi nói sai rồi...” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một ánh sáng khó hiểu.

Không biết vì sao, dưới đáy lòng đám người Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm bỗng lộp bộp một tiếng.

“Ai nói với các ngươi, bản Thần Tử sẽ không giết chóc, hiện tại ta sẽ cho các ngươi nhìn thấy cái gì là giết chóc thật sự!”

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời thì bỗng nâng tay phải lên, một luồng gió lốc pháp lực khủng bố thổi quét ra, u minh chi khí cuồn cuộn đi kèm đang kích động!

“Cánh cửa địa ngục, mở!” Quân Tiêu Dao quát lạnh một tiếng, như Ma Vương tức giận càn quét khắp ba ngàn thế giới!

U minh chi khí cuồn cuộn bốc lên, biến thành một cánh cửa địa ngục cao tới ngàn trượng trên hư không.

Tuyệt học này chính là cực chiêu trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính. Lấy sức mạnh vô thượng để mở ra cánh cửa địa ngục, triệu

hoán vô số quần ma địa ngục!

Nhưng hiện tại trong cơ thể Quân Tiêu Dao chỉ có ba vạn long tượng vi lạp chuyển hóa thành nguyên tượng vi lạp, cho nên không có khả năng hoàn toàn mở ra cánh cửa địa ngục.

Nhưng dù chỉ mở ra một khe hở, cũng có trên ca ngàn vạn ác quỷ La Sát chen chúc lao ra!

Giống như một hắc triều cuồn cuộn thổi quét về hướng Ti Di Hô, Diệu Vô Tâm và mấy trăm thiên kiêu kia.

“Không, đây là cái gì!”

“Đừng tới gần ta... A!”

Một mảnh huyết tinh, một mảnh giết chóc!

Mấy trăm thiên kiêu bị xé thành mảnh nhỏ trong làn sóng của hàng ngàn hàng vạn ác quỷ La Sát!

Mưa máu đầy trời, những tứ chi bị cắt cụt và ngũ tạng lục phủ văng ra, cảnh tượng vô cùng huyết tinh!

Tất cả giống như diễn ra dưới mười tám tầng địa ngục!

Sắc mặt những thiên kiêu đứng đằng xa xem náo nhiệt đều trắng bệch, run lên bần bật.

Lúc này, trong mắt bọn họ thì Quân Tiêu Dao bạch y trắng hơn cả tuyết đã không còn là Thần Tử siêu nhiên như tiên, mà biến thành một đại ma vương chân chính!

Nếu chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài thì Quân Tiêu Dao tuyệt đối là nhân vật trích tiên, tỏa ra một luồng tiên khí.

Nhưng lúc này, thủ đoạn của Quân Tiêu Dao lại vô cùng tàn nhẫn máu me, hắn chỉ giơ tay nhấc chân đã triệu hoán ra quần ma địa ngục, ngược sát mấy trăm thiên kiêu.

Đây không phải là giao chiến, mà hoàn toàn là tàn sát.

Đối mặt với tiếng kêu gào thê lương xin tha của mấy trăm thiên kiêu, tuấn nhan của Quân Tiêu Dao lạnh nhạt như sương, không mang theo chút tình cảm nào.

Thiên địa bất nhân, vạn vật như sô cẩu.

Trong mắt Quân Tiêu Dao, các thiên kiêu kia giống như một đàn kiến ngu xuẩn, không đáng để thương hại.

Yến Thanh Ảnh đứng phía sau nhìn cảnh tượng này, trong mắt cũng không có chút thương hại nào, ngược lại trong lòng còn mang theo chút sảng khoái.

Những thiên kiêu kia bị Thánh Nữ Ti Di Hô mê hoặc, tiến đến vây sát nàng, lúc này lại trở thành heo chó bị làm thịt.

Nói thật, các thiên kiêu kia cũng không phải hạng người tội không thể thứ, chỉ tiếc dám trêu chọc Yến Thanh Ảnh.

Quân Tiêu Dao không để bụng những người này là người tốt hay kẻ ác, chỉ biết kẻ dám trêu chọc người của hắn thì đều phải chết.

Cuối cùng ánh mắt của Yến Thanh Ảnh dừng lại trên bóng lưng của Quân Tiêu Dao. Tuy Yến Thanh Ảnh háo thắng, nhưng chỉ cần đứng bên cạnh Quân Tiêu Dao thì nàng luôn có cảm giác an toàn đến lạ, như biến thành một cô bé.

Đôi mắt như hắc diệu thạch cũng hiện ra chút quyến luyến, có lẽ chỉ có Quân Tiêu Dao mới có thể khiến Yến Thanh Ảnh lộ ra ánh mắt như vậy.

Mà bên kia, một tên thiên kiêu ngã xuống.

Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm cũng đang đấu tranh, rốt cuộc thực lực của các nàng cũng bất phàm, không phải nhân vật pháo hôi gì.

“Quân Tiêu Dao, ngươi là Thần Tử Quân Gia mà lại sử dụng tà công như thế!” Ti Di Hô cắn chặt răng, môi đã tái nhợt.

Nàng ta đã bắt đầu sợ hãi, trong cục diện này, nàng ta căn bản chạy thể không thoát.

Lúc này Diệu Vô Tâm cũng dùng hết sức để phản kháng, đã không còn vẻ bình thản như nước và bảo tướng trang nghiêm như trước đó, thì ra trước mặt sinh tử, Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên này cũng không khác gì phàm nhân.

Quân Tiêu Dao không đáp lại, chỉ dùng ánh mắt như nhìn thiểu năng trí tuệ mà ngó xuống đám người Ti Di Hô.

Trên đời này thật sự có kẻ giữ đạo ngu ngốc đến vậy sao?

Quân Tiêu Dao không nói gì, bước chân chợt lóe, thân thể như nhảy vọt mà trực tiếp xuất hiện trước người Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm.

Lúc này trừ hai người họ vẫn đang đau khổ giãy giụa thì mấy trăm thiên kiêu còn lại đều đã ngã xuống, hơn nữa cái chết cực kỳ thê thảm.

“Không ổn rồi!” Ti Di Hô lập tức biến sắc, vội vàng dồn hết pháp lực toàn thân, liều chết một lần.

“Thiên Hàng Thánh Tài!”

Vòm trời kích động, thánh quang buông xuống, tô điểm cho Ti Di Hô giống như Thánh Nữ giáng thế, pháp lực hóa thành vô số tia sáng bắn về phía Quân Tiêu Dao.

Diệu Vô Tâm cũng toàn lực ra tay, không mong có thể đánh bại Quân Tiêu Dao, nhưng ít nhất cũng muốn tìm được một kế thoát thân.

“Niêm Hoa Phật Thủ!”

Diệu Vô Tâm đưa tay ngọc ra làm động tác như đang cầm hoa, tung ra một Phật ấn, đây là thần thông chí cường của Tiểu Tây Thiên.

Đối mặt với cực chiêu phản kháng của hai nàng, trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một tia trào phúng lạnh nhạt.

Hắn tùy tiện vươn một ngón tay ra, sức mạnh lôi đình khủng bố hội tụ, biến thành một cây ngón tay khổng lồ trải rộng lôi văn trên

không trung, giống như ngón tay của Lôi Đế nghiền áp đến.

Đó là pháp môn đỉnh cấp trong đại thần thông Lôi Đế, Lôi Đế Chỉ!

Một ngón tay vươn ra, lôi đình nổ tung, khiến hư không sôi trào.

Lôi Minh Viễn đứng quan sát lập tức kích động đến mặt đỏ lên, quả thực muốn xoay tròn bay lên trời xanh.

“Lôi Đế Chỉ, thủ đoạn đỉnh cấp trong đại thần thông Lôi Đế, không ngờ sinh thời Lôi Minh Viễn có thể nhìn thấy tuyệt học này!” Lôi Minh Viễn kích động đến cả người run rẩy.

Quả thật Lôi Đế Chỉ chính là thiết kế dành riêng cho Thiên Lôi Chi Thể hắn ta.

Hết chương 485.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 486. Nghiền áp bằng một ngón tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đương nhiên, mặc dù Quân Tiêu Dao không phải Thiên Lôi Chi Thể, nhưng lấy thực lực của hắn thì cũng thi triển được Lôi Đế Chỉ đạt tới viên mãn, uy năng rất mạnh. Cho dù Lôi Minh Viễn có được tuyệt học này cũng không có khả năng đạt đến uy lực như Quân Tiêu Dao.

Ầm ầm ầm!

Hư không chấn động, lôi đình gợn sóng lao vút ra tứ tán, toàn bộ Đoạn Hồn Nhai như bị san bằng thành bình địa.

Hai bóng người hộc máu bay ra, đó chính là Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm.

Lúc này các nàng vô cùng chật vật, da thịt tuyết trắng đều vì cháy đen vì lôi điện, hoàn toàn đã không còn dung nhan của Thánh Nữ và Phật Nữ.

Còn không đợi các nàng phục hồi tinh thần, bóng dáng của Quân Tiêu Dao đã thoáng hiện trước người họ.

Quân Tiêu Dao đưa hai tay ra, bóp lấy gáy ngọc của Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm. Hai người này, một là Thánh Nữ cao cao tại thượng, một là Phật Nữ không nhiễm trần tục.

Nhưng lúc này, họ lại như hai con gà mái bị Quân Tiêu Dao bóp cổ, dùng tay xách lên.

Sức mạnh nhục thân của Quân Tiêu Dao vốn cường hãn, tùy ý bóp một cái thì hai nàng đã nghẹt thở đến sắc mặt đỏ lên, thở không nổi, nước mắt nước mũi chảy ra bầy hầy.

Đám thiên kiêu xem náo nhiệt chung quanh đều trợn tròn mắt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ tuyệt đối không tin tưởng, Thánh Nữ Thánh Giáo và Phật Nữ của Tiểu Tây Thiên lại chật vật đến mức này. Đừng nói giống gà, quả thực còn không bằng con gà.

“Chậc chậc, thật sự quá khủng bố, cái gì mà Phật Nữ Thánh Nữ, đối mặt với Thần Tử Quân Gia thì đều là rác rưởi!”

“Ai, chỉ có Thần Tử Quân Gia mới có tư cách này, đổi lại là ngươi, chỉ có nước làm liếm cẩu mà thôi.” Một ít thiên kiêu đều đang cảm thán.

Nếu có dung mạo, thân phận và thực lực của Quân Tiêu Dao thì ai nguyện ý làm liếm cẩu kia chứ?

Lúc này, trong lòng Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm dâng lên sự nhục nhã chưa bao giờ có.

Nếu chỉ đánh bại các nàng thì thôi, xách các nàng lên như bây giờ khiến họ mất hết mặt mũi.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng quá đáng, tốt xấu gì ta cũng là Thánh Nữ của Thánh Giáo, hơn nữa Thánh Giáo Tử còn ở thế giới Tiên Cổ.” Ti Di Hô giãy giụa và nói.

Hiện tại nàng ta chỉ có thể lấy Thánh Giáo và Thánh Giáo Tử ra để uy hiếp.

Quân Tiêu Dao cười, bàn tay bỗng dùng sức, Ti Di Hô càng hít thở không thông, miệng trào ra máu tươi.

“Quân Tiêu Dao, đừng giết ta...” Diệu Vô Tâm cũng bắt đầu xin tha.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một chút châm biếm.

“Ai cũng nói tăng nhân của Tiểu Tây Thiên nhìn thấu sinh tử, hiện tại xem ra cũng sợ chết thôi, không sao, bản Thần Tử sẽ không giết các ngươi...”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến đáy lòng Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm lập tức buông lỏng.

Nhưng ngay sau đó, trái tim các nàng hoàn toàn lạnh lẽo.

“Thanh Ảnh, nếu luyện hóa hai người này thì tu vi của ngươi có thể đột phá đến Chân Thần Cảnh đúng không?” Quân Tiêu Dao nói.

“Hồi công tử, Thanh Ảnh nhất định có thể làm được!” Ánh mắt Yến Thanh Ảnh sáng loáng.

Hai người này, một là Thánh Nữ, một là Phật Nữ, pháp lực tinh khí trong cơ thể đều không yếu hơn đám người Đọa Thần Tử trước đó bao nhiêu.

Hiện tại Yến Thanh Ảnh đã đến Hư Thần Cảnh đại viên mãn, đột phá đến Chân Thần cũng không phải khó.

“Không... Đừng!” Ti Di Hô kêu thảm thiết lên.

Nàng ta thà bị Quân Tiêu Dao giết chết, cũng không muốn bị Thôn Thần Ma Công luyện hóa chết.

“Chuyện này không phải do các ngươi quyết định.” Hai tay Quân Tiêu Dao chấn động, làm vỡ nát cốt cách toàn thân hai nàng, sau đó trực tiếp ném cho Yến Thanh Ảnh.

Yến Thanh Ảnh giơ tay, thi triển ra Thôn Thần Ma Công, nghiền nát thân thể hai nàng một chút rồi biến thành linh khí tinh thuần nhất.

Cảnh tượng này khiến tất cả thiên kiêu vây xem đều da đầu tê dại, nổi da gà khắp người.

Nhìn thấy thân thể mình bị nghiền nát cắn nuốt từng chút, con mẹ nó quá khủng bố, quả thực là cách chết thảm thiết nhất.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, lạnh nhạt mở miệng nói: “Chắc chư vị đã thấy được, ngày sau, ai còn dám lấy Thôn Thần Ma Công làm lý do để nhằm vào tùy tùng của bản Thần Tử thì không chỉ bị luyện hóa một mình.”

“Bản Thần Tử còn muốn tru hết chín tộc!”

Giọng điệu lạnh nhạt mà bá đạo Quân Tiêu Dao của vang vọng tứ

phương.

Mọi người đều rùng mình, hiển nhiên Quân Tiêu Dao nói vậy là đang chống lưng cho Yến Thanh Ảnh.

Về sau còn ai dám nhằm vào Yến Thanh Ảnh, phải ước lượng sức nặng của bản thân trước. Không cẩn thận một chút có khả năng sẽ rước lấy họa diệt tộc.

Không ai nghĩ lời Quân Tiêu Dao nói là vui đùa.

Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn có bản lĩnh để nói ra lời này, Quân gia từng diệt trừ không ít thế gia hoàng triều tông phái.

Yến Thanh Ảnh nghe thấy lời này, trong lòng càng cảm động.

Quân Tiêu Dao vẫn luôn suy xét cho nàng ta, chiếu cố cảm nhận của những tùy tùng như bọn họ. Sự trung thành của Yến Thanh Ảnh đối với Quân Tiêu Dao đã không cần điều gì chứng minh nữa, cho dù Quân Tiêu Dao muốn Yến Thanh Ảnh chết thì nàng ta cũng không do dự giây nào!

Cuối cùng, Ti Di Hô và Diệu Vô Tâm cũng hoàn toàn bị Yến Thanh Ảnh luyện hóa trong tiếng kêu to thê lương vô tận.

Có lẽ Ti Di Hô hoàn toàn không tưởng tượng được, chỉ là một cuộc trả thù đơn giản mà cuối cùng lại trả bằng mạng của mình.

Càng châm chọc chính là, cách chết của nàng ta giống y như những tổ tiên Thánh Giáo, đều bị Thôn Thần Ma Công luyện hóa.

Có lẽ đây là số mệnh.

Mà sau khi cắn nuốt hai nàng, cảnh giới của Yến Thanh Ảnh cũng đột phá tới Chân Thần Cảnh. Nàng ngồi xếp bằng bên Đoạn Hồn Nhai, bắt đầu củng cố cảnh giới của bản thân.

Quân Tiêu Dao cũng ngồi xếp bằng trong hư không, dành thời gian bắt đầu lĩnh ngộ Hiện Thế Như Lai Kinh.

Lôi Minh Viễn thì giống như một người hầu trung thành canh giữ ở bên cạnh.

Trên mặt hắn ta cũng mang theo một cảm giác tự hào vinh dự.

Quả nhiên lựa chọn của mình không sai.

Chọn đúng đại lão thì không cần sợ cả những giáo phái bất hủ như Thánh Giáo, Tiểu Tây Thiên.

Đến chỗ nào cũng có thể đi ngang, cảm giác này thật sự sảng khoái muốn chết.

Thậm chí Lôi Minh Viễn cảm thấy, cho dù làm một con chó của Quân Tiêu Dao còn có địa vị hơn làm thiên kiêu của các thế lực khác.

Mà những thiên kiêu chung quanh cũng vô cùng kinh hãi.

Không ngờ hai vị kiêu nữ lại đều dễ dàng ngã xuống như vậy.

Hết chương 486.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 487. Tu luyện Hiện Thế Như Lai Kinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nếu vị Thánh Giáo Tử kia của Thánh Giáo nghe thấy tin này, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

“Đúng vậy, tu vi của Thánh Giáo Tử đã đạt tới Chân Thần Cảnh, thực lực áp sát đám người Long Ngạo Thiên.”

“Vậy thì thế nào, chẳng lẽ có thể đấu thắng được Thần Tử Quân Gia à, tu vi của hắn đã đạt tới Chân Thần Cảnh đại viên mãn.”

“Ai, cũng đúng, Thần Tử Quân Gia lại đi trước mọi người lần nữa, thật không biết hắn tu luyện thế nào.”

“Có lẽ đây là nhân sinh...”

Ngay vào lúc đó, bên cạnh tấm kính tiên cổ lại là một mảnh tĩnh mịch.

Người của rất nhiều thế lực đều im lặng, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía Thánh Giáo và Tiểu Tây Thiên.

Tiểu Tây Thiên có một vị lão tăng đại diện tới đây, lúc này sắc mặt rất phức tạp, nỗi lòng không thể bình tĩnh.

Mà Thánh Giáo thì có một vị Hồng Bào giáo chủ, lúc này thân thể Hồng Bào giáo chủ run rẩy, lớp thịt trên mặt cũng run lên, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

“Thần Tử Quân Gia thật có thể gây chuyện, lại trêu chọc một đại giáo bất hủ...” Một ít cường giả các thế lực châu đầu ghé tai.

Phía Quân gia, các tộc lão Quân Chiến Thiên lại không cho rằng thủ đoạn của Quân Tiêu Dao có gì không ổn. Quân gia luôn bá đạo như vậy.

“Quân gia các ngươi không khỏi quá đáng!” Hồng Bào giáo chủ của Thánh Giáo trầm giọng mà quát.

“Thế giới Tiên Cổ không kiêng kỵ giết chóc, không có bản lĩnh cũng đừng đến gây chuyện với Quân gia ta, bằng không đây là kết cục!” Quân Chiến Thiên nghiêm mặt, căn bản không có ý thương lượng, trực tiếp chặn miệng Hồng Bào giáo chủ lại.

“Ngươi...” Hồng Bào giáo chủ không còn lời nào để nói, bởi vì đây là sự thật.

Chỉ là Hồng Bào giáo chủ cho rằng, Quân Tiêu Dao bá đạo thế nào cũng nên kiêng kỵ thân phận của Ti Di Hô một chút.

Kết quả Quân Tiêu Dao căn bản không để bụng nàng ta là Thánh Nữ Thánh Giáo, điều này làm Thánh Giáo mất hết mặt mũi.

Hơn nữa chủ yếu là, cho dù Thánh Giáo muốn trả đũa cũng rất khó. Bởi vì Thánh Giáo tử chưa chắc đã đánh thắng được Quân Tiêu Dao.

Điều này thật ức nghẹn.

Ngoại giới nhấc lên chấn động vì chuyện Quân Tiêu Dao bước vào thế giới Tiên Cổ.

Quân Tiêu Dao mới tiến vào thế giới Tiên Cổ mấy ngày mà đã tạo thành giết chóc như vậy. Khó có thể tưởng tượng, cục diện sau này của thế giới Tiên Cổ sẽ như thế nào.

Rất nhiều thế lực có mâu thuẫn với Quân gia đều đang cầu nguyện thiên kiêu nhà mình tuyệt đối đừng gặp phải đại ma vương Quân Tiêu Dao này.

Trong thế giới Tiên Cổ, bên cạnh Đoạn Hồn Nhai.

Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trong hư không, đã lĩnh ngộ Hiện Thế Như Lai Kinh mấy ngày.

Lúc này, thần cung trong đầu hắn xuất hiện một phật đà màu vàng kim hoàn toàn ngưng tụ thành từ sức mạnh nguyên thần, đang lơ lửng trong hư không, nó tỏa ra khí tức kinh người như thái dương.

Hiện Thế Như Lai Kinh giúp rèn luyện sức mạnh nguyên thần rồi biến chúng thành Đại Nhật Như Lai, trấn áp tứ phương. Tất cả thủ đoạn linh hồn đều không thể tổn thương được Đại Nhật Như Lai nguyên thần này.

Chờ đến khi tu luyện Hiện Thế Như Lai Kinh tới đỉnh cao, Đại Nhật Như Lai có thể chiếu khắp ba ngàn thế giới vô biên. Đến lúc đó chỉ một niệm của Quân Tiêu Dao có thể quyết khắp ba ngàn thế giới.

Không nghi ngờ gì nữa, thần hồn có uy năng như vậy sẽ nghiền áp tất cả.

“Không tồi, chỉ mới là Hiện Thế Như Lai Kinh mà đã có uy năng như vậy, nếu có được cả Quá Khứ Di Đà Kinh, Vị Lai Vô Sinh Kinh và Tam Thế Tiên Kinh thì sẽ có mạnh đến mức nào?”

Quân Tiêu Dao mở hai mắt, lộ ra nụ cười vừa lòng.

Ba vạn nguyên tượng vi lạp trong thân thể hắn đã giúp linh hồn lực của hắn tăng vọt gấp ba.

Nếu lại chồng lên sức mạnh nguyên thần của Đại Nhật Như Lai, có thể nói dù là nguyên thần của thiên kiêu chuyên tu linh hồn thì cũng kém xa hắn.

“Mục tiêu của ta là tu luyện cả nhục thân, nguyên thần và pháp lực đến đỉnh điểm, toàn năng mới thật sự vô địch.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Lúc này, Yến Thanh Ảnh vừa củng cố tu vi đột nhiên run rẩy, tu vi Chân Thần Cảnh hoàn toàn được củng cố.

Ở thế giới Tiên Cổ, tuy Hư Thần Cảnh và Chân Thần Cảnh chỉ cách nhau một cảnh giới, nhưng lực uy hiếp lại hoàn toàn khác nhau.

Nếu trước đó Yến Thanh Ảnh có tu vi Chân Thần Cảnh, đám người Ti Di Hô sẽ không dám tùy tiện đi vây sát nàng.

“Đa tạ ân tình của công tử, nếu không có công tử, đừng nói đến chuyện Yến Thanh Ảnh đột phá đến Chân Thần Cảnh, cả tánh mạng cũng khó giữ được.”

Yến Thanh Ảnh vô cùng kích động, lập tức quỳ một chân trước người Quân Tiêu Dao.

“Còn khách sáo với ta làm gì?” Quân Tiêu Dao giơ tay, nâng Yến Thanh Ảnh dậy.

“Công tử...” Sâu trong đôi mắt Yến Thanh Ảnh lóe qua sự quyến luyến cảm mến sâu sắc.

Nhưng nàng ta cũng không để lộ ra, có thể ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, trở thành tùy tùng của hắn cũng đã đủ may mắn, Yến Thanh Ảnh sẽ không hi vọng xa vời.

Đương nhiên, nếu Quân Tiêu Dao có thể rủ lòng thương sủng hạnh, Yến Thanh Ảnh sẽ rất vui vẻ.

“Kế tiếp có đi cùng ta không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Ánh mắt Yến Thanh Ảnh biến ảo, hơi giãy giụa, nhưng vẫn chắp tay và nói: “Đa tạ công tử chiếu cố, nhưng Thanh Ảnh vẫn muốn tự mình hành động, tìm kiếm cơ duyên.”

Tuy ở lại bên cạnh Quân Tiêu Dao rất an toàn, nhưng lại không cách nào đạt được trưởng thành chân chính.

Yến Thanh Ảnh muốn bản thân trở nên càng mạnh, như vậy mới có thể đuổi kịp bước chân của Quân Tiêu Dao, mới có tư cách tiếp tục làm tùy tùng của hắn.

“Rất tốt, tùy tùng của Quân mỗ đều là người đứng đầu một phương trong tương lai, ngươi đi đi.” Quân Tiêu Dao duỗi tay, vỗ vỗ vai ngọc của Yến Thanh Ảnh coi như cổ vũ.

Đôi má Yến Thanh Ảnh ửng đỏ, gật gật đầu chắc nịch, sau đó tiếp tục một mình rèn luyện.

Tu vi của nàng đã đột phá tới Chân Thần Cảnh, xem như có sức mạnh tự bảo vệ mình ở thế giới Tiên Cổ nội.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng nên xuất phát.

“Lôi Minh Viễn, còn có nơi nào có khả năng xuất hiện Đạo chi

Nguyên?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Lôi Minh Viễn cung kính nói: “Hồi Thần Tử, mảnh đất cơ duyên nổi tiếng nhất khu vực này chính là Tiên Cổ Đạo Hồ, có thể tìm được rất nhiều Đạo chi Nguyên trong đó.”

“Nhưng phần lớn khu vực Tiên Cổ Đạo Hồ bị một vài chủng tộc Tiên Cổ và truyền nhân của thế lực bất hủ chiếm cứ, trước đó ta cũng không có tư cách tới gần, chỉ nghe qua tin tức này.” Lôi Minh Viễn có chút ngượng ngùng mà nói.

Tuy hắn ta là thiên kiêu của Lôi Đế Sơn, nhưng hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như hạng hai, còn không có tư cách đi vào bảo địa cơ duyên cỡ lớn, chỉ có thể nhặt chút cơ duyên nhỏ ở gần đó.

“Chủng tộc Tiên Cổ...” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút suy tư.

Hết chương 487.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 488. Giấc mộng hậu cung của Long Ngạo Thiên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao biết thật ra trong thế giới Tiên Cổ nội tồn tại một ít dân bản xứ, cũng chính là chủng tộc Tiên Cổ.

Những chủng tộc Tiên Cổ đó vẫn luôn sinh hoạt trong thế giới Tiên Cổ, nhưng bởi vì quy tắc đặc thù của nơi này nên những cường giả chủng tộc Tiên Cổ ấy không thể đi ra khỏi tộc địa của mình.

Cũng có một ít thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ thực lực cực mạnh, không kém gì truyền nhân của thế lực bất hủ ngoại giới cả.

Hơn nữa thiên kiêu những chủng tộc Tiên Cổ kia còn có thể tự do hành động, không bị quy tắc của thế giới Tiên Cổ trói buộc.

“Đúng rồi, hình như ta nghe nói còn có Tự Liệt của Quân gia đang ở Tiên Cổ Đạo Hồ.” Lôi Minh Viễn nói.

“Phải không, vậy càng nên đi xem.” Quân Tiêu Dao nói.

Lôi Minh Viễn nghe vậy thì ánh mắt lập tức lộ ra chút mừng rỡ.

Tiên Cổ Đạo Hồ chính là nơi hắn ta muốn vào lại không có tư cách vào, hiện tại đi theo Quân Tiêu Dao, không nói ăn thịt, uống ngụm canh cũng đủ rồi.

“Quá đáng giá, đi theo Thần Tử Quân Gia là lựa chọn sáng suốt nhất của ta.” Lôi Minh Viễn mừng thầm trong lòng, hắn càng thêm kiên định, phải làm tốt vai trò tôi tớ dẫn đường cho Quân Tiêu Dao.

Đại lão ăn thịt ta ăn canh, quá lời còn gì nữa!

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao và Lôi Minh Viễn bắt đầu chạy tới vị trí của Tiên Cổ Đạo Hồ. Mà chuyện xảy ra ở nơi đây cũng là bắt đầu lan truyền ra ngoài, có lẽ không bao lâu nữa sẽ truyền khắp nơi

nơi.

...

Ở một khu vực khác, một nữ tử mặc áo hồng phấn xinh đẹp đang nhanh chóng lao qua hư không.

Một bộ váy hồng phấn tô điểm cho da thịt nữ tử như băng như tuyết, dung nhan kiều diễm động lòng người. Đôi mắt xinh đẹp đào hoa gợn sóng lăn tăn, như có mị lực câu hồn đoạt phách.

Dáng người nàng ta cũng rất tuyệt, đầy đặn quyến rũ, bộ ngực to tròn, eo thon mảnh khảnh, hai chân thon dài.

Sau cánh mông mật đào kia là sáu cái đuôi cáo lông xù, mềm mại đến cực điểm, càng tăng thêm cho nữ tử này vài phần mị lực khác thường.

Nàng ta chính là thiên nữ của Thiên Hồ Tộc, Bạch Mị Nhi.

Lúc này, trong đôi mắt xinh đẹp đào hoa của Bạch Mị Nhi có gợn sóng động lòng người đang lưu chuyển.

“Rốt cuộc cũng cảm ứng được khí tức của Ngạo Thiên ca ca...” Bạch Mị Nhi đưa tay ngọc lên vuốt mặt, mang theo một tia kích động.

Thế giới Tiên Cổ rất lớn, muốn tìm được một người không phải đơn giản.

Bạch Mị Nhi một lòng chỉ muốn tìm được Ngạo Thiên ca ca của mình.

Cuối cùng, không bao lâu sau, Bạch Mị Nhi cũng thấy được bóng người anh tuấn vĩ ngạn, tỏa ra Vương Bá chi khí kia.

“Ngạo Thiên ca ca!” Tiếng nói của Bạch Mị Nhi mềm mại đến cực điểm, kích động hô.

Bóng người ấy xoay lại, lộ ra một gương mặt soái khí mày kiếm mắt sáng, làm người ta liếc nhìn một cái đã đạt tới cao trào, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Long Ngạo Thiên.

“Hả... Ngươi là... Bạch Mị Nhi?” Long Ngạo Thiên sửng sốt một lát mới nhớ ra thân phận của Bạch Mị Nhi.

Không có cách nào, số lần hắn dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân quá nhiều, cũng có rất nhiều nữ nhân.

Nếu không phải sau mông Bạch Mị Nhi có sáu cái đuôi cáo quá đặc trưng thì nói không chừng Long Ngạo Thiên không nhớ nổi nàng là ai.

“Quả nhiên Ngạo Thiên ca ca còn nhớ rõ nô gia.” Bạch Mị Nhi vô cùng vui sướng.

“Đương nhiên nhớ rõ.” Long Ngạo Thiên đáp rất có lệ.

“Ngạo Thiên ca ca, nô gia rất nhớ chàng, nô gia sẽ không rời khỏi Ngạo Thiên ca ca trong hành trình thế giới Tiên Cổ kế tiếp.” Bạch Mị Nhi đi đến bên cạnh Long Ngạo Thiên, nhìn hắn ta bằng si mê và nói.

Đồng thời, Bạch Mị Nhi cũng cảm ứng được tu vi của Long Ngạo Thiên đã đạt tới Chân Thần Cảnh hậu kỳ.

Nói thật, cảnh giới này đã rất ghê gớm, ít nhất là đứng đầu ở thế hệ trẻ Tiên Vực.

“Quả nhiên không hổ là nam nhân ta nhìn trúng, không có ai lợi hại hơn Ngạo Thiên ca ca nổi.” Bạch Mị Nhi thầm nghĩ trong lòng, càng thêm yêu mến.

“A chuyện này...” Long Ngạo Thiên nghe thấy lời nói của Bạch Mị Nhi thì sắc mặt hơi mất tự nhiên.

Nếu đổi lại là trước đó, Long Ngạo Thiên nhất định sẽ vui sướng chấp nhận, nữ nhân chủ động cho không, không lý nào Long Ngạo Thiên lại không nhận.

Không nhận thì quá có lỗi với cái tên mang nghĩa vai chính của hắn ta, nhưng vấn đề hiện tại là, Long Ngạo Thiên đã định ra mục tiêu.

Mục tiêu của hắn ta là Long Cát công chúa, hiện tại Bạch Mị Nhi

dán dính lấy hắn thì chỉ gây thêm phiền phức cho Long Ngạo Thiên.

“Mị Nhi, ta cảm thấy nên nói rõ ràng với nàng.” Long Ngạo Thiên bỗng trịnh trọng nói.

“Ngạo Thiên ca ca cứ nói.” Bạch Mị Nhi nói.

“Mị Nhi, nàng thích ta không?” Long Ngạo Thiên hỏi.

“Đương nhiên thích, nô gia là người thích Ngạo Thiên ca ca nhất toàn thế giới...” Trong mắt Bạch Mị Nhi tỏa ra tia sáng cuồng nhiệt kỳ dị, còn có cảm giác độc chiếm nồng đậm.

Không có ai yêu Long Ngạo Thiên hơn nàng ta.

“Vậy tốt, Mị Nhi, nàng có thể làm một thiếp thất của ta, mục tiêu hiện tại của ta là Long Cát công chúa, ngày sau hy vọng các nàng có thể hài hòa ở chung.” Ánh mắt Long Ngạo Thiên thật thâm thúy, hắn ta nói.

“Cái... Cái gì?” Bạch Mị Nhi như bị sét đánh, lập tức ngây ngẩn cả người.

“Mị Nhi, chắc nàng cũng biết, người ưu tú như ta không có khả năng chỉ có một nữ nhân, nhưng không sao, tình yêu của ta đối với các nàng đều là bình đẳng, không có chêch lệch bao nhiêu.” Long Ngạo Thiên thâm tình chân thành mà nói.

Thân là vai chính thiên mệnh, mở hậu cung không phải thao tác cơ bản sao?

Chỉ cần là nữ nhân thích hắn thì nên biết cách san sẻ với người khác, tuy rằng hiện tại Long Ngạo Thiên còn chưa theo đuổi được Long Cát công chúa, nhưng trong lòng hắn ta, Long Cát công chúa nhất định sẽ trở thành nữ nhân của mình.

Cho nên có một số việc nên nói rõ trước thì tốt hơn.

“Thiếp thất? Vì sao, rõ ràng nô gia mới là người thích Ngạo Thiên ca ca nhất...” Bạch Mị Nhi thất thần lẩm bẩm.

Đôi mắt đào hoa của nàng ta như mất đi ánh sáng, trở nên trống rỗng.

“Không sao, Mị Nhi, ta cũng thích nàng, tình yêu của ta đối với nàng và Long Cát công chúa không có chênh lệch.” Long Ngạo Thiên vừa thâm tình nói, vừa duỗi tay muốn ôm Bạch Mị Nhi.

Bạch Mị Nhi đột nhiên lui về phía sau hai bước, trong lòng nàng ta không thể chấp nhận chuyện này, không có nữ nhân nào chấp nhận dùng chung một nam nhân mình yêu nhất với nữ nhân khác.

Hết chương 488.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 489. Bạch Mị Nhi rơi vào tuyệt cảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà lời này lại nói ra từ miệng Long Ngạo Thiên, càng làm Bạch Mị Nhi đau điếng người.

“Ngạo Thiên ca ca, ngươi thật quá đáng!” Bạch Mị Nhi xoay người bỏ đi.

“Mị Nhi...” Long Ngạo Thiên hô một tiếng, nhưng không đuổi theo.

“Thôi, nàng nhất thời không nghĩ thông mà thôi, ngày sau suy nghĩ cẩn thận thì sẽ ngoan ngoãn trở về.” Long Ngạo Thiên khẽ lắc đầu.

Hắn tiếp tục đi về một hướng, vì hắn mơ hồ cảm ứng được khí tức huyết mạch Long tộc ở hướng này.

“Cái khí tức huyết mạch loại này, là những người khác trong Tổ Long Sào, hay là...” Long Ngạo Thiên lộ ra vẻ mặt suy tư.

Phía bên kia.

Bạch Mị Nhi nhanh chóng lao qua hư không, trên gương mặt xinh đẹp của nàng ta dính đầy nước mắt loang lổ.

“Ngạo Thiên ca ca quá đáng, quá đáng, thật quá đáng, rõ ràng nô gia mới là người yêu hắn nhất, Long Cát công chúa kia dựa vào cái gì?”

Trong lòng Bạch Mị Nhi sắp phát điên.

Tính cách nàng ta vốn có phần bệnh hoạn, có cảm giác như bệnh kiều, nàng không thể chấp nhận loại “Bác ái” này của Long Ngạo Thiên.

Bạch Mị Nhi luôn nghĩ về chuyện của Long Ngạo Thiên, cũng không biết mình đã lao đi rất xa.

Khi nàng ta phục hồi tinh thần lại thì bỗng phát hiện hoàn cảnh chung quanh trở nên vô cùng tối tăm.

Dù nàng ta đi tới thế nào cũng giống như chỉ đảo quanh tại chỗ, cứ như gặp quỷ đánh tường.

“Không tốt, chẳng lẽ không cẩn thận tiến vào mê trận trong thế giới Tiên Cổ?” Bạch Mị Nhi kinh hãi trong lòng, bừng tỉnh từ cảm xúc bi thương.

Trong thế giới Tiên Cổ không chỉ tồn tại một ít sát trận tàn khuyết, càng còn có một vài mê trận.

Nếu không cẩn thận bước vào những mê trận, hơn nữa không thể phá vỡ thì có lẽ cả đời cũng không đi ra được, sẽ bị nhốt mãi bên trong.

“Không, sẽ không...” Bạch Mị Nhi thi triển thần thông của Thiên Hồ Tộc.

Nhưng dù nàng giãy giụa thế nào, cũng không thể chạy ra mê trận này.

“Không sao, Ngạo Thiên ca ca phát hiện ta không trở về tìm chàng, nhất định sẽ đến cứu ta, tựa như lần trước...” Bạch Mị Nhi cố an ủi chính mình.

Sở dĩ Bạch Mị Nhi mê luyến Long Ngạo Thiên như vậy, là bởi vì trước kia khi nàng rơi vào một tuyệt trận, lòng tràn đầy tuyệt vọng, là Long Ngạo Thiên như chân mệnh thiên tử giáng thế, cứu nàng ra khỏi tuyệt trận.

Khó có thể tưởng tượng, khi một người hãm sâu trong tuyệt vọng thì đột nhiên có một ánh rạng đông xuất hiện, cảm giác được cứu rỗi đó là không cách nào hình dung được.

Bởi vậy Bạch Mị Nhi mới điên cuồng thích Long Ngạo Thiên.

Bạch Mị Nhi tin tưởng, khi Long Ngạo Thiên phát hiện nàng không trở về, cũng sẽ đến tìm nàng, cứu nàng ra.

Nhưng mà, Bạch Mị Nhi không biết lúc này Long Ngạo Thiên đang

tìm kiếm một khí tức huyết mạch khác, căn bản không để ý đến nàng.

Một ngày...

Hai ngày...

Ba ngày...

Đảo mắt đã trôi qua bảy ngày, Bạch Mị Nhi hãm sâu trong mê trận, vẫn không chờ được Long Ngạo Thiên tới cứu mình.

“Không có khả năng, Ngạo Thiên ca ca nhất định sẽ đến cứu ta, hắn không có khả năng bỏ mặc ta...” Hai má Bạch Mị Nhi tái nhợt như tuyết, trong lòng vẫn kiên trì niềm tin này.

Mà lúc này, phía chân trời cách mê trận này không xa có hai bóng người nhanh chóng xẹt qua, đó là Quân Tiêu Dao và Lôi Minh Viễn.

“Hả... Sao nơi đó có một bóng người cứ đi lòng vòng trong sơn cốc, hình như là... Thiên nữ của Thiên Hồ Tộc?” Lôi Minh Viễn ánh mắt tìm kiếm, kinh ngạc nói.

“Thiên nữ của Thiên Hồ Tộc?” Quân Tiêu Dao cũng đưa mắt nhìn lại.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trong một sơn cốc cách đó không xa, một nữ tử mặc váy hồng có sáu cái đuôi cáo đang đi vòng quanh qua lại trong sơn cốc, nhưng dù làm thế nào cũng không đi ra được đó.

“Thật là Thiên nữ của Thiên Hồ Tộc, nàng đang làm gì?” Lôi Minh Viễn nghi hoặc, muốn tiến lên điều tra.

Sức mạnh thần hồn của Lôi Minh Viễn còn kém xa Quân Tiêu Dao, cho nên hắn ta cũng không cảm nhận được có nguy hiểm gì, ngược lại trong ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia khác lạ.

Ngay vào lúc Lôi Minh Viễn sắp bước vào sơn cốc, Quân Tiêu Dao mở miệng nói: “Chậm đã...”

“Thần Tử, làm sao vậy?” Lôi Minh Viễn nghi hoặc nói.

“Nếu ngươi bước vào thêm một bước thì sẽ giống nàng ta.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Chẳng lẽ đây là...” Lôi Minh Viễn cũng không ngốc, lập tức phản ứng lại.

“Không sai, sơn cốc này chính là một mê trận, không thấy nàng cũng không chú ý tới chúng ta tới sao, nàng đã hãm sâu vào mê trận này rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thì ra là thế.” Lôi Minh Viễn theo bản năng lui ra phía sau hai bước, trong lòng nghĩ lại mà sợ.

Thiên kiêu như hắn ra không cẩn thận một chút cũng có khả năng vào nhầm mê trận, đến lúc đó thật sự kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn thoáng qua Bạch Mị Nhi đang rơi vào mê trận.

Lúc này, gương mặt tuyết trắng xinh đẹp quyến rũ của Bạch Mị Nhi tràn ngập tuyệt vọng, nhưng Quân Tiêu Dao lại thờ ơ, không có chút thương hại gì.

Hắn và thiên nữ của Thiên Hồ Tộc này cũng không có bất cứ quan hệ nào, không cần thiết ra tay tương trợ.

“Chúng ta đi thôi.” Quân Tiêu Dao phất tay áo, chuẩn bị rời đi.

Lôi Minh Viễn gật đầu một cái, đồng thời miệng nói thầm: “Sao thiên nữ của Thiên Hồ Tộc lại rơi vào nơi đây, Long Ngạo Thiên kia không tới cứu nàng sao.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì bước chân bỗng khựng lại, lập tức hỏi: “Ngươi nói vậy là có ý gì?”

Lôi Minh Viễn nghe vậy thì nói: “Chẳng lẽ Thần Tử đại nhân không biết quan hệ giữa Bạch Mị Nhi này và Long Ngạo Thiên sao?”

“Thật sự không biết.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thiên nữ của Thiên Hồ Tộc đã từng rơi vào một bí cảnh tuyệt trận, là Long Ngạo Thiên cứu nàng ra, từ đây Bạch Mị Nhi cực kỳ yêu thích và sùng bái Long Ngạo Thiên, thậm chí đạt tới mức độ cuồng nhiệt, rất nhiều người đều biết chuyện này.” Lôi Minh Viễn nói.

“Thì ra còn có chuyện này.” Trong mắt Quân Tiêu Dao xẹt qua dị sắc.

Ngay lập tức, một kế hoạch dần dần hình thành trong đầu hắn, coi người khác là quân cờ đã là thao tác cơ bản của Quân Tiêu Dao.

Nói không chừng Bạch Mị Nhi này cũng có thể trở thành một quân cờ không tồi.

“Thôi thì cứu nàng đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Hả?” Lôi Minh Viễn sửng sốt, trong lòng đầy dấu chấm hỏi.

Hết chương 489.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 490. Cô nương, ngươi nhận lầm người đúng không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn ta và Quân Tiêu Dao cũng đi cùng một thời gian rồi, trong lòng biết rất rõ, Quân Tiêu Dao tuyệt đối không phải người lương thiện từ bi gì.

Có thể không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đã xem như không tồi, vậy mà lại ra tay cứu người?

Quả thực là mặt trời mọc từ hướng Tây.

Đương nhiên, Lôi Minh Viễn cũng chưa nói gì, Quân Tiêu Dao muốn làm gì còn không tới phiên hắn ta xoi mói.

“Tuy mê trận này cổ xưa, nhưng đã là tàn khuyết, nếu có thể tìm được điểm yếu của nó thì muốn phá vỡ từ bên ngoài cũng không khó.”

Quân Tiêu Dao bay lên trời, bắt đầu tìm kiếm điểm đột phá.

Lấy sức mạnh nguyên thần hùng hồn của Quân Tiêu Dao, đảo qua một vòng đã nhanh chóng phát hiện điểm yếu của nó.

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao đã đi tới nơi nó, hắn giơ tay lên, pháp lực kích động, chuẩn bị phá trận.

Mà mê trận trong sơn cốc, Bạch Mị Nhi đã từ bỏ giãy giụa, nàng xụi lơ trên mặt đất.

Đôi mắt xinh đẹp đào hoa vốn tỏa sáng đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, ảm đạm không còn thần thái, tràn đầy tuyệt vọng.

“Vì sao, Ngạo Thiên ca ca, nô gia thích chàng như vậy, vì sao chàng còn chưa tới cứu nô gia...”

Bạch Mị Nhi đưa đôi tay ngọc lên che mặt mình lại.

Trong bất tri bất giác, một hạt giống mặt trái âm u đã được gieo xuống trong lòng nàng.

Không nổi đau nào đau hơn tuyệt vọng, cảm giác bị người ta vứt bỏ cũng không dễ chịu.

Ngay vào lúc trong lòng Bạch Mị Nhi tràn đầy tuyệt vọng, gần như hoàn toàn từ bỏ cầu sinh.

Ầm ầm ầm!

Khắp thiên địa chung quanh đều chấn động, trên vòm trời tối tăm đột nhiên truyền đến tiếng chấn động.

Bạch Mị Nhi nâng gương mặt ngọc lên, nàng ta vốn đã tràn đầy tuyệt vọng, lúc này trai tim lại bỗng run lên.

“Có người tới cứu ta, nhất định là Ngạo Thiên ca ca!”

Gương mặt ngọc vốn ảm đạm mà tuyệt vọng của Bạch Mị Nhi lập tức toả sáng. Đôi mắt đào hoa ảm đạm không ánh sáng cũng lập loè tia sáng kỳ dị xưa nay chưa từng có.

Trước kia cũng là như thế, khi nàng tuyệt vọng nhất, Long Ngạo Thiên đã hiện thân, như chân mệnh thiên tử giáng thế, cứu vớt nàng ra khỏi tuyệt vọng.

Từ đó, Bạch Mị Nhi yêu Long Ngạo Thiên không biết lối về, lần này nhất định cũng thế.

“Ngạo Thiên ca ca, ta biết chàng sẽ không bỏ mặc Mị Nhi mà!” Bạch Mị Nhi vô cùng cảm động.

Oanh!

Đi kèm với một tiếng chấn động kịch liệt, vòm trời tối tăm trực tiếp vỡ ra.

Toàn bộ mê trận bị phá vỡ ra một lỗ hổng.

Mà ở lối vào ánh hào quang vô tận kích động, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy một dáng người cao lớn đứng ở nơi đó.

Bạch Mị Nhi vui sướng đến cực điểm, vẻ mặt kích động, thậm chí trong hốc mắt còn ứa ra chút nước mắt.

“Ngạo Thiên ca ca...”

Bạch Mị Nhi di chuyển gót sen, thân thể bay lên trời, trực tiếp nhào về hướng bóng người được bao phủ trong hào quang vô tận kia.

Đối với nàng mà nói, bóng người đó chính là vị thần cứu rỗi nàng, là tồn tại nàng yêu nhất!

Bạch Mị Nhi vươn cánh tay ngó sen như ngọc ra mà ôm bóng người kia, chôn mặt ngọc vào ngực hắn.

Khí tức nam tử truyền đến từ chóp mũi rất dễ nghe, mang theo một mùi hương tươi mát, mang đến cho người ta cảm giác vô cùng an tâm thoải mái.

“Ngạo Thiên ca ca, Mị Nhi sẽ không rời khỏi chàng nữa...” Bạch Mị Nhi dán mặt ngọc lên ngực hắn, vô cùng quyến luyến mà nói.

Một giọng nói ôn nhuận thanh nhã truyền đến: “Cô nương, nhận lầm người đúng không?”

Giọng nói này làm Bạch Mị Nhi đắm chìm trong hạnh phúc đột nhiên sửng sốt.

Không phải giọng của Long Ngạo Thiên.

Bạch Mị Nhi bỗng nâng mặt ngọc lên, lúc này mới thấy rõ dung nhan của người trước mặt, Bạch Mị Nhi vừa nhìn thấy đã ngây ngẩn cả người, hơi thở như muốn ngừng lại.

Bởi vì gương mặt tuấn tú trước mặt còn soái hơn cả Long Ngạo Thiên!

“Sao trong thiên hạ lại có khuôn mặt đẹp như vậy?” Bạch Mị Nhi theo bản năng mà lẩm bẩm.

Nữ tử của Thiên Hồ Tộc vốn chính là nhan cẩu, hiệp hội bề ngoài.

Trước kia sở dĩ Bạch Mị Nhi yêu Long Ngạo Thiên hết thuốc chữa, trừ Long Ngạo Trời anh hùng cứu mỹ nhân ra thì nguyên nhân rất lớn cũng là vì Long Ngạo Thiên trông rất tuấn tú.

Nếu không đổi lại là một người nghèo xấu lùn cứu nàng ta thì sẽ là một câu chuyện khác.

Soái ca ra tay cứu giúp, nữ tử sẽ nói nguyện ý lấy thân báo đáp.

Xấu nam ra tay cứu giúp, nữ tử sẽ nói kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp ân tình.

Hàm ý của những lời này chính là, đời này ngươi cũng đừng có mơ.

Nói ngắn gọn là rất hiện thực.

“Ngươi... Ngươi là...” Bạch Mị Nhi có chút tâm hoảng ý loạn, vội vàng tách ra. Nhưng trái tim thiếu nữ vẫn đập rộn nhịp, sinh ra một cảm giác điện giật kỳ quái.

Bạch Mị Nhi cố đè nén cảm giác khác thường này xuống.

“Cô nương không có gì đó chứ?” Quân Tiêu Dao ôn hòa cười.

Không thể không nói, nụ cười này quá có lực sát thương với nữ nhân, uy lực mạnh hơn bất cứ đại thần thông nào. Gương mặt xinh đẹp của Bạch Mị Nhi đỏ lên, nhưng vẫn nói: “Xin hỏi công tử là...”

“Tại hạ Quân Tiêu Dao của Quân gia.” Quân Tiêu Dao không hề kiêng dè, báo ra tên thật.

“Cái gì... Ngươi chính là Thần Tử Quân Gia?” Bạch Mị Nhi giật bắn, sắc mặt thay đổi.

Nàng thật sự không ngờ người cứu vớt mình trong lúc tuyệt vọng không phải là Long Ngạo Thiên, mà là kẻ địch lớn nhất của Long Ngạo Thiên, Quân Tiêu Dao!

Trước đó, khi Bạch Mị Nhi xuất quan cũng đã nghe nói về ân oán giữa Quân Tiêu Dao và Long Ngạo Thiên.

Quân Tiêu Dao đã từng giết đệ đệ của Long Ngạo Thiên, Long Hạo Thiên.

Hơn nữa Hoang Cổ Quân gia và Tổ Long Sào vốn là túc địch mấy đời liên tục.

Có thể nói, Long Ngạo Thiên và Quân Tiêu Dao đã là kẻ thù không chết không ngừng.

Bởi vì Bạch Mị Nhi thích Long Ngạo Thiên, nàng theo bản năng cũng coi Quân Tiêu Dao là kẻ địch của mình.

Nhưng hiện tại, Bạch Mị Nhi thật sự không ngờ người cứu vớt mình không phải Long Ngạo Thiên, mà là Quân Tiêu Dao.

Chuyện này có chút vớ vẩn.

Bạch Mị Nhi theo bản năng kéo ra khoảng cách với Quân Tiêu Dao, trong đôi mắt xinh đẹp cũng lộ ra một tia đề phòng.

Tuy Quân Tiêu Dao rất tuấn tú, hơn nữa biểu cảm lúc này ôn hòa bình đạm, không lộ ra một tia địch ý, nhưng Bạch Mị Nhi sinh ra cảnh giác.

Dù sao nàng ta cũng là người của Thái Cổ vương tộc, nghiêm túc mà nói, là cùng một trận doanh với Tổ Long Sào.

“Cô nương đề phòng như vậy thật làm người ta thương tâm.” Quân Tiêu Dao hơi tiếc nuối mà lắc đầu.

Hết chương 490.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 491. Công cụ mới, thủ đoạn khống chế lòng người

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giữa đôi mày tuấn tú của Quân Tiêu Dao xẹt qua một tia mất mát nhàn nhạt, quả thực khiến lòng người tan nát, hận không thể vuốt phẳng đuôi lông mày đang nhăn lại của hắn.

Bạch Mị Nhi cũng cảm thấy có chút không ổn. Mặc kệ thế nào thì Quân Tiêu Dao đã cứu nàng, mình lại tỏ thái độ này, quả thực như vong ơn bội nghĩa.

“Quân công tử, vì sao ngươi lại muốn cứu nô gia?” Thái độ của Bạch Mị Nhi hơi dịu lại, hỏi.

“Cứu người cần lý do sao, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, trợ giúp người khác là một loại công đức, vì sao không giúp?” Quân Tiêu Dao nói.

Lời này làm Lôi Minh Viễn đứng một bên trợn mắt há hốc mồm, cả người choáng váng.

Vừa rồi Quân Tiêu Dao nhìn thấy Bạch Mị Nhi bị nhốt trong sơn cốc, không phải còn chuẩn bị phất tay áo rời đi, lười quan tâm đến sinh tử của người khác sao?

Sao hiện tại lại trở nên hiên ngang lẫm liệt như vậy?

Quả thực như ánh sáng chính đạo coi chiếu mặt đất. Nhưng vấn đề là, mấy ngày hôm trước Quân Tiêu Dao vừa tàn sát mấy trăm thiên kiêu muốn mở rộng chính nghĩa.

Tuy Lôi Minh Viễn rất muốn phản bác, nhưng vẫn sáng suốt nhắm chặt miệng.

“Thì ra Quân công tử có đại nghĩa như vậy.” Bạch Mị Nhi cũng hơi rung động.

Nói thật, Quân Tiêu Dao thật sự nằm ngoài dự đoán của nàng. Bạch Mị Nhi vốn vì Long Ngạo Thiên nên rất căm thù Quân Tiêu Dao.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Quân Tiêu Dao không chỉ có phong độ nhẹ nhàng, tuấn tú tuyệt luân, tính cách cũng ôn hòa điềm đạm, hoàn toàn không giống trong tưởng tượng.

Trước đó những thị nữ Thiên Hồ Tộc nói cho nàng biết Quân Tiêu Dao soái khí đến mức nào, cường đại ra sao, Bạch Mị Nhi còn chưa tin.

Nàng cho rằng trên đời này không có nam tử càng hoàn mỹ hơn Long Ngạo Thiên.

Nhưng hiện tại, Bạch Mị Nhi không nói ra được câu này, bởi vì Quân Tiêu Dao thật sự giỏi hơn Long Ngạo Thiên ở mọi phương diện.

Đặc biệt là khí tức trên người Quân Tiêu Dao khiến Bạch Mị Nhi cảm giác thật áp lực.

Khí tức của Quân Tiêu Dao càng thêm sâu không lường được hơn Long Ngạo Thiên.

“Thì ra những lời đồn về Thần Tử Quân Gia đều là sự thật...” Bạch Mị Nhi nỉ non dưới đáy lòng.

Trước đó nàng cho rằng là lời đồn đãi khoa trương, hiện tại tận mắt nhìn thấy thì đúng là thật đến không thể thật hơn.

“Nếu cô nương không có việc gì, vậy Quân mỗ đi đây.” Quân Tiêu Dao nói.

Vậy là đi rồi?

Bạch Mị Nhi ngây ngẩn cả người.

Quân Tiêu Dao thật sự không cần bất cứ hồi báo nào sao?

“Quân công tử, ngươi có biết, nô gia là thiên nữ của Thiên Hồ Tộc, còn có quan hệ với Long Ngạo Thiên không.” Bạch Mị Nhi nhịn

không được mà nói.

Nàng cho rằng Quân Tiêu Dao còn chưa biết thân phận của mình.

“Thì tính sao, ngươi là ngươi, hắn là hắn, Quân mỗ ân oán phân minh, sẽ không dùng nữ tử xinh đẹp như ngươi đi uy hiếp Long Ngạo Thiên.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Nghe Quân Tiêu Dao nói nàng là nữ tử xinh đẹp, gương mặt của Bạch Mị Nhi cũng hiện lên chút đỏ ửng không dễ phát hiện.

Được nam tử ưu tú như thế khen ngợi, Bạch Mị Nhi cũng khó tránh khỏi cảm thấy sung sướng. Những buồn bực trước đó với Long Ngạo Thiên cũng phai nhạt đi rất nhiều.

“Nhân cách của Quân công tử khiến người ta bội phục, nếu ngươi không phải có thù oán với Ngạo Thiên ca ca thì nói không chừng chúng ta có thể trở thành bằng hữu.” Bạch Mị Nhi nói.

“Vì sao không thể chứ?” Quân Tiêu Dao ôn hòa cười, sau đó, hắn bỗng đưa một ngón tay ra điểm về hướng Bạch Mị Nhi.

Bạch Mị Nhi biến sắc, cho rằng Quân Tiêu Dao muốn ra tay với mình.

Kết quả là, Quân Tiêu Dao điểm lên ngực nàng, từng dòng nước ấm tràn vào cơ thể nàng.

“Ngươi hao phí không ít pháp lực trong mê trận, thân thể suy yếu, đây xem như chút nhân từ của Quân mỗ đi.”

Sau khi bổ sung pháp lực cho nàng ta một hồi, Quân Tiêu Dao thu tay lại.

Bạch Mị Nhi hơi choáng váng, lập tức cúi đầu, ngực tê tê dại dại, cực kỳ thoải mái.

“Đa tạ Quân công tử, nô gia đi đây.”

Bạch Mị Nhi trực tiếp rời đi, chỉ là tấm lưng kia hiện ra chút hoảng loạn.

Nhìn bóng dáng Bạch Mị Nhi đi xa, ý cười trên khóe miệng Quân Tiêu Dao từ từ tắt đi, thay vào đó là một loại nghiền ngẫm lạnh nhạt.

“Thần Tử đại nhân, vì sao ngài...” Lôi Minh Viễn muốn nói lại thôi.

Tuy biết không nên hỏi, nhưng Lôi Minh Viễn vẫn không nén được tò mò.

“Ngươi biết thần thông mạnh nhất trên thế giới này là gì không?” Quân Tiêu Dao đột nhiên hỏi.

Lôi Minh Viễn suy tư một lát, sau đó nói: “Là Chí Tôn pháp, đại đế di chiêu, hay là tiên kinh trong truyền thuyết?”

“Sai rồi, đều không phải.” Quân Tiêu Dao cười cười, lắc đầu và nói.

“Vậy là cái gì?” Lôi Minh Viễn tò mò.

“Khống chế lòng người, là thần thông cường đại nhất.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn nâng bàn tay mình lên, năm ngón tay chậm rãi khép lại.

Bạch Mị Nhi đã không trốn thoát được lòng bàn tay của hắn, chỉ có thể ngoan ngoãn bị hắn lợi dụng, thao túng giống như Bái Ngọc Nhi, Võ Minh Nguyệt trước đó.

Lấy lòng người làm công cụ, khống chế toàn cục, đùa bỡn kẻ địch, cảm giác này cực kỳ mỹ diệu.

Nhìn thái độ trước và sau của Quân Tiêu Dao, Lôi Minh Viễn cũng líu lưỡi.

Con mẹ nó, dùng ảnh đế để gọi Quân Tiêu Dao cũng là xem nhẹ.

“Thần Tử đại nhân, kế tiếp nên làm gì?” Lôi Minh Viễn hỏi.

“Chờ nàng trở lại tìm ta, còn nữa quần áo của ta dơ rồi, phải đi đổi bộ khác.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Quần áo dơ rồi?” Lôi Minh Viễn nhìn qua.

Bạch y của Quân Tiêu Dao trắng hơn cả tuyết, trước nay chưa từng lây dính một chút bụi bặm nào, sao lại dơ kia chứ?

Bỗng nhiên, Lôi Minh Viễn nhớ lại vừa rồi khi Bạch Mị Nhi thoát vây, hình như đã từng ôm Quân Tiêu Dao.

Nghĩ đến đây, Lôi Minh Viễn nhìn phương hướng Bạch Mị Nhi rời đi, trong mắt cũng hiện ra một tia thương hại.

Bạch Mị Nhi này chỉ là một công cụ mà thôi.

Bên kia, Bạch Mị Nhi đã rời khỏi Quân Tiêu Dao mà trái tim vẫn không bình tĩnh lại được.

“Ta làm sao vậy?” Bạch Mị Nhi đưa tay ngọc sờ sờ gương mặt mình, có chút nóng lên.

Nói thật, nếu không phải gặp gỡ Long Ngạo Thiên trước, nói không chừng Bạch Mị Nhi thật sự sẽ nhất kiến chung tình với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thật sự là một người hoàn mỹ không tì vết, gần như không có bất cứ khuyết điểm nào.

Nhưng Bạch Mị Nhi cũng không phải người tùy tiện như vậy.

Hết chương 491.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 492. Bạch Mị Nhi thẳng thắn thành khẩn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thế nhân đều nói Thiên Hồ Tộc lẳng lơ hư hỏng, lả lơi ong bướm, nhưng Bạch Mị Nhi này không phải như thế.”

“Tuy Quân công tử rất tốt, nhưng trước sau vẫn là kẻ địch của Ngạo Thiên ca ca, Bạch Mị Nhi ta tuyệt đối sẽ không phản bội Ngạo Thiên ca ca.” Bạch Mị Nhi khẳng định trong lòng.

Tuy rằng lần này Long Ngạo Thiên làm nàng thương tâm, nhưng Bạch Mị Nhi vẫn nguyện ý cho Long Ngạo Thiên một cơ hội, chỉ cần hắn còn để ý đến mình.

Nghĩ đến đây, Bạch Mị Nhi quyết định kể lại chuyện mình gặp được Quân Tiêu Dao cho Long Ngạo Thiên biết.

Cũng coi như thẳng thắn thành khẩn với Long Ngạo Thiên, nhưng không biết Long Ngạo Thiên sẽ đối đãi chuyện này như thế nào.

Ván cờ của Quân Tiêu Dao đã được bày ra bước đầu, kế tiếp phải xem biểu hiện của Long Ngạo Thiên.

Quân Tiêu Dao cũng tin chắc Long Ngạo Thiên sẽ không làm hắn thất vọng.

Dù sao Quân Tiêu Dao cũng có chút hiểu biết đối với loại vai chính thiên mệnh này. Quân Tiêu Dao có thể dự đoán đại khái được tính cách, cách làm người, hành vi và thủ đoạn của hắn ta.

Nếu Quân Tiêu Dao đoán không sai, không bao lâu sau, Bạch Mị Nhi sẽ khóc lóc tới tìm hắn.

Đến lúc đó, Quân Tiêu Dao có đủ cách để đùa bỡn Long Ngạo Thiên trong lòng bàn tay.

Bên kia, qua chừng sáu bảy ngày, Bạch Mị Nhi mới cảm ứng được

khí tức của Long Ngạo Thiên. Trong mắt Bạch Mị Nhi cũng lộ ra chút nhớ nhung.

Tuy trước đó hành vi của Long Ngạo Thiên thực quá đáng, nhưng dù sao Long Ngạo Thiên cũng là người mà Bạch Mị Nhi thích nhất, nàng cũng bằng lòng cho Long Ngạo Thiên thêm một cơ hội.

Còn về Quân Tiêu Dao, hắn thật sự rất ưu tú, sẽ là tình nhân trong mộng hoàn mỹ của tất cả nữ nhân, nhưng Bạch Mị Nhi không có khả năng vì Quân Tiêu Dao cứu nàng một lần mà đi thích Quân Tiêu Dao.

Ở cách chỗ Bạch Mị Nhi trăm dặm là một mảnh sát trận bao la, các loại trận văn cổ xưa trải rộng.

Hiển nhiên, đây là một di tích Sát trận tàn khuyết.

Mà ở trước di tích sát trận này, Long Ngạo Thiên đang đứng sừng sững ở giữa không trung. Hắn cau mày, đang suy tư cân nhắc về khí tức huyết mạch Long tộc trong di tích sát trận này.

“Rốt cuộc là người phương nào bị nhốt trong đó, đây là cơ duyên của ta sao?” Long Ngạo Thiên đang cân nhắc trong lòng.

Thân là vai chính thiên mệnh, Long Ngạo Thiên có nhiều cơ duyên đến khó có thể tưởng tượng. Tùy tiện xài một viên nguyên thạch, để mua một thanh đại đao rách nát trên quầy hàng cũng là Long Hồn Đao trong truyền thuyết.

Sau khi đi vào thế giới Tiên Cổ, số lượng cơ duyên Long Ngạo Thiên gặp được còn nhiều đếm không xuể.

Dựa vào những cơ duyên đó, tu vi của Long Ngạo Thiên mới tăng vọt đến Chân Thần Cảnh hậu kỳ như bây giờ.

Hắn cũng cực kỳ vừa lòng vì điều này, nhưng Long Ngạo Thiên cũng không ngốc, có nắm chắc lấy được những cơ duyên đó thì hắn mới ra tay.

Nếu không tự tin, Long Ngạo Thiên tình nguyện lưu để về sau lại tìm kiếm.

Mà tuy sát trận tàn khuyết, nhưng vẫn cực kỳ hung hiểm, cho dù là Long Ngạo Thiên, không cẩn thận một chút cũng có khả năng bị thương nặng.

Cũng bởi vậy, Long Ngạo Thiên mới không có tùy tiện hành sự, mà đang tự hỏi được và mất.

“Ngạo Thiên ca ca...” Phía sau truyền đến tiếng nói mềm mại quyến rũ của Bạch Mị Nhi.

Long Ngạo Thiên nghe giọng nói này thì khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh nhạt.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, không ai có thể sánh bằng mị lực của hắn. Mặc dù Bạch Mị Nhi nhất thời luẩn quẩn trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn sẽ thần phục trước hắn.

Long Ngạo Thiên vẫn rất có tự tin trong chuyện chinh phục nữ nhân.

“Mị Nhi, cuối cùng nàng đã trở lại, ta vẫn luôn nhớ thương nàng đây.” Khóe miệng Long Ngạo Thiên mang theo ý cười, lộ ra một dáng vẻ thân thiết nhớ nhung.

Nhưng không biết vì sao, nhìn thấy thái độ của Long Ngạo Thiên như vậy, Bạch Mị Nhi cũng không có cảm giác tim đập thình thịch như trước đó.

Có lẽ là trong lòng còn có oán khí, đang trách Long Ngạo Thiên không đi tìm nàng. Cũng có khả năng là, lực hấp dẫn của Long Ngạo Thiên đối với nàng không còn mạnh như trước đó.

Dù sao trước kia Bạch Mị Nhi luôn cho rằng, Long Ngạo Thiên là nam nhân hoàn mỹ nhất trên thế giới này.

Nhưng hiện tại, nàng gặp được càng hoàn mỹ. Bất tri bất giác, tầm mắt của nàng đã bị Quân Tiêu Dao nâng cao tới đỉnh điểm.

So ra thì mị lực của Long Ngạo Thiên cũng giảm xuống một ít.

Trong giọng nói của Bạch Mị Nhi mang theo một chút oán giận: “Ngạo Thiên ca ca ngoài miệng nói nhớ thương nô gia, nhưng mấy

ngày nay cũng không tới tìm nô gia.”

Lời Bạch Mị Nhi nói làm trên mặt Long Ngạo Thiên lộ ra một tia xấu hổ. Hắn vội vàng tìm kiếm cơ duyên của mình, có rảnh đâu mà đi tìm Bạch Mị Nhi.

“Giờ cũng đâu có gì?” Long Ngạo Thiên hơi ngượng ngùng mà nói.

“Đúng rồi, cho nên nô gia rơi vào mê trận, Ngạo Thiên ca ca cũng không quan tâm chút nào.” Bạch Mị Nhi oán trách mà nói.

“Cái gì, nàng từng rơi vào mê trận?” Long Ngạo Thiên mặt lộ một tia kinh ngạc.

“Đúng vậy, nếu không có người trượng nghĩa ra tay cứu giúp, có lẽ Ngạo Thiên ca ca không còn được nhìn thấy nô gia nữa rồi.” Bạch Mị Nhi nói.

“Ai cứu ngươi?” Long Ngạo Thiên nghe vậy thì hơi nhăn mày lại.

Tuy hiện tại hắn và Bạch Mị Nhi chưa có quan hệ thực chất gì, nhưng trong lòng Long Ngạo Thiên đã coi Bạch Mị Nhi thành một trong những thành viên hậu cung của mình.

Tuy không phải chính cung, nhưng cũng là thiếp thất. Nếu là nam nhân khác cứu Bạch Mị Nhi, trong lòng Long Ngạo Thiên sẽ sinh ra vướng mắc.

“Ngạo Thiên ca ca nhất định không ngờ là ai, là Thần Tử Quân Gia.” Bạch Mị Nhi trả lời thẳng thắn.

“Cái gì?”

Nghe Bạch Mị Nhi nói thế, đầu óc Long Ngạo Thiên lập tức vù vù cả lên.

“Nàng nói là Quân Tiêu Dao kia cứu nàng?” Thân thể Long Ngạo Thiên thoáng hiện đến trước người Bạch Mị Nhi, dán mắt nhìn chằm chằm nàng.

Bạch Mị Nhi lui về phía sau hai bước, đôi mắt xinh đẹp đào hoa hiện lên một tia sợ hãi.

Lúc này ánh mắt Long Ngạo Thiên trở nên thật xa lạ và dọa người. Nhưng nàng vẫn lấy hết can đảm mà nói: “Là Quân công tử cứu nô gia ra từ mê trận.”

“Hắn có làm gì nàng không, hoặc là có ý đồ gì với nàng?” Long Ngạo Thiên cau mày chất vấn.

Nếu Quân Tiêu Dao làm gì Bạch Mị Nhi, Long Ngạo Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hết chương 492.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 493. Long Ngạo Thiên lại thu hậu cung

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bạch Mị Nhi hơi trợn to đôi mắt, nàng không ngờ Long Ngạo Thiên sẽ hẹp hòi đến nước này.

“Quân công tử làm người đại nghĩa, cũng không hiệp ân báo đáp, muốn Bạch Mị Nhi hồi báo cái gì.” Giọng điệu của Bạch Mị Nhi cũng hơi lạnh đi.

“Hừ, cho dù là như vậy, hắn cũng không có lòng tốt gì.”

Biết Bạch Mị Nhi không bị Quân Tiêu Dao làm gì, Long Ngạo Thiên hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong lòng còn có chút vướng mắc.

Hơn nữa tâm tư của Long Ngạo Thiên rất thâm sâu. Nói trắng ra là trời sinh đa nghi.

Hắn ta đột nhiên suy nghĩ, có phải Bạch Mị Nhi đã bị Quân Tiêu Dao thu phục hay không?

Hoặc là, Quân Tiêu Dao bảo Bạch Mị Nhi trở về giám thị hắn, sau đó âm thầm truyền lại tin tức?

Chưa chắc không có khả năng này.

“Mị Nhi, vì sao Quân Tiêu Dao muốn cứu ngươi, mà ngươi lại trở về, hay là...” Long Ngạo Thiên muốn nói lại thôi.

Muốn nói ra, nhưng lại cảm thấy không thích hợp.

Bạch Mị Nhi nghe vậy thì mặt hơi trắng ra. Rõ ràng nàng và Quân Tiêu Dao không có quan hệ nào mà Long Ngạo Thiên còn hoài nghi nàng?

“Ngạo Thiên ca ca, ngươi còn hoài nghi nô gia, nếu nô gia và Quân

công tử có liên hệ thì sẽ chủ động nói thẳng với chàng sao?" Gương mặt Bạch Mị Nhi tái nhợt.

Nàng thành thật nói thẳng thắn tất cả, nhưng Long Ngạo Thiên lại không tin tưởng nhiệm nàng như vậy.

Không thể không nói, chuyện này thật làm người ta đau lòng!

"Xin lỗi, là ta sai rồi, dù sao ta và Quân Tiêu Dao kia là tử địch." Long Ngạo Thiên tự biết đuối lý, chỉ có thể trấn an.

Nhưng trong lòng hắn đã có cái gai, vẫn âm thầm đề phòng Bạch Mị Nhi. Long Ngạo Thiên không muốn tự mình trải qua chuyện lật thuyền trong tay nữ nhân.

"Quân Tiêu Dao ở nơi nào, dẫn ta đến đó." Đôi mắt màu vàng kim của Long Ngạo Thiên hiện lên chút lãnh lệ.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần giải quyết Quân Tiêu Dao thì tất cả vấn đề đều không tồn tại.

"Ngạo Thiên ca ca, nghe nô gia khuyên một câu, tăng thực lực của mình lên trước đi, nếu không chàng chưa chắc đã là đối thủ của Quân công tử đâu." Bạch Mị Nhi thành tâm mà nói.

Long Ngạo Thiên nghe vậy thì khóe mắt cũng run rẩy. Nữ nhân mà hắn coi là hậu cung của mình lại nói hắn không bằng Quân Tiêu Dao?

Con mẹ nó, đây là tuyệt đối vũ nhục trầm trọng đối với một nam nhân!

Không có nam nhân nào chịu đựng được nữ nhân của mình nói ra hắn không bằng một nam nhân khác.

Tuy hiện tại Bạch Mị Nhi tạm thời còn chưa phải nữ nhân của Long Ngạo Thiên, nhưng sớm muộn gì cũng đến mà thôi.

"Mị Nhi, ý nàng là ta không bằng Quân Tiêu Dao kia?" Trên trán Long Ngạo Thiên nổi lên gân xanh.

Đối với người có tính cách này bá đạo kiêu ngạo như hắn thì đây

tuyệt đối là nhục nhã!

“Ngạo Thiên ca ca, đây là sự thật, khí tức của Quân công tử quá khủng bố, sâu không lường được.” Bạch Mị Nhi khuyên nhủ.

“Mị Nhi, ngươi đứng về phía người ngoài hay là ta?”

Long Ngạo Thiên nghe thấy lời này thì trong lòng không thoải mái cực độ. Tu vi của hắn ta đã là Chân Thần Cảnh hậu kỳ, đứng đầu kim tự tháp.

Dù Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến đâu cũng có thể mạnh thế nào?

Nhiều nhất là ngang bằng với hắn là đã ghê gớm lắm rồi.

“Không phải vấn đề này, sự thật chính là như thế.” Bạch Mị Nhi nói.

“Đủ rồi, ta không tin, ta mang huyết mạch Đế Long, còn luyện hóa bảy viên long nguyên mà lại không bằng Quân Tiêu Dao kia!” Long Ngạo Thiên quát lạnh một tiếng.

Bạch Mị Nhi hơi cắn môi đỏ, cảm giác thật tủi thân, nàng toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì Long Ngạo Thiên, nhưng Long Ngạo Thiên lại quay qua trách nàng chỉa khuỷu tay ra ngoài, còn quát nàng như vậy.

Đổi lại là nữ tử nào khác cũng sẽ tủi thân, nản lòng thoái chí.

“Nếu đổi lại là Quân công tử, lấy tính cách của hắn, tuyệt đối không có thái độ như thế, sẽ nghiêm túc nghe ta nói.” Bạch Mị Nhi bỗng nghĩ như vậy.

Con người là không thể so sánh, so một cái là dọa nhảy dựng.

Tâm tính của Long Ngạo Thiên cũng chênh lệch với Quân Tiêu Dao quá lớn. Trong lòng Bạch Mị Nhi bỗng dâng lên một suy nghĩ, trước đó sao mình lại coi trọng Long Ngạo Thiên?

Ngay vào lúc Long Ngạo Thiên chuẩn bị bảo Bạch Mị Nhi dẫn hắn đi tìm Quân Tiêu Dao, trong sát trận tàn khuyết mênh mông phía trước bỗng truyền đến một giọng nữ tử suy yếu cực độ.

“Ai tới... Cứu ta với...”

“Ân? Giọng nữ nhân?”

Giọng nói này làm bước chân Long Ngạo Thiên dừng lại.

Trước đó hắn ta vẫn lun nghiền ngẫm, rốt cuộc khí tức huyết mạch Long tộc trong đó đến từ thế lực phương nào.

Sau khi tra xét, Long Ngạo Thiên cho rằng không có khả năng đến từ Tổ Long Sào.

“Chẳng lẽ là...” Long Ngạo Thiên nghĩ tới khả năng nào đó, trong mắt bắn ra ánh sao.

“Ngạo Thiên ca ca, làm sao vậy?” Bạch Mị Nhi hỏi.

“Tạm thời để Quân Tiêu Dao kia sống lâu mấy ngày đi, trước mắt ta còn có chuyện quan trọng.” Trong mắt Long Ngạo Thiên hiện lên dị sắc.

Hắn hạ quyết tâm, muốn cứu nữ tử trong sát trận kia ra.

“Quả nhiên, Long Ngạo Thiên ta mới là vai chính trời sinh, chuyện anh hùng cứu mỹ nhân luôn bị ta đụng phải.” trong lòng Long Ngạo Thiên như vậy.

Buồn bực trong lòng cũng giảm bớt không ít.

Quân Tiêu Dao kia mạnh đến mấy thì có được cơ duyên như hắn hay không?

Nếu cứu nữ tử này, nói không chừng lại có thể mang đến một ít cơ duyên cho Long Ngạo Thiên.

Nghĩ đến đây, Long Ngạo Thiên cũng bắt đầu ra tay, phá giải sát trận.

“Ngạo Thiên ca ca muốn cứu người sao?” Bạch Mị Nhi đứng một bên quan sát.

Sau khi tra xét một phen, Long Ngạo Thiên cũng vọt thẳng vào.

Tuy sát trận này có nguy hiểm, nhưng nếu đánh cuộc chính xác thì sẽ có được cơ duyên lớn hơn nữa.

Ầm ầm ầm!

Trong sát trận thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ vang, mặt đất cũng đang run rẩy.

Hiển nhiên, Long Ngạo Thiên đang lấy sức mạnh của bản thân để phá trận. Không thể không nói, thực lực của Long Ngạo Thiên thật sự rất mạnh, qua chừng nửa ngày thì sát trận đã bị phá ra một chỗ hổng.

Long Ngạo Thiên ôm một nữ tử váy xanh bay vút ra, nữ tử này có dáng người ưu nhã, dung mạo cũng rất đẹp, trên cái trán tuyết trắng có hai long giác màu xanh lá.

Nói ngắn gọn, cũng là một đại mỹ nhân.

Chỉ là lúc này, sắc mặt nàng ta tái nhợt, tiêu hao rất nhiều tinh lực.

Hết chương 493.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 494. Ngao Loan của Long Nhân tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngao Loan... Đa tạ công tử cứu giúp...” Tuy sắc mặt nữ tử mặc váy xanh tên là Ngao Loan tái nhợt, nhưng nhìn Long Ngạo Thiên cứu mình ra thì trên mặt lại hiện một tia ửng đỏ.

“Ngao Loan cô nương khách khí.” Long Ngạo Thiên cười, trong lòng cũng mừng thầm.

Mình không chỉ cứu ra một vị đại mỹ nhân, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn có sức mạnh huyết mạch Long tộc.

Nếu đoán không sai thì hẳn Ngao Loan này là Long Nhân tộc trong chủng tộc Tiên Cổ.

Đây chính là nhất tộc cực kỳ cường thế trong các chủng tộc Tiên Cổ, có chứa huyết mạch Long tộc cổ xưa. Nếu có thể hình thành quan hệ tốt với Long Nhân tộc, vậy sẽ rất tiện cho Long Ngạo Thiên ở thế giới Tiên Cổ.

“Ta là Ngao Loan của Long Nhân tộc, không biết công tử là...” Ngao Loan hỏi.

“Tại hạ Long Ngạo Thiên của Tổ Long Sào.” Long Ngạo Thiên nhe răng cười, hàm răng tuyết trắng lóng lánh, nụ cười cực kỳ tuấn lãng.

Gương mặt xinh đẹp của Ngao Loan hơi ửng đỏ. Nàng không cẩn thận vào nhầm một sát trận, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Trong lúc tuyệt vọng, không ngờ còn có người cứu nàng. Có duyên phận nhất chính là, Long Ngạo Thiên cũng mang huyết mạch Long tộc.

Hơn nữa huyết mạch này cũng khiến Ngao Loan cảm thấy kính sợ.

“Ngươi thực suy yếu, để ta giúp ngươi điều tức trước một chút đi.” Long Ngạo Thiên nói lời quan tâm.

“Đa tạ Long Công tử.” Trái tim thiếu nữ của Ngao Loan nhịn không được mà nhảy dựng.

Một khi Long Ngạo Thiên tỏa ra mị lực, cũng không phải nữ tử tầm thường có thể ngăn cản.

Long Ngạo Thiên quay đầu nói với Bạch Mị Nhi: “Mị Nhi, làm phiền nàng canh chừng bên ngoài một chút, ta muốn giúp Ngao Loan cô nương điều tức.”

Nghe thấy lời nói của Long Ngạo Thiên, Bạch Mị Nhi nắm chặt tay ngọc lại.

Long Ngạo Thiên đang xem nàng là người hầu sao?

Nếu chỉ đơn thuần là vậy, Bạch Mị Nhi cũng không cảm thấy thế nào, dù sao nàng rất thích Long Ngạo Thiên. Nhưng vấn đề là, hiện tại trong lòng Long Ngạo Thiên đang ôm một nữ tử khác, hơn nữa Long Ngạo Thiên còn muốn giúp nàng ta điều tức.

Chuyện này là sao?

Sắc mặt Bạch Mị Nhi trắng bệch, môi đỏ cũng run lên nhè nhẹ.

Nhưng Long Ngạo Thiên không chú ý tới, mặc dù chú ý cũng sẽ không để ý. Bởi vì Long Ngạo Thiên đã hạ quyết tâm, nhất định phải thành lập quan hệ tốt với Ngao Loan.

Có Long Nhân tộc che chở, Long Ngạo Thiên gần như có thể đi ngang ở thế giới Tiên Cổ.

Nhìn Long Ngạo Thiên giúp Ngao Loan kia điều tức, sau đó trong đôi mắt Bạch Mị Nhi dần dần biến mất, thay vào đó là một loại trống rỗng.

Lúc trước, Long Ngạo Thiên cũng dùng tư thái anh hùng như vậy để cứu nàng ra.

Nhưng hiện tại, hắn lại cứu một nữ tử khác, còn bảo nàng canh

giữ ở bên ngoài.

“Thì ra... Là kịch bản sao?” Bạch Mị Nhi bỗng nghĩ ra.

Long Ngạo Thiên cứu nàng, lại cứu Ngao Loan, nói không chừng ngày sau cũng cứu những nữ nhân khác.

Còn có một Long Cát công chúa mà Long Ngạo Thiên cũng nhớ mãi không quên.

Đây là Ngạo Thiên ca ca mà nàng ái mộ sao?

“Vì sao, rõ ràng nô gia thích Ngạo Thiên ca ca nhất, nhưng vì sao chàng cứ tổn thương ta hết lần này đến lần khác?”

Đáy lòng Bạch Mị Nhi đã trở nên lạnh lẽo. Không biết vì sao, vào thời khắc này, Bạch Mị Nhi bỗng nhớ tới Quân Tiêu Dao, nhớ tới ý cười ôn thuần tuấn tú, bóng người thanh nhã tự nhiên của hắn.

“Nếu lúc trước người cứu ta là Quân công tử, vậy hiện tại ta sẽ như thế nào?” Trong đầu Bạch Mị Nhi bỗng xuất hiện một suy nghĩ.

Suy nghĩ này thực vớ vẩn, làm trái tim Bạch Mị Nhi cũng đập lỡ một nhịp.

“Ta suy nghĩ cái gì vậy, ta và Quân công tử không có khả năng có quan hệ...” gì

Bạch Mị Nhi vuốt mặt mình, nàng là Thái Cổ vương tộc, Thiên nữ của Thiên Hồ Tộc.

Mà Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thần Tử Quân Gia.

Trận doanh của hai người vốn bất đồng, huống chi nàng còn đứng ở phe Long Ngạo Thiên.

Nhưng có đôi khi Bạch Mị Nhi vẫn không nhịn được mà nghĩ đến nụ cười nhạt ôn hòa của Quân Tiêu Dao.

So ra thì Long Ngạo Thiên trước mắt thật sự quá làm người ta tổn thương. Thậm chí Bạch Mị Nhi còn cảm thấy có chút may mắn, lúc

trước bởi vì tu luyện công pháp nên không phát sinh đụng chạm thực chất gì với Long Ngạo Thiên, thậm chí còn chưa cho Long Ngạo Thiên nắm tay lấy một cái.

Đảo mắt một cái thì đã trôi qua một ngày.

Long Ngạo Thiên đi tới trước người Bạch Mị Nhi.

“Nữ nhân kia đâu?” Bạch Mị Nhi lạnh nhạt hỏi.

“Thương thế của nàng ấy không đáng ngại, đang điều tức.” Long Ngạo Thiên nói.

Hắn nhận thấy giọng điệu lạnh nhạt của Bạch Mị Nhi, khóe miệng còn lộ ra một nụ cười đắc ý: “Mị Nhi, nàng không ghen tị đó chứ?”

“Sao có thể?” Bạch Mị Nhi nói.

“Ha hả, thật ra cũng không cần, sở dĩ ta cứu Ngao Loan là bởi vì nàng có tác dụng với ta.”

“Vừa rồi nàng ta đã nói cho ta biết, trong khu vực này có đại cơ duyên Tiên Cổ Đạo Hồ, mà Long Nhân tộc bọn họ đã chiếm cứ khu vực trung tâm nhất trong Tiên Cổ Đạo Hồ.”

“Mà trong khoảng thời gian này, rất có thể Tiên Cổ Đạo Hồ sẽ xuất hiện một lần phun trào, đến lúc đó khu vực trung tâm chắc chắn sẽ xuất hiện không ít thứ tốt.”

“Có Ngao Loan này, chúng ta có thể tiến vào khu vực trung tâm kia.”

Long Ngạo Thiên liên tục nói, trong mắt tràn đầy hưng phấn. Hắn ta cũng từng nghe nói đến cơ duyên Tiên Cổ Đạo Hồ này. Ban đầu hắn ta đã tính đến đó xem, kết quả không ngờ Long Nhân tộc của Ngao Loan lại chiếm cứ khu vực trung tâm Đạo Hồ kia.

Đây quả thực là chuyện tốt như bánh có nhân từ trên trời rớt xuống.

Nhưng Bạch Mị Nhi nghe thấy lời này thì trên mặt không có một tia vui sướng, ngược lại còn nói với giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt:

“Long Ngạo Thiên, ngươi cứu nữ tử kia chỉ là vì lợi dụng nàng để đạt được chỗ tốt?”

Lời nói của Bạch Mị Nhi làm nụ cười trên mặt Long Ngạo Thiên tắt ngúm đi.

“Mị Nhi, lời này của nàng là có ý gì, ta cũng đang suy xét cho nàng mà thôi.” Long Ngạo Thiên giải thích.

“Tâm lý lúc trước chàng cứu ta không giống với hiện tại cứu nữ tử Long Nhân tộc kia đó chứ?” Tia sáng trong mắt Bạch Mị Nhi hoàn toàn lụi tàn.

“Cái này... Sao lại vậy được, Long Ngạo Thiên ta là hạng người như vậy sao?” Long Ngạo Thiên tiếp tục biện bạch, nhưng biểu cảm lại xuất hiện chút mất tự nhiên.

“Chàng luôn miệng nói là suy xét vì ta, nhưng chàng chỉ cho ta làm thiếp thất, muốn Long Cát công chúa kia làm chính cung, vậy là có ý gì?” Giọng điệu của Bạch Mị Nhi lạnh như băng như sương.

Long Ngạo Thiên hoàn toàn không còn lời nào để nói.

Hắn còn có thể nói cái gì đây?

Chỉ đơn giản là muốn chơi hồ ly tinh một chút?

Hoặc là muốn mượn chuyện này để thu tóm cả thế lực Thiên Hồ Tộc?

Hoặc là cả hai đều có?

Nhưng những lời này có thể nói ra được hay sao?

Hết chương 494.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 495. Bạch Mị Nhi nản lòng thoái chí, đoạn tuyệt quan hệ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không nói ra được à, cạn từ đúng không, ha hả, Long Ngạo Thiên, cho nên trong lòng ngươi, thật ra Bạch Mị Nhi ta chỉ là một thứ đồ chơi đúng không?”

Cảm xúc luôn đè nén của Bạch Mị Nhi hoàn toàn bùng nổ, từ khi nàng ta phá ải đi ra thì vẫn luôn đi theo Long Ngạo Thiên, luôn cuồng nhiệt mà yêu say đắm hắn ta.

Kết quả thì sao, hiện tại rốt cuộc nàng cũng thấy được gương mặt thật của Long Ngạo Thiên. Trước kia hắn ta cứu nàng chỉ là một màn kịch mà thôi, hơn nữa còn mang theo mục đích.

Cũng giống như lần này cứu Ngao Loan, tất cả tấm lòng của nàng ta đều là đút cho chó.

Lúc này, ánh mắt Bạch Mị Nhi nhìn về phía Long Ngạo Thiên giống như đã chết, hoàn toàn không có một tia sáng, nàng không ngờ Long Ngạo Thiên lại là hạng người như vậy.

“Mị Nhi, nàng hiểu lầm ta!” Long Ngạo Thiên tiến lên duỗi tay, muốn ôm lấy Bạch Mị Nhi.

“Đừng chạm vào ta!” Bạch Mị Nhi khẽ kêu một tiếng, lui về phía sau vài bước, sâu trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên tia chán ghét.

Sau khi hoàn toàn nhận ra gương mặt thật của Long Ngạo Thiên, trong lòng nàng chỉ cảm thấy buồn nôn và ghê tởm. Long Ngạo Thiên căn bản không thèm để ý nàng, chỉ đơn giản là thèm khát thân thể này.

Thậm chí, còn có thể là vì sau lưng nàng có thế lực Thiên Hồ Tộc. Nếu không có lợi ích thì Long Ngạo Thiên còn cứu nàng sao?

Hiển nhiên là không.

Cho nên Bạch Mị Nhi đã hoàn toàn nhìn thấu.

Trong mắt nàng mang theo oán hận sâu đậm, xoay người, gót sen điểm nhẹ rồi lao vút đi.

Trái tim nàng ta đã hoàn toàn chết đi.

“Mị Nhi!” Nhìn bóng hình xinh đẹp của Bạch Mị Nhi đi xa, sắc mặt Long Ngạo Thiên trở nên có chút âm trầm.

“Mẹ nó, lỗ nặng, sớm biết vậy cứ cưỡng ép trước, giờ cả tay nàng còn chưa chạm được.” Long Ngạo Thiên mắng thầm.

Trước đó lúc cứu Bạch Mị Nhi, bởi vì công pháp nàng tu luyện nên không thể đụng vào thân thế nàng, Long Ngạo Thiên muốn thể hiện mình lịch lãm nên cũng không cưỡng ép gì.

Kết quả hiện tại là vịt nấu chín rồi còn bay đi.

“Không sao, chỉ giận dỗi giống như trước đó mà thôi, nàng vẫn sẽ trở về.” Long Ngạo Thiên lắc lắc đầu, cũng không quá để ý.

Hắn không có khả năng từ bỏ Ngao Loan vì Bạch Mị Nhi.

“Có Ngao Loan thì ta có thể tiến vào khu vực trung tâm Tiên Cổ Đạo Hồ, lấy khí vận của ta thì nhất định có thể lấy được chí bảo, đến lúc đó tu vi tăng lên thì có thể trực tiếp giết chết Quân Tiêu Dao, sau đó chinh phục Long Cát công chúa.” Khóe miệng Long Ngạo Thiên lộ ra ý cười.

Hắn đã nghĩ kỹ kế hoạch sau đó, kế tiếp chỉ cần thực hiện từng bước một mà thôi. Không thể không nói, Long Ngạo Thiên nghĩ quá hoàn mỹ.

Nếu không có Quân Tiêu Dao thì có lẽ kế hoạch của hắn sẽ được thực hiện một cách thuận lợi.

Nhưng đáng tiếc...

Bên kia, trong đầu Bạch Mị Nhi trống rỗng, mờ mịt mà lao qua phía chân trời.

Nàng không biết đi đâu, cũng không biết kế tiếp nên làm cái gì.

Hạt giống âm u mặt trái trước đó được chôn trong lòng cũng hoàn toàn mọc rễ nảy mầm.

Yêu càng sâu thì hận càng đậm.

Đặc biệt là nữ tử có tính cách hơi bệnh kiều như Bạch Mị Nhi thì rất dễ đi vào con đường cực đoan.

“Long Ngạo Thiên, đùa bỡn tình cảm của nô gia, ngươi quá đáng giận!” Trong đôi mắt trống rỗng của Bạch Mị Nhi lộ ra oán hận sâu sắc.

Thậm chí nàng ta còn hận không thể dùng một con dao chẻ củi bổ ngực Long Ngạo Thiên ra, xem rốt cuộc trái tim hắn là đỏ hay là đen!

“Làm sao bây giờ, kế tiếp ta nên đi đâu...”

Bạch Mị Nhi vô cùng mờ mịt, bất tri bất giác, nàng phát hiện mình đã đi tới gần sơn cốc mê trận trước đó bị nhốt.

“Quân công tử... Cảm ứng được khí tức của Quân công tử...”

Trời sinh Thiên Hồ Tộc có cảm giác nhạy bén, Bạch Mị Nhi đã nhận ra khí tức của Quân Tiêu Dao, cũng cách nơi đây không đặc biệt xa.

Nhớ tới cảnh tượng trước đó Quân Tiêu Dao cứu nàng, trái tim thiếu nữ của Bạch Mị Nhi nhảy lên.

Khác với Long Ngạo Thiên, Quân Tiêu Dao cứu nàng cũng không cần báo đáp gì, cũng không có bất cứ quan hệ lợi ích gì.

Dù sao lấy trận doanh và lập trường của Quân Tiêu Dao thì căn bản không cần phải cứu nàng. Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn cứu, hơn nữa không cần báo đáp.

Vừa so sánh thì nhìn ra ngay được chênh lệch giữa Quân Tiêu Dao và Long Ngạo Thiên.

“Quân công tử, Quân công tử...” Bạch Mị Nhi không ngừng lặp lại, đôi mắt vốn trống rỗng cũng bắt đầu phát ra ánh sáng.

Đối với Bạch Mị Nhi lúc này đang tràn đầy tuyệt vọng và hư không thì Quân Tiêu Dao là ánh hào quang duy nhất.

Thậm chí ánh hào quang này còn loá mắt, ấm áp hơn gấp trăm lần Long Ngạo Thiên trước đó!

Bạch Mị Nhi điểm nhẹ gót sen, truy tìm khí tức của Quân Tiêu Dao!

Cách sơn cốc mê trận mấy ngàn dặm, trong hư không, Quân Tiêu Dao đang chấp tay sau lưng, chậm rãi dạo bước.

Hắn cũng không sốt ruột chạy tới Tiên Cổ Đạo Hồ. Bởi vì trước đó hắn đã nghe Lôi Minh Viễn nói qua, cơ duyên Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào ra bảo vật là có thời hạn.

Hiện tại còn chưa tới lúc phun trào, cho nên Quân Tiêu Dao cũng không cần vội vàng chạy tới đó. Ngoài ra còn có Tự Liệt của Quân gia ở Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Lúc này, chỉ có một người Quân Tiêu Dao ở đây, trước đó Lôi Minh Viễn đã bị hắn phái ra tìm hiểu chút tin tức.

Phía chân trời nơi xa, một bóng người lao đến như tia chớp, đó là Lôi Minh Viễn vội vàng trở về.

“Tìm hiểu tin tức thế nào rồi?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Hồi Thần Tử đại nhân, đã biết được Long Cát công chúa kia ở khu vực này, trước đó hình như Long Ngạo Thiên còn muốn đi cùng nàng ta, nhưng bị Long Cát công chúa cự tuyệt.” Lôi Minh Viễn nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, trong lòng thì thào nhắc lại: “Song long xuất thế, Tổ Long hưng thịnh, ta muốn lời tiên đoán này trở thành trò cười.”

Vừa Lôi Minh Viễn tò mò hỏi: “Thần Tử đại nhân, Thiên Nữ Hồ tộc

ngày đó thật sự sẽ trở về tìm ngài sao?”

Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói: “Nếu ta không lầm thì sẽ, đương nhiên, cho dù không tới cũng không sao, đến lúc đó diệt sát cả nàng ta và Long Ngạo Thiên luôn là được.”

Hết chương 495.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 496. Xanh rồi, xanh rồi, đầu Long Ngạo Thiên xanh rồi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng điệu của Quân Tiêu Dao thật nhẹ nhàng bâng quơ. Đối với hắn mà nói, đây chỉ là một trò chơi mà thôi.

Nếu có thể chơi tiếp thì chơi. Không chơi được thì trực tiếp san bằng tất cả.

Lôi Minh Viễn nghe vậy cũng âm thầm líu lưỡi.

Đối người không có thực lực mà nói, bọn họ chỉ có thể dựa vào tính kế để giành chiến thắng. Mà người có thực lực thì tính kế chỉ là một trò chơi.

Nếu thất bại cũng không có gì, vẫn có thể dựa vào thực lực để đẩy ngang tất cả.

Đúng lúc này, một bóng hình xinh đẹp bay tới từ nơi xa. Khi nhìn thấy bóng dáng đó, Lôi Minh Viễn lập tức sửng sốt.

Thật sự bị Quân Tiêu Dao tính kế thành công!

Người tới chính là Bạch Mị Nhi.

Khi Bạch Mị Nhi nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì trong đôi mắt xinh đẹp cũng lộ ra vui sướng cực độ. Cảm giác này giống như qua cơn mưa trời lại sáng, gặp được ánh mặt trời.

“Quân công tử!” Bạch Mị Nhi di chuyển gót sen, trực tiếp lao đến trước người Quân Tiêu Dao.

Trên mặt nàng còn nước mắt, lúc này nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trái tim nàng ta khó có thể bình tĩnh.

“Bạch cô nương, sao ngươi...” Quân Tiêu Dao cố ý lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bạch Mị Nhi cắn môi, lòng tràn đầy tủi nhục.

“Nếu Bạch cô nương không ngại thì có thể nói với ta.” Quân Tiêu Dao cười nhạt, nâng lên tay, chùi đi nước mắt trên mặt Bạch Mị Nhi.

Cảm nhận được sự dịu dàng của Quân Tiêu Dao, rốt cuộc Bạch Mị Nhi cũng không nhịn được mà chôn đầu vào ngực Quân Tiêu Dao, bắt đầu nức nở.

Quân Tiêu Dao vỗ vỗ vai ngọc của Bạch Mị Nhi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nghiền ngẫm không dễ phát hiện ra được.

Nhìn Bạch Mị Nhi nhào vào trong ngực, Lôi Minh Viễn đứng bên cạnh cũng chấn kinh. Không phải Bạch Mị Nhi này thích Long Ngạo Thiên sao?

Sao hiện tại lại lộ ra vẻ mặt tủi thân mà nhào vào vòng tay Quân Tiêu Dao?

Quân Tiêu Dao làm đầu Long Ngạo Thiên xanh lè rồi à?

“Trâu bò!” Lôi Minh Viễn âm thầm cảm thán.

Chỉ dựa vào biểu diễn cấp ảnh đế là có thể tùy tùy tiện tiện chinh phục một thiên nữ vương tộc.

Đổi lại là thiên kiêu khác thì tuyệt đối không làm được. Bởi vì không có bao nhiêu thiên kiêu càng ưu tú hơn Long Ngạo Thiên.

Nhưng ngặt nổi Quân Tiêu Dao lại tốt hơn Long Ngạo Thiên, hơn nữa Bạch Mị Nhi hoàn toàn nản lòng thoái chí đối với Long Ngạo Thiên, có hành động này cũng có thể hiểu được.

Kế tiếp, Bạch Mị Nhi cũng nói chuyện đứt quãng mà kể lại tất cả cho Quân Tiêu Dao. Khi nghe thấy Long Ngạo Thiên cứu kiêu nữ Ngao của Loan Long Nhân tộc ra, đáy mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe lên một cái.

Cuối cùng kế hoạch trong đầu cũng hoàn toàn thành hình.

Đương nhiên, muốn thực thi kế hoạch còn cần Bạch Mị Nhi trợ

giúp.

Nghe Bạch Mị Nhi nói xong, Quân Tiêu Dao cũng khẽ lắc đầu cảm thán: “Không ngờ Long Ngạo Thiên lại là hạng người này, vậy mà trước đó ta còn xem hắn như một đối thủ chân chính.”

Nghe Quân Tiêu Dao nói vậy, Bạch Mị Nhi càng cảm thấy an ủi.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lập tức cười lạnh dưới đáy lòng.

Nữ tử bị tổn thương là lúc yếu ớt nhất. Lúc này, nếu nương theo suy nghĩ của nàng thì nhất định sẽ càng lấy được trái tim của nữ nhân.

Cộng thêm một chút thủ đoạn ôn nhu, rất dễ có thể đánh bại phòng tuyến tâm lý cuối cùng của nữ tử.

Trước đó sở dĩ Quân Tiêu Dao mang dáng vẻ thẳng nam sắt thép, chỉ là do hắn lười chơi thủ đoạn với nữ nhân mà thôi, nếu thật sự chơi thủ đoạn thì hoàn toàn trở thành lão tra nam, bởi vì trong thiên hạ không có mấy nữ nhân có thể thật sự ngăn cản mị lực của Quân Tiêu Dao.

“Quân công tử, đừng nhắc đến hắn nữa, trước đó đều là Mị Nhi ngu muội, hiện tại trong lòng ta chỉ có hận thù đối với hắn.” Bạch Mị Nhi cắn chặt răng mà nói.

“Hiện tại tỉnh ngộ cũng còn kịp.” Quân Tiêu Dao cười cười và nói.

Nhìn nụ cười ôn hòa tuấn nhã của Quân Tiêu Dao, gương mặt Bạch Mị Nhi đỏ lên, trái tim đập càng kịch liệt.

“Quân công tử, nô gia...” Bạch Mị Nhi muốn nói lại thôi.

Nàng có thiện cảm rất lớn với Quân Tiêu Dao, chỉ là trước đó vì Long Ngạo Thiên nên đè nén xuống thôi.

Mà hiện tại, sau khi hoàn toàn ném ra Long Ngạo Thiên, thiện cảm đối với Quân Tiêu Dao lập tức không nén được mà bùng nổ.

“Làm sao vậy?” Quân Tiêu Dao cười nói.

Con mồi đã bị quấn vào mạng nhện.

“Quân công tử ưu tú như thế, nhưng bên cạnh lại không có một nữ tử thân mật chân chính.” Bạch Mị Nhi nói.

“Đó là bởi vì Quân mỗ không muốn phụ ai, càng không muốn tổn thương bất cứ nữ tử nào, cho nên tình nguyện độc thân một mình.” Quân Tiêu Dao thở dài khe khẽ và nói.

Lời này càng làm trái tim Bạch Mị Nhi tê dại.

Quân Tiêu Dao cũng quá có trách nhiệm, so ra thì Long Ngạo Thiên chính là đại tra nam đùa bỡn tình cảm của nữ nhân.

Nhìn đôi mắt sùng bái của Bạch Mị Nhi, Quân Tiêu Dao cười lạnh trong lòng.

Sở dĩ lẻ loi một mình, nguyên nhân chân chính là vì hắn chướng mắt hầu hết nữ nhân.

Không phải nữ nhân tùy tiện nào cũng xứng đôi với Quân Tiêu Dao, nhưng biểu hiện này lại biến thành có trách nhiệm trong mắt Bạch Mị Nhi.

“Không biết nô gia có thể đi theo bên cạnh Quân công tử hay không?” Bạch Mị Nhi lấy hết can đảm mà nói.

Lời này rất thẳng thắn, chỉ thiếu điều nói thẳng là ta muốn làm nữ nhân của ngươi.

“Hả, chuyện này...” Quân Tiêu Dao lộ ra một tia do dự.

“Quân công tử, trước đó tuy nô gia đui mù, thích Long Ngạo Thiên kia, nhưng nô gia bảo đảm, chưa từng để Long Ngạo Thiên chạm vào, cả tay cũng chưa nắm lấy một lần.”

Bạch Mị Nhi cho rằng Quân Tiêu Dao ghét bỏ nàng dơ bẩn, nhưng thật ra Bạch Mị Nhi vì tu luyện công pháp nên cũng không để Long Ngạo Thiên chạm vào một đầu ngón tay.

“Không cần giải thích, Quân Tiêu Dao ta là người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?” Quân Tiêu Dao cười cười.

Lôi Minh Viễn đứng bên cạnh cũng nhịn không được mà chửi thầm, ngươi không chê người ta mà trước đó còn đặc biệt đi thay đổi một bộ quần áo?

Nói trắng ra là, từ đầu đến cuối Quân Tiêu Dao cũng chỉ xem Bạch Mị Nhi là một công cụ mà thôi.

“Quân công tử...”

Nghe Quân Tiêu Dao thông hiểu cho người khác như thế, trong đôi mắt đào hoa Bạch Mị Nhi của cũng hiện ra ái mộ cuồng nhiệt.

Lúc này từ trong ra ngoài của Thiên nữ Thiên Hồ Tộc đều chất đầy dáng vẻ của Quân Tiêu Dao, không biết Long Ngạo Thiên thấy tình cảnh này có hộc máu hay không?

Hết chương 496.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 497. Bạch Mị Nhi hoàn toàn phản bội

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn ái mộ cuồng nhiệt tới cực điểm trong đôi mắt đào hoa của Bạch Mị Nhi, Quân Tiêu Dao cũng hơi kinh ngạc.

Bạch Mị Nhi này còn có tiềm chất bệnh kiều, nói không chừng thật sự có thể chẻ đôi Long Ngạo Thiên ra.

Nếu một nữ nhân thật sự muốn trả thù thì thủ đoạn còn ác độc hơn nam nhân nhiều. Bằng không sao có câu nói 'Độc nhất là lòng dạ đàn bà' chứ.

"Bạch cô nương đi theo bên cạnh ta thì tất nhiên không thành vấn đề."

"Chỉ là sau này ta còn phải đối chiến với Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa, nếu hai người bọn họ liên thủ thì ta cũng không thể bảo đảm an nguy cho ngươi." Quân Tiêu Dao ra vẻ quan tâm mà nói.

Nghe Quân Tiêu Dao đang suy xét an nguy của nàng, trong lòng Bạch Mị Nhi lập tức xuất hiện một cảm giác an toàn ngọt ngào ấm áp.

Nhưng vừa nghe đến Long Cát công chúa, đáy mắt nàng lập tức hiện ra một loại địch ý bản năng.

Tuy hiện tại nàng đã không có bất cứ tình cảm nào với Long Ngạo Thiên, nhưng Long Cát công chúa vẫn khiến nàng chán ghét.

Trước đó Long Ngạo Thiên nói muốn Long Cát công chúa làm chính cung, bảo nàng làm thiếp thất. Vậy chẳng phải là đang nói nàng không bằng Long Cát công chúa.

"Quân công tử, chúng ta có biện pháp đối phó bọn họ không?" Bạch Mị Nhi nói.

Quân Tiêu Dao chiếu cố nàng như thế, tất nhiên nàng cũng phải bỏ ra một phần sức lực, hiện tại Bạch Mị Nhi đã hoàn toàn suy xét thay cho Quân Tiêu Dao.

Đáy mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia dị sắc, đây chính là điều hắn muốn.

“Biện pháp cũng không phải không có... Nhưng... Có lẽ sẽ làm Mị Nhi khó xử.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghe thấy Quân Tiêu Dao gọi nàng là Mị Nhi, trái tim Bạch Mị Nhi lập tức tê dại, cả thân thể như muốn hòa tan, gương mặt ửng đỏ.

Quân Tiêu Dao đi đến bên tai Bạch Mị Nhi, môi lẩm bẩm, nói một vài câu.

Bạch Mị Nhi lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, hơi thở của Quân Tiêu Dao phà vào lỗ tai non mịn của nàng, thật ngứa.

Sau khi nói xong, Quân Tiêu Dao nói: “Đương nhiên, Quân mỗ sẽ không miễn cưỡng, ngươi không làm cũng không sao.”

Bạch Mị Nhi nghe vậy thì gật đầu chắc chắn và nói: “Quân công tử chiếu cố ta như vậy, Mị Nhi nhất định phải trợ giúp công tử, nô gia đi ngay.”

“Ừ, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, không thể lộ ra đuôi cáo.”

Quân Tiêu Dao vừa nói vừa cầm lấy cái đuôi cáo sau mông Bạch Mị Nhi, thưởng thức một chút.

Mặt Bạch Mị Nhi càng ửng đỏ, ngượng ngùng không thôi.

Long Ngạo Thiên còn chưa được chạm vào tay của nàng, mà Quân Tiêu Dao lại dùng tay vuốt ve thưởng thức đuôi cáo của nàng.

Phải biết rằng, đối với Thiên Hồ Tộc thì cái đuôi không chỉ dùng để gãy ngứa, mà là bộ phận mẫn cảm.

“Quân công tử...” Đôi mắt xinh đẹp của Bạch Mị Nhi ngập nước, da thịt đỏ ửng, nơi nào đó đã chảy nước.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao buông đuôi cáo ra, cười cười.

Bạch Mị Nhi vô cùng ngượng ngùng, trong lòng lại rất vui vẻ, cuối cùng nhìn thật sâu vào Quân Tiêu Dao lần nữa rồi xoay người bay đi.

Nhìn bóng người của Bạch Mị Nhi biến mất trên trời cao, lúc này ý cười trên mặt Quân Tiêu Dao mới tắt đi. Sau đó, hắn lấy ra một mảnh vải trắng, chà lau cái tay vừa sờ soạng đuôi cáo.

Lôi Minh Viễn đứng bên cạnh đã mang đầy kính nể.

“Thủ đoạn tán tỉnh của Thần Tử đại nhân cũng thật cao minh.” Lôi Minh Viễn tán thưởng không thôi, cực kỳ sùng bái.

“Ngươi có dung mạo địa vị của ta thì cũng có thể làm được.” Quân Tiêu Dao cười cười.

“Vậy quên đi, trên đời này có ai so sánh được với Thần Tử đại nhân.” Lôi Minh Viễn ngượng ngùng cười.

Đừng nói là so với Quân Tiêu Dao, cho dù chỉ có một phần mười dung mạo và thân phận của Quân Tiêu Dao thì cũng đủ để vô số kiêu nữ hồng nhan điên cuồng.

“Thần Tử đại nhân, kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Lôi Minh Viễn hỏi.

“Chờ xem, chờ một trò hay.” Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong.

Loại cảm giác không cần tốn nhiều sức đã có thể đùa bỡn kẻ địch trong lòng bàn tay còn rất không tồi.

Quân Tiêu Dao hơi ngẩng đầu, như xuyên qua hư không, thấy được bên ngoài thế giới Tiên Cổ.

Thân thể hắn hơi chấn động, một khí cơ kỳ lạ phát ra, sau đó, chung quanh tấm kính tiên cổ bên ngoài các thế lực đột nhiên phát hiện bọn họ không nhìn thấy được tình hình của Quân Tiêu Dao.

“Đây là chuyện gì?” Rất nhiều người cảm thấy thật khó hiểu.

Quân Tiêu Dao có thể ẩn giấu khí tức của mình, không cho người ngoài nhìn trộm?

Không biết vì sao, trong lòng đám sinh linh Tổ Long Sào đều mơ hồ có một dự cảm chẳng lành.

Bên trong thế giới Tiên Cổ.

Long Ngạo Thiên vẫn đang trợ giúp Ngao Loan điều tức, mà ánh mắt Ngao Loan nhìn về phía Long Ngạo Thiên cũng bắt đầu ẩn chứa tình ý.

Long Ngạo Thiên không chỉ có dung mạo tuấn lãng, thực lực cường hãn, hơn nữa còn là sơ đại Tổ Long Sào, trên người mang huyết mạch Đế Long, cũng khó trách Ngao Loan sẽ động tâm trước một thiên kiêu tuyệt đại như vậy.

“Long Công tử, chờ lúc sau Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào, ta sẽ mang ngươi đi đến khu vực trung tâm, coi như một chút báo đáp bé nhỏ không đáng kể gì.” Ngao Loan hơi choáng váng mà nói.

“Ha hả, vậy đa tạ Ngao Loan cô nương.” Long Ngạo Thiên vui rạo rực trong lòng.

Lúc này, phía chân trời nơi xa bỗng có động tĩnh truyền đến, cảm ứng được khí tức quen thuộc kia, khóe miệng Long Ngạo Thiên nâng lên nụ cười nhạt, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên là Bạch Mị Nhi.

Nhìn thấy Bạch Mị Nhi trở về, đáy mắt Long Ngạo Thiên hiện lên chút ý cười.

Quả nhiên, Bạch Mị Nhi vẫn không rời khỏi hắn được.

Mà Ngao Loan, đôi mày nhíu lại không dễ phát hiện, hình như không muốn nhìn thấy Bạch Mị Nhi trở về. Bởi vậy có thể thấy được, Ngao Loan cũng là một nữ nhân có dục vọng độc chiếm rất mạnh.

“Ngạo Thiên ca ca...” Bạch Mị Nhi cắn môi, muốn nói lại thôi.

“Không sao, trở về là được rồi, chờ đến lúc đó chúng ta cùng đi đến Tiên Cổ Đạo Hồ.” Long Ngạo Thiên cười ha hả và nói.

Bạch Mị Nhi ngọt ngào cười nói: “Đa tạ Ngạo Thiên ca ca!”

Nhưng Long Ngạo Thiên không chú ý tới, dưới đáy mắt Bạch Mị Nhi ẩn chứa một tia trào phúng lạnh lẽo.

Mấy canh giờ trôi qua, màn đêm buông xuống thế giới Tiên Cổ.

Long Ngạo Thiên đang một mình điều tức tu luyện, tuy hắn ta có thiên phú tuyệt thế, nhưng cũng rất chăm chỉ, càng đừng nói, hiện tại còn xuất hiện đại địch Quân Tiêu Dao này.

Long Ngạo Thiên tính sau khi có được cơ duyên ở Tiên Cổ Đạo Hồ thì đi giết Quân Tiêu Dao.

Mà bên kia, Ngao Loan cũng đang điều tức trong một sơn động cách đó không xa.

Hết chương 497.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 498. Bắt đầu bố cục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ai!”

Bỗng nhiên, Ngao Loan mở đôi mắt xinh đẹp ra, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Một nữ tử mặc váy hồng hiện thân, sau lưng có sáu cái đuôi cáo xoã tung, chính là Bạch Mị Nhi.

“Là ngươi, đơn độc tìm ta làm gì?” Ngao Loan không mặn không nhạt mà hỏi.

Hiển nhiên, nàng cảm thấy khá khó chịu với con hồ ly tinh Bạch Mị Nhi này.

“Chúng ta không có bất cứ quan hệ nào, ngươi lại thù hằn ta như vậy, là bởi vì Ngạo Thiên ca ca sao?” Bạch Mị Nhi nhướng mày lên, hỏi.

“Ngươi... Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?” Giọng nói của Ngao Loan cứng lại, muốn phản bác, rồi lại nói không nên lời.

“Quả nhiên, ngươi cũng thích Ngạo Thiên ca ca.” Bạch Mị Nhi nói.

“Thì tính sao, ta cũng là kiêu nữ của Long Nhân tộc, thân phận vô cùng tôn quý, chẳng lẽ không xứng thích Long công tử sao?” Ngao Loan trực tiếp nói thẳng ra.

“Ai, không có gì, chỉ đang cảm thán, chúng ta đều là người số khổ, bởi vì Ngạo Thiên ca ca sớm đã có người trong lòng.” Bạch Mị Nhi lắc đầu, thương cảm mà nói.

“Ngươi nói cái gì?” Ngao Loan nhíu mày lại.

Kế tiếp, Bạch Mị Nhi lập tức kể lại chuyện của Long Cát công chúa và Long Ngạo Thiên muốn Long Cát công chúa làm chính cung, các nữ nhân khác chỉ có thể làm thiếp thất linh tinh.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Ngao Loan lập tức thay đổi.

“Long Cát công chúa, nàng dựa vào cái gì mà lấy được trái tim của Long công tử, còn nữa, sao ta biết ngươi không phải đang gạt ta?” Ngao Loan cũng không ngốc, nhìn thẳng Bạch Mị Nhi và nói.

“Ngươi không tin thì có thể đi hỏi, chỉ là đừng nói là ta nói, ta làm một thiếp thất nho nhỏ cũng đã thấy đủ, nhưng ngươi chính là quý nữ của Long Nhân tộc, lại bị xem là không bằng Long Cát công chúa, đáng tiếc...” Bạch Mị Nhi lắc đầu thở dài.

Không thể không nói, thân là hồ ly tinh, Bạch Mị Nhi cũng rất giỏi trong chuyện châm ngòi. Sắc mặt Ngao Loan không ngừng thay đổi, sau đó đứng dậy, lao ra sơn động, hiển nhiên là đi tìm Long Ngạo Thiên kia chất vấn.

Nhìn bóng người Ngao Loan rời đi, Bạch Mị Nhi cười cười và nói: “Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Quân công tử, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch của hắn.”

“Quân công tử, nô gia nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ của chàng.” Bạch Mị Nhi dùng đôi tay chống cằm.

Nàng đã chờ không kịp, muốn được Quân Tiêu Dao khích lệ và ôm ấp.

Nghe Bạch Mị Nhi nói xong, Ngao Loan cũng đi tìm Long Ngạo Thiên. Đương nhiên, nàng không trực tiếp mở miệng chất vấn trắng trợn, mà là nói bóng nói gió.

Quả nhiên, khi nhắc tới Long Cát công chúa, thái độ của Long Ngạo Thiên trở nên không giống.

Trực giác nữ nhân khiến Ngao Loan nhận ra, Long Cát công chúa có địa vị cao nhất trong lòng Long Ngạo Thiên. Mà nàng nhiều nhất cũng chỉ là hồng nhan bèo nước gặp nhau với Long Ngạo Thiên mà thôi.

Sau khi đã hỏi dò, Ngao Loan về tới sơn động, Bạch Mị Nhi vẫn đứng ở cửa sơn động.

“Thế nào, hiện tại tin lời ta nói chưa?” Bạch Mị Nhi cười tủm tỉm

mà nói.

“Ngươi nói cho ta những điều này là vì nguyên nhân gì?” Ngao Loan nhìn thẳng vào Bạch Mị Nhi, lạnh nhạt nói.

“Nếu không có Long Cát công chúa, không phải ngươi sẽ có cơ hội trở thành người quan trọng nhất của Ngạo Thiên ca ca sao?” Bạch Mị Nhi nói.

“Ý của ngươi là, muốn ta giết Long Cát công chúa kia?” Đôi mắt Ngao Loan bắn ra ánh sắc lạnh.

“Có gì không thể kia chứ?” Bạch Mị Nhi nói.

“Thì ra đây là mục đích của ngươi.” Ngao Loan như đã nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Mị Nhi.

Bạch Mị Nhi cũng không giấu diếm mà nhún vai nói: “Ta thừa nhận, ta cũng rất ghen ghét Long Cát công chúa, muốn ả chết, dựa vào cái gì ả có thể chiếm lấy trái tim Ngạo Thiên ca ca?”

“Đương nhiên, nô gia cũng không có dã tâm, có thể làm thiếp thất là đã thỏa mãn, cũng không cầu cái gì, nhưng ngươi thì sao, ngươi chính là quý nữ của Long Nhân tộc, nguyện ý giống như ta sao?”

Nghe Bạch Mị Nhi thẳng thắn nói ra như thế, Ngao Loan lập tức suy tư.

Đúng vậy, mục đích của Bạch Mị Nhi chính là như thế.

“Nếu ta động thủ, bị Long Công tử biết được thì chẳng phải chàng sẽ càng chán ghét ta?” Ngao Loan nói.

“Vậy rất đơn giản, không phải Long Nhân tộc các ngươi rất có uy vọng ở thế giới Tiên Cổ sao, tùy tiện chỉ huy mấy thiên kiêu tinh anh chủng tộc Tiên Cổ dẫn Long Cát công chúa vào sát trận nào đó, muốn giết ả không phải dễ như trở bàn tay aa2?”

“Đến lúc đó ta không nói, ngươi không nói, ai biết Long Cát công chúa là ngươi phái người đi giết?”

Không thể không nói, kế hoạch Bạch Mị Nhi gần như không có sơ

hở nào.

Tuy Long Cát công chúa kia rất mạnh, nhưng thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ cũng không phải ăn chay. Bởi vì hoàn cảnh ở thế giới tiên cổ nên cảnh giới và thực lực của thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ đều cao hơn thiên kiêu ngoại giới một bậc, thiên kiêu Tiên Vực bình thường thật sự đánh không lại thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ.

Càng đừng nói còn có sát trận thêm vào, muốn lặng lẽ tiêu diệt Long Cát công chúa cũng không phải chuyện không có khả năng.

“Ngươi hao hết tâm tư như vậy, là muốn ta giết Long Cát công chúa?” Ngao Loan vẫn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng lại không thể nói rõ.

Bởi vì Bạch Mị Nhi thật sự đã nói thẳng mục đích của nàng là muốn Long Cát công chúa chết. Nàng ta cũng có đầy đủ lý do và lập trường.

“Ta chỉ đưa ra một kiến nghị, có làm hay không thì tùy ngươi, dù sao đến lúc nhìn thấy Ngạo Thiên ca ca theo đuổi Long Cát công chúa thì ngươi đừng thương tâm khổ sở là được.” Bạch Mị Nhi một bộ không sao cả mà nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Ngao Loan liên tục biến ảo.

Nói thật, tuy rằng nàng và Long Ngạo Thiên chỉ ở chung có mấy ngày ngắn ngủn, nhưng Ngao Loan thật sự xác đã rất thích Long Ngạo Thiên.

Duyên phận tới rồi thì ngăn cũng ngăn không được.

Hơn nữa Ngao Loan cũng xác định Long Ngạo Thiên có tình cảm với nàng.

Nghĩ đến ngày sau, có khả năng Long Ngạo Thiên sẽ theo đuổi kia Long Cát công chúa, Ngao Loan cảm giác trong lòng thật khó chịu.

Thân là kiêu nữ thân phận tôn quý của Long Nhân tộc, dục vọng chiếm hữu của nàng vốn rất mạnh.

Ngao Loan cũng không mơ tưởng để Long Ngạo Thiên chỉ thích

một mình nàng, nhưng ít ra Ngao Loan phải làm người có sức nặng nhất trong lòng Long Ngạo Thiên.

Còn về Long Cát công chúa, hiển nhiên là không thể tồn tại, nói từ khía cạnh nào đó thì đây tương tự như cung đấu, những phi tử đó vì tranh giành được Hoàng Thượng sủng hạnh mà sẽ tìm mọi cách mưu hại phi tần khác.

Hết chương 498.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Chương 499. Kế hoạch diệt sát Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Được rồi, ta đã biết, nhưng ta nói trước, đây là bí mật của chúng ta, nếu ngươi tiết lộ ra ngoài, ta không chỉ nói cho Long Công tử biết là ngươi đề nghị, còn phải tự tay diệt sát ngươi!” Ngao Loan dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Bạch Mị Nhi.

Bạch Mị Nhi cười khúc khích và nói: “Yên tâm, ta không ngốc như vậy, Long Cát công chúa là kẻ địch chung của chúng ta, không phải sao?”

Nghe Bạch Mị Nhi nói thế, sắc mặt Ngao Loan hơi dịu lại, xem như yên lòng.

Ngao Loan cũng là một nữ tử sấm rền gió cuốn, nếu đã quyết định làm thì phải làm nhanh chóng dứt khoát.

Cách thời điểm Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào còn một thời gian, mà trong thời gian này cũng là thời cơ tốt nhất để Ngao Loan ra tay.

Kế tiếp, Ngao Loan bắt đầu lên kế hoạch. Đầu tiên nàng ta mượn cớ rời đi một lát, Long Ngạo Thiên cũng không hoài nghi chút nào.

Đối với Long Ngạo Thiên mà nói, hắn chỉ cần an tĩnh điều tức, sau đó chờ đợi Ngao Loan dẫn mình đi đến Tiên Cổ Đạo Hồ là được.

Ngao Loan đi tới một dãy núi, lấy ra một lệnh bài mạ vàng rồi rót pháp lực vào trong đó.

Trên lệnh bài, đồ đằng hình rồng màu vàng kim bắt đầu tỏa ra ánh hào quang. Trước đó khi Ngao Loan bị nhốt trong sát trận, có trận pháp cách trở, nàng cũng không dùng được lệnh bài này, nhưng hiện tại lại vừa vặn có thể phát huy tác dụng.

Ngay vào lúc Ngao Loan thúc giục lệnh bài, ở một mảnh đất nào đó ở khu vực này, từng khối đá tảng bỗng rung động, sau đó

những người khổng lồ bằng đá dựng lên, thì ra là người Đá.

Đây là nhất mạch trong chủng tộc Tiên Cổ, tên là Nham Ma tộc.

“Là Thiên Long Lệnh của Long Nhân tộc, lệnh bài này vừa xuất hiện thì có thể kêu gọi các tộc của khu vực chung quanh, các ngươi đi xem đi.” Một vị trưởng lão Nham Ma tộc nói.

Cường giả của chủng tộc Tiên Cổ không thể rời khỏi của tộc địa bọn họ, chỉ có thế hệ trẻ có thể tự do hành động.

“Tuân lệnh!” Vài thiên kiêu Nham Ma tộc ồm ồm đáp lại.

Kẻ có tu vi tối cao trong đó đã đến Chân Thần Cảnh hậu kỳ, cảnh giới tu vi này đã vượt qua hơn chín phần thiên kiêu Tiên Vực.

Còn so với Quân Tiêu Dao, bởi vì hắn là dị số, cho nên căn bản không có gì để so cả.

Trừ Nham Ma tộc ra, ba đại chủng tộc Tiên Cổ gồm Lôi Viên tộc, Phong Linh tộc, Kim Cương tộc ở khu vực gần đó cũng cảm ứng được dao động của Thiên Long Lệnh, phái ra thế hệ trẻ tiến đến điều tra.

Phóng mắt nhìn ra toàn bộ thế giới Tiên Cổ, Long Nhân tộc cũng rất có uy vọng và quyền uy, cũng là dê đầu đàn trong các chủng tộc Tiên Cổ.

Bởi vậy, Ngao Loan thân là quý nữ của Long Nhân tộc mới có sức kêu gọi như vậy, có thể lấy Thiên Long Lệnh để gọi thiên kiêu tứ phương tới.

Không bao lâu sau, Ngao Loan đã chờ được thiên kiêu chủng tộc tứ phương.

Trừ Nham Ma tộc ra, toàn thân của thiên kiêu Lôi Viên tộc quấn quanh sức mạnh lôi đình giống như Viên Hầu.

Thiên kiêu của Phong Linh tộc không có hai tay, thay vào đó là đôi cánh màu xanh lá, quanh thân có gió xoáy màu xanh lá quay quanh.

Thân thể Kim Cương tộc cứng rắn, là chủng tộc do kim loại thành linh, ở trình độ nào đó cũng tương tự như thánh linh. Ví dụ như bản thể của Luân Hồi Thánh Linh trong thư viện Thánh Linh chính là Luân Hồi Đạo Kim.

Mà bản thể của Kim Cương tộc chính là đá Kim Cương.

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc đã đến, nhìn thấy Ngao Loan thì đều chắp tay và nói: "Ra mắt quý nữ của Long Nhân tộc, không biết quý nữ có gì sai bảo?"

Cảm ứng được tu vi của thiên kiêu tứ đại chủng tộc, Ngao Loan vừa lòng gật gật đầu.

Vì không để lộ bí mật, tất nhiên Ngao Loan không có khả năng phái thiên kiêu Long Nhân tộc ra đi giết chết Long Cát công chúa, thiên kiêu của tứ đại chủng tộc cũng đã đủ rồi.

"Ta triệu các ngươi tới là muốn các ngươi giúp một chuyện, giúp ta giết một người." Ngao Loan nheo đôi mắt lại, trong mắt hiện lên sát ý.

Trong mắt nàng ta, Long Cát công chúa đã trở thành người chết.

"Giết người?"

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc nhìn nhau một cái, đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

Ở thế giới Tiên Cổ, Long Nhân tộc uy hiếp tứ phương, vô cùng bá đạo. Cho dù là thiên kiêu từ bên ngoài tiến vào, hay là chủng tộc trong thế giới Tiên Cổ, gần như không có ai dám trêu chọc người của Long Nhân tộc.

Hiện tại là tên vô tri ngu xuẩn nào dám chọc giận quý nữ của Long Nhân tộc?

"Các ngươi không cần biết nhiều tình huống cụ thể, chỉ cần giúp ta giết người là được."

"Người nọ tên là Long Cát công chúa, cũng coi như thiên kiêu đỉnh cấp của ngoại giới, các ngươi không thể để lật thuyền trong

mương.”

“Mặt khác, vì bảo đảm có thể giết chết ả, các ngươi có thể dẫn ả vào một sát trận bí ẩn.” Ngao Loan nói.

Nghe thấy lời nói củaNgao Loan, thiên kiêu của tứ đại chủng tộc cũng không cảm thấy có khó khăn gì.

Cảnh giới thực lực của bọn họ vốn cao hơn thiên kiêu ngoại giới một chút, hơn nữa các thiên kiêu của tứ đại chủng tộc liên thủ và cả sát trận thêm vào, muốn giết một thiên kiêu ngoại giới thì thật sự quá mức nhẹ nhàng.

Dù là thiên kiêu cao cấp nhất thì bọn họ cũng tự tin có thể giết chết được.

“Xin quý nữ yên tâm, chúng ta đương nhiên sẽ giúp chút chuyện vặt này.” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc chắp tay và nói.

“Hả, nếu lần này các ngươi làm tốt thì có thể chia thêm cho các ngươi một chút khu vực Tiên Cổ Đạo Hồ.” Ngao Loan nói.

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc nghe vậy thì đều lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Bọn họ cũng rất thèm muốn khát khao Tiên Cổ Đạo Hồ. Tuy rằng tứ đại chủng tộc đều chiếm riêng một khu vực trong Tiên Cổ Đạo Hồ, nhưng cũng không phải khu vực quá tốt.

Cho dù Ngao Loan chỉ chia cho tứ đại chủng tộc bọn họ một khu vực trung tâm nhỏ thôi cũng có giá trị vô lượng, vụ mua bán này quả thực quá lời.

“Đúng rồi, mặt khác còn có một việc, lúc các ngươi bao vây Long Cát công chúa, không thể để lộ ra là ta sai khiến các ngươi.” Ngao Loan dặn dò.

“Chúng ta đã biết.” Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc đều chắp tay và nói.

Sau đó bọn họ rời đi, bắt đầu lập kế hoạch gài bẫy Long Cát công chúa. Chủng tộc Tiên Cổ bọn họ chính là rắn địa phương, muốn

tìm hiểu tung tích của Long Cát công chúa thì thực sự quá đơn giản.

Nhìn bóng dáng các thiên kiêu của tứ đại chủng tộc rời đi, khóe miệng Ngao Loan nhếch lên một nụ cười lạnh.

Chờ diệt trừ Long Cát công chúa xong, người duy nhất Long Ngạo Thiên có thể dựa vào cũng chỉ có nàng.

Hết chương 499.
*Mẹo: Vuốt sang trái hoặc phải để nhảy chương nhanh hơn!

Mục lục

- Chương 500 - Dẫn long vào bẫy
- Chương 501 - Long Cát công chúa rơi vào nguy hiểm
- Chương 502 - Độc thủ phía sau màn là Quân Tiêu Dao?
- Chương 503 - Quân Tiêu Dao hiện thân ra tay
- Chương 504 - Khốn cảnh của Long Cát công chúa
- Chương 505 - Ngoan, chủ nhân cứu ngươi
- Chương 506 - Long Cát công chúa xấu hổ và giận dữ
- Chương 507 - Long Cát công chúa thành công rơi vào bẫy
- Chương 508 - Quân Tiêu Dao chúa tể của những chiếc sừng
- Chương 509 - Bản Thần Tử thích nhìn ngươi chướng mắt ta lại không làm gì được ta
- Chương 510 - Tiên Cổ Đạo Hồ
- Chương 511 - Tứ đại chủng tộc Tiên Cổ mạnh nhất
- Chương 512 - Khốn cảnh của đám người Quân Tuyết Hoàng
- Chương 513 - Quân Tiêu Dao hiện thân, ánh rạng đông cuối đêm dài!
- Chương 514 - Là các ngươi bay bổng lên mây, hay là Quân gia ta không nâng nổi đao?
- Chương 515 - Quân Tiêu Dao trảm Cửu Mục Thiên Xà
- Chương 516 - Sát ý mạnh đến cực điểm!
- Chương 517 - Ta muốn giết đến khi ai trên đời này nhìn thấy Quân gia ta cũng phải quỳ rạp!
- Chương 518 - Quân Mộc Lan chiến Ngao Liệt
- Chương 519 - Nỗi sợ bị Quân Tiêu Dao chi phối
- Chương 520 - Hành hạ Hắc Ám Thần Tử đến chết
- Chương 521 - Quân Tiêu Dao bá đạo
- Chương 522 - Long Nhân tộc Ngao Chiến
- Chương 523 - Diệt sát thiên kiêu tam đại tộc đàn
- Chương 524 - Ngao Liệt ngã xuống
- Chương 525 - Kế hoạch được thực hiện hoàn mỹ
- Chương 526 - Song long nội đấu, Tổ Long Sào nổ tung
- Chương 527 - Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào
- Chương 528 - Quân gia tam nữ vui mừng
- Chương 529 - Long Ngạo Thiên ra tay
- Chương 530 - Thất Long Nguyên Chi Lực
- Chương 531 - Cá lớn nuốt cá bé

- Chương 532 - Tinh luyện bảy viên Long Nguyên
- Chương 533 - Lại tới mùa thu hoạch rau hẹ
- Chương 534 - Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào lần thứ hai
- Chương 535 - Thiên kiêu khu vực khác đến
- Chương 536 - Truyền nhân của tam đại thế lực bất hủ đến!
- Chương 537 - Giao chiến
- Chương 538 - Bản thể của ngươi là cái gì?
- Chương 539 - Thiên Yêu Đồ Thần Pháp
- Chương 540 - Hành động kinh người của Nhan Như Mộng
- Chương 541 - Ngươi muốn cưỡi bổn cung?
- Chương 542 - Trận chiến Tiên Cổ Đạo Hồ kết thúc
- Chương 543 - Bế quan một lần nữa, động tĩnh của các bên
- Chương 544 - Thất Thải Thánh Long Giáp, tổ địa Long Nhân tộc
- Chương 545 - Cơ duyên của Long Ngạo Thiên, hang động Cổ Long
- Chương 546 - Vương Đằng tặng lễ vật cho Khương Thánh Y
- Chương 547 - Kế hoạch Thí Quân Giả
- Chương 548 - Phượng Nữ Phượng Lạc Phi
- Chương 549 - Không Thư trong Cửu Đại Thiên Thư
- Chương 550 - Cuối cùng cũng luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân
- Chương 551 - Quái thai cổ đại của Yêu Thần Cung
- Chương 552 - Quái thai cổ đại liên tục thức tỉnh
- Chương 553 - Long Ngạo Thiên phá quan
- Chương 554 - Cửu Dương Vương Thể Quân Hạo Dương
- Chương 555 - Hai quái thai cổ đại của Quân gia ngã xuống
- Chương 556 - Quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, từng là linh hào tự liệt
- Chương 557 - Quân Lăng Thương tập hợp sức mạnh
- Chương 558 - Sự xa cách giữa Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly
- Chương 559 - Nghệ Vũ lột xác
- Chương 560 - Lôi Minh Viễn xuất quan
- Chương 561 - Thất Thải Thành Thánh Kiếp lại đến nữa!
- Chương 562 - Bản nguyên đại đạo thần thông
- Chương 563 - Uy lực của Đạo Thần Cảnh
- Chương 564 - Sờ đầu Long Cát công chúa
- Chương 565 - Thời khắc săn giết đã đến!
- Chương 566 - Thất đại hệ liệt Quân gia đều tới

- Chương 567 - Viện thủ cường đại của Khương gia
- Chương 568 - Vương thể Thần Ấn Khương gia
- Chương 569 - Tiểu Ma Tiên giúp đỡ
- Chương 570 - Đã từng là linh hào tự liệt của Quân gia
- Chương 571 - Quân Mạc Tiếu ngủ say ở sa trường!
- Chương 572 - Ức hiếp Quân gia ta không có người sao?
- Chương 573 - Nam tử đó đến rồi
- Chương 574 - Linh hào tự liệt mới và cũ đứng cùng đài
- Chương 575 - Lấy máu trả máu, lấy mạng đền mạng!
- Chương 576 - Một ngón tay diệt sát Hoàng Thiên Ca
- Chương 577 - Minh Thần Thái tử quyết đấu
- Chương 578 - Linh Hồn chi Đạo vẫn bị nghiền ép!
- Chương 579 - Minh Vương cụt một tay ba dập đầu quyết đấu
- Chương 580 - Thân phận của người áo choàng
- Chương 581 - Phóng mắt khắp Cửu Thiên Thập Địa
- Chương 582 - Quân Tiêu Dao một mình đóng đô Càn Khôn!
- Chương 583 - Con đường Đế Vương của Quân Tiêu Dao có còn vô địch như trước nữa không?
- Chương 584 - Lễ vật của Quân Tiêu Dao
- Chương 585 - Thanh Đồng Tiên Điện sắp sửa hiện thế rồi sao?
- Chương 586 - Tìm hiểu Thể Thư quyển hạ
- Chương 587 - Trận chiến cuối cùng của Long Ngạo Thiên và Vương Đằng
- Chương 588 - Tiên cổ mật văn
- Chương 589 - Thần tử vào Tiên Điện
- Chương 590 - Dám hỏi trên trời có tiên hay không?
- Chương 591 - Vương Đằng và Long Ngạo Thiên lại nhận được cơ duyên
- Chương 592 - Ba người đụng mặt, đại chiến bạo phát
- Chương 593 - Các ngươi không biết gì về sức mạnh cả
- Chương 594 - Bùa hộ mệnh của Quân Vô Hối
- Chương 595 - Hai vị Thiên Địa Chủ Giác vẫn lạc
- Chương 596 - Chỉnh lý chiến lợi phẩm
- Chương 597 - Vạn Vật Mẫu Khí
- Chương 598 - Thanh Đồng Tiên Điện điểm danh
- Chương 599 - Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh!
- Chương 600 - Thế giới Tiên Cổ đóng
- Chương 601 - Kiêu dương vẫn lạc, quần tinh tịnh khởi

- Chương 602 - Kiếm Ma chuyển thế Diệp Cô Thần xuất quan!
- Chương 603 - Long Hoàng thể, Long Hư Hoàng
- Chương 604 - Luân Hồi Ma Tông hiện thế
- Chương 605 - Thánh nhân mười tám tuổi!
- Chương 606 - Tư chất nhục thân thành Đế
- Chương 607 - Bốn vị cường giả bí ẩn
- Chương 608 - Tỷ tỷ giúp ngươi kiểm tra thân thể
- Chương 609 - Trở thành ý chí của thế giới Tiên Cổ
- Chương 610 - Dự định gây dựng thế lực
- Chương 611 - Chân Tổ Lê Tiên của Lệ Nhân Tộc
- Chương 612 - Dùng Long Nhân tộc khai đao
- Chương 613 - Các chủng tộc của Tiên Cổ hội tụ
- Chương 614 - Chí tôn lão tổ xuất hiện!
- Chương 615 - Kẻ ngỗ nghịch ta đều nên chết đi
- Chương 616 - Trượt tay một chút, Tiểu Thiên Tôn vẫn lạc
- Chương 617 - Đánh một gậy cho một chút ngon ngọt
- Chương 618 - Thu phục tộc Lệ Nhân
- Chương 619 - Chỉnh đốn chủng tộc Tiên Cổ
- Chương 620 - Người các ngươi đi theo, chính là một vị Đại Đế tương lai!
- Chương 621 - Thanh Đồng Tiên Điện tái hiện
- Chương 622 - Buổi tiệc lễ thành nhân
- Chương 623 - Trình diễn xung đột lớn
- Chương 624 - Thần Tử giá lâm
- Chương 625 - Bát phương hoảng sợ!
- Chương 626 - Thần Tử độ kiếp, Hỗn Độn Thiên Lôi
- Chương 627 - Cường thế độ kiếp
- Chương 628 - Bất vấn đỉnh phong hựu vi hà, phủ khám thiên khung bất thị cao
- Chương 629 - Tứ đại chuẩn chí tôn đều ra tay
- Chương 630 - Thái Cổ hoàng tộc phẫn nộ
- Chương 631 - Bất hủ chiến bùng nổ!
- Chương 632 - Tiên Vực chấn động
- Chương 633 - Quân đội tập kết, đại chiến sắp bắt đầu
- Chương 634 - Quân gia là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám
- Chương 635 - Thổi Diệt Thế Hào Giác lên bảy lần
- Chương 636 - Nội tình khủng bố của Quân gia
- Chương 637 - Bất hủ chiến nổi lên!
- Chương 638 - Chém giết Chí Tôn
- Chương 639 - Đế binh ra

- Chương 640 - Tam Hoàng Đế binh
- Chương 641 - Tình thế nguy cấp
- Chương 642 - Quân Tiêu Dao vô địch trong thánh cảnh
- Chương 643 - Một người đẩy ngang tất cả Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ!
- Chương 644 - Trăm Thánh Nhân vây công!
- Chương 645 - Một đỉnh đánh chết trăm Thánh Nhân
- Chương 646 - Phương Tú Nương hiện thân
- Chương 647 - Thiên hạ xưng quân, hoàn vũ tôn đế
- Chương 648 - Quân Đế Đình!
- Chương 649 - Đội hình khủng bố của Quân Đế Đình
- Chương 650 - Thanh Đồng Tiên Điện kháng lại đế binh
- Chương 651 - Hỗn Độn Đạo Tôn sôi nổi hiện thân
- Chương 652 - Bát Tổ Quân Thiên Mệnh
- Chương 653 - Thỉnh pháp chỉ của đại đế!
- Chương 654 - Biến cố đột nhiên phát sinh
- Chương 655 - Kiếm trảm cánh tay chuẩn đế
- Chương 656 - Kết cục của bất hủ chiến đã được định sẵn!
- Chương 657 - Không lấy từng đường kim mũi chỉ
- Chương 658 - Thực lực của Quân Đế Đình tăng vọt
- Chương 659 - Đại Thương công chúa không xứng có được tên họ
- Chương 660 - Tiên khí thứ ba, Luân Hồi tiên khí
- Chương 661 - Sự tự tin của Long Hư Hoàng
- Chương 662 - Sự rực rỡ của thiên kiêu đế lộ
- Chương 663 - Sự tích về ẩn mạch của Quân gia
- Chương 664 - Đánh dấu Quá Khứ Di Đà Kinh
- Chương 665 - Đệ nhất thánh bảng Hoang Thiên, Diệp Cô Thần
- Chương 666 - Ải Sơn hải thứ nhất, tấm bia đá này không xứng chịu tải tên của ta
- Chương 667 - Buông xuống Kiếm Môn Quan
- Chương 668 - Mục Nguyệt Hàn, Thanh Vân công tử
- Chương 669 - Ta tới đánh đàn ngươi thổi tiêu
- Chương 670 - Một khúc phá trận diệt quần hùng
- Chương 671 - Nếu không hiện thân thì máu rửa Kiếm Môn Quan
- Chương 672 - Tồn tại không thể trêu chọc!
- Chương 673 - Chỉ có Quân Tiêu Dao có thể tùy ý giẫm đạp quy tắc

- Chương 674 - Ngọc Phật Tử cường đại
- Chương 675 - Đích nữ nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương
- Chương 676 - Cửa thứ chín con đường Đế Vương
- Chương 677 - Kim Sí Tiểu Bằng Vương
- Chương 678 - Huyền Nguyên Cổ Tinh Vực
- Chương 679 - Tâm ma của Kim Sí Tiểu Bằng Vương
- Chương 680 - Cắt đứt đường lui
- Chương 681 - Là Diệp Cô Thần tới?
- Chương 682 - Diệt linh thân của Hư Không Kiếm Tử
- Chương 683 - Vật liệu thần thánh
- Chương 684 - Luyện hóa Canh Kim Thạch Linh
- Chương 685 - Chân huyết và phù cốt của Côn Bằng
- Chương 686 - Phù cốt tan nát
- Chương 687 - Trấn áp Khổng Huyên làm vật cưỡi
- Chương 688 - Quyết tâm của Kim Sí Tiểu Bằng Vương
- Chương 689 - Ban cho chân huyết Côn Bằng
- Chương 690 - Ba tiểu đầu sỏ đế lộ khiêu khích
- Chương 691 - Lĩnh ngộ Đại thần thông Côn Bằng
- Chương 692 - Cơ duyên Địa Ngục Tinh
- Chương 693 - Nhất tộc nhân ngư, ngư mỹ nhân
- Chương 694 - Món quà tặng cho Tam Thái Tử Hải Thần
- Chương 695 - Ra oai phủ đầu
- Chương 696 - Thân thể đối kháng chí tôn khí
- Chương 697 - Tầng thứ mười chín Địa Ngục Tinh
- Chương 698 - Địa điểm đánh dấu được đổi mới
- Chương 699 - Người mặc áo choàng đen cường đại
- Chương 700 - Kế hoạch vây công Quân Tiêu Dao
- Chương 701 - Ma niệm của Thiên Ma Hoàng
- Chương 702 - Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị độ hóa
- Chương 703 - Luồng tiên khí thứ tư, tiên khí hư không
- Chương 704 - Tiên Tủy chi vương hóa thành loli
- Chương 705 - Bốn luồng tiên khí đều xuất hiện
- Chương 706 - Uy thế của bốn luồng tiên khí
- Chương 707 - Thần uy cái thế không thể địch nổi!
- Chương 708 - Bốn phần thực lực đủ để đối phó các ngươi
- Chương 709 - Danh hiệu thánh nhân vô địch được chứng thực
- Chương 710 - Toàn thân tiểu loli là bảo
- Chương 711 - Ngày sau sẽ trở thành một tôn tiểu thánh linh?

- Chương 712 - Khảo nghiệm tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh
- Chương 713 - Loạn Cổ Đại Đế!
- Chương 714 - Vĩnh Kiếp Thiên Nữ
- Chương 715 - Đứng đầu trong ba ngàn thể chất
- Chương 716 - Lừa dối Vĩnh Kiếp Thiên Nữ làm tùy tùng
- Chương 717 - Thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt thức tỉnh
- Chương 718 - Chí tôn mạnh nhất bị giết chết trong chớp mắt
- Chương 719 - Cổ tinh vực Hải Dương
- Chương 720 - Quân Đế Đình ra tay
- Chương 721 - Tiểu Tây Thiên e dè
- Chương 722 - Tiên thai xuất thế
- Chương 723 - Thức thứ hai Thế Kỷ Ánh Sáng, tu vi lại tăng vọt
- Chương 724 - Dẫn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ rời đi
- Chương 725 - Quân Tiêu Dao là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ chín
- Chương 726 - Tình cảnh của Khương Thánh Y
- Chương 727 - Để tiên thai lại cho Quân Tiêu Dao
- Chương 728 - Tiểu đầu sỏ của cổ tinh vực Xích Viêm
- Chương 729 - Tùy tùng của truyền nhân Nhân Tiên Giáo
- Chương 730 - Khương Thánh Y huyết chiến tam đại đầu sỏ
- Chương 731 - Bạch Y Sát Thần giáng thế!
- Chương 732 - Người trẻ tuổi không nói võ đức
- Chương 733 - Máu nhuộm bạch y giai nhân cười
- Chương 734 - Tam giới quang minh, tẫn ngô ban sinh, nhất niệm hắc ám, cử thế trầm luân!
- Chương 735 - Đại chiêu kinh thiên động địa
- Chương 736 - Thánh huyết cứu giai nhân
- Chương 737 - Trần Phi không biết tốt xấu, cáo mượn oai hùm, gieo gió gặt bão
- Chương 738 - Tham gia thiên kiêu vây quét, một người cũng không để lại
- Chương 739 - Tam Đại thế lực Bất Hủ chấn động tứ phương
- Chương 740 - Vương giả con đường Đế Vương tiến hành chiến đấu sau cùng!
- Chương 741 - Khương Thánh Y tỉnh lại
- Chương 742 - Muốn song tu?
- Chương 743 - Thánh Thể Đạo Thai cộng minh
- Chương 744 - Trao đổi tiên khí cho nhau

- Chương 745 - Người đánh bại ta chỉ có thể là bản thân ta
- Chương 746 - Tạo Hóa Kim Thân gần như thất truyền
- Chương 747 - Truyền thuyết vô địch sẽ kéo dài
- Chương 748 - Áp chế toàn bộ quá trình
- Chương 749 - Chấn động bát phương!
- Chương 750 - Vạn Thần Kiếp đối đầu với Thế Kỷ Ánh Sáng!
- Chương 751 - Cấm chứng đạo
- Chương 752 - Thiên tính là thứ gì
- Chương 753 - Thiên tính là thứ gì
- Chương 754 - Đánh cờ với trời, Nghịch Quân Thất Hoàng xuất thế
- Chương 755 - Boss Quân Tiêu Dao mạnh nhất
- Chương 756 - Một trong những Nghịch Quân Thất Hoàng
- Chương 757 - Quân Tiêu Dao thanh thản sinh hoạt, muốn nhiều người vận động?
- Chương 758 - Chờ ta chứng đạo thành tiên, sẽ dạy nhật nguyệt đổi trời mới!
- Chương 759 - Thần Tử đạp Long Môn
- Chương 760 - Khen thưởng đánh dấu bảy sao
- Chương 761 - Thương Khâu cổ tinh, gặp đuổi giết trên đường đi
- Chương 762 - Thái Cổ vương tộc Bát Tiểu Thánh
- Chương 763 - Uy thế của Chư Thiên Sinh Tử Luân
- Chương 764 - Thái Âm Ngọc Thố
- Chương 765 - Dã tâm của Kim Ô Thập Thái Tử
- Chương 766 - Thái Âm Tiên Kinh
- Chương 767 - Thiên Nữ Diên
- Chương 768 - Một vũ tuyệt thế khuynh thành
- Chương 769 - Ngươi đang dạy ta làm việc?
- Chương 770 - Thần Tử Tần Vô Đạo của Tần gia
- Chương 771 - Lại một cây rau hẹ
- Chương 772 - Tin tức về Thái Ách thần miếu
- Chương 773 - Cửu Đầu Trùng đứng đầu Bát Tiểu Thánh
- Chương 774 - Có liên quan đến Hoang Cổ Thánh Điện
- Chương 775 - Quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, Hồ Thanh Thanh
- Chương 776 - Minh hữu của Hồ Thanh Thanh
- Chương 777 - Quân Tiêu Dao bá đạo
- Chương 778 - Đủ loại vật đấu giá
- Chương 779 - Hỗn độn nguyên tinh hi hữu, nô lệ dị tộc

- Chương 780 - Thiếu nữ Xà Nhân tộc, có quan hệ với nữ vương Medusa
- Chương 781 - Tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể
- Chương 782 - Quân Tiêu Dao tức giận
- Chương 783 - Đâm vào đầu thương
- Chương 784 - Chiến lực vượt xa thiên kiêu cấm kỵ
- Chương 785 - Bí mật thân thế huyết mạch của Bích Lăng
- Chương 786 - Bí mật thân thế huyết mạch của Bích Lăng
- Chương 787 - Không cho phép ngươi cô độc một mình
- Chương 788 - Chín luồng tiên khí không phải cực hạn
- Chương 789 - Mười ba đạo tặc đế lộ
- Chương 790 - Người quen trên Hoang Thiên Tiên Vực
- Chương 791 - Bán Bộ Đại Thánh của Xà Nhân tộc
- Chương 792 - Phù Vân công tử ích kỷ vô tình
- Chương 793 - Nhan Như Mộng tuyệt vọng
- Chương 794 - Đánh một trận với cường giả thế hệ trước
- Chương 795 - Vượt cấp đối chiến với Bán Bộ Đại Thánh
- Chương 796 - Các loại át chủ bài đều xuất hiện
- Chương 797 - Nghịch thiên trảm Bán Bộ Đại Thánh
- Chương 798 - Âm mưu của Xà Nhân tộc
- Chương 799 - Mạc Cẩn Du kiêu ngạo
- Chương 800 - Lấy thân báo đáp được không
- Chương 801 - Tề tụ ở Thái Ách thần miếu
- Chương 802 - Vạn Xà Phúc Giới Đại Trận
- Chương 803 - Giằng co với nữ vương
- Chương 804 - Cắt đứt luân hồi lộ của Xà Nhân tộc các ngươi!
- Chương 805 - Trêu chọc nữ vương Medusa
- Chương 806 - Tiếp ba chiêu của cường giả cấp bậc Thánh Chủ
- Chương 807 - Tung ra lợi thế
- Chương 808 - Lấy ra lợi thế để bàn điều kiện, thần phục ta
- Chương 809 - Phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh
- Chương 810 - Nghiền áp thánh linh trời sinh vô địch
- Chương 811 - Diệt sát hai đại cấm kỵ
- Chương 812 - Hồ Thanh Thanh ngã xuống, vật chất hắc ám của dị vực
- Chương 813 - Ma vật chi triều, hy vọng lột xác của Xà Nhân tộc
- Chương 814 - Medusa hoàn toàn quy phục

- Chương 815 - Thần Thoại Đế
- Chương 816 - Đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp hắc ám vạn cổ
- Chương 817 - Bảo bối dưới vương tọa, đạo tặc hiện thân
- Chương 818 - Mười ba đạo tặc đến từ dị vực
- Chương 819 - Tổ chức Bỉ Ngạn của dị vực
- Chương 820 - Cái gì gọi là quyền thế ngập trời
- Chương 821 - Cơ hội để Thần Chi Nguyên Điểm lột xác
- Chương 822 - Thiên Nữ Diên muốn rời đi, múa dưới sao trời
- Chương 823 - Bí mật của Thiên Nữ Diên
- Chương 824 - Bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình vô thượng
- Chương 825 - Kim Ô Thiên Vệ của Thái Dương Thần Sơn
- Chương 826 - Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của
- Chương 827 - Con đường báo thù của Nghệ Vũ
- Chương 828 - Kết oán với Thánh Tử Cổ Lan Thánh Giáo
- Chương 829 - Chủ nhân sau lưng Nghệ Vũ
- Chương 830 - Tin tức về Bạo Loạn Tinh Hải
- Chương 831 - Đạt được Bạo Loạn Tinh Hải
- Chương 832 - Nhân quả của mặt nạ quỷ
- Chương 833 - Vạn Tộc Thương Minh chinh phạt Tội Ác Khanh
- Chương 834 - Làm chạn vương của Tiểu phú bà Hạ Gia
- Chương 835 - Tính kế Phong tộc đạo tử
- Chương 836 - Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai hả?
- Chương 837 - Đệ nhất thủ phạm hiện thân
- Chương 838 - Một quyền diệt sát Bạch Cốt Cự Long cấp Thánh Nhân Vương
- Chương 839 - Khương Thánh Y sắp bị săn giết sao?
- Chương 840 - Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt nổi giận
- Chương 841 - Mưu kế nhằm vào Hạ Gia
- Chương 842 - Trên đường gặp Phong Tiếu Thiên
- Chương 843 - Kết quả không ngờ đến
- Chương 844 - Tiêu diệt Đệ Ngũ Tội Thủ, rời khỏi Tội Ác Khanh
- Chương 845 - Quay về Cự Khuyết thành
- Chương 846 - Khí tức quen thuộc
- Chương 847 - Cởi mặt nạ ra
- Chương 848 - Hạ gia có cơ hội một bước lên trời
- Chương 849 - Chiếm lấy tất cả của Hạ gia
- Chương 850 - Tứ đại chủng tộc nguyên tố

- Chương 851 - Tạm thời ngừng lại
- Chương 852 - Yên tĩnh đợi bảo vật đưa đến cửa
- Chương 853 - Thuyền tạo hóa xuất hiện
- Chương 854 - Diễn hoá sơ bộ trong vũ trụ
- Chương 855 - Thất Biến Thần Tàm của Thần Tàm Cốc nhìn trúng Nhan Như Mộng
- Chương 856 - Nguyên Tàm Đạo Tử quấy rối
- Chương 857 - Ngọc Thiền Quyên
- Chương 858 - Quân Tiêu Dao xuất quan
- Chương 859 - Một cước đạp diệt!
- Chương 860 - Kim Ô Thập Thái tử phẫn nộ
- Chương 861 - Nghệ Vũ báo thù lấy lợi tức
- Chương 862 - Con Thuyền Tạo Hóa mở ra
- Chương 863 - Bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình hiện thân
- Chương 864 - Vòng đai hạch tâm
- Chương 865 - Bản nguyên thế giới tạo hóa
- Chương 866 - Bố cục và sát chiêu nhằm vào Quân Tiêu Dao
- Chương 867 - Áp chế quy tắc thiên địa Đế Cảnh
- Chương 868 - Trận chiến tứ vương săn thần!
- Chương 869 - Nghịch thiên còn có ngoại lệ
- Chương 870 - Ta là trời, trời là ta
- Chương 871 - Lực lượng bên trong vũ trụ
- Chương 872 - Thần cũng không phải dễ giết như vậy
- Chương 873 - Ngọc Thiền Quyên điên cuồng áp đảo
- Chương 874 - Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình
- Chương 875 - Tự tin của Cổ Đế Tử
- Chương 876 - Tam cự đầu của Quân gia
- Chương 877 - Thực lực của Khương Thánh Y
- Chương 878 - Mĩ nữ sư tôn trong giới chỉ
- Chương 879 - Ải 70 của Cổ Lộ
- Chương 880 - Chấp pháp giả Thác Bạt Chiến
- Chương 881 - Bí ẩn Hoang Cổ Thánh Thể bị giết
- Chương 882 - Đôi huynh muội đến từ thôn Đại Hoang
- Chương 883 - Thánh Thể huyết mạch dung nhập sau
- Chương 884 - Thôn Đại Hoang thần bí
- Chương 885 - Một nhánh Thủ Điện Nhân
- Chương 886 - Đi vào Hoang Cổ Thánh Điện
- Chương 887 - Một vị Thánh Thể khác
- Chương 888 - Bi thương của Thánh Thể đời cuối cùng
- Chương 889 - Đánh dấu chuẩn đế binh Đại Hoang Kích

- Chương 890 - Một trong những cơ duyên lớn nhất!
- Chương 891 - Chư thiên hoàn vũ
- Chương 892 - Thị nữ của Linh Diên
- Chương 893 - Quân đội Thương gia xuất động
- Chương 894 - Cuộc chiến diệt tộc
- Chương 895 - Kẻ bước qua lằn ngang này phải chết
- Chương 896 - Hoang Cổ Trảm Thiên Quyết
- Chương 897 - Tứ đại dị tượng đều xuất hiện
- Chương 898 - Càn khôn chấn động, đại đế xuất quan?
- Chương 899 - Vai hề lại là bản thân ta
- Chương 900 - Một cái kích tiêu diệt bát phương
- Chương 901 - Lấy sức của một người, nâng đỡ nhất mạch Thánh Thể
- Chương 902 - Hy vọng tự mình báo thù
- Chương 903 - Tinh huyết Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng
- Chương 904 - Thác Bạt Chiến lấy việc công làm việc tư
- Chương 905 - Ba trăm thủ điện nhân lột xác
- Chương 906 - Võ Hộ đột phá chuẩn chí tôn!
- Chương 907 - Quân Tiêu Dao hiện uy
- Chương 908 - Đạp Bá Tinh, diệt Thương gia
- Chương 909 - Công bố chân tướng lịch sử bị bóp méo
- Chương 910 - Quét ngang tứ phương
- Chương 911 - Thương gia hoàn toàn bị huỷ diệt
- Chương 912 - Bảo Bá Vương lăn tới đây nhận lấy cái chết!
- Chương 913 - Trận chiến giữa hai đại thể chất
- Chương 914 - Trớ Chú chi Huyết, ngươi không phải Bá Vương
- Chương 915 - Thánh Thể Trớ Chú
- Chương 916 - Bá Vương là một người khác
- Chương 917 - Địa phủ thần bí
- Chương 918 - Nhất tộc Thái Hư Cổ Long
- Chương 919 - Nữ Bá Vương xưa nay chưa từng có
- Chương 920 - Dã tâm của truyền nhân Xi Vưu tiên thống
- Chương 921 - Nửa đường chặn giết
- Chương 922 - Suy diễn vô hình trí mạng nhất
- Chương 923 - Tìm hiểu tình báo
- Chương 924 - Pháp thân cấp Đại Thánh
- Chương 925 - Thiên kiêu của Xi Vưu tiên thống
- Chương 926 - Pháp thân của Quân Tiêu Dao buông xuống

- Chương 927 - Cổ di tích
- Chương 928 - Sự chú ý của truyền nhân tiên thống các nơi
- Chương 929 - Lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết
- Chương 930 - Thương Ly gặp phải phản phệ
- Chương 931 - Thần tử Quân gia và Đế nữ rất xứng đôi?
- Chương 932 - Cổ Đế Tử xuất hiện, tiệc cưới bắt đầu
- Chương 933 - Trường tụ thiện vũ, ta đưa nàng đi
- Chương 934 - Truyền nhân Tiên Thống liên thủ, muốn giữ Quân Tiêu Dao lại
- Chương 935 - Chống lại truyền nhân Tứ Đại Tiên Thống
- Chương 936 - Bát phương chấn động!
- Chương 937 - Mặt Cổ Đế Tử bị đánh sưng
- Chương 938 - Nhất thể song hồn
- Chương 939 - Chỉ muốn nhìn hắn nhiều thêm một lần
- Chương 940 - Kẻ nguy hiểm nhất đoán không ra
- Chương 941 - Ngưng luyện Nguyên Từ Tiên Khí
- Chương 942 - Minh Vương nhất mạch Thiên Minh Tử, hoàng tước ở phía sau
- Chương 943 - Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm
- Chương 944 - Lần đầu tiên Linh Diên và Quân Tiêu Dao chạm mặt
- Chương 945 - Rơi vào Luân Hồi Nhãn
- Chương 946 - Phản ứng của thế lực đứng sau
- Chương 947 - Chém chết trong ảo cảnh
- Chương 948 - Hạt giống Quá Khứ
- Chương 949 - Bí mật của Thánh Thể Trớ Chú
- Chương 950 - Linh Diên thức tỉnh
- Chương 951 - Quân Tiêu Dao lại bế quan
- Chương 952 - Ải thứ một trăm của cổ lộ
- Chương 953 - Thiên kiêu hội tụ
- Chương 954 - Thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia
- Chương 955 - Pháp môn nguyên thần, Luân Hồi Kiếp
- Chương 956 - Thánh Thiên Nhất của Thánh Giáo
- Chương 957 - Thiên kiêu ẩn mạch bị nhốt
- Chương 958 - Nguy cơ của Khương Lạc Ly
- Chương 959 - Thần Tàm công chúa và Yêu Nguyệt Không
- Chương 960 - Tru Tiên Đạo hiện chân thân
- Chương 961 - Loạn Cổ tháp mở ra
- Chương 962 - Tần Vô Đạo xông vào tháp
- Chương 963 - Nửa đời thê lương của Loạn Cổ Đại Đế

- Chương 964 - Sự tự tin của Tần Vô Đạo
- Chương 965 - Một người khác là ai?
- Chương 966 - Loạn Thiên Thất Hùng
- Chương 967 - Cách xa con sông dài thời gian
- Chương 968 - Tần Vô Đạo bi thảm
- Chương 969 - Loạn Thiên động địa
- Chương 970 - Luận đạo với Loạn Cổ
- Chương 971 - Tung ra tầng tầng lớp lớp thủ đoạn
- Chương 972 - Loạn Cổ bị xem thường?
- Chương 973 - Trục Xuất Vĩnh Hằng
- Chương 974 - Tiền bối ngài thua!
- Chương 975 - Tung tích của Loạn Cổ Phủ
- Chương 976 - Quân Tiêu Dao ra khỏi tháp!
- Chương 977 - Là cảm giác rung động
- Chương 978 - Trấn Thế Hoàng Quyền
- Chương 979 - Thủy Hoàng tuyệt học
- Chương 980 - Loạn Cổ Đế Phù hợp lại, tái hiện thế gian!
- Chương 981 - Trục xuất Tần Vô Đạo
- Chương 982 - Tin tức của ẩn mạch Quân gia
- Chương 983 - Giải cứu ẩn mạch, dương mưu của Thập Thái Tử
- Chương 984 - Bản Thần Tử tới đây giết người
- Chương 985 - Chiến Kim Ô Thập Thái Tử
- Chương 986 - Chẳng lẽ Ngọc Thuyền Quyên và hắn...
- Chương 987 - Không có gì bất ngờ xảy ra
- Chương 988 - Một bạt tai đánh văng Tiểu Long Vương
- Chương 989 - Quét ngang vô địch
- Chương 990 - Boss lại là chính ta, ba cấm kỵ cùng xông lên
- Chương 991 - Chân Lý Chi Tử
- Chương 992 - Vẫn chưa vận dụng toàn lực
- Chương 993 - Quân Tiêu Dao ta hành sự cả đời, cần gì để ý hậu quả?
- Chương 994 - Giết thiên kiêu ẩn mạch Quân Huyễn Minh!
- Chương 995 - Vũ Hóa Vương, là địch hay bạn?
- Chương 996 - Chủ động kết giao, cơ duyên Tây Vương Mẫu xuất thế
- Chương 997 - Bát phương oanh động
- Chương 998 - Một Thái Âm Thánh Thể khác
- Chương 999 - Khảo nghiệm cuối cùng của Khương Thánh Y
- Chương 1000 - Tây Vương Mẫu và Vô Chung Đại Đế

Chương 500 - Dẫn long vào bẫy

Chương 500: Dẫn long vào bẫy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nam nhân mà Ngao Loan ta muốn có được thì sao có thể bị nữ nhân khác cướp đi?” Ngao Loan lạnh nhạt nói trong lòng.

“Không hổ là quý nữ của Long Nhân tộc, tùy tùy tiện tiện nói ra một câu cũng đã kết luận sinh tử của một thiên kiêu đỉnh cấp.” Lúc này, Bạch Mị Nhi đi lên ông ta, cười tủm tỉm mà nói.

Ngao Loan hơi nhướng mày, liếc nhìn Bạch Mị Nhi một cái và nói: “Hy vọng ngươi tự mình hiểu lấy, đừng chơi tâm kế gì, nếu không có lẽ ngươi chính là Long Cát công chúa tiếp theo.”

Bạch Mị Nhi nghe vậy thì lắc đầu cười, cũng không để ý câu nói uy hiếp của Ngao Loan, bởi vì nàng đã đạt thành mục đích.

Bên kia, Quân Tiêu Dao thản nhiên ngồi xếp bằng trên một vách núi.

“Kế tiếp, có trò hay để xem rồi.” Quân Tiêu Dao đứng dậy, nhìn ra nơi xa, khóe miệng nhếch lên.

Ngao Loan cho rằng Bạch Mị Nhi ở tầng thứ nhất, nhưng nàng ở tầng thứ hai. Cũng không ngờ Quân Tiêu Dao đứng phía sau Bạch Mị Nhi sớm đã ẩn sâu ở tầng thứ năm, âm thầm thao túng tất cả.

Mấy ngày sau, thiên kiêu của tứ đại chủng tộc cũng đã hành động, chọn xong địa điểm sát trận, tìm ra được tung tích của Long Cát công chúa, chuẩn bị bắt đầu ra tay.

Trên một dãy núi chạy dài phập phồng, một bóng hình xinh đẹp đang chiến đấu với một hung thú, bóng người kia chính là Long Cát công chúa.

Nàng mặc một bộ cung trang tiên váy, eo thon mảnh khảnh, dáng người tuyệt đẹp, nhan sắc động lòng người, ba ngàn sợi tóc đen

tung bay, hiện đầy phong tư cao quý của Long tộc công chúa.

Một ngọc dung tuyệt thế bị khí cơ mơ hồ bao phủ, nhưng khí tức tỏa ra trên người lại mang theo uy áp cường đại.

Tu vi của Long Cát công chúa đã tới được Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn. Thậm chí cảnh giới còn mạnh hơn đám người Long Ngạo Thiên một chút.

Đương nhiên, điều này cũng có thể hiểu được, bởi vì Long Cát công chúa là quái thai cổ đại, tu vi của nàng vốn tăng nhanh hơn thiên kiêu đương đại một bước.

Huống chi, nàng còn luyện hóa một giọt máu Thương Long Cổ Hoàng, hiện giờ tu vi đã cao hơn trước kia, xưa đâu bằng nay.

Long Cát công chúa khẽ phẩy tay ngọc, một Hoàng Kim Long Ấn lao ra, trực tiếp hất vang con hung thú kia, đánh cho thân thể nó nứt ra.

Đừng nhìn dáng người Long Cát công chúa tinh tế, nhưng sau khi luyện hóa máu của Thương Long Cổ Hoàng, sức mạnh nhục thể khủng bố tuyệt đối, còn khủng bố hơn hung thú kia gấp trăm lần.

Một chưởng chụp chết hung thú xong, Long Cát công chúa đưa mắt nhìn về phía một gốc cây nhỏ sinh trưởng trog núi non.

Trên cái cây có một quả Long Xà Qủa, có trợ giúp để tu vi của nàng tăng lên.

“A, Long Ngạo Thiên kia còn vọng tưởng hành động với bổn cung, sau đó chinh phục bổn cung, không nghĩ tới bổn cung căn bản không cần dựa vào bất cứ kẻ nào.” Long Cát công chúa lẩm bẩm.

Nàng tâm cao khí ngạo, cũng rất tự tin. Mặc dù đá trúng tấm ván sắt khi đánh nhau với Quân Tiêu Dao, nhưng cao ngạo trong lòng nàng vẫn không tan biến, mà lại cắn răng tiếp tục tu luyện.

Hiện tại Long Cát công chúa đã tự tin có thể đối mặt với Quân Tiêu Dao, hiện giờ mục tiêu duy nhất của nàng ta cũng chỉ có Quân Tiêu Dao mà thôi.

Dù sao Quân Tiêu Dao là người duy nhất để lại dấu vết trong lòng nàng.

Còn về Long Ngạo Thiên?

Tuy cũng là thiên kiêu Tổ Long Sào như nàng, nhưng cũng chỉ là người qua đường Giáp mà thôi. Hơn nữa Long Cát công chúa cũng rất chán ghét ánh mắt tràn ngập dục vọng chinh phục của Long Ngạo Thiên.

Nếu Long Ngạo Thiên không phải thiên kiêu của Tổ Long Sào, nói không chừng Long Cát công chúa vừa thấy khó chịu thì đã trực tiếp tát một cái qua.

“Thôi, vẫn nên ngắt lấy Long Xà Qủa này để luyện hóa trước.” Long Cát công chúa lắc đầu, chuẩn bị đi hái đi chiến lợi phẩm.

Nhưng vào lúc này, một trận gió mạnh bỗng thổi qua.

Ngay sau đó, Long Xà Qủa trên cái cây nhỏ kia trực tiếp biến mất.

“Ai!”

Mái tóc đen của Long Cát công chúa tung bay, đôi mắt xinh đẹp mang đầy sát khí. Là ai lớn gan như vậy, dám chặn đường hớt tay trên của nàng ta?

“Ngươi chính là quái thai cổ đại nổi danh của ngoại giới, Long Cát công chúa?”

Trên trời cao, có một gió xoáy màu xanh lá xuất hiện, trong dòng xoáy có một sinh linh hình người có hai cánh màu, chân hắn ta tương tự như điểu trảo.

Long Xà Qủa đang bị điểu trảo của hắn ta chộp vào.

Thanh niên này chính là thiên kiêu của Phong Linh tộc, tu vi đạt tới Chân Thần Cảnh hậu kỳ.

“Chủng tộc Tiên Cổ?” Long Cát công chúa nhíu mày liễu lại.

Ở thế giới Tiên Cổ, chủng tộc Tiên Cổ là địa đầu xà, lại là tồn tại

tương đối phiền phức.

Tuy tồn tại cường đại trong chủng tộc Tiên Cổ không thể đi ra tộc địa, nhưng thiên kiêu thế hệ trẻ lại có tu vi cao hơn thiên kiêu ngoại giới.

Hơn nữa bọn họ còn rất hiểu biết hoàn cảnh và các loại bí văn trong thế giới Tiên Cổ.

Cho nên, nếu không phải bất đắc dĩ thì thiên kiêu ngoại giới cũng không muốn đắc tội trêu chọc thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ.

Long Cát công chúa không có giao thoa gì với chủng tộc Tiên Cổ, nàng cũng không rõ sao lại có chủng tộc Tiên Cổ bỗng trêu chọc nàng.

Thiên kiêu của Phong Linh tộc kia quét mắt nhìn Long Cát công chúa, trong mắt biểu lộ một tia kinh diễm. Dáng người và khí chất của Long Cát công chúa đều quá xuất chúng. Đồi núi cao ngất, eo thon tinh tế, đôi chân thon dài trắng tinh như ngọc, mũi chân lỏa lồ tuyết trắng điểm nhẹ vào hư không.

Cả người nàng ta giống như một mỹ nhân tuyệt thế được tạo ra từ ngọc, làm người ta hận không thể liếm từ đầu đến chân một lần.

Nghĩ đến không lâu nữa vị đại mỹ nhân tuyệt thế này sẽ ngã xuống, thiên kiêu của Phong Linh tộc cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng nhớ lại nhiệm vụ của mình, hắn ta vẫn mở miệng nói: “Không sai, ngươi muốn lấy lại Long Xà Quả sao?”

“Đây vốn là vật của bổn cung.” Long Cát công chúa lạnh lùng nói.

“Chơi với ta một lần đi, hầu hạ ta sung sướng thì không chỉ trả Long Xà Qủa này cho ngươi, Phong Linh tộc ta cũng có thể cung cấp trợ giúp cho ngươi?” Thiên kiêu của Phong Linh tộc cố ý chọc giận.

“Làm càn!” Long Cát công chúa khẽ kêu một tiếng, khí tức Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn bùng nổ.

Thân là công chúa cao cao tại thượng của Tổ Long Sào, hậu duệ huyết mạch của Thương Long cổ hoàng, sao nàng có thể chịu đựng

nhục nhã như vậy?

Cho dù là thiên kiêu của chủng tộc Tiên Cổ, nàng cũng muốn giết chết!

“Chết tới nơi rồi!” Long Cát công chúa quát lạnh, muốn tiêu diệt thiên kiêu của Phong Linh tộc.

Chương 501 - Long Cát công chúa rơi vào nguy hiểm

Chương 501: Long Cát công chúa rơi vào nguy hiểm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không thể không nói, tính cách của Long Cát công chúa rất quyết đoán, có phong phạm nữ vương.

Cho dù là thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ, nàng cũng không nương tay mà giết chết.

Long Cát công chúa đưa tay ngọc ra, hóa ra Nghịch Long Thủ, long trảo màu vàng kim chụp vào thiên kiêu của Phong Linh tộc, dao động mạnh đến kinh người.

“Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn!” Thiên kiêu của Phong Linh tộc cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hoảng sợ.

Long Cát công chúa này còn mạnh hơn các thiên kiêu ngoại giới còn lại quá nhiều, căn bản không phải cùng một cấp bậc.

“Khó trách quý nữ của Long Nhân tộc nói, phải dẫn nàng vào sát trận để đối phó, hiện tại xem ra quả nhiên là như thế.” Thiên kiêu của Phong Linh tộc kinh hãi không thôi.

Nếu không có sắp xếp trước đó, chỉ dựa vào bọn họ xông thẳng lên đánh thì dù có thể đánh chết Long Cát công chúa, phỏng chừng cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Thiên kiêu của Phong Linh tộc cũng thi triển thần thông, muốn chống cự một đợt, lưỡi gió màu xanh lá bắn ra, tua nhỏ hư không.

Nhưng toàn bộ đều bị long trảo màu vàng kim đẩy ngang đánh tan.

Phụt!

Thiên kiêu của Phong Linh tộc hộc ra một ngụm máu tươi, vỗ mạnh hai cánh màu xanh lá, lập tức xoay người chạy.

Phong Linh tộc trời sinh thân thiết với Phong chi pháp tắc, cho nên có ưu thế rất lớn ở phương diện tốc độ.

Nhìn kia thiên kiêu của Phong Linh tộc hóa thành một quang ảnh màu xanh lá rồi bỏ chạy, Long Cát công chúa không chút chần chờ mà trực tiếp đuổi theo.

Thiên kiêu của Phong Linh tộc này mạo phạm nàng như thế, còn cướp đi Long Xà Qủa của nàng, không giết chết hắn ta thì không bình ổn được phẫn uất trong lòng của Long Cát công chúa.

Đương nhiên, Long Cát công chúa cũng không phải ngốc, biết có lẽ thiên kiêu của Phong Linh tộc này đang đi tìm đồng bạn khác.

Nhưng Long Cát công chúa rất tự tin vào thực lực của mình, cho dù có thêm vài người thì nàng cũng không chút sợ hãi.

“Dám trêu chọc bổn cung, cũng đừng mơ có đường sống!” Đôi mắt của Long Cát công chúa phụt ra ánh sắc mạnh.

Kế tiếp là tiết mục một đuổi một chạy.

Không bao lâu sau, thiên kiêu của Phong Linh tộc bị đuổi tới một hẻm núi, thiên kiêu của Phong Linh tộc khẽ cắn môi, lắc mình tiến vào hẻm núi.

Long Cát công chúa hơi nhíu mày, gót sen khựng lại, nàng đảo thần thức qua, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Quả nhiên, trong hẻm núi đó, nàng mơ hồ cảm ứng được vài khí tức, tu vi đều không yếu.

“Cho rằng mai phục vài người thì bổn cung sẽ sợ hãi sao?”

Nếu không tra xét được khí tức thì có lẽ Long Cát công chúa sẽ có chút chần chờ. Nhưng nếu để nàng tra xét ra, tất nhiên Long Cát công chúa sẽ không kiêng kỵ gì.

Nàng điểm nhẹ gót sen, trực tiếp lắc mình tiến vào hẻm núi, nhưng sau khi tiến vào không bao lâu, dung nhan của Long Cát công chúa hơi thay đổi.

Trong hư không mơ hồ có trận văn tàn khuyết thoáng hiện. Sau đó, từng kiếm khí lao ra từ trong hư không.

“Sát trận?” Lúc này Long Cát công chúa mới nhận ra mình đã rơi vào bẫy rập.

Sát chiêu chân chính không phải vài khí tức nấp trong chỗ tối, mà là sát trận tàn khuyết cổ xưa này.

“Ha hả, quả nhiên đã chui đầu vô lưới.”

Chung quanh hẻm núi, bốn bóng người trẻ tuổi hiện lên, trừ thiên kiêu của Phong Linh tộc ban đầu ra thì còn có thiên kiêu của Nham Ma tộc, Lôi Viên tộc, Kim Cương tộc.

Bọn họ là thiên kiêu trẻ tuổi thực lực mạnh nhất trong tứ đại chủng tộc, tu vi yếu nhất trong đó cũng đã đến Chân Thần Cảnh hậu kỳ. Thiên kiêu của Lôi Viên tộc còn đạt tới tu vi Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

Có thể nói, bốn người bọn họ liên thủ cộng thêm sát trận này cũng không phải không có khả năng giết chết Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa cũng lập tức phản ứng lại, nàng vừa né tránh kiếm khí trong sát trận, vừa lạnh lùng nói: “Các ngươi cũng dám tính kế bổn cung, rốt cuộc là ai đứng sau lưng sai khiến các ngươi?”

Long Cát công chúa và tứ đại chủng tộc không oán không thù, không có mâu thuẫn gì cả. Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc không cần cố ý nhằm vào nàng, còn dụ dỗ nàng đến đây. Hiển nhiên sau lưng là có người sau khiến.

“Ha hả, quả nhiên thông minh, nhưng đáng tiếc, chúng ta không thể nói cho ngươi biết.” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc cười ha hả và nói.

Ngao Loan từng căn dặn bọn họ, không thể khai nàng ta ra, tất nhiên bọn họ sẽ không lắm mồm.

Trong Long Cát công chúa liên tục suy nghĩ, cũng không nghĩ ra là ai. Bởi vì trong tình huống bình thường, không ai dám trêu chọc

nàng, càng đừng nói là tính kế.

Nếu nhất định phải tìm ra một người...

“Chẳng lẽ là...” Trong đầu Long Cát công chúa hiện lên một tia sáng, sau đó nghiến răng nghiến lợi.

“Quân... Tiêu... Dao!” Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa phụt ra hàn quang.

Trừ Quân Tiêu Dao từng giao thủ mâu thuẫn với nàng ta ra, Long Cát công chúa thật sự không nghĩ ra còn có ai sẽ nhằm vào mình như vậy.

Hơn nữa lấy thủ đoạn và tính cách thâm độc của Quân Tiêu Dao, thật sự cũng có khả năng là hắn đứng sau lưng sắp xếp.

“Quân Tiêu Dao, dựa vào thực lực của ngươi cũng có thể đường đường chính chính mà đánh một trận với bổn cung, hà tất dùng thủ đoạn bỉ ổi giống như tiểu nhân này!” Long Cát công chúa khẽ kêu lên.

Nhưng các thiên kiêu của tứ đại chủng tộc liếc nhìn nhau một cái, trong mắt lộ ra hồ nghi.

Quân Tiêu Dao là ai?

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ nhiều, bắt đầu chuẩn bị ra tay vây sát.

Mà Long Cát công chúa cũng không biết, trong nơi tối tăm, kẻ thật sự đứng sau màn làm chủ là Ngao Loan đang âm thầm quan sát.

“Quân Tiêu Dao là ai, nhưng không sao, như vậy cũng tốt.” Ngao Loan cũng kinh ngạc, nàng ta cũng chưa nghe nói đến cái tên của Quân Tiêu Dao.

Nhưng vậy cũng tốt, càng không ai hoài nghi đến Ngao Loan nàng.

Bên kia, Bạch Mị Nhi cũng đang quan sát.

Trong hẻm núi, đại chiến đã bùng nổ.

Long Cát công chúa bị nhốt trong sát trận, không chỉ phải ngăn cản sức mạnh của sát trận mà còn phải chống cự lại sự tấn công của bốn chủng tộc.

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc cũng không bước vào sát trận, mà đang đứng bên ngoài ra tay công kích, muốn tiêu hao hết sức lực của Long Cát công chúa.

Thiên kiêu của Phong Linh tộc vỗ hai cánh, vô số lưỡi gió màu xanh lá gào thét ra, thổi quét thiên địa.

Thiên kiêu của Kim Cương tộc tung ra một quyền, rất nhiều Kim Cương sắc bén nổ bắn ra, đủ để đâm cả ngọn núi thành tổ ong vò vẽ.

Thiên kiêu của Nham Ma tộc nâng đôi tay lên, sức mạnh mặt đất dâng trào, biến ra một tảng đa to lớn rồi ném mạnh ra, đủ để nghiền áp tất cả.

Chương 502 - Độc thủ phía sau màn là Quân Tiêu Dao?

Chương 502: Độc thủ phía sau màn là Quân Tiêu Dao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên kiêu của Lôi Viên tộc giơ tay lên, lôi đình kích động, hóa thành một chiếc roi dài lôi đình, chạy dài ngàn trượng, quất mạnh về hướng Long Cát công chúa.

Có thể nói, thiên kiêu của tứ đại chủng tộc liên thủ xuất kích, dao động kia cường đại tới cực điểm. Phóng mắt nhìn các thiên kiêu tiến vào từ ngoại giới, căn bản không có mấy người chống đỡ được.

Long Cát công chúa thấy thế cũng cảm nhận được nguy cơ. Cho dù nàng là quái thai cổ đại, nội tình mạnh mẽ tuyệt đối, nhưng đối mặt với thế công như thế và sát trận quấy nhiễu, nàng ta cũng sẽ có nguy hiểm.

Long Cát công chúa thi triển ra đại thần thông Chân Long, long khí hùng hồn sôi trào trong hư không. Nàng thi triển ra một chiêu Tổ Long Đoạn Thương Vũ, hư ảnh Tổ Long khủng bố hiện lên, chen đầy vòm trời.

Tổ Long thò một trảo ra, giống như cắt đứt vòm trời, dao động cường đại ấy làm thiên kiêu của tứ đại chủng tộc đều biến sắc.

Sau khi luyện hóa một giọt máu của Thương Long Cổ Hoàng, uy lực của đại thần thông Chân Long mà Long Cát công chúa thi triển ra đã mạnh lên không chỉ mấy lần.

Ầm ầm ầm!

Nơi đây sôi trào, khắp hẻm núi đều đang nổ vang run rẩy, gợn sóng pháp lực khủng bố chấn động tứ phương.

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc cùng lui liên tục về phía sau, khí huyết cả người quay cuồng. Nhưng loại dao động này càng ảnh

hưởng tới sát trận, phù văn trong sát trận càng lập loè kịch liệt hơn, hàng ngàn hàng vạn kiếm khí khủng bố hiện lên, cùng lao thẳng về hướng Long Cát công chúa.

“Đáng chết!” Long Cát công chúa sa sầm mặt.

Uy lực của sát trận cực mạnh, trong khoảng thời gian ngắn, Long Cát công chúa căn bản không có khả năng phá ra. Hơn nữa bị thiên kiêu của tứ đại chủng tộc quấy rầy, Long Cát công chúa thật sự sẽ bị vây chết trong đó.

“Cũng may nghe lời quý nữ của Long Nhân tộc nói, nếu không chúng ta nguy hiểm.” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc thầm thở dài trong lòng.

Nếu không có sát trận này, dù có thể giết Long Cát công chúa thì phỏng chừng bọn họ cũng phải chết hai ba người.

Phụt!

Một kiếm khí thô to chém qua ngang trời, mặc dù Long Cát công chúa thi triển thủ đoạn hộ thân, nhưng cánh tay ngọc cũng bị chém trúng, máu tươi bắn ra.

“Đáng chết, Quân Tiêu Dao, đừng để bổn cung nhìn thấy ngươi, bằng không nhất định sẽ bầm thây ngươi ra vạn đoạn!” Long Cát công chúa căm hận mà tự nhủ.

Theo nàng thấy, chiêu này của Quân Tiêu Dao quá âm hiểm, dám tính kế nàng như vậy. Nhưng tất cả mọi người không biết chính là cách nơi đây mấy trăm dặm, trong một góc hư không bí ẩn.

Quân Tiêu Dao khoanh tay thản nhiên mà đứng, khóe miệng mang theo ý cười giống như đang xem diễn, rất hứng thú mà nhìn Long Cát công chúa giãy giụa trong sát trận.

“Thật là một cảnh tượng thú vị.” Quân Tiêu Dao cười nhạt lẩm bẩm.

Quái thai cổ đại cao cao tại thượng như Long Cát công chúa cũng hiếm khi có lúc chật vật như vậy. Trừ lần trước bị Quân Tiêu Dao nghiền áp ra thì Long Cát công chúa chưa từng chật vật như thế.

Lôi Minh Viễn đứng bên cạnh thấy tình cảnh này cũng âm thầm nuốt một ngụm nước bọt. Quân Tiêu Dao không động một đầu ngón tay, chỉ dựa vào một ít thủ đoạn nhỏ đã khiến một vị quái thai cổ đại chật vật như thế, ngẫm lại thôi cũng cảm thấy khủng bố.

“Rõ ràng có thể dựa vũ lực để nghiền áp, lại cố tình muốn trêu đùa đối phương, đùa bỡn đối phương trong lòng bàn tay.” Lôi Minh Viễn cảm thán trong lòng.

Người cùng trận doanh với Quân Tiêu Dao sẽ cảm giác rất có cảm giác an toàn. Nhưng nếu là kẻ địch của hắn thì quá bi thảm.

“Thủ đoạn của Thần Tử đại nhân quá cao, không đánh đã vây giết được Long Cát công chúa.” Lôi Minh Viễn a dua nịnh hót, vuốt mông ngựa và nói.

“Ngươi cho rằng mục đích của ta là muốn giết Long Cát công chúa sao, vậy cũng không tránh khỏi quá đơn giản.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cười cười.

“Cái gì, đây không phải mục đích của ngài?” Lôi Minh Viễn ngây ngẩn cả người.

Hắn ta cho rằng Quân Tiêu Dao ở tầng thứ năm, kết quả Quân Tiêu Dao đang ở tầng thứ mười. Tâm tư lòng dạ này cũng quá sâu, thật khiến người ta sởn tóc gáy.

“Tiếp tục xem diễn đi, hiện tại Long Cát công chúa còn chưa đủ thảm.” Quân Tiêu Dao nói.

Phía hẻm núi, tất nhiên Long Cát công chúa không có khả năng từ bỏ, vẫn đang phản kháng. Sau khi luyện hóa máu của Thương Long Cổ Hoàng, thực lực tổng hợp của Long Cát công chúa tăng vọt, muốn diệt sát nàng cũng không phải dễ dàng như vậy.

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc đều cảm thấy quá sức.

Đương nhiên, Long Cát công chúa cũng không thể thoát khỏi sát trận. Nói ngắn gọn, chỉ cần kéo dài tiếp thì tuyệt đối bất lợi với Long Cát công chúa. Mà sau khi thời gian trôi qua, uy lực sát trận càng ngày càng mạnh.

Cho dù là Long Cát công chúa cũng bắt đầu xuất hiện thương tích, khóe miệng có máu tươi chảy xuống.

Nàng thật sự có rất nhiều vật hộ thân uy lực siêu phàm, nhưng bởi vì quy tắc đặc thù của thế giới Tiên Cổ nên cũng không thể sử dụng một vài vật hộ thân uy lực vượt qua giới hạn cao nhất.

Cho nên Long Cát công chúa chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để thoát vây, nhưng ngặt nổi là nàng không thể thoát ra.

Thời gian trôi đi, Long Cát công chúa cũng càng chật vật thê thảm, khóe miệng ho ra máu.

Trên ngọc thể tuyết trắng cũng xuất hiện rất nhiều vết kiếm, máu tươi lên nổi bật lên da thịt trắng nõn như ngọc, cực kỳ chói mắt.

“Đáng giận!”

Mái tóc đen của Long Cát công chúa bay loạn, dung nhan lạnh như băng. Trừ trước đó bị Quân Tiêu Dao tàn nhẫn đánh bại một lần ra, Long Cát công chúa chưa bao giờ chật vật như thế.

Đúng lúc này, trong sát trận, trận văn chớp động.

Rất nhiều kiếm khí hội tụ, biến thành một kiếm quang ngàn trượng, chém thẳng xuống đầu Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa thúc giục Long Đế Chí Tôn pháp, thần thông phòng ngự trong Long Đế Điển - Kim Long Bất Hủ Thuẫn xuất hiện.

Cự long màu vàng bay lên trời, sau đó thì quay tròn lại, biến thành một mặt long thuẫn kim sắc. Kiếm quang chém vào long thuẫn, gần chỉ là một khắc sau đã phá vỡ nó.

Phụt một tiếng!

Long Cát công chúa bị hung hăng đẩy lui, miệng phun ra máu tươi, lập tức bị trọng thương.

Uy lực của sát trận này vượt qua giới hạn của Chân Thần Cảnh bình thường, cho dù là Long Cát công chúa cũng chịu không nổi,

lập tức bị thương nặng.

“Cơ hội tốt!”

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc thấy thế thì trong vụt ra tia tàn bạo.

Chương 503 - Quân Tiêu Dao hiện thân ra tay

Chương 503: Quân Tiêu Dao hiện thân ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất nhiên bọn họ không có khả năng bỏ lỡ cơ hội này. Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc cùng phát ra thần thông mạnh nhất của mình, dao động khủng bố thổi quét ra, hóa thành cơn thủy triều diệt thế, giám thẳng về hướng Long Cát công chúa trong trận.

Cảm nhận được dao động kia, cuối cùng trong mắt Long Cát công chúa cũng hiện ra một tia tuyệt vọng mơ hồ.

“Chẳng lẽ hôm nay bổn cung sẽ chết ở nơi đây?” Long Cát công chúa cắn chặt răng mà nói.

Nàng là quái thai cổ đại xuất thế sớm nhất, vốn có thể chiếm cứ tiên cơ, cường thế quật khởi, trở thành tồn tại lóa mắt nhất. Nhưng gặp phải Quân Tiêu Dao như tiêu hao hết vận khí của nàng.

Con đường đi tới trở nên nhấp nhô, hiện tại còn gặp phải nguy cơ mất mạng.

“A, rốt cuộc cũng sắp chết!” Trong chỗ tối, trong mắt Ngao Loan cũng lộ ra một chút khoái chí.

Nhưng ngay vào lúc Long Cát công chúa tuyệt vọng, một vệt kiếm quang chém qua ngang trời!

Đây không phải là kiếm quang trong sát trận, mà là kiếm quang của Lục Tiên Kiếm quyết!

Ầm ầm một tiếng vang lên, nước lũ pháp lực do tứ đại chủng tộc liên thủ tạo nên trực tiếp bị kiếm quang này chặt đứt.

Sau đó, một giọng nam ôn nhuận mang theo một chút ý cười vang lên: “Long Cát công chúa, hiện tại ngươi cũng thật chật vật.”

Trong hư không, một bóng người bạch y cao lớn, tiên khí mông lung hiện ra.

Đó là Quân Tiêu Dao!

Hắn chắp đôi tay sau người, gương mặt tuấn tú tuyệt luân lộ ra chút hứng thú mà đánh giá Long Cát công chúa vô cùng chật vật trong sát trận.

“Quân... Tiêu... Dao!” Long Cát công chúa dán mắt nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, như muốn phun lửa, nghiến răng nghiến lợi.

Vào thời khắc cuối cùng này, quả nhiên Quân Tiêu Dao đã hiện thân, lại còn trào phúng nàng, điều này đủ để chứng minh, độc thủ phía sau màn quả nhiên là Quân Tiêu Dao.

Nhưng kẻ bất ngờ giống như Long Cát công chúa, còn có thiên kiêu của tứ đại chủng tộc.

“Hắn là ai?”

Thiên kiêu của tứ đại chủng tộc đều ngớ ra, bọn họ cũng không biết Quân Tiêu Dao là thần thánh phương nào, sao lại đột nhiên hiện thân.

Mà Lôi Minh Viễn ở phía sau nhìn cảnh tượng này cũng cực kỳ bất ngờ, không nghĩ rằng Quân Tiêu Dao ra tay vào thời khắc cuối cùng này.

Long Cát công chúa không phải là kẻ địch sao?

Theo lý thuyết, đáng lẽ Quân Tiêu Dao phải vui khi nhìn thấy Long Cát công chúa chết mới đúng. Hiện tại đầu óc Lôi Minh Viễn hơi đơ ra, Quân Tiêu Dao không diễn theo kịch bản gì cả.

Bên này, Long Cát công chúa tức giận đến muốn nổ tung.

Quân Tiêu Dao hố nàng thì thôi đi, cuối cùng còn hiện thân trào phúng, quả thực giết người tru tâm.

Nhưng ngay sau đó, Long Cát công chúa lại ngây ngẩn cả người.

Bởi vì thiên kiêu của tứ đại chủng tộc mở miệng.

“Ngươi là ai, muốn làm cái gì?” Thiên kiêu của Phong Linh tộc hỏi.

Trong mắt bọn họ đều có một tia nặng nề, khí tức của Quân Tiêu Dao giống như vực sâu, làm bọn họ không nắm chắc được.

“Ồn ào.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, điểm ra một ngón tay.

Pháp môn công sát đỉnh cấp trong Đại thần thông Lôi Đế - Lôi Đế Chỉ được thi triển.

Một ngón tay lôi đình khổng lồ có uy năng mạnh mẽ tuyệt đối ngưng kết ra, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà nghiền áp về hướng thiên kiêu của Phong Linh tộc.

Thậm chí thiên kiêu của Phong Linh tộc còn chưa kịp phản ứng, không có cả cơ hội chạy trốn thì đã trực tiếp bị một ngón tay giết chết, nổ tan xác!

Khắp thiên địa đều tĩnh mịch.

Thiên kiêu còn lại của tam đại chủng tộc đều choáng váng, cứng họng. Thiên kiêu của Phong Linh tộc có tu vi Chân Thần Cảnh hậu kỳ mà lại bị công tử tuổi trẻ đột ngột xuất hiện này dùng một ngón tay điểm chết.

Chuyện này thật sự khiến người ta không tin được vào hai mắt mình!

“Đồng loạt ra tay!” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc hét lớn một tiếng nói.

Thiên kiêu của Nham Ma tộc và Kim Cương tộc cũng cùng ra tay. Thiên kiêu của tam đại chủng tộc lao thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Nhìn cảnh tượng này, Long Cát công chúa cũng ngơ ra.

“Đây là chuyện gì?” Long Cát công chúa khó hiểu.

Độc thủ sau màn không phải Quân Tiêu Dao sao, vì sao hắn phải ra tay?

Mà ở chỗ tối, trái tim Ngao Loan cũng run lên dữ dợi, hít hà một hơi.

Công tử tuổi trẻ đột nhiên xuất hiện này có thực lực quá khủng bố, chỉ một ngón tay thôi cũng đã diệt sát thiên kiêu của Phong Linh tộc.

“Hắn chính là Quân Tiêu Dao, sao bên ngoài lại có thiên kiêu cường đại như vậy?” Ngao Loan không thể tin nổi.

Mà Bạch Mị Nhi, tuy đã khống chế biểu cảm của mình, nhưng dưới đáy mắt lại xuất hiện ái mộ và sùng bái cuồng nhiệt.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Quân Tiêu Dao!

Nhìn thiên kiêu tam đại chủng tộc đánh tới, Quân Tiêu Dao vẫn thật lạnh nhạt.

Đám người Bạch Mị Nhi, Ngao Loan là công cụ. Mà các thiên kiêu này còn là công cụ trong tay công cụ, giá trị duy nhất chính là bị lợi dụng, sau đó chết đi.

Quân Tiêu Dao giơ tay, tung ra một Nhân Vương Ấn.

Phanh một tiếng vang lên, thân thể thiên kiêu của Nham Ma tộc chia năm xẻ bảy, cả người bị nổ nát.

“Làm càn, thiên kiêu ngoại giới há có thể hung hăng lên mặt trước mặt chủng tộc Tiên Cổ ta!” Thiên kiêu của Kim Cương tộc ra tay, muốn vật lộn gần người với Quân Tiêu Dao.

Thân thể của Kim Cương tộc cực kỳ cứng rắn, vô song trong cùng cấp bậc, khó có ai địch nổi.

Nhưng Quân Tiêu Dao vô cùng trực tiếp mà tung ra một quyền, va chạm với quyền phong của thiên kiêu Kim Cương tộc.

Sắc mặt của thiên kiêu Kim Cương tộc lập tức thay đổi, cánh tay ra quyền của hắn ta lập tức bị đứt ra từng tấc, sau đó toàn bộ thân

thể bị đánh rách nát.

Thiên kiêu Kim Cương tộc trứ danh về nhục thân lại bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đánh nát!

Long Cát công chúa nhìn thấy cũng chấn động, tuy nàng luyện hóa máu của Thương Long Cổ Hoàng, thân thể có tiến bộ cực lớn, nhưng cũng không có khả năng dùng một quyền đánh nát thân thể của thiên kiêu Kim Cương tộc.

“Rốt cục nhục thân của Quân Tiêu Dao này biến thái tới mức độ nào?” Long Cát công chúa vừa chống đỡ kiếm khí trong sát trận, vừa rơi vào chấn động.

Thiên kiêu của Lôi Viên tộc lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi. Nhưng tốt xấu gì hắn ta cũng có tu vi Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn, mạnh hơn ba người còn lại một đoạn.

Hắn cũng thi triển ra thần thông lôi hệ cường đại, muốn chống lại Quân Tiêu Dao. Nhưng có thần thông lôi hệ nào mạnh hơn được đại thần thông Lôi Đế chứ?

Chương 504 - Khốn cảnh của Long Cát công chúa

Chương 504: Khốn cảnh của Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Múa rìu qua mắt thợ!” Quân Tiêu Dao giơ tay nắm một cái, sấm vang chớp giật hội tụ thành một lôi quang loá mắt.

Đó là pháp môn trong đại thần thông Lôi Đế, Cửu Kiếp Tru Ma Lôi!

Lôi quang kia như trường mâu bị ném mạnh ra, trực tiếp xuyên thủng bụng của thiên kiêu Lôi Viên tộc, khoét ra một cái lỗ lớn, hắn ta ngã bẹp xuống đất, đã bị thương nặng.

Lôi Minh Viễn vội vàng tiến lên khống chế thiên kiêu của Lôi Viên tộc.

Còn về hai thiên kiêu còn lại, Quân Tiêu Dao tùy tiện vung tay lên thì thân thể hai người hoàn toàn tan nát, hóa thành tro bụi.

Chỉ trong giây lát ngắn ngủn mà Quân Tiêu Dao đã diệt sát ba Chân Thần Cảnh hậu kỳ, làm bị thương nặng một Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cố ý giữ lại một mạng cho thiên kiêu Lôi Viên tộc, bởi vì hắn ta còn có tác dụng.

Nhìn Quân Tiêu Dao dứt khoát giải quyết cuộc chiến, Ngao Loan trong bóng tối thầm cáu giận.

Nhưng Long Cát công chúa còn bị nhốt trong sát trận, chưa thể thoát ra.

Quân Tiêu Dao lại nhìn về phía Long Cát công chúa.

Long Cát công chúa vừa gian nan chống đỡ kiếm khí trong sát trận, vừa cắn răng nói: “Độc thủ sau màn lập bẫy hãm hại bổn cung không phải ngươi?”

“Vậy ngươi nghĩ thế nào?” Quân Tiêu Dao dùng ánh mắt nhìn ngốc tử mà liếc Long Cát công chúa một cái.

Biểu cảm Long Cát công chúa cũng rất mất tự nhiên. Trước đó, nàng ta theo bản năng cho rằng Quân Tiêu Dao chính là độc thủ sau màn.

Hiện tại ngẫm lại, lấy thực lực hiện giờ của Quân Tiêu Dao, hình như thật sự không cần làm như thế.

“Vì sao ngươi ra tay?” Long Cát công chúa lạnh giọng mà hỏi.

Theo lý thuyết, không phải Quân Tiêu Dao rất vui sướng nhìn thấy nàng chết sao?

Sao hiện tại còn ra tay giúp nàng diệt sát thiên kiêu của tứ đại chủng tộc?

Mà một câu kế tiếp của Quân Tiêu Dao lại làm Long Cát công chúa thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

“Vật cưỡi gặp nạn, ta làm chủ nhân, có thể không giúp sao?” Quân Tiêu Dao thản nhiên cười nói.

“Quân Tiêu Dao, ngươi làm càn!” Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa phun lửa.

Vừa rồi Quân Tiêu Dao ra tay giúp trợ, nàng còn cảm thấy kỳ quái và không được tự nhiên. Kết quả hiện tại lại Quân Tiêu Dao nói ra những lời này.

Hừm, vẫn là cảm giác thâm độc đó.

“Lần trước ta từng nói, ngươi có tư cách trở thành vật cưỡi mới của ta.” Quân Tiêu Dao cười cười.

“Ngươi nằm mơ!” Long Cát công chúa quát lên.

Nhưng ngay khi câu nói vừa dứt, uy lực trong sát trận lại đột nhiên tăng vọt lên. Vô số kiếm khí chen chúc cả hư không, sắc bén tới cực điểm.

Long Cát công chúa không cẩn thận lại bị thương, thân thể mềm mại đầy máu.

“Đáng giận, lấy trạng thái hiện tại của bổn cung, căn bản không có khả năng phá trận mà ra.” Ngọc nhan của Long Cát công chúa trầm xuống.

Quân Tiêu Dao nhìn thấu khốn cảnh của Long Cát công chúa, hắn chỉ cười nhạt, khoanh tay mà đứng xem.

Theo dòng thời gian chuyển dời, uy lực sát trận vẫn luôn tăng lên.

Đến cuối cùng, cho dù là Long Cát công chúa cũng khó có thể chịu đựng, khắp cơ thể đều là vết thương, đã bị thương nặng.

“Không, sao bổn cung có thể chết ở nơi đây, bổn cung còn muốn trở thành nữ hoàng Long tộc đứng sừng sững muôn đời!” Long Cát công chúa cảm thấy rất không cam lòng.

Nàng nhìn thoáng qua Quân Tiêu Dao mang theo nụ cười nhạt bên ngoài sát trận, trong lòng hận đến ngứa răng, nhưng vẫn mở miệng nói: “Quân Tiêu Dao, ngươi dám thả bổn cung ra hay không, đến lúc đó chúng ta công bằng đánh một trận chiến.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì cười.

“Long Cát công chúa, ngươi đang khảo nghiệm chỉ số thông minh của ta, hay đang thử thách độ thông minh của mình, nói ra lời này không cảm thấy buồn cười sao?”

Long Cát công chúa nghe vậy thì sắc mặt cũng xấu hổ buồn bực mà đỏ lên. Từ trước đến nay nàng ta luôn tâm tính lạnh nhạt, cao cao tại thượng, nhưng lại luôn không kiềm nén được lửa giận khi đứng trước mặt Quân Tiêu Dao, cứ như biến thành một nữ tử phàm tục.

Long Cát công chúa cũng biết, đề nghị này của mình có chút buồn cười.

Nàng cắn răng nói: “Vậy ngươi nói đi, làm sao mới chịu trợ giúp bổn cung thoát vây.”

Long Cát công chúa cũng không ngờ mình lại có một ngày sẽ xin Quân Tiêu Dao giúp đỡ.

Đáy mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia dị sắc, sau đó mở miệng nói: “Rất đơn giản, kêu câu chủ nhân nghe trước một chút đi.”

Nghe thấy lời nói của Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa choáng váng. Quân Tiêu Dao thật sự muốn xem nàng trở thành vật cưỡi?

“Không có khả năng!” Hai má Long Cát công chúa đỏ lên.

Bảo nàng kêu Quân Tiêu Dao là chủ nhân, quả thực còn khó chịu hơn cái chết.

Nàng là Long tộc công chúa cao quý, sao có thể gọi người khác là chủ nhân?

Mặc dù người này là Quân Tiêu Dao thì cũng không có khả năng.

“Vậy ta thật thương mà không giúp gì được, ta chỉ biết cứu thứ thuộc về ta.” Quân Tiêu Dao hơi nhún vai, cũng không để ý.

Nhìn thấy vẻ mặt như mây bay nước chảy của Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa lập tức hận đến ngứa răng.

Mà lúc này, trong sát trận, trận văn kích động, vẽ ra tận bảy kiếm khí ngàn trượng, liên tục chém về hướng Long Cát công chúa. Long Cát công chúa cũng ra sức ngăn cản, sau khi cản được ba bốn kiếm, nàng lại phun ra một ngụm máu tươi, đã bị thương nặng.

“Lại tiếp tục như vậy thì bổn cung thật sự sẽ chết.” Long Cát công chúa thầm nói.

Tuy đề nghị của Quân Tiêu Dao có chút quá đáng, nhưng cũng không xem như hoàn toàn chạm vào điểm mấu chốt.

Dù sao Quân Tiêu Dao chỉ bảo nàng mở miệng kêu chủ nhân, cũng không nói muốn gieo nô ấn trong thần cung của nàng.

Quân Tiêu Dao cũng biết rõ điểm mấu chốt của Long Cát công chúa ở nơi nào. Nếu thật sự gieo nô ấn cho Long Cát công chúa, vậy nàng thà rằng tự tìm đường chết. Nhưng nếu chỉ mở miệng kêu

chủ nhân, vậy cũng không phải không có khả năng.

“Dạy dỗ thì phải từ từ, công phá phòng tuyến tâm lý từng bước một đã.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó hắn mở miệng nói: “Không kêu nữa thì không còn cơ hội, hơn nữa, ngươi không muốn biết người thật sự đứng sau lưng hãm hại ngươi là ai sao?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến Long Cát công chúa đột nhiên bừng tỉnh.

Không sai.

So với Quân Tiêu Dao làm nàng phát điên, nàng càng nên hận độc thủ sau màn làm nàng rơi vào tuyệt cảnh như vậy.

Nếu cứ chết đi như vậy, chẳng phải làm độc thủ sau màn kia thành công sao, thậm chí thù hận của Long Cát công chúa đối với độc thủ sau màn đã vượt qua nổi hận dành cho Quân Tiêu Dao.

Sau khi trong lòng gian nan đưa ra quyết định, Long Cát công chúa cắn chặt răng, gần như nặn ra hai chữ khe khẽ như tiếng muỗi từ kẽ răng: “Chủ... Nhân...”

Chương 505 - Ngoan, chủ nhân cứu ngươi

Chương 505: Ngoan, chủ nhân cứu ngươi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Cát công chúa tuyệt đối không ngờ có một ngày mình lại gọi một nam tử là chủ nhân.

Hơn nữa nam tử này còn là kẻ địch của nàng.

Nhưng tình thế trước mắt đã dồn người ta vào đường cùng, Long Cát công chúa cũng không muốn mình chết đi như vậy.

Quan trọng nhất chính là, nàng thề nhất định phải chém độc thủ đứng sau lưng hại nàng vạn đao, bầm thây vạn khúc, bằng không khó giải được nổi hận trong lòng nàng.

“Được rồi, mau trợ giúp bổn cung đi ra ngoài.” Long Cát công chúa lạnh lùng nói.

Quân Tiêu Dao lại đứng khoanh tay, cả đầu ngón tay cũng không động đậy lấy một cái.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Long Cát công chúa cắn chặt răng.

“Tiếng nói quá nhỏ, không nghe thấy.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

Tuy rằng nụ cười này tuấn tú tới cực điểm, nhưng trong mắt Long Cát công chúa, nó lại không khác gì nụ cười ác ma.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng quá đáng!”

Long Cát công chúa xấu hổ và giận dữ, đôi mắt xinh đẹp phun lửa, cả người đều không bình tĩnh. Khí chất của nàng ta vốn xuất trần, mang theo tiên khí, là công chúa cao quý của Long tộc, nhưng hiện tại lại trực tiếp bị Quân Tiêu Dao làm tức giận thành người đàn bà đanh đá.

Long Cát công chúa nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cắn

Quân Tiêu Dao một ngụm.

“Bản Thần Tử không miễn cưỡng ngươi.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Mà lúc này, trong sát trận lại có một đợt kiếm khí đánh úp lại, Long Cát công chúa dồn hết pháp lực trong cơ thể để ngăn cản, sau đó bị thương càng nặng, thân thể mềm mại có cảm giác như bị xé rách.

“Chủ nhân...” Long Cát công chúa phun ra một búng máu, cố nén khuất nhục mà hô lên.

Dù sao đã kêu một lần, cũng không để bụng lại kêu thêm một lần.

“Không có sức lực gì, không lớn tiếng thì căn bản không nghe thấy.” Quân Tiêu Dao chậm rãi nói.

“Ngươi...” Long Cát công chúa thật sự bị chọc giận đến hộc máu.

Trước nay chưa từng có nam tử nào để lại dấu vệt sâu như vậy trong lòng nàng. Phỏng chừng cả đời Long Cát công chúa cũng không quên được Quân Tiêu Dao.

“Chủ nhân.” Long Cát công chúa tiếp tục chịu đựng khuất nhục mà nói.

“Nhỏ giọng vậy mà còn muốn bản Thần Tử cứu ngươi?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Chủ nhân!” Long Cát công chúa lớn tiếng khẽ lên, ngọc dung tuyệt đẹp đỏ lên vì cảm thấy thẹn, ngọc thể đang phát run.

Mà lúc này, trong sát trận lại có một đợt kiếm khí hội tụ, sắp sửa đánh úp đến.

“Xong rồi...” Long Cát công chúa cắn môi đến ứa máu tươi.

Ngay vào lúc này, Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói: “Ngoan, chủ nhân cứu ngươi.”

Dứt lời, Quân Tiêu Dao di chuyển bước chân, rốt cuộc cũng ra tay.

Hắn tung ra một quyền, Lục Đạo Luân Hồi Quyền cường hãn đến cực điểm trực tiếp tìm được nhược điểm của trận pháp, đấm ra một quyền!

Sáu lốc xoáy Luân Hồi hiện lên, quyền quang kinh thế, cả thiên địa cũng phát ra tiếng nổ!

Long Cát công chúa thấy thế, cũng lao nhanh đến nhược điểm đó.

Ầm ầm một tiếng vang lên, sát trận này bị phá ra một lỗ thủng, Long Cát công chúa kéo thân thể nhiễm máu mà lao ra.

Cung trang tiên váy trên người nàng nhiễm đầy máu tươi, cứ như đào hoa thê lương nở rộ. Trong nháy mắt lao ra ngoài, Long Cát công chúa lập tức nhắm vào Quân Tiêu Dao.

“Chết cho bổn cung!” Long Cát công chúa mắng, dồn hết pháp lực đánh về hướng Quân Tiêu Dao.

“A, ngươi đối đãi với chủ nhân đã cứu mình như vậy sao?” Quân Tiêu Dao cười nói.

Nghe thấy lời này, Long Cát công chúa càng xấu hổ và giận dữ, đây tuyệt đối là lịch sử đen tối mà nàng không thể hủy diệt.

Trừ phi Quân Tiêu Dao chết, bằng không khuất nhục này sẽ đi theo nàng cả đời.

Nhìn chiêu thức Long Cát công chúa đánh đến, Quân Tiêu Dao chỉ trực tiếp phất tay một cái đã dễ dàng hóa giải.

“Lấy trạng thái hiện tại của ngươi, thôi thì đừng cậy mạnh tốt hơn.” Quân Tiêu Dao nói.

Lúc này Long Cát công chúa đã bị thương nặng, trạng thái kém tới cực điểm.

Đừng nói là đối kháng với hắn, ngay cả ra chiêu còn khó khăn.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng đắc ý...” Long Cát công chúa lại muốn ra tay, nhưng pháp lực trong cơ thể trở nên hỗn loạn, miệng hộc máu.

Cả người trực tiếp ngã quỵ về phía trước, vừa vặn bổ nhào vào trong lòng Quân Tiêu Dao. Quân Tiêu Dao đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Long Cát công chúa, khóe miệng hắn nhếch lên ý cười lạnh như băng.

Long Cát công chúa bị thương nặng nên rơi vào hôn mê.

Mà trong chỗ tối, Ngao Loan thầm mắng một tiếng, lập tức xoay người rời đi.

Sau khi nhìn thấy thực lực khủng bố của Quân Tiêu Dao, Ngao Loan biết dù mình hiện thân cũng không có khả năng giết chết Long Cát công chúa từ trong tay Quân Tiêu Dao.

Nhìn thấy Ngao Loan rời đi, Bạch Mị Nhi lại lấy ra một quang ảnh thạch từ pháp khí không gian. Sau đó quay lại hình ảnh Quân Tiêu Dao ôm Long Cát công chúa trước mắt lại.

Trong lúc quay lại, trong lòng Bạch Mị Nhi lại hiện đầy ghen ghét, tràn ngập ghen tuông.

Nhưng nghĩ đến sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Quân Tiêu Dao sẽ khen ngợi nàng, đuôi cáo sau lưng Bạch Mị Nhi hưng phấn đến mức lay động.

Bên kia, nhìn thấy Long Cát công chúa bị Quân Tiêu Dao ôm, trong đầu Lôi Minh Viễn trừ bội phục ra thì không còn cảm xúc nào khác.

Bàn về tán tỉnh thì hắn ta chỉ phục Quân Tiêu Dao.

Cho dù là thiên nữ của Thiên Hồ Tộc, hiện tại thậm chí cả kẻ địch số một - Long Cát công chúa của Tổ Long Sào cũng bị hắn ôm vào trong ngực.

Thậm chí Lôi Minh Viễn hoài nghi, chỉ cần Quân Tiêu Dao bằng lòng ra tay thì không có nữ nhân nào thoát được lòng bàn tay của hắn.

“Đi thôi, rời đi trước.” Quân Tiêu Dao nói.

Lôi Minh Viễn gật đầu, áp giải thiên kiêu của Lôi Viên tộc đã chịu

bị thương nặng, đi theo Quân Tiêu Dao rời đi.

Bạch Mị Nhi còn đang âm thầm đi theo phía sau.

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao tìm được một chỗ khe núi u ám mà yên lặng.

Quân Tiêu Dao ôm Long Cát công chúa đang hôn mê tiến vào trong cốc, mà Lôi Minh Viễn lại đứng ngoài cốc canh chừng thiên kiêu của Lôi Viên tộc.

Bạch Mị Nhi thì hiện thân ở bên ngoài khe núi rồi tiến vào trong đó.

Nhìn thấy Bạch Mị Nhi, Lôi Minh Viễn hơi kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bên trong khe núi u ám, Quân Tiêu Dao nhìn Long Cát công chúa trọng thương hôn mê, vẻ mặt hết sức lạnh nhạt.

Lúc này Long Cát công chúa đang hôn mê, tuy cả người đầy máu, nhưng lại có một vẻ đẹp thê lương khác lạ.

Đặc biệt là dung nhan tuyệt đẹp kia, khi hôn mê không lộ ra phòng bị, đã không còn cảm giác cao quý lãnh diễm kia nữa, mà có vẻ điềm đạm lại xinh đẹp, mặc cho ai nhìn thấy cũng sẽ vô cùng rung động.

Nhưng ánh mắt của Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên bình tĩnh.

Chương 506 - Long Cát công chúa xấu hổ và giận dữ

Chương 506: Long Cát công chúa xấu hổ và giận dữ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Long Cát công chúa, sao ta lại để ngươi chết đi như vậy, tác dụng của ngươi còn chưa hoàn toàn phát huy mà.” Quân Tiêu Dao cười cười, vung tay lên, cởi nửa bên váy sam của Long Cát công chúa ra.

Đầu vai tuyết trắng lộ ra, Quân Tiêu Dao lấy một ít dược thảo trân quý, bắt đầu chữa thương cho Long Cát công chúa.

Đương nhiên, cởi đi nửa bên váy sam là hắn cố ý.

Bên kia, Bạch Mị Nhi lại lấy quang ảnh thạch ra, ghi lại tình cảnh Quân Tiêu Dao chữa thương cho Long Cát công chúa.

Tuy rằng thân thể mềm mại của Long Cát công chúa bị bóng dáng Quân Tiêu Dao che khuất.

Nhưng vẫn nhìn được rất rõ vai ngọc tuyết trắng. Người sáng suốt đều biết trên người Long Cát công chúa không có một mảnh vải.

Ghi lại hình ảnh này xong, Bạch Mị Nhi vô cùng thâm tình nhìn Quân Tiêu Dao một cái, không quấy rầy hắn mà xoay người rời đi.

Bởi vì nàng còn có nhiệm vụ phải hoàn thành. Những hình ảnh được ghi lại phải có người xem.

Sau khi Bạch Mị Nhi rời đi, Quân Tiêu Dao tiếp tục chữa thương cho Long Cát công chúa.

Đảo mắt đã trôi qua mấy ngày, Long Cát công chúa bị thương nặng hôn mê rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại.

Trong nháy mắt tỉnh lại, nàng hơi mơ hồ choáng đầu, sau đó mới nhớ lại cảnh tượng trước khi hôn mê.

Nghĩ đến khuất nhục trước đó, Long Cát công chúa nghiến răng, lộ ra vẻ mặt căm giận.

Sau đó nàng mới chú ý tới, cung váy trên người mình từng bị cởi bỏ, mà những vết thương trên thân thể cũng gần như khỏi hẳn.

Theo lý thuyết, tuy thân thể Long tộc có khả năng phục hồi rất mạnh, nhưng cũng không có khả năng trong mấy ngày ngắn ngủn đã hoàn toàn khôi phục ngoại thương.

Chỉ có một khả năng, đó là có người rửa sạch ngoại thương cho nàng.

“Chẳng lẽ...” Đầu óc Long Cát công chúa nổ đùng một tiếng, thân thể cứng đờ lại.

Chẳng lẽ cái tên đáng giận Quân Tiêu Dao kia đã nhìn thấy hết của nàng?

“Quân Tiêu Dao!”

Long Cát công chúa vô cùng khiếp sợ và xấu hổ. Thân là Long tộc công chúa cao quý lãnh diễm, là quái thai cổ đại trầm miên, nàng ta luôn băng thanh ngọc khiết, ngọc thể thần thánh, chưa nam tử nào từng đụng đến thân thể nàng, cả ngón tay cũng không để ai chạm vào, càng đừng nói là bị người ta nhìn thấy hết.

Nhưng hiện tại sự thật bị Quân Tiêu Dao nhìn thấy hết đã làm trong đầu Long Cát công chúa kêu lên vù vù, sắc mặt trắng bệch, không thể tin được, nàng ta không thể duy trì bình tĩnh.

Mà lúc này, Quân Tiêu Dao chậm rãi mà đi vào từ bên ngoài khe núi.

“Ngươi tỉnh, kêu chủ nhân làm gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Quân Tiêu Dao, ngươi làm gì bổn cung rồi?” Long Cát công chúa nghiến răng, dán mắt nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

“Bản Thần Tử khó lắm mới nhân từ một lần, nghe giọng điệu của ngươi thì có vẻ còn không vui?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu mà nói.

“Bổn cung giết ngươi!”

Long Cát công chúa đứng dậy, lao thẳng về hướng Quân Tiêu Dao. Nhưng còn chưa đi được hai bước thì ngực của Long Cát công chúa đã chấn động, ho ra máu.

“Khuyên ngươi đừng tùy hứng thì tốt hơn, lòng nhân từ và thương xót của bản Thần Tử cũng có giới hạn, nếu thật sự chọc giận bản Thần Tử, ngươi kêu chủ nhân cũng vô dụng.” Giọng nói của Quân Tiêu Dao đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Tuy rằng Long Cát công chúa còn có tác dụng với hắn, nhưng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao phải nhân nhượng bệnh công chúa của nàng ta.

Nếu Long Cát công chúa thật sự không thức thời mà chọc giận hắn, Quân Tiêu Dao cũng lười bày mưu tính kế, trực tiếp tát một cái chụp chết nàng.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo trong mắt Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa đột nhiên tỉnh táo lại. Tuy Quân Tiêu Dao cứu nàng ta, nhưng nghiêm khắc mà nói quan hệ giữa bọn họ vẫn là đối địch.

Quân Tiêu Dao sẽ không chiều theo thói hư tật xấu của nàng. Hơn nữa hiện tại, lấy tình huống trọng thương của nàng, thật sự không có khả năng phản kháng Quân Tiêu Dao.

Nếu hiện tại bị Quân Tiêu Dao giết thì lỗ nặng, vài câu chủ nhân của nàng coi như uổng phí.

Nghĩ đến đây, Long Cát công chúa trực tiếp đè nén lửa giận xuống, hai bầu ngực no đủ phập phồng, trong lòng tức giận không nhẹ.

“Vậy mới thức thời, nếu ngươi muốn chiến, ngày sau tất nhiên bản Thần Tử sẽ cho ngươi cơ hội, nhưng, chẳng lẽ ngươi không muốn biết ai hãm hại sau lưng ngươi à?” Quân Tiêu Dao khoanh tay, thản nhiên nói.

“Ngươi có cách gì?” Long Cát công chúa hỏi, trong đôi mắt xinh đẹp xuất hiện hận thù khắc cốt ghi tâm.

Nếu không phải vì tên độc thủ sau màn kis thì sao nàng lại bị Quân

Tiêu Dao làm nhục nhã như vậy. Long Cát công chúa hận không thể phanh thây xẻ thịt kẻ đó ra.

“Bản Thần Tử có cách, nhưng... Đây là thái độ khẩn cầu của ngươi sao?” Quân Tiêu Dao nói.

“Ngươi lại muốn thế nào?” Long Cát công chúa phát điên, thật sự bị chọc giận điên rồi. Nàng hoàn toàn không thể duy trì cao quý lãnh diễm khi đứng trước mặt Quân Tiêu Dao.

“Chú ý xưng hô và thái độ của ngươi, hiện tại là ngươi cầu ta, không phải ta cầu ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Long Cát công chúa cắn chặt đôi môi đỏ, gian nan mà nói: “Chủ... Chủ nhân...”

“Không nghe thấy.” Quân Tiêu Dao nói.

“Chủ nhân!” Long Cát công chúa cố nén cảm giác xấu hổ mà hô to. Nhưng nàng ta phát hiện, hình như mình càng kêu càng thuận miệng.

“Nhớ kỹ, về sau cứ gọi ta như vậy.” Quân Tiêu Dao xoay người, đi ra khỏi khe núi.

Long Cát công chúa cáu giận, âm thầm nghiến răng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau Quân Tiêu Dao. Bên ngoài sơn cốc, Lôi Minh Viễn vẫn đang canh giữ thiên kiêu Lôi Viên tộc bị trọng thương.

Khi hắn ta nhìn thấy Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa đi ra, Lôi Minh Viễn trừng lớn đôi mắt. Long Cát công chúa lại ngoan ngoãn giống như con cừu mà đi theo phía sau Quân Tiêu Dao.

Đây còn là vị Long tộc công chúa cao cao tại thượng kia sao?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thậm chí Lôi Minh Viễn còn hoài nghi, có phải Long Cát công chúa thay đổi thành người khác hay không.

Nhưng điều này chỉ làm Lôi Minh Viễn càng thêm kính ngưỡng Quân Tiêu Dao, thủ đoạn dạy dỗ này thật sự không ai sánh bằng.

Quân Tiêu Dao dẫn Long Cát công chúa đi đến trước người thiên kiêu của Lôi Viên tộc.

Thiên kiêu của Lôi Viên tộc đã bị thương nặng, căn bản trốn không thoát, hơn nữa có Lôi Minh Viễn trông coi, hắn ta cũng không thể đưa tin cho Lôi Viên tộc.

Quan trọng nhất chính là, sau khi chứng kiến thực lực của Quân Tiêu Dao, thiên kiêu của Lôi Viên tộc biết cho dù gọi tới càng nhiều tộc nhân thì cũng chỉ có nước bị Quân Tiêu Dao tàn sát.

Còn cường giả thì không thể rời khỏi tộc địa, căn bản không ra được.

Chương 507 - Long Cát công chúa thành công rơi vào bẫy

Chương 507: Long Cát công chúa thành công rơi vào bẫy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nói đi, là ai sai khiến các ngươi?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Thật ra hắn biết rõ trong lòng, bởi vì đây là vở kịch mà hắn tự biên tự diễn, nhưng ở trước mặt Long Cát công chúa vẫn phải diễn một chút.

“Ta thừa nhận, lần này là chúng ta thua, không ngờ ngươi lại có một vị đạo lữ cường đại như vậy.” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc lạnh lùng nhìn về phía Long Cát công chúa.

“Ngươi nói bậy gì đó, không phải...” Gương mặt Long Cát công chúa nóng lên, vội vàng phản bác, nhưng trong lòng lại có một cảm giác kỳ dị.

“Sao bổn cung có thể kết thành đạo lữ với một tên đáng giận như vậy.” Long Cát công chúa lẩm bẩm trong lòng.

Quân Tiêu Dao chính là kẻ địch số một, đối tượng nhất định phải diệt trừ của nàng.

“Các ngươi bỏ cuộc đi, ta sẽ không nói.” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc bày ra dáng vẻ như lợn chết không sợ nước sôi.

“Ngươi cho rằng ta không có cách nào sao?” Quân Tiêu Dao cười cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười này của Quân Tiêu Dao, trong lòng thiên kiêu Lôi Viên tộc lập tức xuất hiện dự cảm chẳng lành.

Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh nguyên thần, linh hồn lực hùng hồn mãnh liệt tuôn trào. Trong nháy mắt, thiên kiêu của Lôi Viên tộc cảm nhận được, trước mặt mình xuất hiện một cổ Phật cao màu vàng kim tới vạn trượng, khí thế bao la.

Cả tòa cổ Phật có tính áp bách cực mạnh, quả thực làm thiên kiêu Lôi Viên tộc hít thở không thông.

Đây chính là Đại Nhật Như Lai hiện hóa ra sau khi tu luyện Hiện Thế Như Lai Kinh.

Đại Nhật Như Lai ngưng tụ từ sức mạnh nguyên thần giống như Thái Sơn, mang theo lực áp bách khổng lồ.

Nhưng mà ác hơn còn ở phía sau, chỉ thấy Đại Nhật Như Lai giơ tay lên, một cối xay đen nhánh khủng bố xuất hiện, lây dính vết máu thần ma loang lổ.

Đó chính là Hỗn Độn Thần Ma diễn sinh ra từ Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp.

Hai thứ này cho chồng lên nhau, cảm giác áp bách linh hồn thật sự lớn đến cùng cực.

Linh hồn của thiên kiêu Lôi Viên tộc bị nghiền áp trong Hỗn Độn Thần Ma, gặp phải đau đớn xưa nay chưa từng có.

Loại thống khổ linh hồn bị nghiền áp này không phải người thường có thể chịu đựng, quả thực còn khủng bố hơn mười tám tầng địa ngục.

Hơn nữa còn bị Đại Nhật Như Lai áp chế, tinh thần của thiên kiêu Lôi Viên tộc tan tác toàn diện, cuối cùng cũng không chịu đựng được mà hét lớn: “Ta nói ta nói, sai khiến chúng ta là quý nữ của Long Nhân tộc - Ngao Loan.”

“Quý nữ của Long Nhân tộc?”

Long Cát công chúa nghe vậy thì trong mắt lộ ra chút mờ mịt. Cả cái tên này nàng ta còn chưa từng nghe nói đến, càng đừng nói là có xung đột gì với quý nữ của Long Nhân tộc.

“Vì sao ả muốn hãm hại bổn cung?” Long Cát công chúa chất vấn.

“Cái này ta cũng không rõ lắm, nàng không nói với chúng ta, chỉ bảo chúng ta giết ngươi.” Thiên kiêu của Lôi Viên tộc suy yếu nói, hắn đã bị tra tấn đến sắp hỏng mất.

“Đáng giận!” Long Cát công chúa cắn chặt răng, cực kỳ căm hận Ngao Loan, rõ ràng không có liên quan gì mà nàng ta lại muốn hại nàng như thế.

“Chờ bổn cung tìm được Ngao Loan kia, nhất định phải bầm thây ả ra vạn đoạn!” Long Cát công chúa lạnh lùng nói.

Nghe lời nói chứa đầy sát ý của Long Cát công chúa, khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong lạnh nhạt, Long Cát công chúa đã hoàn toàn rơi vào bẫy.

Kế tiếp, chắc hẳn Long Ngạo Thiên cũng sắp vào tròng.

Sau khi tìm hiểu ra tin tức thì Quân Tiêu Dao trực tiếp tung một chưởng diệt sát thiên kiêu của Lôi Viên tộc.

Ánh mắt Long Cát công chúa nhìn về phía của Quân Tiêu Dao có chút mất tự nhiên. Tuy rằng Quân Tiêu Dao là kẻ địch, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, không có Quân Tiêu Dao thì nàng không chỉ không thể tìm ra độc thủ sau màn, thậm chí còn có khả năng mất mạng.

Nhưng Long Cát công chúa vẫn oán giận Quân Tiêu Dao, dù sao Quân Tiêu Dao đã nhục nhã nàng, còn nhìn thấy hết của nàng.

“Hiện tại biết độc thủ rồi, ngươi dưỡng thương trước, sau đó đi báo thù, còn ân oán giữa ngươi và ta thì sau này bản Thần Tử sẽ cho ngươi cơ hội khiêu chiến ta.” Quân Tiêu Dao rất thản nhiên mà nói.

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói vậy, Long Cát công chúa trầm mặc, nàng không nhìn thấu Quân Tiêu Dao là người như thế nào.

Nói hắn xấu thì thật sự xấu tới cực điểm, cực kỳ thâm sâu, làm nàng hận không thể phát điên.

Nhưng lần này, Quân Tiêu Dao không chỉ cứu nàng, còn thay nàng tìm ra độc thủ sau màn.

Thân là kẻ địch và đối thủ, thật ra Quân Tiêu Dao căn bản không cần làm như vậy, chỉ cần nhìn nàng chết thì được rồi.

“Tự ngươi điều tức đi, ta cũng không giúp ngươi chữa thương.” Quân Tiêu Dao xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao rời đi, Long Cát công chúa lại có chút thất thần.

Thật lâu sau, nàng mới thở dài và nói: “Quân Tiêu Dao, rốt cuộc ngươi là người như thế nào?”

Thở dài một tiếng, Long Cát công chúa cũng về tới khe núi âm u kia, điều tức thương thế, nàng ta thề phải làm Ngao Loan kia trả nợ máu.

Bên này, Lôi Minh Viễn nhìn Quân Tiêu Dao, sùng bái trong mắt đã đậm đến mức không hòa tan được.

“Thần Tử đại nhân, ngài ghê gớm như thần vậy, sùng kính của ta dành cho ngài giống như nước sông cuồn cuộn liên miên không dứt.” Lôi Minh Viễn tôn kính mà nói.

Quân Tiêu Dao lắc đầu và cười nói: “Đây không tính là gì, có đôi khi nữ nhân rất phức tạp, nhưng cũng có lúc rất đơn giản, muốn khống chế cũng không khó.”

“Chỉ sợ chỉ có Thần Tử đại nhân có thể dễ dàng làm được điều này.” Lôi Minh Viễn nói.

Trong lòng hắn ta cũng biết rõ ràng, chỉ có Quân Tiêu Dao mới có tư bản làm như vậy, đổi lại là nam nhân khác, muốn Long Cát công chúa liếc thêm một cái cũng không thể.

“A, Long Cát công chúa chỉ là công cụ mà thôi, kế tiếp phải xem phía Long Ngạo Thiên thế nào, đến lúc đó nói không chừng có thể xem một buổi song long đấu tuyệt vời.” Quân Tiêu Dao cười nói.

So với đẩy ngang nghiền áp, cảm giác loại đùa bỡn kẻ địch trong lòng bàn tay có vẻ không tồi.

Quân Tiêu Dao giống như thượng đế, khống chế toàn cục!

Bên kia, Long Ngạo Thiên hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

Hắn đang điều tức, chuẩn bị cướp lấy cơ duyên khi Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào. Còn về Ngao Loan và Bạch Mị Nhi, Long Ngạo Thiên cũng không hạn chế các nàng làm gì, các nàng cũng có thể đi tìm cơ duyên thuộc về chính mình.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến giọng nói của Bạch Mị Nhi: “Ngạo Thiên ca ca.”

Chương 508 - Quân Tiêu Dao chúa tể của những chiếc sừng

Chương 508: Quân Tiêu Dao chúa tể của những chiếc sừng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Ngạo Thiên mở mắt ra, nhìn thấy Bạch Mị Nhi đã trở lại, khóe miệng lộ ra ý cười và nói: “Mị Nhi đã trở lại, không bao lâu nữa, chúng ta có thể cùng đi đến Tiên Cổ Đạo Hồ.”

Nhưng sắc mặt Bạch Mị Nhi lại không quá tự nhiên, Long Ngạo Thiên đã nhận ra điểm này, hắn ta nhíu mày và nói: “Mị Nhi, làm sao vậy, có phải có người ức hiếp nàng hay không?”

Bạch Mị Nhi khẽ lắc đầu và nói: “Cũng không phải, chỉ là... Ngạo Thiên ca ca, lúc nô gia tìm kiếm cơ duyên ở bên ngoài, không cẩn thận thấy được một vài thứ không nên nhìn thấy.”

“Không nên nhìn thấy, có ý gì?” Long Ngạo Thiên cảm thấy thật khó hiểu.

“Ngạo Thiên ca ca, Mị Nhi không biết có nên nói cho chàng hay không, nhưng hy vọng ngươi đừng quá kích động.” Bạch Mị Nhi do dự không dứt mà nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì, nói với ta đi, tâm tính của ta rất tốt.” Long Ngạo Thiên cũng tiêu sái. Tâm tính của hắn ta thật sự không tồi, cũng có vô địch chi tâm, nếu chỉ dựa vào vận khí thì cũng không có khả năng đi đến độ cao này.

“Ai...” Bạch Mị Nhi nhẹ nhàng thở dài, sau đó lấy quang ảnh thạch ra.

“Đây là chuyện mà nô gia vô ý nhìn thấy, sau đó nô gia đã âm thầm ghi lại hết.”

Quang ảnh thạch chớp động, từng cảnh tượng xuất hiện.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện chính là cảnh Quân Tiêu Dao ôm Long

Cát công chúa. Mà khóe miệng vốn mang theo ý cười nhẹ nhàng bâng quơ của Long Ngạo Thiên đã hoàn toàn cứng lại vào giờ khắc này, đôi mắt từ từ trừng lớn, gần huyệt Thái Dương cộm lên một sợi gân xanh.

“Này... Này...”

Long Ngạo Thiên trừng đôi mắt như muốn lọt tròng, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng kia. Mỹ nhân tuyệt đẹp mà Quân Tiêu Dao ôm trong ngực không phải là Long Cát công chúa thì còn là ai?

Còn Quân Tiêu Dao, trước đó Tổ Long Sào đã cố ý phân tích cẩn thận thực lực tổng thể của hắn, cho nên Long Ngạo Thiên cũng biết công tử bạch y này chính là Quân Tiêu Dao.

Nhưng cũng bởi vì biết nên Long Ngạo Thiên mới khiếp sợ như thế.

“Sao có thể?” Long Ngạo Thiên nhịn không được mà kêu lên thất thanh, tức giận đến gan cũng run rẩy.

Sao Long Cát công chúa có thể đi bên cạnh Quân Tiêu Dao?

Điều này không hợp với lẽ thường.

Bạch Mị Nhi nhìn thấy thái độ của Long Ngạo Thiên, đáy mắt ẩn sâu trào phúng, trên mặt lại lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

“Đúng vậy, nô gia cũng không dám tin, Long Cát công chúa và Quân Tiêu Dao kia không phải tử địch sao, sao có thể ở bên cạnh nhau như vậy.”

“Nhưng nô gia thật sự lén nhìn thấy, Long Cát công chúa kia vào nhầm sát trận bị thương, là Quân Tiêu Dao cứu nàng ta ra.”

Nghe Bạch Mị Nhi nói thế, Long Ngạo Thiên hít sâu một hơi. Hắn ta cẩn thận nhìn hình ảnh kia, đây tuyệt đối không phải ảo giác hoặc là hình ảnh giả gì.

Vậy tức là, đây là thật sự.

Nhưng còn không chờ Long Ngạo Thiên phục hồi tinh thần, tình

cảnh ghê gớm kế tiếp lại làm trong đầu Long Ngạo Thiên nổ vang, phẫn nộ giống như ngũ tạng lục phủ bị đốt cháy.

Cảnh tượng này chính là Quân Tiêu Dao chữa thương cho Long Cát công chúa đang hôn mê. Tuy rằng thân thể Long Cát công chúa bị bóng dáng của Quân Tiêu Dao che mất, nhưng từ đầu vai tuyết trắng kia có thể thấy được, có lẽ nửa người trên của Long Cát công chúa đã không có manh áo che thân.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Long Ngạo Thiên đỏ lên, khí huyết công tâm rồi trực tiếp hộc ra một ngụm máu tươi!

“Đáng chết!” Long Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời thét dài, khí thế cả người bùng nổ.

Lúc này hắn ta cũng không biết nên hận Long Cát công chúa hay là hận Quân Tiêu Dao.

Long Ngạo Thiên chỉ cảm thấy, trên đỉnh đầu mình đã là một mảnh thảo nguyên tươi tốt xanh xanh, xanh đến mức tỏa sáng.

Tuy Long Cát công chúa cũng chưa từng có quan hệ thực chất gì với hắn, nhưng trong lòng Long Ngạo Thiên, Long Cát công chúa đã là chính cung của mình.

Chính cung của mình lại bị nam tử khác vừa ôm lại nhìn thấy thân thể, Long Ngạo Thiên hoàn toàn không thể chấp nhận, đã triệt để mất bình tĩnh.

Càng quan trọng là, nam tử này còn là túc địch sinh tử của hắn ta, còn có chuyện gì càng làm Long Ngạo Thiên muốn hộc máu hơn sao?

Tâm tính của Long Ngạo Thiên thật sự không tồi, nhưng chỉ giới hạn trong chuyện tu luyện. Ở phương diện nữ nhân, Long Ngạo Thiên không chấp nhận được một hạt cát trong mắt.

“Đáng giận, tiện nhân Long Cát công chúa này, khi ta theo đuổi thì cao lãnh tránh né, không dính khói lửa phàm tục, hiện tại lại chung chạ với Quân Tiêu Dao kia!”

Long Ngạo Thiên hận muốn điên, pháp lực bùng nổ, hư không

chung quanh phát ra tiếng chấn động vang dội.

Hắn quá hận!

Long Cát công chúa giả vờ cao lãnh trước mặt hắn, cả ngón tay cũng không cho hắn chạm vào. Kết quả hiện tại, cải trắng hắn đã nhắm vào lại bị Quân Tiêu Dao thu hoạch trước.

Điều này tuyệt đối là không thể chấp nhận đối với dạng người lập chí muốn trở thành vua của hậu cung như Long Ngạo Thiên.

Nhìn thấy dáng vẻ hận muốn điên của Long Ngạo Thiên, đáy mắt Bạch Mị Nhi hiện lên sự trào phúng sâu đậm.

“Quả nhiên, Long Ngạo Thiên này hoàn toàn không thể so sánh với Quân công tử, hắn là một tên ngu xuẩn tinh trùng xộc lên não!” Bạch Mị Nhi lạnh lẽo trào phúng trong lòng.

Nàng càng cảm thấy có phải trước kia đầu óc mình chứa bã đậu không, sao lại thích một nam nhân dùng nửa người dưới để suy nghĩ như vậy.

So ra thì bên cạnh Quân Tiêu Dao có vô số mỹ nữ, nhưng trước nay hắn lại chưa từng lưu luyến, đi qua vạn bụi hoa mà không dính lấy một mảnh lá.

Nam tử không dính khói lửa ấy mới là bạch nguyệt quang cao lãnh xuất trần trong lòng Bạch Mị Nhi.

Long Ngạo Thiên tức giận đến ngũ tạng lục phủ đều đau đớn. Hắn ta cũng không hoài nghi tính chân thật của chuyện này.

Thứ nhất, hắn rất tin tưởng Bạch Mị Nhi, Bạch Mị Nhi cuồng nhiệt mà ái mộ hắn như thế thì tuyệt đối sẽ không lừa hắn.

Thứ hai, Long Ngạo Thiên đã xem xét tỉ mỉ, cảnh tượng trong quang ảnh thạch căn bản không phải giả mạo.

Tất cả đều là sự thật.

“Sao lại như thế, dù Long Cát công chúa kia thích nam nhân khác, cũng không có khả năng thích phải Quân Tiêu Dao.” Long Ngạo

Thiên hung tợn mà nói.

Đây là điều làm hắn ta nghi hoặc khó hiểu nhất. Mọi người đều biết ân oán giữa Long Cát công chúa và Quân Tiêu Dao. Trừ phi đầu óc Long Cát công chúa kia bị cửa kẹp, nếu không không thể chung chạ với Quân Tiêu Dao.

“Nô gia cũng không tin chuyện này, nhưng mắt thấy là thật, nô gia tuyệt đối không có lừa gạt Ngạo Thiên ca ca.” Bạch Mị Nhi nhu nhược đáng thương mà nói.

“Đương nhiên, Mị Nhi, ta tin tưởng nàng.” Long Ngạo Thiên nhìn Bạch Mị Nhi, ánh mắt thâm tình.

Chương 509 - Bản Thần Tử thích nhìn ngươi chướng mắt ta lại không làm gì được ta

Chương 509: Bản Thần Tử thích nhìn ngươi chướng mắt ta lại không làm gì được ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy rằng hắn bị Long Cát công chúa làm tức giận không nhẹ, nhưng cũng may còn có Bạch Mị Nhi ở đây.

Nhưng không biết ngày sau nếu Long Ngạo Thiên biết được chân tướng, biết Bạch Mị Nhi cũng là người của Quân Tiêu Dao, đến lúc đó hắn ta sẽ phản ứng ra sao.

Nhìn vẻ mặt thâm tình của Long Ngạo Thiên, đổi lại là trước đó, có lẽ Bạch Mị Nhi sẽ vui sướng, nhưng hiện tại, trong lòng nàng chỉ cảm thấy buồn nôn ghê tởm.

Nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ của Quân Tiêu Dao, nàng sẽ lười ở lại bên cạnh Long Ngạo Thiên.

“Mặc kệ thế nào, ta phải đi tìm tiện nhân kia tính sổ, cũng phải giết chết Quân Tiêu Dao kia!” Trong mắt Long Ngạo Thiên bừng lên sát khí.

Long Ngạo Thiên cũng có giới hạn cuối, một nữ nhân đã bị Quân Tiêu Dao chạm qua, hắn ta lại lấy thì chẳng phải biến thành đổ vỏ à?

Nhưng nếu trấn áp để làm một nữ nô cho hả giận thì cũng được. Còn về Quân Tiêu Dao, trong mắt hắn ta, hắn chỉ còn con đường chết mà thôi.

Trong lúc Long Ngạo Thiên mang đầy lửa giận, muốn Bạch Mị Nhi dẫn mình đi tìm Quân Tiêu Dao khi thì Ngao Loan hiện thân.

“Long Công tử.”

“Ngao Loan cô nương, ngươi cũng trở lại.”

Nhìn thấy Ngao Loan trở về, tâm trạng của Long Ngạo Thiên hơi bình tĩnh lại một chút.

Tuy tổn thất một Long Cát công chúa, nhưng hắn ta cũng không thiếu nữ nhân.

Dù Ngao Loan không cực phẩm bằng Long Cát công chúa, nhưng cũng là một Mỹ nhân.

Hơn nữa nàng còn rất có quyền thế, sẽ có trợ giúp thật lớn cho hắn trong thế giới Tiên Cổ.

“Long Công tử, sao ngươi...” Ngao Loan biết rõ còn cố hỏi.

“Ta muốn đi giết một người.” Trong giọng nói của Long Ngạo Thiên đằng đằng sát khí.

Ngao Loan khuyên: “Long Công tử, Tiên Cổ Đạo Hồ sắp bắt đầu phun trào rồi, nếu ngươi rời đi vào lúc này thì rất dễ dàng bỏ lỡ thời cơ, nếu bị thương thì càng vụt mất cơ hội.”

Lời Ngao Loan nói làm Long Ngạo Thiên hơi bình tĩnh lại.

Đúng vậy, kế hoạch trước đó của hắn là đến Tiên Cổ Đạo Hồ giành được cơ duyên, sau đó lại tìm Quân Tiêu Dao tính sổ. Nếu hiện tại trực tiếp đi đến đó, Long Ngạo Thiên không tự tin mình có thể đánh chết Quân Tiêu Dao.

“Long Công tử, đừng nên nóng vội, ở Tiên Cổ Đạo Hồ còn có thế lực Long Nhân tộc của ta.”

“Chờ Long Công tử đoạt xong cơ duyên, nếu còn muốn báo thù thì Ngao Loan có thể bảo Long Nhân tộc giúp một phần sức.” Ngao Loan chân thành nói.

Nhìn thấy Ngao Loan quan tâm hắn như vậy, lửa giận trong lòng Long Ngạo Thiên cũng tạm thời bình ổn lại.

“Ngao Loan cô nương, đa tạ nàng quan tâm.” Long Ngạo Thiên nói.

“Đâu nào, so với ân cứu mạng của Long Công tử, chút hồi báo này đã tính là gì.” Ngao Loan hơi đỏ mặt, có chút thẹn thùng.

“Vậy được rồi, chờ hoàn thành chuyện ở Tiên Cổ Đạo Hồ thì lại tìm bọn chúng tính sổ!” Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói.

Trong lòng hắn ta đã có quyết định, phải cường thế trấn áp Long Cát công chúa, biến nàng ta thành nữ nô.

Quân Tiêu Dao thì nhất định phải hành hạ đến chết, như vậy mới giải được lửa giận trong lòng Long Ngạo Thiên.

Mà Bạch Mị Nhi vẫn luôn đứng xem bên cạnh thì thầm cười lạnh.

Chung quy Long Ngạo Thiên vẫn là một vai hề, bị Quân Tiêu Dao đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Kế tiếp, chỉ cần từ từ đợi thời cơ đến, xem diễn là được.

...

Trong nháy mắt, lại bảy tám ngày trôi qua.

Cuối cùng vết thương của Long Cát công chúa cũng khôi phục.

Sở dĩ khôi phục nhanh như vậy, thứ nhất tất nhiên là vì Long Cát công chúa là Long tộc, hơn nữa còn luyện hóa một giọt máu của Thương Long Cổ Hoàng, khả năng khôi phục cực mạnh.

Hơn nữa thân là quái thai cổ đại, nàng cũng có căn cơ rất mạnh, dùng các loại dược liệu quý hiếm giúp mình khôi phục, thậm chí còn dùng cả một cây Bất Tử Dược.

Thứ hai là bởi vì trước đó Quân Tiêu Dao chữa thương cho nàng, khiến tốc độ khôi phục của nàng càng nhanh.

Long Cát công chúa đi ra từ khe núi âm u đó thì thấy được Quân Tiêu Dao như trích tiên nhân đang ngồi xếp bằng trên vách núi.

Quân Tiêu Dao đang thản nhiên thưởng thức trà.

Trà này là lá trà trân quý mà Lôi Minh Viễn cực cực khổ khổ hái

được.

Thấy Quân Tiêu Dao dửng dưng thản nhiên như vậy, Long Cát công chúa âm thầm nghiến răng. Không biết vì sao, rõ ràng là một khuôn mặt tuấn tú đẹp đến mức khiến người ta thất thần, nhưng cố tình Long Cát công chúa lại muốn đấm một quyền qua.

Liên tưởng đến đủ loại khuất nhục trước đó, Long Cát công chúa tức giận đến mức không nhịn được muốn bùng nổ.

tu vi Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn đủ để đứng trên đỉnh cao trong chúng thiên kiêu ở thế giới Tiên Cổ, nhưng đáng tiếc, người mà nàng đối mặt lại là Quân Tiêu Dao.

Cảm nhận được khí tức mà Long Cát công chúa tỏa ra, Quân Tiêu Dao chậm rãi buông chén trà, lạnh nhạt nói: “Mưa tạnh, trời sáng, ngươi lại cảm thấy mình được rồi?”

Nghe lời nói mang theo miệt thị của Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa càng phẫn nộ hơn, hoàn toàn mất đi khí chất cao quý lãnh diễm.

Nàng muốn ra tay, nhưng nghĩ đến trước đó Quân Tiêu Dao tùy tiện tung đòn đã diệt sát thiên kiêu của tứ đại chủng tộc, Long Cát công chúa vẫn ép mình phải bình tĩnh lại.

Hiện giờ tuy thương tích của nàng ta đã khôi phục, nhưng tu vi của Quân Tiêu Dao càng sâu không lường được.

“Chẳng lẽ thật sự là Chân Thần Cảnh đại viên mãn?” Ánh mắt Long Cát công chúa biến ảo bất định.

Khí tức của Quân Tiêu Dao như một cái hồ sâu không thấy đáy, cho nên tu vi chỉ có khả năng cao hơn nàng ta.

“Rốt cuộc Quân Tiêu Dao tu luyện như thế nào, cả tốc độ tu luyện của quái thai cổ đại cũng không bằng hắn nổi.” Long Cát công chúa âm thầm cáu giận.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì cười cười và nói: “Không tồi, xem như có chút đầu óc, nếu ngươi thật sự ra tay, chỉ sợ kiếp sau ngươi mới có thể báo thù.”

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng đắc ý, nếu không phải bổn cung muốn trả thù Ngao Loan kia thì hiện tại đã trấn áp ngươi.” Long Cát công chúa càn quấy mà nói.

“Không có gì, ngươi cứ việc ảo tưởng, bản Thần Tử thích nhìn ngươi chướng mắt ta lại làm không được gì ta.” Quân Tiêu Dao nhấp một ngụm trà, cười nói.

“Quân... Tiêu... Dao!” Long Cát công chúa tức giận đến nhịn không được muốn thét chói tai, mái tóc đen bay loạn.

Quân Tiêu Dao này quá con mẹ nó đáng giận, Long Cát công chúa cũng nhịn không được muốn chửi tục.

Mà đúng lúc này, Quân Tiêu Dao bỗng buông chén trà, nhìn về phía xa cực nơi.

Hắn cảm nhận được hình như linh khí thiên địa ở đó đng lưu động, hội tụ hướng về một chỗ.

“Chẳng lẽ là Tiên Cổ Đạo Hồ?” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Chương 510 - Tiên Cổ Đạo Hồ

Chương 510: Tiên Cổ Đạo Hồ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất nhiên cơ duyên lớn nhất khu vực này chính là Tiên Cổ Đạo Hồ.

Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy rất hứng thú với Tiên Cổ Đạo Hồ kia, muốn biết rốt cục sẽ có cơ duyên gì.

Càng đừng nói còn có Tự Liệt của Quân gia ở Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao cũng muốn đi tìm kiếm người này, sau đó tìm hiểu cục diện hiện tại của thế giới Tiên Cổ một chút.

Quân Tiêu Dao gọi Lôi Minh Viễn tới giải thích tình huống.

“Nếu Thần Tử đại nhân cảm ứng được, vậy chắc hẳn đã gần đến lúc Đạo Hồ phun trào rồi, ta biết vị trí của Tiên Cổ Đạo Hồ, có thể dẫn đường cho Thần Tử.”

Lôi Minh Viễn phát huy đầy đủ tác dụng người hầu và dẫn đường.

“Hừm, được, hiện tại chúng ta đi thôi.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Sau đó, hắn nhìn về phía Long Cát công chúa, lạnh nhạt nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Long Nhân tộc cũng sẽ ở Tiên Cổ Đạo Hồ, ngươi muốn báo thù, cũng có thể đi.”

Sau khi nói xong, Quân Tiêu Dao chuẩn bị rời đi.

Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa chớp động, nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao rời đi, nàng cắn chặt răng rồi đi theo.

Bước chân Quân Tiêu Dao khựng lại, quay đầu liếc nhìn Long Cát công chúa một cái và nói: “Ngươi muốn đi theo chủ nhân à?”

Long Cát công chúa nghiến răng, nhưng vẫn nén cơn giận mà nói: “Bổn cung không biết đường, có được không?”

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói: “Chỉ sợ ngươi kiêng kỵ Long Nhân tộc lại chơi thủ đoạn gì hại ngươi, cho nên mới đi theo thôi.”

Bị vạch trần ý đồ, sắc mặt Long Cát công chúa hơi mất tự nhiên.

Đúng vậy, tuy thực lực của nàng mạnh, nhưng nếu bị gài bẫy hãm hại giống như trước đó thì cũng không thể làm gì. Hơn nữa Long Nhân tộc còn là bọn địa đầu xà (1), muốn hãm hại Long Cát công chúa thì thật sự quá đơn giản.

(1) Ý chỉ bọn côn đồ ác bá ở địa phương

Nghĩ như vậy, nói không chừng đi theo Quân Tiêu Dao còn an toàn hơn một chút.

“Thôi, thân là chủ nhân ta, đối đãi vật cưỡi vẫn phải khoan dung một chút.” Quân Tiêu Dao không để bụng, trong lòng lại cười lạnh.

Khương Thái Công câu cá, kẻ cam nguyện thì mắc câu.

Long Cát công chúa chủ động cắn mồi thì Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể tốt bụng mà tiếp nhận thôi.

Long Cát công chúa không nói một lời, không nói tiếng nào, như cái túi hơi mà phụng phịu đi theo phía sau Quân Tiêu Dao.

Bọn họ bước dần đến hướng Tiên Cổ Đạo Hồ.

Mà bên kia, Long Ngạo Thiên, Ngao Loan, Bạch Mị Nhi cũng đã khởi hành xuất phát.

...

Tuy Tiên Cổ Đạo Hồ được gọi là Đạo Hồ, nhưng thật ra không chỉ là một mảnh hồ, mà là một khu vực có phạm vi cực lớn.

Trong khu vực này trải rộng rất nhiều ao hồ lớn lớn bé bé, vào những thời điểm đặc biệt thì những ao hồ đó sẽ bộc phát phun trào, rất nhiều bảo vật cơ duyên sẽ cùng bị tuôn ra.

Toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ được chia thành khu vực bên ngoài, khu vực trung bộ, khu vực bên trong và khu vực trung tâm.

Khu vực bên ngoài chỉ có một ít Đạo Hồ linh tinh, nói là hồ, thật ra còn không khác gì một cái hố nhỏ, bảo vật phun ra cũng bình thường không nổi trội gì.

Mà khu vực trung bộ thì có thể nhìn thấy một ít Đạo Hồ phạm vi trăm trượng. Cơ duyên trong Đạo Hồ trăm trượng quý giá hơn nhiều, một số thiên kiêu cũng để mắt đến chúng.

Mà khu vực bên trong thì sẽ có một ít Đạo Hồ ngàn trượng, loại Đạo Hồ này đã cực kỳ hiếm thấy, số lượng thưa thớt. Nhưng bảo vật cơ duyên nó phun ra còn quý giá hơn Đạo Hồ trăm trượng nhiều. Nhìn chung, một ít thiên kiêu thế lực bất hủ cũng có khả năng tìm kiếm cơ duyên ở khu vực này.

Còn khu vực trung tâm thì có Đạo Hồ vạn trượng tồn tại. Đây là Đạo Hồ hi hữu nhất, trân quý nhất, đều bị thế lực chủng tộc Tiên Cổ cường đại chiếm cứ.

Chỉ có một ít thiên kiêu thực lực tuyệt đỉnh, hoặc là có quan hệ thân thiết với chủng tộc Tiên Cổ mới có tư cách cướp lấy cơ duyên trong đó.

Qua thời gian mấy ngày, Quân Tiêu Dao mới đi tới Tiên Cổ Đạo Hồ dưới sự chỉ dẫn của Lôi Minh Viễn. Quân Tiêu Dao phóng mắt nhìn lại, Tiên Cổ Đạo Hồ vô biên vô tận, phạm vi cực lớn, là một mảnh bảo địa linh khí dạt dào.

Linh khí nồng đậm trong thế giới Tiên Cổ gần đây đều hội tụ ở khu vực này.

Hiển nhiên, cách thời điểm Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào đã không xa.

“Thần Tử đại nhân, Tiên Cổ Đạo Hồ này cũng chia khu vực, ta tới giải thích một chút.” Lôi Minh Viễn nói.

Sau một hồi giải thích, Quân Tiêu Dao cũng hiểu đại khái về tình hình của Tiên Cổ Đạo Hồ.

“Còn bàn làm gì nữa, trực tiếp đi vào khu vực trung tâm đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Chỉ có Đạo Hồ vạn trượng ở khu vực trung tâm mới là trân quý

nhất. Một khi đã vậy, không có gì để bàn bạc cả.

“Cái này... Thần Tử đại nhân muốn trực tiếp như vậy sao, khu vực trung tâm kia bị một ít chủng tộc Tiên Cổ cường đại chiếm cứ, trừ Long Nhân tộc ra, còn có người của Cổ Vu tộc và Tam Nhãn Thánh tộc.” Lôi Minh Viễn có chút chần chờ mà nói.

Đúng là Quân Tiêu Dao rất mạnh, nhưng cường long nan áp địa đầu xà (2), có một vài chủng tộc Tiên Cổ cũng rất mạnh.

(2) Cường long nan áp địa đầu xà: Một con rồng có hung hãn, mạnh mẽ tới đâu cũng không thể áp chế được con rắn ngay trên địa bàn của nó

Trong đám chủng tộc Tiên Cổ đó có tứ đại chủng tộc Tiên Cổ mạnh nhất, lần lượt là Long Nhân tộc, Cổ Vu tộc, Tam Nhãn Thánh tộc và Mỹ nhân tộc.

Tứ đại chủng tộc này đủ để đi ngang trong thế giới Tiên Cổ, thậm chí một ít truyền nhân của thế lực bất hủ đụng phải những chủng tộc Tiên Cổ đó cũng phải thoái nhượng ba phần, không dám quá mạo phạm.

Thái độ của Quân Tiêu Dao có hơi cường thế quá hay không?

“Vậy đã tính là gì, ai dám ngăn cản bản Thần Tử thu hoạch cơ duyên thì người đó phải chết, cho dù tứ đại chủng tộc Tiên Cổ cũng không ngoại lệ!” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Ánh mắt của Long Cát công chúa phía sau nghiêm nghị lên.

“Quả nhiên Quân Tiêu Dao này vẫn luôn bá đạo như vậy.” Long Cát công chúa thầm nghĩ trong lòng.

Lôi Minh Viễn cũng gật đầu, không nói gì nữa, nói không chừng một lòng đi theo Quân Tiêu Dao thì thật sự có thể ăn chút thịt.

Liều một lần, xe đạp biến motor.

Hắn ta cũng bất chấp mọi giá.

Chương 511 - Tứ đại chủng tộc Tiên Cổ mạnh nhất

Chương 511: Tứ đại chủng tộc Tiên Cổ mạnh nhất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn quyết tâm trong mắt Lôi Minh Viễn, Quân Tiêu Dao âm thầm gật gật đầu, lúc sau cũng không phải không thể giao đại thần thông Lôi Đế cho hắn ta.

Ngay vào lúc đám người Quân Tiêu Dao muốn đi vào Tiên Cổ Đạo Hồ khu vực, phía trước lại truyền đến tiếng khắc khẩu.

Đó là một đám thiên kiêu ngoại giới đang cãi nhau với sinh linh chủng tộc Tiên Cổ.

“Các ngươi thật quá đáng, chúng ta đã giao thần nguyên ra, vì sao còn không cho chúng ta tiến vào?” Một thiếu nữ xinh đẹp vì phẫn nộ mà sắc mặt đỏ bừng.

Bọn họ là đệ tử thế lực nhất lưu đến từ bên ngoài, không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng cũng có chút thực lực.

Nhưng lúc này lại bị một đám sinh linh chủng tộc Tiên Cổ chặn lại, muốn giao phí qua đường. Làm bọn họ cáu giận nhất chính là, bọn họ đã giao nộp thần nguyên, nhưng những sinh linh chủng tộc Tiên Cổ kia vẫn không cho bọn họ tiến vào.

“Các ngươi quá nhiều người, số lượng thần nguyên giao ra quá ít, còn bảo vật gì không, có thể đưa ra đây gán nợ.” Một sinh linh Tiên Cổ toàn thân quấn quanh lôi điện cười lạnh và nói.

Không biết vô tình hay cố ý, những sinh linh Tiên Cổ này cũng thuộc về Lôi Viên tộc.

Ngoài ra, còn có Kim Cương tộc, Phong Linh tộc, Nham Ma tộc đang ở đây thu phí qua đường. Trước đó Quân Tiêu Dao chỉ mới diệt sát thiên kiêu thực lực mạnh nhất trong tứ đại tộc đàn này, vẫn còn rất nhiều tộc nhân trẻ tuổi.

“Khinh người quá đáng!” Một thanh niên nghiến răng nghiến lợi, pháp lực chấn động.

“Các ngươi muốn động thủ cũng có thể thử xem, ta bảo đảm các ngươi không sống nổi trong thế giới Tiên Cổ này, đều phải chết!” Sinh linh Lôi Viên tộc kia lạnh giọng uy hiếp.

“Thôi bỏ đi.” Thiếu nữ xinh đẹp trước đó cắn răng, thân thể đang run rẩy, cố gắng nhẫn nhịn.

Mà lúc này, khóe mắt sinh linh Lôi Viên tộc bỗng liếc thấy thấy có vài bóng người muốn từ bên cạnh tiến vào Tiên Cổ Đạo Hồ.

“Từ từ, các ngươi đứng lại cho ta, nếu muốn tiến vào thì phải giao phí qua đường trước!” Sinh linh Lôi Viên tộc hét lớn một tiếng.

Đám người thiếu nữ xinh đẹp cũng theo bản năng chuyển mắt nhìn qua.

Khi thiếu nữ nhìn thấy bóng người bạch y xuất trần kia thì toàn bộ gương mặt xinh đẹp đều thất thần cứng lại.

“Ngươi đang nói chuyện với ta?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu, khóe miệng mang theo chút ý cười.

Nụ cười này rất nguy hiểm.

“Không sai, là đang nói với ngươi, Tiên Cổ Đạo Hồ là cơ duyên của thế giới Tiên Cổ đại chúng ta, thiên kiêu ngoại giới các ngươi muốn vào thì phải giao phí qua đường.” Sinh linh Lôi Viên tộc kiêu ngạo lên tiếng.

Lúc này khí tức của Quân Tiêu Dao đã được thu lại, không tỏa ra nên những sinh linh Tiên Cổ đó cũng không đặc biệt để ý hắn.

Nhưng gương mặt thiếu nữ xinh đẹp kia lại cứng lại, hình như thấy được cảnh tượng không thể tưởng tượng nhất.

Nàng từng may mắn gặp được Quân Tiêu Dao, tất nhiên cũng biết dáng vẻ của Quân Tiêu Dao.

“Vị kia chẳng lẽ là... Thần Tử Quân Gia?” Một ít thiên kiêu ngoại

giới còn lại cũng trợn tròn đôi mắt.

Nhưng càng làm bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng là, nữ tử tuyệt đẹp đi theo phía sau Quân Tiêu Dao kia.

“Là Long Cát công chúa của Tổ Long Sào, rốt cuộc là chuyện gì vậy, chẳng lẽ Thần Tử thu phục nàng?” Rất nhiều thiên kiêu ngoại giới kinh ngạc trong lòng.

Bên này, nhìn những sinh linh Tiên Cổ kiêu ngạo ngông cuồng kia, trên mặt Quân Tiêu Dao vẫn mang theo nụ cười.

Hắn quay đầu lạnh nhạt nói: “Long Cát công chúa, những tiểu lâu la đó không cần chủ nhân ta ra tay đúng không.”

Vẻ mặt Long Cát công chúa cứng lại, Quân Tiêu Dao này thật sự xem nàng là vật cưỡi tôi tớ?

Nhưng nghĩ đến là mình chủ động đi theo, Long Cát công chúa không nói ra được câu phản bác nào cả.

Nàng đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía đàn sinh linh Tiên Cổ kia, khi phát hiện những sinh linh Tiên Cổ đó chính là tứ đại chủng tộc vây công nàng, sát ý trong mắt Long Cát công chúa tăng vọt.

Nàng trút hết phẫn nộ đối với Quân Tiêu Dao lên người đàn sinh linh Tiên Cổ này.

“Lũ không có mắt các ngươi, đi chết hết cho bổn cung!”

Long Cát công chúa phát ra khí tức Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn, tay ngọc đẩy ngang ra, hư không hiện ra long trảo màu xanh biếc, cứ nhưng xé nứt hư không, trấn áp tiêu diệt đám sinh linh Tiên Cổ kia.

“Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn!” Sắc mặt đám sinh linh Tiên Cổ lập tức thay đổi.

Tuy tu vi của bọn chúng mạnh hơn thiên kiêu ngoại giới một chút, nhưng cũng chỉ ở Chân Thần Cảnh tiền kỳ hoặc trung kỳ, căn bản không có khả năng ngăn cản một chiêu của Long Cát công chúa.

Huống chi Long Cát công chúa ra tay dưới tình huống đang cực kỳ phẫn nộ, hoàn toàn không nương tay, bọn họ càng không thể ngăn cản.

Phốc! Phốc! Phốc!

Bị Nghịch Long Thủ trấn áp, thân thể những sinh linh chủng tộc Tiên Cổ kia bị đánh nổ giống như dưa hấu nát bấy, máu thịt văng ra khắp nơi.

Một chiêu của Long Cát công chúa đã hạ gục những sinh linh Tiên Cổ đó trong nháy mắt. Không thể không nói, thực lực của nàng cũng rất mạnh.

Nhìn thi cốt đầy đất, Long Cát công chúa hịt sâu một hơi, lửa giận cũng bình ổn không ít.

Nàng đưa ánh mắt lạnh lẽo âm u trừng Quân Tiêu Dao một cái, không nói gì, vòng tay ngó sen ôm trước ngực mình, dáng vẻ như mỹ nhân băng sơn.

Quân Tiêu Dao cười cười không nói lời nào.

Mà lúc này, đám thiên kiêu ngoại giới kia đều nhìn về phía Quân Tiêu Dao. Thiếu nữ xinh đẹp cố lấy dũng khí mà tiến lên, hành lễ nói với Quân Tiêu Dao: “Đa tạ Thần Tử đại nhân cứu giúp.”

“Ngươi biết ta?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Từng may mắn đứng xa xa gặp Thần Tử đại nhân một lần ở Nam Thiên thành.”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn lại, khuôn mặt thiếu nữ đỏ bừng, tim đập rất nhanh.

“Trước đó chỉ từng xa nhìn, mà giờ nhìn gần, càng soái...” Thiếu nữ thầm nghĩ trong lòng.

“Ừ, hiện tại không có việc gì, các ngươi cũng có thể tiến vào Tiên Cổ Đạo Hồ.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Nếu không phải Thần Tử đại nhân trượng nghĩa ra tay, hôm nay

sợ là chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.” Thiếu nữ xinh đẹp nói lời cảm kích.

Long Cát công chúa đứng một bên nhướng mày, rõ ràng là nàng ra tay diệt sát đàn sinh linh Tiên Cổ này, sao công lao đều rơi lên đầu Quân Tiêu Dao chứ?

Quân Tiêu Dao có động một ngón tay nào không?

“Đó là bọn chúng tự tìm đường chết, cũng không cần thiết kiêng kỵ sinh linh Tiên Cổ cái gì.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Chương 512 - Khốn cảnh của đám người Quân Tuyết Hoàng

Chương 512: Khốn cảnh của đám người Quân Tuyết Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu sinh linh Tiên Cổ không ngăn lại hắn thì Quân Tiêu Dao cũng lười quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này, chỉ có thể nói những sinh linh Tiên Cổ đó không có mắt.

Đám người Quân Tiêu Dao rời đi, lúc này những thiên kiêu ngoại giới còn lại mới tiến lên, trong mắt lộ ra kính sợ.

“Không hổ là Thần Tử Quân Gia, vẫn cường thế như vậy ở thế giới Tiên Cổ.”

“Đúng vậy, các ngươi không thấy được Long Cát công chúa của Tổ Long Sào kia sao, quả thực như hầu gái đi theo phía sau Thần Tử đại nhân.”

“Ha hả, trước đó còn đối nghịch với Thần Tử đại nhân, hiện tại có lẽ đã bị thuần phục rồi.”

“Thật hâm mộ Long Cát công chúa kia, nếu ta có thể đi theo bên cạnh Thần Tử đại nhân thì tốt rồi.” Trong giọng nói của thiếu nữ xinh đẹp mang đầy khát khao.

“Được rồi, chúng ta cũng nên tiến vào thế giới Tiên Cổ đi, có Thần Tử đại nhân xung phong đi trước, những sinh linh Tiên Cổ đó còn có thể kiêu ngạo hay sao?”

Đám thiên kiêu ngoại giới kia đều phấn chấn tinh thần, cũng tiến vào Tiên Cổ Đạo Hồ.

Sau khi chính thức tiến vào khu vực Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao cũng không dừng lại. Quân Tiêu Dao hoàn toàn chướng mắt những Đạo Hồ loại nhỏ khu vực bên ngoài.

Đạo Hồ trăm trượng khu vực trung bộ cũng không được Quân Tiêu

Dao để vào mắt.

Có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ liếc nhìn Đạo Hồ ngàn trượng khu vực bên trong một cái, nhưng cũng chỉ như thế.

Chỉ có Đạo Hồ vạn trượng khu vực trung tâm mới khiến Quân Tiêu Dao cảm thấy hứng thú nhất.

Mà ngay vào lúc đó, trong một mảnh Đạo Hồ ngàn trượng ở khu vực bên trong Tiên Cổ Đạo Hồ, rrong không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

Hai nữ tử đang đứng giằng co với một đám sinh linh bên Đạo Hồ. Trong hai nữ tử này, một người mặc váy dài màu lam nhạt, mái tóc đen được một cây trâm phượng hoàng màu xanh băng quấn lên, khí chất cả người lạnh lẽo, giống như mỹ nhân được tạo nên từ băng tuyết.

Đó chính là Đệ Thất Tự Liệt của Quân gia, Quân Tuyết Hoàng mang trên người Băng Linh Thể.

Mà nữ tử đứng sóng vai bên cạnh nàng ta mặc chiếc váy áo màu đỏ, dung mạo nhu mì diễm lệ, mang theo một sự mị hoặc tự nhiên, đó chính là Đệ Bát Tự Liệt của Quân gia, Quân Tích Ngọc trời sinh mị cốt.

Lúc này, trên dung nhãn diễm lệ của hai nàng đều mang theo một luồng sát khí lạnh như băng. Trong mắt họ chứa đầy phẫn uất, nhìn về phía đám sinh linh đối diện.

Trong đó có sinh linh Thái Cổ vương tộc, cũng có sinh linh chủng tộc Tiên Cổ.

“Hồ này đã bị Quân gia chúng ta chiếm cứ, các ngươi còn không rời đi?” Giọng điệu của Quân Tuyết Hoàng lạnh như băng, chỉ nói một câu.

“Ha hả, kêu chúng ta rời đi, dựa vào cái gì, bây giờ Quân gia các ngươi còn có lực uy hiếp à?” Một tráng hán đầu mọc sừng trâu, trên người mọc đầy lông đen cười lạnh và nói.

Gã chính là thiên kiêu đỉnh cấp của Ngưu Ma Sơn thuộc Thái Cổ

vương tộc, Ngưu Đại Lực. Ngưu Ma Sơn cũng là một trong những thế lực phụ thuộc Tổ Long Sào.

“Đúng vậy, hiện giờ Quân gia các ngươi cũng chẳng là gì ở thế giới Tiên Cổ cả, thậm chí Thần Tử Quân Gia mà các ngươi cậy vào cũng không tiến đến thế giới Tiên Cổ.” Một nữ tử môi có màu tím đen, dung mạo yêu mị nói móc nói mỉa.

Ả ta đến từ Bàn Tơ Động của Thái Cổ vương tộc, tên là Chu Mỹ Nhân, cũng là một thiên kiêu đỉnh cấp thực lực bất phàm.

Nghe thấy lời ả tanói, trong mắt hai nàng đều hiện lên chút phẫn nộ. Sau khi Thập Đại Tự Liệt Quân gia bọn họ tiến vào thế giới Tiên Cổ thì luôn bị nhắm vào xưa nay chưa từng có.

Thập Đại Tự Liệt đã ngã xuống ba vị.

Đương nhiên, đám người Quân Lăng Thương, Quân Vô Song cũng tàn sát một đám thiên kiêu Thái Cổ hoàng tộc và Đọa Thần Cung. Nhưng điều này cũng không thể che giấu được sự thật Quân gia bị nhằm vào.

Câu nói cây to đón gió chính là như thế.

“Hai vị mỹ nhân, nhận rõ hiện thực đi, nếu nguyện ý thúc thủ chịu trói thì nói không chừng chúng ta sẽ không giết ngươi.” Một Xà Nhân trẻ tuổi mắt ti hí nói.

Gã quét ánh mắt về phía hai nàng, trong mắt mang theo dục vọng dơ bẩn khiến người ta chán ghét. Gã là thiên kiêu của Xà Hoàng Cốc thuộc Thái Cổ vương tộc, tên là Cửu Mục.

Thực lực của gã còn mạnh hơn Ngưu Đại Lực của Ngưu Ma Sơn và Chu Mỹ Nhân của Bàn Tơ Động, gần như sánh ngang với Kim Sí Tiểu Bằng Vương của Già Lâu Thánh Sơn trước đó.

Cảm nhận được địch ý của tam đại Thái Cổ vương tộc, biểu cảm của Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc đanh lại lạnh lẽo.

Nếu chỉ là thiên kiêu của tam đại Thái Cổ vương tộc, có lẽ các nàng còn có thể liều mạng đánh một trận, nhưng vấn đề là, còn có sinh linh chủng tộc Tiên Cổ đang đứng bên cạnh như hổ rình mồi!

Nhìn thấy hai nàng có vẻ không muốn lui bước, một vị sinh linh chủng tộc Tiên Cổ đứng dậy.

Cả người hắn ta bị vảy đen bao trùm, là sinh linh đến từ Hắc Lân tộc của chủng tộc Tiên Cổ.

“Có lẽ Quân gia các ngươi hô mưa gọi gió ở ngoại giới, nhưng nơi này là thế giới Tiên Cổ, do chủng tộc Tiên Cổ chúng ta định đoạt, các ngươi còn chưa chịu cút?” Thiên kiêu Hắc Lân tộc quát lạnh.

Hoang Cổ Quân gia thì thế nào?

Dù sao bọn họ cũng không tấn công vào được thế giới Tiên Cổ, hơn nữa thiên kiêu Quân gia mạnh thế nào cũng dám trêu chọc chủng tộc Tiên Cổ bọn họ hay sao?

Những sinh linh chủng tộc Tiên Cổ các mạch còn lại cũng lộ ra nụ cười lạnh.

Đạo Hồ ngàn trượng này được xem như Đạo Hồ tốt nhất ở khu vực bên trong, tất nhiên bọn họ không có khả năng để thiên kiêu ngoại giới chiếm cứ.

Mà thiên kiêu Thái Cổ vương tộc cũng không muốn chiếm cứ Đạo Hồ này, chỉ là không nghĩ muốn để Quân gia chiếm mà thôi.

“Các ngươi...” Gương mặt xinh đẹp của Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc tức đến đỏ rực lên.

Các nàng là Tự Liệt của Quân gia, đã bao giờ chịu khuất nhục này lần nào?

“Các ngươi không sợ Mộc Lan tỷ trả thù?” Quân Tích Ngọc lạnh lùng nói.

Nghe thấy lời này, sắc mặt của ba thiên kiêu vương tộc là Cửu Mục, Chu Mỹ Nhân và Ngưu Đại Lực đều biến đổi.

Bọn họ biết, Quân Mộc Lan cũng ở Tiên Cổ Đạo Hồ, chẳng qua nàng đang ở khu vực trung tâm nhất.

Thân là Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, thực lực của Quân Mộc Lan

lợi hại hơn Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc nhiều.

Ba Tự Liệt đứng đầu của Quân gia là Quân Lăng Thương, Quân Vô Song và Quân Mộc Lan đều là thiên kiêu đứng ở bậc cao nhất, cho dù đối mặt với thiên kiêu đỉnh cấp của chủng tộc Tiên Cổ thì họ cũng không thua kém chút nào.

Chương 513 - Quân Tiêu Dao hiện thân, ánh rạng đông cuối đêm dài!

Chương 513: Quân Tiêu Dao hiện thân, ánh rạng đông cuối đêm dài!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy các vị Tự Liệt còn lại hơi yếu hơn một bậc, nhưng cũng là thiên kiêu đỉnh cấp, ít nhất đều đã đạt tới tu vi Hư Thần Cảnh đại viên mãn.

Cửu Mục của Xà Hoàng Cốc nghe vậy, tuy sắc mặt hơi biến hóa, nhưng vẫn bình tĩnh lại, lạnh nhạt nói: "Đừng lấy Quân Mộc Lan chống lưng, nói không chừng ả đã bị đuổi ra khỏi khu vực trung tâm."

"Cái gì?" Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc lập tức cắn răng.

Đúng vậy, tuy Quân Mộc Lan mạnh, nhưng một cây chẳng chống vững nhà được. Chỉ dựa vào một mình nàng, muốn chiếm cứ một vị trí nhỏ ở khu vực trung tâm cũng có chút khó khăn.

Huống chi, hiện tại Quân gia bị sự nhằm vào mà trước nay chưa từng trải qua, chỉ có thể nói Quân gia cây to đón gió, gây thù chuốc oán quá nhiều.

Còn về các Tự Liệt gồm Quân Lăng Thương, đều phân tán ở các khu vực khác, không có khả năng đều tập trung ở Tiên Cổ Đạo Hồ. Cơ duyên của toàn bộ thế giới Tiên Cổ không phải chỉ có ở Tiên Cổ Đạo Hồ.

Nhưng dù vậy, hai nàng cũng không chút lui bước, thân là Tự Liệt của Quân gia, nhượng bộ chính là sỉ nhục.

Nhìn sự kiên quyết trong mắt hai nàng, Ngưu Đại Lực lắc đầu và nói: "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, xem ra hôm nay Quân gia lại mất đi hai vị Tự Liệt."

Dứt lời, ba người Ngưu Đại Lực, Chu Mỹ Nhân, Cửu Mục cùng ra

tay.

Ngưu Đại Lực cầm một thanh rìu lớn trong tay, một rìu phá núi, cứ như có thể chém nứt mặt đất vạn trượng.

Chu Mỹ Nhân đùa nghịch mười ngón tay, tơ nhện màu bạc phụt ra, mang theo độc tính khủng bố.

Còn Cửu Mục, gã là người mạnh nhất trong ba thiên kiêu vương tộc, bản thể là Cửu Mục Thiên Xà, nghe đồn có được một tia huyết mạch của Thái Cổ hung thú Cửu Anh.

Nhìn thấy ba thiên kiêu vương tộc ra tay, Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc nhìn nhau, cũng tung đòn tấn công.

“Băng Phong Thiên Địa!”

Quân Tuyết Hoàng thúc giục Băng Linh Thể, pháp lực mang theo thuộc tính âm hàn phụt ra, thực lực Quân Tuyết Hoàng đang ở Chân Thần Cảnh tiền kỳ. Ở giai đoạn hiện tại, trong các thiên kiêu ngoại giới, người có thể đạt tới Chân Thần Cảnh đã thuộc tầng cao.

Tu vi của Quân Tích Ngọc cũng là Chân Thần Cảnh tiền kỳ, nàng thi triển ra thủ đoạn của bản thân.

Không thể không nói, thân là Tự Liệt của Quân gia, thực lực của các nàng đều rất mạnh, có thể bảo vệ một phương.

Đối mặt với thiên kiêu của tam đại vương tộc, các nàng không thua kém chút nào. Cho dù trong đó có Cửu Mục sánh ngang với Kim Sí Tiểu Bằng Vương, cũng không cách nào hoàn toàn trấn áp họ.

“Cửu Mục Ma Quang!”

Áo trên của Cửu Mục rách nát, ở ngực gã đột nhiên mọc ra chín con mắt hẹp dài, khiến người ta nhìn thấy mà sởn tóc gáy.

Chín ma quang khủng bố bắn ra từ chín con mắt đó. Đây là thần thông bản mạng của Cửu Mục, uy lực cực mạnh.

Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc thấy thế thì vội vàng thi triển thủ đoạn phòng ngự.

Mà lúc này, ánh mắt các sinh linh chủng tộc Tiên Cổ Hắc Lân tộc chợt lóe, cũng ra tay cùng một lúc.

“Không lâu nữa Tiên Cổ Đạo Hồ sẽ phun trào, đừng kéo dài, trực tiếp xông lên diệt sát các ả!”

Một đám sinh linh Tiên Cổ đều ra tay, pháp lực mênh mông, cuồn cuộn như nước lũ.

Đối diện với cơ duyên, công bằng công chính gì đều vô nghĩa, tranh giành được mới là người chiến thắng.

“Tuyết Hoàng, nếu không chúng ta lui đi?” Quân Tích Ngọc cắn môi và nói.

Tuy làm vậy sẽ làm mất uy danh của Tự Liệt của Quân gia, nhưng cũng không còn cách nào.

Ánh mắt Quân Tuyết Hoàng biến ảo, nàng nhớ tới bóng người bạch y tuyệt thế kia.

Trước nay hắn chưa bao giờ lùi lại phía sau, dù chỉ một bước.

Cho dù đối mặt với tình huống gian nan đến mấy, trên mặt hắn luôn mang theo một sự thong dong tự nhiên như nước chảy mây trôi.

“Nếu công tử biết ta lui bước, có khinh thường ta hay không?” Quân Tuyết Hoàng lẩm bẩm trong lòng.

Dòng nước lũ pháp lực của chủng tộc Tiên Cổ, cộng thêm thần thông bản mạng mà Cửu Mục Ma Quang Cửu Mục thi triển ra, liên hợp với nhau thổi quét về hướng bọn nàng.

Dù hai nàng chống chọi được với đòn tấn công nà, nhưng phỏng chừng cũng sẽ bị thương nặng. Dù sao trong những sinh linh Tiên Cổ đó cũng có không ít kẻ lên tới tu vi Chân Thần Cảnh.

Nhìn thấy Quân Tuyết Hoàng không có ý lùi bước, Quân Tích Ngọc

cắn môi, cũng không thối lui.

Ngay vào lúc hai nàng dồn hết pháp lực trong cơ thể, muốn liều chết chống chọi thì bỗng nhiên, có một trận gió phất tới.

Một bóng người bạch y thoáng hiện ở giữa hai nàng.

Sau đó, hắn ung dung vươn một bàn tay lên.

Trong phút chốc, thiên địa giống như đông lại tĩnh mịch.

Dòng nước lũ pháp lực mãnh liệt lao đến kia đột nhiên im lìm mà cứng lại trước bàn tay đó, sau đó bị hóa giải rồi tan đi.

Thiên địa tĩnh mịch!

Cả khung trời không một tiếng động!

Thiên kiêu của tam đại vương tộc và chúng sinh linh Tiên Cổ thấy tình cảnh này thì sống lưng phát lạnh, vẻ mặt hoảng sợ.

Đây là cái quỷ gì?

Cho dù là thiên kiêu đỉnh cấp Chân Thần Cảnh hậu kỳ cũng không dám tùy ý chống lại trực diện với đòn tấn công liên hợp khủng khiếp của bọn họ. Nhưng đứng trước bàn tay này, nó lại không tạo nên được chút gợn sóng nào mà đã trực tiếp tiêu tán trong hư vô!

“Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Nhìn thấy bóng dáng bạch y đứng chính giữa hai nàng, vẻ mặt ba người Cửu Mục, Ngưu Đại Lực và Chu Mỹ Nhân đều trở nên kinh hãi cực độ.

Có lẽ Sinh linh Tiên Cổ không biết công tử tuấn tú đột ngột xuất hiện này là ai, nhưng bọn họ lại quá rõ.

“Công tử!”

Ánh mắt Quân Tuyết Hoàng run rẩy, quay mặt đi thì thấy được gương mặt nghiêng nghiêng tuấn tú của Quân Tiêu Dao.

Hắn ung dung vươn một bàn tay lên, thúc giục Pháp Lực Miễn

Dịch, muôn vàn thần thông, tất cả pháp lực đều hóa thành hư vô ngay trước mặt hắn!

“Thần Tử đại nhân!” Quân Tích Ngọc cũng khiếp sợ, đôi mắt lộ ra kích động, khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung sự vui sướng lúc này trong lòng hai nàng.

Cảm giác này giống như thấy được ánh rạng đông cuối đêm dài.

Trong cục diện hiện giờ, sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao không khác gì một cây trụ chống lưng cuối cùng của Quân gia!

“Này...” Thiên kiêu tam đại vương tộc chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo.

Không cần làm gì nhiều, chỉ một cái phất tay tùy tiện của Quân Tiêu Dao cũng đủ dọa người rồi.

“Rốt cuộc tu vi hiện giờ của hắn cao đến mức nào?”

Cho dù là Cửu Mục tu vi mạnh nhất trong ba người, trong lòng cũng như rơi vào động băng, cả người phát lạnh.

Chương 514 - Là các ngươi bay bổng lên mây, hay là Quân gia ta không nâng nổi đao?

Chương 514: Là các ngươi bay bổng lên mây, hay là Quân gia ta không nâng nổi đao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao xuất hiện là điều mà tất cả mọi người không nghĩ tới. Trong lòng Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc dâng trào sự kích động xưa nay chưa từng có, giống như tìm được trụ cột để dựa vào.

“Đánh không lại không biết chạy à?” Quân Tiêu Dao nói.

“Tuyết Hoàng không muốn làm mất uy danh của Quân gia, càng không muốn... Làm công tử mất mặt.” Quân Tuyết Hoàng lẩm bẩm, cúi đầu như đã làm sai.

Nàng, Quân Trượng Kiếm và Quân Vạn Kiếp là ba người đi theo Quân Tiêu Dao sớm nhất, tất nhiên quan hệ với Quân Tiêu Dao cũng khác với những Tự Liệt còn lại.

“Ngốc à, lần sau đừng như vậy, ngươi xảy ra chuyện thì ta sẽ không vui.” Quân Tiêu Dao có chút bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Nghe như trách cứ, những trong đó lại có ý thân thiết, vành tai Quân Tuyết Hoàng đỏ lên, khẽ gật gật đầu.

Quân Tích Ngọc đứng bên cạnh lộ ra chút hâm mộ. Nhưng đáng tiếc, thuở ban đầu Quân Tích Ngọc cũng không ưa thích gì Quân Tiêu Dao, luôn lộ vẻ mặt khó chịu, chỉ là sau đó mới thay đổi quan niệm.

“Đương nhiên, còn có Tích Ngọc nữa, bất cứ Tự Liệt nào xảy ra chuyện, ta cũng không vui.” Quân Tiêu Dao nói.

Tốt xấu gì hắn cũng là Linh Hào Tự Liệt của Quân gia, phải có

nghĩa vụ bảo vệ Tự Liệt nhà mình. Đây là chức trách của hắn.

Nếu không Quân Lăng Thương cũng sẽ không đi trả thù Thái Cổ hoàng tộc, bởi vì hắn ta là Đệ Nhất Tự Liệt, cũng phải gánh vác trách nhiệm này.

Quân Tích Ngọc cũng ngoan ngoãn gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang đầy khâm phục.

Quân Tiêu Dao không có chút thành kiến nào vì hành động trước đó của nàng, có thể nói là cực kỳ rộng lượng.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao chỉ rộng lượng giới hạn đối với người trong nhà.

Còn về người ngoài à...

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao nhìn ngược về phía thiên kiêu tam đại vương tộc và đám sinh linh Tiên Cổ kia. Trong mắt hắn ta mang theo sự lạnh nhạt như trời xanh, tựa như quan sát một đám kiến.

Không sai, cho dù là thiên kiêu của Chân Thần Cảnh, hiện tại cũng chỉ là con kiến trong mắt Quân Tiêu Dao.

“Ngươi là ai, dám nhúng tay vào chuyện của chủng tộc Tiên Cổ chúng ta?” Thiên kiêu Hắc Lân tộc lạnh lùng nói.

Quân Tiêu Dao không nói nhiều mà thi triển đại thần thông Lôi Đế, điểm ra một chiêu Lôi Đế Chỉ.

Hư không tóe điện, lôi đình trước mắt lóe lên lôi quang lóa mắt, ngưng tụ thành một ngón tay lôi đình khổng lồ cổ xưa tang thương.

Cứ như Lôi Đế vươn ra một ngón tay, cách thời không vạn cổ mà nghiền áp đến.

Thiên kiêu của Hắc Lân tộc Chân Thần Cảnh này còn chưa kịp kêu thảm thiết thì đã bị một ngón tay nghiền áp thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến mọi người ở đây kinh sợ, linh hồn chấn động.

Một ngón tay đã diệt sát một thiên kiêu Chân Thần Cảnh!

Nói ra chuyện này thì ai dám tin?

“Ngươi... Ngươi, rốt cuộc là ai?” Đám sinh linh Tiên Cổ đều bị kinh sợ.

Ỷ mạnh hiếp yếu, bắt nạt kẻ yếu là từ khắc họa bọn chúng rõ ràng nhất, ỷ vào bối cảnh là chủng tộc Tiên Cổ, hơn nữa cảnh giới cao hơn thiên kiêu ngoại giới, bọn chúng không để bất cứ thiên kiêu ngoại giới nào vào mắt.

Nhưng hiện tại, chiêu thức này của Quân Tiêu Dao làm da đầu bọn chúng tê dại, chân cũng nhũn ra.

“Là Thần Tử Quân Gia - Quân Tiêu Dao!”

“Trời ạ, hắn thật sự tới thế giới Tiên Cổ?”

“Con mẹ nó ta không nhìn lầm đó chứ, rốt cục hiện tại Thần Tử Quân Gia đã đến cảnh giới nào?”

Chung quanh Đạo Hồ còn có các thiên kiêu khác, nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì đều nhịn không được phát ra tiếng kinh hô.

Trước đó tuy Quân Tiêu Dao cũng gây ra một chút động tĩnh, nhưng ở thế giới Tiên Cổ, tin tức sẽ không truyền nhanh như vậy. Cho nên đến bây giờ rất nhiều người mới biết Quân Tiêu Dao đã vào thế giới Tiên Cổ.

“Hắn là Thần Tử Quân Gia?” Những sinh linh Tiên Cổ còn lại đều lộ ra kinh ngạc.

Ngẫu nhiên bọn họ cũng nghe thấy thanh danh của Quân Tiêu Dao từ miệng một ít thiên kiêu ngoại giới, hắn được gọi là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Hoang Thiên Tiên Vực, xưng hô này không phải ai cũng gánh nổi.

Ban đầu những sinh linh Tiên Cổ đó còn rất khinh thường xưng hô đệ nhất nhân kia, bởi vì thực lực của sinh linh Tiên Cổ bọn họ càng mạnh hơn thiên kiêu ngoại giới.

Nhưng hiện tại, bọn họ hoàn toàn nói không nên lời.

Thanh danh lời đồn gì cũng cũng không bằng chính mắt nhìn thấy.

“Thần Tử Quân Gia...” Ba người Cửu Mục đã có chút luống cuống.

Bọn họ phụng lệnh các hoàng tộc Tổ Long Sào tiến đến trấn sát Tự Liệt của Quân gia, không ngờ lại đụng tới nhân vật cấm kỵ tàn nhẫn này.

Nhìn những ánh mắt kinh ngạc, hoặc là kiêng kỵ, hoặc là kinh hoàng kia, vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên như thần linh.

Hắn chậm rãi nói: “Là các ngươi bay bổng lên mây, hay là Quân gia ta không nâng nổi đao?”

“Quân Tiêu Dao, không ngờ ngươi lại bước vào thế giới Tiên Cổ, nhưng đã tính sao, nơi này là thế giới Tiên Cổ, ngươi không thể một tay che trời!” Cửu Mục lộ chút kiêng kỵ mà nói.

“Không sai, cho dù ngươi là rồng hay hổ, ở thế giới Tiên Cổ này cũng phải nằm bò.” Một đám sinh linh Tiên Cổ cũng rống lên.

Bọn họ không thể chấp nhận để một thiên kiêu ngoại giới cưỡi lên đầu mình.

“Vậy à?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

“Hiện tại rời đi, nhường hồ này cho chúng ta, nếu không chúng ta sẽ đi bẩm báo các thế lực Long Nhân tộc, Cổ Vu tộc, Tam Nhãn Thánh tộc ở khu vực trung tâm.” Đám sinh linh Tiên Cổ không chút sợ hãi mà nói.

Cho dù Quân Tiêu Dao không kiêng kỵ bọn họ, cũng nên kiêng kỵ tứ đại chủng tộc Tiên Cổ đúng không?

Thiên kiêu trong tứ đại chủng tộc đều là đứng đầu, trong đó thậm chí tồn tại khủng bố đã đạt tới Thiên Thần Cảnh. Dạng thiên kiêu này mới là đầu sỏ chân chính, trừ quái thai cổ đại trầm miên trong thế giới Tiên Cổ ra, gần như không ai là đối thủ.

“Ha hả...” Quân Tiêu Dao cười.

Người quen thuộc Quân Tiêu Dao đều biết, khi hắn cười thì chỉ có hai dạng tình huống.

Thứ nhất, hắn thật sự vui vẻ.

Thứ hai, hắn muốn giết người.

Rất rõ ràng, hiện tại Quân Tiêu Dao đang thuộc dạng thứ hai.

“Nghịch thiên, còn có ngoại lệ, nghịch ta, tuyệt không sinh cơ!”

“Trước mặt các ngươi chỉ có một con đường...”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao dừng lại, sau đó chậm rãi nâng tay lên, chỉ lên trời cao.

“Cái gì...” Đám sinh linh Tiên Cổ bất an trong lòng.

“Là hoàng tuyền!”

Chương 515 - Quân Tiêu Dao trảm Cửu Mục Thiên Xà

Chương 515: Quân Tiêu Dao trảm Cửu Mục Thiên Xà

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì pháp lực đang dâng trào, u minh chi khí bay lên trời như vô tận.

Hư không rung động, cánh cửa địa ngục đen nhánh rợn người hiện hóa ra, cánh cửa địa ngục chậm rãi mở ra một khe hở.

Vô số ác quỷ Tu La chen chúc bò ra, tựa như cánh cửa tận thế bị mở ra!

“Đây... Đây là cái gì!”

“Chạy mau!”

Đám sinh linh Tiên Cổ kinh hãi, rốt cuộc cũng bỏ hết thái độ kiêu ngạo ngông cuồng, nhưng đã quá trễ.

Số lượng ác quỷ Tu La như vô tận vây quanh bọn họ. Mặc dù sức chiến đấu của một con cũng không mạnh, nhưng kiến nhiều cắn chết voi, số lượng này đủ để diệt sát bọn họ.

“Chúng ta đi!”

Cửu Mục, Ngưu Đại Lực, Chu Mỹ Nhân thấy thế thì lộ ra hoảng hốt, xoay người bỏ chạy.

“Đi được sao?” Quân Tiêu Dao vung tay ra, bàn tay pháp lực khổng lồ hiện ra, giống như một góc vòm trời sụp xuống.

“Thiên Ti La Võng!” Chu Mỹ Nhân thét lên chói tai, thi triển thần thông tuyệt kỹ, một tấm lưới được tung ra, bao phủ lên bàn tay pháp lực khổng lồ, muốn ngăn cản nó lại.

Nhưng mà...

Phụt!

Không có chút trì hoãn nào, Chu Mỹ Nhân trực tiếp bị một chưởng chụp chết.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao nắm chặt bàn tay vào hư không, pháp lực hội tụ, lôi đình kích động.

Thiên Thần chi Mâu và Cửu Kiếp Tru Ma Lôi dung hợp lại với nhau, biến thành một đòn công kích chí cường, đâm thẳng về hướng Ngưu Đại Lực.

“Khai Sơn Nhất Thức!”

Ngưu Đại Lực cầm rìu Khai Sơn trong tay, cơ bắp cả người bành trướng, tăng vọt tới chín trượng, một rìu chém xuống đã khiến mặt đất nứt ra.

Nhưng vẫn vô dụng.

Không tính đến những cái khác, chỉ xét ở phương diện cảnh giới, Quân Tiêu Dao đã nghiền áp đàn kiến này toàn diện.

Tuy nhục thân của Ngưu Đại Lực mạnh, nhưng so với Quân Tiêu Dao thì chỉ là một trò cười.

Oanh!

Thiên Thần chi Mâu quấn quanh lôi đình trực tiếp chém lên người Ngưu Đại Lực, đánh gã nổ thành mảnh nhỏ.

Chỉ trong chớp mắt, thiên kiêu của tam đại vương tộc chỉ còn lại một mình Cửu Mục của Xà Hoàng Cốc.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao chỉ giơ tay thôi đã diệt sát hai thiên kiêu vương tộc thực lực bất phàm, trái tim Cửu Mục nhảy rộn.

“Quái vật, Quân Tiêu Dao này hoàn toàn là một quái vật!” Cửu Mục hoảng hốt trong lòng.

Gã thật sự không nghĩ ra rốt cuộc Quân Tiêu Dao tu luyện như thế nào. Hắn tiến vào thế giới Tiên Cổ trễnhư vậy, theo lý thuyết, tu vi

cảnh giới phải kém xa bọn họ mới đúng.

Sao hiện tại cảnh giới của Quân Tiêu Dao còn mạnh hơn cả thiên kiêu chủng tộc Tiên Cổ?

Con mẹ nó thật là thái quá!

Khai quải cũng không thể làm như vậy, còn có thể để các thiên kiêu khác chơi hay không?

Cửu Mục cũng không phải ngốc, tuy thực lực của gã mạnh nhất trong ba người, nhưng cũng không có khả năng là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Cho nên gã không chút do dự mà xoay người chạy trốn.

“Bắt đầu từ thời khắc trêu chọc Quân gia, ngươi cũng đã chết rồi.” Quân Tiêu Dao nói với giọng điệu hờ hững.

Lúc này hắn như biến thành Tử Thần địa ngục, thu hoạch sinh linh.

Quân Tiêu Dao giơ tay, tịnh chỉ làm kiếm, pháp lực hội tụ trên ngón tay.

Một kiếm quang lóa mắt hiện lên, đó chính là Lục Tiên Kiếm quyết!

Kiếm quang mênh mông cuồn cuộn như sông dài, hiện hóa ra cảnh tượng quần tiên ngã xuống, hư không chung quanh kiếm ý bạo loạn, khiến cho Đạo Hồ ngàn trượng cũng dấy lên bọt nước vô tận!

Lấy thực lực hiện giờ của Quân Tiêu Dao, lúc sử dụng Lục Tiên Kiếm quyết thì không cần nói nhiều về uy lực đó, quả thực có thể chém hết sao trời chư thiên!

“Cửu Mục Ma Quang!”

Cửu Mục lại thi triển ra thần thông bản mạng, chín con mắt trên ngực cùng bắn ra ma quang đen nhánh, hội tụ lại một chỗ, hóa thành một cột sáng màu đen, va chạm với kiếm quang kia.

Oanh!

Gợn sóng pháp lực dâng lên kịch liệt, thổi quét tứ phương.

Cửu Mục phun ra một ngụm máu tươi, thân thể chịu trùng kích, nhưng lại không ngã xuống.

“Ồ?” Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

“Xem ra ngươi mạnh hơn hai tên kia một chút.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhận xét.

Chắc hẳn thực lực của Cửu Mục cũng không kém hơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương của Già Lâu Thánh Sơn trước kia bao nhiêu.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật sự muốn làm tuyệt tình như vậy sao?” Cửu Mục đưa tay lên chùi đi máu tươi trên khóe miệng, sắc mặt hung tợn.

“Hiện tại nói lời này chỉ thể hiện ra sự ngu xuẩn của ngươi càng rõ ràng.” Quân Tiêu Dao lại ra tay.

Một vệt thần quang màu vàng kim thoáng hiện ở giữa mày, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm được thi triển ra. Trật Tự Thần Liên màu vàng kim hóa thành một thanh đoản kiếm, tuy ngắn và nhỏ, nhưng một kiếm chém ngang trời mang đến cảm giác mênh mông như trảm phá chư thiên.

Thân là thần thông của Nguyên Thiên Chí Tôn ngày xưa, một trong Ngũ Đại Thần Quyết, uy lực của Nguyên Hoàng Đạo Kiếm cũng không thua kém gì Lục Tiên Kiếm quyết.

“Liều mạng với ngươi!” Cửu Mục thét dài một tiếng.

Nếu trốn không thoát, vậy thì trực tiếp liều chết.

Gã hóa thành bản thể, là một con rắn đen nhánh dài tới trăm trượng, trên đầu rắn có chín con mắt, vô cùng dữ tợn đáng hãi.

“Khó trách có thể ngăn cản một kiếm của ta, thì ra bản thể là Cửu Mục Thiên Xà.” Quân Tiêu Dao nói.

Cửu Mục Thiên Xà có được một chút huyết mạch của hung thú Thái Cổ Cửu Anh.

Sở dĩ Cửu Mục này trở thành thiên kiêu được Xà Hoàng Cốc bồi dưỡng trung tâm, hiển nhiên là vì huyết mạch bản thể của gã cực kỳ cường đại.

Nhưng đáng tiếc, gã gặp phải Quân Tiêu Dao.

“Nếu thật là con nối dõi thuần huyết của hung thú Thái Cổ Cửu Anh, nói không chừng bản Thần Tử thật sự sẽ chú ý một chút, nhưng ngươi đấy á...” Quân Tiêu Dao tấm tắc thở dài một tiếng.

Hắn nâng bàn tay lên, lôi quang chớp động trong tay, từng viên sao trời lôi đình hiện lên, giáng thẳng về hướng Cửu Mục Thiên Xà.

Tựa như từng ngôi sao khổng lồ ném tới, Cửu Mục Thiên Xà phát ra tiếng gào rống, chín con mắt phát ra ma quang.

Quân Tiêu Dao lấy linh hồn lực, thao túng Nguyên Hoàng Đạo Kiếm mà chém xuống một kiếm, kiếm quang vàng kim chém nát trời đất, làm chấn động khung trời!

Vèo xẹt!

Cái đầu rắn Cửu Mục trực tiếp bị chém xuống!

Máu bắn vọt lên trời cao!

Quân Tiêu Dao dùng kiếm trảm đại xà!

Cảnh tượng này khiến rất nhiều thiên kiêu ngoại giới chung quanh Đạo Hồ chấn động. Một ít sinh linh Tiên Cổ còn trốn đi rất xa, sợ trêu chọc phải sát thần này.

“Long Ngạo Thiên đại nhân, sẽ không... Buông tha cho ngươi...” Cái đầu rắn bị chém xuống của Cửu Mục Kia phun ra tiếng người, đứt quãng nói.

“Long Ngạo Thiên?” Quân Tiêu Dao cười.

Hiện tại Long Ngạo Thiên bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, Cửu

Mục còn nghĩ rằng Long Ngạo Thiên sẽ báo thù cho gã?

Quả thực là buồn cười!

Chương 516 - Sát ý mạnh đến cực điểm!

Chương 516: Sát ý mạnh đến cực điểm!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao lắc đầu, phất một tay qua, Đà Xá Cổ Đế Viêm bùng nổ, hoàn toàn đốt Cửu Mục Thiên Xà kia thành tro tẫn.

Ba thiên kiêu vương tộc đứng đầu đều đã ngã xuống.

Mà bên kia, đám sinh linh Tiên Cổ không có mắt nọ cũng bị ác quỷ La Sát trong cánh cửa địa ngục tàn sát sạch sẽ.

Sau đó, cánh cửa địa ngục đóng lại.

Toàn bộ Đạo Hồ khôi phục bình tĩnh.

Nhưng trái tim của mọi người chung quanh lại không thể bình tĩnh.

Thậm chí biểu hiện của Quân Tiêu Dao làm người ta hoài nghi có phải hắn đã sớm tiến vào Tiên Cổ hay không, nếu không tại sao thực lực lại mạnh đến vậy?

Đương nhiên, cũng có sinh linh đang thờ ơ lạnh nhạt, ví dụ như những chủng tộc Tiên Cổ đó.

“Thần Tử Quân Gia này triệt để đắc tội chủng tộc Tiên Cổ chúng ta, con đường của hắn không dài.” Một ít sinh linh Tiên Cổ thầm nghĩ.

Những thiên kiêu ngoại giới kia căn bản không biết, thiên kiêu của chủng tộc Tiên Cổ bọn họ cường đại đến mức nào. Thậm chí trong đó còn có tồn tại cường đại đạt tới Thiên Thần Cảnh!

“Công tử!”

“Thần Tử đại nhân!”

Đôi mắt của Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc sáng lấp lánh,

tràn ngập vui sướng và sùng bái.

Thần Tử vẫn là Thần Tử, xưa nay không bao giờ làm người ta thất vọng. Hắn vĩnh viễn đứng ở phía trước mọi người.

Mà lúc này, Long Cát công chúa và Lôi Minh Viễn cũng đã xuất hiện.

Long Cát công chúa cũng không muốn lại bị Quân Tiêu Dao sai khiến, cho nên trước đó đã tránh đi thật xa.

“Long Cát công chúa!”

Nhìn thấy người tới, sắc mặt Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc đều đanh lại, mang theo địch ý.

“Không sao, tạm thời nàng ta vô hại.” Quân Tiêu Dao xua xua tay.

Lời hắn nói làm hai nàng đều ngơ cả ra.

Đây là chuyện gì?

“Việc này nói ra thì rất dài, tạm thời đừng nói chuyện, dù sao hiện tại nàng ta rất ngoan, vô hại, đừng để ý tới.” Quân Tiêu Dao nói.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Long Cát công chúa lại đang nghiến răng.

Sao lời này nghe thế nào cũng giống hình dung một con sủng vật?

Quân Tuyết Hoàng gật đầu, trong lòng càng bội phục thủ đoạn của Quân Tiêu Dao.

Nhưng trong mắt nàng vẫn mang theo địch ý, loại địch ý này là thù địch giữa các nữ người.

“Đúng rồi, hiện tại cục diện như thế nào?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Tuy Lôi Minh Viễn biết một ít tin tức, nhưng cũng có hạn, hỏi đám người Quân Tuyết Hoàng mới có thể lấy được càng nhiều tin tức.

Tiếp theo, Quân Tuyết Hoàng thuật lại tất cả những chuyện đã xảy ra cho Quân Tiêu Dao biết, bao gồm việc Đệ Tứ Tự Liệt Quân Vô

Trần, Đệ Lục Tự Liệt Quân Đạo Lâm và Đệ Cửu Tự Liệt Quân Thiên Minh ngã xuống.

Khi Quân Vô Trần đang đột phá, bị Hắc Ám Thần Tử của Đọa Thần Cung ám toán chết.

Quân Đạo Lâm bị Thái Cổ hoàng tộc hại chết.

Khi Quân Thiên Minh đang đoạt bảo thì bị thiên kiêu đỉnh cấp của Tam Nhãn Thánh tộc – Một trong những tứ đại chủng tộc Tiên Cổ tùy tiện đánh chết.

“Tùy tiện đánh chết?” Quân Tiêu Dao nhướng mày, chú ý tới từ hình dung này.

Tốt xấu gì Quân Thiên Minh cũng là Đệ Cửu Tự Liệt của Quân gia, yếu thế nào cũng không có khả năng bị tùy tiện đánh chết.

Trừ phi người đánh chết của hắn ta có thực lực rất mạnh.

“Người đánh chết của hắn là Thiên Nhãn Thánh Tử của Tam Nhãn Thánh tộc, hình như tu vi là... Thiên Thần Cảnh...” Quân Tuyết Hoàng trầm thấp mà nói.

Thỏ tử hồ bi.

Quân Thiên Minh bị người ta tùy tiện đánh chết như vậy, trong lòng các nàng cũng không dễ chịu. Mà đám người Quân Vô Trần, Quân Đạo Lâm cũng chết thật thực oan uổng.

“Đọa Thần Cung, Thái Cổ hoàng tộc, Tam Nhãn Thánh tộc...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, mặt không có cảm xúc.

Nhưng nhiệt độ của thiên địa chung quanh lại hạ nhanh xuống điểm đóng băng. Đó là sát ý lãnh khốc đến cực điểm, đông cứng cả thiên địa!

Quân Tiêu Dao nổi giận!

Xưa kia có thất phu giận dữ, máu bắn năm bước.

Đế hoàng giận dữ, máu chảy ngàn dặm.

Mà Thần Tử Quân Gia giận dữ thì sẽ thế nào?

“Quả nhiên là bản Thần Tử còn quá nhân từ sao?” Quân Tiêu Dao ngửa mặt lên trời, thở dài khe khẽ.

Nhân từ?

Đám người Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc nhìn máu tươi và hài cốt khắp nơi, trầm mặc không nói.

Nếu Quân Tiêu Dao cũng được gọi là nhân từ thì trên đời này không có ai tàn nhẫn.

Nhưng Quân Tiêu Dao cảm thấy vẫn không đủ.

“Ta bỗng có một nguyện vọng.” Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ rồi nói.

Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc, Lôi Minh Viễn, thậm chí cả Long Cát công chúa dung nhan lạnh lẽo đứng bên cạnh cũng nghiêng tai lắng nghe.

“Ta muốn giết đến khi ai trên đời này nhìn thấy Quân gia ta cũng phải quỳ rạp!” Quân Tiêu Dao gằn từng chữ.

Một câu vang lên, lôi đình nổ vang trong thiên địa!

Xưa nay lời nói không phải nói bậy được, nói ra một câu thì tương đương với có một phần nhân quả.

Đám người Quân Tuyết Hoàng cũng hít sâu một hơi. Quân Tiêu Dao muốn giết đến khi khi ai ai nhìn thấy người của Quân gia ta cũng phải quỳ xuống run rẩy sao?

Ánh mắt Long Cát công chúa cũng chấn động, người có tính cách khí phách như nữ hoàng vạn cổ như nàng ta cũng không dám tùy tiện nói ra lời này.

Quân Tiêu Dao lại có thể nói ra.

Giờ khắc này, gương mặt Quân Tiêu Dao không có cảm xúc, sát ý nghiêm nghị, cứ như là hai người khác nhau sovs trước đó trêu đùa nàng, Long Cát công chúa càng không rõ Quân Tiêu Dao là

người như thế nào.

Nói xong câu đó, sát ý chung quanh thiên địa cũng, tan đi.

Quân Tiêu Dao vẫn rất bình tĩnh, cứ như lại biến thành công tử yên tĩnh như trích tiên nọ.

Ánh mắt Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc sáng lấp lánh, có Quân Tiêu Dao ở đây, trong lòng các nàng như có trụ cột chống đỡ.

“Đúng rồi, công tử, Mộc Lan tỷ ở khu vực trung tâm.” Quân Tuyết Hoàng nói.

Tính cách của Quân Mộc Lan cường thế bá đạo, là một nữ hán tử, lấy thực lực của nàng, tất nhiên muốn xông vào khu vực trung tâm một lần.

Mà Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc có tu vi hơi thấp, muốn chiếm cứ một Đạo Hồ ngàn trượng trước, sau đó lại gấp rút tiếp viện Quân Mộc Lan.

“Nàng cũng có mặt à, vậy chúng ta cùng đi đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vậy Đạo Hồ ngàn trượng này...” Quân Tuyết Hoàng chần chờ nói.

“A... người của Quân gia hoặc là không tranh, muốn tranh thì phải tranh cơ duyên tốt nhất.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Đạo Hồ vạn trượng mới là cơ duyên mà Quân gia nên chiếm cứ, Đạo Hồ ngàn trượng này đã là gì?

Hoàn toàn chướng mắt!

Chương 517 - Ta muốn giết đến khi ai trên đời này nhìn thấy Quân gia ta cũng phải quỳ rạp!

Chương 517: Ta muốn giết đến khi ai trên đời này nhìn thấy Quân gia ta cũng phải quỳ rạp!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hai nàng nghe vậy thì cảm xúc càng cuộn trào, chỉ có Quân Tiêu Dao mới dám quyết đoán như vậy.

“Ghê gớm!” Lôi Minh Viễn cũng chỉ có thể nói ra hai chữ này.

Đạo Hồ ngàn trượng vô cùng hi hữu đối với người ngoài, nhưng Quân Tiêu Dao lại tùy ý vứt bỏ, nhìn cũng không nhìn một cái.

“Nhưng, phần lớn khu vực trung tâm bị những cường tộc Tiên Cổ đó chiếm cứ...” Quân Tích Ngọc chần chờ nói.

Những địa đầu xà đó cũng không dễ trêu chọc.

“Một đám tù phạm trong thế giới Tiên Cổ thật sự xem mình là chủ nhân?” Quân Tiêu Dao cười lạnh và nói.

Hắn từng tìm hiểu trong Tàng Thư Các của Quân gia, những chủng tộc Tiên Cổ đều không phải tồn tại ở nơi này ngay từ lúc bắt đầu, mà là bị giam giữ trong đây.

Đương nhiên, dòng ghi chép đó rất mơ hồ, không ai biết được rốt cuộc là tình huống như thế nào. Nhưng có thể khẳng định chính là, những chủng tộc Tiên Cổ đó cũng không cao cao tại thượng như thế nhân đã nghĩ.

“Được, chúng ta đi vào khu vực trung tâm đi.” Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

Hai nàng khẽ gật đầu.

Quân Tiêu Dao dẫn bốn người gồm Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc, Lôi Minh Viễn và Long Cát công chúa lên đường.

Nhìn máu tươi đầy đất ở đây, lại nhìn đám người Quân Tiêu Dao đi xa, trong lòng mọi người đều có dự cảm, lần này sợ là khu vực trung tâm Tiên Cổ Đạo Hồ sắp có một trò hay để xem.

...

Khu vực trung tâm Tiên Cổ Đạo Hồ có tổng cộng bốn Đạo Hồ vạn trượng. Ba cái trong đó lần lượt bị Long Nhân tộc, Cổ Vu tộc và Tam Nhãn Thánh tộc chiếm cứ.

Còn về Lệ Nhân tộc, các nàng cũng không ở khu vực này, cho nên cũng không chiếm cứ mảnh Đạo Hồ vạn trượng cuối cùng. Bởi vậy, Đạo Hồ vạn trượng đó trở thành vùng giao tranh của thiên kiêu ngoại giới.

Bởi vì Đạo Hồ vạn trượng có phạm vi thật lớn, hơn nữa giá trị kinh người, cho nên gần như không có thiên kiêu ngoại giới nào có thể độc chiếm, mà là tất cả thiên kiêu ngoại giới cùng chiếm cứ một Đạo Hồ vạn trượng.

Điều này cũng tạo thành cục diện 'Tăng thì nhiều mà cháo thì ít'.

Đương nhiên, thiên kiêu thực lực không đạt tiêu chuẩn còn không có tư cách tới gần Đạo Hồ vạn trượng này.

Nhưng lúc này, trên Đạo Hồ vạn trượng đó lại có khí tức khủng bố truyền ra, có dao động pháp lực đang khuếch tán.

Hiển nhiên, có thiên kiêu tuyệt thế đang đối chiến.

Ở nơi đó có hai bóng người đang giao tranh.

Trong đó có một nữ tử khuôn mặt anh khí, oai hùng hiên ngang, mái tóc dài màu đỏ được cột thành một chùm đuôi ngựa, sạch sẽ gọn gành, có khí chất không thua kém gì đấng mày râu. Nàng ta mặc một bộ trang phục bó sát người, lộ ra cái bụng nhỏ tuyết trắng bình thản, dáng người nảy lửa, đường cong kinh người.

Trong sự oai phong đó mang theo một nét quyến rũ lạ thường, đó

là Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, Quân Mộc Lan.

Đôi tay nàng đang cầm một thanh trọng kiếm, tung kiếm chém vào một bóng người áo đen. Đó là một nam tử tuổi trẻ dáng người thon dài, da thịt tái nhợt, đầu đội mũ choàng.

Quanh thân gã lượn lờ sương đen, lúc ẩn lúc hiện trong hư không, không lộ ra một tia khí tức, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Người này chính là Hắc Ám Thần Tử của Đọa Thần Cung, truyền nhân bất hủ không kém gì Đọa Thần Tử chút nào.

Đệ Tứ Tự Liệt của Quân gia - Quân Vô Trần đã bị gã ám toán đến chết.

Kẻ thù gặp nhau, hết sức đỏ mắt, hơn nữa còn có cuộc chiến tranh giành Đạo Hồ, tất nhiên Quân Mộc Lan không có khả năng buông tha Hắc Ám Thần Tử.

Hai người này, một là Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, một là truyền nhân bất hủ của Đọa Thần Cung, thực lực bối cảnh đều là đỉnh cao, kẻ tám lạng người nửa cân.

“Hắc Ám Thần Tử, dám ám toán Tự Liệt của Quân gia ta, tỷ thu lấy mạng ngươi!”

Quân Mộc Lan khí phách không thua gì nam nhi, máu cả người nàng sôi trào, cứ như thiêu đốt thành một ngọn lửa máu bên ngoài thân thể, đôi mắt nàng cũng bốc lên hai ngọn lửa.

Là Chiến Thần chi Huyết!

Đây là thần thông thiên phú đặc biệt của Quân Mộc Lan, khiến nàng càng đánh càng hăng, chiến lực tăng vọt.

“Đó chính là Chiến Thần chi Huyết sao, quả nhiên khủng bố!”

Lúc này, bốn phía xung quanh Đạo Hồ vạn trượng cũng có một ít truyền nhân bất hủ xuất hiện, bọn họ nhìn thấy thực lực của Quân Mộc Lan thì đều cảm thán.

Không hổ là Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, thực lực quả nhiên

khủng bố. Tu vi của Quân Mộc Lan đã đạt Chân Thần Cảnh hậu kỳ, cộng thêm Chiến Thần chi Huyết thì thực lực càng khủng bố.

Nhưng Hắc Ám Thần Tử cũng không phải ăn chay, hơn phân nửa gương mặt gã được giấu dưới mũ choàng, chỉ lộ ra một cái cằm tái nhợt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Quanh thân gã hiện ra một loạt phù văn màu đen quỷ dị, hắc quang kích động, khí tức cũng đang dâng lên.

“Nghe đồn Hắc Ám Thần Tử mang Quỷ Minh Chú Thể, xếp thứ hai trăm trong ba ngàn thể chất, là một loại thể chất cực kỳ quỷ dị.” Có người nói.

Hai người này đều không ai nhường ai, thực lực cường đại.

Nhưng dù vậy, tình cảnh của Quân Mộc Lan vẫn không tốt lắm, nguyên do rất đơn giản, cục diện hiện tại rất bất lợi với Quân Mộc Lan.

“Chỉ dựa vào một mình Hắc Ám Thần Tử, phỏng chừng đã có thể chống đỡ được Quân Mộc Lan.”

Có một nam một nữ đứng sừng sững trên trời cao, đó là Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh của Vạn Hoàng Linh Sơn. Tuy bọn họ không phải Hoàng Tử và Phượng Nữ, nhưng tu vi hiện giờ cũng đột phá tới Chân Thần Cảnh.

Bên kia, một nam tử tuổi trẻ có mái tóc dài xỏa tung màu vàng kim, khí tức khiếp người, đang quan sát tất cả - Đó là Kim Sí Tiểu Bằng Vương của Già Lâu Thánh Sơn.

Trước đó ở Thiên Đạo lâu, gã bị Quân Tiêu Dao đánh đến mức đạo tâm hỏng mất, hiện tại cũng đã hơi khôi phục, tu vi ở Chân Thần Cảnh trung kỳ.

Mặt khác, Bích Trì của Tổ Long Sào Long cũng có mặt.

Nhưng nàng không phải đứng một mình, bên cạnh nàng còn có một nam tử đầu mọc long giác đỏ đậm, giữa mày có vảy đỏ.

Tu vi của hắn rõ ràng đã ở Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn!

Tu vi Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn đã thuộc tầng cao nhất trong thế giới Tiên Cổ. Thiên kiêu ngoại giới không có mấy ai đạt bước này nổi, trừ phi là quái thai cổ đại như Long Cát công chúa.

Mà hiển nhiên nam tử đầu mọc long giác đỏ kia không phải thiên kiêu ngoại giới, càng không phải thiên kiêu của Tổ Long Sào.

Hắn ta tên là Ngao Liệt, đến từ Long Nhân tộc.

Chương 518 - Quân Mộc Lan chiến Ngao Liệt

Chương 518: Quân Mộc Lan chiến Ngao Liệt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bởi vì đều có huyết mạch Long tộc, hơn nữa trước đó Ngao Loan cũng có đưa tin cho hắn ta nên Long Bích Trì mới có cơ hội thiết lập mối quan hệ với Long Nhân tộc.

Lúc này, Ngao Liệt nhìn chiến cuộc giữa sân, ánh mắt mang theo một cảm giác về sự ưu việt từ trên cao nhìn xuống.

Khi nhìn thấy Quân Mộc Lan, đáy mắt hắn ta cũng hiện lên một tia kinh diễm, phóng mắt nhìn khắp thế giới Tiên Cổ,nữ tử ưu tú như Quân Mộc Lan cũng cực kỳ hiếm thấy.

Khí chất nàng ta cực kỳ hiên ngang, khác biệt với những nữ tử khác, cũng có sức hấp dẫn kỳ lạ.

“Thực lực của nữ tử này của Quân gia cũng không tầm thường.” Ngao Liệt nhận xét.

“Lợi hại đến mấy thì thế nào, sao có thể so sánh với Ngao Liệt đại nhân.” Long Bích Trì cười cười nói.

Có Long Nhân tộc che chở, thiên kiêu Tổ Long Sào bọn họ không cần lo lắng gì ở thế giới Tiên Cổ.

“Vẫn là Ngạo Thiên đại ca lợi hại, nếu không có hắn thì Long Nhân tộc không có khả năng chiếu cố Tổ Long Sào chúng ta như thế.” Long Bích Trì lẩm bẩm, khâm phục trong lòng dành cho Long Ngạo Thiên cũng tăng thêm ba phần.

“Thần Tử Quân Gia kia cũng coi như may mắn, không tới thế giới Tiên Cổ, nếu không Ngạo Thiên đại ca đủ để đánh bẹp hắn.” Long Bích Trì nghĩ thầm.

Mọi người xung quanh đều đang chú ý chiến cuộc.

Quân Mộc Lan và Hắc Ám Thần Tử đang đánh đến hồi gay cấn, thủ đoạn của hai người đều kinh người.

Sau một chiêu va chạm cuối cùng, thân thể hai người cùng bị đẩy lui, lại đánh một trận không phân cao thấp.

“Đáng giận...” Trong lòng Quân Mộc Lan cực kỳ khó chịu.

Thực lực của nàng thật sự rất mạnh, nhưng Hắc Ám Thần Tử cũng không phải con chó con mèo có thể tùy tùy tiện tiện chém giết.

Hơn nữa Quỷ Minh Chú Thể của hắn ta cực kỳ quỷ dị, Quân Mộc Lan muốn diệt sát Hắc Ám Thần Tử trong thời gian ngắn là không có khả năng.

“Không hổ là Đệ Tam Tự Liệt...”

Bên kia, trên mặt Hắc Ám Thần Tử cũng lộ ra chút kiêng kỵ. Gã am hiểu nhất là đánh lén, âm thầm lấy mạng, đối chiến chính diện thì lại không có ưu thế quá lớn.

Trước đó sở dĩ có thể diệt sát Quân Vô Trần, cũng vì gã âm thầm đánh lén, mà trùng hợp là Quân Vô Trần đang trong lúc đột phá.

Nếu không Hắc Ám Thần Tử muốn giết Đệ Tứ Tự Liệt cũng không phải chuyện đơn giản.

“Hắc Ám Thần Tử, ta phải giết ngươi!” Quân Mộc Lan nhướng mày lên.

Lúc này, một tiếng cười lạnh vang lên: “Quân Mộc Lan, tạm thời đừng buông lời hung ác, ngươi vẫn nên rời đi đi, Đạo Hồ vạn trượng này không có vị trí của Quân gia các ngươi.”

Người mở miệng chính là Long Bích Trì. Nếu chỉ có một mình nàng ta thì hiển nhiên không dám khiêu khích Quân Mộc Lan. Nhưng vấn đề là, hiện tại Quân gia bị mọi thế lực ở thế giới Tiên Cổ nhằm vào.

Hắc Ám Thần Tử, thiên kiêu Vạn Hoàng Linh Sơn ở đây đều đứng ở mặt đối lập của Quân Mộc Lan. Hiện giờ Quân Mộc Lan tứ cố vô thân.

Nhưng mặc dù trước mắt toàn là kẻ địch, đôi mắt xinh đẹp của Quân Mộc Lan cũng không có nửa phần sợ hãi.

Nàng nhìn về phía Long Bích Trì và nói: “Ngươi muốn chết thì tỷ tác thành cho ngươi!”

Bị ánh mắt này của Quân Mộc Lan nhắm vào, Long Bích Trì cũng nhịn không được lui ra phía sau hai bước.

Tu vi hiện giờ của nàng ta mới đạt tới Hư Thần Cảnh đại viên mãn, nhưng ỷ được Long Nhân tộc che chở, mới dám tiến vào Đạo Hồ vạn trượng này mà thôi.

Phía bên cạnh, Ngao Liệt bước ra, chặn lại khí thế của Quân Mộc Lan.

Hắn ta nhìn về phía Quân Mộc Lan, mang theo nghiền ngẫm mà nói: “Ta biết Quân gia các ngươi rất có thanh danh ở ngoại giới, nhưng trong thế giới Tiên Cổ này thì không có chút tác dụng nào.”

“Hiện giờ ngươi có hai loại lựa chọn.”

“Thứ nhất, trực tiếp rời đi, Đạo Hồ vạn trượng này không có vị trí của ngươi.”

“Thứ hai, thần phục ta, ta có thể hứa hẹn cho ngươi một vị trí.”

Khóe miệng Ngao Liệt nhếch lên một cười nhạt, ánh mắt nhìn quét qua đường cong ma quỷ phập phồng quyến rũ của Quân Mộc Lan.

Quân Mộc Lan lập tức nổi giận, mái tóc đỏ tung bay, chửi tục một câu: “Thả rắm chó con mẹ nhà ngươi, chết cho tỷ!”

Quân Mộc Lan dùng đôi tay nâng kiếm, trực tiếp chém một cái về hướng Ngao Liệt, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc.

“Chậc chậc, không hổ là quả ớt cay của Quân gia, tính cách này...” Hoàng Huyền Nhất lắc đầu.

“Thật là ngu xuẩn, cả Long Nhân tộc cũng dám trêu chọc, sau này chết như thế nào cũng không biết.” Phượng Thanh Linh lại cười lạnh.

Thân là một trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ, mặc dù cường giả của Long Nhân tộc không thể xuất hiện, nhưng thế hệ trẻ cũng đủ để nghiền áp một phương. Đặc biệt là nghe đồn, Thái Tử của Long Nhân tộc có được tu vi Thiên Thần Cảnh, khủng bố tới cực điểm.

Hiện giờ Quân Mộc Lan trêu chọc Long Nhân tộc, không phải ngu xuẩn thì là cái gì?

“Ha hả, tính cách nóng bỏng lắm, ta thích.” Ngao Liệt cười nhạt.

Hắn ta cũng ra tay đón lấy kiếm phong đánh tới của Quân Mộc Lan, long khí mênh mông, hóa thành một thanh thiên đao rồi chém tới.

Tu vi của Ngao Liệt nằm ở Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối.

Tuy tu vi của Quân Mộc Lan kém hơn một chút, nhưng có được Chiến Thần chi Huyết nên nàng càng đánh càng hăng, khí thế không yếu hơn Ngao Liệt chút nào.

Hai người bắt đầu giao thủ.

Quân Mộc Lan múa may trọng kiếm, vẽ ra vạn ánh kiếm khí, chém hết cả hư không.

Ngao Liệt thò đôi tay ra, ngọn lửa dâng trào, hắn có được huyết mạch Viêm Long, ngọn lửa hóa thành một cự long, trùng kích đánh thẳng vào Quân Mộc Lan.

Oanh!

Kiếm khí phát ra, lửa đỏ thổi quét, không gian chấn động, cả Đạo Hồ vạn trượng đều đang sôi trào.

Qua một kích giao thủ, Ngao Liệt lui hai bước, nhưng Quân Mộc Lan cũng lui hơn mười bước.

“Có thể lấy tu vi Chân Thần Cảnh hậu kỳ đẩy lui ta?” Ngao Liệt hơi giật mình.

“Con cá chạch nhà ngươi mà dám nhớ thương tỷ, chết tới nơi rồi!”

Quân Mộc Lan Chiến Thần chi Huyết thiêu đốt, khí tức lại dâng lên, sắp tiếp cận Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

“Không hổ là Đệ Tam Tự Liệt của Quân gia, vẫn có chút bản lĩnh.”

Nhìn thấy khí thế này og Quân Mộc Lan, ánh mắt đám người Hắc Ám Thần Tử cũng trở nên nghiêm nghị.

Quả nhiên, những Tự Liệt đứng đầu Quân gia không ai là hiền lành.

Chương 519 - Nỗi sợ bị Quân Tiêu Dao chi phối

Chương 519: Nỗi sợ bị Quân Tiêu Dao chi phối

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe thấy lời này, sắc mặt Ngao Liệt hơi trầm xuống, chỉ cần là sinh linh có liên quan đến Long tộc thì ghét nghe là thấy xưng hô cá chạch này nhất.

“Tính cách đanh đá như thế, chờ trấn áp ngươi xong phải dạy dỗ cho ngươi thật kỹ!” Ngao Liệt cũng nghiêm túc lên.

Hắn ta tung ra pháp khí bản mạng của mình, đó là một Hỏa Long Đại Ấn, là cổ thánh binh có uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Hỏa Long Đại Ấn như thiêu đốt một góc vòm trời, trấn áp về hướng Quân Mộc Lan.

Kiếm phong của Quân Mộc Lan đảo ngược lên, va chạm với Hỏa Long Đại Ấn kia.

Lại một tiếng chấn vang, cổ họng Quân Mộc Lan phát ngọt, liên tục lui bước.

Ngao Liệt thấy thế thì lại đánh qua, long huyết sôi trào, Hỏa Long Đại Ấn lại trấn áp xuống.

Quân Mộc Lan kêu lên một tiếng, càng đánh càng hăng, Chiến Thần chi Huyết thiêu đốt, cuồng bạo tới cực điểm.

Nhưng ngay vào thời khắc mấu chốt nhất, hư không phía sau Quân Mộc Lan bỗng vặn vẹo.

Sương đen cuồn cuộn, một bóng người xuất hiện, đó chính là Hắc Ám Thần Tử.

Gã lại thi triển thủ đoạn đánh lén am hiểu nhất.

“Cho rằng tỷ không đề phòng ngươi sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Quân Mộc Lan chợt lóe, trở tay chém ra một kiếm.

Nhưng mà...

Kiếm này lại trực tiếp xuyên qua thân thể Hắc Ám Thần Tử.

“Không ổn...” Sắc mặt Quân Mộc Lan thay đổi.

“Ha hả, sự quỷ dị của Quỷ Minh Chú Thể hơn xa tưởng tượng của ngươi...”

Ở một phương hướng khác, Hắc Ám Thần Tử bỗng thoáng hiện, sương đen cuồn cuộn hóa ra một Trớ Chú Minh Ấn, nó giáng thẳng về hướng Quân Mộc Lan.

Mà Hỏa Long Đại Ấn cũng cùng trấn áp xuống.

Cho dù Quân Mộc Lan mạnh đến mấy, cũng không có khả năng cùng chống đỡ được thế công của cả Hắc Ám Thần Tử và Ngao Liệt.

“Kết thúc.” Đám người Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh âm thầm lắc đầu.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng thu ánh mắt lại.

Nhưng ngay sau đó, gã cảm nhận được một luồng khí tức đáng kiêng kỵ đã lâu không gặp, nó đang lao đến từ nơi xa cực.

“Khí tức này là...”

Da đầu Kim Sí Tiểu Bằng Vương tê dại.

Rốt cuộc gã cũng nhớ tới sự sợ hãi khi bị bóng người bạch y kia chi phối!

Thân là thiên kiêu mạnh nhất Già Lâu Thánh Sơn, bình sinh Kim Sí Tiểu Bằng Vương chỉ sợ hãi một lần.

Lần đó làm đạo tâm của gã hỏng mất, thiếu chút nữa hoàn toàn sa đọa.

Nhưng hiện tại, luồng khí tức đó lại xuất hiện.

Vào thời khắc Quân Mộc Lan gặp nguy cơ, một bóng người như thần linh buông xuống, một tay chụp vào Hắc Ám Thần Tử.

“Ai!”

Hắc Ám Thần Tử lập tức cảm thấy sởn tóc gáy, giống như bị hung thú Thái Cổ theo dõi, có cảm giác tử vong sắp đến.

Gã vội vàng thu hồi Trớ Chú Minh Ấn, xoay người tấn công. Nhưng bóng người kia chấn động toàn thân, khí tức hoàng kim tràn ngập, ánh hào quang vàng kim vô cùng thần thánh tràn ra.

Quỷ Minh Chú Thể của Hắc Ám Thần Tử có được một sức mạnh nguyền rủa rất mạnh. Cũng dựa vào sức mạnh này mà trước đó gã mới có thể thành công ám sát Quân Vô Trần.

Nhưng lần này, sức mạnh nguyền rủa vẫn luôn thuận lợi của Hắc Ám Thần Tử lại như băng tuyết dưới ánh nắng chói chang, trực tiếp hòa tan biến mất.

“Sao có thể!” Hắc Ám Thần Tử kinh hãi, nhìn chăm chú vào, sau đó vẻ mặt lập tức cứng lại.

“Là ngươi, Quân Tiêu Dao!” Hắc Ám Thần Tử lớn tiếng kinh hô.

Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao siêu nhiên thần thánh, có thể khắc chế các loại quỷ dị. Loại thể chất Quỷ Minh Chú Thể này bẩm sinh đã bị thánh thể khắc chế triệt để.

Quân Tiêu Dao rất thản nhiên, giống như thần linh lạnh như băng.

Hắn chụp một tay vào Hắc Ám Thần Tử, tiên quang lượn lờ, thêm vào sức mạnh của Đại La Tiên Cốt, cứ như có thể đánh nát cả hư không.

Hắc Ám Thần Tử thi triển các loại thủ đoạn, nhưng đều không thể chạy thoát bàn tay của Quân Tiêu Dao.

Rắc!

Quân Tiêu Dao trực tiếp bóp lấy cổ Hắc Ám Thần Tử mà nhấc lên giống như xách một con gà.

Cảnh tượng này làm cả Đạo Hồ vạn trượng tĩnh mịch mà câm lặng. Tất cả mọi người không lường trước được, chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi mà cục diện đã xảy ra biến hóa lớn như thế.

“Thần Tử Quân Gia, sao hắn lại tới thế giới Tiên Cổ!”

“Hơn nữa sao khí tức của hắn lại khủng bố như thế?”

“Không có khả năng, Thần Tử Quân Gia vào thế giới Tiên Cổ trễ như vậy, sao có thể đạt tới tu vi cảnh giới này!”

Toàn bộ Đạo Hồ vạn trượng, tất cả sinh linh đều biến sắc, còn có một ít thiên kiêu xem náo nhiệt ở bên ngoài cũng vô cùng chấn động, nhịn không được kinh hô lên tiếng.

Quân Tiêu Dao xuất hiện, bọn họ cũng không kinh ngạc mấy, nhưng tu vi của Quân Tiêu Dao lại làm bọn họ quá sửng sờ.

Tốt xấu gì Hắc Ám Thần Tử cũng có tu vi Chân Thần Cảnh trung kỳ, cộng thêm Quỷ Minh Chú Thể nên thực lực không yếu hơn thiên kiêu Chân Thần Cảnh hậu kỳ.

Nhưng lúc này, gã lại bị Quân Tiêu Dao một tay bóp cổ nhấc lên, hoàn toàn không thể phản kháng, cảnh tượng này quá rung động.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Hắc Ám Thần Tử giãy giụa, muốn phản kháng. Nhưng sao gã có thể thoát được khỏi lòng bàn tay của Quân Tiêu Dao.

“Mạng của người Quân gia rất dễ lấy sao?” Giọng điệu của Quân Tiêu Dao lạnh như băng sương nói.

“Không phải ngươi cũng giết Đọa Thần Tử...” Hắc Ám Thần Tử sắp hít thở không thông, giãy giụa nói.

“Bản Thần Tử có tư cách đó, muốn giết ai thì giết, ngươi có sao?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Hắc Ám Thần Tử nói không ra lời, gã muốn phản kháng, pháp lực

trong cơ thể tràn ra, sức mạnh nguyền rủa của Quỷ Minh Chú Thể khuếch tán, nhưng lại bị khí tức thánh thể của Quân Tiêu Dao chèn ép triệt để.

“Ngày sau bản Thần Tử gặp người nào trong Đọa Thần Cung các ngươi thì giết người đó!”

Trên cánh tay Quân Tiêu Dao trào ra Đà Xá Cổ Đế Viêm, ngọn lửa bảy màu sặc sỡ bùng nổ, hoàn toàn bao phủ Hắc Ám Thần Tử.

“A!” Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, cảm giác đau đớn bị liệt hỏa đốt người này không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nhưng Quân Tiêu Dao không chỉ dừng lại ở đó, hắn còn tung ra Hỗn Độn Thần Ma, dùng Hỗn Độn Thần Ma nghiền nát nguyên thần của Hắc Ám Thần Tử.

Sự đau đớn đó càng khó có thể miêu tả bằng bút mực, quả thực như nghiền nát từng khối từng khối xương cốt huyết nhục.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của Hắc Ám Thần Tử làm người nghe sởn tóc gáy, rõ ràng Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp giết chết Hắc Ám Thần Tử, nhưng lại cố tình tra tấn gã như vậy.

Chương 520 - Hành hạ Hắc Ám Thần Tử đến chết

Chương 520: Hành hạ Hắc Ám Thần Tử đến chết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cuối cùng, một tay Quân Tiêu Dao chấn động, thân thể vốn đã bị thiêu đến cháy đen của Hắc Ám Thần Tử trực tiếp biến thành tro tàn.

Một truyền nhân của thế lực bất hủ dễ dàng ngã xuống như vậy.

Khắp Đạo Hồ trở nên tĩnh mịch, không còn một tiếng động nào nữa, chỉ có tiếng hít thở dồn dập vang lên. Đó là tiếng thở hổn hển của đám người Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh và Long Bích Trì.

Quân Tiêu Dao chỉ dùng một tay đã hạ gục Hắc Ám Thần Tử trong nháy mắt, điều này khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Trước đó Quân Mộc Lan cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Hắc Ám Thần Tử mà thôi.

Còn về Ngao Liệt, đồng tử của hắn ta đã hơi co rụt lại, dù lấy tu vi của hắn ta, muốn diệt sát Hắc Ám Thần Tử cũng không phải dễ dàng như vậy.

“Thiên kiêu ngoại giới này có thực lực cường đại như thế sao?” Ánh mắt Ngao Liệt trầm xuống.

Quân Mộc Lan nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì trong mắt cũng lộ ra mừng rỡ.

Nàng trực tiếp lao đến bên cạnh Quân Tiêu Dao, vươn cánh tay ngọc ra, hào sảng mà vỗ vỗ bả vai Quân Tiêu Dao.

“Tiểu tử, rốt cuộc ngươi cũng tới thế giới Tiên Cổ, làm tỷ chờ lâu như vậy.” Quân Mộc Lan cười.

Có trời mới biết, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao hiện thân, trong lòng Quân Mộc Lan trở nên yên ổn đến mức nào, Quân Tiêu Dao là trụ cột của thế hệ trẻ Quân gia.

“Đáng tiếc vẫn tới chậm một chút, nếu không thì...” Quân Tiêu Dao than một tiếng.

“Ngươi tới được là tốt rồi.” Ý cười trên mặt Quân Mộc Lan cũng phai tàn.

Chuyện này cũng không thể trách Quân Tiêu Dao.

“Yên tâm, kế tiếp cứ giao cho ta đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Mà cách đó không xa, bốn người Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc, Lôi Minh Viễn, Long Cát công chúa cũng tới.

Long Cát công chúa xuất hiện cũng gây nên một ít oanh động.

Nhưng hiện giờ, ánh mắt mọi người vẫn dừng lại trên người Quân Tiêu Dao, không phải ai cũng có thể tùy ý hành hạ Hắc Ám Thần Tử đến chết.

“Xem ra trước đó ta còn chưa giết đủ nhiều người ở Tiên Vực, không thể khiến các ngươi kiêng kỵ.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao nhìn chung quanh.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cắn răng, hai cánh chấn động, lao nhanh về phía sau, đồng thời hô lớn: “Ta không nhúng tay vào chuyện của Quân gia các ngươi, việc này không liên quan đến ta!”

Dứt lời, Kim Sí Tiểu Bằng Vương hóa thành một ánh kim hồng, thậm chí còn từ bỏ cả cơ duyên Tiên Cổ Đạo Hồ, trực tiếp chạy đi nhanh như chớp.

“Hả...”

Mọi người ngạc nhiên.

Tốt xấu gì Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng là thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên Vực, vậy mà lại trực tiếp bị dọa chạy.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua, sau đó thu ánh mắt lại.

Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh cũng lặng lẽ lui ra phía sau, muốn rời đi.

“Đi được à?” Quân Tiêu Dao giơ tay chụp vào hai người.

“Chúng ta cũng không có làm gì!” Hai người hoảng hốt gào lên.

“Các ngươi không làm cái gì, nhưng Vạn Hoàng Linh Sơn làm!”

Quân Tiêu Dao chụp đi một chưởng, hai người căn bản không có khả năng phản kháng, thân thể và cả linh hồn trực tiếp bị chụp vỡ thành bột phấn.

Nhìn Quân Tiêu Dao tùy tiện ngược sát như vậy, tất cả sinh linh toàn bộ Đạo Hồ đều im lặng.

Lúc này Quân Tiêu Dao giống như sát thần bạch y!

“Còn có hai người này, làm tỷ rất khó chịu.” Ánh mắt Quân Mộc Lan thật lạnh lùng, lập tức nhìn về phía Ngao Liệt và Long Bích Trì.

Sắc mặt Long Bích Trì trở nên mất tự nhiên, trái tim nhảy rộn, nhưng nghĩ đến bên cạnh còn có Ngao Liệt, nỗi lòng nàng ta cũng bình tĩnh lại.

Không phải ai cũng dám trêu chọc Long Nhân tộc.

“Long Bích Trì, xem ra ngươi chê mình sống lâu.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thật lãnh khốc.

Quân Tiêu Dao vốn không để ý tiểu lâu la Long Bích Trì này lắm, nhưng nàng ta lại cố tình nhảy nhót trước mặt Quân Tiêu Dao, đó là tự tìm đường chết.

“Kẻ ngoại lai, vừa vừa phải phải là được, nơi này còn chưa tới phiên ngươi lật trời.”

Ngao Liệt bước ra một bước, khí tức Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn bùng nổ, thái độ hết sức kiêu căng.

Nhưng Quân Tiêu Dao thấy thế thì lạnh lùng cười, cũng bước ra một bước, khí tức Chân Thần Cảnh đại viên mãn hoàn toàn không hề che giấu mà bùng nổ ra.

Lần này, Ngao Liệt đều trợn tròn mắt, biểu cảm cứng lại, có vẻ hơi buồn cười.

Hắn ta phóng thích khí tức vốn là muốn làm Quân Tiêu Dao kinh sợ một chút, hiện tại lại bị kinh sợ ngược lại.

“Chân Thần Cảnh đại viên mãn, sao có thể?” Ngao Liệt hít sâu một hơi, có vẻ không thể tin nổi.

Cho dù là những thiên kiêu quanh năm ở trong thế giới Tiên Cổ như bọn họ thì cũng rất ít người tu luyện được đến Chân Thần Cảnh đại viên mãn, càng đừng nói là ngoại giới có linh khí tương đối loãng.

Cho dù bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới này đúng không?

Không chỉ Ngao Liệt, tất cả các sinh linh chung quanh đều bị chấn động.

Khí tức của Quân Tiêu Dao quá cường hãn, quả thực đè ép thân thể bọn họ tới muốn nứt toạc.

Cho dù là Quân Mộc Lan cũng cảm thấy hoảng sợ, trước đó nàng chỉ cảm thấy Quân Tiêu Dao sâu không lường được, lại không biết tu vi thật sự của hắn.

Hiện tại hắn hoàn toàn triển lộ, Quân Mộc Lan cũng há to đôi môi đỏ.

“Thật là quái vật...” Quân Mộc Lan cảm thán.

Nhưng nàng lại càng phấn chấn, sau khi bị áp chế nhằm vào lâu như vậy, rốt cuộc kế tiếp cũng đến phiên Quân gia nở mày nở mặt!

Sau khi Quân Tiêu Dao để lộ cảnh giới tu vi thì sắc mặt Ngao Liệt lại liên tục thay đổi. Nếu tu vi của Quân Tiêu Dao cũng nằm ở Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn, Ngao Liệt sẽ không chút chần chờ

mà trực tiếp ra tay.

Dù sao dưới tình huống cùng đẳng cấp, Long Nhân tộc của hắn ta chiếm cứ ưu thế nhất định. Nhưng tu vi của Quân Tiêu Dao lại là Chân Thần Cảnh đại viên mãn, cho dù là người đã quen kiêu ngạo như Ngao Liệt, cũng không có khả năng mạo muội ra tay một trận chiến.

Hơn nữa trước đó Quân Tiêu Dao còn tùy tiện ra tay diệt sát Hắc Ám Thần Tử, Ngao Liệt cũng rất kiêng kỵ về chuyện này.

Hơn nữa Tiên Cổ Đạo Hồ sắp phun trào, hắn còn muốn đến chỗ Đạo Hồ của Long Nhân tộc để thu hoạch cơ duyên.

Nếu giao chiến với Quân Tiêu Dao bị thương, sẽ ảnh hưởng hắn ta thu hoạch cơ duyên.

Bởi vậy, Ngao Liệt chỉ trầm giọng mà nói: “Không nghĩ tới trong các thiên kiêu ngoại giới còn xuất hiện một yêu nghiệt như ngươi, tu vi Chân Thần Cảnh đại viên mãn, thật sự có tư cách đứng ở chỗ này, một khi đã vậy, ta tha cho ngươi một lần.”

Lời Ngao Liệt nói làm tất cả mọi người chung quanh sửng sốt.

Long Bích Trì cũng ngây ngẩn cả người, thiên kiêu Long Nhân tộc mà lại lùi bước, quả thực là mặt trời mọc từ hướng Tây.

Chương 521 - Quân Tiêu Dao bá đạo

Chương 521: Quân Tiêu Dao bá đạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thần Tử Quân Gia làm cho cả Long Nhân tộc cũng lựa chọn thoái nhượng, thật là ghê gớm.” Bên ngoài Đạo Hồ vạn trượng còn có một ít thiên kiêu ngoại giới xem diễn, đều là cảm thán.

Thân là một trong tứ đại chủng tộc của Tiên Cổ, thiên kiêu có thể làm Long Nhân tộc thoái nhượng thì có mấy người?

“Tha cho ta một lần?” Quân Tiêu Dao cười.

Lời này của Ngao Liệt thực sự có chút buồn cười.

“Chúng ta đi thôi.” Ngao Liệt lạnh lùng liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Chờ đến khi Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào xong, hắn ta sẽ lại tìm Quân Tiêu Dao tính sổ. Long Bích Trì cắn răng, tuy không cam lòng, nhưng cũng không dám nghi ngờ lựa chọn của Ngao Liệt.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại mở miệng: “Chậm đã.”

Bước chân của Ngao Liệt khựng lại, sắc mặt trầm xuống.

“Ngươi có ý gì?”

“Đạo Hồ vạn trượng này là thuộc về Quân gia ta.” Quân Tiêu Dao thản nhiên mà nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt một vài thiên kiêu và sinh linh Tiên Cổ chung quanh đều biến đổi.

Toàn bộ khu vực trung tâm có tất cả bốn mảnh Đạo Hồ vạn trượng, mỗi chúng tộc trong Long Nhân tộc, Cổ Vu tộc, Tam Nhãn Thánh tộc đều chiếm một mảnh Đạo Hồ vạn trượng, còn mảnh Đạo Hồ cuối cùng mới để lại cho những người còn lại.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại nói Quân gia bọn họ muốn một mình chiếm cứ mảnh Đạo Hồ này, vậy thì có chút bá đạo.

“Một thiên kiêu ngoại giới như ngươi thì dựa vào cái gì!” Một ít sinh linh chủng tộc Tiên Cổ khó chịu.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì liếc nhìn về phía sinh linh kia một cái, sắc mặt sinh linh lập tức khựng lại.

Thần cung trong đầu hắn cứ như có một cái cối xay hỗn độn lây dính máu thần ma, giống như vòm trời đen nhánh nghiền áp đến.

Phụt!

Đầu sinh linh Tiên Cổ kia trực tiếp tan nát, nguyên thần cũng lập tức tan thành mây khói!

Hắn ta còn không chịu nổi một ánh mắt của Quân Tiêu Dao!

“Còn có ai?” Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, nhìn tứ phương chung quanh.

Lúc này, chung quanh hoàn toàn an tĩnh.

Dù là thiên kiêu ngoại giới hay là sinh linh Tiên Cổ, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo sợ hãi kiêng kỵ, cứ như Quân Tiêu Dao là một đại ma vương.

“Tiểu tử này thật tà môn, trừ Thái Tử ra, nói không chừng thật sự không có mấy ai có thể đối phó hắn.” Sâu trong ánh mắt Ngao Liệt cũng ẩn chứa chút nặng nề.

Thái Tử mà hắn ta nói tất nhiên chính là Thái Tử của Long Nhân tộc, một tồn tại yêu nghiệt thuộc Thiên Thần Cảnh.

“Ngươi muốn làm thế nào là chuyện của ngươi, Đạo Hồ này không liên quan gì đến Long Nhân tộc ta.” Ngao Liệt lựa chọn lui bước.

Dù sao Đạo Hồ này không có liên quan lợi ích gì đến Long Nhân tộc, hắn ta cũng lười quan tâm.

Nghe vậy, sắc mặt những sinh linh chủng tộc Tiên Cổ còn lại đều

khó coi tới cực điểm.

Chẳng lẽ thật sự phải cho một thiên kiêu ngoại giới độc chiếm Đạo Hồ vạn trượng giá trị vô lượng này?

Đám người Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng đều lộ ra vẻ mặt kích động, đây mới là khí phách thuộc về Quân gia bọn họ!

Lôi Minh Viễn càng kích động đến sắc mặt đỏ lên, độc chiếm một Đạo Hồ vạn trượng là chuyện mà hắn ta hoàn toàn không thể tưởng ra được.

“Phát tài phát tài rồi, quả nhiên ta đã đặt cược chính xác.” Lôi Minh Viễn vui sướng không thôi.

Cái này đã không phải là xe đạp biến thành motor, mà là xe đạp biến thành biệt thự cao cấp!

Nhưng câu nói tiếp theo của Quân Tiêu Dao lại làm cả đám người Quân Mộc Lan hoàn toàn ngây dại.

“Ta nghĩ ngươi hiểu lầm rồi, Đạo Hồ mà bản Thần Tử ám chỉ không phải là một mảnh này thôi.”

“Mà là bốn Đạo Hồ vạn trượng toàn bộ khu vực trung tâm, đều thuộc về Quân gia ta!”

Câu nói vừa dứt, khắp nơi đều tĩnh mịch.

Ngao Liệt hoài nghi lỗ tai mình đã xảy ra vấn đề, một mình Quân Tiêu Dao muốn độc chiếm bốn Đạo Hồ vạn trượng?

“Thiên kiêu ngoại giới này điên rồi sao?” Tất cả sinh linh Tiên Cổ đều hít hà một hơi, trợn mắt há hốc mồm.

Nếu không phải kẻ điên, sao có thể nói ra lời này?

Độc chiếm một mảnh Đạo Hồ còn chưa tính, ba Đạo Hồ còn lại đang bị tam đại chủng tộc chiếm cứ. Quân Tiêu Dao là muốn một mình đấu lại tam đại chủng tộc Tiên Cổ sao?

Còn những thiên kiêu ngoại giới cũng không quá mức kinh ngạc,

sự bá đạo của Quân Tiêu Dao là có tiếng ở Tiên Vực.

“Ngươi đang khiêu khích à?” Trong mắt Ngao Liệt có lửa giận dâng trào.

Hắn ta đã thoái nhượng như thế mà Quân Tiêu Dao còn vả mặt hắn.

“Quân Tiêu Dao, ta thấy ngươi thật sự điên rồi.” Long Bích Trì thét to.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn lại, trong đầu Long Bích Trì lập tức chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngao Liệt lắc mình chắn trước người Long Bích Trì.

“Ngươi đã nghĩ kỹ hậu quả khi làm như vậy không?” Giọng nói của Ngao Liệt thật trầm thấp mà lạnh lẽo.

Nhưng Quân Tiêu Dao chỉ đáp lại bốn chữ.

“Không cút thì chết!”

Lạnh nhạt!

Bá đạo!

Không cho phép nghi ngờ!

“Được, được, ngươi có giỏi thì đứng đây chờ, đừng đi!” Ngao Liệt giận dữ cười gằn, trực tiếp lắc mình rời đi.

Hiển nhiên hắn ta đi nói tin tức này cho tam đại chủng tộc.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút khinh miệt và xem thường, lời này giống như học sinh tiểu học nói tan học đừng đi, thấy ở rừng cây vậy.

“Làm vậy có không ổn không...”

Cho dù là nữ hán tử tính cách ngay thẳng xúc động như Quân Mộc Lan cũng có chút chần chờ. Trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ cũng có thiên kiêu Thiên Thần Cảnh.

Tuy Quân Tiêu Dao là Chân Thần Cảnh đại viên mãn, nhưng muốn một mình chống đỡ tam tộc thì thật sự có chút khó khăn.

“Không cần lo lắng, có ta ở đây, Tiên Cổ không ai dám làm càn trước mặt Quân gia ta!” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn đang cần đối tượng lập uy, nếu tam đại chủng tộc muốn chủ động đưa tới cửa thì hắn sẽ không khách sáo.

Sau khi Ngao Liệt và Long Bích Trì rời đi, khắp Đạo Hồ vạn trượng cũng khôi phục bình tĩnh.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai mà nghĩ đến Quân Tiêu Dao sẽ khủng bố như vậy. Dọa chạy Kim Sí Tiểu Bằng Vương, hạ gục Hắc Ám Thần Tử trong nháy mắt, tùy tiện diệt sát Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh.

Hắn ta còn có tu vi Chân Thần Cảnh đại viên mãn khiến người ta chấn động.

Đương nhiên, điều làm người ta ấn tượng khắc sâu vẫn là sự bá đạo của Quân Tiêu Dao, cùng lúc trêu chọc tam tộc trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ.

Không thể không nói, hắn ta rất dũng cảm, nhưng trong mắt những sinh linh chủng tộc Tiên Cổ chung quanh lại mang theo địch ý và lạnh nhạt.

Chương 522 - Long Nhân tộc Ngao Chiến

Chương 522: Long Nhân tộc Ngao Chiến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao bá chiếm Đạo Hồ, tùy ý giết chóc, còn khiêu khích ba tộc đàn mạnh nhất.

Trong mắt những sinh linh Tiên Cổ đó, Quân Tiêu Dao quả thực là đại biểu cho danh từ 'Tìm đường chết'.

"Nếu ta là hắn thì phỏng chừng hiện tại nên nghĩ phải chạy trốn như thế nào."

"Không sai, hắn chỉ là ngoài mạnh trong yếu, đến lúc đó chúng ta xem kết cục của hắn sẽ như thế nào."

Rất nhiều sinh linh Tiên Cổ đều đứng đằng xa thờ ơ lạnh nhạt, khe khẽ nói nhỏ.

Quân Tiêu Dao xâm chiếm lợi ích của bọn họ, tất nhiên bọn họ không có khả năng có thiện cảm gì với Quân Tiêu Dao, nhưng hắn lại mạnh như vậy, cho nên bọn họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên người thiên kiêu của tam đại tộc đàn.

Còn những thiên kiêu ngoại giới kia đều lộ ra ánh mắt phức tạp. Ai mà ngờ được Quân Tiêu Dao trở hơn người khác một bước lại vẫn đi trước mặt bọn họ?

"Nói không chừng đế lộ đời này thật sự là do Thần Tử Quân Gia dẫn đầu."

"Đúng vậy, có vẻ thời đại này là sân khấu thuộc về một mình Thần Tử Quân Gia."

"Nhưng không biết hắn có thể một mình đối đầu với tam đại chủng tộc Tiên Cổ hay không?"

Những thiên kiêu ngoại giới cũng tò mò thế cục kế tiếp sẽ phát

triển ra sao.

Còn Quân Tiêu Dao vẫn cực kỳ thản nhiên, căn bản không hoảng hốt hay có ý chạy trốn gì, có thực lực thì có tự tin.

“Tiểu tử này, tỷ còn tưởng rằng rốt cuộc vượt qua ngươi, kết quả ngươi vẫn đi trước mặt tỷ.” Quân Mộc Lan nói.

Tính cách nàng hào sảng, cho dù đối mặt với Quân Tiêu Dao, cũng không quá mức kiêng dè, vẫn nói chuyện y như trước kia.

Quân Tiêu Dao cười cười, cũng không nói cái gì, hắn có thiên phú và thực lực như vậy thì còn cách nào đâu.

“Nhưng... Ả ta là sao vậy?” Quân Mộc Lan liếc nhìn Long Cát công chúa một cái.

Long Cát công chúa lẳng lặng đứng ở đó, phong hoa tuyệt đại, nàng đang chờ đợi người hãm hại mình xuất hiện.

“Nói ra thì rất dài, hiện tại tạm thời đừng quan tâm nàng ta.” Quân Tiêu Dao nói.

“Chẳng lẽ ngươi làm nàng...” Quân Mộc Lan nhướng đôi lông mày anh khí lên.

“Không có gì, dạy dỗ một chút mà thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Xem như tỷ phục, không nữ nhân nào trốn khỏi lòng bàn tay ngươi à?” Quân Mộc Lan thán phục.

“Có bao gồm ngươi không?” Quân Tiêu Dao thuận miệng cười nói.

Quân Mộc Lan trợn mắt nhìn Quân Tiêu Dao một cái rồi nói: “Đừng tán tỉnh tỷ, tỷ không để mình bị nắm mũi dắt đi đâu.”

Không khí lập tức trở nên hòa hợp.

Các thiên kiêu ngoại giới và sinh linh Tiên Cổ xung quanh đều có chút kinh ngạc, Quân Tiêu Dao này thật là tự tin, không có chút khẩn trương nào mà còn rất nhàn nhã.

Mà bên kia, Ngao Liệt lửa giận đầy ngập cũng về tới Đạo Hồ vạn trượng của Long Nhân tộc.

Bốn Đạo Hồ vạn trượng như bốn khối đồng ruộng, nằm kế bên nhau, khoảng cách cũng không xa.

Trong Đạo Hồ vạn trượng này không có những sinh linh thượng vàng hạ cám, mà toàn là những thiên kiêu của Long Nhân tộc, có chừng gần trăm người.

Một cầm đầu trong đó đầu mọc long giác màu đen, bên ngoài bao trùm vảy đen.

Hắn là thiên kiêu khác của Long Nhân tộc, tên là Ngao Chiến, có được huyết mạch Hắc Long, uy áp mơ hồ tỏa ra kia đã đạt tới Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Có thể nói, Ngao Chiến là tồn tại có tu vi chỉ đứng sau vị Thái Tử Long Nhân tộc kia.

Nhìn thấy Ngao Liệt đến, Ngao Chiến mở miệng nói: “Ngao Loan cũng sắp tới, đến lúc đó Đạo Hồ cũng nên phun trào.” Hắn nói, sau đó bỗng phát hiện sắc mặt Ngao Liệt có chút không thích hợp.

“Hả, xảy ra chuyện gì?” Ngao Chiến hỏi.

Vẻ mặt Ngao Liệt hết sức lạnh lẽo, nói hết lại cho Ngao Chiến những chuyện trước đó.

Sau khi nghe xong, trong mắt Ngao Chiến hiện lên một dị sắc, cười cười và nói: “Ha hả, thú vị, trong các thiên kiêu ngoại giới lại xuất hiện một dị số như vậy.”

“Tiểu tử kia quá càn rỡ, quả thực không để Long Nhân tộc ta vào mắt.” Ngao Liệt lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, hai vị công tử, ta quá hiểu tính cách của Quân Tiêu Dao kia, dù các ngươi thoái nhượng, hắn cũng không có khả năng lùi bước.” Long Bích Trì đứng bên cạnh châm ngòi thổi gió.

Nếu Long Nhân tộc dồn hết sức lực ra tay, cộng thêm Long Ngạo Thiên thì nói không chừng thật sự có thể vĩnh viễn để Quân Tiêu

Dao ở lại thế giới Tiên Cổ.

Vậy thì ám ảnh Quân Tiêu Dao tạo ra cho nàng cũng sẽ tan đi.

“Vậy thì kêu cả Cổ Vu tộc và Tam Nhãn Thánh tộc, có một thiên kiêu ngoại giới kiêu ngạo như vậy xuất hiện, cũng phải để bọn họ gặp mặt chứ.” Ngao Chiến cười lạnh và nói.

Nếu thiên kiêu ngoại giới tên là Quân Tiêu Dao kia cùng khiêu khích tam đại tộc đàn bọn họ, vậy tất nhiên họ phải tác thành cho.

Rất nhanh, đám người Ngao Liệt và Ngao Chiến đã đi đến Đạo Hồ của Cổ Vu tộc và Tam Nhãn Thánh tộc.

Khi bọn họ kể lại chuyện này, không có gì bất ngờ xảy ra, thiên kiêu hai tộc đàn đó đều lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo.

Uy nghiêm của tứ đại tộc đàn Tiên Cổ không được phép bị khiêu khích, tam đại tộc đàn bọn họ hội hợp lại rồi lao thẳng về hướng Đạo Hồ của Quân Tiêu Dao.

Bên này, Quân Tiêu Dao đang cực kỳ nhàn nhã mà chờ đợi Đạo Hồ phun trào.

Không bao lâu sau, nơi xa có một đám người chi chít lao đến, ai trong đó cũng có khí tức mạnh đến cực điểm, ánh mắt sắc bén như ưng như sói, làm lòng người khiếp sợ.

“Tới rồi, thiên kiêu của tam đại tộc đàn tới rồi.” Một đám sinh linh Tiên Cổ chung quanh kêu to lên, trên mặt mang đầy kích động.

Chờ đến khi tam đại tộc đàn diệt sát Quân Tiêu Dao, bọn họ lại có thể tranh đoạt Đạo Hồ này.

Mà những thiên kiêu ngoại giới còn lại đều đang rửa mắt mong chờ, dù sao Quân Tiêu Dao từng sáng tạo quá nhiều kỳ tích ở Tiên Vực, không ai nói trước được kết quả cuối cùng sẽ là cái gì.

“Ngươi là Quân Tiêu Dao?” Phía Long Nhân tộc, Ngao Chiến bước ra một bước.

Khí tức của hắn ta càng mạnh hơn Ngao Liệt.

“hí tức Chân Thần Cảnh đại viên mãn, không hổ là Long Nhân tộc.”

Khí tức của Ngao Chiến làm kinh sợ một đám thiên kiêu ngoại giới.

Đám người Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng cũng lộ ra vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Tu vi của Ngao Chiến cùng cảnh giới với Quân Tiêu Dao, nếu như vậy, ưu thế của Quân Tiêu Dao đã bị suy yếu đi không ít.

Nhưng các nàng cũng không biết, thực lực của bản thân Quân Tiêu Dao không thể cân nhắc bằng cảnh giới được. Nếu đơn thuần lấy cảnh giới để suy xét thực lực của Quân Tiêu Dao thì chính là ếch ngồi đáy giếng.

Chương 523 - Diệt sát thiên kiêu tam đại tộc đàn

Chương 523: Diệt sát thiên kiêu tam đại tộc đàn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“A, chỉ là một Chân Thần Cảnh đại viên mãn mà dám khiêu khích tam đại tộc đàn chúng ta, thật là buồn cười.”

Bên kia có một đám sinh linh thân thể cao lớn, cao chừng bảy thước, ngoài làn da có lạc ấn các loại thánh văn. Đáng chú ý nhất là giữa mày bọn họ đều có một con mặt dựng thẳng, giấu giếm huyền cơ, vô cùng thâm thúy.

Đó chính là Tam Nhãn Thánh tộc.

Người mở miệng là một thiên kiêu Chân Thần Cảnh đại viên mãn của Tam Nhãn Thánh tộc, tên là Thác Cổ.

“Không sai, ở trước mặt tam đại tộc đàn chúng ta, ngươi chỉ là một thằng hề nhảy nhót mà thôi.” Phía Cổ Vu tộc cũng có một nam tử trên mặt lạc ấn các loại chú văn lạnh nhạt nói.

Tộc đàn bọn họ am hiểu nhất các loại vu thuật thần bí quỷ dị.

Có thể nói, ở toàn bộ thế giới Tiên Cổ thì gần như không có thiên kiêu nào có thể một mình độc đối với tam đại tộc đàn, áp lực đó có thể làm người ta hỏng mất.

Mà từ đầu đến cuối, trên mặt Quân Tiêu Dao vẫn không có cảm xúc, ánh mắt kia hờ hững như thần linh.

“Nếu tới, vậy đừng đi nữa, đúng lúc Quân gia ta còn có một món nợ máu trên đầu các ngươi.”

Quân Tiêu Dao thản nhiên nói, sau đó nhìn về phía Tam Nhãn Thánh tộc.

Thiên Nhãn Thánh Tử của Tam Nhãn Thánh tộc giết chết Quân

Thiên Minh, chỉ món nợ máu này thôi đã đủ để Quân Tiêu Dao đến đòi lại.

Mà Long Nhân tộc lại cấu kết với Tổ Long Sào, cũng là kẻ địch của hắn.

Tuy Cổ Vu tộc không thù không oán với hắn, nhưng cũng cùng một trận doanh với hai đại tộc đàn còn lại.

Nói tóm lại, tam đại tộc đàn này đã được định sẵn là kẻ địch của Quân Tiêu Dao. Một khi đã vậy, Quân Tiêu Dao cũng không cần thiết cố kỵ cái gì.

“Thật là dõng dạc, ngươi có tư cách gì trả thù tộc của ta?” Thác Cổ của Tam Nhãn Thánh tộc lạnh lùng nói.

“Chỉ dựa vào bản Thần Tử, có thể lấy mạng các ngươi!” Câu nói vừa dứt, Quân Tiêu Dao đã đưa tay ra.

Hắn thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, chục tỷ thần năng điên cuồng tuôn ra, hư không giống như mặt hồ run rẩy.

Tu vi Chân Thần Cảnh đại viên mãn của hắn cũng hoàn toàn bị kích hoạt, vừa ra tay đã giống như Thiên Thần giáng thế, khí tức kia khiến mọi người cảm thấy hít thở không thông.

“Làm càn!” Thác Cổ gầm lên một tiếng, cũng phát ra khí tức Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Hắn ta thi triển thần thông bí thuật của Tam Nhãn Thánh tộc, thánh văn ngoài thân thể sáng lên, thêm vào sức mạnh bản thân của hắn rồi lập tức va chạm với Quân Tiêu Dao.

Nhìn cảnh tượng này, khóe mắt thiên kiêu ngoại giới đều giật giật.

Cận chiến với Hoang Cổ Thánh Thể là muốn tìm đường chết sao?

Quả nhiên, một kích giao thủ qua đi, thân thể Thác Cổ nứt nẻ, thánh văn cũng bị đánh tan rã.

“Sao có thể!” Thác Cổ trừng lớn đôi mắt, phát ra tiếng kinh hô không thể tưởng tượng.

Tuy thiếu niên trước mặt mảnh khảnh cao lớn, nhưng trong thân thể cân xứng đó lại ẩn chứa sức mạnh to lớn ngập trời.

Cho dù là con nối dõi của chân long hay hậu duệ Côn Bằng cũng không thể sánh bằng. Hơn nữa rõ ràng là cùng một cảnh giới, Thác Cổ lại cảm thấy như đang đối mặt với Thiên Uy.

Thủ đoạn của Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản thô bạo, chỉ đấm ra một quyền mà thôi.

Khí huyết màu vàng kim bay lên trời, hóa thành tượng thần kim sắc, trấn áp thiên hạ, kết hợp với khả năng của Hoang Cổ Thánh Thể, không có bất cứ kẻ nào có thể chống lại được hắn.

Hoang Cổ Thánh Thể là vô địch cùng giai, câu này cũng không phải lời đồn thổi.

Tuy Thác Cổ cũng là Chân Thần Cảnh đại viên mãn, nhưng so với Quân Tiêu Dao thì vẫn còn quá yếu.

“Không có khả năng!” Thác Cổ gầm lên một tiếng, vội vàng thi triển ra thần thông bản mạng của Tam Nhãn Thánh tộc.

Giữa mày hắn ta, con mắt tinh quang lộng lẫy thứ ba cứ như có khí tức nhật nguyệt cùng bị tiêu diệt truyền ra.

Một cột sáng hủy diệt bắn vọt ra, trên đường nó đi qua, không gian chấn động, tốc độ cực nhanh, giáng thẳng vào người Quân Tiêu Dao.

“Chết đi!” Trên mặt Thác Cổ lộ ra nụ cười lạnh tàn khốc.

Nhưng trong mắt Quân Tiêu Dao lại hiện ra chút châm chọc, ngực hắn hội tụ ánh hào quang, một thần quang mang theo khí tức cuồn cuộn của trời xanh xuất hiện rồi phụt ra.

Đó chính là thần thông của Chí Tôn Cốt, Thượng Thương Kiếp Quang!

“Thiếu chút nữa quên mất Thần Tử Quân Gia còn có thần thông Chí Tôn Cốt.” Các thiên kiêu ngoại giới đứng xem chung quanh nhịn không được hô nhỏ.

Có thể là đối thủ trước đó Quân Tiêu Dao gặp được đều quá yếu, cho nên Quân Tiêu Dao gần như chưa bao giờ vận dụng thần thông Chí Tôn Cốt.

Hiện tại một khi thi triển ra thì uy năng quá khủng bố. Uy lực của thần thông Chí Tôn Cốt cũng tăng lên theo thực lực của Quân Tiêu Dao.

Mà những sinh linh Tiên Cổ còn lại thì choáng váng. Bọn họ hoàn toàn không biết, Quân Tiêu Dao còn có át chủ bài này.

Oanh!

Hai chùm tia sáng va chạm, giống như đạn hạt nhân nổ tung, phát ra vô cùng quang hoa chói mắt.

Quân Tiêu Dao lại thúc giục thần thông Chí Tôn Cốt, trên vòm trời hội tụ kiếp quang, sau đó một bàn tay to trải rộng phù văn khủng bố nghiền áp xuống giống như một góc vòm trời sụp đổ.

Đó chính là Thượng Thương Chi Thủ!

Một chưởng giáng xuống, giống như Ngũ Chỉ Sơn trấn áp, Thác Cổ phát ra tiếng gầm lên giận dữ, thánh văn cả người thiêu đốt, muốn ra sức phản kháng.

Kết quả thì oanh một tiếng, cả người bị Thượng Thương Chi Thủ chụp cho nát ra năm bảy mảnh, xương gãy gân đứt, máu tươi bắn vọt ra.

Một bóng dáng nhợt nhạt bay ra, nhìn như Thác Cổ bản thu nhỏ, đó là nguyên thần của Thác Cổ.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao nhìn lướt qua, trong hư không như có một cối thần đen nhánh hiện ra, trực tiếp nghiền nát nguyên thần của Thác Cổ.

Một thiên kiêu Chân Thần Cảnh đại viên mãn của chủng tộc Tiên Cổ đã ngã xuống dễ dàng như vậy.

Mọi nơi tĩnh mịch, tất cả mọi người đều da đầu tê dại.

Trước đó những sinh linh Tiên Cổ cho rằng Quân Tiêu Dao chết chắc rồi, lúc này đều sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Đó cũng không phải con chó con mèo gì, mà là thiên kiêu Chân Thần Cảnh đại viên mãn, thế mà lại bị Quân Tiêu Dao tùy tiện diệt sát như vậy.

Đổi lại là ai cũng cảm thấy đầu óc muốn nổ tung.

Chương 524 - Ngao Liệt ngã xuống

Chương 524: Ngao Liệt ngã xuống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Còn có các ngươi, cũng phải chết!”

Quân Tiêu Dao lại ra tung một tay về hướng những người còn lại của Tam Nhãn Thánh tộc, Thiên Nhãn Thánh Tử của nhất tộc này đã giết Quân Thiên Minh.

Cho nên Quân Tiêu Dao chỉ có sát ý với bọn chúng.

Ầm ầm ầm!

Khí huyết mênh mông, pháp lực nổ vang.

Cả Thác Cổ cũng không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao, tất nhiên những người còn lại của Tam Nhãn Thánh tộc càng không phải đối thủ.

“Cứu... Cứu mạng!”

“Đồng loạt ra tay!”

Ngao Chiến, Ngao Liệt và thiên kiêu của Cổ Vu tộc thấy thế cũng sợ hãi hít một hơi. Ánh mắt bọn họ chợt lóe, rất quả quyết mà đồng loạt ra tay.

Tận cả trăm thiên kiêu cùng ra tay, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì vẻ mặt vẫn ung dung như thần linh.

Hắn nâng một tay lên, lại thúc giục cực chiêu trong Tượng Thần Trấn Ngục Kính, triệu hoán ra cánh cửa địa ngục.

U minh chi khí kích động, một cánh cửa đen nhánh dữ tợn hiện hóa ra từ hư không. Cánh cửa mở ra một khe hở, rất nhiều ác quỷ La Sát xuất hiện.

Chờ đến ngày sau, long tượng vi lạp trong cơ thể Quân Tiêu Dao đều lột xác thành nguyên tượng vi lạp thì hắn có thể hoàn toàn mở cánh cửa địa ngục ra. Đến lúc đó, các loại Ma Vương, ma thần đều sẽ hiện thân, uy năng này sẽ càng thêm cường hãn.

“Đây là thủ đoạn gì!?” Rất nhiều sinh linh Tiên Cổ thất thanh kinh hô.

Giết chóc đang được tiến hành.

“Giết người này!”

Ngao Liệt, Ngao Chiến và một thiên kiêu Chân Thần Cảnh đại viên mãn của Cổ Vu tộc đều nhắm thẳng vào Quân Tiêu Dao.

Chỉ cần Quân Tiêu Dao chết thì tất cả vấn đề đều được giải quyết.

Ngao Liệt lại triệu hồi ra Hỏa Long Đại Ấn, trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Ngao Chiến thì tung ra một trường mâu màu đen, thân mâu như Cù Long sắc nhọn, mang theo khí thế vô cùng lạnh lẽo.

Đây là một cổ thánh binh phẩm cấp khá cao.

thiên kiêu Chân Thần Cảnh này của Cổ Vu tộc lại tung ra một con rối vu độc, sức mạnh của nó có thể ngang hàng với Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Nhìn những thiên kiêu thuộc sinh linh Tiên Cổ liên thủ đánh tới, đám người Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng muốn ra tay tương trợ.

“Không cần hỗ trợ, các ngươi đi chiếm cứ các Đạo Hồ khác đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Nghe lời này, cứ như bốn Đạo Hồ vạn trượng đã là vật trong tay Quân Tiêu Dao.

Đám người Ngao Chiến nghe thế thì sự lạnh lẽo trong mắt càng dâng trào, trông thật đáng sợ.

“Lớn mật!”

“Làm càn!”

Bọn họ ra tay, pháp lực mạnh mẽ cuộn trào.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lại thúc giục thần thông Chí Tôn Cốt, quang hoa hai màu trắng đen quét ngang ra, mang theo cảm giác luân hồi niết bàn.

Hỏa Long Đại Ấn của Ngao Liệt bị Luân Hồi Niết Quang quét trúng, gần như chỉ trong nháy mắt, nó đã biến thành tro bụi.

“Sao lại như thế?” Ngao Liệt kinh hãi đến biến sắc.

Hỏa Long Đại Ấn là pháp bảo bản mạng mà hắn ta tế luyện, có thể sánh ngang với cổ thánh binh, sao có thể trực tiếp tan vỡ như vậy.

Sau đó, Luân Hồi Niết Quang không giảm khí thế, lại đảo qua Ngao Liệt. Dù Ngao Liệt liều mạng phản kháng, pháp lực dâng trào, cũng không thể ngăn cản Luân Hồi Niết Quang ăn mòn.

Sau một tiếng hét thảm, thân thể và cả nguyên thần của Ngao Liệt biến thành tro tàn trong Luân Hồi Niết Quang.

Lại một thiên kiêu Chân Thần Cảnh của chủng tộc Tiên Cổ ngã xuống!

Lúc này toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ đều sôi trào, các tiếng kinh hô, kêu thảm thiết, gào bi thương vang lên không dứt bên tai.

Sinh linh tam đại tộc đàn Tiên Cổ còn thương vong vô số.

Hiện tại cả Ngao Liệt cũng đã ngã xuống, điều này làm sắc mặt Long Bích Trì trở nên tái mét.

Thực lực thật sự của Quân Tiêu Dao vượt qua dự đoán của mọi người.

“Đáng chết!” Sắc mặt Ngao Chiến cũng khó coi tới cực điểm.

Trải qua cuộc tẩy lễ giết chóc của cánh cửa địa ngục, số lượng

sinh linh còn lại của tam đại tộc đàn không đủ mười người. Và cũng chỉ có Ngao Chiến và thiên kiêu của Cổ Vu tộc là còn sức đánh một trận chiến.

Nhưng mặc dù cùng một cảnh giới, Ngao Chiến cũng không tự tin mình có thể đối phó Quân Tiêu Dao. Thậm chí trong lòng hắn ta đã sinh ra một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Thiên kiêu Cổ Vu tộc kia cũng thế, trong mắt chứa đầy kiêng kỵ và sợ hãi.

“Trừ Tiểu Vu Thần ra, không ai có thể chế ngự được hắn.” Thiên kiêu này thầm nói trong lòng.

Tiểu Vu Thần là thiên kiêu mạnh nhất của Cổ Vu tộc, có được truyền thừa Vu thần của Cổ Vu tộc, tu vi đã đạt tới Thiên Thần cảnh.

“Kế tiếp đến phiên các ngươi.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao không mang theo chút cảm xúc nào.

Muốn lập uy thì phải lập một cách triệt để, không để lại bất cứ sinh linh nào trong tam đại tộc đàn!

Mà đúng lúc này, ở vòm trời nơi xa có phong vân cuộn trào, cứ như xuất hiện một cơn lốc đột kích.

Một tiếng nói mơ hồ lạnh như băng mang theo sát ý vô tận nổ vang trên trời cao!

“Quân Tiêu Dao!”

Đi kèm với tiếng hét lớn này, một bóng người như rồng bay lên cửu thiên, giá lâm đến đây.

Dáng người hắn ta thon dài, dung mạo anh tuấn, chung quanh có long khí vô tận quấn quanh, trên trán có mọc long giác, đôi mắt rồng màu vàng kim mang theo khí tức huyết mạch cao quý.

Không phải Long Ngạo Thiên thì còn có thể là người nào?

Không trung vang lớn một tiếng, Long Ngạo Thiên lóe sáng lên sân

khấu.

“Là sơ đại cấm kỵ của Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên!”

Khi nhìn thấy Long Ngạo Thiên xuất hiện, đám thiên kiêu ngoại giới chung quanh đều chấn kinh. Nếu bàn về thanh danh, Long Ngạo Thiên tuyệt đối không kém gì Quân Tiêu Dao ở Tiên Vực.

Người này mang huyết mạch Đế Long, luyện hóa bảy viên long nguyên, là sơ đại cấm kỵ của Tổ Long Sào.

Hắn ta cũng là người mang đại khí vận, được Tổ Long Sào bồi dưỡng như cây trụ trung tâm, nếu không ngã xuống thì thành tựu ngày sau kém cỏi nhất cũng là một Chí Tôn.

Sau khi Long Ngạo Thiên tiến vào Tiên Cổ, hắn ta cũng đoạt lấy cơ duyên khắp nơi, tạo nên thanh danh rất lớn.

Mà hiện giờ, rốt cuộc hai người đối lập này cũng hoàn toàn chạm mặt.

“Cục diện kế tiếp sẽ rất thú vị.” Trong mắt một vài thiên kiêu ngoại giới hiện lên ánh sao.

Quân Tiêu Dao giết đệ đệ của Long Ngạo Thiên, Quân gia và Tổ Long Sào còn là thù địch mấy đời liên tục.

Thù mới hận cũ cộng lại với nhau, hai người này va chạm thì nhất định sẽ bùng nổ ánh lửa vô tận.

“Long Ngạo Thiên...” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao cũng nhìn qua.

Chương 525 - Kế hoạch được thực hiện hoàn mỹ

Chương 525: Kế hoạch được thực hiện hoàn mỹ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy đã nghe danh rất lâu, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao nhìn thấy Long Ngạo Thiên. Không thể không nói, Long Ngạo Thiên thật sự có dáng vẻ của vai chính, hắn ta anh tuấn vĩ ngạn, hổ khu chấn động thì khí Vương Bá lập tức tràn ra ngoài.

Bộ dạng cực ngầu muốn nổ cả trời.

Nhưng đáng tiếc hắn ta lại gặp Quân Tiêu Dao, Quân Tiêu Dao có một trăm phương pháp có thể đùa chết Long Ngạo Thiên.

“Quân Tiêu Dao, cuối cùng cũng gặp được ngươi, nếu không nghiền ngươi xương thành tro thì làm sao có thể giải được cơn giận trong lòng ta?”

Vẻ mặt Long Ngạo Thiên thật hung hãn, hắn ta cũng thấy được, Long Cát công chúa đứng ở phía Quân Tiêu Dao, điều này đã chứng minh rất nhiều thứ.

Mà Ngao Loan và Bạch Mị Nhi cũng đến cùng với Long Ngạo Thiên. Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trong mắt Bạch Mị Nhi hiện lên một tia sáng kỳ dị và lưu luyến si mê ẩn sâu.

Vẻ mặt của Ngao Loan lại thay đổi, có chút mất tự nhiên.

“Ngao Loan, ngươi cũng đã tới.” Ngao Chiến nhìn thấy Ngao Loan và Long Ngạo Thiên thì ánh mắt chợt lóe.

Phía bọn họ lại có sức mạnh mới gia nhập, nói không chừng thật sự có thể chống lại Quân Tiêu Dao. Nhưng nghe hai chữ này, phản ứng đầu tiên của Long Cát công chúa là sửng sốt, sau đó ánh mắt lập tức chuyển về hướng Ngao Loan.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia trào ra sát ý và lửa giận ngập trời.

“Ngươi chính là Ngao Loan!”

Mái tóc đen của Long Cát công chúa bay múa, nàng trước đó vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, nay nghe thấy hai chữ này thì hoàn toàn không thể duy trì bình tĩnh.

Nếu không phải tại Ngao Loan, sao nàng lại chật vật như thế.

Nếu không phải tại Ngao Loan, sao nàng lại bị Quân Tiêu Dao nhục nhã đùa bỡn.

Quan trọng nhất chính là, Ngao Loan này thật sự thiếu chút nữa làm nàng ngã xuống.

Nếu không có Quân Tiêu Dao ra tay, có lẽ đến chết Long Cát công chúa cũng không biết là ai đang âm thầm hãm hại mình.

Còn về nguyên nhân Ngao Loan hãm hại mình, trước đó Long Cát công chúa luôn cảm thấy khó hiểu, nhưng hiện tại, nhìn thấy Ngao Loan đi theo Long Ngạo Thiên thì nàng ta lập tức hiểu ra.

“Là Long Ngạo Thiên này bất mãn bổn cung, sai khiến Ngao Loan ra tay, hay là Ngao Loan tự muốn ra tay?” Long Cát công chúa thầm nghĩ trong lòng.

Trước đó Long Ngạo Thiên theo đuổi nàng, còn muốn nàng làm chính cung, Long Cát công chúa hoàn toàn không có hứng thú, thái độ luôn lạnh nhạt.

Nói không chừng là vì thái độ này nên làm tổn thương lòng tự trọng của Long Ngạo Thiên, khiến hắn vì yêu sinh hận, lội dụng Ngao Loan để trả thù nàng.

Đương nhiên, cũng có khả năng là Ngao Loan kia lưu luyến si mê Long Ngạo Thiên, bởi vì ghen ghét nên ra tay với mình.

Nhưng dù là thế nào thì Long Cát công chúa cũng bị tai bay vạ gió.

Nói ngắn gọn, chuyện nàng ta bị hại tuyệt đối có liên quan đến Long Ngạo Thiên này.

Nghĩ đến mình gặp tai bay vạ gió, lửa giận trong lòng Long Cát

công chúa càng mãnh liệt.

“Chết cho bổn cung!” Long Cát công chúa không nói hai lời, ngọc chưởng đã giáng thẳng về hướng Ngao Loan.

Ngao Loan thấy tình cảnh này thì trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn, sau đó đôi mắt hơi lóe sáng, lập tức trốn đến phía sau Long Ngạo Thiên và nói: “Long Công tử cứu mạng!”

“Đáng chết, quả nhiên tiện nhân ngươi đã chung chạ với Quân Tiêu Dao kia!”

Nhìn thấy Long Cát công chúa đánh tới, Long Ngạo Thiên càng thêm tức giận. Hắn ta còn chưa tra hỏi chuyện giữa Long Cát công chúa và Quân Tiêu Dao thì Long Cát công chúa đã trực tiếp ra tay muốn tiêu diệt Ngao Loan.

Hiện tại Ngao Loan có tác dụng rất lớn với Long Ngạo Thiên, tất nhiên hắn không có khả năng trơ mắt nhìn Ngao Loan bị Long Cát công chúa giết chết.

Cho nên Long Ngạo Thiên cũng ra tay, long khí cuộn trào, vung một chưởng ta va chạm với chiêu thức của Long Cát công chúa.

Nhìn thấy Long Ngạo Thiên bảo vệ Ngao Loan, Long Cát công chúa càng xác định quan hệ giữa Long Ngạo Thiên và Ngao Loan.

Bởi vậy nàng càng tức điên lên.

“Dám mắng bổn cung là tiện nhân, Long Ngạo Thiên, ngươi và tiện nhân này mới là cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn hại bổn cung!” Mái tóc đen của Long Cát công chúa bay loạn cả lên, đôi mắt phun lửa.

Hai người tung chiêu thức vào nhau, pháp lực phụt ra, thiên địa chấn động.

Mà cảnh tượng này lại khiến tất cả thiên kiêu ngoại giới chung quanh đều dại ra.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Quái thai cổ đại lại đánh nhau với cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy dạng đấu tranh nội bộ này.

Chủ yếu là mọi người không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Theo lý thuyết, nên là hai người này liên thủ đối phó Quân Tiêu Dao mới đúng. Tất nhiên người đứng xem không biết âm mưu và bố cục này của Quân Tiêu Dao.

Lúc này khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong nhạt nhẽo, đây mới là tiết mục mà hắn muốn nhìn thấy.

Một tầng lại một tầng hiểu lầm, chồng lên với nhau, cuối cùng kíp nổ cùng một lúc.

Không còn chút lý trí nào, chỉ còn lại phẫn nộ và thù hận.

Hơn nữa tính cách của Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa đều có thành phần cao ngạo tự phụ trong đó. Dạng người tự phụ này khinh thường giải thích nhiều, đều hy vọng đối phương chủ động cúi đầu thừa nhận sai lầm.

Nhưng một khi hiểu lầm gia tăng, không giải quyết được nữa thì kết quả chính là càng quấn càng chặt, cuối cùng hoàn toàn đi đến bước đường đối lập và quyết liệt.

Có thể nhìn ra từ điểm này, Quân Tiêu Dao không chỉ rất biết tính kế, hơn nữa còn thấy rõ lòng người.

Nếu Long Ngạo Thiên có tính cách bình tĩnh ẩn nhẫn, nói không chừng thật sự có khả năng chậm rãi cởi bỏ hiểu lầm này.

Mà trước mắt, hiển nhiên hắn ta không dùng đến bất cứ ngôn từ nào.

Long Cát công chúa thì nhất định phải giết Ngao Loan.

Mà Long Ngạo Thiên cũng nhất định phải bảo vệ Ngao Loan.

Cứ như vậy, mâu thuẫn giữa hai người sẽ biến thành nút chết.

Quân Tiêu Dao không động một ngón tay đã khiến song long Tổ Long Sào hoàn toàn đi đến con đường quyết liệt và đối lập.

Mà từ đầu đến cuối, người biết được âm mưu của Quân Tiêu Dao chỉ có một mình Lôi Minh Viễn.

Lúc này ánh mắt hắn ta nhìn về phía Quân Tiêu Dao đã mang theo thán phục và sùng bái cực độ.

Quân Tiêu Dao vĩnh viễn là thần linh!

Chương 526 - Song long nội đấu, Tổ Long Sào nổ tung

Chương 526: Song long nội đấu, Tổ Long Sào nổ tung

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ai có thể ngờ được Long Cát công chúa và Long Ngạo Thiên lại đi đến nước này được chứ.

Theo lý thuyết, dù cho Long Cát công chúa có không ưa Long Ngạo Thiên đến cỡ nào đi chăng nữa thì ả cũng phải giúp đỡ hắn ta, bởi Long Ngạo Thiên chính là Tổ Long Sào sơ đại. Nhưng vì chuyện của Ngao Loan, ả và Long Ngạo Thiên đã trở mặt hoàn toàn. Đây là chuyện mà không ai có thể ngờ tới được.

Ở bên ngoài, bên cạnh Tiên Cổ Kính, toàn bộ sinh linh trong Tổ Long Sào đều trợn tròn mắt. Cảnh tượng diễn ra bên trong Tiên Cổ Kính khiến bọn họ nghi ngờ không biết có phải mình đã nhìn lầm hay không. Nếu không thì sao bọn họ lại thấy được một cảnh tượng hoang đường như vậy chứ.

“Không, chuyện này tuyệt đối không thể nào!”

“Sao hai người bọn họ lại đòi sống mái với nhau như vậy được?”

Rất nhiều trưởng lão của Tổ Long Sào đều đang gào lên, trông vô cùng thất thố.

Song long xuất thế, Tổ Long đương hưng, đây chính là lời tiên đoán của Tổ Long Sào.

Thậm chí một vài trưởng lão Tổ Long Sào còn lên kế hoạch để Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa trở thành phu thê. Một người thì có Đế Long Chi Huyết, một người lại có Thương Long Cổ Hoàng huyết mạch. Nếu hai người này kết hợp với nhau, tạo ra đời sau thì không biết sức mạnh huyết mạch sẽ mạnh đến mức nào nữa. Nói không chừng còn có thể sinh ra một Tiểu Tổ Long.

Nhưng bây giờ nhìn thấy hai người quyết sống mái với nhau như

vậy, tất cả sinh linh trong Tổ Long Sào đều ngơ ngác, tức giận ứa gan.

“Quân Tiêu Dao, nhất định là do cái tên Quân Tiêu Dao kia lén lút giở thủ đoạn gì đó!”

Một vị trưởng lão của Long Ngạo Thiên tức giận đến nỗi run cả giọng.

Bọn họ cho rằng chắc chắn là do Quân Tiêu Dao đang giở trò.

Thế nhưng từ trước tới giờ, mỗi khi Quân Tiêu Dao hành động đều sẽ che giấu hành tung và khí tức của bản thân. Bởi vậy chỉ cần hắn không muốn, tất cả những người ở ngoài đều không thể nhìn trộm nhất cử nhất động của hắn thông qua Tiên Cổ Kính được.

Hai mắt Tổ Long Sào đen sì, tất nhiên cũng không biết Quân Tiêu Dao đang giở trò gì.

Các tộc lão của Quân gia nhìn thấy cảnh này thì rất sung sướng, bèn bật cười ha hả.

“Không hổ là Tiêu Dao, thủ đoạn này tuyệt vời đấy!” Một tộc lão của Quân gia cười nói.

“Không cần tốn nhiều công sức, cứ để bọn họ chó cắn chó, một miệng lông, đáng đời bọn họ.” Các tộc lão Quân gia còn lại đều cười trên nỗi đau của người khác.

Trước kia Quân gia bị người ta nhắm tới, khiến ba vị Tự Liệt bỏ mình, làm cho các tộc lão đều ôm một cục tức. Bây giờ cuối cùng Quân Tiêu Dao cũng giúp bọn họ xả được cục tức này.

Cũng như Tổ Long Sào, Đọa Thần Cung và Vạn Hoàng Linh Sơn đều cực kỳ tức giận, đặc biệt là Đọa Thần Cung. Mặc dù Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh của Vạn Hoàng Linh Sơn đã bỏ mạng, nhưng hai đỉnh cấp thiên kiêu quan trọng nhất của bọn họ là hoàng tử và Phượng Nữ thì vẫn còn sống. Còn Đọa Thần Cung thì lại hơi khổ. Ngày trước Đọa Thần Tử đã bị Quân Tiêu Dao chém chết tại hạ giới, bây giờ Hắc Ám Thần Tử cũng bị Quân Tiêu Dao giết chết. Các thiên kiêu đương thời của Đọa Thần Cung giờ đã chẳng còn một mống.

“Đáng hận…”

Một đám cường giả Đọa Thần Cung trốn bên trong hắc vụ, ai nấy đều nghiến răng ken két.

“Xem ra phải khởi động kế hoạch kia rồi.”

“Các đệ tử Đọa Thần Cung hãy hành động đi, cứu hắn tỉnh lại, chỉ có hắn mới đối phó với Quân Tiêu Dao được.”

Đám người Đọa Thần Cung âm thầm giao lưu bằng thần niệm.

Trước khi thế giới Tiên Cổ mở ra, những thế lực đối đầu với Quân gia đã đạt thành một ước định nào đó. Việc nhắm vào Tự Liệt Quân gia chẳng qua chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Bọn họ muốn Quân gia phải trải qua đau đớn thật sự, phải trả giá bằng máu.

Quay trở lại khu vực trung tâm của Tiên Cổ Đạo Hồ, Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa đang giao đấu với nhau.

Cả hai người đều là thiên kiêu trong Long tộc, một người là quái thai cổ đại, người còn lại là sơ đại cấm kỵ, có thể nói là đôi bên chẳng ai chịu nhường ai.

Ngao Loan nhìn thấy cảnh này thì khá cảm động. Long Ngạo Thiên bằng lòng ra tay vì nàng ta đã đủ để chứng minh những chuyện nàng ta làm đều đáng giá. Nhưng nàng ta chẳng hề hay biết Long Ngạo Thiên chủ yếu chỉ muốn lợi dụng nàng ta, sẵn tiện thu thêm hậu cung mà thôi.

Trong mắt Bạch Mị Nhi toàn là vẻ giễu cợt. Quả nhiên tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự tính của Quân Tiêu Dao. Vì thế sự sùng bái và lưu luyến si mê của nàng ta đối với Quân Tiêu Dao lại càng tăng thêm, gấp hàng nghìn hàng vạn lần sự sùng bái mà nàng ta dành cho Long Ngạo Thiên dạo trước.

Quân Tiêu Dao cười nhạt, thưởng thức cảnh tượng song long giao đấu này.

Quả nhiên cảm giác sung sướng này không hề kém hơn việc tự mình ra tay giải quyết, thậm chí là còn sướng hơn nữa.

“À, phải rồi, mải mê xem kịch mà suýt chút nữa quên mất phải giải quyết mấy thứ rác rưởi.” Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn sang đám Ngao Chiến.

Hắn trực tiếp vung tay lên, khởi động sức mạnh Đại La Tiên Cốt. Tiên quang cuộn trào, thần năng kinh thế.

Đám người Ngao Chiến biến sắc.

Chưa được mấy hiệp, thiên kiêu của tộc Cổ Vu hét thảm một tiếng, thân thể bị đập nát, nguyên thần tan biến. Sinh linh của ba tộc đàn còn lại cũng gần như bị giết chết không còn một mống.

Chỉ còn lại Ngao Chiến, hắn ta hóa ra bản thể Hắc Long, bay vọt về phương xa.

Quân Tiêu Dao vừa định ra tay đuổi theo thì bốn vùng Vạn Trượng Đạo Hồ bắt đầu chấn động cùng một lúc. Mặt hồ nổi sóng cuồn cuộn, trông như mặt nước đang sôi ùng ục trong nồi. Hơi nước dâng lên cuồn cuộn, giống như núi lửa sắp phun trào.

“Bắt đầu rồi…”

Hai mắt Quân Tiêu Dao sáng rực. Hắn tạm ngừng đuổi theo Ngao Chiến, thay vào đó là đưa mắt nhìn xung quanh một vòng rồi lạnh lùng nói: “Bốn vùng đạo hồ này đều là của Quân gia ta, bất cứ kẻ nào dám ra tay tranh đoạt cơ duyên trong đó, bản thần tử nhất định sẽ giết chết kẻ đó!”

Lời của Quân Tiêu Dao khiến các sinh linh đang có ý đồ rục rịch ở bốn phía đều như rơi vào hầm băng, như có một chậu nước đá dội thẳng xuống đỉnh đầu của bọn chúng.

Với thực lực mà Quân Tiêu Dao thể hiện ra khi trước, hắn chẳng cần phải nói nhiều làm gì, chỉ cần dùng một câu đơn giản đã khiến bọn họ kinh sợ.

Cơ duyên đúng là tốt thật đấy, nhưng cũng phải có mạng mới lấy được.

Dù là thiên kiêu ngoại giới hay là Tiên Cổ sinh linh, tất cả đều lùi tới ven đạo hồ.

Long Ngạo Thiên và Long Cát công chúa cũng tạm dừng cuộc chiến.

Chương 527 - Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào

Chương 527: Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái ả đàn bà điên này!” Sắc mặt Long Ngạo Thiên vô cùng khó coi.

Chính cung của mình lại biến thành kẻ thù của mình, điều này khiến Long Ngạo Thiên vô cùng căm phẫn. Hắn ta hận Long Cát công chúa phản bội mình, lại càng hận Quân Tiêu Dao cắm sừng mình.

“Các ngươi mới là đôi cẩu nam nữ, dám lén lút ủ mưu hãm hại bản cung!” Long Cát công chúa lạnh lùng trả lời.

Ngao Loan lãnh đạm đáp lại: “Chuyện này ta nhớ rõ rồi. Biểu ca của ta là thái tử tộc Long Nhân, đắc tội ta, ngày sau Tiên Cổ không có chỗ cho ngươi cắm dùi!”

Nghe thấy lời Ngao Loan nói, sát ý trong lòng Long Cát công chúa lại sôi trào. Hiển nhiên mối thù giữa đôi bên đã đạt tới đỉnh điểm.

Long Ngạo Thiên chỉ muốn bảo vệ Ngao Loan, tất nhiên quan hệ giữa hắn ta và Long Cát công chúa không thể nào dịu lại được, cả hai trở mặt thành thù.

Đúng vào lúc này, bốn vùng Vạn Trượng Đạo Hồ nổ tung cùng một lúc!

Bốn vùng đạo hồ nổi sóng cuồn cuộn như núi lửa phun trào, cột nước phóng lên tận trời, nổ tung trên không trung.

Cảnh tượng này trông giống như bốn cây cột chọc trời đột ngột mọc lên từ dưới đất, phóng thẳng lên trên không.

Cùng lúc đó, rất nhiều cơ duyên cũng phun ra ngoài theo cột nước.

Bốn vùng Vạn Trượng Đạo Hồ là đạo hồ cổ xưa nhất, tất nhiên

cũng có nhiều cơ duyên nhất.

Mọi người đột nhiên nhìn thấy những tia sáng chi chít được phun ra cùng với cột nước.

“Trời ạ, là Đạo Chi Nguyên, tất cả toàn là Đạo Chi Nguyên!”

Ai nấy nhìn thấy cảnh này đều trợn tròn mắt quan sát, hơi thở dồn dập!

Ở thế giới Tiên Cổ, Đạo Chi Nguyên cực kỳ hiếm có. Trước kia, chỉ vì tranh đoạt năm Đạo Chi Nguyên mà Lôi Minh Viễn đã đánh nhau với các thiên kiêu khác đến sứt đầu mẻ trán. Ấy thế mà bây giờ mới vừa phun trào đã có hàng trăm hàng ngàn Đạo Chi Nguyên phun ra!

Tất cả mọi người đều đỏ mắt trong phút chốc!

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng lóe ánh sáng.

Nếu có những Đạo Chi Nguyên này, Đại La Bất Hủ Tiên Thân của hắn ắt có thể tu thành!

Người đời biết Quân Tiêu Dao có nhiều bản lĩnh, che giấu cũng rất kỹ. Thế nhưng người ngoài không biết hắn có một lá bài tẩy, đó chính là Thể Thư – một trong Cửu Đại Thiên Thư.

Cửu Đại Thiên Thư có thể được xem như truyền thừa chí cao, mỗi một bản Thiên Thư đều đại biểu cho cực hạn của một đạo. Thể Thư chính là cực hạn của Nhục Thân Chi Đạo.

Chỉ cần tu luyện bất kỳ một bản Thiên Thư nào tới cực hạn đều sẽ có được sức mạnh to lớn không ai bì được, là một con át chủ bài cực kỳ mạnh mẽ.

Thậm chí nghe nói chỉ cần tập hợp đủ Cửu Đại Thiên Thư là có thể nhìn thấy con đường thành tiên.

Giá trị của Cửu Đại Thiên Thư không cần phải nói nhiều, nhưng việc tu luyện chúng cũng tràn ngập khó khăn. Dù với khả năng của Quân Tiêu Dao thì việc tu luyện Thể Thư quyển thượng cũng đã tốn một khoảng thời gian rất dài.

Nhưng lúc này, khi nhìn thấy những Đạo Chi Nguyên tràn ra ồ ạt, cuối cùng Quân Tiêu Dao cũng có thể tu thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân. Việc này như chắp hổ thêm cánh cho thực lực của hắn. Cộng thêm Thái Cổ Thánh Thể nữa, chỉ có thể nói là tuyệt vời.

Sau khi tu luyện xong Đại La Bất Hủ Tiên Thân, hắn cũng có thể bắt đầu tu luyện Thể Thư quyển hạ.

Quân Tiêu Dao rất chờ mong chuyện này.

Hắn vung tay lên, pháp lực cuộn trào, bắt đầu thu thập Đạo Chi Nguyên bị phun ra ngoài.

Hắn còn để cho ba cô gái là Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc đi sang ba Vạn Trượng Đạo Hồ còn lại để lấy bảo bối.

Bốn đạo hồ cách nhau không xa, cho nên đôi bên đều có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nếu những đạo hồ khác xảy ra chuyện gì, Quân Tiêu Dao cũng sẽ ra tay ngay lập tức.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao thu thập Đạo Chi Nguyên với số lượng lớn, tất cả những sinh linh xung quanh đều ghen tị đến đỏ cả mắt.

Các thiên kiêu ở ngoại giới thì còn đỡ, đằng nào bọn họ cũng biết sự bá đạo cường thế của Quân Tiêu Dao, dù có ghen ghét thì bọn họ vẫn chỉ có thể đứng nhìn vì cái mạng nhỏ của mình.

Nhưng những sinh linh Tiên Cổ còn lại thì cảm thấy không ổn chút nào. Đây rõ ràng là cơ duyên của thế giới Tiên Cổ bọn họ, theo lý thuyết thì phải là sinh linh Tiên Cổ bọn họ ăn thịt, đám thiên kiêu ngoại giới có hai chén canh uống là đã may mắn lắm rồi. Thế mà Quân Tiêu Dao lại dùng sức của một mình hắn xoay chuyển toàn bộ thế cục, khiến các sinh linh Tiên Cổ này chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn. Cảm giác này giống như có một núi vàng bày ở trước mắt, thế nhưng bọn họ chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào được, khó chịu biết bao nhiêu.

“Đáng ghét…” Rất nhiều sinh linh Tiên Cổ đều mắng thầm trong bụng.

Thế nhưng bọn chúng cũng không ngốc, Quân Tiêu Dao đã dùng

thực lực để chứng minh bản thân.

Còn về chiến thuật biển người ấy hả? Xin lỗi nha, Quân Tiêu Dao chỉ cần dùng một tay mở ra cánh cửa Địa Ngục là có thể triệt tiêu ưu thế về nhân số. Muốn dùng chiến thuật biển người nhấn chìm Quân Tiêu Dao, tiêu hao thực lực của hắn vốn là chuyện không thể.

Hơn nữa nhờ có Thánh Thể, pháp lực trong cơ thể Quân Tiêu Dao gần như là vô cùng vô tận, không thể cạn kiệt được, cho nên không thể nào bị tiêu hao hết tinh lực.

Quân Tiêu Dao vừa vơ vét bảo bối, vừa phóng thích khí tức Chân Thần Cảnh Đại Viên Mãn, chấn nhiếp tứ phương.

Toàn thân hắn được tiên mang bao phủ, trông giống như Thần Vương giá lâm, tỏa ra khí tức áp bức, khiến tất cả những sinh linh xung quanh đều không dám bén mảng tới gần đạo hồ.

Quá trình phun trào vẫn đang tiếp tục.

Ban đầu, chỉ có Đạo Chi Nguyên được phun ra ngoài, nhưng sau một thời gian, đủ loại dị bảo cổ quái kỳ lạ quý hiếm đều bị phun ra. Có ngọc giản, có cổ dược, có tàn binh, có pháp khí. Tất cả các loại bảo bối, cần cái gì là có cái đó.

Quân Tiêu Dao cũng tiếp tục thu thập, thậm chí còn không cần nhìn lấy một cái.

Thân là thần tử Quân gia, còn là thiếu chủ Khương gia, cho nên tầm mắt của Quân Tiêu Dao rất cao, thậm chí có rất nhiều bảo bối có thể khiến những thiên kiêu bình thường tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán mà hắn cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái. Thế nhưng bây giờ Quân Tiêu Dao lại không hề kén chọn. Cho dù phần lớn bảo bối trong ấy chẳng lọt nổi vào mắt hắn, nhưng ít ra cũng có thể để cho người bên cạnh sử dụng.

Ở bên kia, ánh mắt của Long Ngạo Thiên cũng lóe sáng. Thế nhưng hắn ta không làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ, bởi vì bây giờ thứ có thể khiến cho hắn ta động lòng vẫn chưa xuất hiện.

Chương 528 - Quân gia tam nữ vui mừng

Chương 528: Quân gia tam nữ vui mừng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Những sinh linh còn lại dù có ghen tị nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn vì e ngại uy thế của Quân Tiêu Dao.

Mà lúc này, trong cột nước đang dâng trào bỗng có sấm chớp lóe lên.

Đó là một thi thể của cổ thú, toàn thân hiện ra màu trắng bạc, thông qua khe nứt của thi thể có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong có một trái tim màu bạc lấp lóe.

“A, chẳng lẽ đó là một di hài của Lôi Thú?” Có một thiên kiêu kinh ngạc thốt lên.

Lôi Thú là một hung thú thượng cổ khống chế Lôi Đình Chi Lực, nghe đồn nó là một dị thú kinh khủng có thể thay trời hành đạo, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

“Bộ thi thể này có giá trị liên thành, huống hồ trong đó hình như còn có cả trái tim của Lôi Thú!” Một số người cảm thán.

Di hài Lôi Thú cộng thêm trái tim của Lôi Thú này chính là một cơ duyên to lớn đối với thiên kiêu tu luyện Đạo Lôi Đình. Nhưng đối với các thiên kiêu thuộc tính khác thì cũng chỉ cảm thán một chút mà thôi, chứ nó cũng chẳng có sức hút là bao.

Khi nhìn thấy di hài Lôi Thú kia, trong mắt Lôi Minh Viễn đều tỏa ra ánh sáng xanh. Hắn ta có thể cảm nhận được Thiên Lôi Chi Thể của bản thân đang khao khát cơ duyên này.

Nhưng không được Quân Tiêu Dao cho phép, hắn ta căn bản không có khả năng chủ động ra tay lấy đi cơ duyên này.

Quân Tiêu Dao thoáng thấy Lôi Minh Viễn, bèn vung tay bắt lấy thi hài Lôi Thú và cả trái tim của nó, sau đó trực tiếp cho Lôi Minh

Viễn.

“Thần tử đại nhân!” Lôi Minh Viễn kích động, gương mặt đỏ gay.

“Cầm đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Tuy rằng thi hài Lôi Thú và trái tim Lôi Thú này cũng không tệ, nhưng với Quân Tiêu Dao mà nói thì chúng chẳng có sức hấp dẫn gì. Lôi Đế Đại Thần Thông của hắn đã tu luyện tới cảnh giới Đại Viên Mãn từ lâu, căn bản không cần dùng di hài Lôi Thú. Chẳng bằng đem cho Lôi Minh Viễn, hắn ta dù không có công lao thì cũng có khổ lao.

“Đa tạ thần tử đại nhân ban ân!” Lôi Minh Viễn vô cùng kích động.

Nếu như chỉ dựa vào bản thân hắn ta thì không thể nào đạt được cơ duyên lớn như vậy. Quả nhiên hắn ta đã đi theo đúng người rồi.

“Sau này có thời gian, ta sẽ truyền lại Lôi Đế Đại Thần Thông cho ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Lôi Minh Viễn nghe vậy thì khí huyết dâng trào, suýt chút nữa là hưng phấn đến nỗi ngất đi.

“Lôi Minh Viễn chắc chắn có chết cũng đi theo thần tử đại nhân!” Lôi Minh Viễn thề thốt.

Đối với hắn ta, Quân Tiêu Dao có công ơn tái tạo.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu. Nếu Lôi Minh Viễn đã trung thành với hắn, hắn cũng vui lòng giúp Lôi Minh Viễn nâng cao thực lực.

Mặc dù Lôi Minh Viễn không có tư cách làm tùy tùng thân cận của hắn, nhưng làm một tôi tớ bình thường thì vẫn được.

Bản thân Lôi Minh Viễn là truyền nhân của núi Lôi Đế, sau này trưởng thành ắt sẽ trở thành một nhân vật đứng đầu núi Lôi Đế. Vậy chẳng phải cả núi Lôi Đế cũng sẽ thần phục dưới tay Quân Tiêu Dao hay sao?

Mặc dù Quân Tiêu Dao cũng có suy nghĩ lợi dụng Lôi Minh Viễn, nhưng chẳng phải giữa người với người đều tồn tại mối quan hệ

đôi bên cùng có lợi hay sao? Hắn đâu thể nào giúp đỡ Lôi Minh Viễn một cách vô duyên vô cớ được.

Sau đó đạo hồ tiếp tục phun trào, ba Vạn Trượng Đạo Hồ còn lại cũng phun ra không ít thứ tốt. Ba cô nàng Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc đã thu thập bảo bối đến mỏi tay.

“Chẳng lẽ bộ áo giáp kia chính là Thiên Vũ Phượng Linh Giáp trong truyền thuyết ư?”

Quân Mộc Lan phát hiện một bộ áo giáp kiểu nữ vô cùng hoa lệ tinh xảo, giống hệt Thiên Vũ Phượng Linh Giáp được chế tạo từ lông vũ của Phượng Hoàng trong truyền thuyết.

“Tốt quá rồi!” Quân Mộc Lan mừng rỡ, vội cất Thiên Vũ Phượng Linh Giáp đi.

“Nếu không có Quân Tiêu Dao, ta cũng không thể đạt được món bảo bối này.” Quân Mộc Lan rất đắc ý.

Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc cũng tìm được những bảo bối thích hợp với mình.

Bọn họ vừa mừng rỡ vừa cảm kích Quân Tiêu Dao. Nếu như không có Quân Tiêu Dao, sao bọn họ có thể ung dung tự tại thu thập bảo bối trong tình huống không hề bị tranh đoạt được chứ.

Trong lúc nhất thời, đừng nói là Quân Tuyết Hoàng và Quân Tích Ngọc, mà ngay cả Quân Mộc Lan có tính cách mạnh mẽ, tính tình nóng nảy nhất cũng không thể không bội phục Quân Tiêu Dao, cực kỳ sùng bái hắn.

Lúc này, cả bốn Vạn Trượng Đạo Hồ đều bị người Quân gia chiếm cứ. Đám người Quân Tiêu Dao thu thập bảo bối đến nỗi mỏi cả tay.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, từ nãy đến giờ hắn vẫn chưa gặp được bảo bối nào khiến hắn động lòng.

Bỗng Quân Tiêu Dao nhận ra một luồng khí tức đặc thù. Hắn nhìn thấy được một mảnh xương vỡ màu trắng đục.

Quân Tiêu Dao ngoắc tay thu mảnh xương đó lại, thì phát hiện nó là một miếng ngọc giản được làm từ xương cốt, tràn ngập khí tức của "đại đạo".

"Chẳng lẽ là cảm ngộ đại đạo của một vị cường giả vô thượng nào đó?" Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Đây là khí tức tỏa ra mơ hồ, tất nhiên không phải cảm ngộ của cường giả bình thường. Nó còn mạnh hơn chí tôn bình thường, thậm chí có thể là cảm ngộ của Hỗn Độn Đạo Tôn – cấp cao nhất trong Chí Tôn Thất Cảnh.

Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ rồi lắc đầu một cái. Hắn có đạo thuộc về bản thân, không cần phải mượn nhờ con đường của người khác. Đừng nói là cảm ngộ của Hỗn Độn Đạo Tôn, cho dù là cảm ngộ của Đại Đế cũng chỉ mang giá trị tham khảo cho Quân Tiêu Dao chứ chẳng có đất dụng võ.

"Có điều… có thể cho Thánh Y tỷ, tỷ ấy có tiên thiên đạo thai, nếu có thêm cảm ngộ của Đạo Tôn thì sẽ có thu hoạch lớn." Quân Tiêu Dao nghĩ vậy, bèn thu hồi ngọc giản bằng xương.

Bên cạnh đó, hắn còn phát hiện một món bảo bối hiếm có. Đó là một cổ mộc đang tỏa ra linh khí.

"Không phải là Thần Linh Mộc chứ?" Quân Tiêu Dao đánh giá.

Phía trên đoạn Thần Linh Mộc này có khắc các loại phù văn, đồng thời còn hội tụ linh khí của thiên địa, bên trong có linh lực chuyển động.

"Tính ra thì thích hợp với cô nàng Khương Lạc Ly kia." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Khương Lạc Ly chính là nguyên linh đạo thể, đoạn Thần Linh Mộc này thích hợp cho việc tu luyện của nàng nhất.

"Chẳng lẽ không có thứ nào có thể lọt vào mắt mình sao?" Quân Tiêu Dao tỏ ra thất vọng.

Đúng lúc này, trong cột nước bao la hùng vĩ kia bỗng có linh khí kinh khủng phun ra, đồng thời còn có một đạo vận nồng đậm tràn

ngập.

“Là… khí tức của Đạo Chi Nguyên, nhưng lại không giống lắm.”
Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn sang.

Chương 529 - Long Ngạo Thiên ra tay

Chương 529: Long Ngạo Thiên ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đột nhiên, một gốc cây nhỏ như được điêu khắc từ ngọc được cột nước cuốn ra ngoài.

Đó là một gốc cây nhỏ sáng bóng hoa mỹ, ấm áp như dương chi bạch ngọc. Điều khiến người khác chú ý nhất chính là một đám Đạo Chi Nguyên sinh trưởng bên trên cây, chỉ nhìn sơ qua thì có khoảng chừng trên trăm cái.

Đừng cho rằng trên trăm Đạo Chi Nguyên này không sánh được với hàng nghìn Đạo Chi Nguyên cuộn trào ra ban nãy. Phải biết là Đạo Chi Nguyên này sinh trưởng trên cây cổ thụ. Nói cách khác, cây cổ thụ này có thể tiếp tục ngưng kết ra Đạo Chi Nguyên!

Đây đúng là điều kinh khủng.

“Kia là… Trời ạ, chúng ta nhìn lầm ư, bất tử dược đỉnh cấp – Đạo Nguyên Cổ Thụ!”

Khi nhìn thấy cây cổ thụ này, hô hấp của tất cả mọi người xung quanh đều như ngừng lại cùng một lúc.

Đạo Nguyên Cổ Thụ là một loại bất tử dược hiếm có, nó có thể tự thu nạp linh khí đạo vận trong trời đất, ngưng kết ra Đạo Chi Nguyên. Có thể nói Đạo Nguyên Cổ Thụ này có thể liên tục sản xuất ra Đạo Chi Nguyên.

Thứ này không chỉ có sức hút đối với cá nhân mà còn có lực hấp dẫn rất lớn đối với các thế lực đại tông môn. Có được gốc Đạo Nguyên Cổ Thụ này, thế lực đứng sau cũng có thể được thơm lây, đạt được lợi ích.

“Đúng là Đạo Nguyên Cổ Thụ!” Hai mắt Quân Tiêu Dao cũng lóe sáng.

Cuối cùng cũng xuất hiện một món bảo bối khiến hắn động lòng.

Bất tử dược có thể tiếp tục sản xuất bảo bối giống Đạo Nguyên Cổ Thụ này vô cùng hiếm gặp, dù là Quân gia cũng chỉ có một gốc Hồn Linh Cổ Thụ có thể kết xuất ra Linh Hồn Quả Thực.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao có linh hồn lực mạnh mẽ, ngoài việc từ nhỏ hắn đã tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp ra thì hắn còn thường xuyên sử dụng Linh Hồn Quả Thực.

Độ hiếm của Đạo Nguyên Cổ Thực này còn cao hơn Hồn Linh Cổ Thụ nhiều, bởi vì Đạo Chi Nguyên rất có ích đối với những người tu luyện Thánh Cảnh.

“Rất tốt, có được Đạo Nguyên Cổ Thụ này, ta tạm thời không cần sầu não vì chuyện tài nguyên tu luyện nữa.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Những người còn lại đứng xung quanh thì đỏ ngầu cả mắt, hít thở nặng nề.

Mắt Long Ngạo Thiên lấp lóe ánh sáng, hắn ta cũng đã động lòng.

Nhưng đúng lúc này, một khí tức xuất hiện khiến ánh mắt Long Ngạo Thiên sáng rực. Thứ đó còn hấp dẫn hắn ta hơn cả Đạo Nguyên Cổ Thụ.

Ngoài Long Ngạo Thiên ra, cả Ngao Loan và Long Cát công chúa cũng bị hấp dẫn. Thậm chí Ngao Chiến đang đứng xa quan sát, không dám đến gần cũng đưa ánh mắt nhìn sang đây.

Đạo hồ nổ vang, uy thế tản đi. Một thi thể hình rồng bị cuốn ra từ trong hồ.

Xác rồng màu đen nhánh tỏa ra uy thế kinh khủng của Long tộc. Hình thể của nó không quá lớn nhưng lại có hung uy ngập trời, còn có uy thế của huyết mạch Long tộc truyền ra. Điều khiến người ta phải chú ý chính là phía sau thi thể hình rồng này còn có hai đôi cánh.

“Đó là… Ứng Long!”

Hơi thở của Long Cát công chúa như muốn ngừng lại, trong đôi mắt xinh đẹp cũng lộ ra khát vọng điên cuồng.

Ứng Long chính là Thái Cổ Hung Thú nổi danh cùng với Cửu Anh, uy năng sánh ngang với Chân Long Thần Hoàng.

Thi thể Ứng Long này trông có vẻ không phải Ứng Long thuần huyết, nhưng ít nhiều gì cũng mang một phần huyết mạch Ứng Long. Đối với Long tộc mà nói, lực hấp dẫn của nó phải gọi là trí mạng.

“Ồ? Là xác rồng có mang huyết mạch Ứng Long.” Quân Tiêu Dao nói.

Cái xác rồng này quả là rất quý giá, nhưng tiếc là đối với Quân Tiêu Dao, sức hấp dẫn của nó không lớn mấy.

Nhưng nói gì thì nói, thứ này cực kỳ hiếm có, tác dụng thần kỳ, chắc chắn sẽ có người cần.

Quân Tiêu Dao vươn tay, đang định lấy hết Đạo Nguyên Cổ Thụ lẫn xác rồng.

Ngay lúc này, Long Ngạo Thiên không chịu nổi nữa. Hắn ta hét dài một tiếng, trực tiếp bước vào trong đạo hồ.

“Quân Tiêu Dao, loại bảo bối này, ngươi không xứng có được!”

Các sinh linh Tiên Cổ khác cũng ghen tỵ đỏ cả mắt. Thấy Long Ngạo Thiên dẫn đầu, bọn họ cũng không thể nào nén nổi lòng tham của mình. Nhiều bảo bối xuất hiện trước mắt như vậy, dù nhân lúc hỗn loạn cướp lấy một hai cái cũng được.

Trong mắt Long Cát công chúa cũng lộ vẻ khát khao, nàng ta rất muốn lấy được xác rồng. Nhưng nghĩ đến dáng vẻ sâu không lường được của Quân Tiêu Dao, nàng ta không định chủ động ra tay mà chọn tùy cơ ứng biến.

Ngao Chiến ở phía xa cũng rất khát khao, nhưng có Quân Tiêu Dao ở đây, hắn ta không dám tới gần.

“Đáng chết, chỉ có thể để thái tử đến chế ngự kẻ này.” Ngao Chiến

hận đến nghiến răng.

Nhìn thấy đám Long Ngạo Thiên bước vào, sắc mặt Quân Tiêu Dao trở nên lạnh lùng.

“Muốn chết à!”

Đầu tiên, Quân Tiêu Dao triệu hồi cánh cửa Địa Ngục. Quần ma Địa Ngục lao ra vô cùng vô tận, chém giết đám sinh linh Tiên Cổ chán sống kia.

Các thiên kiêu ở ngoại giới chỉ có một số ít là tham gia, phần đông vẫn đứng bên ngoài quan sát.

“Quân Tiêu Dao, hôm nay hãy để ngươi nạp mạng vì đệ đệ ta đi!” Long Ngạo Thiên hét to một tiếng, khởi động Chân Long Đại Thần Thông.

Trên không trung hiện ra Long văn bảy màu, đây là năng lượng của bảy viên Long Nguyên của Long Ngạo Thiên, củng cố Chân Long Đại Thần Thông. Hắn ta vừa ra tay, uy lực bất phàm, quét sạch tầng mây trên cao, long khí kinh khủng phóng lên ồ ạt.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì khẽ lắc đầu. Dù Long Ngạo Thiên có năng lực khiêu chiến vượt cấp thì cũng không thể nào tạo thành uy hiếp đối với hắn.

“Con cá chạch tự cho mình là siêu phàm, để bản thần tử đến dạy cho ngươi nhận rõ hiện thực.”

Quân Tiêu Dao vươn tay, Lôi Đình Chi Lực tập hợp giữa năm ngón tay hắn, từng Lôi Đình Tinh Thần lần lượt xuất hiện.

Quân Tiêu Dao dùng Lôi Đế Đại Thần Thông đối kháng với Chân Long Đại Thần Thông của Long Ngạo Thiên.

Thần thông của hai người va vào nhau. Trong phút chốc, trời đất nổi gợn sóng, thiên hạ chấn động. Sấm chớp và long khí thi nhau bắn ra ngoài, trông như là sao trời nổ tung!

Với tu vi Chân Thần Cảnh hậu kỳ của hắn ta cũng có thể khiêu chiến vượt cấp, uy hiếp được thiên kiêu Chân Thần Cảnh tiểu viên

mãn.

Nhưng đáng tiếc, hắn ta lại gặp phải Quân Tiêu Dao.

Bản thân Quân Tiêu Dao đã có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa hắn cũng có năng lực khiêu chiến vượt cấp, thế nên Long Ngạo Thiên muốn lấy yếu thắng mạnh là chuyện gần như không thể.

Long khí và Lôi Đình Chi Lực cuộn trào. Cả hai bên đều thi triển đại thần thông, dư chấn gây ra nhấn chìm cả trời đất.

Trong lúc va chạm kịch liệt, thân thể Long Ngạo Thiên bay ra ngoài như đạn pháo, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi tỏa ánh sáng bảy màu.

Chương 530 - Thất Long Nguyên Chi Lực

Chương 530: Thất Long Nguyên Chi Lực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Ngạo Thiên phát động Thất Long Nguyên Chi Lực, củng cố Chân Long Đại Thần Thông.

Hai mắt hắn ta lồi lên, nhìn Quân Tiêu Dao chòng chọc như thể nhìn thấy chuyện khó có thể tin nổi nhất trên đời.

Long Ngạo Thiên thân là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào, trước giờ chỉ có người không đánh lại hắn ta, thế mà bây giờ mới đấu một chiêu với Quân Tiêu Dao, hắn ta đã bị thương đến mức ho ra máu. Đối với Long Ngạo Thiên mà nói, chuyện này là chuyện không thể nào tin nổi.

Không chỉ có hắn ta mà ngay cả những thiên kiêu ngoại giới đứng xung quanh cũng hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Có lẽ những sinh linh Tiên Cổ không rõ Long Ngạo Thiên nổi tiếng cỡ nào, nhưng những thiên kiêu ngoại giới này lại biết rất rõ. Gọi hắn ta là thiên kiêu trẻ tuổi nổi tiếng nhất cũng không đủ.

Thế mà một thiên kiêu sơ đại đỉnh cấp như thế lại bị một chiêu của Quân Tiêu Dao đánh tới ho ra máu. Nếu không phải họ tận mắt nhìn thấy, nói ra ai dám tin chứ?

Trong đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa cũng lộ ánh sáng khác lạ. Nếu Quân Tiêu Dao có thể giết chết Long Ngạo Thiên luôn thì lại đỡ việc cho ả.

Vẻ mặt Ngao Loan trở nên căng thẳng.

“Không… Không đâu! Thực lực của Long công tử mạnh mẽ, sẽ không dễ bị đánh bại như thế.” Ngao Loan tự an ủi bản thân.

Long Ngạo Thiên đưa tay lau đi vết máu trên khóe môi, đôi mắt rồng màu vàng kim lộ vẻ lạnh lùng nhìn Quân Tiêu Dao chằm

chằm. Long khí bảy màu trên người hắn ta tỏa ra, vết thương khép lại với tốc độ cực nhanh. Dù là thế nhưng mặt mũi của hắn ta cũng mất sạch.

“Quân Tiêu Dao… Ngươi muốn chết à!” Long Ngạo Thiên tức giận nhướng mày.

Đối với Long Ngạo Thiên có tính tình cao ngạo này, việc mới trúng một chiêu đã ho ra máu là chuyện hắn ta không tài nào chấp nhận được.

Long Ngạo Thiên lại ra tay một lần nữa, bảy Long Nguyên mơ hồ hiện ra trong cơ thể hắn ta.

Mỗi một viên Long Nguyên đều đại diện cho truyền thừa của một vị cường giả trong Tổ Long Sào. Giờ phút này, sức mạnh của bảy viên Long Nguyên trùng điệp trên người Long Ngạo Thiên, khí tức của hắn ta cũng tăng vọt lên gấp bảy lần.

Làn sóng pháp lực như vậy đủ để so sánh với thiên kiêu Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn!

“Mạnh quá, quả nhiên Long Ngạo Thiên có năng lực khiêu chiến vượt cấp.”

Nhìn thấy khí tức của Long Ngạo Thiên tăng vọt lên, tất cả các thiên kiêu ngoại giới và sinh linh Tiên Cổ đứng xung quanh đều hít sâu một hơi.

“Nói không chừng Long Ngạo Thiên thật sự có thể giao đấu mấy trăm hiệp với thần tử Quân gia.” Có người dự đoán.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao dừng lại trên thân thể Long Ngạo Thiên. Thấy bảy viên Long Nguyên trong cơ thể hắn ta, ánh mắt Quân Tiêu Dao lóe lên vẻ kỳ lạ.

“Cơ duyên cũng không tệ.” Quân Tiêu Dao khẽ cười, lẩm bẩm.

Thấy ánh mắt như đang dò xét con mồi của Quân Tiêu Dao, lửa giận trong lòng Long Ngạo Thiên lại bốc lên ngùn ngụt. Trước giờ chưa từng có ai có thể xem hắn ta như con mồi.

“Quân Tiêu Dao, chết đi cho ta!”

Long Ngạo Thiên vung tay một cái, Thất Long Nguyên Chi Lực tuôn ra ồ ạt, hóa thành một long thương bảy màu, chấn động mạnh mẽ, uy năng ngập trời. Long thương lao thẳng đến chỗ Quân Tiêu Dao.

Cả không trung như thể sắp bị long thương bảy màu này xuyên thủng.

Một chiêu này cực kỳ kinh người, dù là một vài sinh linh Tiên Cổ Chân Thần Cảnh hậu kỳ cũng cảm thấy rùng mình. Nếu bọn họ phải đối mặt với chiêu này, chỉ cần hơi bất cẩn một chút là cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên như thường. Hắn tùy ý vươn tay, Thiên Thần Chi Mâu ngưng tụ trong tay hắn, va chạm với long thương bảy màu.

Không trung lại phát ra tiếng vang một lần nữa, thân thể Long Ngạo Thiên tiếp tục bị đẩy lùi.

Sắc mặt hắn ta lạnh lùng, bắt đầu điều khiển Thất Long Nguyên Chi Lực.

Bên trong cơ thể hắn ta, một viên Long Nguyên màu vàng bắt đầu phóng ra thần mang.

Một tiếng rồng gầm vang lên, kim mang lập lòe giữa trời đất, ảo ảnh của một con Hoàng Kim Long ngưng tụ trong hư không, vảy giáp chi chít, sống động như thật.

“Long Nguyên của Hoàng Kim Long!” Cách đó không xa, Long Cát công chúa thấy cảnh này thì ánh mắt lóe sáng.

Thuộc tính của bảy viên Long Nguyên mà Long Ngạo Thiên luyện hóa đều khác nhau, mỗi viên khống chế sức mạnh của một thuộc tính riêng biệt. Đây cũng là điểm mạnh của Long Ngạo Thiên.

Long Nguyên của Hoàng Kim Long được khởi động, giữa không trung tràn ngập Canh Kim Chi Khí.

Hoàng Kim Long khống chế sức mạnh hệ Kim, sau khi Long Ngạo

Thiên khởi động Hoàng Kim Long Nguyên cũng sẽ khống chế được sức mạnh này.

Từng thanh Hoàng Kim Long Kiếm được ngưng tụ theo long ảnh, cuối cùng ngưng tụ được mấy nghìn thanh, đồng loạt tấn công Quân Tiêu Dao.

Canh Kim Chi Khí cuộn trào, giữa trời đất ngập tràn kiếm khí sắc bén.

Quân Tiêu Dao thấy thế cũng chỉ cầm kiếm chém ra một Lục Tiên Kiếm Quyết. Kiếm khí dâng lên, hiện ra cảnh tượng thần tiên ngã xuống.

Phía trên trời cao, kiếm khí va chạm chấn động. Mấy nghìn kiếm khí bị một kiếm của Quân Tiêu Dao tiêu diệt.

Long Ngạo Thiên lại khởi động Long Nguyên một lần nữa. Một viên Long Nguyên màu đỏ trong cơ thể hắn ta được thắp sáng.

Một tiếng rồng gầm vang lên, ảo cảnh của một con Viêm Long toàn thân đang cháy hừng hực bỗng xuất hiện.

Đây là Long Nguyên của Xích Long.

Chỉ trong chốc lát, biển lửa ngập trời, nhấn chìm bầu trời trên cao.

Quân Tiêu Dao tiện tay vung lên, pháp lực chấn động như gió, tách biển lửa ra làm đôi.

“Viêm Long Lô!”

Long Ngạo Thiên điều khiển Long Nguyên của Xích Long, ảo ảnh của Xích Long trong không trung xoay vòng rồi hóa thành một lò lửa. Lò lửa này như có thể nung cả thiên địa, trấn áp Quân Tiêu Dao.

Nếu bị trấn áp trong chiêu này, dù có là thiên kiêu Chân Thần Cảnh hậu kỳ cũng sẽ bị nung thành tro tàn.

Quân Tiêu Dao vươn một tay ra, trong không trung xuất hiện một vòng xoáy cắn nuốt màu đen nhánh. Vòng xoáy này giống như một

lỗ đen, cắn nuốt cả biển lửa xung quanh lẫn Viêm Long Lô vào trong nó.

Long Ngạo Thiên hét to một tiếng, liên tục phát động bảy viên Long Nguyên.

Long Nguyên của những thuộc tính khác nhau được khởi động. Trong lúc nhất thời, toàn bộ đạo hồ tràn ngập mưa gió sấm sét, lửa nóng băng sương.

Uy năng cường đại này khiến cả bốn phía phải rung động.

“Không hổ là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào. Có được bảy viên Long Nguyên củng cố, có ai sánh bằng?” Có thiên kiêu tấm tắc thán phục.

Long Ngạo Thiên hoàn toàn không cần dùng tới lá bài tẩy của mình là Đế Long Chi Huyết, chỉ cần bảy viên Long Nguyên này là đã đủ càn quét Tiên Vực đương thời.

Chương 531 - Cá lớn nuốt cá bé

Chương 531: Cá lớn nuốt cá bé

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn bộ cơ thể của Quân Tiêu Dao bị nhấn chìm trong thuộc tính thủy triều.

“A… Quân Tiêu Dao, truyền kỳ thuộc về ngươi phải kết thúc rồi!” Long Ngạo Thiên cười lạnh.

Hắn ta cực kỳ tự tin với thực lực của mình. Bây giờ năng lượng của bảy Long Nguyên đều được khởi động, dù Quân Tiêu Dao không chết thì cũng bị thương nặng.

Ngay khi Long Ngạo Thiên còn đang chìm trong tưởng tượng của bản thân, trong thuộc tính thủy triều kia lại truyền ra một tiếng cười khẽ.

“Long Ngạo Thiên, với chút thực lực ấy mà cũng dám ra đây làm mất mặt à?”

Nghe thấy giọng nói này, con ngươi của Long Ngạo Thiên bỗng co lại.

Hắn ta đưa mắt nhìn lại, cả người đều choáng váng.

Quân Tiêu Dao thong dong bước từng bước ra khỏi thuộc tính thủy triều.

Thậm chí hắn còn không cần sử dụng bất cứ thủ đoạn phòng ngự nào, chỉ đơn thuần chắp tay bước ra từng bước một. Tất cả các loại lửa băng sấm sét, băng sương chớp giật trong vòng mười trượng xung quanh Quân Tiêu Dao đều tự động biến mất như băng tuyết bị hòa tan!

Pháp Lực Miễn Dịch!

Vạn pháp bất gia thân!

Quân Tiêu Dao như một vị vua của thiên địa, bước chân nhàn nhã, phong thái khoan thai.

Nguyên tố thủy triều xung quanh hắn đều hóa thành hư vô!

Long Ngạo Thiên choáng váng.

Không chỉ có hắn ta mà ngay cả những thiên kiêu ngoại giới và các sinh linh Tiên Cổ khác cũng đều ngơ ngác.

Khi đối mặt với loại thuộc tính thủy triều kinh khủng này, nếu là bất cứ người nào khác, cho dù là thiên kiêu Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn cũng sẽ chật vật không chịu nổi.

Thế nhưng bây giờ bọn họ đang nhìn thấy cái gì đây?

Quân Tiêu Dao chẳng thèm phòng ngự gì, cứ trực tiếp đi ra như thế.

Một đòn toàn lực của Long Ngạo Thiên so với sự nhàn nhã lạnh nhạt của Quân Tiêu Dao thì khác biệt rõ ràng.

“Ngươi đang giở trò quái quỷ gì?” Trong mắt Long Ngạo Thiên là vẻ chấn động.

Năng lực Miễn Dịch Pháp Lực này cực kỳ hiếm thấy, người bình thường đúng là nhìn không ra.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt, không nói tiếng nào, chỉ điểm một cái. Sấm sét đì đùng, ánh chớp sáng lóe.

Hắn thi triển Lôi Đế Chỉ, sấm chớp vang trời, trong hư không ngưng kết thành một ngón tay sấm, lao thẳng về phía Long Ngạo Thiên.

“Ta không tin!”

Tóc Long Ngạo Thiên tung bay, bảy Long Nguyên Chi Lực hội tụ vào cùng một chỗ.

“Thất Long Diệt Thế!”

Long Ngạo Thiên giơ tay lên, bảy viên Long Nguyên màu sắc khác nhau phóng ra thần mang của bản thân.

Theo bảy tiếng rồng gầm vang lên, bảy ảo ảnh cự long màu sắc khác nhau cùng bay lên trời.

Thất long hội tụ, hóa thành ảo ảnh Thất Thải Thánh Long, va chạm với Lôi Đế Chỉ.

Pháp lực cuồng bạo rung chuyển khắp bốn phương tám hướng!

Lôi Đế Chỉ mạnh đến thế mà cũng bị một chiêu này đánh tan, ảo ảnh Thất Thải Thánh Long lại không hề mờ đi, xông thẳng tới chỗ Quân Tiêu Dao.

“Mạnh quá!”

Nhìn thấy một chiêu này, rất nhiều thiên kiêu đứng xung quanh đều cảm thấy tê hết cả da đầu. Với uy lực của một chiêu này, ngay cả thiên kiêu Chân Thần Cảnh đại viên mãn cũng không thể tùy ý đón đỡ.

Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa cũng lộ vẻ nghiêm túc. Thực lực của Long Ngạo Thiên nằm ngoài dự đoán của ả.

Ảo ảnh Thất Thải Thánh Long mang theo uy thế ngập trời bay thẳng về phía Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì thản nhiên vung ra một quyền, thế mà một quyền này lại mang theo uy năng kinh người, nổ vang cả vòm trời!

Đây chính là Lục Đạo Luân Hồi Quyền!

Sáu vòng xoáy luân hồi xuất hiện, giống như có sáu tiểu thế giới tung ra theo một quyền của Quân Tiêu Dao.

Luân Hồi Chi Lực nồng đậm đang lan tràn, giống như muốn kéo người ta vào vòng luân hồi bất tận!

Ảo ảnh Thất Thải Thánh Long trực tiếp bị sáu vòng xoáy luân hồi này xé rách!

Long Ngạo Thiên biến sắc. Hắn ta vội vàng gọi pháp khí phòng ngự của bản thân ra, là một long thuẫn bảy màu.

Thế nhưng một quyền của Quân Tiêu Dao lại có thể phá hủy hết tất cả mọi thứ.

Quyền phong đánh trúng long thuẫn bảy màu, một tiếng răng rắc vang lên, long thuẫn bị đánh nứt rồi vỡ vụn!

Dư chấn đánh trúng thân thể Long Ngạo Thiên khiến hắn ta hộc máu một lần nữa.

Cho dù thân thể của hắn ta đã từng trải qua rèn luyện Đế Long Chi Huyết, đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố, nhưng bây giờ vẫn không tài nào ngăn cản được một chiêu của Quân Tiêu Dao!

“Đáng chết, Long Hồn Đao, ra khỏi vỏ!”

Khóe miệng Long Ngạo Thiên nhuốm máu. Hắn ta đưa tay ra, long khí dâng lên. Một thanh Hoàng Kim Long Đao màu vàng lấp lánh cũng bay lên theo.

Đây chính là Long Hồn Đao – Khí Chí Tôn mà hắn ta tìm được tại một cửa tiệm cũ nát nào đó!

Long Ngạo Thiên cầm Long Hồn Đao, vung tay chém một cái. Đao khí sôi trào, hóa thành đao ảnh màu vàng, chém thành quyền mang.

“Đúng là may mắn.”

Quân Tiêu Dao nhìn Long Ngạo Thiên, thản nhiên nói.

Có thể tùy tiện nhặt được Khí Chí Tôn tại một cửa tiệm cũ nát nào đó, đây đúng là sự may mắn của nhân vật chính.

Nhưng tiếc là ở trước mặt Quân Tiêu Dao, tất cả may mắn đều trở nên vô dụng.

Hắn lấy găng tay Diệt Bá Thánh Vương ra, mang lên bên tay phải.

Quân Tiêu Dao vung một chưởng, chưởng này va chạm với Long

Hồn Đao, bắn ra đốm lửa sáng chói và tiếng kim loại va chạm. Hàng chục tỷ cân thần lực bắn ra, đẩy lùi Long Ngạo Thiên, khiến hắn ta liên tục hộc máu.

“Long Lân Đao Quyết!”

Long Ngạo Thiên lại chém ra thêm một đao, đao khí hóa ra vô vàn vảy rồng màu vàng sắc bén, đổ ào về phía Quân Tiêu Dao như một cơn mưa rào.

Quân Tiêu Dao đạp mạnh một cái, pháp lực mạnh mẽ hội tụ tại Cốt Chí Tôn ở trên ngực.

Luân Hồi Chi Lực nồng đậm hội tụ, sau đó tia sáng hai màu trắng đen bắn mạnh ra, ngưng tụ trong không trung tạo thành một bàn xoay hai màu trắng đen.

Đây chính là thần thông thứ hai của Cốt Chí Tôn – Luân Hồi Đạo Bàn!

Luân Hồi Đạo Bàn vừa xuất hiện, không gian xung quanh như đều trở nên vặn vẹo.

Đạo bàn chuyển động như muốn kéo linh hồn của người ta vào vòng luân hồi!

Luân Hồi Đạo Bàn nghiền ép hư không, Long Lân Đao Quyết bị nó vùi lấp. Sau đó Luân Hồi Đạo Bàn lao thẳng đến chỗ Long Ngạo Thiên.

Sau khi cảm nhận được uy lực đáng sợ của Luân Hồi Đạo Bàn, Long Ngạo Thiên biến sắc.

Hắn ta thôi thúc sức mạnh của bảy Long Nguyên tới mức cực hạn, hóa ra Thất Thải Thánh Long một lần nữa, muốn đối kháng với Luân Hồi Đạo Bàn. Nhưng kết quả chính là Thất Thải Thánh Long bị Luân Hồi Đạo Bàn chôn vùi.

Thân thể Long Ngạo Thiên bị đẩy mạnh về phía sau, trên cơ thể cực kỳ mạnh mẽ ấy toàn là những vết nứt.

Chương 532 - Tinh luyện bảy viên Long Nguyên

Chương 532: Tinh luyện bảy viên Long Nguyên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Khụ…”

Máu tươi tỏa ánh sáng bảy màu không ngừng trào ra từ trong miệng Long Ngạo Thiên.

Mà ngay lúc này, Quân Tiêu Dao bước một bước vào không trung. Thân hình hắn thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Long Ngạo Thiên.

Hắn dùng một tay dò xét Long Ngạo Thiên.

“Ngươi!”

Long Ngạo Thiên gầm lên đầy tức giận.

Hắn ta đột nhiên phát hiện một lực hút kinh khủng đang dẫn dắt mình, bảy viên Long Nguyên bị luyện hóa trong cơ thể cũng có vẻ đang muốn rời khỏi người hắn ta.

Điều này khiến Long Ngạo Thiên tỏ vẻ kinh hãi. Không ngờ Quân Tiêu Dao lại định cướp bảy viên Long Nguyên của hắn ta!

“Quân Tiêu Dao, ngươi nằm mơ!” Long Ngạo Thiên lại phóng tiểu vũ trụ của mình ra thêm một lần nữa.

Không biết hắn ta đã thi triển loại bí thuật nào mà cảnh giới tu vi của hắn ta lại trực tiếp đột phá tới Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

Bảy viên Long Nguyên chính là chỗ dựa vững chắc của Long Ngạo Thiên, cũng là một trong những lá bài tẩy của hắn ta, hắn ta không tài nào trơ mắt ngồi nhìn Quân Tiêu Dao cướp nó đi được.

Quân Tiêu Dao cười khẽ. Những người quen thân với hắn sẽ nhận

ra nụ cười này có nghĩa là hắn lại muốn gài bẫy người ta.

“Bản thần tử muốn, ngươi chống lại được không?”

Quân Tiêu Dao đưa tay lên, trực tiếp phóng ra cực chiêu trong Thần Tượng Trấn Ngục Kính – Thiên Địa Hồng Lô!

Thiên Địa Hồng Lô tản ra khí tức nặng nề trực tiếp giáng xuống. Thân thể Long Ngạo Thiên bị Quân Tiêu Dao chặn lại, không thể nào thoát được, cuối cùng bị ép tiến vào trong Thiên Địa Hồng Lô.

“Luyện hóa!”

Quân Tiêu Dao thi triển pháp lực, khởi động Thiên Địa Hồng Lô. Hắn muốn tinh luyện bảy viên Long Nguyên bên trong cơ thể Long Ngạo Thiên. Tất nhiên có thể tinh luyện được Đế Long Chi Huyết nữa thì càng tốt. Còn về sống chết của Long Ngạo Thiên, phải xem xem hắn ta có thể chống đỡ được hay không cái đã.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao trấn áp luyện hóa Long Ngạo Thiên như vậy, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Dù là các thiên kiêu ngoại giới hay sinh linh Tiên Cổ đều run rẩy, linh hồn như sắp xuất khiếu.

Quân Tiêu Dao quá mạnh mẽ, quá vô địch!

Các thiên kiêu ngoại giới là chấn động nhất. Sự nổi tiếng của Long Ngạo Thiên có thể so sánh được với Quân Tiêu Dao, thậm chí có người còn nói Long Ngạo Thiên sẽ trở thành kẻ thù của Quân Tiêu Dao.

Nhưng kết quả bây giờ là gì đây? Trước mặt Quân Tiêu Dao, Long Ngạo Thiên hoàn toàn không có sức phản kháng. Đây vốn không phải là trận chiến ngang tài ngang sức, mà là cá lớn nuốt cá bé!

Boong! Boong! Boong!

Bên trong Thiên Địa Hồng Lô truyền đến tiếng chấn động. Đó chính là Long Ngạo Thiên đang giãy giụa phản kháng.

Năng lực luyện hóa của Thiên Địa Hồng Lô cực kỳ mạnh, cho dù Long Ngạo Thiên bị nhốt trong đó cũng không thể chống đỡ được bao lâu. Hắn ta giống như Tề Thiên Đại Thánh bị nhốt bên trong lò

luyện đan, tiếc là lại không có năng lực như Tề Thiên Đại Thánh, chỉ có tính tình kiêu ngạo bất kham.

“Đầu tiên là tinh luyện bảy viên Long Nguyên, tiếp theo là tinh luyện Đế Long Chi Huyết, để xem ngươi còn phản kháng như thế nào.” Quân Tiêu Dao khẽ cười nói.

Lời này khiến bốn phương tám hướng đều rùng mình. E là chỉ có một mình Quân Tiêu Dao mới quyết đoán như vậy, tùy ý luyện hóa cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào.

“Tiêu rồi, cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào sẽ chết như vậy sao?”

Rất nhiều người đều hoảng sợ suy nghĩ.

Nếu Long Ngạo Thiên chết trong tay Quân Tiêu Dao, vậy sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn. Đây không chỉ là cuộc chiến giữa các thiên kiêu, mà còn là trận chiến giữa Hoang Cổ Quân gia và Thái Cổ hoàng tộc. Nếu Long Ngạo Thiên thất bại, vậy chẳng phải có nghĩa là Thái Cổ hoàng tộc không bằng Quân gia hay sao?

Đương nhiên Long Ngạo Thiên chỉ có thể đại diện cho Tổ Long Sào, nhưng từ góc độ nào đó mà nói thì cũng có thể đại biểu cho Thái Cổ hoàng tộc.

“Nếu Long Ngạo Thiên chết đi rồi, chỉ e là Tổ Long Sào sẽ tức điên lên nhỉ?”

“Nói không chừng chờ sau khi thế giới Tiên Cổ kết thúc, Tổ Long Sào sẽ phát động trận chiến bất hủ!”

Rất nhiều thiên kiêu ngoại giới đều đưa ra suy đoán.

Ở phía xa, Long Bích Trì đứng bên cạnh Ngao Chiến cũng trắng bệch cả mặt. Trong mắt của nàng, Long Ngạo Thiên đại ca là vô địch thiên hạ, thế mà bây giờ hắn ta lại giống như cá nằm trên thớt, chẳng động tới một sợi tóc của Quân Tiêu Dao nổi.

Long Bích Trì cứ ngỡ Long Ngạo Thiên có thể chiến thắng hoặc thậm chí có thể giết chết Quân Tiêu Dao, nếu thế thì bóng ma trong lòng nàng cũng sẽ biến mất. Thế nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này, bóng ma trong lòng nàng lại càng sâu hơn.

Đúng lúc này, một tiếng thét chói tai bỗng vang lên.

“Long công tử!”

Ngao Loan lách mình bước ra, vung tay ra đòn.

“Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.”

Nhìn thấy Ngao Loan xông lên, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn đã kết thù với Long Nhân tộc, tất nhiên không ngại giết thêm một kẻ nữa.

Chỉ trong chớp mắt, Cửu Kiếp Tru Ma Lôi trong Lôi Đế Đại Thần Thông của Quân Tiêu Dao đã được phóng ra, lao thẳng tới chỗ Ngao Loan. Một kích này đủ để giết chết nàng ta.

Ngao Loan nghiến răng, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ rét lạnh. Mặc dù nàng ta thích Long Ngạo Thiên, nhưng cũng không thể tự tìm đường chết một cách vô ích như vậy được.

Nàng ta lật tay, bên trong pháp khí không gian xuất hiện một long ấn bị bóp nát.

Một tiếng “ầm” vang lên, uy thế kinh khủng quét sạch bốn phương tám hướng! Thần mang màu vàng rực bao phủ khắp nơi!

Trong ánh sáng chói lóa mà thần thánh này, một bóng người trẻ tuổi khoác áo bào màu vàng xuất hiện. Đó là một thanh niên tuấn tú, da dẻ trắng trẻo, mái tóc dài vàng óng xõa tung sau lưng, trên trán là một cặp sừng rồng màu vàng rực rỡ.

Dù chỉ là một cái bóng nhưng lại tỏa ra khí tức áp lực kinh khủng, giống như một vị vương giả trẻ tuổi giáng lâm!

“Là… thái tử Long Nhân tộc, Ngao Quang!” Một vài sinh linh Tiên Cổ nhìn thấy chàng thanh niên tóc vàng tuấn tú này thì không nhịn được hét lên đầy kinh ngạc.

Trong thế giới Tiên Cổ có tứ đại chủng tộc Tiên Cổ, mà trong mỗi chủng tộc Tiên Cổ này đều có một vị thiên kiêu Thiên Thần Cảnh. Bọn họ cùng được gọi là tứ đại vương giả Tiên Cổ trẻ tuổi! Và

chàng thanh niên tóc vàng đẹp trai tuấn tú trước mắt này chính là vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc – Ngao Quang thái tử.

Lúc này, mặc dù Ngao Quang thái tử chỉ là một cái bóng mờ, nhưng uy thế của Thiên Thần Cảnh này lại không phải là giả.

Chương 533 - Lại tới mùa thu hoạch rau hẹ

Chương 533: Lại tới mùa thu hoạch rau hẹ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đám sâu bọ ngoại giới, dám chọc tới Long Nhân tộc ta, tự tìm đường chết!”

Ngao Quang lạnh nhạt lên tiếng, giống như là một vương giả trẻ tuổi đang quan sát muôn dân trăm họ.

“Thiên Thần Cảnh?” Trong mắt Quân Tiêu Dao thoáng hiện vẻ miệt thị.

“Trong hoàn cảnh được ưu đãi như thế ở thế giới Tiên Cổ, vậy mà mới chỉ tu luyện đến Thiên Thần Cảnh, bản thần tử cảm thấy mất mặt thay ngươi đấy!”

Quân Tiêu Dao nói thế khiến tất cả mọi người trợn tròn mắt, ai nấy đều sửng sốt. Giọng điệu của hắn nghe cứ như Ngao Quang mới chỉ là Thiên Thần Cảnh thì giống như rác rưởi vậy.

“Điên rồi à, dám khiêu khích vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc như vậy?” Tất cả các sinh linh Tiên Cổ đều không thể tưởng tượng nổi.

Quân Tiêu Dao đang ở cảnh giới Chân Thần Cảnh đại viên mãn. Đúng là hắn rất mạnh, có thể xem như người đứng hàng đầu trong thế giới Tiên Cổ, thế nhưng khi đối mặt với Thiên Thần Cảnh thì chỉ có thể cúi đầu xưng thần.

Sau khi đạt đến Thánh Cửu Giai, mỗi một tiểu cảnh giới đều sẽ chênh lệch rất lớn, chứ đừng nói từ Chân Thần Cảnh đến Thiên Thần Cảnh. Đây chính là một đại cảnh giới đấy!

Đôi bên như khác nhau một trời một vực!

“Tu vi không cao nhưng khẩu khí lại không nhỏ.” Trong mắt Ngao

Quang cũng hiện vẻ lạnh lùng.

Ảo ảnh này mang theo Nguyên Thần Chi Lực của Ngao Quang, đương nhiên hắn ta có thể nhận ra được sự miệt thị trong câu nói của Quân Tiêu Dao.

Ngao Quang ra tay đấm một quyền, pháp lực cuộn trào. Dù đây chỉ là một ảo ảnh chất chứa Nguyên Thần Chi Lực nhưng cũng đủ để tùy ý giết chết thiên kiêu Chân Thần Cảnh. Đây chính là sự chênh lệch giữa Chân Thần Cảnh và Thiên Thần Cảnh.

Cú đấm của Ngao Quang mang theo khí tức quang minh vô thượng, khiến người ta có cảm giác như đang đối mặt với Quang Minh Thần Vương!

“Là Đại Quang Minh Thần Quyền!”

Ngao Chiến ở phía xa sợ hãi thán phục, đồng thời trong mắt cũng hiện lên vẻ rét lạnh.

“Tên nhãi này dám trêu chọc thái tử, đúng là tự tìm đường chết!” Ngao Chiến lạnh lùng nói.

Ngao Quang thái tử có huyết mạch Quang Minh Thánh Long, thực lực cực mạnh. Dù Ngao Chiến có tu vi Chân Thần Cảnh đại viên mãn cũng không đỡ nổi một quyền của hắn ta.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên lạnh lùng: “Không ai có thể cao ngạo trước mặt bản thần tử!”

Quân Tiêu Dao cũng ra tay, Lục Đạo Luân Hồi Quyền bùng nổ, va chạm với Đại Quang Minh Thần Quyền của Ngao Quang.

Vào lúc này, Long Bích Trì bắt đầu cho nổ Thiên Địa Hồng Lô, nội ứng ngoại hợp giải cứu Long Ngạo Thiên.

“Đôi cẩu nam nữ các ngươi, mơ mộng hão huyền!” Long Cát công chúa thấy thế, đôi mắt xinh đẹp lóe sáng.

Ả cũng không muốn Long Ngạo Thiên thoát được.

Ngao Loan thấy thế lại lấy ra thêm một ấn phù bị bóp nát. Pháp

lực kinh khủng bắn ra, rầm một tiếng, đánh nát Thiên Địa Hồng Lô.

Long Ngạo Thiên thét dài một tiếng, thân hình bay ra ngoài. Nhưng giờ phút này, hắn ta lại hơi chật vật. Quần áo trên người rách bươm, xương cốt bị đốt cháy đen. Nếu không phải lúc bị ép vào Thiên Địa Hồng Lô, thân thể Long Ngạo Thiên sinh ra vảy rồng phòng ngự bên ngoài thì tình huống của hắn ta có lẽ sẽ càng thê thảm hơn.

Nhưng chuyện thê thảm nhất không phải là cơ thể của hắn ta, mà là việc bảy viên Long Nguyên hắn ta từng luyện hóa giờ lại bị Thiên Địa Hồng Lô tinh luyện.

Bảy viên Long Nguyên màu sắc khác nhau tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chìm nổi trong Thiên Địa Hồng Lô.

“Long công tử, chúng ta mau đi thôi!” Ngao Loan gấp gáp lên tiếng.

“Nằm mơ!” Long Cát công chúa lại ra tay thêm một lần nữa.

“Cái ả kỹ nữ nhà ngươi, quả nhiên là cá mè một lứa với Quân Tiêu Dao!”

Thấy Long Cát công chúa đánh tới, lửa giận trong lòng Long Ngạo Thiên bốc lên ngùn ngụt. Long Cát công chúa thật sự muốn hắn ta chết chứ không phải chỉ nói suông. Đôi bên không còn đường nào làm hòa được nữa.

“Chờ đó cho ta!”

Long Ngạo Thiên cực kỳ không cam lòng. Hắn ta muốn lấy lại Long Nguyên nhưng lại bị Long Cát công chúa cản trở. Nếu cứ tiếp tục kéo dài, đợi tới khi Quân Tiêu Dao ra tay lần nữa, có lẽ hắn ta sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ tới đây, dù Long Ngạo Thiên không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ Thất Long Nguyên. Mặc dù hắn ta vẫn còn một con át chủ bài, nhưng trước khi tu vi của bản thân ngang bằng với Quân Tiêu Dao, hắn ta không dám đánh một trận với Quân Tiêu Dao nữa.

Hắn ta và Ngao Loan cùng nhau đẩy lui Long Cát công chúa, sau đó lao vút về phía xa. Bạch Mị Nhi thấy thế cũng vội đi theo.

Ở một bên khác, Quân Tiêu Dao đang thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền, uy lực mạnh mẽ, một chiêu phá vỡ Đại Quang Minh Thần Quyền của Ngao Quang. Ảo ảnh của Ngao Quang cũng vụn vỡ chung với một quyền này.

Trong mắt Ngao Quang lộ ra ánh sáng khác lạ, thờ ơ nói: "Khá thú vị! Đồ sâu bọ ngoại giới, chờ ta xuất quan, ngươi chắc chắn sẽ phải chết…"

Sau khi dứt lời, ảo ảnh của Ngao Quang vỡ vụn thành vô vàn điểm sáng.

Đám người Long Ngạo Thiên và Ngao Loan đã trốn đi xa.

Quân Tiêu Dao thu hồi ánh mắt, khẽ lắc đầu. Lần này không thể giết được Long Ngạo Thiên, đúng là hơi tiếc.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng biết kiểu nhân vật chính như thế này sẽ được thiên địa khí vận phù hộ, muốn giết chết trong một lần cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Chẳng hạn như lần này có Ngao Loan giúp đỡ hắn ta, lần sau nói không chừng cũng sẽ có người khác giúp đỡ.

Nhưng Quân Tiêu Dao không hề lo lắng, cũng không thấy quá đáng tiếc, bởi vì hắn đã có thu hoạch.

Hắn vẫy tay một cái, bảy viên Long Nguyên sáng chói rực rỡ bên trong Thiên Địa Hồng Lô tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Long Nguyên bình thường đã cực kỳ quý giá, bảy viên Long Nguyên có thuộc tính này lại càng trân quý hơn, là một trong những con át chủ bài của Long Ngạo Thiên. Bây giờ, chúng đã bị Quân Tiêu Dao lấy được.

"Long Ngạo Thiên, ta muốn xem xem ngươi còn có thể mang đến cho ta bất ngờ gì."

Quân Tiêu Dao mỉm cười cất bảy viên Long Nguyên đi.

Lại tới mùa thu hoạch rau hẹ rồi…

Không giết chết được Long Ngạo Thiên nhưng Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy đáng tiếc, bởi vì chỉ cần Long Ngạo Thiên tiếp tục đối đầu với hắn, kết quả cuối cùng nhất định sẽ là hắn ta bị giết chết. Cái chết chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng trước khi Long Ngạo Thiên chết đi, nói không chừng hắn ta vẫn có thể mang đến cho Quân Tiêu Dao một số niềm vui bất ngờ và thu hoạch. Cho nên Long Ngạo Thiên thoát được, Quân Tiêu Dao chẳng những không cảm thấy buồn rầu mà còn rất thoải mái.

Thả con săn sắt bắt con cá rô, chờ nuôi cho mập rồi làm thịt.

Chương 534 - Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào lần thứ hai

Chương 534: Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào lần thứ hai

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, Vạn Trượng Đạo Hồ lại yên tĩnh trở lại. Tất cả những sinh linh Tiên Cổ xông lên cùng với Long Ngạo Thiên đã bị ác quỷ La Sát trong cánh cửa Địa Ngục giết chết hết.

“Kinh khủng, quá kinh khủng, không ngờ cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào lại hoàn toàn không có sức phản kháng trong tay thần tử Quân gia!”

Tất cả các thiên kiêu ngoại giới đều có cảm giác như đang nằm mơ. Bọn họ còn tưởng rằng mình sẽ được chứng kiến một trận chiến “long tranh hổ đấu” đặc sắc, ai ngờ đâu kết quả lại lệch hẳn về một bên. Thậm chí Thất Long Nguyên của Long Ngạo Thiên còn bị Quân Tiêu Dao cướp mất.

Những sinh linh Tiên Cổ chưa ra tay thì vẫn đang chìm trong cảm giác chấn động, chưa kịp hoàn hồn.

“Đây chính là vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc – Ngao Quang thái tử đấy, dù chỉ có một cái bóng cũng có thể tùy tiện giết chết thiên kiêu Chân Thần Cảnh, ấy thế mà lại không ngăn được một quyền của Quân Tiêu Dao.”

Bởi vì các cường giả của các chủng tộc Tiên Cổ không thể nào rời khỏi tộc địa được, cho nên vương giả trẻ tuổi của tứ đại chủng tộc đã trở thành tồn tại đứng đầu. Trước khi những quái thai cổ đại còn đang ngủ say trong thế giới Tiên Cổ vẫn chưa thức tỉnh hoàn toàn, tứ đại vương giả trẻ tuổi Tiên Cổ chính là tồn tại có thực lực mạnh nhất. Mà một quyền của Quân Tiêu Dao lại có thể tiêu diệt được ảo ảnh của Ngao Quang thái tử, điều này khiến bốn phương đều rung động.

Bản thân Quân Tiêu Dao cảm thấy chuyện này chẳng tính là gì. Dù

cho Ngao Quang bản nhân xuất hiện trước mặt mình, Quân Tiêu Dao cũng không hề yếu thế.

Bây giờ không ai dám khiêu khích quyền uy của Quân Tiêu Dao nữa. Hắn ung dung cất Đạo Nguyên Cổ Thụ và xác rồng vào trong túi.

Trong suốt cả quá trình, ánh mắt của Long Cát công chúa vẫn luôn dán chặt vào xác rồng. Giờ phút này, ả giống như một bé gái nhìn thấy thứ mình thích, nhưng lại không thể nào lấy được.

Quân Tiêu Dao nhìn thấy hết cảnh này, nhưng hắn không nói gì.

Mãi đến khi xác rồng được cất đi, Long Cát công chúa mới dời ánh mắt không nỡ của mình đi.

Ả quan sát Quân Tiêu Dao, tính toán thực lực của đôi bên, sau đó phát hiện e là mình khó lòng cướp được xác rồng từ tay hắn.

“Thật là đáng ghét…” Long Cát công chúa âm thầm oán giận, giống như một đứa nhóc bị ức hiếp.

Ả hận Long Ngạo Thiên, nhưng cũng chẳng có hảo cảm gì với Quân Tiêu Dao. Kết quả tốt nhất là cả hai người này cùng đồng quy vô tận. Nhưng tiếc là Long Ngạo Thiên quá yếu, chẳng hề uy hiếp được Quân Tiêu Dao tí nào.

“Kết thúc rồi à?”

Thấy đạo hồ trở nên tĩnh lặng, Quân Tiêu Dao nghĩ thầm trong bụng.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, thu hoạch lần này cũng xem như không tệ. Chỉ mỗi một gốc Đạo Nguyên Cổ Thụ đã có giá trị vô ngần, chứ đừng nói đến vô số cơ duyên khác, có thể đưa cho người bên cạnh để bọn họ nâng cao tu vi.

“Tiêu Dao!”

“Công tử!”

“Thần tử!”

Cách đó không xa, ba cô nàng Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc cùng đi vào, trên gương mặt xinh đẹp là vẻ vui thích. Các nàng vơ vét toàn bộ bảo bối trong đạo hồ của mình, cũng tìm được bảo bối thích hợp với bản thân, có thể nói là công đức viên mãn.

“Cũng được kha khá rồi, đi thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Các thiên kiêu và sinh linh Tiên Cổ đứng xung quanh chỉ biết âm thầm lắc đầu. Đừng nói đến chuyện ăn thịt ăn canh, ngay cả một tí cơm thừa canh cặn mà bọn họ cũng chẳng lấy được, chỉ có thể nhìn mà thèm khát. Sự bá đạo và cường thế của Quân Tiêu Dao lại lần nữa khắc sâu vào lòng người.

Ngay khi nhóm Quân Tiêu Dao đang định rời đi thì đạo hồ lại bắt đầu rung chuyển một lần nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Đạo hồ lại phun trào lần nữa sao?”

“Chuyện này sao có thể, không phải nói là chỉ phun trào một lần thôi à?”

Động tĩnh lần này khiến những sinh linh bốn phương đang định rời đi đều tạm thời ngừng bước. Nhóm Quân Tiêu Dao cũng dừng chân.

“Chuyện này…” Quân Tiêu Dao suy tư.

Không chỉ có một mình Vạn Trượng Đạo Hồ chỗ Quân Tiêu Dao là rung chuyển, mà ba đạo hồ còn lại cũng đang rung lên, giống như là đang cộng hưởng. Thậm chí là khu vực Thiên Trượng Đạo Hồ, Bách Trượng Đạo Hồ còn lại cũng rung lên.

“Đây chẳng lẽ là lần phun trào cộng hưởng thứ hai trong truyền thuyết?” Một sinh linh Tiên Cổ giật mình nói.

Phun trào cộng hưởng có nghĩa là sẽ có cơ duyên cực lớn xuất hiện, toàn bộ khu vực Tiên Cổ Đạo Hồ, tất cả đạo hồ sẽ sinh ra cộng hưởng. Lần phun trào cộng hưởng thứ hai như thế này cực kỳ hiếm gặp, từ xưa đến nay chỉ diễn ra mấy lần. Lần này lại để

Quân Tiêu Dao gặp được.

“Lần phun trào cộng hưởng thứ hai?” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra ánh sáng khác lạ. Vận may của hắn cũng không tệ nhỉ.

“Nếu đúng là như vậy thật, có lẽ cơ duyên của lần phun trào cộng hưởng thứ hai sẽ càng thêm trân quý hiếm có hơn lần thứ nhất.” Quân Mộc Lan nói.

Trước đó nàng đã từng đến đạo hồ, cũng có hiểu biết về Tiên Cổ Đạo Hồ. Xác suất xảy ra phun trào cộng hưởng lần thứ hai như thế này là quá thấp.

“Không sai, vậy hãy xem xem có thể xuất hiện thứ tốt gì đi.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Nhìn thấy nhóm Quân Tiêu Dao ở lại, tất cả mọi người xung quanh đều ôm vẻ mặt muốn chửi thề. Chỗ tốt đều bị Quân Tiêu Dao chiếm hết, những người khác muốn uống chút nước cũng không được.

“Mẹ nó chứ, xem như ông đây gặp xui xẻo tám đời.” Tất cả mọi người đều đang rủa thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt thì không dám tỏ vẻ gì.

Lần này, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn mà thèm thuồng.

Toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ đều sinh ra cộng hưởng. Khí tức chấn động này cực kỳ cường đại, mạnh hơn lần phun trào trước đó không chỉ mười lần.

“Lần này sẽ xuất hiện bảo bối gì?”

“Chắc chắn là bảo bối mà chúng ta không tài nào tưởng tượng được.”

Vô số người đều rửa mắt mong đợi.

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng hiện vẻ tò mò. Ánh mắt của hắn rất cao, bảo bối bình thường không đả động được hắn. Ngay cả Đạo Nguyên Cổ Thụ mà Quân Tiêu Dao cũng chỉ cảm thấy không tệ, vẫn chưa đến mức cực kỳ kinh diễm.

“Để ta xem xem bảo bối thật sự của Tiên Cổ Đạo Hồ này rốt cuộc là thứ gì đây.” Quân Tiêu Dao đứng chắp tay, thong dong cười một tiếng.

Thời gian chuẩn bị của lần phun trào thứ hai này lâu hơn lần trước rất nhiều. Quân Tiêu Dao cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 535 - Thiên kiêu khu vực khác đến

Chương 535: Thiên kiêu khu vực khác đến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng Tiên Cổ Đạo Hồ cuộn trào mạnh hơn lần trước nhiều, không chỉ giới hạn trong khu vực này.

Giờ phút này, tại địa giới ở một khu vực khác, một thân ảnh trẻ tuổi đang luyện hóa cơ duyên bỗng mở hai mắt ra.

Đây là một chàng trai trẻ tuổi khí thế mạnh mẽ, thân mặc thần giáp hoàng kim, mái tóc đen xõa tung, sau đầu có một vòng sáng tỏa ra ánh sáng vô tận. Toàn thân chàng trai lộ ra dáng vẻ trang nghiêm, khí chất thần bí sâu sắc, khiến người ta có cảm giác muốn quỳ lạy.

“Khí tức kia là…” Chàng trai trẻ tuổi lẩm bẩm.

Trong mắt chàng trai lấp lóe ánh sáng, lao vụt theo luồng khí tức kia, bay về hướng Tiên Cổ Đạo Hồ.

Trong một bảo địa khác, một chàng trai mặc hoa phục màu vàng óng cũng cảm nhận được khí tức này. Sau lưng hắn ta là một đôi cánh đang cháy hừng hực, tỏa ra cầu vồng, giống như có thể thiêu cháy hết chư thiên.

“Là khí tức của cơ duyên chí cường, sao có thể thiếu ta được?”

Chàng trai cười khẽ, đôi cánh phía sau mở ra. Thần diễm cuồn cuộn, cả người hắn ta hóa thành cầu vồng lao vút đi.

Tại một bí cảnh trong khe núi, một dáng người xinh đẹp tuyệt trần nhẹ nhàng bước ra. Nếu Quân Tiêu Dao có ở đây, chắc chắn hắn sẽ nhận ra người này chính là Thần Nữ Yêu Thần Cung – Nhan Như Mộng!

Nhan Như Mộng có dung nhan hoàn mỹ, ngọc thể thướt tha không

có khuyết điểm. Làn da nàng trắng muốt như mỡ đông, mịn màng như váng sữa. Nàng mặc y phục màu trắng hồng, tóc đen như thác nước dài đến bờ mông. Vòng eo thon mảnh như cây liễu, đôi chân cao ráo thon dài, trắng nõn mịn màng như đồ sứ.

Nhan Như Mộng có cơ thể hoàn mỹ, khí chất vừa trong trẻo lạnh lùng vừa tiên khí. Nếu như không biết thân phận của nàng, có lẽ người ta sẽ không nghĩ ra nàng là cô gái yêu tộc, chỉ cảm thấy nàng thánh khiết như tiên nữ.

“Khí tức kia chắc chắn chính là một cơ duyên to lớn.” Nhan Như Mộng nghĩ thầm, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên thần thái ma mị. Vẻ ma mị kia hình như cũng không phù hợp với khí chất của Nhan Như Mộng.

…

Khoảng nửa ngày trôi qua, toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ đều dần dần sôi sục, sức mạnh cộng hưởng kia lại càng thêm mạnh mẽ.

Quân Tiêu Dao rất kiên nhẫn chờ đợi.

Quân Mộc Lan đứng bên cạnh lại cau mày nói: “Tiêu Dao, Tiên Cổ Đạo Hồ rung chuyển quá mạnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là sẽ hấp dẫn những thiên kiêu ở khu vực khác, đến lúc đó có lẽ sẽ phiền phức đấy.”

Toàn bộ thế giới Tiên Cổ có phạm vi rất lớn, khu vực Tiên Cổ Đạo Hồ cũng chỉ là một phần trong đó mà thôi.

Trong khu vực khác cũng có cơ duyên không kém gì Tiên Cổ Đạo Hồ. Nhưng lần này Tiên Cổ Đạo Hồ lại phun trào lần hai, gây ra động tĩnh quá lớn, khó tránh khỏi việc hấp dẫn các thiên kiêu ở khu vực khác tới. Đến lúc đó, cục diện sẽ khá là phức tạp.

“Không sao, mặc kệ là ai đến, nếu không biết điều thì cứ giết chết là được.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thản nhiên, giọng điệu nhẹ như gió thoảng.

Quân Mộc Lan chép chép miệng. Người có thực lực quả nhiên có thể muốn làm gì thì làm.

Những thiên kiêu khác dù có tìm được cơ duyên cũng sẽ sợ hãi, che giấu vì sợ người khác cướp mất. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (*).

(*) Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, hắn hoàn toàn không cần phải giấu giấu giếm giếm. Đồ của hắn thì sẽ là của hắn, đồ không phải của hắn cũng sẽ là của hắn.

Lại thêm nửa canh giờ trôi qua, bốn Vạn Trượng Đạo Hồ đều nổi gió to sóng lớn.

Bốn đạo hồ đồng thời dâng trào cột nước giống như vòi rồng, nối liền với nhau, tạo thành một cột nước thông thiên. Đồng thời, một luồng khí tức vô cùng huyền diệu tuôn ra. Ở giữa cột nước có một tia sáng, giữa tia sáng ấy có thể lờ mờ thấy được hình ảnh một giọt máu!

Không sai, Tiên Cổ Đạo Hồ phun trào cộng hưởng lần thứ hai cũng không phun ra bất cứ bảo bối gì khác, chỉ xuất hiện một giọt máu. Nhưng giọt máu này lại làm cho khí tức của cả vùng trời đất đều trở nên không tầm thường.

Giọt máu đó giống như chiếu rọi chư thiên, khiến trăng, sao, mặt trời đều hơi co lại trong đó. Một giọt máu giống như bao hàm cả một thế giới.

“Đó… Đó là cái gì?”

“Chí Tôn Huyết ư, không giống, có cảm giác còn khủng bố hơn!”

“Tại sao ta lại cảm thấy có một luồng tiên khí tràn ngập, toàn thân như muốn phi thăng!”

Khắp bốn phương tám hướng, các thiên kiêu ngoại giới và sinh linh Tiên Cổ đều cất tiếng thán phục, tâm trạng chấn động.

Chỉ mỗi một giọt máu mà đã có sức ảnh hưởng đến như vậy, giống như thay trời đổi đất.

Một giọt máu, một thế giới!

“Đó là…”

Đừng nói là những thiên kiêu bình thường, ngay cả nhóm Quân Mộc Lan cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Theo lý thuyết, với xuất thân của bọn họ thì bất cứ bảo bối gì cũng sẽ không khiến bọn họ kinh ngạc như vậy. Nhưng bây giờ, nhóm Quân Mộc Lan vô cùng bất ngờ. Khí thế của giọt máu đó quá siêu nhiên.

“Rốt cuộc đó là máu của ai?” Quân Tuyết Hoàng cũng thất thần.

“Mạnh hơn cả chí tôn, lại còn mang theo một luồng tiên ý, có lẽ là… một giọt Tàn Tiên Huyết?” Quân Tiêu Dao thì thầm.

“Cái gì, Tàn Tiên Huyết?” Cả nhóm Quân Mộc Lan đều hít sâu một hơi.

Bất cứ thứ gì có liên quan đến tiên đều không phải là vật tầm thường, huống chi là Tàn Tiên Huyết.

“Năng lượng của tiên huyết chân chính không chỉ có như vậy, nhưng giọt máu này lại vượt xa chí tôn. Nó lại còn mang theo một luồng tiên khí, hiển nhiên không phải Đại Đế Huyết, vậy thì chỉ có thể là Tàn Tiên Huyết.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sâu xa.

Không thể không nói tầm mắt của Quân Tiêu Dao rất cao. Người bình thường khó mà đoán được chuyện này, thế mà hắn chỉ cần một lúc là đã đưa ra kết luận.

Nghe thấy phán đoán của Quân Tiêu Dao, không chỉ có nhóm Quân Mộc Lan thất thần mà mọi người xung quanh đều như muốn ngừng thở. Đối với bọn họ mà nói, Chí Tôn Huyết là bảo bối vô cùng hiếm có, còn về Tàn Tiên Huyết… Nghĩ cũng không dám nghĩ tới!

Nếu cơ duyên này truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều sẽ điên cuồng, không ai có thể chống lại sự cám dỗ này.

Giá trị của một giọt Tàn Tiên Huyết không cách nào cân đo đong

đếm được!

lần nữa.

Mà đúng lúc này, bầu trời phía xa truyền đến động tĩnh khác thường.

Thậm chí đối với cường giả chí tôn trở lên, nó cũng có sức hấp dẫn cực lớn.

Chương 536 - Truyền nhân của tam đại thế lực bất hủ đến!

Chương 536: Truyền nhân của tam đại thế lực bất hủ đến!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không tệ, cơ duyên của thế giới Tiên Cổ này cuối cùng cũng khiến ta mở mang tầm mắt.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Bảo bối xuất hiện cuối cùng khiến hắn cũng cảm thấy kinh ngạc. Giọt Tàn Tiên Huyết này có tác dụng quá lớn, giá trị vô lượng, rất có tác dụng với Quân Tiêu Dao, là món bảo bối mà hắn nhất định phải có được.

Quân Tiêu Dao đưa tay lên, trực tiếp bắt lấy Tàn Tiên Huyết.

Tất cả mọi người xung quanh đều ghen tỵ nổi đom đóm mắt.

Nhưng Tàn Tiên Huyết lại phóng ra một luồng lực phản chấn, ngay cả tay của Quân Tiêu Dao cũng bị đánh bay.

“Tiên huyết có linh tính à?” Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nghe đồn chỉ cần một giọt tiên huyết chân chính cũng có thể giết chết chí tôn. Dù không biết giọt Tàn Tiên Huyết này đã ngủ say bao lâu rồi, nhưng hiển nhiên nó cũng có linh tính, không dễ dàng thu phục.

Pháp lực toàn thân Quân Tiêu Dao cuộn trào, lại chụp lấy Tàn Tiên Huyết một Ở phía Đông, thần mang màu hoàng kim vô tận lấp lóe, vô cùng chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời. Một bóng người như Hoàng Kim Thần Vương giá lâm, đạp không bay tới.

Chàng trai trẻ tuổi kia mặc bộ thần giáp màu hoàng kim, tóc đen xõa tung, vòng sáng phía sau đầu giống như mặt trời đang tỏa ra ánh sáng vô tận.

Mỗi khi hắn ta bước một bước, hư không sẽ xuất hiện gợn sóng

màu vàng kim, chấn động mạnh mẽ!

“Ừm… Hắn ta là…” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thoáng tối lại.

“Là Thánh Giáo Tử, không ngờ hắn ta lại hiện thân!” Có thiên kiêu ngoại giới kinh ngạc kêu lên.

Thánh Giáo Tử là một thiên kiêu cực kỳ mạnh mẽ, là truyền nhân của Bất Hủ đại giáo. Hắn ta và Thánh Nữ Himiko đều đến từ Thánh giáo, nhưng hiển nhiên thực lực của hắn ta mạnh hơn Himiko.

Vào lúc này, bầu trời phía Tây bỗng có sông lửa trải dài, cả vùng trời như đang bị thiêu cháy, hiện lên màu đỏ rực. Một luồng sáng màu cầu vồng độn không mà đến, dừng lại trên bầu trời.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi mặc áo bào màu vàng, sau lưng mọc ra hai cánh. Mỗi khi đập cánh, biển lửa ngập trời.

“Là hoàng tử Vạn Hoàng Linh Sơn, Hoàng Thiên Ca!”

Những thiên kiêu ngoại giới biết Hoàng Thiên Ca đều trợn tròn mắt. Thánh Giáo Tử vừa hiện thân, không ngờ Hoàng Thiên Ca cũng xuất hiện.

Nhưng mà chấn động còn chưa trôi qua, ở bầu trời phía Nam lại có một bóng dáng xinh đẹp lướt đến. Dáng người của nàng thướt tha, giống như tiên tử trên cung trăng giáng trần. Dung nhan hoàn mỹ không một khuyết điểm, khiến người ta không khỏi say mê đắm chìm.

“Úi… Là Thần Nữ Yêu Thần Cung Nhan Như Mộng, nàng cũng tới!”

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng kinh hô không dứt. Không ai có thể ngờ được trận chấn động của Tiên Cổ Đạo Hồ lại đồng thời dẫn ba vị truyền nhân của thế lực bất hủ tới!

Thánh Giáo Tử của Thánh giáo!

Thần Nữ của Yêu Thần Cung!

Hoàng tử của Vạn Hoàng Linh Sơn!

Bất luận là ở Tiên Vực ngoại giới hay ở thế giới Tiên Cổ, cả ba người này đều có uy danh cực lớn. Bây giờ cả ba cùng nhau hiện thân là vì tranh đoạt đại cơ duyên. Nhưng mà người đang độc chiếm cơ duyên lại là thần tử Quân gia.

Lần này có trò hay để xem rồi!

“Luồng chấn động kia là…”

Ba người Thánh Giáo Tử, Hoàng Thiên Ca và Nhan Như Mộng đều mới tới đây. Tầm mắt của ba người cùng rơi vào giọt Tàn Tiên Huyết kia đầu tiên.

“Năng lượng thật hùng hồn, lại còn mang theo một luồng khí tức tiên đạo, không phải là Tàn Tiên Huyết đây sao?”

“Không sai, là Tàn Tiên Huyết. Ha ha, không ngờ ta có thể gặp được cơ duyên cỡ này.”

Trong mắt Thánh Giáo Tử và Hoàng Thiên Ca đều lóe ánh sáng.

Ở một bên khác, đôi mắt xinh đẹp của Nhan Như Mộng cũng lấp lánh.

Sau đó, ánh mắt nàng vô thức dời đi, nhìn thấy thân ảnh áo trắng đang muốn trấn áp Tàn Tiên Huyết.

“Là hắn!”

Ánh mắt Nhan Như Mộng chấn động, vô thức căng cứng người.

Nếu nói trên đời này có người Nhan Như Mộng không muốn gặp phải nhất, vậy người đó chính là Quân Tiêu Dao.

Cảnh tượng ở hạ giới khi đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Quân Tiêu Dao nắm đôi chân dài của nàng, hỏi thăm bản thể của nàng là gì, nhưng thật ra trong lòng lại muốn ăn sạch nàng.

Đúng vậy, chính là ăn sạch nàng, không có liên tưởng đặc biệt gì khác. Hắn muốn ăn sạch nàng theo nghĩa trên mặt chữ. Bởi vì

Nhan Như Mộng là yêu tộc, bản thể của nàng không phải người, tất nhiên là có thể ăn được.

Bây giờ lại nhìn thấy thân ảnh này, Nhan Như Mộng chỉ cảm thấy như gặp phải ác ma.

Nhưng khi cảm nhận được sự chấn động hùng hồn đến từ giọt Tàn Tiên Huyết kia, Nhan Như Mộng khẽ cắn răng, không rời đi.

Hoàng Thiên Ca và Thánh Giáo Tử cũng chú ý đến Quân Tiêu Dao.

“Là hắn, Quân Tiêu Dao…” Hai mắt Hoàng Thiên Ca sáng lên.

Cặp mắt Thánh Giáo Tử cũng lộ ánh sáng khác lạ.

Lúc trước hắn ta đang bế quan luyện hóa cơ duyên nên không biết Himiko đã chết, chứ nếu biết thì tâm trạng của hắn ta sẽ không bình tĩnh như vậy.

Quân Tiêu Dao cũng biết ba người kia đã đến từ lâu. Nhưng hắn lại không hành động gì, chỉ tiếp tục ra tay, muốn trấn áp giọt Tàn Tiên Huyết kia.

Nhóm Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng lộ ra ánh mắt đề phòng, ngăn cản ở bên ngoài.

Vào lúc này, trong đám người ở bên ngoài bỗng có hai tiếng truyền âm cho Hoàng Thiên Ca và Thánh Giáo Tử. Nghe thấy tiếng truyền âm, vẻ mặt của hai người đều thay đổi ngay lập tức, trong mắt dần trở nên lạnh lẽo.

“Quân Tiêu Dao, thấy bọn ta đến mà ngươi lại thờ ơ à?” Hoàng Thiên Ca mở miệng trước.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thản nhiên, vẫn tiếp tục trấn áp Tàn Tiên Huyết, hoàn toàn không xem vị hoàng tử Vạn Hoàng Linh Sơn này ra gì.

“Ngươi…” Vẻ mặt Hoàng Thiên Ca càng trở nên âm trầm, hắn ta hỏi tiếp: “Lúc trước, ngươi giết Hoàng Huyền Nhất và Phượng Thanh Linh của Vạn Hoàng Linh Sơn ta ở đây à?”

Quân Tiêu Dao từ chối cho ý kiến, lười trả lời.

Thánh Giáo Tử cũng bước ra một bước, giống như Hoàng Kim Cổ Thần giáng thế, khí tức thần thánh kia khiến người ta có cảm giác muốn quỳ lạy.

Giờ phút này, ánh mắt của hắn ta rất lạnh lẽo, giống như Vạn Cổ Hàn Uyên.

“Himeko chết rồi, là ngươi giết à?” Giọng điệu của Thánh Giáo Tử lạnh như băng.

Đối với lời chất vấn của cả hai, cuối cùng Quân Tiêu Dao cũng mở miệng, trả lời một chữ vô cùng đơn giản: “Cút!”

Chương 537 - Giao chiến

Chương 537: Giao chiến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe thấy lời này, ánh mắt Hoàng Thiên Ca và Thánh Giáo Tử đều chấn động. Bọn họ đã từng gặp kẻ ngông cuồng, nhưng chưa từng thấy ai ngông cuồng như thế.

Bây giờ truyền nhân của tam đại thế lực bất hủ đều hiện thân, thế mà Quân Tiêu Dao vẫn thờ ơ như vậy.

“Hai vị, chi bằng cùng nhau ra tay, còn chuyện giọt Tàn Tiên Huyết này thuộc về ai thì chia sau có được không?” Thánh Giáo Tử lên tiếng, sát ý cuộn trào.

Quân Tiêu Dao giết Thánh Nữ Himiko, nếu Thánh Giáo Tử như hắn ta không ra tay báo thù thì coi sao được.

“Có thể.” Hoàng Thiên Ca khẽ gật đầu.

Thân là thiên kiêu nòng cốt được Vạn Hoàng Linh Sơn bồi dưỡng, thực lực của Hoàng Thiên Ca rất cao, đám Hoàng Huyền Nhất, Phượng Thanh Linh nào có thể so sánh được.

Nhan Như Mộng hơi chần chừ. Nói thật, nàng không muốn trêu chọc Quân Tiêu Dao cho lắm. Dù sao thì nàng đã từng được trải nghiệm thực lực của Quân Tiêu Dao ở hạ giới rồi, bây giờ chắc chắn sẽ còn mạnh hơn.

Nhưng sức hấp dẫn của Tàn Tiên Huyết thật sự quá lớn, đổi lại bất kỳ ai khác đều khó có khả năng xem như không thấy được.

Thiên kiêu tranh bá, chính là tranh cơ duyên.

Nếu bây giờ không tranh, đến lúc Đế Lộ mở ra thì lại càng không có cơ hội.

“Được.”

Sau khi suy nghĩ một lát, Nhan Như Mộng khẽ gật đầu.

Cho dù nàng không muốn đắc tội Quân Tiêu Dao, nhưng vì cơ duyên, nàng cũng chỉ có thể liều một lần.

Truyền nhân của tam đại thế lực bất hủ đồng thời ra tay, sức chấn động đó không cách nào nói rõ được.

Vòng sáng sau đầu Thánh Giáo Tử chuyển động, pháp lực nối tiếp đợt này đến đợt khác, càn quét giống như là thủy triều.

Hoàng Thiên Ca có Thần Hoàng Bất Tử Hỏa, hai cánh vẫy đập, biển lửa ngập trời, quét sạch khắp nơi.

Nhan Như Mộng có Yêu Hoàng Thể, sau khi dung nạp Vạn Yêu Chi Lực thì đánh một chưởng, xé rách không trung.

Tam đại thiên kiêu đồng loạt ra tay, muốn cướp lấy Tàn Tiên Huyết.

“Các ngươi làm càn!”

Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng quát lớn, đang định ra tay cản trở tam đại thiên kiêu. Nhưng đúng lúc này, một bóng người áo trắng lại lướt qua, vượt qua hư không, chủ động xông tới chỗ tam đại thiên kiêu.

Đó chính là Quân Tiêu Dao!

“Không chỉ có ồn ào mà còn đáng ghét nữa, các ngươi nghĩ mình không chết được à?” Gương mặt đẹp trai tuấn tú của Quân Tiêu Dao vô cùng lạnh lùng.

Lúc thu hoạch cơ duyên, hắn ghét nhất là bị người ngoài rình rập ngấp nghé.

Một tay Quân Tiêu Dao quét ngang hư không, mang theo pháp lực thủy triều vô cùng vô tận.

Hắn đã thật sự tức giận.

Quân Tiêu Dao mà đã tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, nổ vang cả trời đất, giống như chòm sao nổ tung, ánh sáng tỏa ra chói mắt.

Một mình Quân Tiêu Dao đối đầu với tam đại thiên kiêu.

Một đòn trôi qua, cả ba người Thánh Giáo Tử đồng loạt bị đẩy lùi.

Trái lại Quân Tiêu Dao chỉ lùi lại một bước!

“Chân Thần Cảnh đại viên mãn!” Vẻ mặt của ba người đều thay đổi.

Tu vi của bọn họ đều là Chân Thần Cảnh hậu kỳ, nếu tu vi bùng nổ hết cỡ thì có thể khiêu chiến vượt cấp. Dù là vậy nhưng khi đối mặt với Quân Tiêu Dao, bọn họ cũng hoàn toàn rơi vào thế yếu.

“Sao thế này, cảnh giới của hắn đã tăng đến mức này rồi ư?” Nhan Như Mộng vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ biết khi thế giới Tiên Cổ mở ra, Quân Tiêu Dao không phải là nhóm đầu tiên đi vào. Lẽ ra tu vi của hắn phải thấp hơn người khác mới đúng. Nhưng bây giờ thực lực của Quân Tiêu Dao lại vượt xa bọn họ.

Năm ngón tay Quân Tiêu Dao vươn ra, thi triển Lôi Đế Đại Thần Thông. Dòng điện kinh khủng ngưng kết thành từng ngôi sao trời, lơ lửng ở giữa không trung. Quân Tiêu Dao dời tay, chúng di chuyển lao về phía tam đại thiên kiêu.

Thân thể Thánh Giáo Tử chấn động, toàn thân tỏa sáng.

“Thánh Allah Cổ Lan tại thượng, thiên thần thẩm phán!”

Vòng sáng sau đầu Thánh Giáo Tử chuyển động, một ảo ảnh thần linh kinh khủng xuất hiện sau người hắn ta.

Tín ngưỡng của Thánh giáo, chính là Thánh Allah Cổ Lan trong truyền thuyết.

Nhưng trong mắt Quân Tiêu Dao, thần chẳng qua cũng chỉ là

người mạnh hơn một chút mà thôi.

Hắn dùng Lôi Đế Đại Thần Thông đánh về phía Thánh Giáo Tử.

Ở bên kia, Hoàng Thiên Ca ra tay, lửa cháy hừng hực như làn sóng cuộn tới. Đây là thần thông thiên phú của hắn ta – Thần Hoàng Bất Tử Hỏa, có thể đốt cháy vạn vật trên thế gian.

Quân Tiêu Dao lại vươn tay kia ra, Đà Xá Cổ Đế Viêm bảy màu cuộn trào, va chạm với Thần Hoàng Bất Tử Hỏa, nhiệt độ trong trời đất tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Nhan Như Mộng khẽ than thở một tiếng rồi cũng ra tay.

“Vạn Yêu Ấn!”

Bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng vung ra, ảo ảnh vạn yêu hiển hiện, hóa thành ấn kết cao trăm trượng, muốn trấn áp Quân Tiêu Dao.

“Nhan Như Mộng, xem ra ngươi đã quên chuyện ở hạ giới rồi. Nếu đã như vậy, lần này ngươi ở lại đây luôn đi.”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh nhạt, không hề ưu ái Nhan Như Mộng vì vẻ ngoài tuyệt mĩ của nàng ta.

Kẻ dám cướp cơ duyên của Quân Tiêu Dao hắn đều phải chết!

Một mình Quân Tiêu Dao đối đầu với tam đại thiên kiêu nhưng lại không hề yếu thế chút nào.

Hắn dùng Lôi Đế Đại Thần Thông đối kháng với Thánh Giáo Tử, đẩy mạnh hắn ta về phía sau.

Đà Xá Cổ Đế Viêm va chạm với Thần Hoàng Bất Tử Hỏa của Hoàng Thiên Ca, cả bầu trời đều như muốn bốc cháy.

Thân thể Quân Tiêu Dao lại chấn động một lần nữa, dùng Pháp Lực Miễn Dịch phá giải thế công của Nhan Như Mộng.

Đổi lại bất kỳ vị thiên kiêu nào khác, muốn đồng thời đối phó với truyền nhân của tam đại thế lực bất hủ là chuyện gần như không

thể nào, nhưng Quân Tiêu Dao lại làm được.

Không những thế, hắn còn làm rất nhẹ nhàng, không hề cố sức hoặc miễn cưỡng chút nào.

“Mẹ nó chứ, cái tên thần tử Quân gia này muốn đánh xuyên toàn bộ Tiên Cổ luôn à?” Tất cả thiên kiêu ngoại giới đều thất thần.

Vừa nãy Quân Tiêu Dao mới đại khai sát giới, xử lý rất nhiều thiên kiêu. Bây giờ hắn đối mặt với tam đại truyền nhân bất hủ, hơn nữa còn chiếm ưu thế.

“Không hổ là người đứng đầu thế hệ trẻ Hoang Thiên Tiên Vực, không chỉ chưa từng thất bại mà thậm chí còn chưa từng bị thương.” Cả đám người đều cảm thán.

Nếu Quân Tiêu Dao lại đoạt được giọt Tàn Tiên Huyết này, không biết tu vi của hắn sẽ tăng vọt đến mức độ nào nữa?

Không ai có thể đoán trước được chuyện này, thế nên không ít người ở đây đều hi vọng hắn không đoạt được giọt Tàn Tiên Huyết này.

“Người này quả nhiên giống hệt lời đồn…”

Chương 538 - Bản thể của ngươi là cái gì?

Chương 538: Bản thể của ngươi là cái gì?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi giao đấu sơ sơ, vẻ khinh miệt trong mắt Thánh Giáo Tử và Hoàng Thiên Ca đều biến mất sạch sẽ, thay vào đó là thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Trước đó bọn họ đã nghe nói Quân Tiêu Dao là người đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi Hoang Thiên Tiên Vực. Khi nghe thấy danh xưng này, Thánh Giáo Tử và Hoàng Thiên Ca đều cảm thấy khinh thường. Nhưng bây giờ, sau khi chính thức giao đấu với Quân Tiêu Dao, bọn họ mới hiểu ra danh xưng này không sai chút nào!

Cảm giác áp bách mà Quân Tiêu Dao mang đến cho người ta quá mạnh, giống như là cấp SS trong thế giới. Lúc này, dù là hai kẻ cao ngạo như Thánh Giáo Tử và Hoàng Thiên Ca cũng chỉ có thể lựa chọn hợp tác với nhau.

“Thánh Allah Cổ Lan tại thượng, mượn sức của ngài, giết chết dị đoan!”

Thánh Giáo Tử lại ngâm xướng.

Năng lực của hắn ta rất kỳ lạ, không chỉ có pháp lực mà còn có cả sức mạnh tính ngưỡng.

Vòng sáng sau đầu hắn ta tỏa ra ánh sáng vô tận, ảo ảnh thần linh hiện ra phía sau hắn ta.

Thánh Giáo Tử vung một chưởng, ảo ảnh thần linh phía sau cũng cùng tung ra một chưởng.

Quân Tiêu Dao vung tay đánh ra một Nhân Vương Ấn, phía sau cũng có một ảo ảnh đế vương hiển hiện.

Đế vương va chạm với thần linh, không gian chấn động, xung quanh đạo hồ xuất hiện sóng to gió lớn.

Hoàng Thiên Ca lại ra tay một lần nữa, đôi cánh bùng cháy Bất Tử Hỏa đang vẫy đập. Ngọn lửa lông vũ bắn ra, trút xuống như một cơn mưa lửa.

Quân Tiêu Dao đưa tay, phát động Thôn Thần Ma Công. Vòng xoáy cắn nuốt hiện ra, hút hết cơn mưa lửa trên trời vào trong đó.

Nhan Như Mộng cắn môi, tiếp tục ra tay. Yêu Hoàng Thể bị phát động đến mức cực hạn, xung quanh như xuất hiện ảo ảnh của vạn yêu.

“Thiên Yêu Bát Pháp!”

Nhan Như Mộng thi triển thần thông tuyệt học của Yêu Thần Cung, yêu khí tuôn trào, hàng vạn yêu ảnh xuất hiện, xé rách không trung.

Quân Tiêu Dao một tay đối phó với Thánh Giáo Tử, một tay giao đấu với Hoàng Thiên Ca. Theo lý thuyết, hắn sẽ không thể ra tay đối phó với Nhan Như Mộng được.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thong dong như cũ, cốt chí tôn trên ngực tỏa ra ánh sáng.

Thượng Thương Kiếp Quang nổ tung, giết chết rất nhiều yêu ảnh.

“Cốt chí tôn!”

Nhan Như Mộng biến sắc, vội vàng phòng ngự, đồng thời trong lòng cũng khẽ run rẩy.

Quân Tiêu Dao không chỉ có Thái Cổ Thánh Thể mà trên ngực còn có cốt chí tôn. Một người lại mang theo hai thể chất đặc biệt, quả đúng là nghịch thiên, chiến lực cao hơn những thiên kiêu cùng thế hệ không biết bao nhiêu lần.

Thượng Thương Kiếp Quang đánh lùi Nhan Như Ngọc, Quân Tiêu Dao lao thẳng về phía Thánh Giáo Tử.

Sấm chớp bao bọc quanh thân hắn, hắn bắt đầu thi triển Lôi Đế Chỉ, giống như Lôi Đế giáng thế, một chỉ tung ra, lao thẳng về phía Thánh Giáo Tử.

“Thánh Allah Cổ Lan tại thượng, thần quang phổ chiếu!”

Thánh Giáo Tử giống như một Quang Minh đại thần, phóng ra ánh sáng vô tận rực rỡ, đồng thời còn có sức mạnh tín ngưỡng kỳ lạ đang cuộn trào.

Thủy triều màu vàng kim càn quét, va chạm mạnh với chiêu thức của Quân Tiêu Dao.

Gợn sóng pháp lực vô tận lan ra.

Phía sau Quân Tiêu Dao, Tự Do Chi Dực mở rộng, hai cánh vẫy đập, thân hình di chuyển cực nhanh. Hắn gần như là dịch chuyển không gian, thoáng cái đã xuất hiện trước người Thánh Giáo Tử.

Quân Tiêu Dao vung một quyền bình thường ra, nhưng một quyền này lại chất chứa hàng chục tỷ thần lực Thần Tượng Trấn Ngục Kính.

Cảm nhận được đường quyền xé rách không khí kia, Thánh Giáo Tử tạo hoàng kim ấn kết, va chạm với một quyền của Quân Tiêu Dao.

Ầm!

Vào khoảnh khắc quyền phong va chạm, gương mặt Thánh Giáo Tử nhăn lại. Cánh tay mà hắn ta vung quyền kia trực tiếp bị đánh nứt, phát ra tiếng răng rắc, còn có dòng máu bắn ra tung tóe.

Quân Tiêu Dao lại đá thêm một cước, tốc độ còn nhanh hơn cả bức tường âm thanh, phát ra tiếng huýt gió chói tai. Hắn đá mạnh vào ngực của Thánh Giáo Tử.

Trên người Thánh Giáo Tử mặc Hoàng Kim Thần Giáp, dù là vậy nhưng vẫn bị chấn động kinh khủng, giống như có Thái Cổ Thần Tượng nghiền ép lồng ngực của hắn ta, khiến hắn ta ho sặc sụa, phun ra máu tươi cùng mảnh vụn của nội tạng.

Thánh Giáo Tử bị đá bay giống như một con diều đứt dây. Hoàng Kim Thần Giáp trên ngực hắn ta cũng chi chít những vết rạn, trông vô cùng chật vật.

“Đi!”

Trong mắt Thánh Giáo Tử lộ vẻ sợ hãi, tranh thủ thời cơ rời đi dù vẫn không cam lòng.

Hắn ta đã hiểu ra với thực lực của bản thân lúc này, cho dù có hợp sức với bọn Hoàng Thiên Ca thì cũng không thể đối phó với Quân Tiêu Dao được. Đã thế còn có nhóm Quân Mộc Lan đứng một bên chờ đợi, muốn cướp được Tàn Tiên Huyết trong tay Quân gia là chuyện hoàn toàn không thực tế.

Mọi người trợn trừng mắt, hoàn toàn không ngờ Thánh Giáo Tử lại thừa cơ bỏ chạy.

Quân Tiêu Dao vẫn không dừng tay. Tự Do Chi Dực vẫy đập, lại chuyển sang hướng Hoàng Thiên Ca.

Hoàng Thiên Ca cũng biến sắc, hắn ta không ngờ Thánh Giáo Tử lại bỏ chạy như thế.

Hoàng Thiên Ca vẫy đôi cánh, cũng định rời đi nhưng Quân Tiêu Dao lại lóe lên trước mặt hắn ta.

“Dẫn Hoàng Thủ!”

Hoàng Thiên Ca đánh một cái, mang theo Thần Hoàng Bất Tử Hỏa, uy thế ngập trời.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh lùng, thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền, giáng xuống một quyền thật dữ dội.

Răng rắc!

Cánh tay Hoàng Thiên Ca bị đập gãy, không chỉ thế mà lồng ngực của hắn ta cũng bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh xuyên qua.

Hoàng Thiên Ca ho ra máu sù sụ, không biết đã vỡ bao nhiêu cái xương trong cơ thể rồi.

Quân Tiêu Dao lại ra tay thêm lần nữa. Hắn bắt lấy một cánh chim của Hoàng Thiên Ca rồi xé thật mạnh.

“A!”

Tiếng kêu thê thảm truyền ra, Hoàng Thiên Ca la hét thảm thiết, máu tươi màu đỏ ngầu văng tung tóe, còn bốc lên ngọn lửa.

Hoàng Thiên Ca cố vẫy đôi cánh còn sót lại, phá không bay đi. Thậm chí hắn ta còn lấy Độn Không Phù ra, thân hình hóa thành một luồng sáng bỏ chạy thục mạng.

Cảnh tượng này khiến mọi người nghẹn lời. Đặc biệt là cảnh Quân Tiêu Dao dùng tay xé đứt cánh của Hoàng Thiên Ca, khiến lòng người chấn động, vô cùng kinh hãi.

Đường đường là hoàng tử Vạn Hoàng Linh Sơn, ấy thế mà lại Quân Tiêu Dao xé cánh như xé gà, tùy ý nghiền ép. Điều này khiến ai nấy đều không nói nên lời, đầu óc choáng váng. Họ từng gặp người mạnh rồi, nhưng chưa từng thấy ai mạnh như vậy.

Thấy Hoàng Thiên Ca đã bay về phía xa, cuối cùng Quân Tiêu Dao đưa mắt về phía Nhan Như Mộng.

Gương mặt hoàn mỹ không có khuyết điểm của nàng hoàn toàn cứng đơ.

“Vấn đề lần trước ngươi vẫn chưa trả lời, rốt cuộc bản thể của ngươi là cái gì?” Quân Tiêu Dao đứng chắp tay, vẻ mặt thong dong, thế nhưng những lời hắn nói lại giống như lời ma quỷ thì thầm với Nhan Như Mộng!

Chương 539 - Thiên Yêu Đồ Thần Pháp

Chương 539: Thiên Yêu Đồ Thần Pháp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Câu hỏi của Quân Tiêu Dao hoàn toàn không phải là không có mục đích. Hắn thật sự muốn biết bản thể của Nhan Như Mộng là thứ gì, sau đó cân nhắc xem có thể ăn sạch nàng luôn hay không.

“Quân Tiêu Dao, ta sai rồi, bây giờ ta sẽ đi ngay.” Gương mặt Nhan Như Mộng tái nhợt, nàng cất lời.

Cô gái xinh đẹp trang nhã như Nhan Như Mộng cất giọng mềm mại nhẹ nhàng, khiến người ta có cảm giác nhìn mà yêu mến. Thế nhưng Quân Tiêu Dao lại không mắc bẫy của nàng.

Nếu Nhan Như Mộng chỉ đứng ngoài quan sát chứ không ra tay, thế thì Quân Tiêu Dao cũng lười ra tay với nàng. Nhưng chỉ cần nàng ra tay, tính chất của sự việc đã thay đổi.

Trước giờ Quân Tiêu Dao không phải là người thương hương tiếc ngọc. Hắn ra tay với Nhan Như Mộng, pháp lực tràn đầy hóa thành bàn tay màu vàng óng, vân tay rõ ràng rành mạch, giống như bàn tay của thần linh đè xuống Nhan Như Mộng.

Nhan Như Mộng cắn răng, tiếp tục phát động Thiên Yêu Bát Pháp.

Đây là thần thông chí cường của Yêu Thần Cung, có tám kiểu biến ảo. Một khi thi triển, yêu khí ngập trời, uy thế cuồn cuộn.

Thế nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao, thần thông cỡ này lại bị hắn xé rách giống như tờ giấy.

Sau lưng Quân Tiêu Dao, Tự Do Chi Dực vẫy đập, thân hình hắn hóa thành một luồng sáng bay vụt đến trước mặt Nhan Như Ngọc.

Hắn trực tiếp đánh một quyền, không sử dụng thêm bất cứ thần thông nào nhưng lại có cảm giác như muốn đánh xuyên qua hư không.

Nhan Như Mộng biến sắc, thôi thúc Yêu Hoàng Thể của bản thân đến mức cực hạn. Vạn Yêu Chi Lực tuôn trào, lướt ngang qua theo bàn tay ngọc ngà của nàng.

Ầm!

Giống như sao trời nổ tung, Nhan Như Mộng rên lên một tiếng. Nàng vội vàng lùi lại, cánh tay như sắp vỡ vụn.

Nếu không phải thể chất của Yêu Hoàng Thể mạnh mẽ, có lẽ nàng cũng bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh nát cánh tay.

Nhưng điều này cũng cho thấy Quân Tiêu Dao hoàn toàn không hề nương tay với nàng chút nào.

“Quân Tiêu Dao, ngươi định tuyệt tình như thế thật à? Trước đó ở hạ giới, dù chúng ta không vui vẻ nhưng cũng không kết tử thù mà. Hai vị thánh nhân và cả Thiên Yêu thái tử Yêu Thần Cung ta đều đã chết, nhưng chẳng phải cũng không tìm ngươi gây chuyện à?”

Nhan Như Mộng vừa lùi lại vừa khẽ nói.

“Sở dĩ các ngươi không tới gây chuyện là vì hiểu rõ có muốn tìm bản thần tử gây chuyện cũng vô dụng.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm.

Nhan Như Mộng nghe thấy những lời này thì bực bội đến nỗi suýt hộc máu. Quân Tiêu Dao ăn nói có thể làm người ta hộc máu ba lần đấy.

“Nếu ngươi chỉ đứng ngoài quan sát thì bản thần tử cũng lười so đo, đáng tiếc ngươi lại đi quá giới hạn.” Quân Tiêu Dao lại tiếp tục ra đòn.

Quyền mang của Lục Đạo Luân Hồi Quyền cuồn cuộn trong không trung, sáu vòng xoáy luân hồi đồng thời xuất hiện, muốn kéo Nhan Như Mộng vào vòng luân hồi.

Nhan Như Mộng cũng thi triển con át chủ bài của mình.

“Thiên Yêu Đồ Thần Pháp!”

Nàng khẽ kêu một tiếng, yêu khí kinh khủng phun trào, giống như tạo thành một Thiên Yêu Ma Ảnh cao tới vạn trượng đằng sau lưng nàng. Trong đó có cảnh tượng kinh khủng của Thiên Yêu Đồ Thần xuất hiện.

Đây là thần thông chí cường của Yêu Thần Cung, mạnh hơn Thiên Yêu Bát Pháp lúc trước nhiều. Dựa vào chiêu này, Nhan Như Mộng gần như có thể khiêu chiến vượt cấp, chém giết người mạnh hơn mình.

Cuối cùng trong mắt Quân Tiêu Dao cũng hiện vẻ dao động, nhưng cũng chỉ có như thế.

“Đại thần thông của Yêu Thần Cung, Thiên Yêu Đồ Thần Pháp, đúng là thú vị.”

Quân Tiêu Dao lại thi triển Lục Đạo Luân Hồi Quyền một lần nữa, nhưng lần này lại khống chế sáu loại thần thông của Lục Đạo Luân Hồi Quyền bản hoàn chỉnh!

Binh Phạt Quyết, Nhân Vương Ấn, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, Lục Tiên Kiếm Quyết, Thiên Thần Chi Mâu, Lôi Đế Chỉ!

Quân Tiêu Dao dùng Lục Đạo Luân Hồi Quyền khống chế sáu loại thần thông kinh khủng này, sau đó đánh thẳng về phía Nhan Như Mộng. Sức chấn động đó dù có gọi là một quyền đánh vỡ chư thiên cũng không đủ.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền vốn là quyền pháp chí cao. Dùng cách thức của Lục Đạo Luân Hồi Quyền để thi triển sáu loại thần thông kinh khủng, uy lực của nó không chỉ mạnh hơn một chút mà đã thay đổi về chất.

Khi đối mặt với Lục Đạo Luân Hồi Quyền bản đầy đủ, ngay cả khi đã thi triển Thiên Yêu Đồ Thần Pháp thì Nhan Như Mộng cũng thấy lòng mình run rẩy.

Oành!

Dao động kinh khủng không tài nào hình dung được bắt đầu khuếch tán, dù chỉ là gợn sóng cũng đã có thể đẩy lùi rất nhiều thiên kiêu đứng xung quanh, thậm chí có người còn hộc cả máu.

Luồng dao động mãnh liệt này khiến toàn bộ Vạn Trượng Đạo Hồ đều nổi gió to sóng lớn.

Trong lần va chạm này, ảo ảnh Thiên Yêu Đồ Thần trực tiếp bị quyền mang dữ dội xé rách. Gợn sóng liên tục đánh lên trên thân thể mềm mại của Nhan Như Mộng, khiến đôi môi đỏ mọng của nàng lại hộc máu một lần nữa, khí tức toàn thân bỗng chốc trở nên ủ rũ.

Dù Thiên Yêu Đồ Thần Pháp của Nhan Như Mộng có mạnh nhưng muốn đối phó với Lục Đạo Luân Hồi Quyền bản đầy đủ của Quân Tiêu Dao thì chỉ là mơ mộng viễn vông.

“Kết thúc rồi.”

Quân Tiêu Dao lại thoáng hiện trước mặt Nhan Như Ngọc, giáng một quyền xuống thân thể mềm mại của nàng.

Dưới một quyền này, ngay cả Yêu Hoàng Thể cũng không chịu nổi, sắp phải chia năm xẻ bảy.

Thấy Quân Tiêu Dao ra tay không hề do dự, tất cả mọi người xung quanh đều không nói nên lời, nhất là những thiên kiêu ngoại giới đều thổn thức.

Nhan Như Mộng chính là cô gái xinh đẹp nổi tiếng ở Hoang Thiên Tiên Vực, là tình nhân trong mộng của rất nhiều người đàn ông. Dù nàng là yêu tộc cũng không ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của nàng, bởi vì suy cho cùng mọi người cũng đều mê mỹ sắc. Chỉ cần có vẻ ngoài đẹp mắt, đừng nói là giới tính, ngay cả giống loài cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng khi đối mặt với cô gái xinh đẹp như vậy, Quân Tiêu Dao lại không hề mềm lòng chút nào, ra tay vô cùng quyết đoán.

Điều khiến người ta thổn thức hơn nữa là một cô gái tuyệt sắc nổi tiếng gần xa như thế lại sắp hương tiêu ngọc vẫn.

Nhìn thấy quyền phong của Quân Tiêu Dao ập tới, Nhan Như Mộng cảm nhận được khí tức tử vong. Nàng khẽ cắn răng, lẩm nhẩm một tiếng trong lòng, giải phong.

Thoáng chốc, trong đôi mắt xinh đẹp của Nhan Như Mộng lóe lên ánh sáng ma mị. Trong cơ thể nàng tuôn ra khí tức của Chân Thần Cảnh đại viên mãn.

Bàn tay trắng nõn của nàng đánh ra, yêu khí cuồn cuộn nổ tung, chấn động mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

“Ồ?”

Ngay cả Quân Tiêu Dao cũng tỏ vẻ bất ngờ.

Quyền phong va chạm với bàn tay trắng nõn, Quân Tiêu Dao và Nhan Như Mộng đồng thời bị đẩy lui.

Chương 540 - Hành động kinh người của Nhan Như Mộng

Chương 540: Hành động kinh người của Nhan Như Mộng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao khẽ nhíu mày.

Vào lúc này, trong đôi mắt xinh đẹp của Nhan Như Mộng hiện lên thần thái yêu dị, nàng mỉm cười ma mị: "Tiểu ca ca lòng dạ độc ác, ra tay nặng như vậy, chẳng thèm nể mặt chút nào."

Giọng nói ngọt ngào của Nhan Như Mộng khiến người ta mơ tưởng viễn vông, thần thái mê hoặc quyến rũ, căn bản không hợp với khí chất cao quý lạnh lùng của nàng.

"Xem ra còn có con át chủ bài." Ánh mắt Quân Tiêu Dao sâu thẳm.

"Trăm nghe không bằng mắt thấy. Thần tử Quân gia quả nhiên giống như lời đồn, tuấn tú vô song, tươi non ngon miệng." Nhan Như Mộng thè lưỡi liếm liếm cánh môi đỏ mọng.

"Ngươi là ai?" Quân Tiêu Dao hỏi.

"Ngươi đoán xem?" Nhan Như Mộng cười ma mị, đung đưa eo lướt đến chỗ Quân Tiêu Dao rồi đánh một quyền.

Quân Tiêu Dao cũng ra tay. Hai người đánh giáp lá cà, quyền chưởng va vào nhau, tạo ra vô vàn cơn chấn động.

Sau khi thay đổi, Nhan Như Mộng có thể giao đấu với Quân Tiêu Dao một lúc lâu. Đương nhiên đây cũng là do Quân Tiêu Dao vẫn chưa sử dụng hết toàn lực. Hắn cũng đang thăm dò thử, muốn biết Nhan Như Mộc trước mắt này rốt cuộc là ao.

Thực lực của Nhan Như Mộng lúc này rất mạnh. Chân nàng quét một quyền, mang theo vô vàn phù văn yêu tộc.

Quân Tiêu Dao đưa tay ra cản.

Nhan Như Mộng bỗng mỉm cười, đôi chân thon dài mịn màng thuận thế quấn bên hông Quân Tiêu Dao. Đồng thời nàng cũng vươn tay ôm lấy cổ Quân Tiêu Dao, muốn giam cầm hắn giống như bạch tuộc.

“Ngươi đang giam cầm ta à?” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao lạnh nhạt.

Tuy Yêu Hoàng Thể có mạnh nhưng muốn dùng nó để giam cầm Thái Cổ Thánh Thể của hắn là chuyện không thể nào.

Thế nhưng hành động tiếp theo của Nhan Như Mộng lại khiến Quân Tiêu Dao sững sờ trong chốc lát.

Nàng cong môi hôn lên mặt Quân Tiêu Dao một cái.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Không ai có thể ngờ được mình sẽ nhìn thấy cảnh này. Hai người đánh tới đánh lui, không ngờ Nhan Như Mộng lại lén hôn Quân Tiêu Dao một cái.

“Chòng ghẹo mình à?” Quân Tiêu Dao sửng sốt một lúc mới lấy lại tinh thần.

Hắn có thể khẳng định Nhan Như Mộng trước mắt không phải là bản nhân, có lẽ là có sức mạnh của những người khác giấu bên trong cơ thể nàng.

Đương nhiên, căn cứ theo quy tắc của thế giới Tiên Cổ, mặc dù có người giấu sức mạnh bên trong cơ thể Nhan Như Mộng nhưng thực lực của nàng cũng không thể đạt tới trình độ quá mạnh, thế nên Quân Tiêu Dao có thể ứng phó được.

Hoang Cổ Thánh Thể của hắn chấn động, khí huyết màu vàng kim cuộn trào mãnh liệt. Thân thể mềm mại của Nhan Như Mộng bị đẩy lui, Quân Tiêu Dao tránh khỏi đôi chân thon dài của nàng.

“Tiểu ca ca thật vô tình, thiếp thân đau lòng quá…” Nhan Như Mộng khẽ cau mày, trông như đã bị thương.

“Vừa ăn cướp vừa la làng.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thản nhiên.

Những cô gái có thể chòng ghẹo được hắn cũng chẳng có mấy người.

“Hì hì, thiếp thân tham lam lắm đấy, không chỉ muốn chiếm hời thế thôi đâu.” Nhan Như Mộng đá mắt đầy quyến rũ, lời nói như câu hồn đoạt phách người khác.

“Ồ…” Quân Tiêu Dao mỉm cười không lên tiếng.

Mấy cô nàng Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng thì lại tức đến nỗi trắng bệch cả mặt. Nhan Như Mộng dám chòng ghẹo khiếm nhã với thần tử mà các phụ nữ Quân gia sùng bái trước mặt bọn họ sao?

Chuyện này không thể nào nhịn được!

Các thiên kiêu ngoại giới thì lén lút ước ao, ghen tị trong lòng. Nếu Quân Tiêu Dao muốn, chỉ e là toàn bộ đàn ông trên Hoang Thiên Tiên Vực đều độc thân ấy chứ? Bởi vì tất cả phụ nữ đều bị hắn hấp dẫn mất rồi.

“Hi hi, tiểu ca ca, sau khi tận mắt nhìn thấy huynh, thiếp thân nhất định sẽ song tu cùng huynh.” Nhan Như Mộng mỉm cười, còn đá mắt một cái đầy quyến rũ với Quân Tiêu Dao.

Nàng lắc hông, thân hình yểu điệu thướt tha biến mất tại chỗ như một làn khói xanh.

“Đáng ghét, cái ả đàn bà phóng túng này!”

Ba cô nàng Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng đều nghiến chặt răng, ngoài mặt thì tức giận, trong lòng thì căm thù.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thì trở nên sâu thẳm.

“Chẳng lẽ… lại là nàng ta?”

Trong lòng Quân Tiêu Dao đã lờ mờ đoán được.

Hắn khẽ lắc đầu, tạm thời gác chuyện này lại.

“Ầy, chịu thiệt rồi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, vươn tay lau dấu

son trên mặt đi.

Đàn ông con trai ra đường cũng phải tự bảo vệ tốt bản thân, chỉ cần bất cẩn tí thôi là sẽ bị phụ nữ chòng ghẹo. Có lẽ đây chính là nỗi khổ của người quá đẹp trai đấy.

Quân Tiêu Dao thở dài. Nếu có thể, hắn tình nguyện mình đừng đẹp trai như vậy, hắn chỉ muốn làm một người đàn ông có tướng mạo bình thường giống mọi người.

Mấy thiên kiêu khác nghe thấy Quân Tiêu Dao bảo mình chịu thiệt, ai nấy đều chửi thầm trong bụng. Đúng là kẻ ăn không hết, người lần không ra. Nếu bọn họ đẹp trai bằng một phần trăm của Quân Tiêu Dao thì cũng sẽ không đến nỗi không có cô gái nào để ý bọn họ.

“Đáng ghét, Thần Nữ Yêu Thần Cung kia thật không biết xấu hổ chút nào.” Quân Mộc Lan tức giận bất bình.

“Đó không phải là nàng ta.” Quân Tiêu Dao nói.

“Hở? Vậy nàng ta là…” Quân Mộc Lan sửng sốt.

Bọn họ đứng bên ngoài nên không quan sát cẩn thận được như Quân Tiêu Dao.

“Không sao, tạm thời không cần để ý tới, vẫn còn việc cần phải làm đấy.” Quân Tiêu Dao khoát tay áo.

Lực chú ý của hắn lại đặt vào Tàn Tiên Huyết một lần nữa.

Để lâu cứt trâu hóa bùn, Quân Tiêu Dao không do dự nữa, hắn tiếp tục đưa tay ra trấn áp giọt Tàn Tiên Huyết này.

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao đã trấn áp được nó.

Đến lúc này, tất cả các cơ duyên của Tiên Cổ Đạo Hồ đều rơi vào tay nhóm người Quân Tiêu Dao. Những thiên kiêu ngoại giới và sinh linh Tiên Cổ còn lại đều không chiếm được tí lợi lộc gì. Không những thế, bọn họ còn phải chứng kiến tất cả, trong lòng ghen tị không thôi.

“Ta sợ rồi đấy, sau này không dám ở gần thần tử Quân gia nữa.”

“Ở chung, chung chỗ với thần tử Quân gia, ta cảm thấy chẳng những mình vô dụng mà còn xấu xí nữa.”

Tất cả các thiên kiêu xung quanh đều sợ hãi.

Những sinh linh Tiên Cổ lúc trước vênh váo thì bây giờ trong mắt cũng lộ vẻ e ngại. Trước nay chưa từng có thiên kiêu ngoại giới nào dám khiêu khích chủng tộc Tiên Cổ như thế cả, Quân Tiêu Dao chính là người đầu tiên.

Chương 541 - Ngươi muốn cưỡi bổn cung?

Chương 541: Ngươi muốn cưỡi bổn cung?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi lấy được hết cơ duyên của Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch.

Lúc này, Long Cát công chúa nãy giờ im lặng đứng một bên bỗng nhiên lên tiếng.

“Chuyện đó… Có chuyện này…” Long Cát công chúa do dự, muốn nói lại thôi.

“Bản cung rất cần xác rồng đó.” Long Cát công chúa hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng.

Nếu như không phải vì quá muốn, Long Cát công chúa tuyệt đối không chịu xuống nước lên tiếng.

Nhưng ả thật sự rất cần cái xác rồng này, bởi vì Long Cát công chúa muốn tự tay giết chết Ngao Loan. Mà biểu ca của Ngao Loan lại là một trong tứ đại vương giả trẻ tuổi Long Nhân tộc – Ngao Quang thái tử. Giết chết Ngao Loan chắc chắn sẽ làm mất lòng Ngao Quang.

Mặc dù bây giờ thực lực của Long Cát công chúa không yếu nhưng muốn đối đầu với Ngao Quang thì vẫn hơi miễn cưỡng. Nếu như có thể luyện hóa xác rồng có huyết mạch Ứng Long này, thực lực của Long Cát công chúa chắc chắn sẽ tăng vọt. Cộng thêm bản thân ả là quái thai cổ đại, tiềm lực của bản thân rất thâm hậu, nói không chừng có thể đột phá Thiên Thần Cảnh dựa vào việc này.

Nghe thấy lời Long Cát công chúa nói, nhóm Quân Mộc Lan đều trợn tròn mắt. Long Cát công chúa là thiên kiêu của Tổ Long Sào, bây giờ ả lại lên tiếng đòi xác rồng của Quân Tiêu Dao? Chuyện này quả là không thể tưởng tượng nổi. Suýt chút nữa là nhóm

Quân Mộc Lan đã cho rằng đầu óc Long Cát công chúa có vấn đề.

Quân Tiêu Dao chẳng hề cảm thấy bất ngờ, hắn thản nhiên nói: "Long Cát công chúa, ngươi cảm thấy ta giống đồ ngốc lắm à?"

Long Cát công chúa im lặng lắc đầu.

"Vậy ngươi là đồ ngu à?" Quân Tiêu Dao hỏi tiếp.

Long Cát công chúa tiếp tục im lặng lắc đầu.

"Vậy ngươi ngây thơ đến cỡ nào mới cho rằng ta sẽ tặng xác rồng cho ngươi vô điều kiện?" Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Chuyện này quả đúng là buồn cười. Mặc dù Quân Tiêu Dao cũng không cần xác rồng lắm, nhưng hắn không thể tùy tiện giao nó cho Long Cát công chúa được. Hắn đâu phải nhà từ thiện, huống chi bây giờ Long Cát công chúa còn đứng ở phe đối đầu với hắn.

"Đúng rồi, không phải ngươi luôn muốn chấm dứt ân oán với bản thần tử sao? Bây giờ bản thần tử cho ngươi cơ hội này, ra tay đi." Quân Tiêu Dao chắp tay, lạnh nhạt nói.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa lóe lên ánh sáng, sau đó ả tiếp tục lắc đầu.

"Bây giờ bản cung không phải là đối thủ của ngươi."

Xem ra Long Cát công chúa cũng hiểu rõ hiện thực. Trước kia ả rất kiêu căng, thân phận vô cùng cao quý nên chẳng xem ai ra gì. Nhưng bây giờ, sau khi tiếp xúc với Quân Tiêu Dao trong một thời gian ngắn, ả mới nhận ra thân phận địa vị của bản thân chẳng đáng là gì trước mặt Quân Tiêu Dao.

Long Cát công chúa không ngốc, chắc chắn sẽ không tự tìm đường chết.

"Xem ra ngươi cũng hiểu biết đấy." Quân Tiêu Dao nói.

Hắn nhìn lướt qua Long Cát công chúa, đổi chủ đề: "Ngươi muốn xác rồng cũng không phải là không được, nhưng bản thần tử có một điều kiện."

Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa sáng lên.

“Ngươi nói đi.” Long Cát công chúa vội vàng nói.

Dù sao ở trước mặt Quân Tiêu Dao, ả cũng đã mất hết mặt mũi, cũng chẳng ngại gọi thêm hai tiếng chủ nhân.

“Rất đơn giản. Bây giờ bản thần tử tạm thời thiếu một tọa kỵ, ngươi miễn cưỡng cũng coi như là đủ tư cách.” Quân Tiêu Dao nói.

Lời nói của hắn nổ tung trong đầu Long Cát công chúa, khiến ả choáng váng.

Mãi một lúc lâu sau, ả mới ngạc nhiên hỏi lại: “Ngươi muốn cưỡi bản cung à?”

Long Cát công chúa hoàn toàn không ngờ Quân Tiêu Dao lại muốn cưỡi ả thật.

Với tính cách của Long Cát công chúa ngày xưa, chỉ e là ả đã tung một chưởng từ lâu. Thế nhưng bây giờ dù ả có muốn ra tay cũng không dám, bởi ả đánh không lại Quân Tiêu Dao.

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt tuấn tú của Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt. Cái tên Quân Tiêu Dao này rất xấu xa!

“Ở trên đời này, muốn đạt được thành công thì cần phải nỗ lực. So với cái xác rồng quý giá này, ta cảm thấy điều kiện đó không hề quá đáng.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Long Cát công chúa im lặng.

Hoàn toàn chính xác. So với xác rồng quý giá, chỉ làm tọa kỵ một thời gian thì chẳng tính là gì. Nếu đổi thành người khác, chắc chắn bọn họ sẽ tranh nhau làm tọa kỵ của Quân Tiêu Dao vì cái xác rồng này.

Nhưng ả là ai? Là quái thai cổ đại của Tổ Long Sào, là công chúa Long tộc mang huyết mạch cao quý.

Đây không phải vấn đề có làm được hay không, mà là vấn đề về tôn nghiêm. Mặc dù ả chỉ phải làm tọa kỵ của Quân Tiêu Dao trong thế giới Tiên Cổ, nhưng mai sau chuyện này truyền đến Tiên Vực thì thanh danh của công chúa Long tộc như ả biết để đi đâu chứ?

Thấy vẻ mặt Long Cát công chúa thay đổi xoành xoạch, Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, nói: "Nếu như vậy thì cũng dễ thôi, bản thần tử không ép bất cứ ai cả."

Bây giờ Long Cát công chúa là người xin xỏ người ta chứ không phải là hắn.

Long Cát công chúa nghiến chặt răng. Sức hấp dẫn của cái xác rồng kia quá trí mạng. Nó có huyết mạch Ứng Long Thái Cổ, nếu có thể luyện hóa được thì việc đột phá Thiên Thần Cảnh cũng không phải không thể.

Nếu Long Cát công chúa giết chết Ngao Loan, ắt sẽ dẫn tới việc bị Ngao Quang và Long Nhân tộc trả thù. Nếu ả muốn có được năng lực chống lại bọn họ, nhất định phải có được xác rồng. Thế nên…

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Long Cát công chúa hiện lên vẻ quyết tâm.

"Được, bản cung đồng ý với ngươi!"

Một câu nói của ả khiến cả đất trời đều im lặng.

Cả nhóm Quân Mộc Lan đều không lên tiếng, bọn họ không ngờ Long Cát công chúa lại đồng ý thật.

Các thiên kiêu ngoại giới đứng xung quanh đều như đang gặp ma.

"Vậy ngươi chứng tỏ tí đi." Quân Tiêu Dao nói.

Long Cát công chúa khẽ nghiến răng, dùng đôi mắt oán hận liếc Quân Tiêu Dao một chút.

Thân thể mềm mại của ả chấn động, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Một lát sau, có tiếng rồng gầm vang lên, Long Cát công chúa hiện ra bản thể, biến thành một Tiên Nữ Long mảnh mai.

Tiên Nữ Long này có vóc dáng mảnh mai thon dài, do có huyết mạch Thương Long Cổ Hoàng nên vảy rồng hiện lên màu xanh nhạt, còn có vầng sáng màu cầu vồng.

Chương 542 - Trận chiến Tiên Cổ Đạo Hồ kết thúc

Chương 542: Trận chiến Tiên Cổ Đạo Hồ kết thúc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn thân Tiên Nữ Long trông vô cùng cao quý xinh đẹp lại còn ưu nhã, khí chất không hề thua kém lúc ở hình người, đã thế còn có thêm khí tức uy nghiêm của Long tộc.

“Không ngờ cũng đẹp lắm đấy.” Quân Tiêu Dao nhấc chân, đạp lên trên đỉnh đầu của Tiên Nữ Long.

Long Cát công chúa tức tối, trong mắt hiện vẻ nén giận.

Tất cả mọi người xung quanh đều ngạc nhiên. Ai có thể ngờ được quái thai cổ đại của Tổ Long Sào – Long Cát công chúa lại có một ngày biến thành tọa kỵ của thần tử Quân gia?

“Thần tử Quân gia nói được làm được, trước đây khi giao chiến với Long Cát công chúa, hắn từng nói sẽ để nàng ta làm tọa kỵ, không ngờ lại có thể thực hiện thật.”

Rất nhiều thiên kiêu ngoại giới đưa mắt nhìn nhau, thấy được vẻ chấn động trong mắt đối phương. Lúc Quân Tiêu Dao nói những lời kia, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đang nói đùa, ai có thể ngờ được nó lại trở thành sự thật.

Cùng lúc đó, tại Tiên Cổ Kính ở ngoại giới, tất cả mọi người trong Tổ Long Sào đều choáng váng, hoàn toàn không dám tin vào những gì mình nhìn thấy. Long Ngạo Thiên thất bại thảm hại dưới tay Quân Tiêu Dao, bị hắn cướp mất bảy viên Long Nguyên trân quý. Long Cát công chúa chẳng những bất hòa với Long Ngạo Thiên mà bây giờ lại còn trở thành tọa kỵ của Quân Tiêu Dao.

“Không, nói cho ta biết đây không phải là sự thật!”

“Không thể nào! Song long xuất thế, Tổ Long đương hưng, thiên kiêu Tổ Long Sào ta sao có thể suy đồi đến mức ấy!”

Tất cả trưởng lão của Tổ Long Sào đều kêu gào, không thể nào chấp nhận được kết quả này. Trước mặt Quân Tiêu Dao, thiên kiêu của Tổ Long Sào bọn họ đã thất bại thảm hại!

“Sao công chúa lại trở thành tọa kỵ của người khác được?”

Bốn thủ vệ của Long Cát công chúa là Thương Long tướng, Xích Long tướng, Bạch Long tướng, Hắc Long tướng đều không thể nào tin được.

“Ha ha!”

Ngược lại, ở Quân gia, các tộc lão như Quân Chiến Thiên đều cười không khép miệng lại được. Bản lĩnh của Quân Tiêu Dao còn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Nói tóm lại, toàn bộ ngoại giới đều không thể bình tĩnh nổi. Tổ Long Sào giao đấu với thế hệ trẻ của Quân gia, cuối cùng Tổ Long Sào thất bại thảm hại.

“Kết quả cuối cùng của trận chiến Tiên Cổ này sẽ là thế nào đây?” Rất nhiều người đều đang suy nghĩ chuyện này.

Bây giờ, sau khi Quân Tiêu Dao đi vào Tiên Cổ, Quân gia đang ở thế yếu trực tiếp chuyển sang thế mạnh.

Nhưng trong mắt của rất nhiều người cũng lấp lóe ánh sáng. Chỉ e là thế lực của Tổ Long Sào sẽ không từ bỏ ý đồ như vậy.

Một số thế lực biết được sơ sơ tình hình bên trong thì cũng đang chờ đợi, mong cho thế lực đối đầu với Quân gia sẽ phản công.

Trên Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao đạp trên đầu Tiên Nữ Long, khiến cho khí chất của hắn siêu nhiên giống như thần tiên vậy.

“Đã đủ chưa?” Tiên Nữ Long lên tiếng bằng giọng của Long Cát công chúa.

“Quên mất cách xưng hô như thế nào rồi à?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Chủ… Chủ nhân…” Tiên Nữ Long nén giận.

“Trong khoảng thời gian ở Tiên Cổ này, hi vọng ngươi tự giác một chút, làm tròn bổn phận tọa kỵ.” Quân Tiêu Dao rời khỏi đỉnh đầu Tiên Nữ Long.

Tiên Nữ Long hạ xuống, ánh sáng lấp lóe, lại biến trở về Long Cát công chúa bản tôn. Gương mặt xinh đẹp động lòng người của ả đỏ ửng vì xấu hổ, ả khẽ cắn răng, làn da trở nên đỏ bừng.

“Cho ngươi.” Quân Tiêu Dao ném xác rồng ra.

Lúc này Long Cát công chúa mới bớt tức giận, trong đôi mắt xinh đẹp lấp lánh ánh sáng. Chỉ cần có xác rồng này, ả sẽ có hi vọng đột phá đến Thiên Thần Cảnh.

“Tiêu Dao, nếu để thực lực của ả tăng vọt…” Nhóm Quân Mộc Lan muốn nói lại thôi.

“Không sao, trong lòng ta hiểu rõ.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn sẽ không ngốc đến mức để cho Long Cát công chúa cắn ngược lại mình.

Quân Tiêu Dao tự tin rằng dù Long Cát công chúa có đột phá cũng không thể nào trở thành đối thủ của hắn, huống chi hắn còn có được Tàn Tiên Huyết. Tàn Tiên Huyết này quý giá hơn cái xác rồng kia không biết bao nhiêu lần. Nếu Quân Tiêu Dao luyện hóa Tàn Tiên Huyết, chắc chắn hắn sẽ hơn xa Long Cát công chúa luyện hóa xác rồng.

“Đúng rồi, còn bảy viên Long Nguyên kia nữa…” Long Cát công chúa lại lên tiếng một lần nữa.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Quân Tiêu Dao trực tiếp cắt đứt ý định của Long Cát công chúa.

Bảy viên Long Nguyên mang thuộc tính rất có ích với Quân Tiêu Dao, tất nhiên hắn không thể nào đưa cho Long Cát công chúa được.

Long Cát công chúa tức giận liếc Quân Tiêu Dao một cái. Có điều ả cũng chỉ thăm dò thử mà thôi, không nghĩ tới việc Quân Tiêu Dao sẽ đưa Long Nguyên cho mình.

Trận chiến Tiên Cổ Đạo Hồ tới đây xem như hạ màn kết thúc. Bên được lợi nhất chắc chắn chính là Quân Tiêu Dao, còn người bên ngoài thì chẳng kiếm được một cọng lông gì.

Sau đó, Quân Tiêu Dao bắt đầu suy tính kế hoạch tiếp theo. Hắn cảm thấy tu vi Chân Thần Cảnh đại viên mãn của bản thân vẫn chưa đủ. Đừng nói đến tứ đại vương giả trẻ tuổi kia, chỉ cần quái thai cổ đại thức tỉnh ít nhất cũng sẽ có tu vi Thiên Thần Cảnh.

“Đúng rồi, hồi trước có nghe Quân Lăng Thương nói Quân gia chúng ta còn có quái thai cổ đại ngủ say tại Tiên Cổ, không biết là ở nơi nào?” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Không chỉ cần phải đột phá cảnh giới mà Đại La Bất Hủ Tiên Thân cũng cần được đột phá. Còn có Tàn Tiên Huyết nữa, hắn cũng phải luyện hóa nó.

“Mong chờ thật đấy, không biết sau lần bế quan này, thực lực của ta sẽ tăng vọt đến mức độ nào?”

Quân Tiêu Dao nhếch môi mỉm cười.

Quân Tiêu Dao đã nghĩ kỹ kế hoạch tiếp theo. Đầu tiên là hắn sẽ bế quan để nâng thực lực của mình lên mức cao nhất, sau đó lại đi xem thử xem quái thai cổ đại của Quân gia đang ngủ say ở nơi nào. Nếu có thể, hắn còn muốn dạy cho những Hoàng tộc Thái Cổ và chủng tộc Tiên Cổ kia một bài học nhớ đời. Sau đó, hắn sẽ tới chỗ sâu trong Tiên Cổ để tìm kiếm các loại cơ duyên, đồng thời để ý đến tin tức Thanh Đồng Tiên Điện xuất thế.

“Cứ chọn Tiên Cổ Đạo Hồ này làm chỗ bế quan đi.” Quân Tiêu Dao lười phải kiếm chỗ khác.

Tiên Cổ Đạo Hồ có linh khí đậm đặc, dùng làm nơi bế quan là phù hợp nhất.

Quân Tiêu Dao nhìn quanh bốn phía, trực tiếp lên tiếng: “Nơi đây sắp trở thành nơi bế quan của bản thần tử, một khắc nữa tất cả mọi người còn lại đều phải rời đi, nếu không, giết không tha!”

Một câu vô cùng đơn giản của Quân Tiêu Dao lại khiến các thiên kiêu và sinh linh Tiên Cổ bốn phía đều sợ hãi, vội vàng lui lại phía

sau.

Chỉ trong phút chốc, toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ chỉ còn lại Quân Tiêu Dao và những người đi cùng hắn.

Chương 543 - Bế quan một lần nữa, động tĩnh của các bên

Chương 543: Bế quan một lần nữa, động tĩnh của các bên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Cát công chúa không nói tiếng nào, chỉ tự tìm một chỗ chuẩn bị bế quan luyện hóa xác rồng.

Lôi Minh Viễn cũng tìm một nơi, định luyện hóa di hài Lôi Thú. Dù chỉ là tùy tùng của Quân Tiêu Dao nhưng Lôi Minh Viễn cũng cảm thấy mình phải nâng cao thực lực lên.

Giờ chỉ còn lại ba cô nàng Quân Mộc Lan.

“Lần này ta bế quan có lẽ sẽ phải tốn một khoản thời gian nhất định, mọi người có thể bế quan, cũng có thể đi tìm cơ duyên. Chờ sau khi tin tức ở nơi đây được truyền ra, chắc hẳn cũng sẽ không có bao nhiêu người dám trêu chọc Quân gia chúng ta.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ừm, được, đệ tăng thực lực lên là quan trọng nhất, không cần lo lắng cho bọn ta.” Ba cô nàng Quân Mộc Lan lên tiếng.

Bây giờ có thể xem Quân Tiêu Dao là nòng cốt của thế hệ trẻ Quân gia, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Quân Mộc Lan cười nói: “Tỷ cũng rất tò mò, lần này sau khi đệ xuất quan, không biết thực lực sẽ tăng lên đến mức độ nào nhỉ?”

“Nói sao đây nhỉ, quét ngang Tiên Cổ cũng không thành vấn đề đâu.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Ba cô nàng Quân Mộc Lan đều sáng mắt lên. Bọn họ biết Quân Tiêu Dao nhìn như tùy tiện nhưng xưa nay chưa hề nói quá bao giờ. Hắn đã nói bản thân có thể quét ngang Tiên Cổ thì đương nhiên có thể quét ngang Tiên Cổ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao một mình đi đến khu vực trung tâm, chính là nơi bốn Vạn Trượng Đạo Hồ giao nhau. Linh khí ở nơi đây cực kỳ đậm đặc, hóa thành từng làn sương mù.

“Vậy thì bắt đầu đi.” Quân Tiêu Dao điều chỉnh trạng thái, sau đó chuẩn bị bắt đầu tu luyện.

Đầu tiên, hắn lấy bảy viên Long Nguyên ra. Đây vốn là một trong những con át chủ bài của Long Ngạo Thiên, nhưng bây giờ đã bị Quân Tiêu Dao cướp được.

“Đáng tiếc, không thể luyện ra Đế Long Chi Huyết cùng một lúc được.” Quân Tiêu Dao thầm thở dài.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, bảy viên Long Nguyên này là thứ Long Ngạo Thiên luyện hóa ra sau này, nói đúng ra thì cũng không tính là đồ của hắn ta. Nhưng Đế Long Chi Huyết lại là thiên phú bẩm sinh của Long Ngạo Thiên, tất nhiên không dễ luyện ra như vậy.

“Long Ngạo Thiên, ngươi vẫn nên vỗ béo bản thân nhanh lên đi, không thì ta không ra tay được đâu.” Quân Tiêu Dao khẽ cười nói.

Bảy viên Long Nguyên mang thuộc tính này cũng có tác dụng với Quân Tiêu Dao. Khi thực lực tăng lên, lực phòng ngự của Thanh Thiên Tổ Long Giáp của hắn đã không đáng nhắc tới nữa. Đúng lúc có thể dùng bảy viên Long Nguyên luyện hóa vào bên trong Thanh Thiên Tổ Long Giáp, tăng sức phòng ngự của nó lên.

Quân Tiêu Dao có thể tùy ý điều khiển sức mạnh của bảy viên Long Nguyên. Hắn lấy bảy viên Long Nguyên ra, bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ lớn như thế đều yên tĩnh trở lại. Nhưng hiển nhiên những chuyện xảy ra nơi đây sẽ nhanh chóng được truyền ra ngoài, suy cho cùng mỗi một chuyện Quân Tiêu Dao làm đều không phải chuyện nhỏ. Nhưng cũng vì vậy mà hắn gây thù chuốc oán nhiều hơn.

Mọi người lờ mờ nhận ra dường như thế giới Tiên Cổ sắp có sóng gió nổi lên.

…

Tại một khu vực cách Tiên Cổ Đạo Hồ không xa, trong hư không thoáng hiện một dáng người thướt tha, đó chính là Nhan Như Mộng. Ánh sáng ma mị trong đôi mắt nàng đã biến mất tăm, gương mặt tái nhợt, trông hơi mệt mỏi. Cùng lúc đó, trên mặt nàng còn có cảm giác xấu hổ.

“Không ngờ lại hôn tên Quân Tiêu Dao đó…”

Tuy đây không phải là ý định của nàng, nhưng nói tóm lại vẫn có cảm giác kỳ lạ.

“Tiếp theo nên làm cái gì đây?” Nhan Như Mộng hơi mờ mịt.

Nàng đã bại dưới tay Quân Tiêu Dao hết lần này tới lần khác, nếu nói trong lòng không chịu đả kích là chuyện không thể nào.

Lúc này, trong lòng Nhan Như Mộng lại có một giọng nữ lười biếng vang lên.

“Tới Thượng Cổ Linh Thổ đi, hình như có một vị hậu nhân của yêu đạo chí tôn đang ngủ say ở đó, ngươi có thể nghĩ cách giúp nó tỉnh lại.”

“Vâng, Như Mộng tuân lệnh. Nhưng người muốn để vị hậu nhân chí tôn kia đối phó với Quân Tiêu Dao sao?” Nhan Như Mộng hỏi.

“Không cần. Tên nhóc con kia quá ngon miệng, lại là Hoang Cổ Thánh Thể vạn người mới có một, có thể nói là lô đỉnh tuyệt hảo. Nếu có thể song tu với hắn một lần, chắc có lẽ sẽ vui mừng đến mức hóa thành tiên.” Giọng nói lười biếng kia nghe có vẻ khá mong chờ.

Gương mặt xinh đẹp của Nhan Như Mộng hơi đỏ lên. Lúc trước, chính chủ nhân của giọng nói này đã điều khiển thân thể của nàng hôn Quân Tiêu Dao một cái.

Sau đó, Nhan Như Mộng cũng xuất phát, tiến về Thượng Cổ Linh Thổ.

Ở một bên khác, Hoàng Thiên Ca của Vạn Hoàng Linh Sơn thì trông có vẻ hơi chật vật thê thảm.

“Quân Tiêu Dao kia thật đáng ghét.” Hoàng Thiên Ca nhếch nhác lên tiếng.

Cũng may hắn ta có Thần Hoàng Bất Tử Hỏa. Ngọn lửa này được gọi là bất tử, có thể khiến cho thân thể của Hoàng Thiên Ca hồi phục lại với tốc độ cực nhanh. Lúc trước, nửa cánh chim bị Quân Tiêu Dao đập nát sau lưng hắn ta bỗng mọc ra thêm một cái cánh khác với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

“Đi tìm Phượng Nữ thương lượng đối sách. Chắc hẳn thế lực của Tổ Long Sào sẽ không khoanh tay đứng nhìn, kế hoạch tiếp theo cũng nên khởi động rồi.” Hoàng Thiên Ca thì thào trong bụng, thân thể hóa thành một tia sáng rồi bay đi xa.

Ở một bên khác, Thánh Giáo Tử cũng đang điều trị vết thương. Sắc mặt của hắn ta cũng vô cùng lạnh lẽo.

“Tới Thượng Cổ Linh Thổ, nơi đó không chỉ có một vài quái thai cổ đại đang ngủ say mà còn chôn giấu rất nhiều cơ duyên. Nếu có thể đạt được cơ duyên khiến bản thân mạnh hơn, nói không chừng có thể chống lại Quân Tiêu Dao.”

Thánh Giáo Tử cắn răng, trong lòng thấy không cam tâm.

Mối thù này chắc chắn hắn ta sẽ trả lại!

Cùng lúc đó, tại một bí địa, mấy người áo đen đang hội họp với nhau.

“Làm sao bây giờ, ngay cả Hắc Ám Thần Tử cũng chết mất rồi.”

“Quân Tiêu Dao kia đầu tiên là giết chết Đọa Thần Tử, sau lại chém Hắc Ám Thần Tử, quả thật là khinh người quá đáng!”

Mấy người áo đen này đều là người của Đoạn Thần Cung, bọn họ đi theo Hắc Ám Thần Tử cùng tiến vào thế giới Tiên Cổ. Bọn họ nào ngờ lại nghe thấy tin tức Hắc Ám Thần Tử chết dưới tay Quân Tiêu Dao.

Thực lực của bọn họ còn không bằng Hắc Ám Thần Tử, đi tìm Quân Tiêu Dao chẳng khác nào tự tìm đường chết.

“Chỉ có thể tiến hành theo kế hoạch lúc trước, đến Thượng Cổ Linh Thổ, đánh thức quái thai cổ đại của Đoạn Thần Cung ta!”

“Không sai, chỉ có quái thai cổ đại của Đoạn Thần Cung ta mới có thể chống lại Quân Tiêu Dao kia được!”

Sau khi đưa ra quyết định, mấy thiên kiêu Đoạn Thần Cung này cũng xuất phát đi đến Thượng Cổ Linh Thổ.

Trong lúc nhất thời, các thế lực đối đầu với Quân Tiêu Dao đều bắt đầu hành động. Có thể tưởng tượng được sắp tới thế giới Tiên Cổ sẽ sinh ra động tĩnh lớn.

Đương nhiên, nếu nói người hận Quân Tiêu Dao nhất thì đó chính là Long Ngạo Thiên.

Sau khi Ngao Loan ra tay cứu Long Ngạo Thiên, bọn họ và Bạch Mị Nhi, Long Bích Trì, Ngao Chiến đã cùng nhau rời đi.

Chương 544 - Thất Thải Thánh Long Giáp, tổ địa Long Nhân tộc

Chương 544: Thất Thải Thánh Long Giáp, tổ địa Long Nhân tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đáng ghét thật!”

Long Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời hét lớn, không nhịn được mà mắng một tiếng. Sắc mặt hắn ta tái nhợt, trong mắt là nét căm phẫn cùng cực.

Long Ngạo Thiên xưa nay luôn cao ngạo kiêu căng, giờ lại bị đả kích cực mạnh. Hắn ta chẳng những thất bại thảm hại dưới tay Quân Tiêu Dao mà ngay cả bảy viên Long Nguyên cũng bị cướp mất. Chuyện quan trọng nhất chính là người hắn muốn lấy làm vợ cả lại bị Quân Tiêu Dao cướp luôn!

Nếu như suy nghĩ có thể giết chết người, chỉ e Long Ngạo Thiên đã giết chết Quân Tiêu Dao hàng vạn lần.

“Long công tử, đừng như vậy mà, thất bại tạm thời chẳng tính là gì cả.” Ngao Loan ở bên cạnh an ủi.

“Đúng vậy đó Ngạo Thiên đại ca, chuyện này không trách huynh được.” Long Bích Trì cũng khuyên.

Ngao Chiến khẽ lắc đầu, nói: “Không ngờ ngoại giới lại có yêu nghiệt như vậy, xem ra ngoại trừ thái tử thì không có ai thu phục được hắn.”

Long Ngạo Thiên cắn răng không cam lòng. Hắn ta không muốn mượn tay người khác để báo thù, mà là muốn tự tay rửa nhục. Nhưng tạm thời Long Ngạo Thiên vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Ngao Loan đột nhiên lên tiếng: “Long công tử, không thì huynh theo ta về tổ địa đi. Ngao Quang biểu ca cũng đang bế quan ở đó, nói không chừng huynh có thể tìm được một vài cơ duyên.”

Hiện tại Ngao Loan đã toàn tâm toàn ý lo nghĩ cho Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên cũng sáng mắt lên. Tổ địa của Long Nhân tộc là vùng đất có cơ duyên, người ngoài tuyệt đối không thể đi vào được. Nhưng hắn ta có quan hệ với Ngao Loan nên có thể đi vào, đây là cơ duyên thuộc về một mình hắn ta.

“Như vậy không tốt lắm đâu.” Long Ngạo Thiên cố ý từ chối.

“Có gì mà không tốt, Long công tử khách sáo như vậy làm gì, huống hồ huynh còn mang huyết mạch Long tộc, cũng xem như là có dây mơ rễ má với Long Nhân tộc ta.” Ngao Loan vội vàng nói.

“Ngươi về cùng bọn ta đi, dù sao chúng ta cũng có chung một kẻ thù.” Ngao Chiến cũng lên tiếng.

“Vậy cũng được.” Long Ngạo Thiên gật đầu, trong mắt lóe sáng.

Quả nhiên hắn ta đã cược đúng rồi. Chỉ cần có được Ngao Loan, việc lấy được cơ duyên của Long Nhân tộc dễ như trở bàn tay.

“Quân Tiêu Dao, chờ đó đi. Chờ ta mạnh lên, không chỉ có ngươi mà toàn bộ người Quân gia trong thế giới Tiên Cổ đều sẽ chìm trong tai họa ngập đầu!” Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói trong bụng.

Kế hoạch kia đã được chuẩn bị sẵn sàng từ trước khi tiến vào thế giới Tiên Cổ, nhất định có thể cho thế hệ trẻ tuổi ở Quân gia một kích trí mạng.

Sau đó, nhóm người Long Ngạo Thiên, Long Bích Trì và Bạch Mị Nhi đi theo Ngao Loan cùng Ngao Chiến tới tổ địa Long Nhân tộc.

Toàn bộ Tiên Cổ Đạo Hồ, mạch nước cuộn trào mãnh liệt.

Tất cả các khu vực đều có thiên kiêu giao đấu với nhau, cũng có thiên tài ngã xuống. Toàn bộ thế giới Tiên Cổ là một đại cơ duyên, nhưng cũng rất tàn khốc. Cho dù là đội ngũ của Quân gia cũng có người chết đi chứ đừng nói chi đến những thiên kiêu của thế lực khác.

Nhưng trong quá trình đó cũng có vô số thiên kiêu và thế lực mới xuất hiện, chẳng hạn như Nghệ Vũ, hắn đã tạo được danh tiếng trong thế giới Tiên Cổ.

Nghệ Vũ vốn là truyền nhân của đế tộc Huyền Thiên Tiên Vực, có rất nhiều thần thông thiên phú và huyết mạch bất phàm. Ở thế giới Tiên Cổ, sau khi tìm được các loại cơ duyên, thực lực của hắn đã tăng vọt, đạt đến trình độ Chân Thần Cảnh hậu kỳ. Hắn cầm Tru Tinh Phá Diệt Cung trong tay, chín mũi tên cùng bắn ra, quét sạch bốn phương tám hướng.

Ngoại trừ Nghệ Vũ, quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông là Vong Xuyên cũng tạo được tiếng vang.

Dù sao Vong Xuyên cũng là quái thai cổ đại, cộng thêm Luân Hồi Thánh Thể của bản thân, thế nên hắn ta mang thể chất cường hãn đứng trong hàng ngũ năm mươi người đứng đầu trong ba nghìn thể chất. Bởi thế nên thực lực của hắn ta cực kỳ mạnh mẽ, đạt đến Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

Bàn về thực lực, Vong Xuyên đủ tư cách tranh đấu với đệ tử đứng nhất đứng nhì trong Quân gia. Thế nhưng lúc này, trong đầu hắn ta lại bị Quân Tiêu Dao đóng một dấu ấn của nô lệ, là tù binh của Quân Tiêu Dao.

Ngoài ra còn có những tin tức khác được truyền đi. Chẳng hạn như người đứng thứ hai trong Quân gia là Quân Vô Song đã giết chết bảy thiên kiêu của Thái Cổ Vương tộc. Còn người đứng đầu là Trùng Đồng Giả Quân Lăng Thương thì đại chiến ba nghìn hiệp với thiên kiêu tuyệt thế của Kỳ Lân Cổ Động Thái Cổ Hoàng tộc – Kỳ Lân Tử. Cuối cùng Kỳ Lân Tử bị đánh bại nên đành lùi bước.

Còn có Vương gia Thiếu Đế Vương Đằng muốn đoạt được cơ duyên nên một mình đấu với trăm vị thiên kiêu, cuối cùng đánh bại tất cả, cướp được cơ duyên khiến mọi người chấn động.

Có thể nói là toàn bộ thế giới Tiên Cổ đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Mà ở phía Tiên Cổ Đạo Hồ lại vẫn yên tĩnh như cũ.

Ở khu vực trung tâm Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trong đó.

Trong một khoảnh khắc, thân thể của hắn bỗng run lên, trong cơ thể có ánh sáng bảy màu phun ra.

Sau đó, Quân Tiêu Dao đột ngột mở hai mắt ra, ánh sáng bên ngoài cơ thể cuộn trào, cuối cùng biến thành một bộ chiến giáp kim loại lấp lóe ánh sáng bảy màu.

Cả bộ chiến giáp vô cùng thon gọn, dán vào thân thể cao ráo của Quân Tiêu Dao. Bên ngoài bộ giáp hiện ra ánh bạc, đồng thời tỏa sáng bảy màu, trông hơi giống kim loại ngũ sắc.

Bộ chiến giáp này trông có vẻ giống với Thanh Thiên Tổ Long Giáp, nhưng dù là sức phòng ngự hay khí tức đều hơn hẳn Thanh Thiên Tổ Long Giáp.

“Cuối cùng cũng luyện hóa được bảy viên Long Nguyên này hoàn toàn.”

Mặc chiến giáp lên người, Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được sức phòng ngự của nó gấp Thanh Thiên Tổ Long Giáp trước kia tận mười lần!

Nhưng ưu điểm của nó không chỉ có vậy.

Quân Tiêu Dao vừa giơ tay lên là có bảy tiếng rồng gầm vang lên. Bảy ảo ảnh hình rồng với màu sắc khác nhau bay lên trên không trung, uy thế mạnh mẽ. Đây chính là chiêu át chủ bài của Long Ngạo Thiên trước kia – Thất Long Diệt Thế!

“Không tệ, bảy viên Long Nguyên này không khiến ta thất vọng. Bộ chiến giáp này cứ gọi là Thất Thải Thánh Long Giáp đi.” Quân Tiêu Dao nói.

So với Thanh Thiên Tổ Long Giáp vô dụng thì hiển nhiên Thất Thải Thánh Long Giáp này đã giúp Quân Tiêu Dao tăng cao sức phòng ngự.

Chương 545 - Cơ duyên của Long Ngạo Thiên, hang động Cổ Long

Chương 545: Cơ duyên của Long Ngạo Thiên, hang động Cổ Long

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thân thể Quân Tiêu Dao chấn động, Thất Thải Thánh Long Giáp biến thành những điểm sáng lộng lẫy, chui vào bên trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

Việc luyện hóa bảy viên Long Nguyên chỉ là thứ yếu, thứ Quân Tiêu Dao muốn tu luyện thật sự chính là Đại La Bất Hủ Tiên Thân và luyện hóa giọt Tàn Tiên Huyết kia.

Quân Tiêu Dao đưa ra rất nhiều đạo nguyên, chuẩn bị bắt đầu rèn luyện Đại La Tiên Cốt.

Hắn rất tò mò không biết sau khi thật sự luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân, cơ thể của hắn sẽ mạnh mẽ tới mức độ nào.

Quân Tiêu Dao tiếp tục đắm chìm vào việc tu luyện.

Trong khoảng thời gian đó, đám người Long Ngạo Thiên cũng đặt chân tới tổ địa của Long Nhân tộc.

Đưa mắt nhìn ra xa, tổ địa của Long Nhân tộc mang theo một luồng khí Man Hoang cổ xưa, còn có long khí tràn ngập.

Dưới sự dẫn đường của Ngao Loan và Ngao Chiến, Long Ngạo Thiên cũng bước vào tổ địa của Long Nhân tộc.

Bọn họ đi tới một chỗ ở ngoài sơn cốc.

“Nơi này là…” Long Ngạo Thiên chần chừ hỏi.

“Là nơi Ngao Quang biểu ca bế quan.” Ngao Loan trả lời.

“Vị vương giả trẻ tuổi đó…” Hai mắt Long Ngạo Thiên sáng lên.

Bởi vì chủng tộc Tiên cổ phải chịu quy tắc hạn chế của thiên địa nên cường giả của thế hệ trước không tài nào đi ra khỏi tổ địa được. Thế nên dù có tìm những trưởng lão Long Nhân tộc đó cũng vô dụng, còn chẳng bằng tìm thái tử Long Nhân tộc Ngao Quang.

Lúc này, trong sơn cốc bỗng có khí tức tuôn trào, cả bầu trời sáng bừng lên. Một mặt trời màu vàng bay lên bên trên, nhìn kỹ thì thấy bên trong mặt trời này có một dáng người cao gầy.

Bóng người đó là một chàng trai tóc vàng tuấn tú, trên trán có cặp sừng rồng màu vàng kim, da dẻ trắng nõn, trông giống như một vị thần Quang Minh.

Khí tức của hắn ta khiến Long Ngạo Thiên hơi kinh hãi.

Thiên Thần Cảnh!

Người này chắc chắn chính là vương giả trẻ tuổi của Long Nhân tộc – Ngao Quang thái tử!

Tại Tiên Vực ngoại giới, thế hệ trẻ muốn đạt tới Thiên Thần Cảnh ở độ tuổi này gần như là chuyện không thể, nhưng hoàn cảnh ở thế giới Tiên Cổ lại tốt hơn ngoại giới rất nhiều.

Ngao Quang thái tử bước một bước, thoáng chốc đã đi tới trước mặt mọi người.

“Biểu ca!”

“Thái tử điện hạ!”

Ngao Loan, Ngao Chiến đều chắp tay hành lễ.

“Ta biết mục đích các ngươi đến đây, là vì tên nhãi nhép ở ngoại giới kia.” Ngao Quang nói bằng giọng điệu thản nhiên.

“Không sai, cả Quân Tiêu Dao và cái ả đàn bà tên Long Cát công chúa kia đều phải chết.” Giọng điệu của Ngao Loan nghe có vẻ độc ác.

“Yên tâm, Long Nhân tộc ta thân là chủng tộc đứng đầu Tiên Cổ, há có thể để người khác khiêu khích như vậy được.” Ngao Quang

lạnh lùng nói.

Cảm nhận được uy thế và sát ý của Ngao Quang, trong lòng Bạch Mị Nhi cảm thấy hơi lo lắng. Mặc dù nàng ta cực kỳ sùng bái và tin tưởng Quân Tiêu Dao, nhưng uy thế của Ngao Quang trước mặt này lại quá kinh khủng, không phải là tồn tại mà các thiên kiêu ngoại giới có thể chống lại được.

“Đúng rồi biểu ca, vị này là Long công tử, trước đó huynh ấy đã cứu muội.” Ngao Loan giới thiệu Long Ngạo Thiên với Ngao Quang, đồng thời cũng kể lại một vài chuyện trước kia cho hắn ta nghe.

Sau khi nghe xong, Ngao Quang khẽ gập đầu, ánh mắt khi nhìn Long Ngạo Thiên cũng mang theo thiện ý.

“Đa tạ ngươi đã cứu biểu muội của ta.”

“Không cần đa tạ, ta và Ngao Loan cô nương vừa gặp đã thân, ta giúp nàng ấy cũng không oán tiếc hối hận gì cả.” Long Ngạo Thiên nói.

Ngao Loan nghe thấy thế thì lại càng động lòng, bèn lên tiếng cầu xin: “Biểu ca, huynh nhất định phải giúp đỡ Long công tử đấy.”

Trong đáy mắt Long Ngạo Thiên cũng hiện vẻ chờ mong. Hắn ta tin tưởng vận mệnh của bản thân sẽ không tệ như thế, hắn ta nhất định sẽ có lúc chuyển mình!

Ngao Quang suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Nếu là cơ duyên thì đúng là tổ địa Long Nhân tộc ta có đấy, nhưng trước đó ngươi có thể hứa giúp Long Nhân tộc bọn ta một việc được không?”

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Ánh mắt Long Ngạo Thiên sâu thẳm. Hắn ta đang chờ đợi cơ duyên này đây.

“Ở chỗ sâu trong thế giới Tiên Cổ có một Thượng Cổ Linh Thổ, ở nơi đó có rất nhiều cơ duyên, cũng là nơi chôn giấu quái thai cổ đại. Mà ở chỗ sâu trong Thượng Cổ Linh Thổ có một vùng cấm, ranh giới nơi đó có quy tắc đặc thù, sinh linh Tiên Cổ bọn ta không thể nào đi vào đó được.”

“Nếu ngươi có thể đi vào vùng cấm, tìm được Tiên Cổ Lệnh giúp bọn ta, bây giờ ta có thể cho ngươi đến tổ địa tìm kiếm cơ duyên.”

“Thượng Cổ Linh Thổ, vùng cấm?” Long Ngạo Thiên khẽ nhướng mày.

Còn Thiên Cổ Lệnh là cái gì thì Long Ngạo Thiên cũng không rõ cho lắm.

Ngao Quang thấy thế cũng nói thẳng: “Tiên Cổ Lệnh có thể giúp những sinh linh Tiên Cổ trẻ tuổi như bọn ta rời khỏi thế giới Tiên Cổ.”

Lúc nói tới đây, dù là người có tính cách như Ngao Quang cũng không nhịn được mà đổi giọng.

Dù những vương giả Tiên Cổ trẻ tuổi có thiên phú thực lực cao đến mức nào thì cũng chỉ có thể bị nhốt trong thế giới Tiên Cổ.

Bọn họ cũng khao khát được tự do, được đi ra ngoài, bước lên đế lộ, tranh đoạt thiên mệnh.

Thế giới Tiên Cổ giúp cảnh giới của bọn họ vượt qua đại đa số thiên kiêu ngoại giới, nhưng bọn họ lại mất đi sự tự do.

“Được, ta hiểu rồi.” Long Ngạo Thiên đồng ý.

Không cần biết cuối cùng có đạt được hay không, bây giờ cứ đồng ý là không sai vào đâu được.

“Ừm, hi vọng ngươi không khiến ta thất vọng.” Ngao Quang nhìn chằm chằm Long Ngạo Thiên một chút.

Long Ngạo Thiên giật thót trong lòng. Nếu như hắn ta thất hứa, chỉ e Ngao Quang cũng sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

“Hừ, chờ đến khi ta đạt được cơ duyên, sẽ không ai có thể đứng trên đầu ta được nữa, dù là Quân Tiêu Dao hay là Ngao Quang này.” Long Ngạo Thiên nghĩ thầm trong bụng.

Hắn ta là vai nam chính trời định, nghịch cốt bẩm sinh. Chỉ có hắn ta giẫm trên đỉnh đầu người khác chứ không thể để người khác

đạp lên đầu mình được.

Sau khi Long Ngạo Thiên đồng ý, Ngao Quang dẫn bọn họ tới chỗ sâu trong tổ địa Long Nhân tộc.

Nhìn từ phía xa, nó là một hòn đảo lơ lửng trong hư không, mà trên hòn đảo lại có một hang động.

“Nơi đó chính là cơ duyên của tổ địa Long Nhân tộc ta – hang động Cổ Long. Ta đã từng đi vào nhưng cũng khó có thể đến nơi sâu nhất.”

“Nhưng phải nhắc nhở ngươi trước, ngươi vào trong đó cũng sẽ đối mặt với nguy cơ mất mạng, còn nơi sâu nhất thì gần như trăm phần trăm là sẽ chết.” Ngao Quang nhắc nhở.

Nghe tới đó, Ngao Loan cũng hơi hoảng.

Chương 546 - Vương Đằng tặng lễ vật cho Khương Thánh Y

Chương 546: Vương Đằng tặng lễ vật cho Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Long công tử, tuyệt đối đừng miễn cưỡng bản thân.”

“Không sao đâu.” Ánh mắt Long Ngạo Thiên lóe sáng.

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Nếu hắn ta sợ hãi thì đã chẳng phải là Long Ngạo Thiên.

“Quân Tiêu Dao, ngươi chờ đó cho ta. Long Ngạo Thiên ta sẽ không thua cuộc như vậy đâu!”

Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói trong lòng. Hắn ta bay lên trên không trung, chui thẳng vào hang động Cổ Long mà chẳng hề do dự.

“Biểu ca, huynh ấy sẽ không sao chứ?” Ngao Loan lo lắng hỏi.

“Vậy phải xem vận mệnh của hắn. Hi vọng hắn thức thời, đừng tiến vào chỗ sâu nhất.” Ngao Quang lắc đầu nói.

Ở nơi sâu nhất đó, dù Ngao Quang có tu vi Thiên Thần Cảnh thì cũng thập tử vô sinh. Long Ngạo Thiên mới chỉ là Chân Thần Cảnh, nếu đi vào đó chắc chắn sẽ phải chết.

So với Ngao Loan đang lo lắng, Bạch Mị Nhi lại hận không thể để Long Ngạo Thiên chết trong hang động Cổ Long, thế thì Quân Tiêu Dao sẽ bớt được một chút phiền phức.

Long Ngạo Thiên bắt đầu tìm kiếm cơ duyên của mình, muốn vùng lên trả thù Quân Tiêu Dao.

…

Tại một khu vực khác trong thế giới Tiêu Cổ, có một linh sơn đạo

vận dạt dào, linh khí tràn ngập. Bên trên linh sơn có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi xếp bằng.

Nàng vô cùng hoàn mỹ không khuyết điểm, dáng người thướt tha, cơ thể trắng trẻo cao ráo thon thả. Làn tóc đen như thác nước kéo dài đến tận mông. Gương mặt nàng trong sáng, tỏa ra hào quang, đôi lông mày đen nhạt như núi, mắt chứa thơ văn, vô cùng xinh đẹp, có cảm giác đoan trang thoát tục.

Cả người nàng tản ra đạo vận tiên thiên, giống như một đóa sen tuyết độc lập không vướng bụi trần. Người này không phải Khương Thánh Y thì còn ai vào đây nữa.

Thoáng chốc, Khương Thánh Y mở đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của mình ra, cảm thán: “Quả nhiên đạo vận ở nơi đây khiến người ta nhận được lợi ích không nhỏ.”

Đúng lúc này, dường như Khương Thánh Y đã nhận ra gì đó, nàng dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn về phía xa.

“Ra đi.”

“Ha ha, Vương mỗ cũng không muốn quấy rầy tiên tử thanh tu.”

Một bóng người hạ xuống từ trên trời.

Đó là một chàng trai trai trẻ tuổi anh tuấn cao ráo, đẹp trai tuấn tú, như rồng như phượng. Làn da hắn như ngọc thạch ẩn chứ thần mang, toàn thân mang khí tức được thiên đạo che chở. Tứ đại linh thú mang điềm lành lượn lờ xung quanh hắn, Chân Long đằng không, Phượng Hoàng trường minh, Kỳ Lân đạp hải, Huyền Vũ đà sơn.

Khí thế của thiên địa càn khôn xung quanh đều bị hắn đảo loạn. Toàn thân hắn được bao phủ trong ánh sáng vô tận, giống như Thiên Đế giáng lâm. Đó chính là Vương gia Thiếu Đế - Vương Đằng!

“Vương Đằng, ngươi tới đây làm gì?”

Nhìn thấy người đến, Khương Thánh Y lạnh mặt, pháp lực trong cơ thể lờ mờ chuyển động.

“Khương Thánh Y, nàng khách sáo thế làm gì, Vương mỗ hoàn toàn không có địch ý với nàng.” Vương Đằng chắp tay đứng giữa không trung, trên mặt là nụ cười nhã nhặn.

Không thể không nói Vương Đằng quả thật khí phách, khí chất siêu nhiên, có thể làm mọi người tin phục. Nhưng Khương Thánh Y hoàn toàn không mắc lừa, trong đôi mắt xinh đẹp chẳng hề dao động chút nào.

“Ta và ngươi không có bất cứ quan hệ nào, cũng không có lời nào để nói với ngươi.” Khương Thánh Y lạnh lùng đáp.

Nếu không phải Vương gia tới cửa cầu hôn, Quân Tiêu Dao cũng không cần phải mạo hiểm đi vào Vạn Cổ Táng Thổ. Vì thế Khương Thánh Y hoàn toàn không có hảo cảm với Vương Đằng và Vương gia, ngược lại còn vô cùng phản cảm và mang địch ý với bọn họ.

“Ầy, thật là khiến người ta đau lòng, nhưng chắc là nàng cần vật này chứ nhỉ?”

Vương Đằng vừa nói vừa lấy một ngọc giản tỏa ra đạo vận siêu nhiên.

“Đó là…” Ánh mắt Khương Thánh Y sâu thẳm.

Ngọc giản mà Vương Đằng vừa lấy ra tràn ngập đạo vận cổ đại, mang đến cho người ta cảm giác muốn thăng hoa.

Nhìn thấy ánh mắt của Khương Thánh Y, Vương Đằng cười nói: “Đây là thứ ta tình cờ đạt được trong một vùng đất có cơ duyên, trong đó có ghi lại cảm ngộ đại đạo của một vị Đại Thiên Tôn. Nàng có Tiên Thiên Đạo Thai nên cần loại cảm ngộ này nhất, vì thế Vương mỗ muốn tặng nó lại cho nàng.”

Vương Đằng mỉm cười, ôn tồn lễ độ.

Nói thật, nếu đổi lại là bất cứ cô gái nào khác đối mặt với sự tấn công của Vương Đằng lúc này đều sẽ động lòng, dù sao với thân phận địa vị của hắn quả là không cần phải lấy lòng bất cứ cô gái nào. Hắn có thể cẩn thận như thế đã là hiếm thấy rồi.

“Cảm ngộ của Đại Thiên Tôn?”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Khương Thánh Y hiện lên ánh sáng.

Đó không phải là cảm ngộ của chí tôn bình thường mà là cảm ngộ của Đại Thiên Tôn. Trong chí tôn thất cảnh, Đại Thiên Tôn đứng ở hàng thứ tư. Cảm ngộ do cường giả ở cấp độ này để lại có thể nói là vô cùng trân quý. Vì để theo đuổi Khương Thánh Y, Vương Đằng đã bỏ ra một số vốn lớn.

“Cầm đi đi, đây là thứ nàng cần.” Vương Đằng cười nói.

Khương Thánh Y lạnh nhạt trả lời: “Chẳng qua là ngươi để ý đến Tiên Thiên Đạo Thai của ta mà thôi.”

Vương Đằng cau mày, từ chối cho ý kiến: “Ta không phủ nhận, nhưng làm sao nàng biết được Quân Tiêu Dao không có hứng thú với Tiên Thiên Đạo Thai của nàng chứ?”

“Ngươi… Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?” Trong mắt Khương Thánh Y hiện lên vẻ bối rối.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Vương Đằng hiện nét lạnh lùng. Quả nhiên Khương Thánh Y có quan hệ với Quân Tiêu Dao.

Hắn ta nói tiếp: “Quân Tiêu Dao là Thái Cổ Thánh Thể, nàng là Tiên Thiên Đạo Thai, sao nàng biết được hắn lấy lòng nàng không phải vì Tiên Thiên Đạo Thai của nàng chứ? Còn nữa, hình như trước kia ta nghe nói Quân gia muốn cho Khương Lạc Ly và Quân Tiêu Dao thành thân, vậy nàng được xem là gì đây? Hơn nữa quan hệ giữa nàng và Quân Tiêu Dao cũng hơi đặc biệt, có lẽ cả đời Quân Tiêu Dao cũng sẽ không cho nàng bất cứ danh phận gì, nàng bằng lòng bị coi thường như thế sao?”

Từng câu từng chữ của Vương Đằng giống như những thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào trái tim Khương Thánh Y.

Không thể không nói Vương Đằng rất thông minh. Trước khi tới, hắn ta đã lên kế hoạch sẵn sàng. Hắn ta biết để đối phó với kiểu con gái như Khương Thánh Y, dùng vũ lực là vô dụng, mà dùng đòn tấn công vào tâm lý mới là thượng sách.

Chương 547 - Kế hoạch Thí Quân Giả

Chương 547: Kế hoạch Thí Quân Giả

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vào lúc này, Vương Đằng cứ giống như biến thành Vương Nhất nhà bên, cố gắng tán tỉnh Khương Thánh Y.

Sắc mặt Khương Thánh Y tái nhợt. Mặc dù những gì Vương Đằng nói là có âm mưu nhưng lại vô cùng chính xác, đâm trúng điểm quan trọng. Trong mắt Quân Tiêu Dao, rốt cuộc nàng tồn tại với thân phận gì đây? Hơn nữa nàng cũng không biết sau này phải đối mặt với Khương Lạc Y như thế nào.

Trong lòng nàng rối bời vô cùng.

Vương Đằng thấy thế thì vung tay lên, ném ngọc giản Đại Thiên Tôn cho Khương Thánh Y.

Nàng vươn tay ra, đón được miếng ngọc giản.

Vương Đằng cong môi cười, nhưng trong lòng thì lại khinh thường: “A, đàn bà…”

Nhưng chỉ một khắc sau, khóe miệng Vương Đằng chợt cứng đờ. Khương Thánh Y chẳng thèm nhìn ngọc giản lấy một cái. Bàn tay nàng vung lên, biến ngọc giản thành bột phấn.

“Khương Thánh Y, nàng…” Ánh mắt Vương Đằng hiện vẻ lạnh lùng.

“Những lời ngươi nói và bản thân ngươi đều làm cho ta cảm thấy vô cùng chán ghét và buồn nôn.” Vẻ mặt Khương Thánh Y ẩn chứa sát khí.

Nàng đã trưởng thành từ lâu, sau có thể bị đánh bại với dăm ba câu của Vương Đằng được. Vương Đằng xem nàng là tiểu cô nương không rõ sự đời là coi thường nàng quá đấy.

Vương Đằng siết năm ngón tay lại thành nắm đấm, trong lòng kích động. Nếu bây giờ ra tay ép buộc Khương Thánh Y…

Vương Đằng còn đang nghĩ ngợi, ánh mắt của hắn ta bỗng nhiên rơi vào giữa không trung sau lưng Khương Thánh Y.

Một khắc sau, sự lạnh lùng trên mặt Vương Đằng đã không còn. Hắn ta khẽ mỉm cười nói: “Nếu nàng có bằng hữu tới gặp, vậy Vương mỗ tạm thời cáo từ.”

Sau khi nói xong, hắn ta đạp mạnh chân, trực tiếp rời đi.

Sau khi Vương Đằng rời đi, trong không trung sau lưng Khương Thánh Y có một mỹ nhân tuyệt đẹp mặc váy lụa thêu hoa xuất hiện.

Mỹ nhân kia có dung nhan xinh đẹp, làn da trắng nõn trong suốt, đôi mắt xinh đẹp như ẩn chứa gợn sóng lăn tăn, trông vô cùng đẹp đẽ.

Mỹ nhân trông giống Bách Hoa Tiên Tử này vô cùng xinh đẹp, nhưng nàng lại không phải bình hoa di động. Chấn động lờ mờ tản ra đã đạt đến Thiên Thần Cảnh!

“Tên đàn ông kia đúng là làm người ta chán ghét.” Cô gái kia lên tiếng, trong mắt cũng hiện vẻ ghét bỏ.

“Thu Thủy, đa tạ.” Khương Thánh Y khẽ cười nói.

Cô gái này chính là Lê Thu Thủy - vương giả trẻ tuổi của Lệ Nhân tộc, là một trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ.

Lê Thu Thủy mỉm cười nói: “Đó chẳng là gì cả, trước kia các tộc nhân Lệ Nhân tộc ta gặp nguy hiểm, nhờ có cô đi ngang qua ra tay giúp đỡ mới sống được. Hơn nữa bọn ta còn cần cô đi đến vùng đất Thiên Cấm, tìm Tiên Cổ Lệnh giúp bọn ta nữa.”

“Yên tâm đi, chuyện này nhất định ta sẽ làm được.” Khương Thánh Y gật đầu khẳng định.

Nàng tình cờ cứu được mấy tộc nhân của Lệ Nhân tộc nên đã kết thiện duyên với chủng tộc này. Lệ Nhân tộc cho Khương Thánh Y

quan sát lĩnh hội bia đá trong Tiên Tổ, khiến tu vi của nàng tăng cao. Khương Thánh Y thì đồng ý giúp bọn họ tới vùng đất Thiên Cấm, tìm kiếm Tiên Cổ Lệnh.

“Đúng rồi, có một tin tức, chắc hẳn cô sẽ cảm thấy hứng thú.” Lê Thu Thủy đột nhiên lên tiếng.

“Tin tức gì?” Khương Thánh Y hỏi thăm.

Thế là Lê Thu Thủy bèn kể hết những tin tức liên quan đến Quân Tiêu Dao cho nàng nghe.

Các chủng tộc Tiên Cổ là dân bản địa, thế nên con đường nhận được tin tức của bọn họ nhanh hơn thiên kiêu ngoại giới nhiều.

Nghe thấy tin Quân Tiêu Dao càn quét khắp Tiên Cổ Đạo Hồ, Khương Thánh Y mỉm cười vui vẻ, trông có vẻ còn mừng hơn là bản thân nàng tìm được cơ duyên.

“Tiêu Dao chưa và cũng sẽ không bao giờ khiến người ta thất vọng.” Trong đôi mắt Khương Thánh Y ẩn chứa tình ý mà ngay cả bản thân nàng cũng không phát hiện ra.

“Ầy… Con gái đang yêu đương…” Lê Thu Thủy thở dài.

Ở một nơi khác, sau khi rời khỏi chỗ của Khương Thánh Y, Vương Đằng không nhịn được nổi trận lôi đình.

Toàn thân hắn ta chấn động, vạn đạo pháp lực nổ vang trời, núi đá xung quanh đều bị luồng pháp lực này đánh tung, bụi bặm bay mù mịt.

Rất lâu sau, Vương Đằng mới bình tĩnh lại. Hắn ta đột nhiên lên tiếng: “Tới rồi à?”

Ở giữa không trung bỗng nổi gợn sóng. Một người mặc áo choàng đen che giấu thân phận xuất hiện trước mặt Vương Đằng. Không gian xung quanh người này đều vặn vẹo chấn động, nổi từng đợt gợn sóng, hiển nhiên trình độ về không gian của hắn ta không tầm thường.

“Tham kiến Thiếu Đế.” Người mặc áo choàng nói bằng giọng trầm

thấp.

“Kế hoạch kia cũng đến lúc bắt đầu rồi. Thể chất của ngươi đặc biệt, vừa hay có thể liên hệ với thế lực khác.” Vương Đằng nói.

“Cuối cùng cũng muốn khởi động à, kế hoạch Thí Quân Giả.” Người mặc áo choàng lẩm bẩm.

“Đi đi, bản thiếu đế muốn tất cả người Quân gia đều phải trả giá bằng máu!” Đôi mắt của Vương Đằng vô cùng lạnh lẽo.

Hắn ta chịu thiệt ở chỗ Khương Thánh Y nên muốn đòi lại từ Quân gia!

Từ khi Vương Đằng khởi động kế hoạch Thí Quân Giả, toàn bộ mạch nước ngầm trong thế giới Tiên Cổ lại càng cuộn trào mãnh liệt.

Tại một nơi nào đó trong thế giới Tiên Cổ có một chàng trai trẻ tuổi nho nhã đang luyện hóa cơ duyên của bản thân. Hắn ta trông có vẻ giống Nhân tộc, nhưng trên mặt lại có một đôi mắt kép.

Trong vùng hư không ở trước mặt hắn ta bỗng trở nên vặn vẹo, một người mặc áo choàng xuất hiện.

Dường như chàng trai nho nhã đã đoán được từ trước nên không hề cảm thấy bất ngờ.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Chàng trai nho nhã cười khẽ.

“Cổ Thiền Tử, kế hoạch bắt đầu rồi, cần ngươi tính ra vị trí ba quái thai cổ đại đang ngủ say của Quân gia.” Người mặc áo choàng nói.

“Không thành vấn đề, cuối cùng cũng có thể bắt đầu.” Chàng trai tên Cổ Thiền Tử cười nhạt một tiếng.

Hắn ta chính là Thái Cổ Vương tộc trong nhánh Thiên Thiền Vương tộc. Tổ tiên của nhánh này từng có một con thiên thiền trở thành đế vương, tên là Thiên Thiền Tử.

Tộc Thiên Thiền có khả năng đoán mệnh bẩm sinh, có thể suy tính

ra rất nhiều nhân quả. Cũng chính vì vậy mà số lượng Thiên Thiền Vương tộc cực kỳ ít ỏi, mỗi thế hệ chỉ có hai, ba sinh linh, mà đa số đều sống ẩn dật lánh đời.

Lần này, trước khi thế giới Tiên Cổ mở ra, rất nhiều thế lực đối đầu với Quân gia hợp tác lại với nhau, âm thầm lập nên kế hoạch Thí Quân Giả. Vì thế bọn họ cố ý tìm một hậu nhân của Thiên Thiền Vương tộc, cũng chính là Cổ Thiền Tử này.

Chương 548 - Phượng Nữ Phượng Lạc Phi

Chương 548: Phượng Nữ Phượng Lạc Phi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cổ Thiền Tử là một nhân vật quan trọng trong kế hoạch, chỉ có dựa vào hắn ta mới có thể tính ra rốt cuộc ba quái thai cổ đại của Quân gia đang ngủ say ở nơi nào trong Thượng Cổ Linh Thổ.

Sau khi thông báo cho Cổ Thiền Tử xong, cơ thể của người mặc áo choàng tan biến trong không trung. Cổ Thiền Tử thì dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn ra bầu trời phía xa.

“Kế hoạch lần này có các thế lực Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Bắc địa Vương gia, Đọa Thần Cung tham dự, theo lý thuyết mà nói thì sẽ không xảy ra sai sót gì. Nhưng tại sao mình luôn cảm thấy có điều gì đó chẳng lành, giống như có một biến số tồn tại, sẽ dẫn đến đại kiếp nạn cùng hủy diệt?” Cổ Thiền Tử khẽ cau mày.

Thiên Thiền tộc có thể tính được một ít nhân quả vận mệnh, nhưng cũng chỉ có thể tính sơ sơ mà thôi. Đụng đến nhân quả vận mệnh ở cấp độ sâu hơn, trừ khi là cổ tổ của Thiên Thiền tộc – Thiên Thiền Tử tái thế mới tính được. Nếu không, những tộc nhân Thiên Thiền tộc còn lại không có năng lực cao siêu như vậy.

Cổ Thiền Tử này cũng chỉ xem như là một hậu nhân trẻ tuổi của Thiên Thiền tộc, trình độ vẫn chưa đâu vào đâu, chỉ có thể tính được một vài nhân quả đơn giản.

Sau đó, tại một khu vực khác, người mặc áo choàng tìm được Hoàng Thiên Ca. Ở bên cạnh hắn ta còn có một cô gái quốc sắc thiên hương khác.

Cô gái mặc một bộ áo phượng màu đỏ rực như lửa, phác họa ra dáng người yểu điệu uyển chuyển. Làn da giống như châu ngọc, mịn màng trắng trẻo như tuyết, mái tóc đen nhánh được búi thành một búi tóc lộng lẫy. Dung mạo của nàng thiên kiều bá mị, ma mị yêu kiều, trên trán có một dấu ấn phượng hoàng. Nàng chính là

Phượng Nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn – Phượng Lạc Phi.

Hoàng Tử là Hoàng Thiên Ca, Phượng Nữ là Phượng Lạc Phi, hai người này chính là thiên kiêu nòng cốt được Vạn Hoàng Linh Sơn bồi dưỡng.

“Hoàng Tử, Phượng Nữ, kế hoạch đã đến lúc khởi động rồi.” Người mặc áo choàng nói.

“Bọn ta biết rồi.” Phượng Lạc Phi khẽ gật đầu.

Người mặc áo choàng xoay người, trực tiếp rời đi.

Sau khi hắn ta rời đi, Phượng Lạc Phi mới quay đầu nhìn sang Hoàng Thiên Ca, hỏi: “Thực lực của Quân Tiêu Dao kia thật sự mạnh đến thế à?”

Hoàng Thiên Ca trầm giọng nói: “Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng không thể không nói Quân Tiêu Dao kia không thẹn với cái danh người đứng đầu thế hệ trẻ tuổi. Ta, Thánh Giáo Tử của Thánh Giáo, cộng với Thần Nữ Yêu Thần Cung, thế mà đừng nói đến việc làm hắn bị thương, chỉ việc đánh lùi hắn cũng làm không được.”

Lời Hoàng Thiên Ca nói khiến Phượng Lạc Phi cau mày.

Theo lý thuyết, dù thực lực của các thiên kiêu cùng bối phận có chênh lệch thì hắn cũng sẽ không chênh nhau nhiều đến thế mới đúng. Chỉ có thể nói Quân Tiêu Dao là một biến số xưa nay chưa từng xuất hiện. Sự tồn tại của hắn giống như một ngọn núi cổ xưa khổng lồ, đặt trên đỉnh đầu của tất cả các thiên kiêu đương thời, thậm chí mai sau ngay cả quái thai cổ đại cũng có thể sẽ bị Quân Tiêu Dao áp chế.

“Tiếc là quái thai cổ đại của Vạn Hoàng Linh Sơn ta không ở trong thế giới Tiên Cổ.” Phượng Lạc Phi khẽ lắc đầu.

Không phải tất cả quái thai cổ đại đều ngủ say trong thế giới Tiên Cổ, chẳng hạn như Long Cát công chúa, ả đã từng ngủ say tại một nơi nào đó trong Tiên Vực.

“Vậy cũng không sao, các thế lực chúng ta hợp tác với nhau, đừng

nói là Quân Tiêu Dao, ngay cả quái thai cổ đại của Quân gia cũng có thể giết chết được." Hoàng Thiên Ca nói.

Đám người Quân Tiêu Dao còn chưa bị tiêu diệt, bọn họ khó có thể an lòng được.

"Vậy hãy tiến về Thượng Cổ Linh Thổ đi." Phượng Lạc Phi nói.

Đôi cánh phía sau lưng hai người bọn họ vẫy đập, lướt về phía Phượng Cổ Linh Thổ.

Tại một khu vực khác trong Tiên Cổ, giữa một vùng núi màu tím dập dìu, một chàng trai tóc tím đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, xung quanh có ảo ảnh kỳ lân mang điềm lành lượn lờ. Trên đỉnh đầu hắn ta có một đôi sừng kỳ lân màu tím, trên người là bộ chiến giáp kỳ lân màu tím bạc, khí tức vô cùng mạnh mẽ quyết liệt. Đôi mắt hắn ta như một ngôi sao màu tím chuyển động, làm chấn động lòng người.

Người này chính là thiên kiêu tuyệt đỉnh đương thời của Kỳ Lân Cổ Động – Kỳ Lân Tử.

Trước đó trong thế giới Tiên Cổ có truyền ra tin tức Kỳ Lân Tử giao đấu với Quân Lăng Thương đứng đầu Quân gia một trận, cuối cùng thất bại bỏ chạy. Nhưng bây giờ xem ra trên người Kỳ Lân Từ hoàn toàn không có dấu hiệu bị thương, khí huyết cường thịnh.

Lúc này, ở vùng không trung đằng trước xuất hiện gợn sóng, một bóng người xuất hiện, chính là người mặc áo choàng nọ.

Kỳ Lân Tử nhìn sang, trong đôi mắt màu tím lóe lên ánh sáng tối tăm.

"Cuối cùng cũng bắt đầu à." Kỳ Lân Tử đứng dậy, khí huyết mạnh mẽ, luồng khí màu tím lượn lờ ba vạn dặm xung quanh hắn ta, trong đó lờ mờ có vô số hình dáng kỳ lân mang điềm lành lấp lóe quanh người hắn.

"Quân Lăng Thương, ngươi cho rằng ta bị ngươi đánh bại, nhưng thật ra là vì ta chưa dùng đến con át chủ bài. Tiếp theo đây chính là ngày tận thế của Quân gia các ngươi!" Kỳ Lân Tử cười lạnh, tóc tím tung bay.

Ở một phía khác, sau khi rời khỏi chỗ của Kỳ Lân Tử, người mặc áo choàng đen tiếp tục mưu tính kế hoạch sau này.

“Tiếp theo nên thông báo cho ai đây, Long Ngạo Thiên của Tổ Long Sào bị Quân Tiêu Dao đánh bại ở Tiên Cổ Đạo Hồ, bây giờ không rõ tung tích. Không ngờ Long Cát công chúa kia lại thần phục Quân Tiêu Dao, thậm chí còn trở thành tọa kỵ của hắn.” Giọng điệu của người mặc áo choàng nặng nề, tin tức này hắn ta cũng mới biết được không lâu.

“Bất kể thế nào, Quân Tiêu Dao cũng phải chết ở thế giới Tiên Cổ!”

Những lời người mặc áo choàng nói vô cùng lạnh lẽo âm hàn, giống như có mối thù không đội trời chung với Quân Tiêu Dao.

“Đúng rồi, còn có thể hợp tác với những thế lực khác, chẳng hạn như Yêu Thần Cung và Thánh Giáo, còn có những chủng tộc Tiên Cổ bị Quân Tiêu Dao đắc tội.” Người mặc áo choàng cười lạnh.

Sau đó, hắn ta cũng nghĩ cách tìm được Thánh Giáo Tử và Nhan Như Mộng. Thánh Giáo Tử rất quả quyết, trực tiếp đồng ý luôn. Nhan Như Mộng thì không đồng ý ngay mà tạm thời từ chối. Nói thật, nàng không muốn chạm mặt với tên ma quỷ Quân Tiêu Dao này nữa.

Chương 549 - Không Thư trong Cửu Đại Thiên Thư

Chương 549: Không Thư trong Cửu Đại Thiên Thư

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau đó, người mặc áo choàng lại chạy tới tổ địa của một vài chủng tộc Tiên Cổ.

Ở một bên khác, tại tổ địa Long Nhân tộc, bên ngoài hang động Cổ Long, nhóm người Ngao Quang, Ngao Loan, Long Bích Trì và Bạch Mị Nhi đều đang đứng đợi.

“Đã qua nhiều ngày như vậy rồi mà Long công tử vẫn còn chưa đi ra, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Ngao Loan lo lắng hỏi.

“Nếu hắn nghe lời ta khuyên bảo, hẳn là sẽ không…” Ngao Quang vừa mới nói tới đó, toàn bộ hòn đảo lơ lửng giữa không trung của hang động Cổ Long đều rung chuyển. Đủ loại ánh sáng lóe lên, long khí tràn ngập.

“Chuyện gì thế này?” Ngao Loan giật mình hỏi.

“Hắn bước vào chỗ sâu nhất trong hang động Cổ Long.” Ngao Quang cau mày đáp.

“Cái gì?” Gương mặt Ngao Loan biến sắc.

Vậy chẳng phải có nghĩa là Long Ngạo Thiên rất có thể sẽ chết?

Trong lòng Bạch Mị Nhi lại hơi vui mừng. Nếu Long Ngạo Thiên chết đi trong hang động Cổ Long thì tốt biết bao.

Cùng lúc đó, tại chỗ sâu nhất trong hang động Cổ Long, toàn thân Long Ngạo Thiên toàn là máu tươi, bước qua một trận văn.

“Thành công, cuối cùng ta cũng thành công rồi.” Long Ngạo Thiên lấy tay lau đi vết máu tươi trên miệng.

Đúng là trong hang động Cổ Long nguy cơ trùng trùng, không cẩn thận là gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hắn ta là ai? Hắn ta là Long Ngạo Thiên đấy. Hắn ta là đứa con của số mệnh được trời đất che chở, lại là tồn tại có ánh sáng của nhân vật chính. Chỉ một hang động Cổ Long sao có thể lấy mạng hắn ta được?

Sau khi xông qua cửa ải khó khăn nhất, Long Ngạo Thiên đưa mắt nhìn ra xa, toàn thân bỗng nín thở.

Trước mặt hắn là một khung xương Long tộc khổng lồ tràn ngập khí tức cổ lão hồng hoang. Mỗi một cái xương đều trong suốt như ngọc, giống như được ấn thiên địa phù văn. Gợn sóng không gian đặc biệt kia lại càng tỏa ra không che giấu được.

“Đây… Chẳng lẽ là… Thái Hư Cổ Long tộc?” Long Ngạo Thiên mừng như điên.

Long tộc là một chủng tộc rất đa dạng, bao gồm rất nhiều chủng loại. Ngay cả Tổ Long Sào cũng không thể tập hợp đủ tất cả các sinh linh của Long tộc.

Ở trong Long tộc, căn cứ vào sự khác biệt của huyết mạch, người ta đã phân ra rất nhiều chủng loại Long tộc khác nhau.

Thái Hư Cổ Long tộc là một chủng tộc vô cùng xa xưa và mạnh mẽ. Huyết mạch của tộc này cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa lại khó tìm thấy tung tích, ngay cả trong Tổ Long Sào cũng không có một Thái Hư Cổ Long nào.

Mà lúc này, ngay trước mắt Long Ngạo Thiên lại là một di hài của Thái Hư Cổ Long.

Điều này có nghĩa là gì?

Điều này có nghĩa là Long Ngạo Thiên có thể đạt được truyền thừa của Thái Hư Cổ Long tộc trong truyền thuyết, dù chỉ là truyền thừa không trọn vẹn, cũng không thể nào ước lượng giá trị được.

Có thể nói di hài Thái Hư Cổ Long này không hề kém xác rồng có huyết mạch Ứng Long ở Tiên Cổ Đạo Hồ chút nào, thậm chí còn quý giá hơn một tí.

“Ha ha, ông trời không tuyệt đường của Long Ngạo Thiên ta!” Long Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời cười thành tiếng.

Cái gì gọi là nhân vật chính trời định?

Đây chính là nhân vật chính trời định!

Dù Long Ngạo Thiên hắn ta gặp phải một vài trắc trở nhưng cuối cùng cũng sẽ vùng lên một lần nữa.

Còn Quân Tiêu Dao thì sao? Cùng lắm chỉ là một viên đá lót đường trên con đường vùng lên của hắn ta mà thôi.

Long Ngạo Thiên kìm chế sự kích động trong lòng mình, bước tới gần di hài Thái Hư Cổ Long. Lúc này, hắn ta đột nhiên phát hiện trong xương đầu của di hài có thứ gì đó.

Long Ngạo Thiên tò mò, bèn tiến lên tìm kiếm.

Đột nhiên hắn ta phát hiện trong miệng Thái Hư Cổ Long ngậm một quyển sách tràn ngập khí tức cổ xưa. Quyển sách này hiện lên màu vàng sẫm, giống như được ép từ lá vàng, tràn ngập khí tức đặc thù, lúc ẩn lúc hiện, khiến không gian xung quanh đều chấn động.

“Đây là…”

Long Ngạo Thiên kinh ngạc mở sách ra. Chỉ trong nháy mắt, vô số chữ cổ đập vào mi mắt hắn ta. Mỗi một chữ cổ đều giống như đang trôi giạt trong hư không, tỏa ra ánh sáng vô tận. Ánh sáng lướt qua khiến Long Ngạo Thiên khựng lại, hô hấp giống như cũng dừng lại.

“Không… Không thể nào, không ngờ lại để ta phát hiện bảo bối cỡ này?” Hô hấp của Long Ngạo Thiên bắt đầu trở nên dồn dập, đôi mắt trừng lớn, kích động đến nỗi hai tay run lên nhè nhẹ.

Với thân phận cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào như hắn ta, có bảo bối gì chưa từng gặp qua chứ. Bảo bối có thể khiến hắn ta thất thố như vậy, độ quý giá của nó có thể đoán được. Bởi vì quyển sách màu vàng sẫm này chính là Cửu Đại Thiên Thư chí cao vô thượng trong truyền thuyết!

“Là Không Thư, một trong Cửu Đại Thiên Thư, gánh chịu đạo không gian cực hạn!” Long Ngạo Thiên kích động đến nỗi run rẩy, hai mắt nhìn chằm chằm Không Thư.

Cửu Đại Thiên Thư có thể xem như truyền thuyết, từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu người muốn có được nó. Nhưng đừng nói đến việc tập hợp đủ Cửu Đại Thiên Thư, ngay cả việc có được một quyển Thiên Thư cũng đã vô cùng khó khăn. Nếu không phải người có đại cơ duyên thì tuyệt đối không thể có được Cửu Đại Thiên Thư.

Long Ngạo Thiên cũng nghĩ tới Thái Hư Cổ Long tộc tinh thông đạo không gian, nắm giữ sức mạnh không gian, có thể tùy ý xuyên thẳng qua hư không, mở rộng tiểu thế giới. Vì thế, Thái Hư Cổ Long tộc có được Không Thư cũng không phải không thể.

“Ha ha, điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là Long Ngạo Thiên ta chính là ý trời đã định!” Long Ngạo Thiên không nhịn được bật cười đắc ý.

Trước đó hắn ta đã phải kiềm chế quá lâu. Long Cát công chúa bị cướp mất, bản thân bị Quân Tiêu Dao đánh bại, hơn nữa còn bị cướp mất bảy viên Long Nguyên. Đối với kẻ cao ngạo như Long Ngạo Thiên mà nói, những chuyện này không thể nào chịu đựng nổi.

Mà bây giờ, cuối cùng Long Ngạo Thiên cũng có thể nở mày nở mặt một lần nữa. Hắn ta vẫn là nhân vật chính do trời định nọ!

Sau khi nhìn lướt qua Không Thư, lông mày Long Ngạo Thiên hơi cau lại.

“Sao lại chỉ có nửa quyển Không Thư?” Long Ngạo Thiên lẩm bẩm.

Hắn có thể thấy được quyển Không Thư này không hoàn chỉnh, chỉ có một nửa.

“Được rồi, với cơ duyên khí vận của mình, còn sợ sau này không lấy được nửa quyển Không Thư còn lại à?” Long Ngạo Thiên chẳng thèm để ý.

Dù chỉ có nửa quyển Không Thư nhưng hắn ta tin tưởng sau này sẽ

có thể tập hợp đủ. Bây giờ có nửa quyển Không Thư cộng với di hài Thái Hư Cổ Long đã là tạo hóa cơ duyên to lớn rồi.

“Chờ ta luyện hóa di hài Thái Hư Cổ Long xong, tất nhiên có thể trực tiếp đột phá đến Thiên Thần Cảnh, đến lúc đó đạt được truyền thừa của Thái Hư Cổ Long cùng với nửa quyển Không Thư, Quân Tiêu Dao có đáng là gì?” Long Ngạo Thiên mỉm cười khinh khỉnh.

Chương 550 - Cuối cùng cũng luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân

Chương 550: Cuối cùng cũng luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước vận may vô hạn của hắn ta, Quân Tiêu Dao chẳng qua chỉ là tên nhãi nhép mới gặp may một tí đã khoe mẽ.

Sau đó, Long Ngạo Thiên bế quan trong hang động Cổ Long này để luyện hóa cơ duyên.

Cùng lúc đó, ở trung tâm Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao đang ngồi bế quan. Toàn thân hắn được một lớp kén màu vàng kim bao quanh, bên ngoài lớp kén này còn có tiên quang lờ mờ, tiên ý dạt dào. Hiển nhiên Đại La Tiên Cốt của Quân Tiêu Dao đã lột xác, đạt tới thời khắc quan trọng.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã luyện hóa toàn bộ hơn một nghìn đạo nguyên lấy từ trong Tiên Cổ Đạo Hồ cộng với hơn trăm đạo nguyên do Đạo Nguyên Cổ Thụ kết thành. Mỗi một đạo nguyên đều có thể sánh ngang với tiên nguyên tuyệt phẩm, luồng năng lượng đó vô cùng to lớn. Hơn nghìn đạo nguyên đều được dùng để rèn luyện Đại La Tiên Cốt, cho dù sau này Đại La Tiên Cốt cần tốn nhiều nguyên liệu hơn thì cũng đã đủ.

Cuối cùng, trong một khoảnh khắc nào đó, cái kén tỏa ánh sáng màu vàng phát ra tiếng ken két, bắt đầu có vết rạn chi chít. Từng tia sáng màu vàng kim chiếu ra ngoài, chứa đầy tiên mang.

Tiếng vang ken két không ngừng vang lên, cái kén màu vàng kim đột nhiên vỡ nát, giống như là phá kén để hóa thành bướm!

Một dáng người cao ráo hoàn mỹ xuất hiện từ trong đó.

Thân hình Quân Tiêu Dao được bao phủ trong tiên mang vô tận, tỏa ra khí tức vô thượng. Ở trong cơ thể hắn, hai trăm lẻ sáu cái Đại La Tiên Cốt đã được luyện thành hình, nối liền với nhau, tạo

thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Một Đại La Tiên Cốt đã củng cố sức mạnh của Quân Tiêu Dao rất nhiều, bây giờ hai trăm lẻ sáu Đại La Tiên Cốt nối liền với nhau, hình thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân thật sự, sức chấn động đó không thể nào nói rõ được!

Hình thể của Quân Tiêu Dao gần như đạt đến mức độ hoàn mỹ không tì vết, mỗi một tấc da thịt đều mang theo tiên mang.

Thân hình hắn khẽ nhúc nhích, hư không xung quanh đã nổi gợn sóng, giống như không chịu nổi cường độ thân thể Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đưa tay nắm một cái, hư không giống như nổ tung, phát ra tiếng nổ đùng đoàng, tiên mang dậy sóng, kim quang phun trào.

“Thiên địa hủ nhưng ta bất hủ, vạn vật diệt mà ta bất diệt!” Quân Tiêu Dao tự lẩm bẩm.

Thân thể hắn chảy xuôi tiên huy bất hủ, giống như thánh linh hóa thành từ tiên kim, mang theo Vạn Kiếp Bất Diệt Ý. Bây giờ, dù cho có là Cổ Thánh Binh cũng khó mà để lại dấu vết gì trên người Quân Tiêu Dao.

Sức mạnh thân thể của hắn được nhân đôi lên dựa vào Đại La Bất Hủ Tiên Thân, phá vỡ cực hạn của cơ thể.

Bây giờ Quân Tiêu Dao không dùng bất cứ chiêu thức nào, chỉ nện một quyền xuống dưới.

Trong số các Chân Thần Cảnh, thiên kiêu có thể đón được một quyền của hắn mà không chết thì chỉ có lẻ tẻ vài người.

Cơ thể Quân Tiêu Dao chấn động, hai trăm lẻ sáu Đại La Tiên Cốt trong cơ thể đồng loạt sáng lên, sức mạnh nối liền với nhau. Thoáng chốc, một luồng tiên khí màu vàng kim xen lẫn huyết khí xuất hiện, quấn quanh người hắn.

“Đây là…” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra ánh sáng.

Luồng tiên khí màu vàng kim xen lẫn với huyết sắc này quấn

quanh cơ thể Quân Tiêu Dao giống như rồng, khiến cho khí tức của hắn càng mang theo tiên ý vô thượng.

Đây chính là một luồng tiên khí!

Không phải là tính từ, mà là một luồng tiên khí thật sự!

“Cửu Đại Thiên Thư, mỗi quyển đại biểu cho một cực hạn chi đạo, Đại La Bất Hủ Tiên Thân đã đạt đến một loại cực hạn cơ thể nào đó, bởi vậy mới tạo ra một luồng tiên khí cơ thể.” Quân Tiêu Dao suy tư.

Sau Chân Thần Cảnh, từ Thiên Thần Cảnh đến Đạo Thần Cảnh, thậm chí là Chuẩn Thánh, Thánh Nhân đều cần lĩnh ngộ đạo tắc, nhưng luồng tiên khí này lại mạnh hơn bất kỳ đạo tắc nào khác.

Trong vô số kỷ nguyên từ xưa đến nay, không ai có thể tu luyện ra một luồng tiên khí ở Chân Thần Cảnh giống như Quân Tiêu Dao. Đây quả thật là kỳ tích không thể tưởng tượng nổi!

“Một luồng tiên khí cơ thể này củng cố cho ta quá nhiều, không cách nào nói rõ được.” Quân Tiêu Dao cũng cảm thán.

Chỉ với Đại La Bất Hủ Tiên Thân hoàn chỉnh đã đủ mạnh, khiến các Cổ Thánh Binh khó có thể tổn thương được cơ thể hắn. Bây giờ lại có thêm một luồng tiên khí cơ thể này, thậm chí Quân Tiêu Dao còn có cảm giác dù là Thánh Nhân muốn hủy diệt cơ thể của hắn cũng là chuyện chẳng hề dễ dàng.

Điều khủng bố hơn chính là Đại La Bất Hủ Tiên Thân cùng với tiên khí cơ thể đã giúp cảnh giới của Quân Tiêu Dao tăng lên vùn vụt.

“Không hổ là Thể Thư trong Cửu Đại Thiên Thư, mới chỉ có quyển thượng đã giúp ta tu luyện được một luồng tiên khí, nếu đạt được những quyển thiên thư khác, chẳng lẽ có thể tu luyện được chín luồng tiên khí?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Trong vô số kỷ nguyên từ xưa đến nay, thiên kiêu có thể tu luyện được chín luồng tiên khí trong lúc còn trẻ gần như là không tồn tại. Đừng nói là chín luồng, trong Đế Lộ trước đây, thiên kiêu trẻ tuổi có thể tu luyện ra một hai luồng tiên khí cũng đủ để trấn áp tứ phương.

Bây giờ Quân Tiêu Dao còn chưa bước lên Đế Lộ đã tu luyện được một luồng tiên khí. Ở mặt này, hắn đã hơn hẳn những người cùng thế hệ.

“Dù không có tiên khí cơ thể, chỉ cần dựa vào Đại La Bất Hủ Tiên Thân, Thiên Thần Cảnh chẳng thể tạo thành uy hiếp gì cho mình. Nếu có thêm một luồng tiên khí cơ thể, chưa chắc đã không thể giết chết được Thiên Thần Cảnh.” Quân Tiêu Dao hơi nheo mắt lại.

Chân Thần Cảnh và Thiên Thần Cảnh cách nhau một đại cảnh giới, vốn là khác nhau một trời một vực. Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, sự chênh lệch này hoàn toàn có thể bù đắp được, thậm chí còn có thể giết ngược lại. Mà quan trọng nhất là màn lột xác của Quân Tiêu Dao vẫn chưa hoàn thành!

“Tiếp theo chính là giọt Tàn Tiên Huyết này.” Quân Tiêu Dao đưa tay ra.

Trong quả cầu sáng chứa pháp lực, giọt Tàn Tiên Huyết kia tạo ra gợn sóng không gì sánh kịp. Một giọt máu giống như phản chiếu ra một thế giới. Giọt Tàn Tiên Huyết này không chỉ có thể khiến tiên khí cơ thể Quân Tiêu Dao càng thêm lớn mạnh mà còn có giá trị vô lượng đối với hắn.

“Đại đạo thuộc về bản thân ta – Thần Chi Nguyên Điểm – vẫn chưa có đột phá gì nhiều, có lẽ lần này là một cơ hội.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sâu thẳm.

Không đột phá thì thôi, vừa đột phá là sẽ đạt đến mức cực hạn.

“Nếu không luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân, mình vẫn không dám luyện hóa giọt Tàn Tiên Huyết này, nhưng bây giờ mình không cần phải băn khoăn gì nữa.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Chương 551 - Quái thai cổ đại của Yêu Thần Cung

Chương 551: Quái thai cổ đại của Yêu Thần Cung

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Năng lượng của Tàn Tiên Huyết quá mạnh, dù Quân Tiêu Dao có Hoang Cổ Thánh Thể nhưng có lẽ cũng có thể không chịu nổi. Có điều sau khi luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân, cơ thể Quân Tiêu Dao đã đạt đến mức cực hạn, cộng thêm tiên khí cơ thể nên hắn không cần e dè Tàn Tiên Huyết sẽ khiến cơ thể hắn nổ tung.

Quân Tiêu Dao lại tiếp tục bế quan, chuyên tâm luyện hóa giọt Tàn Tiên Huyết này.

Tất nhiên lần bế quan này sẽ dài hơn lần luyện hóa bảy viên Long Nguyên và tu luyện Đại La Bất Hủ Tiên Thân nhiều. Tàn Tiên Huyết không dễ dàng luyện hóa như thế, ngay cả Quân Tiêu Dao cũng phải tốn một khoảng thời gian nhất định.

Trong khoảng thời gian đó, các thiên kiêu tiến vào trong thế giới Tiên Cổ cũng từng bước lột xác, trưởng thành. Trong quá trình đó, cũng có vô số thiên kiêu ngã xuống, nhưng ai có thể sống sót thì chắc chắn sẽ đạt được tiến bộ cực lớn. Những thiên kiêu này cũng có thể tỏa sáng trên Đế Lộ mai sau.

Cơ duyên Tiên Cổ lần lượt được khám phá, số lượng cơ duyên còn lại cũng càng ngày càng ít, nhưng có một nơi đã được tất cả thiên kiêu chú ý. Đó chính là Thượng Cổ Linh Thổ!

Nếu như linh khí trong thế giới Tiên Cổ đậm đặc hơi Tiên Vực ngoại giới gấp trăm lần, vậy thì linh khí trong Thượng Cổ Linh Thổ lại đậm đặc hơn thế giới Tiên Cổ gấp trăm lần.

Thượng Cổ Linh Thổ tọa lạc ở sâu trong thế giới Tiên Cổ, là một vùng đất lành màu mỡ. Linh khí ở nơi đó đậm đặc đến mức không thể tưởng tượng nổi, các cơ duyên cũng cực kỳ phong phú, xứng với cái danh “linh thổ”.

Bởi vì hoàn cảnh được trời đất ưu ái nên rất nhiều quái thai cổ đại đều lựa chọn ngủ say ở Thượng Cổ Linh Thổ. Phạm vi của toàn bộ Thượng Cổ Linh Thổ cực lớn, gần như có thể so sánh với một tiểu thế giới Tiên Cổ, thế nên những quái thai cổ đại ngủ say kia không lo lắng mình sẽ bị quấy rầy.

Tại một khu vực nào đó trong Thượng Cổ Linh Thổ, một cô gái với dung nhan hoàn mỹ và cơ thể thướt tha đáp xuống nơi đây, đó chính là Nhan Như Mộng.

“Gần tới rồi, chính là trong khu vực này.” Nhan Như Mộng lẩm bẩm.

Nàng là Yêu Hoàng Thể, cực kỳ mẫn cảm với các loại yêu khí. Lần này nàng tới Thượng Cổ Linh Thổ cũng là vì muốn đánh thức hậu nhân của vị Yêu Đạo Chí Tôn kia.

Vị Yêu Đạo Chí Tôn kia từng là một cường giả tuyệt đỉnh của Yêu Thần Cung ngày xưa, thực lực của hậu nhân ông ta cũng không tầm thường.

Sau khi tìm được khu vực gần đó, Nhan Như Mộng lấy một tấm yêu phù ra, bên trong yêu phù tuôn ra phù văn yêu đạo. Thoáng chốc, mặt đất nứt ra, một luồng yêu khí kinh khủng tràn ra ngoài. Khí tức lờ mờ tản ra kia khiến Nhan Như Mộng kinh ngạc.

“Khí tức của Thiên Thần Cảnh…” Dù kinh ngạc nhưng Nhan Như Mộng lại không hề cảm thấy bất ngờ.

Hoàn cảnh của Thượng Cổ Linh Thổ được ưu ái, thực lực của quái thai cổ đại ngủ say nơi đây tất nhiên không thể nào giống với thiên kiêu đương thời.

Những yêu khí đen nhánh kia bay lên, ngưng tụ thành từng con quạ màu đen tuyền. Sau đó vô số quạ đen hội tụ giữa không trung, biến thành một chàng trai yêu tà mặc vũ y màu đen.

Sự xuất hiện của hắn ta khiến đất trời xung quanh đều bị bao phủ bởi những đám mây đen mang điềm chẳng lành. Có rất nhiều ảo ảnh quạ đen xuất hiện trong không trung, không ngừng phát ra tiếng kêu gào chấn động linh hồn.

“Thức tỉnh rồi, Tai Ách Ma Nha – Ô Sóc.” Nhan Như Mộng thất thần.

Bản thể của vị Yêu Đạo Chí Tôn kia chính là một con Tai Ách Ma Nha mang đến tai ương vô tận. Hậu nhân của ông ta là Ô Sóc cũng là một quái thai cổ đại nắm trong tay điềm chẳng lành và nguyền rủa.

“Cuối cùng cũng thức tỉnh, kỷ nguyên này có một loại khí tức của thành đạo.” Ô Sóc lẩm bẩm.

Sở dĩ bọn họ tự phong quái thai cổ đại là vì thời đại của bọn họ đã bị cắt đứt hi vọng, khó mà chứng đạo được. Mà thời đại này có xu hướng phân tranh, thiên kiêu cũng xuất hiện. Ngay cả quái thai cổ đại cũng cảm thấy có hi vọng chứng đạo.

“Ngươi là…”

Ô Sóc nhìn về phía Nhan Như Mộng, trong đôi mắt màu đỏ của hắn ta cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Ta chính là Thần Nữ đương thời của Yêu Thần Cung.”

Cảm nhận được ánh mắt của Ô Sóc, Nhan Như Mộng cau mày. Nàng không muốn những người khác dò xét mình bằng ánh mắt như thế. Hình như người duy nhất không dùng ánh mắt này dò xét nàng chính là Quân Tiêu Dao.

Dù trong lòng không vui nhưng dù sao Tai Ách Ma Nha Ô Sóc cũng là quái thai cổ đại của Yêu Thần Cung, vì thế Nhan Như Mộng vẫn kể lại một số chuyện xảy ra trong thế giới Tiên Cổ cho hắn ta nghe.

“Cái gì, ngươi đã bị thiên kiêu Quân gia bắt nạt à?” Sau khi nghe xong, vẻ mặt Ô Sóc trở nên lạnh lùng.

Nhan Như Mộng che giấu chuyện mình hôn Quân Tiêu Dao đi, nhưng chuyện này vẫn khiến Ô Sóc tức giận.

“Thiên kiêu Quân gia kia quả nhiên là muốn chết, dám bắt nạt ngươi.” Ô Sóc lạnh lùng nói.

“Ô Sóc, ta đã bỏ qua, cũng khuyên ngươi đừng lẫn lộn những chuyện này, tài năng của thần tử Quân gia ngươi không đoán được đâu.” Nhan Như Mộng nói.

Mặc dù Ô Sóc là Thiên Thần Cảnh, nhưng Quân Tiêu Dao lại mang đến cho Nhan Như Mộng cảm giác sâu không lường được. Với lại hắn còn lấy được Tàn Tiên Huyết, ai biết sau này Quân Tiêu Dao sẽ mạnh đến mức độ nào cơ chứ. Thế nên lựa chọn tốt nhất của Yêu Thần Cung là không đếm xỉa đến.

“Không thể nào, Ô Sóc ta xuất thế, há có thể để Yêu Thần Cung đánh mất uy danh. Yên tâm đi, chờ ta điều tức xong, thích ứng với khí tức thiên địa rồi sẽ đi tìm thần tử Quân gia kia tính sổ.” Ô Sóc lạnh lùng nói.

Sau khi quái thai cổ đại xuất thế đều cần phải điều tức một lúc, để trạng thái cơ thể mình quay trở lại thời kỳ đỉnh cao.

“Ầy… Ngươi…” Nhan Như Mộng cũng bó tay.

Chẳng qua quái thai cổ đại cũng có năng lực, chỉ với tu vi cảnh giới đã có thể nghiền ép thiên kiêu đương thời. Trong suy đoán của Nhan Như Mộng, cho dù Quân Tiêu Dao mạnh hơn, thậm chí đột phá đến Thiên Thần Cảnh thì chắc hẳn cũng ngang ngửa với Ô Sóc. Suy cho cùng, Ô Sóc cũng sẽ tiến lùi thoải mái, không có nguy hiểm gì.

Tuy lý thuyết là vậy nhưng chẳng biết tại sao Nhan Như Mộng luôn có cảm giác Ô Sóc sẽ giống như Thiên Yêu thái tử thứ hai. Còn Thiên Yêu thái tử chết đi dưới hạ giới, chẳng biết bây giờ tro cốt đã bay tới đâu rồi…

Chương 552 - Quái thai cổ đại liên tục thức tỉnh

Chương 552: Quái thai cổ đại liên tục thức tỉnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tại một khu vực khác trong Thượng Cổ Linh Thổ, mấy người áo đen xuất hiện, chính là mấy vị thiên kiêu của Đọa Thần Cung. Đọa Thần Cung bây giờ rất thê thảm, hai vị thiên kiêu đỉnh cấp dẫn đầu đương thời đều chết đi trong tay Quân Tiêu Dao. Bây giờ cơ hội trở mình duy nhất của bọn họ chính là quái thai cổ đại của Đọa Thần Cung đang ngủ say trong Thượng Cổ Linh Thổ.

“Chắc hẳn nơi Minh Thần thái tử ngủ say chính là ở đây.” Một người áo đen cầm lệnh bài màu đen nhánh lên tiếng.

Quái thai cổ đại đang ngủ say của Đọa Thần Cung bọn họ tên là Minh Thần thái tử. Nghe đồn trong cơ thể hắn ta đang chảy dòng máu do Minh Vương cổ đại để lại, có thể triệu hoán quần ma Minh giới chiến đấu cho hắn ta, hơn nữa còn có đủ loại Minh Vương thần thông kinh khủng tới cực điểm.

Trong kỷ nguyên của Minh Thần thái tử, hắn ta đàn áp tất cả các thiên kiêu đương thời, đứng trên đỉnh đầu các thiên kiêu thời đó giống như một cơn ác mộng. Có thể nói Minh Thần thái tử chính là con át chủ bài mạnh nhất trong các thiên kiêu Đọa Thần Cung!

“Đánh thức Minh Thần thái tử, nhất định phải để cho Quân Tiêu Dao nợ máu trả bằng máu!” Mấy thiên kiêu Đọa Thần Cung đều gầm gừ.

Mỗi người đều lấy một tấm lệnh bài màu đen nhánh ra, chiếm lấy một hướng khác nhau. Sau đó bọn họ bắt đầu quỳ xuống đất, lẩm bẩm đọc một chú văn không biết tên nào đó.

Trên mặt đất, từng vòng minh văn lần lượt hiện ra. Sau đó, mặt đất run rẩy, trời đất nổ tung, bầu trời bị chiếu thành màu đỏ đục ngầu, giống như có đại hung tuyệt thế sắp xuất thế.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển ầm ầm giống như mặt trống, vô số vết nứt xuất hiện.

Tại vị trí trung tâm Minh Ngữ pháp trận, một chiếc quan tài màu đen nhánh đột ngột đâm lên từ dưới mặt đất.

Ầm một tiếng, cả cái quan tài trực tiếp bị đánh nát.

Một dáng người mang khí tức kinh khủng đã thức tỉnh sau giấc ngủ say, lại giáng thế một lần nữa.

Bóng người kia hoàn toàn bị bao phủ trong sương mù màu đen nhánh. Mỗi khi hắn ta bước ra một bước, trên mặt đất sẽ để lại một dấu chân minh hỏa màu xanh sẫm.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi, da dẻ tái nhợt như bị bệnh, giống như quỷ hút máu đang ngủ say.

Toàn thân hắn ta được bao phủ bởi sương mù màu đen, trong đôi con ngươi là ngọn lửa địa ngục cháy hừng hực. Hắn ta mặc một bộ trường bào màu đen nhánh, bên trên thêu lên cảnh tượng Nê Lê địa ngục tầng thứ tám kinh khủng. Hắn ta giống như hoàng giả vô thượng của chúa tể Minh giới, quản lý sinh tử.

“Cung nghênh Minh Thần thái tử quay lại thế gian!”

Các thiên kiêu Đọa Thần Cung ở bốn phía đều quỳ xuống đất bái phục.

Một luồng uy thế mơ hồ do Minh Thiên thái tử tỏa ra đã khiến bọn họ run rẩy lẩy bẩy, có cảm giác hít thở không thông.

Trước kia bọn họ đã từng gặp Đọa Thần Tử, Hắc Ám Thần Tử, cảm nhận được uy thế của bọn họ. Nhưng so với Minh Thần thái tử đứng trước mặt lúc này thì giống như núi cao còn có núi cao hơn, hoàn toàn không thể so sánh được.

“Cuối cùng cũng thức tỉnh, bản thái tử có thể cảm nhận được kỷ nguyên này có hi vọng chứng đạo.” Minh Thần thái tử mở miệng, giọng nói vô cùng trầm thấp khàn khàn.

Nếu không phải vì cảm nhận được sự thay đổi của kỷ nguyên này, cho dù bị người ta triệu hoán Minh Thần thái tử cũng không thức tỉnh.

Thời đại này là thời đại chứng đạo của hắn ta!

“Thái tử điện hạ, có một vài chuyện bọn ta phải bẩm báo với ngài.” Một thiên kiêu Đọa Thần Cung run giọng lên tiếng.

Minh Thần thái tử đã xuất thế, vậy tiếp theo sẽ là cơn ác mộng của Quân Tiêu Dao và người Quân gia.

Những thiên kiêu Đọa Thần Cung đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi. Bọn họ kể lại tình hình cho Minh Thần thái tử nghe.

“Lại là Quân gia…” Trong đôi mắt Minh Thần thái tử bốc lên ngọn lửa địa ngục đáng sợ.

Tại sao lại nói là “lại”? Đó là bởi vì vào kỷ nguyên Minh Thần thái tử xuất thế, trong Quân gia cũng có một vị vương giả nghịch thiên xuất hiện, có thể xem như kẻ thù một mất một còn của hắn ta.

Trong kỷ nguyên đó, lúc đầu là thời đại Minh Thần thái tử một tay che trời, nhưng bởi vì vị thiên kiêu Quân gia kia quá kinh diễm, khiến hắn ta không thể tự xưng Hoàng được, điều này trở thành tiếc nuối của hắn ta.

“Thần tử Quân gia gì đó bản thái tử hoàn toàn không để ý, kẻ bản thái tử quan tâm chính là quái thai cổ đại đang ngủ say của Quân gia.” Minh Thiên thái tử nói bằng giọng khàn khàn.

Trong mắt quái thai cổ đại như hắn ta, thiên kiêu đương thời chỉ là con sâu cái kiến, chỉ có thiên kiêu Quân gia cùng là quái thai cổ đại mới là mục tiêu chính mà hắn ta cần tiêu diệt.

“Bẩm báo thái tử, đúng lúc Đọa Thần Cung ta đang tham gia một kế hoạch Thí Quân Giả, có người đã tính ra vị trí ba quái thai cổ đại đang ngủ say của Quân gia, có thể sắp xếp trước để bao vây tiêu diệt bọn chúng.” Thiên kiêu Đọa Thần Cung nói.

Vừa nghe thấy thế, đôi mắt Minh Thần thái tử sáng lên.

“Tốt lắm, nhưng bây giờ ta cần điều hòa khí tức thiên địa. Chờ đến khi điều chỉnh trạng thái tới mức đỉnh cao sẽ ra tay.” Minh Thần thái tử nói.

“Tuân mệnh!” Thiên kiêu Đọa Thần Cung xung quanh cùng nhau chắp tay lại.

Minh Thần thái tử đưa mắt nhìn về nơi xa, đôi con ngươi giống như tận cùng của vực sâu địa ngục.

“Ngươi còn chưa thức tỉnh à, nói vậy bản thái tử phải tiên hạ thủ vi cường rồi, Quân Mạc Tiếu…”

Sau khi hai quái thai cổ đại là Ô Sóc và Minh Thần thái tử thức tỉnh, trong Thượng Cổ Linh Thổ lần lượt có các quái thai cổ đại khác thức tỉnh. Tuy số lượng bọn họ không nhiều nhưng mỗi một kẻ đều cực kỳ cường đại, từng xưng vương xưng bá trong thời đại của mình.

Vì bọn họ không phải sinh linh Tiên Cổ, cho nên chờ sau khi thế giới Tiên Cổ kết thúc, bọn họ đều có thể vào Tiên Vực. Có thể tưởng tượng ra một thời đại thiên kiêu hưng thịnh chân chính sắp bắt đầu rồi.

Thời gian nửa năm thoắt cái trôi qua. Bất tri bất giác, đã qua hơn một năm kể từ khi thế giới Tiên Cổ mở ra. Trong nửa năm này, những quái thai cổ đại thức tỉnh ở Thượng Cổ Linh Thổ lại không có động tĩnh gì, bởi vì bọn họ còn đang tự điều tức, thích ứng với khí tức thiên địa đương thời, điều chỉnh trạng thái của bản thân đến mức cao nhất. Ngược lại, một vài chủng tộc Tiên Cổ sốt ruột bắt đầu rục rịch, tiến về Thượng Cổ Linh Thổ.

Ngoài ra, còn có một việc khiến mọi người chú ý. Đó chính là các chủng tộc Tiên Cổ như Tam Nhãn Thánh tộc, Cổ Vu tộc, Long Nhân tộc bắt đầu khơi mào chiến tranh, mà đối tượng lại là Hoang Cổ Quân gia.

Có người nói là vì Quân Tiêu Dao đã đắc tội tam đại chủng tộc. Lại có tin tức truyền ra là ba vị vương giả trẻ tuổi của chủng tộc Tiên Cổ là Thiên Nhãn Thánh Tử, Tiểu Vu Thần và Ngao Quang cùng ôm địch ý với Quân Tiêu Dao và Quân gia, có lẽ vài ngày nữa sẽ ra

tay thật.

Chương 553 - Long Ngạo Thiên phá quan

Chương 553: Long Ngạo Thiên phá quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong tổ địa Long Nhân tộc, nửa năm qua, đám người Ngao Quang, Ngao Loan, Long Bích Trì, Bạch Mị Nhi đều canh giữ bên cạnh hang động Cổ Long.

Ngao Quang canh chừng một phần là vì muốn rèn đúc hoàn thiện thần binh bản mệnh của mình, một mặt khác là vì hắn ta muốn biết Long Ngạo Thiên có thể sống sót trở ra hay không. Nếu như không thể, hắn ta sẽ phải lên kế hoạch chọn một kẻ khác tiến vào vùng đất Thiên Cấm.

Hai cô nàng Ngao Loan và Long Bích Trì vô cùng lo lắng cho an nguy của Long Ngạo Thiên. Bạch Mị Nhi ngoài mặt thì tỏ vẻ lo lắng nhưng trong lòng lại mong Long Ngạo Thiên vĩnh viễn đừng đi ra ngoài.

“Đã nửa năm trôi qua rồi, biểu ca, chẳng lẽ Long công tử thật sự đã xảy ra chuyện?” Ngao Loan hoảng hốt.

Dù sao lâu như vậy cũng không có động tĩnh, Long Ngạo Thiên sống hay chết cũng không rõ.

“Hắn ta không nghe ta khuyên bảo, tự ý tiến vào chỗ sâu nhất trong hang động Cổ Long. Với thực lực của hắn ta, chín mươi phần trăm là chết đi rồi.” Ngao Quang khẽ lắc đầu nói.

Hắn ta vốn rất coi trọng Long Ngạo Thiên, còn muốn Long Ngạo Thiên hỗ trợ cướp lấy Tiên Cổ Lệnh, bây giờ e là không có cơ hội rồi.

“Sao lại thế…” Long Bích Trì cũng không thể tin nổi.

Long Ngạo Thiên là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào, là thiên mệnh chi tử, sau có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Đúng lúc này, trong hang động Cổ Long yên ắng rất lâu đột nhiên nổ vang ầm ầm, bắt đầu rung chuyển.

“Hửm?” Ngao Quang liếc nhìn sang đó bằng ánh mắt sâu thẳm.

Đám Ngao Loan cũng vội vàng đưa mắt nhìn sang.

Ầm ầm!

Hòn đảo lơ lửng giữa không trung trong hang động Cổ Long rung lên ầm ầm, núi đá không ngừng lăn xuống.

Trong cơn chấn động đó, toàn bộ hang động Cổ Long ầm một tiếng, nổ tung.

Một bóng người bay lên không trung giống như thiên thần giáng thế. Long khí vô tận bộc phát ra, hư không xung quanh xuất hiện gợn sóng kịch liệt, giống như thủy triều dâng lên. Trong đó có thể nhìn thấy một ảo ảnh hình rồng lờ mờ, vô cùng cổ xưa, tràn ngập hơi thở hồng hoang. Ảo ảnh hình rồng đó đè ép cả một vùng trời!

“Đó… Chẳng lẽ là…” Trong mắt Ngao Quang cũng hiện lên vẻ chấn động. Hắn ta không dám tin tưởng sự thật này.

Trong long khí vô tận, thân hình oai phong tuấn tú của Long Ngạo Thiên xuất hiện. Trên trán hắn ta mọc sừng rồng, tóc đen tung bay, cơ thể lấp lánh, long khí quấn quanh, không gian xung quanh rung chuyển không ngừng.

Lúc này, Long Ngạo Thiên oai phong vô ngần, đâu còn dáng vẻ chật vật khi thất bại trước Quân Tiêu Dao. Toàn thân hắn ta như được lột xác, tỏa sáng ngời ngời.

Quan trọng nhất chính là khí tức Long Ngạo Thiên tỏa ra lúc này đã đạt đến Thiên Thần Cảnh! Hơn nữa còn không phải Thiên Thần Cảnh sơ kỳ mà đã đạt đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ!

Điều này khiến nhóm Ngao Loan, Long Bích Trì vô cùng vui mừng, kích động đến mức đỏ mặt.

Bạch Mị Nhi miễn cưỡng mỉm cười, trong lòng lại thấy kinh hãi. Nàng hoàn toàn không ngờ sau nửa năm bế quan, Long Ngạo Thiên

lại đột phá đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ.

Ánh mắt Ngao Quang vô cùng sâu thẳm, lại có phần ngoài ý muốn.

“Long công tử!”

“Ngạo Thiên đại ca!”

Cả Ngao Loan và Long Bích Trì đều vô cùng vui vẻ. Long Ngạo Thiên có thể trở mình lần nữa khiến bọn họ vô cùng vui mừng.

“Ha ha…” Long Ngạo Thiên cũng bật cười, trong mắt là vẻ tự tin.

“Quân Tiêu Dao, chờ đó đi.”

Long Ngạo Thiên nói thầm trong bụng. Hắn ta đáp xuống từ không trung, đi tới trước mặt nhóm Ngao Loan.

“Ngươi tiến vào chỗ sâu nhất trong hang động Cổ Long à?” Ngao Quang nhìn thẳng vào Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên cười lạnh trong lòng, ngoài mặt thì thản nhiên đáp: “Đúng vậy. Chuyện này còn phải đa tạ Long Nhân tộc các ngươi giúp đỡ, cho ta cơ duyên này.”

Thực lực của Long Ngạo Thiên đã tăng vọt, đạt đến Thiên Thần Cảnh, cho nên cũng không cần phải kiêng dè Ngao Quang như trước.

Hắn ta nhìn ra thực lực của Ngao Quang không yếu, là Thiên Thần Cảnh hậu kỳ. Nhưng đối với Long Ngạo Thiên mà nói, chỉ thua kém một tiểu cảnh giới, khiêu chiến vượt cấp cũng chẳng khó mấy. Đừng quên ngoài đạt được truyền thừa của Thái Hư Cổ Long tộc ra, hắn ta còn lấy được nửa quyển Không Thư.

“Ở chỗ sâu trong hang động Cổ Long có cơ duyên gì?” Ngao Quang tiếp tục hỏi.

Long Ngạo Thiên vẫn thản nhiên trả lời: “Thật không dám giấu giếm, trong đó có một di hài của Thái Hư Cổ Long, đã bị ta luyện hóa.”

Chuyện Thái Hư Cổ Long không thể nào giấu giếm, và Long Ngạo Thiên cũng không định che giấu. Có điều hắn ta sẽ không ngốc đến nỗi nói đến chuyện Không Thư.

“Không ngờ lại là di hài của Thái Hư Cổ Long…” Trong mắt Ngao Quang hiện lên vẻ hâm mộ.

Hắn ta không nghi ngờ Long Ngạo Thiên nói dối. Lúc Long Ngạo Thiên phá quan, trên bầu trời mơ hồ hiện lên dị tượng Thái Hư Cổ Long.

“Không có gì khác à?” Ngao Quang hỏi tiếp.

“Không có.” Long Ngạo Thiên trả lời.

Đáy lòng của hắn ta hoàn toàn lạnh lẽo. Nhưng bây giờ hắn ta vẫn cần Long Nhân tộc giúp đỡ nên không thể trở mặt được. Nếu không, với tính tình của Long Ngạo Thiên, hắn ta đã ra tay với Ngao Quang từ lâu rồi.

Sau khi xuất quan, Long Ngạo Thiên vốn muốn đi tìm Quân Tiêu Dao kiếm chuyện, nhưng hắn ta vẫn cần thực hiện hai chuyện. Chuyện thứ nhất là Ngao Quang muốn hắn ta đi tới vùng đất Thiên Cấm trong Thượng Cổ Linh Thổ, tìm kiếm Tiên Cổ Lệnh. Chuyện thứ hai là trong Tổ Long Sào có sinh linh truyền lời, nói kế hoạch Thí Quân Giả đã khởi động, muốn hắn ta đi tới Thượng Cổ Linh Thổ.

“A, vậy thì để cho Quân Tiêu Dao sống thêm hai ngày nữa.”

Long Ngạo Thiên cũng định đi đến Thượng Cổ Linh Thổ trước, dù sao kế hoạch Thí Quân Giả cũng rất quan trọng.

“Long công tử, Long Nhân tộc bọn ta cũng sẽ tham gia kế hoạch Thí Quân Giả của các huynh.” Ngao Loan nói.

Trong khoảng thời gian này, người mặc áo choàng bên cạnh Vương Đằng đã từng đến thuyết phục tam đại chủng tộc. Tam Nhãn Thánh tộc, Cổ Vu tộc và Long Nhân tộc đều có thù với Quân Tiêu Dao, vì thế bọn họ cũng tham gia vào kế hoạch Thí Quân Giả, chuẩn bị tiến về Thượng Cổ Linh Thổ, giết sạch thiên kiêu của Quân gia.

“Cũng tốt, vậy chúng ta cùng nhau hành động.” Long Ngạo Thiên nói.

Chương 554 - Cửu Dương Vương Thể Quân Hạo Dương

Chương 554: Cửu Dương Vương Thể Quân Hạo Dương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, nhóm người Ngao Quang, Ngao Loan, Ngao Chiến, Long Ngạo Thiên, Long Bích Trì và Bạch Mị Nhi cùng nhau lên đường.

“Quân Tiêu Dao, thay vì để ngươi chết trước, không bằng để ngươi trở thành thiên kiêu cuối cùng của Quân gia chết đi, sau đó cho ngươi chết trong đau khổ vô cùng vô tận!” Long Ngạo Thiên oán độc nói.

Bây giờ hắn ta vô cùng chắc chắn sẽ giết chết được Quân Tiêu Dao. Cho dù Quân Tiêu Dao có đột phá tới Thiên Thần Cảnh, hắn ta sẽ dựa vào tu vi Thiên Thần Cảnh trung kỳ của mình và ba con át chủ bài là truyền thừa của Thái Hư Cổ Long, Đế Long Huyết cùng với Không Thư, giết chết Quân Tiêu Dao. Thế nên trong mắt hắn ta, Quân Tiêu Dao giống như một con chuột bạch bị nhốt trong lồng, chỉ có thể chờ đợi đau khổ cùng tử vong vô tận.

Ở đằng sau nhóm người Long Ngạo Thiên, Bạch Mị Nhi vô cùng lo lắng.

“Tình huống của Quân gia không ổn, Quân công tử vẫn chưa có động tĩnh gì à?” Bạch Mị Nhi lo lắng trong lòng.

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ kiên định. Dù chỉ là vì Quân Tiêu Dao, nàng cũng phải nghĩ cách âm thầm tiết lộ kế hoạch Thí Quân Giả cho Quân gia tự liệt. Đương nhiên làm như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm, nếu bất cẩn để Long Ngạo Thiên biết được thì sẽ gặp tai họa ngập đầu. Nhưng Bạch Mị Nhi không oán trách không hối hận. Vì Quân Tiêu Dao, ngay cả mạng sống nàng cũng chẳng màng.

Kế hoạch Thí Quân Giả do các thế lực Tổ Long Sào, Vạn Hoàng

Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Đọa Thần Cung, Bắc địa Vương gia, tam đại chủng tộc Tiên Cổ, Thánh Giáo, Thiên Thiền tộc âm thầm hợp tác với nhau đã chính thức khởi động!

Thượng Cổ Linh Thổ là một vùng đất có phạm vi vô cùng rộng lớn. Trong toàn bộ linh thổ có linh khí mờ mịt, ẩn chứa rất nhiều cơ duyên bảo tàng.

Vào lúc này, từng dáng người lần lượt lướt qua không trung, phá vỡ sự yên tĩnh của Thượng Cổ Linh Thổ. Một vài thiên kiêu ngoại giới tiến vào Thượng Cổ Linh Thổ tìm kiếm tài nguyên, nhìn thấy đám người này thì trợn tròn mắt.

“Ta… Ta không nhìn lầm chứ, vị đó chính là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào à?”

“Còn có Hoàng Tử và Phượng Nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn!”

“Ối trời, vị Kỳ Lân Tử của Kỳ Lân Cổ Động cũng có mặt!”

“Trời ạ, sao các thiên kiêu đỉnh cấp của Thái Cổ Hoàng tộc lại tập hợp cùng một chỗ?”

Các thiên kiêu ngoại giới này đều hít sâu một hơi, trong lòng là sự chấn động không gì sánh bằng.

Trong thế giới Tiên Cổ, các thiên kiêu mạnh mẽ đều tự tìm kiếm cơ duyên, chưa từng có cảnh tượng nhiều thiên kiêu như thế tập trung cùng một chỗ.

“Hửm?”

Đôi mắt rồng màu vàng của Long Ngạo Thiên nhìn sang mấy thiên kiêu ngoại giới này, các thiên kiêu còn chưa kịp mở miệng cầu xin tha thứ đã bị sức mạnh linh hồn khủng bố làm nguyên thần vỡ nát, trực tiếp chết đi.

Thực lực của Long Ngạo Thiên đột phá đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ, kéo theo nguyên thần linh hồn lực cũng tăng lên đến mức kinh khủng.

“Trước khi giết chết ba quái thai cổ đại của Quân gia, vẫn không

nên để người ngoài phát hiện kế hoạch Thí Quân Giả thì hơn." Long Ngạo Thiên thản nhiên nói.

Các thiên kiêu xung quanh có Hoàng Thiên Ca, Phượng Lạc Phi, Kỳ Lân Tử, còn có Long Bích Trì, Bạch Mị Nhi, Ngao Quang cũng ở bên cạnh. Ngoài ra còn có một số thiên kiêu của Thái Cổ Hoàng tộc cũng theo sau bọn họ.

"Thực lực của ngươi càng ngày càng mạnh." Kỳ Lân Tử thản nhiên nói.

Mái tóc dài màu tím của hắn ta tung bay, trên trán mọc sừng kỳ lân màu tím, trên thân mặc chiến giáp Tử Kim Kỳ Lân, khí tức cũng đạt đến Thiên Thần Cảnh.

Trong hơn nửa năm qua, những thiên kiêu đỉnh cấp kia cũng liên tục đột phá đến Thiên Thần Cảnh, chẳng qua bọn họ không đột phá nhanh như Long Ngạo Thiên, đa số chỉ dừng lại ở Thiên Thần Cảnh tiền kỳ.

"À..." Long Ngạo Thiên cười cười không lên tiếng.

Mặc dù ngoài mặt Thái Cổ Hoàng tộc nhất trí với nhau, nhưng bên trong cũng âm thầm đọ sức. Thân là thiên kiêu đỉnh cấp của Thái Cổ Hoàng tộc, có ai không có hai ba chiêu át chủ bài, ngay cả Long Ngạo Thiên cũng không dám chắc chắn mình có thể chèn ép tất cả mọi người.

"Vẫn nên nhanh chóng hoàn thành kế hoạch thôi, trong lòng ta luôn có một dự cảm chẳng lành." Một chàng trai trẻ tuổi nho nhã có đôi mắt kép đứng phía trước rầu rĩ nói.

Hắn ta chính là Cổ Thiền Tử của Thiên Thiền tộc, cũng là nhân vật quan trọng nhất trong kế hoạch lần này. Không có hắn ta, Thái Cổ Hoàng tộc sẽ không thể nào suy tính được vị trí ba quái thai cổ đại của Quân gia đang ngủ say.

"Ha, có thể có chuyện gì ngoài ý muốn chứ. Trừ khi cường giả Quân gia ở ngoại giới có thể phá vỡ thế giới Tiên Cổ để vào, không thì ai có thể ngăn cản chúng ta được?"

Long Ngạo Thiên và các thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc đều nhếch

môi khinh thường. Lần này không phải chỉ có một hai thế lực cùng nhằm vào Quân gia, mà là rất nhiều thế lực bất hủ hợp sức đối đầu với Quân gia. Dù thiên kiêu của Quân gia có mạnh đến mấy thì một cây cũng làm chẳng nên non, huống chi nòng cốt của Quân gia là Quân Tiêu Dao đã im hơi lặng tiếng từ lâu, chỉ dựa vào đám Quân Lăng Thương thì chẳng thể thay đổi tình thế.

“Nói thì nói vậy, nhưng chúng ta cũng nên nhanh chóng tới đó đi. Nếu để cho ba quái thai cổ đại của Quân gia thức tỉnh, hợp sức với tự liệt Quân gia thì chúng ta cũng gặp rắc rối.” Phượng Lạc Phi của Vạn Hoàng Linh Sơn cau mày nói.

Thực lực của thiên kiêu Quân gia rất mạnh, đủ để xếp hạng đầu trong các thế lực bất hủ. Bọn họ không chỉ có thập đại tự liệt mà còn có rất nhiều quái thai cổ đại. Chỉ trong Thượng Cổ Linh Thổ đã có ba quái thai cổ đại của Quân gia đang ngủ say, đổi thành bất cứ thế lực bất hủ nào khác mà nói thì khó có thể tưởng tượng được.

Nếu ba quái thai cổ đại của Quân gia đồng loạt thức tỉnh, hợp sức với Quân Tiêu Dao, Quân Lăng Thương và các Quân gia tự liệt, thế thì người khác còn làm gì được nữa?

Vì thế mục đích của kế hoạch Thí Quân Giả chính là giết chết ba quái thai cổ đại của Quân gia từ trong trứng nước, sau đó lại giết chết những Quân gia tự liệt còn lại.

Thế hệ trẻ tuổi của Quân gia đứt gãy như thế sẽ tạo thành đả kích cực lớn đối với vận mệnh Quân gia ngày sau, thậm chí có thể sẽ đặt nền móng cho sự suy sụp của Quân gia.

Vì thế đối với Thái Cổ Hoàng tộc mà nói, kế hoạch Thí Quân Giả chỉ được phép thành công, không thể thất bại.

Chương 555 - Hai quái thai cổ đại của Quân gia ngã xuống

Chương 555: Hai quái thai cổ đại của Quân gia ngã xuống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Chúng ta đi thôi, chắc hẳn nhóm kia cũng sắp đến nơi rồi.” Long Ngạo Thiên khoát tay nói.

Đội ngũ của bọn họ chỉ là một nhóm mà thôi, một nhóm khác sẽ đi đến chỗ một quái thai cổ đại khác đang ngủ say.

Trước đó, Cổ Thiền Tử đã tính được vị trí đại khái của khu vực đó, sau đó thông báo cho đội ngũ còn lại.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn đường của Cổ Thiền Tử, nhóm người Long Ngạo Thiên đã đi tới một sơn cốc sóng nhiệt sáng rực.

“Chính là chỗ này à?” Long Ngạo Thiên và các thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc đều đưa mắt sang nhìn.

“Việc này không thể chậm trễ, trực tiếp bắt đầu bày trận đi.” Kỳ Lân Tử nói.

Thực lực của quái thai cổ đại Quân gia không thể xem thường được, dù cho vùng vẫy trước khi chết cũng có thể kéo theo một hai tấm đệm lưng. Vì thế trước khi kế hoạch bắt đầu, bọn họ đã chuẩn bị chu đáo chặt chẽ.

Chẳng mấy chốc, đám Long Ngạo Thiên bắt đầu bày trận. Theo thời gian trôi qua, một sát trận kinh khủng đã hình thành.

Trận này có tên là Tứ Linh Tru Thiên Trận, do bốn người cùng nhau nắm giữ, uy lực mạnh mẽ, đủ để khiến thiên kiêu đồng cấp trọng thương hoặc bị giết chết ngay lập tức. Sau khi Tứ Linh Tru Tiên Trận được bố trí xong, bốn người Long Ngạo Thiên, Phượng Lạc Phi, Hoàng Thiên Ca và Kỳ Lân Tử cùng nhau chủ trì.

Mấy tiếng nổ vang lên, bốn linh hồn thần thú xuất hiện, tỏa ra gợn

sóng pháp lực kinh khủng, muốn hủy diệt toàn bộ sơn cốc. Mặt đất đều trực tiếp lún xuống dưới.

Trong gợn sóng kinh khủng ấy, đột nhiên có một tiếng rống giận dữ truyền ra từ sâu trong lòng đất.

“To gan, kẻ nào dám ám toán Quân Hạo Dương ta!”

Một tiếng quát vang trời vang lên, khí tức khủng bố của Thiên Thần Cảnh hậu kỳ phun trào như giếng nước. Đồng thời như có Cửu Luân Đại Nhật bay lên từ sâu trong mặt đất, tỏa ra sóng nhiệt sáng rực.

“Quả nhiên là hắn, đệ nhất tự liệt một kỷ nguyên nào đó của Quân gia, thân có Cửu Dương Vương Thể, từng chèn ép thiên kiêu một thời!”

Cảm nhận được gợn sóng cùng với Cửu Luân Đại Nhật kinh khủng, rất nhiều thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc ở đây đều hơi kinh hãi. Lúc này, ngay cả Long Ngạo Thiên vô cùng tự cao tự đại cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng.

Cửu Luân Đại Nhật kia, mỗi một đại nhật đều có thể tùy ý thiêu đốt thiên kiêu Thiên Thần Cảnh tiền kỳ thành bụi phấn.

“Mọi người cùng nhau ra tay, dùng Tứ Linh Tru Tiên Trận giết chết hắn!”

Bốn người Long Ngạo Thiên, Phượng Lạc Phi, Hoàng Thiên Ca, Kỳ Lân Tử cùng khởi động pháp lực. Bốn người bọn họ đều có tu vi Thiên Thần Cảnh, giờ lại khởi động Tứ Linh Tru Tiên Trận, luồng sóng uy năng kia không cách nào nói rõ được.

“Thái Cổ Hoàng tộc, các ngươi muốn chết!”

Sâu trong lòng đất truyền đến tiếng quát lạnh.

Quái thai cổ đại của Quân gia – Cửu Dương Vương Thể Quân Hạo Dương – cảm nhận được khí tức của Thái Cổ Hoàng tộc, trong lòng tức giận. Nhưng hắn mới thức tỉnh, khí tức vẫn chưa dung hợp với thiên địa đương thời, trạng thái cũng hoàn toàn chưa điều chỉnh xong, thực lực ở thời điểm thấp nhất. Cộng thêm việc Thái

Cổ Hoàng tộc đột ngột tập kích, còn có tính toán trùng trùng điệp điệp, thậm chí ngay cả trận pháp cùng tấn công cũng đã được bố trí kỹ càng.

Quân Hạo Dương hoàn toàn không có cách nào đột phá, chỉ có thể bị nhốt chiến đấu. Cuối cùng Quân Hạo Dương tự bạo chín đại nhật, cả khu vực này đều bị san bằng, mặt đất sụp xuống, che kín đủ loại vết nứt.

Bốn người Long Ngạo Thiên bị chấn động đến mức khí huyết sôi trào. Cuối cùng Quân Hạo Dương tự bạo chấm dứt sinh mệnh.

Đồng thời, ở một khu vực khác, Minh Thần thái tử dẫn đầu một đội ngũ, cộng thêm Tiểu Vu Thần, Thiên Nhãn Thánh Tử và các vương giả Tiên Cổ trẻ tuổi bao vây giết chết một quái thai cổ đại khác của Quân gia.

Nữ quái thai cổ đại của Quân gia vừa mới thức tỉnh đã bị bao vây, cuối cùng ôm hận chết đi.

Cuối cùng, Quân gia chỉ còn lại một quái thai cổ đại tạm thời chưa bị giết chết!

Bên phía Long Ngạo Thiên, sau khi vây giết Quân Hạo Dương, tất cả mọi người đều tim đập thình thịch. Cũng may bọn họ đã chuẩn bị sẵn Tứ Linh Tru Thiên Trận, không thì chỉ với lần tự bạo này, có lẽ đã kéo theo một hai tấm đệm lưng.

Thậm chí những thiên kiêu bình thường đi theo Thái Cổ Hoàng tộc đến đây cũng kinh hồn táng đảm, hai chân run rẩy.

Thiên kiêu đương thời của Quân gia đã đủ lợi hại, thực lực của những quái thai cổ đại này lại càng mạnh đến mức biến thái. Bây giờ bọn họ cảm thấy khá may mắn là trước đó đã chuẩn bị sẵn kế hoạch Thí Quân Giả. Nếu không, ba quái thai cổ đại của Quân gia cùng nhau thức tỉnh, hợp tác với nhau, vậy chẳng phải là quét ngang hơn phân nửa Tiên Cổ à? Ngay cả nhóm Quân Tiêu Dao, Quân Lăng Thương mà bọn họ còn khó ứng phó nổi, huống chi là những quái thai cổ đại của Quân gia.

Trong số những người ở đây, chỉ có Bạch Mị Nhi cảm thấy khó

chịu trong lòng. Lòng của nàng đã hoàn toàn hướng về phía Quân Tiêu Dao, chuyện có hại đến lợi ích của Quân Tiêu Dao sẽ khiến nàng khó có thể chấp nhận được. Mà quái thai cổ đại của Quân gia chết đi tất nhiên chẳng phải chuyện gì tốt với Quân Tiêu Dao.

Bạch Mị Nhi đang suy nghĩ xem nên nói cho Quân gia tự liệt biết như thế nào.

Lúc này, Long Ngạo Thiên nhìn sang Cổ Thiền Tử, hỏi: "Cổ Thiền Tử, vị trí của quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia vẫn chưa tính ra à?"

Trước đó Cổ Thiền Tử đã tính ra vị trí của Quân Hạo Dương và một nữ quái thai cổ đại Quân gia khác đang ngủ say, nhưng người cuối cùng vẫn chưa tính ra được.

"Vị quái thai cổ đại Quân gia kia tương đối phức tạp, cảm giác giống như bị một loại khí tức nào đó chen giấu, cần phải có thời gian nhất định." Cổ Thiền Tử lắc đầu nói.

Trong ba quái thai cổ đại của Quân gia, người kia được xem là thần bí nhất, cường đại nhất, ngay cả vị trí ngủ say cũng khó bị tính ra được.

"Nhất định phải tính ra, vị quái thai cổ đại Quân gia kia có vẻ là người có thực lực mạnh nhất trong ba người." Long Ngạo Thiên trầm giọng nói.

Trước khi tiến vào thế giới Tiên Cổ, Tổ Long Sào đã từng âm thầm điều tra một lượt, biết được phần lớn tình hình của ba quái thai cổ đại Quân gia đang ngủ say trong thế giới Tiên Cổ. Vị quái thai cổ đại còn lại mới là kinh khủng nhất.

Nghe nói hắn là một linh hào tự liệt trong một kỷ nguyên nào đó của Quân gia, cơ thể mang một thể chất mạnh mẽ nào đó. Trong thời đại của hắn, kinh diễm chúng sinh. Nếu không phải thời đại của hắn không thích hợp chứng đạo, e rằng ranh giới cuối cùng của hắn thấp nhất cũng là Hỗn Độn Đạo Tôn.

"Yên tâm, tất nhiên ta sẽ suy tính ra."

Chương 556 - Quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, từng là linh hào tự liệt

Chương 556: Quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, từng là linh hào tự liệt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cổ Thiền Tử nói, sau đó lấy một mai rùa dùng để gieo quẻ ra. Mai rùa này cực kỳ cổ xưa, chính là cổ vật tổ truyền của Thiên Thiền Vương tộc, nghe đồn chính là mai rùa của Huyền Vũ thuần huyết để lại.

Cổ Thiền Tử dùng một tay đánh vào ngực mình, hộc ra một ngụm máu rồi vẩy nó lên trên mai rùa.

Muốn suy tính ra vị trí của quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia đang ngủ say ở đâu sẽ phải trả giá khá nhiều. Khí tức của Cổ Thiền Tử suy yếu đi ngay, cả người trông như già đi mười mấy tuổi.

“Yên tâm, nếu kế hoạch này có thể thành công, các Thái Cổ Hoàng tộc sẽ không bạc đãi Thiên Thiền Vương tộc các ngươi đâu.” Nhóm Long Ngạo Thiên cam kết.

Cổ Thiền Tử khẽ gật đầu, bắt đầu tập trung bói toán.

Ở một bên khác, sau khi giết chết nữ quái thai cổ đại Quân gia kia, mọi người cũng đang chờ đợi tin tức của Cổ Thiền Tử. Nhưng trong khoảng thời gian chờ đợi, ai nấy đều đưa mắt đánh giá Minh Thần thái tử, trong mắt là vẻ ngạc nhiên.

“Thực lực của Minh Thần thái tử này quá mạnh…” Một sinh linh Tiên Cổ nắm lấy pháp trượng đầu lâu, đeo mặt nạ xương trắng lên tiếng.

Hắn ta chính là Tiểu Vu Thần - vương giả trẻ tuổi của Cổ Vu tộc, một trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ.

Trước khi quái thai cổ đại đang ngủ say thức tỉnh, tứ đại vương

giả trẻ tuổi chính là người mạnh nhất trong thế giới Tiên Cổ. Thế nhưng bây giờ, sau khi cảm nhận được thực lực của Minh Thần thái tử, ngay cả Tiểu Vu Thần cũng cảm thấy kinh hãi.

Trước đó, Minh Thần thái tử đã một tay giết chết vị nữ quái thai cổ đại Quân gia kia, không cần thêm bất cứ người nào nhúng tay vào, ngay cả Tứ Linh Tru Tiên Trận cũng không cần bố trí.

Mặc dù nữ quái thai cổ đại kia chết đi một phần là vì nàng mới vừa thức tỉnh, thực lực vẫn chưa quay lại trạng thái đỉnh cao, nhưng cũng có thể nhận ra Minh Thần thái tử cực kỳ mạnh mẽ.

“Không sai, chắc có lẽ thực lực của hắn đã đạt đến một cực hạn nào đó trong Thiên Thần Cảnh rồi nhỉ?” Một chàng trai tráng kiện lên tiếng.

Giữa mi thâm của hắn ta có một đôi mắt thứ ba nằm thẳng đứng, trong đôi mắt đó như ẩn chứa một tiểu vũ trụ. Hắn ta chính là Thiên Nhãn Thánh Tử của Tam Nhãn Thánh tộc, cũng là một trong tứ đại vương giả trẻ tuổi của Tiên Cổ.

Nhưng bây giờ, hào quang của hai vương giả trẻ tuổi như bọn họ đã bị Minh Thần thái tử cướp đi không ít.

Thánh Giáo Tử cũng nằm trong đội ngũ này, tu vi của gã cũng đạt đến Thiên Thần Cảnh tiền kỳ. Nhưng sau khi nhìn thấy thực lực của Minh Thần thái tử, ngay cả Thánh Giáo Tử cũng thấy hơi bất lực.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Minh Thần thái tử sẽ đối phó với Quân gia, Thánh Giáo Tử liền trở nên hứng thú. Gã rất tò mò, không biết người có thể đánh gã đến nổi không thể phản kháng như Quân Tiêu Dao có thể đỡ được mấy chiêu trước Minh Thần thái tử đây?

Minh Thần thái tử cảm nhận được những ánh mắt kính sợ và sợ hãi thán phục từ những người xung quanh, nhưng hắn ta chẳng thèm để ý chút nào. Trong mắt hắn ta chỉ có vị đối thủ một mất một còn kia mà thôi.

“Quân Mạc Tiếu, chờ khi nơi ngươi ngủ say được tính ra sẽ là lúc kết thúc truyền kỳ của ngươi.” Minh Thần thái tử lẩm bẩm trong

bụng.

Trong thời đại của hắn ta, người duy nhất có thể tranh tài với hắn ta chính là linh hào tự liệt của Quân gia, Túy Ngọa Sa Trường Quân Mạc Tiếu!

…

Bởi vì toàn bộ kế hoạch Thí Quân Giả được tiến hành vô cùng bí mật nên các tự liệt như Quân Lăng Thương, Quân Vô Song đều không phát hiện ra.

Ở ngoại giới, bên cạnh Tiên Cổ Kính, tất cả mọi người nhìn thấy màn này nhưng vì Tiên Cổ bị ngăn cách với ngoại giới, bất cứ tin tức gì cũng không truyền vào được nên Quân gia chẳng còn cách nào khác.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ chính là các tộc lão Quân gia cũng không nổi giận thất thố mà chỉ mang gương mặt lạnh lùng. Bọn họ tin tưởng Quân Tiêu Dao sẽ không để cho họ thất vọng. Dòng máu của Quân gia sẽ để cho đám Thái Cổ Hoàng tộc cùng thế lực Đọa Thần Cung phải trả giá gấp trăm ngàn lần!

Bọn họ đang chờ đợi!

So với sự yên lặng của Quân gia thì thế lực Tổ Long Sào trước đây vô cùng phẫn nộ, giờ lại cười lạnh liên tục. Chờ đến khi quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia chết đi, tiếp theo sẽ đến lượt tự liệt đương thời của Quân gia, cuối cùng sẽ đến Quân Tiêu Dao.

Dù Quân Tiêu Dao có mạnh hơn thì cũng có thể địch nổi tất cả thiên kiêu và quái thai cổ đại hay sao?

Tất nhiên là không thể.

Toàn bộ thế cục Tiên cổ sẽ thay đổi khôn lường.

Lúc này, tại một vùng đất cơ duyên nào đó trong Thượng Cổ Linh Thổ, một chàng trai tuấn tú cao ráo đang luyện hóa cơ duyên. Hai mắt hắn ta được che lại bằng một lớp vải màu đen, khí tức toàn thân vô cùng mạnh mẽ, đã đạt đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ. Đó chính là Đệ Nhất Tự Liệt – Trùng Đồng Giả Quân Lăng Thương!

Trong một khoảnh khắc, Quân Lăng Thương đang bịt mắt lại xoay mặt nhìn sang một hướng, lạnh nhạt lên tiếng: “Là ai, ra đi.”

Một mỹ nhân mặc trang phục màu hồng, gương mặt tinh xảo yêu mị, sau lưng có sáu cái đuôi cáo xuất hiện, chính là Bạch Mị Nhi.

“Ồ? Ngươi là… Thái Cổ Vương tộc, Thiên Nữ của Thiên Hồ tộc.”

Mặc dù Quân Lăng Thương bịt mắt bằng vải đen nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn ta nhận ra người nọ.

Mặc dù thực lực của Thiên Nữ Thiên Hồ tộc không yếu nhưng cũng chẳng có sức uy hiếp gì với Quân Lăng Thương, vì thế hắn ta không thèm để ý, chỉ lên tiếng bằng giọng lạnh nhạt: “Nếu muốn ám sát ta thì chỉ có thể nói ngươi quá ngây thơ, cứ nên để những thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc kia tới đi.”

“Ta không có địch ý với ngươi.” Bạch Mị Nhi nói.

Sau khi nhóm Long Ngạo Thiên giết chết quái thai cổ đại Quân Ngạo Dương, Bạch Mị Nhi mượn cớ rời đi, đến đây mật báo cho Quân gia tự liệt.

“Ôi, đúng là mặt trời mọc hướng tây mà.” Quân Lăng Thương cũng thấy hơi bất ngờ.

Thái Cổ Vương tộc và Thái Cổ Hoàng tộc nhất mạch tương thừa, phần lớn đều căm thù Quân gia, hơn nữa trước kia Quân Lăng Thương từng nghe nói Thiên Nữ Thiên Hồ tộc này có một ít quan hệ với Long Ngạo Thiên. Quân Lăng Thương hoàn toàn không thèm để ý Bạch Mị Nhi, nhưng lại âm thầm cảnh giác, nói không chừng Long Ngạo Thiên đang mai phục ở nơi nào đó.

Chương 557 - Quân Lăng Thương tập hợp sức mạnh

Chương 557: Quân Lăng Thương tập hợp sức mạnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy Quân Lăng Thương hơi đề phòng, Bạch Mị Nhi nói bằng giọng thành khẩn: “Ta đến đây một mình, cũng không có người nào lén mai phục cả.”

“Còn lý do tìm ngươi là vì muốn nói cho ngươi biết một chuyện rất nghiêm trọng.” Giọng điệu Bạch Mị Nhi trở nên nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Quân Lăng Thương nhíu mày.

Tiếp đó, Bạch Mị Nhi bèn kể lại kế hoạch Thí Quân Giả cùng với việc hai quái thai cổ đại đã chết cho Quân Lăng Thương nghe.

“Cái gì?”

Khí tức quanh người Quân Lăng Thương chấn động, mặt đất xuất hiện vô số vết rạn. Tâm trạng của hắn ta khó mà bình tĩnh cho được.

Quân Lăng Thương biết Quân gia có ba vị quái thai cổ đại đang ngủ say trong thế giới Tiên Cổ, nhưng hắn ta cũng không cố ý đi tìm. Nếu quái thai cổ đại của Quân gia muốn thức tỉnh thì sẽ tự chủ động thức tỉnh, không cần bọn họ phải đánh thức.

Thế nhưng Quân Lăng Thương không ngờ Thái Cổ Hoàng tộc lại tìm được một hậu nhân của Thiên Thiền Vương tộc, tính ra vị trí quái thai cổ đại của Quân gia đang ngủ say.

Thế nhưng tính cách của Quân Lăng Thương cũng không đơn giản. Hắn ta bình ổn tâm trạng, hỏi lại: “Sao ta biết chuyện này là thật hay giả?”

“Không bao lâu nữa, chờ đến khi bọn họ tìm được vị quái thai cổ đại cuối cùng, chỉ e lúc đó cả Thượng Cổ Linh Thổ sẽ có động tĩnh

lớn. Đến lúc đó các ngươi có hối hận cũng không kịp.” Giọng điệu của Bạch Mị Nhi vô cùng thành khẩn.

Quân Lăng Thương im lặng.

Một lúc lâu sau, hắn ta mới lên tiếng: “Tại sao ngươi lại muốn nói chuyện này cho ta biết, nếu ta nhớ không lầm thì hẳn là ngươi cùng một bọn với Long Ngạo Thiên mà?”

Nghe thấy lời chất vấn của Quân Lăng Thương, Bạch Mị Nhi sững sờ đôi chút, sau đó gương mặt xinh đẹp chợt đỏ ửng, khóe môi cũng nở nụ cười ngọt ngào.

“Đó là bởi vì Mị Nhi gặp được chân mệnh thiên tử thật sự, Quân công tử…” Bạch Mị Nhi say mê nói.

“Là… Tiêu Dao đường đệ?” Quân Lăng Thương sửng sốt hồi lâu mới phản ứng lại được, chợt cảm thấy thán phục vô cùng.

Hắn ta không rõ Quân Tiêu Dao đã sử dụng thủ đoạn gì mà kéo được Thiên Nữ Thiên Hồ tộc này sang phía Quân gia. Chẳng qua nếu đã bị Quân Tiêu Dao thu phục, vậy Bạch Mị Nhi có thể tin tưởng được.

Đối với người có thể tiện tay tạo nên kỳ tích như Quân Tiêu Dao, thu phục một Thiên Nữ Thiên Hồ tộc cũng là chuyện quá bình thường.

“Đa tạ ngươi đã thông báo, Quân gia bọn ta sẽ không ngồi yên chờ chết.” Giọng nói của Quân Lăng Thương lạnh lùng, ẩn chứa sát ý.

Thế lực Thái Cổ Hoàng tộc dám tính kế Quân gia như vậy, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá thê thảm.

“Phải đi tìm Quân công tử ư?” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Bạch Mị Nhi lấp lánh.

Nàng nằm vùng đã lâu nên không được gặp Quân Tiêu Dao, trong lòng cảm thấy nhung nhớ.

“Tạm thời không cần quấy rầy hắn, cứ để hắn tự tu luyện. Dù cho toàn bộ thế hệ trẻ Quân gia bọn ta chết hết, chỉ cần Quân Tiêu Dao

vẫn còn thì sẽ không có chuyện gì.” Quân Lăng Thương nói.

Hắn ta sẽ không quấy rầy việc Quân Tiêu Dao tu luyện.

Có thể nói một mình Quân Tiêu Dao còn quan trọng hơn thập đại tự liệt Quân gia cộng lại.

“Chuyện này cứ để đệ nhất tự liệt là ta gánh vác đi.” Quân Lăng Thương đứng dậy chắp tay, khí thế không giận tự uy.

Nếu như Quân Tiêu Dao là cái mâu sắc bén nhất của thế hệ trẻ Quân gia một thời thì Quân Lăng Thương chính là tấm khiên kiên cố nhất. Quân Tiêu Dao chỉ cần an tâm tu luyện, trưởng thành là được, những chuyện khác cứ để một mình Quân Lăng Thương gánh vác!

“Vậy thì tốt, ta cũng phải đi đây.” Bạch Mị Nhi khẽ gật đầu rồi rời đi, chỉ còn lại một mình Quân Lăng Thương đứng tại chỗ.

“Trận chiến cuối cùng của Tiên Cổ bắt đầu rồi…” Quân Lăng Thương nỉ non.

Chẳng qua trận chiến cuối cùng này không phải là chiến tranh giữa các thiên kiêu, mà là rất nhiều Thái Cổ Hoàng tộc và thế lực bất hủ hợp sức nhắm vào Quân gia.

Trận chiến này Quân gia không thể bại được!

…

Sau khi biết được tin tức, Quân Lăng Thương bắt đầu lên kế hoạch. Hắn ta cũng không ngốc đến nỗi một mình đấu lại tất cả thiên kiêu đối địch, mà là đi thông báo cho những tự liệt còn lại trước.

Bây giờ, trong thập đại tự liệt Quân gia, trừ ba người đã chết đi thì tu vi của những tự liệt còn lại thấp nhất cũng đạt đến Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

Sau khi biết tin hai quái thai cổ đại của Quân gia đã bỏ mạng, các Quân gia tự liệt còn lại cũng vô cùng tức giận.

Tộc nhân Quân gia vô cùng đoàn kết, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục. Bọn họ không cho phép những thế lực đối địch kia tính kế quái thai cổ đại của Quân gia như vậy được.

“Vẫn chưa đủ…”

Sau khi tập hợp các tự liệt lại, Quân Lăng Thương vẫn nhíu mày. Một cây làm chẳng nên non, chỉ dựa vào bảy tự liệt của Quân gia, muốn cứu được vị quái thai cổ đại cuối cùng khỏi tay một đám thế lực bất hủ vẫn hơi quá sức.

“Đúng rồi, vẫn còn Khương gia, ngoài ra còn có thể liên hệ với mấy tùy tùng và những người bên cạnh Tiêu Dao.” Quân Lăng Thương nghĩ ra.

Bây giờ việc hắn ta muốn làm là tập hợp tất cả những thế lực có thể tập hợp được, muốn đặt một dấu chấm hết với thế lực của Thái Cổ Hoàng tộc. Có thể tưởng tượng được trận đại chiến này sẽ chấn động đến mức nào.

Việc này không thể chậm trễ, Quân Lăng Thương lập tức hành động. Hắn ta đi tìm thiên kiêu của Khương gia. Đệ nhị tự liệt Quân Vô Song thì đi tìm những người bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Chỉ mấy ngày sau, Quân Lăng Thương đã đi đến tổ địa của Lệ Nhân tộc, bởi vì hắn ta nghe nói Khương Thánh Y rất thân với Lệ Nhân tộc.

“Tại hạ là Quân Lăng Thương của Quân gia, muốn gặp mặt Khương Thánh Y.” Quân Lăng Thương nói.

Chẳng mấy chốc đã có thiên kiêu Lệ Nhân tộc dẫn Khương Thánh Y tới.

Khi nghe nói có người Quân gia đến tìm mình, Khương Thánh Y rất chấn động. Nàng vừa đi ra vừa thấp thỏm mong đợi, khi nhìn thấy Quân Lăng Thương thì hơi sửng sốt một chút, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng nhưng nhanh chóng bị nàng giấu đi.

“Quân Lăng Thương, là ngươi à, có chuyện gì?” Khương Thánh Y cười khẽ.

Quân gia và Khương gia có quan hệ thông gia, quan hệ của các đệ tử hậu bối cũng không tệ, gần như là kiểu quan hệ mặc chung một cái quần cộc.

Chương 558 - Sự xa cách giữa Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly

Chương 558: Sự xa cách giữa Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Lăng Thương kể hết mọi chuyện cho Khương Thánh Y nghe. Hắn ta hoàn toàn tin tưởng Khương gia.

“Cái gì, có chuyện này à?” Khương Thánh Y nhăn mày, nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thế lực của các Thái Cổ Hoàng tộc muốn chặt đứt thế hệ trẻ tuổi của Quân gia đây mà.

“Vậy Tiêu Dao huynh ấy…” Khương Thánh Y không khỏi lo lắng.

Quân Tiêu Dao quá tài năng, cũng rất dễ trở thành mục tiêu.

Quân Lăng Thương không biết nói gì cho phải, hình như Khương Thánh Y quan tâm đến Quân Tiêu Dao hơi quá mức.

Thế nhưng hắn ta vẫn trả lời: “Yên tâm, Tiêu Dao đường đệ sẽ không sao đâu, hiện nay mục tiêu của bọn họ là quái thai cổ đại của Quân gia ta. Chờ khi quái thai cổ đại bị giết chết, các Quân gia tự liệt mới trở thành mục tiêu của chúng.”

Khương Thánh Y giãn mi ra, nỗi lo lắng kia tạm thời vơi bớt đi.

Nàng nói: “Yên tâm, hai nhà chúng ta vinh nhục cùng hưởng. Quân gia gặp nguy, Khương gia bọn ta sẽ không ngồi yên mặc kệ. Ta sẽ liên hệ với các thiên kiêu Khương gia, cùng các ngươi nghĩ cách cứu viện.”

“Được, đa tạ.” Quân Lăng Thương trịnh trọng chắp tay.

Đây chính là hoạn nạn thấy được chân tình. Nếu đổi lại là thiên kiêu của thế lực khác gặp phải tình huống này, có lẽ sẽ không tùy tiện đáp ứng, bởi vì số lượng đối thủ quá nhiều, quá mạnh, cũng

quá kinh khủng. Cũng chỉ có Khương gia mới chịu giúp đỡ Quân gia vô điều kiện.

Sau đó Quân Lăng Thương rời đi, tiếp tục tìm kiếm những trợ thủ khác. Khương Thánh Y thì đi tìm nhóm Khương Lạc Ly.

Trong một vùng đất có cơ duyên nào đó của Thượng Cổ Linh Thổ có hai bóng người xinh đẹp đang tu luyện. Trong đó có một cô gái với cơ thể xinh xắn nhanh nhẹn, thanh khiết đáng yêu, mái tóc đen dài cột thành hai chùm đuôi ngựa, trông vô cùng lanh lợi hoạt bát. Bên dưới hàng mi dài cong vút là đôi mắt lúng liếng trong veo, cái mũi trắng trẻo thẳng băng, cánh môi hồng phấn như hoa anh đào. Thỉnh thoảng nàng lại nói chuyện với thiếu nữ bên cạnh, khi cười thì lộ ra cặp răng khểnh, trên má còn có hai lúm đồng tiền đáng yêu. Nàng chính là hòn ngọc quý trên tay Khương gia – Khương Lạc Ly.

Mặc dù thời gian cứ trôi qua nhưng chiều cao của Khương Lạc Ly vẫn không thay đổi, chẳng hề thay đổi quá nhiều, vẫn là một cô nàng chân ngắn cao cỡ mét rưỡi.

Thiếu nữ nói chuyện với nàng có làn da trắng nõn nà, gương mặt tươi tắn xinh đẹp, mái tóc dài màu xanh biển xõa xuống, đó chính là Khương Sở Hàm.

“Cơ duyên nơi đây đã được luyện hóa gần đủ rồi, chúng ta đi tìm Thánh Y tỷ đi.” Khương Sở Hàm nói.

“Ừm.” Khương Lạc Ly khẽ gật đầu, nhưng lại trông có vẻ không hứng thú lắm.

“Sao thế, ta nhớ hồi trước muội cứ bám theo Thánh Y tỷ, tại sao sau khi tiến vào Tiên Cổ lại không đi tìm tỷ ấy nữa?” Khương Sở Hàm hỏi.

“Không có gì, ai rồi cũng phải trưởng thành, không thể ỷ lại vào người khác được. Lạc Ly mình cũng phải tiếp tục cố gắng để mạnh hơn!” Khương Lạc Ly nắm lấy đôi tay trắng nõn, tự động viên bản thân.

Sau đó, nàng cười nói tiếp: “Đừng nói tới ta nữa, sao không thấy

Hoa Nguyên Tu tìm tỷ?”

Nghe thấy ba chữ Hoa Nguyên Tu, Khương Sở Hàm khẽ lắc đầu. Càng ngày nàng càng không có cảm giác gì với Hoa Nguyên Tu. Vừa nghĩ đến cảnh sau khi thế giới Tiên Cổ kết thúc là phải thành thân với Hoa Nguyên Tu, Khương Sở Hàm sẽ cảm thấy khó chịu.

“Từ sau khi tiến vào Tiên Cổ, chẳng biết hắn ta đã đi đâu nữa, có thể là đi rèn luyện, tìm kiếm cơ duyên một mình rồi. Mà vậy cũng tốt, mắt không thấy tâm không phiền.”

Khương Sở Hàm chẳng còn gì để nói. Nàng đã chẳng thèm để ý đến Hoa Nguyên Tu chút nào nữa.

Mà lúc này, trên bầu trời phía xa có một bóng người xinh đẹp lướt đến. Tà áo nàng tung bay, thanh lệ tuyệt thế, chính là Khương Thánh Y.

“Là Thánh Y tỷ.” Khương Sở Hàm hơi bất ngờ, không ngờ Khương Thánh Y lại chủ động tới tìm bọn họ.

“Thánh Y tỷ.” Khương Lạc Ly cũng chào một tiếng.

“Ừm, hai người tu luyện cũng không tệ.” Khương Thánh Y đáp lời. Thế nhưng khi nhìn về phía Khương Lạc Ly, sâu trong đôi mắt xinh đẹp lại hiện lên vẻ lúng túng.

Chẳng biết tại sao khi đối mặt với Khương Lạc Ly, nàng luôn có cảm giác chột dạ, giống như đã làm chuyện sai lầm.

Khương Thánh Y biết rõ Khương Lạc Ly trông như một cô nàng ngây thơ nhưng đôi khi tâm tư lại cực kỳ tinh tế tỉ mỉ. Chắc chắn nàng không thể không biết mối quan hệ giữa Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y, thế nhưng xưa nay nàng chưa từng chủ động nhắc tới.

Có điều trong lúc vô hình, mối quan hệ giữa Khương Lạc Ly và Khương Thánh đã thay đổi một cách vi diệu. Khương Lạc Ly không còn quấn lấy nàng như trước nữa, giống như có một bức tường ngăn cách giữa họ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này.

Khương Thánh Y gạt hết những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, lên tiếng: “Lần này tìm đến hai người là có chuyện quan trọng, liên quan đến Quân gia…”

Khương Thánh Y nói sơ lại mọi chuyện một lần nữa.

“Cái gì, có chuyện này à?” Khương Sở Hàm cũng giật mình.

Đây tuyệt đối chính là một chuyện lớn, sẽ làm rung chuyển toàn bộ Tiên Cổ, thậm chí còn ảnh hưởng đến kết cục sau này.

“Tiêu Dao ca ca không sao chứ?” Khương Lạc Ly căng thẳng hỏi.

Nàng có nghe nói việc Quân Tiêu Dao vào Tiên Cổ. Nhưng vì không muốn thấy quầy việc tu luyện của hắn nên Khương Lạc Ly mới cố nén nhung nhớ, không chủ động đi tìm hắn.

“Tiêu Dao không sao. Bây giờ mục tiêu chính của chúng là quái thai cổ đại của Quân gia, cho nên Khương gia ta cũng phải tập hợp lực lượng, giúp đỡ Quân gia.” Khương Thánh Y nói.

“Được, chúng ta phải đi tìm nhóm Khương Hư Linh.” Khương Lạc Ly gật đầu, nàng cũng đã nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Ầy, tiếc là không biết Hoa Nguyên Tu đi đâu nữa.” Khương Sở Hàm lắc đầu nói.

Nàng chẳng trông chờ gì vào sức mạnh của Hoa Nguyên Tu, nhưng ít nhiều gì cũng là một phần sức mạnh.

Chẳng mấy chốc, ba cô gái của Khương gia đã hành động, tập hợp thiên kiêu Khương gia.

Ở một bên khác, Quân Vô Song thì đi tìm người bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Tại một nơi nào đó trong Thượng Cổ Linh Thổ, một bóng người đang chiến đấu với một linh thú nào đó. Khí tức của linh thú kia đã đạt đến Thiên Thần Cảnh. Chàng trai trẻ đang chiến đấu với linh thú này vô cùng oai hùng rạng rỡ. Hắn cởi trần, trên ngực có hình xăm mặt trời, tỏa ra hào quang vô tận. Tay hắn cầm Tru Tinh Phá Diệt Cung, đôi Phá Vọng Kim Mâu sáng lấp lánh như mặt trời.

Chàng trai này chính là truyền nhân của Nghệ tộc thuộc Cổ Chi Đế Tộc – Nghệ Vũ.

Hắn giương cung kéo dây, chín mũi tên đồng loạt bắn ra, đâm vào cùng một điểm, trực tiếp xuyên qua đầu của linh thú Thiên Thần Cảnh kia.

Chương 559 - Nghệ Vũ lột xác

Chương 559: Nghệ Vũ lột xác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi giết chết linh thú, Nghệ Vũ tiến lên, lấy được một Thái Dương Kim Quả trong chỗ linh thú bảo vệ.

Ngay lúc này, bên trong Phá Vọng Kim Mâu của Nghệ Vũ hiện lên một luồng thần mang.

“Ai?”

Một bóng người hiện lên giữa không trung, là một chàng trai anh tuấn uy vũ, khí thế bất phàm mặc giáp màu hoàng kim, trên đầu đội cửu long quan. Chàng trai ấy chính là đệ nhị tự liệt của Quân gia – Quân Vô Song.

“Hóa ra là đệ nhị tự liệt.” Nghệ Vũ thả lỏng cảnh giác, hơi chắp tay lại.

Mặc dù Nghệ Vũ chỉ nhận một mình Quân Tiêu Dao là chủ nhân, nhưng hắn vẫn sẽ nể mặt những Quân gia tự liệt khác.

“Nghệ Vũ, không ngờ thực lực của ngươi lại đạt đến Thiên Thần Cảnh.” Quân Vô Song kinh ngạc.

Ai có thể ngờ tới ngay cả tùy tùng của Quân Tiêu Dao cũng có thể đạt đến Thiên Thần Cảnh.

Nhưng vừa nghĩ tới bối cảnh truyền nhân đế tộc của Nghệ Vũ, thật ra cũng có thể xem như hắn là truyền nhân của thế lực bất hủ, không thể yếu hơn các truyền nhân khác.

“Không biết đệ nhị tự liệt tìm ta có việc gì không?” Nghệ Vũ hỏi.

“Là thế này…” Quân Vô Song cau mày, kể lại chuyện này cho Nghệ Vũ nghe.

“Có chuyện này nữa à, vậy chắc chắn Nghệ Vũ ta việc nghĩa chẳng

từ.” Nghệ Vũ trực tiếp đồng ý mà không hề do dự.

Chuyện của Quân gia chính là chuyện của Quân Tiêu Dao, mà chuyện của Quân Tiêu Dao lại là chuyện của Nghệ Vũ.

“Tốt, quả nhiên thần tử không nhìn lầm ngươi.” Quân Vô Song gật đầu.

Hắn ta lập tức cùng Nghệ Vũ bắt đầu tìm kiếm những người khác. Chẳng mấy chốc, họ đã tìm được Yến Thanh Ảnh.

Yến Thanh Ảnh có Thôn Thần Ma Công nên trưởng thành rất nhanh trong thế giới Tiên Cổ. Trước đó, nhờ có Quân Tiêu Dao giúp đỡ nên nàng ta đã cắn nuốt được Thánh Nữ Himiko và Tiểu Tây Thiên Phật Nữ, tu vi đột phá đến Chân Thần Cảnh, bây giờ lại đạt đến Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn.

Đừng thấy so sánh với Nghệ Vũ Thiên Thần Cảnh thì nàng ta chẳng là gì cả, phải biết Yến Thanh Ảnh là người hạ giới, bây giờ tu luyện tới cảnh giới này đã là mạnh mẽ vô cùng.

Sau khi nghe Quân Vô Song giải thích một lượt, Yến Thanh Ảnh cũng tham gia mà không hề do dự.

Ở một khu vực khác, có một chàng trai mặc trường bào màu đen ánh vàng, tóc đen như mực, làn da trắng bệch, dung mạo tuấn tú. Hắn ta gầy gầy cao cao, trắng trẻo thư sinh nhưng toàn thân lại tràn ngập khí tức của Thiên Thần Cảnh, còn có luân hồi chi ý ngập tràn.

Ở phía đối diện hắn ta, mấy sinh linh Tiên Cổ đều tỏ vẻ sợ hãi.

“Tha… Tha cho bọn ta đi… Là bọn ta có mắt không tròng…”

“Dám cướp cơ duyên với ta, phải chết!”

Chàng trai áo đen tuấn tú vươn tay ra, trong không trung có ảo ảnh bàn quay xuất hiện, giống như muốn kéo chúng sinh vào vòng luân hồi.

Mấy sinh linh Tiên Cổ kia còn chưa kịp thét lên thảm thiết thì đã biến thành tro tàn.

“Cảm giác này không tệ chút nào.” Chàng trai áo đen tuấn tú mỉm cười.

Trong khoảng thời gian không có Quân Tiêu Dao bên cạnh, cuối cùng hắn ta cũng cảm nhận lại được cảm giác tự do và cao cao tại thượng.

Chàng trai áo đen tuấn tú này chính là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông – Luân Hồi Thánh Thể Vong Xuyên. Thân là quái thai cổ đại, tu vi của hắn ta cũng đã đạt đến Thiên Thần Cảnh.

Hắn ta vốn cao cao tại thượng nhưng lại bị Quân Tiêu Dao gieo nô ấn, trở thành nô lệ. Ban đầu Vong Xuyên không quen cho lắm, nhưng thời gian trôi qua cũng chẳng cảm thấy gì. Quân gia không bạc đãi một quái thai cổ đại như hắn ta, còn cho hắn ta rất nhiều cơ duyên. Có thể nói đãi ngộ của Vong Xuyên chẳng hề tệ, căn bản chẳng giống nô lệ chút nào.

Thế nhưng thỉnh thoảng Vong Xuyên vẫn nhung nhớ thời điểm mình còn tự do.

Lúc này, ở phía xa chợt có tiếng động truyền tới.

“Không hổ là quái thai cổ đại của Luân Hồi Ma Tông, thân có Luân Hồi Thánh Thể, tu vi cũng đạt đến Thiên Thần Cảnh.”

Vong Xuyên đưa mắt nhìn sang thì thấy ba người là Quân Vô Song, Nghệ Vũ và Yến Thanh Ảnh.

“Là các ngươi à.” Vong Xuyên nhìn lướt qua xung quanh một vòng thì phát hiện Quân Tiêu Dao không tới.

Quân Vô Song nói thẳng ý định cho Vong Xuyên nghe.

Vong Xuyên hơi suy tư.

Nói thật, người sáng suốt đều biết hành động lần này chắc chắn rất nguy hiểm, dù sao kẻ địch cũng có quá nhiều người mà còn quá mạnh. Thế nhưng Quân gia đối xử với hắn ta không tệ, mặc dù Quân Tiêu Dao gieo nô ấn lên người hắn ta nhưng cũng chưa từng làm nhục hắn ta lần nào, tính ra là khá tốt. Hơn nữa nếu như không đồng ý, Quân Tiêu Dao mà biết thì hậu quả sẽ thật thê

thảm. Thế nên Vong Xuyên cũng trực tiếp đồng ý mà không hề do dự.

Quân Vô Song khẽ gật đầu, sau đó bọn họ lại đi tìm Cửu Đầu Sư Tử. Thân là Thái Cổ Vương tộc đứng hàng đầu, thực lực của Cửu Đầu Sư Tử không có gì để bàn cãi, đạt đến Chân Thần Cảnh đại viên mãn, là một trợ lực rất mạnh.

Ngoài ra, bọn họ còn tìm một vài người có quan hệ với Quân Tiêu Dao, chẳng hạn như trưởng công chúa Võ Minh Nguyệt của Bàn Vũ thần triều, Thánh Nữ Hoa Tích Tình của Thánh Linh thư viện, cùng với nhóm Tô Tử Quỳnh của Tử Phủ thánh địa. Vì có quan hệ với Quân Tiêu Dao nên bọn họ thoải mái đồng ý.

Nói tóm lại, Quân gia tự liệt hợp sức với tất cả các thế lực có thể hợp tác được, chuẩn bị nghênh đón một trận tử chiến với thế lực Thái Cổ Hoàng tộc.

Trong lúc nhất thời, Thượng Cổ Linh Thổ mưa gió đì đùng.

Khoảng một tháng trôi qua, trên một đỉnh núi trong Thượng Cổ Linh Thổ, Cổ Thiền Tử thuộc Thiên Thiền Vương tộc mở mắt ra, hai mắt tỏa sáng nhìn về phía mai rùa trong tay.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.” Cổ Thiền Tử mỉm cười.

Để tính ra vị trí ngủ say của quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, hắn ta đã phải trả một cái giá cực lớn.

“Cuối cùng cũng tính được rồi à?” Long Ngạo Thiên và các thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc cũng mừng rỡ. Bọn họ đều đang chờ đợi khoảnh khắc này.

“Hắn là trong khu vực Huyền Thiên sơn mạch kia.” Cổ Thiền Tử nói.

“Vậy thì tốt, chúng ta trực tiếp xuất phát. Bên cạnh đó cũng phải truyền tin cho đội ngũ còn lại, để bọn họ cùng tiến về Huyền Thiên sơn mạch.” Long Ngạo Thiên nói.

Bọn họ bắt đầu di chuyển.

“Chờ đến khi quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia chết đi, tiếp theo sau đó sẽ là Quân gia tự liệt đương thời.”

Chương 560 - Lôi Minh Viễn xuất quan

Chương 560: Lôi Minh Viễn xuất quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, chờ đến khi ngươi ra ngoài, nếu như phát hiện cả Quân gia chỉ còn lại một mình mình thì không biết khi đó ngươi sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?” Long Ngạo Thiên bỗng cảm thấy vô cùng mong đợi.

Hơn nữa, hắn ta không chỉ muốn những Quân gia tự liệt kia chết đi mà còn muốn giết chết tùy tùng và những người có liên quan đến Quân Tiêu Dao. Còn các cô gái có liên quan đến hắn thì đều bị đày làm nữ nô lệ. Đây chính là sự trả thù mà Long Ngạo Thiên dành cho Quân Tiêu Dao.

Đội ngũ của Long Ngạo Thiên bên này và đội của Minh Thần thái tử ở bên kia cùng nhau lên đường, chạy đến Huyền Thiên sơn mạch. Bọn họ gây ra động tĩnh hơi lớn, rất nhiều thiên kiêu xung quanh đều cảm nhận được. Có điều bọn họ chẳng cần che giấu gì nữa, bởi vì sau khi tiêu diệt quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, bọn họ sẽ ra tay với những Quân gia tự liệt còn lại.

“Trời ơi, sao những thiên kiêu của Thái Cổ Hoàng tộc lại hợp tác với nhau?”

“Nhìn hướng đi của bọn họ, chắc là tiến về phía Huyền Thiên sơn mạch.”

“Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ ở Huyền Thiên sơn mạch có cơ duyên nghịch thiên xuất hiện đấy à, không thì tại sao những thiên kiêu này lại kết nhóm tới đó?”

“Không rõ lắm, nhưng chắc chắn có chuyện lớn sắp xảy ra!”

Động tĩnh này đã hấp dẫn những thiên kiêu khác trong Thượng Cổ Linh Thổ, thậm chí một vài quái thai cổ đại ở ngoài cũng bị hấp dẫn.

Các thiên kiêu của Hoang Cổ Cơ gia, Hoang Cổ Diệp gia và Ma Tiên Giáo cũng giật mình, âm thầm đuổi theo sau lưng. Bọn họ cũng đoán được sắp có chuyện lớn xảy ra.

Ở một bên khác, Quân Lăng Thương vừa nhận được tin tức thì cũng tập hợp hết tất cả mọi người, tiến đến Huyền Thiên sơn mạch.

Trong lúc nhất thời, Thượng Cổ Linh Thổ gió thổi mây gào. Một trận đại chiến chấn động cuối cùng sắp sửa diễn ra!

So với gợn sóng quái dị trong Thượng Cổ Linh Thổ, những nơi khác trong thế giới Tiên Cổ lại yên tĩnh hơn rất hiều. Tiên Cổ đạo hồ cũng hoàn toàn yên ắng.

Nhưng sự yên tĩnh này lại bị đánh vỡ.

Tại một khu vực nào đó trong Tiên Cổ đạo hồ bỗng dưng có sấm sét đì đùng, trên trời đầy những đám mây hạ sát xuống đất, từng tia chớp giáng xuống không trung. Trong ánh chớp lập lòe, một bóng người nhảy lên trên không, há miệng thét dài, thu thập toàn bộ sấm chớp.

Người đó chính là Lôi Minh Viễn. Cặp mắt hắn ta giống như Uông Lôi, tạo ra ba đường sét sáng ngời. Toàn thân hắn ta sấm chớp quấn quanh, phía ngoài làn da thỉnh thoảng cũng có tia chớp xẹt qua.

Khí tức của Lôi Minh Viễn đã đạt đến Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn, đây là một tiến bộ vô cùng to lớn đối với hắn ta. Đương nhiên điều này là nhờ di hài và trái tim của Lôi Thú.

“Thiên Lôi Chi Thể của ta đã được mở ra rồi.” Lôi Minh Viễn vô cùng hưng phấn.

Thì ra Thiên Lôi Chi Thể của hắn ta có thể tu luyện được, nhưng vẫn chưa ở trạng thái thức tỉnh hoàn toàn. Nhờ có trái tim Lôi Thú, Thiên Lôi Chi Thể của hắn ta đã hoàn toàn thức tỉnh. Nến không, chỉ dựa vào thực lực của hắn ta thì sẽ không thể nhảy vọt đến Chân Thần Cảnh tiểu viên mãn được.

Hiện tại, mặc dù hắn ta không thể nào tranh đấu với những quái

thai cổ đại và thiên kiêu đỉnh phong kia, nhưng ít nhiều gì cũng đạt đến trình độ thiên kiêu đứng hàng đầu. Mà những chuyện này đều là do Quân Tiêu Dao ban cho hắn.

“Thần tử đại nhân bế quan còn chưa ra, sự tiến bộ của hắn chắc chắn sẽ mạnh hơn, nói không chừng có thể đột phá đến Thiên Thần Cảnh.” Lôi Minh Viễn nói.

Tính kỹ thì Quân Tiêu Dao cũng mới chỉ có mười sáu tuổi mà thôi. Cường giả Thiên Thần Cảnh mười sáu tuổi hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nổi.

Khi Lôi Minh Viễn còn đang suy nghĩ, ở bên cạnh Tiên Cổ đạo hồ bỗng có một thiên kiêu đi tới.

“Hử? Ngươi là…” Lôi Minh Viễn cảnh giác.

“Ta đến truyền lời thay cho mấy vị Quân gia tự liệt. Trước khi Quân Mộc Lan và các tự liệt rời đi có nhờ vả, sau khi thần tử xuất quan, chúng ta sẽ nói chuyện này cho hắn biết.” Thiên kiêu kia nói. Sau đó, thiên kiêu kia kể lại mọi chuyện cho Lôi Minh Viễn.

“Cái gì, Quân gia gặp phải nguy cơ như thế à?” Lôi Minh Viễn cực kỳ bất ngờ.

Ai có thể ngờ được chuyện như vậy sẽ xảy ra chứ.

“Ta hiểu rồi, chờ đến khi thần tử đại nhân xuất quan, ta sẽ nói cho hắn biết ngay.” Lôi Minh Viễn gật đầu nói.

Vị thiên kiêu kia rời đi.

“Còn bao lâu nữa thần tử đại nhân mới xuất quan nhỉ?” Trong lòng Lôi Minh Viễn hơi lo lắng.

Mặc dù thân phận bây giờ của hắn ta chỉ là người hầu của Quân Tiêu Dao, nhưng trong lòng đã xem Quân Tiêu Dao là chủ thượng đáng để đi theo.

Đúng lúc này, một luồng uy thế kinh khủng khuếch tán ra giống như giếng phun. Luồng uy thế kia đã đạt đến Thiên Thần Cảnh!

“Đó là…” Trong lòng Lôi Minh Viễn cảm thấy bất ngờ.

Lôi Minh Viễn còn tưởng Quân Tiêu Dao muốn xuất quan, kết quả lại cảm nhận được bên trong luồng khí tức kia mang theo một luồng long khí kinh khủng. Đó chắc chắn không phải là Quân Tiêu Dao, vậy thì chỉ còn lại một người duy nhất – Long Cát công chúa!

Ầm!

Dưới chấn động mãnh liệt, bên kia đạo hồ hoàn toàn nổ tung. Long khí màu vàng kim ngập tràn, mơ hồ có tiếng rồng gầm truyền ra.

Một dáng người xinh đẹp cao quý lạnh lùng chậm rãi xuất hiện, chính là Long Cát công chúa!

Ả mặc tiên phục trong cung, bàn chân trần trắng hơn tuyết chạm vào không trung, không nhiễm chút bụi trần. Đôi chân thon thả trắng muốt thấp thoáng dưới làn váy, cơ thể yểu điệu thướt tha như dương chi bạch ngọc hiện lên ánh sáng. Dung nhan khuynh thành lượn lờ trong sương mù, mang theo nét lạnh lùng bá đạo như một nữ hoàng vạn cổ.

Sau khi luyệt hóa xác rồng có huyết mạch Ứng Long kia, tu vi của Long Cát công chúa cũng đột phá đến Thiên Thần Cảnh như trong dự đoán. Cộng thêm thân phận quái thai cổ đại, ả không chỉ đột phá đến Thiên Thần Cảnh sơ kỳ mà còn đạt tới Thiên Thần Cảnh trung kỳ.

Trong thế hệ trẻ tuổi, thực lực này chắc chắn là đứng hàng đầu.

Thực lực mạnh mẽ khiến Long Cát công chúa khôi phục phong thái tự tin kiêu ngạo trước đây, đâu còn vẻ ấm ức vì bị Quân Tiêu Dao xem là tọa kỵ nữa.

“Thực lực của ngươi…” Lôi Minh Viễn chấn động.

Tuy ở trước mặt Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa chẳng chịu nổi một đòn, nhưng tốt xấu gì ả cũng là một quái thai cổ đại, tiềm lực vẫn còn ở đó.

Long Cát công chúa liếc Lôi Minh Viễn một cái rồi dời mắt. Lúc này, ả đang thầm suy nghĩ trong lòng.

Chương 561 - Thất Thải Thành Thánh Kiếp lại đến nữa!

Chương 561: Thất Thải Thành Thánh Kiếp lại đến nữa!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Với thực lực Thiên Thần Cảnh trung kỳ của bản cung ngày hôm nay, dù cho Quân Tiêu Dao có đột phá đến Thiên Thần Cảnh thì có lẽ cũng sẽ không làm gì bản cung được. Bắt bản cung làm tọa kỵ quả là mơ mộng hão huyền. Nhưng cái xác rồng này là do hắn cho ta, lúc trước bản cung gặp khó khăn cũng đã đồng ý, giờ làm trái lời hứa thì không ổn cho lắm.”

Long Cát công chúa đang đấu tranh trong lòng.

Nói thật, cảm giác của ả dành cho Quân Tiêu Dao đã biến từ thù hận sang một cảm giác phức tạp. Ban đầu quả thật ả rất hận Quân Tiêu Dao, dù sao Quân Tiêu Dao cũng đã chà đạp ả trước mặt rất nhiều thế lực Hoang Thiên Tiên Vực, chẳng hề thương hương tiếc ngọc chút nào. Nhưng sau này, ả bị Ngao Loan bày mưu hãm hại, Quân Tiêu Dao đã ra tay cứu ả, còn giúp ả tìm ra kẻ đứng sau màn. Khi đó, cảm xúc của ả đã chuyển sang phức tạp.

Sau đó nữa, Quân Tiêu Dao lại đưa xác rồng cho ả. Long Cát công chúa hoàn toàn không ngờ Quân Tiêu Dao lại bằng lòng giao xác rồng cho mình, dù cho có bắt ả làm tọa kỵ thì cuộc giao dịch này cũng là Long Cát công chúa được lợi. Thế nên sau khi phá quan, với thực lực của ả lúc này, ả có thể không cần giữ lời hứa, trực tiếp rời đi hoặc giết ngược lại Quân Tiêu Dao.

Nhưng Long Cát công chúa cắn cắn môi, trong lòng cảm thấy rối bời, cuối cùng cũng không làm như vậy. Không vì điều gì khác, chỉ vì ả là Long Cát công chúa, lời hứa đáng giá ngàn vàng! Nếu ả vi phạm lời hứa của mình, đạo tâm của ả sẽ xuất hiện vết rạn. Bởi vì ả có thể đột phá đến Thiên Thần Cảnh đều là do Quân Tiêu Dao ban tặng.

“Long Cát công chúa, là thần tử đại nhân đã ban ân cho ngươi,

ngươi tuyệt đối không thể làm ra chuyện khiến thần tử đại nhân thất vọng."

Thấy sắc mặt Long Cát công chúa thay đổi liên tục, Lôi Minh Viễn cho rằng ả muốn nuốt lời nên mới nhắc nhở.

"Cần ngươi cảnh cáo bản cung à?" Long Cát công chúa lạnh lùng nhìn Lôi Minh Viễn.

Lôi Minh Viễn lén nuốt nước bọt, lùi về phía sau hai bước. Uy lực của Thiên Thần Cảnh khiến hắn ta cảm thấy áp lực.

Đúng lúc này, sâu trong Tiên Cổ Đạo Hồ truyền tới tiếng chấn động.

"Chẳng lẽ..."

Long Cát công chúa và Lôi Minh Viễn đều kinh ngạc.

Vào lúc này, ở sâu trong Tiên Cổ Đạo Hồ là một vùng đất ngập tràn linh khí. Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng giữa không trung, linh khí thiên địa xung quanh hắn xoay tròn như gió lốc.

Giọt Tàn Tiên Huyết kia đã được Quân Tiêu Dao luyện hóa từ lâu. Năng lượng của Tàn Tiên Huyết cực kỳ mạnh mẽ, nếu đổi lại là cường giả Thiên Thần Cảnh khác thì có lẽ đã bị nổ tung vì quá sức. Thế nhưng Quân Tiêu Dao có Thái Cổ Thánh Thể, cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân nên đủ sức chịu được áp lực này.

Quan trọng nhất chính là trong vùng đan điền của hắn có sự tồn tại của Thần Chi Nguyên Điểm, đây là đạo thuộc về riêng Quân Tiêu Dao. Hơn một nửa năng lượng của Tàn Tiên Huyết đã bị Thần Chi Nguyên Điểm hấp thu, mà Thần Chi Nguyên Điểm lại giống như lỗ đen, hấp thu hết tất cả các loại năng lượng, không bỏ qua bất kỳ cái nào. Sức cắn nuốt và hấp thu kinh khủng như vậy còn hơn cả Thôn Thần Ma Công đến hàng vạn lần!

Quân Tiêu Dao nhắm mắt quan sát bên trong cơ thể, xem xét Thần Chi Nguyên Điểm. Đây là khởi điểm của đại đạo thuộc về hắn, cho nên được gọi là Nguyên Điểm. Nhờ có năng lượng của Tàn Tiên Huyết, sức mạnh vũ trụ nguyên bản bên trong Thần Chi Nguyên Điểm đang sôi trào, thấp thoáng có một vũ trụ nguyên mẫu.

Thân là người xuyên việt, Quân Tiêu Dao luôn có một suy nghĩ căn bản, đó là vũ trụ đến từ nơi nào. Mà bây giờ, Quân Tiêu Dao quan sát Thần Chi Nguyên Điểm bên trong cơ thể của mình, phát hiện hình như mình đang tận mắt chứng kiến đáp án. Bởi vì bên trong Thần Chi Nguyên Điểm của hắn như có một vũ trụ sắp bắt đầu.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ đáng kinh ngạc.

Cuối cùng, khi năng lượng đạt đến một giá trị giới hạn nào đó, bên trong Thần Chi Nguyên Điểm vang lên tiếng nổ, giống như tiếng nổ đầu tiên trong trời đất. Sau đó, một vòng sáng sáng chói xuất hiện bên trong Thần Chi Nguyên Điểm Hỗn Độn.

Thần nói, phải có ánh sáng!

Khi vòng sáng này xuất hiện, Quân Tiêu Dao cảm thấy chấn động. Một đạo vận nồng đậm tràn ngập khắp nơi, cứ như muốn cho người ta hóa đạo thành tiên.

Trong lòng Quân Tiêu Dao ngộ ra nhiều điều. Tay của hắn bắt đầu lật qua lật lại, một chưởng quét ngang hư không, có đạo văn chợt lóe lên.

Sau khi quan sát đạo của bản thân, Quân Tiêu Dao bắt đầu tái hiện lại thần thông của mình.

Không sai!

Quân Tiêu Dao đang tự sáng tạo thần thông!

Nếu để người bên ngoài biết được chuyện này, chắc chắn sẽ chấn động tê cả da đầu, bởi vì chuyện sáng tạo thần thông này không phải ai cũng làm được. Dù là thần thông căn bản nhất, đơn giản nhất cũng cần có sức mạnh cực lớn mới có thể sáng tạo ra được.

Nói chung, ngay cả Thánh Nhân cũng chỉ có thể sáng tạo được một vài tiểu thần thông, chỉ có chí tôn trở lên mới có tư cách tạo đại thần thông lưu truyền qua ngàn đời. Còn về chí tôn pháp mạnh hơn thì cần Tạo Hóa Thần Tôn, Hỗn Độn Đạo Tôn hay thậm chí là Chuẩn Đế mạnh hơn sáng tạo ra. Mới đến Chân Thần Cảnh đã bắt đầu tự sáng tạo thần thông, bao nhiêu kỷ nguyên qua ở Tiên Vực không có ai làm như vậy.

Mà bây giờ Quân Tiêu Dao đang làm chuyện đó.

Thiên tư ngộ tính của hắn vốn đã nghịch thiên, đại thần thông gì đó chỉ cần quan sát mấy canh giờ là đã có thể thông hiểu tất cả. Bây giờ, Quân Tiêu Dao cũng muốn tạo ra một thần thông thuộc về riêng mình.

Khi Thần Chi Nguyên Điểm của Quân Tiêu Dao lột xác, bắt đầu tự sáng tạo thần thông thì trên bầu trời bỗng có một đám mây đen, ánh chớp kinh khủng bảy màu cuộn trào mãnh liệt, giống như sắp có lôi kiếp diệt thế xảy ra.

“Đó… Đó là… Thất Thải Thành Thánh Kiếp?” Long Cát công chúa thấy cảnh này thì trợn tròn mắt.

Thất Thải Lôi Kiếp, đây không phải là thiên địa đại kiếp chỉ xuất hiện khi thành Thánh thôi ư? Sao bây giờ nó lại xuất hiện? Vả lại nó là kiếp của ai?

“Chẳng lẽ là…” Long Cát công chúa ngơ ngác, trái tim như hẫng một nhịp.

Chẳng lẽ là Quân Tiêu Dao đã dẫn tới Thất Thải Thành Thánh Kiếp?

Chương 562 - Bản nguyên đại đạo thần thông

Chương 562: Bản nguyên đại đạo thần thông

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trên trời cao, mây đen như sà xuống đất, Thất Thải Lôi Kiếp xuất hiện. Còn ở trong Tiên Cổ Đạo Hồ, Quân Tiêu Dao lại đang tự sáng tạo thần thông hết sức chăm chú.

Quân Tiêu Dao không sáng tạo thì thôi, một khi sáng tạo thì phải tạo ra một đại thần thông đỉnh cấp khiến chúng sinh kinh ngạc! Đây chính là dã tâm của hắn, và hắn cũng có tư cách sáng tạo ra đại thần thông.

“Xưa có cường giả Lôi Đế sáng tạo ra Lôi Đế Đại Thần Thông, có thể sánh với Chân Long, Thần Hoàng Đại Thần Thông. Thần thông do Quân Tiêu Dao ta sáng tạo ra lại phải là đại thần thông siêu việt hơn!”

Quân Tiêu Dao đặt mục tiêu kiên định, không muốn thì không làm, đã làm là phải làm cho hết sức! Để thiên hạ chấn động, để chúng sinh kinh hãi!

Quân Tiêu Dao vung hai tay, từng luồng sức mạnh vũ trụ bản nguyên quấn quanh bàn tay hắn. Không khí như đang run rẩy vì hắn.

Ở trên trời cao, Thất Thải Lôi Kiếp lượn lờ, giống như sắp giáng xuống. Mà trong đầu Quân Tiêu Dao thì cứ nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới ánh sáng và cảnh tượng khai thiên lập địa trong Thần Chi Nguyên Điểm ban nãy.

“Thần nói, phải có ánh sáng.”

Quân Tiêu Dao lẩm bẩm. Cảnh tượng này giống như biến thành đạo tắc phức tạp, ghi dấu thật sâu trong đầu hắn.

Vào lúc này, một tiếng sấm rền vang lên. Trên chín tầng mây, Thất

Thải Lôi Kiếp hóa thành một cột sáng sấm sét kinh khủng giáng xuống.

Một kiếp này giáng xuống, ngay cả Chuẩn Thánh muốn độ kiếp cũng chưa chắc có thể chịu nổi. Nhưng lúc này, Quân Tiêu Dao lại hiểu ra. Sau đó hắn đứng lên, bước từng bước lên trời, tiến về phía cột sáng sấm chớp kia.

Ở phía ngoài, Long Cát công chúa và Lôi Minh Viễn đều nhìn thấy cảnh tượng đó.

“Bóng người kia là… thần tử đại nhân!”

Khi Lôi Minh Viễn nhìn thấy dáng người áo trắng khoan thai kia thì vô cùng giật mình, trong mắt toàn là vẻ chấn động. Đôi mắt xinh đẹp của Long Cát công chúa cũng lộ ra nét rung động xưa nay chưa từng có. Với tính cách của ả, nhìn thấy cảnh này cũng đã rất thất thố. Đây chính là Thất Thải Thành Thánh Lôi Kiếp, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể chịu nổi!

“Quân Tiêu Dao muốn tự sát đấy à?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao chủ động bước tới Thất Thải Lôi Kiếp, trong lòng Long Cát công chúa nghĩ như vậy. Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại trở thành cảnh tượng khó quên trong đời ả.

Quân Tiêu Dao vung một chưởng, sức mạnh vũ trụ bản nguyên hóa thành một Bản Nguyên Thần Liên. Thần liên bắn ra, trong không trung xen lẫn một vòng sáng vĩnh hằng!

Ánh sáng này như xuất hiện từ trong hỗn độn, từ thuở khai thiên lập địa! Gợn sóng uy lực của thần thông kia không tài nào hình dung được! Vạn vật trong thế gian đều như bị chôn vùi vì tro tàn trong vòng sáng ấy!

Long Cát công chúa nhìn mà tê cả da đầu, thần chí run rẩy, toàn thân vô thức run lẩy bẩy. Nếu ả phải đối mặt với chiêu này của Quân Tiêu Dao thì chắc chắn sẽ phải chết, không có bất cứ khả năng gặp may nào!

Vòng sáng này giống như một thanh thiên đao quét ngang hư không, cứ như muốn chia cắt bầu trời ra thành hai nửa!

Cột sáng Thất Thải Lôi Kiếp hùng hồn kia va chạm với vòng sáng này rồi bị chia thành hai nửa như trong dự đoán. Ánh sáng còn lại vẫn tiếp tục lao đi, chia cắt tầng mây đen kịt thành hai nửa!

Một chiêu của Quân Tiêu Dao đã phá vỡ Thất Thải Thành Thánh Lôi Kiếp!

Trong cả Tiên Cổ Đạo Hồ chỉ có mình Long Cát công chúa và Lôi Minh Viễn nhìn thấy cảnh này. Nếu để những người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ chấn động đến mức nổ tim! Đây quả thật là chuyện vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Sau khi bầu trời và Thất Thải Lôi Kiếp bị phá tan, sấm chớp lại tiếp tục hội tụ, quay cuồng, chuẩn bị công kích một lần nữa.

Quân Tiêu Dao chắp tay đứng giữa không trung, mái tóc đen tung bay, trong mắt là vẻ thông suốt.

“Cuối cùng cũng thành công, thần thông của riêng Quân Tiêu Dao ta tự sáng tạo ra – Sáng Thế Kỷ.”

Quân Tiêu Dao đã thông suốt, hắn không chỉ sáng tạo ra một thần thông mà là một bộ thần thông. Bộ thần thông này được hắn đặt tên là Sáng Thế Kỷ, bởi vì khai phá hỗn độn, tái hiện vũ trụ, giống như là sáng thế kỷ.

Mà vòng ánh sáng này chính là thức thứ nhất của Sáng Thế Kỷ. Quân Tiêu Dao đặt tên cho nó là Thần Chi Quang, bởi vì thần nói phải có ánh sáng. Một thức này chính là Thần Chi Quang của Sáng Thế Kỷ! Mà một thức này cũng sẽ trở thành con át chủ bài cao nhất của Quân Tiêu Dao.

Quan trọng nhất là sau này Quân Tiêu Dao còn có thể hoàn thiện Sáng Thế Kỷ, để nó thật sự trở thành thần thông truyền thế.

“Sáng Thế Kỷ chính là bản nguyên đại đạo thần thông của ta.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Đây là sự kết hợp giữa đạo của hắn với sức mạnh vũ trụ bản nguyên để sáng tạo ra thần thông, tất nhiên chính là bản nguyên đại đạo thần thông.

Ầm ầm!

Trên bầu trời, Thất Thải Lôi Kiếp lại thành hình một lần nữa, nhưng Quân Tiêu Dao không định dùng Thần Chi Quang phá vỡ nó.

“Đúng lúc dùng lôi kiếp này giúp mình đột phá.” Quân Tiêu Dao khẽ mỉm cười.

Khi đối mặt với Thất Thải Lôi Kiếp mà ngay cả Chuẩn Thánh cũng phải biến sắc, Quân Tiêu Dao lại rất lạnh nhạt thản nhiên, bởi vì đạo của hắn là đạo thuộc về riêng hắn. Thế nên mỗi lần đạo của hắn đột phá đều sẽ dẫn đến các kiếp nạn trời phạt. Thế nhưng Quân Tiêu Dao lại chẳng hề để ý, thậm chí còn xem nó như lương thực của bản thân, giúp đỡ mình lột xác.

Thất Thải Lôi Trụ giáng xuống, thân thể Quân Tiêu Dao chấn động, thôi động Đại La Bất Hủ Tiên Thân. Đồng thời, một luồng tiên khí cơ thể xuất hiện, quấn quanh thân thể hắn. Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân và tiên khí cơ thể, ngay cả Thất Thải Thành Thánh Kiếp cũng đừng hòng giết chết Quân Tiêu Dao.

Toàn thân Quân Tiêu Dao vùi trong Thất Thải Lôi Kiếp, Long Cát công chúa và Lôi Minh Viễn nhìn thấy thì đờ cả người. Ai có thể ngờ rằng một thiên kiêu Chân Thần Cảnh lại bắt đầu độ Thất Thải Thành Thánh Lôi Kiếp cơ chứ.

Thế giới này quá điên cuồng!

“Hắn… còn là con người sao?” Long Cát công chúa thất thần thì thào như người mất hồn.

“Thần tử đại nhân… không phải con người.” Lôi Minh Viễn cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Lôi kiếp cấp đó chỉ cần một luồng cũng đã có thể giết chết một thiên kiêu có Thiên Lôi Chi Thể như hắn ta. Thế mà Quân Tiêu Dao tắm rửa trong Thất Thải Lôi Kiếp, lôi kiếp kinh khủng lại chẳng thể tạo cho hắn chút tổn thương nào. Ngược lại, thân thể Quân Tiêu Dao được lôi kiếp rèn luyện nên càng trở nên hoàn mĩ không

tì vết hơn.

Đồng thời, năng lượng của Tàn Tiên Huyết còn sót lại trong cơ thể Quân Tiêu Dao cũng khiến cho khí tức của hắn tăng cao, long tượng vi lạp trong cơ thể hắn cũng lần lượt biến thành những nguyên tượng vi lạp.

Chương 563 - Uy lực của Đạo Thần Cảnh

Chương 563: Uy lực của Đạo Thần Cảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nói tóm lại, tất cả các phương diện của Quân Tiêu Dao đều tăng lên với tốc độ rất nhanh. Chân Thần Cảnh đại viên mãn đang gặp bình cảnh trực tiếp đột phá như trong dự đoán!

Quân Tiêu Dao đạt đến Thiên Thần Cảnh!

Nhưng Thiên Thần Cảnh vẫn không phải là điểm cuối cùng. Quân Tiêu Dao không chỉ có năng lượng của Tàn Tiên Huyết mà còn nhận được sự rèn luyện nhờ Thất Thải Lôi Kiếp, cho nên hắn không thể tăng mỗi một cảnh giới.

Thiên Thần Cảnh tiền kỳ!

Thiên Thần Cảnh trung kỳ!

Thiên Thần Cảnh hậu kỳ!

Thiên Thần Cảnh tiểu viên mãn!

Thiên Thần Cảnh đại viên mãn!

Sau khi đến Thiên Thần Cảnh đại viên mãn, cảnh giới của Quân Tiêu Dao hơi dừng lại một lúc, giống như đụng phải một cản trở nào đó.

Thông Thánh Cửu Giai, mỗi một giai đều là một ngưỡng cửa lớn, nếu không có cơ duyên cực lớn thì rất khó đột phá. Ngay cả quái thai cổ đại muốn đột phá đến Đạo Thần Cảnh cũng chẳng hề dễ dàng.

Lúc này, thân thể Quân Tiêu Dao chấn động. Hắn quát một tiếng lạnh lùng: “Phá cho ta!”

Ầm!

Một tiếng nổ thật lớn lay động càn khôn!

Quanh cơ thể Quân Tiêu Dao là đạo văn lan tràn trong hư không, các phù văn pháp tắc sáng tối chập chờn, chiếu sáng xung quanh hắn.

Quân Tiêu Dao đạp đạo mà đi, tỏa ra một luồng đạo vận vô thượng siêu nhiên!

Đạo Thần Cảnh, đột phá!

Dưới chân Quân Tiêu Dao là vô số đạo văn tràn ngập. Trong không trung xung quanh hắn thì có vô số phù văn sáng tối chập chờn.

Quân Tiêu Dao lúc này tràn ngập một luồng đạo vận siêu nhiên, giống như hóa thân của đại đạo. Đây chính là tiêu chí của Đạo Thần Cảnh.

Quân Tiêu Dao đã đột phá một mạch từ Chân Thần Cảnh đại viên mãn đến Đạo Thần Cảnh! Nếu kiểu đột phá này được truyền đi sẽ khiến một nhóm người trợn mắt hốc mồm, hoài nghi nhân sinh, bởi Quân Tiêu Dao đã vượt ngang một đại cảnh giới. Những người khác đột phá không hề đơn giản như ăn cơm uống nước giống Quân Tiêu Dao.

Đã thế lợi ích của Quân Tiêu Dao còn không chỉ có vậy. Long tượng vi lạp trong cơ thể hắn đã chuyển hóa hết thành nguyên tượng vi lạp nhờ năng lượng của Tàn Tiên Huyết và sự rèn luyện của Thất Thải Lôi Kiếp.

Nói cách khác, hiện tại trong cơ thể Quân Tiêu Dao có được một trăm nghìn nguyên tượng vi lạp, linh hồn lực của hắn cũng tăng lên gấp mười lần. Uy lực của cánh cửa Địa Ngục có thể thi triển ra hoàn toàn.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao sẽ chuyển hóa nguyên tượng vi lạp thành thần tượng vi lạp thật sự, như vậy Thần Tượng Trấn Ngục Kính sẽ được tu luyện thành công. Khi đó sức mạnh cơ thể Quân Tiêu Dao sẽ tăng thêm một bậc, hơn nữa còn mở ra năng lực mới.

Sự tăng trưởng của Quân Tiêu Dao là toàn diện. Cả cảnh giới, cơ thể lẫn linh hồn lực đều có bước tiến dài. Phạm vi cùng năng lực

của Pháp Lực Miễn Dịch cũng tăng thêm lần nữa.

Đương nhiên, chuyện quan trọng hơn chính là hắn đã lĩnh ngộ được bản nguyên đại đạo thần thông thuộc về riêng mình - Sáng Thế Kỷ. Đây là một sát chiêu cực kỳ cường đại, xưa nay chưa từng có.

Cộng thêm Thần Chi Nguyên Điểm của Quân Tiêu Dao hấp thu năng lượng của Tàn Tiên Huyết xong, sức mạnh vũ trụ bản nguyên cũng càng thêm mạnh mẽ. Nguyên điểm giống như biến thành cuống rốn, thai nghén ra hình thức ban đầu của vũ trụ. Quy tắc của thế giới và vũ trụ này đều do Quân Tiêu Dao khống chế. Đây là đạo thuộc về riêng hắn, không hề liên quan đến quy tắc của Cửu Thiên Tiên Vực và các thế giới khác.

"Đợi sau này Thần Chi Nguyên Điểm lột xác, nói không chừng sẽ hình thành một vùng lĩnh vực, sau đó mở rộng, cuối cùng tạo ra một thế giới thật sự." Quân Tiêu Dao nói thầm trong bụng.

Hắn rất chờ mong khoảnh khắc đạo của bản thân lột xác hoàn toàn.

Nếu như thế giới vũ trụ mà Thần Chi Nguyên Điểm lột xác thành có thể có thể sánh với Cửu Thiên Tiên Vực, thậm chí cắn nuốt nó thì sẽ như thế nào đây?

Chỉ e khi đó Quân Tiêu Dao sẽ thực sự trở thành vô thượng thần minh của chúa tể Tiên Vực!

Trong mắt Quân Tiêu Dao là ngọn lửa dã tâm đang cháy ngùn ngụt. Hắn vốn là nhân vật kiêu hùng, mục tiêu duy nhất chính là đội trời đạp đất, che đậy một thời đại, thậm chí là vô số thời đại. Hắn muốn hàng tỷ sinh linh đều ca tụng tên thật của hắn!

"Cũng tạm được, với thực lực của ta lúc này, Thất Thải Thành Thánh Kiếp đã chẳng còn chút uy hiếp nào nữa." Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Lúc còn là Chân Thần Cảnh, Thất Thải Lôi Kiếp đã không làm gì được hắn chứ nói chi là bây giờ Quân Tiêu Dao đã đột phá đến Đạo Thần Cảnh, Thành Thánh Kiếp gần như chẳng còn chút uy

hiếp nào đối với hắn.

Quân Tiêu Dao vung tay lên, pháp lực chấn động, trực tiếp đánh tan mây đen đầy trời. Thất Thải Lôi Kiếp kia cũng tán đi với vẻ không cam lòng.

Bầu trời trong xanh trở lại.

Trong ánh sáng chói lòa, Quân Tiêu Dao bước ra giống như thần chỉ chi tử.

Lần bế quan này, Quân Tiêu Dao đã có được thu hoạch quá lớn. Hắn đạt được sức mạnh của Thất Long Nguyên, còn có thêm Thất Thải Thánh Long Giáp. Hắn còn luyện thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân trong Thể Thư quyển thượng, ngưng tụ được một luồng tiên khí cơ thể.

Hiện tại Quân Tiêu Dao còn đột phá đến Đạo Thần Cảnh, Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể cũng tiến bộ một một bậc, sức mạnh vũ trụ bản nguyên tăng mạnh. Hắn còn ngộ ra được bản nguyên đại đạo thần thông - Sáng Thế Kỷ, Thần Tượng Trấn Ngục Kính cũng tu luyện được một trăm nghìn nguyên tượng vi lạp. Có thể nói, thực lực bây giờ của Quân Tiêu Dao trái ngược hoàn toàn với hắn của trước đó.

"Trước đó mình từng nói sau khi bế quan xong thì quét ngang Tiên Cổ cũng không thành vấn đề, bây giờ xem ra mình còn đánh giá thấp bản thân quá." Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, quét ngang một đám thiên kiêu Tiên Cổ thật sự chỉ là tiện tay mà thôi, quá đơn giản.

Quân Tiêu Dao rời khỏi nơi bế quan. Hắn nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của Long Cát công chúa và Lôi Minh Viễn, trái lại không nhìn thấy đám Quân Mộc Lan đâu.

Nhìn thấy khí tức hai người tỏa ra, Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy bất ngờ. Lôi Minh Viễn luyện hóa di hài Lôi Thú, thực lực thế này cũng không có gì kỳ lạ. Long Cát công chúa thì luyện hóa xác rồng, cộng thêm bản thân ả là quái thai cổ đại, đột phá đến Thiên Thần Cảnh cũng không có gì đáng kể.

Chương 564 - Sờ đầu Long Cát công chúa

Chương 564: Sờ đầu Long Cát công chúa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đến, Long Cát công chúa ôm vẻ mặt phức tạp trước nay chưa từng có.

"Lúc nãy là... Thất Thải Thành Thánh Lôi Kiếp?" Long Cát công chúa vẫn không thể tin được.

"Thì sao, chỉ là lôi kiếp mà thôi." Quân Tiêu Dao lơ đễnh.

Gương mặt Long Cát công chúa cũng hơi hơi run rẩy. E là chỉ có mỗi Quân Tiêu Dao mới không để ý mà nói ra những lời này.

Sau khi cảm nhận được khí tức sâu không lường được của Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa nói năng không lưu loát: "Thực lực của ngươi..."

"Đạo Thần Cảnh." Quân Tiêu Dao nói thẳng.

Chuyện này không có gì phải che dấu.

Ui!

Lôi Minh Viễn đứng ở bên thì giật nảy cả mình, vội hít một hơi thật sâu.

Mẹ nó, chuyện này đúng là nghịch thiên!

Bế quan một lần là vượt qua một đại cảnh giới, năm tiểu cảnh giới. Mẹ nó, đây còn là người à?

Thân thể mềm mại của Long Cát công chúa cũng run lên, trong lòng lạnh thật lạnh, giống như là rơi vào hầm băng. Ả cứ cho là mình đột phá đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ, cuối cùng cũng hơn được Quân Tiêu Dao. Thế nhưng với kết quả hiện tại, Quân Tiêu Dao chẳng những vượt qua ả mà còn là áp chế rất vững.

Sự chênh lệch giữa Thiên Thần Cảnh và Đạo Thần Cảnh đã giống như lạch trời, chứ nói chi là Quân Tiêu Dao còn có năng lực khiêu chiến vượt cấp.

Thực lực bây giờ của Quân Tiêu Dao mạnh bao nhiêu, Long Cát công chúa căn bản không có cách nào tưởng tượng được!

Hơn nữa mới vừa rồi Quân Tiêu Dao thi triển một màn dùng ánh sáng chém đứt lôi trụ, thần thông kinh khủng kia khiến ả có cảm giác phải đối mặt với cái chết.

"Thế nào, kinh ngạc lắm à, thật ra ta cảm thấy chuyện này quá bình thường." Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Không phải Quân Tiêu Dao cố ý giả ngầu mà sự thật là như thế.

Trước đó Quân Tiêu Dao đã quen một lần đột phá mấy cái đại cảnh giới, bây giờ chỉ có thể đột phá một đại cảnh giới, chuyện này khiến hắn hơi khó chịu.

Đương nhiên nguyên nhân rất lớn là bởi vì tài nguyên năng lượng Quân Tiêu Dao cần để đột phá nhiều hơn các thiên kiêu khác rất rất nhiều. Đã thế năng lượng của Tàn Tiên Huyết còn bị Thần Chi Nguyên Điểm hấp thu một số lượng lớn, không thì Quân Tiêu Dao tuyệt đối không thể chỉ đột phá đến Đạo Thần Cảnh, nói không chừng đột phá đến Chuẩn Thánh cũng không thành vấn đề.

Nghe mấy lời đáng đánh của Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa bó tay toàn tập.

"Ngươi lại khiến ta bất ngờ đấy chứ, ta còn tưởng rằng sau khi ngươi đột phá đến Thiên Thần Cảnh sẽ trực tiếp rời đi, hoặc là tìm ta gây phiền phức đó." Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Nếu như Long Cát công chúa thật sự không thức thời như thế, Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể làm thịt tọa kỵ không nghe lời này mà thôi.

Long Cát công chúa nghe vậy thì vô cùng hoảng sợ. Cũng may cuối cùng ả đã hết lòng tuân thủ lời hứa, không hành sự lỗ mãng, bằng không hậu quả sẽ không cách nào tưởng tượng nổi.

"Trong mắt ngươi, bản cung chính là kiểu người nói không giữ lời như vậy sao?" Mặc dù trong lòng từng có suy nghĩ này, nhưng chắc chắn ngoài mặt Long Cát công chúa sẽ không thừa nhận.

"Không tệ, đáng cổ vũ." Quân Tiêu Dao đi đến trước người Long Cát công chúa, đưa thay sờ sờ đầu của ả.

Hắn sờ đầu như thế khiến Long Cát công chúa choáng váng. Hóa ra Quân Tiêu Dao xem ả như thú cưng thật à?

Một cảm giác khác thường tràn ngập trong đáy lòng Long Cát công chúa. Ả phát hiện bản thân cũng không kháng cự cho lắm. Đương nhiên một phần rất lớn là bởi vì ả có chống cự cũng vô dụng, thực lực của Quân Tiêu Dao quá mạnh, ả chỉ có thể bị hắn tùy ý đùa bỡn giống như thú cưng.

Có câu nói thế nào nhỉ, đã không có cách nào chống cự thì chi bằng cứ thoải mái hưởng thụ.

Thật ra Quân Tiêu Dao không có ý gì đặc biệt, chỉ là trấn an tọa kỵ đơn thuần mà thôi, giống như sờ mèo sờ chó vậy.

Mà lúc này, Lôi Minh Viễn nghĩ đến chính sự, bèn bẩm báo với Quân Tiêu Dao.

Nghe hắn ta nói xong, vẻ mặt Quân Tiêu Dao chẳng hề hoảng sợ, chỉ là vô cùng lạnh lùng.

"Sâu kiến hợp tác vẫn chỉ là sâu kiến, nếu bọn họ đã muốn chết như vậy, bản thần tử cũng chỉ có thể tác thành cho bọn họ."

Hắn vừa dứt lời, đất trời xung quanh đột nhiên tối sầm lại, sát ý lạnh lẽo như cuồng phong gào thét!

Một suy nghĩ của hắn khiến thiên địa biến sắc!

Cái này là uy lực của Đạo Thần Cảnh!

Trước đó Quân Tiêu Dao đã cảm thấy các thế lực Thái Cổ Hoàng tộc trong trong thế giới Tiên Cổ sẽ không an phận như vậy, nhưng hắn cũng không ngờ bọn họ lại to gan đến mức độ này. Dám đi săn quái thai cổ đại của Quân gia, quả thực là tự tìm đường chết!

"Đúng lúc cũng nên tính toán tổng nợ rồi." Quân Tiêu Dao cười.

Nụ cười rất quen thuộc, là nụ cười của ma quỷ.

Quân Tiêu Dao cười một tiếng, mạng nhỏ cũng chẳng còn.

Cảm nhận được luồng sát ý tràn ngập giữa đất trời, ngay cả Long Cát công chúa cũng nhịn không được, thân thể mềm mại khẽ run rẩy.

Quân Tiêu Dao giống như là đại boss xuất quan, khí tức kia làm cho người ta run rẩy sợ hãi.

Nếu như trước khi Quân Tiêu Dao bế quan, trong lòng Long Cát công chúa vẫn còn có ý định tranh đấu thì hiện tại, khi đối mặt với Quân Tiêu Dao, Long Cát công chúa thật sự bất lực, có cảm giác cam chịu số phận.

So sánh với ai cũng không nên so sánh với Quân Tiêu Dao!

"Long Cát, tiến về Thượng Cổ Linh Thổ." Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Long Cát công chúa nghe vậy thì âm thầm cắn răng, nhưng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ, thân thể mềm mại chấn động, ánh sáng phun trào, biến thành một Tiên Nữ Long.

Quân Tiêu Dao đạp lên đỉnh đầu Tiên Nữ Long, ánh mắt nhìn ra hướng Thượng Cổ Linh Thổ ở phía xa, mang theo sát ý lạnh nhạt vô tận.

Bắt đầu thời khắc săn giết rồi!

...

Trong Thượng Cổ Linh Thổ, Huyền Thiên sơn mạch cũng là một vùng bảo địa của Thượng Cổ Linh Thổ, linh khí mờ mịt dạt dào. Phóng tầm mắt nhìn tới, sơn mạch chập trùng như sống lưng của rồng, cỏ ngọc mọc khắp nơi, hoa tiên khoe sắc.

Có không ít thiên kiêu đang tìm kiếm cơ duyên bên trong dãy núi này.

Mà lúc này, một vài thiên kiêu chợt có cảm giác, bèn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xăm. Ánh mắt của bọn họ thoáng chốc khựng lại.

Một đám người xuất hiện từ phía chân trời, ai nấy đều có khí tức cường thịnh, mang theo khí tức của Thiên Thần Cảnh.

"Là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Sào. Không phải hắn ta thảm bại dưới tay thần tử Quân gia sao, sao mà bây giờ khí tức lại khủng bố như thế?"

"Còn có Hoàng Tử cùng Phượng Nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn!"

"Là Kỳ Lân Tử của Kỳ Lân Cổ Động, trước đó nghe nói hắn ta bại trận trước Trùng Đồng Giả Quân Lăng Thương, bây giờ xem ra hắn ta vẫn sâu không lường được nhỉ."

"Sao những thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc này lại đi cùng nhau chứ?"

Rất nhiều thiên kiêu đều trợn mắt hốc mồm. Bọn họ cũng biết sắp có chuyện lớn xảy ra.

Chương 565 - Thời khắc săn giết đã đến!

Chương 565: Thời khắc săn giết đã đến!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đồng thời, tại một hướng khác của Huyền Thiên sơn mạch cũng có một đội ngũ lướt đến. Đội ngũ này còn khiến người ta sợ hãi hơn.

"Là Tiểu Vu Thần và Thiên Nhãn Thánh Tử, vương giả trẻ tuổi của Tiên Cổ cũng hợp tác rồi à?"

"Còn có chàng trai áo choàng đen kia nữa, khí tức quá kinh khủng, làm cho người ta sợ hãi. Chẳng lẽ hắn ta chính là vị quái thai cổ đại truyền kỳ của Đọa Thần Cung - Minh Thần thái tử?"

Đội ngũ này cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Tại sao bọn họ lại tụ họp cùng nhau?"

Giờ phút này, ở giữa không trung, ngoại trừ hai đội ngũ kia thì còn một số khí tức cường đại đang âm thầm quan sát.

Người mở miệng chính là một chàng trai áo xanh đang đeo một thanh trường kiếm màu xanh.

"Vị kia là... Diệp Nam Thiên, một quái thai cổ đại của Thái Cổ Diệp gia..." Một vài thiên kiêu nhìn thấy chàng trai mặc áo xanh kia thì lộ vẻ kinh ngạc.

Lần này Kiếm Ma chuyển thế Diệp Cô Thần được nhiều người chú ý nhất của Thái Cổ Diệp gia không đi vào Tiên Cổ, nhưng lại có quái thai cổ đại của Diệp gia thức tỉnh. Đối với thế cục bây giờ, hắn ta cũng hơi ngơ ngác.

Ở một bên khác, giữa không trung có một bóng hình xinh đẹp mặc áo xanh đang xếp bằng ở trên đài sen. Toàn thân nàng được bao phủ trong tiên quang đạo vận, mang theo một luồng khí tức siêu trần thoát tục. Dung mạo nàng được tiên hoa bao phủ, nàng mang một lớp mạng che mặt thật mỏng, chỉ để lộ đôi mắt trong suốt như

thủy tinh.

Bóng người này chính là Cơ Thanh Y của Cơ gia.

Khí chất của nàng như hoa sen mới nở, không nhiễm bụi trần, di thế độc lập. Bên cạnh nàng là một chàng trai trẻ tuổi có long chương phượng tư, khí tức cũng là Thiên Thần Cảnh. Chàng trai kia chính là một quái thai cổ đại đang ngủ say của Cơ gia, tên là Cơ Trường Không.

"Thú vị thật, không ngờ những tồn tại cường đại này lại hợp tác với nhau." Cơ Trường Không cười nhạt.

"Trước đó đã đạt được tin tức loáng thoáng, đã có hai quái thai cổ đại của Quân gia chết đi." Cơ Thanh Y nói.

"Chậc chậc, thật sự là đáng tiếc, còn chưa xuất thế đã bị giết chết, lần này sợ là đã đánh Quân gia tới ngốc luôn." Cơ Trường Không lắc đầu.

"Nhưng chỉ cần có Quân Tiêu Dao ở đó, dù quái thai cổ đại của Quân gia có chết đi cũng không phải là chuyện lớn gì." Cơ Thanh Y nói.

Nghe đến đó, Cơ Trường Không hơi cau mày: "Thanh Y, thần tử Quân gia mà muội nhắc đến lợi hại như vậy à?"

Cơ Trường Không là quái thai cổ đại đang ngủ say của Cơ gia, tất nhiên rất kiêu ngạo.

Hắn ta không tin thiên kiêu đương thời sẽ có tồn tại nghịch thiên như vậy, ngay cả quái thai cổ đại cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Đó là do ngươi chưa tận mắt chứng kiến." Cơ Thanh Y lẩm bẩm.

Nàng nhớ tới lúc ở Hạ giới, lúc Quân Tiêu Dao khai sáng đại đạo của mình. Trong bất kỳ tình huống nào cũng không thể đánh giá thấp Quân Tiêu Dao được.

"Ha ha, vậy lần này không biết ta có cơ hội tận mắt chứng kiến hay không." Cơ Trường Không tùy ý cười cười, có vẻ hơi lơ đễnh.

Ở một hướng khác, giữa không trung có một thiếu nữ mặc váy ngắn màu đen, dáng người xinh xắn lanh lợi hiện ra. Nàng búi tóc hai bên, lông mày mảnh mai được tỉa sạch, cặp mắt to long lanh, cái mũi thon cao thẳng, cái miệng nhỏ đỏ bừng. Ngực nàng bình thường không có gì lạ, dưới làn váy ngắn là một đôi chân dài trắng nõn vô cùng bắt mắt, trên cổ chân còn đeo một dây chuông nhỏ màu vàng kim, thỉnh thoảng phát ra tiếng leng keng.

Thiếu nữ này trông giống như búp bê thanh thuần đáng yêu. Thế nhưng bên trong nét đáng yêu lại là vẻ quyến rũ, khí chất kỳ lạ này khiến nàng trở thành tiêu điểm của bốn phía.

"Là Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo!"

Nhìn thấy cô nàng loli váy đen kia, bốn phía có không ít thiên kiêu sáng bừng mắt. Tiểu Ma Tiên chính là một tiểu yêu tinh nổi tiếng.

"Ai da, lần này Quân gia gặp xui xẻo rồi, nhưng mà tại sao Tiêu Dao tiểu ca ca vẫn chưa xuất hiện nhỉ?" Cặp mắt to của Tiểu Ma Tiên đảo qua đảo lại.

Cảnh tượng nàng và Quân Tiêu Dao nội hàm đối phương dưới Hạ giới vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Tiểu Ma Tiên cũng buồn rầu, lần này nàng làm người ngoài cuộc đứng ngoài quan sát hay là giúp đỡ một tay nhỉ?

"Cứ quan sát một chút trước rồi nói sau." Tiểu Ma Tiên không tùy tiện hành động.

Lần này đối thủ của Quân gia không phải thế lực của một phe mà là thế lực của một nhóm. Tùy tiện chui vào, nói không chừng sẽ tự kéo mình vào vực sâu.

Hai đội ngũ cuối cùng hợp lại cùng nhau.

Dưới tình huống các cường giả của các chủng tộc Tiên Cổ không có cách nào rời khỏi tổ địa, đội ngũ này có thể nói là toàn bộ lực lượng cường đại nhất bên trong Tiên Cổ, đủ để quét ngang toàn bộ Tiên Cổ!

"Xem ra mọi người đều đã tới đông đủ." Minh Thần thái tử nhìn

chung quanh một vòng rồi nói.

Sau khi tất cả các thiên kiêu cảm nhận được uy thế của Minh Thần thái tử thì đều hơi kinh hãi. Ngay cả Long Ngạo Thiên cũng lén tránh ánh mắt đi. Khí tức của Minh Thần thái tử khiến hắn ta có cảm giác uy hiếp cực độ. Nhưng bây giờ bọn họ đều có cùng một mục tiêu, cho nên sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Gần được rồi, chắc hẳn vị trí của quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia nằm ngay tại chỗ sâu trong Huyền Thiên sơn mạch." Cổ Thiền Tử nói.

"Vậy thì tốt, trực tiếp tiến tới đó." Minh Thần thái tử lạnh lùng nói. Hắn ta đã sắp đợi không kịp nữa.

"Không cần bày trận trước sao?" Có người dò hỏi.

"Cần à?" Minh Thần thái tử lạnh nhạt hỏi lại.

Đám người suy nghĩ một chút cũng cảm thấy thế. Nhiều thiên kiêu như vậy hội tụ vào một chỗ, còn có vương giả trẻ tuổi của Tiên Cổ cùng quái thai cổ đại ở đây, nếu còn không đối phó được với một quái thai cổ đại vừa thức tỉnh của Quân gia, đó mới gọi là mất mặt xấu hổ.

Chẳng mấy chốc, đội ngũ này đã xâm nhập vào chỗ sâu trong Huyền Thiên sơn mạch.

Phía sau là một nhóm thiên kiêu từ các thế lực khắp nơi kéo đến hóng hớt. Bọn họ rất tò mò, liệu quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia có còn đường sống hay không?

…

Trong sâu dãy núi Huyền Thiên, linh khí mênh mông, như rồng tung hoành.

Một nhóm người bước qua thiên khung, khí tức mỗi người trong đó, đều đủ để khiến cho người khác run rẩy sợ hãi.

"Chắc là ở đây." Cổ Thiền Tử dừng bước, nhìn về phía xa.

Nơi đây có chín dãy núi chập chùng, linh khí mờ mịt như sương.

Đây rõ ràng là một nơi long huyệt hiếm thấy.

"Không tệ, địa hình nơi đây chính là Cửu Long triều thánh chi cục, thích hợp nhất cho quái thai cổ đại tu dưỡng, quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, chắc chắn ở nơi đây." Cổ Thiền Tử nói chắc như đinh đóng cột.

"Nếu như vậy, thì còn kéo dài làm gì nữa."

Chương 566 - Thất đại hệ liệt Quân gia đều tới

Chương 566: Thất đại hệ liệt Quân gia đều tới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Minh Thần Thái tử là người đầu tiên đứng ra.

Hắn ta không nói hai lời, trực tiếp ra tay, minh khí khủng bố thoát ra, hóa thành ấn kết đen sì.

Ấn kết vừa bung ra, giữa trời đất, dường như có tiếng vạn quỷ khóc gào.

"Sâm La Tử Ấn!"

Một ấn này của Minh Thần Thái tử rơi xuống giống như là màn đêm sập xuống vậy, cả dãy núi Huyền Thiên đều gầm rú run rẩy.

Dãy núi đứt gãy, núi đá lăn xuống, đại địa sụp đổ.

Sự dao động này vô cùng kinh khủng, giống như là một chưởng diệt thế Minh Vương.

"Thủ đoạn thật cao cường!"

Cho dù là người trong đội ngũ diệt trừ Quân gia, hay là thế lực thiên kiêu từ nơi khác đến đây vây xem, đều vô cùng rung động.

Minh Thần Thái tử chỉ tuỳ tiện ra tay thôi, đoán chừng có thể tiện tay giết được bất kỳ thiên kiêu Chân Thần Cảnh nào.

Cho dù là thiên kiêu thời kỳ đầu của Thiên Thần Cảnh cũng khó mà kháng cự được.

Ầm ầm!

Toàn bộ dãy núi dường như sắp bị phá hủy.

Mặt đất cũng nứt ra khe hở ngàn trượng.

Nhưng từ trong khe hở có vô số kim mang khuếch tán ra ngoài.

Mơ hồ có thể thấy được một trận pháp màu vàng, ánh sáng màu vàng bao phủ trên mặt đất.

"Lại còn có trận pháp nữa?" Minh Thần Thái tử hơi nhíu mày.

Còn những người khác, lại vô cùng phấn chấn.

Trận pháp này cũng có nghĩa là, vị quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia chắc chắn đang ở đây.

"Trực tiếp phá vỡ trận pháp này, diệt trừ quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia!" Trong mắt Long Ngạo Thiên phát ra tia sáng.

"Đúng vậy, trước tiên diệt trừ quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia, sau đó diệt trừ tự liệt Quân gia, cuối cùng diệt thần tử Quân gia, Quân Tiêu Dao!" Hoàng Thiên Ca cũng quát lạnh nói.

Tất cả thế lực đối địch với Quân gia, sĩ khí đều tăng vọt.

Quân gia sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt ở thế giới Tiên Cổ!

Mà đúng lúc này, một giọng nói vô cùng lạnh lùng, bỗng nhiên vang lên từ không trung phía xa.

"Ai cho ngươi dũng khí dám nói ra những lời vô tri và ngu muội như vậy?"

"Khắp Cửu Thiên Thập Địa này, ai dám diệt Quân gia ta!"

Giọng nói vừa dứt, một nhóm người xuất hiện.

Đưa mắt nhìn, bảy thân ảnh siêu nhiên xếp thành một hàng trong hư không.

Tựa như bảy vị thiên thần, mang theo khí tức khiến người khác phải ngạt thở!

Đây chính là bảy vị tự liệt còn lại của Quân gia!

Thất đại tự liệt Quân gia đều đến rồi, loại khí tức kia rõ ràng khiến hư không sôi trào!

"Là tự liệt Quân gia!"

Ở nơi xa, trong mắt những thiên kiêu đứng vây xem đều tràn đầy sự kích động.

Một phe là thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc, còn một phe là thất đại tự liệt Quân gia.

Vở kịch này, rất đáng để xem.

Đám người nhìn về phía thất đại tự liệt Quân gia, trong mắt ai nấy đều toát ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì, thực lực của những tự liệt Quân gia này tăng lên quá nhanh.

Đứng đầu tự liệt là Quân Lăng Thương, tu vi đạt đến Thiên Thần Cảnh trung kỳ.

Đứng thứ hai trong tự liệt Quân Vô Song và đứng thứ ba Quân Mộc Lan, đều đạt đến Thiên Thần Cảnh sơ kỳ.

Bốn người còn lại Quân Vạn Kiếp, Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc, Quân Trượng Kiếm, tu vi cũng đều đạt đến Tiểu Viên Mãn hoặc Đại Viên Mãn Chân Thần Cảnh.

Có thể nói, thất đại tự liệt Quân gia đều cực kì ưu tú.

"Tự liệt Quân gia thật quá mạnh, nếu như bọn họ có thể bình yên vượt qua kiếp nạn này, tiền đồ sau này khó có thể hạn lượng được." Có người cảm thán nói.

"Ta cảm thấy vẫn không ổn lắm, tuy tự liệt Quân gia đến rồi, nhưng cũng không thay đổi được thế cục đâu." Người sáng suốt ai cũng nhìn ra được.

Mặc dù trong thất đại tự liệt quân gia có tới ba vị Thiên Thần Cảnh.

Nhưng nhóm người diệt Quân này còn có nhiều Thiên Thần Cảnh Hơn.

Bốn người Long Ngạo Thiên, Phượng Lạc phi, Hoàng Thiên Ca, Kỳ Lân Tử, đều là Thiên Thần Cảnh, trong đó cũng có Thiên Thần Cảnh trung kỳ.

Còn có ba vị vương giả trẻ tuổi tiên cổ, Ngạo Quang, Tiểu Vu Thần, và Thiên Nhãn Thánh Tử, là Thiên Thần Cảnh hậu kỳ vô cùng mạnh.

Hơn nữa còn có quái thai cổ đại Minh Thần Thái tử thực lực khủng bố tới cực điểm, càng khiến cho người khác kinh hãi run sợ.

Ngoài ra còn có rất nhiều thiên kiêu Vương tộc Thái Cổ, cũng vây xung quanh.

Hệ liệt Quân gia muốn đối kháng, rõ ràng là một việc không thực tế chút nào.

Nhưng trên mặt đám người hệ liệt Quân Lăng Thương không mảy may lộ chút lo lắng hay sợ hãi gì cả.

Chỉ có sát ý và chiến ý trào dâng vô tận!

Thấy hệ liệt Quân gia đến, thiên kiêu Hoàng tộc Thái Cổ Long Ngạo Thiên lại không hề cảm thấy quá kinh ngạc.

Dù sao bọn họ đã diệt trừ hai quái thai cổ đại của Quân gia rồi, kẻ còn lại này cũng sẽ nhanh chóng diệt trừ được thôi.

Kết cục đã được định sẵn rồi.

Tự liệt Quân gia kéo đến vừa hay lại có thể hốt gọn một mẻ.

Kỳ Lân Tử bước ra một bước, trên đầu hắn có một chiếc sừng kỳ lân màu tím, trên người mặc chiến giáp Kỳ Lân màu tím vàng, trong mắt mang theo ý cười lạnh nói: "Quân Lăng Thương, các ngươi đến đây để tự nộp mạng sao?"

"Bại tướng dưới tay ta, mà còn có mặt mũi ở đó mà sủa loạn à?" Quân Lăng Thương sắc mặt đạm mạc.

Nghe những lời này, sắc mặt Kỳ Lân Tử bỗng nhiên lạnh lẽo, hắn ta lạnh giọng nói: "Trước đó chẳng qua là do ta lười thi triển hết toàn lực mà thôi, Quân Lăng Thương, nếu các ngươi đã muốn chết như vậy, chúng ta sẽ thành toàn cho các ngươi!"

"Thật ngạo mạn, lão nương ta một kiếm chém chết đám nhãi ranh các ngươi!" Quân Mộc Lan cầm trọng kiếm trong tay, lông mày nhướng lên, nhiệt huyết chiến thần trong cơ thể đang mạnh mẽ sôi trào.

"Ngươi không coi vương giả Tiên Cố chúng ta ra gì sao?"

Thái tử Ngạo Quang của tộc Long Nhân bước ra, mái tóc dài vàng óng rối tung, khuôn mặt tuấn mỹ, như là Quang Minh Thần Chỉ, khiến cho người khác có cảm giác muốn tôn thờ.

Sau khi hắn ta bước ra, Tiểu Vu Thần của Cổ Vu tộc và Thiên Nhãn Thánh Tử của Tam Nhãn Thánh tộc cũng cùng nhau bước ra.

Trong lúc nhất thời, tam đại vương giả trẻ tuổi Tiên Cổ, khí thế bừng bừng phấn chấn.

Đây chính là ba vị thiên kiêu khủng bố của Thiên Thần Cảnh hậu kỳ!

Cho dù tính tình nóng nảy như Quân Mộc Lan thì sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, cảm thấy áp lực thật lớn.

Mà đúng lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

"Ngạo Quang, từ khi nào mà các ngươi lại tham gia vào cuộc chiến của các thiên kiêu ngoại giới vậy."

Chương 567 - Viện thủ cường đại của Khương gia

Chương 567: Viện thủ cường đại của Khương gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói vừa truyền ra thì một đám người xuất hiện.

Nữ tử vừa nói mặc váy bách hoa, da trắng nõn như sứ, mắt trong suốt như pha lê.

Đó chính là Lê Thu Thuỷ, vương giả trẻ tuổi của Lệ Nhân tộc, một trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ.

Mà đứng bên cạnh nàng, chính là thiên kiêu Khương gia bao gồm Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Khương Sở Hàm, Khương Hư Linh.

"Đó là... vương giả trẻ tuổi của Lệ Nhân tộc, còn có thần nữ Khương gia!"

"Quả nhiên đúng như ta dự đoán, Quân gia dù phách lối thế nào, cũng sẽ không ngốc đến nỗi chỉ phái mấy người đến đây chịu chết đâu."

Bốn phương tám hướng, vang lên tiếng bàn luận sôi nổi.

"Chậc chậc, không ngờ rằng Khương gia cũng đến, nhưng dù có lôi kéo được vương giả trẻ tuổi Lệ Nhân Tộc, thì trên cục diện này vẫn rơi vào thế yếu thôi." Tiểu Ma Tiên đứng quan sát trận chiến từ chỗ xa đong đưa cái đầu nhỏ nói.

"Hừ, Lê Thu Thuỷ, ta khuyên ngươi đừng nhúng tay vào, ngươi phải nhớ một điều là phe chúng ta có ba người đấy." Thiên Nhãn Thánh Tử hờ hững nói.

Trước kia hắn ta tiện tay giết một vị tự liệt Quân gia, có thể nói là đã kết một mối thù không chết không thôi với Quân gia rồi.

"Chắc là sắp đến rồi." Lúc này, trong đầu Khương Thánh Y như nghĩ đến điều gì.

Mà cũng chính vào lúc này, không trung lại xuất hiện một bóng người nữa, khí tức mạnh mẽ đó chắc chắn cũng đạt tới Thiên Thần Cảnh hậu kỳ!

"Quân gia gặp nạn, Khương gia ta sao có thể không giúp được?"

Giọng nói vừa truyền ra, một người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, tay nâng Thần Ấn xuất hiện.

Chính là Khương Thiên Diễn, một quái thai cổ đại Khương gia mới thức tỉnh!

Khương gia thân là Thái Cổ thế gia, tất nhiên cũng có quái thai cổ đại ngủ say.

Mặc dù không nhiều như Quân gia có đến ba vị, nhưng cũng có một vị ngủ say ở trong Thượng Cổ Linh Thổ.

"Ừm? Là hắn, Vương Thể Thần Ấn, Khương Thiên Diễn." Quái thai cổ đại, Cơ gia Cơ Trường Không đứng ở nơi xa, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nói.

"Ngươi biết hắn ta sao?" Cơ Thanh Y đứng bên cạnh.

"Đúng vậy, mặc dù hắn và ta không cùng một thời đại, nhưng đã từng nghe qua tên của hắn, người mang Vương Thể Thần Ấn, trong tay cầm Giáng Thế Thần Ấn, không ngờ rằng hắn ta cũng thức tỉnh rồi." Cơ Trường Không nói.

"Ồ, chỉ là một quái thai cổ đại thôi à." Đám người Ngạo Quang sắc mặt hơi thay đổi một chút, nhưng cũng không thay đổi quá nhiều.

So với đội ngũ diệt Quân của bọn họ thì dù có nhiều một quái thai cổ đại, cũng không phải là chuyện gì quá lớn.

Vào thời khắc này, tại một nơi khác ở thiên khung, lại có tiếng thở dài vang lên một lần nữa.

"Ai, các ngươi tìm ai gây chuyện không tìm, mà hết lần này tới lần

khác lại cứ muốn trêu chọc chủ thượng Quân gia chúng ta."

Sau khi giọng nói này truyền ra, bốn thân ảnh liền xuất hiện.

Đó chính là Vong Xuyên, Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Sư Tử chín đầu.

"Là Thánh tử Vong Xuyên của luân hồi Ma Tông, mặc dù hắn ta bị Thần tử Quân gia nô dịch, nhưng vẫn là một quái thai cổ đại có thực lực vô cùng khủng bố."

"Còn Nghệ Vũ kia, mặc dù là tùy tùng của Thần tử Quân gia nhưng nghe đồn hắn ta có thể là truyền nhân của đế tộc Tiên Vực khác."

"Yến Thanh Ảnh cũng rất mạnh, truyền nhân của Thôn Thần Ma Công, ngay cả phật nữ Tiểu Tây Thiên và Thánh nữ Thánh giáo Himiko đều bị nàng ta hạ bệ."

"Sư Tử chín đầu cũng là Vương tộc Thái Cổ đỉnh cấp, nhưng sau khi được Thần tử Quân gia thu phục, vẫn luôn một mực trung thành tuyệt đối với hắn."

Nhóm tùy tùng của Quân Tiêu Dao đều đến, xung quanh lại vang lên tiếng kinh hô một lần nữa.

Bởi vì những thiên kiêu này bất chợt phát hiện ra.

Ngay cả tùy tùng của Quân Tiêu Dao, cũng đều đã trở nên mạnh như vậy rồi.

Sự gia nhập của đám người Vong Xuyên, Nghệ Vũ, càng làm cho không ít thiên kiêu ở đội ngũ diệt Quân biến sắc.

Nhưng không chỉ có vậy.

Nơi xa thiên khung, lại lần nữa có thêm nhóm người khác xuất hiện.

Đi đầu là một nữ tử mặc váy, người có dung nhan khuynh thành, sắc mặt lạnh lùng.

Chính là đại công chúa của Thần Triều Bàn Vũ, Võ Minh Nguyệt.

"Người của Thần Triều Bàn Vũ cũng tới sao?" Không ít người kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ rằng, Thần Triều Bàn Vũ từng có mâu thuẫn với Quân gia, nhưng lại vẫn ra tay giúp đỡ.

Tất nhiên, rất nhiều người cũng đã nghĩ ra, nguyên nhân chắc là vì đại công chúa Võ Minh Nguyệt.

Bằng không, Thần Triều Bàn Vũ không thể nào lại đi giúp Quân gia được.

Ngoài ra, lại có thêm một nhóm người nữa đi đến, mà nữ tử dẫn đầu chính là Hoa Tích Tinh, Thánh nữ của Thánh Linh thư viện.

"Thánh Linh thư viện cũng tới rồi!"

Lúc này, xung quanh lại rung động một lần nữa, lại một thư viện đỉnh cấp nữa xuất hiện.

"Quân Tiêu Dao là Thánh tử của Thánh Linh thư viện chúng ta, việc này chúng ta không thể coi như không nhìn thấy được." Hoa Tích Tinh hờ hững nói.

Ngoài ra còn có Tử Phủ Thánh địa Tô Tử Quỳnh, cùng các phương phụ thuộc thế lực Quân gia, đều lần lượt kéo đến.

Lần này, sắc mặt rất nhiều thiên kiêu của đội ngũ diệt Quân đều đột biến.

Bọn họ vốn cho rằng các thế lực vây đánh Quân gia.

Kết quả hiện tại lại biến thành kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Cho dù là Long Ngạo Thiên, sau khi nhìn thấy có nhiều thiên kiêu và nhiều thế lực tiến đến như vậy, sắc mặt cũng có chút biến hóa.

Nhưng khi nghĩ đến thực lực của phe mình, Long Ngạo Thiên vẫn trầm ổn như trước.

"Ha ha, Quân gia quả thực là rất uy phong."

Bỗng nhiên, trời đất đột nhiên tối sầm, vô số quạ đen biến hóa trong hư không, cuối cùng hóa thành một nam tử yêu dị toàn thân mặc vũ y màu đen.

Ở bên cạnh hắn ta còn có một mỹ nữ dung mạo hoàn mỹ.

Hai người này, chính là Ô Sóc và Nhan Như Mộng quái thai cổ đại Yêu Thần Cung.

"Vị kia chắc là quái thai cổ đại của Yêu Thần Cung, tai ách ma quạ Ô Sóc, nhưng nhìn thái độ, chắc là hắn ta đứng về phe Hoàng tộc Thái Cổ."

"Quân Tiêu Dao vẫn chưa đến sao, hôm nay Ô Sóc ta muốn hắn phải quỳ gối trước mặt ta thỉnh tội." Giọng nói của Ô Sóc sắc nhọn như tiếng quạ kêu.

"Thật ngạo màn, chỉ dựa vào ngươi cũng không xứng lau giày cho công tử nhà ta!" Đám người Quân Tuyết Hoàng, Quân Trượng Kiếm nổi giận quát.

Trong lòng bọn họ, cho dù là quái thai cổ đại, cũng không sánh được với Quân Tiêu Dao.

Chương 568 - Vương thể Thần Ẩn Khương gia

Chương 568: Vương thể Thần Ẩn Khương gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"A, không sao, vậy giết các ngươi trước sau đó mới giết Quân Tiêu Dao..

Nhan Như Mộng đứng bên cạnh, trong lòng lại có cảm giác bất an nhàn nhạt.

Ngay khi bầu không khí đang nồng nặc mùi thuốc súng.

Lại có thêm một người nữa đến.

Đó là một nam tử anh tuấn vĩ ngạn, phong thần tuấn lãng, có rồng tư phượng biểu.

Da thịt như ngọc, nội uẩn thần mang, nhìn tổng thế giống như người này có loại khí tức được thiên đạo che chở vậy.

Xung quanh là tứ đại tường thụy chi linh vờn quanh, Chân Long bay cao, Phượng Hoàng huýt dài, Kỳ Lân vượt biển, Huyền Vũ Đà Sơn.

Cả người được bao phủ bởi ánh sáng chói chang, tựa như Thiên Đế lâm thế vậy.

Chính là Vương gia Thiếu đế Vương Đằng!

"Vương gia Thiếu đế cũng tới rồi!"

"Xem ra cũng hẳn ta cũng nhằm vào Quân gia."

Khương Thánh Y nhìn thấy Vương Đằng đến, đôi mắt đẹp chuyển sang sắc lạnh.

"Kế hoạch này, cũng có một phần của ngươi đấy." Khương Thánh

Y lạnh lùng nói.

"Khương Thánh Y, ta sẽ cho nàng biết, ta và Quân Tiêu Dao, ai ưu tú hơn." Vương Đằng cười nhạt nói.

Trong kế hoạch của hắn ta, sau khi diệt trừ quái thai cổ đại và tự liệt Quân gia.

Sẽ đến lượt Quân Tiêu Dao.

"Để ta oanh phá trận pháp này, những người kia giao cho các ngươi ứng phó." Minh Thần Thái tử nói.

Hắn tính tình dứt khoát, không muốn kéo dài, trực tiếp ra tay, đánh về phía trận pháp phía dưới mặt đất một lần nữa.

"Làm càn!"

Thất đại hệ liệt Quân Lăng Thương đồng loạt ra tay.

"Muốn cứu quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia sao? Không có cửa đâu!"

Đám người Long Ngạo Thiên, Ngao Loan, Long Bích Trì, Kỳ Lân Tử, Phượng Lạc Phi, Hoàng Thiên Ca bọn người, cũng ra tay ngăn cản.

"Chúng ta cũng lên thôi!" Khương Thánh Y và người nhà họ Khương cũng ra tay rồi.

"Khương Thánh Y, bọn nàng hãy nhắm mắt làm ngơ đi." Vương Đằng cười nhạt ra tay.

"Đúng vậy, những người còn lại cũng đừng tham gia vào nữa." Thánh giáo tử của Thánh giáo cũng ra tay rồi.

Bên này, Vong Xuyên, Nghệ Vũ, còn có quái thai cổ đại Khương gia, thần ấn vương thể Khương Thiên Diễn, cũng đồng loạt ra tay.

Nhưng lại bị đám người Ngạo Quang, Tiểu Vu Thần, Thiên Nhãn Thánh tử và Ô Sóc cản trở.

"Kết cục đã định rồi, các ngươi không thay đổi được gì đâu." Ngạo

Quang lạnh lùng nói.

Đám người Hoa Tích Tinh của Thánh Linh thư viện, Võ Minh Nguyệt của thần triều Bàn Vũ, Tô Tử Quỳnh của thánh địa Tử Phủ cũng ra tay rồi.

Nghênh đón họ là một đám thiên kiêu Thái Cổ Vương tộc, và Cổ Thiền Tử của Thiên Thiền nhất tộc.

Cuộc hỗn chiến hoàn toàn bộc phát!

Sự khủng bố của trận đại chiến này không có bút nào tả rõ được, khiến cả dãy núi Huyền Thiên phát ra những tiếng gầm rú.

Một phe là nhóm thế lực Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, hang cổ Kỳ Lân, Đọa Thần Cung, Bắc địa Vương gia, chủng tộc Tam đại Tiên Cổ, Thánh giáo, Thiên Thiền nhất tộc.

Một phe là nhóm thế lực Quân gia, Khương gia, thư viện Thánh Linh, thần triều Bàn Vũ, Lệ Nhân Tộc, thánh địa Tử Phủ nhóm thế lực.

Có thể nói, loại đại chiến đẳng cấp như này, chưa từng nghe thấy, chưa từng gặp qua.

Dường như cuộc đại chiến này đã quấn hơn tám phần thế lực của thế giới Tiên Cổ vào đó rồi.

Chỉ có một số ít thế lực như Ma Tiên giáo, Cơ gia, Diệp gia đứng quan sát từ xa chứ không tham gia vào cuộc đại chiến.

Không ai từng nghĩ tới, tại thế giới Tiên Cổ lại xảy ra cuộc hỗn chiến giữa các thiên kiêu với quy mô lớn như vậy.

Mà khởi nguồn của hỗn chiến thiên kiêu này, chính là do nhóm thế lực Thái Cổ Hoàng tộc nhằm vào Quân gia.

Ầm ầm!

Quang hoa oanh tác, thiên địa chấn động, sự dao động mà đại hỗn chiến này bộc phát ra không thể nào lường trước được, giống như là diệt thế vậy.

Rất nhiều thiên kiêu, đều tự tìm được đối thủ của riêng mình, bắt đầu hỗn chiến.

"Quân Lăng Thương, trước đó chẳng qua là ta lười thi triển át chủ bài cuối cùng để đấu với ngươi mà thôi, bây giờ ngươi hãy nếm thử đi!" Kỳ Lân Tử bước một chân về phía trước, bàn tay quét ngang ra.

Cách đó tử khí ba vạn dặm, hiện ra rất nhiều hư ảnh của Kỳ Lân, chiêu này của hắn ta có thể nghiền ép chư thiên.

"Bại tướng dưới tay chính là bại tướng dưới tay, hôm nay, các ngươi phải chết!" Quân Lăng Thương ngữ khí hờ hững.

Động thái của Thái Cổ Hoàng tộc đã vượt qua ranh giới cuối cùng, nếu đã như vậy thì cũng không có gì đáng nói nữa, chỉ có quyết đấu sinh tử thôi.

Những người còn lại trong hệ liệt Quân gia cũng quyết đấu cùng những thiên kiêu đỉnh cấp của Thái Cổ Hoàng tộc là Long Ngạo Thiên, Hoàng Thiên Ca, Phượng Lạc Phi.

Bên này, Khương Thánh Y nâng ngọc thủ lên, thôi động sức mạnh của tiên thiên đạo thai, hóa thành đạo văn vô tận, lan tràn ngay dưới chân nàng.

Khương Thánh Y ngày thường yên tĩnh như xử nữ, như Nguyệt cung tiên tử xuất trần.

Nhưng hiện tại người con gái đang nén giận này, tóc xanh tung bay, cũng bạo phát ra khí tức khiến cho người khác run sợ.

Trong khi tham gia tìm hiểu thạch bia tổ tiên của Lệ Nhân Tộc tổ địa, thêm vào đó là sau nhiều cơ duyên khác thì cảnh giới tu vi của Khương Thánh Y cũng đã đạt đến Thiên Thần cảnh rồi.

Một chưởng của nàng mang đầy phẫn nộ, ra tay với Vương Đằng.

"Khương Thánh Y, mặc dù nàng mang tiên thiên đạo thai, nhưng cũng không phải là đối thủ của ta." Vương Đằng mỉm cười, cũng đánh tay ra, pháp lực mãnh liệt theo đó thoát ra.

Thân là Thiếu đế Vương gia, trời sinh đã có khí vận vô cùng tốt, từ khi xuất thế hắn ta chưa từng bại một lần nào, hơn nữa còn được phụ thân đánh giá là có tư chất đại đế.

Vì thế Vương Đằng cũng có được vô địch đạo tâm, hắn ta không cho rằng mình sẽ bại.

Nhưng Khương Thánh Y dù sao cũng là tiên thiên đạo thai, muốn trấn áp Khương Thánh Y cũng không phải chuyện có thể làm ngay tức khắc được.

Một nơi khác, Khương Lạc Ly và Khương Sở Hàm thì ứng chiến với Thánh giáo tử Thánh giáo, ba người bắt đầu đại chiến.

Còn quái thai cổ đại Khương gia, Vương Thể Thần Ấn Khương Thiên Diễn, cũng bị bốn người Ngạo Quang, Tiểu Vu Thần, Thiên Nhãn Thánh tử, Ô Sóc ngăn cản.

"Khương Thiên Diễn, ngươi muốn trợ giúp Quân gia, căn bản là không thể được." Ô Sóc mở miệng, tiếng nói khàn khàn sắc nhọn như quạ đen.

Hắn ta và Khương Thiên Diễn cùng là quái thai cổ đại, hoàn toàn có thể ứng phó được.

"Các ngươi muốn chết sao!" Khương Thiên Diễn tay nâng Thần Ấn, khí tức vô cùng cường tuyệt, giống như một vị Thần Vương lâm thế vậy.

Có điều hắn ta tuy là quái thai cổ đại Thiên Thần cảnh hậu kỳ, nhưng đối diện với bốn người cũng là Thiên Thần cảnh hậu kỳ.

Lấy một địch bốn, quả thật cũng có chút miễn cưỡng.

Nhưng mà lúc này, Vong Xuyên và Nghệ Vũ cùng đứng ra.

"Dám trêu chọc chủ nhà, phải cho các ngươi giác ngộ cái chết mới được!" Nghệ Vũ ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân thiêu đốt Thái Dương Chân Hỏa.

Vong Xuyên không nói gì, nhưng sau lưng lại hiện lên luân bàn hư ảnh, tràn ngập sức mạnh luân hồi.

Còn có vương giả trẻ tuổi của Lệ Nhân Tộc, Lê Thu Thuỷ cũng tham gia vào cuộc hỗn chiến.

Vừa vặn, bốn địch bốn.

"Vậy thì cứ thử một chút đi!"

Chương 569 - Tiểu Ma Tiên giúp đỡ

Chương 569: Tiểu Ma Tiên giúp đỡ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ô Sóc ra tay trước, đưa tay về chính giữa, vô số mũi tên đen nhánh phóng ra, có thể đâm thủng cả một tòa núi cao.

Khương Thiên Diễn cũng ra tay, Thần Ấn trong tay chấn động, từng đạo quang hoàn tràn ra, va chạm cùng những mũi tên kia.

Nghệ Vũ kéo Tru Tinh Phá Diệt Cung và Cửu Tinh Liên Châu ra, nổ bắn ra ngoài!

Vong Xuyên cũng thôi động sức mạnh của Thánh Thể Luân Hồi, một đại thủ ấn luân hồi tung ra, dường như muốn kéo người đối diện vào vòng luân hồi vô tận!

Lệ Nhân Tộc Lê Thu Thuỷ cũng cùng ra tay, biến động vô cùng mạnh mẽ.

Ngạo Quang, Tiểu Vu Thần, Thiên Nhãn Thánh tử cũng đồng loạt ra tay.

Tám vị thiên kiêu khủng bố Thiên Thần cảnh, chạm trán cùng nhau, giống như một mảnh tinh vũ nổ tung, pháp lực gợn sóng văng khắp nơi.

Các thế lực của các bên còn lại, Thần Triều Bàn Vũ Võ Minh Nguyệt, Hoa Tích Tinh của thư viện Thánh Linh, đang hỗn chiến với các thiên kiêu của Thái Cổ Vương tộc.

Tiểu Ma Tiên đứng ngoài quan sát trận hỗn chiến, ánh mắt không ngừng biến đổi.

Sau đó, dường như là đã hạ quyết tâm, Tiểu Ma Tiên cũng gia nhập vào cuộc chiến.

"A, Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên giáo lại ra tay giúp Quân gia sao?"

Một vài thiên kiêu nhìn thấy thế, cũng có chút ngạc nhiên.

Hình như Ma Tiên giáo không có quan hệ gì với Quân gia mà?

Một số người cho rằng, có khả năng đây chỉ là quyết định của một mình Tiểu Ma Tiên mà thôi.

"Tiêu Dao tiểu ca ca, người ta đặt cược hết vào người huynh rồi đấy." Tiểu Ma Tiên nghĩ thầm trong lòng.

Nàng ta ra tay không phải vì lòng tốt trắc ẩn, mà là muốn kết giao với Quân Tiêu Dao .

Quân Tiêu Dao đi con đường riêng của mình, sau này nếu vẫn không bị thui bại, nhất định sẽ trở thành một cường giả tuyệt đỉnh.

"Nàng ta ra tay rồi sao?" Cơ Thanh Y cũng đang đứng một bên quan sát cuộc chiến, đáy mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Nhân Tiên giáo và Ma Tiên giáo đối lập nhau, nàng thân là Thánh nữ Nhân Tiên giáo, tất nhiên cũng sẽ chú ý đến động tĩnh của Tiểu Ma Tiên.

Cơ Thanh Y suy nghĩ, nhưng vẫn chưa ra tay.

Cục diện trận chiến cực kì hỗn loạn.

Cùng lúc này, Minh Thần Thái tử đang nghĩ cách oanh phá trận pháp phía dưới mặt đất.

"A, mai rùa đen quả thật là cứng rắn." Đôi mắt Minh Thần Thái tử phừng phừng lửa giận như địa ngục vậy.

Hắn ta bỗng nhiên đưa tay lên, khí U Minh khủng bổ bộc phát ra ngoài.

Cuối cùng trên tay hắn ta xuất hiện một chiếc chiếc thiết trảo thiêu đốt U Minh Hỏa, tản ra một sự biến động mãnh mẽ.

Đó chính là vũ khí bản mệnh chí tôn của Minh Thần Thái tử, Minh Vương trảo.

"Đó là... Vũ khí chí tôn!" Rất nhiều thiên kiêu nhìn thấy thế, ánh mắt đều run lên.

Không hổ là quái thai cổ đại, vũ khí chí tôn nói cầm là cầm, đây là binh thần mà ngay cả chí tôn cũng phải động tâm.

Minh Thần Thái tử cầm trong tay Minh Vương trảo, một trảo oanh kích đánh xuống.

Móng vuốt nhọn hoắt màu tím đen dường như xé rách hư không, ầm vang rơi xuống.

Trận pháp bảo vệ luồng ánh sáng kia, trực tiếp nổ ầm vang một tiếng rồi sụp đổ thành vô số điểm sáng.

"Chết đi!"

Minh Thần Thái tử thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn, dùng Minh Vương trảo thôi động chí cường thần thông.

Thiên Quỷ Thập Bát Trảo!

Trong nháy mắt Minh Thần Thái tử, xuất ra mười tám móng vuốt nhọn hoắt chồng chất lên nhau, toàn bộ đánh vào sâu trong lòng đất.

Với chiêu pháp mạnh mẽ này, cho dù là quái thai cổ đại, nhưng nếu không có phòng bị gì thì cũng sẽ trọng thương thậm chí gục ngã.

"Ngươi dám!"

Thấy cảnh này đám người hệ liệt Quân gia, ai nấy đều như muốn rách cả mí mắt.

Đây chính là quái thai cổ đại cuối cùng của Quân gia bọn họ, há có thể gục ngã như vậy được?

Quân Lăng Thương dùng một tay kéo miếng vải đen đang che mắt xuống.

Chỉ một thoáng, ánh mắt toát ra ô quang khủng bố, dường như

muốn muốn đốt sập cả một vùng trời.

Hiện tại Quân Lăng Thương thực sự có thể kích phát ra uy thế khủng bố của đôi mắt.

Ngay cả Kỳ Lân Tử, nhất thời vội vàng không kịp chuẩn bị nên cũng bị đẩy lui, trong miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Quân Lăng Thương bước chân vút qua muốn tiến đến trợ giúp.

Mà đồng thời, Long Ngạo Thiên thấy thế, đôi mắt rồng màu vàng liền loé lên một tia sáng.

Tất nhiên không đời nào hắn ta lại để cho Quân Lăng Thương ra tay cứu viện.

"Thái Hư Thần Ngân!"

Long Ngạo Thiên thi triển ra truyền thừa thần thông của Thái Hư Cổ Long nhất tộc.

Sau khi hắn ta đưa tay ra, trong hư không thoáng hiện long văn, vạch ra một vết tích khủng bố, dường như có thể cắt lìa Thương Vũ!

Quân Vô Song đối chiến cùng hắn ta, lúc này bị đánh trúng, ho ra máu nhanh lùi lại.

Mặc dù cùng là Thiên Thần cảnh, nhưng thực lực của Quân Vô Song vẫn khó mà so đươc với Long Ngạo Thiên..

"Tại sao thực lực của hắn ta lại trở nên mạnh mẽ như vậy?" Quân Mộc Lan đang đối chiến với Phượng Lạc Phi ở một nơi khác khi nhìn thấy cảnh này, cũng âm thầm cắn răng.

Trước đó tại Tiên Cổ đạo hồ, Long Ngạo Thiên trong tay Quân Tiêu Dao, rõ ràng chỉ giống như tôm tép nhãi nhép, không có chút sức lực phản kháng nào.

Bây giờ Quân Tiêu Dao không có ở đây liền bắt đầu ra vẻ ta đây.

"Quân Lăng Thương, ngươi muốn cứu quái thai cổ đại cuối cùng

của Quân gia sao, quả thực là nằm mơ!"

Long Ngạo Thiên ra tay, ngăn chặn Quân Lăng Thương một lần nữa.

Mà lúc này, Minh Thần Thái tử lại thi triển tuyệt học một lần nữa.

Một chiêu lại một chiêu thần thông khủng bố liên tiếp hạ xuống.

Toàn bộ đại địa, đều bị oanh kích sắp bị nhấn chìm rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những thiên kiêu của các thể lực khác đang quan sát cuộc chiến từ xa, ai nấy đều nuốt nước miếng run sợ.

Thủ đoạn của Minh Thần Thái tử, thực sự là quá tuyệt tình.

Những chiêu này hạ xuống, đoán chừng quái thai cổ đại Quân gia ngay cả cặn cũng không còn nữa.

"Kết thúc rồi, kết cục cuối cùng là bản Thái tử ta chiến thắng." Minh Thần Thái tử thu tay lại, khóe miệng để lộ ra nụ cười thản nhiên.

Hắn ta đã từng tranh phong với linh hào tự liệt của Quân, cuối cùng lại hạ màn kết cục bằng chiến thắng của hắn ta.

Nhưng ngay khi khóe miệng Minh Thần Thái tử lộ ra ý cười.

Một giọng nói lười biếng, bỗng nhiên vang lên từ sâu trong lòng đất.

"Minh Thần Thái tử, thủ đoạn của ngươi vẫn hèn hạ như trước sao..."

Chương 570 - Đã từng là linh hào tự liệt của Quân gia

Chương 570: Đã từng là linh hào tự liệt của Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói này dường như mang theo sự miễn cưỡng.

Nhưng tất cả thiên kiêu có mặt ở đây đều phát hiện ra, nhiệt độ giữa trời và đất đột nhiên hạ thấp đến đóng băng.

Đó là do sát ý và lãnh ý đến cực độ đã lây nhiễm vào trời và đất nên mới dẫn đến sự thay đổi này.

"Loại khí tức này là Đạo Thần cảnh!" Rất nhiều thiên kiêu có mặt ở đây đều biến sắc.

Đạo Thần cảnh, đối với sự lý giải của đạo văn, thì tiến thêm môt bước càng thâm sâu, nhất cử nhất động, thậm chí một loại cảm xúc thôi cũng đều có thể khiến bầu không khí giữa trời và đất thay đổi.

Sau khi nghe thấy giọng nói này, con ngươi Minh Thần Thái tử bỗng nhiên co rụt lại, để lộ ra sự lạnh lẽo cực độ!

Ầm ầm!

Phía dưới mặt đất, dường như có địa long đang gào thét.

Bất chợt, cùng với tiếng nổ rung trời đó, đột nhiên một thần binh trồi lên từ lòng đất.

Đó rõ ràng là một chiếc ô!

Một chiếc ô vô cùng lớn!

Trên chiếc ô in hình đạo văn vô tận, xoay tròn xoay tròn, tản ra những tia quang hoa.

Chiếc ô này chắc chắn cũng là một vũ khí chí tôn!

"Chẳng trách nào!"

Thấy cảnh này, rất nhiều thiên kiêu đều thấy giật mình.

Theo lý thuyết, dưới đòn công kích mạnh mẽ như vậy của Minh Thần Thái tử đáng lý không có người nào có thể còn sống mới đúng.

Mà chiếc ô vũ khí cấp bậc chí tôn này lại hóa thành vũ khí phòng ngự, chặn được hơn phân nửa uy lực chiêu thức của Minh Thần Thái tử.

"Đó là... Ô Thiên Cơ, quái thai ngủ say ở đây, lẽ nào là người đó!" Ở nơi xa, quái thai cổ đại Cơ gia Cơ Trường Không, sắc mặt bỗng dưng lộ vẻ khiếp sợ.

"Là người nào?" Cơ Thanh Y có chút nghi hoặc.

Thân là quái thai cổ đại Cơ gia mà Cơ Trường Không lại thất thố như vậy!

Diệp Nam Thiên, quái thai cổ đại của Diệp gia đứng ở một nơi khác, trong mắt cũng lộ ra vẻ rung động.

"Không sai, Ô Thiên Cơ, quả thực là hắn ta rồi..."

Mặc dù Diệp Nam Thiên và vị kia không cùng một thời đại, nhưng gã đã từng nghe qua truyền thuyết về Ô Thiên Cơ rồi.

"Đáng chết, vị đó của Quân gia vậy mà lại không bị Minh Thần giết chết!" Quái thai cổ đại của Yêu Thần Cung, Ô Sóc sắc mặt cũng đại biến.

Những quái thai cổ đại hiểu biết chút ít về vị kia, sắc mặt ai nấy đều đại biến.

Còn những thiên kiêu có mặt ở đây đều vô cùng ngạc nhiên.

Xuất thế của một vài quái thai cổ đại trước kia, cũng chưa từng gây nên chấn động như vậy.

Quái thai cổ đại ngủ say này của Quân gia rốt cục có địa vị gì?

Về phần đám người hệ liệt Quân Lăng Thương trong lòng thở dài một hơi.

Chí ít thì quái thai cổ đại của Quân gia bọn họ cũng chưa bị thất lac.

Miễn là còn sống thì vẫn còn có cơ hội.

"Mệnh của ngươi cũng cứng lắm." Minh Thần Thái tử lạnh giọng nói.

Một thân ảnh, từ sâu trong lòng đất, chậm rãi đạp không mà ra.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, tóc đen bồng bềnh, xen lẫn mấy sợi tóc trắng.

Trên người khoác trường bào thoải mái màu trắng, bên hông giắt một bầu hồ lô rượu.

Dung mạo tuấn mỹ vô song, ngũ quan như ngọc, sắp sánh được với Quân Tiêu Dao rồi, vào thời đại của hắn ta hắn là đã khiến cho vô số nữ tử trầm luân.

Nam tử tuấn mỹ chậm rãi giơ tay lên, Ô Thiên Cơ nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi vào trong tay nam tử tuấn mỹ.

Tay hắn ta cầm Ô Thiên Cơ, bên hông giắt hồ lô rượu, nhìn vừa thong dong vừa lười nhác.

Nhưng không có một cái nào quái thai cổ đại nào có mặt ở đây, dám khinh thường sự tồn tại của vị này.

"Khí tức Đạo Thần cảnh, hắn ta quả thực là vị đó của Quân gia?" Đôi mắt Cơ Thanh Y không ngừng gợn sóng.

"Ngủ say sa trường... Quân Mạc Tiết!" Ngữ khí của Cơ Trường Không vô cùng ngưng trọng.

Xuất thế của Quân Mạc Tiếu khiến nhưng người ở đây ai nấy đều kinh ngạc.

Sau khi biết được lai lịch của Quân Mạc Tiếu, đám thiên kiêu có mặt ở đây ai nấy đều trợn to mắt ngạc nhiên.

Người đó đã từng là linh hào tự liệt của Quân gia!

Thân mang Nhân Hoàng thể chí cường!

Hơn nữa còn là một yêu nghiệt khủng bố!

Đến giờ thì những thiêu kiêu đứng xem xung quanh cuối cùng cũng hiểu lý do vì sao nhóm thế lực Thái Cổ Hoàng tộc lại phải nghĩ trăm phương ngàn kế để tiêu diệt thế hệ trẻ tuổi Quân gia.

Bởi vì thực lực của họ quá khủng bố.

Chỉ một Quân Tiêu Dao thôi đã khiến cho tất cả thiên kiêu Hoang Thiên Tiên vực đương đại đều không thở được.

Nếu lại tăng thêm Quân Mạc Tiếu quái thai cổ đại nữa.

Vậy con đường đại đế kia còn để cho những người khác có cơ hội đi nữa hay không?

Cứ để Quân gia trực tiếp chiếm lấy toàn bộ là được rồi.

"Người đó đã từng là linh hào tự liệt của Quân gia chúng ta!" Quân Vô Song, Quân Mộc Lan và các hệ liệt khác đều để lộ ánh mắt phấn chấn.

"Đây chính là Đạo Thần Cảnh đấy, cho dù là Tiêu Dao, cũng chưa đạt tới cảnh giới này." Quân Mộc Lan thầm nghĩ.

"Truyền kỳ Quân Mạc Tiếu đã thức tỉnh rồi." Khương Thiên Diễn đang giao chiến với đám người Ngạo Quang, tự lẩm bẩm một mình.

Quân Mạc Tiếu xuất thế, dường như toàn bộ cục diện có sự thay đổi lớn.

Quân Mạc Tiếu mở mắt ra nhìn Minh Thần Thái tử, thản nhiên nói: "Minh Thần Thái tử, ở thời đại của chúng ta, ngươi cũng được miễn cưỡng xem như là đối thủ mà ta có hứng thú."

"Nhưng bây giờ xem ra, thủ đoạn này của ngươi lại hoàn toàn không xứng với thân phận của mình."

"Hừ, thắng làm vua thua làm giặc thôi, Quân Mạc Tiếu, ngươi cũng không ngây thơ như vậy chứ?" Minh Thần Thái tử lạnh lùng nói.

Quân Mạc Tiếu không nói gì, nếu hắn ta thực sự ngây thơ thì sẽ không có tư cách trấn áp một thời đại như vậy.

"Quân Mạc Tiếu, đừng tưởng rằng bản Thái tử không biết, khí tức của ngươi vẫn chưa dung hợp với thiên địa đương đại, vẫn đang ở điểm thấp nhất."

"Cộng thêm đợt công kích vừa rồi, chắc chắn ngươi đã bị thương, muốn lừa bản Thái tử ta thì quả thật nực cười." Minh Thần Thái tử liếc mắt nhìn thấu tình trạng của Quân Mạc Tiếu.

"Vậy thì đã sao, ta vẫn dư sức để xử lý ngươi." Quân Mạc Tiếu nói xong liền giơ tay lên.

Ô Thiên Cơ bỗng nhiên khép lại, biến thành hình dạng giống như mũi nhọn.

Từ Ô Thiên Cơ, biến thành một vũ khí dạng thương, Thương Thiên Cơ!

"Ngủ say sa trường Quân Mạc Tiếu, thiên kiêu chinh chiến mấy người trở về, Minh Thần Thái tử, hôm nay ta sẽ lấy mạng của ngươi!"

Quân Mạc Tiếu cầm Thương Thiên Cơ, lấy bầu hồ lô rượu giắt bên hông uống một ngụm.

Khí tức Đạo Thần cảnh chớp mắt bộc phát, quét ngang qua, đạo văn vô tận như sóng lớn cuồn cuộn, quét sạch mọi thứ!

"Kẻ phải chết là ngươi mới đúng!"

Chương 571 - Quân Mạc Tiếu ngủ say ở sa trường!

Chương 571: Quân Mạc Tiếu ngủ say ở sa trường!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Minh Thần Thái tử cũng thôi động huyết mạch Minh Vương, khí tức không ngừng dâng cao, cuối cùng cũng tản ra khí tức Đạo Thần.

"Hai vị Đạo Thần!"

Thiên kiêu đứng xem xung quanh đều rung động, loại đại chiến này họ đều chưa từng nhìn thấy!

Cuộc hỗn chiến giữa hai vị yêu nghiệt.

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Minh Thần Thái tử xuất thế từ lâu, khí tức đã dung hợp cùng trời đất, vô cùng hài hòa, thực lực cũng có thể phát huy đến cực hạn.

Còn Quân Mạc Tiếu vừa mới phá quan, thực lực vốn dĩ ở xuất phát điểm thấp, hơn nữa trước đó còn chống đỡ cường chiêu của Minh Thần Thái tử, nếu nói không tổn thương chút nào thì là điều không thể.

Cho nên cục diện bây giờ, đối Quân gia vẫn hoàn toàn bất lợi như trước.

"Nhất định phải nhanh chóng chấm dứt cuộc chiến, không thể kéo dài nữa." Long Ngạo Thiên thấy cảnh này, trong mắt lóe lên lãnh sắc.

Nếu không diệt trừ Quân Mạc Tiếu trước, chắc chắn sẽ có mầm họa lớn.

Nghĩ đến đây, Long Ngạo Thiên nhìn về phía Quân Vô Song.

Bước chân gã chợt lóe lên, như là xuyên thẳng qua hư không, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, sau một khắc, liền xuất hiện trước mặt Quân Vô Song.

"Cái gì vậy?"

Cho dù là Quân Vô Song, cũng ngơ ngác vì kinh ngạc.

Tốc độ của Long Ngạo Thiên này, quả thực quá nhanh.

Thật không ngờ, Long Ngạo Thiên mới tu luyện nửa cuốn sách đã bước đầu nắm bắt được sức mạnh của không gian rồi.

"Thái Hư Long Quyền!"

Long Ngạo Thiên đấm ra một quyền, hư ảnh Thái Hư Cổ Long liền xuất hiện khiến không gian xung quanh đều chấn động, dường như có thể phá vụn không gian cả một vùng.

Phốc phốc!

Quân Vô Song phun ộc máu ra, cả người lùi lại phía sau, ầm một tiếng đập vào trong đất, bỗng nhiên bị thương nặng.

Sau đó, Long Ngạo Thiên tiếp tục phóng người tới chỗ đám người quân Mộc Lan, đồng thời quát lớn.

"Trước tiên giải quyết hết đám hệ liệt này, sau đó kết thành Tứ Linh Tru Thiên Trận, vây giết Quân Mạc Tiếu!"

Long Ngạo Thiên quyết tâm muốn giết Quân Mạc Tiếu.

Nếu Quân Mạc Tiếu không chết, sau này nếu hắn ta liên thủ với Quân Tiêu Dao, thì Long Ngạo Thiên hắn đâu còn cơ hội vùng lên nữa?

Vì thế trước tiên phải giết Quân Mạc Tiếu, rồi sau đó giết Quân Tiêu Dao, diệt trừ tận gốc chiến lực thế hệ trẻ tuổi Quân gia.

Đến lúc đó con đường đại đế mở rộng, sân khấu rực rỡ sắc màu sẽ là của Long Ngạo Thiên hắn.

Vương Đằng đứng ở một nơi khác cũng nghĩ như vậy.

Gã không dây dưa với Khương Thánh Y nữa, thân thể chấn động, hư ảnh tứ linh xung quanh liền xuất hiện.

Chân Long giơ vuốt, Thần Hoàng giương cánh, Kỳ Lân đạp không, Huyền Vũ trấn thiên.

Cảm nhận được uy lực mạnh mẽ, đôi mắt đẹp của Khương Thánh Y cũng hiện lên tia sắc lạnh.

Tiên Thiên Đạo Thai của nàng tuy mạnh, nhưng thủ đoạn của Vương Đằng, hiển nhiên cũng không hề đơn giản như vậy.

Tứ linh hư ảnh trực tiếp kìm chân Khương Thánh Y.

Vương Đằng cũng ra tay, bắt đầu đối phó với những hệ liệt Quân gia còn lại.

Vương Đằng và Long Ngạo Thiên đều là nhân vật chính và có vận khí lớn.

Nếu hai người bọn họ liên thủ, cho dù là hệ liệt Quân gia cũng không gánh được.

"Các ngươi quá làm càn rồi!"

Ánh mắt của Quân Lăng Thương như nứt toạc thiên địa.

Nhưng mà, gã lại bị Kỳ Lân Tử cuốn lấy một lần nữa.

"Quân Lăng Thương, đối thủ của ngươi là ta!" Kỳ Lân Tử toàn thân chấn động, tử khí quấn quanh, hắn cũng kích phát ra huyết mạch kỳ lân cao quý.

Đồng thời thi triển Kỳ Lân đại thần thông, sống chết bám chặt lấy Quân Lăng Thương.

Còn những người khác cũng đều có đối thủ của riêng mình rồi.

Hơn nữa nhân số bên Quân gia, vốn dĩ đã ít hơn so với chiến đội thế lực Thái Cổ Hoàng tộc rồi.

Khương Thiên Diễn, Vong Xuyên hai quái thai cổ đại, cũng bị đám vương giả trẻ tuổi Tiên Cổ là Ngạo Quang, Tiểu Vu Thần, Thiên Nhãn Thánh tử kìm kẹp.

Vì thế căn bản không có người có thể trợ giúp hệ liệt Quân gia.

Vương Đằng và Long Ngạo Thiên tạm thời liên thủ.

Dưới thế công liên thủ của bọn họ, đám người Quân Mộc Lan, Quân Vạn Kiếp, căn bản khó mà kháng trụ được.

Trước đó Quân Vô Song cũng bị Long Ngạo Thiên đánh trọng thương.

Sau một trận oanh kích, mấy vị hệ liệt Quân gia đều thổ huyết bị đánh bay ra xa.

Cũng không phải là hệ liệt Quân gia không mạnh, mà là Vương Đằng và Long Ngạo Thiên đều là nhân trung long phượng, là nhân vật chính được thiên địa phù hộ.

Nếu hai người bọn họ liên thủ, cho dù là quái thai cổ đại cũng không phải là đối thủ của họ, chứ đừng nói đến hệ liệt đương thời.

"Mấy tên khốn kiếp các người , chờ Tiêu Dao đến, xem các ngươi còn đắc ý được nữa không!"

Quân Mộc Lan trọng thương ho ra máu, cầm trong tay trọng kiếm, chống đỡ lấy cơ thể của mình để không bị ngã xuống.

Nàng giận dữ mắng mỏ.

Long Ngạo Thiên trước mặt Quân Tiêu Dao thì chật vật giống như con chó, ngược lại bây giờ lại diễu võ giương oai.

"Ngươi..." Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh lẽo.

"Được rồi, trước hết giết Quân Mạc Tiếu đã, chờ hắn ta chết rồi, đại cục sẽ được định thôi." Vương Đằng nói.

Long Ngạo Thiên khẽ gật đầu.

Ngoan cố chống cự, nếu như gã muốn giết sạch toàn bộ đám người Quân Mộc Lan thì cũng sẽ tốn một khoảng thời gian nhất định.

Mà bây giờ thứ không thể lãng phí nhất, chính là thời gian.

Rất nhanh, Long Ngạo Thiên lại ra tay, cùng Vương Đằng, Hoàng Thiên Ca, Phượng Lạc Phi bốn người, bắt đầu kết thành Tứ Linh Tru Thiên Trận.

Thấy cảnh này, rất nhiều thiên kiêu ngoại giới đều âm thầm lắc đầu.

Nếu bốn người bọn họ gia nhập chiến cuộc, vậy thì Quân Mạc Tiếu sẽ thật sự gặp nguy hiểm.

"Tại sao vẫn chưa thấy Thần tử Quân gia, xuất hiện chờ hắn đến thì mọi việc cũng kết thúc rồi."

"Có khả năng là Thần tử Quân gia đang bế quan ở một nơi nào đó."

"Nhưng nói thật, nếu Thần tử Quân gia đến thì đã sao chứ, dù hắn ta có mạnh thế nào thì nhiều nhất cũng đột phá đến Thiên Thần Cảnh, muốn đối phó với đám người Vương Đằng, Long Ngạo Thiên cũng sẽ rất miễn cưỡng."

Một số người đang nghị luận.

Mặc dù trước đó Long Ngạo Thiên thảm bại dưới tay Quân Tiêu Dao, nhưng bây giờ rõ ràng đã thay đổi rồi, thực lực cũng không giống trước kia nữa.

Ở Tiên Cổ Vương Đằng từ trước tới nay chưa bao giờ thua trận, một đường tu luyện tới Thiên Thần Cảnh.

Rất nhiều người cho rằng, một mình Vương Đằng, cũng đủ để đối kháng với Quân Tiêu Dao.

Vì thế cho dù Quân Tiêu Dao tới, đối mặt với đám người Vương Đằng, Long Ngạo Thiên, cũng có thể sẽ thua trận.

Chương 572 - Ức hiếp Quân gia ta không có người sao?

Chương 572: Ức hiếp Quân gia ta không có người sao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong khi mọi vẫn còn đang nghị luận, Vương Đằng, Long Ngạo Thiên, Hoàng Thiên Ca, Phượng Lạc Phi bốn người, đã kết thành Tứ Linh Tru Thiên Trận, bắt đầu trộn lẫn vào chiến cuộc.

Một bên khác, Minh Thần Thái tử đã sớm cùng Quân Mạc Tiếu kịch liệt giao phong.

Bọn họ là đối thủ cũ, cùng ở một thời đại.

Minh Thần Thái tử có được Minh Vương huyết mạch, còn Quân Mạc Tiếu có được Nhân Hoàng Thể chí cao vô thượng, xếp vị trí thứ ba mươi trong ba ngàn thể chất,.

Tuy nhiên thực lực của Quân Mạc Tiếu, cũng chưa khôi phục lại như thời kỳ đỉnh cao, hơn nữa trước đó còn bị thương nữa.

Nhưng hắn ta vẫn có thể dùng tư thái ung dung như trước để giao thủ với Minh Thần Thái tử.

" Quân Mạc Tiếu này quả nhiên khó giải quyết." Minh Thần Thái tử thần sắc âm trầm.

Vốn cho rằng lần này có thể dứt khoát giải quyết Quân Mạc Tiếu, nhưng vẫn không cách nào trực tiếp giết chết được.

Lúc này, kết trận của bốn người Vương Đằng cũng đánh tới.

Thấy cảnh này, ánh mắt Minh Thần Thái tử lóe sáng nhưng không nói gì.

Giống như lời hắn ta nói, người sống sót cuối cùng, mới là người thắng cuộc.

Còn về việc dùng thủ đoạn gì để chiến thắng đều không quan trọng.

Chỉ cần Quân Mạc Tiếu chết, tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết.

"Giết!"

Long Ngạo Thiên, Vương Đẳng bốn người, thôi động trận pháp, tứ đại Thần Thú Chi Linh gào thét, trấn áp Quân Mạc Tiếu.

Mái tóc đen trắng xen lẫn của Quân Mạc Tiếu bay loạn trong gió.

Tay hắn ta cầm Ô Thiên Cơ đã hóa thành Thương Thiên Cơ, một thương phóng ra, đạo văn khuếch tán.

Cho dù là bốn người Vương Đẳng, Long Ngạo Thiên, lấy trận pháp để chống lại nhưng thân thể cũng không ngừng chấn động, cảm nhận được một nguồn sức mạnh vô cùng lớn.

"Đây chính là sức mạnh của đạo thần sao?" Ánh mắt đám người Long Ngạo Thiên và Vương Đẳng đều ngưng trọng.

Nhưng bọn họ đều là những người được trời lựa chọn, đều có năng lực khiêu chiến vượt cấp, hơn nữa bốn người họ liên thủ bày trận vì thế vẫn có thể chống đỡ được.

Mà Minh Thần Thái tử, cũng đồng thời ra tay.

Hắn ta là cường giả đang ở đỉnh cao của Đạo Thần Cảnh..

"Sâm La Tử Ấn!"

"Thiên Quỷ Thập Bát Trảo!"

Minh Thần Thái tử một tay tung ra Sâm La Tử Ấn, tay kia thì lấy ra Minh Vương Trảo, thôi động Thiên Quỷ Thập Bát Trảo.

Uy lực khủng bố dội xuống, tăng thêm trận pháp hợp kích của đám người Vương Đẳng và Long Ngạo Thiên.

Với sức công phá ấy, cho dù là cường giả đang ở đỉnh cao của Đạo

Thần Cảnh cũng chắc chắn không thể chống đỡ được.

Càng chưa nói đến là thực lực của Quân Mạc Tiếu còn chưa khôi phục, hơn nữa còn đang bị thương nữa.

Nhưng trên mặt Quân Mạc Tiếu lại không để lộ chút sợ hãi nào.

Thân từng là linh hào tự liệt của Quân gia, cho dù lâm vào cảnh tuyệt đường này, Quân Mạc Tiếu cũng sẽ bình tĩnh đối mặt.

Cơ thể hắn ta cũng chấn động, hoàng kim khí đằng không xuất hiện, sau đó hội tụ thành một chiếc lọng dù vàng óng ánh trên đỉnh đầu của hắn.

"Đó là... dị tượng thiên địa của Nhân Hoàng Thể, Lọng Dù Đế Vương!"

Thấy cảnh này, những thiên kiêu có hiểu biết chút ít về Nhân Hoàng Thể, đều không nhịn được la lên thất thanh.

Thân là thể chất khủng bố xếp thứ ba mươi trong ba ngàn thể chất, Nhân Hoàng thể tự nhiên cũng có dị tượng thiên địa thuộc về mình.

Chính là Lọng Dù Đế Vương!

Quân Mạc Tiếu nhận được sự che chở của Lọng Dù Đế Vương, tay cầm Thương Thiên Cơ trông giống như là một tôn đế vương chiến thần, khí tức bễ nghễ tứ phương!

"Vô chung thương quyết!"

Quân Mạc Tiếu một thương đánh ngang tới, tản ra khí tức khủng bố có thể khiến vạn vật xung quanh tử tuyệt!

Ầm!

Giống như một viên đạn hạt nhân nổ tung, pháp lực dữ dội gợn sóng chấn động tứ phương.

Tại như vậy đến cực điểm va chạm bên trong, hai bên đều rút lui.

Cổ họng Quân Mạc Tiếu sộc lên một mùi ngai ngái, nhưng hắn ta lại cố gắng nuốt xuống.

Quân Mạc Tiếu dù có mạnh hơn nữa nhưng hắn ta cũng là người chứ không phải là thần.

Có thể chống cự ở hoàn cảnh này,có thể đánh được đến mực độ này đã là ngoài dự liệu rồi.

"Không hổ danh đã từng là linh hào tự liệt Quân gia, cho dù ở thế yếu thân bị trọng thương nhưng vẫn có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để chống cự lại Minh Thần Thái tử và Vương Đằng, Long Ngạo Thiên bốn thiên kiêu đỉnh cấp, rõ ràng là một người có thực lực!"

Rất nhiều thiên kiêu vây xem, đều tỏ ra sợ hãi và thán phục.

Đây quả thực là Quân Tiêu Dao thứ hai.

"Hừ, kết thúc rồi!"

Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, lại một lần nữa cùng đám người Vương Đằng thôi động trận pháp đến cực hạn.

Minh Thần Thái tử cũng tung ra cực chiêu một lần nữa, Minh Vương Trảo một trảo oanh kích tung ra.

Quân Mạc Tiếu cầm Thương Thiên Cơ trong tay, tùy ý cười nói: "Tiêu diệt ta thì có tác dụng gì, không thể giảm bớt sự kiêu ngạo của ta được, hôm nay, cho dù là Quân Mạc Tiếu ta phải chết thì ta cũng sẽ kéo các ngươi theo!"

Quân Mạc Tiếu uống thả cửa một ngụm rượu, chuẩn bị liều chết!

"Không ổn rồi!" Quân Lăng Thương nhìn thấy cảnh này liền cau mày.

Đám người Quân Hạo Dương thất thế đã là tổn thất cực kỳ lớn rồi.

Nếu ngay cả người đã từng là linh hào tự liệt của Quân gia cũng chết nữa, thì đối với Quân gia mà nói, tuyệt đối giống như là bị cắt thịt vậy.

Không chỉ như thế, danh vọng của cả tộc cũng sẽ bị ảnh hưởng cực lớn.

Người ngoài sẽ nói, ngay cả quái thai cổ đại nhà mình mà Quân gia cũng không gánh nổi.

Hơn nữa còn có thể ảnh hưởng đến thế lực sau này nữa.

Đồng thời, ở ngoại giới có rất nhiều tộc lão Quân gia đều đang rất lo lắng

Nhìn thì hờ hững, nhưng thực chất lại rất quan tâm.

Nếu một vị Nhân Hoàng Thể mà gục ngã , cho dù là Quân gia cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

"Tiêu Dao..." Quân Chiến Thiên nắm chặt tay.

Có thể nói, giờ phút này, cho dù là các thế lực ngoại giới Tiên Cổ.

Hay là các thế lực bên trong Tiên Cổ, đều đang đổ dồn sự chú ý vào Quân Mạc Tiếu.

Nếu như Quân Mạc Tiếu sống tiếp được, thì Quân gia sẽ không ảnh hưởng gì.

Nếu Quân Mạc Tiếu chết, Quân gia sẽ tổn thất vô cùng lớn ở rất nhiều phương diện!

Trong khi mọi người đều nín thở, thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Từ không trung vang lên một tiếng rồng ngâm thét dài, kèm theo tiên mang vạn trượng!

Cùng lúc đó, một giọng nói lạnh nhạt mà lạnh lùng giống như giọng thần chỉ vang lên.

"Một bầy kiến hôi mà cũng dám lật trời, ức hiếp Quân gia ta không có người sao? !"

Chương 573 - Nam tử đó đến rồi

Chương 573: Nam tử đó đến rồi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói này vô cùng lạnh lùng mà bình thản chứ không hề lớn tiếng.

Nhưng điều kỳ dị chính là giọng nói này lại vang vọng bên tai mỗi người.

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đầu óc liền nổ tung!

Đặc biệt là những người đã từng nghe qua giọng nói này, từng ánh mắt bỗng nhiên chuyển hướng, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi trước nay chưa từng có.

Đến rồi đến rồi!

Người đàn ông đó, hắn đến rồi!

Nơi xa thiên khung, một người dong dỏng cao, mang theo long tộc uy nghi Tiên Nữ Long, cưỡi mây đạp gió mà tới.

Phía trên đầu rồng, đứng đầu ngọn gió là một người trẻ tuổi dáng người dong dỏng cao.

Gió nhẹ phật lên mái tóc dài của hắn để lộ ra dung nhan tuấn tú, mang theo vẻ mặt lạnh lùng và coi thường.

Như là thượng đế đang quan sát chúng sinh!

Hắn đứng chắp tay, tay áo bồng bềnh, quanh thân tiên mang cuồn cuộn, sương mù phun trào, giống như Tiên Đế thân tử, hậu duệ của thần chỉ!

Hắn cứ như vậy lẳng lặng đón gió ngự rồng mà đến, nhưng lại phảng phất cho người ta một cảm giác như tiên thần lâm thế.

"Là... Thần tử Quân gia, hắn đến rồi!"

"Sao có thể như vậy, tại sao ta lại không có cách nào cảm nhận chuẩn xác được khí tức tu vi Thần tử Quân gia?"

"Trời ơi, tại sao ta cảm giác giống như là một vị tiên nhân giá lâm vậy?"

Quân Tiêu Dao xuất hiện khiến toàn bộ nơi đây sôi trào!

Nếu như nói cuộc đại chiến liên quan đến Quân gia này còn thiếu sót cái gì.

Thì dĩ nhiên là thiếu khuyết nhân vật linh hồn của Quân gia, Thần tử Quân gia, Quân Tiêu Dao.

Rất nhiều người cho rằng, Quân Tiêu Dao có thể sẽ không tới.

Nhưng bây giờ, hắn đến rồi!

Quân Tiêu Dao đến giống như là dẫn bom nổ đến vậy, khiến xung quanh ồn ào chú ý!

Những người quen thuộc với hắn ta lại càng kích động hơn.

"Tiêu Dao..." Nhìn thấy hình bóng quen thuộc, ánh mắt Khương Thánh Y run rẩy, lúc này nàng mới phát hiện ra, hóa ra mình lại tưởng niệm một người đến như vậy.

"Tiêu Dao ca ca..." Bên trong đôi mắt to của Khương Lạc Ly cũng tràn đầy tưởng niệm.

Còn có Yến Thanh Ảnh, Võ Minh Nguyệt, Tô Tử Quỳnh, Hoa Tích Tinh, Bạch Mị Nhi, những nữ tử từng có chút quan hệ ít nhiều với Quân Tiêu Dao, từng ánh mắt vừa si ngốc vừa choáng váng.

Ngoài ra, thậm chí còn có những người có quan hệ không quá mật thiết với Quân Tiêu Dao như Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên, Nhan Như Mộng, cũng hết sức ngạc nhiên như không tin vào mắt mình.

"Sao ta lại cảm thấy, khí tức của hắn..."Trong đôi mắt thanh tịnh của Cơ Thanh Y xuất hiện sự mê hoặc .

"Hắn chính là Thần tử Quân gia sao?" Cơ Trường Không nhíu mày.

Trước đó khi Cơ Thanh Y nói với hắn, hắn còn có chút xem thường.

Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, khí chất này, khí thế kia, chắc chắn là hắn đang ẩn giấu gì đó.

"Ta không nhìn lầm chứ, dưới chân Thần tử Quân gia đang giẫm lên, chẳng lẽ là Long Cát công chúa sao?"

"Không thể tin được, ngầu quá đi, hắn thật sự dùng Long Cát công chúa làm thú cưỡi!"

Rất nhiều thiên kiêu đứng xung quanh nhìn thấy Tiên Nữ Long đều lộ ánh mắt kinh ngạc, không thể tin được.

"Quân... Tiêu... Dao!"

Nếu như nói ở đây ai là người hận Quân Tiêu Dao nhất, thì chắc chắn chỉ có thể là Long Ngạo Thiên.

Bên trong mắt rồng kim sắc của gã ta mang theo vẻ ác lạnh và cừu hận cực độ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Long Cát công chúa thật sự làm tọa kỵ cho Quân Tiêu Dao, Long Ngạo Thiên càng tức giận đến mức ngũ tạng như bị thiêu đốt.

Nữ nhân mà hắn muốn cưới làm chính cung, lại bị Quân Tiêu Dao coi là tọa kỵ.

Mẹ kiếp, điều này rõ rang như cái tát nhục nhã đánh vào mặt gã!

Không chỉ có Long Ngạo Thiên có ý thù địch với Quân Tiêu Dao, Vương Đằng cũng vậy.

"Ngươi không xuất hiện vẫn còn đỡ, nếu đã chủ động nộp mạng, vậy cũng đừng trách bản thiếu đế." Trong mắt Vương Đằng lộ ra lãnh sắc cực đoan.

Quân Tiêu Dao chẳng những ngăn trở hắn ta liên hôn với Khương

Thánh Y, mà còn tiêu diệt một bộ linh thân của hắn ta.

Nếu không tự tay đánh bại Quân Tiêu Dao, thì uy nghiêm của hắn ta còn ở đâu chứ?

Ở một nơi khác, đám người hệ liệt Quân Mộc Lan lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi lẫn vui mừng.

Bọn họ biết, nếu Quân Tiêu Dao đã xuất quan, thì chắc chắn thực lực đã có tiến bộ cực lớn.

Nhưng giờ phút này khí tức của Quân Tiêu Dao thâm sâu không dò xét được, cũng không có ai có thể nắm bắt được cảnh giới cụ thể của hắn.

Lúc này, một giọng nói ồn ào như tiếng quạ vang lên.

"Ngươi chính là Quân Tiêu Dao, dám trêu chọc người của Yêu Thần Cung ta, còn không mau quỳ xuống tạ tội!"

Người mở miệng chính là quái thai cổ đại của Yêu Thần cung, hậu duệ của yêu đạo chí tôn, Ô Sóc.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao nhàn nhạt chuyển sang nhìn Ô Sóc.

Tu vi Trời Thần Cảnh hậu kỳ quả thực không tầm thường.

Nếu như là Quân Tiêu Dao trước khi bế quan thì ứng phó với người này nói không chừng quả thực cũng tốn nhiều sức lực.

Nhưng hiện tại...

Ha ha...

"Sao nào, bị dọa đến đến mức không dám nói nữa sao?" Khóe miệng Ô Sóc khẽ nhếch lên.

Mà một bên, Nhan Như Mộng chưa tham gia vào cuộc hỗn chiến, không biết tại sao, khi nhìn khí tức thâm sâu khó đoán của Quân Tiêu Dao, trong lòng bỗng dưng dâng lên một cảm giác chẳng lành rõ rệt.

Quân Tiêu Dao chưa hề nói một từ nào.

Trực tiếp đánh ra một chiêu rất đơn giản, có vô số đạo văn xen lẫn vào bên trong hư không, hóa thành một cự chưởng có pháp lực che trời.

Sau khi xuất ra chưởng này, Quân Tiêu Dao cuối cùng cũng để lộ ra tu vi cảnh giới thực sự của mình.

Xung quanh người hắn, vô tận đạo văn vờn quanh, các loại phù văn huyền ảo thâm thúy, lấp lóe trong hư không.

"Việc này. . . Khí tức này... Giống với Quân Mạc Tiếu và Minh Thần Thái tử..."

"Ta không cảm nhận sai chứ, là Đạo Thần Cảnh sao?"

"Tu vi của Thần tử Quân gia đã thăng đến Đạo Thần cảnh rồi sao!?"

Xung quanh có vô số người hóa đá.

Như cảm nhận được uy lực của một chưởng này, Ô Sóc vốn dĩ đang nhếch mép lên cười, sắc mặt đột ngột thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

"Đạo Thần Cảnh, làm sao có thể chứ!?"

Ô Sóc rít lên, đồng thời trực tiếp hóa ra bản thể.

Một con quạ đen to lớn, lông vũ đen nhánh, mắt màu đỏ sậm xuất hiện.

Chính là tai ách ma quạ.

Y trực tiếp thôi động bản mệnh thần thong của tai ách ma quạ, ma âm khủng bố hóa thành sóng âm diệt thế không ngừng phát ra.

Nhưng mà...

Pháp lực một chưởng của Quân Tiêu Dao đã trấn áp mọi sóng âm.

Ngay sau đó tai ách ma quạ bị tóm lấy.

Quân Tiêu Dao vươn tay về phía hư không, sau đó đột nhiên tóm lấy!

Bàn tay pháp lực xen lẫn với đạo văn cũng đột nhiên khép lại!

Chương 574 - Linh hào tự liệt mới và cũ đứng cùng đài

Chương 574: Linh hào tự liệt mới và cũ đứng cùng đài

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Két két!

Máu tươi phun xa, xương cốt vỡ vụn, lông quạ bay loạn!

Da thịt Ô Sóc và vả nguyên thần nữa, đều bị nghiền nát hoàn toàn!

Quái thai cổ đại Yêu Thần Cung, Ô Sóc gục ngã rồi!

Tĩnh mịch!

Tĩnh mịch trước nay chưa từng có!

Trời đất hoàn toàn tĩnh mịch!

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều như là bị rút đi hồn phách, giống như chỉ còn lại một bộ thể xác!

Bọn họ vừa nhìn thấy gì vậy, một quái thai cổ đại Thiên Thần Cảnh hậu kỳ mà lại bị Quân Tiêu Dao một tay bóp chết!

Thậm chí từ đầu đến cuối, Quân Tiêu Dao đều khinh thường chưa hề mở miệng nói một câu nào với Ô Sóc cả.

Xã hội Quân ca ta, người giỏi không nhiều lời!

"Một chưởng bóp chết một vị quái thai cổ đại, máu nói cho ta biết, ta đang nằm mơ sao..."

"Ta cũng có cảm giác như đang nằm mơ, điều này sao có thể chứ..."

Tất cả thiên kiêu đứng xem đều như trong mộng vậy.

Đây chính là một vị huyết mạch cường hãn, một quái thai cổ đại

cao cao tại thượng!

Vậy mà lại bị Quân Tiêu Dao tuỳ tiện một chiêu miểu sát.

Nhan Như Mộng choáng váng, dung nhan hoàn mỹ không một tì vết đã mất đi tất cả huyết sắc.

Nàng đã từng nghĩ tới các loại tình huống, duy chỉ có không nghĩ tới tình trạng trước mắt này.

Quân Tiêu Dao, đồ sát quái thai cổ đại, như giẫm kiến diệt sâu!

"Giết kẻ ta muốn giết, diệt kẻ ta muốn diệt, làm nhục kẻ ta muốn làm nhục, các ngươi... Đã chuẩn bị xong để tiếp nhận cơn thịnh nộ của bản Thần tử ta chưa?" Quân Tiêu Dao đứng chắp tay, khuôn mặt lạnh lùng.

Như thần linh nắm sinh tử trong tay!

Giờ phút này, trên mặt tất cả kẻ địch của Quân gia đều xuất hiện vẻ hoảng sợ từ trước đến nay chưa từng có.

Chiêu thức ấy của Quân Tiêu Dao khiến mọi người xung quanh phải hoảng sợ.

Tu vi Đạo Thần Cảnh, lại càng khiến kẻ khác không thể tin được.

Quân Tiêu Dao là một thiên kiêu đương đại, chứ không phải là quái thai cổ đại.

Thậm chí hắn mới mười sáu tuổi, trong số những thiên kiên đương đại cũng được tính là còn nhỏ.

Mới mười sáu tuổi đã là cường giả Đạo Thần Cảnh, quả thực là quá biến thái!

Cho dù là một vài quái thai cổ đại xuất chúng nhất, cũng mới đạt đến tu vi này mà thôi.

Đừng nói đến những người khác, ngay cả Quân Mạc Tiếu cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Lẽ nào Quân gia ta còn có một quái thai cổ đại nữa hay sao?" Quân Mạc Tiếu cũng cảm thấy mơ hồ.

Hắn ta có thể cảm nhận được, trên người Quân Tiêu Dao có khí tức huyết mạch giống như mình.

Nhưng cảnh giới tu vi này lại không giống với thiên kiêu đương đại, mà lại giống như là vương giả trẻ tuổi cổ đại ngủ say thức tỉnh vậy.

"Sao có thể chứ, Đạo Thần Cảnh, rốt cuộc hắn đã tu luyện như thế nào vậy?" Long Ngạo Thiên trừng to mắt, sắc mặt vô cùng vặn vẹo.

Gã không thể tin, cũng không muốn tin chuyện này là thật!

Vốn dĩ gã nghĩ rằng, dựa vào tu vi Thiên Thần Cảnh trung kỳ của mình cũng đủ để nghiền áp Quân Tiêu Dao rồi.

Mà hiện tại thì sao?

Quái thai cổ đại Thiên Thần Cảnh hậu kỳ cũng bị Quân Tiêu Dao một tay bóp chết.

Thật quá khủng bố rồi!

Long Ngạo Thiên sắp bùng nổ đến mức muốn chửi thề rồi.

Loại cảm giác này, giống như là một người rất vất vả mới tu luyện được tinh diệu, chuẩn bị được kiêu ngạo với đời.

Nhưng kết quả chó má là, kẻ đối diện với mình lại là một vương giả xuất chúng ẩn hình!

Vậy còn so cái rắm à!

Không chỉ có Long Ngạo Thiên tức giận, khí tức Vương Đằng cũng có chút bất ổn.

"Đạo Thần Cảnh?"

Vương Đằng vô cùng kinh ngạc, rõ ràng là không dám tin vào hai mắt của mình.

Từ nhỏ vận khí của gã đã rất rốt, phụ vương Nguyên Bá còn cho rằng gã có tư chất đại đế.

Kết quả hiện tại, so với Quân Tiêu Dao, chỉ cần liếc qua là thấy ngay ai là người có tư chất đại đế.

"Làm sao có thể, sao lại như vậy chứ..." Vương Đằng nắm chặt tay.

Hắn còn muốn Khương Thánh Y nhận ra, rốt cục hắn và Quân Tiêu Dao ai mới là người ưu tú hơn.

Kết quả bây giờ, căn bản là không cần so sánh nữa rồi.

"Đạo Thần Cảnh, đây là thiên kiêu đương đại sao?" Minh Thần Thái Tử cũng có chút choáng váng.

Đối thủ mục tiêu của hắn ta là Quân Mạc Tiếu, đối với thiên kiêu đương đại, gã vốn dĩ có chút khinh thường.

Nhưng bây giờ, Quân Tiêu Dao xuất hiện, khiến Minh Thần Thái Tử trợn tròn mắt lên.

Những thiên kiêu đang đối địch với Quân gia, ai nấy đều bị dọa rồi.

Còn đám thiên kiêu Quân gia thì thở phào một hơi.

Những hệ liệt bị thương nặng như Quân Vô Song, Quân Mộc Lan đều lộ ra vẻ kinh hỉ trong ánh mắt.

Còn có mấy nữ tử Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, trong mắt họ ngoài tưởng niệm ra còn có kinh hỉ và sùng bái.

Quân Tiêu Dao, chưa từng khiến người khác thất vọng.

Từ trước đến giờ vẫn luôn tạo ra kỳ tích!

Còn những thiên kiêu đang đứng vây xem ở phía xa, ai nấy đều chấn động trong lòng, khó nén được sự sợ hãi và ngạc nhiên.

"Thanh Y, trước đó ta còn có chút không tin lời nàng nói, hiện tại thì ta tin rồi." Cơ Trường Không hít một hơi thật sâu.

Hiện tại khí tức tỏa ra từ Quân Tiêu Dao khiến y có một loại cảm giác áp bách cực độ.

"Ngay cả ta cũng không nghĩ tới, thực lực của hắn có thể đạt tới mức này, tiện tay cũng giết được quái thai cổ đại." Ánh mắt Cơ Thanh Y có chút thất thần.

Đồng thời, đáy lòng nàng cũng mơ hồ nảy ra một tia ảo não và hối hận.

Nếu như nàng cũng ra tay trợ giúp Quân gia như Tiểu Ma Tiên, thì có lẽ những mâu thuẫn nhỏ xảy ra trước đó cũng có thể được bỏ qua rồi.

Hơn nữa còn có thể giao hảo một thiên kiêu có thực lực tuyệt đỉnh.

Đáng tiếc, hối hận cũng vô dụng.

Một bên khác, Tiểu Ma Tiên lấy tay nhỏ bưng kín môi, con mắt trừng thật to.

"Không ngờ Tiêu Dao tiểu ca ca lại trở nên mạnh như vậy?" Tiểu Ma Tiên vô cùng giật mình, đồng thời trong lòng cũng có chút mừng rỡ.

Nàng cược đúng chỗ rồi!

Sở dĩ nàng ra tay trợ giúp Quân gia, chính vì muốn giao hảo với Quân Tiêu Dao.

Mà bây giờ, thực lực của Quân Tiêu Dao, còn nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Quân Tiêu Dao!"

Ánh mắt Long Ngạo Thiên như bắn ra lửa, gã không thể nào chấp nhận được sự thật này.

"Ta có năng lực khiêu chiến vượt cấp, ta không sợ hắn..." Long Ngạo Thiên âm thầm cắn răng.

Gã không nhịn nổi, trực tiếp ra tay, thôi động Thái Hư Cổ Long nhất tộc thần thông, Thái Hư Long Quyền.

Chương 575 - Lấy máu trả máu, lấy mạng đền mạng!

Chương 575: Lấy máu trả máu, lấy mạng đền mạng!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một quyền đấm ra, hư không phía trước rung động tạo thành từng đợt sóng gợn, có hư ảnh Cổ Long hiển hiện.

Nhưng mà, Quân Tiêu Dao vẫn đứng chắp tay như vậy, thần sắc nhàn nhạt, ánh mắt nhìn Long Ngạo Thiên như là nhìn sâu kiến vậy.

"Chuyện gì vậy, tại sao Thần tử Quân gia lại không có chút phản ứng gì vậy, đây rõ ràng là không coi Long Ngạo Thiên ra gì sao?" Rất nhiều thiên kiêu đều giật mình nói.

"Chết đi!"

Long Ngạo Thiên thấy thế, càng hừng hực lửa giận, tu vi Thiên Thần Cảnh trung kỳ hoàn toàn bộc phát.

Một quyền tung ra, nhưng mà kết quả lại là.

Quyền mang khủng bố đó khi cách Quân Tiêu Dao ước chừng mười trượng liền biến thành một mảnh hư vô, ngay cả góc áo Quân Tiêu Dao cũng không bị bay lên.

"Đây . . Đây là..." Long Ngạo Thiên lại lần nữa ngây ngẩn cả người.

"Đúng rồi, dường như là Thần tử Quân gia có một thủ đoạn bí mật, dường như có pháp lực có thể miễn dịch ở một mức độ nhất định." Một vài thiên kiêu nói.

Quân Tiêu Dao cũng không phải lần đầu thi triển khả năng miễn dịch pháp lực này.

Vì thế vẫn bị một số người chú ý tới.

Vốn dĩ dựa vào sức mạnh của Thái Hư Long Quyền của Long Ngạo Thiên cũng đủ để phá vỡ miễn dịch pháp lực trước đó của Quân Tiêu Dao.

Nhưng đáng tiếc là, thực lực của Quân Tiêu Dao bây giờ đã tăng lên tới Đạo Thần Cảnh, khả năng miễn dịch pháp lực chắc chắn cũng tăng lên.

"Long Ngạo Thiên, xem ra ngươi lại lấy được một chút cơ duyên rồi, nhưng đáng tiếc..." Ngữ khí Quân Tiêu Dao lạnh lùng, khẽ lắc đầu.

Long Ngạo Thiên có cơ duyên, điều này không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Cho dù có mạnh hơn nữa, cũng không thể mạnh hơn mình được.

"Tiếp theo đây, lấy đạo của ngươi, trả lại cho ngươi."

Quân Tiêu Dao vừa nói dứt lời liền đưa tay lên, thôi động sức mạnh của Thất Long Nguyên.

Bảy hư ảnh hình rồng thuộc tính không giống nhau xuất hiện, phát ra tiếng long ngâm thét dài.

Thất long quấn vào nhau, hóa thành thủy triều diệt thế, đánh về phía Long Ngạo Thiên!

Chính là cực chiêu, Thất Long Diệt Thế!

"Đây là sức mạnh Thất Long Nguyên của ta!" Long Ngạo Thiên nhìn muốn rách cả mí mắt, Long Hồn đao trong tay thoáng hiện ra, chém ngang một cước.

Nhưng mà kết quả lại là...

Phù phù một tiếng!

Dưới thế công kích của Quân Tiêu Dao, Long Ngạo Thiên dường như hoàn toàn không có sức phản kháng, miệng phun máu tươi, xương cốt vỡ vụn, nhanh chóng lùi lại trăm trượng!

Một kích tiện tay của Quân Tiêu Dao, khiến Long Ngạo Thiên trọng thương.

Xung quanh sững người, vắng vẻ im ắng.

Đó chính là truyền nhân đời đầu của Tổ Long Tổ, thực lực bây giờ có thể so với quái thai cổ đại.

Kết quả ngay cả một kích tùy tiện của Quân Tiêu Dao cũng không chịu đựng nổi.

"Tại sao ta lại có cảm giác, Thần tử Quân gia thi triển Thất Long Chi Lực còn mạnh hơn gấp mười lần so với Long Ngạo Thiên vậy?"

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy như vậy, Thần tử Quân gia thi triển Long Tộc Thần Thông, vậy mà còn mạnh hơn nhiều so Long Ngạo Thiên đời thứ nhất này."

Rất nhiều thiên kiêu đều là vô cùng kinh ngạc.

Long Ngạo Thiên nghe thấy vậy, càng không nhịn được lại phun ra một ngụm máu tươi nữa.

Mà lúc này, Quân Mạc Tiếu cũng thừa cơ thoát khỏi vòng vây, thân hình lóe lên, bay đến bên cạnh Quân Tiêu Dao.

"Huynh đệ, ngươi là..." Quân Mạc Tiếu cũng đánh giá Quân Tiêu Dao.

"Linh hào tự liệt Quân gia đương đại, Quân Tiêu Dao." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu ra hiệu nói.

"Thì ra là thế..." Quân Mạc Tiếu bừng tỉnh.

Không phải mỗi một thời đại đều có linh hào tự liệt, chỉ có yêu nghiệt chân chính tuyệt đỉnh xuất hiện, mới có thể đảm đương thân phận này.

Quân Mạc Tiếu cảm thấy mình đã đủ yêu nghiệt, kết quả là linh hào tự liệt đương đại này lại càng mạnh, càng biến thái hơn.

Giờ khắc này, Quân Tiêu Dao và Quân Mạc Tiếu đứng chung một

chỗ.

Hai đại hệ liệt Quân gia đứng sóng vai, khí thế này khiến tứ phương phải sợ hãi!

Sắc mặt Minh Thần Thái tử càng khó coi đến cực điểm.

"Tiêu Dao huynh đệ, tiếp theo phải làm thế nào?" Quân Mạc Tiếu cầm Thương Thiên Cơ trong tay, khóe miệng khẽ cười.

"Đương nhiên là lấy máu trả máu, lấy mạng đền mạng!" Quân Tiêu Dao liền đeo găng tay Diệt Bá Thánh Vương.

Hai linh hào tự liệt mới và cũ của Quân gia đứng cùng nhau, ai có thể địch được!

Khi thấy Quân Tiêu Dao và Quân Mạc Tiếu hai linh hào tự liệt đứng sóng vai cùng nhau.

Những thiên kiêu thế lực đối địch với Quân gia, ai nấy mặt xám như tro, như cha mẹ chết vậy.

Chỉ vây giết một Quân Mạc Tiếu, đã tốn nhiều công phu như vậy rồi mà vẫn chưa thành công.

Bây giờ lại thêm một tên còn yêu nghiệt hơn, thực lực càng khủng bố hơn là Quân Tiêu Dao nữa!

Thế thì đánh như thế nào được

Khí thế của đội ngũ Diệt Quân hạ xuống điểm thấp nhất, trong mắt rất nhiều thiên kiêu Thái Cổ Vương tộc đều lộ vẻ sợ hãi.

"Tiêu Dao huynh đệ, ngươi chọn ai" Quân Mạc Tiếu nói.

Quân Tiêu Dao có thể chọn đám người Minh Thần Thái tử, cũng có thể chọn Long Ngạo Thiên, Vương Đằng.

Quân Tiêu Dao nghe vậy, thì cười nhạt lắc đầu nói: "Huynh đang bị thương nên huynh hãy dưỡng thương trước đã, ở đây giao cho ta."

Quân Tiêu Dao nói, sau đó đưa một viên bất tử dược cho Quân

Mạc Tiếu.

Quân Mạc Tiếu ngẩn người, lập tức nói: "Tiêu Dao huynh đệ, tu vi của Minh Thần Thái tử cũng là Đạo Thần Cảnh, không dễ ứng phó đâu."

Quân Mạc Tiếu vừa giao chiến với Minh Thần Thái tử, tất nhiên sẽ biết được thực lực của gã ta mạnh đến mức nào.

Tu vi của Quân Tiêu Dao mặc dù cũng đạt tới Đạo Thần Cảnh, nhưng cảnh giới cũng không hoàn toàn thể hiện thực lực.

Huống chi còn có đám người Long Ngạo Thiên, Vương Đằng kết trận đang nhìn chằm chằm ở bên cạnh.

"Chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi." Quân Tiêu Dao không thèm để ý chút nào.

"Chuyện này. . .Thôi được rồi..." Quân Mạc Tiếu cũng có chút xấu hổ.

Hắn nuốt bất tử dược, bắt đầu chuẩn bị khôi phục thương thế.

"Mau ra tay, không thể để cho Quân Mạc Tiếu khôi phục thương thế được!" Minh Thần Thái tử quát lạnh một tiếng.

Chỉ là một Đạo Thần cảnh Quân Tiêu Dao đã đủ khó chơi rồi, nếu Quân Mạc Tiếu cũng khôi phục thương thế nữa.

Thì kế hoạch Diệt Quân này thất bại là điều không cần nghi ngờ gì nữa.

Không chỉ như thế, còn có một nhóm người, cái giá phải bỏ ra là bằng cả mạng sống.

Đám người Vương Đằng và Long Ngạo Thiên, Hoàng Thiên Ca, Phượng Lạc Phi nhìn nhau, nhận thấy được sự quyết tâm trong mắt nhau.

Quân Tiêu Dao, nhất định phải chết!

"Tứ Linh Tru Thiên Trận!"

Chương 576 - Một ngón tay diệt sát Hoàng Thiên Ca

Chương 576: Một ngón tay diệt sát Hoàng Thiên Ca

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bốn người Long Ngạo Thiên, lại thôi động trận pháp một lần nữa, hóa thành Thần Thú Chi Linh bốn đầu, trấn áp hướng về phía Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đeo găng tay Diệt Bá Thánh Vương đấm ra một quyền, vạn trượng đạo văn hiển hiện, hóa thành một dòng sông dài, trùng trùng điệp điệp mãnh liệt chảy xiết.

Ầm!

Thiên địa chấn động, trận pháp của bốn người Long Ngạo Thiên trực tiếp bị một quyền oanh phá!

Sức công phá dữ dội này, khiến bốn phía vang lên vô số tiếng hô hấp khó khăn.

Trước khi Tiên Cổ mở cửa, tất cả mọi người đều cho rằng, Vương Đằng, Long Ngạo Thiên, tùy tiện một người, đều là một đối thủ có thực lực đối với Quân Tiêu Dao.

Kết quả hiện tại thì sao

Bốn người bọn họ liên thủ, cũng khó mà kháng trụ được một quyền của Quân Tiêu Dao!

"Tại sao có thể như vậy "

Vương Đằng, Long Ngạo Thiên đều vô cùng hoài nghi nhân sinh.

Bốn người bọn họ liên thủ mà cũng không phải là đối thủ của Quân Tiêu Dao!

Ngay tại thời khắc Quân Tiêu Dao ra tay, Long Cát công chúa cũng

biến thành người.

Ánh mắt nàng mang theo sự lạnh lẽo cực độ, nhìn về phía Ngao Loan.

"Hôm nay, ngươi nhất định phải chết, Long Ngạo Thiên cũng không thể nào cứu được ngươi!"

Long Cát công chúa ra tay với Ngao Loan.

Sắc mặt Ngao Loan lập tức trắng bệch.

Ngao Quang đứng bên cạnh nhìn thấy thế, liền nhanh chân chạy vụt đến, ngăn chặn Long Cát công chúa.

Bên này, Quân Tiêu Dao đứng xem đám người Long Ngạo Thiên.

Nếu như trước đó, hắn còn cảm thấy xử lý đám người Long Ngạo Thiên, Vương Đằng có chút phiền phức.

Nhưng mà hiện tại, những người này đứng chung một chỗ, đều không phải là đối thủ của hắn.

"Hãy mau đền mạng cho hai vị quái thai cổ đại của Quân gia ta đi."

Thần sắc Quân Tiêu Dao đạm mạc, lại một lần nữa đánh một chưởng ra.

Bốn người thấy thế, cũng thi triển ra cường chiêu.

Hoàng Thiên Ca hét dài một tiếng, Thần Hoàng Bất Tử tuôn trào hỏa bản nguyên ra, phảng phất muốn đốt hết chư thiên.

Phượng Lạc Phi cũng cắn chặt răng ngà, một đôi cánh phượng hoa lệ dang rộng ra, mang theo thần mang pháp lực ngập trời.

Long Ngạo Thiên cầm trong tay Long Hồn đao, một đao chém ra, long khí sôi trào, ngàn trượng đao mang chém ngang ra!

Vương Đằng lấy ra một thanh thánh kiếm kim sắc, đây là cơ duyên mà trời ban cho gã.

Thánh kiếm kim sắc hoành không, quét ra trùng trùng điệp điệp

kiếm mang.

Tứ đại thiên kiêu liên thủ xuất chiêu, uy lực khủng bố, thậm chí đủ để uy hiếp được tính mệnh quái thai cổ đại!

Nhưng mà, trong mắt Quân Tiêu Dao, những chiêu thức này lại là quá nực cười.

Hắn cũng lấy kiếm ra, một Lục Tiên Kiếm chém ra, vô số kiếm mang hoành không chém ra, hóa thành cảnh tượng quần tiên gục ngã.

Thực lực của Quân Tiêu Dao tăng lên, các loại uy lực thần thông của hắn chắc chắn cũng theo đó tăng lên.

Một kiếm đó khiến cường chiêu của tứ đại thiên kiêu nhanh chóng bị phá vỡ.

Long Ngạo Thiên và Vương Đằng thì khá hơn một chút, chỉ phun ra một ngụm máu tươi, dù sao thì thực lực của bọn họ cũng mạnh hơn.

Nhưng còn Phượng Lạc Phi và Hoàng Thiên Ca thì thê thảm hơn, trong miệng phun ra ngụm lớn máu tươi, trên người càng xuất hiện nhiều vết kiếm thương hơn.

"Chết!"

Quân Tiêu Dao chỉ điểm vô cùng đơn giản, Lôi Đế Chỉ lập tức thi triển ra.

Một ngón tay to lớn ngàn trượng, như Lôi Đế giá lâm, một ngón ấn về phía Hoàng Thiên ca!

Hoàng Thiên ca thét dài, tự thiêu đốt thiên phú của bản thân mình, ngay cả huyết mạch cũng hiến tế.

Nhưng mà...

Rắc rắc!

Một tiếng xương cốt vỡ vụn rợn người vang lên.

Cả người Hoàng Thiên Ca đều bị một ngón tay ép thành mảnh vỡ, huyết nhục bị lôi điện hóa thành tro bụi.

"Chuyện này. . .Làm sao có thể... Hoàng Thiên Ca..." Phượng Lạc Phi ngây dại cả người.

Hoàng tử Hoàng Thiên Ca cùng tề danh với nàng lại dễ dàng chết như vậy, bị Quân Tiêu Dao dùng một ngón tay điểm sát.

"Yên tâm, ta sẽ cho ngươi xuống dưới đó cùng với hắn ta."

Từ mi tâm Quân Tiêu Dao xuất hiện một đạo trật tự thần liên bay ra, hóa thành Nguyên Hoàng đạo kiếm, chém về phía Phượng Lạc Phi một lần nữa.

"Không!"

Phượng Lạc Phi hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, quay người vỗ cánh mà chạy.

Trong mắt nàng Quân Tiêu Dao chính là Diêm La đòi mạng!

Nhưng mà vẫn phí công vô ích!

Phốc một tiếng, Nguyên Hoàng đạo kiếm chém thân thể mềm mại của Phượng Lạc Phi ra làm hai mảnh, đến cả nguyên thần cũng bị trảm diệt!

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng tử và Phượng nữ của Vạn Hoàng Linh Sơn đều bị giết!

Xung quanh yên lặng...

Thời khắc này Quân Tiêu Dao, đơn giản chính là thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Long Ngạo Thiên toàn thân phát lạnh, như đọa hầm băng.

Gã cảm thấy, cho dù mình kích phát Đế Long Chi Huyết, đoán chừng cũng rất khó tạo ra được uy hiếp gì đối với Quân Tiêu Dao.

"Đáng chết, tại sao hắn lại có thể mạnh đến mức độ này" Long

Ngạo Thiên có nghĩ cách nào cũng không lý giải nổi.

Gã mới là nhân vật chính của thiên mệnh, tại sao Quân Tiêu Dao lại có thể đè ép gã được.

"Long Ngạo Thiên, ngươi cũng phát tướng lên nhiều rồi đấy." Quân Tiêu Dao đánh giá Long Ngạo Thiên.

Trong mắt hắn, Long Ngạo Thiên đơn giản giống như là món rau hẹ màu mỡ vậy

Mà Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy, trên người Long Ngạo Thiên có một loại khí tức khiến hắn nảy ra một loại cộng minh nào đó.

"Có khi nào... Có liên quan đến Thất Đại Thiên Thư" Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn thân là người sở hữu Thể Thư, có lẽ có thể mơ hồ cảm nhận được một kẻ sở hữu Thể Thư khác.

Đương nhiên, một vài người sở hữu Thể Thư có nghiên cứu khắc sâu, có lẽ có thể che đậy được loại cảm giác này.

Nhưng hiển nhiên, Long Ngạo Thiên vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn, vì thế Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được lọai khí tức đó.

"Đây thật sự là bó rau hẹ quá lớn." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Thất Đại Thiên Thư, cho dù là hắn, cũng sẽ động tâm.

Quân Tiêu Dao giơ tay, trực tiếp chộp lấy Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên cắn răng, muốn kích phát Đế Long Chi Huyết để đánh cược một lần.

Mà lúc này, Thập Bát Trảo nhọn hoắt, hoành không xuất hiện!

"Trước mặt bản Thái tử ta chưa tới lượt ngươi làm càn!"

Người ra tay, chính là Minh Thần Thái tử!

Thân là thiên kiêu át chủ bài của Đọa Thần Cung, đã từng tranh

phong sinh tồn với Quân Mạc Tiếu.

Thực lực của Minh Thần Thái tử rõ ràng là không ai có thể nghi ngờ được.

Trong tất cả các thiên kiêu có mặt ở đây, chỉ có Minh Thần Thái tử mới có thể khiến Quân Tiêu Dao hơi chú ý một chút.

Quân Tiêu Dao trở tay, móng vuốt nhọn hoắt liền xuất hiện.

Chương 577 - Minh Thần Thái tử quyết đấu

Chương 577: Minh Thần Thái tử quyết đấu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Mặc dù không biết tại sao ngươi lại có thể tu luyện tới Đạo Thần Cảnh ở độ tuổi này nhưng ở trước mặt bản Thái tử, tốt nhất là ngươi nên khiêm tốn một chút." Minh Thần Thái tử ngữ khí hờ hững, đôi mắt hừng hực như lửa thiêu đốt.

Những người khác sợ Quân Tiêu Dao, nhưng hắn ta không sợ.

Tu vi của hắn ta cũng là đạo Thần cảnh, hơn nữa hắn ta còn có rất nhiều át chủ bài.

Ngay cả Quân Mạc Tiếu hắn ta cũng không sợ, sao có thể sợ một kẻ hậu bối chứ?

"Ha ha... Thời đại thay đổi rồi, ngươi có thể vĩnh viễn an nghỉ ở kỷ nguyên này rồi." Quân Tiêu Dao ngữ khí nhàn nhạt.

Ngụ ý chính là, Minh Thần Thái tử có thể đi chết rồi.

"Muốn chết!"

Minh Thần Thái tử cầm vũ khí chí tôn Minh Vương trảo trong tay, một trảo vồ xuống.

"Thiên Quỷ Tà Ma Trảo!"

Một vuốt hạ xuống, minh khí dậy sóng, quỷ khí phun trào, giống như một móng vuốt thoát ra từ Địa Ngục vực sâu đại ma vậy.

Quân Tiêu Dao thấy thế, liền đeo găng tay Diệt Bá Thánh Vương đánh ra một quyền, cùng oanh kích ra tay.

Ầm!

Quyền trảo đụng vào nhau, phát ra âm thanh két két băng liệt.

Găng tay Diệt Bá Thánh Vương của Quân Tiêu Dao đột nhiên xuất hiện đầy vết rách.

"Ồ?" Đuôi lông mày Quân Tiêu Dao chau lên.

Găng tay Diệt Bá Thánh Vương là binh khí mà hắn rèn đúc từ rất lâu rồi.

Hiện tại xem ra, có chút lực bất tòng tâm rồi.

"Phá!"

Ánh mắt Minh Thần Thái tử lóe lên, Minh Vương trảo trực tiếp đánh nát găng tay Diệt Bá Thánh Vương.

Sau đó móng tay trực tiếp đánh về phía lồng ngực Quân Tiêu Dao.

Nếu một đòn này mà rơi xuống thì quả thực không ổn rồi.

"Không xong rồi, thần binh của Thần tử Quân gia bị phá nát rồi!" Rất nhiều người thấp giọng hô.

Phía Quân gia, trái tim của tất cả mọi người đều bị kéo căng trong nháy mắt.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn như thường, thân thể chấn động, bảy sắc thần hoa phun trào.

Lập tức, một bộ ngân sắc chiến giáp thon dài, từng khúc ngưng kết, dán vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Bên ngoài ngân sắc chiến giáp, còn được bao phủ bởi tầng ánh sáng bảy màu, như có Thất Long Chi Lực phù hộ.

Chính là Thánh Long giáp bảy màu!

Keng!

Một tiếng vang lớn phát ra.

Vũ khí chí tôn Minh Vương trảo đánh vào Thánh Long giáp bảy

màu, nhưng lại hoàn toàn không cách nào phá vỡ được lớp phòng ngự.

"Sao có thể như vậy được?" Minh Thần Thái tử vô cùng chấn động.

Ai có thể nghĩ tới Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp ngưng kết ra một bộ chiến giáp có lực phòng ngự mãnh liệt như vậy chứ.

"Ở trong đó có sức mạnh Thất Long Nguyên của ta!" Long Ngạo Thiên thấy thế, liền cắn nát hàm răng, muốn rách cả mí mắt!

Đây chính là sức mạnh mà gã từng có.

Nhưng hiện tại, ở trong tay Quân Tiêu Dao lại càng phát huy ra tác dụng lớn hơn nữa.

Điều này thật khiến gã khó chịu.

Dã tâm của Long Ngạo Thiên lại bắt đầu trỗi dậy.

"Vẫn còn núi xanh thì không sợ không có củi đốt!"

Long Ngạo Thiên muốn lách mình chạy đi.

Gã đạp mạnh chân, hư không gợn sóng, gã dùng tốc độ nhanh nhất, tựa như muốn xuyên thẳng qua hư không.

"Ừm?" Quân Tiêu Dao nhìn thấy vậy liền đưa một tay ra, muốn trấn trụ Long Ngạo Thiên.

Lúc này Minh Thần Thái tử lại ra tay một lần nữa.

"Sâm La Tử Ấn!"

Minh Thần Thái tử tay nắm ấn kết, một đại ấn đen nhánh, tựa như một tòa Thái Cổ Ma Sơn đang đè xuống.

Quân Tiêu Dao thấy thế, trực tiếp xuất ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Sáu vòng xoáy luân hồi tuôn ra theo quyền mang mãnh liệt, trực tiếp Ấn đả diệt Sâm La Tử, đồng thời đánh về phía Minh Thần Thái tử.

Minh Thần Thái tử dùng Minh Vương trảo để chống đỡ, cũng bị đẩy lui hơn trăm bước, ngực chấn động mạnh, suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi.

"Đây là thủ đoạn gì vậy?" Minh Thần Thái tử kinh ngạc.

Loại quyền pháp này, chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, chỉ một quyền thôi mà khiến người khác rơi vào luân hồi, khiến cho người ta rùng mình!

Mà trong lúc đó, Long Ngạo Thiên đã biến mất không thấy tăm tích đâu.

"Thôi bỏ đi, Long Ngạo Thiên, tên rau hẹ mập này, ngươi không trốn thoát khỏi thế giới Tiên Cổ được đâu." Quân Tiêu Dao cũng không quá để ý.

Dựa vào tính cách của Long Ngạo Thiên, gã ta chắc chắn sẽ gây chuyện.

Chờ khi có cơ hội, đoán chừng gã sẽ tìm đến và sau đó phản sát Quân Tiêu Dao.

Đến lúc đó Long Ngạo Thiên chủ động đưa xác tới, Quân Tiêu Dao trực tiếp một chưởng đánh chết là xong.

Còn trước mắt, phải bắt những kẻ còn lại phải trả giá đã.

"Bản Thái tử ta không tin!" Sắc mặt Minh Thần Thái tử rét lạnh.

Hắn ta chưa từng bị người khác áp chế đến mức độ này.

Cho dù là Quân Mạc Tiếu ở thời kỳ đỉnh cao, cũng chỉ có thể áp chế hắn ta một chút chứ chưa bao giờ uy hiếp được tính mạng hắn ta.

Nhưng một quyền này của Quân Tiêu Dao, lại khiến cho hắn ta có cảm giác cận kề cái chết.

Minh Thần Thái tử cũng không ngốc, hắn có thể cảm giác được, nhục thân Quân Tiêu Dao mạnh mẽ như thế nào, hơn nữa còn có hoàng kim khí huyết ngập trời, hắn là Thái cổ thánh thể trong

truyền thuyết.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ lấy thủ đoạn linh hồn để đối phó với ngươi!" Minh Thần Thái tử lạnh nhạt nói.

Lập tức, hắn ta thôi động Nguyên Thần chi Lực, đồng thời trong miệng mặc niệm ra từng đoạn kinh văn phức tạp tối nghĩa.

Ngay lập tức, bầu không khí tĩnh mịch đau thương khuếch tán ra, tựa như chúng sinh đều chết hết, thế gian bi thương.

"Đó chẳng lẽ là đại thần thông linh hồn của Đọa Thần Cung, Minh Vương Đại Bi Chú!" Một vài thiên kiêu có chút hiểu biết đều không khỏi rùng mình.

Bọn họ nhanh chóng lui lại phía sau, đồng thời dùng sức mạnh linh hồn để bảo vệ nguyên thần.

Minh Vương Đại Bi Chú, đây chính là một môn thần thông linh hồn khủng bố tiếng dữ truyền xa.

Một khi tụng Bi Chú, có thể khiến chúng sinh đẫm máu!

Mà Minh Thần Thái tử có được Minh Vương huyết mạch, nên khi hắn ta thi triển Minh Vương Đại Bi Chú thì uy lực càng kinh khủng tuyệt luân.

Thậm chí có một vài thiên kiêu đứng ngay cạnh đó đều trực tiếp chảy máu, nguyên thần nổ tung!

"Chết đi!" Minh Thần Thái tử dồn toàn lực tụng niệm Minh Vương Đại Bi Chú.

Tất cả sức mạnh đều tập trung về phía Quân Tiêu Dao.

"Muốn so Linh Hồn chi Đạo với ta sao?" Quân Tiêu Dao thật sự muốn cười lớn.

Minh Thần Thái tử biết nhục thân của hắn mạnh, vì thế muốn so Linh Hồn chi Đạo.

Thế nhưng hắn ta lại không biết nguyên thần của Quân Tiêu Dao

lại là tam thế nguyên thần.

Hắn còn tu luyện Hiện Thế Như Lai Kinh trong tam thế Tiên Kinh nữa.

Chương 578 - Linh Hồn chi Đạo vẫn bị nghiền ép!

Chương 578: Linh Hồn chi Đạo vẫn bị nghiền ép!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao cũng thôi động Nguyên Thần chi Lực, linh hồn khí tức bành trướng trong hư không.

Đại Nhật Như Lai dường như trấn áp vạn cổ, phóng thích vô tận ánh sáng nhanh chóng xuất hiện!

Khi Đại Nhật Như Lai xuất hiện thì cũng là lúc Minh Vương Đại Bi Chú trực tiếp bị phá vỡ.

"Chuyện này. . ." Minh Thần Thái tử lại bị trấn áp một lần nữa.

Xương cốt ngươi mạnh, vậy được thôi, ta sẽ dùng Linh Hồn chi Đạo để đấu với ngươi.

Kết quả mẹ nó, tại sao Linh Hồn chi Đạo của ngươi lại cũng mạnh như vậy?

Vậy thì còn đấu cái rắm à?

Không chỉ có Minh Thần Thái tử, các thiên kiêu khác cũng tỉnh mộng.

Bọn họ biết nguyên thần tạo nghệ của Quân Tiêu Dao không yếu, nhưng cũng không nghĩ rằng hắn lại có thể mạnh đến mức độ này.

Ngay cả thiêu kiêu chuyên tu luyện về Linh Hồn chi Đạo cũng không thể sánh bằng Quân Tiêu Dao!

"Trấn!"

Quân Tiêu Dao thôi động Nguyên Thần chi Lực, Minh Vương Đại Bi Chú hoàn toàn bị chấn diệt.

Minh Thần Thái tử bị chấn động cực mạnh, cả nguyên thần cũng đang run rẩy.

Hắn ta bị phải kích, phun ra ngụm lớn máu tươi, đầu óc giống như sắp nổ tung rồi.

Thấy cảnh này, trong lòng Vương Đằng cũng hoàn toàn nguội lạnh.

Ngay cả Minh Thần Thái tử cũng không phải là đối thủ của Quân Tiêu Dao sao?

Vương đằng từng là kẻ có dã tâm muốn vô địch, nhưng giờ đây trong lòng cũng nảy sinh thoái ý rồi.

"Đáng hận!"

Minh Thần Thái tử tóc tai bù xù, xung quanh cắm đều là máu tươi.

Ánh mắt của hắn ta vô cùng dữ tợn, khuôn mặt vặn vẹo.

Ở thời đại của hắn ta, hắn bị Quân Mạc Tiếu đè một bậc.

Mà bây giờ, vất vả mãi mới xuất thế được, muốn tranh nhất thế thiên mệnh.

Kết quả lại nhảy ra một tên yêu nghiệt Quân Tiêu Dao.

Mẹ kiếp còn để cho người ta sống hay không?

"Hôm nay, bản Thái tử nhất định phải giết ngươi!", Minh Thần Thái tử hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì nữa rồi.

Hắn kích phát toàn bộ Minh Vương huyết mạch, toàn thân bao phủ một ngọn lửa đáng sợ.

"Không xong rồi, lẽ nào hắn ta muốn thi triển chiêu thức đó?"

Quân Mạc Tiếu đang dưỡng thương nhìn thấy cảnh này, thần sắc liền biến đổi.

Uy lực của chiêu thức đó, kinh thiên động địa, có thể gọi là đại sát chiêu.

Dù là Quân Mạc Tiếu cũng phải dùng toàn lực để ứng phó.

Quân Tiêu Dao liệu có thể tiếp tục chống đỡ được không?

Những quái thai cổ đại có một không hai kia, mỗi người đều thực lực bất phàm, có át chủ bài của riêng mình.

Vì thế giữa các quái thai cổ đại với nhau, có lẽ có thể phân thắng bại, nhưng lại rất khó phân sinh tử.

Chó gấp đều sẽ nhảy tường, chớ nói chi là quái thai cổ đại thiên phú cường tuyệt.

Ai cũng có có chút tài năng.

Giờ phút này, Minh Thần Thái tử vô cùng quyết tâm thi triển chiêu thức át chủ bài của mình.

Đối với một chiêu này, hắn ta rất tự tin.

Nhưng nhìn thấy Minh Thần Thái tử đừng trước mặt Quân Tiêu Dao, chậm rãi uốn gối, dường như là muốn quỳ xuống vậy.

"Chuyện này. . ."

Ánh mắt tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Minh Thần Thái tử mà lại quỳ trước mặt Quân Tiêu Dao sao?

Cho dù là nhận thua, cũng không cần làm đến mức này chứ?

"Không đúng, chẳng lẽ là chiêu thức đó..." Quái thai cổ đại Cơ gia Cơ Trường Không, dường như là nghĩ tới điều gì cấm kỵ, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lập tức kéo Cơ Thanh Y lui lại.

"Sao vậy?" Nhìn thấy Cơ Trường Không biểu hiện như vậy, cơ Thanh Y cũng là có chút kinh ngạc.

Một bên khác, quái thai cổ đại Diệp gia Diệp Nam Thiên sắc mặt cũng đại biến, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Sự hiểu biết của quái thai cổ đại, hiển nhiên là rộng hơn sơ với thiên kiêu đương đại, bọn họ đang nghĩ tới một loại thần thông cực kỳ khủng bố.

"Minh Thần Thái tử này thật là một tên điên, không ngờ hắn ta lại muốn thi triển loại thần thông này!" Thần sắc của Khương Thiên Diễn cũng vô cùng khó coi.

"Tiêu Dao huynh đệ, hãy cẩn thận!" Quân Mạc Tiếu cũng nhịn không được căn dặn.

Minh Thần Thái tử đã từng thi triển chiêu này với hắn ta, dù không hoàn toàn thi triển ra hết, nhưng cũng đủ để uy hiếp được Quân Mạc Tiếu.

"Thật thú vị, hi vọng ngươi đừng để bản thần tử ta phải thất vọng." Quân Tiêu Dao thấy thế, trong lòng không hề tỏ ra hoảng sợ, ngược lại hắn lại càng tò mò hơn.

Nếu như Minh Thần Thái tử thật có bản lĩnh đánh lui hoặc đả thương hắn, thì ngược lại Quân Tiêu Dao lại càng có chút cao hứng hơn.

Bởi vì cùng thời đại này hắn không có đối thủ thì cũng thật buồn chán.

"Minh Vương cụt một tay, một dập đầu!"

Minh Thần Thái quỳ một chân xuống đối diện Quân Tiêu Dao.

Cùng lúc đó, sau lưng hắn ta, vô tận minh khí bạo dũng hư không, cuối cùng mơ hồ vạch ra một đạo vạn trượng cự ảnh.

Hình ảnh đó giống như chúa tể Địa Ngục, minh quân vô thượng, chỉ giơ tay nhấc chân cũng có thể khiến chúng sinh tuyệt diệt!

Nhưng điều khiến người khác kinh ngạc nhất chính là, ma ảnh khủng bố đó chỉ có một cánh tay.

"Đó là... Minh Vương cổ đại cụt một tay!" Rất nhiều thiên kiêu nhìn thấy hình ảnh này, hồn đều muốn bay đi rồi.

Tại thời cổ đại, có một vài kẻ có sức sinh tồn vô cùng mạnh mẽ, uy hiếp Cửu Thiên Tiên vực, khiến tứ phương sợ hãi.

Như Cổ Lan Chân Chủ của Thánh giáo.

Và Minh Vương cụt một tay ở ngay trước mặt đây!

Ở thời cổ đại, những cường giả này tồn tại như Thần Chỉ vậy, tứ phương sùng bái.

Thậm chí còn nghe đồn, những cường giả Thần Chỉ này cũng không hề chết đi, mà chỉ ngủ say trong thời quang, chờ đợi cơ hội.

Mà trước mắt, Minh Thần Thái tử có huyết mạch Minh Vương, cuối cùng cũng thi triển ra át chủ bài thần thông của mình, Minh Vương cụt một tay ba dập đầu.

Hiện tại, mặc dù mới chỉ dập đầu một lần thôi, nhưng uy năng kinh khủng này, đã khiến mọi người xung quanh phải kinh hãi.

Minh Vương cụt một tay là cường giả trong truyền thuyết cổ đại, từ trước đến nay chỉ có người khác quỳ bái hắn, chứ hắn chưa từng quỳ bái người khác.

Trên đời có mấy người có thể chịu đựng nổi một bái của Minh Vương cụt một tay?

Có thể nói, không có mấy người cùng cấp bậc có thể tiếp được chiêu này của Minh Thần Thái tử.

"Có thể chết dưới chiêu này, là vinh hạnh của ngươi." Sắc mặt Minh Thần Thái tử càng tái nhợt, khóe miệng lại lộ ra tia cười lạnh tàn khốc.

"Ngươi có thể nói câu nào mới mẻ hơn được không, ngày nào cũng nói câu này mà không thấy chán à?"

Cảm nhận được sức mạnh một dập đầu của Minh Vương cụt một tay, Quân Tiêu Dao quả thật có chút kinh ngạc, nhưng...

Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chương 579 - Minh Vương cụt một tay ba dập đầu quyết đấu

Chương 579: Minh Vương cụt một tay ba dập đầu quyết đấu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Lục Đạo Luân Hồi Quyền!"

Năm ngón tay Quân Tiêu Dao nắm tay, đấm ra một quyền.

Một quyền này khống chế sáu loại đại thần thông, dường như biến thành sáu thế giới Luân Hồi, oanh kích mà đi.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền, chính là quyền pháp chí cao, có thể tăng lên theo thực lực của Quân Tiêu Dao.

Một quyền này hạ xuống, chư thiên dường như bị đả diệt.

Hư ảnh Minh Vương cụt một tay, trực tiếp bị Quân Tiêu Dao một quyền oanh bạo!

Lồng ngực Minh Thần Thái tử chấn động, miệng phun máu tươi, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Quân Tiêu Dao lại có thể hạ gục át chủ bài thần thông của hắn ta một cách dễ đáng như vậy.

"Ta không tin!"

Minh Thần Thái tử cắn răng, thôi đựng nội lực một lần nữa, minh khí bành trướng.

Hắn ta lại thi triển thức thứ hai một lần nữa.

Minh Vương cụt một tay dập đầu lần hai!

Sau lưng hắn ta, Minh Vương cụt một tay cao tới vạn trượng, dường như đứng ở vực sâu vạn kiếp, lại cúi xuống một lần nữa.

Sức mạnh của chiêu thức thứ hai này còn hơn cả chiêu thức đầu tiên .

Minh khí ngập trời, quét sạch tứ phương.

Một vài thiên kiêu đứng xung quanh chưa kịp tránh đi, xương cốt bị ép tới vỡ nát, biến thành bọt máu!

Đối mặt với chiêu thức này Quân Tiêu Dao vẫn xuất ra một quyền như trước.

"Ngươi thật sự cho rằng một quyền của ngươi có thể phá được vạn pháp sao?" Minh Thần Thái tử thấy thế, lãnh đạm nói.

Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, bước chân đột nhiên đạp mạnh.

Ầm vang vang vọng một tiếng, tiên mang dậy sóng, sau lưng hắn xuất hiện một thân ảnh khủng bố, giống như Vô Thượng Tiên Vương, trấn áp Bát Hoang Tứ Hải!

Chính là dị tượng của Thái cổ Thánh Thể, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!

Tiên Vương Lâm Cửu Thiên chính là đạo pháp vô địch, khiến cho sức mạnh thần thông gấp bội.

Quân Tiêu Dao ra quyền, hư ảnh Tiên Vương ở phía sau cũng đấm ra một quyền.

Sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi Quyền tăng vọt trong nháy mắt!

Ầm!

Cửu Thiên Tiên Vương ra quyền, đánh về phía Minh Vương cụt một tay!

Một quyền này lại đánh gục Minh Vương cụt một tay!

Phốc phốc!

Minh Thần Thái tử máu tươi phun ộc ra, cả người xương cốt vỡ

vụn, bị đánh lùi lại phía sau.

Xung quanh vắng lặng, thiên địa tĩnh mịch.

Ai có thể nghĩ tới, đường đường là quái thai cổ đại Đạo Thần Cảnh, thiên kiêu át chủ bài của Đọa Thần Cung, vậy mà lại bị Quân Tiêu Dao áp chế đến mức thê thảm như thế!

"Thực lực của Tiêu Dao huynh đệ quá khủng bố rồi..."

Ngay cả Quân Mạc Tiếu từng trải qua sóng to gió lớn cũng có chút ngơ ngác.

Dựa vào thực lực này của Quân Tiêu Dao, nếu như sinh ra ở cùng thời đại với hắn ta.

Chỉ sợ rằng danh hiệu linh hào tự liệt cũng không tới lượt hắn ta.

"Làm sao có thể, ta không tin, ta tuyệt đối không tin!" Minh Thần Thái tử sắc mặt nhăn nhó, như là ác quỷ.

Hắn không thể nào chấp nhận được hiện thực tàn khốc này!

"Bản Thái tử vẫn chưa bại!" Khuôn mặt Minh Thần Thái tử vô cùng dữ tợn.

Sau đó, hắn ta còn có chiêu thứ ba.

Mặc dù thi triển một chiêu này cũng khiến Minh Thần chính Thái tử không cách nào chập nhận được, nhưng hiện tại trong mắt hắn ta chỉ muốn diệt sát Quân Tiêu Dao.

"Minh Vương cụt một tay... dập đầu lần ba!"

Minh Thần Thái tử toàn thân máu tươi nổ tung, dường như muốn hiến tế bản thân vậy, hư ảnh Minh Vương cụt một tay lại xuất hiện sau lưng một lần nữa.

Minh khí cuồn cuộn như nước thủy triều, tựa như bao phủ vạn trượng hồng trần!

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Thượng Cổ Linh Thổ dường như biến

thành cảnh tượng tận thế!

Sức mạnh của Minh Vương cụt một tay ba dập đầu thực sự bạo phát!

Một chiêu này, cho dù là đối mặt Quân Mạc Tiếu, Minh Thần Thái tử cũng chưa từng thi triển qua.

Mà bây giờ lại lấy ra đối phó với Quân Tiêu Dao.

Một chiêu ra, Minh Vương cụt một tay lại lần nữa dập đầu, dường như muốn kéo cả thế giới xuống Địa Ngục!

Quân Tiêu Dao cảm nhận được uy lực được một chiêu này, dường như muốn ép hắn và cả không gian xung quanh hắn thành khói bụi.

"Chiêu này cũng coi như khá thú vị, đủ tư cách để ta thi triển ra chiêu thức đó." Quân Tiêu Dao tóc đen phất phới, cười nhạt một tiếng.

Thần thông đại đạo bản nguyên mà hắn tự sáng tạo ra, vừa hay lại thiếu một cơ hội thể kiểm nghiệm uy lực.

Các thiên kiêu khác vốn dĩ không đủ tư cách để Quân Tiêu Dao vận dụng chiêu thức đó.

Quân Tiêu Dao lấy tay ra, nguyên điểm trong đan điền hơi chấn động một chút.

Sức mạnh bản nguyên vũ trụ mãnh liệt tuôn ra, hóa thành từng đạo Nguyên Thần Liên.

Sau đó trong hư không xuất hiện vòng ánh sáng vĩnh hằng xen lẫn vào nhau!

Khai sáng ra thế kỷ mới, Thần Chi Quang!

Đây là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao sử dụng thần thông đại dạo bản nguyên mà mình sáng tạo trong khi thực chiến.

Khi vòng ánh sáng này xuất hiện, ánh mắt mọi người cũng không

tự chủ được mà bị hấp dẫn theo.

Cảm giác đầu tiên là đẹp.

Cảm giác thứ hai là nguy hiểm.

Vô cùng nguy hiểm!

Đừng nói đến những thiên kiêu bình thường, ngay cả một vài quái thai cổ đại cũng có cảm giác rùng mình, lông tơ dựng đứng lên.

"Đây là thần thông gì..."

"Quá kinh khủng, dường có thể chôn vùi vạn vật vào trong đó!"

Xung quanh truyền đến tiếng hít thở vô tận.

Đây là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao thể hiện thần thông đại đạo bản nguyên ở trước mặt mọi người.

Một chiêu xuất ra khiến bát phương rung động!

Vòng ánh sang này dường như phá vỡ tận thế hắc ám, chia tách hỗn độn, phân chia thiên địa!

Thần Chi Quang quét tới, thân ảnh Minh Vương cụt một tay, trực tiếp bị cuốn vào trong thần mang vô tận, xì xì bốc khói, cuối cùng tan thành vô hình.

Tiếp sau đó Minh Thần Thái tử cũng bị chôn vùi cùng.

Ngay cả xương cốt của hắn ta cũng bị Thần Chi Quang xoá bỏ, từng khúc xương cốt vỡ vụn, hóa thành tro bụi.

Tiếp sau đó nguyên thần cũng biến thành hư vô.

Thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm cuối cùng Minh Thần Thái tử cũng không kịp phát ra, mà bị chôn vùi thành hư vô bên trong Thần Chi Quang.

Minh Thần Thái tử, bị diệt sát!

Giờ khắc này, xung quanh vô cùng tĩnh mịch!

Những kẻ địch của Quân gia, chỉ cảm thấy sống lưng bốc lên từng đợt từng đợt khí lạnh.

Đó không phải là thiêu kiêu bình thường, cũng không là quái thai cổ đại bình thường.

Mà đó là sự tồn tại cường đại của một Đạo Thần Cảnh.

Chiêu thức Minh Vương cụt một tay ba dập đầu kia, đủ để diệt sát chín phần thiên kiêu có mặt ở đây!

Mà bây giờ, Minh Thần Thái tử cường đại như thế, cũng bị Quân Tiêu Dao dùng một chiêu miểu sát!

Nếu như sự thật này không bày ngay ở trước mắt, chỉ sợ là sẽ không một ai tin tưởng!

Chương 580 - Thân phận của người áo choàng

Chương 580: Thân phận của người áo choàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vương Đằng thấy cảnh này, không nói hai lời, nhanh chóng tạo ra một đạo phá không phù, trong nháy mắt định bỏ chạy.

"Muốn chạy sao?"

Ánh mắt Quân Tiêu Dao đạm mạc.

Mà lúc này, lại có một làn sóng dao động ở vị trí khác trong hư không, bị Quân Tiêu Dao bắt được.

Làn song dao động đó bỏ chạy về một hướng khác.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao đột nhiên lạnh như băng.

So với kẻ địch bên ngoài thì con quỷ ở bên trong càng đáng hận hơn!

Quân Tiêu Dao không quan tâm đến Vương Đằng nữa, bước chân vút qua, giơ tay tóm vào một nơi khác trong hư không.

Hư không chấn động, giống như bị phá vỡ vậy.

Một thân ảnh liền xuất hiện.

Đó chính là một người mặc áo choàng, thủ hạ của Vương Đằng, hợp tung lien hoành, tính kế với Quân gia.

Quân Tiêu Dao dùng một tay tìm kiếm, trực tiếp túm lấy người mặc áo choàng đó.

Cho dù người mặc áo choàng đó giãy giụa khiến hư không gợn sóng như thế nào, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay Quân Tiêu Dao.

"Thả ta ra..." Một giọng nói cỏ vẻ quen thuộc truyền ra.

Giọng nói này khiến đám thiên kiêu Khương gia đứng cách đó không xa vô cùng sửng sốt.

"Giọng nói đó là..."

Khương Sở Hàm càng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Quân Tiêu Dao lạnh lùng cười một tiếng, dùng pháp lực kéo tấm áo choàng ra.

Một nam tử mặc hoa phục dung mạo anh tuấn lộ ra dung mạo thật.

Đó chính là Hoa Nguyên Tu!

"Hoa Nguyên Tu, hóa ra lại là ngươi!" Đám thiên kiêu Khương gia đầu tiên là không thể tưởng tượng nổi, sau đó đột nhiên tức giận nhíu chặt lông mày.

Bọn họ cũng không ngốc, chỉ cần liên tưởng trước sau sẽ lập tức hiểu rõ.

Hóa ra từ trước đến nay Hoa Nguyên Tu vẫn luôn là người của Vương gia!

"Không chỉ có lần này ngươi mới hợp tung liên hoành đối phó với Quân gia ta, chắc hẳn lần trước tình trạng của ông ngoại Khương Đạo Hư của ta cũng là do ngươi âm thầm tiết lộ cho Vương gia."

"Bằng không tại sao Vương gia lại trùng hợp cầu thân tại đúng thời gian đó, hơn nữa còn mang theo bất tử thảo cửu diệu luân hồi." Quân Tiêu Dao đạm mạc nói.

Thực ra hắn đã sớm đoán ra được, nhưng vì không có chứng cứ xác thực, hơn nữa lại có nhiều chuyện xảy ra nữa, nên hắn tạm thời không quản đến.

Nhưng cũng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao sẽ bỏ qua Hoa Nguyên Tu.

Bị đương chúng bắt tại trận, Hoa Nguyên Tu cũng chỉ đỏ mặt lên chứ không nói được lời phản bác nào.

"Hoa Nguyên Tu, ngươi thật sự khiến cho ta cảm thấy buồn nôn!" Khương Sở Hàm nhíu chặt đôi mi thanh tú, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn dâng lên tận cổ.

Nghĩ tới việc suýt chút nữa mình và Hoa Nguyên Tu sẽ thành thân, cảm giác buồn nôn lại càng mạnh hơn.

Cũng may nàng không để cho Hoa Nguyên Tu đụng vào một ngón tay nàng, hơn nữa bây giờ còn bị Quân Tiêu Dao vạch trần trước mặt mọi người.

"Đáng chết, Quân Tiêu Dao, nếu như không có ngươi thì ta cũng không bị ép đến bước đường cùng này!" Sắc mặt Hoa Nguyên Tu vô cùng dữ tợn nói.

"Đừng kể khổ với ta, rác rưởi chính là rác rưởi, cái chết là lựa chọn duy nhất của ngươi."

Quân Tiêu Dao cũng lười nói nhiều với loại sâu kiến này, cánh tay chấn động, pháp lực phun trào.

Toàn bộ cơ thể Hoa Nguyên Tu đều sụp đổ, ngay cả nguyên thần cũng bị vỡ nát.

Ngay cả Minh Thần Thái tử cũng không phải là đối thủ của Quân Tiêu Dao, Hoa Nguyên Tu mang hoàng thể hư không, càng không có chút sức phản kháng nào.

Nhưng vì vạch trần diệt sát Hoa Nguyên Tu, Quân Tiêu Dao lại không kịp đuổi theo Vương Đằng.

Nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Vương Đằng và Long Ngạo Thiên đều là những kẻ vô cùng kiêu ngạo.

Không sợ bọn họ không chủ động dâng mình tới tận cửa.

"Đúng rồi, còn ngươi nữa..." Quân Tiêu Dao lại khóa chặt một

người nữa.

Chính là Cổ Thiền Tử của Thiên Thiền nhất tộc.

Có thể nói trong kế hoạch Diệt Quân lần này, Cổ Thiền Tử là nhân tố cốt lõi.

Mặc dù tu vi của y không phải đứng đầu, nhưng lại có tác dụng lớn nhất.

"Tộc nhân của Thiên Thiền Nhất Tộc vốn thưa thớt, nhưng đáng tiếc, trêu chọc Quân gia ta thì khó mà thoát khỏi bị hủy diệt!"

Quân Tiêu Dao tùy ý chỉ điểm, Cổ Thiền Tử liền biến sắc, cũng không có sức phản kháng.

"Hóa ra ngươi... Mới là tai họa lớn nhất!" Cổ Thiền Tử nhìn chằm chằm Quân Tiêu Dao.

Chẳng biết tại sao, y có cảm giác.

Quân Tiêu Dao không chỉ là mối tai họa lần này.

Hắn còn là tai họa khủng bố của Cửu Thiên Thập Địa, Thái Cổ vạn tộc!

Sự huy hoàng của Thái Cổ Hoàng tộc e rằng sẽ hoàn toàn kết thúc trong tay Quân Tiêu Dao!

Cuối cùng, Cổ Thiền Tử dùng sinh mệnh của mình, nhìn thấy một góc tương lai.

Một góc đó, đối với Thái Cổ Hoàng quả thật rất đen tối.

Có một nhân vật đưa lưng về phía chúng sinh, trấn áp Thái Cổ vạn tộc.

Đáng tiếc, Cổ Thiền Tử cũng không thể nói ra lời tiên tri này được.

"Tiếp theo sẽ đến lượt ai đây?" Ánh mắt yếu ớt của Quân Tiêu Dao, lại lần nữa rơi xuống Ngao Quang của Long Nhân tộc.

Sắc mặt Ngao Quang đột biến.

Trước đó gã đã muốn rút lui rồi, nhưng lại bị Long Cát công chúa kéo chặt lấy, căn bản là không có cách thoát thân được.

Bây giờ bị Quân Tiêu Dao chú ý tới, rõ ràng giống như là bị một hung thú Thái Cổ để mắt tới.

"Trước kia không phải ngươi từng nói, chờ ngươi xuất quan, ta chắc chắn sẽ phải chết sao, vậy bây giờ thì sao?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao mang theo sự lạnh lùng nghiền ngẫm.

Giờ phút này Ngao Quang chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Thân là vương giả trẻ tuổi cao cao tại thượng của Tiên Cổ, nhưng trước mặt Quân Tiêu Dao lại đánh mất hết thảy phong độ.

"Tại sao người này lại đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?" Ngao Quang vắt hết óc cũng nghĩ không thông.

Rõ ràng trước đó Quân Tiêu Dao chiến đấu cùng gã chẳng qua mới ở tu vi Chân Thần Cảnh thôi.

Mà hiện tại đã mạnh đến mức chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ khiến gã run rẩy!

Quân Tiêu Dao không phí lời, lại ra tay một lần nữa.

Thực lực của Ngao Quang vốn dĩ không hề yếu, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao thực lực mới tăng vọt thì vẫn chỉ yếu đuối như sâu kiến thôi.

Cho dù cuối cùng Ngao Quang biến hóa thành bản tướng Quang Minh Thánh Long, thì cuối cùng vẫn bị Quân Tiêu Dao dùng Lục Tiên Kiếm quyết chém đầu.

Vương giả trẻ tuổi Tiên Cổ, cũng bị diệt sát.

Giờ khắc này, tứ phương đều sợ hãi.

Quân Tiêu Dao nhàn nhã diệt địch trong nháy mắt.

Giống như là Tử thần Địa Ngục, đang lựa chọn tế phẩm tử vong.

"Thần tử Quân gia muốn người giết đến phát điên rồi!" Một vài thiên kiêu quan sát cuộc hỗn chiến đều không ngừng cảm thán.

Chương 581 - Phóng mắt khắp Cửu Thiên Thập Địa

Chương 581: Phóng mắt khắp Cửu Thiên Thập Địa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ai có thể nghĩ tới, trận vây quét nhằm vào Quân gia lần này, cuối cùng lại trở thành mộ địa của chính bọn chúng.

Nơi đây không có một ai có thể ngăn cản mũi nhọn giết chóc của Quân Tiêu Dao.

Sau khi Quân Tiêu Dao tiện tay tiêu diệt Ngao Quang xong, Long Cát công chúa cũng bằm thây Ngao Loan ra làm trăm mảnh.

Sau khi báo thù xong, tia uất khí cuối cùng ở đáy lòng Long Cát công chúa cũng tiêu tan, suy nghĩ thông suốt.

Ánh mắt ả nhìn về phía Quân Tiêu Dao cũng cực kỳ phức tạp.

Nếu như Quân Tiêu Dao không trực tiếp giết chết Ngao Quang thì có lẽ Ngao Quang vẫn còn có cơ hội dẫn theo Ngao Loan rời đi.

Thù của ả có lẽ sẽ thật sự khó mà báo được.

“Đa tạ... chủ nhân...”

Giọng điệu Long Cát công chúa hơi mất tự nhiên, hai chữ “chủ nhân” giọng nói nhỏ như tiếng mũi kêu vo ve.

Ánh mắt sáng rực của Quân Tiêu Dao ngầm thu lại, thản nhiên gật đầu.

Thật ra Long Cát công chúa cơ bản không biết, cục diện lần này, từ đầu đến cuối chính là Quân Tiêu Dao thiết lập xuống cho ả.

Bất luận là Bạch Mị Nhi, hay là Ngao Loan, đều chỉ là người công cụ mà thôi.

Nhưng không liên quan, theo cái chết của Ngao Loan, Bạch Mị Nhi quyết một lòng với Quân Tiêu Dao.

Bí mật này, Long Cát công chúa vĩnh viễn đều sẽ không biết được.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lại lần nữa quan sát xung quanh, hắn cũng lười ra tay từng cái, trực tiếp thôi động Thần Tượng Trấn Ngục Kính, triệu hồi ra cánh cửa Địa Ngục.

Quân Tiêu Dao đã luyện thành mười vạn nguyên tượng vi lạp, cho nên cánh cửa Địa Ngục lần này cũng đã hoàn toàn mở ra.

Các loại Đại Tu La, Đại Ma, Đại La Sát khủng bố đều hiện thân, tựa như Địa Ngục tái nhập nhân gian.

Toàn bộ thiên kiêu đối địch Quân gia đều rơi vào trong khủng hoảng lẫn tuyệt vọng không gì sánh kịp.

Tử vong, chẳng qua chỉ là chuyện sớm một khắc chậm một khắc mà thôi.

Mặt khác, hai vị vương giả trẻ tuổi Tiên Cổ, Tiểu Vu Thần và Thiên Nhãn Thánh Tử cũng phát ra tiếng rống giận không cam lòng, ra sức phản kháng.

Thiên Nhãn Thánh Tử diệt sát một vị Tự Liệt của Quân gia.

Tộc Cổ Vu cũng có xung đột với Quân Tiêu Dao.

Đối với hai tộc này, Quân Tiêu Dao đều sẽ không nương tay.

Cuối cùng, hai vị Tiên Cổ vương giả trẻ tuổi này cũng chỉ có thể bi phẫn ngã xuống, hoàn toàn không có sức phản kháng ở trong tay Quân Tiêu Dao.

Tiên Cổ Tứ Đại Vương Giả trẻ tuổi, hiện giờ chỉ có lại có một mình Lê Thu Thủy.

Lê Thu Thủy chứng kiến một màn này cũng hơi xúc động, may mà mình có quan hệ thân thiết với Khương Thánh Y, lựa chọn đúng trận doanh.

Nếu không thì nàng ta cũng khó mà thoát được một kiếp.

Ngoài chủng tộc bên ngoài Tiên Cổ ra, còn có Thái Cổ hoàng tộc, đại thể giống nhau bị diệt cả đoàn.

Cuối cùng Kỳ Lân Tử bị Quân Lăng Thương dùng Trọng Đồng cường thế oanh sát, cặn cũng không thừa lại.

Long Bích Trì của Tổ Long Sào cũng không hề có sức phản kháng.

Thực ra vào lúc Long Ngạo Thiên hốt hoảng đào tẩu, đạo tâm của Long Bích Trì cũng đã hoàn toàn sụp đổ.

Nàng đến chết đều không thoát khỏi bóng ma của Quân Tiêu Dao.

Thiên kiêu Thái Cổ hoàng tộc còn lại cũng chết ở bên trong vây quét của sinh linh cánh cửa Địa Ngục.

Còn có Thánh Giáo Tử của Thánh Giáo cũng trực tiếp bị săn giết vẫn lạc, cơ bản không có khả năng còn có cơ hội sống sót.

Bắc địa Vương gia, ngoài Vương Đằng đã đào tẩu ra, còn một số ít thiên kiêu vương gia tham dự cũng đều vẫn lạc.

Thiên kiêu Đọa Thần Cung cũng toàn quân bị diệt.

Về phần Thái Cổ vương tộc thì càng đừng nói đến, hoàn toàn là một đám pháo hôi, bị sinh linh bên trong cánh cửa Địa Ngục xé nát.

Duy chỉ có Bạch Mị Nhi ngược lại là bình yên vô sự.

Ngoài ra, Nhan Như Mộng của Yêu Thần Cung, má ngọc cũng đã trắng bệch như tờ giấy.

Quân Tiêu Dao liếc mắt nhìn Nhan Như Mộng một chút, thân thể mềm mại của Nhan Như Mộng run lên, cảm giác linh hồn giống như bị đông cứng.

Quân Tiêu Dao thu hồi ánh nhìn, không có ra tay.

Thứ nhất, Nhan Như Mộng cũng coi như thức thời, cũng không có

tham gia trận chiến hành thích quân giả lần này,

Thúa hai, ở trong cơ thể Nhan Như Mộng còn có một luồng lực lượng và ý chí khác.

Quân Tiêu Dao cũng hơi tò mò, vị kia của Yêu Thần Cung, đến cùng trong hồ lô muốn làm cái gì.

Quân Tiêu Dao cũng không thèm đề ý, bồi vị kia chơi đùa.

Sau khi kết thúc một phen giết chóc, cả dãy núi Huyền Thiên đã yên tĩnh trở lại.

Phóng mắt nhìn lại, toàn bộ dãy núi Huyền Thiên đều đã vỡ vụn, trực tiếp biến thành một phiến thung lũng.

Khắp nơi đều là vết rạn nứt đan xen, đầy đất đều là máu tươi và thi hài.

Trận đại chiến này là một hồi chiến đấu diệt toàn đội, ngoài Vương Đằng và Long Ngạo Thiên ra, những sinh linh còn lại đều đã chết hết.

Tràng diện rất huyết tinh, cũng rất khiến cho người khác rung động.

“Thần tử Quân gia, dựa vào thực lực của bản thân xoay chuyển Càn Khôn.” Một ít thiên kiêu đang xem cuộc chiến thất thần lẩm bẩm nói.

Trận chiến lần này vốn là hành thích quân giả, cực kỳ bất lợi cho Quân gia.

Cho dù có Khương gia thế lực ngang hàng tương trợ thì cũng có thể rơi vào thảm bại.

Nhưng một trận chiến này, bởi vì sự tham gia của Quân Tiêu Dao mà hoàn toàn xoay chuyển.

Nói một câu khó nghe.

Dù là Quân gia bên này chỉ có một người Quân Tiêu Dao thì đoán

chừng đội ngũ hành thích quân giả bên đó cũng không làm gì được Quân Tiêu Dao.

Một mình Quân Tiêu Dao đã có khả năng đóng đô Càn Khôn!

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao chắp tay vững vàng đứng thẳng trên hư không.

Dưới chân là hài cốt vô tận!

Một mình Quân Tiêu Dao khiến bốn phương cúi đầu, tám phương khuất phục!

Quân Tiêu Dao đảo mắt nhìn ra bốn phía xung quanh, tất cả thiên kiêu đang vây xem cũng không dám đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Cho dù là hạng quái thai như Cơ Trường Không, Diệp Nam Thiên này cũng không khỏi mắt nhìn chếch đi, không dám đối diện với Quân Tiêu Dao.

Thật giống như Quân Tiêu Dao là vị vua duy nhất trên trời dưới đất!

Sau khi Quân Tiêu Dao đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, giọng điệu mang theo ý tối cao nói: “Phóng mắt khắp Cửu Thiên Thập Địa, duy nhất Quân gia ta xưng đế!”

“Lửa giận của Quân gia, ai cũng không chống nổi!”

Hai câu nói, khiến cho trời đất nghẹn ngào.

Hơn nữa một đám Tự Liệt Quân Gia, toàn bộ đều nhiệt huyết sôi trào, tựa như mỗi một giọt máu đều đang bừng cháy lên.

Chương 582 - Quân Tiêu Dao một mình đóng đô Càn Khôn!

Chương 582: Quân Tiêu Dao một mình đóng đô Càn Khôn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phóng mắt khắp Cửu Thiên Thập Địa, duy nhất Quân gia ta xưng đế!

Đây là khí phách hào hùng cỡ nào, lại có mấy ai dám mở miệng như vậy?

Nhưng Quân Tiêu Dao lại dám!

“Quân Lăng Thương ta, sẽ vĩnh viễn đi theo thần tử, hộ Quân gia ta uy danh bất hủ!” Quân Lăng Thương chắp tay cúi đầu, hết sức tôn kính.

“Quân Vô Song ta, vĩnh viễn theo làm thần tử, để Quân gia ta, trấn phục Cửu Thiên!” Quân Vô Song cũng chắp tay.

Còn có chúng Tự Liệt Quân Mộc Lan, Quân Vạn Kiếp, Quân Tuyết Hoàng, Quân Tích Ngọc, Quân Trượng Kiếm cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, chắp tay cúi đầu.

“Ha ha, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Quân Mạc Tiếu ta, nguyện đi theo thần tử cùng nhau quét ngang con đường Đế Vương, giương danh Quân gia ta!” Quân Mạc Tiếu cũng nở nụ cười phóng khoáng.

Quân gia đương thời ra Chân Long, cho dù là vị “lão nhân” như hắn cũng không thể không bội phục sát đất.

Uy danh Quân gia, bởi vì Quân Tiêu Dao mà mở rộng ra.

Có thể nghĩ, nếu như việc này hoàn toàn truyền ra, uy danh Quân gia sẽ lại tăng vọt.

“Thế gian đại tranh, yêu nghiệt xuất hiện lớp lớp, chỉ là... thế này

quá khoa trương rồi thì phải?" Cơ Trường Không thở dài, trong lòng có một loại cảm giác bất lực nhẹ.

Thật vất vả mới nhịn tới một cái cơ hội thế gian đại tranh chứng đạo, kết quả lại ra một dị số khủng bố Quân Tiêu Dao này.

"Người này, chắc chắn nửa đời phồn hoa một mình nắm lấy quyền lực lần thế gian đại tranh này, ai..." Quái thai cổ đại Diệp gia, Diệp Nam Thiên cũng thở dài một hơi thật sâu.

Một đời này, ai có thể tranh vượt qua thần tử Quân gia đây?

Ngoài thiên kiêu Quân gia bên này ra, thiên kiêu và quái thai cổ đại của những thế lực còn lại đều có cảm giác hơi bất lực.

Quân Tiêu Dao giống như một ngọn núi lớn, đặt ở trên đỉnh đầu toàn bộ thiên kiêu.

Quân Tiêu Dao không chết thì tất cả thiên kiêu đời này đều chỉ xứng tranh hạng hai.

Nhưng bản thân Quân Tiêu Dao lại mang vẻ mặt thản nhiên, cũng không cho rằng những chuyện mình làm ra này tài ba đến cỡ nào.

Không bằng nói, là sự tình hơn mức bình thường.

"Rốt cuộc đã xong, nhưng... cũng vẫn chưa chấm dứt..." Quân Tiêu Dao thì thầm tự nói.

Hắn giống như đã dự đoán trước, sóng gió lớn hơn nữa còn đang ở đằng sau.

"Trận chiến bất hủ sao, Quân gia ta, cũng chưa từng sợ..."

Quân Tiêu Dao đứng chắp tay, ánh mắt tựa như đang nhìn ra bên ngoài thế giới Tiên Cổ, thấy được lửa giận của những thế lực thù địch kia.

Bên ngoài thế giới Tiên Cổ, bên cạnh Tiên Cổ Kính, không khí giờ phút này yên tĩnh giống như đông lại, không hề có một chút tiếng động phát ra.

Nhưng thế lực đối địch với Quân gia, một đám Thái Cổ hoàng tộc, còn có thế lực của Đọa Thần Cung, Bắc địa Vương gia, Thánh Giáo vân vân, nét mặt đều khó coi tới cực điểm.

Quả thực giống như ăn phải con ruồi chết.

“Tại sao kết quả lại như vậy?” Có trưởng lão Tổ Long Sào gào to, không thể nào tiếp thu được.

“Đáng hận!” Có tộc lão Vạn Hoàng Linh Sơn bi phẫn gào thét.

“Kỳ Lân Tử...” Trong Kỳ Lân Cổ Động, một vị trung niên nam tử áo bào tím giận dữ hét lên, ông ta là cha đẻ của Kỳ Lân Tử, đồng thời cũng là nhất mạch động chủ của Kỳ Lân Cổ Động.

“Đã chết, tất cả đều đã chết...” Đọa Thần Cung bên kia, một đám hắc bào nhân đều mang vẻ mặt nhân sinh không còn gì luyến tiếc.

Đọa Thần Tử đã chết, Hắc Ám Thần Tử đã chết.

Minh Thần thái tử được bọn họ coi như con bài chưa lật cũng đã chết.

Thiên kiêu của Đọa Thần Cung, cơ hồ bị gặt hái hầu như không còn.

“Minh Thần thái tử ngã xuống, không biết nhất mạch kia có nổi giận hay không?” Có cường giả Đọa Thần Cung nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nhất mạch kia, thế nhưng là nhất mạch Độc Tí Minh Vương lưu lại.

Nghiêm túc mà nói thì Minh Thần thái tử cũng có quan hệ với nhất mạch kia.

Trước mắt không thể nghi ngờ, chẳng những kế hoạch hành thích quân giả hoàn toàn thất bại mà những thiên kiêu tham gia vào kế hoạch này cũng gần như là bị diệt sạch.

Cho dù là Vương Đằng và Long Ngạo Thiên may mắn thoát được, nhưng sau khi chứng kiến thực lực cường đại của Quân Tiêu Dao,

cũng sẽ không có ai cho rằng bọn họ có thể mang đến uy hiếp gì cho Quân Tiêu Dao.

Nói tóm lại, toàn bộ thế giới Tiên Cổ đã là thiên hạ của một mình Quân Tiêu Dao.

Những cường giả chủng tộc Tiên Cổ này không thể rời khỏi tổ địa, Quân Tiêu Dao chính là người mạnh nhất thế giới Tiên Cổ!

“Sao có thể như vậy, con ta chính là có phong thái Đại Đế!” Gia chủ Vương gia Vương Nguyên Bá có chút mờ mịt.

Thanh danh của Vương Đằng, có thể nói có một phần là được phụ thân hắn Vương Nguyên Bá thổi phồng lên.

Kết quả bây giờ da trâu bị xuyên thủng.

So với Quân Tiêu Dao, Vương Đằng có phong thái Đại Đế cái rắm ấy.

Ánh mắt một số người nhìn về phía Vương Nguyên Bá cũng mang theo một chút quái gở.

Đây đúng thật là lão cha hố chết nhi tử, cho dù là Vương Đằng còn sống đi ra, đoán chừng cũng không còn mặt mũi nào xuất hiện trong mắt thế nhân.

“Hừ, Vương Nguyên Bá, chuyện của Hoa Nguyên Tu, sau này sẽ tính.” Một vị tộc lão Khương gia hừ lạnh nói.

Chuyện của Hoa Nguyên Tu, bọn họ cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

So với thê thảm của Thái Cổ hoàng tộc, Quân gia bên này, trên mặt một đám tộc lão ai nấy đều mang ý cười.

Có thể nói Quân Tiêu Dao đã cho bọn họ kinh hỉ thật lớn.

“Tôn nhi của ta mới là phong thái Đại Đế chân chính!” Quân Chiến Thiên cười không khép mồm lại được, trong lòng thoải mái đến cực điểm.

Quân gia trước đó, uy danh quả thực có bị hao tổn chút ít.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao đã dùng lực lượng của một người xoay ngược tình thế, đỡ lấy tòa nhà đồ sộ nghiêng lệch.

Chẳng những vãn hồi thanh danh của Quân gia mà còn khiến cho thanh thế Quân gia tăng vọt lên.

“Sự tình sẽ không chỉ tính như vậy...”

Cường giả nhóm thế lực Thái Cổ hoàng tộc, Bắc địa Vương gia, Đọa Thần Cung âm thầm liếc mắt giao tiếp lẫn nhau.

Trong mơ hồ, phảng phất có một cơn bão táp mạnh hơn sắp sửa nổi lên...

Thượng Cổ Linh Thổ, bên trong dãy núi Huyền Thiên.

Quân Tiêu Dao đứng chắp tay, hắn cũng biết sự kiện lần này chẳng qua chỉ là một mồi lửa dẫn mà thôi.

Một cái kíp nổ có khả năng dẫn phát bất hủ chiến!

Chương 583 - Con đường Đế Vương của Quân Tiêu Dao có còn vô địch như trước nữa không?

Chương 583: Con đường Đế Vương của Quân Tiêu Dao có còn vô địch như trước nữa không?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chẳng qua, trước mắt đây không phải là điều Quân Tiêu Dao cần phải cân nhắc.

Có một Thái Cổ Quân gia to như vậy ở sau lưng làm chỗ dựa, Quân Tiêu Dao không cần phải kiêng kỵ uy hiếp gì.

“Đi thôi...”

Thấy chuyện đã kết thúc, những thiên kiêu vây xem ở xung quanh cũng từng người một tản đi.

Lần này bọn họ xem như đã chứng kiến một truyền kỳ chân chính.

“Mục tiêu tiếp theo, chính là tu luyện, tu luyện, lại tu luyện.” Diệp Nam Thiên lẩm bẩm bên trong.

Ở trước mặt Quân Tiêu Dao, những quái thai cổ đại như bọn họ, cùng lắm là hạng người bình thường mà thôi.

Nếu như còn không cố gắng, chỉ sợ ở bên trong con đường Đế Vương lại biến thành tồn tại người qua đường Giáp.

“Một đời này lại có yêu nghiệt thế này, con đường Đế Vương thật sự có ý tứ, nhưng ta cũng sẽ không trầm luân như vậy...” Cơ Trường Không nói nhỏ.

Tâm tính của quái thai cổ đại, phần lớn đều không kém.

Mặc dù Quân Tiêu Dao mạnh đến mức khiến cho người ta tuyệt vọng, nhưng dù sao những người khác vẫn có tư cách cố gắng mà

đúng không?

Chỉ là, Cơ Trường Không lại không nghĩ tới.

Nếu như nói cố gắng có ích thì còn cần thiên tài để làm gì chứ?

Cơ Thanh Y cũng khẽ thở dài, trong lòng lại mơ hồ có chút hối hận. Nhưng nàng ta chỉ khẽ lắc đầu:

“Con đường Đế Vương tranh phong quyết liệt, trước nay chưa từng có, đó chính là sân khấu tối cao cho tất cả thiên kiêu Cửu Thiên Tiên Vực tranh bá.”

“Con ruột Cổ Hoàng, truyền nhân Đại Đế, thiếu chủ cấm khu, Quân Tiêu Dao, ngươi có thể vô địch được bao lâu đây?” Cơ Thanh Y thì thầm trong lòng.

Nàng ta rất muốn biết, con đường của Quân Tiêu Dao có thể đi được bao xa?

Hắn ở trên con đường Đế Vương, liệu có thể bảo trì được vô địch như cũ hay không?

Theo đám người xung quanh rời đi, những người còn lại đều là người của Quân Tiêu Dao bên này.

“Tiêu Dao...”

Khương Thánh Y tóc đen như thác nước, tiên nhan trong sáng, ở chỗ sâu trong đôi mắt đẹp cất giấu tưởng niệm và quyến luyến.

Quân Tiêu Dao vì nàng mai táng, cho tới bây giờ, nàng mới lại lần nữa gặp được người trong tưởng niệm.

Khương Thánh Y vừa mới bước một bước đi ra, bóng hình lả lướt xinh đẹp ở bên cạnh cũng đã không thể chờ được gấp gáp lao về phía Quân Tiêu Dao.

Mà lại còn dựa theo thói quen dùng phương thức bạch tuộc bám lên trên người Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao ca ca, người ta nhớ ca muốn chết luôn rồi!”

Có thể treo ở trên người Quân Tiêu Dao như vậy, tự nhiên cũng chỉ có Khương Lạc Ly.

“Đã lâu không gặp, sao lại không thấy cao lên nhỉ?” Đuôi lông mày Quân Tiêu Dao khẽ hất lên.

Trước đó Quân Tiêu Dao đại sát tứ phương, khí phách siêu việt, lạnh lùng như thần linh.

Mà bây giờ, Quân Tiêu Dao đã khôi phục lại dáng vẻ ôn tồn lễ độ, tựa như biến thành một vị Trích Tiên dịu dàng.

Nhìn Khương Lạc Ly thản nhiên treo ở trên người Quân Tiêu Dao, rất nhiều nữ tử ở đây đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Dù sao không phải ai cũng có tư cách thân mật với Quân Tiêu Dao như thế.

Khương Thánh Y thấy cảnh này, đáy mắt cũng lướt qua một chút cay đắng không thể phát giác, chẳng qua trên mặt vẫn lộ ra một nụ cười mỉm.

Nghe Quân Tiêu Dao chọc vào nhược điểm của mình, cái mũi ngọc tinh xảo của Khương Lạc Ly nhíu lại, răng nanh nhỏ trong suốt nghiến lại nói: “Tiêu Dao ca ca, hết chuyện để nói rồi sao, người ta đã rất cố gắng phát dục rồi.”

Nhìn bộ ngực bình thường không có gì là lạ của Khương Lạc Ly, Quân Tiêu Dao im lặng không nói gì.

Thực đúng là la lị hợp cách nhỉ?

“Được rồi, mau xuống dưới đi, nhiều người đang nhìn như vậy, còn ra thể thống gì nữa.” Quân Tiêu Dao nói.

Má lúm đồng tiền xinh đẹp của Khương Lạc Ly đỏ ửng, có chút không muốn buông lỏng tay chân ra, chẳng qua nàng vẫn như cũ dính ở bên người Quân Tiêu Dao, y như là chim non dựa nép vào người.

Thấy cảnh này, một ít chúng nữ tử ở đây như Yến Thanh Ảnh, Võ Minh Nguyệt, Tô Tử Quỳnh, Quân Tuyết Hoàng, Hoa Tích Tình,

Bạch Mị Nhi đều âm thầm ghen tỵ trong lòng, một cảm giác ghen tuông lẫn đố kỵ lan tràn ra không ngừng tăng lên.

“Bầu không khí này sao lại có chút gì đó là lạ ấy nhỉ?” Quân Trượng Kiếm hơi ngạc nhiên.

“Ái da, có cần phải công khai tuyên thệ chủ quyền kiểu này hay không, Tiêu Dao tiểu ca ca người ta còn chưa có hỏi cưới ngươi đâu.” Tiểu Ma Tiên nhảy ra ngoài, chép miệng nói.

Nàng và Khương Lạc Ly ở hạ giới vẫn luôn đấu võ mồm với nhau.

Hai la lị này giống như đều nhìn đối phương không vừa mắt.

“Hừ, mắc mớ gì tới ngươi, Tiêu Dao ca ca là của ta!” Đôi mi thanh tú của Khương Lạc Ly hếch lên nói.

Nàng chính là con dâu mà Khương Nhu khâm điểm.

“Thế này có phải là sớm quá rồi không?” Thần Triều trưởng công chúa Võ Minh Nguyệt cười nhạt nói.

“Tích Tình cảm thấy, nam tử ưu tú như Thần Tử đây, không nên chỉ có một nữ nhân.” Hoa Tích Tình cũng cười nói.

Chứng kiến một đám nữ tử vì Quân Tiêu Dao mà đấu võ mồm với nhau, nam giới còn lại đều hết chỗ nói rồi.

“Tiêu Dao huynh đệ, thận của ngươi chịu được sao?” Quân Mạc Tiếu đi đến bên cạnh Quân Tiêu Dao, trêu chọc.

Quân Mạc Tiếu đối đãi địch kẻ địch lạnh lùng tuyệt tình, nhưng đối đãi người trong nhà lại hết sức dí dỏm hài hước.

“Thận của thánh thể Hoang Cổ, ngươi nói thử xem?” Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Nhưng nói thật, hắn không am hiểu nhất chính là ứng đối loại cục diện này.

Bỗng nhiên, khóe mắt Quân Tiêu Dao liếc qua chú ý tới Khương Thánh Y.

Nàng vẫn đứng ở một bên, bởi vì liên quan đến Khương Lạc Ly mà không có đi đến chỗ Quân Tiêu Dao bên này.

Nàng yên lặng nhìn những nữ tử kia đấu võ mồm, còn mình lại không nói tiếng nào.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi lóe lên, sau đó bất thình lình dậm chân, đi tới trước người Khương Thánh Y.

“Thánh Y tỷ, có lẽ đã lâu không gặp rồi nhỉ.” Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười anh tuấn tuyệt luân nói.

“À... đúng đấy, Tiêu Dao, ngươi quả nhiên mỗi lần đều sẽ mang đến cho người ta kinh hỉ không thể tưởng tượng được.”

Khương Thánh Y đầu tiên là hơi giật mình khiếp sợ, không ngờ Quân Tiêu Dao sẽ chủ động đi lên trước, đáy lòng có mừng rỡ lẫn một chút ngọt ngào.

Đương nhiên, nàng cũng không biểu lộ quá rõ ràng.

Quân Tiêu Dao đương nhiên sẽ không quên đãi ngộ ôn nhu của Khương Thánh Y lúc mình tiến về Vạn Cổ Táng Thổ trước đó, còn cống hiến cả gối đùi.

Chương 584 - Lễ vật của Quân Tiêu Dao

Chương 584: Lễ vật của Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu như nói Khương Lạc Ly là la lị ngọt ngào đáng yêu hoạt bát thì Khương Thánh Y chính là đại tỷ tỷ nhà bên dịu dàng thành thục.

Nàng không giống Khương Lạc Ly sẽ ỷ lại vào Quân Tiêu Dao, ngược lại vào lúc Quân Tiêu Dao cần sẽ ủng hộ và trợ giúp cho hắn.

Ví dụ như trước đó tại bí tàng Nguyên Thiên, nếu như không phải có Khương Thánh Y dùng Tiên Thiên Đạo Thai tương trợ thì Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng giải quyết nguy cơ, chống lại ma thi Chí Tôn.

“Cái này, hẳn là thích hợp với Tiên Thiên Đạo Thai của Thánh Y tỷ.”

Quân Tiêu Dao lấy một miếng ngọc giản bằng xương từ trong không gian pháp khí ra. Đúng là cảm ngộ đại đạo của Hỗn Độn Đạo Tôn mà trước đó hắn đạt được ở Tiên Cổ Đạo Hồ.

Loại cảm ngộ này không có tác dụng quá lớn với Quân Tiêu Dao, nhưng với Khương Thánh Y có Tiên Thiên Đạo Thai lại có chỗ trọng dụng.

“Đây là...”

Cảm nhận được đạo vận từ ngọc giản bằng xương tản mát ra, trên mặt Khương Thánh Y cũng khó nén được vẻ vui sướng.

Nhưng nàng vẫn nói: “Tiêu Dao, vật này quá quý giá, có lẽ cũng có hiệu quả với ngươi đúng không?”

Người đầu tiên mà Khương Thánh Y nghĩ đến không phải là bản thân mình mà là Quân Tiêu Dao.

“Không cần khách sáo, cũng không có hiệu quả nhiều với ta.” Quân Tiêu Dao cười.

Lúc này Khương Thánh Y mới nhận lấy, hơi dò xét một chút, tiên nhan lập tức lộ vẻ mừng rỡ:

“Là cảm ngộ của Hỗn Độn Đạo Tôn!”

Dù là Khương Thánh Y cũng không nhịn được nghẹn ngào nói.

Đây chính là một trong chí tôn thất cảnh, cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Tôn cấp cao nhất.

Trước đó Vương Đằng muốn công lược nàng, còn cố ý lấy ra cảm ngộ Đại Thiên Tôn, còn tự cho là thứ quý giá không chịu nổi.

Nhưng so với cảm ngộ của Hỗn Độn Đạo Tôn, quả thực ngay cả cặn bã cũng không phải!

Mệt cho Vương Đằng còn làm giống như lấy ra món bảo bối tuyệt thế gì đó.

Quân Tiêu Dao thì ngược lại, lấy ra cảm ngộ Hỗn Độn Đạo Tôn mà lại chẳng hề quan tâm, như thể tiện tay đưa tặng một món lễ vật nhỏ vậy.

So sánh lòng dạ khí độ của hai người, lập tức có chênh lệch.

Đáy lòng Khương Thánh Y ngọt ngào, tiên nhan như là ngất ngây vào một tầng ánh sáng rực rỡ.

Mà lúc này, một giọng nói hơi chua xót vang lên:

“Còn ta thì sao?”

Khương Lạc Ly đứng ở giữa Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao, đáng thương nhìn Quân Tiêu Dao nói.

Một bức họa nổi tiếng thế giới ra đời.

“Ngươi đương nhiên cũng có.” Quân Tiêu Dao lấy một khúc Thần Linh Mộc ra.

“Biết Tiêu Dao ca ca tốt nhất mà!” Khương Lạc Ly cũng đắc ý.

“Các ngươi cũng có.” Quân Tiêu Dao nhìn về phía chư Tự Liệt và Khương gia đã trợ giúp cho Quân gia, còn có những thế lực khác.

Quân Tiêu Dao chiếm được rất nhiều bảo bối ở Tiên Cổ Đạo Hồ, giờ phút này hắn cũng không keo kiệt, chia sẻ ra một bộ phận.

Những thế lực này nguyện ý đứng về phía Quân gia bên này, trợ giúp cho Quân gia, Quân Tiêu Dao đương nhiên cũng sẽ không hẹp hòi.

Hơn nữa, đây cũng là một thủ đoạn mua chuộc lòng người.

“Ta cũng có sao?” Tiểu Ma Tiên lưng vác tay nhỏ, thân thể nhô ra, cười hì hì nói.

“Ừm, lần này cũng đa tạ ngươi.” Quân Tiêu Dao nói, đồng thời cũng lấy ra một kiện bảo bối hiếm có đưa cho Tiểu Ma Tiên.

Mặc kệ trong trận đại chiến lần này Tiểu Ma Tiên có bao nhiêu tác dụng, ít nhất nàng nguyện ý ra tay giúp đỡ, cũng đã đại biểu cho rất nhiều thứ.

“Đa tạ Tiêu Dao tiểu ca ca nhé, trước đó người ta còn muốn thử độ dài của ngươi, bây giờ xem ra đúng là không biết lượng sức, Tiêu Dao ca ca vừa lớn lại vừa dài.” Tiểu Ma Tiên nói năng hổ báo.

“Biết là tốt rồi, đừng tùy tiện nghiền ngẫm dài ngắn của một nam nhân, càng dừng tùy tiện nghiền ngẫm dài ngắn của ta, bởi vì, ta không có cực hạn.” Quân Tiêu Dao lãnh đạm thản nhiên nói.

“Biết biết, người ta không dám...” Tiểu Ma Tiên má lúm đồng tiền xinh xắn có chút hờn dỗi.

Tiểu Ma Tiên vốn hơi lầy, bây giờ xem như đã gặp được đối thủ.

Nhìn những tiên tử đại giáo, Thần Triều công chúa, Thánh Nữ Thánh Địa trong ngày thường đều là cao cao tại thượng kia, cả một đám dều xoay quanh bên người Quân Tiêu Dao, giành giật tranh nhau nói chuyện với hắn. Cánh đàn ông ở đây đều khó tránh khỏi lộ ra một chút hâm mộ.

“Nếu như ta có mị lực bằng một phần vạn của Thần Tử đại nhân thì tốt rồi.” Trong lòng Lôi Minh Viễn cực kỳ hâm mộ.

“Đúng rồi, Tiêu Dao, vị này chính là Lê Thu Thủy vương giả trẻ tuổi của tộc Lệ Nhân, lần này nàng cũng đã bỏ nhiều công sức.” Khương Thánh Y nói.

Lê Thu Thủy tiến lên, trong đôi mắt sáng trong veo như nước mùa thu kia cũng mang theo một chút vẻ kính sợ, thi lễ với Quân Tiêu Dao.

“Trăm nghe không bằng một thấy, Thần Tử Quân gia, quả nhiên danh bất hư truyền, Thu Thủy cực kỳ bội phục.” Lê Thu Thủy tôn kính nói.

Tuy nàng ta là một trong Tứ Đại Vương Giả Tiên Cổ trẻ tuổi, nhưng giờ phút này đối mặt với Quân Tiêu Dao lại thả tư thái xuống mức thấp nhất, cơ bản không dám có chút bất kính.

“Ừm, xem ra chủng tộc Tiên Cổ cũng không phải toàn bộ đều là hạng người ngốc nghếch, lần này cũng đa tạ ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đó là do đám người Ngao Quang có mắt không tròng, dám trêu chọc Thần Tử, quả thực là tự tìm đường chết.” Lê Thu Thủy cười nói.

“Được rồi, có yêu cầu gì cứ nói thẳng đi, bây giờ ở Tiên Cổ có lẽ không có chuyện gì mà bản Thần Tử không thể làm được.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn đã nhìn ra, Lê Thu Thủy có lòng mong cầu.

Nhưng không quan trọng, Quân Tiêu Dao thích người thông minh, Lê Thu Thủy đã chọn đúng trận doanh, đương nhiên là có ban thưởng.

“Là như vầy...” Lê Thu Thủy nói.

Nàng ta cũng mang chuyện Thiên Cấm Di Địa và Tiên Cổ Lệnh nói cho Quân Tiêu Dao biết.

“Thì ra là thế, tiến vào Thiên Cấm Di Địa, lấy Tiên Cổ Lệnh cầu đạt được tự do đúng không, không việc gì, về sau ta cũng sẽ đi một chuyến.” Quân Tiêu Dao nói.

Trung tâm của thế giới Tiên Cổ chính là Thượng Cổ Linh Thổ.

Mà trung tâm của Thượng Cổ Linh Thổ lại là Thiên Cấm Di Địa.

Đó là một nơi cực kỳ thần bí, Quân Tiêu Dao cũng có chút hứng thú.

“Thu Thủy đa tạ Thần Tử thành toàn!” Trong mắt Lê Thu Thủy cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Bây giờ nàng ta xem như hiểu được, vì sao Quân Tiêu Dao lại thu hút người ta như thế.

Không chỉ có dung mạo anh tuấn, thực lực đứng đầu, hơn nữa còn không ỷ vào thân phận của mình, đối đãi với người bên mình cực kỳ quan tâm săn sóc, dịu dàng nho nhã.

Thử hỏi nam tử như vậy, nữ nhân nào mà không thương được cơ chứ?

Chương 585 - Thanh Đồng Tiên Điện sắp sửa hiện thế rồi sao?

Chương 585: Thanh Đồng Tiên Điện sắp sửa hiện thế rồi sao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu không phải đã biết tình ý của Khương Thánh Y, sợ là Lê Thu Thủy cũng sẽ không nhịn được động lòng.

“Được rồi, các vị hoặc nhiều hoặc ít đều có thương tích trong người, tiện thể điều tức một đoạn thời gian đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Thế giới Tiên Cổ hiện giờ không hề có mảy may uy hiếp gì tới Quân Tiêu Dao, cũng không có bất kỳ kẻ nào dám tranh đoạt cơ duyên với Quân gia, cho nên cũng không cần sốt ruột, chờ sau khi khôi phục thương thế rồi, đại khái có thể chậm rãi đi tìm cơ duyên.

“Vâng!”

Tất cả mọi người ở đây đều gật đầu.

Quân Tiêu Dao là trung tâm tuyệt đối, lời nói của hắn cũng là chỉ lệnh tuyệt đối.

Trong một đoạn thời gian kế tiếp, đám người Quân Mộc Lan, Quân Vô Song, Quân Mạc Tiếu bị thương nặng cũng bắt đầu điều tức.

Chiến lợi phẩm mà bọn họ thu hoạch được cũng cực kỳ phong phú.

Ví dụ như Chí Tôn Khí, Minh Vương Trảo mà Minh Thần thái tử lưu lại, Quân Tiêu Dao liền đưa cho Yến Thanh Ảnh.

Còn các loại thần binh bảo bối còn lại, Quân Tiêu Dao cũng lấy chia cho những người khác.

“Ở trong thế giới Tiên Cổ, ta xem như đã hoàn toàn vô địch, việc

cần làm tiếp theo chẳng qua là giải quyết hai con kiến kia mà thôi.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Hai con kiến kia, tự nhiên là Vương Đẳng và Long Ngạo Thiên.

Hơn nữa vào lúc Quân Tiêu Dao nghĩ như vậy, hắn bỗng nhiên nhận ra một loại dao động nào đó. Quân Tiêu Dao mở không gian pháp khí ra, thình lình thấy có một vật đang khẽ rung động.

“Là... Thanh Đồng La Bàn sao?” Mắt Quân Tiêu lóe lên ánh sáng sắc bén.

Điều này có phải có nghĩa là, một trong bảy truyền thuyết huyền diệu lớn, Thanh Đồng Tiên Điện sắp sửa hiện thế đúng không?

Đối với Thanh Đồng Tiên Điện, Quân Tiêu Dao chính là nhớ mãi không quên.

Dù sao hắn vẫn còn có cơ hội đề danh ở Thanh Đồng Tiên Điện.

Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò, ở loại địa phương nguy hiểm Thanh Đồng Tiên Điện đó, đến cùng là có thể đề danh ra bảo bối tốt gì.

Chẳng qua, thân là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị. Tính nguy hiểm của Thanh Đồng Tiên Điện, hiển nhiên không cần nói cũng biết.

Tuy Quân Tiêu Dao có đạo tâm vô địch, nhưng lại không phải mãng phu.

Nếu như Thanh Đồng Tiên Điện thật sự hiện thế mà nói, Quân Tiêu Dao vẫn phải suy tính một chút.

Nhưng hắn ngược lại không có vẻ gì là sợ hãi, có chăng chỉ là hiếu kỳ.

Chuyện này, Quân Tiêu Dao tạm thời không có nói cho những người khác biết.

Bởi vì dù sao sớm muộn tất cả mọi người đều sẽ biết.

Điều lo lắng duy nhất còn lại là, khi nào thì Thanh Đồng Tiên Điện sẽ xuất hiện.

Chẳng qua Quân Tiêu Dao có Thanh Đồng La Bàn, nếu như Thanh Đồng Tiên Điện xuất thế, hắn tuyệt đối có thể ngay lập tức cảm ứng được.

Quân Tiêu Dao cũng lờ mờ có dự cảm, chờ sau khi Thanh Đồng Tiên Điện xuất thế, toàn bộ thế giới Tiên Cổ gần như cũng sắp sửa đóng lại.

Song thế giới Tiên Cổ chỉ là màn kịch dạo đầu mà thôi.

Phần đặc sắc nhất vẫn là con đường Đế Vương.

Bây giờ Quân Tiêu Dao đã chiếm được thiên cơ, ở trong thế giới Tiên Cổ có thể nói vô địch.

Quân Tiêu Dao cũng có lòng tin, trong con đường Đế Vương sau này hắn cũng vẫn sẽ vô địch như cũ.

Kế tiếp, thời gian nửa tháng trôi qua.

Thương thế của đám người Quân Mạc Tiếu rất nhanh đã khôi phục.

Mà Quân Tiêu Dao trong khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi.

Hắn bắt đầu lĩnh hội Thể Thư quyển hạ.

Trợ giúp của Thể Thư với Quân Tiêu Dao là không thể nghi ngờ.

Không chỉ có đẩy nhục thân của hắn lên tới cực hạn mà còn trợ giúp hắn tu ra một thân thể tiên khí.

Cho nên Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò, không biết Thể Thư quyển hạ có thể mang đến kinh hỉ gì cho hắn.

Người bình thường cho dù có đạt được Cửu Đại Thiên Thư đi nữa, muốn lĩnh hội cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thật giống như Long Ngạo Thiên kia, đạt được nửa cuốn Không Thư, đến bây giờ cũng vẫn như cũ chính là khó khăn lắm mới nhập môn mà thôi.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác, ngộ tính của hắn đã mạnh đến mức có thể tự mình nghĩ ra tuyệt thế thần thông, tìm hiểu Thể Thư chẳng qua chỉ hao tốn một chút công phu và thời gian mà thôi.

Mà sau một phen lĩnh hội, trong mắt Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một chút ngạc nhiên, có chút cảm thán.

Bởi vì phương pháp tu luyện của Thể Thư quyển hạ khiến cho hắn cũng có chút sợ hãi thán phục.

Trong thân thể có vạn ức tế bào.

Phương pháp tu luyện của Thể Thư quyển hạ lại còn là tu luyện tế bào, làm cho những thứ này ngưng tụ thành ba nghìn thế giới Tu Di.

Mỗi lần Quân Tiêu Dao tu luyện ra một thế giới Tu Di thì sẽ lập tức có được lực lượng của một cái thế giới.

Nếu như ba nghìn thế giới Tu Di thành hình, tức thì trong lúc giơ tay nhấc chân sẽ bộc phát ra lực lượng của ba nghìn thế giới.

Đến lúc đó, cho dù là một khối đại lục hạ giới, phỏng chừng đều sẽ bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh nát!

Hơn nữa không chỉ có thế, ba nghìn thế giới Tu Di, đồng dạng đều là pháp môn phòng ngự tối cao.

Thần thông của kẻ địch, nếu như không đánh vào trên người Quân Tiêu Dao thì sẽ bị ba nghìn thế giới Tu Di làm suy yếu.

Uy năng của thần thông kia phải mạnh đến mức có thể oanh tạc ba nghìn thế giới Tu Di thì mới có thể chân chính tổn thương đến Quân Tiêu Dao.

Nhưng lại có bao nhiêu người có thực lực có thể mạnh đến mức một chiêu oanh tạc ba nghìn thế giới đâu chứ?

Chỉ cần ngẫm lại đã cảm thấy khó mà tin nổi rồi.

“Cái này không khỏi cũng quá mạnh rồi, luận công kích, giơ tay nhấc chân đều bộc phát ra lực lượng của ba nghìn thế giới.”

“Luận phòng ngự, kẻ địch cũng phải oanh tạc ba nghìn thế giới thì mới có thể làm mình bị thương.”

Cho dù là với ánh mắt hà khắc của Quân Tiêu Dao, giờ phút này cũng chỉ có cảm thán.

Dù là ở Quân gia cũng không có pháp môn tu luyện thân thể nào vừa mạnh mẽ lại khủng bố như vậy.

Điều quan trọng hơn chính là, tu luyện đến ba nghìn thế giới Tu Di cũng chỉ là Đại Thành mà thôi.

Phía sau Đại Thành còn có Hoàn Mỹ.

Đến lúc đó, mỗi một tế bào bên trong cơ thể của Quân Tiêu Dao đều là một thế giới Tu Di.

Đến loại trạng thái kia, nhục thân của Quân Tiêu Dao đã không còn là thân thể huyết nhục đơn giản nữa, mà giống như là thân thể dung nạp vô tận vũ trụ.

Thậm chí Quân Tiêu Dao cảm thấy, nếu như đạt tới trạng thái Hoàn Mỹ kia, đừng nói là Đại Đế, cho dù là Tiên chân chính muốn chôn vùi nhục thân của hắn cũng là chuyện gần như không có khả năng.

Chương 586 - Tìm hiểu Thể Thư quyển hạ

Chương 586: Tìm hiểu Thể Thư quyển hạ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quá mạnh mẽ!

Trong đầu Quân Tiêu Dao chỉ có một ý nghĩ này.

Tạm thời không đề cập tới giai đoạn Hoàn Mỹ.

Cho dù là giai đoạn Đại Thành, ba nghìn thế giới Tu Di thành hình cũng đã đủ để quét sạch tứ phương rồi.

“Đại La Bất Hủ Tiên Thân tu luyện xương cốt, ba nghìn thế giới Tu Di tu luyện tế bào huyết nhục, nếu như hoàn toàn luyện thành rồi kết hợp lại, thân thể của ta sẽ vạn cổ vô song, bất hủ bất diệt!”

Cảm xúc của Quân Tiêu Dao sục sôi!

Cửu Đại Thiên Thư đại diện cho chín con đường đi đến đỉnh cao, bây giờ xem ra, quả nhiên danh bất hư truyền.

Cũng khó trách sẽ có nhiều người như vậy đổ xô chạy theo Cửu Đại Thiên Thư.

Đương nhiên, pháp môn tu luyện này nghe thì rất mạnh, nhưng muốn tu luyện thành công cũng không phải đơn giản như vậy.

Ở trong cơ thể tu luyện ra một phương thế giới Tu Di, ngẫm lại liền biết vô cùng khó khăn, sẽ không đơn giản như thế.

Tài nguyên tiêu hao cũng là không cách nào tưởng tượng ra được.

Cho dù là dùng tuyệt phẩm Tiên nguyên, vật tu luyện cấp bậc đạo nguyên cao nhất, sợ là cũng khó có thể hoàn toàn tu luyện ra một phương thế giới Tu Di.

Tài nguyên cần tiêu hao còn nhiều hơn cả rèn luyện Đại La Tiên Cốt.

Có khả năng cần một lượng cực lớn tuyệt phẩm Tiên nguyên và đạo nguyên mới có thể tu luyện ra một phương thế giới.

Chẳng qua cũng có những thiên địa kỳ trân khác có khả năng tăng tốc độ lên nhanh hơn.

Ví dụ như Hỗn Độn Khí, Tàn Tiên Huyết, Huyền Hoàng Mẫu Khí, căn nguyên Thánh Linh trong truyền thuyết vân vân…

Đương nhiên, đây đều là thiên địa kỳ trân thế gian hiếm thấy, có thể xưng là chí bảo, giá trị hoàn toàn không phải Tiên nguyên và đạo nguyên có thể so sánh được.

Một ít thiên kiêu bình thường, có khả năng cả đời đều không gặp được bất kỳ món kỳ trân nào giống như vậy.

Quân Tiêu Dao ngược lại không có áp lực quá lớn.

Lúc này, lợi ích của việc sinh ra ở Hoang Cổ đỉnh cấp thế gia đã thể hiện ra.

Những thiên địa kỳ trân này, Quân gia cũng có cất giữ một ít, mặc dù không tính rất nhiều, nhưng cũng có thể để cho Quân Tiêu Dao tu luyện bước đầu.

Sau khi lĩnh hội xong Thể Thư quyển hạ, Quân Tiêu Dao ngược lại không có gấp gáp tu luyện, hắn còn có chuyện phải làm.

“Kế tiếp, chờ thương thế của những người khác khá lên rồi lập tức tiến vào Thiên Cấm Di Địa, giúp Lê Thu Thủy tìm Tiên Cổ Lệnh, thuận tiện tìm kiếm cơ duyên một phen, sau đó lặng lẽ chờ đợi Thanh Đồng Tiên Điện xuất thế.” Quân Tiêu Dao suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

Cũng không lâu lắm, thương thế của mọi người cuối cùng đã gần như hoàn toàn khôi phục.

Sau khi tất cả mọi người nghỉ ngơi hồi phục xong xuôi, Quân Tiêu Dao cũng dẫn đầu đám người đi thẳng đến Thiên Cấm Di Địa nằm ở chỗ sâu bên trong Thượng Cổ Linh Thổ trước.

So với cơ duyên của Thượng Cổ Linh Thổ, cơ duyên của Thiên

Cấm Di Địa hiển nhiên nhiều hơn.

Đương nhiên, cũng sẽ càng nguy hiểm hơn, các loại chủng tộc Thái Cổ thất lạc và sinh linh huyết thống thuần chủng đang tung hoành ngang dọc ở bên trong Thiên Cấm Di Địa.

Quái thai cổ đại bình thường cũng không dám tùy ý xâm nhập, có thể gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Thế nhưng thiên kiêu của thế lực cấp bậc Quân gia, Khương gia, mặc dù không hề lơ đểnh nhưng trên mặt vẫn có vẻ nhẹ nhàng thoải mái.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, e là muốn gặp nguy hiểm cũng khó.

Lê Thu Thủy không có tiến vào, Tiên Cổ sinh linh các nàng không thể tiến vào Thiên Cấm Di Địa.

“Vậy xin nhờ Quân công tử…” Đôi mắt đẹp của Lê Thu Thủy hàm chứa vẻ mong chờ.

Các nàng bị nhốt ở thế giới Tiên Cổ thật sự là quá lâu, giống như chim chóc ở trong lồng chim, vô cùng khao khát tự do.

“Yên tâm đi, chuyện bản Thần Tử hứa hẹn, nói được thì làm được.” Quân Tiêu Dao nói.

Tìm Tiên Cổ Lệnh, chẳng qua cũng chỉ tiện tay làm mà thôi.

Quân Tiêu Dao và những người khác, tiến vào Thiên Cấm Di Địa.

Nhìn xung quanh, núi sông cổ kính, dày đặc ý vị hồng hoang.

Quân Tiêu Dao nhận ra, la bàn Thanh Đồng trong không gian pháp khí dường như càng ngày càng rung động kịch liệt.

“Lẽ nào…” Quân Tiêu Dao dần hiểu ra

Theo sau, bọn hắn bắt đầu tìm kiếm trong Thiên Cấm Di Địa

Không bao lâu, bọn hắn liền gặp phải một đầu Thái Cổ Di Chủng khủng bố, thực lực của nó đạt đến Đạo Thần Cảnh.

Đó là một đầu quái xà, có một đầu, hai thân, ngọn lửa phun ra từ miệng đủ để thiêu cháy cao thủ Thiên Thần Cảnh bình thường.

Một vài quái thai cổ đại thiên thần cảnh, đều rất khó đối phó.

Quân Tiêu Dao ngược lại rất đơn giản, một chưởng vỗ qua, đạo văn đan xen, làm cho nó nổ thành nhiều mảnh vụn

Đơn giản, dứt khoát, mạnh mẽ

Đám người xung quanh đều nốt nước bọt, trong mắt biểu lộ sự hưng phấn.

Đi cùng với Quân Tiêu Dao, thật là lựa chọn đúng đắn.

Rất nhanh, đám người đã phát hiện ra một nơi có cơ duyên, bắt đầu có người đi tìm kiếm.

Ngược lại Quân Tiêu Dao lại không có hứng thú quá lớn.

Bây giờ trong đầu hắn toàn là chuyện của Thanh Đồng Tiên Điện.

So với Thanh Đồng Tiên Điện, các cơ duyên khác chẳng đáng là gì.

Tiếp theo, đám người tiếp tục lên đường, lại phát hiện ra không ít cơ duyên.

Nhưng bầu không khí lại rất hoà thuận, không có phát sinh bất cứ tranh chấp gì, mỗi người đều có thể nhận được.

Quân Tiêu Dao cũng không đi lấy bất cứ cơ duyên nào, đối vối hắn hiện tại mà nói, chỉ có một vài thiên địa kỳ trân, vạn cổ kỳ vật mới có thể thu hút được sự chú ý của hắn.

Không lâu sau, Quân Tiêu Dạo phát hiện ra một hang động.

Là nơi cư trú của một đầu thuần huyết sinh linh, Ám Dạ Kim Bức.

Thực lực của đầu thuần huyết sinh linh này, cho dù trong Đạo Thần Cảnh cũng cực kỳ mạnh.

Quân Tiêu Dao ra tay, thôi động lực lượng của một sợi Đại La Bất Hủ Tiên Thân, mới dứt khoát tiêu diệt được nó.

Theo sau, trong hang động, Quân Tiêu Dao phát hiện ra một tấm lệnh bài bằng ngọc.

Lệnh bài này vô cùng nhu hoà, trong đó dường như tồn tại dao động hồn lực yếu ớt, giống như một luồng ý thức.

“Đây chính là Tiên Cổ Lệnh?” Quân Tiêu Dao nhìn đánh giá

Trong Tiên Cổ Lệnh này ẩn giấy một luồng dao động hồn lực, dường như đang chứa đựng một loại ý chí.

“Cả thế giới tiên cổ là một cái lồng chim, mà Tiên Cổ Lệnh này…” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm một mình, suy đoán trong lòng.

Về sau, Quân Tiêu Dạo lại tiêu diệt một vài hung thú, tìm được mấy tấm Tiên Cổ Lệnh.

Những Tiên Cổ Lệnh này, hắn đều đưa cho Khương Thánh Y

“Khương Thánh Y, về sau nàng đưa những tấm Tiên Cổ Lệnh này cho Lê Thu Thuỷ”. Quân Tiêu Dao nói

“Hiểu rồi”. Khương Thánh Y thu Tiên Cổ Lệnh lại.

Chương 587 - Trận chiến cuối cùng của Long Ngạo Thiên và Vương Đằng

Chương 587: Trận chiến cuối cùng của Long Ngạo Thiên và Vương Đằng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau đó, đám người tiếp tục tìm kiếm cơ duyên.

Quân Tiêu Dao không có hứng thú quá lớn với chuyện này.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tháng.

Đột nhiên, vào một ngày, cả thế giới tiên cổ đều rung động nhẹ.

Linh khí trong thiên địa đều giống như bị đảo loạn.

Cả thượng cổ linh thổ, càng rung động kịch liệt, cả phiến trời đều đang dao động.

“Đây là bị làm sao?”

“Trừ khi Thế giới Tiên Cổ sắp đóng rồi?”

Xung quang thượng cổ linh thổ, rất nhiều thiên kiêu đều nhìn lên trên.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một màn mà cả đời này không thể quên được.

Một toà Cung Điện Thanh Đồng to lớn hùng vĩ hiện hoá trong hư không, giống như một toà Thái Cổ Thần Sơn nằm ngang trên bầu trời.

Một màn này, khiến cho tứ phương thiên kiêu đều mở to mắt, gần như ngừng hô hấp lại.

Toà Cung Điện Thanh Đồng rộng lớn đó vô cùng cổ kính, toả ra khí tức hồng hoang.

Bề mặt màu xanh đồng, kèm theo sự rỉ sét, dường như đã trải qua sự ăn mòn và gội rửa của thời gian.

Vắt ngang trên bầu trời, giống như là hư ảnh xa xửa, hiển hoá ở hiện tại.

“Đó là… một trong thất đại bất khả tư nghị Cung Điện Thanh Đồng!”

“Nó lại xuất hiện trong Thượng Cổ Linh Thổ!”

Rất nhiều thiên kiêu đều không nhịn được mà hét lên.

Thất đại bất khả tư nghị, chính là bảy truyền thuyết được lưu truyền trong Tiên vực Cửu Thiên.

Tuy không phải tất cả mọi người đều từng nhìn thấy, nhưng tuyệt đại đa số đều từng nghe qua.

Hiện tại, cung điện nằm vắt ngang trong hư không, giống như một ngọn núi thanh đồng, giống như Thanh Đồng Tiên Điện trong truyền thuyết

“Thanh Đồng Tiên Điện, nghe đồn có liên quan đến tiên!”.

“Đại cơ duyên, đây chính là cơ duyên to lớn!”

“Cơ duyên cũng phải có mạng mới có thể lấy được, bao nhiêu cường giả tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện, cuối cùng đều không thể đi ra, ta cũng không dám lại gần…”

Sự xuất hiện của Thanh Đồng Tiên Điện, có thể nói đã làm cả bầu không khí của Thế giới Tiên Cổ được đẩy lên cao trào!

Một khu vực trong Thượng Cổ Linh Thổ.

“Đáng chết, phải làm sao bây giờ, lẽ nào Long Ngạo Thiên ta lại vĩnh viễn bị tên Quân Tiêu Dao đó áp chế?”

Long Ngạo Thiên thoát khỏi Sinh Thiên, vẻ mặt khó coi, cực kỳ không can tâm.

Kế hoạch Sát quân giả không chỉ triệt để thất bại.

Mà người bên cạnh gã cũng toàn bộ bị chết rồi.

Nỗi hận của Long Ngạo Thiên đối với Quân Tiêu Dao có thể nói cho dù dùng nước sông tứ hải cũng không thể rửa sạch.

“Không… Long Ngạo Thiên ta là con của thiên mệnh. Sao lại có thể nhận thua?” Long Ngạo Thiên không can tâm.

Mệnh của gã, chính là không tin mệnh.

Ý chí của Long Ngạo Thiên, chính là nghịch thiên cải mệnh!

Gã tin, chỉ cần bản thân không từ bỏ, cuối cũng sẽ có cơ hội nghịch thiên!

Lúc này, chấn động trên bầu trời cũng hấp dẫn sự chú ý của Long Ngạo Thiên.

“Đó là… Thanh Đồng Tiên Điện!” Đôi mắt của Long Ngạo Thiên tràn đầy sự kinh ngạc.

Bản thân là Cấm Kỵ Sơ Đại của Tổ Long Sào, đối với thất đại bất khả tư nghị mà nói, gã tự nhiên cũng có hiểu biết.

“Thất đại bất khả tư nghị, đều vô cùng hung hiểm, nếu như nhiễm phải nhân quả, cũng phải đến 8,9 phần, nhưng đây cũng là một cơ hội!”.

Trong mắt của Long Ngạo Thiên bùng cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Thanh Đồng Tiên Điện, chính là cơ hội nghịch chuyển duy nhất của gã.

Ra tay, nói không chừng có thể nhận được đại cơ duyên nghịch thiên, đến lúc đó, Quân Tiêu Dao cũng không phải là đối thủ của gã.

“Liều thôi, cũng chỉ là một mạng mà thôi, nếu như kiếp này bị Quân Tiêu Dao áp chế, đó mới là sống không bằng chết!”

Không thể không nói, Long Ngạo Thiên cũng có phong phạm của nhân vật chính, cũng rất quyết đoán.

Trong mắt gã tràn đầy vẻ kiên định, thân thể ẩn vào hư không mà đi.

Một bên khác, Vương Đằng thoát ra khỏi Thăng Thiên, cũng nhìn thấy Thanh Đồng Tiên Điện.

“Thanh Đồng Tiên Điện, tiến vào bên trong cơ hồ là 10 phần chết, nhưng… Ta không sợ!” Vương Đằng cũng là một người kiêu ngạo.

Hắn cũng không thể nào chấp nhận, sự áp chế triệt để của Quân Tiêu Dao.

Đến lúc đó bị người đời chê cười, chi bằng liều một mạng, nói không chừng có thể nghịch chuyển tương lai.

Trong lòng Vương Đằng đã quyết, nghiêng mình mà đi.

Đám người Quân Tiêu Dao, tự nhiên cũng chú ý đến.

“Thanh Đồng Tiên Điện, lại xuất hiện trong Thế giới Tiên Cổ”. Đám người Quân Mạc Tiếu cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Ngược lại Quân Tiêu Dao lại rất bình thản, trong lòng đã dự liệu sẵn rồi.

Kéo theo sự hiện thế của Thanh Đồng Tiên Điện, một cỗ uy áp khủng bố, bao trùm toàn bộ Thượng Cổ Linh Thổ.

Thiên kiêu tu vi Chân Thần Cảnh, thậm chí xuất hiện cảm giác nghẹt thở.

Cho dù là thiên kiêu Thiên Thần Cảnh, cũng cảm giác được một cỗ nguy hiểm và bất an đến cực độ.

“Thất đại bất khả tư nghị, đều là hung hiểm và không lành, người thường nên tránh xa”.

“Thanh Đồng Tiên Điện này tuy có cơ duyên, nhưng hung hiểm vô cùng, chắc chỉ có vài người dám tiến vào”. Quân Lăng Thương lắc

lắc đầu.

Vì truyền thuyết về Thanh Đồng Tiên Điện có chút mơ hồ, nếu như hấp tấp tiến vào, không tránh khỏi gặp một vài sự cố.

Trong lòng Quân Tiêu Dao lại hạ quyết tâm.

Không nói cái khác, cho dù chỉ là điểm danh, Quân Tiêu Dao cũng phải tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện một chuyến.

Mà lúc này, ở chỗ sâu nhất trong Thiên Cổ Linh Sơn, dường như có thứ gì đó, bị Thanh Đồng Tiên Điện kéo đến, tiến nhập vào không trung.

“Đó là…” Tất cả thiên kiêu đều nhìn theo.

Đó là một đoàn quang cầu linh hồn giống như mặt trời, bay lên từ nơi sâu nhất của Thượng Cổ Linh Sơn.

Cả quang cầu linh hồn không chỉ có một lượng linh hồn lực khổng lồ khó có thể tưởng tượng, bề ngoài còn có đạo tắc đan xen.

Mà loại đạo tắc này, lờ mờ thấp thoáng, dường như hoàn toàn giống với đạo tắc của Thế giới Tiên Cổ.

“Đó là…” Quân Tiêu Dao nhìn thật sâu.

Hắn cảm giác được dao động hồn lực trong quang cầu linh hồn đó, lại giống như tia hồn lực trong Tiên Cổ Lệnh đó đến mấy phần.

Chính vào cùng một thời điểm, tổ đại của các đại tiên cổ chủng tộc cũng sản sinh ra chấn động lớn.

Rất nhiều Cổ Tổ đã chìm trong giấc ngủ vô số năm lần lượt bị ảnh hưởng mà tỉnh giấc, tỏa ra uy áp không gì sánh bằng.

“Đó là… Tiên Cổ Chi Linh, nó lại bị Thanh Đồng Tiên Điện kéo đến?”

“Ý chí của Thế giới Tiên Cổ lẽ nào lại bị Thanh Đồng Tiên Điện chấn áp, đồng nghĩa với việc nó vĩnh viễn không có cách nào đi ra?”

Chương 588 - Tiên cổ mật văn

Chương 588: Tiên cổ mật văn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong tổ địa của Long Nhân tộc, có lão tổ của Long Nhân tộc đang gào thét.

Trong Cổ Vu tộc cũng có lão tổ tỉnh giấc, nhìn thấy một màn này, tinh thần có sự biến chuyển lớn.

“Tại sao, tại sao lâu như vậy rồi, tộc ta còn phải chịu đau khổ như vậy!” trong Tam Nhãn Thánh tộc, có lão tổ đang gào thét

Tiên Cổ Chi Linh nếu như bị chấn áp tiến vào trong Thanh Đồng Tiên Điện, vậy thì bọn hắn thật là sẽ vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi Thế giới Tiên Cổ này nữa.

Sự gào thét của vị Cổ Tổ đó, làm cho cả Thế giới Tiên Cổ ầm vang run rẩy, giống như ngày tận thế sắp hàng lâm.

Rất nhiều thiên kiêu đều hoảng sợ không thôi, thậm chí bắt đầu lui về hướng biên giới Tiên Cổ.

Đa số mọi người đều không muốn dính líu đến Thanh Đồng Tiên Điện.

“Đó lẽ nào là Tiên Cổ Chi Linh?” Quân Mạc Tiếu quan sát quang đoàn linh hồn đó, ngạc nhiên nói

Bản thân hắn là Quái thai cổ đại ngủ say, biết cũng tương đối nhiều.

“Nguyện Văn Kỳ Tường”. Quân Tiêu Dao nói.

Tiếp theo, Quan Mạc Tiếu đem những chuyện mình biết đều nói cho Quân Tiêu Dao.

Cái được gọi là Tiên Cổ Chi Linh, cũng có thể coi là Ý chí của Thế giới Tiên Cổ.

Quy tắc của cả Thế giới Tiên Cổ đều do nó quyết định.

Song khi ở thuở sơ khai mục đích của Thế giới Tiên Cổ cũng không phải dùng để cho hậu bối lịch luyện.

Mà nên gọi là làm lòng chim Tiên Cổ.

“Quả nhiên, giống như ghi chép trong lịch sử”. Quân Tiêu Dao nói

Hắn trước kia cũng tìm hiểu qua Thế giới Tiên Cổ.

Thực ra nó giống như một nhà tù.

Tiên nhân của các chủng tộc tiên cổ này đều đã phạm phải tội lớn, cuối cùng cả tộc đều bị nhốt ở đây.

“Ta đã từng nghe qua, những chủng tộc tiên cổ này vì phạm phải tội lớn, dường như có liên quan tới dị vực”. Quân Mạc Tiếu nói.

Quân Tiêu Dao cũng coi như đã hiểu rồi.

Những chủng tộc tiên cổ này, thực ra chính là tội nhân của Tiên vực Cửu Thiên.

Tiên nhân của bọn hắn, khẳng định là đã từng nương nhờ dị vực, phản bội lại Tiên vực Cửu Thiên, về sau mới bị trục xuất vào lồng chim Tiên Cổ.

“Vậy Tiên Cổ Chi Linh này hay còn gọi là Ý chí của Thế giới Tiên Cổ chính là tồn tại giống như một người giám sát”. Quân Tiêu Dao hiểu ra nói.

“Không sai”. Quân Mạc Tiếu khẽ gật đầu

Quân Tiêu Dao triệt để hiểu ra.

Nếu như nói chủng tộc tiên cổ là phạm nhân trong nhà tù.

Vậy thì ý chỉ của Thế giới Tiên Cổ chính là cai ngục.

Còn như hiện tại, vì sao Tiên Cổ Chi Linh bị Thanh Đồng Tiên Điện chấn áp, lão tổ các chủng tộc tiên cổ lại phẫn nộ chứ.

Chính là bởi vì, Tiên Cổ Chi Linh có thể giam cầm bọn hắn, hoặc cũng có thể trong tương lai giải phóng bọn hắn.

Nhưng bây giờ, Tiên Cổ Chi Linh bị chấn áp tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện, vậy bọn hắn há chẳng phải ngay cả một tia cơ hội thoát khỏi Sinh Thiên cũng không có rồi.

Cũng không thể nào trách những lão tổ của chủng tộc tiên cổ lại phẫn nộ như vật.

Ầm ầm!

Tiên Cổ Chi Linh, giống như mặt trời lớn màu trắng, cuối cùng bị kéo vào trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Tất cả chủng tộc tiên cổ đều tuyệt vọng rồi.

Bây giờ, ngoài Tiên Cổ Sinh Linh có Tiên Cổ Lệnh ra, các Tiên Cổ Sinh Linh còn lại không thể rời khỏi Thế giới Tiên Cổ được nữa.

Bởi vì chỉ có trong Tiên Cổ Lệnh mới có một tia ý chí của Thế giới Tiên Cổ.

Cả Thanh Đồng Tiên Điện trôi nổi trên bầu trời của Thượng Cổ Linh Thổ, nhìn cổ kính mà hoang vu, cực kỳ thâm sâu khó lường.

“Chúng ta phải làm sao đây?” Ánh mắt của rất nhiều người đều đang dao động.

“Haizz… Thanh Đồng Tiên Điện này quá bất thường, ta không muốn đến gần nó”. Tiểu Ma Tiên rùng mình một cái, vò đầu bứt tai.

Ngay cả Thánh nữ Ma Tiên giáo như cô ta đều kính sợ mà tránh xa Thanh Đồng Tiên Điện.

“Truyền thuyết kể rằng Thanh Đồng Tiên Điện này tuy có cơ duyên những cũng rất bất thường, ngay cả Thánh chủ chí tôn tiến vào cũng phải đổ máu, chứ đừng nói đến chúng ta”. Quân mạc Tiếu lắc đầu.

Quang mang trong mắt của Quân Lăng Thương lưu chuyển, muốn

thăm dò một chút Thanh Đồng Tiên Điện, kết quả lại bị phản phệ, mắt không chịu nổi mà chảy máu.

“Thanh Đồng Tiên Điện quá hung hiểm rồi, không thể nhiễm nhân quả…” Quân Lăng Thương càu nhàu một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn thấy đám người Quân Mạc Tiếu đều là mặt kín như bưng, các thiên kiêu còn lại thì còn khiếp sợ không thôi

Ai cũng không muốn nhiễm nhân quả của Thanh Đồng Tiên Điện.

Nhưng mà, Quân Tiêu Dao lại bước về hướng của Thanh Đồng Tiên Điện.

“Tiêu Dao, ngươi đang làm gì thế?”

“Tiêu dao ca ca, ngươi đang làm gì thế?”

Nhìn thấy cử động của Quân Tiêu Dao, đám người Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly đều thất thanh nói.

“Ta có hứng thú với Thanh Đồng Tiên Điện này”. Trong mắt của Quân Tiêu Dao không có một chút sợ hãi nào, chỉ có sự hiếu kỳ.

Vả lại, Quân Tiêu Dao không thể tùy ý từ bỏ cơ hội này được.

“Tiêu Dao, đây là một trong thất đại bất khả tư nghị, ngộ nhỡ không cẩn thận thì sẽ mất mạng, tuyệt đối đừng đi”. Khương Thánh Y căng thẳng nói.

“Tiêu Dao ca ca, đừng đi, đó không phải nơi mà người có thể đến được!” Khương Lạc Ly cũng đang cố níu giữ.

“Tiêu Dao huynh đệ, Thanh Đồng Tiên Điện không phải là nơi để chơi đùa, dựa vào thực lực thiên phú của ngươi, cũng không nhất thiết phải mạo hiểm như thế”. Quân Mạc Tiếu cũng cau mày lại.

Dựa vào thiên tư của Quân Tiêu Dao, về sau thành thánh nhân thành giáo chủ, thậm chí chứng đạo giống như một chiếc đinh đóng trên ván, không cần thiết phải mạo hiểm.

Hắn đối với Quân gia mà nói, cũng là một nhân vật quan trọng không thể thiếu, Quân Mạc Tiếu tất nhiên không muốn Quân Tiêu Dao phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

“Đa tạ các vị đã quan tâm, nhưng ta thực sự rất hiếu kỳ đối với Thanh Đồng Tiên Điện”. Biểu cảm của Quân Mạc Tiêu rất bình thản.

“Sự tò mò sẽ hại chết mèo đó…” Tiểu Ma Tiên nói nhỏ.

Nàng ta mới vừa kết giao với Quân Tiêu Dao, không muốn hắn ta chết như vậy.

Tiểu Ma Tiên còn muốn Quân Tiêu Dao che chở cho nàng ta trên con đường đế lộ.

“Ta là mèo sao?” Quân Tiêu Dao cười nói

Lời này làm cho bốn phía trầm mặc.

Quân Tiêu Dao được coi là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Tiên vực Hoang Thiên.

Nếu như nói trong thế hệ trẻ ai có tư cách thăm dò Thanh Đồng Tiên Điện, e rằng cũng chỉ có mình hắn ta.

“Vậy ta đi với ngươi”. Khương Thánh Y tiến về phía trước nói.

“Còn có ta!” Khương Lạc Ly vẫy vẫy tay.

“Không cần, một mình ta là đủ rồi, một mình có thể tự bảo vệ mình an toàn, dẫn theo các người thì không dễ nói rồi”. Quân Tiêu Dao nói.

Hắn rất có lòng tin với bản thân, nhưng không thể bảo đảm những người khác có thể sống sót đi ra.

“Được rồi, cứ quyết định như vật đi, một mình ta đi vào, các người đừng theo vào nữa”. Ngữ điệu cua Quân Tiêu Dao không có nghi ngờ.

Đám người Quân Mạc Tiếu thấy vậy cũng không khuyên ngăn nữa.

“Tiêu Dao… Ta đợi ngươi…” Khương Thánh Y nhìn Quân Tiêu Dao thật sâu.

“Ừ”. Quân Tiêu Dao cười mỉm, bình tĩnh tiến lên phía trước, lăng không bước vào Thanh Đồng Tiên Điện.

Chương 589 - Thần tử vào Tiên Điện

Chương 589: Thần tử vào Tiên Điện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thanh Đồng Tiên Điện xuất thế, không chỉ làm dậy sóng trong Thế giới Tiên Cổ.

Ở bên ngoài, bên cạnh Tiên Cổ Chi Kính, rất nhiều đại nhân vật cũng không nhịn được mở to hai mắt kinh ngạc.

“Một trong thất đại bất khả tư nghị Thanh Đồng Tiên Điện vậy mà xuất thế rồi! ”

“Tương truyền Thanh Đồng Tiên Điện này có liên quan đến một vị nhân vật cấm kỵ thời cổ đại, rất đen đủi!”

Thanh Đồng Tiên Điện làm cho người ta kiêng dè, cho dù là chí tôn đều không dám tuỳ ý đi sâu vào để thăm dò, có thể sẽ gặp đại kiếp nạn.

Mà lúc này, có người thất thanh nói: “Đó là… Thần tử Quân gia, hắn lại dám tiếp cận Thanh Đồng Tiên Điện?”

“Không phải chứ, lẽ nào Thần tử Quân gia muốn vào Thanh Đồng Tiên Điện?”

Cử chỉ của Quân Tiêu Dao như là một tảng đá lớn rơi vào trong biển, làm dấy lên cơn sóng lớn!

Đó là nơi cấm kỵ mà ngay cả cường giả đỉnh cấp đều không dám tuỳ ý tiến vào sâu để thăm dò, Quân Tiêu Dao lại thong dong tiếp cận như vậy.

“Tiêu Dao…” Đám người Quân Chiến Thiên nắm chặt bàn tay.

Nói là không lo lắng cũng không phải.

“Tin tưởng Tiêu Dao đi”. Một vị tộc lão nói.

“Hừ, không cần biết nó là thất đại bất khả tư nghị hay là gì, nếu như Tiêu Đao thật sự có mệnh hệ gì, cho dù phải gọi mấy vị Cổ Tổ trong Tổ Từ tỉnh dậy, cũng phải chặt ngang Tiên Cổ, phá tan Thanh Đồng Tiên Điện!”

Một vị lão tổ Quân gia khác bá khí nói.

Thất đại bất khả tư nghị, tuy kỳ dị.

Nhưng Quân gia cũng không phải là đồ ăn chay.

Trêu tức Quân gia, cho dù là nhiễm đại nhân quả, cũng phải phá tan nơi bất khả tư nghị này.

Đối với Quân Gia mà nói, đây không phải là việc không thể làm được.

Nghe thấy lời của một vài vị tộc lão này, vẻ mặt của Quân Chiến Thiên cũng dãn ra vài phần.

“Yên tâm đi, Tiêu Dao vì Quân gia chúng ta tranh phong, làm nhiều việc như vậy, những lão tổ chúng ta sẽ không để hắn xảy ra chuyện gì”. Một vị tộc lão nói

Hiện nay Quân Tiêu Dao đang là công thần của Quân Gia, cũng là niềm hy vọng số một của Quân gia.

Những lão tổ dó tự nhiên cũng trong bóng tối âm thầm theo dõi Quân Tiêu Dao, không để cho hắn xảy ra bất kỳ chuyện gì.

So với Quân Gia, người các thế lực khác hiển nhiên không cho rằng Quân Tiêu Dao có thể sống sót đi ra Thanh Đồng Tiên Điện.

“Haizz, Thần tử Quân gia không thể yên ổn làm một truyền kỳ được à, mà lại cứ dấn thân vào chỗ chết.”

“Ai biết được, Thần tử Quân gia chết cũng không tiếc”.

“Bây giờ nói những lời này không phải là vẫn còn quá sớm sao, trước kia Thần tử Quân gia đi vào Vạn Cổ Táng Thổ, cũng không phải có người nói hắn sẽ chết ở trong đó, nhưng kết quả thế nào, không phải là vẫn sống sót đi ra đó sao? ”

Cũng có một vài người có ý kiến phản đối.

“Nơi đó không giống như nơi này, đây là một trong thất đại bất khả tư nghị, ngay cả chí tôn tiến vào đều phải nằm xuống”.

Mọi người xung quanh đều đang bàn luận.

Các thế lực Tổ Long Đản, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Đoạ Thần Quan… tất nhiên đều hy vọng Quân Tiêu Dao triệt để nằm xuống ở đó.

Không chỉ bọn họ, trong Thế giới Tiên Cổ rất nhiều thiên kiêu cũng nhìn thấy cử chỉ của Quân Tiêu Dao.

Trong lòng rất nhiều người cũng hy vọng Quân Tiêu Dao sau khi vào Thanh Đồng Tiên Điện thì đừng có đi ra nữa.

Sự tồn tại của Quân Tiêu Dao, giống như một ngọn núi lớn đè lên đỉnh đầu của tất cả thiên kiêu vậy.

Hắn chỉ có chết đi, các thiên kiêu khác mới có hy vọng tranh đoạt thiên mệnh của một giới này.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật lỗ mãng, thật sự nắm chắc sao? ” Trên đỉnh của một ngọn núi, đôi mắt của Cơ Thanh Y hiện ra ánh mắt thâm sâu.

Một bên, Cơ Trường Không lắc đầu nói: “Ta ngược lại có chút khâm phục Quân Tiêu Dao này đấy, nhưng thật đáng tiếc, hắn quá lỗ mãng rồi”.

Ngay cả quái thai cổ đại như hắn ta, cũng kiêng dè tránh xa Thanh Đồng Tiên Điện.

Quân Tiêu Dao lại thong dong như trâu không sợ hổ vậy.

Trong tất cả những ánh nhìn chăm chú của mọi người, hình bóng của Quân Tiêu Dao trực tiếp bước vào trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Đương nhiên, cũng có một ít thiên kiêu không cần mạng, cũng muốn tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện.

Những bọn hắn còn chưa tiến lại gần Thanh Đồng Tiên Điện, đã bị những uy áp khủng bố kia dè chết rồi.

Thanh Đồng Tiên Điện, những thiên kiêu tầm thường muốn tiến lại gần cũng không được.

Mà lúc này trong hư không, lại có một đạo thân ảnh hiện ra, từ một hướng khác tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện.

“Là sơ đại cấm kỵ của Tổ Long Đản, Long Ngạo Thiên!”

Tuy đạo thân ảnh đó chỉ vụt qua một cái chớp mắt, nhưng cũng bị người ta nhìn thấy được.

Một bên khác, cũng có một đạo thân ảnh, kiên quyết tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện.

“Là Vương gia Thiếu đế Vương Đằng!”

Lại có một vài người thất thanh kêu lên.

Mọi người không thể ngờ, lần này lại có ba vị thiên kiêu cùng tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện.

“Hai người bọn hắn cũng tiến vào trong rồi, các ngươi có muốn tiến vào không?” Quân Mộc Lan lo lắng nói.

“Không đáng lo ngại, với thực lực của Tiêu Dao đường đệ, hai người bọn hắn cũng không thể tạo ra bất kỳ sự uy hiếp nào, ta chỉ lo sự kỳ dị của bản thân Thanh Đồng Tiên Điện”. Quân Lăng Thương lắc đầu.

Long Ngạo Thiên và Vương Đằng đối với Quân Tiêu Dao mà nói giống như là hai tên hề vậy.

Bản thân Thanh Đồng Tiên Điện mới là sự uy hiếp lớn nhất.

Khi cả Thế giới Tiên Cổ và ngoại giới đều đang bàn tán.

Quân Tiêu Dao đã tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện rồi.

Vừa tiến vào Tiên Điện, môi trường xung quanh lạnh lẽo tĩnh lặng

như dưới biển sâu.

Người không có tâm lý vững vàng, nói không chừng đã bị doạ sợ rồi.

Quân Tiêu Dao bắt tay sau lưng, tinh thần thoải mái, thần mang quanh thân chiếu sáng nơi này.

Cung điện hoang vu trống trải, giống như một thế giới cô quạnh, phủ đầy bụi bặm.

“Vẫn chưa nhận được gợi ý, xem ra phải tiến vào sâu hơn mới được”. Quân Tiêu Dao thần nghĩ.

Hắn vừa đi thẳng về phía trước, vừa đánh giá môi trường xung quanh.

Phía trước xuất hiện vài bộ xương khô, Quân Tiêu Dao tiến về phía trước, vừa chạm một cái những bộ xương đó là hoá thành tro bụi.

“Xem ra những bộ xương này ít nhất cũng phải là cường gải Đại Thánh trở lên mới có thể chống lại sự hao mòn của thời gian”. Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Chương 590 - Dám hỏi trên trời có tiên hay không?

Chương 590: Dám hỏi trên trời có tiên hay không?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn tiếp tục đi về phía trước, phía trước lại xuất hiện vài bộ hài cốt.

Ngoài ra, còn có cái loại di vật lưu lại, trong đó không thiếu Chí Tôn Khí.

Nhưng đáng tiếc là những thần binh đó cũng giống như hài cốt, hễ chạm phải là hoá thành tro bụi.

“Ngay cả Chí Tôn Ngọc cũng khó tránh khỏi sự bào mòn của thời gian, nhưng cơ thể ta lại có thể”. Quân Tiêu Dao nói.

Hắn là đại la bất hủ tiên thể, nếu như về sau tu luyện thêm ba nghìn tu di thế giới.

Vậy cơ thể của hắn sẽ tồn tại hình hằng, triệt để bất hủ bất diệt.

Vào lúc Quân Tiêu Dao đang nghĩ ngơi, hắn đột nhiên phát hiện, trên bức trường của cung điện ở phía trước, lại có vét máu loang lổ đỏ sẫm, bên trên có một vài chữ.

“Dám hỏi trên trời có tiên hay không?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn lắc đầu.

Thành Tiên là chấp niệm trong lòng của tất cả cường giả.

Những người đã ngã xuống ở Thanh Đông Tiên Điện đều có chấp niệm thành tiên, muốn dòm ngó bí mật của Thanh Đồng Tiên Điện.

Quân Tiêu Dao lại không có cháp niện như vậy, bởi vì đối với hắn mà nói, thành tiên là kết quả chắc chắn rồi.

Nếu như ngay cả Quân Tiêu Dao đều không có tư cách thành tiên, vậy trong thiên hạ này, cũng không có ai có tư cách thành tiên cả.

Quân Tiêu Dao không có để ý đến chuyện thành tiên, hắn chỉ hiểu kỳ, Thanh Đồng Tiên Điện này rốt cuộc là do ai tạo ra, lại có thể trở thành một trong thất đại bất khả tư nghị?

Trong lúc Quân Tiêu Dao đang nghĩ ngợi, cả toà Thanh Đồng Tiên Điện bỗng nhiên rung nhẹ, một đoàn sương mù hỗn độn khủng bố ở phía trước tiến lại gần.

Mỗi một tia đều có thể dễ dàng giết chết một vị thánh nhân.

Một mảnh sương mù hỗn độn lớn như vậy tiến đến, cho dù Thánh Chủ cảnh cũng phải đổ máu, không có một chút ngoài ý muốn nào!

Quân Tiêu Dao đoán được là Thanh Đồng Tiên Điện sẽ rất nguy hiểm, nhưng không ngờ ràng mới vừa bước vào đã gặp phải loại nguy hiểm như thế này.

Sương mù hỗn độn đó, dường như là xông ra từ nơi sâu nhất trong vũ trụ, khiến cho những ngôi sao vụt tắt, làm cho vạn vật hủy diệt.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không có hoảng hốt lo sợ, bảo bối hộ than của hắn cũng không ít.

Nhưng mà khi Quân Tiêu Dao bước vào Thanh Đồng Tiên Điện thì đã cảm nhận được.

Thanh Đồng Tiên Điện không chịu sự ràng buộc bởi quy tắc của Thế giới Tiên Cổ.

Cũng là nói rằng, ở trong Thanh Đồng Tiên Điện, những bảo bối hộ thân kia của Quân Tiêu Dao đều có thể phát huy tác dụng rồi.

Quân Tiêu Dao tùy tay lấy ra một thanh tàn khuyết cổ kiếm, đó là bảo bối mà Khương Đạo Hư ban thưởng cho hắn.

Còn có một kiện cổ giáp bị tàn phá, chuông đồng cũ,… là đám người thập bát tổ ban tặng cho hắn.

Quân Tiêu Dao là bảo bối của hai đại hoang cổ thế gia, pháp bảo

hộ thân tất nhiên cũng không ít, mỗi một kiện đều có lai lịch to lớn.

Vù vù vù!

Thanh tàn khuyết cổ kiếm đó chấn động, xuất ra một đạo kiếm mang rộng lớn, chém sương mù hỗn độn phía trước làm hai,

Tàn phá cổ giáp thì giải phóng ra một đoàn quang minh, như một cái lồng vây quanh Quân Tiêu Dao, thay hắn giảm bớt nguy hiểm.

Còn có chuông đồng cũ nữa, trôi nổi trên đỉnh đầu của Quân Tiêu Dao, nhẹ nhàng chấn động, tiếng chuông tản ra, làm tan biến sương mù xung quanh.

Có thể nói, Quan Tiêu Dao đơn giản chính là thần trang đỉnh cấp.

Đây là sương mù hỗn đợn có thể khiến cho Thánh Chủ đều đổ máu, nhưng lại không có cách nào làm Quân Tiêu Dao bị thương.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng không có buông nhẹ cảnh giác.

Sự kỳ dị của Thanh Đồng Tiên Điện tuyệt đối không chỉ có như vậy.

Quân Tiêu Dao dựa vào ba kiện hộ thân cổ khí, tiếp tục tiến về phía trước.

Một bên, hai người Long Ngạo Thiên và Vương Đằng cũng đi vào từ một thông đạo khác, bắt đầu tiến vào sâu hơn.

Bọn hắn cũng gặp phải các loại sát cơ, nhưng trên thân bọn hắn cũng đều có pháp bảo hộ thân của Tổ Long Đản và Bắc Địa Vương Gia ban tặng.

Thêm nữa hai bọn hắn đều là Thiên Mệnh Chủ Giác, có đại vận khí, cho nên cả đường cũng không gặp phải nguy hiểm khó khăn gì.

Bên này, đi thêm 15 phút, Quân Tiêu Dao tạm thời dừng lại.

Hắn phát hiện một cánh cửa ở phía trước.

Cánh cửa có xuất hiện Tái Cực Âm Dương Đồ Án, một nửa là dương, một nửa là âm, sinh tử kết hợp.

“Lẽ nào đây chính là… Sinh tử môn?” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn từng nghe đồn, trong Thanh Đồng Tiên Điện, có một cánh cửa sinh tử môn, như là Diêm vương, phán định sống chết.

Một nửa sinh môn tán ra khí tức nhu hòa.

Một nửa tử môn lại tản ra khí tức tử vong lạnh lẽo, giống như đi vào Âm phủ vậy.

Đến cửa này thì phải tiến hành lựa chọn rồi.

Nếu như người thường, thì sẽ không do dự lựa chọn sinh môn.

Mà có một vài người có trí tuệ thì sẽ lựa chọn tử môn.

Bởi vì sinh tử kết hợp, sinh là tử, tử là sinh.

Nhưng Quân Tiêu Dao không giống những người khác.

“Lựa chọn sao, nhưng thật đáng tiếc, Quân Tiêu Dao ta, từ trước đến nay đều không có lựa chọn, ta chỉ muốn đi con đường của ta mà thôi!” Quân Tiêu Dao cười nhẹ.

Ở dưới chân hắn chính là đường.

Người khác cho hắn lựa chọn, hắn đều không muốn!

Quân Tiêu Dao thôi động tàn khuyết cổ kiếm, trực tiếp chém về hướng Sinh tử môn.

Tàn khuyết cổ kiếm bạo phát kiếm khí kinh thiên, giống như một kiếm có thể chém vỡ thiên hạ!

Thanh cổ kiếm này là Khương Đạo Hư ban tặng cho hắn, cũng chính là bội kiếm của một vị tiên tổ Khương Gia, đã nhiễm vô tận sát ý.

Một kiếm này xuất ra, Sinh tử môn đều đang gào thét run rẩy!

Sau đó, các cổ khí tàn phá cổ giáp, chuông đồng cũ lại phát ra hào quang chấn áp.

Sinh tử môn sau khi run rẩy kịch liệt sắp vỡ.

Khí tức khủng bố bạo phát mà đi, ba kiện cổ khí đều rung động, xuất hiện càng nhiều vết nứt.

“Thanh Đồng Tiên Điện quả nhiên hung hiểm trùng trùng, xem ra ba kiện cổ khí này cũng không chịu được bao lâu”. Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Sau khi Sinh tử môn bị chém vỡ, phía trước lại là một mảnh hỗn độn mơ hồ.

Ở giữa thấp thoáng mơ hồ hình như có tiên quang mơ hồ, có đạo đạo chi âm đang vang vọng, làm cho con người có loại cảm giác lĩnh ngộ.

Quân Tiêu Dao như vô thức bước về phía trước.

Ở phía trước dường như xuất hiện một cánh cửa, đó là cánh của thành tiên.

Dường như có âm thanh đang kêu gọi trong đầu của Quân Tiêu Dao, nhanh mở cánh của đó, mở ra thì có thể thành tiên.

Chương 591 - Vương Đằng và Long Ngạo Thiên lại nhận được cơ duyên

Chương 591: Vương Đằng và Long Ngạo Thiên lại nhận được cơ duyên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Keng! Keng! Keng!

Mà chính vào lức này, chuông đồng cũ trên đỉnh đầu của Quân Tiêu Dao lại phát ra tiếng kêu gấp rút

Não hải của Quân Tiêu Dao chấn động, như đang từ trong ác mộng tỉnh lại.

Ở phía trước, tất cả tiên quang chớp mắt biến mất, cánh của có tiên khí bao phủ cũng biến mất.

Xung quanh có rất nhiều thi hài, còn có hài cốt khô héo, có một số biến thành bạch cốt.

Có một cỗ oán khí đầy sự không can tâm đang bao phủ.

Mà xuất hiện ở phía trước Quân Tiêu Dao, không phải là cánh cửa thành tiên kia mà là một mặt của bức tường đồng rỉ sét loang lổ vết máu.

Tên bức tường có một chữ "Tiên" dùng máu đỏ sẫm để viết lên, tản ra oán khí và vận rủi khủng bố.

Tay của Quân Tiêu Dao suýt chút nữa thì chạm phải chữ "Tiên" kia.

Nếu như chạm phải, thì sẽ không phải là chuyện tốt đẹp gì.

"Thật nguy hiểm, đúng là kỳ lạ, dựa vào đặc thù tam giới nguyên thần của ta lại suýt nữa bị mê hoặc". Quân Tiêu Dao cũng than thở một tiếng.

Thanh Đồng Tiên Điện này không hổ là một trong thất đại bất khả tư nghị, xác thực là rất kỳ quái, hễ không cẩn thận một chút là toi ngay.

“Nghĩ đến những bộ hài cốt kia, cũng có phần lớn là bị mê hoặc đi.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Đột nhiêm bên tai của Quân Tiêu Dao hình như truyền đến tiếng của một bé gái đang cười đùa.

Tiếng cười của bé gái đó, vang vọng như tiếng chuông, chỉ là vang lên ở trong Thanh Đồng Tiên Điện lại khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái và đáng sợ.

“Có thể chỉnh lại chút đồ của Dương gian hay không?” Quân Tiêu Dao cũng có chút không chịu được mà ai oán.

Đồng thời, ở một khu vực khác của Thanh Đồng Tiên Điện.

Long Ngạo Thiên cũng đến một nơi đầy hài cốt.

Có một ma âm đang vang lên trong đầu Long Ngạo Thiên.

“Đến đây, không phải ngươi rất không cam tâm à?”

“Trong tim có oán khi hay không?”

“Ta sẽ cho ngươi sức mạnh có thể diệt sát tất cả…”

Sắc mặt của Long Ngạo Thiên lúc thì đáng sợ, lúc thì lại có chút mịt mờ.

Ở trước mặt hắn có một bộ hài cốt, bên ngoài phủ một lớp vảy.

Mà ở trên ngón tay của bộ hài cốt đó, lại có một chiếc nhẫn long hình màu đen.

Long Ngạo Thiên bị ma âm câu dẫn, không nhịn được vươn tay ra nhặt chiếc nhẫn long hình, sau đó đeo lên tay của mình.

Trong nháy mắt, trên người Long Ngạo Thiên chấn động, trong mắt ẩn hiện một tia ác quang.

Ở một nơi khác, xung quanh người Vương Đẳng cũng có cổ khí của Vương Gia hộ thân, tinh thần của hắn cũng ngưng trọng.

Ở trước mặt hắn cũng có rất nhiều cỗ thi thể.

Nhưng mà, Vương Đẳng hình như phát hiện ra gì đó, ánh mắt rung động.

“Đó là...” Vương Đẳng cảm ứng được vài sự tồn tại ở phía trước.

Đó là một miếng cổ phù tàn khuyết, xem ra chỉ còn nửa miếng, bao trùm khí tức cổ lão, khí tức ẩm hiện phát ra khiến cho ánh mắt của Vương Đẳng bạo phát quang mang.

“Đây là… khí tức đế binh!” Vương Đẳng từ từ vươn tay ra nhặt tàn phá cổ phù.

Khí tức của đế binh, hắn không có cảm ứng sai.

Tấm cổ phù này, nếu như hình thái hoàn chỉnh chắc chắc là một kiện đế binh!

Mà hiện tại, cho dù Vương Đẳng có nhận được một mảnh tàn phiến, cũng làm cho người khác chấn động.

“Quả nhiên ông trời không phụ Vương Đẳng ta, Quân Tiêu Dao, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng.”

Vương Đẳng tay cầm tàn khuyết cổ phù, trong mắt hé lên tia hy vọng!

Hai người Long Ngạo Thiên và Vương Đẳng đều có chủ giác vận khí.

Cho dù ở trong Thanh Đồng Tiên Điện có hung hiểm, bọn hắn đều có thể tránh gặp một vài hung hiểm, tự tìm được đại cơ duyên.

Mà Quân Tiêu Dao vẫn tiếp tục tìm kiếm trong Tiên Điện.

Bên tai hắn thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười nói như tiếng chuông ngân của bé gái.

Vốn dĩ tiếng cười này vô cùng ngọt ngào êm tai, nhưng ở trong Thanh Đồng Tiên Điện nghe được loại âm thanh như vậy giống như là âm thanh của Âm gian vậy.

Đương nhiên gan của Quân Tiêu Dao cũng không nhỏ.

Hoang Cổ Thánh Thể của hắn, mang theo thuộc tính thần thánh chí cương chí dương, cũng có thể khắc chế rất nhiều tai hoạ và nguyền rủa, cho nên cũng không quá sợ hãi những thứ này.

Quân Tiêu Dao thuận theo tiếng cười của bé gái kia, bắt đầu dần dần tiến vào sâu hơn.

Cả một đường đi, khắp nơi toàn là hài cốt.

“Từ xưa đến nay, rốt cuộc có bao nhiêu cường giả nằm xuống ở trong Thanh Đồng Tiên Địa này?” Quân Tiêu Dao nhìn thấy một màn này, cũng thầm cảm thán.

Mà lúc này, phía trước truyền đến động tĩnh.

Cỗ khí tức đó làm cho Quân Tiêu Dao khẽ giật mình.

Là người quen.

Phía trước có một đạo thân ảnh từ một cửa điện khác tiến vào, gã cũng vừa tiến vào thì nhìn thấy Quân Tiêu Dao.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, chợt đông cứng lại.

“Quân…Tiêu…Dao!”

Người đến chính là Long Ngạo Thiên!

Sự xuất hiện của Long Ngạo Thiên trong Thanh Đồng Tiên Điện cũng đã nằm trong dự liệu sẵn của Quân Tiêu Dao.

Điều làm cho hắn ngoài ý muốn nhất là Long Ngạo Thiên khi nhìn thấy hắn lại không có kiêng dè như trước kia, trong mắt chỉ có

“Có sức như vậy à?” Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười lạnh nhạt.

Nhìn thấy nụ cười lạnh nhạt đó từ miệng của Quân Tiêu Dao, Long

Ngạo Thiên lập tức phát điên.

“Quân Tiêu Dao, Thanh Đồng Tiên Điện này chính là mồ chôn của ngươi!” Khí tức của Long Ngạo Thiên tản ra, trong mắt loé lên một tia lãnh quang độc ác.

“Sau cơn mua trời lại sáng, ngươi cảm thấy ngươi đánh được ta sao?” Quân Tiêu Dao đối với tình huống này không chút sợ hãi, cười lạnh nói.

Bầu không khí tràn ngập vị thuốc súng.

Vào lúc Long Ngoạ Thiên sắp không chịu được mà xuất thủ, thì ở một cửa điện khác lại xuất hiện một đạo thân ảnh.

Tứ linh vây quanh từ cơ thể hắn hiện ra, mang theo khí tức cường đại, chính là Vương Đằng.

Vương Đằng nhìn thấy Quân Tiêu Dao và Long Ngạo Thiên xuất hiện ở đây, trong mắt cũng loé lên một tia dị thường.

Song khi nhìn về hướng của Quân Tiêu Dao, trong mắt Vương Đằng mang theo sự lạnh lẽo vô biên.

Hắn cũng muốn giết chết Quân Tiêu Dao.

“Hừ, đến đủ rồi”.

Hai người này, một người là thiếu đế của Vương gia, một người là cấm kỵ sơ đại của Tổ Long Đản.

Có thể nói, bất kỳ một vị thiên kiêu nào của Tiên vực Hoang Thiên đều sợ hãi hai người này.

Nhưng mà Quân Tiêu Dao lại vô cũng lãnh đạm, thần sắc như thường.

Loại ánh mắt đó, giống như đang nhìn loài giun dế ở dưới chân vậy, cũng chẳng là cái thá gì.

Ánh mắt này khiến cho thần sắc của Vương Đằng càng lạnh hơn, hắn xuất thân là thiếu đế Vương gia, chưa từng bị ai khinh bỉ.

“Cùng lên?” Long Ngạo Thiên nhìn về phía Vương Đằng.

Chương 592 - Ba người đụng mặt, đại chiến bạo phát

Chương 592: Ba người đụng mặt, đại chiến bạo phát

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, nếu còn đơn đấu một đối một, vậy thì sẽ rất thảm hại.

“Ừ, Quân Tiêu Dao nhất định phải chết ở đây!” Trong mắt Vương Đằng toát lên vẻ kiên quyết.

Tiếp theo, cũng chẳng phải phí lời, hai người bọn hắn trực tiếp ra tay với Quân Tiêu Dao.

Long Ngạo Thiên lấy ra Chí tôn khí Long Hồn Đao, một đao chém ra, đao canh trùng trùng.

Vương Đằng cũng lấy ra Kim sắc Thánh Kiếm, kiếm mang như trường hà, cuồn cuộn mà đi.đao canh và kiếm mang kết hợp, hoá thành ba động khủng bố, chấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thần sắc vẫn như thường, những khí vật xung quang hắn tàn khuyết cổ kiếm, tàn phá cổ giáp, chuông đồng cũ,… bắt đầu rung lên.

Đương nhiên, với thân phận của Vương Đằng và Long Ngạo Thiên, tự nhiên cũng đều có cổ khí hộ thân.

Bọn hắn dựa vào cổ khí, chấn áp cổ khí của Quân Tiêu Dao, bù trừ lẫn nhau, không có cách nào ảnh hướng đến chiến cục.

Quân Tiêu Dao bình thản, nếu như đối phó với hai con giun dế này mà còn dùng đến cổ khí, vậy thì cũng quá là thảm bại rồi.

Quân Tiêu Dao trực tiếp dùng tay làm kiếm, xuất ra Lục Tiên Kiếm Quyết.

Dựa vào tu vi Đạo Thần Cảnh của hắn xuất ra Lục Tiên Kiếm Quyết, kiếm mang giống như hoá thành vô tận đạo văn bắn vào hư

không, va chạm với đao canh và kiếm mang của hai người bọn hắn.

Ầm !

Cả toà Thanh Đồng Tiên Điện dường như đều rung lên.

Thân hình của Vương Đằng và Long Ngạo Thiên ầm ầm lùi lại, trong miệng còn nôn ra một ít máu tươi.

Chỉ là so đấu một chiếu, hai người liên thủ ra tay đều không chịu được, còn bị thương.

“Khoảng cách đã lớn đến trình độ này rồi?” Vương Đằng nghiến răng, trong lòng không thể tin nổi.

Trước kia tu sĩ tiên vực còn xếp Quân Tiêu Dao ở cũng một cấp độ với bọn hắn.

Kết quả bây giời, hai người căn bản không phải ở cùng một cấp độ nữa rồi.

Không phải Vương Đằng trở nên yếu đi, mà là Quân Tiêu Dao đã quá mạnh rồi.

“Ta không tin ngươi có thể bất bại!” Hai mắt của Vương Đằng bạo phát thần mang.

Trên đỉnh đầu của hắn, cũng xuất hiện đồ văn huyền diệu như ánh mắt của hắn vậy, dường như có thể nhìn thấu thiên địa.

Chính là Võ Đạo Thiên Nhãn

Võ Đạo Thiên Nhãn hễ xuất ra, có thể nhìn thấu tất cả thân thông phá điện

Vương Đằng cũng đồng thời xuất ra tuyệt học, Loạn Thiên Thánh Thuật!

Pháp lực cuồn cuộn khủng bố xuất ra, dường như có thế phá vỡ phương thiên địa này.

Long Ngạo Thiên cũng không có nhàn rỗi, hắn cũng bắt đầu kích phát Đế Long Chi Huyết của bản thân.

Khí tức dần dần tăng lên.

Đến cuối cùng, lại trực tiếp đạt đến Thiên Thần Cảnh đại viên mãn, cách Đạo Thần Cảnh cũng chỉ là một vách ngăn mà thôi.

“Quả là Thiên địa chủ giác, loại cảm giác bạo phát một tiểu vũ trụ cũng không thể thiếu”. Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra sự mỉa mai.

Đáng tiếc, trước mặt Quân Tiêu Dao hắn là rồng cũng phải nằm yên, là hổ cũng phải quỳ xuống!

Quân Tiêu Dao xuất ra một chỉ, lôi đình đạo văn nhập vào hư không, hoá thành một lôi đình cự chỉ uy năng khủng bố tuyệt luân.

Lôi Đế Chỉ xuất ra, trực tiếp phá Loạn Thiên Thánh Thuật của Vương Đằng, khiến cho hắn thổ huyết, trước ngực đều là một mảnh cháy đen.

Một bên tay khác của Quân Tiêu Dao khẽ động, giữa năm ngón tay hội tụ lôi đình chi lực, hoá thành một khoả lôi tình tinh thần, chấn áp Long Ngạo Thiên.

“Thái Hư Thần Ngấn!”

Long Ngạo Thiên hét lên một tiếng, không gian chi lực ba động, một đạo long hình ngấn tích như thiên đao chém xuống, dường như có thể chém đứt thương khung.

“Đây là cơ duyên truyền thừa mà ngươi nhận được?”

Nhìn thấy chiêu này của Long Ngạo Thiên, Quân Tiêu Dao lắc đầu.

Nếu như Long Ngạo Thiên đạt tới Đạo Thần Cảnh, nói không chừng có thể khiến hắn tiếp thêm hai chiêu, nhưng hiện tại thì…

Ầm!

Cùng với chấn động lớn, Long Ngạo Thiên thổ huyết, Thái Hư Thần Ngấn trực tiếp bị phá vỡ.

“Kết thúc rồi”. Quân Tiêu Dao cũng lười ngược đãi bọn hắn, cước bộ loé lên, hai tay hợp lại, Lôi Đế Đại Thần Thông thôi động, muốn diệt sát đám người Long Ngạo Thiên.

“Ta vẫn chưa thua, Long Đế Võ Trang!” Long Ngạo Thiên bộc phát tiểu vũ trụ của bản thân.

Long Đế Chi Huyết kích hoạt toàn diện!

Một thân chiến giáp uy năng cường hàn tuyệt luân gia cố trên thân thể hắn, giống như là Khải Giáp Võ Trang mạnh nhất.

Long Ngạo Thiên nhân dịp này, tu vi lại tạm thời đạt đến Đạo Thần Cảnh.

Đồng thời, Vương Đằng cũng xuất ra át chủ bài, Tứ Linh Chi Lực xung quanh nhập thể, tu vi tạm thời đột phá đến Đạo Thành Cảnh.

Bây giờ, hai vị Đạo Thần Cảnh đối chiến với Quân Tiêu Dao!

“Quân Tiêu Dao, ngươi còn cười được không?” Long Ngạo Thiên lạnh lùng nói.

“Buồn cười”. Trong mắt Quân Tiêu Dao toát lên sự thương hại.

Đó là một loại thương hại đối với loài giun dế vô tri.

Sau đó, thông thể tiên mang của hắn cuồn cuộn, hiện ra quang mang.

Đại La Bất Hủ Tiên Thân thôi động!

Đồng thời, một đạo tiên khí kim sắc mang theo huyết khí như long quấn quanh người hắn.

Đây chính là Nhục thân tiên khí!

Mà thời khắc nhìn thấy tiên khí này, hai người Vương Đằng và Long Ngạo Thiên sắc mặt ngưng đọng, trong đầu phát hoảng!

“Đó…cỗ khí tức đó là, Tiên Khí?”

Hai người Vương Đằng và Long Ngạo Thiên mở to mắt.

Ánh mắt của bọn hắn như chết dính chặt vào đạo tiên khí trên người của Quân Tiêu Dao, trong lòng chấn động như sông đổ biển.

Tiên khí!

Không phải là hình dung, mà là chân thật, một tia tiên khí!

“Sao lại có thể như vậy, không phải nói chỉ có thiên kiêu trên con đường đế lộ nhận được cực đại cơ duyên mới có thể ngưng luyện được tiên khí hay sao, tại sao ngươi hiện tại có thể ngưng luyện ra?”

Lấy tính cách trầm của Vương Đằng đều không chịu được mà thất thành.

Sức mạnh của một tia tiên khí là khủng bố cực đại.

Thiên kiêu trên con đường đế lộ ngưng luyện ra một đạo tiên khí, vô hình có thể chấn áp tất cả thiên kiêu còn lại, còn gọi là tiểu cự đầu trong đế lộ.

Mà hiện tại, đế lộ còn chưa mở mà Quân Tiêu Dao đã ngưng luyện ra một tia tiên khí.

Đây không phải là nói, Quân Tiêu Dao còn chưa tiến vào đế lộ thì đã trở thành tồn tại giống như cự đầu?

Điều này làm cho đám người Vương Đằng không có cách nào tiếp nhận.

Nếu để cho người ngoài biết bây giờ Quân Tiêu Dao đã ngưng luyện ra tiên khí, vậy tuyệt đối sẽ sản sinh ra chấn động lớn.

Long Ngạo Thiên cũng chấn động, thần sắc tái nhợt.

Thực lực của Quân Tiêu Dao một lần lại một lần vượt qua tưởng tượng của gã.

Chương 593 - Các ngươi không biết gì về sức mạnh cả

Chương 593: Các ngươi không biết gì về sức mạnh cả

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Các người không biết gì về sức mạnh cả.” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao mang đầy sự trào phúng và thương hại.

Nghĩ lại, nếu như hắn là Long Ngạo Thiên hoặc Vương Đằng, gặp phải đối thủ giống như bản thân mình, cũng sẽ rất tuyệt vọng.

“Cùng nhau ra tay, Quân Tiêu Dao nhất định chết!” Long Ngạo Thiên điên cuồng hét lên.

Đế Long Võ Trang của hắn, thực lực tạm thời đạt đến Đạo Thần Cảnh, đại thần thông Thái Hư Cổ Long nhất tộc, cũng được hắn triển khai ra.

“Thái Hư Long Chưởng!”

Long Ngạo Thiên một chưởng xuất ra, đạo văn đan xen, hoá thành chưởng mang trùng điệp, giống như âm thanh Cổ Long gầm thét, chấn động hư không!

Vương Đằng cũng xuất ra thủ đoạn cuối cùng.

Bởi vì hắn biết, nếu như không xuất ra, sợ rằng ngay cả cơ hội để xuất chiêu cũng không còn nữa.

“Trảm Ngã Minh Đạo Quyết!”

Trong tay của Vương Đằng nắm kim sắc thánh kiếm, lấy bản tâm làm kiếm, kim sắc kiếm mang cuồn cuộn phóng ra, mang theo ý chí khủng bố của Trảm Ngã Chính Đạo!

Át chủ bài của hai người xuất ra, giờ khắc này liên thủ.

Cho dù là Minh Thần Thái Tử trước kia, đối mặt với một chiêu liều

mạng của hai người đều có thể bị trọng thương.

Nhưng sắc mặt của Quân Tiêu Dao vẫn tĩnh lặng như hồ.

Thôi động Đại La Bất Hủ Tiên Thân, gia tăng thêm một đạo nhục thân tiên khí.

Quân Tiêu Dao bây giờ thậm chỉ không cần phải triển khai ra bất kỳ đại thần thông gì nữa.

Hắn đơn giản xuất một chưởng ra!

Một sợi đạo văn hiển hoá trong hư không, sợi nhục thân tiên khí trên người hắn cũng nhẹ nhàng rung động.

Lúc này, chưởng phong của Quân Tiêu Dao càng thêm mãnh liệt, khiến hư không đều rung động kịch liệt.

Bịch!

Một chưởng của Quân Tiêu Dao dưới sự gia tăng của hai loại sức mạnh chí cực là Đại La Bất Hủ Tiên Thể và Nhục Thân Tiên Khí đập xuống,

Một chưởng này, đơn giản làm mạnh hơn trăm lần so với bất kỳ đại thần thông nào!

Ầm!

Hai người Vương Đằng và Long Ngạo Thiên cơ thể giống như bị gió cắt thành trăm mảnh, cơ thể phát ra tiếng xương nứt vỡ, trong miệng trào ra máu tươi và nội tạng.

Một chưởng trọng thương hai người Vương Đằng và Long Ngạo Thiên

Bịch!

Hai thân ảnh bị nện trên đất.

Đế Long Võ Trang trên người Long Ngạo Thiên đầy rẫy vết nứt.

Vương Đằng cũng hộc máu, sắc mặt trắng bệch cực độ.

Tuyệt vọng!

Cho dù là tâm tính cao ngạo như Long Ngạo Thiên và Vương Đằng, trong giờ phút này cũng chỉ có tràn đầy tuyệt vọng.

Quân Tiêu Dao quả thật là mạnh không giống người!

“Tại sao, tại sao một giới này, lại xuất hiện yêu nghiệt Quân Tiêu Dao chứ?” Vương Đằng nhiều điều khó giải.

Bản thân hắn đã có thể coi là một yêu nghiệt, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao, quả thật là cái mông cũng không bằng.

“Thiếu đế chi danh, ngươi không xứng”. Quân Tiêu Dao nhấn lông mày, xuất ra một đạo thần liên, hoá thành kim sắc đoản kiếm, chém về nguyên thần trong đầu của Vương Đằng.

Xì một tiếng!

Cả người Vương Đằng ngã xuống, nguyên thần đều bị nguyên hoàng đạo kiếm chém xuống.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới thu hồi ánh mắt, điềm đạm nhìn về phía Long Ngạo Thiên.

“Đến lượt ngươi”.

Quân Tiêu Dao nâng tay, nhục thân tiên khí bao quanh cánh tay hắn.

Có dự gia trì của nhục thân tiên khí, sức mạnh nhục thân hiện nay của Quân Tiêu Dao đã có thể đánh vỡ cực hạn trăm tỷ cân!

Một chưởng này đi xuống, núi cao vạn trượng cũng bị đấm thành bụi.

“Ha ha… Quân Tiêu Dao, ngươi thật cho rằng bản thân là thiên mệnh sở quy sao?”

Long Tiêu Dao một tay lau đi miệng máu, sắc mặt mang theo nụ cười độc ác, trogn mắt lưu chuyển một tia tà dị điên cuồng.

“Hử?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn gã.

“Long Ngạo Thiên ta mới là thiên mệnh chúa tể!”

Long Ngạo Thiên vừa nói xong, chiếc nhẫn long hình màu đen đeo trên tay hắn đột nhiên tản ra một đoàn hắc quang yêu dị.

Sau đó một cỗ khí tức khủng bố, trùng thiên mà ra.

Như khi mở cánh cửa địa ngục sâm la, vô tận âm phong cuồn cuộn xông ra.

Hồn lực màu đen ngưng trụ trên cao, sau đó hoá thành một đạo ma ảnh to lớn, trên thân có hắc long lân phiến.

Một cỗ khí tức khủng bố tản ra, cỗ uy áp ẩn hiện đó lại mạnh hơn sơ với chí tôn bình thường.

Thậm chí còn mạnh hơn cả một trong Thần Vương Bát Bộ - Ma Vương Lý Tín!

“Đây là…” Quân Tiêu Dao cau màu, tinh thần vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Chỉ cần giết chết người này, tất cả yêu cầu của ngươi ta đều sẽ đáp ứng!” Ánh mắt của Long Ngạo Thiên mang theo sự oán hận tột cùng, lạnh lẽo nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

“Yên tâm, ngươi và bản hoàng có duyên, kẻ địch của ngươi ở trước mặt bản hoàng chỉ là loài giun dế mà thôi”. Đạo ma ảnh mang hắc sắc long lân lạnh nhạt nói.

“Cỗ khí tức này, không phải từ Tiên vực Cửu Thiên, trừ khi là chí tôn tàn niệm do cường giả dị vực lưu lại?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

“Ha ha, ngược lại có chút hiểu biết, bổn hoàng là dị vực, nằm xuống tại long tộc nhất mạch, Tà Long Hoàng!” Đạo ma ảnh đó nói.

“Thì ra là vậy”. Quân Tiêu Dao gật đầu.

Chắc là tàn niệm của Tà Long Hoàng này, ký gửi trong chiếc nhẫn tà long màu đen kia, sau đó bị Long Ngạo Thiên nhặt được.

Không thể không nói, cơ duyên của Long Ngạo Thiên thật sự không ít.

“Quân Tiêu Dao, chuẩn bị chịu chết đi”. Trên mặt của Long Ngạo Thiên tràn ngập tư vị báo thù.

Cho dù Tà Long Hoàng chỉ còn một đạo tàn niệm, cũng tuyệt đối không phải là Quân Tiêu Dao có thể chịu được.

Mà lúc này, ở một bên, Vương Đằng vốn đang nằm trên đất, lại đột nhiên bật dậy.

“Ừ?” Quân Tiêu Dao trợn mắt.

Sau khi Vương Đằng đứng dậy, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh lùng.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đã cho ta trải nghiệm qua cảm giá tử vong, vậy tiếp theo, ngươi cũng sẽ được nếm thử tư vị này”. Giọng nói của Vương Đằng tràn đầy sát khí.

“Có ý tứ, ta không phải đã chém nguyên thần của ngươi rồi à?” Quân Tiêu Dao vẫn bình thản như cũ, hiếu kỳ hỏi.

“Ha ha…”. Vương Đằng cười, trong mi tâm của hắn đột nhiên trào ra quang mang.

Lúc đó, một đạo tàn phá cổ phù trôi nổi trong hư không, tản ra một cỗ đế uy.

“Tàn khuyết đế binh?” . Ánh mắt của Quân Tiêu Dao loé lên.

Tàn khuyết cổ phù này lại có công hiệu bảo hộ nguyên thần, không ngờ lại nằm ngoài dự liệu của Quân Tiêu Dao.

Vương Đằng và Long Ngạo Thiên khí vận xác thực bất phàm, đều có thể tìm kiếm được cơ duyên trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Song như vậy cũng tố, nuôi béo rau hẹ, Quân Tiêu Dao mới có

hứng thú đi thu hoạch.

Chương 594 - Bùa hộ mệnh của Quân Vô Hối

Chương 594: Bùa hộ mệnh của Quân Vô Hối

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao, chịu chết đi.” Vương Đẳng thôi động Đế Binh Cổ Phù không hoàn chỉnh.

Cổ Phù này cũng không phải chỉ có hiệu quả hộ thân, thôi động lên đồng dạng có uy năng kinh người.

Cho dù chỉ có một nửa thì cũng đủ để tạo thành uy hiếp với Quân Tiêu Dao.

Mà ở bên kia, chỗ Long Ngạo Thiên phóng xuất ra là tàn niệm Long Hoàng, cũng nhắm đến đè giết Quân Tiêu Dao.

Cổ Khí hộ thân của Quân Tiêu Dao thì đang bị Cổ Khí hộ thân của Vương Đẳng và Long Ngạo Thiên cuốn lấy, không dành ra được chỗ trống.

Cục diện này, Quân Tiêu Dao có vẻ đã không còn sức xoay chuyển trời đất.

“Hôm nay, chứng kiến ngươi ngã xuống!” Trong mắt Vương Đẳng bắn ra tinh mang.

“Ngươi rốt cuộc cũng phải chết.” Long Ngạo Thiên khó nhịn được kích động trong lòng.

Quân Tiêu Dao hầu như đã trở thành tâm ma của hắn ta.

Nếu Quân Tiêu Dao không chết thì Long Ngạo Thiên chắc chắn khó mà chứng đạo.

Hay là nói, nếu Quân Tiêu Dao không chết thì một đại thế này sẽ không có người nào có khả năng chứng đạo trước hắn!

Cảm nhận được uy thế đáng sợ của tàn niệm Long Hoàng và Đế Binh không hoàn chỉnh, biểu cảm trên mặt Quân Tiêu Dao vẫn ung dung thản nhiên.

Ngay lúc hắn muốn thi triển con bài chưa lật dốc hết sức chống lại, ở trong không gian pháp khí của hắn có một vật bắt đầu rung động.

“Là bùa hộ mệnh mà phụ thân lưu lại thì phải?” Quân Tiêu Dao ngạc nhiên.

Trước đó lúc hắn rời khỏi Vạn Cổ Táng Thổ, Lý Tín từng đưa cho hắn một cái bùa hộ mệnh bằng ngọc, chính là thứ mà Quân Vô Hối để lại.

Quân Tiêu Dao vẫn luôn cất ở bên trong không gian pháp khí.

Bây giờ Quân Tiêu Dao gặp phải nguy hiểm, miếng bùa hộ mệnh này vậy mà lại bắt đầu rung lên.

“Vút” một tiếng, bùa hộ mệnh ở trong không ra pháp khí trực tiếp lướt ra, trôi nổi ở trong hư không.

Rồi sau đó, ánh sáng rực rỡ mênh mông như thủy triều mãnh liệt trào ra.

Ở trong ánh sáng lóa mắt đủ để chọc mù mắt người nhìn, mơ hồ có thể thấy được một bóng dáng, mang theo một luồng khí tức kinh khủng trấn áp thương khung, bá tuyệt thiên hạ!

“Là phụ thân.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy.

Mặc dù Quân Tiêu Dao chưa từng gặp Quân Vô Hối, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hắn cảm giác được loại hơi thở huyết mạch quen thuộc này.

Phụ thân của hắn, Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối là một tồn tại truyền kỳ.

“Ngươi là…”

Cho dù là tàn niệm Long Hoàng, lúc cảm nhận được uy thế kinh

khủng lấn áp Cửu Thiên Thập Địa này cũng xuất hiện chấn động thật lớn.

Dựa vào tu viên Đại Thiên Tôn khi còn sống của gã, ở trước mặt thân ảnh này, đúng là có loại ảo giác hèn mòn như con kiến hôi.

“Sao lại như vậy, sao Quân Tiêu Dao lại có thể còn có thủ đoạn này?” Long Ngạo Thiên nghẹn họng nhìn trân trối.

Quân Tiêu Dao không chỉ có Cổ Khí hộ thân, bây giờ lại còn có thủ đoạn này.

Ở một bên khác, đầu óc Vương Đằng cũng hơi choáng váng, thủ đoạn của Quân Tiêu Dao quả thực nhiều vô số kể.

Bóng dáng mơ hồ hiển hiện trong biển hào quang kia không nói tiếng nào, chỉ là một bàn tay bình thường thò ra, nện về phía tàn niệm Long Hoàng.

Tàn niệm Long Hoàng đồng dạng bộc phát ra dao động cực hạn, hư không vặn vẹo, một con Tà Long màu đen ngửa mặt lên trời gào thét.

Nhưng ở trước mặt bóng dáng mờ ảo kia, con Tà Long màu đen này lại giống như gà con, bị một bàn tay nện xuống.

Ngay tiếp theo, tàn niệm Long Hoàng cũng bị trấn áp xuống.

“Không, không có khả năng, ngươi đến cùng là ai?” Cuối cùng tàn niệm Long Hoàng phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, liền hoàn toàn bị chôn vùi.

Sau đó, bóng dáng mơ hồ kia nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái, miếng Cổ Phù không hoàn chỉnh mà Vương Đằng đang điều khiển cũng trực tiếp bị bắn bay, thoát khỏi chưởng khống của Vương Đằng.

Vương Đằng cũng phun ra một miệng lớn máu tươi, xương cốt toàn thân đều trực tiếp bị chấn nát!

Đến tận lúc này, bóng dáng mơ hồ nọ mới thu tay lại.

Sau đó, ông chậm rãi quay người, ở trong hào quang vô tận, phảng phất có một ánh mắt từ ái chăm chú nhìn vào Quân Tiêu Dao.

“Phụ thân…” Quân Tiêu Dao thì thầm.

Nói thật, đối với vị phụ thân chưa từng gặp mặt này, Quân Tiêu Dao không có quá nhiều cảm giác.

Hắn cũng không rõ đến cùng Quân Vô Hối đã đi đâu, đang làm gì.

Trước đó đám người Thập Bát Tổ cũng chỉ nói chờ đến khi hắn mười tám tuổi thì sẽ nói cho hắn biết một chút chân tướng.

Cuối cùng, bóng dáng mơ hồ kia trực tiếp tan biến ở trong hư không.

Bùa hộ mệnh một lần nữa rơi vào trong tay của Quân Tiêu Dao.

Trên bùa hộ mệnh có khắc một hàng chữ nhỏ: “Quân tử lập mệnh, cả đời không hối hận, vẫn rạng rỡ sinh huy như cũ.”

Quân Tiêu Dao thu hồi bùa hộ mệnh, ngược lại nhìn về phía Long Ngạo Thiên và Vương Đằng.

Sắc mặt Long Ngạo Thiên trắng bệch, mất đi huyết sắc, năm ngón tay siết thành quyền, cả người run lẩy bẩy.

Ai có thể nghĩ tới Quân Tiêu Dao còn có bùa hộ mệnh chứ.

“Đấy là… Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối?” Mặt mày Long Ngạo Thiên vô cùng khó coi, hắn ta đương nhiên cũng biết phụ thân của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao quả thực chính là một thế hệ thứ hai mạnh mẽ!

“Thất bại trong gang tấc!” Mắt Vương Đằng phủ kín tơ máu.

Đây chính là cơ hội tuyệt hảo đè giết Quân Tiêu Dao, cứ như vậy bỏ lỡ.

“Đám các ngươi đã muốn vỗ béo, vậy thì cứ thanh thản bị ta thu gặt đi.” Quân Tiêu Dao cũng lười nói thêm cái gì.

Một chiêu Lục Đạo Luân Hồi Quyền của hắn đánh về phía Long Ngạo Thiên.

Mặt mày Long Ngạo Thiên tái nhợt, thân thể cấp tốc lui về phía sau.

Tàn niệm Tà Long Hoàng là con át chủ bài cuối cùng hắn ta dùng để đối phó Quân Tiêu Dao, ngoài cái này ra, bất kỳ thủ đoạn nào khác đều không uy hiếp được Quân Tiêu Dao.

“Sớm biết như vậy, còn không bằng vào Thanh Đồng Tiên Điện!” Lúc này Long Ngạo Thiên rốt cuộc đã hối hận.

Hắn ôm chấp niệm chém giết Quân Tiêu Dao.

Kết quả cái chấp niệm này cuối cùng lại hại chính hắn.

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận để uống, cho dù Long Ngạo Thiên có giãy giụa ra sao thì cũng khó mà thoát khỏi cái chết.

Hắn ta kiệt sức thôi động thủ đoạn cuối cùng, lực lượng không gian bộc phát, thân thể hắn ta cấp tốc qua lại như thoi đưa, muốn chuồn đi.

“Quả nhiên ngươi đã chiếm được Không Thư một trong Cửu Đại Thiên Thư.”

Chứng kiến loại trạng thái này của Long Ngạo Thiên, Quân Tiêu Dao giật mình.

Chương 595 - Hai vị Thiên Địa Chủ Giác vẫn lạc

Chương 595: Hai vị Thiên Địa Chủ Giác vẫn lạc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rất rõ ràng, đây là khả năng đặc biệt về Đạo Không Gian của Không Thư.

Tự Do Chi Dực vỗ động, trực tiếp đuổi theo Long Ngạo Thiên, sau đó hợp chỉ thành kiếm, điểm về phía đầu lâu của Long Ngạo Thiên.

Phập phập!

Một ngón tay Quân Tiêu Dao xỏ xuyên qua đầu lâu của Long Ngạo Thiên, kèm theo nguyên thần cùng nhau bị xoắn thành bột phấn.

Cấm kỵ sơ đại Tổ Long Sào, Long Ngạo Thiên người mang Thiên Địa khí vận, triệt để thân tử đạo tiêu!

Lập tức, Quân Tiêu Dao trở lại, đi tới bên người Vương Đằng.

Xương cốt toàn thân Vương Đằng đã bị chấn nát, trên mặt của hắn rốt cuộc đã không còn vẻ đạm mạc cao cao tại thượng trong quá khứ nữa.

Thay vào đó là sợ hãi!

Sợ hãi cái chết!

Mà lần này, Cổ Phù sứt mẻ kia rốt cuộc đã không cách nào bảo vệ được nguyên thần của hắn nữa.

“Không, Quân Tiêu Dao, ngươi không thể giết ta. Nếu như ngươi giết ta thì ngày sau Vương gia ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, phát khởi bất hủ chiến, tòan bộ Tiên Vực đều sẽ rung chuyển!” Vương Đằng run giọng nói.

“Vì sao trước khi các ngươi chết đều muốn nói một câu vô nghĩa

này, sao không thể thanh thản ngậm miệng chờ chết hả?" Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn đồng dạng điểm một chỉ vào mi tâm Vương Đằng.

Phập phập!

Máu tương lẫn óc cùng bay.

Lần này, Quân Tiêu Dao đã để mắt đến, triệt để xoắn nát nguyên thần của Vương Đằng!

Thiếu Đế Bắc địa Vương gia, Vương Đằng từ nhỏ số mệnh sâu dày đã vẫn lạc!

Cùng một thời gian hai người vẫn lạc ở chỗ này.

Ngoại giới, bên cạnh Tiên Cổ Kính, trưởng lão Tổ Long Sào và Vương Nguyên Bá Bắc địa Vương gia, khí tức toàn thân đều không nhịn được bạo loạn, trời đất đều đang rung chuyển!

"Ngạo Thiên!"

Trưởng lão nhất mạch của Long Ngạo Thiên ngửa mặt lên trời thét dài.

"Con ta!" Khí tức của Vương Nguyên Bá tuôn ra, không nhịn được phát ra tiếng gầm thét.

Mệnh bài của hai người Long Ngạo Thiên và Vương Đằng đều vỡ vụn.

Mọi người chứng kiến cảnh này, đầu tiên là sững sờ, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, đồng tử rải rác rung động.

"Không thể nào, hai vị đó, chẳng lẽ đều đã chết rồi sao?"

"Sắp đổi trời rồi..."

Bên cạnh Tiên Cổ Kính, rất nhiều túc lão của các thế lực đều giật mình, trong mắt khắc sâu rung động.

Người sáng suốt vừa thấy cảnh này đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đó chính là Long Ngạo Thiên và Vương Đằng đã vẫn lạc.

Hai người này, một người là Thiếu Đế Vương gia, một người là sơ đại Tổ Long Sào.

Phóng mắt nhìn khắp Hoang Thiên Tiên Vực, đều là tồn tại danh chấn tứ phương, nhưng bây giờ toàn bộ đều đã vẫn lạc.

“Tranh giành đại thế, thiên kiêu đổ máu, chẳng lẽ Tiên Cổ này đã bước vào thời kỳ khởi đầu tranh bá rồi sao?” Rất nhiều trưởng bối các thế lực lớn đều đang cảm khái.

“Các ngươi…” Ánh mắt Vương Nguyên Bá không nhịn được nhìn về phía Quân gia.

Vương Đằng vẫn lạc, khả năng đầu tiên ông ta nghĩ đến chính là bị Quân Tiêu Dao giết chết.

“Nhìn cái gì?” Quân Chiến Thiên dựng râu trừng mắt, không hề hư nhược.

Tuy Bắc địa Vương gia cũng là Hoang Cổ thế gia, nhưng Quân Tiêu Dao thân là một trong Hoang Cổ Ngự tam gia, vậy nên cũng không hề sợ hãi.

“Gia chủ, tạm thời bớt giận, Vương Đằng cũng không nhất định là bị Quân Tiêu Dao giết chết...” Một ít tộc lão Vương gia vội vàng lên tiếng khuyên nhủ.

Mặc dù bọn họ cũng rất căm thù Quân gia, nhưng bây giờ rõ ràng không nên ở trước mặt mọi người dấy lên xung đột với Quân gia.

Cho dù khởi lên xung đột thì Vương gia cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Bên phía Tổ Long Sào, tộc lão nhất mạch của Long Ngạo Thiên, cả đám ai nấy đều đỏ bừng mắt.

Nhưng bọn họ luôn có cảm giác, chuyện này không tránh khỏi có liên quan tới Quân Tiêu Dao.

Nói tóm lại, hai vị thiên kiêu này vẫn lạc đã nhấc lên sóng to gió

lớn, rất nhiều thế lực ở đây đều đang nghị luận.

“Chẳng lẽ thật sự là do Thần Tử Quân gia giết chết?”

“Cái này cũng không nhất định, cũng có thể là do sát khí ở trong Thanh Đồng Tiên Điện.”

“Đúng vậy, ở trong Thanh Đồng Tiên Điện, ngay cả chí tôn Thánh Chủ còn phải đổ máu, càng đừng nói chi là thế hệ thiên kiêu trẻ tuổi.”

“Vậy các ngươi nói xem, Thần Tử Quân gia có khả năng nối gót theo sau hay không?”

“Này cũng có khả năng, tuy Thần Tử Quân gia có tư thái vô địch, nhưng cũng giới hạn ở thế hệ trẻ tuổi, ở trước mặt quỷ dị Thanh Đồng Tiên Điện vẫn còn chưa đủ nhìn.”

Rất nhiều người đều đang nghị luận.

Sau khi Long Ngạo Thiên và Vương Đằng ngã xuống, bọn họ đều cho rằng tình huống của Quân Tiêu Dao e là cũng không ổn.

Mà giờ phút này, ở trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Quân Tiêu Dao cũng đã đoán trước được, ngoại giới sẽ bởi vì chuyện này mà nhấc lên sóng to gió lớn.

Nhưng hắn không hề bận tâm, hai người này giết thì giết.

Bắc địa Vương gia và Tổ Long Sào cũng không có lá gan kia, dám quang minh chính đại đối phó hắn.

Tiếp đó, Quân Tiêu Dao lập tức bắt đầu thu thập chiến lợi phẩm.

Dù sao cũng là rau hẹ màu mỡ.

Đầu tiên Quân Tiêu Dao cầm nhẫn Tà Long lên quan sát một chút.

Bên trong hình như có một ít tài nguyên truyền thừa của Tà Long Hoàng.

Tà Long Hoàng là cường giả Chí Tôn nhất mạch Long tộc Dị Vực sa

đọa, chắc hẳn cũng là vì truyền thuyết Thanh Đồng Tiên Điện mà tìm vào.

Cuối cùng vẫn lạc, để lại một tia tàn niệm bám vào phía trên mặt nhẫn Tà Long, rốt cuộc bị Long Ngạo Thiên chiếm được.

Truyền thừa của Tà Long Hoàng, mặc dù Quân Tiêu Dao không hề cảm thấy hứng thú nhưng vẫn thu vào bên trong không gian pháp khí.

Trên người của Long Ngạo Thiên, thứ khiến cho Quân Tiêu Dao cảm thấy hứng thú chỉ có Cửu Đại Thiên Thư.

Sau một phen tìm kiếm, hắn cũng đạt được một quyển sách màu vàng nhạt.

“Quả nhiên, là Không Thư một trong Cửu Đại Thiên Thư, nhưng sao chỉ có một nửa vậy?” Quân Tiêu Dao đánh giá một hồi, khẽ lắc đầu.

Hắn ngược lại không có quá mức thất vọng, dù sao nửa cuốn Không Thư cũng đã là thu hoạch rất lớn rồi.

Trong lòng Quân Tiêu Dao đang nghĩ chính là, nếu như mình có thể tập hợp đủ Cửu Đại Thiên Thư, phải chăng sẽ có khả năng tái hiện ra một đạo lộ Tiên?

“Từ xưa đến nay, người tập hợp đủ Cửu Đại Thiên Thư hầu như không có, nếu như Cửu Đại Thiên Thư hợp nhất thì sẽ xảy ra chuyện gì?” Quân Tiêu Dao ngược lại hơi tò mò.

Hắn cũng không có đam mê thu thập, nhưng Cửu Đại Thiên Thư, hiển nhiên là càng nhiều càng tốt.

Ở trong Thanh Đồng Thiên Điện cũng không phải thời điểm lĩnh hội, cho nên Quân Tiêu Dao cũng cất nửa cuốn Không Thư vào.

Chương 596 - Chỉnh lý chiến lợi phẩm

Chương 596: Chỉnh lý chiến lợi phẩm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau đó, Quân Tiêu Dao lại lần nữa thôi động Thiên Địa Hồng Lô, lấy máu Đế Long bên trong cơ thể Long Ngạo Thiên ra tinh luyện.

Có thể nói lần này, Quân Tiêu Dao ngay cả rau hẹ cũng bào ra, không hề lãng phí một xíu nào.

Giá trị của Long Ngạo Thiên gần như bị ép khô.

Về phần truyền thừa của Thái Hư Cổ Long, Quân Tiêu Dao ngược lại không hề có hứng thú.

Kế đó, Quân Tiêu Dao lại lần nữa bắt đầu vơ vét bảo bối của Vương Đằng.

Vương Đằng từ nhỏ khí vận sâu dày, các loại cơ duyên bảo bối đạt được nhiều vô số kể.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý cái gì, dù sao đãi ngộ từ nhỏ của hắn cũng thuộc hàng cao nhất, các loại bảo bối đều đã dùng qua.

Trên người Vương Đằng, thứ duy nhất khiến Quân Tiêu Dao chú ý chính là miếng Đế Binh Cổ Phù tàn tạ kia.

“Chẳng lẽ đây chính là Đế Binh của một vị Đại Đế cổ đại nào đó?” Quân Tiêu Dao nhặt miếng Cổ Phù sứt mẻ lên đánh giá.

Miếng Cổ Phù này chỉ có một nửa, tản ra ý vị thuần phát cổ xưa, ở trung tâm Cổ Phù có khắc một chữ “Thiệt.”

“Không đúng, đây chỉ là phân nửa của một chữ, chẳng lẽ là… Loạn?” Quân Tiêu suy tư thốt lên.

Vị Đại Đế cổ đại đó lấy Loạn làm danh hào sao?

Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Hắn có chút thưởng thức, hơi hiểu được một ít huyền ảo của miếng Cổ Phù sứt mẻ này.

“Mới vừa rồi chính là miếng Cổ Phù sứt mẻ này đã bảo vệ nguyên thần rạn nứt của Vương Đằng, ngược lại là một kiện Đế Binh bảo hộ không tệ.”

“Nếu như có được Cổ Phù hoàn chỉnh, nói không chừng ngay cả nguyên thần bị chém thành bột phấn cũng có thể khôi phục lại được.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Cổ Phù hoàn chỉnh liền tương đương với một cái mạng, cái này có thể nói là vật báu vô giá.

Quân Tiêu Dao thu hồi Cổ Phù, hơi sửa sang lại một phen, sau đó vung tay lên, Đà Xá Cổ Đế Viêm bốc lên, đốt thi thể của hai người Vương Đằng và Long Ngạo Thiên cháy thành tro bụi.

Về phần những món Cổ Khí mà bọn họ đã tế ra này, đã mất đi cảm ứng khí huyết của bọn họ, Quân Tiêu Dao cũng không cách nào điều khiển được, dứt khoát vứt thẳng.

“Đã giải quyết xong hai con kiến này, kế tiếp có thể yên tâm thăm dò rồi.” Quân Tiêu Dao lại lần nữa xuất phát.

Bên trong cung điện, những nơi đi qua vẫn như cũ là thi thể đầy đất.

Bên tai Quân Tiêu Dao lại lần nữa truyền đến tiếng cười giòn tan như chuông bạc của tiểu nữ hài.

Quân Tiêu Dao lần theo tiếng cười đi sâu vào, cuối cùng ở chỗ sâu bên trong Thanh Đồng Tiên Điện, lại lần nữa xuất hiện một cửa ngõ Thanh Đồng.

Hơn nữa cánh cửa ngõ Thanh Đồng này hoàn toàn kín kẽ, vô cùng cổ xưa.

Cho dù Quân Tiêu Dao có thôi động Cổ Khí thì cũng không cách nào phá vỡ được nó.

Sau đó, Quân Tiêu Dao chú ý tới, ở giữa cái cửa ngõ Thanh Đồng này có một cái lỗ khảm hình tròn.

“Chẳng lẽ là… Thanh Đồng La Bàn?”

Mắt Quân Tiêu Dao lóe lên một vệt sáng.

Hắn lấy Thanh Đồng La Bàn ra, sau đó đặt thẳng lên trên cái lỗ khảm.

Thoáng chốc, cửa ngõ Thanh Đồng từ trước đến giờ phủ đầy bụi rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra.

Bụi mù dày đặc tuôn ra.

Quân Tiêu Dao phóng mắt nhìn tới, phía trước là một chỗ đại điện bụi bặm mù mịt, vô cùng trống trải.

Ở đối diện hắn có một bậc thang Thanh Đồng, phía trên bậc thang có một cái đài Thanh Đồng cao hình vuông.

Phía trên có một cái án gỗ hình vuông.

Một cái mặt nạ quỷ rải rác tro bụi, lẳng lặng đặt ở phía trên án gỗ.

Mà ở trên vách tường bên cạnh án gỗ lại có một bức họa cuộn tròn đã ố vàng.

Phía trên bức họa cuộn tròn có một bóng dáng mờ ảo, gương mặt của nam tử bên trong bức họa kia anh tuấn tuyệt luân, cực kỳ giống Quân Tiêu Dao.

“Đó là…” Con ngươi trơn bóng của Quân Tiêu Dao hơi chấn động.

Lẽ nào Thanh Đồng Tiên Điện cũng có quan hệ với nữ tử mặt quỷ kia?

Đúng lúc này, toàn bộ đại điện phía trên truyền ra tiếng nổ vang dội.

Nơi đó có một mảng lớn chất khí, nặng nề như núi, dày đặc như mây ép xuống, mỗi một sợi khí tức đều hiện ra hai màu Huyền

Hoàng, có thể ép sụp núi cao.

“Đây là… Vạn Vật Mẫu Khí ư?” Quân Tiêu Dao giật mình thốt lên.

Vạn Vật Mẫu Khí còn được gọi là Huyền Hoàng Mẫu Khí hay là Huyền Hoàng Nhị Khí.

Nghe đồn vào lúc thiên địa sơ khai, loại năng lượng này đã cấu tạo nên đại địa thương khung, khiến cho vạn vật bắt đầu sinh sôi nảy nở.

Cho nên loại khí tức này được gọi là Mẫu Khí, nghĩa là mẹ của vạn vật.

Vạn Vật Mẫu Khí cũng là năng lượng hiếm thấy hy hữu nhất trong thiên địa, là tài liệu đỉnh cấp rèn đúc Đế Binh.

Phóng tới ngoại giới, cho dù chỉ là một sợi cũng đủ để tứ phương tranh đoạt, ra tay đánh nhau.

Nhưng giờ phút này, ở trong Thanh Đồng Tiên Điện, một mảng lớn thể khí Huyền Hoàng mênh mông cuồn cuộn đó, rõ ràng tất cả đều là Vạn Vật Mẫu Khí!

Nếu như người ngoài nhìn thấy, tuyệt đối sẽ vô cùng đỏ mắt!

Cho dù là dựa vào nội tình của Hoang Cổ Quân gia, chẳng qua cũng chỉ có mấy đám Vạn Vật Mẫu Khí mà thôi, nơi này lại là một mảng lớn.

Theo lý thuyết, thấy nhiều Vạn Vật Mẫu Khí như thế, lẽ ra Quân Tiêu Dao phải nên mừng rỡ mới đúng.

Nhưng hắn lại không có, trên mặt ngược lại mang theo vẻ ngưng trọng.

Cho tới bây giờ Quân Tiêu Dao cũng không tin tưởng sẽ có đĩa bánh từ trên trời rơi xuống.

Quả nhiên!

Ngay sau đó, mặt đất cả đại điện bỗng nhiên phát ra tiếng nổ vang

dội.

Đạo đạo trận văn đột nhiên hiện ra, giam giữ tứ phương.

“Không ổn rồi…”

Mắt Quân Tiêu Dao lóe lên quang mang bén nhọn, thôi động Cổ Kiếm tàn khuyết, bổ về phía đạo văn trận pháp.

Kết quả lại là không cách nào phá mở.

“Ngay cả Cổ Khí cũng không được sao?” Chân mày Quân Tiêu Dao nhíu chặt.

Lúc này, ở phía trên đại điện, Vạn Vật Mẫu Khí nặng nề như mây kia bắt đầu chìm xuống.

Đồng thời xung quanh trận pháp cũng có vô tận sát cơ dâng lên, uy thế đủ để khiến tinh hà run rẩy!

“Trận pháp này, tuyệt là đối một trong những trận pháp mạnh nhất từ xưa đến nay…” Biểu cảm trên mặt Quân Tiêu Dao hiếm thấy bắt đầu ngưng trọng.

Cho dù là đại trận hộ tộc của Quân gia hắn, uy năng cũng chỉ mạnh hơn cái đại trận này một chút mà thôi.

Quan trọng hơn chính là… đại trận ở này hình như là dùng Vạn Vật Mẫu Khí làm cội nguồn động lực, cái này có chút khủng bố.

Chương 597 - Vạn Vật Mẫu Khí

Chương 597: Vạn Vật Mẫu Khí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Uy lực của nó dùng để đánh giết Chí Tôn cũng không thành vấn đề.

Quang mang trong sát trận quét ngang mà đến, Quân Tiêu Dao cơ bản không có cách nào tránh né, chỉ có thể dùng ba kiện Cổ Khí hộ thân.

Đinh!

Một vệt sát quang rơi vào bên trên chuông đồng cũ nát, vậy mà lại chấn ra một vết nứt.

“Xem ra ba kiện Cổ Khí này cũng không chống đỡ được bao lâu.” Quân Tiêu Dao âm thầm thở dài.

Lần này, ngay cả Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy có chút khó giải quyết.

“Thảo nào Thanh Đồng Tiên Điện được xưng là nơi cấm kỵ, nếu như bị nhốt vào trong đó, xác thực hoàn toàn không có khả năng có cơ hội còn sống trở về.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Mà theo thời gian trôi qua, Vạn Vật Mẫu Khí ở trên đỉnh đầu cũng bắt đầu trầm xuống.

Không được bao lâu đã bao trùm lên Quân Tiêu Dao.

Vạn Vật Mẫu Khí, mỗi một sợi đều đủ để áp chế vạn dặm núi sông.

Nhiều Vạn Vật Mẫu Khí ép xuống như thế, cho dù là thân thể Chí Tôn cũng phải vỡ vụn.

Tuy Quân Tiêu Dao là thánh thể Hoang Cổ, cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân và thân thể tiên khí, thân thể có thể nói là cùng cấp

vô địch, thậm chí còn trải qua thiên kiếp tẩy lễ, ngay cả thân thể Thánh Nhân so ra còn kém xa hắn.

Nhưng Quân Tiêu Dao chung quy cũng chỉ là Đạo Thần Cảnh.

Mặc dù thân thể của hắn mạnh nhưng còn phải xem cảnh giới.

Nếu như Quân Tiêu Dao ở cảnh giới Thánh Chủ thì có lẽ không cần quá mức kiêng kỵ.

Nhưng trước mắt, Quân Tiêu Dao rõ ràng là đã rơi vào cửa tử.

Ầm ầm!

Vạn Vật Mẫu Khí lấn áp ép xuống, quả thực giống như một phương vũ trụ nện xuống.

Nhục thân của Quân Tiêu Dao bắt đầu run rẩy, đang phải chịu đựng áp lực cực lớn.

“Bùa hộ mệnh của phụ thân cũng không có động tĩnh…” Quân Tiêu Dao suy nghĩ đăm chiêu.

“Chẳng lẽ…” Đồng tử mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe sáng, như là nghĩ đến cái gì.

“Sinh đã là chết, chết đã là sinh, tìm đường sống bên trong chỗ chết, cái này đối với ta mà nói là đường cùng, nhưng cũng có khả năng là cơ duyên nghịch thiên!” Mắt Quân Tiêu Dao sáng lên.

Hắn đã sớm tu luyện ra vô địch đạo tâm, không hề e ngại tử vong.

Có đôi khi, chỉ là đến liều một phen.

Rắc rắc!

Theo thời gian trôi qua, ba kiện Cổ Khí bảo hộ Quân Tiêu Dao rốt cuộc cũng không chịu nổi lực ép này, rắc một tiếng vỡ nát.

Đồng thời, Vạn Vật Mẫu Khí nặng nề cũng lấn ép mà xuống.

Toàn bộ thân thể của Quân Tiêu Dao đều bị Vạn Vật Mẫu Khí bao phủ.

Nhục thân của hắn, mỗi một tấc đều đang bắt đầu rã ra, dù là thánh thể Hoang Cổ cũng không thể chống đỡ được lực ép này.

Nhưng bản thân Quân Tiêu Dao ngược lại cực kỳ tỉnh táo.

“Loại cảm giác này gọi là đau sao?” Thậm chí Quân Tiêu Dao còn đang trải nghiệm loại cảm giác này.

Từ khi hắn xuyên qua tới nay, hầu như chưa từng có lúc bị thương.

Đây coi như là lần đầu tiên.

Chẳng qua Quân Tiêu Dao biết rõ, mặc dù đây là cửa tử, nhưng đồng dạng cũng là hy vọng.

Niết Bàn ở trong tử vong mới có thể đạt được tiến bộ mạnh mẽ!

Nhục thân của Quân Tiêu Dao tan rã, sau đó lại bởi vì khí huyết cường đại của thánh thể Hoang Cổ mà khôi phục, sau đó lại vỡ vụn rồi lại khôi phục.

Cứ tuần hoàn lặp đi lặp lại như thế.

Mỗi một tấc xương cốt của Quân Tiêu Dao đều đang tiếp nhận Vạn Vật Mẫu Khí rèn luyện.

Trong lúc mơ hồ, từng hạt nguyên tượng vi lạp dường như đều đang run rẩy, như là muốn thai nghén, lột xác.

Ở trong tuần hoàn qua lại như vậy, dần dần, Quân Tiêu Dao đã không còn cảm giác được thân thể của mình.

Thân thể của hắn giống như đang tồn tại ở giữa hư vô, lắc lư qua lại.

Khi thì tồn tại, khi thì chôn vùi.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao cảm giác được mí mắt của mình cũng càng ngày càng trĩu nặng, như thể sắp sửa rơi vào trạng thái ngủ say.

Đó là nguyên thần của hắn, ở dưới nghiền ép của Vạn Vật Mẫu Khí, sắp sửa bị mai một.

Đến cuối cùng, thậm chí chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ xíu, mỏng manh đến gần như không cách nào bảo trì được sinh cơ.

Ngay lúc đó, ở ngoại giới, ở vị trí Hoàng Châu Quân gia.

Ở một chỗ bên trong từ đường, mệnh bài thuộc về Quân Tiêu Dao rắc một tiếng vỡ nát.

“Hả, đây là…”

Trước từ đường, một vị lão giả trông coi từ đường đang ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn.

Khi ông ấy chứng kiến một màn này, nét mặt già nua chợt biến đổi.

“Không hay rồi, mệnh bài của Thần Tử vỡ vụn, chẳng lẽ…”

Nghĩ đến đây, đồng tử nhẫn bóng của lão giả run rẩy, lão giả hít sâu một hơi, vội vàng truyền tin tức ra.

Đây tuyệt đối là chuyện hệ trọng, sẽ làm cả Quân gia, thậm chí là cả Hoang Tiên Tiên Vực đều chấn động!

Chỉ một lát, ở bên cạnh Tiên Cổ Kính, hàng tộc lão Quân Chiến Thiên đều nhận được tin tức thông qua ngọc giản truyền tin.

Vừa xem xét xuống, nét mặt già nua của Quân Chiến Thiên cũng run rẩy, theo bản năng nghẹn ngào bật thốt: “Tiêu Dao!”

Bên phía khu vực Quân gia, biểu cảm trên mặt tất cả tộc lão đều đại biến, giống như nhận được tin tức khiến bọn họ không cách nào tin tưởng được nhất.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, có phải có nhầm lẫn gì hay không?” Có tộc lão Quân gia không giữ được bình tĩnh.

“Làm sao có thể?”

“Thần Tử không thể nào xảy ra chuyện được.”

Quân gia bên này đã bắt đầu rối loạn.

Một màn này, đương nhiên đã bị người của thế lực khác thu vào trong mắt.

“Xem ra, có lẽ Thần Tử Quân gia đã vẫn lạc rồi thì phải?”

“Chắc chắn là như vậy, bộ không thấy mặt mày Quân Chiến Thiên trắng bệch cả sao, ngoài chuyện này ra, những chuyện khác không có khả năng khiến cho bọn họ thất thố như thế.”

“Thần Tử Quân gia, thật sự đã ngã xuống rồi…”

Lúc tin tức hoàn toàn được truyền ra, tất cả thế lực đều bùng nổ!

Nếu như nói vài chục năm gần đây, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, thiên kiêu có danh tiếng nổi trội nhất, được người thảo luận nhiều nhất là ai, không thể nghi ngờ chính là Thần Tử Quân gia, Quân Tiêu Dao.

Đây tuyệt đối là một truyền kỳ của thế hệ trẻ tuổi, có thể nói là một ngọn núi lớn không cách nào vượt qua, tồn tại khiến cho tất cả thiên kiêu đều phải ngưỡng vọng!

Mà bây giờ, ánh mặt trời chói chang rực rỡ nhất khối Hoang Thiên Tiên Vực này đã ngã xuống!

Loại sức ảnh hưởng này vô cùng sâu sắc, không đến vài ngày đã truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực!

Chương 598 - Thanh Đồng Tiên Điện điểm danh

Chương 598: Thanh Đồng Tiên Điện điểm danh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thiên đạo hữu luân hồi, thương thiên nhiêu quá thùy”.

Bên kia Tổ Long Đản, có trưởng lão đang cười, trong đầu tràn ngập sảng khoái.

“Quân Tiêu Dao cũng chết rồi, đáng tiếc, con ta cũng không có cách nào hồi sinh”. Trong lòng của Vương Nguyên Bá không thể vui nổi.

Quân Tiêu Dao chết rồi, nhiều nhất là đền mạng cho Vương Đằng, nhưng Vương Đằng lại không thể sống lại.

Ngoài ra người của rất nhiều thế lực bên ngoài tuy không dám biểu lộ ra điều gì, nhưng trong lại lại đang rất vui vẻ.

Đặc biệt là thế lực có thù với Quân gia, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý.

Kể cả những thế lực không có thù oán với Quân gia, trong lòng thực sự cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nguyên nhân rất đơn giản, có Quân Tiêu Dao tồn tại, thiên kiêu của các thế lực khác chỉ có thể làm vai phụ mà thôi.

Không có bất kỳ thế lực nào hy vọng thiên kiêu của gia tộc mình là vai phụ cả, đều hy vọng bọn hắn có thể tranh cướp nhất giới thiên mệnh.

Mà thời đại này bởi vì có sự tồn tại của Quân Tiêu Dao, các thiên kiêu khác cũng đừng nghĩ đến tranh thiên mệnh gì cả.

“Không, không thể nào, lão phu phải phá hủy Tiên Cổ này…” Quân Chiến Thiên tâm trạng rất không ổn định.

Hắn thân là Tộc lão của Quân gia, vốn dĩ phải trầm lặng.

Nhưng bây giờ, liên quan đến chuyện sinh tử tôn nhi của mình, Quân Chiến Thiên còn trầm lặng mới lạ.

“Chiến Thiên, bình tĩnh, có lẽ là có sai sót gì đó…” Có tộc lão khuyên nhủ.

“Lão phu cũng hy vọng là có sai sót, nhưng mệnh bài của tôn nhi ta đã bị vỡ rồi…” Đôi mắt của Quân Chiến Thiên đỏ ửng.

Thông thường mà nói, mệnh bài vỡ rồi chính là đại biểu cho đã ngã xuống.

Đây không thể nào xảy ra bất kỳ sai sót nào.

“Các lão tổ còn chưa có động tĩnh gì, nếu như Tiêu Dao thật sự chết đi, bọn hắn không thể không hành động”. Có tộc lão khuyên nhủ nói.

Quân Chiến Thiên nghe vậy mới bình tĩnh lại.

Nghĩ cũng đúng.

Đám người Thập bát tổ rất xem trọng và cưng chiều Quân Tiêu Dao, tuyệt đối không kém hắn.

Quân Tiêu Dao nếu như chết rồi, đám người Thập bát tổ không thể không có chút phản ứng nào.

Nhưng mệnh bài đã vỡ là sự thật.

Hiện tại, ngay cả Quân Chiến Thiên cũng có chút lo lắng, có chút bối rối.

Cùng lúc đó trong Tổ Từ của Hoàng Châu Quân gia.

Hai đạo thân ảnh, đứng giữa hư không, ánh mắt nhìn xa về phương hướng của Thế giới Tiên Cổ.

Trong đó có một vị lão giả hôi bào, một vị khác thì giống như hài đồng mười tuổi, trong ánh mắt lại toát lên vẻ già nua, vô cùng cổ

lão.

Chính là Thập bát tổ và Thập lục tổ của Quân gia.

“Tiêu Dao đây là đang đứng giữa sự sống và cái chết, có thể coi rằng hắn vẫn sống, cũng có thể coi rằng hắn tạm thời chết đi.” Ngữ khí của thập bát tổ điềm đạm nói.

“Đây là kiếp của Tiêu Dao, cũng là duyên của Tiêu Dao, xem nó có thể qua được lần này hay không”. Khuôn mặt của thập lục lão giống như một hài đồng, nhưng ngữ khí thì vô cùng cổ lão.

“Từ lúc Tiêu Dao sinh ra đến nay, vô cùng thuận lợi, cũng nên gặp phải cửa ải khó khắn, nếu như qua được vậy thì như sâu phá kén, sẽ làm chấn động cả Tiên vực Cửu Thiên!”

“Nếu như, lão phu nói nếu như, nếu như khả năng một phần vạn, Tiêu Dao không qua được kiếp này…” Ngữ khí của thập lục tổ khựng lại.

“Trong lòng ngươi không phải có sự tính toán à” Thập bát tổ cười nói.

“Thanh Đồng Tiên Điện dường như là của vị hung nhân đó đi, cửu giới luân hồi không thành tiên, song không sợ gì, nếu thật sự không được, phá vỡ Tiên Điện có làm sao” Thập lục tổ tùy hứng nói.

“Ta ngược lại không ngờ, Tiêu Dao lại cùng với vị bị nhiễm nhân quả kia, cũng kệ thôi, chỉ cần có lợi đối với Tiêu Dao, chúng ta cũng không cần phải can thiệp”. Thập bát tổ lẩm bẩm.

Bọn hắn không có ra tay can thiệp mà tiếp tục theo dõi.

Nhưng bên cạnh Tiên Cổ Chi Kính, dường như tất cả các thế lực đều biết rồi, mệnh bài của Thần Tử Quân gia đã bị vỡ nát, đã ngã xuống rồi.

Mà Thiên kiêu trong Thế giới Tiên Cổ, cũng không hề biết tin tức Quân Tiêu Dao đã ngã xuống.

“Tiêu Dao…”

Đám người Khương Thánh Y trong lòng tràn đầy sự lo lắng.

Quân Tiêu Dao ngăn bọn hắn đừng mạo hiểm tính mạng mà tiến vào, bản thân lại không để ý đến sinh tử.

Lúc này ở ngoại giới, phong ba đã nổi lên.

Trong Thanh Đồng Tiên Điện, ý thức của Quân Tiêu Dao cũng dần dần mơ hồ, giống như đang chìm vào bóng tối.

Một điểm nguyên thần tinh hỏa cuối cùng kia, cũng dường như sắp bị chôn vùi.

Mà vào lúc này, miếng Cổ phù tàn khuyết kia lại đột nhiên giải phóng ra một đoàn quang mang, bao trùm điểm nguyên thần cuối cùng kia của Quân Tiêu Doa.

Trước kia, cho dù nguyên thần của Vương Đằng bị Quân Tiêu Dao trảm diệt, đều dựa vào miếng tàn khuyết cổ phù này mà sống lại.

Hiện tại, miếng tàn khuyết cổ phù này lại phản ứng lần nữa, chủ động bảo hộ điểm nguyên thần cuối cùng của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng tính là giữ lại được một sợi sinh cơ.

Nhục thân của hắn tuy dần dần bị chôn vùi, nhưng cốt cách lại sáng chói như kim ngọc, giải phóng sinh cơ, kiên cố vô cùng.

Đại la tiên cốt của Quân Tiêu Dao, đã kết thành Đại La Bất Hủ Tiên Thân hoàn chỉnh, cho dù là dưới áp chế của Vạn Vật Mẫu Khí cũng không có cách nào triệt để phá vỡ.

Mà nhục thân của Quân Tiêu Dao lại đang từ từ hồi phục lại.

Vạn Vật Mẫu Khí vốn là cực phẩm tài liệu chế tạo ra đế binh.

Càng là thánh vật tôi luyện tất cả chất hữu hình.

Hiện tại, nhục thân của Quân Tiêu Dao tương đương với một kiện đế binh, đang chịu sự tôi luyện của Vạn Vật Mẫu Khí.

Nếu như Quân Tiêu Dao có thể hồi phục, vậy thì cường độ nhục

thân kia tuyệt đối có thể đạt đến cấp bậc siêu cấp biến thái.

Nguyên thần của Quân Tiêu Dao tuy có tàn khuyết cổ phù bảo vệ, những vẫn như cũ mất đi ý thức, giống như là đang chìm vào giấc ngủ say.

Vào thời khắc cuối cùng, tiếng động cơ của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Ting, đã đạt được điểm danh Thanh Đồng Tiên Điện, có điểm danh hay không ”.

“Điểm danh…” Nguyên thần của Quân Tiêu Dao tản ra ba động yếu ớt.

“Ting, chúc mừng kí chủ điểm danh thành công, nhận được phần thưởng hiếm có bát tinh, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh! ”

Theo tiếng kêu của hệ thống, ý thức của Quân Tiêu Dao cũng triệt để chìn vào hắc ám.

Khoảng khắc cuối cùng chìm vào hắc ám, hắn dường như nhìn thấy, một thanh đồng đỉnh đang điên cuồng hấp thu Vạn Vật Mẫu Khí…

Chương 599 - Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh!

Chương 599: Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cả Thanh Đồng Tiên Điện triệt để chìm vào sự tĩnh lặng, không có một chút âm thanh nào.

Thời gian dần dần trôi đi.

Một khoảnh khắc nào đó, đột nhiên có một giọng nói khàn khàn như tiếng đàn vang lên trong đại sảnh.

“Tên gia hỏa đó đã chết trong Vạn Vật Hóa Thiên Trận rồi”

“Còn kém một chút, nhưng lão phu rất hiếu kỳ, một tiểu gia hỏa Đạo Thần Cảnh, lại có thể bảo lưu một tia sinh cơ, kỳ lạ”. Một tiếng âm thanh già nua trả lời.

“Thế thì làm sao, hắn cũng không phải bị vây trong Tiên Điện, có khả năng sẽ bị vây cả đời”.

“Ngu ngốc, Đồ què, đồ mù mắt, các ngươi thật sự bị mù à”. Một giọng nữ quyến rũ đột nhiên vang lên.

“Đồ đĩ, ngươi đang nói cái gì, lão phu vốn là bị mù, người đây là đang kỳ thị lão phu!”

“Đồ mù, đừng có nhiều lời, nghe đồ kĩ kia nói cái gì”. Một âm thanh già nua khác vang lên.

“Đồ què, ngươi không cảm thấy người thanh niên đó có chút quen mắt à” Giọng nữ quyến rũ nói. “Quen mắt, ngươi đang nói cái gì, lão đầu ta không hiểu”. Lão mù nói.

“Không đúng, ngươi nói xác thực có chút quen mắt”. Đồ què lộ ra vẻ hoài nghi sau đó nói: “Ta nhớ ra rồi, đây không phải là người mà chủ nhân vẽ trên bức họa sao?”

“Người này lẽ nào là người có duyên với chủ nhân”. Lão mù sửng

sốt.

“Chết mịa, lẽ nào giết nhầm người hữu duyên rồi”. Giọng nói khàn khàn vang lên.

“Các ngươi có phải là đồ ngốc hay không, còn không mau nghĩ cách cứu vị tiểu ca ca đó”. Giọng nữ quyến rũ gấp gáp nói.

“Vẫn tốt vẫn tốt, nguyên thân và nhực thân của người này đều cực kỳ yêu nghiệt, ở trong Vạn Vật Hóa Thiên Trận lại có thể duy trì một tia sinh cơ, nếu là người khác thì đã chết cứng rồi.”

“Đúng rồi, lão mù, ngươi không phải nhốt cái Tiên Cổ Chi Linh gì gì đó lại à, nhanh đưa cho tiểu ca dùng”. Giọng nữ quyến rũ nói.

“Đó là của lão phu lưu lại cho bản thân dùng”. Lão mù có chút không tình nguyện.

“Đừng nhiều lời, nhanh giao ra đây!”. Giọng nữ quyến rũ thúc giục.

“Được rồi được rồi, ta giao ra không được à”. Lão mù ngữ khí bất lực.

Trong hư không trong điện, một đoàn bạch sắc quang đoàn thái dương đột nhiên bay lên.

Chính là Tiên Cổ chi Linh bị chấn áp tiến vào trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Tiên Cổ Chi Linh tản ra linh hồn ba động cuồn cuộn.

Trong hư không, vang lên âm thanh của lão mù: “Lão phu nếu như có thể luyện hóa đoàn Tiên Cổ Chi Linh này, Nguyên thần chi đạo tuyệt đối sẽ tăng lên một tầng”.

“Đủ rồi lão mù, chủ nhân để chúng ta chấn thủ Thanh Đồng Tiên Điện, phiêu lãng vô số năm đợi người hữu duyên, hôm nay đã không dễ gì gặp được, kém chút bị các ngươi hại chết rồi”. Giọng nữ quyến rũ trách mắng.

“Cũng may còn chưa chết, nếu không thì chúng ta phạm phải tội

lớn rồi". Đồ què nói.

Đoàn Tiên Cổ Chi Linh này, chìm vào trong Vạn Vật Mẫu Khí, chầm chậm bị điểm nguyên thần tinh hỏa đó của Quân Tiêu Dao hấp thụ.

"Ồ, nguyên thần của người này lại là Tam giới nguyên thần trong truyền thuyết?" Lão mù kinh ngạc nói.

"Có ý tứ, nói không chừng tương lai linh hồn chi đạo của tiểu tử này còn mạnh hơn ngươi đó". Giọng nói khàn khàn vang lên, mang theo sự đùa cợt.

"Ngươi cái đồ vẹt vẹo cổ, nói cái gì cơ, linh hồn chi đạo của ta nhìn khắp chí tôn thế giới đều tuyệt đối là đỉnh cấp đó!" Lão mù nói.

"Nhục thân của người này lại là Hoang Cổ Thánh Thể, mà còn cất dầu một khối Chí Tôn cốt?" Đồ què kinh ngạc không thôi.

"Đệch mợ, kiếp trước tiểu tử này đã cứu cả Tiên vực Cửu Thiên à, lại có thiên phú yêu nghiệt như vậy!" Con vẹt trụi lông cũng chấn động.

Ngay cả loại tồn tại vô thượng như bọn hắn đều vô cùng kinh ngạc, không nói cũng biết, thiên phú của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt như thế nào.

"Được rồi, đừng nói nữa, xem ra tiểu tử này tám chín phần là người hữu duyên, chỉ là không biết hắn ngủ bao lâu mới tỉnh, hắn thật là đẹp trai…" Giọng nữ quyến rũ cảm thán nói.

"Đồ đĩ, đừng có làm loại, vị này là người hữu duyên của chủ nhân, người mà dám làm tới, hậu quả… ha ha". Lão mù cười lạnh.

"Người ta nói hai câu cũng không được à, ở cùng với hai lão già các ngươi với một con vẹt là đen đủ tám đời của nô gia". Giọng nữ quyến rũ oán giận nói.

"Sao lại nói như thế, ngươi có từng nhìn thấy còn vẹt nào thực lực mạnh mẽ, anh tuấn thần võ như ta chưa?" Con vẹt trụi lông nói.

“Ngươi là đồ rụng lông!” Đồ què phá đám nói

Trong Thanh Đồng Tiên Điện bởi vì những âm thanh này mà nhộn nhịp hẳn lên.

Song Quân Tiêu Dao lại không nghe thấy gì.

Cả thân thể của hắn đều chìm trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, tiếp nhận tôi luyện.

Nguyên thần thì đang không ngừng hấp thụ Tiên Cổ Chi Linh.

Các mặt khác của Quân Tiêu Dao đều đang ngầm thay đổi, bắt đầu chuyển hóa biến chất.

Thời gian này, hiển nhiên cũng không ngắn.

Vài đạo âm thanh trong Thanh Đồng Tiên Điện sau khi tranh cãi cũng trở lại vẻ yên tĩnh.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng quen với loại tĩnh lặng này rồi.

Rất lâu mới truyền đến âm thanh của lão mù: “Đã bao nhiêu năm rồi, ngoại giới đã luân hồi bao nhiêu kỷ nguyên, chủ nhân bây giờ cũng không biết đang ở nơi nào?”

“Yên tâm đi, nếu như tiểu ca thật sự là người hữu duyên của chủ nhân, vậy hắn nhất định sẽ tìm được chủ nhân”. Giọng nữ quyến rũ cũng than thở.

“Các ngươi thương cảm làm cái gì, chúng ta có thể rời khỏi tòa Tiên Điện này sao?” Con vẹt trụi lông khàn giọng nói.

“Trước kia chủ nhân không phải có mệnh lệnh sao, nếu như tìm được người hữu duyên, chúng ta phải nghe theo hắn?” Người què nói.

“Người què, ý của ngươi là để mấy vị cường giả chí tôn chúng ta nghe mệnh lệnh của một con ếch Đạo Thần Cảnh?” lão mù nói.

“Đó là mệnh lệnh của chủ nhân, ngươi dám vi phạm à, mà thiên phú kinh người của tiểu ca này, sợ là cũng có lai lịch bất phàm”.

Giọng nữ quyến rũ nói.

“Ngươi đây là đang nghe mệnh lệnh à, đồ đĩ ngươi đang thèm muốn thân thể của tiểu tử đó!” Lão mù trách móc.

“Nô gia không phủ nhận…” Giọng nữ quyến rũ cười nói.

Cả Thanh Đồng Tiên Điện lại chìm vào tĩnh lặng.

Thời gian lại ngày ngày trôi qua.

Chớp mắt đã qua một tháng.

Ba người Quân Tiêu Dao, Vương Đằng, Long Ngạo Thiên tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện không một ai đi ra.

Bây giờ trong Thế giới Tiên Cổ rất nhiều thiên kiêu đều cho rằng ba người bọn hắn sợ là đã ngã xuống trong Thanh Đồng Tiên Điện rồi.

Chương 600 - Thế giới Tiên Cổ đóng

Chương 600: Thế giới Tiên Cổ đóng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không, Tiêu Dao sẽ không xảy ra chuyện gì”. Khương Thánh Y an ủi chính mình.

Đám người Khương Lạc Ly cũng không tin.

Trong mắt các nàng, Quân Tiêu Dao tùy tay là có thể tạo ra kỳ tích.

Cho dù Thanh Đồng Tiên Điện cũng không có cách nào làm khó Quân Tiêu Dao mới đúng.

“Nhẫn nại chờ đợi, Tiêu Dao đường đệ cuối cùng cũng sẽ đi ra thôi”. Đám người Quân Lăng Thương cũng không quá lo lắng.

Nhưng ở ngoại giới, rất nhiều người nhìn thấy đám người Quân Tiêu Dao một tháng đều không có đi ra, lòng như lửa đốt, vô cùng tuyệt vọng.

“Quả nhiên, xem ra thần tử Quân gia đã triệt để ngã xuống rồi.”

“Lúc trước mệnh bài vỡ nát, bây giờ không thấy xuất hiện, ngoại trừ đã ngã xuống ra thì không có cách nghĩ nào khác rồi”.

“Đáng tiếc, một thiên kiêu chấn cổ thước kim cứ như vậy mà ngã xuống”.

“Thật khiến cho người ta xót xa, nếu như thần tử Quân gia còn sống, Tiên vực Hoang Thiên ta trên đế lộ nhất định có thể đạt được thành tích lớn.”

“Cũng đúng, Tiên vực Cửu Thiên, chín đường đế lộ, mỗi một con đường, đều có thiên kiêu cường đại của các tiên vực khác, thần tử Quân gia nếu đại diện cho Tiên vực Hoang Thiên nhất định có thể dành được hạng nhất”.

“Bây giờ nói những lời này thì có ích gì, người đều đã chết rồi”.

Xung quanh mọi người đều đang nghị luận.

Quân gia bên này, sắc mặt của mọi người đều rất khó coi.

Tuy lão tổ Quân gia không có động tĩnh gì, nhưng mệnh bài vỡ nát là sự thật không thể kháng nghị.

Bọn hắn đều đang chờ đợi kết quả.

Các thế lực khác cũng đang chờ đợi kết quả, chưa đến phút cuối chưa dám ra quyết định.

Quân Tiêu Dao sáng tạo ra kỳ tích thật sự không ít.

Nhưng mà, loại kỳ tích này cũng chưa xuất hiện.

Ba tháng sau, cả tiên cổ đột nhiên rung động.

Đó là báo hiệu rằng Thế giới Tiên Cổ sắp đóng lại.

“Thế giới Tiên Cổ sắp đóng rồi?” Đám người Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương sắc mặt đều như nhau.

Quân Tiêu Dao vẫn chưa đi ra.

Lúc này, đám người Quân gia từ trên xuống dưới trong đầu đều bắt đầu có chút hoảng loạn.

Quân Tiêu Dao chính là chủ chốt, nếu như hắn có gì sai sót, vậy sẽ tạo ra sự đả kích to lớn đối với danh sách của Quân gia.

Khương Thánh Y khẽ tun lên, nàng nghiến răng, làm ra quyết định, lăng không bay về hướng Thanh Đồng Tiên Điện.

“Đừng đi!” Quân Lăng Thương nhìn thất hét lên.

Nếu như Quân Tiêu Dao thật sự có mệnh hệ gì, Khương Thánh Y đi cũng chỉ là tìm đến cái chết mà thôi.

Nhưng Khương Thánh Y lại không chút sợ sệt

“Tiêu Dao ca ca!” Khương Lạc Ly cũng tiến về phía trước.

Còn có nữ nhân Yến Thanh Ảnh, Võ Minh Nguyệt, Bạch Mi Nhi,… không màng sống chết, cũng tiến lên phía trước muốn tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện.

Mị lực của Quân Tiêu Dao đã đạt đến trình độ khiến các nàng can tâm hiến thân.

Nhưng mà, Thanh Đồng Tiên Điện vắt ngang trong hư không cũng phát ra âm thanh kích liệt.

Xoay lại, dần dần tan biến trong hư không.

Thanh Đồng Tiên Điện, tan biến rồi.

“Không!” Khương Thánh Y kêu lên.

Còn có Khương Lạc Ly và tất cả những người có liên quan đến Quân Tiêu Dao đều ngơ ngác, đương đi mất đi linh hồn vậy.

Quân Tiêu Dao ngã xuống rồi?

Thanh Đồng Tiên Điện biến mất rồi.

Ba người Quân Tiêu Dao, Long Ngạo Thiên, Vương Đẳng tiến vào cũng cùng nhau biến mất rồi.

Thế giới Tiên Cổ, tất cả thiên kiêu đều nhìn thấy một màn này.

“Thật sự kết thúc rồi, Thanh Đồng Tiên Điện biến mất, thần tử Quân gia ngã xuống.”

“Chết rồi, ba người tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện đều chết rồi”.

“Long Ngạo Thiên và Vương Đẳng cũng thôi đi, thần tử Quân gia cũng có cơ hội tồn tại độc đóan để lộ, lại cũng ngã xuống.”

Rất nhiều thiên kiêu đều cảm thán.

“Quân Tiêu Dao… thật ngã xuống sao?” Trên đỉnh một ngọn núi, Cơ Thanh Y tung bay trong gió, đôi mắt trong veo như nước mùa thu nhìn về nơi Thanh Đồng Tiên Điện biến mất, có chút xuất thần.

Thần tư ngọc cốt, từ khi sinh ra đã vô địch cùng cấp Quân Tiêu

Dao thật sự đã chết rồi sao?

Một bên, Cơ Trường Không lắc đầu: “Đã nói từ trước rồi, thân là một trong thất đại bất khả tư nghị, Thanh Đồng Tiên Điện hung hiểm vô cùng, tiến vào trong đó thập tử nhất sinh”.

Bề ngoài Cơ Trường Không tuy điềm tĩnh, nhưng trong lòng lại không có chút nào là thoải mái.

Một toàn đại sơn áp trên đỉnh đầu bọn hắn coi như biến mất rồi.

Một bên khác, cổ đại quái thai Diệp Nam Thiên của Diệp gia cũng tự lẩm bẩm: “Đngs tiếc, một thiên kiêu có cơ hội chứng đạo đã ngã xuống, có điều cũng coi như cho người khác một cơ hội”.

“Tiêu Dao tiểu ca ca thật sự xảy ra chuyển rồi?” Đám người Tiểu Ma Tiên vẫn không thể tin nổi.

Bởi vì Quân Tiêu Dao đã sáng tạo ra nhiều kỳ tích rồi.

Chưa đến cuối cùng, ai cũng không dám khẳng định Quân Tiêu Dao đã chết.

“Đúng vậy, Thanh Đồng Tiên Điện chỉ là biến mất mà thôi, cũng không đại biểu Tiêu Dao huynh đệ ngã xuống!” Quân Mạc Tiếu an ủi nói.

“Không sai, tin tưởng công tử!” Đám người Quân Tuyết Hoàng cũng phấn chấn lên.

Đám người Khương Thánh Y nghe được lời này, tâm tình cũng bình tĩnh trở lại.

Lúc này, trong Thế giới Tiên Cổ tiếp tục rung chuyển, bầu trời bắt đầu xuất hiện một đường đạo văn.

Đó là quy tắc của Thế giới Tiên Cổ, bắt đầu bài trừ sinh linh ngoại giới, Thế giới Tiên Cổ sắp đóng lại.

Qua một lát, từng vị thiên kiêu, xung quanh bắt đầu có quang mang lay động, không gian chấn động.

Thân hình của bọn hắn đều chợp mắt bị dịch chuyển ra ngoài Thế giới Tiên Cổ.

Số lượng tương đối thiên kiêu tiến vào Thế giới Tiên Cổ.

Nhưng thiên kiêu đi ra lại thiếu đi một nửa lớn.

Thế giới Tiên Cổ tranh đấu kịch liệt như vậy khiến cho người ta khó mà tưởng tượng, đến khi đế lộ sẽ tàn khốc như thế nào.

Đợi tất cả thiên kiêu bị dịch chuyển ra ngoài, cửa vào của Thế giới Tiên Cổ cũng triệt để đóng lại.

Thế giới Tiên Cổ và Thanh Đồng Tiên Điện đều triệt để biến mất.

Sau khi tất cả thiên kiêu đi ra, đều là đi tìm thế lực của mình.

Khi bọn hắn về đến thế lực của mình, nghe tin mệnh bài của Quân Tiêu Dao vỡ nát, từng người đều chấn động.

“Cái gì, mệnh bài của thần tử Quân gia đã vỡ, vậy há không phải nói hắn đã ngã xuống rồi?”

“Không ngờ lại là thật, còn cho rằng thần tử Quân gia có thể đi ra.”

“Thật khiến cho người ta thương xót.”Một vài thiên kiêu lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc.

Cũng có vài người đang vui mừng trong lòng.

Chương 601 - Kiêu dương vẫn lạc, quần tinh tịnh khởi

Chương 601: Kiêu dương vẫn lạc, quần tinh tịnh khởi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quả nhiên, Quân Tiêu Dao là người, không phải thần, Thanh Đồng Tiên Điện ngay cả chí tôn cũng có khả nằng nằm xuống, hắn dựa vào cái gì mà sống sót đi ra?”

“Ngu ngốc tự đại, cuối cùng đã bán đi tính mạng rồi.”

Những người này cũng chỉ dám nói ở trong lòng, không dám nói ra ngoài. Quan gia vẫn còn chưa rời khỏi.

“Cái gì…”

Sau khi Khương Thánh Y biết được mệnh bài của Quân Tiêu Dao vỡ vụn, cả người nàng ta đều không đứng vững,

Mấy nữ nhân Khương Lạc Ly cũng run rẩy, kém chút ngất xỉu.

Nếu như trước kia, các nàng còn tin tưởng Quân Tiêu Dao có thể sống sót.

Thì hiện tại, mệnh bài vỡ nát, đây là sự thực không thể chối cãi.

Quân Vạn Kiếp, Quân Tuyết Hoàng, Quân Trượng Kiếm từng người đỏ mắt, không thể tin nổi.

Còn có Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cũng không thể tiếp nhận tin này.

Thậm chí ngay cả Long Cát Công Chủ cũng cảm thấy trong tim mình không có loại cảm giác vui vẻ như tưởng tượng.

Ngược lại cảm thấy ngũ vụ tạp trần.

Có thể nói, cái chết của Quân Tiêu Dao, có ảnh hưởng lớn hơn cả cái chết của Vương Đằng và Long Ngạo Thiên.

Đây là một vương giả trẻ tôi có tư cách xưng hùng trong đế lộ.

Một vài người trong Quân gia không tin, còn hỏi đám tộc lão Quân Chiến Thiên.

Bọn hắn trầm mặc, không nói nên lời.

Như vật, kết quả cũng đã định rồi.

Người có liên quan đến Quân Tiêu Dao đều không thể tiếp nhận sự việc này.

Những kẻ địch của Quân Tiêu dao thì đang vui vẻ trong lòng.

“Quân gia…” Vương Nguyên Bá lạnh lùng quét mắt qua Quân gia.

Quân Tiêu Dao tuy đã chết, nhưng sự đau khổ của hắn cũng không thể nguôi ngoai.

Tự đau khổ này, Vương Nguyên Bá nuốt không trôi.

Một bên khác, cường giả Tổ Long Đản, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Đọa Thần Quan và Thánh Giáo cũng không vui được.

Thiên kiêu của bọn hắn dường như đều bị Quân Tiêu Dao giải quyết sạch.

Cường giả những thế lực này nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy thù hận với Quân gia của đối phương.

Quân Tiêu Doa tuy chết cũng không thể bù đắp hết được!

Trong thầm lặng, một đoàn phong bạo đang hình thành bao trùm cả Tiên vực Hoang Thiên.

Thế giới Tiên Cổ triệt để kết thúc.

Nhưng mà cơn sóng dữ lại mới bắt đầu dấy lên mà thôi.

Tin tức Quân Tiêu Dao trong Tiên Cổ đại sát tứ phương truyền ra, khiến tứ phương chấn động.

Thêm trước kia Quân Tiêu Dao ở Vạn Cổ Táng Thổ gây ra một vài

động tĩnh cũng truyền khắp Tiên vực Hoang Thiên.

Chém giết thập tiểu vương táng tổ, cường thế kích sát cổ đại bá thể Sở Thiên Bá tàn khuyết.

Rất nhiều Táng Hoàng trong Táng Thổ gián tiếp bởi vì Quân Tiêu Dao mà chết.

Cuối cùng Quân Tiêu Dao lại trực tiếp phong ấn lại Táng giới.

Những sự kiện này, mỗi một sự kiện đều đủ để làm tiên vực chấn động.

Kết quả lại toàn bộ là do một mình Quân Tiêu Dao tạo nên.

tầm mắt.

“Ta vốn cho rằng, thần tử Quân gia vào Táng Thổ, có thể không ngã xuống đã không tồi, kết quả lại còn làm ra nhiều việc đại sự như thế!”

“Haizz, thiên kiêu như vậy kết cục cuối cùng lại ngã xuống ở Thanh Đồng Tiên Điện, thật khiến cho người ta thương xót.”

Sau khi biết được tin tức kinh người, Quân Tiêu Dao đã chết càng làm nhiều người cảm thán.

Ngươi thiên tư vô song, chỉ cần chưa triệt để trưởng thành, thì sẽ có khả năng nằm xuống.

Cái chết của Quân Tiêu Dao làm chấn động cả Tiên vực Hoang Thiên.

Nhưng đối với Quân gia mà nói lại không có phát sinh bất kỳ ý kiến gì, cả gia tộc đều duy trì sự im lặng.

Rất nhiều người cho rằng lần này quân gia thật là mất da mất thịt rồi.

Càng có nhiều người cho rằng, đây là khởi đầu cho sự sụp đổ của Quân gia

Cùng với cái chết của Quân Tiêu Dao chính là sự quật khởi của các thiên kiêu khác.

Ví dụ như trong lời đồn, một vị cổ hoàng hậu duệ của Vạn Hoàng Linh Sơn sắp tỉnh giấc.

Thái Cổ Hoàng Tộc, Thượng Cổ Ngạc Hồ, là hậu nhân của Ngạc tổ nhất tộc sắp tỉnh lại.

Có truyền ngôn, Tổ Long Đản và Vạn Hoàng Linh Sơn hình như đã liên thủ tạo ra một vị nghịch thế thiên kiêu long hoàng thể, muốn xưng bá đế lộ.

Còn có vị kiếm ma chuyển thế của Diệp gia hình như cũng có dị tượng sắp xuất quan.

Có người của Diệp gia nói, vị kiếm ma chuyển thế này hình như chém đứt quá khứ, trọng tố chân ngã, thiên tư yêu nghiệt đến không thể tưởng tượng, là đế lộ chi tư thực sư chứ không phải là một ví dụ.

Ngoài ra còn có cổ đại quái thai Ngọc Phật Tử của Tiểu Tây Thiên nhất mạch, có bồ đề phật tâm trong truyền thuyết, vừa xuất thế thì đã thu phục đích nữ của Khổng Tước Đại Minh Vương nhất mạch.

Nói tóm lại, Đế lộ sắp mở.

Các thiên kiêu giống như tinh thần phát ra ánh hào quang.

Mà vốn dĩ ánh sáng hào quang của thần tử Quân gia, lại âm u hạ màn.

Điều này khiến cho không ít người cảm thấy thổn thức.

Loạn thế phong vân, anh hùng hưng thế, tuế nguyệt như đao trảm thiên kiêu.

Cho dù rực rỡ như Quân Tiêu Dao cũng sẽ có ngày bị người đời dần dần quên đi.

Trong nháy mắt, thế giới Tiên Cổ đã bế quan hơn một năm rồi.

Trong một năm này, Hoang Thiên Tiên Vực đã có sự thay đổi lớn.

Linh khí trong thiên địa bỗng nhiên nồng đậm hơn

Các nơi động thiên phúc địa đều hiển hiện ra.

Rất nhiều lão nhân mà tu vi vẫn luôn bị kẹt ở mức bình thường, bất tri bất giác đột nhiên phát hiện ra tu vi của mình đã có bước đột phá lớn.

Sự thay đổi này ban đầu khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, sau đó đột nhiên mới có phản ứng

"Linh khí khôi phục, vạn vật thức tỉnh, Đế lộ sắp mở ra!" Một trưởng lão thở dài.

Trước đây trước khi Đế lộ mở ra, đều có hai điềm báo.

Một là mở ra thế giới Tiên Cổ.

Hà là linh khí thiên địa khôi phục.

Đương nhiên, loại linh khí khôi phục này lại thay đổi về lượng chứ không thay đổi về chất.

Đối với những cường giả tu vi vốn dĩ tuyệt đỉnh thì sự thay đổi này cũng không có tác dụng quá lớn.

Nhưng đối với những tu sĩ ở dưới các bậc chí tôn thì lại có tác dụng rất lớn.

Đối với những thiên kiêu trẻ tuổi khí huyết tràn đầy, tiềm lực cao hơn thì lại càng có tác dụng cực lớn hơn nữa.

Có người nói, đây là một loại phản hồi ý chí của Cửu Thiên Tiên vực, nhằm khiến cho thực lực của thế hệ trẻ tuổi tăng lên, tiến về Đế lộ tranh thiên mệnh, từ đó bảo vệ Tiên Vực.

Dưới bối cảnh khôi phục linh khí này, thực lực của thiên kiêu thế hệ trẻ tuổi cũng bắt đầu tăn Những quái thai cổ đại đang ngủ say tại các ngõ ngách Tiên Vực, cũng cảm ứng được sự thay đổi trời đất này liền nhao nhao thức tỉnh.

Nhất thời toàn bộ Hoang Thiên Tiên vực, quần tinh sáng chói, từng thiên kiêu giống như là sao chổi xuyên qua bầu trời vậy.g vọt.

Chương 602 - Kiếm Ma chuyển thế Diệp Cô Thần xuất quan!

Chương 602: Kiếm Ma chuyển thế Diệp Cô Thần xuất quan!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở thời đại thế hệ trẻ tuổi trước đây, Thiên Thần cảnh được xem như là đỉnh cao tuyệt đối rồi.

Nhưng ở hoàn cảnh này, rất nhiều thiêu kiêu có tài cũng bắt đầu đột phá Đến Thiên Thần cảnh.

Thậm chí có một số ít thiên kiêu còn bắt đầu đột phá Đến Đạo Thần cảnh.

Những thiên kiêu này phần lớn đều là quái thai cổ đại thức tỉnh, hoặc là hậu duệ cường giả cổ đại có được huyết mạch cực mạnh.

Thậm chí có lão nhân phỏng đoán, ở trong môi trường này, có lẽ qua nửa năm nữa, sẽ xuất hiện thiên kiêu yêu nghiệt cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cũng có rất nhiều người nghĩ Đến Quân Tiêu Dao.

Dựa vào thiên phú yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao, nếu như không chết trong tiên điện Thanh Đồng.

Thì việc đột phá Đến Chuẩn Thánh trong mội trường này dường như là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Trong năm ấy, Quân gia luôn im hơi lặng tiếng, không có bất kỳ tin tức gì truyền ra.

Rất nhiều người đều cho rằng, bởi vì Quân Tiêu Dao không còn nữa e là Quân gia đều đã sa sút tinh thần rồi.

Còn đám thiên kiêu như Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương đều đang yên lặng ra sức tu luyện, tu vi mỗi người đều tiến bộ nhảy vọt.

"Ta tin rằng chủ nhân sẽ không chết đâu..."

Trong long đám tùy tùng Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh vẫn giữ nguyên niềm tin vững chắc, cuối cùng có một ngày nào đó Quân Tiêu Dao sẽ trở về.

Mà điều nằm ngoài dự liệu của mọi người chính là, Long Cát công chúa sau khi bế quan ở thế giới Tiên Cổ, cũng không trở về Tổ Long Sào, mà lại đi theo đám người Quân Mộc Lan Đến Quân gia.

Điều này khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, ở thế giới Tiên Cổ Long Cát công chúa đã không nể mặt mũi Long Ngạo Thiên.

Nếu như quay về Tổ Long Sào sẽ có cảm giác có khoảng cách.

Thương Long nhất mạch của Tổ Long Sào cũng muốn để Long Cát công chúa trở về, nhưng lại bị Long Cát công chúa cự tuyệt.

Ý của Long Cát công chúa là, cho dù Quân Tiêu Dao không còn nữa, nhưng lời hứa hẹn của nàng sẽ không thay đổi, nếu không thì đạo tâm cũng sẽ bị hao tổn.

Nhưng chỉ có mấy người Quân Mộc Lan biết điều này.

Lời hứa của Quân Tiêu Dao và Long Cát công chúa chỉ giới hạn trong thế giới Tiên Cổ.

Vì thế người ngoài không ai có thể đoán được suy nghĩ của Long Cát công chúa.

Thời gian trôi qua, tại một thời khắc.

Tất cả tu sĩ của toàn bộ Hoang Thiên Tiên vực, dường như đều nghe thấy một tiếng vang khủng bố, nổ tung cả bầu trời.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ đều ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời Tiên Vực.

Cảnh tượng này, không chỉ xuất hiện ở Hoang Thiên Tiên vực, mà ở bát phương Tiên Vực khác, cũng đều xuất hiện cảnh tượng

tương tự.

Sau đó, trong ánh mắt rung động của mọi người.

Một cổ lộ mênh mông dường như hiện ra từ trong hư không, kéo dài một mạch Đến tận chỗ sâu trong vũ trụ tinh không.

Đó là một con đường vô cùng cổ lão!

Đó là một con đường đẫm máu thiên kiêu!

Đồng thời đó cũng là con đường lưu danh sử sách!

Đế lộ, mở ra rồi!

Ầm!

Sau một khắc, Cửu Thiên Tiên vực sôi trào.

Ở Hoang Thiên Tiên vực, vô số thiên kiêu như cá chép vượt vũ môn, bay lên không từ khắp mọi nơi.

Khí tức mỗi một thiên kiêu đều vô cùng cường đại, vượt xa linh khí khôi phục trước đó.

Rất nhiều chiến thuyền cổ, cổ thú bay lượn, thần dị tọa kỵ, đều bay lên không, chở từng thiên kiêu tiến về Đế lộ.

Thiên hạ phong vân sinh ra chúng ta, mỗi một thiên kiêu trong long đều mang mộng chính đạo, nhiệt huyết sục sôi, muốn xông ra một phen ở Đế lộ, lưu danh sử xanh, vạn cổ truyền tụng!

Có người còn nhìn thấy, có nhiều truyền nhân của thế gia cổ lão đã ẩn thân nhiều năm cũng xuất hiện.

Những hậu duệ thân mang huyết mạch chủng tộc cổ lão cũng xuất hiện.

Thậm chí ngay cả hậu thế đại hung Thái cổ cũng phá kén chui ra, mạnh mẽ rung động bát phương.

Mỗi một người trong đó đều có xuất thân kinh thiên động địa.

Đương nhiên, một vài thế lực bất hủ nổi danh ở Hoang Thiên Tiên vực, cũng có truyền nhân hiện thân, muốn mở rộng lãnh thổ ở Đế lộ.

Có người còn nhìn thấy ở nơi sâu thẳm của Vạn Hoàng Linh Sơn, có một bóng người trẻ tuổi cưỡi phượng hoàng lửa bay lên.

"Là quái thai cổ đại của Vạn Hoàng Linh Sơn, nghe nói gã là hậu duệ của một vị cổ hoàng nào đó!"

Bên hồ Thượng Cổ Ngạc, từ hồ cổ có một con cá sấu đen như mực hung uy ngập trời bay lên không, nó vẫy đuôi một cái, oanh sập cả một vùng núi.

"Là hậu nhân của Ngạc Tổ nhất mạch..." Một vài sinh linh của chủng tộc Thái Cổ đang kinh ngạc thốt lên.

Ở một nơi trên đỉnh núi, một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài Khổng Tước màu xanh ngọc, ngẩng đầu ngưỡng vọng Đế lộ, mắt lộ ra một tia hi vọng.

"Chỉ cần đi theo phật tử đại nhân, lo gì không thể đi đến điểm cuối Đế lộ..." Nữ tử thì thào, khóe miệng mỉm cười.

Nàng chính là thiên kiêu bị quái thai cổ đại Ngọc Phật Tử của Tiểu Tây Thiên thu phục, con gái của Khổng Tước Đại Minh vương nhất mạch, huyết mạch cao quý, thực lực mạnh mẽ.

Ngoài ra, Hoang Cổ Diệp gia.

Ở nơi cao nhất của bức tường cao ngàn trượng.

Diệp Cô Thần, chuyển thế Kiếm Ma của Diệp gia mặc bộ đồ đen, khuôn mặt tuấn tú, chậm rãi đứng dậy.

Khí tức của gã, vô cùng thâm thúy, đôi mắt không lộ vẻ tang thương như trước nữa mà ngược lại trở nên vô cùng sáng rõ.

Diệp Cô Thần, hoàn toàn chặt đứt quá khứ, tái tạo chân ngã.

Hiện tại gã đã có sự thay đổi lớn so với trước đó, khí tức toàn thân thâm sâu không thể thăm dò được, ngay cả thánh nhân nhìn thấy

gã cũng đều sẽ chột dạ trong lòng.

"Chính là lúc này."

Diệp Cô Thần ngẩng đầu, nhìn Đế lộ trên bầu trời.

Gã giơ tay lên, bỗng nhiên rút ra Đế kiếm từ trước đến nay vẫn luôn cắm nghiêng trên mặt đất.

Chuôi kiếm này đã từng dính Đế huyết!

Ầm!

Ngay khi Diệp Cô Thần rút Đế kiếm ra, khí tức khủng bố bộc phát, kiếm khí khủng bố khiến các vì sao chư thiên rung động, quét ngang bầu trời!

Giờ khắc này, Diệp gia đã bị kinh động, rất nhiều tộc lão đều quan sát nơi mà Diệp Cô Thần bế quan.

Thậm chí ngay cả quái thai cổ đại Diệp Nam Thiên thức tỉnh ở thế giới Tiên Cổ cũng vô cùng chấn động.

"Không hổ là Kiếm Ma đầu thai, mặc dù chặt đứt quá khứ, nhưng thiên tư và tu vi ngược lại càng thêm sâu không lường được, rõ ràng có thể sánh được với Quân Tiêu Dao ngày trước." Diệp Nam Thiên kinh ngạc.

Gã thân là quái thai cổ đại vậy mà đối mặt Diệp Cô Thần lại có cảm giác như gặp tiền bối vậy.

Đế kiếm đó khiến cho người khác sợ hãi!

Chương 603 - Long Hoàng thể, Long Hư Hoàng

Chương 603: Long Hoàng thể, Long Hư Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngón tay Diệp Cô hằn khẽ vuốt thân Đế kiếm, âm thanh của kiếm vang động cửu tiêu.

"Lão hỏa kế, đáng lý ra ngươi sẽ gặp được một đối thủ đáng gờm, thật đáng tiếc..." Diệp Cô Thần khẽ lắc đầu.

Người mà gã nhắc tới chính là Quân Tiêu Dao.

Đã nói vương không gặp vương, nhưng kết quả là khó mà gặp nhau được.

"Diệp Cô Thần ta dùng kiếm này, nhưng cầu bại một lần, hi vọng Đế lộ sẽ không để ta thất vọng."

Diệp Cô Thần dắt Đế kiếm vào sau lưng, đạp từng bước chân vào thiên khung.

Kiếm Ma chuyển thế bế quan đã lâu của Diệp gia cuối cùng cũng xuất chinh rồi!

Trước đó từng có người bình chọn ra bốn thiên kiêu có danh tiếng nhất ở Hoang Thiên Tiên vực.

Thần tử Quân gia.

Thiếu đế Vương gia.

Tổ Long Sào đời thứ nhất.

Kiếm Ma chuyển thế Diệp gia.

Mà trong nháy mắt, trong bốn thiên kiêu có danh tiếng này, chỉ còn lại một mình Diệp Cô Thần chinh chiến Đế lộ, điều này khiến cho

mọi người không khỏi thổn thức.

Tin tức Diệp Cô Thần xuất quan khiến tứ phương rung động.

Tại Hồng Châu, trụ sở của Tổ Long Sào xuất hiện khí tức kinh người tại một nơi sâu thẳm trong dãy núi.

Rất nhiều sinh linh của Thái Cổ chủng tộc ở xung quanh đều cảm ứng được uy thế kinh khủng đó, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Một thân ảnh, bay lên không như hỏa diễm lưu tinh.

Điều khiến người ta hoảng sợ hơn nữa chính là, vờn quanh thân ảnh đó là một hư ảnh Tổ Long và một hư ảnh Thần Hoàng.

Dưới sự giúp đỡ của Tổ Long Chân Hoàng, bóng người kia tựa như Long Hoàng đế vương, cả người toát ra khí tức khiến người khác sợ hãi.

Áp lực của cảnh giới đó nhanh chóng đạt đến Đạo Thần Cảnh đại viên mãn, khoảng cách với Chuẩn Thánh chỉ như một sợi chỉ mà thôi.

"Trời ơi, cảnh giới mạnh như thế, lẽ nào người đó chính là Long Hoàng thể do Tổ Long Sào và Vạn Hoàng Linh Sơn liên thủ tạo ra?"

"Nghe đồn vị Long Hoàng thể này đã luyện xong Tổ Long chi Huyết và Thần Hoàng chi Huyết, tiềm lực vô tận, thiên tư tuyệt đối không kém Thần tử Quân gia ngày trước."

Ngay khi bốn phương tám hướng đang giao lưu rất nhiều các loại thần niệm.

Người trẻ tuổi được bao bọc trong hư ảnh Long Hoàng ngữ khí đạm mạc nói: "Long Ngạo Thiên đã trở thành quá khứ rồi."

"Long Cát công chúa, vậy mà cam nguyện trở thành tọa kỵ, đây là sự sỉ nhục đối với Tổ Long Sào."

"Hoàng Thiên Ca, Phượng Lạc Phi, cũng đều là đám người vô dụng, chỉ có quái thai cổ đại Hoàng Cửu Diễm còn miễn cưỡng chấp nhận được."

"Sở dĩ lúc trước Quân Tiêu Dao có thể danh chấn tứ phương, đó là bởi vì Long Hư Hoàng ta chưa xuất thế!"

Người này chính là Long Hoàng Thể, Long Hư Hoàng!

Long Hư Hoàng đạp không bay lên, dưới chân là một rồng một hoàng vây quanh thân, vượt qua thương khung.

Có thể nói, tiếp nối Diệp Cô Thần, Long Hư Hoàng và các thiên kiêu đỉnh cấp khác lần lượt xuất quan.

Toàn bộ hoang Thiên Tiên vực, vô số thiên kiêu đều bắt đầu tiến về Đế lộ.

Tại Khương gia ở Thanh Châu, trên một vách núi, một mỹ nhân tuyệt thế mặc áo tuyết đang đứng đón gió, thanh thoát như mặt trăng, trắng ngần như tuyết ngọc.

Gió nhẹ vờn lên sợi tóc trắng như tuyết bên thái dương nàng, làm hỗn loạn nhan sắc như Họa Tiên.

Đó chính là Khương Thánh Y.

Tuy nhiên điểm khác biệt là trước đó tóc của Khương Thánh Y màu xanh, còn bây giờ lại biến thành màu trắng như tuyết.

Đó là bởi vì, trước đó sau khi biết mệnh bài Quân Tiêu Dao bị vỡ vụn, chỉ qua một đêm mà tóc của Khương Thánh Y từ xanh chuyển sang trắng.

Buổi sáng tóc vẫn còn xanh mà đến tối tóc đã thành tuyết rồi!

Tóc trắng tái nhợt như tuyết, khiến tiên nhan hoàn mỹ của Khương Thánh Ytăng thêm mấy phần thê mỹ.

Ở sau lưng nàng, xuất hiện bóng dáng Khương Lạc Ly.

Chiều cao một mét rưỡi vẫn không hề thay đổi.

Nhưng kiều nhan lại có có chút tiều tụy.

Trong năm ấy Khương Lạc Ly cũng bị dày vò, tiều tụy vì Quân Tiêu

Dao.

"Thánh Y tỷ, Đế lộ mở ra, tộc lão kêu chúng ta cũng lên đường thôi." Khương Lạc Ly nói.

Khương Thánh Y trầm mặc.

Thật lâu sau, nàng mới đột ngột mở miệng nói: "Ta thích Tiêu Dao."

Khương Lạc Ly có chút ngây người, không nghĩ rằng Khương Thánh Y lại chọn thời điểm này để nói những lời thẳng thắn như vậy.

Khương Lạc Ly cũng để lộ ra vẻ khổ sở nói: "Thánh Y tỷ, dù Lạc Ly có ngốc hơn nữa cũng không đến mức độ không biết gì?"

Điều cần đoán được nàng cũng đều đoán được cả rồi.

Những điều cần hiểu cũng hiểu cả, thực ra rất nhiều chuyện không cần phải nói rõ ràng ra như vậy.

"Lạc Ly, ta xin lỗi." Khương Thánh Y lẩm bẩm nói.

Có cơn gió thổi đến, thổi lên mái tóc trắng phơ như tuyết của nàng, thê mỹ động lòng người.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly còn có thể nói gì được.

Nàng cười khổ nói: "Bây giờ nói những điều này cũng không có tác dụng gì, chúng ta cùng chờ Tiêu Dao ca ca trở về, Lạc Ly tin rằng Tiêu Dao ca ca tuyệt đối sẽ không chết đâu."

"Ừm, ta cũng tin rằng Tiêu Dao sẽ không chết, vì thế ta phải đi Đế lộ, đi và trở nên mạnh mẽ hơn, không thể khiến Tiêu Dao vướng chân được." Ánh mắt Khương Thánh Y kiên định.

Nàng thân là tiên nhiên đạo thai, khi linh khí khôi phục thực lực của nàng cũng tăng lên đáng kể, tu vi bây giờ cũng thuộc Đạo Thần cảnh rồi, cách Chuẩn Thánh cũng không tính là quá xa.

Nhìn Khương Thánh Y, đôi mắt to của Khương Lạc Ly lại có chút ảm đạm.

Nàng thì ngược lại vừa nghịch ngợm gây sự, lại không có chí tiến thủ, hơn nữa lại còn vô dụng nữa.

Chắc hẳn Quân Tiêu Dao sẽ thích những cô gái ôn nhu, khéo léo, thấu hiểu lòng người, sẽ luôn ở phía sau ủng hộ cổ vũ như Khương Thánh Y hơn.

"Ta thực sự không cam tâm..." Khương Lạc Ly nắm nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, đôi mắt to lần đầu tiên hiện lên ý chí kiên định.

Khương Lạc Ly cũng muốn cố gắng để trở nên mạnh mẽ hơn, nàng tin rằng, chân ngắn rồi cũng sẽ có mùa xuân.

Đám thiên kiêu Khương gia cũng tiến về Đế lộ.

Còn có tự liệt Quân gia, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương, cũng tiến về Đế lộ.

Đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cũng xuất chinh.

Long Cát công chúa vẫn luôn ở Quân gia cũng lên đường.

"Quân Tiêu Dao, tên của ngươi, sẽ một lần nữa vang vọng ở Đế lộ chứ?" Long Cát công chúa nỉ non.

Thực ra nàng cũng không hề tin rằng Quân Tiêu Dao đã chết.

Một người biết tính toán như vậy sao có thể đưa mình vào chỗ chết được?

Không ít người có cùng suy nghĩ như Long Cát công chúa.

Rất nhiều người đều cho rằng, nếu Quân Tiêu Dao thực sự chết rồi, vậy thì phản ứng của Quân gia cũng không thể quá lãnh đạm như vậy được.

Rất nhiều người đều đang chờ mong sau này, hoặc một ngày nào đó, có thể một lần nữa được nghe ba chữ Quân Tiêu Dao vang

vọng tinh không.

Chương 604 - Luân Hồi Ma Tông hiện thế

Chương 604: Luân Hồi Ma Tông hiện thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thời gian, lại tiếp tục trôi qua.

Lại gần một năm nữa trôi qua, đã có rất nhiều thiên kiêu, cũng bắt đầu thử luyện tập tại Đế lộ dương danh.

Và cái tên Quân Tiêu Dao cũng dần dần không còn ai nhắc đến nữa.

Nhưng một vài người có tâm cũng phát hiện ra.

Nếu như Quân Tiêu Dao còn sống, thì bây giờ hắn cũng mười tám tuổi rồi.

Vừa vặn đến độ tuổi trưởng thành.

"Ai, nếu như Quân Tiêu Dao không vào Thanh Đồng Tiên điện, thì hiện giờ có khả năng trở thành Chuẩn Thánh chi Cảnh rồi, Chuẩn Thánh mười tám tuổi, chỉ nghĩ thôi cũng thấy thật đáng sợ."

"Đúng vậy, dựa vào tu vi Chuẩn Thánh đi Đế lộ, chưa hẳn có thể quét ngang Đế lộ nhưng ít nhất có thể đứng đầu."

"Bây giờ nói chuyện này thì có ích gì chứ?"

"Nhưng ta lại nghe nói, hình như Quân gia có ý muốn tổ chức thiện yến mừng lễ trưởng thành mười tám tuổi cho Quân Tiêu Dao."

"Cái gì, thật hay giả vậy, người cũng chết rồi, lại còn muốn tổ chức lễ trưởng thành sao?"

Tin tức này truyền ra khiến rất nhiền tu sĩ Hoang Thiên Tiên vực đều vô cùng giật mình.

Quân gia bị ma nhập sao, tại sao lại tổ chức lễ trưởng thành cho

một thiên kiêu đã chết chứ?

Sau đó lại lộ ra một tin tức kinh động.

Có người đồn rằng, hình như kho báu Luân Hồi Ma Tông hiện thế rồi.

Bây giờ thì rất nhiều người đều sáng tỏ, hóa ra đây chính là kế sách tung hỏa mù của Quân gia.

Bề ngoài mượn việc tổ chức lễ trưởng thành mười tám tuổi cho Quân Tiêu Dao để ngụy trang, thu hút sự chú ý của các thế lực Tiên Vực.

Nhưng sau lưng lại nghĩ cách để độc chiếm kho báu Luân Hồi Ma Tông.

Dù sao Luân Hồi Ma Tông cũng là một thế lực bất hủ, kho báu được lưu truyền lại chắc chắn sẽ vô cùng giá trị .

Hơn nữa có người đồn rằng, Đế binh của Luân Hồi Ma Tông và Lục Đạo Luân Hồi bàn đều được giấu ở bên trong kho báu.

Cho dù là gia đại nghiệp đại như Quân gia, cũng không thể giả vờ như không nhìn thấy kho báu Luân Hồi Ma Tông được.

Còn việc vì sao lại cho rằng Quân gia có năng lực đạt được kho báu Luân Hồi Ma Tông.

Dĩ nhiên là bởi vì truyền nhân của Luân Hồi Ma Tông Vong Xuyên vẫn đang ở Quân gia.

Chỉ có gã mới có thể tìm được vị trí chính xác của kho báu Luân Hồi Ma Tông, đồng thời mở được cửa lớn kho báu, thu hoạch tài nguyên trong đó.

Mà việc này hiển nhiên không phải là điều mà thế lực đối địch Thái Cổ Hoàng tộc mong muốn nhìn thấy.

Bên trong một nơi bí mật của Tổ Long Sào.

Rất nhiều khí tức mạnh mẽ hội tụ ở nơi đây.

"Đối với chuyện này, các vị thấy thế nào?" Một nhân vật lớn của Tổ Long Sào mở miệng hỏi.

"Còn có thể làm như nào chứ, Quân gia đây là đang mượn kế ám độ trần thương." Trưởng lão Vạn Hoàng Linh Sơn giọng lạnh lùng nói.

"Quân Tiêu Dao đã vô tăm biệt tích hai năm rồi, mà lại tổ chức lễ trưởng thành vào lúc này, há chẳng phải là lừa gạt đứa trẻ lên ba sao, chắc hẳn bọn họ đang nghĩ cách làm thế nào để độc chiếm kho báu Luân Hồi Ma Tông." một vị trưởng lão của hồ Thượng Cổ Ngạc mở miệng nói.

Động chủ Tử Lân của Kỳ Lân cổ động, cũng chính là phụ thân của Kỳ Lân Tử, lạnh giọng nói: "Tài nguyên của Quân gia quá thâm sâu rồi, không thể để cho bọn họ đạt được kho báu Luân Hồi Ma Tông nữa, nếu không thì ở Hoang Thiên Tiên vực này còn có thế lực bất hủ nào có thể ngăn được Quân gia nữa?"

Kỳ Lân Tử chết trong tay Quân Lăng Thương, điều này khiến Tử Lân động chủ vô cùng căm hận Quân gia.

Có thể nói, trận giết chóc hai năm trước ở thế giới Tiên Cổ chính là dây dẫn nổ.

Mà bây giờ, kho báu Luân Hồi Ma Tông hiện thế lại càng như thêm dầu vào lửa, hoàn toàn nhen nhóm sát ý của Thái Cổ Hoàng tộc đối Quân gia.

Kho báu của thế lực bất hủ có giá trị vô cùng kinh người, nếu như rơi vào trong tay Quân gia thì chắc chắn Quân gia sẽ như hổ thêm cánh.

Vậy thì sao có thể trộn lẫn với nhóm thế lực Thái Cổ Hoàng tộc được chứ?

"Đúng vậy, Quân gia đã đủ mạnh rồi, nếu như lại có được kho báu của thế lực bất hủ, sau đó lại đạt được Đế binh Lục Đạo Luân Hồi bàn, sợ là Quân gia sẽ càng không cố kỵ điều gì nữa." Một nhân vật lớn Tổ Long Sào nói.

"Vậy ý của mọi người là..." Trưởng lão Vạn Hoàng Linh Sơn chần

chừ.

"Bất hủ chiến..." Nhân vật lớn Tổ Long Sào trầm giọng nói.

"Bất hủ chiến!" Tử Lân động chủ lạnh giọng nói.

"Đúng vậy, chúng ta cần dạy cho Quân gia một bài học, cho dù không thể nhổ tận gốc Quân gia, chí ít cũng nên khiến bọn họ đầu rơi máu chảy." Hồ Thượng Cổ Ngạc già lão nói.

"Vậy thì tốt, bất hủ chiến là biện pháp cuối cùng, điều chúng ta cần làm chính là không thể để cho Quân gia đạt được Kho báu Luân Hồi Ma Tông."

"Đúng vậy, hoặc chúng ta có thể liên hệ với các thế lực khác, không chỉ có Thái Cổ Hoàng tộc chúng ta mới có thù oán với Quân gia đâu." Tử Lân động chủ nói.

"Ha ha, đối địch với nhiều thế lực bất hủ như vậy e rằng Quân gia sẽ bị diệt tộc, như vậy cũng đủ để lưu truyền vạn thế rồi."

Các nhân vật lớn của Thái Cổ Hoàng tộc, ai nấy đều cười lạnh không thôi, dường như họ đều đang mường tượng ra cảnh tượng Hoang Cổ Quân gia hoàn toàn bị hủy diệt .

Mà lần này, bọn họ dường như nắm chắc phần thắng.

Bởi vì không chỉ một thế lực bất hủ muốn nhằm vào Quân gia.

Những cuộc bất hủ chiến trước đây đều là cuộc đối chiến giữa hai thế lực bất hủ, nhưng lần này lại không phải cuộc chiến ngang tài ngang sức.

Tin tức trong cuộc họp bí mật này hoàn toàn không được truyền ra ngoài.

Nhưng toàn bộ bầu không khí Hoang Thiên Tiên vực lại có chút cổ quái.

Rất nhiều người đều mơ hồ cảm thấy, dường như sắp có một trận diệt thế phong bạo sắp thành hình ở Hoang Thiên Tiên vực.

Các thế lực khác đều có loại dự cảm này, Quân gia hiển nhiên cũng không thể không biết được.

Nhưng toàn bộ Quân gia đều vô cùng bình tĩnh, giống như Điếu Ngư Đài vững chắc mặc phong ba bão táp.

Thời gian trôi đi, lễ trưởng thành của Quân Tiêu cũng sắp bắt đầu tổ chức.

Đến lúc đó, Quân gia vẫn sẽ mời các thế lực ở Hoang Thiên Tiên vực đến tham gia.

Đây chắc chắn sẽ là lễ trưởng thành kỳ quái nhất.

Bởi vì nhân vật chính Quân Tiêu Dao đã vô tăm biệt tích hai năm nay rồi.

Chương 605 - Thánh nhân mười tám tuổi!

Chương 605: Thánh nhân mười tám tuổi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay khi toàn bộ Hoang Thiên Tiên vực đều đang bàn luận về chuyện này

Trong không gian của một mảnh hư không.

Một tòa Thanh Đồng cung điện cổ rộng lớn trôi lơ lửng giữa tinh vũ.

Tựa như một chiếc thuyền nhỏ trôi lênh đênh trong biển rộng vũ trụ.

Và bên trong cung điện Thanh Đồng, Quân Tiêu Dao hoàn toàn bị bao phủ bên trong Vạn Vật Mẫu Khí, nhục thân đã hoàn toàn khôi phục thành hình.

Mỗi một tấc da thịt, mỗi một tấc xương cốt, đều vô cùng hoàn mỹ, giống như là đôi bàn tay khéo léo của tạo hóa đã tạo ra tỉ lệ hoàn mỹ nhất.

Quân Tiêu Dao vốn đã có Trích Tiên chi Tư, sau lần tái tạo này lại càng thêm hoàn mỹ không chút tì vết.

Giống như sự hóa thân hoàn mỹ của trời xanh vậy.

"Vị tiểu ca này thật là anh tuấn, nô gia sắp không nhịn được rồi..." Bên trong Thanh Đồng tiên điện, lại lần nữa vang lên giọng nữ quyến rũ.

"Bà già lẳng lơ này, hai năm qua con mắt bà chưa từng rời khỏi người tên tiểu tử kia!" Lão Hạt Tử tức giận nói.

"Nô gia cũng không mù giống như ngươi, có lang quân tuấn tú như này sao lại không nhìn cho đã chứ?" Giọng nữ quyến rũ cười khanh khách nói.

"Ai, các ngươi khoan hãy nói, tiểu tử này thật sự đã hấp thu hết tất cả Tiên Cổ chi Linh rồi." Vẹt Điếu Mao mở miệng nói.

"Không hổ là người hữu duyên của chủ nhân, vậy mà hắn lại có thể hồi phục lại được." Giọng của tên què vang lên.

Đối với bọn họ thời gian hai năm chẳng qua chỉ là một cái búng tay thôi.

Trong thời gian này, bọn họ quan sát Quân Tiêu Dao vô cùng tỉ mỉ.

Không thể phủ nhận, Quân Tiêu Dao khiến cho người khác phải chấn kinh.

Nhục thể của hắn không ngừng bị nghiền ép trong Vạn Vật Mẫu Khí, nhưng chẳng những không bị vỡ nát hoàn toàn, mà ngược lại còn tái tạo lại được.

Khắp cả người đều tràn ngập tiên quang, đạo văn huyền ảo bao phủ quanh người.

Vạn Vật Mẫu Khí giống như một đôi tay khéo léo, dùng “Đạo” và “Lý” hoàn mỹ nhất một lần nữa tạo nên thân thể Quân Tiêu Dao.

Khiến cho mỗi một tấc nhục thân của Quân Tiêu Dao đều vô cùng hoàn mỹ, tương hợp với đạo, vô cùng hài hòa thống nhất.

Không chỉ như thế, nguyên thần của Quân Tiêu Dao, cũng được cổ phù bảo vệ trọn vẹn, giữ lại một tia sinh cơ.

Sau đó trong hai năm này, nguyên thần Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn luyện hóa hấp thu Tiên Cổ chi Linh.

Phải biết rằng, Tiên Cổ chi Linh chính là ý chí của thế giới Tiên Cổ, có hồn lực ba động mênh mông, không cách nào nói rõ được.

Cho dù là chí tôn, thì trong quá trình luyện hóa cũng cần phải cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại có thể hoàn toàn hấp thu chỉ trong vòng hai năm.

Nguyên thần của Quân Tiêu Dao đã khôi phục nguyên dạng.

Không chỉ như thế, trong nguyên thần Quân Tiêu Dao còn có ba đóa đại đạo chi hoa.

Lần lượt đại diện cho quá khứ, hiện tại, tương lai.

Hiện tại nguyên thần đã sớm đã tái tạo thành hình rồi.

Mà nguyên thần trước kia mới chỉ là hình thức ban đầu.

Sau khi được Tiên Cổ chi Linh luyện hóa hoàn toàn, nguyên thần trước kia cuối cùng cũng thành hình.

Nguyên thần trước kia ngồi xếp bằng trên đại đạo chi hoa giống như là Quân Tiêu Dao phiên bản thu nhỏ, toàn thân ngập tràn hơi thở của thời không.

Có một thời gian con sông dài cứ quấn quanh bên nguyên thần trước kia, do đó càng tăng thêm phần thần bí khó lường.

"Nguyên thần trước kia của kẻ này đã thành hình, chắc hẳn hắn cũng muốn tỉnh lại rồi." Lão Hạt Tử chậc lưỡi nói.

Trong mấy người này, gã được xem như là người có hiểu biết nhất về linh hồn chi đạo.

"Tiểu tử này thật sự là một kẻ yêu nghiệt, tam thế nguyên thần, Thái Cổ Thánh thể, Chí Tôn Cốt, các loại thần thông công pháp cường đại, còn có đỉnh đồng thau có thể gánh chịu Vạn Vật Mẫu Khí, cho dù là truyền nhân của thế lực bất hủ cũng không thể yêu nghiệt đến mức độ này?" Vẹt Điếu Mao thực sự không thể tưởng tượng nổi.

"Nếu không thì sao hắn có thể là người hữu duyên với chủ nhân được chứ, có thực lực thiên phú cũng là điều rất bình thường." Tên què nói.

Lúc này, Quân Tiêu Dao ngủ say trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, mí mắt khẽ run lên.

Sau khi ngủ say hai năm, cuối cùng thì Quân Tiêu Dao mười tám

tuổi cũng chậm rãi mở mắt ra.

Chỉ một thoáng, uy thế kinh khủng không có gì sánh kịp nổ vang một tiếng!

Uy thế đó không phải Đạo Thần Cảnh, cũng không phải Chuẩn Thánh, mà là...

Thánh nhân!

Thánh nhân mười tám tuổi!

Quân Tiêu Dao vừa mở mắt ra, uy lực Thánh nhân liền bùng phát.

Khó có thể tưởng tượng nổi hiện giờ Quân Tiêu Dao mới mười tám tuổi mà thôi.

Thánh nhân mười tám tuổi, chuyện này nói ra người khác đều sẽ cho rằng là đang nói đùa.

Phải biết rằng cho dù là thái thượng trưởng lão của thế lực nhất lưu cũng chỉ mới đạt Đến tu vi Thánh nhân thôi.

Nói cách khác, thực lực bây giờ của Quân Tiêu Dao đã đuổi sát thế hệ cường giả trước rồi.

Thậm chí có thể nói là Quân Tiêu Dao là thánh nhân trẻ tuổi nhất từ xưa Đến nay!

Ngay cả Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy mơ hồ và hỗn độn.

Dù sao thì đã ngủ say hai năm trong hư vô, Quân Tiêu Dao cũng không thể lấy lại tinh thần ngay lập tức được.

Một lát sau, trong đầu Quân Tiêu Dao mới dần dần nhớ lại những chuyện xảy ra trước đó.

Vào Tiên điện, chém giết Vương Đằng và Long Ngạo Thiên, sau đó tiền vào sát trận và bị Vạn Vật Mẫu Khí bao phủ.

Quân Tiêu Dao chậm rãi giơ tay lên, ngắm nghía tự thân.

Nhục thân tuyết trắng, óng ánh hoàn mỹ, như là mỹ ngọc cực

phẩm nhất, choáng ngập tiên quang, bất kỳ nữ tử nào nhìn thấy đều sẽ sinh lòng ghen ghét.

Điều quan trọng hơn chính là, nhục thân Quân Tiêu Dao còn tản ra hương khí thấm vào ruột gan.

Đồng thời có vô số đạo văn chiếu rọi xung quanh người hắn, vô cùng hòa hợp.

Đây chính là nhục thân sau khi được Vạn Vật Mẫu Khí tôi luyện, dường như đạt Đến nhục thân hoàn mỹ cực hạn.

"Ta đã biến thành thịt Đường Tăng rồi sao?" Quân Tiêu Dao có chút im lặng.

Thịt này thật sự quá thơm, ngay cả hắn cũng muốn tự cắn mình một miếng.

Bây giờ mỗi một giọt máu, một miếng thịt của hắn đều là bảo vật vô giá, nếu người phàm mà luyện hóa thì lập tức sẽ biến thành thiên tài yêu nghiệt.

"Nói không chừng ngày sau, ta thật sự có thể nhục thân thành Đế." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Cái gọi là nhục thân thành Đế, chính là cảnh giới tu vi không đạt tới đại Đế, nhưng nhục thân cũng có thể so với thân thể của đại Đế.

Chương 606 - Tư chất nhục thân thành Đế

Chương 606: Tư chất nhục thân thành Đế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sự tồn tại của nhục thân thành Đế, thậm chí ngay cả đại Đế thực sự cũng rất khó để tiêu diệt được điều này.

Dưới đại Đế, nhục thân thành Đế dường như là sự tồn tại vô địch, không ai có thể hủy diệt thân thể được.

Đương nhiên, để trở thành nhục thân thành Đế cũng cực kì khó khăn, từ xưa đến nay mới chỉ có mấy người mà thôi.

Nếu dựa vào tư chất trước kia của Quân Tiêu Dao, muốn nhục thân thành Đế cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng bây giờ, sau khi trải qua cuộc tái tạo của Vạn Vật Mẫu Khí, Quân Tiêu Dao đã có hi vọng nhục thân thành Đế.

Lợi ích mà Vạn Vật Mẫu Khí mang cho Quân Tiêu Dao không chỉ có vậy.

Quân Tiêu Dao vô thức thôi động nhục thân, tiên khí nhục thân như rồng quấn quanh thân hắn.

Sợi tiên khí thứ hai lập tức xuất hiện.

Sợi tiên khí này, hiện ra màu huyền hoàng, nặng nề như đại địa, mang theo khí tức thâm thúy nguyên khởi vạn vật.

Từng sợi tiên khí buông xuống, mang theo chi khí huyền diệu của vạn vật, tựa như có thể hiển hiện ra núi sông hồ biển, thảo mộc trùng ngư.

Đồng thời, trọng lượng của nó khiến hư không vặn vẹo, dường như có thể ép hủy vạn dặm non sông.

Trải qua hai năm tái tạo trong Vạn Vật Mẫu Khí, trong lúc bất tri bất giác Quân Tiêu Dao đã luyện ra sợi tiên khí thứ hai.

Dựa vào tiên khí do Vạn Vật Mẫu Khí cô đọng mà thành.

Quân Tiêu Dao vẫn chưa tiến vào Đế lộ mà đã ngưng luyện ra hai đạo tiên khí.

Đây tuyệt đối là chuyện xưa nay chưa từng có.

Cho dù là thiên kiêu luyện tập rất lâu ở Đế lộ, muốn tu luyện ra một tạo tiên khí cũng là một việc khóa càng thêm khó, và cần có các loại cơ duyên lớn.

Hai đạo tiên khí, là việc mà phần lớn thiên kiêu Đế lộ có tu luyện cả đời cũng không thể đạt được.

"Thu hoạch rất tốt." Quân Tiêu Dao cười nhạt.

Ngưng luyện ra đạo tiên khí thứ hai, cũng xem như niềm vui ngoài ý muốn, Quân Tiêu Dao tiếp tục dò xét nhục thân của mình.

Hắn cũng phát hiện ra, mười vạn nguyên tượng vi lạp trong cơ thể mình, trong lúc vô tình, đã lột xác thành mười vạn thần tượng vi lạp.

Thần Tượng Trấn Ngục Kình đã được hình thành.

Bây giờ Quân Tiêu Dao chỉ cần giơ tay nhấc chân, sức mạnh của mười vạn thần tượng vượt xa thần lực hàng chục tỷ cân trước đó.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao còn có thể hiển hóa ra chân thân thần tượng, đó là thần tượng thực thụ của Thái Cổ, trấn áp Cửu Thiên Thập Địa, chỉ với một chiêu có thể khiến vạn dặm sơn hà sụp đổ!

Có thể nói, nhục thân của Quân Tiêu Dao, trải qua sự rèn luyện của Vạn Vật Mẫu Khí đã hoàn toàn đạt đến cực hạn.

Tiếp đó Quân Tiêu Dao đã nhận ra tam thế nguyên thần và nguyên thần trước khi của mình, đều đã ngưng tụ thành hình.

Quân Tiêu Dao cũng kinh ngạc phát hiện ranguyên thần của mình đã mạnh hơn so với trước kia rất nhiều.

Hiện tại sức mạnh nguyên thần của Quân Tiêu Dao, dường như có

thể nghiền ép Quân Tiêu Dao trước kia mà không hề có chút áp lực nào.

"Sao lại có thể như vậy, cho dù nguyên thần trước kia ngưng tụ thành hình thì sức mạnh nguyên thần của mình cũng không thể tăng vọt lên nhiều như vậy được?" Bản thân Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trước đó ngay cả ý thức của hắn cũng đều ngủ say, vì thế cũng không phát giác được Tiên Cổ chi Linh bị hắn hấp thu.

Sau đó, Quân Tiêu Dao mới chú ý tới cảnh giới của bản thân mình.

Thánh nhân cảnh!

Tuy nhiên Quân Tiêu Dao cũng không hề cảm thấy bất ngờ với chuyện này.

Hắn bị ngâm trong Vạn Vật Mẫu Khí lâu như vậy, nhục thân trải qua tái tạo chuy đoán, cảnh giới không thể nào không tăng lên được.

Chỉ có điều từ Đạo Thần cảnh trực tiếp tăng vọt lên Thánh nhân cảnh thì quả thật có chút khoa trương.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao vốn có thiên phú yêu nghiệt thì việc này được xem là chuyện rất bình thường.

Chỉ là có một việc khiến Quân Tiêu Dao cảm thấy kì lạ.

Hắn không cần phải vượt qua Thánh Nhân kiếp.

Theo lý thuyết, tại thời điểm đột phá thành Thánh nhân, đều sẽ có Thánh Nhân kiếp, nếu vượt qua thì có thể đạt tới Thánh nhân cảnh một cách hoàn mỹ, còn nếu thất bại thì thân tử đạo tiêu.

Đây coi như là đại kiếp sinh tử.

Quân Tiêu Dao không thể lý giải được chuyện này nên dứt khoát tạm thời không nghĩ nữa.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào đỉnh đồng thau và cổ phù

khuyết tàn.

"Nếu không có cổ phù này bảo vệ nguyên thần, e rằng mình đã gặp nguy hiểm rồi." Quân Tiêu Dao thu hồi cổ phù.

Trong lòng hắn đã tính toán xong, sau này nếu có khả năng, nhất định phải tìm được một nửa còn lại của cổ phù, đây chính là thủ hộ Đế binh.

"Chí tôn khí, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh..." Quân Tiêu Dao đánh giá phần thưởng mà mình mới thu hoạch được.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh này, vô cùng nặng nề trầm ngưng, có ba chân hai tai, mặt ngoài có khắc chúng sinh vạn vật phù đồ, núi sông hồ biển, nhật nguyệt tinh thần, thảo mộc trùng ngư.

Từng sợi Vạn Vật Mẫu Khí, không ngừng cuộn tròn trong đỉnh.

Theo lý thuyết, Vạn Vật Mẫu Khí vô cùng nặng nề, chỉ một sợi thôi cũng có thể áp sập vạn dặm sơn hà, chí tôn khí bình thường, đều không thể tiếp nhận nổi sức mạnh này.

Nhưng Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, chính là chí tôn khí cấp cao nhất.

Điều quan trọng nhất chính là, nó có khả năng phát triển hơn nữa.

"Nếu chỉ là chí tôn khí đơn thuần thì rõ ràng không thể đạt tới trình độ bát tinh hiếm hoi, dựa vào tiềm lực của Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, nếu như sưu tập đủ nguyên căn Vạn Vật Mẫu Khí, cùng với các tiên kim khác, đừng nói đạt tới Chuẩn Đế binh, đạt tới Đế binh, thậm chí Tiên Khí cũng đều là việc có thể..." Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Sở dĩ Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh là phần thưởng của bát tinh không phải là vì giá trị hiện tại mà là vì tiềm lực sau này của nó.

Chuẩn Đế binh, Đế binh, sau đó là Tiên Khí.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, có khả năng trở thành sự tồn tại của vô thượng Tiên Khí!

Trải qua hai năm hấp thu, Vạn Vật Mẫu Khí bên trong tiên điện

Thanh Đồng đã bị nhục thân Quân Tiêu Dao hấp thu một phần.

Một phần khác, thì đã bị hút vào bên trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Quân Tiêu Dao đưa tay, gọi Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh đến.

Áp lực nặng nề đó, thậm chí khiến tay của Quân Tiêu Dao cũng có chút trầm xuống.

"Không cần bất kỳ lời hoa mỹ nào để miêu tả, một đỉnh này đè xuống cũng đủ khiến nhục thân Thánh nhân bị nghiền vụn." Quân Tiêu Dao không ngừng cảm thán.

Dùng đỉnh nện người so với dùng găng tay đánh người còn sảng khoái hơn nhiều.

Chương 607 - Bốn vị cường giả bí ẩn

Chương 607: Bốn vị cường giả bí ẩn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đúng lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao lại vang lên âm thanh của hệ thống.

"Ting, đã cập nhật địa điểm đánh dấu mới, mời đánh dấu ở Đế lộ."

"Ồ? Đã qua bao lâu rồi, ngay cả Đế lộ cũng mở ra rồi sao?" Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc.

Hắn cũng không rõ rột cục mình đã ngủ bao lâu.

Giờ phút này, bên trong Tiên Điện Thanh Đồng, tất cả Vạn Vật Mẫu Khí đều đã bị nhục thân Quân Tiêu Dao và Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh hấp thu.

Vị trí sát trận đó đã mất đi Vạn Vật Mẫu Khí nên cũng không chuyển động nữa mà yên lặng từ lâu rồi.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia nghi hoặc không thể giải thích được, sau đó hắn đột nhiên chắp tay thành quyền hướng về phía hư không.

"Xin đa tạ chư vị tiền bối đã chiếu cố trong thời gian vừa qua."

Giọng nói của Quân Tiêu Dao rơi xuống, nhưng cả Tiên Điện Thanh Đồng vẫn im ắng vắng vẻ như cũ.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao hơi cong lên.

Trước khi ý thức chìm vào hắc ám hắn từng mơ hồ cảm nhận được một vài khí tức ở nơi đây.

Mặc dù họ đã ẩn nấp rất kỹ nhưng cũng không thoát khỏi cảm giác nhạy bén của Quân Tiêu Dao.

Rõ ràng là bên trong Tiên Điện Thanh Đồng này ngoài hắn ra vẫn

còn có người khác nữa.

Và tất nhiên những người đó có liên quan cực lớn với Tiên Điện Thanh Đồng.

Mãi một lúc lâu sau mới có giọng nói già nua vang lên.

"Ha ha, hóa ra ngươi đã phát hiện ra từ lâu rồi sao?"

Giọng nói già nua này vừa thốt ra, bốn bóng người đột nhiên xuất hiện bên trong hư không Tiên Điện Thanh Đồng.

Quân Tiêu Dao nhìn một chút.

Bốn người này lần lượt là hai vị lão giả, một người phụ nữ đẹp, ngoài ra còn có một con vẹt.

Hai vị lão giả đều khoác áo choàng đã rách tả tơi, trong đó một vị lão giả nhắm mắt lại dường như là bị mù vậy.

Một vị lão giả khác thì chống một cây quải trượng, một cái chân lại cong với tư thế khá quái dị, hiển nhiên là bị tàn tật.

Ngược lại người phụ nữ duyên dáng kia dung nhan đẹp như hoa như ngọc, da trắng tựa như tuyết.

Mặc sườn xám cung trang màu đỏ chót, bọc lấy cơ thể đầy đặn lung linh, hai ngọn núi kiêu ngạo, eo thon tinh tế, bờ mông căng tròn.

Nhìn qua giống như là một quả đào căng tròn mọng nước, lộ ra khí chất mê hoặc và trưởng thành.

Còn con vẹt còn lại, toàn thân đều là lông, trên đỉnh đầu còn có ba cọng lông, nhìn qua chỉ là một con vẹt bình thường.

Cảm nhận của Quân Tiêu Dao về ba người và một con chim này là, nhìn qua thì đều không có khí tức uy áp, họ chỉ giống như chúng sinh bình thường có thể bắt gặp ở bất cứ nơi đâu trong thế tục.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không ngốc, hắn biết rằng những người có thể ở bên trong Tiên Điện Thanh Đồng lâu như vậy, hơn nữa

còn có mối quan hệ mật thiết với Tiên Điện Thanh Đồng như vậy, dùng mông để nghĩ cũng có thể đoán được sự thật về họ không hề đơn giản như vậy.

"Văn bối Quân gia, Quân Tiêu Dao, bái kiến bốn vị tiền bối." Quân Tiêu Dao chắp tay, lạnh nhạt đối mặt.

Việc tiết lộ danh tính và thân phận bối cảnh Quân gia của mình.

Quân Tiêu Dao tin rằng sau khi biết thân phận của mình, mấy người kia sẽ càng không gây bất lợi cho hắn.

"Hóa ra là thiên kiêu Quân gia, khó trách..." Tên què dùng ánh mắt kinh dị để đánh giá Quân Tiêu Dao.

Hiển nhiên, cho dù là sự tồn tại như bọn họ cũng từng nghe qua đại danh Quân gia vì thế trong mắt xuất hiện vẻ trịnh trọng.

Trước đó bọn họ từng suy đoán, với thiên phú của Quân Tiêu Dao thì hắn chắc chắn là truyền nhân của thế lực bất hủ.

Nhưng cũng không nghĩ tới địa vị của Quân Tiêu Dao lại lớn như vậy.

Với thực lực Quân gia thì cho dù là sự tồn tại siêu nhiên như bọn họ, cũng phải đối đãi một cách thận trọng chứ không thể khinh thường được.

Lão Hạt Tử nói: "Đứa bé Quân gia này, ngươi đối diện với đám người bọn ta mà không sợ hãi sao?"

Đổi lại nếu là những người khác khi nhìn thấy bọn họ xuất hiện ở nơi quỷ dị thần bí như Tiên Điện Thanh Đồng này, chắc chắn đều sẽ lo lắng, kiêng kị, thậm chí là sợ hãi.

Còn Quân Tiêu Dao lại vô cùng điềm nhiên không chút lo lắng gì.

"Nếu chư vị tiền bối muốn gây bất lợi cho văn bối thì bây giờ văn bối cũng không thể bình yên mà đứng ở đây nói chuyện với các tiền bối được." Quân Tiêu Dao khẽ cười nói.

"Chậc chậc, không hổ là người hữu duyên của chủ nhân, tâm tính

này..." Tên què chậc chậc cảm thán nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy, đáy mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc.

Người hữu duyên của chủ nhân?

Trong đầu Quân Tiêu Dao thầm suy tư, nhưng hắn rất sáng suốt, không hề chủ động hỏi thăm bọn họ.

"Ai da, Thánh nhân mười tám tuổi là việc từ xưa đến nay chưa từng xảy ra, tiểu đệ đệ thật đúng là quá xuất chúng." Người phụ nữ đẹp kia bắt đầu tán thưởng, hai mắt lóe lục quang.

Dùng loại ánh mắt vô cùng thèm khát và trần trụi để đánh giá Quân Tiêu Dao.

Ngay cả Quân Tiêu Dao cũng khẽ run lên, cảm giác có chút đau thận.

Người phụ nữ này luôn khiến hắn có loại cảm giác rất nguy hiểm.

"Tiểu đệ đệ, thân thể ngươi sau khi tái tạo có cảm giác như thế nào?" Người phụ nữ đẹp bước rất nhanh về phía trước.

Sau một khắc, đã xuất hiện ở trước mặt Quân Tiêu Dao.

Chiêu này khiến ánh mắt Quân Tiêu Dao lóe lên dị mang.

Người phụ nữ đẹp kia chắc chắn là cường giả khủng bố trên cả chí tôn.

Còn có lão già mù kia, tên què, và con vẹt, đoán chừng cũng ở cấp bậc tương tự.

Những cường giả đỉnh cấp như vậy mà vẫn còn kẻ mà họ gọi là chủ nhân.

Rốt cục vị chủ nhân kia mạnh đến dường nào?

Ngay khi Quân Tiêu Dao còn đang suy tư, người phụ nữ đẹp kia lại đột nhiên duỗi bàn tay mềm mại ra, lục lọi và giở trờ với thân thể của Quân Tiêu Dao.

"Tiền bối?"

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng phải sững sờ, hoàn toàn không rõ tình huống gì đang xảy ra.

"Tiểu đệ đệ, nói không chừng thân thể ngươi sau khi tái tạo sẽ lưu lại tai họa ngầm nào đó, hãy để tỷ tỷ giúp ngươi kiểm tra."

Mặc dù nói như vậy, nhưng khóe miệng người phụ nữ lại như có nước bọt chảy xuống.

Nhục thân Quân Tiêu Dao đã trải qua sự nghiền ép của Vạn Vật Mẫu Khí, hắn đã có tư chất nhục thân thành Đế rồi, sao lại có thể có tai hoạ ngầm hoặc thiếu hụt được chứ?

Mượn cớ, tất cả chỉ là mượn cớ!

Khi sờ đến một nơi nào đó trên cơ thể Quân Tiêu Dao, người phụ nữ mở to hai mắt, hít sâu một hơi, kinh ngạc và sợ hãi nói: "To thật đấy!"

"Tiền bối xin tự trọng." Quân Tiêu Dao lui ra phía sau một bước, một mặt nghĩa chính ngôn từ.

Chương 608 - Tỷ tỷ giúp ngươi kiểm tra thân thể

Chương 608: Tỷ tỷ giúp ngươi kiểm tra thân thể

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mặc dù hắn không phải là tu sĩ cấm dục, nhưng cũng không thể tùy tiện như vậy.

Mỹ phụ nhân mắt bốc quang mang nói: "Không có gì, tỷ tỷ chỉ giúp đệ xoa xoa, để nhục thân của đệ càng thêm hoàn mỹ."

"Đa tạ tiền bối, nhưng thực sự không cần làm vậy đâu." Quân Tiêu Dao lại lần nữa lui bước.

Người ta đều nói nữ nhân ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, năm mươi có thể hút đất ngay tại chỗ.

Giống như người phụ nữ trước mặt này, không biết đã ở trong Tiện Điện Thanh Đồng này bao lâu rồi, nên không còn ở cấp độ có thể hút đất nữa ma chính rõ rang chính là một cái lỗ đen!

Quân Tiêu Dao vẫn muốn sống mà ra khỏi Tiên Điện Thanh Đồng này, chứ hắn ta không muốn biến thành một bộ xác khô đâu.

"Thôi dừng lại được rồi đấy Phương Tú nương, hắn là người hữu duyên của chủ nhân, ngươi mà còn dám làm loạn nữa, nếu sau này chủ nhân mà biết được..." Lão Hạt Tử hừ lạnh nói.

Người phụ nữ đẹp tên Phương Tú nương sau khi nghe thấy nhắc đến chủ nhân từ trong miệng Lão Hạt Tử mới lưu luyến không rời buông lỏng tay ra.

"Ai da, không hổ là Thái Cổ Thánh Thể..." Phương Tú nương ngứa ngáy trong lòng.

Nếu như Quân Tiêu Dao không có quan hệ với chủ nhân của ả ta, nói không chừng Phương Tú nương thật sự sẽ không nhịn nổi.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới thở phào một hơi.

Nếu như Phương Tú nương thật sự làm tới, hắn thật sự cũng không phản kháng được.

"Đứa trẻ này, lẽ nào ngươi không hiếu kỳ, tại sao ngươi lại có thể sống sót sao?" Lão Hạt Tử nói.

"Là bởi vì... Vị chủ nhân kia sao?" Quân Tiêu Dao nói.

"Ha ha, đã bao nhiêu năm, chúng ta theo mệnh lệnh của chủ nhân, phiêu lưu vạn cổ trong Tiên Điện Thanh Đồng chờ đợi người hữu duyên, không ngờ cuối cùng cũng chờ được rồi ..." Lão Hạt Tử cảm thán nói.

"Đúng vậy đúng vậy, rốt cục thì lão tử có thể rời khỏi Tiên điện được rồi!" Giọng con vẹt như vịt đực kêu lên.

"Tiền bối có thể nói rõ hơn được không..." Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, hắn cũng biết được một chút chân tướng.

Quả nhiên, chủ nhân trong miệng bọn họ chính là vị nữ tử mặt quỷ kia.

Một người thực lực, thủ đoạn, một tồn tại nghịch thiên không thể tưởng tượng nổi.

Còn về nguyên nhân sâu xa hơn thì đám người Lão Hạt Tử giữ kín như bưng, hoàn toàn không nói ra.

Chỉ nói là, sau này nếu Quân Tiêu Dao có duyên thì sẽ tự gặp được chủ nhân và biết được tất cả mọi chuyện.

"Lại là nàng..." Quân Tiêu Dao nỉ non.

Hắn đi đến đài cao thanh đồng, đi đến bên cạnh mộc án.

Hắn đưa tay cầm lấy tấm mặt nạ quỷ che kín tro bụi.

Mặt nạ như khóc mà không phải khóc, giống như cười mà không phải cười, có vẻ hơi vụng về.

Một tuyệt đại nữ tử thực lực kinh thiên đến mức không cách nào tưởng tượng được, vậy mà lại đeo tấm mặt nạ vụng về và có chút buồn cười này thật khiến người khác cảm thán.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao cũng dường như mơ hồ nghe được, từ bên trong mặt nạ quỷ, truyền đến một tiếng cười xán lạn của một tiểu nữ.

Trước đó chính là tiếng cười mơ hồ này đã dẫn dắt hắn đến nơi đây.

Quân Tiêu Dao cũng nhìn thấy một bức tranh ố vàng, trên đó có một bóng hình nam tử cao ráo khá mơ hồ, tuấn tú tuyệt luân, cực kỳ giống Quân Tiêu Dao.

Mà một khắc sau đó, Quân Tiêu Dao thần sắc đạm mạc, bỗng nhiên vung tay lên, lửa Đà Xá Cổ Đế bạo dũng bốc ra, đốt bức tranh đó thành tro tàn!

Thấy cảnh tượng này, đám người Lão Hạt Tử đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nhưng cũng không nói thêm gì cả.

Bọn họ đã nhận định, Quân Tiêu Dao chính là người hữu duyên.

Vì thế cho dù Quân Tiêu Dao làm gì, bọn họ cũng sẽ không ngăn cản.

Nhìn bức tranh đó biến thành một đám tro tàn, sắc mặt Quân Tiêu Dao bình thản, trong mắt mang theo chút đạm mạc.

"Quân Tiêu Dao ta chỉ là Quân Tiêu Dao chứ không phải là thế thân của bất kỳ người nào, nếu muốn tìm kiếm sự an ủi từ trên người ta thì sợ rằng chỉ nhận lại được sự thất vọng mà thôi." Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Tuy rằng những tùy tùng của nữ tử mặt quỷ quả thật đã giúp đỡ hắn rất nhiều lần.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao muốn trở thành thế thân của ai đó.

Hắn chỉ là Quân Tiêu Dao chứ không phải là bất cứ một người nào

khác.

Nếu vị nữ tử mặt quỷ kia muốn tìm hình bóng quen thuộc từ trên người hắn, thì chỉ sợ rằng phải khiến nàng ấy thất vọng rồi.

Về phần cái gọi là luân hồi, Quân Tiêu Dao từ chối cho ý kiến, hắn cũng không cho rằng bản thân mình sẽ là luân hồi chuyển thế của ai đó.

Đương nhiên, dù sao thì nữ tử mặt quỷ cũng có ân với hắn, nghiêm túc mà nói thì tạo hóa bên trong Tiên Điện Thanh Đồng này cũng là cơ duyên mà nữ tử mặt quỷ cho hắn.

Về điểm này thì sau này Quân Tiêu Dao cũng sẽ nghĩ cách tìm nữ tử mặt quỷ để trả mối ân tình này.

"Vị huynh đệ Tiêu Dao này, có vẻ như cũng có chút cá tính..."

Nhìn Quân Tiêu Dao đốt cháy bức tranh đó, tên què cảm thán nói.

"Ta không quan tâm hắn cá tính hay không, chúng ta cuối cùng cũng có thể rời khỏi Tiên điện rồi." Con vẹt vô cùng hưng phấn, lông vũ toàn thân đều dựng đứng lên.

Những cường giả đẳng cấp giống như bọn họ đều giống như sự tồn tại của lão tổ tong trong thế lực bất hủ.

Vốn dĩ nên cao cao tại thượng, phóng khoáng tự do giống như chúa tể Tiên Vực vô tận.

Nhưng bốn người bọn họ, lại cam tâm tình nguyện trấn thủ trong Tiên Điện Thanh Đồng vạn cổ, chỉ vì chờ đợi một người hữu duyên.

Đương nhiên, đây cũng là do đám người Lão Hạt Tử cam tâm tình nguyện, chứ không phải là do nữ tử mặt quỷ ép buộc bọn họ.

"Chẳng lẽ ngươi đã quên lời căn dặn của chủ nhân rồi sao, chúng ta cần phải nghe mệnh lệnh của người hữu duyên." Phương Tú nương nói.

Ba người và một chim bọn họ, vốn không có người thân thích, sau

khi trấn thủ ở Tiên điện vô tận tuế nguyệt, càng không có bất kỳ mối quan hệ nào với người ngoại giới.

Vì thế cho dù bọn họ có ra ngoài thì cũng không có chuyện gì để làm.

Ngược lại Phương Tú nương lại nguyện ý đi theo Quân Tiêu Dao để xem náo nhiệt.

Đương nhiên, ả ta cũng có tâm tư khác của riêng mình nữa.

"Nói thì đường hoàng như thế, nhưng thật ra là vì thèm khát thân thể của tên tiểu tử kia, hừ, thấp kém!" Con vẹt hừ lạnh nói.

"Lão nương ta thấp kém thì có sao chứ, con vẹt chết tiệt này!" Phương Tú nương chống nạnh chửi rủa.

Chương 609 - Trở thành ý chí của thế giới Tiên Cổ

Chương 609: Trở thành ý chí của thế giới Tiên Cổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn qua rõ ràng không giống như cường giả chí tôn cao cao tại thượng mà giống như là bát phụ chửi đổng vậy.

Thật khó tưởng tượng, bốn người này lại là cường giả đỉnh cấp trấn thủ Tiên điện.

Quân Tiêu Dao cũng cảm thán, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

"Cho dù như thế nào, chúng ta cũng phải nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, nếu như không phải là nàng ấy..." Lão Hạt Tử khe khẽ thở dài.

Từng có lúc, vô số năm trước, ông ta chỉ là một tên ăn mày mắt mù đứng bên đường không ai thương hại.

Là vị nữ tử đeo mặt nạ quỷ, dáng người cao gầy đó nhìn thấy ông ta, vì thương hại nên mới để ông ta làm một lão nô đi theo bên người.

Tên què cũng cảm thán, hắn vốn là một người bình thường, bị kẻ thù trả thù đánh cho gãy chân, nghèo túng lang thang.

Nếu không gặp được chủ nhân, có lẽ gã đã chết ở một nơi hẻo lánh không một ai biết tới rồi

Phương Tú nương cũng chìm trong hồi ức.

Ả ta xuất thân cùng khổ, vốn là một nghệ kỹ ở Hồng lâu, nhận hết mọi gièm pha và khinh bỉ của người khác.

Vào lúc suýt chút nữa thì ả ta bị một tu sĩ Thần Hỏa cảnh làm nhục, chính là nữ tử mặt quỷ đó đã xuất hiện, cứu vớt ả.

Lúc đó Phương Tú nương cũng một mực khăng khăng đi theo nàng.

Còn cả con vẹt nữa, nó nhớ tới hồi ức kinh khủng khi nó bị đặt lên trên cái thớt gỗ, suýt chút nữa thì trở thành món gà kho rồi.

Là nữ tử mặt quỷ xuất hiện, nhìn thấy dáng vẻ vô cùng quật cường của nó nên mới cứu nó và coi như sủng vật nuôi bên người.

Mà bây giờ, lão nô mù lòa, tên què, nghệ kỹ Hồng lâu, còn có con vẹt sủng vật, bây giờ đều trở thành cường giả chí tôn.

Bọn họ cũng tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa của mình, trấn thủ Tiên điện tìm kiếm người hữu duyên.

Lão Hạt Tử nói với Quân Tiêu Dao: "Đứa trẻ này, cho dù ngươi và chủ nhân có quan hệ như thế nào, nhưng bây giờ, ngươi chính là người hữu duyên, bốn người chúng ta đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi, chỉ cần không phải là chuyện quá đáng thì chúng ta đều sẽ nghe theo."

Quân Tiêu Dao nghe vậy, sửng sốt một hồi.

Vậy là giờ hắn có bốn tùy tùng cấp bậc chí tôn sao?

Đây rõ ràng là việc có nghĩ hắn cũng không dám nghĩ tới.

Cho dù là Quân Tiêu Dao thần tử cao quý của Quân gia, hay là Thiếu chủ của Khương gia, cũng không thể để một vị chí tôn làm tùy tùng được.

Nhưng bây giờ, bốn vị trước mặt này đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của hắn!

Đây rõ ràng là hời lớn rồi!

Không có bất kỳ một vị chí tôn nào, sẽ hạ mình làm tôi tớ cho kẻ khác, chớ nói chi hiện tại Quân Tiêu Dao mới chỉ là Thánh nhân.

Trong mắt bọn họ, Thánh nhân cũng chỉ là loại sâu bọ tương đối lớn mà thôi.

Đương nhiên, đây là vì nể mặt mũi nữ tử mặt quỷ, nếu không thì bốn người bọn họ chắc chắn sẽ không để tâm đến Quân Tiêu Dao.

Cùng lắm chỉ có Phương Tú nương đồng ý đi theo Quân Tiêu Dao để chơi đùa thôi.

Quân Tiêu Dao cũng hiểu được điều đó nên không vì thế mà vênh vang đắc ý, không coi ai ra gì, hắn chắp tay nói.

"Đa tạ bốn vị tiền bối nâng đỡ, vãn bối đương nhiên sẽ không tùy ý chỉ huy bốn vị tiền bối, nếu các tiền bối không ngại, chờ sau khi ra khỏi Tiên điện, có thể ghé thăm Quân gia ta."

Lời này của Quân Tiêu Dao hiêm tốn vừa vặn, khiến biểu tình của đám người Lão Hạt Tử đều trở nên nhu hòa.

Nếu như Quân Tiêu Dao là dạng người không thức thời, thì trong lòng bọn họ cũng sẽ khó chịu.

"Tiêu Dao tiểu đệ đệ thật đúng là có lễ phép, đã như vậy về sau tỷ tỷ ban đêm sẽ ghé thăm phòng ngươi." Phương Tú nương cười khanh khách nói.

Quân Tiêu Dao xấu hổ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao cũng hỏi thăm một chút liên quan tới vấn đề Thánh Nhân kiếp.

Hắn cũng có được câu trả lời của đám người Lão Hạt Tử.

Thì ra là Thanh Đồng Tiên điện, có thể ngăn cách và che đậy quy tắc của trời đất.

Bên trong Tiên Điện Thanh Đồng, Quân Tiêu Dao đã nhiễm khí tức của Tiên Điện Thanh Đồng, Thánh Nhân kiếp không cách nào cảm ứng được vì thế tự nhiên sẽ không giáng lâm.

Đương nhiên, nếu Quân Tiêu Dao cần, bọn họ cũng có thể tiêu trừ khí tức Tiên Điện Thanh Đồng trên người Quân Tiêu Dao, để Thánh Nhân kiếp giáng lâm.

"So với Thánh Nhân kiếp, lão phu cảm thấy, hẳn là người càng

hứng thú với một chuyện khác hơn." Lão Hạt Tử bĩu môi nói.

"Chuyện gì?" Quân Tiêu Dao hiếu kì.

"Thế giới Tiên Cổ." Lão Hạt Tử nói.

"Thế giới Tiên Cổ sao?" Ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ vẻ nghi hoặc.

Lão Hạt Tử lắc đầu nói: "Thật đúng là tên tiểu quỷ sống trong phúc mà không biết hưởng phúc, Tiên Cổ chi linh vốn do lão phu luyện hóa, cuối cùng tặng lại cho ngươi."

"Trong hai năm này ngươi đã hoàn toàn luyện hóa được Tiên Cổ chi linh, nếu không thì nguyên thần sao có thể đột phá như vậy được?"

"Thì ra là thế." Quân Tiêu Dao bừng tỉnh đại ngộ.

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu ra lý do tại sao sức mạnh nguyên thần của mình lại tăng vọt nhiều như vậy, hóa ra là vì luyện hóa Tiên Cổ chi linh.

Sau khi nghiền ngẫm lời của Lão Hạt Tử, Quân Tiêu Dao dường như nghĩ tới điều gì, đôi mắt bừng sáng nói.

"Ý của tiền bối là, ta hoàn toàn luyện hóa được Tiên Cổ chi linh, hay nói từ một góc độ khác, ta chính là ý chí của thế giới Tiên Cổ?"

"Đúng vậy." Lão Hạt Tử nhẹ gật đầu.

Quân Tiêu Dao hít sâu một hơi.

Hắn trở thành ý chí của thế giới Tiên Cổ, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là Quân Tiêu Dao chính là chúa tể vô thượng của thế giới Tiên Cổ!

Vốn dĩ thế giới Tiên Cổ cũng không phải là nơi tập luyện của thiên kiêu, mà là một nhà giam chuyên giam giữ tội tộc.

Mà ý chí thế giới Tiên Cổ chính là thứ trông giữ nhà giam, hay nói cách khác, đó chính là Tiên Cổ chi Linh.

Hiện tại, Quân Tiêu Dao hoàn toàn luyện hóa được Tiên Cổ chi Linh, cũng đồng nghĩa với ý chí của hắn đã trở thành ý chí của Thế giới Tiên Cổ.

Nói cách khác, hiện giờ Quân Tiêu Dao chính là chúa tể của thế giới Tiên Cổ.

Mọi sinh linh của thế giới Tiên Cổ, đều chịu sự khống chế của Quân Tiêu Dao.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Quân Tiêu Dao mạnh hơn mọi sinh linh trong thế giới Tiên Cổ.

Mà là hắn có thể dựa vào quy tắc của Thế giới Tiên Cổ để trói buộc thậm chí đánh giết bất cứ sinh linh nào của thế giới Tiên Cổ.

Nói cách khác.

Quân Tiêu Dao chính là Thần của thế giới Tiên Cổ!

Điều này có nghĩa là gì, trong lòng Quân Tiêu Dao rất rõ ràng.

Chủng tộc trong thế giới Tiên Cổ, là một lực lượng cực kỳ kinh khủng.

Tạm thời chưa nói đến các chủng tộc khác, chỉ riêng tứ đại chủng tộc Tiên Cổ cũng đã có thể so sánh với lực lượng của thế lực bất hủ rồi.

Chương 610 - Dự định gây dựng thế lực

Chương 610: Dự định gây dựng thế lực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Nhân tộc, Cổ Vu tộc, Lệ Nhân tộc, Tam Nhãn Thánh tộc.

Tứ đại chủng tộc này đều có cường giả cấp bậc chí tôn, chỉ vì chịu hạn chế của các quy tắc thế giới Tiên Cổ quy tắc nên không thể rời khỏi tổ địa mà thôi.

Không chỉ có cường giả chí tôn, cường giả cấp Thánh nhân trở lên cũng có không ít.

Có thể nói, tứ đại chủng tộc này, ngoại trừ không có Đế binh và không có tài nguyên ra, nếu chỉ luận về số lượng cường giả thì thật ra cũng sắp bằng với thế lực bất hủ rồi.

Chưa nói đến việc ngoài tứ đại chủng tộc này ra còn có rất nhiều chủng tộc Tiên Cổ khác, có thể họ không có cường giả đỉnh cấp đặc biệt nào, nhưng khi liên hợp cùng với nhau cũng sẽ là một lực lượng đủ để rung chuyển Hoang Thiên Tiên vực .

Quân Tiêu Dao rất thông minh, hắn không thể không biết được rằng hiện tại mình đang nắm giữ lực lượng khủng bố như thế nào.

"Tiêu Dao tiểu đệ đệ, tiếp sau đây ngươi dự định sẽ làm gì?" Phương Tú nương hăng hái hỏi.

"Đến Thế giới Tiên Cổ một chuyến." Quân Tiêu Dao cười cười.

Có lợi mà không chiếm là kẻ ngốc.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao chính là Thần của thế giới Tiên Cổ.

Tất cả các chủng tộc của thế giới Tiên Cổ đều là tù nhân của hắn, dù là chí tôn cũng không ngoại lệ!

Nguồn lực lượng này, Quân Tiêu Dao không thể coi như không thấy được.

Theo lý thuyết, sau khi thế giới Tiên Cổ biến mất, trừ phi nó tự hiện thân, bằng không, không ai có thể tiến vào thế giới Tiên Cổ được.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì lại khác, hắn của hiện tại đã thay thế ý chí của thế giới Tiên Cổ.

Nguyên thần Quân Tiêu Dao hơi động đậy, liền khóa chặt tọa độ không gian của thế giới Tiên Cổ.

"Tiền bối có thể thôi động Tiên điện Thanh Đồng không?" Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Mặc dù bây giờ Quân Tiêu Dao là cường giả Thánh nhân, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng có thể phá vỡ được hư không.

Nhưng muốn xuyên qua qua không gian vô tận, thì cảnh giới tu vi phải cao hơn chút nữa mới được.

Còn nửa cuốn không sách kia, Quân Tiêu Dao cũng chưa kịp tu luyện.

"Đương nhiên có thể." Lão Hạt Tử khẽ gật đầu.

Trước đó Tiên điện Thanh Đồng chỉ là một vật trôi dạt không mục đích.

Hiện giờ đã tìm được người hữu duyên, Tiên điện Thanh Đồng tự nhiên cũng chính là vật sở hữu của Quân Tiêu Dao.

Sau đó, Lão Hạt Tử, tên què, con vẹt, Phương Tú nương ba người một chim, khống chế Tiên điện Thanh Đồng, xuyên thẳng qua hư không vô tận.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao hiện lên nụ cười.

Những người quen thuộc với Quân Tiêu Dao đều biết, nụ cười của hắn rất nguy hiểm.

Hoặc là hắn đang tính kế, hoặc là hắn đang nghĩ làm thế nào để giết người.

Nói ra thì, Quân Tiêu Dao không có một chút hảo cảm nào đối với chủng tộc Tiên Cổ.

Ngoại trừ có quan hệ khá tốt với Lê Thu Thủy của Lệ Nhân Tộc ra, thì tam đại chủng tộc Tiên Cổ còn lại hắn đều có khúc mắc với họ.

"Hi vọng các ngươi phải biết thức thời, bằng không bị giết toàn bộ cũng rất đáng tiếc." Quân Tiêu Dao thở dài nói.

Đương nhiên, đây là tình huống cực đoan nhất, chỉ cần những chủng tộc Tiên Cổ đó thức thời, Quân Tiêu Dao cũng sẽ bố thí cho họ chút lòng thương hại.

Dù sao thì người chết cũng không có giá trị.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao muốn khống chế thế lực nhất mạch chủng tộc Tiên Cổ.

Là bởi vì trong đầu hắn có một ý nghĩ.

Hắn muốn lập ra một thế lực của riêng mình để chơi đùa.

Không sai, chỉ là chơi đùa mà thôi.

Quân Tiêu Dao thân là Thần Tử, Thiếu chủ của hai đại Thái Cổ Thế Gia là Quân gia và Khương gia, nên thực ra không cần tự gây dựng thế lực nữa.

Dựa vào thân phận của hắn cũng đủ để điều động các lực lượng của hai đại thế gia.

Nhưng Quân Tiêu Dao vẫn hi vọng có thể gây dựng một thế lực hoàn toàn chỉ do một mình hắn nắm giữ và khống chế thôi.

Mà những chủng tộc Tiên Cổ kia lại chính là tài nguyên có sẵn.

Trong khi Quân Tiêu Dao còn đang tính toán trong lòng.

Bên trong thế giới Tiên Cổ tràn ngập một bầu không khí tuyệt vọng.

Sau khi Tiên Cổ chi linh bị Tiên điện Thanh Đồng trấn nhập, quy

tắc của thế giới Tiên Cổ cũng sẽ không biến mất mà sẽ hoàn toàn bị khóa chặt, không cách nào sửa đổi được.

Trừ phi ý chí của thế giới Tiên Cổ lại xuất hiện thì mới có thể thay đổi được quy tắc.

Nhưng điều này sao có thể xảy ra chứ?

Là một trong bảy thứ mà không ai có thể dự liệu được, Tiên điện Thanh Đồng phiêu lưu vạn cổ, không ai biết được lần sau nó sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Cho dù xuất hiện thì cũng không có khả năng xuất hiện trong thế giới Tiên Cổ.

Vì thế những sinh linh chủng tộc Tiên Cổ này hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng.

Cả một đời này bọn họ đều không thể thoát khỏi cái lồng chim này được.

"Tại sao…lại có kết cục như này, tội của tổ tiên nhưng rốt cuộc muốn chúng ta phải đền tội trong bao lâu chứ?"

Bên trong tổ địa Lệ Nhân Tộc, một mỹ phụ mặc cung trang mái tóc như sương mù, chiếc cổ thon dài đang thở dài.

Bà ấy là là Chân Tổ lãnh tụ của Lệ Nhân tên là Lê Tiên, thực lực đạt đến cấp bậc Đại Thiên Tôn.

Có thể nói, cho dù là trong thế giới Tiên Cổ hay là trong Cửu Thiên Tiên vực, Đại Thiên Tôn chính là cường giả đứng đầu.

Nhìn khắp các thế lực bất hủ, đều là sự tồn tại cấp bậc lão tổ.

Nhưng, chỉ có thông thiên thực lực thì sao chứ?

Chịu sự hạn chế của quy tắc thế giới Tiên Cổ, Chân Tổ Lệ Nhân Tộc Lê Tiên mặc dù có tu vi Đại Thiên Tôn cũng chỉ có thể hoạt động trong phạm vi tổ địa mà thôi.

Ở trong tình cảnh này thì thực lực càng mạnh, ngược lại càng có

cảm giác bi ai hơn.

Giống như là thú bị nhốt trong lồng vậy.

Trước đó, Lê Tiên từng hy vọng, có thể mãi về sau này tội của bọn họ có thể được giải trừ.

Ý chí Thế giới Tiên Cổ, có thể giúp bọn họ phóng thích.

Nhưng bây giờ, ngay cả hy vọng duy nhất này cũng không còn nữa

Bọn họ chỉ có thể mãi mãi, đời đời kiếp kiếp, trở thành tội nhân đáng thương mà thôi!

"Chân Tổ đại nhân đừng đau lòng nữa, vẫn còn Thu Nguyệt ở bên cạnh người mà!"

Bên cạnh Lê Tiên, có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa sen mới hé nở, vẻ đẹp động lòng người.

Nếu Quân Tiêu Dao ở đây sẽ phát hiện ra dáng vẻ của nàng và Lê Thu Thủy vương giả trẻ tuổi của Lệ Nhân Tộc giống nhau đến bảy tám phần.

"Đứa nhỏ ngốc nghếch này, trước đó Thần Tử Quân gia tìm được mấy Tiên Cổ lệnh, ngươi vốn có thể cùng tỷ tỷ ngươi rời khỏi Thế giới Tiên Cổ, tại sao ngươi lại không đi?" Lê Tiên thở dài nói.

Chương 611 - Chân Tổ Lê Tiên của Lệ Nhân Tộc

Chương 611: Chân Tổ Lê Tiên của Lệ Nhân Tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiếu nữ có nhan sắc động lòng người này, chính là muội muội của Lê Thu Thuỷ, Lê Thu Nguyệt.

Trước đó Quân Tiêu Dao tìm thấy mấy Tiên Cổ lệnh ở bên trong vùng đất cấm, mặc dù không thể giúp những Chân Tổ như Lê Tiên, nhưng lại có thể giúp thế hệ trẻ tuổi rời khỏi Tiên Cổ được.

Ban đầu vốn dĩ Lê Thu Nguyệt cũng sẽ cùng rời đi với tỷ tỷ nàng, nhưng cuối cùng Lê Thu Nguyệt lại từ chối.

"Đi khỏi đây cũng có tác dụng gì đâu, tỷ tỷ thiên tư tuyệt thế, ra bên ngoài rồi có thể xông pha thuận theo thiên địa, nhưng thiên phú Thu Nguyệt không mạnh, thực lực cũng không cao, ra ngoài chỉ vướng chân tỷ tỷ mà thôi."

"Thu Nguyệt chỉ có một tác dụng duy nhất, đó chính là ở lại Tiên Cổ, bầu bạn với Chân Tổ đại nhân." Lê Thu Nguyệt nhu thuận nói.

"Đứa nhỏ này..." Trong mắt Lê Tiên lộ ra vẻ đau lòng.

Bà ta biết, sở dĩ Lê Thu Nguyệt không rời đi còn có một nguyên nhân khác, chính là nàng ấy đã đưa Tiên Cổ lệnh tặng cho một tộc nhân có tư chất thiên phú.

Những cô gái thiện tâm như Lê Thu Nguyệt bây giờ không còn nhiều nữa.

Dường như nghĩ tới điều gì, Lê Tiên bỗng nhiên nói: "Ngươi từ bỏ cơ hội rời khỏi Tiên Cổ, chẳng phải là vĩnh viễn cũng không gặp được Thần tử Quân gia mà ngươi ngày đêm thương nhớ sao?"

Nghe thấy lời Lê Tiên, lúm đồng tiền xinh đẹp của Lê Thu Nguyệt bỗng dưng đỏ lên, vội vàng giải thích: "Chân Tổ đại nhân, người

đang nói gì vậy?"

"Đứa nhỏ này, ngươi còn giấu ta gì chứ?"

"Trước đó trong cuộc đại chiến tại dãy núi Huyền Thiên chẳng phải ngươi luôn lén lút âm thầm quan sát sao, ngươi vừa gặp đã cảm mến thần tử Quân gia rồi sao?" Lê Tiên trêu ghẹo nói.

Đôi khi trêu chọc nha đầu này cũng có thể giải tỏa tâm trạng buồn khổ.

"Chân Tổ đại nhân, không phải mà..." gương mặt xinh đẹp của Lê Thu Nguyệt đỏ bừng, nhưng giọng nói giải thích lại không có chút sức lực nào.

"Không cần giải thích gì cả, thần tử Quân gia kia, quả thật là nhân trung long phượng có một không hai, nếu như Chân Tổ ta trẻ hơn mấy vạn tuổi, nói không chừng cũng sẽ tâm động đấy." Lê Tiên cười nói.

Dung mạo của bà rất đẹp, ung dung hoa quý, nhìn giống như ba mươi bốn mươi tuổi thôi.

Nhưng tu sĩ không thể dựa vào bề ngoài để phán đoán tuổi tác được.

Nghe Lê Tiên trêu chọc, Lê Thu Nguyệt chỉ đỏ bừng tai lên, trầm mặc không nói gì.

Nói không động tâm thì cũng không đúng

Lê Thu Nguyệt trước giờ chưa từng bước ra thế giới bên ngoài, tiếp xúc với người khác phái cũng rất ít, bởi vậy nàng vô cùng đơn thuần.

Trong tình huống này, nhìn thấy một nam tử ưu tú như Quân Tiêu Dao, giống như là công chúa trong tòa bảo thành gặp được bạch mã hoàng tử vậy.

Trong trận đại chiến ở dãy núi Huyền Thiên, thực ra Lê Thu Nguyệt cũng vụng trộm quan sát trong bóng tối.

Quân Tiêu Dao như trích tiên hàng thế, mỗi một hành động cử chỉ đều không mảy may mang theo chút khói lửa, mà lại tiện tay diệt sát hết thảy kẻ địch.

Loại thần tư vừa thoải mái vừa bá khí đó, hoàn toàn thu hút được trái tim Lê Thu Nguyệt.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao còn giúp tỷ tỷ nàng tìm được Tiên Cổ lệnh, hảo cảm của nàng với hắn càng tăng thêm.

Đáng tiếc Lê Thu Nguyệt đơn thuần lại nhát gan, đừng nói đến việc nói chuyện với Quân Tiêu Dao, nàng còn chưa từng chính diện gặp mặt Quân Tiêu Dao.

Chỉ dám vụng trộm quan sát trong bóng tối.

Về sau, Quân Tiêu Dao vào Tiên điện Thanh Đồng chưa ra, Lê Thu Nguyệt còn khóc lớn, thương tâm một lúc lâu.

Lê Tiên chỉ an ủi nàng rằng, Quân Tiêu Dao nhất định sẽ thoát nạn, an toàn trở lại ngoại giới, Lê Thu Nguyệt lúc này mới thôi không đau lòng.

"Vậy thì có tác dụng gì chứ, có thể sau này sẽ không được gặp lại thần tử đại nhân nữa, cho dù gặp được, e rằng hắn cũng sẽ không để ý đến con đâu?" Lê Thu Nguyệt cúi đầu, ngập ngừng nói.

Nàng tự biết rất rõ.

Tuy rằng dung mạo nàng khá xinh đẹp, nhưng nuốn xứng với một nhân vật thần tiên như vậy, hiển nhiên là không thể nào.

"Nha đầu ngốc..." Lê Tiên xoa đầu Lê Thu Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ vừa đau lòng vừa thương xót.

Nếu có thể, bà thực sự rất muốn để thần tử Quân gia và Lê Thu Nguyệt gặp nhau, cho dù chỉ an ủi nhau một hai câu cũng được.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên, trên bầu trời thế giới Tiên Cổ truyền đến tiếng vang lớn.

Âm thanh này, giống như là có thứ gì va chạm vào thế giới Tiên Cổ

vậy.

"Ừm? Đó là âm thanh gì vậy?" Lông mày Lê Tiên cau lại.

Từ sau khi thế giới Tiên Cổ bế quan vẫn luôn duy trì ngăn cách tuyệt đối, bất kỳ ai đều không thể tìm tới được.

Cho dù tìm được, cũng không có cách nào tiến vào được.

Chỉ có thể chờ đến khi Thế giới Tiên Cổ mở ra, đây là quy tắc hạn chế của Thế giới Tiên Cổ.

Mà bây giờ, trên bầu trời thế giới Tiên Cổ lại truyền đến tiếng vang thần bí, điều này khiến cho cường giả Đại Thiên Tôn như Lê Tiên cũng phải cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Thu Nguyệt, ngươi mang một nhóm người đi thăm dò xem rốt cục chuyện gì đang xảy ra." Lê Tiên căn dặn.

Bà thân là Chân Tổ của Lệ Nhân Tộc nên không thể rời khỏi tổ địa được, chỉ có thể dựa vào đám người Lê Thu Nguyệt thôi.

"Vâng, Thu Nguyệt tuân mệnh." Lê Thu Nguyệt khẽ gật đầu.

Trong nội tâm nàng cũng vô cùng hiếu kỳ, lẽ nào thế giới Tiên Cổ lại phát sinh biến cố sao?

Không chỉ có Lệ Nhân Tộc bị kinh động

Tam đại Tiên Cổ chủng tộc khác cũng có lão tổ cảm ứng được tiếng vang lớn này, họ nhao nhao phái người ra ngoài dò xét.

Các chủng tộc Tiên Cổ còn lại cũng bị kinh động, có tộc nhân bắt đầu ra ngoài tìm kiếm.

Trong lúc nhất thời, thế giới Tiên Cổ vốn dĩ vẫn chìm trong yên lặng, lại một lần nữa náo động trở lại.

Ngay khi toàn bộ Thế giới Tiên Cổ trở lên náo động một lần nữa, có một thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong hư không thiên khung.

Hắn mặc một bộ y quan trắng hơn tuyết, dáng người cao ráo, dung mạo tiên linh tuấn tú, có thần tư ngọc cốt, toàn thân toát ra một loại cảm giác hòa hợp với Đạo vô cùng hoàn mỹ.

Dường như hắn chính là hóa thân của thiên đạo, sủng nhi của thiên địa, cả người đại diện cho hai chữ hoàn mỹ.

Chính là Quân Tiêu Dao một lần nữa bước vào Thế giới Tiên Cổ.

Sau khi luyện hóa Tiên Cổ chi linh, Quân Tiêu Dao chính là ý chí của Thế giới Tiên Cổ.

Những người khác không thể tiến vào Tiên Cổ, nhưng hắn lại có thể.

Hơn nữa hắn còn có thể tùy ý sửa đổi quy tắc của Thế giới Tiên Cổ.

Đương nhiên, hiện tại Quân Tiêu Dao không dự định làm như thế, hắn còn muốn thu phục các chủng tộc Tiên Cổ, để cho hắn sử dụng.

Lần này trở lại Tiên Cổ, cảm giác của Quân Tiêu Dao không giống với lần trước.

Hắn dường như trở thành ý chí thiên đạo, có thể cảm giác được vị trí của toàn bộ sinh linh trong thế giới Tiên Cổ cùng với niềm vui và nỗi buồn của họ.

Quân Tiêu Dao cũng có thể tùy ý cảm ứng được một chút cơ duyên của thế giới Tiên Cổ chưa từng bị ai khai quật ra.

Chương 612 - Dùng Long Nhân tộc khai đao

Chương 612: Dùng Long Nhân tộc khai đao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nói một cách đơn giản, Quân Tiêu Dao giống như là Cổ Thần của thế giới Tiên Cổ.

"Số lượng cường giả của các chủng tộc Tiên Cổ còn nhiều hơn so với tưởng tượng của ta."

"Còn những cơ duyên kia, có thể sau này mới khai quật, để làm tài nguyên cho ta gây dựng thế tực." Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Hắn đã bắt đầu chuẩn bị cho việc gây dựng thế lực rồi.

Mặc dù chỉ là chơi đùa mà thôi, nhưng hắn cũng muốn chơi cho ra trò.

"Đúng rồi, mình nên đến tổ địa của chủng tộc nào trước đây?" Quân Tiêu Dao nghĩ ngợi.

Sau một hồi cân nhắc, Quân Tiêu Dao cười nhạt nói: "Trước tiên đến Long Nhân tộc đã."

Loại thủ đoạn như giết gà dọa khỉ này, Quân Tiêu Dao không thể quen thuộc hơn được nữa.

Những chủng tộc Tiên Cổ này, chắc chắn sẽ không dễ dàng thuần phục hắn.

Nếu đã như vậy thì phải tạo uy nghiêm trước đã.

Mà chủng tộc có ân oán lớn nhất với Quân Tiêu Dao, ma sát cũng nhiều nhất, không thể nghi ngờ chính là Long Nhân tộc.

Cho nên chỉ có thể khai đao từ Long Nhân tộc.

Trong lòng Quân Tiêu Dao từ bi mặc niệm cho Long Nhân tộc, sau đó thân hình lóe lên, lập tức phá vỡ hư không.

Hiện tại Quân Tiêu Dao là thánh nhân cảnh, đã có thể phá vỡ hư không trong thời gian ngắn rồi.

Ở bên ngoài tổ địa của Long Nhân tộc, có rất nhiều thiên kiêu trẻ tuổi đang đi tuần tra.

Động tĩnh trước đó đã thu hút sự chú ý của Long Nhân tộc.

"Rốt cục trước đó âm thanh lớn vang vọng từ trên bầu trời là thứ gì, chẳng lẽ lại có người tiến vào thế giới Tiên Cổ?" Một thiên kiêu Long Nhân tộc nghi ngờ nói.

"Sao có thể chứ, thế giới Tiên Cổ quan bế, không ai có thể tìm thấy được, cho dù tìm thấy cũng không thể có cách nào bước vào được." Một thiên kiêu khác của Long Nhân tộc nói.

"Các ngươi nói xem, liệu có phải là Quân Tiêu Dao bị vây trong Tiên điện Thanh Đồng trở về rồi không?" Còn có người trêu ghẹo nói.

"Ha ha, chuyện cười này của ngươi thực sự buồn cười quá." Thiêu kiêu Long Nhân tộc có mặt ở đây đều cười rộ lên.

Đối với Quân Tiêu Dao kẻ đã giết chết Ngao Quang Thái tử, bọn họ không hề có chút hảo cảm nào cả.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không rõ tung tích trong Tiên điện Thanh Đồng, bọn họ là kẻ vui vẻ hơn ai hết.

Nơi đây tràn ngập bầu không khí sung sướng.

Mà đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt ôn thuận, bỗng nhiên truyền đến từ trên không trung.

"Các ngươi đang nói gì mà vui vẻ vậy, nói cho bản thần tử ta nghe cùng với?"

Một thân ảnh trẻ tuổi, phá vỡ hư không, như thần chỉ giáng lâm nơi đây.

Nghe thấy giọng nói này, những thiên kiêu Long Nhân tộc có mặt ở đây đều ngẩng đầu lên theo bản năng.

Sau đó...

Liền nhìn thấy một bóng hình thần linh trẻ tuổi, được bao phủ trong ánh sáng vạn trượng!

Khắp mọi nơi chìm trong tĩnh mịch!

Quân Tiêu Dao áo trắng như tuyết, tay áo bồng bềnh, đón gió đứng thẳng trong hư không.

Quanh thân đạo văn dâng trào, ánh sáng vạn trượng hiển hiện, giống như là Tiên Đế chi tử, hậu duệ thần chỉ, mang theo chi ý vô thượng, siêu nhiên, thần thánh.

"Là... Quân... Quân... Quân Tiêu Dao?" Một thiên kiêu Long Nhân tộc nhìn thấy, con mắt như nổ tung, mang theo sự rung động cực độ, ngay cả nói năng cũng không lưu loát.

Không chỉ có gã, mà các thiêu kiêu khác của Long Nhân tộc ai nấy như là gặp ma, trên mặt hiện lên sự khó tin.

Đúng vậy, thật sự giống như là nhìn thấy quỷ vậy.

Không phải là Quân Tiêu Dao đã chết trong Tiên điện Thanh Đồng rồi sao?

Tại sao bây giờ hắn ta lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt họ như vậy?

"Không phải là ta bị hoa mắt chứ?" Một vài thiên kiêu Long Nhân tộc liều mạng dụi dụi mắt, nhưng bóng hình Quân Tiêu Dao vẫn đứng sừng sững trên trời cao.

"Sao vậy, nhìn thấy bản thần tử ta mà kinh ngạc như vậy sao?" Khóe miệng Quân Tiêu Dao mỉm cười, nhìn vừa lạnh nhạt vừa ôn nhuận.

Nhưng thiên kiêu Long Nhân tộc có mặt tại đây lại không nghĩ vậy.

Hung danh của Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn truyền khắp thế giới Tiên Cổ rồi.

Ở thế giới Tiên Cổ, không ai không biết Quân Tiêu Dao.

Trong mắt sinh linh Tiên Cổ bọn họ, Quân Tiêu Dao chính là đại danh từ sát thần.

"Ngươi... Không phải ngươi đã chết trong Tiên điện Thanh Đồng rồi sao?" Một thiên kiêu Long Nhân tộc thất thanh nói.

"Chết sao? Trừ phi bản thần tử ta muốn chết, còn không thì ai có thể đoạt mạng ta được chứ?" Quân Tiêu Dao chắp tay thản nhiên nói.

"Trời ơi, ngay cả Tiên điện Thanh Đồng cũng không thể khiến hắn chết được..." Có thiên kiêu Long Nhân tộc đang kêu rên từ tận đáy lòng.

Vừa nãy họ còn nói đùa với nhau, liệu có phải là Quân Tiêu Dao trở lại không.

Kết quả hiện tại lại đúng là như vậy.

"Quân Tiêu Dao, ngươi giết thái tử điện hạ, lại còn dám quang minh chính đại xuất hiện ở tổ địa Long Nhân tộc chúng ta, ngươi muốn tự tìm đường chết sao?"

Một nữ tử Long Nhân tộc, ánh mắt bắn ra sự căm thù trần trụi.

Long Nhân tộc cũng giống như Tổ Long Sào, nội bộ có các mạch hệ khác nhau.

Vị nữ tử Long Nhân tộc này, chính là tộc nhân của nhất mạch Ngao Quang thái tử.

"Tự tìm đường chết?" Quân Tiêu Dao nhìn nữ tử này.

Trên mặt vẫn mang nét cười ôn nhuận như cũ, hắn chậm rãi nhấc một tay lên.

Khí tức Thánh Cảnh ngay lập tức bộc phát ra.

Trên người hắn vẫn nhiễm khí tức Tiên điện Thanh Đồng vì thế Thánh Nhân kiếp vẫn chưa giáng lâm.

Nhưng điều này không có nghĩa là Quân Tiêu Dao không phải là Thánh nhân.

Ầm!

Cùng lúc Quân Tiêu Dao đưa tay ra, một bàn tay khổng lồ pháp lực với vô số đạo văn đan xen trực tiếp ấn xuống.

Trên mặt vị nữ tử Long Nhân tộc bỗng nhiên lộ vẻ hoảng sợ.

Thậm chí nàng ta còn chưa kịp thét lên tiếng nào, chỉ nghe thấy tiếng phù phù liền lập tức bị ép thành bánh thịt.

Tất cả thiên kiêu Long Nhân tộc có mặt ở đây đều ngây ngốc.

Giờ phút này khí tức toát ra từ người Quân Tiêu Dao khiến đầu óc bọn họ trống rỗng.

"Khí tức Thánh... Thánh nhân?"

Sau thời khắc ngắn ngủi đó là sự kinh hãi không thể tưởng tượng nổi!

"Điều nay không thể nào!" Rất nhiều thiên kiêu Long Nhân tộc đều nghẹn ngào, rung động tới cực điểm.

Trước đó ở thế giới Tiên Cổ Quân Tiêu Dao là tu vi Đạo Thần cảnh đã vô cùng yêu nghiệt rồi.

Mà bây giờ...

Mẹ nó, trực tiếp trở thành Thánh nhân!

Cho dù là cưỡi tên lửa cũng không thể có tốc độ tu luyện nhanh như vậy chứ!

"Ngươi... Rốt cục ngươi dùng bí pháp gì!?" Có thiên kiêu Long Nhân tộc nghẹn ngào, không thể tin được.

"Các ngươi không tin, vậy thì trải nghiệm thêm một chút nữa đi."

Chương 613 - Các chủng tộc của Tiên Cổ hội tụ

Chương 613: Các chủng tộc của Tiên Cổ hội tụ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao chỉ dậm chân thậm chí không hề động thủ.

Sức mạnh Thánh nhân toát ra ép cho những thiên kiêu Long Nhân tộc kia nhục thân sụp đổ, máu bắn tung tóe đầy trời.

Ở trong mắt Quân Tiêu Dao, những thiên kiêu Long Nhân tộc này chỉ là rác rưởi vô giá trị, ngay cả tư cách gia nhập thế lực của hắn cũng không có.

"Chạy mau!"

"Đúng là Thánh nhân rồi, trời ơi!"

"Đi thôi, về tổ địa, Quân Tiêu Dao cho dù là Thánh nhân cũng tuyệt đối không dám bước vào tổ địa tộc ta!"

Có thiên kiêu Long Nhân tộc đang kinh ngạc thốt lên, bắt đầu hốt hoảng chạy trốn về hướng tổ địa Long Nhân tộc.

Cường giả Long Nhân tộc bọn họ đều đang ở bên trong tổ địa.

Nhìn những bóng lưng đang hốt hoảng chạy trốn, Quân Tiêu Dao hoàn toàn có năng lực trực tiếp diệt sát, nhưng hắn lại không làm vậy

Giống như là đang nhìn đám chuột bạch trong lồng, ánh mắt vui đùa.

"Các ngươi cho rằng ta không dám bước vào tổ địa Long Nhân tộc sao, nực cười." Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn quả thật có chút đồng cảm với những thiên kiêu Long Nhân tộc này rồi.

Bọn họ hoàn toàn không biết gì về năng lực của Quân Tiêu Dao hắn.

Ngay khi Quân Tiêu Dao trắng trợn giết chóc ngay trước tổ địa của Long Nhân tộc.

Mọi động tĩnh đều bị thám tử của các chủng tộc xung quanh thăm dò được.

Ngay lập tức có rất nhiều chủng tộc đều bắt đầu hội tụ ở phía tổ địa của Long Nhân tộc

Ở một chỗ khác, một đám sinh linh trẻ tuổi ở mi tâm có con mắt thứ cũng nhận được tin tức.

"Cái gì, phía Long Nhân tộc đã xuất hiện động tĩnh, liệu có liên quan với âm thanh xuất hiện trên trời trước đó không?"

Những sinh linh này, chính là thiên kiêu trẻ tuổi của Tam Nhãn Thánh tộc.

Sau khi nhận được tin tức bọn họ cũng chạy tới Long Nhân tộc.

Thiên kiêu Cổ Vu tộc, cũng nhận được tin tức, họ cũng dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Long Nhân tộc.

"Long Nhân tộc xuất hiện động tĩnh rồi, kẻ nào dám gây sự ở Long Nhân tộc vậy?"

Lê Thu Nguyệt nhận mệnh lệnh của Lê Tiên đi dò xét tình hình, nàng cũng nhận được tin tức này.

"Đi xem một chút."

Lê Thu Nguyệt cũng mang theo một đám thiên kiêu Lệ Nhân Tộc đến tổ địa Long Nhân tộc.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà tổ địa của Long Nhân tộc dường như đã trở thành trung tâm của thế giới Tiên Cổ .

Rất nhiều chủng tộc đều nhanh chóng tụ họp ở đó.

Sở dĩ có động tĩnh như vậy là bởi vì rất nhiều người đã liên hệ việc này với tiếng vang lớn xuất hiện ở thương khung trước đó.

Đối với những chủng tộc Tiên Cổ khát vọng tự do thì bất kỳ một dị trạng nào xuất hiện cũng sẽ đều thu hút sự chú ý của họ.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao đã tới phía trước tổ địa Long Nhân tộc.

Trước đó một vài thiên kiêu của Long Nhân tộc đã trốn vào bên trong tổ địa.

Sau khi tiến vào tổ địa, những thiên kiêu Long Nhân tộc này đều thở phào một hơi, họ cùng nhìn về phía Quân Tiêu Dao vừa đến nơi này ai nấy trên mặt đều mang theo nét trào phúng.

Cường giả Long Nhân tộc không thể nào rời khỏi tổ địa được.

Nhưng chỉ cần Quân Tiêu Dao dám bước vào tổ địa, bọn họ chắc chắn rằng Quân Tiêu Dao tuyệt đối không thể sống sót mà rời khỏi đó được.

"Quân Tiêu Dao, mặc dù không biết ngươi dùng thủ đoạn gì mà tạm thời có thể đạt tới Thánh nhân chi cảnh, nhưng nơi này là tổ địa của Long Nhân tộc chúng ta, ngươi bước vào thì nhất định phải chết!"

"Đúng vậy, chẳng phải thực lực của ngươi rất mạnh sao, có gan thì bước vào đây đi?"

"Đúng thế, ngươi mau vào đây đi!" Còn có một thiên kiêu của Long Nhân tộc còn ngoắc ngón tay với Quân Tiêu Dao, mặt đầy khiêu khích.

Quân Tiêu Dao thấy thế, nhàn nhạt lắc đầu nói: "Ngu xuẩn!"

Bất chợt, hắn nhìn về phía những thiên kiêu Long Nhân tộc kia, nguyên thần tam thế trong não chấn động, phóng thích ba động.

Phốc phốc!

Những thiên kiêu của Long Nhân tộc mở miệng mỉa mai chế giễu,

từng người một bị chôn vùi nguyên thần, đầu lâu nổ tung như là huyết sắc pháo hoa nở rộ.

"To gan!"

Bên trong tổ địa Long Nhân tộc truyền ra một giọng quát lạnh, ngay sau đó khí tức Thánh nhân liền bộc phát ra.

Thánh nhân của Long Nhân tộc hiện thân rồi.

Mà cũng chính tại lúc này, các chủng tộc lớn của Tiên Cổ cũng có mặt ở vị trí xung quanh tổ địa Long Nhân tộc.

Người của Tam Nhãn Thánh tộc và Cổ Vu tộc đều có mặt đông đủ.

Lê Thu Nguyệt cũng dẫn theo thiên kiêu Lệ Nhân Tộc đi tới nơi đây.

Nhưng khi nàng nhìn thấy bóng dáng người mặc áo trắng tuyệt thế đẹp như trích tiên kia, trong đầu của nàng liền chấn động, hoàn toàn trống rỗng.

Đây chẳng phải người mà nàng luôn thương nhớ ngày đêm sao?

"Là... Thần tử đại nhân!"

Bàn tay ngọc ngà của Lê Thu Nguyệt che lấy phấn môi, vừa ngạc nhiên vừa vui sướng!

Sau khi Quân Tiêu Dao biến mất cùng Tiên điện Thanh Đồng, Lê Thu Nguyệt liền cho rằng e là cả một đời này cũng không thể gặp lại Quân Tiêu Dao nữa.

Cho dù Quân Tiêu Dao có thể thoát nạn khỏi Tiên điện Thanh Đồng, cũng không thể trở lại Thế giới Tiên Cổ.

Nhưng hiện tại, người đang đứng thẳng trong gió, tay áo phiêu nhiên thoải mái kia chẳng phải là Quân Tiêu Dao sao?

Lê Thu Nguyệt có chút kích động, tay ngọc che lấy môi.

"Đúng là Quân gia thần tử!"

"Hắn chẳng những thoát khỏi Tiên điện Thanh Đồng mà còn có thể trở lại Tiên Cổ?"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Có thể nói rằng ở Thế giới Tiên Cổ không ai là không biết đến Quân Tiêu Dao.

Rất nhiều sinh linh của các chủng tộc Tiên Cổ có mặt ở đây khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện, sắc mặt ai nấy đều sững sờ, rung động.

Khi thấy các chủng tộc Tiên Cổ đều xuất hiện, Quân Tiêu Dao sắc mặt bình tĩnh, đây chính là điều mà hắn mong muốn nhìn thấy.

Giết gà dọa khỉ, ai là khỉ, đương nhiên chính là những chủng tộc Tiên Cổ này.

"Quân Tiêu Dao, ngươi thật sự rất to gan, dám làm càn ở Long Nhân tộc chúng ta!"

Mấy thân ảnh với đạo khí tức cường tuyệt xuất hiện, đó chính là mấy vị trưởng lão của Long Nhân tộc.

Trong đó có Chuẩn Thánh, có Thánh nhân, khí tức đều vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn thấy thi hài thiên kiêu Long Nhân tộc nằm đầy đất đầy đất, sắc mặt những trưởng lão Long Nhân tộc này đều vô cùng lạnh lẽo.

Số ít thiên kiêu Long Nhân tộc còn sót lại nhìn thấy trưởng lão đến, ai nấy đều thở phào một hơi.

Có chư vị trưởng lão Long Nhân tộc ở đây, Quân Tiêu Dao sẽ không thể làm càn được.

Chương 614 - Chí tôn lão tổ xuất hiện!

Chương 614: Chí tôn lão tổ xuất hiện!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Rốt cục cũng có kẻ tạm được xuất hiện rồi." Ánh mắt Quân Tiêu Dao nhàn nhạt.

"Quân Tiêu Dao, mặc dù không biết ngươi dùng cách gì thoát khỏi Tiên điện Thanh Đồng, lại tiến vào được Tiên Cổ một lần nữa, nhưng nếu ngươi muốn làm càn ở Long Nhân tộc bọn ta thì ngươi quá ngây thơ rồi." Một vị Thánh nhân trưởng lão của Long Nhân tộc bước ra một bước nói.

"Bản thần tử cũng không nhiều lời, cho các ngươi hai lựa chọn."

"Thứ nhất, thần phục bản thần tử, mãi mãi là nô bộc của bản thần tử ta."

"Thứ hai, toàn diệt cả tộc, huyết mạch đoạn tuyệt, không chừa lại một ai!"

Quân Tiêu Dao hất tay áo, ngữ khí lạnh lùng, không chút tình cảm.

Lời này vừa nói ra, tất cả sinh linh Tiên Cổ có mặt ở đó đều trợn tròn mắt.

"Ta không nghe lầm chứ, Quân Tiêu Dao muốn cả tộc Long Nhân tộc làm nô sao?"

"Liệu có phải Quân Tiêu Dao phát điên trong Tiên điện Thanh Đồng rồi không, những lời như thế mà hắn cũng nói ra được?"

Không chỉ Long Nhân tộc trợn tròn mắt ngạc nhiên, mà sinh linh của các chủng tộc khác ở đây, cũng là nhịn không được hét lên kinh ngạc.

Bọn họ vô cùng hoài nghi, liệu có phải Quân Tiêu Dao ở trong Tiên điện Thanh Đồng lâu quá nên đầu óc bị hư rồi không.

Nếu không sao lại đưa ra điều kiện nực cười như vậy?

"Thần tử đại nhân..." Lê Thu Nguyệt và các thiên kiêu khác của Lệ Nhân Tộc cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Mặc dù họ không có ác cảm với Quân Tiêu Dao, nhưng họ cũng cảm thấy Quân Tiêu Dao dường như quá ngây thơ rồi.

Nhìn thấy phản ứng của những người xung quanh, sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình thản như cũ.

Hắn nhìn quanh một vòng nói: "Bản thần tử đưa ra hai lựa chọn này không chỉ đối với Long Nhân tộc, mà còn đối với tất cả các tộc đàn của Tiên Cổ."

"Các ngươi chỉ có hai lựa chọn, thần phục, hoặc là... chết!"

Lời này vừa nói ra, ngay cả những sinh linh Tiên Cổ đứng xem trò vui, sắc mặt cũng hoàn toàn trầm xuống.

"Ha ha, thú vị, quả thực thú vị, xem ra đầu óc ngươi quả thật đã bị hỏng khi ở trong Tiên điện Thanh Đồng rồi."

"Muốn hàng phục Long Nhân tộc ta, có thể chứ, ngươi có dám bước vào tổ địa cùng lão phu ta đánh một trận không?" Vị Thánh nhân trưởng lão Long Nhân tộc kia giận quá hóa cười nói.

"Tại sao lại không dám chứ?"

Quân Tiêu Dao chắp tay, liền muốn bước vào tổ địa Long Nhân tộc.

"Thần tử đại nhân, không thể được!"

Lê Thu Nguyệt thấy cảnh này, nhịn không được đứng ra mở miệng duyên dáng gọi.

"Ừm?"

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt chuyển ánh mắt qua, liền nhìn thấy gương mặt xinh đẹp có chút quen thuộc.

"Là người có quan hệ với Lê Thu Thủy sao?" Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nhưng ở trong hoàn cảnh này mà Lê Thu Nguyệt có thể dũng cảm đứng ra nhắc nhở hắn, đã coi như là rất tốt rồi.

Quân Tiêu Dao cười nhạt với Lê Thu Nguyệt rồi tiếp tục bước vào tổ địa.

Trong lòng Lê Thu Nguyệt vô cùng lo lắng.

Đây chính là Thánh nhân trưởng lão của Long Nhân tộc, Quân Tiêu Dao làm sao đối phó được?

"Làm sao bây giờ, cường giả Lệ Nhân Tộc ta cũng không thể rời khỏi tổ địa được..." Trong lòng Lê Thu Nguyệt nóng như lửa đốt.

Thấy Quân Tiêu Dao bước vào tổ địa, trưởng lão Long Nhân tộc lộ sắc mặt vô cùng dữ tợn.

"Tiểu tử, hãy đền mạng cho Thái tử tộc ta!"

Trưởng lão Long Nhân tộc đưa tay ra, pháp lực Thánh nhân cảnh chấn động bộc phát ra, hóa thành một pháp lực long trảo, chộp về phía Quân Tiêu Dao.

Một trảo này vồ xuống, không gian xung quanh Quân Tiêu Dao đều bị xé rách!

Lê Thu Nguyệt che mắt theo bản năng, không muốn nhìn thấy cảnh tượng tiếp theo.

Nhưng mà...

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ khinh thường.

Cơ thể hắn chấn động, khí tức Thánh nhân cảnh cũng lập tức phát ra.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn, mười vạn thần tượng vi lạp sinh ra sức mạnh đáng sợ.

Khí huyết hùng hồn bay lên, biến thành một đầu Thái Cổ thần tượng khủng bố.

Đây không phải là là hư ảnh, mà là sức mạnh hiển hóa của Thái Cổ Thần Tượng thực thụ.

Chính là chân thân của Thần Tượng.

"Thần Tượng Băng Thiên Tràng!"

Quân Tiêu Dao thôi động chân thân Thần Tượng, Thái Cổ Thần Tượng cuộc lại như vòi voi, ngửa mặt lên trời thét dài, rống gầm chư thiên tinh thần!

Toàn bộ chân thân Thái Cổ Thần Tượng, mạnh mẽ đâm tới, dường như có thể băng diệt chư thiên!

Long trảo kia ngay lập tức sụp đổ!

Thế đi của chân thân Thái Cổ Thần Tượng không thuyên giảm, mà đánh về phía vị trưởng lão Long Nhân tộc kia.

"Điều này sao có thể chứ!"

Sắc mặt trưởng lão Long Nhân tộc đột biến, gương mặt trắng bệch kèm theo sự chấn động trước nay chưa từng có

Dường như đang phải đối mặt với một Thái Cổ tuyệt thế đại hung!

Phốc phốc!

Sau một khắc, chân thân Thái Cổ Thần Tượng va chạm, mười vạn Thần Tượng chi Lực bộc phát, vượt xa thần lực hàng chục tỷ cân!

Hơn nữa tu vi của Quân Tiêu Dao là Thánh nhân cảnh, có thể trực tiếp trấn diệt cả nhục thân và nguyên thần của trưởng lão Long Nhân tộc!

Thánh nhân trưởng lão của Long Nhân tộc, viên lạc!

Tất cả những sinh linh Tiên Cổ nhìn thấy cảnh này, linh hồn giống như bị rút cạn, chỉ còn lại thể xác đờ đẫn.

Thiên kiêu Tam Nhãn Thánh tộc và Cổ Vu tộc, sắc mặt cũng mang theo sự hoảng sợ cực độ.

Bọn họ vừa nhìn thấy gì vậy?

Quân Tiêu Dao miểu sát một vị thánh nhân trưởng lão sao?

Phải biết rằng trước đó không lâu, Quân Tiêu Dao mới chỉ xưng hùng trong thế hệ trẻ tuổi mà thôi?

Vậy mà hiện tại, ngay cả trưởng lão Thánh nhân cảnh, cũng bị Quân Tiêu Dao một chiêu miểu sát rồi?

Điều này hoàn toàn khác với tưởng tượng của bọn họ !

"Không ngờ Thần tử đại nhân lại lợi hại như vậy?" Lê Thu Nguyệt mắt đẹp rung động, đôi môi đỏ thắm căng lên tròn trịa.

Vừa rồi nàng còn sợ hãi Quân Tiêu Dao sẽ viên lạc trong tay trưởng lão Long Nhân tộc.

Kết quả hiện tại, người chết lại là trưởng lão Long Nhân tộc.

"Tại sao lại như vậy, tại sao Quân Tiêu Dao lại mạnh như vậy?" Những trưởng lão Long Nhân tộc còn lại ai nấy đều trợn tròn mắt.

Cho dù Quân Tiêu Dao có tu vi nghịch thiên, đạt đến Thánh nhân cảnh.

Nhưng cùng là Thánh nhân cảnh thì không thể nào bị miểu sát dễ dàng như vậy chứ?

Điều này có nghĩa là gì?

Quân Tiêu Dao mặc dù đạt cảnh giới Thánh nhân cảnh, nhưng thực lực thực sự của hắn lại vượt xa Thánh nhân cảnh!

Chương 615 - Kẻ ngỗ nghịch ta đều nên chết đi

Chương 615: Kẻ ngỗ nghịch ta đều nên chết đi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu để cho bọn họ biết, ngay cả Thánh Nhân kiếp Quân Tiêu Dao cũng chưa độ qua thì e rằng họ sẽ càng rung động hơn.

"Cũng tạm được." Quân Tiêu Dao thản nhiên nói, hắn tự đánh giá thực lực của mình.

Vị trưởng lão Long Nhân tộc ngày là người bình thường nhất trong số những Thánh nhân cảnh.

"Các ngươi, có muốn thử chút không?" Quân Tiêu Dao nhìn về phía mấy vị trưởng lão Long Nhân tộc còn lại.

Chuẩn Thánh và Thánh nhân đều là tồn tại trụ cột trong thế lực nhất lưu.

Quân Tiêu Dao cũng không muốn lãng phí khoản tài nguyên này.

Đương nhiên, nếu bọn họ không thức thời, Quân Tiêu Dao cũng không tiếc mà xóa bỏ.

"Ngươi... Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra..." Những trưởng lão Long Nhân tộc này không còn vênh vang đắc ý như trước nữa, thái độ của họ đều đại biến.

Cường giả mới có tư cách được tôn trọng.

"Lựa chọn của các ngươi vẫn còn ở đây, thần phục, hoặc là chết." Quân Tiêu Dao cũng lười giải thích.

Ầm!

Đúng lúc này, ở sâu thẳm tổ địa Long Nhân tộc bộc phát ra khí tức kinh người.

Đó là chí tôn chi uy!

"Không hay rồi, Thần tử đại nhân kinh động đến chí tôn lão tổ của Long Nhân tộc rồi!" Sắc mặt Lê Thu trắng bệch.

Quân Tiêu Dao cho dù nghịch thiên trở về, có được tu vi thánh nhân cảnh khủng bố.

Nhưng lần này lại là Chí tôn lão tổ xuất hiện đấy!

Cho dù Quân Tiêu Dao nghịch thiên, cũng không có khả năng đối phó được vô thượng chí tôn?

Ở chỗ sâu bên trong tổ địa của tộc Long Nhân, có khí tức Chí Tôn khủng bố bộc phát ra, làm cho thiên địa thất sắc, Càn Khôn chấn động!

“Tiểu nghiệp chướng, tộc Long Nhân chúng ta không phải nơi mà ngươi có thể ra oai!”

Một giọng nói lạnh lùng mang theo sát ý vang lên, ở chỗ sâu bên trong tổ địa có một bóng người đang chậm rãi đạp không mà đến.

“Quân Tiêu Dao thế mà lại kinh động đến Chí Tôn lão tổ của tộc Long Nhân!”

“Nếu như ta là Quân Tiêu Dao, bây giờ sẽ lập tức rút lui ra khỏi tổ địa, vậy còn có khả năng không bị thiệt hại.” Rất nhiều Tiên Cổ sinh linh đều giật mình khiếp sợ.

Lão tổ cấp bậc Chí Tôn chính là không thường xuất hiện.

Nhưng điều làm mọi người cực kỳ bất ngờ chính là, vậy mà Quân Tiêu Dao lại không chịu rời khỏi tổ địa, chỉ là nhàn nhã đứng chắp tay.

“Điên rồi, cái tên Quân Tiêu Dao này chắc chắn bị điên rồi, cho dù là Thánh Nhân thì ở trước mặt Chí Tôn cũng là tồn tại như giun dế mà thôi.”

“Thế này cũng quá phô trương rồi, thật sự cho rằng chính mình có thể đối phó với Chí Tôn sao?”

Thấy Quân Tiêu Dao mặt mày ung dung thản nhiên, Tiên Cổ sinh linh ở chỗ này đều sợ hãi thán phục.

“Thần Tử đại nhân…” Lê Thu Nguyệt cũng vô cùng sốt ruột.

Kẻ mà Quân Tiêu Dao đang đối mặt lại chính là một vị vô thượng Chí Tôn lão tổ cao cao tại thượng!

Vị Chí Tôn lão tổ của tộc Long Nhân kia chính là một vị Kim Bào lão giả, trán mọc sừng rồng màu vàng, nét mặt vô cùng lạnh lùng, trong ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao có chứa sát ý.

“Vị Chí Tôn lão tổ đó hình như là Ngao Thiên Minh, lão tổ nhất mạch thái tử Ngao Quang kia, lần này Quân Tiêu Dao hoàn toàn xong rồi.”

Nhìn đến Kim Bào lão giả, rất nhiều người đều không nhịn được giật mình thốt lên.

Đây là Ngao Thiên Minh lão tổ nhất mạch Ngạo Quang. Mà Ngao Quang đúng là đã ngã xuống ở trong tay Quân Tiêu Dao.

Cho nên tình cảnh hiện tại của Quân Tiêu Dao có thể tưởng tượng ra được.

“Thật tốt quá! Lão tổ của Ngạo Thiên Minh giá lâm, rốt cuộc đã có thể trừng trị cái tên hung đồ này rồi!”

Thiên kiêu và trưởng lão của tộc Long Nhân thấy thế, trong mắt đều lộ ra hy vọng.

Cho dù Quân Tiêu Dao có mạnh hơn thì cũng tuyệt đối không có khả năng đối phó được Chí Tôn!

“Tiểu nghiệp chướng, bản tổ còn chưa tìm ngươi tính sổ sách của Ngao Quang, ngươi ngược lại đã chủ động đưa tới cửa rồi.”

Giọng Ngao Thiên Minh lạnh lẽo, ánh mắt rét căm.

“Lão già kia, mở miệng sạch sẽ chút đi, nếu như không phải mấy con cá trạch này còn có chút giá trị phế phẩm để dùng thì bản Thần Tử đã sớm tiêu diệt các ngươi rồi.” Giọng điệu Quân Tiêu

Dao cũng vô cùng lạnh lùng.

“Muốn chết!”

Ngạo Thiên Minh thấy thế không nói hai lời, một chỉ nghiền ép về phía Quân Tiêu Dao.

Với tu vi cấp bậc Tiểu Thiên Tôn của ông ta, dùng một ngón tay đã xem như dư thừa rồi, có thể giết chết một vị cường giả Thánh Chủ dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt của tất cả Tiên Cổ sinh Linh xung quanh đều gắt gao dán vào một màn trước mắt.

Trái tim của Lê Thu Nguyệt đã sắp sửa nhảy lên tới cuống họng.

“Ngu xuẩn!” Quân Tiêu Dao vẫn như cũ đứng chắp tay, thậm chí cả đầu ngón tay cũng không hề động đậy lấy một chút.

Ở hư không xung quanh hắn, Trật Tự Thần Liên hiện lên, quét ngang mà qua, trực tiếp cắt đứt ngón tay Ngao Thiên Minh duỗi ra!

Tách tách!

Máu Chí Tôn rơi, Ngao Thiên Thiên hoàn toàn ngây người.

“Đây… đây là… lực lượng quy tắc của thế giới Tiên Cổ, sao có thể, quy tắc của thế giới Tiên Cổ, sao lại ngăn cản bản tổ giết người chứ?” Ngao Thiên Minh bụm ngón tay đứt của mình, không nhịn được thất thanh nói.

Cho dù ông ta là cường giả Tiểu Thiên Tôn nhưng vẫn như cũ là tù phạm của thế giới Tiên Cổ.

Không chỉ có Ngao Thiên Minh mà tất cả Tiên Cổ sinh linh còn lại đều cảm nhận được luồng lực lượng quy tắc này, đều là lông tơ dựng đứng đứng đấy, như bị đọa vào hầm băng!

Đây chính là lực quy tắc Tiên Cổ đời đời trói buộc bọn họ.

“Lẽ nào Quân Tiêu Dao đã nhận được che chở của thế giới Tiên Cổ?” Có Tiên Cổ sinh linh thất thanh la lên.

Nếu như không phải như vậy thì sao quy tắc của thế giới Tiên Cổ lại bảo vệ cho Quân Tiêu Dao chứ?

Quân Tiêu Dao nhìn dáng vẻ nghẹn ngào khiếp sợ của đám người kia, thản nhiên nói: "Ý chí của bản Thần Tử chính là ý chí của thế giới Tiên Cổ, kẻ ngỗ nghịch ta đều nên chết đi!"

Quân Tiêu Dao nói xong thì chậm rãi giơ tay lên, quay sang Ngao Thiên Minh, chụp một cái vào hư không!

Thoáng chốc, trên không trung thế giới Tiên Cổ có vô số Trật Tự Thần Liên hiện ra!

Rất nhiều Trật Tự Thần Liên đan xen lẫn nhau, kín không kẽ hở, giáng sát kiếp xuống Ngao Thiên Minh!

"Không… không có khả năng, ngươi dựa vào cái gì mà đại biểu cho ý chí của thế giới Tiên Cổ!" Ngao Thiên Minh ngửa mặt lên trời gào thét, tu vi Tiểu Thiên Tôn bộc phát ra đến cực hạn.

Thậm chí ngay cả Quang Minh Thánh Long Pháp cũng thi triển ra, luồng khí tức kia khiến cho thiên địa Càn Không đều phải băng liệt!

Cưởng giả cấp bậc Tiểu Thiên Tôn dồn hết toàn lực ra tay, uy năng kia kinh khủng cỡ nào chứ?

Chương 616 - Trượt tay một chút, Tiểu Thiên Tôn vẫn lạc

Chương 616: Trượt tay một chút, Tiểu Thiên Tôn vẫn lạc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thế nhưng…

Cho dù là cường giả cấp bậc thế nào thì đều bị giới hạn bởi quy tắc của thế giới Tiên Cổ.

Xẹt! Xẹt! Xẹt!

Rất nhiều Trật Tự Thần Liên trực tiếp xuyên phá mặt ngoài của Quang Minh Thánh Long Pháp, xỏ xuyên qua thân thể Thiên Tôn của Ngao Thiên Minh.

Từng giọt máu Chí Tôn rơi xuống nện thành một cái hố sâu ở trên mặt đất.

Rất nhiều chủng tộc Tiên Cổ sinh linh ở xung quanh, toàn bộ đều mặt mày kinh hoảng lui lại, như thể đang chứng kiến đi tới tận thế!

Kia chính là cường giả Tiểu Thiên Tôn đó, cũng không phải con mèo con chó gì.

Nhưng giờ phút này đều bị rất nhiều Trật Tự Thần Liên xỏ xuyên qua thân thể, y như tù nhân bình thường.

“Không, sao có thể thế được!” Đồng tử Ngao Thiên Minh đột nhiên trợn lên, không cách nào tin tưởng được.

Ông ta đường đường là cường giả Tiểu Thiên Tôn, vậy mà lại bị một tên Thánh Nhân làm cho chật vật như vậy.

“Ái chà… Chẳng qua là tù phạm ti tiện mà thôi, lại còn coi mình là Thiên Tôn cao cao tại thượng cơ à?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao mang theo vẻ trào phúng.

Ánh mắt thờ ơ không cảm xúc.

Thủ đoạn hay nhất của giết gà dọa khỉ đương nhiên là chém giết một vị Chí Tôn lão tổ chân chính rồi.

Chỉ có dạng này mới có thể hình thành chấn nhiếp.

“Thần Tử Quân gia, xin dừng tay…”

Lúc này, ở chỗ sâu bên trong tổ địa tộc Long Nhân, một lần nữa có giọng nói già nua truyền đến, đồng thời lại có một luồng khí tức kinh khủng bộc phát ra.

“Lại một vị lão tổ!”

Toàn thể Tiên Cổ sinh linh đều giật mình khiếp sợ. Chí Tôn lão tổ ngày thường khó gặp, bây giờ lại liên tiếp xuất hiện. Mà hết thảy những thứ này, đều là bởi vì Quân Tiêu Dao.

Một vị lão giả áo bào xanh đầu mọc sừng rồng, lần nữa xuất hiện, luồng khí tức kia thậm chí còn thâm sâu hơn cả Ngao Thiên Minh.

Rõ ràng là một vị cường giả khủng bố Đại Thiên Tôn!

“Cuối cùng người nắm quyền cũng tới rồi.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy.

“Thần Tử Quân gia, tạm thời dừng tay.” Lão giả áo bào xanh nói.

Trong đôi mắt già nua của ông ta cũng lờ mờ lộ ra một chút giật mình.

Ông ta chưa từng nghe nói có người có thể nắm trong tay ý chí của thế giới Tiên Cổ. Nhưng một màn trước mắt này lại là chuyện thật như sắt thép.

Quân Tiêu Dao nghe vậy, biểu cảm trên mặt lại không hề biến hóa.

Hắn đưa bàn tay ra rồi đột ngột khép lại.

Vô số Trật Tự Thần Liên trong hư không xung quanh, trong phút chốc đồng loạt xỏ xuyên qua Ngao Thiên Minh!

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!

Cả thân thể Thiên Tôn của Ngao Thiên Minh đều bị xuyên thủng thành cái sàng, nguyên thần trực tiếp bị quy tắc của thế giới Tiên Cổ giảo sát!

Cường giả Tiểu Thiên Tôn, vẫn lạc!

Lặng ngắt như tờ!

Tất cả Tiên Cổ sinh linh xung quanh đều vô cùng giật mình.

Bọn họ cho rằng, sau khi lão tổ Đại Thiên Tôn của tộc Long Nhân xuất hiện thì có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ nể mặt ông ta, thu liễm một chút mới đúng.

Ai mà ngờ, Quân Tiêu Dao lại trực tiếp giết chết Ngao Thiên Minh.

Thế này cũng quá cứng rồi thì phải?

“Quân Tiêu Dao, ngươi đây là…” Lão tổ tộc Long Nhân tức đến nét mặt già nua đều đang khẽ run rẩy.

“Có lỗi quá, trượt tay.” Quân Tiêu Dao không sao cả nói.

Trượt tay?

Nghe được lý do này, toàn bộ Tiên Cổ sinh linh đều là vẻ mặt thẳng thốt.

Tùy tiện trượt tay một chút, mạng của một vị cường giả Tiểu Thiên Tôn đã không còn.

Cái tay này trượt thật đúng là không hợp thói thường!

Quân Tiêu Dao đương nhiên không phải trượt tay. Ngao Thiên Minh nhất định phải chết.

Thứ nhất, là cần một đối tượng để giết gà dọa khỉ. Thứ hai, là bởi vì quan hệ của Ngao Thiên Minh và thái tử Ngao Quang. Hắn giết chết Ngao Quang, Ngao Thiên Minh này trước sau đều sẽ rắp tâm hại người, còn không bằng dứt khoát giết thẳng.

Về phần mấy mạch khác của tộc Long Nhân, quan hệ không phải đặc biệt gắn bó thân thiết với Ngao Quang, Quân Tiêu Dao tự nhiên nắm chắc thuần phục được.

“Thần Tử đại nhân, vậy mà lại giết chết một vị Chí Tôn lão tổ…” Dao động ở trong lòng Lê Thu Nguyệt, đã không có cách nào nói rõ được.

Bóng dáng bạch y tung bay kia, quả thực chính là tồn tại như thần!

Còn có chuyện gì mà hắn không làm được đâu chứ?

Giờ khắc này, trong lòng Lê Thu Nguyệt đã khắc sâu ấn tượng khó phai về Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử Quân gia, ngươi hơi quá mức rồi đó.” Lão tổ tộc Long Nhấn cố nén tức giận trong lòng.

Thánh Nhân Cảnh ở trong mắt ông ta vốn là tồn tại có thể tiện tay nghiền chết.

Nhưng bây giờ, Quân Tiêu Dao lại giống như một vị thần, một vị thần có thể chi phối sống chết của bọn họ!

“Ta nghĩ ngươi vẫn còn chưa nắm rõ tình huống.” Quân Tiêu Dao hơi ngoẹo đầu nói.

“Có ý gì?” Lão tổ tộc Long Nhân trầm mặc lên tiếng.

“Ở trước mặt bản Thần Tử, ngươi chẳng qua cũng chỉ là sâu kiến có thể tiện tay giết chết mà thôi, còn dám bày ra dáng vẻ phách lối của Đại Thiên Tôn cơ à?” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói.

“Ngươi…” Lão tổ tộc Long Nhân tức đến nét mặt già nua trướng lên, phổi đều sắp sửa tức đến nổ tung.

Quân Tiêu Dao thấy thế, lần nữa chậm rãi giơ tay lên.

Trong hư không xung quanh lại có Trật Tự Thần Liên chi chít hiện ra.

Lão tổ tộc Long Nhân thấy thế, khóe mắt run rẩy, có loại cảm giác

như lông tơ dựng đứng.

Ông ta cố nén biệt khuất trong lòng, hơi chắp tay lại nói: “Thần Tử Quân gia, là lão hủ không đúng, ngươi nói thẳng ý đồ đến đi.”

Nghe được lời này, hết thảy Tiên Cổ sinh linh xung quanh đều trợn tròn mắt.

Một vị Đại Thiên Tôn lão tổ, vậy mà lại ăn nói khép nép với Quân Tiêu Dao như thế. Quan trọng nhất là, Quân Tiêu Dao vừa vặn mới giết chết một vị Tiểu Thiên Tôn trong tộc bọn họ!

“Thế này mới đúng, ý đồ đến ta đã nói rõ, hoặc là thần phục, hoặc là chết, không có con đường thứ ba.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Cái này… có thể để trong tộc thương lượng mấy ngày được không, dù sao lão tổ tộc Long Nhân cũng không chỉ có một mình lão hủ.” Lão tổ tộc Long Nhân nói.

“Không cần nói nhảm nhiều, nếu như mấy lão tổ kia không đồng ý, vậy thì cùng nhau đi đến Hoàng Tuyền đi.” Quân Tiêu Dao cũng lười cãi cọ với bọn họ.

Lão tổ tộc Long Nhân lộ ra vẻ mặt khó xử, mặt mày cũng có vẻ nghẹn khuất.

Muốn để một tộc Long Nhân lớn như bọn họ đi thuần phục một tiểu bối Thánh Nhân Cảnh, cái này xác thực hơi bị làm nhục.

Quân Tiêu Dao không để tâm đến biểu cảm giằng co trên mặt lão tổ tộc Long Nhân, mà nhìn bốn phía lên tiếng: “Các tộc Tiên Cổ còn lại, cũng giống như tộc Long Nhân vậy, thuần phục, hoặc là, chết!”

Chương 617 - Đánh một gậy cho một chút ngon ngọt

Chương 617: Đánh một gậy cho một chút ngon ngọt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tốt nhất ở trong vòng một ngày phải cho bản Thần Tử câu trả lời, nếu không thì có lẽ ta sẽ lần lượt tìm tới cửa, đi đến tổ địa của các ngươi một lần.”

Lời của Quân Tiêu Dao khiến cho hàng thiên kiêu tộc Tam Nhãn Thánh, tộc Cổ Vu ai nấy đều nheo mắt.

Nếu như tên sát thần Quân Tiêu Dao này đi tới tổ địa của bọn họ một lần, vậy chẳng phải là sẽ giống như tộc Long Nhân, một đám người ngã xuống sao.

“Mau… mau trở về bẩm báo cho lão tổ!”

Trinh thám của nhiều chủng tộc Tiên Cổ đều vòng trở về, báo cáo cho lão tổ tộc nhóm của mình.

Chỉ có tộc Lệ Nhân bên này, trên mặt đám người Lê Thu Nguyệt không hề có vẻ bối rối.

Bởi vì các nàng biết, quan hệ của Quân Tiêu Dao và các nàng khá tốt.

“Tỷ tỷ quả nhiên đã có dự kiến trước, nếu không sợ là tộc Lệ Nhân của chúng ta cũng gặp phiền phức.” Lê Thu Nguyệt nói ra lời trong lòng.

Quân Tiêu Dao cũng nhìn sang Lê Thu Nguyệt, mỉm cười nói: “Đúng rồi, về sau ta cũng sẽ tới tộc Lệ Nhân một chuyến.”

Lê Thu Nguyệt nghe vậy, khẽ gật đầu, cũng không cảm thấy sợ.

Lúc Quân Tiêu Dao nói ra lời này cũng không có sát ý, hiển nhiên sẽ không đi tổn hại tộc Lệ Nhân. Các tộc còn lại thấy cảnh này

cũng bày ra vẻ mặt hâm mộ.

“Sớm biết Thần Tử Quân gia có bản lĩnh này thì trước đó lúc Tiên Cổ mở ra nên tạo quan hệ tốt với hắn.”

Rất nhiều chủng tộc Tiên Cổ đều là biết vậy chẳng làm.

Quân Tiêu Dao nhìn biểu cảm hoàn toàn tuyệt vọng trên mặt rất nhiều chủng tộc Tiên Cổ, trong mắt lóe lên một chút khó hiểu.

Thủ đoạn cây gậy và củ cà rốt này, hắn đã sớm lô hỏa thuần thanh.

Gậy đã đánh rồi, kế tiếp nên cho chút ngon ngọt.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Quân Tiêu Dao đạm mạc lên tiếng.

Biểu cảm trên mặt lão tổ tộc Long Nhân hoàn toàn là vẻ sa sút.

Đã tới tình trạng này rồi, ông ta còn có thể làm được cái gì đây?

Không thuần phục chính là chết, thuần phục thì ít ra còn có thể có đường sống.

Sống càng lâu, cường giả có tu vi càng cao ngược lại càng tiếc mạng, càng sợ chết.

“Chúng ta, thuần phục…” Lão tổ tộc Long Nhân nói ra lời này xong, trong mắt dường như đã già đi rất nhiều tuổi.

Thấy Chí Tôn lão tổ của tộc Long Nhân đã thuần phục, tất cả chủng tộc Tiên Cổ xung quanh đều có loại cảm giác thỏ chết cáo bi.

Trong nháy mắt, bọn họ tựa như đã mất đi toàn bộ hy vọng.

Không chỉ không còn tự do, bây giờ thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng phải bị nắm giữ ở trong tay người khác.

“Ha ha, các ngươi cũng không cần phải nản lòng thoái chí, nếu như các ngươi không có cách nào rời khỏi Tiên Cổ, vậy thì bản Thần Tử cần các ngươi thuần phục lại có lợi ích gì chứ?” Quân

Tiêu Dao bật cười, lắc đầu nói.

Lời này vừa thốt ra, đôi mắt lão tổ tộc Long Nhân thoáng chốc trợn trừng, quả thực còn muốn lớn hơn cả cái chuông đồng.

Hô hấp của của ông ta bắt đầu trở nên dồn dập, quả tim đã nhấc lên tới cuống họng.

Khó mà tin được, cường giả mạnh như Đại Thiên Tôn lại có biểu hiện thất thố như thế.

Điều này đã đủ lộ ra cảm xúc của lão tổ tộc Long Nhân, cực kỳ hồi hộp kích động.

“Ý chí của bản Thần Tử chính là ý chí của thế giới Tiên Cổ, nếu như ta đã có khả năng giết các ngươi thì tự nhiên cũng có thể cho các ngươi tự do.” Quân Tiêu Dao nói.

Ở một khắc này, hô hấp của toàn bộ Tiên Cổ Sinh đều ngưng lại.

“Ta… ta không có nghe lầm đó chứ, chúng ta sẽ có cơ hội ra ngoài sao?”

“Trời ạ, có thể đi ra thế giới bên ngoài Tiên Cổ!”

“Ta là đang nằm mơ, nhất định là…”

Vào thời khắc này, tất cả Tiên Cổ sinh linh đều điên rồi!

Cho dù là lão tổ tộc Long Nhân cũng phải thất thố, không nhịn được chợt lóe lên đi đến trước người Quân Tiêu Dao, kích động nói: “Xin hỏi điều Thần Tử nói có phải là thật không, chúng ta có thể rời khỏi thế giới Tiên Cổ sao?”

Quân Tiêu Dao nghe vậy, cười nhạt một cái rồi nói: “Bây giờ ngươi thử đi ra tổ địa mà xem.”

Lão tổ tộc Long Nhân kiềm chế tâm trạng kích động, chậm rãi đi tới biên giới tổ địa. Trước đó có quy tắc của thế giới Tiên Cổ cản trở, cường giả không có cách nào rời khỏi tổ địa. Nhưng giờ khắc này, lão tổ tộc Long Nhân từng bước một đi ra, rời khỏi tổ địa.

“Thật, vậy mà lại là sự thật!” Lão tổ tộc Long Nhân không nhịn được kích động dâng lên, ngửa mặt lên trời cười to.

Ông ta chờ một ngày này, đã chờ bao lâu rồi?

Tu vi khủng bố của Đại Thiên Tôn thì có ích gì, lại không có đất dụng võ. Loại cảm giác này rất khó chịu. Nhưng bây giờ, Quân Tiêu Dao có khả năng cho ông ta tự do.

“Mới đi ra khỏi tổ địa đã vui vẻ như vậy rồi, thế nếu như ta nói có thể để cho các ngươi đều rời khỏi thế giới Tiên Cổ, đi tới Tiên Vực rộng lớn hơn thì sao?” Quân Tiêu Dao mỉm cười nói.

Đầu óc của toàn bộ Tiên Cổ sinh linh đều giống như sắp sửa nổ tung!

Loại cảm giác này tựa như là kẻ tù tội đang ở trong tuyệt vọng lại bỗng nhiên có hy vọng tự do vậy!

“Thần Tử đại nhân, không… chủ nhân, lão phu Ngao Thương Uyên, nguyện dẫn theo trên dưới tộc Long Nhân, đều thuần phục chủ nhân!”

Lão tổ Ngao Thương Uyên tộc Long Nhân, đường đường cường giả Đại Thiên Tôn, lại thẳng cúi đầu thật sâu chín mươi độ với Quân Tiêu Dao, thái độ vô cùng thành kính, trong mắt còn mang theo lửa nóng.

Ai có thể cho ông ta tự do thì người đó chính là cha ông ta!

Cấp bậc như lão tổ Ngao Thương Uyên, lâm nguy ở thế giới Tiên Cổ vô số năm, có thể nói gần như là hoàn toàn tuyệt vọng.

Bọn họ còn thảm hại hơn những Tiên Cổ sinh linh khác, ngay cả tổ địa cũng không thể rời đi.

Tự do, tuyệt đối là hy vọng xa vời.

Nhưng bây giờ, Quân Tiêu Dao chẳng những để cho ông ta có thể rời khỏi tổ địa mà còn đáp ứng bọn họ, có thể để bọn họ rời khỏi Tiên Cổ.

Đoán chừng chỉ có kẻ đần mới có thể không đồng ý yêu cầu của Quân Tiêu Dao.

Tôn nghiêm cái gì, so với tự do mà nói ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Bây giờ nếu như muốn Ngao Thương Uyên dập đầu một trăm cái khấu đầu vang dội với Quân Tiêu Dao thì đoán chừng Ngao Uyên đều sẽ làm không biết mệt.

Không phải Ngao Thương Uyên không có uy nghiêm của Đại Thiên Tôn, mà sự thật là vì ông ta vô cùng khát vọng tự do.

Tu luyện, trên bản chất ý nghĩa cũng là đang truy tìm một loại siêu thoát lẫn tự do.

“Không tệ, bản Thần Tử thích người thông minh lẫn thức thời, sớm như vậy thì chẳng phải sẽ không có chuyện gì rồi sao.” Quân Tiêu Dao mỉm cười nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, trước đó đều là đám người Ngao Thiên Minh, Ngao Quang không có mắt, đã đắc tội với chủ nhân.” Ngao Thương Uyên cười làm lành nói.

Chương 618 - Thu phục tộc Lệ Nhân

Chương 618: Thu phục tộc Lệ Nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nếu như đã đồng ý rồi, vậy thì về sau, ta sẽ dùng quy tắc của thế giới Tiên Cổ ngưng tụ thành Nô Ấn, gieo ở bên trong nguyên thần của các ngươi, không có ý kiến gì chứ?” Quân Tiêu Dao nói.

Quân Tiêu Dao đương nhiên không có khả năng khờ dại tin tưởng bọn họ như thế, gieo xuống Nô Ấn là thủ đoạn nhất định phải có.

Ngao Thương Uyên, còn có rất nhiều trưởng lão của tộc Long Nhân, nét mặt đều hơi thay đổi.

Gieo xuống Nô Ấn, đó chính là nô lệ triệt để, nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả một ý niệm trong đầu đều sẽ bị Quân phát giác ra được.

Đến lúc đó, nếu như trong lòng bọn họ có ẩn chứa một tia dã tâm thì đều sẽ bị Quân Tiêu Dao phát giác ra.

Có điều so với làm tù nhân, bọn họ càng muốn làm một nô lệ tự do hơn một chút.

“Chúng ta nguyện ý.” Ngao Thương Uyên lên tiếng.

“Vậy là được rồi.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, tiện đà nói: “Kế tiếp, các ngươi phải đi chỉnh đốn lại tộc nhân đi.”

Quân Tiêu Dao ngược lại nhìn sang các chủng tộc Tiên Cổ còn lại: “Còn có tộc Tam Nhãn Thánh, tộc Cổ Vu và những chủng tộc còn lại, nếu như thuần phục mà nói, ba ngày sau đến tổ địa của tộc Lệ Nhân tụ họp.”

Dứt lời, Quân Tiêu Dao phất ống tay áo một cái, bước châm giẫm nhẹ, lập tức đi tới trước mặt hàng thiên kiêu tộc Lệ Nhân Lê Thu Nguyệt.

Nhìn đến đối tượng ao ước ngày nhớ đêm mong đang ở ngay trong gang tấc, má lúm đồng tiền của Lê Thu Nguyệt hơi ửng đỏ.

“Thần Tử đại nhân…” Lê Thu Nguyệt mềm mại nhỏ nhẹ lên tiếng.

“Ngươi và Lê Thu Thủy…” Quân Tiêu Dao nói.

“Nàng là tỷ tỷ ta.” Lê Thu Nguyệt đáp.

“Thì ra là thế, không ngại ta đến tộc Lệ Nhân làm khách chứ?” Quân Tiêu Dao thản nhiên cười nói.

“Đương nhiên không ngại, Thần Tử đại nhân có thể đến tộc Lệ Nhân làm khách là vinh hạnh của tộc Lệ Nhân chúng ta.” Lê Thu Nguyệt vội vàng trả lời.

“Còn thỉnh cô nương dẫn đường.” Quân Tiêu Dao lãnh đạm lên tiếng.

Lê Thu Nguyệt gật cái đầu nhỏ, lòng như nai con chạy loạn, dẫn theo Quân Tiêu Dao đi đến tộc Lệ Nhân.

Thấy Quân Tiêu Dao rời đi rồi, lúc này toàn bộ Tiên Cổ sinh linh ở đây mới thở phào nhẹ nhõm. Trong mắt vẫn còn nguyên vẻ sợ hãi lẫn rúng động.

Quân Tiêu Dao không chỉ tự mình tăng thực bản thân vọt lên đến Thánh Nhân Cảnh, lại còn có thể tiện tay diệt sát Thánh Nhân.

Dựa vào lực quy tắc của thế giới Tiên Cổ, ngay cả Tiểu Thiên Tôn đều vẫn lạc ở trong tay hắn.

Điều này quả thực đã lật đổ tam quan lẫn tưởng tượng của bọn họ.

Chẳng qua nghĩ tới có thể rời khỏi thế giới Tiên Cổ, tâm trạng của những Tiên Cổ sinh linh này lại chuyển sang kích động.

“Cho tới bây giờ ta còn chưa biết thế giới bên ngoài Tiên Cổ trông như thế nào đâu đấy.”

“Rốt cuộc đã có thể rời khỏi cái nhà giam này rồi, thật tốt quá.”

Trước đó những Tiên Cổ sinh linh này còn ôm lòng căm thù Quân Tiêu Dao, nhưng bây giờ, Quân Tiêu Dao lập tức lắc mình biến hóa, trở thành chúa cứu thế của bọn họ.

“Nhanh chỉnh đốn lại tộc nhân, không thể bỏ lỡ cơ hội này.” Ngao Thương Uyên cũng bắt đầu hành động.

Vừa nghĩ tới rốt cuộc đã có thể rời khỏi Tiên Cổ, đạt được tự do, ông ta lại khó kiềm được tâm trạng kích động trong lòng.

Ở một bên khác, cũng không lâu lắm, Quân Tiêu Dao cũng đã đi tới tổ địa của tộc Lệ Nhân.

Cảm ứng được khí tức của đám người Lê Thu Nguyệt, Lê Tiên hiện thân.

Nàng tóc mây bồng bềnh, thân mặc cung trang, lộ ra vẻ ung dung mỹ lệ cao quý.

Uy áp lờ mờ tản ra càng làm cho không gian xung quanh đều đang chấn động.

Lúc nhìn đến người bên cạnh Lê Thu Nguyệt, cho dù là Lê Tiên cũng sững sờ trong chốc lát mới phản ứng lại được.

“Là ngươi… Thần Tử Quân gia.”

“Thần Tử đại nhân, vị này chính là Chân Tổ đại nhân của tộc Lệ Nhân chúng ta, Lê Tiên.” Lê Thu Nguyệt lên tiếng giới thiệu.

“Gặp qua Lê Tiên tiền bối.” Quân Tiêu Dao khẽ vuốt cằm ra hiệu.

Hắn và tộc Lệ Nhân quan hệ tương đối tốt, thái độ đương nhiên không thể giống như đối đãi với tộc Long Nhân.

Huống hồ, trong lòng Quân Tiêu Dao còn có dự định, muốn tộc Lệ Nhân giúp hắn chỉnh đốn các chủng tộc Tiên Cổ nữa mà.

Đã muốn trọng dụng, như vậy thái độ đương nhiên phải hơi tốt một chút.

“Ngươi chính là Thẩn Tử Quân gia, trăm nghe không bằng một

thấy, trước đó lão đã nghe hài tử Thu Thủy và Thu Nguyệt khen ngợi ngươi, bây giờ vừa nhìn, quả thật là rồng phượng giữa loài người." Lê Tiên hơi cảm thán nói.

Nàng có thể cảm giác được cảnh giới của Quân Tiêu Dao, vậy mà đã đạt tới Thánh Nhân Cảnh.

Thánh Nhân trẻ tuổi như thế, quả thực chưa từng nghe thấy, tiền đồ ngày sau tuyệt đối không thể hạn lượng, do đó thái độ của Lê Tiên ngược lại cũng là khiêm tốn.

"Lê Tiên tiền bối khen trật rồi, hôm nay quấy rầy là do có chuyện quan trọng." Quân Tiêu Dao nói.

"Ồ, chuyện gì?" Lê Tiên hỏi.

Thái độ của nàng giờ phút này giống như là trưởng bối gặp được hậu bối thưởng thức.

Nhưng Lê Thu Nguyệt chứng kiến một màn này, biểu cảm trên mặt cũng hơi mất tự nhiên.

Dù sao ban nãy Quân Tiêu Dao vừa mới tự tay diệt sát một vị cường giả Tiểu Thiên Tôn.

Hơn nữa với bản lĩnh của Quân Tiêu Dao, nếu như muốn diệt sát Lê Tiên chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lê Thu Nguyệt âm thầm đi đến bên cạnh Lê Tiên, lặng lẽ dùng thần niệm truyền âm, thuật lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra trước đó cho Lê Tiên.

Quân Tiêu Dao thu một màn này vào trong mắt, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, trong lòng cũng cười thầm.

Loại chuyện này, tự mình mở miệng nói luôn không quá thỏa đáng, tất nhiên là không thể thích hợp hơn mượn miệng của Lê Thu Nguyệt nói ra.

Sau khi nghe đến Quân Tiêu Dao đã trở thành ý chí của thế giới Tiên Cổ, có thể điều động lực quy tắc đánh giết bất luận Tiên Cổ sinh linh gì đó, vẻ mặt Lê Tin nhìn sang Quân Tiêu Dao xảy ra biến

hóa.

“Không ngờ Quân công tử còn có cơ duyên như thế, ngược lại là Lê Tiên mắt kém.” Lê Tiên nói rồi thi lễ với Quân Tiêu Dao.

Nàng đã không còn loại tư thái trưởng bối đối đãi vãn bối này nữa.

Trong đôi mắt đẹp thậm chí còn lộ ra vẻ ngưng trọng, kính sợ, cùng với khát vọng!

Bởi vì Quân Tiêu Dao có năng lực cho các nàng tự do!

“Lê Tiên tiền bối không cần như thế, thật ra Quân mỗ có một ý tưởng, muốn dùng chủng tộc Tiên Cổ làm nội tình, tổ kiến một thế lực.”

“Quân mỗ hy vọng Lê Tiên tiền bối và tộc Lệ Nhân có thể thay ta chỉnh đốn chưởng quản các chủng tộc Tiên Cổ.”

Quân Tiêu Dao uyển chuyển nhắc tới.

Chương 619 - Chỉnh đốn chủng tộc Tiên Cổ

Chương 619: Chỉnh đốn chủng tộc Tiên Cổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng lý giải một cách đơn giản thì đó chính là, ngươi thay ta quản lý những người dưới quyền này, còn ngươi… do ta quản lý!

Lê Tiên cũng là lão hồ ly đã sống vô số năm, tự nhiên hiểu ý của Quân Tiêu Dao.

Bởi vì tộc Lệ Nhân các nàng và Quân Tiêu Dao có quan hệ khá tốt. Quân Tiêu Dao cũng không tiện nói trắng ra, bảo các nàng thuần phục làm nô.

Nhưng ý tứ chính là ý này, chỉ là đổi một cách nói khéo, cho tộc Lệ Nhân một chút thể diện mà thôi.

Lê Tiên cũng không phải người không thức thời, mặt lộ vẻ mỉm cười nói: "Đương nhiên có thể, Quân công tử có thể cho chúng ta tự do, chính là ân huệ lớn nhất dành cho chúng ta."

"Tốt lắm, mấy ngày sau, nếu như những chủng tộc Tiên Cổ còn lại thức thời thì đều sẽ đến, đến lúc đó lại chỉnh đốn." Quân Tiêu Dao nói.

"Lê Tiên đã biết." Lê Tiên khẽ gật đầu.

Nàng thả tư thái xuống cực thấp, đã nhận rõ hiện thực.

"Xem ra Thần Tử Quân gia có dã tâm, lại muốn tổ kiến thế lực của mình, đây là muốn hạ một bàn cờ lớn sao?"

"Nhưng không liên quan, tộc chúng ta đã bị nhốt ở thế giới Tiên Cổ quá lâu, lần này lại bắt được cơ hội tự do, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Ánh mắt Lê Tiên kiên định, đáy lòng thầm nghĩ.

Thực ra hành động này của Quân Tiêu Dao, với tộc Lệ Nhân mà nói, ngược lại có lợi không hại.

Chẳng những tộc Lệ Nhân có thể đạt được tự do mà còn có thể có được đại quyền quản lý các chủng tộc Tiên Cổ.

Trước kia tứ đại chủng tộc Tiên Cổ đứng đầu, lờ mờ lấy tộc Long Nhân vi tôn.

Mà bây giờ, chờ sau khi Quân Tiêu Dao chỉnh đốn phù hợp xong xuôi, tộc Lệ Nhân không thể nghi ngờ sẽ trở thành chủng tộc đứng đầu bên trong Tiên Cổ.

Vậy nên Lê Tiên cơ bản là không có lý do từ chối, ngược lại rất tình nguyện thay Quân Tiêu Dao quản lý.

“Thu Nguyệt, ngươi đưa Quân công tử đi nghỉ ngơi đi.” Lê Tiên nói, còn nháy mắt ra hiệu với Lê Thu Nguyệt.

Nếu như Lê Thu Nguyệt có thể phát triển lên với Quân Tiêu Dao, điều đó đối với tộc Lệ Nhân mà nói, tất nhiên là rất tốt.

Lê Thu Nguyệt yêu kiều má lúm đồng tiền đỏ bừng, nhưng vẫn gật đầu, trái tim nhỏ bé đập thình thịch, dẫn Quân Tiêu Dao đi nghỉ ngơi.

“Tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện mà không chết, lại còn trở thành Thánh Nhân, Quân công tử ngày sau tiền đồ phi phàm, đi theo hắn, nói không chừng là một cơ hội của tộc Lệ Nhân chúng ta.” Lê Tiên tự lẩm bẩm.

Nàng mơ hồ cảm thấy, quyết định mà mình hạ xuống hôm nay, chỉ sợ là quyết định đúng đắn sáng suốt nhất.

Theo động tĩnh Quân Tiêu Dao gây náo loạn ở tổ địa tộc Long Nhân truyền ra, toàn bộ sinh linh thế giới Tiên Cổ đều chấn động không gì bằng.

“Thần Tử Quân gia thế mà lại trở thành ý chí của thế giới Tiên Cổ ư?”

“Hắn còn tiện tay giết Thiên Tôn lão tổ Ngao Thiên Minh của tộc

Long Nhân, thậm chí ngay cả Ngao Thương Uyên cũng phải cam nguyện cúi đầu xưng thần, gọi là chủ nhân."

"Thần Tử Quân gia có năng lực dẫn dắt chúng ta rời khỏi thế giới Tiên Cổ!"

Mỗi một tin tức như là mọc cánh truyền ra khắp nơi.

Rất nhiều nhân vật cấp bậc lão tổ chủng tộc Tiên Cổ, sau khi nghe được tin tức, đầu tiên là rúng động, sau đó lập tức cân nhắc.

Nhưng không cần cân nhắc quá lâu, hầu như toàn bộ lão tổ chủng tộc Tiên Cổ đều hạ xuống một cái quyết định.

Thần phục Quân Tiêu Dao.

Trừ cái này ra, cơ bản không còn đường khác để đi.

Bộ không thấy ngay cả lão tổ Ngao Thương uyên của tộc Long Nhân cũng thuần phục đó sao?

Tứ đại chủng tộc Tiên Cổ, mơ hồ là thủ lĩnh của tất cả chủng tộc.

Bây giờ ngay cả thủ lĩnh đều cam nguyện thần phục, bọn họ còn có cái lý do gì để phản kháng đâu chứ?

Còn nữa, phản kháng cũng vô ích, chẳng qua là đi hiến mạng mà thôi.

Nếu như thần phục thì còn có thể có cơ hội rời đi thế giới Tiên Cổ, đây là dụ hoặc mà hết thảy chủng tộc Tiên Cổ đều không thể chống cự được.

Rất nhiều lão tổ chủng tộc đều không kiềm được.

Bọn họ thử rời đi tổ địa, vậy mà lại kinh hỉ phát hiện có thể rời đi.

Đây là bởi vì Quân Tiêu Dao đã hơi sửa đổi một chút quy tắc của thế giới Tiên Cổ, khiến các cường giả này có thể rời khỏi tổ địa.

"Thật sự có thể rời khỏi tổ địa, Thần Tử Quân gia không có gạt chúng ta!"

“Đúng vậy, hắn có thể dẫn dắt chúng ta ly khai Tiên Cổ!”

Lần này, tất cả chủng tộc Tiên Cổ đều tin tưởng không nghi ngờ.

Bọn họ bắt đầu chỉnh đốn tộc nhân, bắt đầu cử ra người lãnh đạo đi trước đến tổ địa tộc Lệ Nhân.

Mà tộc Lệ Nhân bên này, Quân Tiêu Dao cũng yên tâm thoải mái ngâm mình tắm rửa bên trong một suối nước nóng linh khí.

Đây là một trong những sở thích không nhiều của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao phát hiện, mình đã hồi lâu chưa từng thả lỏng như thế.

Từ Vạn Cổ Táng Thổ đến thế giới Tiên Cổ, hắn hầu như chưa từng nghỉ ngơi qua.

Lê Thu Nguyệt ở bên cạnh, còn là ngồi quỳ ở bên người hắn, mặt mày đỏ bừng, dùng tay nhỏ mềm mại không xương thay hắn xoa bóp bả vai.

“Thơm quá…” Lê Thu Nguyệt bồi ở bên người Quân Tiêu Dao,cái mũi nhỏ khịt khịt, trong lòng hoa si nói.

Mùi thơm này, là phát ra từ trên người Quân Tiêu Dao.

Nhục thân của Quân Tiêu Dao trải qua chùy rèn Vạn Vật Mẫu Khí, hoàn mỹ không một tỳ vết, tản mát ra mùi thơm tự nhiên.

Nếu như là một ít tuyệt thế hung thú ngửi được mùi thơm này, đoán chừng đều sẽ điên cuồng đến đỏ mắt, muốn nuốt chửng Quân Tiêu Dao.

Nhưng Lê Thu Nguyệt lại chỉ cảm thấy say mê trong đó.

“Ngươi không cùng tỷ tỷ của ngươi rời khỏi Tiên Cổ sao?” Quân Tiêu Dao thuận miệng lên tiếng đáp lời.

“Hồi bẩm công tử, thiên phú của Thu Nguyệt có hạn, có đi ra cũng không giúp được tỷ tỷ, cứ dứt khoát đợi ở Tiên Cổ vậy.” Lê Thu Nguyệt vội vàng trả lời.

“Thì ra là thế, yên tâm đi, không bao lâu nữa ngươi sẽ có thể gặp mặt tỷ tỷ ngươi.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười nói.

“Đây là may nhờ có công tử.” Lê Thu Nguyệt ngượng ngùng cười nói.

Tuy Quân Tiêu Dao nhìn qua khiến cho người ta có một loại cảm giác cao ngạo lạnh lùng, nhưng chân chính nói tới nói lui, cũng dịu dàng như quân tử khiêm tốn.

“Thật sự là người hoàn mỹ…” Lê Thu Nguyệt cất tiếng cảm thán.

Chương 620 - Người các ngươi đi theo, chính là một vị Đại Đế tương lai!

Chương 620: Người các ngươi đi theo, chính là một vị Đại Đế tương lai!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nàng cũng không hy vọng xa vời, có thể nhận được ưu ái của Quân Tiêu Dao.

Chỉ cần có thể giống như bây giờ, ngẫu nhiên ở chung một chỗ với hắn, thay hắn xoa vai, bóp chân, Lê Thu Nguyệt đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Quân Tiêu Dao nhắm mắt, bắt đầu suy nghĩ chuyện kế tiếp.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì những chủng tộc Tiên Cổ này có lẽ sẽ tự mình hiểu lấy, biết mình nên đưa ra lựa chọn thế nào.

“Lại nói, cũng không biết bây giờ thế cục của Tiên Vực ra sao rồi?” Quân Tiêu Dao nhủ thầm trong lòng.

Chờ sau khi hắn chỉnh đốn chủng tộc Tiên Cổ xong sẽ lập tức chuẩn bị trở về Quân gia, sau đó lại đi chinh chiến con đường Đế Vương.

“Đúng rồi, ta cũng đã mười tám tuổi, không biết gia tộc có thể tổ chức lễ thành nhân cho ta hay không?”

“Còn có trước đó Thập Bát Tổ đã nói, về phần phụ thân ta, cùng với một ít bí ẩn gia tộc, có lẽ cũng nên nói cho ta biết.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Chẳng qua hết thảy những thứ này đều phải chờ đến sau khi hắn về lại Quân gia.

Trong nháy mắt, thời gian ba ngày đã trôi qua.

Toàn bộ chủng tộc Tiên Cổ đều tụ tập đến tổ địa tộc Lệ Nhân.

Dẫn đầu là tam đại chủng tộc Tiên Cổ còn lại.

Tộc Long Nhân do Ngao Thương Uyên suất lĩnh, tộc Cổ Vu cũng do một vị Vu Vương cấp bậc Đại Thiên Tôn suất lĩnh.

Tộc Tam Nhãn Thánh cũng giống như thế.

Trước đó bọn họ, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cọ xát với Quân Tiêu Dao, nhưng bây giờ trong mắt chỉ còn lại có kính sợ và kích động.

Ở trên một vách núi tổ địa tộc Lệ Nhân, bóng dáng đám người Quân Tiêu Dao, Lê Tiên, Lê Thu Nguyệt xuất hiện.

Chứng kiến bên dưới vách núi, đội ngũ chủng tộc Tiên Cổ nhìn không đến cuối, đôi mắt đẹp của Lê Thu Nguyệt trợn tròn, lộ vẻ khiếp sợ cực độ.

Đây chính là cảnh tượng hiếm có khó gặp bên trong Tiên Cổ. Tất cả chủng tộc Tiên Cổ, một đường hội tụ, uy thế như vậy khiến cho ngay cả thiên địa đều đang rung chuyển.

Biểu cảm trên mặt Quân Tiêu Dao bình thản như nước.

Hắn sinh ra ở Thái Cổ thế gia, cảnh tượng hoành tráng gì mà chưa từng thấy qua, cho nên Quân Tiêu Dao ngược lại rất bình tĩnh.

Chẳng qua mặc dù như thế, nhưng cỗ lực lượng này tụ lại, vẫn khiến cho Quân Tiêu Dao hơi giật mình một chút.

Cỗ lực lượng này đã rất kinh khủng rồi.

Đã đủ để triển khai bất hủ chiến với những thế lực bất hủ khác.

Quân Tiêu Dao chậm rãi bước lên, nhìn khắp bốn phía, nói: “Xem ra các ngươi đều là người thông minh, lời nhảm nhí dư thừa, bản Thần Tử cũng sẽ không nói.”

“Bản Thần Tử muốn tổ kiến thế lực, mà các ngươi, đều có thể xem như nhóm nguyên lão đầu tiên.”

“Thành tâm thuần phục bản Thần Tử, vì bản Thần Tử làm việc, thứ mà các ngươi đạt được, chính là một tương lai tươi sáng rộng lớn.”

“Nhưng nếu như lòng lang dạ thú, mưu đồ bất chính mà nói…”

Giọng nói Quân Tiêu Dao dừng một chút.

Nhất thời, trời đất đổi sắc, tiếng sấm cuồn cuộn, rất nhiều Trật Tự Thần Liên, giống như lôi đình thấp thoáng hiện ra, mang theo khí thức làm người ta sợ hãi.

Quân Tiêu Dao, chính là ý chí của thế giới Tiên Cổ.

Nếu như hắn nổi giận thì thế giới Tiên Cổ cũng sẽ nổi giận!

Giờ khắc này, ý lạnh của Quân Tiêu Dao như thể thiên uy trút xuống.

Toàn bộ Tiên Cổ sinh linh đều lạnh run, sinh ra sợ hãi từ tận gốc linh hồn.

Nhìn từng gương mặt lần lượt chuyển sang tái nhợt, đôi mắt đen của Quân Tiêu Dao lóe lên, khôi phục lại cảm xúc.

Nháy mắt, trời đất thanh minh, hết thảy trước đó dường như chỉ là cảnh bên trong tưởng tượng.

“Đương nhiên, có qua có lại, nếu như các ngươi trung thành với bản Thần Tử thì bản Thần Tử cũng sẽ cho các ngươi quyền thế, tự do, cho danh tự của các ngươi theo thế lực của bản Thần Tử, vang vọng toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực.”

“Cuối cùng… hy vọng các ngươi nhớ kỹ một điểm.”

Lời của Quân Tiêu Dao lần nữa dừng lại, tay áo vung lên, giọng điệu hào hùng nói:

“Người các ngươi đi theo, chính là một vị Đại Đế tương lai!”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì như đá tảng rơi xuống biển cả, làm dấy lên sóng gió vạn trượng, cả sân chấn động!

Bọn họ sẽ đi theo một vị đại đế tương lai. Nếu những lời này được thốt ra từ miệng của những thiên kiêu khác thì chỉ làm người ta cảm thấy buồn cười, nhưng Quân Tiêu Dao nói ra thì không ai dám phản bác.

Thiên kiêu bình thường có thể có vô địch chi tư như Quân Tiêu Dao sao?

Thiên kiêu bình thường có thể chạy ra từ Thanh Đồng Tiên Điện - một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị sao?

Thiên kiêu bình thường có thể trở thành Thánh Nhân ở độ tuổi này sao?

Hoàn toàn không có khả năng.

Chỉ có Quân Tiêu Dao mới sáng tạo ra được kỳ tích này.

Giờ khắc này, khí phách anh dũng nếu Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn khắc sâu vào lòng mỗi một sinh linh Tiên Cổ.

“Chúng ta chắc chắn thề sống chết đi theo bước chân của chủ nhân!” Ngao Thương Uyên là người đầu tiên hô lên.

Ngay sau đó, tất cả sinh linh Tiên C, cũng lớn tiếng kêu to, ca tụng thanh danh của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đây là hiệu quả mà hắn muốn.

Quân Tiêu Dao không cần nô lệ vâng vâng dạ dạ, cái hắn cần là người thật sự trung tâm có thể làm việc cho hắn.

“Yên tâm, bản Thần Tử sẽ không bạc đãi các ngươi, rất nhanh các ngươi có thể rời đi thế giới Tiên Cổ.”

“Trước lúc đó, người có tu vi trên chuẩn thánh có tư cách tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện để tu hành.” Quân Tiêu Dao nói.

Lời này vừa vang lên, tất cả mọi người đều dại ra, không rõ hàm ý trong câu nói của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên trời cao. Tất cả sinh linh Tiên Cổ cũng và nhìn lên không trung theo ánh mắt của Quân Tiêu Dao.

Sau đó, họ thấy được một tòa Thanh Đồng Tiên Điện to lớn, tựa như núi cao Thái Cổ đang phá không mà đến, lơ lửng trong hư không.

Cả tòa Thanh Đồng Tiên Điện tràn ngập khí tức cổ xưa mà tang thương, như con sông kéo dài qua thời gian.

“Đó... Đó là, Thanh Đồng Tiên Điện!” Đầu óc tất cả sinh linh Tiên Cổ đều nổ tung.

Sao Thanh Đồng Tiên Điện lại xuất hiện ở chỗ này?

Chương 621 - Thanh Đồng Tiên Điện tái hiện

Chương 621: Thanh Đồng Tiên Điện tái hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rất nhiều sinh linh Tiên Cổ đều nhất trí chuyển mắt về hướng Quân Tiêu Dao. Nhìn vẻ mặt Quân Tiêu Dao như đang tính sẵn trong lòng, trong đầu bọn họ bỗng dâng lên một ý tưởng.

Hay là Quân Tiêu Dao không phải chạy ra Thanh Đồng Tiên Điện, mà là hắn khống chế Thanh Đồng Tiên Điện?

Ồ!

Tưởng tượng đến khả năng này, trái tim rất nhiều sinh linh đều hung hăng run lên.

Đó chính là Thanh Đồng Tiên Điện, là nơi chẳng lành mà cả chí tôn cũng có khả năng đẫm máu, vậy mà Quân Tiêu Dao có thể khống chế.

Trong nhất thời, trong mắt bọn họ, Quân Tiêu Dao trở nên càng sâu không lường được lên.

Mà khác với những sinh linh Tiên Cổ bình thường chính là, Lê Tiên, Ngao Thương Uyên chờ cường giả đỉnh cấp có thể cảm nhận được trong Thanh Đồng Tiên Điện còn cất giấu vài luồng khí tức làm bọn họ vô cùng kiêng kỵ.

“Trong Thanh Đồng Tiên Điện còn có sinh linh, hơn nữa nhìn dáng vẻ thì chẳng lẽ đã nghe theo mệnh lệnh của Quân công tử?”

Trong lòng Lê Tiên dâng lên sự chấn động như sông cuộn biển gầm, thủ đoạn của Quân Tiêu Dao thực sự nằm ngoài dự đoán của nàng.

Ngao Thương Uyên càng cảm giác vô cùng may mắn: “Cũng may đã thần phục chủ nhân, nếu không tạm thời chưa nói đến quy tắc

Tiên Cổ, chỉ khí tức trong Thanh Đồng Tiên Điện thôi cũng đã đủ để uy hiếp tánh mạng của ta."

Sau khi Thanh Đồng Tiên Điện xuất hiện, tất cả sinh linh Tiên Cổ đã hoàn toàn không có tâm tư nào khác, toàn tâm toàn ý mà đi theo Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì cảm thấy đã chỉnh đốn xong. Hắn giơ tay lên, trong hư không có vô số quy tắc Tiên Cổ sức mạnh hiện lên, sau đó ngưng tụ thành từng miếng nô ấn quy tắc. Cả những chí tôn như Ngao Thương Uyên cũng không có khả năng tiêu trừ loại nô ấn quy tắc này.

Đám người Ngao Thương Uyên cũng ngoan ngoãn mà trồng nô ấn vào nguyên thần của mình.

Đám người Lê Tiên Lệ Nhân tộc cũng bị gieo nô ấn, thật ra họ ng không ngại, trước công chúng thì cần đối xử bình đẳng, Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng thiên vị Lệ Nhân tộc.

Đợi đến khi Quân Tiêu Dao gieo nô ấn cho tất cả sinh linh Tiên Cổ thì trong lòng hắn mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau một hồi tung chiêu củ cải cộng với gậy gộc, ân uy và thực thi, cuối cùng Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn khống chế sức mạnh của chủng tộc Tiên Cổ.

Nói một câu không dễ nghe, sức mạnh này liên hợp lại với nhau thì muốn tạo nên một trận chiến bất hủ cũng đã đủ rồi.

"Cũng được rồi, là lúc phải trở về gia tộc, không biết lễ thành nhân mười tám tuổi của ta còn cần tổ chức hay không."

"Đúng rồi, đến lúc đó còn phải độ Thánh Nhân kiếp luôn một thể." Quân Tiêu Dao thầm suy tư trong lòng.

Đến lúc này, chuyện ở thế giới Tiên Cổ mới xem như hoàn toàn kết thúc. Kế tiếp, một ít cường giả thế giới Tiên Cổ sẽ tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện để tu hành.

Hiện tại Thanh Đồng Tiên Điện đã hoàn toàn là sản vật tư nhân của Quân Tiêu Dao.

Linh khí trong Thanh Đồng Tiên Điện cũng không yếu hơn thế giới Tiên Cổ, còn một bộ phận sinh linh Tiên Cổ còn lại, Quân Tiêu Dao phân phó bọn họ đi khai quật các loại cơ duyên tiềm tàng.

Những cơ duyên khai quật ra được đều trở thành nội tình để Quân Tiêu Dao xây dựng thế lực.

Lệ Nhân tộc lại trở thành người quản lý của Tiên Cổ, kiểm soát trật tự của toàn bộ chủng tộc Tiên Cổ.

Tất cả đều có vẻ gọn gàng ngăn nắp.

Các cường giả cấp bậc chí tôn lão tổ như Lê Tiên, Ngao Thương Uyên cũng là nhập trú vào Thanh Đồng Tiên Điện.

Những chí tôn lão tổ đó giống như nhà quê vào thành, liên tục dùng ánh mắt ngạc nhiên đánh giá Thanh Đồng Tiên Điện, tấm tắc bảo lạ.

Còn đám người lão người mù thì tạm thời không hiện thân, hiển nhiên không có hứng thú phản ứng đám cường giả Tiên Cổ đó.

Quân Tiêu Dao cũng xác định, Thanh Đồng Tiên Điện sẽ trở thành một thế lực dạng thành lũy lưu động của hắn.

Không gian bên trong trùng trùng điệp điệp, cất chứa mười vạn người cũng không phải nói chơi.

Sau khi giải quyết tất cả mọi chuyện, Quân Tiêu Dao cũng lên đường, chuẩn bị trở về Quân gia.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao kết thúc hành trình Tiên Cổ, trên toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực lại bắt đầu gợn sóng, có xu thế mưa gió kéo đến.

Từ sau khi tin tức bảo khố Luân Hồi Ma Tông truyền ra, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực luôn không bình tĩnh.

Một tòa bảo khố của thế lực bất hủ khiến người ta thèm nhỏ dãi dữ dội.

Cho dù là thế lực bất hủ nào, nếu có được một tòa bảo khố thì

thực lực nội tình đều lập tức tăng vọt. Nhưng cách tìm được và chìa khóa mở ra bảo khố Luân Hồi Ma Tông lại ở trên người Quân gia.

Thánh Tử của Luân Hồi Ma Tông - Vong Xuyên, là người duy nhất có thể tìm ra và mở ra bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Tất nhiên Quân gia cũng bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Đồng thời, tin tức Quân gia muốn tổ chức lễ thành nhân cho Quân Tiêu Dao cũng đã truyền khắp.

Có rất nhiều thế lực nhận được thiệp mời. Điều này chứng minh Quân gia cũng không phải nói giỡn, mà thật sự muốn tổ chức lễ thành nhân cho vị Thần Tử Quân gia đã mất kia.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng có lẽ Quân Tiêu Dao còn chưa chết, nhưng người có cách nghĩ này cũng là số ít.

Bởi vì hung danh của Thanh Đồng Tiên Điện đã ghi khắc thật sâu trong lòng mỗi người. Hung địa mà cả chí tôn cũng có khả năng đẫm máu, sao Quân Tiêu Dao có thể sống sót.

Trong lúc khắp nơi suy đoán, rốt cuộc ngày Quân gia tổ chức lễ thành nhân cũng đã đến.

Vô số thế lực như trăm xuyên hối hải mà hội tụ về hướng Hoàng Châu của Quân gia.

Rất nhiều thế lực đều có dụng ý khác, bọn họ cũng không phải đi xem lễ thành nhân không có vai chính này, mà muốn biết những thế lực đối địch của Quân gia có thể động tĩnh gì hay không.

Vào ngày Quân gia tổ chức lễ thành nhân, Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động đều có sinh linh tiến đến.

Bọn họ đưa mắt nhìn về hướng Hoàng Châu của Quân gia, trong mắt bốc cháy lên ngọn lửa nhè nhẹ.

“Là lúc tăng cho Quân gia một phần đại lễ...”

Hoàng Châu, nơi đóng trú của Quân gia.

Lúc này nơi đây đã là biển người tấp nập, ngựa xe khắp nơi đều hội tụ đến.

Có cổ thú dang cánh che trời, có long mã hí vang, có liễn xa hoàng kim lao qua ngang trời.

Từ sau khi đế lộ mở ra, rất nhiều thiên kiêu bước lên hành trình, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, đã ít khi náo nhiệt như vậy.

Chương 622 - Buổi tiệc lễ thành nhân

Chương 622: Buổi tiệc lễ thành nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đạo Cực Thiên Tông đến!” Có Quân gia ti nghi cao giọng quát.

Một lão giả tinh thần quắc quắc dẫn dắt một nhóm người tiến đến, đó là lão đạo nhân của Đạo Cực Thiên Tông.

Lúc này tinh khí thần của lão đạo nhân còn tốt hơn trước kia rất nhiều, hiển nhiên linh khí Tiên Vực sống lại đã giúp lão gia tăng thực lực.

Nhưng lúc này, ánh mắt lão đạo nhân lại mang theo một chút phức tạp, trong lòng nỉ non nói: “Năm đó Thần Tử Quân gia khí phách hăng hái dữ dội, vừa xuất thế đã trấn áp ma thi chí tôn, như nắng gắt dâng lên, danh chấn tứ phương, mà hiện giờ lại...”

Lão đạo nhân thầm thở dài trong lòng.

Nhưng lão cũng không cho rằng, Quân Tiêu Dao sẽ ngã xuống dễ dàng như vậy, có lẽ hiện tại còn đang trải qua loại rèn luyện nào đó.

“Công chúa của vương triều Đại Thương đến!”

Tiếng nói vừa dứt thì công chúa Đại Thương đã đến.

Nàng từng tham gia buổi tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao, hiện giờ vẫn đẹp động lòng người như xưa, nhưng sắc mặt lại có thêm vài phần tái nhợt và tiều tụy.

Rất nhiều người chung quanh thấy tình cảnh này đều châu đầu ghé tai mà nói.

“Công chúa Đại Thương vừa gặp Thần Tử lỡ cả đời, đến bây giờ không biết đã cự tuyệt bao nhiêu tuấn kiệt trẻ tuổi cầu hôn.”

“Đúng vậy, nghe nói vị công chúa này khi nghe tin Thần Tử Quân

gia ngã xuống ở Thanh Đồng Tiên Điện thì liên tục bảy ngày đóng cửa không ra ngoài, vì quân mà cả người tiều tụy, đã suy yếu đi rất nhiều."

"Ai, đáng giận nhất chính là, hình như Thần Tử Quân gia cũng không biết tên của công chúa Đại Thương là gì, mỹ nhân như thế mà chỉ là một người qua đường..."

"Thần Tử Quân gia thật là một nam nhân nghiệp chướng nặng nề, phụ lòng biết bao nhiêu giai nhân..."

Rất nhiều tu sĩ nam tính chung quanh đều đang cảm khái.

Một Quân Tiêu Dao ngã xuống trong Thanh Đồng Tiên Điện đã làm muôn vàn thiếu nữ Tiên Vực thương tâm tiều tụy, trà không nhớ cơm không nghĩ, quả thực là nghiệp chướng nặng nề.

Mà vị công chúa Đại Thương này không để ý đến những lời xì xầm bàn tán chung quanh, chỉ thầm lẩm bẩm trong lòng: "Thần Tử đại nhân, ta từng tham gia buổi tiệc mười tuổi của chàng, hiện giờ chàng đã mười tám tuổi thành nhân, lại không thấy trở về."

Thương tâm vì Quân Tiêu Dao không chỉ có một mình công chúa Đại Thương.

Ở một phương hướng khác, một đám người đi vào, vị nữ tử cầm đầu mặc vũ y màu đỏ, dáng người lả lướt, hai chân thon dài, da thịt tuyết như trắng.

Mái tóc dài màu đỏ như ngọn lửa rực rỡ, giữa mày có một điểm chu sa, dung nhan đẹp như đào lý, đó chính là hoàng nữ của Chu Tước Cổ Quốc, Bái Ngọc Nhi.

Nhưng hiện tại, Chu Tước Cổ Quốc đã xác nhập với tam đại Cổ Quốc khác, trở thành Tứ Tượng Cổ Quốc.

Mà Bái Ngọc Nhi chính là nữ hoàng đứng đầu Tứ Tượng Cổ Quốc.

Nàng không bước lên đế lộ, thiên phú của Bái Ngọc Nhi cũng không tầm thường, nhưng trên đế lộ khắp nơi yêu nghiệt kia thì thực lực của nàng ta còn chưa đủ xem.

Nàng trực tiếp từ bỏ, toàn tâm toàn ý thay Quân Tiêu Dao quản lý Tứ Tượng Cổ Quốc.

“Chủ nhân, Ngọc Nhi tin ngài tuyệt đối không có việc gì.” Bái Ngọc Nhi lẩm bẩm nói.

Nàng là người sùng bái cuồng nhiệt của Quân Tiêu Dao, tuyệt đối không sẽ cho rằng Quân Tiêu Dao ngã xuống như vậy.

Ngoài ra còn có những nữ tử như Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi, cũng không bước lên đế lộ.

Căn cơ của các nàng quá yếu kém, đi đến nơi như đế lộ là đi chịu chết, còn không bằng thanh thản ổn định ở lại Quân gia tu luyện.

Lúc sau các thế lực bất hủ như Thánh Linh Thư Viện, Ma Tiên Giáo, Cơ gia, Diệp gia cũng có người tới.

Nhưng những thiên kiêu đỉnh cấp kia lại không xuất hiện, bọn họ đã sớm đi chinh chiến đế lộ, người tới là một vài trưởng lão.

Nhìn khách khứa đã tới gần đủ, đám người Quân Chiến Thiên mới hiện thân.

Cho dù Quân Chiến Thiên hay là Khương Nhu đều không lộ ra chút bi thương nào cả.

Trước đó bọn họ vốn không tin Quân Tiêu Dao sẽ ngã xuống, lúc sau còn biết được tin từ lão tổ rằng Quân Tiêu Dao vẫn chưa chết.

Cho nên Quân Chiến Thiên cũng rất tự tại, ông ta còn chờ mong Quân Tiêu Dao trở về, vậy sẽ mang đến cho Quân gia mừng rỡ không nhỏ.

“Đáng tiếc, tôn nhi không thể trình diện trong lễ thành nhân mười tám tuổi.” Quân Chiến Thiên thở dài khe khẽ, đây là điều duy nhất ông ta cảm thấy đáng tiếc.

“Chư vị, cảm tạ tiến đến tham dự của lễ thành nhân tôn nhi ta, tuy nó không có mặt, nhưng lão phu tin không bao lâu nữa nó sẽ trở về.” Quân Chiến Thiên cất cao giọng mà nói.

Nghe được lời này, trong mắt rất nhiều người đều hiện ra kinh nghi.

“Chẳng lẽ Thần Tử Quân gia thật sự chưa chết?”

“Ai biết được, có thể là Quân gia thương tâm quá độ, đang lừa mình dối người hay không...”

Một ít thế lực có chút nghi ngờ, nhưng chỉ nói thầm trong lòng hai câu, tất nhiên không dám lớn tiếng.

“Đúng vậy đúng vậy, Thần Tử Quân gia có đại đế chi tư, sao lại dễ dàng ngã xuống như vậy?”

“Chính xác, nơi như Thanh Đồng Tiên Điện cũng không có khả năng giữ chân được Thần Tử...”

Rất nhiều thế lực bắt đầu nịnh bợ Quân gia, đám người Quân Chiến Thiên cũng mừng rỡ tiếp nhận.

Nhưng đúng lúc này, có ba bóng người hiện lên từ ở chân trời đằng xa, đồng thời có một giọng nói nổ vang trên hư không.

“Quân gia, thôi thì đừng lừa mình dối người như vậy.”

Nghe được lời này, tất cả các khách khứa thế lực toàn trường đều ngơ cả ra, giống như có sấm sét nổ vang.

“Là ai đang mở miệng, điên rồi sao?”

“Nơi này là Quân gia, ai dám làm càn như thế?”

Rất nhiều người đưa mắt nhìn qua, ba bóng người kia rõ ràng là ba vị Thánh Nhân.

“Thánh Nhân mạnh thật, nhưng ở trước mặt Hoang Cổ Quân gia thì cũng chỉ là con kiến mà thôi.”

“Hình như bọn họ là người của Thái Cổ vương tộc...”

Ba Thánh Nhân này đến từ ba thế lực Thái Cổ vương tộc là Ngưu Ma Sơn, Bàn Tơ Động, Xà Hoàng Cốc. Nhưng trùng hợp chính là,

ba Thái Cổ vương tộc này đều là thế lực phụ thuộc Tổ Long Sào.

Trong nháy mắt, đôi mắt của chưởng môn, túc lão rất nhiều thế lực đều lập loè.

Chẳng lẽ viễn cảnh mà bọn họ suy đoán sắp xảy ra rồi sao?

“Hình như trên Tự Liệt Quân gia ta mở tiệc chiêu đãi không có các ngươi.” Quân Chiến Thiên lạnh nhạt nói.

Hình như ông ta đã đoán trước được chuyện này nên vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, cũng không tức giận gì.

Cần gì phải tức giận với kẻ nhất định phải chết chứ?

Chương 623 - Trình diễn xung đột lớn

Chương 623: Trình diễn xung đột lớn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ha hả, tuy không mời chúng ta, nhưng hôm nay chúng ta cũng mang lễ vật tới.” Kim Giác Thánh Nhân của Ngưu Ma Sơn lạnh lùng cười.

Thánh Nhân của Bàn Tơ Động là một phụ nhân rất yêu diễm, tên là Hắc Chu nương nương, trên mặt ả ta lộ ra một nụ cười yêu mị, tay ngọc vung lên.

Ngay lập tức, một tiếng ‘Tưng’ vang lên.

Một cái chuông rơi xuống mặt đất.

“Lễ thành nhân hôm nay, chúng ta đưa tiễn cho Thần Tử Quân gia!” Thiên Xà Thánh Nhân của Xà Hoàng Cốc lành lùng nói.

Thiên kiêu của ba thế lực vương tộc bọn họ cũng bị Quân Tiêu Dao chém giết ở thế giới Tiên Cổ, tất nhiên có thù hận rất sâu.

Nhưng thấy tình cảnh này, khách khứa ở đây đều hít sâu một hơi.

Điên rồi!

Ba Thánh Nhân này thật sự không muốn sống nữa, chịu chết cũng không nên làm như vậy!

Quân Chiến Thiên thấy thế thì lạnh lùng cười và nói: “Vốn dĩ hôm nay là lễ thành nhân của Tiêu Dao, không nên thấy máu, nhưng các ngươi tự tìm đường chết thì cũng hết cách.”

Quân Chiến Thiên vung tay ra, đạo văn vô tận đan chéo trên hư không, muốn trấn sát về hướng ba Thánh Nhân kia.

Mà đúng lúc này, ở nơi xa có khí tức cuồn cuộn bốc lên, một long trảo vạn trượng thò ra ngang trời, va chạm với chiêu thức của Quân Chiến Thiên.

Khí tức này rõ ràng đã đạt tới chuẩn chí tôn!

“Chẳng lẽ tình cảnh trong buổi tiệc mười tuổi của Thần Tử lại sắp tái hiện?” Tất cả thế lực đều mở to hai mắt mà nhìn.

Bọn họ dự cảm được một trận xung đột lớn sắp sửa trình diễn!

Thù hận của Quân gia và Thái Cổ hoàng tộc là mấy đời nối tiếp chồng chất lên nhau.

Mà ở đời này, mối thù đó đã đạt tới cực hạn.

Trong thế giới Tiên Cổ, rất nhiều thiên kiêu Thái Cổ hoàng tộc đều bị Tự Liệt Quân Tiêu Dao chém giết.

Có thể nói thù hận đã đạt tới mức độ không chết thì không ngừng. Nhưng bất hủ chiến có ảnh hưởng quá lớn, cho dù các thế lực Tổ Long Sào cũng mong muốn cùng cực, chờ đợi thời cơ, nhưng vẫn không dám tùy tiện gây nên chiến tranh.

Nhưng hiện tại, thấy tình cảnh này, đại nhân vật của rất nhiều thế lực đều kinh hãi.

Rốt cuộc Thái Cổ hoàng tộc cũng nhịn không được muốn động thủ?

“Hừm?” Quân Chiến Thiên thấy chiêu thức của mình bị cản lại thì cũng không quá bất ngờ.

Nếu sau lưng Thánh Nhân của tam đại Thái Cổ vương tộc không có người chống lưng thì chúng dám tiến đến Quân gia làm càn không?

Trên vòm trời, tầng mây quay cuồng, một nam tử trung niên mặc kim bào mang theo uy thế chuẩn chí tôn mà buông xuống.

“Là Long Khám Chí Tôn của Tổ Long Sào!” Thấy bóng người này, có người hô nhỏ lên.

Đây là một chuẩn chí tôn rất có danh khí của Tổ Long Sào, tuy không phải nhân vật có thực lực tuyệt đỉnh cấp lão tổ, nhưng cũng là một trong những cường giả mới quật khởi trong vạn năm của

Tổ Long Sào.

Nhìn thấy Long Khám Chí Tôn xuất hiện, các tộc lão Quân Chiến Thiên vẫn rất dửng dưng.

“Xem ra Tổ Long Sào các ngươi lành sẹo rồi nên quên đau, vào buổi tiệc mười tuổi, đã quên mất U Long Chí Tôn ngã xuống trước của sơn môn Quân gia ta sao?” Quân Chiến Thiên lạnh nhạt nói.

Long Khám Chí Tôn nghe vậy thì trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

U Long Chí Tôn không chỉ ngã xuống ở Quân gia, thậm chí cả bản thể cũng bị xem thành nguyên liệu nấu ăn rồi ăn luôn.

Đây là sỉ nhục và vết nhơ mà Tổ Long Sào không thể xóa bỏ.

Nhưng lần này, ông ta vâng mệnh mà đến, trong lòng có nắm chắc, tất nhiên sẽ không e ngại cái gì.

Quân Chiến Thiên tiếp tục nói: “Tới cũng tới rồi, đồng loạt hiện thân đi, cần gì phải ẩn nấp kia chứ?”

Nghe Quân Chiến Thiên nói thế, mọi người sợ hãi cả kinh, chẳng lẽ không chỉ có Tổ Long Sào phái người tới?

Ở một hướng khác có mây lửa đầy trời, chuẩn chí tôn của Vạn Hoàng Linh Sơn hiện thân.

Phía đông, có mây tía mênh mông cuồn cuộn tràn ngập, một nam tử trung niên như phủ sương lạnh trên mặt đạp mây tía mà đến.

Đó là phụ thân của Kỳ Lân Tử, Tử Lân động chủ.

Ngoài ra, Thượng Cổ Ngạc Hồ cũng có chuẩn chí tôn bước ra, đó là một con cá sấu khổng lồ chưa hóa thành hình người, mà vẫn duy trì hình thái cá sấu, hung thần chi khí ngập trời, khiến cả thiên địa cũng biến sắc!

“Trời ạ, chuẩn chí tôn của Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ đều tới, là muốn thay đổi trời đất hay sao?”

Tất cả thế lực ở đây đều ngồi không yên.

Đây là tiết tấu biến thiên trở trời!

“Ha hả...”

Chúng tộc lão Quân gia thấy tình cảnh này thì chỉ lộ ra nụ cười lạnh, vẻ mặt vô cùng bình đạm, tựa như nhìn người chết.

Không phải ai cũng có thể khiêu khích uy nghiêm Quân gia, ít nhất, từ thời khắc bọn họ hiện thân thì kết cục đã được định sẵn rồi.

“Hôm nay tới Quân gia ta là muốn vội vã đầu thai sao?” Quân Chiến Thiên lạnh nhạt nói.

Lời này khiến trong mắt đám người Long Khám Chí Tôn đều hiện lên một tia sắc lạnh.

Nhưng còn chưa tới thời điểm cuối cùng, bất hủ chiến là thủ đoạn cuối cùng.

Ít nhất hiện tại, bọn họ còn phải đưa ra yêu cầu trước.

“Chúng ta tới đây cũng không có ý khác, chỉ muốn đòi lấy một người nhỏ bé không đáng kể trong Quân gia.” Long Khám Chí Tôn nói.

Quân Chiến Thiên liếc xéo hắn ta một cái, không nói gì.

Long Khám Chí Tôn lạnh nhạt nói: “Người đó tên là Vong Xuyên.”

Tiếng nói vừa dứt, cả trường nín thở.

Có thể nói Vong Xuyên là thiên kiêu được người ta đề cập nhiều nhất trong khoảng thời gian gần đây trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Sở dĩ như thế, không ngoài vì thân phận Thánh Tử Luân Hồi Ma Tông của hắn ta, mà có thể nói là ai có được Vong Xuyên thì người đó sẽ chiếm được bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

“Xem ra những Thái Cổ hoàng tộc đó không muốn để Quân gia có được bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.”

“Lời này không phải vô nghĩa à, nội tình của Quân gia đã sâu không lường được, nếu lại chiếm được bảo khố Luân Hồi Ma Tông thì còn ghê gớm đến cỡ nào nữa?”

Rất nhiều người đang giao lưu thần niệm.

Cũng có rất nhiều người rất tò mò Quân gia sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Nếu giao ra Vong Xuyên, chẳng khác nào chắp tay nhường bảo khố Luân Hồi Ma Tông cho người khác.

Nếu không giao ra thì sẽ đối mặt với sự áp chế của bốn mạch Thái Cổ hoàng tộc.

Cho dù là thế lực bất hủ, đối mặt một thế lực cùng đẳng cấp cũng đã cực kỳ nguy hiểm. Tuy Quân gia là thế lực bất hủ cao cấp nhất, một trong Ngự Tam Gia của Hoang Cổ.

Nhưng dù sao cũng phải đối mặt với bốn mạch Thái Cổ hoàng tộc, nói không có chút áp lực nào là không có khả năng.

Tất cả mọi người đang nín thở, chờ đợi đám người Quân Chiến Thiên đưa ra lựa chọn.

Chương 624 - Thần Tử giá lâm

Chương 624: Thần Tử giá lâm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, Quân Chiến Thiên mở miệng, cho người gọi Vong Xuyên lên.

“Chẳng lẽ Quân gia muốn chịu thua?” Nhìn thấy vậy, trưởng lão rất nhiều thế lực đều giật mình.

Sự bá đạo của Quân gia đã thâm nhập lòng người.

Hoang Thiên Tiên Vực có cơ duyên bảo tàng gì, nếu có người của Quân gia chiếm cứ thì những người khác cũng đừng mơ vớt được một sợi lông.

Nếu có người trêu chọc Quân gia, trước nay Quân gia cũng chưa bao giờ e dè chùng bước.

Chẳng lẽ lúc này Quân gia luôn hành sự bá đạo đã biết sợ?

Mọi người đang nghi hoặc thì Vong Xuyên đã xuất hiện.

Quân Chiến Thiên hỏi: “Vong Xuyên, có người muốn mang ngươi đi, bảo ngươi rời đi Quân gia, ngươi lựa chọn thế nào?”

Nghe thấy lời này, Vong Xuyên không chút do dự mà nói: “Chủ nhân của Vong Xuyên này chỉ có một người, đó chính là Thần Tử Quân gia, ngài ở đâu thì ta ở đó.”

Chê cười, muốn Vong Xuyên phản bội là chuyện không có khả năng.

Đừng nói hiện tại trong đầu hắn ta còn có nô ấn Quân Tiêu Dao gieo. Chỉ xét về chuyện Quân gia đối đãi với Vong Xuyên mang Luân Hồi Thánh Thể cũng tương đương với đãi ngộ của Tự Liệt.

Trừ phi đầu óc Vong Xuyên toàn là bã đậu thì mới có thể phản bội Quân gia.

“Nếu lỗ tai các ngươi không điếc thì đã nghe rõ rồi đúng không.” Quân Chiến Thiên nói.

Cho tới đây, mọi người mới hiểu Quân gia đang chơi đám người Long Khám Chí Tôn.

“Ngươi...” Sắc mặt bốn người Long Khám Chí Tôn lập tức âm trầm như nước.

Sao bọn họ không rõ mình bị Quân gia gài bẫy chơi khăm.

Kim Giác Thánh Nhân của Ngưu Ma Sơn thấy thế thì quát lạnh: “Một người chết mà ngươi vẫn nhận hắn làm chủ nhân, ngươi thật là lòng son dạ sắt!”

Lời này rất chói tai.

“Ngươi làm càn!” Vong Xuyên quát lạnh.

Những nữ tử Bái Ngọc Nhi, Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi cũng bắn tóe lửa từ đôi mắt, trợn mắt trừng trừng.

Các nàng tin chắc Quân Tiêu Dao không có khả năng ngã xuống.

Kim Giác Thánh Nhân đang dẫm lên thuốc nổ.

Đôi mắt các tộc lão Quân Chiến Thiên thật lạnh lẽo, muốn ra tay lần nữa.

Cho dù có bốn chuẩn chí tôn che chở, bọn họ cũng muốn tiêu diệt đám Thánh Nhân miệng thối chó má này!

Nhưng đúng lúc này, trên trời cao đột nhiên nứt ra một cái khe không gian.

Hư không chấn động, tiên quang vạn trượng ngập trời!

Trong ánh hào quang vô tận đó, một bóng người trẻ tuổi như tiên thần giá lâm đến!

Khi cảm ứng được động tĩnh trên vòm trời, tất cả tu sĩ các thế lực toàn trường đều theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn, bóng người xé

rách hư không mà đến kia được bao phủ trong thánh quang vô tận, giống như thần linh trẻ tuổi, cao cao tại thượng, không dính bụi trần!

Khi bóng người đó xuất hiện, trong phút chốc, hô hấp của mọi người đều ngừng lại!

“Người nọ là...” Rất nhiều tu sĩ cứng họng, chấn động đến không nói ra được câu trọn vẹn.

Đám người Quân Chiến Thiên, Khương Nhu cảm ứng được khí tức vô cùng quen thuộc kia, trong mắt đều lộ ra tia sáng vô cùng mừng rỡ!

Còn đám người Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi, Bái Ngọc Nhi, Vong Xuyên cảm ứng được khí tức này thì thân thể khẽ chấn động, lộ ra kích động xưa nay chưa từng có!

Tới rồi, hắn tới!

Trong ánh hào quang vô tận, bóng người Quân Tiêu Dao hiện ra.

Bạch y trắng ngần, tiên quang gợn sóng, trên dung nhan tuấn tú như thiên là sự bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Quân Tiêu Dao đã đến!

Khi dung mạo của Quân Tiêu Dao hoàn toàn lộ ra, toàn trường phát ra tiếng xôn xao kinh động không gì sánh kịp.

Rất nhiều người khiếp sợ đến mức đôi mắt sắp bị trừng rớt ra khỏi tròng.

“Thật là Thần Tử Quân gia, hắn có thể bình yên vô sự đi ra từ Thanh Đồng Tiên Điện?”

“Long Ngạo Thiên, Vương Đằng đều ngã xuống trong đó mà hắn lại bình yên đi ra!”

“Ghê gớm thật, Thanh Đồng Tiên Điện là nơi mà cả chí tôn cũng có khả năng đẫm máu, thế mà Thần Tử Quân gia có thể tồn tại đi ra!”

Chấn động!

Ngơ ngác!

Da đầu tê dại!

Quân Tiêu Dao đã trực tiếp sáng tạo ra thêm một kỳ tích, đó là bình yên đi ra từ Thanh Đồng Tiên Điện – Một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị.

Đây là chuyện mà không ai trong thế hệ trẻ tuổi có thể làm được!

“Ha ha, tôn nhi đã trở lại!” Quân Chiến Thiên ngửa mặt lên trời cười to, buồn bực gì cũng tiêu tán.

Trước đó ông ta còn cảm thấy, Quân Tiêu Dao không thể trở về tham gia lễ thành nhân thì có chút đáng tiếc, hiện tại thì tất cả tiếc nuối đều được đền bù.

“Tiêu Dao...” Trái tim vẫn luôn thấp thỏm lo âu của Khương Nhu hoàn toàn thả lỏng.

Tuy rằng bà biết chắc chắn Quân Tiêu Dao không có việc gì, nhưng không nhìn thấy người thì vẫn có chút lo lắng. Hiện tại, cuối cùng bà cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Còn các nữ tử như Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi đều lộ ra tưởng nhớ và sùng bái trong mắt.

Chỉ có Thần Tử nhà các nàng mới có thể sáng tạo ra một rồi lại một kỳ tích như vậy.

Vị công chúa Đại Thương kia còn kích động đến thân thể run lên nhè nhẹ, vành mắt ửng đó.

Nói tóm lại, Quân Tiêu Dao hiện thân khiến toàn trường sôi trào, không khí leo lên đỉnh điểm.

Nhưng cũng vì Quân Tiêu Dao xuất hiện quá đột nhiên và chấn động khiến mọi người không lập tức chú ý đến cảnh giới tu vi của Quân Tiêu Dao đầu tiên.

Mà bên kia, Kim Giác Thánh Nhân của Ngưu Ma Sơn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cảm thấy gương mặt nóng rát, vừa rồi hắn ta còn nói Quân Tiêu Dao đã là một người chết.

Kết quả hiện tại, "Người chết" này sống sờ sờ xuất hiện trước mặt hắn ta.

Cho dù là đám người Long Khám Chí Tôn cũng thất thần trong nháy mắt.

Bởi vì chuyện này quá không hợp lý, đầu óc bọn họ cũng không phản ứng kịp. Một Thần Tử Quân gia đã bị đồn là chết hai năm lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt thế nhân.

"Không nghĩ tới bản Thần Tử biến mất hai năm mà còn làm chư vị nhớ thương như thế, còn đến tham gia lễ thành nhân, Quân mỗ xin đa tạ tại đây."

"Nhưng trước lúc đó, vẫn phải giải quyết một vài con kiến trước đã."

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt, năm ngón tay của hắn đã siết chặt, mười vạn sức mạnh Tượng Thần mãnh liệt tuôn trào.

Một sức mạnh đáng sợ khiến hư không dao động, làm ngân hà run rẩy.

Cứ như có một Tượng Thần Thái Cổ vô thượng trấn áp vũ trụ sao trời vạn dặm, khí thế hùng vĩ!

Đồng thời, Quân Tiêu Dao lấy mười vạn sức mạnh Tượng Thần để thúc giục Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Chương 625 - Bát phương hoảng sợ!

Chương 625: Bát phương hoảng sợ!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sáu lốc xoáy Luân Hồi hiện lên, đạo văn chìm nổi trên hư không trung chung quanh, mang theo Luân Hồi chi ý, dường như muốn kéo thương sinh vạn vật vào Luân Hồi.

Hiện giờ sau khi cảnh giới thực lực của Quân Tiêu Dao tăng lên, tất nhiên uy năng của Lục Đạo Luân Hồi Quyền cũng gia tăng gấp bội.

Quân Tiêu Dao còn cùng lúc phóng ra sáu loại thần thông, dùng Lục Đạo Luân Hồi Quyền để khống chế, loại uy năng này mạnh đến tột độ, nói là một quyền đánh nát trời cũng không quá.

Quân Tiêu Dao bước ra một bước, phá vỡ hư không, quyền phong khủng bố trực tiếp giáng thẳng về hướng ba Thánh Nhân Ngưu Ma Sơn, Bàn Tơ Động và Xà Hoàng Cốc.

“Thần Tử Quân gia điên rồi sao, sao lại ra tay với Thánh Nhân?” Có người thấy tình cảnh này thì theo bản năng mà kinh hô lên.

“Không đúng, khí tức của Thần Tử Quân gia...” Còn có một vài người đã nhận ra được.

Khí tức của Quân Tiêu Dao quá mạnh, hoàn toàn không phải tu vi Đạo Thần cảnh trước kia.

Mà là...

Thánh Nhân!

Oanh!

Mọi người ở đây vừa phản ứng lại thì Lục Đạo Luân Hồi Quyền của Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn giáng xuống.

Ầm ầm ầm!

Hư không rạn nứt, mảnh không gian kia hoàn toàn trầm luân, bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đập ra lỗ trống.

Mà ba Thánh Nhân kia thì sao?

Họ đã hoàn toàn không thấy tung tích, thân thể và nguyên thần đều tan nát thành hư vô dưới một quyền chí cường của Quân Tiêu Dao, sau đó tiêu tán trong cái khe không gian.

Ba cường giả Thánh Nhân còn chưa kịp thét lên một tiếng thì đã tan thành tro bụi.

Tĩnh mịch...

Tất cả âm thanh khắp thiên địa đều như bị rút ra, chỉ còn lại một mảnh yên tĩnh tuyệt đối.

Đám người Long Khám Chí Tôn đều hơi dại ra, hoàn toàn không phản ứng kịp. Bởi vì bọn họ căn bản không nghĩ đến Quân Tiêu Dao dám ra tay với ba Thánh Nhân.

Hắn ta càng không nghĩ tới, Quân Tiêu Dao còn có thể dùng một chiêu hạ gục ba Thánh Nhân trong nháy mắt.

Quả thực không hợp lẽ thường!

Không chỉ những chuẩn chí tôn đó, mà tất cả khách khứa được mời đến đều da đầu tê dại, cả người run rẩy.

Rất nhiều cường giả thế hệ trước cũng nhịn không được mà đứng lên, trừng lớn đôi mắt, như không thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra.

“Ta không nhìn lầm đó chứ, Thần Tử Quân gia dùng một quyền hạ gục ba vị Thánh Nhân trong nháy mắt?”

“Là ta hoa mắt sao, sao có thể, đó chính là ba Thánh Nhân mà!”

Sau một hồi tĩnh mịch ngắn ngủi, tiếng ồn ào lập tức nổ vang trong thiên địa!

Thánh Nhân đã xem như cường giả hàng đầu ở Tiên Vực, có lẽ mục tiêu cả đời của một ít tu sĩ có thiên phú không tính là yêu

nghiệt chính là trở thành Thánh Nhân.

Cho nên Thánh Nhân vẫn rất có thân phận địa vị ở Tiên Vực, trong các thế lực nhất lưu, họ đều xem là trụ cột vững chắc cấp bậc trưởng lão.

Nhưng hiện tại, bọn họ nhìn thấy cái gì?

Quân Tiêu Dao thuộc thế hệ trẻ tuổi lại dùng một quyền hạ gục ba Thánh Nhân trong nháy mắt!

Điều này quá kinh tủng!

Quan trọng nhất chính là, Quân Tiêu Dao mới mười tám tuổi thôi!

Một Thánh Nhân mười tám tuổi!

Hơn nữa Quân Tiêu Dao còn có thể hạ gục Thánh Nhân cùng giai trong nháy mắt.

Thực lực này, thiên phú này, muôn đời không có lấy một, khiến lòng người thật chấn động!

Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực sẽ xảy ra chấn động lớn.

Quân Tiêu Dao đã đánh vỡ kỷ lục Thánh Nhân trẻ tuổi nhất, hắn là cường giả Thánh Nhân tuổi nhất từ xưa đến nay!

Chỉ là kỷ lục này cũng đủ để Quân Tiêu Dao lưu danh sử sách hàng tỉ năm!

Về sau tất cả thiên kiêu tu sĩ đột phá đến Thánh Nhân, đều sẽ lấy Quân Tiêu Dao ra so sánh, đừng nói các thế lực khắp nơi chấn động, cho dù là các tộc lão Quân gia gồm Quân Chiến Thiên cũng đã hơi dại ra.

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao chẳng những không chết, có lẽ còn sẽ lấy được một ít cơ duyên.

Nhưng cơ duyên này cũng không khỏi quá lớn, làm trái tim Quân Chiến Thiên đột nhiên gánh không nổi!

Còn đám người Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi đều cảm thấy chấn động, đồng thời cũng xuất hiện sùng bái điên cuồng!

Quân Tiêu Dao chính là thần linh vĩnh viễn trong cảm nhận của các nàng.

“Thần Tử Quân gia trở về, cử thế vô song, người nào có thể địch lại!”

“Nếu Thần Tử Quân gia bước lên đế lộ, nói không chừng có thể đánh thủng toàn bộ đế lộ, các vương giả đế lộ còn lại đều không thể là đối thủ của Thần Tử Quân gia!”

Tất cả tu sĩ ở đây đều kinh hãi cảm thán, trong mắt cũng lộ ra ý khâm phục từ đáy lòng.

Nhìn sự chấn động ồn ào, ngưỡng mộ sùng bái từ bốn phương tám hướng, vẻ mặt Quân Tiêu Dao bình tĩnh như nước.

Hạ gục ba Thánh Nhân bình thường không tính là chuyện gì ghê gớm đối với hắn của hiện tại.

Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy có gì cần kích động.

Nhưng đúng lúc này, trên vòm trời bắt đầu có tiếng nổ vang mơ hồ truyền đến.

Quân Tiêu Dao thấy tình cảnh này thì hơi nhướng mày lên và nói: “À, cuối cùng cũng tới rồi sao?”

Đừng quên, Quân Tiêu Dao còn chưa độ Thánh Nhân kiếp.

Mà hiện tại, khi khí tức của Thanh Đồng Tiên Điện trên người hắn tiêu tán, rốt cuộc Thánh Nhân kiếp cũng giáng xuống.

Cảm ứng được tình cảnh này, phản ứng đầu tiên của các tu sĩ ở đây là ngẩn ngơ, sau đó như nghĩ tới cái gì, trong mắt lại xuất hiện sự khiếp sợ không thể miêu tả!

“Đừng nói cho ta là Thần Tử Quân gia còn chưa vượt qua Thánh Nhân kiếp!?”

Muốn thật sự được gọi là Thánh Nhân thì chỉ khin nào vượt qua Thánh Nhân kiếp.

Thánh Nhân kiếp là một kiếp nạn rất trọng đại, nhưng nếu vượt qua rồi thì rất có lợi cho bản thân tu sĩ, thực lực sẽ tăng lên rất lớn.

Mọi người đều cho rằng Quân Tiêu Dao đã vượt qua Thánh Nhân kiếp.

Nhưng lúc này, cảm nhận được tiếng sấm cuồn cuộn truyền ra từ trên vòm trời, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là dao động của Thánh Nhân kiếp.

“Thần Tử Quân gia còn chưa vượt qua cả Thánh Nhân kiếp mà đã có thể đủ hạ gục Thánh Nhân trong nháy mắt?”

“Con mẹ nó vậy thì thật thái quá!”

Rất nhiều người đều thất thanh, vẻ mặt ngây ra như phỗng.

Có câu nói là người so người thì tức chết người.

Mà Quân Tiêu Dao vừa xuất hiện, quả thực đã làm tất cả tu sĩ ở đây đều cảm thấy mình như một tên phế vật.

Chương 626 - Thần Tử độ kiếp, Hỗn Độn Thiên Lôi

Chương 626: Thần Tử độ kiếp, Hỗn Độn Thiên Lôi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thậm chí những Thánh Nhân chân chính đó cũng khiếp đảm trong lòng, Quân Tiêu Dao còn chưa độ Thánh Nhân kiếp mà đã lợi hại như thế, nếu vượt qua thì...

"Ồ..."

Tưởng tượng đến khả năng này, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy da đầu tê dại.

Nếu đúng là như vậy, danh hiệu của Quân Tiêu Dao không chỉ là Thánh Nhân trẻ tuổi nhất trong lịch sử, mà còn phải có thêm một cái nữa, đó là Thánh Nhân mạnh nhất từ xưa đến nay!

"Sao có thể..." Đám người Long Khám Chí Tôn cũng không cách nào tin tưởng.

Lúc hắn ta thành tựu vị trí Thánh Nhân cũng không biết đã bao nhiêu tuổi. Lần độ Thánh Nhân kiếp đó cũng phải hết sức cẩn thận, thiếu chút nữa thân tử đạo tiêu dưới thành thánh kiếp bảy màu kia.

"Nếu người này ngã xuống trong Thánh Nhân kiếp thì tốt rồi..." Long Khám Chí Tôn nghĩ thầm trong lòng.

Thiên tư tiềm lực của Quân Tiêu Dao quả thực làm người ta kinh sợ đến trợn mắt.

Dạng yêu nghiệt như vậy thì dù chỉ cho hắn mấy chục hoặc trăm năm là đủ để trưởng thành thành một đầu sỏ khủng bố.

Trong mắt Long Khám Chí Tôn đã dâng trào sát ý.

Hắn ta biết Quân Tiêu Dao là một tai hoạ ngầm, tuyệt đối không

thể để hắn trưởng thành.

Chết trong Thánh Nhân kiếp là kết quả tốt nhất.

Long Khám Chí Tôn hơi lui về phía sau một chút, tránh mình bị liên lụy vào thiên kiếp.

Thánh Nhân kiếp không thể dựa vào ngoại lực để vượt qua, nếu có ai can thiệp thì thiên kiếp uy lực sẽ tự động tăng cường.

Tất nhiên đám người Long Khám Chí Tôn không muốn bị liên lụy vào trong đó, chắn đao thay cho Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lại không đặc biệt để ý Thánh Nhân kiếp cho lắm. Dù sao lúc trước khi hắn còn ở Đạo Thần cảnh thì đã lấy nhục thân chống chọi lại được thành thánh kiếp bảy màu.

Ầm ầm ầm!

Phía chân trời có tiếng sấm cuồn cuộn, lôi quang thất sắc hội tụ, hóa thành cột sáng lôi đình hủy diệt rồi trút xuống.

“Đây là bảy màu... Không đúng, là thành thánh kiếp chín màu!”

Có tu sĩ trợn tròn đôi mắt.

Người có thực lực thiên phú khác nhau cũng đối mặt với các Thánh Nhân kiếp khác nhau.

Mặt bằng chung đều là thành thánh kiếp bảy màu, nhưng một ít tu sĩ có thiên phú hơi yếu cũng chỉ có thành thánh kiếp năm màu. Nhưng một ít yêu nghiệt mang theo thiên phú cực mạnh lại có khả năng kích phát thành thánh kiếp chín màu trong truyền thuyết.

Loại lôi kiếp chín màu này không chỉ có uy lực khủng bố hơn lôi kiếp bảy màu có mấy lần.

“Không nghĩ tới Thần Tử Quân gia lại kích phát thành thánh kiếp chín màu.”

“Thần Tử Quân gia không kích phát chín màu mới không bình thường!”

Mọi người đã chứng kiến được sự yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao.

Cho dù Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến cỡ nào thì bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ nữa.

“Nhưng cho dù lấy thực lực của Thần Tử Quân gia, muốn vượt qua thành thánh kiếp chín màu này cũng phải bị lột mất một lớp da.” Một ít túc lão thế lực lớn suy đoán.

Tất nhiên bọn họ sẽ cho rằng Quân Tiêu Dao không thể vượt qua thành thánh kiếp, chỉ là có khả năng hơi chật vật mà thôi.

Nhưng ngay sau khi những túc lão đó phỏng đoán xong, cảnh tượng xuất hiện tiếp theo lại làm bọn họ như thạch hóa, ngây ra như phỗng.

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, không có bất cứ hành động nào, cứ trực tiếp tắm mình trong lôi kiếp chín màu như vậy.

Lôi kiếp chín màu giáng lên người Quân Tiêu Dao, lôi quang phụt ra, lại không thể mang đến chút tổn thương nào cho nhục thân của Quân Tiêu Dao.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân của Quân Tiêu Dao, thêm vào tiên khí trên thân thể, hơn nữa còn được Vạn Vật Mẫu Khí Chuy rèn qua, hắn đã có dấu hiệu nhục thân thành đế.

Cho dù là lôi kiếp chín màu khủng bố, cũng mơ tưởng để lại chút dấu vết nào trên loại nhục thân cấp bậc hoàn mỹ này.

Dù chỉ là một tia của loại lôi kiếp ở mức độ này cũng có khả năng đánh một vị chuẩn thánh đến tróc da tróc thịt.

Nhưng Quân Tiêu Dao chỉ cảm nhận được hơi tê tê, thậm chí còn có chút thoải mái.

Mọi người thấy tình cảnh này thì đều trợn tròn mắt, bình thường tu sĩ nào độ Thánh Nhân kiếp không phải nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng.

Các loại bất tử dược, thánh đan, thần binh bảo hộ đều được chuẩn

bị sẵn sàng trước, quả thực như đi ngang qua hoàng tuyền một chuyến.

Nhưng Quân Tiêu Dao không chuẩn bị cái gì, thậm chí không động đậy cả một đầu ngón tay, cứ như tắm gội trong thiên kiếp, vẻ mặt hết sức thản nhiên.

“Không thú vị...” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn đã đánh giá cao độ khủng bố của Thánh Nhân kiếp, lôi kiếp trình độ này có tác dụng quá nhỏ trong chuyện rèn luyện nhục thân của hắn.

Quân Tiêu Dao tùy tiện tung ra một quyền, đấm ngược lên trời xanh, kiếp vân đầy trời đều bị đánh xơ xác, lôi kiếp chín màu trực tiếp bị đánh tan nát rồi biến mất!

Tất cả người chứng kiến chuyện này đều nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Phương thức độ kiếp này thật là...

Quá quá ghê gớm!

Nhưng đúng lúc này, kiếp vân vốn bị đánh tan kia lại hội tụ loại lần nữa, chỉ loại dao động mơ hồ tỏa ra kia còn mạnh hơn lôi kiếp chín màu trước đó gấp mười lần!

“Sao lại thế này, Thần Tử Quân gia còn chưa vượt qua được Thánh Nhân kiếp sao?”

“Sao động lôi kiếp lần này quá nguy hiểm, sao ta cảm thật cả cường giả Đại Thánh cũng không thể vượt qua?”

Rất nhiều khách khứa đều hít sâu một hơi.

Quả thực là đợt trước chưa xong, đợt sau lại tới.

Bọn họ thật sự chưa từng nhìn thấy trường hợp phải độ Thánh Nhân kiếp hai lần như vậy.

Quân Tiêu Dao là người không bất ngờ nhất, không bằng nói hắn

cũng đã đoán trước cả rồi.

“Quả nhiên, ta tạo ra con đường thuộc về mình, khai sáng đạo của mình, ông trời cũng sẽ không dễ dàng buông tha ta như vậy.” Quân Tiêu Dao tùy ý mà cười.

Kiếp này không chỉ là Thánh Nhân kiếp, còn là một kiếp nhằm vào đại đạo mà hắn tự nghĩ ra.

Ầm ầm ầm!

Phía chân trời lại có lôi quang lóng lánh.

Chỉ là lôi quang kia không phải chín màu, mà có màu sặc sỡ mà pha tạp giống như hỗn độn.

“Chẳng lẽ đó là, Hỗn Độn Thiên Lôi?” Lão đạo nhân Đạo Cực Thiên Tông cũng nhịn không được mà hô nhỏ một tiếng.

Hỗn Độn Thiên Lôi là một trong những sức mạnh đáng sợ nhất trong thiên địa, nghe đồn là tiếng sấm đầu tiên vang lên trong hỗn độn.

Mà tuy Hỗn Độn Thiên Lôi trước mắt không có khả năng là Hỗn Độn Thiên Lôi nguyên thủy nhất, nhưng uy lực cũng mạnh hơn lôi kiếp chín màu quá nhiều quá nhiều, hai bên là chênh lệch về chất.

Chương 627 - Cường thế độ kiếp

Chương 627: Cường thế độ kiếp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khi mọi người ở đây đang chấn động trong lòng thì một cảnh tượng càng khủng bố đã xuất hiện.

Chỉ thấy trong kiếp vân kia đột nhiên có từng bóng người mơ hồ hiện lên.

Mỗi một bóng người đều tỏa ra khí tức cổ xưa, cứ như bị vớt lên từ con sông thời gian rồi lại xuất hiện ở đương thời.

“Đó... Đó chẳng lẽ là, chí tôn kiếp?”

Giờ khắc này, tất cả mọi người ở đây như bị sét đánh, cả người cứng đờ, trong mắt lộ ra chấn động.

Khi chuẩn chí tôn đột phá đến chí tôn cảnh thì sẽ có chí tôn kiếp giáng xuống. Khái niệm này cũng giống như muốn từ chuẩn thánh lên đến Thánh Nhân thì phải vượt qua Thánh Nhân kiếp vậy.

Chỉ là uy lực của hai loại lôi kiếp khác nhau như trời với đất.

Khi độ chí tôn kiếp, nghe đồn sẽ có hư ảnh cường giả cổ đại hiện lên ra tay cùng với lôi kiếp. Độ khó khăn đó không biết đã vượt qua Thánh Nhân kiếp bao nhiêu lần.

Nhưng hiện tại, bọn họ nhìn thấy cái gì?

Quân Tiêu Dao mới là Thánh Nhân cảnh mà đã độ kiếp có thể sánh ngang với chí tôn kiếp!

Tuy những bóng người mơ hồ hiện ra kia không có khả năng cường đại giống như chí tôn kiếp chân chính, nhưng tuyệt đối cũng là nhân kiệt thời Thái Cổ.

Có lẽ là đại đế khi trẻ tuổi, cổ hoàng tuổi nhỏ, bất hủ thánh linh dựng dục chưa lâu..v..v.

Nói cách khác, nếu Quân Tiêu Dao muốn vượt qua kiếp nạn này thì nhất định phải chiến đấu với đại đế trẻ tuổi, hơn nữa còn phải đánh bại!

Điều này gần như là không thể.

Cho dù là hậu duệ đại đế xuất thế đương đại cũng không thể sánh vai với đại đế thời trẻ được.

“Sao có thể, cho dù Thần Tử Quân gia có thiên tư yêu nghiệt, nhưng cũng không có khả năng dẫn tới chí tôn kiếp đến trước thời hạn mới đúng?” Rất nhiều tu sĩ nghĩ trăm lần cũng không ra.

Tất nhiên bọn họ không biết chuyện Quân Tiêu Dao đã tạo ra đạo của mình, cũng vì điểm này mà hắn mới bị thiên kiếp nhằm vào.

Tuy phía Quân gia cũng kinh ngạc vì Quân Tiêu Dao dẫn phát chí tôn kiếp, nhưng vẻ mặt của bọn họ còn rất bình tĩnh.

Không bàn đến chuyện cuối cùng Quân Tiêu Dao có thể thuận lợi vượt qua hay không. Mặc dù không thể vượt qua, Quân gia cũng có khả năng giải cứu Quân Tiêu Dao ra từ chí tôn kiếp.

Tuy rằng cũng phải trả giá một chút.

Còn đám người Long Khám Chí Tôn lại cảm thấy thật nhẹ nhõm, trên mặt mang theo một nụ cười lạnh.

Một Thánh Nhân tuyệt đối không thể dễ dàng vượt qua thiên kiếp trình độ này, những bóng người cổ xưa đó đều có địa vị cao siêu, không ai không phải tồn tại khủng bố làm kinh sợ vạn cổ.

Quân Tiêu Dao đối đầu với bọn họ và cộng thêm công kích của Hỗn Độn Thiên Lôi, muốn vượt qua thì quá khó khăn.

Mà vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn không có chút thay đổi nào cả.

“Không tồi, như vậy mới thú vị chứ, nếu không thì chẳng phải quá nhàm chán hay sao?”

Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng, hắn bước từng bước lên trời cao, không những không có tránh né, ngược lại còn đón nhận thiên

kiếp.

Ầm ầm ầm!

Cứ như bị khiêu khích, Hỗn Độn Thiên Lôi giáng xuống mãnh liệt, hóa thành từng chùm sáng lôi đình mà bổ thẳng ầm ầm xuống người Quân Tiêu Dao.

Đối mặt với thiên kiếp cấp bậc này, Quân Tiêu Dao cũng đấm ra một quyền.

Quyền quang cuồn cuộn cắt qua vòm trời, một quyền làm nổ nát một tia Hỗn Độn Thiên Lôi. Nhưng càng nhiều Hỗn Độn Thiên Lôi lại hung hăng nện lên người Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử đại nhân!”

“Công tử!”

Đám người Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Bái Ngọc Nhi, Vong Xuyên đều nhịn không được mà hơi biến sắc.

Đó chính là Hỗn Độn Thiên Lôi trong truyền thuyết, một tia thôi đã có thể đánh nát cả Thánh Nhân bình thường.

Nhưng mọi người lại mở rộng tầm mắt thêm lần nữa, Hỗn Độn Thiên Lôi kia vẫn không thể tạo thành tổn thương hữu hiệu với Quân Tiêu Dao.

Nếu như nói lôi kiếp chín màu trước đó chỉ mang đến cho Quân Tiêu Dao cảm giác tê tê. Vậy Hỗn Độn Thiên Lôi này lại khiến Quân Tiêu Dao cảm thấy hơi hơi đau đớn và tê dại.

“Đây rốt cuộc là nhục thân biến thái kiểu gì?”

“Chẳng lẽ ngày sau Thần Tử Quân gia có thể lấy nhục thân để thành đế?”

Chiêu thức này của Quân Tiêu Dao lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, chắc cả nhục thân của con trai ruột cổ hoàng cũng không thể so được với Quân Tiêu Dao?

Nhưng lúc này khảo nghiệm vẫn chưa kết thúc, nguy cơ thật sự là hư ảnh của những nhân kiệt cổ xưa kia.

Oanh!

Một bóng người mơ hồ ra tay, chỉ giơ tay lên mà muôn vàn Hỗn Độn Thiên Lôi đã quấn quanh hắn ta, hóa thành một ngón tay, điểm thẳng xuống Quân Tiêu Dao.

“Chẳng lẽ hư ảnh nhân kiệt cổ xưa kia là Lôi Đế?” Có người kinh ngạc.

Chiêu này có vài phần tương tự với đại thần thông Lôi Đế.

Bên kia, một vị nhân kiệt cổ xưa khống chế thần câu hoàng kim, cứ như chiến thần cổ đại đang nâng một cây trường mâu mà đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Còn có một bóng hình xinh đẹp mơ hồ như thiên nữ vô thượng của kỷ nguyên nào đó, tay ngọc đẩy ngang qua ba vạn dặm hư không.

Nói ngắn gọn, mỗi một vị nhân kiệt cổ xưa hiện ra trong thiên kiếp đều có địa vị cực lớn.

Nếu để ai trong số họ lên đế lộ hiện tại thì tuyệt đối là vương giả của đế lộ.

Nếu Quân Tiêu Dao bước lên đế lộ, hắn cũng xưng hùng trên đế lộ giống như những người này.

Nhưng vấn đề là hiện tại, Quân Tiêu Dao không phải đang chiến đấu với một người nhất định, mà là một đám nhân kiệt cổ đại đang vây công một mình hắn!

Nhìn thấy những nhân kiệt cổ đại kia tấn công đến, vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên.

Hắn vốn có dã tâm đẩy ngang vạn cổ, hiện giờ vừa vặn có thể bước đầu nghiệm chứng một chút.

Quân Tiêu Dao điểm ra một ngón tay, thi triển ra Lôi Đế Chỉ, giao thủ với vị nhân kiệt giống như Lôi Đế kia, sau đó hoàn toàn đón

nhận đòn tấn công của đối thủ.

Sau đó, bóng người cưỡi thần câu hoàng kim cứ như chiến thần, cầm trường mâu đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Một mâu đâm đến, hư không cũng bị xuyên thủng.

Quân Tiêu Dao lại hiện hóa ra Thiên Thần chi Mâu rồi va chạm với hắn ta, triệt để làm tan biến trường mâu hoàng kim kia.

Hư ảnh thiên nữ vô thượng kia đánh tới ngang trời, tay ngọc như kết ấn Hồ Điệp Xuyên Hoa, giống như một góc vòm trời sụp đổ, đè thẳng xuống người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao vương một tay tung ra Nhân Vương Ấn, cũng đánh ngang tới.

Chương 628 - Bất vấn đính phong hựu vi hà, phủ khám thiên khung bất thị cao

Chương 628: Bất vấn đính phong hựu vi hà, phủ khám thiên khung bất thị cao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện tại hắn vận dụng bất cư thủ đoạn nào cũng có khả năng biến hủ bại thành thần kỳ. Càng đừng nói các thần thông như Nhân Vương Ấn, Binh Phạt Quyết vốn đã có phẩm giai không thấp, chúng được Quân Tiêu Dao thi triển thì càng bày ra uy lực cực mạnh.

Hắn đàn áp một ấn đến, hư ảnh thiên nữ vô thượng kia bị chấn động đến mức nổi lên gợn sóng, như sẽ biến mất vào bất cứ lúc nào.

Bóng người cưỡi thần câu hoàng kim lại đánh tới, Quân Tiêu Dao tung ra Lục Đạo Quyền Ấn, giáng thẳng một quyền ra.

Hư không gợn sóng, sau đó như tờ giấy mà vỡ vụn, bóng người cưỡi thần câu kia trực tiếp bị xé rách, tan nát thành vô số điểm sáng.

Nhân kiệt trước đó khống chế lôi đình lại đánh tới, Hỗn Độn Thiên Lôi đầy trời hội tụ, hóa thành một cây trường mâu lôi đình mà đâm thẳng đến chỗ Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng dùng đại thần thông Lôi Đế để đánh trả, thi triển Cửu Kiếp Tru Ma Lôi.

Thậm chí cả Hỗn Độn Thiên Lôi cũng bị Quân Tiêu Dao hấp thu, hóa thành năng lượng để mình sử dụng.

Oanh!

Quân Tiêu Dao ném mạnh Cửu Kiếp Tru Ma Lôi qua, một mảnh trời cao đều bùng lên lôi quang khủng bố. Bóng người nhân kiệt kia cũng hóa thành vô số điểm sáng trong lôi quang ấy.

Tiếp theo, giữa mày của Quân Tiêu Dao phụt ra Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, chém nát cả hư ảnh thiên nữ kia.

Ngoài ra, chung quanh lại có một ít nhân kiệt thượng cổ bao vây tấn công, Thất Thải Thánh Long Giáp hiện lên trên người Quân Tiêu Dao, bảo vệ thân thể hắn.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, mười vạn Tượng Thần vi lạp cùng bùng nổ sức mạnh, uy năng kia khiến chư thiên dao động.

Một chân thân Tượng Thần Thái Cổ khủng bố hiện ra, bốn chân giống như trụ chống trời, thân thể chen đầy cả ngân hà.

“Tượng Thần Băng Thiên Chàng!”

Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh nhục thân đến cực điểm, mảnh vòm trời và cả kiếp vân đều bị đâm nát, làm nứt ra cái khe không gian.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người là vô cùng hoảng sợ.

Quân Tiêu Dao quá cường thế, cho dù đối mặt với những nhân kiệt thượng cổ kia thì đều có khí phách dũng cảm như câu ‘Một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông’.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao quét ngang tứ phương, mỗi một nhân kiệt cổ xưa đều không chịu được mấy chiêu tấn công của Quân Tiêu Dao, sôi nổi tan vỡ thành những điểm sáng vô tận.

Thiên địa lập tức sáng trong trở lại, chỉ còn một mình Quân Tiêu Dao bạch y phất phới, đứng sừng sững trên đám mây.

Hắn khoanh tay mà đứng, lạnh nhạt nói: “Bất vấn đính phong hựu vi hà, phủ khám thiên khung bất thị cao (1), trong mắt ta, những nhân kiệt cổ kim đó cũng chỉ thường thôi!”

(1) Dịch nghĩa: Vì sao ta không đi leo lên đỉnh núi, bởi vì cho dù có thể quan sát vòm trời thì cũng không gọi là cao. Tương đương với câu thiên ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên.

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao thản nhiên như nước, nhưng khí

phách trong lời nói lại như độc đoán năm tháng vạn cổ.

Cổ kim có bao nhiêu anh hùng, thế mà chỉ là tầm thường trong mắt Quân Tiêu Dao. Một mình hắn đủ để đàn áp vạn cổ, bễ nghễ nhìn xuống vô số nhân kiệt cổ kim!

Giờ khắc này, bóng người vô địch của Quân Tiêu Dao khắc sâu vào trong lòng mỗi người.

Cái gì gọi là vô địch?

Đây mới gọi là vô địch!

“Thiên mệnh đời này đã thuộc về Quân Tiêu Dao...” Thánh chủ Ma Tiên Giáo cảm khái.

“Ai cũng nói đại tranh chi thế, thiên kiêu như sao trời cùng tỏa sáng, nhưng Thần Tử Quân gia lại là nắng gắt duy nhất trong vạn cổ, khiến sao trời vô tận cũng phải ảm đạm lụi tàn!” Một vị túc lão của Cơ gia cũng cảm thán.

Tuy Cơ gia của ông ta có những thiên kiêu tuyệt đại như Cơ Thanh Y, Cơ Trường Không, nhưng so sánh với Quân Tiêu Dao trước mắt thì vẫn có chênh lệch rất lớn.

Tất cả tu sĩ các thế lực tham dự lễ thành nhân, không ai không cảm khái về biểu hiện lúc này của Quân Tiêu Dao.

Các tộc lão Quân gia gồm Quân Chiến Thiên đã cười không khép được miệng, trong lòng vừa vui sướng lại tự hào.

Quân Tiêu Dao là niềm kiêu ngạo lớn nhất của Quân gia bọn họ!

Mà tương phản với họ, lúc này bốn chuẩn chí tôn Thái Cổ hoàng tộc đều lộ ra sắc mặt khó coi.

Ánh mắt Long Khám Chí Tôn âm trầm như nước, thực lực thiên phú của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến mức làm chuẩn chí tôn như hắn ta cũng phải hoảng sợ khiếp đảm.

Quân Tiêu Dao chỉ mới mười tám tuổi thôi, mười tám tuổi đã dùng phương thức yêu nghiệt như thế để vượt qua Thánh Nhân kiếp có

thể sánh ngang với chí tôn kiếp, trở thành Thánh Nhân trẻ tuổi nhất trong lịch sử.

Qua thêm mấy năm thì chẳng phải sẽ đuổi kịp chuẩn chí tôn là hắn ta?

Quân Tiêu Dao nhất định phải chết!

Trong lòng Long Khám Chí Tôn hiện ra suy nghĩ này, nếu Quân Tiêu Dao không chết, lại để hắn đi qua đế lộ, sau đó trưởng thành thì ngày sau chính là tận thế của các Thái Cổ hoàng tộc.

Đừng nói một Tổ Long Sào, tất cả Thái Cổ hoàng tộc còn lại cũng sẽ bị Quân Tiêu Dao đe dọa.

Không thể không nói, dự cảm của Long Khám Chí Tôn thật sự không sai. Trước kia khi Cổ Thiền Tử của Thiên Thiền nhất tộc ngã xuống, cũng từng suy tính ra một góc tương lai, nếu Quân Tiêu Dao không chết thì sẽ nghênh đón thời đại hắc ám của Thái Cổ hoàng tộc.

Nghĩ đến đây, trong mắt Long Khám Chí Tôn hiện lên một tia quyết tuyệt.

Lúc này, Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên đám mây, như trích tiên giáng thế, chung quanh có đại đạo chi hoa nở rộ, muôn màu rực rỡ, mặt đất nở ra kim liên.

“Thật là khí tượng khủng khiếp, Thánh Nhân vượt qua Thánh Nhân kiếp cũng không thể có cảnh tượng kinh người như vậy!” Một vài tu sĩ kinh ngạc cảm thán.

Lúc này, Quân Tiêu Dao bị một vòng đại đạo chi hoa quấn quanh, mang theo một khí tức vô thượng, giống như con nối dõi Tiên Đế, chân tiên lâm phàm.

“Nhất niệm hoa khai, quân lâm thiên hạ, chỉ có Tiêu Dao ra!”

Quân Tiêu Dao phất tay áo, giọng điệu rất nhàn nhạt, nhưng trong đó lại ẩn chứa khí thế phi phàm như ta là vô địch, xưng bá cả thiên hạ!

Thấy tình cảnh này, trong mắt Long Khám Chí Tôn dâng trào sát ý.

Rốt cuộc hắn ta cũng không thể làm như không thấy, nếu để Quân Tiêu Dao tồn tại thì sẽ là một tai nạn khủng khiếp đối với Tổ Long Sào, thậm chí là toàn bộ Thái Cổ hoàng tộc.

“Chết đi!”

Chương 629 - Tứ đại chuẩn chí tôn đều ra tay

Chương 629: Tứ đại chuẩn chí tôn đều ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Khám Chí Tôn không nói hai lời, trực tiếp lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà điểm một ngón tay ra muốn tiêu diệt Quân Tiêu Dao.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, khiến tất cả mọi người chưa kịp phản ứng lại.

Mà cũng ngay vào thời khắc Long Khám Chí Tôn ra tay, ba chuẩn chí tôn của Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động và Thượng Cổ Ngạc Hồ cũng ăn ý mà đồng loạt tấn công, trấn sát về hướng Quân Tiêu Dao.

Trong lòng bọn họ đều có cùng một suy nghĩ, đó là không thể để Quân Tiêu Dao sống sót.

Đối với Quân gia mà nói, một Quân Tiêu Dao còn quan trọng hơn một trăm bảo khố Luân Hồi Ma Tông.

Mà nếu có thể giết Quân Tiêu Dao, chắc chắn họ có thể cắt đứt khí vận vạn năm của Quân gia. Thậm chí có khả năng Quân gia sẽ vì thế mà xuất hiện hiện tượng đứt gãy cường giả, từ đây không gượng dậy nổi.

Không thể không nói, không ai có thể đoán trước được chuyện này, nó xảy ra quá đột ngột.

Chỉ sợ cả kẻ điên cũng không nghĩ đến chuyện ra tay đánh chết Thần Tử Quân gia trước sơn môn Quân gia, nhưng bốn người Long Khám Chí Tôn lại cùng làm như vậy.

Bốn chuẩn chí tôn đột ngột ra tay, hơn nữa khoảng cách giữa bọn họ và Quân Tiêu Dao cũng không quá xa.

Cho nên bốn người liên thủ tung ra một kích, gần như trong nháy mắt đã lao đến trước người Quân Tiêu Dao.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng ngơ ra một lát, không nghĩ tới bốn người này lại lớn gan tới mức độ này. Nhưng hắn cũng không hoảng loạn chút nào, không bàn đến chuyện hắn đang ở Quân gia, cho dù không ở đây thì bốn chuẩn chí tôn muốn giết hắn cũng là điều không thể.

Hiện tại sau lưng Quân Tiêu Dao có một đám đại lão.

Nhưng trong thời khắc nguy cơ đó, hư không phía trước Quân Tiêu Dao lập tức rách nát, một nữ tử áo xám tuyệt thế, tay áo phiêu phiêu trực tiếp thoáng hiện.

Mái tóc đen tung bay theo gió, che lấp hơn phân nửa tiên nhan. Mặc dù chỉ lộ ra non nửa gương mặt, nhưng cũng đã đủ tuyệt đẹp kinh diễm, trong trẻo như tuyết, mỹ lệ tựa như ảo mộng.

Đó chính là hộ đạo nhân của Quân Tiêu Dao, A Cửu.

Có lẽ những người khác không nghĩ tới Quân Tiêu Dao sẽ bị chuẩn chí tôn vây công. Nhưng từ thời khắc Quân Tiêu Dao hiện thân thì A Cửu đã âm thầm bảo hộ.

Có lẽ sự chú ý của những người khác sẽ bị phân tán, nhưng A Cửu thì vẫn luôn tập trung trên người Quân Tiêu Dao. Bởi vậy, khi bốn chuẩn chí tôn ra tay oanh kích thì nàng ta đã lập tức nhận ra, trực tiếp lao người ra cản.

A Cửu thúc giục trọng đồng, ánh mắt kinh thế, trực tiếp dùng sức của một người chặn lại thế công của bốn chuẩn chí tôn.

Nhưng bản thân A Cửu cũng chỉ có tu vi chuẩn chí tôn, va chạm đối đầu với bốn cường giả cùng đẳng cấp khiến thân thể A Cửu chấn động, miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay ngược ra sau.

“A Cửu...”

Quân Tiêu Dao lập tức lao đến, đón được A Cửu.

Hắn không ngờ A Cửu lại lao lên trước ngăn cản công kích cho mình.

“Thiếu chủ, A Cửu không ngại...” A Cửu nói, khóe miệng lại có máu tươi chảy xuống.

“Đừng nói nữa.” Quân Tiêu Dao dùng một tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của A Cửu, tay còn lại nhẹ nhàng chùi đi máu tươi trên khóe môi A Cửu.

“Thiếu chủ...” A Cửu sửng sốt.

Trái tim nàng đã yên lặng nhiều năm, tâm nguyện duy nhất hiện tại chỉ là bảo hộ Quân Tiêu Dao, để hắn bình yên trưởng thành mà thôi.

Nhưng lúc này, Quân Tiêu Dao lại có chút dịu dàng khi đối đãi với nàng.

Điều ny làm A Cửu cảm thấy, thiếu niên mình cần bảo hộ, hiện giờ lại chiếu cố chính mình.

“Dám làm ngươi bị thương, bọn chúng phải chết!” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh lẽo.

A Cửu thân là hộ đạo nhân của hắn, vẫn luôn yên lặng bảo vệ phía sau hắn, hiện giờ bị thương thì tất nhiên Quân Tiêu Dao rất phẫn nộ.

Nhìn thấy đòn tập kích bị ngăn trở, trong mắt bốn người Long Khám Chí Tôn hiện lên một tia phẫn hận, sau đó không nói hai lời mà trực tiếp phá vỡ hư không đào tẩu.

Nếu đòn tập kích đó không thể diệt sát Quân Tiêu Dao, vậy bọn họ đã hoàn toàn mất đi cơ hội giết chết Quân Tiêu Dao.

Ngay vào lúc Quân Tiêu Dao muốn gọi Thanh Đồng Tiên Điện ra, sâu trong tổ địa Quân gia lại có một giọng nói già nua mà lạnh nhạt vang lên: “Làm càn ở Quân gia ta, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, các ngươi thật sự ngây thơ như thế sao?”

Tiếng nói vừa dứt, một bàn tay khủng bố đan chéo đạo tắc giống

như một bầu trời sao đột nhiên nghiền áp đến.

Dưới dao động kinh khủng đó, cả chuẩn chí tôn cũng nhỏ yếu như một con kiến.

“Quân gia các ngươi muốn dấy lên bất hủ chiến sao!” Long Khám Chí Tôn gầm lên một tiếng, pháp lực tuôn trào, muốn đánh tan bàn tay kia, nhưng hắn ta lại phát hiện mình như con khỉ trong tay Như Lai, căn bản không thể chạy thoát trói buộc.

“Ta hỏi ngược lại câu nói tương tự, Tổ Long Sào các ngươi cho rằng Quân gia chúng ta thật sự sợ sao?”

Hư không vặn vẹo, hai bóng người áo xám hiện ra, đó là Thập Bát Tổ và Thập Lục Tổ của Quân gia.

“Trời ạ, cả hai vị lão tổ Quân gia đều hiện chân thân!” Tất cả khách khứa ở đây đều mở to hai mắt nhìn.

Trước đó cho dù là ở bữa tiệc mười tuổi của Quân Tiêu Dao, Thập Bát Tổ chỉ chém ra ba kiếm mà không hiện thân.

Hiện giờ, ông ta lại cùng xuất hiện với Thập Lục Tổ.

Điều này có nghĩa là gì?

Chẳng những bốn chuẩn chí tôn này phải chết, mà Quân gia còn muốn đòi một lời giải thích từ bốn thế lực Thái Cổ hoàng tộc, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, da đầu tê dại.

Hôm nay, cuối cùng trời đất cũng thay đổi!

Khi nhìn thấy Thập Bát Tổ và Thập Lục Tổ hiện thân, sắc mặt bốn người Long Khám Chí Tôn lập tức thay đổi.

Thông thường thì lão tổ của các thế lực bất hủ sẽ không dễ dàng hiện thân. Nhưng một khi xuất hiện thì có nghĩa là sẽ có chuyện lớn xảy ra

“Đi!” Hiện tại, trong đầu Long Khám Chí Tôn không nghĩ cái gì cả, chỉ một lòng muốn thoát đi.

Hắn ta vốn cho rằng, chuẩn chí tôn cả bốn mạch Thái Cổ hoàng tộc bọn họ hiện thân thì có lẽ Quân gia sẽ hơi cố kỵ một chút, không làm tuyệt tình quá.

Hiện tại xem ra, thật là Long Khám Chí Tôn nghĩ quá tốt.

Chương 630 - Thái Cổ hoàng tộc phẫn nộ

Chương 630: Thái Cổ hoàng tộc phẫn nộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Là Quân gia ta yên lặng lâu quá, dẫn tới các ngươi xuất hiện ảo giác, cho rằng ai cũng có thể dẫm một chân lên đầu Quân gia hay sao?” Thập Lục Tổ lạnh lùng mà nói.

Bề ngoài của y như một đứa trẻ mười tuổi, nhưng ánh mắt mang đầy tang thương, uy áp rất khủng bố, cứ như có thể đè sụp cửu thiên tinh hà!

Y thản nhiên mà điểm ra một ngón tay, nghiền sát về hướng đám người Long Khám Chí Tôn.

“Dừng tay!”

Lúc này, ở Hồng Châu xa xôi, chỗ cư trú của Tổ Long Sào.

Một luồng khí tức khủng bố tương tự bốc lên, một long trảo như có thể cào nát càn khôn nhật nguyệt, đánh tan hàng tỉ tầng hư không, trực tiếp buông xuống sơn môn Quân gia, muốn cứu đám người Long Khám Chí Tôn.

“Long Hàn, lão già nhà ngươi cũng dám ra tay ngăn cản lão phu?” Thập Lục Tổ hừ lạnh một tiếng, một tay kết ra nhật nguyệt đại ấn.

Thoáng chốc, cứ như một một vầng thái dương, một ánh trăng sáng cùng đánh ra chung với bàn tay của Thập Lục Tổ, đánh ngang ra, trực tiếp làm nổ nát một mảnh không gian thành hư vô!

Sau đó, thế công của Thập Lục Tổ không giảm, trực tiếp giáng thẳng lên người bọn Long Khám Chí Tôn kia.

Phụt!

Long Khám Chí Tôn gần như không có chút sức lực phản kháng nào, trực tiếp bị đánh nát thành một luồng sương máu, nguyên

thần cũng hoàn toàn tan vỡ.

Còn Tử Lân động chủ của Kỳ Lân Cổ Động và hai chuẩn chí tôn còn lại cũng bị Thập Bát Tổ dùng Lục Tiên Kiếm quyết chém giết!

Xôn xao!

Trên không trung, từng giọt máu tươi rơi lả tả xuống, đó là máu của chuẩn chí tôn. Bốn chuẩn chí tôn đã ngã xuống dưới tay hai vị lão tổ Quân gia chỉ trong nháy mắt.

Tĩnh mịch...

Một mảnh tĩnh mịch như khiến người ta rơi vào động băng.

Tất cả mọi người không nghĩ tới, Quân gia sẽ bá đạo đến mức này.

Không có bất cứ khả năng thương lượng và hòa hoãn nào, nói giết là giết chuẩn chí tôn của bốn Thái Cổ hoàng tộc ngay.

Đổi lại là bất cứ thế lực bất hủ nào khác, nếu có chuẩn chí tôn của bốn mạch Thái Cổ hoàng tộc tới cửa khiêu khích thì cũng không dám trực tiếp đánh chết bọn họ. Bởi vì làm như vậy chính là đắc tội bốn thế lực bất hủ.

Cũng chỉ có Quân gia mới có quyết đoán như vậy.

“Quân gia, khinh người quá đáng!”

Trong tổ địa của Tổ Long Sào có cường giả đang rống giận, lửa giận thiêu đốt cửu trọng thiên khuyết, cứ như khiến trời cao cũng phải sụp đổ!

Nhưng hai người Thập Bát Tổ và Thập Lục Tổ phía Quân gia lại khoanh tay đứng trên hư không, ánh mắt là một mảnh vực sâu hờ hững.

“Hôm nay, bốn mạch thế lực gồm Tổ Long Sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ chọc giận Quân gia ta, nếu không tới cửa nhận lỗi, quỳ xuống dập đầu thì Quân gia nhất định sẽ cho bùng nổ chiến tranh, khởi binh đòi nợ!”

Thập Lục Tổ vừa dứt lời thì thiên địa trở nên tĩnh mịch.

Mọi người chấn động mà há to miệng, nhưng cũng không thể phát ra chút âm thanh nào cả.

Chẳng những Quân gia không chút để ý mà giết bốn chuẩn chí tôn, thậm chí còn muốn quay ngược lại bắt các Thái Cổ hoàng tộc Tổ Long Sào tới Quân gia nhận lỗi.

Đây đã không phải bá đạo, quả thực chính là ức hiếp trần trụi!

Quân gia ta đang muốn hà hiếp ngươi đấy, ngươi có thể làm khó dễ được ta à?

Giờ khắc này, tất cả thế lực đều hít sâu một hơi, cảm thấy trời đất thật sự sắp đổi thay.

Dù thế nào thì bốn thế lực Tổ Long Sào cũng là thế lực bất hủ, sao lại bị người ta khi dễ đến mức này được.

Quả nhiên, không bao lâu sau khi Thập Lục Tổ dứt lời thì phía Hồng Châu, khí tức thiên địa bạo loạn, càn khôn chấn động.

Ở tổ địa của Tổ Long Sào, có từng khí tức khủng bố sống lại, mỗi một khí tức đều có khí thế khủng bố trấn áp nhật nguyệt thiên hạ.

Yếu nhất trong đó cũng là chí tôn thật sự!

Một lão giả trên đầu mọc long giác, đôi mắt như nhật nguyệt treo trên không, mang theo sát ý khủng bố. Lão chính là cường giả mới ra tay, Long Hàn, một tồn tại khủng bố có thực lực đạt tới cấp bậc Đại Thiên Tôn.

“Quân gia thật sự cho rằng mình vô địch ở Hoang Thiên Tiên Vực sao, một khi đã vậy, hôm nay Tổ Long Sào ta sẽ đánh tỉnh ngươi!”

“Chiến Tranh Long Kỳ, khởi!”

Long Hàn cổ tổ vừa dứt lời thì trong Tổ Long Sào, một cây long kỳ mang theo khí sát phạt khủng bố dựng lên không.

Mặt cờ đón gió phấp phới, có dính vết máu loang lổ đen xì.

Đây là Chiến Tranh Long Kỳ của Tổ Long Sào, một khi dâng lên thì có nghĩa là bất hủ chiến bùng!

Khi nhìn thấy Tổ Long Sào dâng Chiến Tranh Long Kỳ lên, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, các thế lực bất hủ khắp nơi, cho dù là cổ tổ trầm miên vừa thức tỉnh, hay là người cầm lái đương đại, cả đám đều chấn động mà nhìn về phía Tổ Long Sào.

“Tổ Long Sào kìm nén không được, muốn bùng nổ bất hủ chiến!”

“Thật vậy, nếu không phát động bất hủ chiến, để Thần Tử Quân gia trưởng thành, sau đó Quân gia lại có được bảo khố Luân Hồi Ma Tông, đến lúc đó Thái Cổ hoàng tộc sẽ càng thêm thê thảm.”

Rất nhiều đại nhân vật cổ xưa đều bị khí sát phạt này đánh thức.

Đã bao lâu rồi trên Hoang Thiên Tiên Vực không xuất hiện bất hủ chiến, bất hủ chiến vừa bùng nổ, đủ để thiên địa trầm luân!

Đương nhiên, một ít đại nhân vật cũng cho rằng, Tổ Long Sào phát động bất hủ chiến vào lúc này thật sự quá thích hợp.

Thiên phú của Thần Tử Quân gia rõ như ban ngày, nếu để Quân Tiêu Dao đi xong đế lộ, không biết hắn sẽ mạnh tới mức nào.

Thậm chí, có khả năng trong thế hệ Quân gia đời này lại xuất hiện một vị đại đế chân chính!

Nếu đúng là vậy, thế thì tuyệt đối là tận thế của các Thái Cổ hoàng tộc.

Lúc này Tổ Long Sào dấy lên bất hủ chiến cũng là bị buộc bất đắc dĩ, cần phải thực hiện chuyện này.

“Tổ Long Sào và Quân gia, rốt cuộc hai kẻ địch số mệnh này cũng muốn quyết một trận thắng bại sao?” Trong lòng tất cả tu sĩ đều chấn động.

Mà lúc này, phía Vạn Hoàng Linh Sơn cũng có khí tức khủng bố bốc lên.

“Nếu Quân gia phat động bất hủ chiến, Vạn Hoàng Linh Sơn ta

cũng phụng bồi đến cùng!" Vạn Hoàng Linh Sơn cổ tổ cũng xuất thế, mơ hồ mang theo khí tức ngập trời, đốt cháy trời cao vạn dặm, mở miệng quát lạnh lên.

Chương 631 - Bất hủ chiến bùng nổ!

Chương 631: Bất hủ chiến bùng nổ!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiếng nói này làm chấn động màng tai của muôn vàn tu sĩ, khiến người ta vô cùng sợ hãi, kinh hoảng trong lòng.

“Cái gì, Vạn Hoàng Linh Sơn cũng muốn phát động bất hủ chiến với Quân gia?”

Rất nhiều người đều ngơ ra, không ngờ Vạn Hoàng Linh Sơn cũng muốn tham gia bất hủ chiến vào lúc này.

Nhưng điều càng làm người ta chấn động còn ở phía sau.

Kỳ Lân Cổ Động cũng có cổ tổ xuất quan, có khí thế sát phạt lao vút lên trời xanh.

“Quân gia bá đạo ngang ngược, chọc thiên nộ nhân oán, hôm nay nếu đã muốn gây lên bất hủ chiến, vậy Kỳ Lân Cổ Động ta cũng tham gia!” Kỳ Lân Cổ Động cổ tổ cũng lạnh lùng mở miệng.

Điều này làm lòng người kinh hãi, thế lực bất hủ thứ ba đã tham chiến.

Phía Thượng Cổ Ngạc Hồ, trong một đầm lầy mênh mông, có khí tức hung lệ ngập trời bùng nổ, một con cá sấu khổng lồ khủng bố tràn ngập khí tức Hồng Hoang cổ xưa đã thức tỉnh từ trầm miên vạn năm.

“Kế hoạch Thí Quân được mở ra, Quân gia sẽ hoàn toàn bị lau sạch khỏi bản đồ của Hoang Thiên Tiên Vực!” Có Cổ Ngạc cấp bậc chí tôn miệng phun tiếng người, mang theo khí sát phạt huyết tinh ngập trời!

Thế lực bất hủ thứ tư cũng tuyên chiến Quân gia!

Thiên địa chấn động, trời đất kinh sợ!

Không khí toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đã bị bậc lửa vào thời khắc này!

Bất hủ chiến chưa từng bùng nổ trong kỷ nguyên này đã hoàn toàn bị phát động!

Giờ khắc này, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều như đang lay động.

Vòm trời nổ vang run rẩy, mặt đất run lên bần bật.

Đó là từng vị từng vị chí tôn cổ tổ tỉnh lại từ trầm miên, muốn gây lên bất hủ chiến.

Cuộc chiến khủng bố cấp bậc này chỉ trong nhất niệm là có thể đục thủng vô số đại lục, làm nửa bầu trời sụp đổ, đáng sợ tới cực điểm.

Nhưng điều khiến người ta chấn động và sợ hãi chính là, đây không phải là trận đại chiến giữa hai thế lực bất hủ, mà là bốn Thái Cổ hoàng tộc cùng nhằm vào Quân gia!

Hiển nhiên cuộc chiến cấp bậc này đã lan tới phạm vi càng rộng lớn hơn bất hủ chiến.

Rất nhiều người đều hoài nghi, cho dù là Quân gia đứng sừng sững trên Tiên Vực vô số kỷ nguyên, có lẽ cũng không thể chịu đựng được sự vây công này.

Nhưng mà điều càng làm người ta chấn động còn ở phía sau. Ở địa vực phía Bắc của Hoang Thiên Tiên Vực, trong tổ địa Vương gia, một nam tử trung niên đứng khoanh tay, ánh mắt nhìn về hướng Quân gia tràn đầy thù hận nồng đậm.

Đó chính là gia chủ của Vương gia, Vương Nguyên Bá.

“Đáng chết, tiểu nghiệt súc Quân gia kia còn chưa chết, quả nhiên, con ta không phải chết trong Thanh Đồng Tiên Điện, mà là bị hắn giết chết...” Ánh mắt Vương Nguyên Bá đỏ rực, mang theo sát ý khủng bố.

Ban đầu khi Vương Đằng ngã xuống, trong lòng Vương Nguyên Bá

đã có thù hận sâu sắc với Quân gia. Chỉ là sau đó Quân Tiêu Dao cũng ngã xuống, Vương Nguyên Bá cho rằng có thể Vương Đằng mất mạng vì Thanh Đồng Tiên Điện.

Nhưng hiện tại thì sao?

Chẳng những Quân Tiêu Dao lại xuất hiện, hơn nữa thực lực còn tăng vọt, trở thành Thánh Nhân trẻ tuổi và mạnh nhất trong lịch sử.

Trái lại tính đến nay con ông ta đã ngã xuống hai năm, Tiên Vực đã không còn ai nói đến Thiếu Đế Vương gia ngày xưa nữa.

Phẫn uất, không cam lòng, ghen ghét, đủ loại cảm xúc tràn ngập dưới đáy lòng Vương Nguyên Bá. Dựa vào cái gì con ông ta chôn cốt trong Thanh Đồng Tiên Điện, Quân Tiêu Dao lại có thể bình yên chạy ra, hơn nữa tu vi cảnh giới còn tăng vọt.

Chuyện này quá bất công với con ông ta!

“Bất hủ chiến à, ha hả...” Trong mắt Vương Nguyên Bá lộ ra sự cương quyết xưa nay chưa từng có.

Đông! Đông! Đông!

Trên khoảng không của Vương gia, một cái trống trận thật lớn hiện lên, Vương Nguyên Bá đích thân cầm dùi trống, mỗi một lần đánh đều có tiếng kim qua thiết mã bùng nổ, khiến trời cao chấn động!

“Đó là... Hám Thiên Chiến Cổ của Bắc địa Vương gia, nghe đồn khi đánh vang trống này, chính là thời điểm cả tộc Vương gia dấy lên bất hủ chiến!”

“Trời ạ, chẳng lẽ cả bắc địa Vương gia cũng muốn tham chiến?”

Tiếng trống của Hám Thiên Chiến Cổ thuộc về Vương gia truyền khắp toàn bộ ba trăm châu Bắc Vực, tu sĩ thế lực các nơi đều mở to hai mắt nhìn, vô cùng chấn động!

Thế lực bất hủ thứ năm tham chiến!

Gần như cùng lúc đó, Đọa Thần Cung cũng có động tĩnh, hắc khí khủng bố bay lên trời.

Từng ma sơn bạch cốt lơ lửng trong hư không, trên mỗi một tòa ma sơn đều có một vương tọa bạch cốt, trên đó là một ít chí tôn sát tổ của Đọa Thần Cung đang ngồi ngay ngắn!

“Đọa Thần Cung ta và Quân gia không đội trời chung, hôm nay, binh phạt Quân gia!” Một sát tổ của Đọa Thần Cung mang đầy sát khí mà nói, khiến thiên địa biến sắc, hóa thành một mảnh trời cao màu máu!

Thế hệ trẻ tuổi của Đọa Thần Cung gần như bị Quân Tiêu Dao thu hoạch sạch sẽ, Đọa Thần Cung có thể nuốt trôi cục tức này mới là lạ.

Hơn nữa hiện tại, nhiều thế lực bất hủ tham gia bất hủ chiến như vậy, quả thật là thời cơ tham chiến tốt nhất, tất nhiên Đọa Thần Cung sẽ không bỏ lỡ.

Thế lực bất hủ thứ sáu, Đọa Thần Cung, tham chiến!

Ngoài ra, còn có một thế lực bất hủ cũng có động tĩnh.

Một vương tọa hoàng kim bay lên trời, trên đó có một bóng người đầu đội vương miện kim sắc, trên người khoác thánh bào quang minh đang ngồi vững.

Ông ta giống như một ánh mặt trời sáng chói dâng lên, làm rạng rỡ ba ngàn đạo châu của Hoang Thiên Tiên Vực, đoạt hết ánh mắt của mọi người.

“Vị kia là... Thánh Giáo chủ của Thánh Giáo!” Rất nhiều người chấn động đến da đầu tê dại.

Đây cũng là một cường giả cực kỳ khủng bố, thống ngự Thánh Giáo, là giáo chủ vô thượng được hàng tỉ tín đồ quỳ lạy!

“Thế sự Luân Hồi, kỷ nguyên thay đổi, không có thế lực trường tồn không suy, cho dù mạnh như Quân gia, cũng phải có ngày rời khỏi sân khấu lịch sử.” Thánh Giáo chủ nói khẽ.

Nghe thấy lời này, vô số đại nhân vật các thế lực chung quanh đều kinh hoàng.

Thánh Giáo cũng muốn tham dự bất hủ chiến sao?

Oanh! Oanh! Oanh!

Nơi Thánh Giáo đóng trú, từng bóng người như mặt trời dâng lên không trung.

Những người đó đều là hộ pháp chí tôn của Thánh Giáo, hộ pháp tu vi yếu nhất trong đó cũng có thực lực chuẩn chí tôn.

Quả nhiên, thế lực bất hủ thứ bảy, Thánh Giáo, cũng tham chiến!

Chương 632 - Tiên Vực chấn động

Chương 632: Tiên Vực chấn động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Xôn xao!

Tiếng ồ lên vô tận vang vọng toàn bộ Tiên Vực, có ai ngờ được một hòn đá của Quân gia đã làm cả hồ dậy sóng, ban đầu họ chỉ muốn triển khai bất hủ chiến với Tổ Long Sào. Kết quả hiện tại lại có bảy thế lực bất hủ cùng tuyên chiến với Quân gia.

Đây quả thực là trường hợp kinh người hàng tỉ năm cũng khó gặp!

“Con mẹ nó, lấy một địch bảy, cho dù nội tình của Quân gia sâu đến mấy, thực lực mạnh đến đâu cũng không có khả năng ngăn cản.”

“Bảy thế lực bất hủ liên thủ, chuyện này chỉ có thể xuất hiện trong bất hủ chiến vượt cấp bậc Tiên Vực mà thôi.” Rất nhiều nhân vật cổ xưa đều kinh ngạc cảm thán.

Bất hủ chiến vượt cấp bậc Tiên Vực càng thêm to lớn, thường thường là nhiều thế lực bất hủ liên thủ, kéo dài qua vô số tinh hà, đi vây sát một thế lực bất hủ Tiên Vực khác.

Nhưng ở bản thổ của Hoang Thiên Tiên Vực thì chưa bao giờ xuất hiện tình huống bảy thế lực bất hủ liên thủ nhằm vào một bên.

Giờ khắc này, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực sôi trào, vô số chúng sinh run lên bần bật.

Bọn họ không tiếp xúc được cuộc chiến cấp bậc này, chỉ cảm thấy thiên uy cuồn cuộn mênh mông, như phút cuối cùng tận thế kéo tới.

Mà ở phía Quân gia, khi nhìn thấy bảy thế lực bất hủ liên thủ tuyên chiến, Thập Bát Tổ và Thập Lục Tổ cũng sa sầm mặt.

Không phải bọn họ e ngại cái gì, chỉ là tức giận vì những thế lực đó quá làm càn.

“Ha hả, xem ra là Quân gia ta yên lặng lâu quá, dẫn tới mọi người cho rằng Quân gia dễ ức hiếp.” Thập Lục Tổ cười lạnh và nói.

“Một khi đã vậy, cứ dùng trận chiến này để chứng minh đi, Quân gia ta phụng bồi tớii cùng!” Thập Bát Tổ lạnh lùng tiếp lời.

Mặc dù đối mặt với bảy thế lực bất hủ vây công, nhưng Quân gia vẫn không sợ!

Không chỉ hai vị lão tổ, trên mặt các tộc lão Quân Chiến Thiên và tộc nhân Quân gia đều không có chút thấp thỏm và sợ hãi nào, chỉ có chiến ý hừng hực đang thiêu đốt!

Thậm chí trên gương mặt tuấn tú tuyệt trần của Quân Tiêu Dao – một trong những mồi lửa gây nên bất hủ chiến này, cũng lộ ra chút thản nhiên không để bụng mấy.

Nói thật, cả Thần Tử Quân gia là hắn còn chưa biết rõ được thực lực và nội tình thật sự của Quân gia, bởi vì Quân gia quá thâm sâu.

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên vòm trời, nhìn tứ phương chung quanh, cười nhạt và nói: “Cảm tạ hôm nay chư vị tiến đến tham gia lễ thành nhân của Quân mỗ, nhưng kế tiếp, có lẽ sẽ có một chút phong ba nho nhỏ xảy ra.”

“Chư vị có thể tạm thời tan đi, ngày sau Quân mỗ nhất định sẽ tổ chức lại buổi tiệc này để mời chư vị đến.”

Quân Tiêu Dao nói rất thản nhiên, nhưng lời này lại làm tất cả thế lực khách khứa ở đây đều cứng lại.

Phong ba nhỏ?

Bảy thế lực bất hủ, cộng thêm Quân gia thì chính là cuộc đại chiến của tám thế lực bất hủ.

Ngoài ra, còn sẽ có rất nhiều Thái Cổ vương tộc, thế lực nhất lưu bị liên lụy vào. Toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực cũng sẽ rơi vào cơn sóng dữ.

Chiến trận thế này mà Quân Tiêu Dao lại nói là phong ba nho nhỏ?

Tất cả mọi người đều không biết nói gì nữa.

“Nói gì thì nói, một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến cuộc bất hủ chiến này bùng nổ chính là Thần Tử Quân gia.” Một vài người âm thầm truyền âm thần niệm, thảo luận chuyện này.

“Không sai, thiên phú của Thần Tử Quân gia quá yêu nghiệt, khiến các thế lực Thái Cổ hoàng tộc bất an, ngoài ra, bảo khố Luân Hồi Ma Tông cũng là một trong những nguyên nhân.”

Nói ngắn gọn, đủ loại thù hận, nhân quả, tích lũy lên nhau, cuối cùng hoàn toàn kíp nổ và gây nên trận bất hủ chiến này.

Tất cả khách khứa đều rời khỏi địa giới của Quân gia, chuẩn bị chứng kiến trận bất hủ chiến mênh mông cuồn cuộn đủ để viết vào sử thi này!

Hoang Thiên Tiên Vực đang rung động, thiên địa chấn động.

Trên Hoàng Châu của Quân gia, tất cả khách khứa tiến đến dự tiệc đều rời khỏi địa giới của Quân gia.

Có ai ngờ rằng chỉ tới tham gia lễ thành nhân của Thần Tử Quân gia thôi mà lại chứng kiến một trận bất hủ chiến cấp bậc sử thi như vậy.

“Nếu những người này muốn chết như vậy, Quân gia ta đành tốt bụng tác thành cho bọn chúng.” Thập Lục Tổ khoanh tay mà đứng, lạnh lùng nói.

“Không sai, có thể đánh thức một vài lão già trong tổ từ, bọn họ cũng ngủ đủ lâu rồi, không dậy động đậy một chút thì thân thể sẽ cứng đờ mất.” Thập Bát Tổ nói.

“Ta suy nghĩ, có nên kéo cái người phiêu lưu ngoài tinh không vực ngoại về hay không.” Thập Lục Tổ nói.

“Xem tình hình đi, nếu thực sự có bất trắc gì thì hắn sẽ trở về.” Thập Bát Tổ nói.

Sau đó, Thập Bát Tổ nhìn về phía Quân Tiêu Dao, trong mắt hiện lên một tia vừa lòng, sau đó nói: “Tiêu Dao, ngươi thật không tồi, không làm lão tổ bọn ta thất vọng.”

“Trận đại chiến kế tiếp, cho dù ngươi có tu vi Thánh Nhân cũng khó có thể nhúng tay vào, cứ đi đến tổ địa nghỉ ngơi đi, gia tộc sẽ dẹp yên trận phong ba nhỏ này.” Trong mắt Thập Bát Tổ mang theo từ ái.

“Không sai, Tiêu Dao, con về tổ từ trước đi.” Quân Chiến Thiên cũng nói.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại lắc lắc đầu.

Tuy hắn biết, đám người Thập Bát Tổ là muốn bảo hộ hắn, nhưng nghiêm khắc mà nói thì trận phong ba này có liên quan rất lớn với hắn, sao Quân Tiêu Dao có thể đứng ngoài cuộc.

Còn nữa...

Quân Tiêu Dao cũng không phải không có sức mạnh để xen vào chiến cuộc.

“Lão tổ, gia gia, đừng nói nữa, nói một cách nghiêm khắc thì cuộc chiến này cũng có liên quan đến Tiêu Dao, ta không có khả năng đứng ngoài cuộc.” Quân Tiêu Dao thành khẩn nói.

“Chuyện của ngươi chính là chuyện của Quân gia, dám ra tay với ngươi chính là khiêu khích Quân gia ta.” Thập Bát Tổ rất bao che khuyết điểm.

Thập Lục Tổ nghe vậy thì cười nói: “Không tồi, người của Quân gia ta nên trưởng thành trong chiến hỏa, yên tâm đi rèn luyện đi, không ai có thể uy hiếp tánh mạng của ngươi.”

Ngay vào lúc toàn bộ Quân gia chuẩn bị bắt đầu tổng động viên lực lượng.

Các Thái Cổ hoàng tộc của Tổ Long Sào lập tức hành động trước, bọn họ và Quân gia đã tích lũy quá nhiều thù hận, vào thời khắc này, tất cả đều bùng nổ.

Trong Tổ Long Sào, có vô số rồng bay lên trời, hai cánh che trời, ngửa mặt thét dài.

Trên mỗi một con rồng bay đều có một bóng người mang khí tức cường đại, ít nhất cũng đạt tới tu vi Thiên Thần cảnh, cũng có không ít Đạo Thần cảnh, chuẩn thánh.

Dẫn đầu là hơn trăm vị Thánh Nhân, điều này khiến tất cả thế lực chung quanh đều ngạc nhiên.

Đây là nội tình của Thái Cổ hoàng tộc sao?

Chương 633 - Quân đội tập kết, đại chiến sắp bắt đầu

Chương 633: Quân đội tập kết, đại chiến sắp bắt đầu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thánh Nhân đều là tồn tại trụ cột vững vàng trong thế lực nhất lưu, ít nhất có vị trí trưởng lão. Nhưng hiện tại, Tổ Long Sào lại xuất động một đội quân có Thánh Nhân dẫn đầu, điều này thật khiến người ta sợ hãi!

Nhưng làm người chấn động không chỉ như thế, vô số cổ tổ chí tôn của Tổ Long Sào cũng hiện thân. Người cầm đầu là Long Hàn chí tôn, bản thân ông ta cũng là một cường giả Đại Thiên Tôn có thực lực khủng bố.

Còn có bốn người cùng cảnh giới với ông ta, còn lại có hơn mười vị chuẩn chí tôn, chí tôn, tiểu Thiên Tôn.

Đội hình này làm linh hồn người ta cũng có chút run rẩy. Ngày thường còn khó gặp được chuẩn chí tôn , nhưng hiện tại lại xuất hiện tập thể.

“Đây là nội tình của Tổ Long Sào sao, cũng quá khủng bố...” Rất nhiều đại nhân vật các thế lực nhìn về hướng Hồng Châu, hoảng sợ kinh hồn.

“Sao có thể, nội tình của Tổ Long Sào tuyệt đối không chỉ như thế, nhưng chỉ là sức mạnh hiện tại đang bày ra cũng đủ khủng bố rồi.” Một vài nhân vật cổ xưa đang cảm thán.

Phía Vạn Hoàng Linh Sơn cũng có tiếng phượng hoàng reo dài, mấy chục vạn hoàng điểu bay lên trời, chở theo từng vị cường giả Vạn Hoàng Linh Sơn khí tức cường đại, đôi cánh nhấc lên gió lốc, đánh xơ xác tầng mây trên trời cao.

Các lão tổ chí tôn của Vạn Hoàng Linh Sơn nhóm cũng rời núi, nơi đi qua, hư không đều bốc cháy, bắt đầu sụp xuống.

Khí tức kia khiến rất nhiều người chung quanh đều hít thở không thông.

Phía Kỳ Lân Cổ Động có mây tía tràn ngập, từng vị cường giả cưỡi trên người kỳ lân thú, khí tức mạnh mẽ tuyệt đối, sẵn sàng chiến đấu.

Mấy mạch động chủ Kỳ Lân Cổ Động hiện thân, còn có chí tôn cổ tổ cũng xuất hiện, mây tía mênh mông cuồn cuộn ba vạn dặm, nhuộm đẫm toàn bộ trời cao thành một mảnh tử hà.

Còn ở chốn Thượng Cổ Ngạc Hồ, trong một đầm lầy vô tận, từng con cá sấu hung ác ghê gớm xuất hiện, mỗi một con đều có lân giáp dày đặc, đôi mắt đỏ rực.

Mạch Thái Cổ hoàng tộc này không thích hóa hình, thích lấy sức mạnh nguyên thủy để xé rách thân thể kẻ địch rồi cắn nuốt vào bụng.

Lúc này, nếu có người đứng ở bên ngoài Thượng Cổ Ngạc Hồ để xem thì sẽ chấn động phát hiện, vô số con Cổ Ngạc chi chít đã hiện lên trong đầm lầy.

Nhìn sơ qua một lượt thì cứ như một mảnh đất đang di động!

Càng làm người ta hoảng sợ là trong đó có một ít Cổ Ngạc dài đến ngàn trượng, tựa như một dãy núi màu đen đang di động.

Đó là cổ tổ chí tôn của Thượng Cổ Ngạc Hồ, sống được vô số năm tháng, mang theo cảm giác hung khí ngập trời, mỗi một lần di động đều làm mặt đất run lên ba cái.

Có thể nói, bỏ qua những thế lực bất hủ khác, chỉ ba Thái Cổ hoàng tộc này liên hợp với nhau thì đã vô cùng khủng bố, quả thực có thể dễ dàng công hãm một thế gia bất hủ.

“Lúc này, Quân gia thật sự gặp nguy hiểm...” Trong một đại giáo bất hủ, có tồn tại cổ xưa đang nói khẽ.

Đây là Nhân Tiên Giáo, một đại giáo vô cùng cổ xưa, nội tình thâm hậu, đứng sừng sững trên Tiên Vực vô số năm.

Nhưng mặc dù là đại giáo bất hủ này, sau khi cảm ứng được quân đội của bốn Thái Cổ hoàng tộc thì trong mắt cũng hiện ra chấn động.

Ông ta suy nghĩ, nếu mục tiêu của bốn Thái Cổ hoàng tộc này là Nhân Tiên Giáo thì bọn họ có thể chống chọi được sao?

Bên kia, trong Ma Tiên Bảo của Ma Tiên Giáo cũng có cổ lão đang cảm thán.

“Quả nhiên thế lực của Thái Cổ hoàng tộc thật khủng bố, hơn nữa đây còn không phải toàn bộ nội tình nếu bọn họ, Quân gia có thể chống chọi được không?”

Một tồn tại cổ xưa còn lại của Ma Tiên Giáo nói: “Chúng ta có nên tham gia hay không?”

“Tạm thời không cần, tuy con bé Tiểu Ma Tiên kia có quan hệ tốt với Thần Tử Quân gia, nhưng trận chiến này liên quan quá sâu xa, nếu lúc này tham gia thì họa phúc khó dò.”

Bởi vì Tiểu Ma Tiên, Ma Tiên Giáo và Quân gia xem như có chút giao tình, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Bất hủ chiến liên lụy quá nhiều, hơn nữa còn là bảy thế lực bất hủ cùng nhằm vào Quân gia.

Cho dù mạnh như Ma Tiên Giáo cũng không dám tùy ý nhúng tay vào trong đó.

Lỡ như đến lúc đó bọn họ tham gia bất hủ chiến, sau đó Quân gia bị hủy diệt, vậy Ma Tiên Giáo bọn họ nhất định sẽ bị tính sổ sau.

Cũng không phải tất cả thế lực bất hủ đều nguyện ý trợ giúp Quân gia không điều kiện như Khương gia. Ngoài ra, các thế lực Hoang Cổ Cơ gia, Hoang Cổ Diệp gia cũng đứng xem, không hành động thiếu suy nghĩ.

Nghiêm khắc mà nói, một ít hậu bối của hai nhà cũng có chút cọ xát với Quân Tiêu Dao. Nhưng trong mắt các đại nhân vật thì loại ân oán nhỏ này cũng không đáng kể.

Còn nữa, tuy Cơ gia và Diệp gia không có quá nhiều giao tình với Quân gia, nhưng ít ra cũng đều thuộc về Hoang Cổ thế gia Nhân tộc, nếu họ trợ giúp Thái Cổ hoàng tộc để đối phó Hoang Cổ thế gia cũng là Nhân tộc thì có chút không ổn.

Còn bắc địa Vương gia là do Vương Nguyên Bá quá tức giận ghen ghét, mà bọn họ vốn cũng có thù oán với Quân gia.

Đọa Thần Cung càng không có đại nghĩa nhân tộc gì, bọn họ vốn là một trong những nguồn cội của ma đạo.

Còn về phần Thánh Giáo, nghe đồn bọn họ không phải là thế lực bản thổ của Hoang Thiên Tiên Vực, là có tồn tại cường đại truyền giáo đến, cuối cùng cắm rễ ở Hoang Thiên Tiên Vực, thành lập Thánh Giáo.

Cho nên ba thế lực bất hủ này liên thủ với Thái Cổ hoàng tộc cũng không có chút áp lực tâm lý nào. Đối bọn họ mà nói, Quân gia nhất định phải bị huỷ diệt!

Ngoài ra, ở Bàn Võ Thần Triều, Bàn Võ thần chủ cũng đang quan sát tình hình.

“Hừ, phong thuỷ thay phiên luân chuyển, lúc trước Quân gia đoạt mất Bàn Hoàng Kiếm của ta, hiện giờ cũng bị đám người kia vây công.” Trong mắt Bàn Võ thần chủ hiện ra một tia vui sướng khi người gặp họa.

Nhưng tưởng tượng đến người nào đó, sắc mặt Bàn Võ thần chủ cũng có chút khó chịu.

“Nhưng thiên phú thực lực của tiểu tử Quân Tiêu Dao kia thực sự yêu nghiệt, ánh mắt nữ nhi cũng không sai.” Bàn Võ thần chủ lẩm bẩm.

Nữ nhi mà ông ta nói tất nhiên là Võ Minh Nguyệt, hiện tại cũng đã bước lên đế lộ.

Tuy rằng Bàn Võ thần chủ có oán trách Quân gia, nhưng ông ta cũng không chuẩn bị tham chiến đối phó Quân gia.

Tuy Bàn Võ Thần Triều cũng là bất hủ thần triều, nhưng cả đế

binh Bàn Hoàng Kiếm cũng bị Quân gia cướp đi, tổng thể thực lực xem như đứng chót trong các thế lực bất hủ.

Cho nên Bàn Võ thần chủ cũng chỉ có thể làm quần chúng, chứng kiến kết cục trận chiến này.

Chương 634 - Quân gia là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám

Chương 634: Quân gia là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên kia, trong hư không của Thánh Linh Thư Viện có hai bóng người xuất hiện. Một vị lão giả trong đó chính là đại trưởng lão của thư viện, nam tử trung niên còn lại là viện trưởng pf thư viện.

“Bảy thế lực bất hủ liên thủ khởi xướng bất hủ chiến, sợ là Quân gia có chút quá sức.” Đại trưởng lão lắc đầu và nói.

“Vĩnh viễn đừng xem thường nội tình của Quân gia.” Viện trưởng thư viện thở dài và nói.

“Hả, hay là Quân gia có khả năng chống cự công phạt của bảy thế lực bất hủ liên thủ?” Đại trưởng lão kinh ngạc nói.

“Ta cũng không biết, nhưng có thể xác định là, bảy đại thế lực đều phải trả cái giá đắt mà xưa nay chưa từng có.” Viện trưởng thư viện nỉ non.

“Vậy chúng ta có nên...” Đại trưởng lão muốn nói lại thôi.

Dù sao Quân Tiêu Dao còn có một thân phận, đó là Thánh Tử của Thánh Linh Thư Viện bọn họ.

“Thánh Linh Thư Viện chúng ta là thư viện dạy học và giáo dục, không thích hợp tham dự chiến tranh, nhưng... xem tình huống trước đi, nói không chừng không cần chúng ta ra tay thì sao?” Viện trưởng thư viện lắc đầu và nói.

Cũng không phải ông ta nhát gan hay cái gì. Tuy Thánh Linh Thư Viện có nội tình thâm hậu, nhưng nghiêm khắc mà nói, cũng chỉ là một thư viện mà thôi.

Hậu bối trẻ tuổi chiếm đa số, thực lực tổng thể cũng không có khả năng so sánh với thế lực bất hủ chân chính.

“Không cần ra tay, ý viện trưởng là...” Đại trưởng lão nhìn về một hướng khác.

Hướng đó là dẫn đến Thanh Châu, mà Thanh Châu là nơi đóng trú của Khương gia.

Không chỉ có là Thánh Linh Thư Viện, thế lực khắp Hoang Thiên Tiên Vực cũng đưa mắt nhìn về hướng Khương gia.

Dù sao Quân gia bị bảy thế lực vây công, nếu nói có thế lực bất hủ nào sẽ vô điều kiện sóng vai chiến đấu với Quân gia, vậy chỉ có thể là Hoang Cổ Khương gia.

Hai nhà gần như mặc chung một cái quần, một bên vinh quang thì cả hai cùng hưởng, một bên tổn hại thì cả hai cùng chịu.

Mà lúc này, trên không tộc địa Khương gia cũng có vài bóng người khí tức mạnh mẽ tuyệt đối đang đứng sừng sững trong hư không.

Trong đó có cả ông ngoại của Quân Tiêu Dao, Khương Đạo Hư.

Nhưng lúc này Khương Đạo Hư đã tinh thần sáng láng, đôi mắt như sao trời, đâu còn có phía trước ốm yếu bộ dáng.

Sau khi luyện hóa Cửu Diệu Luân Hồi Bất Tử Thảo mà Quân Tiêu Dao đưa cho, căn bệnh của Khương Đạo Hư cũng hoàn toàn khôi phục, lúc này khí tức đã đạt tới lúc mạnh nhất.

“Đạo Hư, ngươi thấy trận chiến này thế nào?” Một bà lão tản ra khí tức chí tôn hỏi.

“Thấy thế nào? Các ngươi không rõ nội tình của Quân gia sao?” Khương Đạo Hư cười nhạt, vẻ mặt rất thong dong.

“Này... Chúng ta thật sự không rõ lắm, dù sao vũng nước Quân gia này quá sâu, không biết có bao nhiêu lão quái vật được chôn ở các cấm địa, có lẽ cả người của Quân gia cũng đã quên.” Bà lão kia cười khổ lắc đầu.

Trước kia không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Có cường giả cổ xưa của Quân gia thức tỉnh từ trầm miên, thậm

chí cả Quân gia cũng không rõ cường giả nhảy ra từ góc nào đó này là nhân vật đến từ kỷ nguyên nào.

Từ điểm này có thể nhìn ra rốt cục Quân gia cường thịnh đến mức nào, truyền thừa qua vô số năm mà vẫn chưa bao giờ suy sụp.

“Chúng ta tạm thời đứng xem đi, nói không chừng đám lão già Quân gia kia còn không thích Khương gia chúng ta nhúng tay vào việc này thì sao?” Khương Đạo Hư cười than và lắc đầu.

Khương gia không chuẩn bị lập tức ra tay tham gia, mà là đứng xem tình hình. Đương nhiên, nếu chiến cuộc thật sự xảy ra biến cố gì, Quân gia ứng phó không được thì tất nhiên Khương gia không có khả năng thờ ơ.

Tuy người của Khương gia nghĩ như vậy, nhưng người ngoài lại không cho là thế.

“Chậc chậc, không ngờ cả Khương gia cũng không có chút động tĩnh nào.”

“Cũng không thể trách Khương gia a, nếu chỉ là một hai thế lực bất hủ thì Khương gia cũng có thể nhúng tay, nhưng hiện tại có tối bảy thế lực bất hủ, ai dám xen vào chứ?”

“Cũng phải, chỉ là lần này Quân gia sẽ gặp khó khăn rồi đây.”

Toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, rất nhiều đại nhân vật thế lực cổ xưa đều dùng thần niệm để giao lưu với nhau.

Mà cùng lúc đó, bốn mạch Thái Cổ hoàng tộc thế lực đã tiến quân mãnh liệt nhắm vào Hoàng Châu.

Quân gia cũng bắt đầu tổng động viên. Trong hư không, một nam tử trung niên dáng người vĩ ngạn hiện lên. Đó là gia chủ đương đại của Quân gia, nhị thúc của Quân Tiêu Dao, Quân Vô Ý.

Quân Vô Ý đứng sừng sững trên hư không, ánh mắt hờ hững. Tuy ông không phải kẻ mạnh nhất Quân gia, nhưng lại là người trù tính chung cho cả gia tộc.

Hiện giờ bùng nổ bất hủ chiến, ông là gia chủ của Quân gia, tất

nhiên phải là người đầu tiên bước ra.

“Nhị thúc...” Nhìn thấy Quân Vô Ý hiện thân, Quân Tiêu Dao cũng lẩm bẩm.

Vị này nhị thúc Quân Vô Ý, tuy không có thực lực cường đại, thiên tư yêu nghiệt như phụ thân hắn là Quân Vô Hối, nhưng lại mạnh ở tính cách trầm ổn, không cao ngạo không nóng nảy, bởi vậy được chư vị lão tổ lựa chọn, trở thành gia chủ đương đại của Quân gia.

Còn về gia chủ đời sau của Quân gia thì không có gì khó đoán. Trừ phi Quân Tiêu Dao không muốn đảm nhiệm, nếu không vị trí gia chủ nhất định sẽ thuộc về hắn.

“Xem ra là Quân gia ta sống kín tiếng nhân nhượng lâu quá nên thế nhân cho rằng mũi thương của Quân gia đã không còn sắc nhọn nữa.”

“Một khi đã vậy, hãy để thế nhân biết được, ngoài Thất Đại Bất Khả Tư Nghị ra thì còn có Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám.”

“Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám chính là Quân gia ta!”

Ngay khi tiếng nói của Quân Vô Ý vừa dứt, ông giơ tay lên, một cái kèn đen nhánh lây dính máu tươi loang lổ hiện lên. Khi nhìn thấy kèn này, những đại nhân vật của các thế lực còn lại đứng xa xem xét đều hít thở không thông.

Chỉ có một ít hoá thạch sống bối phận rất cổ xưa rồi mới biết đây là thứ gì.

“Đây là... Diệt Thế Hào Giác, xem ra Quân gia cũng muốn đánh thật rồi!”

Nhìn thấy kèn này, rất nhiều cổ lão đều điên cuồng hít một hơi, trong mắt hiện ra chấn động khôn kể.

“Khi Quân gia thổi lên Diệt Thế Hào Giác, chính là lúc Quân gia muốn huyết tẩy thiên địa, cho dù tồn tại nào muốn ngăn cản Quân gia cũng sẽ bị đánh thành tro tẫn!” Trong đôi mắt một vị cổ lão lộ ra sự ngưng trọng và kiêng kỵ sâu sắc.

Chương 635 - Thổi Diệt Thế Hào Giác lên bảy lần

Chương 635: Thổi Diệt Thế Hào Giác lên bảy lần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Diệt Thế Hào Giác của Quân gia càng có sức đe dọa hơn cả Chiến Tranh Long Kỳ của Tổ Long Sào, Hám Thiên Chiến Cổ của Vương gia.

Ô...

Gia chủ đương đại của Quân gia - Quân Vô Ý, thổi lên Diệt Thế Hào Giác.

Chỉ thoáng chốc, tiếng kèn thê lương truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, không chỉ như thế, thậm chí còn lan đến các Tiên Vực gần đó.

Một ít tồn tại cổ xưa ở các Tiên Vực khác như bị sợ hãi, ánh mắt mang theo chấn động, nhìn về hướng Hoang Thiên Tiên Vực.

“Âm thanh kia là Diệt Thế Hào Giác của Quân gia, không biết lại có bao nhiêu thế lực sắp bị huỷ diệt...”

“Kèn vừa vang lên thì thiên địa trầm luân, không ai có thể kháng cự quân tiên phong của Quân gia...”

Giờ khắc này, rất nhiều đại nhân vật cổ xưa của các Tiên Vực đều đưa mắt nhìn về hướng Hoang Thiên Tiên Vực.

Có thể nói bất hủ chiến lần này bị toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực chú ý đến!

Tiếng kèn thê lương của Diệt Thế Hào Giác truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, thậm chí là Cửu Thiên Tiên Vực.

Sau khi Quân Vô Ý thổi lên kèn đầu tiên, toàn bộ Hoàng Châu của Quân gia có trận pháp khủng bố xuất hiện, trận văn lấy đơn vị

hàng tỉ hiện lên trên trời cao và mặt đất, chúng đan chéo lại với nhau.

Đây là một trận pháp vô cùng to lớn, phạm vi của nó gần như bao trùm toàn bộ Hoàng Châu.

Sông ngòi núi non đều như hóa thành một phần của trận pháp này, khi cảm nhận được uy năng của nó, rất nhiều tồn tại cổ xưa đều cảm giác da đầu tê dại.

“Đây là... Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận!” Rất nhiều đại nhân vật sống vô số năm lộ ra vẻ mặt chấn động, kinh hồn khiếp vía.

Hóa ra trận pháp hộ tộc của Quân gia là Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận trong truyền thuyết.

Đây là sát trận khủng bố đứng thứ ba từ cổ chí kim được truyền từ thời Thái Cổ. Mà nghe đồn sát trận thứ nhất và thứ ba đã hoàn toàn thất truyền, mặc dù ngẫu nhiên xuất hiện, cũng chỉ là một góc sát trận tàn khuyết mà thôi.

Nhưng lúc này, đệ tam sát trận mà Quân gia tung ra lại là bản hoàn chỉnh, uy năng đủ để nghịch phạt chí tôn!

“Quá khủng bố, dùng Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận hoàn chỉnh làm đại trận hộ tộc, đây là nội tình của Quân gia sao?” Rất nhiều đại nhân vật các thế lực bất hủ đều đang kinh hô.

Mặt khác tạm thời đừng bán đến, chỉ Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận này thôi thì thế lực bất hủ không cách nào có được.

Phải biết rằng, số lượng tài nguyên hao phí để bố trí Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận này d94 là không thể đo lường, huống chi phạm vi bao trùm của đệ tam sát trận là toàn bộ Hoàng Châu.

Thủ đoạn này thật sự làm những đại nhân vật thế lực bất hủ đó đều cảm thấy da đầu tê dại.

“Thì ra đại trận hộ tộc của Quân gia ta là Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận.” Quân Tiêu Dao thấy tình cảnh này thì cũng tấm tắc cảm thán.

Sát trận khủng bố thứ ba từ xưa đến nay, chỉ sợ các thế lực bất hủ Tổ Long Sào còn chưa đánh tới tộc địa Quân gia thì đã tổn thất một số lượng lớn lực lượng rồi.

Nhưng Thái Cổ Đệ Tam Sát Trận này cũng chỉ là một góc núi băng của nội tình thuộc về Quân gia mà thôi. Tiếp theo, Quân Vô Ý lại thổi lên kèn thứ hai.

Lần này, hư không phía trên Quân gia trực tiếp vỡ ra, bốn quân đội số lượng khổng lồ thổi quét trời cao lao đến. Đó là Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân gia.

Ngày trước, Quân Tiêu Dao từng gấp rút tiếp viện Chu Tước Cổ Quốc, cũng triệu tập bốn vạn Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn.

Nhưng hiện tại, nhân số của mỗi một đội quân trong Tứ Vệ đang lao ra từ hư không đều lên đến trăm vạn!

Một trăm vạn Phong Ảnh vệ!

Một trăm vạn Ngự Lâm vệ!

Một trăm vạn Hỏa Kỵ vệ!

Một trăm vạn Sơn Thần vệ!

Bốn đại quân trăm vạn dốc toàn bộ sức mạnh, tinh kỳ phấp phới, binh qua cùng reo, chiến ý thiêu đốt cả vòm trời!

Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, là một quân đội khủng bố đấu thiên chiến địa!

“Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn nguyện vì Quân gia vượt lửa quá sông, nơi binh phong của Quân gia quét qua, không còn một ngọn ngọn cỏ!”

Thủ lĩnh bốn quân đều là cường giả Thánh Chủ, ngửa mặt lên trời gào rống, chiến ý làm tan nát cả trời!

Bốn trăm vạn người cùng rống lên, thiên địa chấn động!

“Khủng bố, quá khủng bố, Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân

gia lại cường đại đến mức này!" Bên ngoài Hoàng Châu, rất nhiều thế lực đều đang đứng xem.

Trước đó Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn của Quân gia cũng rất có danh khí ở Hoang Thiên Tiên Vực. Chẳng qua tất cả mọi người không nghĩ tới nhân số của Tứ Vệ lại nhiều như vậy.

Dưới thế lực bất hủ, bốn quân đội này gần như vô địch, có thể huyết tẩy bất cứ thế lực nào.

Nhưng còn chưa kết thúc, Quân Vô Ý thổi Diệt Thế Hào Giác lên lần thứ ba.

Hư không lại vỡ nứt, một chi đội trang nghiêm trầm mặc yên lặng đạp gót sắt bước ra.

"Hả? Đó là cái gì, Quân gia còn có quân đội sao?"

"Là Bộ đội, khí tức của chi đội này còn mạnh hơn cả Tứ Vệ Phong Lâm Hỏa Sơn vừa rồi nữa!"

Ánh mắt mọi người đều bắn về hướng đội quân đó, nhân số của đội quân này không nhiều lắm, chỉ khoảng mười vạn người, nhưng khí tức ai ai cũng vô cùng khủng bố.

Họ đang cưỡi sinh linh thuần huyết, cầm trong tay cổ thánh binh, tu vi yếu nhất trong đó cũng đạt tới tu vi Thiên Thần cảnh.

Thủ lĩnh tiểu đội mấy ngàn người đều là cấp bậc chuẩn thánh, mấy trăm đại đội trưởng là Thánh Nhân, năm thống lĩnh cầm đầu đều là cấp bậc chuẩn chí tôn.

"Càn Thiên Thánh Vệ của Quân gia nghe lệnh, có kẻ địch xâm phạm Quân gia ta, phải làm thế nào?!" Một thống lĩnh chuẩn chí tôn cầm đầu lớn tiếng quát to.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Mười vạn quân sĩ hò hét, sát ý lay động tận trời, khí tức kinh khủng kia đã sắp khiến khung trời tan nát!

Cảm nhận được khí tức kinh khủng này, rất nhiều thế lực bất hủ bốn phương tám hướng đều hít hà một hơi.

“Đó chẳng lẽ là Càn Thiên Thánh Vệ của Quân gia trong truyền thuyết, tuy nhân số không nhiều lắm, nhưng lại vô cùng hoàn mỹ, có thể nói là một quân đội vô địch!”

“Quân đội của các Thái Cổ hoàng tộc như Tổ Long Sào cũng rất khủng bố, nhưng so với Càn Thiên Thánh Vệ của Quân gia thì cảm giác không tính là gì.”

Quân gia thổi Diệt Thế Hào Giác lên ba lần, nội tình lộ ra cũng đã khiến vô số thế lực bất hủ kinh hãi.

Nhưng sự chấn động còn chưa kết thúc, Quân Vô Ý thổi vang Diệt Thế Hào Giác lên lần thứ tư!

Chương 636 - Nội tình khủng bố của Quân gia

Chương 636: Nội tình khủng bố của Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rống!

Sau khi tiếng kèn vừa dứt, có thú tiếng rống kinh người truyền ra. Sâu trong Quân gia có hai lồng giam hư không được phong bế.

Mà lúc này, lồng giam bị mở ra.

Hai khí tức khủng bố kinh người bùng nổ, khí tức hung lệ ngập trời kích động!

Rống!

Một tiếng rống truyền ra, một con hung thú khủng bố trên lưng có hai cánh, dài đến trăm trượng gào rống lao ra.

Nó giống như lão hổ, vô cùng hung lệ dữ tợn, khí tức khủng bố kia có thể sánh ngang với Đại Thiên Tôn!

“Đó là... đại hung Thái Cổ, Cùng Kỳ!” Một ít tu sĩ cổ xưa chấn động đến mức da đầu tê dại.

Quân gia còn nuôi dưỡng một con đại hung Thái Cổ!

Nhưng còn không chỉ như thế, từ một lồng giam hư không khác vụt ra một con vượn khổng lồ cao tới trăm trượng, tựa như núi cao.

Con vượn khổng lồ này có phần đầu màu trắng, bàn tay bàn chân màu đỏ đậm. Nó đánh vào ngực mình, tiếng chấn động truyền khắp thiên địa, có tiếng sát phạt khủng bố vang lên.

“Là hung thú Thái Cổ Chu Yếm, con thú này vừa xuất hiện thì thiên hạ khởi binh qua chiến tranh!” Một cỗ lão đã bị chấn động

đến chết lặng.

Hai con thú khổng lồ đại diện cho chiến tranh thời Thái Cổ, có tu vi sánh ngang với Thiên Tôn cảnh, chúng lao thẳng ra từ tộc địa của Quân gia, một thú có thể chắn được trăm vạn quân.

Đừng nói người ngoài bị chấn động, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng phải trố mắt. Cả hắn cũng không biết, sâu trong Quân gia có nuôi dưỡng hai con đại hung Thái Cổ này.

Quân Vô Ý tiếp tục thổi lên Diệt Thế Hào Giác thứ năm.

Sau khi tiếng kèn này truyền ra, toàn bộ Hoàng Châu, thậm chí toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, vô số thế lực lớn nhỏ đều tập kết.

Kèn này chính tổng động viên tất cả thế lực phụ thuộc Quân gia, để bọn họ tham dự chiến tranh.

Bình thường những thế lực đó đều được Quân gia bồi dưỡng, hiện giờ, Quân gia dấy lên binh qua, tất nhiên bọn họ không thể đứng ngoài cuộc.

“Chuẩn bị quân, xuất phát!” Phía Tứ Tượng Cổ Quốc, đám người Chu Tước quốc chủ xưa kia lập tức suất lĩnh mấy trăm vạn đại quân xuất chinh!

“Thánh địa Tử Phủ, xuất chiến!” Trước đó thánh địa Tử Phủ cũng đã đến phụ thuộc Quân gia, lúc này cũng xuất chiến.

Còn có vô số thế lực phụ thuộc cũng lên đường, thế lực nhất lưu, nhị lưu đều có.

Đừng nhìn sức mạnh này phân tán, nhưng nếu tập trung lại thì cũng hóa thành sóng triều diệt thế!

Quân Vô Ý lại thổi lên Diệt Thế Hào Giác thứ sáu.

Lần này, trong tộc địa của Quân gia có đế uy khủng bố đang chấn động.

“Đó là... Khí tức của Đế binh!” Một vài người nheo mắt lại.

Nhưng điều này không nằm ngoài dự đoán của bọn họ, lấy nội tình của Quân gia thì không có đế binh mới là lạ. Nhưng đế binh của Quân gia vẫn chưa lộ ra, hiển nhiên là vì phòng bị đế binh của thế lực Tổ Long Sào.

Cuối cùng, Quân Vô Ý thổi lên Diệt Thế Hào Giác thứ bảy.

Đây là tiếng Diệt Thế Hào Giác cuối cùng của Quân gia.

Khi tiếng kèn vang vọng khắp thiên địa, trong tổ từ của Quân gia có động tĩnh truyền ra.

Thánh quang vô tận kích động, khí tức chí tôn hiện lên, mặt đất rung động, hình như có cái gì muốn chui ra từ dưới đất lên.

Có tiếng nói già nua vang lên.

“Đây là kỷ nguyên nào?”

“Diệt Thế Hào Giác được thổi lên rồi.”

“Lại có thứ nào mắt mù dám chọc Quân gia ta, thật là quấy rối giấc mộng đẹp của lão phu, các ngươi cũng dậy đi.”

“Người nào dám chọc Quân gia, là dị vực tới xâm lấn, hay là đám lão già trong sinh mệnh vùng cấm lại không an phận?”

“Không biết, quan tâm nhiều làm gì, giết là được rồi...”

Theo những tiếng tán gẫu này vang lên, từng tiếng một đủ để khiến bóng dáng tinh không run rẩy, gia tổ Quân gia từ dưới mặt đất đi ra.

Bùn đất lắng động bị lật ra, bóng dáng khủng bố của từng vị khí tức mạnh mẽ tuyệt đối, từ trong lòng đất đi ra.

Nam nữ già trẻ đều có, dáng vẻ không đồng nhất, nhưng đều không ngoại lệ, cảnh giới đều mạnh kinh khủng, yếu nhất cũng là cường giả Tiểu Thiên Tôn.

Bọn họ có từ trong quan tài leo ra, có từ thổ nhưỡng nhảy ra, trên thân từng người một đều lây dính bùn đất bụi bặm.

Những người này chính là một ít lão tổ được chôn cất bên trong tổ từ Quân gia.

Còn có một ít lão tổ và cường giả Quân gia ngủ say ở địa phương khác nhau.

Có người, thậm chí còn trôi nổi ở Ngoại Vực Tinh Không.

Nhưng cho dù chỉ là những lão tổ ở trong tổ từ Quân gia này cũng đã đủ cường đại rồi, hơn nữa số lượng lại còn không ít.

Thập Thất Tổ, Thập Ngũ Tổ, Thập Tam Tổ, Thập Nhị Tổ, Thập Nhất Tổ…

Khi chứng kiến từng vị lão tổ Quân gia lần lượt thức tỉnh, tất cả thế lực đang vây xem bên ngoài đều rung động đến linh hồn run rẩy.

Diệt Thế Hào Giác của Quân gia thổi lên bảy lần.

Mỗi một lần thổi lên, Quân gia đều sẽ lộ ra biến đổi nội tình kinh người.

Đệ tam sát trận, Càn Thiên Thánh Vệ, Thái Cổ đại hung, lão tổ ngủ say…

Mỗi một cái nội tình hiển lộ ra đều đủ để khiến vô số đại nhân vật rung động đến da đầu tê dại.

“Đây chính là Hoang Cổ Quân gia sừng sững ở Tiên Vực không ngã đó sao, quả nhiên kinh khủng như vậy!”

Hiện tại, những tu sĩ vốn cho rằng Quân gia sẽ thảm bại, giờ phút này đều hoàn toàn nói không nên lời.

Một góc nội tình Quân gia hiển lộ ra đã đủ để cho bọn họ rúng động rất nhiều năm.

Mà giờ phút này, ở Quân gia, những lão tổ đã thức tỉnh này cũng đi ra khỏi tổ từ, hội hợp cùng đám người Thập Bát Tổ.

“Ha ha, các ngươi cũng đã tỉnh rồi…” Thập Bát Tổ thấy thế hơi

mỉm cười.

“Là tên nhóc nào không có mắt, đầu óc bị lừa đá, dám chọc Quân gia ta hả?” Một vị lão giả tóc muối tiêu hùng hùng hổ hổ nói.

Ông ta là Thập Thất Tổ, thời gian ngủ say hơi ngắn, vốn còn định làm giấc mộng ngàn năm cơ đấy, kết quả lại bị Diệt Thế Hào Giác đánh thức.

“Là như vầy…” Thập Bát Tổ đơn giản giải thích cục diện một chút.

“Thì ra là thế.” Đám người Thập Thất Tổ khẽ gật đầu.

Nhưng ánh mắt một đám lão tổ này, toàn bộ đều rơi vào trên người Quân Tiêu Dao.

“Chậc chậc, Quân gia ta vậy mà lại ra một hậu bối yêu nghiệt như thế.”

“Thế này đã không chỉ là tư thái Đại Đế, đã có tư thái thành Tiên rồi thì phải?”

“Muốn diệt Kỳ Lân Tử của Quân gia ta, Thái Cổ hoàng tộc này quả thật là muốn chết mà!”

Những lão tổ này bao vây xung quanh Quân Tiêu Dao, trên mặt ai nấy đều mang vẻ hài lòng.

Chương 637 - Bất hủ chiến nổi lên!

Chương 637: Bất hủ chiến nổi lên!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiêu Dao gặp qua các vị lão tổ.” Quân Tiêu Dao chắp tay, cũng hơi có chút xấu hổ.

Hắn cảm giác mình giống như là động vật bên trong vườn thú vậy, bị người vây xem.

“Yên tâm đi, loại sóng gió nhỏ nhoi này, Quân gia chúng ta đã gặp nhiều rồi, thế lực bất hủ bảy phương há có thể làm gì Quân gia ta sao?” Thập Thất Tổ vỗ nhẹ bả vai Quân Tiêu Dao.

“Tỉnh cũng đã tỉnh rồi, vậy thì cho Thái Cổ hoàng tộc xem một chút màu sắc đi.”

Những lão tổ Quân gia này, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng rét lạnh.

Ngay lúc chư vị lão tổ Quân gia tỉnh lại từ trong ngủ say, liên quân tứ phương Thái Cổ hoàng tộc cũng đã đi tới bên ngoài Hoàng Châu.

“Đệ tam sát trận Thái Cổ ư?” Long Hàn Chí Tôn của Tổ Long Sào, trong mắt rồng cũng hiện lên một chút vẻ ngưng trọng.

Đệ tam sát trận Thái Cổ, hung uy ngập trời.

Cho dù là hắn ta, nếu như mạo muội bước vào, bị tập hợp lửa sát trận công kích, cũng chỉ có một đường vẫn lạc.

Chẳng qua lần này, bảy phương thế lực bất hủ liên thủ tiến công, cho dù là đệ tam sát trận cũng đừng mơ ngăn cản bước tiến của bọn họ.

“Kết Cửu Diệu Thiên Long Trận!”

Lời của Long Hàn Chí Tôn vừa hạ xuống, mấy trăm vị Thánh Nhân Long Tộc đều xôn xao kết xuất ấn trận.

Có hư ảnh Cửu Long hiện lên trên vòm trời, gào thét chấn động, phảng phất có thể khiến chư thiên run rẩy.

Cửu Diệu Thiên Long Trận, đồng dạng là một môn trận pháp vô cùng khủng bố, cho dù không bằng đệ tam sát trận Thái Cổ nhưng cũng là một trong những trận pháp đỉnh cấp mà Tổ Long Sào có thể lấy ra.

Đội ngũ Tổ Long Sào, lấy Cửu Diệu Thiên Long Trận xông vào địa giới Hoàng Châu.

Cùng một thời gian, Vạn Hoàng Linh Sơn, cổ động Kỳ Lân, Thượng Cổ Ngạc Hồ cũng đều tự kết xuất đại trận khủng bố, muốn chống tại đệ tam sát trận Thái Cổ.

Ngay sau khi tứ phương Thái Cổ hoàng tộc bước vào địa giới Hoàng Châu, đệ tam sát trận bắt đầu sôi trào, rậm rạp chi chít, sát quang kinh khủng số lượng hàng tỷ hiện lên trong hư không!

Một màn này, quả thực giống như sóng lớn diệt thế, muốn hủy thiên diệt địa.

Ầm ầm ầm!

Đệ tam sát trận vận chuyển, vô tận sát quang tung hoành giữa thiên địa, núi non sụp đổ liên miên, mặt đất sụp lún!

Về phần sinh linh trên Hoàng Châu, phần lớn đều đã bước vào điểm bố trí mà Quân gia đã chuẩn bị sẵn, sẽ không bị tổn hại bởi đệ tam sát trận.

Cho dù tứ phương Thái Cổ hoàng tộc có Chí Tôn Cổ Tổ chèo chống, có đại trận mênh mông phòng ngự, nhưng đối mặt với đại trận công giết kinh khủng xếp hạng ba cổ kim, vẫn như cũ có hàng loạt Thái Cổ sinh linh ngã xuống.

Máu tươi bắn tung tóe trên không trung, cả Hoàng Châu đều bị sương mù máu vùi lấp.

“Giết! Hôm nay thề phải hủy diệt Quân gia!”

“Quân gia không diệt, Thái Cổ hoàng tộc chúng ta vĩnh viễn đều

không có ngày yên lành!”

Mặc dù có vô số Thái Cổ sinh linh vẫn lạc bên trong đệ tam sát trận, nhưng những sinh linh Thái Cổ hoàng tộc còn lại vẫn rất có tâm huyết, ngửa mặt lên trời gào thét, chiến ý ngập trời.

Hơn nữa tiến công cũng không chỉ có tứ phương Thái Cổ hoàng tộc này.

Núi Ngưu Ma, động Bàn Tơ, trên hàng trăm mạch Thái Cổ vương tộc Xà Hoàng Cốc cũng dẫn theo hàng tỷ quân đội, theo Thái Cổ hoàng tộc cùng nhau nhắm vào tổ địa Quân gia.

“Ha ha… thật đúng là có chút huyết tính như vậy cơ đấy…”

Thấy những Thái Cổ hoàng tộc kia gào thét, Quân gia bên này, trên mặt một ít lão tổ đã thức tỉnh mang theo nụ cười khinh miệt.

“Đã như vậy, thế thì cứ để cho bọn họ nhận thức được cái gì gọi là hiện thực đi.” Thập Thất Tổ lắc đầu cười một tiếng.

Bên trong tổ địa Quân gia, các phương quân đội cũng đã chấn chỉnh xong.

Quân Vô Ý chắp tay đứng giẫm lên hư không, lạnh giọng nói: “Quân gia ta kiếm chỉ thiên hạ, kẻ xâm phạm Quân gia ta, xa tới đâu cũng giết!”

Một lời của ông hạ xuống, trăm vạn thiết kỵ giẫm đạp trời cao, Phong Lâm Hỏa Sơn tứ vệ, hóa thành bốn dòng nước lũ, cuồn cuộn nghiền ép tới!

Chư vị tộc lão Quân gia, từng người lần lượt lách mình đi ra, bí mật mang theo ý lạnh ngập trời, trong mắt bắn ra ánh sáng sắc lạnh!

Mà Càn Thiên Thánh Vệ, cũng ở dưới sự thống lĩnh của năm vị chuẩn Chí Tôn, đạp không mà đi.

Chiến mã hí vang, cổ thú hống hét, trời đất rúng động!

Còn có Cùng Kỳ và Chu Yếm hai con Thái Cổ cự thú chiến tranh,

cũng theo Càn Thiên Thánh Vệ cùng lúc xuất phát.

Ngoài ra, vô số thế lực phụ thuộc Quân gia cũng suất lĩnh hàng tỷ quân đội, đi theo cùng nhau xuất chinh.

“Chúng ta cũng đi gặp bọn họ một chút đi.” Thập Lục Tổ lên tiếng.

Những lão tổ còn lại của Quân gia cũng gật đầu.

“Vậy ta sẽ ở lại đây thủ, đề phòng ngộ nhỡ.” Thập Bát Tổ nói.

Nhưng những lão tổ khác đều biết, Thập Bát Tổ là chuyên môn đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao, bảo hộ hắn không bị Thái Cổ hoàng tộc uy hiếp.

“Giết!”

Bảy vị lão tổ Quân gia đạp không mà ra, uy áp Chí Tôn rung trời!

Ngay lúc toàn bộ thành viên Quân gia xuất động, ở một bên khác, thế lực Thái Cổ hoàng tộc rốt cuộc cũng thấy được vị trí của Quân gia.

“Giết, trên dưới Quân gia, một người cũng không để lại!” Long Hàn Chí Tôn hét lớn.

Đây là cơ hội tốt nhất để hủy diệt Quân gia, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Bỏ qua lần này, muốn lần nữa liên hợp thế lực bất hủ các phương đối phó với Quân gia, gần như là chuyện không có khả năng.

Cho nên lần này, cho dù phải trả giá bằng máu thì bọn họ cũng muốn thừa cơ tiêu diệt Quân gia!

Quân đội Quân gia, rốt cuộc cũng xông tới quân đội tứ phương Thái Cổ hoàng tộc.

Tiếng hét phẫn nộ, tiếng la giết vang vọng trên trời dưới đất.

Phong Lâm Hỏa Sơn tứ vệ, phân biệt hóa thành bốn dòng nước lũ, đang cùng quân đội tứ phương Thái Cổ hoàng tộc chém giết lẫn

nhau.

Mà hàng tỷ đại quân của hơn trăm chi Thái Cổ vương tộc sở hữu tạo thành, lại đang đối chọi với vô số thế lực phụ thuộc Quân gia.

Đây là một trận đại chiến diệt thế của hàng tỷ sinh linh, tiếng sát phạt chấn động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực!

Đại chiến mở ra mới chỉ ngắn ngủi một khắc đồng hồ mà thôi, máu tươi bắn tung tóe ra đã hội tụ thành sông, uốn lượn chảy xuôi trên khắp mặt đất Hoàng Châu.

Không biết bao nhiêu dãy núi đã bị đánh sập, đại địa sụp lõm.

Bất hủ chiến mở ra, binh đối binh, tướng đối tướng.

Không chỉ có quân đội nghiền ép chém giết lẫn nhau mà một ít cường giả chuẩn Thánh, Thánh Nhân trở lên cũng bắt đầu bắt cặp chém giết từng đôi một.

Chương 638 - Chém giết Chí Tôn

Chương 638: Chém giết Chí Tôn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Về phần cường giả Chí Tôn mạnh hơn thì đứng ở trên chín tầng trời cao, ở trong Vũ Trụ Tinh Thần chém giết.

Mỗi một ngôi sao, ở trong mắt cường giả Chí Tôn đều giống như đồ chơi bình thường, tùy ý bị ném đi, chôn vùi.

Chư lão tổ Quân gia, cũng là thật sự quyết tâm.

Bọn họ nhấc tay lên, đạo quy tắc hùng hồn đan xen, hủy diệt vạn dặm hư không.

“Đáng chết, những lão tổ Quân gia này thực sự khó chơi…” Sắc mặt đám người Long Hàn Chí Tôn sầm xuống.

Tứ phương thế lực bất hủ bọn họ cộng lại, mặc dù ở phương diện số lượng nhiều hơn Quân gia, thế nhưng những lão tổ Quân gia này, nguyên một đám thủ đoạn thông thiên, một tay chém xuống Ngân Hà, hủy diệt Tinh Thần, kinh khủng vô biên!

“Thứ hắn thi triển ra, hình như là cổ thuật khủng bố một kỷ nguyên nào đó!”

“Một chiêu này, đến cùng là loại bí pháp vô thượng nào?”

Thần thông mà những lão tổ Quân gia này thi triển ra, thậm chí còn khiến cho một ít Chí Tôn Thái Cổ hoàng tộc bên này đều hơi choáng váng.

Một ít lão tổ Quân gia đã ngủ say quá lâu, thi triển ra đạo pháp kỷ nguyên của ông ta, người bình thường đều không nhận ra.

Nhưng uy năng lại là kinh khủng tuyệt luân, phảng phất ngay cả thời không cũng có thể cắt đứt.

Rất nhanh đã có Chí Tôn đổ máu.

Một vị cường giả Chí Tôn của Tổ Long Sào bị Thập Tứ Tổ bắt lấy cơ hội, một chưởng phá nát nhục thân, sau đó nguyên thần Chí Tôn của người này cũng bị đánh tan.

Bên kia, một vị Cổ Tổ Chí Tôn của Vạn Hoàng Linh Sơn bị một đao của Thập Nhị Tổ Quân gia chém thành hai nửa.

Cường giả Chí Tôn vốn có sức khôi phục cực mạnh, cho dù là nhục thân vỡ nát thì cũng có thể khôi phục lại ở trong thời gian cực ngắn.

Nhưng một đao này của Thập Nhị Tổ chém xuống, phảng phất bao hàm một cỗ quy tắc hủy diệt, vị Cổ Tổ Vạn Linh Sơn kia cơ bản là không có cách nào khôi phục lại.

Nét mặt Thập Nhị Tổ thản nhiên, một đao chém nguyên thần của vị Cổ Tổ Vạn Hoàng Linh Sơn kia thành hư vô.

Còn có một vị Cổ Tổ của Thượng Cổ Ngạc Hồ dùng bản thể chiến đấu, lại bị Thập Nhất Tổ dùng kiếm phong mở ngực mổ bụng, máu chảy xuôi hàng tỷ dặm, nhuộm đỏ cả một vùng Ngân Hà.

Có thể nói, đại chiến vô cùng thảm thiết.

Nhưng loại thảm thiết này, phần lớn đều là bên phía Thái Cổ hoàng tộc.

Bất kể là đại chiến quân đội hay là đại chiến cường giả Chí Tôn, Quân gia ngược lại là đơn phương nắm giữ ưu thế.

Phong Lâm Hỏa Sơn tứ vệ, anh dũng vô song, mặc dù bản thân cũng có thương vong, nhưng lại mang đến thương vong gấp mười lần cho kẻ địch.

Về phần Càn Thiên Thánh Vệ thì càng kinh khủng hơn, thành viên bị tổn hại rất ít, nhưng những nơi đi qua, không ai có thể ngăn cản, quả thực giống như một mâu xé gió mọi việc đều thuận lợi!

Nhưng rất nhiều thế lực đều biết, bây giờ song phương vẫn còn chưa có hoàn toàn triển khai đại chiến cuối cùng.

Song phương đều còn con át chủ bài chưa thi triển ra.

Chẳng qua dù vậy, đại chiến cũng đã đủ thảm.

Đặc biệt là ở tinh không cửu thiên, rất nhiều Chí Tôn lão tổ chém giết, đánh hàng ngàn hàng vạn ngôi sao của một mảnh tinh vũ kia ra thành bột phấn.

Khe nứt không gian tối đen lan rộng ra khắp nơi, cảnh tượng đáng sợ đến cực điểm.

Nếu là triển khai chiến đấu kiểu này ở Hoang Thiên Tiên Vực thì tuyệt đối có thể đánh chìm gần phân nửa Tiên Vực.

Đây chính là bất hủ chiến, quả nhiên là cảnh tượng vô số kỷ nguyên hiếm gặp.

Hơn nữa với tính cách trầm ổn của Quân Tiêu Dao, giờ phút này cũng cảm giác được nhiệt huyết sôi trào bên trong cơ thể.

Một tay ở giữa, Càn Khôn băng diệt, vũ trụ vỡ nát.

Đây chính là uy áp của vô thượng Chí Tôn.

Chuẩn Đế còn mạnh hơn thế này, thậm chí Đại Đế chân chính, lại còn mạnh đến cỡ nào?

Tiên trong truyền thuyết hư vô mờ mịt đó, lại còn đỉnh cỡ nào?

Giờ khắc này, Quân Tiêu Dao cũng kiên định giữ vững tín niệm của riêng mình.

Con đường của hắn còn rất xa.

Ngay lúc Quân Tiêu Dao còn đang suy tư trong lòng, ở trên tinh không cửu thiên, Chí Tôn của tứ phương Thái Cổ hoàng tộc đang vây quét chư vị lão tổ Quân gia nhưng lại không thể đánh chết được dù chỉ một vị.

Ngược lại bên phía Thái Cổ hoàng tộc, đến bây giờ đã vẫn lạc năm sáu vị cường giả Chí Tôn.

“Cứ tiếp tục thế này không ổn…” Trong mắt đám người Long Hàn Chí Tôn lóe lên ánh sáng giết chóc.

Đến lúc này, bọn họ cũng không còn đường quay về để đi, chỉ có thể tiếp tục bày ra nội tình, diệt sát chư tổ Quân gia.

“Đế binh ra!”

Giờ khắc này, Long Hàn Chí Tôn ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng hét chấn động mười vạn dặm, khiến sao lớn xung quanh vỡ vụn.

Theo tiếng hét của hắn ta truyền ra, tại tổ địa Tổ Long Sào ở Hồng Châu có khí tức kinh khủng bộc phát ra, có Đế uy bay thẳng lên.

Một thanh trát đao kinh khủng màu vàng đen bay lên trời.

Cả thanh trát đao hết sức to lớn, vậy mà toàn bộ đều là từ Long Văn Hắc Kim đúc thành.

Phải biết rằng, trước đó tôn quý như Long Cát công chúa cũng chỉ là dùng một chút Long Văn Hắc Kim chế tạo ra một cây trâm cài tóc nhỏ xíu mà thôi.

Nhưng bây giờ, lưỡi trát đao khổng lồ này, vậy mà tất cả đều là từ Long Văn Hắc Kim chế tạo thành.

Lưỡi của thanh trát đao lại còn tích tụ vết máu loang lổ tối màu, tựa như máu tươi Thần Ma lưu lại.

“Đó là… Đế binh của Tổ Long Sào, Tổ Long Trát!”

Rất nhiều thế lực Hoang Thiên Tiên Vực đều chấn động.

Đế binh của Tổ Long Sào, Tổ Long Trát, tuyệt đối là một kiện binh khí vô cùng khủng bố, đã từng được Cổ Hoàng của Tổ Long Sào nắm giữ, chém giết qua Đại Đế chân chính.

Nói chung, nếu như không đến bước ngoặt cuối cùng, Tổ Long Sào sẽ không có khả năng tế ra thanh Đế binh này.

Ở cùng lúc Tổ Long Sào tế ra Đế binh, bên phía Vạn Hoàng Linh Sơn cũng có Đế uy mênh mông cuồn cuộn trào ra.

Một kiện thần binh đỏ tươi như máu, sáng chói như kim loại đằng không mà lên.

Tương tự trường mâu, hai bên còn có lưỡi dao Phượng Hoàng giương cánh.

“Là Đế binh của Vạn Hoàng Linh Sơn, Phượng Sí Lưu Kim Đảng, toàn thân dùng Hoàng Huyết Xích Kim chế tạo mà thành!”

Đế binh của Vạn Hoàng Linh Sơn, lại lần nữa khiến cho bốn phương rung động.

Cổ động Kỳ Lân bên kia cũng có tử khí tràn ngập.

Chương 639 - Đế binh ra

Chương 639: Đế binh ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở trong tử khí mông lung, một cái Luân Bàn màu Tử Kim hiện lên, giống như một con Kỳ Lân màu tím hoàn toàn chiếm giữ xung quanh.

Chuyển động quay ở giữa cái Luân Bàn này, tựa như lưu chuyển nghĩa lý sinh tử sâu xa, cả hư không đều bị chia tách.

“Là Đế binh của cổ động Kỳ Lân, Kỳ Lân Luân!”

Toàn thân Kỳ Lân Luân do Thần Ngân Tử Kim chế tạo thành, phía trên lạc ấn có hàng tỷ hoa văn tộc Kỳ Lân, ở giữa chuyển động, thiên băng địa diệt.

Kiện Đế binh thứ ba xuất thế, khiến cho toàn bộ tu sĩ tứ phương ai nấy đều có chút chết lặng.

Nhưng ở bên phía Thượng Cổ Ngạc Hồ, lại lần nữa có uy áp Đế binh bộc phát ra.

Chẳng qua cỗ Đế uy này lại mang theo một luồng khí hung ác trước tất cả.

Một cây Đế Binh giống như Lang Nha Bổng từ chỗ sâu bên trong đầm lầy phá không bay lên.

Cả chuôi Đế binh hết sức u ám nặng nề, một loạt gai nhọn rậm rạp màu trắng kia, nhìn qua y như là răng cá sấu.

“Là Đế binh của Thượng Cổ Ngạc Hồ, Hoang Ngạc Toái Nha, nghe đồn gai nhọn phía trên chính là răng nanh của Ngạc Tổ…”

Cảm nhận được hung uy của chuôi Đế binh này, rất nhiều đại nhân vật đều cảm giác một hồi tim đập nhanh.

Ngạc Tổ, đây chính là một vị Cổ Hoàng hung danh hiển hách, từng

tạo xuống sát kiếp vô biên, một ngụm nuốt chửng một phương Tinh Vực.

Trước đó Thượng Cổ Ngạc Hồ còn có hậu nhân xuất thế của Ngạc Tổ nhất mạch tiến vào con đường Đế Vương.

Giờ phút này, bốn kiện Đế binh của Thái Cổ hoàng tộc đồng thời bay lên không trung, uy thế rung chuyển cửu tiêu, cuốn lên vô tận phong vân!

Đế binh, chính là binh khí Đại Đế chứng đạo, có uy năng vô tận.

Trước đó, Quân Tiêu Dao đã từng chiếm được binh khí Bàn Võ Đại Đế chứng đạo, Bàn Hoàng Kiếm.

Chẳng qua khi đó tu vi của Quân Tiêu Dao vẫn còn chưa cao, cơ bản là không có cách nào thôi động kiện Đế binh này.

Mà bây giờ, bốn kiện Đế binh Thái Cổ hoàng tộc đằng không bay lên, uy thế lay động phong vân cửu tiêu.

Cường giả cấp bậc Chí Tôn, đã có đầy đủ năng lực thôi động Đế binh.

Có thể nói, hai vị Chí Tôn cấp bậc ngang nhau, nếu như trong đó có một vị Chí Tôn nắm giữ Đế binh thì tuyệt đối có thể nghiền ép, thậm chí đánh giết một vị Chí Tôn khác.

“Nội tình Quân gia mạnh hơn thì đã sao, lại có được mấy kiện Đế Binh đâu chứ?” Long Hàn Chí Tôn của Tổ Long Sào lạnh giọng quát.

Đế binh hiếm có cỡ nào, thông thường mà nói, cho dù là thế lực bất hủ thì cũng chỉ có một kiện, xem như nội tình trấn tộc.

Cho dù Quân gia có được Đế binh thuộc sở hữu của riêng mình, cộng thêm trước đó Quân Tiêu Dao tìm tới Bàn Hoàng Kiếm thì cũng chỉ có hai kiện mà thôi.

Mà Thái Cổ hoàng tộc bên này lại ước chừng có khoảng bốn kiện Đế binh.

Long Hàn Chí Tôn thôi động Tổ Long Trát, uy năng ngập trời.

Chí Tôn của tam đại Thái Cổ hoàng tộc còn lại cũng phân biệt nắm giữ ba kiện Đế binh Phượng Sí Lưu Kim Đảng, Kỳ Lân Luân, Hoang Ngạc Toái Nha.

Trong lúc nhất thời, chư vị lão tổ Quân gia bỗng nhiên rơi vào hiểm cảnh.

Đúng vậy, những lão tổ Quân gia này, bất kể thực lực hay là nội tình đều thâm hậu hơn những Thái Cổ hoàng tộc này.

Nhưng loại chênh lệch này cũng không phải đặc biệt lớn.

Thái Cổ hoàng tộc nắm trong tay Đế binh, lập tức xoay chuyển được tình thế bất lợi.

“Hừ, thứ Đế binh này, chẳng lẽ Quân gia ta thiếu sao?”

Thập Lục Tổ thấy thế, hừ lạnh một tiếng.

Hắn giơ tay lên, một trảo chụp về hướng Quân gia.

Nhất thời, một thanh cổ kiếm kéo theo mũi nhọn tuyệt thế trảm phá vạn vật thế gian phá không mà đến.

Ở xung quanh cổ kiếm có hư ảnh vạn linh hiển hiện, đang triều bái.

Có khí tức cổ xưa tràn ngập, khiến cho từng tấc hư không xung quanh sụp đổ, kiếm quang chiếu rọi cửu thiên.

Chính là Đế binh, Bàn Hoàng Kiếm!

Bàn Hoàng Kiếm ở trong tay Thập Lục Tổ, chiến lực lập tức tăng vọt, kiếm quang vạn trượng quét ra ngang trời, uy năng tuyệt thế!

Chứng kiến một màn này, đám người Long Hàn Chí Tôn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tất cả mọi người đều biết, Quân gia bởi vì duyên cớ Quân Tiêu Dao, đạt được Bàn Hoàng Kiếm của Bàn Võ thần triều.

“Đó là Bàn Hoàng Kiếm thuộc về Bàn Võ thần triều chúng ta!”

Nhìn đến thanh Bàn Hoàng Kiếm kia, sắc mặt Bàn Võ Thần Chủ của Bàn Võ thần triều vô cùng khó coi, đã biến thành màu gan heo.

Quân gia chính là cường đạo, đã cướp được Bàn Hoàng Kiếm, cơ bản là không có khả năng trả lại.

“Có Bàn Hoàng Kiếm thì đã sao, lại tế ra một kiện Đế binh khác của Quân gia ngươi đi, chẳng qua cho dù vậy thì các ngươi cũng chỉ có hai kiện Đế binh mà thôi.” Long Hàn Chí Tôn cười trào phúng.

“Ai… ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết được nội tình Quân gia ta sâu cỡ nào chứ?”

Trên mặt đám người Thập Thất Tổ ai nấy đều lộ ra vẻ coi thường.

Loại cảm giác này, giống như là đang nhìn đồ nhà quê.

“Đế binh ra!”

Thập Thất Tổ quát lớn một tiếng, giọng như kinh lôi, vang vọng vạn dặm thương khung!

Cùng một thời gian, từ trong tổ từ Quân gia, có Đế uy khủng bố mênh mông dày đặc tràn ra.

Giờ phút này, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn vào.

Quân gia nhất định có Đế binh thuộc về mình, chỉ là hầu như cho tới bây giờ đều chưa từng tế ra, cho nên rất nhiều người đều có lòng hiếu kỳ.

Ngay giữa cái nhìn chăm chú của vạn chúng, một mặt cổ kính ánh vàng rực rỡ hiện ra.

Cổ kính màu vàng hiện lên có hình thể tám cạnh, cùng loại với Bát Quái Trận Đồ, xung quanh có khắc phù văn Bát Quái.

Trong mặt gương phảng phất ẩn chứa Càn Khôn vạn vật, vũ trụ

chúng sinh.

Trời trăng ngôi sao, núi non sông biển, cỏ cây trùng cá, đều tựa như diễn sinh trong đó, biến ảo, lộ ra vẻ hết sức huyền diệu và thần kỳ.

Thân kính tùy ý chấn động, có chùm sáng khủng bố bắn ra, xuyên thủng hư không, như thể có khả năng phân giải vạn vật, hóa thành hạt cơ bản nguyên thủy nhất.

“Mặt cổ kính kia, nhìn qua giống như là dùng Đạo Kiếp Hoàng Kim đúc thành.”

“Đây chính là Đế binh của Quân gia sao, quả nhiên dũng mãnh tuyệt luân…”

Cảm nhận được sự kinh khủng của cổ kính màu vàng kia, những đại nhân vật của nhiều thế lực châu khác đang xem chiến đều hít sâu một hơi.

Chương 640 - Tam Hoàng Đế binh

Chương 640: Tam Hoàng Đế binh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thiên Hoàng Kính đến!”

Thập Thất Tổ khẽ phất tay, kiện Đế binh Thiên Hoàng Kính này lập tức rơi vào trong tay hắn.

Nhưng điều khiến cho toàn thể mọi người ngạc nhiên chính là, Đế uy bên trong tổ từ Quân gia vẫn còn chưa tán đi.

Ở trong ánh mắt rung động của mọi người, vậy mà còn có một kiện đồ vật hiện lên.

Đó là một quyển sách ánh vàng rực rỡ, cũng giống vậy hình như là dùng Đạo Kiếp Hoàng Kim đúc thành.

Có hoa đại đạo hiện lên ở xung quanh quyển sách, cũng có vô số hư ảnh núi non sông biển đại địa, giống như một cái long mạch, cuối cùng hội tụ ở bên trong quyển sách.

“Đây… đây là…”

Hàng tỷ sinh linh Hoang Thiên Tiên Vực đang xem cuộc chiến, cả đám hoàn toàn ngẩn người.

Đế binh của Quân gia không phải Hoàng Thiên Kính sao, quyển sách gốc tản ra Đế uy này lại là cái gì?

“Địa Hoàng Thư, đến!”

Thập Nhất Tổ phía trên Cửu Thiên Tinh Thần quát nhẹ một tiếng, Địa Hoàng Thư đằng không bay lên, kéo theo lực lượng đại địa mênh mông vô tận.

“Quân gia thế mà lại còn có kiện Đế binh thứ hai, Địa Hoàng Thư!”

Bốn phương tám hướng, tiếng hít khí lạnh vang lên, tất cả mọi

người đều cảm giác da đầu run lên.

Đám người Long Hàn Chí Tôn, càng là hô hấp ngừng lại trong một chớp mắt.

Nhưng vẫn chưa kết thúc!

Bên trong tổ từ Quân gia, kiện đồ vật thứ ba lại lần nữa đằng không bay lên.

Đó là một cây bút lông, thân bút lông đồng dạng là dùng Đạo Kiếp Hoàng Kim chế tạo thành, ở giữa đầu bút lông quay vòng, mang theo một cỗ đại khí phách nhân định thắng thiên.

“Nhân Hoàng Bút, đến!” Thập Nhị Tổ đưa tay dò tới, Đế binh Nhân Hoàng Bút lần nữa phá không bay lên.

Choáng váng!

Toàn bộ mọi người đều choáng váng!

“Cái này… mẹ nó, Quân gia lại có đến ba kiện Đế binh sao?”

“Kinh khủng, quá kinh khủng rồi, cho dù là thế lực bất hủ thì cũng không có khả năng cùng lúc lấy ra ba kiện Đế binh!”

Vô số lão cổ hủ giật mình khiếp sợ gần chết, tâm thần chấn động, tựa như hóa đá.

Nội tình bực này, quả thực!

Ngay cả người đang xem chiến còn rung động như thế, chớ đừng nói chi là đám người Long Hàn Chí Tôn.

Dù là với tâm tính Chí Tôn của bọn họ, giờ phút này cũng bị chấn động đến chết lặng, khí lạnh chạy lên dọc theo xương sống.

Thiên Hoàng Kính, Địa Hoàng Thư, Nhân Hoàng Bút, Bàn Hoàng Kiếm.

Số lượng Đế binh một nhà Quân gia đã tương đương với số lượng Đế binh của tứ phương Thái Cổ hoàng tộc bọn họ.

Mẹ nó, cái này không hợp lẽ thường!

Rất nhiều nhân vật của thế lực bất hủ đều đang cảm thán.

“Thảo nào Quân gia nói nhà mình là Đệ Bát Đại Bất Khả Tư Nghị, lúc này, ngược lại thật sự khiến cho chúng ta cảm thấy khó mà tin được.”

Ngay lúc các thế lực quan chiến còn đang cảm thán.

Phía trên Cửu Thiên Tinh Hà, đại chiến lại lần nữa nổ ra.

Khác với trước đó, lần này ước chừng có khoảng tám kiện Đế binh gia nhập chiến đấu, sức chấn động kia, quả thực y như diệt thế, không cách nào hình dung.

Ngàn vạn viên ngôi sao, trong phút chốc bị uy lực Đế binh làm vỡ nát, vết nứt không gian lan ra hàng tỷ dặm.

Thập Lục Tổ cầm Bàn Hoàng Kiếm trong tay, một kiếm chém tới, kiếm mang giáng xuống, chém đứt một vùng Ngân Hà ra thành hai nửa!

Mà càng khiến cho người ta hãi hùng khiếp sợ hơn chính là, ba kiện Đế binh của Quân gia, Thiên Hoàng Kính, Địa Hoàng Thư, Nhân Hoàng Bút, trong lúc mơ hồ, thế nhưng còn có thể gia tăng biên độ lẫn nhau.

Luồng khí tức kia, đuổi thẳng vô thượng Tiên Khí!

Ba kiện Đế binh này vốn là nguyên bộ, gọi chung là Tam Hoàng Đế Binh, khí tức tương thông lẫn nhau, xếp chồng lên nhau, càng có thể mạnh mẽ gia tăng uy lực lên, đủ để áp chế Đế binh bình thường.

“Đáng chết!” Đám người Long Hàn Chí Tôn bị đánh đến liên tục ho ra máu lui về phía sau.

Tại trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi này, lại có mấy vị Chí Tôn vẫn lạc ở trong tay Tam Hoàng Đế Binh.

Tiếp tục như vậy, bọn họ làm sao chịu được đây?

“Vương gia, Thánh Giáo, Đọa Thần Cung, hôm nay nếu như các ngươi còn không ra tay thì không còn cơ hội nào nữa đâu!” Long Hàn Chí Tôn hét lớn một tiếng.

Lúc này, mọi người mới đột nhiên giật mình bừng tỉnh.

Đối thủ của Quân gia, không chỉ có riêng tứ phương Thái Cổ hoàng tộc mà còn có ba phương thế lực bất hủ muốn tuyên chiến.

Nghe được tiếng hét phẫn nộ của Long Hàn Chí Tôn, Thánh giáo chủ Thánh Giáo, Vương gia Vương Nguyên Bá và Sát Tổ của Đọa Thần Cung đều có kiểu ăn ý ngầm với nhau.

“Chỉ huy binh sĩ, trận chiến này phải diệt Quân gia!”

Ba phương thế lực bất hủ, lại lần nữa tham dự bất hủ chiến!

Nói thật, trận bất hủ chiến lần này, biểu hiện của Quân gia xác thực đã hoàn toàn khiến cho toàn bộ thế lực Hoang Thiên Tiên Vực rung động.

Ngay từ đầu, mọi người đều cho rằng Quân gia chỉ cần đối mặt với tứ phương Thái Cổ hoàng tộc đã có thể không chống đỡ nổi.

Nhưng kết quả thế nào?

Đầu tiên là chư tổ Quân gia thức tỉnh, tiếp theo là bốn kiện Đế binh xuất thế.

Có thể nói nội tình của Quân gia đã khiến cho toàn thể mọi người rung động.

Quân gia, xác thực hoàn toàn không thẹn với địa vị Thái Cổ Ngự Tam Gia, cũng xác thực có tư cách được xưng là Đệ Bát Bất Khả Tư Nghị.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người đều cảm thấy, nội tình của Quân gia, đã muốn xuất ra gần bảy tám phần rồi.

Cường giả nên thức tỉnh đã thức tỉnh.

Đế binh nên tế ra cũng đã tế ra.

Đệ tam sát trận cũng vẫn một mực vận chuyển.

Dưới tình huống này, Quân gia có thể ngăn cản tứ đại Thái Cổ hoàng tộc, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong, đã đủ để rung động Tiên Vực hàng tỷ năm.

Nhưng giờ phút này, lại lần nữa có tam đại thế lực bất hủ, huy binh Hoàng Châu Quân gia.

Điều này ngang với lần nữa xóa đi ưu thế của Quân gia.

Không chỉ như thế, bây giờ Quân gia có vẻ như đã không còn lực lượng dư thừa tiếp tục đi đối phó tam đại thế lực bất hủ này.

“Ai, đáng tiếc, bút tích của Quân gia, hôm nay ta xem như đã được gặp.”

“Quân gia một phương thế lực bất hủ, đơn độc chống lại tứ đại Thái Cổ hoàng tộc đã đủ kinh khủng rồi, thế nhưng ước chừng có đến bảy phương thế lực bất hủ tuyên chiến với Quân gia cơ đấy.”

Rất nhiều thế lực chứng kiến một màn này đều cảm thán.

Biểu hiện của Quân gia đã vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người.

Chẳng phải sao, ước chừng có đến bảy phương thế lực bất hủ muốn Quân gia chết.

Quân gia song quyền khó địch bốn tay, một cây chẳng chống vững nhà.

Chương 641 - Tình thế nguy cấp

Chương 641: Tình thế nguy cấp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, ở bên phía Khương gia, cho dù là Khương Đạo Hư cũng hơi nhíu mày.

Nói thật, Quân gia hiện tại, nhìn qua cũng xác thực không bỏ ra nổi lực lượng dư thừa đi đối phó với tam đại thế lực bất hủ.

“Truyền lệnh xuống, quân đội Khương gia chuẩn bị chiến đấu, tùy thời chuẩn bị xuất động!” Khương Đạo Hư phát lệnh xuống.

Trong lúc nhất thời, Khương gia to như vậy cũng âm thầm bắt đầu vận hành lên, rất nhiều tộc nhân Khương gia đã tập trung lại.

Một ít lão tổ Chí Tôn của Khương gia cũng nhao nhao tập hợp.

“Ai, chẳng lẽ Khương gia muốn ra tay sao?”

Chứng kiến động tĩnh của trụ sở Khương gia Thanh Châu, rất nhiều đại nhân vật đều giật mình.

Nếu như Khương gia ra tay, nói không chừng lần này Quân gia thật sự có thể vượt qua cửa ải khó khăn, sáng tạo ra lịch sử.

Mà trong cùng thời gian, ba phương thế lực Vương gia, Thánh Giáo, Đọa Thần Cung cũng đã tiến vào bên trong cảnh nội Hoàng Châu.

Bọn họ vừa mới tiến vào đã bị đệ tam sát trận công kích.

Rất nhiều tu sĩ của tam đại thế lực giống như cắt lúa bình thường ngã xuống.

Nhưng dù vậy, tam đại thế lực bất hủ cũng không dừng bước tiến, tiếp tục tiến tới tộc địa Quân gia.

Về phần Phong Lâm Hỏa Sơn tứ vệ và Càn Thiên Thánh Vệ, đều đã

bị quân đội Thái Cổ hoàng tộc chặn lại, cơ bản không có cách nào gấp rút tiếp viện.

Gào!

Hai con Thái Cổ Đại Hung Cùng Kỳ và Chu Yếm gào thét rống lên, xông tới tam đại thế lực bất hủ.

Cùng Kỳ há miệng hống một tiếng, Minh Hỏa vô tận cuồn cuộn ngất trời, như muốn thiêu đốt toàn bộ thế gian.

Thân thể Chu Yếm lại giống như một ngọn Thái Cổ Ma Sơn khổng lồ, bàn chân vung chấn, mặt đất vạn trượng rạn nứt.

“Hừ, nghiệt súc, để chờ xem chúng ta đến chiếu cố ngươi!”

Bên trong Vương gia, có Chí Tôn lão tổ ra tay.

Trong Thánh Giáo cũng có hai vị hộ pháp Chí Tôn hiện thân ngăn cản.

Hai con Thái Cổ Đại Hung cơ bản là không có cách nào ngăn cản tam đại thế lực bất hủ.

Thấy tam đại thế lực bất hủ tiến quân thần tốc, ánh mắt mọi người đều rơi vào Quân gia bên này.

Quân gia bên này chỉ có một vị Thập Bát Tổ, ông sẽ ngăn cản bằng cách nào đây?

Giờ phút này, tại Quân gia, Thập Bát Tổ hờ hững đứng ở hư không, nhìn tam đại thế lực bất hủ sắp đến, ánh mắt bình thản.

Quân Tiêu Dao đứng ở bên cạnh Thập Bát Tổ, chắp tay, đồng dạng là biểu cảm hoàn toàn không hề bận tâm.

Đám người còn lại như Vong Xuyên, Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi, trên mặt cũng không có một chút mảy may sợ hãi.

Bọn họ nguyện cùng Quân gia đồng sinh cộng tử!

“Tiêu Dao, ngươi có sợ không?” Thập Bát Tổ mỉm cười nói.

“Sợ ư?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi thu lại, sau đó nói: “Xin hỏi lão tổ, chữ sợ này viết thế nào vậy?”

Thập Bát Tổ nghe vậy, cũng cười ha ha nói: “Tốt, tốt, không hổ là trụ cột sau này của Quân gia ta, trước trận ba quân mặt không đổi sắc!”

Thập Bát Tổ đối diện Quân Tiêu Dao, miễn bàn có bao nhiêu hài lòng.

Lúc này, ánh mắt Quân Tiêu Dao cũng chợt lóe, lên tiếng: “Lão tổ, Tiêu Dao có một cái yêu cầu quá đáng.”

“Nói.” Ánh mắt Thập Bát Tổ chợt lóe sáng.

Đã lúc này rồi, Quân Tiêu Dao sẽ nói ra yêu cầu gì đây?

“Tiêu Dao muốn một lần đơn độc lĩnh hội tam đại thế lực bất hủ.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Cái gì?”

Yêu cầu này khiến cho nét mặt già nua của Thập Bát Tổ hoàn toàn toàn sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

“Tiêu Dao, không phải là lão tổ ta xuất hiện nghe lầm đó chứ?” Thập Bát Tổ có chút không dám tin vào lỗ tai mình.

“Tiêu Dao muốn một mình đơn độc, một lần lĩnh hội tam đại thế lực bất hủ!” Quân Tiêu Dao lặp lại.

“Tiêu Dao, ngươi có tư thái chứng đạo thành Đế, thậm chí thành Tiên, tiền đồ sau này của ngươi, lão tổ không hề lo lắng, thế nhưng hiện tại…”

Ngụ ý chính là, tuy bây giờ Quân Tiêu Dao là Thánh Nhân, nhưng cũng không có khả năng chi phối một trận bất hủ chiến.

Quân Tiêu Dao nói: “Lão tổ, người nên biết, xưa nay Tiêu Dao chưa từng lấy tính mệnh của mình ra nói đùa.”

Nhìn đến sự kiên định trong mắt Quân Tiêu Dao, Thập Bát Tổ có chút do dự.

Ông lại nhớ tới, Quân Tiêu Dao có năng lực an toàn từ trong Thanh Đồng Tiên Điện đi ra.

“Hay là…” Thập Bát Tổ nghĩ tới một loại khả năng nào đó, cặp mắt sáng lên.

“Tốt lắm, Tiêu Dao, ngươi đi đi, có điều an nguy của ngươi, lão tổ ta sẽ chú ý.” Thập Bát Tổ nói.

Trên người Quân Tiêu Dao có hộ thân phù ông ban cho, Chí Tôn bình thường ra tay hai ba lần cũng không thể diệt sát được Quân Tiêu Dao.

Quân gia cũng có đủ thời gian phản ứng, cứu Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, sau đó một thân một mình bước ra khỏi Quân gia, cất bước đi về hướng liên quân tam đại thế lực bất hủ.

“Các ngươi xem, Thần Tử Quân gia rời khỏi Quân gia rồi sao?”

“Hắn đây là muốn làm gì?”

“Phương hướng kia là phương hướng tam đại thế lực bất hủ tiến quân đến mà!”

“Thần Tử Quân gia điên rồi sao, hắn muốn làm gì?”

Hành động này của Quân Tiêu Dao, không thể nghi ngờ là một viên đá dấy lên ngàn tầng sóng gợn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Tới lúc này rồi, không phải Quân Tiêu Dao nên trốn vào bên trong tổ từ Quân gia sao?

Sao ngược lại còn đơn độc múa đao đi gặp, một thân một mình nghênh chiến tam đại thế lực bất hủ chứ?

“Thần Tử đại nhân!”

“Công tử!”

Đám người Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi, Vong Xuyên cũng giật mình.

Trong cái nhìn chằm chằm của vạn chúng ở đây, Quân Tiêu Dao chắp tay đạp không mà đi, áo trắng phiêu bồng, tay áo tung bay, tựa như Trích Tiên, cất bước hướng về chiến trường máu và lửa.

Đồng thời, liên quân tam phương thế lực bất hủ cũng đang tiến quân thần tốc, đã cách tộc địa Quân gia không xa.

Đúng lúc này, liên quân tam đại thế lực thình lình cùng nhau dừng bước.

Ngay cả đám cường giả Vương Nguyên Bá, Thánh giáo chủ, đôi mắt cũng dừng lại, ánh mắt có một vệt ngoài ý muốn, nhìn về nơi xa.

Một bóng dáng đạo y mũ trắng hơn tuyết, đơn độc trên chín tầng trời, đứng chắp tay, ánh mắt lãnh đạm, đánh giá liên quân tam đại thế lực.

Trời đất vắng vẻ, duy nhất một người như hắn!

Đúng là Quân Tiêu Dao!

Quân Tiêu Dao chậm rãi duỗi ra một lóng tay, chỉ về phía tam đại thế lực, giọng điệu mang theo một chút lạnh nhạt hờ hững:

“Hôm nay, Quân Tiêu Dao ta, ban thưởng cho các ngươi bại vong!”

Chương 642 - Quân Tiêu Dao vô địch trong thánh cảnh

Chương 642: Quân Tiêu Dao vô địch trong thánh cảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao vừa nói dứt câu thì thiên địa đã yên lặng, trời đất tĩnh mịch.

Chiến trường nổ vang cứ như bị rút ra tất cả âm thanh vào thời khắc này, có thể nghe thấy được cả tiếng châm rơi.

Bọn họ nghe thấy cái gì?

Một mình Quân Tiêu Dao mà muốn tam đại thế lực bất hủ bại vong?

Tất cả mọi người cho rằng họ đang xuất hiện ảo giác, bằng không thì Thần Tử Quân gia điên rồi.

Tất cả mọi người đều thấy rõ cục diện hiện giờ, Quân gia có thể chống cự tứ đại thế lực Thái Cổ hoàng tộc, nhưng cũng khó có thể phân ra càng nhiều sức mạnh để đối phó tam đại thế lực bất hủ.

“Thần Tử đại nhân...”

Các kiêu nữ, công chúa của rất nhiều thế lực đứng bên ngoài quan sát cũng đổ mồ hôi vì Quân Tiêu Dao, những người ngưỡng mộ như Đại Thương công chúa còn thầm cầu nguyện cho Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, gần như tất cả ánh mắt trong toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều nhắm về hướng Quân Tiêu Dao, thậm chí cả trận đại chiến của các lão tổ chí tôn trên trời sao cũng không xuất sắc bằng Quân Tiêu Dao một mình ngăn chặn tam đại thế lực bất hủ.

Tất cả mọi người muốn biết, rốt cục là Quân Tiêu Dao điên thật rồi, hay là có cậy vào gì.

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, nhất thời cả Vương Nguyên Bá cũng cho rằng mình nghe lầm.

Vương Nguyên Bá lạnh lùng mở miệng: “Chẳng lẽ tiểu tử ngươi đã hóa điên rồi?”

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt nhìn về hướng Vương Nguyên Bá, mở miệng nói: “Vương Đằng là do ta giết.”

Lời này vừa dứt, thân thể Vương Nguyên Bá đã chấn động, một luồng sát ý khủng bố đủ để khiến thiên địa biến sắc bùng nổ.

Thánh Nhân bình thường cũng sẽ xụi lơ, đạo tâm hỏng mất dưới sát ý kinh người này, nhưng Quân Tiêu Dao chỉ khoanh tay mà đứng, vẻ mặt nhàn nhạt, Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc.

“Tiểu nghiệt súc, ngươi tìm đường chết!” Vương Nguyên Bá giơ tay lên, muốn tung một chưởng trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Nhưng trong pháp khí không gian của Quân Tiêu Dao lại có một lá bùa hộ mệnh sáng lên, đó là bùa hộ mệnh của Quân Vô Hối.

Hào quang cuồn cuộn như thủy triều kích động.

Trong mơ hồ, một bóng người mơ hồ đứng sừng sững trên cửu thiên thập địa hiện lên, điểm một ngón tay ra.

Phụt!

Cả thân thể Vương Nguyên Bá bay ngược ra sau, miệng không ngừng phun máu tươi, đầu vai trực tiếp bị xuyên thủng ra một cái lỗ máu chảy đầm đìa.

“Hả... bóng người kia là...”

“Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối!”

Bốn phương tám hướng truyền đến vô số tiếng xuýt xoa, rất nhiều người đều nổi da gà lên.

“Khó trách Thần Tử Quân gia không sợ hãi, mặt không đổi sắc

trước tam quân, thì ra là có bùa hộ mệnh được Bạch Y Thần Vương ban cho."

"Có bùa hộ mệnh này thì muốn hạ gục Thần Tử Quân gia ngay là không có khả năng."

"Ngươi!" Vương Nguyên Bá chùi đi máu tươi trên khóe miệng, vẻ mặt càng tức giận, đồng thời trong mắt cũng hiện ra chút kiêng kỵ nhàn nhạt.

Tên tuổi của Bạch Y Thần Vương đã sớm truyền khắp toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực. Mặc dù vì nguyên do nào đó nên Quân Vô Hối không thể tham dự bất hủ chiến lần này, nhưng cũng không có nghĩa là lực chấn nhiếp của ông ta không còn.

"Tiểu tử, đây là cậy vào của ngươi sao, nếu chỉ là như thế thì ngươi thật quá ngây thơ." Phía Thánh Giáo, Thánh Giáo chủ thản nhiên nói.

Ông ta ngồi trên vương tọa hoàng kim, cứ như thần linh vô thượng được chúng sinh triều bái.

Tuy Bạch Y Thần Vương Quân Vô Hối rất mạnh, nhưng dù sao chỉ là một khối bùa hộ mệnh mà thôi, dùng xong năng lượng trong đó thì cũng vô dụng.

Cho nên Quân Tiêu Dao trông cậy vào một khối bùa hộ mệnh để kêu gào trước mặt tam đại thế lực bất hủ bọn họ có vẻ ngây thơ đến buồn cười.

"Bản Thần Tử chỉ muốn nói, tam đại thế lực bất hủ các ngươi đều là rác rưởi, trừ ỷ lớn hiếp nhỏ ra thì còn có thể làm gì."

"Trong thế hệ trẻ tuổi, không ai là đối thủ của bản Thần Tử, hiện tại, bản Thần Tử cứ đứng ở chỗ này, có Thánh Nhân nào trong tam đại thế lực các ngươi có thể giết được bản Thần Tử à?" Quân Tiêu Dao vung tay áo, lạnh nhạt mà khinh thường nói.

Lời này trực tiếp dẫm lên điểm mấu chốt của tam đại thế lực, sắc mặt Vương Nguyên Bá trở nên dữ tợn, Quân Tiêu Dao thật sự đang nhảy múa trên mũi đao.

Nhưng... Cũng không ai phản bác được lời này cả, bởi vì đó là sự thật.

Sắc mặt Thánh Giáo chủ cũng hơi trầm xuống, Thánh Giáo tử và Thánh Nữ Himiko đều đã chết thảm trong tay Quân Tiêu Dao.

Còn Đọa Thần Cung thì càng tràn ngập sát khí, Đọa Thần Tử, Hắc Ám Thần Tử, Minh Thần Thái Tử đều chết dưới tay Quân Tiêu Dao. Hắn gần như chém sạch thế hệ trẻ của Đọa Thần Cung.

“Người này quá kiêu ngạo, để ta tới giết hắn!” Trong đội ngũ của Vương gia, một Thánh Nhân trung niên nhịn không được bước ra một bước.

Hắn ta cũng được xem là thiên tài rất có danh tiếng của Vương gia, hao phí tám trăm năm để thành tựu Thánh Nhân chi cảnh. Đừng nhìn tám trăm năm rất dài, nhưng đối với cảnh giới Thánh Nhân thì đã xem như rất trẻ tuổi.

Đương nhiên, so với Thánh Nhân mười tám tuổi như Quân Tiêu Dao thì không bằng cả cái rắm.

“Tiểu tử, ta tới trảm ngươi!” Thánh Nhân Vương gia kia quát lạnh một tiếng, tung ra một thanh thiên đao mà quét về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao không chút sợ hãi khi đối phó với Thánh Nhân cùng giai, hắn thúc giục sức mạnh mười vạn tượng thần, chân thân Thái Cổ tượng thần hiện hóa ra.

Quân Tiêu Dao giáng xuống một chưởng, chân thân Thái Cổ tượng thần nghiền áp xuống ngang trời, hư không rách nát như tờ giấy.

Thánh Nhân Vương gia kia hoảng hốt, thậm chí không có cả cơ hội giãy giụa thì đã trực tiếp nát bấy, bị nổ thành một đống máu thịt, cả nguyên thần cũng bị dập nát.

“Chỉ có vậy thôi à?” Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

Vậy mà cũng không biết xấu hổ ra khiêu chiến?

“Tiểu tử, đừng càn rỡ!”

Thánh Nhân Vương gia thứ hai ra tay, kết quả vẫn không quá ba hiệp thì đã bị Quân Tiêu Dao chém giết.

Vương Nguyên Bá nhìn mà khóe mắt run rẩy, không phải ông ta đau lòng Thánh Nhân ngã xuống, mà là tức giận.

Nhìn khắp các Thánh Nhân Vương gia, không có lấy một người có thể đối phó Quân Tiêu Dao.

“Để ta tới!”

Phía Thánh Giáo cũng có Thánh Nhân ra tay. Hắn tụng kinh văn, một loạt chữ cổ kim sắc hiện lên, tựa như từng tòa núi cao kim sắc trấn áp thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên, búng tay một cái thì từng luồng kiếm khí của Lục Tiên Kiếm quyết phụt ra, cứ như có thể chém hết trời sao chốn thiên ngoại.

Loạt chữ cổ kim sắc kia đều bị kiếm khí trảm nát.

Chương 643 - Một người đẩy ngang tất cả Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ!

Chương 643: Một người đẩy ngang tất cả Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao đạp không mà đi, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt Thánh Giáo Thánh Nhân kia, sau đó hung hăng nện một quyền xuống!

Hư không tan biến, dòng chảy hỗn loạn của không gian chấn động.

Thân thể và nguyên thần của Thánh Nhân kia lập tức tan nát, bị hút vào dòng chảy không gian hỗn loạn đen nhánh nọ.

Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ ở đây đều sợ hãi, sau lưng phát lạnh, hoàn toàn không ngờ Quân Tiêu Dao lại mạnh như thế.

“Không hổ là Thánh Nhân có thể vượt qua chí tôn kiếp...” Rất nhiều thế lực đứng ngoài Hoàng Châu quan sát đều thầm cảm thán trong lòng.

Quả thực Quân Tiêu Dao chính là Thánh Nhân vô địch, nếu một người khủng bố như vậy còn bước lên đế lộ thì còn có đường sống cho các thiên kiêu khác hay sao?

“Thế nào, tam đại thế lực không còn ai sao?”

Nhìn những ánh mắt sợ hãi e dè kia, Quân Tiêu Dao đặt một tay ra sau người.

Tùy tiện ra tay giết vài Thánh Nhân mà bạch y của hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi, khóe miệng hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

Nhưng càng như vậy thì càng làm người ta sợ hãi.

Nhìn thấy trong mắt Thánh Nhân tam đại thế lực đều lộ ra hoảng sợ kiêng kỵ cực độ, Quân Tiêu Dao thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu

và nói: “Như vậy đi, bản Thần Tử lại lui một bước, tất cả Thánh Nhân nào trong tam đại thế lực đều có thể ra tay, bản Thần Tử tuyệt đối không mượn dùng ngoại lực.”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì hô hấp của mọi người cũng ngừng lại, trái tim như nhảy lỡ một nhịp.

Quân Tiêu Dao muốn một mình đấu với tất cả Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ sao!?

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến tất cả mọi người choáng váng.

Cảnh giới càng cao thì càng khó có thể thực hiện được chuyện lấy một chống lại một ngàn.

Ví dụ như ở Thông Thiên Cảnh hoặc là Thần Hỏa Cảnh, một ít thiên kiêu thật sự có thể lấy một chọi mười, thậm chí lấy một đấu trăm.

Nhưng cảnh giới càng cao, dù là khiêu chiến vượt cấp hay là lấy một địch trăm thì sẽ càng khó khăn. Đặc biệt là những người có thể tu luyện đến Thánh Nhân cảnh thì ai không có chút tài năng, đều là tu sĩ có tự tin, có bản lĩnh.

Cho nên nói chung, cho dù là một ít thiên kiêu Thánh Nhân tư chất yêu nghiệt, có thể lấy một địch năm hay chọi mười đã là không tồi.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại mở miệng nói tất cả Thánh Nhân của tam đại thế lực đều có thể ra tay.

Đây là khí phách kiểu gì?

Tam đại thế lực Thánh Nhân cộng có hơn chín trăm vị, gần đến con số một ngàn. Đây là số lượng cực kỳ khủng bố, làm da đầu người ta tê dại.

Mà Quân Tiêu Dao chỉ có một mình mà thôi.

Trong Thánh Nhân cảnh mà lấy một đấu với một ngàn?

Nghĩ cũng không dám nghĩ!

Nhưng Thánh Nhân tam đại thế lực nghe vậy thì trong mắt lại bắn ra ánh sắc lạnh.

“Tiểu tử này tự tìm đường chết, chúng ta cũng chỉ có thể tác thành cho hắn!” Thánh Nhân của Vương gia mang theo sát ý mà nói.

“Không sai, không cần nói thể diện gì với Quân Tiêu Dao, hắn vốn không phải người, mà là một yêu nghiệt!” Trong Thánh Giáo cũng có Thánh Nhân lạnh lùng nói.

Tuy một đám Thánh Nhân vây công một người có vẻ không biết xấu hổ, nhưng Quân Tiêu Dao là dạng không thể suy đoán theo lẽ thường.

Hơn nữa thiên tư của Quân Tiêu Dao quá yêu nghiệt, là tai hoạ ngầm rất lớn, lần này sở dĩ gây lên bất hủ chiến cũng có một phần nguyên nhân là bởi vì Quân Tiêu Dao khiến người ta kiêng kỵ.

Tới mức độ này rồi thì tam đại thế lực cũng sẽ không khách sáo cái gì.

Trong Vương gia có hơn mười Thánh Nhân không cần suy nghĩ đã trực tiếp liên thủ vọt ra.

Trong Thánh Giáo cũng có hơn hai mươi tên.

Đọa Thần Cung cũng có hơn mười Thánh Nhân thân thể chấn động, hóa thành khói đen, ẩn vào trong hư không, chuẩn bị đâm sau lưng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì vẻ mặt vẫn thật thản nhiên.

Tất nhiên hắn không phải muốn ăn đánh hoặc tự tìm đường chết, mà là muốn mượn Thánh Nhân của tam đại thế lực để cân nhắc xem thực lực chân chính hiện giờ của mình đã mạnh đến mức nào.

Trước khi chưa vượt qua Thánh Nhân kiếp, thực lực của Quân Tiêu Dao cũng đã rất mạnh. Hiện tại vượt qua Thánh Nhân kiếp, Quân Tiêu Dao cảm thấy thực lực của mình càng tăng vọt. Nhưng mà mạnh cụ thể thế nào thì Quân Tiêu Dao lại không rõ lắm.

Cho nên hắn cần một vài công cụ để cân nhắc tiêu chuẩn. Mà

Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ còn không phải bao cát có sẵn sao?

Dù sao cũng không cần tiền, Quân Tiêu Dao có lý do gì không lợi dụng kia chứ?

Hắn di chuyển bước chân, kéo dài qua hư không, tịnh chỉ thành kiếm, Lục Tiên Kiếm quyết gợn lên kiếm quang, chém ra mãnh liệt.

Hắn điểm một ngón tay nhắm vào Thánh Nhân của Vương gia, trực tiếp xuyên thủng mi tâm của hắn ta, một chiêu mất mạng, dứt khoát trực tiếp.

“Chết đi!”

Mấy Thánh Nhân của Vương gia chung quanh đỏ rực cả mắt, liên thủ công sát xông lên, các loại thần thông khủng bố của Vương gia được thi triển ra, vây quanh tấn công Quân Tiêu Dao.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không có phòng bị nào. Khi trên mặt vài tên Thánh Nhân của Vương gia hiện ra chút vui mừng, ngay sau đó, bọn họ lại hoảng sợ phát hiện, dao động của những thần thông kia vừa tới gần phạm vi mười trượng xung quanh Quân Tiêu Dao thì đã trực tiếp biến thành hư vô.

Là Miễn Dịch Pháp Lực!

Vài Thánh Nhân của Vương gia lập tức nghĩ tới lời đồn về Quân Tiêu Dao, nghe nói hắn có được một loại năng lực Miễn Dịch Pháp Lực hiếm thấy. Nhưng bọn họ không nghĩ tới Quân Tiêu Dao có thể miễn dịch với cả thần thông pháp lực cấp bậc Thánh Nhân.

Quân Tiêu Dao nhân cơ hội này mà lắc mình xông lên, tung một quyền vào Thánh Nhân của Vương gia, tên kia chỉ cảm thấy không gian chung quanh đều đang đè ép lên thân thể mình.

Một quyền của Quân Tiêu Dao rút ra tất cả không khí chung quanh, cứ như pháo khí làm vặn vẹo cả hư không.

Phụt!

Thân thể Thánh Nhân của Vương gia không chịu nổi, trực tiếp nổ

tung, máu Thánh Nhân văng khắp nơi nơi!

Giữa mày Quân Tiêu Dao có Trật Tự Thần Liên kim sắc lao ra, hóa thành Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, trực tiếp chém chết nguyên thần của Thánh Nhân.

“Giết!”

Thánh Nhân Thánh Giáo thấy thế thì lập tức vây quanh lần nữa.

Bọn họ cũng không tin, Quân Tiêu Dao dựa vào sức của một người mà có thể đánh chết tất cả Thánh Nhân bọn họ. Các loại thần thông khủng bố phóng thích ra, cả mảnh thiên địa này đều sôi trào.

Chương 644 - Trăm Thánh Nhân vây công!

Chương 644: Trăm Thánh Nhân vây công!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không thể không nói, thủ đoạn của những Thánh Nhân đó rất mạnh, khiến thiên địa chấn động, mặt đất tan nát.

Nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao, tất cả đều vô dụng.

Hắn có thể ẩu đả đại đế trẻ tuổi, có thể đánh nát cổ hoàng tuổi nhỏ trong Thánh Nhân kiếp, so sánh với những nhân vật tuyệt đại đó thì đám Thánh Nhân trước mắt quả thực giống như gà vườn chó xóm.

“Lục Đạo Luân Hồi Quyền!”

Quân Tiêu Dao lấy Lục Đạo Luân Hồi Quyền khống chế sáu loại đại thần thông khủng bố mà ném về hướng đám Thánh Nhân kia.

Chỉ thoáng chốc, máu tươi bắn tung tóe, tay chân gãy văng ra, đồng thời có tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng truyền đến.

Một quyền của Quân Tiêu Dao đấm chết hơn mười Thánh Nhân, các Thánh Nhân còn lại cũng bị vạ lây, miệng phun máu tươi.

Mà đúng lúc này, trong hư không đột nhiên có một tia sắc bén chợt lóe qua.

Đó là Sát Đạo Thánh Nhân của Đọa Thần Cung, trong tay cầm chủy thủ lấy máu, lấy góc độ cực kỳ xảo quyệt và ác độc để đâm về hướng Quân Tiêu Dao.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh nhạt, thân thể hơi chấn động.

Chỉ thoáng chốc, sức mạnh Thất Long Nguyên bùng nổ, long khí khủng bố tràn ra mãnh liệt.

Mà ngoài thân thể hắn ngưng kết ra một lớp chiến giáp màu bạc tỏa ra hào quang bảy màu sặc sỡ.

Đó là Thất Thải Thánh Long Giáp.

Đinh!

Chủy thủ lấy máu đâm vào Thất Thải Thánh Long Giáp, lại không để lại chút dấu vết nào.

“Hả...” Sát Đạo Thánh Nhân của Đọa Thần Cung trợn tròn mắt.

Chủy thủ trong tay hắn ta đã sắp tiếp cận chí tôn khí, kết quả lại không thể xuyên thấu qua áo giáp của Quân Tiêu Dao.

“Buồn cười...”

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, giơ tay đấm ra sức mạnh Thất Long Nguyên.

Bảy hư ảnh hình rồng màu sắc không đồng nhất bay lên trời, đó là cực chiêu Thất Long Diệt Thế!

“Giết!”

Trong miệng Quân Tiêu Dao phụt ra một tiếng giết, Sát Đạo Thánh Nhân của Đọa Thần Cung trực tiếp bị một chiêu Thất Long Diệt Thế đấm không còn cả cặn bã.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao khiến rất nhiều đại nhân vật vây xem bên ngoài Hoàng Châu đều ngây ra như phỗng, cảm giác có chút không chân thật.

Sao cảm thấy Thánh Nhân ngày thường cao cao tại thượng còn không bằng heo chó ở trước mặt Quân Tiêu Dao vậy?

“Thần Tử...”

Mà những người ngưỡng mộ Quân Tiêu Dao như Đại Thương công chúa thì lộ ra ánh mắt như bắn sao.

Đây là người mà các nàng sùng bái ngưỡng mộ, thần tư vô địch

như vậy khiến lòng người thật hướng tới.

“Đáng chết, mọi người đừng nương tay, cùng nhau xông lên đi!” Một Thánh Nhân còn lại của Đọa Thần Cung lộ ra sắc mặt âm trầm như nước, quát lên chói tai một tiếng.

Cho dù hơn mười Thánh Nhân cùng xông lên cũng khó có thể khống chế Quân Tiêu Dao. Vậy chỉ có thể để càng nhiều người cùng nhau bao vây.

Ở cảnh giới Thánh Nhân, lượng biến đủ để khiến chất biến.

Thậm chí nếu số lượng Thánh Nhân đủ nhiều thì vẫn có khả năng làm Thánh Nhân Vương, thậm chí là Đại Thánh đẫm máu.

Sau khi Thánh Nhân của Đọa Thần Cung kêu gọi, trong tam đại thế lực bất hủ lại có gần trăm bóng người lao ra, cộng thêm một ít Thánh Nhân trước đó thì lúc này đã có hơn trăm Thánh Nhân đang cùng vây sát về hướng Quân Tiêu Dao.

Đây quả thực là cảnh tượng quá kỳ diệu, khiến tất cả mọi người cảm thấy quá không chân thật.

Ở Hoang Thiên Tiên Vực cóbao giờ xuất hiện cảnh tượng trăm Thánh Nhân cùng vây sát một Thánh Nhân chưa?

Thật là kỳ cảnh muôn đời khó gặp.

Lúc này, cho dù là những tu sĩ trước đó rất xem trọng Quân Tiêu Dao cũng phải lắc đầu.

Cho dù là Thánh Nhân cường đại đến mức vô địch, cũng không có khả năng chống đỡ được trăm vị Thánh Nhân cùng giai tiến công đúng không?

Tất cả mọi người đang quan sát, muốn biết Quân Tiêu Dao sẽ làm sao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì khóe miệng vẫn mang theo một nụ cười thong dong.

Sau đó, tay hắn chậm rãi nâng lên, một dao động khiến người ta

giật mình tán phát ra.

Ngay sau đó, một cái đỉnh Thanh Đồng vô cùng dày nặng, mang theo khí tức Hồng Hoang cổ xưa hiện lên trước mắt mọi người.

Đó chính là Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh!

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh lơ lửng trong hư không, ba chân hai quai, rất dày nặng cổ xưa.

Trên đỉnh đó có khắc nhật nguyệt núi non, cỏ cây cá trùng, còn có dân chúng triều bái, chúng sinh muôn nghìn.

Đồng thời, trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh có Vạn Vật Mẫu Khí nồng đậm đang quay cuồng, mỗi một luồng đều có thể đè sụp núi sông vạn dặm.

Quân Tiêu Dao đưa tay nâng Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, giống như thần linh khởi nguyên vạn vật, dân chúng triều bái.

“Đó... sao cái đỉnh đó mơ hồ mang đến cho người ta cảm giác như hình thức ban đầu của đế binh?”

“Thật là khí tức khủng khiếp, cả hư không cũng sắp bị cái đỉnh kia đè nứt ra...”

“Trời ạ, chẳng lẽ đó là Vạn Vật Mẫu Khí trong truyền thuyết sao?!”

Khi Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh lộ ra thì tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Nếu phải xếp một thứ hạng cho các kỳ trân hi hữu nhất thế gian thì Vạn Vật Mẫu Khí tuyệt đối là kỳ trân thiên địa cực phẩm cầm cờ đi trước.

Mỗi một tia đều vô cùng trân quý, có thể nói là tài liệu cực phẩm để rèn rađế binh.

Mà hiện tại, quay cuồng trong Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh lại toàn là Vạn Vật Mẫu Khí!

Tất cả mọi người bị chiêu này của Quân Tiêu Dao làm sợ ngây

người, cái đỉnh này cộng thêm Vạn Vật Mẫu Khí, cho dù là chí tôn cũng sẽ dao động, nảy sinh tham lam.

Nhìn ánh mắt vô cùng khiếp sợ của những Thánh Nhân đó, khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một độ cong trào phúng mơ hồ.

“Đã đến lúc này còn có tâm tư khiếp sợ à, một khi đã vậy, các ngươi cứ chết hết đi.”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì bỗng bước ra một bước vào hư không.

Chỉ thoáng chốc, địa giới chung quanh hắn có từng trận văn phong cấm bay lên trời, giống như từng sợi xiềng xích giam cầm khoảng hư không này lại, mà cũng vừa vặn bao phủ hơn trăm Thánh Nhân đang nhằm về phía Quân Tiêu Dao.

“Đây... Đây là cái gì?”

“Thật là thuật pháp giam cầm khủng khiếp!”

Những Thánh Nhân nhằm về phía Quân Tiêu Dao đều lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, đạo tâm cũng có chút không ổn định.

Giờ phút này, bọn họ giống như là heo chó chờ bị làm thịt trong nhà giam, mà Quân Tiêu Dao chính đồ tể kia!

“Thần Tử Quân gia bày ra phong cấm chi thuật từ khi nào vậy?”

“Đúng rồi, vừa rồi hình như Thần Tử Quân gia đã bắt đầu bố trí trong lúc chiến đấu với hơn mười Thánh Nhân.”

“Ồ... Tâm cơ của Thần Tử Quân gia thâm trầm đến như thế sao?”

Chương 645 - Một đỉnh đánh chết trăm Thánh Nhân

Chương 645: Một đỉnh đánh chết trăm Thánh Nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một vài cổ lão đứng bên ngoài quan sát đã nhìn ra thủ đoạn của Quân Tiêu Dao.

Mà Quân Tiêu Dao cũng thật sự làm như thế, phong cấm chi thuật mà hắn thi triển ra chính là Cấm Tiên Thất Phong.

Đương nhiên, cái này không có khả năng là bản Cấm Tiên Thất Phong hoàn chỉnh.

Lấy tu vi Thánh Nhân cảnh hiện tại của Quân Tiêu Dao, hắn có thể một mình thi triển ra Cấm Tiên tầng thứ hai thôi, nhưng dù chỉ là tầng thứ hai thì vẫn dư sức phong cấm những Thánh Nhân đó.

Quân Tiêu Dao cũng thật sự âm thầm bố trí phong cấm này trong lúc chiến đấu vừa rồi.

“Sao không thể phá vỡ trận văn phong cấm này thế!”

Có Thánh Nhân ra tay, muốn phá vỡ trận văn phong cấm, nhưng lại bất lực. Còn đám người Vương Nguyên Bá nhất thời cũng không can thiệp. Bởi vì bọn họ không cho rằng Quân Tiêu Dao có năng lực sống sót dưới sự vây công của cả trăm Thánh Nhân.

“Tiểu nghiệp chướng, đã đến lúc đền mạng cho con trai ta.” Trong lòng Vương Nguyên Bá dây trào sự lạnh lẽo.

Giờ phút này, hơn trăm Thánh Nhân bị cấm tiên tầng thứ hai phong ấn đều xuất hiện chút hoảng loạn, nhưng tưởng tượng đến nơi này có người nhiều, chút hoảng sợ đó cũng dần dần tan đi, hoảng loạn trong mắt bị tia sáng hung ác lạnh lẽo thay thế.

“Quân gia tiểu nhi, ngươi lấy phong cấm chi thuật này vây khốn chúng ta là tính một lưới bắt hết chúng ta sao?”

“Không thể không nói, ngươi khờ dại đến mức buồn cười!”

“Không sai, mặc dù ngươi gần như vô địch trong Thánh Nhân cảnh, có thể dễ dàng hạ gục Thánh Nhân, nhưng phía chúng ta có hơn trăm Thánh Nhân, ngươi giết được hết hay sao?”

Trong mắt những Thánh Nhân trong tam đại thế lực bất hủ lóe lên chút lạnh lẽo trào phúng.

Mà Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên.

“Con kiến thì thích nói nhiều, từ trước đến nay bản Thần Tử sẽ không lắm miệng với người chết!”

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời thì trực tiếp thúc giục Linh Hải trong cơ thể, pháp lực cuồn cuộn như nước tràn vào Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh. Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh bay lên trời, chỉ thoáng chốc đã bành trướng lên, biến thành một Thanh Đồng Cự Đỉnh khổng lồ như núi cao.

Đồng thời từng đợt từng đợt Vạn Vật Mẫu Khí nhè nhẹ giống như thác nước đang chảy xuống.

“Trấn!”

Quân Tiêu Dao tung ra tịnh chỉ, sau đó điểm xuống.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh tựa như núi cao đồng thau mơ hồ mang theo Vạn Vật Mẫu Khí mãnh liệt trấn áp thẳng xuống hơn trăm Thánh Nhân!

Một tia Vạn Vật Mẫu Khí cũng có thể đè sụp một mảnh núi non. Cho dù nhục thân mạnh như Quân Tiêu Dao thì trước đó cũng tan nát dưới uy lực của Vạn Vật Mẫu Khí.

Càng đừng nói là nhục thân của những Thánh Nhân đó hoàn toàn chẳng thể nào so sánh được với Quân Tiêu Dao.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trấn áp xuống, không khí phía dưới như bị áp súc tới cực hạn, phát ra tiếng nổ chói tai.

Mà hơn trăm vị Thánh Nhân bị nhốt trong trận văn phong cấm kia

đều cảm thấy như một mảnh vũ trụ nghiền áp xuống. Làn da bọn họ bắt đầu vỡ ra, xương cốt cũng đều phát ra tiếng răng rắc do không chịu nổi gánh nặng.

“Tại... Tại sao lại như vậy!”

“Rời đi, nhanh lên đánh vỡ trận pháp phong cấm này để rời đi!”

Tất cả Thánh Nhân đều đang gào rống, trên mặt hoàn toàn không còn sự trào phúng lạnh lẽo vừa rồi, ngược lại hiện ra vẻ mặt hoảng sợ khi đối mặt với tử vong.

Nhưng cấm tiên tầng thứ hai căn bản không phải thứ mà bọn họ có thể phá vỡ.

Hơn nữa trong lúc sợ hãi, sức mạnh của cả trăm Thánh Nhân bọn họ cũng không có khả năng hội tụ lại với nhau, chỉ là một đám ruồi nhặng không đầu mà thôi.

Sự cố đột ngột xảy ra khiến cả bọn Vương Nguyên Bá cũng không đoán trước được. Chờ đến khi bọn họ nhận ra thì Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh đã trấn áp xuống.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Nhục thân của từng Thánh Nhân nổ tung như đậu nổ, cốt nhục văng ra, cả nguyên thần cũng bị Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh đánh tan nát.

Không có Thánh Nhân nào có thể chịu đựng được trọng lượng của Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Không phải mọi người đều giống như Quân Tiêu Dao, có được tư chất lấy nhục thân thành đế.

Cũng không phải ai cũng giống như Quân Tiêu Dao, có được mười vạn sức mạnh Thái Cổ tượng thần.

Bọn họ căn bản không có khả năng đối kháng với Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, thân thể hơi đụng tới một chút đã trực tiếp bị đánh nổ thành vụn máu

Có một ít Thánh Nhân tu vi nhục thân không mạnh, thậm chí không cần đụng tới Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, chỉ khí áp kinh khủng kia thôi cũng đủ để nghiền nát thân thể.

Cũng có rất ít Thánh Nhân cực kỳ chú trọng luyện thể đang kiệt lực phản kháng. Nhưng từng luồng Vạn Vật Mẫu Khí dày nặng buông xuống, trực tiếp đánh nát thân thể họ, cắt đứt sinh cơ.

Chi trong một hô hấp ngắn ngủn thôi mà toàn bộ trận văn phong cấm không còn lại người nào sống sót ngoại trừ Quân Tiêu Dao.

Đầy đất đều là cốt nhục Thánh Nhân.

Ngơ ra...

Tất cả tu sĩ của tam đại thế lực bất hủ hoàn toàn đờ đẫn.

Dù là đám người Vương Nguyên Bá, Thánh Giáo chủ, nhất thời cũng bị cắt ngang dòng suy nghĩ, không phục hồi tinh thần lại.

Hơn trăm Thánh Nhân bị Quân Tiêu Dao dùng một đỉnh đánh chết như vậy sao?

Đây là sự thật à?

Không chỉ tam đại thế lực bất hủ, mà vô số rất nhiều cổ lão, đại nhân vật của các thế lực bất hủ khắp nơi đang chú ý nơi đây cũng ngơ ngác!

Một đỉnh đánh chết trăm Thánh Nhân, cảnh tượng như viễn tưởng này lại xảy ra ngay trước mắt bọn họ.

Quả thực Quân Tiêu Dao là người khơi dòng khai sáng chưa từng có từ cổ chí kim.

Tất cả mọi người đang cảm thán, Thần Tử Quân gia là kẻ tàn nhẫn.

Không...

Quả thực còn tàn nhẫn hơn người tàn nhẫn còn không chỉ một chút, phải nói là hung tàn nhất!

Lúc này, mọi người cũng đã rõ trước đó Quân Tiêu Dao nói diệt sạch là có ý gì. Hoá ra Quân Tiêu Dao thật sự chém Thánh Nhân như chém dưa vậy!

“Tâm cơ của Thần Tử Quân gia quá thâm trầm, ngay trước đó hắn đã tính kế Thánh Nhân của tam đại thế lực bất hủ cả rồi.”

“Quá khủng bố, hiện tại thực lực của Thần Tử Quân gia đã biến thái như vậy, nếu chờ hắn trưởng thành nữa thì còn lợi hại đến mức nào?”

“Cái đỉnh đồng thau trong tay hắn tuyệt đối có tư chất trở thành đế binh.”

Bên ngoài Hoàng Châu, nhiều thế lực đều đang cảm thán. Cái gì gọi là anh hùng xuất thiếu niên, Quân Tiêu Dao hoàn toàn là tấm gương tốt.

Đám người Thập Bát Tổ vẫn luôn chú ý Quân Tiêu Dao cũng cười, quá vừa lòng với biểu hiện của Quân Tiêu Dao.

Chương 646 - Phương Tú Nương hiện thân

Chương 646: Phương Tú Nương hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chém giết hơn cả trăm Thánh Nhân ngay trước mặt tam đại thế lực bất hủ, điều này không khác gì hung hăng tát một bạt tai vào mặt tam đại thế lực.

Các nữ tử Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi cũng cảm thấy rất hả giận, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao càng sùng bái.

Một người đồ sát trăm thánh!

Đây là kỳ tích chỉ có Quân Tiêu Dao mới sáng tạo ra được.

Sắc mặt Vương Nguyên Bá đen như chùi một lớp lọ nghẹ, vẻ mặt Thánh Giáo chủ cũng không quá đẹp.

Tam đại thế lực bất hủ bọn họ lại bị Quân Tiêu Dao cài bẫy, còn những Thánh Nhân tam đại thế lực còn lại đều cảm thấy thân thể như bị ngâm trong nước đá, hàn ý truyền ra từ xương sống, rét lạnh buốt giá, cả trái tim cũng lạnh lẽo.

Đống máu thịt bầy nhầy đầy đất kia đã từng là hơn trăm vị Thánh Nhân sống sờ sờ!

Họ bị Quân Tiêu Dao dùng một đỉnh trấn sát dễ dàng như vậy, đổi là ai cũng cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

“Thế nào? Còn ai có dũng khí nữa không, tiếp tục đi, bản Thần Tử cho các ngươi cơ hội vây giết ta.”

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên hư không, vẻ mặt thật bình đạm.

Hắn chỉ vừa làm nóng người mà thôi, các loại thủ đoạn còn chưa

thi triển ra hết, sao những Thánh Nhân đó đã héo hết rồi?

Nhưng lời khiêu khích của Quân Tiêu Dao không được đáp lại, Thánh Nhân của tam đại thế lực cũng không phải ngu ngốc, càng không phải kẻ điên không muốn sống.

Thực lực của Quân Tiêu Dao đã được bày ra trước mắt, trăm thánh vây sát cũng không thể tạo thành chút tổn thương nào với hắn, ngược lại tất cả đều ngã xuống, cho dù bọn họ lại ra tay thì kết quả cũng giống vậy mà thôi.

Quân Tiêu Dao nhìn quanh một vòng, thấy Thánh Nhân của tam đại thế lực đều lộ ra vẻ mặt co rúm, lập tức tiếc nuối mà lắc lắc đầu.

Những người này cũng không ngốc.

“Người này quá yêu nghiệt, trực tiếp giết là được, lão phu không tin bùa hộ mệnh của Quân Vô Hối có thể bảo vệ hắn được mấy lần!”

Đột nhiên, một lão tổ chí tôn của Vương gia bước ra, trong mắt mang theo sát ý cực đoan. Vương Đằng cũng là hậu bối mà lão rất xem trọng, kết quả lại bị Quân Tiêu Dao chém chết.

Sát ý của lão đối với Quân Tiêu Dao cũng không kém gì Vương Nguyên Bá.

Không có chút chần chờ nào, chí tôn của Vương gia bộc phát ra tu vi Tiểu Thiên Tôn, trực tiếp ra tay trấn áp về phía Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì ánh mắt vẫn hết sức bình tĩnh, quả thực không xem chí tôn của Vương gia này ra gì.

Bên kia, Thập Bát Tổ hơi nhíu đôi mày trắng lại, ông ta vừa muốn vượt qua hư không lao đến thì bước chân bỗng dừng lại.

Trong mắt Thập Bát Tổ, cũng là lộ ra một sợi kinh nghi.

“Khí tức kia là...”

Ngay vào lúc Thập Bát Tổ hết sức nghi ngờ, hư không phía sau

Quân Tiêu Dao đột nhiên có một bóng hình xinh đẹp quyến rũ tuyệt luân trực tiếp xé rách hư không xuất hiện.

Khí tức khủng bố kia khiến cả thiên địa cũng chấn động.

Trong mắt chí tôn Vương gia ra tay với Quân Tiêu Dao lập tức hiện ra sự kinh hãi xưa nay chưa từng có, khí tức này làm cả lão cũng phải khiếp sợ!

Đó là một phụ nhân xinh đẹp mà nũng nịu, trên người mặc cung trang kỳ bào màu đỏ rực, trên dung nhan tuyệt trần kia là một đôi mắt mang theo lạnh lẽo cực độ, nàng ta đang nhìn chí tôn kia của Vương gia.

Nàng phất tay ngọc ra, đánh tan hư không, quạt một cái về hướng lão ta.

Chí tôn của Vương gia đã có tu vi đạt tới chí tôn cảnh, lại không có chút sức phản kháng nào đã bị mỹ phụ nhân hung hăng giáng một bạt tai.

Sức mạnh khủng bố trực tiếp tát cho đầu chí tôn xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cả cái đầu đều rơi xuống đất.

“Dám ra tay với Tiêu Dao tiểu đệ đệ nhà ta, đánh rớt đầu ngươi ra luôn!”

Phụ nhân xinh đẹp kia chu môi, chợt lắc mình một cái rồi dừng ở bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Nơi to lớn no đủ kia dựa gần cánh tay Quân Tiêu Dao, khuôn mặt quyến rũ tuyệt luân mang theo chút thèm khát mà nói: “Tiêu Dao tiểu đệ đệ, tỷ tỷ giúp ngươi trút giận, đến lúc đó ngươi cũng phải giúp tỷ tỷ nha...”

Quân Tiêu Dao xấu hổ, đồng thời nhìn về phía chí tôn của Vương gia bị tát mất đầu kia, trong mắt cũng xuất hiện chút thương hại. Đường đường là cường giả chí tôn là trực tiếp bị người tát mất đầu, thật sự quá thảm.

Nhưng giờ phút này, trong thiên địa như mất đi âm thanh, vẻ mặt mọi người đều cứng lại.

Một vị chí tôn trực tiếp bị người ta tát một cái mất đầu.

Ánh mắt mọi người nhất trí mà nhìn về phía mỹ phụ quyến rũ kia, người này chính là một trong tứ đại cường giả của Thanh Đồng Tiên Điện, Phương Tú Nương.

Chỉ là người ngoài đương nhiên không biết, bọn họ chỉ khiếp sợ là cường giả này từ đâu nhảy ra thế?

“Là cường giả của Quân gia sao, nhưng sao cảm thấy chưa bao giờ gặp qua?”

“Khí tức kia quá khủng bố, hẳn là cảnh giới thứ năm của chí tôn, cường giả cấp bậc Vô Thượng Huyền Tôn!” Có trưởng lão thế lực bất hủ kinh hãi nói.

Vô Thượng Huyền Tôn đã là cường giả cao cấp nhất, nhưng bên người Quân Tiêu Dao lại có hộ đạo nhân cường đại như vậy từ khi nào?

Cho dù là Thập Bát Tổ cũng hơi ngẩn người, sau đó mới bật cười lắc đầu và nói: “Xem ra ta vẫn còn xem nhẹ cơ duyên của Tiêu Dao, có lẽ không cần lo lắng cho nó.”

Liên tưởng dáng vẻ định liệu trước của Quân Tiêu Dao lúc nãy, Thập Bát Tổ cảm thấy có lẽ mình lo lắng quá nhiều.

Bên này, chí tôn bị tát mất đầu kia lại nhặt đầu mình lên, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ mà lui về phía sau.

Ở chí tôn cảnh, bị tát mất đầu sẽ không tử vong, năng lực khôi phục của thân thể rất mạnh, chỉ cần nguyên thần bất diệt là được.

Nhưng chí tôn này lại sợ hãi, vì lão biết Phương Tú Nương chỉ tùy ý tát lão một cái mà thôi, nếu thật sự toàn lực ra tay thì lão sẽ không còn chút đường sống nào.

“Đây là cường giả từ đâu nhảy ra vậy?” Trong mắt đám người Vương Nguyên Bá và Thánh Giáo chủ đều có một tia âm u.

Theo lý thuyết, tu luyện tới cảnh giới Vô Thượng Huyền Tôn hẳn không phải là hạng người vô danh.

Nhưng trước nay bọn họ chưa bao giờ nghe nói Hoang Thiên Tiên Vực xuất hiện một vị Huyền Tôn nữ tính cường đại như thế.

Giờ phút này, rất nhiều người lại liên tưởng đến khi Quân Tiêu Dao xuất hiện đã nói muốn tam đại thế lực bất hủ bại vong.

Khi đó, mọi người cho rằng chỉ là Quân Tiêu Dao thiếu niên kiệt ngạo, nhất thời khí phách nên buông lời tàn nhẫn mà thôi.

Hiện tại, khi nhìn thấy cường giả thần bí Phương Tú Nương xuất hiện thì một vài người đã mơ hồ cảm thấy hình như Quân Tiêu Dao không phải chỉ nói lời tàn nhẫn, mà là ăn ngay nói thật.

Chương 647 - Thiên hạ xưng quân, hoàn vũ tôn đế

Chương 647: Thiên hạ xưng quân, hoàn vũ tôn đế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tuy một vị Vô Thượng Huyền Tôn rất mạnh, nhưng cũng không có khả năng ngăn cản tam đại thế lực bất hủ chúng ta.” Vương Nguyên Bá lạnh nhạt nói.

Nhiều nhất thì vị Vô Thượng Huyền Tôn kia chỉ có thể bảo hộ Quân Tiêu Dao mà thôi, muốn đối kháng với tam đại thế lực bất hủ thì như nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng Quân Tiêu Dao nghe vậy thì lắc đầu và cười.

“Một người không được, vậy... Một thế lực bất hủ thì sao?” Quân Tiêu Dao chấp đôi tay lại sau người, cười nhạt và nói.

Lời hắn nói lại làm mọi người đều nghi hoặc khó hiểu.

Một thế lực bất hủ?

Lời này có nghĩa là gì?

Rất nhiều người đều lộ ra chút nghi hoặc.

Vương Nguyên Bá nghe vậy thì phản ứng đầu tiên là ánh mắt chợt lóe, sau đó như nghĩ tới cái gì, nói: “Chẳng lẽ thế lực bất hủ ngươi nói chính là Khương gia?”

Thánh Giáo chủ nghe vậy thì cũng lắc đầu và nói: “Dù là Khương gia, muốn ngăn cản tam đại thế lực bất hủ chúng ta cũng không có khả năng.”

Quả thật, Khương gia rất mạnh, nhưng chung quy chỉ là một Hoang Cổ thế gia mà thôi, muốn đối phó tam đại thế lực bất hủ bọn họ vẫn là lấy trứng chọi đá.

Vô số tu sĩ đứng quan sát bên ngoài Hoàng Châu nghe vậy cũng lắc đầu. Bọn họ đều cho rằng Quân Tiêu Dao đang ám chỉ Hoang Cổ Khương gia.

Dù sao Quân Tiêu Dao còn có một thân phận, đó chính là thiếu chủ của Hoang Cổ Khương gia.

Hắn thật sự có thể điều động sức mạnh của Hoang Cổ Khương gia, Hoang Cổ Khương gia cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ với Quân Tiêu Dao.

Nhưng mà...

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một ý cười như không cười, thậm chí trong mắt hiện lên một tia châm biếm thương hại.

Nhìn thấy ánh mắt này, Vương Nguyên Bá lập tức dâng lên lửa giận. Ông ta ghét nhất là vẻ mặt này của Quân Tiêu Dao, rõ ràng thực lực không mạnh, lại cho rằng mình có thể nhúng tay vào bất hủ chiến, thật là tiểu bối vô tri.

“Mọi người xông lên, chém tiểu nghiệt súc này trước rồi lại diệt Quân gia!” Vương Nguyên Bá quát lạnh một tiếng, không kéo dài nữa.

Thánh Giáo chủ cũng suất lĩnh đội ngũ Thánh Giáo ra tay.

Đọa Thần Cung cũng làm như thế.

Trước mặt quân đội cường giả của tam đại thế lực bất hủ, Quân Tiêu Dao có vẻ lẻ loi một mình.

Bên này, ngay vào lúc Thập Bát Tổ muốn hành động thì Quân Tiêu Dao bỗng thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này mang theo sự thương hại đối với lũ kiến vô tri.

“Ếch trong giếng không biết biển là gì, trùng mùa hạ không biết có băng tuyết, một khi đã vậy, cứ để bất hủ chiến lần này trở thành cuộc chiến để thế lực của Quân Tiêu Dao ta nổi danh đi!”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến tất cả người đang xem cuộc chiến bên ngoài đều sửng sốt. Cho dù là phía Quân gia, đám người Thập

Bát Tổ cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Quân Tiêu Dao có được thế lực của mình từ khi nào?

“Thiên hạ xưng quân, hoàn vũ tôn đế, bất hủ Thiên Đình!”

“Người của Quân Đế Đình ở đâu!”

Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, tiếng nói vang vọng trong thiên địa.

Chỉ thoáng chốc!

Trong hư không, một đám lốc xoáy không gian hiện ra, cứ như có hàng tỉ sinh linh rít gào hò hét!

“Nhất mạch Lệ Nhân tộc của Quân Đế Đình tuân lệnh quân chủ!”

Trong một lốc xoáy không gian, từng khí tức chí tôn hiện lên, đám người Lê Tiên của Lệ Nhân tộc hiện thân.

Chung quanh nàng còn có mấy chân tổ chí tôn của Lệ Nhân tộc, ngoài ra cũng có các cường giả thánh chủ, đại thánh, thánh nhân, chuẩn thánh theo sát phía sau.

Mặt sau còn có vô số đội ngũ của Lệ Nhân tộc hiện thân.

Trong một lốc xoáy không gian khác cũng có tiếng quát cứng rắn truyền đến.

“Nhất mạch Long Nhân tộc của Quân Đế Đình tuân lệnh quân chủ!”

Long Nhân tộc cũng ngự không mà đến, người cầm đầu là lão tổ của Long Nhân tộc, Ngao Thương Uyên.

Long Nhân tộc cũng có mấy vị lão tổ chí tôn, số lượng cường giả còn lại cũng không ít.

“Nhất mạch Cổ Vu tộc của Quân Đế Đình tuân lệnh quân chủ!”

Vu tổ của Cổ Vu tộc cũng suất lĩnh đội quân Cổ Vu tộc trào ra từ lốc xoáy không gian.

“Nhất mạch Tam Nhãn Thánh tộc của Quân Đế Đình tuân lệnh quân chủ!”

Cổ tổ của Tam Nhãn Thánh tộc cũng dẫn theo đại quân xuất hiện.

Những lốc xoáy không gian đó kết nối với thế giới Tiên Cổ, cho nên bọn họ không bị gì cản trở mà buông xuống Hoang Thiên Tiên Vực.

Ngoài ra, trừ tứ đại chủng tộc Tiên Cổ ra thì còn hàng tỉ sinh linh Tiên Cổ tràn ào ào ra từ cái khe không gian nọ.

Cảnh tượng này giống như dị vực xâm lấn Tiên Vực, sinh linh vô tận như thủy triều mãnh liệt kéo đến.

Đám người Vương Nguyên Bá hoàn toàn trợn tròn mắt, đầu óc ầm ầm vang lên, như bị sét đánh đến mức cả người tê dại.

Thân thể Thánh Giáo chủ khẽ run lên, thiếu chút nữa đã ngã quỵ xuống từ vương tọa hoàng kim.

Thậm chí những chí tôn đang chém giết trên cửu thiên trời sao cũng cảm nhận được những khí tức mãnh liệt đó, ai cũng đưa mắt nhìn xuống, sắc mặt đều cứng lại.

“Sao... Sao có thể, những kẻ này đều là chủng tộc Tiên Cổ!” Long Hàn Chí Tôn của Tổ Long Sào mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Các chí tôn Thái Cổ hoàng tộc đều bị cảnh tượng này làm cho chấn động.

Vì sao chủng tộc Tiên Cổ có thể rời khỏi thế giới Tiên Cổ?

Và vì sao bọn họ lại nghe theo mệnh lệnh của Quân Tiêu Dao?

Còn Quân Đế Đình nữa, đây là thế lực bất hủ mà Quân Tiêu Dao ám chỉ hay sao?

Trên toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, tất cả tu sĩ sinh linh đang chú ý trận chiến đều trừng lớn đôi mắt, da đầu tê dại, tâm thần chấn động, cứ như muốn thạch hóa.

Chiêu này của Quân Tiêu Dao thật sự làm chấn động mọi người, không ai có thể dự đoán được sẽ có tình huống này phát sinh.

Cho dù là phía Quân gia, gương mặt của Thập Bát Tổ cũng cứng lại, ông ta biết có lẽ Quân Tiêu Dao sẽ có cơ duyên kỳ ngộ, nhưng loại cơ duyên này có lớn quá hay không?

Tương đương với đột nhiên có thêm một thế lực bất hủ!

Những nữ tử như Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi cũng há đôi môi đỏ, cảm xúc mênh mông.

Từ kỳ tích quả thực là đặc biệt được tạo ra cho Quân Tiêu Dao!

Giờ phút này, chủng tộc Tiên Cổ vô tận được tứ đại chủng tộc dẫn dắt mà chạy ra khỏi lốc xoáy không gian.

Bọn họ vừa kích động, lại vừa cảm xúc mênh mông.

Rốt cuộc, sau khi trải qua vô số năm tháng, cuối cùng bọn họ cũng đã về tới Tiên Vực.

Chương 648 - Quân Đế Đình!

Chương 648: Quân Đế Đình!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ khắc này, trong lòng mỗi một sinh linh Tiên Cổ đều tràn ngập cảm kích cuồng nhiệt đối với Quân Tiêu Dao. Không có Quân Tiêu Dao thì bọn họ không thể cảm nhận được cảm giác tự do này.

Độ trung thành của họ đối với Quân Tiêu Dao lại được nâng cao đến đỉnh điểm.

Nhìn thấy đại quân Tiên Cổ mênh mông cuồn cuộn kia, trái tim của các tu sĩ thuộc tam đại thế lực bất hủ đã chìm xuống đáy cốc.

Quân đội của tam đại thế lực bất hủ liên hợp lại thật sự rất cường đại, nhưng đại quân Tiên Cổ cũng không phải ăn chay.

Chỉ một trong tứ đại chủng tộc Tiên Cổ cũng đã có nội tình tiếp cận với thế lực bất hủ, hơn nữa còn có vô số chủng tộc Tiên Cổ khác. Có thể nói, trong tay Quân Tiêu Dao đã nắm giữ sức mạnh đối kháng được với tam đại thế lực bất hủ.

Nhưng làm người ta chấn động còn không chỉ như thế, Quân Tiêu Dao lại giơ tay lên lần nữa.

Trên khung trời, không gian vỡ ra.

Một tòa cung điện đồng thau rộng lớn cổ xưa, tràn ngập khí tức Hồng Hoang đột nhiên hiện ra.

Nhật nguyệt ngân hà đều như vờn quanh cung điện này.

“Là Thanh Đồng Tiên Điện!”

Thanh Đồng Tiên Điện xuất hiện giống như một tảng đá giáng thẳng xuống mặt biển, làm tứ phương bùng lên sóng to gió lớn!

Nhưng sự chấn động không chỉ dừng lại ở đó!

Một tiếng nói già nua chậm rãi vang lên: “Chậc chậc, không nghĩ tới, vừa ra khỏi tiên điện là có thể đụng vào loại bất hủ chiến muôn đời khó gặp này, xuất sắc, xuất sắc quá, lão hủ cũng muốn hoạt động gân cốt một chút.”

Tiếng nói vừa dứt thì một lão nhân mắt mù mặc áo choàng cũ nát hiện thân, bên người lão còn có người thọt và Điếu Mao Anh Vũ cũng xuất hiện.

“Cuối cùng các ngươi cũng chịu hiện thân rồi.” Phương Tú Nương hơi mỉm cười, cũng lắc mình đáp xuống.

Ba người một chim, nhìn như những tồn tại không chút thu hút trong muôn nghìn chúng sinh. Nhưng trước mắt, dưới sự phụ trợ của Thanh Đồng Tiên Điện, ba người một chim lại tản ra một luồng khí tức khủng bố tuyệt luân!

“Bốn... Bốn... Bốn vị Vô Thượng Huyền Tôn...”

Lúc này, chí tôn bị tát rớt đầu của Vương gia đã gắn đầu lại được, nhưng mồm mép không nhanh nhẹn, run run rẩy rẩy, thần hồn đều đang chấn động.

“Cổ Lan Thánh A La tại thượng, bảo hộ giáo ta...” Trái tim của hộ pháp chí tôn Thánh Giáo cũng lạnh hơn phân thanh, trong lòng thầm cầu nguyện.

Quân Đế Đình vừa xuất thế, làm chấn động cả Hoang Thiên Tiên Vực!

Đội hình này quả thực là vô địch!

Giờ phút này, vị đế đình chi chủ Quân Tiêu Dao này đứng sừng sững trên vòm trời, vạt áo lay động, cứ như Bạch Y Thần Vương.

Hàng tỉ đại quân Tiên Cổ ở phía sau hắn kết hợp thành sóng triều vô tận, cường giả tứ đại chủng tộc Tiên Cổ vờn quanh hắn, Thanh Đồng Tiên Điện lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Nhóm lão người mù là tứ đại cường giả Vô Thượng Huyền Tôn đứng sừng sững trên trời cao.

Tất cả hình thành một hình ảnh chấn động nhất!

Giờ phút này Quân Tiêu Dao giống như chúa tể thiên địa, đế đình chi chủ!

“Sao có thể, Thanh Đồng Tiên Điện, chủng tộc Tiên Cổ, còn có bốn vị Vô Thượng Huyền Tôn!”

Trong đầu tất cả mọi người nổ vang, đang run rẩy!

Bọn họ không thể tưởng tượng, căn bản không rõ Quân Tiêu Dao có được lực lượng khủng bố như thế từ khi nào.

Đầu óc đám người Vương Nguyên Bá càng trống rỗng!

Phóng mắt nhìn lại, hàng tỉ đại quân Tiên Cổ mênh mông cuồn cuộn, liếc một cái cũng không thấy được điểm cuối.

Lực lượng này đủ để dễ dàng nhổ tận gốc một thế lực bất hủ!

Rất nhiều tu sĩ của tam đại thế lực bất hủ nhìn thấy mà chân mềm nhũn, đang run lên bần bật.

Đừng nói những kẻ đối địch đó, cho dù là Thập Bát Tổ cũng hơi cứng lại, sau đó lắc đầu cười khổ và nói: “Vậy mà ta còn nói Tiêu Dao không thể nhúng tay vào trận chiến bất hủ này, nhưng hiện tại...”

“Ai, già rồi già rồi, về sau thiên hạ là của người trẻ tuổi.” Thập Bát Tổ không thể không cảm thán, Quân Tiêu Dao thật sự mang đến cho mọi người chấn động quá lớn.

Thanh Châu Khương gia, Khương Đạo Hư còn ngửa mặt lên trời cười nói: “Ha ha, nhìn thấy không, đây là tôn nhi của ta!”

Trong lời nói của ông ta tràn đầy tự hào.

Còn đám người Quân Linh Lung càng không cần phải nói, trong đôi mắt trừ sùng bái thì chính là sùng bái.

Có thể nói, Quân Đế Đình là thế lực của riêng Quân Tiêu Dao, vừa xuất thế đã khiến hàng tỉ sinh linh chấn động.

“Quân Đế Đình, dám đặt tên là đế, ngươi đang làm chuyện mà cả thiên hạ không tán đồng.” Sắc mặt Vương Nguyên Bá thật âm trầm, trong mắt lại có kiêng kỵ cực độ.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì thản nhiên cười nói: “Ta họ Quân, ngày sau đã được định sẵn là đế, tạo ra Thiên Đình bất hủ thì vì sao không thể xưng Quân Đế Đình?”

Nghe lời nói dũng cảm này khiến rất nhiều cổ lão đều yên lặng.

Lời nói của Quân Tiêu Dao thật hùng tráng, khí thôn vạn dặm như hổ!

“Hậu sinh khả uý...” Một vị trưởng lão của Ma Tiên Giáo cảm thán.

“Một thế lực không có nội tình mà dám tự xưng là thế lực bất hủ, còn dám đặt tên là Quân Đế?” Thánh Giáo chủ lạnh lùng nói.

Tuy Quân Đế Đình của Quân Tiêu Dao thật sự khiến vạn chúng chấn động, nhưng nói có thể trực tiếp làm tam đại thế lực bất hủ lui binh là chuyện không có khả năng.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lạnh lùng cười và nói: “Quân Đế Đình ta lấy Quân làm hiệu, lấy Đế làm danh, khơi dậy binh họa Bát Hoang, náo loạn phong vân chín vực, thiên hạ ai có thể địch lại!”

“Hàng tỉ sinh linh Tiên Cổ đều chiến vì Quân Đế Đình ta!”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì hàng tỉ đại quân Tiên Cổ đều quát lên: “Chiến đấu vì Quân Đế Đình, chiến đấu vì đế đình chi chủ!”

“Giết!”

Quân Tiêu Dao ra lệnh một tiếng, hàng tỉ đại quân Tiên Cổ được tứ đại chủng tộc Tiên Cổ suất lĩnh đã ầm ầm lao về hướng tam đại thế lực bất hủ!

“Dám đối địch với đế đình chi chủ chính là tìm đường chết!” Lê Tiên của Lệ Nhân tộc bùng nổ tu vi Đại Thiên Tôn, giáng thẳng một chưởng xuống.

“Quân Đế Đình ta sẽ quét ngang Tiên Vực, bất cứ kẻ địch nào cũng chỉ có thể trở thành bột mịn dưới gót sắt!” Ngao Thương Uyên cũng đang rống lên, liên hợp với mấy chí tôn cổ tổ Long Nhân tộc mà trùng sát ra ngoài.

Trong nhất thời, thiên địa mênh mông cuồn cuộn, hoàn vũ chấn động.

Lần đầu tiên Quân Đế Đình xuất chiến, khiến vô số thế lực Hoang Thiên Tiên Vực chú ý!

Chương 649 - Đội hình khủng bố của Quân Đế Đình

Chương 649: Đội hình khủng bố của Quân Đế Đình

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh! Oanh! Oanh!

Những chí tôn cổ tổ chủng tộc Tiên Cổ đang chiến đấu kịch liệt với cường giả chí tôn của tam đại thế lực bất hủ.

Đại quân Tiên Cổ còn lại cũng đang chém giết với quân đội của tam đại thế lực bất hủ.

Tuy quân đội của ba thế lực bất hủ mạnh, nhưng phía đại quân Tiên Cổ lại chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng.

Tiếng kêu, tiếng tranh đấu, sát phạt vang vọng cả trời xanh mặt đất.

Trận chiến đấu này có phạm vi quá rộng lớn, không kém gì trận chém giết trước đó của Quân gia và quân đội tứ đại Thái Cổ hoàng tộc. Nhưng lần này, nghiêm khắc mà nói lại là một mình Quân Tiêu Dao chặn bước chân của tam đại thế lực bất hủ.

Hắn hoàn toàn không mượn dùng sức mạnh của Quân gia, đây là lực lượng thuộc về một mình Quân Tiêu Dao.

“Ha ha, hóa ra Quân gia ta có hậu bối ưu tú như vậy!”

“Quân Đế Đình, Quân Đế Đình tuyệt lắm!”

“Dưới sự lãnh đạo của hài tử này, nói không chừng ngày sau Quân Đế Đình sẽ huy hoàng muôn đời với Quân gia chúng ta!”

Những lão tổ Quân gia đang chiến đấu chém giết trên cửu thiên trời sao chú ý tới cuộc chiến phía dưới, trên mặt ai cũng mang vẻ vui sướng thoải mái.

Vốn dĩ Quân gia cũng không sợ bảy thế lực bất hủ này, hiện giờ Quân Đế Đình lại gia nhập vào, kết quả của trận bất hủ chiến này đã không cần phải nói nữa.

Trái lại phía Thái Cổ hoàng tộc, mặt đám người Long Hàn Chí Tôn đã đen như đáy nồi, trái tim cũng chìm xuống đáy cốc.

Bên này, trận đại chiến đã tiến vào hồi gay cấn.

Lão người mù vặn vẹo cổ và nói: "Chúng ta cũng nên hoạt động gân cốt một chút đi."

"Không sai, ở lại trong Thanh Đồng Tiên Điện nhiều năm như vậy, xương cốt đã cứng hết rồi, cũng nên hoạt động một chút." Bả Tử nói.

Cuộc đối thoại này làm một đám thế lực đứng xem bên ngoài há hốc mồm, rốt cục mấy người ghê gớm này là tồn tại thế nào?

Đã nán lại trong Thanh Đồng Tiên Điện vô số năm?

Còn có một điểm làm mọi người cực kỳ chấn động và nghi hoặc, sao Quân Tiêu Dao có thể khống chế Thanh Đồng Tiên Điện?

"Vậy làm phiền bốn vị thái thượng trưởng lão." Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

Trước đó, Quân Tiêu Dao cũng đã mời bốn người lão người mù, muốn bọn họ gia nhập Quân Đế Đình. Không hạn chế tự do của bọn họ, cũng sẽ không sai bảo bọn họ gánh vác trách nhiệm gì.

Chỉ cần treo tên tuổi thái thượng trưởng lão là được.

Phương Tú Nương trực tiếp đáp ứng, đám người lão người mù cũng không từ chối.

Vốn dĩ, dựa theo ý tưởng của chủ nhân bọn họ, bọn họ cũng nên nghe theo mệnh lệnh của Quân Tiêu Dao. Quân Tiêu Dao đối đãi tốt với bọn họ như vậy, đã xem như thật nể tình.

Đừng quên, thân phận của Quân Tiêu Dao còn là Thần Tử thiếu chủ của hai đại Hoang Cổ thế gia. Cho dù đám người lão người mù

là Vô Thượng Huyền Tôn, nhưng xét về nội tình thì cũng không thể tự cao tự đại trước mặt Hoang Cổ thế gia sâu không lường được. Cho nên bọn họ cũng không bày ra dáng vẻ lão tiền bối trước mặt Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, bốn người lão người mù cũng ra tay.

Bốn vị Vô Thượng Huyền Tôn ra tay, có thể đoán ra được uy năng đó sẽ như thế nào.

Cho dù là cuộc chiến đấu trên trời cao, dao động tùy ý kia cũng có thể nhiễu loạn pháp tắc thiên địa, những cái khe không gian giống như miệng vết thương trải rộng.

Cường giả Tiểu Thiên Tôn, Đại Thiên Tôn của tam đại thế lực bất hủ căn bản không phải đối thủ của đám người lão người mù.

Rất nhanh, tam đại thế lực bất hủ đã có chí tôn ngã xuống, máu tươi rơi từng giọt xuống giống như thiên thạch.

Thiên địa bi thương kêu gào, trời cao bị nhuộm đẫm thành một màu huyết sắc.

Đó là hiện tượng khi chí tôn ngã xuống, thiên địa cùng bi!

“Thỉnh đế binh!” Hai mắt Vương Nguyên Bá đỏ ngầu, đang rống giận.

Lực áp chế của bốn vị Vô Thượng Huyền Tôn quá mạnh, phải thỉnh đế binh ra chống lại.

Oanh!

Ngay khi tiếng nói của Vương Nguyên Bá vừa dứt, ở Bắc Địa Vương Gia xa xôi, trong tổ địa có đế uy cuồn cuộn lan tràn, một loại binh khí dạng xích tràn đầy hào quang hiện ra, mặt ngoài có khắc ấn hoa văn huyền ảo, mang theo một luồng khí tức hoàng giả vô thượng!

Đây chính là đế binh của Bắc Địa Vương Gia, Bắc Hoàng Xích!

Cùng lúc đó, trong phạm vi thế lực của Đọa Thần Cung, sương đen

ngập trời kích động.

Một cái chuông màu xanh đồng trải rộng những vết lốm đốm, lây dính những vệt máu đen đột nhiên hiện ra.

Khi cái chuông đồng lay động, cứ như có ma âm diệt thế truyền ra, cả nguyên thần chí tôn cũng khó có thể chịu đựng, sẽ bị chấn nát thành hư vô ngay lập tức.

Đây là đế binh của Đọa Thần Cung, Đọa Thần Linh!

Trong lúc lay động, linh âm có thể làm thần ma đọa thiên, chúng sinh đẫm máu, thiên địa vạn vật đi về với chốn hư vô, đó là một đế binh cực kỳ đáng sợ.

Ngoài ra, ở Thánh Giáo cũng có khí tức đế binh đang tràn ngập ra.

Khác với Đọa Thần Linh của Đọa Thần Cung, khi đế binh của Thánh Giáo xuất thế, có khí tức quang minh vô tận đang kích động, như một ánh mặt trời chói mắt dâng lên.

Trong mặt trời kia có một cây quyền trượng ánh vàng rực rỡ hiện ra, đó chính là đế binh của Thánh Giáo, Quang Minh Quyền Trượng.

Cả Quang Minh Quyền Trượng đều được chế tạo thành từ Quang Minh Tiên Kim, phóng thích ra khí tức thần thánh, siêu nhiên, khiến chúng sinh cúng bái.

Xung quanh Quang Minh Quyền Trượng còn có sức mạnh tín ngưỡng cực kỳ huyền ảo đang chảy xuôi.

Ba đế binh xuất thế lại đảo loạn khí tức toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, cộng thêm tám đế binh trước đó thì có đến tận mười một đế binh cùng xuất thế!

Đây là cảnh tượng mà bao nhiêu năm rồi không ai nhìn thấy, rất nhiều tu sĩ tu luyện cả đời cũng không nhìn thấy được một đế binh.

Hiện giờ đã được nhìn cho đủ.

Ba đế binh xé rách hư không lao đến.

Bắc Hoàng Xích có chứa khí tức hoàng giả vô thượng, cứ như có thể quyết định thiên địa. Trong lúc Đọa Thần Linh rung lên, như vang lên linh âm khiến vạn vật chung kết.

Quang Minh Quyền Trượng lại mang theo khí tức quang minh vô thượng, còn có sức mạnh tín ngưỡng huyền ảo đang tràn ngập.

Ba đế binh gia nhập chiến trường, khiến sĩ khí của tam đại thế lực bất hủ đại chấn, bắt đầu ổn định lại trận tuyến đầu.

“Đế binh?” Đám người lão người mù thấy thế thì trên mặt cũng không lộ ra dao động quá lớn.

Chương 650 - Thanh Đồng Tiên Điện kháng lại đế binh

Chương 650: Thanh Đồng Tiên Điện kháng lại đế binh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay khi đám người Vương Nguyên Bá còn chưa kịp thở phào một hơi thì tòa Thanh Đồng Tiên Điện lơ lửng trên trời cao bắt đầu chậm rãi rung động.

Một luồng uy thế khủng bố được phóng thích ra, chống lại được với uy thế của ba đế binh.

“Hả...” Đám người Vương Nguyên Bá trực tiếp ngơ ra.

Vậy cũng được à?

Đây chính là ba đế binh vô thượng, thế mà lại bị Thanh Đồng Tiên Điện ngăn cản.

Những thế lực bất hủ đứng bên ngoài Hoàng Châu xem xét cũng có chút kinh hãi.

Nhưng nghĩ đến Thanh Đồng Tiên Điện là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị nên tình cảnh trước mắt cũng không phải kỳ quái gì.

“Xem ra bản thân tòa Thanh Đồng Tiên Điện này đã là một bảo bối.” Quân Tiêu Dao suy nghĩ trong lòng.

Hiện tại tuy Thanh Đồng Tiên Điện là vật sở hữu của hắn, nhưng tu vi hiện giờ của Quân Tiêu Dao cũng không tính quá cao, cho nên còn không thể khống chế Thanh Đồng Tiên Điện.

Thanh Đồng Tiên Điện nằm trong tay đám người lão người mù thì mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất.

Quân Tiêu Dao cũng đã sớm tính toán, xem Thanh Đồng Tiên Điện trở thành thành lũy di động của Quân Đế Đình.

Bên này, trên chiến trường, khi nhìn thấy đế binh nhà mình hoàn toàn bị trấn áp, không còn tác dụng, cả trái tim Vương Nguyên Bá đều lạnh đi.

Sao lại có kết quả như thế này?

Chuyện này không nên như vậy.

Giờ khắc này, Vương Nguyên Bá bắt đầu hoài nghi nhân sinh, thậm chí ông ta còn hoài nghi chẳng lẽ Quân Tiêu Dao là hóa thân ý chí của Tiên Vực?

Nếu không thì sao hắn luôn có thể sáng tạo ra những loại kỳ tích không có khả năng này?

Vốn dĩ là bất hủ chiến nắm chắc thắng lợi, lại trực tiếp bị Quân Đế Đình của Quân Tiêu Dao xoay chuyển ngược lại.

Trong ánh mắt Vương Nguyên Bá nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang theo sát ý cực độ. Có trời mới biết ông ta muốn giết Quân Tiêu Dao đến mức nào.

Nhưng ông ta không làm được, đừng nói trên người Quân Tiêu Dao có được bùa hộ mệnh của Quân Vô Hối, cho dù chỉ xét đến bốn vị Vô Thượng Huyền Tôn cũng đã là phòng tuyến không thể vượt qua.

“À? Đến bây giờ còn có sát ý như vậy, ngươi thật chấp nhất đấy.”

Cảm nhận được sát ý lạnh thấu xương của Vương Nguyên Bá, Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Phương Tú Nương thấy thế thì lại nhướng đôi mày liễu lên, trong mắt mang đầy lạnh lẽo và nói: “Đã đến lúc này mà còn muốn gây bất lợi với Tiêu Dao tiểu đệ đệ nhà ta, một khi đã vậy, lão nương chỉ có thể để ngươi chết.”

Phương Tú Nương thò bàn tay trắng nõn như dương chi bạch ngọc ra, đánh nát hư không, nghiền sát về hướng Vương Nguyên Bá.

Cường giả cấp bậc Vô Thượng Huyền Tôn toàn lực ra tay, uy thế đó thật sự có thể lật úp Bát Hoang.

Trong mắt Vương Nguyên Bá dâng trào sự lạnh lẽo và kiên quyết. Đến lúc này, ông ta đã không cần che giấu gì nữa, không phải Vương gia huỷ diệt thì chính là Quân gia tàn lụi.

“Xin cổ tổ rời núi!” Vương Nguyên Bá ngửa mặt lên mà quát chói tai.

Lời này vừa nói ra, rất nhiều cường giả Vương gia cũng đỏ ngầu hai mắt, lớn tiếng gầm lên: “Xin cổ tổ rời núi, diệt trừ tất cả kẻ địch!”

Ngay khi mọi người trong Vương gia gào rống, một tiếng than nhẹ bỗng vang vọng bên tai mọi người.

Không sai!

Rõ ràng chỉ là một tiếng than nhẹ, nhưng tất cả sinh linh Hoang Thiên Tiên Vực đều như nghe được những lời này ở bên tai.

“Vương gia ta lại bị một tiểu nhi bức đến mức này, thật đáng buồn, thật đáng tiếc...”

Lời này khiến tất cả mọi người sởn tóc gáy.

Bắc Địa Vương Gia còn có nội tình sao?

Nhưng ánh mắt của một vài nhân vật trong thế lực bất hủ mơ hồ lập loè, không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Thế lực bất hủ là trường sinh bất hủ, tất nhiên nội tình không đơn giản như vậy.

Sâu trong Vương gia tổ địa có chín con long mã bay lên trời, lôi kéo một pho tượng. Lớp đá bên ngoài pho tượng nứt nẻ ra, sau đó chậm rãi bong tróc.

Trong đó có một lão giả dáng vẻ cằn cỗi, mái tóc trắng xoá.

Lão giả lưng còng, như một quả hạch đào khô quắt, khí huyết suy bại, mang đến cho người ta cảm giác gần đất xa trời.

Nhưng quanh thân lão giả lại mơ hồ có đạo tắc hỗn độn đang tràn

ngập, quy tắc thiên địa xung quanh như vặn vẹo mà thay đổi vì lão.

“Này... khí tức này là cảnh giới thứ bảy chí tôn, Hỗn Độn Đạo Tôn!”

Cảm nhận được khí tức kia, rất nhiều người cầm lái của thế lực bất hủ đều có hơi ớn lạnh. Có thể nói đây là cường giả đứng đầu trên kim tự tháp.

Chỉ cần nhất niệm là có thể khiến thiên địa trầm luân, vạn vật mất đi, quay về hỗn độn.

“Không nghĩ tới Vương gia còn có Hỗn Độn Đạo Tôn tồn tại, nhưng nhìn qua hẳn đã sống rất nhiều kỷ nguyên, khí huyết suy bại, bất tử dược cũng không thể cứu vãn.”

Một ít cổ lão thế lực bất hủ liếc một cái đã nhìn thấu, trạng thái của Hỗn Độn Đạo Tôn Vương gia này có vẻ không tốt lắm, đã đi tới cuối sinh mệnh.

Trừ phi bước thêm một bước, đi lên con đường chứng đế, đột phá đến chuẩn đế, nếu không có lẽ không bao lâu nữa sẽ ngã xuống.

Đây cũng là nguyên nhân trước nay Vương gia cũng không làm kinh động đến vị cổ tổ này, bởi vì vị cổ tổ này thức tỉnh một lần thì khí huyết sẽ suy bại một phần.

Một Hỗn Độn Đạo Tôn thật sự có thể trở thành nội tình mạnh nhất, bảo hộ gia tộc qua rất nhiều kỷ nguyên.

Bên người cổ tổ Vương gia này còn có vài bóng người tóc trắng xoá, nhìn rất già cả. Tuy khí tức của những người này không đạt tới Hỗn Độn Đạo Tôn, nhưng cũng là cảnh giới thứ sáu của chí tôn, cường giả cấp bậc Tạo Hóa Thần Tôn.

“Ồ...” Nhìn nội tình của Vương gia, những thế lực nhất lưu đứng xem đó trực tiếp trợn tròn mắt, điên cuồng mà hít khí lạnh.

Đây là chênh lệch giữa những thế lực nhất lưu bọn họ với thế lực bất hủ sao?

Quả thực giống như lạch trời.

“Tạo Hóa Thần Tôn, còn có... Hỗn Độn Đạo Tôn...”

Nhìn thấy nội tình của Vương gia xuất hiện, dù là đám người lão người mù cũng nhíu chặt mày lại, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Cho dù là bọn họ cũng cảm giác có áp lực rất lớn khi đối mặt với cường giả khủng bố cấp bậc này.

“Xin cổ tổ ra tay, chém giết tất cả kẻ địch!” Hai mắt chúng tu sĩ của Vương gia đỏ rực mà gào rống.

Chương 651 - Hỗn Độn Đạo Tôn sôi nổi hiện thân

Chương 651: Hỗn Độn Đạo Tôn sôi nổi hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu không phải bị buộc bất đắc dĩ, bọn họ sẽ không xin Cổ tổ của Vương gia thức tỉnh.

“Ai... Vì sao các ngươi...”

Trên khuôn mặt trải rộng nếp nhăn của Cổ tổ của Vương gia hiện đầy sự nặng nề. Lão cũng không nghĩ tới, đối thủ của Vương gia lại là Hoang Cổ Quân gia.

Nhưng hiện giờ trận đại chiến đã bùng nổ, Vương gia không còn đường lui nào nữa rồi.

Thân là cổ tổ của Vương gia, lão cũng chỉ có thể cúc cung tận tụy vì Vương gia, phát ra chút năng lượng cuối cùng còn lại. Nếu không chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn Vương gia bị huỷ diệt sao?

“Một khi đã vậy, để ta tới gặp Quân gia - Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám trong truyền thuyết này đi!”

Trong đôi mắt vẩn đục lờ mờ của cổ tổ Vương gia đột nhiên bắn ra ánh sao xưa nay chưa từng có!

Khí tức của lão bắt đầu liên tục leo lên, như con rồng ngủ say vừa thức tỉnh.

Trong nhất thời, thiên địa dao động, hoàn vũ chấn động, từng ngôi trời sao thiên ngoại cũng đang run rẩy, dường như muốn rơi xuống.

Cho dù là chư tổ Quân gia sao đang sát phạt trên trời cũng lộ ra một tia kinh sắc.

“Là lão gia đó, lão ta còn sống luôn à?” Có một ít lão tổ Quân gia

cũng quen biết cổ tổ này của Vương gia, một nhân vật khủng bố đã sống rất nhiều kỷ nguyên.

Rất nhiều người đều cho rằng lão đã ngã xuống, không ngờ lại bị phong ấn trong tiên nguyên, kéo dài thọ mệnh như vậy.

Cổ tổ của Vương gia chậm rãi thò bàn tay ra, cứ như che trời mà ôm lấy nhật nguyệt trời sao.

Cảm nhận được uy năng kinh khủng này, vẻ mặt Quân Tiêu Dao cũng hơi thay đổi. Tuy rằng mục tiêu của cổ tổ Vương gia là Quân gia, nhưng trên đường sẽ xuyên qua nơi này.

Hiển nhiên là muốn dùng một chưởng dẹp tan Quân Tiêu Dao và đại quân Quân Đế Đình.

“Si tâm vọng tưởng!” Trong mắt Quân Tiêu Dao lóe lên tia lạnh lẽo.

Bên kia, nhìn thấy Cổ tổ của Vương gia ra tay, trên gương mặt Thập Bát Tổ cũng không có biến hóa quá lớn.

Nếu là Hỗn Độn Đạo Tôn gia nhập bất hủ chiến thì những vị kia cũng có thể cảm ứng được, hẳn sẽ thức tỉnh thôi.

Ngay khi Thập Bát Tổ nghĩ như vậy trong lòng, trong tổ từ của Quân gia lại có thần quang ngập trời đang kích động.

Bùn đất sâu trong tổ địa lại bị xốc lên, ba bóng người bò ra từ trong đó, trên người dính đầy bụi đất.

Khác với sự uy nghiêm trang trọng của cổ tổ Vương gia khi xuất hiện, ba bóng người này giống như vừa trộm mộ xong rồi bò ra từ trong đó vậy.

Đây là hai lão giả và một bà lão, đó chính là Đệ Thập Tổ, Đệ Cửu Tổ và Đệ Bát Tổ của Quân gia.

Cửu Tổ và Thập Tổ đều có tu vi Tạo Hóa Thần Tôn. Mà thực lực của Bát Tổ càng mạnh, cũng đã tới cấp bậc Hỗn Độn Đạo Tôn!

“Dám ra tay với Quân gia ta, tìm đường chết!”

Bát Tổ phủi phủi bụi đất trên người, nhìn về phía bàn tay khổng lồ che trời mà đến kia, ông ta cũng thò một ngón tay ra.

Chỉ thoáng chốc, hư không cuồng bạo sôi trào, khí hỗn độn vô tận tràn ngập, cứ như đi tới thuở ban sơ khai thiên lập địa.

Một Hỗn Độn Cự Chỉ ầm ầm điểm ra, hư không bị chấn nát, vạn dặm núi sông hỏng mất.

Mà ngón tay khổng lồ kia lại va chạm với bàn tay của Cổ tổ Vương gia.

Chỉ thoáng chốc, trời sụp đất nứt, cứ như hai khối đại lục va chạm vào nhau, bắn ra hàng vạn gợn sóng!

Một tiếng kêu rên mơ hồ truyền ra, Cổ tổ của Vương gia lui lại phía sau mấy bước, trái lại Bát Tổ Quân gia không lùi lại bước nào!

“Đó là... Bát Tổ của Quân gia, Quân Thiên Mệnh, quả nhiên hắn bị đánh thức rồi!”

Một ít hoá thạch sống của thế lực bất hủ lộ ra chút kinh hãi.

Bọn họ biết tên của Bát Tổ Quân gia là Quân Thiên Mệnh, thực lực cực mạnh.

Hơn nữa đều là Hỗn Độn Đạo Tôn, nhưng ông ta và Cổ tổ của Vương gia lại bất đồng, khí tức sinh mệnh tràn đầy, làn da sáng loáng như trẻ con, căn bản không có chút già nua nào. Có chênh lệch ra lớn với dạng Hỗn Độn Đạo Tôn gần đất xa trời như Cổ tổ của Vương gia.

“Quân Thiên Mệnh...” Cổ tổ của Vương gia mang đầy ngưng trọng mà nói.

Vương gia có lão làm nội tình, tất nhiên Quân gia cũng có Hỗn Độn Đạo Tôn, nếu không thì sao có thể trường thịnh không suy ở Tiên Vực.

“Thiên Mệnh lão tổ...”

Dù là Thập Bát Tổ cũng phải hơi chắp tay, so với Quân Thiên Mệnh, ông ta còn nhỏ hơn mấy thế hệ.

“Ha hả, hiện tại cả con chó con mèo nào cũng dám trêu chọc Quân gia ta.” Quân Thiên Mệnh cười lạnh.

Khí tức Hỗn Độn Đạo Tôn này giống như Định Hải Thần Châm, trấn áp cả chiến trường bất hủ chiến.

“Sao lại là cục diện này!” Một ít tu sĩ của Vương gia không thể tin được.

Cổ tổ của Vương gia bọn họ lại bị Bát Tổ Quân Thiên Mệnh của Quân gia đẩy lui, cứ như vậy, bọn họ còn có hy vọng sao?

Trong mắt Vương Nguyên Bá cũng mơ hồ hiển lộ ra một tia tuyệt vọng.

Thật sự không thể chiến thắng Quân gia sao?

Lúc này, Sát Tổ của Đọa Thần Cung cũng quát lạnh một tiếng: “Thỉnh Sát Tôn đại nhân giáng thế!”

Trong tổ địa của Đọa Thần Cung có trận văn ma đạo hiện lên, có huyết hà đầy trời.

Chỉ vào lúc nguy cơ cực độ, trận pháp ma đạo kia mới vận chuyển, khiến Sát Tôn trầm miên thức tỉnh giáng thế.

Ầm ầm ầm!

Vòm trời phủ đầy mây máu, huyết lôi kinh thế, một bóng người đạp lên thây sơn biển máu bước đến.

Đó là một nam tử trung niên mặc áo giáp huyết sắc, tràn ngập khí tức cổ xưa, nhưng trong đôi mắt đỏ tang thương lại biểu hiện tuổi tác của ông ta tuyệt đối không trẻ như bề ngoài.

Đây là nội tình của Đọa Thần Cung, một vị Sát Tôn cấp bậc Hỗn Độn Đạo Tôn!

“Ai dám chọc Đọa Thần Cung ta!” Sát Tôn Đọa Thần Cung quát

lạnh, sát ý đủ để làm đông lại bầu trời vô tận.

“Lại một vị Hỗn Độn Đạo Tôn!”

Bát phương chấn động, quần hùng kinh sợ.

Trận bất hủ chiến này đã thật sự đạt tới cao trào, gay cấn!

Càng làm mọi người khiếp sợ còn ở phía sau.

Long Hàn Chí Tôn của Tổ Long Sào cũng đang triệu hoán nội tình của mình.

“Thỉnh lão Thanh Long đại nhân giáng thế!”

Một Thanh Long cổ xưa thức tỉnh từ trầm miên, thân thể giống như vạn dặm núi non uốn lượn. Nó hơi nghiêng người, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực như run lên ba cái.

“Lão đầu Thanh Long của Tổ Long Sào cũng đã thức tỉnh.”

Chương 652 - Bát Tổ Quân Thiên Mệnh

Chương 652: Bát Tổ Quân Thiên Mệnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phía Tổ Long Sào có long khí sôi trào, mặt đất vạn trượng rạn nứt.

Một ít cường giả thế lực bất hủ hơi hiểu biết nội tình cũng giật mình mà giật giật mí mắt.

Đây tuyệt đối là một sinh linh khủng bố, tu vi đạt tới cảnh giới Hỗn Độn Đạo Tôn.

Ngoài ra, Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ đều có sinh linh cổ tổ cấp bậc Hỗn Độn Đạo Tôn sống lại.

Có thể nói, bất hủ chiến tới tình trạng này đã hoàn toàn gay cấn, không còn chút khả năng hòa hoãn nào.

Không phải Quân gia chết thì chính là bảy thế lực bất hủ bọn họ vong.

Cho nên căn bản không có khả năng nương tay, các loại nội tình đều đã xuất hiện.

Có một ít nội tình không đến thời điểm cuối cùng thì không có khả năng lấy ra. Ví dụ như Cổ tổ của Vương gia, ra tới hoạt động một lần thì khí huyết thọ nguyên sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Nhưng hiện tại, chỉ cần có thể huỷ diệt Quân gia thì sao cũng được cả.

“Chậc chậc, nhiều Hỗn Độn Đạo Tôn như vậy hiện thân, sợ là Bát Tổ Quân gia cũng chịu không nổi ấy chứ.” Một vài người nhìn về phía Quân gia.

Sở dĩ bọn họ không cho rằng Quân gia còn có lão tổ hiện thân, là bởi vì nghe đồn những lão tổ xếp hạng càng cao của Quân gia cũng không được chôn trong tổ từ của Quân gia.

Cho nên lúc này căn bản không có khả năng hiện thân.

Nói cách khác, hiện tại Quân gia chỉ có một vị Hỗn Độn Đạo Tôn, cũng chính là Bát Tổ Quân Thiên Mệnh.

Nhưng ông ta lại phải chống cự mấy vị Hỗn Độn Đạo Tôn tiến công, sao có thể chặn lại nổi?

“Quân gia, cũng đã đến lúc bị huỷ diệt!”

Lão Thanh Long của Tổ Long Sào thò long trảo ra, uy thế kinh khủng kia còn có thể trảo nát cả một sinh mệnh cổ tinh.

Các lão tổ của Thái Cổ hoàng tộc gồm Kỳ Lân Cổ Động cũng ra tay. Còn có Cổ tổ của Vương gia và Đọa Thần Cung Sát Tôn cũng tấn công.

Chỉ có Thánh Giáo, bởi vì là truyền giáo từ Tiên Vực khác nên nội tình không tính quá sâu, bởi vậy không có nội tình cấp bậc Hỗn Độn Đạo Tôn.

Nhìn sáu cường giả Hỗn Độn Đạo Tôn đồng thời ra tay, Quân Tiêu Dao cũng hơi nhăn mày lại. Hắn không biết Bát Tổ có thể chịu đựng được hay không.

Mà Bát Tổ của Quân gia Quân Thiên Mệnh chỉ khoanh tay đứng trên không, nhìn chiêu thức khủng bố tứ phương đánh đến. Uy năng khủng bố đó thật sự có thể trực tiếp hủy diệt toàn bộ Hoàng Châu khỏi bản đồ Tiên Vực!

Nhưng trong mắt Quân Thiên Mệnh không có một chút kiêng kỵ nào, ông ta chậm rãi mở miệng, giọng nói mang theo sự trang nghiêm và tôn sùng.

“Thỉnh pháp chỉ của Đại Đế!

Sau khi tiếng nói của Quân Thiên Mệnh vừa dứt thì trong tổ từ của Quân gia có đế uy hùng hồn đang kích động, có kim quang cuồn cuộn đang sôi trào, uy thế chấn động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực!

“Thật là đế uy khủng khiếp, hay là có thêm đế binh nào nữa?”

“Không, không phải đế binh...”

Tất cả đại nhân vật các thế lực trên Hoang Thiên Tiên Vực đều dán mắt nhìn chằm chằm vào Quân gia, bọn họ muốn biết Quân gia còn có nội tình kinh người gì.

Dưới cái nhìn chăm chú của vạn chúng, trong tổ từ Quân gia có một pháp chỉ kim sắc hiện ra.

Pháp chỉ kia đón gió mà to lên, kim quang lóng lánh, đế uy cuồn cuộn, nháy mắt bay lên trời, cứ như hóa thành một mảnh màn trời kim sắc, che đậy vòm trời Hoang Thiên Tiên Vực.

“Đó... Đó là...”

Giờ phút này, hàng tỉ sinh linh trên Hoang Thiên Tiên Vực đều cảm nhận được sự kinh hãi nằm trong linh hồn, cứ như có một vị thần linh vô thượng thức tỉnh, quan sát bọn họ từ vòm trời.

Pháp chỉ kim sắc kia cứ như một mảnh màn trời kim sắc, trên đó có khắc rõ hai hàng chữ viết.

Thiên Đạo lên ngôi, chỉ là trói buộc!

Thân ta chứng đạo, vạn kiếp thành tiên!

Mỗi một chữ giống như một ngôi sao cổ kim sắc đang chuyển động, tản ra một ý chí cường đại kiệt ngạo khó thuần, nghịch phạt trời xanh!

“Đây là... pháp chỉ do vị đại đế truyền kỳ của Quân gia, Quân Khí Thiên để lại!”

Rất nhiều cổ lão, hoá thạch sống đều nhịn không được mà kinh hô lên, trong mắt xuất hiện ra cảm giác vô cùng chấn động.

Quân Khí Thiên tuyệt đối là nhân vật truyền kỳ của Quân gia, thiên tư yêu nghiệt tuyệt đại tựa như Quân Tiêu Dao của hiện tại, còn về chuyện thiên tư của ông ta yêu nghiệt tới trình độ nào? Cả trời xanh còn phải giáng xuống chứng đạo chi ấn là minh chứng rõ ràng nhất.

Chỉ cần Quân Khí Thiên dung hợp vào thân thì ngày sau gần như là xuôi gió xuôi nước khi tu luyện thành đại đế, sẽ không có bất cứ trở ngại và khó khăn gì.

Thậm chí có người nói, Quân Khí Thiên chính là đại diện của ý chí Cửu Thiên Tiên Vực.

Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc chính là, Quân Khí Thiên khi đó còn niên thiếu, tài năng vượt bật đã trực tiếp vứt bỏ chứng đạo chi ấn mà trời xanh giáng xuống, sau đó nói ra câu nói truyền lưu muôn đời này.

Thiên Đạo lên ngôi, chỉ là trói buộc!

Thân ta chứng đạo, vạn kiếp thành tiên!

Sau đó, Quân Khí Thiên cũng thật sự không phụ kỳ vọng của Quân gia, ông ta trở thành đại đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Quân gia, lấy Khí Thiên làm tên, danh hào là Khí Thiên Đại Đế!

Hiện tại, pháp chỉ Quân Thiên Mệnh tung ra chính là pháp chỉ do vị Khí Thiên Đại Đế kia để lại!

Pháp chỉ do đại đế lưu lại có uy năng cường hãn dữ dội, quả thực có thể rung chuyển chư thiên hoàn vũ.

Vô số trời sao thiên ngoại hoàn toàn tan nát thành tro bụi vô tận dưới đế uy khủng bố cuồn cuộn này, hư không run lên như tờ giấy, vô số cái khe không gian tứ tán lan tràn.

Cảnh tượng này tựa như diệt thế, muốn thế gian quay về với hỗn độn!

Điều làm người ta khó có thể tưởng tượng là, chỉ một tờ pháp chỉ thôi mà có uy năng hủy thiên diệt địa như vậy.

Nếu là đại đế chân chính thì sẽ cường hãn đến cỡ nào?

“Khí Thiên Đại Đế sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn lên.

Khí Thiên Đại Đế thật sự khiến người ta tôn kính.

Nhưng...

Quân Tiêu Dao mang trong lòng khí phách thiếu niên, trong ngực là vạn trượng hào hùng!

Hắn tin mình sẽ không yếu hơn vị tổ tiên này.

Mục tiêu của hắn là vượt qua!

Sau khi pháp chỉ của Đại Đế được tung ra, các Hỗn Độn Đạo Tôn như Cổ tổ của Vương gia, lão Thanh Long chỉ cảm thấy một luồng đế uy khủng bố cực đoan lật úp đến, muốn hủy diệt bọn họ.

Chương 653 - Thỉnh pháp chỉ của đại đế!

Chương 653: Thỉnh pháp chỉ của đại đế!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không, chỉ là một tờ pháp chỉ, sao lại có thể trấn áp chúng ta!” Lão Thanh Long phát ra tiếng rồng ngâm vang vọng vạn dặm trời xanh, núi sông vô tận cũng vì tiếng rồng ngâm này mà sụp đổ.

Nhưng... Vẫn vô dụng!

Áp lực khủng bố đè xuống, đi kém với quang huy mà pháp chỉ của Đại Đế phát ra, vảy long lân màu xanh trên người lão Thanh Long đều tan nát ra, máu rồng bắn tung tóe.

Thân rồng dài như dãy núi của lão bị trấn rơi xuống mặt đất, làm cuốn lên sương mù mênh mông.

Còn có đám người Cổ tổ của Vương gia, Đọa Thần Cung Sát Tôn cũng phun máu tươi, bị uy thế kinh khủng này chấn động xuất hiện thương thế.

Trên pháp chỉ của Đại Đế, một loạt chữ cổ kim sắc lóe lên ánh thần quang, như từng thanh kiếm trảm thiên quét ngang xuống.

Quân Thiên Mệnh cầm giữ pháp chỉ của Đại Đế, tuy rằng chỉ là một vị Hỗn Độn Đạo Tôn, nhưng lại làm sáu vị Hỗn Độn Đạo Tôn đều ho ra máu lùi lại, cả đám đều bị bị thương.

Đặc biệt là Cổ tổ của Vương gia, vốn dĩ liền khí huyết suy bại, thọ nguyên không còn nhiều, lúc này bị thương càng mệnh như tàn đuốc trong gió, như sắp dập tắt.

“Cổ tổ đại nhân!”

Phía Vương gia, rất nhiều tu sĩ đều đang bi hào, thê thê thảm thảm.

Khóe miệng Vương Nguyên Bá đổ máu, đầu bù tóc rối.

Ông ta không nghĩ tới, Vương gia sẽ rơi vào tình trạng này.

Không nghĩ tới, nội tình của Quân gia sẽ sâu như vậy.

Càng không nghĩ tới là Quân Tiêu Dao và hắn Quân Đế Đình.

Quân Tiêu Dao và Quân gia đều vượt xa dự đoán của Vương Nguyên Bá.

Bên này, Quân Thiên Mệnh nhàn nhạt mà liếc nhìn Cổ tổ của Vương gia một cái, khẽ lắc đầu và nói: "Nếu đã bước nửa người xuống mồ, vậy để bổn tổ tiễn ngươi một đoạn đường!"

Quân Thiên Mệnh thúc giục pháp chỉ của Đại Đế, tập trung công sát Cổ tổ của Vương gia trước.

Cổ tổ của Vương gia ra sức phản kháng, đạo tắc hỗn độn tràn ngập trong hư không, trong tay lão như khống chế uy năng khủng bố làm tan biến cả thiên địa.

Nhưng dưới sự trấn áp Quân Thiên Mệnh và pháp chỉ của Đại Đế, Cổ tổ của Vương gia vẫn không có khả năng xoay chuyển trời đất.

Thân thể lão bắt đầu tan nát, nhưng sau khi vỡ ra, có đạo tắc hỗn độn tràn ngập, cứ như quay ngược thời gian, thân thể lão bắt đầu khép lại.

"Đây là thủ đoạn của Hỗn Độn Đạo Tôn sao?"

Nhìn thấy trạng thái của Cổ tổ Vương gia, rất nhiều người đều kinh hãi. Không hổ là cường giả khủng bố cảnh giới thứ bảy của chí tôn, thủ đoạn này khiến người ta nhìn thôi đã đủ kinh hãi.

"Hừ, hấp hối giãy giụa!"

Quân Thiên Mệnh thấy thế thì trong mắt lại hiện ra một tia chê cười.

Không bao lâu sau, pháp chỉ của Đại Đế lại chấn động.

Thân thể Cổ tổ của Vương gia bắt đầu chia năm xẻ bảy, từng giọt máu đạo tôn rơi xuống, làm tan biến một mảnh sinh linh phía

dưới.

“Ta không cam lòng!” Cổ tổ của Vương gia bi phẫn rống giận.

Chẳng những lão bi phẫn vì mình sắp ngã xuống, còn bi phẫn vì kết cục của Vương gia, nếu lão ngã xuống thì Vương gia còn có thể giữ được hay sao?

“Chọc Quân gia ta thì đây là kết cục!” Trong mắt Quân Thiên Mệnh không có chút thương xót nào.

Nếu không giết gà dọa khỉ thì thế nhân còn tưởng rằng Quân gia dễ khinh!

Phụt!

Cuối cùng, dưới uy áp của pháp chỉ Đại Đế, thân thể Cổ tổ Vương gia tan nát ra từng chút một, quy tắc đại đạo vô tận lao ra, sau đó lập tức tan vỡ.

Tu vi tới tình trạng này thì mỗi một tấc thân thể đều ẩn chứa quy tắc.

Nhưng mà pháp chỉ của Đại Đế tỏa ra như kiếm trảm thiên giáng xuống, chặt đứt tất cả những thần liên quy tắc đó, hoàn toàn tuyệt diệt sinh cơ của Cổ tổ Vương gia.

Quy tắc nhục thân và cả quy tắc nguyên thần của lão đều tan rã, như xiềng xích đứt gãy, sinh mệnh bị chung kết!

Cả người Cổ tổ Vương gia đều nổ tung, mảnh không gian kia biến thành hỗn độn hư vô, quy tắc hỗn loạn đứt gãy.

Đây là cảnh tượng đáng sợ khi đạo tôn ngã xuống, thiên địa hỗn loạn, quay về với hư vô.

Khu vực kia biến thành chân không, chứng tỏ sự thật một Hỗn Độn Đạo Tôn đã ngã xuống.

Cổ tổ của Vương gia, thân vong!

Giờ khắc này, tất cả người của Vương gia chỉ cảm thấy trước mắt

tối sầm, cứ như trời sập.

Nhưng đối với Vương gia tới nói thì đây chính là trời sập, cả cây trụ chống trời cũng đã đổ ngã thì Vương gia bọn họ còn có thể may mắn tồn tại sao?

Trái tim Vương Nguyên Bá run lên bần bật, máu chạy ngược lên, trực tiếp hộc ra một ngụm máu tươi.

Ông ta dán mắt nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, tất cả ngọn nguồn đều là vì Quân Tiêu Dao.

Cảm nhận được sát ý của Vương Nguyên Bá, vẻ mặt của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Còn không đợi hắn mở miệng, Phương Tú Nương đã uốn éo eo liễu, phá vỡ hư không, một chưởng giáng thẳng về hướng Vương Nguyên Bá.

Một vị Vô Thượng Huyền Tôn ra tay, tất nhiên Vương Nguyên Bá không có khả năng ngăn cản. Chưa được hai chiêu thì Vương Nguyên Bá đã bị Phương Tú Nương đánh chết giữa một tiếng gào thảm.

“Thật là tự tìm đường chết.” Phương Tú Nương vỗ vỗ tay ngọc, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo một tia khinh thường.

Quân Tiêu Dao nhìn tình cảnh này thì khẽ thở dài và nói: “Vương gia, xem như hoàn toàn xong rồi.”

Sắp xong còn không chỉ là Vương gia, tình cảnh của năm Hỗn Độn Đạo Tôn còn lại cũng cực kỳ không ổn.

Quân Thiên Mệnh dựa vào pháp chỉ của Đại Đế là có thể một người áp chế năm người bọn họ. Sau đó Quân Thiên Mệnh bắt đầu nhằm vào tiếp theo người.

Hỗn Độn Đạo Tôn của Thượng Cổ Ngạc Hồ không chống đỡ bao lâu thì cũng cũng nối bước theo vết xe đổ của Cổ tổ Vương gia, sau một tiếng gào rống không cam lòng, thân thể hỏng mất, quy tắc bị chém chết, hoàn toàn thân tử đạo tiêu.

Ngay sau đó là Hỗn Độn Đạo Tôn của Kỳ Lân Cổ Động và Vạn Hoàng Linh Sơn.

Bọn họ cũng không lựa chọn trốn đi, là bởi vì căn bản không còn đường nào để trốn.

Gốc rễ og bọn họ ở Hoang Thiên Tiên Vực, nếu một mình thoát đi, tộc nhân và thế lực bị để lại không phải sẽ xong hết rồi sao. Tuy rằng không phải không có một ít cường giả đỉnh cấp trời sinh tính lạnh nhạt, chỉ chỉ lo thân mình.

Nhưng những cổ tổ Thái Cổ hoàng tộc đó rất coi trọng huyết mạch kéo dài, tất nhiên bọn họ không có khả năng trơ mắt nhìn huyết mạch bổn tộc hoàn toàn bị cắt đứt.

Do đó dẫn tới kết quả là, Hỗn Độn Cổ Tổ hai mạch Thái Cổ hoàng tộc cũng ngã xuống.

Chương 654 - Biến cố đột nhiên phát sinh

Chương 654: Biến cố đột nhiên phát sinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong nháy mắt, chỉ còn lại hai vị Hỗn Độn Đạo Tôn là lão Thanh Long của Tổ Long Sào và Sát Tôn của Đọa Thần Cung.

“Xong rồi...”

Mà phía trên trời sao, đám người Long Hàn Chí Tôn thấy tình cảnh này thì trái tim cũng lạnh lẽo. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Thái Cổ hoàng tộc bọn họ đã mất đại thế.

Trong trận bất hủ chiến này, cán cân thắng lợi đã nghiêng về hướng Quân gia.

“Quân gia, thật sự không thể trêu chọc...”

“Khó trách được gọi là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt...”

“Hơn nữa ta cảm thấy hình như đây không phải toàn bộ nội tình của Quân gia...”

“Không hổ là thực lực truyền thừa vô số kỷ nguyên, bất hủ chiến lần này hạ màn, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực còn có thế lực bất hủ nào dám trêu chọc Quân gia?”

thế lực bất hủ khắp nơi trên Hoang Thiên Tiên Vực đều đang cảm thán, vừa kiêng kỵ, lại có một tia kính sợ Quân gia.

Ngay khi Quân Thiên Mệnh muốn ra tay lần nữa, hoàn toàn chấm dứt trận bất hủ chiến lần này thì đột nhiên, đáy lòng ông ta chợt sinh ra một cảm giác nguy hiểm khó hiểu.

Ánh mắt Quân Thiên Mệnh lập tức lạnh xuống, ông ta nhìn ra xa, hình như xuyên thấu qua hư không vô tận, thấy được cảnh tượng trên Tiên Vực khác.

“Các ngươi thật sự dám à?” Trong mắt Quân Thiên Mệnh lóe lên sự lạnh lẽo cực đoan.

“Hả, đây là chuyện gì?”

Rất nhiều cổ lão và đại nhân vật cũng mơ hồ cảm giác được một tia không thích hợp. Mọi người ở đây nghi hoặc đến cực điểm.

Sâu trong trời sao xa xôi, trên một mảnh Tiên Vực khác, một long trảo khủng bố kéo dài qua vô số tinh vũ, thò vào Hoàng Châu của Hoang Thiên Tiên Vực!

Long trảo kia vô cùng lớn, đè ép cả trời sao.

Từng cổ tinh sinh mệnh trực tiếp bị đâm nát trước mặt long trảo này, hóa thành mảnh nhỏ phiêu diêu trong vũ trụ hắc ám.

“Kia... khí tức kia là...”

Giờ phút này, mọi cổ lão trên Hoang Thiên Tiên Vực đều cảm thấy da đầu tê dại, máu cả người như đông lại.

Long trảo kia có thể kéo dài qua Tiên Vực rồi oanh kích đến, đây là thủ đoạn khủng bố đến mức nào!

“Chuẩn... Chuẩn đế...”

Một ít cường giả chí tôn run run khóe miệng mà nói.

Khí tức kia, thủ đoạn kia, uy áp đó….

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là chuẩn đế chi uy!

Hơn nữa người ra tay là chuẩn đế của Tiên Vực khác!

“Long Vương điện!” Trong mắt Quân Thiên Mệnh lộ ra lạnh lẽo nhè nhẹ.

Trong lòng ông ta cũng hiểu, phỏng chừng là vì Tổ Long Sào, rốt cuộc Tổ Long Sào và Long Vương điện phía Tiên Vực kia có vô số liên hệ với nhau.

“Hừ, dù là chuẩn đế thì thế nào, bất hủ chiến của Quân gia ta còn

không tới phiên thế lực bất hủ Tiên Vực khác nhúng tay!" Quân Thiên Mệnh hừ lạnh một tiếng, pháp chỉ của Đại Đế treo cao trên bầu trời Hoang Thiên Tiên Vực, như màn trời kim sắc bao phủ.

Long trảo cực lớn kéo dài qua trời sao vô tận oanh kích đến kia chạm vào pháp chỉ của Đại Đế, lập tức phát ra hàng tỉ gợn sóng!

Loại dao động này vô cùng kinh người, gợn sóng khuếch tán ra khiến hàng tỉ trời sao phạm vi chung quanh đều nát thành bột phấn.

"Quá khủng bố, đây là chuẩn đế chi uy sao?"

Vô số sinh linh trên Hoang Thiên Tiên Vực nhìn lên hư không.

Uy lực của pháp chỉ của Đại Đế là không thể nghi ngờ, Quân Thiên Mệnh dựa vào pháp chỉ này, có thể dễ dàng trấn sát Hỗn Độn Đạo Tôn cùng giai.

Nhưng long trảo thò đến từ Tiên Vực khác lại có thể chống đỡ được uy lực của pháp chỉ Đại Đế.

Đây là uy thế chuẩn đế vô thượng!

Nhưng dù vậy, long trảo thần bí kia cũng không thể phá vỡ pháp chỉ của Đại Đế, càng không thể gây nguy hiểm cho Quân gia.

"Đáng giận, còn chưa đủ..." Long Hàn Chí Tôn âm thầm cắn răng.

Nếu viện thủ nhiều thêm một chút thì có lẽ trận bất hủ chiến này còn có cơ hội quay ngược.

Ngay khi Long Hàn Chí Tôn nghĩ thầm như vậy trong lòng, ở một Tiên Vực xa xôi khác, có một bàn tay ánh vàng rực rỡ mang theo hào quang cuồn cuộn, xuyên qua hàng tỉ tầng không gian, thò đến nơi này!

"Cổ Lan Thánh Giáo!" Sắc mặt Quân Thiên Mệnh lại trầm xuống.

Thánh Giáo trên Hoang Thiên Tiên Vực là chi nhánh thuộc về Cổ Lan Thánh Giáo. Bổn mạch của Cổ Lan Thánh Giáo cũng không nằm ở Hoang Thiên Tiên Vực.

“Là giáo chủ vô thượng của chủ mạch gấp rút tiếp viện...” Thánh Giáo chủ thấy thế thì trong mắt cũng lộ ra một chút may mắn.

Giáo chủ vô thượng của chủ mạch chính là cường giả chuẩn đế, cao cao tại thượng, khống chế sức mạnh tín ngưỡng của hàng tỉ sinh linh.

Bất hủ chiến trên Hoang Thiên Tiên Vực gây nên thanh thế to lớn, đã sớm kinh động tám Tiên Vực còn lại.

Giờ phút này nhìn thấy chi nhánh Thánh Giáo trên Hoang Thiên Tiên Vực rơi vào nguy hiểm, giáo chủ vô thượng của chủ mạch Thánh Giáo cũng ra tay.

Nhưng không chỉ như thế, trên một Tiên Vực khác lại có một bàn tay đen mơ hồ mang theo sương đen ngập trời, huyết sát chi khí đầy trời, phá tan hư không mà đến. Vô số cổ tinh sinh mệnh, trời sao phiêu dạt trên đường đều bị bàn tay đen này đâm thành bột phấn.

“Nhất mạch Minh Vương...” Vẻ mặt Quân Thiên Mệnh lạnh lẽo tới cực điểm.

Dù là ông ta cũng không nghĩ tới, những thế lực đó sẽ to gan lớn mật dám nhúng tay vào bất hủ chiến của Quân gia.

“Quả nhiên, nhất mạch Minh Vương ra tay...” Sát Tôn của Đọa Thần Cung nhẹ nhàng thở ra một hơi, đáy lòng cũng thả lỏng lại.

vị Minh Thần Thái Tử của Đọa Thần Cung là có được huyết mạch của Độc Tí Minh Vương cổ đại, cuối cùng lại bị Quân Tiêu Dao giết chết.

Trong lúc vô tình Quân Tiêu Dao cũng đã kết thù với nhất mạch Minh Vương.

Dù là Long Vương điện, Cổ Lan Thánh Giáo hay nhất mạch Minh Vương, đều là thế lực bất hủ cổ xưa đủ để so sánh với Quân gia.

Cổ Lan Thánh A La của Cổ Lan Thánh Giáo hay Độc Tí Minh Vương của nhất mạch Minh Vương đều là thần thoại, đủ để được người ta xem như thần linh để cúng bái.

Nhưng...

Cho dù là thần thật sự cũng không thể động thổ trên đầu của Quân gia!

Giờ phút này, tất cả thế lực trong Hoang Thiên Tiên Vực đều đang quan sát, các thế lực bất hủ Tổ Long Sào, Đọa Thần Cung, Thánh Giáo đều lộ ra một tia kích động.

Bọn họ còn có cơ hội lật ngược ván cờ.

Mặc dù Quân Thiên Mệnh có thể mượn dùng pháp chỉ của Đại Đế ngăn cản một tay của chuẩn đế Long Vương điện.

Nhưng cũng không có khả năng lại đi ngăn cản giáo chủ Cổ Lan Thánh Giáo và cường giả khủng bố của nhất mạch Minh Vương.

Chương 655 - Kiếm trảm cánh tay chuẩn đế

Chương 655: Kiếm trảm cánh tay chuẩn đế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất cả mọi người đều cảm thấy, trận bất hủ chiến này thật sự đã sắp hạ màn.

Những ngay vào lúc này, trên trời sao xa xôi chốn thiên ngoại, một cái xác Ứng Long cổ xưa lôi kéo một quan tài đen nhánh, không biết đã trôi nổi trong hư không vũ trụ bao lâu.

Có lẽ mấy kỷ nguyên, có lẽ càng lâu, nhưng vào thời khắc này, lúc Quân gia bị vây công, quan tài đen nhánh kia đột nhiên rung động.

Sau đó, cả cái quan tài trực tiếp bị phá vỡ ra, một giọng nói chậm rãi vang lên.

“Đại mộng mấy ngàn thu, đêm nay là năm nào...”

Sau khi giọng nói tang thương này truyền ra, khắp vũ trụ đều sôi trào. Hỗn độn chi khí trong vũ trụ vô tận và trời sao chi tinh, linh khí hư không…v…v…đều là điên cuồng tràn vào quan tài.

Một vị lão giả trầm miên đã lâu chậm rãi mở mắt.

Lão mặc một chiếc áo choàng cổ xưa không biết của bao nhiêu kỷ nguyên trước, chậm rãi đứng dậy từ trong quan tài.

Trong mắt lão như cất giấu hai mảnh tinh vũ cổ xưa mà tang thương.

“Thứ không có mắt, chỉ là chuẩn đế một kiếp mà dám với ra tay Quân gia ta?”

Vị lão giả này chính là Lục Tổ của Quân gia đã trôi nổi trong trời sao ngoại vực vô số kỷ nguyên để chờ đợi cơ hội thành đạo, Quân Thái Huyền!

Các tổ của Quân gia trừ một ít lão tổ hơi "Trẻ tuổi" đang trầm miên trong tổ từ Quân gia.

Còn những cổ tổ có bối phận cổ xưa không phải trôi nổi trong trời sao vực ngoại thì cũng đang trầm miên ở động thiên phúc địa nào đó.

Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi cơ hội thành đạo.

Mà Lục Tổ Quân Thái Huyền của Quân gia chính là một trong số đó.

Nhưng ông ta xem như cổ tổ cách Quân gia gần nhất, trong mơ hồ cũng gánh vác trách nhiệm bảo hộ Quân gia.

Nếu Quân gia bị cường giả khủng bố công kích, vị cổ tổ này sẽ tỉnh lại từ trầm miên.

Giờ phút này, nhìn thấy cường giả của Long Vương điện, Cổ Lan Thánh Giáo và nhất mạch Minh Vương duỗi tay qua Tiên Vực để ra tay với Quân gia.

Vị trong mắt Lục Tổ Quân gia này tràn ngập hàn ý cứ như có thể đóng băng cả vũ trụ.

"Là Quân gia ta yên lặng lâu lắm, dẫn tới thế lực bất hủ khác trong Cửu Thiên Tiên Vực cho rằng Quân gia có thể bị tùy ý khinh nhục?"

Quân Thái Huyền lạnh lẽo nói, vũ trụ hư không chung quanh cũng vì lời nói của ông ta mà run rẩy.

Quân Thái Huyền ra tay.

Ông ta tung ra một thanh kiếm gỗ đào, nhìn có vẻ rách nát, vô cùng mục nát, nhưng lại có uy năng khủng bố trảm phá vạn vật thế gian, cắt đứt sông dài thời gian!

Vèo!

Quân Thái Huyền cầm kiếm gỗ đào trong tay, một kiếm quét ngang ra.

Một lưỡi kiếm khủng bố chạy dài qua hàng tỉ trượng thổi quét đến, như cắt đứt nửa bên thương vũ, hư không bị chém thành hai mảnh.

Những ngôi sao khổng lồ lơ lửng bên trời sao còn chưa chạm vào lưỡi kiếm đó thì đã bị quy tắc kiếm đạo kia đánh nát thành bột mịn.

Lưỡi kiếm khủng bố này thẳng tắp quét về phía long trảo khổng lồ kia.

Phốc!

Chỉ một kích thì đã trực tiếp chặt đứt đế long trảo. Long huyết bắn ra tung tóe, nhuộm đẫm nửa bên tinh vũ thành một mảnh đỏ rực yêu diễm.

Trong mơ hồ, một phương Tiên Vực truyền đến tiếng kêu rên và kinh nghi nho nhỏ: “Lục Tổ Quân gia...”

Sau tiếng nói mang theo kiêng kỵ đó, long trảo bị đứt gãy kia thu trở về.

“Hả...”

Cảnh tượng long trảo bị chặt đứt gần như bị tất cả sinh linh trên Hoang Thiên Tiên Vực thấy được. Khi chứng kiến long trảo chuẩn đế kia bị một kiếm khủng bố xuyên qua vũ trụ cắt đứt, trong mắt lão Thanh Long của Tổ Long Sào hiện ra đầy vẽ chấn động.

Còn Long Hàn Chí Tôn kia càng trợn tròn mắt, trái tim hoàn toàn lạnh đi.

Quân gia còn có nội tình như thế nàt!

“Là Thái Huyền Cổ Tổ thức tỉnh!” Quân Thiên Mệnh nhìn thấy tình cảnh này thì trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Tất cả sinh linh trên Hoang Thiên Tiên Vực đều chấn động, nhưng còn không đợi bọn họ chấn động xong thì lại có hai nhát kiếm xuyên qua tinh vũ, quét ngang đến.

Một kiếm chém về phía giáo chủ vô thượng của Cổ Lan Thánh Giáo.

Một kiếm quét về phía cường giả khủng bố nhất mạch Minh Vương.

Oanh!

Chiêu thức va chạm, hư không vô tận bị chấn nát, mảnh thương vũ kia cũng tan biến.

Chuẩn đế giao thủ, khủng bố dữ dội.

Mặc dù chỉ là ở tinh không ngoại vực, nhưng dao động kinh khủng kia cũng khiến vô số sinh linh trên Hoang Thiên Tiên Vực sợ hãi.

Cảm giác này giống như vũ trụ tan biến, trở về với hư không.

Hai vị cường giả chuẩn đế cũng thu tay lại, không dám vượt giới nữa.

“Hừ, Quân gia ta nhớ kỹ món nợ này.” Quân Thái Huyền đứng sừng sững giữa vũ trụ lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo.

Các cổ tổ Quân gia khác không phải trầm miên ở nơi xa xôi thì đang tìm kiếm cơ duyên là ở nơi thần bí nào đó.

Cho nên hiện tại Quân gia còn chưa thích hợp triển khai bất hủ chiến vượt vực kéo dài qua qua Tiên Vực khác. Nhưng hiện tại không được, không có nghĩa là về sau cũng không thể.

Hai bên đã xem như kết thù với nhau.

Ánh mắt Quân Thái Huyền lại nhắm về hướng Hoang Thiên Tiên Vực, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt lạnh lẽo.

“Hiện tại con chó con mèo nào cũng dám khiêu khích Quân gia ta sao?”

Tiếng nói của Quân Thái Huyền vừa dứt, kiếm gỗ đào hủ bại trong tay lại quét ngang qua.

Một kiếm khủng bố tuyệt luân, tràn ngập quy tắc kiếm đạo xuyên thẳng đến Hoang Thiên Tiên Vực.

Phương hướng đó rõ ràng là Hồng Châu của Tổ Long Sào!

Nghiêm khắc mà nói, người đầu tiên khơi mào bất hủ chiến chính cũng là Tổ Long Sào.

Lúc này, ở Hồng Châu của Tổ Long Sào, tất cả sinh linh Tổ Long Sào còn lại đều cảm nhận được một luồng thiên uy khủng bố đang buông xuống, cứ như tận thế hạo kiếp sắp thổi quét qua Tổ Long Sào bọn họ.

Không chỉ Tổ Long Sào mà toàn bộ sinh linh Hồng Châu đều cảm nhận được một luồng uy thế diệt thế.

Trên Hồng Châu, 99% sinh linh đều là sinh linh chủng tộc Thái Cổ, bọn họ cảm nhận được thiên uy diệt thế kia thì đôi mắt đều lộ ra kinh hoàng, tâm thần chấn động kịch liệt!

Oanh!

Kiếm khí tràn ngập quy tắc kiếm đạo kia giáng về hướng Hồng Châu.

Dãy núi sông ngòi cũng sôi trào, đại lục lún xuống, cứ như bị cắt thành vô số mảnh!

Toàn bộ Hồng Châu và cả Tổ Long Sào trực tiếp bị một kiếm làm mai một thành hư vô.

Chương 656 - Kết cục của bất hủ chiến đã được định sẵn!

Chương 656: Kết cục của bất hủ chiến đã được định sẵn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vô số sinh linh Thái Cổ bị chém thành bụi trong quy tắc kiếm đạo đó.

Chỉ một kiếm mà thôi!

Toàn bộ Hồng Châu đều bị huỷ diệt.

Ba ngàn châu của Hoang Thiên Tiên Vực biến thành hai ngàn chín trăm chín mươi chín châu.

Chuyện này...

Đó chính là chuẩn đế chi uy!

Thấy cảnh tượng này, sắc mặt sinh linh Tổ Long Sào đều trắng bệch, trong mắt lộ ra tuyệt vọng.

Lão Thanh Long còn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào rống, bạo nộ tới cực điểm.

Trong mắt Long Hàn Chí Tôn cũng lộ ra một mảnh tro tàn.

Tổ Long Sào xong rồi.

“Trận bất hủ chiến này kết thúc như vậy đi.” Quân Thiên Mệnh khẽ lắc đầu.

Có thể nói thủ đoạn của Quân Thái Huyền làm kinh sợ tất cả thế lực, cho dù là những người đứng đầu các thế lực bất hủ trên Tiên Vực khác cũng lộ ra kinh sắc, không dám lại vượt giới nữa.

Sau khi chém ra kiếm này, Quân Thái Huyền ngáp một cái rồi nằm trở về quan tài lần nữa.

Cái quan tài đen nhánh kia lại rơi vào yên lặng, được thi thể Ứng Long lôi kéo, tiếp tục phiêu đãng trong vũ trụ.

Có lẽ tiếp theo, lúc Quân Thái Huyền thức tỉnh lần nữa đã là lúc Quân gia triển khai bất hủ chiến kéo dài qua Tiên Vực.

Tới cục diện hiện tại, kết quả của bất hủ chiến như thế nào thì tất nhiên không còn gì để bàn cãi. Tất cả mọi người biết bảy đại thế lực bất hủ này xong rồi.

Quân Tiêu Dao lại đưa ánh mắt thâm thúy, nhìn về phía vòm trời vũ trụ.

“Dám nhúng tay vào bất hủ chiến của Quân gia ta, bản Thần Tử nhớ kỹ.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Trong lòng Quân Tiêu Dao chỉ có sát ý đối với những thế lực bất hủ muốn nhân cơ hội đánh lén kia. Nếu ngày sau hắn có năng lực, cho dù kéo dài qua vô số Tiên Vực, cũng phải diệt trừ những thế lực bất hủ đó.

Còn những thiên kiêu đỉnh cấp của thế lực bất hủ kia nữa, nếu ngày sau đụng phải trên đế lộ thì Quân Tiêu Dao nhất định sẽ không nương tay.

Trận chiến kế tiếp đã không cần Quân Tiêu Dao làm cái gì.

Tất cả đều đã hạ màn.

Bảy đại thế lực bất hủ đã mất đại thế, hiện tại chỉ có thể hốt hoảng chạy trốn mà thôi. Lão Thanh của Long Tổ Long Sào và Sát Tôn của Đọa Thần Cung cũng bị Quân Thiên Mệnh lấy pháp chỉ của Đại Đế trấn sát.

Đám người Long Hàn Chí Tôn cũng bị chư tổ Quân gia vây sát.

Còn Quân Đế Đình của Quân Tiêu Dao cũng quét ngang tứ phương.

Quân đội của bảy đại thế lực bất hủ hốt hoảng chạy trốn, để lại vô số thi thể.

Mặt đất như đổ máu, thi cốt chất thành núi, bầu trời toàn bộ

Hoang Thiên Tiên Vực đều bị sương mù màu máu bao phủ.

Còn địa giới Hồng Châu ngày trước đã trở thành một cái vùng trũng khổng lồ, những trận gió kiếm khí khủng bố đang gào thét lượn lờ.

Dù trải qua vô số năm, địa vực này cũng không thể có sinh linh bước vào, bởi vì họ sẽ bị quy tắc kiếm đạo còn sót kia chém chết.

Bất hủ chiến đến đây đã kết thúc.

Mà điều kế tiếp Quân gia và Quân Đế Đình phải làm chính là nhổ cỏ tận gốc và thu hoạch chiến lợi phẩm mà thôi.

Đến đây, trận bất hủ chiến lay động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực thậm chí Cửu Thiên Tiên Vực này cũng xem như hạ màn che.

Phong Lâm Hỏa Sơn Tứ Vệ, Càn Thiên Thánh Vệ, và đại quân Tiên Cổ Quân Đế Đình của Quân gia đuổi giết quân đội của bảy đại thế lực bất hủ liên tục bảy ngày bảy đêm, kéo dài qua mười mấy đạo châu.

Trên đường thi cốt vô tận chất thành núi, máu tươi tụ thành con sông cuồn cuộn, uốn lượn chảy xuôi trên mặt đất. Vô số núi non bị đánh nát, mặt đất trải dài rất nhiều cái khe, cứ như những thung lũng tách giãn đang uốn lượn trải rộng.

Có thể nói, bất hủ chiến lần này ảnh hưởng quá sâu xa, là trận chiến dữ dội đủ để được ghi chép vào sử sách.

Trận chiến này khiến Thái Cổ hoàng tộc tổn thất thảm trọng, Tổ Long Sào trực tiếp bị Quân Thái Huyền dùng một kiếm huỷ diệt. Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ cũng bị Quân gia đại quân đánh vào.

Tuy rằng còn sót lại sức mạnh, hơn nữa có các loại đại trận hộ tộc chống lại, nhưng cũng chỉ là ngoan cố chống cự, giãy giụa khi hấp hối mà thôi.

Nhưng dư nghiệt của Thánh Giáo trong lúc lẩn trốn thì bỗng nhiên có một lỗ sâu không gian mở ra đã hút bộ phận sức mạnh ít ỏi còn sót lại của Thánh Giáo và cả đế binh Quang Minh Quyền Trượng

vào trong đó.

Rất nhiều người đều nheo mắt lại, phỏng chừng đây là thủ đoạn của Cổ Lan Thánh Giáo.

Còn phía Đọa Thần Cung cũng có lốc xoáy màu đen hiện lên, mang đế binh Đọa Thần Linh và một ít cường giả Đọa Thần Cung đi, đó là thủ đoạn của nhất mạch Minh Vương.

Mà Vương gia thì không may mắn như vậy.

Quân Tiêu Dao tự mình dẫn dắt thế lực Quân Đế Đình, tiên phong chỉ thẳng vào Vương gia. Vương gia cũng có một ít cường giả còn sót lại trấn giữ tổ địa, còn có đại trận hộ tộc cường đại.

Nhưng trước mặt bốn vị cường giả Vô Thượng Huyền Tôn bọn lão người mù thì sự phản kháng đó chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Rất nhanh, đại quân Quân Đế Đình đã đánh vào Vương gia.

Không thể không nói, tộc địa của một thế lực bất hủ cũng rất rộng lớn.

Có tiên đảo lơ lửng trong hư không, thác nước như lụa bạc buông xuống, hoa tiên suối phun, thụy thảo tranh nhau phát sáng, linh cầm dị thú nhảy nhót.

Nhìn động thiên phúc địa này, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Nhớ kỹ, các ngươi là người của Quân Đế Đình, không thể lấy đường kim mũi chỉ nào cả.”

Nghe được lời này, trong mắt đám người Ngao Thương Uyên, Lê Tiên lộ ra một chút nghi hoặc.

Quân Tiêu Dao thiện lương như vậy từ khi nào?

Ngay sau đó, Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng và nói: “Nhưng... Trừ đường kim mũi chỉ ra thì thiêu quang, cướp sạch, giết sạch tất cả những thứ còn lại!”

“A này...” Một ít lão tổ chủng tộc Tiên Cổ của Quân Đế Đình đều có chút câm nín.

Chính là cảm giác này, Quân Tiêu Dao vẫn là Quân Tiêu Dao của trước kia, không có chút thay đổi nao.

Không áp bức kẻ địch đến cùng thì vẫn là người sao?

Nhưng điều này lại là chuyện tốt đối với Quân Đế Đình, Quân Đế Đình mới trong bước đầu sáng lập, đang trong thời điểm cần đến tài nguyên.

Hiện tại các thế lực bất hủ Vương gia dấy lên bất hủ chiến, tương đương là chắp tay nhường nội tình và tài nguyên cho Quân gia và Quân Đế Đình.

Chương 657 - Không lấy từng đường kim mũi chỉ

Chương 657: Không lấy từng đường kim mũi chỉ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rất nhanh, đội ngũ của Quân Đế Đình áp sát vào Vương gia, tàn sát dư nghiệt của Vương gia hầu như không còn.

Các loại bảo dược, thánh dược, thánh đan, cổ thánh binh, thần thông ngọc giản, cổ khí… nhiều đến mức không thể đếm xuể. Trừ một phần bị người của Vương gia tiêu hủy trước, đa số tài nguyên còn lại đều rơi vào tay Quân Đế Đình.

Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý những tài nguyên đó, lấy tầm mắt hiện tại của hắn, không phải thiên địa kỳ trân rất cần thiết thì hắn đều chướng mắt.

Trừ bỏ Quân Đế Đình ra, đội ngũ của Quân gia cũng bắt đầu huyết tẩy các thế lực tham chiến.

Tổ Long Sào đã tàn lụi, không cần bàn đến.

Vạn Hoàng Linh Sơn, Kỳ Lân Cổ Động, Thượng Cổ Ngạc Hồ cũng bị Càn Thiên Thánh Vệ của Quân gia công phá, triển khai một đợt huyết tẩy.

Đọa Thần Cung và Thánh Giáo thì trừ số rất ít dư nghiệt không làm nên trò trống gì, dựa vào lỗ sâu không gian để chạy thoát ra thì đa số những người còn lại đều đã ngã xuống.

Còn đế binh Phượng Sí Lưu Kim Đảng, Kì Lân Luân, Hoang Ngạc Toái Nha, Bắc Hoàng Xích đều rơi vào trong tay Quân gia.

Tổ Long Trảm, Đọa Thần Linh và Quang Minh Quyền Trượng thì tự chủ phá vỡ hư không, chắc là bị Long Vương điện, nhất mạch Minh Vương, và người của Cổ Lan Thánh Giáo âm thầm cướp lấy.

Nhưng Quân gia căn bản không thiếu đế binh, bọn họ cũng không

phải đặc biệt để ý.

Còn lại chính là đạo châu mà bảy đại thế lực bất hủ chiếm cứ, mảng lớn lãnh thổ cũng bị Quân gia tiếp quản hết.

Các loại nội tình tài nguyên bị Quân gia dọn trống không.

Đến lúc này, thực lực của Quân gia lại tăng vọt lần nữa.

Ngoài ra, còn có các thế lực Thái Cổ vương tộc Ngưu Ma Sơn, Bàn Tơ Động, Xà Hoàng Cốc cũng bị những thế lực tùy tùng của Quân gia tiêu diệt.

Quân gia cũng không có tiếp thu tài nguyên và lãnh địa của những Thái Cổ vương tộc đó, mà là trực tiếp chia cho những thế lực phụ thuộc, như thánh địa Tử Phủ, Tứ Tượng Cổ Quốc..v..v.

Những thế lực chi chủ đó cũng cực kỳ vui mừng, bọn họ cũng không trả giá quá nhiều mà đã có được tài nguyên phong phú như thế.

Độ trung thành của bọn họ đối với Quân gia cũng cất cao lên mức độ mới.

Một trận bất hủ chiến làm Quân gia vốn có nội tình phong phú lại trở nên càng cường đại lên.

“Ai, từ đây về sau, phỏng chừng thế lực bất hủ trên Hoang Thiên Tiên Vực đều phải kính cẩn nghe theo Quân gia.”

“Không sai, trừ phi có nội tình chuẩn đế, nếu không thế lực bất hủ nào dám đi trêu chọc Quân gia?”

Rất nhiều người đứng đầu thế lực bất hủ đều đang cảm thán.

Phía Tiểu Tây Thiên có cổ tăng đang cảm thán.

“Đều nói gieo nhân nào, gặt quả ấy, tất cả đều trốn không thoát nhân quả.”

“Nhưng Thần Tử Quân gia giết Pháp Hải và Diệu Vô Tâm, lại không có bất cứ trừng phạt nào, tuy trong đó cũng có sai lầm của

đám người Pháp Hải...”

“Quân gia có được năng lực khống chế, thậm chí chặt đứt nhân quả, thế lực này thật là đáng sợ...”

Vài vị cổ tăng Tiểu Tây Thiên đều đang cảm khái.

Quân gia quả thực là không đọa hồng trần, độc lập ở ngoài nhân quả.

Mặt khác, Cơ gia, Diệp gia cũng bắt đầu cân nhắc thực lực của Quân gia lần nữa. Đặc biệt là Cơ gia vẫn luôn có dã tâm muốn cướp đi vị trí Ngự Tam Gia của Quân gia.

Hiện tại xem ra, thật là Cơ gia mơ mộng giữa ban ngày.

Trừ phi vị Kính Địa Đại Đế chấp chưởng hư không của Cơ gia bọn họ tái hiện cõi trần, bằng không đừng nghĩ đến chuyện so cao thấp với Quân gia.

Khương gia lại cùng chung vinh dự.

Khương Đạo Hư còn cười nói: “Quyết sách khôn khéo nhất mà Khương gia chúng ta từng làm chính là liên hôn nhiều thế hệ với Quân gia, cột vào cùng một chiến xa.”

Đương nhiên, nội tình của Khương gia cũng rất sâu, bọn họ không phải chỉ chiếm lợi của Quân gia. Nếu Quân gia thật sự xuất hiện nguy cơ gì, tất nhiên Khương gia không có khả năng đứng ngoài cuộc.

Ngoài ra các thế lực bất hủ Nhân Tiên Giáo, Ma Tiên Giáo, Yêu Thần Cung cũng sôi nổi cân nhắc thực lực của Quân gia lần nữa.

Trong lòng trưởng lão của Ma Tiên Giáo đã có chút hối hận, nếu trước đó bọn họ nguyện ý chủ động ra tay tương trợ Quân gia thì có lẽ hiện tại có thể ăn được một mồm thịt to rồi.

Nhưng đáng tiếc...

Quân gia không có khả năng chia một ly canh cho thế lực không ra tay hỗ trợ.

Đến lúc này, trận bất hủ chiến thổi quét Hoang Thiên Tiên Vực mới xem như chính thức hạ màn.

Vô số sinh linh trên Toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực trong lúc bàn tán về trận bất hủ chiến này, trừ bỏ kinh ngạc cảm thán về nội tình sâu không lường được của Quân gia ra thì còn có một cái tên tuyệt đối không thể bỏ qua.

Đó chính là Quân Tiêu Dao!

Thật ra một ít cường giả đã mơ hồ đoán trước được Quân gia sẽ có nội tình kinh người. Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ về biểu hiện của Quân Tiêu Dao.

Có lẽ các ngươi không biết, chỉ dựa vào một người mà có thể ngăn cản tam đại thế lực bất hủ là khái niệm gì.

Nói chung, chúng ta chỉ dùng hai chữ để hình dung loại người này.

Dị số!

Quân Tiêu Dao chính là dị số trong thiên địa, căn bản không thể đi cân nhắc hắn theo lẽ thường.

Ngươi cho rằng thực lực của hắn chỉ có chút chút, kết quả lại lớn đến người ta sợ hãi!

Khống chế Thanh Đồng Tiên Điện - một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị!

Sáp nhập thống lĩnh đại quân Tiên Cổ.

Thành lập thế lực Quân Đế Đình cường đại.

Còn có bốn vị Vô Thượng Huyền Tôn nguyện ý ra tay cho hắn.

Tất cả những chuyện này đều được thực hiện bởi một thiếu niên mười tám tuổi.

Càng làm người ta chấn động chính là, Quân Tiêu Dao còn là Thánh Nhân trẻ tuổi nhất và mạnh nhất trong lịch sử, hắn còn sáng tạo nên kỷ lục lấy một người trấn sát trăm Thánh Nhân cùng

một cảnh giới.

Sự lộng lẫy loá mắt của Quân Tiêu Dao đã không thể dùng bút mực để miêu tả.

Mặc dù không ghi khắc vào sử sách, nhưng Tiên Vực cũng sẽ truyền lưu sự tích của hắn.

Nhưng đối Quân Tiêu Dao mà nói, đây chỉ là khởi điểm mà thôi.

Sau khi chứng kiến sự cường đại của Hỗn Độn Đạo Tôn, thậm chí chuẩn đế, mục tiêu của Quân Tiêu Dao càng rõ ràng hơn.

Hắn muốn làm nhân vật đứng sừng sững trên vạn cổ, tung hoành vô địch cổ kim!

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao còn muốn biến Quân Đế Đình thành thế lực cường đại nhất Cửu Thiên Tiên Vực.

Mà bất hủ chiến lần này chính là một bắt đầu rất tốt.

Chương 658 - Thực lực của Quân Đế Đình tăng vọt

Chương 658: Thực lực của Quân Đế Đình tăng vọt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi bất hủ chiến kết thúc chính là lúc phân phối chiến quả, Quân gia có được bốn đế binh là Phượng Sí Lưu Kim Đảng, Kì Lân Luân, Hoang Ngạc Toái Nha, Bắc Hoàng Xích.

Quân gia cũng rất hào phóng, trực tiếp giao bốn đế binh này cho Quân Tiêu Dao, làm vậy tương đương là giao cho Quân Đế Đình.

Quân Tiêu Dao đã có được Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, chí tôn khí cực phẩm này rất có tiềm lực, Quân Tiêu Dao dùng cũng thuận tay, lấy ra đè người đặc biệt sảng khoái.

Hắn cũng chuẩn bị sau này tìm kiếm các loại tài liệu để bồi dưỡng Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, cho nên Quân Tiêu Dao cũng không để bụng những đế binh đó, lấy thực lực hiện tại của hắn cũng không thể hoàn toàn phát huy ra sức mạnh của đế binh.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh càng thích hợp với hắn, hơn nữa vẫn luôn bồi dưỡng, ngày sau có thể trở thành binh khí chứng đạo của hắn.

Quân Tiêu Dao cũng không khách sáo với gia tộc cái gì, sau khi nhận lấy bốn đế binh thìhắn trực tiếp giao cho bốn người lão người mù.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không chút do dự mà giao đế binh cho bọn họ, dù là đám người lão người mù cũng có chút bất ngờ.

“Tiểu tử, đây là đế binh hi hữu đấy, ngươi giao cho chúng ta như vậy sao?” Lão người mù lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng.

“Chư vị tiền bối là sức mạnh tối cao hiện tại của Quân Đế Đình ta, giao chức thái thượng trưởng lão cho các ngươi, tất nhiên vãn bối rất yên tâm.” Quân Tiêu Dao thản nhiên cười nói.

“Không hổ là Tiêu Dao tiểu đệ đệ, tỷ tỷ yêu ngươi muốn chết!” Thân thể đầy đặn lả lướt của Phương Tú Nương lại áp sát tới, dán dán vào Quân Tiêu Dao mà uốn éo.

“Ha ha, tiểu tử, không ngờ ngươi hào phóng như vậy, vậy ta cũng không khách sáo, ta thích Phượng Sí Lưu Kim Đảng này!” Điếu Mao Anh Vũ cạc cạc nở nụ cười.

Nó là loài chim, cho nên hiển nhiên đế binh của Vạn Hoàng Linh Sơn là thích hợp với nó nhất.

Lão người mù và Bả Tử cũng cảm thán dưới đáy lòng.

Bọn họ bỗng cảm thấy, lựa chọn của mình rất chính xác.

Tiềm lực Quân Tiêu Dao là điều không cần nhiều lời, sau lưng hắn còn có một Quân gia nội tình khủng bố như thế.

Quân Tiêu Dao thật sự đáng để bọn họ đi theo.

Trừ đế binh ra, Quân gia cũng thu gom kiểm kê những chiến lợi phẩm đoạt được từ bảy đại thế lực bất hủ một phen.

Quân Đế Đình đạt được một mớ tài nguyên.

Mà Quân gia cũng hứa hẹn, sẽ đưa một ít đất phong đạo châu của bảy đại thế lực bất hủ cho các chủng tộc Tiên Cổ, để bọn họ cũng có tổ địa đặt chân ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Điều này làm cho các lão tổ chủng tộc Tiên Cổ như Lê Tiên, Ngao Thương Uyên vui sướng khôn siết.

Chẳng những bọn họ tìm về được tự do, còn có được đạo châu tộc địa của chính mình.

Điều này càng quyết tâm đi theo Quân Tiêu Dao, nguyện trung thành với Quân Đế Đình của bọn họ kiên định hơn.

Sau khi bất hủ chiến kết thúc, Quân gia cũng bổ sung tổ chức lại một buổi tiệc.

Buổi tiệc này xem như một lần bù đắp cho lễ thành nhân, Quân gia

cũng không cố tình mời thế lực nào.

Nhưng rất nhiều thế lực bất hủ trên Hoang Thiên Tiên Vực lại chủ động tiến đến chúc mừng.

“Phó giáo chủ của Nhân Tiên Giáo đến, dâng tặng một trăm tiên nguyên, mười khối thiên chi ngọc!”

“Phó giáo chủ Ma Tiên Giáo đến, dâng tặng một chí tôn khí, năm cây bất tử dược!”

“Thư viện Thánh Linh đến, dâng tặng...”

“Yêu Thần Cung đến, dâng tặng...”

“Cơ gia đến, dâng tặng...”

“Diệp gia đến, dâng tặng...”

Vô số thế lực bất hủ tiến đến chúc mừng Quân gia, đưa lễ cũng trân quý hơn trước đó rất nhiều.

“Đứng đầu Bàn Võ Thần Triều đến!”

Lại một tiếng nói vang lên.

“Ha ha, bổn hoàng đặc biệt tới chúc mừng Thần Tử Quân gia, quả nhiên Thần Tử có thiên nhân chi tư, tiểu nữ bổn hoàng thật quá tinh mắt!”

Bàn Võ Thần Chủ đến, tươi cười trên mặt thân thiết đến tột độ. Đặc biệt là khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, tươi cười trên mặt ông ta càng hòa ái dễ gần.

Quân Tiêu Dao nhìn thấy Bàn Võ Thần Chủ thì ánh mắt hiện ra một tia nghiền ngẫm.

Trước kia Bàn Võ Thần Chủ này hận hắn thấu xương.

Không chỉ làm Bàn Võ Thần Triều mất hết thể diện, thậm chí cả đế binh cũng bị hắn đoạt mất.

Nhưng hiện tại, Bàn Võ Thần Chủ lại như thay đổi thành một

người khác, còn bắt đầu làm thân với hắn.

“Quả nhiên Thần Tử Quân gia là nhân trung long phượng, cứ để những hiểu lầm và không vui trước kia tan thành mây khói đi.” Bàn Võ Thần Chủ cười ha hả và nói.

Hiện tại đừng nói Quân gia, chỉ là Quân Đế Đình cũng đã rất có lực chấn nhiếp với Bàn Võ Thần Triều, tất nhiên Bàn Võ Thần Chủ không dám đắc tội Quân Tiêu Dao nữa.

Rất nhiều thế lực khách khứa chung quanh thấy thế, đều nhịn không được mà thầm mắng, thật là không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Da mặt của Bàn Võ Thần Chủ thật dày!

Buổi tiệc kế tiếp cũng rất hoà thuận vui vẻ, vô cùng hài hòa.

Quân Tiêu Dao cũng đưa tin ra rằng Quân Đế Đình sẽ mời chào thế lực và nhân tài ở Hoang Thiên Tiên Vực.

Tin tức này vừa được công bố thì ánh mắt rất nhiều người đều hơi lóe lên.

Quân Tiêu Dao muốn độc lập ở ngoài Quân gia, chế tạo ra thêm một thế lực bất hủ?

Nhưng tưởng tượng đến đội hình hiện giờ của Quân Đế Đình, rất nhiều người đều cảm thấy cả người ớn lạnh.

Bốn đế binh, bốn vị thái thượng trưởng lão cấp bậc Vô Thượng Huyền Tôn, còn có chúng lão tổ chí tôn của chủng tộc Tiên Cổ và hàng tỉ sinh linh đại quân Tiên Cổ.

Đây là một lực lượng vô cùng khủng bố.

Trong bất tri bất giác, Quân Tiêu Dao chế tạo ra một thế lực bất hủ thực lực cường đại.

Hiện tại đã không thể đối đãi với Quân Tiêu Dao như một hậu bối trẻ tuổi. Thân phận hiện tại của hắn không chỉ là Thần Tử Quân gia, thiếu chủ Khương gia, mà còn có thêm một thân phận, đó

chính là Đế Đình chi Chủ!

Sau khi Quân Tiêu Dao đưa ra tin tức này, chuyện nằm ngoài dự đoán của mọi người đã xảy ra.

Bàn Võ Thần Chủ mở miệng nói: “Bàn Võ Thần Triều ta, nguyện ý gia nhập Quân Đế Đình, không biết Thần Tử có hoan nghênh hay không?”

Lời này vừa dứt, rất nhiều người đều trợn tròn mắt, Bàn Võ Thần Chủ liếm người liếm nghiện rồi sao?

Tuy quốc lực của Bàn Võ Thần Triều đã suy yếu, là tồn tại đứng hàng chót trong các thế lực bất hủ, nhưng tốt xấu gì cũng mang tên tuổi một thế lực bất hủ.

Thế mà lại gia nhập Quân Đế Đình như vậy, điều này nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người.

Chương 659 - Đại Thương công chúa không xứng có được tên họ

Chương 659: Đại Thương công chúa không xứng có được tên họ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một thế lực bất hủ lại muốn gia nhập Quân Đế Đình, ảnh hưởng gây nên sẽ rất lớn.

“Hả?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên thâm thúy.

Bàn Võ Thần Chủ này thật co được dãn được.

Bàn Võ Thần Chủ lộ ra ánh mắt kiên định. Tất nhiên ông ta không phải nhất thời xúc động, mà là trải qua suy nghĩ cặn kẽ, còn thương lượng với đám người lão hoàng chủ.

Thứ nhất, quốc lực của Bàn Võ Thần Triều đã suy yếu, đã khó gánh vác nổi tên tuổi của thế lực bất hủ.

Thứ hai, cả đế binh của họ cũng bị Quân gia cướp đi, còn mất đi một phần nội tình.

Còn có một điểm, chính là đại tranh chi thế này đã định sẵn là bốn bề dậy sóng. Những nơi như dị vực, sinh mệnh vùng cấm… đều bắt đầu có một ít động tĩnh xảy ra.

Ngày sau nếu có sóng to gió lớn ập đến, chỉ dựa vào một mình Bàn Võ Thần Triều thì có thể vượt qua hay không còn là một dấu chấm hỏi.

So với bèo dạt mây trôi, không bằng lựa chọn một cái đùi để ôm chặt lấy.

Mà gia nhập Quân Đế Đình cũng không khác gì gia nhập Quân gia.

“Đương nhiên có thể, Quân Đế Đình ta rất hoan nghênh một thế lực bất hủ đến.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

Còn về độ trung thành của đám người Bàn Võ Thần Chủ, hắn tin tưởng đám người lão người mù nhất định sẽ có biện pháp.

Hơn nữa hiện tại Quân gia mới triển lộ ra thực lực vô địch, chắc chắn Bàn Võ Thần Chủ cũng không dám có tâm tư gì.

Lúc sau, cũng lục tục có một ít thế lực nhất lưu, nhị lưu muốn gia nhập Quân Đế Đình.

Quân Tiêu Dao cũng không trực tiếp đáp ứng, mà nói rằng sau đó sẽ sàng chọn, cũng không phải con chó con mèo nào cũng có thể gia nhập Quân Đế Đình.

Sau đó yến hội bắt đầu, Quân Tiêu Dao cũng đi tới bên người trong nhà.

Hắn vốn không thích xã giao.

Trên mặt đám người Quân Chiến Thiên, Khương Nhu luôn mang theo ý cười không hòa tan được.

Quân Tiêu Dao thật sự làm bọn họ quá tự hào.

Thánh Nhân trẻ tuổi nhất lịch sử!

Thánh Nhân mạnh nhất lịch sử!

Chủ nhân thế lực bất hủ trẻ tuổi nhất lịch sử!

Một mình Quân Tiêu Dao lại đoạt được ba danh hào đệ nhất lịch sử.

Nếu trong thời đại này, Quân Tiêu Dao không thể thành đạo thì tất cả những thiên kiêu khác càng đừng nghĩ.

Phía bên kia, trong đôi mắt mấy nữ tử Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi, Bái Ngọc Nhi cũng tỏa ra ngôi sao nhỏ, mang theo sùng bái.

Sự ưu tú của Quân Tiêu Dao quả thực không thể miêu tả bằng bút mực.

“Các ngươi tu luyện cũng không tồi.” Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói.

“Đâu có, thiên phú của chúng ta cũng chỉ như thế, cả đế lộ cũng không thể tiến vào, đâu giống công tử...” Quân Linh Lung lắc đầu và nói.

Nàng có được thất khiếu linh lung tâm, chính là tư chất Thánh Nhân. Kết quả hiện tại, Quân Tiêu Dao còn nhỏ hơn nàng cũng đã là Thánh Nhân, còn là Thánh Nhân mạnh nhất trong lịch sử.

“Không sao, ai có chí nấy, chưa chắc một hai phải bước vào đế lộ, vô dụng đến mấy cũng có công tử bảo hộ các ngươi, các ngươi còn sợ cái gì?” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Mấy nữ tử Quân Linh Lung nghe vậy thì trái tim đột nhiên tê dại, đôi mắt ngập nước hàm chứa si mê nồng đậm đến không hòa tan được.

Bên kia, trong đôi mắt của người qua đường Giáp không xứng có được tên họ - Đại Thương công chúa - cũng mang theo một tia si tình sâu sắc.

Nhưng chênh lệch hiện tại của nàng và Quân Tiêu Dao đã lớn đến không thể tưởng tượng.

Khóe mắt Quân Tiêu Dao chú ý tới vị công chúa này, hắn mơ hồ nhớ hình như nàng từng tiến đến tham gia buổi tiệc mười tuổi của mình.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao đi đến phía trước.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến, trái tim Đại Thương công chúa nhảy lên thình thịch.

“Ta nhớ rõ, ngươi cũng từng tới tham gia buổi tiệc mười tuổi của Quân mỗ đúng không?” Quân Tiêu Dao ôn nhu nói.

“Đúng... Đúng vậy.” Gương mặt Đại Thương công chúa khô nóng, cả mang tai cũng đỏ lên, trong lòng còn vô cùng kích động.

Khi nhìn gần, da thịt Quân Tiêu Dao trong suốt, ngũ quan tinh xảo

sâu sắc, trên người còn có một luồng hương khí dễ ngửi. Đại Thương công chúa cảm thấy mình sắp ngất xỉu.

“Đa tạ, vương triều Đại Thương các ngươi nguyện ý gia nhập Quân Đế Đình không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Vương triều Đại Thương cũng là một vương triều cường thịnh nhất lưu.

“Nguyện ý!” Đại Thương công chúa gần như không cần nghĩ ngợi mà hô to.

“Rất tốt.” Quân Tiêu Dao cười.

Nàng cúi đầu, mặt đầy ngượng ngùng, ấp úng nói: “Thần Tử đại nhân, ta tên là...”

Nàng ngẩng đầu, lại phát hiện Quân Tiêu Dao đã trở về.

Đại Thương công chúa: “???”

Rất nhiều tuấn kiệt trẻ tuổi chung quanh thấy thế thì thở dài thường thượt.

Chúng ta vẫn không biết tên họ thật sự của Đại Thương công chúa rốt cục là cái gì.

Bên này, Quân Tiêu Dao đi tới trước người Vong Xuyên.

“Biểu hiện của ngươi thực không tồi.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Tuy hắn gieo nô ấn cho Vong Xuyên, nhưng bản nhân Vong Xuyên cũng trung thành với Quân gia.

“Vong Xuyên sẽ vĩnh thế đi theo Thần Tử, sẽ không có chút vi phạm nào.” Trong mắt Vong Xuyên cũng hiện lên một tia sùng bái.

Thiên tư thực lực của Quân Tiêu Dao hoàn toàn làm hắn ta thán phục, trừ sùng bái ra thì không còn bất cứ tâm tư gì khác.

“Đúng rồi, về bảo khố của Luân Hồi Ma Tông...” Quân Tiêu Dao hạ giọng mà nói.

“Đã tìm được địa điểm đại khái.” Vong Xuyên nói.

Hắn ta là người duy nhất có thể tìm được và mở ra bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

“Rất tốt, đến lúc đó chúng ta trực tiếp đi tìm, không cần kiêng kỵ cái gì.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Bất hủ chiến vừa kéo màn, Quân Tiêu Dao tin tưởng không có thế lực nào không có mắt, còn dám trêu chọc Quân gia.

Lúc này, Khương Nhu lại kêu Quân Tiêu Dao đi.

“Thánh Y và Lạc Ly một năm trước cũng đã đi lên đế lộ, sau đó con sẽ đi tìm các nàng đúng không?” Khương Nhu hỏi.

“Xem tình hình đi, nếu có thể gặp được.” Quân Tiêu Dao nói.

“Tiêu Dao, con không biết khi con bị nhốt trong Thanh Đồng Tiên Điện, cô bé Lạc Ly kia đã gầy đi mấy cân.”

“Còn Thánh Y nữa, nó một đêm tóc đen biến bạc đầu vì con, nếu con phụ hai người bọn họ thì nương sẽ không tha cho con.” Khương Nhu cũng mang theo chút đau lòng mà nói.

“Còn có việc này?” Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ tới.

Có lẽ Khương Lạc Ly sẽ có chút phản ứng, nhưng Khương Thánh Y lại vì hắn một đêm bạc đầu, điều này nằm ngoài dự đoán của Quân Tiêu Dao.

“Quan hệ của con và Thánh Y không tính là gì, hơn nữa thể chất của các ngươi còn phù hợp, nói không chừng tương lai có thể sinh ra một Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.” Khương Nhu nói.

Nàng nói ba câu không rời khỏi chuyện ôm cháu.

“Việc này ngày sau lại nói sau.” Quân Tiêu Dao không đáp ứng, lấp lửng cái nào cũng được.

Hắn chí ở đế lộ, thật sự không thể phân tâm.

“Con đấy...” Khương Nhu cũng lắc lắc đầu.

Rõ ràng Quân Tiêu Dao có điều kiện tốt như vậy, nhưng ngặt nổi lại không để bụng nữ nhân.

Buổi tiệc này cũng kết thúc.

Chương 660 - Tiên khí thứ ba, Luân Hồi tiên khí

Chương 660: Tiên khí thứ ba, Luân Hồi tiên khí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mấy ngày tiếp theo, có rất nhiều thiên kiêu và thế lực tới cửa, muốn gia nhập Quân Đế Đình.

Quân Tiêu Dao giao việc này cho đám người Lê Tiên.

Còn Lê Thu Nguyệt cũng gặp được tỷ tỷ Lê Thu Thủy của mình ở Khương gia.

Mấy ngày sau, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực rơi vào sự bình tĩnh ngắn ngủi.

Nhưng loại bình tĩnh này cũng không liên tục bao lâu, lại có một tin tức lớn gây náo động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Bảo khố của Luân Hồi Ma Tông xuất thế.

Ngày hôm đó, Quân gia phái nhân mã ra, đi đến bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Quân Tiêu Dao cũng dẫn theo một ít người của Quân Đế Đình cùng đồng hành.

“Bảo khố của Luân Hồi Ma Tông à, vậy Lục Đạo Luân Hồi Bàn...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Thứ làm hắn cảm thấy hứng thú nhất trong bảo khố của Luân Hồi Ma Tông không gì khác hơn đế binh, Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao cảm thấy hứng thú với Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cũng không phải hắn muốn thao túng đế binh này.

Mà là Quân Tiêu Dao muốn mượn nó để tìm hiểu Luân Hồi chi đạo.

Dù sao thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt trên người hắn chính là thần thông Luân Hồi.

Hơn nữa hắn cũng sắp đi lên đế lộ, có thể thêm được bao nhiêu át chủ bài thì thêm bấy nhiêu.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao cũng không cho rằng trên đế lộ có tồn tại cùng thế hệ có thể uy hiếp hắn.

Rất nhiều tu sĩ thế lực bất hủ chung quanh đưa mắt nhìn về phía đội ngũ của Quân gia. Trong mắt bọn họ trừ hâm mộ ghen ghét ra thì không còn gì khác.

Còn về chuyện ra tay cướp đoạt?

Trừ phi là đầu óc đầy bã đậu, nếu không sẽ không làm ra chuyện ngốc như vậy.

“Bảo khố của một thế lực bất hủ, cộng thêm tài nguyên của bảy đại thế lực bất hủ trước đó, Quân gia và Quân Đế Đình muốn lên trời rồi!”

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể đỏ mắt mà nhìn thôi.

Không bao lâu sau, dưới sự dẫn dắt của Vong Xuyên, bọn họ nhanh chóng tìm được bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Bảo khố này của Luân Hồi Ma Tông không chỉ có trận pháp phong cấm bao phủ bên ngoài, bên trong còn có đại trận khủng bố đang âm thầm tự vận chuyển.

Nếu không phải là người của Luân Hồi Ma Tông mà muốn cưỡng chế phá vỡ bảo khố cướp lấy cơ duyên, hiển nhiên sẽ có tổn thất rất lớn.

“Đại Luân Hồi Trận Pháp à, nội tình của Luân Hồi Ma Tông cũng rất thâm hậu.” Quân Chiến Thiên nỉ non nói.

Đội ngũ này do hắn dẫn đầu, nếu cưỡng chế xâm nhập Đại Luân Hồi Trận Pháp thì sẽ không ít người sẽ chết.

Nhưng có Vong Xuyên ở đây, tất cả trở ngại đều không phải vấn đề.

Vong Xuyên thúc giục Luân Hồi Thánh Thể của mình, cũng lấy ra một ngọc ấn. Đó là ngọc ấn thân phận của Thánh Tử Luân Hồi Ma Tông.

Rất nhanh, Vong Xuyên đã mở bảo khố ra.

Trong đó có các loại tài nguyên lóe mù đôi mắt người ta.

Cho dù là người của Quân gia có tầm mắt khá cao, cũng hơi líu lưỡi cảm thán, tài nguyên nội tình này cũng không ít hơn bảy đại thế lực chút nào cả.

Nhưng người của Quân gia lại không ai tiến lên thu lấy.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia nghi hoặc.

Quân Chiến Thiên thấy thế thì cười khẽ và nói: “Tiêu Dao, gia tộc đã quyết định, toàn bộ tài nguyên trong bảo khố của Luân Hồi Ma Tông giao hết cho Quân Đế Đình của con đi.”

“Vốn dĩ Vong Xuyên là do con thu phục, bảo khố của Luân Hồi Ma Tông cũng nên thuộc về con.”

“Gia tộc cũng sẽ toàn lực ủng hộ Quân Đế Đình của con.”

Nghe Quân Chiến Thiên nói thế, Quân Tiêu Dao gật gật đầu.

Gia tộc bất hủ truyền thừa muôn đời thật sự luôn có quyết đoán như vậy, những gia tộc vì một ít cơ duyên bảo vật mà đánh sống đánh chết, thậm chí không tiếc nội chiến, dựa vào cái gì có thể truyền lưu vạn cổ?

Đương nhiên, cạnh tranh hợp lý cũng được, chỉ cần đừng quá đáng thôi.

Nhưng hiển nhiên, trong thế hệ trẻ tuổi của Quân gia đã không còn ai có tư cách tranh phong với Quân Tiêu Dao, tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng được tài bồi và coi trọng lớn nhất.

Quân Tiêu Dao cũng không còn cách nào, lập tức bảo đám người Lê Tiên bắt đầu an bài người của Quân Đế Đình đến dọn lấy các loại cơ duyên.

Đồng thời bọn họ cũng theo Vong Xuyên xâm nhập vào bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Ở chỗ sâu nhất, Quân Tiêu Dao lập tức cảm giác được một sức mạnh Luân Hồi nồng đậm.

Hắn đưa mắt nhìn ra xa, một luân bàn cổ xưa màu vàng chìm nổi giữa một trận pháp.

Trên luân bàn kim sắc kia có khắc lục đạo chúng sinh, trong lúc xoay tròn, nó tản ra từng luồng dao động Luân Hồi làm người ta sợ hãi, cứ như muốn kéo linh hồn họ vào Luân Hồi.

Đây chính là đế binh của Luân Hồi Ma Tông, Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

“Sức mạnh Luân Hồi thật nồng đậm...” Quân Tiêu Dao đã nhận ra, hình như Chí Tôn Cốt trong ngực mình hơi rung động.

“Gia gia, ta muốn tạm thời bế quan tại đây.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đương nhiên là được.” Quân Chiến Thiên gật đầu.

Sau đó, Quân Chiến Thiên cho một đám đội ngũ Quân gia canh giữ bên ngoài bảo khố của Luân Hồi Ma Tông, phòng ngừa thế lực khác quấy rầy.

Đương nhiên, cũng chỉ là làm để phòng hờ, căn bản không có người nào dám đi trêu chọc Quân gia cả.

Người của Quân Đế Đình lại bắt đầu khuân vác tài nguyên trong bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Quân Tiêu Dao chuẩn bị tu luyện bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

“Đúng rồi, ta giải trừ nô ấn cho ngươi.” Quân Tiêu Dao nhìn về phía Vong Xuyên nói.

Hắn vốn đã hứa với Vong Xuyên, đợi khi tìm được bảo khố của Luân Hồi Ma Tông thì sẽ giải trừ nô ấn cho hắn ta.

“Đa tạ công tử!” Vong Xuyên cũng có chút kích động.

Tuy Quân Tiêu Dao chưa bao giờ lấy nô ấn trừng phạt hắn ta, nhưng nô ấn này luôn làm hắn ta cảm thấy không được tự nhiên.

Tâm niệm của Quân Tiêu Dao khẽ dao động, lập tức giải trừ nô ấn cho Vong Xuyên.

Trong mắt Vong Xuyên hiện lên một tia kiên định, bỗng quỳ một gối trước mặt Quân Tiêu Dao và nói: “Vong Xuyên nguyện trở thành tùy tùng của công tử, hy vọng công tử tác thành cho!”

Nghiêm khắc mà nói, trước đó Vong Xuyên chỉ là nô bộc của Quân Tiêu Dao mà không có thân phận tùy tùng.

“A... Có gì không thể chứ, ngươi chính là tùy tùng thứ ba của bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao cười nhạt và nói.

Hắn ta không chỉ là quái thai cổ đại, còn có được Luân Hồi Thánh Thể, Vong Xuyên thật sự có tư cách trở thành tùy tùng của hắn.

“Đa tạ công tử!” Trong mắt Vong Xuyên lộ ra kích động.

Hắn ta cảm thấy mình đang đi theo một vị đại đế tương lai.

Thậm chí còn là... Tiên!

Chương 661 - Sự tự tin của Long Hư Hoàng

Chương 661: Sự tự tin của Long Hư Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi là Luân Hồi Thánh Thể, cùng ta mượn dùng Lục Đạo Luân Hồi Bàn để tu luyện đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thưa vâng.” Vong Xuyên cung kính chắp tay.

Kế tiếp, hai người bắt đầu mượn dùng đế binh Lục Đạo Luân Hồi Bàn này để tu luyện. Theo lý thuyết, Vong Xuyên là Luân Hồi Thánh Thể, hắn càng phù hợp với sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn mới đúng.

Nhưng làm Vong Xuyên giật mình chính là, dao động Luân Hồi tản mát ra trên người Quân Tiêu Dao còn mạnh hơn cả hắn ta.

Đó là vì Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao chẳng những có được sức mạnh Luân Hồi. Hắn còn tu luyện quyền pháp tối cao, Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Theo sau khi gia tăng lĩnh ngộ, Lục Đạo Luân Hồi Bàn cứ như cũng sinh ra cộng minh với Quân Tiêu Dao. Sức mạnh Luân Hồi trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn điên cuồng tràn vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Ở ngực Quân Tiêu Dao, Chí Tôn Cốt rung động, từng luồng sức mạnh Luân Hồi không ngừng cô đọng lại. Trong mơ hồ như có một tiên khí mông lung hiện lên.

“Đó là...”

Vong Xuyên cũng chấn động, trong mắt lộ ra khiếp sợ.

Đó là một tia Luân Hồi tiên khí!

Vong Xuyên hoảng sợ trong lòng.

Chủ nhân nhà mình còn chưa tiến vào đế lộ, sao lại ngưng luyện ra một tia tiên khí?

Nếu cho hắn ta biết đây là luồng tiên khí thứ ba Quân Tiêu Dao ngưng luyện ra, phỏng chừng sẽ làm Vong Xuyên đơ cả ra.

Ba luồng tiên khí đã đủ để xưng hùng trên đế lộ!

Nhưng vấn đề là Quân Tiêu Dao còn chưa tiến vào đế lộ.

Trong lúc Quân Tiêu Dao chìm vào tu luyện, chuẩn bị hoàn toàn ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ ba, trong đế lộ cổ xưa, những thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực vào một năm trước cũng đã bước lên đế lộ.

Cho nên hiện tại bọn họ hoàn toàn không biết chuyện đã xảy ra trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Bởi vì quy tắc đặc thù của đế lộ nên đa số tin tức không được truyền đến nơi này.

Giờ phút này, trong một di tích cổ xưa trên đế lộ, hơn mười thiên kiêu mang theo tia kinh hãi mà nhìn bóng người cường đại không ai cản được kia.

“Là Long Hư Hoàng, vị Long Hoàng Thể khủng bố kia!” Có thiên kiêu đang thét chói tai, trong mắt lộ ra chấn động.

“Long Điện thượng cổ này đều thuộc về ta, ai dám bước vào một bước, chết!” Long Hư Hoàng hờ hững nói.

Trên đầu hắn ta có mọc long giác, sau lưng lại có cánh phượng hoàng, đây là một vị Long Hoàng Thể vô địch được Tổ Long Sào và Vạn Hoàng Linh Sơn liên thủ bồi dưỡng ra.

Giờ phút này, Long Hư Hoàng nhìn về phía Long Điện thượng cổ, trong mắt mang theo một tia nắm chắc thắng lợi nóng bỏng.

“Tiêu hóa xong cơ duyên nơi đây, ta có thể ngưng luyện ra một tiên khí huyết mạch, trở thành tồn tại đứng đầu.”

“Mới bước vào đế lộ một năm đã sắp ngưng luyện ra một luồng

tiên khí, ai còn mạnh hơn ta chứ?" Trong mắt Long Hư Hoàng mang theo tự tin cực lớn.

Đây là kiêu ngạo của một Long Hoàng Thể vô địch, hắn cũng là thiên kiêu tuyệt đại của hai đại Thái Cổ hoàng tộc.

Nhưng Long Hư Hoàng không biết nhà của mình đã bị san bằng.

Giống như là nước suối bị phá mà người đi rừng vẫn còn la cà bên ngoài.

"Nhưng vì sao ta cứ cảm nhận được chút bất an mơ hồ?" Long Hư Hoàng khẽ nhíu mày.

Trước đó mí mắt hắn ta vẫn luôn giật giật, cảm giác như đã xảy ra chuyện gì không tốt.

"Thôi, tiêu hóa cơ duyên nơi đây trước, chờ ta ngưng luyện ra một luồng tiên khí, trở thành tiểu đầu sỏ thì đế lộ của Hoang Thiên Tiên Vực khó mà cản được ta."

"Mục tiêu của ta là bước lên cổ lộ chung cực!"

Trong mắt Long Hư Hoàng phụt ra thần hoa.

Cửu Thiên Tiên Vực có tất cả chín đế lộ, nhưng cuối cùng đều tụ lại với nhau.

Đó chính là cổ lộ chung cực được các thiên kiêu Cửu Thiên Tiên Vực cùng tranh bá trong truyền thuyết!

Trên đế lộ đang nổi phong vân cuồn cuộn, ngàn vạn thiên kiêu đang trăm tàu tranh một dòng chảy.

Chỉ là một đế lộ trên Hoang Thiên Tiên Vực đã có sự cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Từng vị thiên kiêu bắt đầu ngoi đầu, ném xuống đám bạn cùng lứa tuổi, dương danh trên đế lộ này.

Tỷ như Long Hoàng Thể vô địch - Long Hư Hoàng, khống chế sức mạnh của Tổ Long và Thần Hoàng, ở đế lộ tranh phong, chưa bao

giờ thua.

Còn có quái thai cổ đại của Vạn Hoàng Linh Sơn, Hoàng Cửu Diễm, tu luyện Phượng Hoàng Niết Sinh Quyết, mỗi lần bị buộc vào tuyệt cảnh thì sẽ niết bàn một lần, thực lực cũng trở nên càng cường đại hơn.

Thậm chí có lời đồn, nếu Hoàng Cửu Diễm niết bàn chín lần thì sẽ thực hiện lột xác về chất, huyết mạch có thể sánh ngang với ấu tử cổ hoàng.

Hậu nhân của Ngạc Tổ thuộc Thượng Cổ Ngạc Hồ mang theo hung khí ngập trời, hắn cũng ngưng luyện ra một luồng tiên khí, xưng bá một phương đế lộ.

Còn có Ngọc Phật Tử nhất mạch Tiểu Tây Thiên, có được Bồ Đề Phật Tâm, nghe đồn hắn ta tìm được một di tích cao tăng cổ đại trên đế lộ, có được một viên xá lợi tử, cảnh giới lại tăng vọt lần nữa, thực lực sâu không lường được.

Hơn nữa để người sợ hãi chính là, thiên kiêu đối địch với Ngọc Phật Tử thường sẽ không chết, mà trở thành tín đồ của Ngọc Phật Tử.

Bởi vì Ngọc Phật Tử còn khống chế một độ hóa chi thuật cực kỳ quỷ dị, có thể độ hóa tẩy não thiên kiêu.

Người bị độ hóa còn khó chịu hơn cả bị người ta giết.

Cũng bởi vậy, Ngọc Phật Tử bị người ta coi là một trong những thiên kiêu không thể trêu chọc nhất trên đế lộ.

Đương nhiên, còn có kiếm ma chuyển thế của Diệp gia Diệp Cô Thần, hắn là thiên kiêu sớm đột phá đến Thánh Nhân nhất trong đế lộ. Một thanh Thí Đế Kiếm chém giết vô số kẻ địch.

Nghe đồn, trước nay Diệp Cô Thần chỉ ra tay có một kiếm.

Một kiếm phong hầu!

Một kiếm mất mạng!

Cho dù là các thiên kiêu đứng đầu như Long Hư Hoàng, Ngọc Phật Tử đều không muốn gặp phải kẻ hung hãn này trước khi chưa đi đến cuối đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực. Còn có người ta nói, Diệp Cô Thần có khả năng trở thành vương giả đế lộ.

Trừ các thiên kiêu kia ra, đám người Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương của Quân gia cũng xông ra thanh danh kinh thiên.

Còn có các nữ tử Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Cơ Thanh Y, Tiểu Ma Tiên cũng nổi bật không thua gì nam nhi.

Nói ngắn gọn, đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực này thực lộng lẫy, thực xuất sắc, không kém gì tám đế lộ Tiên Vực còn lại.

Mà điều duy nhất làm người ta tiếc nuối chính là Thần Tử Quân gia vốn có thể trở thành tia nắng gắt lộng lẫy nhất đã hơn một năm không hiện thân trên đế lộ.

Rất nhiều thiên kiêu sớm đã bước lên đế lộ cho rằng, sợ là Thần Tử Quân gia thật sự xanh mồ rồi. Bởi vì tin tức tắt nghẽn nên bọn họ cũng không biết rốt cục Quân Tiêu Dao đã sáng tạo ra kỳ tích như thế nào trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Chương 662 - Sự rực rỡ của thiên kiêu đế lộ

Chương 662: Sự rực rỡ của thiên kiêu đế lộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lúc trận tranh phong kịch liệt trên đế lộ đang tiếp tục trình diễn, bầu không khí trên Hoang Thiên Tiên Vực lại ổn định hẳn đi.

Sau trận bất hủ chiến lần này, có lẽ Hoang Thiên Tiên Vực sẽ bình tĩnh một đoạn thời gian.

Mà trong sự bình tĩnh này, rất nhiều người đang suy nghĩ rốt cuộc khi nào Thần Tử Quân gia bước lên đế lộ.

Nếu hắn bước lên đế lộ thì những thiên kiêu khác trên đó nên làm sao bây giờ?

Phải biết rằng, Quân Tiêu Dao có được danh hào Thánh Nhân mạnh nhất trong lịch sử.

Hiện giờ sự tích một đánh chết trăm Thánh Nhân của hắn vẫn là câu chuyện được rất nhiều tu sĩ Hoang Thiên Tiên Vực bàn tán say sưa.

Trong sự suy đoán của mọi người ở đây, thời gian trôi đi.

Một tháng đã qua, trong bảo khố của Luân Hồi Ma Tông, bên Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Thân thể Quân Tiêu Dao, đột nhiên chấn động.

Luân Hồi tiên khí vốn có chút mơ hồ kia cũng hoàn toàn cô đọng lại.

Luồng tiên khí đó quấn quanh Quân Tiêu Dao, tựa như một con rồng lớn mang theo một loại Luân Hồi chi ý huyền diệu.

“Thành công.” Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Luồng tiên khí thứ ba đã được ngưng luyện thành công!

Nếu thêm vào luồng Luân Hồi tiên khí này, uy lực thần thông Chí Tôn Cốt và Lục Đạo Luân Hồi Quyền của Quân Tiêu Dao đều sẽ tăng lên về chất.

“Không biết ba luồng tiên khí đạt tới trình độ thế nào trên đế lộ?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Hắn cho rằng, ba luồng tiên khí hẳn cũng không tính quá lợi hại.

Không có tám hay mười luồng tiên khí thì cũng ngại nói mình lăn lộn trên đế lộ.

“Chủ nhân quá mạnh...”

Bên cạnh, Vong Xuyên cũng đang tu luyện lộ ra vẻ mặt khiếp sợ. Hắn ta đường đường là Luân Hồi Thánh Thể mà còn chưa tu luyện ra một luồng tiên khí, Quân Tiêu Dao lại làm được trước.

Chỉ có thể nói giữa người với người là không thể so sánh được.

Nhìn thấy chấn động trong mắt Vong Xuyên, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Đừng lấy ta để so sánh, bằng không đạo tâm của ngươi sẽ không ổn.”

“Vâng...” Vong Xuyên ổn định tâm thần.

Vừa rồi trong lòng hắn ta thật sự sinh ra một cảm giác tự ti, cảm thấy cho dù mình có được Luân Hồi Thánh Thể thì cũng chỉ là một phế vật.

Nhưng nghĩ lại thì hắn ta luẩn quẩn trong lòng thế nào mà lại đi so sánh với Quân Tiêu Dao. Quân Tiêu Dao căn bản là biến thái trăm triệu vạn năm cũng không xuất hiện một người, một dị số lớn nhất trong thiên địa!

“Ngươi nán lại tại đây, nghĩ cách tu luyện ra một luồng tiên khí trước rồi lại tiến vào đế lộ đi, nếu không sẽ rất khó đi thông được đế lộ.” Quân Tiêu Dao kiến nghị.

“Vâng, Vong Xuyên tuân mệnh.” Vong Xuyên gật đầu.

Quả thật, ở nơi như đế lộ, không cẩn thận một chút cũng có khả năng ngã xuống. Quân Tiêu Dao không có khả năng luôn chiếu cố hắn ta.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, trực tiếp rời khỏi bảo khố của Luân Hồi Ma Tông.

Sau này Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng sẽ bị Quân Đế Đình thu đi.

“Kế tiếp, phải đi nói một tiếng với đám người Thập Bát Tổ, sau đó có thể bước lên đế lộ.”

“Đúng rồi, còn có tin tức liên quan đến phụ thân, Thập Bát Tổ cũng nên nói cho ta biết chứ?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Không bao lâu sau, hắn đã về tới Quân gia.

Vừa bước vào sơn môn Quân gia thì Quân Chiến Thiên đã bảo hắn đi tới tìm Thập Bát Tổ.

Trong tổ từ Quân gia, những lão tổ trước đó thức tỉnh cũng đã nằm trở về trong đất.

Quân Tiêu Dao tiến vào tổ từ, gặp được Thập Bát Tổ.

“Tiêu Dao, ngươi đã đến rồi.”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến, trên mặt Thập Bát Tổ lộ ra ý cười.

“Hả... Ba luồng tiên khí?” Đôi mắt Thập Bát Tổ sáng ngời.

Ông ta liếc một cái đã nhìn ra trong cơ thể Quân Tiêu Dao có được ba luồng tiên khí.

Phải biết rằng, hiện giờ Quân Tiêu Dao còn chưa bước vào đế lộ.

“Quả nhiên không thể gạt được tuệ nhãn của lão tổ.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

“Ha ha, còn chưa vào đế lộ mà đã tu luyện ra ba luồng tiên khí, giỏi, giỏi, không hổ là chân long của Quân gia ta!” Thập Bát Tổ

thoải mái cười.

Quân Tiêu Dao thật sự là bảo bối Quân gia, làm bọn họ cảm thấy vô cùng tự hào.

Ba luồng tiên khí đã đủ để xưng vương xưng bá trên đế lộ.

“Lão tổ, chuyện về phụ thân...” Quân Tiêu Dao muốn nói lại thôi.

Thập Bát Tổ nghe vậy thì nghiêm mặt và nói: “Cũng đúng, ngươi cũng đã thành niên, còn tu luyện tới Thánh Nhân cảnh, có một số việc cũng nên nói cho ngươi b.”

“Tiêu Dao, hẳn ngươi cũng biết, tuy diện tích của Cửu Thiên Tiên Vực rộng lớn, nhưng trừ Cửu Thiên Tiên Vực ra thì toàn bộ vũ trụ cũng rất lớn.”

“Tuy Cửu Thiên Tiên Vực cường thịnh, nhưng lại vẫn luôn chịu uy hiếp vào mọi lúc.”

“Một cái tổ lật thì sao còn quả trứng nào lành lặn, tuy các thế lực Cửu Thiên Tiên Vực chưa bao giờ ngừng tranh đấu, nhưng nếu có nguy hiểm uy hiếp đến Tiên Vực xuất hiện thì tất cả thế lực sẽ tạm thời buông binh khí xuống.”

“Dị vực, sinh mệnh vùng cấm, Táng giới, thậm chí là giới hải xa xôi vô biên cũng cất giấu uy hiếp khủng khiếp.”

“Mà phụ thân ngươi là một anh hùng!”

Thập Bát Tổ nói đến đây thì sắc mặt không khỏi có chút động dung. Khó có thể tưởng tượng, Thập Bát Tổ Quân gia ngồi trên cao cũng sẽ lộ ra ánh mắt kính nể như thế.

“Rốt cục phụ thân ta đã làm cái gì?” Quân Tiêu Dao nghi hoặc.

Thập Bát Tổ thở dài một tiếng, sau đó mới nói:

“Phụ thân ngươi có thiên tư tuyệt đại, không yếu hơn tổ tiên Khí Thiên Đại Đế bao nhiêu.”

“Hắn còn từng nói ra một câu hùng hồn.”

“Không cần tìm kiếm tổ tiên đại đế, hắn sẽ vượt qua cả tổ tiên đại đế.”

“Mà phụ thân ngươi cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, một đường đăng đỉnh, xem như một trong những nhân vật kiệt xuất nhất cận đại của Quân gia ta.”

“Hắn từng cơ duyên trùng hợp có được một thần thông vô thượng, Nhất Khí Hóa Tam Thanh.”

“Sau đó, Tiên Vực ẩn hiện nguy cơ, phụ thân ngươi dùng đến thuật pháp Nhất Khí Hóa Tam Thanh.”

“Một thân trấn Táng giới, một thân trấn dị vực, một thân trấn giới hải, bảo vệ Tiên Vực ta an bình.”

“Hắn là một anh hùng chân chính, cho dù là những thế lực không thích Quân gia ta, khi nhắc tới Vô Hối cũng không thể không tôn xưng một câu Bạch Y Thần Vương thật xứng danh anh hùng!”

Trong mắt Thập Bát Tổ xuất hiện sự tự hào.

Chương 663 - Sự tích về ẩn mạch của Quân gia

Chương 663: Sự tích về ẩn mạch của Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì cảm thán dưới đáy lòng, xem ra phụ thân mình thật là một đại anh hùng được vạn người kính ngưỡng.

Hắn lại nghĩ dòng chữ được khắc trên bùa hộ mệnh của phụ thân.

Quân tử lập mệnh, cả đời vô hối!

Tuy Quân Tiêu Dao không có khả năng trở thành đại anh hùng vô tư như vậy, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn tôn kính phụ thân mình.

“Trước đó sở dĩ không nói việc này cho ngươi, là sợ trong lòng ngươi có khúc mắc, muốn đi tìm kiếm phụ thân, dù sao khi đó ngươi còn quá nhỏ.”

“Nhưng hiện tại, ngươi đã bước đầu trưởng thành, không bao lâu nữa ngươi sẽ có năng lực đi trợ giúp phụ thân mình.” Thập Bát Tổ nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn cũng hiểu ra tại sao trước đó khi mình mình vào sâu trong Táng giới lại cảm nhận được khí tức quen thuộc kia.

Hắn là một phân thân trong Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Quân Vô Hối.

Nhưng mặc dù chỉ là một phân thân, cũng có khả năng phong ấn Táng giới. Từ đó có thể thấy được, thực lực của Quân Vô Hối cường đại dữ dội đấy mấy.

“Táng giới, dị vực, giới hải, ngày sau Quân Tiêu Dao ta nhất định sẽ đi đến một chuyến.” Quân Tiêu Dao lập mục tiêu.

Chờ hắn thành đạo, không, cho dù chỉ là tu thành chí tôn, Quân Tiêu Dao cũng có năng lực đi đến những nơi đó. Hắn cảm thấy, lấy tốc độ tu luyện hiện tại của mình, ngày đó ắt hẳn sẽ không quá xa.

“Đúng rồi, Thập Bát Tổ, còn có chuyện liên quan đến gia tộc...” Quân Tiêu Dao tiếp tục hỏi.

Thập Bát Tổ nghe vậy thì vẻ mặt cũng trở nên càng trịnh trọng.

“Tiêu Dao, ngươi cảm thấy thực lực của Quân gia ta như thế nào?”

“Mạnh, rất mạnh.” Quân Tiêu Dao nói.

Cả Thần Tử Quân gia là hắn mà trước kia cũng không rõ nội tình của Quân gia.

Mà trận bất hủ chiến này cũng đã bày ra một ít nội tình của Quân gia, nhưng chỉ phần nội tình bị để lộ này thôi cũng đủ để khiến tất cả thế lực bất hủ kinh hãi.

“Vậy nếu ta nói với ngươi, đây còn không phải toàn bộ thực lực của Quân gia ta thì sao?” Thập Bát Tổ ngữ nói mang đầy thâm ý.

“Cái gì?” Quân Tiêu Dao nhướng mày?

Lời nói này của Thập Bát Tổ có ẩn ý gì đấy.

Thập Bát Tổ buồn bã nói: “Thật ra Quân gia hiện giờ không phải là Quân gia hoàn chỉnh.”

“Vào năm tháng xa xăm trước kia, Quân gia ta từng có mục tiêu là làm chúa tể Cửu Thiên Tiên Vực, tựa như năm đó tiên đình vô thượng vắt ngang Cửu Thiên Tiên Vực.”

“Nhưng khi đó có một bộ phận tộc nhân lại không ủng hộ quan niệm này.”

“Những tộc nhân đó cho rằng, Quân gia nên giấu tài, yên lặng phát triển, bộc lộ mũi nhọn quá chỉ làm mình bị nhằm vào.”

“Sau đó, bộ phận tộc nhân kia rời khỏi Quân gia, hình thành ẩn mạch Quân gia, trở thành một thế lực bất hủ lánh đời.”

Lời Thập Bát Tổ nói làm Quân Tiêu Dao cũng có chút kinh ngạc.

Quân gia cường đại như thế mà còn chưa phải bản hoàn chỉnh?

“Vậy ẩn mạch của Quân gia cường đại đmn?” Quân Tiêu Dao hỏi dò.

“Yếu hơn bổn mạch ta một chút.” Thập Bát Tổ lạnh nhạt nói.

“Chỉ yếu hơn một chút sao?” Quân Tiêu Dao cũng âm thầm kinh hãi.

Vậy nếu lúc trước nhóm tộc nhân kia không chia cắt ra thì hiện tại Quân gia sẽ cường đại đến mức nào?

Chỉ sợ thật sự sẽ trở thành tiên đình vô thượng mới rồi.

Tiên đình vô thượng là quái vật khổng lồ đã từng kéo dài qua cả Cửu Thiên Tiên Vực.

Cho dù là thế lực bất hủ cũng không dám trêu chọc mảy may.

Trừ một ít thế lực bất hủ như Quân giacó thể không cần kiêng kỵ tiên đình vô thượng, những thế lực bất hủ còn lại đều phải hơi thấp một đầu trước mặt tiên đình vô thượng.

Nhưng một con quái vật khổng lồ như vậy lại sụp đổ trong lần thiên địa rung chuyển, dị vực xâm lấn trước đó.

Nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tiên đình vô thượng vẫn còn sót lại một phần thế lực.

Mà lấy thực lực của Quân gia cũng có khả năng thay thế tiên đình vô thượng, trở thành chúa tể của Cửu Thiên Tiên Vực.

Tiền đề là ẩn mạch Quân gia có thể trở về.

“Có thể nói ẩn mạch Quân gia là tâm bệnh của tất cả lão tổ chúng ta.”

“Lần đế lộ này là thời điểm để ngươi biểu hiện, nếu đến lúc đó có thể được ẩn mạch Quân gia chú ý ủng hộ thì có lẽ là một cơ hội

tốt để bọn họ trở về."

"Đương nhiên, ngươi cũng có khả năng đụng phải thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia." Thập Bát Tổ nói.

"Tiêu Dao ghi tạc việc này trong lòng." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu và nói.

Trong mắt Thập Bát Tổ lộ ra chút vừa lòng, sau đó ông ta cũng giới thiệu một chút về đế lộ cho Quân Tiêu Dao biết.

Tỷ như Cửu Thiên Tiên Vực có tất cả chín đế lộ, đi đến cuối cùng thì chín đế lộ sẽ hội tụ lại, hình thành một cổ lộ chung cực.

Thiên kiêu có thể bước lên cổ lộ chung cực sẽ trở thành thiên kiêu vương giả của Tiên Vực một phương.

Đồng thời, mỗi một đế lộ cũng sẽ ra đời một vị vương giả đế lộ, vị vương giả này còn có thể được khí vận của Tiên Vực mình gia trì thêm.

Tiền đề là vương giả đế lộ này có thể xưng bá toàn bộ đế lộ.

"Vương giả đế lộ sao?" Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một khó lường.

Tuy rằng hắn không có theo đuổi gì với danh khí danh hiệu, nhưng xưng bá đế lộ đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

"Đúng rồi, Tiêu Dao, hình như ngươi có tu luyện Thể Thư - một trong Cửu Đại Thiên Thư đúng không?" Thập Bát Tổ nói.

Quân Tiêu Dao gật đầu.

Quân Tiêu Dao còn chưa nói cho người khác về nửa quyển Không Thư kia.

"Nếu ngươi tiến vào cổ lộ chung cực, nói không chừng có thể gặp phải người sở hữu những thiên thư khác."

"Dù sao người có thể bước lên cổ lộ chung cực đều là đại khí vận giả tuyệt đối, mỗi một vị đều có thiên phú và khí vận kinh người."

“Tiêu Dao đã hiểu.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời.

Hắn sớm đã có sự tính thu thập Cửu Đại Thiên Thư, nếu trên Chín Đại Thiên Thư thật sự có thể đụng phải người sở hữu thiên thư, Quân Tiêu Dao cũng sẽ không bỏ lỡ.

Dù sao hắn xuất thân cắt rau hẹ chuyên nghiệp, không cắt người sở hữu thiên thư thì không thể nói nổi.

“Rất tốt, chuyện nên dặn dò đều đã nói, kế tiếp đều phải dựa vào ngươi.” Thập Bát Tổ nói.

Quy tắc đế lộ là không cho phép bất cứ thế lực hoặc sức mạnh ngoại giới nào tham gia.

Có lẽ Quân gia có năng lực trợ giúp Quân Tiêu Dao ở đế lộ, nhưng nếu làm như vậy thì cũng mất đi hiệu quả rèn luyện.

Chương 664 - Đánh dấu Quá Khứ Di Đà Kinh

Chương 664: Đánh dấu Quá Khứ Di Đà Kinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiêu Dao đã hiểu, ở đế lộ, một mình ta đủ để đẩy ngang tất cả.” Giọng điệu của Quân Tiêu Dao lạnh như gió mát, nhưng khí phách chất chứa trong đó lại không thể nghi ngờ.

Hắn vốn là Thánh Nhân trẻ tuổi nhất, cũng là mạnh nhất trong lịch sử, còn thêm vào ba luồng tiên khí, nếu Quân Tiêu Dao không xưng vương thì ai dám ngôn nói mình là vương giả đế lộ?

Sau một hồi nói chuyện với Thập Bát Tổ, Quân Tiêu Dao cũng có cảm giác rộng mở thông suốt.

Hắn lại có mục tiêu mới.

Đi đế lộ, thu hoạch người sở hữu thiên thư, nghĩ cách triệu hồi ẩn mạch Quân gia.

Còn có...

Chờ tu vi của hắn lại cao lên một ít, nhất định sẽ đi đến Táng giới, dị vực, thậm chí là giới hải.

Quân Tiêu Dao không cho rằng mình là vĩ đại, quang vinh, chính xác gì, hắn cũng không có ý tưởng bảo hộ Cửu Thiên Tiên Vực, trở thành đại anh hùng.

Hắn chỉ muốn đi gặp mặt phụ thân mình, trợ giúp ông, chỉ thế mà thôi.

Sau khi kết thúc buổi nói chuyện, Quân Tiêu Dao điều tức chuẩn bị mấy ngày rồi bắt đầu chính thức bước lên đế lộ.

Ngày hôm đó, trước sơn môn Quân gia, đa số tộc nhân của Quân gia đều tới nơi đây.

Thập Lục Tổ, Thập Bát Tổ.

Gia chủ Quân Vô Ý.

Các tộc lão Quân Chiến Thiên.

Còn có thân nhân của Quân Tiêu Dao như Khương Nhu và Quân Linh Lung, Quân Dĩnh Nhi, Nạp Lan Nhược Hi, Bái Ngọc Nhi.

Còn Vong Xuyên thì vẫn đang tu luyện bế quan bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn, cho nên không tiến đến.

Đưa mắt nhìn lại, dòng người chi chít đều là người của Quân gia.

Ngoài ra còn có đám người của Quân Đế Đình gồm lão người mù, Lê Tiên, Ngao Thương Uyên, Lê Thu Thủy, Lê Thu Nguyệt cũng đến nơi đây.

Trong mắt của đệ tử Quân gia và người của Quân Đế Đình ở đây đều hiện ra những cảm xúc khát khao, hy vọng, kích động…

Rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng bước lên đế lộ.

Có lẽ hắn có thể được xem là người bước lên đế lộ trễ nhất trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Nhưng điều này cũng không là gì cả, dù sao vai chính luôn lên sân khấu cuối cùng.

Trừ người của Quân gia ra, nơi xa cũng có rất nhiều thế lực đang đứng nhìn, hiện tại nhất cử nhất động của Quân Tiêu Dao đều có thể dẫn tới vô số chú ý.

“Chư vị, không cần long trọng như thế, chỉ là đế lộ mà thôi, không là cái gì cả.” Quân Tiêu Dao khoanh tay đứng sừng sững trên hư không, y quan trắng hơn cả tuyết, siêu nhiên xuất trần.

Những thiên kiêu khác bước lên đế lộ đều bi tráng như đi lên con đường hoàng tuyền.

Nhưng sự thật cũng đúng như thế, đối với thiên kiêu bình thường thì thật ra đế lộ và hoàng tuyền không có khác biệt quá lớn.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao, đế lộ chỉ là đi tới chơi mà thôi.

Quân Tiêu Dao tin tưởng, cho dù là đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực hay là cổ lộ chung cực sau này, cũng không có thế hệ trẻ nào có thể uy hiếp đến hắn.

Cho dù là hậu duệ đại đế, ấu tử cổ hoàng hay là truyền nhân lánh đời cũng như thế thôi.

“Không hổ là Thần Tử, tâm thái này, khí độ này...” Rất nhiều người của Quân gia lộ ra ánh mắt kích động điên cuồng sùng bái.

“Chúc Thần Tử chiến thắng trở về!” Có tộc nhân Quân gia mang theo cuồng nhiệt mà lớn tiếng quát lên.

“Chúc Thần Tử chiến thắng trở về!”

Toàn bộ Quân gia, gần như tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều đang kêu lên.

Còn có người của Quân Đế Đình cũng đang rống to.

Trong nhất thời, thiên địa chấn động, khí thế xông thẳng tận trời.

Bên ngoài, rất nhiều thế lực người đều kinh hãi.

Quân Tiêu Dao bước vào đế lộ mà sao có cảm giác như Boss xuất quan, khí thế khiến lòng người kinh hãi.

Cảm nhận được tiếng kêu gọi đầy trời khắp nơi, trong lòng Quân Tiêu Dao cũng đột nhiên sinh ra ý hùng tráng.

Hắn vung tay áo, tiêu sái mà nói: “Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, đế lộ vạn dặm ngô xưng vương!”

“Chư vị, gặp lại!”

Quân Tiêu Dao không trì hoãn nữa, bước từng bước lên trời cao, hướng tới trời sao cửu thiên, lao về hướng một con đường tinh không bao la.

Con đường này đã được định sẵn là rất dài, thiên kiêu xuất hiện

tầng tầng lớp lớp, chư vương tranh bá, loạn thiên động địa.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không khiếp đảm chút nào.

Lòng không e sợ mới có thể bay lượn về phía chân trời!

Giờ khắc này, bóng dáng Quân Tiêu Dao khắc thật sâu vào mắt mọi người.

Đừng nói người của Quân gia và Quân Đế Đình, cho dù là rất nhiều thế lực trên Hoang Thiên Tiên Vực, nhìn thấy sự khí phách thiếu niên của Quân Tiêu Dao thì cũng không khỏi cảm thán.

Thiên kiêu đế lộ như sao đầy trời, Quân Tiêu Dao lại là nắng gắt duy nhất muôn đời!

...

Đế lộ cũng không nằm ở Cửu Thiên Tiên Vực, mà là chín con đường tinh không kéo dài ra từ Cửu Thiên Tiên Vực, cuối cùng giao nhau tại cổ lộ chung cực.

Còn chuyện cuối cổ lộ chung cực là cái gì, đám người Thập Bát Tổ cũng không nói thẳng.

Mà chỉ đáp, đến lúc đó tự nhiên Quân Tiêu Dao sẽ biết.

Quân Tiêu Dao cũng có chút tò mò về chuyện này.

O bao lâu sau khi hắn bước lên đế lộ, trong đầu hắn đã truyền đến âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, đã tới đế lộ, đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng tám sao hiếm có, một phần ba của Tam Thế Tiên Kinh, Quá Khứ Di Đà Kinh!”

Tiếng nói vừa dứt, phần thứ hai của Tam Thế Tiên Kinh, Quá Khứ Di Đà Kinh cũng tràn vào trong đầu Quân Tiêu Dao.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lóe lên chút vui sướng.

Hắn vừa tu luyện ra Quá Khứ Nguyên Thần, hiện giờ quá thích hợp để tu luyện Quá Khứ Di Đà Kinh.

Kế tiếp, bản hoàn chỉnh của Tam Thế Tiên Kinh cũng chỉ còn lại Vị Lai Vô Sinh Kinh.

Lúc này, trong đầu Quân Tiêu Dao lại truyền đến tiếng nói máy móc của hệ thống.

“Đinh, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin ký chủ đánh dấu trên cổ lộ chung cực!”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì không cảm thấy có chút bất ngờ.

“Đánh dấu khen thưởng ở cổ lộ chung cực không phải là Vị Lai Vô Sinh Kinh đó chứ?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy, hẳn sẽ không trùng hợp như vậy nữa, có lẽ sẽ là khen thưởng khác.

Còn về Quá Khứ Di Đà Kinh, Quân Tiêu Dao không chuẩn bị hiện tại dừng lại tu luyện.

Bởi vì hắn đã vào đế lộ trễ một năm, nếu kéo dài tiếp thì có lẽ thời gian sẽ không đủ.

Cho nên Quân Tiêu Dao cũng không dừng lại, chỉ chuẩn bị ngày sau khi nào rảnh lại tu luyện Quá Khứ Di Đà Kinh.

Chương 665 - Đệ nhất thánh bảng Hoang Thiên, Diệp Cô Thần

Chương 665: Đệ nhất thánh bảng Hoang Thiên, Diệp Cô Thần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao tiến lên đế lộ.

Vũ trụ là sự đen tối vĩnh cửu không thể thay đổi.

Vô số trời sao giống như kim cương chiếu vào nhung tơ màu đen, lập loè ra ánh sáng nhạt sặc sỡ trong bóng đêm.

Đế lộ là cô quạnh, là cô độc, rất có thể mấy tháng cũng không gặp được một người.

Nhưng trên đế lộ của Hoang Thiên Tiên Vực lại có mười tám tòa thành trì kiểm soát, là nơi để thiên kiêu nghỉ ngơi chỉnh đốn trên đường.

Đương nhiên, không có cảnh giới tu vi nhất định thì không thể tiến vào thành quan.

Quân Tiêu Dao lao nhanh trong vũ trụ trời sao, trên đường thấy được rất nhiều thi hài huyết cốt tàn khuyết.

Hiển nhiên đó là những thiên kiêu bước lên đế lộ trước. Đa số thiên kiêu đừng nói đi đến cổ lộ chung cực, dù muốn xông qua mười tám ải, đi đến cuối đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực cũng đã rất khó khăn.

“Đế lộ chất một đống cốt, lời này không giả.” Quân Tiêu Dao cũng thở dài một hơi.

Theo lý thuyết, vũ trụ là hung hiểm, tràn ngập những nơi không thể biết, cho dù là chí tôn cũng không dám tùy ý làm bậy.

Nhưng bởi vì quy tắc nào đó mà đế lộ càng an toàn hơn vũ trụ ngân hà chân chính.

Nhưng cũng chỉ một chút mà thôi.

Quân Tiêu Dao thấy được có một dị thú tinh không há mồm cắn nuốt một cổ tinh sinh mệnh loại nhỏ, trên đó có một ít sinh linh sống nhờ, chúng đều bị cắn nuốt hầu như không còn.

Còn có rất nhiều dòng xoáy hư không, gió lốc không gian, lỗ đen… v…v… thỉnh thoảng cũng sẽ cuốn một ít sinh linh vào trong đó, không kịp phát ra cả một tiếng kêu thảm thiết.

Trừ các loại thiên tai ra thì còn có nhân họa.

Khi Quân Tiêu Dao đi ngang qua một tiểu hành tinh, có một đám sinh linh mang theo sát khí và mùi máu tươi khống chế thuyền bay tinh không mà bao vây hắn lại.

Kẻ có tu vi cao nhất trong đó đã đạt tới cảnh giới chuẩn thánh.

“Tinh Không Đạo Phỉ?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Trên đế lộ không phải chỉ có thiên kiêu xông qua đế lộ, còn có một ít người trước kia thất bại trên đế lộ rồi ở lại, và một ít sinh linh trên cổ tinh ven đường.

Trong đó ra đời một ít Tinh Không Đạo Phỉ, trên đường đánh cướp những thiên kiêu xông qua đế lộ, cướp đoạt tài nguyên.

“Hắc hắc, nhìn có vẻ một tay mơ mới tiến vào lộ không lâu, cũng dám hành động đơn độc.” Trong mắt những đạo phỉ nàng ta đều tỏa ra ánh sáng tham lam.

“Xem khí chất của hắn, có lẽ là truyền nhân của thế lực cường đại trm Hoang Thiên Tiên Vực, trên người nhất định có không ít bảo bối.” Một đạo phỉ khác nói.

Bọn họ không sợ hãi là bởi vì cho dù là thế lực bất hủ cũng khó có thể nhúng tay vào đế lộ.

Hơn nữa thiên kiêu chết trên đế lộ vốn là chuyện hết sức bình thường.

Giờ phút này sương mù cả người Quân Tiêu Dao dâng trào, khuôn

mặt mơ hồ, khí tức nội liễm, làm người ta không thấy rõ sâu cạn.

“Ra tay!”

Những Tinh Không Đạo Phỉ đó ra tay.

Quân Tiêu Dao không buồn nói một câu, chỉ búng tay một cái thì từng luồng kiếm khí của Lục Tiên Kiếm quyết đã quét ngang ra.

“Cái gì, Thánh Nhân chi cảnh!”

“Không, không có khả năng, vừa bước vào đế lộ thì sao có thể đạt tới cảnh giới Thánh Nhân chứ?”

“Cho dù là kiếm ma chuyển thế Diệp gia - Diệp Cô Thần đứng đầu Hoang Thiên Thánh Bảng, cũng chỉ là Thánh Nhân cảnh mà thôi!”

Những Tinh Không Đạo Phỉ đó lộ ra vẻ mặt hoảng hốt, giống như thấy quỷ.

Đây là yêu nghiệt nào tiến vào đế lộ?

Sao cảm thấy còn khủng bố hơn đa số thiên kiêu tuyệt thế trên Hoang Thiên Thánh Bảng kia một vạn lần?

“Tha, tha cho chúng ta một mạng...”

Đầu lĩnh của Tinh Không Đạo Phỉ là một cường giả chuẩn thánh, giờ phút này cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao thì cả người đều đang run rẩy.

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị một kiếm khí bêu đầu.

“Ngu xuẩn.” Quân Tiêu Dao thu tay lại.

Nơi đó chỉ còn lại những thi thể lạnh như băng lơ lửng trong vũ trụ.

“Đệ nhất Hoang Thiên Thánh Bảng, Diệp Cô Thần...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, trong mắt hiện lên một tia sáng khó lường.

Hắn tiếp tục đi tới, lấy tốc độ cực nhanh lướt qua hư không.

Chỉ hơn một tháng mà trước mắt Quân Tiêu Dao đã xuất hiện một cửa ải hiểm yếu mênh mông nằm vắt ngang trên vũ trụ trời sao.

Đó chính là cửa ải thứ nhất trên đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Sơn Hải Quan!

Sơn Hải Quan chính là ải thứ nhất trên đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Phóng mắt nhìn lại, cả tòa cửa ải hiểm yếu đứng sừng sững trên trời sao, nguy nga chót vót, khí thế cổ xưa.

Cửa thành giống như Thiên môn, cao tới trăm trượng, trên đó có một bảng hiệu cổ xưa, lấy máu làm mực để viết ra ba chữ Sơn Hải Quan.

Cả tòa thành quan sơn hải lượn lờ ánh sao, nguyệt hoa buông xuống, như người khổng lồ trầm mặc đã vạn năm.

Một ngân hà cuồn cuộn vờn quanh thành quan sơn hải, quả thực giống như sông đào bảo vệ thành.

Thành quan hùng vĩ bao la như vậy làm Quân Tiêu Dao kiến thức rộng rãi cũng nhịn không được mà thở dài.

Quân Tiêu Dao tới gần Sơn Hải Quan.

Hắn cũng có thể cảm nhận được có khí tức cường đại đang ngủ đông chỗ sâu Sơn Hải Quan, ít nhất cũng là một vị chí tôn.

“Hẳn là người thủ hộ Sơn Hải Quan.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực có tất cả mười tám ải, mỗi một ải đều có người thủ hộ, đương nhiên, bình thường bọn họ sẽ không xuất hiện. Trừ phi là xuất hiện rối loạn trọng đại gì thì họ mới hiện thân.

Quân Tiêu Dao vừa tới gần cửa thành thì binh lính thủ vệ cổng thành đã lấy giáo chặn đường đi của Quân Tiêu Dao.

“Tu vi ở dưới Thiên Thần Cảnh thì không được nhập quan!” Binh

lính này mặc giáp y, lạnh nhạt mà nói.

Khuôn mặt Quân Tiêu Dao mơ hồ, tuy khí chất siêu phàm, lại không có chút khí tức nào hiển lộ ra.

Quân Tiêu Dao không nói một lời, thân thể hơi chấn động, một luồng khí tức trực tiếp chấn văng những binh lính đó.

Hắn khoan thai mà đi vào thành.

“Này...” Những binh lính đó đều cảm thấy da đầu tê dại.

Khí tức đó làm bọn họ sởn tóc gáy.

“Sao có thể, đây mới là ải thứ nhất trên đế lộ, sao lại có yêu nghiệt cường đại như thế xuất hiện?” Những binh lính đó kinh sợ.

Theo lý thuyết, càng đến phần sau của đế lộ thì mới có được càng nhiều cơ duyên, thực lực của những thiên kiêu đó cũng càng mạnh.

Chương 666 - Ải Sơn hải thứ nhất, tấm bia đá này không xứng chịu tải tên của ta

Chương 666: Ải Sơn hải thứ nhất, tấm bia đá này không xứng chịu tải tên của ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng đây là ải thứ nhất, cả cơ duyên cũng không có bao nhiêu.

Động tĩnh bên này cửa thành cũng khiến một ít người trong thành quan sơn hải chú ý.

Mấy thanh niên khí chất chán chường, râu ria xồm xoàm thấy tình cảnh này thì khẽ lắc đầu và nói.

“Kẻ vô tri làm chuyện vô vị, lại một thiên kiêu kiệt ngạo bước lên đế lộ.”

“Chờ hắn đi thêm một đoạn đường thì sẽ nhận rõ hiện thực, biết đế lộ tàn khốc đến mức nào.”

“Đúng vậy, những thiên kiêu thế lực bất hủ đỉnh cấp còn ngã xuống ít hay sao?”

“Có thể bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng cũng chỉ có những người đó mà thôi, đa số đều trở thành xương khô.”

“Sinh ra làm tu sĩ, ta thực ân hận...”

Những thanh niên đó hậm hực chán nản, hiển nhiên là kẻ thất bại khi vượt ải đế lộ.

“Các ngươi đủ rồi đấy, bản thân thất bại thì cho rằng người khác đều không được?” Một thiếu nữ áo vàng nhìn không được.

Những người này không được thì luôn cho rằng ai cũng không được.

“Hiện thực chính là như thế, có thể bước lên Hoang Thiên Thánh

Bảng, nổi danh đế lộ, chỉ có một vài người như vậy, hắn sẽ là một trong số đó sao?"

Những thanh niên nản lòng lắc đầu, đều ăn không được thì chê cho hôi.

Bên kia, Quân Tiêu Dao đang bước chậm trong thành quan sơn hải.

Nói thật, đi lại trong vũ trụ hiu quạnh lâu rồi, đến được chỗ này cũng có cảm giác thân thiết hơn.

"Vị công tử này, đi vào ải thứ nhất đế lộ, không đi đến tấm bia đá để lại tên làm kỷ niệm một chút sao?" Một bên có tu sĩ hỏi.

"Nga?"

Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Không bao lâu sau, hắn đi tới trung tâm thành quan sơn hải, phát hiện nơi này có một tấm bia đá to lớn đứng sừng sững, vươn thẳng lên ngân hà.

Trên đó có khắc đầy rất nhiều tên, đều là thiên kiêu vượt ải trên đế lộ để lại.

"Tấm bia đá này cũng không phải đơn giản, thiên kiêu thiên phú tu vi bình thường không thể để lại tên trên đó được." Tu sĩ đứng bên cạnh giải thích.

"Phải không?" Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn cũng không có hứng thú để tên lại trên đó.

Tên của Quân Tiêu Dao cần gì lại phải khắc lên một tấm bia đá.

Chờ hắn đánh xuyên qua toàn bộ đế lộ, tất nhiên mỗi người sẽ tuyên dương tên của hắn.

Ngay khi Quân Tiêu Dao muốn rồi đi, những thanh niên râu ria xồm xoàm, khí chất chán chường đi tới.

"Vị huynh đài này, nếu không có cả dũng khí để lại tên trên bia đá

này thì ta khuyên ngươi đừng tiếp tục đi nữa."

"Không sai, đế lộ hung hiểm, không phải chúng ta có thể khiêu chiến, không bằng nán lại nơi đây, cũng có thể giữ được mạng."

"Đế lộ phồn hoa thế nào cũng là của những thiên kiêu đỉnh cấp kia, mà những người bình thường chúng ta không có cái gì cả..."

Những thanh niên đó cũng không cố tình trào phúng gì, chỉ là đơn thuần cho rằng, không phải ai cũng có thể hô mưa gọi gió trên đế lộ.

"Xem ra các ngươi không phải người của Hoang Thiên Tiên Vực." Quân Tiêu Dao bỗng nói.

Những thanh niên sửng sốt, khẽ gật đầu.

Nếu là sinh linh Hoang Thiên Tiên Vực, nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì không nói đến chuyện trực tiếp nhìn ra, nhưng ít nhất cũng có thể đoán được bảy tám phần.

Hiển nhiên, những người này không quen biết hắn.

Quân Tiêu Dao cũng biết, trên đế lộ này trừ thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực ra thì còn có một ít thiên kiêu cổ tinh vực chung quanh Hoang Thiên Tiên Vực.

Nếu nói Cửu Thiên Tiên Vực là chín khối đại lục khổng lồ thì những cổ tinh vực đó chỉ là tiểu đảo rải rác bên cạnh đại lục.

Mỗi một khối cổ tinh vực đó đều lớn hơn hạ giới, trong đó cũng có không ít đạo thống thế lực cường đại và thiên kiêu đỉnh cấp. Nhưng hiển nhiên những cổ tinh vực đó không có khả năng biết được Quân Tiêu Dao, nhiều nhất chỉ từng nghe đến tên của Quân Tiêu Dao.

"Vị công tử này, ngươi đừng nghe bọn họ, bọn họ đều là kẻ thất bại, ngươi không giống vậy."

Lúc này, thiếu nữ áo vàng kia xuất hiện, trong ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Tuy cả người Quân Tiêu Dao được bao phủ trong tiên huy mông lung, khuôn mặt mơ hồ, nhưng khí chất trích tiên ấy là không thể che giấu, khiến nàng chú ý đến.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cũng không nói gì.

Hắn nâng tay lên, quét ngang một cái trên tấm bia đá bên cạnh.

Ngay lập tức, cả tấm bia đá cổ xưa ầm ầm run rẩy, như phải gánh chịu áp lực cực lớn nào đó.

“Sao lại thế này?”

Những binh lính ở cổng thành quan cũng vội vàng chạy tới.

Giờ phút này, tất cả sinh linh toàn bộ Sơn Hải Quan đều bị quấy nhiễu, ánh mắt mang theo kinh nghi, nhìn về phía tấm bia đá.

Tấm bia đá cao ngất vươn vào trời sao, có khắc tên vô số thiên kiêu, ngay khi bị Quân Tiêu Dao vẽ ra một đường thì đã bắt đầu nứt nẻ, sau đó ầm ầm sụp xuống!

Cả tấm bia đá nát đầy đất!

Trong thành quan sơn hải, tất cả tu sĩ và sinh linh đều trợn tròn mắt.

Sao tấm bia đá ghi lại tên vô số thiên kiêu loá mắt lại vỡ vụn như vậy?

“Sao có thể?” Rất nhiều người đều hít một hơi khí lạnh.

Còn những thanh niên hậm hực chán nản kia như bị tạt một gáo nước lạnh, lập tức tỉnh táo lại, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Thiếu nữ áo vàng cũng ngây người, có vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Trước đó nàng cũng từng nhìn thấy các thiên kiêu đỉnh cấp trên Hoang Thiên Thánh Bảng như Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm, Hải Thần Tam Thái Tử để tên lại tại đây.

Nhưng bọn họ cũng không làm tấm bia đá vỡ vụn, nhiều nhất chỉ

tỏa ra ánh hào quang mà thôi.

Mà hiện tại, công tử thần bí như trích tiên trước mặt còn chưa viết xong cả tên mà đã khiến tấm bia đá vỡ vụn.

Điều này có nghĩa là gì?

“Xem ra tấm bia đá này không xứng chịu tải tên của ta.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Sau đó, hắn không còn hứng thú gì với ải thứ nhất sơn hải này nữa, trực tiếp lao lên không mà đi, tiếp tục bước lên đế lộ.

Chỉ còn lại một đám tu sĩ sinh linh chấn động trong Sơn Hải Quan.

“Rốt cục là yêu nghiệt gì bước lên đế lộ?”

“Cho dù là truyền nhân bất hủ, quái thai cổ đại của Hoang Thiên Tiên Vực, cũng không có khả năng mạnh đến mức này chứ?”

Đông đảo tu sĩ sinh linh ở lại Sơn Hải Quan đều ứa ra mồ hôi lạnh sau lưng.

Một kẻ ghê gớm đang bước vào đế lộ!

Chương 667 - Buông xuống Kiếm Môn Quan

Chương 667: Buông xuống Kiếm Môn Quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Những thanh niên kia như bị dọa choáng váng, ngã bệt xuống mặt đất, chân cũng nhũn ra, thật lâu sau vẫn không đứng dậy nổi.

“Rốt cuộc vị công tử này có thân phận thế nào, sao lại yêu nghiệt đến mức đó!” Trong đôi mắt của thiếu nữ áo vàng xuất hiện sự sùng kính tán thưởng.

Sâu trong Sơn Hải Quan có khí tức chí tôn đang tràn ngập.

Một bóng người đứng sừng sững ngắm nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao rời đi.

“Thần Tử Quân gia bước lên đế lộ, cuộc tranh đấu của vương giả đế lộ, thú vị...” Người thủ hộ Sơn Hải Quan lạnh nhạt nói.

Ải thứ nhất Sơn Hải là khởi điểm của đế lộ.

Quân Tiêu Dao căn bản không có dự tính dừng lại, trực tiếp khởi hành lần nữa. Chỉ những kẻ khiếp đảm mới dừng bước không đi về phía trước, nán lại trong thành quan mà thôi.

Lại lên đường hướng tới tinh không cổ lộ, tất cả đều có vẻ thật đơn điệu.

Ngẫu nhiên có một ít Tinh Không Đạo Phỉ không có mắt muốn chặn đường giết Quân Tiêu Dao, đều bị hắn giơ ngón tay lên trấn sát.

Có đôi khi sẽ gặp phải vành đai sao băng, từng viên thiên thạch giáng thẳng về hướng hắn.

Quân Tiêu Dao không động cả một ngón tay thì không gian chung quanh đã bùng nổ sức mạnh chấn động, đánh nát những thiên

thạch kia đi. Đây là thành quả sau bước đầu lĩnh ngộ Không Thư của Quân Tiêu Dao.

“Không Thư, khống chế không gian chi đạo, nếu phối hợp thêm một ít thân pháp thì chẳng phải có được cực tốc thiên địa sao?” Quân Tiêu Dao bỗng nghĩ đến.

Hắn tiếp tục bước chậm trên con đường tinh không.

Khi đi ngang qua một ít cổ tinh sinh mệnh, hắn sẽ thu thập một ít thánh dược, khoáng vật hi hữu.. trên đó

Nhưng những cơ duyên đó cũng không xem như đặc biệt tốt đối với Quân Tiêu Dao.

“Hay là cơ duyên của mấy ải đầu đều bị lấy đi hết rồi?” Quân Tiêu Dao than nhẹ.

Nhưng hắn cũng không thất vọng gì, đại cơ duyên chân chính đều nằm trên cổ lộ chung cực.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao tiếp tục đi trên tinh không cổ lộ thời gian ba tháng. Hắn cũng trải qua cửa thứ hai, cửa thứ ba, cửa thứ tư, cửa thứ năm. Nhưng hắn không dừng lại mà chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Sau đó không lâu, Quân Tiêu Dao lại thấy được một tòa thành quan rộng lớn phía trước trời sao.

Chính là cửa thứ sáu của Hoang Thiên Đế lộ, Kiếm Môn Quan.

Quân Tiêu Dao trực tiếp bước vào thành.

Thiên kiêu dưới Đạo Thần Cảnh không có tư cách tiến vào thành này, nhưng tất nhiên Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp tiến vào.

Những binh lính thủ vệ đó cảm ứng được một tia khí tức của Quân Tiêu Dao thì trong ánh mắt đều ẩn chứa sự kinh hãi.

Sau khi tiến vào Kiếm Môn Quan, Quân Tiêu Dao cũng chuẩn bị không dừng lại giống như trước đó, tiếp tục đi đến tòa thành quan tiếp theo.

Lúc này, bên tai hắn lại truyền đến tiếng bàn tán của một ít tu sĩ.

“Các ngươi nghe nói chưa, Nguyệt Hàn tiên tử của Quảng Hàn cổ tinh vực mời một chúng thiên kiêu tập hợp, hình như là biết được mảnh đất cơ duyên nào đó, muốn liên thủ đi thăm dò.”

“Đúng vậy, nghe nói bọn người Thanh Vân công tử của Thanh Vân cổ tinh vực muốn đến tham dự kìa.”

“Thanh Vân công tử, vị thiên kiêu đỉnh cấp đã tu ra hình thức tiên khí ban đầu đấy à?”

“Không sai, trong buổi tiệc này, nếu không tu luyện ra được hình thức tiên khí ban đầu thì không có tư cách theo Nguyệt Hàn tiên tử cùng tiến đến.”

Những tiếng nghị luận đó khiến Quân Tiêu Dao chú ý đến.

“Mảnh đất cơ duyên?” Quân Tiêu Dao suy tư.

Trên đường hắn đi tới cũng không phát hiện cơ duyên nào làm hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú. Hiện giờ có cơ hội thì không thể bỏ lỡ.

“Hình thức tiên khí ban đầu sao?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười nhạt khinh miệt.

Thiên kiêu tu luyện ra một luồng tiên khí đã được xem như tiểu đầu sỏ trên đế lộ, đủ để bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng, đi đến nơi nào cũng sẽ khiến tứ phương kính sợ, gần như không có thiên kiêu nào dám trêu chọc.

Mà còn có một ít thiên kiêu thiên phú không tồi, tuy rằng không tu ra được một luồng tiên khí hoàn chỉnh, nhưng lại tạo ra được hình thức tiên khí ban đầu.

Loại thiên kiêu này cũng coi như đỉnh cấp, ngày sau nếu thật sự tu ra tiên khí thì chính là tiểu đầu sỏ, có tư cách lên bảng.

Đến nỗi Thanh Vân cổ tinh vực, Quảng Hàn cổ tinh vực chờ, đều là vờn quanh ở Hoang Thiên Tiên Vực chung quanh một ít tinh vực.

Quân Tiêu Dao thân là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Hoang Thiên Tiên Vực, tất nhiên sẽ không để ý đến những tiểu thiên kiêu trong góc khỉ ho cò gáy đó.

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao đã đi tới một tửu lầu.

Rất nhiều thiên kiêu trong Kiếm Môn Quan cũng sôi nổi hội tụ tại đây.

Cho dù không thể được vị Nguyệt Hàn tiên tử kia lựa chọn làm minh hữu, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn thấy tiên dung của nàng ta.

Nhìn những tu sĩ nam tính lũ lượt tiến vào tửu lầu, Quân Tiêu Dao âm thầm lắc đầu.

Thật là nơi nào cũng không thiếu liếm cẩu.

Trên tầng cao nhất tửu lầu, giờ phút này đã tiếng người ồn ào nhốn nháo.

Hơn trăm cái ghế không còn chỗ ngồi.

Thậm chí một ít thiên kiêu thân phận thực lực không đủ còn không có chỗ ngồi.

Khi Quân Tiêu Dao đến, nhìn thấy cảnh tượng này cũng hơi kinh ngạc.

Vị Nguyệt Hàn tiên tử kia cũng thật rất có nhân khí.

“Tránh ra.” Quân Tiêu Dao nhìn một thiên kiêu ở chỗ ngồi phía trước, lạnh nhạt nói.

Thiên kiêu đó quay đầu lại, vừa định rống một tiếng thì nhìn thấy dáng vẻ được tiên huy bao phủ, thần bí khó lường của Quân Tiêu Dao, lập tức nuốt một ngụm nước bọt, hậm hực nhường chỗ ngồi.

Trên đế lộ có một quy tắc ngầm, đó là gặp được những thiên kiêu có khuôn mặt mơ hồ, sáng lên, có đặc hiệu thì tuyệt đối đừng trêu chọc.

Có thể vừa chọc một cái thì sẽ mất luôn cái mạng nhỏ.

Hiển nhiên thiên kiêu này rất am hiểu chuyện đó.

Sau đó Quân Tiêu Dao ngồi xuống và chờ đợi Nguyệt Hàn tiên tử kia đến.

Lúc này, một đám người xuất hiện, khiến cho toàn bộ tửu lầu oanh động.

“Là Thanh Vân công tử của Thanh Vân cổ tinh vực, quả nhiên hắn đã tới!”

“Nói nhảm, người ta là người theo đuổi trung thành của Nguyệt Hàn tiên tử, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ rồi.”

“Thanh Vân công tử là con trai môn chủ của Thanh Vân môn thuộc Thanh Vân cổ tinh vực, một vị truyền nhân thế lực bất hủ.”

“Người hầu đi theo bên cạnh hắn đều là chuẩn thánh.”

Rất nhiều người đang nghị luận.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đưa mắt nhìn qua.

Thanh Vân công tử kia cầm quạt xếp trong tay, khoác trên người một bộ thanh y, tu vi ở chuẩn thánh sơ kỳ.

Chương 668 - Mục Nguyệt Hàn, Thanh Vân công tử

Chương 668: Mục Nguyệt Hàn, Thanh Vân công tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng người hầu trung niên bên cạnh hắn ta lại có tu vi chuẩn thánh đại viên mãn, hắn còn cách Thánh Nhân kiếp không xa.

Quân Tiêu Dao chỉ liếc nhìn một cái thì đã thu ánh mắt lại. Loại người này còn không xứng xách giày cho hắn.

Thanh Vân công tử ngồi ở chỗ ngồi hàng đầu.

“Lần này vừa vặn cho ta cơ hội tiếp cận Nguyệt Hàn tiên tử.” Thanh Vân công tử phe phẩy cái quạt xếp, khóe miệng lộ ra nụ cười nắm chắc thắng lợi.

Hắn ta nhất định phải theo đuổi được Nguyệt Hàn tiên tử.

Không bao lâu sau, rốt cuộc Nguyệt Hàn tiên tử cũng đến.

Nàng mặc một bộ áo lụa màu trăng sáng, che giấu thân thể mềm mại mông lung, cánh tay ngó sen tuyết trẻo nõn nà, hai chân thon dài.

Dung nhan tinh xảo, tu mi tuyệt đẹp, thanh cao thoát tục, cả người có vẻ thánh khiết mà xuất trần, tô điểm thêm chút thanh lãnh nhè nhẹ.

Giữa mày nữ tử này còn có một điểm ấn ký trăng rằm màu trắng, hiển nhiên là có liên quan đến xuất thân truyền thừa của nàng.

“Rốt cuộc Nguyệt Hàn tiên tử cũng tới, nàng chính là Thánh Nữ Quảng Hàn Cung của Quảng Hàn cổ tinh vực, đã tu luyện ra hình thức tiên khí ban đầu rồi.”

“Không chỉ xinh đẹp, thực lực còn mạnh, còn am hiểu âm luật, nếu như được Nguyệt Hàn tiên tử lâm hạnh thì bảo ta chôn cốt trên đế

lộ cũng cam tâm tình nguyện.”

Không khí toàn bộ tửu lầu lập tức trở nên nhiệt liệt sau khi Nguyệt Hàn tiên tử đi đến.

Nguyệt Hàn tiên tử tên thật là Mục Nguyệt Hàn, giờ phút này cặp mắt như đêm trăng sáng của nàng ta đảo qua mọi người ở đây.

Tính cách nàng thanh lãnh, nếu không phải lần này nàng không nắm chắc lấy được cơ duyên thì Mục Nguyệt Hàn tuyệt đối sẽ không mời chào những người khác.

Đôi mắt như trăng lạnh của nàng ta đảo qua Thanh Vân công tử, nhìn thấy lửa nóng trong mắt Thanh Vân công tử, tu mi hơi nhíu lại.

Ánh mắt kia như lang như hổ, khiến trong lòng nàng có chút không thích.

Nhưng nghĩ đến hắn là con trai của Thanh Vân môn chủ trên Thanh Vân cổ tinh vực, Mục Nguyệt Hàn vẫn đè nén sự không vui trong lòng xuống.

Thanh Vân môn chủ là một vị cường giả chí tôn rất có danh khí trong cổ tinh vực chung quanh Hoang Thiên Tiên Vực.

Lúc này, Mục Nguyệt Hàn chú ý tới Quân Tiêu Dao ngồi ở phía sau cùng đám người.

Khí chất kia tựa như một vị tiên nhân bước xuống phàm trần, đi đến nơi đây.

Trong lúc Mục Nguyệt Hàn âm thầm nghi hoặc, khi nào Kiếm Môn Quan lại xuất hiện một vị thiên kiêu thần bí như vậy thì vị công tử trích tiên kia bỗng lạnh nhạt mở miệng nói: “Thì ra là Thuần Âm Chi Thể, là thể chất lô đỉnh tốt nhất...”

Lời này vừa dứt, toàn bộ tửu lầu ầm ĩ thoáng chốc đã im như ve sầu mùa đông.

Ánh mắt đầu tiên Quân Tiêu Dao nhìn thấy Mục Nguyệt Hàn thì đã nhận ra thể chất của nàng, đó chính là Thuần Âm Chi Thể.

Bình thường loại thể chất này xuất hiện trên người nữ tử, trong ba ngàn thể chất thì nó được xếp ở vị trí mấy trăm. Tuy rằng không bằng Thái Âm Thánh Thể xếp hạng trong năm mươi vị trí đầu tiên, nhưng cũng coi như thể chất rất hiếm thấy.

Quan trọng nhất là, loại thuần âm thể chất này rất thích hợp dùng làm lô đỉnh.

Nếu có thể song tu với nữ tử Thuần Âm Chi Thể thì tốc độ tu luyện sẽ tăng vọt rất nhiều.

Tất nhiên mọi người ở đây cũng biết Mục Nguyệt Hàn là Thuần Âm Chi Thể.

Đương nhiên cũng biết, Thuần Âm Chi Thể cực kỳ thích hợp dùng như lô đỉnh.

Thậm chí tuy Thanh Vân công tử thật lòng thích Mục Nguyệt Hàn, nhưng trong đó cũng khó tránh khỏi có một phần tâm tư muốn song tu với Mục Nguyệt Hàn, tăng nhanh tốc độ tu luyện.

Nhưng trong lòng nghĩ là một chuyện, nói ra lại là một chuyện khác.

“Người này là ai, sao lại không lựa lời như thế?”

“Còn nói Nguyệt Hàn tiên tử là thể chất lô đỉnh tốt nhất!”

Quần chúng trong sân đều kích động, rất nhiều người đều trợn mắt nhìn Quân Tiêu Dao, cảm thấy hắn nói không lựa lời, đường đột giai nhân.

“Thế nào, nói sai rồi sao?” Quân Tiêu Dao vẫn giữ vẻ mặt rất thản nhiên.

Những người này muốn làm liếm cẩu là chuyện của bọn họ, Quân Tiêu Dao không có hứng thú đó. Hắn chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

Cho dù là Mục Nguyệt Hàn cũng hơi giật mình, đôi mắt trăng tròn xuất hiện một tia kinh ngạc.

Nàng thân là Quảng Hàn Cung Thánh Nữ, tuy không phải thiên

kiêu cao cấp nhất trên đế lộ này, nhưng mỹ danh cũng truyền khắp tứ phương.

Cho dù là một ít tiểu đầu sỏ thật sự tu ra một luồng tiên khí cũng ôn tồn lễ độ, có ý kết giao với nàng.

Nhưng vị công tử thần bí trước mắt lại nói trắng ra thể chất lô đỉnh của nàng. Mục Nguyệt Hàn nhìn thật sâu vào mắt Quân Tiêu Dao.

Nhưng còn không đợi nàng nói cái gì, Thanh Vân công tử đã đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Nguyệt Hàn tiên tử đường đường là Thánh Nữ của Quảng Hàn Cung - Thế lực bất hủ trên Quảng Hàn cổ tinh vực, ngươi dám mở miệng khinh nhờn như thế sao!"

Nhìn thấy Thanh Vân công tử mở miệng, mọi người ở đây đều biết hắn ta đang tỏ lòng trung thành với giai nhân.

Chợt, lại có vài vị tuấn kiệt trẻ tuổi cổ tinh vực mở miệng quát lớn.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt.

Nụ cười này rất quen thuộc, là khi hắn đang muốn người chết.

Lúc này, tên tôi tớ chuẩn thánh bên cạnh Thanh Vân công tử đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh.

Ông ta liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, trong mắt hiện ra một chút kinh nghi, chợt thấp giọng mà nói: "Công tử, tạm thời câm mồm đi."

Thanh Vân công tử hừ lạnh một tiếng, lúc này mới không nhiều lời.

Mục Nguyệt Hàn nhìn thấy hết chuyện này, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu.

Nàng dừng một chút, sau đó mới mở miệng nói: "Công tử cần gì ngồi ở sau cùng, không bằng ngồi trên thủ tọa đi."

Nghe Mục Nguyệt Hàn nói thế, tuấn kiệt trẻ tuổi toàn trường đều

ngây ngẩn cả người.

Mục Nguyệt Hàn không sinh khí sao?

Quân Tiêu Dao đứng dậy, chậm rãi đi tới ngồi xuống thủ tọa đằng trước, Mục Nguyệt Hàn này cũng không ngốc.

Thanh Vân công tử nhìn thấy tình cảnh này thì sắc mặt không quá đẹp, hắn ta lạnh lùng liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái, cũng ngồi xuống.

Mục Nguyệt Hàn mở miệng nói: “Cảm tạ chư vị tiến đến tham dự buổi hẹn của tiểu nữ tử, cơ duyên lần này có hung hiểm nhất định, cho nên chỉ có thiên kiêu chuẩn thánh trở lên hoặc là tu ra hình thức tiên khí ban đầu mới có tư cách đi cùng Nguyệt Hàn.”

Nghe Mục Nguyệt Hàn nói thế, đa số thiên kiêu ở đây đều lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Chương 669 - Ta tới đánh đàn ngươi thổi tiêu

Chương 669: Ta tới đánh đàn ngươi thổi tiêu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chuẩn thánh cảnh không phải ai cũng có thể đạt tới.

Đế lộ đã mở ra hơn một năm, thiên kiêu đạt tới chuẩn thánh cảnh cũng ít lại càng ít.

Tu vi đạt tới chuẩn thánh đều có tư cách đánh sâu vào Hoang Thiên Thánh Bảng.

Còn hình thức tiên khí ban đầu cũng không phải dễ dàng tu luyện ra được.

Cho nên điều kiện của Mục Nguyệt Hàn không khác gì khuyên lui chín phần chín thiên kiêu. Chỉ có vài vị truyền nhân bất hủ cổ tinh vực ít ỏi như Thanh Vân công tử mới mang theo ý cười nhàn nhạt trên khóe miệng.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của mọi người, Mục Nguyệt Hàn thản nhiên nói: “Nhưng tất nhiên Nguyệt Hàn sẽ không để mọi người đến không, dâng lên một cầm khúc xem như tạ lễ đi.”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của các tuấn kiệt mới hơi dịu lại.

“Nguyệt Hàn tiên tử tinh thông âm luật, cầm khúc của nàng là tuyệt nhất, hôm nay có thể nghe tiếng trời, cũng coi như một chuyến đi không tệ.”

Tâm tình những tuấn kiệt trẻ tuổi đó lại tốt lên rất nhiều.

Mục Nguyệt Hàn lấy ra một cây đàn cổ, bắt đầu đánh đàn.

Tiếng đàn uyển chuyển, thanh lãnh tuyệt diệu.

Mục Nguyệt Hàn như tiên tử Quảng Hàn, Nguyệt Thường Nga,

tiếng đàn khiến người ta say mê.

Trong mắt đám người Thanh Vân công tử cũng hiện lên một tia bất ngờ vui sướng.

Mục Nguyệt Hàn không chỉ xinh đẹp trắng trẻo, hơn nữa là Thuần Âm Chi Thể, còn hiểu tình thú như thế.

Nếu có thể kết thành đạo lữ thì thật sự quá hưởng thụ.

Trên trăm vị tuấn kiệt toàn bộ tửu lầu đều đắm chìm trong đó, chỉ có một mình Quân Tiêu Dao là không có chút hứng thú nào.

Hắn tới đây tìm kiếm cơ duyên, không phải tới đây nghe cầm khúc.

Hơn nữa nói thật, cầm nghệ của Mục Nguyệt Hàn đúng là không tồi, nhưng... Cũng chỉ như thế mà thôi.

Quân Tiêu Dao nghe đến mức buồn ngủ, đột nhiên nhẹ nhàng ngáp một cái.

Cái ngáp này lập tức phá hủy tiếng đàn hài hòa.

Ngón tay ngọc của Mục Nguyệt Hàn khựng lại, cầm khúc đột nhiên im bặt.

Đám người Thanh Vân công tử phục hồi tinh thần, đều trợn mắt nhìn Quân Tiêu Dao.

“Người này không biết sự tuyệt diệu trong cầm nghệ của Nguyệt Hàn tiên tử, quả thực là đàn gảy tai trâu!”

“Đốt đàn nấu hạc, mất hứng!”

Rất nhiều người đều bất mãn.

Cho dù là Mục Nguyệt Hàn cũng hơi nhíu mày, nói: “Vị công tử này cảm thấy cầm nghệ của Nguyệt Hàn không tốt?”

Quân Tiêu Dao nâng mí mắt lên và nói: “Miễn cưỡng tạm được, nhưng... Nhạt nhẽo không thú vị.”

Lời này không tính nhẹ, làm đám liếm cẩu ở đây đều nổi trận lôi đình, chụp mạnh mặt bàn.

Thanh Vân công tử càng nhịn không được mà nói: “Vậy ý ngươi là, cầm nghệ của ngươi còn cao hơn Nguyệt Hàn tiên tử, vậy sao ngươi không đàn một bài nghe đi?”

Quân Tiêu Dao liếc xéo Thanh Vân công tử một cái.

Đây là cách trả lời ngươi giỏi thì ngươi làm điển hình?

Nhưng ngặt nổi Quân Tiêu Dao lại làm được.

“Đương nhiên ta làm được, nhưng muốn nghe cầm khúc của ta là phải trả giá.” Quân Tiêu Dao nói đầy thâm ý.

Sau đó, hắn nói với Mục Nguyệt Hàn: “Đệm nhạc cho ta đi, một mình thì quá chán.”

Lời này càng làm cho tuấn kiệt trẻ tuổi cả tửu lầu ngạc nhiên.

Bảo Nguyệt Hàn tiên tử đệm nhạc cho hắn, lời này cũng nói ta được?

Trong mắt Thanh Vân công tử đã hiện lên sát ý.

Tuy Quân Tiêu Dao có khí chất thần bí, nhìn như lai lịch bất phàm, nhưng nơi này chính là đế lộ.

Bảo người hầu chuẩn thánh của hắn ta ra tay, diệt người này cũng không phải không thể.

“Vậy được, trừ cầm nghệ ra, Nguyệt Hàn còn biết thổi tiêu.” Mục Nguyệt Hàn nói.

Trong lòng nàng cũng xuất hiện một chút giận dỗi, cầm nghệ của này chính là số một ở cổ tinh vực Quảng Hàn.

Tuy vị công tử này thần bí, nhưng cũng không thể làm thấp nàng đi như thế.

“Thổi tiêu? Chỗ ta cũng có một thanh tiêu, đáng tiếc kích cỡ quá

lớn... Chắc ngươi không dùng được."

Quân Tiêu Dao nhìn nhìn bờ môi tinh xảo của Mục Nguyệt Hàn, khẽ lắc đầu.

Mục Nguyệt Hàn ngơ ra, như đã hiểu ra điều gì, trên đôi má trắng nõn như sứ cũng hiện lên một chút ửng hồng.

Trong mắt mang theo một tia oán trách, vị công tử này thật là xấu xa.

Các thiên kiêu chung quanh phục hồi tinh thần, sắc mặt cũng đỏ lên, đầy mặt hung hăng.

Người này lại dùng những lời bẩn thỉu đó khinh nhờn nữ thần của bọn họ!

"Bảo Nguyệt Hàn thổi tiêu cũng được, nhưng công tử cũng nên biểu lộ thành ý, ít nhất hiện ra chân dung đi." Mục Nguyệt Hàn nói.

Quân Tiêu Dao thản nhiên cười, tiên huy trên mặt tan đi.

Chỉ thoáng chốc, một tuấn nhan tuyệt trần tuấn tú như tiên lập tức hiện ra.

Trái tim Mục Nguyệt Hàn trực tiếp đập lỡ một nhịp.

Mục Nguyệt Hàn tự nhận mình không phải hạng người nông cạn xem mặt.

Trước kia cũng có không ít thiên kiêu diện mạo anh tuấn theo đuổi nàng, nàng nhìn cũng không buồn nhìn một cái. Hơn nữa ở nơi tàn khốc như đế lộ, thực lực càng quan trọng hơn diện mạo.

Nhưng sự tuấn tú của Quân Tiêu Dao lại là dạng có thể dao động lòng người.

Giống như thấy được thứ hoàn mỹ nhất, tuyệt đẹp nhất trong thiên hạ, trong lòng sẽ sinh ra một loại rung động. Lúc này Mục Nguyệt Hàn thừa nhận mình đã bị xúc động.

“Hiện tại có thể thổi tiêu cho ta chưa?” Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm, đáy mắt lại có chút dửng dưng, giống như đang đùa nghịch một món đồ chơi khá thú vị.

Mục Nguyệt Hàn hơi cắn môi, nàng lại phát hiện mình khó có thể mở miệng từ chối.

Rõ ràng nên kiên quyết nói “Không”, nhưng lại không ra khỏi miệng được. Nàng yên lặng lấy ra một cây ngọc tiêu.

Thấy cảnh tượng này, rất nhiều thiên kiêu ở đây đều cảm thấy tan nát cõi lòng.

Nữ thần nhà mình bị trêu chọc, đùa bỡn, khinh nhờn, ngược lại còn không có chút xấu hổ và giận dữ nào cả.

Con mẹ nó thật thái quá!

Sắc mặt Thanh Vân công tử càng giống ăn phải một đống phân, lúc xanh lúc tím.

Hắn ta nhịn không được quay đầu hỏi người hầu bên cạnh: “Cổ thúc, ta và người nọ, ai càng soái?”

Người hầu tên là Cổ thúc này nghe vậy thì liếc nhìn Thanh Vân công tử một cái, yên lặng cúi đầu. Ông ta không phải người mù, không thể trợn tròn mắt nói dối.

Sắc mặt Thanh Vân công tử càng hiện màu đỏ tím, trong mắt tràn ra chút sát ý nhè nhẹ.

Người này nhất định phải chết!

Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, trước người hắn xuất hiện một cây đàn cổ mạ vàng màu đỏ đậm. Cả cây đàn cổ có tạo hình thon dài, mặt ngoài có hoa văn Phượng Hoàng Sơn Thủy, bên rìa phủ ánh kim, có vẻ mộc mạc nhưng lại cao cấp.

Bảy sợi dây đàn, sợi nào cũng ánh lên màu đỏ nhạt, nhìn có vẻ rất hoa lệ sáng lạn, phi thường loá mắt.

Chương 670 - Một khúc phá trận diệt quần hùng

Chương 670: Một khúc phá trận diệt quần hùng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây chính là cổ thánh binh khen thưởng bốn sao mà ngày trước Quân Tiêu Dao đánh dấu ở Chu Tước Cổ Quốc, Phượng Minh Kỳ Sơn Cầm.

Tuy hiện tại cổ thánh binh này không tính là gì với Quân Tiêu Dao, nhưng ngẫu nhiên lấy ra tu thân dưỡng tính cũng được.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao trực tiếp lấy ra một cổ thánh binh, rất nhiều thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Quân Tiêu Dao chướng mắt cổ thánh binh, không có nghĩa là những người khác không coi trọng nói.

Đối với những tên nhà quê đến từ cổ tinh vực này, cổ thánh binh đã xem như binh khí cao cấp rất hi hữu.

“Là cổ thánh binh...” Sắc mặt Thanh Vân công tử có chút mất tự nhiên.

Vũ khí chính của hắn ta cũng chỉ là một cổ thánh binh mà thôi. Cây đàn cổ mà Quân Tiêu Dao tùy tiện lấy ra đã là cổ thánh binh, nhìn một cái là biết cao thấp thế nào.

“Thì ra người này còn là một cao phú soái (1), chẳng lẽ là thiên kiêu thế lực bất hủ trên Hoang Thiên Tiên Vực?” Một ít người lộ ra ánh mắt kinh nghi không xác định.

(1) Ý chỉ người vừa cao lớn, đẹp trai lại giàu có

Nơi đây hầu như đều là thiên kiêu các đại cổ tinh vực, không có bao nhiêu người là thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên Vực, cho nên cũng không ai nhận ra lai lịch của Quân Tiêu Dao.

Mục Nguyệt Hàn hơi thở ra một hơi, cũng may nàng nhịn xuống, không sinh ra xung đột gì với Quân Tiêu Dao.

Gương mặt thanh lãnh của nàng lộ ra một nụ cười, nói: “Cầm khúc công tử đàn tên gọi là gì?”

Quân Tiêu Dao mỉm cười, trong mắt lại chợt lóe lên một tia sát ý.

“Khúc này tên là Phá Trận Khúc!”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì mười ngón tay đã đè lên dây đàn.

Mục Nguyệt Hàn cũng đưa ngọc tiêu lên môi, chuẩn bị thổi.

Nhưng ngay sau đó, Quân Tiêu Dao nâng dây đàn lên, một tiếng đàn như kim qua thiết mã, khí thôn vạn dặm hóa thành gợn sóng rồi thổi quét ra!

Mặt ngọc của Mục Nguyệt Hàn lập tức thay đổi, vội vàng lắc mình về phía sau, căn bản không rảnh lo đệm nhạc.

Nàng lập tức hiểu ra Quân Tiêu Dao không phải thật sự muốn đánh đàn.

Mà là...

Muốn giết người!

“Người khác nghe khúc đòi tiền, mà bản Thần Tử... Muốn mệnh!”

Quân Tiêu Dao khảy hết cả bảy dây, từng tiếng đàn hóa thành sóng âm hủy diệt, thổi quét tứ phương.

Cả tòa tửu lầu lập tức nổ tung!

Phá Trận Khúc là cầm khúc mà trước kia hắn rảnh rỗi đã tùy ý học từ A Cửu, sức công phạt rất mãnh liệt.

Tiếng đàn cứ như hóa thành vô số mũi thương trường mâu, quét ngang tứ phương.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Những tuấn kiệt trẻ tuổi trước đó mở miệng rống Quân Tiêu Dao đều bị chém thành tám khối dưới tiếng đàn hủy diệt này, máu tươi bắn ra khắp nơi!

Chỉ trong giây lát ngắn ngủn mà hơn trăm vị tuấn kiệt đã trực tiếp chết hơn phân nửa!

Chỉ còn một số ít thiên kiêu trước đó không lên tiếng mới may mắn thoát nạn.

Sau khi tửu lầu nổ tung, toàn bộ Kiếm Môn Quan đều bị kinh động. Rất nhiều thiên kiêu đưa ánh mắt kinh dị nhìn về phía tửu lầu.

“Là ai ra tay ở đây, không muốn sống nữa sao, chẳng lẽ không biết trong thành quan cấm võ đấu à?” Một ít thiên kiêu đế lộ kêu lên thất thanh.

Mặc kệ ngươi chém giết thế nào trên đế lộ, đều không sao cả. Nhưng chỉ cần tiến vào thành quan thì không được tùy ý ra tay, càng đừng nói là giết người.

Nếu ai vi phạm quy tắc thì những binh lính trông coi cũng không phải ăn chay.

Hiện tại lại có người dám ngang nhiên gây chuyên trong Kiếm Môn Quan, đây cũng không phải việc nhỏ gì.

Rất nhiều thiên kiêu trong Kiếm Môn Quan đều bắt đầu hội tụ về hướng tửu lầu.

Bên này, nhìn thấy Quân Tiêu Dao tiện tay diệt sát hơn phân nửa thiên kiêu, cả người Thanh Vân công tử đều ngây dại, như bị sét đánh.

Hắn ta cũng không ngốc, sao còn không rõ thực lực của Quân Tiêu Dao mạnh đến đáng sợ.

“Chết!”

Quân Tiêu Dao lại quét ngang dây đàn, tiếng đàn hóa thành kim qua thiết mã thực chất, va chạm thẳng về hướng Thanh Vân công

tử.

Thanh Vân công tử quát một tiếng chói tai, ngoai thân thể hắn ta hiện lên một luồng tiên khí. hư ảo màu xanh lá, đó chính là hình thức tiên khí ban đầu mà hắn ta ngưng luyện ra.

“Vị kia là... Thanh Vân công tử, hắn đang đối chiến với ai, còn thi triển ra cả hình thức tiên khí ban đầu nữa!”

Một ít thiên kiêu đế lộ xúm lại lại đây đều lộ ra vẻ mặt giật mình.

Tiên khí là át chủ bài, bình thường không ai tùy ý vận dụng.

Mọi người ở đây cho rằng, tình hình chiến đấu đang trong lúc cao trào.

Nhưng gay sau đó, tất cả mọi người đều ngây dại. Thanh Vân công tử có tu vi chuẩn thánh, còn tung ra một luồng hình thức tiên khí ban đầu mà không ngăn được cả một tiếng đàn của Quân Tiêu Dao!

Hắn ta ho ra máu từng ngụm từng ngụm, hình thức tiên khí ban đầu được tung ra trực tiếp bị cắt nát, cả cổ thánh binh cũng trực tiếp nổ tung!

Thanh Vân công tử phát ra tiếng gào rống tuyệt vọng: “Cổ thúc, cứu ta!”

“Công tử!”

Cổ thúc cũng ngây dại, hoàn toàn không nghĩ tới công tử nhà mình không chịu được cả một tiếng đàn!

Ông ta trực tiếp ra tay, khí tức chuẩn thánh đại viên mãn bùng nổ, muốn cứu Thanh Vân công tử ra. Kết quả dây đàn của Quân Tiêu Dao chấn động, thân thể của Thanh Vân công tử phốc một tiếng đã tan nát, cả nguyên thần cũng vỡ vụn.

Một vị thiên kiêu rất có danh khí trên đế lộ đã bị một tiếng đàn diệt sát!

Trợn tròn mắt!

Tất cả thiên kiêu đế lộ trong Kiếm Môn Quan chung quanh tửu lầu đều trợn tròn mắt.

“Đây... Chẳng lẽ là một vị thiên kiêu đứng sáu vị trí đầu trên Hoang Thiên Thánh Bảng?”

Rất nhiều thiên kiêu đều như rơi vào trong mộng, cảm thấy quá không chân thật.

“Tiểu tử, đền mạng cho công tử ta!” Khóe mắt Cổ thúc như muốn nứt ra, giáng một chưởng về hướng Quân Tiêu Dao.

“Chuẩn thánh đại viên mãn đủ để giao thủ với một ít thiên kiêu trên Hoang Thiên Thánh Bảng!”

Có thể bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng thì ít nhất cũng là cường giả chuẩn thánh.

Ngay khi mọi người cho rằng Quân Tiêu Dao sẽ bị thương nặng thì Quân Tiêu Dao chỉ lạnh nhạt nâng mí mắt lên, tiếp tục thi triển ra Phá Trận Khúc.

Oanh!

Đôi mắt Cổ thúc kia trợn to lên, huyệt Thái Dương giật giật thình thịch, miệng phun máu tươi, bay ngược ra sau.

Chuẩn thánh đại viên mãn cũng không thể chống lại Quân Tiêu Dao!

Chương 671 - Nếu không hiện thân thì máu rửa Kiếm Môn Quan

Chương 671: Nếu không hiện thân thì máu rửa Kiếm Môn Quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giờ phút này, thân thể mềm mại của Mục Nguyệt Hàn đã như tượng đất, cứng lại tại chỗ.

Rốt cục vị công tử tuấn tú như thiên nhân này là thần thánh phương nào!

Ngay khi Quân Tiêu Dao muốn ra tay lần nữa để tiêu diệt Cổ thúc thì nơi xa có tiếng hét to truyền đến.

“Lớn mật, dám hung hăng ầm ĩ trong Kiếm Môn Quan!”

Một đám binh lính giáp y lạnh lẽo như thiên binh giáng thế rống lên một tiếng, giọng như sấm rền, khí thế đồ sộ.

“Ngươi vi phạm quy định của Kiếm Môn Quan, chắc chắn phải chết!” Cổ thúc che ngực lại, trong ánh mắt kinh sợ mang theo một tia may mắn như sống sót sau tai nạn.

Người thanh niên trước mặt có thực lực quá khủng bố, quả thực làm ông ta sởn tóc gáy.

Nhưng đáng tiếc, nơi này là Kiếm Môn Quan, không kẻ nào được phép hung hăng.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên, tiếp tục quét ra một tiếng đàn.

Lúc này, một binh lính trưởng cầm đầu bùng nổ tu vi Thánh Nhân, ngang trời xuất chiến, chặn lại một kích này.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn lạnh lẽo đi.

“Dám chặn bản Thần Tử giết người, hay các ngươi cũng muốn

chết!?”

Lời nói lạnh nhạt của Quân Tiêu Dao vang vọng trong thiên địa, khiến tất cả thiên kiêu đế lộ trong Kiếm Môn Quan đều trợn tròn mắt.

Người này là ai, sao lại to gan lớn mật như thế, dám uy hiếp cả binh lính thủ quan?

Đôi mắt binh lính trưởng kia cũng trầm xuống, giọng đầy sát ý mà nói: “Ngươi đang uy hiếp ta?”

Trên đế lộ, cũng không thiếu một vài thiên kiêu thiên tư tuyệt thế, nhưng lại kiệt ngạo khó thuần, gây chuyện trong thành quan rồi bị binh lính chém giết.

Vị binh lính trưởng này cũng từng là kẻ thất bại trên đế lộ, cuối cùng nán lại tại Kiếm Môn Quan, trở thành binh lính trưởng thủ quan.

Bởi vậy, trong lòng ông ta cũng mơ hồ chướng mắt những thiên kiêu bộc lộ tài năng trên đế lộ, cảm thấy bọn họ thật “Chói mắt”.

“Nói cho ngươi biết, nơi này là Kiếm Môn Quan, ngươi là rồng cũng phải bò, là hổ cũng phải nằm bò!” Binh lính trưởng này lạnh nhạt nói.

Cho dù là thế lực bất hủ cũng không dám tùy tiện nhúng tay vào đế lộ. Cho nên ông ta không sợ, căn bản không cần cố kỵ bối cảnh thân phận của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì cười.

Lời này cũng nên là hắn nói mới đúng chứ.

Nhìn thấy ý cười của Quân Tiêu Dao, trong mắt binh lính trưởng kia hiện lên một tia sát khí, ông ta cảm thấy mình bị coi thường.

Binh lính trưởng lạnh lùng nói: “Xem ra phải dạy ngươi làm người.”

Dứt lời, binh lính trưởng cầm chiến qua (thương mác) trong tay, tu

vi Thánh Nhân bùng nổ, đâm thẳng đến cổ của Quân Tiêu Dao!

Cổ thúc đứng bên cạnh lộ ra một nụ cười lạnh, Thanh Vân công tử đã chết, người này cũng không thể sống!

“Đừng!” Gương mặt ngọc của Mục Nguyệt Hàn cũng thay đổi.

Nàng xem như đã biết được thực lực của Quân Tiêu Dao, chiến lực tuyệt đối có thể bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng, là người được chọn tốt nhất để cùng nàng đi cướp lấy cơ duyên. Nếu Quân Tiêu Dao chết thì kế hoạch của nàng cũng thất bại.

Đối mặt với chiến qua binh lính trưởng đâm tới, Quân Tiêu Dao lại khoanh tay mà đứng, ngẩng đầu, vô cùng thản nhiên mà nói: “Nếu không hiện thân nữa thì đừng trách bản Thần Tử dùng máu rửa Kiếm Môn Quan!”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả thiên kiêu đế lộ ở đây đều cảm thấy người này điên rồi.

Dùng máu rửa Kiếm Môn Quan, ai dám nói ra lời cuồng vọng như vậy?

Cho dù là truyền nhân thế lực bất hủ, hậu duệ Thái Cổ hoàng tộc cũng không dám làm xằng bậy trên mười tám ải đế lộ.

Nhưng lúc này, trong hư không vang lên một tiếng nói lạnh nhạt.

“Thứ chết tiệt, còn không ngừng tay!”

Giọng nói này như sấm sét nổ vang toàn bộ Kiếm Môn Quan.

Giờ khắc này, tất cả thiên kiêu đế lộ trong Kiếm Môn Quan đều bị kinh động, hội tụ hết lại đây.

Trong đó cũng có một vài thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên Vực, khi nhìn thấy bóng dáng khoanh tay mà đứng kia, bọn họ bất giác ngây người, xoa xoa đôi mắt, cho rằng mình nhìn lầm rồi.

Vị kia không phải sớm đã ngã xuống ở Thanh Đồng Tiên Điện trong thế giới Tiên Cổ sao?

Tiếng quát lạnh này làm nổ nứt cả trời cao, khiến đàn tinh rào rạt lay động, cứ như muốn rơi xuống.

“Chí tôn chi uy, chẳng lẽ là vị kia!” Rất nhiều thiên kiêu đế lộ lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Sao chút xung đột cấp bậc này lại khiến dạng đại nhân vật đó ra ngựa?

Binh lính trưởng đang ra tay bị giọng nói này trấn áp, đôi tay run lên, chiến qua cũng rơi xuống mặt đất.

Khoảng hư không trên Kiếm Môn Quan bị xé rách, một nam tử trung niên mặc trường bào màu vàng đen hiện thân, khí tức chí tôn tràn ngập, khiến ngân hà cũng đang run rẩy dao động.

Mười tám ải trên đế lộ, mỗi một ải đều có một người thủ hộ cấp bậc chí tôn trấn áp, mà ông ta chính là người thủ hộ của Kiếm Môn Quan, Chung Hội Chí Tôn.

“Thủ... Thủ... thủ hộ đại nhân...” Sắc mặt binh lính trưởng trắng bệch như tờ, căn bản không thể tin được.

Trước nay Chung Hội Chí Tôn hầu như chưa bao giờ hiện thân, cho dù bọn họ giết chết một ít truyền nhân thế lực bất hủ thì vị Chung Hội Chí Tôn này không xuất hiện.

Nhưng hiện tại, bởi vì một câu của thiếu niên trước mặt mà Chung Hội Chí Tôn lại lao ra.

Trong lòng binh lính trưởng đột nhiên xuất hiện dự cảm chẳng lành.

Hình như ông ta đã trêu chọc tồn tại mà cả thủ hộ đại nhân cũng không dám đụng vào.

“Sao lại thế này, cả thủ hộ đại nhân cũng hiện thân, rốt cuộc thiếu niên này có bối cảnh lai lịch gì?”

Một ít thiên kiêu cổ tinh vực không biết tình hình giật mình không thôi, ngược lại, những thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực đều trừng lớn đôi mắt, giờ phút này đầu óc có chút ngơ ra.

Chung Hội Chí Tôn nhìn thấy bóng người siêu nhiên bạch y tuyệt thế kia thì mí mắt cũng bất giác run rẩy một chút.

Tên tàn nhẫn không thể trêu chọc này chạy tới ải thứ sáu đế lộ từ khi nào?

Có lẽ thiên kiêu trên đế lộ không rõ về bất hủ chiến trên Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng vị Chung Hội Chí Tôn này lại biết.

Bảy thế lực bất hủ vây công Quân gia, cuối cùng gần như toàn quân bị diệt.

Mà tuy thiếu niên trước mặt không đến mức hoàn toàn khống chế trận bất hủ chiến đó, nhưng cũng là lực lượng quan trọng nhất trong đó.

Hơn nữa đừng quên, trừ bối cảnh Quân gia Khương gia ra, Quân Tiêu Dao còn là người đứng đầu Quân Đế Đình!

Bối cảnh, thiên phú, thực lực như vậy tạo nên một yêu nghiệt khủng bố tới cực điểm, ai dám trêu chọc vào?

Cho dù Chung Hội Chí Tôn là người thủ hộ đế lộ, cũng không dám tùy tiện đắc tội kẻ hung ác có bối cảnh nghịch thiên này.

Chương 672 - Tồn tại không thể trêu chọc!

Chương 672: Tồn tại không thể trêu chọc!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cuối cùng cũng hiện thân, bản Thần Tử còn tưởng ngươi sẽ giả chết chứ.” Nhìn thấy Chung Hội Chí Tôn hiện thân, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, hoàn toàn không có cảm giác kính sợ khi đối mặt với chí tôn.

Ngược lại còn cảm thấy như chủ nhân đang giáo huấn nô bộc.

“Rốt cuộc vị công tử này có bối cảnh thế nào mà dám quát lớn thủ hộ đại nhân?” Mục Nguyệt Hàn lại càng kinh hãi.

Hình như lai lịch của công tử trước mặt còn khủng bố hơn dự đoán trong lòng nàng.

“Ha hả... Thần Tử Quân gia đến đây, thật là vinh hạnh cho Kiếm Môn Quan chúng ta.” Chung Hội Chí Tôn căng da đầu, nặn ra một nụ cười.

Lời này vừa nói ra đã khiến toàn bộ Kiếm Môn Quan tĩnh mịch.

Đầu óc những thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực kia ầm ầm vang lên, hít mạnh luồng khí lạnh.

“Thì ra thật sự là Thần Tử Quân gia, hắn chết mà sống lại sao?” Các thiên kiêu kia trừng mắt, như muốn nhìn cho rõ ràng.

Mà phản ứng đầu tiên của những thiên kiêu đến từ cổ tinh vực đều là mơ hồ, sau đó như đột nhiên nhớ tới cái gì, da đầu như muốn nổ tung lên.

“Thần Tử Quân gia, là vị Thần Tử Quân gia vô địch thế trẻ tuổi hệ của Hoang Thiên Tiên Vực!”

“Không phải nghe đồn hắn ngã xuống trong Thanh Đồng Tiên Điện

rồi sao, sao còn sống sót được?”

Sau một hồi ngơ ra ngắn ngủi, toàn bộ Kiếm Môn Quan vang lên tiếng ồn ào vô tận.

Tất cả mọi người đều chấn động!

Thân thể mềm mại của Mục Nguyệt Hàn như bị sét đánh, cảm giác như mình đang nằm mơ.

“Đây là Thần Tử Quân gia...” Mục Nguyệt Hàn hoàn toàn ngây dại.

Đây chẳng phải là người mà nàng ngày ngày nhớ mong sao?

Tuy Mục Nguyệt Hàn đến từ Quảng Hàn cổ tinh vực, nhưng cũng nghe qua rất nhiều sự tích của Quân Tiêu Dao.

Dần dà, nàng sinh ra tò mò và vô số ảo tưởng đối với vị Thần Tử truyền kỳ chưa bao giờ gặp mặt này. Thậm chí trong lòng nàng ta còn có một nguyện vọng, là muốn chính mắt trông thấy rốt cục truyền kỳ này trông như thế nào.

Sau khi nghe nói Quân Tiêu Dao ngã xuống trong Thanh Đồng Tiên Điện, nàng còn vì chuyện này mà mất mát rất lâu.

Hiện tại không nghĩ đến nhân vật tuyệt đại mà nàng ta luôn nhớ mãi không quên lại tham dự buổi tiệc của mình.

Giờ phút này, Mục Nguyệt Hàn chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần lại.

Nàng nhớ lại trước đó Quân Tiêu Dao từng tùy ý nói muốn nàng thổi tiêu.

“Nếu là Thần Tử thì ta có thể...” Ngọc nhan của Mục Nguyệt Hàn ửng hồng.

Hiện tại nàng không chỉ tò mò về Quân Tiêu Dao, cũng tò mò về tiêu của Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, toàn bộ thiên kiêu đế lộ trong Kiếm Môn Quan đều đang trong trạng thái cực độ khiếp sợ, tất nhiên những thiên kiêu

Hoang Thiên Tiên Vực thì không cần nhiều lời, từ khi Quân Tiêu Dao vào đời, truyền thuyết của hắn chưa bao giờ ngừng lại, có thể nói là nghe đến chai cả lỗ tai.

Mà những thiên kiêu cổ tinh vực kia tuy chưa từng gặp Quân Tiêu Dao, nhưng cũng đã nghe qua tên tuổi đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Quân Tiêu Dao.

Mà hiện tại, nhân vật truyền kỳ chỉ tồn tại trong những lời truyền miệng lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt bọn họ.

Cảm giác này cực kỳ kỳ diệu, như đang nằm mơ.

Nhưng không phải mọi người đều có cảm giác này.

Ví dụ như binh lính trưởng kia hay như Cổ thúc, mặt bọn họ trắng bệch như tờ, hoàn toàn không thể tưởng được mình lại trêu chọc một tồn tại khủng bố như thế.

“Trời ạ...” Cổ thúc tâm sinh tuyệt vọng.

Nhưng binh lính trưởng kia tuy hai đùi run run, trong lòng thấp thỏm, nhưng ông ta nghĩ lại mình chỉ làm việc theo quy tắc, không vượt qua phép tắc gì.

Cho dù là Thần Tử Quân gia cũng không thể làm xằng bậy ở Kiếm Môn Quan đúng không?

Dĩ vãng cũng có không ít thiên kiêu bối cảnh kinh người gây chuyện, ông ta chém giết xong cũng không có chuyện gì.

Trước nay Chung Hội Chí Tôn đều không hỏi đến.

Vậy lần này, Chung Hội Chí Tôn cũng sẽ bảo vệ ông ta.

Phía chân trời, Chung Hội Chí Tôn nặn ra một nụ cười và nói: “Không nghĩ tới Thần Tử đã đạt tới cảnh giới Thánh Nhân, vậy bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

“Cái gì!”

Lời Chung Hội Chí Tôn nói lại làm chung quanh nhấc lên sóng gió động trời.

Quân Tiêu Dao đã là tu vi Thánh Nhân?

Mục Nguyệt Hàn cũng há cái miệng nhỏ ra, có vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Tuy hiện tại đế lộ không thiếu thiên kiêu Thánh Nhân cảnh cực kỳ yêu nghiệt, nhưng bọn họ đều bước lên đế lộ rồi mới có được cơ duyên và dần dần đột phá.

Mà rõ ràng Quân Tiêu Dao mới bước lên đế lộ không bao lâu.

Nói cách khác, trước khi Quân Tiêu Dao bước lên đế lộ thì đã đột phá đến Thánh Nhân cảnh. Từ xưa đến nay không có ai đạt được tốc độ này cả!

“Trời ạ, lúc trước đám người kiếm ma chuyển thế Diệp gia Diệp Cô Thần, quái thai cổ đại Quân gia Quân Mạc Tiếu sau khi bước lên đế lộ, lấy thời gian cực nhanh mà đột phá đến Thánh Nhân, sáng lập ký lục, được tứ phương tán thưởng.”

“Hiện tại tính ra, Thần Tử Quân gia còn đột phá lên Thánh Nhân sớm hơn cả đám người Diệp Cô Thần, Quân Mạc Tiếu luôn sao?”

“Không chỉ đột phá nhanh, hơn nữa đừng quên tuổi của Thần Tử Quân gia, mới mười tám mà thôi...”

Thiên kiêu chung quanh vô cùng giật mình, đang châu đầu ghé tai nghị luận.

Quân Tiêu Dao thản nhiên mở miệng nói: “Đừng chuyển đề tài, nói thật với ngươi, bản Thần Tử đang rất không vui!”

Lời này làm khóe mắt Chung Hội Chí Tôn lại giật giật.

Quả nhiên, không thể lừa gạt cho qua được.

Ông ta cúi đầu, liếc nhìn binh lính trưởng kia một cái, vô có tình cảm mà nói: “Ngươi tự sát đi.”

“Cái... Cái gì?” Binh lính trưởng cho rằng mình nghe lầm.

Chẳng những Chung Hội Chí Tôn không bảo vệ ông ta, mà còn muốn ông ta tự sát?

“Thủ hộ đại nhân, ta chưa làm sai cái gì, là làm việc theo quy tắc thôi, Thần Tử Quân gia kia không tuân thủ quy định...”

Nhưng còn không đợi binh lính trưởng nói hết lời thì Chung Hội Chí Tôn đã ấn một ngón tay xuống.

Phụt!

Binh lính trưởng kia trực tiếp nổ thành một vệt máu.

Nhìn cặn xương máu đầy đất kia, mọi người chung quanh nuốt một ngụm nước bọt.

Không ai ngờ được người thủ hộ đế quan chẳng những không bảo vệ người trong nhà, ngược lại còn quả quyết ra tay như thế.

Mặt Chung Hội Chí Tôn không có cảm xúc, trong lòng lại thầm nghĩ: “Làm việc theo quy tắc cũng không sai, nhưng có vài người là tồn tại áp đảo trên quy tắc.”

Chương 673 - Chỉ có Quân Tiêu Dao có thể tùy ý giẫm đạp quy tắc

Chương 673: Chỉ có Quân Tiêu Dao có thể tùy ý giẫm đạp quy tắc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao chính là người có thể giẫm đạp lên quy tắc trên đế lộ!

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lại nhìn về phía Cổ thúc kia.

Đáy lòng Cổ thúc phát lạnh, Chung Hội Chí Tôn lại điểm ra một ngón tay, trực tiếp đánh nát thân thể và nguyên thần của ông ta.

“Thần Tử đã vừa lòng chưa?” Chung Hội Chí Tôn nói.

Ông ta thực sự có chút kiêng kỵ Quân Tiêu Dao sẽ dây dưa không thôi. Tuy rằng ông ta là người thủ hộ đế quan cao cao tại thượng, nhưng nói thật, không có ông ta thì còn có chí tôn khác tới thay thế chức vị này.

“Ngươi có thể đi rồi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Hắn cũng không phải người bám riết không buông, thủ đoạn của Chung Hội Chí Tôn cũng rất quả quyết.

“Một khi đã vậy thì không quấy rầy nữa, hy vọng Thần Tử xưng vương trên đế lộ.”

Chung Hội Chí Tôn hơi chắp tay, trực tiếp bỏ chạy, căn bản không muốn nán lại đây dù chỉ một giây, nhìn kia người thủ hộ đế quan như rùa đen rút cổ kia, người ở đây đều có chút xấu hổ.

“Đây là đặc quyền giai cấp sao, thích thật...”

“Ngươi có thực lực bối cảnh như Thần Tử Quân gia thì cũng có thể kiêu ngạo như vậy.”

Rất nhiều tu sĩ nam tính đều hâm mộ không thôi.

Đôi mắt một ít nữ tu sĩ đã tỏa ra ánh sao.

Đây chính là Thần Tử Quân gia danh truyền Hoang Thiên Tiên Vực, nếu được hắn nhìn trúng, cho dù chỉ làm một thị nữ đi theo bên người thì cũng có vô số chỗ tốt, không ai dám trêu chọc.

Trong khoảng thời gian ngắn, những nữ tu sĩ đó bắt đầu mắt tỏa sóng xuân, trong lòng sinh ra sóng ngầm.

Mục Nguyệt Hàn thấy thế thì gót sen nhẹ nhàng đi đến trước người Quân Tiêu Dao, chặn lại ánh mắt thèm khát của tất cả nữ tu sĩ.

Nàng nhấp môi cười nói: "Là Nguyệt Hàn có mắt không thấy Thái Sơn, chậm trễ Thần Tử đại nhân."

"Không ngại." Quân Tiêu Dao nói.

"Vậy Thần Tử dự tiệc là cảm thấy hứng thú với cơ duyên kia đúng không, vừa vặn Nguyệt Hàn có một chỗ đặt chân ở Kiếm Môn Quan, nếu Thần Tử không chê thì chúng ta đi đến đó nói chuyện." Mục Nguyệt Hàn tiếp tục nói.

"Được." Quân Tiêu Dao nói.

Ngay sau đó, Mục Nguyệt Hàn dẫn Quân Tiêu Dao đi đến chỗ đặt chân của nàng.

Nhìn bóng dáng hai người, những nữ tu sĩ đó đều âm thầm nghiến răng.

Không nghĩ tới Mục Nguyệt Hàn cũng có tâm cơ như vậy, muốn một mình độc chiếm Thần Tử Quân gia.

Còn những tu sĩ nam tính thì tan nát cõi lòng, đồng thời cũng cảm thán.

Mục Nguyệt Hàn nổi danh vì vẻ đẹp thanh lãnh, từ trước đến nay luôn giữ khoảng cách với nam tính, Thanh Vân công tử theo đuổi Mục Nguyệt Hàn lâu như vậy mà còn không thể tới gần nàng trong phạm vi ba thước.

Nhưng lúc này Mục Nguyệt Hàn lại chủ động mời Quân Tiêu Dao đi đến nơi ở tư nhân của mình.

Đãi ngộ khác biệt này...

“Có lẽ, đây là nhân sinh.”

“Nếu dưới suối vàng Thanh Vân công tử hay biết, có tức giận đến không đầu thai được hay không?”

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao được Mục Nguyệt Hàn dẫn dắt, đi tới nơi dừng chân tư nhân của nàng.

Đình đài lầu các, thanh tùng thúy bách, hoa tiên suối phun, hoàn cảnh thanh u tú lệ, cũng phù hợp với khí chất tính cách của Mục Nguyệt Hàn.

Sau khi tiến vào sân, chỉ còn lại hai người bọn họ, Mục Nguyệt Hàn xoay người, nhìn về phía Quân Tiêu Dao, ngọc nhan đã ửng hồng.

Nàng mở miệng nói: “Thần Tử đại nhân, trước đó ngài nói muốn Nguyệt Hàn thổi tiêu, không biết hiện tại có tiếp tục không?”

“Ngươi còn có hứng thú?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Đương nhiên là có, nhưng... vừa rồi Nguyệt Hàn tiêu bị hỏng rồi, cho nên muốn thổi tiêu của Thần Tử đại nhân...”

Mục Nguyệt Hàn nói lời này với đôi mắt xinh đẹp lại ngập nước.

Biểu hiện này hoàn toàn không hợp với khí chất xinh đẹp thanh lãnh của nàng ta, khó có thể tưởng tượng, Thánh Nữ Quảng Hàn Cung thanh lãnh mà không sa vào khói lửa còn có khía cạnh “Dục” như vậy.

Đây đã không phải ám chỉ, mà là nói trắng ra.

Bởi vì Quân Tiêu Dao thật sự quá ưu tú, không có mấy nữ tử có thể chống đỡ được mị lực này.

Tuy Mục Nguyệt Hàn là Thánh Nữ của Quảng Hàn Cung, nhưng so

sánh với thân phận của Quân Tiêu Dao thì này chỉ được xem như một nhân vật nhỏ mà thôi.

“Trước đó Bản Thần Tử đã nói rồi, ngươi không chịu nổi kích cỡ đó đâu.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Mục Nguyệt Hàn thật sự rất đẹp, cánh tay ngó sen trắng nõn, đùi đẹp thon dài, thanh lãnh tuyệt đẹp, sáng trong như minh nguyệt.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không phải con Teddy thấy lỗ là chui, đối hắn mà nói, thứ dễ dàng có được như trở bàn tay thì không có hứng thú gì lắm.

“Không thử thì làm sao biết chứ, hơn nữa, Nguyệt Hàn là Thuần Âm Chi Thể...” Mục Nguyệt Hàn lại tiếp tục ám chỉ.

Quân Tiêu Dao cười, nói: “Ngươi cảm thấy, bản Thần Tử cần Thuần Âm Chi Thể của ngươi để tu luyện sao?”

Đừng nói là Thuần Âm Chi Thể.

Cho dù là Thái Âm Thánh Thể - Đứng thứ năm mươi trong ba ngàn thể chất, có thể nói là thể chất lô đỉnh đệ nhất thiên hạ, Quân Tiêu Dao cũng khinh thường nhìn lại.

Không ai có thể sánh bằng tốc độ tu luyện của hắn, căn bản không cần lô đỉnh để gia tốc tu luyện.

Mục Nguyệt Hàn nghe vậy thì phản ứng đầu tiên là ngơ ngẩn một chút, sau đó cười khổ rồi lắc đầu và nói: “Hóa ra Nguyệt Hàn ngây thơ, Thần Tử đại nhân thật sự không cần.”

Một Thánh Nhân trẻ tuổi như thế thì đã không cần bàn cãi gì nhiều về tốc độ tu luyện, thiên tư tuyệt đối là cấp yêu nghiệt, căn bản không cần làm điều thừa.

“Được rồi, đừng làm những điều thừa đó nữa, nói thẳng vị trí cơ duyên kia đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vâng, Thần Tử đại nhân...” Tuy trong lòng Mục Nguyệt Hàn có chút mất mát, nhưng vẫn lên tiếng.

Kế tiếp, nàng kể lại những chuyện có liên quan đến mảnh đất cơ duyên kia cho Quân Tiêu Dao biết.

Trong hư không trăm vạn cách ải thứ chín đế lộ, có một mảnh ngân hà chi hải.

Có thiên kiêu đế lộ ngoài ý muốn phát hiện hình như trong đó có một cổ sào đang chìm nổi.

“Hả, cổ sào, sào huyệt thế nào?” Quân Tiêu Dao tò mò.

“Hình như là... Côn Bằng Sào.” Trong giọng nói của Mục Nguyệt Hàn cũng mang theo một tia nóng cháy nhàn nhạt.

Côn Bằng chính là sinh linh chủng tộc cổ xưa đủ để sánh ngang với chân long, Thần Hoàng. Càng quan trọng là, đại thần thông Côn Bằng cũng mạnh tương đương với các đại thần thông như chân long, Thần Hoàng, Lôi Đế.

“Khó trách.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Chương 674 - Ngọc Phật Tử cường đại

Chương 674: Ngọc Phật Tử cường đại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cũng khó trách Mục Nguyệt Hàn để bụng như vậy, nếu thật sự là một Côn Bằng Sào, vậy tuyệt đối là một mảnh đất cơ duyên khổng lồ, sẽ khiến rất nhiều thiên kiêu đế lộ kéo đến.

“Nguyệt Hàn cũng chỉ biết được tin tức về Côn Bằng Sào từ một con đường khác, hơn nữa đã dần dần lan truyền ra.”

“Đến lúc đó, phỏng chừng sẽ có rất nhiều thiên kiêu tiến đến, thậm chí còn có khả năng xuất hiện thiên kiêu trên Hoang Thiên Thánh Bảng.”

“Cho nên chỉ dựa vào một mình Nguyệt Hàn thì khó có thể lấy được cơ duyên gì trong đó.” Mục Nguyệt Hàn thẳng thắn mà nói.

“Hừm, ta hiểu được, không sao, nhưng chúng ta muốn đi qua ải thứ chín đế lộ cũng tốn không ít thời gian.” Quân Tiêu Dao nhíu mày và nói.

Đế lộ là một con đường rất dài, từ ải thứ sáu đi đến ải thứ chín, cho dù lấy tốc độ cực nhanh cũng phải tồn mấy tháng, thậm chí là nửa năm.

“Chuyện này không thành vấn đề, nghe nói Côn Bằng Sào kia đang trong trạng thái phong bế, còn chưa hoàn toàn mở ra, chúng ta có đủ thời gian đi đến đó.” Mục Nguyệt Hàn nói.

“Vậy được, chuẩn bị một chút rồi lên đường đi.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Cơ duyên cấp bậc này sẽ khiến rất nhiều nhìn trộm, đến lúc đó nhất định sẽ có xung đột dữ dội bùng nổ.

Thiên kiêu bình thường chắn chắn phải chuẩn bị thật đầy đủ rồi mới đi, nhưng Quân Tiêu Dao lại nói chuyện rất thản nhiên, không

có một chút lo lắng nào cả.

Điều này xuất phát từ đạo tâm vô địch, đứng trên cao nhìn xuống tất cả.

“Không hổ là Thần Tử...”

Khí khái khinh thường tất cả, có ta là vô địch của Quân Tiêu Dao khiến trái tim Mục Nguyệt Hàn tê dại.

“Đúng rồi, chỗ ngươi có nơi tắm gội không?” Quân Tiêu Dao đột nhiên hỏi.

Từ khi hắn bước lên đế lộ thì vẫn luôn tu luyện, lên đường, còn chưa dừng lại thả lỏng phút giây nào, càng đừng nói là tắm gội. Tuy rằng xương cốt của Quân Tiêu Dao sinh hương, không có tạp chất, căn bản sẽ không dơ.

“Đương nhiên là có.” Mục Nguyệt Hàn nói.

Nàng dẫn Quân Tiêu Dao tới linh tuyền riêng của mình, đồng thời rất tự giác gánh vác nhiệm vụ hầu hạ.

Quân Tiêu Dao cũng không cự tuyệt, có người chủ động hầu hạ cũng không tồi.

Dáng người Quân Tiêu Dao cân xứng, xương cốt hoàn mỹ không tì vết, còn tản ra hương khí nhàn nhạt, mỹ cảm hài hòa hơn thân thể rất nhiều nữ tử.

Mục Nguyệt Hàn nhìn mà ngây người, đồng thời ánh mắt bất giác dời xuống.

Nàng hít sâu một hơi, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên khiếp sợ cực độ.

“Quả nhiên Thần Tử đại nhân nói thật...” Mục Nguyệt Hàn mặt đỏ tim đập rộn lên.

Kích cỡ này thật sự không phải nữ tử bình thường có thể chịu được.

Trong lúc Quân Tiêu Dao nghỉ ngơi chỉnh đốn rồi chuẩn bị lên đường.

Ở ải thứ mười một đế lộ, trong một tòa phủ đệ rộng lớn, có phật quang kim sắc đang chiếu khắp, nhuộm đẫm cả tòa phủ đệ giống như tịnh thổ nhân gian.

Khi một ít thiên kiêu chung quanh đi ngang qua, nhìn thấy phủ đệ này thì trong mắt đều hiện ra một tia kiêng kỵ và sợ hãi nồng đậm.

Bởi vì nơi đây chính là phủ đệ của quái thai cổ đại của Tiểu Tây Thiên, Ngọc Phật Tử.

Ngọc Phật Tử là một nhân vật hào quang vạn trượng trên đế lộ.

Hắn ta là quái thai cổ đại của Tiểu Tây Thiên, người mang Bồ Đề Phật Tâm, xuất hiện sau rất nhiều kỷ nguyên bị phong ấn.

Vừa xuất thế thì hắn ta đã cường thế hàng phục con gái của nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương.

Sau khi bước lên đế lộ, Ngọc Phật Tử lại tìm được một di tích cao tăng cổ đại, có được một xá lợi tử cổ xưa mà cường đại.

Cảnh giới tăng vọt, trực tiếp đột phá tới Thánh Nhân chi cảnh, lập tức dương danh đế lộ, cường thế bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng.

Có thể nói, Ngọc Phật Tử là một trong những thiên kiêu hào quang lóa mắt nhất trên đế lộ.

Rất nhiều người đều cho rằng, hắn hoàn toàn có thể nhẹ nhàng đi đến cuối đế lộ Hoang Thiên, sau đó bước lên cổ lộ chung cực, so đấu với các thiên kiêu của Cửu Thiên Tiên Vực khác.

Nhưng so sánh với quang huy của Ngọc Phật Tử, hắn ta có một điểm khiến người ta sợ hãi và kiêng kỵ, có người ngầm gọi Ngọc Phật Tử là mặt hổ mỉm cười.

Bởi vì hầu như lúc nào Ngọc Phật Tử cũng luôn híp mắt, trên mặt mang theo ý cười ôn nhuận như ngọc.

Tuy hắn ta không giết người, nhưng lại khống chế một môn độ hóa chi thuật khủng bố, có thể thao túng tư duy của người khác.

Vậy càng khủng bố.

Bị người ta thao túng, quả thực còn khó chịu hơn cả chết.

Có vài người nhìn thấy, trước phủ đệ của Ngọc Phật Tử có người đang quét lá rụng trên mặt đất.

“Trời ạ, là Cổ Kiếm Tâm đứng thứ tám mươi sáu trên Hoang Thiên Thánh Bảng, hắn chỉ chống đối Ngọc Phật Tử một chút mà đã bị người này độ hóa.”

“Quá khủng bố...”

Rất nhiều thiên kiêu đối né tránh Ngọc Phật Tử như né tà.

Giờ phút này, sâu trong phủ đệ có một tòa Phật đường rộng lớn.

Trong Phật đường, Ngọc Phật Tử mặc một bộ thiền y màu ngọc đang ngồi xếp bằng trên người một con dị thú.

Ngọc Phật Tử dáng người thon dài, mặt như quan ngọc, trên đầu có tóc dài trút xuống, cả người có vẻ ôn nhuận như ngọc.

Hắn ta luôn hơi híp mắt, khóe miệng nhếch lên, giống như vị Phật tôn cầm hoa mà cười trong truyền thuyết của Tiểu Tây Thiên.

Mà dị thú dưới thân hắn ta rõ ràng là Cửu Đầu Sư Tử!

“Đáng chết, ngươi cái con lừa ngốc lông dài này, có gan thì giết ta đi!”

Cửu Đầu Sư Tử rống lên, toàn thân tràn đầy kim quang, tu vi bộc phát, muốn đánh văng Ngọc Phật Tử ra.

Nhưng Ngọc Phật Tử lại ngồi vững như núi Thái Sơn, trấn áp Cửu Đầu Sư Tử.

“Ngươi có duyên với ngã Phật ta, trở thành thú cưỡi của bản Phật Tử, không thể tốt hơn.” Ngọc Phật Tử vẫn mỉm cười như cũ, cũng

không tức giận.

“Duyên đại gia nhà ngươi, chủ nhân của lão tử chỉ có một, chính là Thần Tử Quân gia, ngươi tính cọng rễ hành nào!” Cửu Đầu Sư Tử không ngừng gầm rú.

Trước đó con đường Đế Vương mở ra, nó cũng cùng một nhóm người Quân gia, cùng đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh cùng nhau bước lên con đường Đế Vương.

Sau đó mỗi người đều tự tìm cơ duyên của riêng mình, chia nhau ra.

Về sau, tin tức di tích Cao Tăng Cổ Đại truyền ra, Cửu Đầu Sư Tử cũng muốn đi thử thời vận.

Dù sao nhất mạch Cửu Đầu Sư Tử, tổ tiên và đạo Phật có nguồn gốc cực sâu, nói không chừng nó cũng có thể từ đó đạt được một chút cơ duyên.

Ai mà ngờ, lại đụng phải tên hung ác Ngọc Phật Tử này.

Ngọc Phật Tử muốn biến Cửu Đầu Sư Tử thành thú cưỡi, Cửu Đầu Sư Tử đương nhiên không vui.

Chương 675 - Đích nữ nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương

Chương 675: Đích nữ nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cả hai đại chiến, mà điều khiến cho Cửu Đầu Sư Tử hãi hùng khiếp sợ chính là, thực lực của Ngọc Phật Tử vô cùng khủng bố.

Không hổ là quái thai cổ đại Tiểu Tây Thiên, Cửu Đầu Sư Tử cơ bản không ngăn được, trực tiếp bị trấn áp.

Về sau Cửu Đầu Sư Tử vẫn muốn phản kháng nhưng đều không có năng lực đào thoát.

“Bản Phật Tử không độ hóa ngươi đã là đối đãi nhân từ với ngươi rồi, hy vọng ngươi đừng có không biết thức thời.” Ngọc Phật Tử vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Chờ chủ nhân nhà ta đến con đường Đế Vương, chính là tử kỳ của ngươi!” Cửu Đầu Sư Tử quát lên.

Nghe đến lời này, Ngọc Phật Tử nhắm hai mắt lại, lạnh lùng nói: “Thần Tử Quân gia trong miệng của ngươi đã sớm vẫn lạc ở bên trong Thanh Đồng Tiên Điện rồi.”

“Hắn đã giết Phật Tử và Phật Nữ Tiểu Tây Thiên chúng ta, nghiệp chướng quá sâu, kết quả bây giờ ngay cả bản thân cũng ngã xuống, đây là nhân quả.”

“Chủ nhân nhà ta vô địch dũng mãnh phi thường, là người đứng đầu thế hệ tuổi trẻ, quét ngang đương thời, tuyệt đối sẽ không chết!” Cửu Đầu Sư Tử phản bác.

“Ai…” Ngọc Phật Tử khẽ lắc đầu.

Sau đó, hắn tựa như nghĩ tới điều gì, lên tiếng: “Khổng Huyên.”

Thoại âm rơi xuống, một vị nữ tử xinh đẹp mặc váy dài Khổng

Tước màu xanh ngọc ở bên ngoài đi tới.

Một đầu tóc xanh của nàng ta dùng trâm cài tóc Khổng Tước búi lên, sau lưng dường như có cửu sắc thần quang lúc ẩn lúc hiện.

Mơ hồ ở giữa, một đạo Cửu Sắc Tiên Khí hình thức sơ khai xoay xung quanh bên ngoài thân thể nàng ta, lờ mờ di động.

Nữ tử xinh đẹp này vô cùng mạnh mẽ, tu vi đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh Tiểu Viên Mãn, đồng dạng là thiên kiêu đỉnh cấp đã bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng.

Nàng ta chính là đích nữ nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương, Khổng Huyên.

Sau khi nàng ta xuất thế thì trực tiếp bị Ngọc Phật Tử thu phục, trở thành tùy tùng của hắn.

“Phật Tử đại nhân.” Khổng Huyên cung kính hành lễ, trong đôi mắt đẹp có một tia kính sợ lẫn sùng bái.

Nàng ta cũng không phải là bị Ngọc Phật Tử độ hóa, mà là cam tâm tình nguyện thần phục hắn, trở thành tùy tùng.

“Trước đó có tin tức nói, cửa thứ chín con đường Đế Vương có xuất hiện tổ Côn Bằng, ngươi đi một chuyến đi, nói không chừng có thể đạt được ít bảo bối, có lẽ có thể đạt được đại thần thông Côn Bằng.” Ngọc Phật Tử thản nhiên nói.

“Vâng, vậy Phật Tử đại nhân ngài…” Giọng nói Khổng Huyên dừng một chút.

“Ngoài cửa thứ mười hai con đường Đế Vương, Địa Ngục Tinh sắp sửa mở ra, bản Phật Tử cần phải chuẩn bị một phen, đi vào trong đó giành được Tiên Tủy, ngưng luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai.” Ngọc Phật Tử lãnh đạm nói.

“Cái gì, Phật Tử đại nhân vậy mà sắp ngưng luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai rồi ư?”

Khổng Huyên nghe vậy, đôi mắt đẹp trừng lớn, có vẻ rất giật mình.

Ở con đường Đế Vương, ngưng luyện ra một đạo Tiên Khí đã có thể xưng là tiểu đầu lĩnh, khiến tứ phương cúng bái.

Mà bây giờ, Ngọc Phật Tử lại sắp ngưng luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai.

Nếu như thực sự thành công, vậy Ngọc Phật Tử tuyệt đối sẽ trở thành thiên kiêu đỉnh cấp đứng đầu con đường Đế Vương.

“Chúc mừng Phật Tử đại nhân, chờ đại nhân ngưng luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai, đủ để trùng kích hạng nhất Hoang Thiên Thánh Bảng!” Trong đôi mắt đẹp của Khổng Huyên mang theo vẻ cuồng nhiệt.

“Lời này còn quá sớm để nói, ngươi đi trước đi.” Ngọc Phật Tử khoát tay nói.

“Vâng, Khổng Huyên nhất định vì Phật Tử đại nhân đoạt được đại thần thông Côn Bằng.” Khổng Huyên phát ra lời thề son sắt, sau đó rời đi.

“Lại còn sắp ngưng luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai…” Cửu Đầu Sư Tử cũng cảm thấy vô cùng buồn bực.

Như vậy xem ra, hình như nó vĩnh viễn đều không có cơ hội tự do.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài cửa thứ mười hai con đường Đế Vương, bên trong tinh không rộng lớn. Một vị thanh sam kiếm khách đạp không mà đi. Bước chân của hắn hết sức huyền diệu, đường vân không gian dưới chân chảy xuôi.

Khoảng cách dài dằng dặc, ở dưới chân hắn giống như bằng không rút ngắn lại rất nhiều, cả người như là lóe lên hư không đi tới.

Một ít thiên kiêu ở trên Tinh Không Cổ Lộ tiến lên, nhìn đến bóng dáng chợt lóe lướt qua kia, trong mắt lộ ra một vệt kinh dị.

“Vị đó là… Hư Không Kiếm Tử, xem ra hắn cũng muốn đi đến Địa Ngục Tinh ở cửa mười hai con đường Đế Vương.”

“Nghe nói Hư Không Kiếm Tử này chuyên tu kiếm đạo không gian, trước đó còn ngông cuồng khiêu chiến Diệp Cô Thần đứng hạng

nhất Hoang Thiên Thánh Bảng, kết quả một kiếm thua ở trong tay Diệp Cô Thần, may mắn chạy thoát chết…"

Mấy vị thiên kiêu này đang trao đổi.

Hư Không Kiếm Tử là thiên kiêu đỉnh cấp xếp hạng trước mười Hoang Thiên Thánh Bảng, một thân tu vi kiếm đạo kinh thiên động địa.

Không chỉ như thế, hắn còn thân mang Hư Thiên Thể, nắm trong tay thần thông không gian quỷ dị.

Trước đó, hắn từng lấy kiếm đạo khiêu chiến Kiếm Ma chuyển thế Diệp Cô Thần, kết quả một kiếm được dạy cho cách làm người.

Đây cũng là nỗi nhục không thể lau đi của Hư Không Kiếm Tử.

Ngay lúc mấy vị thiên kiêu này đang trò chuyện.

Đột nhiên, ở sau lưng bọn họ, một giọng nói lạnh lùng truyền đến đến: "Các ngươi lặp lại lần nữa?"

Mấy thiên kiêu này quay đầu lại, hoảng sợ nhìn Hư Không Kiếm Tử.

Phập phập!

Không gian chấn động, kiếm khí dâng lên, mấy thiên kiêu này trong nháy mắt đã bị chém đầu, ngay tiếp theo cả nguyên thần cũng bị vỡ nát.

Tiện tay giết chết mấy tên thiên kiêu lắm mồm, mặt mày Hư Không Kiếm Tử thản nhiên.

"Chờ ta đến Địa Ngục Tinh trước, ngưng luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai, nhất định phải lần nữa khiêu chiến Diệp Cô Thần, tự tay rửa sạch sỉ nhục." Hư Không Kiếm Tử âm thầm cắn răng.

"Ngoài ra, nếu như có thể tìm được nửa cuốn Không Thư khác thì ta cũng có nắm chắc đối phó với Diệp Cô Thần." Hư Không Thánh Tử khẽ lắc đầu.

Hắn dĩ nhiên là người sở hữu nửa cuốn Không Thư!

“Đúng rồi, nghe nói cửa thứ chín con đường Đế Vương có xuất hiện tổ Côn Bằng, mặc dù bản tôn ta không rảnh đi trước, nhưng mà…” Giọng nói Hư Không Kiếm Tử dừng một chút.

Ở phía sau hắn, không gian chấn động, một bóng dáng giống y như đúc hắn nhưng khí tức lại yếu hơn một bậc xuất hiện.

Đúng là một đạo linh thân mà hắn đã ngưng luyện lâu dài ra.

Chương 676 - Cửa thứ chín con đường Đế Vương

Chương 676: Cửa thứ chín con đường Đế Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thân hình đạo linh thân này chợt lóe, chạy tới cửa thứ chín con đường Đế Vương.

Còn bản tôn Hư Không Kiếm Tử thì chạy tới cửa thứ mười hai con đường Đế Vương.

Bên này, ở Kiếm Môn Quan, sau vài ngày nghỉ ngơi và hồi phục sơ qua, Quân Tiêu Dao cũng cùng Mục Nguyệt Hàn lên đường.

Mục Nguyệt Hàn chỉ đưa một mình Quân Tiêu Dao đi trước.

Bởi vì cơ bản không cần tiếp tục liên hợp với những người khác, một mình Quân Tiêu Dao đã có khả năng chống đỡ thiên quân vạn mã.

Trong thời gian này, Mục Nguyệt Hàn cũng có lòng tò mò, không nhịn được hỏi dò: “Xin hỏi Thần Tử đại nhân đã ngưng luyện ra mấy đạo Tiên Khí rồi?”

Quân Tiêu Dao hờ hững mở mắt ra đáp: “Không nhiều.”

Với thiên phú tuyệt thế của hắn mà nói, ba đạo Tiên Khí xác thực không tính là nhiều.

Chẳng qua con đường Đế Vương vừa mới bắt đầu, Quân Tiêu Dao tin tưởng, về sau mình có thể ngưng luyện ra nhiều Tiên Khí hơn.

“Phải không.” Mục Nguyệt Hàn gật nhẹ đầu, cũng rất thức thời không hỏi thêm nữa.

“Thần Tử đại nhân có thể ở độ tuổi này đạt tới cảnh giới Thánh Nhân đã rất lợi hại rồi, nếu nói còn có thể ngưng luyện ra Tiên Khí, vậy thì có chút làm khó.”

Mục Nguyệt Hàn nghĩ thầm.

Nàng cảm thấy, có lẽ Quân Tiêu Dao chuyên tâm vào trên đột phá cảnh giới, cũng không có tinh lực di thừa đi ngưng luyện Tiên Khí.

Nếu như để cho nàng biết, Quân Tiêu Dao đã ngưng luyện ra ba đạo Tiên Khí, đoán chừng Mục Nguyệt Hàn cũng sẽ bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Quân Tiêu Dao đi cùng Mục Nguyệt Hàn, từ cửa thứ sáu con đường Đế Vương, Kiếm Môn Quan bắt đầu khởi hành, tiếp tục đi đến Tinh Không Cổ Lộ.

Dọc theo đường đi, Mục Nguyệt Hàn cũng coi như bước đầu được mở mang kiến thức về sức sinh tồn mạnh mẽ của Quân Tiêu Dao.

Bất kỳ uy hiếp dọc đường gì, giặc cướp Tinh Không, những thiên kiêu khác, các loại hung địa vân vân…

Quân Tiêu Dao hầu như đều là một tay quét ngang.

Bất kỳ trở ngại nào cũng không đỡ nổi nhịp bước tiến lên của hắn.

Cho dù gặp phải một ít thiên kiêu cường đại muốn tranh phong thì Quân Tiêu Dao hầu như đều là một chiêu giết chết, cho tới bây giờ đều chưa từng ra chiêu thứ hai.

Điều này khiến cho Mục Nguyệt Hàn sùng bái không thôi.

Nàng lại nhớ tới Kiếm Ma chuyển thế Diệp Cô Thần xếp hạng nhất Hoang Thiên Thánh Bảng. Nghe nói hắn cũng vậy, đối diện với kẻ địch, cho tới bây giờ đều chỉ ra một kiếm.

Hai người này, một người chỉ ra một kiếm, một người chỉ xuất một chiêu. Nếu như hai người bọn họ chạm mặt nhau thì sẽ phát sinh tranh phong kịch liệt cỡ nào, cuối cùng lại là ai thắng ai thua đây?

Mục Nguyệt Hàn đột nhiên hơi tò mò.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, bọn họ hoàn toàn không có trở ngại gì.

Thậm chí Mục Nguyệt Hàn còn tế ra một chiếc phi chu Tinh Không, có thể qua sông hư không, tốc độ cực nhanh.

Nhưng dù vậy, hai người điều khiển phi chu Tinh Không cũng gần như hao phí thời gian nửa năm, rốt cuộc mới tới gần cửa thứ chín con đường Đế Vương.

Một cửa này, tên là Ngọc Môn Quan.

Có điều Quân Tiêu Dao và Mục Nguyệt Hàn cũng không chuẩn bị tiến vào Ngọc Môn Quan mà là đi thẳng tới bên ngoài Ngọc Môn Quan, bên trong tinh không mênh mông vô tận.

Bởi vì tổ Côn Bằng kia nằm ở trong một vùng biển tinh không.

Cùng thời gian, ở bên ngoài Ngọc Môn Quan, bên trong trăm vạn dặm hư không.

Một vùng biển Tinh Hà mênh mông, bắt ngang hiện lên trong đó.

Phóng mắt nhìn lại, quả thực còn muốn rộng lớn hơn một ít đại dương mênh mông trên Tiên Vực. Từng khỏa tinh hà chìm nổi trong ấy, giống như là đá ngầm bên trong biển rộng.

Người đứng ở trước mặt vùng biển Tinh Hà này, quả thực không lớn hơn một hạt cát đá là bao.

Ban đầu, vùng biển Tinh Hà này chính là nơi hung hiểm.

Nếu như không cẩn thận bị cuốn vào trong đó thì chẳng những sẽ bị lạc mất phương hướng mà thậm chí còn có thể bị các loại dòng xoáy, tàn trận, vết nứt không gian cuốn vào, thân tử đạo tiêu.

Chẳng qua trong khoảng thời gian gần đây, vùng biển Tinh Hà hiếm có dấu người này lại cực kỳ náo nhiệt.

Mỗi thời mỗi khắc đều có thiên kiêu hội tụ đến.

Khắp nơi bên ngoài biển Tinh Hà, nhìn lại sơ bộ, ít nhất cũng có hơn ngàn vị thiên kiêu đang tụ tập ở đây.

Có thể đi đến cửa thứ chín con đường Đế Vương, không ai mà

không phải là nhân trung long phượng, đều có một chút bản lĩnh.

Giờ phút này, ánh mắt của tất cả thiên kiêu con đường Đế Vương đều mang theo nồng nhiệt, nhìn về chỗ sâu bên trong biển Tinh Hà.

Trong mơ hồ có thể nhìn được một cái hang ổ màu đen tràn ngập khí tức Hồng Hoang cổ kính, ở vào chỗ sâu nhất của biển Tinh Hà.

Cái ổ màu đen này vô cùng rộng lớn, như một ngọn Ma Sơn cổ đại, tản ra khí hoang dã.

Đúng là tổ Côn Bằng.

Chẳng qua giờ phút này, tổ Côn Bằng lại đang ở vào trạng thái đóng cửa.

Có thể lờ mờ nhìn thấy từng vết nứt đang lan ra phía mặt ngoài tổ Côn Bằng.

Trong biển Tinh Hà, thỉnh thoảng có thiên thạch chuyển động đánh vào mặt ngoài tổ Côn Bằng, làm cho cái vết nứt kia càng mở rộng ra thêm một chút.

“Xem ra không được bao lâu, cái tổ Côn Bằng này hẳn là sẽ lập tức mở ra.” Rất nhiều thiên kiêu đều mang tâm trạng kích động.

Đây chính là cơ duyên lớn hiếm có.

“Các ngươi nói bên trong sẽ có cái gì đây, Cổ Thánh Binh, Chí Tôn Khí, Bất Hủ Thánh Đan hay là chân huyết Côn Bằng?” Có thiên kiêu hưng phấn.

“Ta chỉ hy vọng có thể đạt được đại thần thông Côn Bằng thôi, có cái này thì sẽ có nắm chắc đi đến cuối con đường Đế Vương, bước lên trên Cổ Lộ cuối cùng.”

Một ít thiên kiêu đang sôi nổi thảo luận, đương nhiên cũng có rất nhiều thiên kiêu lộ ra ánh mắt đề phòng.

Đừng nhìn hiện tại bầu không khí tương đối hòa hoãn. Đợi đến tổ Côn Bằng vỡ ra, đến lúc đó chính là chinh phạt huyết tinh. Dù sao

cho dù cơ duyên nhiều cỡ nào thì cũng không có khả năng chia hết cho tất cả mọi người.

Lúc này, bên tai rất nhiều thiên kiêu bỗng nhiên truyền đến tiếng thủy triều.

Một số người đưa mắt nhìn lại, tinh không nơi xa thình lình có một dải sóng lớn cuốn tới.

Điều này rất không cách nào tưởng tượng ra nổi.

Rõ ràng là ở trong vũ trụ tinh không, vậy mà lại có thủy triều đang càn quét.

“Chẳng lẽ là, vị kia đến đây…”

Một ít thiên kiêu ngay lập tức nghĩ đến vị thiên kiêu nổi danh trên Hoang Thiên Thánh Bảng kia.

Hải Thần Tam thái tử!

Chương 677 - Kim Sí Tiểu Bằng Vương

Chương 677: Kim Sí Tiểu Bằng Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đây chính là một vị Tiểu Cự Đầu, xuất thân từ Hải Vương Cổ Tinh Vực.

Tuy là thiên kiêu xuất thân từ Cổ Tinh Vực nhưng tư chất lại cực kỳ yêu nghiệt, không kém gì truyền nhân thế lực bất hủ trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Nghe đồn người hắn ta mang huyết mạch Hải Thần cực kỳ cổ xưa, hùng cứ Thánh Bảng, không ai dám trêu chọc.

Trên biển hiện ra hai bóng dáng, là hai thanh niên khí tức bất phàm.

Một người trên da phủ đầy vảy như cá.

Một người sau lưng có pháp lực cuộn lại thành bó tơ đang rối loạn kiểu như xúc tua.

“Thì ra không phải Hải Thần Tam thái tử mà là hai tùy tùng của hắn, Phiên Giang Hầu và Náo Hải Hầu.” Có thiên kiêu lên tiếng.

Người thanh niên trên da phủ đầy vảy cá chính là Phiên Giang Hầu.

Hắn ta đưa mắt lạnh lùng liếc nhìn bốn phương, nói: “Đại thần thông Côn Bằng này rất quan trọng với thái tử, chúng ta nhất định phải có được.”

“Đó là đương nhiên, nếu như Tam thái tử đạt được đại thần thông Côn Bằng thì tuyệt đối là như hổ thêm cánh, nói không chừng còn có thể nhờ vào nó tu luyện ra đạo Tiên Khí thứ hai.” Náo Hải Hầu lên tiếng.

Bị tổ Côn Bằng thu hút không chỉ có Hải Thần Tam thái tử, ở một

hướng khác, có tiếng xé gió chấn động, kim quang óng ánh, một con Đại Bàng Kim Sí Điểu ngang trời bay đến.

Hào quang Đại Bàng Kim Sí Điểu chợt lóe, biến thành hình người, anh tuấn thần võ, tóc dài màu vàng rối tung, ánh nhìn trong con ngươi bắn ra tựa như Thiên Đao sắc bén.

Nếu như lúc này Quân Tiêu Dao có mặt ở đây thì ắt sẽ nhận ra đây là một người quen cũ, Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

“Là Kim Sí Tiểu Bằng Vương, hắn cũng đến đây!” Ánh mắt rất nhiều thiên kiêu đều lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương, xem như là thiên kiêu tương đối thảm thương.

Liên tiếp bị Quân Tiêu Dao đả kích, thậm chí ở Tiên Cổ Đạo Hồ, Kim Sí Tiểu Bằng Vương nhìn thấy Quân Tiêu Dao, ngay cả ý chí chiến đấu cũng không có, trực tiếp chạy trốn.

Nhưng về sau, sau khi nghe được Quân Tiêu Dao đã ngã xuống ở Thanh Đồng Tiên Điện, Kim Sí Tiểu Bằng Vương mới bình thường trở lại, cảm giác khói mù tan biến.

Đạo tâm của gã lại lần nữa khôi phục, trạng thái đặc biệt tốt, cảm giác bản thân vô địch ấy lại trở về.

“Bóng tối đã qua, phải suy nghĩ hướng về tương lai, chờ ta đạt được đại thần thông Côn Bằng rồi, ắt hẳn sẽ có thể đánh vào vị trí trước mười Hoang Thiên Thánh Bảng!”

Trong mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương nở rộ thần thái tự tin.

Thời đại của Quân Tiêu Dao đã qua rồi.

Chỉ có thiên kiêu còn sống mới có tư cách bàn chuyện tương lai.

“Bản thể của Kim Sí Tiểu Bằng Vương là Đại Bàng Kim Sí, nếu có thể đạt được đại thần thông Côn Bằng, tuyệt đối sẽ như hổ mọc thêm cánh.” Mắt một ít thiên kiêu lộ ra ánh sáng âm u.

Bọn họ cũng không hy vọng trên con đường Đế Vương lại nhiều ra

thêm một tên thiên kiêu cường đại.

“Tài nguyên tổ Côn Bằng chỗ này là thuộc về Phật Tử đại nhân!”

Lúc này, một giọng nữ vang lên.

Tinh không phía xa có Cửu Sắc Thần Quang lóe lên.

Một nữ tử xinh đẹp người mặc váy dài Khổng Tước màu xanh ngọc băng qua sông hư không mà đến, thần quang quanh người chấn động, phát ra khí tức cường đại.

“Là Khổng Huyên, tùy tùng của Ngọc Phật Tử!” Ánh mắt của rất nhiều thiên kiêu con đường Đế Vương lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Ngọc Phật Tử, đây chính là một trong số những kẻ không thể trêu chọc nhất trên con đường Đế Vương.

Thấy Khổng Huyên đến, trong mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương lóe lên tia sáng, nhưng nghe đến lời của nàng ta, mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương tức thì lộ vẻ không vui.

Gã khẽ nhíu mày nói: “Khổng Huyên, Ngọc Phật Tử đó đã rót thứ canh gì cho ngươi, ngươi thế mà lại trung thành với hắn như vậy sao?”

Trong lời nói đúng là không thiếu một chút ghen tuông.

Tộc Kim Sí Đại Bàng và nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương cũng coi như là qua lại thân thiết nhiều đời.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng biết Khổng Huyên.

Thậm chí gã còn có một chút thiện cảm với Khổng Huyên này.

Chỉ tiếc Khổng Huyên hoàn toàn là tùy tùng cuồng nhiệt của Ngọc Phật Tử, điều này đã khiến cho Kim Sí Tiểu Bằng Vương ôm địch ý rất lớn với Ngọc Phật Tử nọ.

“Sự hùng mạnh của Phật Tử đại nhân, ngươi sao có thể hiểu biết được chứ.” Khổng Huyên nhìn về phía Kim Sí Tiểu Bằng Vương, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia lạnh lùng khinh bỉ.

“Ngươi…” Ánh mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương trầm xuống.

“Hừ, chờ ta đạt được đại thần thông Côn Bằng rồi, tu vi tăng lên, nhất định phải đi gặp tên Ngọc Phật Tử gì đó một lần!” Kim Sí Tiểu Bằng Vương hừ lạnh nói.

“Phật Tử đại nhân là vô địch, ngươi không có cơ hội đâu.” Khổng Huyên lắc đầu.

Khổng Huyên gần như là sùng bái Ngọc Phật Tử một cách mù quáng. Ở trong mắt nàng ta, Ngọc Phật Tử chính là nhân tài kiệt xuất thiên kiêu số một con đường Đế Vương, chú định sẽ bước lên Cổ Lộ cuối cùng.

Chứng kiến vẻ sùng bái cuồng nhiệt trong mắt Khổng Huyên, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cực kỳ không thích, trong lòng lên men.

Nhưng gã không thừa nhận cũng không được, Ngọc Phật Tử rất mạnh.

Nếu như không chiếm được đại thần thông Côn Bằng hoặc là tinh huyết Côn Bằng thì ngay cả tư cách giao thủ với Ngọc Phật Tử Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng không có.

Chính là bởi vì vậy, trong mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương hiện lên vẻ kiên quyết.

Cơ duyên tổ Côn Bằng lần này, gã tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trong lúc đang chờ đợi ở chỗ này, lại lần nữa có một bóng dáng xé rách hư không mà đến.

Đó là một vị thanh sam kiếm khách lưng đeo trường kiếm, mặt mày hờ hững, thẳng xé rách hư không xung quanh, đáp xuống nơi này.

Vào lúc hắn hiện thân, không gian xung quanh đều đang chấn động, từng đạo kiếm khí nhộn nhạo bên trong hư không, mấy vị thiên kiêu xung quanh không kịp né tránh, thậm chí trực tiếp bị xoắn nát thành sương máu bao quanh!

“Là Hư Không Kiếm Tử, vậy mà hắn cũng tới đây!”

Thanh sam kiếm khách này chính là Hư Không Kiếm Tử.

Hay là nói, là linh thân của Hư Không Kiếm Tử.

Nhưng cho dù chỉ là một đạo linh thân, đối với thiên kiêu ở đây mà nói, đều là tuyệt đối không thể chiến thắng.

Tên này chính là kẻ hung ác xếp hạng trước mười Hoang Thiên Thánh Bảng đấy.

“Hư Không Kiếm Tử…”

Đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Khổng Huyên thấy Hư Không Kiếm Tử đến, nét mặt cũng cứng đờ một lúc, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Có điều sau khi cảm ứng được tu vi của Hư Không Kiếm Tử, đáy lòng bọn họ mới khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Rõ ràng đây chỉ là một đạo linh thân.

Nhưng bọn họ cũng không hề thả lỏng cảnh giác.

Hư Không Kiếm Tử đến từ Thiên Hư Cổ Tinh Vực.

Chương 678 - Huyền Nguyên Cổ Tinh Vực

Chương 678: Huyền Nguyên Cổ Tinh Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Điều khiến người ta ngoài ý muốn chính là, sau lưng hắn cũng không hề có bất kỳ thế lực bất hủ hay là đạo chính thống vô thượng gì.

Hắn chỉ có một vị sư phụ.

Nhưng vị sư phụ này cũng là người mạnh nhất Thiên Hư Cổ Tinh Vực, danh hiệu Hư Không Kiếm Tôn.

Hư Không Kiếm Tôn không chỉ là người mạnh nhất Thiên Hư Cổ Tinh Vực mà còn danh chấn nhiều Cổ Tinh Vực khác, xem như một vị cường giả nổi danh.

Chính là vì vậy nên tuy sau lưng Hư Không Kiếm Tử không có thế lực nhưng truyền nhân của thế lực bất hủ bình thường cũng không dám coi thường hắn.

“Cái tổ Côn Bằng này, ta nhất định phải có được.” Hư Không Kiếm Tử chắp tay, tuy chỉ là một đạo linh thân nhưng vẫn như cũ có tài năng tuyệt thế.

“Xem ra cái cơ duyên tổ Côn Bằng này không dễ tranh đoạt rồi.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng cảm giác được một chút áp lực.

Chíu!

Lúc này, một chiếc phi chu Tinh Không bỗng nhiên phá không mà đến, lôi kéo sự chú ý của rất nhiều người.

“Ơ, đây lại là vị nào tới đây?” Một ít thiên kiêu thì thầm.

Một vị mỹ nhân mặc sa y màu xanh nhạt từ bên trong đi ra, tóc xanh phiêu động, dung mạo hoàn mỹ, hàm chứa ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đúng là Mục Nguyệt Hàn.

“Lại là Nguyệt Hàn tiên tử của Cung Quảng Hàn.”

Thấy Mục Nguyệt Hàn hiện thân, trong mắt rất nhiều thiên kiêu đều hiện lên một tia sáng khác lạ.

Vị này chính là mỹ nhân nổi danh trên con đường Đế Vương, thực lực không tầm thường, dung mạo xuất chúng, là tình nhân trong mộng của rất nhiều thiên kiêu con đường Đế Vương.

Chẳng qua Mục Nguyệt Hàn có một điểm không tốt, chính là rất thanh lãnh, nam tử muốn tới gần nàng cũng khó khăn.

“Thì ra là Nguyệt Hàn tiên tử, trước đó Tam thái tử đã từng nhiều lần mời ngươi cùng đi con đường Đế Vương nhưng ngươi không có trả lời, bây giờ đã có câu trả lời rồi chứ?”

Hai tên tùy tùng của Hải Thần Tam thái tử, Phiên Giang Hầu và Náo Hải Hầu thấy Mục Nguyệt Hàn đến, ánh mắt lóe sáng, thản nhiên mở miệng dò hỏi.

Mục Nguyệt Hàn nghe vậy, trong đôi mắt đẹp lộ ra một chút phiền chán.

Trước đó, Hải Thần Tam thái tử tựu coi trọng nàng, muốn mời nàng cùng đi con đường Đế Vương.

Nói thì êm tai, nhưng nói trắng ra là, còn không phải là thèm muốn thân thể của nàng, muốn dùng thân thể thuần âm của nàng tu luyện, tăng tốc độ tu luyện lên đó sao?

Mục Nguyệt Hàn đương nhiên không có khả năng đồng ý, bởi vậy nên mới trì hoãn tới.

Mà bây giờ, sau khi gặp Quân Tiêu Dao, Mục Nguyệt Hàn tự nhiên càng không thể nào có liên quan gì tới Hải Thần Tam thái tử.

So với Quân Tiêu Dao, Hải Thần Tam thái tử hùng cứ Thánh Bảng đó ngay cả cặn bả cũng không phải.

“Chuyển lời tới Tam thái tử, bảo hắn đừng có si tâm vọng tưởng.”

Mục Nguyệt Hàn cất giọng thanh lãnh, thản nhiên nói.

“Được, chỉ hy vọng đến lúc đó Nguyệt Hàn tiên tử đừng nên hối hận, khóc gào cầu xin Tam thái tử thu nhận ngươi.” Phiên Giang Hầu cười lạnh nói.

Mục Nguyệt Hàn quả thực cảm thấy buồn cười.

Nàng sẽ hối hận sao?

Bày đặt đùi của Quân Tiêu Dao không đi ôm, ngược lại đi tìm Tam thái tử, đó mới là điên ấy.

“Ha ha, hai vị đại nhân đừng để ý, Mục Nguyệt Hàn chính là tính cách này, cao cao tại thượng, tự cho là đúng, ai cũng chướng mắt.”

Một giọng nữ có vẻ châm chọc truyền tới.

Chân mày Mục Nguyệt Hàn nhíu chặt.

Cách đó không xa, hai bóng dáng đang lướt đến.

Người mở miệng là một vị nữ tử váy xanh ngọc bích trong số đó, dung mạo đẹp đẽ.

“Ôi, là thánh nữ của Bích Lạc Môn, Huyền Nguyên Cổ Tinh Vực, Tô Ngọc Bích.” Một vị thiên kiêu giật mình thốt lên.

Đây cũng là một vị thiên chi kiêu nữ có chút mỹ danh.

Tên nữ tử nọ gọi là Tô Ngọc Bích, nhìn đến Mục Nguyệt Hàn, đáy mắt lóe lên một chút vẻ ghen ghét.

Huyền Nguyên Cổ Tinh Vực và Quảng Hàn Cổ Tinh Vực nối liền nhau.

Thánh nữ Bích Lạc Môn nàng ta đây, hằng năm đều bị lôi ra so sánh với Mục Nguyệt Hàn.

Chẳng qua ở trước mặt Mục Nguyệt Hàn, nàng ta vĩnh viễn đều chỉ là đám lá xanh theo làm nền.

Dần dà, Tô Ngọc Bích liền ôm lòng ghen ghét Mục Nguyệt Hàn,

thậm chí còn muốn diệt trừ cho sảng khoái.

Thấy Tô Ngọc Bích, Mục Nguyệt Hàn bày ra nét mặt thản nhiên.

Nhưng kẻ bên cạnh nàng ta lại khiến cho con ngươi Mục Nguyệt Hàn hơi cứng lại một chút.

Đó là một sinh linh trầm mặc sừng sững, toàn thân lấp lánh ánh sáng rực rỡ như kim loại, không có bất kỳ huyết khí lẫn khí tức sinh mệnh gì, nhìn qua giống hệt như một khối đá điêu khắc.

Nhưng sinh linh này lại khiến cho rất nhiều thiên kiêu ghé mắt nhìn sang, sau đó hít sâu vào một hơi.

“Chẳng lẽ đây là vị Canh Kim Thạch Linh kia?”

“Chính xác, nghe đồn hắn chính là Thần Kim hóa linh, thực lực hùng mạnh.”

Nhìn đến Canh Kim Thạch Linh, trong mắt rất nhiều thiên kiêu đều lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Loại Thần Kim hóa linh này, thiên tư tuyệt thế, tiền đồ ngày sau không thể hạn lượng.

Thánh Linh đại thành chân chính, đó chính là đủ để tồn tại sánh vai Đại Đế, Cổ Hoàng.

“Ngươi thế mà lại tìm được một Canh Kim Thạch Linh làm minh hữu.” Mục Nguyệt Hàn giật mình.

“Cho nên Mục Nguyệt Hàn à, ngươi cần phải cẩn thận một chút, có điều, sao lại không thấy minh hữu của ngươi đây?” Tô Ngọc Bích cười nhạt một tiếng nói.

Dưới góc nhìn của nàng ta, nàng ta lôi kéo được Canh Kim Thạch Linh, cơ duyên tổ Côn Bằng lần này tuyệt đối có thể ăn vào thịt.

Thậm chí nói không chừng còn có thể diệt trừ được tồn tại chướng mắt Mục Nguyệt Hàn này.

Ánh mắt Canh Kim Thạch Linh xoay chuyển, nhìn về phía phi chu

Tinh Không, hừ lạnh một tiếng nói: “Lũ chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi.”

Lời của gã vừa hạ xuống, một luồng ánh sáng Canh Kim sắc bén nổ bắn ra, xuyên thủng nhắm về phía Mục Nguyệt Hàn và phi chu Tinh Không.

Dung mạo như ngọc của Mục Nguyệt Hàn biến sắc.

Có điều, mũi nhọn Canh Kim chỉ vừa mới tới gần phạm vi mười trượng phi chu Tinh Không thì trực tiếp bị trừ khử từ trong vô hình.

“Hả?” Ánh sáng khác lạ trong mắt Canh Kim Thạch Linh phóng lớn.

Rất nhiều thiên kiêu xung quanh cũng lộ vẻ giật mình.

“Lẽ nào Nguyệt Hàn tiên tử cũng có minh hữu cường đại?” Một ít thiên kiêu tò mò.

Lúc này, bên trong phi chu Tinh Không, một giọng nói lãnh đạm truyền tới:

“Canh Kim Thạch Linh, không tệ, ngược lại có thể luyện hóa vào trong bản mệnh khí của ta.”

Theo giọng nói này truyền ra, toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng!

Bọn họ nghe được cái quái gì vậy?

Lại có người dám xem Canh Kim Thạch Linh như tài liệu luyện khí sao?

Chương 679 - Tâm ma của Kim Sí Tiểu Bằng Vương

Chương 679: Tâm ma của Kim Sí Tiểu Bằng Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Canh Kim Thạch Linh, đây chính là thiên kiêu cường đại đã bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng.

Bản thân còn là Thần Kim hóa linh, thân thể đao thương bất nhập, chiếm ưu thế cực lớn.

Cho dù là thiên kiêu đã ngưng luyện ra một đạo Tiên Khí, muốn đối phó với Canh Kim Thạch Linh cũng không có đơn giản như vậy.

Nhưng bây giờ, giọng nói lạnh lùng bên trong chiếc phi chu Tinh Không kia, vậy mà lại muốn xem Canh Kim Thạch Linh như tài liệu luyện khí.

Đây tuyệt đối là miệt thị trắng trợn.

Mặc dù bản thân Canh Kim Thạch Linh chính là kim loại cực kỳ hiếm có, nhưng làm gì có ai dám coi hắn ta là tài liệu luyện khí đâu chứ?

Toàn bộ thiên kiêu ở chỗ này đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Có thiên kiêu thậm chí còn bật cười, cảm thấy lời này thật nực cười.

Khổng Huyên cũng khẽ lắc trán, trong mắt mang theo một tia trào phúng, lẩm bẩm: “Lời này nếu để Phật Tử đại nhân nói thì có lẽ còn có mấy phần khả năng, tên này… hơi ngây thơ rồi.”

Tuy Khổng Huyên là thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng nàng ta là ở sau khi Quân Tiêu Dao biến mất ở Thanh Đồng Thiên Điện mới xuất thế.

Bởi vậy nàng ta cơ bản chưa từng gặp qua Quân Tiêu Dao, cũng chưa từng nghe qua giọng của hắn, nhiều nhất chỉ là biết tên của hắn mà thôi.

Tô Bích Ngọc lại càng không nhịn được che miệng cười nói: "Ha ha, Mục Nguyệt Hàn, vị minh hữu này của ngươi cũng quá vô tri rồi, vậy mà lại nói ra loại lời hài hước thế này."

"Vô tri chính là đám các ngươi mới đúng." Ánh mắt Mục Nguyệt Hàn lạnh lẽo.

Nếu như để cho bọn họ biết, người đang ngồi bên trong phi chu Tinh Không kia chính là ai, không biết liệu bọn họ còn có thể bật cười được nữa hay không?

Toàn trường chỉ có một người duy nhất không lộ ra ý cười, chính là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Lúc nghe đến giọng nói ôn nhuận thản nhiên kia, cả thân thể Kim Sí Tiểu Bằng Vương theo bản năng cứng đờ, lộng chim dựng lên thẳng đứng.

Giọng nói này, từng vang lên trong ác mộng vô số lần, đối với gã mà nói giống hệt như bóng đè.

"Không, nhất định là ta nghe lầm rồi, không thể nào là tên kia được." Sau lưng Kim Sí Tiểu Bằng Vương đổ mồ hôi lạnh, trong đầu hắn tự an ủi.

"Người nọ đã là quá khứ rồi, nhất định không phải hắn, có lẽ chỉ là giọng nói tương tự mà thôi." Kim Sí Tiểu Bằng Vương hít sâu một hơi, tự khiến bản thân giữ vững bình tĩnh.

"Đây chẳng qua chỉ là tâm ma của ta đang quấy phá, không thể để cho tâm ma lại lần nữa sinh sôi." Kim Sí Tiểu Bằng Vương tự bình ổn đạo tâm của mình.

Gã cho rằng, có lẽ là tâm ma còn lại trước đó của mình đang quấy phá, khiến cho chính mình nghe lầm, tưởng là giọng nói của người nọ.

Mà Canh Kim Thạch Linh nghe nói như thế, trong mắt lóe lên một

tia sát quang.

Bản thể của hắn ta là Thần Kim hiếm có, ghét nhất chính là bị người khác coi như tài liệu luyện khí.

“Không biết sống chết!”

Canh Kim Thạch Linh giơ tay lên, khí Canh Kim sắc nhọn hóa thành một thanh kiếm dài trăm trượng, đang định chém ra.

Nhưng chính là vào lúc này, ở chỗ sâu bên trong biển Tinh Hà mênh mông kia, tổ Côn bằng đen nhánh bỗng nhiên phát ra tiếng nổ ầm vang rung trời lệch đất.

Phía ngoài, từng vết nứt khổng lồ bắt đầu mở rộng, lan ra.

Ánh sáng màu vàng chói mắt, kèm theo rất nhiều đạo văn phức tạp để lộ ra, như là một mảnh đất thần vô thượng sắp sửa mở ra.

“Tổ Côn Bằng sắp mở ra rồi!”

“Xông lên!”

“Nếu như thực sự có đại thần thông Côn Bằng, ta nhất định phải có được!”

Hơn một ngàn vị thiên kiêu con đường Đế Vương ở đây, ánh mắt đều đỏ lên.

Tổ Côn Bằng tuyệt đối là một trong những cơ duyên lớn hiếm có trên con đường Đế Vương. Nếu như có thể đạt được chân huyết Côn Bằng và đại thần thông Côn Bằng, kia không thể nghi ngờ xác thực có thể có được tư cách trùng kích vào Hoang Thiên Thánh Bảng.

Những thiên kiêu ở đây, không có một ai có thể bình tĩnh nổi.

“Hừ, tạm thời để cho ngươi sống lâu thêm chốc lát.” Canh Kim Thạch Linh thu tay lại.

So với việc giết chết gia hỏa làm hắn ta chán ghét này, vẫn là tổ Côn Bằng quan trọng hơn.

Tất cả thiên kiêu ở đây, hầu như đều là không hẹn mà cùng bắt đầu xông vào bên trong biển tinh không.

Trong biển tinh không cũng có rất nhiều hung hiểm, các loại khe nứt không gian quỷ dị, dòng xoáy hư không, thỉnh thoảng còn nuốt chửng từng vị thiên kiêu vào trong đó, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được.

Nhưng cho dù như thế thì vẫn không cách nào ngăn cản được quyết tâm tiến vào tổ Côn Bằng của những thiên kiêu này.

Hàng thiên kiêu Phiên Giang Hầu, Náo Hải Hầu, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Khổng Huyên, Hư Không Kiếm Tử, Canh Kim Thạch Linh, Tô Ngọc Bích, cũng đồng loạt xông về phía biển Tinh Hà.

Thời gian chỉ ngắn ngủi mấy cái hô hấp mà thôi, còn chưa có tiến vào biển Tinh Hà, vậy mà cũng chỉ còn lại có Mục Nguyệt Hàn và Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử đại nhân, chúng ta không tranh thủ thời gian đi vào sao?” Mục Nguyệt Hàn lên tiếng.

Mặc dù có Quân Tiêu Dao ở đây, nàng rất yên tâm, nhưng thấy những thiên kiêu khác đều đã phóng tới tổ Côn Bằng, trong lòng nàng cũng khó tránh khỏi có chút nóng nảy.

“Đừng nóng vội, ngươi cho rằng bảo bối của tổ Côn Bằng dễ cầm như vậy sao?”

Bên trong phi chu Tinh Không, Quân Tiêu Dao bước chân vững vàng chậm rì rì đi ra.

Ánh mắt hắn thâm thúy như tinh không, nhìn về phía tổ Côn Bằng kia.

Quân Tiêu Dao có thể cảm giác được, ở bên trong tổ Côn Bằng, có vẻ như có chút sinh linh thú vị.

Những thiên kiêu đó muốn lấy được cơ duyên bảo bối bên trong tổ Côn Bằng, nhất định không có đơn giản như vậy.

“Có Thần Tử đại nhân ở đây, Nguyệt Hàn đương nhiên là yên tâm

rồi.” Mục Nguyệt Hàn hơi mỉm cười.

Nhìn đến dáng vẻ đã định liệu trước của Quân Tiêu Dao, nàng không hề lo lắng chút nào.

“Đi thôi.”

Quân Tiêu Dao giống như nhàn nhã dạo chơi, cùng Mục Nguyệt Hàn cùng nhau đi vào biển Tinh Hà.

Ước chừng trôi qua trọn vẹn nửa canh giờ, những thiên kiêu đã tiến vào biển Tinh Hà trước này mới từng bước tiếp cận tổ Côn Bằng.

Phóng mắt nhìn lại, sau khi tổ Côn Bằng vỡ ra, vàng rực bao phủ, hào quang lập lòe, mang theo một cỗ khí tức cổ xưa, Hồng Hoang, thần thánh, khiến cho ánh sáng trong mắt toàn thể thiên kiêu sáng rực lên.

Thân thể Hư Không Kiếm Tử lóe lên một cái, dưới chân có đạo văn Không Gian huyền diệu đang lưu chuyển. Thân mình hắn chợt lóe, lập tức tiến vào bên trong tổ Côn Bằng.

Dưới chân Phiên Giang Hầu, Náo Hải Hầu cũng có phù văn sóng lớn càn quét, chở bọn họ tiến vào bên trong.

Chương 680 - Cắt đứt đường lui

Chương 680: Cắt đứt đường lui

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hàng thiên kiêu Khổng Huyên, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Canh Kim Thạch Linh, Tô Ngọc Bích cũng không cam lòng bị người bỏ rớt lại phía sau, chen chúc tiến vào bên trong.

Những thiên kiêu còn lại cũng ùn ùn tiến vào.

Sau một khắc đồng hồ, hai người Quân Tiêu Dao và Mục Nguyệt Hàn mới đi đến trước tổ Côn Bằng.

Lúc này, bước chân của Quân Tiêu Dao cũng dừng lại.

“Sao vậy, Thần Tử đại nhân?” Mục Nguyệt Hàn lộ vẻ nghi ngờ.

Quân Tiêu Dao không đáp, thân thể hắn lóe lên xung quanh tổ Côn Bằng.

Trong lúc mơ hồ, từng sợi trận văn lúc ẩn lúc hiện ở trong hư không, mang theo một cỗ lực lượng niêm phong.

“Đây là…”

Mục Nguyệt Hàn đầu tiên là nghi hoặc, nhưng sau khi cảm nhận được cỗ lực lượng niêm phong này, đôi mắt đẹp của nàng bỗng dưng trừng lớn, lộ ra vẻ cực kỳ khó tin.

Không thể nào? Không thể nào?

Thủ đoạn của Thần Tử Quân gia sẽ không hung ác như vậy chứ?

Một lát sau, Quân Tiêu Dao mới về lại chỗ, khóe miệng mang theo một chút ý cười gió thoảng mây trôi.

“Đi thôi, đi vào bên trong.”

Quân Tiêu Dao lách mình tiến vào.

Nhìn bóng dáng chắp tay sau lưng nhàn nhã dạo chơi của Quân Tiêu Dao, Mục Nguyệt Hàn không khỏi vì những thiên kiêu đã tiến vào tổ Côn Bằng này mà cầu nguyện.

Ngư ông Quân Tiêu Dao này, là muốn vét hết toàn bộ cá mà.

Bên trong tổ Côn Bằng, những thiên kiêu vừa tiến vào trong đã cảm giác được một luồng linh khí đậm đặc đến không tan ra nổi.

Cho dù là bên trong không hề có bảo bối gì, chỉ là ở trong cái tổ Côn Bằng này tu luyện, đều đã có thu hoạch không hề nhỏ.

“Hít, đây là gốc cây Chuẩn Thánh Dược!”

“Còn có Thánh Dược cũng không ít!”

“Đó là một ao linh dịch!”

Những thiên kiêu vừa tiến vào tổ Côn Bằng này, nhìn thấy linh thảo kỳ dược khắp nơi trên đất, linh trì Tiên tuyền, ánh mắt cả đám đều trợn thẳng, song lập tức bắt đầu cướp bóc điên cuồng.

Đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Hư Không Kiếm Tử thì ngược lại, nhìn đến mấy thứ này, trên mặt cũng không có dao động quá lớn.

Tuy rằng Thánh Dược linh dịch trân quý, nhưng ở trong mắt bọn họ cũng không tính là gì.

“Bảo bối của tổ Côn Bằng này ở đâu nhỉ?” Kim Sí Tiểu Bằng Vương suy tư nói.

Lúc này, ở phía trước, bỗng nhiên có thiên kiêu đẩy ra một cánh cửa đá cổ xưa.

Rồi sau đó, một tiếng động mênh mông cuồn cuộn truyền đến, khiến cho tất cả thiên kiêu để mắt chú ý đến.

“Đó là…”

Rất nhiều thiên kiêu đều đưa mặt nhìn lại đây, phía sau cửa đá rõ ràng là một mảnh hải dương cuồn cuộn vô ngần.

Đó không phải là biển sao trời bên ngoài Côn Bằng Sào, mà là một mảnh hải dương thật sự!

“Đó chẳng lẽ là, tiểu thế giới?”

“Quả nhiên, cũng chỉ có Côn Bằng thái cổ mới có khả năng làm như vậy!”

Tự thành tiểu thế giới, đắp nặn ra động thiên, chỉ có cường giả đỉnh cấp mới có được thủ đoạn như vậy. Trong mắt những thiên kiêu đế lộ đó thì đây là thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi.

“Xông lên!”

Không có thiên kiêu nào do dự, so với những cơ duyên trước mắt thì hiển nhiên cơ duyên Côn Bằng chân chính được giấu trong mảnh tiểu thế giới này.

Tất cả thiên kiêu đều tiến vào trong đó.

Không bao lâu sau, các thiên kiêu đó đã thấy được sâu trong tiểu thế giới đại dương mênh mông này có một hòn đảo nhỏ màu đen, phía trên đảo nhỏ có một sào huyệt màu vàng đang phụt lên ráng màu.

“Đó mới là Côn Bằng Sào huyệt chân chính, có lẽ còn cất giấu chân huyết Côn Bằng và Đại thần thông Côn Bằng tối cao!”

Nhìn thấy sào huyệt màu vàng kia, tất cả thiên kiêu đều không bình tĩnh, như ong vỡ tổ mà tràn vào.

Ngược lại trong mắt đám người Hư Không Kiếm Tử, Khổng Huyên, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Canh Kim Thạch Linh đều mơ hồ hiện lên một tia nghi hoặc.

Lúc này đã có một ít thiên kiêu bước lên đảo nhỏ màu đen.

Nhưng không bao lâu sau lại có chuyện quỷ dị xảy ra. Một ít thiên kiêu không hiểu sao lại mất tích.

“Sao lại thế này?”

“Hòn đảo này có cổ quái!”

Các thiên kiêu kia còn chưa tới gần sào huyệt màu vàng kia cũng đã nhận ra không thích hợp. Nơi xa, Hư Không Kiếm Tử thấy thế thì trong mắt đột nhiên hiện lên một ánh sao.

“Giả thần giả quỷ!”

Hư Không Kiếm Tử giơ tay lên, trường kiếm sau lưng bay lên không, chém ra một kiếm quang không gian cường hãn, giáng thẳng vào đảo nhỏ màu đen kia!

Oanh!

Đi kèm với một tiếng chấn động kịch liệt, hòn đảo nhỏ kia bắt đầu run rẩy lên. Cùng lúc đó, còn có tiếng gào rống nặng nề truyền ra.

“Sao lại thế này, đảo này thành tinh?”

“Không đúng, đây không phải đảo, mà là...”

Một ít thiên kiêu cũng phản ứng lại, không gian chung quanh hòn đảo nhỏ màu đen này vặn vẹo rồi tan rã.

Cuối cùng, lộ ra trong mắt mọi người rõ ràng là một con yêu thú nghêu sò có kích thước như một hòn đảo nhỏ.

“Đó là... Dị thú Thái Cổ, Thận!” Phiên Giang Hầu và Nháo Hải Hầu lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Bọn họ đến từ cổ tinh vực Hải Vương, một mảnh tinh vực hầu như đều là biển cả. Cho nên bọn họ đều có nhận thức rất sâu với các loại hung thú Hải hệ, có thể liếc một cái đã nhận ra.

Mà con hung thú nghêu sò trước mặt này chính là dị thú trong truyền thuyết, Thận.

Có một thành ngữ, gọi là Hải Thị Thận Lâu (Ảo tượng lâu đài), là hình dung loại yêu thú này.

Thận sẽ phụt lên mây mù, chế tạo ảo giác, mê hoặc tu luyện giả. Tuy con Thận trước mắt không phải Thận thái cổ thuần huyết,

cũng có được bộ phần huyết mạch của Thận.

Càng quan trọng là, thiên kiêu ở đây cảm nhận được khí tức của con Thận này đã đạt tới Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn!

Nó không phải một thiên kiêu đơn độc có thể đối phó. Con Thận đột nhiên mở ra giáp xác khép kín. Ngay tức khắc, cứ như có một loạt lốc xoáy hiện lên, sức hút khủng bố bùng nổ, cuốn một ít thiên kiêu vào trong đó.

Một phần thiên kiêu biến mất trước đó đã âm thầm bị quấn vào lốc xoáy.

“A, chạy mau!”

“Con Thận này không thể địch lại được!”

Đa số thiên kiêu ở đây đều là Đạo Thần Cảnh, chỉ có một chút thiên kiêu là Chuẩn Thánh.

Không có cả một vị thánh nhân chân chính thì làm sao có thể chống lại con Thận cảnh giới thánh nhân đại viên mãn này?

Phía chân trời, Hư Không Kiếm Tử lại giơ ngang kiếm lao ra, dao động cường hãn khiến người ta ghé mắt.

“Huyền Không Kiếm Thuật!”

Hư Không Kiếm Tử chém một kiếm xuống, không gian phía trước bị chia làm hai mảnh.

Nhưng kiếm khí va chạm lên giáp xác của con Thận chỉ làm văng ra một chút ánh lửa.

“Đáng chết!” Đôi mắt Hư Không Kiếm Tử trầm xuống.

“Nếu là bản tôn ta đến thì sợ gì một con nghiệt súc.” Hư Không Kiếm Tử có chút không cam lòng.

Chương 681 - Là Diệp Cô Thần tới?

Chương 681: Là Diệp Cô Thần tới?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn đến đây chỉ với một khối linh thân, tuy rằng có được một phần chiến lực, nhưng hiển nhiên không có khả năng so sánh với bản tôn.

Khổng Huyên cũng ra tay, Cửu Sắc Thần Quang phụt ra từ bàn tay ngọc, hóa ra chín cột sáng bắn vút ra.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng mở cánh ra, từng mảnh lông vũ bóc ra, như từng thanh phi kiếm màu vàng leng keng rung động.

Gã cùng chém xuống mười vạn tám ngàn kiếm vũ, va chạm ra tinh hỏa mãnh liệt.

Còn có đám người Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu, Canh Kim Thạch Linh, Tô Bích Ngọc cũng liên tục ra tay.

Nhưng căn bản không thể làm tổn thương đến con Thận này, ngược lại là những thiên kiêu đế lộ đó đã bắt đầu gia tăng thương vong, đã có hai ba trăm thiên kiêu bị Thận nuốt vào trong bụng.

“Như vậy tiếp thì chúng ta chưa tìm được Côn Bằng Sào chân chính là đã chết hết.” Tô Bích Ngọc không cam lòng mà nói.

Nàng vất vả lắm mới mượn sức được Canh Kim Thạch Linh để cùng tìm kiếm Côn Bằng Sào. Nếu cứ thất bại rời đi như vậy thì nàng ta thật không cam lòng.

“Trước mắt chỉ có thể đồng loạt ra tay, diệt con Thận này trước, sau đó mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình để tranh đoạt!” Khổng Huyên cao quát một tiếng.

“Không sai, liên thủ chém giết nghiệt súc này trước!”

“Chúng ta có nhiều người như vậy, còn sợ nó hay sao!”

Các thiên kiêu đế lộ còn lại hô to.

Ngay sau đó, tất cả thiên kiêu ở đây liên thủ, các loại chiêu thức liên hợp với nhau, hóa thành nước lũ cuồn cuộn, oanh kích về hướng con Thận.

Con Thận kia có bộ giáp xác rực rỡ, ánh lên thần quang, tỏa ra khí tức thánh nhân đại viên mãn, khiến rất nhiều thiên kiêu run rẩy.

Oanh!

Mảnh tiểu thế giới này dâng lên sóng to gió lớn, gợn sóng vạn trượng.

Sau một hồi tấn công, con Thận kia vẫn lành lặn không tổn hao gì, trên giáp xác không có lấy một vết trầy.

“Hả...” Tất cả mọi người ngây dại.

Sắc mặt đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Khổng Huyên, Hư Không Kiếm Tử, Canh Kim Thạch Linh càng khó coi.

Tốt xấu gì bọn họ cũng là thiên kiêu nổi danh trên đế lộ, kết quả cùng liên thủ lại không đối phó được một con Thận.

Nếu truyền ra chuyện này thì bọn họ sẽ mất hết mặt mũi.

Khi mọi người ở đây cảm thấy tuyệt vọng trong lòng.

“Con nghiệt súc này cũng dám chắn đường của bản Thần Tử?”

Khi tiếng nói thản nhiên này vừa dứt thì trên bầu trời xa xa, một kiếm khí vạn trượng cuồn cuộn trảm đến ngang trời.

Trên đường hiện hóa ra cảnh tượng đáng sợ quần tiên ngã xuống, khiến người ta sởn tóc gáy!

“Kiếm khí này.. chẳng lẽ là Diệp Cô Thần tới!” Cảm nhận được kiếm khí sắc nhọn tuyệt thế nói, đồng tử og Hư Không Kiếm Tử chợt co rụt lại, nhịn không được hô to.

Theo hắn ta thấy, người có thể thi triển được kiếm chiêu này trên

đế lộ, trừ hắn ra thì cũng chỉ có kiếm ma chuyển thế Diệp Cô Thần.

“Cái gì, Diệp Cô Thần tới?”

“Không sai, cũng chỉ có Diệp Cô Thần năng thi triển ra kiếm chiêu này!”

Trong lúc mọi người ở đây kinh hãi, rốt cuộc kiếm quang này cũng hoàn toàn giáng xuống.

Phụt!

Dưới ánh mắt chấn động đến tột cùng của mọi người, con Thận mà bọn họ liên thủ cũng không thể đối phó lại bị chém vỡ giáp xác, trực tiếp bị cắt thành hai mảnh dưới kiếm này!

Phải biết rằng, đây là một con Thận Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn, cho dù là thiên kiêu Thánh Nhân Cảnh cũng không có khả năng dùng một chiêu hạ gục trong nháy mắt.

“Sao có thể, Diệp Cô Thần đã mạnh đến mức này sao?”

Nhìn thấy con Thận bị một kiếm hạ gục trong nháy mắt, Hư Không Kiếm Tử nhịn không được khiếp sợ trong lòng.

Hắn từng giao thủ với Diệp Cô Thần, Diệp Cô Thần rất mạnh, nhưng cũng không có khả năng mạnh đến mức dùng một kiếm hạ gục thánh nhân đại viên mãn trong nháy mắt.

Trong lúc mọi người rơi vào chấn động, nơi xa, một bóng dáng chậm rãi đi tới như tản bộ trên sân vắng. Khi nhìn thấy này bóng dáng bạch y tuyệt thế kia, sắc mặt tất cả thiên kiêu cứng lại, mang theo kinh ngạc...

Trong suy nghĩ của bọn họ, người xuất kiếm chính là Diệp Cô Thần xếp hạng đệ nhất trên Hoang Thiên Thánh Bảng.

Tuy không phải tất cả mọi người đều gặp qua tướng mạo của Diệp Cô Thần, nhưng cũng có nghe nói đến, hắn ta mặc một bộ áo đen, vác Thí Đế Kiếm nhiễm máu, khí chất lạnh lẽo cao ngạo, giống như một con sói đơn độc.

Nhưng bóng dáng bạch y tuyệt thế khoanh tay giẫm lên hư không mà đến trước mắt kia căn bản không phù hợp với Diệp Cô Thần trong lời đồn.

Bạch y trên người Quân Tiêu Dao tung bay, khí chất như tiên, trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân mang theo chút không để ý. Theo hắn thấy thì Tiện tay hạ gục một con Thận Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn trong nháy mắt như một chuyện quá đỗi bình thường, căn bản không cần gì phải kiêu ngạo đắc ý.

“Thật soái...”

Một ít nữ thiên kiêu nhìn thấy Quân Tiêu Dao đến thì theo bản năng phát ra tiếng hô nhỏ, trong đôi mắt xinh đẹp trừ khiếp sợ ra thì còn có kinh diễm.

Khiếp sợ là về tu vi của Quân Tiêu Dao.

Kinh diễm là vì dung mạo và khí chất tiêu sái của hắn.

Tất cả thiên kiêu đế lộ ở đây liên hợp với nhau cũng không đối phó được con Thận kia, thế mà vị bạch y công tử này lại dùng một chiêu hạ gục trong nháy mắt.

Điều này khiến ánh mắt rất nhiều người đều đang run rẩy.

Ở đây, chỉ có một người suýt nữa đã ngừng thở, da đầu như muốn nổ tung.

“Quân... Quân... Quân Tiêu Dao...”

Kim Sí Tiểu Bằng Vương sắp trợn rớt mắt ra khỏi tròng, khớp hàm đang run rẩy, bởi vì khiếp sợ cực độ nên đầu óc gã đột nhiên trống rỗng trong nháy mắt.

Đây không phải là bóng dáng thường xuyên xuất hiện trong tâm ma của gã sao?

“Sao có thể, ngươi tiến vào tuyệt địa kia, sao lại còn sống...” Kim Sí Tiểu Bằng Vương hoàn toàn không thể tin được.

Tiếng kinh hô của hắn bị các thiên kiêu khác nghe thấy. Phản ứng

đầu tiên của bọn họ là sửng sốt, sau đó bỗng cảm thấy, sáo cái tên này lại nghe quen như vậy?

“Quân Tiêu Dao... Chẳng lẽ là... Thần Tử Quân gia!” Trong đôi mắt của Khổng Huyên cũng hiện ra sự chấn động.

Dù nàng ta chưa từng gặp mặt Quân Tiêu Dao, nhưng chỉ cần là sinh linh của Hoang Thiên Tiên Vực thì hầu như đều từng nghe thấy đại danh của Quân Tiêu Dao.

Không chỉ có Hoang Thiên Tiên Vực, các thiên kiêu đến từ cổ tinh vực khác cũng lập tức tỉnh táo lại.

“Hắn chính là Quân Tiêu Dao kia?” Ánh mắt Phiên Giang Hầu và Nháo Hải Hầu lập tức nghiêm nghị lại.

Sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao cũng không phải tin tức tốt đối với bọn họ, bởi vì hắn có khả năng sẽ che mất quang huy của Tam Thái Tử Hải Thần.

Còn Tô Bích Ngọc cũng rất khiếp sợ.

Chương 682 - Diệt linh thân của Hư Không Kiếm Tử

Chương 682: Diệt linh thân của Hư Không Kiếm Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà làm sắc mặt nàng ta khó coi chính là, Mục Nguyệt Hàn bị nàng coi là cái đinh trong mắt đã đi tới bên người Quân Tiêu Dao.

Không nghi ngờ gì nữa, người vừa rồi mở miệng muốn xem Canh Kim Thạch Linh như tài liệu luyện khí chính là Quân Tiêu Dao.

Trong mắt Canh Kim Thạch Linh cũng hiện lên một tia lạnh lẽo, đồng thời cũng có kiêng kỵ.

Dù sao Quân Tiêu Dao dùng một kiếm hạ gục con Thận cấp bậc Thánh Nhân đại viên mãn trong nháy mắt cũng làm gã kinh sợ.

Nhưng Canh Kim Thạch Linh cũng không có quá nhiều kiêng kỵ, thân thể gã là thần kim, đao thương bất nhập, pháp lực bất xâm. Quân Tiêu Dao muốn đối phó gã cũng không đơn giản như vậy.

Nhìn vẻ mặt chấn động của mọi người, Quân Tiêu Dao thật bình thản. Hắn đã sớm quen với trạng thái đi đến nơi nào cũng bị tứ phương chú ý đến.

Mục Nguyệt Hàn càng cảm thấy cùng chung vinh dự.

“Con mẹ tiên sư nhà nó...” Thân thể Kim Sí Tiểu Bằng Vương run rẩy, khóc không ra nước mắt, chỉ mắng một câu chửi tục.

Gã vỗ cánh theo bản năng, muốn chạy trốn.

Trước đó ở Tiên Cổ Đạo Hồ, gã vừa gặp Quân Tiêu Dao thì trực tiếp trốn chạy, căn bản không xuất hiện nổi một tia chiến ý.

Kết quả hiện tại, thật vất vả tới được Côn Bằng Sào, gã cảm thấy mình sắp bay lên cao thì kết quả lại đụng phải sát tinh này.

“Ta thật là xui tám đời mới trêu chọc phải sát tinh Quân Tiêu Dao này.” Sắc mặt Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật khó coi, như sắp khóc tới.

“Là Kim Sí Tiểu Bằng Vương đấy à, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.”

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đảo mắt qua, lập tức thấy được người quen cũ là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Nói thật, trên đế lộ dài đăng đẳng, nhìn thấy người quen ngày xưa trên Hoang Thiên Tiên Vực khiến Quân Tiêu Dao có chút hoài niệm.

“Thì ra là Thần Tử...” Kim Sí Tiểu Bằng Vương nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương quá khó khăn!

“Ngươi chính là đệ nhất nhân trẻ tuổi trong lời đồn của Hoang Thiên Tiên Vực, Thần Tử Quân gia, không nghĩ tới ngươi cũng là kiếm tu chuyên tu kiếm đạo.” Ánh mắt Hư Không Kiếm Tử lập tức đanh lại.

Không biết vì sao, hắn cứ cảm giác trên người Quân Tiêu Dao có thứ gì đó hấp dẫn mình.

Giống như là sức mạnh cùng nguồn cội vậy.

Quân Tiêu Dao cũng chú ý tới Hư Không Kiếm Tử, ngay lập tức, trong mắt hắn hiện lên một tia đen tối.

“Cảm giác này, chẳng lẽ là... Không Thư?”

Cảm nhận của nguyên thần Quân Tiêu Dao còn mạnh hơn Hư Không Kiếm Tử nhiều.

Cho nên hắn cũng nhạy bén mà cảm nhận được, trên người Hư Không Kiếm Tử có dao động của Không Thư.

“Rau hẹ tới.” Quân Tiêu Dao cười nói dưới đáy lòng.

Hắn mở miệng nói: “Bản Thần Tử không phải là kiếm tu, chỉ là tiêu khiển mà thôi.”

“Ngươi dám nhục mạ kiếm đạo!”

Nghe Quân Tiêu Dao không chút để ý mà nói như vậy, trong mắt Hư Không Kiếm Tử lóe lên tia sắc bén.

Có thể thi triển ra kiếm chiêu khủng bố tuyệt luân như thế mà Quân Tiêu Dao lại nói kiếm đạo là tiêu khiển, đây không phải sỉ nhục chứ là cái gì?

“Vậy thôi đã nóng nảy?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt ngước mắt.

“Ngươi vũ nhục kiếm đạo, không xứng thi triển kiếm thuật!” Hư Không Kiếm Tử lạnh nhạt nói.

“A...” Quân Tiêu Dao cười.

“Vậy bản Thần Tử lại nhất quyết muốn tung ra thêm một kiếm.”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì giữa mày đã lao ra một Trật Tự Thần Liên, chợt hóa thành một tiểu kiếm màu vàng, mơ hồ mang theo khí tức ngập trời.

Đó chính là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Cảm nhận được uy năng khủng bố của Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, rốt cuộc Hư Không Kiếm Tử cũng biến sắc.

“Huyền Không Kiếm Thuật!”

Hắn chém xuống một kiếm, hư không nứt toạc, kiếm khí mơ hồ mang theo gió lốc không gian cũng thổi quét ra.

Nhưng...

Tất cả lại bị bẻ gãy nghiền nát trước mặt Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Những kiếm khí đó trực tiếp nổ tung, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm đánh thẳng hướng Hư Không Kiếm Tử, xuyên thủng giữa mày hắn.

“Quân Tiêu Dao, ngươi chờ đi, có giỏi thì tới ải mười hai của đế lộ, bổn Kiếm Tử sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Linh thân của Hư Không Kiếm Tử gầm lên một tiếng, trực tiếp nổ nát thành những điểm sáng.

Linh thân của Hư Không Kiếm Tử bị diệt!

Thấy tình cảnh này, rất nhiều thiên kiêu đế lộ cảm thấy sống lưng lạnh cả người.

Đầu tiên là một kiếm giết Thận, hiện tại lại hạ gục Hư Không Kiếm Tử trong nháy mắt.

Tuy rằng Hư Không Kiếm Tử này chỉ là một linh thân, nhưng cũng mạnh hơn rất nhiều thiên kiêu Chuẩn Thánh.

“Không hổ là đệ nhất nhân trẻ tuổi của Hoang Thiên Tiên Vực, đồn đãi không phải giả.”

“Có lẽ không bao lâu nữa, chúng ta có thể nhìn thấy tên họ của Thần Tử Quân gia trên Hoang Thiên Thánh Bảng.”

“Trước kia nam thần của người ta là đám người Diệp Cô Thần, Quân Mạc Tiếu, hiện tại mới biết được, Thần Tử Quân gia mới là nam thần chân chính!” Một ít nữ thiên kiêu đã kích động đến mức mắt sáng ứa ra ngôi sao.

Trái lại sắc mặt đám người Tô Bích Ngọc, Khổng Huyên không được đẹp mấy.

Ngọc Phật Tử trực tiếp trấn áp vật cưỡi Cửu Đầu Sư Tử của Quân Tiêu Dao, sau này nhất định sẽ có cọ xát.

Mà Tô Bích Ngọc và Mục Nguyệt Hàn có thù oán, trước kia Canh Kim Thạch Linh cũng thiếu chút nữa ra tay với Quân Tiêu Dao.

Nghĩ đến đây, Tô Bích Ngọc cảm thấy xương sống ứa ra khí lạnh.

Quân Tiêu Dao không để ý đám người Canh Kim Thạch Linh, hắn có thể diệt sát bọn họ vào bất cứ lúc nào.

Quân Tiêu Dao lại giơ tay, tịnh chỉ thành kiếm, thi triển ra Lục

Tiên Kiếm quyết, một kiếm chém thẳng xuống.

Chỉ thoáng chốc, cả đại dương mênh mông giống như bị kiếm này chia làm hai mảnh!

Mà ở đáy biển, một sào huyệt ánh vàng rực rỡ hiện ra ở trong đó!

“Đó là... Côn Bằng Sào thật sự!”

Nhìn thấy sào huyệt màu vàng nằm dưới đáy biển, trong mắt tất cả thiên kiêu đế lộ đều bắn ra ánh sao.

Không nghi ngờ gì nữa, di tàng Côn Bằng Sào thật sự nằm ở đáy biển. Mà đảo nhỏ sào huyệt trên biển trước mặt chỉ là ảo ảnh do Thận huyễn hóa ra mà thôi.

Một kiếm bổ ra mặt biển, Quân Tiêu Dao dẫn đầu bay xuống, Mục Nguyệt Hàn theo sát bên cạnh.

Đám người Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu, Khổng Huyên, Canh Kim Thạch Linh, Tô Bích Ngọc cũng đi theo.

Còn Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại lộ ra chút giãy giụa.

Vừa rồi gã nhìn thấy Quân Tiêu Dao hiện thân thì bản năng muốn trốn chạy, nhưng bản thể của gã là Kim Sí Đại Bằng, cơ duyên Côn Bằng Sào này quá phù hợp với gã. Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật sự không nỡ lòng rời đi như vậy.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cắn chặt răng rồi cũng đi theo.

Các thiên kiêu đế lộ còn lại cũng chen chúc đi vào.

Ở đáy biển, Côn Bằng Sào màu vàng nở rộ ráng màu sáng lạn. Rất nhiều đạo văn huyền ảo chảy xuôi chung quanh, kim hà xán lạng, thụy khí cuộn trào.

Quân Tiêu Dao điểm ra một ngón tay, sức mạnh lôi đình hội tụ, hóa thành một ngón tay của Lôi Đế, điểm về hướng lối vào của Côn Bằng Sào.

Chỉ thoáng chốc, một tiếng nổ vang lên, lối vào của Côn Bằng Sào

trực tiếp bị nổ nát.

“Là đại thần thông Lôi Đế...”

Chương 683 - Vật liệu thần thánh

Chương 683: Vật liệu thần thánh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy thủ đoạn này của Quân Tiêu Dao, rất nhiều thiên kiêu đế lộ đều kinh hãi. Quân Tiêu Dao đã có đại thần thông Lôi Đế, nếu lần này lại có được Đại thần thông Côn Bằng thì thực lực của hắn nhất định sẽ tăng vọt lần nữa.

Cường giả càng ngày càng mạnh chính là đạo lý này.

Trong mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã hiện lên một tia tuyệt vọng. Ở nơi tàn khốc như đế lộ thì cường giả sẽ càng ngày càng mạnh.

Mà kẻ yếu...

Xin lỗi, cả quyền lợi biến yếu cũng không có, chỉ trực tiếp vứt luôn cái mạng nhỏ mà thôi.

Quân Tiêu Dao phá mở Côn Bằng Sào xong thì lấy dáng vẻ cực kỳ ngang ngược xâm nhập vào trong đó.

Chỉ thoáng chốc chung quanh có khí cơ khủng bố hiện lên.

Từng trận văn sát đạo xuất hiện rồi lao thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đưa bàn tay ra, pháp lực dâng trào, tựa như thần ma diệt thế, đánh nát tất cả trận văn.

Thậm chí Mục Nguyệt Hàn đi theo bên cạnh hắn cũng không cần ra tay.

“Thật mạnh...”

Phía sau, các thiên kiêu đế lộ nhìn thấy một mình Quân Tiêu Dao đẩy ngang ra một con đường, trong mắt cũng lộ ra sự chấn động.

Thiên kiêu khác xông vào di tích bí địa, kẻ nào không phải thật cẩn

thận, như đi trên băng mỏng, có ai trực tiếp ngang ngược mà đẩy ngang một đường giống như Quân Tiêu Dao chứ.

Rất nhiều thiên kiêu đều lóe mạo ánh sao, đi theo phía sau Quân Tiêu Dao.

Đám người Tô Bích Ngọc, Canh Kim Thạch Linh, Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu cũng da mặt dày đi theo phía sau.

“Tưởng chiếm lợi của ta à?”

Quân Tiêu Dao thấy tình cảnh này thì trong mắt hiện lên một tia mỉa mai. Hắn duỗi tay, lập tức ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Mục Nguyệt Hàn.

“Thần Tử đại nhân?!” trái timMục Nguyệt Hàn nhảy rộn, ngọc nhan ửng hồng.

Chẳng lẽ hiện tại Quân Tiêu Dao có hứng thú?

Nhưng đây là ở trước công chúng mà!

Hay là Quân Tiêu Dao thích kiểu như vậy?

“Thần Tử đại nhân, muốn Nguyệt Hàn thổi tiêu thỉ có thể chờ trở về lại tính không...” Mục Nguyệt Hàn nói với ngọc nhan ửng đỏ.

Quân Tiêu Dao câm nín.

Mục Nguyệt Hàn này thật là bề ngoài thanh lãnh, nội tâm phong phú quá.

Bước chân hắn chợt lóe, ôm vòng eo Mục Nguyệt Hàn, đảo mắt đã xuất hiện cách đó trăm dặm như thuấn di, đây cũng là một loại năng lực hiện hóa của Không Thư.

“Cái gì!?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao lao vút đi trong nháy mắt, những thiên kiêu đế lộ muốn theo theo phía sau hưởng lợi lập tức trợn tròn mắt.

“A!”

Không bao lâu sau đã có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, có thiên kiêu bị trận văn sát đạo cắt đứt ngang thân.

“Hừ, cho dù không dựa vào ngươi thì ta cũng có thể tiến vào trong đó!” Sắc mặt Khổng Huyên không quá đẹp, tay ngọc của nàng ta nở rộ thần quang chín màu để chống chọi lại với sát trận.

Những thiên kiêu còn lại cũng đối kháng với các loại sát trận tàn khuyết, trong nhất thời đã xuất hiện không ít thương vong.

Bên này, sau khi lướt đi mấy trăm dặm thì Quân Tiêu Dao mới buông vòng eo Mục Nguyệt Hàn ra.

Lúc này Mục Nguyệt Hàn mới phục hồi tinh thần lại, thì ra Quân Tiêu Dao chỉ không muốn để những thiên kiêu đó theo sau nhặt chỗ tốt mà thôi.

Nghĩ đến đây, Mục Nguyệt Hàn lại có một tia thất vọng, nhưng cảm giác thất vọng của nàng nhanh chóng tan đi.

Bởi vì bọn họ đã thông qua một mảnh sát trận kia, trước mắt đều là các loại linh dược bảo vật, rực rỡ muôn màu, sáng mù đôi mắt người ta.

Cho dù Mục Nguyệt Hàn là Thánh Nữ của Quảng Hàn Cung, nhưng khi nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy thì vẫn có cảm giác muốn ngừng thở.

Quân Tiêu Dao lại không có cảm xúc gì, bảo bối trong đó không có bao nhiêu thứ được hắn coi trọng cả.

Có lẽ thứ thật sự có thể lọt vào mắt hắn còn ở sâu bên trong.

Quân Tiêu Dao tiếp tục thâm nhập.

Mục Nguyệt Hàn thì liên tục thu gom các loại bảo bối trên đường đi.

Phía sau, đám người Khổng Huyên, Canh Kim Thạch Linh, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng theo sát phía sau.

Nhìn thấy những bảo bối đó, bọn họ điên cuồng cướp đoạt.

Lúc này, ở phía trước, Quân Tiêu Dao dừng bước chân lại, bởi vì hắn phát hiện thứ mà mình cảm thấy hứng thú. Đó là một đoạn gỗ xanh đen, nhìn có vẻ rất cổ xưa, không chút nổi bật trong đống bảo vật.

Nhưng ánh mắt Quân Tiêu Dao lại sáng ngời.

Hắn giơ tay, nắm đoạn gỗ kia lên.

“Đây là... Kiến Mộc.” Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười.

Kiến Mộc là thần tài (vật liệu thần thành) hi hữu dùng để luyện khí.

Kiến Mộc có kích thước một ngón tay đã đủ trân quý, có thể nói là vật báu vô giá. Mà mảnh Kiến Mộc trước mắt lại to chừng cánh tay.

“Vừa vặn, có thể dung nhập nó vào Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.” Quân Tiêu Dao thật vừa lòng.

Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh của hắn cần trải qua thời gian dài rèn luyện, thêm vào các loại tiên kim thần tài, cuối cùng mới có thể từng bước lột xác, trở thành đế binh, thậm chí là Tiên Khí vô thượng.

“Đó là Kiến Mộc!”

Đám người Khổng Huyên, Kim Sí Tiểu Bằng Vương nhìn thấy khúc gỗ trong tay Quân Tiêu Dao, trong mắt đều phát ra ánh sáng nóng bỏng.

Đây là thần tài hiếm có trên đời, thậm chí còn trân quý hơn một ít tiên kim, nhưng hiện tại Kiến Mộc nằm trong tay Quân Tiêu Dao, bọn họ cũng chỉ có thể đỏ mắt mà nhìn.

Mà trong mắt Canh Kim Thạch Linh lại phụt ra thần quang xưa nay chưa từng có.

Gã vốn là thần kim hóa linh, nếu có thể lấy được đoạn Kiến Mộc

đó rồi cắn nuốt thì cấp bậc sinh mệnh và tu vi của gã nhất định sẽ có biến hóa vượt bậc.

“Nhất định phải có được Kiến Mộc này, nếu ta cắn nuốt luyện hóa nó thì tuyệt đối có thể tu luyện ra không chỉ một luồng tiên khí!”

Canh Kim Thạch Linh nhịn không được. Bản thể của gã là thần kim, lực hấp dẫn của Kiến Mộc đối với gã cực kỳ trí mạng.

“Lấy thân thể Thần Kim của ta thì dù cướp đoạt, hắn ra tay cũng không thể hoàn toàn giết chết ta.”

Canh Kim Thạch Linh rất có tự tin đối với thân thể Thần Kim của mình, gã trực tiếp ra tay.

“Hả? Thực sự có kẻ không muốn sống?”

Nhìn thấy Canh Kim Thạch Linh ra tay, Quân Tiêu Dao kinh ngạc. Trước đó hắn lộ ra thực lực cường đại như vậy mà vẫn có người dám tìm đường chết khiêu khích hắn.

“Khối Kiến Mộc này là của ta!”

Chung quanh Canh Kim Thạch Linh có Canh Kim chi khí nồng đậm trào ra, hóa thành ngàn vạn thanh lợi kiếm màu vàng, đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên tia lạnh lẽo, hắn thu lại Kiến Mộc, cất bước đi ra, song chưởng chụp vào Canh Kim Thạch Linh.

“Muốn đánh nhau gần người?” Canh Kim Thạch Linh thấy thế thì ha ha cười.

Gã là thiên kiêu thần kim hóa linh bản xứ trên đế lộ, cho nên cũng không biết Quân Tiêu Dao có được Hoang Cổ Thánh Thể vô địch cận chiến.

“Nhục thân của ta là vô song, cho dù Diệp Cô Thần có đến cũng không dùng một kiếm diệt được ta!” Canh Kim Thạch Linh vô cùng tự tin.

“Phải không, nhưng bản Thần Tử không phải hắn.”

Chương 684 - Luyện hóa Canh Kim Thạch Linh

Chương 684: Luyện hóa Canh Kim Thạch Linh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao lấy tay trấn áp về hướng Canh Kim Thạch Linh.

Vào khoảnh khắc thân thể va chạm vào nhau, ý cười trên mặt Canh Kim Thạch Linh đột nhiên đọng lại!

Thay vào đó là kinh hãi không gì sánh kịp!

Sức mạnh của mười vạn tượng thần làm thân thể gã trực tiếp rắc một tiếng, bắt đầu rách nát sụp đổ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao hung hăng xé một cái, thân thể Thần Kim mà Canh Kim Thạch Linh lấy làm tự hào trực tiếp bị xé rách thành hai mảnh.

“Không!” Canh Kim Thạch Linh vô cùng kinh hãi, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là kết quả này.

Gã giãy giụa, muốn chạy trốn.

Quân Tiêu Dao lại tung ra Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, trực tiếp là trấn Canh Kim Thạch Linh vào trong đó luyện hóa.

“Bản Thần Tử nói muốn lấy ngươi làm tài liệu luyện khí thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

Quân Tiêu Dao nâng Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh lên, tiếng gào rống thảm thiết của Canh Kim Thạch Linh truyền ra từ trong đó dần dần biến yếu, cuối cùng đột nhiên im bặt.

Thấy tình cảnh này, tất cả thiên kiêu đều cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Quân Tiêu Dao thật sự quá hung hãn, đối mặt bất cứ đối thủ nào

cũng dùng một chiêu hạ gục trong nháy mắt, không có chút dây dưa rề rà, quá ghê gớm!

Tô Bích Ngọc thấy thế thì sắc mặt trắng bệch, đôi chân run lên, có dòng nước màu vàng nhạt chảy xuống.

Nàng ta bị dọa tiểu ra quần.

Tuy Canh Kim Thạch Linh là thiên kiêu bản xứ trên đế lộ, nhưng thực lực của gã còn mạnh hơn rất nhiều thiên kiêu thế lực bất hủ trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Hơn nữa là thần kim hóa linh, có thể nói nhục thân đó là vô địch.

Cho dù là tiểu đầu sỏ tu ra một luồng tiên khí, cũng không có khả năng dùng mấy chiêu trấn giết hắn.

Đây cũng là nguyên nhân Canh Kim Thạch Linh nhìn thấy thực lực của Quân Tiêu Dao rồi mà còn dám ra tay. Bởi vì gã cho rằng, Quân Tiêu Dao không hạ gục được gã ngay lập tức.

Chỉ cần có một chút cơ hội thì gã có thể chạy thoát.

Nhưng Canh Kim Thạch Linh tính sai rồi.

Gã có thể nghiền ngẫm được thực lực Quân Tiêu Dao sao?

“Chim tước trên mặt đất thì sao biết được độ cao của thiên nga, lấy ánh mắt thiển cận của ngươi để cân nhắc năng lực của bản Thần Tử thì có vẻ quá buồn cười.”

Hắn tiện tay luyện hóa Canh Kim Thạch Linh vào Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy, phẩm chất của Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh lại tăng lên một chút. Tuy rằng tăng lên không nhiều, nhưng đang tích lũy theo thời gian, thay đổi một cách vô tri vô giác, cuối cùng sẽ sinh ra lột xác.

Mà giờ phút này, thiên kiêu chung quanh đã sợ hãi khiếp vía.

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao rất mạnh, nhưng cũng không nghĩ tới

sẽ mạnh như vậy.

Một ít thiên kiêu còn ngửi thấy mùi lạ, bọn họ nhìn lại nơi phát ra mùi đó thì khóe miệng không khỏi run rẩy.

Vị Thánh Nữ Tô Bích Ngọc của Bích Lạc Môn có mỹ danh truyền xa trên cổ tinh vực Huyền Nguyên lại bị dọa tè ra quần.

Đường đường là Thánh Nữ mà lại bị dọa tiểu trong quần, truyền ra chẳng phải bị người người nhạo báng sao?

Môi Tô Bích Ngọc đang run rẩy, minh hữu mà nàng cực cực khổ khổ mượn sức lại chết trong tay Quân Tiêu Dao như vậy, không có được chút khả năng phản kháng.

Trái lại khóe miệng Mục Nguyệt Hàn lộ ra nụ cười, nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ nhục nhã của Tô Bích Ngọc nói mình không sảng khoái trong lòng là không có khả năng.

Hiện tại Mục Nguyệt Hàn càng cảm thấy may mắn vì mình gặp được Quân Tiêu Dao.

Nếu đổi là kẻ nào khác, đều có khả năng bị Canh Kim Thạch Linh áp chế.

Còn đám người Khổng Huyên, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu càng lộ ra ánh mắt vô cùng kiêng kỵ.

“Nếu là Phật Tử đại nhân thì có thể hạ gục Canh Kim Thạch Linh trong nháy mắt hay không?” Giờ khắc này Khổng Huyên cũng không khỏi bắt đầu ngẫm nghĩ.

Sau khi tiện tay luyện hóa Canh Kim Thạch Linh, Quân Tiêu Dao không lãng phí thời gian mà tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Hắn đã có thể cảm giác được, ở nơi sâu nhất trong Côn Bằng Sào có khí huyết cuồn cuộn đang sôi trào.

Mọi người tiếp tục thâm nhập. Không bao lâu sau, bọn họ đi tới cuối Côn Bằng Sào.

Phía trước xuất hiện một cái hồ lớn bao la, mọi người ở đây vô

cùng kinh hãi, sau đó cái hồ đột nhiên quay cuồng lên.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của mọi người, một còn cá lớn màu đen vẫn vàng nhảy lên không trung.

Mà sau khi nhảy lên giữa không trung, nó lại biến thành một con bằng điểu, có thể đánh vào cửu thiên, cánh như mây che hết bầu trời!

“Là Côn Bằng!”

“Không thể nào, Côn Bằng còn sống!”

Cảm nhận được khí tức Hồng Hoang uy nghiêm này, rất nhiều thiên kiêu ở đây đều thiếu chút nữa bị đè nằm sấp xuống dưới áp lực khủng bố kia.

“Không đúng, không phải còn sống, mà là đạo văn và khí tức tàn lưu đan chéo thành.” Trong mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương ánh lên tia sáng.

Từ trình độ nào đó mà nói thì Kim Sí Đại Bằng và Côn Bằng cũng có một ít liên hệ, cho nên Kim Sí Tiểu Bằng Vương có thể cảm ứng được một chút.

Lúc này, con Côn Bằng kia rơi xuống giữa hồ.

Mọi người nhìn chăm chú lại, giữa hồ đột nhiên có một huyết trì nho nhỏ, trong đó có máu tươi đỏ rực mà lộng lẫy, tỏa ra kim quang, cứ như huyết mã não hòa tan.

“Đó tuyệt đối là chân huyết của Côn Bằng!”

Kim Sí Tiểu Bằng Vương nheo mắt lại, sự nóng bỏng trong mắt khó có thể áp chế được.

Hô hấp của tất cả thiên kiêu đều trở nên dồn dập.

Mà càng làm người ta muốn ngừng thở chính là, chính giữa huyết trì có một khối phù cốt ánh vàng rực rỡ, cứ như lạc ấn chư thiên tinh hà, các loại đạo tắc và hoa văn phức tạp được khắn lên trên đó.

Liếc mắt một cái nhìn lại, có cảm giác làm đầu người ta choáng váng.

“Chẳng lẽ là phù cốt ghi lại Đại thần thông Côn Bằng Côn Bằng!”

Đôi mắt của tất cả thiên kiêu đều hoàn toàn cháy bỏng.

Không phải cơ duyên lớn nhất của Côn Bằng Sào chính là chân huyết Côn Bằng và Đại thần thông Côn Bằng sao?

Đây cũng là mục đích bọn họ hội tụ tại đây, nhưng bọn họ vừa muốn cất bước thì lại nghĩ tới cái gì, lập tức nhìn về phía bóng dáng bạch y tuyệt thế phía trước.

Quân Tiêu Dao đứng tại chỗ, đánh giá cái huyết trì và phù cốt Côn Bằng kia, trong mắt hiện ra chút kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng không hành động.

Chương 685 - Chân huyết và phù cốt của Côn Bằng

Chương 685: Chân huyết và phù cốt của Côn Bằng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao bất động thì thiên kiêu còn lại dám ra tay sao?

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, Quân Tiêu Dao vẫn không có động tĩnh gì.

Một ít thiên kiêu đã kìm nén không được.

Nhìn thấy một ngọn núi vàng ở phía trước, lại không thể đi nhặt thì ai chịu cho nổi.

“Mặc kệ hắn, liều mạng, sợ đầu sợ đuôi còn đi lên đế lộ cái gì?”

Từng thiên kiêu lao ra như mũi tên, tuy miệng bọn họ thì nói bất chấp mọi giá, nhưng đáy lòng vẫn mang theo chút thấp thỏm.

Làm bọn họ thở phào nhẹ nhõm một hơi chính là, Quân Tiêu Dao cũng không ngăn cản họ.

Thấy tình cảnh này, đám người Khổng Huyên, Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng kìm nén không được, trực tiếp lắc mình bước đến.

Nhưng ngay khi đám thiên kiêu này sắp tới gần ao chân huyết Côn Bằng thì trong cái hồ đó bỗng có những con cá lớn màu đỏ rực nhảy dựng lên, trong miệng toàn là răng nanh răng cưa, lập tức cắn xé về hướng các thiên kiêu kia.

Tu vi của những cá lớn màu đỏ rực đó ít nhất cũng ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Giờ phút này đưa mắt nhìn lại, ít nhất cũng có mấy trăm con cá lớn đỏ rực, nói cách khác, tương đương với mấy trăm con hung thú Chuẩn Thánh cảnh.

Đây là điều vô cùng khủng bố.

“A!”

Từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một ít thiên kiêu trực tiếp bị mấy con cá đỏ rực xé rách thành mảnh nhỏ.

“Đây là... Xích Long Ngư, nhưng cũng không có khả năng mạnh như vậy!” Đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương kinh hãi.

Xích Long Ngư có được một chút huyết mạch Long tộc, nhưng dù vậy thì tiềm lực cũng cực kỳ hữu hạn, không có khả năng đạt tới Chuẩn Thánh cảnh.

“Quả nhiên, là vì chân huyết Côn Bằng sao.” Hình như Quân Tiêu Dao đã sớm đoán trước được, chỉ lạnh nhạt nói.

Khí tức do chân huyết Côn Bằng phát tán ra dung nhập vào hồ lớn, bị những Xích Long Ngư đó hấp thu, dẫn tới thực lực của chúng nó tăng vọt.

“Khó trách, thì ra Thần Tử đại nhân sớm đã đoán ra được.”

Mục Nguyệt Hàn càng sùng bái Quân Tiêu Dao đến cực điểm, đi cùng với hắn quá có cảm giác an toàn.

Trước mắt, mấy trăm con Xích Long Ngư Chuẩn Thánh cảnh kia chém giết khắp nơi.

Đương nhiên, không phải tất cả những thiên kiêu đế lộ kia không ai có khả năng đánh trả.

Tình cảnh trở nên hỗn loạn.

“Đến lúc rồi.” Quân Tiêu Dao cất bước.

Hắn tung ra Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, mở đường ở phía trước.

Trong đỉnh, vạn vật mẫu khí hùng hồn đang quay cuồng, bất cứ tồn tại nào chắn trước mặt Quân Tiêu Dao, dù là Xích Long Ngư hay thiên kiêu đế lộ, chỉ cần đụng vào Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh thì trực tiếp bị chấn thành thịt băm.

Quân Tiêu Dao đẩy ngang một đường, trực tiếp đi tới bên ao chân huyết Côn Bằng.

Thấy tình cảnh này, đám người Khổng Huyên, Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu đều âm thầm cắn răng.

Quân Tiêu Dao trực tiếp đưa tay chộp phù cốt Côn Bằng tới.

Mà lúc này, trên phù cốt Côn Bằng, đột nhiên có một hư ảnh Côn Bằng nho nhỏ hiện lên, cái đuôi màu đen quét thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

“Còn có ý thức phòng ngự nhất định sao?”

Quân Tiêu Dao bùng nổ sức mạnh của mười vạn tượng thần vi lạp.

Tuy Côn Bằng thái cổ là tượng trưng của sức mạnh, nhưng tượng thần thái cổ cũng không phải ăn chay.

Hai bên va chạm, phát ra gợn sóng kinh người, không gian chung quanh chấn động không thôi.

Nếu đổi là thiên kiêu khác đón nhận một kích này thì tuyệt đối sẽ bị hư ảnh của Côn Bằng vung một đuôi đánh thành thịt nát.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại có thể dễ dàng ngăn cản.

Quân Tiêu Dao vừa đối phó hư ảnh của Côn Bằng, vừa lấy Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh trấn áp xuống, muốn trấn phù cốt Côn Bằng vào trong đó.

Mà khi vạn vật mẫu khí buông xuống, khủng bố áp lực làm cho cả phù cốt Côn Bằng cũng không thể chịu đựng được, sau đó nó trực tiếp nổ nát thành những mảnh vụn rồi rơi rụng tứ phương.

“Cơ hội tốt!”

Thấy tình cảnh này, Khổng Huyên, Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu, thậm chí là Tô Bích Ngọc đều nhịn không được ra tay.

Cơ duyên bày ra trước mắt mà không lấy thì còn là người sao?

Đám người Khổng Huyên đều có được một mảnh phù cốt rơi rụng.

Tuy là phù cốt Côn Bằng không hoàn chỉnh, nhưng cũng ghi lại một phần Đại thần thông Côn Bằng. Sau khi có được mảnh nhỏ của phù cốt Côn Bằng, bọn họ gần như không chút do dự mà trực tiếp lao về ra bên ngoài Côn Bằng Sào.

Thấy tình cảnh này, trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một tia nghiền ngẫm.

Đám người Khổng Huyên bắt được mảnh nhỏ phù cốt Côn Bằng thì cũng rất sáng suốt mà trực tiếp lựa chọn bỏ chạy.

Đánh với Quân Tiêu Dao?

Trừ phi là đầu óc chứa đầy bã đậu.

Không chỉ trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra tia nghiền ngẫm, ngay cả Mục Nguyệt Hàn đứng bên cạnh cũng hơi lắc đầu.

Quân Tiêu Dao đã sớm bày ra thiên la địa võng. Lần này, Quân Tiêu Dao đã ở tầng khí quyển.

Nhưng làm Quân Tiêu Dao hơi bất ngờ chính là, có một người cũng có được một khối mảnh nhỏ phù cốt Côn Bằng, nhưng gã lại không rời đi.

Đó chính là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

“Thú vị, xem ra Kim Sí Tiểu Bằng Vương vẫn không phục bản Thần Tử.”

Kim Sí Tiểu Bằng Vương bắt được mảnh phù cốt Côn Bằng mà không trốn đi, chẳng lẽ là muốn đánh một trận với hắn?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương nghe vậy thì cả người run lên, vội vàng lắc đầu và nói: “Không phải, là mảnh phù cốt Côn Bằng này chủ động bay qua, không phải ta đi tranh đoạt.”

Lời Kim Sí Tiểu Bằng Vương nói cũng là sự thật.

Có lẽ bởi vì gã là Kim Sí Đại Bằng nên một mảnh phù cốt Côn Bằng

đã bị khí cơ lôi kéo, chủ động bay đến chỗ gã.

“Bản Thần Tử có thể cho ngươi cơ hội ra tay.” Quân Tiêu Dao nói.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương lắc đầu lia lịa như trống bỏi.

Lại muốn đào hố cho ta nhảy vào aa2?

Ta là tên ngốc sao?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương kiên quyết cự tuyệt.

Mỗi khi Quân Tiêu Dao nói ra lời này, chỉ cần thật sự dám ra tay thì cuối cùng sẽ bỏ mạng.

“Không thú vị gì cả, đưa đến đây đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Tuy trong lòng Kim Sí Tiểu Bằng Vương không nỡ, nhưng cũng biết gã không có khả năng có được phù cốt Côn Bằng dưới mí mắt của Quân Tiêu Dao.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương giao mảnh phù cốt Côn Bằng cho Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lại vung tay lên, trực tiếp thu một hồ chân huyết Côn Bằng vào trong túi. Sau đó, hắn lấy ra vài giọt đưa cho Mục Nguyệt Hàn.

Chương 686 - Phù cốt tan nát

Chương 686: Phù cốt tan nát

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thần Tử đại nhân, cái này quá quý trọng!” Mục Nguyệt Hàn vừa mừng rỡ lại bất ngờ.

Yêu cầu của nàng không cao, có thể cướp đoạt được một ít bảo bối đã thấy đủ rồi.

Không ngờ Quân Tiêu Dao lại cho nàng vài giọt chân huyết Côn Bằng.

“Cầm đi.” Quân Tiêu Dao nói, hắn cũng không thiếu vài giọt này.

Mục Nguyệt Hàn nhận lấy chân huyết Côn Bằng, trên gương mặt ngọc thanh lãnh xuất trần lộ ra sự vui sướng.

Nhìn thấy cả chân huyết Côn Bằng cũng bị Quân Tiêu Dao thu đi, những thiên kiêu còn lại ở đây cũng lắc đầu.

Bọn họ chuẩn bị rời đi.

“Nhưng Thần Tử Quân gia vẫn không thể có được Đại thần thông Côn Bằng hoàn chỉnh.”

“Đúng vậy, nếu lại để Thần Tử Quân gia chiếm được Đại thần thông Côn Bằng thì chẳng phải càng không ai có thể đối phó hắn?”

Những thiên kiêu đế lộ đó âm thầm nói chuyện với nhau.

“Chúng ta cũng đi ra ngoài đi.” Quân Tiêu Dao mang theo nụ cười nhạt mà nói.

Hắn cũng muốn nhìn vẻ mặt tuyệt vọng khi đám người Khổng Huyên không ra được.

Bên kia, đám người Khổng Huyên, Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu, Tô Bích Ngọc dẫn đầu lao ra Côn Bằng Sào đang điên cuồng

bỏ chạy.

“Chúng ta rời đi nơi đây trước, đến lúc đó lại phân thắng thua.” Khổng Huyên quát.

Bốn người đều có ăn ý, cũng không lập tức cướp đoạt của nhau, mà quyết định rời đi biển Tinh Hà này trước rồi nói.

Nhưng chờ bọn họ thật sự rời đi Côn Bằng Sào, muốn thoát khỏi biển Tinh Hà nàng ta thì họ lại đột nhiên đụng vào trận văn phong cấm.

“Đây... Đây là chuyện gì?”

“Sao nơi đây lại có thuật Phong Cấm?”

“Không có khả năng, lúc tiến vào còn chưa có!”

Tất nhiên những trận văn Phong Cấm đó là Cấm Tiên tầng thứ hai mà Quân Tiêu Dao đã lập nên trước khi tiến vào Côn Bằng Sào, cho dù là thánh nhân bình thường cũng mơ tưởng dễ dàng đánh vỡ Cấm Tiên tầng thứ hai này, càng đừng nói là những Chuẩn Thánh bọn họ.

“Không, không có khả năng!”

Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu hoảng hốt, vội vàng tung ra thủ đoạn, đánh thẳng vào đó đi. Nhưng trận văn Phong Cấm lại không chút sứt mẻ.

Khổng Huyên cũng có chút luống cuống, tay ngọc dâng trào thần quang chín màu, hóa thành chín chùm tia sáng, đâm thẳng qua đó.

Trận văn Phong Cấm vẫn không chút lay động.

Tô Bích Ngọc kinh hoảng tột độ, như sắp phát khóc.

Cho dù bọn họ ra tay như thế nào, cũng không thể đánh thủng Cấm Tiên tầng thứ hai.

Cảm giác tuyệt vọng này đang lan tràn trong lòng.

Lúc này, trong biển Tinh Hà phía sau truyền đến một tiếng nói thản nhiên: “Cho các ngươi nhiều thời gian như vậy mà còn không thể đánh vỡ chạy trốn sao, đáng tiếc...”

Tuy tiếng nói này ôn hòa, nhưng trong tai đám người Khổng Huyên thì quả thực không khác gìnhư ác ma đang nói nhỏ.

Phía sau, Quân Tiêu Dao thản nhiên bước chậm đến, không lo lắng đám người Khổng Huyên sẽ đánh vỡ trận văn Phong Cấm, mang theo mảnh phù cốt Côn Bằng trốn chạy mất.

“Thì ra còn có chiêu này, khó trách Thần Tử Quân gia không hoảng hốt chút nào.”

Những thiên kiêu đế lộ theo sát phía sau thấy thế thì cũng líu lưỡi.

Quân Tiêu Dao cũng làm quá tuyệt tình.

Sau lưng Kim Sí Tiểu Bằng Vương chảy ròng mồ hôi lạnh, cũng may gã thức thời, không chạy trốn, không thì hiện tại chẳng phải là tiến thoái lưỡng nan.

“Không nghĩ tới đường đường là Thần Tử Quân gia lại sử dụng thủ đoạn đê tiện này.” Sắc mặt Khổng Huyên trầm xuống.

“Đê tiện?” Quân Tiêu Dao cười.

“Đê tiện là giấy thông hành của kẻ đê tiện, cao thượng là tấm văn bia của người cao thượng, từ trước tới nay bản Thần Tử chưa từng nói mình là anh hùng quang minh chính đại gì cả.” Quân Tiêu Dao thản nhiên đáp lại.

“Chẳng lẽ ngươi không sợ người khác phê bình ngươi?” Khổng Huyên cắn môi mà nói.

“A... Bọn họ chỉ những kẻ ganh ghét sủa bậy vì không đạt được đến độ cao của bản Thần Tử thôi, cần gì để ý tới?” Quân Tiêu Dao cười lạnh.

Sau đó, hắn không nói nhiều nữa mà giơ một ngón tay lên điểm về hướng Phiên Giang Hầu và Nháo Hải Hầu.

“Chúng ta là tùy tùng của Tam Thái Tử Hải Thần, ngươi không sợ Thái Tử truy cứu sao!” Hai người đều hoảng sợ kêu lớn.

Quân Tiêu Dao lười nói thêm một lời, trực tiếp dùng một ngón tay nghiền nát hai người, mảnh phù cốt Côn Bằng rơi vào trong tay hắn.

Sau đó, Quân Tiêu Dao lại điểm về phía Tô Bích Ngọc.

“Không, Thần Tử đại nhân, ta nguyện làm nô làm tì, cho dù làm con chó cái của ngài cũng được!” Tô Bích Ngọc thét to, khóc líc xin tha, nàng ta không muốn chết.

“Chó cái? Xin lỗi, ta cũng không thiếu.” Quân Tiêu Dao ấn một ngón tay xuống, nghiền nát từng tất thân thể của Tô Bích Ngọc.

Thấy tình cảnh này, Khổng Huyên như bị một chậu nước lạnh tưới từ đầu đến chân, trái tim cũng lạnh thấu xương.

“Kế tiếp đến phiên ngươi.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Lúc này, Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại cắn răng, nhịn không được mà mở miệng nói: “Thần Tử, có thể tha cho nàng một mạng không?”

“Hả?”

Nghe Kim Sí Tiểu Bằng Vương nói vậy, Quân Tiêu Dao hơi kinh ngạc. Hắn nhìn nhìn Khổng Huyên, lại nhìn nhìn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, lập tức hiểu ra vấn đề.

“Thì ra là thế, nhưng ngươi xác định muốn làm hiệp sĩ đổ vỏ à?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Tuy Khổng Huyên chỉ là tùy tùng của Ngọc Phật Tử, nhưng trái tim nàng đã đặt hết lên người Ngọc Phật Tử.

“Nàng chỉ bị Ngọc Phật Tử mê hoặc mà thôi.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương nói.

Gã nhìn Quân Tiêu Dao, âm thầm cắn răng, sau đó lại quỳ một gối trước Quân Tiêu Dao.

“Hy vọng Thần Tử đại nhân, có thể tha cho nàng một mạng.”

“Ngươi...” Cho dù là Khổng Huyên cũng có chút bất ngờ, không ngờ Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại xin tha cho mình.

“Liếm cẩu liếm cẩu, liếm đến cuối cùng rồi hai bàn tay trắng.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Khổng Huyên lại có sự quật cường của mình, nàng ta lạnh lùng nói: “Ngọc Phật Tử đại nhân sẽ không ngồi yên mà nhìn, Cửu Đầu Sư Tử của ngươi còn bị ngài ấy trấn áp rồi.”

“Hả?”

Vẻ mặt thản nhiên của Quân Tiêu Dao hơi khựng lại, trong mắt tràn ra một tia sắc lạnh.

“Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa?”

“Cửu Đầu Sư Tử từng là vật cưỡi của ngươi đúng không, hiện giờ đã bị Phật Tử đại nhân trấn áp.”

“Chờ Phật Tử đại nhân rèn luyện ở Địa Ngục Tinh xong, tu ra tiên khí thứ hai thì chưa chắc ngươi có thể đối phó với Phật Tử đại nhân!”

Dù đã đến lúc này, Khổng Huyên vẫn có tự tin tuyệt đối với Ngọc Phật Tử.

“Cẩu Thặng lại bị trấn áp.” Quân Tiêu Dao khẽ thở dài.

Tên thật của Cửu Đầu Sư Tử là Cẩu Thặng.

Chương 687 - Trấn áp Khổng Huyên làm vật cưỡi

Chương 687: Trấn áp Khổng Huyên làm vật cưỡi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy rằng trước đó Quân Tiêu Dao đã xem Long Cát công chúa làm vật cưỡi, nhưng dù sao Cửu Đầu Sư Tử cũng là vật cưỡi ngày xưa của hắn.

“Ngọc Phật Tử à, quái thai cổ đại của Tiểu Tây Thiên, không biết vì sao, ta cũng chẳng có thiện cảm gì với đám lừa trọc đó.” Quân Tiêu Dao khẽ cười và nói.

“Ngươi dám sỉ nhục Phật Tử đại nhân!” Khổng Huyên cắn môi.

“Đủ rồi, ta thấy ngươi nhất định đã bị con lừa trọc kia tẩy não!” Kim Sí Tiểu Bằng Vương nhìn không được mà quát lên.

“Với loại nữ nhân ngốc nghếch này thì nên đánh tỉnh nàng.”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì đã bước ra một bước, chỉ thoáng chốc đã đến trước người Khổng Huyên.

Khổng Huyên biến sắc, tất nhiên nàng ta không có khả năng thúc thủ chịu trói. Nàng phát ra tiếng quát, toàn thân bùng lên thần quang chín màu.

Sau đó, nàng tung ra một thanh thần phiến chín màu, trên đó có chín sợi chân vũ bản mệnh, đây thần binh bản mạng mà nàng dùng chân vũ của mình tế luyện ra.

Khổng Huyên vung thần phiến chín màu lên, chỉ thoáng chốc thần quang chín màu rực rỡ đã trào ra, như sóng to mãnh liệt.

Một mảnh thiên thạch sao trời chung quanh đều tan nát.

Không thể không nói, thân là đích nữ nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương, thực lực của Khổng Huyên rất cường đại.

Nhưng ánh mắt Quân Tiêu Dao vẫn luôn lạnh nhạt. Hắn không thi triển bất cứ thần thông nào, chỉ đơn thuần nắm năm ngón tay lại, đấm ra một cú.

Hư không nứt toạc, xuyên thủng ra một cái lỗ đen như mực.

Chuôi thần phiến chín màu kia trực tiếp bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đánh nát.

Thần binh bản mạng tan vỡ, Khổng Huyên hộc ra một ngụm máu tươi. Nàng còn chưa cam lòng, ngoài thân có một hư ảo tiên khí chín màu đang chảy xuôi. Đây chính là hình thức tiên khí ban đầu mà nàng ta ngưng luyện ra được.

“Giết!”

Khổng Huyên đấm ra một tay, mơ hồ mang theo hình thức tiên khí ban đầu chín màu kia giáng thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao tiếp tục dùng một quyền, thúc giục Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Sau khi ngưng luyện ra luân hồi tiên khí, uy lực của Lục Đạo Luân Hồi Quyền càng mạnh lên. Nhưng hắn cũng không hiện hóa ra luân hồi tiên khí, bởi vì căn bản không cần thiết.

Oanh!

Hư không nổ nứt, một dòng khí dâng trào ra, chấn động khắp bốn phương tám hướng, rất nhiều thiên thạch đều đã tan nát.

Bị dao động phản chấn này đánh sâu vào, thân thể Khổng Huyên lại bay ngược ra sau, miệng phun máu tươi.

Mà lúc này, Quân Tiêu Dao xuất hiện trước mặt Khổng Huyên như thuấn di.

Hắn không lưu tình chút nào mà tát một bạt tai ra.

“Xin Thần Tử lưu tình!” Kim Sí Tiểu Bằng Vương biến sắc.

Bang!

Quân Tiêu Dao tát một cái khiến Khổng Huyên mắt đầy sao xẹt, mặt ngọc cũng sưng lên.

Quân Tiêu Dao tiếp tục tát.

Bang! Bang! Bang!

Mặt Khổng Huyên bị tát đến mức đỏ mà sưng lên, đã đổ máu. Khóe miệng cũng rách ra, mặt ngọc sưng vù cả lên.

Theo lý thuyết, đối mặt với một giai nhân như vậy, rất ít nam tử sẽ nhẫn tâm xuống tay. Nhưng Quân Tiêu Dao hoàn toàn không ngại, hắn càng không ngại đánh nữ nhân.

Những nam thiên kiêu nói không bao giờ ra tay với nữ tử không phải não tàn thì chính là ngu xuẩn.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không diệt sát Khổng Huyên, Kim Sí Tiểu Bằng Vương âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Quân Tiêu Dao, ngươi có giỏi thì giết ta đi!” Khổng Huyên đang thét chói tai, nàng không chịu nổi sỉ nhục này.

“Ta vốn muốn giết ngươi thật, nhưng nghe ngươi nói Cửu Đầu Sư Tử bị Ngọc Phật Tử trấn áp làm vật cưỡi.”

“Vậy bản Thần Tử cũng trấn áp tùy tùng của hắn coi như vật cưỡi.”

“Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông.”

“Ngươi... Ngươi muốn xem ta là vật cưỡi?” Khổng Huyên dại ra, không ngờ Quân Tiêu Dao lại có quyết định này.

Sau đó, nàng ta lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, lắc đầu và nói: “Không, ta là tùy tùng của Phật Tử đại nhân, ngươi không thể cưỡi ta được!”

Khổng Huyên xoay người, muốn bỏ chạy.

Nàng ta thà chết, chứ không muốn bị Quân Tiêu Dao cưỡi. Nếu bị Quân Tiêu Dao cưỡi thì Ngọc Phật Tử còn muốn nàng làm tùy tùng sao?

Hiển nhiên là không.

Ngọc Phật Tử sẽ không muốn một nữ tử từng bị người khác cưỡi dưới khố làm tùy tùng.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật bình thản, ngược lại còn nói với Kim Sí Tiểu Bằng Vương: "Tiểu bằng vương, ngươi không ngại ta cưỡi nữ nhân ngươi thích chứ?"

Khóe miệng Kim Sí Tiểu Bằng Vương giật giật, lộ ra một nụ cười cứng đờ và nói: "Không... Không ngại, chỉ cần Thần Tử đại nhân có thể tha cho nàng một mạng là được."

Những thiên kiêu đế lộ ở đây đều lộ ra ánh mắt cổ quái, sao cảm thấy chiêu này của Quân Tiêu Dao đã trực tiếp cắm sừng lên đầu Ngọc Phật Tử và Tiểu Bằng Vương kia chứ?

Quân Tiêu Dao thò một bàn tay ra, sương mù cuồn cuộn, tiên mang kích động, giống như ngũ chỉ sơn của Phật Như Lai, trấn áp về hướng Khổng Huyên.

Khổng Huyên kiệt lực phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn bất lực, sau một tiếng hét thảm, nàng ta bị đánh trở về nguyên hình, biến thành một con khổng tước chín màu cực kỳ lộng lẫy.

Quân Tiêu Dao bước ra một bước, trực tiếp đáp lên lưng khổng tước chín màu.

Cả người con khổng tước lập loè thần quang chín màu, muốn chấn văng Quân Tiêu Dao ra. Kết quả Quân Tiêu Dao hung hăng dậm chân một cái, khổng tước chín màu phát ra một tiếng kêu thảm, rốt cuộc không giãy giụa phản kháng nữa.

"Vậy mới đúng chứ, Ngọc Phật Tử trấn áp vật cưỡi của ta, ta liền trấn áp tùy tùng của hắn làm vật cưỡi, vậy không phải hợp tình hợp lý sao?" Quân Tiêu Dao nói.

Mọi người ở đây nghe vậy thì khóe miệng đều run rẩy.

Nghe kia kìa, đây là tiếng người sao?

Sau khi trấn áp Khổng Huyên, Quân Tiêu Dao cũng có được toàn

bộ phù cốt Côn Bằng, cuối cùng hợp tất cả lại thành một, hình thành phù cốt Côn Bằng hoàn chỉnh.

Cơ duyên lớn nhất của Côn Bằng Sào nơi này gồm phù cốt Côn Bằng, chân huyết Côn Bằng và Kiến Mộc đều rơi vào Quân Tiêu Dao tay.

Còn những tài nguyên mà các thiên kiêu còn lại cướp đoạt thì Quân Tiêu Dao hoàn toàn chướng mắt.

Mà giờ phút này, các thiên kiêu đế lộ còn tồn tại đi ra cũng vô cùng thấp thỏm, sợ Quân Tiêu Dao cũng buộc bọn họ giao cơ duyên ra.

Quân Tiêu Dao giơ tay, búng tay một cái.

Ngay lập tức, trận văn Phong Cấm chung quanh tan đi.

“Các ngươi có thể đi rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ Thần Tử đại nhân!”

“Thần Tử đại nhân lòng dạ như biển rộng, chúng ta bội phục!”

“Thần Tử đại nhân soái nhất, yêu chết ngài!” Một ít nữ thiên kiêu cũng thét chói tai.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ bỗng cảm thấy, Quân Tiêu Dao cũng rất nhân từ và thiện lương. Các thiên kiêu kia tất cung tất kính nói cảm ơn xong thì cũng tan đi.

Nhưng Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại không rời khỏi.

Chương 688 - Quyết tâm của Kim Sí Tiểu Bằng Vương

Chương 688: Quyết tâm của Kim Sí Tiểu Bằng Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi còn có việc gì?” Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Tuy rằng Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã từng có chút va chạm mâu thuẫn với hắn, nhưng tới hiện tại, trong mắt hắn, Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã không còn là một phiền phức nữa, gã chỉ nhỏ bé giống như hạt bụi.

Cho nên chỉ cần Kim Sí Tiểu Bằng Vương thành thật một chút thì hắn cũng sẽ không rảnh rỗi mà đi giết gã.

Trong mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương hiện lên một tia giãy giụa, sau đó lại quỳ một gối xuống trước Quân Tiêu Dao và nói: “Tại hạ có một yêu cầu quá đáng, hy vọng Thần Tử có thể ban một chút chân huyết Côn Bằng cho ta.”

“Ngươi muốn chân huyết Côn Bằng để làm gì?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Hắn thu lấy một hồ chân huyết Côn Bằng, cũng không thiếu một hai giọt.

“Bởi vì ta muốn khiêu chiến Ngọc Phật Tử!” Ánh mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật sắc bén, mang theo kiên định.

Sở dĩ Kim Sí Tiểu Bằng Vương để bụng Côn Bằng Sào như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì muốn có được Đại thần thông Côn Bằng và chân huyết Côn Bằng để thực hiện lột xác, sau đó đi khiêu chiến Ngọc Phật Tử.

Gã muốn Khổng Huyên biết Ngọc Phật Tử cũng là người, không phải thần, hắn ta cũng có lúc bị thua.

“Chỉ dựa vào ngươi mà cũng dám đi khiêu chiến Phật Tử đại nhân!” Khổng tước chín màu miệng phun tiếng người, hiển nhiên rất bất mãn với lời nói của Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Phật Tử đại nhân nhà nàng há là ai cũng có tư cách khiêu chiến hay sao?

“Lại ồn thì ngươi không được làm cả vật cưỡi, trực tiếp hầm ngươi lên.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Lúc này khổng tước chín màu không dám nói nữa, nàng ta muốn tiếp tục sống, muốn nhìn thấy Ngọc Phật Tử tự tay trấn áp Quân Tiêu Dao.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương không để ý đến Khổng Huyên, mà nhìn về phía Quân Tiêu Dao và nói: “Ta không cầu đại thần thông Côn Bằng, chỉ mong Thần Tử cho ta vài giọt chân huyết Côn Bằng, ta nguyện ý làm tùy tùng của Thần Tử!”

Lời này vừa dứt, Mục Nguyệt Hàn đứng bên cạnh cũng giật mình.

Tuy Kim Sí Tiểu Bằng Vương không phải thiên kiêu cao cấp nhất trên đế lộ, nhưng cũng là tồn tại bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng. Thế mà gã lại chủ động yêu cầu trở thành tùy tùng, điều này khiến người ta thật bất ngờ.

“Ngươi... Còn chưa đủ tư cách.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao rất bình tĩnh, khẽ lắc đầu.

Thiên tư của Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật sự không yếu, nhưng tùy tùng nào của hắn không phải là thiên tư tuyệt thế.

Không phải truyền nhân đế tộc cổ xưa thì có được khả năng cắn nuốt vạn vật, nếu không cũng là Luân Hồi Thánh Thể hiếm thấy. So với những người đó thì Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật sự có chút không đủ nhìn.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng ngây ngẩn cả người.

Gã không nghĩ tới, chênh lệch giữa mình và Quân Tiêu Dao đã lớn đến mức không có cả tư cách làm tùy tùng.

Nhưng nghĩ lại cũng là sự thật.

Đã không có Đại thần thông Côn Bằng, lại không có chân huyết Côn Bằng, Kim Sí Tiểu Bằng Vương không có cả tư cách khiêu chiến Ngọc Phật Tử.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cúi đầu, siết chặt nắm đấm, gã không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì khác.

Lúc này, Quân Tiêu Dao lại mở miệng nói: "Nhưng cũng có thể cho ngươi vài giọt chân huyết Côn Bằng."

Kim Sí Tiểu Bằng Vương bỗng ngẩng đầu, trong mắt bắn ra ánh sao.

"Thần Tử nói thật sao?" Tâm tình gã thay đổi rất nhanh, lúc này cảm thấy vô cùng vui sướng.

"Đương nhiên, bản Thần Tử từng nuốt lời bao giờ." Quân Tiêu Dao nói.

Hắn cũng không phải thương hại gì, chỉ đơn thuần muốn xem náo nhiệt, cho dù là ghê tởm Ngọc Phật Tử một chút cũng tốt, Quân Tiêu Dao thích nhất là đứng xem diễn.

"Đa tạ Thần Tử, ta nguyện tháp tùng đi theo Thần Tử!" Kim Sí Tiểu Bằng Vương chắp tay, trong mắt tràn đầy kích động.

Gã không hi vọng xa vời Quân Tiêu Dao có thể cho gã Đại thần thông Côn Bằng, có được vài giọt chân huyết Côn Bằng đã là bất ngờ ngoài ý muốn.

Quân Tiêu Dao phất tay, giao vài giọt chân huyết Côn Bằng cho Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Còn Đại thần thông Côn Bằng thì tất nhiên hắn sẽ không giao cho Kim Sí Tiểu Bằng Vương. Hắn chỉ muốn nhìn diễn, không phải thật sự làm từ thiện.

"Thần Tử đại nhân, kế tiếp chúng ta đi đâu?" Mục Nguyệt Hàn hỏi.

Trải qua trận chiến này, Quân Tiêu Dao đã làm kinh động rất nhiều

thiên kiêu.

Hiển nhiên đám người Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần không có khả năng làm như không thấy.

“Đi Ngọc Môn Quan trước đi, ta cần tiêu hóa cơ duyên lần này một chút.” Quân Tiêu Dao nói.

Đã đi vào ải thứ chín của đế lộ, hắn cũng không vội vã lên đường, có thể tiêu hóa Đại thần thông Côn Bằng và nửa cuốn Không Thư trước.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao ngồi trên lưng Khổng Huyên đã biến thành khổng tước chín màu, cùng Mục Nguyệt Hàn, Kim Sí Tiểu Bằng Vương đi đến Ngọc Môn Quan.

Lúc Quân Tiêu Dao trở về Ngọc Môn Quan thì đã có rất nhiều thiên kiêu quay trở về từ Côn Bằng Sào.

Tất nhiên tin tức về Quân Tiêu Dao sớm đã được truyền ra.

“Không ngờ Thần Tử Quân gia tái hiện lại có thực lực như vậy, dùng một chiêu hạ gục dị thú Thận thuộc Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn trong nháy mắt.”

“Còn có Hư Không Kiếm Tử kia nữa, tuy rằng chỉ là một linh thân, nhưng cũng rất cường đại, kết quả lại bị Thần Tử Quân gia dùng chiêu hạ gục.”

“Còn có Canh Kim Thạch Linh, có được thân thể Thần Kim, phỏng chừng cả Diệp Cô Thần đệ nhất Hoang Thiên Thánh Bảng cũng khó có thể dùng một kiếm đánh bại như vậy.”

“Ngươi nói nếu hai người này gặp nhau thì sẽ có phản ứng gì, Thần Tử Quân gia có thể đoạt được đệ nhất thánh bảng, trở thành vương giả trên đế lộ này hay không?”

Giờ phút này, trong Ngọc Môn Quan, tiếng người ồn ào, náo động sôi trào.

Tất cả mọi người đều đang thảo luận về Quân Tiêu Dao, bởi vì Quân Tiêu Dao quá truyền kỳ.

Tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện gần như hẳn phải chết mà vẫn có thể tồn tại đi ra.

Không chỉ như thế, tuy bỏ lỡ thời kỳ linh khí sống lại, nhưng tu vi vẫn không bị giật lùi, ngược lại còn cao hơn đa số mọi người. Hiện giờ hắn bước lên đế lộ thì như đẩy ngang một đường.

Những người này cũng không biết, chuyện bất hủ chiến xảy ra trên Hoang Thiên Tiên Vực và chiến tích Quân Tiêu Dao một mình đánh chết trăm vị thánh nhân.

Nếu biết thì bọn họ tuyệt đối sẽ chấn động hơn hiện tại gấp trăm lần, ngàn lần.

Chương 689 - Ban cho chân huyết Côn Bằng

Chương 689: Ban cho chân huyết Côn Bằng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không bao lâu sau, đám người Quân Tiêu Dao đã tới Ngọc Môn Quan.

Phóng mắt nhìn lại, Ngọc Môn Quan cũng rộng lớn khí thế, có nguyệt hoa buông xuống, có ngân hà vờn quanh, muôn hình vạn trạng, đứng sừng sững vĩnh viễn.

Đám người Quân Tiêu Dao còn chưa tiến vào Ngọc Môn Quan thì đã gây nên rúng động.

“Trời, là Thần Tử Quân gia tới!”

“Đó chính là Thần Tử Quân gia sao, thật soái quá đi!”

“Chẳng lẽ con khổng tước mà Thần Tử Quân gia ngồi lên là Khổng Huyên?”

“Con mẹ nó, Khổng Huyên là tùy tùng của Ngọc Phật Tử mà lại bị Thần Tử Quân gia xem thành vật cưỡi?”

“Nếu ta là Ngọc Phật Tử thì chỉ sợ khó có thể bình tĩnh.”

Quân Tiêu Dao xuất hiện làm cả Ngọc Môn Quan sôi trào mà xôn xao cả lên.

Thậm chí Quân Tiêu Dao nhìn thấy tình hình này còn sinh ra ảo giác như fan cuồng đón máy bay vào kiếp trước.

Có binh lính trưởng thủ quan nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì trong mắt hiện lên chút kinh nghi, sau đó cung kính tiến lên, hơi chắp tay và nói: “Xin hỏi ngài là Thần Tử Quân gia đúng không?”

“Đúng vậy, ngươi là...” Quân Tiêu Dao nói.

Chẳng lẽ cũng muốn tới gây chuyện giống như binh lính trưởng của Kiếm Môn Quan?

“Tại hạ là binh lính trưởng của Ngọc Môn Quan, phụng lệnh của thủ hộ đại nhân, đã chuẩn bị xong chỗ ở cho Thần Tử đại nhân, mời đi theo ta.”

Binh lính lớn trưởng cung kính đi đằng trước dẫn đường cho Quân Tiêu Dao.

Điều này làm tất cả thiên kiêu trong Ngọc Môn Quan đều trợn tròn mắt.

Khi bọn họ vừa đến Ngọc Môn Quan, thái độ của vị binh lính trưởng này chính vô cùng lạnh nhạt, thậm chí còn không cho phép một ít thiên kiêu thực lực hơi yếu vào thành.

Kết quả hiện tại, Quân Tiêu Dao vừa đến thì lại có được lễ ngộ như vậy. Thậm chí cả vị thủ hộ đại nhân cao cao tại thượng kia cũng chuẩn bị sẵn chỗ đặt chân cho hắn.

“Đây là khác biệt giữa người với người sao?”

Một ít thiên kiêu có chút ủ rũ, bọn họ liều sống liều chết muốn trèo lên địa vị cao. Kết quả có người vừa sinh ra đã đứng trên đỉnh núi, được người ta tôn kính.

“Cũng có tâm.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, cũng không từ chối.

Dưới sự dẫn dắt của binh lính trưởng kia, hắn đi tới một động thiên phúc địa linh khí cực kỳ nồng đậm, thậm chí có thể so với linh khí trong Côn Bằng Sào.

“Tốt lăm, tiện cho ta tu luyện.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Hắn quyết định dùng mười ngày nửa tháng để lĩnh ngộ Đại thần thông Côn Bằng.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Mục Nguyệt Hàn cũng đi tu luyện.

Còn Khổng Huyên, Quân Tiêu Dao sớm đã lập nên phong ấn cấm chế, nàng ta không có khả năng trốn thoát.

“Kế tiếp bắt đầu lĩnh ngộ đi.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Đổi lại là thiên kiêu khác, mặc dù có được Đại thần thông Côn Bằng thì không tốn mấy tháng thậm chí một năm cũng khó có thể hoàn toàn nhập môn.

Nhưng lấy ngộ tính yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao thì dù tu luyện thần thông gì cũng đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Càng đừng nói còn có chân huyết Côn Bằng phụ trợ, hắn tu luyện càng như cá gặp nước.

Trong lúc Quân Tiêu Dao chìm vào tu luyện, tin tức có liên quan đến Côn Bằng Sào và Quân Tiêu Dao cũng dần dần được truyền ra.

Đám người Ngọc Phật Tử cũng biết được tin này.

Số lượng thiên kiêu tham dự cơ duyên Côn Bằng Sào có hơn một ngàn người, cuối cùng tồn tại rời đi cũng có mấy trăm người.

Cho nên hoàn toàn không che giấu được tin tức có liên quan đến Quân Tiêu Dao.

Hắn đánh chết linh thân của Hư Không Kiếm Tử, diệt sát tùy tùng của Tam Thái Tử Hải Thần, còn trấn áp tùy tùng Khổng Huyên của Ngọc Phật Tử thành vật cưỡi.

Có thể nói, chỉ trong một lần cơ duyên mà Quân Tiêu Dao đã cùng đắc tội ba thiên kiêu đỉnh cấp dương danh đế lộ.

Hơn nữa ba vị này đều là tiểu đầu sỏ đã tu ra một luồng tiên khí.

Nếu người bình thường đắc tội họ thì tất nhiên sẽ vô cùng hoảng hốt, cảm thấy con đường phía trước khó đi.

Mà Quân Tiêu Dao lại như không có việc gì, vui vẻ thoải mái mà tu luyện.

Rất nhiều thiên kiêu trong Ngọc Môn Quan đều cảm thán, không hổ là Thần Tử Quân gia, căn bản không sợ bất cứ khiêu chiến gì.

Đương nhiên, đám người Ngọc Phật Tử cũng không có khả năng

giả vờ như không thấy.

Ở ải thứ mười hai của đế lộ, trong một Phật đường, Ngọc Phật Tử mặc thiền y màu ngọc đang ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ.

Mái tóc dài của hắn rủ xuống đất, diện quan như ngọc, như một phật đà tuấn mỹ chạm ngọc.

Ngoài thân thể hắn không chỉ có một luồng tiên khí mơ hồ quấn quanh, chỉ là luồng tiên khí thứ hai có vẻ hơi hư ảo, hiển nhiên chỉ là hình thức ban đầu, chưa thật sự ngưng luyện lại.

Ngọc Phật Tử cũng có được tin tức về Côn Bằng Sào và Khổng Huyên.

“Trấn áp Khổng Huyên thành vật cưỡi, Quân Tiêu Dao, ngươi đang biểu đạt bất mãn về chuyện ta trấn áp Cửu Đầu Sư Tử sao?” Ngọc Phật Tử lẩm bẩm nói.

Mà bên kia, Cửu Đầu Sư Tử bị trấn áp nghe thấy tên của Quân Tiêu Dao thì mừng đến phát khóc, sắp chảy cả nước mắt.

“Ha ha, ta biết mà, chủ nhân tuyệt đối không chết, ngài ấy sẽ bước lên đế lộ, ngài ấy sẽ đến cứu ta!” Cửu Đầu Sư Tử ngao ngao kêu gào, có vẻ vô cùng hưng phấn, sự uể oải trước đó hoàn toàn tan biến.

“Ngươi xác định hắn tới cứu ngươi, mà không phải đi tìm cái chết?” Ngọc Phật Tử vẫn mỉm cười, giống như phật đà cầm hoa, chỉ là trong mắt tỏa ra ánh sắc lạnh nhè nhẹ.

“Con lừa trọc lông dài nhà ngươi có thể cân nhắc được thực lực của chủ nhân hay sao, phỏng chừng tùy tùng của ngươi đã bị chủ nhân dạy dỗ đến sung sướng lên mây rồi...”

Cửu Đầu Sư Tử còn muốn nói cái gì thì chỉ thấy Ngọc Phật Tử nhíu mày, tùy tiện vung tay lên.

Chín cái miệng của Cửu Đầu Sư Tử lập tức bị phong bế, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

“Dám trấn áp tùy tùng của ta làm vật cưỡi, Quân Tiêu Dao, ngươi

rất có dũng khí, nếu có thể độ hóa ngươi thì hẳn là một nô bộc không tồi.” Ngọc Phật Tử mỉm cười.

Hắn không giết người, chỉ biết độ hóa.

Nhưng Ngọc Phật Tử không chuẩn bị lập tức đi tìm Quân Tiêu Dao.

Bởi vì Địa Ngục Tinh sắp mở ra, hắn cần tiến vào trong đó để tìm kiếm Tiên Tủy, hoàn toàn ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ hai.

Đến lúc đó, hắn sẽ càng tự tin hơn nữa.

Chương 690 - Ba tiểu đầu sỏ đế lộ khiêu khích

Chương 690: Ba tiểu đầu sỏ đế lộ khiêu khích

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy hiện tại Ngọc Phật Tử không hành động, nhưng tin tức lại truyền ra bên ngoài.

Rất nhiều người nghe thấy Ngọc Phật Tử nói muốn độ hóa Quân Tiêu Dao thành nô bộc thì chỉ có một phản ứng, đó là dại ra.

Độ hóa Thần Tử Quân gia thành nô bộc, đây quả thực không phải lời mà người bình thường dám nói ra.

“Là Ngọc Phật Tử điên rồi sao, hắn dám nói ra lời này?”

“Ngọc Phật Tử là kẻ hung hãn đã sắp tu ra hai luồng tiên khí, nghe nói tuy Thần Tử Quân gia kia cũng là Thánh Nhân Cảnh, nhưng chưa từng lộ ra tiên khí, có lẽ còn chưa tu luyện thành công.”

Tiên khí không chỉ là át chủ bài, còn là phương pháp rõ ràng nhất để cân nhắc tư chất của một người.

Từ lúc Quân Tiêu Dao bước lên đế lộ thì chưa từng để lộ ra tiên khí trong mắt thế nhân, cho nên rất nhiều người cho rằng, có lẽ thực lực của Quân Tiêu Dao đuổi kịp, nhưng còn chưa ngưng luyện ra tiên khí.

Vậy khi đối đầu, bên không có tiên khí có vẻ rơi vào hoàn cảnh xấu.

Mà càng làm mọi người chấn động chính là, kẻ buông lời không chỉ có Ngọc Phật Tử.

Ái thứ mười hai của đế lộ, trên một ngọn núi trong địa giới khác, một kiếm khách mặc áo xanh - Hư Không Kiếm Tử - đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, trông thật hào hùng khí thế.

Hắn cũng đang chờ Địa Ngục Tinh mở ra.

“Dám diệt một linh thân của ta, Quân Tiêu Dao kia thật đáng giận!” Ánh mắt của Hư Không Kiếm Tử sắc nhọn như kiếm.

Nhưng thực lực và thủ đoạn của Quân Tiêu Dao cũng thật sự làm hắn có chút kiêng kỵ.

“Nhưng vì sao ta cứ cảm giác, trên người Quân Tiêu Dao kia có thứ gì đó hấp dẫn ta, nếu có được thì sẽ rất có lợi cho ta.”

Hư Không Kiếm Tử thầm suy nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn lấy ra nửa quyển sách ố vàng, không gian chung quanh hơi gợn sóng.

Đó là nửa cuốn Không Thư.

“Từ nhỏ ta lĩnh ngộ nửa cuốn Không Thư, rốt cuộc cũng sắp nhờ nó ngưng luyện ra luống tiên khí hư không thứ hai, chờ ta đến Địa Ngục Tinh, lấy được đủ Tiên Tủy thì có thể hoàn toàn ngưng luyện ra tiên khí thứ hai.”

“Còn Quân Tiêu Dao kia nữa, nếu chém giết hắn thì có lẽ ta sẽ có được thứ mình muốn.” Trong mắt Hư Không Kiếm Tử lóe lên ánh sắc lạnh rực sáng.

Hắn đã thua Diệp Cô Thần, không thể lại bại Quân Tiêu Dao.

Hư Không Kiếm Tử cũng buông, làm Quân Tiêu Dao có giỏi thì tới ải thứ mười hai của đế lộ, hắn dùng bản tôn tự mình đi gặp!

Trong nhất thời, tứ phương lại chấn động lần nữa.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đó, trong một mảnh hư không của đế lộ, một con thuyền rồng hoa lệ màu xanh đang lao đến ải thứ mười hai đế lộ với tốc độ cực nhanh.

Trong thuyền rồng, một thanh niên tuấn mỹ mặc Thất Hải Giao Long Giáp, tay cầm Hải Vương Tam Xoa Kích, ngồi ngay ngắn trên vương tọa được khảm dạ minh châu, vẻ mặt thật lạnh lẽo.

Mà chung quanh hắn, một vài nữ tử mỹ mạo hầu hạ cảm nhận được không khí lạnh như băng này thì chỉ khoanh tay đứng, run bần bật, không dám mở miệng.

“Đại thần thông Côn Bằng, chân huyết Côn Bằng, không có cái nào cả.”

“Còn Phiên Giang Hầu, Nháo Hải Hầu cũng đã chết.”

“Giỏi cho một Thần Tử Quân gia!”

Thanh niên tuấn mỹ này chính là Tam Thái Tử Hải Thần đến từ cổ tinh vực Hải Dương. Tuy hắn là thiên kiêu đến từ cổ tinh vực, nhưng thực lực lại không thua kém bất cứ truyền nhân thế lực bất hủ nào của Hoang Thiên Tiên Vực.

Lần này, hắn phái hai tùy tùng đi đến Côn Bằng Sào là vì Đại thần thông Côn Bằng cực kỳ quan trọng với hắn, nếu có được thì sẽ giúp thực lực của hắn tăng vọt. Kết quả hiện tại đều bị Quân Tiêu Dao đoạt đi.

“Quân Tiêu Dao, đệ nhất nhân trẻ tuổi của Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng còn chưa tu luyện ra tiên khí, không đáng kể chút nào!” Trong mắt Tam Thái Tử Hải Thần phụt ra hành quang nhàn nhạt.

Không lâu sau đó lại có tin tức truyền ra, Tam Thái Tử Hải Thần cũng gặp mặt Thần Tử Quân gia một lần ở ải thứ mười hai của đế lộ.

Trong nhất thời, từ ải thứ chín đến ải thứ mười hai, các loại tin tức bay đầy trời, rất nhiều thiên kiêu đều kích động, chuẩn bị chạy đến ải thứ mười hai xem kịch vui.

Phải biết rằng, hai bên trong cuộc va chạm này, một là Thần Tử Quân gia vô địch thế hệ trẻ tuổi của Hoang Thiên Tiên Vực trong lời đồn, bên còn lại là ba tiểu đầu sỏ dương danh đế lộ gồm Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần.

Có thể nói, cuộc va chạm cấp bậc này cực kỳ hiếm thấy trên đế lộ, sẽ khiến vạn người chú ý đến.

“Đi, đi đến ải thứ mười hai của đế lộ, nói không chừng có thể

chứng kiến một trận đại chiến danh chấn đế lộ!”

“Hơn nữa Địa Ngục Tinh cũng sắp mở ra, phỏng chừng đến lúc đó sẽ có càng nhiều biến số, cũng càng hấp dẫn hơn nữa.”

Rất nhiều thiên kiêu khống chế các loại thuyền bay tinh không, khởi hành đi đến ải thứ mười hai của đế lộ.

Mà Quân Tiêu Dao nằm trong mắt bão lại tiếp tục tu luyện trong động thiên phúc địa của Ngọc Môn Quan.

Qua chừng nửa tháng, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng mở mắt ra.

Trong khoảnh khắc, một khí tức cuồn cuộn khủng bố phóng lên cao, mang theo sức mạnh Hồng Hoang cổ xưa, thổi quét khắp tứ phương.

Đồng thời ở ngoài thân thể Quân Tiêu Dao, loáng thoáng có bốn luồng tiên khí bắt đầu hiện lên...

Giờ phút này, khí tức của Quân Tiêu Dao vô cùng cường đại, có một hoang mãng chi khí phát ra, như một con dị thú viễn cổ đi tới đương thời.

Hai bàn tay của hắn bắt đầu quay cuồng dịch chuyển, bàn tay diễn biến ra quỹ đạo huyền diệu, cứ như một con Côn Bằng đang quay cuồng.

Bàn tay hắn bỗng đảo về phía trước, giống như Côn Bằng vẫy đuôi, một mảnh hư không phía trước nứt toạc, có cái khe không gian đang lan tràn.

Sau đó, quỹ đạo huyền ảo của Quân Tiêu Dao lại biến đổi, cứ như một con côn ngư bay lên trời từ biển rộng, biến thành đại bàng che trời.

Tay còn lại của hắn phất ra một chưởng, như đại bàng giương cánh, trực tiếp tua nhỏ hư không phía trước lần nữa, như có vô số kiếm vũ Côn Bằng đang quét ngang.

Cuối cùng, thân thể Quân Tiêu Dao bỗng bay lên trời, sau lưng như hiện ra một hư ảnh Côn Bằng.

Hắn mang thần tư bạch y tuyệt thế, như hợp nhất với hư ảnh của Côn Bằng thành một, biến thành thần hình Côn Bằng cường đại, trên đánh cửu thiên, dưới đánh Cửu U, thần năng mênh mông.

“Đây là Đại thần thông Côn Bằng sao, quả nhiên không phụ uy danh này.” Quân Tiêu Dao líu lưỡi.

Đại thần thông Côn Bằng và đại thần thông chân long, đại thần thông thần hoàng, đại thần thông Lôi Đế… đều là thần thông thế gian hiếm thấy.

Mà uy lực cũng thật sự không làm Quân Tiêu Dao thất vọng.

Chương 691 - Lĩnh ngộ Đại thần thông Côn Bằng

Chương 691: Lĩnh ngộ Đại thần thông Côn Bằng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Diễn biến Côn Bằng này có hơi giống thần hình Côn Bằng mà trước kia Thương Thiên Bá Thể diễn biến ra, chẳng lẽ sau khi Thương Thiên Bá Thể cổ xưa có được Đại thần thông Côn Bằng thì dung nhập vào thên thể mình, biến thành một trong chín đại thần hình của Bá Thể?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Đại thần thông Côn Bằng này thật sự làm hắn nhớ tới lần trước đối chiến với Bá Thể cổ đại Sở Thiên Bá ở vạn cổ Táng thổ.

Sở Thiên Bá kia từng diễn biến ra thần hình Côn Bằng – Một trong chín đại thần hình của Bá Thể.

Nghĩ đến Sở Thiên Bá, Quân Tiêu Dao lại không khỏi nhớ tới một chuyện khác, chính là Bá Vương mà Sở Thiên Bá từng nhắc đến.

Thương Thiên Bá Thể mạnh nhất đã được định sẵn là sẽ quật khởi trong thời đại này.

“Nếu Bá Vương kia thật sự xuất hiện thì có lẽ sẽ gặp phải ở cổ lộ chung cực.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Thánh thể và Bá Thể là kẻ địch số mệnh, tuy rằng trên đế lộ chuyên thuộc về Hoang Thiên Tiên Vực này, có lẽ hắn không có khả năng gặp được Bá Vương kia.

Nhưng hiển nhiên, trên cổ lộ chung cực hội tụ chín đế lộ kia, hắn có khả năng gặp được vị Bá Vương trong truyền thuyết nọ.

“Thôi, hiện tại suy nghĩ chuyện này để làm gì.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Trước mắt, chỉ cần giải quyết chuyện trước mặt là được.

“Tác dụng của Đại thần thông Côn Bằng không chỉ có khả năng công phạt.” Quân Tiêu Dao nói rồi bước chân chợt lóe.

Ngay lập tức, dưới chân hắn cứ như có đạo văn không gian huyền ảo lan tràn ra. Thân thể hắn cũng xẹt qua hư không dưới tốc độ cực nhanh này.

“Côn Bằng cực tốc.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Đây cũng là một trong những năng lực của Đại thần thông Côn Bằng, hơn nữa chủ yếu chính là năng lực này có liên quan đến không gian.

Mà nửa cuốn Không Thư mà hắn có được cũng ghi lại không gian chi đạo tuyệt diệu.

Giữa hai bên có sự tương thông nào đó.

Nghĩ đến đây, thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động.

Ngoài thân thể hắn có luồng tiên khí thứ tư bắt đầu hiện lên, tiên khí kia dạng nửa trong suốt, mang theo sức mạnh không gian.

Đây là luồng tiên khí thứ tư mà Quân Tiêu Dao ngưng kết ra sau khi lĩnh ngộ Không Thư và Đại thần thông Côn Bằng.

Tiên khí hư không là hiện hóa cụ thể của không gian chi đạo. Chẳng qua, nó chỉ mới là một luồng tiên khí ban sơ, không phải là tiên khí hoàn chỉnh.

“Xem ra phải đi tìm cơ duyên có thể ngưng luyện ra tiên khí.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nếu ngưng kết ra tiên khí hư không này thì Quân Tiêu Dao sẽ có tiến bộ rất lớn ở phương diện khống chế không gian và hư không cực tốc.

“Còn lại hơn phân nửa chân huyết Côn Bằng, cứ để lại để lần sau đột phá rồi sử dụng tiếp.” Quân Tiêu Dao nói.

Quân Tiêu Dao có thể lĩnh ngộ đại khái được Đại thần thông Côn Bằng trong thời gian nửa tháng ngắn ngủn, trừ do hắn có ngộ tính

yêu nghiệt ra thì còn có một phần nguyên nhân là bởi vì hắn đã luyện hóa bộ phần chân huyết Côn Bằng.

Cứ như vậy, hắn muốn tu luyện Đại thần thông Côn Bằng cũng sẽ càng dễ dàng.

Quân Tiêu Dao đi ra khỏi nơi đó, rõ ràng nhìn thấy Mục Nguyệt Hàn và Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã đứng ở bên ngoài.

Trước đó bọn họ đều bị khí tức Quân Tiêu Dao tỏa ra ở bên này làm kinh động, bởi vậy cũng tiến đến xem xét.

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao hiện thân, Mục Nguyệt Hàn hít sâu một hơi. Nàng có thể cảm giác được, khí tức của Quân Tiêu Dao càng sâu không lường được, thực lực cũng cường đại hơn trước đó.

Còn Kim Sí Tiểu Bằng Vương có thể cảm nhận được sự biến hóa thực lực của Quân Tiêu Dao. Gã hơi chắp tay lại, thử hỏi: “Xin hỏi Thần Tử đã bắt đầu bước đầu lĩnh ngộ Đại thần thông Côn Bằng rồi sao?”

Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu và nói: “Đã sắp hoàn toàn lĩnh ngộ rồi, sau này còn cần rèn giũa và nghiên cứu nhất định.”

“Cái gì?”

Nghe thấy lời này, thân thể Kim Sí Tiểu Bằng Vương như bị sét đánh. Tính tới bây giờ thì mới qua nửa tháng ngắn ngủn mà thôi, Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn lĩnh ngộ Đại thần thông Côn Bằng?

Cho dù là Kim Sí Tiểu Bằng Vương, nếu có được Đại thần thông Côn Bằng thì dựa vào huyết mạch Kim Sí Đại Bằng của mình, ít nhất cũng cần mấy tháng thậm chí nửa năm mới có thể nhập môn.

Kết quả lúc này mới nửa tháng thôi mà Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn lĩnh ngộ xong. Kim Sí Tiểu Bằng Vương xem như hoàn toàn thán phục.

“Quả nhiên Thần Tử đại nhân là mạnh nhất, đám người Ngọc Phật Tử kia còn dám khiêu khích, quả thực là không biết sống chết.” Mục Nguyệt Hàn nói.

“Hừm, còn có việc này à, nói nghe một chút xem.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn bế quan nửa tháng, không để ý đến chuyện bên ngoài, cho nên cũng không rõ có tin tức gì.

Mục Nguyệt Hàn cũng nói lại cho Quân Tiêu Dao nghe về tin tức trong khoảng thời gian gần đây.

“Ngọc Phật Tử muốn độ hóa ta, thu ta làm nô?”

“Còn có đám người Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần cũng muốn ra tay với ta?”

Sau khi nghe xong, Quân Tiêu Dao cười.

Vì cái gì trên đời luôn có nhiều người không biết tự lượng sức mình như vậy?

Lúc này, khổng tước chín màu nằm ở nơi xa lập tức phun ra tiếng người: “Đã nói Phật Tử đại nhân sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Quân Tiêu Dao nâng mí mắt lên và nói: “Lại ngứa da, thiếu dạy dỗ?”

Dứt lời, bước chân Quân Tiêu Dao lướt nhanh, đi đến phía sau khổng tước chín màu, cũng chính là bản thể của Khổng Huyên.

Hắn dùng một tay, trực tiếp rút khổng vũ sau mông của khổng tước chín màu xuống.

“Cũng có thể luyện ra một cái quạt lông chín màu không tồi.” Quân Tiêu Dao tấm tắc nói.

“A... Ngươi!”

Khổng tước chín màu, cũng chính là Khổng Huyên, phát ra tiếng thét chói tai, quả thực không thể tin nổi, lông trên mông nàng ta lại bị Quân Tiêu Dao nhổ xuống.

Đối với nhất mạch Khổng Tước Đại Minh Vương thì đây quả thực là sỉ nhục không gì sánh bằng!

Khổng tước chín màu đang run rẩy, sau mông đã trọc một khối.

Cảm giác này giống như quần lót bị người ta lột mất.

“Lại ồn ào thì rút hết lông toàn thân ngươi, xem đến lúc đó Ngọc Phật Tử sẽ lộ ra vẻ mặt thế nào.” Quân Tiêu Dao nói.

Khổng tước chín màu cúi đầu, không dám nhiều lời nữa.

Nàng ta sợ Quân Tiêu Dao thật sự nhổ sạch lông toàn thân mình, vậy nàng ta không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.

“Thì ra Thần Tử đại nhân thích như vậy.” Mục Nguyệt Hàn thấy thế thì thầm nghĩ.

Thậm chí nàng còn cảm thấy, có thể trong pháp khí không gian của Quân Tiêu Dao có roi da ngọn nến linh tinh gì đấy.

“Đúng rồi, các ngươi có biết nơi nào có cơ duyên để ngưng luyện ra tiên khí không?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Tiên khí hư không của hắn đã xuất hiện hình thức ban đầu, kế tiếp chỉ cần hoàn toàn ngưng luyện là được.

Chương 692 - Cơ duyên Địa Ngục Tinh

Chương 692: Cơ duyên Địa Ngục Tinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Rốt cuộc Thần Tử đại nhân cũng bắt đầu ngưng luyện tiên khí.” Mục Nguyệt Hàn thầm nghĩ trong lòng.

Mà bên kia, Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã mở miệng nói: “Thần Tử, không biết ma xui đất khiến thế nào mà ải thứ mười hai Hổ Lao Quan của đế lộ - Địa Ngục Tinh sắp mở ra, có lẽ ở nơi đó sẽ tìm được Tiên Tủy giúp ngưng luyện tiên khí.”

“Địa Ngục Tinh, Tiên Tủy?” Quân Tiêu Dao nghe vậy thì ánh mắt chợt lóe.

Hắn không biết gì về Địa Ngục Tinh cả, nhưng Tiên Tủy thì lại khác. Đây là một vật tu luyện còn cao cấp hơn cả tiên nguyên, cả cường giả chí tôn cũng sẽ dùng Tiên Tủy để tu luyện.

Nhưng số lượng Tiên Tủy thật sự quá ít, cho dù ở nơi rộng lớn như Hoang Thiên Tiên Vực, cũng khó có thể tìm được vật hi hữu này. Cho nên tất nhiên không có khả năng sử dụng như tiền tương tự như thần nguyên, tiên nguyên.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ tới trên đế lộ này lại có nơi xuất hiện Tiên Tủy.

Còn về Địa Ngục Tinh, nghe cái tên thôi cũng biết là một nơi rèn luyện cực kỳ hung hiểm. Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý, cả Thanh Đồng Tiên Điện - một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị - mà hắn cũng dám tiến vào, chẳng lẽ còn sợ Địa Ngục Tinh kia?

“Đúng rồi, Thần Tử đại nhân, đám người Ngọc Phật Tử cũng ở Hổ Lao Quan, chờ đợi Địa Ngục Tinh mở ra.” Mục Nguyệt Hàn nói.

“Vừa vặn tiện đường thanh toán luôn một thể, chấm dứt tánh mạng bọn chúng.” Quân Tiêu Dao bình bình thản thản mà nói.

Lời nói này thật nhẹ nhàng bâng quơ, cảm giác giống như đi giết heo sát cẩu.

“Cũng chỉ có Thần Tử đại nhân mới có loại khí phách này.” Mục Nguyệt Hàn ái mộ không thôi.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương thì nói: “Hy vọng đến lúc đó Thần Tử có thể để ta ra tay đối phó Ngọc Phật Tử trước.”

Sau khi luyện hóa chân huyết Côn Bằng, khí tức của Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng cường đại hơn trước kia rất nhiều.

“Tùy ngươi.” Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày, Quân Tiêu Dao ngồi trên lưng khổng tước chín màu để cùng Mục Nguyệt Hàn, Kim Sí Tiểu Bằng Vương lên đường.

Khi bọn họ rời khỏi Ngọc Môn Quan, rất nhiều thiên kiêu đều chú ý, còn có rất nhiều người đi theo phía sau bọn họ, muốn đi xem trò hay sắp diễn ra.

“Thần Tử Quân gia đi hội ngộ ba tiểu đầu sỏ, trận đấu này đáng để xem.” Trong mắt các thiên kiêu đều lộ ra hưng phấn.

Từ ải thứ chín đi đến ải thứ mười hai, đám người Quân Tiêu Dao cũng đi mất mấy tháng trời.

Trong lúc này, Mục Nguyệt Hàn cũng nói cho Quân Tiêu Dao biết một vài chuyện về Địa Ngục Tinh. Về sự hình thành của Địa Ngục Tinh, có đồn đãi nói là vì trên đế lộ chết đi quá nhiều thiên kiêu, sự không cam lòng, oán khí, phẫn nộ, căm ghét, ghen ghét của các thiên kiêu sinh thời hội tụ thành một nghiệp lực oán niệm ngập trời, cuối cùng hình thành Địa Ngục Tinh.

Ở Địa Ngục Tinh, có rất nhiều ma nhân, ma thú, oán linh hung ác, là một nơi thí luyện cực kỳ hung hiểm.

Đương nhiên, trong đó cũng có rất nhiều thiên tài địa bảo, bao gồm Tiên Tủy có thể phụ trợ ngưng luyện tiên khí.

Nói tóm lại, hung hiểm và kỳ ngộ là cùng tồn tại.

Khi Mục Nguyệt Hàn kể lại nơi hung hiểm đó, sắc mặt nàng có vẻ rất trầm trọng.

Nhưng ánh mắt Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên, không để bụng chút nào.

Với hắn mà nói, loại hung hiểm này cũng chỉ như hậu hoa viên nhà mình mà thôi.

Mấy tháng sau, Quân Tiêu Dao cũng đi tới ải thứ mười hai của đế lộ, Hổ Lao Quan.

Phóng mắt nhìn lại, Hổ Lao Quan to lớn khí thế, trầm mặc mà trang nghiêm đứng sừng sững trên trời sao.

So sánh với những ải trước đó thì Hổ Lao Quan càng khí chất hoang mãng cổ xưa, tường thành tối tăm mà loang lổ, mang theo một cảm giác tang thương được năm tháng tẩy lễ.

Quân Tiêu Dao còn chưa hoàn toàn tiến vào Hổ Lao Quan thì đã khiến tứ phương chú ý.

“Là Thần Tử Quân gia, hắn tới!”

“Không sai, quả nhiên vật cưỡi dưới thân hắn là Khổng Huyên.”

“Còn có hai vị thiên kiêu Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Mục Nguyệt Hàn còn trở thành tùy tùng theo sau Thần Tử.”

Quân Tiêu Dao vừa đến thì lập tức kíp nổ không khí toàn bộ Hổ Lao Quan, cho dù là những quân sĩ thủ thành cũng âm thầm líu lưỡi. Trước nay không có thiên kiêu nào vừa đến đã gây nên tiếng xôn xao hưởng ứng ghê gớm giống như Quân Tiêu Dao.

Đây là sức ảnh hưởng thiên kiêu đỉnh lưu thế hệ tuổi trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực sao?

Quân Tiêu Dao bình thản thong dong mà tiến vào Hổ Lao Quan, căn bản không có binh lính nào không có mắt cản hắn.

Sau khi tiến vào Hổ Lao Quan, Quân Tiêu Dao có thể cảm giác được không ít khí tức cường đại đang ẩn nấp, tuy rằng không tính

là gì trong mắt hắn, nhưng nhìn khắp đế lộ thì họ cũng xem như thiên kiêu đỉnh cấp.

“Quả nhiên, càng đi xa hơn trên đế lộ thì thiên kiêu gặp được cũng càng mạnh.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Chỉ là hắn hơi bất ngờ vì không cảm ứng được khí tức của đám người Ngọc Phật Tử.

Rất nhiều nữ tu chung quanh nhìn về phía Quân Tiêu Dao với ánh mắt tỏa ra tia sáng kỳ dị. Trước đó các nàng cũng gặp qua đám người Ngọc Phật Tử, Tam Thái Tử Hải Thần, đều là người vô cùng tuấn mỹ. Nhưng so với Quân Tiêu Dao thì ánh sáng đom đóm và hạo nguyệt, căn bản không cách nào sánh bằng.

Quân Tiêu Dao là dạng tuấn tú cấp bậc hoàn mỹ.

Còn có một ít nam tu sĩ cũng mang theo sùng bái, coi Quân Tiêu Dao là mục tiêu phấn đấu.

Đương nhiên, không phải tất cả mọi người đều như thế.

Quân Tiêu Dao cũng có thể cảm giác được một ít sự lạnh lẽo và căm thù.

Trong đám người, có một sinh linh toàn thân kim quang rực rỡ, mặt ngoài khắc ấn rất nhiều hoa văn huyền ảo, cứ như tạo hình kim loại dạng người.

“Là hắn, Kim Cổ Huyền, nghe đồn là một loại đạo kim vô thượng hóa linh mà thành, xem như bạn tốt với Canh Kim Thạch Linh kia.” Một vài người nhìn thấy sinh linh kia thì hơi kinh ngạc.

Bên kia, có một nữ tử váy đỏ khuôn mặt xinh đẹp đang nhìn Quân Tiêu Dao với ánh mắt thật lạnh lẽo. Tuy rằng dung mạo của Quân Tiêu Dao khiến nàng hoảng hốt trong nháy mắt, nhưng không thể thay đổi lập trường của nàng.

“Là Hồng Lăng kiêu nữ, nàng là quái thai cổ đại của Vạn Hoàng Linh Sơn, tùy tùng của Hoàng Cửu Diễm.”

Hoàng Cửu Diễm được xem như một trong những thiên kiêu cao

cấp nhất trên đế lộ, tu Phượng Hoàng Niết Sinh Quyết, mỗi một lần bị dồn vào tử địa thì lại một lần lột xác.

Nghe nói Hoàng Cửu Diễm đã lột xác bảy lần, nếu để hắn lột xác xong chín lần thì sẽ có tiềm năng khủng bố tranh đoạt vị trí vương giả đế lộ.

“Quả nhiên khí phách của Thần Tử Quân gia không bình thường, nhưng sau khi công tử nhà chúng ta lột xác chín lần thì tuyệt đối không sợ hắn.” Hồng Lăng rất có tự tin với Hoàng Cửu Diễm.

Chương 693 - Nhất tộc nhân ngư, ngư mỹ nhân

Chương 693: Nhất tộc nhân ngư, ngư mỹ nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngoài ra, còn có một thanh niên trên lưng có đôi cánh màu xanh lá, trong mắt mang theo nghiền ngẫm mà đánh giá Quân Tiêu Dao.

“Là tùy tùng của Long Hư Hoàng, truyền nhân của Thanh Thiên Bằng tộc, Thanh Hồng.” Một vài người ghé mắt quan sát.

Đây cũng là tùy tùng của một vị thiên kiêu đỉnh cấp. Hiển nhiên, rất nhiều người ở đế lộ phía trước đều đang chú ý Quân Tiêu Dao.

Vô hình trung, Quân Tiêu Dao đã trở thành một thanh kiếm Damocles trên đỉnh đầu tất cả thiên kiêu đi ngang trên đế lộ.

Quân Tiêu Dao là uy hiếp lớn đối với tất cả các thiên kiêu muốn tranh đoạt danh hiệu vương giả đế lộ.

Trong một nơi tối tăm, có một người khoác áo choàng đen cũng đang quan sát Quân Tiêu Dao.

Khác với đám người Hồng Lăng, Thanh Hồng, Kim Cổ Huyền, hắn ta không khiến một ít thiên kiêu chung quanh chú ý đến.

“Thần Tử Quân gia, chính là Hoang Cổ Thánh Thể thế hệ này sao, khí tức thật sự không yếu, nhưng... Vẫn là chủ nhân càng mạnh hơn một chút.”

Khi nhắc tới chủ nhân của mình, trong giọng nói của người áo đen mang theo một tia cuồng nhiệt. Chủ nhân của hắn ta nhất định sẽ đạp lên di hài của Hoang Cổ Thánh Thể, đi lên vương tọa của thời đại này!

Quân Tiêu Dao đi vào Hổ Lao Quan khiến tứ phương rúng động. Mà làm Quân Tiêu Dao hơi nghi hoặc là, hắn cũng không cảm ứng được khí tức của đám người Ngọc Phật Tử.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không cho rằng đám người Ngọc Phật Tử sợ hắn.

Đúng lúc này, trong hư không phía trước có tiếng sóng triều truyền đến.

Trong một mảnh sóng biển do đạo văn hình thành, một nữ tử có mái tóc quăn màu xanh hiện ra.

Nửa người trên của nàng ta là người, da thịt trắng nõn như ngà voi, ngực được che lại bằng vỏ sò, nửa người dưới lại là cái đuôi cá màu bạc, lớp vảy rực sáng, xa hoa lộng lẫy.

Đây rõ ràng là một mỹ nhân ngư.

“Là nhất tộc nhân ngư của cổ tinh vực Hải Dương.”

“Nàng là công chúa của nhất tộc nhân ngư, Ngư Mỹ Nhân, đồng thời cũng là một trong những đạo lữ của Tam Thái Tử Hải Thần.”

Nhìn thấy Ngư Mỹ Nhân xuất hiện, rất nhiều thiên kiêu kinh hô.

Ngư Mỹ Nhân đưa mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao, cũng thất thần trong nháy mắt. Nàng cho rằng đạo lữ của mình, Tam Thái Tử Hải Thần, đã đủ tuấn mỹ. Nhưng công tử bạch y trước mặt còn tuấn tú hơn Tam Thái Tử Hải Thần rất nhiều.

Nàng ổn định tâm thần, mở miệng nói: “Tam Thái Tử điện hạ sẽ chờ ngươi ở bên ngoài đạo tràng Địa Ngục Tinh, hy vọng ngươi đừng không dám đến.”

“Đạo tràng Địa Ngục Tinh.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Ngư Mỹ Nhân lại mở miệng nói: “Đương nhiên, Tam Thái Tử cũng nói, chỉ cần ngươi nguyện ý giao ra đại thần thông Côn Bằng và chân huyết Côn Bằng, sau đó đi nhận lỗi với chàng thì nói không chừng sẽ tha thứ cho ngươi.”

Lời này làm cho cả Hổ Lao Quan đều an tĩnh trong một chớp mắt.

Trước có Ngọc Phật Tử muốn độ hóa Quân Tiêu Dao, thu làm nô bộc. Sau có Tam Thái Tử Hải Thần muốn Quân Tiêu Dao chủ động

giao ra cơ duyên, tiến đến thứ tội.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng hơi ngây ngẩn cả người.

Không lẽ hắn đã không còn sức uy hiếp nên ai cũng dám buông lời hung ác với hắn?

Mục Nguyệt Hàn và Kim Sí Tiểu Bằng Vương bên cạnh lại cùng quát lớn: "Tam Thái Tử Hải Thần tính là thứ gì mà dám uy hiếp Thần Tử?"

Ngư Mỹ Nhân nghe vậy thì khẽ lắc đầu và nói: "Thời đại này, quần hùng cùng tỏa sáng, cũng không phải sân khấu của một mình Thần Tử Quân gia, đắc tội Tam Thái Tử điện hạ thì ngươi tự giải quyết cho tốt."

Quân Tiêu Dao gật đầu nói: "Ngươi nói không sai, ta thật sự nên suy xét nên nhận lỗi thế nào với Tam Thái Tử Hải Thần."

Nghe thấy lời này, tất cả thiên kiêu đế lộ trong Hổ Lao Quan đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Thần Tử Quân gia luôn khí phách hung hăng lại e dè nhát gan như vậy?

Khi mọi người ở đây nghĩ như vậy thì Quân Tiêu Dao tiếp tục mỉm cười và nói: "Ngươi cảm thấy dùng đầu của ngươi nhận lỗi thì thế nào?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Ngư Mỹ Nhân lập tức biến đổi.

Nhưng còn không đợi nàng ta có phản ứng gì thì Quân Tiêu Dao đã bước chân một bước, dưới chân có đạo văn không gian huyền ảo khuếch tán ra.

Trong mơ hồ, phía sau hắn như có một hư ảnh Côn Bằng hiện lên, đó chính là Côn Bằng cực tốc!

Gần như chỉ trong chớp mắt, mọi người còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp thì Quân Tiêu Dao đã lao tới trước người Ngư Mỹ Nhân.

Ngư Mỹ Nhân theo bản năng lui về phía sau, đồng thời thét to: "Thần Tử Quân gia, ngươi điên rồi, đây là Hổ Lao Quan, ngươi dám động tay sao!?"

Mười tám thành quan của đế lộ đều không cho phép ra tay đánh nhau trong phạm vi của mình, đây là quy luật sắt.

“Ở trước mặt bản Thần Tử, quy tắc là cái gì?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn vung bàn tay về phía trước, một quỹ đạo huyền ảo hiện ra, giống như Côn Bằng vẫy đuôi giáng thẳng về hướng Ngư Mỹ Nhân.

“Không!”

Ngư Mỹ Nhân kiệt lực phản kháng, nhưng sao ngăn cản nổi uy năng của đại thần thông Côn Bằng.

Thân thể tuyệt đẹp của nàng ta nổ tung trong nháy mắt, máu văng khắp nơi, xương nát cũng tán loạn, chỉ có một cái đầu xinh đẹp là được giữ lại nguyên dạng.

Trên gương mặt mỹ lệ, biểu cảm cuối cùng ngưng tụ lại là sự hoảng sợ và không thể tin nổi.

Nàng không cách nào nghĩ đến, Quân Tiêu Dao sẽ ra tay với mình ở Hổ Lao Quan, ngay trước mặt công chúng.

Nói ra thì hai nước giao chiến, không chém sứ giả.

Nàng chỉ tới truyền lời nói thôi mà đã bước xuống hoàng tuyền, quả thực chết quá oan uổng!

Chém giết Ngư Mỹ Nhân xong, Quân Tiêu Dao vung tay lên, đầu Ngư Mỹ Nhân rơi về hướng Mục Nguyệt Hàn.

“Gói lại cho đẹp, không phải Tam Thái Tử Hải Thần muốn ta nhận lỗi sao, không biết hắn có thích món quà này không?”

Nhìn thấy đầu Ngư Mỹ Nhân bị vứt tới, thân thể của Mục Nguyệt Hàn cũng khẽ run lên, vội vàng lấy ra một tấm vải bố rồi ôm lấy.

Còn tất cả các thiên kiêu trong Hổ Lao Quan thì giống như tượng đất, ngơ ngác đứng tại chỗ, thật lâu sau cũng không phục tỉnh táo lại.

Ngư Mỹ Nhân cũng được xem như một vị kiêu nữ tuyệt đại, kết quả bị Quân Tiêu Dao dùng một tay chụp chết như vậy, còn đơn giản hơn cả giết một con gà.

“Giết người, Thần Tử Quân gia giết người ở thành quan!”

“Thủ thành binh lính đâu, mặc kệ sao?”

“Quản cái rắm, ngươi không nghe nói sao, trước đó Thần Tử Quân gia giết người ở Kiếm Môn Quan, cả người thủ hộ cũng phải ra nhận lỗi.”

Chung quanh vang lên rất nhiều tiếng nghị luận ồn ào.

“Trong thời gian ngắn như vậy mà hắn đã khống chế được đại thần thông Côn Bằng?”

Chương 694 - Món quà tặng cho Tam Thái Tử Hải Thần

Chương 694: Món quà tặng cho Tam Thái Tử Hải Thần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong mắt đám người Hồng Lăng, Thanh Hồng, Kim Cổ Huyền cũng hiện ra sự kiêng kỵ. Một mặt bọn họ kiêng kỵ Quân Tiêu Dao ra tay quyết đoán. Mặt khác lại kinh ngạc vì Quân Tiêu Dao có thể trực tiếp thi triển ra đại thần thông Côn Bằng.

Còn người mặc áo choàng đen ẩn trong bóng tối cũng cảm thấy bất ngờ mà nói: "Thế hệ Hoang Cổ Thánh Thể này thật sự không yếu."

Toàn bộ Hổ Lao Quan đều chấn động vì Quân Tiêu Dao.

Lúc này, một binh lính trưởng căng da đầu tiến lên, trong mắt còn mang theo chút khiếp sợ.

Thấy tình cảnh này, rất nhiều thiên kiêu đế lộ đều kinh ngạc, chẳng lẽ vị binh lính trưởng này tới hỏi tội?

"Hừm?" Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn thoáng qua binh lính trưởng kia.

Bang!

Binh lính trưởng lập tức nhũn chân ra, trực tiếp bị vướng ngã xuống đất, sau đó chật vật bò lên, cung kính chắp tay.

"Thần Tử Quân gia, trước đó thủ hộ đại nhân có dặn dò, Địa Ngục Tinh sắp mở ra, nếu Thần Tử cảm thấy hứng thú thì có thể đến bên ngoài đạo tràng Địa Ngục Tinh chờ đợi." Binh lính trưởng cúi đầu cung kính nói.

"Thì ra là thế, ta biết rồi." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Tình cảnh này khiến tất cả thiên kiêu câm nín.

Ngư Mỹ Nhân bị đánh chết ngay trước mặt mọi người trong thành quan mà vị binh lính trưởng này lại không dám nhắc đến một câu.

Thậm chí vị thủ hộ đại nhân kia cũng không có ý kiến gì, ngược lại sớm đã phát lệnh, có thể cho Quân Tiêu Dao đi đến đạo tràng Địa Ngục Tinh.

Nhìn từ đủ mọi mặt, đủ mọi mặt khả năng, thân phận thực lực của Quân Tiêu Dao đủ để hắn đứng trên cả quy tắc.

Lời hắn nói chính là giáo điều!

“Cho dù là các thiên kiêu Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm, hậu nhân Ngạc Tổ trước đó, cũng không có khả năng không kiêng nể gì như Thần Tử Quân gia đúng không?”

“Xem ra trong mắt những người thủ hộ đế lộ thì Quân gia càng khủng bố hơn các thế lực bất hủ khác.”

Một ít thiên kiêu châu đầu ghé tai mà nghị luận.

Bọn họ cũng không biết trên Hoang Thiên Tiên Vực vừa xảy ra một trận bất hủ chiến khủng khiếp. Nếu biết thì có lẽ họ sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Nếu Quân gia thật sự tức giận, vận dụng toàn bộ nội tình thì có thể trực tiếp huỷ hoại toàn bộ đế lộ!

Cho nên những người thủ hộ đế quan cao cao tại thượng kia hoàn toàn không dám đắc tội Quân Tiêu Dao. Cho dù Quân Tiêu Dao giết người trước mặt mọi người, bọn họ cũng chỉ coi như không thấy.

“Được rồi, kế tiếp trực tiếp đi đến đạo tràng Địa Ngục Tinh đi, thuận tiện tặng phần quà này cho Tam Thái Tử Hải Thần.”

Quân Tiêu Dao khoanh tay, bước lên đầu khổng tước chín màu. Mục Nguyệt Hàn, Kim Sí Đại Bằng đi theo một trái một phải, bọn họ chạy tới đạo tràng Địa Ngục Tinh.

“Đi, chúng ta cũng đi xem kịch vui!”

Tất cả thiên kiêu trong Hổ Lao Quan đều xuất động, đi theo phía

sau Quân Tiêu Dao, chuẩn bị xem một vở tuồng.

Ánh mắt đám người Kim Cổ Huyền, Thanh Hồng, Hồng Lăng, người mặc áo choàng màu đen cũng chợt lóe, lập tức đi theo phía sau.

Trong nhất thời, toàn bộ thiên kiêu trong Hổ Lao Quan như được Quân Tiêu Dao dẫn dắt mà hình thành con sông dài mênh mông cuồn cuộn, đi đến đạo tràng Địa Ngục Tinh.

Địa Ngục Tinh nằm trong hư không cách Hổ Lao Quan hơn trăm vạn, nó là một tinh thể màu đỏ sậm, bị điểm xấu bao phủ.

Mà bên ngoài Địa Ngục Tinh có một đạo tràng rộng lớn, lơ lửng trong hư không, nơi này là chỗ chuẩn bị rèn luyện và đặt chân của thiên kiêu đế lộ.

Còn Truyền Tống Trận dẫn đến Địa Ngục Tinh cũng ở chỗ này.

Mà lúc này, trong mảnh trời sao cách đạo tràng Địa Ngục Tinh không xa, dòng người mênh mông đang kéo đến, như một thiên hà trào dâng, kéo dài qua hư không.

Mà người đi đầu đang đứng khoanh tay trên khổng tước chín màu, vạt áo phiêu nhiên, như chân tiên giáng trần.

“Chuyện gì thế này?”

“Thật nhiều khí tức xuất hiện, trời ạ, sao những thiên kiêu trong Hổ Lao Quan đều tới cả rồi!”

“Các ngươi xem, người cầm đầu có phải là Thần Tử Quân gia trong lời đồn hay không!”

Hiển nhiên nhiều người như vậy kéo đến cũng khiến thiên kiêu trong đạo tràng chú ý. Địa Ngục Tinh sắp mở ra, bọn họ cũng đang chuẩn bị.

“Đó chính là Địa Ngục Tinh sao?”

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn về phía tinh thể màu đỏ sậm kia, cả tinh thể giống như một con mắt yêu ma đỏ rực, mang theo một

luồng sát khí máu me. Từng làn sương huyết sắc như những con ngựa đang quấn quanh bên ngoài tinh thể.

Bởi vì nguyên thần của Quân Tiêu Dao nhạy bén, cho nên hắn cũng cảm giác được viên Địa Ngục Tinh này bị oán niệm ngập trời bao phủ.

“Hay thật sự là những thiên kiêu chết đi trên đế lộ lấy oán niệm hội tụ thành một mảnh đất hung hiểm như vậy?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Sau đó, Quân Tiêu Dao ngược lại nhìn về phía đạo tràng lơ lửng trong trời sao kia. Hắn cũng có thể cảm giác được trong đạo tràng có ẩn chứa rất nhiều khí tức cường đại.

Thiên kiêu dám đi đến Địa Ngục Tinh rèn luyện đều có chút tài năng, không phải hạng người tầm thường có thể so sánh.

Mà trong từng luồng khí tức cường đại đó, Quân Tiêu Dao cũng cảm nhận được ba khí tức vô cùng cường thịnh.

Nếu khí tức của những thiên kiêu đó là một ngọn lửa thì ba khí tức cường thịnh kia giống như thái dương.

Oanh!

Trong đạo tràng Địa Ngục Tinh, ba luồng khí tức cùng dâng trào.

Loại thứ nhất mang phật quang màu vàng kim, cứ như có được sức mạnh khổng lồ phổ độ chúng sinh.

Loại thứ hai vô cùng sắc bén, biến thành một kiếm khí khủng bố, cứ như có thể chặt đứt hư không vạn dặm.

Loại thứ ba mênh mông vô ngần như đại dương bao la, pháp lực cuộn cuồn lao ra mãnh liệt, như sóng to vỡ đê.

Ba khí tức này như núi lửa phun trào, sau đó đồng thời đàn áp về hướng Quân Tiêu Dao!

Cảm nhận được ba khí tức khủng bố nghiền áp đến, ánh mắt những thiên kiêu đi theo Quân Tiêu Dao đến đây đều chợt lóe.

Còn chưa lộ diện đã muốn ra oai phủ đầu Thần Tử Quân gia sao?

Quân Tiêu Dao vẫn rất bình thản, cảm nhận được khí tức đang đàn áp đến, hắn hừ lạnh một tiếng rồi vung ống tay áo lên.

Khí tức bùng nổ, càn khôn nứt toạc, giống như một tiên vương vô thượng thức tỉnh, khí tức cường đại đến khiến n ta run rẩy!

Oanh!

Ba luồng khí tức nghiền áp đến trực tiếp bị đánh tay dưới cái vung tay này của Quân Tiêu Dao!

Quân Tiêu Dao lấy khí tức của một người mà chống lại khí tức của ba tiểu đầu sỏ, thế mà còn lộ ra trạng thái nghiền áp!

Điều này khiến những thiên kiêu phía sau lại hít sâu một hơi.

Chương 695 - Ra oai phủ đầu

Chương 695: Ra oai phủ đầu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đúng lúc này, trong đạo tràng truyền đến một tiếng cười lạnh nhạt: “Ha hả, không hổ là người có dũng khí, dám cướp đi cơ duyên của bổn Thái Tử, Quân Tiêu Dao, đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực thật sự có chút bản lĩnh.”

Sau khi tiếng nói lạnh lùng kia truyền ra, trong một kiến trúc của đạo tràng bỗng có sóng to hóa thành cột nước dâng lên, một bóng dáng hiện thân.

Đây là một thanh niên có khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc dài màu xanh biển tỏa ra những điểm sáng lấp lánh. Hắn mặc Thất Hải Giao Long Giáp, cầm Hải Vương Tam Xoa Kích trong tay. Đó chính là Tam Thái Tử Hải Thần đến từ cổ tinh vực Hải Dương.

Ánh mắt đầu tiên của hắn là nhìn vào Quân Tiêu Dao, sau đó hơi đảo qua, lại không tìm thấy bóng người mình muốn tìm.

“Ngư Mỹ Nhân đi đâu?” Trong lòng Tam Thái Tử Hải Thần có chút nghi hoặc.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, trước mắt phải tập trung chủ yếu vào Quân Tiêu Dao.

Trong một kiến trúc khác của đạo tràng, có phật quang màu vàng mãnh liệt bắn ra.

Rất nhiều thiên kiêu bị phật quang này chiếu rọi trúng đều hơi hoảng hốt, dường như sinh ra xúc động muốn bái lạy.

Một lát sau, bọn họ mới giật mình tỉnh lại, trong mắt ẩn chứa sự hoảng sợ mãnh liệt.

Chỉ là một luồng phật quang thôi mà đã làm dao động tâm thần bọn họ, rốt cục Ngọc Phật Tử kia khủng bố đến mức nào?

Trong phật quang đầy trời, bóng dáng Ngọc Phật Tử cũng hiện ra.

Hắn mặc thiền y màu ngọc, mặt quan như ngọc, hàm chứa mỉm cười, giống như phật đà cầm hoa mà cười.

Hiện thân không chỉ một mình hắn, những thiên kiêu tùy tùng bị hắn độ hóa cũng đi theo đến.

Còn có Cửu Đầu Sư Tử bị trấn áp, nhìn thấy bóng dáng đã lâu không gặp của Quân Tiêu Dao, nó nước mắt lưng tròng, ngao ngao kêu gào.

“Chủ nhân, chủ nhân, là ta, Cửu Đầu Sư Tử, hu hu, rốt cuộc ngài cũng tới, ta khổ quá mà!” Cửu Đầu Sư Tử kêu lên, nước mắt lưng tròng, giống như gặp được thân nhân thân thiết nhất.

“Cẩu Thặng, xem ra ngươi còn đầy sức sống lắm, ta cũng không cần lo lắng cho ngươi.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

Nước mắt Cửu Đầu Sư Tử lập tức ngừng, một ít thiên kiêu chung quanh đều dùng ánh mắt cổ quái mà nhìn Cửu Đầu Sư Tử.

Cẩu Thặng, cái tên này...

“Chủ nhân, đã lâu không gặp, có thể đừng đề cập tới lịch sử đen tối của ta không?” Cửu Đầu Sư Tử nghiến răng nghiến lợi.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, ánh mắt hắn dừng lại trên người Ngọc Phật Tử, vẻ mặt hơi nghiêm túc.

Ngọc Phật Tử này thật sự có chút bản lĩnh, không chỉ thực lực cường đại, hình như sức mạnh nguyên thần cũng vượt qua thiên kiêu bình thường.

“Khó trách có thể độ hóa người khác.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

“Ngươi chính là Quân Tiêu Dao đúng không, khinh nhục một nữ tử yếu đuối, thật làm mất phong phạm Thần Tử.” Ngọc Phật Tử vẫn híp mắt mỉm cười.

“Phật Tử đại nhân, ngươi nhất định phải trấn áp tên này!”

Khổng tước chín màu dưới chân Quân Tiêu Dao phun ra tiếng người, trong giọng nói mang đầy mong đợi. Nàng hy vọng Ngọc Phật Tử có thể trấn áp Quân Tiêu Dao, trút cơn giận thay cho nàng ta.

“Ồn ào.” Quân Tiêu Dao đạp một chân xuống.

Khổng tước chín màu phát ra kêu thảm thiết.

Nụ cười của Ngọc Phật Tử chợt tắt.

“Sao không tiếp tục cười, cứ híp mắt, thật sự cho rằng nheo mắt lại đều là quái vật sao?” Khóe môi Quân Tiêu Dao hiện ra nụ cười lạnh.

Hắn cũng rất phiền chán hạng người dối trá này.

“Hừ, cần gì lắm miệng với người này, dù sao chỉ cần hắn dám tiến vào Địa Ngục Tinh thì đừng mong sống sót đi ra!” Đột nhiên, một tiếng quát lạnh ại truyền ra.

Một kiếm khách áo xanh đạp lên thanh phi kiếm rồi lao vút lên, không gian quanh người chấn động, kiếm khí cuồn cuộn.

Đó chính là Hư Không Kiếm Tử. Chẳng qua lúc này hắn đã là bản tôn, khí tức cường đại hơn linh thân ở Côn Bằng Sào trước đó quá nhiều quá nhiều.

Khi Hư Không Kiếm Tử hiện thân, Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được Không Thư mà hắn từng lĩnh ngộ.

Mà lúc Hư Không Kiếm Tử nhìn thấy Quân Tiêu Dao, cũng có thể cảm ứng được không gian quanh người Quân Tiêu Dao đang hơi chấn động.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là!” Trong mắt Hư Không Kiếm Tử bắn ra ánh sao ba thước.

Không Thư!

Trên người Quân Tiêu Dao có nửa cuốn Không Thư còn lại mà hắn tha thiết ước mơ.

Hư Không Kiếm Tử hít sâu một hơi, đè nén hưng phấn trong lòng xuống.

Hắn phải có được nửa cuốn Không Thư kia, cho dù là phải trả cái giá như thế nào.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao và Hư Không Kiếm Tử đều trở nên thâm thúy. Bọn họ rất ăn ý mà không nói toạc ra chuyện về Không Thư. Chờ sau đó, xem ai có thể lấy được nửa cuốn Không Thư trên người đối phương.

Ba tiểu đầu sỏ hiện thân đã hoàn toàn đẩy bầu không khí lên đến cao trào. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nồng đậm.

Tam Thái Tử Hải Thần lạnh nhạt mở miệng nói: "Quân Tiêu Dao, tuy ngươi không yếu, nhưng đế lộ này không phải là thiên hạ của một mình ngươi."

"Hiện tại giao đại thần thông Côn Bằng, chân huyết Côn Bằng ra thì bổn Thái Tử có thể không đối đầu với ngươi."

Tam Thái Tử Hải Thần cũng không ngốc, tuy rằng Quân gia không có khả năng tự mình nhúng tay vào cuộc tranh đấu của đế lộ, nhưng bối cảnh của Quân Tiêu Dao phơi bày ngay trước mắt.

Cho dù hắn là Tam Thái Tử của cổ tinh vực Hải Dương, cũng không thể không kiêng kỵ.

Bởi vậy, nếu có thể trực tiếp có được chỗ tốt, hắn cũng không cần đối đầu với Quân Tiêu Dao, bởi vì cái giá phải trả quá lớn.

Quân Tiêu Dao cười, khẽ gật đầu và nói: "Ngươi nói không tồi, bản Thần Tử thật sự có thứ muốn tặng cho ngươi."

Vừa dứt lời, Quân Tiêu Dao vỗ vỗ tay.

Trong đôi mắt xinh đẹp Mục Nguyệt Hàn đang đứng bên cạnh hiện ra một tia lạnh lẽo trào phúng, lập tức ném thứ bị vải bao lấy cho Tam Thái Tử Hải Thần.

"Nga? Hay là đã sớm chuẩn bị tốt?" Tam Thái Tử Hải Thần lộ ra chút nghi hoặc.

Hắn nhận lấy thứ này, vừa mở ra thì một cái đầu nữ nhân máu chảy đầm đìa, vẻ mặt hoảng sợ mà vặn vẹo lập tức xuất hiện trước mắt.

Oanh!

Tam Thái Tử Hải Thần như bị sét đánh, đại não đang nổ vang!

“Ngư Mỹ Nhân!” Đồng tử của Tam Thái Tử Hải Thần co rụt thành kích thước lỗ kim, sau đó ngửa mặt lên trời thét lên, mái tóc màu xanh nước biển tung bay, đã phẫn nộ tận trời.

Tuy Ngư Mỹ Nhân chỉ là một trong những đạo lữ của hắn, nhưng lại là đạo lữ hắn coi trọng và thích nhất. Kết quả hiện tại chỉ còn lại một cái đầu lạnh như băng.

“Thế nào, ngươi còn thích món quà mà bản Thần Tử đưa cho không?” Quân Tiêu Dao khoanh tay, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười ôn hòa mà thản nhiên.

Thấy tình cảnh này, rất nhiều thiên kiêu đế lộ đều trái tim băng giá.

Ai cũng nói Ngọc Phật Tử là tiếu diện hổ. Hiện tại họ lại cảm thấy trình độ xấu xa của Thần Tử Quân gia không nhường một tấc.

Chương 696 - Thân thể đối kháng chí tôn khí

Chương 696: Thân thể đối kháng chí tôn khí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Bổn Thái Tử muốn ngươi chết!”

Tam Thái Tử Hải Thần cầm Hải Vương Tam Xoa Kích trong tay, trực tiếp đâm mạnh về hướng Quân Tiêu Dao.

Hiện tại thì cái gì mà Quân gia, cái gì mà bối cảnh, hắn ta không kiêng kỵ gì nữa. Quân Tiêu Dao đã dẫm lên đầu hắn rồi, nếu hắn còn nén giận thì đạo tâm sẽ hỏng mất.

Hải Vương Tam Xoa Kích màu vàng kim mang theo một luồng bí lực chí tôn đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Đây rõ ràng là một thanh chí tôn khí hi hữu.

Cổ tinh vực Hải Dương có một cây đế binh chân chính, mang tên là Hải Thần Tam Xoa Kích.

Mà tuy Hải Vương Tam Xoa Kích này chỉ là vật phỏng chế của đế binh, nhưng cấp bậc cũng đạt tới trình độ chí tôn khí.

Tam Thái Tử Hải Thần giáng một kích ra, quả thực như biển sao đầy trời mãnh liệt lao ra cùng với Hải Vương Tam Xoa Kích, uy năng khiến lòng người kinh sợ.

Quân Tiêu Dao thấy thế, cũng không tung ra Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, mà chỉ vươn một bàn tay.

Tình cảnh này làm rất nhiều thiên kiêu đế lộ chung quanh đều mở to hai mắt nhìn.

“Đừng nói cho ta biết là Thần Tử Quân gia muốn lấy thân thể chống đỡ chí tôn khí?”

“Sao có thể, cho dù là Hoang Cổ Thánh Thể, trong tình trạng chưa tu luyện đến nơi đến chốn thì không có khả năng chống đỡ được chí tôn khí!”

Chiêu này của Quân Tiêu Dao khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Trong mắt Tam Thái Tử Hải Thần hiện lên một tia lạnh lẽo, nếu có thể thuận thế diệt sát Quân Tiêu Dao như vậy thì hắn sẽ thật sự làm rúng động đế lộ.

Đến về hậu quả?

Quân Tiêu Dao đã đánh chết đạo lữ của hắn, đạp lên đầu mà nhục mạ hắn, hắn còn có thể lo đến hậu quả gì?

“Chết đi!”

Tam Thái Tử Hải Thần bùng nổ sức mạnh Thánh Nhân, cầm lấy Hải Vương Tam Xoa Kích đâm thẳng vào ngực Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lại vươn hai ngón tay ra.

Leng keng!

Cứ như hai thiên binh va chạm với nhau, còn có vệt lửa bắn ra.

Ngay sau đó, Tam Thái Tử Hải Thần dại ra.

Quân Tiêu Dao lấy ngón trỏ và ngón giữa, kẹp lấy mũi kích của tam xoa kích. Sức mạnh cuồn cuộn giống như biển rộng kia trực tiếp dừng hẳn lại giữ hai đầu ngón tay của Quân Tiêu Dao.

Đồng tử của tất cả thiên kiêu đứng quan sát chung quanh co rụt lại, tâm thần bỗng chấn động.

“Thật sự chặn được?”

“Nhục thân của Thần Tử Quân gia yêu nghiệt đến cỡ nào?”

“Rốt cuộc Hoang Cổ Thánh Thể của Thần Tử Quân gia đã đánh vỡ mấy lớp gông xiềng, sao thân thể có thể mạnh đến trình độ này?”

Tất cả thiên kiêu đều không thể tưởng tượng, dựa vào nhục thân

để chống đỡ chí tôn khí, quả thực là sống tới tuổi này còn chưa nhìn thấy!

“Nhục thân thật mạnh, không yếu hơn chủ nhân bao nhiêu.” Trong chỗ tối, người mặc áo choàng đen cũng kinh nghi nói nhỏ.

“Ngươi...” Vẻ mặt Tam Thái Tử Hải Thần trở nên ngẩn ngơ.

Cánh tay hắn chấn động, pháp lực Thánh Nhân rót vào trong đó, muốn chấn văng ngón tay của Quân Tiêu Dao ra.

Nhưng hại ngón tay kia cứ như mang theo sức mạnh của hàng tỉ quân, khóa chặt lại Hải Vương Tam Xoa Kích.

“Buông ra!” Trong mắt Tam Thái Tử Hải Thần hiện ra sự kinh hãi tức giận.

Chuyện này quá mất mặt, làm tổn hại uy danh của hắn.

Quân Tiêu Dao búng tay, lực phản chấn khủng bố dâng trào, cả cây Hải Vương Tam Xoa Kích chấn động ong ong, trực tiếp cong thành một đường cong.

Sau đó vẻ mặt Tam Thái Tử Hải Thần bỗng biến đổi, chạy nhanh buông tay ra.

Nhưng sức mạnh khủng bố kia vẫn đánh sâu vào người hắn. Tuy rằng trên người Tam Thái Tử Hải Thần có Thất Hải Giao Long Giáp phòng hộ, nhưng vẫn bị chấn động đến kêu lên một tiếng, miệng ọc lên chút tanh ngọt.

Trong ánh hắn mắt hiện ra chút hoảng sợ.

Phải biết rằng, đây mới chỉ là một cái búng tay nhẹ nhàng của Quân Tiêu Dao mà thôi.

“Búng tay một cái thôi đã đẩy lui Tam Thái Tử Hải Thần?”

Ánh mắt của Hư Không Kiếm Tử, Ngọc Phật Tử cũng trở nên nghiêm nghị. Trước nay bọn họ chưa từng coi thường Quân Tiêu Dao, nhưng biểu hiện của Quân Tiêu Dao vẫn nằm ngoài dự đoán của họ.

“Ta không tin, lại đến!” Tam Thái Tử Hải Thần xấu hổ và giận dữ, muốn ra tay lần nữa để rửa mối nhục.

Lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên: “Đều dừng tay!”

Trong đạo tràng, một bóng người đạp lên hư không đi đến, là một vị thống lĩnh của Hổ Lao Quan.

“Địa Ngục Tinh sắp mở ra, khi đó các ngươi muốn đấu thế nào cũng được, nhưng hiện tại đang ở đạo tràng, không thể làm bậy!”

Vẻ mặt của của thống lĩnh này thậtcương ngạnh lạnh nhạt, như phán quan thiết diện vô tư.

Nhưng Tam Thái Tử Hải Thần lại tức giận muốn nổ tung, lúc Quân Tiêu Dao ra tay, sao không thấy hắn hiện thân chủ trì quy tắc. Hiện tại hắn ta có hại, muốn phản kích thì thống lĩnh này lại xuất hiện.

Xem thường người khác như vậy sao!

“Vậy lúc đó rồi tính sau, dù sao bản Thần Tử là người giữ quy tắc nhất.” Quân Tiêu Dao cười khẽ, cũng không sốt ruột.

Lời này làm vô số người đều thầm mắng.

Là ai nói muốn máu nhuộm Kiếm Môn Quan?

Là ai giết người trước mặt mọi người ở Hổ Lao Quan?

“Quân Tiêu Dao tuân kỷ thủ pháp, cổ nhân không gạt ta.” Một ít thiên kiêu thầm mắng trong lòng.

Ngọc Phật Tử nhìn thật sâu vào mắt Quân Tiêu Dao, sau đó nhìn về phía khổng tước dưới thân hắn và nói: “Khổng Huyên, nhẫn nại thêm một lúc, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra.”

Trong mắt Hư Không Kiếm Tử cũng chứa đầy chiến ý, hắn nhất định phải có được Không Thư trên người Quân Tiêu Dao.

Tam Thái Tử Hải Thần ôm đầu Ngư Mỹ Nhân, trong mắt hiện ra lạnh lẽo tận xương.

Hắn không nói lời nào nữa, nhưng hiển nhiên, thù hận giữa hắn và Quân Tiêu Dao đã là không chết thì không ngừng.

Mà ngay khi bầu không khí hơi dịu lại, nỗng nhiên, Địa Ngục Tinh màu đỏ sậm nơi xa bắt đầu run lên nhè nhẹ.

Một sức mạnh oán niệm khủng bố hóa thành sương mù cuồn cuộn đỏ rực mà dày đặc, gần như bao phủ cả viên Địa Ngục Tinh.

“Xem ra độ khó cuộc thí luyện lần này còn tàn khốc hơn những lần trước, tầng thứ mười chín Địa Ngục Tinh trong truyền thuyết có mở ra hay không?”

Trong mắt thống lĩnh hiện ra chút nặng nề.

Có thể nói Địa Ngục Tinh là một trong những nơi thí luyện hung hiểm nhất trên đế lộ này, thiên kiêu có thể tồn tại đi ra từ bên trong mười người không đến một.

Nhưng dù vậy, vẫn có vô số thiên kiêu người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Bởi vì vào Địa Ngục Tinh có cơ hội tìm được Tiên Tủy ngưng luyện ra tiên khí. Thậm chí nếu vận khí càng tốt, tìm được một mạch khoáng Tiên Tủy cũng xem như cơ duyên nghịch thiên, đời cũng lên hương.

Chương 697 - Tầng thứ mười chín Địa Ngục Tinh

Chương 697: Tầng thứ mười chín Địa Ngục Tinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đương nhiên, mạch khoáng Tiên Tủy cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa bình thường đều nằm ở sâu trong Địa Ngục Tinh, không phải thiên kiêu tiểu đầu sỏ mà mạo muội thâm nhập thì cơ bản là đi chịu chết.

“Kế tiếp, ta sẽ nói với các ngươi một ít quy tắc về Địa Ngục Tinh, các ngươi nghiêm túc lắng nghe, nếu vào đó mà khó giữ được mạng nhỏ thì cũng đừng trách ta.” Thống lĩnh mở miệng nói.

“Từ mặt đất đến nơi sâu của Địa Ngục Tinh có tất cả mười tám tầng, đương nhiên, trừ số đó ra, còn có thêm một tầng, tầng thứ mười chín, chắc hẳn các ngươi cũng từng nghe nói qua.” Thống lĩnh nói.

“Chẳng lẽ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh chính là nơi kia trong truyền thuyết...” Một thiên kiêu như nghĩ tới cái gì, sắc mặt lập tức tái nhợt, có vẻ rất sợ hãi.

“Không sai, đó là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh tuyệt đối không phải nơi mà các ngươi có thể tiến vào.”

“Trước kia thì tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh sẽ không mở ra, nhưng lần này thì chưa chắc.”

Lời thống lĩnh nói khiến sắc mặt tất cả thiên kiêu trong đạo tràng đều trở nên nặng nề trước nay chưa từng có.

“Một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới bừng tỉnh, thì ra tầng thứ mười chín của địa ngục trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị ám chỉ tầng mười

chín của Địa Ngục Tinh.

Mọi người đều biết địa ngục có tất cả mười tám tầng, vậy tầng thứ mười chín có ý nghĩa rất sâu xa, không ai biết trong đó có cái gì.

Bởi vì người đi vào chưa bao giờ tồn tại bước ra.

Thống lĩnh tiếp tục nói: “Không nói đến tầng thứ mười chín, chỉ cần các ngươi không muốn tự tìm đường chết thì đừng đi vào là được.”

“Trong mười tám tầng còn lại, mỗi một tầng đều sẽ có tràng vực, áp chế một phần mười năng lực của các ngươi.”

“Tỷ như sáu tầng đầu là áp chế đối với nhục thân, mỗi một tầng tiếp theo đều sẽ đeo gông xiềng lên thân thể các ngươi, áp chế một phần mười sức mạnh.”

“Cuối cùng tới tầng thứ sáu, thân thể các ngươi chỉ còn lại bốn phần sức mạnh mà thôi.”

“Lại xuống khỏi sáu tầng là hạn chế đối với pháp lực, cũng giống như nhục thân, khi ngươi tiến vào tầng thứ mười hai thì pháp lực cũng chỉ còn lại bốn phần.”

“Sáu tầng cuối cùng là áp chế đối với nguyên thần, cuối cùng nếu có thể tới tầng thứ mười tám thì sức mạnh nguyên thần cũng chỉ còn lại bốn phần.”

“Nói cách khác, nếu các ngươi xuống được tầng chót thì năng lực mọi phương diện đều chỉ còn lại bốn phần mà thôi.”

Lời thống lĩnh nói khiến tất cả thiên kiêu trong đạo tràng đều im ắng đi, nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

“Chuyện này... Cuối cùng chỉ còn lại bốn phần thực lực, vậy thì còn đánh thế nào?”

“Đúng vậy, Địa Ngục Tinh vốn đã hung hiểm, nay chỉ còn lại bốn phần thực lực, vậy không phải chịu chết sao?”

Rất nhiều thiên kiêu đều cảm thấy chuyến này không khác gì chịu chết.

“Ai bảo các ngươi đi xuống tầng mười tám, năng lực không đủ thì lăn lộn ở tầng trên đi, thật sự sợ thì cũng có thể rời khỏi.” Thống lĩnh lạnh nhạt nói.

Những thiên kiêu kia âm thầm cắn răng, đều không muốn từ bỏ. Nếu khiếp đảm lùi bước thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đạo tâm của bọn họ.

“Ai, chỉ sợ chỉ có tiểu đầu sỏ và đám người Thần Tử Quân gia mới có tư cách xuống sâu bên dưới.” Một ít thiên kiêu mơ hồ nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Bọn họ rất tò mò, rốt cục Quân Tiêu Dao có khả năng tới được tầng thứ mười tám của Địa Ngục Tinh hay không?

“Được rồi, các ngươi chuẩn bị hết đi một phen, không bao nhiêu ngày nữa là có thể mở ra.”

Thống lĩnh nói xong thì đưa mắt nhìn về phía bốn người Quân Tiêu Dao, Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần, sau đó vung bàn tay lên, bốn ánh lưu quang lần lượt rơi về hướng bọn họ.

“Đây là...” Quân Tiêu Dao duỗi tay tiếp nhận, phát hiện là một khối ngọc phù.

“Ngọc phù này có thể chống đỡ trói buộc của tràng vực Địa Ngục Tinh trong vòng mười lăm phút.”

“Nói cách khác, trong mười lăm phút này, các ngươi có thể hoàn toàn phát huy ra toàn bộ thực lực của bản thân ở bất cứ tầng nào.” Thống lĩnh nói.

“Cái gì, còn có chuyện tốt này?”

Các thiên kiêu khác nghe nói thì trong mắt đều bắn ra ánh sao. Ngọc phù này quả thực chính là một bảo mệnh phù vào thời khắc mấu chốt.

“Xin hỏi thống lĩnh đại nhân, ngọc phù của chúng ta đâu?” Một vị thiên kiêu chắp tay dò hỏi.

“Các ngươi?” Thống lĩnh lạnh nhạt liếc nhìn hắn ta: “Không có.”

“Sao lại như vậy, vậy không công bằng!” Rất nhiều thiên kiêu đều kêu lên.

“Nếu các ngươi có thiên phú thực lực, bối cảnh gia thế như bọn họ thì có thể đòi ta, nếu như không có thì đừng lắm lời.” Thống lĩnh phủi tay, không để ý tới.

Sắc mặt tất cả các thiên kiêu đều trở nên khó coi.

Đây là đặc quyền giai cấp, nhưng bọn họ cũng không nói nên lời phản bác gì.

Tam Thái Tử Hải Thần là Thái Tử của cổ tinh vực Hải Dương, sau lưng Hư Không Kiếm Tử có Hư Không Kiếm Tôn, là cường giả chí tôn tiếng tăm lừng lẫy.

Ngọc Phật Tử có chỗ dựa là cổ giáo bất hủ Tiểu Tây Thiên.

Còn Quân Tiêu Dao...

Càng khỏi phải nói nữa, bối cảnh của hắn là hiển hách nhất trong bốn người, có hai đại thế gia Hoang Cổ chống lưng.

Ai trong những thiên kiêu ở đây có bối cảnh như vậy?

Hơn nữa bọn họ còn không biết, Quân Tiêu Dao là đứng đầu Quân Đế Đình, nếu biết thì chỉ sợ càng hoảng sợ.

Quân Tiêu Dao chính là đại danh từ tượng trưng cho quyền thế, cũng chỉ có hắn mới dám làm lơ đế quy tắc trên đế lộ, mà còn không ai dám hỏi tội hắn.

“Giai cấp đặc quyền vạn ác...” Có thiên kiêu âm thầm cắn răng, nhưng cũng không có cách nào.

Đây là hiện thực.

“Phát huy toàn bộ thực lực trong mười lăm phút sao, cũng không tồi.”

Quân Tiêu Dao cũng không khách sáo mà trực tiếp nhận lấy. Cái gì mà công bằng công chính, đó đều là món trò lừa trẻ con. Có hời mà không chiếm mới là ngu ngốc.

Mấy ngày kế tiếp cũng gió êm sóng lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Đám người Ngọc Phật Tử cũng rất khắc chế, không tiếp tục đến gây chuyện với Quân Tiêu Dao. Nhưng hiển nhiên, chờ tiến vào Địa Ngục Tinh rồi thì sẽ có đại chiến kịch liệt bùng nổ.

Rốt cuộc qua chừng bảy tám ngày sau, Địa Ngục Tinh nơi xa lại chấn động, các cảm xúc mặt trái như oán khí, hận ý… đang sôi trào, cứ như biến thành làn sương máu thực chất.

Mặc dù đạo tràng và Địa Ngục Tinh cách nhau một khoảng cách, nhưng chúng thiên kiêu vẫn có thể cảm giác được cảm giác run rẩy ấy.

Trong nhất thời, có vài thiên kiêu bắt đầu cảm thấy bồn chồn, sinh ra ý lùi bước.

“Được rồi, Truyền Tống Trận đã mở ra, sau khi các ngươi bước vào thì ngay sau đó sẽ được truyền tống đến các góc trong Địa Ngục Tinh.”

Chương 698 - Địa điểm đánh dấu được đổi mới

Chương 698: Địa điểm đánh dấu được đổi mới

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thống lĩnh hiện thân, mở ra Truyền Tống Trận trên đạo tràng.

Đám người Quân Tiêu Dao, Mục Nguyệt Hàn, Kim Sí Tiểu Bằng Vương xuất hiện.

Đám người Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử cũng hiện thân.

Tam Thái Tử Hải Thần dùng ánh mắt âm u mà lạnh lùng liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên, hoàn toàn làm lơ mọi ánh mắt.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao bước chậm về phía trước, là người đầu tiên tiến vào Truyền Tống Trận.

Rút dây động rừng, những thiên kiêu còn lại cũng sôi nổi bước vào Truyền Tống Trận.

Kim Cổ Huyền, Thanh Hồng, Hồng Lăng, người mặc áo choàng đen cũng bước vào đó.

Đương nhiên, không phải tất cả thiên kiêu đều có dũng khí này, cũng có một ít ở lại.

Cả Cửu Đầu Sư Tử và Khổng Huyên cũng bị giữ lại, không thể tiến vào Địa Ngục Tinh.

“Chủ nhân, nhất định phải dạy cho con lừa trọc lông dài kia làm người!” Cửu Đầu Sư Tử kêu lên ngao ngao.

“Không có khả năng, Phật Tử đại nhân nhà ta mới là vô địch!” Khổng Huyên phản bác.

“Hừ, mụ già thúi, ngươi thì biết cái gì.” Chín cái miệng của Cửu Đầu Sư Tử cùng kêu gào.

“Ngươi...” Ánh mắt Khổng Huyên hiện lên một tia lạnh lẽo.

Lúc này, thống lĩnh kia tung ra một mặt gương đồng, một lát sau, cảnh tượng ở các góc Địa Ngục Tinh đều được chiếu rọi ra.

Đương nhiên, nơi duy nhất không bị chiếu rọi ra chỉ có tầng thứ mười chín trong truyền thuyết.

Nơi đó có tràng vực thần bí đặc thù, bất cứ pháp khí hoặc là thủ đoạn nào cũng không thể nhìn trộm.

“Tốt lắm, ngươi có thể mở to hai mắt nhìn, con lừa trọc lông dài kia bị chủ nhân nhà ta đánh đập thế nào.” Cửu Đầu Sư Tử kêu lên.

“Nói không chừng đến lúc đó sẽ nhìn thấy hình ảnh chật vật của Thần Tử Quân gia.” Khổng Huyên lạnh lùng phản bác.

Lúc này, trên hư không bỗng có bóng dáng một lão giả bạch y hiện lên.

Khi nhìn thấy lão giả này, thống lĩnh nheo mắt, vội vàng chắp tay và nói: “Ra mắt thủ hộ đại nhân!”

Lão giả này chính là người thủ hộ của Hổ Lao Quan, Sùng Minh Chí Tôn.

“Cái gì, cả thủ hộ đại nhân cũng tới sao?”

Rất nhiều thiên kiêu đứng phía dưới không tiến vào Địa Ngục Tinh đều vô cùng kinh dị.

“Ha hả, chỉ có chút tò mò và hứng thú mà thôi.” Sùng Minh Chí Tôn nói.

“Xem ra, thủ hộ đại nhân là đến vì Thần Tử Quân gia.” Thống lĩnh thầm nghĩ.

Nếu không có Quân Tiêu Dao tham gia thì chưa chắc Sùng Minh Chí Tôn sẽ có hứng thú tiến đến Địa Ngục Tinh xem cuộc chiến.

Tuy các thiên kiêu bọn Ngọc Phật Tử khá mạnh, nhưng còn không khơi dậy được hứng thú của Sùng Minh Chí Tôn.

“Chẳng những tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện mà còn có thể tồn tại đi ra, thậm chí khống chế Thanh Đồng Tiên Điện.”

“Thần Tử Quân gia, lần này ngươi có thể sáng tạo ra kỳ tích không có khả năng lần nữa không?” Sùng Minh Chí Tôn tò mò lẩm bẩm.

...

Địa Ngục Tinh, phía trên mảnh đất cằn cỗi mà hoang vắng nào đó, một Truyền Tống Trận cổ xưa phóng ra một luồng ánh sáng.

Ngay sau đó, bóng dáng Quân Tiêu Dao hiện ra từ trong đó.

“Nơi này chính là Địa Ngục Tinh sao?”

Quân Tiêu Dao nhìn lại, đại địa hiện ra màu đỏ sậm, cứ như bị máu tươi trầm tích nhiễm đỏ. Dãy núi tràn ngập cảm giác hoang mãng tựa như khung xương trắng hếu của hung thú thái cổ, trông hết sức hoang vắng tiêu điều.

Trên mặt đất nơi nơi đều là xương trắng, không chỉ có tu sĩ Nhân tộc, mà còn có các loại sinh linh, dị tộc.

“Quả nhiên là một mảnh đất điềm xấu.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Nhưng hắn mang Hoang Cổ Thánh Thể, trời sinh khắc chế các loại tà ám, loại thí luyện trường này cũng rất thích hợp với hắn.

Quân Tiêu Dao đi về phía trước, không bao lâu sau đã đụng phải một đám Nhân Ma đặc trưng của Địa Ngục Tinh.

Trước khi tiến vào Địa Ngục Tinh, thống lĩnh từng giảng giải một chút. Ở Địa Ngục Tinh, bởi vì oán niệm hội tụ nên hình thành sinh linh ma hoá khủng bố, như Nhân Ma, ma thú....

Thông thường mà nói, Thiên Ma, Địa Ma, Nhân Ma là vật ma hóa chủ yếu.

Nhân Ma du đãng ở bên ngoài Địa Ngục Tinh.

Địa Ma sinh hoạt dưới mặt đất.

Còn Thiên Ma là một luồng ma niệm, không có thực chất, nhưng loại này thường càng quỷ dị và khủng bố.

Nhóm Nhân Ma trước mắt mặc lân giáp màu đen, khuôn mặt hung ác, tu vi nằm ở Đạo Thần Cảnh chưa đến Chuẩn Thánh cảnh.

Quân Tiêu Dao búng tay một cái cũng có thể giết chết loại tồn tại này.

Ngón tay của hắn phát ra kiếm khí Lục Tiên Kiếm quyết, quét ngang một mảnh Nhân Ma phía trước hầu như không còn.

“Tiên Tủy bình thường nằm ở dưới lồng đất, mà hi hữu mạch khoáng Tiên Tủy càng có khả năng gặp phải các tồn tại Thiên Ma Hoàng, Địa Ma hoàng...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Thiên Ma Hoàng, Địa Ma Hoàng là tồn tại như Boss trong Thiên Ma Địa Ma, dựa theo lời nói của vị thống lĩnh kia thì hầu như chúng đều có chiến lực đạt đến cấp bậc Thánh Nhân đại viên mãn.

Nếu vận khí không tốt, thậm chí có khả năng đụng phải cấp bậc Thánh Nhân Vương.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì chẳng có gì đáng sợ, mục tiêu duy nhất của hắn chính là lấy được Tiên Tủy, ngưng luyện thành tiên khí.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao bắt đầu tìm kiếm tiến vào ngầm nhập khẩu.

ở những nơi khác, đám người Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần cũng đẩy ngang một đường.

Nhân Ma ngoài bề mặt căn bản không thể cản trở bọn họ. Bọn họ cũng quyết định nghĩ cách ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ hai trước rồi lại đi đối phó Quân Tiêu Dao.

Tuy những Nhân Ma trên mặt đất không thể tạo thành trở ngại gì với những thiên kiêu tiểu đầu sỏ, nhưng nếu các thiên kiêu còn lại gặp phải thì cũng dây dưa một hồi, nói không chừng có thể ngã

xuống.

Rất nhanh, những thiên kiêu tiến vào Địa Ngục Tinh đã xuất hiện thương vong.

Có thiên kiêu trực tiếp bị một đám Nhân Ma vây công, xé rách thành mảnh nhỏ, bị cắn nuốt hầu như không còn.

Mà bên ngoài đạo tràng, gương đồng hiện ra quầng sáng, chiếu rọi ra cảnh tượng tàn khốc làm những thiên kiêu chưa tiến vào Địa Ngục Tinh đều tái xanh mặt mày, lòng còn sợ hãi.

Xem ra có đôi khi nhát gan một chút cũng không phải chuyện gì xấu.

“Các ngươi xem, Thần Tử Quân gia tìm được lối vào rồi!” Một vị thiên kiêu bỗng la lên.

Ánh mắt mọi người đều hội tụ đến.

Trong Địa Ngục Tinh, Quân Tiêu Dao dừng bước. Phía trước hắn xuất hiện một cái động không đáy, sâu không thấy đáy, cứ như nối thẳng đến địa ngục.

Từng luồng khí tức âm u lạnh lẽo tỏa ra, còn có mùi máu tươi nồng đậm bốc lên, làm người ta chùn bước.

Chương 699 - Người mặc áo choàng đen cường đại

Chương 699: Người mặc áo choàng đen cường đại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nơi này chính là lối vào sao, hẳn phía dưới là tầng thứ nhất của Địa Ngục Tinh.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Từ mặt đất nối đến xuống phía dưới, Địa Ngục Tinh có tất cả mười tám tầng.

Còn tầng thứ mười chín trong truyền thuyết chắc chính là trung tâm của Địa Ngục Tinh.

Nói không chừng nơi đó có cất giấu bí mật hình thành Địa Ngục Tinh.

“Một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, nếu có cơ hội thì có nên vào xem không?” Quân Tiêu Dao đang suy nghĩ.

Lúc này, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến giọng nói của hệ thống: “Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh!”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì có chút toát mồ hôi mà nói: “Hệ thống, ngươi muốn tìm đường chết cho ta như vậy sao?”

Những nơi đánh dấu đó không phải là Táng giới thì chính là Thanh Đồng Tiên Điện, hiện giờ đến tầng thứ mười chín của địa ngục, tất cả đều là những nơi như âm phủ.

Hệ thống ngại hắn không đủ tìm đường chết sao?

“Hệ thống hết sức trung thành phục vụ vì ký chủ, tuyệt đối không có ý xấu xa gì, cũng không có suy nghĩ đưa ký chủ vào chỗ chết.” Hệ thống dùng âm thanh máy móc mà trả lời.

“Được rồi, ta tin ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Cả hắn đều không tin lời nói của mình.

Đương nhiên, đây chỉ là một nhạc đệm, Quân Tiêu Dao cũng thật sự có chút hứng thú với mười chín tầng địa ngục trong truyền thuyết.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao bước xuống tầng thứ nhất.

Sau khi xuống tầng thứ nhất, ngoài thân thể Quân Tiêu Dao mơ hồ hiện ra một gông xiềng. Khi sợi gông xiềng kia hiện lên, Quân Tiêu Dao cảm thấy sức mạnh nhục thân của mình bị áp chế mất một phần mười.

Bởi vì đã sớm biết nên Quân Tiêu Dao không có bất cứ hoảng loạn nào.

Dựa vào sức mạnh nhục thân của hắn, đừng nói chỉ suy yếu một phần mười, dù chỉ giảm 1% sức mạnh thì cũng vượt xa thiên kiêu cùng đẳng cấp.

Quân Tiêu Dao tiếp tục đi tới.

Trong lúc thâm nhập, hắn cũng đụng phải Địa Ma.

Loại Địa Ma này có vẻ càng dữ tợn hơn Nhân Ma, giống như dã thú, đương nhiên thực lực của chúng cũng càng mạnh, tu vi yếu nhất cũng là Đạo Thần Cảnh đại viên mãn.

Nhưng lấy tu vi của Quân Tiêu Dao thì tất nhiên là đẩy ngang một đường.

Trên đường đi, hắn cũng đang tìm kiếm Tiên Tủy.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác dưới mặt đất, một người mặc áo choàng đen tùy tiện ra tay đánh chết một đám Địa Ma.

Ngoài thân thể hắn ta mơ hồ hiện ra hai luồng tiên khí, luồng tiên khí thứ hai có chút hư ảo, điều này đủ để làm mọi người chấn động.

Tu vi như vậy đủ để được coi là tiểu đầu sỏ, nhưng hắn lại không để ai biết!

“Sao lại vậy, sao người mặc áo choàng đen kia lại có được thực lực cấp bậc tiểu đầu sỏ?”

Ở đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh, một ít thiên kiêu xuyên thấu qua quầng sáng gương đồng, chú ý tới người mặc áo choàng đen nọ.

“Hả?” Cho dù là thống lĩnh kia cũng có chút kinh ngạc.

Theo lý thuyết, thiên kiêu dạng này phải nổi danh như đám người Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần mới đúng. Nhưng hắn ta lại vô cùng kín tiếng, thậm chí không để lộ cả tướng mạo.

“Chẳng lẽ là, thiên kiêu cấm kỵ trên cổ lộ chung cực phái tới...”

Ánh mắt Sùng Minh Chí Tôn thâm thúy, thân là người thủ hộ đế quan, lão biết rõ có một vài thiên kiêu yêu nghiệt, chúa tể cổ lộ, có thể nói là cấm kỵ, đã được định sẵn là có thể đi đến cuối cổ lộ chung cực.

Những thiên kiêu cấm kỵ đó, cho dù chỉ là tùy tùng, nhưng cũng có thực lực từ tiểu đầu sỏ trở lên.

Một ít thiên kiêu cấm kỵ cũng thích phái một ít tùy tùng thủ hạ đến các cổ lộ, tìm hiểu tình báo và tin tức của thiên kiêu khắp nơi để phòng ngừa chu đáo.

Nếu không có gì bất ngờ thì người mặc áo choàng đen này chính là cũng là thủ hạ do thiên kiêu cấm kỵ trên cổ lộ chung cực phái ra tìm hiểu tin tức.

“Không biết là vị thiên kiêu cấm kỵ nào phái thủ hạ tới, nhưng... Nếu trêu chọc phải Thần Tử Quân gia...” Sùng Minh Chí Tôn tặc lưỡi, lắc đầu.

Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, nếu trêu chọc Thần Tử Quân gia thì phỏng chừng cũng không có kết cục gì tốt.

Trong lúc mọi người trên đạo tràng Địa Ngục Tinh kinh ngạc cảm thán, người mặc áo choàng đen kia lại suy tư mà nói: “Hiện tại Thần Tử Quân gia còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nghe nói chưa ngưng tụ ra được tiên khí nữa.”

“Nếu ra tay nhổ cỏ tận gốc và lúc này, nói không chừng có thể giải quyết một tai hoạ ngầm cho chủ nhân.”

“Nhưng hắn có một ngọc phù có thể giải trừ áp chế trong thời gian ngắn, để bảo đảm, một mình ta ra tay cũng không ổn thỏa lắm.”

“Đúng rồi, hình như trước đó có mấy người lộ ra địch ý với Thần Tử Quân gia...”

Người mặc áo choàng đen kia lẩm bẩm, trong mắt hắn hiện lên một ánh sao, thân thể chợt lóe, bắt đầu đi đến nơi khác.

Ở phía Quân Tiêu Dao, hắn tăng nhanh tốc độ tiến lên, không đến nửa canh giờ thì đã tìm được lối vào dẫn lên tầng thứ hai.

Hắn tiếp tục thâm nhập, thân thể lại hiện ra một gông xiềng. Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, loại gông xiềng này có cũng được mà không có cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Rất nhanh, sau khi Quân Tiêu Dao diệt sát một đám Địa Ma thì phát hiện một khối ngọc tủy tiên khí dạt dào ở một hang động đá vôi.

Ngọc tủy này lấp lánh trong trẻo, quấn quanh tiên khí, năng lượng thuần túy này càng tinh thuần hơn cả tiên nguyên.

“Không tồi, nhưng ta không chỉ muốn một khối Tiên Tủy.” Quân Tiêu Dao cất Tiên Tủy đi.

Đối với hắn thì một khối Tiên Tủy chỉ như muối bỏ biển.

Cái hắn cần là một mạch khoáng Tiên Tủy!

Nhưng hiển nhiên, ở mấy tầng phía trên không có khả năng xuất hiện mạch khoáng Tiên Tủy, ít nhất cũng phải thâm nhập xuống mười tầng.

Quân Tiêu Dao đẩy ngang một đường, giống như muốn đánh xuyên qua Địa Ngục Tinh, lao xuống phía dưới với tốc độ cực nhanh.

Ở đạo tràng Địa Ngục Tinh, rất nhiều người đều xem ngây người, tốc độ của Quân Tiêu Dao thật sự khiến người ta kinh hãi.

Vật ma hóa nào cũng không địch lại được Quân Tiêu Dao.

“Nhìn thấy không, mụ già thúi, trợn to đôi mắt của ngươi lên, đây là thực lực của chủ nhân nhà ta!” Cửu Đầu Sư Tử bắt đầu khoe khoang.

Còn Khổng Huyên thì trầm mặc không nói, trong mắt hiện lên sự bướng bỉnh.

Nàng tin tưởng Ngọc Phật Tử sẽ không yếu hơn Quân Tiêu Dao.

Sự thật cũng đúng như thế, tuy tốc độ của đám người Ngọc Phật Tử kém hơn Quân Tiêu Dao, nhưng cũng không chậm.

Chương 700 - Kế hoạch vây công Quân Tiêu Dao

Chương 700: Kế hoạch vây công Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một chỗ khác, Kim Cổ Huyền cả người lộng lẫy, là đạo kim vô thượng hóa linh, đã thâm nhập tới tầng thứ bảy.

Bởi vì hắn ta là đạo kim hóa linh nên hạn chế nhục thân cũng không ảnh hưởng lớn đến hắn. Nhục thân của hắn ta vốn cường hãn hơn rất nhiều thiên kiêu.

Khi hắn ta đánh chết một đám Địa Ma, đột nhiên nhận thấy có cái gì xuất hiện, bỗng xoay người, lạnh nhạt nói: “Là ai?”

Trong hang động đá vôi phía sau, bóng dáng người mặc áo choàng đen xuất hiện.

“Hà, ngươi là...”

“Ta nói thẳng luôn, có hứng thú cùng diệt sát Thần Tử Quân gia kia hay không?” Người mặc áo choàng đen nói.

“Diệt sát Thần Tử Quân gia?” Kim Cổ Huyền khẽ nhíu mày.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao giết đạo hữu Canh Kim Thạch Linh của hắn ta, nhưng thực lực của Quân Tiêu Dao bày ra ngay trước mặt, còn có một khối ngọc phù làm lơ áp chế tràng vực.

Muốn giết Quân Tiêu Dao tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Nhìn thấy Kim Cổ Huyền chần chờ, thân thể người mặc áo choàng đen hơi chấn động, khí tức Thánh Nhân Cảnh tiểu viên mãn lập tức lan ra.

Đồng thời, hai luồng tiên khí hiện lên, trong đó có một luồng là hình thức ban đầu.

“Sao có thể, tiểu đầu sỏ, rốt cục ngươi là ai?” Kim Cổ Huyền cũng chấn động, rất bất ngờ mà hỏi.

“Ngươi không cần biết, chỉ cần trả lời đồng ý, hoặc là từ chối.” Người mặc áo choàng đen lạnh nhạt nói.

“Được, nếu như ngươi có nắm chắc.” Kim Cổ Huyền lập tức chấp nhận.

“Rất tốt, kế tiếp còn phải tìm những người khác.” Người mặc áo choàng đen cười lạnh.

Sau đó, hắn lại đi tìm đám người Thanh Hồng, Hồng Lăng.

Bọn họ là tùy tùng của Long Hư Hoàng và Hoàng Cửu Diễm, nghiêm khắc mà nói cũng là phe đối lập với Quân Tiêu Dao.

Ban đầu bọn họ cũng chần chờ, nhưng khi nhìn thấy tu vi của người mặc áo choàng đen thì cũng không chút do dự mà đồng ý tham gia.

Còn đám người Ngọc Phật Tử đã thâm nhập vào nơi càng sâu, đi tìm mạch khoáng Tiên Tủy, ngưng luyện tiên khí.

Hơn nữa lấy sự kiêu ngạo bọn họ, cũng khinh thường liên thủ với người khác.

Qua chừng bảy tám ngày sau, Quân Tiêu Dao đã đi tới tầng thứ mười bốn của Địa Ngục Tinh.

Tới nơi này, nhục thân và pháp lực của hắn đều bị áp chế chỉ còn bốn phần, nguyên thần cũng bị áp chế đi hai phần.

“Linh khí thật nồng đậm, hắn phía trước chính là mạch khoáng Tiên Tủy.” Quân Tiêu Dao như tản bộ trong sân vắng, ở chốn hung địa này mà lại như đang dạo bước trong hậu hoa viên nhà mình.

Còn hạn chế tràng vực, căn bản không tạo nên ảnh hưởng quá lớn đối với hắn.

Trong hang động đá vôi phía trước, tiên quang như thủy triều mãnh liệt mênh mông.

Quân Tiêu Dao liếc nhìn một cái, lập tức nhìn thấy một mạch khoáng Tiên Tủy trong sáng lấp lánh chạy dài vài dặm. Tuy không đặc biệt dài, nhưng phải biết rằng, cho dù một khối Tiên Tủy cũng đã vô cùng trân quý.

Mà trước mắt lại là mạch khoáng Tiên Tủy dài đến vài dặm.

Đương nhiên, tuy rằng cơ duyên trân quý, nhưng chung quanh mạch khoáng cũng có rất nhiều Địa Ma.

Bằng chỉ như thế, Quân Tiêu Dao còn cảm nhận được vài luồng khí tức cường đại.

“Ma hoàng?” Quân Tiêu Dao nói.

“Lại có huyết thực mới mẻ!”

Ba bóng dáng khủng bố xuất hiện, kẻ nào cũng có tu vi Thánh Nhân đại viên mãn, đó là ba con Địa Ma hoàng.

Ngoài ra, còn có hàng trăm hàng ngàn Địa Ma chi chít.

“Cũng có chút phiền toái nhỏ, nhưng không ngại.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh nhạt.

Hắn tung ra Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, bắt đầu giết chóc.

Mà ở đạo tràng Địa Ngục Tinh, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao một người đối mặt với ba con Địa Ma hoàng và rất nhiều Địa Ma, cho dù là Cửu Đầu Sư Tử cũng im lặng, bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Phải biết rằng, hiện tại Quân Tiêu Dao đang nằm trong trạng thái bị tràng vực áp chế.

Tuy có được một ngọc phù, nhưng đó là vật bảo mệnh lúc khẩn cấp và chỉ có mười lăm phút mà thôi.

Khi mọi người ở đây khẩn trương quan sát, bọn họ lại đột nhiên thấy được một cảnh tượng.

“Xong rồi, Thần Tử Quân gia thật sự gặp nguy hiểm...”

Bên cạnh mạch khoáng Tiên Tủy, nhìn thấy ba con Địa Ma Hoàng và rất nhiều Địa Ma mãnh liệt đánh tới, vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh nhạt.

Hiện giờ tuy sức mạnh và pháp lực thân thể của hắn đã bị áp chế sáu phần, sức mạnh nguyên thần cũng bị mất đi hai phần.

Nhưng hắn chính là Thánh Nhân đạt danh hiệu mạnh nhất trong lịch sử.

Tuy những Địa Ma Hoàng đó cường đại, nhưng muốn uy hiếp tánh mạng Quân Tiêu Dao vẫn có vẻ không đủ nhìn.

Quân Tiêu Dao thúc giục Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, trấn áp về phía trước.

Từng luồng vạn vật mẫu khí trào xuống, đủ để đè sụp núi non.

Thậm chí những Địa Ma đó không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thì đã bị nghiền thành vụn thịt.

Ba con Địa Ma Hoàng rít gào đánh về hướng Quân Tiêu Dao, khí huyết sát khủng bố mãnh liệt lao đến.

Khác với Quân Tiêu Dao, thực lực của những Địa Ma Hoàng đó cũng không bị áp chế.

Bàn tay Quân Tiêu Dao xẹt qua tạo thành quỹ đạo huyền ảo, giống như Côn Bằng vẫy đuôi, quét ngang về hướng Địa Ma Hoàng.

Hư không nhấc lên gợn sóng, từng mảng đạo văn như sóng to mãnh liệt oanh kích ra.

Phanh!

Ba Địa Ma Hoàng cùng bị đẩy lui, trong đôi mắt đỏ rực khát máu của chúng đều lộ ra chút chấn động.

Hiển nhiên, trước nay chúng chưa từng gặp được tu sĩ Nhân tộc bị áp chế rồi mà còn cường đại như thế.

“Chỉ là một những thứ bị oán niệm ô nhiễm, hóa thành ma vật mà

thôi, được làm vua thua làm giặc, có gì để oán giận chứ.” Quân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

Khôn sống mống chết vốn là pháp tắc của thế gian.

Kẻ yếu đẫm máu trên đế lộ, không phải là chuyện hết sức bình thường sao?

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, ba Địa Ma Hoàng càng thêm phẫn nộ, tiếp tục đánh thẳng về hướng Quân Tiêu Dao. Quân Tiêu Dao dùng một tay thi triển đại thần thông Côn Bằng, tay còn lại thi triển đại thần thông Lôi Đế.

Tay trái hắn hóa ra thần hình Côn Bằng, sức mạnh to lớn cuồn cuộn, cứ như đánh rách tả tơi mảnh hư không phía trước.

Mà tay phải hắn ccng thi triển Lôi Đế Chỉ, lôi quang quấn quanh, chí cương chí dương, đánh tan tất cả tà ám!

Oanh!

Ba con Địa Ma hoàng cường hãn hoàn toàn bị nghiền áp dưới thế công của Quân Tiêu Dao, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Chết đi!”

Quân Tiêu Dao thúc giục Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, hung hăng trấn áp xuống.

Chương 701 - Ma niệm của Thiên Ma Hoàng

Chương 701: Ma niệm của Thiên Ma Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bang một tiếng, ba con Địa Ma Hoàng trực tiếp bị chấn thành vụn máu.

Mà đúng lúc này, trong mắt Quân Tiêu Dao âm thầm lóe lên.

Hình như hắn đã nhận ra cái gì, khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh nhạt.

Mà bản nhân hắn lại không lộ ra bất cứ dị trạng gì, vẫn đang chém giết những Địa Ma còn lại.

Một lát sau, tất cả Địa Ma đều bị giết sạch.

Quân Tiêu Dao hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở miệng nói: "Trực tiếp luyện hóa mạch khoáng Tiên Tủy này."

Dứt lời, hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhập định.

Mà cũng vào lúc này, một trận âm phong bỗng thổi tới, từng làn sương máu tràn ngập hang động đá vôi.

Có dao động niệm lực vô hình trực tiếp nhảy vào trong đầu Quân Tiêu Dao đang nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Trong mạch khoáng Tiên Tủy này trừ ba Địa Ma Hoàng ra thì còn tồn tại một Thiên Ma Hoàng.

Thiên Ma Hoàng vô hình vô tướng, là một luồng ma niệm cực kỳ khủng bố, giết người trong vô hình. Cho dù là thiên kiêu cấp bậc tiểu đầu sỏ, nếu không cẩn thận bị thừa cơ mà tấn công, cũng có khả năng đạo tâm hỏng mất, trực tiếp nhập ma, rơi vào điên cuồng.

Mà lúc này, ở trong đầu Quân Tiêu Dao, oán niệm vô tận bùng nổ, như có oán linh của vô số thiên kiêu ngã xuống đang khóc thét bên tai hắn.

Lúc này Tam Thế Nguyên Thần của Quân Tiêu Dao cũng có động tĩnh. Hiện Tại Nguyên Thần ngồi xếp bằng trên đại đạo chi hoa bỗng mở bừng hai mắt, trong mắt hiện ra một tia miệt thị lạnh nhạt.

“Chỉ là chút oán niệm mà vọng tưởng làm khó dễ được ta?”

Dứt lời, kim quang vô tận bay lên trời, một cổ Phật khổng lồ hiện hóa ra. Đó là Đại Nhật Như Lai được ngưng tụ ra từ Hiện Thế Như Lai Kinh.

Đại Nhật Như Lai vừa xuất hiện, oán linh Thiên Ma Hoàng lập tức phát ra tiếng rít gào, giống như tuyết xuân bắt đầu tan rã cực nhanh.

Tuy sức mạnh nguyên thần của Quân Tiêu Dao bị áp chế hai phần, nhưng nguyên thần của hắn chính là Tam Thế Nguyên Thần.

Trước đó hắn còn hấp thu ý chí của thế giới Tiên Cổ, sức mạnh linh hồn mênh mông vô biên, vượt xa Thánh Nhân cùng giai.

Nhưng lúc này ngoại giới lại nhìn thấy Quân Tiêu Dao nhíu mày, giống như đang giãy giụa.

“Cơ hội tốt!”

Đúng lúc này, trong chỗ tối phương xa có khí tức bùng nổ lao ra.

Bốn bóng dáng như mũi tên lao đến, thi triển thủ đoạn công kích về hướng Quân Tiêu Dao đang nhắm mắt. Đó chính là người mặc áo choàng đen, Kim Cổ Huyền, Hồng Lăng và Thanh Hồng.

Dưới sự dẫn dắt của người mặc áo choàng đen, bọn họ tìm kiếm thẳng xuống nơi đây.

Khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã bị áp chế mà vẫn nghiền áp ba Địa Ma Hoàng, đám người Hồng Lăng, Thanh Hồng đều chần chờ, có chút không dám ra tay.

Nhưng ai biết, kế tiếp, Quân Tiêu Dao đang chuẩn bị luyện hóa mạch khoáng Tiên Tủy thì lại bị Thiên Ma Hoàng xâm nhập.

Đây chính là cơ hội quá tốt để diệt trừ Quân Tiêu Dao, bọn họ không ra tay thì thật xin lỗi cơ hội trời cho này.

Cho nên, bọn họ không chút do dự, mà dùng thủ đoạn mạnh nhất để đánh thẳng qua, muốn liên thủ dùng một kích hoàn toàn giết chết Quân Tiêu Dao!

Nhưng ngay khi chiêu thức của bốn người bọn họ sắp rơi xuống người Quân Tiêu Dao, vẻ mặt Quân Tiêu Dao bỗng trở nên bình tĩnh.

Mí mắt hắn chậm rãi mở ra, ánh mắt kia lạnh lẽo như hàn tinh thiên ngoại.

“Không tốt, có trá!” Kim Cổ Huyền thấy thế thì nhịn không được kêu lên.

Hồng Lăng và Thanh Hồng cũng ngẩn ngơ, hoàn toàn không ngờ sẽ xuất hiện tình huống này.

Đó chính là Thiên Ma Hoàng, cho dù là tiểu đầu sỏ không cẩn thận để bị xâm nhập nguyên thần, không nói trực tiếp điên cuồng, ít nhất cũng sẽ mơ màng hồ đồ, giãy giụa trong hỗn độn. Nhưng sao họ cảm thấy Quân Tiêu Dao như không có việc gì thế này.

“Sao có thể, Hoang Cổ Thánh Thể có nhục thân vô song, nhưng nguyên thần không có khả năng mạnh như vậy!” Người mặc áo choàng đen cũng rất bất ngờ.

“Tuy mấy con chuột nấp trong chỗ tối cũng không tạo thành được uy hiếp gì, nhưng thật phiền người, vẫn nên chụp chết thì tốt hơn.”

Quân Tiêu Dao đấm ra một quyền, có hư ảnh Côn Bằng hiện hóa, khi thì hóa thành côn, khi thì hóa thành bằng, mang theo uy năng trên đánh cửu thiên, dưới trấn Cửu U!

Đây chính là một loại hiện hóa của đại thần thông Côn Bằng, có tên là Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền.

“A, không!”

“Hoàng Cửu Diễm đại nhân sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Thanh Hồng và Hồng Lăng phát ra một tiếng thét chói tai, hiển nhiên bọn họ không chịu nổi chiêu này.

“Long Hư Hoàng và Hoàng Cửu Diễm, chờ ta rảnh thì nhất định sẽ đi tiếp về phía trước để lấy mạng bọn họ.”

Quân Tiêu Dao thản nhiên nói, một quyền giáng xuống, đừng nói là Thanh Hồng và Hồng Lăng, cho dù là tồn tại đạo kim hóa linh như Kim Cổ Huyền cũng nổ tung tan xác dưới một quyền này.

Nhưng làm Quân Tiêu Dao hơi bất ngờ chính là, người mặc áo choàng đen kia lại không bị hạ gục ngay lập tức.

Ngoài thân thể hắn ta hiện ra một cái chuông lớn hư ảo, miễn cưỡng chống đỡ được một kích của Quân Tiêu Dao.

Nhưng cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản mà thôi, chiếc áo đen ngoài thân thể hắn bị sức mạnh trùng kích xé rách, lộ ra thân thể màu đồng cổ.

“Hả? Đây là...” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra dị sắc.

Hắn cảm thấy hư ảo cái chuông này hơi quen, trước kia ở vạn cổ Táng thổ, Sở Thiên Bá có Thương Thiên Bá Thể cổ đại tàn khuyết kia cũng từng thi triển ra chiêu này, đó là Đại Chung Đạo Thể - Một trong Cửu Đại Thần Hình của Bá Thể.

“Thương Thiên Bá Thể, không đúng, không phải Thương Thiên Bá Thể.” Quân Tiêu Dao khẽ nhíu mày.

Trước đó hắn đã đoán được, nhưng không ngờ hiện tại đã đụng phải nhân vật có liên quan đến Thương Thiên Bá Thể.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Quân Tiêu Dao hờ hững hỏi.

“A... Cũng may có một giọt máu do chủ nhân ban cho, Hoang Cổ Thánh Thể, giỏi cho một Hoang Cổ Thánh Thể...” Nam tử này có khí huyết hùng hậu, trong mắt lộ ra kiêng kỵ.

Hắn ta xoay người, muốn chạy trốn.

“Chủ nhân?” Quân Tiêu Dao chỉ lạnh nhạt tung ra một chưởng.

Phịch một tiếng, nam tử này căn bản không chịu nổi công kích của Quân Tiêu Dao, hắn ta lại phun ra một ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ sắp bị chấn nát.

“Chủ nhân của ngươi là Thương Thiên Bá Thể?” Quân Tiêu Dao thản nhiên hỏi.

“Khụ... Chờ xem, Thần Tử Quân gia, chủ nhân đã được định sẵn là chúa tể thời đại này, khi ngươi bước lên cổ lộ chung cực, ngày gặp phải chủ nhân chính là ngày chết của ngươi.” Nam tử kia điên cuồng hô, trong mắt mang theo sùng bái cuồng nhiệt.

Đây là sự sùng bái đối với chủ nhân của hắn ta.

Chương 702 - Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị độ hóa

Chương 702: Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị độ hóa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Yên tâm, không lâu sau đó ngươi sẽ nhìn thấy chủ nhân của mình ở hoàng tuyền.”

Quân Tiêu Dao chụp xuống một chưởng, cho dù nam tử kia có kiệt lực phản kháng, thậm chí tung ra tiên khí, vẫn bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền diệt sát.

“Một giọt huyết thôi đã có thể làm người này hiện hóa ra một ít năng lực của Thương Thiên Bá Thể, chẳng lẽ là Bá Thể chi vương mà Sở Thiên Bá nói - Bá Vương sắp hiện thân?”

Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm. Nhưng sau đó hắn lại lắc đầu, mặc kệ là Bá Vương gì, đối với hắn cũng chẳng là gì cả.

Hắn sớm đã đúc thành đạo tâm vô địch, căn bản không sợ bất cứ khiêu chiến nào.

“Nếu Bá Vương kia thật sự muốn tìm đường chết, ta cũng không ngại để mối hận xưa của Thánh Thể và Bá Thể hoàn toàn được chấm dứt.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Tuy Bá Vương kia là Bá Thể chi vương muôn đời không có lấy một, nhưng Quân Tiêu Dao cũng là Hoang Cổ Thánh Thể hoàn chỉnh đánh vỡ mười lớp gông xiềng hiếm hoi trong vạn năm.

Có thể nói, bọn họ là đại diện hoàn mỹ nhất của thể chất của từng người.

Đây là trận chiến chung cực của thánh thể đứng đầu và Bá Thể đỉnh cao!

Quân Tiêu Dao không suy nghĩ quá nhiều về chuyện của Bá Vương. Dù sao đến lúc bước lên cổ lộ chung cực thì nhất định sẽ gặp phải.

Nếu Bá Vương kia không thức thời, Quân Tiêu Dao không ngại hoàn toàn chặt đứt nhất mạch Bá Vương.

“Vẫn nên luyện hóa mạch khoáng Tiên Tủy này trước đi.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Hắn thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, tung ra Thiên Địa Hoả Lò, đồng thời thúc giục Thôn Thần Ma Công.

Hai loại năng lực cắn nuốt luyện hóa bùng nổ, mạch khoáng Tiên Tủy này bắt đầu bị Quân Tiêu Dao điên cuồng hấp thu.

Mà ở ngoài thân thể hắn hiện ra hình thức ban đầu của tiên khí hư không.

Mà luồng tiên khí nửa hư ảo kia cũng dần trở nên ngưng tụ cô đọng trong lúc hấp thu Tiên Tủy.

Mà lúc này, bên ngoài đạo tràng, mọi người nhìn thấy tình cảnh này đều trợn tròn mắt.

Trước đó bọn họ đều cho rằng, Quân Tiêu Dao đang gặp nguy cơ trí mạng, có khả năng sẽ nguy hiểm. Ai ngờ loại nguy hiểm này lại bị Quân Tiêu Dao hóa giải dễ như trở bàn tay.

“Không hổ là Thần Tử Quân gia, ta còn nghĩ hắn sẽ thúc giục ngọc ấn nữa chứ.” Thống lĩnh cũng cảm thán.

“Ha ha, mụ già thúi, thấy không hả?” Cửu Đầu Sư Tử thấy thế thì lắc mạnh cái đuôi, mặt mày mà hớn hở.

Sắc mặt Khổng Huyên thật nặng nề, không nói tiếng nào.

Sau đó, nàng bỗng nhìn thấy một hình ảnh trong quầng sáng, trong mắt bỗng bắn ra tia mừng rỡ.

“Phật Tử đại nhân cũng tìm được một mạch khoáng Tiên Tủy, ngài ấy sắp ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ hai!” Khổng Huyên vui mừng hô to.

Trước đó mọi người luôn chú ý Quân Tiêu Dao, lúc này nhìn lại mới phát hiện đám người Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam

Thái Tử Hải Thần đều đã tìm được một mạch khoáng Tiên Tủy, bắt đầu ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ hai.

“Phật Tử đại nhân đã ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ hai, mà Quân Tiêu Dao mới luyện ra luồng thứ nhất thôi, ai mạnh ai yếu còn cần nói hay sao?” Vẻ mặt Khổng Huyên khôi phục bình tĩnh, cười lạnh nói với Cửu Đầu Sư Tử.

Cửu Đầu Sư Tử nhe răng, biểu cảm cũng có chút xấu hổ, sau đó cương quyết nói: “Vậy thì thế nào, tiên khí cũng không đại diện cho tất cả.”

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, vậy rửa mắt mong chờ đi.” Trên mặt Khổng Huyên hiện ra sự chờ mong, hy vọng nhìn thấy hình ảnh Ngọc Phật Tử trấn áp Quân Tiêu Dao.

Toàn bộ Địa Ngục Tinh vẫn đang tiến hành thí luyện, thiên kiêu tiến vào Địa Ngục Tinh đã chết hơn một nửa chỉ trong thời gian ngắn ngủn này.

Đa số những thiên kiêu còn lại chỉ hoạt động ở mười tầng trên, căn bản không dám tiến vào mười tầng dưới.

Chỉ có đám người Quân Tiêu Dao không chút cố kỵ mà thâm nhập.

Trong một mạch khoáng Tiên Tủy khác, Ngọc Phật Tử khoanh chân mà ngồi.

Chung quanh hắn ta có phật quang lóng lánh, khí chất siêu nhiên, như một phật đà tuấn mỹ chạm ngọc.

Bỗng nhiên, vào thời khắc nào đó, Ngọc Phật Tử như cảm ứng được cái gì, lạnh nhạt mở miệng nói: “Xuất hiện đi.”

Ở phía trước, một bóng dáng oai hùng xuất hiện, gã có mái tóc vàng xỏa tung, cánh đại bàng dang rộng, rõ ràng chính là Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

“Kim Sí Tiểu Bằng Vương, bổn Phật Tử và ngươi không thù không oán đúng không.” Nhìn thấy người tới, Ngọc Phật Tử lạnh nhạt nói.

“Ta mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì mê hoặc Khổng Huyên như bị ma quỷ ám ảnh, nhưng ngươi không xứng làm chủ nhân của nàng!” Trong đồng tử của Kim Sí Tiểu Bằng Vương phụt ra ánh sắc lạnh.

Ngọc Phật Tử nghe vậy thì cười khẽ lắc đầu và nói: “Thế nhân đều u mê vì tình, không nghĩ tới cả truyền nhân nhất mạch Kim Sí Đại Bằng cũng không thể ngoại lệ, một khi đã như vậy thì hãy để bổn Phật Tử tới độ hóa ngươi đi.”

“Không đơn giản như vậy!”

Kim Sí Tiểu Bằng Vương không chút do dự mà ra tay, gã duỗi đôi cánh ra, mười vạn kiếm vũ ầm ầm bắn ra.

Đồng thời, ở phía sau gã mơ hồ có hư ảnh Côn Bằng hiện hóa. Đây không phải là đại thần thông Côn Bằng, mà là một loại biến hóa huyền ảo hình thành sau khi Kim Sí Tiểu Bằng Vương luyện hóa chân huyết Côn Bằng.

“À, khó trách có tự tin, thì ra Quân Tiêu Dao kia đã cho ngươi chân huyết Côn Bằng.”

Thấy tình cảnh này, Ngọc Phật Tử hơi kinh ngạc, nhưng sắc mặt vẫn rất bình tĩnh.

Hắn cũng ra tay, đấm một quyền ra.

Bàn tay giống như mạ vàng mang theo phật quang xán lạng.

Một Phật ấn chữ “Vạn” xuất hiện, mang theo một luồng khí tức cuồn cuộn.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương kêu lên một tiếng, mười vạn kiếm vũ tề tụ, hóa thành một thanh thần kiếm màu vàng chém ngang qua.

Hai người lập tức va chạm với nhau.

Mà ở đạo tràng ngoại giới, nhìn cảnh tượng trong quầng sáng, sắc mặt Khổng Huyên có chút phức tạp.

Sao nàng có thể không biết, Kim Sí Tiểu Bằng Vương là vì nàng

mới ra tay với Ngọc Phật Tử.

Nhưng nghĩ lại, Khổng Huyên hơi lắc đầu, lẩm bẩm: “Kim Sí Tiểu Bằng Vương, ngươi vẫn quá ngây thơ rồi, không phải ai cũng có thể khiêu chiến Phật Tử đại nhân.”

Trong lòng nàng, Ngọc Phật Tử chính là tồn tại mạnh nhất, chí cao vô thượng. Kim Sí Tiểu Bằng Vương đối đầu với Ngọc Phật Tử chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi.

Chương 703 - Luồng tiên khí thứ tư, tiên khí hư không

Chương 703: Luồng tiên khí thứ tư, tiên khí hư không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng sự thật cũng thật sự như thế, chỉ giao thủ mấy chục hiệp mà Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã có chút chịu không nổi.

Gã ngửa mặt lên trời rống giận, mái tóc dài màu vàng phất phới, một luồng tiên khí ban đầu hiện lên ngoài thân thể gã.

Ngọc Phật Tử thấy thế thì khẽ lắc đầu, ngoài thân thể hắn cũng hiện ra một tiên khí màu xanh biếc, đó chính là tiên khí bồ đề mà hắn dùng Bồ Đề Phật Tâm để ngưng kết ra.

Ngọc Phật Tử trấn áp một chưởng mơ hồ mang theo tiên khí bồ đề, thản nhiên nói: "Kim Sí Đại Bằng và Phật môn cũng có quan hệ sâu xa, ngày sau ngươi cũng có thể trở thành hộ pháp của bổn Phật Tử."

Oanh!

Một kích giáng xuống, Kim Sí Tiểu Bằng Vương hộc máu bay ngược ra sau.

Ngọc Phật Tử nỉ non, tung ra độ hóa chi thuật, Phật âm vang dội truyền khắp tứ phương.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương ôm đầu gào rống lên. Nhưng một lát sau, gã ngừng giãy giụa, mặt không có cảm xúc, trong mắt chỉ còn một mảnh chết lặng.

"Chủ nhân." Kim Sí Tiểu Bằng Vương không có chút tình cảm mà nói.

"A... Ngươi thay ta hộ pháp bên ngoài." Ngọc Phật Tử hơi mỉm cười.

“Thưa vâng.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương khẽ gật đầu.

Ở đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh, rất nhiều thiên kiêu thấy tình cảnh này đều cảm giác da đầu tê dại. Độ hóa chi thuật của Tiểu Tây Thiên quá quỷ dị.

“Các ngươi nói, nếu đến lúc Thần Tử Quân gia gặp phải, có bị độ hóa luôn hay không?”

“Không rõ lắm, nhưng tu vi nguyên thần của Thần Tử Quân gia cũng không yếu.”

Rất nhiều người đều đang suy đoán.

Thời gian đang trôi đi từng phút từng giây.

Ba người Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần đều mượn dùng một mạch khoáng Tiên Tủy để ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ hai.

Thực lực của bọn họ đều tăng vọt, bước vào hàng ngũ thiên kiêu đỉnh cấp thật sự trên đế lộ này.

“Tiếp tục thâm nhập, ta cũng muốn xem rốt cục tầng mười tám là như thế nào...”

Ba tiểu đầu sỏ không hẹn mà cùng lựa chọn tiếp tục thâm nhập. Bọn họ không chỉ có thực lực tăng vọt mà còn có ngọc phù miễn dịch áp chế tràng vực mười lăm phút, cho nên bọn họ không lo lắng sẽ gặp nguy hiểm gì.

Mà cũng trong khoảng thời gian đó, thân thể của Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trên mạch khoáng Tiên Tủy bỗng chấn động.

Toàn bộ mạch khoáng Tiên Tủy đều bị hắn hấp thu.

Ở ngoài thân thể hắn, rốt cuộc lường tiên khí hư không nửa hư ảo kia cũng hoàn toàn ngưng kết, biến thành một luồng tiên khí chân chính.

“Rốt cuộc cũng thành công, luồng tiên khí thứ tư.” Quân Tiêu Dao phun ra một hơi.

Thế nhân đều cho rằng, đây là tiên khí thứ nhất mà hắn ngưng tụ ra. Không nghĩ tới, nó đã là luồng thứ tư của Quân Tiêu Dao.

“Tiếp tục thăm dò xuống bên dưới.” Quân Tiêu Dao lại lên đường.

Hắn không chỉ muốn đi đến tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, cũng muốn thuận tiện trừng trị ba tiểu đầu sỏ kia một trận.

Trước mắt, một ít thiên kiêu còn tồn tại trong Địa Ngục Tinh đều có chút tài năng. Nhưng những thiên kiêu đó chỉ dám rèn luyện ở mười tầng đầu, căn bản không dám thâm nhập.

Lúc này, ở tầng thứ mười tám của Địa Ngục Tinh.

Phóng mắt nhìn lại, toàn bộ mười tám tầng Địa Ngục Tinh thật sự giống như địa ngục, nơi nơi đều là ngọn lửa luyện ngục, như đi tới trung tâm tinh cầu.

Tràng vực áp chế của nơi này đã đạt tới cực hạn, bất cứ thiên kiêu nào xuống đến tầng này cũng sẽ bị áp chế mọi mặt, chỉ còn lại bốn phần thực lực.

Lúc này, một Phật chưởng màu vàng giáng thẳng ra, diệt sát một đám Địa Ma phía trước.

Người ra tay chính là Ngọc Phật Tử. Hắn không giết người, nhưng nói một cách nghiêm khắc thì những Địa Ma đó không phải người.

Ở bên cạnh Ngọc Phật Tử, Kim Sí Tiểu Bằng Vương đi theo với vẻ mặt chết lặng.

“Bổn Phật Tử cảm ứng được mạch khoáng Tiên Tủy, không... còn hi hữu hơn mạch khoáng Tiên Tủy bình thường, hay là...” Ánh mắt Ngọc Phật Tử hơi lập loè.

Hắn nghĩ tới một lời đồn, có thể ở thứ mười tám tầng Địa Ngục Tinh có Tiên Tủy chi vương hóa thành hình người!

Cũng giống như Canh Kim Thạch Linh và Kim Cổ Huyền trước đó, bọn họ là thần kim và đạo kim hóa hình.

Nói một cách nghiêm khắc thì Tiên Tủy cũng là một loại kỳ trân

hiếm có trên đời, có khả năng hóa thành hình người.

Nếu thật sự có thể tìm được Tiên Tủy chi vương, mặc kệ là lấy tới luyện hóa, hay là khắc lạc ấn lên để bồi dưỡng, đều có giá trị vô lượng tuyệt đối.

Cho dù tính cách Ngọc Phật Tử như nước lặng, lúc này hơi thở cũng trở nên hơi dồn dập.

Hắn và Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị độ hóa tiếp tục thâm nhập.

Qua chừng một canh giờ, linh khí phía trước đột nhiên nồng đậm lên, Ngọc Phật Tử hội tụ pháp lực vào đôi mắt, liếc mắt một cái đã thấy rõ phía trước là một mạch khoáng Tiên Tủy.

Nhưng mạch khoáng Tiên Tủy này không chỉ lớn hơn mạch khoáng trước đó hắn gặp mấy lần.

Tiên linh khí nồng đậm, từng đợt từng đợt nhè nhẹ đang lan tỏa trong không trung.

Mà sâu trong mạch khoáng có một cái kén ngọc nửa trong suốt, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng dáng xinh xắn lanh lợi, đang hơi cuộn tròn thân mình giống như trẻ con trong bào thai.

Mà toàn bộ sức mạnh mạch khoáng Tiên Tủy đều hội tụ về hướng kén ngọc trong suốt kia, dường như muốn hội tụ tất cả sức mạnh để dựng dục ra một tồn tại kinh người.

“Đó là... Tiên Tủy chi vương!” Cả Ngọc Phật Tử cũng khó nén lửa nóng trong mắt.

Cho dù là tâm cảnh thiền tu của hắn, lúc này cũng nổi lên gợn sóng.

Đó chính là Tiên Tủy chi vương hi hữu, giá trị vô lượng.

Hơn nữa không biết có phải vì nơi này có Tiên Tủy chi vương ra đời không mà chung quanh cũng không có tung tích của Địa Ma.

Ngay khi Ngọc Phật Tử vừa tiến lên vài bước, ở một phương hướng khác, có tiếng thủy triều truyền đến, một bóng người mặc

Thất Hải Giao Long Giáp, tay cầm Hải Vương Tam Xoa Kích bỗng xuất hiện, đó chính là Tam Thái Tử Hải Thần.

Hắn cũng tu luyện ra hai luồng tiên khí, lúc này khí tức rất cường thịnh, khi nhìn thấy Tiên Tủy chi vương thì trong mắt cũng chợt bắn ra ánh sao.

Cùng lúc đó, trong một hang động đá vôi khác cũng có sức mạnh không gian chấn động, một bóng dáng phá không mà đến, đó chính là Hư Không Kiếm Tử.

Ba tiểu đầu sỏ đều cảm ứng được dao động của Tiên Tủy chi vương, sau đó hội tụ tại đây.

“Ha hả, xem ra chúng ta đều nhắm vào cùng một mục tiêu.” Ánh mắt Hư Không Kiếm Tử đảo quanh một vòng, lạnh nhạt nói.

“Quân Tiêu Dao còn chưa tới sao, không phải hắn không có thực lực xuống nổi tầng mười tám đó chứ?” Trong mắt Tam Thái Tử Hải Thần ẩn chứa một tia lạnh lẽo.

Hắn còn tính chấm dứt với Quân Tiêu Dao ở Địa Ngục Tinh.

“Nếu hắn hiện thân thì cũng chỉ bị chúng ta trấn áp mà thôi.” Ngọc Phật Tử lạnh nhạt nói.

“Không nghĩ tới ngươi lại độ hóa Kim Sí Tiểu Bằng Vương.”

Chương 704 - Tiên Tủy chi vương hóa thành loli

Chương 704: Tiên Tủy chi vương hóa thành loli

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn bên người Ngọc Phật Tử là Kim Sí Tiểu Bằng Vương mặt vô cảm xúc, trong mắt Hư Không Kiếm Tử và Tam Thái Tử Hải Thần cũng ẩn chứa một tia kiêng kỵ.

Độ hóa chi thuật của Ngọc Phật Tử thật sự quỷ dị, khiến người ta kiêng kỵ.

“Ha hả, bổn Phật Tử muốn Tiên Tủy chi vương này, không biết hai vị có thể nhượng bộ không, ta sẽ cho hai vị bồi thường nhất định.”

Hư Không Kiếm Tử khẽ lắc đầu và nói: “Trong lúc này đừng nói những câu đó, cứ so đấu bằng thực lực thôi.”

Độ trân quý của Tiên Tủy chi vương khiến cả chí tôn cũng phải dao động, càng đừng nói là những thiên kiêu muốn ngưng luyện ra tiên khí như bọn họ.

Nếu có được Tiên Tủy chi vương thì không phải không có khả năng ngưng luyện ra thêm vài luồng tiên khí.

“Đừng nói nữa, tới chiến đi!” Hải Vương Tam Xoa Kích trong tay Tam Thái Tử Hải Thần chấn động.

Ba người không có gì để nói, đồng thời ra tay.

Pháp lực chấn động, hư không run rẩy.

Mặc dù bị áp chế chỉ còn lại bốn phần thực lực, nhưng sức mạnh mà ba tiểu đầu sỏ phát ra vẫn khiến lòng người kinh hãi.

Đại chiến bùng nổ, ba bên đều không nhường nhịn, gợn sóng pháp lực khủng bố chấn động lan tràn, thổi quét tứ phương.

Trận đại chiến giữa ba người vô cùng kịch liệt, dư chấn lan ra, làm cái kén ngọc trong suốt kia hơi nứt ra chút vết rạn.

Sau đó, tất cả năng lượng linh khí trong toàn bộ mạch khoáng Tiên Tủy đều hội tụ về hướng cái kén ngọc trong suốt.

“Hả?”

Khóe mắt ba người Ngọc Phật Tử đều chú ý đến.

Rắc...

Mặt ngoài cái kén ngọc trong suốt kia lan tràn từng khe nứt.

Sau đó, bóng hình xinh xắn bên trong lộ ra trước mắt bọn họ. Đó là một loli nhìn chừng bảy tám tuổi, trên người là một chiếc váy áo được bện thành từ năng lượng.

Nàng có một mái tóc dài màu ngân bạch, khuôn mặt non nớt, đáng yêu xinh đẹp, lông mi cong vút mà dài mảnh, mặt mày tinh xảo.

Có lẽ bởi vì nàng là Tiên Tủy hóa hình nên da thịt cả người đều băng tuyết lóng lánh, tỏa ra hương khí và linh khí. Quả thực y như một nhân sâm quả biết đi.

“Tiên Tủy chi vương hóa hình!”

Khi nhìn thấy loli này, trong mắt ba người Ngọc Phật Tử đều bắn ra ánh sao.

Bọn họ có thể cảm nhận được, nếu luyện hóa nàng thì họ nhất định có thể ngưng luyện ra tiên khí mới!

“Kim Sí Tiểu Bằng Vương, bắt lấy nàng ta!” Trong mắt Ngọc Phật Tử hiện lên một tia dị quang.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương lập tức vỗ cánh, bay vút về hướng tiểu loli kia.

“A...”

Tiểu loli nọ vừa được dựng dục hóa hình, hiển nhiên không có khả

năng có được tư duy thành thục đầy đủ như Canh Kim Thạch Linh và Kim Cổ Huyền, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được sự nguy hiểm theo bản năng.

“Đừng... Đừng ăn ta!” Tiểu loli yếu ớt kêu lên.

Vèo!

Một kiếm quang phá không lao ra, chặn Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại.

“Tiên Tủy chi vương kia là của ta!”

Người xuất kiếm chính là Hư Không Kiếm Tử, tất nhiên hắn không có khả năng trơ mắt nhìn Tiên Tủy chi vương bị Ngọc Phật Tử đoạt đi.

Trong thoáng chốc, nơi này lại trở nên hỗn loạn.

Nhân cơ hội này, tiểu loli do Tiên Tủy hóa hình lập tức nâng cẳng chân mảnh khảnh, chạy ào về hướng nơi xa.

Ngay khi đám người Ngọc Phật Tử muốn ra tay ngăn cản thì rầm một tiếng, tiểu loli cứ như đụng vào một vách tường.

“Ai nha!”

Nàng đặt mông ngã xuống mặt đất, bàn tay nhỏ mảnh khảnh che cái trán lại, không rõ sao lại có cái gì chặn đường.

“Hả, đó là...” Sắc mặt ba người Ngọc Phật Tử lập tức đanh lại.

Bọn họ đã nhận ra có một sức mạnh phong cấm cường đại đã bao vây bốn phía lại.

“Sao lại thế này, trước đó khi tiến vào, chung quanh cũng không có trận pháp nào kia mà?”

Trong lúc ba tiểu đầu sỏ cảm thấy khó hiểu, có tiếng bước chân truyền đến từ huyệt động nơi xa.

Một bóng dáng bạch y tuyệt thế chậm rãi đi tới, đứng ở trước mặt

tiểu loli kia.

Tiểu loli ngẩng đầu, lập tức thấy được một dung nhan tuấn tú như thiên nhân, trên người hắn tỏa ra khí tức hoàn mỹ, làm tiểu loli có cảm giác muốn thân cận.

Bởi vì Tiên Tủy hóa hình như nàng cũng là một loại tồn tại gần với hoàn mỹ, cho nên tất nhiên sẽ có cảm giác muốn thân cận với tồn tại càng hoàn mỹ hơn.

“Hả? Tiên Tủy chi vương hóa hình, ta cũng may mắn thật.”

Người xuất hiện chính là Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đưa mắt đánh giá tiểu loli trước mặt, cả người mang theo linh khí nồng đậm, làm người ta ngửi một cái cũng có cảm giác muốn phi thăng.

“Ngươi... Ngươi cũng muốn ăn ta sao, ta không ăn được đâu, không có thịt...” Thân thể nhỏ xinh của tiểu loli run lên nhè nhẹ.

“Đứng ở đây đừng nhúc nhích.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn thoáng qua, sau đó thì chuyển tầm mắt đi.

Hiện tại hắn vừa ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ tư, cho nên tạm thời cũng không vội luyện hóa Tiên Tủy chi vương này, hơn nữa trước mắt còn có một ít phiền phức cần được giải quyết.

Tiểu loli nghe vậy thì ôm đầu gối ngồi dưới đất, chung quanh có trận văn phong cấm Cấm Tiên lớp thứ hai, nàng cũng không có khả năng thoát đi.

“Quân Tiêu Dao!”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đã đến, trong mắt Tam Thái Tử Hải Thần phụt ra sát ý lạnh như băng sương.

Trong mắt Hư Không Kiếm Tử lại có một tia chiến ý nóng bỏng, trên người Quân Tiêu Dao có thứ mà hắn cần.

Còn Ngọc Phật Tử thì nhếch miệng cười, nhưng toàn bộ pháp lực cũng tề tụ lại, hiển nhiên hắn ta cũng có ý ra tay.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà ba tiểu đầu sỏ đã và nhằm vào Quân Tiêu Dao.

Cảnh tượng này đã bị những thiên kiêu trong đạo tràng bên ngoài nhìn thấy hết.

“Trời ạ, đó là Tiên Tủy chi vương đã hóa hình, đủ để khiến thiên kiêu đỉnh cấp đoạt vỡ đầu chảy máu.”

“Thần Tử Quân gia một mình đối đầu với ba tiểu đầu sỏ, trận chiến này quá đáng xem.”

“Nhưng ba tiểu đầu sỏ sẽ không liên thủ đối phó với Thần Tử Quân gia đúng không, như vậy quá mất thân phận.”

Rất nhiều người đều đang bàn tán.

Trong mắt Khổng Huyên hiện ra chút chờ mong, nàng rất mong Ngọc Phật Tử trấn áp Quân Tiêu Dao, trút giận thay cho mình.

“Hừ, hiện tại hy vọng càng nhiều thì đến lúc đó thất vọng càng nhiều.” Chín cái đầu của Cửu Đầu Sư Tử và phát ra tiếng hừ lạnh, nó sùng bái Quân Tiêu Dao vô điều kiện.

Tầng mười tám của Địa Ngục Tinh, Tam Thái Tử Hải Thần dẫn đầu ra tay, Tam Xoa Kích Hải Vương trong tay hắn chấn động, pháp lực giống như đại dương mênh mông cuồn cuộn thổi quét ra, lập tức trùng kích về hướng Quân Tiêu Dao.

Hiện tại đã không có kẻ nào cản trở, hắn cũng có thể toàn lực ra tay.

Chương 705 - Bốn luồng tiên khí đều xuất hiện

Chương 705: Bốn luồng tiên khí đều xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngọc Phật Tử và Hư Không Kiếm Tử cũng không lập tức vây công xông lên. Tới cấp bậc của bọn họ thì ra tay vây công không khỏi quá kỳ cục.

Nhìn thấy thế công của Tam Thái Tử Hải Thần trùng kích đến, Quân Tiêu Dao vẫn đưa tay tràn ra, muốn bắt lấy Tam Xoa Kích Hải Vương.

“Còn muốn dùng đến chiêu này à?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao miệt thị hắn như thế, mái tóc Tam Thái Tử Hải Thần tung bay, bùng nổ toàn bộ thực lực Thánh Nhân Cảnh.

Tuy bị tràng vực áp chế, nhưng khí tức của hắn vẫn rất kinh người. Các loại đạo văn thủy hệ đan chéo, dường như muốn biến nơi đây thành một đại dương.

Leng keng!

Quân Tiêu Dao vẫn dùng tay không đón được Tam Xoa Kích Hải Vương, có ánh lửa kịch liệt bắn phụt ra.

“Hải Thần thức tỉnh!” Tam Thái Tử Hải Thần thấy thế thì thét dài một tiếng.

Huyết mạch Hải Thần tiềm tàng trong thân thể hắn đang sôi trào, hư không chung quanh chấn động.

Tam Xoa Kích Hải Vương như cảm ứng được gì đó, mặt ngoài hiện ra hoa văn màu vàng huyền ảo, thần lực tỏa ra, làm hất văng bàn tay Quân Tiêu Dao.

“Hả? Huyết mạch Hải Thần.” Quân Tiêu Dao khẽ nhướng mày, nhưng vẻ mặt vẫn rất thản nhiên.

Hải Thần cũng là một vị đế giả trong thần thoại, cũng giống như những đế giả thần thoại như Độc Tí Minh Vương, Cổ Lan Thánh A La… đã từng là thần linh được vạn linh hải dương cúng bái.

Nhưng huyết mạch của Tam Thái Tử Hải Thần Hải Thần cũng loãng giống như huyết mạch Minh Vương trong cơ thể Minh Thần Thái Tử kia, không xem như huyết mạch truyền thừa chân chính.

Nhưng dù thế, cũng đủ để Tam Thái Tử Hải Thần tạo nên tên tuổi trên đế lộ. Nhưng đáng tiếc, hắn gặp phải Quân Tiêu Dao.

“Ở trước mặt ta, thần cũng phải cúi đầu, huống chi chỉ là một hậu duệ tạp huyết.” Quân Tiêu Dao nói, đánh bàn tay ra, vẽ ra một độ cong huyền ảo, như Côn Bằng nhảy vào biển.

“Đại thần thông Côn Bằng!” Tam Thái Tử Hải Thần cắn răng, đây là thần thông mà hắn ta tha thiết ước mơ.

Phanh!

Một kích va chạm, Quân Tiêu Dao dùng mười vạn Tượng Thần vi lạp để thúc giục đại thần thông Côn Bằng. Tượng Thần và Côn Bằng đều là danh từ tượng trưng cho thần lực, kích này giáng xuống, uy lực đó đủ để đánh chìm mặt đất vạn trượng.

Phụt!

Tam Thái Tử Hải Thần chỉ cảm thấy một luồng thần lực vô biên chấn ngược lại dọc theo Tam Xoa Kích Hải Vương, làm hắn phun ra máu tươi, Thất Hải Giao Long Giáp trên người cũng không bảo vệ được mình.

“Hải Thần Nhất Kích!”

Tam Thái Tử Hải Thần bị thương, nhưng đồng thời Tam Xoa Kích Hải Vương cũng đâm vào ngực Quân Tiêu Dao, muốn lấy thương đổi thương.

Nhưng mà…

Ngoài thân thể Quân Tiêu Dao dâng trào long khí, long giáp màu bạc tỏa ra ánh sáng sặc sỡ bảy màu hiện ra.

Đó chính là Thất Thải Thánh Long Giáp.

Lực phòng ngự của nó còn mạnh hơn Thất Hải Giao Long Giáp của Tam Thái Tử Hải Thần.

Leng keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Tam Xoa Kích Hải Vương không thể đột phá phòng ngự của Thất Thải Thánh Long Giáp.

“Chết đi.”

Quân Tiêu Dao cũng lười kéo dài, hắn đấm ra một quyền, muốn tiêu diệt Tam Thái Tử Hải Thần.

Tam Thái Tử Hải Thần thấy thế thì kêu lên một tiếng: “Quân Tiêu Dao, đừng đắc ý, ta có thứ mà ngươi không có!”

Vừa dứt lời, một luồng tiên khí màu xanh thẳm bỗng hiện lên bên ngoài thân thể hắn ta.

Chỉ một thoáng, có Thủy chi Quy Tắc lưu động, trong hư không tràn ngập đạo văn tiên quang.

Đây là một luồng tiên khí mà Tam Thái Tử Hải Thần ngưng luyện ra từ huyết mạch Hải Thần của chính mình.

“Chỉ có như thế sao?”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, ngoài thân thể cũng có một luồng tiên khí màu vàng hỗn loạn huyết sắc hiện lên, đó là một luồng tiên khí nhục thân.

Nhìn thấy luồng tiên khí nhục thân, Tam Thái Tử Hải Thần cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ cười lạnh và nói: “Quả nhiên, xem ra ngươi cũng tìm được một mạch khoáng Tiên Tủy, nhưng ta không chỉ như vậy.”

Vừa dứt lời, bên ngoài thân thể Tam Thái Tử Hải Thần lại hiện lên

luồng tiên khí thứ hai.

Hắn cũng giống như Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, hiện tại đều đã ngưng luyện ra hai luồng tiên khí, càng mạnh hơn tiểu đầu sỏ bình thường.

“Quân Tiêu Dao, ngươi còn cười được không?” Trên mặt Tam Thái Tử Hải Thần lộ ra chút vui sướng.

Mặc dù ngươi là Thần Tử Quân gia cao cao tại thượng, nhưng bỏ lỡ thời cơ tốt nhất thì sẽ lạc hậu hơn người khác.

“Hai luồng tiên khí, đây là cậy vào của ngươi à.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao không có sự khiếp sợ như dự đoán của Tam Thái Tử Hải Thần.

Ngoài thân thể hắn cũng hiện ra luồng tiên khí thứ hai, dày nặng như Huyền Hoàng Thiên Địa, đó chính là tiên khí ngưng luyện ra từ Vạn Vật Mẫu Khí.

“Đây là...” Tam Thái Tử Hải Thần ngây ngẩn cả người.

Ngọc Phật Tử và Hư Không Kiếm Tử đứng bên cạnh quan sát cũng ngẩn ra, cảm thấy mọi chuyện đã vượt qua dự đoán của bọn họ.

“Còn chưa đủ à, ta còn nữa.” Quân Tiêu Dao nói, ngoài thân thể lại hiện ra một luồng tiên khí mang theo luân hồi chi ý.

Chính là tiên khí luân hồi mà hắn ngưng luyện ra nhờ lĩnh ngộ sức mạnh luân hồi.

“Ngươi... Ngươi...”

Bọn họ không nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Quân Tiêu Dao, kết quả hiện tại chính bọn họ lại chấn kinh.

Không, phải nói là kinh hãi.

Bọn họ bắt đầu bị dọa sợ.

“Còn chưa đủ à, không sao, ta còn nữa.”

Ngoài thân thể Quân Tiêu Dao lại hiện ra một luồng tiên khí, luồng tiên khí thứ tư là tiên khí hư không hiện ra.

Lạch cạch...

Tay của Tam Thái Tử Hải Thần run lên, Tam Xoa Kích Hải Vương đã rơi xuống mặt đất.

Hư Không Kiếm Tử cũng không thể duy trì vẻ mặt thản nhiên, tròng mắt sắp trừng rớt ra ngoài.

Lần đầu tiên, nụ cười trên mặt Ngọc Phật Tử đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự cứng đờ, không tin, ngơ ngác.

“Bốn luồng tiên khí?”

Ba tiểu đầu sỏ hoàn toàn ngơ ra.

Trước đó không phải nói Quân Tiêu Dao chưa ngưng luyện ra được một luồng tiên khí đều hay sao?

Những tiên khí này từ đâu nhảy ra, hơn nữa vừa xuất hiện đã là bốn luồng, hù chết người ta.

Mà ở bên ngoài Địa Ngục Tinh, phía đạo tràng trên hư không, tất cả những thiên kiêu xem náo nhiệt đều im lặng vào thời khắc này.

Cả vẻ mặt của Sùng Minh Chí Tôn và đám người thống lĩnh đến xem náo nhiệt cũng trông rất xuất sắc.

Sắc mặt Khổng Huyên chưa bao giờ điên cuồng thay đổi như bây giờ, cứ như thấy được hình ảnh khiến nàng chấn động và không thể tin nổi!

Chương 706 - Uy thế của bốn luồng tiên khí

Chương 706: Uy thế của bốn luồng tiên khí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Là ta hoa mắt sao, bốn luồng tiên khí?”

“Một hai ba bốn, không sai, chính là bốn luồng tiên khí!”

Đạo tràng hư không bên ngoài Địa Ngục Tinh, nhìn cảnh tượng trong quầng sáng đó, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Bốn luồng tiên khí!

Trên đế lộ này chưa bao giờ xuất hiện chuyện này.

Có lẽ ở cổ lộ chung cực cuối đế lộ có khả năng xuất hiện thiên kiêu cấm kỵ bốn luồng tiên khí.

Nhưng vấn đề là, hiện tại đế lộ mới mở ra hơn hai năm, cho dù là Diệp Cô Thần xếp hạng đứng đầu trên Hoang Thiên Thánh Bảng cũng chưa ngưng luyện ra được bốn luồng tiên khí.

“Con mẹ nó, chủ nhân có mạnh quá không vậy?” Cửu Đầu Sư Tử kinh sợ đến nhảy dựng lên.

Có thể nói chiêu này của Quân Tiêu Dao thật làm chấn động mọi người.

“Sao lại như vậy, hắn đã có bốn luồng tiên khí, trước đó vì sao hoàn toàn không lộ ra chứ?” Cả người Khổng Huyên như bị rút mất linh hồn, ánh sáng trong đôi mắt đều biến mất.

“Hừ, có lẽ chủ nhân khinh thường để lộ ra, dù sao không phải ai cũng có tư cách để chủ người tung ra bốn luồng tiên khí.” Cửu Đầu Sư Tử càng khoe khoang.

“Không hổ là Thần Tử Quân gia, cũng ẩn giấu quá sâu.” Sùng Minh

Chí Tôn cũng vô cùng cảm khái.

Ban đầu lão chỉ đến xem náo nhiệt, kết quả hiện tại cũng bị làm cho chấn động.

Lão lại nghĩ tới trước đó trong trận bất hủ chiến của Hoang Thiên Tiên Vực, Quân Tiêu Dao có được chiến tích khủng bố một mình đánh chết trăm vị thánh nhân.

Sùng Minh Chí Tôn bỗng cảm thấy, sợ là đám người Ngọc Phật Tử sắp gặp bi kịch.

Mà lúc này, ở tầng mười tám của Địa Ngục Tinh.

Nhìn Quân Tiêu Dao có bốn luồng tiên khí quấn quanh thân thể, tim gan của Tam Thái Tử Hải Thần muốn nát cả ra, đang run rẩy kịch liệt.

“Ngươi... Ngươi, sao có thể?” Tam Thái Tử Hải Thần hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Quân Tiêu Dao bước lên đế lộ mới bao lâu đâu, sao có thể trực tiếp ngưng luyện ra bốn luồng tiên khí?

“Hay là trước khi bước lên đế lộ thì hắn đã ngưng luyện ra không chỉ một luồng tiên khí?”

Nghĩ vậy một chút, tâm thần Tam Thái Tử Hải Thần càng chấn động mãnh liệt, không thể tin nổi.

Không chỉ hắn mà sắc mặt của Ngọc Phật Tử và Hư Không Kiếm Tử cũng chợt thay đổi, trong lòng dâng trào sự chấn động.

Mà Tiên Tủy hóa hình thành tiểu loli đứng ngơ ngác một bên nhìn chằm chằm vào luồng tiên khí ngưng tụ thành từ Vạn Vật Mẫu Khí trên người Quân Tiêu Dao, khóe miệng có nước miếng trong suốt chảy xuống.

“Muốn... Muốn...” Tiểu loli lẩm bẩm, trong đôi mắt to tròn lấp lánh hiện lên sự khát vọng.

“Bản Thần Tử đã sớm nói qua, dùng tư duy thiển cận của các

ngươi để nghiền ngẫm năng lực của bản Thần Tử thì thật sự quá buồn cười.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn đánh ra một chưởng vô cùng đơn giản.

Bốn luồng tiên khí gia trì trên một chưởng của hắn, cứ như một vòm trời lật úp xuống, mơ hồ mang theo bốn loại sức mạnh thuộc tính bất đồng gồm cực hạn của nhục thân, Vạn Vật Mẫu Khí, sức mạnh luân hồi, uy lực của hư không.

Một chưởng này giáng xuống, tiên quang cuồn cuộn, mặt đất vạn trượng trực tiếp bị đánh sụp xuống.

Tam Thái Tử Hải Thần cũng thúc giục năng lực của bản thân lên đến cực hận, tay cầm Tam Xoa Kích Hải Vương, hai luồng tiên khí quấn quanh nó, đâm xuyên qua cả hư không.

Oanh!

Một thức va chạm kinh thiên động địa làm cho cả tầng mười tám Địa Ngục Tinh cũng phải run rẩy.

Tam Thái Tử Hải Thần chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cuồn cuộn bò dọc theo Tam Xoa Kích Hải Vương mà trùng kích vào mình.

Cánh tay hắn cầm kích trực tiếp vỡ ra, thân thể bay ngược ra sau, Thất Hải Giao Long Giáp trên người đều bị chấn nứt ra.

Tam Thái Tử Hải Thần bị một kích làm bị thương nặng!

Đây là một thiên kiêu cấp bậc tiểu đầu sỏ, hiện tại lại ngã xuống mặt đất không ngừng hộc máu như con chó chết.

“Ra tay!” Ngọc Phật Tử và Hư Không Kiếm Tử trực tiếp đồng thời ra tay.

Bọn họ cũng không phải người cổ hủ quan tâm đến chuyện quyết đấu phải công bằng công chính, lúc này nhìn thấy Quân Tiêu Dao tung ra bốn luồng tiên khí, lập tức không để ý đến thân phận thể diện, trực tiếp cùng nhau xông lên.

Ngoài thân thể Ngọc Phật Tử và Hư Không Kiếm Tử có hai luồng tiên khí hiện lên.

Bọn họ một người tay tung ra Phật ấn, một người lấy kiếm quang bắn phá, đánh về hướng Quân Tiêu Dao.

“Tới tốt lắm, như vậy mới thú vị chứ.” Quân Tiêu Dao thấy thế thì không chút hoang mang, thong dong ứng phó.

Mà ở đạo tràng, Khổng Huyên thấy tình cảnh này thì lập tức lộ ra vẻ mặt ngơ ngẩn.

“Sao lại vậy được, sao Phật tử đại nhân liên thủ với những người khác...”

Trong lòng Khổng Huyên, Ngọc Phật Tử luôn là một tồn tại vô địch đẩy ngang tất cả, có được phong thái tự tin tuyệt đối.

Nhưng hiện tại, hắn lại không chút do dự mà cùng người khác liên thủ đối phó Quân Tiêu Dao.

Điều này làm niềm tin nào đó trong cảm nhận của Khổng Huyên lập tức sụp đổ.

Trong tầng mười tám của Địa Ngục Tinh, nhìn hai người xông lên kia, Quân Tiêu Dao một tay thi triển ra đại thần thông Côn Bằng, một tay tung mạnh ra đại thần thông Lôi Đế, đồng thời còn có bốn luồng tiên khí thêm vào.

Hắn như hóa thành chiến thần vô địch, quét ngang tứ phương, lôi quang đan chéo thành một tấm lưới hủy diệt, bao phủ về hướng hai người. Đồng thời còn có hư ảnh Côn Bằng hiện lên, hất đuôi một cái thôi đã khiến hư không tan vỡ!

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng gầm rú liên tục vang vọng toàn bộ tầng mười tám của Địa Ngục Tinh.

Quân Tiêu Dao giống như thiên thần giáng trần, chấp chưởng sức mạnh càn khôn vô thượng, giơ tay nhấc chân thôi đã đánh cho thiên địa sụp đổ.

“Khụ!”

Thân thể Ngọc Phật Tử và Hư Không Kiếm Tử cùng lui nhanh về phía sau, ánh mắt lộ ra sự hoảng sợ xưa nay chưa từng có.

Bọn họ cùng ra tay, không những không ngăn chặn được Quân Tiêu Dao, ngược lại còn bị hắn ngăn cản.

“A Nan Phật ấn!”

Trong ngực Ngọc Phật Tử có ánh sáng màu xanh biếc mãnh liệt chiếu rọi, đó là thần huy phát ra từ Bồ Đề Phật Tâm của hắn.

Cứ như có tiếng tụng kinh truyền ra từ trong hư không, mãnh liệt mà trang nghiêm.

Ngọc Phật Tử giáng thẳng một ấn ra, cứ như cổ Phật ra tay, trấn áp kiếp số.

Bên kia, Hư Không Kiếm Tử cũng thúc giục Hư Thiên Thể của bản thân, không gian chung quanh giống như bị cuộn sóng càn quét, các loại đạo tắc không gian hiện lên.

Hắn dùng đôi tay cầm kiếm, mơ hồ mang theo sức mạnh hư không vô tận.

Đó là cực chiêu, Không Gian Ba Động Kiếm!

Chương 707 - Thần uy cái thế không thể địch nổi!

Chương 707: Thần uy cái thế không thể địch nổi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng còn không chỉ như thế, Tam Thái Tử Hải Thần ngã trên mặt đất cũng đứng dậy lần nữa.

Hắn mang huyết mạch Hải Thần, năng lực khôi phục cũng không yếu, cánh tay phải bị bẻ gãy cũng khôi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Tam Thái Tử Hải Thần cũng không cam lòng, tiếp tục ra tay.

Bọn họ biết, hôm nay không phải Quân Tiêu Dao chết thì chính là bọn họ vong.

Ba tiểu đầu sỏ cung ra tay, có thể suy đoán ra uy năng đó, quả thực muốn hủy diệt cả không gian này.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, thân thể hắn chấn động, Đại La Bất Hủ Tiên Thânn được tế luyện ra, sức mạnh nhục thân lại đột phá đến cực hạn.

Mỗi một tấc da thịt của hắn đều như nhiễm kim quang, cốt cách trong cơ thể như ngọc, khắc ấn phù văn màu vàng kim, mười vạn Tượng Thần vi lạp cũng bùng nổ.

Sau đó hắn nắm năm ngón tay lại, thi triển ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền, khống chế sáu loại thần thông khủng bố gồm Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền, Lôi Đế Chỉ, Thần Tượng Băng Thiên Chàng, Thất Long Diệt Thế, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, Lục Tiên Kiếm Quyết rồi cùng giáng thẳng ra.

Không gì sánh kịp với dao động đó, như có thể đánh chìm một đại lục, quả thực có uy năng diệt thế.

Oanh!

Tiếng chấn động đâm thủng màng tai người ta truyền ra.

Dưới một kích này, ba tiểu đầu sỏ đều bay vút ra, cánh tay nổ tung, thân thể cũng lan tràn ra vết rách, chia năm xẻ bảy giống như đồ sứ!

Một quyền của Quân Tiêu Dao bày ra phong thái vô địch, nghiền áp ba tiểu đầu sỏ, như thiếu niên tiên vương, thần uy cái thế không thể địch nổi!

Toàn bộ thứ tầng mười tám của Địa Ngục Tinh đều vang lên tiếng nổ vang dội.

Thân thể ba tiểu đầu sỏ giống như cái túi rách mà bay ngược về sau, cả người nứt nẻ, máu tươi phụt ra.

“Sao có thể mạnh đến như vậy?”

Tam Thái Tử Hải Thần, Hư Không Kiếm Tử đang rống giận.

Ngọc Phật Tử xem như trấn định nhất trong ba người, nhưng trên mặt đã không có nụ cười mang tính đặc trưng kia nữa, hắn ta trở nên vô cùng nặng nề.

Mà ở phía đạo tràng, nhìn thấy biểu hiện của Quân Tiêu Dao, tất cả mọi người ở đây đều câm lặng.

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao rất mạnh, nhưng cũng không ngờ sẽ mạnh đến mức độ biến thái này.

Ba tiểu đầu sỏ liên thủ mà cũng không thể địch lại Quân Tiêu Dao, ai cũng bị thương nặng, trái lại trên bộ bạch y của Quân Tiêu Dao không có lấy một nếp nhăn. Sự đối lập này cực kỳ kinh người.

Toàn bộ tam quan của Khổng Huyên bắt đầu sụp đổ, thực lực của Quân Tiêu Dao đổi mới nhận thức của nàng đối với cường giả.

“Không đúng, đám người Ngọc Phật Tử muốn bóp nát ngọc ấn!” Một thiên kiêu chỉ vào quầng sáng, phát ra tiếng kêu cả kinh.

Ánh mắt mọi người đều dán chặt vào quầng sáng, bọn họ biết, đám người Ngọc Phật Tử muốn liều mạng một lần!

Trong tầng mười tám của Địa Ngục Tinh, đám người Ngọc Phật Tử đứng dậy, lau đi máu tươi trên khóe miệng.

Bên ngoài thân thể của ba người bọn họ đều có các loại ánh sáng đang dâng trào, khép lại thân thể đang nứt nẻ kia.

Ngọc Phật Tử có Bồ Đề Phật Tâm, Hư Không Kiếm Tử là Hư Thiên Thể, Tam Thái Tử Hải Thần có được huyết mạch Hải Thần, có thể nói thân thể bọn họ được thiên phú của từng người gia trì thì đều không yếu.

Nhưng ngặt nỗi, họ lại đụng phải tên đại biến thái Quân Tiêu Dao này.

Nhục thân của Quân Tiêu Dao có tư chất thành đế, thiên kiêu bình thường căn bản không phải so sánh được.

“Chuyện đã tới nước này thì chỉ có thể ra tay toàn lực.” Hư Không Kiếm Tử lấy ra một ngọc ấn.

Tam Thái Tử Hải Thần và Ngọc Phật Tử cũng lấy ngọc ấn ra.

Đừng quên, hiện tại bọn họ còn ở thứ tầng mười tám Địa Ngục Tinh, đã bị tràng vực áp chế, chỉ có thể phát huy ra bốn phần thực lực.

“Quân Tiêu Dao, bất kể thế nào thì hôm nay ngươi cũng phải chết!” Trong mắt Hư Không Kiếm Tử lộ ra sự kiên quyết.

Hắn phải chặn giết Quân Tiêu Dao, cướp lấy cơ duyên trên người hắn.

Rắc một tiếng, Hư Không Kiếm Tử bóp nát ngọc ấn.

Chỉ trong khoảnh khắc, khí tức trên người hắn như núi lửa phun trào, không gian chung quanh cũng vỡ vụn, thực lực của hắn đã khôi phục đỉnh cao.

Cùng lúc đó, Ngọc Phật Tử và Tam Thái Tử Hải Thần cũng bóp nát

ngọc ấn. Khí tức của bọn họ đều tăng vọt, giải trừ gông xiềng, thực lực của bản thân đã hoàn toàn bùng nổ.

“Tuy rằng chỉ có mười lăm phút, nhưng cũng đủ giải quyết cuộc chiến, Quân Tiêu Dao, đến đây đi.”

Cảm nhận được thực lực của mình đã khôi phục tới trình độ vốn có, Phật tâm của Ngọc Phật Tử cũng ổn định lại. Thực lực của bọn họ đều khôi phục tới đỉnh cao, đã tự tin trở lại.

Nhưng làm bọn họ bất ngờ chính là, Quân Tiêu Dao lại không có hành động gì.

“Hả? Quân Tiêu Dao, ngươi muốn tự tìm đường chết sao?” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không bóp nát ngọc ấn, Hư Không Kiếm Tử nhướng mày và nói.

“Đối phó với các ngươi thì cần gì bóp nát ngọc ấn?” Quân Tiêu Dao lắc đầu cười khẽ.

“Cái gì, ngươi muốn dùng bốn phần thực lực để đánh một trận với ba người chúng ta?” Trong mắt Tam Thái Tử Hải Thần cũng hiện lên một tia sắc lạnh.

Quân Tiêu Dao đang miệt thị trần trụi bọn họ, thực lực của ba người họ đều đã khôi phục đỉnh cao, nhưng Quân Tiêu Dao vẫn muốn dùng bốn phần thực lực để đánh một trận với họ, đây không phải miệt thị thì là gì?

“Bốn phần thực lực còn ngại nhiều.” Quân Tiêu Dao nói.

“Sư tử vồ thỏ, cũng cần toàn lực, xem ra Quân Tiêu Dao ngươi cũng không biết đạo lý này.” Ngọc Phật Tử nói.

“Không cần nhiều lời, chỉ có mười lăm phút thôi, diệt sát hắn!”

Hư Không Kiếm Tử dẫn đầu ra tay, thể chất của hắn ta chính là Hư Thiên Thể, hơn nữa lĩnh ngộ được nửa cuốn Không Thư, cho nên tốc độ hắn ra tay cũng là nhanh nhất.

Bước chân vừa lướt đến giống như đi ngang qua hư không, trường kiếm trong tay đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Lần này hắn đã thi triển toàn lực, mà không phải bị áp chế sáu phần thực lực như trước đó.

Quân Tiêu Dao cũng bước ra một bước, thi triển ra Côn Bằng cực tốc, sau đó cong ngón tay búng ra, bắn thẳng lên mũi kiếm.

Đại La Bất Hủ Tiên Thân bị hắn thúc giục tới cực hạn, ngón tay còn kiên cố hơn cả thần kim bảo thiết.

Chương 708 - Bốn phần thực lực đủ để đối phó các ngươi

Chương 708: Bốn phần thực lực đủ để đối phó các ngươi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một tiếng 'Keng' vang lên, mũi kiếm của Hư Không Kiếm Tử bị bắn văng đi. Quân Tiêu Dao hóa ngón tay thành quyền ấn, một quyền đấm thẳng lên người Hư Không Kiếm Tử.

Hư Không Kiếm Tử vội vàng giơ ngang kiếm mà chắn, nhưng thần lực cuồn cuộn kia vẫn làm sắc mặt Hư Không Kiếm Tử hoảng hốt, thân thể bay ngược về sau như đạn pháo.

"Cái gì?"

Tam Thái Tử Hải Thần và Ngọc Phật Tử thấy thế thì vẻ mặt lập tức nghiêm nghị, cũng không dám có ý khinh thường nào nữa, họ trực tiếp ra tay.

Trên đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh, mọi người thấy tình cảnh này đều bị mất tiếng.

Ba người Ngọc Phật Tử bóp nát ngọc ấn, có được chiến lực hoàn chỉnh trong vòng mười lăm phút. Trong lúc tất cả mọi người cho rằng Quân Tiêu Dao cũng sẽ bóp nát ngọc ấn, lấy trạng thái hoàn chỉnh để đánh một trận với ba tiểu đầu sỏ thì họ lại hoảng sợ phát hiện, Quân Tiêu Dao chẳng thèm vận dụng ngọc ấn.

Nói cách khác, hiện tại Quân Tiêu Dao đang dùng bốn phần thực lực để đối chiến với ba tiểu đầu sỏ ở trạng thái hoàn chỉnh.

Điều này thật sự làm người ta vô cùng sợ hãi, kinh hãi trong lòng.

Càng làm họ chấn động là, Hư Không Kiếm Tử vẫn bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đánh bay.

Trong lúc những người bên ngoài đang vô cùng chấn động, Quân Tiêu Dao lại dùng khí thế nghiền áp mà tấn công.

Bốn luồng tiên khí quấn quanh bên ngoài thân thể hắn, mặc dù chỉ có thể phát huy ra bốn phần thực lực, nhưng cũng đủ kinh người.

Hơn nữa mười vạn Tượng Thần vi lạp cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân gia trì, mặc dù Quân Tiêu Dao chỉ có thể phát huy bốn phần thực lực, nhưng đối phó với đám người Ngọc Phật Tử vẫn rất nhẹ nhàng.

Hắn đấm ra một quyền, tiên quang cuồn cuộn, bốn luồng tiên khí thêm vào, đánh thẳng về hướng Tam Thái Tử Hải Thần.

Tam Thái Tử Hải Thần cũng dùng hai luồng tiên khí chống lại, kết quả lại bị nghiền áp toàn diện dưới sự bùng nổ của bốn luồng tiên khí kia, tiên khí của hắn ta như muốn tan rã ra.

Hắn gầm lên giận dữ, Tam Xoa Kích Hải Vương mơ hồ mang theo bí lực Hải Thần, lại đâm mạnh vào Quân Tiêu Dao lần nữa.

“Thật sự cho rằng ta đánh không nát sao?” Quân Tiêu Dao nâng bàn tay lên, tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, từng luồng từng luồng Vạn Vật Mẫu Khí nhè nhẹ buông xuống, mang theo cảm giác nặng trịch.

“Đó là...”

Khi Quân Tiêu Dao tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh thì trong đôi mắt to của Tiên Tủy chi vương hóa hình tiểu loli đứng một bên đột nhiên nở rộ ra ánh sáng xưa nay chưa từng có, giống như thấy được thứ mà cô bé khát vọng nhất.

Mà bên này, Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh trực tiếp đập về hướng Tam Thái Tử Hải Thần.

Tam Thái Tử Hải Thần dùng Tam Xoa Kích Hải Vương ngăn cản, chỉ làm hắn ta hoảng sợ chính là, khi Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh trấn áp xuống, Tam Xoa Kích Hải Vương của hắn lại lan tràn những vết nứt nẻ.

“Không có khả năng!” Tam Thái Tử Hải Thần điên cuồng gào rống.

Đây là chí tôn khí, sao có thể bị phá huỷ dễ dàng như vậy chứ?

“Trấn!”

Quân Tiêu Dao lại thúc giục luồng tiên khí ngưng kết thành từ Vạn Vật Mẫu Khí, lập tức trút thẳng xuống.

Một tiếng ầm ầm vang lên, Tam Xoa Kích Hải Vương trực tiếp bị ép tới tan vỡ. Những mảnh nhỏ văng ra đâm xuyên qua Tam Thái Tử Hải Thần, xuyên thủng thân thể hắn thành cái sàng.

Sau đó, Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh hoàn toàn trấn áp xuống, từng luồng mẫu khí nhàn nhạt chảy xuống, giống như trời cao và mặt đất cùng đè ép xuống.

Phụt!

Tam Thái Tử Hải Thần và cả binh khí của hắn ta đều bị Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh đè thành bánh nhân thịt.

Một trong ba tiểu đầu sỏ là Tam Thái Tử Hải Thần đã trực tiếp ngã xuống dưới Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh. Hơn nữa cái chế này cực kỳ thê thảm, không để lại được cả di hài hoàn chỉnh, chỉ còn lại một bãi thịt băm nhìn thấy thôi đã làm người ta lạnh cả người.

“Kế tiếp là ngươi!”

Quân Tiêu Dao cất bước, dưới chân có hoa văn không gian huyền ảo nở rộ, đó là biểu hiện khi thi triển Côn Bằng cực tốc.

Quân Tiêu Dao nâng Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, lại trấn sát về hướng Hư Không Kiếm Tử.

“Ức Vạn Không Gian Trảm Diệt Thuật!”

Cả người Hư Không Kiếm Tử nổi da gà, hắn vội vàng phản kháng, thi triển cường chiêu. Hư Thiên Thể của hắn bị thúc giục tới cực hạn, điều động sức mạnh không gian chung quanh công thêm hai tiên khí gia trì.

Kiếm này chém xuống, như thật sự có thể chém tan hàng tỉ tầng không gian, trong không gian tràn ngập kiếm khí sắc bén.

Nhưng thủ đoạn của Quân Tiêu Dao lại cực kỳ đơn giản mà trực

tiếp, trực tiếp thúc đẩy Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh nghiền áp về phía trước.

Tất cả kiếm khí trên đường va chạm với Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh đều trực tiếp tan vỡ.

“Không ổn...”

Trong lòng Hư Không Kiếm Tử run lên, bước chân lướt đi, thi triển sức mạnh không gian, muốn rời đi.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng đã lĩnh ngộ nửa cuốn Không Thư, khống chế được sức mạnh không gian, hơn nữa hắn còn tu luyện đại thần thông Côn Bằng, tốc độ chỉ nhanh hơn Hư Không Kiếm Tử chứ không có chuyện chậm.

Phanh!

Quân Tiêu Dao thúc đẩy Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, giống như đẩy mạnh cả ngôi sao khổng lồ, đâm nát Hư Không Kiếm Tử và cả mảng hư không kia.

Thân thể Hư Không Kiếm Tử trực tiếp bị chấn vỡ, cả nguyên thần cũng bị đánh nát.

Chỉ trong giây lát mà tiểu đầu sỏ thứ hai đã ngã xuống.

Ngọc Phật Tử ngây ngẩn cả người.

Thậm chí hắn ta còn chưa phản ứng kịp, chỉ trong mấy hô hấp ngắn ngủn thôi mà Tam Thái Tử Hải Thần và Hư Không Kiếm Tử đều đã thân tử đạo tiêu.

Giờ khắc này, trái tim Ngọc Phật Tử thật lạnh lẽo.

Quân Tiêu Dao dùng tay nâng Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn vào Ngọc Phật Tử.

“Phật gia các ngươi coi trọng nhân quả, trước đó ta giết Phật Tử Tiểu Tây Thiên Pháp Hải và Phật Nữ Diệu Vô Tâm, ngươi liền cho rằng bản Thần Tử sẽ gặp báo ứng, nhưng hiện tại thì sao?” Quân Tiêu Dao cười lạnh.

“Quân Tiêu Dao, ngươi gây ra nhiều giết chóc như thế, cho dù hiện tại không bị báo ứng thì tương lai nhất định cũng có nghiệp quả giáng xuống.”

Tuy Ngọc Phật Tử cố gắng trấn định, nhưng giọng điệu của hắn ta vẫn run lên nhè nhẹ.

“Cho dù thế gian này thực sự có nhân quả, vậy cũng phải nhìn xem, nhân quả này có dám giáng xuống người bản Thần Tử hay không!”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì đã giơ tay lên, trong đan điền Linh Hải, sức mạnh căn nguyên vũ trụ trong Thần Chi Nguyên Điểm lập tức tràn ra.

Chương 709 - Danh hiệu thánh nhân vô địch được chứng thực

Chương 709: Danh hiệu thánh nhân vô địch được chứng thực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao đưa bàn tay ra, sức mạnh căn nguyên vũ trụ hóa thành Trật Tự Thần Liên lộng lẫy, đan chéo thành một vệt sáng vĩnh hằng.

Đó là thần thông do Quân Tiêu Dao tự nghĩ ra, Thế Kỉ Ánh Sáng, Thần Chi Quang!

Từ khi nghĩ ra thần thông này, Quân Tiêu Dao rất ít sử dụng, bởi vì không có mấy người xứng để hắn sử dụng chiêu này.

Ngọc Phật Tử cũng không có tư cách, chẳng qua Quân Tiêu Dao muốn nhanh chóng giải quyết cuộc chiến này nên mới thi triển ra át chủ bài.

Vệt sáng kia cứ như tia sáng đầu tiên ra đời vào thuở sơ khai hỗn độn, chiếu sáng cả hắc ám vô tận. Thế gian vạn vật đều như trở về căn nguyên, bị trừ khử trong vô hình dưới ánh sáng này.

Cảm nhận được uy năng kinh khủng tới cực điểm đó, vẻ mặt Ngọc Phật Tử hoảng hốt, chắp tay trước ngực tụng kinh, cũng thi triển ra chiêu mạnh nhất của mình.

“Thiên Thủ Phật Đà, Bồ Đề Nhất Thán!”

Sau lưng Ngọc Phật Tử có hư ảnh Thiên Thủ Phật Đà hiện hóa ra, ngàn bàn tay cùng đánh ra, hóa thành một Phật ấn màu bích ngọc, cứ như có thể trấn áp ba ngàn thế giới vô biên.

Chiêu chung cực va chạm vào nhau, mặt đất chung quanh hóa thành tro bụi.

Nếu không phải bên ngoài có Cấm Tiên lớp thứ hai phong bế nơi đây thì có lẽ toàn bộ thứ tầng mười tám của Địa Ngục Tinh đã sụp

nát.

Mà cũng dưới sự chấn động này, ở nơi sâu nhất của tầng mười tám Địa Ngục Tinh, bùn đất phủ đầy bị chấn động cho rơi xuống, một cánh cửa như dẫn đến chốn u minh lập tức lộ ra.

Đương nhiên, phía Quân Tiêu Dao còn chưa biết.

Thần hoa chói mắt cướp mất thị giác, cho dù là người đứng trên đạo tràng bên ngoài cũng không thể nhìn ra tình hình cụ thể.

Tất cả mọi người đang hết sức tò mò, rốt cục là ai thắng ai thua.

Khổng Huyên hồi hộp như muốn rớt tim ra ngoài.

Dưới ánh nhìn châm chú của vạn người, ánh sáng chậm rãi tiêu tán, nơi đó xuất hiện một cái hố lớn.

Quân Tiêu Dao thản nhiên đứng tại chỗ, bạch y không dính bụi trần.

Mà Ngọc Phật Tử đối diện đã biến mất.

Nói một cách nghiêm khắc, cả người Ngọc Phật Tử đều mai một thành hư vô trong Thần Chi Quang, không còn lại chút bụi bặm nào cảại.

Đây là uy lực khủng bố hình thành từ thần thông diễn biến ra bởi đạo của Quân Tiêu Dao, kết hợp với sức mạnh căn nguyên vũ trụ.

“Không biết khi nào mới có thể lĩnh ngộ ra thức thứ hai.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

hắn cũng không cảm thấy bất ngờ với kết quả này, dùng chiêu này hạ gục tiểu đầu sỏ trong nháy mắt là đủ rồi.

Nếu không được thì bổ sung thêm một chiêu.

Đến lúc, ba tiểu đầu sỏ đều đã ngã xuống dưới tay Quân Tiêu Dao, mà Quân Tiêu Dao còn chưa bóp nát ngọc ấn.

Nói cách khác, hắn dùng bốn phần thực lực của mình để giao thủ

với ba tiểu đầu sỏ trong trạng thái đỉnh cao, mà cuối cùng còn diệt sát bọn họ.

Nếu chiến tích này truyền ra ngoài thì tuyệt đối có thể nhấc lên gợn sóng ngập trời trên đế lộ.

Hiện tại, ở đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh đã là một mảnh sôi trào.

“Con mẹ nó, bốn phần thực lực của Thần Tử Quân gia là để đủ diệt sát ba tiểu đầu sỏ, ta không phải đang nằm mơ đó chứ?”

“Bốn phần thực lực mà đã khủng bố như thế, nếu Thần Tử Quân gia toàn lực ra tay thì ai có thể chặn được hắn?”

“Không chừng cho dù là Diệp Cô Thần đứng đầu trên Hoang Thiên Thánh Bảng cũng không đủ xem.”

Kinh ngạc cảm thán!

Chấn động!

Kính sợ!

Đủ loại biểu tình và cảm xúc xuất hiện trong mắt tất cả thiên kiêu.

Cho dù là Sùng Minh Chí Tôn cũng nhịn không được thở dài một tiếng, lẩm bẩm: “Lời đồn trước đó về bất hủ chiến quả nhiên không phải giả, Thần Tử Quân gia thật sự không thẹn với danh hiệu Thánh Nhân vô địch này.”

Thánh Nhân vô địch không phải là danh hiệu mà ai cũng có thể đủ đảm nhiệm, chỉ có tồn tại thật sự vô địch ở Thánh Nhân Cảnh mới có tư cách đạt được danh hiệu này.

Nếu không dễ dàng bị người khác đánh bại thì chính là trò cười.

Trước đó Sùng Minh Chí Tôn nghe nói đến chiến tích một mình đánh chết trăm vị thánh nhân của Quân Tiêu Dao thì còn có chút không tin, dù sao thì nghe quá rợn người.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao đã dùng sự thật chứng minh lời

đồn đó không phải giả.

“Ha ha, rốt cuộc con lừa trọc lông dài kia cũng đã chết, mụ già thúi, thế nào, biết chủ nhân nhà ta lợi hại chưa?” Cửu Đầu Sư Tử quơ chân múa tay.

Cả người Khổng Huyên giống như thạch hóa, như trực tiếp bị cướp đi hồn phách.

Phật tử đại nhân nàng ta sùng bái nhất lại không phải địch lại Quân Tiêu Dao!

Chênh lệch này quá lớn, khiến nàng ta căn bản không thể chấp nhận trong thời gian ngắn!

Bất kể ngoại giới ồn ào náo động đến mức nào, ở tầng mười tám Địa Ngục Tinh, Quân Tiêu Dao vẫn rất nhiên.

Diệt sát ba tiểu đầu sỏ cũng không phải là chuyện gì đặc biệt ghê gớm đối với hắn, chỉ là thuận tay mà làm thôi.

mục đích chủ yếu của hắn chính là tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh.

Nhưng trước đó, Quân Tiêu Dao còn có chút việc vặt phải xử lý.

Đầu tiên hắn đi đến trước người Hư Không Kiếm Tử, cướp đoạt pháp khí không gian trên người hắn ta, dùng thần thức tìm tòi một chút, khóe miệng Quân Tiêu Dao lập tức lộ ra nụ cười.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, nửa cuốn Không Thư còn lại đã tới tay.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao đã là người sở hữu hai cuốn Thiên Thư.

“Những người sở hữu Thất Đại Thiên Thư, phải tồn tại cho tốt, chờ bản Thần Tử đi thu hoạch các ngươi...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Sau khi có được Không Thư hoàn chỉnh, trái tim Quân Tiêu Dao cũng hơi buông xuống một chút.

Hắn lại quay đầu, nhìn nhìn Kim Sí Tiểu Bằng Vương mặt không cảm xúc, vẻ mặt chết lặng, âm thầm lắc đầu nói: “Xem ra ngươi vẫn thất bại.”

Quân Tiêu Dao thở dài đi qua, thúc giục sức mạnh Tam Thế Nguyên Thần, trực tiếp rót vào trong đầu Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

Hắn phát hiện trên nguyên thần của Kim Sí Tiểu Bằng Vương có một hạt giống màu vàng.

Đây chắc là hạt giống Ngọc Phật Tử gieo xuống bằng cách dùng độ hóa chi thuật, nhưng lúc này Ngọc Phật Tử đã chết, hạt giống này cũng đã không bị sức mạnh nào trói buộc.

Sức mạnh nguyên thần của Quân Tiêu Dao hơi rung động, lập tức đánh nát hạt giống kia.

Chương 710 - Toàn thân tiểu loli là bảo

Chương 710: Toàn thân tiểu loli là bảo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thân thể Kim Sí Tiểu Bằng Vương chấn động, trong ánh mắt chết lặng cũng dần lộ ra một ít sáng.

Gã như bừng tỉnh khỏi giấc ngủ mơ, nhìn thấy Quân Tiêu Dao trước mặt, trong đầu bỗng nhớ lại những chuyện xảy ra trước đó.

“Đa tạ Thần Tử cứu giúp, xem ra ta vẫn thất bại.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương lộ ra vẻ mặt hổ thẹn.

“Không sao, về sau ngươi cũng không cần phiền não thêm về Ngọc Phật Tử.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

“Chẳng lẽ...” Ánh mắt Kim Sí Tiểu Bằng Vương hiện đầy chấn động.

Sau khi biết được Quân Tiêu Dao đã dễ dàng diệt sát ba tiểu đầu sỏ bọn Ngọc Phật Tử, trong lòng Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng tràn đầy cảm khái, gã thật sự chịu phục Quân Tiêu Dao.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn Tiên Tủy chi vương hóa hình thành tiểu loli. Hắn chậm rãi đến gần tiểu loli, chóp mũi ngửi được một mùi hương ngát khiến cả lỗ chân lông cũng muốn giãn ra.

“Thật sự là nhân sâm quả?” Quân Tiêu Dao âm thầm nói thầm.

“Tiểu... Tiểu ca ca, đừng ăn ta, ta không thể ăn...” Tiểu loli co rúm lại, lông mi thật dài đang run lên nhè nhẹ.

Nếu để tên thuật sĩ có đam mê luyện đồng nào nhìn thấy hình ảnh này thì e rằng sẽ trực tiếp điên cuồng, hóa thân thành sói.

Cho dù không có đam mê đó, nhưng Tiên Tủy chi vương cũng rất có sức hấp dẫn đối với tu sĩ bình thường, huống chi còn là Tiên

Tủy chi vương đã hóa hình.

“Nên xử lý thế nào đây, luyện hóa cánh tay hay là chân trước, hay lấy nồi hầm luôn một thể?”

Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ, có nên trực tiếp ném Tiên Tủy chi vương này vào Thiên Địa Hoả Lò để luyện hóa hay không?

Tiểu loli nghe vậy thì bị dọa khóc, những giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng chảy ra từ đôi mắt to tròn.

“Hả?”

Quân Tiêu Dao nhướng mày, duỗi tay chùi chùi nước mắt trên mặt tiểu loli rồi cẩn thận xem xét. Tiểu loli ngây ngẩn cả người, không ngờ Quân Tiêu Dao lại đột nhiên ôn nhu mà lau nước mắt cho mình.

Nhưng sự chú ý của Quân Tiêu Dao lại tập trung vào nước mắt .

“Cả nước mắt cũng là Tiên Linh Dịch?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Quả thực cả người tiểu loli này đều là bảo vật, nước mắt chảy ra cũng là Tiên Linh Dịch hi hữu.

Một khi đã vậy, Quân Tiêu Dao có một phỏng đoán lớn mật, có lẽ những chất lỏng chảy ra từ tiểu loli này cũng là kỳ trân hi thế.

Trong nhất thời, Quân Tiêu Dao cũng do dự.

Mổ gà lấy trứng, chỉ có thể dùng nhất thời.

Mà nuôi gà sinh trứng thì có thể luôn dùng được.

Hình như cảm nhận được sự do dự trên vẻ mặt của Quân Tiêu Dao, dục vọng cầu sinh của tiểu loli tăng vọt, vội vàng hô: “Tiểu ca ca trông đẹp như vậy, lại soái như thế, nhất định không phải người xấu, đúng không?”

“A... Tuy ngươi mới được dựng dục ra, nhưng xem ra cũng không ngốc, toàn biết nói thật.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hắn quyết định, hiện tại tạm thời không xử lý tiểu loli này, dù sao hắn vừa ngưng tụ thành luồng tiên khí thứ tư, tạm thời cũng không vội vã ngưng tụ luồng thứ năm.

Cảm nhận được sự nguy hiểm trong mắt Quân Tiêu Dao biến mất, tiểu loli thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Sau đó cô bé lại chớp đôi mắt, khuôn mặt nhỏ hiện ra sự khát vọng rồi nói: "Tiểu ca ca... cái đỉnh trước đó..."

Quân Tiêu Dao hơi ngơ ra, sau đó lại lấy Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh ra.

Khi nhìn thấy Vạn Vật Mẫu Khí quay cuồng trong cái đỉnh, trên mặt tiểu loli đột nhiên sinh ra sự mong mỏi.

"Ngươi muốn Vạn Vật Mẫu Khí?" Quân Tiêu Dao hỏi.

Tiểu loli vội vàng gật cái đầu nhỏ.

Quân Tiêu Dao suy tư, sau đó tách một luồng Vạn Vật Mẫu Khí ra.

Nhưng cảnh tượng kế tiếp lại làm Quân Tiêu Dao ngẩn ra, chỉ thấy tiểu loli này mở cái miệng anh đào nhỏ ra, trực tiếp nuốt ực Vạn Vật Mẫu Khí vào trong bụng.

"Vậy cũng được sao?"

Quân Tiêu Dao thật sự cảm thấy bất ngờ.

Tuy Vạn Vật Mẫu Khí là kỳ trân thiên địa, nhưng không phải ai cũng có thể hấp thu. Thiên kiêu bình thường còn không chịu nổi được một luồng Vạn Vật Mẫu Khí, thân thể sẽ trực tiếp bị đập vụn.

Quân Tiêu Dao là vì có được Hoang Cổ Thánh Thể và Đại La Bất Hủ Tiên Thân nên mới có thể mượn dùng Vạn Vật Mẫu Khí rèn luyện thân thể. Nhưng tiểu loli trước mặt lại trực tiếp nuốt Vạn Vật Mẫu Khí vào bụng.

"Còn... Còn có thể cho thêm một chút không, không ăn no..." Tiểu loli vặn vẹo ngón tay, ngượng ngùng nói.

“Thú vị.” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia mới lạ.

Cảm giác này giống như phát hiện một món đồ chơi thú vị.

Hắn lại phân ra vài luồng Vạn Vật Mẫu Khí, tiểu loli đều không từ chối mà nuốt hết vào trong bụng.

Khí tức của cô bé lại bắt đầu dâng lên, toàn bộ thể chất có vẻ trở nên càng ngưng tụ và thuần túy.

“Nếu tiếp tục bồi dưỡng thì chẳng lẽ thật sự có thể bồi dưỡng ra một tiểu thánh linh?” Quân Tiêu Dao suy tư trong lòng.

Tiên kim hóa thành thánh linh thật sự chính là tồn tại có thể sánh vai với đại đế, cổ hoàng. Thật ra cấp bậc của Tiên Tủy chi vương cũng không thua kém gì tiên kim. Nếu tiểu loli này thật sự có tiềm lực đó thì trực tiếp luyện hóa có chút phí phạm của trời.

“Nên xem nàng như đồ ăn, nuôi cho mập rồi làm thịt, hay là nuôi như sủng vật, nói không chừng ngày sau sẽ bồi dưỡng thành một tiểu thánh linh.” Quân Tiêu Dao suy nghĩ.

Sau đó hắn hỏi: “Ngươi tên là gì.”

“Ta... Ta không có tên.” Tiểu loli yếu ớt nói.

“Ngươi là Tiên Tủy chi vương hóa hình thành người, vậy gọi ngươi là Tiểu Tiên Nhi đi” Quân Tiêu Dao thuận miệng nói.

Loli Tiểu Tiên Nhi mềm mại đáng yêu, cái tên không tồi.

Trên khuôn mặt nhỏ của Tiểu Tiên Nhi lộ ra sự mừng rỡ, ít nhất điều này chứng tỏ Quân Tiêu Dao tạm thời sẽ không ăn nàng.

“Tiểu Bằng Vương, ngươi xem nàng, ta còn có việc.” Quân Tiêu Dao lại nói với Kim Sí Tiểu Bằng Vương.

“Chẳng lẽ... Thần Tử muốn...”

Kim Sí Tiểu Bằng Vương như nghĩ tới cái gì, đôi mắt lập tức trừng lớn, có vẻ không thể tin nổi.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao lại muốn khiêu chiến tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh - một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị?

Chương 711 - Ngày sau sẽ trở thành một tôn tiểu thánh linh?

Chương 711: Ngày sau sẽ trở thành một tôn tiểu thánh linh?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ta cũng muốn nhìn thử phong cảnh trong Tầng thứ mười chín địa ngục là như thế nào.” Quân Tiêu Dao cười cười.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật sự cảm thấy chấn động.

Người thường gặp phải Thất Đại Bất Khả Tư Nghị đều né được bao xa thì né, căn bản không dám lây dính chút nhân quả nào. Nhưng Quân Tiêu Dao biết rõ trên núi có hổ, ma vẫn lên núi tìm hổ.

Nhưng điều nhất khiến người ta không lời nào để nói nhất chính là, Quân Tiêu Dao thật sự đã đi ra từ Thanh Đồng Tiên Điện.

Sau khi để lại những lời này, Quân Tiêu Dao khoanh tay đã xoay người, tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao rời đi, Kim Sí Tiểu Bằng Vương mơ hồ cảm thấy, chỉ sợ Quân Tiêu Dao lại sáng tạo ra một kỳ tích khiến người ta chấn động!

Đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh, tất cả mọi người còn đang nằm trong trạng thái chấn động trước đó. Nếu tin tức ba tiểu đầu sỏ ngã xuống truyền ra trên đế lộ thì sẽ lập tức gây nên rúng động mãnh liệt.

Mà chiến tích Quân Tiêu Dao dùng bốn phần thực lực mà dễ dàng hạ gục ba tiểu đầu sỏ trong nháy mắt cũng sẽ trở thành đề tài mọi người bàn tán say sưa.

“Thần Tử Quân gia đã công đức viên mãn, cũng nên ra tới rồi chứ.”

“Hả, không đúng, các ngươi xem, Thần Tử Quân gia đang tiếp tục

thâm nhập?”

“Hắn muốn làm cái gì, chẳng lẽ muốn tiến vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh?”

“Tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, đó là một nơi cấm kỵ!”

Hành động của Quân Tiêu Dao lại gây lên một trận phong ba kịch liệt trên đạo tràng. Tất cả mọi người không thể tưởng được, Quân Tiêu Dao thật sự lựa chọn tiếp tục thâm nhập.

“Chủ nhân cũng cứng rắn quá đi.” Cửu Đầu Sư Tử cũng líu lưỡi.

“Hắn có thể xông qua tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh sao?” Khổng Huyên vẫn đang trong trạng thái thất thần.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao đã đổi mới nhận thức của nàng đối với thực lực, nàng không biết Quân Tiêu Dao còn có thể sáng tạo kỳ tích nữa hay không.

“Ha hả, Thần Tử Quân gia, không hổ là ngươi.” Sùng Minh Chí Tôn cũng lắc đầu cười.

Sở dĩ lão tự mình tới đây là muốn xem lựa chọn của Quân Tiêu Dao thế nào. Hiện tại xem ra, Quân Tiêu Dao quả nhiên vẫn là Quân Tiêu Dao kia, nếu hắn không đi tra xét Tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh thì mới kỳ quái.

Toàn bộ đạo tràng bên ngoài đã là một mảnh ồn ào náo động.

Mà sâu trong Địa Ngục Tinh, Quân Tiêu Dao khoanh tay bước chậm, vẻ mặt thật lạnh nhạt.

Trên đường đi, hắn cũng gặp rất nhiều Địa Ma, Thiên Ma, thậm chí Địa Ma Hoàng, Thiên Ma Hoàng cũng không phải số ít, nhưng chúng đều bị Quân Tiêu Dao tùy tiện diệt sát.

Danh hiệu Thánh Nhân vô địch cũng không phải hư danh, Quân Tiêu Dao gần như vô địch ở cùng một cảnh giới.

Thậm chí Quân Tiêu Dao còn có năng lực chiến đấu vượt cấp.

Cho dù là thánh nhân vương, thậm chí đại thánh, muốn đối phó Quân Tiêu Dao cũng không phải chuyện đơn giản.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao đi tới trước một cánh cửa to lớn, trên đó loang lổ mà đen xì, cứ như tưới ướt đẫm máu tươi.

Một luồng oán khí chẳng lành đang tràn ngập, nó như cánh cửa dẫn đến u minh hoàng tuyền.

“Nơi này chính là lối vào của tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh sao?”

Quân Tiêu Dao đánh giá.

Chỉ là một cánh cửa đứng sừng sững ở nơi đó đã mang đến cho người ta cảm giác sởn tóc gáy. Thiên kiêu có đạo tâm hơi yếu thì tâm thần sẽ bất ổn, nếu như đến gần sẽ trực tiếp bị sức mạnh nguyền rủa thần bí nào đó khắc ấn, chết đi trong sự thống khổ và điên cuồng cực độ.

Nhưng toàn thân Quân Tiêu Dao có tiên quang lập lòe, ánh sáng vàng rực dâng trào kích động, sức mạnh trừ tà của Hoang Cổ Thánh Thể phát huy tới cực hạn vào thời khắc này.

Quân Tiêu Dao giống như một pho tượng thần Quang Minh khổng lồ, trấn áp tất cả tà ám.

Quân Tiêu Dao không chút do dự và chần chờ, rất quả quyết mà đẩy cánh cửa này ra.

Vào khoảnh khắc đẩy nó ra, Quân Tiêu Dao chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt không thấy rõ cái gì, như đột nhiên bị ném vào vũ trụ hắc ám.

Không biết qua bao lâu, trước mắt Quân Tiêu Dao lại đột nhiên sáng lên. Chung quanh là từng ngọn núi, như nơi dừng chân của một thế lực.

“Sư huynh, ngươi và ta không có khả năng, người mà người ta chung tình là anh hùng cái thế đàn áp đế lộ.” Bỗng nhiên, một giọng nữ truyền đến.

Trong tầm mắt của Quân Tiêu Dao xuất hiện một nữ tử thanh thuần mỹ lệ. Nàng nhìn về phía Quân Tiêu Dao, trong mắt mang theo khinh thường.

Quân Tiêu Dao vừa muốn nói gì, lại phát hiện hắn không cách nào nói nên lời.

Bên tai lại nghe thấy một âm thanh, như là mình, lại không giống như mình.

“Sư muội, ta sẽ đi lên đế lộ, ta sẽ chứng minh cho nàng xem, ta có năng lực bảo vệ nàng!”

Nghe giọng nói này, Quân Tiêu Dao cảm thấy thật hoang mang. Đây là lời mà hắn nói ra sao.

Sao hắn có thể liếm cẩu như vậy?

“Sư huynh, vậy ta sẽ chờ, chờ ngày ngươi dương danh đế lộ, đó là lúc ta gả cho ngươi.”

Vị sư huynh này mang theo ánh mắt kiên định mà bước lên đế lộ.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới bừng tỉnh phát hiện, hình như mình đã biến thành một ý thức, sống nhờ trong cơ thể người khác.

Cũng có thể nói, ý thức của Quân Tiêu Dao dần dần dung hợp với sư huynh kia.

“Rốt cục tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh là cái quỷ gì?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Điều này thật quỷ dị, cứ như ngồi trong rạp chiếu phim để xem cả cuộc đời của người khác. Quân Tiêu Dao nghĩ tới tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh có khả năng sẽ xuất hiện đủ loại hung hiểm, nhưng không ngờ lại quỷ dị như thế.

Kế tiếp, vị sư huynh này dứt khoát kiên cường, trong lòng tràn ngập tự tin mà bước lên đế lộ.

Mà so với dạng tồn tại siêu nhiên được người người ngước nhìn, đứng sừng sững trên chúng sinh như Quân Tiêu Dao thì sư huynh

này có chút tầm thường.

Hắn chỉ là một đệ tử ngoại môn không chút nổi bật của thế lực nhất lưu mà thôi, đi lên đế lộ không khác gì chịu chết.

Quả nhiên, bước lên đế lộ không bao lâu, vị sư huynh đáng thương này đã bị một thiên chi kiêu tử đến từ thế lực đỉnh cấp đánh bại.

“Chỉ là một con kiến như ngươi mà cũng muốn chạy hết đế lộ, ha ha, quá buồn cười!” Thiên chi kiêu tử dẫm lên đầu sư huynh kia, đạp thẳng vào trong đất.

Sau đó, cả cái đầu tan vỡ!

Quân Tiêu Dao cảm thấy thực kỳ dị, giống như đầu của mình bị dẫm nát vậy, đổi lại là thiên kiêu bình thường thì tuyệt đối sẽ phát cuồng khi gặp phải chuyện này.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại cảm giác thật mới lạ.

Lúc này, từng tiếng nói xé lòng vang lên: “Không cam lòng... Không cam lòng... Ta không cam lòng... Vì sao... Kẻ chôn cốt trên đế lộ lại là ta!”

Chương 712 - Khảo nghiệm tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh

Chương 712: Khảo nghiệm tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiếng gào này thật khắc cốt ghi tâm, khóc lóc kể lể!

Trong lúc mơ hồ, thậm chí Quân Tiêu Dao nhận thấy ý thức của mình như bị xâm nhiễm.

Hắn giống như biến thành sư huynh kia, mang theo oán giận không cam lòng, cứ như muốn hóa thành ma niệm nguyền rủa tất cả!

“Thì ra là thế, đây là khảo nghiệm tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh sao?”

Giờ khắc này, Quân Tiêu Dao bừng tỉnh hiểu ra.

Nghe đồn Địa Ngục Tinh được hội tụ thành từ oán niệm ngập trời của vô số tu sĩ chôn thân trên đế lộ.

Tầng thứ mười chín này chính là nơi tụ tập oán niệm, những oán niệm đó muốn đồng hóa ý thức của Quân Tiêu Dao.

Nếu vậy, Quân Tiêu Dao sẽ rơi vào điên cuồng không có điểm cuối, vĩnh viễn lưu lại nơi đây, trở thành một bộ phận của oán niệm.

“Khó trách, trước nay những người ngẫu nhiên tiến vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh đều không ai đi ra được cả.” Quân Tiêu Dao cũng đã nhận ra.

Nhưng hiện tại nhìn khảo nghiệm này có vẻ cũng không quá khủng bố.

Nhưng vẫn là Quân Tiêu Dao quá ngây thơ.

Sau khi sư huynh mà ý thức hắn sống nhờ bị dẫm nát đầu thì một

lát sau, Quân Tiêu Dao lại khôi phục ý thức.

Lần này, hắn trở thành một thanh niên của Yêu tộc, một mạch Yêu tộc này bị thế lực lớn nào đó hãm hại. Thanh niên Yêu tộc đó thề muốn mạnh lên, bảo vệ tộc nhân của mình.

Sau đó, hắn kiên quyết bước lên đế lộ, tìm kiếm con đường gia tăng thực lực.

Kết quả cũng có thể đoán ra được, hắn chưa xông qua mấy ải thì đã bị một thiên kiêu Nhân tộc đâm xuyên qua ngực.

“Không... Ta không cam lòng, ta muốn mạnh lên, ta phải bảo vệ tộc đàn, bảo vệ thân nhân huyết mạch của ta!” Thanh niên Yêu tộc kia ói máu, phát ra tiếng gào rống tuyệt vọng.

“Cường giả sống, kẻ yếu chết, chỉ một con kiến như ngươi mà cũng muốn bảo vệ tộc đàn của mình?” Thiên kiêu Nhân tộc kia cười lạnh miệt thị.

“A a a... Ta hận!”

Cuối cùng, thân thể thanh niên Yêu tộc đó nổ tung, nguyên thần bị dập nát.

Nhưng thật lâu sau mà sức mạnh oán hận và nguyền rủa vô tận kia cũng không thể tiêu tán.

Đây là gương mặt thật của đế lộ, trừ số ít thiên kiêu yêu nghiệt lóa mắt như Quân Tiêu Dao ra thì đa số tu sĩ sinh linh bước lên đế lộ còn lại đều là bọt sóng không chút thu hút trong biển rộng. Một con sóng nhỏ ập qua thì không còn bóng dáng, không để lại chút dấu vết nào nữa.

Một đông xương trên đế lộ chính là của bọn họ.

Không thể không nói, tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh cực kỳ quỷ dị.

Nó không có loại hung hiểm trắng ra này, lại thay đổi một cách vô tri vô giác khiến người ta điên cuồng.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao như đã trải qua luân hồi vô tận.

Hắn là tu sĩ thiếu niên khí phách hăng hái nào đó, cuối cùng lại chôn cốt trên đế lộ.

Hắn là thanh niên muốn chấn hưng gia tộc nào đó, sau đó vô tình đẫm máu trên đế lộ.

Thậm chí hắn còn cảm nhận được nữ tử si tình nào đó bước lên đế lộ, muốn truy tìm vị thiên kiêu mà nàng đem lòng si mê. Kết quả đến chết nàng cũng không nhìn thấy thiên kiêu kia một lần, mà thậm chí thiên kiêu kia cũng không biết sự tồn tại của nàng.

Oán niệm, hận ý, không cam lòng!

Đủ loại cảm xúc mặt trái giống như độc dược, bắt đầu xâm nhiễm ý thức của Quân Tiêu Dao.

Đây là sự không cam lòng của vô số sinh linh chôn cốt trên đế lộ.

Dựa vào cái gì có người cao cao tại thượng?

Dựa vào cái gì, bọn họ là đống xương khô lót đường kia?

Sức mạnh oán niệm kia cực kỳ khủng bố.

Cho dù là Tam Thế Nguyên Thần của Quân Tiêu Dao cũng mơ hồ có dấu hiệu biến thành màu đen.

“Đại Nhật Như Lai!”

Quân Tiêu Dao thúc giục Hiện Thế Như Lai Kinh, một Như Lai Pháp Tướng hiện lên, muốn trấn áp tà ám.

Nhưng oán niệm ngập trời kia quá khủng bố, cả Đại Nhật Như Lai cũng khó có thể trấn áp.

“Tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh này thật sự hung hiểm, tuy rằng không có sát khí chói lọi, nhưng lại âm thầm giết người trong vô hình.” Cả Quân Tiêu Dao cũng phải cảm thán.

Cho dù là người có tu vi mạnh đến mấy thì khi đối mặt với dạng ô

nhiễm ý thức này cũng sẽ rất yếu ớt, không cẩn thận một chút sẽ phá vỡ ngay.

Quân Tiêu Dao như đã luân hồi trăm ngàn thế.

Nhưng ngoại giới chỉ mới trôi qua hơn một tháng mà thôi. Trong hơn một tháng này, thiên kiêu rèn luyện ở Địa Ngục Tinh cũng đã trở lại gần hết.

Toàn bộ Địa Ngục Tinh sắp đóng lại.

Mục Nguyệt Hàn, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, và Tiểu Tiên Nhi hóa hình từ Tiên Tủy chi vương cũng đã trở lại.

Một ít thiên kiêu nhìn thấy Tiểu Tiên Nhi thì trong mắt lộ lửa nóng, nhưng lại không dám có hành động đi quá giới hạn gì.

Bởi vì Tiểu Tiên Nhi là vật của Quân Tiêu Dao. Tuy không ai biết Quân Tiêu Dao có thể đi ra từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh hay không, nhưng sau khi chứng kiến thực lực của Quân Tiêu Dao thì không có ai dám dò xét, bởi vì không cẩn thận một chút cũng có khả năng vứt bỏ cái mạng nhỏ này.

“Đã hơn một tháng, Thần Tử Quân gia còn chưa đi ra.”

“Đúng vậy, nghe nói không lâu nữa chiến trường Hoang Thiên sắp mở ra ở cửa ải mười tám ở cuối đế lộ, đến lúc đó các thiên kiêu sẽ hội tụ trong đó, tranh thủ đoạt được Chứng Đạo Chi Ấn, có được danh hiệu vương giả đế lộ.”

“Chiến trường Hoang Thiên chính là nơi thí luyện chung cực của đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực, có được cơ duyên vô tận, nếu có thể đoạt được Chứng Đạo Chi Ấn trong truyền thuyết thì thành tựu ngày sau ít nhất cũng là chuẩn đế.”

“Nếu Thần Tử Quân gia tham dự, không nói đến chuyện trực tiếp trở thành vương giả đế lộ, ít nhất cũng có thể đoạt được một Chứng Đạo Chi Ấn.”

“Nhưng xem tình huống trước mắt thì Thần Tử Quân gia có thể ra tới không cũng chưa nói trước được.”

Các thiên kiêu trên đạo tràng đều đang bàn tán xôn xao.

Nếu có thể đoạt được một Chứng Đạo Chi Ấn, sẽ rất có lợi để bước lên cổ lộ chung cực ngày sau.

Mà nếu có được danh hiệu vương giả đế lộ thì có thể được coi là người dẫn đầu của đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực này, có được huy hoàng và vinh dự vô tận.

Lấy thực lực hiện tại của Quân Tiêu Dao, hắn là một trong những người có khả năng tranh đoạt vinh dự này nhất.

Nhưng hiện tại, hơn một tháng đã trôi qua, Địa Ngục Tinh cũng đã đóng lại mà Quân Tiêu Dao vẫn không có chút động tĩnh nào cả.

Chương 713 - Loạn Cổ Đại Đế!

Chương 713: Loạn Cổ Đại Đế!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu không phải biểu hiện trước đó của Quân Tiêu Dao quá chói mắt, thậm chí rất nhiều người sẽ cho rằng Quân Tiêu Dao đã thật sự ngã xuống.

Nhưng tình huống cũng giống như một ít người đã nghĩ.

Tình cảnh của Quân Tiêu Dao thật sự không được tốt lắm, trước đó hắn có thể bình yên đi ra từ Thanh Đồng Tiên Điện, trừ đủ loại nhân tố ra thì chủ yếu là do nhân quả giữa Thanh Đồng Tiên Điện và nữ tử quỷ diện.

Mà hắn lại có nhân quả không thể nói rõ với nữ tử quỷ diện kia.

Bởi vì có quan hệ này nên Quân Tiêu Dao mới có thể biến Thanh Đồng Tiên Điện trở thành nhà mình, đổi lại là người khác tiến vào thì cho dù là chí tôn, cũng sẽ bị diệt sát.

Nhưng tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh thì khác, địa điểm Bất Khả Tư Nghị này không có bất cứ tồn tại nào có nhân quả với Quân Tiêu Dao cả.

Nói cách khác, Quân Tiêu Dao chỉ có thể dựa vào chính mình để xông qua ải này.

...

Ở ngoại giới thì chỉ hơn một tháng ngắn ngủn, nhưng đối với Quân Tiêu Dao hãm sâu vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh thì lại như trải qua trăm ngàn kiếp luân hồi.

Hắn bám vào vô số thiên kiêu ngã xuống trên đế lộ, mỗi một lần đều mang theo tuyệt vọng vô tận mà chết đi.

Một lần hai lần thì có lẽ không cảm thấy có gì, nhưng khi một

người cảm nhận được loại tuyệt vọng vô tận này trăm ngàn vạn lần thì như rơi vào vực sâu tử vong.

Không ai có thể bảo đảm mình nhất định sẽ không nổi điên.

Ít nhất, đổi lại là bất cứ thiên kiêu nào khác, cho dù là chí tôn, cũng không thể kháng cự càng lâu hơn Quân Tiêu Dao.

Đạo tâm vô địch của Quân Tiêu Dao sớm đã trải qua vô số mài giũa, không dễ dàng hỏng mất như vậy.

Nhưng dù vậy, đối mặt loại tra tấn vĩnh viễn này, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng hơi mệt mỏi.

“Thật là cửa ải tra tấn người ra.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Sức mạnh nguyên thần của hắn bắt đầu biến mất, vô số tầng oán niệm và tội nghiệt đen nhánh đang lây dính lên nguyên thần của hắn.

Cuối cùng, sau khi trải qua muôn đời luân hồi, nguyên thần của Quân Tiêu Dao gần như sắp biến thành một màu đen thuần túy.

Nếu đến thời khắc đó thì cho dù là Quân Tiêu Dao cũng không thể xoay chuyển trời đất.

Khi Quân Tiêu Dao chuẩn bị dùng thủ đoạn cuối cùng, liều mạng thử một lần thì một cổ phù tàn khuyết bỗng hiện lên.

“Đây là...”

Quân Tiêu Dao sửng sốt, lập tức nhớ đến nó, đây là nửa khối cổ phù tàn khuyết mà hắn cướp lấy từ trên người Vương Đằng ở Thanh Đồng Tiên Điện.

Trên cổ phù tàn khuyết này có khắc một chữ “Loạn”, có được sức mạnh bảo vệ nguyên thần.

Cho dù nguyên thần của Vương Đằng bị trảm, cũng có thể dùng nó để khôi phục.

Mà hiện tại, cổ phù tàn khuyết này lại tỏa ra ánh hào quang, cứ

như một ánh tinh hỏa trong bóng tối.

Sau khi cổ phù tàn khuyết bị thúc giục, trong mơ hồ, Quân Tiêu Dao như thấy được một bóng dáng vĩ ngạn dần dần hiện lên. Bên tai truyền đến một giọng nói hữu lực, mang theo ý chí cứng cỏi vô tận.

“Nửa đời trước của ta, đại chiến vạn lần, vạn lần đều bại, chưa một lần thắng!”

“Sau vạn bại, từ thánh nhập ma, nghịch loạn âm dương, điên đảo sinh tử, giành được tạo hóa!”

“Nửa đời sau của ta, đại chiến vạn lần, vạn lần đều thắng, chưa bại một lần!”

Tiếng nói tuyên truyền giác ngộ vang vọng trong ý thức của Quân Tiêu Dao. Mà nửa cái cổ phù tàn khuyết kia cũng phóng ra thần hoa vô lượng, chiếu sáng hắc ám mênh mang này.

Ý thức của Quân Tiêu Dao bị kinh động, giống như sư tử ngủ say chợt thức tỉnh.

Lời này làm hắn nhớ tới một người, có thể nói là truyền kỳ trong các đế giả.

Là Loạn Cổ Đại Đế!

Một đại đế cả đời nhấp nhô, nếm hết vạn bại.

Có thể nói, ông ta là dị số trong những đại đế, những đại đế khác từ sinh ra đã làm kinh diễm thiên hạ, vinh quang đầy người, mà ông ta lại quật khởi từ tầng chót, sống lại từ lùm cỏ, cứ một bước là để lại một dấu chân.

Nửa đời trước chưa từng chiến thắng, nửa đời sau chưa từng bại trận.

Trước kia Quân Tiêu Dao cũng từng đọc được một ít sự tích của Loạn Cổ Đại Đế trong điển tịch.

Mà lúc này, ý thức của Quân Tiêu Dao chấn động, nhìn về phía cổ

phù tàn khuyết kia.

Nhìn trên cổ phù có khắc chữ "Loạn" đó, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng có thể xác định.

Cổ phù tàn khuyết này chính là đế binh ngày xưa của Loạn Cổ Đại Đế, Loạn Cổ Đế Phù!

Trước đó ở Thanh Đồng Tiên Điện, khi nhìn thấy cổ phù có khắc chữ "Loạn" này, trong lòng Quân Tiêu Dao đã suy đoán, không biết nó có liên quan đến Loạn Cổ Đại Đế trong truyền thuyết hay không?

Nhưng chỉ dựa vào một chữ "Loạn" thì không thể xác định cổ phù này dính dáng gì đến Loạn Cổ Đại Đế, dù sao cường giả dùng từ 'Loạn' làm tên cũng không hiếm thấy.

Nhưng hiện tại, cổ phù này chủ động sống lại ở tuyệt cảnh đã hoàn toàn chứng thực chủ nhân của nó là ai. Nó chính là đế binh bảo vệ Loạn Cổ Đại Đế, Loạn Cổ Đế Phù.

Nhưng nghe đồn, Loạn Cổ Đại Đế có hai đế binh, một chuyên tấn công, một tập trung phòng thủ.

Chuyên tấn công tên là Loạn Cổ Phủ.

Tập trung phòng thủ chính là Loạn Cổ Đế Phù này.

"Xem ra trước kia Vương Đằng là vai chính thiên địa, khí vận chi tử, có khả năng có được truyền thừa Loạn Cổ Đại Đế hoàn chỉnh, kết quả hiện tại lại bị ta chặn ngang giữa đường."

Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy thật may mắn.

Mà lúc này, sở dĩ nửa khối Loạn Cổ Đế Phù này chủ động kích hoạt, phỏng chừng là vì tình huống trước mắt khá đặc thù.

Cả đời Loạn Cổ Đại Đế bất khuất, đấu với trời, đánh với đất, vật lộn với vận mệnh.

Mà những kẻ thất bại trên đế lộ đó lại chỉ biết nguyền rủa thiên địa. Cảm xúc mặt trái này hoàn toàn tương phản với ý chí của

Loạn Cổ Đại Đế, bởi vậy mới có thể kích hoạt Loạn Cổ Đế Phù.

Loạn Cổ Đế Phù phóng ra thần quang vô lượng, chiếu sáng cả hắc ám. Cứ như có một bóng dáng vĩ ngạn cầm rìu lớn trong tay, muốn cắt đứt luân hồi vô tận đó.

Quân Tiêu Dao cũng chấn động tinh thần, tuy rằng dựa vào ý chí lực của chính hắn, nếu liều chết một lần cũng có khả năng thoát khỏi luân hồi này.

Nhưng hiện tại có Loạn Cổ Đế Phù trợ giúp thì Quân Tiêu Dao sẽ càng thêm nhẹ nhàng.

Chương 714 - Vĩnh Kiếp Thiên Nữ

Chương 714: Vĩnh Kiếp Thiên Nữ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Oán niệm vô tận chỉ là con kiến đang kêu gào, con đường dẫn đến vương giả nhất định có vô số thi hài lót đường.”

“Các ngươi chỉ xứng trở thành vong hồn xương khô, nguyền rủa thiên địa, mà Quân Tiêu Dao ta sẽ bước qua xương cốt của các ngươi, bước lên đỉnh cao vô thượng!” Ý thức của Quân Tiêu Dao truyền ra một giọng nói lạnh lẽo.

Hắn không có chút thương hại nào đối với những sinh linh tu sĩ chết trên đế lộ đó.

Cường giả sinh, kẻ yếu chết, khôn sống mống chết, đây là pháp tắc của thế gian.

Oán trời trách đất, oán giận vận mệnh thì có tác dụng gì?

Ai cũng có vận mệnh của mình, trời cao đã định sẵn.

Có người trời sinh là vương, có kẻ vào rừng làm cướp.

Mà Quân Tiêu Dao chính là người nhất định phải làm vương!

Dưới chân hắn đã được định sẵn sẽ có vô số hài cốt lót đường!

“Tầng thứ mười chín địa ngục chỉ là thường thôi, phá cho ta!”

Quân Tiêu Dao kêu lên một tiếng, bạch y phất phới, tóc dài tung bay.

Đi kèm với quang huy của Loạn Cổ Đế Phù, toàn bộ luân hồi vô tận lập tức bị đánh vỡ!

Hắc ám trước mắt bị xé rách, thay vào đó là một mảnh thế giới đỏ rực tựa như luyện ngục!

Nơi nơi đều là những đống xương khô, oan hồn, vong linh, địa ma, thiên ma, địa ma hoàng, thiên ma hoàng.

Quân Tiêu Dao cầm Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh trong tay, một tay bóp nát ngọc ấn kia.

Trong phút chốc, gông xiềng toàn thân của Quân Tiêu Dao hoàn toàn bị phá giải.

Hắn có mười lăm phút để phát huy ra toàn bộ thực lực của bản thân.

“Giết!”

Quân Tiêu Dao dùng một tay thúc đẩy Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, tựa như thần vương đẩy mạnh một viên cổ tinh, nghiền áp tất cả trở ngại phía trước.

Thật ra so với cửa ải luân hồi luyện tâm trước đó thì đối phó với những tồn tại này càng nhẹ nhàng hơn.

Khi Quân Tiêu Dao phát huy ra toàn bộ thực lực thì khủng bố đến dữ dội.

Một Thần Chi Quang đã có thể làm tan biến một phương.

Một Lục Đạo Luân Hồi Quyền đã có thể tùy tiện tiêu diệt địa ma hoàng.

Quân Tiêu Dao đẩy ngang một đường, mọi việc đều thuận lợi, không có bất cứ tồn tại nào có thể cản trở hắn.

Đến cuối cùng, Quân Tiêu Dao tiến vào sâu trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh. Quân Tiêu Dao phát hiện nơi đây có vô số ngọn lửa như hồng liên đang nở rộ.

“Đây là... Hồng Liên Nghiệp Hỏa.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao đanh lại.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa chính là ngọn lửa hóa thành từ sức mạnh tội nghiệt.

Ngọn lửa này đang đốt cháy tội nghiệt và nhân quả.

Thiên kiêu chôn cốt trên đế lộ nhiều dữ dội, oán niệm của vô số thiên kiêu hình thành tội nghiệt và nhân quả cuồn cuộn, hội tụ tại nơi đây.

Cho dù là chí tôn, đến chỗ này cũng phải chấn động. Những sức mạnh tội nghiệt nhân quả đó vừa dính vào người thì rất khó thoát khỏi, sẽ liên lụy đến bản thân.

Rốt cuộc ai dám nói mình không có chút tội lỗi nào?

Có ai dám nói, mình không dính chút nhân quả nào?

Lúc này, Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy hình như Chí Tôn Cốt trong ngực mình đang hơi nóng lên. Ngay khi hắn muốn tra xét thì trong đầu hắn lại vang lên tiếng nói máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ tới được địa điểm đánh dấu, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao mặc niệm trong đầu.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng bảy sao, tiên khí tội nghiệt!”

Tiếng nói của hệ thống vừa dứt thì Quân Tiêu Dao đã nhận ra, trong cơ thể mình đột nhiên xuất hiện một tiên khí tội nghiệt màu đỏ sậm, mang theo sức mạnh nhân quả vô tận.

Mặt ngoài tiên khí như có một lớp Hồng Liên Nghiệp Hỏa hơi mỏng lượn lờ, đó chính là tiên khí tội nghiệt!

“Vậy là có luôn một luồng tiên khí?” Quân Tiêu Dao có chút câm nín.

Nếu để những thiên kiêu khác biết chuyện này thì sợ sẽ tức đến hộc máu.

Trong khi bọn họ cực cực khổ khổ ngưng luyện ra một luồng tiên khí phải trả giá vô số tâm huyết, cuối cùng mới có thể thành công, ngược lại hiện tại Quân Tiêu Dao chỉ đánh dấu một lần thôi mà đã

có được một luồng tiên khí.

Đây cơ bản là cho không.

Tính luôn cả tiên khí tội nghiệt, bất tri bất giác Quân Tiêu Dao đã có năm luồng tiên khí trên người.

Đây là một con số cực kỳ khủng bố.

“Nếu mỗi lần đánh dấu đều có được tiên khí, vậy ta cũng không cần phí công ngưng luyện tiên khí nữa.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Nhưng hắn chỉ đang nói đùa mà thôi. Cơ hội đánh dấu vốn được đổi mới một cách ngẫu nhiên, hơn nữa không có khả năng lần nào đánh dấu cũng có được khen thưởng tiên khí.

Lần này xem như bất ngờ đáng mừng.

Cho nên sau này Quân Tiêu Dao vẫn phải thành thành thật thật tự đi ngưng luyện tiên khí.

Sau khi ngưng kết ra tiên khí tội nghiệt, Hồng Liên Nghiệp Hỏa và sức mạnh tội nghiệt ở nơi đây đã không còn uy hiếp gì với Quân Tiêu Dao nữa.

Quân Tiêu Dao tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Bỗng nhiên, hắn dừng bước, bởi vì phía trước đã không còn đường đi.

Thay vào đó là một mặt tường.

Một bức tường dung hợp thành từ vô số xương khô và huyết nhục, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy sởn tóc gáy.

Mà ở giữa mặt tường lại có một bóng dáng đang ngồi xếp bằng, đó là một nữ tử mặc váy dài đỏ như máu, mái tóc dài kia cũng đỏ rực, buông thẳng xuống vai tựa như huyết hà chảy xuôi.

Khuôn mặt nàng ta thật đẹp, nhưng lại có rất nhiều hoa văn nguyền rủa màu đen quỷ dị.

Trong đôi mắt xinh đẹp như chảy xuôi máu và lửa, thiêu đốt Hồng Liên Nghiệp Hỏa vô tận.

“Đã bao lâu rồi... Lại có người tới nơi đây.” Nữ tử quỷ dị này mở miệng, buồn bã nói.

“Ngươi là...” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất bình thản.

“Ta, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ, chấp chưởng tội nghiệt kiếp số, người sống có thể vào mà không thể ra khỏi tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh này...” Nữ tử tên là Vĩnh Kiếp Thiên Nữ này lạnh nhạt nói.

Ngụ ý chính là, Quân Tiêu Dao đừng mong tồn tại đi ra ngoài.

“Hừm, ngươi có thể lấy mạng bản Thần Tử?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hắn cũng không nhận thấy được uy áp không thể ngăn cản từ trên người Vĩnh Kiếp Thiên Nữ. Nói cách khác, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng không phải cường giả cao cấp nhất.

Nàng càng giống người phát ngôn cho vô số oán linh tu sĩ ngã xuống trên đế lộ, được chọn làm kẻ chấp chưởng kiếp số tội nghiệt.

“Đừng nói là thánh nhân, cho dù là chí tôn, cũng không trốn thoát được sự trừng phạt của tội nghiệt.”

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ vươn tay, Hồng Liên Nghiệp Hỏa chung quanh hóa thành những con rắn lửa uốn éo, lập tức trùng kích về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao khoanh tay đứng tại chỗ, không ngăn cản chút nào, thậm chí khóe miệng còn lộ ra ý cười. Bên ngoài thân thể hắn có tiên khí tội nghiệt màu đỏ sậm hiện lên.

Chương 715 - Đứng đầu trong ba ngàn thể chất

Chương 715: Đứng đầu trong ba ngàn thể chất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một luồng tiên khí tội nghiệt màu đỏ sậm giống như dung nham chảy xuôi, mang theo tội nghiệt và kiếp số vô tận, đồng thời còn có một lớp Hồng Liên Nghiệp Hỏa hơi mỏng lượn lờ trên đó.

Khi Quân Tiêu Dao tung ra tiên khí tội nghiệt, Hồng Liên Nghiệp Hỏa biến thành rắn lửa kia giáng thẳng lên người hắn, nhưng không gây nên chút gợn sóng nào.

“Hả...”

Cho dù là Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng ngẩn ra, chưa từng nhìn thấy tình huống này.

Bất cứ sinh linh nào, có tu vi cao thấp ra sao, chỉ cần có nhân quả, có kiếp số, có tội nghiệt thì sẽ bị nàng tác động.

Nhưng hiện tại, luồng tiên khí tội nghiệt trên người Quân Tiêu Dao khiến trong mắt Vĩnh Kiếp Thiên Nữ hiện lên một tia kinh ngạc.

“Lấy tội nghiệt ngưng tụ thành tiên khí, sao có thể chứ?” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cảm thấy quá khó tin.

Sức mạnh tội nghiệt là một trong những quyền năng khủng bố nhất trên thế giới này.

Thế gian vạn linh, đều đang tạo nghiệt.

Nếu so sánh thế gian này như một cái lò luyện thì nghiệp lực chính là ngọn lửa dưới cái lò.

Tam giới không có chốn an lành, giống như hỏa trạch, tràn ngập đau khổ, cực kỳ đáng sợ.

Cho dù là một ít cường giả đỉnh cấp cũng khó có thể hoàn toàn trừ khử sạch sẽ tội nghiệt trên người mình, huống chi chỉ là một thiên kiêu trẻ tuổi?

Thế gian như lò luyện, vậy lúc này Quân Tiêu Dao giống như đang đứng ở ngoài lò luyện. Đây cũng là nguyên nhân khiến Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cảm thấy không thể tin nổi.

“Xem ra thủ đoạn của ngươi vô dụng với ta rồi.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên như nước.

Tất nhiên Vĩnh Kiếp Thiên Nữ không thể biết được trên đời có một thứ gọi là hệ thống.

Theo nàng ta thấy, Quân Tiêu Dao không có khả năng thông qua sức mạnh của mình để ngưng kết ra tiên khí tội nghiệt.

“Chớ có đắc ý, thế gian vạn linh, không ai trốn thoát được nhân quả trói buộc, đã không thể lấy nghiệp trừng phạt, vậy thì dùng nhân quả diệt sát!”

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ vẫn không cam lòng. Từ xưa đến nay không có ai đi ra được từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, Quân Tiêu Dao cũng không thể đánh vỡ quy tắc này.

Nàng lại ra tay, Hồng Liên Nghiệp Hỏa chung quanh sôi trào, vô số cảnh tượng huyền ảo hiện hóa ra, cứ như vô số nhân quả của chúng sinh đang chảy xuôi.

Quân Tiêu Dao bị luồng năng lượng này vây quanh, nhưng sắc mặt hắn vẫn như thường.

Nhưng ngay lúc này, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ đã nhận ra cái gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Thậm chí trong ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao còn mang theo một tia hoảng sợ!

Không sai, chính là hoảng sợ!

Cứ như thấy được đại khủng bố nào đó không có khả năng tồn tại trên thế gian!

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, ta không tin...” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ điên cuồng lắc đầu, vẻ mặt mang theo hoảng sợ.

“Hả?”

Nhìn phản ứng dị thường của Vĩnh Kiếp Thiên Nữ, Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nói muốn lấy nhân quả trói buộc hắn, kết quả bản nhân Quân Tiêu Dao lại không cảm nhận được dị trạng gì cả.

Ta còn chưa có chút cảm giác nào mà ngươi đã điên rồi à?

Quân Tiêu Dao cảm thấy thực khó tin.

“Sao có thể, quá khứ của ngươi là trống rỗng, không có bất cứ nhân quả nào, không có bất cứ liên lụy gì...”

“Thế gian vạn linh, đều có liên lụy, dù là tình cờ gặp gỡ cũng vậy, vì sao ngươi không có cái gì cả, như một người không tồn tại trong thiên địa này?”

Vẻ mặt Vĩnh Kiếp Thiên Nữ mang đầy kinh hãi, thậm chí hiện ra chút sợ hãi.

Ai cũng nói tầng mười chín địa ngục quỷ dị. Nhưng Quân Tiêu Dao trước mắt lại làm Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cảm thấy càng quỷ dị càng khủng bố!

Rõ ràng là một người sống sờ sờ trên hậu thế, vì sao lại không có chút quá khứ và nhân quả nào chứ?

Đây mới là thấy quỷ thật sự!

“À, thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao nghe Vĩnh Kiếp Thiên Nữ lẩm bẩm thì mới hiểu ra.

Thì ra là vì mình không dính nhân quả.

“Chẳng lẽ vì ta là người xuyên việt sao?” Quân Tiêu Dao nghĩ tới điểm này.

Hắn xuyên đến nơi đây, nói một cách nghiêm khắc thì cũng không hoàn toàn xem như sinh linh của mảnh thiên địa này.

Hơn nữa vốn dĩ Quân Tiêu Dao hoàn toàn không để ý đến nhân quả vận mệnh gì cả, chỉ cần thực lực đủ mạnh là có thể nắm giữ tất cả.

“Tại... Tại sao lại như vậy, không đúng, chẳng lẽ là vì...” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thầm nghĩ đến khả năng nào đó.

“Chẳng lẽ hắn là Vận Mệnh Hư Vô Giả đứng đầu trong ba ngàn thể chất trong truyền thuyết?” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nghĩ thầm.

Ba ngàn thể chất là những thể chất làm kinh diễm thiên hạ nhất từ xưa đến nay.

Mấy trăm vị trí đầu tiên đều là thể chất cực kỳ hi hữu.

Một trăm vị trí đầu tiên đều là kiêu tử hàng đầu.

Ba mươi vị trí đầu tiên đã là nhân tài thiên kiêu kiệt xuất tuyệt đối, như Trọng Đồng, Chí Tôn Cốt, Nhân Hoàng Thể, Tiên Thiên Đạo Thai...

Mười mươi vị trí đầu tiên lại là muôn đời không có lấy một.

Hoang Cổ Thánh Thể, Thương Thiên Bá Thể, Hỗn Độn Thần Thể đều đứng trong đó.

Thật ra rất khó hoàn toàn phân cao thấp trong những thể chất đỉnh cấp kia.

Dù sao thể chất chỉ là một phương diện, ngoài ra còn thực lực cá nhân quyết định nhiều vấn để.

Hoang Cổ Thánh Thể và Thương Thiên Bá Thể tranh phong vô số năm mà vẫn không thể phân ra cao thấp.

Nhưng có một loại thể chất là ngoại lệ. Loại thể chất này là đứng đầu trong ba ngàn thể chất, vững vàng ngăn chặn những thể chất khác, từ cổ chí kim, thứ hạng của nó chưa từng bị thay đổi.

Đó chính là Vận Mệnh Hư Vô Giả trong truyền thuyết.

Vận Mệnh Hư Vô Giả đã nhảy ra khỏi tam giới, không nằm trong ngũ hành.

Không có vận mệnh, không có nhân quả.

Không ai có thể tìm tòi nghiên cứu quá khứ của hắn, cũng không ai có thể phỏng đoán tương lai của hắn.

Đây là dị số duy nhất trong thiên địa không dính nhân quả, không đọa hồng trần từ xưa đến nay.

Loại thể chất này nhìn như không có đủ loại năng lực màu mè, nhưng lại là khủng bố nhất. Bởi vì có được thể chất này thì tương đương với là một người không tồn tại.

Đừng nói là đại đế, cho dù là tiên thật sự cũng không thể bắt lấy con sông vận mệnh của người này. Tồn tại mà cả tiên cũng không thể nhìn trộm thì khủng bố đến mức nào!

Nhưng cũng vì loại thể chất này quá nghịch thiên nên từ xưa đến nay cũng chưa từng bị phát hiện, thậm chí một ít người còn hoài nghi, rốt cục có loại thể chất này tồn tại hay không?

Hay đó chỉ là một lời bịa đặt mà thôi.

Chương 716 - Lừa dối Vĩnh Kiếp Thiên Nữ làm tùy tùng

Chương 716: Lừa dối Vĩnh Kiếp Thiên Nữ làm tùy tùng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng cũng có vài người cho rằng, nếu thực sự có thể chất này tồn tại thì chắc chắn không có khả năng bị người ta phát hiện. Bởi vì bản thân Vận Mệnh Hư Vô Giả đã khó có thể suy tính và nắm chắc, cho dù là Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng chỉ có suy đoán này, cũng không dám thật sự xác nhận.

Nhưng dù thế nào, Quân Tiêu Dao nhất định cũng là một dị số, cả nàng cũng cảm thấy bất lực.

“Đã bao nhiêu năm rồi, không ngờ lại gặp được người như ngươi, dị số lớn nhất trong thiên địa, không cần ta ra tay thì ngươi cũng sẽ gánh chịu rất nhiều kiếp nạn.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì cười nói: “Ta không chỉ vượt qua một lần kiếp số, xem ra ông trời tạm thời bất lực với ta.”

“Quả nhiên ngươi là tồn tại độc nhất vô nhị, không dính nhân quả, không nhiễm tội nghiệt, không đọa hồng trần.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ khẽ thở dài, có chút bất lực.

Chẳng lẽ cấm kỵ tầng mười chín địa ngục này sẽ bị đánh vỡ vì Quân Tiêu Dao sao?

“Ngươi đi đi.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nói.

Năng lực của nàng ta thật khủng bố, cả chí tôn cũng phải kiêng kị, nhưng lại bất lực trước Quân Tiêu Dao.

Mà nếu Quân Tiêu Dao thật sự là Vận Mệnh Hư Vô Giả trong truyền thuyết thì chỉ một Vĩnh Kiếp Thiên Nữ như nàng càng không thể uy hiếp được Quân Tiêu Dao.

“Xem ra ngươi cũng không làm gì được bản Thần Tử.” Ánh mắt

Quân Tiêu Dao lộ ra một tia nghiền ngẫm.

Hắn bước từng bước về phía trước, tới gần Vĩnh Kiếp Thiên Nữ.

“Ngươi muốn làm gì?” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ ngẩn ngơ, trong mắt lộ ra cảnh giác.

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thừa nhận, nàng không làm gì được Quân Tiêu Dao. Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng đối phó được nàng.

Tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh này là sân nhà của nàng. Mỗi thời mỗi khắc đều có năng lượng cuồn cuộn không ngừng rót vào cơ thể nàng.

Cho nên Vĩnh Kiếp Thiên Nữ gần như là tồn tại bất tử bất diệt ở tầng mười chín này.

Trừ phi Quân Tiêu Dao có thể huỷ hoại toàn bộ Địa Ngục Tinh.

Quân Tiêu Dao đi đến trước người Vĩnh Kiếp Thiên Nữ, vươn tay bóp chặt cằm nàng, lạnh nhạt nói: “Đừng cao cao tại thượng trước mặt bản Thần Tử, ngươi chỉ là sinh linh hình thành từ oán niệm nghiệp lực của đám tu sĩ chôn cốt trên đế lộ mà thôi.”

“Thật sự chọc giận ta thì không phải không có khả năng hủy diệt toàn bộ Địa Ngục Tinh.”

Hiện tại tuy bản thân Quân Tiêu Dao làm không được, nhưng lực lượng sau lưng hắn lại có thể.

“Cho nên ngươi còn muốn thế nào?”

Bởi vì hoài nghi Quân Tiêu Dao là Vận Mệnh Hư Vô Giả, cho nên trong lòng Vĩnh Kiếp Thiên Nữ có kiêng kị, cũng không làm gì đáp trả.

Nếu là nữ tử bình thường, Quân Tiêu Dao dựa vào gần như vậy thì tám phần sẽ mặt đỏ tim đập nhanh.

Nhưng Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thì không, nàng chỉ là sinh linh hội tụ thành từ tội nghiệt oán niệm, hầu như không có cảm xúc nhân

loại.

“Năng lực của ngươi cũng không kém, có tư cách làm tùy tùng của bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao nói khẽ.

Quân Tiêu Dao có ý tạo ra nhóm tùy tùng giống như phụ thân hắn, Thần Vương Tám Bộ Chúng. Cho nên hắn vẫn luôn lưu ý, tìm kiếm những nhân tài có thể được hắn coi trọng.

Mà cho tới bây giờ, tùy tùng của Quân Tiêu Dao chỉ có ba người.

Truyền nhân của Cổ Chi Đế Tộc - Nghệ Vũ, truyền nhân của Thôn Thần Ma Công - Yến Thanh Ảnh, Luân Hồi Thánh Thể - Vong Xuyên. Mà tuy của lai lịch Vĩnh Kiếp Thiên Nữ đặc thù, nhưng nàng có năng lực khủng bố khống chế nhân quả tội nghiệt, thật là nhân tài hiếm có.

“Cái gì, ngươi muốn thu ta làm tùy tùng?”

Cho dù là Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng hơi ngây người, gương mặt tuyệt đẹp có khắc ấn chú văn màu đen cũng cứng lại.

Nàng là ai?

Người khống chế tầng mười chín của địa ngục, hóa thân của sức mạnh tội nghiệt, bị vô số người kiêng kị, từ đó trở thành một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị trong truyền thuyết.

Kết quả Quân Tiêu Dao lại nói muốn thu nàng làm tùy tùng.

Quả thực là điên rồi.

“Ngươi đang nói giỡn à?” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ lạnh lẽo mà nói.

“Lấy lời nói cử chỉ của ngươi, chắc ngươi cũng có tư duy và linh hồn thuộc về mình.”

“Ngươi nguyện ý luôn ở lại nơi khỉ ho cò gáy này hay sao?”

“Hơn nữa nói dễ nghe thì ngươi là kẻ chấp chưởng nghiệp lực, nói khó nghe chỉ là con rối của những oán linh đó mà thôi.”

Lời Quân Tiêu Dao nói giống như từng cây gai đâm vào trái tim Vĩnh Kiếp Thiên Nữ.

Quả thật, nàng ra đời chỉ vì oán niệm của vô số tu sĩ chôn cốt trên đế lộ mà thôi.

Nói trắng ra cũng chỉ là công cụ, mà còn bị vĩnh viễn hạn chế tự do.

“Ngươi chấp chưởng nhân quả nghiệp lực, lại không cách nào chặt đứt nhân quả của mình, đây chẳng phải cũng là một loại bi ai?” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn cảm thấy mình giống như một tên lừa đảo đang lừa dối người khác.

Mà Vĩnh Kiếp Thiên Nữ vẫn luôn ở lại trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, nhìn từ khía cạnh nào đó thì tư duy cũng coi như đơn thuần.

So với tên âm hiểm đầy bụng là nước đen như Quân Tiêu Dao có vẻ còn ngây thơ lắm.

“Hơn nữa nói thật cho ngươi biết, chỉ có ta mới có năng lực giúp ngươi đạt được tự do, hơn nữa ta có thể khiến ngươi thoát khỏi oán niệm trói buộc, đạt được tự do thật sự.” Quân Tiêu Dao tiếp tục dẫn đường từng bước.

Rốt cục Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng hơi dao động, nàng ta hỏi: “Ngươi thật sự có thể giúp ta có được tự do?”

“Đó là đương nhiên.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

“Nhưng, ta không thể rời khỏi Địa Ngục Tinh, hơn nữa Địa Ngục Tinh là cội nguồn sức mạnh của ta, nếu thoát ly thì ta sẽ yếu đi rất nhiều.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nói.

“Vậy ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đáp ứng thì ngày sau ta nhất định sẽ trở về, dẫn ngươi đi ra ngoài.”

“Còn về cội nguồn sức mạnh, đến lúc đó ta cũng sẽ nghĩ cách, hơn nữa lấy thiên phú của ngươi thì dù không dựa vào Địa Ngục Tinh,

tương lai thực lực cũng sẽ không yếu.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vậy... Được rồi.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ gật đầu.

Nàng cũng muốn thoát khỏi những oán niệm đó để đạt được tự do. Quân Tiêu Dao chỉ đánh thức khát vọng này của nàng mà thôi.

Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Nếu Vĩnh Kiếp Thiên Nữ chấp nhận thì đây cũng coi như một nhân quả. Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao chỉ dựa vào bản thân thì chưa có năng lực dẫn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ ra ngoài.

Nhưng ngày sau chắc chắn sẽ có cơ hội.

Chương 717 - Thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt thức tỉnh

Chương 717: Thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt thức tỉnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Kế tiếp ngươi muốn rời khỏi sao?” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ hỏi.

“Đương nhiên không, thật vất vả mới tới tầng mười chín của địa ngục để tham quan, sao có thể dễ dàng rời đi như vậy?” Quân Tiêu Dao nói.

Sau khi hắn tiến vào sâu trong Địa Ngục Tinh này, Chí Tôn Cốt trong ngực vẫn luôn nóng lên.

“Chẳng lẽ là... thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt sắp sửa thức tỉnh rồi?” Quân Tiêu Dao hoài nghi.

Thần thông đầu tiên của Chí Tôn Cốt chính là sức mạnh Thượng Thương, thần thông thứ hai là sức mạnh luân hồi.

Vậy chẳng lẽ thần thông thứ ba chính là sức mạnh tội nghiệt?

Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, thúc giục Chí Tôn Cốt.

Trong khoảnh khắc, Chí Tôn Cốt lóng lánh tỏa ra thần hoa vạn trượng, một lực hút khủng bố bùng nổ. Sức mạnh tội nghiệt và Hồng Liên Nghiệp Hỏa chung quanh như trăm xuyên hối hải, cuồn cuộn tràn vào trong ngực Quân Tiêu Dao.

Cảnh tượng này làm chấn động lòng người!

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng hít sâu một hơi, không nghĩ tới Quân Tiêu Dao sẽ xuất hiện biến hóa như vậy.

“Quả nhiên, xem ra thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt thật sự có liên quan đến sức mạnh tội nghiệt, một khi đã vậy...”

Quân Tiêu Dao dang đôi tay ra, toàn lực thúc giục Chí Tôn Cốt.

“Muôn vàn nhân quả, thêm hết lên thân ta, tội nghiệt vĩnh thế, giáng xuống người ta!”

Quân Tiêu Dao dùng Chí Tôn Cốt cắn nuốt nghiệp lực vô tận trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh!

Hắn như trở thành trung tâm địa ngục!

Một luồng năng lực khủng bố dần dần ấp ủ, hội tụ, thức tỉnh trong ngực Quân Tiêu Dao.

Khối Chí Tôn Cốt tinh quang lộng lẫy trong ngực hắn như bị làm bẩn, bắt đầu bị ô nhiễm thành một màu đỏ sậm, mang theo ma ý và sức mạnh tội nghiệt!

Hiển nhiên, uy lực của thần thông Chí Tôn Cốt thứ ba này sẽ rất quỷ dị và khủng bố!

Trước đó Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao cũng không có quá nhiều cảm giác tồn tại, là bởi vì Quân Tiêu Dao chỉ dựa vào Hoang Cổ Thánh Thể đã có thể quét ngang tất cả, không cần vận dụng Chí Tôn Cốt.

Nhưng hiện tại, thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt sắp thức tỉnh, năng lực của khối cốt này cũng sẽ được bày ra.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao như mơ hồ lĩnh ngộ ra được điều gì đó.

“Nhân quả, tội nghiệt, sáng thế...”

Quân Tiêu Dao nỉ non, hắn ngồi xếp bằng nơi nơi đó, ngoài thân thể hiện ra một luồng tiên khí tội nghiệt.

Sức mạnh tội nghiệt vô tận hình thành một cái kén, lập tức bao phủ lấy hắn.

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thấy tình cảnh này thì lộ ra sự rung động trong im lặng, trước nay nàng ta chưa thấy qua có người có thể vận dụng sức mạnh tội nghiệt thuần thục như thế.

“Đây là sự cường đại của Vận Mệnh Hư Vô Giả sao?” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thầm nói dưới đáy lòng.

Nếu Quân Tiêu Dao thật sự là Vận Mệnh Hư Vô Giả trong truyền thuyết, vậy làm tùy tùng của hắn, chẳng những không phải khuất nhục, ngược lại là một loại vinh hạnh.

Quân Tiêu Dao vẫn duy trì trạng thái này.

Thời gian đã vượt bất tri bất giác qua hơn nửa năm, đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh vẫn là một mảnh ồn ào náo động, đều đang bàn tán về chuyện của Quân Tiêu Dao.

“Đã qua hơn nửa năm mà Thần Tử Quân gia còn không đi ra từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, không phải thật sự chết mất rồi đó chứ?”

“Cũng không đến mức, trước đó Thần Tử Quân bước vào Thanh Đồng Tiên Điện cũng thật lâu sau mới đi ra đấy thôi.”

“Không đợi thêm mấy năm thì không ai biết Thần Tử Quân gia thật sự ngã xuống, hay là đang âm thầm trưởng thành.”

“Chiến trường Hoang Thiên cửa ải thứ mười tám của đế lộ đã sắp mở ra, nếu Thần Tử Quân gia không xuất hiện thì chẳng phải sẽ bỏ lỡ cơ hội cướp lấy Chứng Đạo Chi Ấn?”

Rất nhiều thiên kiêu đang châu đầu ghé tai bàn tán.

Chứng Đạo Chi Ấn rất quan trọng, đây là sự tán thành của Thiên Đạo, thiên kiêu có được Chứng Đạo Chi Ấn sẽ đạt được thuận lợi rất lớn khi chứng đạo ngày sau.

Mà trong những thiên kiêu tuyệt thế có tư cách bước lên cổ lộ chung cực, rất nhiều người đều đoạt được Chứng Đạo Chi Ấn.

Thiên kiêu dung hợp với Chứng Đạo Chi Ấn cũng mạnh hơn nhiều so với người không dung hợp được.

Có thể nói, nếu không có được Chứng Đạo Chi Ấn thì cho dù đi lên cổ lộ chung cực, cũng sẽ bị các thiên kiêu tiên vực khác khinh thường, thua kém một bậc.

Bởi vậy, rất nhiều thiên kiêu trên đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực này đều bắt đầu hội tụ đi về hướng ải mười tám chiến trường Hoang Thiên trên đế lộ.

Đi vào càng sớm thì càng có cơ hội tìm được Chứng Đạo Chi Ấn.

Trừ điều này ra, chiến trường Hoang Thiên còn có cơ duyên khác nữa, truyền thừa chí tôn cũng chưa là gì. Thậm chí còn có khả năng xuất hiện cả cơ duyên chuẩn đế.

“Sao chủ nhân còn chưa ra.” Cửu Đầu Sư Tử cũng có chút chán đến chết.

Sau đó, nó liếc xéo Khổng Huyên bên cạnh một cái, bĩu môi và nói: “Chủ nhân nhà ngươi chết rồi, sao ngươi còn không đi, thật sự muốn giành vị trí vật cưỡi của ta à, không có cửa đâu!”

Cửu Đầu Sư Tử cho rằng Khổng Huyên bị Quân Tiêu Dao cưỡi đến mức nghiện, không muốn rời đi.

Điều này làm Cửu Đầu Sư Tử xuất hiện cảm giác nguy cơ, thời buổi này làm vật cưỡi mà cũng cạnh tranh tàn khốc như thế.

“Ta chỉ tò mò, Quân Tiêu Dao có thể đi ra từ tầng mười chín hay không.” Khổng Huyên nói.

Đến bây giờ nàng ta còn không thể chấp nhận được sự thật Ngọc Phật Tử bị Quân Tiêu Dao dễ dàng ngược sát chết.

Nàng muốn chính mắt chứng kiến Quân Tiêu Dao có thể sáng tạo ra thêm kỳ tích không có khả năng thực hiện hay không.

“A... Chuyện này còn cần hoài nghi sao, từ kỳ tích này chính là chuyên sáng tạo ra vì chủ nhân nhà ta.” Cửu Đầu Sư Tử nhếch miệng nói.

Nó đã hoàn toàn trở thành người hâm mộ của Quân Tiêu Dao. Cả Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Mục Nguyệt Hàn, Tiểu Tiên Nhi cũng không rời đi.

“Sao tiểu ca ca còn chưa ra, Tiên Nhi đói đến xẹp bụng rồi.” Tiểu Tiên Nhi nhăn khuôn mặt nhỏ trong trẻo lại rồi nói.

Ban đầu cô bé còn rất sợ Quân Tiêu Dao sẽ luyện hóa mình. Hiện tại nếm được món ngon Vạn Vật Mẫu Khí này, cho dù Quân Tiêu Dao đuổi đi thì cô bé cũng không đi.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương thấy thế cũng cảm thấy bất đắc dĩ, Tiểu Tiên Nhi này quá kén chọn, không buồn nhìn những tài liệu hi hữu, bảo liêu bình thường kia lấy một cái. Chỉ sợ chỉ có những bảo bối cấp bậc tiên tủy, tiên kim, kỳ trân thiên địa… mới có thể khiến cô bé cảm thấy hứng thú.

“Ta tin tưởng Thần Tử đại nhân nhất định có thể bình an đi ra.” Mục Nguyệt Hàn kiên định nói.

Chương 718 - Chí tôn mạnh nhất bị giết chết trong chớp mắt

Chương 718: Chí tôn mạnh nhất bị giết chết trong chớp mắt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bọn họ đều không đi đến cửa ải thứ mười tám trên đế lộ để tham dự chiến trường Hoang Thiên, mà lựa chọn chờ đợi tại đây.

Trong lúc bọn họ chờ đợi, tin tức Quân Tiêu Dao diệt sát ba tiểu đầu sỏ, xâm nhập tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh cũng hoàn toàn kíp nổ toàn bộ đế lộ.

Có thể nói, từ cửa thứ nhất đến cửa ải thứ mười tám của đế lộ, mỗi một thành quan đều có thiên kiêu đang thảo luận về Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử Quân gia kia không khỏi quá khủng bố, lấy bốn phần thực lực mà có thể dễ dàng diệt sát ba vị tiểu đầu sỏ Ngọc Phật Tử.”

“Đúng vậy, hơn nữa Thần Tử Quân gia còn tu luyện ra bốn luồng tiên khí, con mẹ nó chính là đại biến thái siêu cấp!”

“Cho dù là ở cổ lộ chung cực, thiên kiêu có thể tu luyện ra bốn luồng tiên khí cũng là tồn tại hiếm hoi như lông phượng sừng lân, Thần Tử Quân gia còn chưa bước lên cổ lộ chung cực mà đã có thực lực yêu nghiệt như vậy rồi.”

“Đáng tiếc, Thần Tử Quân gia vẫn quá xúc động, sao lại bước vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh chứ, tuy rằng không chừng hắn cũng không ngã xuống đâu, nhưng ít nhiều gì cũng có khả năng bỏ lỡ thời cơ chiến trường Hoang Thiên mở ra.”

Một ít thiên kiêu cảm thấy Quân Tiêu Dao xúc động, có chút đáng tiếc.

Nếu bỏ lỡ chiến trường Hoang Thiên, không lấy được Chứng Đạo Chi Ấn, tổn thất kia sẽ rất lớn.

Toàn bộ đế lộ đều đang râm ran về sự tích của Quân Tiêu Dao.

Cho nên chuyện này cũng không thể che giấu mà dần dần truyền ra ngoài từ đế lộ.

Cổ tinh vực Thiên Hư là một tinh vực bên ngoài Hoang Thiên Tiên Vực, có được mười mấy viên cổ tinh sinh mệnh.

Mà lúc này, một tòa cung điện sâu trong trời sao cổ tinh vực Thiên Hư truyền đến một tiếng nói già nua mà tức giận.

“Quân Tiêu Dao, dám giết đồ nhi của ta, giỏi, rất giỏi!”

Trong cung điện, một lão giả áo bào trắng lộ ra sắc mặt đỏ đậm, vặn vẹo mà dữ tợn.

Lão là sư tôn của Hư Không Kiếm Tử, chí tôn mạnh nhất cổ tinh vực Thiên Hư, Hư Không Kiếm Tôn.

Sau lưng Hư Không Kiếm Tử không có thế lực và sư môn, chỉ có một vị sư tôn là Hư Không Kiếm Tôn.

Hư Không Kiếm Tôn cũng chỉ có một đồ đệ là Hư Không Kiếm Tử, lão xem Hư Không Kiếm Tử như một nửa đứa con trai mà bồi dưỡng.

Thậm chí cả nửa cuốn Không Thư trên người Hư Không Kiếm Tử cũng là Hư Không Kiếm Tôn phát hiện trước, sau đó giao cho Hư Không Kiếm Tử. Bởi vậy có thể thấy được, Hư Không Kiếm Tôn cưng chiều Hư Không Kiếm Tử đến mức nào.

Nhưng hiện tại, đồ nhi được lão kỳ vọng cao lại bị Quân Tiêu Dao tùy tiện giết chết.

Có thể đoán ra loại thù hận này đã đến mức độ không chết không ngừng.

“Đáng chết, thực lực của đồ nhi mạnh như vậy, hơn nữa còn tu luyện nửa cuốn Không Thư, tuyệt đối không có khả năng bị dễ dàng đánh chết.”

“Nhất định là Quân Tiêu Dao kia dùng bối cảnh thế lực đàn áp đồ

nhi ta.”

Hư Không Kiếm Tôn càng nghĩ thì trong lòng càng tức giận, hận ý ngập trời.

Lão không muốn tin tưởng đồ đệ mà mình tỉ mỉ bồi dưỡng lại bị Quân Tiêu Dao tùy tiện giết chết giống như quét rác.

Cho nên lão cho rằng, nhất định là Quân Tiêu Dao dùng bối cảnh Hoang Cổ Quân gia để chèn ép đồ nhi của mình.

“Đồ nhi, ngươi yên tâm, vi sư tuyệt đối không bỏ qua mối thù này!”

“Quân gia rất mạnh, ta không thể trêu vào, nhưng ta vẫn có năng lực âm thầm diệt sát Quân Tiêu Dao.” Ánh mắt Hư Không Kiếm Tôn thật lạnh lẽo.

Lão cũng không cho rằng Quân Tiêu Dao sẽ ngã xuống trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh. Lão muốn đích thân báo thù cho đồ nhi của mình.

“Chỉ cần ta nhẫn nhịn, chờ Quân Tiêu Dao rời đi đế lộ thì sẽ tìm cơ hội âm thầm diệt sát hắn.” Hư Không Kiếm Tôn lạnh lẽo lẩm bẩm.

“À, vậy à?” Bỗng nhiên, một tiếng nói không có chút tình cảm nào vang lên.

“Là ai?” Hư Không Kiếm Tôn lập tức cảm thấy lông tơ dựng ngược, sởn cả tóc gáy.

Nơi này là đạo tràng của lão, bình thường tuyệt đối không ai dám tùy tiện bước vào cổ tinh vực Thiên Hư.

Hư Không Kiếm Tôn bỗng quay đầu lại, thấy được hai bóng người mặc áo xám. Đó là một lão giả mặc áo bào tro và một đứa trẻ áo cám chừng mười tuổi.

“Ngươi... Các ngươi là...” Hư Không Kiếm Tôn mơ hồ nhận ra không ổn.

“Dám âm mưu hãm hại truyền nhân Quân gia, không thể không

nói, ngươi rất dũng cảm đấy.” Lão giả áo xám toét miệng, lộ ra ý cười.

Hư Không Kiếm Tôn nghe vậy thì trong đầu chấn động mãnh liệt, nảy lên hoảng sợ tột độ!

Đứa trẻ áo xám nọ lại hừ lạnh một tiếng và nói: “Cần gì nói lời vô nghĩa, dám tính kế đến bảo bối cục cưng của Quân gia ta, giết hắn!”

Vừa dứt lời, y nâng một tay lên, một cổ kính hình bát giác tỏa ra ánh vàng rực rỡ hiện lên, có khắc hoa văn bát quái, trong gương như chiếu rọi ra ba ngàn thế giới vô biên.

Một luồng đế uy cuồn cuộn tràn ngập ra, trấn áp bát phương!

Hư Không Kiếm Tôn như sắp ngừng thở, một luồng hàn ý tràn ra từ cột sống!

Khi cổ kính màu vàng kia hiện ra thì lão đã hiểu hết mọi chuyện!

Oanh!

Một chùm tia sáng màu vàng hủy diệt tất cả phát ra từ cổ kính, Hư Không Kiếm Tôn không kịp giãy giụa thì đã trực tiếp biến thành tro bụi dưới chiêu này.

Đường đường chí tôn mạnh nhất cổ tinh vực Thiên Hư mà lại bị nhất chiêu hạ gục trong nháy mắt!

Nếu cảnh tượng này bị các tu sĩ khác của cổ tinh vực Thiên Hư nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ chấn động đến bể gan bể phổi.

Vị này chính là chí tôn mạnh nhất cổ tinh vực Thiên Hư. Không chỉ như thế, lão còn có tên tuổi rất lớn ở những cổ tinh vực chung quanh. Kết quả lại bị người ta dùng nhất chiêu hạ gục trong nháy mắt, chết dứt khoát lưu loát như thế.

Nhìn Hư Không Kiếm Tôn đã biến thành tro bụi đầy đất, lúc này Thập Lục Tổ mới thu hồi Thiên Hoàng Kính, lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh.

“Thật là tên ngu xuẩn không biết sống chết, chọc Quân gia ta thì muốn đầu thai cũng khó.”

“Ha hả, đứa nhỏ Tiêu Dao này mới bước lên đế lộ bao lâu mà đã sáng tạo ra chiến tích kinh người như vậy.” Thập Bát Tổ khẽ cười và nói, trong giọng nói tràn đầy tự hào.

Tuy rằng Quân gia không nhúng tay vào đế lộ, nhưng bọn họ luôn chú ý đến nhất cử nhất động của Quân Tiêu Dao.

Chương 719 - Cổ tinh vực Hải Dương

Chương 719: Cổ tinh vực Hải Dương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước đó khi nghe nói Quân Tiêu Dao diệt sát Ngọc Phật Tử, Hư Không Kiếm Tử, Tam Thái Tử Hải Thần, bọn họ đều bắt đầu đề phòng, muốn thay Quân Tiêu Dao diệt trừ một ít tai hoạ ngầm.

Bởi vậy, Thập Bát Tổ và Thập Lục Tổ đi tới cổ tinh vực Thiên Hư.

Nếu Hư Không Kiếm Tôn này thành thành thật thật, không muốn báo thù thì Thập Bát Tổ và Thập Lục Tổ cũng lười ra tay diệt sát lão.

Nhưng ngặt nổi tự làm bậy thì không thể sống.

Hư Không Kiếm Tôn tự tìm đường chết, muốn tính kế Quân Tiêu Dao, vậy cũng khó trách bọn họ ra tay.

“Đối với Tiêu Dao thì tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh hẳn không có nguy hiểm gì quá lớn đúng không?” Thập Bát Tổ lạnh nhạt hỏi.

“Chỉ là một khảo nghiệm hơi khó mà thôi, không tính là gì, nếu thật sự xảy ra vấn đề thì trực tiếp xóa sạch Địa Ngục Tinh đi.”

Bọn họ cũng rất tin tưởng Quân Tiêu Dao có thể xông qua tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh.

Cùng lúc đó, ở một cổ tinh vực mênh mông khác.

Đưa mắt nhìn cả cổ tinh vực này thì chỉ thấy một mảnh xanh thẳm, hơn mười cổ tinh sinh mệnh có màu xanh lam, đa số đều là đại dương mênh mông, đó chính là cổ tinh vực Hải Dương.

Lúc này, ở chủ tinh trung tâm, trong một cung điện rộng lớn xa hoa dưới đáy biển.

“Đáng giận, con ta lại ngã xuống như vậy!”

Trong điện, trên một vương tọa được khảm đủ loại kỳ trân dị bảo như trân châu thủy tinh… Một nam tử trung niên đầy đầu tóc xanh, trên người mặc thần khải màu vàng, phát ra tiếng rít gào tức giận.

Phía dưới ông ta có hai hàng cường giả đang đứng, tu vi yếu nhất trong đó cũng là Đại Thánh Cảnh, thậm chí còn hơn sáu bảy vị cường giả chí tôn.

Đây là một lực lượng cực kỳ cường đại, có thể sánh ngang với thế lực bất hủ.

Chỉ là lúc này, những cường giả đó đều cúi đầu, không dám đụng vào họng súng. Nam tử trung niên đang phẫn nộ rít gào kia chính là kẻ khống chế cổ tinh vực Hải Dương, Hải Vương.

Khắp cổ tinh vực, đa số lãnh thổ và rất nhiều cường giả đều nằm dưới sự khống chế của ông ta. Bởi vậy có thể thấy được, Hải Vương có được thế lực vô cùng khủng bố.

“Vương thượng, ngươi nhất định phải báo thù cho nhi tử của chúng ta, nó chết quá thảm, Thần Tử Quân gia kia không chết tử tế được!” Bên cạnh vương tọa, một phụ nhân xinh đẹp đang nức nở, khóc sướt mướt mà nói.

Bà ta chính là mẫu thân của Tam Thái Tử Hải Thần, cũng là phi tần được Hải Vương sủng ái nhất.

“Chẳng lẽ bổn vương không hận sao, chỉ là thân phận của Quân Tiêu Dao kia quá khó xử lý!” Sắc mặt Hải Vương âm trầm, giống như một hùng sư đang bạo nộ.

Tuy rằng hậu đại con nối dõi của ông ta không ít, nhưng năng lực mạnh nhất, thiên phú cao nhất trong đó vẫn là Tam Thái Tử Hải Thần.

Hải Vương cũng rất coi trọng Tam Thái Tử, thậm chí từng nghĩ ngày sau sẽ truyền vương vị lại cho hắn.

Nhưng đứa con được ông ta coi như người nối nghiệp lại chết thảm ở đế lộ.

Lấy tính nết của Hải Vương, kẻ dám giết con nối dõi của ông ta tuyệt đối muốn trả cái giá gấp trăm lần, nhưng ngặt nỗi người giết hắn lại là Quân Tiêu Dao – Kẻ được xưng là một trong những người không thể trêu chọc nhất trên Hoang Thiên Tiên Vực.

Tuy Hải Vương không chính mắt chứng kiến trận bất hủ chiến trước đó trên Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng cũng có nghe tin.

Hiện tại ai còn dám trêu chọc Quân Tiêu Dao, trừ phi không muốn sống nữa.

“Việc này phải bàn bạc kỹ hơn.” Hải Vương siết chặt nắm tay.

Ông ta cũng không ngốc, sao một tên ngốc có thể chấp chưởng cổ tinh vực Hải Dương chứ? Tương phản, sau khi Hải Vương nghe được tin này, ban đầu còn hết sức căm phẫn, nhưng đến bây giờ cũng tạm thời bình tĩnh lại.

Muốn báo thù rất khó, gần như không có khả năng.

Trừ phi cổ tinh vực Hải Dương có thể phát triển càng mạnh, mạnh đến mức có thể khiến Quân gia kiêng kị.

Nếu không hiện tại ra tay chỉ có một con đường chết.

Còn về chuyện ám sát?

Hải Vương tin chắc Quân gia cũng không ngốc như vậy.

Nếu Quân Tiêu Dao chết thì cổ tinh vực Hải Dương chính là đối tượng bị hoài nghi đầu tiên.

“Cái gì, vương thượng, ý của ngài là không báo thù cho nhi tử chúng ta?” Phụ nhân đứng bên cạnh nghe thấy lời này thì hét lên.

Mẫu bằng tử quý, hiện tại mất đi Tam Thái Tử, phụ nhân không chỉ đau lòng vì mất con, càng sợ địa vị của mình sẽ xuống dốc không phanh.

Nếu Tam Thái Tử không chết thì ngày sau bà ta chính là Thái Hậu của cổ tinh vực Hải Dương. Cũng bởi vậy, có thể nói phụ nhân đã hận Quân Tiêu Dao giết chết Tam Thái Tử tới cực điểm.

“Vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?” Hải Vương bực bội nói.

“Ta mặc kệ, Quân Tiêu Dao kia nhất định phải chết, còn không thể để hắn chết nhanh được, phải lột da hắn, rút gân hắn, bầm thây hắn ra trăm mảnh!” Trong giọng nói của phụ nhân kia mang theo hận ý và oán độc sâu sắc.

Hải Vương nghe vậy thì thở dài, chuyện này trên cơ bản là không có khả năng.

Mà đúng lúc này, một giọng nói quyến rũ bỗng vang lên: “Ai nha, tuy rằng đều là nữ nhân, nhưng cũng không thể không nói một câu, độc nhất là lòng dạ đàn bà.”

“Là ai?” Nghe thấy giọng nói này, các cường giả Hải Vương lập tức chấn động, quát lạnh lên.

Oanh!

Ngay sau đó, phía trên toàn bộ cung điện đều vỡ ra!

Cả nước biển cũng tách thành hai bên, để lộ ra vòm trời trong trẻo.

Một cung điện Thanh Đồng rộng lớn cổ xưa, tràn ngập cảm giác Hồng Hoang phá không mà đến, buông xuống nơi đây.

Bốn bóng dáng chậm rãi bước ra từ cung điện Thanh Đồng nọ, một lão giả mắt mù, một lão giả chân thọt, một phụ nhân quyến rũ và một con anh vũ.

Nhìn qua giống như tồn tại quá bình thường trong muôn nghìn chúng sinh, nhưng lúc này, cho dù là tên ngốc cũng biết họ tuyệt đối là bốn tồn tại vô thượng không thể trêu chọc!

“Đây là... Thanh Đồng Tiên Điện, các ngươi là...” Hải Vương thấy thế thì hô hấp như lập tức ngừng lại đình chỉ, trong đầu trống rỗng.

“Dám nhắm vào đứng đầu Quân Đế Đình nhà ta, lá gan các ngươi to thật.” Phương Tú Nương hơi mỉm cười, quyến rũ như hoa.

Lúc này, tất cả cường giả cổ tinh vực Hải Dương ở đây đều cảm

thấy lạnh từ đầu tới chân.

Trong trận bất hủ chiến kia, nhất chiến thành danh cũng không chỉ một mình Quân gia, còn có một thế lực bất hủ mới quật khởi.

Một thế lực được một mình Quân Tiêu Dao đắp nặn nên - Quân Đế Đình!

Mà bốn vị trước mặt chính là tứ đại thái thượng trưởng lão hiện giờ của Quân Đế Đình.

“Trời ạ, bốn vị cường giả Vô Thượng Huyền Tôn!” Một ít cường giả của cổ tinh vực Hải Dương nhũn cả chân ra.

Không bàn đến lực lượng khác của Quân Đế Đình, chỉ bốn vị cường giả Vô Thượng Huyền Tôn này thôi cũng đủ để huỷ diệt toàn bộ cổ tinh vực Hải Dương!

Chương 720 - Quân Đế Đình ra tay

Chương 720: Quân Đế Đình ra tay

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy cổ tinh vực Hải Dương cũng có một ít cường giả chí tôn, nhưng lại không có cường giả cấp bậc Vô Thượng Huyền Tôn.

Mà hiện tại, tứ đại Vô Thượng Huyền Tôn giá lâm, những cường giả chí tôn cổ tinh vực Hải Dương cảm thấy thật hoảng loạn.

Trong mắt Hải Vương hiện lên một chút kinh hoàng, nhưng ông ta vẫn nhanh chóng trấn định lại, hơi chắp tay và nói: "Thì ra là bốn vị thái thượng trưởng lão của Quân Đế Đình giá lâm, bổn vương không tiếp đón được từ xa."

Nghe thấy lời này, Phương Tú Nương cười quyến rũ và nói: "Đừng nói mấy lời vô nghĩa đó, vừa rồi chúng ta nghe thấy những lời ả nói cả rồi, ả dám vũ nhục đứng đầu đế đình, phải làm thế nào đây?"

"Chuyện này..." Hải Vương chấn động.

P hụ nhân xinh đẹp bên cạnh nghe vậy thì bị dọa choáng váng, sắc mặt trắng bệch như tờ, như bôi một lớp phấn, thân thể run rẩy như chim cút.

"Ả vừa nói cái gì, để ả tự nếm thử mùi vị đó đi, nếu không Quân Đế Đình chúng ta sẽ không để yên chuyện này." Phương Tú Nương cười nói.

"Không sai, các ngươi không thức thời thì đốt sạch, cướp sạch, giết sạch!" Điếu Mao Anh Vũ kêu lên với giọng nói như vịt đực.

Bất hủ chiến lần trước Quân Đế Đình đã cướp sạch gia tài của Vương gia, Điếu Mao Anh Vũ trực tiếp cướp nghiện rồi.

Nghe thấy lời này, phụ nhân bị dọa đến co rúm lại, nước mắt nước mũi chảy ra, quỳ xuống nói với Hải Vương: "Vương thượng, ngài

không thể đối xử với thiếp thân như vậy...”

Bàn tay Hải Vương khẽ run lên, nhắm mắt lại, sau đó mở ra, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết.

Một bên là toàn bộ cổ tinh vực Hải Dương, bên kia là phi tần mình yêu nhất. Tất nhiên Hải Vương cũng biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

“Đừng trách ta.” Trong mắt Hải Vương hiện lên một tia lãnh khốc.

“Không!” Phụ nhân xinh đẹp kia phát ra tiếng thét chói tai.

Kế tiếp là cảnh tượng vô cùng máu me.

Trước đó phụ nhân kia oán độc mà nguyền rủa, nói muốn lột da Quân Tiêu Dao, rút gân Quân Tiêu Dao, bầm thây hắn ra trăm mảnh. Kết quả hiện tại bản thân lại nếm trải sự đau đớn cực đoan này trước.

Phụ nhân bị lột da rút gân sống, cuối cùng bị cắn nát thành một đống máu thịt.

“Vậy đủ rồi chưa?” Hải Vương thở thật nặng nề, sắc mặt đỏ đậm, mơ hồ vặn vẹo. Thân là một vương giả cổ tinh vực mà lại bị hiếp bức, phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đề hành hạ ái phi của mình đến chết.

Nếu truyền ra thì ông ta sẽ bị vạn người nhạo báng.

“Các ngươi cảm thấy đủ rồi chưa?” Phương Tú Nương quay đầu hỏi.

“Cần gì phải phiền phức như thế, diệt đi.”

“Ta cũng cảm thấy như thế.”

“Cạc cạc, thật tốt quá, lại có thể đốt giết đánh cướp!” Điếu Mao Anh Vũ hưng phấn mà xù hết cả lông lên.

“Ngươi trêu đùa bổn vương?” Nghe thấy lời này, cả người Hải Vương như muốn nổ tung.

“Nữ nhân nói mà ngươi cũng tin à?” Phương Tú Nương không chút để ý.

Ngay sau đó, lão người mù búng tay một cái, trong hư không, từng gió lốc không gian hiện lên, vô số những bóng dáng đi ra từ trong đó, đó là đại quân của thế giới Tiên Cổ.

Các cường giả Tứ đại chủng tộc như Tiên Cổ Lê Tiên, Ngao Thương Uyên… cũng suất lĩnh những quân tinh nhuệ, dốc hết toàn bộ sức mạnh.

“Các ngươi làm càn!” Hải Vương gầm lên, ông ta đã hiểu ra ngay từ đầu Quân Đế Đình đã tính hoàn toàn huỷ diệt cổ tinh vực Hải Dương, mặc kệ thái độ bọn họ như thế nào.

“Hiện giờ Quân Đế Đình vẫn đang trong giai đoạn phát triển, nói thế nào đây, thật ra đang thiếu chút tiền.” Lão người mù vuốt râu mỉm cười và nói.

Tuy Quân Đế Đình có Quân gia nâng đỡ, nhưng muốn phát triển thì vẫn cần đến số lượng lớn tài nguyên và nội tình.

Mấy thứ này từ đâu ra?

Phương thức đơn giản nhất tất nhiên là cướp.

Mà cổ tinh vực Hải Dương chỉ cho Quân Đế Đình một cái cớ để bọn họ xuất binh chinh phạt.

Nếu không vô duyên vô cớ huyết tẩy một cổ tinh vực thì nhất định sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của Quân Đế Đình.

Nhưng hiện tại thì không sao, họ xem Quân Tiêu Dao như cái cớ, có thể công khai ra tay.

Hải Vương cũng không ngốc, đầu óc vừa xoay chuyển thì lập tức hiểu ra, mái tóc xanh của ông ta tung bay, hét lên giận dữ: “Quân Đế Đình các ngươi khinh người quá đáng!”

“Giết!” Lão người mù cũng lười nhiều lời.

Đại quân Tiên Cổ Quân Đế Đình đã xuất hiện, hơn nữa bốn người

bọn họ tự mình ra tay, cho dù tất cả cường giả trên cổ tinh vực Hải Dương liên hợp với nhau thì cũng không có phần thắng.

“Quân Đế Đình, các ngươi muốn huỷ diệt cổ tinh vực Hải Dương thì cũng phải trả chút máu, đế binh ra!” Hải Vương hét giận dữ lên một tiếng.

Một cây tam xoa kích tràn ngập ánh sáng hoàng kim đâm tới từ sâu trong đáy biển, mang theo đế uy cuồn cuộn, đó chính là đế binh vô thượng của cổ tinh vực Hải Dương, Tam Xoa Kích Hải Thần!

Mà Tam Xoa Kích Hải Vương của Tam Thái Tử Hải Thần chính vật phỏng chế của Tam Xoa Kích Hải Vương.

Lúc này, đế binh chân chính hiện thân, uy năng cuồn cuộn mênh mông.

“Đế binh?” Phương Tú Nương nghiêng nghiêng đầu.

Sau đó...

Một tiếng ầm ầm vang lên, trong Thanh Đồng tiên điện có tận năm đế binh hiện lên.

Trừ chiến lợi phẩm trước đó trong bất hủ chiến gồm Kì Lân Luân, Phượng Sí Lưu Kim Đảng, Hoang Ngạc Toái Nha, Bắc Hoàng Xích ra thì còn có một luân bàn đang chậm rãi chuyển động, mang theo khí tức cuồn cuộn, cứ như hình thành lục đạo luân hồi, nghiền áp tất cả kẻ địch trên thế gian!

Đó là đế binh của Luân Hồi Ma Tông, Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Nhưng hiện tại nó lại thuộc về Quân Đế Đình. Năm đế binh đều xuất hiện, tất cả cường giả cổ tinh vực Hải Dương đều trợn tròn mắt, giống như bị rút đi linh hồn, thân thể cứng còng tại chỗ.

Có thế lực bất hủ nào có thể cùng lấy ra năm đế binh.

Ở Hoang Thiên Tiên Vực, trừ Quân gia ra thì phỏng chừng chỉ có Quân Đế Đình có thể lấy ra được.

Sắc mặt Hải Vương trắng bệch, thân thể run lên, cứ như muốn ngã

xuống đất.

“Xong rồi...” Hải Vương thất thần nói.

Ai mà ngờ được một Tam Thái Tử Hải Thần lại khiến toàn bộ cổ tinh vực Hải Dương huỷ diệt. Kế tiếp không cần nhiều lời, lấy sức mạnh của Quân Đế Đình thì huỷ diệt một cổ tinh vực cũng là dư dả.

Hơn mười viên cổ tinh sinh mệnh đều bị đả kích mang tính hủy diệt.

Quân đội Quân Đế Đình như châu chấu quá cảnh, đi đến nơi nào thì sẽ bị cướp đoạt sạch nơi đó. Quả thực như có được chân truyền cắt rau hẹ của Quân Tiêu Dao, nhưng lần này còn đào lên cả gốc rễ, không để một con đường sống.

Chương 721 - Tiểu Tây Thiên e dè

Chương 721: Tiểu Tây Thiên e dè

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cuối cùng, toàn bộ cổ tinh vực Hải Dương đều bị huỷ diệt, tất cả thế lực có liên quan đến Hải Vương cũng bị diệt trừ sạch sẽ.

Mà hiển nhiên chuyện này cũng không giấu được.

Không bao lâu sau, toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực đều nhận được tin tức.

Chí tôn mạnh nhất của cổ tinh vực Thiên Hư, Hư Không Kiếm Tôn ngã xuống.

Toàn bộ cổ tinh vực Hải Dương bị huỷ diệt, gần như diệt sạch.

Lại liên tưởng đến trước đó trên đế lộ truyền ra tin Quân Tiêu Dao diệt sát ba tiểu đầu sỏ, mọi người lập tức hiểu ra.

Trong nhất thời, tất cả thế lực đều chấn động.

Chỉ vì trêu chọc Quân Tiêu Dao mà người và thế lực sau lưng Tam Thái Tử Hải Thần và Hư Không Kiếm Tử đều bị diệt trừ.

Tất cả mọi người đều cảm thán, trong phạm vi của Hoang Thiên Tiên Vực, chọc ai cũng được, nhưng chớ chọc trúng Thần Tử Quân gia.

Nếu không thì không đơn giản là mình chết, thậm chí còn có khả năng liên lụy đến gia tộc và thế lực sau lưng.

Còn Tiểu Tây Thiên thì đã lập tức tỏ thái độ, tất cả đều là duyên kiếp, Ngọc Phật Tử chết cũng đã được định sẵn.

Mà Phật gia bọn họ sẽ không sinh ra tâm tư báo thù, tất cả đều tùy duyên mà đi.

Lúc sau, Tiểu Tây Thiên còn tuyên bố muốn tạm thời phong bế một

thời gian. Một ít tu sĩ đi đến Tiểu Tây Thiên điều tra cũng phát hiện Tiểu Tây Thiên đã dâng lên đại trận hộ giáo.

“Có cần làm tới vậy không...” Rất nhiều người đều chửi thầm.

Tốt xấu gì Tiểu Tây Thiên cũng là một bất hủ giáo phái truyền thừa vạn cổ, sao lại e dè nhát gan đến như vậy.

Nhưng cũng có một ít thế lực hiểu được cách làm thận trọng của Tiểu Tây Thiên, dù sao Quân gia đã quen bá đạo, hiện tại còn có thêm một Quân Đế Đình càng bá đạo.

Hai đại thế lực liên hợp, cho dù là Tiểu Tây Thiên cũng phải cúi đầu e dè.

Làm Tiểu Tây Thiên thở phào nhẹ nhõm chính là, Quân gia cũng không tới gây chuyện với bọn họ. Cũng không phải Quân gia không dám trêu chọc, mà là Tiểu Tây Thiên thật sự không thấp kém đến mức muốn âm thầm mưu hại Quân Tiêu Dao.

Nếu không uy hiếp đến Quân Tiêu Dao thì tất nhiên Quân gia cũng lười ra tay.

Nhưng hiển nhiên phong ba lần này cũng làm người ta ý thức được, không thể chọc Quân gia.

Quân Tiêu Dao càng không thể chọc!

Phong ba trên Hoang Thiên Tiên Vực giằng co một thời gian, sau đó cũng an tĩnh lại.

Một cổ tinh vực huỷ diệt mà cũng chỉ là đề tài trà dư tửu hậu đối với các thế lực bất hủ Hoang Thiên Tiên Vực mà thôi.

Nhưng phong ba trên đế lộ vẫn chưa dừng lại.

Sâu trong cửa ải thứ mười tám đế lộ, chiến trường Hoang Thiên đã mở ra, nó khiến tứ phương nổi lên phong vân.

Từng thiên kiêu mang theo hùng tâm tráng chí bước vào chiến trường Hoang Thiên, muốn đoạt thiên mệnh đời này.

Các Tự Liệt Quân gia gồm Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương…

Đám người Khương gia gồm Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly…

Đám người Cơ gia gồm Cơ Thanh Y…

Còn có Yêu Thần Cung gồm Nhan Như Mộng và Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo.

Còn có Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm, truyền người của Ngạc Tổ và đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Long Cát công chúa lên đế lộ để giành lấy thanh danh, họ đều chuẩn bị tiến vào chiến trường Hoang Thiên.

Ngoài ra, còn có rất nhiều thiên kiêu yêu nghiệt của cổ tinh vực cũng chuẩn bị tiến vào trong đó.

Ở sâu trong cửa ải thứ mười tám của đế lộ, trên một ngọn núi cao ngất như xâm nhập cả trời sao vô lượng, một bóng dáng hắc y khuôn mặt lạnh lùng đang khoanh tay mà đứng, nhìn ra trời sao thâm thúy ở nơi xa.

Trên lưng hắn ta có vác một thanh kiếm nhiễm máu, kiếm khí lạnh thấu xương kia khiến đàn tinh chư thiên đều đang dao động, như muốn rào rạt rơi xuống.

Ở nơi xa, có một ít thiên kiêu vẫn luôn chú ý đến nơi này.

Thanh niên hắc y này chính là kiếm ma chuyển thế của Diệp gia – người hiện giờ đang đứng đầu trên Hoang Thiên Thánh Bảng, Diệp Cô Thần.

“Quân Tiêu Dao, chẳng những ngươi không chết, ngược lại còn càng mạnh, sợ là tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh cũng khó có thể vây khốn ngươi.” Diệp Cô Thần bình thản nói.

Quân Tiêu Dao là một cái tên mà người ta nhắc tới thôi đã không khỏi cảm thấy kính sợ. Nhưng khi nói ra từ miệng Diệp Cô Thần, trong mắt hắn ta chỉ có chiến ý, không còn cảm xúc gì khác.

Trước kia ở Hoang Thiên Tiên Vực, Diệp Cô Thần từng nói vương không thấy vương.

Nhưng hiện giờ, cuối cùng vương và vương cũng chạm mặt!

“Trong tay ta chỉ có lưỡi kiếm ba thước, đưa mắt nhìn bốn phía vẫn luôn vô địch, chuyển thế trùng tu cầu một lần bại!”

Tiếng nói của Diệp Cô Thần vừa dứt, Thí Đế Kiếm sau lưng nở rộ ra kiếm quang ngập trời, trực tiếp chém rất nhiều sao trời lơ lửng trên trời cao xuống!

“Quân Tiêu Dao, nếu ngươi xuất quan thì đánh một trận trên lôi đài Thiên Đạo cuối chiến trường Hoang Thiên!”

Tiếng nói vừa dứt, vô số sao trời trên cao đều lập tức tan vỡ, cứ như kéo ra mở màn vì trận ước chiến đỉnh cao này.

“Diệp Cô Thần hạ chiến thư với Quân Tiêu Dao sao?”

“Thú vị, quá thú vị, đây sẽ là trận chiến của hai thiên kiêu chung cực trên đế lộ!”

Nơi xa, rất nhiều thiên kiêu chú ý Diệp Cô Thần đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Hai người này, một là kiếm ma cổ đại chuyển thế trùng tu, chặt đứt quá khứ, đắp nặn lại chân ngã, bước lên đế lộ không bao lâu thì đã đoạt được vị trí đứng đầu Hoang Thiên Thánh Bảng.

Mà người còn lại là Thần Tử Quân gia từ khi xuất thế đến nay chưa bao giờ thua, được gọi là Thánh Nhân vô địch, đệ nhất nhân trẻ tuổi của Hoang Thiên Tiên Vực.

Không nghi ngờ gì nữa, nếu hai người này ước chiến thì sẽ là trận chiến lóa mắt nhất trên toàn bộ đế lộ!

“Ai nha, không được, phải đi đặt cược, các ngươi cược ai thắng?”

“Đừng vội, chưa chắc Thần Tử Quân gia có thể đi ra từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh mà.”

“Nhưng dù thế nào, nếu Thần Tử Quân gia đi ra thì nhất định sẽ đồng ý tham chiến, đến lúc đó có cái để xem rồi.”

“Đây sẽ là trận chiến tranh đoạt vị trí vương giả đế lộ!”

Có thể nói, lần này Diệp Cô Thần ước chiến đã kíp nổ toàn bộ không khí đế lộ.

Giữa dòng cảm xúc lửa nóng đó, rốt cuộc chiến trường Hoang Thiên cũng mở ra.

Đó là một chiến trường cổ xưa mà rộng lớn, nằm ở cuối cửa ải thứ mười tám của đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực.

Trong chiến trường mênh mông này có di tàng chí tôn, có cơ duyên chuẩn đế, có tiên kim, có bất tử dược, có mạch khoáng Tiên Tủy, đủ loại cơ duyên bảo vật khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Đương nhiên, còn có thứ mà tất cả thiên kiêu khát vọng nhất, đó chính là Chứng Đạo Chi Ấn!

Chứng Đạo Chi Ấn không chỉ có một cái.

Chương 722 - Tiên thai xuất thế

Chương 722: Tiên thai xuất thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thông thường thì một thiên kiêu có được một Chứng Đạo Chi Ấn đã là cực kỳ ghê gớm. Nhưng có một vài thiên kiêu cực kỳ yêu nghiệt, thậm chí có thể lấy được hai, ba cái. Dù là ở cổ lộ chung cực thì tồn tại này cũng là yêu nghiệt đứng đầu.

Rất nhiều thiên kiêu mang khát vọng chứng đạo trong lòng đều bước vào chiến trường Hoang Thiên, nơi đó đã được định sẵn là một chiến trường nhiễm máu.

Đương nhiên cũng có một ít thiên kiêu đang chờ đợi Quân Tiêu Dao xuất hiện, tỷ như Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Mục Nguyệt Hàn, Khổng Huyên, bọn họ đều không đi đến chiến trường Hoang Thiên, mà đang chờ đợi Quân Tiêu Dao.

Chờ rồi lại chờ, lại trôi qua một năm.

Trong nháy mắt, từ lúc đế lộ mở ra đã trôi qua ba bốn năm.

Đa số thiên kiêu bước lên đế lộ đều ngã xuống.

Một số thì mất hết ý chí, ở lại những thành quan trên đường, hoặc là ảm đạm rời đi.

Những thiên kiêu còn lại có thể bước vào chiến trường Hoang Thiên, không có ai là không phải nhân trung long phượng.

Các phương diện thiên phú, thực lực, tâm tính đều là không có chút khuyết điểm nào.

Mà cũng chỉ có các thiên kiêu kia mới có tư cách bước lên cổ lộ chung cực, tranh phong với các thiên kiêu đến từ tiên vực khác.

Trong thời gian một năm này cũng rất nhiều tin tức truyền ra từ chiến trường Hoang Thiên. Tỷ như Long Hư Hoàng mang Long

Hoàng Thể trên người đạt được cơ duyên ở chiến trường Hoang Thiên, đã tu luyện ra ba luồng tiên khí, chấn động toàn bộ chiến trường.

Hắn còn sinh ra xung đột với quái thai cổ đại một mạch Thương Long Tổ Long sào ngày xưa, Long Cát công chúa, cuối cùng đánh cho nàng ta bị thương.

Còn có quái thai cổ đại Hoàng Cửu Diễm của Vạn Hoàng Linh Sơn, có người nói, Phượng Hoàng Niết Sinh Quyết của hắn ta đã niết bàn tám lần. Chờ hắn tiến hành lần niết bàn thứ chín cuối cùng là có thể quay ngược lại nguồn cội, có được huyết mạch tinh thuần có thể sánh ngang với hậu duệ cổ hoàng.

Còn có truyền người Ngạc Tổ hung hãn ngập trời, không chỉ cắn nuốt một vị tiểu đầu sỏ.

Mà làm một vài người nghi hoặc chính là, Diệp Cô Thần đứng đầu Hoang Thiên Thánh Bảng lại không có chiến tích gì truyền ra.

Đó là vì đã không có ai dám tùy ý tranh phong với hắn ta.

Không ai dám tranh phong, tất nhiên Diệp Cô Thần cũng không có chiến tích kinh người gì.

Nhưng vậy chẳng lẽ là chiến tích kinh người nhất hay sao?

Trừ những người này ra, còn có sự tích của rất nhiều thiên kiêu cũng đang lan truyền.

Thứ nhất là chuyện khiến người ta chú ý nhất, đó là về Thần Nữ Khương gia, Khương Thánh Y.

Có lời đồn, Khương Thánh Y hư hư thực thực tìm được một tiên thai trong di tích cổ nào đó trên chiến trường Hoang Thiên.

Điều này đã hoàn toàn kíp nổ toàn bộ chiến trường Hoang Thiên.

Có lời đồn tiên thai là năng lượng nguyên tàn tiên để lại. Trước đó ở thế giới Tiên Cổ, Quân Tiêu Dao có được một giọt máu tàn tiên mà đã khiến rất nhiều người mơ ước, huống chi là một tiên thai.

Tiên thai xuất thế làm tất cả thiên kiêu đều điên cuồng.

“Đó có khả năng là năng lượng tàn tiên lưu lại, nếu có được thì ít nhất có thể tu luyện ra một luồng tiên khí!”

“Không chỉ một luồng đâu, ta thấy ít nhất có thể tu luyện ra hai luồng tiên khí!”

Tất cả thiên kiêu trên chiến trường Hoang Thiên đều đỏ mắt muốn ngấp nghé.

Trong nhất thời, Thần Nữ Khương Thánh Y của Khương gia bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Có lời đồn rằng đã có một ít tiểu đầu sỏ bắt đầu âm thầm liên hợp, chuẩn bị mưu đoạt tiên thai!

Trong lúc toàn bộ chiến trường Hoang Thiên gió nổi mây phun bởi vì sự xuất thế của tiên thai thì đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh cũng trở nên náo nhiệt.

Trên đế lộ, đa số những thiên kiêu không đi đến chiến trường Hoang Thiên đều tới đây xem náo nhiệt.

“Cũng đã trôi qua hơn một năm, sao Thần Tử Quân gia còn chưa có dấu hiệu đi ra?”

“Ai biết được, nói không chừng thật sự chết rồi.”

“Nếu như vậy thì đây là tin tức tốt đối với các thiên kiêu khác, nhưng đến lúc cổ lộ chung cực tranh bá thì Hoang Thiên Tiên Vực ta sẽ yếu hơn người ta một bậc.”

Trước đó có tin tức truyền ra, ở tiên vực khác có thiên kiêu cấm kỵ cực kỳ yêu nghiệt xuất hiện.

Có thể nói, đại tranh chi thế này thật sự xuất sắc, thiên kiêu quật khởi, chư vương tranh bá.

Trong lúc rất nhiều thiên kiêu trên đạo tràng nghị luận không thôi thì ở tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh vẫn là một mảnh đỏ rực, giống như thế giới luyện ngục.

Nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, sức mạnh tội nghiệt ở nơi đây đã loãng đi rất nhiều.

“Sao có thể, Địa Ngục Tinh tích góp sức mạnh tội nghiệt qua vô số kỷ nguyên, sao lại bị hắn hấp thu hơn phân nửa.”

Trong mắt Vĩnh Kiếp Thiên Nữ mang theo khiếp sợ xưa nay chưa từng có.

Trong thời gian hơn một năm này, Quân Tiêu Dao hóa thành cái kén, gần như không lúc nào là không điên cuồng hấp thu sức mạnh tội nghiệt trong Địa Ngục Tinh.

Cho dù lây dính một chút sức mạnh tội nghiệt khủng bố này thì cũng đủ để thân thể và linh hồn của một thiên kiêu bình thường bị phá hủy.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại như một cái động không đáy, đang không ngừng hấp thu.

Thậm chí Vĩnh Kiếp Thiên Nữ còn cảm thấy sức mạnh của mình giảm đi rất nhiều.

Bởi vì đa số sức mạnh của Địa Ngục Tinh đều bị Quân Tiêu Dao hấp thu đi mất.

“Nhiều nhân quả tội nghiệt như vậy, cho dù là chí tôn cũng chịu không nổi, đây là sự khủng bố của Vận Mệnh Hư Vô Giả sao?”

Hiện tại, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ càng xác nhận Quân Tiêu Dao chính là Vận Mệnh Hư Vô Giả chân chính, chỉ có Vận Mệnh Hư Vô Giả mới có thể không kiêng kỵ mà hấp thu nhân quả tội nghiệp lực như vậy.

Bởi vì nhân quả tội nghiệp lực căn bản không ảnh hưởng được hắn, lây dính không được thân thể hắn.

Trong lúc Vĩnh Kiếp Thiên Nữ âm thầm khiếp sợ thì rốt cuộc kén yên lặng đã hơn một năm kia cũng bắt đầu rung động lên.

Từng cái khe lan tràn trên thân kén, đồng thời một luồng khí tức khiến cả Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng cảm thấy có chút run rẩy giống

như núi lửa phun trào.

Khí tức này quá cường đại, mang đến cho người ta cảm giác như một thần linh viễn cổ đang thức tỉnh.

Oanh!

Toàn bộ cái kén đều nổ tung, Hồng Liên Nghiệp Hỏa vô tận lan tràn mãnh liệt ra. Toàn bộ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh đều đang chấn động.

Chương 723 - Thức thứ hai Thế Kỷ Ánh Sáng, tu vi lại tăng vọt

Chương 723: Thức thứ hai Thế Kỷ Ánh Sáng, tu vi lại tăng vọt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao mặc bạch y tuyệt thế đạp Hồng Liên Nghiệp Hỏa đầy trời bước ra, cứ như thần linh vô thượng thức tỉnh từ địa ngục.

Hắn bước ra một bước, mỗi bước chân đều khiến khí tức tăng vọt một đoạn!

Bước đầu tiên, Thánh Nhân Cảnh tiền kỳ!

Bước thứ hai, Thánh Nhân Cảnh trung kỳ!

Bước thứ ba, Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ!

Bước thứ tư, Thánh Nhân Cảnh tiểu viên mãn!

Thứ năm bước, Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn!

Quân Tiêu Dao bước ra năm bước, trực tiếp tăng vọt năm tiểu cảnh giới!

Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh tượng này thì trái tim nhất định sẽ ngừng đập. Phải biết rằng, đây chính là Thánh Nhân Cảnh, không phải những cảnh giới Thần Kiều, Quy Nhất, Hợp Đạo trước đó, có lẽ trước đó sẽ có một ít thiên kiêu có thể liên tục đột phá.

Nhưng tới thánh cảnh thì mỗi một tiểu cảnh giới đều có thể sánh ngang với một đại cảnh giới trước, muốn liên tục đột phá là cực kỳ khó khăn, cho dù là một ít thiên kiêu yêu nghiệt cũng rất khó làm được.

Kết quả, Quân Tiêu Dao lại dễ dàng liên tục phá năm ải, đơn giản giống như ăn cơm uống nước mà thôi.

“Thánh Nhân đại viên mãn, cũng tạm được.”

Cảm nhận được cảnh giới của bản thân, Quân Tiêu Dao tặc lưỡi, cũng không cảm thấy không quá mừng rỡ. Đây chỉ là thao tác cơ bản mà thôi, Quân Tiêu Dao sớm đã quen rồi.

Nhưng trước đó hắn đã có danh hiệu Thánh Nhân vô địch, hiện tại đột phá tới Thánh Nhân đại viên mãn thì thực lực sẽ tăng vọt đến trình độ nào.

Nếu không ra tay thì bản thân Quân Tiêu Dao cũng không biết được. Đương nhiên, cảnh giới cũng chỉ là phụ thôi, Quân Tiêu Dao không để ý lắm. Lần này hắn bế quan, chủ yếu không phải vì đột phá cảnh giới.

“Rốt cuộc thức tỉnh rồi, thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt.” Cảm nhận được khúc xương nóng bỏng trong ngực kia, Quân Tiêu Dao thầm nói.

Chí Tôn Cốt trong ngực hắn hấp thu sức mạnh tội nghiệt vô tận, sớm đã biến thành một màu đỏ rực quỷ dị, tràn ngập một luồng ma ý và tội nghiệt.

Quân Tiêu Dao thúc giục Chí Tôn Cốt, ma quang màu đỏ sậm khủng bố và Hồng Liên Nghiệp Hỏa tràn ra mãnh liệt.

Thiên kiêu bình thường dù chỉ lây dính một chút cũng sẽ bị tội nghiệt vô tận quấn quanh, nghiệp hỏa đốt người, cuối cùng hóa thành tro bụi.

“Thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt, Tội Nghiệt Ma Quang.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Thần thông đầu tiên là Thượng Thương Kiếp Quang.

Thần thông thứ hai là Luân Hồi Niết Quang.

Thần thông thứ ba là Tội Nghiệt Ma Quang.

Đương nhiên, Tội Nghiệt Ma Quang trước mắt cũng chỉ là hình thức ban đầu của thần thông thứ ba, sau này chờ Quân Tiêu Dao thâm nhập tu luyện thì sẽ lột xác ra thần thông hoàn chỉnh chân

chính, giống như Thượng Thương chi Thủ và Luân Hồi Đạo Bàn.

Quân Tiêu Dao lại thao túng Chí Tôn Cốt, nghiệp lực tan đi, Chí Tôn Cốt lại trở nên trong suốt vô cấu.

“Thu hoạch lần này không chỉ như thế.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật thâm thúy.

“Trên thế gian này có ánh sáng thì phải có bóng tối, thần thông căn nguyên đại đạo của ta, Thế Kỷ Ánh Sáng, thức thứ nhất là Thần Chi Quang.”

“Khi ánh sáng xuất hiện thì bóng tối cũng theo đó mà cộng sinh.”

“Nhân quả tội nghiệp vô tận trên thế gian chính là sức mạnh bóng tối.”

Quân Tiêu Dao lẩm bẩm, như rơi vào lĩnh ngộ nào đó.

Hai tay hắn bắt đầu diễn biến ra đủ loại quỹ đạo huyền ảo, Thần Chi Nguyên Điểm trong đan điền cơ thể lại có sức mạnh căn nguyên vũ trụ mãnh liệt tràn ra.

Mà sức mạnh căn nguyên vũ trụ này lại bắt đầu dung hợp với sức mạnh tội nghiệt.

“Khí tức này...”

Nơi xa, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cảm nhận được trên người Quân Tiêu Dao tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Vừa rồi Quân Tiêu Dao dùng Chí Tôn Cốt để khống chế sức mạnh tội nghiệt, đã khiến nàng ta rất chấn kinh. Mà hiện tại, trên người Quân Tiêu Dao lại xuất hiện khí tức đáng sợ, đồng thời còn có một sức mạnh làm Vĩnh Kiếp Thiên Nữ kiêng kị.

Đó không phải sức mạnh tội nghiệt, mà là sức mạnh căn nguyên vũ trụ.

Đến cuối cùng, Quân Tiêu Dao kết hợp sức mạnh căn nguyên vũ trụ và tội nghiệt lại với nhau. Vô số sợi dây nhỏ màu đỏ sậm hiện lên quanh thân thể hắn.

Đó là sợi dây tội nghiệt, là sợi dây nhân quả, bất cứ kẻ nào bị chúng quấn lấy cũng sẽ gặp nạn, gánh chịu đại khủng bố!

“Chiêu này gọi là Thần Chi Phạt đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Tội nghiệt quấn quanh, kiếp phạt chúng sinh.

Đây là thần thông căn nguyên đại đạo của Quân Tiêu Dao, thức thứ hai của Thế Kỷ Ánh Sáng, Thần Chi Phạt!

Chiêu này cũng ngụ ý Quân Tiêu Dao thay thần trừng phạt, trách cứ sinh linh.

“Thức thứ hai Thần Chi Phạt đại diện cho bóng tối, mà thức thứ nhất Thần Chi Quang đại diện cho ánh sáng, nếu hai chiêu này có thể kết hợp với nhau...”

Quân Tiêu Dao đã bắt đầu suy tính, có nên kết hợp hai chiêu này lại với nhau để hóa thành đại chiêu diệt thế càng khủng bố.

Mà lúc này, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ đứng xem ở cách đó không xa, sớm đã là chấn động mà nói không ra lời, thân thể như bị đông cứng lại, trở nên cứng đờ.

Quân Tiêu Dao thật sự chính là dị số trong dị số, yêu nghiệt trong yêu nghiệt!

Quân Tiêu Dao trầm tư ở đó trong chốc lát, sau đó lại hành động. Hắn thúc giục sức mạnh căn nguyên vũ trụ, cả tay trái tay phải đều chậm rãi nâng lên.

Trong tay trái, một thần quang rực sáng đến mức đủ để lóe mù mắt đang khuếch tán ra, cứ như tia sáng đầu tiên thuở sơ khai hỗn độn.

Trong tay phải, Hồng Liên Nghiệp Hỏa bốc lên, những sợi dây nhân quả tội nghiệt màu đỏ rực hiện lên, cứ như muốn khiển trách chúng sinh, giáng xuống kiếp phạt.

Hai chiêu Thần Chi Quang, Thần Chi Phạt bị Quân Tiêu Dao cùng thi triển ra. Lúc này tay trái của Quân Tiêu Dao chấp chưởng sự sống ánh sáng, tay phải chấp chưởng bóng tối tội nghiệt.

Hắn giống như vị thần hủy diệt và tái sinh, chấp chưởng sinh tử của nhân gian!

Sau đó, Quân Tiêu Dao chậm rãi dung hợp hai sức mạnh lại với nhau.

Trong khoảnh khắc, một luồng dao động như diệt thế thổi quét ra, toàn bộ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh đều đang rung chuyển!

“Đi!”

Quân Tiêu Dao tung ra nhất chiêu, dao động hủy diệt thổi quét ra, tất cả mọi thứ trên đường đi của nó đều bị đánh tan biến.

Sau đó, dao động này đã trực tiếp đâm thùng cả vách chắn của tầng thứ mười chín Địa Ngục Tinh, sau đó là tầng mười tám, mười bảy, mười sáu...

Cuối cùng, đi kèm với một tiếng vang khủng bố khiến trời cao cũng chấn động, dao động hủy diệt cuồn cuộn vô biên kia trực tiếp đâm xuyên qua cả Địa Ngục Tinh.

Ầm ầm ầm!

Đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh, rất nhiều thiên kiêu đang nói chuyện phiếm bỗng nhận ra một luồng dao động khủng bố thổi quét qua, làm lông tơ bọn họ dựng ngược.

“Đây là chuyện gì?”

“Là Địa Ngục Tinh, Địa Ngục Tinh xuất hiện biến cố!”

“Chẳng lẽ là Thần Tử Quân gia đi ra?”

Tất cả thiên kiêu đều cùng lúc nhìn lại.

“Cái gì, chủ nhân sắp đi ra rồi!”

Chương 724 - Dẫn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ rời đi

Chương 724: Dẫn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ rời đi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đám người Cửu Đầu Sư Tử, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Mục Nguyệt Hàn và Khổng Huyên cũng lập tức giương mắt nhìn lên.

Sau đó, tất cả thiên kiêu trên đạo tràng đã thấy được cảnh tượng làm bọn họ vô cùng chấn động. Một luồng dao động hủy diệt đâm xuyên qua cả viên Địa Ngục Tinh, trên đường nó khuếch tán mở ra, rất nhiều sao trời chung quanh đều mai một, dập nát.

Ồ...

Vô số tiếng hít hà xuýt xoa vang lên.

“Đó... Đó rốt cuộc là dao động gì, chẳng lẽ là tồn tại không rõ dưới tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh tức giận?”

“Khủng bố, quá khủng bố, nếu dính vào dao động kia một chút thì tuyệt đối tan xương nát thịt!”

Rất nhiều thiên kiêu đều nổi da gà cả người, bọn họ căn bản không nghĩ tới đây là động tĩnh do Quân Tiêu Dao gây ra, mà còn tưởng rằng trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh xuất hiện biến cố nào đó.

“Vậy xem ra, chẳng phải Thần Tử Quân gia gạp nguy hiểm?” Một ít thiên kiêu quay mặt nhìn nhau.

Trong lúc thiên kiêu ngoại giới rơi vào chấn động cực độ, ở tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ giương cái miệng nhỏ lên nhìn cảnh tượng này, thật lâu sau vẫn không phục hồi tinh thần lại được.

Dùng một chiêu đâm xuyên cả Địa Ngục Tinh, đây là uy lực cỡ nào?

Càng quan trọng là, đây là thần thông mà Quân Tiêu Dao tự nghĩ ra, không phải là thần thông học được từ đâu cả, điều này càng thể hiện ra sự yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao.

“Cũng không tệ lắm.” Nhìn sự phá hoại mà mình tạo thành, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Trước mắt, cũng chỉ nếm thử bước đầu một chút mà thôi, uy lực cũng không làm hắn thất vọng, chờ ngày sau thăng hoa một chút thì sẽ càng mạnh hơn nữa.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao cũng nên rời khỏi Địa Ngục Tinh, lần này có thể nói hắn thu hoạch được khá nhiều ở Địa Ngục Tinh.

Ngưng luyện ra tiên khí hư không, đánh dấu ra tiên khí tội nghiệt, có được Tiên Tủy chi vương, thức tỉnh thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt, lĩnh ngộ được thức thứ hai của Thế Kỷ Ánh Sáng, tu vi còn đột phá tới Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn.

Nói ngắn gọn, thực lực của Quân Tiêu Dao lại tăng vọt tới một cấp bậc hoàn toàn mới, kẻ có thể vượt qua Quân Tiêu Dao cũng chỉ có chính hắn mà thôi.

Bên kia, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ tỉnh táo lại thì lập tức ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài Địa Ngục Tinh bị Quân Tiêu Dao đâm xuyên kia.

“Đó là cái gì...”

Nhìn thấy bầu trời đầy sao lập loè, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ có chút hoảng hốt.

“Là tự do.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ta... Muốn rời đi.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ do dự trong chốc lát, sau đó nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu và nói: “Được, ta dẫn ngươi rời đi.”

Trước đó Quân Tiêu Dao không thể dẫn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ rời đi, là vì trói buộc của tầng thứ mười chín Địa Ngục Tinh quá mạnh. Nhưng nay đã hơn một năm trôi qua, năng lượng tội nghiệt trong Địa Ngục Tinh bị Quân Tiêu Dao hấp thu gần hết.

Quy tắc trói buộc cũng bị suy yếu rất nhiều, thậm chí Quân Tiêu Dao còn dùng một chiêu đâm thủng cả Địa Ngục Tinh.

Hắn đã có thể bình yên dẫn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ rời đi.

“Sau khi rời khỏi Địa Ngục Tinh, sức mạnh của ta sẽ bị suy yếu rất nhiều.” Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nói.

Sở dĩ chí tôn tiến vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh cũng khó có thể chạy thoát, chủ yếu là vì sức mạnh của Địa Ngục Tinh.

Hiện giờ Vĩnh Kiếp Thiên Nữ rời khỏi Địa Ngục Tinh thì nhất định không còn khả năng giữ lại sức mạnh diệt sát tất cả.

“Không sao, thiên phú của ngươi vẫn ở đó, đi theo ta thì ngày sau ngươi có thể nhìn hết phồn hoa của thế gian.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Rốt cuộc Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng hạ quyết tâm, lập tức gật gật đầu.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao khoanh tay, bước chậm dẫn đầu, đi dọc theo thông đạo bị đâm xuyên kia, còn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thì đi theo phía sau.

Đạo tràng bên ngoài Địa Ngục Tinh, rất nhiều thiên kiêu đều đang thò đầu thò cổ muốn xem, nhưng lại không dám tới gần, sợ có liên lụy gì đến tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh.

Trong lúc chờ đợi, trong lỗ thủng đâm xuyên qua Địa Ngục Tinh có thần quang lập lòe trạm, có tiên ý dâng trào.

Một bóng dáng bạch y tuyệt thế, như trích tiên đi ra từ nơi sâu nhất trong Địa Ngục Tinh, khoanh tay thản nhiên như đang dạo bước.

Phong thái này cứ như đi đến chỗ nào đạp thanh một vòng rồi lại trở về.

“Là Thần Tử Quân gia đi ra!”

“Hắn thật sự ra được từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh!”

“Trời ạ, trước đó người đâm xuyên Địa Ngục Tinh không phải là Thần Tử Quân gia đó chứ?”

Quân Tiêu Dao xuất hiện đã hoàn toàn làm cả đạo tràng như bị bậc lửa mà nổ tung lên.

Bốn người Cửu Đầu Sư Tử, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Mục Nguyệt Hàn, Tiểu Tiên Nhi, Khổng Huyên còn trực tiếp vọt tới đằng trước. Khi nhìn thấy bóng dáng kia, cả người Khổng Huyên đều ngơ ngẩn.

Nàng chỉ đang chờ đợi một kết quả mà thôi.

Nếu Quân Tiêu Dao thật sự không thể đi ra từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh thì mối thù của Ngọc Phật Tử xem như được báo.

Nhưng lúc này, nhìn Quân Tiêu Dao bạch y vô trần, vẻ mặt bình thản kia, trong lòng Khổng Huyên chỉ còn lại tuyệt vọng.

“Quân Tiêu Dao thật sự vô địch sao?” Khổng Huyên thất thần mà nói.

Báo thù cho Ngọc Phật Tử?

Chỉ là một trò cười mà thôi.

Nhưng khi Khổng Huyên còn chưa phục hồi tinh thần thì người thủ hộ của Hổ Lao Quan, Sùng Minh Chí Tôn cũng hiện thân.

Lão hơi mỉm cười, vừa định chúc mừng Quân Tiêu Dao thì đã thấy được bóng dáng đi theo phía sau Quân Tiêu Dao. Đó là một nữ tử mặc váy đỏ, mái tóc như con sông máu chảy xuống, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng, khắc ấn chú văn màu đen quỷ dị.

“Đó... Chẳng lẽ là...” Sùng Minh Chí Tôn sắp trừng đến lọt tròng mắt ra ngoài, thân thể cũng khẽ run lên.

Lão thân là người thủ hộ của Hổ Lao Quan, tuy rằng chưa từng tiến vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, nhưng cũng mơ hồ nghe thấy một ít đồn đãi.

“Chẳng lẽ vị này là tồn tại trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh?” Sùng Minh Chí Tôn cũng không nhịn được mà lộ ra sợ hãi.

Thân là một trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, cả Sùng Minh Chí Tôn cũng không dám tiến vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh.

Nhưng, lão từng nghe thấy một lời đồn, ở nơi sâu nhất trong Địa Ngục Tinh có một tồn tại khống chế toàn bộ sức mạnh tội nghiệt của Địa Ngục Tinh.

Mà lúc này, nhìn thế nào thì nữ tử khí chất quỷ dị lãnh diễm đi theo phía sau Quân Tiêu Dao cũng không thể không liên quan đến tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh.

Chương 725 - Quân Tiêu Dao là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ chín

Chương 725: Quân Tiêu Dao là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ chín

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái gì, Thần Tử Quân gia đã dẫn tồn tại trong tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh đi ra sao?”

Nghe thấy lời nói của Sùng Minh Chí Tôn, tất cả thiên kiêu toàn bộ đạo tràng đều trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ nhìn Vĩnh Kiếp Thiên Nữ, thân thể cùng lui về phía sau, sợ bị ảnh hưởng gì đấy.

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thấy thế thì trong đôi mắt xinh đẹp lập tức hiện lên một tia lạnh lẽo.

Nàng phát hiện, những người khác có vẻ đều rất sợ nàng, coi nàng như quỷ quái. Ngược lại Quân Tiêu Dao hoàn toàn không nhìn nàng bằng ánh mắt đặc thù gì, thậm chí còn nguyện ý thu nàng làm tùy tùng.

Trong nhất thời, ánh mắt Vĩnh Kiếp Thiên Nữ nhìn về phía bóng dáng bạch y phía trước cũng có sự thay đổi rất nhỏ.

“Không sai, nàng là tồn tại trong tầng mười chín, nhưng hiện tại đã là tùy tùng của bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

Lời này vừa dứt thì toàn trường đều im như ve sầu mùa đông.

Chẳng những Quân Tiêu Dao lành lặn không bị thương đi ra từ tầng mười chín, thậm chí còn bắt cóc luôn tồn tại cấm kỵ tầng mười chín ra, thu làm tùy tùng.

Con mẹ nó, thật là thái quá!

“Không hổ là Thần Tử Quân gia.” Sùng Minh Chí Tôn cũng chùi chùi mồ hôi trên trán.

Thật là một người ghê gớm.

Sau khi một lúc tĩnh mịch ngắn ngủi, những âm thanh kinh ngạc, chấn động, tán thưởng truyền ra.

Quân Tiêu Dao thật sự đổi mới nhận thức của mọi người.

“Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, một mình Thần Tử Quân gia đã xông vào hai cái, quá trâu bò!”

“Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (1), các ngươi nói xem, Thần Tử Quân gia có lần lượt thăm dò luôn năm Đại Bất Khả Tư Nghị còn lại hay không?”

(1) Ý nói chuyện mà cổ nhân chưa ai làm được, tương lai cũng không ai thành công.

“Rất có khả năng, các ngươi đừng quên, Quân gia có được danh hiệu Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám.”

“Ta cảm thấy một mình Thần Tử Quân gia nên được coi là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ chín.” Trong mắt một nữ thiên kiêu mang theo cuồng nhiệt sùng bái mà nói.

“Không sai, Đại Bất Khả Tư Nghị thứ tám là Quân gia, Đại Bất Khả Tư Nghị chính thứ chín là Thần Tử Quân gia!”

Có lẽ cả bản thân Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ tới, mình lại có thêm một danh hiệu là Đại Bất Khả Tư Nghị thứ chín.

Sùng Minh Chí Tôn nịnh hót hai câu xong thì lẩm bẩm một câu hậu sinh khả uý rồi rời đi.

Quân Tiêu Dao lại đi tới phía đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, thiên kiêu chung quanh đều tản ra, bởi vì mang lòng sợ hãi đối với Vĩnh Kiếp Thiên Nữ.

“Thần Tử đại nhân!”

Đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương chắp tay.

Càng tới gần Quân Tiêu Dao thì bọn họ càng phát hiện uy áp cường đại tỏa ra từ trên người Quân Tiêu Dao, đó không phải là do Quân Tiêu Dao cố tình phát ra, mà là hiện tượng tự nhiên mà thôi.

“Cả gan hỏi một câu, cảnh giới hiện giờ của Thần Tử đại nhân...” Kim Sí Tiểu Bằng Vương chần chờ mà nói.

“Miễn cưỡng đã tới Thánh Nhân đại viên mãn, không nhanh lắm.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Đây cũng không phải bí mật gì, không cần thiết che giấu.

“Cái gì!”

Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu, mà như lôi đình nổ vang trong tai người khác!

Thánh Nhân đại viên mãn!

Từ lúc Quân Tiêu Dao tiến vào đế lộ đến bây giờ, tính kỹ thì cũng chỉ hai năm mà thôi.

Quân Tiêu Dao cũng mới hơn hai mươi tuổi. Đối với thọ mệnh của tu sĩ mà nói, độ tuổi này của hắn còn rất non nớt.

Kết quả Quân Tiêu Dao đã tu luyện tới Thánh Nhân đại viên mãn.

“Trời ạ, Thần Tử Quân gia bế quan một lần đã tăng vọt vượt qua năm cảnh giới!”

“Vậy chẳng phải không bao lâu nữa, Thần Tử Quân gia có thể tu luyện đến Thánh Nhân vương hay sao?”

“Có lẽ Thần Tử sẽ có thêm một danh hiệu Thánh Nhân vương trẻ tuổi nhất trong lịch sử...”

Kinh ngạc trầm trồ!

Chấn động!

Cảm thán!

Sùng bái!

Thân thể Khổng Huyên run lên, đồng tử cũng đang run rẩy, nàng ta đã hoàn toàn chấp nhận số phận.

Cái gì mà Ngọc Phật Tử, không xứng xách giày cho Quân Tiêu Dao nữa là!

Hai người căn bản không phải cùng một đẳng cấp.

“Có lẽ làm vật cưỡi cho Thần Tử Quân gia cũng xem như một lựa chọn tốt.” Khổng Huyên đột nhiên sinh ra suy nghĩ này.

“Thần Tử có tu vi như vậy, xem ra trận chiến với Diệp Cô Thần cũng thật đáng xem.”

“Tuy Diệp Cô Thần mạnh, nhưng Thần Tử Quân gia cũng không phải ăn chay, bế quan xong đi ra thì thực lực đã tăng vọt đến trình độ này, thu luôn cả nhân vật trong tầng mười chín làm tùy tùng.”

“Hả?”

Nghe những lời bàn tán đó, Quân Tiêu Dao khẽ nhướng mày. Xem ra trong thời gian hơn một năm hắn bế quan, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

“Chúng ta đi thôi, tìm một nơi để nói chuyện.” Quân Tiêu Dao nói.

“Tuân lệnh!”

Đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương đi theo phía sau.

Rất nhanh, bọn họ đã đi tới một nhỏ trong Hổ Lao Quan.

Vừa đến nơi thì Tiểu Tiên Nhi đã tung tăng nhảy nhót đến trước người Quân Tiêu Dao, trong đôi mắt to tràn đầy mong mỏi, lôi kéo góc áo Quân Tiêu Dao mà nói: “Tiểu ca ca, ta muốn...”

“Sao còn chưa nuôi béo được ngươi vậy?” Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Tiểu Tiên Nhi.

“Mấy thứ đó không có món ta thích ăn.” Tiểu Tiên Nhi tủi thân mà nói, đưa tay xoa cái bụng nhỏ.

“Cầm đi.” Quân Tiêu Dao tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, chia vài sợi Vạn Vật Mẫu Khí cho Tiểu Tiên Nhi.

Tiểu Tiên Nhi lập tức tươi cười rạng rỡ, ực ực mà nuốt.

“Nói hết những tin tức gần đây cho ta biết, còn chuyện Diệp Cô Thần ước chiến là như thế nào?” Quân Tiêu Dao nói.

“Thần Tử đại nhân, là như thế này...” Mục Nguyệt Hàn tiến lên, kể lại hết những tin tức một năm qua cho Quân Tiêu Dao nghe.

“Thì ra là thế, chiến trường Hoang Thiên mở ra, tranh đoạt Chứng Đạo Chi Ấn.”

“Còn Diệp Cô Thần kia ước chiến với ta.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn và Diệp Cô Thần cũng xem như không oán không thù.

Trước đó mâu thuẫn duy nhất với Diệp gia cũng chính có Diệp Tinh Vân, nhưng Diệp Tinh Vân cũng không phải chết trong tay hắn, mà là bị Vô Cực Tinh Quân giết chết.

Cho nên Quân Tiêu Dao và Diệp gia cũng không có thù hận gì.

Vậy Diệp Cô Thần cũng không phải vì thù hận gì mà ước chiến, chỉ đơn thuần muốn khiêu chiến mà thôi.

“Một khi đã vậy, bản Thần Tử sẽ tiếp, hy vọng Diệp Cô Thần năng mang đến cho ta chút bất ngờ.” Quân Tiêu Dao nói.

Chương 726 - Tình cảnh của Khương Thánh Y

Chương 726: Tình cảnh của Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Từ lúc hắn tu luyện đến nay, hầu như luôn quét ngang vô địch.

Có đôi khi, đứng trên đỉnh núi, không tìm thấy đối thủ cũng là một loại tịch mịch.

Thực lực của kiếm ma chuyển thế Diệp Cô Thần này rất mạnh, còn rất quyết đoán, dám chặt đứt quá khứ, trọng tố chân ngã.

Quân Tiêu Dao rất chờ mong, Diệp Cô Thần năng mang đến cho hắn một ít cảm giác mãnh liệt và nhiệt huyết đã lâu chưa được nếm trải.

“Đúng rồi, Thần Tử, có một tin tức khác, chắc ngài cũng sẽ quan tâm.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương nói.

“Chuyện gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Ở chiến trường Hoang Thiên, Khương Thánh Y có được một quả tiên thai, lập tức bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nghe nói có người sẽ gây bất lợi cho nàng, muốn triển khai bao vây tiễu trừ.”

“Có chuyện này?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lặng im như hàn băng.

Tuy hắn không lộ ra phẫn nộ rõ ràng, nhưng đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại cảm thấy thân thể phát lạnh, cứ như máu cũng bị đông lại.

“Nghe nói đám thiên kiêu hậu nhân của Thái Cổ hoàng tộc gồm Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm, Ngạc Tổ cũng có khả năng tham dự vào chuyện này.” Kim Sí Tiểu Bằng Vương tiếp tục nói.

“Luôn có vài con kiến không biết tự lượng sức mình, một khi đã vậy, cứ chấm dứt trước khi bước lên cổ lộ chung cực đi.”

Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, khí chất lập tức biến hóa, từ trích tiên biến thành một sát tiên!

“Đi đến chiến trường Hoang Thiên!”

Cuối đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực, cửa ải thứ mười tám tên là Hàm Cốc Quan.

Phía tây của Hàm Cốc Quan chính là khởi điểm bước lên cổ lộ chung cực. Mà ở hư không cách Hàm Cốc Quan trăm vạn có một mảnh chiến trường mênh mông vô tận.

Nói là chiến trường, nhưng nhìn lại cứ như một khối đại lục hoang dã lơ lửng trong trời sao vũ trụ.

Nghe đồn chiến trường Hoang Thiên này là một di tích cực kỳ cổ xưa, bởi vậy cũng để lại rất nhiều đại cơ duyên.

Tỷ như tiên thai, loại thiên địa kỳ trân gần như không có khả năng xuất hiện ở nơi khác, nhưng lại bị phát hiện ở chiến trường Hoang Thiên.

Mà lúc này, từ lúc chiến trường Hoang Thiên mở ra đã trôi qua thời gian rất lâu, rất nhiều thiên kiêu đều đang tranh phong trong đó.

Đương nhiên, cũng có một số thiên kiêu đứng bên ngoài xem mà không đi vào, bởi vì bọn họ sớm đã mỏi mệt trên con đường đi tới, đạo tâm đã hao mòn hầu như không còn.

Hiện tại bọn họ chỉ tò mò ai có thể đoạt được Chứng Đạo Chi Ấn, bước lên cổ lộ chung cực mà thôi.

Còn chuyện Diệp Cô Thần và Quân Tiêu Dao ước chiến cũng hấp dẫn rất nhiều thiên kiêu tiến đến.

Thậm chí cả một ít sinh linh bản xứ trên đế lộ cũng hội tụ tại đây xem náo nhiệt.

Trong hư không, một nam tử trung niên mặc thần giáp lộng lẫy mang theo một luồng uy áp chí tôn, trấn phục toàn trường.

Ông ta là người thủ hộ cửa ải Hàm Cốc Quan thứ mười tám của đế lộ, Đỗ Thác Chí Tôn.

Chiến trường Hoang Thiên là nơi khảo nghiệm cuối cùng, cửa ải chung cực của đế lộ, cực kỳ quan trọng.

Cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn cũng không thể không để bụng, vẫn luôn trấn thủ ở nơi đây.

“Chậc chậc, tiên thai, đó là thứ mà bản tôn cũng sẽ rung động.” Đỗ Thác Chí Tôn cảm thán mà nói.

Cả ông ta còn rung động trước chí bảo thiên địa như tiên thai thì càng đừng nói là những thiên kiêu tham dự tranh phong kia. Vì có được tiên thai, tu ra tiên khí, chuyện gì bọn họ cũng dám làm.

Cạnh tranh công bằng một chọi một?

Căn bản không tồn tại!

“Nhưng làm bản tôn nghi hoặc chính là, con bé Khương gia kia có được tiên thai mà vì sao không trực tiếp luyện hóa đi?” Đỗ Thác Chí Tôn lắc đầu nói, trong mắt hiện ra sự nghi hoặc.

Tuy Khương Thánh Y bị tứ phương nhằm vào, nhưng nàng vẫn có thể dành ra thời gian để luyện hóa tiên thai mới đúng.

Lấy tư chất Tiên Thiên Đạo Thai của nàng thì nếu luyện hóa tiên thai cũng sẽ trở thành thiên kiêu cấm kỵ cao cấp nhất. Nhưng Khương Thánh Y lại không làm như vậy.

Lúc này, sâu trong chiến trường Hoang Thiên chỗ, trên một mảnh sa mạc hoang vu, một tiên ảnh đang cấp tốc lao đi.

Nàng mặc một bộ y phục trắng như tuyết, mái tóc màu bạc, tiên nhan tuyệt thế, thanh lệ thoát tục, dáng người thướt tha mà vô cấu, thân thể mềm mại duyên dáng, như một cây tuyết liên di thế, ngọc cơ tiên cốt, khí chất xuất trần.

Đó chính là Khương Thánh Y.

Chỉ là lúc này, trạng thái của nàng không được tốt lắm, tiên nhan

tinh xảo như tranh vẽ đã tái nhợt không còn chút máu, tuyết y trên người lây dính những vết máu, cứ như huyết mai nở rộ, phối hợp với mái tóc bạc như sương tuyết đã làm lộ ra vẻ đẹp thật thê lương.

“Kiên trì thêm, kiên trì tiếp... Nhất định phải chờ được, hắn tới...” Khương Thánh Y đưa bàn tay ngọc lai đi máu tươi còn sót lại trên khóe môi.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng nàng cứ lọt vào đợt bao vây tiễu trừ của các thiên kiêu, vẫn luôn chạy trốn khắp nơi.

Còn người của Khương gia và Quân gia muốn trợ giúp nàng cũng bị quấy rầy và ngăn chặn, không thể kịp thời tiếp viện. Dù sao loại chí bảo thiên địa như tiên thai đủ để khiến người ta điên cuồng, không kẻ nào có thể kháng cự lại sự dụ hoặc đó.

Điều khiến Khương Thánh Y cảm thấy không ổn chính là, hình như một ít tiểu đầu sỏ đã âm thầm đạt thành hiệp nghị nào đó, bắt đầu toàn lực nhằm vào nàng.

Trong lúc Khương Thánh Y suy tư, phía trước bỗng có một bóng dáng hiện thân từ hư không.

Đó là một bóng hình xinh đẹp mặc Thanh Y, ngồi xếp bằng trên đài sen, lụa trắng che mặt, bao phủ tiên hoa, chỉ lộ ra một đôi mắt trong suốt như thu thủy.

Đó là Thần Nữ của Cơ gia, Cơ Thanh Y.

“Cơ Thanh Y, là ngươi.” Khương Thánh Y lộ ra vẻ mặt đề phòng, sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai trong cơ thể lưu chuyển.

“Khương Thánh Y, Thanh Y cũng không muốn tuyên chiến với ngươi, ta có thể dùng các loại kỳ trân để trao đổi tiên thai với ngươi.” Cơ Thanh Y nói.

Nàng không có sát ý, hoàn toàn không muốn ra tay.

“Ngươi biết chuyện này là không có khả năng.” Khương Thánh Y lắc đầu.

Tiên thai là vật trân quý đến mức nào, sao có thể trao đổi bằng bảo bối gì chứ. Hơn nữa nàng còn có ý tưởng của mình đối với tiên thai, không có khả năng giao cho người khác.

“Vậy lấy tiên kinh trao đổi, thế nào?” Cơ Thanh Y mỉm cười và nói.

“Cái gì, ngươi có tiên kinh?” Khương Thánh Y thật sự kinh ngạc.

Tiên kinh là vật cực kỳ hi hữu, nghe đồn là pháp môn vô thượng mà tiên thật sự để lại.

Chương 727 - Để tiên thai lại cho Quân Tiêu Dao

Chương 727: Để tiên thai lại cho Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho dù là ở một ít thế lực bất hủ, có lẽ cũng chỉ có một ít tiên kinh tàn khuyết mà thôi.

“Tất nhiên tiên kinh của ta cũng không phải hoàn chỉnh, nhưng có nửa bộ đủ để tu luyện ra thần thông tiên đạo.” Cơ Thanh Y nói.

Khương Thánh Y nhìn thật sâu vào Cơ Thanh Y. Cơ Thanh Y không chỉ là Thần Nữ của Hoang Cổ Cơ gia, mà còn là tiên nữ của Nhân Tiên Giáo.

Thân là truyền nhân của hai đại thế lực bất hủ, Cơ Thanh Y lại luôn kín tiếng, không danh chấn toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực như Quân Tiêu Dao.

Nhưng nàng ta tuyệt đối là người ẩn giấu sâu nhất, cả Khương Thánh Y cũng nhìn không thấu. Nhưng, Khương Thánh Y lại lắc lắc đầu.

Tiên thai của nàng sớm đã thuộc về người khác.

“Vậy sao, thật là đáng tiếc, ngươi bỏ lỡ cơ hội kết giao thiện duyên.” Cơ Thanh Y thở dài và nói.

“Kết giao thiện duyên, với ngươi sao?” Khương Thánh Y hỏi.

“Không phải ta, là truyền nhân Nhân Tiên Giáo thật sự, một tồn tại đã được định sẵn sẽ trở thành vô thượng, mà ta chỉ là người phụ trợ mà thôi, tiên thai này là muốn lấy được thay hắn.” Cơ Thanh Y đưa tay ngọc vén phần tóc đen trên thái dương lên, thản nhiên như nước mà nói.

“Truyền nhân Nhân Tiên Giáo thật sự?” Trong mắt Khương Thánh Y lộ ra một tia bất ngờ.

Đường đường là Thánh Nữ Nhân Tiên Giáo, Cơ Thanh Y rất sâu xa khó lường, thế mà chỉ là một người phụ trợ?

“Nhân Tiên Giáo cũng không phải là đại giáo bản thổ của Hoang Thiên Tiên Vực, mà tương tự thánh giáo, cũng truyền giáo từ tiên vực khác.”

“Tồn tại đã được định sẵn sẽ trở thành vô thượng kia chính là một vị truyền nhân nghịch thiên trầm miên rất nhiều kỷ nguyên ở chủ mạch Nhân Tiên Giáo.”

“Hắn cũng là một trong mười loại thể chất khủng bố đứng đầu trong ba ngàn thể chất, lai lịch bối cảnh còn là cấm kỵ.”

“Thậm chí có thể nói, bối cảnh của vị đó không kém hơn Quân Tiêu Dao.” Cơ Thanh Y nói.

Khương Thánh Y nghe thấy lời này thì có chút không thoải mái, nàng không thích có người so sánh với Quân Tiêu Dao.

Trong cảm nhận của nàng, Quân Tiêu Dao vĩnh viễn là nam tử đứng ở đỉnh cao, quan sát thương sinh.

“Ngươi không giao ra tiên thai, rồi lại không dung hợp tiên thai, chẳng lẽ là vì muốn để lại tiên thai cho Quân Tiêu Dao?” Cơ Thanh Y suy đoán.

Vẻ mặt Khương Thánh Y không thay đổi, trong mắt lại hiện lên một tia dao động.

Hiển nhiên Cơ Thanh Y đã đoán trúng.

“Tiên thai trân quý như thế, nếu ngươi dung hợp, cộng thêm Tiên Thiên Đạo Thai thì tuyệt đối có thể thăng hoa cực cảnh, đám người Long Hư Hoàng đều phải nếm mùi thất bại khi đối mặt với ngươi.”

“Mà ngươi lại cam tâm bị đuổi giết, bao vây tiễu trừ, bị thương, chỉ vì để tiên thai lại cho Quân Tiêu Dao?”

Cơ Thanh Y thở dài, nàng thật sự cảm thấy bất ngờ, chuyện này nằm ngoài dự đoán của nàng ta. Thứ quý giá như tiên thai đủ để

khiến thủ túc phản bội, bạn tốt giết hại nhau.

Khương Thánh Y liều mạng giữ lại tiên thai không phải vì chính mình, mà muốn để lại cho Quân Tiêu Dao, là tình cảm khắc sâu thế nào mới có thể làm một người đưa ra lựa chọn phụng hiến thân mình như vậy?

“Xem ra lời đồn đãi quả nhiên không sai, trước đó ngươi vì Quân Tiêu Dao mà một đêm tóc đen hóa bạc.”

“Hiện tại, lại vì hắn mà dùng tánh mạng bảo vệ tiên thai, chỉ vì để lại cho hắn luyện hóa.” Cơ Thanh Y thở dài.

Loại cảm tình này khiến người ta rung động.

“Đừng nói lời dư thừa, ta sẽ không giao tiên thai cho ngươi.” Trong đôi mắt Khương Thánh Y hiện ra tia quyết tuyệt.

Tuy rằng tiên thai này rất phù hợp với Tiên Thiên Đạo Thai của nàng. Nhưng so với Quân Tiêu Dao bước vào đế lộ trễ hơn thì hắn mới càng cần tiên thai.

Tuy Khương Thánh Y bị thương, nhưng nàng cũng tự tin có thể đánh một trận với Cơ Thanh Y để bảo vệ tiên thai.

Đồng mắt Cơ Thanh Y trở nên thâm thúy, có một khắc hình như nàng muốn điều động pháp lực.

Nhưng cuối cùng, Cơ Thanh Y từ bỏ.

“Quân Tiêu Dao vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, còn không biết có thể trở ra hay không, trong khoảng thời gian này, nếu ngươi chịu không được thì chẳng phải tiên thai nhường không cho người khác?”

Chuyện Quân Tiêu Dao rời khỏi tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh còn chưa truyền tới Hàm Cốc Quan nhanh như vậy, càng không thể trực tiếp truyền tới chiến trường Hoang Thiên.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, ta sẽ tự lấy tánh mạng bảo vệ.” Khương Thánh Y lạnh lùng nói.

“Vậy Khương Thánh Y, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.” Cơ Thanh Y hơi lắc đầu, chợt rời đi.

Trong lòng nàng có kiêng kỵ.

Nàng không chỉ kiêng kỵ thực lực của Khương Thánh Y, càng kiêng kỵ Quân Tiêu Dao đứng sau lưng Khương Thánh Y.

Cơ Thanh Y từng chứng kiến sự lợi hại của Quân Tiêu Dao, tuy nàng cũng không cho rằng, Quân Tiêu Dao có thể mạnh hơn vị truyền nhân thần bí kia của Nhân Tiên Giáo. Nhưng ít ra, Cơ Thanh Y vẫn không đắc tội nổi.

Cho nên nàng từ bỏ.

Nhìn thấy Cơ Thanh Y rời đi, Khương Thánh Y cũng khẽ buông lỏng một hơi.

Cơ Thanh Y được xem là một trong những thiên kiêu ẩn sâu nhất của Hoang Thiên Tiên Vực, nếu nàng thật sự ra tay, mặc dù Khương Thánh Y có thể thoát đi, nhưng phỏng chừng cũng sẽ tiếp tục bị thương.

“Ta phải lưu trữ tiên thai này cho Tiêu Dao, chờ hắn tới chiến trường Hoang Thiên rồi tự tay giao cho hắn.” Khương Thánh Y lẩm bẩm.

Tưởng tượng đến bóng dáng bạch y kia, khóe miệng Khương Thánh Y bất giác hiện ra một nụ cười. Phối hợp với tiên nhan xinh đẹp thoát tục của nàng, càng hiện ra một vẻ đẹp siêu thoát phàm trần.

Trong cơ thể nàng, lúc nào Tiên Thiên Đạo Thai cũng đang rung động, cứ như thúc giục Khương Thánh Y mau chóng luyện hóa tiên thai này.

Nhưng Khương Thánh Y vẫn luôn áp chế.

Nàng biết nếu luyện hóa nó thì nàng có khả năng tu ra ba, bốn, thậm chí năm luồng tiên khí. Nhưng nàng vẫn không chịu làm như vậy.

Bởi vì trong lòng nàng, Quân Tiêu Dao mới là quan trọng nhất.

Kế tiếp, lại qua chừng một tháng, Quân Tiêu Dao xuất phát từ Hổ Lao Quan cũng một đường đẩy ngang đến đây.

Đối với thiên kiêu tầm thường, đi mỗi bước trên đế lộ đều tràn ngập nguy cơ, nhưng với Quân Tiêu Dao thì quả thực như giẫm trên đất bằng, dạo chơi trong hậu hoa viên nhà mình.

Hiện tại lấy thực lực của Quân Tiêu Dao, trên đế lộ đã không còn cái gì có thể uy hiếp được hắn.

Chương 728 - Tiểu đầu sỏ của cổ tinh vực Xích Viêm

Chương 728: Tiểu đầu sỏ của cổ tinh vực Xích Viêm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao có thể một tay đẩy ngang dị thú tinh không, mạch nước ngầm hư không, các loại hiểm địa…

Còn tinh không đạo phỉ nhìn thấy Quân Tiêu Dao từ đằng xa đã sợ tới mức tránh lui.

Quân Tiêu Dao như một bạch y thần vương cất bước trong ngân hà, đẩy ngang tất cả trên đường đi.

Lấy tốc độ này, rất nhanh Quân Tiêu Dao có thể tới được chiến trường Hoang Thiên.

Nhưng trong hơn một tháng đó, thế cục trên chiến trường Hoang Thiên cũng thay đổi bất ngờ.

Không chỉ những thiên kiêu của Thái Cổ hoàng tộc như Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm, hậu nhân Ngạc Tổ… muốn nhằm vào Khương Thánh Y, còn có những thiên kiêu tiểu đầu sỏ đến từ cổ tinh vực cũng liên hợp lại với nhau.

Hình như bọn họ đã đạt thành hiệp nghị nào đó với đám người Long Hư Hoàng. Đám người Long Hư Hoàng tiến đến bao vây tiễu trừ Khương Thánh Y, mà thiên kiêu tiểu đầu sỏ cổ tinh vực thì đi ngăn cản những người viện trợ Khương Thánh Y.

Chiến trường Hoang Cổ, trên một địa giới, vài bóng dáng đang hội tụ về một hướng.

Trong đó có một thiếu nữ cột tóc đuôi ngựa thanh xuân phơi phới, đó chính là Khương Lạc Ly.

Đôi mắt nàng sáng lấp lánh, mũi quỳnh cao cao, môi như bôi son, dung mạo xinh đẹp kiều diễm, cứ như một mỹ nhân nho nhỏ chạm

ngọc.

Chỉ là lúc này, trên khuôn mặt nhỏ của nàng tràn ngập nôn nóng, nói: “Những tên đó quá làm càn, dám ngang nhiên bao vây tiễu trừ Thánh Y tỷ.”

Trước đó bởi vì Quân Tiêu Dao, giữa Khương Lạc Ly và Khương Thánh Y xuất hiện một chút ngăn cách. Nhưng chuyện đó cũng không thể ảnh hưởng đến thân tình của Khương Lạc Ly và Khương Thánh Y.

“A... Nếu Quân Tiêu Dao ở đây thì bọn họ dám làm càn như thế sao?” Một nam tử oai hùng trên bàn tay có thần ấn đứng bên cạnh lộ ra một nụ cười lạnh.

Đó là quái thai cổ đại của Khương gia, Thần Ấn Vương Thể, Khương Thiên Diễn.

“Mặc kệ thế nào, chúng ta mau đi cứu người đi.” Một nam tử khác là Khương Hư Linh nói.

Nhưng đúng lúc này, phía trước bỗng có mười mấy bóng dáng xuất hiện.

Nhìn thấy những người đó đột nhiên hiện thân, khuôn mặt nhỏ của Khương Lạc Ly trầm xuống.

Cầm đầu là một nam tử có mái tóc dài đỏ đậm, có khí tức cuồng bạo như liệt hỏa, tu vi cũng đạt tới Thánh Nhân Cảnh.

“Thì ra là tiểu đầu sỏ của cổ tinh vực Xích Viêm - Cổ Viêm.” Khương Thiên Diễn nhíu mày.

Tính ra Cổ Viêm này cũng có chút truyền kỳ. Nghe đồn ban đầu gã là đệ tử của một thế lực nhỏ không biết tên tuổi trên cổ tinh vực Xích Viêm, sau đó ngoài ý muốn rơi vào cấm địa của cổ tinh vực Xích Viêm, Sí Diễm Thâm Uyên, bị Thượng Cổ Viêm Ma trong đó cắn nuốt.

Nhưng cuối cùng, chẳng những Cổ Viêm không chết, ngược lại còn dung hợp với Thượng Cổ Viêm Ma kia, khống chế được sức mạnh liệt diễm, cường thế quật khởi.

Sau khi bước lên đế lộ, gã một đường quét ngang tứ phương, hiện giờ cũng trở thành một tiểu đầu sỏ tiếng tăm lừng lẫy.

Ngoài ra, thực lực của thiên kiêu bên người Cổ Viêm cũng không yếu, không kém cỏi hơn tiểu đầu sỏ bao nhiêu.

“Chư vị, các ngươi muốn đi đâu vậy?” Cổ Viêm cười nói.

“Mau tránh ra, bổn cô nương không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi!” Khương Lạc Ly khẽ kêu lên.

“Hòn ngọc quý trên tay Khương gia, quả thực là xinh đẹp động lòng người, không biết Cổ mỗ có không may mắn được bàn về nhân sinh và lý tưởng với cô nương không?” Cổ Viêm mỉm cười và nói.

Thực lực của gã rất mạnh, dung mạo thanh tú, còn trở thành tiểu đầu sỏ, cũng là một ngôi sao lóa mắt trên đế lộ.

“Chỉ dựa vào thứ xấu xí như ngươi mà cũng xứng sao?”

“Thực lực không bằng một ngón tay của Tiêu Dao ca ca, còn dung mạo, lấy bản mặt của ngươi đi so với Tiêu Dao ca ca chính là sỉ nhục!”

Mồm mép của Khương Lạc Ly không hiền lạnh, Cổ Viêm nghe vậy thì tươi cười trên mặt cũng biến mất.

“A... Quân Tiêu Dao kia tiến vào tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh, còn không biết có thể tồn tại đi ra hay không, thích một người chết có gì tốt.”

“Ngươi làm càn!” Khương Lạc Ly phồng má lên, trong mắt phun ra lửa.

Khương Thiên Diễn bên cạnh thì tiến lên một bước, lạnh lẽo nói: “Muốn ngăn cản chúng ta cứu viện Khương Thánh Y thì cứ việc nói thẳng, cần gì loanh quanh lòng vòng chứ?”

“Nếu đã hiểu thì tốt, các ngươi muốn an an tĩnh tĩnh ngồi xuống, hay là muốn đánh một trận hả?” Trong mắt Cổ Viêm có lửa nóng đang dâng trào.

Trong mơ hồ, sau lưng gã như có hư ảnh một Thượng Cổ Viêm Ma khủng bố hiện lên.

“Ta chỉ có chút tò mò, đám người Long Hư Hoàng đã hứa hẹn cho các ngươi cái gì mà khiến các ngươi nguyện ý giúp hắn?” Khương Thiên Diễn lạnh lùng nói.

“Ngươi không cần biết chuyện này.” Cổ Viêm lạnh nhạt nói.

Bọn họ và đám người Long Hư Hoàng đã đạt thành hiệp nghị, tất nhiên có thể được lợi. Nếu không Cổ Viêm cũng sẽ không ngốc đến mức trợ giúp người khác không công.

“Một khi đã vậy, thế thì để ta lĩnh giáo xem rốt cuộc Thượng Cổ Viêm Ma mạnh đến mức nào!”

Khương Thiên Diễn ra tay, tung ra một thần ấn, Thần Ấn Vương Thể bị thúc giục, khí tức mạnh mẽ tuyệt đối. Thân là quái thai cổ đại của Khương gia, thực lực của hắn là không thể nghi ngờ.

“Ha ha, ta cũng muốn thử xem, rốt cuộc quái thai cổ đại của Khương gia có mấ phần bản lĩnh thật sự!” Cổ Viêm cũng ra tay.

Đám người Khương Lạc Ly, Khương Hư Linh không chút do dự mà tấn công.

Trong nhất thời, hai bên giao chiến, pháp lực tuôn trào, kinh thiên động địa.

Đồng thời, ở một nơi khác trên chiến trường Hoang Thiên.

Ba bóng dáng cũng đang ngự không mà đi.

Nam tử đi đầu mặc trường bào màu thuần trắng, trên eo có vắc một hồ lô rượu, trong tay chống một cây dù, mái tóc đen dài tung bay, dung mạo cũng tuấn mỹ vô song.

Đó chính là quái thai cổ đại của Quân gia, Túy Ngọa Sa Trường - Quân Mạc Tiếu.

Ở bên cạnh hắn lại là hai vị Tự Liệt Quân Lăng Thương và Quân Mộc Lan.

“Tc đó ở thế giới Tiên Cổ, khi Quân gia chúng ta rơi vào nguy cơ, Khương gia cũng ra tay viện trợ, lần này đến phiên chúng ta trợ giúp bọn họ.” Quân Mạc Tiếu nói.

“Không sai, lẽ ra nên như vậy, cả bọn Quân Vô Song cũng nên hành động.” Quân Lăng Thương nói.

Khi nghe thấy Khương gia rơi vào khốn cảnh, Quân gia sẽ không đứng nhìn, đây là tình nghĩa của hai nhà.

Cũng đúng lúc này, phía trước bỗng có cả trăm bóng dáng chi chít xuất hiện, hơn mười người cầm đầu đều là thiên kiêu cường giả cấp bậc tiểu đầu sỏ.

“Hả?” Quân Mạc Tiếu hơi nheo mắt lại.

“Các ngươi làm vậy có có ý gì?” Quân Lăng Thương lạnh nhạt hỏi.

“Chư vị Tự Liệt của Quân gia, các ngươi cũng không nên tham dự vào chuyện của Khương gia.” Trong nhóm người này có một tiểu đầu sỏ đi ra.

Đó là một nam tử khuôn mặt tục tằng, khí tức mang theo ma ý, hắn là truyền nhân của thế lực bất hủ Chiến Ma Động trên cổ tinh vực nào đó.

Chương 729 - Tùy tùng của truyền nhân Nhân Tiên Giáo

Chương 729: Tùy tùng của truyền nhân Nhân Tiên Giáo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Không sai, chúng ta cũng không muốn trở mặt với Quân gia.” Một nam tử mặc hoàng bào đẹp đẽ đi ra.

Hắn là Thái Tử của Thiên Diệu thần triều, hơn mười vị tiểu đầu sỏ còn lại đều có lai lịch khác nhau, đều là nhân trung long phượng có thiên tư bất phàm, bảy tám chục thiên kiêu còn lại cũng không yếu hơn tiểu đầu sỏ bao nhiêu.

“Để các ngươi hưng sư động chúng như thế cũng vinh hạnh của Quân mỗ, nhưng...” Quân Mạc Tiếu đột nhiên thay đổi đề tài.

“Các ngươi... Chống đỡ được ta sao?”

Sau khi tiếng nói của Quân Mạc Tiếu vừa dứt thì một luồng khí tức khủng bố phóng thích ra, khí tức này khiến sắc mặt của các tiểu đầu sỏ gồm truyền nhân của Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều đều mơ hồ biến ảo.

Quân Mạc Tiếu không bước lên Hoang Thiên Thánh Bảng là bởi vì hắn không có hứng thú.

Nếu Quân Mạc Tiếu muốn tranh bảng thì Diệp Cô Thần chưa chắc có thể dễ dàng giành được vị trí đứng đầu Hoang Thiên Thánh Bảng như vậy. Cũng bởi vậy, những tiểu đầu sỏ cổ tinh vực đó cũng rất coi trọng Quân Mạc Tiếu, một lần tới cả trăm người, còn có hơn mười tiểu đầu sỏ trấn trận.

Thái Tử của Thiên Diệu thần triều nói: “Tất nhiên chúng ta khó có thể ngăn cản ngươi, nhưng chỉ kéo dài thì vẫn làm được.”

“Vậy cứ thử xem.” Quân Mạc Tiếu lạnh nhạt nói.

Kế tiếp không có lời dư thừa nào nữa, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng

Thương, Quân Mộc Lan chiến đấu với hơn trăm thiên kiêu.

Chỉ một mình Quân Mạc Tiếu đã cần một lượng lớn người áp chế, vậy mới có thể miễn cưỡng kéo dài thời gian.

Phía bên kia, các Tự Liệt khác gồm Quân Vô Song cũng bị một vài tiểu đầu sỏ quấy rầy và dây dưa, khó có thể gấp rút tiếp viện trong thời gian ngắn.

Ở nơi hoang vu nhất bên cạnh chiến trường Hoang Thiên, Khương Thánh Y kéo thân thể mỏi mệt đi đến chỗ này.

“Không được, nếu tiếp tục trốn thì chỉ có thể rời khỏi chiến trường Hoang Thiên, nhưng nếu vậy thì càng dễ bị nhắm vào.” Khương Thánh Y mỏi mệt nói.

Tiên nhan của nàng đã tái nhợt như tờ, lớp áo trắng như tuyết trên người là những vết máu loang lổ, có vẻ cực kỳ chói mắt.

Vì bảo vệ tiên thai, thậm chí nàng còn không có thời gian cướp lấy Chứng Đạo Chi Ấn.

Có thể nói, Khương Thánh Y đã trả giá quá nhiều quá nhiều vì Quân Tiêu Dao, nhưng nàng lại không oán không hối hận.

Đúng lúc này, một tiếng nói mang theo ý nghiền ngẫm bỗng vang lên: “Khương Thánh Y, ta đã chơi chán trò mèo vờn chuột rồi, cũng nên kết thúc đi.”

Sau khi giọng nói này truyền ra, nơi xa có rất nhiều điểm đen hiện lên, đó là tùng thiên kiêu đế lộ đang bao vây đến nơi này.

Mở miệng là một nam tử oai hùng trên đầu có long giác, sau lưng có cánh phượng hoàng.

Khí tức của gã có cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông, như một con dị thú Hồng Hoang viễn cổ xuất hiện đương thời, khí tức huyết mạch trên người cực kỳ nồng đậm.

Đó là Long Hư Hoàng có được Long Hoàng Thể vô thượng.

“Khương Thánh Y, cần gì phải giãy giụa chứ, ngoan ngoãn giao

tiên thai ra thì sẽ tránh khỏi bị nổi đau da thịt.” Trên vòm trời ở một hướng khác có mưa lửa phất phới, một nam tử mặc trường bào quý giá màu đỏ rực, trên lưng có cánh phượng hoàng đạp ngọn lửa đầy trời mà đến.

Hắn là quái thai cổ đại của Vạn Hoàng Linh Sơn, Hoàng Cửu Diễm.

“Nếu ả không thức thời thì trực tiếp nuốt sống ả!” Một giọng nói khàn khàn thô ráp vang lên, đó là một tráng hán đầu trọc, trên người bao trùm lân giáp màu đen, đôi mắt là đồng tử dựng thẳng màu lục đậm, mang theo dã tính khát máu.

Đó là hậu nhân của Ngạc Tổ của Thượng Cổ Ngạc Hồ.

Ba thiên kiêu Thái Cổ hoàng tộc này đều là tồn tại đứng trên đỉnh cao đế lộ.

Ngoài ra còn có mấy trăm thiên kiêu hội tụ ở chung quanh, đều là thiên kiêu của các cổ tinh vực. Trong đó cũng có không ít tiểu đầu sỏ, có hơn mười người.

Cũng có thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng họ chỉ tạm thời đứng đằng xa quan sát. Rốt cuộc Khương gia cũng là một trong Ngự Tam Gia của Hoang Thiên Tiên Vực, bối cảnh của Khương Thánh Y cũng rất có lực chấn nhiếp.

Những thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực đó không dám tùy tiện tham gia, chỉ có thể nhân cơ hội làm việc.

“Lúc này, sợ là Khương Thánh Y thật sự phải giao ra tiên thai.” Một nữ tử mặc váy hồng dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết lẩm bẩm nói.

Nàng là Nhan Như Mộng của Yêu Thần Cung.

“Ai nha, vậy thì phiền phức, sao cứu viện còn chưa tới chứ.” Bên kia, một loli đáng yêu mặc váy đen mà nói.

Nàng chính là Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo.

Tiểu Ma Tiên xem như cũng có quan hệ khá tốt với Quân Tiêu Dao, mà Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao thế nào thì không cần

nhiều lời. Cho nên Tiểu Ma Tiên cũng không muốn nhìn thấy Khương Thánh Y xảy ra chuyện gì.

Nhưng dựa vào sức của một mình nàng ta lại không xoay chuyển được chiến cuộc.

Chỉ tính đến tiểu đầu sỏ đã có hơn mười vị, cộng thêm ba thiên kiêu hoàng tộc bọnLong Hư Hoàng, đội hình này quả thực rất khủng bố.

“Quả nhiên, vẫn khó có thể tránh được vận mệnh bị bao vây tiễu trừ.” Cơ Thanh Y cũng hiện thân, nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng ta khẽ lắc đầu.

Nếu Khương Thánh Y sớm giao tiên thai cho nàng thì cần gì rơi vào kết cục như vậy.

“Thanh Y tiên tử, vì sao trước đó ngươi không trực tiếp đoạt lấy tiên thai, ta cũng tiện mang về cho chủ nhân.”

Bên người Cơ Thanh Y còn có một nữ tử, khuôn mặt mỹ diễm, khí tức bất phàm, tu ra hai luồng tiên khí, có thể sánh ngang với tiểu đầu sỏ.

Khó có thể tưởng tượng, một tiểu đầu sỏ lại nhận người khác là chủ.

“Khương Thánh Y có Tiên Thiên Đạo Thai, vốn không phải đối tượng dễ dàng đối phó, nhưng người mà ta thật sự kiêng kỵ là Quân Tiêu Dao sau lưng nàng.” Cơ Thanh Y nói.

Nàng ẩn giấu thật sâu, cũng thực cẩn thận, bởi vì đã từng chứng kiến sự cường đại của Quân Tiêu Dao, cho nên trừ phi bất đắc dĩ, nếu không nàng tuyệt đối không đi trêu chọc Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao kia thật sự mạnh như trong lời đồn sao, tuy hắn cũng giống như chủ nhân, có được thể chất cấm kỵ trong mười vị trí đứng đầu, nhưng Hoang Cổ Thánh Thể đã xuống dốc, đã bị định sẵn là không có khả năng tái hiện huy hoàng.”

Nữ tử kia tên là Trần Phỉ, là tùy tùng của truyền nhân Nhân Tiên Giáo thần bí kia, cũng giống như tùy tùng của Bá Vương trước kia

Quân Tiêu Dao gặp được, Trần Phỉ cũng không phải thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên Vực, mà là thông qua phương pháp đặc thù để nhập cư trái phép đến đế lộ này, tới tìm hiểu tin tức vì chủ nhân.

Nàng ta đang úp mở phê bình về chuyện Cơ Thanh Y không đoạt lấy tiên thai.

Chương 730 - Khương Thánh Y huyết chiến tam đại đầu sỏ

Chương 730: Khương Thánh Y huyết chiến tam đại đầu sỏ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi không phải người của Hoang Thiên Tiên Vực, tất nhiên không hiểu được, Quân Tiêu Dao có được uy danh và địa vị kiểu gì như thế nào ở Hoang Thiên Tiên Vực.” Cơ Thanh Y nói.

“Thì đã sao, cũng chả là gì khi đứng trước mặt chủ nhân.” Trần Phỉ bĩu môi mà nói.

Trong cảm nhận của nàng ta, chủ nhân nhà nàng, truyền nhân Nhân Tiên Giáo chính là tồn tại không ai địch nổi, đã được định sẵn là chúa tể của thời đại này.

Mà lúc này, Khương Thánh Y bị quân địch bao vây, trên dung nhan thanh lệ tuyệt luân không có chút hoảng loạn sợ hãi nào. Thân là Thần Nữ Khương gia, còn có Tiên Thiên Đạo Thai, đạo tâm của Khương Thánh Y đã sớm không gì phá nổi.

Lúc này nàng rất trấn định, thản nhiên mở miệng nói: “Các ngươi thật sự quyết định muốn trở thành kẻ thù của Khương gia và Quân gia?”

Lời Khương Thánh Y nói làm sắc mặt một ít tiểu đầu sỏ cổ tinh vực có chút mất tự nhiên.

Sau lưng Khương Thánh Y chính là Hoang Cổ Khương gia.

Mà Hoang Cổ Quân gia và Hoang Cổ Khương gia như mặc chung một cái quần, luôn cùng chung kẻ địch. Đắc tội một Khương Thánh Y tương đương với kết thù với hai đại Hoang Cổ thế gia.

Nhưng nghĩ đến khen thưởng bọn họ có thể lấy được, những tiểu đầu sỏ cổ tinh vực đó lập tức trấn định lại.

Đám người Long Hư Hoàng đã hứa với bọn họ, chỉ cần ba người

Long Hư Hoàng có thể lấy được tiên thai, mỗi người bọn họ đều có được ít nhất một Chứng Đạo Chi Ấn.

Thậm chí còn có khen thưởng Tiên Tủy.

Chứng Đạo Chi Ấn không phải thứ mà ai cũng có thể lấy được, cho dù là tiểu đầu sỏ cũng chưa chắc có thể giành được một cái. Bởi vậy có thể thấy được, điều kiện này của Long Hư Hoàng mê người đến mức nào.

Mà lấy thực lực của đám người Long Hư Hoàng thì thật sự có thể giành được không chỉ một Chứng Đạo Chi Ấn. Đây là hiệp nghị giữa bọn họ.

“Ha hả, đừng lấy Khương gia và Quân gia ra đè người, đến lúc các thế lực Tổ Long sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Thượng Cổ Ngạc Hồ liên thủ thì chẳng lẽ còn không đối phó được Khương gia và Quân gia?” Trên mặt Long Hư Hoàng hiện ra một nụ cười khinh miệt và không để bụng.

Thế lực sau lưng gã không sợ Khương gia chút nào, chỉ là đám người Long Hư Hoàng không biết thế lực của mình đã sớm bị Quân gia tiêu diệt.

“Đúng vậy, đúng vậy, có Thái Cổ hoàng tộc chống lưng thì chúng ta sợ cái gì?”

Những tiểu đầu sỏ cổ tinh vực đó nghe vậy thì càng thêm thả lỏng, có Thái Cổ hoàng tộc bảo vệ thì bọn họ càng không cần sợ.

“Tiên thai thì chỉ có một, các ngươi có ba người nên chia như thế nào?” Khương Thánh Y lập tức nói.

“Đừng chơi chiến thuật này, chuyện này cũng không cần ngươi nhọc lòng.” Long Hư Hoàng đánh giá Khương Thánh Y, như đang đánh giá một con thú bị nhốt trong lồng.

“Các ngươi không sợ Tiêu Dao đến thì sẽ tiêu diệt toàn bộ các ngươi à?” Khương Thánh Y tiếp tục nói, muốn kéo dài một chút thời gian.

Trong mắt Long Hư Hoàng hiện lên một tia lạnh lẽo, gã nói: “Tạm

thời không nói đến Quân Tiêu Dao có thể đi ra từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh hay không, dù có thể đi ra thì ta cũng không sợ hắn!"

Dù sao Long Hư Hoàng cũng đã tu luyện ra ba luồng tiên khí, càng mạnh hơn tiểu đầu sỏ bình thường.

Trong dự đoán của gã, dù thực lực của Quân Tiêu Dao rất mạnh, nhưng cũng không thể hoàn toàn trấn áp được gã.

"Ha hả, Phượng Hoàng Niết Sinh Quyết của ta cũng cần một đối thủ để thực hiện lần lột xác cuối cùng." Hoàng Cửu Diễm cũng không để bụng.

Hắn còn hy vọng Quân Tiêu Dao tới được, vừa vặn có thể mượn tay hắn để mài giũa bản thân.

"Đều đừng nhiều lời, rõ ràng ả đang muốn kéo dài thời gian, trực tiếp xông lên đi." Hậu nhân Ngạc Tổ lạnh nhạt nói với giọng khàn khàn.

Oanh!

Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm cũng không phải người dây dưa kéo dài, bọn họ cùng ra tay, hậu nhân Ngạc Tổ cũng tấn công.

Tuy nói ba thiên kiêu đỉnh cấp danh dương đế lộ vây công một nữ tử, truyền ra cũng không dễ nghe, nhưng đến lúc này thì đoạt được tiên thai mới là quan trọng nhất.

Tuy Khương Thánh Y là nữ tử, nhưng cũng không phải quả hồng mềm.

Dựa vào ưu thế đặc thù của Tiên Thiên Đạo Thai, Khương Thánh Y đã tu luyện ra ba luồng tiên khí, nàng phất tay ngọc ra, hoa văn đại đạo lan tràn.

Khương Thánh Y giống như thiên quyến chi nữ, giơ tay nhấc chân đã kích động đạo tắc, uy năng cường hãn.

Đương nhiên, đám người Long Hư Hoàng cũng không phải ăn chay, bọn họ liên thủ đủ để hoàn toàn ngăn chặn Khương Thánh Y.

Đoạt được tiên thai chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Còn những tiểu đầu sỏ còn lại tới để phòng ngừa bất trắc, nếu có người muốn cứu Khương Thánh Y thì bọn họ sẽ ra tay cản trở.

Sau khi thời gian chuyển dời, ba mươi phút sau, dưới sự áp chế của ba thiên kiêu đỉnh cấp, cho dù mạnh như Khương Thánh Y cũng sắp không chịu nổi.

“Long Hoàng Hám Thiên Chưởng!”

Long Hư Hoàng thúc giục uy năng của ba luồng tiên khí, đồng thời thúc giục huyết mạch Tổ Long và Thần Hoàng của mình lên đến cực hạn.

Hư ảnh một Tổ Long và một Thần Hoàng bay ra kèm với chưởng phong của gã, hư không rít gào, động đất rung chuyển. Như một con rồng một con phượng vượt qua thời không đánh tới từ viễn cổ, uy danh lay động lòng người.

Phụt!

Trước đó Khương Thánh Y cũng bị thương nặng, hơn nữa hiện tại còn bị ba thiên kiêu áp chế, một chưởng này của Long Hư Hoàng giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến Khương Thánh Y phun ra máu tươi, bắn hết lên vạt áo, trông cực kỳ thê lương.

Mà trong lúc đó, Hoàng Cửu Diễm lại nhân cơ hội mà tung ra một chí tôn khí, một thanh lưỡi dao Hoàng Vũ sắc bén.

Lưỡi dao Hoàng Vũ như thiên đao chém xuống.

Khương Thánh Y chỉ có thể miễn cưỡng tránh né, nhưng vẫn bị chém trúng cánh tay, máu tươi óng ánh bắn ra, nàng lại bị thương nặng.

“Đáng giận, các ngươi quá khi dễ người khác!” Một tiếng kêu khẽ truyền ra, là Tiểu Ma Tiên của Ma Tiên Giáo.

Đừng nói nàng và Quân Tiêu Dao có chút quan hệ, cho dù là người qua đường Giáp không liên can gì, nhìn thấy ba người khinh nhục

một nữ tử xinh đẹp như thế, cũng sẽ sinh ra oán giận.

Tiểu Ma Tiên ra tay.

Mà ngay lúc đó, có vài bóng dáng đã đi tới nơi đây.

“Các ngươi đừng vội càn rỡ!”

Một mũi tên bắn vọt tới giống như xuyên thủng hư không.

“Chẳng lẽ là... tùy tùng của Thần Tử Quân gia xuất hiện?”

Chương 731 - Bạch Y Sát Thần giáng thế!

Chương 731: Bạch Y Sát Thần giáng thế!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy mũi tên như có thể xuyên thủng thiên địa kia, có thiên kiêu vây xem hô lên.

Một bóng dáng xuất hiện, đó chính là Nghệ Vũ!

“Ba thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy lại khinh nhục một nữ tử như thế, Long Hư Hoàng, ngươi đúng là càng sống càng chẳng ra gì!”

Có long khí tràn ra, một nữ tử mặc cung trang tiên váy, trên đầu là long giác, dung mạo tuyệt đẹp đột nhiên hiện thân, đó là Long Cát công chúa.

“Long Cát công chúa, ta thấy ngươi bị Quân Tiêu Dao cưỡi đến nghiện, mặt mũi của Tổ Long sào đều bị ngươi làm mất hết!”

Nhìn thấy Long Cát công chúa hiện thân, Long Hư Hoàng chỉ cười lạnh.

Gã cũng không có xem Long Cát công chúa là thiên kiêu của Tổ Long sào, trước đó còn từng vì một ít cơ duyên mà đánh Long Cát công chúa bị thương.

Trong hư không một hướng khác, Yến Thanh Ảnh mặc một bộ váy lụa màu đen cũng hiện thân, khí tức của nàng ta càng thêm thâm thúy, hai mắt như sao trên trời đêm, tỏa ra sự lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi.

Yến Thanh Ảnh không nói một câu, nhưng cũng muốn tham gia chiến trường.

Nhưng, những tiểu đầu sỏ đó cũng không phải ăn chay.

“Hôm nay, không ai có thể tham gia cuộc chiến này!” Hơn mười tiểu đầu sỏ ở bên ngoài giống như tường đồng vách sắt, ngăn cản

tất cả.

Cho dù thực lực của bốn người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Long Cát công chúa, Tiểu Ma Tiên rất mạnh, nhưng trong thời gian ngắn muốn đột phá vòng vây phòng ngự của hơn mười tiểu đầu sỏ thì hiển nhiên không có khả năng.

“Chẳng lẽ hôm nay Thần Nữ Khương gia thật sự phải hương tiêu ngọc vẫn?” Một ít thiên kiêu vây xem đều lẩm bẩm nói.

Đồng thời, bên ngoài chiến trường Hoang Thiên cũng có rất nhiều tu sĩ không rời đi, mà đang chú ý tin tức.

Một thiên kiêu cổ tinh vực lắc đầu và nói: “Ta cũng nghe nói, sở dĩ Thần Nữ Khương gia kia không tự luyện hóa tiên thai, hình như là muốn để lại cho Quân Tiêu Dao.”

“Phải không, vậy cũng quá ngốc rồi, tự luyện hóa không tốt hơn sao?”

“Ai biết được, các ngươi nói xem Khương Thánh Y kia có gian tình gì với Quân Tiêu Dao không?”

“Thì ra là thế, khó trách, nữ nhân trong lúc yêu đương quả nhiên không có đầu óc.”

“Nhưng ta nghe nói, hình như Khương Thánh Y kia là tiểu di của Thần Tử Quân gia, quan hệ này...”

“Hắc hắc, để ta nói...” Khi thiên kiêu cổ tinh vực kia đang muốn nói cái gì thì hắn bỗng phát hiện những thiên kiêu đối mặt với hắn bỗng nhiên cứng lại, sau đó mặt không còn chút máu, môi cũng đang run rẩy, như gặp phải đại khủng bố nào đó.

“Các ngươi làm sao vậy?” Thiên kiêu cổ tinh vực kia hoang mang hỏi.

“Ngươi vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa?” Một giọng nói lạnh nhạt giống như sông băng vang lên từ phía sau thiên kiêu này.

Thiên kiêu kia đột nhiên khựng lại, sau đó run run rẩy rẩy xoay người, chỉ thấy một bóng dáng bạch y tuyệt thế, khuôn mặt lại

lạnh nhạt giống như trời xanh.

“Quân... Quân...” Cổ họng của những thiên kiêu đó như bị chặn lại, nói không nên lời.

Quân Tiêu Dao không buồn nhúc nhích cả đầu ngón tay, chỉ lạnh nhạt nhìn lại một cái.

Phốc! Phốc! Phốc!

Nguyên thần của những thiên kiêu kia nổ tung, đầu nứt ra, giống như pháo hoa màu đỏ tươi đang nở rộ!

Trong nhất thời, động tĩnh ở nơi này khiến cho tất cả tu sĩ bên ngoài chiến trường Hoang Thiên đều chú ý.

Sát ý lạnh lẽo mà bóng dáng bạch y kia tỏa ra khiến trời cao cũng dao động, càn khôn phải run rẩy!

Từng viên đại tinh trong vũ trụ tan vỡ theo từng bước chân của Quân Tiêu Dao!

Một bước khơi dậy phong vân, sát ý lật tung cả vạn dặm ngân hà!

Cuối cùng Bạch Y Sát Thần cũng giáng thế!

“Là Thần Tử Quân gia tới!”

“Hắn thật sự đi ra được từ tầng thứ mười chín của Địa Ngục Tinh!”

“Trời ạ, khí tức kia như muốn chấn nát cả linh hồn ta!”

Quân Tiêu Dao xuất hiện, trong phút chốc đã hoàn toàn kíp nổ toàn bộ không khí, giống như đá tảng rơi xuống biển cả, nhấc lên sóng to ngập trời!

“Là Thần Tử Quân gia...”

Sâu trong trời sao, Đỗ Thác Chí Tôn nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện thì mí mắt cũng khẽ run lên.

Ông ta có thể cảm nhận được, sát ý Quân Tiêu Dao tỏa ra mạnh

đến cực điểm, cứ như khiến chư thiên tinh hà đều đông lại.

“Rốt cuộc Thần Tử Quân gia là dạng yêu nghiệt gì, sao tu vi của hắn lại đạt tới Thánh Nhân đại viên mãn được?”

Sau khi cảm giác đến tu vi cảnh giới của Quân Tiêu Dao, cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn cũng phải xị mặt. Con mẹ nó đây là đại biến thái.

Có Quân Tiêu Dao ở đây, sao còn không gian cho các thiên kiêu khác quật khởi?

Những tu sĩ chung quanh chiến trường Hoang Thiên cũng cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao, tròng mắt cả đám đều sắp trừng lọt ra khỏi hốc mắt.

“Thánh... Thánh Nhân đại viên mãn?”

“Trời ạ...”

“Khủng bố, quá khủng bố, trước đó còn cho rằng, nếu Quân Tiêu Dao đối đầu với Diệp Cô Thần thì có chút khó khăn, hiện tại xem ra là ta suy nghĩ nhiều.”

“Hơn nữa nghe nói, Thần Tử Quân gia còn tu luyện ra bốn luồng tiên khí, quả thực không phải người.”

Thánh Nhân đại viên mãn cảnh giới cộng thêm bốn luồng tiên khí, nếu Quân Tiêu Dao xưng thứ hai thì ai dám xưng thứ nhất?

Lúc này, Quân Tiêu Dao như Bạch Y Sát Thần buông xuống chiến trường Hoang Thiên.

Phía sau hắn, đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Mục Nguyệt Hàn, Cửu Đầu Sư Tử, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ, Tiểu Tiên Nhi theo sát phía sau. Bọn họ không nói gì, bởi vì biết hiện tại tâm tình của Quân Tiêu Dao không tốt lắm.

Mà tâm tình Quân Tiêu Dao không tốt thì phải giết người.

“Nếu Thần Tử Quân gia nhập chiến trường Hoang Thiên, vậy đám người Long Hư Hoàng không phải xong rồi?”

“Ai biết được, nhưng khẳng định sẽ không có kết quả tốt.”

Trong lòng một ít tu sĩ bắt đầu bi ai cho đám người Long Hư Hoàng. Nhưng cũng có một vài người cho rằng, lấy thực lực của đám người Long Hư Hoàng, cho dù đánh không lại Quân Tiêu Dao, nhưng muốn thoát đi cũng vẫn có thể.

Nhưng làm mọi người nghi hoặc chính là, Quân Tiêu Dao lại không lập tức nhảy vào chiến trường, mà là đứng khoanh tay ở đó, trong mắt mang theo sự lạnh lẽo như vực sâu vạn cổ.

“Thần Tử Quân gia đang muốn làm gì vậy?”

Tất cả mọi người kinh ngạc, cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, hay là Quân Tiêu Dao cũng không để ý đến an nguy của Khương Thánh Y?

Lúc này, trong mắt Quân Tiêu Dao trừ sát ý lạnh lẽo ra thì còn có một chút bất đắc dĩ và than thở.

“Thánh Y tỷ, ngươi quá ngốc.”

Chương 732 - Người trẻ tuổi không nói võ đức

Chương 732: Người trẻ tuổi không nói võ đức

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiên thai trân quý như thế mà không để bản thân sử dụng, ngược lại liều chết che chở, chỉ vì để lại cho hắn. Quân Tiêu Dao tự hỏi, hắn rất khó động tình, càng sẽ không yêu ai đến chết đi sống lại.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao không có tình cảm. Khương Thánh Y đã làm đến mức này thì Quân Tiêu Dao có thể thờ ơ sao?

Chính bởi vậy, trong mắt Quân Tiêu Dao mới có một tia quyết tuyệt.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi nâng tay lên, thúc giục thực lực Thánh Nhân đại viên mãn đến mức tận cùng.

Từng luồng phong bế chi văn hiện lên trên hư không, lan tràn hướng về toàn bộ chiến trường Hoang Thiên.

Tất cả tu sĩ đều thấy được, trận văn phong bế kia che lấp cả ngân hà, kéo dài qua chiến trường, giống như một cái chén úp ngược, muốn phong bế toàn bộ chiến trường Hoang Thiên!

“Cấm tiên... lớp thứ ba!”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì sức mạnh phong bế đã hoàn toàn bùng nổ, phóng thích thần quang vô lượng, muốn giam cầm toàn bộ chiến trường Hoang Thiên!

Lấy thực lực sau đột phá của Quân Tiêu Dao, hắn đã có thể thi triển ra Cấm Tiên lớp thứ ba, hiệu quả phong ấn của nó còn mạnh hơn Cấm Tiên lớp thứ hai rất nhiều.

“Thần Tử Quân gia muốn phong ấn toàn bộ chiến trường Hoang Thiên, hắn muốn làm gì?”

Nhìn thấy hành động của Quân Tiêu Dao, vô số tu sĩ toàn trường đều phát ra tiếng ồn ào kinh thiên. Từ xưa đến nay, chưa ai phong ấn chiến trường Hoang Thiên giống như Quân Tiêu Dao bao giờ.

Quân Tiêu Dao là người đầu tiên!

“Thần Tử Quân gia, ngươi muốn làm gì?” Đỗ Thác Chí Tôn nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Ông ta phụ trách quản lý trật tự chiến trường Hoang Thiên, hành động này của Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn phá hủy quy tắc.

“Phong bế, giết chó!”

Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản mà phun ra bốn chữ, sát ý lại khiến người ta cảm thấy sởn tóc gáy.

“Thần Tử Quân gia muốn phong bế đánh chó, không muốn buông tha cho kẻ nào.”

Đến lúc này, mọi người mới hiểu được suy nghĩ của Quân Tiêu Dao. Hắn phong bế toàn bộ chiến trường Hoang Thiên là không muốn buông tha cho kẻ nào dám ra tay với Khương Thánh Y.

Bất cứ thiên kiêu nào từng gây bất lợi với Khương Thánh Y đều phải chết!

“Tàn nhẫn, quá độc ác, Thần Tử Quân gia quả thực là người tàn nhẫn nhất!”

“Hắn có thể làm được sao, đối phó Khương Thánh Y không chỉ là đám người Long Hư Hoàng, còn có trên trăm vị tiểu đầu sỏ và gần ngàn vị thiên kiêu.” Một ít thiên kiêu nhịn không được mà sợ hãi.

Trừ những thiên kiêu đuổi giết Khương Thánh Y ra thì còn có một ít thiên kiêu tiểu đầu sỏ phụ trách ngăn cản thiên kiêu của Khương gia và Quân gia.

Nếu cộng những người này lại thì tuyệt đối hơn một ngàn người, một mình Quân Tiêu Dao giết sạch được sao?

Hơn nữa chủ yếu là, các thiên kiêu kia đều là hạt giống tinh nhuệ

của Hoang Thiên Tiên Vực.

Nếu tất cả đều chết trên chiến trường Hoang Thiên, vậy chẳng phải không có bao nhiêu người bước lên cổ lộ chung cực hay sao?

“Thần Tử Quân gia, có phải nên bớt lại một chút hay không?” Đỗ Thác Chí Tôn cảm thấy có chút sứt đầu mẻ trán.

Nếu thiên kiêu bình thường làm như vậy thì ông ta đã sớm ngăn cản.

Nhưng ngặt nỗi người ra tay lại là Thần Tử Quân gia, điều này làm ông ta cảm thấy không thể xuống tay.

“Chớ chọc ta!”

Quân Tiêu Dao lạnh lùng bỏ xuống một câu, bước ra một bước mà đã kéo dài qua hư không, đi vào chiến trường Hoang Thiên.

Giống như sư tử lao vào bầy dê, muốn triển khai giết chóc ngập trời!

Nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao rời đi, tất cả thiên kiêu đều cảm thấy, chỉ sợ sắp có đại sự chấn động xảy ra.

Sắc mặt Đỗ Thác Chí Tôn cũng cứng đờ đến cực điểm, ông ta đường đường là người thủ hộ đế quan mà lại bị người ta làm lơ như thế.

Nhưng nghĩ đến thân phận của Thần Tử Quân gia, ông ta chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài và nói: “Hiện tại người trẻ tuổi đều không nói võ đức như vậy sao?”

Cách làm của Quân Tiêu Dao thật sự quá tuyệt, phong ấn toàn bộ chiến trường Hoang Thiên là không chuẩn bị để lại cho người khác chút đường sống nào.

Sau khi toàn bộ chiến trường Hoang Thiên bị Cấm Tiên lớp thứ ba bao phủ, những thiên kiêu trong chiến trường cũng cảm nhận được.

“Đây là chuyện gì?”

“Chẳng lẽ chiến trường Hoang Thiên phong bế trước thời hạn?”

Rất nhiều thiên kiêu đều kinh nghi.

“Không tốt, chỉ sợ tình huống có biến, đi đến chỗ Long Hư Hoàng đi!”

Một ít thiên kiêu tiểu đầu sỏ nhắm vào Khương gia và Quân gia cũng nhận thấy tình huống không đúng.

Đám người Cổ Viêm, truyền nhân Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều sôi nổi ngừng chiến, chạy tới chỗ Long Hư Hoàng.

Bọn họ cho rằng có lẽ sẽ xảy ra biến cố nào đó.

“Chúng ta cũng đi.”

Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương, Quân Mộc Lan và đám người Khương Lạc Ly, Khương Thiên Diễn cũng theo sát phía sau.

Trong nhất thời, toàn bộ chiến trường Hoang Thiên, hầu như tất cả thiên kiêu tu sĩ đều hội tụ về hướng Long Hư Hoàng và Khương Thánh Y.

Đồng thời, ở nơi sâu nhất chiến trường Hoang Thiên, một chiến trường cổ xưa to lớn giống như một hòn đảo khổng lồ đang lơ lửng trên hư không.

Năm ngọc ấn tinh quang lộng lẫy tỏa ra khí tức Thiên Đạo đang chìm nổi tự quay giữa không trung.

Đó là năm Chứng Đạo Chi Ấn!

Mà lúc này, một bóng dáng hắc y lạnh lùng ngồi xếp bằng bên cạnh, trên đầu gối có đặt một thanh kiếm nhiễm máu, đó là Diệp Cô Thần.

Khi trận văn phong bế bao trùm trên không chiến trường Hoang Thiên, đôi mắt đang nhắm của Diệp Cô Thần chậm rãi mở ra.

“Rốt cuộc cũng tới sao?”

Ánh mắt Diệp Cô Thần thật thâm thúy, nhìn ra trời cao.

Tất cả thiên kiêu trong chiến trường Hoang Thiên đều biết, chỉ sợ chiến trường đã xảy ra biến cố nào đó.

Nhưng bọn họ cũng không biết, biến cố này là do Quân Tiêu Dao gây ra.

Lúc này, sâu trong chiến trường, đám người Long Hư Hoàng đang bao vây săn giết Khương Thánh Y cũng đã nhận ra không thích hợp.

“Sức mạnh phong bế này là như thế nào?”

“Chẳng lẽ là chiến trường Hoang Thiên phong bế trước thời hạn sao?”

“Mặc kệ thế nào, đoạt được tiên thai trước lại nói.”

Đám người Long Hư Hoàng phát động trận thế lớn như vậy là vì đoạt được tiên thai, dù là biến cố gì cũng không thể cắt ngang kế hoạch của bọn họ.

“Đáng chết, bà nương này thật ngoan cố!” Sắc mặt hậu nhân Ngạc Tổ trầm xuống.

Ý chí của Khương Thánh Y quá mạnh, dù bị ba người bọn họ áp chế mà vẫn liều chết chống cự, nàng thi triển ra các loại thần thông át chủ bài của Khương gia, phối hợp với ba luồng tiên khí và Tiên Thiên Đạo Thai, bọn họ muốn trấn áp trong thời gian ngắn thật sự có chút phiền phức.

Chương 733 - Máu nhuộm bạch y giai nhân cười

Chương 733: Máu nhuộm bạch y giai nhân cười

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, Long Hư Hoàng như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên nói: "Khương Thánh Y, ta nhớ hình như ngươi là tiểu di của Quân Tiêu Dao đúng không, chậc chậc, quan hệ này..."

"Ngươi câm mồm!"

Khương Thánh Y nghe vậy thì nỗi lòng lập tức sinh ra gợn sóng, khí tức cũng có chút bất ổn.

Trước đó dù Long Hư Hoàng nói gì thì nàng cũng không để ý, đạo tâm kiên định, nhưng vừa nhắc tới chuyện này, Khương Thánh Y lại khó có thể bình tĩnh.

Tuy rằng cũng không phải chuyện gì quá cấm kỵ, nàng và Quân Tiêu Dao cũng không có huyết thống gì, nhưng truyền ra thì vẫn bị người ta phê bình.

"Ha hả, mị lực của Quân Tiêu Dao thật lớn, cả tiểu di nhà mình cũng chống đỡ không được..."

Long Hư Hoàng thấy thế thì trong mắt lập tức hiện lên ánh sao, tiếp tục dùng lời lẽ ô uế công kích. Đạo tâm của Khương Thánh Y kiên định như thế nào thì chung quy cũng là một nữ tử. Nàng đã chịu đựng quá nhiều quá nhiều.

"Thật là đê tiện bỉ ổi."

Nơi xa, cho dù là đám người Nhan Như Mộng, Cơ Thanh Y cũng phải nhíu mày, trong đôi xinh mắt hiện lên một tia chán ghét.

Long Hư Hoàng dùng thủ đoạn như vậy thật sự quá ti tiện, không xứng với thân phận thiên kiêu.

Nỗi lòng Khương Thánh Y bất ổn, lập tức bị đám người Long Hư Hoàng bắt được sơ hở.

“Long Hoàng Phiên Thiên ấn!”

Long Hư Hoàng lại thúc giục cực chiêu, một long phượng đại ấn hiện hóa trên trời cao, mơ hồ mang theo uy thế của ba luồng tiên khí, giáng xuống ngang nhiên!

“Bất Tử Thiên Hoàng trảm!” Hoàng Cửu Diễm cầm lưỡi dao Hoàng Vũ trong tay, một đao chém xuống, một đao quang đỏ rực vạn trượng giống như cánh thần hoàng chém xuống.

“Hung Thần Hoang Quyết!” Hậu nhân Ngạc Tổ củng tung ra cường chiêu, sát khí ngập trời, trấn sát đến.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng chấn động kịch liệt đâm thủng màng tai người ta.

“Thánh Y tỷ!”

Nơi xa vang lên một tiếng kêu như đỗ quyên than khóc, đám người Khương Lạc Ly chạy tới nơi đây.

“Đã tới trễ một bước!”

Đám người Quân Mạc Tiếu cũng tới, sắc mặt bọn họ trở nên trầm trọng.

Đương nhiên, những tiểu đầu sỏ như Cổ Viêm, truyền nhân Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều nhắm vào bọn họ cũng chạy đến nơi đây.

Trong bụi mù vô tận, có tiếng ho ra máu vang lên, sau khi bụi mù tan đi, bóng dáng Khương Thánh Y xuất hiện trong mắt mọi người.

Bộ y phục trắng như tuyết trên người nàng đã nhuộm máu, cái cằm trắng nõn cũng chảy đầy máu tươi.

Cơ thể trắng ngần bắt đầu lan tràn ra những khe nứt nhàn nhạt, giống như một món đồ sứ tinh xảo bắt đầu nứt nẻ.

Bị ba thức cường chiêu của đám người Long Hư Hoàng đánh trúng, cộng thêm nỗi lòng bất ổn, Khương Thánh Y bị thương nặng xưa nay chưa từng có.

Nàng lại ho ra máu, phun ra cả nội tạng rách nát.

Tâm mạch của Khương Thánh Y trực tiếp bị chấn nát!

Nếu không phải sinh mệnh lực của Thánh Nhân ngoan cường, sợ là cả thân thể của Khương Thánh Y cũng trực tiếp tan vỡ!

Mà cũng vào lúc này, sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai trong cơ thể Khương Thánh Y đang kích động, hình như muốn kích hoạt sức mạnh nào đó.

Đột nhiên, một tiên thai trong trẻo lấp lánh bị sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai lôi kéo, thoát ra từ pháp khí không gian.

Tiên thai này vô cùng trong sáng, trong đó như bao hàm một vũ trụ, có ngân hà xán lạn, có quy tắc tiên đạo đan chéo, có tiên khí dâng trào.

Khi tiên thai này xuất hiện, ánh mắt đám người Long Hư Hoàng trở nên lửa nóng, cả hô hấp cũng dồn dập lên.

Là tiên thai!

Ít nhất cũng là nguồn năng lượng Tàn Tiên để lại, nếu luyện hóa thì vô dụng đến mấy cũng có thể tu luyện ra hai ba luồng tiên khí!

Rất có lợi cho ngày sau chinh chiến cổ lộ chung cực, Tiên Thiên Đạo Thai lôi kéo tiên thai ra là để Khương Thánh Y luyện hóa.

Nếu Khương Thánh Y luyện hóa tiên thai, không những có thể hoàn toàn khôi phục thương thế, tu vi còn có thể tăng vọt, phản sát đám người Long Hư Hoàng.

“Không... Không được... tiên thai này là để lại cho Tiêu Dao...”

Khương Thánh Y tiếp tục ho ra máu, máu tươi nhỏ giọt trên tiên thai, trong cực kỳ thê lương.

Nàng đưa tay siết chặt lấy tiên thai, đây là món quà mà nàng tặng cho Quân Tiêu Dao.

Thấy tình cảnh này, cho dù là những người qua đường xem diễn cũng không khỏi rung động.

“Thánh Y tỷ...” Ttrong đôi mắt Khương Lạc Ly có nước mắt ứa ra.

Hiện tại, nàng không muốn ăn dấm, không muốn ghen ghét, chỉ muốn Khương Thánh Y có thể vượt qua kiếp nạn này.

“Giết, cướp lấy tiên thai!”

Đôi mắt đám người Long Hư Hoàng đã đỏ rực, ba người lại ra tay, trấn áp về hướng Khương Thánh Y.

Đám người Khương Lạc Ly, Khương Thiên Diễn, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương, Tiểu Ma Tiên đều ra tay cứu viện.

Kết quả lại bị bọn tiểu đầu sỏ Cổ Viêm, truyền nhân Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều cản lại.

Ở đây có hơn cả trăm tiểu đầu sỏ, số lượng này khủng bố dữ dội. Trong đó cũng có không ít người bởi vì phản cảm với Quân Tiêu Dao nên mới gia nhập.

Dù sao trước đó Quân Tiêu Dao tùy tiện ngược sát đám người Tam Thái Tử Hải Thần, Hư Không Kiếm Tử, bọn họ đều là thiên kiêu sinh ra trên cổ tinh vực. Trong tiềm thức, bọn họ đều xem Quân Tiêu Dao trở thành loại người cao cao tại thượng, coi thiên kiêu cổ tinh vực bọn họ như heo chó.

Nhưng sự thật cũng là như vậy, Quân Tiêu Dao thật sự coi bọn họ là heo chó.

Phụt!

Máu tươi tung bay!

Khương Thánh Y không chỉ đẫm máu trên tuyết y, cả mái tóc bạc như sương tuyết cũng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ thê lương!

“Khương Thánh Y, vì sao ngươi cố chấp như thế, vì tiên thai này mà không cần cả mạng sống thật sao?!”

Hoàng Cửu Diễm quát lạnh một tiếng, cầm lưỡi dao Hoàng Vũ chí tôn khí trong tay, chém mạnh xuống Khương Thánh Y đã không có sức phản kháng gì!

Lúc này thân thể Khương Thánh Y đã nứt nẻ, sắp tan vỡ mất.

Nếu một đao này của Hoàng Cửu Diễm chém xuống, thân thể và cả nguyên thần của Khương Thánh Y tuyệt đối sẽ bị trảm thành hai mạnh!

Nhưng khóe miệng Khương Thánh Y lại lộ ra một nụ cười nhiễm máu.

“Tâm niệm quân hề quân khả tri, vi quân cửu tử do bất hối...”

(1) Trong lòng thiếp có chàng, chắc chàng đã rõ, vì chàng chết chín lần cũng không hối hận.

Khương Thánh Y cảm thấy trước mắt đã mơ hồ, bị đuổi giết lâu như vậy, nàng thật sự muốn nghỉ ngơi một chút, ngủ một giấc.

Đúng lúc này, một giọng nói ôn nhuận mang theo một tia thở dài, chậm rãi vang lên bên tai Khương Thánh Y.

“Thánh Y tỷ, sao tỷ lại ngốc như vậy?”

“Xuất hiện... Ảo giác sao?” Đầu óc Khương Thánh Y đã mê mang hỗn loạn.

Nàng cảm thấy thân thể mình bị ôm vào vòng tay ấm áp nào đó, cảm giác an bình chưa bao giờ có chảy xuôi trong tim, như thuyền con bấp bênh lạc lối đã về tới bến cảng.

“Thánh Y tỷ, không sao cả, kế tiếp cứ giao cho ta đi...”

Chương 734 - Tam giới quang minh, tẫn ngô ban sinh, nhất niệm hắc ám, cử thế trầm luân!

Chương 734: Tam giới quang minh, tẫn ngô ban sinh, nhất niệm hắc ám, cử thế trầm luân!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, toàn bộ chiến trường Hoang Thiên là một mảnh tĩnh mịch.

Thời gian, không gian giống như đọng lại.

Tất cả âm thanh giống như biến mất.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người bóng dáng bạch y đột nhiên xuất hiện kia.

Hắn như một thần linh bạch y bất hủ, kéo dài qua hư không, giá lâm đến nơi đây.

Hoàng Cửu Diễm dùng hết sức chém ra một đao, bị bóng dáng kia lấy hai ngón tay tùy ý kẹp lấy, cánh tay hắn thì vờn quanh giai nhân tuyết y đã đẫm máu.

Vẻ mặt kinh hãi chậm rãi xuất hiện trên mặt tất cả thiên kiêu.

“Quân Tiêu Dao!”

“Là Thần Tử Quân gia!”

Bốn phương tám hướng, vô số tiếng chấn động xôn xao vang lên.

Mọi người lộ ra vẻ mặt chấn động, điên cuồng hít hà!

“Quân Tiêu Dao?”

Đám người Long Hư Hoàng cũng kinh ngạc, không ngờ Quân Tiêu Dao có thể đi ra từ tầng mười chín địa ngục, càng không nghĩ tới

hắn có thể đuổi tới chiến trường Hoang Thiên nhanh như vậy.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Hoàng Cửu Diễm cũng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Gã dùng hết toàn lực chém ra một đao, thế mà lại bị Quân Tiêu Dao dùng hai ngón tay kẹp lấy!

Phải biết rằng, đó chính là chí tôn khí!

Thêm vào sức mạnh của bản thân gã, Thánh Nhân bình thường cũng bị chém thành hai mạnh!

Quân Tiêu Dao lại lấy hai ngón tay chặn.

Sau đó, vẻ mặt Hoàng Cửu Diễm bỗng cứng lại.

Bởi vì gã thấy được ánh mắt Quân Tiêu Dao.

Lạnh như băng!

Rét như vực sau!

Sát ý lạnh lẽo kia như có thể đông lại vạn dặm hư không!

“Chết!”

Quân Tiêu Dao vừa nói xong chữ đó thì giống như trời xanh thẩm phán!

Thần năng cuồn cuộn và sức mạnh căn nguyên vũ trụ điên cuồng tuôn ra từ trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

Oanh!

Thần năng khủng bố tỏa ra, lưỡi dao Hoàng Vũ cấp bậc chí tôn khí kia trực tiếp nát thành muôn mảnh dưới ngón tay của Quân Tiêu Dao!

Dư chấn không giảm mà đánh thẳng về hướng Hoàng Cửu Diễm.

Cả người Hoàng Cửu Diễm bị thần quang mênh mông bao phủ.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, thân thể Hoàng Cửu Diễm tạc nứt, chia năm xẻ bảy, sương máu tung bay đầy trời!

Dùng một chiêu đã đánh nổ Hoàng Cửu Diễm!

Vẻ mặt tất cả thiên kiêu chung quanh đều có chút đờ đẫn, thần hồn phát run, da đầu nổ nứt!

Hoàng Cửu Diễm tu ra ba luồng tiên khí lại không ngăn được một chiêu của Quân Tiêu Dao!

“Tiêu Dao ca ca!”

“Tiêu Dao!”

“Thần Tử đại nhân!”

“Công tử!”

Đám người Khương Lạc Ly, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương, Yến Thanh Ảnh, Nghệ Vũ đều lộ ra vẻ mặt phấn chấn.

Trong mắt kẻ địch, Quân Tiêu Dao là Tử Thần giáng thế.

Mà trong mắt bọn họ, hắn lại là cứu thế chi chủ!

“Tiêu Dao... Rốt cuộc ngươi cũng tới, cái này... Cho ngươi...”

Khương Thánh Y được Quân Tiêu Dao ôm vào lòng, khóe miệng nhiễm máu lộ ra nụ cười. Người mà nàng ngày nhớ đêm mong rốt cuộc cũng tới.

Trước nay Quân Tiêu Dao chưa từng làm người ta thất vọng.

Nàng nâng tiên thai bị bàn tay mình làm dính lên, đẩy cho Quân Tiêu Dao, tiên nhan nhiễm huyết hiện ra nụ cười thỏa mãn.

Thân thể nàng đã sắp tan vỡ, bị thương rất nặng, nhưng điều đầu tiên Khương Thánh Y nghĩ đến lại là giao tiên thai cho Quân Tiêu Dao.

Dù là dạng người tình cảm đạm mạc như Quân Tiêu Dao, lúc này trái tim cũng bị xúc động.

“Thánh Y tỷ, chờ ta giải quyết những tên nhãi nhép này trước.”

Quân Tiêu Dao duỗi tay lau đi máu tươi trên ngọc nhan của Khương Thánh Y, Khương Thánh Y khẽ gật đầu, nàng bị thương quá nặng, rốt cuộc cũng không nhịn được mà hôn mê bất tỉnh.

Phần tóc mái màu đen che lấp đôi mắt Quân Tiêu Dao.

Nữ nhân trong ngực vì hắn mà một đêm tóc đen hóa bạc, vì có thể giao tiên thai cho hắn, để hắn mạnh lên, nàng cam tâm tình nguyện bị đuổi giết bị thương, cũng không chịu luyện hóa tiên thai.

Quân Tiêu Dao cảm thấy, tình cảm này quá nặng.

Mà điều hắn có khả năng làm vì Khương Thánh Y chỉ là...

Máu rửa nhân gian!

Khí tức khủng bố vô biên khuếch tán ra từ trong cơ thể Quân Tiêu Dao!

Uy áp Thánh Nhân đại viên mãn cường thế đàn áp tứ phương!

Thiên địa chấn động, sao trời run rẩy!

Rất nhiều thiên kiêu, thậm chí chỉ cảm nhận được khí tức này thôi đã cảm thấy hít thở không thông, thân thể bị đè bẹp xuống mặt đất.

“Thần Tử Quân gia đã lên đến Thánh Nhân đại viên mãn!”

“Cũng quá khủng bố!”

Bốn phương tám hướng, tiếng hét kinh hãi vang lên hết đợt này đến đợt khác.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Sắc mặt Long Hư Hoàng cũng thay đổi kịch liệt, cảm ứng được khí tức này, làm đạo tâm của gã cũng trở

nên bất ổn.

“Không... Ta là Long Hoàng Thể vô địch, ta không thua.” Long Hư Hoàng cắn răng, lẩm bẩm dưới đáy lòng.

Lúc này toàn bộ hung uy của hậu nhân Ngạc Tổ cũng bị uy thế cuồn cuộn của Quân Tiêu Dao đè ép xuống. Hắn ta giống như biến từ một đại hung viễn cổ trở thành một con trùng nhỏ.

“Sao có thể?” Hậu nhân Ngạc Tổ không tin nổi thực lực của Quân Tiêu Dao đã đạt tới cảnh giới khủng bố như thế.

Mà cũng đúng lúc này, Hoàng Cửu Diễm bị đánh thành sương máu kia bỗng dần dần khôi phục hình dạng trong một ngọn lửa cuồng bạo.

“Là Phượng Hoàng Niết Sinh Quyết!”

Ánh mắt một ít thiên kiêu chớp động.

Hoàng Cửu Diễm tu luyện Phượng Hoàng Niết Sinh Quyết, có thể chín lần niết bàn, trọng sinh trong tuyệt cảnh. Đây là một pháp môn cực kỳ yêu nghiệt.

Chiêu này của Quân Tiêu Dao vừa vặn trợ giúp Hoàng Cửu Diễm tiến hành lần niết bàn cuối cùng.

Nhưng, trên gương mặt Hoàng Cửu Diễm trọng sinh trong ngọn lửa niết bàn lại không có chút vui sướng nào. Sắc mặt gã tái nhợt như tờ, trong mắt vẫn còn kinh sợ.

Vừa rồi gã giống như một con kiến bị tùy ý bóp chết trong tay Quân Tiêu Dao, không có chút khả năng phản kháng nào.

Cảm giác này giống như đối mặt với trời xanh mênh mông!

Thậm chí cho dù hiện tại Hoàng Cửu Diễm đã niết bàn chín lần, huyết mạch lột xác, thực lực tăng vọt, nhưng gã cảm thấy hiện tại mình vẫn là con kiến trước mặt Quân Tiêu Dao!

“Quân Tiêu Dao, dựa vào một mình ngươi, chẳng lẽ muốn đối phó với mọi người chúng ta sao?” Long Hư Hoàng lạnh lùng quát.

Gã muốn éo tất cả thiên kiêu tiểu đầu sỏ tham gia chuyện này lên cùng một thuyền.

Quân Tiêu Dao không nói một lời.

Toàn bộ chiến trường Hoang Thiên rơi vào sự yên tĩnh quỷ dị.

Nhưng loại yên tĩnh này mới càng làm người ra hít thở không thông!

Trên trán đám người Long Hư Hoàng có mồ hôi chảy lên, hiển nhiên trong lòng cũng không được bình tĩnh.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao chậm rãi nâng một bàn tay lên.

Một luồng sức mạnh diệt thế khủng bố đang dâng trào.

Quân Tiêu Dao không nói một câu vô nghĩa nào với đám người Long Hư Hoàng.

Bởi vì tới tình trạng này thì tất cả những lời tàn nhẫn đều có vẻ chẳng còn tác dụng gì nữa!

Chỉ có máu tươi và giết chóc mới có thể hơi bình ổn lại phẫn nộ trong lòng Quân Tiêu Dao.

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao, sức mạnh căn nguyên vũ trụ trong Thần Chi Nguyên Điểm tràn ra!

Đồng thời, sức mạnh tội nghiệt đang kích động.

Hai loại sức mạnh ánh sáng và bóng tối đang giao hòa, dung hợp, hội tụ trong tay Quân Tiêu Dao!

Lúc này Quân Tiêu Dao cứ như thần sáng thế, lại là thần hủy diệt!

Thần Chi Quang và Thần Chi Phạt, hai thức thần thông căn nguyên đại đạo dung hợp trong tay hắn, phát ra ra uy năng khủng bố xưa nay chưa từng có!

“Tam giới quang minh, tẫn ngô ban sinh, nhất niệm hắc ám, cử thế trầm luân!”

Chương 735 - Đại chiêu kinh thiên động địa

Chương 735: Đại chiêu kinh thiên động địa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao dùng một tay ôm lấy Khương Thánh Y đã hôn mê, tay còn lại nâng lên cao cao, uy năng của hai thức thần thông căn nguyên đại đạo hợp lại thành một trong tay hắn, phát ra uy năng diệt thế!

Quân Tiêu Dao một tay che trời, hủy diệt tất cả!

Oanh!

Một luồng dao động diệt thế không cách nào hình dung lấy Quân Tiêu Dao làm trung tâm mà khuếch tán ra!

Như một trăm viên đạn hạt nhân cùng nổ tung, lại như hàng ngàn hàng vạn sao trời bùng nổ cùng một lúc!

Mặt đất vạn trượng chung quanh trầm luân, những cái khe to như hẻm núi lan tràn khắp tứ phương!

Mọi người đều không trốn thoát được dao động diệt thế ấy!

Quân Tiêu Dao giận dữ thì thiên địa trầm luân, vạn linh cũng tan biến!

Loại dao động hủy diệt này giống như số mệnh, không thể tránh được.

Nhưng sức mạnh này lại bị Quân Tiêu Dao khống chế.

Trong luồng dao động hủy diệt này, hắn muốn ai sống thì người đó sống! Muốn ai chết thì kẻ đó phải chết!

“Không!” Đám người Long Hư Hoàng phát ra tiếng hét to kinh thiên.

Bọn họ đều thúc giục sức mạnh tới cực hạn.

Long Hư Hoàng toàn lực thúc giục huyết mạch Tổ Long và thần hoàng, phát ra đại chiêu lay động thế gian.

Hoàng Cửu Diễm cũng thét dài một tiếng, tung ra cực chiêu.

hậu nhân Ngạc Tổ còn hiện hóa ra bản thể, biến thành một con Hung Ngạc lân giáp dày đặc, cũng toàn lực thi triển sức mạnh.

Không chỉ bọn họ mà những thiên kiêu tham dự kế hoạch bao vây tiễu trừ lần này đều ra sức chống cự.

Còn có những tiểu đầu sỏ cổ tinh vực như Cổ Viêm, truyền nhân Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều…v…v…đều tung ra hết át chủ bài, cố gắng ngăn cản dao động diệt thế này.

Nhưng vô dụng!

Một kích dồn hết sức mạnh của Quân Tiêu Dao khủng bố dữ dội.

Phải biết rằng, Quân Tiêu Dao đối chiến với người khác hầu như chưa bao giờ toàn lực ra tay.

Thậm chí khi đối phó với đám người Ngọc Phật Tử, Quân Tiêu Dao chỉ vận dụng bốn phần sức mạnh đã nhẹ nhàng mà diệt sát bọn họ.

Nhưng hiện tại, dưới tình huống phẫn nộ cực độ, Quân Tiêu Dao đã bùng nổ toàn bộ thực lực của bản thân, hắn còn thi triển ra hai thức thần thông dung hợp căn nguyên đại đạo.

Ai có thể kháng cự uy năng đó kia chứ?

Đừng nói là Thánh Nhân, cho dù là Thánh Nhân vương, đối mặt với chiêu hủy diệt này của Quân Tiêu Dao thì thân thể cũng nổ tung, nguyên thần tan vỡ!

Dao động diệt thế giống như sóng cuồng, thổi quét toàn bộ chiến trường Hoang Thiên!

Không chỉ chiến trường Hoang Thiên, thậm chí tất cả thiên kiêu

đang quan sát bên ngoài chiến trường Hoang Thiên cũng cảm nhận được sức mạnh khủng bố làm da đầu bọn họ tê dại, cả người phát run.

“Đó... Đó rốt cục là sức mạnh gì?”

“Hay trong chiến trường Hoang Thiên còn có một ít cường giả cổ đại trầm miên?”

Có tu sĩ kinh nghi không thôi, cứ nghĩ là cường giả cổ đại nào đó thức tỉnh.

Sau khi cảm nhận được sức mạnh này, Đỗ Thác Chí Tôn cũng hít sâu một hơi, trong mắt ẩn chứa chấn động sâu sắc.

“Thần Tử Quân gia thật sự chơi lớn.” Đỗ Thác Chí Tôn vô cùng đau đầu.

Chờ chiến trường Hoang Thiên lần này kết thúc, không biết còn có mấy thiên kiêu tồn tại, chiêu đóng cửa giết chó này quá tuyệt.

Lúc này, trong chiến trường Hoang Thiên, một chiêu của Quân Tiêu Dao gần như đánh chìm non nửa chiến trường.

Trước đó Quân Tiêu Dao dựa vào chiêu này, trực tiếp đâm xuyên qua Địa Ngục Tinh.

Bởi vậy có thể thấy được uy lực của nó cường hãn đến mức nào.

Bất kể là Long Hư Hoàng, Hoàng Cửu Diễm, hay là hậu nhân Ngạc Tổ, hoặc là đám tiểu đầu sỏ Cổ Viêm, truyền nhân Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều, đều không thể ngăn cản chiêu này.

Thân thể bọn chúng đang dần tan nát ra dưới dao động hủy diệt ấy, dù phản kháng thế nào thì cũng khó có đường sống.

“Quân Tiêu Dao, ngươi diệt sát chúng ta, chẳng lẽ không sợ Tổ Long sào và Vạn Hoàng Linh Sơn phát động bất hủ chiến sao?” Long Hư Hoàng giãy giụa phẫn nộ quát.

Gã thân là Long Hoàng Thể do hai đại thế lực tỉ mỉ bồi dưỡng ra, nếu ngã xuống thì nhất định sẽ gây nên gợn sóng ngập trời.

“Yên tâm, bọn chúng đã chờ ngươi ở hoàng tuyền.” Quân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

“Cái gì?”

Lời này làm rất nhiều thiên kiêu đều kinh hãi, nhịn không được nheo mắt lại.

Quân Tiêu Dao nói vậy là có ý gì?

“Ngươi có ý gì?” Long Hư Hoàng vừa ra sức giãy giụa, vừa quát lên.

“Bất hủ chiến sớm đã kết thúc, tứ đại Thái Cổ hoàng tộc không còn tồn tại nữa...”

Một câu của Quân Tiêu Dao khiến toàn trường tĩnh mịch. Rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt ngẩn ngơ, có vẻ không thể tin nổi. Đương nhiên, cũng có một số thiên kiêu đã mơ hồ nhận được một ít tin tức, nhưng không thể xác định.

Hiện tại xem ra sự thật quả thật là như thế.

“Không, không có khả năng, ngươi đang làm dao động đạo tâm của ta!” Long Hư Hoàng quát lên chói tai, không chịu tin tưởng.

Sao tứ đại Thái Cổ hoàng tộc lại bị huỷ diệt toàn bộ được?

Hoàng Cửu Diễm, hậu nhân Ngạc Tổ cũng hoàn toàn không tin được.

Nhưng bọn họ có tin hay không, đã không quan trọng nữa rồi.

Quân Tiêu Dao cũng lười nói nhiều với bọn họ, hắn thúc giục thần năng đến cùng cực, uy lực khi dung hợp hai thức thần thông căn nguyên đại đạo còn vượt qua tưởng tượng của Quân Tiêu Dao.

Đến cuối cùng, lúc Quân Tiêu Dao thu tay lại, phạm vi mặt đất vạn dặm đều bị đánh chìm, vô số cái khe như hẻm núi lan tràn.

Còn đám người Long Hư Hoàng đã không còn tồn tại, đều nát thành tro tàn dưới nhất thức này.

Không chỉ có ba thiên kiêu Thái Cổ hoàng tộc bọn họ mà hơn trăm tiểu đầu sỏ gồm Cổ Viêm, truyền nhân Chiến Ma Động, Thái Tử Thiên Diệu thần triều cũng tan xương nát thịt, hình thần đều bị diệt.

Còn có gần ngàn thiên kiêu cổ tinh vực thực lực không yếu cũng không còn đường sống, tất cả đều nát thành sương máu, phiêu tán trên không trung.

Toàn bộ chiến trường Hoang Thiên bị phủ lên một làn gió đỏ như máu, đó là máu tươi còn sót lại đang phiêu đãng trong không khí.

Giờ khắc này, tất cả thiên kiêu còn lại đều cảm thấy sống lưng phát lạnh, thân thể như ngâm trong suối băng lạnh thấu xương.

Bọn họ tự hỏi, nếu chiêu kia của Quân Tiêu Dao công kích không phân biệt ai thì chẳng phải lúc này bọn họ cũng đã ở hoàng tuyền?

Nghĩ vậy một chút, tất cả thiên kiêu đều cảm thấy cả người phát lạnh.

“Trời ạ, một chiêu, chỉ một chiêu mà ba thiên kiêu Thái Cổ hoàng tộc, hơn trăm tiểu đầu sỏ, gần ngàn thiên kiêu đều đã chết.”

“Hơn trăm tiểu đầu sỏ kia đều là Thánh Nhân, vậy mà bị Thần Tử Quân gia dùng một chiêu hạ gục trong nháy mắt.”

“Cái này có xem như sáng tạo một kỷ lục không?”

Chương 736 - Thánh huyết cứu giai nhân

Chương 736: Thánh huyết cứu giai nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói của các thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực đều run rẩy, quả thực không thể tin được những chuyện nhìn thấy trước mắt.

Trước đó tin tức Quân Tiêu Dao dùng một đỉnh đánh chết trăm vị Thánh Nhân còn chưa truyền lên đế lộ. Nhưng tất cả thiên kiêu đều chính mắt chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Tai nghe có thể giả, mắt thấy chính là thật.

Cảnh tượng trực tiếp hiện ra trước mắt mới là chấn động nhất.

Dù là Cơ Thanh Y tâm cơ thâm trầm cũng phải hít sâu một hơi. Nàng đã rất xem trọng Quân Tiêu Dao. Kết quả thực lực Quân Tiêu Dao tiến bộ vẫn nằm ngoài dự đoán của nàng. Hiện tại Cơ Thanh Y cũng may mắn mình cẩn thận, cũng may không ra tay với Khương Thánh Y.

Nàng tin chắc nếu mình thật sự ra tay thì hiện tại chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít. Quân Tiêu Dao sẽ không thủ hạ lưu tình vì nàng là một nữ tử xinh đẹp.

“Hiện tại, ngươi còn nghi ngờ không?” Cơ Thanh Y lạnh nhạt hỏi Trần Phỉ đang đứng bên cạnh.

Trần Phỉ không nói gì, sắc mặt cũng hơi tái nhợt. Nói thật, nàng ta cũng bị thủ đoạn tàn nhẫn của Quân Tiêu Dao làm kinh sợ.

Dùng một chiêu diệt sát ngàn vị thiên kiêu, còn bao gồm hơn trăm tiểu đầu sỏ Thánh Nhân Cảnh, đây là thực lực kiểu gì?

Còn khí thế Quân Tiêu Dao phát ra lúc giá lâm vừa rồi làm nàng ta cảm thấy còn siêu nhiên thần thánh hơn chủ nhân mình.

Nhưng Trần Phỉ chợt cắn cắn môi, nàng tin tưởng nếu chủ nhân

dùng hết toàn lực thì cũng không yếu hơn Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao dùng một chiêu diệt sát kẻ địch xong thì dời sự chú ý lên người Khương Thánh Y.

Khương Thánh Y bị thương rất nặng, thân thể nứt nẻ, cơ thể trong trẻo đã phủ kín vết rách, tâm mạch còn bị chấn nát, nam tử bị thương thế như vậy còn chịu không nổi, càng đừng nói Khương Thánh Y là một nữ tử.

Tuy Khương Thánh Y có Tiên Thiên Đạo Thai, nhưng sở trường của Tiên Thiên Đạo Thai nằm ở các phương diện ngộ đạo, thần thông, pháp lực, không có gia trì đặc biệt gì đối với nhục thân cả.

Cho nên thương thế trên thân thể Khương Thánh Y rất nghiêm trọng.

Quân Tiêu Dao lấy ra rất nhiều vô thượng thánh đan, bảo dược, cả bất tử dược hi hữu cũng lấy ra không chỉ một cây, luyện hóa vào cơ thể Khương Thánh Y. Nhưng tình huống của Khương Thánh Y vẫn không lạc quan.

Quân Tiêu Dao khẽ nhíu mày, sau đó không chút do dự mà tịnh chỉ làm kiếm, cắt qua cổ tay của mình, để từng giọt thánh huyết màu vàng kim nhỏ giọt vào đôi môi anh đào của Khương Thánh Y.

Nhục thân của Quân Tiêu Dao thế nhưng có tư chất thành tựu Đế. Mỗi một giọt máu đều có khả năng sinh sôi tạo hóa, chất chứa sinh cơ vô tận. Nếu là một vị thiên kiêu bình thường luyện hóa một giọt máu của Quân Tiêu Dao cũng sẽ biến thành một vị thiên kiêu luyện thể yêu nghiệt. Thậm chí ngay cả bản thân Quân Tiêu Dao cũng cho rằng mình đã biến thành "thịt Đường Tăng." Bởi vậy có thể thấy được huyết nhục của Quân Tiêu Dao trân quý cỡ nào.

Quân Tiêu Dao mặt không đổi sắc, cắt cổ tay xong, máu thánh trân quý như suối chảy xuôi rơi vào trong môi anh đào của Khương Thánh Y.

Một ít thiên kiêu xung quanh nhìn đến hai mắt nóng rực. Máu thánh của Quân Tiêu Dao, không kém gì một lần tạo hóa lớn. Nếu như bọn họ có thể được tới, thân thể tuyệt đối có thể nâng cao

thêm một bước.

Chẳng qua giờ phút này, hiển nhiên sẽ không ai ngốc đến nỗi có ý nghĩ này.

Mấy người Khương Lạc Ly cũng xúm lại đây. Nàng mở to mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao, trong mắt hàm chứa vẻ tưởng niệm và quyến luyến vô tận. Nàng đã rất lâu không gặp Quân Tiêu Dao rồi. Với tính cách ban đầu của nàng, giờ phút này cửu biệt trùng phùng, tất nhiên sẽ cho Quân Tiêu Dao một cái ôm thật chặt, sau đó giống y như bạch tuột móc ở trên người hắn.

Nhưng bây giờ, Khương Lạc Ly nhìn Khương Thánh Y đã rơi vào hôn mê, hoàn toàn thê lương, nhìn cổ tay bị rạch kia, Quân Tiêu Dao đang tự mình đút máu cho Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly bỗng nhiên cảm giác nàng có chút dư thừa.

Khương Lạc Ly luôn luôn hoạt bát, hiếm khi lại trầm mặc, chỉ là lặng lẽ đứng ở một bên. Người nhớ nhung gần trong gang tấc nhưng lại không thể ôm.

“Tiêu Dao, cuối cùng ngươi cũng tới đây.” Đám người Quân Mạc Tiếu đi lên chào hỏi.

Đồng thời bọn họ cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ đánh giá Quân Tiêu Dao.

Thực lực của Quân Tiêu Dao, thậm chí còn khiến cho Quân Mạc Tiếu cũng phải rung động trong lòng. Dù là mạnh như hắn, muốn đối phó với Quân Tiêu Dao, sợ rằng cũng là ý tưởng vô căn cứ.

“Công tử.”

Mấy người Yến Thanh Ảnh, Nghệ Vũ đi lên chắp tay.

Trong mắt bọn họ cũng mang theo một chút vẻ sùng bái.

Chủ nhân của bọn họ càng ngày càng mạnh.

Hai người bọn họ đều được vinh quang.

Long Cát công chúa cắn môi, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp.

Nhớ đến lúc ả vừa mới phá vỡ phong ấn nhập thế, vẫn chỉ coi Quân Tiêu Dao như một thiên kiêu đương đại bình thường.

Ai mà ngờ Quân Tiêu Dao lại trưởng thành đến cảnh giới kinh khủng như vậy, thậm chí ngay cả vị công chúa Long tộc như ả cũng chỉ có thể ngưỡng vọng bóng lưng của hắn.

“Vốn cho rằng ta bước lên trên con đường đế vương sớm, ít nhất sẽ đuổi kịp hắn, kết quả, ha ha.”

Cao ngạo như Long Cát công chúa cũng coi như hoàn toàn thán phục.

Ả không thể không phục.

“Còn chưa đủ.”

Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Tuy máu thánh có thể trợ giúp Khương Thánh Y khôi phục thương thế thân thể, nhưng lại không cách nào hoàn toàn tiêu trừ tận gốc tai họa ngầm của nàng.

Cứ như vậy, mặc dù ngày sau Khương Thánh Y có khôi phục thì nhục thân cũng sẽ lưu lại vấn đề rất lớn, ảnh hưởng đến chứng đạo sau này.

Khương Thánh Y là vì Quân Tiêu Dao nên mới như thế, Quận Tiêu Dao tuyệt đối không có khả năng để cho Khương Thánh Y lưu lại di chứng.

“Có lẽ có thể dung nhập cái Tiên Thai này vào trong cơ thể của Thánh Y tỷ.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Với thiên tư yêu nghiệt của bản thân hắn, Tiên Thai chẳng qua chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Lúc này, Khương Lạc Ly nghe vậy do dự trong chốc lát, cũng cắn môi nhỏ đi lên nói: “Tiêu Dao ca ca, Thánh Y tỷ là vì muốn giữ lại Tiên Thai cho ca nên mới như thế, nếu như ca làm vậy, chẳng phải là đã làm uổng phí tâm huyết của Thánh Y tỷ rồi sao.”

Chương 737 - Trần Phi không biết tốt xấu, cáo mượn oai hùm, gieo gió gặt bão

Chương 737: Trần Phi không biết tốt xấu, cáo mượn oai hùm, gieo gió gặt bão

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ta tin sau khi Thánh Y tỷ tỉnh lại sẽ tuyệt đối không muốn nhìn thấy việc bản thân mình đã dung hợp Tiên thai, đây là tâm ý của tỷ ấy.”

Lời nói của Khương Lạc Ly khiến Quân Tiêu Dao ngẩn người.

Hắn chợt phát hiện cô bé xinh xắn đáng yêu này thế mà đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Đương nhiên, việc trưởng thành này chính là trên tư tưởng. Còn ngoại hình của nàng vẫn là một tiểu loli như trước.

“Đúng vậy đó Tiêu Dao tiểu ca ca, ca mà làm như vậy còn không phải là cô phụ tâm ý của Khương Thánh Y sao.” Tiểu Ma Tiên cũng sôi nổi tiến lên nói.

Đôi mắt đẹp sáng long lanh của nàng nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Quyết định lựa chọn kết nối quan hệ với Quân Tiêu Dao lúc trước quả thật là vô cùng đúng đắn.

“Cũng đúng.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau đó, hắn phái người đi gọi đám người Tiểu Tiên Nhi ở chiến trường Hoang Thiên bên cạnh tới.

Trong lúc chờ đợi, một giọng nói không hòa nhã đột nhiên vang lên:

“Ngươi chính là Thần Tử Quân gia, quả nhiên giống như lời đồn, có chút bản lĩnh.”

Nghe giọng nói này, rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt kinh dị.

Lời này nhìn như là đang khen ngợi Quân Tiêu Dao, nhưng luôn cảm giác có chứa một chút hàm ý bới móc coi thường cao cao tại thượng.

Mọi người ghé mắt nhìn lại, phát hiện đúng là một vị nữ tử váy đỏ bên cạnh Cơ Thanh Y.

“Nữ tử kia là ai, lại dám dùng giọng điệu kiểu này đánh giá Thần Tử Quân gia.”

“Suỵt, ta nghe nói hình như nàng này là tùy tùng của một vị thiên kiêu cấm kỵ nào đó ở con đường phía trước.”

“Thì ra là thế, thảo nào can đảm nói lời này.” Một vài người chép miệng.

Không phải ai cũng có thể xưng là thiên kiêu cấm kỵ.

Thiên kiêu cấm kỵ chân chính, ít nhất phải có tư chất Chuẩn Đế mới được.

Thiên kiêu cấm kỵ này đại biểu, nếu như không vẫn lạc thì ngày sau ít nhất cũng là cảnh giới Chuẩn Đế.

Trên thực tế nói đúng ra, Quân Tiêu Dao đã đủ để xưng danh thiên kiêu cấm kỵ.

“Trần Phi, ngươi.” Ánh mắt Cơ Thanh Y chợt lóe, không ngờ Trần Phi lại tự ý hành sự như thế.

Quân Tiêu Dao giống như không nghe thấy lời nói của Trần Phi, bây giờ toàn bộ tâm trí của hắn đều đang tập trung vào trên người Khương Thánh Y, dùng thánh huyết bảo toàn nhục thể của nàng, cơ bản không rảnh đi phản ứng lại a miêu a cẩu gì đó.

Thấy Quân Tiêu dao coi như không thấy nàng ta, nét mặt Trần Phi hơi thay đổi.

Với thân phận tùy tùng truyền nhân cấm kỵ của nàng ta, đi đâu mà không phải được khắp nơi tôn kính.

Tuy thực lực của Quân Tiêu Dao cường hãn, nhưng cũng không được phép nhìn nàng ta như thế.

“Thần Tử Quân gia, ngươi đã không cần Tiên Thai, không bằng kết một mối thiện duyên, nhường lại cho chủ nhân nhà ta, thế nào, chủ nhân nhà ta nhất định sẽ coi trọng ngươi, thậm chí còn có thể cho phép ngươi trở thành phụ tá đắc lực.”

Lời của Trần Phi khiến cho rất nhiều thiên kiêu ở đây đều trợn tròn mắt.

Tuy chủ nhân của Trần Phi là một vị thiên kiêu cấm kỵ có thân phận khủng bố, thực lực mạnh mẽ. Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không phải hạng lương thiện gì. Thực lực thân phận đều tuyệt đối không yếu hơn vị truyền nhân cấm kỵ kia.

Cho phép Quân Tiêu Dao làm phụ tá đắc lực của vị truyền nhân cấm kỵ nọ, lời này tính là cái gì.

“Nữ nhân này, đầu óc bị lừa đá à.”

“Ai biết được, những tùy tùng này đều cho rằng chủ nhân nhà mình là mạnh nhất, chướng mắt những thiên kiêu khác cũng rất bình thường.”

Bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng nghị luận.

Nhưng phần lớn đều là lời châm biếm, cho rằng Trần Phi này không biết tự lượng sức mình.

Nghe thiên kiêu xung quanh châm chọc, nét mặt Trần Phi càng thêm khó coi.

“Làm càn, ngươi thì tính là cái thá gì, chủ nhân nhà ngươi lại tính là thứ gì.”

Yến Thanh Ảnh quát lạnh một tiếng, phóng thích sát ý.

Ở trong mắt nàng ta, không có bất kỳ ai có thể sánh ngang Quân Tiêu Dao.

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi, kết thiện duyên với chủ nhân

của ta, tuyệt đối lợi ích vô tận.” Trần Phi khinh thường nói khích.

Yến Thanh Ảnh không nhịn được, đôi mắt đẹp lãnh khốc như một tôn Hắc Ám nữ vương.

Nàng ta ra tay, cánh Đọa Thiên sau lưng vỗ động, thôi động Thôn Thần Ma Công, trực tiếp trấn giết về phía Trần Phi.

Vẻ mặt Trần Phi thình lình biến đổi, nàng ta không ngờ tùy tùng của Quân Tiêu Dao lại sẽ ra tay.

Bên ngoài thân thể nàng ta hiện ra hai đạo tiên khí, Yến Thanh Ảnh cũng giống như thế.

Ầm.

Sau khi giao thủ mấy chục chiêu, Yến Thanh Ảnh dùng Thôn Thần Ma Công thô bạo trấn áp Trần Phi, muốn tươi sống luyện hóa hết..

“Không, ngươi không thể giết ta, giết ta rồi, ngươi sẽ dính vào nhân quả lớn, chủ nhân nhà ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.” Trần Phi thét chói tai.

Nàng ta không ngờ, ngay cả tùy tùng của Quân Tiêu Dao cũng mạnh như vậy.

Cuối cùng, thân thể Trần Phi bị lốc xoáy thôn phệ từng chút một nghiền ép, mài nhỏ, cắn nuốt.

“Thái Cổ Thánh Thể, trời giáng gông xiềng, không cách nào chứng đạo, nhất định là lá xanh làm nền cho chủ nhân nhà ta.”

Cuối cùng Trần Phi phát ra một tiếng thét chói tai oán độc, rồi sau đó trực tiếp bị Yến Thanh Ảnh hoàn toàn luyện hóa thành một đám năng lượng huyết nhục tinh thuần.

Cơ Thanh Y ở bên cạnh chứng kiến một màn này, toàn bộ quá trình đều không có bất kỳ ý tứ ra tay trợ giúp gì.

Theo lý thuyết, Cơ Thanh Y cũng coi như là người phụ tá của vị truyền nhân Nhân Tiên Giáo thần bí kia.

Lẽ ra nàng ta nên trợ giúp Trần Phi mới đúng, ít nhất cũng phải ra tay bảo vệ tính mạng.

Nhưng Cơ Thanh Y lại không làm như vậy.

Mặc dù toàn bộ quá trình lực chú ý của Quân Tiêu Dao đều đặt ở trên người Khương Thánh Y, cơ bản không đếm xỉa tới Trần Phỉ. Nhưng Cơ Thanh Y tin tưởng, nếu như nàng ta thật sự ra tay tham dự, yểm hộ Trần Phi thì chắc chắn sẽ bị Quân Tiêu Dao dùng thủ đoạn lôi đình đánh tan, thậm chí diệt sát.

Cơ Thanh Y vốn ẩn giấu rất sâu, tâm tư cũng rất sâu, đương nhiên sẽ không làm việc ngốc nghếch kiểu này.

Sau khi diệt sát Trần Phi xong, Yến Thanh Ảnh quay người, quỳ một gối quay về phía Quân Tiêu Dao, chắp tay nói: “Thật có lỗi, công tử, là Thanh Ảnh xúc động, có khả năng sẽ bởi vì chuyện này mà kết thù oán với một nhân vật khủng bố, xin công tử trách phạt.”

Yến Thanh Ảnh biết, vị thiên kiêu cấm kỵ ở sau lưng Trần Phi kia, tuyệt đối không phải là hạng người tầm thường gì.

Cho dù là Quân Tiêu Dao thì nếu muốn đối phó cũng có chút phiền phức.

Chương 738 - Tham gia thiên kiêu vây quét, một người cũng không để lại

Chương 738: Tham gia thiên kiêu vây quét, một người cũng không để lại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho đến lúc này, Quân Tiêu Dao mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Chẳng qua là có kẻ tự tìm đường chết mà thôi, không liên quan gì tới ngươi, về phần kẻ ở sau lưng nàng ta, ta không quan tâm."

Giọng Quân Tiêu Dao trầm thấp, tâm trạng của hắn bây giờ không tính quá tốt:

"Có lẽ còn có một ít cá lọt lưới từng tham gia vây quét cũng không có đến chỗ này, làm phiền chư vị đi diệt sát một chút." Quân Tiêu Dao nói.

"Chẳng lẽ… lực lượng niêm phong kia là…" Tiểu Ma Tiên che miệng, có chút khó tin.

"Không sai, là ta bố trí xuống, những kẻ đã ra tay, một tên cũng đừng nghĩ chạy!" Ánh mắt Quân Tiêu Dao lãnh khốc như sương.

Điều này khiến cho rất nhiều thiên kiêu xung quanh đều cảm giác đáy lòng phát lạnh.

Trêu chọc Quân Tiêu Dao, đây thật đúng là không còn một chút đường sống.

Mà tình huống đích xác cũng giống như Quân Tiêu Dao tưởng tượng vậy.

Có một ít thiên kiêu và tiểu đầu sỏ đã từng tham gia vây quét đều không xuất hiện ở đây.

Bọn họ hiện đang điên cuồng chạy trốn, muốn rời khỏi chiến trường Hoang Thiên.

Kết quả tới nơi biên giới lại đụng phải Cấm Tiên tầng thứ ba.

“Đây là trận văn phong cấm gì vậy?”

“Ra ngoài, ta phải đi ra ngoài, mau để cho ta đi ra ngoài đi!”

“Tên Quân Tiêu Dao kia chính là ma quỷ, không… còn kinh khủng hơn cả ma quỷ nữa!”

Rất nhiều thiên kiêu và tiểu đầu sỏ Cổ Tinh Vực đều đang kinh hoàng hét lớn, tâm thần đều sắp sửa hỏng mất.

Quả thực như là Tử Thần hàng thế, Tu La xuất quan.

Nhưng bất kể bọn họ có ra chiêu thế nào, đều không thể phá vỡ Cấm Tiên tầng thứ ba.

Nhìn những thiên kiêu này điên cuồng gào thét, giãy giụa ở bên trong chiến trường, chúng tu sĩ bên ngoài chỉ cảm thấy sau lưng run rẩy.

“Rốt cuộc thì Thần Tử Quân gia đã làm ra chuyện tình người người oán trách gì, lại khiến cho những kẻ này phản ứng như vậy?” Một chút tu sĩ ngoại giới còn chưa hiểu rõ tình huống.

Kế đó, thiên kiêu hai nhà theo đám người Quân Mạc Tiếu, Khương Thiên Diễn dẫn đầu cũng triển khai giết chóc với những thiên kiêu đang chạy trốn này.

Bất kỳ kẻ nào tham gia vây quét, dù chỉ là góp một chút náo nhiệt, đều là một tên cũng không để lại, đều giết hết.

Cả chiến trường Hoang Thiên đều là các loại thi hài phủ kín, đất đai bị máu tươi nhiễm đỏ.

Có thể nói, chiến trường Hoang Thiên lần này còn tàn khốc huyết tinh hơn bất kỳ lần nào trong quá khứ.

Mà ngọn nguồn giết chóc huyết tinh, đúng là bắt nguồn từ Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nổi giận, thây nằm vạn dặm!

“Ai, nhiều thiên kiêu chết như vậy, đoán chừng Hoang Thiên Tiên Vực lại sắp sửa làm ầm ĩ một trận, chẳng qua với thủ đoạn của Quân gia, Khương gia và Quân Đế Đình, ngược lại cũng chỉ là một chút sóng gió nhỏ mà thôi.”

Đỗ Thác Chí Tôn nhìn cảnh huyết tinh trước mắt, khẽ lắc đầu.

Những thiên kiêu của thế lực khác, mặc dù có năng lực nhưng cũng không dám giết chóc làm càn như vậy.

Cũng chỉ có Quân Tiêu Dao mới có tự tin làm càn như thế, cơ bản không cần cố kỵ bất kỳ hậu quả gì.

Không bao lâu, đám người Tiểu Tiên Nhi cũng tới chỗ này.

Bọn họ vừa đến đây, Quân Tiêu Dao lập tức nói với Tiểu Tiên Nhi: “Lấy máu.”

“Cái… cái gì?”Mặt Tiểu Tiên Nhi ngây ra, ngẩn người.

“Cắt cổ tay.” Quân Tiêu Dao nói.

Tiểu Tiên Nhi lập tức bật khóc, Tiên Linh Dịch từ trong hốc mắt không ngừng chảy xuống.

“Tiểu ca ca muốn ăn ta sao, Tiểu Linh Nhi đã làm sai chuyện gì, hu hu…” Tiểu Tiên Nhi khóc sướt mướt nói.

“Đến lúc đó bồi thường cho người Vạn Vật Mẫu Khí.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thật không?”

Nhắc tới Vạn Vật Mẫu Khí, lúc này Tiểu Tiên Nhi mới ngừng khóc, nước mắt dính ở phía trên lông mi.

Đối với cô bé mà nói, Vạn Vật Mẫu Khí rất có sức hấp dẫn.

Dưới thế công cứng mềm của Quân Tiêu Dao, Tiểu Tiên Nhi vẫn phải lấy máu.

Máu của cô bé cũng không phải là màu đỏ, mà là óng ánh trong

suốt, khí thơm phát ra làm cho người ta ngửi thấy đều có một loại cảm giác lâng lâng.

Thánh huyết của Quân Tiêu Dao, cộng thêm máu của vị Tiên Tủy Vương Tiểu Tiên Nhi này, cho dù thương thế thân thể Khương Thánh Y có nặng hơn đi nữa, cũng phải chậm lại.

“Chỉ có như vậy, vẫn còn chưa đủ.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Ở dưới loại viện trợ này, mặc dù tính mạng Khương Thánh Y không đáng ngại, nhưng nhục thân vẫn sẽ lưu lại tai họa ngầm, bất lợi cho ngày sau tu luyện chứng đạo.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao hơi suy tư, sau đó bỗng nhiên hợp chỉ thành kiếm, rạch mở lồng ngực của mình.

“Tiêu Dao ca ca!”

Chứng kiến một màn này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương lạc Ly hoàn toàn tái nhợt.

Những người còn lại cũng lộ vẻ xúc động.

Ở trong ngực Quân Tiêu Dao, ngoài xương Chí Tôn óng ánh trong suốt ở bên ngoài ra, còn có một quả tim đang đập thình thịch.

Tim của Thái Cổ Thánh Thể!

Thân mình Quân Tiêu Dao hơi động một chút, từng giọt tinh huyết Thánh Thể ngưng kết đi ra.

Tinh huyết Thánh Thể này cũng không phải thánh huyết trước đó.

Chỉ có ở bên trong tim Thánh Thể mới có thể ngưng kết ra tinh huyết Thánh Thể.

Đây xem như là nơi phát ra lực lượng tinh huyết Thánh Thể mênh mông.

Sau khi ép ra hơn mười giọt tinh huyết Thánh Thể, với thực lực của Quân Tiêu Dao mà sắc mặt cũng hơi có chút tái nhợt, môi hệt như tờ giấy.

Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời mà thôi.

Thân thể của Quân Tiêu Dao gần như hoàn mỹ không tỳ vết, có được tư thái nhục thân thành Đế.

Không đến bao lâu, tinh huyết Thánh Thể của hắn lại một lần nữa cô động ra.

Có điều một màn này rơi vào trong mắt người khác lại chấn động không gì sánh nổi.

Mở lồng ngực của mình, ép tinh huyết trong tim ra.

Đây là trả giá cỡ nào?

Vậy mà trên mặt Quân Tiêu Dao lại không hề lộ ra một chút vẻ đau đớn.

Ánh mắt bình tĩnh như nước, giống như chỉ làm một chút chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Hắn sẽ không la liếm bất kỳ nữ nhân nào. Nhưng lần này, hắn thân là nam nhân, chuyện nên làm thì phải làm.

“Tiêu Dao ca ca…” Khương Lạc Ly ở bên cạnh lo lắng theo dõi, trong mắt tràn đầy nước mắt trong suốt.

Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên có chút ghen tị với Khương Thánh Y.

“Nếu như người ngã xuống đó là ta thì liệu Tiêu Dao ca ca có thể cứu ta như vậy hay không?” Khương Lạc Ly lẩm bẩm trong lòng.

Tinh huyết Thánh Thể đã được luyện hóa tiến vào bên trong cơ thể Khương Thánh Y, cuối cùng hội tụ ở giữa trái tim.

Chương 739 - Tam Đại thế lực Bất Hủ chấn động tứ phương

Chương 739: Tam Đại thế lực Bất Hủ chấn động tứ phương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có cái này, thân thể của Khương Thánh Y sẽ từ từ khôi phục.

Chẳng những không lưu lại bất kỳ di chứng gì mà ngược lại còn bù đắp nhược điểm cho nhục thân của Khương Thánh Y.

Ngày sau, thân thể của Khương Thánh Y không nói có thể so với Thái Cổ Thánh Thể, nhưng tuyệt đối sẽ vượt qua phần lớn thiên kiêu luyện thể.

Thương thể của Khương Thánh Y rốt cuộc đã ổn định lại.

Quân Tiêu Dao cũng coi như thở phào một hơi.

Đối với hắn mà nói, cho dù hắn một chiêu diệt sát hơn ngàn vị thiên kiêu, nhưng nếu như Khương Thánh Y xảy ra vấn đề gì thì hắn cũng sẽ mang lòng áy náy.

Mà bây giờ, lòng của hắn

cũng đã có thể hoàn toàn thả lỏng.

Chỉ là tin tức này, truyền ra chiến trường Hoàng Thiên lại nhấc lên sóng gió kinh người.

Những thiên kiêu mà Quân Tiêu Dao đã giết chết này, rất nhiều tên đều có bối cảnh lai lịch.

Bọn họ không ai mà không phải là anh kiệt xuất chúng trong các Cổ Tinh Vực.

Mặc dù Thái Cổ Hoàng Tộc sau lưng đám người Long Hư Hoàng đã bị tiêu diệt, nhưng các thế lực Cổ Tinh Vực ở sau lưng một ít thiên kiêu này liên hợp lại cũng là một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố.

Sau khi chiến trường Hoang Thiên xảy ra giết chóc huyết tinh như thế, cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn người thủ hộ Hàm Cốc Quan này cũng cơ bản là không giấu được.

Hắn chỉ có thể theo đúng sự thật truyền tin tức này về Hoang Thiên Tiên Vực.

Nói cách khác, nếu như giấu diếm đi xuống, đến lúc đó sẽ khiến dậy sóng càng lớn hơn nữa.

Quả nhiên.

Sau khi tin tức này truyền về Hoang Thiên Tiên Vực, không thể nghi ngờ đã nhấc lên chấn động rung trời.

Lần này Quân Tiêu Giao giết chết cũng không phải một người hai người, hay mười mấy người, mà là hơn một ngàn vị thiên kiêu, trong đó còn có hơn trăm vị tiểu đầu sỏ.

Thế lực sau lưng những người này liên hợp lại, thậm chí còn có thể rung chuyển cả Hoang Thiên Tiên Vực.

“Quá đáng giận, hoàng nhi của trẫm thế mà lại tùy tiện vẫn lạc như vậy, thủ đoạn của Thần Tử Quân gia không khỏi cũng quá đoạn tuyệt rồi!”

Có chủ Thần Triều đang tức giận gào thét, đó là Hoàng Chủ của Thiên Diệu Thần Triều.

“Truyền nhân của Chiến Ma Động ta cũng vẫn lạc, Thần Tử Quân gia, quá ngang ngược rồi!”

“Đúng vậy, nhân tài của Thiên Phương Cổ Tinh Vực chúng ta cũng vẫn lạc, thù này, tất báo!”

“Trước đó Quân gia còn hủy diệt Hải Vương Cổ Tinh Vực, diệt sát Hư Không Kiếm Tôn, bọn họ đúng là hoàn toàn không đặt các thế lực chúng ta vào trong mắt mà.”

Xung quanh Hoang Thiên Tiên Vực, rất nhiều thế lực Cổ Tinh Vực đều tỏ thái độ cực kỳ phẫn nộ.

Tuy rằng trước đó Quân Đế Đình tiêu diệt Hải Vương Cổ Tinh Vực đã khiến cho rất nhiều thế lực đều giật mình khiếp sợ.

Nhưng bây giờ cũng không phải là một hai thế lực bất mãn, mà là một đám thể lực Cổ Tinh Vực cùng bất mãn.

Nhưng còn không đợi những thế lực Cổ Tinh Vực này liên hợp lại, bên trong Hoang Thiên Tiên Vực đã có động tĩnh.

Ước chừng hơn mười kiện Đế binh bay lên trời.

Thiên Hoàng Kính, Địa Hoàng Thư, Nhân Hoàng Bút cấp bậc Tam Hoàng Đế Binh.

Còn có cả Đế binh Bàn Hoàng Kiếm, Kỳ Lân Luân, Phượng Sí Lưu Kim Đảng, Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Hải Thần Tam Xoa Kích vân vân…

Một cỗ Đế uy mênh mông càn quét Hoang Thiên Tiên Vực, đồng thời ép tới những Cổ Tinh Vực xung quanh.

“Trên con đường Đế Vương, miễn bàn sinh tử, hậu nhân của các ngươi đều là phế vật, bị Thần Tử tộc ta diệt sát đã là vinh hạnh rồi, còn dám bất mãn nữa à?”

Quân gia, một vị lão giả cất bước, giẫm lên thương khung, Hỗn Độn Khí quấn quanh người, uy áp chấn động bốn phương.

Giọng nói bá đạo nghiêm nghị của ông ta truyền khắp hư không vũ trụ.

Đúng là Quân gia Bát Tổ, Quân Thiên Mệnh có tu vi Hỗn Độn Đạo Tôn.

Trước đó sau khi Bất Hủ Chiến kết thúc, Quân Thiên Mệnh cũng không rơi vào trạng thái ngủ say mà tọa trấn ở Quân gia, phòng ngừa lại có rối loạn.

Bây giờ, bốn phương Cổ Tinh Vực rối loạn, ngo ngoe muốn động, Quân Thiên Mệnh lập tức đứng dậy.

Tu vi Hỗn Độn Đạo Tôn đã đủ chấn nhiếp tứ phương. Huống chi

còn có hơn mười kiện Đế binh, quả thực sáng mù mắt người.

Ngay lúc rất nhiều thế lực trên Hoang Thiên Tiên Vực còn đang cực kỳ rúng động. Ở một phương hướng khác, bên phía Phương gia lại lần nữa có bóng người xuất hiện:

“Là các ngươi trước đó vây quét Thần Nữ Khương gia chúng ta, cuối cùng bị tôn nhi của ta tiêu diệt, đó là tự làm tự chịu, bây giờ còn dám sủa như chó nữa à?”

Một vị Chí Tôn lão tổ Khương gia giẫm lên không trung, chính là ngoại công của Quân Tiêu Dao, Chí Tôn Khương gia Khương Đạo Hư.

“Nói nhảm làm gì, nếu có ai bất mãn, diệt là được…”

Một tòa Thanh Đồng Tiên Điện tràn ngập ý Hoang Cổ hiện lên trên bầu trời Hoang Thiên Tiên Vực.

Đám người Thái Thượng trưởng lão Quân Đế Đình, lão người mù hiện thân ra, trên mặt mang theo vẻ lơ đễnh.

Trước đó hủy diệt Hải Vương Cổ Tinh Vực còn chưa khiến bọn họ đã nghiền.

Trong lúc nhất thời, cả Hoang Thiên Tiên Vực đều rúng động.

Ba phương thế lực Bất Hủ Quân gia, Khương gia, Quân Đế Đình cùng nhau lên tiếng!

Cộng thêm uy áp của mười mấy kiện Đế binh, cỗ lực chấn nhiếp kia quả thực không cách nào tưởng tượng được.

Phải biết rằng, cho dù là trận Bất Hủ Chiến khốc liệt trước đó, Khương gia cũng chưa từng nhúng tay.

Nhưng bây giờ, ngay cả Khương gia cũng không ngồi yên.

Thân là một trong Ngự Tam Gia, nội tình Khương gia ở trong thế lực Bất Hủ cũng thuộc loại đứng đầu, không thua kém Quân gia là bao.

Trong lúc nhất thời, các Cổ Tinh Vực xung quanh, một số giọng nói im bặt.

Thậm chí có cường giả còn đang rét run.

Mẹ nó, một lần tế ra hơn mười kiện Đế binh lận đấy!

Đây quả thực không nói võ đức mà!

Hơn nữa còn có Hỗn Độn Đạo Tôn ra ngựa, loại cường giả cấp bậc này, ở một ít Cổ Tinh Vực, hầu như là không có khả năng xuất hiện.

Cho nên, những thế lực Cổ Tinh Vực kia, sợ rồi.

Bát Tổ Quân Thiên Mệnh chắp tay đứng thẳng đạp lên trên Tinh Hà, quát to một tiếng: “Còn ai nữa?”

Tiếng quát lớn truyền ra làm vỡ nát rất nhiều sao trời bên trong tinh không.

Không có một thế lực nào đáp lời.

Cho dù là đám người Hoàng Chủ Thiên Diệu Thần Triều, cường giả Chiến Ma Động đã phát ra tiếng rống giận trước đó cũng hoàn toàn yên tĩnh xuống.

“Hừ, một đám cháu chắt rùa hèn nhát.” Quân Thiên Mệnh quát lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

“Chậc chậc, đáng tiếc, đánh nhau tốt biết mấy.” Phía Quân Đế Đình bên kia, Điếu Mao Anh Vũ trực tiếp lắc đầu, có vẻ cực kỳ thất vọng.

Chương 740 - Vương giả con đường Đế Vương tiến hành chiến đấu sau cùng!

Chương 740: Vương giả con đường Đế Vương tiến hành chiến đấu sau cùng!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một hồi hỗn loạn vốn có khả năng dẫn phát, cứ như vậy lắng lại.

Điều này cũng càng khiến cho các thế lực Hoang Thiên Tiên Vực nhận thấy được uy danh của Quân gia.

“Nói Quân gia là thế lực đứng đầu Hoang Thiên Tiên Vực, hẳn là sẽ không có ai phản đối đâu đúng không?” Một ít người đang lên tiếng nghị luận.

“Ta ngược lại đúng là đã từng nghe nói, lúc trước thời điểm Quân gia cường thịnh nhất, tựa hồ đã muốn thay thế Vô Thượng Tiên Đình, phụ trách quản lý trật tự Cửu Thiên Tiên Vực.”

“Thay thế Vô Thượng Tiên Đình, cái này có hơi quá đi, Quân gia xác thực mạnh, nhưng Vô Thượng Tiên Đình, nghe nói còn có quan hệ ý chí với Tiên Vực.”

Rất nhiều lão cổ hủ đang thảo luận tới đoạn bí ẩn này.

Nói cách khác, Vô Thượng Tiên Đình tương đương với thế lực được bổ nhiệm chính thức.

Quân gia muốn thay thế nó, nào có đơn giản như vậy.

“Chẳng qua trong một ít sách cổ có ghi chép lại, Quân gia ở kỷ nguyên xa xưa trước đó, dường như đã từng tiếp cận thành công, nhưng cuối cùng, hình như là bởi vì một ít nguyên nhân nào đó mà thất bại.”

Nói tới đoạn sử cổ bí ẩn này, một chút lão cổ hủ, hóa thạch sống đều đang cảm thán.

Nếu như có thế lực phương nào có năng lực làm Dê đầu đàn Cửu Thiên Tiên Vực thì Quân gia tuyệt đối là một nhà có khả năng nhất.

Đương nhiên, cũng có những thế lực cổ xưa hùng mạnh khác như Điện Long Vương, Cổ Lan Thánh Giáo, nhất mạch Minh Vương vân vân… đều sẽ không ngồi nhìn một nhà Quân gia thống trị.

Từ sau khi Vô Thượng Tiên Đình sụp đổ, rất nhiều thế lực cổ xưa đều muốn nắm giữ vị trí thủ lĩnh Cửu Thiên Tiên Vực.

“Trước đừng bàn tới những thứ này, ta ngược lại nghe nói, ở chung cực con đường Đế Vương, có thể sẽ có truyền nhân cấm kỵ Vô Thượng Tiên Đình lưu lại xuất hiện…”

“Chậc chậc, truyền nhân cấm kỵ của Vô Thượng Tiên Đình, nếu như chạm mặt Thần Tử Quân gia, vậy thì thật thú vị.”

“Đúng vậy, đây chẳng phải cũng là đại biểu cho tranh đấu số mệnh trong vô hình của Quân gia và Vô Thượng Tiên Đình đó sao.”

Một ít lão cổ hủ đang trao đổi.

Bọn họ cảm thấy va chạm kịch liệt nhất cũng không phải ở con đường Đế Vương, mà là ở trên chung cực Cổ Lộ.

Chung cực Cổ Lộ, nhất định còn đặc sắc hơn con đường Đế Vương rất nhiều.

Sóng lớn Hoang Thiên Tiên Vực cứ như vậy chìm xuống.

Cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn, sau khi nhận được tin tức cũng phải giật mình khiếp sợ, sau đó cười khổ lắc đầu.

Xem ra là hắn đã qúa buồn lo vô cớ.

Với nội tình thế lực cấp bậc của Quân gia, trấn áp những cơn sóng nhỏ này còn không phải là chuyện cực kỳ đơn giản đó sao.

Bên trong chiến trường Hoang Thiên.

Sau khi tất cả thiên kiêu tham gia vây quét đều bị giết chết, toàn

bộ chiến trường cũng hơi bình ổn trở lại.

Quân Tiêu Dao cũng triệt tiêu Cấm Tiên tầng thứ ba.

Nhưng những thiên kiêu còn lại cũng không có rời đi, bởi vì tranh phong vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Còn có một chuyện cuối cùng khiến cho người ta vô cùng tò mò, chính là cuộc chiến vương giả con đường Đế Vương của Diệp Cô Thần và Quân Tiêu Dao!

Cửu Thiên Tiên Vực, chín con đường Đế Vương.

Mỗi một con đường Đế Vương đều sẽ cho ra một vị vương giả con đường Đế Vương, đại biểu cho sức chiến đấu đứng đầu con đường Đế Vương này.

Trên mức độ nào đó mà nói, cũng đại biểu cho số mệnh một Tiên Vực ấy.

Ai có thể trở thành vương giả con đường Đế Vương, người đó liền có thể đạt được khí vận gia trì trong cõi U Minh Hoang Thiên Tiên Vực.

Loại gia trì này, nhìn như hư vô mờ mịt, nhưng lại chân thật tồn tại.

Mà con đường Đế Vương Hoang Thiên Tiên Vực đi đến hiện tại, kẻ có khả năng đạt được danh hiệu vương giả con đường Đế Vương chỉ có hai người mà thôi.

Diệp Cô Thần hạng nhất Hoang Thiên Thánh Bảng.

Còn có Thần Tử Quân gia Quân Tiêu Dao.

Trước đó, chuyện Diệp Cô Thần ước chiến Quân Tiêu Dao sớm đã truyền khắp toàn bộ con đường Đế Vương.

Cho nên bây giờ, những thiên kiêu còn lại cũng không có rời khỏi chiến trường Hoang Thiên. Bọn họ đều đang chờ đợi trận chiến của Diệp Cô Thần và Quân Tiêu Dao, cũng muốn biết cuối cùng danh hiệu vương giả con đường Đế Vương sẽ rơi vào trên đầu ai.

“Sao ta lại có cảm giác phần thắng của Thần Tử Quân gia đã lớn hơn một chút rồi nhỉ, một thức thần thông nén giận kia quả thực hủy thiên diệt địa.”

“Ta cũng cho là như vậy, chẳng qua Diệp Cô Thần cũng không tệ đâu, cắt đứt quá khứ, tái tạo chân ngã, loại dũng khí lớn lao, nghị lực mạnh mẽ này không phải ai cũng có.”

“Đúng vậy, Diệp Cô Thần che giấu cũng thật sâu, hắn đối chiến với người, hầu như đều là một kiếm miểu sát…”

“Lần này thú vị đây…”

Bên trong chiến trường Hoang Thiên, rất nhiều thiên kiêu đều đang nghị luận.

Bọn họ đang chú ý chặt chẽ hướng đi của hai người Diệp Cô Thần và Quân Tiêu Dao.

Bên phía Quân Tiêu Dao, hắn tạm thời sắp xếp cho Khương Thánh Y ở trong một chỗ huyệt động linh khí dồi dào.

Dựa vào tốc độ khôi phục kiểu này, không đến mấy ngày, Khương Thánh Y hẳn là có thể tỉnh lại.

Một đám Tự Liệt Quân gia, thiên kiêu Khương gia cùng nhóm tùy tùng còn lại đều tập hợp lại chung một chỗ.

Quân Tiêu Dao cũng đơn giản kể lại một ít chuyện đã xảy ra trước khi hắn bước chân lên con đường Đế Vương cho mọi người, chính là tình huống cụ thể của Bất Hủ Chiến.

Sau khi nghe xong, tất cả mọi người đều cảm thán.

Không ngờ sau khi bọn họ bước lên trên con đường Đế Vương, Hoang Thiên Tiên Vực lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Kế đó, Nghệ Vũ mới nói: “Công tử, Diệp Cô Thần đó đã muốn chiến một trận với công tử, vì sao lại không trực tiếp tìm tới công tử?”

Nghe được lời này, đám người cũng vểnh tai lên nghe.

Dù sao cho tới bây giờ, điều mà mọi người chú ý nhất, chính là ước chiến của hai kẻ mạnh nhất này.

Quân Tiêu Dao hơi suy tư một chút, đáp: “Đó là bởi vì, hắn đang chờ ta đến tìm hắn.”

“Hả?”

Câu trả lời này khiến cho mọi người ai nấy đều có chút thắc mắc khó hiểu.

Quân Tiêu Dao nói tiếp: “Hắn muốn để cho ta có thời gian điều chỉnh trạng thái lẫn tâm trạng, sau đó dùng tư thái hoàn mỹ nhất đi nghênh chiến hắn.”

“Thì ra là thế.” Tất cả mọi người đều giật mình.

Diệp Cô Thần này, ngược lại rất giảng võ đức.

Quân Tiêu Dao ngược lại không hề bận tâm, hắn cơ bản không cần điều chỉnh trạng thái, ở dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều có thể xuất chiến.

Chẳng qua thái độ này của Diệp Cô Thần, ngược lại khiến cho Quân Tiêu Dao có một chút ý thưởng thức.

Đối thủ như vậy mới đủ tư cách để hắn nhìn thẳng vào.

Chương 741 - Khương Thánh Y tỉnh lại

Chương 741: Khương Thánh Y tỉnh lại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Còn loại người giống như Long Hư Hoàng ấy, Quân Tiêu Dao nói nhiều thêm một câu cũng cảm thấy là lãng phí miệng lưỡi.

Trong thời gian kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng không gấp gáp đi tìm Diệp Cô Thần đối chiến, mà là canh giữ ở bên cạnh Khương Thánh Y.

Ngay cả chính bản thân Quân Tiêu Dao cũng không nói chính xác được, cảm giác của hắn với Khương Thánh Y rốt cuộc là gì.

Áy náy, thương tiếc, có lẽ đều có.

Con đường phía trước vẫn còn rất dài, mục tiêu của Quân Tiêu Dao rất lớn.

Hắn còn muốn đi đến chung cực Cổ Lộ, đi tìm Thiên Thư, tìm kiếm ẩn mạch Quân gia, còn muốn đi tìm phụ thân thân của hắn, đi Dị Vực, đi Táng Giới, đi Giới Hải.

Trước đó, hắn sẽ không vì ai mà dừng lại bước chân.

Nhưng Khương Thánh Y, đích thật là một nhân nhi khiến cho người khác phải đau lòng.

Ngắm nhìn dung nhan thanh lệ đang lặng lẽ ngủ say không màng danh lợi của Khương Thánh Y, Quân Tiêu Dao im lặng không nói.

Vài ngày sau, lông mi đang gấp lại của Khương Thánh Y nhè nhẹ run lên.

Ngay lập tức, con ngươi trong suốt như một làn thu thủy chậm rãi mở ra, vừa mở mắt đã thấy được người ngày nhớ đêm mong, khóe miệng Khương Thánh Y lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Mặc dù thân thể nàng đại khái không có việc gì, nhưng muốn hoàn

toàn khôi phục thì còn cần phải điều dưỡng một đoạn thời gian.

“Tiêu Dao, ta vừa nằm môt giấc mộng, một giấc một rất dài rất dài, ở trong mộng, chúng ta đã đi khắp toàn bộ nhân gian Tiên Vực.”

“Đi ngắm núi, ngắm biển, dạo bước bên trong Tinh Hà, du ngoạn trong chốn hồng trần…”

Khương Thánh Y mỉm cười, thanh lệ như trăm hoa đua nở.

“Thánh Y tỷ, ta…” Quân Tiêu Dao muốn nói gì đó.

Khương Thánh Y lại dịu dàng nâng cánh tay ngó sen óng ánh lên, ngón tay ngọc điểm nhẹ lên trên môi Quân Tiêu Dao:

“Không cần phải nói gì cả, hết thảy đều là ta tự nguyện, ta cũng không cần Tiêu Dao đệ làm cái gì cho ta.” Khương Thánh Y nói.

Nàng sẽ không mở miệng yêu cầu Quân Tiêu Dao phải đối đãi với nàng thế nào.

Nàng biết, hành trình của Quân Tiêu Dao, là tinh thần biển rộng.

Nàng không thể liên lụy Quân Tiêu Dao.

Thậm chí nàng còn nguyện ý làm trợ tá đắc lực của Quân Tiêu Dao, lặng lẽ ở sau lưng trợ giúp hắn, không cầu bất kỳ hồi báo gì.

Thấy Khương Thánh Y quan tâm săn sóc như thế, cho dù là Quân Tiêu dao, tâm trạng cũng hơi bị xúc động.

Hắn mở miệng nói: “Thánh Y tỷ, chờ ta từ Cổ Lộ trở về, sẽ cho tỷ một lời hứa hẹn.”

Nghe được lời này, thân thể mềm mại của Khương Thánh Y khẽ run lên, trong con ngươi hiện lên điểm điểm sáng lấp lánh.

Nhưng nàng sẽ trông mong vào lời hứa hẹn kia sao?

Lúc sau, thấy Khương Thánh Y đã tỉnh lại, mấy người Khương Lạc Ly cũng đi vào thăm:

“Thánh Y tỷ, tỷ không có việc gì thì tốt rồi.”Khương Lạc Ly bổ nhào vào trong lòng Khương Thánh Y.

“Lạc Ly.” Khương Thánh Y xoa cái đầu nhỏ của Khương Lạc Ly.

Giờ khắc này, ngăn cách giữa các nàng dường như đã tan biến.

“Đều là Lạc Ly vô dụng, không cứu được Thánh Y tỷ.” Khương Lạc Ly vô cùng tự trách.

Nàng cảm thấy, bản thân mình thực sự là một tiểu chân ngắn vô dụng.

“Không trách muội.” Khương Thánh Y mỉm cười nói.

“Cũng may kết cục viên mãn, không có xảy ra chuyện gì, nếu như Quân Tiêu Dao có thể đánh bại Diệp Cô Thần, vậy thì càng thêm công đức viên mãn.” Quân Mạc Tiếu mỉm cười nói.

“Với tu vi của Tiêu Dao đường đệ, hẳn là không vấn đề gì.” Quân Lăng Thương cũng mỉm cười lên tiếng, rất tự tin về Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao, đệ muốn chiến một trận với tên Kiếm Ma chuyển thế kia sao?” Khương Thánh Y hết sức lo lắng.

“Không có việc gi.” Quân Tiêu Dao lơ đễnh.

Hắn xác thực xem Diệp Cô Thần là đối thủ chân chính, nhưng cũng không đại biểu cho Diệp Cô Thần có thể uy hiếp được hắn.

“Đúng rồi, sao ta lại cảm giác thân thể dường như còn tốt hơn trước kia vậy nhỉ.” Khương Thánh Y vô cùng nghi hoặc.

Tuy bây giờ nàng còn đang suy yếu, nhưng vẫn có thể cảm giác được thân thể của nàng đã xảy ra cải biến về chất, tốt hơn trước đó không chỉ một tầng cấp.

“Đó là bởi vì Tiêu Dao đã mang tinh huyết Thánh Thể trong tim luyện hóa tiến vào trong cơ thể của ngươi.” Quân Mạc Tiếu cười nói.

Nét mặt Khương Thánh Y khẽ biến, tay ngọc vuốt ve ngực Quân Tiêu Dao, đang cẩn thận kiểm tra.

Nàng sợ bởi vì vấn đề của mình mà làm cho thân thể Quân Tiêu Dao xảy ra tình huống gì, như vậy nàng tuyệt đối sẽ hối hận cả đời.

“Khụ khụ, các ngươi từ từ trò chuyện đi, ta đi trước.” Quân Mạc Tiếu ho khan một tiếng.

“Ta cũng đi.” Quân Lăng Thương mỉm cười.

“Lặn thôi lặn thôi.” Cửu Đầu Sư Tử lên tiếng góp vui, vẻ mặt cười bỉ ổi.

“Ai da, người ta thật sự không muốn ăn cẩu lương đâu!” Tiểu Ma Tiêu cũng hờn dỗi la hét bỏ đi.

Chỉ có Khương Lạc Ly, trong mắt to lộ ra một chút vẻ u ám. Nàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tươi nói: “Thế Lạc Ly cũng đi đây.”

Ngay lúc nàng muốn rời đi, Khương Thánh Y nắm lấy cổ tay nàng nói: “Lạc Ly, muội cũng đã rất lâu không gặp Tiêu Dao rồi, ở lại trò chuyện đi.”

Khương Lạc Ly khẽ cắn cánh môi, cái đầu nhỏ gật nhẹ một cái.

Nói không nhớ nhung Quân Tiêu Dao là không có khả năng, chỉ là nàng cảm thấy hơi không đúng lúc.

Khương Lạc Ly u oán liếc mắt nhìn Quân Tiêu Dao một lát, trong lòng hơi có chút sa sút.

Nhìn hai tiểu mỹ nhân một lớn một nhỏ ở trước mắt này, trong lòng Quân Tiêu Dao lại có cảm giác cổ quái.

Rõ ràng hắn chưa làm gì cả, sao lại luôn có cảm giác mình hơi cặn bã nhỉ?

Mấy ngày kế tiếp ấm áp mà bình đạm.

Bắt đầu từ khi Quân Tiêu Dao bước lên đế lộ đã luôn đẩy ngang một đường, chinh chiến bát phương, căn bản không ngừng lại chút nào.

Tuy Quân Tiêu Dao đã quen với sinh hoạt này, nhưng tóm lại vẫn có một chút mỏi mệt.

Đã nhiều ngày qua, Quân Tiêu Dao trôi qua rất nhẹ nhàng.

Rảnh rỗi không có việc gì thù nói chút chuyện bình thường với Khương Thánh Y Khương Lạc Ly, bằng không thì luận bàn với đám người Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương, hoặc là chỉ điểm những Tự Liệt còn lại của Quân gia.

Tuy Quân Tiêu Dao trẻ tuổi, nhưng ngộ tính của hắn yêu nghiệt, thậm chí lý giải đối với tu luyện còn khắc sâu hơn một ít lão tổ.

Chương 742 - Muốn song tu?

Chương 742: Muốn song tu?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cho nên trong khoảng thời gian này, một ít thiên kiêu Quân gia và Khương gia như thể hồ quán đỉnh dưới sự chỉ điểm của Quân Tiêu Dao, tu vi có được bước tiến bộ nhảy vọt.

Thậm chí sau này, rất nhiều thiên kiêu nán lại chiến trường Hoang Thiên đều nghe danh mà đến, muốn được Quân Tiêu Dao chỉ điểm.

Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn không bủn xỉn, trực tiếp khai đàn giảng đạo, hấp dẫn rất nhiều thiên kiêu bốn phương tám hướng tiến đến.

Đối với hắn mà nói, giảng đạo chỉ như chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Quân Tiêu Dao tùy ý lĩnh ngộ một chút cũng đủ để thiên kiêu khác lĩnh ngộ hồi lâu.

Khi Quân Tiêu Dao giảng đạo thì thiên địa rực rỡ, mặt đất nở kim liên, trong hư không có hoa văn đại đạo đan chéo, có thần hoa kích động, như bày ra chân lý đỉnh cao trên thế gian.

Trong nhất thời, danh vọng của Quân Tiêu Dao lại tăng vọt trong những thiên kiêu đế lộ đó.

Những thiên kiêu trước đó nói thủ đoạn của Quân Tiêu Dao quá cực đoan, giờ phút này cả đám đều thành kính ngồi ngay ngắn dưới tòa Quân Tiêu Dao, im lặng nghe chỉ đạo, vẻ mặt thật sung sướng.

Thậm chí cả Đỗ Thác Chí Tôn cũng tới nghe Quân Tiêu Dao giảng đạo.

Điều này làm một số lượng lớn thiên kiêu đều mở rộng tầm mắt. Ai biết được cả chí tôn cũng tới nghe Quân Tiêu Dao giảng đạo.

Nghe xong Đỗ Thác Chí Tôn cũng không thể không cảm thán, Trưởng Giang sóng sau đè sóng trước.

Cho dù ông ta là chí tôn, cũng có thu hoạch không nhỏ.

Đồng thời, Đỗ Thác Chí Tôn cũng rất bội phục thủ đoạn của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao tùy tiện đưa chút ân huệ thì đã xóa đi sự tích hắn tàn nhẫn diệt sát cả ngàn thiên kiêu.

Hiện tại không ai lại nói Quân Tiêu Dao là sát nhân cuồng ma, bọn họ đều coi Quân Tiêu Dao là ân sư, ngàn ân vạn tạ, vô cùng tôn sùng.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Quân Tiêu Dao rảnh thì đi giảng đạo, không có việc gì thì xem hai loli Khương Lạc Ly và Tiểu Ma Tiên cãi nhau.

Mà Tiểu Tiên Nhi thì hơi nằm ngoài dự đoán của Quân Tiêu Dao, cô bé còn biết ôm đùi.

“Thánh Y tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp!”

“Thánh Y tỷ tỷ, lúc trước Tiểu Tiên Nhi cũng cho máu cứu tỷ đó!”

“Thánh Y tỷ tỷ, ta cứ cảm thấy Tiêu Dao tiểu ca ca muốn ăn luôn ta...”

Nhìn Tiểu Tiên Nhi có mái tóc bạc, trong trẻo non mịn như búp bê sứ, Khương Thánh Y tràn lan tình thương của mẹ, thích khỏi cần bàn.

“Tiêu Dao, ngươi đừng luyện hóa Tiểu Tiên Nhi nga.” Khương Thánh Y nói.

Quân Tiêu Dao câm nín, trước đó hắn thật sự có tính toán nuôi béo Tiểu Tiên Nhi rồi luyện hóa.

Ngặt nỗi nha đầu này biến tinh ranh, còn hiểu đến hợp tung liên hoành, mượn sức đồng minh.

“Yên tâm, Tiểu Tiên Nhi cũng coi như ân nhân cứu mạng Thánh Y tỷ, tất nhiên ta sẽ không làm như vậy.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói với Tiểu Tiên Nhi.

Nhưng Tiểu Tiên Nhi cứ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, cho rằng Quân Tiêu Dao “Tà tâm bất tử”.

Mà ở bên khác, Cửu Đầu Sư Tử liếc xéo một cái, nói thầm: “Sao ta cảm thấy như một nhà ba người?”

“Hư, nhìn thấu không nói toạc, ai hiểu đều hiểu, xem ra về sau chỉ có thể nghĩ cách làm tiểu thiếp của Tiêu Dao tiểu ca ca.” Tiểu Ma Tiên lẩm bẩm.

“Ngươi đang nói bậy gì đó, nữ nhân không biết xấu hổ!” Khương Lạc Ly trừng to đôi mắt xinh đẹp mà nói.

“Ai nha, người ta không biết xấu hổ đến mấy còn đỡ hơn bại khuyển nào đó đúng không?” Tiểu Ma Tiên nói móc họng.

Bại khuyển kia không ai khác là Khương Lạc Ly.

“A a a, nữ nhân thối, ngươi nói ai là bại khuyển, ta muốn quyết đấu với ngươi!”

Khương Lạc Ly xù lông, như con mèo bị dẫm phải đuôi, Khương La Lỵ này tuyệt đối không thừa nhận mình là bại khuyển!

Thời gian chậm rãi trôi đi, Quân Tiêu Dao hưởng thụ sự an bình hiếm hoi.

Tất cả thiên kiêu đều không rời khỏi chiến trường Hoang Thiên, bọn họ đang chờ mong trận đại chiến cuối cùng.

“Tiêu Dao, kiếm ma chuyển thế kia không thể khinh thường, hắn ẩn giấu rất sâu, có thể nói, trước nay hắn chưa từng lộ ra toàn bộ thực lực trên đế lộ.” Quân Mạc Tiếu báo cho nói.

Thực lực của Quân Mạc Tiếu cũng rất mạnh, nếu muốn tranh bảng cũng có khả năng quyết thắng bại với Diệp Cô Thần. Nhưng cho dù là Quân Mạc Tiếu, cũng không nắm chắc có thể chiến thắng Diệp Cô Thần.

Vị kiếm ma chặt đứt quá khứ, đắp nặn lại chân ngã này ẩn giấu quá sâu, cực kỳ đáng sợ.

Khương Thánh Y bên cạnh tiến lên và nói: “Đúng rồi, Tiêu Dao, ngươi còn chưa luyện hóa tiên thai kia, nếu luyện hóa thì phần thắng sẽ lớn hơn nữa.”

Nhìn Khương Thánh Y chưa khôi phục nguyên khí, dung nhan xinh đẹp vẫn hiện ra một tia tái nhợt, Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói: “Thánh Y tỷ, Tiên Thiên Đạo Thai của ngươi và tiên thai phù hợp nhất, nếu luyện hóa sẽ có tiến bộ rất lớn, ta luyện hóa thì chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.”

Lời Quân Tiêu Dao nói là sự thật.

Tuy rằng tiên thai cũng có tác dụng lớn với hắn, nhưng hiển nhiên sẽ có hiệu quả lớn hơn với Khương Thánh Y.

“Không được, Tiêu Dao, đây là tâm ý của ta, ngươi không thể từ chối.” Khương Thánh Y khó được mà nghiêm mặt, nghiêm trang nói.

“Khụ khụ, các ngươi có thể suy xét cảm nhận của ta không?” Quân Mạc Tiếu ho khan và nói.

Hắn chỉ là con cẩu độc thân thôi, lại bị quăng thức ăn chó đầy mặt thế này.

“Chủ nhân, ngươi là Hoang Cổ Thánh Thể, Thần Nữ Khương gia là Tiên Thiên Đạo Thai, vì sao các ngươi không thể cùng tu luyện chứ?” Cửu Đầu Sư Tử bỗng nói.

Lúc này, ánh mắt mọi người ở đây đều chuyển về phía Cửu Đầu Sư Tử.

“Làm sao vậy?” Chín khuôn mặt Cửu Đầu Sư Tử đều ngây ngẩn.

“Ngươi thật sự lanh lợi.” Tiểu Ma Tiên nói thầm.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng hơi ngơ ra, không nghĩ tới điều này.

Theo lý thuyết, hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, Khương Thánh Y là

Tiên Thiên Đạo Thai, nếu hai người cùng tu luyện thì thật sự có tác dụng tăng cường.

Huống chi còn có tiên thai làm phụ trợ, nếu hai người cùng thăm dò đại đạo thì hiệu quả kia tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Chỉ là... Cái này không phải song tu hay sao?

Hiển nhiên Khương Thánh Y cũng nghĩ tới điểm này, tiên nhan trong trẻo của nàng lập tức phủ lên một vệt đỏ ửng rung động lòng người.

“Cũng xem như một biện pháp tốt.” Đám người Quân Lăng Thương đồng thuận mà gật gật đầu.

Tất nhiên bọn họ cũng hy vọng Quân Tiêu Dao có thể chiến thắng Diệp Cô Thần, đoạt được danh hiệu vương giả đế lộ.

Chỉ là những nữ tử Khương Lạc Ly, Yến Thanh Ảnh, Long Cát công chúa, Tiểu Ma Tiên cảm thấy có chút ganh tỵ.

Nhưng các nàng cũng hy vọng Quân Tiêu Dao có thể trở nên càng mạnh, bởi vậy cũng cũng không phản đối gì.

“Thánh Y tỷ, chuyện này...”

Quân Tiêu Dao vừa định nói có phải chuyện này không quá thích hợp thì Khương Thánh Y đã khẽ lắc đầu, nói với giọng điệu yếu như muỗi: “Tiêu Dao, ta làm được.”

Giai nhân cúi đầu, e lệ cười khẽ, xinh đẹp động lòng người.

“Được rồi.”

Tính cách Quân Tiêu Dao cũng không phải dây dưa dây cà, nếu Khương Thánh Y đồng ý thì đại nam nhân như hắn còn có gì cố kỵ?

Sau đó, mọi người tránh né mà rời đi.

Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y tìm một huyệt động linh khí đầy đủ, chuẩn bị luyện hóa tiên thai.

Tu luyện với Khương Thánh Y làm Quân Tiêu Dao sinh ra một cảm giác kỳ quái. Hắn nhớ tới một câu chuyện kiếp trước, thiên kiêu họ Dương nào đó cũng tu luyện ngọc nữ tâm kinh với cô cô của mình...

Chương 743 - Thánh Thể Đạo Thai cộng minh

Chương 743: Thánh Thể Đạo Thai cộng minh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao không có ý tưởng gì khác. Hắn chỉ đơn thuần muốn cùng Khương Thánh Y mượn tiên thai để tăng lên tu vi mà thôi.

“Thánh Y tỷ, bắt đầu rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Ừ.”

Vẻ mặt Khương Thánh Y cũng trở nên trịnh trọng, chỉ trên dung nhan xinh đẹp tuyệt luân vẫn còn một vệt ửng đỏ như ráng chiều.

Quân Tiêu Dao lấy ra tiên thai, cả tiên thai đều tiên khí mờ mịt, rực rỡ lung linh.

Có đạo văn thần bí đang đan chéo, có khí tức đại đạo đang chảy xuôi, làm người liếc mắt một cái đã như muốn ngộ đạo, hiểu ra chân lý thế gian.

“Đây là sức mạnh của Tiên...” Trong mắt Quân Tiêu Dao có một tia nóng bỏng nhàn nhạt.

Trong mắt hắn không có sùng bái, cũng không có tán thưởng hoặc hướng tới. Bởi vì đối với hắn thì thành tiên là mục tiêu hắn nhất định sẽ đạt được.

Cho nên không có gì để hâm mộ cả. Điều hắn phải làm chỉ là bước từng bước một hướng tới mục tiêu này thôi.

Ngay khi tiên thai xuất hiện, Tiên Thiên Đạo Thai trong cơ thể Khương Thánh Y như cộng minh, bắt đầu phóng thích đạo văn rồi rung động lên.

Tiên Thiên Đạo Thai là con cưng của thiên địa, được trời cao chiếu

cố. Thần vật thiên địa như tiên thai thích hợp cho Khương Thánh Y luyện hóa nhất.

“Thánh Y tỷ, không cần áp chế sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai của ngươi.” Quân Tiêu Dao nói.

Khương Thánh Y gật gật đầu, phóng thích hoàn toàn sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai ra.

Chỉ thoáng chốc, cả người Khương Thánh Y bùng lên tiên quang, giống như một Lăng Ba tiên tử muốn phi thăng.

Làm người ta cảm thấy kỳ dị chính là, thân thể Quân Tiêu Dao cũng bắt đầu phóng thích vô lượng thần quang.

Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai vốn là hai thể chất có thể hấp dẫn nhau, gây nên cộng minh.

Mà Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai hai người kết hợp càng là thể chất siêu cường bước lên năm vị trí đầu tiên trong ba ngàn thể chất, từ xưa đến nay chỉ có vài vị ít ỏi mà thôi.

Quân Tiêu Dao cũng không cố kỵ, lập tức thúc giục sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể của mình.

Sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai giao hòa, không cách nào hình dung được cảm giác này, cứ như đạt tới cao trào nào đó.

Quân Tiêu Dao còn đỡ, vẻ mặt trấn định, tập trung vào luyện hóa tiên thai.

Đôi má tuyết trắng của Khương Thánh Y đã ửng hồng như say, nàng cắn môi, nỗ lực làm mình không phát ra tiếng kêu kỳ quái gì. Dù sao ở phương diện nào đó, bình thường nữ tử kêu rất vui sướng, còn nam tử gần như không hé răng gì mấy.

Sức mạnh của hai người như nước sữa hòa nhau, sức mạnh nguyên thần cũng phóng thích ra, giao hòa trên hư không.

Tiên thai còn bắn ra sức mạnh cuồn cuộn vô biên trong phút chốc, tiên quang dâng trào, cuồn cuộn như nước.

Luồng năng lượng kia thổi quét ra, gần như trong nháy mắt, quần áo trên người Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y đã lập tức như tuyết xuân tan rã đi.

Ngay sau đó, họ trần trụi mà nhìn nhau.

Thân thể Quân Tiêu Dao hoàn mỹ không tì vết, giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất mà trời cao tạo hình, mỗi một tấc đều tỏa ra tiên quang.

Da thịt của Khương Thánh Y cũng tuyết trắng trong suốt, như mỹ nhân làm từ ngọc, những vết thương trước đó trên người nàng đã sớm biến mất, hiện giờ ngọc thể tinh tế như ngà voi trắng tinh, không có chút tỳ vết nào.

“Nha...” Khương Thánh Y nhịn không được hô nhỏ một tiếng, nhắm chặt đôi mắt lại, lông mi khẽ run, đôi má đỏ rực như say rượu.

Đây là lần đầu tiên nàng để lộ thân thể ra trước mặt khác phái, trước đó cho dù uống lầm trà mà Khương Lạc Ly bỏ thuốc, có hơi hoang đường với Quân Tiêu Dao thì cũng chỉ là chạm một cái là dừng, chưa từng có hành động thật sự.

Mà hiện tại, lại trần trụi mà nhìn nhau như vậy.

Khương Thánh Y nhắm chặt đôi mắt đẹp, trái tim như nai con chạy loạn, mặc dù nàng thành thục ổn trọng và trí thức đến mấy thì đối mặt với tình huống này cũng không khỏi có chút hoảng loạn.

Lúc này Khương Thánh Y thanh lệ tuyệt thế, đẹp không sao tả xiết, giống như tiên tử chốn cung trăng.

Người ngày thường thánh khiết như tiên tử, giờ phút này lại trần trụi đối mặt, cảm thấy quyến rũ này khó nói nên lời.

Quân Tiêu Dao không phải thánh nhân, hắn nhìn lướt qua, cũng hơi cảm thán một chút, thật là mặc quần áo thấy gầy, cởi quần áo lại có thịt.

“Thánh Y tỷ, ngưng thần, luyện hóa tiên thai quan trọng.” Quân

Tiêu Dao nói.

Thưởng thức đáng giá nghệ thuật rất tuyệt, nhưng chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn luyện hóa tiên thai.

Khương Thánh Y cũng run rẩy mở đôi mắt ra.

Quá lớn!

Tim Khương Thánh Y đập rộn ràng cả lên.

Chỗ đó của Quân Tiêu Dao sẽ khiến nữ tử cảm thấy áp lực như núi.

Nhưng Khương Thánh Y cũng là thiên chi kiêu nữ, đạo tâm rất ổn, nàng nhanh chóng trấn định lại.

Cái này không tính là gì cả, cắn răng kiên trì một chút, nàng cũng có thể chịu đựng được!

Khương Thánh Y thầm cổ vũ chính mình, nàng sẽ nỗ lực thỏa mãn được kích thước của Quân Tiêu Dao!

Tất nhiên Quân Tiêu Dao không biết trong lòng Khương Thánh Y suy nghĩ cái gì.

Giờ phút này, hắn và Khương Thánh Y đều đang thúc giục sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai.

Hai người dung hợp với nhau, bắt đầu luyện hóa tiên thai, năng lượng cuồn cuộn của tiên thai bắt đầu bị bọn họ luyện hóa, hấp thu.

Một cái kén ánh sáng năng lượng lộng lẫy bao phủ thân thể bọn họ vào trong đó.

Trong lúc mơ hồ, hai người không chỉ dung hợp sức mạnh với nhau, thậm chí cả nguyên thần cũng bắt đầu giao hòa.

Trong cơ thể Quân Tiêu Dao bắt đầu có sức mạnh Tiên Thiên Đạo Thai lan tràn. Trong cơ thể Khương Thánh Y cũng có sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể tràn ngập.

Thể chất của hai người chồng lên nhau, khiến cho năng lượng tiên thai phóng thích ra gấp bội.

bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao bắt đầu có hoa văn đại đạo chấn vang, có luồng tiên khí ban đầu đang tràn ngập, tỏa ra một màu xanh biếc tựa như trời xanh.

Trong ngực Quân Tiêu Dao, Chí Tôn Cốt đang tỏa sáng, sức mạnh trời xanh đang lưu chuyển.

Dưới sự gia trì của tiên thai, tia tiên khí màu xanh kia nhanh chóng kết thành một luồng tiên khí chân chính.

La Tiên khí thượng thương!

Luồng tiên khí này là thần thông Chí Tôn Cốt đầu tiên của Quân Tiêu Dao, hiện hóa sức mạnh trời xanh. Bởi vậy, ba thần thông Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao đều có được tiên khí tương ứng.

Tiên khí thượng thương, tiên khí luân hồi, tiên khí tội nghiệt.

Chương 744 - Trao đổi tiên khí cho nhau

Chương 744: Trao đổi tiên khí cho nhau

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cùng lúc đó, bên ngoài thân thể Khương Thánh Y cũng hiện ra một luồng tiên khí, đó là một loại đạo mà nàng lĩnh ngộ.

Nhưng mà...

Tu luyện còn chưa kết thúc, sức mạnh tiên thai không chỉ như thế.

Bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao lại có tiên khí bắt đầu ngưng tụ thành hình.

Đó là một luồng tiên khí đen nhánh, giống như hắc động vực sâu, tản ra một sức mạnh cắn nuốt khiến người ta giật mình. Đó là hiện hóa Thôn Thần Ma Công của Quân Tiêu Dao.

Tiên khí thôn phệ!

Đồng thời, Khương Thánh Y cũng ngưng tụ ra một luồng tiên khí.

Có thể nói, không có thiên kiêu nào có tốc độ ngưng luyện tiên khí nhanh như Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y.

Sau đó thời gian tiếp tục trôi đi, bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao lại hiện ra một luồng tiên khí. Luồng tiên khí tựa như quy tắc đại đạo đan chéo, mang theo chân ý đại đạo.

“Tiên khí là...”

Quân Tiêu Dao cực kỳ bất ngờ, đây không phải đạo mà bản thân Quân Tiêu Dao lĩnh ngộ, trên người hắn không có loại năng lượng này.

“Là tiên khí đại đạo của Thánh Y tỷ!” Quân Tiêu Dao kinh ngạc, lẩm bẩm trong lòng.

Tiên khí này là do Khương Thánh Y ngưng tụ thành từ sức mạnh

Tiên Thiên Đạo Thai.

Mà cùng lúc đó, mặt ngoài ngọc thể của Khương Thánh Y cũng ngưng kết ra một luồng tiên khí. Tiên khí kia có màu kim sắc hòa lẫn với một chút huyết khí.

Đó là tiên khí nhục thân mà Quân Tiêu Dao ngưng kết ra khi dùng Hoang Cổ Thánh Thể tu luyện Thể Thư.

Tình huống xuất trước mắt hiện cực kỳ quái dị, Quân Tiêu Dao ngưng luyện ra tiên khí đại đạo của Khương Thánh Y. Mà Khương Thánh Y ngưng luyện ra tiên khí nhục thân của Quân Tiêu Dao.

Hai luồng tiên khí này, một ngưng tụ thành từ Tiên Thiên Đạo Thai, một cái lấy Hoang Cổ Thánh Thể làm cơ sở và kết hợp với Thể Thư để ngưng luyện ra.

Song tu lần này đã khiến Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y ngưng luyện ra một luồng tiên khí thuộc về đối phương.

Có thể nói cảnh tượng này chưa bao giờ xuất hiện.

“Thú vị, đây là cộng minh giữa Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai sao?”

Cảm nhận được biến hóa này, Quân Tiêu Dao cảm thấy rất thú vị. Khương Thánh Y cũng cảm thấy kỳ lạ, không nghĩ tới hai loại thể chất có liên hệ như vậy.

“Có lẽ, ta và Tiêu Dao là định mệnh của nhau...”

Khương Thánh Y nghĩ vậy thì trong lòng lập tức xuất hiện cảm xúc ngọt ngào như xấu hổ lại như vui mừng.

Kế tiếp, hai người cũng không ngưng luyện ra tiên khí nữa.

Rốt cuộc Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y đã ngưng luyện ra ba luồng tiên khí trong khoảng thời gian ngắn. Cộng lại với nhau là sáu luồng tiên khí, đây đã là số lượng cực kỳ kinh người.

Nhưng tiên thai vẫn còn lại năng lượng cực kỳ khổng lồ. Luồng năng lượng này bị Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y hấp thu một

nửa.

Năng lượng chìm vào trong cơ thể bọn họ, trong lần ngưng luyện tiên khí sau sẽ phát huy ra tác dụng quan trọng. Thậm chí nếu muốn đột phá cảnh giới, năng lượng tiên thai này sẽ có tác dụng cực kỳ kinh người.

Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y đều đang cảm ngộ và củng cố tu vi mà mình thu hoạch được.

Trong chớp mắt, thời gian nửa tháng trôi qua, toàn bộ không khí chiến trường Hoang Thiên cũng trở nên nóng nẩy sốt ruột.

Rất nhiều thiên kiêu đều thật nghi hoặc, vì sao Quân Tiêu Dao còn chưa đến buổi hẹn.

Diệp Cô Thần rất trầm ổn, cũng không thúc giục gì, chỉ ngồi xếp bằng một mình trên lôi đài Thiên Đạo, chờ đợi cuộc chiến số mệnh cuối cùng.

Trải qua hơn nửa tháng củng cố, rốt cuộc cái kén ánh sáng năng lượng bao vây lấy Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y cũng nứt ra, hai bóng người hình thể hoàn mỹ lộ ra.

“Thu hoạch lần này quá lớn.” Quân Tiêu Dao phun ra một hơi, sắc mặt cũng mang theo một tia phấn chấn.

Hiện tại cộng luôn cả tiên khí mới tu luyện ra, hắn đã tu luyện ra chừng tám luồng tiên khí!

Đây là khái niệm gì?

Có thể nói, cho dù là trên trên cổ lộ chung cực thì tám luồng tiên khí cũng là cấm kỵ không người dám trêu chọc!

Phải biết rằng, cho dù là trong một ít thiên kiêu cấm kỵ thì người có thể tu luyện ra tám luồng tiên khí cũng là tồn tại hiếm hoi có một không hai!

Càng khủng bố chính là, đây không phải cực hạn của Quân Tiêu Dao.

Hắn còn có thể tu luyện ra càng nhiều tiên khí!

Còn cảnh giới thì cũng không có đột phá gì, Quân Tiêu Dao không đột phá thì thôi, vừa đột phá thì nhất định là tăng vọt như giếng phun.

Cho nên lần này hắn cũng không mượn dùng sức mạnh tiên thai để đột phá, mà là tích lũy trong cơ thể, tạm gác lại để ngày sau đột phá cảnh giới liên tục một lần luôn thể.

Bên kia, trên tiên nhan xinh đẹp của Khương Thánh Y cũng hiện ra một tia vui sướng. Nàng cũng đã tu luyện ra sáu luồng tiên khí, cho dù không bằng Quân Tiêu Dao, nhưng cũng đủ để tiếu ngạo quần hùng.

Càng làm Khương Thánh Y vui sướng chính là, khí tức của Quân Tiêu Dao lại cường đại hơn rồi. Điều này quả thực còn đáng mừng hơn chuyện nàng đột phá.

“Tiêu Dao, cảm thấy thế nào?” Khương Thánh Y bước gót sen ra, tới gần Quân Tiêu Dao.

“Thực không tồi, sớm biết có hiệu suất như vậy thì nên sớm song tu với Thánh Y tỷ.” Quân Tiêu Dao nói đúng sự thật.

Nghe thấy lời này, đôi má Khương Thánh Y ửng hồng.

Lời này cũng quá trắng ra.

Quân Tiêu Dao đánh giá Khương Thánh Y rồi nói: “Thánh Y tỷ, ngươi đang thử thách khả năng kiềm chế của ta sao?”

Nhận thấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao, lúc này Khương Thánh Y mới nhận ra toàn thân mình trơn bóng, không có manh áo che thân.

Da thịt tuyết trắng như ngọc tỏa sáng.

Nàng a một tiếng rồi đỏ mặt, vội vàng lấy tuyết y ra thay.

Nói thật, cả Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ đến, Khương Thánh Y mặc tuyết y trông tinh tế như liễu, thật ra bên trong lại quyến rũ

đến như vậy.

“Thánh Y tỷ thật là thâm tàng bất lộ.” Quân Tiêu Dao cười khẽ, không nhanh không chậm mà thay bạch y.

Khương Thánh Y ửng mặt, quyến rũ mà trừng Quân Tiêu Dao một cái.

Sao nàng không biết Quân Tiêu Dao đang trêu chọc dáng người của mình, quả thực có thể xem như quấy rối tình dục. Nhưng Khương Thánh Y cũng không phản cảm chút nào, ngược lại còn vì bị Quân Tiêu Dao nhìn chăm chú mà mặt đỏ tim đập nhanh.

Gương mặt Khương Thánh Y vẫn còn chút đỏ ửng, làm bộ không chút để ý, tầm mắt lại lặng lẽ dừng lại trên người Quân Tiêu Dao đang mặc quần áo.

Chương 745 - Người đánh bại ta chỉ có thể là bản thân ta

Chương 745: Người đánh bại ta chỉ có thể là bản thân ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Vẫn là quá lớn...” Khương Thánh Y đỏ mặt tim đập nhanh, lẩm bẩm trong lòng.

Sau một hồi sửa sang lại, cuối cùng không khí xấu hổ cũng biến mất.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới nghiêm mặt và nói: “Thánh Y tỷ, ngươi có được tiên khí nhục thân của ta, ta có được tiên khí đại đạo của ngươi, có phát giác huyền cơ trong đó hay không?”

Vẻ mặt Khương Thánh Y cũng khôi phục bình thường, nói: “Ta cảm nhận được, nếu ta thúc giục tiên khí nhục thân thì trong mơ hồ như có cảm thấy Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.”

“Không sai, ta cũng như thế.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Đơn giản mà nói, nếu như Quân Tiêu Dao thêm tiên khí đại đạo vào trên người Hoang Cổ Thánh Thể thì có thể bắt chước Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai trong khoảng thời gian ngắn, hiện hóa ra một phần uy lực của Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.

Trái lại, Khương Thánh Y cũng như thế.

Không cần xem thường chút biến hóa này. Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai tuyệt đối là một trong những thể chất yêu nghiệt nhất trên thế gian.

Mặc dù chỉ có thể bắt chước ra một phần nhỏ uy năng trong khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng đủ để làm át chủ bài đòn sát thủ, sẽ làm kẻ địch trở tay không kịp.

Quân Tiêu Dao thực vừa lòng với thu hoạch lần này. Đương nhiên, hắn sẽ không quên đây là thành quả do Khương Thánh Y liều chết

mang đến cho hắn.

“Thánh Y tỷ, đa tạ.” Quân Tiêu Dao chân thành nói.

Hắn tiến lên, ôm lấy vai ngọc của Khương Thánh Y. Trái tim Khương Thánh Y ngọt đến muốn tan chảy.

“Tiêu Dao...” Khương Thánh Y bỗng gọi một câu.

“Hả?” Quân Tiêu Dao vừa đáp lại thì một tiên nhan như họa đã áp sát tới trước mắt.

Mày đẹp cong cong, mắt như thu thủy, môi đỏ tươi đẹp, hàm răng trong trẻo.

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước dừng lại trên môi Quân Tiêu Dao.

Vừa chạm đã tách rời.

Giờ phút này Khương Thánh Y thành thục dịu dàng giống như tiểu cô nương mối tình đầu, trái tim rung động, không ngừng đập liên hồi.

Quân Tiêu Dao lại không có cảm giác gì, dù sao kiếp trước hắn là tài xế già.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Còn có cuộc chiến vương giả đế lộ đang chờ hắn, Quân Tiêu Dao không có khả năng hãm sâu trong ôn nhu hương.

Ngoài động, rất nhiều người đều đang chờ đợi.

Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y cùng đi ra.

Nhìn Khương Thánh Y tuyết nhan ửng đỏ như ánh chiều tà, đôi mắt ngập nước, mang theo e lệ. Mọi người ở đây đều sửng sốt, sau đó cười khổ lắc lắc đầu.

Song tu à, mục đích chủ yếu cũng không phải tu luyện, ai cần hiểu đều hiểu, không hiểu thì trưởng thành cũng sẽ hiểu.

“Nhìn ta như vậy làm gì?” Quân Tiêu Dao nói.

“Ha hả, chúc mừng, xem ra không lâu nữa, thế gian này sẽ ra đời một Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai vang dội cổ kim.” Quân Mạc Tiếu nói.

“Xem ra không lâ nữa, ta sẽ có tiểu chủ nhân!” Cửu Đầu Sư Tử cũng đang ồn ào.

Quân Tiêu Dao câm nín.

Lần đầu tiên hắn phát hiện, sao nhóm người bên cạnh mình nhiều chuyện như vậy?

Khương Lạc Ly thì nước mắt lưng tròng, mếu cái miệng nhỏ, dáng vẻ thật tủi thân uất ức.

Cuối cùng, vẫn là Quân Tiêu Dao giải thích một hồi thì hiểu lầm mới được cởi bỏ.

“Được rồi, phỏng chừng Diệp Cô Thần cũng đã đợi thật lâu rồi, đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực này cũng nên hạ màn.” Quân Tiêu Dao nghiêm mặt nói.

Diệp Cô Thần tuyệt đối là một đối thủ cực kỳ cường đại.

“Tiêu Dao, ngươi nhất định phải cẩn thận, không thể sơ suất được.” Khương Thánh Y tiến lên, vươn ra tay ngọc ra sửa sang lại vạt áo cho Quân Tiêu Dao, lên tiếng dặn dò.

“Yên tâm, hắn là một đối thủ thú vị, nhưng...”

“Người có thể đánh bại ta chỉ có bản thân ta!”

Chỗ sâu nhất trong chiến trường Hoang Thiên có một lôi đài Thiên Đạo, nghe đồn chính là chiến trường đỉnh cao để thiên kiêu yêu nghiệt thời cổ quyết đấu, tranh đoạt Chứng Đạo Chi Ấn.

Tuy lôi đài Thiên Đạo được gọi là lôi đài, nhưng liếc nhìn một cái, lại giống như một hòn đảo to lớn lơ lửng trong hư không.

Các loại pháp tắc chi văn phong bế, lạc ấn hư không, khiến dao

động chiến đấu không đến mức khuếch tán ra ngoài.

Giờ phút này, ở chung quanh lôi đài Thiên Đạo sớm đã chen đầy rất nhiều thiên kiêu đế lộ đang nhón chân mong chờ. Bọn họ đều đang chờ đợi, cuộc chiến vương giả đế lộ cuối cùng!

Một bên là kiếm ma chuyển thế Diệp gia - đệ nhất Hoang Thiên Thánh Bảng, từ ngày bước vào đế lộ tới nay thì chưa một lần thua.

Một bên là Thần Tử Quân gia có được danh hiệu thánh nhân vô địch, thực lực vang dội cổ kim, có thể nói là thiên kiêu cấm kỵ. Hiện giờ chiến tích khủng bố hắn dùng một chiêu diệt sát ngàn vị thiên kiêu ở chiến trường Hoang Thiên vẫn đang truyền lưu trên đế lộ, trở thành một truyền thuyết.

Có thể nói, cuộc chiến đấu của hai người này gần như đại diện cho trận chiến đỉnh cao của thế hệ trẻ Hoang Thiên Tiên Vực!

Nếu có thể quan sát được trận đại chiến cấp bậc này thì không thua gì có được một đại cơ duyên ngộ đạo.

Không có tu sĩ thiên kiêu nào sẽ bỏ lỡ trận chiến này!

Dù là Đỗ Thác Chí Tôn cũng đã sớm đến chỗ này, chuẩn bị sẵn sàng.

Giờ phút này, trên lôi đài Thiên Đạo, năm cái ngọc ấn tinh quang lộng lẫy, tỏa ra khí tức Thiên Đạo đang tự quay chìm nổi ở giữa không trung.

Đó là năm Chứng Đạo Chi Ấn!

Mà bên kia, Diệp Cô Thần đang ngồi xếp bằng trong hư không, trên đầu gối có đặt một thanh Thí Đế Kiếm nhiễm máu.

Hắn đang chờ đợi trận chiến số mệnh thuộc về hắn.

“Trận chiến này nhất định phải thắng!”

Trong đám người vây xem, một thanh niên vác kiếm nắm chặt tay.

Hắn là quái thai cổ đại của Diệp gia, Diệp Nam Thiên.

Nhưng dù là quái thai cổ đại như Diệp Nam Thiên, địa vị cũng thấp hơn không chỉ một bậc khi đối mặt với Diệp Cô Thần.

Khí vận của Diệp gia đều nằm trên người Diệp Cô Thần. Ở trình độ nào đó thì đây cũng là trận cạnh tranh khí vận của Diệp gia và Quân gia!

Vào thời khắc nào đó, Diệp Cô Thần như cảm ứng được cái gì nên chậm rãi đứng dậy.

Thí Đế Kiếm phát ra tiếng kiếm reo leng keng, tự động lơ lửng bên cạnh hắn, tựa như chiến hữu trung thành nhất.

“Rốt cuộc cũng tới sao?” Diệp Cô Thần lẩm bẩm.

Một kiếm ý tận trời mãnh liệt lao ra từ trong thân thể hắn!

Đàn tinh vì thế mà run rẩy!

Thiên địa vì đó mà chấn động!

Chương 746 - Tạo Hóa Kim Thân gần như thất truyền

Chương 746: Tạo Hóa Kim Thân gần như thất truyền

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tu vi Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn cũng được phóng thích ra không hề giữ lại!

Đây là lần đầu tiên Diệp Cô Thần hoàn toàn lộ ra tu vi của bản thân trước mặt mọi người.

“Quả nhiên là Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn!” Ánh mắt một ít thiên kiêu lập loè.

Nói chung, một ít cường giả cổ đại chuyển thế đều có ưu thế rất lớn ở phương diện tu vi cảnh giới. Tỷ như một ít chuẩn đế thậm chí đại đế chuyển thế, rất sớm trước đó đã có thể tu luyện đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Tuy rằng Diệp Cô Thần chặt đứt quá khứ, đắp nặn lại chân ngã, nhưng thiên phú tiềm lực của hắn vẫn rất mạnh.

Tu luyện đến Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn cũng chẳng có gì lạ.

Mà Quân Tiêu Dao ở tuổi này lại có thể tu luyện đến Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn, thật sự mới là dị số vạn cổ không có lấy một.

Khi Diệp Cô Thần phóng thích chiến ý thì đồng thời trên trời cao có thần quang cuồn cuộn kích động, một bóng dáng bạch y như thần vương vượt giới mà đến.

Mỗi một bước đi đều khiến chư thiên tinh hà rung động.

Một gợn sóng pháp lực khủng bố không kém gì Diệp Cô Thần chấn động, khiến các thiên kiêu chung quanh cảm nhận được một loại uy áp như đối mặt với thần linh!

Quân Tiêu Dao đã đến!

Nhìn Diệp Cô Thần chiến ý trùng tiêu, kiếm ý kinh thiên kia, trong đôi mắt sáng rực của Quân Tiêu Dao cũng hiện ra một tia kinh ngạc nhàn nhạt.

Diệp Cô Thần còn mạnh hơn hắn tưởng tượng.

Nhưng như vậy mới thú vị, nếu vẫn là nghiền áp trước sau như một, Quân Tiêu Dao sẽ không có hứng thú đến buổi hẹn này.

Hắn hy vọng có người có thể khiêu chiến hắn.

Ở phía sau Quân Tiêu Dao, đám người Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Tiểu Ma Tiên, Cửu Đầu Sư Tử, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương cũng cùng đi đến.

Vô số người kéo đến theo sau, mênh mông cuồn cuộn.

Chung quanh toàn bộ lôi đài Thiên Đạo là một loạt tiếng người ồn ào, không khí đã leo lên đỉnh điểm!

“Rốt cuộc ngươi cũng tới.” Diệp Cô Thần mở miệng, tiếng nói trầm ổn mà bình thản.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện, trên dung nhan lạnh lùng của hắn không có chút gợn sóng nào. Mặc dù Quân Tiêu Dao đã sáng tạo lịch sử, chiến tích dùng một chiêu diệt ngàn người làm rúng động toàn bộ Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng trong mắt Diệp Cô Thần không có chút sợ hãi nào cả.

Có thì chỉ là sự hưng phấn và chiến ý mãnh liệt khi gặp được đối thủ!

“Còn phải đa tạ ngươi, trước đó không tham dự bao vây tiễu trừ.” Quân Tiêu Dao nói.

Nếu Diệp Cô Thần gia nhập hàng ngũ bao vây tiễu trừ Khương Thánh Y, vậy Khương Thánh Y khó có thể kiên trì đến lúc hắn đến.

Diệp Cô Thần nghe vậy thì bình thản lắc đầu và nói: “Không cần nói cảm ơn, ta khinh thường làm chuyện bỉ ổi như thế!”

Hắn là ai.

Là Thí Đế Kiếm ma dưới tinh không ngày xưa!

Nhân vật như vậy dù chuyển thế cũng không có khả năng thông đồng làm bậy với đám người Long Hư Hoàng.

Đây là sỉ nhục đối với nhân cách của hắn.

“A, là Quân mỗ nghĩ sai, một khi đã như vậy, cứ lấy chiến nhận lỗi đi!”

Chiến ý của Quân Tiêu Dao cũng rất mãnh liệt, hắn rất ít khi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào như vậy.

Diệp Cô Thần khí phách mà cười, tóc đen bay loạn, quát lớn: “Bước khắp đỉnh cao kiếm đạo, chỉ hỏi anh hùng thiên hạ, Quân Tiêu Dao, ngươi đáng để ta xuất kiếm không?”

“Mặc kệ phong vân biến chuyển, anh hùng hưng thế, chỉ Quân xưng Vương, thiên hạ đều là thần!” Quân Tiêu Dao cũng khí phách đáp lại, khí thế nuốt vạn dặm như hổ!

Nhìn hai vị thiên kiêu tuyệt đỉnh khí phách trùng tiêu, lòng mang thiên hạ này, máu trong người tất cả thiên kiêu ở đây đều sôi trào.

Những nữ tử Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly đều lộ ra ánh mắt khát khao và sùng bái.

Đây là người mà các nàng cảm mến, một nam tử bá tuyệt vạn cổ, khí thế bao phủ cả núi sông!

Thậm chí cả dòng máu đã lặng im bao năm của Đỗ Thác Chí Tôn cũng sôi trào lên.

“Niên thiếu khinh cuồng, thật tốt...” Đỗ Thác Chí Tôn hơi mỉm cười.

Kế tiếp, trận quyết đấu kinh thế của kiếm ma Diệp gia và Thần Tử Quân gia hoàn toàn kéo ra màn che.

Quân Tiêu Dao kéo dài bước chân ra, vô cùng đơn giản mà tung một quyền đến.

Đến lúc này, bất cứ lời nói nào cũng có vẻ vô ích thừa thải, chỉ có một trận chiến vui sướng tràn trề mới thể hiện sự kính trọng lớn nhất với đối phương.

Quân Tiêu Dao ra tay, quyền quang mênh mông che mất cả nhật nguyệt sao trời, giống như một vòm trời lật úp đến.

Diệp Cô Thần không vận dụng Thí Đế Kiếm, mà cũng đấm thẳng bàn tay ra.

“Diệp Cô Thần điên rồi sao, lại đánh tay không với Quân Tiêu Dao?” Rất nhiều thiên kiêu đều mở to hai mắt mà nhìn.

Nhục thân của Quân Tiêu Dao có tiếng là biến thái.

Trong thế hệ trẻ, ai có thể kháng cự?

Oanh!

Quyền chưởng của hai người va chạm vào nhau, như hai mảnh ngân hà đụng độ, phát ra ra hàng vạn gợn sóng!

Diệp Cô Thần chỉ cảm thấy một luồng thần lực cuồn cuộn khủng bố vô biên trút xuống Thân thể hắn phóng thích hào quang, có đạo văn kim sắc đan chéo, tràn ra một luồng khí tức tạo hóa cuồn cuộn.

“Chẳng lẽ đó là Tạo Hóa Kim Thân gần như đã thất truyền trong lời đồn!?”

Nhìn thấy thân thể Diệp Cô Thần biến hóa, một ít thiên kiêu tinh mắt ở đây không khỏi phát ra tiếng kinh hô.

Tạo Hóa Kim Thân chính là một thần thông luyện thể vô thượng cực kỳ hi hữu. Nghe đồn một ít cường giả Phật môn từng lấy Tạo Hóa Kim Thân để tu luyện nhục thân bất hủ.

Nhưng pháp môn yêu nghiệt như vậy đã gần như thất truyền.

Cho dù ở tiểu Tây Thiên - một trong những nơi truyền thừa của Phật môn, cũng chỉ có một phần truyền thừa không hoàn chỉnh mà thôi.

Mà hiện tại, Diệp Cô Thần lại tung ra Tạo Hóa Kim Thân hoàn chỉnh, điều này khiến mọi người chấn động.

“Không hổ là cường giả chuyển thế đã thức tỉnh túc tuệ, có thể nhớ lại rất nhiều thần thông đã thất truyền.” Một ít thiên kiêu cảm thán.

Những thiên kiêu yêu nghiệt chuyển thế kia còn có một điều làm người ta hâm mộ, đó là có thể thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Sau này họ sẽ nhớ lại các loại thần thông võ học, mà đa phần trong đó đều là pháp môn cổ xưa đã thất truyền, cực kỳ trân quý.

“Hả, Tạo Hóa Kim Thân?”

Nhìn thấy Diệp Cô Thần dùng một quyền chống lại mình, Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Nhưng đây chẳng qua là một quyền tùy tiện của hắn mà thôi.

Oanh!

Quân Tiêu Dao thúc giục mười vạn tượng thần vi lạp trong cơ thể, sức mạnh càng khủng bố trút xuống.

Rắc!

Xương cốt cánh tay Diệp Cô Thần truyền đến tiếng nứt.

Phịch một tiếng, có tiếng kim loại chấn minh kinh thiên vang lên!

Tạo Hóa Kim Thân của Diệp Cô Thần lập tức bị phá!

Chương 747 - Truyền thuyết vô địch sẽ kéo dài

Chương 747: Truyền thuyết vô địch sẽ kéo dài

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong hư không, thần quang kim sắc chói mắt đang lập loè.

Thần văn kim sắc bên ngoài thân thể Diệp Cô Thần bắt đầu rách nát.

Thần lực nhục thân của Quân Tiêu Dao quá khủng bố, còn khủng bố hơn nhiều so với một ít Thánh Nhân Vương, thậm chí Đại Thánh thế hệ trước.

Mặc dù Diệp Cô Thần tu luyện Tạo Hóa Kim Thân gần như thất truyền, nhưng ở phương diện nhục thân thì hắn vẫn không phải đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Rắc!

Có tiếng nứt xương không ngừng truyền ra.

Vẻ mặt Diệp Cô Thần lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ thấy cánh tay hắn đang chấn động với tần suất cực nhanh, mỗi một lần chấn động đều có thể đánh tan một phần sức mạnh.

“Phương pháp giảm lực?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chớp động.

Đây không phải thần thông gì, mà chỉ là một kỹ xảo chiến đấu thôi.

Nhưng có thể nhìn ra từ điểm này, Diệp Cô Thần thân là kiếm ma chuyển thế đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú đến dữ dội, rất nhiều kỹ xảo gần như đã trở thành bản năng.

Nhưng dù vậy, thân thể Diệp Cô Thần vẫn liên tục lui mấy chục bước. Lần đầu tiên Diệp Cô Thần độc chiếm vị trí đứng đầu Hoang Thiên Thánh Bảng bị người ta đẩy lui.

Tứ phương đều tĩnh mịch.

“Quả nhiên Thần Tử Quân gia là bất bại!”

“Truyền thuyết vô địch, Thần thoại Thần Tử Quân gia sẽ kéo dài!” Một ít người sùng bái cuồng nhiệt của Quân Tiêu Dao đang kích động kêu to.

Quân Tiêu Dao vẫn là Quân Tiêu Dao kia. Khi đối chiến luôn không bị thương hoặc lui bước, cứ cứng rắn đối đầu tới cuối cùng.

Đương nhiên, không phải là tất cả mọi người đều có cái nhìn như vậy.

“Hiện tại hai bên mới thăm dò đối phương mà thôi, kết cục như thế nào vẫn còn chưa biết.”

“Đúng vậy, kiếm ma Diệp gia đang dùng sở đoản của mình để thử sở trường của Thần Tử Quân gia, bị đánh lui cũng rất bình thường.”

“Các ngươi đừng quên, Diệp Cô Thần còn chưa vận dụng bội kiếm của mình.”

Những lời này cũng làm một ít thiên kiêu phục hồi tinh thần.

Diệp Cô Thần là kiếm ma.

Một kiếm trong tay là có được thiên hạ.

Hiện tại Diệp Cô Thần nhiều nhất chỉ là thăm dò mà thôi.

“Diệp Cô Thần, đừng thăm dò dư thừa như vậy, lấy ra thực lực chân chính của ngươi đi.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Diệp Cô Thần thấy thế thì không giấu diếm nữa.

Bước chân hắn chợt lóe, thân thể như vẽ ra muôn vàn quang ảnh, dung nhập vào ba ngàn thế giới, mỗi một thế giới đều có bóng dáng của hắn.

Đây là một thần thông thân pháp cực kỳ cổ xưa, còn có khả năng

mê hoặc, khiến kẻ địch không thể phân biệt ra thật hư.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật thản nhiên, lấy bất biến ứng vạn biến.

Diệp Cô Thần tịnh chỉ làm kiếm, muôn vàn quang ảnh cùng điểm ra kiếm chỉ.

Là Thiên La Kiếm Chỉ!

Như có muôn vàn kiếm quang tua nhỏ ba ngàn thế giới, bao vây đánh ập về hướng Quân Tiêu Dao, những kiếm quang đó hư hư thật thật.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đảo qua, vẫn không có hành động nào, chỉ khoanh tay đứng đó, trông cực kỳ bình tĩnh.

Ngay sau đó, những kiếm quang kia đã tan rã trong hư vô khi đến gần phạm vi mười trượng quanh Quân Tiêu Dao.

“Là năng lực miễn dịch pháp lực quỷ dị kia!”

Thấy tình cảnh này, một ít thiên kiêu đang kinh hô.

Diệp Cô Thần rất bình tĩnh, muôn vàn hóa thân của hắn đều trùng kích về hướng Quân Tiêu Dao. Trong đầu Quân Tiêu Dao, nguyên thần hơi chấn động, sức mạnh nguyên thần mãnh liệt trút xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc, hắn lập tức nhắm vào một bóng dáng.

Bước chân Quân Tiêu Dao chợt lóe, giữa mày có một Trật Tự Thần Liên bay vút ra, ngưng tụ thành một thanh đoản kiếm kim sắc, chém về phía bóng dáng kia.

Đó là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Oanh!

Vào thời khắc Nguyên Hoàng Đạo Kiếm chém xuống, tất cả hư ảnh chung quanh lập tức tiêu tán trong vô hình.

Quân Tiêu Dao liếc mắt một cái đã nhìn ra được chân thân của Diệp Cô Thần.

Phanh!

Tiếng chấn động kịch liệt truyền ra.

Theo lý thuyết, chiêu này của Quân Tiêu Dao chém xuống thì thiên kiêu thánh nhân bình thường sẽ trực tiếp ngã xuống.

Nhưng làm người ta kinh dị chính là, Diệp Cô Thần lại chống chọi được.

Ở giữa mày của Diệp Cô Thần có một binh khí hình chuông đang bảo vệ nguyên thần của hắn.

“Trời ạ, đó là... Nguyên Thần Binh!?”

Nhìn thấy binh khí hình chuông kia, đừng nói là các thiên kiêu, cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn cũng líu lưỡi.

Nguyên Thần Binh, xem tên đoán nghĩa, đó là binh khí để nguyên thần sử dụng.

Mà phương pháp rèn Nguyên Thần Binh gần như đã thất truyền, có thể nói là dùng một món thì thiếu một món.

Kết quả trong đầu Diệp Cô Thần lại có một Nguyên Thần Binh bảo vệ nguyên thần.

Cứ như vậy, muốn chém chết nguyên thần của Diệp Cô Thần thì trăm khó ngàn khó.

“Không hổ là cường giả cổ đại chuyển thế, có được cả thứ tốt như vậy...” Rất nhiều thiên kiêu lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Nhưng giờ phút này, vẻ mặt Diệp Cô Thần lại trở nên rất ngưng trọng.

Quân Tiêu Dao quả thực như là một ngọn núi vạn trượng vắt ngang trước người hắn, không cách nào lay động được.

“Quân Tiêu Dao, ngươi rất mạnh, thậm chí có thể nói, ngươi là dị số trong các thiên kiêu từ xưa đến nay, nhưng như vậy mới thú vị.”

Diệp Cô Thần vừa dứt lời thì nâng tay trái lên, huyết khí trùng tiêu, sát ý cuộn trào, kiếm khí huyết sắc lay động cả trời xanh.

Tay phải hắn nâng lên, sức mạnh sao trời kích động, trên chín tầng trời có ngân hà hội tụ, hóa thành một thanh kiếm tinh hà lộng lẫy.

Diệp Cô Thần dùng cả hai tay để thi triển ra kiếm thuật.

Không phải ai cũng có được loại năng lực này.

“Huyết Sát Thương Khung, Trảm Tinh Diệt Thần!”

Hai thức kiếm chiêu cùng được thi triển ra, kiếm khí cuồn cuộn thổi quét cả trời xanh.

Cự kiếm huyết sắc vạn trượng và vạn trượng sao trời cự kiếm cùng chém về phía Quân Tiêu Dao. Mỗi một kiếm khí đều có thể dễ dàng diệt sát mấy vị tiểu đầu sỏ thánh nhân.

Đối mặt với hai kiếm đánh úp lại, Quân Tiêu Dao giơ tay lên.

Hắn vẫn chọn cách lấy thân chống cự.

Phanh!

Như núi non liên miên sụp đổ, hư không chấn động, đá vụn chọc thủng cả trời cao, toàn bộ lôi đài Thiên Đạo đều đang nổ vang run rẩy.

Diệp Cô Thần hơi nhướng mày lên.

Hai kiếm này không chỉ không làm tổn thương được Quân Tiêu Dao, thậm chí còn không làm hắn lui về phía sau được.

“Lại đến!”

Đạo tâm của Diệp Cô Thần rất kiên định, căn bản sẽ không dao động vì sự cường đại của Quân Tiêu Dao. Hắn tiếp tục ra tay, kiếm hóa muôn vàn, trong hư không như có hàng ngàn hàng vạn kiếm quang đang lao đến.

Kiếm quang trùng điệp, như máy xay thịt nghiền sát về hướng

Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản mà tung ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền, một chiêu phá tan cả vạn pháp!

Chương 748 - Áp chế toàn bộ quá trình

Chương 748: Áp chế toàn bộ quá trình

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Cứ như có sáu tiểu thế giới nghiền áp ra theo quyền phong của Quân Tiêu Dao, đánh tan vạn luồng kiếm khí chung quanh!

Quyền phong của Quân Tiêu Dao không giảm khí thế mà trực tiếp đánh về hướng Diệp Cô Thần.

Diệp Cô Thần thấy thế thì tịnh chỉ điểm lên giữa mày mình.

Chỉ thoáng chốc, hư không dao động, mười vạn tám ngàn kiếm hồn bắn ra từ trong thân thể hắn. Mỗi một kiếm hồn đều có sức mạnh chém tan nhật nguyệt sao trời!

Mà hiện tại, mười vạn tám ngàn kiếm hồn đều xuất hiện, uy thế kia làm rung chuyển trời đất.

Kiếm khí bao phủ thiên địa, bao trùm trời xanh, đàn áp thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Ầm ầm ầm!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền của Quân Tiêu Dao va chạm với mười vạn tám ngàn kiếm hồn, lập tức truyền ra những tiếng va chạm chi chít không chút gián đoạn.

Nhìn thấy trận quyết đấu như vậy, tất cả mọi người chung quanh gần như ngừng thở.

Có thể nói mười vạn tám ngàn kiếm hồn là một trong những át chủ bài của Diệp Cô Thần.

Trước kia hắn đối chiến với người khác thì thi triển ra một kiếm hồn thôi cũng đã đủ chém chết địch thủ.

Hiện tại lại có mười vạn tám ngàn kiếm hồn cùng xuất hiện, có thể đoán ra được uy lực đó sẽ như thế nào.

“Cuộc chiến sẽ không kết thúc nhanh như vậy chứ?”

Nhìn Quân Tiêu Dao bị kiếm hồn hoàn toàn bao bọc, rất nhiều thiên kiêu ở đây đều nói thầm.

Mà ngay vào giờ phút này...!

Phanh!

Một bóng dáng như Côn Bằng nhảy ra khỏi mặt biển, đục thủng vách ngăn kiếm hồn.

Một quyền nghiền áp thẳng về hướng Diệp Cô Thần, dùng Lục Đạo Luân Hồi Quyền để khống chế sáu loại thần thông đỉnh cấp, uy lực này như có thể đánh thủng cả trời cao!

Oanh!

Quyền này của Quân Tiêu Dao đủ có thể diệt sát tất cả!

“Sẽ phân ra kết quả sao...” Mọi người nhìn về phía trung tâm vụ va chạm, thất thần lẩm bẩm.

Nếu đệ nhất Hoang Thiên Thánh Bảng Diệp Cô Thần bị thua như vậy thì sẽ khiến người ta thất vọng lắm.

Ai có thể nghĩ đến, Diệp Cô Thần đứng đầu Hoang Thiên Thánh Bảng lại rơi vào hạ phong tuyệt đối như vậy khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Điều này không khỏi làm mọi người phỏng đoán, trong toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực, có người cùng thế hệ nào có thể áp chế Quân Tiêu Dao không?

“Kiếm ma Diệp gia sẽ không xong đời như vậy đó chứ?”

Nhìn chỗ bụi mù khuếch tán kia, có thiên kiêu nói nhỏ.

Nếu thật sự như thế thì danh vọng của Diệp Cô Thần tuyệt đối sẽ

hạ đến điểm thấp nhất.

“Không... Không có khả năng, Diệp Cô Thần không có khả năng thua trận.” Quái thai của Diệp gia - Diệp Nam Thiên, siết chặt nắm tay.

Quân Tiêu Dao mạnh đến mấy cũng không có khả năng dễ dàng diệt sát Diệp Cô Thần như vậy.

Trong lúc mọi người ngờ vực, trong mắt Quân Tiêu Dao đang ra quyền lại lộ ra một tia dị sắc, nắm tay của hắn cũng không nện lên máu thịt.

Có gió thổi tới, bụi mù tan đi.

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người đều tụ lại ở đó, một thanh kiếm nhiễm máu chắn trước người Diệp Cô Thần, ngăn cản quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Đó chính là Thí Đế Kiếm!

“À?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày.

Dù là chí tôn khí, không đến mức trực tiếp tan nát dưới một quyền của hắn, nhưng ít nhất cũng sẽ bị chấn ra vết nứt.

Nhưng Thí Đế Kiếm này chỉ đang đang kêu lên ong ong, có sự sắc bén kinh người đang được ấp ủ.

“Kiếm tới!”

Thân thể Diệp Cô Thần lui lại, đồng thời giơ tay nắm một cái, rốt cuộc Thí Đế Kiếm cũng dừng lại trên tay hắn.

Trong nháy mắt, khí chất của Diệp Cô Thần đã thay đổi. Hắn giống như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, phóng ra sự sắc bén tuyệt thế trảm nát cả trời xanh!

Khi một kiếm tu nắm lấy kiếm trong tay, hắn sẽ có được toàn bộ thiên hạ!

Ngón tay Diệp Cô Thần nhẹ nhàng phất qua lưỡi kiếm của Thí Đế

Kiếm, có tiếng leng keng run động truyền đến.

“Kiếm thượng thùy giải khoái tai phong, kiếm khuyết nhất bại thán độc cô!”

“Quân Tiêu Dao, ngươi đáng để ta dùng kiếm!”

Rốt cuộc Diệp Cô Thần cũng vận dụng Thí Đế Kiếm!

Hắn tùy ý quét ngang ra một kiếm, kiếm khí như đại dương mênh mông thổi quét, tràn ngập ả thiên địa!

Từng kiếm khí như vạn dặm núi non đàn áp xuống!

Nếu là thiên kiêu tầm thường rơi vào trong đó thì tuyệt đối sẽ không có chút khả năng phản kháng nào.

“Một khi đã vậy, thế thì lấy kiếm đối kiếm.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Hắn tịnh chỉ làm kiếm, một Lục Tiên Kiếm quyết quét ngang ra!

Kiếm quang vô cùng sắc bén chấn nát cả hư không, có cảnh tượng tiên thần ngã xuống hiện hóa ra.

Tuy Quân Tiêu Dao không chuyên về kiếm tu, cũng không tu kiếm đạo, nhưng tới cấp bậc như hắn thì đã có thể biến hủ bại thành thần kỳ, tất cả thủ đoạn đều được vận dụng suôn sẻ.

Giờ phút này, nhìn thấy Quân Tiêu Dao chém ra kiếm chiêu tuyệt thế, nói hắn là kiếm tu cũng không ai phản đối.

Oanh!

Quân Tiêu Dao dùng nhất kiếm chém nứt muôn vàn kiếm khí, chỉ thẳng vào Diệp Cô Thần.

Tất cả mọi người đều phát ra tiếng kinh hô.

Trước đó là Diệp Cô Thần dùng yếu điểm để đối kháng với sức mạnh nhục thân của Quân Tiêu Dao.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao lại đang dùng ưu thế mạnh nhất của

Diệp Cô Thần - kiếm đạo – để nghiền áp hắn.

Đổi lại là thiên kiêu bình thường, thấy tình cảnh này thì đạo tâm nhất định sẽ hỏng mất, hoàn toàn mất đi chiến ý.

Nhưng Diệp Cô Thần lại càng chiến càng hăng, trong đôi mắt đen nhánh có ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Thánh Kiếm Tam Tuyệt!”

Diệp Cô Thần cầm Thí Đế Kiếm trong tay, liên tục trảm ra ba kiếm.

Một kiếm khí mãnh liệt như ánh mặt trời nóng cháy!

Một kiếm khí lạnh lẽo như ánh trăng.

Một kiếm khí lộng lẫy như sao trời.

Nhất thức thần thông kiếm đạo này dung nhập với sức mạnh nhật nguyệt tinh tam kỳ, cực kỳ huyền diệu, khi tổ hợp với nhau đã có được biến hóa vô tận.

Trong phút chốc, ba thức kiếm chiêu tổ hợp với nhau hàng trăm hàng ngàn lần, phân hoá ra vô số kiếm chiêu.

Có thể nói, muốn phá giải chiêu này thì gần như không có khả năng.

Lấy ngộ tính của Quân Tiêu Dao, muốn phá giải kiếm chiêu này không phải là việc khó.

Nhưng hắn căn bản không cần phá giải.

Có câu nói một người khỏe chấp mười người khôn.

Quân Tiêu Dao trực tiếp dùng sức mạnh thuần túy nhất để nghiền áp tất cả!

Tay trái hắn tung ta đại thần thông Lôi Đế, diễn hóa cực chiêu Lôi Đế Chỉ!

Tay phải hắn tung ta đại thần thông Côn Bằng, thi triển ra Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền!

Hai thức đại thần thông cùng được Quân Tiêu Dao thi triển ra.

Chương 749 - Chấn động bát phương!

Chương 749: Chấn động bát phương!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên địa như tan biến trong phút chốc, bị Quân Tiêu Dao xé rách thành hai mảnh!

Cho dù là mạnh như Diệp Cô Thần thì cực chiêu hắn thi triển ra cũng hoàn toàn hỏng mất dưới thực lực cường hãn của Quân Tiêu Dao.

Bước chân của Quân Tiêu Dao kéo dài qua hư không, thi triển ra Côn Bằng cực tốc.

Thân thể hắn lập tức thoáng hiện ở trước người Diệp Cô Thần, sức mạnh Tượng Thần Trấn Ngục Kính được thúc giục toàn diện, chân thân Thái cổ tượng thần hiện hóa ra, tựa như một ma sơn trấn áp xuống.

Phanh!

Diệp Cô Thần giơ ngang Thí Đế Kiếm để ngăn cản, nhưng vẫn bị liên tục đẩy lui, khí huyết trong ngực quay cuồng.

Không gian xung quanh đều bị thần lực kinh khủng này ép tới vặn vẹo, cứ như sắp nổ nát, càng đừng nói là Diệp Cô Thần ở trong đó.

Có thể nói, đổi lại là bất cứ thiên kiêu nào cũng không thể sống sót dưới thế công này của Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này tuy Diệp Cô Thần bị đánh lui, khóe miệng có máu tươi tràn ra, nhưng so với những đối thủ khác của Quân Tiêu Dao thì mạnh hơn quá nhiều quá nhiều.

“Thật sự không thể chiến thắng Thần Tử Quân gia sao?” Nhìn thấy tình hình chiến đấu trước mắt, có thiên kiêu thất thần nói.

Đây chính là kiếm ma chuyển thế Diệp Cô Thần danh chấn đế lộ,

nhưng vẫn rơi xuống hạ phong dưới thế công của Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa tất cả mọi người biết Quân Tiêu Dao vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Nếu thi triển ra đại chiêu hủy thiên diệt địa kia của hắn thìDiệp Cô Thần có thể tồn tại hay không cũng chưa biết chừng.

“Có thể kiên trì trước ta lâu như vậy, Diệp Cô Thần, ngươi thật sự khiến người ta lau mắt mà nhìn.” Quân Tiêu Dao nói.

Cho dù hắn chưa dùng hết toàn lực, nhưng thiên kiêu bình thường còn không đón được một chưởng tùy tiện của hắn nữa là.

So ra thì Diệp Cô Thần mạnh hơn quá nhiều quá nhiều.

“Lại đến!” Diệp Cô Thần lau đi máu tươi trên khóe miệng.

Một thanh âm ầm ầm vang lên, một luồng kiếm ý tận trời tràn ra từ trong cơ thể Diệp Cô Thần.

Kiếm khí huyết sắc quét ngang tứ phương!

“Đó là Tu La kiếm ý!”

“Nghe đồn Diệp Cô Thần dung nhập tiên khí vào kiếm ý, mỗi một loại kiếm ý đều là một luồng tiên khí!”

Rốt cuộc Diệp Cô Thần cũng tung ra át chủ bài chân chính của mình, tiên khí.

Nhưng khác với thiên kiêu bình thường là tiên khí của hắn đã chuyển hóa thành kiếm ý!

“Thú vị.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi sáng lên.

Đây là chỗ tốt khi đối chiến với cao thủ, có thể lấy phương pháp của đối phương để sử dụng cho bản thân.

Không chỉ là Tu La kiếm ý, trong cơ thể Diệp Cô Thần còn có thần quang ngũ sắc tỏa ra.

Đó là kiếm ý ngũ hành!

Còn có lôi đình và kiếm quang lóng lánh lan tỏa.

Là kiếm ý lôi đình!

Còn có một luồng kiếm ý trào ra, mang theo muôn nghìn dáng vẻ, đó là kiếm ý vạn vật.

Bốn kiếm ý đại diện cho bốn luồng tiên khí mà Diệp Cô Thần tu luyện ra!

“Hóa ra kiếm ma Diệp gia có được bốn luồng tiên khí!”

Biểu hiện của Diệp Cô Thần làm chấn động tất cả thiên kiêu chung quanh. Phải biết rằng, trước khi chưa luyện hóa tiên thai, Khương Thánh Y cũng chỉ có gần ba luồng tiên khí mà thôi.

Các thiên kiêu tuyệt đỉnh như Long Hư Hoàng cũng chỉ có ba luồng tiên khí.

“Quân Tiêu Dao, ngươi có thể tiếp được kiếm này hay không?”

Bốn kiếm ý dâng lên rồi dung hợp với nhau, hóa thành nhất kiếm kinh thiên, xông thẳng lên tận ngân hà.

Sau đó, cả vạn kiếm khí như mưa rơi xuống, hủy diệt bát phương!

“Vạn kiếm càn khôn!”

Đây là một kiếm kinh người mà Diệp Cô Thần dùng bốn luồng tiên khí để thúc giục.

Vạn kiếm đều xuất hiện, huyết tẩy càn khôn!

Có thể nói, chiêu cường hãn này có thể uy hiếp cả cường giả Thánh Nhân Vương!

“Nếu ngươi toàn lực ra tay, vậy ta để ngươi cảm nhận được sức mạnh chân chính của bản Thần Tử.”

Quân Tiêu Dao vừa dứt lời thì có từng luồng tiên khí hiện lên từ bên ngoài thân thể.

Tiên khí nhục thân!

Tiên khí Vạn Vật Mẫu Khí!

Tiên khí luân hồi!

Tiên khí hư không!

Tiên khí tội nghiệt!

Tận năm luồng tiên khí như những con rồng quấn quanh bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao. Giờ khắc này, bát phương đều tĩnh mịch, ngân hà không một tiếng động!

“Ta... Ta không nhìn lầm đó chứ, một hai ba bốn năm, có tới tận năm luồng tiên khí?”

“Không sai, chính là năm luồng tiên khí!”

“Trước đó không phải bốn sao, xem ra Thần Tử Quân gia luyện hóa tiên thai xong thì có thêm một luồng tiên khí!”

Ba luồng tiên khí đã là đầu sỏ một phương ở cổ lộ chung cực.

Bốn luồng tiên khí đã đủ để tranh đoạt danh hiệu vương giả đế lộ.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao để lộ ra chừng năm luồng tiên khí, khiến cho bát phương chấn động, đồng tử trong mắt tất cả các thiên kiêu đều đang run rẩy!

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt vạn cổ không có lấy một!” Mí mắt Đỗ Thác Chí Tôn cũng hơi giật giật.

Nhưng không biết vì sao, ông ta cứ cảm thấy, Quân Tiêu Dao còn che giấu cái gì đó.

Quân Tiêu Dao đánh ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền, năm luồng tiên khí quấn quanh trên cánh tay hắn.

Một quyền xé trời!

Tất cả kiếm khí đều mai một, biến mất tăm hơi dưới quyền này!

Phụt!

Rốt cuộc Diệp Cô Thần cũng nhịn không được mà hộc ra một ngụm máu tươi.

Trong năm luồng tiên khí của Quân Tiêu Dao không chỉ có tiên khí nhục thân, còn có tiên khí Vạn Vật Mẫu Khí.

Được sức mạnh này gia trì, quả thực như Cự Linh Thần giáng trần, thần lực ngập trời, vô cùng hùng mạnh!

Thần lực nhục thân không phải sở trường của Diệp Cô Thần, nhưng kiếm đạo của hắn lại bị Quân Tiêu Dao ngăn chặn triệt để.

Bốn loại kiếm ý cũng bị năm luồng tiên khí của Quân Tiêu Dao áp chế. Diệp Cô Thần cũng không chiếm được chút ưu thế nào ở phương diện cảnh giới.

Có thể nói, Diệp Cô Thần bị Quân Tiêu Dao áp chế về mọi mặt.

“Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ ngươi là vị Thiên Đế cổ đại nào chuyển thế?” Diệp Cô Thần đưa mu bàn tay lên lau đi máu tươi trên khóe miệng, nhìn thẳng Quân Tiêu Dao và nói.

Câu hỏi của hắn cũng khiến rất nhiều thiên kiêu dựng lỗ tai lên.

Quả thật.

Trong lòng bọn họ cũng có nghi hoặc này.

Theo lý thuyết, dị số yêu nghiệt như Quân Tiêu Dao không có khả năng xuất hiện trên đời mới đúng.

Ở trước mặt hắn, cả những quái thai cổ đại đó cũng chỉ là những con chim non yếu đuối mong manh. Nhưng vấn đề là tuổi của Quân Tiêu Dao mới hơn hai mươi.

Nói dị số trẻ tuổi như thế không phải là Thiên Đế chuyển thế thì không ai tin nổi.

“Quân Tiêu Dao ta chỉ là Quân Tiêu Dao, không phải bất cứ kẻ nào!” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Cả Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng nói, hắn là người không có nhân quả

quá khứ, sao có thể là Thiên Đế cổ đại chuyển thế nào kia chứ?

“Xem ra, tất cả mọi người không biết sự khủng bố thật sự của chủ nhân không phải là là Hoang Cổ Thánh Thể, Chí Tôn Cốt, mà là... Mệnh Vận Hư Vô...”

Chương 750 - Vạn Thần Kiếp đối đầu với Thế Kỷ Ánh Sáng!

Chương 750: Vạn Thần Kiếp đối đầu với Thế Kỷ Ánh Sáng!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ thấy thế thì lẩm bẩm trong lòng, khẽ lắc đầu.

Mệnh Vận Hư Vô giả không có khả năng là chuyển thế của ai cả.

Ai ngờ Diệp Cô Thần nghe Quân Tiêu Dao trả lời như thế thì lập tức lộ ra ý cười và nói: "Qủa thật như thế, Diệp Cô Thần ta cũng chỉ là Diệp Cô Thần, không phải kiếm ma cổ đại nào."

"Có lẽ ta đã từng là người nào đó, nhưng hiện tại, ta là Diệp Cô Thần!"

"Kiếm đạo chi tông, Diệp Cô Thần!"

Giọng nói của Diệp Cô Thần vừa dứt thì bắt đầu có kiếm ý kinh người phóng thích ra, toàn bộ lôi đài Thiên Đạo bắt đầu rung động lên, như muốn nghênh đón đại khủng bố nào đó.

"Đây... Đây là..."

Cảm nhận được dao động đặc thù này, tất cả thiên kiêu toàn trường đều sinh ra cảm giác khiếp sợ cực độ.

Bởi vì trước đó, khi Quân Tiêu Dao thi triển ra chiêu thức diệt thế, cũng có loại dao động khủng bố này thổi quét ra.

"Không thể nào, chẳng lẽ lại tới thêm một lần?"

"Diệp Cô Thần cũng có át chủ bài giống như Thần Tử Quân gia sao?"

Một ít thiên kiêu bắt đầu lui ra phía sau trốn tránh theo bản năng, sợ bị vạ lây. Quân Tiêu Dao tập trung nhìn lại, đôi mắt lộ ra một tia hứng thú.

Hắn có thể cảm nhận được sự khác biệt trong chiêu thức này của Diệp Cô Thần.

“Chiêu này chính là thần thông kiếm đạo ta lĩnh ngộ được khi chặt đứt quá khứ, đắp nặn lại chân ngã.”

“Quân Tiêu Dao, ngươi có tư cách để ta thi triển ra chiêu này.”

Trong mắt Diệp Cô Thần hừng hực chiến ý, đây là chiêu thức quán triệt ý chí kiếm đạo của hắn!

Cũng là chiêu át chủ bài của hắn!

“Cái gì, thần thông tự nghĩ ra?”

Nghe thấy lời này, bốn phía đều truyền đến tiếng hít hà, chuyện tự nghĩ ra thần thông đòi hỏi những yêu cầu hà khắc, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

Mặc dù làm được, đa số chiêu thức tự nghĩ ra cũng có uy lực hữu hạn.

Nhưng hiện tại, cảm nhận được dao động kiếm ý tỏa ra từ Diệp Cô Thần thì hiển nhiên thần thông kiếm đạo này sẽ không yếu.

Diệp Cô Thần vươn đôi tay cầm lấy Thí Đế Kiếm.

Thí Đế Kiếm phát ra tiếng chấn động ong ong, dường như đang sôi trào theo chiến ý của Diệp Cô Thần.

Một ít thiên kiêu tu kiếm đột nhiên phát hiện, kiếm của bọn họ không tự chủ được mà phá không lao đi, hội tụ về hướng Diệp Cô Thần.

Cùng lúc đó, trên toàn bộ đế lộ, vô số kiếm khí bay lên trời, hội tụ thành từng luồng kiếm khí mênh mông cuồn cuộn như dòng lũ!

Mục tiêu rõ ràng là chiến trường Hoang Thiên!

Ý chí kiếm đạo của Diệp Cô Thần ảnh hưởng tới toàn bộ đế lộ!

Giờ phút này, lôi đài Thiên Đạo đang run rẩy.

Tất cả mọi người dự cảm được chiêu này sẽ quyết định ai sẽ là vương giả đế lộ!

“Không đủ, còn chưa đủ!”

Cảm ứng được uy năng chiêu thức của mình, trong mắt Diệp Cô Thần hiện ra một tia kiên quyết. Hắn giơ tay vỗ vào ngực một cái, tâm đầu huyết bắn lên thân Thí Đế Kiếm.

Thí Đế Kiếm dính máu tươi nên kiếm khí trở nên càng dâng trào, cứ như vạn kiếm chi tổ!

“Lấy huyết làm vật dẫn, lấy thân làm vật tế, vạn kiếm hội tụ, nghe hiệu lệnh của ta...”

Diệp Cô Thần giơ Thí Đế Kiếm lên cao, tóc đen bay múa, thét dài lên một tiếng.

“Vạn Thần Kiếp!”

Xôn xao!

Trên chư thiên tinh hà, hàng tỉ kiếm khí phá không mà đến từ nơi sâu trong vũ trụ, từ đế lộ, từ các cổ tinh vực!

Cảnh tượng này che đậy ngân hà, che khuất cả vũ trụ!

Thiên địa càn khôn, chỉ còn một kiếm!

“Càn Khôn Nhất Kiếm, vạn thần chi kiếp!”

Thí Đế Kiếm trong tay Diệp Cô Thần chém xuống!

Hàng tỉ kiếm khí hội tụ thành một thanh kiếm thông thiên, như muốn cắt đứt vũ trụ, quét ngang xuống!

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ lôi đài Thiên Đạo bắt đầu lún xuống!

Những phù văn phong bế ngăn cản dao động pháp lực liên tục nổ nát, không thể gánh chịu được sức mạnh kinh khủng này!

Vạn Thần Kiếp!

Đây chính là cực điểm kiếm đạo Diệp Cô Thần lĩnh ngộ được sau khi chặt đứt quá khứ, đắp nặn lại chân ngã!

Một kiếm này khiến cả thần quỷ đều oán than!

“Quá khủng bố, ai có thể chắn kiếm này!”

Đại chiêu của Diệp Cô Thần khiến tất cả mọi người cảm thấy run rẩy!

Rốt cuộc trong mắt Quân Tiêu Dao cũng hiện ra một tia sáng.

“Vậy tới so xem, thần thông ngươi và ta tự nghĩ ra, ai lợi hại hơn ai.”

Quân Tiêu Dao giơ tay lên, sức mạnh tội nghiệt kích động, vô số tơ hồng hiện lên.

Mỗi một sợi đều là nhân quả, đều là tội nghiệt.

Quân Tiêu Dao giống như thần linh chấp chưởng tất cả nhân quả tội nghiệt, muốn thao túng tội nghiệt, giáng thần phạt xuống!

Nếu giờ phút này Diệp Cô Thần là ma quỷ trong kiếm thì Quân Tiêu Dao chính là thần linh khống chế!

“Thế Kỷ Ánh Sáng, thần chi phạt!”

Một chiêu thi triển ra, vô số sợi tơ nhân quả tội nghiệt đan chéo với nhau, quấn quanh chuôi kiếm mênh mông cuồn cuộn này.

Dao động không cách nào hình dung khuếch tán ra, như hủy diệt ba ngàn nhân gian!

Ngân hà đảo ngược, cổ tinh tan vỡ!

Toàn bộ lôi đài Thiên Đạo trực tiếp bị dao động va chạm này bao phủ, bắt đầu chia năm xẻ bảy trong vụ nổ kịch liệt này!

Những thiên kiêu còn lại sớm đã lui đến nơi xa, dù chỉ là dư chấn của dao động này cũng đủ để diệt sát thiên kiêu bình thường.

Mọi người cũng đang chờ mong kết quả cuối cùng.

Vạn Thần Kiếp và Thế Kỷ Ánh Sáng, ai cao ai thấp?

Diệp Cô Thần và Quân Tiêu Dao, ai thắng ai bại?

Khói thuốc súng đang tràn ngập, bụi mù văng khắp nơi.

Lôi đài Thiên Đạo trường tồn từ xưa đến nay giờ đã chia năm xẻ bảy, như một khối đại lục sắp lún xuống.

“Thật sự quá khủng bố, cả lôi đài cũng bị đánh sụp.” Một ít thiên kiêu sợ hãi nói.

Trên lôi đài Thiên Đạo có phù văn phong bế, cho dù chiến đấu mạnh đến mấy cũng khó có thể khiến lôi đài hư hao.

Mà hiện tại, toàn bộ lôi đài gần như rách nát, có thể thấy được cuộc chiến giữa Diệp Cô Thần và Quân Tiêu Dao dữ dội kịch liệt đến cỡ nào, động một chút là hủy thiên diệt địa. Đây không giống như trận chiến giữa hai thánh nhân, mà càng giống hai chí tôn đang đánh nhau.

Ánh mắt mọi người chỉ thẳng về nơi đó.

Bụi mù tứ tán.

Quân Tiêu Dao hiện thân, bạch y như tuyết, không dính bụi trần.

Đôi tay hắn đưa ra phía sau, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, như một mặt hồ tĩnh lặng, không dậy nổi gợn sóng.

Mà bên kia, bóng dáng Diệp Cô Thần cũng hiện ra.

Hắn đang quỳ một gối, Thí Đế Kiếm trong tay cắm nghiêng trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng.

Ai thắng ai bại, liếc một cái đã rõ ràng!

Sau một giây tĩnh mịch, tiếng ồn ào rung trời vang lên.

“Thắng, Thần Tử Quân gia thắng!”

“Quả nhiên, Thần Tử Quân gia là truyền thuyết vô địch trong thế hệ trẻ!”

“Thần thoại bất bại tiếp tục kéo dài, Quân Tiêu Dao là vương giả mạnh nhất trên đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực chúng ta!”

Bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kinh ngạc cảm thán!

Kính sợ!

Sùng bái!

Cuồng nhiệt!

Quân Tiêu Dao, vĩnh viễn là thần!

Chương 751 - Cấm chứng đạo

Chương 751: Cấm chứng đạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đám người Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương đều lộ ra vẻ mặt vui sướng từ đáy lòng, Quân Tiêu Dao đoạt được vị trí vương giả đế lộ khiến họ còn vui sướng như đích thân đoạt được.

“Vẫn thua sao?” Quái thai cổ đại của Diệp gia - Diệp Nam Thiên thở dài một hơi.

Tuy rằng trước đó cũng từng có dự cảm mơ hồ, nhưng Diệp Cô Thần vẫn mang đến cho người ta một loại ảo giác, cho rằng hắn có khả năng kết thúc truyền thuyết bất bại Quân Tiêu Dao.

Hiện tại xem ra ảo giác chỉ là ảo giác mà thôi.

“Xem ra trừ những thiên kiêu cấm kỵ trên cổ lộ chung cực ra thì không ai có thể uy hiếp được Thần Tử Quân gia.” Diệp Nam Thiên cảm thán.

Ít nhất trong thế hệ trẻ ở Hoang Thiên Tiên Vực, Quân Tiêu Dao đã là người đứng đầu không cần bàn cãi nữa.

“Ta bại.”

Trên lôi đài rách nát, Diệp Cô Thần chậm rãi đứng lên, lại ho ra một búng máu.

Nhưng vẻ mặt hắn không có bất cứ uể oải chán nản gì, chỉ dùng giọng điệu bình tĩnh để thừa nhận mình thất bại.

“Có thể chống đỡ trước ta lâu như vậy, ngươi có thể cảm thấy kiêu ngạo.” Quân Tiêu Dao nói.

Diệp Cô Thần lại khẽ lắc đầu và nói: “Ta có thể cảm nhận được, ngươi còn chưa dùng hết sức, nếu toàn lực ra tay thì có lẽ ta rất

khó chống đỡ lâu như vậy.”

Nghe Diệp Cô Thần nói thế, các thiên kiêu ở đây cũng khẽ gật đầu.

Đúng vậy.

Thứ mà Quân Tiêu Dao khiến người ta chấn động chính là đại chiêu khủng bố dung hợp từ hai chiêu, có thể diệt sát ngàn người trước kia.

Mà trong trận chiến lần này, Quân Tiêu Dao còn chưa thi triển ra chiêu đó.

Có thể thấy được Quân Tiêu Dao thật còn để lại một át chủ bài.

Nhưng... Chỉ có một át chủ bài thôi sao?

Một ít thiên kiêu bỗng nghĩ đến, Quân Tiêu Dao còn chưa thi triển ra rất nhiều át chủ bài như Thánh Thể dị tượng, Chí Tôn Cốt….

Nghiêm khắc mà nói, Quân Tiêu Dao thật sự để lại cả trăm triệu thủ át chủ bài.

Nghe vậy, Quân Tiêu Dao cười nhạt, không tỏ ý kiến.

Có thể sử dụng một phần sức lực để đánh bại đối thủ, vì sao hắn phải dùng hết sức kia chứ?

Nhìn thấy thái độ og Quân Tiêu Dao, Diệp Cô Thần cũng thầm thở dài.

Sau đó, hắn bỗng nhiên nở nụ cười.

Đầu tiên là cười khẽ, sau đó là cười to, cuối cùng là ngửa mặt lên trời cười dài.

“Làm sao vậy, Diệp Cô Thần chịu không nổi đả kích sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Cô Thần, rất nhiều người đều hoài nghi hắn mất kiểm soát, đạo tâm sắp tan nát.

Rốt cuộc ai đối đầu với tên yêu nghiệt Quân Tiêu Dao này thì đạo tâm cũng sẽ hỏng mất.

Tiểu Thánh Nhân ngày xưa của Cơ gia - Cơ Huyền, chính là một ví dụ sống sờ sờ.

Nhưng làm mọi người bất ngờ chính là, sau khi Diệp Cô Thần cười xong thì trong mắt lại không có chán nản, ngược lại còn mang đầy phấn chấn.

“Đã bao lâu rồi, rốt cuộc ta cũng được bại một lần, đứng ở chỗ cao cô đơn lạnh lẽo dữ dội.”

“Kế tiếp, ta có mục tiêu mới, đó chính là vượt qua ngươi, Quân Tiêu Dao!”

Ý chí chiến đấu trong mắt Diệp Cô Thần rực cháy như hỏa.

Thừa nhận thất bại không có gì, quan trọng là có thể bò dậy sau khi té ngã hay không.

“Được, ta chờ.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Diệp Cô Thần là đối thủ hiếm hoi làm hắn có chút kính trọng.

Mà phía chân trời, Đỗ Thác Chí Tôn thấy tình cảnh này thì suy tư mà lẩm bẩm: “Có lẽ lần bại trận này cũng không phải chuyện xấu đối với Diệp Cô Thần, mà là một loại niết bàn và trọng sinh.”

Đến đây, trận quyết chiến vương giả đế lộ đã hạ màn.

Quân Tiêu Dao chính là vương giả mạnh nhất.

Nhưng Diệp Cô Thần chỉ dựa vào một chiêu Vạn Thần Kiếp tự nghĩ ra, trở thành đệ nhất Hoang Thiên Thánh Bảng cũng hoàn toàn xứng đáng.

Không ai sẽ châm chọc cười nhạo Diệp Cô Thần, bởi vì trừ Quân Tiêu Dao ra thì các thiên kiêu khác muốn tiếp được một kiếm Vạn Thần Kiếp này cũng gần như không có khả năng.

Mà khi thắng bại chiến cuộc được định ra, toàn bộ lôi đài Thiên Đạo bỗng nhiên có hoa văn đại đạo đang lan tràn.

Trong hư không rực rỡ muôn màu, mặt đất nỡ kim liên, chân long

bay lên trời, kỳ lân bước qua biển, các loại hiện hóa điềm lành hiện ra.

“Đây là...” Một ít thiên kiêu lộ ra vẻ mặt kinh nghi.

“Xem ra là khen thưởng của Thiên Đạo sắp tới.” Đỗ Thác Chí Tôn đã quá quen với chuyện này.

Chín đế lộ có tất cả chín vị vương giả đế lộ, bọn họ có thể nhận được khen thưởng của Thiên Đạo tiên vực của riêng mình, hơn nữa đạt được khí vận gia trì.

“Không biết Thiên Đạo của Thần Tử Quân gia sẽ khen thưởng cái gì?” Rất nhiều người đều đang chờ mong.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao quá kinh diễm, trước nay chưa từng có.

Theo lý thuyết, Thiên Đạo của hắn sẽ khen thưởng hậu hĩnh nhất từ xưa đến nay.

Quả nhiên.

Chỉ thấy trên lôi đài Thiên Đạo, năm Chứng Đạo Chi Ấn bay lên trời, phóng thích ra quang hoa vô lượng.

Sau đó xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta khiếp sợ.

Toàn bộ chiến trường Hoang Thiên, tất cả Chứng Đạo Chi Ấn đều hội tụ hướng tới năm Chứng Đạo Chi Ấn kia.

“Không tốt, Chứng Đạo Chi Ấn của ta!”

“Chứng Đạo Chi Ấn của ta cũng mất rồi!”

Sắc mặt một ít tiểu đầu sỏ thay đổi, bọn họ phát hiện Chứng Đạo Chi Ấn mình vất vả lắm mới đoạt được lại tự động phá không mà đi.

Tất cả thiên kiêu đoạt được đến Chứng Đạo Chi Ấn, bao gồm thiên kiêu Khương gia và Quân gia đều hội tụ lại.

Đến cuối cùng, có chừng mấy trăm Chứng Đạo Chi Ấn tập trung lại với nhau.

“Chuyện này...”

Cho dù là Đỗ Thác Chí Tôn cũng trợn tròn mắt.

Tất cả Chứng Đạo Chi Ấn của Hoang Thiên Tiên Vực đều tập trung lại, là muốn tập hợp tất cả hy vọng lên một mình Quân Tiêu Dao sao?

Thiên kiêu tầm thường có được một Chứng Đạo Chi Ấn đã cực kỳ cường đại rồi. Hiện tại mấy trăm Chứng Đạo Chi Ấn hội tụ lại, nếu tất cả đều gia trình trên người Quân Tiêu Dao thì sẽ là cảnh tượng như thế nào.

E rằng Quân Tiêu Dao sẽ đạp đất phi thăng!

Giữa ánh mắt chấn động của mọi người, mấy trăm Chứng Đạo Chi Ấn phóng thích ra quang hoa vô lượng.

Đến cuối cùng, chúng lại dung hợp thành một vương miện!

Vương miện kia tỏa ra hoa quang lộng lẫy, rực rỡ lóa mắt, mang theo một luồng khí tức hùng hậu của Thiên Đạo, cứ như gia trì mạnh nhất trong thiên địa!

“Đó là... vương miện Thiên Đạo, người đội vương miện này nhất định thành đại đế!” Đỗ Thác Chí Tôn trợn tròn mắt, không nhịn được chấn động mà nói.

Chương 752 - Thiên tính là thứ gì

Chương 752: Thiên tính là thứ gì

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cái gì?!”

Nghe Đỗ Thác Chí Tôn nói thế, thiên kiêu toàn trường đều trợn mắt há hốc mồm, da đầu tê dại.

Vương miện Thiên Đạo, đội lên nhất định thành đại đế!

Con mẹ nó quả thực là gian lận!

Nhưng nghĩ đến sự yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao, mọi người bỗng cảm thấy khen thưởng vương miện Thiên Đạo cũng là chuyện đương nhiên.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, vương miện Thiên Đạo chậm rãi rớt xuống, muốn đội lên đầu Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao rất bình tĩnh, không lộ ra chút vui sướng nào trước sự xuất hiện của vương miện Thiên Đạo.

Đối với hắn mà nói, thành đế gần như là chuyện ván đã đóng thuyền, vương miện Thiên Đạo chỉ như vẽ rắn thêm chân, làm điều thừa.

Nhưng khi vương miện Thiên Đạo sắp dừng lại lên đầu Quân Tiêu Dao thì Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể Quân Tiêu Dao bỗng khẽ run lên, đó đạo thuộc về một mình Quân Tiêu Dao.

Sau đó, vương miện Thiên Đạo bỗng ngừng lại. Trong mơ hồ, có đại đạo chi âm truyền ra, mơ hồ có ý chí Thiên Đạo hiện hóa.

“Tự nghĩ ra đại đạo, làm trái thiên địa, dị số vạn cổ, vĩnh cấm chứng đạo!”

Thiên Đạo chi âm mênh mông cuồn cuộn này truyền khắp toàn bộ chiến trường Hoang Thiên, lan tỏa toàn bộ đế lộ và cả Hoang

Thiên Tiên Vực.

Đến cuối cùng, tất cả tu sĩ toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực đều nghe thấy câu này!

Toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực lập tức chấn động sôi trào vào thời khắc này!

“Là tiên vực nào truyền đến đại đạo thiên âm?”

“Hoang Thiên Tiên Vực, là đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực, có dị số tự nghĩ ra đại đạo xuất hiện!”

“Rốt cuộc là ai mà yêu nghiệt như thế, có thể tạo ra con đường thuộc về mình trong đại tranh chi thế trăm tàu tranh nhau này?”

“Nếu nhân vật như vậy sinh ra vào thời đại trước kia thì tuyệt đối có khả năng thành tiên!”

“Đáng tiếc, dị số kia bị Thiên Đạo kiêng kị, chặn con đường chứng đạo, con đường phía trước của hắn đã bị cắt đứt.”

“Xem ra Hoang Thiên Tiên Vực thật sự xuất hiện một người ghê gớm, nhưng cũng thực bi thảm, một thiên kiêu kinh diễm thiên hạ sẽ mờ nhạt trong biển người.”

Rất nhiều lão tổ, hoá thạch sống trong toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực đều bừng tỉnh. Khi nghe thấy đại đạo thiên âm kia, sắc mặt bọn họ cũng lộ ra sự khiếp sợ.

Rất nhiều tồn tại cổ xưa đưa mắt nhìn về hướng Hoang Thiên Tiên Vực.

Đã bao lâu ý chí Cửu Thiên Tiên Vực không hiện hóa?

Lần trước là vào thời đại dị vực xâm lấn, tiên đình sụp đổ, có thể kinh động ý chí Cửu Thiên Tiên Vực thì nhất định là chuyện lớn cực kỳ ghê gớm.

Nhưng vấn đề là, hiện tại kinh động Cửu Thiên Tiên Vực không phải dị vực xâm lấn, không phải vùng cấm dị động, cũng không phải giới hải quay cuồng, mà chỉ vì một người mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được, trong mắt ý chí tiên vực thì trình độ uy hiếp của người kia tương đương với đại sự dị vực xâm lấn!

Trong lúc toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực sôi trào, phía Hoang Thiên Tiên Vực, trên không tổ từ Quân gia.

Sắc mặt Bát Tổ Quân Thiên Mệnh và đám người Thập Bát Tổ, Thập Lục Tổ đều sa sầm xuống, trong mắt đan chéo lạnh lẽo và lửa giận.

“Con mẹ nó tặc lão thiên, thật sự cho rằng Quân gia ta không dám động thủ?” Thập Lục Tổ hùng hùng hổ hổ, trong mắt dâng lên tức giận.

Y chỉ có dáng vẻ đứa trẻ mười tuổi, nhưng sức mạnh mãnh liệt trong cơ thể như nhịn không được sắp bùng nổ. Lấy tu vi tâm cảnh của Thập Lục Tổ mà còn mất kiểm soát như vậy, có thể thấy được y thật sự bị tức điên.

“Hiện tại nói những điều đó có tác dụng gì, không cần thiết.” Thập Bát Tổ khẽ lắc đầu.

“Lúc trước, mặc dù Quân gia ta tách rời, nhưng thiếu chút nữa đã thành công, cuối cùng còn không phải ý chí tiên vực cẩu nương dưỡng kia...” Thập Lục Tổ nhịn không được mà mắng thô tục.

Trong năm tháng xa xăm trước kia, Quân gia muốn thay thế được tiên đình vô thượng, trở thành chúa tể Cửu Thiên Tiên Vực, cuối cùng lại thất bại.

Thế nhân không biết nguyên nhân là cái gì.

Chỉ có Quân gia biết. Trừ gia tộc bị chia cắt, tiên đình vô thượng cản trở ra thì còn có ý chí của tiên vực nhúng tay vào.

Nếu không chỉ trả cái giá một tiên đình vô thượng sụp đổ thì khó có thể ngăn chặn dã tâm của Quân gia.

“Thôi, đừng nhắc đến chuyện quá khứ nữa, hiện giờ đang trong đại tranh chi thế, còn sợ Quân gia chúng ta không có cơ hội sao?”

“Điều hiện giờ cần chú ý chính là Tiêu Dao chứng đạo.” Quân Thiên Mệnh nói.

“Đúng vậy, mặc dù Tiêu Dao có thiên tư yêu nghiệt, nhưng có hạn chế này thì có chút trở ngại cho nó.” Thập Bát Tổ nói.

Ông ta cũng xem như nhìn Quân Tiêu Dao lớn lên, sớm đã có tình cảm ông cháu với Quân Tiêu Dao.

“Thật ra cũng không sao, không thể chứng đạo ở Cửu Thiên Tiên Vực thì đi đến dị vực, đi giới hải, thậm chí đi mảnh đất mênh mông ngoại vực, còn sợ không thể chứng đạo?” Quân Thiên Mệnh khí phách nghiêm nghị mà nói.

Nếu là thiên kiêu bình thường bị hạn chế như vậy thì gần như không còn hi vọng chứng đạo. Nhưng đối với Quân gia mà nói, bọn họ có tự tin, cũng có năng lực giúp Quân Tiêu Dao đi đến nơi xa hơn chứng đạo.

“Ha ha, đúng là như thế, chờ Tiêu Dao chứng đạo thành đế, ý chí tiên vực cũng không thể làm gì nó, nếu Tiêu Dao có thể thành tiên thì có thể ném đi mảnh trời đất này, trọng tổ trật tự thiên địa!” Thập Lục Tổ cười ha ha.

“Ta lại cho rằng, lấy tính cách bướng bỉnh của Tiêu Dao thì nó sẽ không muốn trốn tránh, mà chọn tiếp tục chứng đạo ở tiên vực.”

“Vậy xem lựa chọn của nó thôi, tùy nó là được.” Quân Thiên Mệnh nói.

“Ta tin tưởng Tiêu Dao, nhất định có thể thành công, đến lúc đó chứng đạo thành tiên thì nghịch tặc lão thiên này!” Thập Lục Tổ cười nói.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, trên không trung Quân gia có sấm sét ầm ầm, tiếng sấm nổ vang liên tục.

Cứ như lời nói này xúc phạm cấm kỵ nào đó.

“A... Chờ xem...” Đám người Quân Thiên Mệnh chỉ ngửa mặt lên trời cười lạnh không nói.

Quân gia ngủ đông đã lâu là vì chờ đợi một cơ hội.

Mà Quân Tiêu Dao chính là điểm mấu chốt!

Bên chiến trường Hoang Thiên, lôi đài Thiên Đạo.

Tất cả thiên kiêu đều mang đầy ngạc nhiên, không nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra chuyển biến đảo ngược hoàn toàn như vậy.

Một khắc trước, vương miện Thiên Đạo, nếu đội lên thì nhất định có thể thành đế. Nhưng ngay sau đó thì từ thiên đường đánh rớt xuống địa ngục, Quân Tiêu Dao không thể chứng đạo.

“Các ngươi có nghe thấy không, Thiên Đạo chi âm kia nói là Thần Tử Quân gia đã tạo ra con đường thuộc về mình.”

“Ồ... Khó trách Thần Tử Quân gia yêu nghiệt như vậy, thì ra đã đến được trình độ đó rồi.”

“Thật là yêu nghiệt, nhưng cũng có nghĩa là Thần Tử Quân gia không thể chứng đạo đột phá.”

Chương 753 - Thiên tính là thứ gì

Chương 753: Thiên tính là thứ gì

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Có nghĩa là nhiều nhất Thần Tử Quân gia chỉ có thể tu luyện đến tu vi chuẩn đế, không thể thật sự trở thành đại đế chứng đạo sao?”

“Tuy chuẩn đế đã rất mạnh, nhưng trong đại tranh chi thế này thì vẫn không đủ xem.”

Rất nhiều thiên kiêu đang châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

“Tại sao lại như vậy?” Đám người Khương Thánh Y biến sắc, cũng không đoán được sẽ có biến cố này.

Ngược lại Cơ Thanh Y đứng một bên quan sát lại lộ ra vẻ mặt quả nhiên là thế.

“Trước đó Quân Tiêu Dao tạo ra con đường thuộc về mình ở hạ giới, đó là một con đường nghịch thiên, trời xanh sẽ không cho phép nó tồn tại.”

“Hiện giờ thiên âm mở miệng, giáng xuống giam cầm, Quân Tiêu Dao lại khó đột phá, cũng không có uy hiếp đối với truyền nhân của Nhân Tiên Giáo.” Cơ Thanh Y lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng kỳ quái chính là, nàng cũng không vui vẻ gì mấy, trong mắt lộ ra chút suy tư.

Vĩnh Kiếp Thiên Nữ cũng nỉ non dưới đáy lòng: “Quả nhiên, Mệnh Vận Hư Vô giả là tồn tại mà cả thiên đạo cũng kiêng kị, tuyệt đối sẽ không cho phép hắn chứng đạo.”

Giờ phút này, mọi người ở đây không có ý trào phúng, châm biếm gì với Quân Tiêu Dao.

Có, chỉ là cảm thán, tiếc hận.

Rõ ràng là một thiên kiêu vang dội cổ kim, đủ để lưu danh sử sách,

hiện tại lại trực tiếp bị hạn chế con đường phía trước.

Điểm chết người chính là, sau khi vương miện Thiên Đạo ngưng tụ ra, ý chí tiên vực mới lên tiếng.

Quả thực là giết người tru tâm.

Đổi lại là thiên kiêu nào cũng không chịu nổi chênh lệch như vậy, đạo tâm sẽ chấn động.

Cả Đỗ Thác Chí Tôn cũng đang cảm thán, thật sự quá đáng tiếc.

Nếu Quân Tiêu Dao vốn đã yêu nghiệt, lại dung hợp vương miện Thiên Đạo thì thiên phú thực lực kia tuyệt đối sẽ là tồn tại yêu nghiệt từ xưa nhất đến nay, không gì sánh nổi!

Mọi người đều nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Làm bọn họ bất ngờ chính là, vẻ mặt Quân Tiêu Dao rất bình tĩnh, thản nhiên không có một tia gợn sóng nào.

“Thần Tử Quân gia không phải chỉ lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đã hỏng mất đó chứ?” Một vài người hồ nghi mà nói.

“Ha hả...”

Rốt cuộc, Quân Tiêu Dao cười.

Nụ cười đó là cười lạnh, là châm chọc đối với trời xanh.

“Tổ tiên Quân gia ta, Khí Thiên Đại Đế từng nói, Thiên Đạo cho lên ngôi, chỉ là trói buộc, thân ta chứng đạo, vạn kiếp thành tiên.”

“Nếu Quân Tiêu Dao này muốn thành tiên thì cần thông qua Thiên Đạo tán thành hay sao?”

Quân Tiêu Dao là người xuyên việt, có thiên phú tuyệt thế, có hệ thống gia trì.

Từ khi xuất thế tới nay, hắn đẩy ngang tất cả, chưa từng thua bao giờ.

Yêu nghiệt chi tư, đàn áp vạn cổ.

Ở trước mặt hắn, trời đã là cái gì, có tư cách chặn con đường phía trước của hắn sao?

Nghe thấy lời này, sắc mặt các thiên kiêu toàn trường đều cực kỳ xuất sắc.

E rằng trong thế hệ trẻ chỉ có Quân Tiêu Dao dám đáp trả lại trời xanh.

“Trời xanh, ngươi muốn chứng minh ta không thắng được ngươi sao, vậy không bằng đánh một ván cờ đi.” Quân Tiêu Dao ngẩng đầu, nhìn lên sao trời vạn dặm, rất thản nhiên phát ra một câu kinh thế.

“Chờ bản Thần Tử chứng đạo thành tiên, nhất định sẽ khiến Thiên Đạo tan biến, đắp nặn lại trật tự thiên địa!”

Một câu cừa dứt, vũ trụ càn khôn đều chấn động!

Hư không vạn dặm chấn động, ngân hà đảo lộn!

Sâu trong vũ trụ có tiếng sấm cuồn cuộn, đó là lôi kiếp hỗn độn đang nổ vang.

Một câu của Quân Tiêu Dao chọc giận trời xanh!

Tất cả thiên kiêu đều run lên bần bật, sắc mặt trắng bệch.

Dưới thiên uy này, bọn họ chỉ cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến.

“Thần Tử Quân gia điên rồi sao, đánh cờ với trời?”

“Cho dù mạnh đến mấy cũng không thể ngỗ nghịch ý chí tiên vực được!”

Toàn trường kinh ngạc cảm thán, ai cũng chấn động.

Quân Tiêu Dao thật sự không kiêng kỵ chút nào, khinh cuồng đến tột độ.

“Người nào có thể đánh cờ với trời, Quân Tiêu Dao ta có thể!”

“Không chỉ như thế, ta còn muốn cao hơn một bậc!” Quân Tiêu Dao cười sang sảng và nói, mái tóc dài phất phới, tiên khí dạt dào.

Giờ khắc này, tư thế oai hùng của Quân Tiêu Dao, khắc sâu trong mắt mọi người.

Từ xưa đến nay có vô số yêu nghiệt, mà chỉ có một mình Quân Tiêu Dao dám khiêu chiến trời, đánh cờ với trời!

“Thế nào, không dám sao?” Quân Tiêu Dao khoanh tay, đứng sừng sững trên trời cao.

Ầm ầm ầm!

Sâu trong vũ trụ có muôn vàn tiếng sấm!

Hàng tỉ lôi đình đan chéo, đại đạo nổ vang, hình thành một cảnh tượng cực kỳ khủng bố!

Cả Đỗ Thác Chí Tôn cảm nhận được thiên uy này cũng lộ ra vẻ mặt nặng nề nghiêm trang.

Đột nhiên, có bảy quang hoa lao ra từ chỗ hỗn độn sâu trong vũ trụ, sau đó lơ lửng trên đầu Quân Tiêu Dao.

Mọi người tập trung nhìn lại, phát hiện rõ ràng là bảy ấn kết.

Những ấn kết đó tương tự như Chứng Đạo Chi Ấn, nhưng lại có điểm khác biệt.

Khí tức của chúng còn mạnh hơn Chứng Đạo Chi Ấn nhiều, họ cảm thấy chúng như mấy chục Chứng Đạo Chi Ấn dung hợp lại với nhau, hình thành bảy ấn kết này.

Nhưng so ra vẫn kém hơn vương miện Thiên Đạo do mấy trăm Chứng Đạo Chi Ấn ngưng tụ thành rất nhiều.

“Chẳng lẽ đó là Chứng Đạo Đế Ấn?” Đỗ Thác Chí Tôn nhìn thấy bảy ấn kết này thì nhịn không được mà kinh hô một tiếng.

Chứng Đạo Đế Ấn mạnh hơn Chứng Đạo Chi Ấn bình thường rất nhiều, trước kia khi đế lộ mở ra, cũng từng có thiên kiêu yêu

nghiệt có được Chứng Đạo Đế Ấn.

Nhưng dù là thuở thịnh thế phồn hoa nhất xưa kia, cũng chỉ xuất thế hai ba cái Chứng Đạo Đế Ấn mà thôi.

Hiện tại lại cùng xuất hiện bảy cái, quả thực quá khiến người ta hoang mang.

Sau khi bảy Chứng Đạo Đế Ấn xuất hiện, có đại đạo thiên âm bắt đầu vang vọng cả vũ trụ.

“Thất Hoàng Đế Ấn, Nghịch Quân Thất Hoàng, tru dị số vạn cổ, được Thiên Đạo cho lên ngôi!”

Thiên âm lồng lộng truyền khắp toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực.

Sau đó, bảy Chứng Đạo Đế Ấn này phá vỡ không gian mà đi, rơi rụng khắp các góc của Cửu Thiên Tiên Vực.

Không ai có thể bắt giữ được quỹ đạo của những Chứng Đạo Đế Ấn đó, cũng không ai biết những thiên kiêu nào có thể lấy được bảy Chứng Đạo Đế Ấn kia.

“Nghịch Quân Thất Hoàng, hay có ý là, sẽ có bảy thiên kiêu hoàng giả, dung hợp bảy Chứng Đạo Đế Ấn để đối phó Thần Tử Quân gia?”

“Rất có khả năng, ngươi không nghe thấy sao, tru dị số vạn cổ, được Thiên Đạo cho lên ngôi.”

“Có lẽ lời này có nghĩa là, thiên kiêu hoàng giả có được bảy Chứng Đạo Đế Ấn, nếu ai có thể tru sát được Thần Tử Quân gia thì có thể thay thế hắn, có được vương miện Thiên Đạo!”

Chương 754 - Đánh cờ với trời, Nghịch Quân Thất Hoàng xuất thế

Chương 754: Đánh cờ với trời, Nghịch Quân Thất Hoàng xuất thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rất nhiều thiên kiêu đều đang kịch liệt nghị luận, trong ánh mắt mang theo chấn động cực độ.

Ý chí tiên vực nhận khiêu chiến của Quân Tiêu Dao!

Nó tung ra bảy quân cờ, muốn vây sát Quân Tiêu Dao.

Ai có thể giết Quân Tiêu Dao thì người đó có thể lấy được vương miện Thiên Đạo, có được tư cách trở thành đại đế!

Không ai có thể ngăn cản dụ hoặc chứng đạo thành đế!

“Thú vị, quá thú vị, đây chính là ván cờ vạn cổ khó gặp, Thần Tử Quân gia và Thiên Đạo đang đấu cờ!”

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Có thể nói Quân Tiêu Dao là người đầu tiên khiêu chiến với trời!

Nhìn thấy bảy đế ấn phá không mà đi, vẻ mặt Quân Tiêu Dao không chút gợn sóng.

“Bày ra bảy quân cờ vây giết ta, là muốn chơi chiến đấu sinh tồn hay là coi ta trở thành Boss chung cực?” Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng.

Cốt truyện này giống như bảy dũng sĩ liên kết với nhau, đi chém giết ác long cỡ nào.

Mà Quân Tiêu Dao hắn chính là đại ác long siêu cấp kia!

“A, thú vị, Quân Tiêu Dao ta nhận lấy ván cờ này.” Quân Tiêu Dao vung ống tay áo, lạnh lùng trừng mắt nhìn trời xanh.

Hắn sẽ để ý chí Cửu Thiên Tiên Vực và mọi người đều biết, bảy quân cờ kia không chịu nổi một kích trước mặt hắn!

Sâu trong vũ trụ, lôi kiếp hỗn độn tan đi.

Hiển nhiên ý chí của Cửu Thiên Tiên Vực đã bày ra sát kiếp khảo nghiệm, tận bảy thiên kiêu hoàng giả có được tư cách khiêu chiến Quân Tiêu Dao.

Mà thiên kiêu được ý chí Thiên Đạo lựa chọn đều là yêu nghiệt vạn cổ không có lấy một, tu vi sẽ không yếu đi đâu được.

“Yêu nghiệt mà ý chí tiên vực lựa chọn nhất định sẽ cực kỳ khủng bố, nếu lại dung nhập với Chứng Đạo Đế Ấn, nói không chừng thật sự có thể tạo thành đại uy hiếp cho Thần Tử Quân gia.”

“Không sai, những thiên kiêu đó tuyệt đối đều là tồn tại cấm kỵ trên cổ lộ chung cực.”

Rất nhiều thiên kiêu đều cảm thấy hưng phấn, ai từng gặp qua chuyện đánh cờ với Thiên Đạo?

“Ta nhất định phải đi lên cổ lộ chung cực, chính mắt chứng kiến kết cục cuối cùng của Thần Tử Quân gia.”

“Không sai, rốt cục Thần Tử Quân gia có thể tạo ra con đường thuộc về mình trong đại tranh chi thế này hay không, ta rất tò mò.”

Lúc này, vương miện Thiên Đạo kia hơi rung động, hình như muốn phá không mà đi.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lạnh lùng lắc đầu và nói: “Cho dù không thể dung nhập, nhưng cũng là thứ của ta!”

Quân Tiêu Dao giơ tay, Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh bay lên trời, trấn áp về hướng vương miện Thiên Đạo.

Vương miện Thiên Đạo rung động kịch liệt, phóng thích ra quang hoa đại đạo.

Nhưng trong Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh có từng luồng Vạn Vật Mẫu Khí nhàn nhạt buông xuống, tựa như núi lớn vạn quân đàn áp

xuống.

Phịch một tiếng.

Trong tiếng vang lớn kia, vương miện Thiên Đạo lại tan vỡ ra thành hàng trăm Chứng Đạo Chi Ấn.

Những Chứng Đạo Chi Ấn đó muốn nổ bắn ra bát phương.

Quân Tiêu Dao giơ tay lên, thi triển ra cấm tiên lớp thứ ba.

Chỉ trong khoảnh khắc, phù văn phong bế lạc ấn trong hư không chung quanh giam cầm những Chứng Đạo Chi Ấn đó lại. Sau đó, Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh trấn áp xuống, trấn áp mấy trăm Chứng Đạo Chi Ấn vào bên trong.

Tĩnh mịch...

Tất cả thiên kiêu chung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

Quân Tiêu Dao cũng thật quá bá đạo, quả thực là cắn mất một miếng thịt từ trong tay Thiên Đạo.

“Quả nhiên, Thần Tử chính là Thần Tử, không ra bài theo lẽ thường.” Có tiểu đầu sỏ cười khổ.

Hiện tại, tất cả Chứng Đạo Chi Ấn trên đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực đều nằm trong tay Quân Tiêu Dao.

Những thiên kiêu khác không có lấy một Chứng Đạo Chi Ấn. Trong nhất thời, ánh mắt của rất nhiều thiên kiêu nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo nóng cháy.

Cho dù là một ít nam tử cũng cực kỳ nóng bỏng, như đang nhìn đại mỹ nữ tuyệt thế.

“À, chủ nhân, gần đây ta thiếu Chứng Đạo Chi Ấn...” Cửu Đầu Sư Tử xoa móng vuốt, ho khan và nói.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì hơi mỉm cười.

Tuy rằng hắn không thể dung nhập Chứng Đạo Chi Ấn, nhưng có

thể đổi lấy bảo bối từ những thiên kiêu khác trên cổ lộ chung cực hoặc là cho người của mình dùng, đều là không tồi lựa chọn.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không ném cục thịt mỡ này đi.

“Thánh Y tỷ, Lạc Ly, đường ca, còn có Nghệ Vũ, các ngươi đều lại đây, phát Chứng Đạo Chi Ấn.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

Bởi vậy, toàn bộ đế lộ xuất hiện một cảnh tượng cổ quái nhất. Chuyện mà trước kia tuyệt đối không có khả năng nhìn thấy lại xuất hiện ở trước mắt.

Quân Tiêu Dao giống như nhà buôn bán sỉ, đang bán phá giá Chứng Đạo Chi Ấn.

Đương nhiên, những thân nhân bằng hữu đó đều không cần tiền. Còn những thiên kiêu còn lại đều khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là những thiên kiêu có quan hệ không tốt, hoặc là có cọ xát với Quân gia, quả thực muốn lệ rơi đầy mặt.

Chuyện này quá hố.

Trước kia vô số thiên kiêu liều sống liều chết, vứt bỏ tánh mạng để cướp đoạt Chứng Đạo Chi Ấn, hiện tại tất cả đều bị Quân Tiêu Dao thu vào trong túi, phát ra giống như cải trắng.

Trong đám người, một nữ tử tuyệt đẹp, dung nhan như ngọc đang cắn môi dậm chân, hận đến ngứa răng.

Nàng cũng muốn có một Chứng Đạo Chi Ấn, nên đả động Quân Tiêu Dao bằng cách nào?

Giờ phút này, lôi đài Thiên Đạo xuất hiện cảnh tượng quỷ dị nhất.

Quân Tiêu Dao đứng bên Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, đưa ra Chứng Đạo Chi Ấn tựa như tặng cải trắng.

Quân Tiêu Dao không dùng được chừng mấy trăm Chứng Đạo Chi Ấn, nhưng có thể đưa trước một ít cho thân nhân bằng hữu chung quanh.

Hắn thu hoạch kẻ địch thì không chút nương tay, đào cả gốc rễ lên. Nhưng đối với người một nhà thì chưa bao giờ bủn xỉn.

“Thánh Y tỷ, ngươi cần bao nhiêu cái?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Nhìn cảnh tượng này, rất nhiều nữ tử đều ghen ghét đến mức đỏ mắt.

Quân Tiêu Dao cũng không nói muốn cho bao nhiêu, mà là Khương Thánh Y muốn bao nhiêu thì hắn cho bấy nhiêu.

“Ta không cần quá nhiều, mấy cái là đủ rồi.” Khương Thánh Y cũng ngọt ngào trong lòng.

Rõ ràng Quân Tiêu Dao đối đãi với nàng tốt nhất.

“Được.” Quân Tiêu Dao vung tay, trực tiếp cho Khương Thánh Y hai mươi cái Chứng Đạo Chi Ấn.

“Đậu xanh rau má...” Tất cả thiên kiêu đều hít mạnh một hơi, đôi mắt đỏ lên.

Nếu luyện hóa dung hợp chừng hai mươi cái Chứng Đạo Chi Ấn thì tuyệt đối có thể trở thành thiên kiêu cấm kỵ!

Chương 755 - Boss Quân Tiêu Dao mạnh nhất

Chương 755: Boss Quân Tiêu Dao mạnh nhất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Này... Quá nhiều.” Khương Thánh Y cũng vừa mừng vừa sợ.

“Ta thì sao?” Khương Lạc Ly đứng bên cạnh nói với giọng điệu mềm mại.

“Ngươi cũng vậy.”

Quân Tiêu Dao cũng cho Khương Lạc Ly hai mươi cái Chứng Đạo Chi Ấn.

“Tiêu Dao ca ca là tốt nhất!” Khương Lạc Ly cười xán lạn, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện hai cái lúm đồng tiền thật sâu.

“Ta thì sao ta thì sao!” Tiểu Ma Tiên nhấc tay hô lên.

Quân Tiêu Dao cũng đưa ra Chứng Đạo Chi Ấn.

Tiểu Ma Tiên vui rạo rực, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ không cách nào tan đi.

Lúc trước nàng đưa ra quyết định làm thân với Quân Tiêu Dao thật là quá sáng suốt.

Sau đó, các Tự Liệt Quân gia gồm Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương cũng có được không ít Chứng Đạo Chi Ấn.

Còn có tùy tùng của Quân Tiêu Dao gồm Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Vĩnh Kiếp Thiên Nữ, cũng có được Chứng Đạo Chi Ấn.

Còn Vong Xuyên chưa tới thì cũng được để lại một ít.

Ngoài ra, Cửu Đầu Sư Tử, Long Cát công chúa, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Mục Nguyệt Hàn, Tiểu Tiên Nhi và đám người Khương gia

Khương Thiên Diễn cũng được chia Chứng Đạo Chi Ấn.

Nhìn thấy những người đó không cần tốn nhiều sức đã có thể lấy được Chứng Đạo Chi Ấn, tất cả thiên kiêu đều ghen ghét đến đấm tường.

Cơ Thanh Y khẽ lắc đầu, nói trong lòng nàng không có một tia gợn sóng là không có khả năng.

Nhưng nàng cũng biết, dù có nể mặt truyền nhân của Nhân Tiên Giáo thì Quân Tiêu Dao cũng không thể cho nàng Chứng Đạo Chi Ấn.

Cho nên Cơ Thanh Y trực tiếp rời đi.

Mắt không thấy tâm không phiền.

Trong đám người, một nữ tử ngọc thể thướt tha, dung nhan hoàn mỹ, đó là Nhan Như Mộng, cảm xúc của nàng ta thực không ổn định.

Trước đó nàng vất vả lắm mới có được một Chứng Đạo Chi Ấn.

Kết quả trực tiếp bị thu đi mất.

Hiện tại nhìn thấy Quân Tiêu Dao đang phát Chứng Đạo Chi Ấn, trong lòng nàng cực kỳ không cân bằng.

Nhưng Nhan Như Mộng cũng không phải ngốc, hiện tại muốn dùng võ lực lấy được Chứng Đạo Chi Ấn từ trong tay Quân Tiêu Dao là người si nói mộng.

Nhưng Nhan Như Mộng lại rất muốn Chứng Đạo Chi Ấn, nàng ta hơi cắn cắn môi, sau đó vẫn bước đôi chân dài, đi tới trước người Quân Tiêu Dao.

“Hả?”

Nhìn thấy Nhan Như Mộng, Quân Tiêu Dao khẽ nhướng mày.

“Có việc gì?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Hắn và Nhan Như Mộng cũng không có ân oán gì lớn. Trước kia có chút cọ xát nhỏ, nhưng cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Nhìn thấy thái độ của Quân Tiêu Dao như vậy, Nhan Như Mộng âm thầm nghiến răng.

Khi ở hạ giới, Quân Tiêu Dao từng bóp cẳng chân nàng, dò hỏi bản thể của nàng là cái gì.

Mặc dù tên đáng giận này đã xưng vương ở đế lộ, nhưng thái độ vẫn khiến nàng rất khó chịu.

“Ta muốn Chứng Đạo Chi Ấn.” Nhan Như Mộng thở ra một hơi, làm cảm xúc của mình bình tĩnh trở lại, sau đó nói.

“Chúng ta rất thân thuộc?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Trong đó có một Chứng Đạo Chi Ấn đã từng thuộc về ta.” Nhan Như Mộng nói.

“Ngươi cũng biết là đã từng, nhưng hiện tại là của ta.” Thái độ Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

“Ngươi...” Nhan Như Mộng dậm chân, thật sự hận không thể cắn Quân Tiêu Dao một cái.

“Đương nhiên, ngươi muốn cũng không phải không được, nhưng người sẽ trả giá gì?” Trong giọng nói của Quân Tiêu Dao mang theo chút nghiền ngẫm nhàn nhạt.

Nhan Như Mộng hít sâu một hơi, ngực phập phồng lên xuống.

Trên mặt nàng bỗng lộ ra một nụ cười, nàng ta nói: “Trước kia ở hạ giới, ngươi vẫn luôn sờ chân người ta, hiện tại không thích sao, kỹ thuật của người ta cũng tạm được.”

Lời Nhan Như Mộng nói thực sự có chút giật gân, khiến ánh mắt không ít thiên kiêu nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo chút kính nể.

Quả nhiên là thiếu niên phong lưu, càng đừng nói là loại nhân vật tuyệt đại như Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao ca ca, nữ nhân này đang nói cái gì!” Khương Lạc Ly phồng má lên, tức giận nói.

Khi dễ nàng chân ngắn nhỏ á?

Mặt mày Khương Thánh Y buông xuống, không rên một tiếng, sau một lúc lâu mới yếu ớt nói: “Tiêu Dao... Nếu ngươi thật sự thích, không cần đi tìm người khác, chân của ta, không được sao?”

Đôi chân của Khương Thánh Y thon dài trắng như tuyết, tuyệt đối có thể chơi một trăm năm.

“Khụ...” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng.

Nhan Như Mộng là tới hãm hại, tạt nước bẩn vào hắn.

Hắn sơ sót quá, không trốn kịp.

Đương nhiên, đây chỉ là một chuyện nhỏ.

Cuối cùng Nhan Như Mộng vẫn dùng một tin tức để đổi được một Chứng Đạo Chi Ấn.

Tin tức đó chính là Tiểu Yêu Hậu của Yêu Thần Cung đã theo dõi Quân Tiêu Dao.

“Đậu xanh rau má, Tiểu Yêu Hậu, người khống chế Yêu Thần Cung, một trong những nữ tử đẹp nhất Hoang Thiên Tiên Vực.”

“Ai, dáng vẻ soái thật là tốt, xem ra cho dù ngày sau Quân Tiêu Dao không thể chứng đạo thành đế, chỉ dựa vào gương mặt này, cũng có thể ăn cơm mềm ăn đến no rồi.”

Ánh mắt cả đám thiên kiêu đều mang theo hâm mộ cực độ.

Bị Thiên Đạo giam cầm thì thế nào?

Tu vi là chuyện nhất thời, soái mới là cả đời.

Đến cuối cùng, người bên cạnh Quân Tiêu Dao đều có được Chứng Đạo Chi Ấn.

Quân Tiêu Dao còn lại hơn trăm Chứng Đạo Chi Ấn.

“Ngươi có cần không?” Cuối cùng Quân Tiêu Dao nhìn về phía Diệp Cô Thần.

Diệp Cô Thần khẽ lắc đầu và nói: “Không cần, chỉ là, trước khi ta khiêu chiến ngươi lần nữa thì ngươi đừng chết.”

Diệp Cô Thần dứt lời thì đã vác Thí Đế Kiếm ở sau người, xoay người rời đi.

Bóng dáng lạnh lẽo mà cao ngạo kia như một con sói cô đơn.

Quân Tiêu Dao thản nhiên cười.

Có loại đối thủ này cũng là một đại lạc thú trong đời.

Sau đó, Quân Tiêu Dao cất hơn trăm cái Chứng Đạo Chi Ấn đi, ngày sau nói không chừng có thể sử dụng đến.

Đến đây đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực xem như hoàn toàn hạ màn.

Không nghi ngờ gì nữa, Quân Tiêu Dao chính là vương giả đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực này.

Nhưng khác với những vương giả đế lộ khác chính là.

Vương giả đế lộ Quân Tiêu Dao này chẳng những không được khí vận của Hoang Thiên Tiên Vực gia trì, hơn nữa còn không thể dung hợp Chứng Đạo Chi Ấn.

Thậm chí hắn còn triển khai đánh cờ với ý chí tiên vực, ngày sau sắp sửa đánh một trận chiến với Nghịch Quân Thất Hoàng - bảy quân cờ do Thiên Đạo sắp đặt.

Có thể nói, tất cả mọi người rất quan tâm đến trận quyết đấu giữa Quân Tiêu Dao và Nghịch Quân Thất Hoàng.

Bảy dũng sĩ sắp sửa khiêu chiến địa vị Boss của Quân Tiêu Dao.

Ai có thể chém giết Quân Tiêu Dao thì người đó có thể lấy được vương miện Thiên Đạo.

“Kẻ khống chế Thiên Thư, Nghịch Quân Thất Hoàng, còn có các

vương giả đế lộ, thiên kiêu cấm kỵ, xem ra cổ lộ chung cực này sẽ không quá chán."

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật bình đạm thong dong.

Đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực cũng chỉ là trò chơi với hắn thôi, quá không có tính khiêu chiến.

Cho dù là người mạnh nhất thánh bảng - Diệp Cô Thần, cũng không thể hắn tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Cao xử bất thắng hàn (1), vô địch thật tịch mịch.

(1) Nghĩa đen là ở trên vị trí cao không thắng nổi (chịu nổi) phong hàn lạnh lẽo. Còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ ko tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo,

"Con đường phía trước đều là kẻ địch, đừng làm ta thất vọng."

"Bản Thần Tử sẽ ban cho các ngươi cơ hội khiêu chiến thần!"

Quân Tiêu Dao khoanh tay, tự coi mình là thần, đứng sừng sững trên khung trời vạn trượng, như Boss mạnh nhất xuất quan, nhìn ra cổ lộ chung cực phía trước!

Chương 756 - Một trong những Nghịch Quân Thất Hoàng

Chương 756: Một trong những Nghịch Quân Thất Hoàng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực cũng đã hạ màn che. Nhưng toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực lại gió nổi mây phun vì ván cờ giữa Quân Tiêu Dao và ý chí Thiên Đạo.

Đặc biệt là Nghịch Quân Thất Hoàng mà đại đạo thiên âm kia nhắc tới. Tất cả mọi người rất tò mò, rốt cục bảy thiên kiêu hoàng giả có thể lấy được Chứng Đạo Đế Ấn để khiêu chiến dị số vạn cổ là ai.

Trên đế lộ tiên vực nào đó.

Trong một Thiên Cung huy hoàng cổ xưa, một bóng dáng trẻ tuổi có khí tức vô cùng khủng bố ngồi xếp bằng trong quang hoa vô tận.

Chừng năm luồng tiên khí quấn quanh bên ngoài thân thể hắn, tỏa ra uy áp cường hãn tuyệt luân.

Ánh hào quang tỏa khắp, hắn tựa như Thiên Đế, treo cao trên chín tầng trời!

Đúng lúc này, một quang hoa phá không, đáp xuống trong Thiên Cung này rồi lơ lửng trước bóng dáng khủng bố đó.

Đó rõ ràng là một Chứng Đạo Đế Ấn tỏa ra khí tức đại đạo!

“Hả?”

Bóng dáng trẻ tuổi kia chậm rãi thò tay ra, bàn tay quấn quanh vô tận đạo văn, cứ như bàn tay của thần linh cổ xưa.

Hắn dùng một tay nắm lấy Chứng Đạo Đế Ấn, thần thức đảo qua, lập tức đều hiểu rõ trong lòng.

“A, thì ra là thế, vương giả đế lộ mà cả thiên đạo cũng không tán thành, buồn cười đến cực điểm!” Trong giọng nói của bóng dáng kia mang theo một tia lạnh nhạt và khinh thường.

“Hạng người có tiếng không có miếng này mà lại cần bảy vị hoàng giả cùng nhằm vào, thật là chuyện bé xé ra to.”

“Nhưng... Bản đế tử nhất định phải có được vương miện Thiên Đạo này!”

Tiếng nói vừa dứt, bóng dáng này không chút do dự mà dung nhập Chứng Đạo Đế Ấn vào cơ thể.

Chỉ cần dung nhập có nghĩa là hắn chấp nhận khiêu chiến này!

Ầm ầm ầm!

Trong Thiên Cung cổ xưa có khí tức đại đạo lưu chuyển, có điềm lành hiện hóa.

Trên người bóng dáng trẻ tuổi kia lại xuất hiện tiên khí thứ sáu, thứ bảy!

Dung hợp Chứng Đạo Đế Ấn lập tức khiến hắn có thêm hai luồng tiên khí!

Đồng thời cảnh giới của hắn cũng tăng lên, đạt tới Thánh Nhân Cảnh đại viên mãn.

Mà hiện giờ, rất ít thế hệ trẻ có thể đạt tới thánh nhân đại viên mãn, gần như đều thuộc cấp bậc cấm kỵ.

Mà giờ phút này, bên ngoài Thiên Cung có một ít tùy tùng cảm nhận được uy áp khí tức khủng bố bên trong Thiên Cung, trong mắt đều hiện ra sự kính sợ lại sùng bái.

“Tu vi của Cổ Đế Tử đại nhân lại mạnh lên rồi.”

“Đúng vậy, lấy thực lực của Cổ Đế Tử đại nhân thì nhất định có thể trọng chấn uy danh của Tiên Đình vô thượng!”

“Đến lúc đó kết hợp với Đế Nữ Linh Diên đại nhân, tên tuổi của

Tiên Đình vô thượng sẽ vang vọng khắp Cửu Thiên Tiên Vực lần nữa!”

Trong giọng nói của những tùy tùng đó mang đầy cuồng nhiệt.

Ở một động thiên phúc địa tiên khí dạt dào khác, một bóng hình xinh đẹp tuyệt thế được tiên quang mù mịt bao phủ, một Chứng Đạo Đế Ấn đang lơ lửng trước người nàng ta.

Bóng hình xinh đẹp kia chậm rãi thò bàn tay ngọc tinh tế ra, bắt được Chứng Đạo Đế Ấn, nhưng lại không lập tức dung nhập vào cơ thể.

“Rốt cục là nhân vật tuyệt đại cỡ nào mà cần bảy vị thiên kiêu hoàng giả cùng nhằm vào, thật khiến bổn cung cảm thấy hứng thú.” Bóng hình xinh đẹp kia thưởng thức Chứng Đạo Đế Ấn, cuối cùng thì cất nó đi.

“Tuy vương miện Thiên Đạo rất hấp dẫn, nhưng muốn bổn cung làm quân cờ cũng không đơn giản như vậy.” Nàng ta nhẹ nhàng nỉ non, tiếng nói êm tai như tiếng trời.

Nàng quyết định điều tra một chút rồi lại phán đoán.

Ngoài ra, còn lại năm cái Chứng Đạo Đế Ấn cũng đi tìm người được chọn thích hợp.

Nói ngắn gọn, bởi vì Quân Tiêu Dao và Thiên Đạo đánh cờ mà cổ lộ vốn không bình tĩnh càng trở nên sóng to gió lớn.

Không chỉ có bảy thiên kiêu hoàng giả được Thiên Đạo lựa chọn, mà những vương giả đế lộ, thiên kiêu cấm kỵ còn lại nghe thấy Hoang Thiên Tiên Vực xuất hiện một dị số vạn cổ thì cũng cảm thấy rất hứng thú, trong mắt sôi sục chiến ý.

Ai trong bọn họ cũng muốn dẫm lên Quân Tiêu Dao để leo lên.

Nếu ai giết được Quân Tiêu Dao thì sẽ lập tức danh dương cổ lộ chung cực, thanh danh truyền khắp Cửu Thiên Tiên Vực. Thậm chí còn có thể thay thế Nghịch Quân Thất Hoàng, đoạt được tạo hóa là vương miện Thiên Đạo.

Bởi vậy, một ít thiên kiêu cấm kỵ đều mài đao soàn soạt, bắt đầu chuẩn bị.

Mà ở Hoang Thiên Tiên Vực, chuyện về Quân Tiêu Dao cũng lan truyền ồn ào huyên náo.

Những thế lực cổ tinh vực như Thiên Diệu thần triều, Chiến Ma Động… trước đó rất phẫn nộ bất mãn với Quân Tiêu Dao đều đang vui sướng khi người gặp họa, âm thầm cười trào phúng.

“Thiên Đạo có luân hồi, đây là hậu quả do Quân Tiêu Dao tạo nên sát nghiệt!”

“Đúng vậy, uổng có thiên tư như thế mà lại không cách nào chứng đạo, quả thực còn thống khổ hơn giết hắn đúng không?”

“Ác nhân đều có trời trừng trị, cuối cùng của Quân Tiêu Dao chỉ có thể ảm đạm xuống sân khấu mà thôi.”

Tuy những thế lực đó e ngại uy danh của Quân gia, không dám trắng trợn mà phát ra tiếng trào phúng, nhưng lén vui sướng khi người gặp họa thì cực kỳ thống khoái.

Không chỉ bọn họ, rất nhiều người cũng cho rằng cảm xúc hiện tại của Quân Tiêu Dao sẽ không quá tốt.

Dù sao đánh cờ với Thiên Đạo quá áp lực, đổi lại là ai cũng khó nhẹ nhàng nổi.

Đấu với người thì dù thất bại còn có khả năng xoay người, nhưng Quân Tiêu Dao đang đấu với trời.

Kết quả của thất bại chỉ có một, đó chính là chết!

Rất nhiều tu sĩ đều cảm thấy, hiện tại chắc Quân Tiêu Dao cảm thấy rất áp lực, đang điên cuồng tu luyện, chuẩn bị đủ mọi cách.

Nhưng sự thật chân chính lại là…

Giờ phút này, ở Hàm Cốc Quan, trong một sân tư nhân tiên khí dạt dào, một linh tuyền linh khí mờ mịt như sương mù.

Nửa người của Quân Tiêu Dao được ngâm vào linh tuyền, cả người vô cùng thoải mái, cơ thể thả lỏng.

Hắn dựa lưng vào thân thể mềm mại của Khương Thánh Y.

Khương Thánh Y chỉ mặc một bộ áo lót, nước làm ướt đẫm cả áo, phác họa ra đường cong mông lung tuyệt đẹp, nàng đang bóp vai cho Quân Tiêu Dao.

Tuy Khương Thánh Y cũng lo lắng về chuyện Quân Tiêu Dao và Thiên Đạo đánh cờ, nhưng càng nhiều là tin tưởng Quân Tiêu Dao.

Nàng tin tưởng dù Quân Tiêu Dao gặp phải cửa ải khó khăn thế nào thì cũng chỉ là một khảo nghiệm hơi phiền phức đối với hắn mà thôi.

Chương 757 - Quân Tiêu Dao thanh thản sinh hoạt, muốn nhiều người vận động?

Chương 757: Quân Tiêu Dao thanh thản sinh hoạt, muốn nhiều người vận động?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiêu Dao, thoải mái không?” Khương Thánh Y mềm mại hỏi.

“Đương nhiên là thoải mái, trên đời này có ai có thể được Thánh Y tỷ như Thần Nữ hầu hạ như vậy chứ?” Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng mà thích thú.

Chỉ sợ thế nhân đều cho rằng hiện tại hắn đang chịu áp lực rất lớn. Không ngờ hắn càng nhẹ nhàng, càng hưởng thụ hơn trước kia.

Thiên Đạo càng đè ép thì hắn càng tiêu sái tùy ý, Khương Thánh Y nghe vậy thì gương mặt đỏ lên.

Quân Tiêu Dao càng ngày càng biết tán tỉnh.

Mà đúng lúc này, bên linh tuyền bỗng có tiếng bước chân vang lên.

“Ai?” Khương Thánh Y hơi kinh hãi.

Đây là sân tư nhân của nàng, không có khả năng có người tới gần.

“Thánh Y tỷ...”

Trong sương mù, Khương Lạc Ly đỏ mặt, đôi tay nắm một cái khăn lụa che lại thân thể trơn bóng, dịch bước đi tới.

“Ta cũng muốn tắm.” Đôi mắt Khương Lạc Ly chuyển động như bánh xe, nói lên khe khẽ.

Tuy nói như vậy, nhưng đôi mắt nàng lại luôn liếc về phía Quân Tiêu Dao, hiển nhiên là có dụng ý khác.

“Hừ, còn có ta nữa!” Một tiếng hừ nũng nịu truyền đến, chỉ thấy Tiểu Ma Tiên cũng theo tới.

Nàng cũng chỉ mặc một cái áo lót hơi mỏng, khuôn mặt nhỏ nửa thanh thuần, nửa quyến rũ, trông thật tinh quái.

“Ai cho ngươi tới đây?” Khương Lạc Ly nhướng đôi mày đẹp lên mà nói.

“Thế nào, ngươi đến mà ta không thể tới sao?” Tiểu Ma Tiên nói.

Hai loli gặp mặt thì luôn không ngừng cãi vã. Nhưng làm người ta kinh ngạc chính là, Yến Thanh Ảnh cũng tới.

Khí chất của nàng ta hắc ám lãnh diễm, nhưng lúc này cũng đỏ mặt, nàng ta khẽ nói: “Công tử, Thanh Ảnh tới đấm chân cho ngài.”

Kế tiếp, những nữ tử Long Cát công chúa, Mục Nguyệt Hàn, Quân Mộc Lan, Quân Tuyết Hoàng đều tới.

Các nàng đều mặc rất mỏng manh, lộ ra đường cong yểu điệu và cánh tay đôi chân tuyết trắng. Thậm chí cả Tiểu Tiên Nhi cũng tới.

Quân Tiêu Dao hơi sửng sốt, một lát sau mới nói: “Các ngươi là... Muốn vận động nhiều người?”

Nữ tử bên người Quân Tiêu Dao đều mỗi người một vẻ, có khí chất phong tình khác nhau.

Có xinh đẹp lạnh lẽo.

Có thanh tú đáng yêu.

Có ôn nhu.

Có cao quý.

Có thể nói, nếu các nam tử khác có thể có được một trong số đó cũng là có phước ba đời.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, thấy nhiều quá nên cũng lơi

lỏng bình thường.

Hắn không phải thánh nhân thanh tâm quả dục, nhưng cũng không phải khẩu pháo hình người biết đi.

Trước khi chưa thật sự đạt tới mục tiêu của mình thì hắn sẽ không dừng chân vì ai cả.

“Thế nào, không chào đón sao, vậy tỷ đi là được.” Quân Mộc Lan nâng bộ ngực nặng trĩu lên và nói.

“Xin chư vị tùy ý.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và lắc đầu.

“Tiêu Dao tiểu ca ca, có nhiều mỹ nhân như vậy chơi với ngươi, ngươi phải thấy đủ chứ, đây là Thất Bộ Đảo mà ta mang đến.”

Tiểu Ma Tiên cười hì hì, lấy ra một bầu rượu ngon thật lớn.

Thất Bộ Đảo có ngụ ý là uống vào rồi đi bảy bước là ngã.

“Tiêu Dao ca ca, ta tới rót rượu cho ngươi!” Khương Lạc Ly chủ động nhận lấy chén rượu, muốn rót rượu cho Quân Tiêu Dao.

Yến Thanh Ảnh thì ngồi xuống bên cạnh Quân Tiêu Dao, đấm chân cho hắn.

Quân Tuyết Hoàng mặc một cái áo lót màu lam, ngồi xuống bên còn lại của Quân Tiêu Dao để đấm lưng.

Nhìn từ khía cạnh nào đó thì đây cũng coi như vận động nhiều người.

Quân Tiêu Dao nhận lấy ly rượu Khương Lạc Ly rót rồi uống một hơi cạn sạch.

“Đây là cảm giác tỉnh có thể tát chết người, say thì gối đầu lên đùi mỹ nhân sao, khó trách thế nhân đều muốn làm đế vương.”

“Nhưng Quân Tiêu Dao ta còn tiêu dao hơn đế vương vạn lần!”

Quân Tiêu Dao cười, hình như còn cảm thấy chưa đã ghiền, hắn trực tiếp ném chén rượu ra, cầm lấy cả bầu rượu mà uống.

“Tiêu Dao tiểu ca ca, ngươi muốn say đến ba năm sao!” Tiểu Ma Tiên kêu lên.

Uống hết bầu rượu này, không đến mức trực tiếp uống chết, nhưng thiên kiêu bình thường cũng không phải không có khả năng say đến mấy năm.

Quân Tiêu Dao lại không thèm để ý, lấy tu vi thể chất của hắn thì sẽ không uống say. Nhưng Quân Tiêu Dao không cố tình áp chế men rượu, hắn muốn say.

Quân Tiêu Dao vừa uống thả cửa, vừa tùy ý ngâm nga.

“Dữ sinh câu lai nhân trung thủ, duy ngô dữ thiên đồng kì thọ.”

“Lưỡng cước đạp phiên trần thế lãng, nhất kiên đam tẫn cổ kim sầu!”

Dịch nghĩa: Sinh ra người kiệt xuất đứng đầu, nhưng chỉ có ta thọ ngang với trời; Hai chân ta đạp ngã con sóng trần thế, tấm lưng ta gánh vác nổi sầu cổ kim.

...

"Tam thập công danh trần dữ thổ, bát thiên lí lộ vân hòa nguyệt."

"Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiểu niên đầu, không bi thiết!"...

Dịch nghĩa: Ba mươi công danh chỉ là bụi và đất, tám ngàn dặm đường có mây và trăng; Đừng sống uổng thời gian, đến khi tóc đen trên đầu thiếu niên hóa bạc thì chỉ có một mình hối hận bi thương

"Vật đổi sao dời? Đời đời kiếp kiếp, kẻ thiên cổ phong lưu chỉ có Tiêu Dao ta!"

Quân Tiêu Dao mặc sức mà uống, tóc đen phiêu diêu, tiêu sái tùy ý, như tiên rượu.

Khi hắn ngâm nga, một luồng ngạo khí lao thẳng lên trời, làm nhật nguyệt sao trời cuộn trào, lay động cả cửu tiêu!

Giờ khắc này, toàn bộ Hàm Cốc Quan đều đang rung động!

“Sao lại thế này, xảy ra chuyện gì?”

“Là Thần Tử Quân gia, hình như hắn đang... Ngâm thơ!”

“Thần Tử Quân gia còn có nhã hứng ngâm thơ sao?”

“Dữ sinh câu lai nhân trung thủ, duy ngô dữ thiên đồng kì thọ, Thần Tử Quân gia đang tự so sánh với trời xanh, khiêu khích Thiên Đạo sao?” Có thiên kiêu chiêm nghiệm câu thơ, lập tức kinh hãi nói.

“Mạc đẳng nhàn, bạch liễu thiểu niên đầu, không bi thiết...” Một ít tu sĩ lẩm bẩm, không biết vì sao lại bị xúc động, trong mắt có lệ rơi xuống.

Đế lộ này quá tàn khốc. Tàn khốc đến mức khiến đạo tâm một ít thiên kiêu hỏng mất, căn bản kiên trì không nổi nữa.

Không phải suy sút trên đế quan thì đã chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Nhưng giờ phút này, nghe câu thơ đó, trong mắt một ít thiên kiêu dần có ngọn lửa bốc cháy lên.

“Thần Tử Quân gia đánh cờ với trời mà còn hào hùng vạn trượng như vậy, chút khó khăn của chúng ta đã là cái gì chứ?”

“Không sai, bạch liễu thiểu niên đầu, không bi thiết, ta muốn tiếp tục đi con đường này!”

“Mặc dù đã định trước cuối cùng vẫn tầm thường, nhưng ta vẫn muốn lăn lộn đến chết, đây là con đường thuộc về ta!”

Rất nhiều tu sĩ bị cảm nhiễm, vành mắt ửng đỏ.

Chương 758 - Chờ ta chứng đạo thành tiên, sẽ dạy nhật nguyệt đổi trời mới!

Chương 758: Chờ ta chứng đạo thành tiên, sẽ dạy nhật nguyệt đổi trời mới!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Còn có người khom lưng xuống chín mươi độ trước đại trạch của Quân Tiêu Dao, bái lạy thật thấp.

Một câu của Quân Tiêu Dao đánh thức người trong mộng, làm bọn họ biết cái gì gọi là đấu với trời vô cùng vui sướng!

Mà giờ phút này, bên linh tuyền trong sân, tất cả nữ tử ở đây đều như ngây ngốc.

Giờ phút này Quân Tiêu Dao chỉ có một bộ bạch y khoác trên người, một tay cầm bầu rượu, ngâm thơ thi phú, nhưng lại hào hùng vạn trượng trong thiên địa!

Thân thể hắn lay động, tựa say nhưng không phải say, tuấn nhan tiêu sái tuyệt thế.

Dáng vẻ say sưa này như ngọc sơn tan vỡ, đây là cảnh tượng kinh diễm lòng người đến cỡ nào, quả thực có thể bắt được trái tim của bất cứ nữ tử nào trong nháy mắt.

Nhưng đáng tiếc chỉ có nữ tử ở đây mới thưởng thức được.

“Vật đổi sao dời, đời đời kiếp kiếp, kẻ thiên cổ phong lưu chỉ có Tiêu Dao ta...” Khương Thánh Y nỉ non chiêm nghiệm, càng cảm nhận thì càng yêu thích.

Đây là người trong lòng nàng, một nam tử tuyệt thế trong ngực có nhật nguyệt, khí phách chấn động thiên hạ!

“Tiêu Dao ca ca...” Khương Lạc Ly lại càng như si như say.

Quân Tiêu Dao quá ưu tú, ưu tú đến mức khiến nàng căn bản

không thể tự kềm chế.

“Không nghĩ tới Tiêu Dao tiểu ca ca uống say là như vậy, hình như... Soái quá mức...” Gương mặt Tiểu Ma Tiên cũng đỏ bừng.

Trước đó nàng nói nghĩ cách để làm tiểu thiếp của Quân Tiêu Dao, thật ra có vài phần vui đùa trong đó. Nhưng hiện tại, nàng phát hiện mình thật sự có chút dao động.

“Thiên phú thế vô song, tài tình kinh vạn cổ.” Mục Nguyệt Hàn cũng ngây ngốc choáng váng, lẩm bẩm nói.

Nàng không ngờ Quân Tiêu Dao chẳng những thiên tư tuyệt thế, thực lực vô song, mà còn có tài nặng như vậy.

Thuận miệng đặt một câu thơ đã hào hùng vạn trượng, đủ trở thành kinh điển, truyền lưu vạn cổ.

Cao ngạo như Long Cát công chúa mà lúc này chỉ có thể thán phục, trong mắt nhịn không được xuất hiện tia sáng kỳ dị, cứ như từ hoàn mỹ được chế tạo dành riêng cho Quân Tiêu Dao.

“Tiểu tử Tiêu Dao này thật là thích khoe khoang...” Quân Mộc Lan lẩm bẩm.

Tuy nàng nói như vậy, nhưng gương mặt cũng hơi hồng. Khó có thể tưởng tượng, nữ hán tử này cũng có lúc đỏ mặt.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao say ngã, hắn chủ động làm mình say nếu không thì một vạn bầu rượu Thất Bộ Đảo cũng không có khả năng làm hắn có một tia men say.

Những nữ tử bọn Khương Thánh Y cũng say, các nàng không phải uống say, mà là mê say vì Quân Tiêu Dao.

Hôm sau, chờ các nàng thức dậy thì đã không thấy bóng dáng Quân Tiêu Dao đâu nữa.

“Tiêu Dao...” Trái tim Khương Thánh Y bỗng run lên.

Các nàng còn phải luyện hóa Chứng Đạo Chi Ấn ở Hàm Cốc Quan, cho nên không có khả năng bước lên cổ lộ chung cực sớm như vậy.

Đúng lúc này, ngoài sân bỗng có tiếng ồn ào truyền ra.

Các nữ tử Khương Thánh Y mặc quần áo đàng hoàng rồi ra cửa, lại thấy được đám người Quân Mạc Tiếu.

“Tiêu Dao đâu?” Trong lòng Khương Thánh Y căng thẳng, lập tức hỏi.

Đám người Khương Lạc Ly cũng nôn nóng trong lòng.

Quân Mạc Tiếu khẽ thở dài và nói: “Các ngươi đi đến cửa thành nhìn đi.”

Sau đó, đoàn người đi tới lối ra của Hàm Cốc Quan, họ phát hiện số lượng lớn thiên kiêu đang vây quanh ở nơi này, thậm chí cả Đỗ Thác Chí Tôn cũng có mặt.

Ánh mắt bọn họ đều dừng lại trên tường thành.

Khương Thánh Y liếc một cái đã phát hiện trên tường thành có khắc hai hàng chữ rồng bay phượng múa.

...

Chờ ta chứng đạo thành tiên, sẽ dạy nhật nguyệt đổi trời mới!

...

Bút phong dũng mãnh kia kinh diễm cả vạn cổ, hào khí xông lên tận trời!

Phóng mắt nhìn thế hệ trẻ, người có khí phách như vậy chỉ có một...

Đó là Quân Tiêu Dao!

“Hắn đã đi rồi...”

Khương Thánh Y thất thần lẩm bẩm, khóe mắt có một giọt nước mắt chảy xuống.

Không lời tạm biệt.

Chưa hẹn gặp lại.

Sau khi Quân Tiêu Dao say sưa một lần thì đã lẻ loi một mình bước lên cổ lộ chung cực.

Cường giả luôn cô độc.

Bên ngoài Hàm Cốc Quan, sâu trong vạn dặm sao trời, Quân Tiêu Dao liếc nhìn lại Hàm Cốc Quan một cái rồi chuyển ánh mắt đi, phát ra một tiếng than nhẹ.

Trên cổ lộ chung cực, hắn sẽ có không ít phiền phức.

Nếu lên đường cùng đám người Khương Thánh Y thì khó tránh khỏi ảnh hưởng đến các nàng. Hơn nữa muốn tiến vào cổ lộ chung cực thì phải thông qua Long Môn, đến lúc đó còn chưa chắc có thể đáp xuống cùng một nơi.

Cho nên Quân Tiêu Dao sớm đã có dự tính sẽ một mình lên đường.

“Xin lỗi, Thánh Y, Lạc Ly, và tất cả mọi người, ta chờ các ngươi ở con đường phía trước...”

Quân Tiêu Dao biết dù là những Tự Liệt Quân gia hay là các nữ tử Khương Thánh Y, bọn họ đều rất cứng đầu, có sự kiên trì của chính mình.

Tuy rằng đi lên cổ lộ cùng Quân Tiêu Dao có thể được che chở, không lo về nguy hiểm tính mạng, nhưng đó cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Ai cũng cần được mài giũa.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, khiến nỗi lòng của mình bình tĩnh trở lại.

Hắn vốn không phải dang người thương xuân bi thu.

“Tiếp tục đi tới, con đường của ta còn rất xa.” Quân Tiêu Dao bình thường trở lại, hơi mỉm cười và nói.

Ván cờ của hắn và Thiên Đạo mới bắt đầu thôi!

...

Vũ trụ cô quạnh như không có điểm cuối.

Tính từ ngày Quân Tiêu Dao rời khỏi Hàm Cốc Quan thì đã được mấy tháng trời, hắn vẫn luôn bước đi trên trời sao.

Quân Tiêu Dao có được Không Thư hoàn chỉnh nên đã rất tinh thông không gian chi đạo.

Không gian chi đạo và Côn Bằng cực tốc khiến tốc độ của Quân Tiêu Dao còn nhanh hơn một ít tàu bay tinh không mấy chục lần.

“Đã cách đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực rất xa, còn chưa tới Long Môn sao?” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Ở trên đường, hắn lại nghĩ tới câu chuyện Lão Tử đi ra khỏi Hàm Cốc Quan, cửa ải cuối cùng của đế lộ cũng tên là Hàm Cốc Quan.

Hay là Lão Tử trên địa cầu xưa kia đã đi qua đế lộ tinh không này và để lại một truyền thuyết mờ ảo?

Khẽ lắc đầu, Quân Tiêu Dao ổn định lại dòng suy nghĩ.

Lúc này, phía trước mơ hồ có tiếng người truyền đến.

Quân Tiêu Dao nhìn lại, phát hiện vô số những tu sĩ thiên kiêu đang ở xuyên qua trời sao phía trước. Chủng tộc nào cũng có mặt, họ ăn mặc quái dị, khí tức không đồng nhất.

Thực rõ ràng, những tu sĩ đó cũng không phải đều là sinh linh của Hoang Thiên Tiên Vực, còn có rất nhiều đến từ đế lộ tiên vực khác.

Chương 759 - Thần Tử đạp Long Môn

Chương 759: Thần Tử đạp Long Môn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở nơi xa hơn, có một cánh cửa Thanh Đồng to lớn vô song, cánh cửa đó cao mấy vạn trượng, đứng sừng sững chỗ sâu vũ trụ sao trời, tản ra cổ xưa Hồng Hoang chi khí.

Mà ở mặt ngoài của cánh cửa Thanh Đồng có điêu khắc rất nhiều chân long sinh động như thật, dưới sự chiếu sáng của ánh sao, nhìn chúng như có sự sống thật sự.

“Đây là Long Môn.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Long Môn lấy ý nghĩa từ câu chuyện cá chép vượt Long Môn, thiên kiêu có thể bước qua đế lộ, đi đến Long Môn thì không ai không phải là nhân tài kiệt xuất.

Bọn họ như cá chép, lướt qua Long Môn này là có được cơ hội phong vân hóa rồng.

Đương nhiên, cuối cùng trở thành long hay là thi hài chôn cốt trên cổ lộ thì phải xem thực lực vận khí của từng người.

Giờ phút này, những thiên kiêu đi tới Long Môn đều lục tục bước vào trong đó.

Mỗi khi một tu sĩ bước vào, Long Môn sẽ sáng lên một ánh hào quang đại đạo.

Có người có thể thắp lên hào quang mấy chục trượng, có người đạt được ánh hào quang đại đạo mấy trăm trượng.

Long Môn không chỉ là một cánh cửa dẫn đến cổ lộ chung cực, nó còn là một cổ khí, có được năng lực kiểm tra thực lực thiên tư sơ bộ của thiên kiêu.

Căn cứ vào trình độ thiên tư khác nhau mà ánh hào quang đại đạo

tỏa ra cũng bất đồng.

Nói chung, thiên kiêu cấp bậc tiểu đầu sỏ cũng đủ để thắp sáng lên hào quang đại đạo ngàn trượng.

Ở trước Long Môn cũng có rất nhiều thiên kiêu không vội vã bước vào, mà đang đánh giá những thiên kiêu đi vào Long Môn.

“Chậc chậc, ta nghe nói vào khoảng thời gian trước, khi một vị Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo bước vào Long Môn đã tạo nên hào quang đại đạo lên tới năm ngàn trượng.”

“Cái gì, năm ngàn trượng, vậy chẳng phải tương đương với năm tiểu đầu sỏ?” Có tu sĩ kinh ngạc nói.

“Vậy đã là gì, ngươi có nghe nói đến Cổ Phật chuyển thế - Phạn Thiên của Tây Thiên Giáo trên Huyền Thiên Tiên Vực không?”

“Ta cũng từng nghe, Phạn Thiên kia khủng bố tới cực điểm, làm sáng lên hào quang đại đạo hai vạn trượng, còn có dị tượng phật quang đi kèm theo, quả thực là cấm kỵ trong cấm kỵ...”

Một ít tu sĩ nhắc đến thiên kiêu cấm kỵ thì trong mắt đều xuất hiện một tia kính sợ.

Có thể khiến Long Môn tỏa ra hào quang một vạn trượng đã tương đương với thiên kiêu cấm kỵ.

Hai vạn trượng chính là cấm kỵ trong cấm kỵ.

Nghe mấy thiên kiêu này bàn tán, vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình tĩnh như nước.

“Quả nhiên, trong đại tranh chi thế này, yêu nghiệt nào cũng hiện thân, nhưng... Cũng chỉ như thế mà thôi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cũng không để ý mấy.

Đạo tâm vô địch của hắn sớm đã không thể dao động, cả trời mà hắn còn không coi ra gì, huống chi là những thiên kiêu trẻ tuổi đó.

“Hả, người nọ là ai, cả người được tiên quang bao phủ, khí cơ thâm thúy...” Một ít tu sĩ cũng chú ý tới Quân Tiêu Dao.

Dù sao thì khí chất của Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên, trên người có tiên quang bao phủ, có dị tượng vờn quanh, trông như hạc trong bầy gà.

Người nào cũng có thể đoán được hắn tuyệt đối là nhân vật không đơn giản.

“Chẳng lẽ lại là một tiểu đầu sỏ?”

“Hình như hắn đi tới từ hướng Hoang Thiên Tiên Vực?”

“Thì ra là Hoang Thiên Tiên Vực, gần đây tin tức về Hoang Thiên Tiên Vực đã truyền khắp toàn bộ cổ lộ.”

“Vị dị số vạn cổ kia đúng không, nghe nói là Thần Tử Quân gia của Hoang Cổ thế gia.”

Nhắc tới Hoang Thiên Tiên Vực, rất nhiều tu sĩ tiên vực khác ở đây đều bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Ở đây không có bao nhiêu thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực, đa số họ đều hội tụ ở Hàm Cốc Quan, còn chưa lên đường. Quân Tiêu Dao được xem như thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực bước lên cổ lộ chung cực sớm nhất.

“Vị công tử kia là ai, khí chất thật bất phàm.” Cũng có nữ tu hai mắt tỏa sáng, đang tò mò dò hỏi.

Rất nhiều ánh mắt ở đây đều dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng đã quen, hắn lạnh nhạt đi về hướng Long Môn.

“Các ngươi đoán vị thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực kia sẽ thắp sáng hào quang đại đạo bao nhiêu trượng.”

“Ít nhất cũng là ngàn trượng cấp bậc tiểu đầu sỏ, khí tức đó quá thâm thúy.”

Hành động của Quân Tiêu Dao lập tức thu hút ánh mắt của bát phương, Quân Tiêu Dao bước nửa chân vào Long Môn thì Long Môn vốn đang im ắng lập tức nổ vang rung động.

Có hào quang đại đạo bắt đầu điên cuồng tràn ra, trực tiếp tăng vọt tới vạn trượng!

“Cái gì, vạn trượng của thiên kiêu cấm kỵ!”

Tất cả tiên vực thiên kiêu đế lộ bốn phương tám hướng thấy tình cảnh này thì vẻ mặt cùng hiện lên chấn động cực hạn.

Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng không có khả năng vừa bước vào nửa chân đã dẫn động ánh hào quang đại đạo vạn trượng.

Trừ phi...

Người này là cấm kỵ trong cấm kỵ!

Quân Tiêu Dao tiếp tục cất bước, một chân bước vào Long Môn.

Ánh hào quang đại đạo mà Long Môn tỏa ra tăng vọt như giếng phun.

Hai vạn trượng!

Năm vạn trượng!

Mười vạn trượng!

Hai mươi vạn trượng!

Đến cuối cùng, trực tiếp tăng vọt tới trăm vạn trượng!

Một cột sáng vô cùng lộng lẫy bay lên trời từ Long Môn, chiếu sáng toàn bộ vũ trụ hắc ám cô quạnh!

Toàn bộ cổ lộ chung cực đều có thể nhìn thấy hào quang lộng lẫy này!

Tất cả thiên kiêu bên ngoài Long Môn đều sợ ngây người.

Một vạn trượng xem như thiên kiêu cấm kỵ.

Hai vạn trượng là cấm kỵ trong cấm kỵ.

Vậy một trăm vạn trượng thì tính là cái gì?

Nhưng còn không đợi các thiên kiêu kia tỉnh táo lại từ chấn động thì một chân khác của Quân Tiêu Dao lại bước vào Long Môn.

Lúc này, ánh hào quang đại đạo phóng ra từ Long Môn đã không thể đo lường được chính xác nữa, nó như đã chiếu khắp ba ngàn vũ trụ!

Đồng thời, phía trên Long Môn, chân long dc điêu khắc sinh động như thật kia bắt đầu sống lại.

Đến cuối cùng, chừng một trăm hư ảnh hình rồng thoát ra từ Long Môn, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rồng ngâm, làm chấn động toàn bộ cổ lộ chung cực!

Chúng như đang đang nổ vang pháo mừng vì sự ra đời của vương!

Chung quanh Long Môn, tất cả các thiên kiêu tu sĩ đều hít thở không thông, ngơ ngác nhìn cảnh tượng chấn động trước mắt, trong đầu họ nổ vang, không thể tin nổi.

Vị công tử được tiên quang bao phủ trước mặt thật sự không thể cân nhắc bằng hai chữ cấm kỵ, mà là vạn cổ cũng không một có lấy một.

Ánh hào quang đại đạo không thể đo lường và trăm rồng cùng gầm lên này, dù những đại đế trẻ tuổi hoặc là cổ hoàng tuổi nhỏ bước lên Long Môn cổ lộ cũng không có khả năng gây nên dị tượng như vậy.

Một ít thiên kiêu liên tưởng đến hắn đi đến từ hướng Hoang Thiên Tiên Vực. Chỉ thoáng chốc, có người phản ứng lại, trừng lớn đôi mắt như muốn lọt tròng, da đầu như muốn nổ tung.

“Chẳng lẽ là... Vị kia?!”

Chương 760 - Khen thưởng đánh dấu bảy sao

Chương 760: Khen thưởng đánh dấu bảy sao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên kiêu xung quanh đều nghĩ tới tồn tại dẫn động ý chí tiên vực, đánh cờ với trời kia!

Dị số vạn cổ, Quân Tiêu Dao!

Khi mọi người nhận ra thì bóng dáng của Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn biến mất trong Long Môn. Hắn được truyền tống tới cổ lộ chung cực.

Dị động tại Long Môn không chỉ khiến thiên kiêu chung quanh Long Môn khiếp sợ, mà còn làm toàn bộ cổ lộ chung cực rúng động.

Dù họ đang ở góc nào trên cổ lộ chung cực, cũng có thể nhìn thấy ánh hào quang đại đạo vô tận phóng ra từ Long Môn.

Cả tiếng trăm con rồng cùng gầm lên cũng truyền khắp cổ lộ.

Cổ lộ chung cực, trong một khu vực thần bí tiên khí dạt dào nào đó, một bóng dáng mang theo khí tức siêu nhiên vô thượng, cả người quấn quanh chừng tám luồng tiên khí đang ngồi xếp bằng trong hư không.

Ở bên cạnh hắn có bóng dáng hư ảo của một nữ tử mặc thanh y nhìn như hình chiếu, hai người đang giao lưu cái gì đó.

Lúc này, bóng dáng siêu nhiên kia cảm nhận được dị động nào đó, đôi tiên đồng lập tức nhìn ra hư không nơi xa.

“Là hắn... Bước lên cổ lộ chung cực.” Bóng dáng đó lạnh nhạt nói.

“Nếu hắn bước lên cổ lộ thì không ai có thể ngăn cản.” Hình chiếu nữ tử thanh y kia nói.

Nhìn kỹ thì nữ tử này rõ ràng là Cơ Thanh Y!

“Hắn giết tùy tùng của ta mà còn không để bụng chút nào, món nợ này không thể tính như vậy.” Tuy bóng dáng siêu nhiên kia đang cười khẽ, nhưng nhiệt độ trong thiên địa chung quanh lại chợt giảm xuống.

Hình chiếu của Cơ Thanh Y trầm mặc một lát, sau đó nói: “Trước khi chưa hoàn toàn nắm chắc thì ngươi không nên chạm mặt hắn thì tốt hơn.”

“À, ý của ngươi là ta không bằng hắn?” Giọng điệu của bóng dáng siêu nhiên kia lạnh đi.

“Không phải, chỉ là không cần thiết tranh đến ngươi chết ta sống với một người đã định sẵn là không thể chứng đạo, để người khác lợi dụng cơ hội.” Đôi mắt Cơ Thanh Y hơi lóe lên.

“A... Thể chất của ta và hắn đều được xếp vào mười vị trí đứng đầu trong ba ngàn thể chất, vừa vặn có thể phân cao thấp, ngươi không cần khuyên bảo nữa.” Bóng dáng siêu nhiên kia lạnh nhạt nói.

Ở một nơi khác, Cơ Thanh Y mở mắt ra, đánh tan đi hình chiếu, đôi mắt trở nên rất thâm thúy.

“Nhân Tiên Thể am hiểu tu luyện và vận dụng tiên khí nhất đối đầu với Hoang Cổ Thánh Thể thần lực vô song, rốt cục ai thắng ai bại.”

“Quân Tiêu Dao, ngươi có khiến người ta thất vọng không?” Khóe miệng dưới tấm khăn che mặt của Cơ Thanh Y lộ ra nụ cười.

Nàng là người phụ trợ của Nhân Tiên Thể vô song thuộc Nhân Tiên Giáo, nhưng Cơ Thanh Y ẩn giấu rất sâu, hình như cũng có mưu tính của mình.

Ở một địa giới khác, trong Thiên Cung cổ xưa, thiên kiêu cấm kỵ của Tiên Đình vô thượng, Cổ Đế Tử, cảm nhận được dị động này thì trong mắt cũng hiện lên một tia trầm tư.

Sau đó hắn ta lạnh nhạt nói: “Cho dù kinh diễm năm tháng vạn cổ,

nhưng không được Thiên Đạo tán thành thì kết quả cũng chỉ là công dã tràng."

"Dù là Quân Tiêu Dao hay là Quân gia sau lưng ngươi, muốn chấp chưởng tiên vực cũng chỉ là người si nói mộng!"

Lấy thực lực của Tiên Đình vô thượng, muốn hỏi rõ dị số vạn cổ là ai cũng không khó khăn.

Mà tin tức Quân Tiêu Dao là dị số vạn cổ sớm đã truyền từ đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực đến khắp cổ lộ chung cực.

Cho nên Cổ Đế Tử cũng biết dị số vạn cổ kia đến từ Quân gia.

Cổ Đế Tử cũng không có thiện cảm gì với Quân gia. Dù sao Quân gia đã từng muốn thay thế được Tiên Đình vô thượng trở thành người cầm đầu chấp chưởng tiên vực.

Trong một động thiên phúc địa linh khí mờ mịt, tiên quang rạng rỡ, bóng hình xinh đẹp tuyệt thế được bao phủ trong tiên quang mênh mông kia cũng cảm ứng được dao động này.

"Hào quang đại đạo vô tận, trăm rồng cùng gầm lên, quả nhiên không hổ là dị số vạn cổ, lại đánh vỡ một kỷ lục." Tiếng nói của bóng hình xinh đẹp kia vang lên xa xăm như tiếng trời.

"Quân Tiêu Dao sao, nghe nói là một nhân vật trích tiên, đã đến lúc điều tra rồi."

Có thể nói Quân Tiêu Dao vừa bước qua Long Môn thì đã khiến tất cả thiên kiêu trên cổ lộ chung cực chú ý, trong đó có không ít thiên kiêu cấm kỵ, vương giả đế lộ.

Nếu dựa theo pháp tắc Hắc Ám Sâm Lâm thì Quân Tiêu Dao như cây đuốc trong đêm đen, quả thực là một cái bia ngắm, bị tất cả đối thủ kẻ địch tiềm tàng trong bóng đêm chú ý tới.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Chỉ có con mồi mới sợ bị phát hiện, mà thợ săn chân chính có thể chờ con mồi chủ động đưa tới cửa.

Sau một hồi không gian vặn vẹo, tất cả tinh thể chung quanh như chợt lóe rồi biến mất chung quanh Quân Tiêu Dao với vận tốc ánh sáng.

Như chỉ mới một chớp mắt, lại như đã qua một trăm năm.

Quân Tiêu Dao đột nhiên xuất hiện trong một mảnh trời sao cô quạnh mà bao la.

“Đây là cổ lộ chung cực sao?”

Quân Tiêu Dao liếc một cái nhìn ra xa, chỉ nhìn thấy vũ trụ tinh không vô bờ.

Khác với mười tám cửa ải trên đế lộ, cổ lộ chung cực được tạo thành từ một trăm lẻ tám cổ tinh, cũng được coi là một trăm lẻ tám cửa ải.

Lộ tuyến giữa chúng liên kết với nhau, hình thành một cổ lộ thí luyện chung cực mênh mông vô tận.

Một trăm lẻ tám viên cổ tinh có rất nhiều hành tinh sinh mệnh phồn hoa, rất nhiều tinh cầu tu luyện có đại đạo nồng đậm, cũng có rất nhiều cấm địa sinh mệnh nguy cơ tứ phía.

Còn có ngôi sao tĩnh mịch, ngôi sao nguyền rủa, ngôi sao diệt tuyệt..v..v..

Giữa các cổ tinh còn có các loại Tinh Không Đạo Phỉ, Tinh Hải bạo loạn, Thôn Tinh cổ thú, chủng tộc cổ xưa, con đường này còn hung hiểm hơn đế lộ gấp vạn lần!

“Như vậy mới thú vị chứ.” Quân Tiêu Dao không chút khiếp đảm, trong mắt còn lộ ra một tia chờ mong.

Lúc này, trong đầu hắn vang lên âm thanh máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đã tới địa điểm đánh dấu, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng bảy sao, vô thượng thần thông, Chư Thiên Sinh Tử Luân!”

Tiếng nói vừa dứt, từng luồng tin tức lập tức tràn vào trong đầu Quân Tiêu Dao.

Chư Thiên Sinh Tử Luân, thay thế chư thần, khống chế sinh tử, vận chuyển chư thiên!

Sinh tử nằm trong một bàn tay!

Chương 761 - Thương Khâu cổ tinh, gặp đuổi giết trên đường đi

Chương 761: Thương Khâu cổ tinh, gặp đuổi giết trên đường đi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Chư Thiên Sinh Tử Luân!” Trong mắt Quân Tiêu Dao có hào quang kỳ lạ chớp động.

Tới cấp bậc cảnh giới hiện tại như hắn thì một ít thần thông trước kia từng dùng, như Nhân Vương Ấn, Binh Phạt Quyết … đều trở nên không đủ dùng.

Thần thông võ học hiện tại hắn thường dùng nhất chính là Lục Đạo Luân Hồi Quyền, đại thần thông Lôi Đế, đại thần thông Côn Bằng, thần thông căn nguyên đại đạo tự nghĩ ra….

Chư Thiên Sinh Tử Luân vừa vặn có thể làm phong phú thêm thủ đoạn công phạt của hắn, hơn nữa thần thông này nghe tên có vẻ rất ghê gớm, mang theo cảm giác bá đạo như thay thế chúng thần chư thiên khống chế sinh tử!

“Có lẽ ta còn có thể mượn dùng thức thần thông này để lĩnh ngộ sinh tử chi ý, ngưng tụ ra luồng tiên khí tiếp theo.” Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ.

Hắn rất vừa lòng với khen thưởng bảy sao này.

Mà lúc này, trong đầu hắn lại vang lên âm thanh máy móc: “Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở cuối cổ lộ!”

“Cuối cổ lộ sao...” Quân Tiêu Dao nỉ non, sắc mặt không có bất cứ gợn sóng nào.

Đó là nơi hắn nhất định phải đi tới.

“Đánh dấu lâu như vậy cũng không có khen thưởng chín sao và mười sao, lần sau có phải nên giúp ta làm Âu Hoàng một lần hay

không?" Quân Tiêu Dao lắc đầu cười.

Đến bây giờ cấp đánh dấu tối cao hắn có được chỉ là tám sao mà thôi.

Khen thưởng bảy tám sao đã hi hữu như thế rồi, chính sao và mười sao còn hiếm đến cỡ nào nữa, có thể là thần thông hoặc là kỳ vật trên đời hiếm thấy.

Đương nhiên, đây là vấn đề xác suất, Quân Tiêu Dao cũng không thể khống chế.

"Chỉ hy vọng hệ thống này đừng giống cái nhà máy nào đó ở kiếp trước, xác suất rút trúng nhiều sao chỉ có không chấm không không mấy phần trăm." Quân Tiêu Dao cũng trêu chọc một câu.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao suy nghĩ về chuyện mình nên làm kế tiếp.

"Mục tiêu sau này, một là tiếp tục ngưng luyện tiên khí, hai là tích lũy nội tình, cường thế đột phá Thánh Nhân Vương." Quân Tiêu Dao suy tư mà nói.

Hắn không quen đột phá lên từng tầng từng tầng một.

Muốn xông lên thì phải xông cho đã, làm được giữa chừng là khó chịu nhất.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao có nội tình do tiên thai lưu lại, nhưng cũng không đủ để hắn phá mấy tiểu cảnh giới liên tục.

Sau khi tới thánh nhân cảnh, đột phá một tiểu cảnh giới đã khó, càng đừng nói là trực tiếp đột phá đến đại viên mãn.

Cho dù yêu nghiệt như Quân Tiêu Dao, cũng cần tích lũy một ít nội tình và các loại thiên tài địa bảo thì mới có thể đạt được.

Sau đó một mình Quân Tiêu Dao tiếp tục bước lên cổ lộ.

So với đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực thì cổ lộ chung cực càng thêm hoang vắng. Nhưng bởi vì đây là con đường chung cực hội tụ từ Cửu Thiên Tiên Vực, cho nên thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một ít tàu bay sao trời lao qua, hoặc là một ít tu sĩ cưỡi dị thú bay

vút.

Bọn họ đều không tới gần Quân Tiêu Dao, ai đi đường nấy, cực kỳ đề phòng.

Cho dù đi ra từ cùng một tiên vực thì thiên kiêu đế lộ cũng sẽ đề phòng nhau, thậm chí đánh đến ngươi chết ta sống. Càng đừng nói là thiên kiêu tiên vực hác, địch ý và đề phòng chỉ càng nặng nề hơn.

Đảo mắt đã trôi qua thời gian một tháng, Quân Tiêu Dao tiếp tục tiến lên, nhưng hắn còn chưa tới được cổ tinh đầu tiên trên cổ lộ.

“Cổ lộ chung cực này còn dài hơn đế lộ Hoang Thiên Tiên Vực quá nhiều quá nhiều.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Lúc này, hắn bỗng dừng chân, lạnh nhạt nói: “Theo ta mấy ngày là muốn làm cái gì?”

Sâu trong mảnh trời sao phía sau, một tên béo mặc hoàng sam có cái bụng to đang xấu hổ cười, đi lên phía trước.

“Ra mắt công tử.” Tên béo kia chắp tay và nói.

“Chuyện gì?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Tại hạ Lục Nhân Giáp của Thiên Cơ Lâu thuộc Huyền Thiên Tiên Vực, công tử gọi ta là Tiểu Lục cũng được.”

“Ta thích nhất là kết giao bạn tốt, ta thấy công tử tiên khí phiêu phiêu, có tiên nhân chi tư, nhất định là một nhân vật bất phàm, chẳng biết có thể may mắn làm quen hay không?” Tên béo tên là Lục Nhân Giáp này liên tục nịnh nọt một hồi, đôi mắt nhỏ như đậu xanh tỏa ra ánh sao mà nói.

Tuy Thiên Cơ Lâu không phải thế lực bất hủ, nhưng cũng có chút thanh danh ở Huyền Thiên Tiên Vực.

“Xin lỗi, ta không có hứng thú với người qua đường giáp.” Quân Tiêu Dao định rời đi.

Lục Nhân Giáp nói: “Xin hỏi công tử muốn đi đến cửa ải thứ mười

tham dự hội nghị thiên kiêu?”

Bước chân của Quân Tiêu Dao khựng lại, lập tức hỏi: “Đó là cái gì?”

Lúc này Lục Nhân Giáp mới cười tủm tỉm và nói: “Công tử có điều không biết, thiên kiêu của chín đế lộ hội tụ, khó tránh khỏi có một vài người mang theo bảo bối, bản thân không dùng được nên trao đổi với người khác.”

“Mà cửa ải thứ mười cổ lộ, Thương Khâu cổ tinh, xem như cổ tinh phồn hoa nhất ở chặng đầu của cổ lộ, vạn tộc thương minh muốn tổ chức hội nghị thiên kiêu ở đó, có thể giao dịch các loại bảo bối hi hữu.”

Lời Lục Nhân Giáp nói cũng làm ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe. Trên người hắn không phải có hơn trăm cái Chứng Đạo Chi Ấn không dùng được sao?

So với lãng phí thì chi bằng đi đổi một ít có thể bảo bối trợ giúp hắn đột phá cảnh giới.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao có chút dao động, Lục Nhân Giáp tiếp tục nói: “Có lẽ trong hội nghị thiên kiêu đó sẽ có không ít bảo bối xuất hiện, tiên kim, bất tử dược tuyệt thế, thậm chí cả có cả mảnh nhỏ tiên đan.”

Quân Tiêu Dao nghe vậy cũng cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới có cả mảnh nhỏ tiên đan. Thứ gì có liên quan đến tiên đều cực kỳ trân quý, như tàn tiên chi huyết, tiên thai..v..v.

“Đương nhiên, thậm chí còn có thể giao dịch cả Chứng Đạo Chi Ấn hi hữu nhất.” Lục Nhân Giáp tấm tắc cảm thán.

Quân Tiêu Dao lại cười cho qua, hắn không thiếu nhất chính là Chứng Đạo Chi Ấn.

“Ngươi cũng biết rất nhiều.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đó là đương nhiên, Thiên Cơ Lâu ta chính là tổ chức tình báo ở Huyền Thiên Tiên Vực.” Lục Nhân Giáp ưỡn cái bụng bự lên mà nói.

Nhìn thấy Lục Nhân Giáp này còn có chút tác dụng, Quân Tiêu Dao cũng không ngại dẫn hắn ta theo.

Lục Nhân Giáp xoa xoa tay, dò hỏi có phải hắn là thiên kiêu cấp bậc tiểu đầu sỏ hay không?

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Chương 762 - Thái Cổ vương tộc Bát Tiểu Thánh

Chương 762: Thái Cổ vương tộc Bát Tiểu Thánh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lục Nhân Giáp thấy thế thì dù trong mắt có một chút thất vọng, nhưng cũng không lộ ra ngoài.

“Ha ha, huynh đệ, đi theo Lục ca đi, bảo đảm có thịt ăn.” Lục Nhân Giáp thả lỏng đi, vỗ vỗ bả vai Quân Tiêu Dao mà tùy tiện nói.

Quân Tiêu Dao câm nín, vừa rồi còn bảo Quân Tiêu Dao kêu hắn ta là Tiểu Lục, hiện tại lại lập tức biến thành Lục ca.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không lừa gạt Lục Nhân Giáp, hắn thật sự không phải thiên kiêu tiểu đầu sỏ, thậm chí cũng không phải thiên kiêu cấm kỵ.

Hắn là dị số vạn cổ không cách nào đánh giá!

Kế tiếp, hai người cùng lên đường.

Không thể không nói, có tên béo này giải buồn nên Quân Tiêu Dao cũng không nhàm chán.

Lục Nhân Giáp mở miệng là thao thao bất tuyệt, từ nam nói đến bắc.

“Tính ra, thế lực Thái Cổ hoàng tộc cường thịnh nhất Huyền Thiên Tiên Vực ta chính là Thái Dương Thần Sơn, Thập Đại Thái Tử vừa xuất hiện thì ai có thể địch lại?” Lục Nhân Giáp đĩnh đạc mà nói.

“Thái Dương Thần Sơn...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi lóe lên.

Hình như Nghệ tộc của tùy tùng Nghệ Vũ đã bị hủy diệt bởi Thái Dương Thần Sơn.

“Có thể nói Thái Dương Thần Sơn là hoàng tộc bá chủ đỉnh cấp

của Huyền Thiên Tiên Vực, gây nên bất hủ chiến, trước diệt Cổ Chi Đế Tộc Nghệ tộc, sau công Nguyệt Thần Cung, kiêu ngạo ương ngạnh...” Lục Nhân Giáp nói.

Quân Tiêu Dao đang trầm tư, trước đó hắn đã hứa phải giúp Nghệ Vũ báo thù.

Hiện tại xem ra đã có cơ hội này.

“Thái Dương Thần Sơn, Kim Ô Thập Thái Tử sao...” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Kế tiếp, qua hơn nửa năm, Quân Tiêu Dao đã cùng Lục Nhân Giáp bước qua bảy tám viên cổ tinh sinh mệnh, rốt cuộc cũng sắp đến gần cửa ải thứ mười, Thương Khâu cổ tinh.

Trong thời gian đó cũng có rất nhiều hung hiểm, các loại hư không vùng cấm, ma đạo tàn nhẫn, còn có dị tộc vũ trụ, thứ nào cũng cực kỳ nguy hiểm. Nhưng những nguy hiểm đó đều bị Quân Tiêu Dao một tay đẩy ngang.

Lúc này, cho dù Lục Nhân Giáp có ngốc cũng biết Quân Tiêu Dao tuyệt đối là nhân vật khó lường.

“Khó trách nói mình không phải tiểu đầu sỏ, thì ra là thiên kiêu cấm kỵ...”

Thái độ của Lục Nhân Giáp đối với Quân Tiêu Dao lại trở nên kính cẩn, lại từ Lục ca biến thành Tiểu Lục.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý đến những việc nhỏ không đáng kể đó.

Khi bọn họ tới gần Thương Khâu cổ tinh, dòng người chung quanh cũng nhiều lên.

Có thiên kiêu cưỡng đại lấy cổ thú kéo xe.

Có thiên kiêu khống chế hoàng điểu lên đường.

Lâu thuyền các màu, tàu bay tinh thần cùng hội tụ về hướng Thương Khâu cổ tinh.

“Trong hội nghị thiên kiêu lần này, ta nhất định phải đổi được bảo bối ra ngưng luyện tiên khí.”

“Hắc hắc, ta đến vì muốn nhìn thấy tiên tử của Thần Nữ Phường, Thiên Nữ Diên.”

“Đúng vậy, nghe nói Thiên Nữ Diên trường tụ thiện vũ (1), một tay Lạc Thần Kinh Hồng Vũ, điên đảo chúng sinh.”

(1) Người có tay áo dài thì giỏi việc nhảy múa

Bốn phía, một ít thiên kiêu đang giao lưu.

“Nơi này cũng thật náo nhiệt.” vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật bình thản.

Đi lâu như vậy trong vũ trụ cô quạnh, ngẫu nhiên bước vào nơi khói lửa đầy tiếng người cũng không tồi.

Mà đúng lúc này, phía trước bỗng có dao động pháp lực tràn ra, có ánh hào quang thần thông lan tỏa.

Một bóng dáng nhỏ xinh cực kỳ linh hoạt, như con thỏ duỗi chân mà nhảy trên hư không.

Phía sau còn có bốn bóng dáng cường đại đến cực điểm đang đuổi giết. Trong đó có một người lưng hùm vai gấu, tựa như một tòa ma sơn, đang phát ra một tiếng quát vang dội: “Bát Tiểu Thánh chúng ta đang bao vây tiễu trừ con mồi, người không liên quan thối lui!”

Hắn vừa nói ra khỏi miệng thì thuận tay vỗ một cái, một chưởng chụp một thiên kiêu tới gần lộ tuyến của bọn họ thành vụn máu.

“Ồ... Chẳng lẽ là bốn vị trong Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc?” Lục Nhân Giáp hít hà một hơi, trong mắt hiện ra chút kiêng kị.

“Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc?” Quân Tiêu Dao lộ ra chút nghi hoặc.

“Công tử có điều không biết, đó là tám vị thiên kiêu Thái Cổ vương

tộc có tu vi cường đại, đều bước lên bảng đầu sỏ, thực lực cực kỳ cường đại.” Lục Nhân Giáp nói.

Mà lúc này, bóng dáng nhỏ xinh kia vừa vặn chạy về hướng bọn họ.

“Chúng ta đi thôi.” Quân Tiêu Dao rất lạnh nhạt.

Chuyện đuổi giết này quá thường thấy trên cổ lộ chung cực.

Quân Tiêu Dao cũng không phải người hiền lành gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ. Mà khi đám người Quân Tiêu Dao muốn rời khỏi thì bốn cường giả Thái Cổ vương tộc phía sau đã đến gần.

“Bảo ngươi cút mà không cút, lại chặn đường ở đây!”

Nam tử lưng hùm vai gấu kia thuận tay tung một chưởng, giống như một vòm trời màu đen lật úp đến.

Lục Nhân Giáp sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thịt mỡ trên mặt run lên.

“Hả?” Quân Tiêu Dao lộ ra ánh mắt lạnh như băng.

“Chậc chậc, người nọ là ai vậy, tự nhiên lại đụng trúng mũi thương, thật là xui xẻo.”

“Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc đều là thiên kiêu bước lên bảng đầu sỏ, nếu tám người liên thủ thì có thể chống lại cả thiên kiêu cấm kỵ đấy.”

“Ta cũng nghe nói, hình như Bát Tiểu Thánh này có liên hệ và hợp tác nào đó với Thái Dương Thần Sơn.”

“Khó trách Bát Tiểu Thánh còn kiêu ngạo hơn trước kia, thì ra có liên quan đến Thái Dương Thần Sơn.” Một ít thiên kiêu bừng tỉnh.

Thái Dương Thần Sơn là tồn tại thế đó, đó là Thái Cổ hoàng tộc đứng đầu Huyền Thiên Tiên Vực, một trong những bá chủ bất hủ, từng khơi dậy bất hủ chiến, huỷ diệt Nghệ tộc, hiện tại lại đang bao vây tiễu trừ Nguyệt Thần Cung, cực kỳ kiêu ngạo bá đạo.

Thần Sơn Kim Ô Thập Đại Thái Tử kia còn danh dương trên cổ lộ chung cực, được xưng Thập Đại Kiêu Dương, trong đó không chỉ có một thiên kiêu cấm kỵ.

Một ít thiên kiêu Huyền Thiên Tiên Vực nhìn về phía Quân Tiêu Dao với ánh mắt mang theo một tia thương hại.

Bị Bát Tiểu Thánh theo dõi thì chỉ có đường chết.

Mà lúc này, nhìn kia nam tử giơ tay muốn tiêu diệt giết hắn, Quân Tiêu Dao vẫn thật lạnh nhạt.

Quân Tiêu Dao không gây chuyện, nhưng không có nghĩa là hắn sợ phiền phức.

Quân Tiêu Dao muốn tự đi, được!

Nhưng người khác muốn hắn cút, không được!

“Người trẻ tuổi, đường đi hẹp...” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu, trong mắt mang theo sự bình thản như quan sát con kiến.

Chương 763 - Uy thế của Chư Thiên Sinh Tử Luân

Chương 763: Uy thế của Chư Thiên Sinh Tử Luân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn không muốn tham gia vào chuyện này, nhưng ngặt nổi lại có người muốn tìm đường chết.

Quân Tiêu Dao một ngón tay điểm ra, lôi đình quấn quanh, hội tụ vào ngón tay đó.

Cứ như là một ngón tay của Lôi Đế xa xưa phá vỡ thời không mà đến!

Ngón tay vô cùng khổng lồ có lôi đình quấn quanh chỉ thẳng về hướng nam tử lưng hùm vai gấu kia.

Oanh!

Cánh tay tung chưởng của nam tử kia trực tiếp nổ tung, máu thịt văng ra đầy trời!

“A!”

Nam tử kia phát ra một tiếng hét thảm, ói ra máu tươi, toàn bộ thân thể bị chia năm xẻ bảy, cứ như bị lôi đình xé rách.

Hắn ta lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, chấn động đến thần hồn phát run!

Hoàn toàn không nghĩ tới, nam tử thần bí đi ngang qua lại có thực lực khủng bố như vậy!

Hắn ta thúc giục sức mạnh huyết khí, muốn giúp thân thể mình khôi phục lại.

Nhưng sức mạnh lôi đình hủy diệt kia quá mức mãnh liệt, căn bản không thể khép lại.

“Rống!”

Gầm lên giận dữ, nam tử lưng hùm vai gấu tử hiện ra bản thể, rõ ràng là một con gấu đen hung uy ngập trời.

“Sao... Sao có thể?”

Lúc này, những thiên kiêu tu sĩ vốn đang xem diễn chung quanh đều dại ra phát ngốc, trừng lớn đôi mắt, miệng há to.

Mỗi một vị trong Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc đều là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy trên bảng đầu sỏ.

Người nào trong đó cũng có thể tiếp được mấy chục đến trăm chiêu khi đối mặt với thiên kiêu cấm kỵ, nhưng hiện tại lại không thắng nổi một ngón tay của bóng dáng bạch y kia!

Lục Nhân Giáp đứng bên cạnh cũng ngây người.

Hắn ta biết thực lực của Quân Tiêu Dao rất mạnh, sâu không lường được. Nhưng cũng không nghĩ tới có thể mạnh đến trình độ này.

Một ngón tay thôi đã trực tiếp đánh cho Hắc Hùng Tinh Hùng Bá Thiên - một trong Bát Tiểu Thánh hiện ra bản thể.

Bóng dáng nhỏ xinh trước đó còn đang hốt hoảng chạy trốn, giờ cũng dừng bước chân lại, trong đôi mắt to tròn như hồng bảo thạch hiện ra khiếp sợ và vui sướng.

“Làm càn!”

“Tìm đường chết!”

“Ngươi là người phương nào?”

Ba người còn lại trong Bát Tiểu Thánh phục hồi tinh thần, lộ ra phát ra tiếng mắng giận dữ.

“Là tiểu thánh của Thiên Cẩu Tộc, Quỷ Giao Lĩnh và Hoàng Phong Động.” Một ít thiên kiêu run giọng mà nói.

Bát Tiểu Thánh lần lượt đến từ tám Thái Cổ vương tộc đứng đầu.

Hùng Bá Thiên đã bị thương nặng kia chính là thiên kiêu đầu sỏ của Hắc Phong Sơn.

Mà ba người còn lại đến từ Thiên Cẩu Tộc, Quỷ Giao Lĩnh và Hoàng Phong Động.

Còn bốn người khác trong Bát Tiểu Thánh thì không có ở nơi đây.

“Ta không muốn gây chuyện, các ngươi lại muốn tìm đường chết, kiến thức hạn hẹp...” vẻ mặt Quân Tiêu Dao lạnh như băng.

Hắn chậm rãi nâng tay lên, búng tay một cái.

Oanh!

Sức mạnh lôi đình trên người Hùng Bá Thiên bùng nổ, hắn ta phát ra tiếng rít gào hoảng sợ thảm thiết, toàn bộ thân thể đã bị lôi đình xé rách, xương cốt văng khắp nơi, làm nổ ra từng cụm huyết hoa.

Một trong Bát Tiểu Thánh đã ngã xuống!

“Này...”

Rất nhiều thiên kiêu thấy tình cảnh này thì theo bản năng lui về phía sau một bước, sống lưng phát lạnh. Người trẻ tuổi cả người bao phủ trong tiên ý là ai mà khủng bố như thế, thủ đoạn quỷ dị mà lại cường đại.

Một trong Bát Tiểu Thánh không có chút sức phản kháng nào với hắn cả!

“Bá Thiên!”

“Đáng chết, cùng nhau xông lên, giết hắn!”

Ba tiểu thánh còn lại cùng phát ra tiếng rống giận.

Phía sau thiên kiêu Thiên Cẩu Tộc có thú ảnh khủng bố hiện lên, đó là một con thiên cẩu, thân thể đè ép cả sao trời, muốn cắn nuốt ánh trăng.

Nghe đồn tổ tiên Thiên Cẩu Tộc có khả năng nuốt cả mặt trăng, khủng bố vô biên.

Thiên kiêu Quỷ Giao Lĩnh là một nam tử mặc giao long giáp đen nhánh. Hắn cầm một trường mâu đen nhánh trong tay, đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao, cứ như biến thành một con giao long màu đen đang rít gào.

Bản thể của thiên kiêu Hoàng Phong Động là chồn, hắn thi triển thần thông đạo pháp, gió cát màu vàng đầy trời, cho dù là thánh nhân bình thường rơi vào trong đó thì thân thể cũng bị nghiền thành cặn bã máu thịt!

Ba tiểu thánh cùng ra tay, dao động như vậy khiến tứ phương chấn động, lập tức có rất nhiều ánh mắt đều nhắm về hướng nơi đây.

“Đậu xanh rau má.” Lục Nhân Giáp sợ tới mức sắp đái ra quần.

Nếu chỉ có một mình hắn thì sợ là hiện tại đã trở thành vong hồn dưới tay Bát Tiểu Thánh. Đối mặt với ba thiên kiêu đầu sỏ, Quân Tiêu Dao mặt không đổi sắc, khoanh tay mà đứng, khí tức bình tĩnh mà không gợn sóng.

“Sao lại thế này, vì sao người nọ không có chút động tĩnh nào cả?”

“Sợ là bị dọa choáng váng rồi?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao khoanh tay mà đứng, rất nhiều thiên kiêu chung quanh đều lộ ra ánh mắt kinh nghi.

“Công tử!” Lục Nhân Giáp đang gọi, nhưng Quân Tiêu Dao không đáp lại.

Ngay sau đó, thế công của ba tiểu thánh cùng giáng thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

“A, còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh, thì ra cũng bị dọa đến không dám nhúc nhích.” Ba tiểu thánh lạnh nhạt nói.

Nhưng mà kế tiếp, nụ cười lạnh trên mặt bọn họ cứng lại. Chỉ thấy tất cả thế công thần thông vừa tới gần bóng dáng kia thì như

xuân tuyết tan rã, biến mất tăm hơi.

Thật giống như...

Chưa từng tồn tại.

“Sao có thể?” Trong đầu ba tiểu thánh nổ vang.

Tất nhiên bọn họ không có khả năng nghĩ đến, đây là miễn dịch pháp lực cực kỳ hi hữu trong truyền thuyết.

“Chỉ như thế mà dám tự xưng là Bát Tiểu Thánh?” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn cũng lười tiếp tục dây dưa với những con kiến đó, vừa vặn có thể coi bọn chúng như bao cát và vật thí nghiệm, kiểm tra thử thần thông mình vừa đánh dấu được.

Quân Tiêu Dao nâng đôi tay lên, có khí cơ khủng bố đang ấp ủ. Một tay hắn có hạo quang kích động, một tay có ma quang hội tụ.

Một tay chưởng quản sự sống, một tay làm chủ cái chết.

Sức mạnh sinh tử lưu chuyển hội tụ trong tay Quân Tiêu Dao.

Đó chính là thần thông vô thượng, Chư Thiên Sinh Tử Luân!

Lúc này Quân Tiêu Dao giống như thần vương vô thượng làm chúa tể sinh tử, uy thế kia lay động bát phương, khiến sao trời rách nát!

“Muốn các ngươi sống thì sống, muốn các ngươi chết thì phải chết!”

Quân Tiêu Dao đầu tiên là đánh ra hạo quang, thân thể ba tiểu thánh không khống chế được mà bị lôi kéo về phía Quân Tiêu Dao.

Sau đó Quân Tiêu Dao trực tiếp đánh ra tử quang.

Khả năng diệt sạch sinh cơ bùng nổ trong tay hắn, cứ như có thể tiêu diệt hàng tỉ sinh linh!

Chương 764 - Thái Âm Ngọc Thố

Chương 764: Thái Âm Ngọc Thố

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ba tiểu thánh phát ra tiếng hét giận dữ, thi triển hết pháp lực, liều mạng giãy giụa.

“Chúng ta phụng lệnh của Kim Ô Thập Thái Tử đến đuổi giết dư nghiệt, ngươi dám ra tay với chúng ta!”

“Cửu Đầu Trùng đại ca họ cũng sẽ không bỏ qua ngươi!”

Nhận thấy tử vong kề bên, ba tiểu thánh lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, bọn họ tuyệt đối không ngờ được mình cũng có ngày đá trúng tấm ván sắt.

“Đều là rác rưởi thôi!” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra tia lạnh lẽo miệt thị.

Hắn chấp tay lại, sức mạnh sinh tử nổ tung trong phút chốc. Thân thể ba tiểu thánh cũng cùng nổ mạnh ra, sau đó co rụt lại thành ba khối máu thịt bầy hầy!

Cả nguyên thần cũng bị diệt sát trong đó!

Chư Thiên Sinh Tử Luân bá đạo như vậy!

Bên ngoài Thương Khâu cổ tinh, không khí giống như đông cứng lại, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt ngẩn ngơ, trong ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao mang theo chấn động không thể che giấu.

Vừa rồi vẫn là bốn cường giả sống sờ sờ, lúc này thân thể một người đãnổ nát, ba người còn lại biến thành ba khối máu thịt đổ nát, khiến người ta nhìn thấy mà muốn buồn nôn.

“Quả nhiên Chư Thiên Sinh Tử Luân rất bá đạo.”

Đừng nói là những người khác, ngay cả bản thân Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy bất ngờ.

Lực sát thương của Chư Thiên Sinh Tử Luân không khỏi quá mạnh, trực tiếp đánh nát thân thể kẻ địch, cốt cách nội tạng rách nát, hóa thành một cục máu thịt bầy hầy.

Đây là chấp chưởng sức mạnh sinh tử trong lòng bàn tay!

“Trời ơi...” Lục Nhân Giáp điên cuồng nuốt nước bọt.

Hắn ta đã kết bạn với nhaân vật khủng bố gì thế này!

Lục Nhân Giáp cảm thấy thật may mắn, quả thực mình đã ôm trúng một cái đùi thô nhất.

“Thứ không có mắt.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, tùy tiện vung tay lên.

Hắn thi triển ra Thôn Thần Ma Công, cắn nuốt lốc xoáy đen nhánh hiện lên, trong nháy mắt đã luyện hóa những huyết nhục đó thành năng lượng linh khí tinh thuần nhất.

Ồ...

Mọi người thấy tình cảnh này thì theo bản năng tránh đi, trên nét mặt lộ ra sự kiêng kị cực độ.

“Người trẻ tuổi kia rõ ràng có tiên quang bao phủ cả người, giống như trích tiên, nhưng thủ đoạn lại quỷ dị bá đạo như thế.”

“Không sai, hắn là truyền nhân của vị ma chủ nào sao, hay là hậu duệ của nguồn cội ma đạo?”

Chư Thiên Sinh Tử Luân và Thôn Thần Ma Công đều là thần thông công pháp vô cùng bá đạo, để lại bóng ma trong lòng mọi người ở đây

“Đi thôi.”

Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, như đã làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể chút nào.

Cho dù là Bát Tiểu Thánh hay là Thập Thái Tử gì đấy thì trong mắt hắn cũng chỉ như vậy mà thôi, Quân Tiêu Dao không sợ bất cứ uy

hiếp và khiêu chiến nào.

Lục Nhân Giáp gật đầu, theo sát phía sau Quân Tiêu Dao. Hắn ta thề, nhất định phải ôm chặt cái đùi này.

Mà lúc này, phía sau vang lên một tiếng nói sợ hãi mềm mại: "Vị công tử này, xin chờ một chút..."

"Hả?"

Quân Tiêu Dao dừng bước, nghiêng đầu, lập tức thấy được một tiểu cô nương.

Nàng là bóng dáng nhỏ xinh trước đó bị bốn tiểu thánh đuổi giết. Tiểu cô nương nhìn chỉ chừng mười hai mười ba tuổi, là một tiểu mỹ nữ nghịch ngợm đáng yêu.

Một mái tóc bạc lộng lẫy xõa tung đến eo, đôi mắt to lóe sáng giống như hồng bảo thạch, cái mũi ngọc cực kỳ tinh xảo.

Khiến người ta chú ý nhất là trong mái tóc bạc của nàng ta có hai cái lỗ tai thỏ xù xù màu trắng như tuyết, hơn nữa còn đang rũ xuống.

"Thỏ tai cụp?" Quân Tiêu Dao hơi nghiêng đầu.

Lục Nhân Giáp đứng bên cạnh đánh giá liếc mắt một cái, có chút kinh nghi mà nói: "Chẳng lẽ ngươi là Thái Âm Ngọc Thố kia của Nguyệt Thần Cung?"

Thiên Cơ Lâu của Lục Nhân Giáp chính là tổ chức tình báo của Huyền Thiên Tiên Vực, vẫn có chút hiểu biết đối với các thế lực khắp Huyền Thiên Tiên Vực.

Con Thái Âm Ngọc Thố này, Lục Nhân Giáp có nghe nói hình như nàng là thị nữ bên người Thánh Nữ của Nguyệt Thần Cung.

"Ta là Thái Âm Ngọc Thố, đa tạ công tử cứu ta."

Thái Âm Ngọc Thố rất ngoan ngoãn, tai thỏ buông xuống dán lên hai bên đầu, nhìn qua đáng yêu lại ngây thơ, mang theo linh khí, mang đến cho người ta cảm giác nhu nhược đáng thương.

“Ta vốn cũng không có ý cứu ngươi, chỉ là bọn họ tìm đường chết mà thôi.” Quân Tiêu Dao xua xua tay, không chút để bụng.

Cho dù người bị đuổi giết là tiểu loli hay là đại hán bảy thước thì hắn cũng chẳng cảm thấy khác biệt gì, là bốn tiểu thánh kia tìm đường chết, còn muốn trêu chọc hắn.

Thái Âm Ngọc Thố nghe vậy thì cắn cắn môi, bỗng quỳ xuống trước Quân Tiêu Dao, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Cầu xin công tử, cứu vớt tiểu thư nhà ta đi!”

“Tiểu thư nhà ngươi?” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất bình thản.

Lục Nhân Giáp giải thích: “Tiểu thư nhà nàng chính là Thánh Nữ của Nguyệt Thần Cung, Ngọc Thuyền Quyên.”

Trước đó, Lục Nhân Giáp đã nói chuyện về Huyền Thiên Tiên Vực cho Quân Tiêu Dao biết, bao gồm cả Thái Dương Thần Sơn công hãm Nguyệt Thần Cung.

“Tiểu thư nhà ta đang tránh né Kim Ô Thập Thái Tử đuổi giết, bốn tiểu thánh kia đuổi giết ta, cũng là muốn có được tung tích của tiểu thư từ chỗ của ta.” Thái Âm Ngọc Thố nói.

“Vậy có liên quan gì đến ta?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc lắc đầu.

Tuy rằng bởi vì Nghệ Vũ mà Quân Tiêu Dao nhất định phải đối đầu với Thái Dương Thần Sơn. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn phải đi cứu Nguyệt Thần Cung Thánh Nữ.

Hiện tại hắn muốn đi tham gia hội nghị thiên kiêu, cũng không công phu để đi cứu người.

Nhìn thấy thái độ của Quân Tiêu Dao, nước mắt của Thái Âm Ngọc Thố rơi xuống từng viên từng viên, nàng đã không thể nghĩ ra biện pháp khác.

Lục Nhân Giáp cũng im miệng không nói gì, hắn ta nghe theo Quân Tiêu Dao.

Nhưng nghĩ đến vị mỹ nhân nổi danh Ngọc Thuyền Quyên của Huyền Thiên Tiên Vực kia sẽ bị đạp hư trong tay Kim Ô Thập Thái

Tử, Lục Nhân Giáp vẫn cảm thán một tiếng, hồng nhan bạc mệnh.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao không hề để ý tới.

Lúc này, Thái Âm Ngọc Thố cắn môi, tiếp tục nói: “Tiểu thư nhà ta là Thái Âm Thánh Thể!”

“Thái Âm Thánh Thể, thể chất lô đỉnh đệ nhất thiên hạ đó sao?” Quân Tiêu Dao khẽ nhướng mày.

Phía trước hắn gặp được Mục Nguyệt Hàn là Thuần Âm Chi Thể, đã là lô đỉnh cực kỳ thượng thừa, nhưng so với Thái Âm Thánh Thể thì vẫn còn kém quá xa.

Thái Âm Thánh Thể đứng ở vị trí năm mươi trong ba ngàn thể chất, chính là thể chất lô đỉnh thiên hạ đệ nhất.

Chương 765 - Dã tâm của Kim Ô Thập Thái Tử

Chương 765: Dã tâm của Kim Ô Thập Thái Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có thể nói, gần như tất cả tu sĩ nam tính đều mộng tưởng có thể có được một vị nữ tu Thái Âm Thánh Thể làm đạo lữ song tu, đó là mộng tưởng lớn nhất của tất cả nam tu.

Không chỉ là vì song tu với Thái Âm Thánh Thể có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện hơn nhiều, còn là vì nữ tu có được loại thể chất này có bộ phận nào đó khác hẳn với những nữ tu còn lại, đó chính là danh khí trên đời hiếm thấy.

Là cái loại có thể khiến nam nhân lên trời.

Cũng bởi vậy, Thái Âm Thánh Thể mới có thể được tất cả nam tu truy đuổi. Nhưng loại thể chất này cực kỳ hi hữu, một tiên vực mênh mông chưa chắc có thể có một hai người.

“Chậc chậc, Ngọc Thuyền Quyên chính là nữ thần của Huyền Thiên Tiên Vực chúng ta.” Lục Nhân Giáp cũng tấm tắc cảm thán.

Nói thật, hắn cũng từng ảo tưởng về Ngọc Thuyền Quyên.

Nhưng loại giai nhân tuyệt đại như Ngọc Thuyền Quyên căn bản không có khả năng có bất cứ quan hệ gì với hắn.

“Thái Âm Thánh Thể thật sự không tồi, nhưng... Cũng chỉ như vậy.” Vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn như giếng cổ không gợn sóng.

Đổi lại là nam nhân khác, có lẽ sẽ cảm thấy rất hứng thú. Nhưng Quân Tiêu Dao thì khác, lấy thiên phú của hắn thì căn bản không cần mượn dùng lô đỉnh để tu luyện. Cho nên lực hấp dẫn của Thái Âm Thánh Thể đối với hắn rất có hạn.

Thái Âm Ngọc Thố cũng ngẩn ngơ.

Đây là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy có người thờ ơ với tiểu thư nhà nàng như thế.

Thái Âm Ngọc Thố tiếp tục nói: "Nếu để Kim Ô Thập Thái Tử có được tiểu thư nhà ta thì có khả năng hắn sẽ luyện thành Hậu Thiên Hỗn Độn Thể."

Quân Tiêu Dao nhìn về phía Lục Nhân Giáp.

Lục Nhân Giáp nói: "Tuy Thập Thái Tử của Thái Dương Thần Sơn kia là nhi tử nhỏ nhất của Kim Ô Vương, nhưng thiên phú lại là mạnh nhất, có được Thái Dương Thánh Thể."

"Khó trách." Quân Tiêu Dao xem như đã hiểu.

Vì sao Kim Ô Thập Thái Tử lại đuổi giết Ngọc Thuyền Quyên.

Thái Dương Thánh Thể và Thái Âm Thánh Thể kết hợp thì thật sự có khả năng đắp nặn thành Hậu Thiên Hỗn Độn Thể.

Tựa như Hoang Cổ Thánh Thể của hắn và Tiên Thiên Đạo Thai của Khương Thánh Y, nếu song tu thật sự thì rất có khả năng sẽ có được sức mạnh Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.

Tuy rằng Hậu Thiên Hỗn Độn Thể không bằng Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Thể chân chính, nhưng cũng cực kỳ cường đại.

"Ta cũng nghe nói, sở dĩ Thái Dương Thần Sơn kia công hãm Nguyệt Thần Cung, trong đó cũng có một phần nguyên nhân là vì Kim Ô Thập Thái Tử muốn có được Ngọc Thuyền Quyên, tu luyện thành Hậu Thiên Hỗn Độn Thể." Lục Nhân Giáp nói.

Quân Tiêu Dao lâm vào trầm tư.

Nói thật, đừng nói là Hậu Thiên Hỗn Độn Thể, cho dù là Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Thể chân chính ở trước mặt Quân Tiêu Dao thì hắn cũng sẽ không để ý.

Nhưng sau này Quân Tiêu Dao muốn Nghệ Vũ tự mình báo thù. Dù sao đây là mối thù diệt tộc, nếu Nghệ Vũ không tự mình báo thù thì trong lòng sẽ luôn có một cái gai, sẽ trở thành tâm ma, bất lợi cho con đường sau này của hắn ta.

Hình như nhìn thấy Quân Tiêu Dao đang dao động, Thái Âm Ngọc Thố tiếp tục nói: “Tiểu thư nhà ta còn nắm trong tay Thái Âm Tiên Kinh của Nguyệt Thần Cung.”

“Hả?” Lần này Quân Tiêu Dao thật sự có hứng thú.

Tiên kinh cực kỳ hiếm thấy, cho dù một ít bất hủ đạo thống cũng chỉ có thể có được vài tiên kinh tàn khuyết.

Quân Tiêu Dao không quan tâm đến Ngọc Thuyền Quyên, cũng không để bụng Thái Âm Thánh Thể. Nhưng hắn thật sự có hứng thú với Thái Âm Tiên Kinh.

Quân Tiêu Dao cũng có được Tam Thế Tiên Kinh, nhưng lại là tàn khuyết.

Chỉ có Quá Khứ Di Đà Kinh và Hiện Thế Như Lai Kinh, còn thiếu Tương Lai Vô Sinh Kinh là chưa đánh dấu.

“Kim Ô Thập Thái Tử đuổi giết tiểu thư nhà ta, trừ muốn có được tiểu thư ra thì còn muốn giành được Thái Âm Tiên Kinh, kết hợp với Thái Dương Tiên Kinh của Thái Dương Thần Sơn thì sẽ có khả năng tạo thành Âm Dương Vô Thượng.” Thái Âm Ngọc Thố nghiêm túc nói.

Nàng đã nói hết những lợi ích có thể nói ra, nếu Quân Tiêu Dao không dao động nữa thì nàng cũng không có cách nào.

“Ngươi xác định tiểu thư nhà ngươi sẽ cho ta?” trong giọng nói của Quân Tiêu Dao mang theo chút nghiền ngẫm.

Những vật như tiên kinh quá trân quý.

“Có lẽ sẽ, chỉ cần công tử có thể trợ giúp tiểu thư đối phó với Kim Ô Thập Thái Tử.” Thái Âm Ngọc Thố thè lưỡi mà nói.

“Thôi, không sao cả, thứ mà ta muốn có được còn chưa bao giờ không chiếm được.” Quân Tiêu Dao không để bụng.

Cho dù lúc đó Ngọc Thuyền Quyên không đồng ý thì hắn cứ đến cướp là được.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao đồng ý, lúc này Thái Âm Ngọc Thố mới vỗ vỗ bộ ngực, hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm.

Nàng ta thấy rõ thực lực của Quân Tiêu Dao, tuyệt đối là thiên kiêu cấp bậc cấm kỵ. Không nói đến chuyện có thể đánh bại Kim Ô Thập Thái Tử, nhưng giúp đỡ Ngọc Thuyền Quyên vẫn là dư dả.

“Chẳng lẽ Công tử là thiên kiêu trên bảng cấm kỵ?” Thái Âm Ngọc Thố tò mò hỏi.

“Bảng cấm kỵ?” Quân Tiêu Dao cũng không biết.

Bách Hiểu Sinh Lục Nhân Giáp này lại bắt đầu giải thích.

Toàn bộ cổ lộ chung cực có bảng đầu sỏ, bảng cấm kỵ và đế bảng trong truyền thuyết.

Bảng đầu sỏ là bảng danh sách của những thiên kiêu đầu sỏ kia. Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc là thiên kiêu hàng đầu trên bảng đầu sỏ.

Bảng cấm kỵ là bảng danh sách thuộc về thiên kiêu cấm kỵ, người có thể vào bảng đều là truyền nhân bất hủ đỉnh cấp, tồn tại cấm kỵ trên các tiên vực. Ngày sau những truyền nhân cấm kỵ đó đều có khả năng đạt tới chuẩn đế trở lên.

Còn đế bảng thì càng hi hữu, chỉ có thiên kiêu thật sự có tư cách chứng đạo thành đế thì mới có tư cách bước lên bảng này. Nhưng đến bây giờ đế bảng còn chưa mở ra.

Thậm chí từ xưa đến nay, đế bảng cũng không mở ra được bao nhiêu lần.

Chỉ khi nào xuất hiện đại tranh chi thế chân chính, yêu nghiệt xuất hiện tầng tầng lớp lớp thì đế bảng mới mở ra được.

Kế tiếp, Thái Âm Ngọc Thố cũng nói với Quân Tiêu Dao, trên người nàng ta có một viên tinh thạch. Nếu Ngọc Thuyền Quyên xảy ra chuyện gì thì sẽ phát tin tức liên hệ với nàng.

“Vậy chờ nàng gửi tin đến đây đi.” Quân Tiêu Dao cũng không vội.

Thái Âm Ngọc Thố hoàn toàn yên lòng, thân thể nàng nhoáng lên, chỉ thoáng chốc đã hiện ra bản thể, biến thành một con thỏ tai cụp lớn bằng bàn tay, lông xù tuyết trắng.

Đôi mắt đỏ rực to lộng lẫy như hồng mã não nhìn có vẻ cực kỳ đáng yêu.

Thái Âm Ngọc Thố nhảy một cái lên cao ba thước, đáp xuống đầu vai Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thì thuận tay nắm nàng ta, bắt đầu vuốt.

Thái Âm Ngọc Thố: "..."

Chương 766 - Thái Âm Tiên Kinh

Chương 766: Thái Âm Tiên Kinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bị đại lão vuốt, ban đầu Thái Âm Ngọc Thố còn có chút run bần bật. Nhưng sau đó lại cảm thấy...

Còn rất thoải mái ~

Thái Âm Ngọc Thố hưởng thụ mà nheo đôi mắt đỏ lại.

Cảm giác được soái ca ca vuốt thật quá đã.

Quân Tiêu Dao cười khẽ, vừa vuốt Thái Âm Ngọc Thố vừa dẫn theo Lục Nhân Giáp đi đến Thương Khâu cổ tinh.

Chỉ còn lại một đám quần chúng ăn dưa chấn động.

“Chậc chậc, giết bốn người trong Bát Tiểu Thánh, hẳn bọn Cửu Đầu Trùng sẽ không chịu để yên đâu.”

“Còn có Thái Âm Ngọc Thố kia nữa, hình như là người mà Kim Ô Thập Thái Tử muốn bao vây tiễu trừ đúng không, người trẻ tuổi kia ứng phó được sao?”

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng nghị luận ồn ào, bọn họ có dự cảm, có lẽ sẽ có một trận đại chiến xuất sắc bùng nổ.

Bên này, Quân Tiêu Dao cũng buông xuống Thương Khâu cổ tinh.

Là một nơi dừng chân nghỉ ngơi trên đoạn đầu của cổ lộ, Thương Khâu cổ tinh cực kỳ phồn hoa, không tĩnh mịch mà không có sinh cơ giống như mấy cửa ải trước.

Mục tiêu của Quân Tiêu Dao là Thương Khâu thánh thành.

Thánh thành này rất lớn, mênh mông vô biên, như một đại lục to lớn, đứng nhìn từ vũ trụ cũng có thể thấy rõ.

Vô số dòng người hội tụ ở Thương Khâu thánh thành. Đây là một nơi để thiên kiêu đặt chân nghỉ ngơi, cho nên rất nhiều thiên kiêu nán lại ở đó.

Đám người Quân Tiêu Dao dừng lại phía trước Thương Khâu thánh thành.

Cả tòa thánh thành cực kỳ rộng lớn, chỉ tường thành thôi đã cao tận trăm trượng.

Các thiên kiêu cưỡi cổ thú, khống chế liễn xe mà không ngừng lui tới.

Quân Tiêu Dao đi đến cũng khiến cho rất nhiều người chú ý. Dù sao vừa rồi Quân Tiêu Dao đánh chết bốn tiểu thánh trong trời sao thật sự là quá chấn động lòng người.

Nhưng bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao có sương mù tiên quang bao phủ, người bình thường không có khả năng nhìn thấu lai lịch của hắn.

Cũng không phải Quân Tiêu Dao cố tình khiêm nhường kín tiếng, chỉ là không muốn mình đi đến đâu cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ giống như khỉ.

“Người nọ chính là thiên kiêu thần bí đánh chết bốn tiểu thánh sao, rốt cục hắn là thần thánh phương nào?”

“Không biết, nhìn không ra lai lịch của sinh tử chi thuật mà hắn thi triển ra.”

Trừ tu sĩ nam tính đang nghị luận ra thì còn có nữ tu liên tục bắn ra ánh mắt mang theo tia sáng kỳ dị.

Tuy không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của Quân Tiêu Dao, nhưng chỉ dựa vào khí chất cũng có thể biết được đây nhất định là một vị mỹ nam tử tuyệt thế.

Có sắc, có thực lực, tất nhiên có thể hấp dẫn ánh mắt nữ tu.

“Công tử, cách thời gian hội nghị thiên kiêu bắt đầu còn hơn một tháng, không bằng thả lỏng một chút trong thời gian này được

không?" Lục Nhân Giáp chà xát tay mà nói.

"Được." Quân Tiêu Dao gật đầu.

"Công tử, không bằng đi đến Thần Nữ Phường ngồi chơi." Lục Nhân Giáp lộ ra nụ cười thật đáng khinh.

"Đó là nơi nào..." Thái Âm Ngọc Thố trong tay Quân Tiêu Dao ngây thơ hỏi.

Lục Nhân Giáp làm mặt quỷ, lộ ra nụ cười mà nam nhân đều hiểu.

"Còn có nơi như vậy à." Quân Tiêu Dao cũng kinh ngạc.

Rèn luyện trên cổ lộ chung cực mà còn có thời gian đi tìm hoa hỏi liễu?

"Đó là tất nhiên, đây là nhu cầu bình thường, hơn nữa, phóng thích vừa đủ còn có thể giảm bớt lo âu và áp lực, lên đường với trạng thái càng tốt."

Lục Nhân Giáp nói đạo lý rõ ràng.

Quân Tiêu Dao câm nín.

Háo sắc thì cứ nói là háo sắc, nói chuyện thoát tục cao thượng như vậy làm gì?

"Đúng rồi, nghe nói mấy ngày nữa tiên tử og Thần Nữ Phường, Thiên Nữ Diên sẽ giá lâm, đó là một vị giai nhân tuyệt đại mỹ danh truyền khắp cổ lộ." Lục Nhân Giáp sinh lòng hướng tới mà nói.

"Hơn nữa nghe nói lần này nàng sẽ lựa chọn một vị khách để nói chuyện trắng đêm, đàm pháp luận đạo..."

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu, không có hứng thú quá lớn.

Hắn chỉ nghĩ chờ hội nghị thiên kiêu bắt đầu thì trao đổi một ít bảo bối, sau đó tiếp tục lên đường.

Mấy ngày sau, toàn bộ Thương Khâu thánh thành giăng đèn kết hoa, như có đại sự nào đó sắp diễn ra.

Ở một nơi phồn hoa trong thánh thành, có một tòa lầu cao trăm tầng, đèn đuốc sáng trưng, vô cùng xa xỉ.

Đây là kiến trúc Thần Nữ Phường. Làm thế lực phong nguyệt tiếng tăm lừng lẫy trên tiên vực, cho dù là trên cổ lộ chung cực cũng có phân bộ của Thần Nữ Phường.

Quân Tiêu Dao đang vuốt ve Thái Âm Ngọc Thố, đi đến nơi này dưới sự dẫn dắt của Lục Nhân Giáp.

“Công tử, cũng không nên coi thường Thần Nữ Phường này, nó không chỉ đơn giản là nơi phong nguyệt, mà cũng là tổ chức tình báo nổi danh trên tiên vực, còn mạnh hơn Thiên Cơ Lâu nhiều.”

“Còn nữa, hiện giờ Thần Nữ Phường có Thần Nữ Thất Mỹ, Thiên Nữ Diên chính là hoa khôi trong Thất Mỹ đó.” Lục Nhân Giáp nói.

“Nói cao thượng như vậy, không phải cũng ra tiếp khách sao.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Lời này của công tử sai rồi, Thần Nữ Thất Mỹ chỉ triển lãm tài nghệ, địa vị còn cao quý hơn rất nhiều Tiên Tử Thánh Nữ đại giáo.”

“Nếu các nàng không muốn thì người khác đừng nói đến chuyện chạm vào một ngón tay của các nàng, dù tới gần thôi cũng khó.” Lục Nhân Giáp nói.

Quân Tiêu Dao không tỏ ý kiến, dù sao hắn cũng không có hứng thú, chỉ đơn thuần đến giết thời gian thôi.

Ngay khi Quân Tiêu Dao tiến vào lầu các thì phía sau bỗng có tiếng kinh hô truyền đến.

“Là vô thượng đại tộc, thiên kiêu của Tử tộc, Tử Thiên Tiêu đã tới!”

“Nghe đồn trong mắt hắn chứa Tử Cực Thần Quang, là một loại thần thông thiên phú khủng bố.”

“Thái Hư Thánh Tử của Thái Hư thánh địa cũng tới rồi, đó chính là thiên kiêu đứng hàng đầu bảng đầu sỏ, tiếp cận bảng cấm kỵ đấy.”

“Còn có Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông cũng tới.”

“Vị kia là... thiên kiêu của Hoang Cổ thế gia Tần gia, Tần Tử Mặc, hắn cũng tới!”

Bốn vị thiên kiêu thanh danh không tầm thường giá lâm, làm cả Thần Nữ Phường đều sôi trào. Bọn họ đều là kẻ ái mộ theo đuổi Thiên Nữ Diên, có quan hệ cạnh tranh với nhau.

Đặc biệt là Tần Tử Mặc cuối cùng, hắn ta có xuất thân càng cao quý hơn ba vị thiên kiêu khác, là người của Hoang Cổ thế gia Tần gia.

“Hình như vị Tiểu Thái Tuế kia của Tần gia không có tới.”

“Tiểu Thái Tuế là tồn tại nằm trong bảng cấm kỵ, sớm đã bước lên con đường phía trước.” Một ít thiên kiêu đang nghị luận.

“Ha ha, tối nay người có rúc đầu nói chuyện thâu đêm với Thiên Nữ Diên chỉ có thể là ta.” Tử Thiên Tiêu Tử tộc cười sang sảng mà nói.

Chương 767 - Thiên Nữ Diên

Chương 767: Thiên Nữ Diên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mái tóc tím xõa tung của hắn ta cực kỳ tuấn lãng, trong mắt có thần quang màu tím lóe qua, đó là thần thông thiên phú của hắn ta.

“Tử Thiên Tiêu, ngươi vẫn thích mộng tưởng hão huyền trước sau như một.” Thái Hư Thánh Tử lạnh nhạt nói.

“Vậy tối nay chúng ta tới so một lần, xem ai có thể lọt vào mắt xanh của Thiên Nữ Diên.” Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông nói.

“A...” Tần Tử Mặc Tần gia chỉ cười, chưa nói cái gì.

Nhưng vẻ mặt của ba vị thiên kiêu còn lại lại trở nên trịnh trọng, như gặp phải đại địch.

Bàn về thân phận bối cảnh thì Tần Tử Mặc mạnh nhất nơi đây, xem như người cạnh tranh mạnh nhất. Cho dù là Thần Nữ Phường cũng phải nể mặt Tần gia vài phần, không thể khinh thường lơ là.

Đương nhiên, tiền đề là không tính Quân Tiêu Dao vào.

Dù sao đừng nói là ở Hoang Thiên Tiên Vực, cho dù phóng mắt nhìn toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực thì bối cảnh của Quân Tiêu Dao cũng là tôn quý nhất.

Đèn rực rỡ mới lên, cả đám thiên kiêu hội tụ trên tầng cao nhất của cao lầu, chờ đợi chính chủ giá lâm.

Troong lúc đó, có rất nhiều thị nữ mỹ lệ mặc quần áo hơi mỏng tiến đến hầu hạ các thiên kiêu kia. Có thị nữ nhìn thấy Quân Tiêu Dao khí chất bất phàm thì, muốn tiến lên hầu hạ, lại bị Quân Tiêu Dao từ chối.

Ngược lại Lục Nhân Giáp rất hưởng thụ thị nữ mỹ lệ bóp vai cho

hắn ta.

“Xem ra công tử chướng mắt những dung chi tục phấn đó.” Lục Nhân Giáp cười nói.

Quân Tiêu Dao không tỏ ý kiến.

Ánh mắt hắn đã bị những nữ tử Khương Thánh Y kia làm trở nên rất kén chọn.

Dù sao lấy thân phận địa vị của hắn thì nữ tử có thể xứng đôi với hắn là rất ít rất ít. Cho dù muốn hầu hạ hắn cũng phải nhìn có tư cách kia hay không.

Tần Tử Mặc của Tần gia, Tử Thiên Tiêu của Tử tộc, Thái Hư Thánh Tử của Thái Hư thánh địa, còn có Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông đều ngồi ở hàng trước nhất, trên vị trí tốt nhất.

Quân Tiêu Dao xem nhẹ ba người còn lại, ánh mắt dừng lại trên người Tần Tử Mặc.

“Tần gia à, Thủy Hoàng đại đế - tổ tiên của Tần gia cũng rất nổi tiếng.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Tuy Tần gia không phải thế lực trên Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng cũng rất có danh tiếng trong các Hoang Cổ thế gia.

Một vị tổ tiên của họ là Thủy Hoàng đại đế từng trấn áp một thời đại, hào quang lộng lẫy, trực tiếp tăng cao địa vị của toàn bộ Tần gia lên một mảng lớn.

Địa vị của Thủy Hoàng đại đế ở Tần gia tương đương với Khí Thiên đại đế ở Quân gia.

Đương nhiên, nếu thật sự so sánh với Quân gia thì Tần gia vẫn theo không kịp, có vẻ non nớt hơn. Dù sao Quân gia chính là tồn tại có thể tranh đoạt khí vận với Tiên Đình vô thượng.

Hình như đã nhận ra cái nhìn chăm chú đó, Tần Tử Mặc quay đầu lại, liếc nhìn Quân Tiêu Dao ngồi ở phía sau một cái.

“Người nọ là kẻ thần bí đánh chết bốn tiểu thánh ở bên ngoài

Thương Khâu cổ tinh.” Tần Tử Mặc thầm nghĩ.

Nhưng Tần Tử Mặc cũng không để ý, giống như đảo qua người qua đường một cái rồi thu ánh mắt lại.

Mục tiêu hôm nay của hắn ta là gối đầu trò chuyện thâu đêm với Thiên Nữ Diên.

Tần Tử Mặc cho rằng mình đã ổn, dù sao ở đây chỉ có ba người bọn Tử Thiên Tiêu có thể tranh phong với hắn mà thôi. Nhưng bối cảnh thực lực của bọn họ đều không bằng mình.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tần Tử Mặc nhếch lên một nụ cười như định liệu trước.

Theo dòng thời gian chuyển dời, rất nhiều thiên kiêu ở đây đã có chút không kiên nhẫn.

Rất nhiều người trong bọn họ đều cố ý nán lại Thương Khâu cổ tinh để được liếc nhìn Thiên Nữ Diên một cái.

Mà trong lúc mọi người ở đây nóng lòng chờ đợi, một giọng nữ giống như tiếng trời đột nhiên vang lên: “Nô gia đã để chư vị đợi lâu.”

Thanh âm này như tiên linh lay động, chỉ thoáng chốc đã vuốt phẳng nôn nóng trong lòng mọi người.

“Tới rồi tới rồi!”

Các thiên kiêu ở đây đều ngồi nghiêm chỉnh, sợ xấu mặt trước mặt tiên tử.

Trên đỉnh của cao tầng đột nhiên mở ra, ánh sao từ từ chiếu xuống.

Trong những điểm ánh sao trong suốt lộng lẫy kia, một vị tiên tử tuyệt đại như tiên giáng trần. Đó là một thiếu nữ đẹp như tinh linh, trên người mặc chiếc váy lụa màu xanh lơ, nàng ta được ánh sao làm nổi bật lên, đẹp tựa ảo mộng.

Mái tóc đen theo gió đêm mà phất phới, ngũ quan tinh xảo tuyệt

đẹp, mi như thúy vũ (Lông chim trả), da thịt như tuyết trắng, vòng eo mảnh khảnh, răng đều như bắp.

Dung nhan của nàng ta gần như hoàn mỹ, không tìm ra chút tỳ vết nào. Đôi chân thon dài mà thẳng tắp trong trẻo kia có mang đôi tất chân màu trắng được đan thành từ tơ tằm Tuyết Ngọc.

Tơ trắng kéo đến đùi, để lại một phần da đùi trắng trẻo mịm màng đến cực điểm.

Phần tuyệt đối thần bí kia như dụ dỗ người ta nhìn trộm.

“Thì ra là tơ trắng...” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Hắn thật sự hiểu ra.

Hiện tại hắn đã rõ vì sao thanh danh của Thiên Nữ Diên lại lớn như vậy. Có nam nhân nào có thể ngăn cản sức quyến rũ của tơ tằm trắng kia chứ?

Lục Nhân Giáp ngồi bên cạnh đã nhìn lom lom, miệng khô lưỡi đắng, nhìn như Trư ca nhập vào người.

Cho dù là các thiên kiêu như Tần Tử Mặc, Tử Thiên Tiêu, tuy không đến mức mất kiểm soát, nhưng hô hấp cũng gần như tạm dừng.

Vẻ đẹp của Thiên Nữ Diên đủ để khiến người ta hít thở không thông.

“Cảm tạ chư vị tiến đến tham gia, nô gia dâng lên một khúc trước.” Tiếng nói của Thiên Nữ Diên như hạt châu rơi trên mâm ngọc.

Nàng khẽ nâng cổ tay trắng nõn, lấy ra một cây sáo ngọc, bắt đầu thổi lên khe khẽ.

Dưới trời sao, người ngọc thổi sáo, hình ảnh tuyệt đẹp này khiến tất cả thiên kiêu ở đây như say mê trong đó.

Chỉ co Quân Tiêu Dao vươn ngón tay gõ lên tay vịn, vẻ mặt thật bình thản.

“Khí tức của nàng ta...” ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên thâm thúy.

Hắn nhận thấy Thiên Nữ Diên có chút không bình thường.

Một khúc kết thúc, dư âm còn văng vẳng bên tai không dứt.

“Tuyệt, tuyệt, khúc này chỉ có ở trên trời!”

“Một khúc của Thiên Nữ Diên khiến ta ngô quên cơm ba ngày.”

Các thiên kiêu ở đây đều tán thưởng, trong mắt lập loè kinh diễm.

Lúc này Thiên Nữ Diên như có ánh sao khoác trên người, trông vô cùng thánh khiết, cứ như tiên tử trong lúc vô ý rơi xuống phàm trần, đâu còn chút khí tức hồng trần nào nữa.

Chương 768 - Một vũ tuyệt thế khuynh thành

Chương 768: Một vũ tuyệt thế khuynh thành

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu nàng không tiết lộ thân phận, không ai cho rằng nàng là hoa khôi của Thần Nữ Phường. Cho dù là những tiên tử cổ giáo, Thánh Nữ thánh địa cũng không sánh bằng sự nhã khiết xuất trần của nàng ta .

Sóng mắt của Thiên Nữ Diên lưu chuyển, lần lượt đảo qua mọi người ở đây.

Mỗi một nam tử bị ánh mắt nàng đảo qua đều cảm thấy ngực tê dại, như bị thứ gì đánh trúng, dù là đám người Tần Tử Mặc cũng không ngoại lệ.

Sau đó, ánh mắt Thiên Nữ Diên đã nhìn vào bóng dáng được tiên quang bao phủ ngồi ở hàng sau cùng. Tuy rằng cách sương mù tiên quang, nhưng Thiên Nữ Diên vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy cặp mắt thâm thúy như trời sao kia.

Khi các nam tử khác đối diện với nàng, không phải lộ ra rung động thì chính là tham lam, khát vọng, hoặc là dục vọng. Mà ánh mắt kia lại bình thản không có chút gợn sóng nào, không ra nhìn bất cứ cảm xúc gì trong đó cả.

Thiên Nữ Diên thu ánh mắt lại.

“A ta đã chết...” Lục Nhân Giáp đỏ mặt bừng bừng, hô hấp dồn dập, đang sói tru quỷ kêu.

“Thật đẹp, tiểu thư nhà ta đã đủ đẹp, không ngờ còn có thể nhìn thấy mỹ nhân như vậy.” Thái Âm Ngọc Thố trong lòng Quân Tiêu Dao cũng mở miệng nói.

“Cũng tàm tạm.” Quân Tiêu Dao nói.

So với dung mạo của Thiên Nữ Diên, hắn càng cảm thấy hứng thú về lai lịch của nàng ta hơn.

“Chư vị, kế tiếp nô gia sẽ dâng lên một điệu múa.” Thiên Nữ Diên nói.

Không khí chung quanh càng thêm nhiệt liệt, mọi người đều biết, so với âm luật thì Thiên Nữ Diên càng am hiểu vũ đạo hơn.

Kế tiếp, Thiên Nữ Diên bắt đầu nhẹ nhàng bay múa như tinh linh dưới ánh trăng.

Cánh tay ngó sen trong trẻo dang ra, đôi chân đẫy đà quyến rũ được tất trắng ôm lấy, đường cong thật mềm mại xinh đẹp.

Cả vòng eo tinh tế của nàng cũng mềm dẻo đến cực điểm, cứ như một con rắn, không biết có thể thực hiện được bao nhiêu tư thế.

Thiên Nữ Diên bắt đầu múa, bay bổng kinh hồng, uyển chuyển như du long, như Lạc Thần xuất thủy, tuyệt thế vô song.

Đây là điệu múa thành danh của Thiên Nữ Diên, Lạc Thần kinh hồng vũ.

“Hả... Không chỉ là múa, còn là một thức thần thông.” Quân Tiêu Dao kinh ngạc nói.

Hiển nhiên Lạc Thần kinh hồng vũ này không chỉ dùng để ngắm nhìn, trong lúc Thiên Nữ Diên múa may, có đạo văn lưu chuyển, pháp lực như thất luyện quấn quanh.

Hiển nhiên, điệu múa này là dùng để công kích, lực sát thương cũng cực kỳ cường đại.

“Xem ra hoa khôi Thần Nữ Phường này không phải là bình hoa.” Quân Tiêu Dao trầm tư nói.

Dáng múa của Thiên Nữ Diên uyển chuyển nhẹ nhàng, phiêu dật mềm mại xinh đẹp, có hoa vũ trong suốt rơi xuống từ hư không, đó là đạo tắc chi văn. Còn có các loại linh điểu, hoa điệp xoay tròn chung quanh, cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

Một điệu múa kết thúc, các thiên kiêu ở đây còn đắm chìm trong ý cảnh vừa rồi, không thể tự kềm chế.

Chỉ có thần thức của Quân Tiêu Dao vẫn tỉnh táo từ đầu đến cuối, không lún sâu vào đó.

Sóng mắt long lanh của Thiên Nữ Diên dừng lại trên người Quân Tiêu Dao, sau đó chợt thu lại. Nàng ta hơi mỉm cười, môi anh đào hồng nhuận, hàm răng trắng trong.

“Chư vị, tối nay nô gia sẽ lựa chọn một nam tử để cùng đàm pháp luận đạo, thảo luận tu hành chi lộ.”

Lời Thiên Nữ Diên nói lập tức làm đây hô hấp của những nam tử trở nên dồn dập lên. Không phải bọn họ đang chờ giờ khắc này sao.

Phải biết rằng, trước đó Thiên Nữ Diên chưa bao giờ đơn độc ở chung với bất cứ nam tử nào, thậm chí cả tới gần nàng cũng không được.

Mà hiện giờ lại có cơ hội ở chung một phòng, thâu đêm trò chuyện, đây quả thực là thời cơ tốt nhất để bắt được trái tim của giai nhân.

Nhưng rất nhiều tu sĩ cũng tự mình hiểu lấy, lấy thực lực bối cảnh của bọn họ, cũng chỉ có thể tới góp vui xem náo nhiệt mà thôi.

Người thật sự có tư cách ở chung một phòng với Thiên Nữ Diên cũng chỉ có bốn người Tần Tử Mặc mà thôi.

Thiên kiêu Tử tộc, Tử Thiên Tiêu trực tiếp mở miệng nói: “Tại hạ bất tài, nguyện cùng tiên tử thảo luận tu hành chi đạo.”

“Tử Thiên Tiêu, bản lĩnh của ngươi còn chẳng ra gì, đừng làm người ta đi lầm đường, hãy để ta tới.” Thái Hư Thánh Tử nói.

“Các ngươi đều không được, phải là ta mới đúng.” Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông nói.

Trong lời nói của ba người tràn ngập mùi thuốc súng.

Vèo một tiếng, thân thể Kiếm Vô chấn động, một kiếm quang bay về phía Tử Thiên Tiêu.

Tử Thiên Tiêu hừ lạnh một tiếng, trừng lớn đôi mắt, có thần quang màu tím bắn ra.

Thái Hư Thánh Tử cũng tham gia chiến đấu.

Ba người đang ra chiêu, âm thầm đánh giá.

Lúc này, một giọng nói vang lên.

“Không biết Tần mỗ có vinh hạnh luận đạo với tiên tử hay không?”

Người mở miệng chính là Tần Tử Mặc.

Nghe thấy lời này, đám người Tử Thiên Tiêu đều ngừng tay. Không thể không nói, Tần Tử Mặc thật sự là người có thực lực bối cảnh nhất.

Nhìn thấy những tuấn kiệt trẻ tuổi này tranh giành tình cảm vì nàng, dung nhan tinh xảo tuyệt đẹp của Thiên Nữ Diên vẫn rất bình thản.

Ánh mắt nàng không dấu vết mà nhìn về phía Quân Tiêu Dao ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng nàng ta lại phát hiện Quân Tiêu Dao không có ý mở miệng.

Thiên Nữ Diên di chuyển đôi chân đeo tất trắng, đi về hướng Tần Tử Mặc.

Lúc này, cho dù là tâm tính của Tần Tử Mặc mạnh đến mấy thì hô hấp cũng tạm dừng một khắc.

Ba thiên kiêu bọn Tử Thiên Tiêu thấy thế thì lập tức thở dài, bảo bọn họ đối phó Tần Tử Mặc thì họ thật sự không có dũng khí kia.

“Tiên tử, ta...”

Nhìn thấy Thiên Nữ Diên đi đến trước người hắn, Tần Tử Mặc vừa muốn nói gì thì lại ngạc nhiên phát hiện Thiên Nữ Diên đã trực

tiếp đi lướt qua hắn mất rồi.

Cuối cùng, Thiên Nữ Diên đi tới trước người Quân Tiêu Dao, cười khẽ mà nói: “Không biết nô gia có may mắn được đàm pháp luận đạo thâu đêm với công tử không?”

Hai chữ thâu đêm được nhấn rất mạnh.

Trong cao lầu, tất cả thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ đều cảm thấy Thiên Nữ Diên sẽ chọn trúng một người trong bốn tuấn kiệt bọn Tần Tử Mặc.

Mà bốn người Tần Tử Mặc cũng nghĩ như vậy.

Thậm chí bọn họ còn đang âm thầm tranh phong, muốn phân ra cao thấp. Nhưng kết quả Thiên Nữ Diên lại lựa chọn người trẻ tuổi ngồi ở hàng sau cùng, thậm chí còn chưa một lần mở miệng nói chuyện.

Chương 769 - Ngươi đang dạy ta làm việc?

Chương 769: Ngươi đang dạy ta làm việc?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Là thiên kiêu thần bí đánh chết bốn tiểu thánh trong trời sao bên ngoài.” Một ít người nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì kinh ngạc nói.

Nhưng dù đánh chết bốn tiểu thánh, theo lý thuyết cũng không có khả năng lọt vào mắt xanh của Thiên Nữ Diên.

Sắc mặt bốn thiên kiêu Tần Tử Mặc trở nên rất khó coi. Cảm giác này giống như mấy nam nhân vì tranh giành một nữ tử mà tranh đấu gay gắt, bày mưu tính kế, đánh đến vỡ đầu chảy máu.

Kết quả nữ tử kia sớm đã có người trong lòng, thích một nam nhân chưa làm cái gì cả.

Vậy thì ai chịu nổi!

Nhìn thấy Thiên Nữ Diên tới gần, Lục Nhân Giáp ngồi bên cạnh sớm đã bị kích thích đến tim đập loạn nhịp.

Tuy rằng Thiên Nữ Diên không phải đến vì hắn ta, nhưng có thể đứng gần mà ngắm nhìn Thiên Nữ Diên cũng đủ để khiến Lục Nhân Giáp hưng phấn đến ngất xỉu.

Tất cả thiên kiêu ở đây đều kinh ngạc, sửng sốt, cũng có người ganh tỵ, trong lòng chua chát.

Quân Tiêu Dao lại là người bình tĩnh nhất ở nơ đây, ánh mắt hắn lia từ thấp đến cao, lần lượt đảo qua đôi chân ngọc đeo tất lụa trắng, cặp đùi đẫy đà, eo thon mảnh khảnh và bộ ngực no đủ của Thiên Nữ Diên, cuối cùng thì dừng lại trên dung nhan khuynh thành tuyệt thế kia.

“Vì sao chứ?” Quân Tiêu Dao không nhanh không chậm mà gõ ngón tay lên tay vịn.

“Cần lý do sao?” Thiên Nữ Diên lộ ra nụ cười thật tươi đẹp.

“Đương nhiên là cần.” Quân Tiêu Dao nói.

“Trực giác của nữ nhân.” Thiên Nữ Diên chớp chớp đôi mắt lấp lánh.

Vẻ mặt này khiến khí chất thánh khiết của nàng ta có thêm một chút nghịch ngợm của thiếu nữ.

Quân Tiêu Dao không nói gì, hắn cảm thấy có lẽ thiếu nữ này đã biết hắn là ai.

Thần Nữ Phường không chỉ là nơi phong nguyệt, còn là tổ chức tình báo có thám tử trải rộng khắp Cửu Thiên Tiên Vực.

Thân là hoa khôi của Thần Nữ Phường, Thiên Nữ Diên biết được thân phận của Quân Tiêu Dao cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng đám người Tần Tử Mặc không biết.

“Các hạ là ai, tham gia buổi tiệc của tiên tử mà còn giấu đầu lòi đuôi, chẳng lẽ không biết tôn trọng tiên tử hay sao.” Ý thù địch trong mắt Tử Thiên Tiêu rất mãnh liệt.

“Tiên tử, nếu ở chung một phòng với hạng người lai lịch không rõ này thì e rằng có chút nguy hiểm.” Thái Hư Thánh Tử cũng lạnh lùng nói.

“Có cần ta giúp tiên tử tra xét thực lực của người này hay không?” Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông cũng nói.

Tần Tử Mặc thân là con cháu Hoang Cổ thế gia, tầm mắt cũng cao hơn ba còn lại người. Hắn mơ hồ cảm thấy có lẽ người trẻ tuổi này có chút lai lịch.

Chỉ là, nghĩ đến mình theo đuổi Thiên Nữ Diên đã lâu, lại cho không một nam nhân khác một đêm, Tần Tử Mặc liền cảm thấy rất khó chịu.

Quá khó chịu.

Cực kỳ khó chịu.

“Rốt cục các hạ là ai, không bằng để lộ dung mạo, báo ra lai lịch, nếu không để ngươi và tiên tử ở chung một phòng thì trong lòng Tần mỗ cũng cảm thấy bất an.” Tần Tử Mặc lạnh nhạt mở miệng nói.

Quân Tiêu Dao vẫn ngồi ngay ngắn trên dựa ghế, vẫn không nhúc nhích.

Tần Tử Mặc thấy thế thì đôi mắt hơi trầm xuống, hắn ta nói: “Các hạ không nghe thấy Tần mỗ nói sao?”

“Ngươi đang dạy ta làm việc?” Quân Tiêu Dao nghiêng đầu.

“Ta đến từ Hoang Cổ thế gia, Tần gia.” Tần Tử Mặc ưỡn ngực, trong lời nói mang theo cảm giác cao cao tại thượng.

“Ngươi thì tính là thứ gì, Tần gia đã là cái gì?” Giọng điệu của Quân Tiêu Dao rất bình thản.

Lời này vừa nói ra đã như lôi đình vang vọng cả sảnh.

Nếu trước đó Thiên Nữ Diên lựa chọn Quân Tiêu Dao khiến mọi người kinh ngạc.

Vậy hiện tại, lời nói của Quân Tiêu Dao càng khiến toàn trường chấn động.

Người thật sự có tư cách miệt thị hoang cổ Tần gia, trên cổ lộ cũng chỉ có vài vị ít ỏi mà thôi.

“Rốt cục người trẻ tuổi này là ai, là nói mạnh miệng hay là thực sự có lai lịch?” Một ít tu sĩ lộ ra vẻ mặt kinh nghi.

“Người này quá càn rỡ, để ta tới thử xem!”

Thân thể Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông chấn động, một ánh kiếm quang đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao vẫn như Lã Vọng buông cần, nhưng ánh kiếm quang kia lại trực tiếp tan biến trong vô hình.

“Quả nhiên, người trẻ tuổi này có được năng lực miễn dịch pháp lực nào đó, trước đó khi đối mặt với bốn tiểu thánh, hh cũng từng dùng chiêu này.” Một ít thiên kiêu nói.

“Hừ, làm bộ làm tịch.” Kiếm Vô cảm thấy có chút mất mặt, quả thực là mất hết thể diện trước mặt giai nhân.

Trường kiếm sau lưng hắn ta bay ra, đó là một cổ thánh binh đỉnh cấp, sắp đạt tới cấp bậc chí tôn khí.

Trường kiếm xuyên thủng hư không, mang theo kiếm khí sắc bén mà đâm về hướng Quân Tiêu Dao.

Ngay khi trường kiếm sắp xuyên thủng mi tâm của Quân Tiêu Dao thì Quân Tiêu Dao chỉ thản nhiên vươn hai ngón tay ra, kẹp lấy mũi kiếm.

Ồ...

Bốn phía vang lên rất nhiều tiếng hít khí lạnh.

Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông là một thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy, trên bảng đầu sỏ có tên của hắn ta.

Bàn tay của Quân Tiêu Dao chấn động, trường kiếm bắn ngược về sau, mơ hồ mang theo một sức mạnh vô song mà nhắm vve62 phía Kiếm Vô.

“Không tốt!”

Kiếm Vô hoảng hốt, muốn tránh né, nhưng đã không kịp nữa.

Thân thể hắn trực tiếp bị trường kiếm đâm xuyên qua, cuối cùng đóng đinh lên vách tường phía sau.

Toàn trường tĩnh mịch!

Kiếm Vô nổi danh trên bảng đầu sỏ lại không chịu nổi một chiêu dưới tay thanh niên thần bí này!

Mà càng khiến người ta chấn động chính là, dù Kiếm Vô giãy giụa thế nào, hắn cũng không thể rút kiếm ra để thoát thân.

Điều này có nghĩa là kiếm kia còn chứa sức mạnh đạo tắc rất mạnh, tuyệt đối không phải thiên kiêu đầu sỏ bình thường có thể làm được.

Đồng tử của ba người Tần Tử Mặc cũng co rụt lại, đôi mắt lấp lánh của Thiên Nữ Diên đã sáng ngời đến cực điểm, như sao trời lộng lẫy.

“Công tử thật quá lợi hại.”

Nhưng đám người Tần Tử Mặc nghe thấy lời này lại cực kỳ chói tai, làm đố kị trong lòng bọn họ càng dâng cao.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi lóe lên, trong mắt hiện lên một tia lạnh nhạt. Thiên Nữ Diên này muốn lợi dụng đám người Tần Tử Mặc để thăm dò tu vi thực lực của hắn sao?

Quả nhiên, ba người Tần Tử Mặc nhìn nhau, sau đó cực kỳ ăn ý mà cùng ra tay.

Trc đó quan hệ của bọn họ là cạnh tranh, nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao xuất hiện đã làm sự tranh giành của bọn họ trở thành trò cười.

“Con chó con mèo gì cũng có thể tới dò xét ta sao?”

Chương 770 - Thần Tử Tần Vô Đạo của Tần gia

Chương 770: Thần Tử Tần Vô Đạo của Tần gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đến cực điểm, hắn thật sự phiền chán những con ruồi bọ đó.

Hắn giơ tay lên, pháp lực đan chéo thành một bàn tay khổng lồ, như một màn trời bao trùm xuống, đạo tắc lưu chuyển, mang theo một áp lực không gì sánh kịp.

Lấy tu vi hiện tại của Quân Tiêu Dao, hắn tùy ý giơ tay nhấc chân thôi cũng tương đương khi các thiên kiêu thi triển đại thần thông.

Khi cảm nhận được tu vi Thánh Nhân đại viên mãn của Quân Tiêu Dao, mặt của ba người Tần Tử Mặc lập tức không còn chút máu, trở nên trắng bệch.

Quân Tiêu Dao tung ta chiêu thức ấy là thật sự muốn trực tiếp chụp chết bọn họ!

Tử Thiên Tiêu và Thái Hư Thánh Tử liều mạng phản kháng, lại trực tiếp nổ nát thành vụn máu dưới bàn tay khổng lồ kia, không kịp nói ra một câu tàn nhẫn.

Tuy Tần Tử Mặc mạnh hơn ba người còn lại, nhưng cũng chỉ hơn một chút mà thôi, cũng không cao hơn vượt bậc.

Cảm thấy thân thể và nguyên thần của mình sắp hỏng mất, Tần Tử Mặc cắn răng, bỗng tung ra một cổ phù tàn khuyết.

Khi tung ra cổ phù tàn khuyết này, vẻ mặt vốn lười nhác của Quân Tiêu Dao bỗng trở nên nghiêm túc.

“Đó là... Khí tức của Loạn Cổ Đế Phù?”

Trên cổ phù tàn khuyết mà Tần Tử Mặc tung ra có khắc một chữ

Cổ, nó tỏa ra một luồng bí lực cuồn cuộn. Nếu kết hợp với cổ phù tàn khuyết có khắc chữ "Loạn" mà Quân Tiêu Dao đoạt được thì vừa vặn là hai chữ "Loạn Cổ"!

Oanh!

Bàn tay khổng lồ bằng pháp tắc của Quân Tiêu Dao trực tiếp đè lên người Tần Tử Mặc. Thân thể Tần Tử Mặc đã tan vỡ trong nháy mắt, nhưng nguyên thần của hắn ta lại được cổ phù tàn khuyết bảo vệ, còn giữ lại một tia sinh cơ.

"Ồ... Thực lực thật là khủng khiếp..." Mọi người đều kinh ngạc cảm thán trước thực lực của Quân Tiêu Dao, nhưng lại không chú ý quá nhiều đến cổ phù tàn khuyết kia.

Quân Tiêu Dao nâng tay lên, thúc giục nguyên thần trong đầu, linh hồn lực hóa thành một bàn tay khổng lồ, trực tiếp hút nguyên thần của Tần Tử Mặc lại gần.

"Trời ạ, linh hồn thực chất hóa, rốt cục nguyên thần của người này cường đại đến mức nào?"

Nhìn thấy bàn tay khổng lồ linh hồn kia, chúng thiên kiêu ở đây càng chấn động.

Từ nhỏ Quân Tiêu Dao đã tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, hơn nữa hấp thu tiên cổ chi linh, còn tu luyện hai phần ba Tam Thế Tiên Kinh, nguyên thần của linh hồn hắn sớm đã trở nên cường đại có một không hai, không kém gì nhục thân cả.

Lúc này, nguyên thần của Tần Tử Mặc run lên bần bật, giống như một con con thỏ trắng đang phải đối mặt với mãnh hổ.

Hắn ta có thể cảm giác được sức mạnh nguyên thần của Quân Tiêu Dao rộng lớn vô biên, như vũ trụ mênh mông.

Quân Tiêu Dao đầu tiên là lấy cổ phù tàn khuyết kia tới để đánh giá, trong mắt lập tức lộ ra một tia thất vọng. Đây cũng không phải cổ phù tàn khuyết chân chính, mà chỉ là một vật mô phỏng mà thôi.

"Vật ấy đến từ đâu?" Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Nguyên thần của Tần Tử Mặc đang run rẩy, hắn ta không muốn trả lời.

Quân Tiêu Dao nhíu mày lại, trong lúc mơ hồ, một cái cối xay lây dính máu thần ma muốn nghiền áp về hướng Tần Tử Mặc.

Nguyên thần của Tần Tử Mặc lập tức run rẩy, cảm nhận được sự sợ hãi tột độ, nguyên thần của hắn ta thét to: "Đây là vật mà tộc huynh Tần Vô Đạo tặng cho ta."

"Tần Vô Đạo, quả nhiên là Tiểu Thái Tuế kia của Tần gia."

"Tần Vô Đạo chính là thiên kiêu có tên trên bảng cấm kỵ, cũng là Thần Tử của Tần gia."

Trong mắt các thiên kiêu chung quanh lộ ra kiêng kị. Thần Tử của Tần gia - Tần Vô Đạo, có danh cưng là Tiểu Thái Tuế.

Hắn cũng là thiên kiêu cấm kỵ cực kỳ nổi danh trên cổ lộ chung cực.

Tất cả mọi người đều cho rằng, hắn có tư cách đi đến cuối cổ lộ.

"Tần Vô Đạo..." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Cái tên thể hiện Vương Bá chi khí này không yếu hơn Long Ngạo Thiên nhiều ít a.

"Hay là Tần Vô Đạo này cũng có được một phần truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế, vậy thì nửa cái Loạn Cổ Đế Phù còn lại chắc là nằm trong tay hắn." Quân Tiêu Dao suy tư mà nói.

Hắn không ngờ nhanh như vậy đã gặp được cây rau hẹ đầu tiên trên cổ lộ chung cực, sau đó Quân Tiêu Dao lạnh nhạt liếc nhìn Tần Tử Mặc một cái, ánh mắt lạnh nhạt đó giống như trời xanh, coi vạn vật như sô cẩu.

Đã nhận ra không ổn, nguyên thần của Tần Tử Mặc run rẩy nói: "Không, ngươi không thể giết ta, ta là người của Hoang Cổ Tần gia, Vô Đạo tộc huynh sẽ không để yên chuyện này đâu."

Tới rồi, câu nói nổi tiếng tiêu chuẩn của pháo hôi trước khi chết.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, không có chút sáng ý nào cả.

Thiên Nữ Diên lại tán thưởng: “Không hổ là Thần Tử Quân gia dám đánh cờ với trời xanh, với thực lực như thế này, nô gia bội phục đến cực điểm.”

Tiếng nói vừa dứt thì cả sảnh cũng mất đi tất cả âm thanh.

Chỉ có bốn chữ Thần Tử Quân gia tựa như chú ngữ, không ngừng lặp lại vang vọng trong đầu mọi người.

“Thần Tử Quân gia...” Phản ứng đầu tiên của Lục Nhân Giáp là mơ mơ màng màng lặp lại một câu.

Sau đó đôi mắt hắn ta trừng to như chuông đồng, miệng cũng há lớn, đủ để nhét mười cái trứng gà vào.

“Thần Tử Quân gia!” Lục Nhân Giáp mông như là trứ hỏa mà nhảy dựng lên.

Thái Âm Ngọc Thố trong ngực Quân Tiêu Dao cũng trừng lớn đôi mắt to hồng bảo thạch, hai cái tai thỏ buông xuống cũng vì giật mình mà dựng lên.

“Công tử là Thần Tử Quân gia...” Thái Âm Ngọc Thố lộ ra vẻ mặt chấn động, giương cái miệng nhỏ ra, để lộ hai cái răng cửa trắng ngần.

Cả người bên cạnh của Quân Tiêu Dao cũng giật mình như vậy, càng đừng nói là những thiên kiêu khác, tất cả mọi người đều ngơ ra.

“A, ngươi véo ta làm cái gì?”

“Ta muốn nhìn thử có phải mình đang nằm mơ hay không, một dị số vạn cổ đánh cờ với trời lại sống sờ sờ xuất hiện trước mặt ta...”

Cảm giác này giống như thần linh đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ!

Còn nguyên thần của Tần Tử Mặc càng ngơ ngẩn, sau đó sợ hãi tột độ, thiếu chút nữa muốn hỏng mất.

Sao lại là tồn tại không thể trêu chọc này chứ!

Tần Tử Mặc khóc không ra nước mắt.

Có thể đừng giả heo ăn thịt hổ như vậy không?

À, không, trước nay Quân Tiêu Dao chưa từng giả heo, hắn luôn rất cường thế. Chỉ là Tần Tử Mặc bị ma che mắt, bị lòng đố kị lm rối loạn lý trí, chọc vào người không nên dây vào.

Kết quả thì lật xe.

“Quân... Thần Tử Quân gia, ta...” Tần Tử Mặc run giọng, nguyên thần cũng đang run rẩy.

Dám so bì với thân phận bối cảnh của Quân Tiêu Dao thì không phải đang múa rìu qua mắt thợ sao?

So sánh với Quân gia, Tần gia của hắn cũng phải đứng qua một bên!

Càng đừng nói bối cảnh của Quân Tiêu Dao cũng không chỉ có Quân gia mà thôi.

Chương 771 - Lại một cây rau hẹ

Chương 771: Lại một cây rau hẹ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vẻ mặt của Quân Tiêu Dao rất bình thản, hắn cũng không tính luôn che giấu thân phận, chỉ là sau này sẽ thiếu đi chút yên tĩnh, có thêm chút ồn ào náo động mà thôi.

“Để Tần Vô Đạo tới tìm ta đi, bản Thần Tử cũng muốn xem hắn có thể làm ta vận dụng ra mấy thành thực lực.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn thúc giục sức mạnh nguyên thần, Tần Tử Mặc chưa kịp nói ra lời xin tha thì đã bị hoàn toàn mai một.

Tất cả thiên kiêu khắp bốn phương tám hướng đều nuốt một ngụm nước bọt, ai cũng nói tính cách của Thần Tử Quân gia bá đạo vô biên, hiện giờ xem ra là sự thật.

Con cháu Hoang Cổ thế gia mà nói giết là giết, cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

“Công... Công tử, không ngờ là tiểu nhân mắt mù, có mắt không thấy chân long...” Lục Nhân Giáp run run rẩy rẩy mà nói.

Nhớ tới trước đó, hắn ta còn vỗ bả vai Quân Tiêu Dao và bảo hãy kêu mình là Lục ca. Lục Nhân Giáp chỉ muốn tát cho mình một cái, mẹ nó tìm đường chết cũng không phải làm như vậy.

Quân Tiêu Dao cười cho qua chuyện, hắn còn chưa đến mức bụng dạ hẹp như vậy hòi.

Khiếp sợ qua đi, Thái Âm Ngọc Thố lại càng mừng rỡ.

Trước đó nàng chỉ hy vọng Quân Tiêu Dao có thể trợ giúp Ngọc Thuyền Quyên đối phó Kim Ô Thập Thái Tử. Hiện tại xem ra, Kim Ô Thập Thái Tử chỉ là cái rắm khi đối mặt với Thần Tử Quân gia!

“Nếu là Thần Tử thì ta nguyện ý cho ngài ấy vuốt mỗi ngày...”

Thái Âm Ngọc Thố thích thú trong lòng mà nghĩ.

Trong nháy mắt, ba thiên kiêu bị diệt sát, Kiếm Vô của Vô Cực Kiếm Tông còn bị đóng đinh trên vách tường.

Nghĩ đến mình lại dám xuất kiếm với Thần Tử Quân gia trong truyền thuyết, vị thiên kiêu đầu sỏ tiếng tăm lừng lẫy này trực tiếp bị dọa ngất đi!

“Thần Tử đại nhân, mời theo nô gia đến đây đi.” Thiên Nữ Diên nói với giọng thật êm ái.

Tuy các thiên kiêu ở đây đã tan nát cõi lòng, nhưng nói thật, ở đây không có ai càng có tư cách hơn Quân Tiêu Dao.

Hoặc có thể nói, lấy thân phận của Quân Tiêu Dao phối với Thiên Nữ Diên thì quả thực là vinh hạnh của Thiên Nữ Diên.

“Vì sao ngươi cảm thấy bản Thần Tử sẽ muốn đàm pháp luận đạo với ngươi?” Quân Tiêu Dao nghiêng đầu, thản nhiên hỏi.

Sóng mắt Thiên Nữ Diên lưu chuyển, bỗng cúi người xuống, tới gần bên tai Quân Tiêu Dao.

Chóp mũi của Quân Tiêu Dao ngửi thấy một làn gió thơm.

“Nô gia còn có một điệu múa chưa bao giờ nhảy trước mặt người ngoài, là phúc lợi đặc thù nga, chẳng lẽ Thần Tử đại nhân không hiếu kỳ chút nào sao sao?”

Thiên Nữ Diên nhả khí như hương hoa lan, mập mờ khiến người không thể không nghĩ nhiều.

Thiên Nữ Diên giỏi về múa trường tụ, có thể nói điệu Lạc Thần kinh hồng vũ này làm điên đảo cả chúng sinh, vậy mà nàng ta còn cất giấu chút hàng riêng không bị người khác xem qua.

“Tò mò hại chết mèo.” Quân Tiêu Dao mang đầy thâm ý mà nói.

“Thần Tử đại nhân cũng không phải là mèo, mà là một đại lão hổ mà ai cũng phải sợ hãi.” Thiên Nữ Diên cười tươi như hoa mà nói.

“Bản Thần Tử đáng sợ như vậy sao?” Tiên huy trên mặt Quân Tiêu Dao tan đi, lộ ra một dung nhan tuyệt thế trầm tĩnh như thần linh.

Dù là người tuyệt sắc như Thiên Nữ Diên thì cũng ngây người một chớp mắt. Nói thật, nàng từng gặp qua vô số những công tử Hoang Cổ thế gia, Thánh Tử thánh địa, tuyệt đại thiên kiêu, nhiều đến mức đếm không xuể.

Chỉ bàn về dung mạo thì không một ai có thể sánh vai với công tử trước mặt. Thậm chí, cho dù tính cả thực lực thì cũng không có mấy người so được với Quân Tiêu Dao.

Sau đó Thiên Nữ Diên mặt đỏ một cách hiếm thấy.

“Vậy đi thôi.” Quân Tiêu Dao tiêu sái nói.

Hắn cũng không thật sự có hứng thú gì với phúc lợi của Thiên Nữ Diên, mà chỉ muốn biết rốt cục trong hồ lô của nàng ta có chứa cái gì.

Hắn cũng biết vị hoa khôi Thần Nữ Phường này không đơn giản.

“Thần Tử đại nhân, mời đi theo nô gia.”

Thiên Nữ Diên nâng gót sen lên, chuẩn bị dẫn Quân Tiêu Dao đi đến sân tư nhân của mình.

Lục Nhân Giáp bên cạnh vừa đứng dậy thì đã có một nha hoàn tiến lên cười tủm tỉm và nói: “Xin lỗi, vị công tử này, tiểu thư chỉ tiếp đãi một người.”

“Mẹ!” Lục Nhân Giáp thầm mắng.

“Vậy nàng thì sao?” Lục Nhân Giáp nhìn về phía Thái Âm Ngọc Thố nằm trong ngực Quân Tiêu Dao.

“Đó là sủng vật.” Nha hoàn cười nói.

“Mẹ!” Lục Nhân Giáp tiếp tục thầm mắng.

Cuối cùng, dưới cái nhìn ganh tỵ chua chát của Lục Nhân Giáp và chúng thiên kiêu, Quân Tiêu Dao rời khỏi cao lầu trăm tầng, đi tới

sân nhỏ tư nhân của Thiên Nữ Diên. Sau đó họ trực tiếp tiến vào khuê phòng đó.

Vừa tiến vào khuê phòng thì nụ cười trên khóe miệng Quân Tiêu Dao lập tức biến mất, thay vào đó là một đường thẳng rất lạnh lẽo.

Nhiệt độ trong khuê phòng giống như rơi xuống điểm đóng băng.

“Thần Tử đại nhân?” Đôi mày ngài của Thiên Nữ Diên hơi nhăn lại.

“Bản Thần Tử không quá vui, làm sao bây giờ?” Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm mà nói.

“Thần Tử đại nhân có ý gì?” Thiên Nữ Diên yếu ớt nói.

“Ta không thích bị người ta thăm dò, chỉ sợ đám người Tần Tử Mặc kia đến chết cũng không biết tiên tử mà bọn họ khát khao nhất lại lợi dụng bọn họ như một quân cờ.” Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười lạnh.

Vẻ mặt Thiên Nữ Diên thực bình tĩnh, không quá mức hoảng loạn.

Nàng hành lễ và nói với Quân Tiêu Dao: “Xin lỗi, là nô gia quá tò mò, muốn tìm hiểu bản lĩnh của Thần Tử một chút.”

“Vậy hiện tại ngươi đã biết rồi chứ?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Thiên Nữ Diên khẽ cắn đôi môi ngọc, êm ái nói: “Đã biết, Thần Tử đại nhân không chỉ rất dài, hơn nữa còn rất cứng, không phải ai cũng có tư cách thăm dò...”

Quân Tiêu Dao trực tiếp ngồi lên cái ghế thái sư bên cạnh.

Trên dung nhan lệ sắc tuyệt luân như tinh linh của Thiên Nữ Diên lộ ra ý cười xinh đẹp.

“Một khi đã vậy, nô gia nguyện lấy dùng một điệu múa để nhận lỗi, thỉnh cầu Thần Tử đại nhân khoan thứ.”

Nói xong, Thiên Nữ Diên lại dang đôi tay như ngó sen ra, giãn tứ chi, như con bướm nhẹ nhàng bay múa.

Dáng múa yểu điệu động lòng người, vòng eo kia mềm dẻo như rắn, bày ra muôn vàn tư thế.

Tuy điệu múa này cũng tuyệt đẹp, khiến người ta cảnh đẹp ý vui, nhưng hình như cũng không có khác biệt quá lớn so với cuộc biểu diễn trước đó.

Nhưng kế tiếp lại có biến hóa.

Chương 772 - Tin tức về Thái Ách thần miếu

Chương 772: Tin tức về Thái Ách thần miếu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bởi vì càng nhảy múa thì quần áo trên người Thiên Nữ Diên cũng càng ngày càng ít.

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao bừng tỉnh hiểu ra.

Đây là phúc lợi đấy sao?

Sau đó, hắn duỗi tay che đôi mắt to của Thái Âm Ngọc Thố lại.

“Công tử, người ta cũng phải nhìn!” móng vuốt lông xù của Thái Âm Ngọc Thố dùng sức gạt tay của Quân Tiêu Dao ra.

“Thỏ con không nên nhìn.” Quân Tiêu Dao nói.

Thiên Nữ Diên vẫn có hạn cuối, trên người còn lại áo lót và đôi tất chân màu trắng như tuyết ngọc bện thành từ tơ tằm là không cởi.

Điệu múa cuối cùng của Thiên Nữ Diên là duỗi cái chân tuyệt đẹp của mình ra mà điểm lên ngực Quân Tiêu Dao.

Chân ngọc được tất chân bao phủ có vẻ mềm mại như không có xương, dịu dàng xinh đẹp đến cực điểm.

Sóng mắt của nàng lóng lánh, răng khẽ cắn môi đỏ mà nói: “Thần Tử đại nhân có thể giúp người ta cởi một chút không?”

Quân Tiêu Dao dùng tay chống cằm, lạnh nhạt nói: “Bản thân không có tay à?”

Thiên Nữ Diên nghe vậy thì trong mắt cũng hiện lên một tia ngạc nhiên nhàn nhạt.

Thật là thẳng nam sắt thép?

Thiên Nữ Diên hờn dỗi, lườm Quân Tiêu Dao một cái rồi thu chân lại.

Sau đó tất cả kết thúc.

“Chỉ có vậy?” Quân Tiêu Dao mất hết hứng thú.

“Bằng không thế nào?” Thiên Nữ Diên nói.

“Nói thẳng ý đồ đi, ngươi đặc biệt tổ chức buổi tiệc tối này vì bản Thần Tử, chỉ sợ không phải chỉ để ta thưởng thức điệu múa này đúng không?”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến đáy mắt Thiên Nữ Diên hiện lên chút gợn sóng.

Xem ra Quân Tiêu Dao đã biết mục đích của buổi tiệc tối này.

Nói là mời chúng thiên kiêu anh kiệt, nhưng thật ra chỉ là muốn mời một mình Quân Tiêu Dao mà thôi.

Từ đầu đến cuối, mục tiêu của Thiên Nữ Diên cũng chỉ có một mình Quân Tiêu Dao.

Các thiên kiêu Tần Tử Mặc chỉ là công cụ góp đủ số mà thôi.

Nếu bọn họ dưới suối vàng biết chuyện này thì không biết hiện tại sẽ có tâm tình ra sao?

“Vậy nô gia nói thẳng ý đồ vậy, Thần Tử đại nhân có nghe nói đến Thái Ách thần miếu chưa?”

“Đó là chỗ nào?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Nó nằm ở cửa ải thứ hai mươi ba của cổ lộ, Thiên Minh cổ tinh.”

“Thiên Minh cổ tinh, là địa bàn của một chủng tộc cổ lộ - Xà Nhân tộc - người mạnh nhất trong tộc này là một vị cường giả thánh chủ, tên là nữ vương Medusa.”

“Đương nhiên, điều này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là có tin tức nói Thái Ách thần miếu có khả năng sẽ mở ra

trong mấy năm gần đây.”

Lời Thiên Nữ Diên nói khiến Quân Tiêu Dao lâm vào trầm tư.

Lấy mạng lưới tình báo của Thần Nữ Phường thì thám thính được mấy tin tức này cũng coi như bình thường.

“Vậy trong Thái Ách thần miếu có cái gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Nghe đồn có liên quan đến Thần Thoại Đế, thậm chí còn có khả năng liên quan đến Tiên.” Thiên Nữ Diên nói.

Quân Tiêu Dao rơi vào suy ngẫm.

Thần Thoại Đế là một ít Đại Đế cổ đại gần như đã trở thành thần thoại, như Độc Tí Minh Vương, Cổ Lan Thánh A La, Hải Thần..v..v.. gần như trở thành thần linh được người người cúng bái tín ngưỡng.

Nghe đồn những Thần Thoại Đế đó chỉ còn cách Tiên chân chính một bước mà thôi.

Chỉ là ở thời đại cận cổ, những Thần Thoại Đế đó không hiện hậu thế, không ai biết bọn họ còn tồn tại không hay là đã đi đến nơi nào.

“Vì sao lựa chọn ta?” Quân Tiêu Dao nói.

“Bởi vì Thần Tử đại nhân dám tranh hùng với trời, là tồn tại cấm kỵ mạnh nhất trên cổ lộ.” Thiên Nữ Diên cười ha ha, sùng bái nói.

“Ha hả, ta là tồn tại bị trời cao giáng nguyền rủa, không thể chứng đạo, lại có thể được hoa khôi Thần Nữ Phường xem trọng như vậy, cũng thật khiến người ta thụ sủng nhược kinh (1).” Quân Tiêu Dao cười như không cười mà nói.

(1) Được sủng/ coi trọng mà kinh hãi

“Thần Tử đại nhân cần gì phải khiêm tốn chứ.” Thiên Nữ Diên nói.

“Nói thật đi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, cũng lười làm bộ làm tịch.

Thiên Nữ Diên nói: “Thật không dám giấu giếm, Thái Ách thần miếu kia cực kỳ quỷ dị, tràn ngập nguyền rủa, dù chưa xếp vào Thất Đại Bất Khả Tư Nghị, nhưng cũng không kém bao nhiêu.”

“Thần Tử đại nhân từng tiến vào Thanh Đồng Tiên Điện và tầng mười chín Địa Ngục Tinh, hơn nữa bình yên đi ra, vậy hiểm địa này cũng không uy hiếp được đến Thần Tử đại nhân.”

“Còn nữa, Thần Tử đại nhân thân mang Hoang Cổ Thánh Thể, cũng có sức mạnh miễn dịch đối với các loại nguyền rủa quỷ dị, đi vào Thái Ách thần miếu là thích hợp nhất.” Thiên Nữ Diên từ từ kể ra.

“Cho nên...” Quân Tiêu Dao nhìn về phía Thiên Nữ Diên và nói: “Ngươi đang coi bản Thần Tử là công cụ?”

“Nô gia không dám.” Thiên Nữ Diên vội vàng giải thích.

Quân Tiêu Dao cười, chưa nói cái gì.

Trước mặt thực lực tuyệt đối thì bất cứ tính kế gì cũng có vẻ vô ích phí công.

Đến lúc đó là ai lợi dụng ai còn chưa biết chừng.

Tuy Thiên Nữ Diên này che giấu rất sâu, nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Một nữ nhân thôi, chẳng lẽ còn có thể thoát được ngũ chỉ sơn của hắn?

“Hình như Thần Tử đại nhân có hiểu lầm với nô gia, trên thực tế, sở dĩ nô gia nhìn trúng cơ duyên Thái Ách thần miếu là bởi vì tiếp theo Thần Nữ Phường ta sắp lựa chọn ra phường chủ đời kế tiếp.”

“Thần Nữ Thất Mỹ chúng ta đều là người được chọn, những người còn lại cũng sẽ mượn sức minh hữu.”

“Những người khác thì nô gia không để bụng, nhưng có một người, chính là quý nữ của Thái Cổ hoàng tộc Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của nô gia.”

“Có lẽ nàng ta sẽ mượn sức thiên kiêu cấm kỵ giúp đỡ mình.”

Thiên Nữ Diên thẳng thắn nói.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt gật đầu.

Đơn giản mà nói, chính là Thiên Nữ Diên muốn đoạt được cơ duyên Thái Ách thần miếu để tu vi của mình được lột xác, sau đó đoạt được vị trí phường chủ Thần Nữ Phường đời kế tiếp. Mà quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc – cũng là một trong những Thần Nữ Thất Mỹ, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng ta.

Thiên Nữ Diên vì bảo đảm ổn thỏa nên nhìn trúng hắn.

“Trợ giúp ngươi thì có lợi gì cho ta?” Quân Tiêu Dao lười nhác hỏi.

Không có lợi thì không dậy sớm.

Không có ích lợi thì xưa nay Quân Tiêu Dao luôn lười làm.

“Có thể có được trái tim của nô gia, có tính là lợi ích không?” Thiên Nữ Diên cười thật xinh đẹp và nói.

Chương 773 - Cửu Đầu Trùng đứng đầu Bát Tiểu Thánh

Chương 773: Cửu Đầu Trùng đứng đầu Bát Tiểu Thánh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao khẽ nhướng mày, không hổ là hoa khôi của Thần Nữ Phường, tuy thánh khiết đến cực điểm, nhưng thủ đoạn tán tỉnh hán tử cũng không yếu.

“Nếu ta không muốn thì sao?” Quân Tiêu Dao nói.

“Vậy cánh cửa của nô gia luôn rộng mở vì Thần Tử đại nhân.” Sóng mắt của Thiên Nữ Diên lưu chuyển, sáng như ánh sao.

“Cánh cửa nào, phía dưới sao?” Quân Tiêu Dao nói.

Thiên Nữ Diên cũng sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra, đôi má hiện lên hai vệt đỏ ửng động lòng người, sóng mắt trong suốt mang theo một tia tức giận.

Cao thủ so chiêu, chiêu nào cũng trí mệnh.

Phải xem ai tán tỉnh giỏi hơn.

Sau khi đã nói rõ mọi chuyện, Quân Tiêu Dao cũng đáp ứng tiếp theo sẽ cùng Thiên Nữ Diên đi đến Thái Ách thần miếu.

Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy rất hứng thú với Thái Ách thần miếu, nó liên quan đến Thần Thoại Đế và Tiên nên cũng đáng để thăm dò.

Còn Thiên Nữ Diên, Quân Tiêu Dao biết chắc chắn nàng ta còn ẩn giấu rất nhiều bí mật. Nhưng lấy thực lực của Quân Tiêu Dao thì căn bản không cần để ý những chuyện đó.

Cường giả có thể làm lơ tất cả tính kế.

“Thần Tử đại nhân cần gì phải đề phòng nô gia như vậy, nô gia

nguyện tự phạt ba ly.” Thiên Nữ Diên lấy chén rượu ra, tự uống ba ly.

Uống rượu xong, trên dung nhan tinh xảo của Thiên Nữ Diên có thêm ba phần diễm sắc, hơn nữa nàng cũng mặc không nhiều, thật khiến người ta kiềm chế không được.

Nhưng vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn lạnh nhạtn như cũ.

Sau đó, hai người bắt đầu đàm pháp luận đạo.

Làm Quân Tiêu Dao cảm thấy bất ngờ chính là, Thiên Nữ Diên lý giải vấn đề tu hành cực kỳ khắc sâu, thậm chí một ít truyền nhân thế lực bất hủ cũng không bằng nàng nổi.

Quân Tiêu Dao càng cảm thấy Thiên Nữ Diên rất có lai lịch.

Đương nhiên, những lời giải thích của Quân Tiêu Dao cũng khiến Thiên Nữ Diên chấn động, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Lý giải của Quân Tiêu Dao đối với tu hành không thua kém gì một ít lão tổ, hoá thạch sống.

“Nô gia vốn tưởng rằng mình có vài phần hiểu biết đối với tu hành, nhưng lại không biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Thần Tử đại nhân thật khiến người ta tán thưởng.” Thiên Nữ Diên cảm thán.

Nói là chỉ luận đạo một đêm, nhưng một đêm trôi qua, Thiên Nữ Diên lại không để Quân Tiêu Dao rời đi, ngược lại năn nỉ hắn ở lại.

Cách thời gian diễn ra hội nghị thiên kiêu của Vạn Tộc Thương Minh còn hơn một tháng, Quân Tiêu Dao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm nên trực tiếp tạm thời ở lại.

Mà chuyện Quân Tiêu Dao xuất hiện ở Thương Khâu Thánh Thành, cũng dần dần truyền ra ngoài.

Nếu hỏi thiên kiêu hiện tại khiến người ta chú ý nhất trên cổ lộ chung cực là ai.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Quân Tiêu Dao.

Đây là một nhân vật tàn nhẫn dám đánh cờ với ý chí tiên vực.

Mọi người cũng thực chờ mong trận chiến giữa Quân Tiêu Dao và Nghịch Quân Thất Hoàng.

“Chậc chậc, Thần Tử Quân gia ở lại chỗ Thiên Nữ Diên một đêm mà còn chưa đi ra nữa.”

“Quả nhiên, cho dù là tiên tử cao cao tại thượng, thánh khiết vô song, đối mặt với Thần Tử Quân gia thì cũng đói khát, bao nhiêu cũng không đủ.”

“Thế nào, ngươi ghen ghét?”

“Đổi lại là nam tử khác thì ta nhất định sẽ ghen ghét, nhưng nếu là Thần Tử Quân gia, trừ bội phục ra thì không dám có ý gì khác cả.”

Rất nhiều thiên kiêu đều đang cảm khái.

Đổi lại là thiên kiêu nào khác, nếu có thể được Thiên Nữ Diên ưu ái, tuyệt đối sẽ khiến người ta đố kỵ.

Nhưng với Quân Tiêu Dao thì người ta không ghen ghét nổi, bởi vì thực lực và thân phận của hắn đều quá siêu nhiên, khiến người ta cảm thấy Thiên Nữ Diên mới là người trèo cao.

“Công tử, ngươi có mỹ nhân cũng không thể quên mất Tiểu Lục!” Lục Nhân Giáp thực bi thương.

Quân Tiêu Dao nằm trong ôn nhu hương, hắn ta thì chỉ có thể ở ngoài cửa, để cơn mưa tuyết lạnh lẽo đập bùng bịch lên trên mặt.

Lúc này, trong mảnh trời sao cách Thương Khâu cổ tinh không, có bốn bóng dáng đang phá vỡ hư không, lao về hướng Thương Khâu cổ tinh.

“Đại ca, không ngờ diệt sát đám người Hùng Bá Thiên lại là vị Thần Tử Quân gia trong truyền thuyết kia.” Trong bốn người, một hán tử mọc đầy lông bườm màu xanh lá, thân thể tục tằng đang trầm giọng mà nói.

Hắn ta là một trong những Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc,

Thanh Sư Tinh của Sư Đà Lĩnh.

Bát Tiểu Thánh bọn họ tung hoành cổ lộ chung cực, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng phải cho cấp vài phần thể diện.

Kết quả lại một hơi bị đánh chết bốn người trên Thương Khâu cổ tinh.

Vốn dĩ bọn họ còn cực kỳ phẫn nộ, trực tiếp chạy tới Thương Khâu cổ tinh, muốn lấy lại công đạo vì huynh đệ. Kết quả nửa đường lại nghe thấy người đánh chết huynh đệ bọn họ chính là Thần Tử Quân gia trong truyền thuyết.

Trong nhất thời, cho dù kiêu ngạo như Bát Tiểu Thánh cũng có chút e dè, do dự.

Trong bốn người này, cầm đầu là một nam tử tóc xám, sát khí quanh người như ngưng kết thành chín cái đầu dữ tợn.

Trong những cái đầu kia có cái tựa như đầu rồng, có cái như mãng xà, còn có cái như loài chim, nhìn có vẻ sát khí ngập trời, cực kỳ đáng sợ.

Người này chính là kẻ đứng đầu trong Bát Tiểu Thánh Thái Cổ vương tộc, Cửu Đầu Trùng.

Nghe đồn Cửu Đầu Trùng mang huyết mạch của Thái Cổ Cửu Phượng và Thái Cổ Cửu Anh, thực lực chân chính cũng không yếu hơn thiên kiêu cấm kỵ bao nhiêu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Bát Tiểu Thánh có thể kiêu ngạo như thế.

“Thần Tử Quân gia thì thế nào, một tồn tại bị Thiên Đạo vứt bỏ, đừng thấy hiện tại hắn hào quang vạn trượng, cuối cùng không thể chứng đạo, chung quy cũng chỉ có thể ảm đạm hạ màn.”

Những người khác kiêng kị Quân Tiêu Dao, nhưng Cửu Đầu Trùng không sợ.

Thực lực của hắn ta tiếp cận thiên kiêu cấm kỵ. Nếu đối mặt với Quân Tiêu Dao, không nói đến chuyện có thể đánh thắng, nhưng

thong dong rút lui vẫn làm được.

Dù sao thực lực của hắn ta cũng không phải bốn tiểu thánh Hùng Bá Thiên trước đó có thể so sánh được.

“Không sai, Thần Tử Quân gia làm hỏng chuyện tốt của Kim Ô Thập Thái Tử, dám cứu Thái Âm Ngọc Thố, hắn nhất định đã tự chuốc họa vào thân.”

Một thiên kiêu Thái Cổ vương tộc khác nói, hắn là thiên kiêu của Xích Hổ Sa tộc.

“Đi thôi, chúng ta đi gặp dị số vạn cổ trong truyền thuyết này, xem rốt cục hắn cường đại đến mức nào.” Cửu Đầu Trùng cười lạnh một tiếng.

Bốn tiểu Thánh lao về hướng Thương Khâu cổ tinh.

Chương 774 - Có liên quan đến Hoang Cổ Thánh Điện

Chương 774: Có liên quan đến Hoang Cổ Thánh Điện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thời gian một tháng đảo mắt đã trôi qua.

Thương Khâu Thánh Thành cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Hội nghị thiên kiêu của Vạn Tộc Thương Minh sắp mở ra, các loại bảo bối hi hữu trên đế lộ cũng được mang ra để giao dịch bán đấu giá.

Nhưng còn có một việc khác càng làm người ta chú ý, đó chính là Quân Tiêu Dao đã hơn một tháng không rời đi căn phòng tư nhân của Thiên Nữ Diên.

Điều này khiến rất nhiều người miên man bất định.

“Đã một tháng rồi, kinh thật, sức chiến đấu của Thần Tử Quân gia cũng quá mạnh.”

“Ta cũng nghe nói, thận của Hoang Cổ Thánh Thể khác hẳn với người thường, cực kỳ mãnh mẽ, có thể một đêm cưỡi ba ngàn nữ...”

“Thực sự mạnh như vậy sao, nếu ta là Hoang Cổ Thánh Thể thì tốt rồi.”

“Ai, nói tới đây thì hình như ta có nghe nói, trong hội nghị thiên kiêu lần này sẽ có bán đấu giá tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể...”

“Cái gì, tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể từ đâu mà đến?”

“Không biết, nghe đồn có người mang đến từ sâu trong cổ lộ, rất có thể là nhất mạch túc địch của Thánh Thể làm ra.”

“Chậc chậc, nếu Thần Tử Quân gia biết có người đang bán đấu giá tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể thì không biết hắn sẽ có thái độ thế nào?”

Trong hội nghị thiên kiêu của Vạn Tộc Thương Minh sẽ có các loại bảo bối hiếm lạ cổ quái được giao dịch bán đấu giá, nhưng mọi người cũng không nghĩ tới sẽ có tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể.

Đây quả thực là đang khiêu khích Thần Tử Quân gia.

Cũng có người cho rằng, chỉ sợ đây là nhất mạch túc địch của Thánh Thể hạ chiến thư với Quân Tiêu Dao ở phần cổ lộ đằng trước.

Một ít tu sĩ mơ hồ biết chuyện cũng biết, trên cổ lộ ngày xưa cũng từng có rất nhiều cuộc chiến chấn động bát phương giữa các thể chất chí cường.

Trong những cuộc chiến trước kia, nhất mạch Thánh Thể cũng chưa bao giờ thật sự chiếm cứ thượng phong.

Nhất mạch túc địch Thánh Thể cực kỳ khủng bố, có cái thế chi tư.

“Ta cũng nghe nói, hình như tinh huyết Thánh Thể này có liên quan đến Hoang Cổ Thánh Điện nằm sâu trong cổ lộ...”

“Hoang Cổ Thánh Điện, là nhất mạch sớm đã hoang vắng kết thúc kia sao?”

Rất nhiều tu sĩ đang châu đầu ghé tai, bàn tán về nhất mạch sớm đã ảm đạm hạ màn nọ.

Đúng lúc này, trong sân của Thiên Nữ Diên, hai bóng dáng đang thản nhiên bước ra, đó chính là Quân Tiêu Dao và Thiên Nữ Diên.

Quân Tiêu Dao đang ôm và vuốt ve Thái Âm Ngọc Thố, vẻ mặt rất bình thường.

Ngược lại là Thiên Nữ Diên, mặt đỏ mắt ướt, đôi mắt ngập nước, như một dòng thu thủy.

Vẻ mặt này rất dễ khiến một vài người sinh ra hiểu lầm và mơ màng nào đó, cho rằng nàng được mưa móc làm cho dễ chịu.

Sở dĩ Thiên Nữ Diên lộ ra thần thái như vậy, tất nhiên là vì trong hơn một tháng nay nàng ta luôn trong quá trình luận đạo.

Tu vi của nàng ta đã tăng lên một tiểu cảnh giới.

Ở Thánh Nhân Cảnh thì đây là điều cực kỳ hiếm thấy.

“Nghe Quân nói một buổi, còn hơn đọc sách mười năm, Thần Tử đại nhân thật là phúc tinh của nô gia.” Thân thể mềm mại của Thiên Nữ Diên dán lên Quân Tiêu Dao, đôi mắt quyến rũ như tơ, vui sướng mà nói.

Lúc này nhìn nàng giống như một tiểu cô nương vui vẻ ngây thơ, không có nửa phần tâm kế, cực kỳ hồn nhiên.

“Đó là do ngươi có thiên phú.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thật lạnh nhạt.

Hắn cũng không ngờ Thiên Nữ Diên này lại có thiên phú như thế, hơi thúc đẩy một chút là có thể đột phá.

Đương nhiên, bản thân Quân Tiêu Dao cũng có thu hoạch, hắn chỉ cần tích lũy thêm một chút là có thể ngưng luyện ra tiên khí mới.

“Công tử, cuối cùng ngài cũng ra, hội nghị thiên kiêu sắp sửa bắt đầu rồi.” Tên béo Lục Nhân Giáp lập tức vọt lên.

Nhìn thấy Thiên Nữ Diên mị nhãn như tơ, mang theo ý thỏa mãn, Lục Nhân Giáp kính nể mà nhìn Quân Tiêu Dao, chắp tay nói: “Thần Tử đại nhân thật là lợi hại, tận hơn một tháng.”

Nghe thấy lời này, Quân Tiêu Dao sửng sốt.

Sao hắn cảm thấy câu này có nghĩa khác?

Trong hơn một tháng này, Quân Tiêu Dao trừ luận đạo ra thì cũng chỉ đi ngâm mình mà thôi, nhiều nhất là để Thiên Nữ Diên bóp vai chà lưng hầu hạ, không có chuyện gì khác xảy ra.

Quân Tiêu Dao cũng rất giữ nguyên tắc.

“Đúng rồi, công tử, có một việc phải nói cho ngài biết...” Lục Nhân Giáp như nghĩ tới cái gì, lập tức thuật lại chuyện tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể Quân Tiêu Dao biết.

“À, còn có chuyện như vậy.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao lạnh đi.

Nếu hắn đoán không sai thì đây là chuyện mà nhất mạch Thương Thiên Bá Thể làm ra.

Đây là khiêu khích, cũng là chiến thư dành cho hắn.

Mà đúng lúc này, bỗng có tiếng chuông hồn hậu vang lên.

Đó là dấu hiệu thông báo hội nghị thiên kiêu của Vạn Tộc Thương Minh đã mở ra.

“Đi, đi xem.” Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, lạnh nhạt nói.

...

Vạn Tộc Thương Minh là một thế lực thương hội khổng lồ, trải rộng khắp Cửu Thiên Tiên Vực.

Sở dĩ gọi là vạn tộc, là bởi vì trong thương minh này có đủ loại chủng tộc sinh linh.

Nhân tộc, Yêu tộc, Thái Cổ hoàng tộc…v…v…

Từ trước đến nay Vạn Tộc Thương Minh luôn duy trì thái độ trung lập, đều bình đẳng đối đãi với thế lực các tộc.

Nguyên nhân cũng vì như thế mà việc làm ăn của bọn họ mới lớn mạnh đến như vậy.

Thậm chí trên cổ lộ chung cực còn có cứ điểm của bọn họ.

Trên không trung của Thương Khâu Thánh Thành, có một bảo khuyết tinh xảo hoa mỹ lơ lửng trong hư không.

Bảo khuyết này xa xỉ mà hoa mỹ, toàn thân được chế tạo từ phù cốt chân kim hi hữu hiếm thấy. Bởi vậy có thể thấy được nội tình

của Vạn Tộc Thương Minh cực kỳ thâm hậu.

Các thiên kiêu hội tụ từ bốn phương tám hướng đến nơi đó.

“Hả, vị kia là thiếu tông chủ Lôi Chấn của Chấn Lôi Tông, nghe đồn khi hắn giáng sinh, có lôi đình hội tụ giữa mày, hóa thành một Bất Diệt Lôi Phù.” Một ít thiên kiêu nhìn thấy một bóng dáng trẻ tuổi cưỡi lôi long mã, cả người quấn quanh lôi đình thì lập tức tán thưởng.

Đó là một vị thiên kiêu đầu sỏ rất có danh khí trên cổ lộ chung cực, tu luyện lôi đình chi đạo.

“Vị kia là tiểu thiếu gia của Thiên Bảo tông, Tiễn Đa Tài.” Một tên béo mặc quần áo kim sắc, hình thể đủ để sánh ngang với Lục Nhân Giáp cũng khiến mọi người chú ý.

Tiễn Đa Tài kia ngồi trên một liễn xa chế tạo thành từ kim loại hiếm, lấy chín con bạch long mã huyết mạch thuần khiết kéo xe, trên mười ngón tay đeo đầy nhẫn không gian.

Chương 775 - Quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, Hồ Thanh Thanh

Chương 775: Quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, Hồ Thanh Thanh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiểu thiếu gia Tiễn Đa Tài của Thiên Bảo tông nổi tiếng có tiền, nghe đồn nội tình tài phú của một ít truyền nhân thế lực bất hủ cũng không nhiều bằng hắn ta.”

Rất nhiều thiên kiêu nhìn Tiễn Đa Tài với đôi mắt nóng cháy.

“Vị tiểu thiếu gia kia thật soái.” Một ít nữ tu tán thưởng.

“Là người soái sao, đó là tiền soái!” Có nam tu chửi thầm.

“Nhưng có Tiễn Đa Tài ở đây thì những thiên kiêu còn lại muốn có được bảo bối cũng rất khó.” Một ít người tấm tắc lắc đầu.

Thật ra giá trị con người của truyền nhân bất hủ thật sự không phong phú bằng Tiễn Đa Tài, bởi vì những tài nguyên thần nguyên tiên tủy đó đều dùng để tu luyện.

Mà ở nơi như Vạn Tộc Thương Minh, tiền mới là đồng tiền mạnh, những thứ khác như thân phận bối cảnh đều phải đứng qua một bên.

Đúng lúc này, bốn phía bỗng vang lên tiếng kinh hô của một ít nam tu sĩ.

Trong hư không, có mưa hoa rơi xuống, bóng dáng một nam một nữ xuất hiện.

Làm các nam tu kinh hô là vị nữ tử trong đó, đó là một nữ tử mặc váy bào đỏ thẫm.

Mặc dù váy bào to rộng, cũng không thể che giấu dáng người bá đạo tuyệt luân của nàng, đường cong ma quỷ thướt tha hấp dẫn khiến những ánh mắt chung quanh giống như nam châm mà hấp

thụ đến.

dung mạo của nàng ta cũng kiều diễm động lòng người, giống như yêu tinh mê hoặc người khác.

Khiến người ta chú ý nhất không gì khác ngoài chín cái đuôi cáo lông xù phía sau nữ tử, nó đã thể hiện rõ thân phận của nàng ta.

“Thì ra là quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, Hồ Thanh Thanh.”

“Nàng cũng là một trong những Thần Nữ Thất Mỹ, là người cạnh tranh hữu lực cho vị trí phường chủ tiếp theo của Thần Nữ Phường.”

“Nghe nói nàng cũng là đối thủ lớn nhất của Thiên Nữ Diên.”

“Nhưng sao ta cảm thấy sắc mặt của Hồ Thanh Thanh không quá đẹp?”

“Không phải vô nghĩa sao, Thiên Nữ Diên mượn sức được minh hữu cường đại như Thần Tử Quân gia, phỏng chừng Hồ Thanh Thanh đang cảm thấy đau đầu.”

Sự thật cũng giống như phỏng đoán của mọi người, tâm tình hiện tại của Hồ Thanh Thanh thật sự không tốt.

“Đáng giận, Thiên Nữ Diên kia lại giành trước một bước mà thiết lập quan hệ với Thần Tử Quân gia, phiền phức rồi đây.” Hồ Thanh Thanh cắn môi hồng mà nói.

“Bàn về dung mạo, về dáng người, về kỹ xảo, ta có điểm nào không bằng nữ nhân kia, không được, phải suy tính một phen...” Hồ Thanh Thanh thầm nghĩ.

Nam tử bên cạnh nàng ta nghe thấy lời nói thầm của Hồ Thanh Thanh thì lập tức mở miệng: “Quý nữ cũng không cần phiền não, chủ nhân nhà ta cũng chưa chắc yếu hơn Thần Tử Quân gia kia.”

Trên thực tế, trước khi Thiên Nữ Diên mượn sức Quân Tiêu Dao, Hồ Thanh Thanh đã lựa chọn xong minh hữu.

Một minh hữu cường đại tuyệt đối.

Vốn dĩ theo lý thuyết, có minh hữu này thì Hồ Thanh Thanh có tự tin tuyệt đối có thể hoàn toàn đàn áp Thiên Nữ Diên trong cơ duyên Thái Ách thần miếu.

Nhưng Thiên Nữ Diên đã mượn sức Quân Tiêu Dao, đây là điều làm Hồ Thanh Thanh bất ngờ, đánh cho nàng ta trở tay không kịp.

“Ta cũng không có ý làm thấp đi chủ nhân nhà ngươi, chỉ là Thần Tử Quân gia thật sự không phải người bình thường.”

Có thể trở thành đối thủ cạnh tranh với Thiên Nữ Diên thì chứng tỏ Hồ Thanh Thanh không phải ngu ngốc.

Người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, nàng cũng hiểu rất rõ.

Quân Tiêu Dao là người không thể trêu chọc kia.

Mặc kệ về sau tiền đồ của hắn như thế nào, ít nhất hiện tại trên cổ lộ chung cực, người có tư cách trêu chọc Quân Tiêu Dao có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“A... Ta thấy quý nữ quá xem trọng Thần Tử Quân gia kia, hắn bị Thiên Đạo nguyền rủa, đã định sẵn là không thể chứng đạo, không bao lâu nữa, hắn sẽ mờ nhạt trong biển người mà thôi.”

“Mà công tử nhà ta chính là thánh linh trời sinh, đã được đĩnh sẵn sẽ trở thành tồn tại sánh vai với đại đế, vật lộn được với cổ hoàng.”

Trong lời nói của nam tử trẻ tuổi kia mang theo sự cuồng nhiệt sùng bái đối với chủ nhân nhà mình. Sự sùng bái này giống như Tự Liệt Quân gia sùng bái Quân Tiêu Dao, quả thực đã trở thành tín ngưỡng.

“Tất nhiên người ta cũng biết rõ thực lực của công tử nhà ngươi, chỉ là...” Hồ Thanh Thanh thở dài khe khẽ.

Chủ nhân mà nam tử trẻ tuổi nhắc đến cực kỳ cường đại, là một trong những cấm kỵ trên cổ lộ chung cực.

Chỉ là hiện tại, vị cấm kỵ kia cũng không tiến đến Thương Khâu cổ

tinh, mà chỉ phái hạ nhân của mình tiến đến liên lạc.

Có minh hữu này thì Hồ Thanh Thanh vốn đang tràn đầy tự tin.

Ngặt nỗi giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim.

“Mặc kệ, đi vào trước rồi nói sau, nhất định phải giành được vật hôm nay, nó có khả năng trợ giúp trong việc xông vào Thái Ách thần miếu.” Giọng điệu của Hồ Thanh Thanh như nhất định phải có được thứ này.

Trong Thái Ách thần miếu có thứ liên quan đến Thần Thoại Đế, thậm chí là Tiên.

Nếu nàng có được cơ duyên trong đó, vượt qua Thiên Nữ Diên, trở thành phường chủ đời kế tiếp của Thần Nữ Phường thì gần như là chuyện ván đã đóng thuyền.

Tất cả thiên kiêu đều tiến vào bảo khuyết, diện tích trong đó rất rộng lớn, đủ có thể chứa mười vạn sinh linh.

Những thiên kiêu thân phận tối cao như đám người Hồ Thanh Thanh, tiểu thiếu gia Thiên Bảo tông, thiếu tông chủ Chấn Lôi Tông đều ngồi ở vị trí hàng đầu.

Một lão giả Vạn Tộc Thương Hội lên đài làm người chủ trì.

Tu vi của lão đã đạt tới Thánh Nhân Vương cảnh, đủ để trấn áp toàn trường. Trong lúc bầu không khí bắt đầu náo nhiệt lên, một tiếng nói thản nhiên ôn nhuận nhàn nhạt vang lên từ bên ngoài.

“Không hổ là hội giao dịch của Vạn Tộc Thương Minh, cũng có chút náo nhiệt.”

“Tới rồi, chính chủ tới...”

Nghe âm thanh này, ánh mắt của mọi người ở nơi đây đều không hẹn mà cùng nhìn lại.

Ba bóng dáng chậm rãi đi tới.

Quân Tiêu Dao đang ôm Thái Âm Ngọc Thố trong lòng, Thiên Nữ

Diên lại dựa vào bên cạnh Quân Tiêu Dao, dáng vẻ thật thuận theo. Lục Nhân Giáp thì đi ở phía bên kia, ưỡn cái bụng to béo ra, vẻ mặt đắc ý và kiêu ngạo, nhìn như cáo mượn oai hùm.

Dù sao lấy thân phận của hắn ta thì đã bao giờ được hưởng thụ vạn chúng chú mục như vậy?

Cũng chỉ khi đi theo bên cạnh Quân Tiêu Dao thì hắn mới có thể hưởng ké được chút ánh sáng như vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ tiểu thê tử kia của Thiên Nữ Diên, vô số nam tu ở đây đều tan nát cõi lòng.

Nữ thần mà bọn họ không với tới được lại cho không Quân Tiêu Dao như vậy.

Có lẽ đây là nhân sinh.

Chương 776 - Minh hữu của Hồ Thanh Thanh

Chương 776: Minh hữu của Hồ Thanh Thanh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Vị kia chính là Thần Tử Quân gia sao?” Ánh mắt Hồ Thanh Thanh cũng lập tức dừng lại trên người Quân Tiêu Dao.

Đôi mắt xinh đẹp của nàng ta lập tức sáng ngời.

Nói thật, tuy nghe qua vô số sự tích về Quân Tiêu Dao, nhưng khi thật sự nhìn thấy, nàng vẫn cảm thấy thật kinh diễm.

Nhưng Thiên Nữ Diên bên cạnh cũng cực kỳ chói mắt.

Sóng mắt của Hồ Thanh Thanh xoay chuyển, trực tiếp đứng dậy, xoắn eo thon mông vểnh mà đi về hướng Quân Tiêu Dao.

“Vị này chính là Thần Tử Quân gia đại danh đỉnh đỉnh sao, trăm nghe không bằng một thấy, thật là một nhân vật thần tiên.” Hồ Thanh Thanh lộ ra nụ cười quyến rũ mà nói.

Quân Tiêu Dao rất bình thản, nhìn thấy chín cái đuôi sau mông của Hồ Thanh Thanh thì biết ngay thân phận của nàng.

Quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, nàng ta không khỏi làm Quân Tiêu Dao nhớ tới Thiên Nữ Bạch Mị Nhi của Thiên Hồ Tộc trước kia.

Hồ tộc là Thái Cổ vương tộc, mà Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc trước mắt lại là Thái Cổ hoàng tộc chân chính.

“Hồ Thanh Thanh, sao minh hữu mà ngươi lựa chọn lại không tới kia chứ?” Thiên Nữ Diên tiến lên trước một bước, chắn trước người Quân Tiêu Dao, giống như gà mái bảo vệ thức ăn.

Nàng ta vất vả lắm mới mượn sức được Quân Tiêu Dao, tất nhiên không có khả năng để Hồ Thanh Thanh có cơ hội thừa cơ cướp

mất.

“Khanh khách, thế nào, Thần Tử là người của một mình ngươi sao, còn không cho người khác nói chuyện?” Sóng mắt của Hồ Thanh Thanh dừng lại trên người Quân Tiêu Dao, cười quyến rũ mà nói.

“Thần Tử đại nhân, ngài xem trúng Thiên Nữ Diên ờ điểm nào, dung mạo, dáng người, hay là... Kỹ xảo, ta biết hết những chiêu đó, mà còn tốt hơn nàng ta nhiều.”

Không thể không nói, Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc có mị cốt trời sinh.

Một cái nhăn mày một nụ cười, mỗi tiếng nói cử động của Hồ Thanh Thanh đều có khả năng mị hoặc.

Hơn nữa dáng người có đường cong ma quỷ kia thật khiến người ta khó lòng kiềm chế được, khí chất của nàng ta thật sự phù hợp với hoa khôi Thần Nữ Phường.

Thiên Nữ Diên thì càng giống tiên tử thoát tục trong lúc vô ý mà rơi xuống phàm trần.

“Thiên Nữ Diên, ngươi có ngửi thấy mùi gì hay không?” Quân Tiêu Dao đột nhiên hỏi.

“Mùi gì?” Sóng mắt của Thiên Nữ Diên lấp lánh.

“Mùi lẳng lơ của hồ ly.” Giọng điệu của Quân Tiêu Dao lạnh như băng.

Mị dung của Hồ Thanh Thanh lập tức cứng lại, nhiễm lên một màu đỏ ửng xấu hổ, sau đó không chỗ dung thân.

Trong Thần Nữ Thất Mỹ thì nàng ta chỉ đứng sau Thiên Nữ Diên, có vô số nam tử quỳ gối dưới làn váy của nàng.

Hiện giờ bị Quân Tiêu Dao chế nhạo như vậy, nàng ta cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, tuy hắn vẫn còn là trai tân, nhưng cũng có chút nhận thức đối với nữ nhân.

Dạng nữ tử như Thiên Nữ Diên, tuy ở hồng trần, nhưng nội tâm cao lãnh thánh khiết, không lấy lòng hay chiều chuộng bất cứ nam tử nào, cũng sẽ không cho họ tới gần. Chỉ khi ở trước mặt Quân Tiêu Dao, nàng mới buông cao ngạo xuống, biến thành một nữ tử bình thường chân chính.

Mà Hồ Thanh Thanh này, chỉ cần là cường giả thiên kiêu thì sẽ được nàng cười quyến rũ đối đãi như vậy.

Loại nữ nhân này, đừng nói là lây dính vạn kim chi khu (Thân thể ngàn vàng) của hắn, cho dù chỉ đứng gần cũng làm hắn cảm thấy không thích.

Lời Quân Tiêu Dao nói hình như khóe mắt đuôi mày của Thiên Nữ Diên nhiễm thêm một tia vui sướng nhàn nhạt.

Tuy Quân Tiêu Dao vẫn có phòng bị và ngăn cách với nàng ta, nhưng ít ra cũng khác với thái độ khi đối đãi người ngoài.

Nhìn thấy Hồ Thanh Thanh bị chế nhạo như vậy, nam tử trẻ tuổi ngồi ở phía trước bỗng đứng dậy, lạnh nhạt nói: “Thần Tử Quân gia, chú ý lời nói hành động, quý nữ Hồ Thanh Thanh là minh hữu của chủ nhân nhà ta.”

Quân Tiêu Dao khẽ nhướng mày.

Còn không đợi hắn nói cái gì, Lục Nhân Giáp bên cạnh đã trách mắng: “Chẳng lẽ ngươi đang dạy công tử nha ta làm việc, còn nữa... Đừng lôi chủ nhân nhà ngươi ra giương oai!”

“Hừ, công tử nhà ta chính là Thiếu Niên Thánh Linh của Thánh Linh Đảo, Mạc Cẩn Du!” Trong giọng nói của nam tử trẻ tuổi mang theo một tia tôn sùng.

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đều chấn động.

“Cái gì, thì ra là thiên kiêu cấm kỵ kia của Thánh Linh Đảo, Mạc Cẩn Du!”

“Mỗi một thế hệ của Thánh Linh Đảo cũng chỉ có vài vị truyền nhân mà thôi, mà Mạc Cẩn Du này là một trong số đó, bản thể của hắn ta là Cửu Khiếu Thạch Linh, nghe đồn hắn có tư cách đại

thành thánh linh!”

Đại thành thánh linh chính là tồn tại đủ để với sánh vai đại đế, cổ hoàng!

Mà Mạc Cẩn Du kia có được danh hiệu Thiếu Niên Thánh Linh thì đủ để thể hiện thiên tư của hắn là có một không hai đương thời.

Tuyệt đối là một trong những cấm kỵ mạnh nhất trên cổ lộ chung cực!

Nghe nam tử trẻ tuổi nói thế, cổ họng Lục Nhân Giáp nghẹn lại, sắc mặt không quá tự nhiên, nói không ra lời.

Hiển nhiên, hắn ta cũng có nghe nói đến Thiếu Niên Thánh Linh của Thánh Linh Đảo.

Đó là một tồn tại danh chấn cổ lộ.

Chủng tộc Thánh linh này được thiên địa tẩm bổ, nhật nguyệt tưới nước, về trình độ nào đó thì có thể xem như tồn tại do thiên sinh địa dưỡng.

Loại sinh linh này rất được Thiên Đạo chiếu cố sủng hạnh, chúng gần như vô địch trong cùng một cảnh giới.

Rất nhiều người cũng tò mò, nếu thánh linh vô địch cùng giai và Hoang Cổ Thánh Thể vô địch cùng cấp va chạm với nhau thì sẽ như thế nào?

“À? Thiếu Niên Thánh Linh của Thánh Linh Đảo sao?” Sắc mặt Quân Tiêu Dao không chút gợn sóng, lẩm bẩm nói.

Quân Tiêu Dao cũng có nghe nói đến Thánh Linh Đảo, đó là một thế lực bất hủ được tạo thành từ Thánh Linh tộc.

Thế lực này cực kỳ kỳ lạ, nơi dừng chân không nằm ở bất cứ tiên vực nào, mà là sinh hoạt trong một Thánh Linh Đảo lơ lửng trên hư không.

Thế lực bất hủ này có rất ít thành viên, nhưng mỗi một người đều là vô địch cùng giai, là tồn tại vang dội cổ kim.

Bằng không thì sao lại nói Thánh Linh tộc là tồn tại thiên sinh địa dưỡng, được trời cao chiếu cố.

Đương nhiên, trong mắt Quân Tiêu Dao thì cũng chỉ như vậy mà thôi.

Có lẽ các thế lực bất hủ khác sẽ kiêng kị Thánh Linh Đảo, nhưng Quân Tiêu Dao thì không sợ.

Chương 777 - Quân Tiêu Dao bá đạo

Chương 777: Quân Tiêu Dao bá đạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thánh Linh Đảo mạnh đến mấy thì số lượng thành viên cũng quá thưa thớt, tuy có danh khí, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì được.

Đâu giống Quân gia, không chỉ có cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, hơn nữa số lượng còn đông đảo.

Chỉ tính đến nhân vật cấp lão tổ thì đã sắp xếp từ Đệ Nhất tới Đệ Thập Bát, hơn nữa còn chưa tính đến nội tình của ẩn mạch Quân gia.

Nói ngắn gọn, Thánh Linh Đảo rất mạnh, nhưng còn chưa có tư cách làm Quân Tiêu Dao kiêng kị.

Bên kia, Thiên Nữ Diên trộm liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái. Nàng cũng có chút lo lắng, sợ Quân Tiêu Dao sẽ kiêng kị Thiếu Niên Thánh Linh Mạc Cẩn Du kia, do đó ảnh hưởng đến chuyện kết minh với nàng.

Nhưng làm trong lòng Thiên Nữ Diên buông lỏng chính là, Dao sắc mặt Quân Tiêu vẫn như thường, căn bản không có có chút biến hóa nào vì Thánh Linh Đảo và Mạc Cẩn Du.

“Mạc Cẩn Du của Thánh Linh Đảo, bản thể của hắn là...” Quân Tiêu Dao mở miệng.

“Hồi công tử, bản thể của Mạc Cẩn Du kia chính là Cửu Khiếu Thạch Linh, trời sinh cửu khiếu, hấp thu thiên địa chi tinh, nhật nguyệt chi hoa, thực lực thật sự không yếu.”

Lục Nhân Giáp là bách sự thông, cũng biết rõ về tin tức này.

Tuy rằng hắn ta cũng rất muốn hạ thấp Mạc Cẩn Du kia, nhưng lại không tìm thấy điểm nào để nói.

Thiếu Niên Thánh Linh này thật sự rất mạnh, được công nhận là tồn tại không thể trêu chọc trên bảng cấm kỵ.

Nghe thấy Lục Nhân Giáp nói thế, khóe miệng nam tử trẻ tuổi kia nhếch lên một ý cười kiêu ngạo, có chung vinh dự.

Hắn ta tin chắc, cho dù là Thần Tử Quân gia cũng phải kiêng kị chủ nhân nhà hắn.

Quân Tiêu Dao nghe xong thì lại khẽ gật đầu, chậm rãi nói: "Cửu Khiếu Thạch Linh, rất tốt, trước đó Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh của ta đã từng luyện hóa một Canh Kim thạch linh, sau này nếu cắn nuốt thêm một Cửu Khiếu Thạch Linh thì cũng không tồi."

Lời này vừa vang lên, đừng nói mọi người kinh ngạc, ngay cả vị Thánh Nhân Vương trưởng lão của Vạn Tộc Thương Minh chủ trì giao dịch trong hội cũng dại ra, có chút ngạc nhiên.

Thiếu Niên Thánh Linh Mạc Cẩn Du chính là thiên kiêu cấp bậc Thánh Nhân đại viên mãn. Cho dù là Thánh Nhân Vương như lão, đối đầu v Mạc Cẩn Du thì cũng không biết trước được thắng bại thế nào.

Quân Tiêu Dao lại muốn luyện hóa Cửu Khiếu Thạch Linh, quả thực là làm người ta kinh hãi đến nổ tròng mắt.

Chữ "Cuồng" đã bị Quân Tiêu Dao thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Nam tử trẻ tuổi kia nghe vậy thì sắc mặt lập tức đỏ rực lên, khí tức nhịn không được bùng nổ, phẫn nộ quát: "Thần Tử Quân gia, ngươi dám khẩu xuất cuồng ngôn, nói xằng nói bậy như vậy!"

Khí tức của nam tử trẻ tuổi bùng nổ, cũng là Thánh Nhân Cảnh, mang theo một luồng uy áp thông thiên.

"Ồ... Đừng nói là Mạc Cẩn Du, ngay cả tùy tùng của hắn ta cũng cực kỳ cường đại, hình như bản thể là Thông Thiên Thạch Linh..." Có thiên kiêu cảm nhận được khí tức này thì khớp hàm phát run mà nói.

Nam tử trẻ tuổi kia cũng là sinh linh của Thánh Linh Đảo, bản thể là Thông Thiên Thạch Linh. Hơn nữa hằng ngày hắn ta ở bên cạnh

Mạc Cẩn Du, khi Mạc Cẩn Du hấp thu thiên địa chi tinh thì hắn ta cũng có thể nhận được một ít tinh hoa.

Cho nên thực lực của hắn ta không yếu hơn thiên kiêu đầu sỏ chút nào.

“Làm càn, dám quát công tử ta!” Lục Nhân Giáp cũng quát lên một tiếng.

Quân Tiêu Dao lại cười khẽ, chỉ là nụ cười kia có chút lạnh lẽo.

“Thông Thiên Thạch Linh sao, tuy không bằng Cửu Khiếu Thạch Linh, nhưng lấy để tế luyện đỉnh của ta cũng không kém.”

Thông Thiên Thạch Linh nghe thấy lời này thì đáy lòng lập tức lạnh lẽo, sắc mặt biến đổi mà nói: “Cái gì, chẳng lẽ ngươi dám...”

Còn không đợi hắn ta nói hết lời, Quân Tiêu Dao đã trực tiếp giơ tay, tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh.

Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh ba chân hai quai hồn hậu giống như nhật nguyệt đàn áp đến, Vạn Vật Mẫu Khí trong đỉnh quay cuồng, mỗi một luồng đều có thể đè sụp hư không.

Toàn bộ bảo khuyết, tất cả thiên kiêu đều không dự đoán được Quân Tiêu Dao sẽ ra tay.

Phải biết rằng, đây là hội giao dịch của Vạn Tộc Thương Minh.

Quy tắc nên có khẳng định phải có.

Kẻ nào cũng không được tùy ý ra tay, càng đừng nói đến giết người.

Quân Tiêu Dao lại không hề cố kỵ mà trực tiếp lấy Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh trấn áp Thông Thiên Thạch Linh kia.

Cảm nhận được uy áp như thần linh kia, lúc này Thông Thiên Thạch Linh mới hiểu rốt cục mình đang trêu chọc nhân vật dữ dội khủng bố đến mức nào.

Hắn từng cảm nhận được uy áp của Mạc Cẩn Du, khí tức thánh

linh trời sinh kia tôn quý vô thượng.

Mà khí tức của Quân Tiêu Dao trước mắt lại càng siêu nhiên, giống như tiên vương vô thượng chấp chưởng sinh tử của vạn linh!

“Không!”

Thậm chí Thông Thiên Thạch Linh còn không kịp phản kháng, cho dù hắn ta là thiên kiêu đầu sỏ, nhưng lại không mạnh hơn một con kiến bao nhiêu khi đối mặt với Quân Tiêu Dao.

“Thần Tử Quân gia, xin dừng tay!” Gương mặt mị hoặc của Hồ Thanh Thanh cũng thay đổi.

Nàng biết Quân Tiêu Dao rất cường thế, nhưng không biết hắn cường thế đến trình độ này, một lời không hợp thì ra tay, muốn luyện hóa người ta luôn.

Sau khi cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao, Hồ Thanh Thanh căn bản không dám nhúng tay vào.

Nàng lại nói với Thánh Nhân Vương trưởng lão của Vạn Tộc Thương Minh: “Xin trưởng lão ra tay, nơi này là Vạn Tộc Thương Minh, hẳn không cho phép giết người đúng không?”

Vị Thánh Nhân Vương trưởng lão kia cũng lộ ra vẻ mặt khó xử, ngay khi lão muốn mở miệng nói cái gì thì Quân Tiêu Dao đã dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc về hướng lão.

Thánh Nhân Vương trưởng lão giật mình trong lòng, sau lưng chảy mồ hôi lạnh đầm đìa.

Khó có thể tưởng tượng, lão đường đường là một Thánh Nhân Vương, vậy mà lại bị một Thánh Nhân hậu bối làm kinh sợ cứng lại.

Nhớ tới bối cảnh khủng bố của Quân Tiêu Dao, cho dù là Vạn Tộc Thương Minh cũng không chống lại nổi.

Nhưng Thánh Linh Đảo cũng là thế lực không thể trêu chọc.

Vị Thánh Nhân Vương trưởng lão của Vạn Tộc Thương Minh cảm

thấy sứt đầu mẻ trán, khổ không nói nổi.

Tòa miếu nhỏ bọn họ thật sự không chứa nổi đại Phật như Quân Tiêu Dao!

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra từ Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, đó là Thông Thiên Thạch Linh đang gào rống thét chói tai, lấy thực lực của hắn ta thì tất nhiên không có khả năng chạy thoát từ đỉnh này.

Không bao lâu sau, trong đỉnh đã không có sinh lợi.

Chương 778 - Đủ loại vật đấu giá

Chương 778: Đủ loại vật đấu giá

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất cả thiên kiêu toàn trường đều cảm thấy mồ hôi lạnh tẩm ướt lớp áo sau lưng.

“Đây là sự bá đạo của Thần Tử Quân gia sao, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy...”

“Đúng vậy, sinh linh Thánh Linh Đảo mà nói giết là giết, không bận tâm chút nào...”

“Vô nghĩa, bàn về thân phận thì toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực thì người có thể sánh vai với Thần Tử Quân gia chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Thánh Linh Đảo rất mạnh, nhưng cũng không đủ để Thần Tử Quân gia lùi bước.”

Quân Tiêu Dao đã dùng hành động của mình để chứng minh sự bá đạo của mình lần nữa.

Nghịch Thiên còn có ngoại lệ, nghịch hắn tuyệt đối không sinh cơ!

Không khí đông lại đến điểm kết băng.

Cho dù là các thiên kiêu như thiếu tông chủ Lôi Chấn của Chấn Lôi Tông hay tiểu thiếu gia Tiễn Đa Tài của Thiên Bảo tông, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo kiêng kị sâu sắc.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt quay về hướng Hồ Thanh Thanh.

Thân thể đầy đặn của Hồ Thanh Thanh run lên, chân cũng mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống đất.

Quân Tiêu Dao bình tĩnh mà thu ánh mắt lại, khóe miệng hiện ra một ý cười bình thản.

“Xin lỗi, chư vị, xuất hiện chút ngoài ý muốn nho nhỏ, kế tiếp hội giao dịch nên tiếp tục diễn ra đi.”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao bình thản ôn nhuận, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Vậy cũng xem như chút ngoài ý muốn nhỏ?” Tất cả thiên kiêu toàn trường đều đổ mồ hôi hột.

Chiêu này của Quân Tiêu Dao quả thực đã làm mọi người phải cứng lại.

Thậm chí một ít thiên kiêu cho rằng không biết hội nghị thiên kiêu hôm nay có biến thành một buổi giết chóc hay không?

Thánh Nhân Vương trưởng lão của Vạn Tộc Thương Minh cũng chùi mồ hôi lạnh trên trán, không biết vì sao, lão mơ hồ cảm thấy nếu Quân Tiêu Dao thật sự muốn đại khai sát giới thì nói không chừng Thánh Nhân Vương như lão cũng không trấn áp được.

Đây là một loại trực giác.

Nhưng nếu truyền ra thì sẽ làm mọi người kinh ngạc, chênh lệch giữa Thánh Nhân và Thánh Nhân Vương cũng không phải chỉ có một chút.

“Chư vị cần gì phải lộ ra vẻ mặt như vậy, đều thả lỏng đi, bản Thần Tử cũng không phải là ma quỷ.” Quân Tiêu Dao thản nhiên cười.

Mọi người nghe vậy thì đều chửi thầm.

Ngươi thật sự không phải ma quỷ.

Mà là Tử Thần!

“Thần Tử Quân gia, mời đi bên này, lầu hai có phòng khách quý riêng.” Thánh Nhân Vương trưởng lão tiến lên, ôn hoà mà nói.

Nhìn biểu cảm của Thánh Nhân Vương trưởng lão, thiên kiêu toàn trường đều thở dài trong lòng.

Nếu đổi lại là thiên kiêu khác gây chuyện ở Vạn Tộc Thương Minh thì sợ là đã sớm bị trưởng lão này đánh văng ra ngoài.

Nếu giết người thì tình huống sẽ càng nghiêm trọng, thậm chí Vạn Tộc Thương Minh sẽ ra tay khiển trách.

Nhưng hiện tại thì thế nào?

Quân Tiêu Dao không bị cái rắm gì cả.

Chẳng những Vạn Tộc Thương Minh không dám truy cứu trách nhiệm của Quân Tiêu Dao, ngược lại còn cung cung kính kính mà mời hắn đến phòng khách quý lầu hai.

Cái gì kêu là quyền thế?

Đây chính là quyền thế!

Kế tiếp, đám người Quân Tiêu Dao được Thánh Nhân Vương trưởng lão cung cung kính kính mà mời lên phòng khách quý.

“Chậc chậc, phòng khách quý, đó là nơi mà có tiền cũng không lên được.” Tiểu thiếu gia Tiễn Đa Tài của Thiên Bảo tông cảm thán.

Phòng khách quý là nơi mà chỉ có khách nhân được Vạn Tộc Thương Minh cho rằng có địa vị cực kỳ tôn quý thì mới được hưởng thụ.

Dạng thổ hào giống như Tiễn Đa Tài, mặc dù có tiền cũng không hưởng thụ được.

Còn Hồ Thanh Thanh thì cắn chặt môi, đầy mặt không cam lòng.

Nếu nàng gặp được Quân Tiêu Dao trước thì nói không chừng còn có thể mượn sức hắn.

Nhưng hiện tại đã kết oán, Hồ Thanh Thanh cũng chỉ có thể gửi gắm hết hy vọng lên người Mạc Cẩn Du.

Nghĩ đến Thiếu Niên Thánh Linh vô địch cùng giai kia, cảm xúc của Hồ Thanh Thanh mới hơi ổn định lại một chút.

Bên kia, trong phòng khách quý, có chừng mười tám nữ tử thanh xuân đã chuẩn bị sẵn sàng hầu hạ ở bên trong.

Có người da trắng dung mạo xinh đẹp chân dài, có người như tiên tử thanh lệ, có người như Hoàng Nữ cao quý, có người như yêu cơ hoặc nhân.

Quan trọng nhất chính là, thân phận của các nàng đều là Thánh Nữ của một ít thế lực, hoặc là Hoàng Nữ của một số cổ hoàng triều.

Tuy thực lực của họ không phải thiên kiêu đầu sỏ, nhưng cũng không phải là kẻ yếu ở cổ lộ chung cực.

Nhưng những Thánh Nữ Hoàng Nữ ưu tú đó lại làm nha hoàn thị nữ phụng dưỡng hầu hạ ở đây, có thể thấy được cấp bậc của phòng khách quý này cao đến mức nào.

Nhưng còn không đợi Quân Tiêu Dao nói cái gì thì Thiên Nữ Diên bên cạnh lại lạnh nhạt nói: "Nơi này để ta hầu hạ Thần Tử đại nhân là đủ rồi, các ngươi rời đi đi."

"Vâng..."

Nghe thấy lời này, lại nhìn tư dung thanh tuấn tuyệt thế của Quân Tiêu Dao, tuy những nữ tử đó không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể lui ra ngoài.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao hơi thay đổi, hắn hỏi: "Vậy là đuổi đi?"

"Nô gia cảm thấy, Thần Tử đại nhân sẽ chướng mắt những dung chi tục phấn đó?" Thiên Nữ Diên cười thật tự nhiên.

Trên ngũ quan tinh xảo tuyệt lệ hiện ra nụ cười động lòng người.

"Thật sự chướng mắt, nhưng... Không cần ngươi tới quyết định thay ta." Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

"Nô gia cho rằng Thần Tử đại nhân có nô gia hầu hạ là đủ rồi..." Thiên Nữ Diên lộ ra vẻ mặt nhu nhược đáng thương.

"Đừng quên ngươi và ta chỉ có quan hệ hợp tác." Quân Tiêu Dao nói.

Thiên Nữ Diên hơi gật đầu, trong mắt hiện lên chút ảm đạm.

Quả nhiên...

Dù là trong tình huống như thế nào thì nàng cũng chỉ là đối tượng hợp tác lợi dụng thôi sao?

Sau đó hội giao dịch chính thức bắt đầu.

Không thể không nói, thiên kiêu của chín đế lộ hội tụ lại một nơi đã gom được đủ loại bảo bối rực rỡ muôn màu, khiến người ta hoa cả mắt.

Các loại thánh đan, thần dược, kì binh, cổ khí, nhiều đếm không xuể, mỗi một thứ đều rất có lai lịch.

Đối với những bảo bối đó, có lẽ thiên kiêu tầm thường sẽ nhìn hoa cả mắt, tâm tình kích động không thôi. Nhưng Quân Tiêu Dao từ nhỏ đã nhìn quen việc đời nên chỉ chẳng thấy thế nào.

Tới cấp bậc như Quân Tiêu Dao, không phải thiên địa kỳ trân chân chính thì rất khó đả động hắn.

“Giao dịch kế tiếp chính là hỗn độn nguyên tinh hi hữu, cho dù là dùng để tu luyện hay tế luyện thần binh pháp bảo, đều là cực tốt.”

Chương 779 - Hỗn độn nguyên tinh hi hữu, nô lệ dị tộc

Chương 779: Hỗn độn nguyên tinh hi hữu, nô lệ dị tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thánh Nhân Vương trưởng lão nói xong thì lấy ra mấy viên hỗn độn nguyên tinh.

Đây là một tinh thạch màu tối, trong tinh thể như có sương mù hỗn độn đang quay cuồng. Đó là hỗn độn khí, giống như Vạn Vật Mẫu Khí, đều là vật chất năng lượng hi hữu nhất trong thiên địa.

Giá trị của mấy viên hỗn độn nguyên tinh này đã ngang bằng với tài sản của một ít thiên kiêu.

“Hỗn độn nguyên tinh.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút hứng thú.

Hắn không quên mình còn có quyển hạ Thể Thư chưa tu luyện.

Mà muốn tu luyện quyển hạ Thể Thư thì cần các loại năng lượng hi hữu để khai thác ba ngàn thế giới Tu Di trong cơ thể.

Trước đó Quân Tiêu Dao chuẩn bị chờ lúc rảnh sẽ lấy Vạn Vật Mẫu Khí để tu luyện. Hiện tại thấy được hỗn độn nguyên tinh, hắn cũng có thể hấp thu hỗn độn khí trong đó để phụ trợ tu luyện.

Rất nhanh, hỗn độn nguyên tinh đã bị tranh đoạt bán đấu giá.

“Ta ra một trăm tiên tủy.” Thiếu tông chủ Lôi Chấn của Chấn Lôi Tông hô to.

Tiên tủy còn trân quý hơn cả tiên nguyên, cũng chỉ có nơi như ở cổ lộ chung cực thì mới có nhiều một chút.

“Ta ra hai trăm viên.” tiểu thiếu gia Tiễn Đa Tài của Thiên Bảo tông lười nhác hô.

Lôi Chấn nhìn thoáng qua Tiễn Đa Tài, khóe mắt cũng hơi giật giật.

Nếu so tài lực thì ở đây cũng không ai so được với Tiễn Đa Tài.

Lúc này, một tiếng nói động lòng người như trân châu rơi xuống mâm ngọc vang lên từ phòng khách quý lầu hai.

“Năm trăm viên tiên tủy, Thần Tử đại nhân nhà ta muốn.”

Âm thanh này đến từ Thiên Nữ Diên.

Nghe thấy lời này, gương mặt Tiễn Đa Tài cũng giật giật.

Hắn có tự tin dùng tiền nghiền áp những người khác ở đây, nhưng đối mặt với Quân Tiêu Dao thì thật sự không có tự tin này.

Đến cuối cùng, cũng không ai dám tranh với Quân Tiêu Dao, Quân Tiêu Dao thuận lợi có được mấy viên hỗn độn nguyên tinh này.

Quân Tiêu Dao cũng không có hứng thú gì lắm với một ít giao dịch kế tiếp.

Trải qua mấy vòng bán đấu giá, trên gương mặt Thánh Nhân Vương trưởng lão của Vạn Tộc Thương Minh bỗng lộ ra một nụ cười cổ quái, sau đó nói: “Chư vị, hẳn các nam tu ở đây sẽ cảm thấy rất hứng thú với những vật bán đấu giá kế tiếp.”

Tới rồi, phân đoạn vui tay vui mắt tới rồi!

Dù là thiếu tông chủ Chấn Lôi Tông hay là đám người Tiễn Đa Tài, trong mắt đều hơi tỏa sáng.

Đây mới là phân đoạn chính.

Một cái lồng sắt bị đẩy lên, màn che bị tháo xuống, bên trong rõ ràng là một báo nữ dáng người mạnh mẽ.

Trên cổ lộ chung cực có rất nhiều chủng tộc kỳ dị, như Xà Nhân tộc, Báo Nhân Tộc, Bán Nhân Mã ..v..v.

Những chủng tộc đó rải rác khắp các cổ tinh trên đường, trong đó có không ít nữ tử dị tộc đều là nữ nô rất được hoan nghênh.

Cổ lộ dài đăng đẳng, ngẫu nhiên cũng cần được an ủi, những nữ nô dị tộc đó cũng trở nên rất đắc hàng.

“Ta muốn!” Có nam tu bắt đầu ra giá.

Quân Tiêu Dao chỉ lạnh nhạt liếc mắt một cái, sau đó thì quay qua chỗ khác.

Rất nhanh, báo nữ này đã bị một nam tu sắc mặt suy yếu mua đi.

Kế tiếp là một vài nữ nô dị tộc, có Điểu Nhân, có Thú Nữ, thậm chí còn có Chương Ngư (Bạch tuộc) nương với đầy người xúc tua.

Có điều Chương Ngư nương kia lại bị một nữ tu mặt đỏ bừng mua đi mất.

“Chư vị, thân phận của nữ nô dị tộc kế tiếp cũng không bình thường, nghe người bắt được nói rằng nàng ta là công chúa của một tộc.”

Lời Thánh Nhân Vương trưởng lão nói lập tức khiến nam tu ở đây chú ý, chỉ thân phận công chúa dị tộc thôi cũng đã khiến rất nhiều nam tu kích động.

Một cái lồng sắt bị đẩy lên, tấm màn bị mở ra, ánh mắt mọi người lập tức nhìn lại.

Người bị nhốt trong lồng sắt rõ ràng là một thiếu nữ Xà Nhân tộc.

Thiếu nữ kia chừng mười ba mười bốn tuổi, có một gương mặt trái xoan tinh xảo lớn bằng bàn tay, nhìn giống như một con búp bê sứ.

Nhưng so sánh với gương mặt xinh đẹp ngây ngô của nàng ta thì dáng người đó có chút không tương xứng.

Phát dục quá sớm, tương đối trưởng thành.

Nhìn “Sóng gió” mãnh liệt kia, sợ là rất nhiều nữ tử thành niên cũng phải âm thầm hâm mộ ghen ghét.

Dưới thân thiếu nữ là một cái đuôi rắn màu xanh ngọc bích, vảy

rực rỡ lấp lánh giống như bích ngọc, cứ như một tác phẩm nghệ thuật.

Mà lúc này, thiếu nữ Xà Nhân tộc kia đang cuộn tròn cái đuôi rắn.

Nàng muốn cố làm mình trở nên hung tợn, lại không đủ tự tin, trong đôi mắt xinh đẹp màu xanh ngọc bích ẩn chứa sự kinh sợ.

Dù sao từ nhỏ nàng đã trưởng thành dưới sự quan tâm của nữ vương Xà Nhân tộc, bởi vì tò mò với ngoại giới nên mới lén chạy ra từ tổ địa, kết quả bị thiên kiêu cổ lộ đi ngang qua bắt được.

Sau đó qua tay nhiều người mà bị bán đến nơi đây.

Nghĩ đến mình sẽ lấy thân phận nữ nô bị bán cho người khác, thiếu nữ nhịn không được mà khẽ run, rốt cuộc không thể giả vờ hung ác nữa.

Dáng vẻ này của thiếu nữ lập tức khiến ánh mắt của rất nhiều nam tu ở đây bắn ra ánh sao.

Dung nhan trẻ con kia, "tâm hồn" to lớn kia, cái đuôi rắn, vẻ mặt ấy...

Quá tuyệt...

"Xà Nhân tộc..." Quân Tiêu Dao cũng đang đánh giá thiếu nữ Xà Nhân tộc, ánh mắt không có chút gợn sóng.

Hắn nhớ rõ hình như Thái Ách thần miếu nằm ở cổ tinh có Xà Nhân tộc cư trú dk?

Trên đài, Thánh Nhân Vương trưởng lão tằng hắng giọng mà nói: "Chư vị, lão phu cũng không cần giới thiệu nhiều về nữ tử Xà Nhân tộc, từng dùng đều hiểu."

Nghe thấy lời này, rất nhiều thiên kiêu đều chửi thầm.

Đường đường là Thánh Nhân Vương còn già mà không đứng đắn như thế.

Đương nhiên, trong chuyện nam nữ, đừng nói là Thánh Nhân

Vương, ngay cả chí tôn cũng không thể ngoại lệ, trừ phi là tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển chặt đứt dục vọng trong truyền thuyết.

“Nhưng nữ tử này có thân phận không bình thường, hình như nàng có liên quan đến cường giả thánh chủ của Xà Nhân tộc, nữ vương Medusa, khách nhân không đủ tự tin thì nên cẩn thận một chút tốt hơn.”

Lời này cũng làm rất nhiều thiên kiêu nóng lòng muốn thử bình tĩnh lại.

Tuy Xà Nhân tộc không phải chủng tộc chí cường không thể trêu chọc gì, nhưng không ai muốn bị một cường giả thánh chủ nhớ thương cả.

Chương 780 - Thiếu nữ Xà Nhân tộc, có quan hệ với nữ vương Medusa

Chương 780: Thiếu nữ Xà Nhân tộc, có quan hệ với nữ vương Medusa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy trên cổ lộ chung cực có chấp pháp giả của Nhân tộc tuần tra, nhưng cũng không thể đảm bảo không bị dị tộc nào đó ám sát. Không có chút tự tin thì cũng không dám đấu giá mua vị công chúa Xà Nhân tộc này.

“Ta ra ba trăm viên tiên tủy.” Tiễn Đa Tài của Thiên Bảo tông nói.

“Ta ra bốn trăm viên!” Thiếu tông chủ của Chấn Lôi Tông cắn chặt răng mà nói.

Kế tiếp, một ít thiên kiêu không sợ Xà Nhân tộc cũng mở miệng muốn mua được vị công chúa Xà Nhân tộc này.

Mức độ nhiệt liệt của không khí còn dữ dội hơn những bảo bối được bán đấu giá trước đó.

Không có cách nào, nam nhân ấy mà.

Nhìn những nam tu mắt lộ ra ánh sao như sói đói kia, thiếu nữ Xà Nhân tộc dùng hai tay non mịn của mình ôm lấy đuôi rắn rồi thấp giọng nức nở.

“Mẫu thân...”

Bỗng nhiên, có một âm thanh quyến rũ vang lên.

“Ta ra năm trăm viên tiên tủy.”

Người lên tiếng là Hồ Thanh Thanh.

“Hả, Hồ Thanh Thanh muốn mua thiếu nữ Xà Nhân tộc này làm cái gì?”

“Chẳng lẽ là muốn tự mình dạy dỗ?”

Rất nhiều người đều kinh ngạc.

Mà trên căn phòng lầu hai, ánh mắt Quân Tiêu Dao vẫn luôn dán chặt lên thiếu nữ Xà Nhân tộc kia.

Dựa vào thần thức nhạy bén và khả năng tra xét của mình, hắn cảm thấy huyết mạch của thiếu nữ Xà Nhân tộc có chút không bình thường.

“Chẳng lẽ nàng ta là nữ nhi của cường giả thánh chủ, nữ vương Medusa kia?” Quân Tiêu Dao âm thầm suy nghĩ.

Thiên Nữ Diên bên cạnh lập tức nói: “Thần Tử đại nhân, chúng ta nhất định phải mua được nàng ta, có lẽ nàng ta sẽ có lợi cho hành trình đi đến Thái Ách thần miếu của chúng ta.”

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn cũng biết sở dĩ Hồ Thanh Thanh muốn mua thiếu nữ Xà Nhân tộc, chỉ sợ cũng là vì Thái Ách thần miếu.

Nhận được sự ra hiệu của Quân Tiêu Dao, Lục Nhân Giáp mở miệng đấu giá.

“Tám trăm viên tiên tủy!”

“Thần Tử Quân gia lại muốn mua.”

“Có một Thiên Nữ Diên đẹp như thiên tiên còn chưa đủ sao, chẳng lẽ muốn chơi một rồng hai phượng?”

“Người ta là Hoang Cổ Thánh Thể, có vốn liếng này, chúng ta còn kém, còn kém...”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao ra giá, rất nhiều thiên kiêu đều tiếc nuối mà lắc lắc đầu.

Một là vì kiêng kị, không muốn tranh giành với Quân Tiêu Dao.

Hai là biết cho dù muốn giành cũng chưa chắc giành được.

Nội tình của Quân Tiêu Dao đủ khả năng treo Tiễn Đa Tài lên đánh.

“Đáng chết...” Hồ Thanh Thanh hít sâu, bộ ngực phập phồng.

Chỉ cần có Quân Tiêu Dao ở đây thì chắc chắn nàng sẽ chịu thiệt.

Thấy tình cảnh này, Thánh Nhân Vương trưởng lão cũng cười khổ lắc lắc đầu.

Quân Tiêu Dao vừa mở miệng thì những người khác căn bản không dám tranh giành với hắn.

Thiếu nữ Xà Nhân tộc trong lồng sắt thấy tình cảnh này thì cũng thấp thỏm đến cực điểm.

Rốt cục người mua được nàng có thân phận địa vị gì mà mọi người trong toàn trường lại không dám tranh chấp với hắn.

Trong đầu thiếu nữ lập tức hiện ra một hình tượng hung thần ác sát, người như vậy mới có thể khiến người ta sợ hãi.

Cuối cùng, thiếu nữ Xà Nhân tộc cũng không chút bất ngờ nào mà bị Quân Tiêu Dao mua được.

“Chư vị, mấy thứ kế tiếp xem như mấu chốt của buổi đấu giá này.” Giọng nói của Thánh Nhân Vương trưởng lão trở nên nghiêm túc.

Mọi người cũng nín thở chờ đợi.

Thứ đầu tiên được mang lên là một chí tôn khí, nhìn như một cây Hàng Ma Xử.

Chí tôn khí cũng không phải mặt hàng bán đầy ngoài đường. Hơn nữa chí tôn khí này cũng có vẻ cực kỳ cổ xưa, còn có tiềm lực lột xác.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua thì lập tức thu hồi ánh mắt.

Hắn không có hứng thú.

Cuối cùng, Hàng Ma Xử này bị Tiễn Đa Tài mua được với giá cao.

Kế tiếp, vật hi hữu thứ hai cũng được trình lên.

Đó là một bình ngọc, Thánh Nhân Vương trưởng lão mở cái nút của bình ngọc ra.

Chỉ thoáng chốc, có tiên quang lóng lánh, có linh khí tràn ra, có phù văn quy tắc lạc ấn trên hư không.

Mọi người ngửi được một hương vị, đều có cảm giác muốn mọc cánh thành tiên.

“Mảnh nhỏ tiên đan!”

Trong mắt mọi người bắn vụt ra ánh sao.

Bất cứ cái gì có liên quan đến tiên cũng có giá trị trân quý đến mức không thể cân nhắc.

Tiên Khí, tiên kinh, tiên thai, tàn tiên chi huyết…v…v….

Mà thứ trong bình ngọc này chính là mảnh nhỏ tiên đan trân quý đến cực điểm.

“Vật như vậy mà cũng có người nỡ lòng lấy ra bán đấu giá?” Có người nghi ngờ mà hỏi.

“Cũng bình thường, mảnh tiên đan tuy tốt, nhưng cũng phải xem có thể hấp thu được hay không, không đủ tư cách mà cưỡng chế luyện hóa thì chỉ có nước nổ tan xác mà chết.” Một ít người giải thích.

Kế tiếp, mảnh tiên đan bị mọi người tranh đoạt bán đấu giá.

“Ta ra năm trăm viên tiên tủy!”

“Ta ra bốn trăm!”

“Ta ra một ngàn!”

Lúc này, trong phòng của Quân Tiêu Dao lại truyền đến giọng nói của Lục Nhân Giáp.

“Hai ngàn tiên tủy!”

Không thể không nói, cái giá này thật sự trấn áp rất nhiều người, một ít thiên kiêu cũng lộ ra chút giãy giụa.

Thứ Quân Tiêu Dao muốn thì bọn họ cũng không dám tranh.

Tiễn Đa Tài đứng dậy, chắp tay và nói về hướng căn phòng của Quân Tiêu Dao: “Tại hạ cũng cảm thấy hứng thú đối với mảnh tiên đan này, ta nhận lỗi trước, xin đắc tội Thần Tử.”

Sau khi nói xong, Tiễn Đa Tài kêu giá ba ngàn tiên tủy.

Chiêu này cũng khiến rất nhiều người lau mắt mà nhìn Tiễn Đa Tài.

Cứ như vậy thì vừa không đắc tội Quân Tiêu Dao, lại có thể cạnh tranh thứ mình muốn một cách hợp lý.

Trong phòng, Quân Tiêu Dao bật cười, cũng không để ý lắm.

Hắn gọi Lục Nhân Giáp tới rồi nói một câu bên tai hắn ta.

Lục Nhân Giáp lập tức điên cuồng hít một hơi khí lạnh, như muốn hút hết khí lạnh trong phòng đi mất.

“Công tử, xa xỉ là một tội ác.”

Độ bạo tay của Quân Tiêu Dao khiến Lục Nhân Giáp chấn động.

“Đi đi.” Quân Tiêu Dao không để bụng.

Sau đó, giọng nói mang theo chút run rẩy của Lục Nhân Giáp vang lên: “Công tử nhà ta ra giá, năm Chứng Đạo Chi Ấn...”

Lời Lục Nhân Giáp nói làm cả bảo khuyết đều an tĩnh lại.

Đừng nói là những người khác, ngay cả thổ hào Tiễn Đa Tài cũng ngây ngẩn cả người, theo bản năng mà hỏi ngược lại: “Hắn đang nói cái gì?”

“Hình như là... Năm cái Chứng Đạo Chi Ấn...”

Một ít thiên kiêu khô khốc nói, sau đó nuốt nuốt nước miếng.

Chương 781 - Tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể

Chương 781: Tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau một lúc dại ra ngắn ngủi, cả trường đã vang lên tiếng ồn ào phá tan phía chân trời.

“Thần linh ơi, Chứng Đạo Chi Ấn, đây không phải thứ mà ta tha thiết ước mơ sao?”

“Nếu ta có thể dung hợp mấy cái Chứng Đạo Chi Ấn thì đã sớm bước lên bảng đầu sỏ!”

“Đúng rồi, ta cũng nghe nói, Thần Tử Quân gia thật sự có rất nhiều Chứng Đạo Chi Ấn, bản thân hắn không dùng được nên phát cho những người bên cạnh giống cải trắng vậy.”

“Qúa sang, sang không nói nổi!”

“Ta cũng phục!”

Các loại ồn ào, kinh ngạc cảm thán, khiếp sợ vang lên không dứt bên tai.

Cho dù là Vạn Tộc Thương Minh trưởng lão nhìn quen việc đời, sau khi nghe xong cũng hơi ngạc nhiên, sau đó cười khổ lắc đầu và nói: “Người trẻ tuổi không nói võ đức, còn để người khác cạnh tranh như thế nào?”

“Ta thua, lần đầu tiên thua người khác ở phương diện tài lực...” Tiễn Đa Tài đặt mông ngồi xuống ghế.

Bao nhiêu tiên tủy cũng không hi hữu trân quý bằng Chứng Đạo Chi Ấn.

“Đó chính là Chứng Đạo Chi Ấn, nếu ta có được thì...” Hồ Thanh Thanh tiếp tục nghiến răng nghiến lợi, trong lòng vừa đố kỵ lại

hận thù.

Đố kỵ chính là Thiên Nữ Diên tiên hạ thủ vi cường, kéo Quân Tiêu Dao về phe nàng ta.

Hận chính là, Quân Tiêu Dao không có chút cảm giác nào với nàng.

Tuy nàng quyến rũ một chút, lẳng lơ một chút, nhưng cũng là tuyệt sắc giai nhân, dựa vào cái gì Quân Tiêu Dao mà chướng mắt nàng, còn nhục nhã nàng.

Hồ Thanh Thanh như oán phụ khuê phòng, lòng mang oán hận.

Kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, Quân Tiêu Dao thuận lợi có được mảnh tiên đan kia.

Có thứ này thì Quân Tiêu Dao có thể ngưng luyện ra thêm một luồng tiên khí trong khoảng thời gian ngắn.

“Chư vị, còn có bảo bối cuối cùng.” Trong giọng nói của Thánh Nhân Vương trưởng lão có chút chần chờ.

Lão có chút do dự mà nhìn về phía phòng khách quý lầu hai, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng mà lấy ra.

Đó là một cái chai trong suốt, trong chai có năm sáu giọt tinh huyết trong màu đỏ tươi mang theo chút ánh vàng đang chuyển động trong đó.

Những tinh huyết đó không dung hợp với nhau, giống như huyết mã não mạ lên một tầng lá vàng, lộng lẫy đến cực điểm.

Mặc dù cách cái chai, nhưng chúng thiên kiêu ở đây cũng có thể cảm giác được sức mạnh hùng hồn ẩn chứa trong đó.

Tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể!

Trong nhất thời, tất cả những tiếng ồn ào đều dừng lại.

Nếu đổi lại là bình thường, có tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể xuất hiện thì tuyệt đối sẽ đưa tới tranh đoạt, vô số người đoạt vỡ đầu cũng muốn có được.

Bởi vì tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể quá trân quý, nếu luyện hóa vào cơ thể thì dù không có khả năng trực tiếp biến thành Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng cũng có thể tẩy kinh phạt tủy, rèn luyện thể chất, tạo nên thân thể vô song.

Thậm chí nếu luyện hóa nhiều thì còn có thể biến ra một phần uy năng của Hoang Cổ Thánh Thể.

Trước đó Quân Tiêu Dao đã lấy tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể để tẩm bổ thân thể Khương Thánh Y, không chỉ giúp thương thế của nàng phục hồi như cũ, ám thương khỏi hẳn, mà còn khiến thể chất nhục thân của nàng nâng cao lên một mảng lớn, đền bù cho sở đoản của Tiên Thiên Đạo Thai.

Có thể nói, Hoang Cổ Thánh Thể chính là Đường Tăng thịt.

Nhưng hiện tại, tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể ở ngay trước mắt, lại không ai dám ra giá đầu tiên, vì sao?

Bởi vì có một Hoang Cổ Thánh Thể sống sờ sờ ở đây, hơn nữa còn là tồn tại mà tất cả mọi người không dám trêu chọc!

Trong phòng khách quý, ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt.

Máu trong thân thể hắn đang mơ hồ nóng cháy.

Đây là phản ứng hình thành khi gặp được huyết mạch thể chất cùng nguyên.

Đương nhiên, vài giọt tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể kia căn bản không thể so sánh với tinh huyết của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao chính là Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng, trời sinh không có trói buộc.

Mà chủ nhân của tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể kia rõ ràng còn chưa đạt được trình độ của Quân Tiêu Dao, thậm chí tu luyện cũng là chuyện khó khăn.

“Tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể này...” Trên đài, Thánh Nhân Vương trưởng lão vừa muốn nói gì thì căn phòng lầu hai đã bị đẩy ra, Quân Tiêu Dao khoanh tay mà bước xuống.

Một luồng khí tức không giận đã uy đàn áp toàn trường.

“Thần Tử, này...” Thánh Nhân Vương trưởng lão muốn nói lại thôi.

“Tránh ra!” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói, trực tiếp cầm cái chai vào tay.

Trong nháy mắt, vài giọt tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể trong chai có phản ứng, chúng nhảy vọt kịch liệt, dán thân chai mà cọ xát bàn tay Quân Tiêu Dao.

Cảm giác như gặp được Vương của nhất mạch Thánh Thể!

Quân Tiêu Dao hơi nhắm mắt, phảng phất như thấy được sâu trong cổ lộ có một viên cổ tinh cổ xưa mà hoang vắng.

Cung điện sụp đổ, sơn môn lụi bại cứ như đang kể ra sự huy hoàng ngày xưa.

“Hoang Cổ Thánh Điện...”

Không biết vì sao, trong miệng Quân Tiêu Dao đã hộc ra bốn chữ.

Hắn bỗng nhớ ra, trước đó ở hạ giới, khi Quân Tiêu Dao muốn sáng tạo ra đại đạo của bản thân thì trời giáng kiếp phạt, là Sa Đọa Thánh Thể kia đã bảo hộ hắn.

Trước khi Sa Đọa Thánh T mai một, gã đã từng nói với Quân Tiêu Dao.

Nhất mạch Thánh Thể phải dựa vào hắn.

Nhớ kỹ, đi đến Hoang Cổ Thánh Điện.

Khi đó Quân Tiêu Dao còn không rõ Sa Đọa Thánh Thể nói lời này là có ý gì, cũng không biết Hoang Cổ Thánh Điện ở nơi nào.

Hiện tại hồi tưởng lại, Quân Tiêu Dao mới bừng tỉnh.

Không nghĩ tới khi đó, Sa Đọa Thánh Thể đã biết được sẽ có một ngày Quân Tiêu Dao bước lên cổ lộ chung cực, đi đến Thánh Thể cổ tinh.

“Thần Tử...” Thánh Nhân Vương trưởng lão đứng bên cạnh lộ ra vẻ mặt khó xử.

Quân Tiêu Dao mở mắt ra, ánh mắt như điện, lạnh nhạt nói: “Người lấy tinh huyết này ra giao dịch đang ở đâu?”

“Xin lỗi, Thần Tử, thương minh có quy tắc, chúng ta không thể nói.” Thánh Nhân Vương trưởng lão khó xử đến cực điểm mà nói.

“Không thể nói, ngươi xác định?” Quân Tiêu Dao bước ra một bước, khí huyết kim sắc dâng trào mãnh liệt.

Cứ như có một thần vương kim sắc giá lâm, cho dù là Thương Minh trưởng lão thuộc cảnh giới Thánh Nhân Vương cũng có cảm giác hít thở không thông.

“Rốt cục thực lực chân chính của Thần Tử Quân gia đã đạt tới trình độ nào?” Thương Minh trưởng lão kinh hãi không thôi.

Sao lão lại cảm thấy Quân Tiêu Dao còn mạnh hơn cả Thánh Nhân Vương?

Đúng lúc này, Quân Tiêu Dao như tra xét được cái gì, khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh như băng.

“Muốn chạy sao?”

Thân thể Quân Tiêu Dao trực tiếp phá vỡ đỉnh bảo khuyết, đi vào hư không.

Chương 782 - Quân Tiêu Dao tức giận

Chương 782: Quân Tiêu Dao tức giận

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ở nơi cực xa, một bóng dáng đang khống chế tàu bay sao trời, hoang mang rối loạn mà muốn thoát khỏi Thương Khâu cổ tinh.

Quân Tiêu Dao giơ tay, pháp lực ngưng tụ ra Thiên Thần chi Mâu, giáng thẳng về hướng tàu bay sao trời kia.

Hư không bị xuyên thủng, phát ra tiếng rít gào!

Oanh!

Tàu bay nổ tung, tinh hỏa văng khắp nơi!

Quân Tiêu Dao cố ý nương tay, không trực tiếp lấy mạng người nọ, mà muốn hỏi ra một vài điều.

Hắn giơ tay chụp vào hư không, lạc ấn phù văn pháp tắc trực tiếp bắt được bóng dáng chật vật không chịu nổi kia đến.

“Thần Tử tha mạng, tha cho ta, mọi chuyện không liên quan đến ta!”

Đó là một nam tử trẻ tuổi bị bàn tay pháp tắc nắm lấy nên khóc lóc xin tha.

Sớm biết Quân Tiêu Dao sẽ đến hội giao dịch thì hắn tuyệt đối không nhận lấy chuyện toi mạng này.

“Có liên quan gì với ngươi? Nói rõ ràng.” Quân Tiêu Dao hờ hững nói.

“Ta chỉ được người ta nhờ vả để đưa tinh huyết tới giao dịch bán đấu giá mà thôi, tinh huyết này lấy ra từ ai thì ta không biết.” Người trẻ tuổi kia sợ tới mức nước mắt nước mũi giàn giụa.

Quân Tiêu Dao cũng biết hắn chỉ là một tên pháo hôi đưa máu đến

mà thôi.

“Được ai nhờ vả?” Quân Tiêu Dao lạnh như băng mà nói.

“Bá Tinh, Thương gia...” Người trẻ tuổi run run rẩy rẩy nói.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia đen tối.

Xem ra đối thủ của hắn không chỉ là Bá Vương, còn có thế lực của nhất mạch Bá Thể.

Vậy Hoang Cổ Thánh Điện thì sao, đã xuống dốc rồi ư?

Nếu không thì sao lại để gia tộc Bá Thể hung hăng làm ầm ĩ như vậy?

Giờ khắc này, trong đầu Quân Tiêu Dao có rất nhiều nghi vấn, rất nhiều bí ẩn chờ hắn cởi bỏ. Hắn tùy tiện ấn một cái, phanh một tiếng, thân thể người trẻ tuổi kia nổ nát thành vụn máu, không còn lại cả cặn.

“Bá tinh... Thương gia...” Quân Tiêu Dao nỉ non.

Trong đôi mắt thâm thúy của hắn như có một viên cổ tinh đang thiêu đốt!

Bá Thể và Thánh Thể là túc địch mấy đời liên tiếp.

Nếu hai bên gặp phải nhau thì căn bản không cần nói thêm cái gì, trực tiếp đánh là được.

Cho nên dù là Bá Vương hay Bá Tinh Thương Gia, trong lòng Quân Tiêu Dao chỉ có lạnh lẽo. Hắn cũng rất muốn biết, rốt cục Hoang Cổ Thánh Điện là thế nào.

Ở sâu trong cổ lộ còn có Hoang Cổ Thánh Thể khác, hoặc là hậu duệ nhất mạch Thánh Thể hay không.

Nhưng những chuyện đó đều không thể gấp được.

Quân Tiêu Dao còn cần tu luyện.

Bởi vì thứ mà hắn muốn chống lại không phải chỉ là một Bá

Vương, mà là toàn bộ nhất mạch Bá Thể!

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, vẻ mặt Quân Tiêu Dao khôi phục bình tĩnh.

Hắn đã tự hỏi kế hoạch sau đó.

Lấy tinh huyết Thánh Thể đã đánh vỡ mười gông xiềng của hắn thì chắc hẳn có năng lực giúp Thánh Thể khác hoặc là hậu duệ Thánh Thể giải phong ấn tiềm năng thực lực của bản thân.

“Nói không chừng ta sẽ thu được một tùy tùng Hoang Cổ Thánh Thể.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Đương nhiên, đó là câu chuyện sau đó.

Quân Tiêu Dao về tới bảo khuyết.

Cảnh tượng hắn tùy tiện ra tay giết người trên hư không vừa rồi cũng bị mọi người nhìn thấy hết.

Bọn họ không khỏi sợ hãi trong lòng, Quân Tiêu Dao thật sự hoành hành không cố kỵ, không có kẻ nào hoặc thế lực nào có thể làm hắn kiêng kị dè chừng.

“Thần Tử, chuyện này...” Thương Minh trưởng lão cũng nghẹn họng, có chút câm nín.

Quân Tiêu Dao quá hung hãn cũng quá quả quyết, trực tiếp giết người đứng sau lưng bán.

“Bản Thần Tử muốn tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể này, ai có ý kiến?” Quân Tiêu Dao nhìn quanh bốn phía, giọng điệu lãnh lẽo như băng.

Trước đó cho dù là bán đấu giá mảnh nhỏ tiên đan, Quân Tiêu Dao cũng không chính miệng lên tiếng, lấy thế áp người.

Nhưng hiện tại, hắn lại mở miệng.

Mọi nơi đều yên tĩnh không một tiếng động.

Vô nghĩa, ai cũng biết tâm tình hiện tại của Quân Tiêu Dao không tốt lắm.

Lúc này đâm vào đầu mũi thương thì không khác gì tìm đường chết.

“Thần Tử, chuyện này không hợp quy tắc...” Thương Minh trưởng lão sứt đầu mẻ trán.

“Yên tâm, bản Thần Tử cũng không lấy không.”

Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, sau đó búng tay một cái, một khối nguyên thạch loảng xoảng rơi xuống đất.

Mọi người nhìn lại, đó không phải thiên nguyên, không phải thần nguyên, cũng không phải tiên nguyên, mà là một nguyên thạch bình thường cấp thấp nhất.

Có thể nói, ngay cả tiểu tu sĩ mới bước đầu tu luyện cũng sẽ không lấy loại nguyên thạch này để tu luyện, càng đừng nói là đổi tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể.

“Hiện tại, phù hợp quy tắc chưa?” Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm mà nói.

Không phải Vạn Tộc Thương Minh của ngươi muốn quy tắc sao?

Vậy ta cho ngươi quy tắc.

Không lấy không thứ của ngươi!

“Phù hợp, phù hợp...” Trên trán Thương Minh trưởng lão chảy ròng mồ hôi lạnh, cúi đầu khom lưng mà nói.

Hiển nhiên, Quân Tiêu Dao đang biểu đạt bất mãn đối với chuyện Vạn Tộc Thương Minh bán đấu giá tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể. Nếu là một vị Hoang Cổ Thánh Thể tự nguyện lấy ra tinh huyết để bán đấu giá, vậy Quân Tiêu Dao cũng không thể nói gì hơn.

Nhưng hiện tại hiển nhiên tinh huyết này là Bá Tinh Thương Gia lấy thủ đoạn nào đó để cưỡng chế lấy ra từ cơ thể Thánh Thể.

Sau khi có được tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể, Quân Tiêu Dao cũng không luyện hóa nó, hắn sẽ mượn tinh huyết này để lần theo manh mối tìm được ngọn nguồn Thánh Thể.

“Đi thôi.” Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, trong hư không bỗng có yêu phong kích động, có sát khí ngập trời.

“Ha hả, không hổ là Thần Tử Quân gia, hôm nay ta đã được chứng kiểu sự bá đạo này...”

Thanh âm này vang vọng hư không, mang theo ma tính khiến người ta sởn tóc gáy.

Trên khung trời sao, bốn bóng dáng hiện ra, đều dâng trào sát khí kinh người, mỗi một người trong đó đều là Thánh Nhân trở lên.

Tu vi của nam tử tóc xám cầm đầu còn đạt tới Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ.

“Là bốn vị còn lại trong Bát Tiểu Thánh!”

“Đó chính là Cửu Đầu Trùng đứng đầu Bát Tiểu Thánh sao, nghe nói hắn có huyết mạch Thái Cổ Cửu Phượng và Thái Cổ Cửu Anh.”

“Đúng vậy, trước kia ta cũng từng nghe nói, hình như Cửu Đầu Trùng này từng thong dong rời đi khi đối đầu với thiên kiêu cấm kỵ.”

“Vậy thì dù thực lực của hắn không đạt tới cấm kỵ, nhưng phỏng chừng cũng không kém bao nhiêu.”

“Lần này họ tới hẳn là muốn lấy lại công đạo cho bốn tiểu thánh đã chết kia.”

Chương 783 - Đâm vào đầu thương

Chương 783: Đâm vào đầu thương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không chỉ thiên kiêu trong bảo khuyết, mà rất nhiều ánh mắt trong toàn bộ Thương Khâu Thánh Thành cũng hội tụ lại bên này.

Thanh danh của Bát Tiểu Thánh ở cổ lộ không yếu, đặc biệt là Cửu Đầu Trùng, đã là đứng đầu bảng đầu sỏ.

Quân Tiêu Dao chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía bốn người Cửu Đầu Trùng.

Đôi tai thỏ rũ xuống của Thái Âm Ngọc Thố trong ngực hắn cũng dựng thẳng lên, đôi mắt hồng bảo thạch trừng đến đỏ bừng, mang theo ý thù địch nồng đậm, lớp lông tuyết trắng cả người đều xù cả lên.

Hiển nhiên thỏ con rất hận Bát Tiểu Thánh đã đuổi giết nàng và chủ nhân nhà nàng.

“Là muốn báo thù vì bốn người kia sao?” Quân Tiêu Dao không mặn không nhạt mà nói, trong mắt như căn bản không có bốn người này tồn tại.

Đã nhận ra sự khinh rẻ của Quân Tiêu Dao, mày Cửu Đầu Trùng hơi trầm xuống.

Nhưng hắn ta cũng biết Quân Tiêu Dao rất mạnh, muốn đánh bại thì chỉ là mơ giữa ban ngày.

Nghĩ đến đây, Cửu Đầu Trùng trầm giọng mà nói: “Thần Tử Quân gia, ngươi và ta nước giếng không phạm nước sông, tuy rằng giết bốn huynh đệ của ta, nhưng hiện tại chỉ cần ngươi giao Thái Âm Ngọc Thố ra thì tất cả ân oán coi như xóa bỏ.”

Lời Cửu Đầu Trùng nói khiến tất cả tu sĩ trong Thương Khâu Thánh Thành đều ngạc nhiên. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới

Cửu Đầu Trùng luôn nổi tiếng cường thế bá đạo lại e sợ!

Chẳng những e sợ, còn sợ đến triệt để, thậm chí không báo cả mối thù sinh tử của huynh đệ.

“À?” Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng.

Xem ra Cửu Đầu Trùng này cũng không quá ngốc, biết hắn là khó đối phó nên cũng không muốn trêu chọc quá mức.

Nhưng vấn đề là hiện tại tâm tình của Quân Tiêu Dao không được tốt lắm, à đám người Cửu Đầu Trùng đúng lúc đụng trúng mũi thương của hắn.

“Công tử thích vuốt ta như vậy, sẽ không đưa ta ra đâu, bốn tên sửu bát quái các ngươi bỏ cuộc đi!” Thái Âm Ngọc Thố dựng thẳng người lên, giơ cái móng vuốt nhỏ lông xù ra mà kháng nghị.

Quân Tiêu Dao thích vuốt nàng như vậy, sao có thể giao nàng cho Cửu Đầu Trùng?

Càng đừng nói Quân Tiêu Dao còn muốn mang nàng đi tìm chủ nhân nhà mình nữa!

“Thần Tử Quân gia, quyết định của ngươi thế nào?”

Cửu Đầu Trùng không để ý đến Thái Âm Ngọc Thố đang kêu gào, mà nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

“Các ngươi biết không, các ngươi thực xui xẻo.” Quân Tiêu Dao bỗng nói.

“Ngươi có ý gì?” Cửu Đầu Trùng nhíu mày.

“Hiện tại Bản Thần Tử thực khó chịu, cho nên... Lấy mạng của các ngươi để xả giận một chút.”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì năm ngón tay đã nắm lại, thần quang trào dâng, sức mạnh của mười vạn tượng thần bùng nổ ra từ quyền phong của hắn!

Một quyền có thể đấm rơi cả sao trời thiên ngoại, đánh nát cả trời

xanh!

“Không tốt, mọi người cùng ra tay đi!” Nhìn thấy một quyền như có thể đấm nát vạn giới của Quân Tiêu Dao, Cửu Đầu Trùng quát lên chói tai một tiếng.

Hắn ta cũng thi triển ra đại thần thông, sát khí ngập trời, hóa thành u minh cự chưởng, có thể che nửa bầu trời.

Ba tiểu thánh còn lại cũng thi triển thần thông của mình.

Thanh Sư Tinh rống một tiếng, sóng gợn màu xanh lá khuếch tán, đây là thần thông tương tự như sư tử hống, khiến hư không dâng lên sóng gợn kịch liệt.

Xích Hổ Sa hiện hóa ra thần binh bản mạng, một thanh trường đao màu đỏ đậm được tế luyện ra từ chính vây cá mập của hắn ta, một đao đánh xuống, hư không bị đánh nứt ra cái khe ngàn trượng.

Thiên kiêu Thiên Hạt tộc còn lại thì tung ra một cái châm đuôi bò cạp, xuyên thủng ca không gian.

Bốn tiểu thánh cùng ra tay, có thể nhìn ra được chút uy lực kia.

Nhưng mà...

Dưới một quyền của Quân Tiêu Dao, vạn đạo đều phải tan vỡ, càng đừng nói là bốn tiểu thánh.

Oanh!

Một tiếng vang kinh thiên động địa làm nổ nứt cả thiên địa truyền ra.

Trên không toàn bộ Thương Khâu Thánh Thành như có pháo hoa nổ tung, khiến hư không lan tràn ra rất nhiều cái khe.

Tất cả thiên kiêu tu sĩ chung quanh Thương Khâu cổ tinh đều bị hấp dẫn, nhịn không được tò mò kết quả sẽ như thế nào.

Trong khói thuốc súng, Thanh Sư Tinh, Xích Hổ Sa, thiên kiêu Thiên Hạt tộc đều phát ra tiếng rống giận.

Mặc dù bọn họ toàn lực ra tay, nhưng cũng khó có thể ngăn cản quyền quang của Quân Tiêu Dao.

Thế công của Quân Tiêu Dao quá mãnh liệt, một quyền đánh ra, cứ nhưcó thể tiêu diệt đạo văn chư thiên, hư không chung quanh sụp đổ, tan vỡ.

Theo lý thuyết, mặc dù tới Thánh Nhân Cảnh có được năng lực xé rách hư không, nhưng cũng không có khả năng dùng một quyền tùy tiện đã đánh sụp mảnh lớn hư không giống như Quân Tiêu Dao.

Chỉ có thể nói chiến lực của Quân Tiêu Dao không thể cân nhắc bằng cảnh giới đơn thuần.

“A!”

Có tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ vụ nổ mạnh, ba người Thanh Sư Tinh bị cự lực nghiền áp, lập tức tan vỡ.

Mặc dù thân thể bọn họ đều không yếu, nhưng vẫn không ngăn cản được một quyền của Quân Tiêu Dao.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba tiếng nổ vang truyền ra, thân thể bọn họ trực tiếp nổ nát, cả nguyên thần cũng bị nghiền áp thành hư vô.

Chỉ có Cửu Đầu Trùng may mắn thoát được một kiếp. Nhưng hắn ta cũng hộc máu, thân thể có dấu vết nứt nẻ đang lan tràn.

Vẻ mặt vốn lạnh nhạt của hắn ta lúc này đã hiện ra sự kinh hãi xưa nay chưa từng có. Tuy hắn ta biết Quân Tiêu Dao có chiến lực cấp bậc cấm kỵ, nhưng chiến lực này cũng quá mạnh, hơn xa thiên kiêu cấm kỵ mà trước kia hắn ta từng giao thủ.

“Trốn!”

Trong đầu Cửu Đầu Trùng chỉ còn chữ này.

Thực lực của Quân Tiêu Dao đã vượt qua dự đoán trước đó của hắn ta, cao hơn chiến lực cấp bậc cấm kỵ rất nhiều.

Ban đầu hắn ta cho rằng, mặc dù mình không địch lại Quân Tiêu Dao, còn cũng có thể thong dong rời đi. Hiện tại xem ra, đừng nói là thong dong rời đi, có thể còn mạng hay không còn chưa biết chừng.

“Mới thế mà đã muốn chạy?”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thật bình thản. Hắn khống chế sức mạnh không gian, thúc giục đại thần thông Côn Bằng, thi triển ra Côn Bằng cực tốc.

Dưới chân hắn có đạo văn không gian vô tận hiện ra, cứ như đan chéo thành một con Côn Bằng.

Quân Tiêu Dao như Côn Bằng nhảy khỏi biển, tốc độ cực kỳ nhanh, có tiếng nổ âm thanh chói tai truyền ra.

Hắn đánh ra một quyền, dùng sức mạnh tượng thần cộng dồn lên Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền!

Phù văn như biển cả, Côn Bằng vô lượng, thần quang kinh thế!

Chương 784 - Chiến lực vượt xa thiên kiêu cấm kỵ

Chương 784: Chiến lực vượt xa thiên kiêu cấm kỵ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cửu Đầu Trùng thấy thế thì đã nhận ra nguy cơ sinh tử.

Hắn ta thét dài một tiếng, thân thể rách ra rồi bành trướng, đã trực tiếp hóa ra bản thể. Đó là một con hung thần cự thú có chín cái đầu, có đầu chim, đầu mãng xả, đầu giao long, nhìn qua cứ như Thái Cổ đại hung.

Rống!

Chín tiếng thét dài truyền ra, chín cái đầu bản thể của Cửu Đầu Trùng phụt lên các loại Thủy Hỏa, khói độc, tia sáng năng lượng.

“Thật mạnh!”

Rất nhiều thiên kiêu Thương Khâu Thánh Thành nhìn thấy bản thể của Cửu Đầu Trùng thì nhịn không được mà nheo mắt.

Nó giống như Boss trong hang tối, mang theo một luồng sát khí và uy áp khủng bố. Bọn họ đã hiểu vì sao Cửu Đầu Trùng có tư cách tranh phong với thiên kiêu cấm kỵ.

Nhưng ngay vào giây tiếp theo...

Một quyền siêu thần, Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền của Quân Tiêu Dao nở rộ ra hắc quang và kim quang khủng bố, đó là biến hóa đan chéo giữa côn ngư và đại bàng.

Đạo tắc vô tận trong hư không chung quanh như vỡ vụn dưới quyền này của Quân Tiêu Dao.

Đối mặt với một quyền đục thủng cả trời cao này, cho dù Cửu Đầu Trùng hiện hóa ra bản thể cũng không thể ngăn cản.

Phụt!

Quyền quang của Quân Tiêu Dao trực tiếp xỏ xuyên qua bản thể Cửu Đầu Trùng, máu bắn vọt lên trời cao, nhuộm cả bầu trời thành một mảnh màu máu đỏ rực.

Cửu Đầu Trùng đau đớn mà phát ra tiếng gào rống thật dài.

“Quân Tiêu Dao, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn kết thù với đám người Kim Ô Thập Thái Tử và Thái Dương Thần Sơn vì một Thái Âm Ngọc Thố hay sao!”

Nhận thấy tình huống không ổn, Cửu Đầu Trùng chỉ có thể kéo Kim Ô Thập Thái Tử ra.

Dù sao Kim Ô Thập Đại Thái Tử quá nổi danh ở cổ lộ chung cực, đó là mười mặt trời chói chang lộng lẫy bất diệt, thiên kiêu cấm kỵ trong đó không chỉ có một người.

Càng đừng nói, kẻ muốn bắt Thái Âm Ngọc Thố và Ngọc Thuyền Quyên còn là Thái Dương Thánh Thể Thập Thái Tử - người nhỏ tuổi nhất, nhưng lại có thiên phú tối cao trong Kim Ô Thập Đại Thái Tử.

“Chỉ là mười con chim lông tạp mà thôi, lấy chúng ra uy hiếp bản Thần Tử có buồn cười quá hay không?” Khóe môi Quân Tiêu Dao lộ ra nụ cười lạnh.

Người nào cũng có tư cách uy hiếp hắn hay sao?

Tất cả thiên kiêu toàn bộ Thương Khâu Thánh Thành đều im lặng không biết nói gì.

Cũng chỉ có Quân Tiêu Dao dám gọi Kim Ô Thập Đại Thái Tử là chim lông tạp.

Cho dù là tồn tại cấm kỵ cũng không dám tùy tiện trêu chọc Kim Ô Thập Đại Thái Tử. Bởi vì một lời không hợp thì Thập Đại Thái Tử đã đến đông đủ, dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng ngăn không được, sẽ bị bao vây diệt sát.

Thập Đại Thái Tử này đều mang huyết mạch kim ô phản tổ, nếu

không ngã xuống thì ngày sau ít cũng là Hỗn Độn Đạo Tôn thậm chí Chuẩn Đế, thậm chí Thập Thái Tử nhỏ nhất kia còn có đại đế chi tư.

“Yên tâm, không bao lâu nữa thì mười con chim lông tạp kia cũng sẽ xuống hoàng tuyền với ngươi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Cánh tay hắn chấn động, thần lực vô lượng phát ra, trực tiếp xé rách bản thể Cửu Đầu Trùng, những mảnh máu thịt văng ra tứ tán.

Trong làn sương máu đó, một nguyên thần đen nhánh đột nhiên lao về hướng nơi xa.

Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh nguyên thần, một Hỗn Độn Thần Ma lây dính máu thần ma, cứ như có thể mài nát cả chư thiên đột nhiên hiện ra.

Nguyên thần của Cửu Đầu Trùng còn không kịp giãy giụa thì đã bị Hỗn Độn Thần Ma nghiền áp thành hư vô.

Đến lúc này, Bát Tiểu Thánh của Thái Cổ vương tộc rất có danh khí trên cổ lộ chung cực đều đã ngã xuống, không còn lại người nào.

Trong không khí có mùi máu tươi nồng đậm đang lan tràn.

Quân Tiêu Dao mặc một bộ bạch y, đứng sừng sững trên hư không, cả người không dính bụi trần, không nhiễm lấy một giọt máu tươi.

Hắn chỉ giơ tay nhấc chân thôi đã diệt sát bốn tiểu thánh, phong tư này khiến mọi người chấn động khôn kể.

Trước đó bọn họ chỉ nghe qua truyền thuyết của Quân Tiêu Dao, hiện tại đã chính mắt chứng kiến.

“Cửu Đầu Trùng có thể thong dong rời đi trong tay thiên kiêu cấm kỵ lại không ngăn được một quyền của Thần Tử Quân gia, bị tùy tiện diệt sát như vậy.”

“Chỉ sợ Thần Tử Quân gia sớm đã có được chiến lực cấm kỵ rồi đúng không?”

“Cấm kỵ bình thường cũng không có chiến lực như Thần Tử Quân gia, hẳn là cấm kỵ trong cấm kỵ...”

Rất nhiều thiên kiêu nghị luận, không ít lời tán thưởng vang lên.

Trong bảo khuyết, gương mặt Hồ Thanh Thanh cũng có chút dại ra.

Nàng ta không nghĩ tới Quân Tiêu Dao lại mạnh như vậy, cả Cửu Đầu Trùng cũng không địch lại hắn.

Lúc này bạch y của Quân Tiêu Dao tung bay, dáng vẻ phong tư tuyệt thế.

Mặc dù là Hồ Thanh Thanh lòng mang oán giận, nhưng cũng nhịn không được xuất hiện một tia ái mộ.

Có thể nói, chỉ cần Quân Tiêu Dao không khắc nghiệt với nàng như vậy thì Hồ Thanh Thanh tuyệt đối sẽ nhào lên liếm giống như một mẫu liếm cẩu.

Nhưng ngặt nỗi Quân Tiêu Dao căn bản không coi nàng ta ra gì, thậm chí không có tư cách làm mẫu liếm cẩu nữa.

Thật sự quá đáng giận.

Hiện tại Hồ Thanh Thanh chỉ trông cậy Thánh Linh Đảo Mạc Cẩn Du có thể trợ giúp mình.

“Thánh linh trời sinh vô địch cùng giai, Quân Tiêu Dao, ngươi sẽ hối hận vì từ chối ta.” Hồ Thanh Thanh nghĩ thầm trong lòng.

Toàn bộ Thương Khâu Thánh Thành khôi phục bình tĩnh.

Quân Tiêu Dao cũng trực tiếp cùng đám người Thiên Nữ Diên, Lục Nhân Giáp về tới trong sân.

Còn thiếu nữ Xà Nhân tộc kia thì sau đó người của Vạn Tộc Thương Minh sẽ đưa nàng ta tới.

Tuy mọi chuyện đã hạ màn, nhưng cuộc thảo luận về Quân Tiêu Dao còn chưa dừng lại.

“Lần này Thần Tử Quân gia đã triệt để đắc tội Thái Dương Thần Sơn và Kim Ô Thập Thái Tử rồi đúng không?”

“Đừng nói là Kim Ô Thập Thái Tử, các ngươi có tính qua Thần Tử Quân gia đã trêu chọc bao nhiêu tồn tại cấm kỵ từ khi đến Thương Khâu cổ tinh không?”

“Làm ta ngẫm lại, đầu tiên là cứu Thái Âm Ngọc Thố, kết thù với Kim Ô Thập Đại Thái Tử.”

“Sau đó giết thiên kiêu Tần Tử Mặc của Tần gia trên buổi tiệc tối của Thiên Nữ Diên, cũng coi như gián tiếp đắc tội Thần Tử Tần gia, Tần Vô Đạo.”

“Ở hội đấu giá, lại luyện hóa Thông Thiên Thạch Linh, xem như kết thù với thánh linh trời sinh Mạc Cẩn Du của Thánh Linh Đảo.”

“Mà nhìn từ chuyện Thần Tử Quân gia đánh chết người bán đấu giá tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể thì sau lưng có liên quan đến túc địch của Thánh Thể, nhất mạch Bá Thể.”

Chúng tu sĩ hồi tưởng một chút, sau đó lập tức ngây ngẩn cả người.

Không tính thì không biết, tính xong bị dọa nhảy dựng.

Chương 785 - Bí mật thân thế huyết mạch của Bích Lăng

Chương 785: Bí mật thân thế huyết mạch của Bích Lăng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nói như vậy thì Thần Tử Quân gia mới bước lên cổ lộ chung cực không bao lâu đã trêu chọc tồn tại cấm kỵ tứ phương?”

“Lợi hại, ta đã không còn lời gì để nói...”

“Không có bao nhiêu người dám trêu chọc Thần Tử Quân gia, nhưng cấm kỵ mà Thần Tử Quân gia trêu chọc cũng không ít.”

“Kế tiếp sẽ thú vị lắm đây...”

Toàn bộ Thương Khâu Thánh Thành đều đang thảo luận về Quân Tiêu Dao.

Dưới trời sao, hắn dùng một quyền giết chết bốn tiểu thánh, chỉ tay diệt sát Cửu Đầu Trùng.

Đây là chuyện mà cả thiên kiêu cấm kỵ bình thường cũng không làm được.

Mọi người căn bản không thể tưởng tượng rốt cuộc cực hạn của Quân Tiêu Dao nằm ở nơi nào.

Còn bản nhân Quân Tiêu Dao sớm đã nghỉ ngơi ở chỗ của Thiên Nữ Diên, hắn không để bụng ngoại giới đánh giá, bàn tán về hắn như thế nào.

Nói hắn bá đạo cũng được, nói hắn bừa bãi cũng thế, đây là phong cách hành sự của Quân Tiêu Dao.

Nghĩ đến chuyện hắn muốn, làm chuyện mà hắn cần làm, không chút kiêng kỵ, vô pháp vô thiên.

Hoặc có thể nói rằng Quân Tiêu Dao chính là pháp, Quân Tiêu Dao

chính là thiên!

Lúc này, trong khuê phòng của Thiên Nữ Diên, Thiên Nữ Diên đang ngồi bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao đang vuốt ve Thái Âm Ngọc Thố, ánh mắt nhàn nhạt đánh giá thiếu nữ Xà Nhân tộc bị nhốt trong lồng sắt.

Thiếu nữ Xà Nhân tộc này có một gương mặt xinh đẹp ngây ngô trắng như tuyết, nhìn dáng vẻ thì hình như cũng không phải là lớn tuổi trong Xà Nhân tộc, nhưng dáng người của nàng ta lại trưởng thành đến kỳ dị, "Tâm hồn" gợn sóng, eo thon tinh tế.

Một cái đuôi rắn màu xanh ngọc bích không những không làm giảm đi sự hấp dẫn của thiếu nữ, ngược lại càng khiến nàng ta có thêm sự mị hoặc kỳ dị.

Quả thực chính là mặt học sinh mà thân hình phụ huynh tiêu chuẩn.

"Chẳng lẽ đây là thiên phú chủng tộc của nữ tử Xà Nhân tộc?" Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Đổi lại là những nam tu có đam mê đặc thù thì hai mắt tuyệt đối sẽ bắn ra kim quang, như đạt được chí bảo.

Mà vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn luôn rất bình thản, rất tỉnh táo.

Hắn không có đam mê luyện đồng (Tương đương với sở thích Lolita).

Đương nhiên, loại loli hợp pháp giống như Khương Lạc Ly thì phải nói cách khác.

Khi Quân Tiêu Dao đánh giá thiếu nữ Xà Nhân tộc thì nàng ta cũng đang đánh giá Quân Tiêu Dao.

Nói thật, nàng ta bị kinh ngạc trước dung nhan của Quân Tiêu Dao, trước đó thiếu nữ còn tưởng rằng người mua nàng sẽ là một đại hán bảy thước hung thần ác sát, ai cũng sợ hãi.

Ai ngờ hắn lại là một tiểu ca ca bạch y trắng hơn cả tuyết, tuấn tú

như tiên.

Ở Xà Nhân tộc của các nàng, phần lớn nữ tử đều xinh đẹp quyến rũ, đẹp đến tuyệt luân.

Nhưng xà nhân nam lại không dám khen tặng, cả đám giống như người thằn lằn, âm lãnh hung ác.

Từ nhỏ thiếu nữ đã sinh hoạt ở tổ địa Xà Nhân tộc, tất nhiên không có khả năng nhìn thấy nam tử nào ngoài Xà Nhân tộc.

Khi nàng ta lén chạy ra từ tổ địa, nhìn thấy những tu sĩ Nhân tộc đó mặt mày hiền lành, không giống nam tử Xà Nhân tộc trong tộc các nàng nên mới buông lỏng cảnh giác.

Ai biết được lại bị trực tiếp bắt cóc.

Trong lòng thiếu nữ đã có ám ảnh đối với Nhân tộc.

Nhưng vị công tử trước mặt thật sự làm nàng khó có thể chán ghét, bởi vì hắn thật sự quá đẹp.

“Ngươi tên là gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Ta... Ta tên là Bích Lăng.” Thiếu nữ Xà Nhân tộc tên là Bích Lăng ấp a ấp úng mà nói.

Ban đầu trong lòng nàng còn có suy nghĩ muốn đấu tranh đến cùng, muốn bày ra dáng vẻ hung ác ngoan cố chống lại, nhưng đối mặt với Quân Tiêu Dao thì căn bản không kiên cường nổi.

Quân Tiêu Dao hỏi cái gì thì nàng đã theo bản năng mà trả lời.

Quân Tiêu Dao búng tay một cái, lồng sắt đang nhốt thiếu nữ trực tiếp vỡ vụn.

“Lại đây.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Nghe thấy lời này, Bích Lăng cũng lộ ra chút sợ hãi.

Rốt cuộc cái gì nên tới cũng phải tới sao?

Xưa nay Xà Nhân tộc trưởng thành sớm, tuy Bích Lăng chưa trải

qua chuyện đó, cũng không hiểu sẽ như thế nào, nhưng nàng ta vẫn biết một số việc theo bản năng.

“Ta... Ta còn nhỏ...” Bích Lăng ngập ngừng, có chút sợ hãi đối với chuyện chưa rõ.

Quân Tiêu Dao câm nín không biết nói gi.

Hắn là dạng người này sao?

Hẳn là... Không phải đâu.

Lúc này, Thái Âm Ngọc Thố trong ngực Quân Tiêu Dao hóa hình, biến thành một tiểu cô nương tóc bạc trắng trẻo non nớt.

Nàng cong đôi mắt trăng non lên, cười nói: “Yên tâm đi, công tử rất tốt, sẽ không làm gì ngươi đâu.”

Nhìn thấy một tiểu cô nương độ tuổi tương đương xuất hiện, Bích Lăng lập tức cảm thấy an toàn hơn.

Nàng lắc lư cái đuôi rắn tới gần Quân Tiêu Dao.

Càng tới gần, mức độ bảnh bao của Quân Tiêu Dao càng khiến Bích Lăng kinh ngạc cảm thán trong lòng.

“Hắn đẹp như vậy, hẳn là... Không phải người xấu đâu.” Bích Lăng nghĩ như vậy trong lòng.

Quân Tiêu Dao bỗng duỗi tay, nắm lấy cái đuôi rắn của Bích Lăng.

“A!” Bích Lăng kêu lên một tiếng thật mềm mại, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lập tức đỏ bừng.

Đối với Xà Nhân tộc các nàng thì sờ đuôi là một cách thể hiện muốn quan hệ.

Đương nhiên Quân Tiêu Dao không biết.

Lúc này hắn đang đánh giá vảy trên đuôi của Bích Lăng, trong đó có ánh sáng phù văn cổ xưa đang mơ hồ chảy xuôi. Đồng thời, Quân Tiêu Dao cũng cảm nhận được huyết mạch của Bích Lăng

không bình thường.

Trong huyết mạch đó có một mùi cổ xưa thoang thoảng.

“Ngươi là công chúa của Xà Nhân tộc, mẫu thân ngươi là nữ vương Medusa?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Bích Lăng đỏ bừng, khẽ gật đầu.

Quân Tiêu Dao lộ ra chút nghi ngờ, nữ vương Medusa kia cũng chỉ là cường giả thánh chủ mà thôi. Theo lý thuyết, tuy sức mạnh huyết mạch của bà ta mạnh, nhưng cũng không có khả năng có khí tức cổ xưa như vậy.

Quân Tiêu Dao cũng cảm nhận được cảnh giới của Bích Lăng, thì ra đã đạt tới chuẩn thánh cảnh, ở độ tuổi này mà đã là chuẩn thánh cảnh thì tuyệt đối có thể dùng hai chữ “Yêu nghiệt” để hình dung.

Nhưng rất kỳ quái, hình như Bích Lăng không biết bất cứ thần thông võ học nào, cũng không biết cách vận dụng sức mạnh của bản thân, cứ như một đóa hoa lớn lên trong nhà ấm.

“Phụ thân ngươi là ai?” Quân Tiêu Dao tiếp tục hỏi.

Chương 786 - Bí mật thân thế huyết mạch của Bích Lăng

Chương 786: Bí mật thân thế huyết mạch của Bích Lăng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Huyết mạch trong cơ thể Bích Lăng có cổ quái, tuyệt đối không phải huyết mạch thánh chủ. Thậm chí Quân Tiêu Dao cảm thấy năng lượng huyết mạch này ít nhất cũng phải là cấp chuẩn đế trở lên.

Nhưng Xà Nhân tộc căn bản không có cường giả chuẩn đế, vậy thì kỳ quái.

Nếu huyết mạch này không phải truyền xuống từ nữ vương Medusa, Quân Tiêu Dao cảm thấy rất có thể có liên quan đến phụ thân của Bích Lăng.

Bích Lăng nghe vậy thì có chút mờ mịt mà lắc lắc đầu và nói: "Ta không có phụ thân, nghe nương nói, ta do một người bà dựng dục ra."

"Cái gì?" Quân Tiêu Dao cảm thấy rất bất ngờ.

Xà Nhân tộc không phải là chủng tộc sinh sản vô tính, chỉ dựa vào nữ vương Medusa thì sao có thể dựng dục ra Bích Lăng?

"Quả nhiên..." Ánh mắt của Thiên Nữ Diên ngồi bên cạnh lại chợt lóe, như biết được cái gì.

"Thiên Nữ Diên, hình như ngươi biết nội tình gì đó?" Quân Tiêu Dao hỏi.

Thiên Nữ Diên trầm tư rồi nói: "Thật ra nô gia cũng không biết quá nhiều, chỉ cảm thấy hẳn là liên quan đến Thái Ách thần miếu."

"Thái Ách thần miếu sao?" Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra chút suy tư.

Hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú với di tích cổ này.

Rốt cục Bích Lăng ra đời như thế nào, huyết mạch lại đến từ nơi nào, có liên quan gì đến Thái Ách thần miếu?

Quân Tiêu Dao cảm thấy có lẽ trong đó có một bí mật rất lớn.

Nếu hắn biết được đáp án, có được lợi ích trong đó thì nói không chừng sẽ rất có lợi cho hắn.

Xưa nay Quân Tiêu Dao là dạng người không có lợi thì không dậy sớm nổi.

Có ích lợi thì hắn mới nguyện ý đi tìm kiếm.

Đôi mắt nhỏ của Bích Lăng lén lút liếc nhìn Quân Tiêu Dao, khuôn mặt nhỏ lộ ra sự co quắp bất an.

Nàng không biết Quân Tiêu Dao sẽ xử trí mình như thế nào, không thật sự muốn chơi trò chơi người lớn đó chứ?

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Bích Lăng rồi nói: “Tạm thời người ở tạm lại nơi này, tiếp theo ta sẽ đến cố hương của ngươi, Thiên Minh cổ tinh.”

“Cái gì, Bích Lăng có thể về nhà?” Bích Lăng trừng lớn đôi mắt màu xanh đậm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Tiểu ca ca trước mặt tốn một cái giá lớn để mua nàng ta, cuối cùng lại muốn đưa nàng trở về.

Trong Nhân tộc còn có người tốt như vậy sao?

“Đương nhiên là được.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Người quen thuộc với hắn đều biết, nụ cười này mang theo hương vị tính kế.

Để đi đến Thiên Minh cổ tinh và tìm kiếm Thái Ách thần miếu, Bích Lăng chính là một quân cờ rất quan trọng, không thể có sơ sót gì được.

Vào thời khắc mấu chốt, thậm chí gã còn có thể dùng nàng ta để uy hiếp cường giả thánh chủ của Xà Nhân tộc, nữ vương Medusa.

Nhưng Bích Lăng ngây thơ cũng không biết tính toán trong lòng Quân Tiêu Dao.

Nàng chỉ cảm thấy tiểu ca ca trước mặt không chỉ bảnh bao xinh đẹp, tấm lòng cũng thiện lương, còn tốt bụng muốn đưa nàng ta về nhà.

Người lương thiện như vậy thật sự khó tìm!

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Quân Tiêu Dao cũng không vội vã chạy tới Thiên Minh cổ tinh.

Cách thời điểm Thái Ách thần miếu hoàn toàn mở ra còn có một khoảng thời gian.

Đến lúc đó, thần miếu mở ra, người tiến đến thăm dò hiển nhiên không chỉ có hai nhóm nhân mã là Thiên Nữ Diên và Hồ Thanh Thanh,

Kẻ cảm thấy hứng thú với Thái Ách thần miếu không chỉ có các nàng.

Trước lúc đó, Quân Tiêu Dao cũng tính ngưng luyện ra luồng tiên khí tiếp theo.

Sau khi có được mảnh nhỏ tiên đan, căn cơ của hắn cũng càng đầy đủ.

Quân Tiêu Dao bắt đầu bế quan.

Còn Bích Lăng, khi biết mình có thể về nhà thì cũng hoàn toàn thả lỏng, lập tức vui vẻ chơi chung với Thái Âm Ngọc Thố.

Thiên Nữ Diên cũng điều tức tu luyện, bắt đầu chuẩn bị. Thực lực của nàng ta cũng không yếu, đã là Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ.

Trong một mật thất linh khí an tĩnh, Quân Tiêu Dao đang ngồi xếp bằng.

Trong hai tay của hắn có lốc xoáy đang lưu chuyển, có quang hoa trắng đen hội tụ, trong lúc mơ hồ như biến thành hai ** (Raw không ghi rõ là cái gì) sinh tử một đen một trắng.

Trong lúc ** chuyển động, có sinh tử huyền bí nồng đậm đang cuộn trào.

Cứ như có muôn nghìn chúng sinh ra đời lại mất đi, mất đi lại đạt được tân sinh trong hai tay của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao muốn mượn Chư Thiên Sinh Tử Luân để lĩnh ngộ sinh tử chi ý, lấy ngộ tính yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao thì tất nhiên không thành vấn đề.

Sau đó, hắn lại tung ra mảnh nhỏ tiên đan.

Tuy chỉ là mảnh nhỏ, nhưng tiên ý kia cũng đủ để khiến người ta sinh ra cảm giác mọc cánh thành tiên.

Quân Tiêu Dao lại thúc giục Thôn Thần Ma Công, một lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện lên, bắt đầu cắn nuốt luyện hóa mảnh nhỏ tiên đan kia.

Trong lúc mơ hồ, một luồng tiên khí mờ nhạt lưu chuyển sinh tử chi ý bắt đầu hiện lên bên ngoài thân thể hắn.

Mà trong lúc Quân Tiêu Dao chìm vào tu luyện, trên cổ lộ chung cực lại truyền ra oanh động.

Ở khởi điểm của cổ lộ, chỗ Long Môn, có vạn luồng thần quang làm rạng rỡ thiên địa.

Tuy không khủng bố bằng trăm rồng cùng gầm lên như Quân Tiêu Dao đạp lên Long Môn trước đó, nhưng cũng đủ gây chấn động.

“Hả... Lại có thiên kiêu cấm kỵ bước qua Long Môn, đi vào cổ lộ...”

“Không biết là cấm kỵ của tiên vực nào, ai... Quả nhiên trong đại tranh chi thế này, yêu nghiệt nào cũng đi ra...”

Trên toàn bộ cổ lộ, có một ít thiên kiêu cấm kỵ nhận thấy được dao động ở Long Môn thì lập tức thở dài khe khẽ.

Trong đại tranh chi thế này, cạnh tranh cũng quá khắc nghiệt.

Vào những kỷ nguyên trước kia, khi cổ lộ mở ra, thiên kiêu cấm kỵ chỉ ít ỏi không có mấy ai. Mà vào thời đại này, cấm kỵ lại xuất hiện tầng tầng lớp lớp, bảng cấm kỵ sớm đã sắp xếp đầy.

Thậm chí có lời đồn rằng, đế bảng chưa mở ra biết bao kỷ nguyên gần đay cũng sẽ xuất hiện vào đại tranh chi thế này.

Nếu thật sự diễn ra thì hiển nhiên thiên kiêu có thể bước lên đế bảng mới có tư cách làm chúa tể cả đại thế này, thậm chí cả thiên kiêu cấm kỵ cũng chỉ có thể lui về tuyến thứ hai, ảm đạm hạ màn.

Điều này cũng khơi dậy lòng hiếu thắng của chúng thiên kiêu cấm kỵ, người có được danh hiệu cấm kỵ thì ai là kẻ yếu chứ?

Trong lúc các thiên kiêu kinh ngạc cảm thán, phía Long Môn lại có thần quang chiếu khắp, soi sáng tứ phương.

Chương 787 - Không cho phép ngươi cô độc một mình

Chương 787: Không cho phép ngươi cô độc một mình

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Sao lại thế này, chỉ trong thời gian ngắn mà lại có thêm một vị cấm kỵ bước qua Long Môn?” Một ít thiên kiêu cấm kỵ với kinh ngạc.

Tiếp theo, chuyện khiến người ta chấn động lại xảy ra.

Long Môn lại rúng động, thần quang chiếu sáng cả vòm trời.

“Vị thứ ba!”

Lúc này, toàn bộ cổ lộ lại rúng động, một ít thiên kiêu cấm kỵ đều rung động, đã cảm thấy ngồi không yên.

“Sao lại thế này, trong thời gian ngắn lại có ba vị thiên kiêu cấm kỵ bước lên cổ lộ?”

“Sao có thể, dù thiên kiêu cấm kỵ trong kỷ nguyên này nhiều hơn những kỷ nguyên trước kia, nhưng cũng không phải cải trắng đi đâu cũng có thể nhặt được.”

Rất nhiều người đều kinh nghi, thậm chí hoài nghi có phải Long Môn xảy ra vấn đề gì hay không.

Nhưng Long Môn là cổ khí kéo dài qua rất nhiều kỷ nguyên, không có khả năng xuất hiện sai lầm như vậy.

Nói cách khác, thật sự có ba cấm kỵ cùng bước qua Long Môn trong khoảng thời gian ngắn, hơn nữa rất có khả năng là đi cùng nhau.

“Ba vị cấm kỵ là người chung đường, xem ra trên cổ lộ lại muốn xuất hiện nhất mạch thế lực cường hãn.” Một ít thiên kiêu cấm kỵ đang nói nhỏ.

Thiên kiêu cấm kỵ rất đáng sợ.

Mà thiên kiêu cấm kỵ đi theo đoàn càng đáng sợ.

Tỷ như Kim Ô Thập Đại Thái Tử chính là những thiên kiêu cấm kỵ đi theo đoàn, họ cùng chung kẻ địch, ai dám trêu chọc?

Lúc này, ở khởi điểm của cổ lộ, chỗ Long Môn.

Các thiên kiêu Cửu Thiên Tiên Vực xung quanh đều há hốc mồm, nhìn Long Môn không ngừng lập loè thần quang kia mà ngây người ra.

Đây là một đám người ghê gớm đến cỡ nào?

Nhìn lại theo tầm mắt mọi người, cả đám người đã lướt qua Long Môn.

Rõ ràng đó là đám người Quân gia, Khương gia và tùy tùng của Quân Tiêu Dao.

Trong đó, Khương Thánh Y tuyết y phất phới, tiên tư lả lướt, ba ngàn sợi tóc tuyết trắng theo gió mà tung bay.

Tiên nhan của nàng như họa, môi đỏ hơi nhếch lên để lộ ra nụ cười, nàng nhìn ra cổ lộ xa xa.

“Tiêu Dao, cường giả luôn độc hành, nhưng... Ta không cho phép ngươi cô độc một mình.” Khương Thánh Y lẩm bẩm, đôi mắt sáng lộng lẫy, mang theo ý chí kiên định.

Trong ba nhân vật cấm kỵ vừa khiến Long Môn chấn động có một người là nàng.

Nàng là Tiên Thiên Đạo Thai vạn cổ không có lấy một, hơn nữa còn dung hợp tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao, bù đắp lại sở đoản nhục thân của mình, còn có thể thể ra một phần uy năng của Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai.

Sau đó nàng lại hoàn toàn dung hợp luyện hóa hai mươi cái Chứng Đạo Chi Ấn.

Thực lực tu vi hiện giờ của Khương Thánh Y cũng đã đạt tới cấp bậc cấm kỵ.

Nàng muốn đuổi kịp bước chân của Quân Tiêu Dao, sóng vai đứng chung một chỗ với hắn.

“Ha hả, không sai, tuy rằng so thiên phú thực lực thì chúng ta không bằng Tiêu Dao, nhưng cũng không thể để hắn một mình gánh vác tất cả mọi chuyện được.”

Bên cạnh là một nam tử tuấn mỹ tay nâng dù, lưng đeo bầu rượu đang mỉm cười, đó là Quân Mạc Tiếu.

Thân là Linh Hào Tự Liệt ngày xưa của Quân gia, có được Nhân Hoàng Thể, hơn nữa dung hợp với rất nhiều Chứng Đạo Chi Ấn mà Quân Tiêu Dao đưa tặng.

Không có gì bất ngờ, Quân Mạc Tiếu cũng đã đạt tới cấp bậc cấm kỵ.

“Tuy một mình Tiêu Dao đường đệ cũng có thể đẩy ngang vạn cổ, nhưng chúng ta không thể thụt lùi quá nhiều.” Một nam tử thần tú hai mắt cột miếng vải đen khẽ cười và nói, đó là trọng đồng giả của Quân gia, Quân Lăng Thương.

Hắn là cấm kỵ thứ ba gây nên rúng động trước đó.

“Không sai không sai, Tiêu Dao ca ca muốn ném chúng ta lại, căn bản không có khả năng!” Khương Lạc Ly cũng có mặt, nàng giơ đôi tay trắng như phấn lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

Nàng cũng dung hợp Chứng Đạo Chi Ấn, dù chưa đạt tới cấm kỵ, nhưng cũng thuộc về chuẩn cấm kỵ, mạnh hơn thiên kiêu đầu sỏ rất nhiều.

“Chúng ta cũng phải đuổi kịp bước chân của công tử!”

Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, còn có Luân Hồi Thánh Thể Vong Xuyên đến sau nhưng cũng không thua kém, bọn họ cũng đã đạt tới thực lực chuẩn cấm kỵ, cũng không kém thiên kiêu cấm kỵ chân chính bao nhiêu.

Ngoài ra, còn có một vài người có liên quan với Quân Tiêu Dao, như Tiểu Ma Tiên, Mục Nguyệt Hàn, Long Cát công chúa, Quân Mộc Lan, Tiểu Tiên Nhi… thực lực của họ cũng tiến bộ vượt bậc.

Quân Tiêu Dao ban phát Chứng Đạo Chi Ấn khiến tu vi của đám người chung quanh hắn đều tăng lên tới một cấp bậc mới.

Ba vị cấm kỵ, một đám chuẩn cấm kỵ và đầu sỏ, cho dù phóng mắt nhìn khắp đế lộ thì lực lượng này cũng cực kỳ cường đại, đủ để hoành hành không bị ngăn cản.

“Con mẹ nó, những người này đều là người bên cạnh Thần Tử Quân gia sao?” Rất nhiều thiên kiêu Cửu Thiên Tiên Vực chung quanh đều dại ra.

Đội hình này quá xa hoa!

Tuyệt đối là có nạp tiền!

Nhưng nghĩ lại thì Quân Tiêu Dao cho Chứng Đạo Chi Ấn cũng không khác gì nạp tiền cả.

“Chư vị, gặp ở cuối cổ lộ…” Quân Mạc Tiếu hơi mỉm cười, không gian xung quanh hắn ta chấn động, lập tức truyền tống hắn tới khởi điểm cổ lộ.

Những người còn lại cũng sôi nổi bắt đầu truyền tống.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Khương Thánh Y đưa mắt nhìn ra phương xa.

Nàng duyên dáng yêu kiều, thanh cao không dính bụi trần, như trăng non trong trẻo, như ngọc thụ đầy tuyết, mỹ lệ thánh khiết đến mức khiến người ta hít thở không thông.

Sau đó, trên tiên nhan thanh lệ như họa của nàng bỗng hiện ra một chút hờn dỗi động lòng người của một thiếu nữ.

“Dám không chào hỏi mà rời đi một mình, Tiêu Dao, sau này nếu gặp nhau thì ta không dễ dàng tha cho ngươi đâu ~”

Đảo mắt một cái thì đã hơn nửa năm trôi qua.

Bầu không khí chấn động trước đó của Thương Khâu Thánh Thành cũng dần dần bình ổn lại.

Nhưng mỗi ngày đều có rất nhiều thiên kiêu thăm hỏi bên ngoài sân tư nhân của Thiên Nữ Diên.

Còn có rất nhiều nữ tu đi ngang qua, cố ý đến chỗ này để xem có thể thử thời vận, nhìn thấy vị Thần Tử trong truyền thuyết kia hay không.

Nhưng làm các nàng thất vọng chính là, Quân Tiêu Dao bế quan nên vẫn luôn không có động tĩnh.

Những nữ tu đó cũng không nhụt chí, thân là người hâm mộ cuồng nhiệt của Quân Tiêu Dao, các nàng vẫn luôn nán lại ở Thương Khâu Thánh Thành, muốn tận mắt nhìn thấy Quân Tiêu Dao một lần.

Chương 788 - Chín luồng tiên khí không phải cực hạn

Chương 788: Chín luồng tiên khí không phải cực hạn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà trong khoảng thời gian này, Bích Lăng cũng hoàn toàn hoà mình với đám người Thái Âm Ngọc Thố, Lục Nhân Giáp, hai bên trở nên rất quen thuộc.

Ngày này, trong sân nhỏ yên lặng hồi lâu bỗng có động tĩnh.

Ầm ầm ầm!

Thiên địa đang chấn động, rất nhiều tu sĩ hoảng sợ phát hiện linh khí của toàn bộ Thương Khâu cổ tinh đều hội tụ hướng về nơi mà Quân Tiêu Dao đang ở.

Trên không trung khu đó có cơn gió lốc linh khí khủng bố thành hình, giống như Thương Long lao thẳng lên trời sao!

Rất nhiều tu sĩ cả đời cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như thế.

“Trời ạ, cho dù là chí tôn tu luyện cũng chỉ đến thế thôi đúng không?” Một ít người kinh hãi nói.

Đám người Thiên Nữ Diên, Bích Lăng, Thái Âm Ngọc Thố, Lục Nhân Giáp cũng là cảm nhận được động tĩnh nên lập tức chạy ra xem xét.

“Rốt cuộc công tử cũng ra rồi!” Thái Âm Ngọc Thố vỗ tay cười nói.

Thiên Nữ Diên cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự sợ Quân Tiêu Dao bế quan một lần đến mấy năm, bỏ lỡ thời cơ Thái Ách thần miếu mở ra.

Trong đôi mắt Bích Lăng cũng hiện ra một tia chờ mong.

Nàng chờ mong Quân Tiêu Dao xuất quan, dẫn nàng trở về Thiên Minh cổ tinh.

Cơn gió lốc linh khí kia lao ngang qua trời cao, cho dù ở trên trời sao thì cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Những ngôi sao chung quanh bị ảnh hưởng, không ngừng chấn động, sau đó từng ngôi sao rơi xuống, hóa thành mưa sao băng.

Cảnh tượng này vô cùng kinh người, nói là chí tôn đột phá cũng không phải quá.

“Chẳng lẽ Thần Tử Quân gia đột phá đến Thánh Nhân Vương sao?”

“Cũng không đến mức, cũng không có lôi kiếp giáng xuống.” Có người nói.

“Nhưng có tiên ý tràn ra, chẳng lẽ Thần Tử Quân gia lại ngưng luyện ra một luồng tiên khí?” Một ít thiên kiêu nghi ngờ mà nói.

“Trước đó cũng nghe nói, Thần Tử Quân gia đã ngưng luyện ra năm luồng tiên khí, nếu vậy thì chẳng phải là có sáu luồng hay sao?”

Nghĩ vậy, tất cả tu sĩ đều nhịn không được rùng mình một cái.

thiên kiêu cấm kỵ bình thường cũng không đạt được tiêu chuẩn sáu luồng tiên khí đó nổi.

Nhưng bọn họ không biết là thật ra Quân Tiêu Dao sớm đã tu luyện ra tám luồng tiên khí.

Ba luồng tiên khí sau đó là ngưng luyện ra sau khi luyện hóa tiên thai nên ngoại giới cũng không biết được.

Dưới cái nhìn của vạn chúng, một bóng dáng trực tiếp rời khỏi sân rồi bay lên trời.

Bạch y của Quân Tiêu Dao phất phới theo gió, thần tư tuấn tú.

Hắn kêu lên một tiếng thì cơn gió lốc linh khí lao ngang qua trời

sao vạn dặm đều hội tụ lại trên người hắn rồi bị hắn hấp thu.

Một luồng tiên khí tràn ngập sinh tử chi ý như trường long hiện lên rồi quấn quanh bên ngoài thân thể hắn.

Tiên khí sinh tử đã được ngưng tụ!

Sau khi tiên khí ngưng tụ, trong cơ thể Quân Tiêu Dao như có âm thanh hồng chung đại lữ truyền ra, đão âm kinh thế.

Cộng thêm tiên khí sinh tử này thì Quân Tiêu Dao đã ngưng tụ ra chừng chín luồng tiên khí.

Chín là cực số.

Đại Diễn chi số, tứ thập hữu cửu.

Hoàng đế được gọi là cửu ngũ chí tôn.

Chín là cao nhất.

Có thể nói, Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn đạt tới cực hạn nào đó.

Cho dù là đại, cổ hoàng, thánh linh bất diệt cổ xưa cũng chưa chắc có thể đạt tới bước này.

“Sao lại thế này, sao ta cảm thấy Thần Tử Quân gia sắp mọc cánh phi thăng vậy?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, đạo âm kia quá huyền ảo, như muốn khiến người ta chứng đạo!”

Rất nhiều thiên kiêu bốn phương tám hướng đều ngẩng đầu chiêm ngưỡng bóng dáng đứng sừng sững trên trời sao giống như bạch y chân tiên ia.

Cũng có rất nhiều nữ tu hưng phấn đến muốn ngất xỉu. Các nàng đau khổ chờ đợi đã lâu, cũng không phải uổng công, họ đã nhìn thấy phong tư tuyệt thế của Quân Tiêu Dao.

Đạo âm kia còn khiến rất nhiều tu sĩ trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ, có được ngộ đạo chi ý.

“Lục luồng tiên khí sao?” Thiên Nữ Diên cũng hít sâu một hơi, bộ ngực tuyệt đẹp kia phập phồng bất định, tạo nên những gợn sóng thật đẹp.

Dù nàng đã rất xem trọng Quân Tiêu Dao, nhưng Quân Tiêu Dao luôn có thể vượt qua dự đoán của nàng.

Cảm nhận được uy thế chấn thế của Quân Tiêu Dao, ánh mắt Thiên Nữ Diên âm thầm chớp động, lộ ra chút suy tư.

Bên này, thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động, lập tức đè ép dị tượng xuống.

Nếu truyền ra tin tức về chín luồng tiên khí thì tuyệt đối có thể làm chấn động toàn bộ cổ lộ chung cực, thiên kiêu cấm kỵ đều phải run rẩy.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không để bụng, hoàn toàn không cảm thấy chuyện này ghê gớm gì.

“Cực hạn là dùng để đột phá, chín luồng tiên khí không phải giới hạn cuối cùng của ta.” Quân Tiêu Dao không có chút tự đắc nào.

Hắn nhét tiên khí sinh tử vào cơ thể, khí tức cả người trở nên bình thản, các loại dị tượng, đạo âm chung quanh cũng tiêu tán, thiên địa khôi phục yên bình.

Có một ít thiên kiêu đang ngồi xếp bằng trên mặt đất thì thân thể chấn động, trực tiếp đột phá được một tiểu cảnh giới.

Bọn họ vô cùng mừng rỡ, sôi nổi cung kính chắp tay với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao chậm rãi đáp xuống đất.

Thái Âm Ngọc Thố là người đầu tiên vọt lên, không hề cố kỵ mà bổ nhào vào ngực Quân Tiêu Dao, dùng đầu nhũi vào Quân Tiêu Dao như một con sủng vật.

“Công tử, ngài bế quan lâu vậy nên chưa vuốt ta, ta thật tịch mịch.” Thái Âm Ngọc Thố ngập ngừng nói.

“Vậy được rồi, sau này bù lại.” Quân Tiêu Dao xoa lỗ tai và đầu của Thái Âm Ngọc Thố.

Chỉ đơn thuần là nuôi một con sủng vật.

Bích Lăng nhìn cảnh tượng này thì trong đôi mắt xinh đẹp hiện ra một chút hâm mộ nhàn nhạt.

Thiên Nữ Diên tiến lên, liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái rồi nói: “Chỉ trong nửa năm ngắn ngủn mà Thần Tử đã ngưng luyện ra thêm một luồng tiên khí, hiện tại có sáu luồng tiên khí trên người, Thần Tử đại nhân tuyệt đối là đỉnh cao trong các cấm kỵ.”

“Không tính là cái gì.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn không sửa đúng sai lầm, nói mình có chín luồng tiên khí. Bởi vì từ đầu đến cuối hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng Thiên Nữ Diên, hai bên chỉ là quan hệ hợp tác và lợi dụng mà thôi.

“Chúc mừng tu vi của công tử tinh tiến thêm lần nữa.” Lục Nhân Giáp cũng cung kính chắp tay.

Sau đó, hắn ta cực kỳ ân cần mà kể lại một ít tin tức quan trọng xảy ra trên cổ lộ khi Quân Tiêu Dao bế quan.

Ví dụ như trên Thiên Minh cổ tinh – nơi tọa lạc của Thái Ách thần miếu có dị động sinh ra.

Cục diện ở nơi đó có chút hỗn loạn.

Thiên kiêu đế lộ muốn tìm kiếm Thiên Minh cổ tinh, lại xảy ra xung đột với Xà Nhân tộc, thường xuyên bùng nổ sự kiện đổ máu.

Còn có tin tức nói thánh linh trời sinh Mạc Cẩn Du của Thánh Linh Đảo đã kết minh với quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc Hồ Thanh Thanh.

Hơn nữa Mạc Cẩn Du phát ngôn bừa bãi, nếu Quân Tiêu Dao dám đi đến Thiên Minh cổ tinh thì nhất định sẽ tính món nợ máu Thông Thiên Thạch Linh với hắn.

Ngoài ra, còn có tin tức nói rằng, mười ba đạo tặc tiếng xấu đồn

xa trong đế lộ cũng có động tĩnh.

Mười ba đạo tặc đế lộ thích ám toán tính kế nhất, thường xuyên nửa đường chặn giết những thiên kiêu chí cường, đoạt lấy cơ duyên của bọn họ, thậm chí là thể chất huyết mạch.

Thậm chí đã có thiên kiêu cấm kỵ gặp nạn, truyền thừa huyết mạch bị cướp đoạt mất.

Có lời đồn là trong mười ba đạo tặc đế lộ, có người từng lên tiếng nói rằng không biết rốt cục tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt thần kỳ đến cỡ nào.

Ngụ ý là muốn đoạt lấy tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao!

Chương 789 - Mười ba đạo tặc đế lộ

Chương 789: Mười ba đạo tặc đế lộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe mấy tin tức này, trong mắt Quân Tiêu Dao xuất hiện ý cười, sau đó khẽ lắc đầu.

Hắn không đặt lời uy hiếp của Mạc Cẩn Du ở trong lòng.

Thánh linh trời sinh này chỉ là tài liệu dùng để tế luyện Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh của hắn mà thôi.

Còn mười ba đạo tặc đế lộ kia thì càng buồn cười, muốn cướp đoạt tinh huyết, đào đi Chí Tôn Cốt của hắn, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày, vô cùng buồn cười.

“Quân công tử không thể xem thường mười ba đạo tặc đế lộ kia, thân phận của bọn họ rất thần bí, lai lịch bí ẩn, trong đó không chỉ có một vị cấm kỵ.”

“Mấy tồn tại đứng đầu trong mười ba đạo tặc đều có thể tạo thành uy hiếp sinh tử đối với thiên kiêu cấm kỵ.”

“Nghe đồn Tru Tiên Đạo đứng đầu trong mười ba đạo tặc mang mặt nạ quỷ, có được khả năng cắn nuốt huyết mạch, diệt sát cấm kỵ.”

Thiên Nữ Diên trịnh trọng nhắc nhở.

Sở dĩ mười ba đạo tặc muốn tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao, tám phần là vì hiến cho Tru Tiên Đạo.

Rất khó tưởng tượng, nếu để Tru Tiên Đạo cắn nuốt Thánh Thể tinh huyết và Chí Tôn Cốt của Quân Tiêu Dao thì sẽ trưởng thành đến trình độ nào.

Đương nhiên, lấy thực lực của Quân Tiêu Dao thì xác suất xảy ra

chuyện này gần như bằng không.

“À?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Tru Tiên Đạo đeo mặt nạ quỷ?

Thú vị đấy.

“Chẳng lẽ lại dính dáng chút gì đấy đến vị kia?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại càng ngày càng nhiều bí ẩn, cần Quân Tiêu Dao lần lượt tìm kiếm.

“Làm sao ngươi biết rõ ràng như vậy?” Trong giọng nói của Quân Tiêu Dao mang theo thâm ý, lập tức nhìn về hướng Thiên Nữ Diên.

“Chẳng lẽ Quân công tử còn không biết năng lực tình báo Thần Nữ Phường sao?” Thiên Nữ Diên rất bình tĩnh, chỉ trả lời.

“Ha hả, quả thật.” Quân Tiêu Dao cười, không nói cái gì nữa.

Trong lòng hắn có rất nhiều suy nghĩ.

Lúc này, Lục Nhân Giáp lại mở miệng nói: “Công tử, còn có một tin tức, chắc ngài sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Cái gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Lục Nhân Giáp lập tức kể lại chuyện tam đại cấm kỵ làm chấn động cổ lộ cho Quân Tiêu Dao nghe.

“Xem ra Thánh Y tỷ các nàng cũng đã bước lên cổ lộ, mở ra thí luyện của chính mình.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười, khó được mà lộ ra một ý cười chân thành.

Không biết vì sao, nhìn ý cười này, Thiên Nữ Diên cảm thấy có chút chói mắt. Khi Quân Tiêu Dao nói chuyện với nàng ta như mang theo một cái mặt nạ lạnh như băng, không có chút độ ấm nào.

“Nô gia cũng biết được vị Thần Nữ Khương gia có Tiên Thiên Đạo

Thai kia, đó là hồng nhan của Quân công tử sao?" Thiên Nữ Diên bình tĩnh nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao và hỏi.

"Đúng vậy." Quân Tiêu Dao nói.

Hàng lông mi như cánh bướm của Thiên Nữ Diên khẽ run lên, đôi mắt xinh đẹp rũ xuống, nói: "Vậy nàng thật may mắn nên mới được Quân công tử đối đãi như thế."

"Cũng không phải may mắn, mà là chân thành." Quân Tiêu Dao như mang thâm ý mà nhìn thoáng qua Thiên Nữ Diên.

Thiên Nữ Diên im lặng không nói gì nữa.

Đám người Lục Nhân Giáp chỉ cho rằng có lẽ Thiên Nữ Diên đang ghen tị.

"Được rồi, chuẩn bị một chút đi, đã trì hoãn không ít thời gian, đến Thiên Minh cổ tinh còn một đoạn đường không ngắn đâu." Quân Tiêu Dao vung tay áo lên.

Bọn họ cũng chuẩn bị, muốn khởi hành đi đến Thiên Minh cổ tinh.

Trong lúc đó, Quân Tiêu Dao cũng dò hỏi Lục Nhân Giáp, còn muốn đi theo hắn cùng đi đến Thái Ách thần miếu ở Thiên Minh cổ tinh hay không.

Lục Nhân Giáp lại thở dài một tiếng rồi khom người từ chối.

"Cảm tạ công tử, nhưng năng lực của tiểu nhân hữu hạn, đi đến hung địa kia cũng chỉ là gây thêm phiền phức cho công tử mà thôi."

"Huống chi Thiên Nữ Diên hơn xa tiểu nhân ở phương diện tình báo."

Lục Nhân Giáp thực bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào. Hắn muốn ôm đùi, nhưng bản thân đã không có giá trị.

Vũ lực theo không kịp, phương diện tình báo cũng không có khả năng so sánh với Thiên Nữ Diên, tiếp tục ăn vạ Quân bên cạnh Tiêu Dao thì có chút xấu hổ.

“Cũng tốt.” Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, cũng không cưỡng ép, dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau.

Hắn trực tiếp lấy ra một cái Chứng Đạo Chi Ấn rồi đưa cho Lục Nhân Giáp, Lục Nhân Giáp tiếp nhận, tay cũng run rẩy.

Quân Tiêu Dao lại lấy ra một lệnh bài, đó là lệnh bài của riêng Quân Tiêu Dao.

“Gặp phải nguy hiểm thì dâng lệnh bài này ra, báo tên của ta.”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến Lục Nhân Giáp vô cùng mừng rỡ. Có quan hệ này thì cho dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng không dám tùy tiện ra tay với hắn.

“Đa tạ công tử!” Lục Nhân Giáp khom lưng đến chín mươi độ, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Sau đó, Quân Tiêu Dao và ba nữ tử là Thiên Nữ Diên, Thái Âm Ngọc Thố, Bích Lăng cùng nhau lên đường.

Nhìn đám người Quân Tiêu Dao rời đi, mọi người trong Thương Khâu Thánh Thành cũng cảm thán.

Cổ lộ chung cực sắp dấy nên sóng gió.

Lúc này không ai chú ý tới trong đám người đông nghẹt có một bóng dáng đội mũ choàng, nhìn Quân Tiêu Dao đi xa mà lộ ra nụ cười lạnh.

“Rốt cuộc cũng khởi hành, cơ hội tới rồi, là lúc thông báo cho bọn họ.”

“Quân Tiêu Dao, lão đại nhất định sẽ có được tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt của ngươi.”

“Lão đại chính là người nhận được thiên mệnh, phải lấy mạng của ngươi...”

Bóng dáng kia lẩm bẩm nói.

Sau đó, thân thể gã trực tiếp tiêu tán, ẩn vào bóng dáng của những

thiên kiêu khác.

Có thể nói là quỷ dị đến cực điểm!

...

Đám người Quân Tiêu Dao tiếp tục lên đường từ cửa ải thứ mười Thương Khâu cổ tinh,.

Trên đường đi đến Thiên Minh cổ tinh phải trải qua tổng cộng mười ba ải, cần tốn không ít thời gian.

Hơn nữa cổ lộ chung cực còn quỷ dị hung hiểm hơn đế lộ rất nhiều.

Tuy rằng cũng không có uy hiếp trí mạng với Quân Tiêu Dao, nhưng cũng làm trì hoãn bước chân của hắn.

Ngoài ra, đám người Khương Thánh Y, Quân Mạc Tiếu cũng đang tranh phong trong cổ lộ.

Bọn họ không cố ý đi tìm Quân Tiêu Dao, không muốn thông qua cổ lộ chung cực dưới sự che chở của Quân Tiêu Dao.

Ai cũng có thí luyện của chính mình, nếu có duyên thì nhất định sẽ gặp lại.

Các thiên kiêu khác của Hoang Thiên Tiên Vực cũng bắt đầu lộ ra tài năng trên cổ lộ. Tỷ như kiếm ma Diệp Cô Thần trước đó đã bước lên cổ lộ, hắn ta liên tục quật khởi trên cổ lộ, có được cấm kỵ chi tư.

Chương 790 - Người quen trên Hoang Thiên Tiên Vực

Chương 790: Người quen trên Hoang Thiên Tiên Vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt đã hơn một năm trôi qua.

Rốt cuộc đám người Quân Tiêu Dao cũng sắp tới gần Thiên Minh cổ tinh, càng tới gần cố hương thì tâm tình của Bích Lăng cũng càng là kích động.

Ngày hôm đó, trên tàu bay sao trời, Quân Tiêu Dao bỗng nói: "Bích Lăng, ngươi có thể ẩn nấp đi không?"

"Vì sao?" Bích Lăng khó hiểu.

"Ngươi cảm thấy nếu những Xà Nhân tộc đó nhìn thấy ngươi ở bên cạnh ta thì bọn họ sẽ làm thế nào?" Quân Tiêu Dao hỏi.

Bích Lăng cũng không ngốc, nàng ngẫm nghĩ rồi nói: "Có lẽ phản ứng đầu tiên là nghĩ công tử là người xấu."

"Không sai, cho dù ngươi đi giải thích, bọn họ cũng sẽ cưỡng chế muốn áp giải chúng ta đến chỗ nữ vương Medusa."

"Cho nên, nếu ngươi có thể ẩn nấp, chờ đến khi ta tiến vào Thiên Minh cổ tinh, trực tiếp để ngươi vào một bộ lạc nào đó của Xà Nhân tộc rồi ngươi bình yên trở về, vậy chẳng phải càng tốt hay sao?" Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

Bích Lăng gật gật đầu và nói: "Công tử suy xét thật chu đáo."

Nàng càng cảm thấy Quân Tiêu Dao là một người tốt hiếm hoi.

Sau đó thân thể Bích Lăng lay động, biến thành một con rắn nhỏ màu xanh ngọc bích.

Quân Tiêu Dao phất tay qua một cái, lặng lẽ phóng thích cấm tiên

tầng thứ ba ra. Tất cả cảm quan của Bích Lăng đều bị phong bế, không biết được tình huống bên ngoài như thế nào.

Quân Tiêu Dao thu con rắn nhỏ vào trong áo.

“Quân công tử, ngài đang lừa gạt tiểu cô nương sao?” Thiên Nữ Diên đứng bên cạnh cười trêu chọc và nói.

“Đây mà gọi là lừa gạt sao, ta đang bảo vệ nàng mà thôi.” Quân Tiêu Dao thong dong nói.

Bích Lăng thân là át chủ bài áp chế, tất nhiên không thể tùy ý bại lộ. Nếu bị Xà Nhân tộc nhìn thấy thì sẽ trêu chọc rất nhiều phiền phức quá sớm.

Quân Tiêu Dao không muốn chưa tới Thái Ách thần miếu thì đã bị thánh chủ nữ vương Medusa theo dõi.

Giấu Bích Lăng đi xong, đám người Quân Tiêu Dao và Thiên Nữ Diên cũng khống chế tàu bay sao trời mà bay vào tinh vực của Thiên Minh cổ tinh.

Đồng thời, trong một mảnh trời sao gần Thiên Minh cổ tinh vực, một lâu thuyền khổng lồ đang lao qua bầu trời sao, trên đó có rất nhiều khí tức cường đại.

Trên thân lâu thuyền có khắc tiêu chí của Vạn Tộc Thương Minh.

Đây là con thuyền mà Vạn Tộc Thương Minh dùng để bắt giữ nô lệ dị tộc, có cường giả trấn thủ trong đó.

Lúc này, trên sàn của lâu thuyền, một nam tử thanh y phong độ nhẹ nhàng mang trên mặt nụ cười ôn thuần tuấn lãng đang nói chuyện với một nữ tử tuyệt đẹp.

Nam tử thanh y này là con nối dõi của đại nhân vật nào đó của Vạn Tộc Thương Minh, cũng là một thiên kiêu đầu sỏ thanh danh không nhỏ trên đế lộ, tên là Phù Vân công tử.

Mà nữ tử đứng bên cạnh hắn mặc một bộ váy màu hồng phấn, thân thể mềm mại thướt tha, eo liễu mảnh khảnh, đôi chân thon dài, thì ra là người quen trên Hoang Thiên Tiên Vực, Thần Nữ của

Yêu Thần Cung, Nhan Như Mộng.

Trước đó Nhan Như Mộng dùng một ít tình báo để đổi lấy một Chứng Đạo Chi của Quân Tiêu Dao Ấn, sau khi nàng ta luyện hóa thì bước lên cổ lộ chung cực.

Nhưng bước lên cổ lộ chung cực rồi thì Nhan Như Mộng mới biết được sự tàn khốc của cổ lộ.

Nàng thân là Yêu Hoàng Thể mà cũng có cảm giác lực bất tòng tâm, phải thận trọng vào mọi lúc.

Điều này làm Nhan Như Mộng trước nay luôn cao ngạo nhất thời cảm thấy quá chênh lệch. Dù sao nàng cũng là tồn tại đứng ở đỉnh cao trong thế hệ trẻ của Hoang Thiên Tiên Vực, nhưng hiện tại nàng ta lại trở nên mờ nhạt trên cổ lộ chung cực.

Có điều Nhan Như Mộng cũng không nhụt chí, mà lập tức điều chỉnh trạng thái, tiếp tục lên đường.

Trên đường đi, nàng nghe thấy tin tức về cơ duyên Thái Ách thần miếu nên cũng muốn tới đây, xem có thể tìm được một ít cơ duyên, giúp thực lực của nàng lột xác hay không.

Trên đường lại đụng phải thuyền bắt nô của Phù Vân công tử, đúng lúc bọn họ cũng muốn đi đến Thiên Minh cổ tinh để bắt giữ nô lệ Xà Nhân tộc.

Tốc độ của thuyền bắt nô nhanh hơn Nhan Như Mộng rất nhiều, còn có thể bảo đảm an toàn. Vì thế Nhan Như Mộng cũng tiện đường lên thuyền.

Lúc này, tuy vẻ ngoài của Phù Vân công tử kia khá ôn tồn lễ độ, luôn tiếp chuyện với Nhan Như Mộng, nhưng khóe mắt lại cố ý vô tình mà nhìn quét thân thể Nhan Như Mộng.

Đặc biệt là cặp chân thon dài tuyết nõn đầy đặn của nàng trông có vẻ bóng loáng như sứ, làm người ta thèm nhỏ dãi.

Phù Vân công tử mặt ngoài chính phái, nội tâm lại suy nghĩ đen tối rằng nên sờ hai cái chân như thế nào.

Không ngờ hai chân này sớm đã bị Quân Tiêu Dao sờ qua.

“Như Mộng cô nương, sắp đến Thiên Minh cổ tinh rồi, đến lúc đó bọn Lý thúc sẽ đi bắt giữ nô lệ Xà Nhân tộc, chúng ta có thể đi tìm hiểu tin tức về Thái Ách thần miếu một chút.” Phù Vân công tử mỉm cười và nói.

Nếu chỉ bắt giữ nô lệ Xà Nhân tộc thì Phù Vân công tử căn bản không cần thiết đi theo thuyền này. Hắn cũng có mục đích khác, đó chính là tìm kiếm Thái Ách thần miếu.

Dù sao thần miếu này có quá nhiều truyền thuyết, có liên quan đến Thần Thoại Đế, thậm chí là Tiên trong truyền thuyết, vì thế nó hấp dẫn ánh mắt của bát phương.

“Đây chính là địa bàn của Xà Nhân tộc, muốn tìm kiếm Thái Ách thần miếu cũng không đơn giản như vậy.” Nhan Như Mộng nói.

Nàng cảm thấy trong mắt Phù Vân công tử chứa đầy âm u và dục vọng, trong lòng cảm thấy thật phản cảm, lại không tiện phản ứng gay gắt, nàng ta chỉ muốn đến Thiên Minh cổ tinh rồi thì đường ai nấy đi với Phù Vân công tử.

“Ha ha, Như Mộng cô nương yên tâm, người mạnh nhất Xà Nhân tộc chính là thánh chủ nữ vương Medusa kia.”

“Trên cổ lộ thỉnh thoảng có chấp pháp giả Nhân tộc tuần tra, nữ vương Medusa không dám đích thân ra tay với thiên kiêu cổ lộ, còn những Xà Nhân tộc khác thì không có mấy ai lợi hại.”

“Lý thúc là cường giả Thánh Nhân Vương tiểu viên mãn, hoàn toàn không lo đến chuyện bảo đảm an toàn của chúng ta.”

“Huống chi, phụ thân ta cũng là cường giả thánh chủ của Vạn Tộc Thương Minh, cho dù nữ vương Medusa hiện thân thì cũng không dám làm gì ta cả.”

Trong giọng nói của Phù Vân công tử mang theo sự kiêu căng và ngạo nghễ. Thân phận của hắn cũng không thấp, không chỉ có một lão cha thánh chủ, bản thân còn có quyền thế và tài lực.

Chương 791 - Bán Bộ Đại Thánh của Xà Nhân tộc

Chương 791: Bán Bộ Đại Thánh của Xà Nhân tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước kia cũng có không ít nữ tử cho không hắn giống như liếm cẩu. Nhưng làm hắn cảm thấy bất ngờ là nữ tử dung nhan hoàn mỹ, dáng người tuyệt đẹp trước mặt cũng không thay đổi thái độ vì thân phận và địa vị của hắn.

“A... Giả vở thanh cao sao, yên tâm, bản công tử nhất định sẽ chiếm được ngươi.” Phù Vân công tử cười lạnh trong lòng.

Không chiếm lấy vật quý tuyệt sắc trước mặt thì đúng là phí phạm của trời.

Nhưng hắn không biết, lúc này trong lòng Nhan Như Mộng lại đang nghĩ đến một người khác.

Bàn về thực lực, thân phận, bối cảnh thì không biết người kia ném xa Phù Vân công tử bao nhiêu con phố.

Nhưng hắn lại không có chút kiêu căng nào, chỉ dựa vào chính mình mà sáng lập ra truyền kỳ vạn cổ.

“Không biết hiện tại Quân Tiêu Dao ở nơi nào?” Nhan Như Mộng thầm nghĩ trong lòng.

Nhớ tới Quân Tiêu Dao, Nhan Như Mộng lập tức nghiến răng nghiến lợi. Đây là nam tử duy nhất sờ soạng chân, động tay động chân với nàng ta.

Quan trọng nhất chính là, Quân Tiêu Dao còn không xem nàng như người một nhà, thật sự là quá khinh người.

Thậm chí Nhan Như Mộng còn có chút tủi thân, nàng không đáng để Quân Tiêu Dao coi trọng như vậy sao?

Tất nhiên Phù Vân công tử không biết nữ tử cao lãnh tuyệt đẹp bên cạnh hắn đang âm thầm tức giận vì bị một nam tử khác không thích.

Lúc này, phía trước xuất hiện một ít Xà Nhân tộc lẻ tẻ.

Một vài Thánh Nhân trên thuyền bắt nô ra tay, bắt đầu bắt giữ Xà Nhân tộc.

Nữ tử Xà Nhân tộc là nô lệ được hoan nghênh nhất. Không chỉ Vạn Tộc Thương Minh, mà rất nhiều thiên kiêu cổ lộ, thế lực các nơi cũng sẽ thỉnh thoảng đến Thiên Minh cổ tinh bắt giữ Xà Nhân tộc.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn mà thuyền bắt nô đã gặp mấy đợt Xà Nhân tộc.

“Hả, sao ta cảm thấy Xà Nhân tộc nhiều lên vậy?” Phù Vân công tử cũng cảm thấy khá bất ngờ.

Nhưng gần đây Thiên Minh cổ tinh thật sự không yên ổn, thường xuyên có xung đột nảy sinh.

Nhưng nghĩ đến trên thuyền có cường giả Thánh Nhân Vương tiểu viên mãn tọa trấn, Phù Vân công tử cũng yên tâm rất nhiều.

Đúng lúc này, trong bầu trời sao phía trước có tiếng nổ vang truyền đến.

Ba cổ chiến thuyền, bàng bạc vô cùng, ở trên hư không trung qua sông.

“Đó là cổ chiến thuyền của Xà Nhân tộc!” Trên thuyền bắt nô cường giả có Vạn Tộc Thương Minh đang hô lên.

Theo lý thuyết, Xà Nhân tộc kiêng kị chấp pháp giả Nhân tộc trên cổ lộ nên sẽ không xuất động cổ chiến thuyền.

Nếu xuất động thì có nghĩa là sẽ có chuyện lớn xảy ra.

“Chẳng lẽ là vì Thái Ách thần miếu?” Nhan Như Mộng cũng nhảy dựng trong lòng, nhận thấy tình huống không đúng lắm.

Phía trước là hàng trăm hàng ngàn chiến sĩ Xà Nhân tộc đang xuất động.

Thánh Nhân cũng có hơn mười vị, trong đó có một nam tử Xà Nhân tộc trẻ tuổi, dáng người mạnh mẽ, có cái đuôi rắn màu đen giống như đuôi rồng, lân giáp dày đặc.

Hắn đứng ra, ánh mắt đầu tiên là dừng lại trên người Nhan Như Mộng, bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Rắn có tính dâm, đại mỹ nhân có dáng người tuyệt đẹp, đôi chân thon dài như Nhan Như Mộng tất nhiên là hấp dẫn ánh mắt tất cả các nam tử Xà Nhân tộc.

“Là ngươi, thiên kiêu Xà Nhân tộc Mặc Đà!” Trong mắt Phù Vân công tử cũng lộ ra một tia kiêng kị.

Đây là một thiên kiêu Xà Nhân tộc thanh danh không nhỏ.

“Chậc chậc, nếu dạy dỗ mỹ nhân như thế làm nô thì không biết sảng khoái đến mức nào?” Khóe miệng Mặc Đà nhếch lên một nụ cười lạnh tà dị.

“Ngươi dám làm càn như thế!” Phù Vân công tử lạnh lùng quát.

Nhan Như Mộng chính là nữ nhân bị hắn coi là của riêng, sao lại để người khác khinh nhờn.

“Thế nào, các ngươi có thể bắt giữ nữ tử Xà Nhân tộc chúng ta làm nô, ta thì không thể nô dịch các ngươi à?” Mặc Đà lộ ra nụ cười lạnh.

“Có gỏi thì đánh một trận với ta!” Phù Vân công tử hiên ngang mà nói.

Vừa vặn Mặc Đà cho hắn cơ hội biểu hiện trước mặt giai nhân.

“Sợ ngươi chắc?” Mặc Đà trực tiếp ra tay, bắt đầu với giao chiến Phù Vân công tử.

Pháp lực mênh mông, thần quang chấn động.

Sau mấy chục hiệp, Phù Vân công tử kêu lên một tiếng, bị đánh lui, khóe miệng có máu tươi tràn đầy.

“Chỉ có trình độ này mà cũng muốn tán tỉnh nữ nhân, ta cảm thấy mất mặt thay ngươi đó!” Mặc Đà cười lạnh không thôi.

“Lý thúc, giết hắn!” Sắc mặt Phù Vân công tử đỏ rực lên, thẹn quá thành giận mà nói.

“Hừ, chỉ là một Xà Nhân tộc mà cũng dám làm càn như thế!”

Khí tức Thánh Nhân Vương tiểu viên mãn dâng trào, một nam tử trung niên mặc áo vải bố bước ra từ khoang thuyền, vẻ mặt thật hờ hững.

Nhưng cũng vào lúc đó, trong cổ chiến thuyền của Xà Nhân tộc cũng có khí tức Thánh Nhân Vương bùng nổ, thậm chí còn cao hơn Lý thúc kia.

Khí tức này gần như sánh ngang với Đại Thánh cảnh, có thể gọi là Bán Bộ Đại Thánh.

Đi kèm với xích viêm ngập trời, một cường giả Minh Hỏa Xà Nhân tộc toàn thân trải rộng lớp vảy màu đỏ đậm, hai mắt thiêu đốt ngang nhiên xuất thế.

“Sao có thể, Viêm Xà đại tướng!” Sắc mặt Lý thúc chợt biến đổi, lộ ra vẻ mặt chấn động, đã nhận ra không ổn.

Sắc mặt Phù Vân công tử cũng thay đổi, lộ ra sự hoảng sợ.

Hắn không ngờ Xà Nhân tộc sẽ xuất động cường giả như thế này.

Thân thể Nhan Như Mộng chợt căng thẳng, trái tim đập lên liên hồi, bởi vì nàng đã nhận ra Viêm Xà đại tướng kia vừa xuất hiện thì ánh mắt đã dừng lại trên người nàng.

Trong Xà Nhân tộc, trừ thánh chủ, nữ vương Medusa mạnh nhất ra thì còn có bốn vị cường giả, được gọi là tứ đại tướng của Xà Nhân tộc, họ lần lượt là Lôi Xà đại tướng, Thanh Xà đại tướng, Minh Xà đại tướng và Viêm Xà đại tướng.

Trong đó Viêm Xà đại tướng là yếu nhất trong tứ đại tướng, nhưng cũng đạt tới Thánh Nhân Vương đại viên mãn, có thể coi là Bán Bộ Đại Thánh.

Viêm Xà đại tướng vừa xuất hiện thì ánh mắt đã dán chặt lên người Nhan Như Mộng.

Nói thật, trong Xà Nhân tộc, trừ nữ vương Medusa ra thì hắn chưa từng gặp được nữ tử đẹp đến như vậy.

Dáng người Nhan Như Mộng cao gầy, đường cong hấp dẫn, da thịt tuyết trắng nõn nà, cứ như có thể véo ra nước.

Vẻ ngoài hoa nhan nguyệt mạo, hoàn mỹ không tì vết, còn có một loại cao ngạo nội tại, đủ để kích thích dục vọng chinh phục của nam tính.

Rắn vốn có tính dâm, tất nhiên Viêm Xà đại tướng cũng không kìm nén được.

Chương 792 - Phù Vân công tử ích kỷ vô tình

Chương 792: Phù Vân công tử ích kỷ vô tình

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Bổn tướng nhất định phải có được nữ nhân này.” Viêm Xà đại tướng mở miệng, tiếng nói khàn đặc trầm thấp, làm người nghe sởn cả tóc gáy.

Trên da thịt tuyết trắng của Nhan Như Mộng nổi hết cả da gà lên, cảm thấy buồn nôn đến cực điểm.

Trong thế hệ trẻ, nàng là thiên kiêu, nhưng cũng không có khả năng so sánh với cường giả thế hệ trước, càng không thể đối phó được với Viêm Xà đại tướng.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Phù Vân công tử cũng rất khó coi.

Việc hôm nay thật sự không ổn, chỉ sợ khó mà xử lý cho êm đẹp.

“Viêm Xà đại tướng, các ngươi dám rời đi tổ địa, chẳng lẽ không sợ bị chấp pháp giả Nhân tộc phát hiện?” Lý thúc lộ ra vẻ mặt kiêng kị, lạnh lùng nói.

Thiên Minh cổ tinh của Xà Nhân tộc là một Thí Luyện Trường trong cổ lộ chung cực. Nói một câu không dễ nghe, những Xà Nhân tộc đó chính là bia ngắm để các thiên kiêu cổ lộ luyện tập.

Mà nếu các cường giả nữ vương Medusa dám ra tay can thiệp, bị chấp pháp Nhân tộc giả phát hiện thì tuyệt đối không có kết cục tốt.

Cũng bởi vì hoàn cảnh này nên biến Xà Nhân tộc trở nên rất áp lực và hèn mọn.

“Hừ, các ngươi đắc ý không được bao lâu, hiện tại... Khai đao với các ngươi trước vậy!” Viêm Xà đại tướng hừ lạnh và nói.

Hắn cũng không nói nhảm nhiều mà trực tiếp ra tay, trấn sát về hướng Lý thúc. Bởi vì Lý thúc là người mạnh nhất trên thuyền bắt nô, có được tu vi Thánh Nhân Vương tiểu viên mãn.

Oanh!

Hai Thánh Nhân Vương oanh sát với nhau, dao động này khiến cả mảnh trời sao cũng phải run rẩy. Rất nhiều ngôi sao lớn chung quanh rách nát trong phút chốc, hư không chấn động nứt ra những cái khe đen nhánh.

Cuộc chiến đấu giữa Thánh Nhân Vương tỏa ra dao động kịch liệt.

Cường giả Vạn Tộc Thương Minh trên thuyền bắt nô cũng đan chém giết với chiến sĩ của Xà Nhân tộc.

“Phù Vân công tử, hôm nay các ngươi đừng mong chạy thoát!” Mặc Đà bám chặt Phù Vân công tử, bắt đầu chém giết.

Ai là người của Xà Nhân tộc cũng rất hận Vạn Tộc Thương Minh. Thế lực này bắt giữ rất nhiều Xà Nhân tộc làm nô, đã sớm là cái đinh trong mắt bọn họ.

“Đáng chết, những Xà Nhân đó đều điên rồi!” Sắc mặt Phù Vân công tử trở nên rất khó coi.

Nhan Như Mộng cũng ra tay, thúc giục Yêu Hoàng Thể để chém giết với Xà Nhân tộc. Nhưng nàng không thay đổi được cái gì, bởi vì chủ yếu phải dựa vào trận đại chiến giữa các Thánh Nhân Vương.

Thật ra đại chiến cũng không kéo dài bao lâu. Viêm Xà đại tướng có cảnh giới Bán Bộ Đại Thánh gần như đang đè Lý thúc xuống mà đánh.

“Địa ngục hỏa xà!”

Viêm Xà đại tướng thúc giục cực chiêu, một địa ngục hỏa xà vạn trượng ngưng tụ ra, đè ép cả sao trời, minh viêm sáng rực lên, khí tức mênh mông.

“Đi!”

Viêm Xà đại tướng rống lên một tiếng, địa ngục hỏa xà mơ hồ mang theo Minh Hỏa ngập trời, mãnh liệt nhào về hướng Lý thúc.

“A!” Có tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Làn da cả người Lý thúc cháy đen nứt nẻ, đạo tắc chung quanh cũng bị đốt trọi, đã bị thương rất nặng.

Viêm Xà đại tướng lại ra tay hung hãn, tung ra một cây Trượng Bát Hỏa Xà Mâu, trực tiếp xuyên thủng Lý thúc ngực.

Sau đó hắn chấn động xà mâu trong tay, nhục thân Thánh Nhân Vương của Lý thúc nứt nẻ, máu tươi bắn vọt ra, tràn ngập ả vũ trụ.

Cả nguyên thần của Lý thúc cũng không thể chạy thoát, bị Viêm Xà đại tướng dùng địa ngục Minh Hỏa đốt cháy hầu như không còn.

Thấy tình cảnh này, tất cả mọi người trong Vạn Tộc Thương Minh đều tuyệt vọng.

Người mạnh nhất của bọn họ bị đánh chết, tất cả mọi người khó thoát khỏi cái chết.

Không, những nữ tử đó sẽ thoát chết được, nhưng nghênh đón bọn họ là điều còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Thấy tình cảnh này, Phù Vân công tử cũng nheo mắt lại.

“Ngươi cũng phải chết!” Mặc Đà đánh về hướng Phù Vân công tử.

Phù Vân công tử thấy thế thì cắn răng một cái, tung ra một phù triện.

Trong khoảnh khắc, vô số phù văn đan chéo xuất hiện, hóa thành một phù văn pháp giới lộng lẫy rồi bao phủ Phù Vân công tử lại trong đó.

“Các ngươi mau tiến vào!” Phù Vân công tử hét lớn một tiếng.

Những người còn lại trong Vạn Tộc Thương Minh và Nhan Như Mộng đều tiến vào phù văn pháp giới.

“Hả?”

Viêm Xà đại tướng nhăn mày lại, sau đó giáng thẳng một chưởng xuống, nhưng lại không thể lập tức phá vỡ phù văn pháp giới này.

Nhìn thấy Viêm Xà đại tướng không thể phá vỡ pháp giới, Phù Vân công tử thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi nói: “Đây là bảo bối mà phụ thân để lại cho ta, ngươi đừng mơ phá vỡ được.”

Phụ thân hắn là một vị thánh chủ đại lão của Vạn Tộc Thương Minh.

Đại Thánh bình thường muốn phá vỡ phù văn pháp giới này thì phải tốn không ít thời gian.

“Ta khuyên các ngươi lập tức rời đi đi, nếu không chờ cường giả Vạn Tộc Thương Minh đến thì các ngươi chắc chắn phải chết.” Phù Vân công tử cười lạnh và nói.

“Hừ, nếu ta triệu tập mặt ba vị đại tướng khác, liên thủ phá vỡ nó thì ngươi cho rằng cần tốn bao lâu?” Ánh mắt Viêm Xà đại tướng lạnh như băng, mang theo sát ý.

Trong lòng Phù Vân công tử hơi kinh hãi, ánh mắt cũng biến ảo.

Viêm Xà đại tướng lập tức nói: “Như vầy đi, thấy sau lưng ngươi có chỗ dựa, nếu ngươi đá nữ tử này ra thì ta có thể cho những người còn lại các ngươi rời đi.”

“Nếu không đồng ý thì ta lập tức triệu tập ba đại tướng còn lại tiến đến, không cần một canh giờ là có thể phá vỡ pháp giới của ngươi.”

Lời Viêm Xà đại tướng nói làm sắc mặt Phù Vân công tử thay đổi kịch liệt.

Nhan Như Mộng đứng bên cạnh thì căng chặt thân thể, cắn môi đỏ, trên gương mặt mang theo sát khí.

Tất nhiên Viêm Xà đại tướng có tính toán của mình. Nếu thật sự giết Phù Vân công tử thì khó tránh khỏi sẽ chọc phiền phức, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến kế hoạch của nữ vương Medusa.

Nhưng Viêm Xà đại tướng lại không muốn thả đại mỹ nhân Nhan Như Mộng này đi, hắn nhất định phải ăn được con dê con béo tốt này.

Phù Vân công tử nắm chặt tay, trên mặt lộ ra sự không cam lòng cực độ.

Thật vất vả mới gặp được một nữ tử tuyệt thế như thế, cuối cùng lại phải tặng không ra, hắn không cam lòng. Nhưng so sánh với mỹ nhân thì hiển nhiên tánh mạng càng quan trọng hơn.

Không còn mạng thì làm sao hưởng thụ mỹ nhân chứ?

Chương 793 - Nhan Như Mộng tuyệt vọng

Chương 793: Nhan Như Mộng tuyệt vọng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lòng đã đưa ra quyết định, Phù Vân công tử thúc giục sức mạnh của phù văn pháp giới, trực tiếp đẩy Nhan Như Mộng ra ngoài.

Vẻ mặt Nhan Như Mộng lạnh như băng như sương, không có biểu cảm gì. Tuy rằng trước nay nàng ta cũng không trông cậy vào Phù Vân công tử, nhưng không ngờ hắn ta lại quả quyết bán mình đi như vậy.

“Xin lỗi, Như Mộng cô nương, về sau có cơ hội, bản công tử sẽ lấy lại công đạo cho ngươi.” Phù Vân công tử truyền âm.

Hắn hoàn toàn không cảm thấy hổ thẹn.

Người không vì mình thì trời tru đất diệt.

Đứng trước mặt sinh tử, ích kỷ vô tình một chút là điều rất bình thường.

“Cút!” Nhan Như Mộng chỉ lạnh lùng phun ra một chữ.

Lấy tính cách của nàng thì thà chết chứ không thỉnh cầu Phù Vân công tử cứu mình.

“Ha ha, thần phục bổn tướng đi.” Viêm Xà đại tướng cười ha ha, có được vưu vật cũng là thu hoạch không tầm thường.

Nhan Như Mộng hít sâu một hơi, trong lòng đã cảm thấy tuyệt vọng.

Viêm Xà đại tướng không phải tồn tại mà thế hệ trẻ có thể chống lại, đối mặt với hắn, thậm chí Nhan Như Mộng còn không có khả năng phản kháng.

“Quả nhiên vẫn không có cách nào sao?” Nhan Như Mộng cắn môi,

trong lòng đã có ý định chết.

Nàng thúc giục pháp lực, khí tức bắt đầu bạo loạn.

Nhan Như Mộng thà tự nổ tung mà chết, cũng không muốn thân thể mình bị Xà Nhân tộc ghê tởm làm bẩn.

“Đứng trước mặt bổn tướng thì chết cũng là chuyện xa xỉ...” Viêm Xà đại tướng giơ tay lên, pháp lực cuồn cuộn dâng trào, áp bách Nhan Như Mộng khiến nàng ta không thể tự làm nổ tung.

Nhan Như Mộng hoàn toàn tuyệt vọng, nàng không thể tưởng tượng được kế tiếp mình sẽ gặp phải chuyện gì.

Ngay khi Viêm Xà đại tướng muốn hút Nhan Như Mộng đến bên cạnh thì hắn bỗng nhận ra, nơi xa có dao động nhàn nhạt truyền đến.

Đó là một con tàu bay sao trời đang không coi ai ra gì mà bay vút về nơi xa.

“Hả, còn có cá lọt lưới?” Viêm Xà đại tướng không thèm để ý chút nào.

Hắn có thể mơ hồ cảm nhận ra trong con tàu bay sao trời kia chỉ có vài khí tức, mạnh nhất trong đó cũng chỉ là Thánh Nhân viên mãn mà thôi.

Trước mặt Bán Bộ Đại Thánh như hắn thì chúng chỉ là những con kiến có thể tùy tiện bóp chết mà thôikiến.

Viêm Xà đại tướng tùy ý vung tay lên, hỏa xà dâng trào mãnh liệt, mang theo nhiệt độ đốt thiên diệt địa mà giáng thẳng vào tàu bay sao trời.

Viêm Xà đại tướng không buồn nhìn lấy một cái thì đã nhìn về phía Nhan Như Mộng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh tà dị, định ra tay bắt lấy nàng.

Lúc này, nơi xa bỗng truyền đến một tiếng nổ ầm ầm, hỏa xà kia đã trực tiếp tan nát trong hư không.

“Hả?” Viêm Xà đại tướng hơi kinh hãi, lập tức quay đầu.

Hắn dùng chiêu này thì đáng lẽ Thánh Nhân Cảnh phải chết mới đúng.

Trong khói lửa của vụ nổ vang dội, một giọng nói thản nhiên mà ôn nhuận vang lên: “Nhan Như Mộng, không ngờ còn có thể nhìn thấy ngươi tại đây.”

Nghe thấy giọng nói này, thân thể Nhan Như Mộng cứng lại, trong đầu nổ vang, nhấc lên sóng gió mãnh liệt.

Nàng tuyệt vọng đến mức ý thức trở nên hỗn loạn rồi sao, tại sao lại xuất hiện ảo giác?

Sao cái tên sờ chân nàng, trêu đùa nàng rồi còn không thừa nhận lại xuất hiện ở chỗ này?

Ngọn lửa và khói thuốc súng mênh mông kia tự động tách ra, một bóng dáng bạch y xuất trần chậm rãi khoanh tay bước ra ngoài.

Quanh người hắn được tiên quang bao phủ, khí chất xuất trần, cứ như một trích tiên dạo bước trên nhân thế, bình tĩnh mà thản nhiên.

Mặc dù đối mặt với tình huống trước mắt, nhưng bóng dáng tuyệt thế kia vẫn vô cùng bình tĩnh, không có chút hoảng loạn nào.

Nhìn bóng dáng này, đôi mắt của Nhan Như Mộng bỗng chua xót, tầm mắt mơ hồ.

Tủi thân, buồn bực, xấu hổ, vui sướng, đủ loại cảm xúc xen lẫn với nhau rồi quay cuồng trong lòng.

Trong tuyệt cảnh này mà lại gặp được người ngày xưa khiến nàng hận đến ngứa răng, rồi lại nhịn không được mà nhớ tới, cảm giác đó thật sự quá phức tạp.

“Hả, người nọ là?” Phù Vân công tử đứng trong phù văn pháp giới lộ ra chút nghi hoặc.

Công tử thần bí kia có thể gọi ra tên của Nhan Như Mộng thì hiển

nhiên là quen biết nàng.

Làm Phù Vân công tử có chút không vui chính là, hắn thấy được khi Nhan Như Mộng nhìn thấy công tử thần bí kia thì trong mắt lập tức tỏa ra sự mừng rỡ, sau đó lại lộ ra chút u oán nhàn nhạt.

Mà lúc nào Nhan Như Mộng cũng nhìn hắn ta với ánh mắt rất cao ngạo lạnh lùng, vẫn luôn duy trì khoảng cách nhất định.

“Chẳng lẽ, nàng và nam tử kia...” Sắc mặt Phù Vân công tử không quá đẹp.

Chẳng lẽ nữ thần trong cảm nhận của hắn ta đã bị nam tử kia dùng qua?

Nhìn ánh mắt u oán của Nhan Như Mộng tì có thể ra nàng ta giống như một oán phụ bị vứt bỏ.

“Hừ, mặc kệ họ có quan hệ gì, dù sao hôm nay cũng phải chết.” Phù Vân công tử thầm nghĩ dưới đáy lòng.

Nam tử thần bí kia không có khả năng tránh được độc thủ của Viêm Xà đại tướng.

Mà bên cạnh hắn ta, trong mắt những cao thủ còn lại của Vạn Tộc Thương Minh đều hiện hiện ra một chút nghi ngờ. Bọn họ mơ hồ nghĩ tới người nào đó, lại không dám xác định.

Bên này, trừ Quân Tiêu Dao ra thì Thiên Nữ Diên và Thái Âm Ngọc Thố cũng hiện thân.

“Bán Bộ Đại Thánh?” Trong đôi mắt xinh đẹp của Thiên Nữ Diên lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhan Như Mộng nhìn thấy nàng ta xuất hiện thì ánh mắt thiếu nữ như tinh linh tuyệt đẹp lại tăng thêm ba phần u oán. Quả nhiên tên này đi tới đâu cũng không thiếu nữ tử.

“Nhan Như Mộng, xem tình huống của ngươi không quá ổn nhỉ.” Quân Tiêu Dao khẽ cười và nói.

Nhan Như Mộng thấy thế thì nghiến răng, thật muốn cắn Quân

Tiêu Dao một cái.

Đều lúc này rồi còn có thể cười được.

Nhưng nghĩ đến Quân Tiêu Dao hiện thân vì cứu nàng, sắc mặt Nhan Như Mộng lại hơi đỏ lên.

Nhưng nàng không biết là, Quân Tiêu Dao chỉ thật sự đi ngang qua mà thôi.

Nếu Viêm Xà đại tướng không tùy tiện đánh ra một kích kia thì hắn không có khả năng chú ý tới bên này, càng không thể dừng lại.

“Hả? Một tiểu tử Nhân tộc Thánh Nhân Cảnh như ngươi mà có thể chống đỡ được một kích của bổn tướng?” Viêm Xà đại tướng nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Rõ ràng cảnh giới của hắn chỉ mới tới Thánh Nhân đại viên mãn mà thôi, theo lý thuyết không có khả năng chống lại được.

Chương 794 - Đánh một trận với cường giả thế hệ trước

Chương 794: đánh một trận với cường giả thế hệ trước

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ăn may mà thôi, ta chỉ đi ngang qua, hiện tại có thể rời đi chưa?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Xùy, còn không phải sợ hay sao...” Trong phù văn pháp giới, Phù Vân công tử nhịn không được mà cười nhạo.

Lúc này Nhan Như Mộng mới nhớ tới, Quân Tiêu Dao mạnh đến mấy thì cũng chỉ là vô địch trong thế hệ trẻ tuổi mà thôi.

Nhưng Viêm Xà đại tướng không phải thế hệ trẻ, mà là một cường giả cấp Bán Bộ Đại Thánh!

Nhân vật như thế này, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ gặp phải thì kết quả cũng rất khó đoán.

“Đi mau, ngươi không phải đối thủ của hắn!” Nhan Như Mộng hô.

“Ha hả, muốn chạy, ngươi cho rằng có thể làm được sao?” Viêm Xà đại tướng lộ ra nụ cười lạnh, ánh mắt lại nhìn về phía Thiên Nữ Diên và Thái Âm Ngọc Thố bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Thiên Nữ Diên mặc chiếc váy lụa màu xanh nhạt, dáng người thướt tha lả lướt, dung mạo xinh đẹp, tất tơ trắng ôm trọn lấy đôi chân thon dài mảnh khảnh, phong thái của nàng ta thật trác tuyệt, nhu nhược động lòng người.

Lúc này Thái Âm Ngọc Thố đang ở hình người, cũng mắt ngọc mày ngài, xinh xắn đáng yêu, nhìn thấy là thích.

“Hôm nay thật là may mắn, một lần mà gặp được tận ba cực phẩm.” Viêm Xà đại tướng cười tà ác mà nói.

Ánh mắt Thiên Nữ Diên lạnh như băng, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe

sát khí, đừng nhìn nàng lộ ra sự mị hoặc và khiêu khích khi đứng trước mặt Quân Tiêu Dao, nhưng nàng ta luôn lạnh lẽo như băng với những người khác.

Ánh mắt của Viêm Xà đại tướng khiến nàng tuôn trào sát ý.

“Thật sự coi mình là cái đinh gì?” Quân Tiêu Dao nghiêng đầu mà nói.

Mặc dù đối mặt với Viêm Xà đại tướng có cảnh giới Bán Bộ Đại Thánh, nhưng hắn vẫn dùng thái độ nhìn xuống từ trên cao như vậy.

“Làm càn!”

Còn không đợi Viêm Xà đại tướng tức giận thì thiên kiêu Xà Nhân tộc là Mặc Đà đã tức giận mắng một tiếng.

Pháp lực trong thân thể hắn ta lưu chuyển, lập tức đánh ra một chiêu.

Quân Tiêu Dao cũng không thèm nhìn tới, chỉ búng tay một cái đã khiến kiếm khí trùng tiêu, thổi quét ngân hà.

Kiếm khí của Lục Tiên Kiếm quyết khuếch tán, giống như sông dài mênh mông, trong nháy mắt đã bao phủ Mặc Đà.

Phụt!

Huyết quang phụt ra!

thân thể Mặc Đà lập tức bị chém thành năm bảy mảnh, sau đó bị kiếm khí nghiền thành mảnh vỡ, nguyên thần cũng khó thoát khỏi tiêu vong.

Chỉ một cái búng tay!

Thiên kiêu mất mạng!

Cảnh tượng này quá đột ngột, cả Viêm Xà đại tướng cũng không phản ứng kịp.

Chỉ cần Mặc Đà có thể chống đỡ được một hai chiêu thì hắn cũng có thể ra tay tham dự. Nhưng không có cơ hội, Mặc Đà đã trực tiếp bị một chiêu tiêu diệt.

“Chuyện này...” Phù Vân công tử cũng hơi dại ra.

Thực lực của Mặc Đà cao hơn hắn, có thể đè những thiên kiêu đầu sỏ ra mà đánh, nhưng hiện tại hắn ta lại bị người trẻ tuổi thần bí kia búng tay một cái đã diệt sát.

“Là thiên kiêu cấm kỵ?” Phù Vân công tử kinh nghi.

“Không sai, xem ra quả thật là vị kia...” Một ít cao thủ của Vạn Tộc Thương Minh kinh ngạc cảm thán.

“Hắn là ai?” Phù Vân công tử hỏi theo bản năng.

“Chẳng lẽ công tử không biết sao, người trẻ tuổi kia hắn là cấm kỵ vạn cổ trong truyền thuyết, Thần Tử Quân gia.” Một cao thủ Vạn Tộc Thương Minh nói.

“Cái gì, hắn là cấm kỵ vạn cổ Quân Tiêu Dao đánh cờ với trời?!” Ánh mắt Phù Vân công tử run lên, vô cùng kinh ngạc.

Đây tuyệt đối là một nhân vật cao cao tại thượng, sáng lập vô số truyền kỳ.

“Khó trách Nhan Như Mộng lại lộ ra vẻ mặt kia...” Trong giọng nói của Phù Vân công tử mang theo ghen tuông và ghen ghét.

Nếu là Quân Tiêu Dao thì thái độ của Nhan Như Mộng cũng là điều đương nhiên, nữ thần chỉ cao lãnh với người bình thường thôi, còn đối với tồn tại thân phận cao cao tại thượng thì cho dù là nữ thần cũng chỉ có thể quỳ liếm.

“Là Quân Tiêu Dao thì thế nào, cho dù hắn nghịch thiên, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể chạy trốn dưới tay Thánh Nhân Vương bình thường thôi.”

“Nhưng Viêm Xà đại tướng này là Thánh Nhân Vương đại viên mãn, thậm chí đã tới cảnh giới Bán Bộ Đại Thánh, căn bản không phải thế hệ trẻ có thể chống lại.” Phù Vân công tử nghĩ thầm trong

lòng.

Hắn còn nghĩ, hy vọng Viêm Xà đại tướng có thể diệt sát Quân Tiêu Dao. Dù sao Quân Tiêu Dao thật sự quá ưu tú, khiến người ta vô cùng ghen ghét.

“Tiểu tử, dám giết người ngay trước mặt bổn tướng, tìm đường chết!”

Viêm Xà đại tướng giơ tay ra, minh viêm mãnh liệt dâng trào, pháp tắc chi hỏa đổ ập tới, hóa thành một bàn tay minh viêm khổng lồ mà đàn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Bàn tay kia giống như một vòm trời thiêu đốt đang lật úp xuống.

Có thể nói, bất cứ Thánh Nhân nào cũng không thể chịu được một kích này, sẽ bị chụp nát thân thể, đốt thành tro tàn.

“Quân Tiêu Dao, cẩn thận!” Nhan Như Mộng nhịn không được mà thay đổi sắc mặt.

“Quân công tử!” Thiên Nữ Diên cũng biến sắc, Thái Âm Ngọc Thố cũng kinh hô.

Đây không phải trận giao tranh của cùng một thế hệ, mà là cường giả thế hệ trước đang dùng cảnh giới ứ hiếp người.

Trong thế hệ trẻ, ai có thể kháng cự lại tu vi Bán Bộ Đại Thánh?

“Các ngươi tránh ra.”

Quân Tiêu Dao dùng một tay đẩy Thiên Nữ Diên và Thái Âm Ngọc Thố ra.

Trong mắt hắn không có sợ hãi, ngược lại còn lộ ra một tia chiến ý.

Vô địch trong thế hệ trẻ lâu rồi cũng thực nhàm chán. Hắn rất tò mò, hiện tại mình có thể đánh một trận với cường giả thế hệ trước hay không.

Quân Tiêu Dao cũng không phải tự tin mù quáng. Phải biết rằng,

trước nay hắn chưa bao giờ thật sự thi triển hết toàn lực.

Cho dù là ở trên đế lộ, khi triển khai cuộc chiến vương giả đế lộ với Diệp Cô Thần thì Quân Tiêu Dao cũng che giấu rất nhiều, căn bản không thi triển ra mấy thành sức mạnh.

Thậm chí có thể nói như vậy, trong thế hệ trẻ tuổi không ai có thể làm Quân Tiêu Dao thi triển hết toàn lực, thực lực của Quân Tiêu Dao đã vượt qua giới hạn độ tuổi của hắn.

Sau khi ngưng luyện ra chừng chín luồng tiên khí, thực lực của Quân Tiêu Dao còn đạt tới cực hạn nào đó.

Hắn rất tò mò, rốt cục hiện tại thực lực chân chính của mình mạnh đến mức nào.

Viêm Xà đại tướng lật úp bàn tay Minh Hỏa xuống, đánh úp về hướng Quân Tiêu Dao.

Toàn trường đều tĩnh mịch.

Chương 795 - Vượt cấp đối chiến với Bán Bộ Đại Thánh

Chương 795: Vượt cấp đối chiến với Bán Bộ Đại Thánh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhan Như Mộng trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, ánh mắt run rẩy.

“Công tử!” Thái Âm Ngọc Thố phát ra tiếng hô nôn nóng.

Thậm chí cả Thiên Nữ Diên cũng nhảy dựng lên.

Nếu đối mặt với thiên kiêu bình thường thì các nàng hoàn toàn không cần lo lắng, chỉ cần ngồi xem Quân Tiêu Dao diệt địch là được. Nhưng lần này đối thủ của Quân Tiêu Dao chính là một Bán Bộ Đại Thánh.

Thánh Nhân đại viên mãn và Bán Bộ Đại Thánh quả thực là một cái trên trời một cái dưới đất.

“A, quả nhiên, mặc dù là cấm kỵ vạn cổ lại thì thế nào, trước mặt thực lực tuyệt đối thì tất cả đều là nói suông.” Phù Vân công tử cười lạnh.

Trước đó hắn muốn tận mắt nhìn thấy Quân Tiêu Dao ngã xuống. Hiện giờ đã thấy rồi thì hắn cũng có thể bình yên rời đi.

“Chúng ta đi thôi, bọn họ vô vọng...” Phù Vân công tử thao túng phù văn pháp giới, xoay người định rời khỏi.

Nhưng những thành viên còn lại của Vạn Tộc Thương Minh trong phù văn pháp giới lại ngây ra như phỗng, cứng lại bất động tại chỗ.

“Hả, sao các ngươi...” Phù Vân công tử nhướng mày.

“Không... Tuyệt đối không có khả năng?”

“Sao vậy được?”

Tất cả thành viên trong Vạn Tộc Thương Minh như gặp được cảnh tượng không thể tưởng tượng nhất.

Trên mặt người nào cũng tràn ngập chấn động.

Phù Vân công tử hồ nghi, quay người lại nhìn thì thân thể cũng đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trừng lớn, chấn động không nói gì.

Chỉ thấy toàn thân Quân Tiêu Dao tỏa ra kim quang lộng lẫy, sức mạnh pháp tắc mênh mông.

Một chân thân Thái Cổ tượng thần bắn vọt ra từ sau lưng hắn thật mãnh liệt, ngửa mặt lên trời thét dài, rống rơi cả nhật nguyệt sao trời.

Bàn tay Minh Hỏa kia bị chân thân Thái Cổ tượng thần đâm đến dập nát.

Bản nhân Quân Tiêu Dao vẫn đứng khoanh tay, bạch y tung bay, vô cùng thong dong.

Cảnh tượng này nằm ngoài dự đoán của mọi người, cho dù là phía Xà Nhân tộc cũng dại ra, khiếp sợ đến thần hồn phát run.

Một Thánh Nhân đại viên mãn mà lại chặn được công kích của một Bán Bộ Đại Thánh. Hơn nữa kỳ quái nhất chính là hắn chẳng có chút chật vật nào, vẫn vô cùng siêu nhiên xuất trần.

“Sao lại vậy?”

Viêm Xà đại tướng cũng ngây ngẩn cả người.

Trong nháy mắt, thậm chí hắn còn cho rằng có phải người trẻ tuổi trước mặt này giả heo ăn hổ, thật ra đang ẩn giấu tu vi hay không.

Nhưng dù hắn cảm thấy thế nào thì Quân Tiêu Dao cũng chỉ là Thánh Nhân đại viên mãn mà thôi.

Điều này thật sự không thể tưởng tượng, Thiên Nữ Diên và Thái Âm Ngọc Thố đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau giây lát kinh ngạc ngắn ngủi, trong mắt Nhan Như Mộng cũng

nhịn không được mà hiện ra chút mừng rỡ.

Quân Tiêu Dao luôn là người sáng tạo kỳ tích.

“Sao có thể ngăn cản một kích của ta?”

Một kích của Viêm Xà đại tướng không thành công, nhưng hắn ta cũng không hoảng hốt, chỉ cảm thấy có chút mất mặt.

Nếu để ba đại tướng còn lại biết một chiêu của hắn ta không diệt được một Thánh Nhân thì sợ là sẽ bị bọn họ cười đến rụng răng.

“Cảnh giới cũng không đại diện cho thực lực chân chính.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên thâm thúy.

Trên người hắn có tiên ý dâng trào, có kim quang lộng lẫy.

Quân Tiêu Dao không ngốc, đối mặt với một Bán Bộ Đại Thánh thì hắn vẫn phải cẩn thận, không thể lơ là.

Đại La Bất Hủ Tiên Thân bị Quân Tiêu Dao thúc giục, cốt cách cả người tỏa ra kim quang xán lạng, có phù văn huyền ảo cổ xưa đang lưu chuyển.

Một luồng bất hủ bất diệt chi ý đang chảy xuôi.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao cũng gia trì thêm sức mạnh của mười vạn tượng thần Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Sức mạnh của mười vạn Thái Cổ tượng thần chồng lên nhau, vượt qua chục tỷ cân thần lực, dùng một ngón tay đánh tan không gian, đập nát sao trời cũng không phải nói chơi.

“Lần nữa!”

Lúc này, Quân Tiêu Dao lại chủ động ra tay. Hắn đánh ra Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền, phù văn trong hư không như hải dương mênh mông.

Sức mạnh pháp tắc đan chéo, hóa thành một Côn Bằng nhảy ra khỏi biển, sau khi đánh ra quyền quang, đánh sụp cả mảnh lớn hư không phía trước.

“Làm càn!” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao chủ động ra tay với hắn, sắc mặt Viêm Xà đại tướng cũng trầm xuống, lập tức quát lạnh một tiếng.

Hành động này hoàn toàn là miệt thị đối với Bán Bộ Đại Thánh này, Viêm Xà đại tướng cũng xuất chưởng, minh viêm ngập trời, pháp tắc kích động.

Điểm khác biệt của Thánh Nhân Vương và Thánh Nhân chính là khả năng vận dụng phù văn pháp tắc của bọn họ đã đạt tới cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Giơ tay nhấc chân thôi thì đạo văn đã đan chéo, trình độ thuần thục và uy lực này hơn xa Thánh Nhân.

Viêm Xà đại tướng tung ra một chưởng, va chạm với Côn Bằng thần quyền của Quân Tiêu Dao.

Phanh!

Cứ như có sấm sét nổ vang hỗn độn!

Sức mạnh pháp tắc như gợn sóng khuếch tán.

Chỉ dư chấn thôi cũng khiến Thánh Nhân bị thương, tất cả mọi người chung quanh đều lui lại, sợ bị lan tới.

Trong vụ va chạm kịch liệt đó, bạch y của Quân Tiêu Dao tung bay, hắn cảm thấy sức mạnh pháp tắc cường hãn của Bán Bộ Đại Thánh đang đổ ập đến.

Đổi lại là Thánh Nhân bình thường thì sớm đã bị nghiền áp đến nhục thân nổ nát, cả tro cốt cũng không còn.

Nhưng thể chất của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt đến cùng cực, Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân, còn được Vạn Vật Mẫu Khí chùy rèn, có được tư chất lấy nhục thân thành đế.

Nhục thân cấp bậc này là cổ kim vô song, đừng nói chỉ là Bán Bộ Đại Thánh, cho dù là cường giả Đại Thánh chân chính cũng đừng mơ chụp nhát nhục thân của Quân Tiêu Dao.

Trái lại là Viêm Xà đại tướng, hắn ta cảm nhận được một luồng thần lực khủng bố vô biên đang hung hăng đánh thẳng đến, cứ như mười vạn Thái Cổ tượng thần đang nghiền áp về hướng hắn.

Có thể nói, chỉ xét về phương diện sức mạnh thì cả đại thánh chuyên tu nhục thân cũng không thể có được thần lực như Quân Tiêu Dao.

Sau một kích va chạm, Quân Tiêu Dao lui ra phía sau vài bước.

Viêm Xà đại tướng lại lui mấy chục bước, bàn tay tê dại, đang run lên nhè nhẹ, xương cánh tay cũng mơ hồ có vết rạn sinh ra.

Có thể nói, nếu cùng một cảnh giới thì nửa người của Viêm Xà đại tướng chắc chắn sẽ bị nghiền nát.

“Đây là tiểu quái vật từ đâu nhảy ra, chẳng lẽ là con nối dõi của chân long, hậu đại cổ hoàng?” Viêm Xà đại tướng có chút kinh hãi.

Mà một kích này cũng làm mọi người ngơ ra.

Quân Tiêu Dao lại đánh ngang ttay với Bán Bộ Đại Thánh, thậm chí Viêm Xà đại tướng còn hơi yếu một chút.

Chuyện này không hợp lẽ thường!

Chương 796 - Các loại át chủ bài đều xuất hiện

Chương 796: Các loại át chủ bài đều xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong đầu Phù Vân công tử vang lên vù vù, cả người như thạch hóa, mất đi linh hồn.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì đủ để chấn động toàn bộ cổ lộ.

“Không tồi, đón được một quyền của ta mà có thể giữ được thân thể hoàn chỉnh, không hổ là Bán Bộ Đại Thánh.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười, trong mắt dâng trào chiến ý.

Bao cát đánh bền thì đánh mới sảng khoái chứ, không thì một quyền hạ gục trong nháy mắt sẽ không thú vị.

“Tiểu quái vật ngươi thật sự cho rằng bổn tướng không chế phục được ngươi sao?” Sắc mặt Viêm Xà đại tướng âm trầm như nước.

Sao hắn ta lại nhìn không ra Quân Tiêu Dao đang dùng mình làm đá mài dao. Trong lòng Viêm Xà đại tướng dâng trào sát ý, mặc kệ Quân Tiêu Dao có lai lịch bối cảnh gì thì hắn ta cũng phải giết chết hắn.

“Thiên Xà Bí Điển!”

Viêm Xà đại tướng thúc giục công pháp tu luyện chí cường của Xà Nhân tộc, muốn bày ra uy thế chân chính của Bán Bộ Đại Thánh để hạ gục Quân Tiêu Dao trong nháy mắt.

Sau lưng hắn ta hiện ra vô số hỏa xà, pháp lực giam cầm cả trời sao chung quanh, hóa thành một lò luyện địa ngục.

Đây là một môn thần thông khủng bố của hắn ta, Vạn Xà Phần Thế Lô.

Cường giả Thánh Nhân Vương rơi vào trong đó thì chắc chắn phải

chết. Đối với hắn ta thì dùng nó để đánh chết Thánh Nhân chính là giết gà dùng dao mổ trâu.

Có vạn hỏa xà từ lao ra từ sau lưng Viêm Xà đại tướng, đan chéo với nhau rồi hóa thành một cái lò luyện đốt cháy cả thế gian.

Đây là một cực chiêu, có vô số phù văn màu đỏ đậm, ngọn lửa lượn lờ đang in dấu lên vòm trời.

Pháp tắc đan chéo, giam cầm Quân Tiêu Dao vào trong đó.

Mà làm Viêm Xà đại tướng cảm thấy bất ngờ chính là, Quân Tiêu Dao lại không có ý trốn tránh chút nào cả.

bên ngoài thân thể hắn hiện ra một tiên khí màu máu có xen lẫn chút ảnh vàng, đó chính là tiên khí nhục thân.

“Chiêu thức này chỉ là gãi ngứa mà thôi.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Toàn thân hắn lạc ấn vô số phù văn, khí huyết cuồn cuộn, như huyết long lao thẳng lên ngân hà, đồng thời có một luồng bất hủ bất diệt chi ý đang chảy xuôi.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm Đại La Bất Hủ Tiên Thân, lại thêm tiên khí nhục thân đã khiến thân thể của Quân Tiêu Dao đã gần như là tồn tại bất hủ vạn cổ.

Dùng chiêu này mà muốn đốt sạch thân thể hắn thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày.

Sắc mặt Viêm Xà đại tướng càng trở nên âm u. Nhục thân của Quân Tiêu Dao quả thực chính là mai của Huyền Vũ, căn bản đánh không thủng nổi.

Mặc dù cao hơn Quân Tiêu Dao tận một đại cảnh giới, nhưng Viêm Xà đại tướng vẫn cảm thấy thật khó giải quyết.

“Kế tiếp đến lượt ta.”

Bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao lại có một luồng tiên khí hiện ra, tràn ngập luân hồi chi ý, đúng là tiên khí luân hồi.

Quân Tiêu Dao đánh ra một quyền, cánh tay quấn quanh tiên khí luân hồi, đồng thời tung ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Được tiên khí luân hồi gia trì, uy lực của Lục Đạo Luân Hồi Quyền càng mạnh hơn, cứ như có sáu thế giới luân hồi cũng lao đến theo quyền phong của hắn.

Thế gian vạn linh, đều bị kéo vào luân hồi.

Quyền này giáng xuống, hư không cũng bị tiêu diệt!

Vạn Xà Phần Thế Lô kia trực tiếp bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đánh đến nổ tung.

Nhìn thấy một chiêu vô cùng dứt khoát mãnh liệt của Quân Tiêu Dao, tất cả mọi người chung quanh đều cảm thấy khiếp sợ đến cùng cực.

Chiến lực của Quân Tiêu Dao đã vượt qua cảnh giới của chính hắn.

“Hắn lại mạnh hơn trước kia nữa rồi.” Nhan Như Mộng cũng xem ngây người, sau đó lộ ra vẻ mặt vui sướng.

Nàng thấy được hy vọng!

Quân Tiêu Dao chân đạp Côn Bằng bộ pháp, thân thể lập tức lao đến trước người Viêm Xà đại tướng, hắn giáng thẳng Lục Đạo Luân Hồi Quyền ra, chỉ dư chấn thôi cũng khiến vô số sao trời chung quanh tan vỡ.

Hoang Cổ Thánh Thể am hiểu cận chiến, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ phát huy sở trường của bản thân đến cực hạn.

Viêm Xà đại tướng cũng ra tay.

Không thể không nói, thân là Bán Bộ Đại Thánh, thực lực của Viêm Xà đại tướng thật sự không cần bàn cãi.

Đây là lần đầu tiên Quân Tiêu Dao không thể lấy ưu thế tuyệt đối để nghiền áp kẻ địch.

Đương nhiên, vốn dĩ hai người cũng không phải người cùng thế hệ, căn bản không thể so sánh được.

Phải biết rằng, đổi lại là thiên kiêu trẻ tuổi khác, đừng nói là chống lại Viêm Xà đại tướng, có thể chịu được hai ba chiêu của hắn ta cũng đã xem như không tồi.

“Thật sự cho rằng bổn tướng không trị được ngươi à?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao kiêu ngạo mà chủ động đánh mình xuống đánh, Viêm Xà đại tướng nổi giận.

Hắn ta tung ra chí tôn khí bản mạng Trượng Bát Hỏa Xà Mâu của mình mà đâm thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Trượng Bát Hỏa Xà Mâu như biến thành một hỏa xà đốt cháy cả thế gian, vô số đạo tắc giống như sóng to thổi quét đến.

Quân Tiêu Dao cũng tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh.

cự đỉnh đồng thau ba chân hai quai mang theo một luồng hoang cổ chi khí, cất chứa Vạn Vật Mẫu Khí đang quay cuồng.

“Đó là... Vạn Vật Mẫu Khí!” Trong mắt Viêm Xà đại tướng hiện lên ánh sao.

Đây chính là một trong những năng lượng cực hạn nhất, hi hữu nhất trên thế gian, dù là dùng để tôi thể, tu luyện, luyện khí, đều là tài liệu tuyệt hảo.

Viêm Xà đại tướng cười, hắn ta cảm thấy Quân Tiêu Dao thật là đồng tử đưa tài của mình.

Không chỉ đưa mỹ nhân, hiện tại cả bảo bối cũng muốn đưa cho hắn ta.

“Muốn Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh của ta, ngươi có mạng để lấy sao?” Nhìn thấy tham lam trong mắt Viêm Xà đại tướng, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Trên Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh có vô số đạo văn lưu chuyển, có tiền dân thượng cổ triều bái, thần âm hiến tế vang vọng.

Đỉnh này và Trượng Bát Hỏa Xà Mâu va chạm, phát ra thiên âm kinh thế, có hỏa hoa nở rộ. Mặt ngoài Trượng Bát Hỏa Xà Mâu nứt ra một ít vết rạn, bởi vì là bản mạng khí nên Trượng Bát Hỏa Xà Mâu bị hao tổn thì Viêm Xà đại tướng cũng chấn động, khí tức hơi hỗn loạn.

Nhưng ánh mắt hắn ta lại càng sáng, mang theo sự tham lam tột đố.

“Đỉnh này có tư cách trở thành chứng đế khí!”

Nghĩ đến đây, Viêm Xà đại tướng lại ra tay, từng Pháp Tắc Thần Liên bay vụt ra từ thân thể hắn ta, muốn hoàn toàn giam cầm giết chết Quân Tiêu Dao.

Chương 797 - Nghịch thiên trảm Bán Bộ Đại Thánh

Chương 797: Nghịch thiên trảm Bán Bộ Đại Thánh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tới Thánh Nhân Vương cảnh thì giơ tay nhấc chân thôi cũng có thể ngưng tụ ra Pháp Tắc Thần Liên, xuyên thủng hư không, diệt sát chư địch.

Quân Tiêu Dao thúc giục sáu loại thần thông gồm đại thần thông Côn Bằng, đại thần thông Lôi Đế… để khống chế Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Đồng thời bên ngoài thân thể hắn có chừng sáu luồng tiên khí hiện ra, như sáu chân long quấn quanh bảo vệ thánh khu của hắn.

“Sáu luồng tiên khí!” Đám người Phù Vân công tử trợn mắt há hốc mồm.

Cho dù hắn ta là thiên kiêu đầu sỏ thì đến bây giờ mới ngưng tụ ra được hai luồng tiên khí mà thôi.

Sáu luồng tiên khí là điều không thể tưởng tượng.

“Sáu luồng tiên khí, quả nhiên là một tiểu quái vật.” Ánh mắt Viêm Xà đại tướng cũng đanh lại, trong lòng có chút sợ hãi.

Nếu không phải hắn ta ỷ vào tuổi lớn, cảnh giới cao thì căn bản không có khả năng là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao dùng Lục Đạo Luân Hồi Quyền, khống chế sáu loại thần thông, cộng thêm sáu luồng tiên khí, uy lực kia như muốn làm chư thiên tan vỡ.

Mọi cổ tinh sinh mệnh đều có khả năng bị một quyền này của Quân Tiêu Dao đánh xuyên qua.

Ầm ầm ầm!

Tất cả Pháp Tắc Thần Liên đều đang tan vỡ dưới một quyền của Quân Tiêu Dao. Sau đó, tay còn lại của Quân Tiêu Dao thúc giục Cấm Tiên tầng thứ ba. Hư không chung quanh chảy xuôi phù văn phong bế, hóa thành lồng giam.

“Muốn giam cầm bổn tướng, ngươi không khỏi quá ngây thơ rồi.” Viêm Xà đại tướng lạnh lùng nói.

Không bao lâu nữa là hắn ta có thể phá phong ấn lao ra.

“Một khắc là đủ rồi.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của Quân Tiêu Dao, trong lòng Viêm Xà đại tướng lộp bộp một cái, đã nhận ra không ổn.

Quân Tiêu Dao thúc giục Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, Vạn Vật Mẫu Khí trong đỉnh quay cuồng.

Một sức mạnh khủng bố đủ để đè nát chư thiên bùng nổ từ Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, trực tiếp trấn áp về hướng Viêm Xà đại tướng.

Sau đó, Quân Tiêu Dao thúc giục Thánh Thể dị tượng, Vạn Thánh Triều Bái và Tiên Vương Lâm Cửu Thiên cùng được tung ra.

Hư không chung quanh có vạn thánh ảnh hiện lên, triều bái về hướng Quân Tiêu Dao.

Phía sau Quân Tiêu Dao hiện ra một bóng dáng tiên vương vô thượng vô cùng vĩ ngạn, khí thế xông thẳng lên ngân hà.

Trên đôi tay Quân Tiêu Dao có sinh tử chi ý đang chảy xuôi, hai vòng quay thật lớn ngưng tụ trong hư không.

Vòng quay chuyển động, như có hàng tỉ sinh linh đã mất đi tân sinh.

“Sát!” Trong tay Quân Tiêu Dao phát ra sát âm kinh thế, rất nhiều thủ đoạn được thi triển ra cùng một lúc.

Viêm Xà đại tướng cũng cảm nhận được nguy hiểm đe dọa đến sinh mạng, hắn ta ngửa mặt lên trời thét dài, thực lực Bán Bộ Đại Thánh hoàn toàn được phát ra.

Nhưng chung quanh có Cấm Tiên đệ tam phong, tuy không có khả năng hoàn toàn vây khốn hắn, nhưng kéo dài mười lăm phút cũng đã đủ.

Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh mang theo hàng tỉ sức mạnh mênh mông đã trấn áp xuống.

Trượng Bát Hỏa Xà Mâu trong tay Viêm Xà đại tướng gần như bị đập vụn trong khoảnh khắc, tan vỡ thành những mảnh vụn kim loại, nửa người của Viêm Xà đại tướng cũng bị đập nát, sương máu văng ra.

Đau đớn tột cùng khiến khóe mắt Viêm Xà đại tướng muốn nứt ra, phát ra tiếng thét dài, chấn động ngân hà.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao lạnh lẽo như sương, thúc đẩy Sinh Tử Chuyển Luân, lúc này hắn giống như tiên vương vô thượng làm chúa tể sinh tử.

Dị tượng Vạn Thánh Triều bái có thể áp chế khí tức thực lực của Viêm Xà đại tướng.

Tiên Vương Lâm Cửu Thiên lại được đạo pháp mạnh đến cực điểm gia trì, khiến uy lực Chư Thiên Sinh Tử Luân mạnh lên không chỉ mấy lần. Ngoài ra, còn có sáu luồng tiên khí gia trì.

Một chiêu này đủ để diệt thế.

Viêm Xà đại tướng vốn đã bị Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh chấn đến chết khiếp.

Ngay chiêu sau, thân thể hắn ta đã hoàn toàn tan vỡ, bị đánh nát thành sương máu.

Một Viêm Xà nguyên thần phát ra tiếng rít, muốn lao đi trốn chạy.

Quân Tiêu Dao thúc giục Tam Thế Nguyên Thần, hồn lực khủng bố tràn ngập, một Đại Nhật Như Lai hoàn toàn ngưng tụ thành từ sức mạnh nguyên thần hung hăng trấn áp xuống.

Oanh!

Nguyên thần của Viêm Xà đại tướng vô cùng hoảng sợ, phát ra tiếng rít gào chói tai, nhưng cuối cùng vẫn bị Đại Nhật Như Lai chấn diệt!

Viêm Xà đại tướng cấp bậc Bán Bộ Đại Thánh đã ngã xuống!

Trong bầu trời sao, làn sương máu đang phiêu tán.

Có pháp tắc Thần Liên Tàn Khuyết đang ảm đạm, đánh mất hào quang. Đó là sức mạnh pháp tắc thuộc về Viêm Xà đại tướng, bắt đầu tiêu tán trên thế gian, cũng có nghĩa là một vị Bán Bộ Đại Thánh đã hoàn toàn biến mất.

Trên trời sao chỉ còn lại một mình Quân Tiêu Dao đang đứng khoanh tay, vẫn bạch y không dính bụi trần, vẫn phong tư tuyệt thế, thậm chí còn không nhìn ra được trên người hắn có dấu vết bị thương rõ ràng gì.

Khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân của Quân Tiêu Dao như giếng cổ không gợn sóng, không có đắc chí, hết sức bình thản.

Nhưng nếu chuyện mà hắn làm ra lan truyền thì đủ để lay động toàn bộ cổ lộ chung cực!

Lấy cảnh giới Thánh Nhân lại nghịch thiên giết chết Bán Bộ Đại Thánh!

Chuyện này quá chấn động lòng người!

Mọi người ở đây, dù là Thiên Nữ Diên, Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố hay Phù Vân công tử, cường giả Vạn Tộc Thương Minh, hoặc là Xà Nhân tộc, ai cũng dại ra, đờ đẫn, thật lâu sau cũng không phát ra được chút thanh âm nào.

Khắp trời sao tĩnh mịch không một tiếng động.

Thật lâu sau, phía Xà Nhân tộc mới truyền đến tiếng xôn xao, những chiến sĩ của Xà Nhân tộc vô cùng hoảng sợ, sợ đến da đầu tê dại!

Trong mắt bọn họ, bóng dáng bạch y tuấn tú đó không khác gì ác ma, búng tay một cái đã giết chết Mặc Đà, hiện tại còn nghịch

thiên đến mức chém chết Viêm Xà đại tướng.

“Hắn... Hắn không phải là người!”

“Quái vật, là quái vật!”

Mấy ngàn chiến sĩ Xà Nhân tộc bị dọa đến tâm thần đều hỏng mất. Viêm Xà đại tướng vô địch trong cảm nhận của bọn họ lại chết trong tay một người trẻ tuổi, chuyện này thật sự làm đảo loạn nhận thức của họ về cường giả.

Nhìn những Xà Nhân tộc chạy trốn đó, Quân Tiêu Dao tùy tiện búng tay một cái, kiếm khí lao phụt ra.

Mấy ngàn chiến sĩ Xà Nhân tộc đã hoàn toàn bị tiêu diệt chỉ trong mấy hô hấp.

Chương 798 - Âm mưu của Xà Nhân tộc

Chương 798: Âm mưu của Xà Nhân tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu để Bích Lăng nhìn thấy người lương thiện trong cảm nhận của nàng ta lại tùy tiện tàn sát tộc nhân của mình như vậy thì không biết sẽ có cảm nhận như thế nào.

Đáng tiếc, Bích Lăng bị Quân Tiêu Dao dùng Cấm Tiên tầng thứ ba phong bế cảm quan, không có khả năng nhận thấy động tĩnh của bên ngoài.

“Cấm kỵ vạn cổ, nghịch thiên tiêu diệt Bán Bộ Đại Thánh...” Ngực Thiên Nữ Diên phập phồng, cũng giật mình không thôi.

Dị số chính là dị số, không thể nhận thức theo lẽ thường.

“Công tử quá lợi hại!” Thái Âm Ngọc Thố hưng phấn mà nhảy một cái lên cao ba thước, tai thỏ cũng dựng thẳng lên.

Quân Tiêu Dao cường đại như thế thì không phải dễ dàng đối phó được với Kim Ô Thập Thái Tử kia sao?

Trong đôi mắt xinh đẹp của Nhan Như Mộng cũng không kiềm nén được mà xuất hiện sự trầm trồ thán phục, biểu hiện nghịch thiên của Quân Tiêu Dao thật sự không thể diễn tả bằng ngôn từ.

Mà bên kia, đám người Phù Vân công tử đã lặng lẽ cụp đuôi chuẩn bị yên lặng rời đi.

“Các ngươi muốn đi đâu?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn qua.

Hắn không có điếc, không phải không nghe thấy những lời lẽ trào phúng trước đó của Phù Vân công tử.

“Trước đó các ngươi đã xảy ra cái gì, có thể thuật lại không?” Quân Tiêu Dao lại nhìn về phía Nhan Như Mộng.

Nhan Như Mộng cũng trực tiếp kể lại mọi chuyện, bao gồm Phù

Vân công tử đá nàng ra ngoài.

“Loại người này để lại làm gì?”

Quân Tiêu Dao nghe xong thì tùy tiện tung ra một chưởng, sáu luồng tiên khí quấn quanh, trực tiếp giáng thẳng về hướng Phù Vân công tử.

Phù văn pháp giới có thể ngăn cản Viêm Xà đại tướng lại không chặn được một kích của Quân Tiêu Dao.

Toàn bộ phù văn pháp giới bị Quân Tiêu Dao dùng một chưởng đánh tan nát.

“Quân Tiêu Dao, từ từ, phụ thân ta là...” Phù Vân công tử lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, thất thanh kêu lên.

“Ta quan tâm cha ngươi là ai làm gì.”

Quân Tiêu Dao chụp ra một chưởng, thân thể và cả nguyên thần của Phù Vân công tử đều bị đánh nát thành vụn máu thịt.

Những cao thủ Vạn Tộc Thương Minh còn lại chung quanh đều run bần bật. Quân Tiêu Dao giết nhi tử của đại lão Vạn Tộc Thương Minh mà không chớp mắt lấy một cái, bọn họ chỉ sợ Quân Tiêu Dao cũng diệt khẩu bọn họ luôn.

“Các ngươi đi đi, cứ nói người này là do Quân Tiêu Dao này giết.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Quân công tử đã cứu tánh mạng của chúng ta, chúng ta cảm kích còn không kịp, tuyệt đối sẽ không để lộ ra.” Một cao thủ Vạn Tộc Thương Minh chắp tay và nói.

Bọn họ đều ăn ý quyết định nói Phù Vân công tử bị Xà Nhân tộc giết là được.

Quân Tiêu Dao không tỏ ý kiến, hắn còn chẳng coi toàn bộ Vạn Tộc Thương Minh ra gì thì làm sao lại để ý người sau lưng Phù Vân công tử.

Đám cao thủ của Vạn Tộc Thương Minh ngàn ân vạn tạ rời đi.

Quân Tiêu Dao xoay người nhìn về phía Nhan Như Mộng và nói: "Lên thuyền rồi bàn lại đi."

Nhan Như Mộng khẽ gật đầu, không biết vì sao, nàng nhìn Quân Tiêu Dao lại hơi đỏ mặt.

Đoàn người lên thuyền, tiếp tục bay về hướng Thiên Minh cổ tinh.

Phía bên kia, ba đại tướng còn lại của Xà Nhân tộc đều cảm nhận được Viêm Xà đại tướng đã ngã xuống.

"Khí tức của Viêm Xà đại tướng đã biến mất rồi, là ai giết?"

"Chẳng lẽ là chấp pháp giả cổ lộ của Nhân tộc?"

"Không có khả năng, xung quanh Thiên Minh cổ tinh vực có thám tử Xà Nhân tộc của chúng ta, trong thời gian ngắn chấp pháp giả Nhân tộc không có khả năng đến chỗ này."

"Chẳng lẽ là những thiên kiêu tiến đến rèn luyện?"

"Sao có thể, trừ phi là Viêm Xà đại tướng bị vây công ám toán."

"Có khả năng này."

"Thôi, trước mắt vẫn là đại kế của nữ vương quan trọng nhất, đa số những thiên kiêu cổ lộ đó đều bị Thái Ách thần miếu hấp dẫn tới."

"Nơi đó sẽ là nơi táng thân của bọn chúng!"

Trong hư không có thần niệm cường đại đang giao lưu.

Mà bởi vì Thái Ách thần miếu, toàn bộ cổ Thiên Minh tinh vực cũng cực kỳ náo nhiệt. Rất nhiều thiên kiêu cổ lộ và thế lực các nơi, thậm chí các chủng tộc cổ tinh còn lại cũng có sinh linh tiến đến.

Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, chính là Thái Ách thần miếu.

Đương nhiên, nhiều sinh linh xâm lấn như vậy cũng sẽ sinh ra xung đột với Xà Nhân tộc.

Trong một tinh vực nào đó, một đám thiên kiêu cổ lộ Nhân tộc đang chiến đấu như tắm máu với chiến sĩ của Xà Nhân tộc.

Lúc này, nơi xa chợt có phật quang chiếu khắp, một tăng nhân trẻ tuổi ngồi xếp bằng trên Bạch Ngọc Sư Tử thản nhiên tiến đến.

Bảo tướng của hắn thật trang nghiêm, cực kỳ tuấn mỹ, sau đầu có từng vòng Phật hoàn kim sắc phóng ra một loại khí tức đại quang minh, đại trí tuệ, đại từ bi.

“Đại phổ độ thiền quang!”

Một vòng phật quang kim sắc khuếch tán từ giữa mày tăng nhân trẻ tuổi. Những Xà Nhân tộc thích giết chóc đó đều dừng hành động, vẻ mặt trở nên đờ đẫn, sau đó trở nên bình tĩnh hài hòa.

“Là... Giáo Tử cấm kỵ của Tây Thiên Giáo, Phạn Thiên!”

Nhìn thấy tăng nhân trẻ tuổi kia, rất nhiều thiên kiêu nhịn không được mà kinh hô. Đây tuyệt đối là một tồn tại cực kỳ lợi hại trong các cấm kỵ.

Phạn Thiên bình thản nhìn về phía Thiên Minh cổ tinh nơi xa.

“Thái Ách thần miếu có đại nhân quả, đại cơ duyên.” Phạn Thiên lẩm bẩm, khống chế Bạch Ngọc Sư Tử mà đi.

Bên kia, một cổ chiến thuyền đang lao đến chiến trường Thiên Minh cổ tinh vực. Một nam tử áo đỏ khí tức mạnh mẽ đang đứng vững trên đó, mái tóc tung bay, dáng người mạnh mẽ.

Mà điểm khiến người ta chú ý là cánh tay phải của hắn được chế tạo thành từ kim loại, bị tế luyện thành chí tôn khí.

“Thánh Tử đại nhân, còn cách Thiên Minh cổ tinh không xa nữa!” Bên cạnh có tùy tùng cung kính chắp tay.

“Bổn Thánh Tử nhất định phải có được cơ duyên Thái Ách thần miếu.”

“Còn nữa, nghe nói có lẽ Quân Tiêu Dao cũng đến, lúc trước Thánh Giáo Tử của Hoang Môn Cổ Lan Thánh Giáo chết vì hắn ta, phải

tính món nợ này mới được.” Nam tử áo đỏ lẩm bẩm.

Hắn chính là Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo.

Cổ Lan Thánh Giáo chia thành tám Môn là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Vũ, Trụ, Hồng, Hoang.

Thánh giáo ở Hoang Thiên Tiên Vực chỉ là Hoang Môn trong tám Môn của Cổ Lan Thánh Giáo mà thôi. Thánh Giáo Tử kia cũng chỉ là Hoang Môn Thánh Tử, mà nam tử áo đỏ trước mắt chính là Thánh Tử của thánh giáo Hồng Môn.

Trong một mảnh trời sao âm u, có bốn bóng đen xuất hiện.

“Chúng ta chỉ cần đi đến Thái Ách thần miếu, ôm cây đợi thỏ là được, Quân Tiêu Dao kia sẽ tự tới cửa.”

“Có thể làm bốn đạo tặc chúng ta đồng loạt ra tay ám toán cũng coi như cho Quân Tiêu Dao thể diện.”

“Ha hả, chờ đến khi lão đại luyện hóa Chí Tôn Cốt và tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể thì phóng mắt nhìn ra cổ lộ Cửu Thiên Tiên Vực này, còn ai là địch nổi với chúng ta nữa?”

Bốn giọng nói âm hiểm như loài rắn phát ra tiếng cười lạnh lùng, sd chợt ẩn vào hư không.

...

Chương 799 - Mạc Cẩn Du kiêu ngạo

Chương 799: Mạc Cẩn Du kiêu ngạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong trời sao, một con thuyền thủy tinh vô cùng mỹ lệ đang lao vút đi. Điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là, một ít Xà Nhân tộc chung quanh nhìn thấy con tàu xâm nhập từ bên ngoài này thì không tiến lên công kích.

Trên tàu bay có hai bóng người đang đứng, trong đó có một nữ tử mặc váy bào đỏ thẫm, quyến rũ vạn phần, đó chính là Hồ Thanh Thanh.

Mà đứng bên cạnh nàng là một nam tử trẻ tuổi phấn chấn oai hùng. Hắn ta có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như điêu khắc, sợi tóc nào cũng sáng ngời trong suốt như thủy tinh.

Ly kỳ nhất chính là, thân thể hắn như tạo thành từ máu thịt, lại như ngọc thạch tỏa ra ánh sáng, cứ như một bảo khu bất diệt.

Mà trong hư không xung quanh hắn còn mơ hồ có chín cơn lốc xoáy hiện lên, không ngừng phun ra nuốt vào tinh hoa thiên địa. Người này căn bản không cần bỏ sức tu luyện, chín lốc xoáy kia thời khắc nào cũng đang hấp thu tinh hoa thiên địa cho hắn.

Mà khí tức của hắn cũng dâng lên một mức độ nho nhỏ vào mỗi thời mỗi khắc, quả thực giống như thiên quyến chi tử (1).

(1) Đứa con được trời ân sủng, thương yêu

Hắn chính là thánh linh trời sinh được coi là vô địch cùng giai của Thánh Linh Đảo, Mạc Cẩn Du!

Lúc này, trên gương mặt anh tuấn như tạc tượng của thánh linh thánh linh trời sinh Đảo - Mạc Cẩn Du hiện ra chút hờ hững lạnh lẽo.

“Ta cũng muốn nhìn Quân Tiêu Dao kia có dám tiến đến Thái Ách

thần miếu hay không.” Giọng nói của Mạc Cẩn Du thật lạnh.

Quân Tiêu Dao đánh chết rồi luyện hóa tùy tùng của hắn ta, Thông Thiên Thạch Linh ngay trước mặt mọi người trong hội đấu giá, quả thực là không coi hắn ta ra gì.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao có bối cảnh lớn, lai lịch cao, hơn nữa thực lực rất mạnh, nhưng Mạc Cẩn Du cũng không để ý. Hắn đến từ Thánh Linh Đảo, một thế lực bất hủ cũng không thể trêu chọc.

Hơn nữa Thánh Linh tộc bọn họ trời sinh được trời cao chiếu cố, mỗi một người đều là tồn tại vô địch cùng giai. Bởi vậy, Mạc Cẩn Du cũng không kiêng kị Quân Tiêu Dao, thậm chí có tâm tư tìm hắn tính sổ.

“Lấy uy thế vô địch cùng giai của Thánh Linh tộc, Mạc công tử muốn đối phó Quân Tiêu Dao kia thì nhất định có thể làm được.” Hồ Thanh Thanh cười quyến rũ mà nịnh hót.

Tuy rằng trong lòng nàng không cho rằng Mạc Cẩn Du có thể nhẹ nhàng đối phó Quân Tiêu Dao, nhưng nên nói cái gì thì cũng phải nói.

“Đừng nói Quân Tiêu Dao kia là Thánh Nhân đại viên mãn, cho dù là tu vi Thánh Nhân Vương thì ta cũng không để bụng.”

“Lấy thực lực hiện tại của ta, cho dù là đối mặt với cường giả Thánh Nhân Vương hậu kỳ thì vẫn có thể thong dong thoát đi.”

Mạc Cẩn Du nhàn nhạt nói, lại mang theo một chút kiêu ngạo.

Sau khi tới Thánh Cảnh, vượt cấp đối chiến là điều cực kỳ khó khăn, nhưng Thánh Linh tộc bọn họ lại có thể làm được.

Nghe thấy lời này, Hồ Thanh Thanh cũng hít sâu một hơi, phần ngực đầy đặn phập phồng, kinh ngạc cảm thán: “Lấy Mạc công tử Thánh Nhân đại viên mãn tu vi, thế nhưng có thể từ Thánh Nhân Vương hậu kỳ trong tay thoát đi, không hổ là Thánh Linh tộc.”

Nghe thấy Hồ Thanh Thanh nịnh hót, Mạc Cẩn Du cười khẽ, cũng không nói cái gì.

Chỉ là nếu để bọn họ biết được Quân Tiêu Dao đã đánh chết Viêm Xà đại tướng cấp bậc Bán Bộ Đại Thánh thì không biết họ sẽ có vẻ mặt ra sao?

“Đúng rồi, những Xà Nhân tộc đó vẫn không tới công kích chúng ta.” Hồ Thanh Thanh phát hiện một sự kiện khác.

“Thánh Linh tộc chúng ta và Xà Nhân tộc không có ân oán gì, Xà Nhân tộc cũng không dám chủ động tới trêu chọc chúng ta.” Mạc Cẩn Du nói.

Xà Nhân tộc có oán hận sâu đậm với các chủng tộc Nhân tộc, gần như nhìn thấy Nhân tộc thì sẽ tiến lên chém giết. Nhưng bọn họ và Thánh Linh tộc lại không có ân oán gì, cũng không dám tùy tiện trêu chọc Thánh Linh tộc.

“Lựa chọn Mạc công tử quả nhiên là chuyện nô gia làm chính xác nhất.” Hồ Thanh Thanh cười quyến rũ xinh đẹp.

Hiện tại nàng ta đã cảm thấy lựa chọn Mạc Cẩn Du cũng coi như không tồi. Ít nhất khi đi đến Thái Ách thần miếu sẽ không bị cản trở gì.

Nàng cho rằng chỉ sợ Quân Tiêu Dao và Thiên Nữ Diên còn chưa tới Thái Ách thần miếu thì đã gặp phải vài đợt công kích.

Mà sự thật cũng thật sự như thế, khi đám người Quân Tiêu Dao ngồi trên tàu bay sao trời đi tới Thái Ách thần miếu của Thiên Minh cổ tinh thì thật sự bị công kích mấy đợt.

Nhưng ngặt nỗi có Quân Tiêu Dao ở đó, thậm chí hắn không buồn hiện thân, chỉ bày ra một sát trận bên ngoài tàu bay thì tất cả Xà Nhân tộc tấn công đến đã lập tức đi đời nhà ma.

Đám người Quân Tiêu Dao lại nhàn nhã mà ngồi trong tàu bay sao trời.

“Lần này đa tạ.” Nhan Như Mộng nhìn Quân Tiêu Dao, chân thành mà nói.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng, nếu không gặp được Quân Tiêu Dao thì kết cục của mình sẽ như thế nào.

“Không sao.” Quân Tiêu Dao nói.

Giao tình giữa hắn và Nhan Như Mộng cũng không phải rất sâu, nhưng thường xuyên qua lại nên cũng không phải người xa lạ.

Lần này ra tay chỉ do ngẫu nhiên, nếu không phải Viêm Xà đại tướng tìm đường chết ra tay với tàu bay của Quân Tiêu Dao thì không chừng Quân Tiêu Dao căn bản không chú ý tới Nhan Như Mộng.

“Mặc kệ thế nào thì ta cũng nợ ngươi một lần.” Nhan Như Mộng nói.

“À, vậy ngươi lấy cái gì để trả?” Quân Tiêu Dao ngồi ngay ngắn trên ghế, tùy ý hỏi.

Nhan Như Mộng nghe vậy, không biết như nhớ tới cái gì, dung nhan hoàn mỹ tuyệt lệ bỗng hiện lên một vệt đỏ nhàn nhạt.

Sau đó, nàng bỗng ra tay, eo thon nhỏ uốn éo, đôi chân quét ngang về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng giơ tay trong nháy mắt, bắt được cẳng chân tinh xảo như sứ của Nhan Như Mộng, lộ ra một tia kinh ngạc mà nói: “Ngươi làm vậy là...”

“Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không?” Nhan Như Mộng bỗng khẽ hỏi.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao nhớ rõ.

Đó là lúc còn ở hạ giới, bọn họ còn đối lập với nhau. Khi đó, Quân Tiêu Dao cũng bắt lấy cẳng chân nàng như vậy, dò hỏi bản thể của nàng là cái gì.

Khi đó Nhan Như Mộng còn cảm thấy Quân Tiêu Dao là ma quỷ.

Ai ngờ cảnh đời đổi dời, hiện giờ quan hệ của hai người sẽ là như thế này.

Chương 800 - Lấy thân báo đáp được không

Chương 800: Lấy thân báo đáp được không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Lấy thân báo đáp, đủ không?” Nhan Như Mộng bỗng cắn đôi môi đỏ đẫy đà trơn bóng, cũng không biết là thật hay đang nói giỡn.

Quân Tiêu Dao sửng sốt, sau đó cười khẽ lắc đầu và nói: “Nói thật, lực hấp dẫn không lớn.”

“Ngươi...” Ngọc nhan của Nhan Như Mộng đỏ lên, sau đó quyến rũ trừng Quân Tiêu Dao một cái.

“Ngươi tưởng bở, người ta chỉ nói giỡn mà thôi, thế mà nghĩ là thật.”

Tuy Nhan Như Mộng nói như vậy, nhưng đáy mắt nàng lại hiện lên một chút ảm đạm khó có thể phát hiện.

Quân Tiêu Dao nhìn thấy cả, nhưng cũng không nói gì, ngược lại còn nhéo nhéo cẳng chân Nhan Như Mộng, cười khẽ và nói: “Đúng rồi, ta luôn có một nghi vấn, rốt cuộc bản thể của ngươi là cái gì?”

Nhan Như Mộng chưa bao giờ trả lời câu hỏi này của hắn, hỏi bản thể của Yêu tộc là cái gì giống như hỏi tuổi của nữ hài tử, đều là chuyện kiêng kị.

“Có đôi chân thon dài xinh đẹp như vậy, bản thể của ngươi không phải là hạc đó chứ?” Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm mà nói.

Nhan Như Mộng trừng Quân Tiêu Dao một cái, hờn dỗi nói: “Ngươi mới là hạc, bản thể của ta là Thiên Mộng Mê Điệp.”

“Hả?” Quân Tiêu Dao lộ ra chút kinh ngạc.

Hắn từng nghe nói đến Thiên Mộng Mê Điệp, là một loại sinh linh cực kỳ cường đại. Nghe đồn thời cổ từng có một con Thiên Mộng

Mê Điệp vỗ cánh một cái thì sinh linh của cả viên cổ tinh sinh mệnh đều rơi vào mộng ảo, không thể tự kềm chế.

Đây tuyệt đối là sinh linh chí cường, khống chế mộng ảo chi đạo.

Cũng khó trách tên của Nhan Như Mộng lại có một chữ Mộng.

Nếu Thiên Mộng Mê Điệp trưởng thành thì tuyệt đối là yêu hoàng chí cường.

Nghĩ đến đây, Nhan Như Mộng có được Yêu Hoàng Thể cũng là điều có thể lý giải.

“Nhưng sao ta cảm thấy ngươi chưa hiện hóa ra năng lực của Thiên Mộng Mê Điệp?” Quân Tiêu Dao nghi hoặc hỏi.

“Đó là vì ta chưa hoàn toàn thức tỉnh, cần huyết mạch chí cường làm vật dẫn.” Nhan Như Mộng nói đúng sự thật.

Sau đó, nàng liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái và nói: “Nếu không cho ta vài giọt tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể đi?”

“Ngươi suy nghĩ nhiều.” Quân Tiêu Dao quả quyết nói.

Tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể không phải là cải trắng, Quân Tiêu Dao ngưng luyện ra cũng rất tổn thương thân thể.

Còn tinh huyết lấy được từ buổi bán đấu giá thì hắn cũng phải dùng đến, không có khả năng đưa cho Nhan Như Mộng.

Nhưng sau khi biết được bản thể của Nhan Như Mộng là Thiên Mộng Mê Điệp, Quân Tiêu Dao cũng có tâm tư mượn sức.

“Muốn vứt bỏ Yêu Thần Cung, gia nhập Quân Đế Đình của ta hay không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Nếu ngươi có thể chinh phục Tiểu Yêu Hậu thì toàn bộ Yêu Thần Cung sẽ gia nhập Quân Đế Đình của ngươi.” Nhan Như Mộng nói.

Sau đó, nàng nhìn thật sâu vào mắt Quân Tiêu Dao: “Đương nhiên, nếu ngươi có thể giúp ta tìm được huyết mạch chí cường để thức tỉnh thì muốn ta gia nhập cũng không phải không thể.”

Ý của nàng ta cũng không phải gia nhập Quân Đế Đình, cũng không phải muốn có được huyết mạch chí cường làm vật dẫn, mà là muốn ở gần nam tử khiến nàng tức giận, rồi lại không bỏ xuống được này càng gần một chút.

Nghe Nhan Như Mộng nói thế, Quân Tiêu Dao hơi suy nghĩ một chút rồi thản nhiên gật đầu và nói: "Được."

Tuy rằng hắn không có khả năng giao tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể cho Nhan Như Mộng, nhưng đừng quên, huyết mạch trên người Bích Lăng cũng là chí cường.

Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm, huyết mạch cổ xưa kia tuyệt đối nằm trên chuẩn đế. Dùng huyết mạch đó để giúp Nhan Như Mộng thức tỉnh là đủ rồi.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao sẽ không rút huyết mạch của Bích Lăng ra, hắn còn chưa ma quỷ đến mức độ đó.

Cái mà Quân Tiêu Dao suy xét là bí mật trong Thái Ách thần miếu.

Vài ngày sau, rốt cuộc tàu bay sao trời của đám người Quân Tiêu Dao cũng đi tới Thiên Minh cổ tinh.

Phóng mắt nhìn lại, cả Thiên Minh cổ tinh đều hiện ra một màu xanh đậm, đây là tổ tinh của Xà Nhân tộc trên cổ lộ.

Đám người Quân Tiêu Dao rời khỏi tàu bay sao trời, nhìn ra viên cổ tinh này.

"Có chút không thích hợp." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Hắn có thể nhìn thấy có rất nhiều thiên kiêu cổ lộ và thế lực các nơi đều đi tới Thiên Minh cổ tinh, đều muốn được chia một ly canh.

Nhưng ba đại tướng Xà Nhân tộc còn lại lại không xuất hiện, chỉ có những chiến sĩ của Xà Nhân tộc đó đang chém giết với các thiên kiêu khắp nơi.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao cũng có thể cảm nhận được, ở phương hướng Thái Ách thần miếu có một khí tức cực kỳ khiếp người, làm

hắn nhớ tới năng lượng quỷ dị nào đó đã từng tiếp xúc.

“Mặc kệ thế nào thì cũng phải đi đến Thái Ách thần miếu.”

Bốn người Quân Tiêu Dao và Thiên Nữ Diên, Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố đáp xuống Thiên Minh cổ tinh.

Ở Thiên Minh cổ tinh, trên một đại lục mênh mông hoang vắng, một miếu thờ khổng lồ nằm ngang trong đó.

Thái Ách thần miếu không phải chỉ là một cổ miếu, mà là một mảnh di tích cổ xưa.

Có sương xám nồng đậm tràn ngập trong đó, khiến người ta không thấy rõ cảnh tượng bên trong Thái Ách thần miếu.

Ở xung quanh Thái Ách thần miếu có sát trận phong ấn tàn khuyết lúc ẩn lúc hiện, là lưu lại từ thời cổ xưa. Sức mạnh phong bế cường đại phong ấn toàn bộ Thái Ách thần miếu.

Lúc này, bên ngoài Thái Ách thần miếu có tiếng chém giết, tiếng quát tháo, tiếng hét phẫn nộ đan chéo với nhau.

Thiên kiêu cổ lộ Nhân tộc và tu sĩ các thế lực khắp nơi đang triển khai cuộc chém giết dữ dội đến cực điểm với Xà Nhân tộc ở bên ngoài Thái Ách thần miếu.

Máu tươi tưới ướt đẫm mặt đất, nhiễm đỏ cả đất đai, đây là một trận chiến cực kỳ tàn khốc.

“Giết, giết sạch những kẻ xâm lược ngoại lai ti tiện đó!” Có chiến sĩ của Xà Nhân tộc đang phẫn nộ gào rống.

“A, buồn cười, lũ Xà Nhân tộc chỉ xứng trở thành bia ngắm luyện tập mà cũng dám phản kháng?” Có thiên kiêu Nhân tộc khinh thường cười lạnh và nói.

Tiếng sát phạt vang lên tận trời, không dứt bên tai.

Trong chiến trường có người rất đáng chú ý.

Tỷ như vị Giáo Tử Tây Thiên Giáo cưỡi trên Bạch Ngọc Sư Tử -

Phạn Thiên, nơi hắn ta đi qua, Xà Nhân tộc hung lệ sôi nổi ngừng binh qua, giống như bị độ hóa.

Bên kia, Hồng Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo, Thánh Hồng Nhất đánh ra một quyền, quyền quang kinh thế.

Cánh tay phải của hắn ta hoàn toàn được chế tạo từ kim loại, bị tế luyện thành chí tôn khí, giơ tay nhấc chân thôi cũng có thể phát ra sức mạnh vô tận.

Đương nhiên, bị người ta chú ý nhất vẫn là Mạc Cẩn Du và Hồ Thanh Thanh.

Chương 801 - Tề tụ ở Thái Ách thần miếu

Chương 801: Tề tụ ở Thái Ách thần miếu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Những Xà Nhân tộc đó căn bản không ra tay với Mạc Cẩn Du, một là vì Thánh Linh tộc quá khiến người ta kiêng kị, hai là vì chiến lực vô địch cùng giai của Thánh Linh tộc khiến những Xà Nhân tộc đó căn bản không có chiến ý ra tay.

“Thánh linh trời sinh của Thánh Linh Đảo.”

Phạn Thiên và Thánh Hồng Nhất đều chú ý tới Mạc Cẩn Du. Mặc dù là cấm kỵ như bọn họ cũng sinh lòng kiêng kị đối với vị thánh linh trời sinh này.

Nhìn thấy tứ phương không ai dám trêu chọc Mạc Cẩn Du, trên gương mặt xinh đẹp của Hồ Thanh Thanh cũng hiện ra một nụ cười vui sướng tự đáy lòng.

Quả nhiên ánh mắt của nàng ta cũng không sai.

“Đã lúc này rồi mà bọn Thiên Nữ Diên còn chưa tới, phỏng chừng đã gặp khó khăn gì, xem ra dù đi theo Thần Tử Quân gia kia thì cũng không có khả năng thuận buồm xuôi gió.”

Ngay khi trong lòng Hồ Thanh Thanh nghĩ như vậy thì bỗng nhiên, chung quanh chiến trường có thiên kiêu cổ lộ kinh hô lên, trên mặt hiện ra chấn động.

Trên trời cao có bốn bóng người giá lâm, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Rõ ràng là bốn người Quân Tiêu Dao, Thiên Nữ Diên, Nhan Như Mộng và Thái Âm Ngọc Thố.

“Là Thần Tử Quân gia, quả nhiên hắn sẽ tới!” Có thiên kiêu cổ lộ mang theo kích động mà nói.

“Thật là bọn họ...” Sắc mặt Hồ Thanh Thanh lập tức khó coi, trong lòng nghĩ đến cái gì thì xuất hiện cái gì.

“Hắn chính là Thần Tử Quân gia?” Bên kia, ánh mắt Thánh Hồng Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo lập tức trở nên sắc bén.

“Trên người hắn mơ hồ có tuyến nhân quả tội nghiệt quấn quanh, hắn từng chém giết người của Phật môn.” Phạn Thiên của Tây Thiên Giáo cũng khẽ cau mày.

Mạc Cẩn Du đứng bên cạnh Hồ Thanh Thanh cũng đưa mắt nhìn qua, trong mắt có lạnh lẽo dâng trào.

Chính là người này miệt thị rồi chém giết tùy tùng của hắn ta.

Gần như trong nháy mắt, đám người Quân Tiêu Dao đã hấp dẫn ánh mắt bát phương.

Chỉ trong thời gian ngắn mà đã có vô số chiến sĩ Xà Nhân tộc rống giận lao về hướng đám người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao không để ý chút nào, chỉ tùy tiện vung tay lên, gợn sóng pháp lực dâng trào.

Phanh! Phanh! Phanh!

Những chiến sĩ Xà Nhân tộc xông lên lập tức nổ nát thành từng làn sương máu.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao nhìn về phía Thái Ách thần miếu nơi xa.

Bên ngoài miếu thờ có sức mạnh phong bế, hiện tại còn không thể tiến vào. Mà bên ngoài Thái Ách thần miếu, máu tươi đã nhiễm đỏ cả mặt đất.

Thần niệm nhạy bén của Quân Tiêu Dao có thể phát hiện được hình như dưới mặt đất mơ hồ có dao động trận pháp đang tràn ngập.

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao lập tức hiểu rõ trong lòng.

Khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười lạnh, Xà Nhân tộc tính toán

cũng hay lắm.

Nhưng hắn không để bụng.

Quân Tiêu Dao tới đây là vì Thái Ách thần miếu, nếu Thái Ách thần miếu không thể mở ra thì hắn cũng không chiếm được cơ duyên trong đó.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật sự dám xuất hiện!” Một lời nói lạnh nhạt vang lên từ miệng Mạc Cẩn Du.

Dáng người hắn ta thon dài và mạnh mẽ, sợi tóc nào cũng trong suốt. Thân thể như làm thành từ máu thịt lại như ngọc thạch, chảy xuôi rất nhiều phù văn, tỏa ra hào quang bất hủ, cứ như một khối bảo khu vô thượng.

Ở quanh thân hắn còn mơ hồ có chín lốc xoáy hiện ra, phun ra nuốt vào tinh hoa thiên địa, lúc nào cũng gia tăng sức mạnh cho hắn.

“Ngươi chính là Cửu Khiếu Thạch Linh của Thánh Linh Đảo kia, không tồi.” Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Mạc Cẩn Du.

Hắn cũng không gọi tên của Mạc Cẩn Du, mà kêu hắn ta là Cửu Khiếu Thạch Linh.

Rất rõ ràng, Quân Tiêu Dao đã xem hắn ta trở thành vật liệu thần kỳ hi hữu, mà không phải một sinh linh.

“Làm càn!” Sắc mặt Mạc Cẩn Du trầm xuống.

Trước nay không có ai dám coi sinh linh Thánh Linh tộc là vật liệu.

Bởi vì làm như vậy sẽ khiến toàn bộ Thánh Linh tộc bất mãn, không có chủng tộc nào nguyện ý bị người khác coi như công cụ tài liệu.

Mà Quân Tiêu Dao lại không kiêng dè chút nào cả.

“Quân Tiêu Dao, quả nhiên ngươi kiêu ngạo bá đạo, ngang ngược không kiêng dè ai giống như lời đồn.” Thánh Hồng Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo lạnh lùng cười nói.

“Hắn là...” Quân Tiêu Dao nói.

“Hồng Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo, Thánh Hồng Nhất.” Thiên Nữ Diên đứng bên cạnh thấp giọng mà nói.

Quân Tiêu Dao gật gật đầu.

Hắn cũng biết Cổ Lan Thánh Giáo là thế lực cực kỳ cổ xưa, tổng cộng chia thành tám Môn là Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang.

Thật ra thánh giáo bị hủy diệt trên Hoang Thiên Tiên Vực chỉ là Hoang Môn trong tám Môn.

Thánh Giáo Tử kia chính là Hoang Môn Thánh Tử, Thánh Hoang Nhất. Mà nam tử áo đỏ trước mắt lại là Hồng Môn Thánh Tử, Thánh Hồng Nhất.

Quân Tiêu Dao cũng không có thiện cảm gì đối với Cổ Lan Thánh Giáo, trong lòng chỉ có lạnh lùng.

Hắn không quên, trong thời gian xảy ra bất hủ chiến trên Hoang Thiên Tiên Vực, có tam đại thế lực bất hủ đỉnh cấp vượt giới ra tay từ tiên vực khác.

Trong đó cũng có Cổ Lan Thánh Giáo.

“Có lẽ đó chính là Phạn Thiên của Tây Thiên Giáo.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao dừng lại trên người tăng nhân trẻ tuổi cưỡi Bạch Ngọc Sư Tử kia.

Trong những người ở đây, những người duy nhất có thể làm hắn hơi để ý một chút cũng chỉ có ba người Cửu Khiếu Thạch Linh, Thánh Hồng Nhất, Phạn Thiên.

Nhưng không biết vì sao, trong loáng thoáng, thần thức nhạy bén của Quân Tiêu Dao có thể nhận thấy có ánh mắt âm lãnh đang âm thầm nhìn trộm hắn.

“Quân Tiêu Dao, nhân lúc này, để ta tới kết thúc thần thoại vô địch thế hệ trẻ của ngươi!”

Mạc Cẩn Du muốn ra tay, khí tức toàn thân mênh mông như đại dương, các loại phù văn pháp tắc lạc ấn lên hư không, đủ để biểu hiện ra thiên phú tuyệt thế của nhất tộc này.

“Còn có ta!” Thánh Hồng Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo cũng muốn ra tay.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt đột nhiên vang lên từ vòm trời: “Kề bên cái chết rồi còn nội đấu, thật là đáng buồn...”

Giọng nói này rất lớn, giống như âm thanh kinh thế lay động cả thiên địa.

“Khí tức này... Là Đại Thánh cảnh!” Có thiên kiêu biến sắc, phát ra tiếng kinh hô.

Trong hư không có ba bóng dáng hiện hóa ra. Hai nam một nữ, nửa người trên là hình người, nửa người dưới là đuôi rắn.

Mà làm người ta kinh hãi lại là thực lực của bọn họ.

Họ đều là Đại Thánh cảnh!

Chương 802 - Vạn Xà Phúc Giới Đại Trận

Chương 802: Vạn Xà Phúc Giới Đại Trận

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ba Xà Nhân tộc Đại Thánh cảnh này chính là ba người trong tứ đại tướng Xà Nhân tộc, gồm Lôi Xà đại tướng, Thanh Xà đại tướng, và Minh Xà đại tướng.

Cộng thêm Viêm Xà đại tướng đã bị Quân Tiêu Dao diệt sát thì bốn người bọn họ là mạnh nhất trong Xà Nhân tộc, chỉ đứng sau nữ vương Medusa.

“Sao Đại Thánh Xà Nhân tộc lại đến chỗ này?”

“Dựa theo quy tắc cổ lộ, những cường giả như bọn họ không thể ra tay với chúng ta!”

Rất nhiều thiên kiêu cổ lộ đều cảm thấy kinh hoàng, lo sợ bất an.

Trước kia khi bọn họ ở rèn luyện Thiên Minh cổ tinh, vì e ngại quy tắc của cổ lộ và kiêng kị chấp pháp giả nên những cường giả Xà Nhân tộc đó không ra tay.

Nhưng hiện tại, bọn họ hiện thân.

Kẻ đến thì không thiện, kẻ thiện thì không đến.

Hiển nhiên bọn họ xuất hiện không chỉ để lộ mặt mà thôi.

Đám người Mạc Cẩn Du và Thánh Hồng Nhất cũng tạm thời ngừng ra tay.

Lúc này, nữ tử duy nhất trong ba đại tướng, Thanh Xà đại tướng bỗng đưa mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Thanh Xà đại tướng này mặc nhuyễn giáp màu xanh thon dài dán sát người, nửa người dưới là cái đuôi rắn màu xanh lá, mái tóc đen xõa tung, dung nhan tuyết trắng cũng cực kỳ xinh đẹp.

Nàng nhìn Quân Tiêu Dao rồi nhíu mày mở miệng nói: “Viêm Xà đại tướng ngã xuống có liên quan gì đến ngươi?”

Bọn họ có thể mơ hồ cảm nhận được, quanh thân Quân Tiêu Dao có một luồng khí tức huyết tinh nhàn nhạt.

Đó là khí tức lưu lại sau khi giết chết cường giả Xà Nhân tộc chí. Mà vừa vặn, không lâu trước đó Viêm Xà đại tướng lại ngã xuống.

“Viêm Xà đại tướng là do ta giết, thì thế nào?” Quân Tiêu Dao không kiêng dè gì mà trực tiếp thừa nhận.

“Cái gì, Thần Tử Quân gia giết Viêm Xà đại tướng - Một trong tứ đại tướng của Xà Nhân tộc?”

“Sao có thể, tuy Viêm Xà đại tướng kia không đạt tới Đại Thánh cảnh, nhưng cũng là Bán Bộ Đại Thánh, Thần Tử Quân gia mạnh đến mấy cũng không có khả năng đối phó được.”

“Có lẽ là nhận sai?”

Chung quanh truyền đến rất nhiều tiếng bàn tán kinh nghi.

“Đánh chết Bán Bộ Đại Thánh, sao có thể?” Mạc Cẩn Du nghe vậy, chỉ cười nhạo lắc đầu.

Cả hắn cũng chỉ có thể chạy trốn trong tay Thánh Nhân Vương hậu kỳ.

Đánh chết Bán Bộ Đại Thánh?

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Cũng không khỏi quá thái quá.” Hồ Thanh Thanh cũng cảm thấy thực vớ vẩn.

Thậm chí cả Thanh Xà đại tướng cũng thực nghi hoặc. Viêm Xà đại tướng vô dụng đến mấy cũng không đến mức bị một hậu bối trẻ tuổi diệt sát.

“Thôi, đừng quan tâm chuyện đó, dù sao hôm nay bọn chúng đều phải chết.” Lôi Xà đại tướng đứng bên cạnh nói với giọng điệu tràn

ngập sát ý.

“Trực tiếp mở trận pháp ra đi.” Minh Xà đại tướng lộ ra ý cười tàn nhẫn.

Ngay sau đó, ba đại tướng Xà Nhân tộc cùng ra tay, ba Đại Thánh chi uy lay động cả thiên địa.

Sau đó, một trận pháp mênh mông bỗng bao trùm khắp đại lục, mọi người trong đó đều không thể thoát ra ngoài.

“Vạn Xà Phúc Giới Đại Trận!” Ba Đại Thánh cùng quát lạnh.

Vô số trận văn đang lưu chuyển, pháp lực cuộn trào mênh mông trong hư không, vô số những phù văn chi chít hội tụ, hóa thành từng quang xà năng lượng.

Mỗi một quang xà năng lượng đều ẩn chứa sức mạnh một kích của Thánh Nhân. Mà lúc này phóng mắt nhìn lại, quang xà năng lượng đã lên tới con số hàng tỉ.

Sức mạnh đó có thể hủy thiên diệt địa, huỷ diệt cả một giới!

“Không tốt, Xà Nhân tộc đã sớm lập ra kế hoạch, dùng Thái Ách thần miếu để dẫn chúng ta mắc câu!”

“Đáng chết, bọn chúng không sợ chấp pháp giả tức giận sao!”

Tất cả thiên kiêu đều luống cuống, bọn họ căn bản trốn không thoát khỏi đại trận như vậy.

“Không sao, động tĩnh của nơi đây nhất định sẽ bị chấp pháp giả phát hiện, hắn sẽ đến cứu chúng ta.” Cũng có thiên kiêu đang tự an ủi mình.

Mà đúng lúc này, ở tổ địa Xà Nhân tộc lại có cột sáng năng lượng cuồn cuộn vô biên bay lên trời, bắn vào vũ trụ.

Sau đó, lấy cột sáng năng lượng làm nguyên điểm, trận văn khuếch tán, giống như cái chén úp ngược mà bao trùm cả Thiên Minh cổ tinh và tinh vực chung quanh lại.

Tất cả dao động đều không thể truyền ra ngoài, mảnh tinh vực này hoàn toàn phong bế.

Thấy tình cảnh này, tất cả thiên kiêu cổ lộ đều lộ ra tuyệt vọng.

“Thật là ngu xuẩn, nếu đã lên kế hoạch trước thì sao có thể để lại hi vọng sống sót cho các ngươi.” Lôi Xà đại tướng cười lạnh.

“Thái Ách thần miếu cần vô số máu tươi để mở ra, chờ thần miếu mở ra rồi thì Xà Nhân tộc chúng ta sẽ có hy vọng lột xác cả tộc.” Minh Xà đại tướng nói.

“Không sai, trang sử mà Xà Nhân tộc ta bị áp bức, bị đoạt lấy, bị bắt giết sắp sửa qua đi.” Giọng nói của Thanh Xà đại tướng cũng hết sức cuồng nhiệt.

Đây là hy vọng duy nhất của bọn họ, nếu thất bại thì hậu quả chính là cả tộc bị diệt!

Bởi vì chấp pháp giả cổ lộ sẽ không mặc kệ bọn họ làm như thế.

Oanh! Oanh! Oanh!

Vô số quang xà năng lượng chen chúc trên hư không, từng thiên kiêu cổ lộ, tu sĩ các thế lực đều nổ nát, hóa thành sương máu.

Mỗi một quang xà năng lượng đều sánh ngang với một kích của Thánh Nhân.

Mặc dù bọn họ có thể ngăn cản một, hai con thì cũng không có khả năng cản được mấy chục đến mấy trăm.

Phạn Thiên của Tây Thiên Giáo giơ tay tung ra một cái bát kim sắc. Cái bát đó đón gió mà phóng đại, hóa thành một pháp giới bảo vệ nhóm người xung quanh hắn ta.

Thánh Hồng Nhất cũng tung ra một bí bảo, tạm thời ngăn chặn uy thế của trận pháp.

Còn bọn M ạc Cẩn Du và Hồ Thanh Thanh lại không bị công kích. Bởi vì Thánh Linh tộc và Xà Nhân tộc không có ân oán gì, Xà Nhân tộc cũng không muốn vô duyên vô cớ trêu chọc cường tộc này.

Mà Quân Tiêu Dao chính là đối tượng được chú ý trọng điểm. Hơn một ngàn quang xà năng lượng chung quanh đang lao thẳng về phía hắn.

Đợt công kích này tương đương với một chiêu của hơn một ngàn Thánh Nhân cùng tấn công.

Nhưng sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn hết sức bình thản. Hắn đã sớm liệu trước Xà Nhân tộc sẽ tung ra chiêu này, mà trong tay hắn cũng đang có lợi thế nên cũng không hoảng.

Quân Tiêu Dao giơ tay thi triển ra đại thần thông Lôi Đế, hóa thành lôi đình vô tận, làm nổ nát vô số những quang xà năng lượng chung quanh.

Tuy Vạn Xà Phúc Giới Đại Trận khủng bố, nhưng muốn thật sự uy hiếp sinh mệnh của hắn thì trừ phi là toàn bộ năng lượng trận pháp cùng tấn công một lúc vào hắn.

Nhưng hiển nhiên điều này không là không thể, bởi vì còn có các thiên kiêu khác đang ra sức chống lại.

Chương 803 - Giằng co với nữ vương

Chương 803: Giằng co với nữ vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Người nọ thật sự có chút bản lĩnh.” Lôi Xà đại tướng nói.

“Nghe nói hắn là thiên kiêu Nhân tộc cực kỳ cường đại trên cổ lộ, bối cảnh hùng hậu, lai lịch bất phàm.” Thanh Xà đại tướng nói.

“Mặc kệ hắn có lai lịch gì, hôm nay nếu đại kế thành công thì Xà Nhân tộc chúng ta không sợ gì cả.” Minh Xà đại tướng không thèm để ý chút nào.

Khi thời gian chuyển dời, số lượng thiên kiêu cổ lộ và tu sĩ các nơi ngã xuống cũng càng ngày càng nhiều, máu tươi nhiễm đỏ cả mặt đất.

Bên ngoài Thái Ách thần miếu, trận văn tàn khuyết cổ xưa cũng bắt đầu tan rã.

Rốt cuộc cánh cổng thần miếu cũng mở ra.

Ngay khi Thái Ách thần miếu giải trừ phong bế thì một luồng khí tức khủng bố vô biên cũng bùng nổ từ tổ địa Xà Nhân tộc nơi xa.

Ánh sáng tím mênh mông rực rỡ tỏa ra ở phía chân trời, hình thành một quang xà màu tím vạn trượng. Trong quang xà, một bóng hình xinh đẹp quyến rũ đẫy đà, diễm mị tuyệt luân, đang đạp gót sen mà chậm rãi đi đến.

Thấy tình cảnh này, tất cả thiên kiêu trong trận pháp đều lộ ra sự tuyệt vọng xưa nay chưa từng có.

Người mạnh nhất Xà Nhân tộc, nhân vật cấp thánh chủ, nữ vương Medusa giá lâm!

Nữ vương Medusa là một vị cường giả thánh chủ truyền kỳ, không chỉ ở Thiên Minh cổ tinh vực, mà còn rất nổi tiếng trong một ít

tinh vực chung quanh.

Danh khí của bà cũng không bị giới hạn ở phương diện thực lực, mà còn về mặt dung mạo.

Nhưng không ai dám mơ ước vị mỹ nhân rắn lãnh diễm này. Bởi vì nam tử bình thường căn bản không thể trấn áp được khí tràng kia.

Toàn bộ Xà Nhân tộc cũng nhờ có nữ vương Medusa mới kéo dài được hơi tàn. Nếu không sợ rằng đã sớm trở thành một trong những chủng tộc bị huỷ diệt trên cổ lộ.

Xưa kia cũng không ít chủng tộc bị dùng làm thí luyện trên cổ lộ, bởi vì bị giết chóc quá độ nên cuối cùng đã hoàn toàn diệt vong.

Mà đối với Xà Nhân tộc, vì e ngại uy danh của nữ vương Medusa nên những thiên kiêu cổ lộ đó cũng thu tay lại một chút.

Lúc này, trên vòm trời có ánh sáng tím rực rỡ, rốt cuộc nNữ vương của Xà Nhân tộc, Medusa, hiện thân.

Nữ vương Medusa mặc một bộ váy bào gấm màu tím, khuôn mặt tuyết trắng diễm mị tuyệt luân, cánh tay ngọc dài thẳng, môi đỏ tươi đẹp, đôi mắt đan phượng hẹp dài mang theo một khí phách mỹ diễm.

Tất nhiên không cần phải nhiều lời về dung mạo của bà, cứ như một ngự tỷ lãnh diễm bá đạo. Làm người ta kinh ngạc cảm thán là dáng người của bà.

Dù là Quân Tiêu Dao cũng phải lộ ra chút kinh ngạc.

Hắn đã rõ vì sao Bích Lăng tuổi còn nhỏ mà dáng người lại có thể khiến rất nhiều nữ tử thành niên tự biết xấu hổ, quả nhiên đều là thiên phú chủng tộc trợ giúp.

Chiếc váy bào gấm màu tím kia không che giấu được thân thể đầy đặn lả lướt của nữ vương Medusa, đường cong phập phồng đáng kiêu ngạo giống như một quả mật đào chín mọng chảy cả nước.

Ở dưới cái mông vểnh tròn trịa lại là một cái đuôi rắn vảy tím, sáng rực rỡ giống như tử kim, cực kỳ bắt mắt.

Nói thật, nếu không phải hiện tại đang trong lúc sinh tử thì thậm chí các thiên kiêu nam tính ở đây đều muốn ngồi xuống lẳng lặng thưởng thức dãy núi lồi lõm phập phồng ấy.

Nhan Như Mộng thấy tình cảnh này thì hừ nhẹ một tiếng và nói: "A... Nam nhân..."

Thiên Nữ Diên cũng nhìn lén Quân Tiêu Dao một cái, phát hiện trong mắt Quân Tiêu Dao không có quá nhiều gợn sóng. Nhiều nhất là hơi ngây ngẩn vì dáng người bá đạo của nữ vương Medusa, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Tham kiến nữ vương bệ hạ!"

Nhìn thấy nữ vương Medusa hiện thân,các Xà Nhân tộc ở đây đều hô lớn, trong mắt tràn đầy sùng bái cuồng nhiệt.

Nữ vương của nhất tộc bọn họ là tồn tại không cho phép ai khinh nhờn. Bọn họ chỉ biết lấy thái độ sùng bái thần linh để tôn thờ nữ vương Medusa. Bởi vì nếu không có bà thì có lẽ nhất tộc bọn họ đã sớm bị huỷ diệt.

"Hôm nay, tất cả Nhân tộc đến chỗ này đều sẽ bi thảm chết đi."

"Giống như tộc nhân của bổn vương bi thảm chết đi vì các ngươi vậy!"

Nữ vương Medusa mở miệng, giọng nói lạnh như băng sương. Lúc này bà giống như một mỹ nhân rắn tỏa ra sát ý ác độc lạnh thấu xương.

Ăn miếng trả miếng, nợ máu thì trả bằng máu. Đây vốn là những thiên kiêu cổ lộ đó nợ Xà Nhân tộc.

"Làm sao bây giờ, xong rồi!"

"Thánh chủ buông xuống, còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể chờ chết."

Giờ khắc này, tất cả thiên kiêu đều hoàn toàn tuyệt vọng.

Dù là đám người Phạn Thiên, Thánh Hồng Nhất cũng nhíu chặt

mày.

Chỉ có Mạc Cẩn Du và Hồ Thanh Thanh thoáng bình tĩnh một chút, vì Xà Nhân tộc sẽ không ra tay với Thánh Linh tộc.

Trong lúc tất cả thiên kiêu cổ lộ, các tu sĩ đều sinh ra tuyệt vọng thì một giọng nói khoan thai mà vang lên.

“Ngươi chính là nữ vương Medusa, thật sự có vài phần bản lĩnh kiêu hùng đây, nhưng ngươi chịu nổi hậu quả đó không?”

Giọng nói này mang theo sự thản nhiên và lạnh nhạt như ngồi trên cao, cứ như đứng trước mặt chủ nhân của giọng nói này thì cả nữ vương Medusa uy danh truyền xa, cao cao tại thượng cũng chỉ có thể cúi cái đầu cao quý xuống.

“Hả?” Nữ vương Medusa hơi nheo đôi mắt phượng hẹp dài lại, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Đó là một công tử bạch y diện mạo tuấn tú đến kỳ lạ, chung quanh là một mảnh chiến trường tay chân cụt, máu tươi giàn giụa, mà quần áo của hắn lại không nhiễm hạt bụi, cả người tĩnh lặng như một trích tiên. Cứ như toàn bộ chiến trường huyết tinh không liên quan gì đến hắn.

Vẻ mặt của hắn cũng rất bình thản, căn bản không có sự tuyệt vọng như rơi vào tuyệt cảnh.

Trong đôi mắt xinh đẹp của nữ vương Medusa hiện lên một chút bất ngờ, công tử nhân tộc này có chút khác biệt.

“Là Thần Tử Quân gia, có hắn ở đây thì chưa chắc chúng ta phải chết đâu!”

“Không sai, sau lưng hắn chính là Quân gia uy chấn Cửu Thiên Tiên Vực, nữ vương Medusa cường thế đến mấy thì dám giết Thần Tử Quân gia sao?”

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói vậy, tất cả thiên kiêu tu sĩ ở đây đều kích động, cứ như bắt được sợi rơm cuối cùng cứu mạng.

Quân Tiêu Dao chính là cứu tinh của bọn họ, cũng chỉ có Quân

Tiêu Dao mới có tự tin giằng co với nữ vương Medusa.

“Thần Tử đại nhân, xin hãy cứu chúng ta, ra mặt cho chúng ta!”

“Thần Tử Quân gia uy chấn tứ phương, sao lại sợ hãi lũ Xà Nhân tộc!”

“Cho dù là nữ vương Medusa mỹ diễm cũng chỉ xứng làm nha hoàn ấm giường cho Thần Tử Quân gia mà thôi.”

Các thiên kiêu ở đây đều cầu cứu van nài, vuốt mông ngựa nịnh nọt, thậm chí còn nói ra được câu nữ vương Medusa chỉ xứng làm nha hoàn ấm giường của Quân Tiêu Dao ấm.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt Thánh Hồng Nhất hơi trầm xuống.

Chương 804 - Cắt đứt luân hồi lộ của Xà Nhân tộc các ngươi!

Chương 804: Cắt đứt luân hồi lộ của Xà Nhân tộc các ngươi!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện giờ Quân Tiêu Dao đã có danh vọng lớn như vậy ở đế lộ sao?

Tất cả mọi người đều tin tưởng hắn có thể dẫn dắt họ giải trừ tử quan.

Sắc mặt Mạc Cẩn Du cũng rất khó coi, cứ như Quân Tiêu Dao cướp mất nổi bật của hắn ta vậy.

“Làm càn!”

“Lớn mật!”

Nghe thấy lời nói của những thiên kiêu đó, ba đại tướng Xà Nhân tộc đều lạnh lùng quát lên, trong mắt dâng trào sát ý.

Sao mà nữ vương cao cao tại thượng, không được phép khinh nhờn của tộc bọn họ chỉ xứng làm nha hoàn ấm giường của tiểu tử kia?

Quả thực là vũ nhục và miệt thị đối với Xà Nhân tộc.

Gương mặt diễm lệ của nữ vương Medusa cũng hơi trầm xuống.

Bà giơ tay hơi nhấn một cái, những thiên kiêu Nhân tộc ăn nói quá đáng đó trực tiếp nổ nát mà chết.

Chung quanh lập tức an tĩnh lại, những thiên kiêu đó đều run bần bật, tụ lại bên cạnh Quân Tiêu Dao.

“Nhân tộc, ngươi có biết mình đang nói cái gì không?” nữ vương Medusa lạnh nhạt hỏi.

Quân Tiêu Dao nhìn thẳng vào nữ vương Medusa, nhìn quét thân

thể đầy đặn lả lướt của bà từ trên xuống dưới.

Điều này khiến trong mắt nữ vương Medusa tỏa ra lạnh lẽo, chưa từng có ai dám lớn mật đánh giá bà như vậy.

“Đương nhiên Bản Thần Tử biết mình đang nói cái gì, hôm nay nếu trên người ta chảy xuống một giọt máu.”

“Không chỉ Xà Nhân tộc trên Thiên Minh cổ tinh của các ngươi, mà tất cả Xà Nhân tộc trên Cửu Thiên Tiên Vực sẽ không còn lại một móng, bị nhổ cỏ tận gốc!”

“Trên đường luân hồi, cắt đứt luân hồi đạo của Xà Nhân tộc các ngươi, tru tuyệt tất cả, vĩnh thế không được siêu sinh!”

Quân Tiêu Dao vung ống tay áo lên, lời nói lạnh lẽo như gió lạnh thổi quét thiên địa!

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Lời nói này của Quân Tiêu Dao thật sự quá khí phách siêu tuyệt!

Động một cái là tru diệt toàn tộc, đoạn tuyệt huyết mạch, cả luân hồi lộ cũng bị đánh sụp đổ đứt gãy!

Nếu là người khác nói ra lời này thì khó tránh có vài phần khoác lác không biết tự lượng sức. Nhưng nếu là Quân Tiêu Dao nói ra thì tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy thật bình thường. Bởi vì Quân gia thật sự có thực lực này.

Hơn nữa Quân gia có tiếng là bênh vực người mình.

Nếu Quân Tiêu Dao chết vì loại âm mưu tính kế này thì chỉ một Xà Nhân tộc không có khả năng ngăn cản lửa giận của Quân gia.

Đây là sự kinh sợ mạnh nhất đến từ quyền thế bối cảnh!

Quân Tiêu Dao không phải dạng ngu ngốc không cần đến bối cảnh. Dưới tình huống như vậy thì mượn danh Quân gia không có gì ghê gớm, quá bình thường.

Hơn nữa, trong lòng Quân Tiêu Dao còn có một mưu kế, tất cả đều

nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Nữ vương Medusa ghê gớm đến cỡ nào thì trong mắt hắn cũng chỉ là một thứ đồ chơi hơi đẹp mà thôi.

Trong Quân Đế Đình tùy tiện đi ra một thái thượng trưởng lão cũng có thể diệt sát nữ vương Medusa một vạn lần. Dạng người cấp bậc này mà dám bày ra tư thái nữ vương trước mặt hắn, không khỏi có chút buồn cười.

“Ngươi...”

Mái tóc đen của nữ vương Medusa bay loạn, khí tức Thánh Chủ khủng bố bùng nổ, đảo loạn cả khí cơ thiên địa.

Uy áp cuồn cuộn lật úp xuống, thậm chí một ít thiên kiêu tu sĩ trực tiếp bị đè ngã bẹp xuống mặt đất, xương cốt toàn thân vỡ vụn.

Với uy áp Thánh Chủ khủng bố như vậy mà Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên đứng đó, coi loại uy áp này không ra gì.

Ánh mắt nữ vương Medusa đanh lại, người thanh niên trước mặt làm bà có cảm giác đoán không ra được, nữ vương Medusa không thích cảm giác này.

Nàng nâng bàn tay trắng nõn lên, định xuất chưởng với Quân Tiêu Dao, hoàn toàn diệt sát hắn. Thánh Chủ chi uy không cần bàn cãi nhiều, một chưởng chụp xuống như trời xanh muốn sụp đổ.

Lúc này, sắc mặt của một vị trưởng lão phụ trách tình báo Xà Nhân tộc lại biến đổi, hoảng loạn nói: “Nữ vương bệ hạ, không thể...”

“Thế nào?” Nữ vương Medusa hơi nhíu mày liễu lại. Bà thật muốn dùng một chưởng chụp chết tiểu tử nói năng lỗ mãng này.

“Nữ vương bệ hạ, tuyệt đối không thể giết người này, nếu giết thì Xà Nhân tộc ta sẽ rước lấy họa diệt tộc.”

Trưởng lão phụ trách tình báo của Xà Nhân tộc nghe qua rất nhiều tin tức, đương nhiên cũng bao gồm chuyện về Quân Tiêu Dao.

Tiếp theo, trưởng lão kia thuật lại chút tin tức cho nữ vương Medusa nghe.

Nghe xong, cho dù là nữ vương Medusa tính cách lãnh diễm khí phách cũng lộ ra kinh ngạc.

Thần Tử truyền kỳ của Hoang cổ Quân gia, đệ nhất nhân trẻ tuổi, một tay sáng lập ra thế lực bất hủ Quân Đế Đình, tùy tiện đi ra một vị thái thượng trưởng lão trong đó cũng đưa bọn họ Xà Nhân tộc diệt hơn một ngàn trăm lần. Sau đó còn đánh cờ với trời, làm chấn động toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực.

Có thể nói mỗi một sự kiện trong đó đều là truyền kỳ.

Nữ vương Medusa hoàn toàn không ngờ tất cả những chuyện này do người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi trước mặt làm ra.

Cả bà cũng bị kinh sợ.

Nếu nhân vật tuyệt đại như vậy ngã xuống ở Thiên Minh cổ tinh thì dù có đại trận che lấp, lấy năng lực của Quân gia cũng có thể suy tính ra nhân quả.

Đến lúc đó, mặc dù Xà Nhân tộc có được cơ duyên trong Thái Ách thần miếu rồi cả tộc lột xác, nhưng vẫn không có khả năng ngăn cản lửa giận của Quân gia. Quân Tiêu Dao thật sự là một con nhím không thể đụng vào.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nữ vương Medusa thay đổi.

“Sao không động thủ đi?” Quân Tiêu Dao tùy ý cười cười.

Hiện tại hắn đã rõ vì sao những nhân vật vai ác trong tiểu thuyết đều thích lấy thế hiếp người. Bởi vì thật sự rất sảng khoái.

Suy nghĩ trong chốc lát, nữ vương Medusa lạnh lùng nhìn chằm chằm Quân Tiêu Dao và nói: “Ngươi có thể giữ được mạng sống, nhưng... phải chờ đến khi kế hoạch của tộc ta hoàn thành thì mới có thể thả ngươi đi.”

Nữ vương Medusa thoái nhượng một bước, bà không gánh vác nổi cái giá giết hại Quân Tiêu Dao, nhưng cũng không có khả năng lập

tức thả Quân Tiêu Dao đi, bởi vì sợ hắn sẽ báo tin với chấp pháp giả của Nhân tộc.

“Nhưng... Ta muốn tiến vào Thái Ách thần miếu thì thế nào?” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

“Ngươi đừng được một tấc lại muốn tiến một thước!” Nữ vương Medusa nhíu mày liễu lại.

Bà đã lui một bước, vậy mà Quân Tiêu Dao còn vọng tưởng tiến vào Thái Ách thần miếu, quả thực là được hời rồi mà còn khoe ra.

“Như vậy đi, chúng ta tới đánh cược đi?” Quân Tiêu Dao tiếp tục đề nghị.

“Đánh cược cái gì?” Nữ vương Medusa nhăn mày lại và nói.

Hiện tại bà cũng không dám xem thường Quân Tiêu Dao, ai biết trong hồ lô của hắn lại có cái gì.

Chương 805 - Trêu chọc nữ vương Medusa

Chương 805: Trêu chọc nữ vương Medusa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao vươn ba ngón tay và nói: “Ba chiêu, nếu bản Thần Tử có thể tiếp được ba chiêu của ngươi thì ngươi để ta tiến vào Thái Ách thần miếu.”

Lời này vừa nói ra thì toàn trường tĩnh mịch.

Dù là nữ vương Medusa thì trên dung nhan quyến rũ diễm tuyệt cũng hiện ra một tia kinh ngạc.

“Ngươi biết mình đang nói gì không?” Nữ vương Medusa nhịn không được mà nói.

Bà là một cường giả cấp Thánh Chủ, hiện tại Quân Tiêu Dao mới chỉ là Thánh Nhân đại viên mãn. Ở giai đoạn thánh cảnh, thua một cảnh giới thì thực lực cũng có cách biệt một trời.

Càng đừng nói Quân Tiêu Dao và nàng kém chừng ba đại cảnh giới!

Đây là chênh lệch mà không phải dùng thủ đoạn gì có thể bù đắp được, quả thực chính là áp chế một cách triệt để!

Thậm chí nữ vương Medusa cho rằng, có phải Quân Tiêu Dao muốn cố ý hố bà, kéo toàn bộ Xà Nhân tộc xuống nước hay không?

Bên này, đám người Mạc Cẩn Du, Thánh Hồng Nhất cũng nhịn không được lộ ra tiếng cười nhạo.

Thật sự là vì trong mắt bọn họ, hành vi của Quân Tiêu Dao không khác gì tìm đường chết cả, khiêu chiến Thánh Nhân Vương thì không chừng còn có chút khả năng, thậm chí đối mặt với Đại Thánh còn miễn miễn cưỡng cưỡng có chút cơ hội chạy trốn.

Nhưng đối mặt với Thánh Chủ thì tuyệt đối không thể.

“Rốt cục hắn muốn làm cái gì?” Phạn Thiên của Tây Thiên Giáo cũng đang suy tư.

“Thần Tử đại nhân, ngươi tuyệt đối đừng làm như vậy!”

“Đúng vậy, thỉnh Thần Tử suy nghĩ lại!”

Rất nhiều thiên kiêu chung quanh cũng biến sắc, cực lực khuyên can.

Bọn họ không phải suy xét cho an nguy của Quân Tiêu Dao, nhưng nếu Quân Tiêu Dao ngã xuống thì bọn họ chắc chắn phải chết.

Tuy sắc mặt đám người Thiên Nữ Diên và Nhan Như Mộng cũng hơi biến đổi, nhưng cũng không mở miệng nói cái gì. Các nàng từng chính mắt chứng kiến Quân Tiêu Dao cường thế diệt sát Bán Bộ Đại Thánh dưới sao trời.

Đối với các nàng mà nói, Quân Tiêu Dao chính là kỳ tích trường tồn, hắn chắc chắn có tự tin khi làm bất cứ việc gì, sẽ không tùy tiện làm xằng bậy.

“Thế nào, không dám ra tay với một Thánh Nhân Cảnh luôn sao?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ngươi đang gài bẫy bổn vương, đến lúc đó ngươi xảy ra vấn đề gì thì toàn bộ Xà Nhân tộc đều bị chôn cùng với ngươi.” Nữ vương Medusa sợ ném chuột vỡ đồ.

“Như vậy đi, lại thêm một điều kiện, nếu có thể tiếp ba chiêu của ngươi thì làm ấm giường cho bản Thần Tử được chứ?” Quân Tiêu Dao vẫn lạnh nhạt cười nói.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, những thiên kiêu đó nghe thấy lời này đều lộ ra vẻ mặt ngơ ngẩn, đờ đẫn.

Chẳng qua bọn họ chỉ chụp mông ngựa một chút mà thôi, Quân Tiêu Dao lại thật sự dám nói như vậy!

“Làm càn!” Tất cả Xà Nhân tộc đều đang giận mắng, trong mắt bốc

hỏa.

Nữ vương Medusa là tồn tại không thể khinh nhờn trong lòng bọn họ!

Nhưng Quân Tiêu Dao lại muốn coi nữ vương của bọn họ trở thành nha hoàn ấm giường, sao có thể nhẫn nhịn được?

“Nữ vương bệ hạ, để ta giết tiểu tử này!” Trong mắt Lôi Xà đại tướng bắn ra ánh điện lạnh lẽo.

Cả hắn cũng không dám có vọng tưởng gì với nữ vương Medusa, vậy mà tiểu tử nhân tộc này lại khinh nhờn bà như vậy.

Nữ vương Medusa phất bàn tay ngọc, đôi mắt xinh đẹp hiện ra hàn ý lạnh thấu xương, nhìn về phía Quân Tiêu Dao và nói: “Ngươi đang cố ý chọc giận để bổn vương ra tay?”

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì không tỏ ý kiến.

Trong lòng hắn thật sự có suy nghĩ này, mặt ngoài lại nói: “Ta đang nghiêm túc, à, nhưng hình như quên mất, rắn là động vật máu lạnh, không ấm giường được.”

“Xem ra ngươi còn không có cả tư cách làm nha hoàn ấm giường của ta.”

Mọi người nghe vậy thì đều dại ra.

Một thiên kiêu lập tức ngẩn ngơ nói: “Trước kia nghe nói mồm miệng của Thần Tử Quân gia sắc bén như đao, đủ để làm người ta tức giận đến một Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên.”

“Trước đó ta còn không tin, hiện tại ta đã tin.”

Cũng chỉ có Quân Tiêu Dao dám đùa giỡn và trêu chọc nữ vương Medusa như vậy. Sắc mặt nữ vương Medusa lạnh như băng sương, vươn một ngón tay trắng nõn thon dài ra.

“Không cần ba chiêu, chỉ một chiêu là được!”

Vừa dứt lời, nữ vương Medusa điểm ra một ngón tay, muốn cho

Quân Tiêu Dao một giáo huấn khắc sâu!

Thực lực của cường giả cấp bậc Thánh Chủ cường đại dữ dội. Nhất cử nhất động đều có thể dẫn động đại thế thiên địa, mượn dùng sức mạnh càn khôn thiên địa.

Sức mạnh này đã vượt xa Thánh Nhân, Thánh Nhân Vương, thậm chí Đại Thánh!

Một ngón tay của nữ vương Medusa điểm xuống, trong hư không trải rộng đạo văn, linh khí hội tụ, hóa thành một ngón tay ánh sáng tím khổng lồ ngàn trượng.

Ngón tay nhấn xuống, núi cao vạn trượng đều bị sụp đổ, thân thể Thánh Nhân cũng bị nổ nát thành sương máu.

“Thật là đáng sợ!”

Các thiên kiêu chung quanh vội vàng tản ra, giữ khoảng cách với Quân Tiêu Dao. Cho dù là các thiên kiêu cấm kỵ như Mạc Cẩn Du, Thánh Hồng Nhất, Phạn Thiên cũng cảm nhận được uy hiếp trí mạng.

Bọn họ chịu không nổi ngón tay này!

“Các ngươi đều lui lại...” Quân Tiêu Dao nói.

Ba nữ tử Thiên Nữ Diên, Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố lui về phía sau.

Trước nay Quân Tiêu Dao không làm chuyện chưa nắm chắc, cho nên các nàng không lo lắng chút nào. Ngón tay khổng lồ ánh tím còn chưa rơi xuống thì mặt đất chung quanh Quân Tiêu Dao đã bắt đầu vỡ ra, sụp đổ.

Bạch y của Quân Tiêu Dao tung bay, ống tay áo phất phới, vẻ mặt của hắn lại vô cùng bình thản, hắn thúc giục sức mạnh Hoang Cổ Thánh Thể và Đại La Bất Hủ Tiên Thân.

Hai sức mạnh này chồng lên nhau, ban cho Quân Tiêu Dao nhục thân gần như bất hủ bất diệt.

Hắn lại tung ra đại thần thông Côn Bằng, một quyền đánh ra, phù văn ngập trời, có hư ảnh Côn Bằng hiện hóa, mang theo một sức mạnh vô thượng làm nổ nát cả chư thiên.

Một quyền đánh thẳng về hướng ngón tay khổng lồ ánh tím kia.

Trên vòm trời, khuôn mặt lãnh diễm của nữ vương Medusa không có chút cảm xúc nào. Bà cũng không ngốc, không dùng hết toàn lực muốn ép Quân Tiêu Dao vào chỗ chết. Nữ vương Medusa nghĩ rằng có thể làm Quân Tiêu Dao bị thương nặng, cho hắn một bài học sâu sắc là đủ rồi.

“Tuy chỉ là một ngón tay của bổn vương, nhưng cũng không phải một Thánh Nhân có thể ngăn cản được.” Nữ vương Medusa lạnh nhạt nói.

Oanh!

Quyền quang của Quân Tiêu Dao va chạm với ngón tay khổng lồ ánh tím kia, phù văn vô tận phụt ra, hóa thành gợn sóng thổi quét khắp nơi. Mặt đất chung quanh tan vỡ, có thể nhìn ra uy lực một ngón tay của nữ vương Medusa cường hãn đến mức nào.

“Đã chết sao?” Thánh Hồng Nhất đưa mắt tìm kiếm.

Chương 806 - Tiếp ba chiêu của cường giả cấp bậc Thánh Chủ

Chương 806: Tiếp ba chiêu của cường giả cấp bậc Thánh Chủ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất nhiên hắn ta hy vọng Quân Tiêu Dao ngã xuống trong tay nữ vương Medusa. Nếu như vậy thì Cổ Lan Thánh Giáo bọn họ cũng ít đi một kẻ địch khủng bố đất.

“Đây là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.” Mạc Cẩn Du cười lạnh một tiếng, xem ra đã không cần hắn ta ra tay.

Khói lửa ngập tràn, bụi mù bay lên bốn phía, tất cả thiên kiêu cổ lộ và Xà Nhân tộc ở đây đều đổ dồn ánh mắt về hướng bên này.

“A, chắc tiểu tử dám khinh nhờn nữ vương đã chết rồi đúng không?” Lôi Xà đại tướng cười lạnh và nói.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười lạnh trên mặt hắn ta cứng lại, đọng lại, mắt rắn trừng lớn. Mọi người ở đây cũng dại ra, nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tin tưởng.

Bụi mù tan đi, một bóng dáng bạch y vẫn thản nhiên đứng ở nơi đó, bạch y trên người hắn không xuất hiện một nếp nhăn.

“Cường giả Thánh Chủ chỉ có như vậy?”

Quân Tiêu Dao ngẩng đầu, nhìn về phía nữ vương Medusa trên vòm trời. Nữ vương Medusa cũng hơi kinh ngạc, trên gương mặt diễm lệ tuyết trắng lộ ra một chút kinh nghi.

Vừa rồi bà chỉ tùy ý nhấn ra một ngón tay, tuy có giữ lại, nhưng vẫn có thể dễ dàng diệt sát cường giả Thánh Nhân.

Dù là thiên kiêu cấm kỵ như Quân Tiêu Dao thì theo lý thuyết cũng bị thương nặng mới đúng.

Kết quả Quân Tiêu Dao lại giống như không có việc gì, quần áo

trên người còn không có chút hỗn độn nào.

Điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Lại đến!” Nữ vương Medusa nhướng đôi mày liễu lên.

Lúc này, bà đã nghiêm túc lên một chút, một ngón tay trước đó của bà chỉ vận dụng một phần mười thực lực.

Mà hiện tại, nữ vương Medusa vươn ra tay ngọc, đánh xuống một chưởng, vận dụng ba phần thực lực.

Ba phần thực lực của Thánh Chủ đủ để dễ dàng làm bị thương nặng một vị Đại Thánh, diệt sát Thánh Nhân Vương, còn Thánh Nhân thì chỉ như con kiến, có thể tùy tiện tiêu diệt.

“Vậy mới thú vị chứ.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hoang Cổ Thánh Thể và Đại La Bất Hủ Tiên Thân của hắn được thúc giục đến cực hạn, đồng thời còn thêm vào sức mạnh mười vạn tượng thần của Tượng Thần Trấn Ngục Kính.

Đại thần thông Côn Bằng và đại thần thông Lôi Đế cũng được hắn tế luyện ra.

Chỉ thoáng chốc, không gian chung quanh Quân Tiêu Dao vặn vẹo, thần quang sôi trào, hàng tỉ thần huy kim sắc chiếu sáng thiên địa, còn có hư ảnh Côn Bằng và Lôi Đế cũng ra tay cùng một lúc với hắn.

Lúc này Quân Tiêu Dao thật sự giống thần vương vô thượng.

Ít nhất về mặt khí thế thì căn bản không yếu hơn nữ vương Medusa chút nào!

Oanh!

Cự chưởng pháp tắc của nữ vương Medusa va chạm với công kích của Quân Tiêu Dao. Gợn sóng ấy còn kịch liệt hơn trước đó, gió lốc pháp tắc thổi quét ra, xé rách không gian xung quanh.

Giống như hai ngôi sao chổi va chạm với nhau, đất đá bay tán

loạn, thiên địa rung chuyển.

Phanh!

Một kích qua đi, Quân Tiêu Dao lui lại mấy bước, thân thể chấn động ong ong, sức mạnh khủng bố thuộc cấp bậc Thánh Chủ muốn xé rách thân thể hắn.

Nhưng toàn thân Quân Tiêu Dao phóng thích ra ánh hào quang kim sắc, bất hủ tiên huy chảy xuôi. Đây là một bảo khu khủng bố có được tư chất dùng nhục thân chứng đế, ba phần sức mạnh cấp Thánh Chủ cũng khó có thể phá hủy!

“Sao lại vậy?” Lúc này nữ vương Medusa thật sự có chút giật mình, môi đỏ khẽ nhếch, cực kỳ bất ngờ.

Cả cường giả cấp Đại Thánh như Lôi Xà đại tướng cũng không thể chịu được ba phần thực lực của bà. Chỉ một Thánh Nhân Cảnh thì sao có thể đón được.

Điều khiến bà không thể chấp nhận chính là, trên người Quân Tiêu Dao cũng không có thương thế rõ ràng gì, vẫn rất thong dong bình tĩnh.

“Tiểu tử này...”

Đám người Lôi Xà đại tướng, Thanh Xà đại tướng cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Không có khả năng, Hoang Cổ Thánh Thể bị thiên địa giam cầm, có mười gông xiềng, mặc dù hắn đánh vỡ được vài sợi thì cũng không có khả năng ngăn cản được công kích của Thánh Chủ!”

Mạc Cẩn Du cũng hít sâu một hơi, có vẻ không thể tin nổi. Thánh Linh tộc bọn họ chính là thần thạch tiên kim hóa linh, trời sinh có được bảo khu bất diệt.

Nhưng dù là Mạc Cẩn Du, lấy cảnh giới và cường độ thân thể hiện tại của hắn ta cũng không có khả năng ngăn cản một kích của nữ vương Medusa, thân thể sẽ trực tiếp vỡ vụn.

“Còn lại một chiêu cuối cùng, đừng có lưu tình, bằng không ngươi

đường đường là nữ vương mà cũng chỉ có thể làm nha hoàn ấm giường của bản Thần Tử.”

Quân Tiêu Dao đứng khoanh tay, trên dung nhan tuấn tú tuyệt luân hiện ra một nụ cười.

Trong mắt nữ vương Medusa, nụ cười này rất chói mắt.

“Một khi đã vậy, bổn vương tác thành cho ngươi!”

Nữ vương Medusa lạnh lùng nói, cái đuôi rắn màu tím của bà quất thẳng ra, xé rách cả hư không, trong nháy mắt đã buông xuống trước người Quân Tiêu Dao.

Bà muốn đích thân ra tay, trấn áp tiểu tử đáng ghét không coi ai ra gì nàng ta.

Nhìn thấy nữ vương Medusa thật sự ra tay, tuy sắc mặt Quân Tiêu Dao rất bình thản, nhưng trong lòng lại cảnh giác. Dù sao cũng là cường giả Thánh Chủ, chênh lệch cảnh giới quá lớn, Quân Tiêu Dao cũng phải dùng hết sức để ứng phó.

Bên ngoài thân thể hắn hơi chấn động, có long khí điên cuồng tuôn ra, ngưng kết thành Thất Thải Thánh Long Giáp, trong màu bạc tỏa ra bảy màu sặc sỡ.

Đồng thời, hai chiêu Thánh Thể dị tượng là Vạn Thánh Triều Bái và Tiên Vương Lâm Cửu Thiên cũng được triển khai, đè ép cả thiên địa.

Sau đó, sáu luồng tiên khí hiện ra bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao, gia trì thêm sức mạnh cho hắn.

Còn có sức mạnh Chí Tôn Cốt cũng bị Quân Tiêu Dao thúc giục.

Có thể nói lúc này, Quân Tiêu Dao thật sự không giữ lại quá nhiều, đã toàn lực ra tay.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai người lập tức giao thủ với nhau.

Mỗi một kích của nữ vương Medusa đều chứa sức mạnh Thánh Chủ chí cường, dù là nhục thân của Quân Tiêu Dao cũng chấn động ong ong.

Trong mắt Medusa lộ ra sự sửng sốt, mỗi lần bà va chạm với Quân Tiêu Dao, đều cảm thấy như đánh vào một khối tiên kim bất diệt.

“Nhục thân của người này...” Nữ vương Medusa cũng không thể tin nổi. Bà chưa từng gặp qua yêu nghiệt như Quân Tiêu Dao.

Bà lại đánh ra một chưởng, muốn làm Quân Tiêu Dao bị thương nặng.

Quân Tiêu Dao lại tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh. Đây là một vũ khí chí cường, Vạn Vật Mẫu Khí quay cuồng, miệng đỉnh như một ngôi sao to lớn đập về hướng nữ vương Medusa.

Chương 807 - Tung ra lợi thế

Chương 807: Tung ra lợi thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nữ vương Medusa tung ngọc chưởng đánh lên Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, phát ra một âm thanh vang dội cả thiên địa.

Bà chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng bố vô biên nghiền áp đến, khiến bản thân cũng phải lui ra phía sau vài bước.

Lúc này, Quân Tiêu Dao lại thi triển Côn Bằng cực tốc, nháy mắt lao đến phía sau nữ vương Medusa.

Hắn trực tiếp ra tay, một tay siết chặt gáy ngọc thon dài của nữ vương Medusa, một tay ôm chặt vòng eo yểu điệu như rắn nước của bà.

Hoang Cổ Thánh Thể cộng thêm mười vạn sức mạnh tượng thần toàn bộ bùng nổ vào thời khắc này.

Nữ vương Medusa chỉ cảm thấy thân thể mình như đang bị cự thú sắt thép tàn phá nghiền áp, thần lực này quả thực có thể đánh nát cả núi cao Thái Cổ.

Ngay khi nữ vương Medusa muốn hoàn toàn bùng nổ uy thế Thánh Chủ, chấn văng Quân Tiêu Dao ra thì miệng Quân Tiêu Dao bỗng tiến đến bên tai nữ vương Medusa, cười lạnh và nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết nữ nhi Bích Lăng của mình đang ở nơi nào sao?”

Một câu vừa dứt thì thân thể của nữ vương Medusa lập tức cứng còng lại, thậm chí bà còn quên tránh thoát Quân Tiêu Dao, toàn bộ thân thể đầy đặn mượt mà mê người đều kề sát vào Quân Tiêu Dao, bị hắn ép chặt gắt gao.

“Ngươi biết Bích Lăng ở nơi nào, là ngươi bắt đi?!” Nữ vương Medusa nghiến răng, trong đôi mắt xinh đẹp có sự lạnh lẽo cực độ đang lưu động.

Nếu thật sự là Quân Tiêu Dao bắt đi, vậy thì dù bà có làm ra chuyện mà cả thiên hạ không tán đồng, cũng phải để Quân Tiêu Dao biết cái gì là sống không bằng chết.

“Bản Thần Tử khinh thường dùng thủ đoạn như vậy, yên tâm đi, nàng ta không có việc gì.” Quân Tiêu Dao nói.

Hơi thở phun ra từ miệng hắn phà lên vành tai trong trẻo của nữ vương Medusa, có cảm giác tê tê dại dại.

Trong mắt nữ vương Medusa lộ ra một tia khác thường, bà là nữ vương cao cao tại thượng của Xà Nhân tộc, được bát phương cúng bái, chưa bao giờ có một người khác phái có thể đứng gần bà như vậy.

Lúc này, nữ vương Medusa mới nhận thấy thân thể đầy đặn lả lướt của mình đã bị Quân Tiêu Dao siết chặt.

Trên gương mặt lãnh diễm của nữ vương Medusa lộ ra một chút nổi giận.

Quân Tiêu Dao cũng không phải cố tình muốn ăn đậu hủ của nữ vương Medusa, hắn không cần thiết phải làm như vậy.

Trước nay Quân Tiêu Dao chẳng phân biệt nam nữ trong lúc chiến đấu. Cho dù là ngực của nữ nhân thì hắn cũng có thể không chút lưu tình mà đấm ra một quyền.

Nhưng không thể không thừa nhận là, xúc cảm mềm mại đàn hồi và đẫy đà này thật sự chỉ có nữ vương Medusa mới có được.

Lúc này, dù là thiên kiêu cổ lộ hay Xà Nhân tộc toàn trường đều đầy mặt ngạc nhiên. Trước mắt tuy đang chiến đấu, nhưng cảnh tượng này nhìn cứ cảm thấy... Có cái gì đó cổ quái, khiến người ta suy nghĩ nhiều.

“Nam nhân đều là đức hạnh này sao?” Nhan Như Mộng bĩu môi.

Nàng lại theo bản năng mà cúi đầu nhìn nhìn dáng người của mình, cũng không kém mà. Tuy rằng thật sự không thành thục đến chảy nước như nữ vương Medusa mà thôi.

Thiên Nữ Diên cũng hơi cắn môi ngọc, chưa nói cái gì, trong lòng lại có chút không thoải mái.

Phía Xà Nhân tộc, trong đầu đám người Lôi Xà đại tướng đã nổ vang. Lúc này, nữ vương chí cao vô thượng, không thể khinh nhờn của Xà Nhân tộc bọn họ lại bị một nam tử nhân tộc làm bẩn như vậy.

Nhận thấy xôn xao chung quanh, nữ vương Medusa cũng tỉnh táo lại, trước đó chỉ vì nghe thấy tin tức của Bích Lăng mà bà có chút thất thần mà thôi.

“Có thể buông ra không?” Nữ vương Medusa lạnh giọng mà nói.

“Đương nhiên là được, chuyện gì cũng có thể nói, bản Thần Tử không muốn hoàn toàn huỷ diệt Xà Nhân tộc, vậy quá tàn nhẫn, vi phạm lẽ trời.” Quân Tiêu Dao buông nữ vương Medusa ra.

Hắn biết Bích Lăng chính là lợi thế tốt nhất. Chỉ là, nếu để người hiểu biết Quân Tiêu Dao nghe thấy lời này thì nhất định sẽ mắng thầm.

Các thế lực chủng tộc mà Quân Tiêu Dao huỷ diệt còn ít sao?

Hai người tách ra, không khí cũng tạm thời bình tĩnh lại.

Trên mặt nữ vương Medusa vẫn còn vệt đỏ ửng sau khi nổi giận, khiến khuôn mặt lãnh diễm ấy có thêm chút động lòng người, nhưng ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh.

“Tiểu tử, dám khinh nhờn nữ vương bệ hạ, chết tới nơi rồi!” Lôi Xà đại tướng nhịn không được muốn ra tay.

“Dừng tay!” Nữ vương Medusa lạnh lùng quát lớn.

Thân thể Lôi Xà đại tướng cứng đờ, hơi ngơ ra, trên mặt lộ ra oán hận không cam lòng. Nữ vương Medusa lại vì một tiểu tử ngoại tộc vừa khinh nhờn mình mà quát mắng đại tướng là hắn ta.

“Bích Lăng đâu?” Nữ vương Medusa nói.

Quân Tiêu Dao cười khẽ, trong ngực hắn hiện lên một cái bóng

xanh, đó là một con rắn nhỏ màu xanh lá, thân thể nó chợt lóe, lập tức biến thành một thiếu nữ xinh đẹp mười ba mười bốn tuổi, đó chính là Bích Lăng.

“Nương...”

Nhìn thấy nữ vương Medusa, Bích Lăng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ cực độ, lập tức nhào tới.

Quân Tiêu Dao thấy cảnh này thì cũng không ngăn cản.

Hắn biết, có Bích Lăng ở đây thì nữ vương Medusa không có khả năng ra tay với hắn. Bích Lăng cũng sẽ không cho phép nữ vương Medusa hại hắn.

“Chuyện này...”

Tình cảnh đột nhiên diễn ra này khiến lệnh rất nhiều người đều hơi ngạc nhiên, không ngờ cục diện sẽ có thay đổi như thế này.

Nhưng nghĩ đến Quân Tiêu Dao thật sự chặn được ba chiêu của nữ vương Medusa, trong lòng mọi người đều kinh ngạc cảm thán không thôi.

Đám người Mạc Cẩn Du và Thánh Hồng Nhất càng không thể tin nổi.

“Bích Lăng, con không sao chứ?” nữ vương Medusa vuốt đầu Bích Lăng, lúc này đôi mắt đan phượng bốn lãnh diễm khí phách kia cũng hiện ra chút dịu dàng.

“Bích Lăng không sao, có thể bình an gặp lại nương là nhờ vào công tử.” Bích Lăng cười hì hì, rất vui sướng mà nói.

Sau đó, nàng cũng trực tiếp thuật lại những chuyện xảy ra trước đó cho nữ vương Medusa nghe.

Nghe thấy sau khi mua được Bích Lăng, chẳng những Quân Tiêu Dao không tổn thương nàng, ngược lại còn rất chiếu cố, ánh mắt nữ vương Medusa nhìn về phía Quân Tiêu Dao cũng giảm đi chút lạnh lẽo.

“Tuy ngươi rất đáng ghét, nhưng... Vẫn phải đa tạ ngươi đã cứu Bích Lăng.” nữ vương Medusa lãnh ngạo nói.

Quân Tiêu Dao nói: “Nữ vương Medusa, cái mà ta muốn cũng không phải là một câu cảm ta, ước hên ba chiêu vừa rồi có tính là ta thắng không?”

Nghe thấy lời này, vẻ mặt nữ vương Medusa cũng lộ ra một tia do dự.

Chương 808 - Lấy ra lợi thế để bàn điều kiện, thần phục ta

Chương 808: Lấy ra lợi thế để bàn điều kiện, thần phục ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ép bổn vương làm nha hoàn ấm giường của mình?”

“Hả...”

Quân Tiêu Dao cũng hơi kinh ngạc, chẳng lẽ trọng điểm không phải là hắn muốn tiến vào Thái Ách thần miếu sao?

“Đây là thứ yếu, mặt khác, có lẽ chúng ta còn có thể thảo luận một chút chuyện, sẽ có lợi cho Xà Nhân tộc.” Quân Tiêu Dao nói.

Nữ vương Medusa nghe vậy thì hơi suy tư, sau đó giao Bích Lăng cho Thanh Xà đại tướng chăm sóc rồi vung tay ngọc lên.

Chung quanh đan chéo phù văn pháp lực, hóa thành một không gian ngăn cách. Chỉ có nữ vương Medusa và Quân Tiêu Dao ở trong đó.

“Đây... Đây là chuyện gì?”

“Chẳng lẽ Thần Tử Quân gia muốn thuyết phục nữ vương Medusa?”

“Thuyết phục cái gì, hẳn là ngủ phục đó chứ.”

“Chậc chậc, đổi lại là ta, cũng không dám ở một mình với mỹ nhân rắn rết kia đâu.”

Tất cả thiên kiêu ngoại giới đều kinh ngạc cảm thán.

“Nữ vương bệ hạ bảo chúng ta tạm thời ngừng Vạn Xà Phúc Giới Đại Trận, chờ lúc sau bàn lại.” Thanh Xà đại tướng nói.

“Tại sao lại như vậy, tiểu tử kia có thể làm nữ vương bệ hạ thay đổi chủ ý.” Lôi Xà đại tướng cực kỳ bất mãn trong lòng, trong mơ hồ còn có cảm xúc ghen ghét tồn tại.

Bởi vì trong Xà Nhân tộc, trừ nữ vương Medusa ra thì tu vi của hắn ta là cao nhất. Ngày sau nếu nữ vương Medusa muốn sinh sản hậu đại thì người được chọn tốt nhất chính là hắn.

Còn Bích Lăng, nói là nữ nhi của nữ vương Medusa, nhưng cũng không phải bà sinh.

Tuy Lôi Xà đại tướng không dám khinh nhờn nữ vương Medusa, nhưng trong lòng hắn cũng mơ hồ có chút tâm tư.

Hiện tại, nhìn thấy nữ vương Medusa và một nam tử nhân tộc có giao thoa như vậy, tất nhiên trong lòng hắn ta rất khó chịu.

Lúc này, trong không gian ngăn cách, nữ vương Medusa lạnh nhạt nhìn về phía Quân Tiêu Dao và nói: “Có gì nói thì nói đi, kiên nhẫn của bổn vương hữu hạn.”

Quân Tiêu Dao khoanh tay mà nói: “Ngươi muốn cơ duyên của Thái Ách thần miếu chỉ vì muốn giúp cả Xà Nhân tộc thoát khỏi tình cảnh thê thảm hiện giờ.”

“Nhưng ngươi có nghĩ tới không, nếu trong Thái Ách thần miếu không có cơ duyên có thể giúp Xà Nhân tộc các ngươi lột xác thì sao?”

“Đến lúc đó chấp pháp giả cổ lộ đến thì Xà Nhân tộc các ngươi đều xong đời.”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến vẻ mặt nữ vương Medusa đanh lại.

Đúng vậy.

Chấp pháp giả cổ lộ đều có tu vi chí tôn cảnh trở lên, muốn tiêu diệt Xà Nhân tộc bọn họ cũng không tính quá khó.

Lần này nữ vương Medusa tính được ăn cả ngã về không, đặt tất cả tiền đặt cược vào Thái Ách thần miếu. Nếu thua thì nhất định chính là kết cục diệt tộc.

“Nếu bản Thần Tử cho ngươi một cơ hội, có thể đảm bảo giúp Xà Nhân tộc được sinh hoạt an ổn, còn có thể đạt được tài nguyên phong phú, ngươi nguyện ý không?” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

“Cái gì, ngươi có thể làm được?” Nữ vương Medusa cũng cả kinh.

Đây không phải là chuyện mà bà tha thiết ước mơ sao, giúp Xà Nhân tộc được phát triển an ổn, không cần bị ức hiếp và bắt giết hằng ngày giống như bây giờ.

“Rất đơn giản, thần phục ta!”

Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nữ vương Medusa.

Thật ra ngay từ đầu Quân Tiêu Dao cũng không có kế hoạch thu phục Xà Nhân tộc. Đối với hắn mà nói, Xà Nhân tộc chỉ là một tiểu tộc không quan trọng mà thôi, sống hay chết cũng chẳng liên quan đến hắn.

Mặc dù Xà Nhân tộc bị diệt sạch, Quân Tiêu Dao cũng không có cảm giác gì, thậm chí không chớp mắt lấy một cái.

Nhưng khi biết được huyết mạch của Bích Lăng, Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy nhất mạch Xà Nhân tộc còn có bí mật nào đó.

Mà bí mật kia nằm trong Thái Ách thần miếu.

Nếu Xà Nhân tộc thật sự còn có lai lịch khác thì họ có giá trị bồi dưỡng. Gia nhập Quân Đế Đình là một lựa chọn không tồi.

“Muốn Xà Nhân tộc chúng ta làm nô lệ?” Nữ vương Medusa nhíu mày liễu lại.

Nếu là người khác dám nói những lời này trước mặt bà thì nữ vương Medusa đã sớm tát một cái qua.

“Là thần phục, không phải nô dịch.” Quân Tiêu Dao sửa đúng lại.

“Còn không phải phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi.” Nữ vương Medusa lạnh lùng nói.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu và nói: “Nữ vương Medusa, ngươi không ngây thơ như vậy đó chứ, hẳn ngươi cũng biết, trên đời này không có tự do tuyệt đối.”

“Toàn bộ thế giới là một kim tự tháp, tầng trên đè lên tầng dưới, mà bản Thần Tử chính là người đứng trên đỉnh cao nhất của kim tự tháp!”

Mái tóc Quân Tiêu Dao bay múa, trong mắt hiện ra ánh sáng tự tin lộng lẫy. Hắn sinh ra đã tôn quý và cao cao tại thượng sẵn rồi. Khí chất đứng lâu trên địa vị cao, nhân trung long phượng còn khiến cả nữ vương Medusa cảm thấy có chút không khoẻ, bà cảm thấy ở trước mặt Quân Tiêu Dao, cả cường giả Thánh Chủ như mình cũng thấp hơn không chỉ một bậc.

“Ngươi tin hay không, chấp pháp giả cổ lộ có thể tùy tay hủy diệt Xà Nhân tộc của ngươi cũng phải cúi đầu chắp trước mặt bản Thần Tử?”

“Bản Thần Tử còn là Quân Đế Đình chi chủ, thuận miệng nói một câu cũng có thể huỷ diệt Xà Nhân tộc của ngươi vạn lần!”

“Cho nên, đây là sự thương hại của bản Thần Tử đối với Xà Nhân tộc các ngươi!”

Lời Quân Tiêu Dao nói khiến sắc mặt nữ vương Medusa trắng bệch.

Bà là nữ vương cao cao tại thượng trong Xà Nhân tộc, nhưng ở trước mặt Quân Tiêu Dao, bà chỉ là một món đồ chơi trông hơi đẹp, dáng người hơi tốt một chút mà thôi.

Nữ vương Medusa hít sâu một hơi, đồi núi phập phồng.

Đôi mắt đan phượng hẹp dài của bà bình tĩnh nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao và nói: “Ngươi có thể xác định, bảo đảm Xà Nhân tộc chúng ta an toàn, sẽ không bị chấp pháp giả cổ lộ huỷ diệt?”

“Đương nhiên, nếu bản Thần Tử không được ngăn cản thì không ai có thể làm được.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Trong lòng nữ vương Medusa có chút rối rắm. Lần đầu tiên bà gặp

được loại tồn tại bá đạo nghiêm nghị, quyền thế ngập trời giống như Quân Tiêu Dao, nhưng ngặt nổi tâm tư của hắn lại thâm sâu, giỏi về tính kế, hơn nữa thiên phú siêu phàm.

Nhân vật như thế này, ngày sau dù không phải anh hùng thì cũng là kiêu hùng.

Hơn nữa bối cảnh không thể lay động của Quân Tiêu Dao khiến nữ vương Medusa cảm thấy, có lẽ Xà Nhân tộc đi theo Quân Tiêu Dao thật sự có thể đi về hướng quang minh.

Bà thở dài một hơi và nói: “Muốn Xà Nhân tộc chúng ta quy phục, được, chỉ là bí mật trong Thái Ách thần miếu kia cũng rất quan trọng với Xà Nhân tộc.”

“Chuyện này thì ngươi yên tâm, chúng ta có thể cùng nhau tra xét.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vậy được, chúng ta đồng ý.” Nữ vương Medusa thở dài và nói.

Chương 809 - Phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh

Chương 809: Phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không đồng ý thì có thể làm gì chứ? Nếu bí mật trong Thái Ách thần miếu thật sự không thể giúp cả tộc Xà Nhân bọn họ lột xác thì vụ giết chóc ở nơi đây tuyệt đối sẽ khiến chấp pháp giả cổ lộ phẫn nộ. Đến lúc đó Xà Nhân tộc chỉ còn con đường diệt vọng.

Trước đó nữ vương Medusa muốn đánh cược là vì bị ép đến đường cùng. Hiện tại, Quân Tiêu Dao cho bà một lựa chọn càng tốt thì nữ vương Medusa cũng không ngốc.

“Tốt, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

“Vậy được, sau đó ngươi có thể cùng đi tìm kiếm Thái Ách thần miếu.” Nữ vương Medusa nói.

“Ngươi nên gọi ta là cái gì?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói. Nếu nguyện ý thần phục hắn thì phải hiểu được đạo tôn ti.

Nữ vương Medusa khẽ cắn môi đỏ, liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Thật lâu sau, bà mới nói với giọng điệu thật mới lạ và khô khốc: “Công... Công tử...”

“Rất tốt, đúng rồi, ta rất tò mò về huyết mạch của Bích Lăng.” Quân Tiêu Dao nói.

Trước đó khi Bích Lăng nói nàng ta do một mình nữ vương Medusa sinh ra, Quân Tiêu Dao đã cảm thấy rất kỳ quái.

Hắn thấy nữ vương Medusa không có bạn lữ mới đúng.

Nữ vương Medusa nói: “Thật lâu trước kia, Thái Ách thần miếu từng có một lần bạo động, trong đó phun ra một giọt cổ huyết.”

“Ta đã lấy phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh cổ xưa của Xà Nhân tộc để rèn luyện giọt cổ huyết này, dựng dục ra phôi thai, cuối cùng chính là Bích Lăng.”

“Cái gì, Bích Lăng là một giọt cổ huyết trong Thái Ách thần miếu hóa thành?” Quân Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Còn phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh của Xà Nhân tộc lại có thể dựng dục một giọt cổ huyết ra sinh mệnh.

Điều này không khỏi làm Quân Tiêu Dao nhớ tới một truyền thuyết nào đó của Hoa Hạ. Hình như vị thần kia cũng là đầu người thân rắn đúng không?

“Phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh đòi hỏi điều kiện cực kỳ hà khắc, hơn nữa xác suất thành công quá thấp, có thể là do giọt cổ huyết kia nên cuối cùng mới có thể thành công.” nữ vương Medusa giải thích.

Quân Tiêu Dao gật đầu.

Xem ra hắn đáp án nằm bên trong Thái Ách thần miếu.

“Vậy thì tốt, nếu đã bàn bạc xong thì kế tiếp chúng ta trực tiếp đi thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Nữ vương Medusa phất tay, xóa tna không gian ngăn cách đi. Bọn họ lại xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hả, đã nói xong rồi sao?”

Mọi người ánh mắt đều là nhìn lại.

Bọn họ đều ngây ra một lúc. Bởi vì nữ vương Medusa đã đứng phía sau người Quân Tiêu Dao.

Nhìn giống như... giống như một nha hoàn.

“Con mẹ nó, thật sự biến thành nữ vương Medusa nha hoàn ấm giường sao?”

“Ghê gớm, Thần Tử Quân gia thật quá ghê gớm!”

Đường đường là cường giả cấp bậc Thánh Chủ, nữ vương Medusa diễm danh và hung danh truyền xa, thế mà lại bị thu phục.

“Nữ vương bệ hạ, ngài...” Đám người Thanh Xà đại tướng cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Nữ vương Medusa xua tay và nói: “Triệt hồi trận pháp đi, tình huống cụ thể thì sau này bàn lại.”

Thấy tình cảnh này, những thiên kiêu cổ lộ và tu sĩ các nơi đều lộ ra sự vui sướng như sống sót sau tai nạn.

Rốt cuộc bọn họ cũng có thể sống sót.

“Đa tạ ân cứu mạng của Thần Tử!”

Tất cả mọi người đều chân thành bái lạy trước Quân Tiêu Dao.

“Không cần như thế.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Tuy trong mắt hắn, những người này chỉ như con kiến, chỉ nhân tiện cứu một chút mà thôi. Nhưng khi không lại có được thanh danh, vì sao không cần kia chứ?

Vừa vặn có thể bù đắp lại hình tượng của hắn một chút.

“Kế tiếp, Xà Nhân tộc ta sẽ đi tìm kiếm Thái Ách thần miếu, trừ đám người Quân công tử ra, những người còn lại đều cút đi.” Nữ vương Medusa lạnh nhạt nói.

Nghe thấy lời này, các thiên kiêu ở đây cũng không lộ ra vẻ mặt thất vọng gì, có thể nhặt về một cái mạng là đã không tồi.

“A di đà phật, xem ra miếu này không có duyên với tiểu tăng.” Phạn Thiên tụng một tiếng phật hiệu, cũng có chút bất đắc dĩ.

Sắc mặt Mạc Cẩn Du và Thánh Hồng Nhất đều không quá đẹp.

Hồ Thanh Thanh càng sốt ruột, đứng bên cạnh Mạc Cẩn Du mà nói: “Mạc công tử, chuyện này...”

Thiên Nữ Diên có thể đi theo Quân Tiêu Dao tiến vào Thái Ách thần miếu, nàng lại không được, chuyện này là thế nào chứ.

“Nữ vương Medusa, ta là Mạc Cẩn Du của Thánh Linh Đảo, cũng muốn tiến vào Thái Ách thần miếu...” Mạc Cẩn Du mở miệng nói.

Nhưng còn không đợi nữ vương Medusa nói cái gì thì Quân Tiêu Dao đã mở miệng đáp.

“Ngươi không nói lời nào thì ta còn quên mất ngươi, muốn tiến vào Thái Ách thần miếu à, được thôi, qua được ải của ta trước rồi nói.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Lời này lập tức khiến sắc mặt Mạc Cẩn Du trở nên khó coi.

Nếu đổi lại là trước đó, Quân Tiêu Dao dám mở miệng khiêu khích như vậy thì Mạc Cẩn Du tuyệt đối sẽ trực tiếp ra tay.

Nhưng hiện tại, sau khi Quân Tiêu Dao chặn được ba chiêu của nữ vương Medusa, tất cả mọi người biết được, chỉ sợ Viêm Xà đại tướng cáp Bán Bộ Đại Thánh kia thật sự đã bị Quân Tiêu Dao diệt sát.

Thánh Nhân Cảnh diệt sát Bán Bộ Đại Thánh, nếu truyền ra thì căn bản không ai tin tưởng.

Quân Tiêu Dao lại làm được.

Bởi vậy có thể thấy được, thực lực chân chính của Quân Tiêu Dao khủng bố đến mức nào.

Cho dù là thánh linh trời sinh Mạc Cẩn Du được gọi là vô địch cùng giai cũng phải kiêng kị.

“Chậc chậc, thánh linh trời sinh Mạc Cẩn Du mà lại sợ rồi sao?”

“Có thể không sợ à, đổi lại là hắn thì có thể tiếp được ba chiêu của Thánh Chủ không?”

“Đừng nói Thánh Chủ, chỉ sợ cả ba chiêu của Bán Bộ Đại Thánh cũng không được đó chứ?”

“Thần Tử Quân gia người ta đã trực tiếp diệt một Bán Bộ Đại Thánh, rất hung hãn dữ dội đấy!”

Có lẽ là vì Quân Tiêu Dao cứu mọi người nên họ cũng tương đối nghiêng về hướng Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng khinh người quá đáng!” Mái tóc trong suốt của Mạc Cẩn Du phất phới, trên mặt hiện lên phẫn nộ.

“Bản Thần Tử khinh ngươi đấy thì thế nào, không chỉ ngươi, Thánh Hồng Nhất, Phạn Thiên, ba người các ngươi có thể cùng xông lên, bản Thần Tử tiếp hết!”

Quân Tiêu Dao vung ống tay áo lên, khí phách bừng bừng.

Hắn lại muốn một mình độc chiến ba thiên kiêu cấm kỵ!

Thiên kiêu cấm kỵ cũng không phải cải trắng có thể dễ dàng thấy được, mỗi một người đều có thiên phú yêu nghiệt.

Chương 810 - Nghiền áp thánh linh trời sinh vô địch

Chương 810: Nghiền áp thánh linh trời sinh vô địch

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ba vị cấm kỵ cộng lại cũng đủ để xưng bá một phương cổ lộ!

Sắc mặt Thánh Hồng Nhất cũng rất khó xem. Nói thật, trong lòng hắn ta thật sự có chút e ngại, điều này làm bản thân Thánh Hồng Nhất cũng không thể tin được.

Hắn chính là Hồng Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo, trước nay chỉ có người khác kiêng kị hắn, không có chuyện hắn kiêng kị ai, đây là lần đầu tiên hắn sinh ra cảm xúc này.

Chỉ có thể nói áp bách mà Quân Tiêu Dao mang đến cho người ta quá lớn.

“A di đà phật, Thái Ách thần miếu không có duyên với tiểu tăng, tiểu tăng không tham gia chuyện này, Quân thí chủ, sau này còn gặp lại.”

Phạn Thiên tụng một tiếng phật hiệu, khống chế Bạch Ngọc Sư Tử trực tiếp chạy đi nhanh như chớp!

Điều này làm cả đám người đều vô cùng kinh ngạc. Đừng nhìn Phạn Thiên có một gương mặt hiền từ, cứ như rất dễ ở chung. Khi hắn ta giận lên rồi thì khiến người ta sợ hãi giống như minh vương.

Kết quả hiện tại hắn ta lại không chiến mà lui.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra cũng không phải tất cả thiên kiêu Phật môn đều ngu xuẩn giống như Pháp Hải, Ngọc Phật Tử.”

“Các ngươi cũng muốn chạy sao?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra một nụ cười châm biếm.

Sắc mặt Mạc Cẩn Du lạnh hơn.

Lời này của Quân Tiêu Dao rõ ràng là muốn buộc hắn ta đánh một trận. Nếu lúc này Mạc Cẩn Du chạy trốn thì đừng nói hình tượng toàn bị huỷ hoại, mà cả Thánh Linh tộc vô địch cùng giai cũng sẽ bị dính vết nhơ.

Đây là điều mà Mạc Cẩn Du tuyệt đối không thể chịu được.

Thánh Hồng Nhất cũng không thể đào tẩu.

Nếu để các Thánh Tử còn lại của Cổ Lan Thánh Giáo nhìn thấy hắn ta không có cả dũng khí ra tay thì nói không chừng vị trí Thánh Tử này sẽ bị phế truất, để người khác thay thế.

“Quân Tiêu Dao, chớ có càn rỡ, Thánh Linh tộc chúng ta được trời cao chiếu cố, vô địch cùng giai, sao lại sợ ngươi!”

Mạc Cẩn Du vừa dứt lời thì đã quát lên một tiếng, trực tiếp ra tay.

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng hiện lên một tia hứng thú. Hắn rất tò mò, rốt cục Hoang Cổ Thánh Thể của mình và bảo khu bất diệt của Thánh Linh tộc, ai mạnh ai yếu?

Vèo!

Bóng dáng hai người đập thật mạnh vào nhau giống như sao chổi va chạm địa cầu.

Oanh!

Chỉ là một quyền thôi mà Mạc Cẩn Du đã lui liên tục vài dặm, trong ngực truyền đến tiếng kêu rên chấn động, cánh tay run lên dữ dội.

“Cái gì, một chiêu thôi đã rơi vào hạ phong?”

Nhìn thấy Mạc Cẩn Du bị một chiêu đánh lui vài dặm, tất cả mọi người đều xoa xoa đôi mắt, cho rằng mình hoa mắt.

Đó là Thánh Linh tộc vô địch được thiên địa chiếu cố, thiên sinh địa dưỡng, cuối cùng lại rơi xuống hạ chỉ sau một chiêu liền rơi

vào hạ phong.

Hồ Thanh Thanh mị mặt cũng là dại ra.

Nàng biết Mạc Cẩn Du muốn đánh bại Quân Tiêu Dao thực khó khăn.

Nhưng hẳn là còn có thể chống lại.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng vẫn là đánh giá cao Mạc Cẩn Du, xem nhẹ Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...” Mạc Cẩn Du phi đầu tán phát, mặt xám mày tro.

Thần sắc kinh giận bên trong, còn mang theo một chút kiêng kị.

Chỉ mới một lần giao thủ sơ bộ vừa rồi mà hắn ta đã cảm nhận được Quân Tiêu Dao không chỉ có nhục thân vô song mà thần lực cũng vô cùng cường đại.

Mạc Cẩn Du hoàn toàn không thể tưởng tượng, sao một nhân tộc như Quân Tiêu Dao lại có thể tu luyện nhục thân mạnh hơn cả Thánh Linh tộc hóa linh từ thần thạch tiên kim như bọn họ?

Hơn nữa không phải chỉ mạnh hơn một chút.

“Thạch Hóa Ma Quang!”

Mạc Cẩn Du cũng tung ra thần thông thiên phú của nhất tộc thánh linh.

Chùm tia sáng màu xám nổ bắn ra, trên đường nó đi qua, mặt đất như những tảng đá nham thạch cứng lại. Các loại cỏ cây cũng biến thành pho tượng.

Chùm tia sáng màu xám đó lấy thể sét đánh không kịp bưng tai mà rọi lên người Quân Tiêu Dao. Thân thể hắn lập tức ngưng kết, biến thành pho tượng.

“Là Thạch Hóa Ma Quang của Thánh Linh tộc, nghe nói sau khi đại thành thì tia sáng xám kia chiếu vào một cái có thể thạch hóa toàn

bộ sinh linh trên một cổ tinh.” Rất nhiều thiên kiêu lộ ra vẻ mặt kiêng kị.

Nhưng còn không đợi Mạc Cẩn Du thở phào một hơi, pho tượng kia đã phát ra tiếng rắc rắc, tràn ra vô số những vết nứt, sau đó trực tiếp bong ra.

Thân thể Quân Tiêu Dao lộ ra trong đó, không bị chút ảnh hưởng nào.

Hoang Cổ Thánh Thể có thể miễn dịch với rất nhiều năng lượng quỷ dị. Hơn nữa Quân Tiêu Dao còn có năng lực miễn dịch pháp lực. Thạch Hóa Ma Quang này cũng không có hiệu quả với hắn.

Quân Tiêu Dao đánh ra một quyền, đó là Lục Đạo Luân Hồi Quyền, trong đó thêm vào những chiêu thức như đại thần thông Côn Bằng, đại thần thông Lôi Đế.

Quyền quang mênh mông, xé rách cả mặt đất phía trước.

Mạc Cẩn Du cũng không cam lòng ngồi chờ chết, hắn ta thúc giục thực lực của mình đến mức cùng cực.

Quanh người hắn ta có chín lốc xoáy hiện ra, phun ra nuốt vào tinh hoa thiên địa. Đây là thiên phú của Cửu Khiếu Thạch Linh thuộc về riêng hắn.

“Thương Thiên Thần Quyền!”

Mạc Cẩn Du hấp thu tinh hoa thiên địa, hóa ra một quyền lay động cả đất trời, va chạm với Lục Đạo Luân Hồi Quyền của Quân Tiêu Dao.

Nhưng mà...

Một tiếng rắc vang lên.

Nắm tay của Mạc Cẩn Du bị đấm nứt, máu thánh linh bắn ra.

“Không có khả năng, ta là Thánh Linh tộc vô địch, nhục thân vô song!” Mạc Cẩn Du không thể tin nổi mà gào rống.

Lúc này, quyền ấn của Quân Tiêu Dao đã sắp giáng lên người Mạc Cẩn Du.

“Thánh Linh Thạch Giáp!” Mạc Cẩn Du thét dài một tiếng, bên ngoài thân thể hắn ta hiện ra từng khối thạch giáp màu xám.

Đây là thạch da bóc ra khi hắn lột xác làm người, bị hắn tế luyện thành hộ giáp.

Quyền ấn của Quân Tiêu Dao giáng lên trên đó, bắn ra âm thanh như hồng chung đại lữ.

Sức mạnh chấn động điên cuồng tuôn ra, lại hung hăng đánh bay Mạc Cẩn Du lần nữa. Thánh linh trời sinh này hết sức chật vật trong tay Quân Tiêu Dao, không có chút khả năng đánh trả nào cả.

Mà đúng lúc này, có tiếng nổ vang truyền đến.

Thánh Hồng Nhất lại ra tay vào lúc này, hắn đấm ra cánh tay kim loại, hàng vạn tia thần quang lộng lẫy bắn ra, quyền ý trùng tiêu.

Quân Tiêu Dao không để bụng, trở tay đã tung Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền đáp trả.

Keng một tiếng, như thiên chung đang va chạm.

Chương 811 - Diệt sát hai đại cấm kỵ

Chương 811: Diệt sát hai đại cấm kỵ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thánh Hồng Nhất cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, ho ra máu rồi lùi lại.

“Kết thúc...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật hờ hững.

Hắn còn muốn tìm kiếm Thái Ách thần miếu, không dư thời gian mà lãng phí trên người hai tên này.

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên trời cao, nâng đôi tay lên, tay trái diễn biến ra quỹ đạo sự sống, tay phải lại dâng lên khí tức của cái chết.

Hai vòng quay sinh tử hiện ra trên đôi tay hắn, vận chuyển chư thiên, tạo hóa sinh tử.

Chư Thiên Sinh Tử Luân!

Quân Tiêu Dao đưa đôi tay ra, cùng lúc trấn sát về hướng Mạc Cẩn Du và Thánh Hồng Nhất.

Ở phía sau hắn còn có hư ảnh Tiên Vương Lâm Cửu Thiên hiện ra, thêm vào sức mạnh thần thông đạo pháp.

Lúc này Quân Tiêu Dao cứ như một tiên vương bất hủ làm chủ sinh tử vạn linh. Mặc dù là thiên kiêu cấm kỵ cũng chỉ hèn mọn và nhỏ bé giống như con kiến khi đứng trước mặt hắn!

Sống chết của chư thiên do một tay hắn khống chế!

Lúc này uy thế của Quân Tiêu Dao quá mạnh.

Sau lưng có hư ảnh tiên vương đỉnh thiên lập địa hiện lên. Sinh Tử Chuyển Luân bị hắn thúc đẩy, nghiền áp tất cả, cứ như có thể dùng một tay khống chế sinh tử của vạn linh.

Dưới thế công trước mặt, Thánh Hồng Nhất và Mạc Cẩn Du căn

bản không có khả năng đánh trả.

Bọn họ kiệt lực tung ra thần thông võ học của bản thân. Các loại thần thông khủng bố đủ để hạ gục Thánh Nhân trong nháy mắt bị bọn họ tế luyện ra.

Nhưng tất cả đều không là gì khi đối mặt với Chư Thiên Sinh Tử Luân của Quân Tiêu Dao.

Phụt!

Hai người bị thương thật nặng, cứ như muốn đổ sụp xuống, bắt đầu hỏng mất nổ nát.

Quân Tiêu Dao tung ra Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, trực tiếp trấn áp về hướng Mạc Cẩn Du, muốn luyện hóa hắn ta thành quân lương của Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh.

“A...!”

Mạc Cẩn Du lớn tiếng gào rống, hắn tuyệt đối không thể tưởng được, mình đường đường là thánh linh trời sinh mà lại có ngày bị coi thành tài liệu.

Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh mang theo một luồng sức mạnh to lớn trấn áp trời xanh, thân thể trọng thương của Mạc Cẩn Du căn bản không thể phản kháng, trực tiếp bị trấn vào trong đó.

Vạn Vật Mẫu Khí mãnh liệt lập tức bao phủ Mạc Cẩn Du. Mỗi một luồng Vạn Vật Mẫu Khí đều có thể áp sụp vạn dặm núi non.

Mặc dù bản thể của Mạc Cẩn Du là Cửu Khiếu Thần Thạch, cũng không thể chịu nổi sức mạnh này, thân thể hắn ta nổ nát trong Vạn Vật Mẫu Khí đỉnh, hóa thành quân lương, tẩm bổ cho cả cái đỉnh.

Tất cả mọi người choáng váng.

Thiên kiêu cấm kỵ của Thánh Linh tộ lại kết thúc hạ màn với phương thức như vậy, thật sự quá nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lại nhìn về phía Thánh Hồng Nhất, bình

thản nói: “Ngươi còn không bằng cả Cửu Khiếu Thạch Linh, không có cả giá trị làm tài liệu.”

Trong lòng Quân Tiêu Dao chỉ có lạnh lẽo đối với Cổ Lan Thánh Giáo, trong lúc diễn ra bất hủ chiến, Cổ Lan Thánh Giáo từng vượt tiên vực ra tay can thiệp.

Quân Tiêu Dao là người có thù tất báo.

Hắn gặp được người nào của Cổ Lan Thánh Giáo thì giết người đó.

Quân Tiêu Dao giơ tay, sức mạnh pháp tắc đan chéo, hóa thành cự chưởng, cả chưởng văn cũng có thể thấy được rõ ràng, sinh động như thật, cứ như bàn tay của thần vương đàn áp xuống.

Cảm thấy cái chết đã tới gần, Thánh Hồng Nhất gân cổ lên gào rống.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đừng kiêu ngạo, tám Môn của Cổ Lan Thánh Giáo ta không phải thế lực mà Quân gia ngươi có thể tùy tiện khiêu khích!”

“Các Thánh Tử khác sẽ báo thù thay ta!”

Tiếng nói vừa dứt, pháp tắc chi chưởng trực tiếp đàn áp xuống, chém Thánh Hồng Nhất thành vụn máu.

“Nếu các Thánh Tử khác dám khiêu khích thì cũng chỉ là chịu chết uổng công mà thôi.” Quân Tiêu Dao bình thản nói.

Trong Cổ Lan Thánh Giáo, Thánh Tử càng đứng ở phía trước thì thực lực càng mạnh.

Tỷ như Thiên Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo, Thánh Thiên Nhất cũng có danh tiếng rất vang dội trên cổ lộ, hơn xa Thánh Hồng Nhất.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, ai cũng không sao cả, chỉ có nước bị hắn ngược sát my.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao trong nháy mắt đã ngược sát hai thiên kiêu cấm kỵ, tất cả mọi người nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

“Thực lực của Thần Tử Quân gia đã vượt qua cấm kỵ bình thường, sợ rằng chỉ có những thiên kiêu chí tôn cấm kỵ trong cấm kỵ mới có thể chống lại.” Có người còn sợ hãi mà nói.

“Nói không chừng Thần Tử Quân gia thật sự có thể đánh xuyên toàn bộ cổ lộ chung cực!”

“Chậc chậc, thật muốn chính mắt chứng kiến cảnh tượng này.”

Bởi vì Quân Tiêu Dao cứu mạng bọn họ nên những người này cũng cực kỳ tôn kính Quân Tiêu Dao.

Trong đám người, cả người Hồ Thanh Thanh đều ngơ ra.

Mạc Cẩn Du là minh hữu mà vất vả lắm nàng ta mới mượn sức được, thế mà lại dễ dàng chết trong tay Quân Tiêu Dao như thế.

Nàng ta hoảng hốt, mất hồn mất vía.

Nhận thấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao nhìn về phía nàng, Hồ Thanh Thanh trực tiếp quỳ gối xuống đất, khóc thút thít xin tha: “Thần Tử đại nhân, xin hãy tha thứ cho ta, nô gia nguyện ý đi theo Thần Tử, có làm trâu làm ngựa cũng được!”

Ai mà nghĩ đến, đường đường là quý nữ của Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, một trong những hoa khôi của Thần Nữ Phường, Hồ Thanh Thanh lại quỳ xuống đất xin tha, cầu xin được ở lại bên cạnh Quân Tiêu Dao làm trâu làm ngựa.

Nhưng còn không đợi Quân Tiêu Dao nói cái gì thì Thiên Nữ Diên đã uốn éo eo thon, trực tiếp ra tay.

“Muốn ở lại bên cạnh công tử à, ngươi xứng sao?”

Thiên Nữ Diên cường thế ra tay, đánh thẳng về hướng Hồ Thanh Thanh.

“Thiên Nữ Diên, Thần Tử đại nhân còn chưa lên tiếng thì ngươi dựa vào cái gì mà ra tay!” Hồ Thanh Thanh phát ra tiếng thét chói tai.

Oanh!

Hai giai nhân chém giết với nhau.

Quân Tiêu Dao cũng không có biểu cảm gì, chỉ có chút kinh ngạc.

Thiên Nữ Diên ra tay rất quả quyết. Càng làm cho hắn ngạc nhiên chính là, thực lực của Thiên Nữ Diên còn mạnh hơn tưởng tượng của hắn.

Lạc Thần Kinh Hồng Vũ được thi triển ra, khiến Thiên Nữ Diên càng có vẻ kinh diễm tuyệt đẹp.

Nhưng trong vẻ đẹp này lại bao hàm sát ý cực độ.

Chỉ qua mấy chục hiệp mà Hồ Thanh Thanh đã đang hét thảm một tiếng rồi ngã xuống trong tay Thiên Nữ Diên.

Quân Tiêu Dao nhìn cảnh tượng này thì ánh mắt trở nên thâm thúy.

Chương 812 - Hồ Thanh Thanh ngã xuống, vật chất hắc ám của dị vực

Chương 812: Hồ Thanh Thanh ngã xuống, vật chất hắc ám của dị vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên Nữ Diên quay đầu mỉm cười bách mị sinh, còn hơi nghịch ngợm mà chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói với Quân Tiêu Dao: "Công tử sẽ không trách tội nô gia ra tay giết Hồ Thanh Thanh đó chứ?"

"Chuẩn bị một chút, tiến vào Thái Ách thần miếu đi." Quân Tiêu Dao không nói thêm cái gì.

Thật ra có một số việc, hắn cũng hiểu rõ trong lòng.

Tất cả đều nằm trong khống chế của hắn.

Chuyện đã đến nước này, xem như tạm thời hạ màn.

Kế tiếp, chỉ còn lại việc thăm dò Thái Ách thần miếu.

Nữ vương Medusa liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Tâm trí, tính kế, thủ đoạn quả quyết tàn nhẫn và cả thiên phú yêu nghiệt nghịch thiên của Quân Tiêu Dao đều làm nữ vương Medusa cho rằng mình không lựa chọn sai người.

Thậm chí bà còn cảm thấy, có lẽ không bao lâu nữa thực lực của Quân Tiêu Dao sẽ vượt xa nàng.

"Tiến vào trong đó đi." Quân Tiêu Dao nói.

Nữ vương Medusa hơi gật đầu.

Sau đó Quân Tiêu Dao, Thiên Nữ Diên, Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố và đám người nữ vương Medusa, Lôi Xà đại tướng, Thanh Xà đại tướng, Minh Xà đại tướng cùng tiến vào Thái Ách

thần miếu.

Vốn dĩ nữ vương Medusa không muốn để Bích Lăng tiến vào Thái Ách thần miếu mạo hiểm. Nhưng suy xét đến bản thân Bích Lăng chính là một giọt cổ huyết trong Thái Ách thần miếu biến thành, Quân Tiêu Dao vẫn đề nghị để Bích Lăng cùng tiến vào trong đó.

Không bao lâu sau khi bọn họ tiến vào Thái Ách thần miếu thì trong hư không có bốn bóng dáng nhàn nhạt lao vào trong đó.

Hình ảnh này cũng không bị những chiến sĩ của Xà Nhân tộc đó nhận thấy được.

...

Thái Ách thần miếu không phải chỉ là một tòa miếu thờ, mà là một mảnh di tích cổ liên miên. Khi đám người Quân Tiêu Dao tiến vào đó thì phát hiện nơi đây tràn ngập một luồng sương mù màu xám.

“Chư vị, dùng pháp lực ngăn cách.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn nghiễm nhiên đã trở thành thủ lĩnh.

“Hừ, dựa vào cái gì bảo chúng ta nghe mệnh lệnh của tiểu tử nhân tộc này...” Lôi Xà đại tướng nói thầm.

“Được rồi, làm theo lời Quân công tử nói đi.” Nữ vương Medusa phất tay và nói.

Mọi người đều dùng pháp lực ngăn cách làn sương mù màu xám này.

Quân Tiêu Dao cũng không xa lạ với dạng sương mù này, bởi vì trước kia trong bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn cũng có dạng màu xám này.

Đây là vật chất hắc ám có liên quan đến dị vực.

“Chẳng lẽ nơi đây cũng có liên quan đến vật chất hắc ám của dị vực?” Quân Tiêu Dao suy tư trong lòng.

Mọi người càng đi vào sâu trong di tích Thái Ách thần miếu thì

đám người nữ vương Medusa càng cảm nhận được một loại áp chế tràng vực.

“Ta không thể phát huy ra thực lực cấp Thánh Chủ.” Nữ vương Medusa nhíu chặt mày liễu.

Nơi đây cực kỳ quỷ dị, làm nàng cảm thấy rất bất an.

Không chỉ bà mà đám người Lôi Xà đại tướng cũng không thể phát huy ra thực lực cấp Đại Thánh. Thực lực của mọi người đều bị áp chế ở Thánh Nhân Cảnh.

Đúng lúc này, phía trước có tiếng vang truyền ra.

Một cổ xà hai mắt màu đỏ tươi như máu cắn xé đến.

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ làm kiếm, chém đứt đầu nó.

Hắn tiến lên dò xét một phen, trong lòng hiểu rõ.

“Quả nhiên là thế, giống như bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, nếu bất cứ sinh linh nào lây dính loại sương xám này thì hai mắt sẽ biến thành màu đỏ tươi, lâm vào cuồng loạn.”

“Rốt cuộc vật chất hắc ám của dị vực là thứ gì, từ đâu mà đến?”

“Mà vì sao Thái Ách thần miếu sẽ xuất hiện loại sương xám này, chẳng lẽ trong đó có tồn tại nào đó lây dính vật chất hắc ám?”

Quân Tiêu Dao suy nghĩ rất nhiều, bí ẩn cũng rất nhiều.

Về vật chất hắc ám, cho dù là Tàng Thư Các của Quân gia cũng không có ghi chép gì quá nhiều. Chỉ nói nguồn gốc của loại vật chất hắc ám này đến từ một giọt máu thần bí.

Trừ chuyện này ra thì không có càng nhiều ghi chép.

Quân Tiêu Dao biết, hiện tại tìm kiếm thứ này không có ý nghĩa. Hiện giờ chuyện hắn phải làm là tìm kiếm cơ duyên Thái Ách thần miếu.

Đúng lúc này, nơi xa tràn ngập sương xám, những điểm quỷ hỏa

màu đỏ tươi bỗng hiện ra. Thật ra đó là vô số những con mắt.

“Không tốt, là ma vật chi triều...” Sắc mặt Thanh Xà đại tướng chợt thay đổi.

Khi những ma vật lây dính vật chất hắc ám đạt tới số lượng nhất định thì sẽ hình thành ma vật chi triều. Nếu đám người nữ vương Medusa còn giữ được chiến lực đỉnh cao thì không sao.

Nhưng vấn đề là tu vi hiện tại của đám người nữ vương Medusa đã bị tràng vực áp chế, chỉ có thể phát huy ra thực lực cấp bậc Thánh Nhân mà thôi.

Vậy thì có chút quá sức.

Tê tê...

Những tiếng gào rống quỷ dị truyền đến, những ma vật đó hội tụ thành triều, thổi quét đến.

“Đồng loạt ra tay, mở ra một con đường.” Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì toàn thân đã nở rộ quang minh.

Hoang Cổ Thánh Thể là thể chất chí cương chí dương, trời sinh khắc chế các loại sức mạnh tà ám.

Cho dù Quân Tiêu Dao không dùng pháp lực ngăn cách thì trong khoảng thời gian ngắn sương xám cũng không có khả năng lây dính thân thể hắn.

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ làm kiếm, chém ra Lục Tiên Kiếm quyết. Một kiếm khí ngàn trượng mênh mông cuồn cuộn, phá vỡ sương xám.

Phía trước truyền đến một loạt tiếng hí vang, còn có âm thanh khi kiếm khí chém vào huyết nhục.

Nếu người thường gặp phải loại ma vật chi triều này thì tám phần sẽ kinh hồn khiếp vía. Nhưng sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn như thường.

Đám người nữ vương Medusa cũng đồng loạt ra tay. Mặc dù thực

lực của bọn họ bị áp chế, nhưng cũng mạnh hơn Thánh Nhân bình thường quá nhiều.

Đoàn người cứ như vậy mà vừa chiến đấu vừa tiến lên.

Lúc này, Bích Lăng bị mọi người bảo vệ ở trung tâm lại có cảm ứng nào đó, một tay chỉ về phía phương hướng nào đó ở trước mặt, mơ hồ do dự mà nói: “Hình như phải chạy đến nơi đó.”

Nghe thấy lời này, ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Quả nhiên, dẫn Bích Lăng tiến vào Thái Ách thần miếu là quyết định chính xác. Nàng ta vốn là một giọt cổ huyết trong Thái Ách thần miếu biến thành.

Quân Tiêu Dao ngẫm nghĩ, có lẽ giọt cổ huyết kia có liên quan đến ngọn nguồn huyết mạch của Xà Nhân tộc.

Kế tiếp mọi người bắt đầu di chuyển về hướng Bích Lăng đã chỉ.

Sau đó không lâu, phía trước xuất hiện một tòa miếu thờ thật lớn mà rất cổ xưa. Diện tích của nó rõ ràng lớn hơn các miếu thờ chung quanh.

“Chẳng lẽ đây là chủ miếu của Thái Ách thần miếu?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Trước tòa chủ miếu đó có một loạt cột đồng thau đứng sừng sững, trên đó có khắc phù điêu, là một tồn tại đầu người thân rắn cổ xưa.

Chương 813 - Ma vật chi triều, hy vọng lột xác của Xà Nhân tộc

Chương 813: Ma vật chi triều, hy vọng lột xác của Xà Nhân tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao liếc nhìn một cái đã cảm thấy rất giống nữ thần sáng thế của Hoa Hạ.

Kỳ dị chính là, sau khi đám người Quân Tiêu Dao bước qua cây cột đồng thau thì những ma vật kia lại không dám bước vào nửa bước, như đang kiêng kị cái gì.

Phía trước là cổ miếu rộng lớn, mang theo một khí tức Hồng Hoang tang thương loang lổ pha tạp.

Có thể tưởng tượng, nếu đang trong thời kỳ cường thịnh ngày xưa thì Thái Ách thần miếu nhất định là tồn tại vô cùng rộng lớn hùng vĩ.

Đáng tiếc cảnh đổi sao dời, nơi đây biến thành một mảnh ma thổ quỷ dị.

Đám người Quân Tiêu Dao đẩy cánh cửa Thanh Đồng của chủ miếu ra. Một luồng âm phong thổi tới, khiến các cường giả Đại Thánh như Lôi Xà đại tướng cũng cảm thấy có chút sởn tóc gáy.

“Nơi này quá quỷ dị.” Trên da thịt Thanh Xà đại tướng nổi đầy da gà.

Quân Tiêu Dao tùy tiện búng tay một cái, một đà xá cổ đế viêm bảy màu sặc sỡ lơ lửng trên không trung, thoáng chiếu sáng cổ điện hắc ám âm lãnh.

Trên vách tường hai bên cổ điện có một ít bích hoạ.

Trên đó miêu tả cảnh tượng dân chúng viễn cổ triều bái thần linh đầu người thân rắn. Phía sau còn có sự tích của một giai nhân tuyệt đại hiện hóa ra từ một con sông, được bát phương cúng bái.

“Quả nhiên, đây là Lạc Hà...” Thiên Nữ Diên tiến lên, vươn tay ngọc vuốt ve bích hoạ, đôi mắt lộng lẫy mà sáng ngời.

Quân Tiêu Dao nhớ tới Lạc Thần Kinh Hồng Vũ của Thiên Nữ Diên.

“Chẳng lẽ Thiên Nữ Diên này có liên quan đến Lạc Hà chi linh trong truyền thuyết?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Đó là một Thần Thoại Đế trong truyền thuyết.

Hiện tại Quân Tiêu Dao xem như đã rõ vì sao Thiên Nữ Diên chấp nhất muốn tới Thái Ách thần miếu như vậy.

Quả nhiên nơi này một ít cơ duyên có liên quan đến nàng ta.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng không phải làm từ thiện.

Nếu thực sự có đại cơ duyên gì xuất hiện thì hắn nhất định phải chiếm cái to nhất.

Sau khi mọi người thâm nhập cổ miếu, bọn họ cũng phát hiện rất nhiều cổ khí và một ít chai lọ vại bình phủ đầy tro bụi ở một vài thiên điện.

Khi mở những chai lọ đó ra, có thần hoa kinh người đang lưu chuyển, có hương thơm tràn ngập ra.

“Là thánh đan, dược tính chưa mất!” Trong mắt đám người Lôi Xà đại tướng đều lộ ra mừng rỡ.

Quân Tiêu Dao chỉ nhìn thoáng qua thì đã chuyển mắt đi, không có hứng thú gì.

Từ nhỏ hắn đã ăn loại thánh đan này như kẹo, chỉ có Xà Nhân tộc không có nội tình phong phú gì nhìn thấy thánh đan như thấy được bảo thôi.

So với những thứ này, Quân Tiêu Dao cảm thấy hứng thú với những bích hoạ, điêu khắc kia hơn.

Có lẽ chúng sẽ vạch trần bí mật nào đó.

Về vị Thần Thoại Đế kia, hoặc là... Tiên!

Trong lúc đám người Thanh Xà đại tướng đang thu thập đan dược cổ khí thì Bích Lăng lại nhìn về cung điện phía trước, có chút mờ mịt mà nói: “Phía trước có... khí tức quen thuộc...”

Lời này làm ánh mắt của Quân Tiêu Dao và nữ vương Medusa đều chợt lóe. Bọn họ liếc nhìn nhau một cái, tiếp tục đi tới.

Một luồng huyết khí nồng đậm đập thẳng vào mặt từ phía trước.

Phóng mắt nhìn lại, ở trung tâm cung điện này có một huyết trì đường kính chừng một trượng. Trong huyết trì có máu tươi màu đỏ sậm.

Đã trải qua thời gian dài như vậy mà máu tươi vẫn chưa từng ngưng kết.

Mà ở bên cạnh huyết trì có đặt bày cái quan tài. Phía dưới quan tài có một rãnh máu để dẫn máu tươi chảy vào huyết trì.

“Đây là...” Nữ vương Medusa lộ ra chút giật mình.

Bà có thể cảm nhận được huyết mạch trong cơ thể mình mơ hồ có cảm giác nóng cháy.

Đám người Lôi Xà đại tướng cũng có cảm giác này.

“Chẳng lẽ là hiến tế nào đó?” Quân Tiêu Dao hồ nghi mà nói.

“Đây là huyết mạch nguyên thủy nhất, cường đại nhất của Xà Nhân tộc chúng ta!” nữ vương Medusa nhịn không được mà lộ ra vẻ mặt kích động.

Bà chính là người mạnh nhất Xà Nhân tộc, tất nhiên có thể cảm nhận được sức mạnh của loại huyết mạch này.

Nếu toàn bộ Xà Nhân tộc có được loại huyết mạch này thì đừng nói là Thánh Chủ, cho dù xuất hiện chí tôn cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Ngay khi nữ vương Medusa muốn tiến lên thu lấy huyết mạch thì

Quân Tiêu Dao lại nói: “Nếu ngươi muốn cả Xà Nhân tộc bị diệt vong thì cứ thu lấy huyết mạch này đi.”

“Công tử có ý gì?” Nữ vương Medusa ngừng lại.

Quân Tiêu Dao tiến lên, lạnh nhạt nói: “Trong huyết trì này có một sức mạnh nguyền rủa, còn có vật chất đồng nguyên với sương xám kia.”

Nữ vương Medusa nghe vậy thì hơi kinh hãi, lập tức nhìn kỹ đi.

Quả nhiên, trong huyết trì mơ hồ có phù văn quỷ dị đang bốc lên, còn có từng đợt từng đợt hắc khí nhàn nhạt lan tràn.

“Đây chính là hy vọng lột xác của Xà Nhân tộc ta...” Nữ vương Medusa không cam lòng.

“Thật ra cũng không phải hoàn toàn không có cách nào.” Quân Tiêu Dao thay đổi câu chuyện, lạnh nhạt nói.

“Công tử có biện pháp gì?” Nữ vương Medusa nhịn không được mà tiến lên, vươn bàn tay ngọc bắt lấy tay Quân Tiêu Dao, trên nét mặt mang theo khẩn trương thấp thỏm.

Chuyện này liên quan đến sự lột xác và quật khởi của Xà Nhân tộc, cũng khó trách nữ vương Medusa lại mất kiểm soát như thế.

Tay của nữ vương Medusa trắng trẻo nõn nà, mềm mại không xương.

Không thể không nói, xúc cảm khá tốt.

Lôi Xà đại tướng thấy tình cảnh này thì trong mắt hiện lên một tia âm u.

Nữ vương bình thường luôn lạnh như băng mà cao quý, tại sao lại dễ dàng mất kiểm soát như vậy trước mặt tiểu tử nhân tộc kia, quả thực không khác gì một tiểu cô nương.

Tuy rằng nữ vương Medusa đã nói với bọn họ, Xà Nhân tộc sẽ thần phục Quân Tiêu Dao. Nhưng trong lòng Lôi Xà đại tướng vẫn có chút khó chịu.

Thiên Nữ Diên và Nhan Như Mộng đưa mắt nhìn lại.

Nữ vương Medusa cũng nhận ra mình thất lễ, vội vàng buông tay ngọc ra, vẻ mặt có hơi xấu hổ.

Quân Tiêu Dao vẫn như thường mà nói: “Rất đơn giản, Hoang Cổ Thánh Thể của ta có được sức mạnh khắc chế tà ám, nếu lấy tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể tẩy lễ thì có lẽ có thể biến hồ huyết mạch này trở về thuần tịnh.”

Lời này làm sắc mặt nữ vương Medusa khẽ biến.

Bà cũng biết tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể quan trọng đến mức nào đối với Quân Tiêu Dao. Cho dù chỉ tế luyện ra một giọt tinh huyết Thánh Thể cũng không khác gì cắt thịt.

Đây là một loại hy sinh rất lớn.

Chương 814 - Medusa hoàn toàn quy phục

Chương 814: Medusa hoàn toàn quy phục

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân công tử, ta...” Nữ vương Medusa không biết phải nói gì.

Bà không có khả năng cưỡng chế yêu cầu Quân Tiêu Dao hy sinh tinh huyết Thánh Thể vì Xà Nhân tộc.

“Ha hả, nếu Xà Nhân tộc nguyện ý thần phục bản Thần Tử, vậy ta vẫn có thể chịu đựng được chút hy sinh nhỏ này.” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

“Quân công tử...” Dù là nữ vương Medusa cao ngạo lạnh như băng, lúc này cũng không khỏi rung động.

Trước đó tuy bà đáp ứng thần phục Quân Tiêu Dao, nhưng cũng chỉ bị ép bởi thế cục và bối cảnh của Quân Tiêu Dao nên mới chấp nhận mà thôi.

Nhưng hiện tại, nữ vương Medusa cảm thấy Quân Tiêu Dao thật sự coi trọng Xà Nhân tộc.

“Đa tạ chủ nhân, Medusa và Xà Nhân tộc nhất định sẽ báo đáp ân này!” Nữ vương Medusa hành lễ với Quân Tiêu Dao.

Trước đó bà chỉ gọi Quân Tiêu Dao là Quân công tử. Mà hiện tại lại kêu là chủ nhân.

Chỉ từ chuyện xưng hô thay đổi này cũng có thể nhìn ra thái độ của nữ vương Medusa đối với Quân Tiêu Dao đã chuyển biến.

“Không ngại.” Quân Tiêu Dao xua xua tay.

Cảnh tượng này càng làm đố kị trong lòng Lôi Xà đại tướng cháy lên hừng hực.

Nữ vương lãnh diễm cao cao tại thượng lại gọi Quân Tiêu Dao là chủ nhân. Sự tương phản này khiến Lôi Xà đại tướng không thể

chấp nhận nổi.

Giống như nữ thần trong cảm nhận của mình lại trở thành nữ nô ngoạn vật của người khác.

Dưới đáy mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một ý cười. Thật ra cho dù không có Xà Nhân tộc dính dáng đến chuyện này thì hắn cũng muốn tinh lọc huyết trì ấy.

Bởi vì Nhan Như Mộng lột xác cũng cần huyết mạch cổ xưa. Huyết trì này cũng có thể giúp Thiên Mộng Mê Điệp của Nhan Như Mộng thức tỉnh.

Xà Nhân tộc chỉ là nhân tiện mà thôi.

Nhưng chỉ nói đơn giản một câu là có thể làm nữ vương Medusa khăng khăng một mực trung thành với mình, cớ sao lại không làm kia chứ?

Còn tinh huyết Thánh Thể thì Quân Tiêu Dao vẫn cần dùng của chính mình. Bởi vì tinh huyết Thánh Thể trong buổi bán đấu giá kia cũng không phải Thánh Thể hoàn chỉnh đánh vỡ mười gông xiềng.

Cho nên sức mạnh tinh lọc của nó kém xa tinh huyết Thánh Thể của Quân Tiêu Dao, không thể hoàn toàn tinh lọc huyết trì này.

Thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động, một giọt tinh huyết Thánh Thể được luyện ra, nhỏ giọt vào bên trong huyết trì.

Trong khoảnh khắc, tinh huyết Thánh Thể tỏa ra kim sắc mù mịt tản ra đang huyết trì đó.

Có tiếng xèo xèo vang lên, đó là âm thanh khi sương xám và nguyền rủa trong huyết trì bị thánh huyết ăn mòn.

Máu tươi trong huyết trì cũng dần dần trở nên đỏ tươi sáng trong, tỏa ra một luồng dao động nồng đậm.

Ngay khi nữ vương Medusa muốn thu lấy máu tươi cổ xưa trong huyết trì thì sáu cái quan tài kia bỗng rung động, sau đó oanh một tiếng nổ tung.

Sáu ma ảnh khủng bố xuất hiện.

Đó rõ ràng là sáu xà nhân đã biến thành ma thi.

Khác với Xà Nhân của Xà Nhân tộc, sáu xà nhân kia đều có tám cánh tay, nhìn rất cổ xưa đáng sợ.

“Là Bát Tí Xà Ma, là huyết mạch dị hoá cổ xưa của Xà Nhân tộc ta...” Nữ vương Medusa kinh hãi hô lên.

Bát Tí Xà Ma là tồn tại dị dạng nào đó của Xà Nhân tộc, nhưng bọn họ cực kỳ cổ xưa. Huyết mạch hiện tại của Xà Nhân tộc đã không có khả năng xuất hiện Bát Tí Xà Ma nữa rồi.

Tê tê!

Sáu Bát Tí Xà Ma hành động theo bản năng, lập tức nhào về hướng những sinh linh còn sống bọn Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao tung ra Côn Bằng quyền ấn, đánh một quyền ra. Bát Tí Xà Ma đủ để hạ gục Thánh Nhân trong nháy mắt trực tiếp bị Quân Tiêu Dao đánh lui mấy chục trượng.

Những Bát Tí Xà Ma còn lại cũng bắt đầu chém giết với mọi người ở đây.

“Thú vị, xem ra những Bát Tí Xà Ma đó cũng đã bị ma khí ăn mòn gây ô nhiễm.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn vừa thầm nghĩ vừa ra tay.

“A...”

Ở một nơi khác có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, đó là giọng của Minh Xà đại tướng.

Trong ba đại tướng thì thực lực của hắn ta tương đối yếu, hơn nữa đã bị tràng vực og Thái Ách thần miếu áp chế, càng phát huy không ra hết chiến lực được.

Thân thể hắn ta bị Bát Tí Xà Ma hoàn toàn xé rách.

“Minh Xà!” Thanh Xà đại tướng biến sắc, tiến lên viện trợ.

Cuối cùng, sáu Bát Tí Xà Ma đã bị đánh nổ nát diệt sát. Nhưng Minh Xà đại tướng cũng ngã xuống.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao hết sức bình thản, không để bụng lắm.

Có dạng máu cổ xưa này thì huyết mạch của Xà Nhân tộc có thể lột xác, sẽ xuất hiện số lượng lớn cường giả, làm phong phú thêm cho lực lượng của Quân Đế Đình.

Chết một Minh Xà đại tướng cũng không ảnh hưởng gì.

Quân Tiêu Dao tiến lên, lấy ra một phần cổ huyết, sau đó giao cho Nhan Như Mộng.

“Này...” Nhan Như Mộng chần chờ.

“Nếu ta đoán không sai thì rất có thể ngọn nguồn huyết mạch cổ huyết này có liên quan đến Thần Thoại Đế kia, cũng đủ giúp ngươi thức tỉnh rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ.” Nhan Như Mộng nhận lấy cổ huyết, liếc nhìn Quân Tiêu Dao một cái rồi cười thật xinh đẹp.

Nhan Như Mộng vốn có dung nhan hoàn mỹ, nụ cười này càng khuynh thành động lòng người.

Quân Tiêu Dao cũng hơi mỉm cười.

Hắn biết Nhan Như Mộng đã xem như hoàn toàn trung tâm với hắn.

Nếu Thiên Mộng Mê Điệp có thể thức tỉnh, hoàn toàn trưởng thành thì ít nhất cũng là cấp bậc chuẩn đế.

Phần cổ huyết còn lại đều bị nữ vương Medusa thu lấy.

Hồ cổ huyết này đủ để giúp thực lực của bà và toàn bộ Xà Nhân tộc sinh ra biến hóa về chất.

Đây cũng là điều mà Quân Tiêu Dao muốn nhìn thấy. Hắn không

cần một Xà Nhân tộc tép riu, mà cần một Xà Nhân tộc có cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

“Hẳn đây còn không phải toàn bộ cơ duyên, tiếp tục thâm nhập.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau khi có được cổ huyết, nữ vương Medusa đã nghe lời Quân Tiêu Dao như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Mọi người tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Không biết đi được bao lâu thì phía trước lại xuất hiện một cánh cửa Thanh Đồng, trên cửa có khắc thần linh cổ xưa, còn có một con sông dài mênh mông cuồn cuộn.

Bước chân của Quân Tiêu Dao bỗng ngừng lại, nói nhỏ một tiếng: “Có trận pháp nguyền rủa.”

Đám người nữ vương Medusa vội cảm nhận, quả nhiên phát hiện mặt đất trước cánh cửa Thanh Đồng kia có khắc một trận văn máu đen giống như bàn cờ.

Trong những ô vuông khác nhau có những phù văn khác biệt.

“Vậy nên làm gì bây giờ?” Nhất thời nữ vương Medusa cũng không có cách nào.

“Có lẽ trong đó có sinh môn, có thể thử con đường kia một chút...” Quân Tiêu Dao chỉ về hướng phù văn nào đó trong trận văn máu đen.

Chương 815 - Thần Thoại Đế

Chương 815: Thần Thoại Đế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nữ vương Medusa quay đầu nói với Lôi Xà đại tướng: “Ngươi đi thử xem.”

Sắc mặt Lôi Xà đại tướng hơi thay đổi, tuy rằng hắn ta không muốn đi thử, nhưng e ngại trước mệnh lệnh của nữ vương Medusa, hắn vẫn căng da đầu tiến lên.

Vừa bước lên phù văn kia thì một luồng sương xám quỷ dị đã bốc lên, quấn quanh Lôi Xà đại tướng.

Hắn ta biến sắc, cảm thấy thân thể lập tức bị ăn mòn.

“Ai, xem ra là ta nhìn lầm rồi.” Quân Tiêu Dao thở dài một tiếng.

“Tiểu tử, ngươi...” Lôi Xà đại tướng trợn trừng mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao.

Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, hắn ta thấy được khóe miệng Quân Tiêu Dao lộ ra một nụ cười. Nụ cười kia mang theo chút nghiền ngẫm và khinh thường.

“Tiểu tử... Dám hại ta...”

Lời nói của Lôi Xà đại tướng nghẹn trong cổ họng, nói không nên lời, thân thể lập tức đổ sụp, hóa thành tro bụi.

Nhìn thấy Lôi Xà đại tướng hóa thành tro bụi, sắc mặt Thanh Xà đại tướng lập tức thay đổi. Trong nháy mắt, tứ đại tướng Xà Nhân tộc chỉ còn lại một mình nàng ta.

Nữ vương Medusa cũng hơi thở dài một tiếng, không nói cái gì.

“Lôi Xà đại tướng, đừng trách bổn vương, muốn trách thì trách ngươi sinh lòng oán hận với chủ nhân đi.” nữ vương Medusa thầm than.

Sao bà lại nhìn không ra, Lôi Xà đại tướng cực kỳ không cam lòng đối với chuyện thần phục Quân Tiêu Dao.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao là cứu tinh duy nhất của Xà Nhân tộc, hơn nữa hắn còn trợ giúp tinh lọc cổ huyết. Thể xác và tinh thần của nữ vương Medusa đều đã hoàn toàn thần phục Quân Tiêu Dao.

Lôi Xà đại tướng là một hạt giống không yên ổn.

Nếu hắn ta nhất thời xúc động ra tay với Quân Tiêu Dao thì hậu quả không thể tưởng tượng.

Thật ra Quân Tiêu Dao cũng vô hình trung cho nữ vương Medusa một cơ hội biểu lộ trung thành. Nếu bà nguyện ý để Lôi Xà đại tướng đi tìm đường chết thì đủ để biểu đạt trung thành của mình đối với Quân Tiêu Dao.

Thực rõ ràng, nữ vương Medusa đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Từ đây cũng có thể nhìn ra một mặt tàn nhẫn quả quyết của bà ta.

“Từ trước đến nay Bản Thần Tử không thích để lại tai hoạ ngầm, dám mang lòng oán hận với ta thì chỉ có thể đi tìm chết.” Quân Tiêu Dao cười lạnh trong lòng và nói.

Thật ra dưới tràng vực áp chế này, hắn cũng có thể trực tiếp diệt trừ Lôi Xà đại tướng. Nhưng hắn vừa thu phục Xà Nhân tộc thì đã ra tay đánh chết đại tướng của họ, không khỏi có chút không ổn.

Bởi vậy, hắn đưa quyền lựa chọn cho nữ vương Medusa, cũng thuận tiện khảo nghiệm lòng trung thành của bà ta.

Kết quả nữ vương Medusa không làm hắn thất vọng.

“Bích Lăng, ngươi đi thử xem.” Quân Tiêu Dao lại nói.

“Công... Công tử...” Bích Lăng hơi co rúm lại.

Vừa nhìn thấy Lôi Xà đại tướng thê thảm ngã xuống, trong lòng nàng cảm thấy rất sợ hãi.

“Chủ nhân, chuyện này...” Sắc mặt nữ vương Medusa lập tức thay đổi.

Không phải Quân Tiêu Dao còn muốn Bích Lăng đi chết luôn đó chứ?

“Yên tâm đi, chẳng lẽ còn không tin ta sao?” Quân Tiêu Dao nói.

“Bích Lăng tin tưởng công tử.” Bích Lăng khẽ gật đầu, lấy hết can đảm mà trực tiếp bước vào trong đó.

Một cảnh tượng kỳ dị đã xảy ra, sau khi Bích Lăng bước vào thì trận pháp đã tự động sụp đổ, bắt đầu tan rã.

“Quả nhiên...” Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười.

Bích Lăng vốn là một giọt cổ huyết trong Thái Ách thần miếu biến thành, không bị ảnh hưởng, ngược lại còn có thể bài trừ trận pháp.

Sau khi loại bỏ được trận pháp, mọi người cũng đẩy cánh cửa Thanh Đồng ra rồi tiến vào trong đó.

Phóng mắt nhìn lại, không gian bên trong cực lớn, trong đó có một kiến trúc kim tự tháp cổ xưa.

Trên đỉnh cao nhất của kiến trúc có một vương tọa, một bóng dáng mặc váy dài bằng tơ màu xanh đeo mặt nạ bạch ngọc đang ngồi trên đó.

Cảm giác như yên lặng ngàn năm vạn năm.

Hắc khí nồng đậm thời thời khắc khắc tràn ngập khuếch tán ra từ cơ thể nàng ta. Toàn bộ sương xám trong Thái Ách thần miếu có nguồn gốc từ nơi đây.

“Đó là...” Bọn người nữ vương Medusa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Họ có thể cảm nhận được uy áp khủng bố của bóng dáng kia. Mặc dù đã trôi qua không biết bao nhiêu năm, nhưng uy thế kia vẫn khiến họ khiếp đảm.

“Chí tôn sao, không, chẳng lẽ là đế?” nữ vương Medusa kinh ngạc

cảm thán.

“Có lẽ không phải, là đế thật sự thì cho dù yên lặng ngã xuống cũng có thể đàn áp cửu thiên thập địa, uy áp không có khả năng chỉ như thế.”

“Hắn chỉ là một phân thân bị ô nhiễm, không biết còn có tàn hồn hay không?” Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm nói.

Hiện tại hắn có thể xác định, ngọn nguồn huyết mạch của Xà Nhân tộc tuyệt đối là đến từ đế.

Thiên Nữ Diên bỗng đi đến bên cạnh Quân Tiêu Dao, môi đỏ ghé sát vào bên tai hắn mà nói: “Quân công tử, nô gia có thể cầu xin ngài một chuyện không?”

Thiên Nữ Diên hơi cắn môi, mang theo chút chờ mong nhu nhược đáng thương, nhìn có vẻ thật thanh lệ động lòng người.

“Chuyện gì?”

“Có thể cho ta một giọt tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể không?” Thiên Nữ Diên cn có chút ngượng ngùng, trên dung nhan tinh xảo như họa hiện ra vệt đỏ ửng mê người.

“Ngươi muốn ép khô ta sao?” Quân Tiêu Dao câm nín.

Thật sự nghĩ tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể là cải trắng à?

“Nô gia cũng muốn, nhưng lấy thân thể của công tử thì cho dù mệt chết nô gia cũng không có khả năng ép khô đúng không?” Thiên Nữ Diên chớp chớp đôi mắt trong trẻo lấp lánh kia.

“Khụ...” Quân Tiêu Dao ho khan một tiếng.

Chuyện này là sự thật không thể phản bác.

“Ngươi có nắm chắc có thể lấy được cơ duyên không?” Quân Tiêu Dao hỏi ngược lại.

Từ trước đến nay hắn là người không có lợi thì không chịu làm. Nếu không có cơ duyên thì hắn không có khả năng giao tinh huyết

Thánh Thể cho Thiên Nữ Diên.

“Có.” Thiên Nữ Diên thề son sắt mà nói.

“Được.” Quân Tiêu Dao cũng không dây dưa, lập tức một giao giọt tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể cho Thiên Nữ Diên.

Thiên Nữ Diên cầm lấy tinh huyết này, sau đó lại lấy ra một vật như ngọc bội từ pháp khí không gian. Trong ngọc bội kia rõ ràng cũng có một giọt máu.

Giọt máu kia đỏ rực như mã não, giống như tinh huyết nào đó.

“Hả?” ánh mắt Quân Tiêu Dao tập trung quan sát.

Giọt máu kia làm cho cả huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể của hắn cũng mơ hồ có cảm giác uy hiếp.

“Đó là máu gì?” Quân Tiêu Dao âm thầm nghi hoặc.

Sau đó Thiên Nữ Diên bước lên kim tự tháp.

Ngay lập tức, bóng dáng trầm lặng kia bắt đầu rung động, sương đen cuồn cuộn tràn ra mãnh liệt.

Chương 816 - Đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp hắc ám vạn cổ

Chương 816: Đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp hắc ám vạn cổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thiên Nữ Diên thấy thế thì tung giọt tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể kia ra, rơi vào bóng dáng ấy.

Sau đó, nàng ta đánh ngọc bội vào trong cơ thể đó.

Ngay lập tức, rất nhiều sương đen cuồn cuộn tràn ra từ bóng dáng kia.Nhưng khi gặp phải tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể thì chúng đều tỏa ra khỏi trắng.

Lúc ngọc bội bị đánh vào bóng dáng thì thời gian và không gian trong toàn bộ miếu thờ như đọng lại.

Ngay sau đó, một hồn lực vô thượng bùng nổ, đó là tàn hồn bị ô nhiễm còn sót lại trong bóng dáng kia.

Chỉ thoáng chốc, mọi người như rơi vào cơn mộng.

Trước mắt Quân Tiêu Dao hiện ra rất nhiều cảnh tượng.

Một nữ tử phong hoa tuyệt đại bước ra từ Lạc thủy, được tất cả tiền dân của Xà Nhân tộc triều bái.

Sau đó bóng hình xinh đẹp kia đi đến nơi hoang man cổ xưa thần bí nào đó, hình như không ở Cửu Thiên Tiên Vực.

Một luồng sương đen buông xuống đại đế, nuốt hết vạn vật, ăn mòn tất cả.

Nữ tử phong hoa tuyệt đại kia cũng bị lây dính, lập tức bộc phát ra thực lực đế cấp.

Mà sau đó, hình ảnh mơ hồ chỉ còn lại một phân thân, một tia tàn hồn về tới tổ tinh của Xà Nhân tộc, trong thần miếu hiến tế.

Sau đó sương đen cuồn cuộn bùng nổ, bao phủ toàn bộ thần miếu hiến tế.

Tất cả cường giả đỉnh cấp của Xà Nhân tộc đều bị ô nhiễm huyết mạch, điên cuồng chém giết lẫn nhau, sau đó ngã xuống.

Từng cảnh tượng xẹt qua, Quân Tiêu Dao lập tức hiểu rõ.

Cái gọi là có liên quan đến Thần Thoại Đế trong miếu thờ này hẳn chính là nữ tử tuyệt đại ấy.

Thần Thoại Đế, Lạc Thần, Mật Phi!

Mà tồn tại có liên quan đến Tiên kia, Quân Tiêu Dao cảm thấy rất có khả năng có dính líu đến nữ thần sáng thế đầu người thân rắn trong truyền thuyết, Nữ Oa.

Quân Tiêu Dao không ngờ mình có thể tiếp xúc được loại bí ẩn này tại nơi đây.

Rất rõ ràng, Thần Thoại Đế Mật Phi là huyết mạch truyền thừa có ngọn nguồn từ Nữ Oa.

Mà thần linh được Xà Nhân tộc triều bái chính là Nữ Oa và Mật Phi.

Quân Tiêu Dao cũng thấy được, Thiên Nữ Diên lại đứng phía trước phân thân của Mật Phi, dường như đang tiếp thu với truyền thừa nào đó.

“Rốt cục thân phận của Thiên Nữ Diên là cái gì mà có thể đạt được truyền thừa của Mật Phi Nữ Oa?” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, một hư ảnh phong hoa tuyệt đại bỗng xuất hiện ở phía sau Quân Tiêu Dao.

Một tiếng thở dài chậm rãi truyền đến.

“Ta như thấy được, có một bóng dáng bạch y đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp ngọn nguồn hắc ám, lẻ loi một mình, độc đoán vạn cổ...”

Âm thanh này tiếng trời, khiến thân thể Quân Tiêu Dao chấn động.

Lại là những lời này, trước kia khi ở Bí tàng Nguyên Thiên Chí Tôn, tàn hồn của Nguyên Thiên Chí Tôn cũng từng nói qua câu đó.

Một bóng dáng bạch y đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp hắc ám, độc đoán vạn cổ.

Người nọ là ai?

Quân Tiêu Dao không cho rằng mình là người vui vẻ phụng hiến hy sinh.

Tất cả những chuyện hắn làm đều là vì giúp mình bước lên đỉnh cao, ngạo thị cổ kim, nhìn xuống vạn cổ.

Theo hắn thấy thì suy nghĩ cứu vớt thế giới này có chút ngây thơ.

Quân Tiêu Dao không cho rằng hắn sẽ là bóng dáng bạch y đưa lưng về phía thương sinh, trấn áp ngọn nguồn hắc ám đó.

Đương nhiên, nếu Quân Tiêu Dao thừa sức đi cứu vớt, dưới tiền đề không gây nguy hiểm cho chính mình thì chưa chắc không thể.

Quân Tiêu Dao sẽ bội phục những người vì thương sinh đại ái, phụng hiến thân mình, nhưng hắn không phải là người như vậy.

Quân Tiêu Dao nghĩ thầm những điều đó rồi xoay người sang chỗ khác.

Bóng hình xinh đẹp mông lung kia chỉ là một tàn hồn, cao gầy mà thon dài, dáng người lả lướt, yểu điệu như sóng nước.

Tuy rằng trên mặt nàng đeo mặt nạ bạch ngọc, nhưng cũng có thể tưởng tượng nàng nhất định là một tồn tại kinh diễm chúng sinh.

“Thì ra tiền bối còn giữ lại một chút tàn hồn.” Quân Tiêu Dao nói.

Mặc dù đối mặt với Thần Thoại Đế, giọng điệu của Quân Tiêu Dao vẫn rất thản nhiên.

“Ngươi là... nhất tộc kia.” Tàn hồn Mật Phi nói.

“À, hay là tiền bối quen biết?” Quân Tiêu Dao nói.

“Nhất tộc kia đứng sừng sững trên tiên vực vô số kỷ nguyên, cho dù là hắc ám náo động, dị vực chém giết, cũng không cách nào khiến họ ngã xuống.”

“Đến nay nhất tộc các ngươi vẫn còn vài vị đang ra sức chiến đấu, trấn áp náo động.” Mật Phi cảm thán.

Hiển nhiên, cho dù là Thần Thoại Đế cũng phải tán thưởng Quân gia, đây tuyệt đối là thế lực cổ xưa nhất tiên vực và không thể trêu chọc nhất.

“Không nghĩ tới sinh thời còn có thể nhìn thấy một Hoang Cổ Thánh Thể đại thành đánh vỡ mười gông xiềng, có lẽ ngươi là dị số lớn nhất trong thời loạn thế này.” Giọng nói của Mật Phi thật thâm sâu, như có ám chỉ gì đó.

Quân Tiêu Dao chú ý tới bốn chữ sinh thời.

“Hay là tiền bối còn tồn tại ở một nơi nào đó?” Quân Tiêu Dao hiếu kỳ hỏi.

“Nếu ngươi có thể tiếp tục trưởng thành thì có lẽ sẽ có một ngày nhìn thấy ta ở ngọn nguồn...” Mật Phi lẩm bẩm.

“Ngọn nguồn, đó là nơi nào?” Trong lòng Quân Tiêu Dao lại có thêm một bí ẩn.

Mật Phi không trả lời trực tiếp, mà chỉ nói: “Kết thiện nhân, được thiện quả, có lẽ ở dưới vương tọa có thứ mà ngươi cần.”

“Chỉ hy vọng ngày sau ngươi có năng lực thì đến ngọn nguồn mà tìm ta, cùng đối kháng với đại kiếp nạn kỷ nguyên...” giọng nói của Mật Phi quanh quẩn, mang theo khí tức mờ mịt.

“Ngọn nguồn, đại kiếp nạn kỷ nguyên...” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Hắn đã nhận ra hình như mình đã tiếp xúc được chuyện gì đó cấp bậc rất cao, liên quan đến đại thế huy hoàng mà náo động này.

“Đúng rồi, sao đồng bạn của ta lại có được truyền thừa của tiền bối...” Quân Tiêu Dao nói ra nghi hoặc này.

Mật Phi nhìn thoáng qua Thiên Nữ Diên đang nhắm mắt tiêu hóa truyền thừa, khẽ lắc đầu và nói: “Một người đáng thương mà thôi...”

“Là có ý gì?” Quân Tiêu Dao không hiểu ra sao.

Có được truyền thừa của Thần Thoại Đế thì sao còn trở thành người đáng thương?

Mật Phi không giải thích, nàng nhìn ra nơi xa, lẩm bẩm một mình: “Ta có thể cảm nhận được, bản tôn đang đối mặt với thứ đáng sợ nào đó...”

Quân Tiêu Dao im lặng câm nín.

Thật là một người thích đặt câu đố, có thể nói rõ ràng được không?

Cứ nói giữa chừng như vậy thú vị sao?

Chương 817 - Bảo bối dưới vương tọa, đạo tặc hiện thân

Chương 817: Bảo bối dưới vương tọa, đạo tặc hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng sau đó tàn hồn của Mật Phi lại hóa thành một làn khói nhẹ rồi biến mất.

Tất cả mọi người trong miếu thờ cũng tỉnh táo lại.

“Chẳng lẽ những cảnh tượng đó là những chuyện mà tiền bối của Xà Nhân tộc ta từng trải qua?” Nữ vương Medusa cũng thấy được những cảnh tượng trước đó.

Thần linh của Xà Nhân tộc lây dính quỷ dị và điềm xấu, sau đó trở về.

Sương xám quỷ dị khuếch tán tràn ngập khắp toàn bộ Xà Nhân tộc. Xưởng giả Xà Nhân tộc rơi vào điên cuồng, chém giết lẫn nhau, ngã xuống hầu như không còn.

Xà Nhân tộc cũng từ bộ tộc cường thịnh, bắt đầu xuống dốc không phanh, cuối cùng lưu lạc cho tới tình trạng như bây giờ.

“Không nghĩ tới Xà Nhân tộc ta còn có quá khứ như vậy.” Thanh Xà đại tướng cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Các nàng chỉ thấy cảnh tượng xa xăm trước kia của Xà Nhân tộc, nhưng không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Quân Tiêu Dao và tàn hồn Mật Phi.

Lượng tin tức Mật Phi đưa ra quá lớn, nhất thời Quân Tiêu Dao cũng không thể hoàn toàn tiêu hóa. Nhưng trước mắt, chuyện mà hắn để ý nhất vẫn là cơ duyên lớn nhất trong Thái Ách thần miếu.

“Ở dưới vương tọa kia sao?” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm, sau đó trực tiếp bước lên kiến trúc kim tự tháp.

Thiên Nữ Diên vẫn đang nhắm mắt ở nơi đó, tiếp nhận truyền thừa của Mật Phi.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Thiên Nữ Diên.

Dung nhan xinh đẹp như tinh linh của Thiên Nữ Diên khi nhắm mắtcó vẻ điểm đạm lại mỹ lệ.

Vì sao Mật Phi lại nói nàng là một người đáng thương?

Rốt cuộc thân phận của nàng là cái gì, vì sao lại có được truyền thừa của Mật Phi?

Giọt máu nằm trong ngọc bội mà nàng ta tung ra là của ai, từ đâu mà đến?

Quân Tiêu Dao nhìn thật sâu vào nàng ta, sau đó dời ánh mắt đi.

Ở dưới vương tọa, quả nhiên Quân Tiêu Dao đã tìm ra một cái hộp cũ kỹ. Nhưng Quân Tiêu Dao lại không lập tức mở hộp ra.

Đám người nữ vương Medusa thấy thế thì biết ngay có lẽ cơ duyên lớn nhất trong Thái Ách thần miếu nằm trong cái hộp cũ kỹ kia.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao thu hồi cái hộp, đám người nữ vương Medusa không có ý phản bác gì.

Nếu không có tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao tương trợ thì bọn họ không có khả năng thuận lợi tiến vào Thái Ách thần miếu như thế, nữ vương Medusa càng không thể có được cổ huyết giúp Xà Nhân tộc lột xác.

Gõ đã thấy đủ.

Nhưng ngay khi Quân Tiêu Dao muốn thu hồi cái hộp thì bỗng nhiên, có bốn bóng dáng như quỷ mị lao về hướng Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa còn cùng lúc thi triển ra sát chiêu mạnh đến cực điểm!

Ảnh Chi Nhận!

Tồi Tâm Chưởng!

Vu Thần Chú!

Ma Kiêu Thứ!

Dù là chiêu nào trong bốn thức cực chiêu này cũng có thể hạ gục Thánh Nhân bình thường trong nháy mắt, càng đừng nói lúc này bốn chiêu đều xuất hiện, hơn nữa vẫn là ám sát.

Có thể nói chuyện này làm bọn người nữ vương Medusa không phản ứng kịp. Nhưng Quân Tiêu Dao bị bốn thức cực chiêu ám sát vây quanh lại giữ vẻ mặt bình thản như thường.

“Bản Thần Tử còn đang suy nghĩ, rốt cuộc các ngươi có thể nhịn được bao lâu.”

“Hiện tại nhìn thấy bảo bối xuất hiện, cuối cùng cũng không nhịn được mà lộ ra dấu vết.”

Quân Tiêu Dao cười khẽ, đồng thời khả năng miễn dịch pháp lực khuếch tán ra. Ảnh Chi Nhận có màu tro đen nửa trong suốt kia trực tiếp tiêu tán trong hư không.

“Đừng bị hắn ảnh hưởng, giết hắn!” Một hắc y nhân nói.

Ba người còn lại lại cường hóa thủ đoạn, lập tức đánh ập đến.

Quân Tiêu Dao búng tay một cái, chém ra Lục Tiên Kiếm quyết, va chạm với Tồi Tâm Chưởng nọ.

Sau đó ở giữa mày của hắn có một Trật Tự Thần Liên hiện ra, hóa thành đoản kiếm kim sắc, đó chính là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Nguyên Hoàng Đạo Kiếm và Ma Kiêu Thứ kia đâm mạnh vào nhau, phát ra hàng vạn gợn sóng.

Cuối cùng toàn thân Quân Tiêu Dao tỏa ra kim quang mênh mông, trực tiếp chống lại Vu Thần Chú.

Vu thần chú quỷ dị có thể biến một Thánh Nhân thành mủ máu màu đen trong nháy mắt kia lại không thể làm gì được Quân Tiêu Dao.

Hoang Cổ Thánh Thể của hắn có thể miễn dịch với rất nhiều năng lượng quỷ dị.

Phanh!

Chỉ trong một hô hấp ngắn ngủn, thế công tuyệt sát của tứ đại sát thủ chí cường đã bị Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng mà hóa giải.

Bốn bóng dáng lơ lửng trong hư không.

Trên người họ bao trùm áo đen, tản ra khí tức quỷ dị âm lãnh, mơ hồ còn có một mùi máu tươi.

Hiển nhiên, trong tay những người này từng lây dính vô số mạng người.

“Là mười ba đạo tặc đế lộ!” Đám người Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố nhịn không được mà kinh hô.

Cho dù là bọn họ cũng từng nghe nói về mười ba đạo tặc đế lộ, chúng cướp bóc khắp nơi, ám sát các đại thiên kiêu, còn đoạt lấy thể chất và căn nguyên huyết mạch của các đại thiên kiêu.

Mà Tru Tiên Đạo đứng đầu mười ba đạo tặc là một tồn tại vô cùng thần bí, khiến thiên kiêu cấm kỵ tứ phương phải kiêng kị.

“Thì ra ngươi đã sớm phát hiện chúng ta!” Một trong bốn đạo tặc, Ảnh Ma Đạo lạnh lùng nói.

Trước đó chính là gã giám thị hướng đi của Quân Tiêu Dao ở Thương Khâu cổ thành.

“Thủ đoạn ẩn nấp mà các ngươi tự cho là cao siêu chỉ là trò chơi trốn tìm của tiểu hài tử trong mắt bản Thần Tử mà thôi.” Quân Tiêu Dao lắc đầu cười.

Nguyên thần của Quân Tiêu Dao cường đại đến tột độ, tất nhiên cảm quan thần hồn của hắn cũng vượt xa người thường.

Ngay khi ở Thương Khâu cổ thành, Quân Tiêu Dao cũng đã cảm nhận được sự tồn tại của Ảnh Ma Đạo.

Chỉ là trong mắt hắn, Ảnh Ma Đạo chỉ là một con chuột dưới cống ngầm, không đáng để nhắc tới, bởi vậy vẫn luôn đều không để ý tới.

Hiện tại, nếu Tứ Đại Đạo trực tiếp ra tay, vậy Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể dứt khoát giải quyết bọn chúng.

“Dám ra tay với công tử, tìm đường chết!”

Đám người nữ vương Medusa, Thanh Xà đại tướng trực tiếp ra tay.

“Ở nơi đây, các ngươi cũng chỉ có thể phát huy ra thực lực cấp bậc Thánh Nhân mà thôi.” Một trong những Tứ Đại Đạo, Tồi Tâm Đạo lạnh nhạt nói.

Hắn và một đạo tặc khác, Thiên Vu Đạo cùng ngăn cản đám người nữ vương Medusa. Ảnh Ma Đạo và Ma Kiêu Đạo thì lao về hướng Quân Tiêu Dao.

“Ảnh Ma Giáng Thế!”

“Ma Kiêu Phân Thân!”

Hai người kia cũng thực quả quyết, biết Quân Tiêu Dao không phải dễ giải quyết nên trực tiếp tung ra tuyệt học cường đại nhất của từng người.

Chương 818 - Mười ba đạo tặc đến từ dị vực

Chương 818: Mười ba đạo tặc đến từ dị vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hư không bị xé rách, một ảnh ma khủng bố như đến từ dị thứ nguyên buông xuống, nó có hình thái nửa hư ảo, tràn ngập sức mạnh hỗn loạn bạo ngược.

Phía sau Ma Kiêu Đạo có đại điểu đen nhánh hiện ra, mang theo một luồng ma ý hỗn loạn.

“Hả?” Quân Tiêu Dao nhạy bén nhận ra, nguồn sức mạnh mà những đạo tặc trước mặt phát ra có chút không hợp với Cửu Thiên Tiên Vực.

Cứ như... không phải là năng lượng cùng nguyên.

“Chẳng lẽ...” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ đến khả năng nào đó, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc.

Hắn thúc giục Chí Tôn Cốt trong ngực, sức mạnh Thương Thiên tràn ra cuồn cuộn, vòm trời chấn động, mơ hồ có một bàn tay to lớn như ngũ chỉ sơn trấn áp xuống.

Cự chưởng trải rộng hoa văn cổ xưa, mang theo một luồng sức mạnh vô thượng có thể bóp chết chúng sinh vạn vật.

Đó là Thượng Thương Chi Thủ!

Oanh!

Thượng Thương Chi Thủ lập tức chụp nát cả ảnh ma và ma kiêu đen nhánh kia.

Ảnh Ma Đạo và Ma Kiêu Đạo cùng lui liên tục về phía sau, miệng phun máu tươi.

Bọn họ liếc nhìn nhau một cái, đều tung ra nhiều món thần binh.

“Bạo!”

Thậm chí trong những thần binh đó còn có chí tôn khí tồn tại. Đây là những chiến lợi phẩm bọn họ cướp đoạt được từ rất nhiều thiên kiêu, hiện giờ lại không chút đau lòng mà trực tiếp khiến chúng nổ tung.

Chí tôn khí tự bạo gây nên uy lực cực kỳ cường hãn, Thánh Nhân không cẩn thận một chút cũng sẽ bị nổ chết.

Oanh! Oanh! Oanh!

Toàn bộ thần miếu đều đang run rẩy, nếu không phải nơi đây có tràng vực đặc thù trấn áp thì e rằng cả tòa Thái Ách thần miếu sẽ trực tiếp sụp xuống trong vụ nổ khủng bố này.

“Đã chết sao?” Ảnh Ma Đạo lòng sợ hãi mà nói.

Bỗng nhiên, tronng làn khói đặc có một kiếm lao thẳng ra.

Phụt!

Máu bắn tung tóe lên trời cao, giữa mày Ảnh Ma Đạo trực tiếp bị xuyên thủng, nguyên thần trong đó cũng bị chém nát.

“Không tốt!” Đáy lòng Ma Kiêu Đạo chợt lạnh, thân thể lui nhanh về phía sau.

Bóng dáng Quân Tiêu Dao hiển ra, vô trần vô cấu, hoàn hảo không tổn hao gì, quần áo không có lấy một nếp nhăn.

Lấy nhục thân yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao thì chí tôn khí tự bạo cũng mơ tưởng làm hắn bị thương.

Quân Tiêu Dao vung tay ra, pháp tắc hóa thành cự chưởng, trực tiếp túm lấy Ma Kiêu Đạo. Nhưng hắn lại không lập tức giết chết Ma Kiêu Đạo.

Bên kia, Tồi Tâm Đạo và Thiên Vu Đạo cũng bị nữ vương Medusa và Thanh Xà đại tướng trấn áp.

“Chủ nhân, nên những người này xử trí như thế nào?” Nữ vương Medusa dò hỏi.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nhìn lướt qua bị chế phục ba vị đạo tặc, nói: “Rốt cục các ngươi theo dõi bản Thần Tử có ý đồ gì?”

Đám người Ma Kiêu Đạo hừ lạnh một tiếng, hờ hững không nói.

Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý, cười khẽ và nói: “Chẳng lẽ là vì Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt của ta, rốt cục thủ lĩnh của mười ba đạo tặc các ngươi, Tru Tiên Đạo thần bí kia muốn thu thập các loại huyết mạch thể chất là muốn làm gì, có mục đích gì?”

Ma Kiêu Đạo hừ lạnh một tiếng và nói: “Hôm nay chúng ta thua trong tay ngươi, nhưng ngươi phải biết rằng, bốn người chúng ta chỉ là bốn người yếu nhất trong mười ba đạo tặc.”

“Ai trong chín người còn lại cũng mạnh hơn chúng ta nhiều, càng đừng nói là mấy đạo tặc đứng đầu, đủ có thể đối phó với ngươi.”

“Nếu lão đại Tru Tiên Đạo chúng ta ra tay thì cho dù là Thần Tử Quân gia ngươi cũng phải ôm hận đẫm máu!”

Quân Tiêu Dao cười ha hả một tiếng: “Không sao, đến lúc đó bản Thần Tử sẽ để mười ba đạo tặc các ngươi chỉnh chỉnh tề tề cùng đi xuống hoàng tuyền.”

“Nhưng trước đó, ta còn cảm thấy hứng thú với một chuyện... Rốt cuộc các ngươi đến từ đâu!?”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt ba người Ma Kiêu Đạo khẽ biến đổi không thể phát hiện.

“Ngươi... Ngươi nói vậy là có ý gì?” Trong mắt Ma Kiêu Đạo hiện lên một chút hoảng loạn.

“Lúc này rồi còn giả ngu giả ngơ sao, nếu ta đoán không sai thì các ngươi đến từ dị vực đúng không?”

“Cái gì, mười ba đạo tặc đến từ dị vực?”

Đám người Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố đều trợn tròn đôi đôi mắt xinh đẹp, cực kỳ bất ngờ.

Từ trước đến nay dị vực luôn đứng ở mặt đối lập với Cửu Thiên Tiên Vực. Trong lịch sử đã từng có vài lần dị vực xâm lấn, đều là những cuộc chiến tranh đủ để thay đổi cổ sử.

Mỗi lần xảy ra chiến tranh đều đánh đến trời sụp đất nứt, thiên hạ tan nát, kỷ nguyên rung chuyển. Mà hiện tại, sinh linh dị vực lại xông vào cổ lộ.

Điều này cũng quá ngoài dự kiến.

Rốt cuộc dị vực đã an tĩnh hồi lâu, làm người của tiên vực đều có chút sơ suất lơ là. Nếu tin tức này bị truyền ra thì tuyệt đối sẽ gây nên oanh động cực lớn.

“Ngươi...” Sắc mặt ba người Ma Kiêu Đạo lộ ra chút hoảng loạn.

Trước đó bọn chúng đánh cướp ám sát bất cứ thiên kiêu nào cũng là một kích thành công, căn bản không có khả năng lộ ra thân phận của mình.

Nhưng hiện tại bọn chúng lại bị Quân Tiêu Dao bắt tại trận.

“Rốt cục các ngươi có lai lịch gì, sau lưng lại có thế lực tổ chức nào?” Quân Tiêu Dao lah5 nhạt hỏi.

“Ngươi bỏ cuộc đi, chúng ta sẽ không nói cái gì cả!” Ma Kiêu Đạo quát lên một tiếng chói tai.

Quân Tiêu Dao không nói hai lời, lập tức chụp một cái tát qua.

Phụt!

Ma Kiêu Đạo bị đánh thành vụn máu.

Sắc mặt Thiên Vu Đạo và Tồi Tâm Đạo đều trắng bệch.

Quân Tiêu Dao lại giơ tay, diệt sát Tồi Tâm Đạo.

Những cặn máu thịt bắn lên người Thiên Vu Đạo, làm tâm thần

hắn ta cũng muốn hỏng mất.

Khóe miệng Quân Tiêu Dao tràn ra một nụ lạnh lẽo, lại thúc giục Hỗn Độn Thần Ma rồi nghiền áp qua.

Sự nghiền áp và tra tấn linh hồn không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Sau khi Thiên Vu Đạo nhận hết tra tấn, rốt cuộc cũng lộ ra một ít tin tức bí mật.

Mười ba đạo tặc ẩn núp trong cổ lộ tiên vực, một mục đích trong đó là vì dò hỏi thực lực của thế hệ trẻ trên tiên vực.

Bởi vậy có thể thấy được, hình như dị vực yên lặng nhiều năm đã ngo ngoe rục rịch trở lại.

Làm cho đại tranh chi thế này có thêm một bóng ma chiến tranh.

Ngoài ra, một tin tức khác khiến Quân Tiêu Dao hơi nhướng đuôi lông mày. Bởi vì hắn biết được từ miệng Thiên Vu Đạo, lão đại bọn họ, người đứng đầu mười ba đạo tặc, Tru Tiên Đạo đã tuân theo thiên mệnh, đã định sẵn sẽ đánh chết hắn.

“Thì ra là thế, ta đã hiểu rồi, xem ra người đầu tiên trong Nghịch Quân Thất Hoàng đã xuất hiện.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Chương 819 - Tổ chức Bỉ Ngạn của dị vực

Chương 819: Tổ chức Bỉ Ngạn của dị vực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Từ khi Quân Tiêu Dao bước lên cổ lộ chung cực tới nay, thời gian trôi qua cũng không tính ngắn.

Nhưng hắn lại không gặp được Nghịch Quân Thất Hoàng nào.

Tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không cho rằng là ý chí tiên vực nhân từ, muốn đặc xá cho hắn. Chỉ có thể nói, Nghịch Quân Thất Hoàng đang ẩn nấp trong bóng tối, không lộ ra ngoài.

Bọn họ sẽ lần lượt hiện lên trong phần cổ lộ sau đó, tìm mọi cách muốn cho Quân Tiêu Dao một kích trí mạng.

Mà hiện tại, rốt cuộc người đầu tiên trong Nghịch Quân Thất Hoàng cũng lộ ra dấu vết.

“Phiền phức, không phải kẻ địch bên ngoài, mà là đám chuột ẩn mình trong bóng tối, đã biết thân phận thì dễ làm.” Quân Tiêu Dao tự tin mà rất thong dong.

Chờ đến lúc hắn bắt được cả đám Nghịch Quân Thất Hoàng thì muốn hành hạ như thế nào thì hành hạ như thế đó.

Trừ điều này ra, Thiên Vu Đạo còn lộ ra một tin tức, đứng sau lưng mười ba đạo tặc chính là một thế lực tên là tổ chức Bỉ Ngạn.

Quân Tiêu Dao có thể xác định ở Cửu Thiên Tiên Vực không có thế lực bất hủ nào tên là Bỉ Ngạn.

Nói cách khác, rất có khả năng tổ chức này đến từ dị vực.

Thiên Vu Đạo cũng không biết mục đích của bọn chúng là cái gì. Bởi vì hắn là nhóm người xếp hạng thấp nhất trong mười ba đạo tặc, không tiếp xúc được tình báo càng bí mật hơn.

Nếu muốn tìm tòi càng nhiều thì trừ phi bắt được đạo tặc xếp

hạng càng cao hơn.

Hoặc là... Trực tiếp trấn áp Tru Tiên Đạo đứng đầu kia!

“Xem ra kế tiếp lại có chuyện phải làm.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Tuy rằng tung tích của mười ba đạo tặc bí ẩn, nhưng cũng có dấu vết để lại.

Đừng quên bên cạnh Quân Tiêu Dao còn có Thiên Nữ Diên. Thần Nữ Phường sau lưng nàng ta không chỉ là nơi phong nguyệt, mà còn là một tổ chức tình báo tiếng tăm lừng lẫy khắp các tiên vực. Lấy thực lực của bọn họ thì có lẽ sẽ có năng lực tìm được dấu vết của mười ba đạo tặc kia.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao tùy tiện diệt sát Thiên Vu Đạo, sau đó nhìn về phía Thiên Nữ Diên.

Thân thể Thiên Nữ Diên bỗng run lên, rốt cuộc đôi mắt nhắm chặt kia cũng mở ra.

Một ánh sáng trí tuệ lưu chuyển trên trán nàng ta, trong mắt có thần quang lộng lẫy hiện lên.

Tuy tu vi cảnh giới của Thiên Nữ Diên cũng không có tăng lên rõ ràng gì. Nhưng Quân Tiêu Dao có thể cảm nhận được Thiên Nữ Diên có biến hóa vượt bậc.

Trước đó Thiên Nữ Diên giống như một tiên nữ ngoài ý muốn rơi xuống phàm trần.

Mà hiện tại, tiên nữ này đã thức tỉnh rồi.

“Rốt cuộc nàng có lai lịch gì, một giọt máu trong ngọc bội kia lại thuộc về ai?”

“Mà vì sao Mật Phi lại phải nói nàng là một người đáng thương?” Trong lòng Quân Tiêu Dao có rất nhiều thắc mắc.

Hình như đã nhận ra sự chú ý của Quân Tiêu Dao, Thiên Nữ Diên chuyển tầm mắt qua, sóng mắt của dòng nước long lanh.

Nàng chắp tay sau lưng, đi đến trước người Quân Tiêu Dao, trên nét mặt mang theo vui sướng, hiển nhiên có rất nhiều thu hoạch.

Nàng tới gần Quân Tiêu Dao, ngọc nhan tinh xảo không tìm ra chút tỳ vết nào kia tinh tế long lanh như bạch sứ. Cặp mắt trong sáng longlanh như đá quý kia bình tĩnh nhìn chăm chú vào Quân Tiêu Dao, bật hơi như lan mà nói: “Quân công tử, nô gia đa tạ ngài.”

Nói xong thì giống như chuồn chuồn lướt nước mà đột nhiên in đôi môi anh đào lên má Quân Tiêu Dao một cái.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao cũng không có dao động gì, không bằng nói hắn đã quen bị quấy rầy.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, những lời này của Thiên Nữ Diên là thành tâm thành ý. Mà không phải đeo một cái mặt nạ giống như trước kia.

Nhan Như Mộng thấy tình cảnh này thì trong lòng thật chua chát, như đang ăn chanh.

Nữ vương Medusa nhìn thấy cũng sinh ra chút không thoải mái khó hiểu.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không có phản ứng gì, Thiên Nữ Diên cũng nhỏ giọng thì thâm một câu không biết phong tình.

Sau đó nàng lại mỉm cười mà hỏi: “Chẳng lẽ Quân công tử không hiếu kỳ, nô gia có được truyền thừa gì sao?”

“Đó là chuyện của ngươi, có liên quan gì đến ta.” Quân Tiêu Dao không thèm để ý chút nào.

Dù Thiên Nữ Diên có được truyền thừa của Mật Phi hoặc là Nữ Oa, nhưng trong mắt Quân Tiêu Dao cũng không có quá nhiều uy hiếp.

“Được, chuyện ở nơi đây đã xong rồi, chúng ta rời đi trước đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Mọi người đều khẽ gật đầu, lần này cũng coi như công đức viên mãn.

Còn Lôi Xà đại tướng và Minh Xà đại tướng đã chết đi thì chỉ có Thanh Xà đại tướng sẽ thở dài một tiếng trong lòng.

Mọi người đi thẳng một mạch rời khỏi Thái Ách thần miếu. Khi bọn họ ra tới mới phát hiện sương xám kia đã loãng đi một ít, có lẽ sau này Thái Ách thần miếu có thể khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Nhìn thấy đám người Quân Tiêu Dao và nữ vương Medusa đi ra từ Thái Ách thần miếu, tất cả Xà Nhân tộc bên ngoài đều thở phảo nhẹ nhõm một hơi, phát ra tiếng hoan hô.

“Chư vị, tuy rằng Lôi Xà đại tướng và Minh Xà đại tướng ngã xuống, nhưng Xà Nhân tộc chúng ta sẽ càng huy hoàng hưng thịnh dưới sự dẫn dắt của Quân công tử!”

Nữ vương Medusa bắt đầu tẩy não, bà cũng kể lại chuyện Quân Tiêu Dao dâng ra tinh huyết trong Thái Ách thần miếu để tinh lọc cổ huyết của Xà Nhân tộc.

Ban đầu Xà Nhân tộc còn có chút chống cự chuyện thần phục Quân Tiêu Dao, nhưng sau khi nghe thấy việc này, cũng sinh ra sự đổi mới 360 độ với Quân Tiêu Dao.

“Đa tạ ân huệ của Thần Tử đại nhân đối với Xà Nhân tộc ta!” Có trưởng lão Xà Nhân tộc bắt đầu chắp tay.

Rất nhiều Xà Nhân tộc cũng sôi nổi đi theo, nhưng vẫn có một ít Xà Nhân tộc bài xích ngoại tộc, có chút khó mở miệng.

Nhưng vào lúc này, trên không Thiên Minh cổ tinh có lốc xoáy không gian khủng bố hiện ra.

Một cánh cửa không gian đột nhiên hiện lên.

“Không tốt, chẳng lẽ là chấp pháp giả cổ lộ?” Dung nhan của nữ vương Medusa thay đổi.

Trước đó bà đã cởi bỏ trận pháp phong bế, những thiên kiêu Nhân tộc còn lại cũng chạy trốn rời đi.

Động tĩnh trong tinh vực này cũng đã kinh động đến chấp pháp giả cổ lộ.

Mà chấp pháp giả buông xuống với hình thức cánh cửa không gian, cũng đủ để biểu hiện ra sự nôn nóng và tức giận của hắn ta.

Người còn chưa bước ra từ cánh cửa không gian thì một tiếng hô chấn phá trời cao, như đất bằng sấm sét đã vang lên.

Chương 820 - Cái gì gọi là quyền thế ngập trời

Chương 820: Cái gì gọi là quyền thế ngập trời

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Xà Nhân tộc, các ngươi thật là to gan lớn mật, dám săn bắn thiên kiêu cổ lộ thí luyện, hôm nay ta sẽ hoàn toàn huỷ diệt tộc của ngươi!”

Tiếng quát vừa dứt thì một bóng dáng khủng bố mặc giáp trụ hoàng kim, giống như hình phạt thiên thần đã bước ra từ cánh cửa không gian.

Sau khi hắn bước ra, một luồng khí tức chí tôn cuồn cuộn đàn áp lên cả viên Thiên Minh cổ tinh. Mặt đất bắt đầu run rẩy, lan tràn vết nứt.

Tất cả Xà Nhân tộc đều lạnh run run rẩy dưới uy áp của chí tôn, thậm chí rất nhiều Xà Nhân tộc đã trực tiếp bị đè nằm sấp xuống, sợ muốn nứt gan.

“Nương, ta sợ!”

Bích Lăng cũng chui đầu vào trong lòng nữ vương Medusa, thân thể run lên bần bật.

“Hừ, hiện tại biết sợ rồi sao, sao trước đó khi săn giết thiên kiêu cổ lộ lại lớn gan như vậy chứ?”

Chấp pháp giả cổ lộ bước từng bước một đến, bước nào cũng như sấm sét!

Cảm nhận được chí tôn chi uy kinh khủng này, dù là nữ vương Medusa mạnh nhất Xà Nhân tộc cũng cảm thấy sắp hít thở không thông. Bà không khỏi đưa ánh mắt xin giúp đỡ về hướng Quân Tiêu Dao.

Lúc này nữ vương khí phách lãnh diễm như trở thành một tiểu nữ

nhân tìm kiếm chỗ dựa.

Ngay khi bầu không khí trong thiên địa trở nên túc sát thì một giọng nói thản nhiên bỗng truyền ra: “Chấp pháp giả cổ lộ, cần gì lại tức giận như thế, chỉ chết vài con kiến râu ria mà thôi.”

“Người nào dám vọng ngôn!” Nghe thấy lời này, chấp pháp giả cổ lộ trố mắt nhìn.

Nhưng mà, khi hắn nhìn về theo âm thanh về phía bóng dáng bạch y xuất trần, siêu nhiên tuyệt thế kia thì sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó trừng lớn đôi mắt, lộ ra vẻ mặt kinh nghi.

Lại tra xét rõ ràng một lát, hắn ta lập tức hít hà một hơi, cảm thấy thân thể có chút tê dại, vội vàng thu liễm tất cả uy áp chí tôn, thân thể chợt lóe đã đi đến trước mặt bóng dáng bạch y này.

Hắn ta chắp tay cười nói: “Nhìn ánh mắt ta xem, thì ra là Thần Tử Quân gia giá lâm, thật sự mạo phạm, mong rằng Thần Tử đừng để ý.”

Nhìn thấy chấp pháp giả chí tôn một khắc trước còn muốn muốn hủy diệt cả viên cổ tinh mà giờ khắc này đã biến thành một nam tử trung niên bình thường mặt mang ý cười.

Tất cả Xà Nhân tộc đều dại ra. Nữ vương Medusa cũng giật mình mà há đôi môi đỏ tươi đẹp một cách đáng yêu.

Nàng nhớ tới trước đó Quân Tiêu Dao từng nói qua, chấp pháp giả cổ lộ có thể tùy tiện hủy diệt Xà Nhân tộc cũng phải cúi đầu chắp tay trước mặt hắn.

Giờ khắc này đã trở thành hiện thực.

Cái gì gọi là quyền thế ngập trời?

Đây là quyền thế ngập trời!

Thiên kiêu thật sự có thể được coi là cấm kỵ siêu cấp trên cổ lộ, không ai không phải là tồn tại có được bối cảnh hùng hậu.

Những thiên kiêu chỉ có thiên phú thực lực, lại không có bối cảnh

thì chỉ có thể được gọi là hắc mã.

Thiên kiêu có thiên tư yêu nghiệt, bối cảnh còn cường đại tới cực điểm như Quân Tiêu Dao, cho dù là chấp pháp giả cổ lộ cũng không dám quá mức đắc tội.

Dù sao thì một vị chí tôn thật sự không tạo nên nổi bọt sóng quá lớn trước mặt Quân gia.

Huống chi...

Vị chấp pháp giả cổ lộ này cũng biết ở cuối cổ lộ còn có một ít lão quái vật Quân gia tồn tại, hơn nữa còn có ẩn mạch thâm tàng bất lộ. Cứ như vậy, chấp pháp giả cổ lộ càng không dám đắc tội Quân Tiêu Dao.

Đương nhiên, dù sao chấp pháp giả cổ lộ cũng là cường giả chí tôn, không có thái độ khom lưng uốn gối, chỉ là thái độ cực kỳ bình thản, không hề thể hiện sự cao ngạo của cường giả chí tôn.

“Không ngại, ngươi cũng làm việc theo lẽ công bằng mà thôi, cổ lộ cũng cần những người như các ngươi mới có thể duy trì ổn định.” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Hai bên đều phải cho đối phương mặt mũi.

Dù sao đối phương cũng là cường giả chí tôn, còn là chấp pháp giả, Quân Tiêu Dao cũng sẽ không ỷ vào bối cảnh của mình mà không coi ai ra gì, làm vậy là không có đầu óc.

Nghe thấy lời này, ý cười trên mặt chấp pháp giả cổ lộ càng đậm, nhìn Quân Tiêu Dao càng thuận mắt.

Hắn ta nhìn quét một vòng rồi nói: “Thần Tử, tình huống nơi này...”

“Không có gì, một chút ngoài ý muốn mà thôi, hiện giờ Xà Nhân tộc đã quy thuận Quân Đế Đình ta, sẽ không làm ra hành động gì tổn thương đến thiên kiêu cổ lộ.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thì ra là thế, đã có Thần Tử bảo đảm thì cái gì cũng dễ nói.” Chấp pháp giả cổ lộ mỉm cười và nói.

Lời này của Quân Tiêu Dao thể hiện Xà Nhân tộc đã trở thành thế lực dưới trướng hắn, chấp pháp giả cổ lộ cũng sẽ không tự tìm rắc rối.

“Đa tạ.” Quân Tiêu Dao chắp tay và nói.

“Có là gì.” Trong mắt chấp pháp giả cổ lộ hiện ra ý cười.

Phần thiện duyên này đã kết, nói không chừng ngày sau có thể có được hồi báo. Mà hắn ta cũng không cần trả giá bất cứ cái gì, chết chỉ là một ít thiên kiêu râu ria mà thôi.

Chỉ là lúc sau, khi hắn nghe thấy Quân Tiêu Dao đánh chết Thánh Linh Đảo Mạc Cẩn Du và Thánh Hồng Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo thì ánh mắt chấp pháp giả cổ lộ kia cũng lộ ra kinh ngạc cảm thán.

Sau đó chấp pháp giả cổ lộ mỉm cười rời đi.

Mãi đến khi cánh cửa không gian trên trời sao hoàn toàn biến mất thì tất cả sinh linh Xà Nhân tộc mới hoàn toàn thở phảo nhẹ nhõm một hơi.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Quân Tiêu Dao cũng biến hóa. Cho dù là những sinh linh Xà Nhân tộc trước đó còn không nguyện ý thần phục Quân Tiêu Dao thì lúc này trong mắt cũng hiện ra kinh ngạc cảm thán.

“Đa tạ chủ nhân, nếu không nhờ ngài...” Nữ vương Medusa tiến lên, trong mắt tràn đầy sùng kính và vui sướng.

Quả nhiên bà không chọn sai người.

“Công tử quá lợi hại!” Đôi mắt xinh đẹp của Bích Lăng cũng sáng lên lấp lánh.

Thiếu nữ đều sùng bái đại anh hùng. Hiện tại Quân Tiêu Dao đã là đại cứu tinh cứu vớt toàn bộ Xà Nhân tộc.

Ánh mắt hai mẹ con nhìn về phía Quân Tiêu Dao đều mang theo sùng bái.

“Không có gì, Xà Nhân tộc các ngươi tạm thời tiếp tục ở lại Thiên

Minh cổ tinh, chờ lúc sau ta đi xong cổ lộ thì sẽ bảo người dời các ngươi đến Quân Đế Đình của Hoang Thiên Tiên Vực."

"Trong khoảng thời gian này, có danh hào của ta thì bất cứ chấp pháp giả cổ lộ hay là thiên kiêu nào cũng không ra tay với Xà Nhân tộc." Quân Tiêu Dao nói.

Đám người nữ vương Medusa nghe vậy càng ngàn ân vạn tạ, vô cùng cảm kích.

Tất cả Xà Nhân tộc cũng cảm ơn kính yêu Quân Tiêu Dao, không có tâm lý kháng cự nào nữa.

Chuyện ở Thiên Minh cổ tinh, Thái Ách thần miếu, xem như hoàn toàn hạ màn che.

Chương 821 - Cơ hội để Thần Chi Nguyên Điểm lột xác

Chương 821: Cơ hội để Thần Chi Nguyên Điểm lột xác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc sau, nữ vương Medusa đã phân phát cổ huyết có được từ huyết trì của Thái Ách thần miếu cho tất cả Xà Nhân tộc.

Huyết mạch của Xà Nhân tộc vốn cực kỳ cổ xưa. Chỉ là vì một biến cố ngoài ý muốn đã làm Xà Nhân tộc hoàn toàn suy sụp.

Hiện giờ cổ huyết có thể kích hoạt huyết mạch của bọn họ lần nữa. Trong khoảng thời gian ngắn, Xà Nhân tộc sẽ xuất hiện số lượng lớn cường giả.

Nữ vương Medusa trực tiếp nhường tẩm cung xa xỉ nhất cho Quân Tiêu Dao sử dụng.

...

Trong cung điện trống trải mà xa hoa, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng, nhìn cái hộp cũ kỹ trước mặt.

Đó là thứ hắn lấy được từ dưới vương tọa của Thái Ách thần miếu. Quân Tiêu Dao rất tò mò trong đó sẽ có bảo bối gì.

“Liên quan đến Thần Thoại Đế và Tiên thì hẳn sẽ không quá kém đâu.” Quân Tiêu Dao vừa nỉ non, vừa mở hộp ra.

Ngay lập tức, kim quang tràn đầy, hạo quang vạn trượng, có từng luồng tiên âm truyền đến.

“Truyền thuyết kim sắc?” Quân Tiêu Dao hơi nheo mắt lại, liếc nhìn một cái.

Trong đó có đặt mấy thứ, trước hết Quân Tiêu Dao nhìn thấy một quyển quyển sách lá vàng kim sắc, có từng trận tiên âm.

Mỗi một chữ trong đó đều như đại tinh đang chuyển động, bày ra chí lý thiên địa, huyền bí càn khôn.

“Là... Tiên kinh!”

Tuy trong lòng Quân Tiêu Dao đã có dự đoán, nhưng khi thật sự thấy được tiên kinh, Quân Tiêu Dao vẫn khó tránh khỏi vui sướng.

Tất nhiên Quân gia cũng có tiên kinh, trước đó chưa giao cho Quân Tiêu Dao là sợ đốt cháy giai đoạn.

Dù sao Quân Tiêu Dao còn quá trẻ tuổi, dù là một ít tiên kinh tàn khuyết cũng đủ để một ít cường giả chí tôn tìm hiểu vô số năm.

Mà hiện tại, bản thân Quân Tiêu Dao lại trực tiếp có được một quyển tiên kinh vô cùng trân quý. Quan trọng nhất chính là, đây là bản tiên kinh hoàn chỉnh, không phải loại tiên kinh tàn khuyết chỉ còn lại có vài tờ!

Sau khi xem xét giản lược một phen, trong mắt Quân Tiêu Dao có ánh hào quang lộng lẫy dâng trào.

“Chẳng lẽ Tạo Hóa Tiên Kinh thật sự có liên quan đến nữ thần sáng thế tạo người trong lời đồn, Nữ Oa?” Quân Tiêu Dao suy tư.

Hẳn Mật Phi là huyết mạch của Nữ Oa, bản thân cũng là cấp bậc Thần Thoại Đế.

Mà chỉ sợ tồn tại như Nữ Oa không chỉ là Thần Thoại Đế.

Có khả năng là Hồng Trần Tiên trong truyền thuyết!

“Tạo Hóa Tiên Kinh, chấp chưởng tạo hóa chi đạo, đắp nặn thế giới, diễn sinh tứ cực, thậm chí khi tu luyện đến cực hạn thì có khả năng sáng tạo ra sinh linh!” Đôi ma8`t Quân Tiêu Dao rất sáng.

Điều này không chỉ đại biểu cho Quân Tiêu Dao có cơ hội đánh vỡ Cửu Chi Cực Sổ, tu luyện ra luồng tiên khí tạo hóa thứ mười.

Còn có nghĩa là Thần Chi Nguyên Điểm trong đan điền thân thể hắn có được cơ hội lột xác. Bởi vì trong suy nghĩ của Quân Tiêu Dao, Thần Chi Nguyên Điểm trong thân thể hắn giống như kỳ điểm

vũ trụ, chỉ là một khởi nguyên.

Ngày sau Quân Tiêu Dao sẽ lấy Thần Chi Nguyên Điểm làm cơ sở để diễn sinh ra thế giới, đại đạo của bản thân. Mà tạo hóa chi đạo có trợ giúp rất nhiều cho thế giới Quân Tiêu Dao diễn sinh ra.

“Tạo Hóa Tiên Kinh này tới quá kịp thời, nếu hoàn toàn khống chế tạo hóa chi đạo thì Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể ta sẽ sinh ra biến hóa thật lớn.”

“Ngày sau có thể diễn sinh thế giới, quyển dưỡng thần ma trong đó, hoặc là sáng tạo hàng tỉ sinh linh, ngưng tụ sức mạnh tín ngưỡng, chế tạo ra Thần quốc bất hủ.”

Trong đầu Quân Tiêu Dao lập tức có ngàn vạn loại ý tưởng.

Có thể nói, giá trị của Tạo Hóa Tiên Kinh này đối với Quân Tiêu Dao không chỉ đơn giản là một quyển tiên kinh, mà còn là thủ đoạn quan trọng diễn sinh ra căn nguyên đại đạo. Tầm quan trọng của nó không kém gì Tam Thế Tiên Kinh.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao lại nhìn về phía món thứ hai trong cái hộp cũ kia. Đó là một thứ xưa cổ nhìn như ngọc điệp, trông có vẻ cực kỳ cổ xưa.

“Đây là...”

Quân Tiêu Dao cẩn thận quan sát, trên ngọc điệp kia có khắc hai cổ tự cực kỳ xa xưa.

“Tạo hóa...” Quân Tiêu Dao thấp giọng lẩm bẩm.

Trên bảo vật giống như ngọc điệp có khắc hai chữ“Tạo hóa”. Điều này không thể không làm hắn nhớ tới một chí bảo, tên là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trên ngọc điệp này trừ hai chữ tạo hóa ra thì còn khắc rất nhiều dãy núi sông biển, nhật nguyệt sao trời, cỏ cây trùng cá.

Cứ như hàng ngàn chúng sinh đều được điêu khắc lên đó để vận chuyển tạo hóa, có khí cơ mông lung đang lưu động.

Thực hiển nhiên, đây là một chí bảo, rất có trợ giúp trong chuyện tìm hiểu Tạo Hóa Tiên Kinh.

“Trên Tạo Hóa Ngọc Điệp này có tiên khí chảy xuôi, chẳng lẽ là Tiên Khí, nhưng lại có cảm giác không hoàn chỉnh.” Quân Tiêu Dao nhặt Tạo Hóa Ngọc Điệp lên, trong lòng suy tư.

Tiên Khí là tồn tại nằm trên đế binh, từ xưa đến nay không xuất hiện được bao nhiêu. Nếu nói đế binh có thể trấn áp khí vận của một thế lực bất hủ thì Tiên Khí đủ để trấn áp một tiên vực, thậm chí một thế giới.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao không cho rằng vận khí của mình kém cỏi, nhưng cũng không nghĩ có thể tùy tiện nhặt được một Tiên Khí.

Hơn nữa nếu thật là Tiên Khí thì Mật Phi đã sớm cầm đi trấn áp hắc ám, sẽ không để lại nơi đây.

“Hay là Tạo Hóa Ngọc Điệp này là phỏng phẩm của Tiên Khí, hoặc chỉ là một bộ phận nào đó của Tiên Khí.” Quân Tiêu Dao suy nghĩ.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao tạm thời không biết được chi tiết của Tạo Hóa Ngọc Điệp này, nhưng Quân Tiêu Dao đã biết cách sử dụng nó.

Thực hiển nhiên, so với xem Tạo Hóa Ngọc Điệp như vũ khí công phạt thì tác dụng lớn hơn của nó là dùng để phụ trợ chuyện lĩnh ngộ Tạo Hóa Tiên Kinh, coi như nền tảng để diễn sinh một thế giới.

Nếu ngày sau Quân Tiêu Dao mở rộng Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể thì hắn có thể để Tạo Hóa Ngọc Điệp vào thế giới của mình, mở rộng thế giới một cách ổn định, trở thành nền tảng kiên cố nhất.

“Tạo Hóa Tiên Kinh và Tạo Hóa Ngọc Điệp hỗ trợ lẫn nhau, không chỉ có thể giúp ta đột phá cực hạn, tu luyện ra luồng tiên khí thứ mười, còn có thể giúp ta khống chế tạo hóa chi đạo của thế giới, mở rộng Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể.”

Quân Tiêu Dao khó được mà có chút hưng phấn. Tuy đây không

phải tăng lên về mặt cảnh giới, nhưng tầm quan trọng của nó với Quân Tiêu Dao lại cao hơn cảnh giới nhiều.

Hiện tại hắn có thể chém giết Bán Bộ Đại Thánh. Nếu để Quân Tiêu Dao luyện ra luồng tiên khí thứ mười thì có thể mở rộng Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể, diễn sinh ra thế giới. Nói không chừng hắn còn có thể chém giết cả Đại Thánh chân chính!

Chương 822 - Thiên Nữ Diên muốn rời đi, múa dưới sao trời

Chương 822: Thiên Nữ Diên muốn rời đi, múa dưới sao trời

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đè nén vui sướng trong lòng xuống, Quân Tiêu Dao tiếp tục nhìn về phía vật cuối cùng trong hộp. Đây cũng là một quyển kinh thư, nhưng không phải tiên kinh, trên đó có khắc cảnh tượng một thần linh đầu người thân rắn vá trời.

“Là công pháp thích hợp để Xà Nhân tộc tu luyện, xem ra Mật Phi cũng để lại cho Xà Nhân tộc một con đường quật khởi lần nữa.”

Quân Tiêu Dao không cần cuốn công pháp này.

“Medusa.” Quân Tiêu Dao tùy tiện mở miệng kêu một câu.

“Chủ nhân!”

Bên ngoài cung điện, nữ vương Medusa vặn vẹo thân thể như rắn nước, vui vẻ đi tới.

Ai mà ngờ được lúc này vị mỹ nhân rắn rết hung danh và diễm danh sánh vai này lại thật sự giống như nha hoàn canh giữ ở cửa đại điện, lắng nghe lời sau khiến của Quân Tiêu Dao.

Nhìn Quân Tiêu Dao, trên dung nhan lãnh diễm vô song của nữ vương Medusa cũng lộ ra một tia mất tự nhiên hiếm thấy.

“Chủ nhân sẽ không thật sự muốn ta làm cái kia đó chứ...” Tâm tình của nữ vương Medusa có chút thấp thỏm.

Trước đó bà luôn dồn tinh lực vào chuyện chấn hưng Xà Nhân tộc, căn bản không có tâm tư đi suy xét chuyện nam nữ.

Hơn nữa bà còn dùng phương pháp Huyết Nguyên Tạo Sinh để sáng tạo ra một nữ nhi, như vậy càng không cần thiết suy xét đến bạn lữ.

Cho nên đến bây giờ, người duy nhất tới gần thân thể bà chỉ có Quân Tiêu Dao. Bà rất thấp thỏm, nếu Quân Tiêu Dao thật sự muốn bà làm nha hoàn ấm giường thì nên làm sao bây giờ.

Quân Tiêu Dao không chú ý tới thấp thỏm trong mắt nữ vương Medusa, hắn trực tiếp giao cuốn công pháp kia cho bà.

“Xà Nhân tộc các ngươi đều có thể tu luyện cuốn công pháp này, phối hợp với cổ huyết, Xà Nhân tộc sẽ nhanh chóng quật khởi trong khoảng thời gian ngắn.” Quân Tiêu Dao nói.

Phản ứng đầu tiên của nữ vương Medusa là sửng sốt, sau khi tiếp nhận công pháp thì trong đôi mắt xinh đẹp lập tức nở rộ ra tia sáng.

Công pháp này rất thích hợp với Xà Nhân tộc.

“Đa tạ chủ nhân!” Nữ vương Medusa dịu dàng bái lạy Quân Tiêu Dao.

Bà thật sự rất cảm kích Quân Tiêu Dao, Quân Tiêu Dao tinh lọc cổ huyết cho Xà Nhân tộc, trợ giúp Xà Nhân tộc miễn trừ họa diệt tộc của chấp pháp giả cổ lộ, hiện tại còn cho Xà Nhân tộc dạng công pháp này.

Ân tình của Quân Tiêu Dao đối với Xà Nhân tộc quả thực là vạn cổ khó đền đáp.

“Xà Nhân tộc ta nhất định sẽ vĩnh thế trung thành với chủ nhân, nếu có vi phạm, thiên lôi đánh xuống, cả tộc bị diệt!” Nữ vương Medusa phát ra lời thề độc, nó đại điện cho quyết tâm của bà.

Quân Tiêu Dao vừa lòng gật gật đầu, lòng trung tâm của Xà Nhân tộc đã không cần nghi ngờ nữa.

“Rất tốt, ngươi đi đi.” Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

Nhưng nữ vương Medusa lại bất động, vẫn duy trì tư thế bái lạy. Bởi vì góc độ nhìn nên đồi núi trước ngực nữ vương Medusa có vẻ hết sức trắng trẻo, độ cong quá mức khoa trương.

“Ngươi đây là...” Quân Tiêu Dao nói.

Gương mặt quyến rũ của nữ vương Medusa hơi ửng đỏ, nói: "Trước đó không phải chủ nhân nói, muốn... Muốn..."

"Muốn ngươi làm ấm giường?" Quân Tiêu Dao khẽ nói.

Nữ vương Medusa hơi ngượng ngùng, cúi đầu không nói.

"Vui đùa mà thôi, ngươi đi đi." Quân Tiêu Dao xua tay và nói.

Hắn cũng không phải Hứa Tiên, không có yêu thích nện rắn. Tuy dáng người của nữ vương Medusa thật sự quyến rũ đến chảy nước.

Trong mắt nữ vương Medusa lại hiện lên một tia mất mát, nhưng cũng chỉ có thể khẽ gật đầu rồi lui ra ngoài.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao chuẩn bị tạm thời nán lại Thiên Minh cổ tinh để tìm hiểu Tạo Hóa Tiên Kinh.

Hắn nhất định phải tu luyện ra tiên khí tạo hóa, nếu còn có thể mở rộng Thần Chi Nguyên Điểm trong cơ thể thì càng tốt.

Lúc Quân Tiêu Dao chuẩn bị bế quan tu luyện thì Thái Âm Ngọc Thố lại chạy tới.

"Công tử, Thiên Nữ Diên tìm ngài."

"Hả?" Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ chút bất ngờ.

Hắn đứng dậy, đi tìm Thiên Nữ Diên.

Quân Tiêu Dao đi tới một vách núi có thể thấy được sao trời.

Một thiếu nữ mặc váy lụa màu xanh lơ đang đứng đón gió trên đỉnh núi, có gió phất tới, thổi bay mái tóc đen nhánh của nàng.

Hình như đã nhận ra bước chân của Quân Tiêu Dao, thiếu nữ quay đầu mỉm cười.

Không thể không nói, lúc này thiếu nữ thật xinh đẹp, làm Quân Tiêu Dao nhớ tới một câu thơ.

Hắn không khỏi lẩm bẩm.

"Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập."

"Nhất cố khuynh nhân thành, tái cố khuynh nhân quốc (1)."

(1) Dịch nghĩa: Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập, gặp một lần say lòng người, gặp lần nữa tan cả nước.

Vừa dứt lời, Thiên Nữ Diên đầu tiên là nao nao, sau đó dung nhan tinh xảo chợt hiện ra một nụ cười, còn mang theo chút ửng đỏ động lòng người.

“Thơ này của công tử đang khen nô gia sao, thật là khiến người ta kiêu ngạo.”

“Tìm ta có chuyện gì?” Quân Tiêu Dao nói.

“Nô gia phải về Thần Nữ Phường, có được vị trí phường chủ kế nhiệm.” Thiên Nữ Diên nói.

“Đó là chuyện tốt, chúc mừng.” Quân Tiêu Dao nói.

Hiện giờ Thiên Nữ Diên đã không có đối thủ cạnh tranh nữa, nàng có được vị trí phường chủ kế nhiệm của Thần Nữ Phường cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa chuyện này cũng có lợi cho Quân Tiêu Dao. Sau này hắn có thể mượn dùng sức mạnh của Thiên Nữ Diên và Thần Nữ Phường để điều tra tin tức về mười ba đạo tặc.

Không nghĩ tới, Thiên Nữ Diên nghe thấy lời này lại xị mặt, không chút vui vẻ.

“Tính ra phải rời khỏi bên cạnh công tử thì là chuyện tốt gì kia chứ?”

Thiếu nữ nói với vẻ mặt u oán mà hờn dỗi, không biết động lòng người đến mức nào.

Quân Tiêu Dao chưa nói gì.

Thiên Nữ Diên thấy thế thì trong mắt hiện lên một tia ảm đạm nhỏ đến không thể phát hiện, sau đó lộ ra một nụ cười và nói: “Nô gia

phải rời khỏi, công tử không có chút lưu luyến nào sao?”

“Không có.” Quân Tiêu Dao dứt khoát mà nói.

“Thật tuyệt tình.” Thiên Nữ Diên hờn dỗi nói.

Sau đó, nàng bình tĩnh nhìn Quân Tiêu Dao, giọng nói bỗng trở nên ôn nhu như nước: “Công tử, trước khi rời đi, nô gia lại múa một điệu vì một mình ngài.”

Vừa dứt lời, không đợi Quân Tiêu Dao trả lời, Thiên Nữ Diên đã giãn tứ chi nhu mỹ ra, bắt đầu múa dưới ánh sao trời.

Phiên nhược kinh hồng, giống như du long.

Phảng phất như khinh vân tế nguyệt, phiêu diêu như lưu phong hồi tuyết.

Đẹp không sao tả xiết, là tuyệt cảnh nhân gian.

Quân Tiêu Dao bỗng cảm thấy, hình như Thiên Nữ Diên muốn nói cái gì với hắn, rồi lại nói không nên lời, cuối cùng chỉ có thể lấy một điệu múa để đáp lại.

“Thiên Nữ Diên, rốt cuộc ngươi đang che giấu cái gì?” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

Chương 823 - Bí mật của Thiên Nữ Diên

Chương 823: Bí mật của Thiên Nữ Diên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Dưới trời sao có vô số ánh sao lấp lánh chiếu xuống.

Thiếu nữ múa trên đỉnh núi, tà váy bay bay, dáng người mềm mại xinh đẹp.

Một đôi chân mang tất trắng, thon dài mà trong suốt vẽ ra độ cong thật uyển chuyển.

Thiên Nữ Diên đẹp như tinh linh đang múa dưới sao trời.

Điệu múa này đủ để khuynh tuyệt nhân gian.

Dù là Quân Tiêu Dao nhìn quen Thần Nữ tiên tử, cũng có một chớp mắt thất thần, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại.

Hắn không phải khổ hạnh tăng cấm dục, Thiên Nữ Diên nguyện ý múa cho hắn xem thì hắn cũng nguyện ý xem.

Quân Tiêu Dao cũng đã nhận ra, tuy rằng đều là Lạc Thần Kinh Hồng Vũ, nhưng điệu múa lần này của Thiên Nữ Diên có khác biệt rõ ràng so với trước kia, mang theo ánh hào quang đại đạo.

Rất nhiều phù văn trên hiện hóa hư không, sặc sỡ muôn màu, phụ trợ thêm cho Thiên Nữ Diên khiến nàng ta thật sự giống như Lạc Thần Mật Phi xuất thủy kia.

“Xem ra là vì nàng có được truyền thừa của Mật Phi.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Một điệu má kết thúc, trong hư không có mưa hoa rơi xuống, đó là đại đạo hiện hóa cộng minh.

“Công tử, đẹp không?” Thiên Nữ Diên hơi nghiêng đầu, cười mới xinh đẹp làm sao.

“Được.” Quân Tiêu Dao nói đúng sự thật.

Nghe thấy lời này, trong lòng Thiên Nữ Diên ngọt ngào như là ăn mật.

Quân Tiêu Dao nhìn chăm chú vào Thiên Nữ Diên, bỗng nói: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

ý cười trên mặt Thiên Nữ Diên chậm rãi ẩn đi.

Đôi mắt nàng trong suốt mà bình tĩnh, bỗng lại cười mà nói: “Ta là một con cá, mỗi lần đều ra sức muốn nhảy lên khỏi mặt nước, trở thành Lạc Thần xuất thủy kia để làm chủ vận mệnh của mình.”

“Nhưng cuối cùng lại phát hiện, ta vẫn luôn là con cá không nhảy ra nổi con sông, chung quy chỉ có thể bơi theo con sông số mệnh...”

Sau khi nói xong, Thiên Nữ Diên như tự giễu mà cười, nói: “Nhìn nô gia kìa, đều đang nhảm cái gì vậy chứ.”

Nàng đưa mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao, bỗng tới gần Quân Tiêu Dao rồi nhét một ngọc bội vào trong tay hắn.

“Nếu Quân công tử nhớ nô gia thì chỉ cần bóp nát ngọc bội này, nô gia sẽ không màng tất cả, trở về tìm ngài.”

Sóng mắt nàng log lanh của như nước, nhìn Quân Tiêu Dao, như muốn khắc tướng mạo của hắn vào trong lòng.

Sau đó, Thiên Nữ Diên xoay người muốn rời đi.

“Từ từ...” Quân Tiêu Dao mở miệng.

Thiên Nữ Diên lập tức ngơ ngẩn, đang run lên nhè nhẹ, nàng ngoái đầu nhìn lại, trong ánh mắt mang theo một tia rung động nhàn nhạt.

“Lúc sau ta cần ngươi hỗ trợ, mượn dùng sức mạnh của Thần Nữ Phường để tra xét tin tức của mười ba đạo tặc.” Quân Tiêu Dao nói.

Đôi mắt Thiên Nữ Diên hơi ảm đạm đi, khóe miệng lộ ra một chút

chua xót không dễ phát hiện, sau đó mỉm cười và nói: “Nô gia đã hiểu, công tử sai bảo thì nô gia nhất định sẽ làm được.”

Tuy rằng biết cho dù tới hiện tại, Quân Tiêu Dao cũng chỉ có quan hệ hợp tác lợi dụng nhau với nàng thôi. Nhưng Thiên Nữ Diên cũng không oán không hối hận, càng không có trách Quân Tiêu Dao.

Bởi vì nàng cũng lợi dụng Quân Tiêu Dao.

Chỉ là...

Trong lòng Thiên Nữ Diên rất hy vọng, nàng và Quân Tiêu Dao không chỉ lợi dụng nhau.

Nhìn bóng dáng Thiên Nữ Diên rời đi, Quân Tiêu Dao để tay sau lưng, rơi vào suy tư.

“Một con cá không bơi ra được con sông số mệnh, Thiên Nữ Diên, ai là người khống chế số mệnh của ngươi?” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

...

Bên ngoài Thiên Minh cổ tinh, trong trời sao.

Một mình Thiên Nữ Diên đứng trên tàu bay sao trời, bàn tay ngọc của nàng ta cầm lấy một khối ngọc giản, ngọc giản hơi lập loè, bên trong có một giọng nữ thanh lãnh như tiếng trời truyền ra.

“Xem ra ngươi đã có được truyền thừa.”

“Không sai, ta đã lấy được Oa Hoàng Thiên Tâm Quyết.” Vẻ mặt Thiên Nữ Diên trở nên hờ hững mà không cảm xúc.

“Rất tốt, rốt cuộc Oa Hoàng Thánh Thể của bổn cung có thể hoàn toàn lột xác.”

“Đến lúc đó, người có thể giao thủ với bổn cung trên toàn bộ cổ lộ chung cực chỉ đếm trên năm ngón tay...”

Giọng nói như tiếng trời kia tuy là nữ tử, nhưng lại có khí phách

cái thế không thua gì nam tử, giống như nữ đế vô thượng khống chế chư thiên hoàn vũ.

Nghe nữ tử nói thế, vẻ mặt Thiên Nữ Diên vẫn luôn không có cảm xúc.

“Nhưng Quân Tiêu Dao kia thật sự nằm xa ngoài dự đoán của bổn cung.”

“Không chỉ diệt sát Bán Bộ Đại Thánh, thậm chí còn có thể ngăn cản ba chiêu của Thánh Chủ, xem ra cẩn thận một chút vẫn hơn.” Lời nói của nữ tử cũng mang theo chút nặng nề.

“Ngươi không đối phó được hắn, không chỉ ngươi, cho dù cả Cổ Đế Tử hoặc là người khác cũng không thể.” Thiên Nữ Diên lạnh nhạt nói.

Giọng nữ trong ngọc giản kia yên lặng một lát, sau đó nói: “Diên, ngươi biết mình không có khả năng rung động, bởi vì... Ngươi là Bạng Nhân của bổn cung...”

Thiên Nữ Diên nắm chặt tay ngọc, lạnh lùng nói: “Ta đã thay ngươi tìm được Oa Hoàng Thiên Tâm Quyết, còn tự do ta muốn đâu?”

“Chờ ngươi trở thành phường chủ Thần Nữ Phường kế nhiệm, trở về đi, bổn cung còn cần ngươi.”

“Ngoài ra, kiên nhẫn của Cổ Đế Tử cũng hữu hạn...”

Nghe thấy lời này, thân thể Thiên Nữ Diên run lên kịch liệt, trên dung nhan tuyệt đẹp như tinh linh hiện lên một tia trắng bệch.

“Không... Không có khả năng...” Môi Thiên Nữ Diên tái nhợt như tờ.

“Không có gì không có khả năng, đúng rồi, còn nữa, Cổ Đế Tử đã phái ra bốn tiểu thiên vương.”

“Kế tiếp có hấp dẫn để xem nữa rồi.”

Sau khi nói xong lời này, giọng nữ đó đã yên lặng đi.

Thiên Nữ Diên vô lực mà ngồi liệt dưới đất, dùng bàn tay ngọc che mặt mình lại.

“Quân công tử...”

Nàng có dáng múa tuyệt thế, lại chỉ có thể lay động trong vận mệnh bi ai.

...

Ở Thiên Minh cổ tinh, Quân Tiêu Dao chìm vào tu luyện.

Mặc dù người thường có được tiên kinh, muốn tìm hiểu cũng không phải chuyện nhất thời là làm được.

Nhưng ngộ tính của Quân Tiêu Dao yêu nghiệt tới cực điểm, lĩnh ngộ tiên kinh đối với hắn cũng chỉ hao phí thêm chút thời gian so với tu luyện đại thần thông chí tôn pháp mà thôi.

Ngoài ra, Nhan Như Mộng cũng bắt đầu luyện hóa cổ huyết.

Có thể nghĩ, nếu huyết mạch Thiên Mộng Mê Điệp của nàng ta hoàn toàn thức tỉnh thì thiên phú thực lực sẽ tăng vọt.

Xà Nhân tộc cũng bắt đầu vững bước phát triển, huyết mạch cả tộc bắt đầu lột xác.

Cục diện tạm thời yên ổn lại.

Chương 824 - Bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình vô thượng

Chương 824: Bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình vô thượng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng tin tức liên quan đến Quân Tiêu Dao lại bắt đầu truyền râm ran khắp cổ lộ.

Diệt sát Bán Bộ Đại Thánh, ngăn cản ba chiêu của Thánh Chủ.

Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ thì đây cũng là chuyện không thể tưởng tượng.

Còn có Thánh Hồng Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo, Mạc Cẩn Du của Thánh Linh Đảo, bốn người trong mười ba đạo tặc cổ lộ đều đã ngã xuống trong tay Quân Tiêu Dao.

Mấy tin tức này đều rất chấn động.

Khác với trong dự đoán chính là, Thánh Linh Đảo và Cổ Lan Thánh Giáo lại không có phát biểu bất cứ ý kiến gì, vẫn duy trì trầm mặc.

Tuy thế lực bất hủ khó có thể nhúng tay vào tranh phong của cổ lộ, nhưng có thể tưởng tượng nếu Quân Tiêu Dao là một thiên kiêu hắc mã không có bối cảnh thì nói không chừng không được mấy ngày sẽ truyền ra tin Quân Tiêu Dao bị người ta ám sát ở chỗ nào đó.

Chỉ có thể nói, ba thế lực bất hủ Quân gia, Khương gia, Quân Đế Đình còn có lực chấn nhiếp rất lớn.

Đương nhiên, toàn bộ cổ lộ, trừ Quân Tiêu Dao ra thì còn có tin tức về thiên kiêu cấm kỵ siêu khác truyền ra.

Tỷ như Thái Cổ hoàng tộc Thần Tàm Cốc xuất hiện một con Cửu Biến Thần Tàm trên đời hiếm thấy. Loại thần tằm này được bảo là chín lần bắt đầu thì có thể vô địch thiên hạ.

Còn có Kim Ô Thập Thái Tử của Thái Dương Thần Sơn được gọi là có vô địch chi tư đã có được một chuẩn đế khí ở bí địa nào đó.

Có lời đồn, mục tiêu kế tiếp của hắn ta chính là toàn lực bắt giữ Nguyệt Thần Cung Thánh Nữ, Ngọc Thuyền Quyên, cướp lấy Thái Âm Thánh Thể của nàng, luyện thành Hậu Thiên Hỗn Độn Thể.

Ngoài ra, Cổ Đế Tử của Tiên Đình vô thượng, Phục Hy tiên thống có Phục Hy Thánh Thể vô thượng trong truyền thuyết đã tiêu hóa xong truyền thừa của một vị đại đế cổ xưa.

Còn có Tiên Đình vô thượng, Đế Nữ nhất mạch Oa Hoàng Tiên Thống cũng sâu không lường được, được xưng là một trong những tồn tại trẻ tuổi mạnh nhất trên cổ lộ.

Đừng nói là bọn họ, cho dù là bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình, đều là tồn tại đứng đầu trong cấm kỵ, mỗi một người đều có thể quét ngang một phương cổ lộ, sáng tạo ra kỷ lục khủng bố trấn sát thiên kiêu cấm kỵ.

Có người nhìn thấy bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình cùng nhau lên đường, hình như là muốn đi hoàn thành nhiệm vụ nào đó.

Điều này làm rất nhiều thiên kiêu kinh hãi, rốt cục là ai có thể làm bốn tiểu thiên vương cấm kỵ của Tiên Đình vô thượng cùng nhau hành động?

Quân Tiêu Dao tạm thời bế quan cũng không làm toàn bộ cổ lộ chung cực yên lặng lại.

Ngược lại là chư vương cũng khởi, đàn tinh lộng lẫy.

Bá Vương vô địch nhất mạch Thương Thiên Bá Thể, truyền nhân thần bí của Nhân Tiên Giáo, Thánh Thiên Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo, Thần Tử Tần Vô Đạo Tần gia và Sát Tinh của Sát Thủ thần triều, mỗi một vị thiên kiêu cấm kỵ siêu cấp đều mang trên người vinh quang và truyền kỳ, khiến tứ phương chú ý.

Tất cả mọi người rất tò mò, rốt cục cuối cùng có thể đi đến cuối cổ lộ sẽ là ai.

Đương nhiên, trừ các thiên kiêu kia ra thì những người bên cạnh

Quân Tiêu Dao cũng tạo dựng nên thanh danh vang dội.

Đám người Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly đều đã là nhân vật cấp nữ thần danh dương cổ lộ, giá trị nhan sắc và thực lực sánh vai, được vô số người sùng kính và ngưỡng mộ.

Còn có các Tự Liệt Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương.

Nếu không có Quân Tiêu Dao thì những người trẻ tuổi ưu tú nhất Quân gia đương đại nhất định chính là bọn họ. Bởi vì mỗi một thế hệ Tự Liệt Quân gia đều hết sức huy hoàng, là người lộng triều đứng trên đỉnh cao thời đại.

Nhưng thời đại này lại xuất hiện một dị số, chính là Quân Tiêu Dao.

Sự ưu tú và yêu nghiệt của hắn vượt qua tất cả thiên kiêu Tự Liệt trước kia của Quân gia. Cho dù mạnh như Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương, chỉ cần chỉ cần xuất hiện một người đã có thể trấn áp khí vận vạn năm của Quân gia.

Nhưng những yêu nghiệt đó lại có vẻ ảm đạm trước mặt ánh hào quang như Quân Tiêu Dao.

Trừ chuyện này ra, những tùy tùng của Quân Tiêu Dao, đám người Nghệ Vũ, Yến Thanh Ảnh, Vong Xuyên cũng đã xông ra mảnh trời đất của riêng mình.

Thời gian trôi đi, đảo mắt đã là một năm.

Trong thời gian một năm, Quân Tiêu Dao vẫn luôn bế quan ở Thiên Minh cổ tinh.

Tuy lần lột xác này không phải lột xác về mặt cảnh giới, nhưng đối với Quân Tiêu Dao cũng cực kỳ quan trọng, nó liên quan đến luồng tiên khí thứ mười và đạo của hắn.

Nếu có thể thành công thì tuy cảnh giới của Quân Tiêu Dao không tăng lên, nhưng thực lực tuyệt đối sẽ nhảy vọt.

Mà trong khoảng thời gian hắn dốc lòng tu luyện, cũng đã có rất nhiều thiên kiêu Hoang Thiên Tiên Vực đều vượt qua hắn, đi về

phía trước.

Quân Tiêu Dao cũng không vội, đối với hắn mà nói, tăng thực lực của bản thân lên còn quan trọng hơn sốt ruột đi xong cổ lộ.

Trong lúc Quân Tiêu Dao dốc lòng bế quan thì ở cổ lộ chung cực, quan ải thứ năm mươi.

So với một trăm lẻ tám ải của cổ lộ chung cực thì ải năm mươi là qua nửa trăm, xem như một đường ranh giới.

Thiên kiêu có thể đi đến nơi này thì không ai không phải nhân trung long phượng.

Mà cửa ải thứ năm mươi trên cổ lộ cũng là một địa điểm cực kỳ đặc thù. Cửa ải này cũng không phải chỉ là một viên cổ tinh sinh mệnh, mà là một mảnh biển sao vô cùng mênh mông.

Bạo Loạn Tinh Hải!

Đây là cái tên mà các thiên kiêu cổ lộ đặt cho mảnh biển sao này.

Xem tên đoán nghĩa mảnh biển sao này tràn ngập các loại nguy hiểm, hỗn loạn, tam giáo cửu lưu tề tụ. Nhưng đồng thời cũng là điểm dừng chân nửa đường của lộ chung cực, đầu trâu mặt ngựa gì cũng nấp trong đó.

Bởi vậy Bạo Loạn Tinh Hải cũng là mảnh đất thích hợp ẩn nấp ẩn thân nhất.

Ở Bạo Loạn Tinh Hải, trên một vành đai của một tiểu hành tinh, có một tòa thành vô cùng rộng lớn tọa lạc trong đó.

Thành trì đó vô cùng hoang mãng, tỏa ra khí tức cổ xưa, ánh sao chiếu xuống, nguyệt hoa rũ xuống, có vẻ hùng vĩ mà lại bao la hùng vĩ.

Đây là một tòa thành trì rất nổi danh trong Bạo Loạn Tinh Hải, chung quanh có khắc trận văn tàn khuyết thượng cổ, bởi vậy cực kỳ an toàn.

Thậm chí cho dù là Thôn Tinh cổ thú cũng không thể nuốt tòa

thành trì này vào bụng.

Chương 825 - Kim Ô Thiên Vệ của Thái Dương Thần Sơn

Chương 825: Kim Ô Thiên Vệ của Thái Dương Thần Sơn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc này, trong thành trì, trên một cao lầu phồn hoa, một hội đấu giá náo nhiệt đang được cử hành.

Bạo Loạn Tinh Hải là nơi nghỉ ngơi chỉnh đốn nửa đường trên cổ lộ chung cực. Tất nhiên cũng có một ít thiên kiêu sẽ lấy bảo bối cơ duyên mình không dùng được ra để bán đấu giá, hoặc là đổi lấy bảo bối khác.

Trên đài cao, lão giả chủ trì đấu giá vỗ tay và nói: "Kế tiếp là đấu giá một đám nữ nô, ai cũng là mặt hàng thượng thừa."

Vừa dứt lời, một đám nữ tử tay chân đeo xiềng xích đứng lên, mập ốm cao thấp, ai cũng có phong tình khác biệt, có tất cả các chủng tộc.

Chỉ là trên mặt các nàng đều mang theo bi thương. Trong đó có một nữ tử mặc áo bào tro không chút thu hút, dung mạo bình thường, sắc mặt trắng bệch, như đã bị thương.

Toàn thân trên dưới nàng ta không có sức hút nào, dáng người cũng bị áo bào tro che giấu, nhìn qua không quá thu hút.

"Ta muốn cái này."

"Ta muốn cái này!"

Rất nhanh, một ít nữ nô mỹ lệ trên đài đều bị mua đi, chỉ còn lại vài vị bao gồm nữ tử áo bào tro kia là không có ai muốn.

"Ai..." Lão giả chủ trì đấu giá thấy thế thì thở dài khe khẽ.

Những nữ nô đó không có giá trị bán đấu giá, còn phải cho các nàng ăn cơm chùa.

“Sau đó phải đuổi các nàng đi, tự sinh tự diệt.” Lão giả thầm nghĩ trong lòng.

“Được, các ngươi đi xuống đi.” Lão giả xua xua tay.

Đúng lúc này, một giọng nói bình thản vang lên: “Ta muốn nữ nhân kia.”

Trong đám người có bốn nam tử áo đen đi ra, ánh mắt họ đều nhắm vào nữ tử áo bào tro đó.

“Hả...” Lão giả cũng có chút bất ngờ.

Mấy tháng trước, nữ tử áo bào tro kia bị người của thương hội bọn họ nhặt được, lúc ấy nàng còn bị thương. Nhưng bởi vì dung mạo bình thường, cũng không ai làm gì nàng, chỉ muốn coi nàng như vật bán đấu giá.

Nhưng cũng không ai nhìn trúng nàng.

Không nghĩ tới lần này lại có người coi trọng.

Ngay giây tiếp theo, bốn người áo đen kia bỗng cởi áo choàng trên người ra.

Ngay lập tức, thần quang kim sắc lộng lẫy như thái dương bắn ra bốn phía, sáng mù đôi mắt mọi người chung quanh. Bốn người đều mặc kim giáp lộng lẫy, sau lưng có đôi cánh kim sắc còn lượn lờ ngọn lửa.

“Bọn họ là... Kim Ô Thiên Vệ của Thái Dương Thần Sơn!” Một ít thiên kiêu kiến thức rộng rãi nhịn không được mà kinh hô.

Trong đó có một Kim Ô Thiên Vệ nhìn về phía nữ tử áo bào tro sắc mặt biến hóa, cười lạnh và nói: “Không thể tưởng được, đường đường là Huyền Thiên Tiên Vực, Thánh Nữ Nguyệt Thần Cung , lại nấp trong Bạo Loạn Tinh Hải, còn ngụy trang thành một nữ nô, thật là nằm ngoài dự đoán của người ta.”

Lời hắn nói lập tức khiến tất cả thiên kiêu toàn trường đều hít thở không thông.

Lão giả bán đấu giá kia như choáng váng, ngơ ra tại chỗ.

Vèo!

Nữ tử áo bào tro kia bỗng quay người lại, cởi áo bào tro trên người ra, trên mặt cũng lập loè phù văn, cởi ra một lớp da.

Chỉ thoáng chốc, một dung nhan tuyệt thế đáng kinh ngạc, đẹp kinh tâm động phách hiện lên trước mắt mọi người.

Nữ tử trước mặt mày đẹp cong cong, mắt chứa thơ tinh, mũi quỳnh cao cao, môi đỏ trơn bóng. Da nàng như ngưng chi, băng cơ ngọc cốt, phẳng phất như một khối mỹ ngọc hồn nhiên thiên thành.

Làm người ta chú ý không chỉ là dung mạo mà còn có dáng người của nàng. Áo bào tro trước đó che giấu dáng người của nữ tử lúc này đã lộ ra. Váy áo màu lam phác họa ra đường cong đáng kiêu ngạo.

Đồi núi no đủ, vòng eo lại tinh tế mượt mà, một tay có thể ôm hết. Nhìn xuống chút nữa, mông vểnh có độ cong kinh tâm động phách, làm cho tất cả gia súc nam tính ở đây đều bất giác nuốt một ngụm nước bọt, có chút miệng khô lưỡi khô.

Rõ ràng là một dung nhan thanh lệ như Nguyệt Cung tiên tử, lại có dáng người hình trái lê mê người đáng thèm nhỏ dãi như thế.

Chỗ nên gầy thì gầy, chỗ nên có thịt thì có thịt.

Khuôn mặt thanh lệ này phối hợp với dáng người ma quỷ mê người, lực hấp dẫn kia quả thực quá cao.

Mà nghe thấy lời nói của Kim Ô Thiên Vệ thì ánh mắt tất cả nam tính cũng càng trở nên nóng cháy.

“Nàng chính là vị kia của Nguyệt Thần Cung , Thánh Nữ Ngọc Thuyền Quyên mang thể chất lô đỉnh đệ nhất thiên hạ!?”

Thái Âm Thánh Thể đứng thứ năm mươi trong ba ngàn thể chất, không chỉ có thiên phú tuyệt thế, còn có thể hấp thu sức mạnh thái âm.

Càng vì quan trọng chính là, loại thể chất này có tác dụng rất lớn trong việc song tu.

Song tu với Thái Âm Thánh Thể thì tu vi tuyệt đối tiến triển cực nhanh, hơn nữa sẽ không thận hư. Bởi vì sẽ có thái âm chi tinh phụng dưỡng ngược lại, càng làm nam tính điên cuồng chính là, nữ tử có loại thể chất này thì bộ phận nào đó khác hẳn với nữ tử khác, là danh khí hiếm thấy trên đời.

Đương nhiên, Thái Âm Thánh Thể cũng cực kỳ hi hữu, một tiên vực chưa chắc có một hai người, là trân bảo mà nam nhân tha thiết ước mơ.

Lúc này, tất cả mọi người không thể tưởng được, đường đường là Nguyệt Thần Cung Thánh Nữ lại giả trang thành một nữ nô tầm thường.

“Cùng nhau xông lên, lần này nhất định phải bắt được nàng, hiến cho Thập Thái Tử!”

Bốn Kim Ô Thiên Vệ cùng ra tay, bộc phát ra thực lực Thánh Nhân hậu kỳ. Kim Ô Thiên Vệ là một quân đội cực kỳ tinh nhuệ Trong Thái Dương Thần Sơn, nhân số không nhiều lắm, nhưng ai cũng trải qua muôn vàn thử thách.

Bốn Kim Ô Thiên Vệ đều xuất hiện, bắt giữ một thiên kiêu trẻ tuổi cũng coi như hiếm thấy.

Chỉ có thể nói Kim Ô Thập Thái Tử nhất định phải có được Ngọc Thuyền Quyên.

“Thái Dương Thần Sơn, các ngươi ép người quá đáng!”

Trên mặt Ngọc Thuyền Quyên mang theo sát khí, nàng cũng thúc giục công thể của bản thân phát ra thực lực Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ.

Ngọc chưởng phất ra, như có một ánh trăng tròn hiện lên, mang theo hào quang nguyệt hoa và sức mạnh thái âm nồng đậm.

Bốn Kim Ô Thiên Vệ cùng ra tay trấn sát, giống như bốn ánh liệt dương thổi quét ra.

Oanh!

Dòng khí trong cả sân nổ tung, rất nhiều thiên kiêu đều bị đẩy lui.

“Khụ...” Ngọc Thuyền Quyên kêu rên một tiếng, thân thể thuận thế mà lùi lại.

Trước nay nàng luôn bị đuổi giết, thương thế trên người tích lũy, chưa khỏi hẳn, căn bản không có khả năng diệt sát bốn Kim Ô Thiên Vệ này.

Nhìn Ngọc Thuyền Quyên bỏ chạy, bốn Kim Ô Thiên Vệ cùng vỗ cánh, hóa thành bốn lưu quang kim sắc, theo đuổi không bỏ.

Chương 826 - Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của

Chương 826: Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy Ngọc Thuyền Quyên và Kim Ô Thiên Vệ đi xa trong nháy mắt, chỉ còn lại chúng thiên kiêu trong phòng đấu giá há hốc mồm.

“Sao có thể, nàng lại là Thánh Nữ của Nguyệt Thần Cung , người mang Thái Âm Thánh Thể.” Lão giả chủ trì đấu giá trợn tròn mắt.

Lão nhìn bóng dáng Ngọc Thuyền Quyên rời đi, cảm thấy như một ngọn núi vàng đang rời xa.

Không...

Đối với nam nhân mà nói, Thái Âm Thánh Thể là vật báu vô giá, không thể dùng tiền tài để cân nhắc. Rất nhiều thiên kiêu ở đây cũng sôi nổi đấm ngực dừng chân, vô cùng hối hận.

“Sớm biết vậy ta đã mua nàng!”

“Đúng vậy, cho dù không thể thật sự âu yếm, ít nhất cũng có thể nói Thái Âm Thánh Thể đã từng là nữ nô của ta.”

“Lô đỉnh đệ nhất thiên hạ, tồn tại mà tất cả nam nhân đều tha thiết ước mơ lại chạy trốn ngay trước mắt ta.”

Đám háo sắc ở đây hối hận đến xanh cả ruột.

Một ánh lưu quang nhanh chóng lao ra khỏi thành trì, lao về hướng trời sao mênh mông.

Phía sau là bốn ánh lưu quang kim sắc theo đuổi không bỏ.

“Ngọc Thuyền Quyên, Nguyệt Thần Cung sau lưng ngươi đã gần như bị huỷ diệt, ngươi thoát được mùng một, cũng không trốn được mười lăm, còn không bằng thần phục Thập Thái Tử.” Một

Kim Ô Thiên Vệ quát.

“Đúng vậy, Thập Thái Tử có gì không tốt, còn mang Thái Dương Thánh Thể, quả thực là duyên trời tác hợp với ngươi, nếu ngươi song tu với Thập Thái Tử, cũng có thể có được một phần năng lực của Hỗn Độn Thể.” Một Kim Ô Thiên Vệ khác hô lớn.

“Cho dù Thuyền Quyên có tự sát, cho dù đúc thân này cho chó cũng không để Thập Thái Tử kia thực hiện được!” Trong mắt Ngọc Thuyền Quyên tỏa ra hận ý khắc cốt.

Nàng cũng biết thể chất của mình có lực hấp dẫn như thế nào với nam nhân.

Nhưng nàng lại không ngờ thể chất của mình lại khiến toàn bộ Nguyệt Thần Cung gặp phải mối họa.

Nghĩ đến sư tôn vì cản đường kẻ địch cho mình mà lựa chọn tự bạo, trong lòng nàng tràn ngập tự trách và hận ý nồng đậm.

Tất cả bi kịch đều là do Kim Ô Thập Thái Tử!

Một tồn tại thiên phú tuyệt thế, vô pháp vô thiên, hoành hành ngang ngược ở Huyền Thiên Tiên Vực!

“Hừ, thật là ngoan cố, một khi đã vậy, chỉ có thể cưỡng chế bắt ngươi trở về.” Bốn Kim Ô Thiên Vệ đều hừ lạnh.

Theo bọn họ thấy, có thể được Thập Thái Tử lâm hạnh là chuyện vô cùng quang vinh mới đúng.

Vèo!

Một Kim Ô Thiên Vệ trong đó tung ra một cổ khí, đó là một tấm lưới lớn kim sắc, bện thành từ kim tơ, lúc phóng ra có thể phong thiên tuyệt địa.

Ngọc Thuyền Quyên thấy thế thì lập tức biến sắc.

Lúc này, nơi xa bỗng có một chưởng ấn đánh úp lại, hất văng tấm lưới lớn kim sắc kia đi.

“Là ai?” Kim Ô Thiên Vệ quát lạnh, trong mắt nở rộ ánh điện lạnh lẽo.

Nơi xa có bóng dáng siêu nhiên, tràn ngập khí cơ huyền ảo đang đạp lên hư không mà đến.

“Ồ, cũng thật may mắn, không nghĩ tới có thể gặp phải vưu vật mà Thập Thái Tử tha thiết ước mơ.”

Hai người này là hai công tử trẻ tuổi, một người mạc áo đen, một mặc áo bào trắng.

Khí tức toát ra từ trên người bọn họ khiến bốn Kim Ô Thiên Vệ đều lộ ra vẻ mặt thật nặng nề.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là hai thiên kiêu cấm kỵ!

Trong mắt Ngọc Thuyền Quyên toát ra chút vui sướng nhàn nhạt.

Hình như mọi chuyện có chuyển cơ!

“Các ngươi là ai?” Một Kim Ô Thiên Vệ ngưng trọng mà nói.

“Ha hả, Cổ Lan Thánh Giáo, không nghe nói qua tên tuổi của Thánh Vũ Nhất, Thánh Trụ Nhất sao?” Thánh Trụ Nhất cười khẽ và nói.

“Cái gì, là hai vị Thánh Tử trong tám Môn của Cổ Lan Thánh Giáo!” Bốn Kim Ô Thiên Vệ đều biến sắc.

Tám Môn Thánh giáo có tất cả tám vị Thánh Tử, sắp xếp theo chữ Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang.

Thánh Hoang Nhất là Thánh Giáo Tử trong thánh giáo ở Hoang Thiên Tiên Vực, đã ngã xuống.

Thánh Hồng Nhất cũng bị Quân Tiêu Dao đánh chết ở bên ngoài Thái Ách thần miếu.

Cổ Lan Thánh Giáo còn lại sáu vị Thánh Tử.

Tuy Thánh Vũ Nhất và Thánh Trụ Nhất này không bằng Thánh

Thiên Nhất đứng đầu trong Thánh Tử tám Môn Cổ Lan Thánh Giáo, nhưng cũng là thiên kiêu cấm kỵ.

“Nhị vị, nàng là người mà Kim Ô Thập Thái Tử tộc ta muốn, hy vọng hai vị Thánh Tử đừng nhúng tay vào.” Một Kim Ô Thiên Vệ trầm giọng chắp tay mà nói.

Nếu những người khác dám nhúng tay thì bọn họ đã sớm đánh thẳng qua, nhưng Cổ Lan Thánh Giáo có nội tình quá sâu.

Hai Thánh Tử này không phải người mà bọn họ có thể ứng phó.

“Ha hả...” Thánh Vũ Nhất không để ý bốn Kim Ô Thiên Vệ này.

Thái Dương Thần Sơn cường thế thật, nhưng Cổ Lan Thánh Giáo cũng không phải ăn chay. Tuy rằng Kim Ô Thập Đại Thái Tử liên hợp lại gây uy chấn cổ lộ. Nhưng uy danh của Tám Môn Thánh Tử bọn họ cũng không yếu.

Cho nên bọn họ không cần để ý đến lời uy hiếp của Kim Ô Thiên Vệ.

“Thuyền quyên đa tạ hai vị công tử ra tay.” Ngọc Thuyền Quyên nói.

“Đừng vội cảm tạ, Ngọc Thuyền Quyên, muốn bổn Thánh Tử cứu ngươi cũng được, chỉ là... Trong thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, không phải sao?”

Thánh Vũ Nhất nói, ánh mắt nhìn quét qua thân thể lồi lõm phập phồng đáng kiêu ngạo của Ngọc Thuyền Quyên, đồi núi trập trùng cao thẳng, eo thon đến mức một tay có thể ôm hết, mông cũng thật vểnh.

Dáng người này không ai sánh bằng.

“Không hổ là Thái Âm Thánh Thể trong lời đồn, thể chất lô đỉnh đệ nhất thiên hạ.” Một bên, trong mắt Thánh Trụ Nhất cũng hiện lên tia lửa nóng tiềm tàn.

Nhận thấy ánh mắt của hai Thánh Tử, đáy lòng Ngọc Thuyền Quyên chợt lạnh.

Quả nhiên, nam nhân đều là cá mè một lứa.

“Chúng ta cần Thái Âm Thánh Thể để tu luyện đột phá cảnh giới, chỉ cần ngươi nguyện ý thì chúng ta sẽ cứu ngươi, thế nào?” Thánh Vũ Nhất mỉm cười và nói.

“Hai vị, làm vậy có chút không ổn?” Đôi mắt Kim Ô Thiên Vệ trầm xuống.

Ngọc Thuyền Quyên là nữ nhân mà Kim Ô Thập Thái Tử muốn, hai Thánh Tử này lại muốn giành mồi từ miệng hổ.

“Ngươi cảm thấy thế nào?” Thánh Vũ Nhất không để ý đến Kim Ô Thiên Vệ, chỉ nhìn về phía Ngọc Thuyền Quyên mà nói.

Đôi mắt Ngọc Thuyền Quyên lạnh như băng như sương, hai Thánh Tử này nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bức bách nàng dâng ra thân thể, vậy có khác gì với Kim Ô Thập Thái Tử kia chứ?

“Không cần.” Ngọc Thuyền Quyên lạnh nhạt nói.

Ý cười trên mặt hai Thánh Tử cũng chậm rãi tan đi. Lúc này, bốn Kim Ô Thiên Vệ thấy thế thì liếc nhìn nhau một cái, cũng trấn áp về hướng Ngọc Thuyền Quyên.

Ngay vào lúc Ngọc Thuyền Quyên muốn liều chết liều mạng thì....

Vèo! Vèo! Vèo!

Chín mũi tên, xuyên thủng hư không, đánh tan cả sao trời, bắn vút về hướng bốn Kim Ô Thiên Vệ!

“Người của Thái Dương Thần Sơn đều phải chết!”

Một giọng nói vô cùng lạnh lẽo, như Tu La báo thù vang vọng cả trời sao!

Chương 827 - Con đường báo thù của Nghệ Vũ

Chương 827: Con đường báo thù của Nghệ Vũ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Là ai?” Sắc mặt bốn Kim Ô Thiên Vệ đều biến đổi.

Vừa có hai vị Cổ Lan Thánh Giáo Thánh Tử nhúng tay, hiện tại lại xảy ra chuyện xấu.

Chẳng lẽ trời cao cũng không muốn để bọn họ bắt lấy Ngọc Thuyền Quyên?

Vèo! Vèo! Vèo!

Mũi tên mang theo hàng vạn sức mạnh, xuyên thủng hư không, mỗi một mũi tên đều có thể dễ dàng bắn chết Thánh Nhân.

Khi nhìn thấy tiễn thuật này thì bốn Kim Ô Thiên Vệ đột nhiên trừng mắt, cất giấu một tia kinh ngạc, ngạc nhiên nói: “Đây là... thần thông tiễn thuật của Nghệ tộc, Cửu Tinh Liên Châu!”

Sở dĩ bọn họ có thể lập tức nhận ra tiễn thuật này, là bởi vì trước kia Thái Dương Thần Sơn gây nên bất hủ chiến với Nghệ tộc, Kim Ô Thiên Vệ bọn họ cũng bị phái ra.

Bọn họ có ấn tượng sâu đậm đối với tiễn thuật quỷ thần của Nghệ tộc, chiêu Cửu Tinh Liên Châu này chính là thần thông tiễn thuật trấn tộc của Nghệ tộc.

Nghệ tộc Đại Đế thời cổ từng dựa vào chiêu này để bắn hạ chín kim ô trên bầu trời. Cũng bởi vậy mà Thái Dương Thần Sơn mới có huyết hải thâm thù với Nghệ tộc.

Thẳng đến thời kỳ cận cổ, Nghệ tộc suy sụp, cả đế binh Hậu Nghệ Cung cũng bị thất lạc.

Vì vậy Thái Dương Thần Sơn mới tìm được cơ hội, nhấc lên bất hủ

chiến, lập tức huỷ diệt Nghệ tộc. Chỉ để lại số ít tộc nhân như chó nhà có tang, chạy trốn khắp nơi.

Bốn Kim Ô Thiên Vệ căn bản không ngờ được bọn họ sẽ gặp được người của Nghệ tộc ở cổ lộ chung cực, quả thực quá không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, nhưng bọn họ vẫn kiệt lực ra tay, muốn chặn lại một chiêu này.

Nhưng mà...

Phụt!

Từng mũi tên đâm xuyên qua ngực Kim Ô Thiên Vệ.

Lực bắn kinh khủng kia quả thực có thể bắn hạ cả nhật nguyệt sao trời!

“Sao có thể, sao trong Nghệ tộc còn có tộc nhân mạnh như vậy?” Một Kim Ô Thiên Vệ phun máu, không thể tin nổi.

Trong trận bất hủ chiến đó, đa số cường giả Nghệ tộc và thiên kiêu tộc nhân huyết mạch nồng đậm đều bị chém giết mới đúng. Số ít cá lọt lưới cũng không tạo nên được chuyện gì.

“Trời cao giúp ta sống sót, là vì để ta chính mắt chứng kiến Thái Dương Thần Sơn bị huỷ diệt!”

Khi tiếng nói lạnh nhạt này truyền ra, một nam tử trẻ tuổi cầm Tru Tinh Phá Diệt Cung, mang theo đầy người sát khí mà bước tới.

Mái tóc đen phiêu diêu, nửa người trên có khắc đồ đằng thái dương kim sắc.

Đôi mắt hắn ta có màu vàng, là Phá Vọng Kim Mâu, sắc bén giống như mắt ưng, nhìn thấu tất cả hư vọng.

Đó chính là tùy tùng của Quân Tiêu Dao, Cổ Chi Đế Tộc, truyền nhân Nghệ tộc, Nghệ Vũ.

“Ngươi... Ngươi là truyền nhân kia của Nghệ tộc, sao ngươi còn

chưa chết?”

Khi nhìn thấy Nghệ Vũ xuất hiện, trong đầu bốn Kim Ô Thiên Vệ cùng nổ vang.

Trước khi nhấc lên bất hủ chiến với Nghệ tộc, bọn họ đã nhận được mệnh lệnh, nhất định phải giết chết truyền nhân kia của Nghệ tộc. Bởi vì hắn có được huyết mạch Nghệ Thần nồng hậu nhất.

Nghệ Thần cũng là tồn tại cấm kỵ siêu cấp cấp bậc Thần Thoại Đế giống như Lạc Thần Mật Phi.

Một thiên kiêu có được huyết mạch Thần Thoại Đế nồng hậu sẽ có thiên phú mạnh đến dữ dội, không cần phải nói nhiều lời.

Nếu không nhổ cỏ tận gốc thì vô cùng hậu hoạn.

Chỉ là sau đó không ngờ cao tầng Nghệ tộc lại điên cuồng bảo hộ đám người Nghệ Vũ thoát đi. Cuối cùng không biết đuổi giết bao lâu, Thái Dương Thần Sơn cũng cho rằng truyền nhân Nghệ tộc này đã hoàn toàn ngã xuống.

Ai ngờ hiện tại vẫn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Thái Dương Thần Sơn bất diệt, sao ta cam tâm chết đi như vậy, cũng may ta gặp chuyển cơ quan trọng nhất trong sinh mệnh...” Nghệ Vũ nhìn về phía bốn Kim Ô Thiên Vệ, ánh mắt thật lãnh khốc.

Chuyển cơ hắn ám chỉ tất nhiên chính là trở thành tùy tùng của Quân Tiêu Dao, cũng chỉ có Quân Tiêu Dao mới có năng lực hoàn toàn huỷ diệt Thái Dương Thần Sơn!

“Hiện tại thu chút tiền lời trước...”

Nghệ Vũ lại kéo cung cài tên, mũi tên bắn vụt ra.

Bốn Kim Ô Thiên Vệ cảnh giới Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ cũng không có quá nhiều sức phản kháng, bị bắn chết trong tiếng kêu gào thê thảm.

“Người nọ... cũng là thiên kiêu cấm kỵ.” Phía bên cạnh, Thánh Vũ Nhất và Thánh Trụ Nhất nhíu mày.

Không thể tưởng được cục diện lại xảy ra biến hóa như vậy.

Sở dĩ Nghệ Vũ trở nên mạnh như vậy, một phương diện là huyết mạch Nghệ Thần của hắn bắt đầu bước đầu thức tỉnh.

Về phương diện khác là vì Quân Tiêu Dao cho hắn đủ nhiều Chứng Đạo Chi Ấn, làm thực lực của hắn sinh ra lột xác.

Hơn nữa trên cổ lộ chung cực, Nghệ Vũ cũng tìm được rất nhiều cơ duyên.

Vì thế mới làm thực lực của hắn đạt tới cấp bậc thiên kiêu cấm kỵ.

“Ngươi là... Nghệ Vũ, ngươi còn sống sao?”

Ngọc Thuyền Quyên đánh giá Nghệ Vũ, đôi mắt xinh đẹp cũng lộ ra một tia kinh ngạc và bất ngờ.

Nghệ tộc và Nguyệt Thần Cung đều là thế lực của Huyền Thiên Tiên Vực. Mà nàng và Nghệ Vũ là người trẻ tuổi ưu tú nhất của thế lực từng người.

Ở một ít yến hội thiên kiêu, nàng cũng gặp qua Nghệ Vũ vài lần, nhưng hai bên cũng không có quá nhiều tiếp xúc.

Trước đó Nghệ tộc bị hủy diệt, Ngọc Thuyền Quyên còn cảm thán một chút, ai ngờ sau đó lại đến phiên Nguyệt Thần Cung .

Chỉ có thể nói tạo hóa trêu người.

“Xem ra Nguyệt Thần Cung các ngươi cũng bước vết xe đổ.” Nghệ Vũ nhìn thoáng qua Ngọc Thuyền Quyên, trong mắt không có dao động quá lớn.

Ngọc Thuyền Quyên thật sự rất đẹp, cũng thực hấp dẫn nam nhân. Nhưng hiện tại trong lòng Nghệ Vũ chỉ có hai mục tiêu, báo thù Thái Dương Thần Sơn, và nỗ lực đuổi kịp bước chân của Quân Tiêu Dao.

“Sớm biết như thế thì trước kia Nguyệt Thần Cung nên liên thủ với Nghệ tộc các ngươi, ai...” Ngọc Thuyền Quyên thở dài khe khẽ.

Nghệ Vũ xuất hiện khiến nàng hơi an tâm một chút.

Tuy bọn họ không có tiếp xúc gì, nhưng ít ra cũng từng có vài lần gặp gỡ. Nhân phẩm của Nghệ Vũ luôn nổi danh trên Huyền Thiên Tiên Vực.

Lúc này, một giọng nói không hài hòa vang lên: “Ngươi là người phương nào, vì sao xen vào việc của người khác?”

Mở miệng là Thánh Trụ Nhất.

“Giết người ta nên giết.” Nghệ Vũ lười nhiều lời với bọn họ.

“Nghệ Vũ, chúng ta đi trước đi.” Ngọc Thuyền Quyên đưa mắt ra hiệu, thấp giọng mà nói.

“Chậm đã, Ngọc Thuyền Quyên, tốt xấu gì trước đó chúng ta cũng ra tay giúp ngươi một lần, ngươi không có khả năng rời đi như vậy đúng không?” Trong mắt Thánh Vũ Nhất lộ ra chút nghiền ngẫm mà nói.

Chương 828 - Kết oán với Thánh Tử Cổ Lan Thánh Giáo

Chương 828: Kết oán với Thánh Tử Cổ Lan Thánh Giáo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghệ Vũ cũng tỉnh táo lại, lập tức hiểu ra.

Dù sao Ngọc Thuyền Quyên là đệ nhất mỹ nhân được công nhận của Huyền Thiên Tiên Vực, còn có thể chất lô đỉnh tuyệt thế, chỉ sợ không một nam nhân nào không thèm muốn thân thể nàng.

Đương nhiên, cũng không có nam nhân nào có thể làm Ngọc Thuyền Quyên cam tâm tình nguyện hiến thân.

“Chúng ta đi.” Nghệ Vũ dứt khoát nói.

“Làm càn, chúng ta đang nói chuyện với tiên tử, ngươi há có thể xen mồm!”

Thánh Vũ Nhất ra tay, pháp lực khủng bố mênh mông, hóa thành bàn tay khổng che trời lồ.

Sao hắn ta có thể để miếng thịt béo đã đến bên miệng trốn đi?

Bàn tay khổng lồ che trời vươn ra, cứ như bao quát vũ trụ trời sao.

Dù sao Thánh Vũ Nhất cũng là một trong Tám Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo, thủ đoạn vẫn rất bất phàm.

Nghệ Vũ xoay người, kéo cung thả dây, mũi tên như chân long rít gào lao ra, chấn động trời sao.

Thánh Trụ Nhất cũng ra tay, muốn lập tức trấn áp Nghệ Vũ, trực tiếp cướp đi Ngọc Thuyền Quyên.

“Đáng giận, nếu ta không phải bị trọng thương...” Ngọc Thuyền Quyên nắm chặt tay ngọc.

Nàng là Thái Âm Thánh Thể, thực lực cũng không có khả năng kém, chỉ là bị đuổi giết liên tục, hao hết tâm lực nên cũng làm nàng bị thương nặng.

Ầm ầm ầm!

Trong trời sao, đại chiến bùng nổ, Nghệ Vũ lấy một địch hai mà lại chống đỡ được trong thời gian ngắn.

Điều này làm Thánh Vũ Nhất và Thánh Trụ Nhất đều có chút kinh ngạc.

“Đây là yêu nghiệt từ xó xỉnh nào nhảy ra, trước kia cũng chưa nghe nói đến.” Hai vị Thánh Tử hồ nghi trong lòng.

Ánh mắt Nghệ Vũ chợt ám lóe, hắn cũng biết tuy thực lực của mình không yếu, nhưng muốn tiêu diệt hai Thánh Tử Cổ Lan Thánh Giáo thì có chút miễn cưỡng.

Nghĩ đến đây, Nghệ Vũ tung ra một phù triện.

Phù triện thiêu đốt trên hư không, hóa thành một sức mạnh không gian nồng đậm rồi gia trì lên người Nghệ Vũ và Ngọc Thuyền Quyên.

Hư không phía sau bọn họ vặn vẹo, giây lát sau, hai người đều biến mất vô tung vô ảnh.

“Đáng chết, hắn còn có bảo bối kia!” Sắc mặt Thánh Trụ Nhất khó coi tới cực điểm.

Sắc mặt Thánh Vũ Nhất cũng âm trầm như nước.

Một con dê trắng béo tốt đã đào thoát mất tâm.

“Không ngại, chỉ cần Kim Ô Thập Thái Tử còn đuổi giết bọn họ, cuối cùng bọn họ sẽ lộ ra tung tích, đến lúc đó chúng ta hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.” Thánh Vũ Nhất nói.

“Chúng ta nhất định phải có được nàng ta, nếu không nếm được mùi vị của nàng thì ta không cam tâm.” Trên mặt Thánh Trụ Nhất lộ ra không cam lòng mà nói.

Bạo Loạn Tinh Hải, trong trời sao không rõ nơi nào.

Hai lốc xoáy không gian hiện ra, Nghệ Vũ và Ngọc Thuyền Quyên bước ra từ trong đó.

“Cổ Lan Thánh Giáo, ta nhớ kỹ món nợ này.” Trong Phá Vọng Kim Mâu của Nghệ Vũ hiện lên một tia sắc lạnhmang.

“Đa tạ.” Ngọc Thuyền Quyên nói.

Nếu không có Nghệ Vũ hỗ trợ thì kết quả của nàng không phải bị Kim Ô Thiên Vệ bắt lấy hiến cho Thập Thái Tử thì cũng bị hai Thánh Tử kia khinh nhục.

Dù là loại kết quả nào, nàng cũng không thể chấp nhận được.

“Không sao, tốt xấu gì chúng ta cũng có cùng một kẻ địch.” Nghệ Vũ nói.

“Thái Dương Thần Sơn sao, hiện giờ thế lực sau lưng chúng ta gần như đã bị huỷ diệt, không biết cuộc đời này có cơ hội báo thù hay không.” Trong đôi mắt Ngọc Thuyền Quyên hiện ra sự bi thương.

Là thế lực cấp bá chủ của Huyền Thiên Tiên Vực, nội tình và uy thế của Thái Dương Thần Sơn là chuyện không thể nghi ngờ.

Nếu không Kim Ô Thập Thái Tử cũng không có khả năng hoành hành ngang ngược như thế.

Hiện giờ Nghệ tộc cùng Nguyệt Thần Cung gần như bị huỷ diệt, chỉ còn lại một ít người chạy thoát, nhưng cũng chẳng làm nên chuyện gì, muốn đối phó Thái Dương Thần Sơn gần như là điều không tưởng.

“Cũng chưa chắc, nếu chủ nhân nhà ta nguyện ý thì diệt Thái Dương Thần Sơn cũng không phải chuyện quá sức.” Ánh mắt Nghệ Vũ chớp động, lập tức nói.

“Cái gì?” Trên mặt Ngọc Thuyền Quyên hiện ra chút ngạc nhiên.

Phải biết rằng, Nghệ Vũ đã từng là thiên kiêu đứng đầu, truyền nhân đế tộc ở Huyền Thiên Tiên Vực. Tính cách của hắn cũng có

tiếng là lạnh nhạt kiệt ngạo.

Mà hiện tại hắn lại thần phục người khác, trở thành tùy tùng?

Chuyện này đối với Ngọc Thuyền Quyên là điều không thể tin nổi.

Mặt khác, theo như lời Nghệ Vũ nói thì chủ nhân nhà hắn muốn huỷ diệt Thái Dương Thần Sơn cũng không quá sức.

Quả thực là khoác lác không chuẩn bị trước mà!

Thái Dương Thần Sơn cường hãn đến cỡ nào, cho dù chủ nhân của Nghệ Vũ là truyền nhân của thế lực bất hủ thì cũng không có tư cách nói ra lời này.

Thậm chí chủ nhân sau lưng hắn có thể đánh thắng Kim Ô Thập Thái Tử hay không còn phải bàn lại.

“Thế nào, ngươi cho rằng ta đang nói mạnh miệng?” Nhìn thấy vẻ mặt của Ngọc Thuyền Quyên, Nghệ Vũ nhướng đôi mày kiếm lên rồi hỏi.

“Không, không có.” Ngọc Thuyền Quyên nói.

Dù thế nào thì Nghệ Vũ cũng là ân nhân cứu mạng nàng, nàng không có khả năng nghi ngờ.

Nàng muốn hỏi chủ nhân sau lưng Nghệ Vũ là ai, nhưng lại sợ Nghệ Vũ mạnh miệng quá rồi bị vạch trần, cuối cùng xuống đài không được.

Bởi vậy Ngọc Thuyền Quyên không hỏi cái gì cả.

“Không biết chủ nhân sau lưng hắn có thể đối phó với Kim Ô Thập Thái Tử hay không, còn chuyện huỷ diệt Thái Dương Thần Sơn...” Ngọc Thuyền Quyên âm thầm thở dài trong lòng.

“Đúng rồi, kế tiếp ngươi có tính toán gì không?” Nghệ Vũ hỏi.

“Tất nhiên là phải khôi phục thương thế, sau đó mạnh lên.” Trong mắt Ngọc Thuyền Quyên lộ ra kiên nghị.

Nàng cũng là một nữ tử tính cách cương nghị, nếu không không có khả năng phản kháng Kim Ô Thập Thái Tử lâu như vậy.

“Đúng rồi, trước đó ta từng nghe người trong phòng đấu giá nói, hình như Tạo Hóa Chi Chu xuất hiện ở Bạo Loạn Tinh Hải, trong đó có các loại thánh dược, truyền thừa cổ đại, thiên địa kỳ vật, thậm chí có một căn nguyên tiểu thế giới hoàn chỉnh, nếu chúng ta có thể đi vào trong đó thì thực lực sẽ được lột xác.” Ngọc Thuyền Quyên nói.

“Tạo Hóa Chi Chu sao, được, chờ thực lực của ta lại mạnh lên một chút thì ta sẽ không bỏ qua cho tên nào trong Kim Ô Thập Đại Thái Tử!” Ánh mắt Nghệ Vũ lộ ra hận ý khắc cốt.

Sự báo thù đối với Thái Dương Thần Sơn sẽ bắt đầu từ Kim Ô Thập Đại Thái Tử.

Sau đó, Ngọc Thuyền Quyên cũng lấy ra một ngọc giản truyền tin. Có Nghệ Vũ bên cảnh thì tình hình của nàng xem như tạm thời ổn định lại, cũng có thể truyền tin cho Thái Âm Ngọc Thố.

Nhưng tin tức từ chỗ Thái Âm Ngọc Thố lại làm Ngọc Thuyền Quyên hơi kinh ngạc.

“Cái gì, sẽ có một người siêu cấp siêu cấp lợi hại tới giải cứu ta?” Ngọc Thuyền Quyên rất hoang mang.

Thậm chí nàng ta cảm thấy có phải Thái Âm Ngọc Thố bị kẻ lừa đảo dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa bán rồi hay không.

Chương 829 - Chủ nhân sau lưng Nghệ Vũ

Chương 829: Chủ nhân sau lưng Nghệ Vũ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thôi.” Ngọc Thuyền Quyên cũng không rối rắm nhiều.

Sau đó Ngọc Thuyền Quyên và Nghệ Vũ ẩn nấp trong Bạo Loạn Tinh Hải, chậm rãi đợi cơ duyên Tạo Hóa Chi Chu xuất hiện.

Cũng may phạm vi của Bạo Loạn Tinh Hải rất rộng lớn, ngư long hỗn tạp, Kim Ô Thập Thái Tử muốn điều tra bọn họ cũng không phải chuyện nhất thời có thể làm được.

...

Thiên Minh cổ tinh.

Trong khoảng thời gian hơn một năm này, Xà Nhân tộc đã sinh ra biến hóa rất lớn. Từng vị thánh nhân, đại thánh xuất hiện như măng mọc sau mưa, thậm chí cả thánh chủ cũng xuất hiện vài người.

Mà chuyện này đều là nhờ công lao của cổ huyết.

Nữ vương Medusa cũng thuận lợi đột phá tới Chuẩn Chí Tôn Cảnh, Chuẩn Chí Tôn Cảnh dễ cũng không phải dàng đột phá như vậy, mà là nữ vương Medusa tích lũy đầy đủ, trước kia do e ngại hạn chế huyết mạch nên vẫn kẹt lại ở Thánh Chủ Cảnh.

Hiện tại có được cổ huyết, bà cũng thuận lợi phá vỡ bước vào Chuẩn Chí Tôn Cảnh, hơn nữa đây còn không phải cực hạn của bà.

Có thể nói, thực lực của toàn bộ Xà Nhân tộc tăng hơn trước kia không chỉ gấp mười lần.

Mà những chuyện này đều là Quân Tiêu Dao mang đến cho bọn họ.

Hiện tại, mỗi một vị Xà Nhân tộc đều chỉ cuồng nhiệt sùng bái và cảm kích Quân Tiêu Dao. Cho dù Quân Tiêu Dao muốn bọn họ đi

tìm chết, họ cũng sẽ không chút do dự.

“Chủ nhân, tất cả những chuyện này đều là nhờ ngài ban ân.” nữ vương Medusa ngắm nhìn về hướng cung điện bế quan của Quân Tiêu Dao, lẩm bẩm tự nói.

Đôi mắt hẹp dài đẹp của bà toát ra sự tôn kính, sùng bái, cảm kích, và mơ hồ có chút ngưỡng mộ và tình yêu.

Tuy rằng nữ vương Medusa biết mình còn không xứng với Quân Tiêu Dao, nhưng chỉ cần có thể vĩnh viễn được làm việc dưới tay Quân Tiêu Dao, tận trung với hắn là đã đủ rồi.

Mà đúng lúc này, cung điện bế quan bỗng nhiên rung động lên.

Một luồng uy áp khủng bố thổi quét ra.

Uy áp này không phải ở phương diện cảnh giới, mà là một loại uy áp vô cùng cao quý, phảng phất như siêu thoát cấp bậc sinh mệnh.

“Chẳng lẽ chủ nhân sắp xuất quan!” Nữ vương Medusa giật mình thốt lên.

Uy áp này làm cả Xà Nhân tộc đều xôn xao, vô số Xà Nhân tộc mang theo vẻ mặt khiếp sợ, tán thưởng mà nhìn về phía cung điện của Quân Tiêu Dao.

Một tiên khí nồng đậm tràn ra, sặc sỡ muôn màu, mặt đất tràn lên kim liên, phù văn đại đạo đan chéo.

Tuy không phải đột phá cảnh giới, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác còn dữ dội hơn trường hợp đột phá đến chí tôn.

“Đây thật là ân nhân đang tu luyện sao, sao ta có cảm giác như một vị chí tôn muốn xuất quan?” Có trưởng lão Xà Nhân tộc cảm thán không thôi.

Giờ phút này, bên trong cung điện, rốt cuộc Quân Tiêu Dao yên lặng đã hơn một năm cũng mở đôi mắt thâm thúy ra.

Một tiên khí mờ ảo hiện lên quấn quanh ngoài thân thể hắn.

Tiên khí kia thật mờ ảo, trong đó như có vũ trụ trời sao, núi sông cỏ cây, hoa chim trùng cá, vô số cảnh tượng hiện lên, phù văn đại đạo cũng xuất hiện, có sức mạnh tạo hóa đang kích động.

Quân Tiêu Dao đã đột phá cực hạn số chín, ngưng luyện ra luồng tiên khí thứ mười.

Là tiên khí tạo hóa!

Dùng Tạo Hóa Tiên Kinh để lĩnh ngộ tạo hóa chi đạo, ngưng luyện tiên khí tạo hóa.

Giờ khắc này, Quân Tiêu Dao cảm thấy mình có thể chỉ tay một cái là đắp nặn càn khôn, thay đổi vũ trụ.

Nếu tin tức về mười luồng tiên khí truyền ra thì toàn bộ cổ lộ chung cực đều sẽ oanh động.

Quân Tiêu Dao thân là dị số vạn cổ, lại tiếp tục sáng tạo ra một kỳ tích chưa có cổ nhân nào làm được!

Tin tức về mười luồng tiên khí truyền ra đủ để mọi người trợn mắt há hốc mồm. Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, thậm chí là cấm kỵ siêu cấp, cũng không đạt được trình độ này. Kể cả một vài đại đế khi còn trẻ, cổ hoàng tuổi nhỏ, cũng không có khả năng đạt tới cấp bậc này.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại làm được dễ như trở bàn tay.

“Mười luồng tiên khí sao, sao ta cảm thấy còn chưa đủ?” Quân Tiêu Dao khẽ nói.

Đối với hắn mà nói, không có khái niệm gì gọi là cực hạn cả, hắn muốn tiếp tục ngưng luyện thì có thể tiếp tục ngưng luyện.

Đương nhiên, trong thời gian hơn một năm này, Quân Tiêu Dao không phải chỉ ngưng luyện ra tiên khí tạo hóa.

Quan trọng nhất là Thần Chi Nguyên Điểm trong đan điền của hắn đã lột xác.

Giờ phút này, nhìn vào bên trong là có thể thấy được Thần Chi

Nguyên Điểm của Quân Tiêu Dao đã từ một mảnh hỗn độn mở rộng thành một mảnh vũ trụ nhỏ trống rỗng.

Vũ trụ trống không, không có một vật.

Nhưng lại có sức mạnh quy tắc đang vận chuyển.

Đó không phải quy tắc của Cửu Thiên Tiên Vực, cũng không phải quy tắc của bất kỳ thế giới nào, mà là quy tắc thuộc về bản thân Quân Tiêu Dao.

Chỉ một ý niệm của hắn đã có thể khống chế tất cả tring vũ trụ nhỏ đó.

Đương nhiên, hiện tại vũ trụ nhỏ kia còn chưa có cái gì, vẫn còn trống không.

“Nếu không có Tạo Hóa Tiên Kinh, ta muốn ngưng luyện ra hình thức vũ trụ ban đầu này cũng phải tốn rất nhiều thời gian.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Tạo Hóa Tiên Kinh giúp Quân Tiêu Dao lĩnh ngộ sức mạnh tạo hóa, vì vậy mới làm hắn đắp nặn ra Nội Vũ Trụ của mình chỉ trong thời gian hơn một năm ngắn ngủn.

Tiếp theo, tâm thần Quân Tiêu Dao khẽ động, Tạo Hóa Ngọc Điệp trực tiếp trốn vào Nội Vũ Trụ.

Quân Tiêu Dao lập tức cảm giác được, vũ trụ vốn còn khá bất ổn lại trở nên ổn định.

Tạo Hóa Ngọc Điệp giống như Định Hải Thần Châm, đã cố định toàn bộ Nội Vũ Trụ lại.

“Chỉ có chí tôn trở lên mới có thể sáng tạo không gian thế giới, mà chỉ mới đạt được bước đầu thôi, ngoài ra cũng chỉ mượn dùng quy tắc thiên địa tiên vực.”

“Mà Nội Vũ Trụ hiện tại hoàn hoàn thuộc về Quân Tiêu Dao ta, ý chí của ta là tối cao trong Nội Vũ Trụ.” Quân Tiêu Dao thầm hiểu ra.

Đương nhiên, Nội Vũ Trụ này vẫn còn tương đối đơn giản, đừng nói là vạn vật sinh linh, ngay cả nhật nguyệt sao trời cũng không có, chỉ là một mảnh trống rỗng.

“Căn cứ ghi chép của Tạo Hóa Tiên Kinh, thế giới cấu thành từ bốn loại thuộc tính địa thủy hỏa phong.”

“Ta cần đi tìm bốn loại kỳ vật thiên địa thì mới có thể cấu tạo ra nền tảng khung sườn của Nội Vũ Trụ.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Cái gọi là tứ đại kỳ vật thiên địa là chỉ bốn loại kỳ vật mang thuộc tính địa thủy hỏa phong.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Vô Căn Chi Thủy, Bất Diệt Thần Hỏa, Thái Hư Chi Phong.

Nếu là ở hoang Thiên Tiên Vực thì tất nhiên bốn kỳ vật này rất hiếm thấy.

Nhưng ở cổ lộ chung cực không thiếu các loại cơ duyên, cho nên Quân Tiêu Dao cũng có thể thong dong đi gom góp.

Chương 830 - Tin tức về Bạo Loạn Tinh Hải

Chương 830: Tin tức về Bạo Loạn Tinh Hải

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chờ đến khi khung sườn của Nội Vũ Trụ thành hình thì có thể dùng Vạn Vật Mẫu Khí tiếp tục tẩm bổ. Nội Vũ Trụ lớn mạnh thì thực lực của Quân Tiêu Dao cũng sẽ lớn mạnh.

Nếu để người ngoài biết Quân Tiêu Dao mới ở thánh nhân cảnh mà đã sáng tạo ra Nội Vũ Trụ thuộc về chính mình thì tuyệt đối sẽ kinh hãi đến rớt cả cằm.

Cho dù là chí tôn cũng chỉ có thể đắp nặn ra một ít không gian tiểu thế giới mà thôi.

Nhưng cái mà Quân Tiêu Dao muốn đắp nặn là vũ trụ chân chính!

“Từ Thần Chi Nguyên Điểm đến Nội Vũ Trụ, tuy rằng tu vi cảnh giới của ta tạm thời chưa tăng lên, nhưng thực lực mạnh hơn trước kia không chỉ mấy lần.” Quân Tiêu Dao thầm nói.

Hắn đang cân nhắc thực lực của bản thân, tùy tiện vươn tay tung một kích có thể thúc giục sức mạnh quy tắc Nội Vũ Trụ, bùng nổ uy năng khủng bố.

Đó là đạo thuộc về Quân Tiêu Dao.

Tuy rằng tạm thời hiện tại còn không thể so sánh với quy tắc Thiên Đạo của Cửu Thiên Tiên Vực hoặc là các dị vực khác. Nhưng Quân Tiêu Dao có tự tin, ngày sau ý chí của hắn đủ để sánh vai với trời xanh, bao trùm cả chư thiên!

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao hơi chấn động, trong thân thể hắn như có sức mạnh không gian thế giới truyền ra.

Đó là quyển hạ của Thể Thư, ba ngàn thế giới Tu Di.

Quân Tiêu Dao luyện hóa các năng lượng như hỗn độn nguyên tinh và Vạn Vật Mẫu Khí... Lại mượn dùng Tạo Hóa Tiên Kinh để lĩnh ngộ ra tạo hóa chi đạo.

Hắn cũng thuận lợi biến một tế bào trong cơ thể thành một thế giới Tu Di nho nhỏ.

Đương nhiên, cái này và Nội Vũ Trụ của Quân Tiêu Dao là hai khái niệm, không thể nói nhập làm một.

Quân Tiêu Dao suy tư, bỗng tịnh chỉ làm kiếm, điểm về hướng ngực mình.

Một sức mạnh khủng bố xuyên vào cơ thể Quân Tiêu Dao. Mà cơ thể Quân Tiêu Dao cũng chấn động, thúc giục sức mạnh thế giới Tu Di.

Sức mạnh kia như giáng thẳng vào thế giới Tu Di giữa, khiến thế giới Tu Di chấn động, cuối cùng lại không thể hoàn toàn phá vỡ thế giới kia.

“Lực phòng ngự thật mạnh, lúc này chẳng qua mới tu luyện ra một thế giới Tu Di mà thôi, nếu tu luyện ra ba ngàn thế giới Tu Di thì dù ta đứng ở đó để người khác đánh, phỏng chừng không liên tục mấy ngày mấy đêm cũng khó có thể đánh thủng.” Quân Tiêu Dao kinh ngạc cảm thán.

Hơn nữa ba ngàn thế giới Tu Di không chỉ có được lực phòng ngự.

Quân Tiêu Dao lại đấm ra một quyền, gia trì sức mạnh của một thế giới Tu Di vào quyền phong.

Chỉ thoáng chốc, hư không vặn vẹo, sau đó tan vỡ, như sức mạnh của toàn bộ thế giới đồng loạt tràn ra ngoài.

“Tấn công và phòng ngự là một thể, xem ra ngày sau trừ nghĩ cách mở rộng Nội Vũ Trụ ra thì phải ngưng luyện thêm ba ngàn thế giới Tu Di.” Quân Tiêu Dao đã nghĩ kỹ phương tu luyện của ngày sau.

Trong lần bế quan này, Quân Tiêu Dao lĩnh ngộ sức mạnh tạo hóa, ngưng luyện ra tiên khí tạo hóa, khai thác ra Nội Vũ Trụ, còn tu luyện ra một thế giới Tu Di.

Có thể nói là công đức viên mãn.

Thực lực của hắn cũng tăng vọt lần nữa.

“Là lúc phải rời đi, sự tuyệt vời thật sự của cổ lộ chung cực còn ở phía sau.” Quân Tiêu Dao đứng dậy rồi rời khỏi cung điện.

Mà bên ngoài, đám người nữ vương Medusa và Bích Lăng đang cung kính chờ đợi. Cả Thái Âm Ngọc Thố cũng chờ ở ngoài điện, trong mắt mang theo sự hưng phấn và sốt ruột.

Không bao lâu sau, Quân Tiêu Dao đẩy cửa bước ra.

Tiên quang bốn phía, hàng vạn ánh sáng.

Quân Tiêu Dao như thần tiên thản nhiên bước ra từ bức tranh. Phong tư khí độ khiến tất cả mọi người ở đây nín thở.

Trong đôi mắt nữ vương Medusa còn hiện ra kính sợ và khuynh mộ nồng đậm.

Hai tiểu nha đầu Bích Lăng và Thái Âm Ngọc Thố cũng ngây người, chảy ròng nước miếng.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao vẫn luôn rất soái khí, nhưng khí chất lại càng thêm thâm thúy, mang theo tiên ý siêu nhiên xuất trần, Quả thực như muốn phi thăng mà đi.

“Xem ra hơn một năm nay, Xà Nhân tộc các ngươi phát triển không tồi.”

Quân Tiêu Dao thản nhiên nhìn lướt qua, nữ vương Medusa đạt tới chuẩn chí tôn, Thanh Xà đại tướng cũng tới Thánh Chủ Cảnh, còn có hơn mười thánh chủ, đại thánh khác.

Xà Nhân tộc mạnh hơn trước kia không chỉ mười lần.

“Đây đều là nhờ vào chủ nhân, không có chủ nhân thì không có Xà Nhân tộc của hôm nay.” Nữ vương Medusa vội vàng tiến lên hành lễ.

Tuy bà đã là chuẩn chí tôn, nhưng vẫn cung kính khiêm tốn với

Quân Tiêu Dao giống như nha hoàn.

“Không cần nói những lời khách sáo, về sau các ngươi đều là người của Quân Đế Đình.” Quân Tiêu Dao xua xua tay.

Mà bên kia, Thái Âm Ngọc Thố nhảy nhót nói: “Công tử, công tử, đã hơn một năm không được ngài vuốt ve, người ta thật nhàm chán, thật tịch mịch ~ ”

“A...” Quân Tiêu Dao sờ sờ đầu Thái Âm Ngọc Thố.

“Đúng rồi, công tử, rốt cuộc tiểu thư cũng gửi tin tức tới, nàng đang ở Bạo Loạn Tinh Hải.” Trong vẻ mặt kích động của Thái Âm Ngọc Thố lại mang theo sự nôn nóng.

“Đã biết.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

“Còn nữa còn nữa, Thiên Nữ Diên tỷ tỷ phái người gửi tin đến, hình như mười ba đạo tặc có một cứ điểm bí mật, cũng nằm ở Bạo Loạn Tinh Hải.” Thái Âm Ngọc Thố tiếp tục nói.

“Vậy cứ gom một lần đi, cũng tiện cùng giải quyết.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Kế tiếp, hắn chuẩn bị đi đến Bạo Loạn Tinh Hải.

Tuy Quân Tiêu Dao không có ý tưởng gì với thể chất lô đỉnh, nhưng hắn thật sự có hứng thú với thái âm tiên kinh.

Lúc này, trong một tòa cung điện nơi xa, bỗng có dao động hùng hồn phát tán ra.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, lập tức thấy được phía trên cung điện hiện ra một con bướm rất lớn, có hình dạng nửa trong suốt.

Cánh con bướm có chín màu, nhìn có vẻ thật lộng lẫy, mang theo một cảm giác thần bí mộng ảo.

“Xem ra Nhan Như Mộng đã thành công thức tỉnh rồi.” Quân Tiêu Dao nói.

Bản thể của Nhan Như Mộng chính là Thiên Mộng Mê Điệp.

Ngang hàng với Liệt Thiên Ma Điệp và Thái Cổ Hoàng Điệp, đều là nhất mạch tôn quý nhất, cổ xưa nhất trong yêu tộc.

Trước khi Nhan Như Mộng chưa thức tỉnh huyết mạch, cho nên không có hiển hóa ra năng lực của Thiên Mộng Mê Điệp.

Mà hiện tại, Nhan Như Mộng nhận được cổ huyết gia trì, cuối cùng triệt đệ thức tỉnh huyết mạch.

Cửu Thái Thiên Mộng Mê Điệp đang trôi nổi trong hư không kia, giữa đôi cánh tản ra một vài thứ giống như phấn hoa bảy màu.

Chương 831 - Đạt được Bạo Loạn Tinh Hải

Chương 831: Đạt được Bạo Loạn Tinh Hải

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Những xà nhân tộc bình thường ở xung quanh dường như không có chút lực phản kháng, trực tiếp ngất đi.

Ngay cả những trưởng lão xà nhân tộc cấp bậc Thánh Nhân, cũng lần lượt rơi vào mộng ảo, không có cách nào thoát ra.

Thậm chí Đại Thánh, Thánh Chủ đều bị ảnh hưởng.

Thanh Xà Đại Tướng cũng giống như rơi vào trong một loại mộng ảo nào đó.

“Lực lượng thật mạnh, đây là… đạo Mộng Hoan.”

Ánh mắt của Nữ Vương Mỹ Đỗ Sa lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì nàng ta phát hiện cho dù là tu vi Chuẩn chí tôn của nàng ta vậy mà cũng thấp thoáng rơi vào một loại mộng ảo nào đó.

Thái Âm Ngọc Thố càng không chịu nổi, trên khuôn mặt nhỏ trắng trẻo hiện ra nụ cười hồn nhiên ngây dại.

“Cà rốt, nhiều cà rốt quá, tất cả đều là cà rốt, ta đến tinh cầu cà rốt rồi phải không?”

Thái Âm Ngọc Thố ngu ngốc cười ha ha, biểu tình giống như đang gặm cà rốt, thực ra là đang gặm tay của mình.

Ở đây, người duy nhất hoàn toàn không chịu ảnh hưởng chính là Quân Tiêu Dao.

Nguyên thần chi lực của Quân Tiêu Dao cực kỳ mạnh mẽ, còn tu luyện Hỗn Độn Thần Ma Quan Tưởng Pháp, Tam Giới Tiên Kinh,… Nguyên thần cũng là Tam Thế Nguyên Thần đỉnh cấp nhất.

Loại đạo Mộng Hoan này không có cách nào ảnh hưởng đến hắn.

“Không hổ là Thiên Mông Mê Điệp, tương truyền Thiên Mộng Mê Diệp thời kỳ thành thục nếu như vẫy cánh, sinh linh của một viên sinh mệnh cổ tinh đều sẽ rơi vào trong mộng cảnh, không có cách nào thoát ra.”

Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một tia tán thưởng.

Song chốt lát, hư ảnh Thiên Mộng Mê Điệp giữa không trung tan biến.

Tất cả xà nhân tộc đang rơi vào mộng ảo cũng lần lượt tỉnh lại, ánh mắt ngỡ ngàng.

“Xảy ra chuyện gì, ta cảm thấy mơ một giấc mơ rất dài…”

“Cảm giác dường như đã qua 100 năm …”

Thái Âm Ngọc Thố cũng tỉnh lại, phát ra tiếng đau đớn: “A, tay của ta…”

Thái Âm Ngọc Thố trong mơ nhầm tưởng cánh tay trắng như tuyết của bản thân là cà rốt, gặm đến nỗi đỏ ửng, sưng phồng lên.

Ở nơi xa, cửa cung điện bị đẩy ra.

Một vị nữ tử tuyệt mỹ, thân thể thướt tha, nhan sắc hoàn mỹ hiện thân.

Váy hồng phấp phới, tóc xanh như thác, da trắng hơn tuyết, đôi chân thon dài.

Có lẽ bởi vì triệt để thức tỉnh huyết mạnh, Nhan Như Mộng càng có thêm mấy phần khí chất huyền ảo mơ hồ.

Nhìn giống như là tiên tử trong mộng, tuyệt lệ động lòng người.

Nhan Như Mộng uốn eo, đạp liên bộ đến phía trước Quân Tiêu Dao,

Cơ thể nàng ra ẩn hiện tiên khí.

Đó là tiên khí do đạo Mộng Hoan ngưng kết.

“Sao thế, người ta đẹp quá, nhìn ngẩn người rồi à?” Nhan Như Mộng khẽ cười, bàn tay lắc lắc trước mắt Quân Tiêu Dao.

Sau khi thức tỉnh nàng ta còn đẹp hơn trước kia.

Đôi môi đỏ mọng, hàm răng trắng sáng, cổ nhỏ nhắn, nhan sắc như hoa, nhất tiếu khuynh thành, mê lực vô cùng.

Nàng ta còn tưởng rằng Quân Tiêu Dao vẫn lạnh nhạt với nàng ta như trước kia.

Kết quả Quân Tiêu Dao lại khẽ gật đầu nói: “Đúng là rất đẹp.”

Điều này làm cho gò má của Nhan Như Mộng đỏ ửng.

“Đắc ý rồi, lại còn có loại cảm giác bị tán tỉnh…” Nhan Như Mộng cắn môi, đôi mắt long lanh.

Song khiến nàng ta ngoài ý muốn là, nàng ta vốn cho rằng bản thân sau khi thức tỉnh huyết mạch của Thiên Mộng Mê Điệp, khoảng cách của nàng ta và Quân Tiêu Dao sẽ không còn lớn nữa.

Kết quả, nàng ta nhìn thấy tiên mang bảo phủ xung quanh Quân Tiêu Dao, khí chất càng thêm thâm sâu khó lường.

“Đúng là một quái vật, tu luyện thế nào mới có thể đuổi kịp ngươi.” Nhan Như Mộng giận dữ nói, có chút bất lực.

Quân Tiêu Dao cười trừ, chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi, nàng không phải nói nếu như có thể giúp đỡ nàng thức tỉnh huyết mạch, nàng sẽ gia nhập Quân Đế Đình sao, bây giờ không phải nên thực hiện lời hứa rồi à?”

Trước kia Nhan Như Mộng tuy là cơ thể yêu hoàng, nhưng không làm Quân Tiêu Dao có hứng thú quá lớn.

Bây giờ Nhan Như Mộng không như trước nữa, có tư cách để hắn lôi kéo.

Nhan Như Mộng nghe được lời này, nở nụ cười tươi tắn nói: “Được, song ta cần bên dưới cơ thể ngươi…không, là làm việc dưới quyền của ngươi.”

“Có thể, chỉ cần nàng có thể theo kịp tiết tấu của ta.” Quân Tiêu Dao nói.

“Có lẽ… có thể theo kịp đi, chỉ cần tiết tấu của ngươi đừng quá mạnh mẽ, làm cho người ta không chịu nổi là được.” Nhan Như Mộng yếu đuối nói.

Một bên, Thái Âm Ngọc Thổ chớp chớp đôi mắt to đỏ của bản thân.

Ta còn là một đứa trẻ, ta không nghe hiểu cái gì cả.

Sau khi Quân Tiêu Dao và Nhan Như Mộng thuận lợi đột phá, bọn hắn cũng chuẩn bị dời đi.

Sau khi biết được Quân Tiêu Dao sắp phải rời đi, tất cả xà nhân tộc đều có chút không nỡ.

Nữ vương Mỹ Đỗ Sa và Bích Lăng càng khó chịu trong lòng, có chút mất mát.

“Các ngươi trước tiên đợi ở Thiên Minh Cổ Tinh, đợi ta đi xong Chung Cực Cổ Lộ sẽ phái người chuyển các ngươi đến Hoang Thiên Tiên Vực gia nhập Quân Đế Đình.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ chủ nhân, đại ân của chủ nhân toàn thể xà nhân tộc cũng ta vĩnh viễn không quên.” Nữ vương Mỹ Đỗ Sa nói.

Đôi mắt mỹ lệ của cô ta cũng lộ ra sự luyến tiếc.

Trước kia Mỹ Đỗ Sa cho rằng, e là cả đời của bản thân đều sẽ cống hiến cho xà nhân tộc.

Loại tình cảm cá nhân này cô ra đều chưa từng nghĩ qua.

Nữ vương Mỹ Đỗ Sa cũng không cho rằng có bất kỳ một người khác giới nào sẽ khiến cô ta kinh động.

Nhưng hiện tại, nhìn Quân Tiêu Dao tuấn tú như thiên nhân, khí chất như chư tiên trước mặt.

Cô ta thừa nhận, cô ta đã động lòng rồi.

Nhưng nữ vương Mỹ Đỗ Sa cũng rõ ràng, cô ta chỉ cần có thể làm thuộc hạ của Quân Tiêu Dao là đủ rồi.

Về sau cả đời của cô ta, không chỉ cống hiến cho xà nhân tộc, còn phải cống hiến cho Quân Tiêu Dao.

Ba người Quân Tiêu Dao, Thái Âm Ngọc Thố và Nhan Như Mộng rời đi.

Bọn họ điều khiển phi thuyền tinh không, tạt qua hư không.

Trên một vào cổ tinh trên đường đi thỉnh thoảng có thể gặp được truyền thống trận.

Điều này có thể giảm bớt thời gian đi đường của bọn họ.

Rất nhanh, thời gian nửa năm đã qua đi.

Đám người Quân Tiêu Dao cả đường không có chút nguy hiểm nào.

Cho dù là Nhan Như Mộng đều có chút cạn lời.

Trước kia nàng ta một mình lang thang Chung Cực Cổ Lộc, đều vô cùng cẩn thận, từng bước đi qua, luôn gặp phải nguy hiểm.

Nhưng hiện tại, cùng đi cổ lộ với Quân Tiêu Dao quả thật giống như đang cưỡi ngựa xem hoa, đi ngắm cảnh vậy.

Chương 832 - Nhân quả của mặt nạ quỷ

Chương 832: Nhân quả của mặt nạ quỷ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất cả nguy cơ dọc đường đều bị Quân Tiêu Dao một tay san phẳng.

Đối với người khác mà nói, Chung Cực Cổ Lộ tràn đầy hung hiểm và tử vong. Đối với Quân Tiêu Dao mà nói lại đơn giản giống như đang đi chơi vậy.

Lúc này Nhan Như Mộng cũng hiểu ra, tại sao người bên cạnh Quân Tiêu Dao đều không đến tìm hắn.

Ở cùng với Quân Tiêu Dao, căn bản không có cảm giác lịch luyện mà tràn đầy cảm giác an toàn.

Mà trong loại huống vừa an toàn vừa vô vị này, đám người Quân Tiêu Dao cuối cùng cũng đến cửa thứ 15 của Chung Cực Cổ Lộ.

Bạo Loạn Tinh Hải!

Nhìn thấy một vùng biển tinh hà cuồn cuộn phía xa kia, dù là Quân Tiêu Dao cũng không nhịn được mà cảm thán kỳ cảnh trong vũ trụ này.

Cả vùng Bạo Loạn Tinh Hải nằm ngang trong vũ trụ, phạm vi vô cùng rộng lớn, giống như một đường phân chia thế giới vật, chia đôi Cổ Lộ.

Giống như đường phân chia hai giới Sở - Hán trong cờ tướng vậy.

Mà vùng Bạo Loạn Tinh Hải này, cũng tràn đầy tam giáo cửu lưu, các loại hỗn loạn.

“Căn cứ tin tức trước kia Thiên Nữ Diên truyền đến, cứ điểm Thập Tam Đại Đạo, nằm ở trong Bạo Loạn Tinh Hải, ở một nơi tên là Tội Ác Khanh.”

“Nơi đó tràn đầy hỗn loạn, là nơi tụ tập các loại trộm cướp, ác nhân, tu sĩ ma đạo.”

“Lần này, Thập Tam Đại Đạo đừng mơ thoát khỏi tay ta. ”

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao thâm sâu nhìn về phía xa.

Thập Tam Đại Đạo của Cổ Lộ khiến người nghe tin đã sợ mất mật, trong miệng của Quân Tiêu Dao lại giống như loài giun dế tùy ý chấn sát.

Tinh hà mênh mông, cuồn cuộn trong vũ trụ.

Mở mắt nhìn xem, một vùng quang mang sáng chói giống như ngân hà lộng lẫy đang chảy xuống.

“Tiếp theo ngươi có kế hoạch gì?” Nhan Như Mộng một bên hỏi.

Quân Tiêu Dao cầm ra một chiếc mặt nạ, đeo lên mặt.

Đó là một chiếc mặt nạ quỷ, giống như khóc mà không khóc, giống như cười mà không cười, nhìn lên có chút buồn cười, vụng về, lại có chút dọa người.

Nhan Như Mộng nhìn thấy, có chút ngạc nhiên, sau đó phì cười.

“Đường đường là Thần tử Quân Gia, lại đeo một chiếc mặt nạ vụng về kỳ dị như này, giống như đồ chơi trẻ con, đây là muốn giả heo ăn thịt hổ à?”

Ngữ khí của Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói: “Năng lực tình báo của Thập Tam Đại Đạo không thấp, hơn nữa nơi này là một hang ổ cứ điểm của bọn chúng, e rằng cả Bạo Loạn Tinh Hải này đều có thám tử của bọn chúng.”

“Nếu như còn không kiêng dè như trước kia, sợ là vừa tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, Thập Tam Đại Đạo sẽ biết tin ngay, như thế thì đánh rắn động cỏ rồi.”

“Ta không muốn đi một chuyến trắng tay.”

Nhan Như Ngọc thu lại nụ vười, cũng gật đầu.

Thập Tam Đại Đạo có liên quan đến dị vực, xác thực phải cần trọng.

Nếu như bọn họ gióng trống khua chiêng tiến vào, Thập Tam Đại Đạo sau khi nhận được tin tức e rằng sẽ lập tức rút lui.

Đến lúc đó tất cả nỗ lực đều hoang phí rồi.

Song, Nhan Như Mộng không biết Quân Tiêu Dao đeo lên mặt nạ quỷ này còn có một ý khác.

Trước kia hắn từ trong tin tức của Thiên Nữ Diên biết được.

Chu Tiên Đạo kia, cũng đeo một chiếc mặt nạ quỷ giống như này, có năng lực thôn phệ huyết mạch.

Điều này không khỏi làm Quân Tiêu Dao nhớ đến một vị.

Hư ảnh thiếu nữ mặt quỷ còn sót lại trong Thiên Đạo Lâu, nữ tử mặt quỷ hiển hoá trên Anh Linh Tế Đàn ở hạ giới.

Còn có Nữ Táng Hoàng đeo mặt nạ quỷ của Vạn Cổ Táng Thổ, mặt nạ quỷ còn sót lại trong Thanh Đồng Tiên Điện.

Bây giờ lại thêm một Chu Tiên Đạo cũng đeo mặt nạ quỷ.

Còn có Tổ chức Bỉ Ngạn, Dị Thành.

Tất cả những điều này đều giống như có một sợi dây liên kết với nhau.

Quan Tiêu Dao đeo lên mặt nạ quỷ này, cũng là muốn biết nếu như hắn thật sự gặp được vị Chu Tiên Đạo kia.

Chu Tiên Đạo sẽ có phản ứng như thế nào?

“Được rồi, nàng cũng che giấu một chút đi, đẹp như vậy cũng quá huênh hoang rồi.” Quân Tiêu Dao nhìn Nhan Như Mộng đẹp không tỳ vết kia, lắc lắc đầu.

Dẫn theo một người đẹp như thế đi Bạo Loạn Tinh Hải, giống như một ngọn lửa giữa đêm tối, thu hút sự chủ ý của nhiều người.

“Hì hì, tuy biết ngươi không có ý gì khác, nhưng tại sao lại cảm thấy vui vẻ như vậy chứ?” Nhan Như Mộng xinh đẹp cười.

Được nam tử bình thường khen thưởng nàng ta sẽ không có bất kỳ cảm giác nào.

Nhưng được Quân Tiêu Dao, loại nhân vật giống như thần tiên này khen thưởng, cho dù là Nhan Như Mộng cũng cảm thấy đủ vinh dự rồi, rất là vui vẻ.

Nàng ta lấy ra một chiếc khăn che mặt màu tréo đeo lên mặt, chỉ lộ ra đôi mắt.

Khăn che mặt không những không thể giảm bớt mị lực của nàng ta, ngược lại còn khiến vẻ đẹp của Nhan Như Mộng tăng lên vài phần hư ảo.

Sau khi chuẩn bị xong, ba người Quân Tiêu Dao tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải.

……

Bạo Loạn Tinh Hải, mênh mông bát ngát, thiên kiêu bình thường căn bản không dám một mình tiến vào sâu.

Hễ không cẩn thận sẽ bị cuốn vào dòng xoáy hư không, càng đen đủi hơn, còn có thể bị các sinh linh khủng bố như Thôn Tinh Cổ Thú thôn phệ.

Thông thường mà nói, thiên kiêu đều là kết bạn cùng đi, hoặc đi cùng với một vài thương đội đoàn thể.

Đám người Quân Tiêu Dao tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải hơn mười người, bọn họ gặp phải ba đợt đạo phỉ tinh không.

Xì xì!

Quân Tiêu Dao tiện tay điểm xuống, thân thể của một vị đạo phỉ cấp bậc Thánh Nhân phía trước tan vỡ hoá thành sương máu.

Mà ở một nơi khác trong tinh không, mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi, sắc mặt ngơ ngác, ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía trước.

“Tiện tay diệt sát cường giả Thánh Nhân, đây là vị cấm kỵ thiên kiêu nào?”

“Trên mặt đeo mặt nạ, chẳng lẽ là cường giả thế hệ trước?”

Mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi này kết bạn cùng đi, không nghĩ tới giữa đường lại gặp phải đạo phỉ tinh không.

Chính vào lúc bọn hắn đang tuyệt vọng thì nhìn thấy đám người Quân Tiêu Dao đi qua.

Những đạo phỉ kia không nhiều lời trực tiếp xuất thủ, kết quả lại bị Quân Tiêu Dao tiện tay giết chết.

“Nếu như đi cùng vị tiền bối này, chúng ta chắc chắn có thể an toàn đến được Cự Khuyết Thành.” Một vị thiên kiêu nữ giới trong mấy vị thiên kiêu này nói.

Bọn họ nhìn nhau, nhanh chóng tiến về phía trước đuổi theo đám người Quân Tiêu Dao sắp rời đi.

“Tiền bối, khoan đã.” Thiên kiêu nữ giới mở lời nói.

“Có chuyện gì?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt hỏi.

Chương 833 - Vạn Tộc Thương Minh chinh phạt Tội Ác Khanh

Chương 833: Vạn Tộc Thương Minh chinh phạt Tội Ác Khanh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói ôn hoà này chớp mắt làm cho mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi đều ngây người.

Không phải lão tiền bối?

Mấy người cùng nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thế hệ trẻ tuổi có thể nhẹ nhàng diệt sát Thánh Nhân, cho dù là cấm kỵ thiên kiêu cũng không thể làm được.

Lẽ nào là… siêu cấp cấm kỵ!

Nghĩ đến loại khả năng này, trong thần sắc của mấy vị thiên kiêu càng mang theo sự cung kính và khiêm nhường.

Bọn họ tuy đều đến từ một vài thế lực lớn, nhưng ở trước mặt vị cường giả trẻ tuổi thần bí này lại không dám có chút bất kính nào.

“Vị công tử này, lẽ nào cũng là vì lệnh triệu tập của Vạn Tộc Thương Minh mới đến Cự Khuyết Thành sao?” Vị thiên kiêu nữ giới kia hành lễ xong hỏi dò.

“Vạn Tộc Thương Minh, lệnh triệu tập, là có ý gì?” Quân Tiêu Dao vuốt ve Thái Âm Ngọc Thố trong lòng, lạnh nhạt nói.

Nghe được lời này, ánh mắt của mấy bị thiên kiêu lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Một vị thiên kiêu khác nói: “Có lẽ công tử không biết, thực ra là vào khoảng thời gian trước nhị tiểu thư Hạ Gia của Vạn Tộc Thương Minh, Hạ Sơ Tinh bị đệ nhất tội thủ của Tội Ác Khanh bắt cóc.”

“Hiện tại Hạ Gia phát lệnh triệu tập, muốn chiêu mộ tu sĩ tập hợp ở Cự Khuyết thành, cùng nhau chinh phạt Tội Ác Khanh.”

“Nghe nói người nguyện ý gia nhập đều có thể nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh.”

Nghe xong lời giải thích của thiên kiêu trẻ tuổi, dưới lớp mặt nạ, ánh mắt của Quân Tiêu Dao loé lên.

Đội ngũ triệu tập tiến về Tội Ác Khanh, đây không phải là thuận đường sao?

Hơn nữ Quân Tiêu Dao một mình tiến vào Tội Ác Khanh sẽ khó tránh phải va chạm, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nếu như để Thập Tam đạo phỉ nhận ra trước, vật thì đám rắn động cỏ mất rồi.

Nhưng nếu như tiến vào cùng với đội ngũ, ngược lại có thể ẩn giấu thân phận, sau đó tìm được cứ điểm của Thập Tam đạo phỉ, trực tiếp dùng thủ đoạn lôi đình tiêu diệt.

“Chúng ta có thể đi xem thử.” Một bên, Nhan Như Mộng đeo khăn che mặt nói.

“Nữ tử đẹp quá…” Mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi đều ngẩn người.

Trên mặt Nhan Như Mộng tuy có bị khăn che, nhưng đôi mắt, thân hình thướt tha, đôi chân thon dài của nàng.

Không cần phải đoán cũng biết nhất định là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nhan Như Mộng mỉm cười, mấy vị thiên kiêu liền giống như rơi vào trong mộng ảo, có chút hoảng hốt.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Quân Tiêu Dao nhẹ giọng nói.

Mấy vị thiên kiêu lúc này mới giật mình tỉnh lại, trên mặt mang theo sự lúng túng

Bọn họ tự nhiên không biết, Nhan Như Mộng sau khi thức tỉnh

huyết mạch của Thiên Mộng Mê Điệp, chỉ cần cau mày hoặc mỉm cười đều có thể ảnh hướng đến tâm thần của con người.

Cũng chỉ có người nguyên thần cường đại như Quân Tiêu Dao mới có thể miễn dịch hoàn toàn.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao, Nhan Như Mông, còn có Thái Âm Ngọc Thố dưới sự dẫn dắt của mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi tiến về Cự Khuyết Thành.

Trong Bạo Loạn Tinh Hải, tuyệt đại đa số khu vực đều rất nguy hiểm, chỉ có nhưng cổ thành kia mới an toàn một chút.

Đương nhiên, những cổ thành này đa số đều ở khu vực bên ngoài của Bạo Loạn Tinh Hải.

Khu vực ở giữa và bên trong của Bạo Loạn Tinh Hải đều là chỗ nguy hiểm không thể dễ dàng đặt chân vào.

Có một vài nơi, thậm chí Thánh Chủ, ngay cả Chí Tôn đều có thể gặp nguy hiểm.

Cự Khuyết Thành là nằm ở ngoại vi Bạo Loạn Tinh Hải, một toà thành trì to lớn.

Không quá nửa tháng, dưới sự dẫn dắt của mấy vị thiên kiêu, Quân Tiêu Dao đã đến được Cự Khuyết Thành.

Đưa mắt nhìn qua, Cự Khuyết Thành nằm ngang trên một tiểu hành tinh.

Tường thành như sơn mạch quanh co, do Tinh Vẫn Thiết tạo thành, dấu vết trận văn cổ lão được in trên đó hiện ra quang huy nhàn nhạt.

Cửa thành cao to, người đến nhiều không kể

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì lệnh triệu tập của Vạn Tộc Thương Minh, lượng người đến Cự Khuyết Thành nhiều gấp vài lần so với trước kia.

Trên đường đến Cự Khuyết Thành, Quân Tiêu Dao cũng tìm hiểu

được trong lời của mấy vị thiên kiêu kia.

Trong Tội Ác Khanh, tuy là ngư long hỗn tạp, ác đồ đạo phỉ rải rác khắp nơi.

Nhưng chân chính thống lĩnh Tội Ác Khanh chính là ngũ đại tội thủ.

Mỗi một vị đều là hung danh lẫy lừng, thực lực ngút trời, trong tay nhiễm vô số máu tươi.

Trong đó đệ nhất tội thủ là mạnh nhất, không ai biết được thực lực thật sự, nhưng tuyệt đối trên Chí Tôn.

Mà sở dĩ đệ nhất tội thủ bắt cóc Hạ Sơ Tinh - Nhị tiểu thư của Hạ Gia là bởi vì hắn ta muốn Tụ Bảo Bồn - Đế Binh của Hạ Gia.

Tương truyền Tụ Bảo Bồn - Đế Binh của Hạ gia là do Hạ Băng Vân - Đại tiểu thư của Hạ Gia trong một lần tình cờ nhận được.

Tụ Bảo Bồn có thể dung nạp chư thiên chí bảo, thậm chí có thể chủ động cảm ứng phương vị của thiên địa chí bảo.

Có thể nói Hạ Gia có thể thành cự đầu hưng thịnh nhất trong Vạn Cổ Thương Minh là công của Tụ Bảo Bồn.

Mà Hạ Băng Vân cũng nghiễm nhiên trở thành minh châu sáng chói nhất của Hạ Gia.

Đương nhiên cô ta còn có một tên hiệu khác, chính là tiểu phú bà của Hạ Gia.

Hạ Gia thân là một trong những cự đầu của Vạn Tộc Thương Minh, tài phú địa vị là chuyện không cần phải nói nhiều.

Vị Phù Vân công tử trước kia Quân Tiêu Dao giết chết ở Thiên Minh Cổ Tinh chỉ là một tiểu nhân vật lâu la trong Vạn Tộc Thương Minh mà thôi.

Vạn Tộc Thương Minh tuy to lớn, nhưng bản thân lại là một tổ chức thương nghiệp rời rạc, bên trong có nhiều phương cự đầu.

Hạ Gia chỉ là một phương cự đầu trong đó mà thôi.

Đây cũng là lí do tại sao đệ nhất tội thủ của Tội Ác Khanh dám bắt cóc nhị tiểu thư của Hạ Gia.

Bởi vì hắn ta biết, hắn đắc tội chỉ là Hạ Gia chứ không phải là toàn bộ Vạn Tộc Thương Minh.

Nội bộ Vạn Tộc Thương Minh thậm chí còn xuất hiện tình huống tranh đấu trong bóng tối.

Những cự đầu khác không thừa cơ hãm hại đã là tốt rồi, căn bản không có khả năng đến giúp đỡ Hạ Gia.

Đám người Quân Tiêu Dao sau khi tiến vào Cự Khuyết Thành, rất nhanh đã đến trụ sở của Vạn Tộc Thương Minh.

Trong đó đã có rất nhiều thiên kiêu đế lội, các loại tu sĩ tập hợp tại đây.

Một vị trưởng lão Hạ Gia tu vi đang ở cấp bậc Thánh Nhân Vương cao giọng nói.

“Chư vị, một đám tội đồ của Tội Ác Khanh, cả gan làm loạn, lại dám bắt cóc Nhị tiểu thư của Hạ Gia ta, còn mưu toan có được Tụ Bảo Bồn - Đế Binh của Hạ Gia ta.”

“Hạ Gia ta, kính mời chư vị tu sĩ chính nghĩa, cùng nhau thảo phạt Tội Ác Khanh, mỗi một huynh đệ than gia đều có thể nhận được phần thưởng là tiên nguyên, tiên tuý và các loại thánh đan thần binh!”

Chương 834 - Làm chạn vương của Tiểu phú bà Hạ Gia

Chương 834: Làm chạn vương của Tiểu phú bà Hạ Gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghe được lời của Trưởng lão Hạ Gia, rất nhiều tu sĩ ở đây đều lộ ra ánh mắt cuồng nhiệt.

Không phải tất cả thiên kiêu đế lộ đều đến từ Bất Hủ Thế Lực.

Đại đa số thiên kiêu đều là tư nguyên khan hiếm, trong túi khó xử.

Những thù lao này tự nhiên có lực hấp dẫn lớn.

Chỉ có duy nhất Quân Tiêu Dao lắc đầu lộ ra một nụ cười lạnh.

Bất quá chỉ là chiêu mộ một đám pháo hôi mà thôi, còn nói chính nghĩa hào hùng như thế.

Người chết tự nhiên không cần phải trả thù lao rồi.

Đương nhiên Quân Tiêu Dao cũng lười vạch trần, có một vài người chết thì chết rồi cũng không liên quan đến hắn.

“Đúng rồi, ngoài ra Hạ Băng Vân - Đại tiểu thư của Hạ Gia ta tạm thời đang ở một nơi tu luyện nên không có cách nào đến.”

“Đợi về sau khi cô ấy đến, thiên kiêu tu sĩ biểu hiện tốt, thậm chỉ có thể nhận được Đại tiểu thư tự thân tiếp đạo, thậm chí có thưởng.” Trưởng lão Hạ Gia cười nói.

Lời này làm cho phản ứng của quần hùng càng thêm kịch liệt.

Ánh mắt mỗi người đều mang theo sự nồng nhiệt.

Đặc biệt là những thiên kiêu nam giới trẻ tuổi, trong mắt dao động tinh mang.

Nhận được đại tiểu thư Hạ Gia, Hạ Băng Vân tự thân tiếp kiến, đây là ý tứ gì?

Ý tứ là nếu như được đại tiểu thư Hạ Gia nhìn trúng, rất có thể được ở rể!

Suy cho cùng Hạ Băng Vân thân là viên ngọc quý trên tay của Hạ Gia - Vạn Tộc Thương Minh, có có biệt danh là tiểu phú bà.

Ai không muốn nói một câu, phú bà, ta không muốn nỗ lực nữa rồi chứ?

Nếu thật sự có thể được Hạ Băng Vân nhìn trúng, các loại tài nguyên tu luyện, thiên tài địa bảo, thần binh chí tôn khí, tuyệt đối sẽ nằm trong tay!

“Ta nhất định phải tự tay cứu nhị tiểu thư Hạ Gia, làm như thế tuyệt đối có thể nhận được sự tiếp kiến của đại tiểu thư Hạ Gia.”

“Dựa vào ngươi, ngươi có năng lực này à, nếu như cứu được dễ dàng như thế, Hạ Gia cần gì phải làm to chuyện như thế?” Rất nhiều thiên kiêu đều đang tranh luận.

“Được rồi chư vị, quyết định muốn cùng nhau xuất chinh, thì hãy báo danh tại đây, bảy ngày sau xuất phát.” Trưởng lão Hạ Gia vung tay lên nói.

Sau đó rất nhiều thiên kiêu tu sĩ lần lượt báo danh.

Không nói đến thù lao phần thưởng, chỉ cần có thể nhận được sự tiếp kiến của Hạ Sương Vân cũng đủ để rất nhiều thiên kiêu đánh cược một ván rồi.

Đánh một canh bạc, nói không chừng có thể được làm chạn vương, phấn đấu ít đi trăm năm.

Đương nhiên đây là cách nghĩ của thiên kiêu bình thường.

Đến loại tầng thứ của Quân Tiêu Dao.

Có tư cách để hắn làm chạn vương, trừ phi là Lạc Thần Mật Phi - loại Thần Thoại Đế cấp bậc cấm kỵ này.

Cho dù là tiểu yêu hậu của Yêu Thần Cung, hiện tại cũng chưa có tử cách gì để Quân Tiêu Dao làm chạn vương cả.

Bởi vì thân phận của Quân Tiêu Dao là chủ của Quân Đế Đình cũng đã so được với tiểu yêu hậu rồi.

Sau đó, đám người Quân Tiêu Dao báo danh, đương nhiên không dùng trên thật của mình.

Nếu không sớm đã làm nơi này náo động rồi.

Thời gian bảy ngày chớp mắt đã qua.

Bảy ngày sau, từng chiếc chiến hạm tinh không lớn dừng ở bên Cự Khuyết Thành.

Từng chiếc chiến hạm đều dài đến vài trăm trượng, trên thân lạc ấn các loại trận pháp phòng ngự.

Trên boong chiến hạm lạc ấn rất nhiều trận pháp công kích, thời khắc quan trọng có thể dùng tiên nguyên thôi động, bạo phát ra lực sát thương kinh người.

Quân Tiêu Dao dụi mắt, gật đầu nhẹ.

Không hổ là cự đầu của Vạn Tộc Thương Minh, nội tình tài lực của Hạ Gia cũng được.

Đương nhiên cũng không so được với Quân Gia.

Quân Tiêu Dao cũng có thể cảm thấy được trên boong chính của vài chiến hạnh có khí tức Chí Tôn ẩn hiện bao phủ.

Chắc hẳn là cường giả Chí Tôn của Hạ Gia, sau đó có thể đứng song song với đám người đệ nhất tội thủ.

“Chúng ta đi thôi, tuỳ ý kiếm một chỗ ngồi đi.” Quân Tiêu Dao nói với Nhan Như Mộng.

Mục đích chính hắn đi Tội Ác Khanh cũng không phải là cứu Hạ Sơ Tinh - Nhị tiểu thư của Hạ Gia gì cả.

Mà là đi tìm cứ điểm của Thập Tam Đại Đạo.

Cho nên đối với hành vi viện trợ hắn cũng không có để ý.

Còn như làm chạn vương của Hạ Băng Sương gì đó, dựa vào thân phận của Quân Tiêu Dao còn chưa đến mức suy đồi đến vậy.

Hơn nữa nếu thật sự Quân Tiêu Dao muốn làm chạn vương mà nói, cái gì cũng không cần phải làm, trực tiếp tháo mặt nạ quỷ xuống, đem khuôn mặt tuấn tú đến trước mặt Hạ Băng Vân.

Cô ta muốn không động lòng cũng khó.

“Công tử, chúng ta cũng đi cùng ngươi nhé.”

Mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi kia cũng đi lên trên.

Thiên kiêu nữ giới mở lời tên là Tống Phỉ.

Sau khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao tiện tay diệt sát đạo phỉ cấp bậc Thánh Nhân, bọn họ cảm thấy đây là một đôi chân lớn, cần phải ôm thật chặt.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Đợi đến khi bắt đầu đại chiến trực tiếp mặc kệ bọn họ là được.

Đám người Quân Tiêu Dao ngồi ở boong phụ, nhìn là biết là loại pháo hôi rồi.

Chính vào lúc này, nơi xa đột nhiên vút qua một chiếc chiến thuyền màu xanh, tốc độ cực kỳ nhanh.

“Đó là… Vô Thượng Đại Tộc, chiến thuyền của Phong Tộc!” Có thiên kiểu nhìn thấy chiến thuyền đó, ngạc nhiên nói.

Mà những trưởng lão của Hạ Gia nhìn thấy ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc, nhanh chóng đi lên tiếp đón.

Lần chinh phạt Tội Ác Khanh này, những thiên kiêu tu sĩ triệu tập kia, bất quá chỉ là pháo hôi mà thôi.

Chân chính có thể giúp đỡ Hạ Gia vẫn là Phong Tộc.

Hơn nữa lần này, vị đạo tử kia của Phong Tộc cũng đến.

Hắn chính là một trong những người theo đuổi Hạ Băng Vân, sẽ không bỏ lỡ cơ hội lấy lòng Hạ Băng Vân.

Phong tộc, thân là đại tộc tối cao, nội tình cũng cực kỳ thâm hậu.

Người của bộ tộc này, đều là trời sinh nắm giữ pháp tắc gió.

Ở bên trong chiếc chiến hạm màu xanh kia còn có khí tức Chuẩn Chí Tôn đang bao phủ.

Cảm thụ được cỗ khí tức đó, trên mặt một ít trưởng lão Hạ gia đều lộ ra nét mặt vui mừng.

Bọn họ không ngờ vậy mà Phong tộc lại tới một vị Chuẩn Chí Tôn.

Đây có thể nói là đã đủ nể mặt Hạ gia.

“Ha ha, đa tạ đạo hữu Phong tộc đã đến tương trợ, cứ thế này thì phần thắng của chúng ta sẽ càng lớn hơn nữa.”

Bên trong chủ hạm Hạ gia, một giọng nói già nua truyền đến. Đó là một vị lão tổ Chí Tôn của Hạ gia.

Chương 835 - Tính kế Phong tộc đạo tử

Chương 835: Tính kế Phong tộc đạo tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nào có, Hạ đạo hữu khách khí rồi, Hố Tội Ác vốn là một khối u ác tính, nên sớm diệt trừ.” Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc trả lời.

Tuy là nói như vậy, nhưng kỳ thật tất cả mọi người ở đây đều biết.

Sở dĩ vị Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc này đi đến, vẫn là do nể mặt Phong tộc đạo tử.

Mọi người nghĩ đến đây, không khỏi nhìn lên trên boong tàu của chiếc chiến hạm màu xanh, vị công tử áo xanh đang cầm chiếc phiến trong tay kia.

Vị công tử áo xanh này ngũ quan anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng, tràn ngập khí tức Thánh Nhân, xung quanh mơ hồ còn có đạo tắc Phong hiển hiện.

Hắn ta tên Phong Khiếu Thiên, là Phong tộc đạo tử, ở trên chung cực Cổ Lộ cũng coi như là thiên kiêu cấm kỵ nổi danh.

Chỉ là nổi danh cùng lúc với Phong tộc đạo tử còn có tính cách yêu thích giai nhân của hắn ta.

Trước đó ở một lần trên hội đấu giá Thương Minh, Phong Khiếu Thiên gặp được đại tiểu thư Hạ gia Hạ Băng Vân, chỉ vừa liếc mắt một cái đã nhìn trúng.

Nhưng Hạ Băng Vân cũng không phải là nữ tử của gia tộc nhỏ thế lực nhỏ gì, sẽ không tùy tiện bị Phong Khiếu Thiên mê hoặc.

Phong Khiếu Thiên cũng không từ bỏ, vẫn luôn một mực theo đuổi.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng, Phong Khiếu Thiên cũng

không phải yêu thích giai nhân đơn thuần.

Hắn ta theo đuổi Hạ Băng Vân, đoán chừng cũng có một phần nguyên nhân là bởi vì thuộc tính tiểu phú bà của Hạ Băng Vân.

Dù sao Đế binh Tụ Bảo Bồn của Hạ gia cũng là do Hạ Băng Vân phát hiện ra đầu tiên.

Nàng có quyền nắm giữ Tụ Bảo Bồn.

Nhờ vào Tụ Bảo Bồn, Hạ Băng Vân không biết đã phát hiện ra bao nhiêu bảo bối, tích lũy tài phú đếm mãi không hết.

Thậm chí ngay cả mạch khoáng Tiên Tủy đỉnh cấp hiếm có, Hạ Băng Vân đều phát hiện ra không chỉ một mạch.

Những tài phú này, cho dù là thế lực Bất Hủ cũng phải đỏ mắt.

Giờ phút này, tâm trạng của Phong Khiếu Thiên đang rất tốt.

Vị Chuẩn Chí Tôn Phong tộc này, là hắn ta thỉnh cầu hồi lâu mới đồng ý đến đây.

Chờ sau khi Phong Khiếu Thiên tự mình cứu Hạ Sơ Tình xong, hắn ta sẽ có thể được tiếp kiến Hạ Băng Vân.

Đến lúc đó sẽ có được thiện cảm của Hạ Băng Vân, bồi dưỡng tình cảm, còn không phải là chuyện tình cực kỳ đơn giản đó sao.

Hắn ta lớn lên cực kỳ anh tuấn, bối cảnh cũng xứng lứa vừa đôi, thực lực lại còn đạt tới thiên kiêu cấm kỵ, không có ai xứng với Hạ Băng Vân hơn hắn ta cả.

Đương nhiên, Phong Khiếu Thiên cũng không phải là kẻ háo sắc đơn thuần, trong lòng hắn ta cũng có tâm cơ lẫn tính toán của riêng mình.

“Bạch phú mỹ Hạ Băng Vân này, tài nguyên nắm giữ trong tay thậm chí đủ để khiến cho bất kỳ thế lực Bất Hủ nào cũng phải đỏ mắt.”

“Nếu như ta có thể có được Hạ Băng Vân, ít nhất cũng có thể có

được một nửa tài nguyên. Đến lúc đó, địa vị của ta ở Phong tộc liền có thể vượt qua mấy đạo tử khác, đạt được quyền lên tiếng lớn nhất, cuối cùng nói không chừng còn có thể đạt được vị trí tộc trưởng." Phong Khiếu Thiên nghĩ thầm trong bụng.

Cho dù là ở bất kỳ một thế lực đỉnh cấp nào, cạnh tranh nội bộ đều rất khốc liệt.

Kể cả ở Quân gia, Thập Đại Tự Liệt vẫn sẽ cạnh tranh lẫn nhau.

Phong tộc đồng dạng cũng có vài vị đạo tử, Phong Khiếu Thiên ở trong số đó cho dù không phải hạng chót nhưng cũng không phải đệ nhất.

Cho nên hắn ta cần phải có được trợ giúp của Hạ Băng Vân.

Ngay trong lúc Phong Khiếu Thiên còn đang suy tư, ánh mắt hắn ta tùy ý đảo qua, bỗng nhiên dừng lại ở trên một bóng hình xinh đẹp.

Đó là một vị nữ tử thướt tha váy phấn bồng bềnh, đứng ở trên boong tàu một chiếc Tinh Không Phó Hạm.

Có gió thổi đến, thổi bay tay áo giai nhân, nhìn qua hệt như tiên tử ở trong mộng.

Mặc dù trên mặt nàng đeo mạng che mặt, nhưng một đôi mắt đẹp trong veo như trăng tròn, trong lúc đảo mắt khiến cho thiên địa thất sắc.

Không cần đoán cũng biết nhất định là nữ tử dung mạo hoàn mỹ không kém.

Thứ càng khiến cho Phong Khiếu Thiên có chút không dời mắt nổi chính là dáng người cực tốt của nữ tử kia.

Đặc biệt là cặp ngà voi trắng noãn bóng loáng, đôi chân dài trơn nhẵn sáng bóng lộ ra kia, lại càng vô cùng hút mắt.

"Hay cho một vị giai nhân, vậy mà lại không hề thua kém Hạ Băng Vân." Phong Khiếu Thiên tán thưởng trong lòng.

Hắn ta cũng nhìn ra được, chiếc Tinh Không Phó Hạm kia rõ ràng

chính là cấp cho vật hy sinh dùng.

“Giai nhân như thế, nếu như chết ở Hố Tội Ác thì cũng thật đáng tiếc.” Phong Khiếu Thiên khe khẽ thở dài.

Hắn ta cũng không nghĩ nhiều, thân hình hơi run lên, ngay sau đó, hoàn toàn giống như cơn gió, lướt thẳng tới phía trên boong tàu Tinh Không Phó Hạm.

Thấy công tử áo xanh này đột ngột hiện ra ở trước mặt, Nhan Như Ngọc sóng mắt vừa chuyển, không rõ cho lắm.

Mấy vị thiên kiêu trẻ tuổi Tống Phi ở bên cạnh nhất thời lộ ra vẻ mặt co quắp, không ngờ vị Phong tộc đạo tử tứ phương chú mục này lại sẽ đi đến trước mặt bọn họ.

Nhìn động tác của Phong tộc đạo tử, ánh mắt mọi người xung quanh toàn bộ đều tập trung tới.

Vừa nhìn đến Nhan Như Mộng, bọn họ lập tức hiểu được, thảo nào Phong tộc đạo tử lại có hành động này.

Dù sao hắn ta cũng có tiếng là yêu thích giai nhân.

Phong Khiếu Thiên không hề để ý tới Quân Tiêu Dao bên người Nhan Như Mộng.

Mặc dù Quân Tiêu Dao khí chất siêu phàm, nhưng cái mặt nạ quỷ vừa giống khóc lại vừa giống cười trên mặt kia cũng đã thoáng che lấp đi mấy phần khí chất của Quân Tiêu Dao.

“Vị cô nương này cũng là đến Hố Tội Ác sao, không bằng đi lên chiến hạm Phong tộc của ta đi, được không?” Phong Khiếu Thiên mỉm cười, hàm răng tuyết trắng lấp lánh sáng bóng.

Hắn ta không tiện ở ngay mặt nói, mấy người các ngươi đều là vật hy sinh.

Quân Tiêu Dao thở dài trong lòng.

Quả nhiên, hồng nhan họa thủy.

Có điều, chỗ này ngư long hỗn tạp, nếu như Quân Tiêu Dao bày ra thân phận, sợ là còn chưa tới được Hố Tội Ác, mười ba tên đạo tặc kia đã bỏ chạy mất dạng.

Lúc này, Nhan Như Mộng cũng lộ ra một nụ cười mỉm.

Ngay sau đó, nàng lại thân mật khoác tay Quân Tiêu Dao ở bên cạnh mình, thứ no đủ trước ngực cũng dính sát vào Quân Tiêu Dao:

“Thật có lỗi, ta và phu quân cùng nhau hành động.” Nhan Như Mộng có vẻ áy náy nói.

Chương 836 - Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai hả?

Chương 836: Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai hả?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Điều này khiến cho vẻ mặt Phong Khiếu Thiên nhất thời co quắp, có chút xấu hổ.

Hắn nhìn sang Quân Tiêu Dao đang đeo mặt nạ quỷ trên mặt, hoàn toàn không thể lý giải, giai nhân như thế, sao lại tìm một kẻ bình thường không có gì nổi bật như vậy?

Nhưng Phong Khiếu Thiên vẫn hít sâu một hơi rồi nói: "Vậy thì nhóm các vị cứ đi cùng nhau, chiến hạm Phong tộc chúng ta ngược lại cũng rộng rãi."

Nhan Như Mộng lại lần nữa lắc đầu nói: "Không cần đâu, thỉnh công tử trở về đi, ta hơi mệt, dù sao đêm qua phu quân nhà ta quá xấu xa, làm cho người ta cả đêm không ngủ…"

Dứt lời còn hờn dỗi quyến rũ liếc mắt lườm Quân Tiêu Dao một chút, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhân được tưới nhuần.

Chứng kiến một màn như vậy, ánh mắt của tất cả thiên kiêu phái nam xung quanh đều có vẻ hâm mộ cực độ nhìn Quân Tiêu Dao.

Biểu cảm trên mặt Phong Khiếu Thiên khó coi giống như đớp phải con ruồi.

Đương nhiên, dù sao hắn ta cũng là Phong tộc đạo tử, không có khả năng làm trò ở trước mặt công chúng, tranh giành tình nhân với một kẻ không rõ lai lịch.

"Một khi đã như vậy, quấy rầy rồi." Phong Khiếu Thiên nói, tùy tiện quét mắt liếc nhìn Quân Tiêu Dao một chút.

Với tu vi nhãn giới của hắn ta, sao có thể nhìn thấu được Quân Tiêu Dao chứ.

Phong Khiếu Thiên về tới trên chiến hạm Phong tộc, còn âm thầm thở dài một câu: “Hay cho một cánh đồng hoa tuyệt vời, vậy mà cũng đã bị người cày cấy gieo hạt.”

Chẳng qua, nếu như để cho hắn ta biết được, người mà hắn ta muốn chọc ghẹo chính là “nữ nhân” của Thần Tử Quân gia, không biết khi đó trên mặt Phong Khiếu Thiên sẽ có biểu cảm gì đây?

Bên kia, Quân Tiêu Dao lộ ra chút vẻ quái gở:

“Ngươi luôn dùng thủ đoạn kiểu này đuổi ruồi sao?”

Mày liễu Nhan Như Mộng nhướng cao, sao nàng lại có thể tùy tiện như thế được chứ?

“Nếu không phải ngươi đang ở bên cạnh, ta tuyệt đối không có khả năng dùng loại phương pháp tổn hại danh dự của mình này.” Nhan Như Mộng truyền âm nói.

“Thế có thể coi như ngươi chiếm tiện nghi của ta hay không?” Quân Tiêu Dao bí mật đáp.

“Ngươi…” Nhan Như Mộng nghẹn họng, lộ ra ý giận.

Bây giờ thân thể mềm mại lả lướt phập phồng của nàng còn đang dính sát vào bên hông Quân Tiêu Dao đây này.

Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai hả!

Đương nhiên đây chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi.

Phong Khiếu Thiên cũng không có giống như Quân Tiêu Dao suy đoán, bất kính mỉa mai hắn vân vân…

Dù sao cũng là đạo tử của một tộc lớn tối cao, nếu như ở trước mặt mọi người vì một nữ nhân tranh giành tình nhân, thậm chí còn ra tay đánh nhau thì hơi có chút ngu ngốc rồi.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, hắn vốn đang định thử cảm giác giả heo ăn thịt hổ một lần.

Bây giờ xem ra tạm thời không cần.

“Sao ngươi vẫn còn dựa sát vào ta như vậy?” Quân Tiêu Dao cảm giác được sự mềm mại đẫy đà trên cánh tay, nghiêng mặt qua truyền âm nói.

“Giả vờ cũng phải giả vờ cho ra dáng một chút chứ.” Nhan Như Mộng cố ý dùng giọng điệu ngọt ngào nói.

Quân Tiêu Dao im lặng.

Hắn nghi ngờ nghiêm trọng, Nhan Như Mộng là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của hắn, ăn đậu hũ của hắn.

Ở một bên khác, trên chiến hạm Phong tộc, vài tên tùy tùng tiến lên, mắt lộ ra một tia mờ ám nói: “Công tử, nếu như ngài thích thê tử của tên đó, không bằng để cho tại hạ tới hỗ trợ…”

Phong Khiếu Thiên chỉ liếc mắt nhìn sang một chút, lãnh đạm nói: “Chẳng lẽ bản đạo tử là thể loại tham luyến kiều thê của người khác này sao, hơn nữa, mảnh ruộng màu mỡ đã bị người khác cày qua, bản đạo tử còn không đến mức tiếp quản.”

Mặc dù Phong Khiếu Thiên mê luyến mỹ nhân, nhưng cũng là có nguyên tắc.

Hắn không tiếp quản!

Đây là điểm mấu chốt của một người nam nhân!

“Chỉ là đáng tiếc, hồng nhan như thế, cuối cùng lại phải hương tiêu ngọc vẫn ở Hố Tội Ác.” Đáy lòng Phong Khiếu Thiên thở dài.

Hắn cũng không cho rằng, những thiên kiêu pháo hôi được mời chào tới này có thể sống sót bên trong chiến dịch chinh phạt Hố Tội Ác.

Sau khi hết thảy đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, Hạ gia, Phong tộc, còn có một đám thiên kiêu, tu sĩ các lộ được mời chào đến đều ngồi lên Tinh Không Chiến Hạm.

Phóng mắt nhìn lại, chiến hạm lớn nhỏ, trùng trùng điệp điệp cộng lại ước chừng có hơn trăm chiếc, nhìn qua ngược lại có chút khí thế.

Những tu sĩ ở lại thành Cự Khuyết nhìn đến hạm đội Tinh Không kia cũng phải tấm tắc, lên tiếng cảm thán:

“Không biết chuyến đi lần này là Hạ gia toàn quân bị diệt hay là Hố Tội Ác bị diệt đây.”

…

Vị trí của Hố Tội Ác nằm ở khu vực trung tâm biển sao hỗn loạn.

Những tòa thành cổ phồn hoa kia, phần lớn đều nằm ở khu vực phía ngoài.

Khu vực trung tâm có rất nhiều hung hiểm, cho dù là Thánh Nhân, Đại Thánh, nếu như không cẩn thận thì cũng sẽ vẫn lạc.

Đây cũng là nguyên nhân Hố Tội Ác đặt chân ở khu vực trung tâm, dễ dàng che giấu, kẻ địch cũng khó bề xâm nhập, còn có đủ loại hiểm họa tự nhiên.

Lúc Hạm đội chinh phạt của Hạ gia tiến vào biển sao hỗn loạn cũng xuất hiện một ít tình huống.

Còn có cả cổ thú hấp tinh giống hệt như hành tinh nhỏ xuất hiện.

Chẳng qua may nhờ có Chí Tôn Hạ gia tọa trấn, cổ thú hấp tinh bên kia cũng không có gây ra tổn thất quá lớn.

Đương nhiên, cổ thú hấp tinh đó, luận về hình thể mà nói cũng chỉ có thể xem như thân thể còn nhỏ.

Thân thể cổ thú hấp tinh trưởng thành chân chính có thể một ngụm nuốt chửng nguyên khối Sinh Mệnh Cổ Tinh.

Ngay cả cường giả cấp bậc Đại Thiên Tôn, Vô Thượng Huyền Tôn cũng không nhất định có năng lực chém giết.

Cuối cùng, sau khi trải qua hơn nửa tháng, hạm đội Hạ gia rốt cuộc đã tới gần vị trí Hố Tội Ác.

Phóng mắt nhìn lại, đó là một vành đai tiểu hành tinh rộng lớn. Hầu như trên mỗi một ngôi sao băng đều có đủ loại kiến trúc.

Điều khiến cho người ta có chút nổi da gà chính là, những kiến trúc này thế mà đều là do xương cốt màu trắng dựng thành, trong đó còn không thiếu xương người.

Cả một vành đai hành tinh khổng lồ hình chiếc nhẫn này chính là nơi hỗ trợ và tiếp tay cho những việc làm xấu xa hung danh hiển hách bên trong biển sao hỗn loạn.

Hạm đội hùng hậu được được tạo thành từ trên trăm chiếc Tinh Không Chiến Hạm dừng lại ở bên ngoài Hố Tội Ác mấy chục dặm.

Chương 837 - Đệ nhất thủ phạm hiện thân

Chương 837: Đệ nhất thủ phạm hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói già nua của Chí Tôn Hạ gia truyền ra:

“Đệ nhất thủ phạm, hiện tại giao nộp cho người của Hạ gia chúng ta thì còn có thể miễn trừ được tai họa.”

Không bao lâu, một giọng nói rét lạnh khí thế không thua gì Chí Tôn Hạ gia truyền đến:

“Thế còn Đế binh Tụ Bảo Bồn của bổn tọa đâu?”

“Hừ, ta thấy ngươi là đang si tâm vọng tưởng, mơ mộng hão huyền!”

Trên một chiếc Tinh Không Chủ Hạm có ánh sáng mênh mông bạo phát, bóng dáng một vị lão giả hiện ra, uy áp Chí Tôn càn quét bát phương.

Rất nhiều ngôi sao xung quanh đều không tiếng động chôn vùi.

Ầm!

Ở chỗ sâu bên trong Hố Tội Ác cũng có khí tức Chí Tôn bộc phát đi ra, còn kéo theo một luồng sát khí huyết tinh lạnh thấu xương.

Một nam tử mặc huyết bào hiện thân bên trong biển máu.

Trong biển máu, đủ loại thi hài sinh linh quay cuồng, oán khí dày đặc tắc nghẽn.

Gã đích thị là thủ phạm hàng đầu của Hố Tội Ác.

“Không thể không nói, hành vi của Hạ gia các người, cực kỳ ngu xuẩn.” Trong mắt đệ nhất thủ phạm lóe lên một tia sắc lạnh.

Gã lại không muốn trực tiếp giết chết con tin.

Gã cũng đã nghe nói, đại tiểu thư Hạ Băng Vân của Hạ gia thương yêu cô muội muội này nhất.

Đợi đến lúc đánh lui hạm đội Hạ gia rồi lại bảo Hạ Băng Vân tới lấy Tụ Bảo Bồn ra trao đổi.

Khi đó, hết thảy quyền chủ động đều nằm ở trên tay gã.

“Ha ha, chỉ là một tên đầu lĩnh cướp bóc mà cũng dám làm ra chuyện to gan lớn mật bực này.” Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc cũng hiện thân bên trong hư không.

Trong Hố Tội Ác lại lần nữa có mấy bóng người hiện ra.

Đó là đám đệ nhị thủ phạm, đệ tam thủ phạm, thực lực ở vào cảnh giới Chuẩn Chí Tôn, Thánh Chủ.

“Đại ca, không cần nói nhảm với bọn chúng, trước diệt hạm đội của bọn chúng đi, đợi lát nữa Hạ gia sẽ đưa lên Tụ Bảo Bồn.” Lời của đệ nhị thủ phạm lộ ra sát ý.

“Giết!”

Đôi bên không có bất kỳ đường giảng hòa gì, trực tiếp nổi lên đại chiến.

Loại đại chiến cấp bậc này, tuy rằng có Chí Tôn tham chiến, nhưng vẫn còn xa mới đạt tới trình độ của Bất Hủ Chiến.

Ở trên chung cực Cổ Lộ, thế lực khắp nơi, các chủng tộc lớn, hầu như mỗi ngày đều có đủ loại đại chiến nổ ra.

Trên Tinh Không Chiến Hạm, trận pháp đã được kích hoạt, từng chùm sáng pháp lực khủng bố xuyên thủng hư không nổ bắn ra.

Mà ở bên phía Hố Tội Ác kia, vậy mà toàn bộ vành đai hành tinh lại cùng nhau hợp thành một cái trận pháp triệu hoán khủng bố.

Xương trắng chi chít tập trung lại, biến thành một con rồng xương khổng lồ.

Hơn nữa còn ngưng tụ thành rất nhiều Bạch Cốt Đại Ma, Bạch Cốt

Âm Binh.

Trong Hố Tội Ác cũng có rất nhiều tội đồ đạo tặc mặt mày hung ác xuất hiện.

Một màn này khiến cho những tu sĩ thiên kiêu được triệu tập đến đây, biểu cảm trên mặt nguyên một đám đều thay đổi.

Bọn họ biết chinh phạt Hố Tội Ác có khả năng sẽ rất hung hiểm, nhưng không ngờ lại hung hiểm tới mức độ này.

Trên Tinh Không Phó Hạm, Quân Tiêu Dao theo dõi một màn trước mắt này, nét mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, Thỏ Ngọc Thái Âm đang nắm trong tay.

“Mười ba cứ điểm đạo tặc đó sẽ nằm ở đâu đây?” Nhan Như Mộng ở bên cạnh thì thầm.

“Có lẽ là ở ngay bên trong chỗ sâu của Hố Tội Ác, chẳng qua với tính cách cẩn thận của bọn chúng, chắc hẳn sẽ không tham chiến, có thể là định dời đi.” Quân Tiêu Dao cười nhạt nói.

“Vậy thì chúng ta cần phải nắm chặt thời gian.” Nhan Như Mộng lên tiếng.

Ở một bên khác, trên chiến hạm Phong tộc, Phong Khiếu Thiên thông qua khóe mắt liếc nhìn, vẫn luôn một mực chú ý Nhan Như Mộng và Quân Tiêu Dao.

“Thế mà lại không hoảng loạn, chẳng lẽ có lực lượng nắm chắc thật sao?” Phong Khiếu Thiên nghĩ thầm.

Hắn ta còn tưởng rằng, gặp phải tràng diện hung hiểm như vậy, Nhan Như Mộng sẽ đi qua nương nhờ vào hắn ta ấy chứ.

Nhưng sự thật chứng minh hắn ta đã suy nghĩ nhiều rồi.

“Giết!”

Tiếng hô giết thật lớn truyền khắp tinh không vũ trụ.

Lần lượt từng chiếc Tinh Không Chiến Hạm khổng lồ hệt như thoi

đưa đâm đầu vào trong vành đai hành tinh Hố Tội Ác.

Quân Tiêu Dao ngồi ở trên loại phó hạm dành cho tu sĩ, đương nhiên là xông lên phía trước, tồn tại như là pháo hôi.

Rất nhanh, rất nhiều tu sĩ thiên kiêu trực tiếp bị Bạch Cốt Đại Ma xé nát.

Còn con Bạch Cốt Cự Long kia cũng đã đạt đến cấp bậc Thánh Nhân Vương.

Cường giả cao tầng của Hạ gia đều bị đám người đệ nhất thủ phạm giữ chân.

Con Bạch Cốt Cự Long cấp bậc Thánh Nhân Vương này, hiển nhiên có khả năng chém giết không kiêng nể gì bên trong đám người.

Cho đến lúc này, những thiên kiêu kia mới sinh lòng hối hận.

Thù lao cũng không phải dễ cầm như thế.

Cơm chùa không phải ăn ngon như vậy.

“Đạo tử, thật sự không cần bắt nữ tử kia tới đây sao?”

Một tùy tùng bên cạnh Phong Khiếu Thiên lên tiếng thử dò hỏi.

Gã có thể nhìn ra được, Phong Khiếu Thiên thực sự rất vừa ý vị mỹ nhân kia.

“Quên đi, nàng đã khăng khăng muốn chết cùng trượng phu, thế thì tùy nàng vậy.” Phong Khiếu Thiên khẽ lắc đầu.

Hắn ta đã thấy con Bạch Cốt Cự Long cấp bậc Thánh Nhân Vương nọ phóng về phía đám người Nhan Như Mộng.

“Ai, hương tiêu ngọc vẫn, thật đáng buồn đáng tiếc, ta cũng nên nhân lúc rối loạn đi tìm nơi giam giữ Hạ Sơ Tình thôi.” Phong Khiếu Thiên thầm thở dài nói.

Ngay lúc hắn ta quay người muốn ra tay, hình như hắn ta đã nhìn thấy cái gì đó, nét mặt bỗng nhiên cứng đờ. Sau đó hốc mắt trừng

lớn, con ngươi đột nhiên co lại, chấn động đến thần hồn run rẩy, da đầu tê dại!

“Điều này không có khả năng!”

Với tính cách trầm ổn của Phong Khiếu Thiên, vậy mà lại không nhịn được hoảng sợ, phát ra tiếng kinh hô!

Bên trong chiến trường, Bạch Cốt Cự Long cấp Thánh Nhân Vương đang hống hách lộng hành chém giết.

Không có ai mạnh hơn để kiểm soát cân bằng, con Bạch Cốt Cự Long này đủ để tạo thành thương vong thật lớn.

Cho dù là một ít thiên kiêu Thánh Nhân nổi danh, ở trước mặt con Bạch Cốt Cự Long kia cũng giống như giấy, dễ dàng bị xé nát thành mảnh nhỏ.

Gào!

Bạch Cốt Cự Long chính là vật được triệu hoán ra từ trận pháp triệu hoán, cũng không có linh trí gì. Nó theo bản năng nhận ra khí huyết tràn đầy nội hàm súc tích của Quân Tiêu Dao, quả thực giống như bó đuốc ở trong đêm đen. Bạch Cốt Cự Long nhắm vào đám người Quân Tiêu Dao cắn xé tới.

“Không hay!”

Ở đằng sau, nét mặt mấy thiên kiêu trẻ tuổi Tống Phi đi theo Quân Tiêu Dao cấp bách biến đổi.

Chương 838 - Một quyền diệt sát Bạch Cốt Cự Long cấp Thánh Nhân Vương

Chương 838: Một quyền diệt sát Bạch Cốt Cự Long cấp Thánh Nhân Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mặc dù trước đó bọn họ đã từng chứng kiến Quân Tiêu Dao ở dưới tinh không trong nháy mắt diệt sát đạo tặc cấp Thánh Nhân. Nhưng bây giờ con Bạch Cốt Cự Long kia, tuy là vật triệu hoán, thế nhưng lại là tồn tại cấp bậc Thánh Vương hàng thật giá thật.

Nhìn con Bạch Cốt Cự Long kia đánh úp tới, bên dưới mặt nạ quỷ, nét mặt Quân Tiêu Dao vẫn bình thản.

Một tay hắn vẫn như cũ nâng Thỏ Ngọc Thái Âm lên, một cái tay khác, năm ngón tay nắm lại, như bình thường bắn ra.

Đại La Bất Hủ Tiên Thân, gia trì!

Mười vạn lực Thần Tượng, gia trì!

Quan trọng nhất chính là, ở trong thể nội của Quân Tiêu Dao, tế bào rung động, lực lượng của cả một thế giới Tu Di cũng gia trì vào phía trên quyền phong của hắn!

Một quyền này, không cần bất kỳ thần thông gì cũng đủ để nổ nát Càn Khôn, phá diệt thương khung!

Ầm!

Quyền mang mênh mông chiếu sáng tinh không vũ trụ, rất nhiều sao băng xung quanh vỡ nát.

Con Bạch Cốt Cự Long tương đương cấp bậc Thánh Nhân Vương, ở dưới một quyền của Quân Tiêu Dao, từng khúc một vỡ nát, trong nháy mắt đã bị miểu sát!

Một màn này khiến cho toàn bộ chiến trường chấn động, khiến cho

rất nhiều người đều phải sững sờ.

“Ta không có nhìn lầm đó chứ, một quyền miểu sát Bạch Cốt Cự Long cấp Thánh Nhân Vương sao?”

“Nam tử mặt nạ quỷ đó đến cùng là thần thánh phương nào?”

“Thảo nào lại có hồng nhân giai nhân như vậy bầu bạn, thì ra đúng là một vị đại lão thâm tàng bất lộ!”

Bốn phương tám hướng truyền ra rất nhiều tiếng hít khí lạnh.

Một số kẻ thậm chí còn tưởng nhầm rằng, có thể Quân Tiêu Dao là cường giả của thế hệ trước đang giả heo ăn thịt hổ.

“Sao lại thế được?”

Ngay cả Phong Khiếu Thiên cũng có chút ngây người, da đầu run lên, không thể nào tin được.

Không hề sử dụng bất kỳ đại thần thông gì, vẻn vẹn một quyền đơn thuần, chỉ dựa vào lực lượng nhục thân liền đánh giết được Bạch Cốt Cự Long cấp Thánh Nhân Vương.

Có thể nói, đây là chuyện mà ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng không làm được.

Chuyện này với những người khác mà nói chính là chuyện không cách nào tưởng tượng ra được, còn với Quân Tiêu Dao mà nói, chẳng qua chỉ là chuyện bình thường.

Trước đó hắn đã có thể đánh giết Viêm Xà Đại Tướng cấp bậc nửa bước Đại Thánh rồi.

Hiện tại bế quan một năm, tu luyện ra Tạo Hóa Tiên Khí, trong vũ trụ, còn có lực lượng thế giới Tu Di.

Nếu như không thể một quyền miểu sát con vật triệu hoán cấp Thánh Nhân Vương này thì đó mới là vấn đề đấy.

“Chẳng lẽ, hắn thật sự là cường giả thế hệ trước sao, không thể nào…” Phong Khiếu Thiên không thể tưởng tượng được, vô cùng

giật mình.

Nếu như nói nam tử mặt quỷ kia cũng là thế hệ trẻ tuổi giống hắn ta, Phong Khiếu Thiên chắc chắn sẽ không tin.

Có lẽ có khả năng sẽ có lẻ tẻ mấy tên siêu cấp cấm kỵ có được thực lực này. Nhưng bọn họ lẽ ra phải ở chỗ sâu bên trong Cổ Lộ, không có khả năng còn nán lại ở loại địa phương biển sao hỗn loạn này.

Hơn nữa nếu như nói nam tử mặt quỷ đó là cường giả thế hệ trước thì Phong Khiếu Thiên lại cảm thấy, tuyệt sắc giai nhân như Nhan Như Mộng này, không có khả năng bị trâu già gặm cỏ non.

“Xem ra đã quá rêu rao rồi, chúng ta đi thôi.”

Cảm nhận được ánh nhìn chằm chằm của vô số cặp mắt xung quanh, Quân Tiêu Dao một tay ôm lấy eo thon của Nhan Như Mộng, bước chân giẫm mạnh, lập tức biến mất ngay tại chỗ, không còn chút tung tích.

Hắn tu luyện Không Thư một trong Cửu Đại Thiên Thư, còn ngưng luyện ra Hư Không Tiên Khí, chưởng khống Không Gian Chi Đạo đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa.

Mọi người chỉ cảm thấy trong nháy mắt, nam tử mặt quỷ nọ đã không còn thấy tăm hơi.

“Bọn họ đi đâu mất rồi, quên đi, trước vẫn nên đi tìm Hạ Sơ Tình quan trọng hơn.”

Mặc dù Phong Khiếu Thiên ngạc nhiên về thực lực của Quân Tiêu Dao, nhưng hắn ta vẫn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Toàn bộ chiến trường vẫn như cũ một mảnh rối loạn.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Chí Tôn Hạ gia đang chém giết với đệ nhất thủ phạm.

Những trưởng lão khác của Hạ gia và cả Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc cũng đang ẩu đả với đám người đệ nhị thủ phạm, đệ tam thủ

phạm.

Trong Hố Tội Ác, khắp nơi đều là tiếng la hét chém giết.

Bên trong hư không, thỉnh thoảng lại có một làn sóng gợn lăn tăn. Bóng dáng Quân Tiêu Dao lúc ẩn lúc hiện bên trong hư không.

Tốc độ Côn Bằng cực nhanh cộng thêm Không Gian Chi Đạo cực điểm làm cho thân mình Quân Tiêu Dao giống như u linh quỷ mị. Hắn dùng tốc độ cực nhanh xâm nhập vào Hố Tội Ác.

“Rốt cuộc ở đâu đây…” Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe.

Nhan Như Mộng bên cạnh bị Quân Tiêu Dao ôm lấy eo nhỏ, mặt hơi ửng đỏ, trong con ngươi ngân ngấn nước.

Quân Tiêu Dao lại không chú ý tới loại phong tình mỹ nhân này, hắn còn đang chuyên tâm tra xét.

Lúc này, thần thức nhạy bén của Quân Tiêu Dao bỗng nhiên bắt được một tia khí tức.

Mắt hắn lóe sáng, lại lần nữa ẩn vào hư không.

Trong Hố Tội Ác, một bóng dáng như quỷ mị đang lập lòe, sau đó dừng lại ở một chỗ không mấy nổi bật bên cạnh sao băng khổng lồ.

Bóng dáng kia, một thân áo bào đen, thân thể phảng phất như lẩn vào trong u minh.

“Chắc là Hạ Sơ Tình đang bị áp giải ở trong này, mặc dù chúng ta muốn rút khỏi Hố Tội Ác, nhưng cũng không thể vứt bỏ một cục thịt béo cuối cùng này được.”

“Về phần cục diện rối rắm, cứ để cho đám đệ nhất thủ phạm đi thu dọn đi, ha ha…”

Bóng dáng này hình như đã mở ra cơ quan bí mật nào đó, sau đó hắn ta thi triển thân pháp quỷ mị, lách mình tiến vào bên trong.

“Đây là… đen ăn đen sao?”

Hư không nơi xa, bóng dáng Quân Tiêu Dao từ một nơi bí mật gần đó hiện ra.

Bởi vì hắn đã từng giết chết bốn tên trong số mười ba tên đạo tặc, cho nên hắn có thể khẳng định tên mặc áo bào đen kia cũng là một trong số mười ba tên đạo tặc.

Quân Tiêu Dao ngược lại không ngờ, lá gan của mười ba tên đạo tặc lại lớn như vậy, ngay cả thịt trong miệng đệ nhất thủ phạm mà cũng dám thưởng thức.

Hơn nữa rất rõ ràng, có lẽ bọn chúng đã thiết lập được một đoạn thời gian rồi.

Nói không chừng chuyện Hạ Sơ Tình bị bắt cũng có chút quan hệ với bọn chúng.

Sau một lúc lâu, tên áo đen kia mới lách mình đi ra, trong tay lại đang dùng xiềng xích trói một thiếu nữ xinh đẹp mặc y phục màu vàng nhạt.

Chương 839 - Khương Thánh Y sắp bị săn giết sao?

Chương 839: Khương Thánh Y sắp bị săn giết sao?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Dung mạo thiếu nữ cực kỳ thanh tú, như minh châu thở ra ráng mây, tư dung tú lệ.

Nàng mắt hạnh má đào, vầng trán trắng tuyết có ánh sáng trí tuệ lưu chuyển, tóc đen vấn thành búi tóc Song Nha Kế, nhìn qua có vẻ thông tuệ động lòng người.

Chẳng qua giờ phút này, miệng của thiếu nữ đã bị lá bùa bịt lại, đừng nói gào to, ngay cả thân thể cũng khó mà nhúc nhích được dù chỉ một chút.

Tên áo đen lôi kéo thiếu nữ, lướt đến một nơi nào đó của Hố Tội Ác.

“Không ra tay sao?” Nhan Như Mộng hỏi.

“Ngươi cho rằng cái cứ điểm Hố Tội Ác này chỉ có mỗi một tên đạo tặc là hắn sao?” Quân Tiêu Dao cười lạnh.

Hắn tiếp tục đi theo sau lưng tên áo đen kia.

Ở chỗ sâu bên trong Hố Tội Ác, trong kiến trúc hành tinh ở một nơi nhìn qua có chút tàn tạ, có hai bóng người đang thu thập các loại bảo bối, trong đó rõ ràng có một ít quả tim, huyết dịch, mắt, cánh tay linh tinh gì đó, tất cả đều có dấu ấn Thần văn.

Phóng mắt nhìn lại, vậy mà đều là một ít thể chất đặc thù, như Huyền Thiên Thần Nhãn, cánh tay Kỳ Lân, tim Cổ Thần vân vân…

Mỗi một bộ phận đều đại biểu cho một vị thiên kiêu đỉnh cấp có thể chất đặc phù phụ thân vẫn lạc.

Bởi vậy có thể thấy được, đến cùng mười ba đạo tặc đã ám sát bao

nhiêu thiên kiêu Cửu Thiên Tiên Vực.

“Xích Luyện, Huyết Sát, ta tới đây!”

Tên áo đen kia dẫn theo thiếu nữ Hạ Sơ Tình đi tới nơi này.

“U Minh, cuối cùng ngươi cũng đã tới, chúng ta thu dọn một chút rồi lập tức rời đi, cái Hố Tội Ác này, không thể lưu lại.” Đạo tặc Huyết Sát mở miệng nói.

“Không hiểu sao, ta luôn có một loại cảm giác tinh thần bất an.” Đạo tặc Xích Luyện dụi dụi khóe mắt, nghe giọng nói này, rõ ràng là một nữ tử mềm mại đáng yêu.

“Là ngươi suy nghĩ nhiều rồi.” Đạo tặc U Minh lơ đễnh nói.

“Có lẽ bởi vì liên quan đến chuyện đám đạo tặc Ảnh Ma vẫn lạc trong tay Thần Tử Quân gia, nhưng không sao, chúng ta sẽ báo thù.” Trong giọng đạo tặc Xích Luyện hàm chứa hận ý.

Thập Tam đạo tặc, mặc dù với người ngoài thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng trong nội bộ từ trước đến nay đều luôn đoàn kết đồng lòng.

Có bốn đạo tặc đã vẫn lạc trong tay Quân Tiêu Dao, mấy tên đạo tặc còn lại đương nhiên hận Quân Tiêu Dao thấu xương.

“Ta ngược lại nghe nói, ở chỗ sâu bên trong Cổ Lộ, đám đạo tặc Tham Lang đang bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch, săn giết Thần Nữ Khương gia Khương Thánh Y đã có được Tiên Thiên Đạo Thai kia.”

“Chờ sau đó, lại săn giết Quân Tiêu Dao, lão đại lập tức có thể đồng thời thôn phệ Thái Cổ Thánh Thể lẫn Tiên Thiên Đạo Thai.”

“Đến lúc đó, cả chung cực Cổ Lộ, không biết thiên kiêu nào sẽ là đối thủ của lão đại đây?” Đạo tặc U Minh cười lạnh nói.

Nhưng trong nháy mắt ngay khi lời này của gã vừa hạ xuống, trời đất giống như đông kết lại.

Nhiệt độ trong nháy mắt rơi xuống điểm đóng băng, giống như băng phong. Đó là sát ý rét lạnh đang khiến hư không đóng băng!

“Ngươi nói, các ngươi còn định săn giết Khương Thánh Y?”

Một giọng nói lạnh lẽo như Tử Thần Địa Ngục lờ mờ truyền ra.

Thân mình ba tên Đạo tặc U Minh, đạo tặc Xích Luyện, đạo tặc Huyết Sát chấn động, ánh mắt ồ ạt tập trung vào trên người nam tử mặt quỷ đang hiện lên trong hư không ở cách đó không xa.

“Mặt nạ đó là…”

Ba tên đạo tặc, cặp mắt đều đang run rẩy, vô cùng sửng sốt!

Trong nháy mắt khi nhìn đến cái mặt nạ quỷ kia, bọn chúng thậm chí còn sinh ra ảo giác, tưởng rằng lão đại của bọn chúng tới đây.

Sát ý lạnh lẽo phong tỏa thiên địa Càn Khôn.

Ba tên đạo tặc Huyết Sát, đạo tặc U Minh, đạo tặc Xích Luyện phảng phất như thân ở giữa vực băng Vạn Cổ, chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

“Ngươi là ai, sao lại có mặt nạ của lão đại?” Nữ tử duy nhất trong ba tên trộm, Xích Luyện lên tiếng quát lạnh.

Hiện tại bọn họ có chút mờ mịt, hoàn toàn không nghĩ ra được.

Một nam một nữ đột nhiên xuất hiện, trên mặt nữ tử đeo mạn sa che mặt. Điều này khiến cho bọn họ hết sức mù mờ.

“Ưm… ưm…”

Thấy có người xuất hiện, nhị tiểu thư Hạ gia Hạ Sơ Tình đang bị trói chặt bịt miệng bắt đầu giãy dụa kịch liệt, phát ra tiếng ưm ưm.

Trong đôi mắt sáng lộ ra vẻ tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Hiển nhiên nàng cho rằng, có lẽ một nam một nữ trước mặt là người Hạ gia phái tới để cứu nàng.

“Ngươi nói, các ngươi muốn lùng giết Khương Thánh Y đúng không?”

Giọng nói vô cùng lạnh lùng, từ trong miệng Quân Tiêu Dao thốt ra.

Luồng sát ý lạnh thấu xương kia khiến cho Càn Khôn biến sắc.

Nhan Như Mộng ở bên cạnh nhìn đến thái độ này của Quân Tiêu Dao, cũng khe khẽ thở dài.

Ở chung với Quân Tiêu Dao lâu như vậy, nàng cũng biết Quân Tiêu Dao luôn là người không hề có bất kỳ cảm xúc dao động sợ hãi gì, không có chuyện gì có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Quân Tiêu Dao, cho dù núi Thái Sơn có sụp trước mặt thì cũng mặt không đổi sắc.

Nhưng sau khi nghe được tin tức Khương Thánh Y có thể bị săn giết, Quân Tiêu Dao lại phát ra sát ý như thế.

Đây đã đủ để chứng minh, Khương Thánh Y ở trong lòng Quân Tiêu Dao có địa vị đặc biệt, khác với những nữ tử khác của hắn.

“Khương Thánh Y đúng là hạnh phúc thật…” Mắt Nhan Như Mộng lộ vẻ hâm mộ.

Trên đời này vẫn còn có vài vị nữ tử có tư cách khiến Quân Tiêu Dao ôm lòng nhớ nhung sao?

“Thế thì đã sao… hừ, không đúng, chẳng lẽ ngươi là…”

Đạo tặc Xích Luyện hừ lạnh một tiếng, sau đó giống như thình lình nhớ tới cái gì, thân mình chấn động, mắt lộ vẻ run rẩy.

“Chẳng lẽ ngươi là… Quân Tiêu Dao!” Đạo tặc Xích Luyện không nhịn được giật mình kinh hô.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh tựa băng sương, không nói gì, trực tiếp một chưởng ép tới.

“Đi mau!” Đạo tặc Xích Luyện quát lên.

Biểu cảm trên mặt hai tên đạo tặc U Minh và đạo tặc Huyết Sát cũng gấp rút biến đổi, vội vàng đào tẩu.

Cũng không phải bọn chúng quá khiếp sợ, mà là sau khi biết được Quân Tiêu Dao đã từng diệt sát Viêm Xà Đại Tướng cấp bậc nửa bước Đại Thánh, bọn chúng biết bản thân mình cơ bản không có khả năng là đối thủ của Quân Tiêu Dao.

Trừ khi là nhóm tám người đạo tặc Thất Sát, đạo tặc Phá Quân, đạo tặc Tham Lang, mấy tên xếp hạng đằng trước trong số mười ba đạo tặc liên thủ lại thì mới có thể đối phó được Quân Tiêu Dao.

“Chạy được sao?” Quân Tiêu Dao cười lạnh.

Chương 840 - Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt nổi giận

Chương 840: Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt nổi giận

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Xung quanh hư không bỗng dưng hiện lên phù văn phong cấm, hoàn toàn giam cầm phong tỏa bốn phương tám hướng.

Bất luận ba người bọn chúng có công kích thế nào, đều khó mà phá vỡ phong cấm.

Thì ra từ trước lúc Quân Tiêu Dao hiện thân, hắn đã bí mật bày ra Cấm Tiên tầng thứ ba.

Vẻ mặt ba tên đạo tặc cực kỳ khó coi.

Cho tới nay, bọn chúng đều là đóng vai diễn thợ săn, những thiên kiêu đỉnh cấp kia chính là con mồi của bọn chúng.

Mà bây giờ, bọn chúng rốt cuộc cũng cảm nhận được cảm giác bị săn giết.

Bàn tay Quân Tiêu Dao xen lẫn pháp văn, trấn giết tới, bí mật mang theo lực lượng một thế giới Tu Di.

Ba tên đạo tặc Xích Luyện chỉ cảm thấy như thể cả thế giới ép tới đè lên bọn chúng!

“Thế hệ trẻ tuổi Cửu Thiên Tiên Vực, sao lại có tồn tại yêu nghiệt thế này!”

Tuy rằng trong lòng ba tên đạo tặc đã có chỗ đoán trước, thực lực của Quân Tiêu Dao tất nhiên vô cùng khủng bố, nhưng không ngờ lại có thể mạnh đến trình độ này.

Một tay ở giữa đã khiến cho ba người bọn chúng sinh ra một loại cảm giác bất lực tuyệt vọng.

“Cho dù là chư vương thế hệ trẻ tuổi của Dị Vực chúng ta, hậu nhân của Bất Hủ Đế Tộc cũng hoàn toàn không phải địch thủ của người này.” Trong lòng đạo tặc Xích Luyện cảm thấy tuyệt vọng.

Bọn chúng không có cầu xin tha thứ làm gì, bởi vì biết, Quân Tiêu Dao sẽ không có khả năng bỏ qua cho bọn chúng.

Phụt phụt!

Hai tên đạo tặc U Minh và đạo tặc Huyết Sát, thân thể hầu như trong nháy mắt vỡ vụn, xương cốt vỡ ra, huyết nhục hóa thành thịt băm, nguyên thần tận diệt.

Còn sót lại một mình đạo tặc Xích Luyện run lẩy bẩy, mặt mày hơi dại ra:

“Ngươi… ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ…”

Đạo tặc Xích Luyện hiểu lầm, tưởng Quân Tiêu Dao dịnh làm chuyện không quy củ với ả.

Dù sao trong số ba người chỉ có một nữ tử là ả, Quân Tiêu Dao lại cố tình lưu cho ả một mạng.

“Mang hết tất cả những thứ ngươi biết đều nói ra đi, như vậy còn có thể cho ngươi một lần thống khoái.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Giết thì vẫn phải giết, nhưng trước tiên cần phải bức ra tình báo đã.

“Không có khả năng.” Đạo tặc Xích Luyện gắt gao cắn chặt răng.

Có thể được Dị Vực xem như thám tử tiên phong phái tới, tâm tính của bọn chúng tự nhiên cũng không yếu, sẽ không tùy tiện khuất phục.

Nhưng đáng tiếc, ả đối mặt chính là Quân Tiêu Dao.

“Không nên tự mình tìm tội chịu.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, thẳng tế luyện ra Hỗn Độn Thần Ma.

Cái loại đau đớn nghiền ép linh hồn nguyên thần này, quả thực còn thống khổ hơn lăng trì ngàn vạn lần. Trừ khi là hạng người tâm tính cực kỳ kiên nghị, bằng không tuyệt đối không có khả năng chịu đựng nổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Quân Tiêu Dao chỉ để lại đạo tặc Xích Luyện.

Vách ngăn tâm lý nữ nhân mỏng hơn, dễ đột phá hơn.

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao đã đột phá được vách ngăn của đạo tặc Xích Luyện, có được một ít tin tức quan trọng.

Dù sao xếp hạng của đạo tặc Xích Luyện ở trong số mười ba đạo tặc còn cao hơn cả bốn tên đạo tặc trước đó. Cho nên tin tức mà ả biết được cũng nhiều hơn một chút.

“Thì ra là thế, tổ chức Bỉ Ngạn đã thâm nhập vào Tiên Vực từ rất lâu, hơn nữa thế lực ở sau lưng tổ chức Bỉ Ngạn chính là Bất Hủ Đế Tộc Dị Vực, nhất tộc Bỉ Ngạn.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Bên trong Dị Vực, Bất Hủ Đế Tộc đã được truyền lại từ thời xa xưa, như nhất tộc Cổ Lan, nhất tộc Bỉ Ngạn, nhất tộc Tổ An vân vân…

Những Bất Hủ Đế Tộc này có lịch sử từ xa xưa, truyền thừa cực sâu, nội tình thâm hậu, chứa đựng huyền bí vô tận.

Quân Tiêu Dao ngược lại không ngờ, Dị Vực đã rất lâu không có tin tức, vậy mà đã sớm âm thầm triển khai bố trí mưu đồ.

Mặt khác, ba tên trộm có huyết mạch thể chất đặc thù được xếp đặt này cũng đang chuẩn bị giao nộp cho đạo tặc Tru Tiên.

Vả lại điều càng khiến cho Quân Tiêu Dao bất ngờ chính là, hắn từ trong miệng đạo tặc Xích Luyện biết được, tên xếp hạng nhất trong mười ba đạo tặc, đạo tặc Tru Tiên thậm chí còn có khả năng săn giết thiên kiêu cấm kỵ, vậy mà lại là một thân thể phàm giới.

Nhưng đạo tặc Tru Tiên này lại nghịch thiên mà đi, có được nặng lực thôn phệ những thể chất huyết mạch khác.

Càng thôn phệ luyện hóa nhiều thì thực lực lại càng mạnh.

“Loại thể chất này, ngược lại có chút cùng loại với Yến Thanh Ảnh, chỉ là Yến Thanh Ảnh ngoài đặc thù thể chất ra, chủ yếu vẫn là dựa vào Thôn Thần Ma Công.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Nếu như mặc kệ để cho đạo tặc Tru Tiên tiếp tục phát triển thêm, nói không chừng thật đúng là có chút uy hiếp tới hắn.

Kế đó, Quân Tiêu Dao còn tra ra được tin tức, ở chỗ sâu bên trong Cổ Lộ, đám đạo tặc Tham Lang đang mưu tính, muốn ra tay với Khương Thánh Y.

Hiện giờ còn có sáu tên đạo tặc đang ở chỗ sâu bên trong Cổ Lộ. Ngoài tên thần bí nhất, đạo tặc Tru Tiên mạnh nhất ra thì còn có năm tên đạo tặc Tham Lang, đạo tặc Phá Quân, đạo tặc Thất Sát, đạo tặc Trảm Nguyệt, đạo tặc Diệt Tinh.

Nếu như muốn phân chia sơ bộ mười ba đạo tặc một chút mà nói, đạo tặc Tru Tiên không thể nghi ngờ là tồn tại tầng cao nhất.

Ba tên đạo tặc Tham Lang, đạo tặc Phá Quân, đạo tặc Thất Sát là tầng thứ hai.

Mấy tên đạo tặc Trảm Nguyệt, đạo tặc Diệt Tinh và đạo tặc Xích Luyện ở trước mắt này là tầng thứ ba.

Đám đạo tặc Ảnh Ma, đạo tặc Thiên Vu trước đó, là tầng thứ tư.

Thực lực của đám đạo tặc Tham Lang, hiển nhiên không ở trên cùng cảnh giới của đám đạo tặc Xích Luyện.

Với thực lực của bọn họ, đích thị có khả năng tạo thành uy hiếp tới Khương Thánh Y.

Nhưng điều khiến cho Quân Tiêu Dao thở phào một hơi nhẹ nhõm chính là, trước mắt, đám đạo tặc Tham Lang này chỉ mới có kế hoạch sơ bộ mà thôi, cách chân chính tiến hành, vẫn còn cách thời gian rất lâu.

Dù sao Khương Thánh Y cũng không phải quả hồng mềm gì, bây giờ đã là nhân vật cấp bậc nữ thần tiếng tăm lừng lẫy ở chung cực

Cổ Lộ, thực lực cũng rất bất phàm.

Nếu như bọn chúng muốn bảo đảm thành công thì vẫn cần phải cân nhắc vạch kế hoạch một phen.

“Mười ba tên trộm, con đường mà các ngươi đi đã bị thu hẹp rồi…”

Tâm niệm Quân Tiêu Dao vừa động, Hỗn Độn Thần Ma trực tiếp nghiền nát nguyên thần của đạo tặc Xích Luyện.

Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt nổi giận!

Khương Thánh Y chính là một trong số những vảy ngược của Quân Tiêu Dao.

Chương 841 - Mưu kế nhằm vào Hạ Gia

Chương 841: Mưu kế nhằm vào Hạ Gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sau khi tiêu diệt ba người Xích Luyện Đạo, tính cả trước kia Quân Tiêu Dao đã tiêu diệt tất cả bảy vị trong Thập Tam Đại Đạo.

Nhưng điều này còn chưa đủ, Quân Tiêu Dao muốn người ba người bọn hắn đều xuống địa ngục, an tâm vượt hoàng tuyền.

“Không hổ là đạo tặc, bảo bối không ít.”

Quân Tiêu Dao tùy ý quét một vòng động phủ, không chút khách khí vơ vét hết tài nguyên bảo bối.

Những tài nguyên này cho dù hắn không coi trọng nhưng cũng có thể dùng để ban thưởng cho người khác.

Suy cho cùng hiện tại Quân Tiêu Dao không phải là người cô độc, sau lưng còn có một Quân Đế Đình.

Hắn còn phải nghĩ cho Quân Đế Đình.

Chung quy không có khả năng tất cả tài nguyên của Quân Đế Đình đều lấy từ Quân Gia.

Quân Đế Đình thân là thế lực tư nhân của Quân Tiêu Dao, vẫn không thể quá dựa dẫm vào tài nguyên mà Quân Gia trợ giúp.

Thậm chí, trong lòng của Quân Tiêu Dao còn có một tham vọng.

Hắn muốn sau này Quân Đế Đình trở nên giống như Cổ Thiên Đình trong thần thoại.

Xây dựng Thiên Cung, chấp chưởng thiên đạo, phán định sống chết, đắp nặn luân hồi.

Hoặc là nói Quân Tiêu Dao muốn Quân Đế Đình sánh vai, thậm chí siêu việt Vô Thượng Tiên Đình!

Đương nhiên đây là một quá trình rất dài, Quân Tiêu Dao cũng chỉ là nghĩ sơ qua mà thôi.

Hắn cần từng bước tiến lên, thu nạp các phương thế lực, lực lượng gia nhập Quân Đế Đình.

Nếu không phải vậy, Quân Tiêu Dao cũng không cần thiết phải lôi kéo những chủng tộc có tiềm lực như Xà Nhân Tộc gia nhập.

Có điều những thứ này đều là chuyện về sau.

Trước mắt Quân Tiêu Dao sẽ thu thập tất cả tài nguyên, còn như những huyết mạch thể chất kia Quân Tiêu Dao cũng thu vào.

Quân Tiêu Dao đối với thân thể Hoang Cổ Thánh Thể và Chí Tôn Cốt mà nói, những huyết mạch thể chất này còn không đáng để hắn coi trọng.

Nhưng có thể lưu lại cho Yến Thanh Ảnh thôn phệ.

Hoặc ban thưởng cho người bên cạnh mình cũng được.

“Xem ra phải đối phó với đám người Chu Tiên Đạo, còn phải đi sâu vào Chung Cực Cổ Lộ, chúng ta đi trước thôi.”

Lần này không có một mẻ hốt gọn Thập Tam Đại Đạo, Quân Tiêu Dao có chút thất vọng.

Cứ điểm Tội Ác Khanh này chỉ là một một điểm dừng chân của Thập Tam Đại Đạo.

Đám người chu Tiên Đạo và Tham Lang Đapk đều đang ở sâu trong Cổ Lộ.

Nhưng cũng không sao cả, Quân Tiêu Dao cũng sẽ đi đến điểm cuối của Cổ Lộ.

Không cần hắn đi tìm, Đám người Chu Tiên Đạo cũng sẽ chủ động tìm hắn.

Nói cho cùng Chu Tiên Đạo cũng là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng

Vào thời khắc Quân Tiêu Dao và Nhan Như Mộng chuẩn bị rời đi, âm thanh hu hu kia lại truyền đến.

Quân Tiêu Dao quay đầu nhìn qua, Hạ Sơ Tinh - Nhị tiểu thư Hạ Gia toàn thân bị xiềng xích quấn chặt, miệng bị phù giấy phong kín kia đang khóc.

Trong mắt cô ta thậm chí lộ ra vẻ mê hoặc.

Đôi nam nữ này lẽ nào không phải là Hạ Gia phái đến cứu cô ta?

Tại sao sau khi giết ba vị đạo tặc lại không để ý đến cô ta?

“Có cần phải dẫn cô ta đi không?” Nhan Như Mộng hỏi.

Quân Tiêu Dao do dự, bỗng nhiên ánh mắt hắn lóe lên, dường như nghĩ ra điều gì đó.

“Tụ Bảo Bồn, Tiểu phú bà Hạ Gia Hạ Băng Vân, đây chính là một miếng đất màu mỡ.” Quân nghĩ thầm.

Hạ Gia có thể trở thành một trong những cự đầu của Vạn Tộc Thương Minh đủ chứng minh tài lực và tài nguyên phong phú đến mức nào.

Cho dù tạm gác lại không nói đến Hạ Gia.

Hạ Băng Vân có Đế Binh Tụ Bảo Bồn, tài phú và tài nguyên mà bản thân quản lý cũng đủ khiến các Bất Hủ Thế Lực đỏ mắt.

Hơn nữa trước khi Quân Tiêu Dao cũng nghe nói Hạ Băng Vân này cũng tính là một nữ cường.

Đại đa số giao dịch thương nghiệp của Hạ Gia đều do cô ta quản lý.

Cô ta dường như đã được định sẵn là nữ gia chủ đời tiếp theo của Hạ Gia.

Hay nói cách khác, có được Hạ Băng Vân chính là có được một tài nguyên tài lực của một gia tộc giàu có.

“Khó trách đạo tử Phong Gia lại để tâm như thế, sợ là cũng có dụng ý khác, muốn tài nguyên hỗ trợ của Hạ Băng Vân. ”

Quân Tiêu Dao lập tức hiểu ra.

Miếng đất màu mỡ như thế, sao có thể đưa không cho người ngoài chứ?

Khống chế vào tay mình mới là tốt nhất.

Vừa hay Quân Đế Đình cơ nghiệp to lớn, chỉ thiếu mỗi tài nguyên.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao quay người đi đến trước người Hạ Sơ Tinh.

Kéo nát xiềng xích trên người, lại xé nát phù giấy trên miệng cô ta.

Lúc này Hạ Sơ Tinh mới Thở mạnh, hai tay vỗ ngực mình.

“Dọa chết bổn tiểu thư rồi, còn tưởng rằng các ngươi không để ý đến ta rồi chứ.” Hạ Sơ Tinh thở dài một hơi nói.

Dung mạo cô ta xinh đẹp, môi đẹp răng trắng, da mịn như ngọc bích, đôi mắt to linh động có hồn, tóc cột hai bên, đẹp như tinh linh điền dã.

“Ta sao lại không để ý đến cô chứ.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Nghe được âm thanh ấm áp như ngọc này, đôi mắt của Hạ Sơ Tinh sáng lên.

Tuy nam tử trẻ tuổi trước mặt đeo một chiếc mặt nạ quỷ có chút kỳ lạ.

Như từ âm anh có thể nhìn ra là một tiểu ca ca rất đẹp trai.

Hơn nữa vừa nãy Quân Tiêu Dao tùy tay tiêu diệt ba vị đạo tặc có tiếng, loại thực lực to lớn này càng khiến đôi mắt của Hạ Sơ Tinh sáng lên, có loại cảm giác an toàn,

Ấn tượng đầu tiên của cô ta đối với Quân Tiêu Dao càng tốt hơn.

Hơn nữa, nếu như để cô ta biết được thân phận thật sự của Quân

Tiêu Dao, sợ là sẽ kích động hưng phấn đến ngất đi.

“Được rồi, nơi này không nên ở lại lâu, chúng ta đi thôi.” Âm thanh ôn hòa của Quân Tiêu Dao làm cho người ta sản sinh ra một loại hảo cảm ấm áp.

“Ừ, đa tạ, về sau ta nhất định sẽ nói với tỷ tỷ trọng thưởng ngươi.” Hạ Sơ Tính lộ ra sự vui vẻ, gật đầu.

Nhan Như Mộng ở một bên nhìn thấy Quân Tiêu Dao đột nhiên chuyển biến thái độ như thế trong lòng cũng hiểu ra, đoán chừng Quân Tiêu Dao lại có kế hoạch gì rồi.

“Haizz, tiểu cô nương vô tri a.” Nhan Như Mộng cảm thán trong lòng.

Rất rõ ràng, Quân Tiêu Dao muốn thông qua Hạ Sơ Tinh làm điểm tiếp xúc với Hạ Gia.

Nhưng mà nghĩ đến bản thân cũng chết mê chết mệt Quân Tiêu Dao, cô ta cũng không có tư cách đi nói người khác.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao dẫn Nhan Như Mộng và Hạ Sơ Tinh chuẩn bị rời khỏi Tội Ác Khanh.

“Mạo phạm rồi.”

Quân Tiêu Dao một tay ôm Nhan Như Mộng, một tay ôm Hạ Sơ Tinh, thi triển Côn Bằng Cực Tốc, thôi động Hư Không Tiên Khí.

Chương 842 - Trên đường gặp Phong Tiếu Thiên

Chương 842: Trên đường gặp Phong Tiếu Thiên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thân hình hắn hóa thành một đạo ảnh tử mờ nhạt, ẩn vào trong hư không, ẩn nấp trong Tội Ác Khanh

Hạ Sơ Tinh nghiến tiêng, khuôn mặt ửng hồng.

Từ nhỏ đến lớn cô ta lần đầu tiên bị một nam tử lạ mặt ôm như thế này.

Kỳ lạ là trong lòng Hạ Sơ Tinh lại không có chút cảm giác phản cảm và bị xúc phạm nào.

“Mùi thơn quá…” Hạ Sơ Tinh ngửi được mùi thơm trên cơ thể của Quân Tiêu Dao.

Cô ta nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ quỷ kia trong lòng không chút do dự lẩm bẩm.

“Không biết dưới chiếc mặt nạ kia rốt cuộc là một khuôn mặt như thế nào?”

Trên đường rời khỏi Tội Ác Khanh cũng có một vài tội đồ đạo tặc thần thức nhạy bén quan sát thấy đám người Quân Tiêu Dao.

Nhưng trong chớp mắt đã bị Quân Tiêu Dao miểu sát, ngay cả tin tức cũng không truyền đi được.

Hạ Sơ Tinh nhìn thấy phong thái tiện tay tiêu diệt tất cả kẻ địch của Quân Tiêu Dao, đôi mắt xinh đẹp càng sáng lên.

Nam tử thần bí mạnh mẽ như thế xác thực có thể thu hút sự chú ý của nữ giới.

Vào lúc bọn họ sắp rời khỏi Tội Ác Khanh qua một đường khác.

Phía trước đột nhiên có mấy đạo thân ảnh hiển ra, là đám người Phong Tiếu Thiên đi sâu vào trong Tội Ác Khanh.

tùy tùng cấp bậc Thánh Nhân đại viên mãn bên cạnh Phong Tiếu Thiên cũng phát hiện ra mấy người Quân Tiêu Dao.

“Đạo tử, là tiểu thư Hạ Gia!” tùy tùng chỉ ray về phía đám người Quân Tiêu Dao nói.

“Thật sự là cô ra, nhưng tại sao lại được hắn ta cứu ra?”

Phong Tiếu Thiên nhìn thấy Hạ Sơ Tinh, ánh mắt sáng lên.

Nhưng đồng thời cũng nhìn thấy Quân Tiêu Dao đang ôm Hạ Sơ Tinh.

Điều này làm cho sắc mặt của Phong Tiếu Thiên trầm xuống.

Nếu như người cứu được Hạ Sơ Tinh không phải là hắn, Hạ Băng Vân sao có thể nhìn hắn với ánh mắt khác được chứ?

Trong kế hoạch mà Phong Tiếu Thiên đặt ra là bản thân thâm nhập vào trận doanh của địch, mạo hiểm cứu ra Hạ Sơ Tinh.

Sau đó Hạ Sơ Tình cảm kích hắn ta đến chảy nước mắt, về sau nhập được cơ hội tiếp kiến Hạ Băng Vân, khiến cô ta phải nhìn hắn bằng con mắt khác. Cuối cùng dần dần bồi dưỡng tình cảm với Hạ Băng Vân, đoạt vào trong tay.

Đây vốn là một kế hoạch cực kỳ hoàn mỹ.

Nhưng bây giờ Hạ Sơ Tinh lại được người khác cứu ra rồi.

Hơn nữa người này vừa hay lại là người khiến hắn có chút không thoải mái.

Lúc này nhìn thấy Quân Tiêu Dao tay nắm tay ôm, Phong Tiếu Thiên càng không thoải mái hơn.

Nhan Như Mông thì không sao, tuy đẹp giống như thần nữ, nhưng suy cho cùng cũng là vợ người ta, Phong Tiếu Thiên cũng không cần nữa.

Nhưng Hạ Sơ Tinh ưu lệ thoát tục, xinh đẹp đáng yêu, cũng không kém tỷ tỷ Hạ Bằng Vân bao nhiêu.

Dưới tình huống hoàn mỹ nhất, Phong Tiếu Thiên thậm chí bản thân có thể thu cả hai tỷ muội vào trong tay.

Nói cho cùng nếu như là hắn tự mình đến cứu Hạ Sơ Tinh, Hạ Sơ Tin nhất định sẽ cảm kích hắn, trong lòng sinh ra hảo cảm.

Kết quả hiện tại kế hoạch tốt như thế lại bị nam tử đeo mặt nạ quỷ phía trước làm xáo trộn.

Nhìn thấy Hạ Sơ Tinh đang ngả vào lòng Quân Tiêu Dao kia, Phong Tiếu Thiên có một loại cảm giác đồ mình nhìn trúng bị người khác cướp đi.

Giống như là nhìn thấy một mảnh đất màu mỡ, vừa muốn gieo hạt.

Kết quả phát hiện mảnh đất đó sớm đã hạt giống của người khác.

“Bọn chúng là ai, dường như không giống những kẻ xấu kia của Tội Ác Khanh.”

Hạ Sơ Tinh đang dựa vào lòng Quân Tiêu Dao nói.

“Là người của Phong Tộc đến cùng Hạ Gia.” Quân Tiêu Dao lắc lắc đầu, không muốn can thiệp.

“Ờ.”

Hạ Sơ Tinh đáp một tiếng, lạnh nhạt nhìn qua Phong Tiếu Thiên, sau đó thu hồi ánh mắt lại.

Điều này khiến trán của Phong Tiếu Thiên nổi gân xanh.

Đây là hoàn toàn coi thường hắn ta sao?

Tốt xấu hắn ta cũng mạo hiểm tiến vào cứu cô ta.

“Sơ Tinh cô nương, ta là Phong Tiếu Thiên của Phong Tộc, trước đến cứu cô, nhanh rời đi với ta thôi.”

Trên mặt Phong Tiếu Thiên lộ ra nụ cười vui vẻ, ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“Không cần, bổn tiểu thư bây giờ rất an toàn.” Ý của Hạ Sơ Tinh là hoàn toàn không cần chuyển chỗ.

Nàng được Quân Tiêu Dao ôm vào trong lòng, chỉ cảm giác tràn đầy sự an toàn.

Khóe mắt Phong Tiếu Thiên giật giật.

Kế hoạch của hắn ta toàn bộ phá sản rồi.

Mạnh đến như thế?

Sau khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao một quyền tiêu diệt Bạch Cốt Cự Long cấp bậc Thánh Nhân Vương.

Trừ khi Phong Tiếu Thiên não tàn, nếu không tuyệt đối không có khả năng va chạm với Quân Tiêu Dao.

“Nếu đã như thế, vậy ta cũng đi cùng các ngươi, mọi người đi cùng nhau mới an toàn.” Phong Tiếu Thiên cười trừ nói.

“Không cần đâu, ngươi chỉ làm chậm tốc độ của ta thôi”. Quân Tiêu Dao cự tuyệt.

Hắn không có hứng thú ở cũng mấy đứa con ghẻ.

“Vị huynh đài này, ta tốt xấu gì cũng là Đạo tử Phong Gia…” Phong Tiếu Thiên thu lại nụ cười.

“Đạo tử Phong Gia cái gì, tránh ra.” Quân Tiêu Dao lạnh lùng nói.

Đừng nói là Đạo tử Phong Gia, cho dù là tộc trưởng Phong Gia đứng trước mặt hắn cũng đừng hòng khoe mẽ.

“Ngươi…”

Vào lúc Phong Tiếu Thiên có chút không nhịn nổi.

Đột nhiên, một tiếng phẫn nộ như lôi đình từ phía xa truyền đến.

“Cuối cùng tìm thấy ngươi rồi, còn muốn chạy?”

Nghe được âm thanh hùng hậu như lôi đình này, đám người Phong Tiếu Thiên biến sắc.

Bọn hắn nhìn về phía xa, run sợ nhìn thấy.

Ở trên không trung phía xa, một vị đại hán toàn thân mặc trọng giáp đen, tay cầm Trảm Mã Đao nhuốm máu, khuôn mặt hung lệ đang đạp không mà đến.

Khí tức Đại Thánh Cảnh rung động hư không tứ phương.

“Không tốt, là Đệ Ngũ Tội Thủ của Tội Ác Khanh!” Phong Tiếu Thiên không nhịn được thất thanh nói.

Đệ Ngũ Tội Thủ của Tội Ác Khanh, mạnh nhất chính là Đệ nhất tội thủ, tu vi Chí Tôn.

Mà Đệ Ngũ Tội Thủ này tuy thực lực yếu nhất nhưng cũng có tu vi Đại Thánh Cảnh.

Nhưng nhìn qua trọng giáp màu đen trên người Đệ Ngũ Tội Thủ có chút vỡ nát, khí tức cũng có chút rối loạn.

Hiển nhiên, hắn vừa giết ra từ chiến trường chính, thương thế trên người không nhẹ.

Nhưng cho dù hắn bị thương thì cũng là Đại Thánh Cảnh, hoàn toàn không phải cùng một tầng thứ với Thánh Nhân Cảnh bọn hắn.

“Trước kia có người báo cáo, nói con dê béo này chạy rồi, xem ra các ngươi tốn công vô ích rồi.”

Đệ Ngũ Tội Thủ nhếch mép, có chút máu tươi chảy ra.

Chương 843 - Kết quả không ngờ đến

Chương 843: Kết quả không ngờ đến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy hắn trước kia chịu thương thế không nhẹ, nhưng vẫn còn thừa sức đối phó với những Thánh Nhân và Thánh Nhân Vương này.

“Đại Thánh Cảnh, làm sao bây giờ?”

Khuông mặt của Hạ Sơ Tinh lộ ra vẻ hoảng sợ, ở đây bọn họ không có tồn tại có thể đối kháng với Đại Thánh Cảnh.

Dưới mặt nạ quỷ, ánh mắt của Quan Tiêu Dao lóe lên, cũng không nói gì.

Hắn ôm chặt Nhan Như Mộng và Hạ Sơ Tinh, Thái Âm Ngọc Thố thò cái đầu nhỏ ra ngoài vạt áo của Quân Tiêu Dao, sau đó rụt lại.

Quân Tiêu Dao chân đạp Côn Bằng Cực Tốc, lướt về phương xa.

Không phải là Quân Tiêu Dao sợ, mà là trước mắt đang ở Tội Ác Khanh, nếu dừng lại quá lâu sẽ bị bao vây.

Một người Quân Tiêu Dao thì không sao, nhưng còn có con ghẻ Hạ Sơ Tinh này nữa, hắn chỉ có thể cầu mong yên ổn mà thôi.

“Đi!” Đám người Phong Tiếu Thiên cũng vội vã tản ra.

“Chạy đi đâu!”

Đệ Ngũ Tội Thủ xuất chiêu, huy động Trảm Mã Đao trong tay.

Vạn trượng huyết sắc đao canh cuồn cuộn chém xuống.

Không gian đều bị chém thành hai mảnh.

“Đạo tử nhanh đi, ta bọc hậu!”

Vị tùy tùng cấp bậc Thánh Nhân Vương nghiêm giọng nói.

Kết quả, lời vừa nói ra, ầm một tiếng.

Máu bắn tung tóe.

Vị tùy tùng Thánh Nhân Vương kia ngay cả lực phản kháng cũng không có, trực tiếp bị một đao của Đệ Ngũ Tội Thủ chém làm đôi.

Phong Tiếu Thiên nhìn thấy một màn này càng sợ đến hồn bay phách lạc, chảy nước mắt, chạy như điên.

Vừa hay một màn này lại bị Hạ Sơ Tinh nhìn thấy.

Phong tiếu Thiên nhếch nhác kia so sánh với Quân Tiêu Dao lạnh lùng bình thản lúc này chính là sự tương phản rõ nhất.

“Muốn chạy, chết cho ta!”

Đệ Ngũ Tội Thủ nâng đao chém xuống Quân Tiêu Dao.

Huyết sắc đao canh chói mắt giống như vẽ ra vũ trụ, các loại pháp tắc phù văn bạo phát ra giống như chém dứt thương khung.

Hiển nhiên, Đệ Ngũ Tội Thủ không có chút nhẫn nại nào, muốn một đao tiêu diệt tất cả mọi người, sau đó mang Hạ Sơ Tinh về.

“Xong rồi, lẽ nào bổn Đạo tử phải chết ở đây?” Chân của Phong Tiếu Thiên bị chém đứt rồi, muốn chạy cũng không chạy được.

Quân Tiêu Dao buông Nhan Như Mộng và Hạ Sơ Tinh ra.

“Công tử…” Đôi mắt Hạ Sơ Tinh run rẩy.

Cô ta sợ Quân Tiêu Dao bỏ rơi cô ra chạy trốn một mình.

“Yên tâm, loại tình cảnh này còn chưa đến nỗi.”

Quân Tiêu Dao cười nhạt, thôi động pháp lực toàn thân.

Sức mạnh của Đại La Bất Hủ Tiên Thân, cộng thêm sức mạnh của Thập Vạn Thần Tượng, cộng thêm sức mạnh của một Tu Di Thế Giới.

Sau đó, hắn tế ra Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Vạn Vật Mẫu Khí hùng hậu, mỗi sợi đều có thể ép đổ vạn dặm sơn hà, lúc này cuồn cuộn trong đỉnh, tràn đầy sức mạnh vô song.

Quân Tiêu Dao biết chỉ có một lần cơ hội.

Đệ Ngũ Tội Thủ hiển nhiên là vô cùng coi thường bọn hắn, muốn một đao tiêu diệt.

Nếu như đã thế, Quân Tiêu Dao sẽ cho hắn một kinh ngạc to lớn.

“Giết!”

Sát âm trong miệng Quân Tiêu Dao bắn ra, thôi động Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh giống như thôi động vũ trụ cổ lão mênh mông.

Ầm!

Ánh sáng chói lọi, âm thanh va chạm giống như sấm sét vang vọng khắp Tội Ác Khanh.

Thậm chí nay cả chiến trường nơi xa đều bị kinh động, tầm nhìn dày đặc phóng đến.

“Đó là… Đệ Ngũ Tội Thủ, hắn tìm thấy nhị tiểu thư Hạ Gia rồi!”

“Trời ơi, nam tử mặt nạ quỷ kia, lại có dũng khí đối chiến với Đệ Ngũ Tội Thủ, đó là một vị cường giả Đại Thánh a!”

Bốn phương vô số người lộ ra vẻ chấn kinh.

Dù là một vài trưởng lão của Hạ Gia, thậm chí vị Chí Tôn của Hạ Gia kia đều vô cùng ngạc nhiên.

Hậu bối bây giờ đều cứng như vậy sao?

Thánh Nhân Cảnh dám đối cứng với Đại Thánh rồi!

Chính vào lúc tất cả mọi người đều kinh ngạc, trong quang mang chói lọi truyền đến một tiếng thét chói tai.

Một đạo thân ảnh nhếch nhác như cẩu bị đám bay trên trăm dặm, trọng giáp đen trên người triệt để vỡ nát, nửa người đều bị xoắn thành thịt xay.

Bất thình lình là Đệ Ngũ Tội Thủ!

Vào giây phút này, toàn trường ngừng lại!

Cả chiến trường hỗn loạn đều vì một màn này trước mát mà tạm thời dừng lại.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ ngẩn người ra.

Thánh Nhân bây giờ đều trâu bò như vậy à?

Tuy Đệ Ngũ Tội Thủ kia đang bị thương, nhưng cũng là cường giả Đại Thánh thật sự.

Bây giờ lại bị một vị hậu bối Thánh Nhân đánh bay, nửa người vỡ nát mà bay ra, thảm hại biết bao.

Nếu như không phải tận mắt chứng kiến, bọn hắn tuyệt đối sẽ cho rằng đây là chuyện hoang đường.

Một vài trưởng lão của Hạ Gia, còn có Chí Tôn của Hạ Gia, thậm chí đám người Đệ Nhất Tội Thủ bên kia Tội Ác Khanh trong mắt cũng có chút ngạc nhiên.

Đệ Ngũ Tội Thủ cho dù bị thương cũng không đến nỗi suy bại đến trình độ bị Thánh Nhân đánh bay đi?

Mà sự tình tiếp theo càng khiến mọi người nghẹt thở xảy ra rồi.

Nam tử đeo mặt nạ quỷ kia ra tay quả quyết, căn bản không cho Đệ Ngũ Tội thủ bất kỳ cơ hội nào.

Hắn triển khai cực tốc, chớp mắt đến trước mặt Đệ Ngũ Tội Thủ bị đánh bay, quyền phong mãnh liệt nện xuống.

Rộp!

Đầu của Đệ Ngũ Tội Thủ toàn bộ vỡ nát.

Một đạo nguyên thần đột nhiên trốn ra, mang theo một cỗ sức mạnh linh hồn sát phạt xông về phía nam tử đeo mặt nạ quỷ kia.

Sức mạnh nguyên thần của Đại Thánh Cảnh vô cùng hùng mạnh, như thủy triều trào qua.

Sau đó, kim quang độ lượng trong khoảng không, một vị Phật vàng được tạo thành hoàn toàn bằng sức mạnh của nguyên thần hiện ra, trấn áp xuống.

Ầm!

Nguyên thần của Đệ Ngũ Tội Thủ kia bị nghiền nát.

Một vị cường giả Đại Thánh trực tiếp vẫn lạc!

Tĩnh lặng…

Rõ ràng là chiến trường hỗn loạn, giờ phút này không khí lại có chút ngưng kết lại.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, trố mắt đứng nhìn.

Đến mức Tội Ác Khanh bên kia, đám người Đệ Nhất Tội Thủ cũng lộ ra biểu cảm như gặp phải quỷ, con ngươi suýt rơi ra.

Ai cũng không ngờ Đệ Ngũ Tội Thủ Đại Thánh Cảnh lại vẫn lạc trong tay một vị Thánh Nhân.

Điều này thật là làm mới tam quan của tất cả mọi người.

Là Đại Thánh Cảnh yếu sao?

Không phải.

Mà là nam tử đeo mặt nạ quỷ kia quá mạnh rồi!

Mạnh đến trình độ yêu nghiệt!

Đó căn bản không phải là người!

“Vị Thánh Nhân kia rốt cuộc là ai, lại có thực lực như thế?”

Cho dù là cường giả Chí Tôn Hạ Gia cao cao tại thượng cũng ngạc nhiên cực độ.

Hắn ta ngàn lần không ngờ được trong đám pháo hôi chiêu mộ được của Hạ Gia lại ẩn giấu một mãnh nhân như thế.

Chương 844 - Tiêu diệt Đệ Ngũ Tội Thủ, rời khỏi Tội Ác Khanh

Chương 844: Tiêu diệt Đệ Ngũ Tội Thủ, rời khỏi Tội Ác Khanh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chuẩn Chí Tôn của Phong Gia ngơ ngác.

Hắn nhìn qua Đạo tử của nhà mình.

Phát hiện Phong Ngạo Thiên lâm trận sợ hãi, mặt mày tái mét, khóc lóc thảm thiết, nhếch nhác vô cùng.

Nhìn thấy Đạo tử của nhà mình bất cam như thế, sắc mặt của Chuẩn Chí Tôn Phong Gia cũng không được tự nhiên.

So sánh hai bên, Phong Tiếu Thiên thực sự có chút làm mất mặt Phong Gia.

Bên này Quân Tiêu Dao tập trung tinh thần, thu hồi Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

Giết một vị Đại Thánh đối với Quân Tiêu Dao mà nói cũng không có cảm gì lớn lao cả.

Bởi vì hắn biết lần này có thể thuận lợi như thế vẫn là có chút vận may trong đó.

Cường giả Đại Thánh không phải là loại chó mèo gì.

Quân Tiêu Dao có thể thuận lợi tiêu diệt, nguyên nhân đầu chính là Đệ Ngũ Tội Thủ vốn đang bị thương.

Nguyên nhân thứ hai là Đệ Ngũ Tội Thủ khinh địch, căn bản không có để tâm đến bọn hắn.

Nguyên nhân thứ ba là Đệ Ngũ Tội Thủ không ngờ đến thực lực của Quân Tiêu Dao mạnh hơn cảnh giới của hắn rất nhiều.

Còn có Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh cũng là một đại sát chiêu, đóng vai nhân vật quan trọng.

Dưới tác dụng của các nhân tố trên, Quân Tiêu Dao mới có thể thuân lợi tiêu diệt cường giả Đại Thánh.

Nếu không để hắn đối diện với một vị Đại Thánh trong thời kỳ sung sức, hơn nữa toàn lực ra tay.

Không nói Quân Tiêu Dao sẽ bại, nhưng cũng không có khả năng nhẹ nhàng tiêu diệt Đại Thánh như vậy.

Một bên, Hạ Sơ Tinh ngẩn người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên vẻ rạng ngời.

Trong ánh mắt tràn đầy sự sùng bái.

Ai có thể ngờ tiểu ca ca thần bí cứu cô ta này lại có thực lực khủng bố như vậy.

Ngay cả Đại Thánh cũng có thể chém giết.

Hơn nữa quan trọng là từ đầu đến cuối Quân Tiêu Dao đều không có chút bối rối nào, chăm chú tinh thần, áo trắng như tuyết.

Giơ tay tiêu diệt Đại Thánh.

Phong thái này không biết có thể làm bao cô nương mê mệt.

Trái tim của Hạ Sơ Tinh cũng đang đập mạnh rồi.

Nhan Như Mộng cũng có chút kinh ngạc.

Tuy rằng trước kia cô ta từng thấy qua Quân Tiêu Dao tiêu diệt Viêm Xà Đại Tướng cấp bậc Bán Bộ Đại Thánh.

Nhưng Bán Bộ Đại Thánh có chênh lệch cực kỳ lớn với Đại Thánh thực sự.

“Xem ra hơn năm bế quan này, cảnh giới của hắn tuy không tăng nhưng thực lực lại tăng quá nhiều rồi.” Nhan Như Mộng cũng cảm thán.

Thật là một yêu nghiệt khiến người cùng thời đại tuyệt vọng.

Đây cũng quá đả kích sự tự tin của mọi người rồi.

Trước mắt, chính là có một người chịu phải sát thương cực độ.

Đó chính là Phong Tiếu Thiên.

“Sao lại có thể, hắn sao có thể….” Phong Tiếu Thiên tinh thần hoảng loạn, ngẩn người giống như ngốc vậy, không cách nào tin nổi.

Tiêu diệt Thánh Nhân Vương cũng coi là thôi đi, có một vài thiên kiêu cấm kỵ cũng có thể vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng vấn đề là nam tử đeo mặt nạ quỷ kia vượt qua hai đại cảnh giới.

Đây chính là vô cùng biến thái rồi.

Phong Tiếu Thiên chịu sự đả kích cực độ, đạo tâm bắt đầu không ổn định.

Có người như thế tồn tại, Đạo tử Phong Gia hắn tính là cái rắm gì.

“Chúng ta đi.”

Quân Tiêu Dao lại ôm chặt eo của Nhan Như Mộng và Hạ Sơ Tinh, trước mắt còn ở trong chiến trường, không có thời gian dây dưa.

“Đáng chết!”

Trên chiến trường chính, Đệ Nhất Tội Thủ bạo nộ, tức giận tột cùng.

Đệ Ngũ Tội Thủ không những chết, con tin còn bị cướp đi.

“Ha ha, lần này đến đây thôi, khoản nợ này, Hạ Gia chúng ta nhớ rõ, sau này nhất định tập hợp thế lực, triệt để tiêu diệt Tội Ác Khanh ngươi!”

Chí Tôn Hạ Gia cười lớn, tâm trạng vô cùng vui vẻ/

Hắn còn cho rằng lần này cần phải trải qua huyết chiến mới có thể cứu được Hạ Sơ Tinh.

Không ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn.

Dưới sự yểm hộ của đám người Chí Tôn của Hạ Gia, đám Quân Tiêu Dao an toàn rời xa Tội Ác Khanh.

Tuy Đệ Nhất Tội Thủ bạo nộ nhưng cũng phải bó tay.

Lần này hắn coi như không bắt được hồ ly còn bị trêu đùa một trận.

Còn nói bắt về Hạ Sơ Tinh.

Hạ Gia sợ là sẽ không cho Đệ Nhất Tội Thủ cơ hội này.

Tiếp theo Đệ Nhất Tội Thủ nên nghĩ là nên làm thế nào tiếp nhận sự báo thù của Hạ Gia.

……

Trong tinh không, một đội chiến hạm đang phi hành.

So với hàng trăm chiến hạm khổng lồ trước kia.

Hạm đội trở về chỉ còn khoảng một nửa.

Tương đương trong chiến đấu với Tội Ác Khanh một nửa tu sĩ đã vẫn lạc.

Mà trong một nửa tu sĩ vẫn lạc có đến 8 thành là pháo hôi mà Hạ Gia chiêu mộ.

Trong boong chính của một chiến hạm Hạ Gia, Quân Tiêu Dao đang nhận sự trọng đãi của trưởng lão chư vị Hạ Gia.

Vị Chí Tôn Hạ Gia kia cũng là được sự giao phó của trưởng lão Hạ Gia phải tiếp đãi Quân Tiêu Dao với đãi ngộ cao nhất.

“Nếu không có công tử giúp đỡ, chúng ta cũng không thể thuận lợi cứu được nhị tiểu thư.”

“Đúng vậy, công tử giống như thần nhân, thực lực mạnh mẽ khiến lão già chúng ta đều cảm thấy hổ thẹn.”

Có trưởng lão Thánh Nhân Vương của Hạ Gia khuôn mặt đỏ ửng, ca thán nói.

Trường Hồng sóng sau đè sóng trước.

Thánh Nhân giới trẻ bây giờ thực lực đều vượt qua những Thánh Nhân Vương đời trước như bọn họ rồi.

Điều này làm bọn họ có chút hổ thẹn.

“Đâu có, chư vị trưởng lão đừng như thế.” Quân Tiêu Dao hờ hững nói, khí chất ung dung, không chút kiêu ngạo.

Phần khí độ này, phần thực lực này càng khiến ánh mắt của các trưởng lão Hạ Gia xung quanh sáng lên.

Nhân tài như thế, nếu có thể giữ lại Hạ Gia, thành người Hạ Gia không phải là tốt sao?

Trong lòng các trưởng lão Hạ gia bắt đầu lung lay. Một nhân tài như vậy mà để lỡ mất thì sẽ rất đáng tiếc. Dù cho chàng trai mặt quỷ kia đã có gia đình thì Hạ gia cũng chẳng quan tâm, bởi một nhân tài cỡ này đáng để bọn họ lôi kéo.

Vì Quân Tiêu Dao đang đeo mặt nạ quỷ nên những trưởng lão Hạ gia này cũng không tùy tiện dùng thần thức điều tra hắn, bởi làm thế là xúc phạm hắn. Nhưng dù bọn họ có muốn điều tra, chỉ cần Quân Tiêu Dao không muốn để lộ thì bất cứ ai cũng không thể điều tra được.

“Sơ Tình à, vị công tử này đã đi vào Tội Ác Khanh để cứu con, con phải tạ ơn người ta đấy.” Một trưởng lão Hạ gia cười tủm tỉm, nói.

Ông ta đang tạo cơ hội cho Hạ Sơ Tình.

“Sơ Tình đa tạ công tử đã cứu giúp.”

Lúc này, gương mặt Hạ Sơ Tình vô cùng ngượng ngùng, đỏ ửng như một quả táo, trông đáng yêu mê người.

Chương 845 - Quay về Cự Khuyết thành

Chương 845: Quay về Cự Khuyết thành

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chàng trai có thực lực cường đại, khí chất thong dong, thân phận thần bí, đủ kiểu tưởng tượng của con gái đều hội tụ hết trên người Quân Tiêu Dao một cách vô cùng tinh tế. Một chàng trai kiểu này mà muốn con gái không thích là rất khó.

“Không cần phải vậy đâu, ta chỉ tiện tay mà thôi. Thấy chuyện bất bình, ra tay tương trợ ấy mà.” Quân Tiêu Dao khoát khoát tay, cười nói.

“Thấy chuyện bất bình, ra tay tương trợ…” Hạ Sơ Tình thì thào lặp lại câu này.

Một người có trái tim hiệp nghĩa đến cỡ nào mới có thể nói ra câu khiến người ta động lòng như thế.

“Công tử đúng thật là một đại thiện nhân, đại anh hùng, Sơ Tình vô cùng bội phục.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạ Sơ Tình hiện lên vẻ khác lạ.

Mấy trưởng lão của Hạ gia cũng cười ha hả. Nhân phẩm, thực lực và thiên phú của người này đều không có gì phải bàn cãi, điểm không thể xác định duy nhất chính là thân phận bối cảnh của hắn. Nhưng với thực lực như thế này, dù hắn không có thân phận gì, Hạ gia cũng sẽ vui vẻ cho hắn ở rể.

Nhan Như Mộng đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng cạn lời. Trong thiên hạ ai cũng có thể là đại thiện nhân, duy chỉ có Quân Tiêu Dao là chẳng hề dính dáng gì tới ba chữ này. Nếu như hắn làm việc thiện, thế thì không phải nghi ngờ gì cả, chắc chắn là hắn đang bày mưu tính kế làm chuyện có lợi cho bản thân.

“Hạ gia đang muốn lôi kéo ta đấy à?” Trong mắt Quân Tiêu Dao là ánh sáng khác lạ. Hắn còn đang ôm ý đồ với Hạ gia, không ngờ Hạ gia lại có ý đồ với hắn trước.

So với sự náo nhiệt bên phía Quân Tiêu Dao, phía Phong Khiếu Thiên thì vô cùng hiu quạnh. Lúc hắn ta đến cũng được các vị trưởng lão Hạ gia coi trọng và đối đãi nhiệt tình, nhưng kết quả bây giờ thì sao? Hạ gia hoàn toàn không xem hắn ta ra gì.

Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc nhìn thấy cảnh này cũng chỉ biết thở dài trong lòng. Đừng nói đến những người khác, ngay cả ông ta nhìn thấy biểu hiện của Phong Khiếu Thiên cũng cảm thấy mất mặt vô cùng, quả là làm mất hết mặt mũi Phong tộc.

“Phải rồi công tử, một thời gian nữa đại tiểu thư Hạ gia ta sẽ đi đến Cự Khuyết thành. Lần này công tử có ơn với Hạ gia ta, tất nhiên phải để bọn ta khoản đãi nhiệt tình.” Trưởng lão Hạ gia nói.

“Nếu đã như vậy, ta mà từ chối thì lại bất kính mất.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Hắn đang chờ đợi Hạ Băng Vân này. Thu phục được Hạ Băng Vân thì có thể thu phục được toàn bộ Hạ gia. Gia tộc siêu giàu này hắn nào có thể bỏ qua cho được.

Hạm đội bắt đầu quay về Cự Khuyết thành, tất cả mọi người đều rất vui mừng. Những tu sĩ còn sống sót được mời chào sẽ nhận được một khoản thù lao phong phú.

Người duy nhất có tâm trạng tồi tệ chính là Phong Khiếu Thiên. Chẳng những ấn tượng của Hạ Sơ Tình đối với hắn ta đã về số âm mà ngay cả những người hầu Thánh Nhân Vương ở bên cạnh hắn ta cũng đã chết, có thể nói là mất cả chì lẫn chài, chẳng tìm được tí lợi ích nào.

“Tất cả đều là tại cái tên đeo mặt quỷ kia…” Phong Khiếu Thiên cảm thấy không cam tâm, trong lòng chất chứa oán hận.

Chàng trai mặt quỷ kia đã cướp sạch tất cả tiếng tăm của hắn ta, khiến kế hoạch của hắn ta bị xáo trộn. Bây giờ hắn ta đã không thể khiến Hạ Băng Vân nhìn mình bằng cặp mắt khác.

Đương nhiên, thân là đạo tử Phong tộc, Phong Khiếu Thiên cũng chẳng phải đồ ngốc. Trước khi biết được thân phận thật sự của chàng trai mặt quỷ kia, hắn ta sẽ không tùy tiện ra tay khiêu khích.

Hạm đội lái về phía Cự Khuyết thành.

Trên suốt đoạn đường, cô nàng Hạ Sơ Tình này cứ dựa vào bên cạnh Quân Tiêu Dao hỏi này hỏi kia, đôi mắt to cứ nhìn vào khe hở giữa mặt nạ Quân Tiêu Dao. Nàng vô cùng tò mò không biết người cứu mình rốt cuộc có dung mạo và thân phận như thế nào.

Quân Tiêu Dao cũng chẳng hề để ý, dù sao thì thân phận của hắn sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ. Chẳng qua đợi đến lúc Hạ Băng Vân đến mới lộ thì sẽ càng chấn động hơn, có lợi cho kế hoạch thu phục Hạ gia của hắn.

Chẳng mấy chốc đã nửa tháng trôi qua, cuối cùng nhóm Quân Tiêu Dao cũng về tới Cự Khuyết thành.

Trưởng lão Hạ gia mời Quân Tiêu Dao đến quán rượu xa hoa nhất trong Cự Khuyết thành ở tạm, chờ Hạ Băng Vân đến.

Trong khắp Cự Khuyết thành bắt đầu lan truyền sự tích của Quân Tiêu Dao. Hắn đã xâm nhập vào Tội Ác Khanh, cứu được Hạ Sơ Tình, lại còn giết chết đệ ngũ tội thủ Đại Thánh Cảnh dù hắn mới chỉ là Thánh Nhân Cảnh. Các sự tích này khiến cả Cự Khuyết thành đều sôi trào, ai nấy đều tò mò kinh ngạc. Đây rốt cuộc là đại thần nào giá lâm?

Cũng không phải không có ai nghi ngờ đó là thần tử Quân gia, nhưng từ khi ở Thiên Minh Cổ Tinh đến Bạo Loạn Tinh Hải, do không muốn đánh cỏ động rắn nên Quân Tiêu Dao rất kín tiếng, vì thế không có mấy người biết hắn đã đi đến Bạo Loạn Tinh Hải.

Trong khắp Cự Khuyết thành, tất cả các tu sĩ đều tò mò không biết rốt cuộc thân phận của chàng trai mặt quỷ kia là gì.

Quân Tiêu Dao không xuất đầu lộ diện mà ở lại quán rượu yên tĩnh điều tức, tiếp tục ngâm mình tắm rửa. Lần này người hầu hạ hắn là Nhan Như Mộng. Bất cứ khi nào, ở bất cứ đâu, chỉ cần Quân Tiêu Dao muốn ngâm suối nước nóng hoặc tắm rửa thì sẽ luôn có giai nhân đấm vai chà lưng, tắm rửa cho hắn từ trên xuống dưới.

Cuộc sống nhàn tản như vậy kéo dài một tháng.

Một tháng sau, một Thiên Cung di động vô cùng tinh xảo đáp xuống Cự Khuyết thành.

Nhìn thấy Thiên Cung tràn ngập tiên khí, tỏa sáng vạn trượng kia, tất cả mọi người đều biết đại tiểu thư Hạ gia đã đến.

Mọi người đều biết đại tiểu thư Hạ gia quản lý Đế Binh Tụ Bảo Bồn, là một tiểu phú bà danh xứng với thực, hơn một nửa sản nghiệp của Hạ gia đều nằm trong tay nàng. Có thể nói, việc bám váy Hạ Băng Vân là giấc mộng của không ít thiên kiêu. Bọn họ rất muốn nói tiểu tỷ tỷ à, ta không muốn cố gắng nữa, cho phép ta ở rể nhé. Nhưng dùng cái mông nghĩ cũng biết ánh mắt của Hạ Băng Vân không hề thấp chút nào.

Nàng nắm trong tay gia sản tài nguyên kếch xù, khiến các thế lực bất hủ phải thèm nhỏ dãi, Hạ gia sau lưng nàng lại là một trong các bá chủ của Vạn Tộc Thương Minh. Quan trọng hơn chính là thiên phú thực lực của nàng cũng không thấp, là truyền nhân của thế lực bất hủ, đã thế dung mạo cũng thuộc hàng thượng thừa. Một cô gái vừa giàu vừa đẹp vừa không có khuyết điểm, sao có thể vừa ý những thiên kiêu bình thường kia được. Câu chuyện một tên nhóc nghèo không ai biết đến được tiểu thư xinh đẹp để ý mời làm rể chẳng qua chỉ là truyện cổ tích mà tiên sinh kể chuyện hay kể mà thôi.

Chương 846 - Khí tức quen thuộc

Chương 846: Khí tức quen thuộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thực tế chính là tiểu thư xinh đẹp sẽ chỉ để ý công tử đẹp trai. Mà Quân Tiêu Dao lại chính là công tử đẹp trai, còn là kiểu cực kỳ xứng đôi nữa.

Thiên Cung di động hạ xuống giữa không trung Cự Khuyết thành, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Ánh hào quang tỏa ra, cầu thang ngàn bậc hạ xuống, đến thẳng chỗ quán rượu Quân Tiêu Dao đang ở.

Một dáng người vô cùng cao quý xinh đẹp chậm rãi bước ra khỏi Thiên Cung.

Vào giờ phút này, tất cả mọi người trong Cự Khuyết thành đều nhìn về một hướng. Trong ánh sáng chói lòa, một cô gái cực kỳ xinh đẹp mặc váy nhung lưu ly màu xanh ngọc bước xuống bậc thang.

Cô gái khoảng chừng hai mươi tuổi, làn da trắng muốt, gương mặt như hoa như ngọc. Vóc dáng của nàng cực kỳ đẹp với những đường cong quyến rũ. Làn tóc đen suôn mượt mềm mại được búi lên, lại cài thêm một cây trâm khổng tước lam bảo thạch, trông thì khiêm tốn nhưng thực chất lại vô cùng xa hoa. Nàng mắt ngọc mày ngày, gương mặt mịn màng như hoa sen mới nở rung động lòng người.

Thế nhưng nàng lại không giống những cô gái chỉ có vẻ bề ngoài, đôi mắt của nàng vừa đẹp vừa trầm tĩnh vừa sâu sắc, mang khí chất thông minh, trông có cảm giác như một mỹ nhân xinh đẹp ưu nhã. Đây chính là đại tiểu thư của Hạ gia – Hạ Băng Vân.

“Tham kiến tiểu thư.”

Một vài người Hạ gia trong quán rượu chắp tay.

Những năm qua, nếu không có Hạ Băng Vân và Tụ Bảo Bồn giúp đỡ, Hạ gia cũng không thể phát triển đến mức hưng thịnh như vậy.

“Tội Ác Khanh kia dám bắt muội muội ta đi, đúng là đáng hận, nhưng cũng may đã được một vị anh hùng cứu giúp, Băng Vân muốn mở mang kiến thức một chút đấy.”

Hạ Băng Vân mỉm cười rung động lòng người, khiến những tu sĩ nam trong Cự Khuyết thành đều sững sờ. Hạ Băng Vân không chỉ là một mỹ nhân, mà còn là một tiên tủy khoáng mạch di động nữa. Nhìn đường cong đôi chân ẩn hiện dưới làn váy nàng, cả đám đàn ông ở đây chỉ muốn ôm đùi Hạ Băng Vân, nói rằng mình không muốn cố gắng nữa. Nhưng đương nhiên bọn họ chỉ có thể tưởng tượng trong mơ mà thôi.

Lúc này, trong tửu lâu, Quân Tiêu Dao đang ngồi tùy ý trên ghế. Nhan Như Mộng ở bên cạnh thì đang bóp vai cho hắn. Hạ Sơ Tình cũng mỉm cười.

Ngay cả Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc, Phong Khiếu Thiên và những người khác cũng ở đây. Tuy biểu hiện của Phong Khiếu Thiên chẳng ra làm sao, gần như không giúp được gì, nhưng dù sao Phong tộc cũng là một đại tộc vô thượng, trưởng lão Hạ gia không tiện gạt bọn họ sang một bên.

“Cuối cùng cũng có thể gặp được Băng Vân.” Vẻ mặt của Phong Khiếu Thiên khá kích động.

Mặc dù cục diện không phát triển giống như suy nghĩ của hắn ta, nhưng chỉ cần gặp mặt là sẽ có cơ hội. Hắn ta tin tưởng với thân phận đạo tử Phong tộc của mình kiểu gì cũng sẽ được Hạ Băng Vân tin tưởng hơn cái tên đàn ông mặt quỷ không rõ lai lịch kia.

Một lát sau, một cô gái xinh đẹp tỏa sáng bước chân vào trong tửu lâu, đó chính là Hạ Băng Vân.

“Tiểu thư…”

Các trưởng lão Hạ gia đứng xung quanh đều chắp tay với Hạ Băng Vân, dù sao nàng cũng gần như được xem là nữ gia chủ đời tiếp

theo của Hạ gia, toàn bộ Hạ gia sau này đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Hạ Băng Vân không để ý đến những người xung quanh, nàng vừa lướt mắt đã nhìn thấy chàng trai mặt quỷ đang ngồi ung dung thưởng trà trên ghế.

Thân là một nữ cường nhân trong giới thương nghiệp, tất nhiên là Hạ Băng Vân biết nhìn người. Nàng phát hiện ra ngay chàng trai trước mặt là một người không thể trêu chọc được, là một nhân vật cao cao tại thượng, lai lịch đáng gờm. Khí chất bình tĩnh lạnh nhạt quan sát hàng tỷ sinh linh kia không thể tùy tiện bắt chước được.

“Băng Vân tỷ!”

Hạ Sơ Tình nhìn thấy Hạ Băng Vân đi vào thì nhanh chóng nhào vào lòng nàng giống như én non bay về tổ.

“Không có việc gì thì tốt, lần sau không cho muội ra khỏi cửa nữa.” Hạ Băng Vân xoa đầu Hạ Sơ Tình, trong đôi mắt xinh đẹp đong đầy sự nuông chiều.

Nhưng điều khiến nàng nghi ngờ chính là tại sao người của Tội Ác Khanh lại biết Hạ Sơ Tình đi đâu? Việc nàng tới Bạo Loạn Tinh Hải thu thập vật liệu hẳn chỉ có người của Thương Minh biết mới đúng.

“Băng Vân tỷ, đều do vị tiểu ca ca kia cứu muội.” Hạ Sơ Tình ngẩng đầu nói.

Hạ Băng Vân nghe thấy thế thì thi lễ với Quân Tiêu Dao rồi nói: “Băng Vân đa tạ công tử đã cứu xá muội.”

“Chỉ là tiện tay mà thôi, không cần khách sáo.” Quân Tiêu Dao vẫn ngồi yên trên ghế, thản nhiên nhấp một ngụm trà rồi trả lời.

Điều này khiến ánh mắt Hạ Băng Vân trở nên khác lạ. Những người đàn ông khác nhìn thấy nàng, có ai không cảm thấy kinh sợ, sợ thất lễ với nàng khiến nàng không vui. Còn chàng trai trước mắt này lại bình tĩnh thản nhiên, đừng nói là đáp lễ, thậm chí hắn còn chưa đứng dậy khỏi ghế nữa. Nói cách khác, hắn không đối xử với Hạ Băng Vân như người ngang địa vị.

Hạ Băng Vân không hề tức giận, ngược lại nàng càng thêm chắc chắn chàng trai trước mắt có lai lịch kinh người.

Hạ Băng Vân không hề hay biết rằng dưới lớp mặt nạ, ánh mắt Quân Tiêu Dao cũng trở nên khác lạ.

“Khí tức kia hẳn là…” Quân Tiêu Dao thầm suy nghĩ trong lòng.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức từ trên người Hạ Băng Vân, là một luồng khí tức khiến hắn quen thuộc.

“Đế Binh, Tụ Bảo Bồn, chẳng lẽ…” Quân Tiêu Dao như nghĩ tới điều gì đó, hai mắt hơi sáng lên.

Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, chẳng tốn công sức lại tới tay.

Hắn khẽ mỉm cười, suy nghĩ thu phục Hạ Băng Vân và cả Hạ gia lại càng thêm chắc chắn.

“Công tử đã cứu được xá muội, dù muốn bất cứ phần thưởng gì cũng có thể nói ra, hẳn là Hạ gia ta có thể thỏa mãn được.”

Vẻ mặt Hạ Băng Vân vẫn điềm tĩnh, không hề bất mãn với thái độ của Quân Tiêu Dao. Tính cách này khiến Quân Tiêu Dao thầm gật đầu, đúng là nguyên liệu tốt để làm quản gia.

“Nếu đã như thế thì ta cũng không khách sáo nữa, ta muốn nàng…”

Quân Tiêu Dao ngắt lời.

Tất cả mọi người xung quanh đều ngạc nhiên. Hắn muốn Hạ Băng Vân à? Khá lắm, đây đâu phải là muốn ăn quả đào, mà là muốn cả vườn đào luôn đấy.

Các trưởng lão của Hạ gia cũng ngạc nhiên. Tuy bọn họ rất muốn chào mời Quân Tiêu Dao thật, nhưng hắn trực tiếp nói muốn đại tiểu thư Hạ gia nhà bọn họ thì hình như hơi đột ngột.

Chương 847 - Cởi mặt nạ ra

Chương 847: Cởi mặt nạ ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Phong Khiếu Thiên chợt cười lạnh. Ngay cả hắn ta còn không theo đuổi được tiểu thư xinh đẹp, cái tên đàn ông mặt quỷ trước mặt này sao có thể làm được. Huống chi kiểu nói chuyện như trai thẳng này còn mạo phạm đến giai nhân.

Nhưng điều khiến Phong Khiếu Thiên và tất cả mọi người bất ngờ chính là Hạ Băng Vân không hề bực bội chút nào. Nàng vừa định lên tiếng nói gì đó, Quân Tiêu Dao lại nói tiếp: "Ta muốn nàng cho ta một thứ trên người nàng."

Chuyện này khiến cả đám đều mở mang tầm mắt. Có thể nói hết trong một câu luôn không?

Hạ Băng Vân cũng che miệng cười nói: "Công tử thật là hài hước, ngài muốn thứ gì trên người Băng Vân đây?"

Quân Tiêu Dao dùng ngón tay gõ gõ thành ghế, thản nhiên nói: "Chỗ này không tiện, vẫn nên tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện riêng đi."

Con cừu béo Hạ Băng Vân này không tốn tí lông cừu thì sao xứng để hắn ra tay cứu Hạ Sơ Tình được.

Lần này, Phong Khiếu Thiên đứng ngồi không yên. Cô nam quả nữ tìm chỗ yên tĩnh nói chuyện riêng, có thể nói chuyện gì chứ?

"Huynh đài, hình như hơi quá đáng thì phải. Đừng nói đến những thứ khác, chỉ với việc huynh đeo cái mặt nạ này thì không thể không khiến người ta nghi ngờ lai lịch của huynh được."

Phong Khiếu Thiên nói nghe rất chính nghĩa, cứ như đang suy nghĩ cho Hạ Băng Vân vậy.

"Liên quan gì tới ngươi?" Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, cảm thấy

hơi buồn cười.

Ánh mắt Phong Khiếu Thiên lóe lên, một khắc sau, thân hình hắn ta hóa thành một ngọn gió lao vụt đến trước mặt Quân Tiêu Dao, trực tiếp tháo mặt nạ quỷ của hắn ra.

Hắn ta muốn biết cái người dám trêu ghẹo Hạ Băng Vân, lại còn giấu đầu lộ đuôi này rốt cuộc là ai.

Quân Tiêu Dao cũng chẳng hề phản ứng, dù sao thì bây giờ hắn không cần phải che giấu gì nữa.

Mặt nạ bị tháo ra, trong phút chốc, một gương mặt tuấn tú không tì vết, không minh xuất trần giống như trích tiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Khi nhìn thấy khuôn mặt này, tất cả đàn ông ở đâu đều sửng sốt, kinh ngạc, rung động đến ngây người. Phụ nữ thì ngạt thở và ngơ ngác.

Không biết là ai đã dùng giọng điệu hoảng sợ thất thanh kêu lên: “Là thần tử Quân gia, không ngờ lại là hắn thật!”

Đầu óc của tất cả mọi người đều như muốn nổ tung, giống như có sấm chớp xẹt qua chân trời. Một truyền kỳ trẻ tuổi chỉ tồn tại trong lời đồn đãi lại xuất hiện sừng sững trước mặt bọn họ, sức chấn động này không thể nói rõ được, khiến đầu óc người ta trở nên mê muội, cảm thấy cực kỳ không chân thực, giống như thần tiên trực tiếp giáng lâm trước mắt người đời.

Hạ Sơ Tình ngơ ngác, gần như hưng phấn đến nỗi ngạt thở. Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi người đã cứu mình lại chính là thần tử Quân gia trẻ tuổi vô địch trong truyền thuyết.

“Chẳng trách…” Trái tim Hạ Sơ Tình rung động đến nỗi tê dại.

Thiên kiêu bình thường sao có thể giết nổi cường giả Đại Thánh Cảnh, chỉ có truyền kỳ như Quân Tiêu Dao mới có thể làm được.

Vừa nghĩ tới việc mình được một truyền kỳ trẻ tuổi thế này cứu được, hơn nữa còn được hắn ôm vào lòng, Hạ Sơ Tinh cảm thấy hơi choáng váng.

Hạnh phúc đến quá đột ngột!

Nhìn thấy gương mặt tuấn tú đẹp trai của Quân Tiêu Dao, Hạ Sơ Tình mỉm cười ngây thơ. Tiểu cô nương giống như nàng sao có thể chống lại sức hấp dẫn của Quân Tiêu Dao, chứ nói chi Quân Tiêu Dao lại còn là ân nhân cứu mạng nàng.

Ngay cả một người thông minh tài trí, vui buồn gì cũng không thể hiện ra ngoài như Hạ Băng Vân cũng hơi chấn động. Nàng đoán có lẽ thân phận của chàng trai mặt quỷ rất cao, lai lịch lớn kinh người, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ hắn lại là thần tử Quân gia danh tiếng lẫy lừng kia.

Với thân phận này, ngay cả đại tiểu thư Hạ gia như nàng cũng còn lâu mới sánh bằng. Bất cứ tiền tài, bản lĩnh gì đứng trước mặt Quân Tiêu Dao cũng chẳng đáng là bao.

Chẳng trách Quân Tiêu Dao không đối xử với nàng như người ngang địa vị, bởi vì thân phận của đôi bên vốn đã không nằm trên một đường thẳng.

Còn cái tên Phong Khiếu Thiên đã tự tay cởi mặt nạ của Quân Tiêu Dao ra thì lúc này đã đờ người ra giống như hóa đá. Hắn ta vô cùng ngơ ngác, đầu óc trống rỗng, suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Hắn ta từng cho rằng dưới lớp mặt nạ quỷ kia nói không chừng là một vị truyền nhân bất hủ nào đó, dù vậy thì hắn ta cũng không sợ, bởi ít nhiều gì hắn ta cũng là đạo tử của Phong tộc, có thân phận không thấp. Nhưng bây giờ nhìn thấy Quân Tiêu Dao mang vẻ mặt lạnh nhạt kia, Phong Khiếu Thiên choáng váng. Mẹ nó, sói đội lốt cừu cũng đừng đến mức này chứ, sẽ sợ tới mức bị bệnh tim đó biết không hả!

Quân Tiêu Dao thoáng liếc nhìn Phong Khiếu Thiên bị dọa sợ, thản nhiên nói với giọng nghiền ngẫm: “Bây giờ ngươi thấy được rồi, hài lòng chưa?”

Hai chân Phong Khiếu Thiên mềm nhũn, quỳ phịch xuống mặt đất.

Ai có thể ngờ được đường đường là đạo tử Phong tộc lại bị dọa sợ

đến nỗi quỳ xuống đất chứ!

“Thần… thần tử Quân gia, ta… ta…” Giọng nói của Phong Khiếu Thiên cũng run run.

Ngoài thanh danh lẫy lừng ra, Quân Tiêu Dao còn nổi tiếng với sự sát phạt quả đoán của mình.

Phong Khiếu Thiên vừa nghĩ tới thái độ của mình với Quân Tiêu Dao khi trước, thậm chí còn nghĩ tới việc trêu ghẹo người phụ nữ của Quân Tiêu Dao, hắn ta cảm thấy mạng của bản thân chẳng còn nữa.

Hắn ta chỉ là một đạo tử của Phong tộc, trước mặt Quân Tiêu Dao thì chỉ giống như một con sâu cái kiến có thể tiện tay giết chết mà thôi. Thậm chí Phong tộc còn không dám truy cứu, có khi còn phải nhận lỗi trước mặt Quân Tiêu Dao.

Nhan Như Mộng đang xoa bóp vai cho Quân Tiêu Dao thì bật cười thành tiếng, nhìn Phong Khiếu Thiên đang quỳ rạp dưới đất với ánh mắt ngập tràn hứng thú.

Lúc trước Phong Khiếu Thiên còn định bắt chuyện với nàng, kết quả là bị bơ đẹp. Cũng may lúc đó hắn ta không làm ra hành động gì quá khích, nếu không thì sao có thể sống được tới bây giờ.

“Tại hạ có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, xin thần tử thứ tội!” Phong Khiếu Thiên dập đầu xuống đất, phát ra tiếng cộp cộp.

Trước mặt Hạ Băng Vân mà hắn ta lại quỳ xuống dập đầu trước một người đàn ông khác, cầu xin tha thứ, hình tượng của hắn ta coi như đã bị hủy sạch. Nhưng bây giờ ngay cả tính mạng còn sắp mất đi, mỹ nhân gì đó chỉ đành gác lại sau lưng.

Chương 848 - Hạ gia có cơ hội một bước lên trời

Chương 848: Hạ gia có cơ hội một bước lên trời

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên, loại sâu kiến như thế vốn chẳng thể lọt vào mắt hắn. Cũng may Phong Khiếu Thiên không phải dạng ngu ngốc, tuy khi trước có ý kiến với hắn nhưng không khiêu khích kiểu mất não, nếu không thì sao hắn ta có thể sống được tới bây giờ?

“Phong tộc… Thái Hư Chi Phong…” Quân Tiêu Dao suy tư một lúc.

“Thần tử, xin hãy tha cho đạo tử tộc ta một mạng.”

Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc cũng hạ mình chắp tay với Quân Tiêu Dao. Mặc dù Phong Khiếu Thiên chẳng ra làm sao, nhưng dù gì hắn ta cũng là đạo tử Phong tộc, nếu chết trước mặt công chúng thì sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của Phong tộc.

Quân Tiêu Dao không trả lời, trái lại nhìn sang Hạ Băng Vân, lạnh nhạt hỏi lại: “Bây giờ bản thần tử có tư cách mời Hạ cô nương nói chuyện riêng chưa?”

Hạ Băng Vân nghe thấy thế thì vội vàng đáp lễ, trả lời: “Băng Vân sợ hãi, có thể nói chuyện cùng thần tử là niềm vinh hạnh của Băng Vân, Băng Vân vui mừng còn chẳng kịp nữa là.”

Nhìn thấy thái độ của Hạ Băng Vân thay đổi trong chớp mắt, tất cả mọi người ở đây đều cảm thán không thôi. Dù lúc trước Hạ Băng Vân vẫn khách sáo với Quân Tiêu Dao đeo mặt nạ, nhưng nàng vẫn ỷ vào thân phận của bản thân nên không khiêm tốn cho lắm. Bây giờ, sau khi thân phận của Quân Tiêu Dao được phơi bày, tiểu thư xinh đẹp nổi tiếng gần xa này lại tỏ thái độ khiêm tốn lấy lòng.

Không thể không nói, cái thứ thân phận địa vị này, dù là giai cấp nào cũng không thể thoát khỏi được.

Quân Tiêu Dao đứng dậy, Hạ Băng Vân theo sát phía sau giống như nha hoàn.

Mãi đến khi hai người đi vào phòng trong, toàn trường mới nhốn nháo lại lần nữa.

“Ôi trời đất ơi, không ngờ lại là thần tử Quân gia thật, còn là lần đầu tiên nhìn thấy ở khoảng cách gần như vậy đấy.”

“Lúc trước tôi đã đoán thế rồi, chỉ là không xác định được, bây giờ xem ra nếu là thần tử Quân gia thì đối phó với một Đại Thánh bị thương cũng là hợp tình hợp lý.

“Nói chứ nhìn gần thì thần tử đẹp trai thật đấy, chẳng trách có nhiều tiên tử thần nữ chết mê chết mệt vì hắn như thế.”

“Nghe nói mấy vị nữ thần nổi tiếng trên Cổ Lộ như Khương Thánh Y và Khương Lạc Ly đều có quan hệ mập mờ với thần tử Quân gia đấy.”

“Thế thì sao chứ, nhân bất phong lưu uổng thiếu niên, ta mà có vẻ ngoài, thân phận và thực lực giống như thần tử thì chắc chắn sẽ có hậu cung ba nghìn mỹ nữ, mỗi ngày chơi với một người, mười năm chẳng hề lặp lại.” Một vài tu sĩ nói với vẻ phóng túng.

“Xì, ngươi cho rằng thần tử là kiểu người dung tục như các người à, hắn nhất định là một người vô cùng chung tình, một lòng một dạ, che chở cho bạn lữ vô cùng.” Có nữ tu gắt gỏng phản bác.

Các trưởng lão Hạ gia ở bên này đều không nói được gì. Trước đó bọn họ còn muốn chào mời Quân Tiêu Dao làm rể, bây giờ xem ra suy nghĩ này quả thật là vô cùng nực cười. Đừng nói là một Hạ gia, dù có mười Hạ gia cộng lại cũng không thể.

“Nếu như tiểu thư có thể bấu víu quan hệ với thần tử thì sẽ có ý nghĩa to lớn với Hạ gia ta.” Trưởng lão Hạ gia sáng mắt lên.

“Đúng thế, dù có làm thiếp cũng không sao, đây chính là cơ hội giúp Hạ gia ta một bước lên mây, nói không chừng Hạ gia chúng ta có thể mượn chuyện này trở thành bá chủ đứng đầu Vạn Tộc Thương Minh, khống chế toàn bộ liên minh.

Trong lòng một vài trưởng lão Hạ gia nổi lên dã tâm.

Trong mắt Chí Tôn của Hạ gia cũng lóe sáng. Đây chính là cơ hội nghìn năm có một, nếu không nắm chắc thì chắc chắn Hạ gia sẽ hối hận cả đời.

“Băng Vân, nhất định phải nắm chắc cơ hội đấy.” Chí Tôn Hạ gia khẽ siết tay, lẩm bẩm trong lòng.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có hai người là Quân Tiêu Dao và Hạ Băng Vân.

Quân Tiêu Dao đang đánh giá Hạ Băng Vân. Mái tóc nàng đen như mực, được búi thành một búi trông vô cùng trang nhã và đoan chính. Làn da trắng mịn như ngọc tỏa ánh hào quang. Ngũ quan tinh xảo thanh tú, gương mặt động lòng người. Dáng người nàng không quá “trước cong sau vểnh” nhưng lại có những đường cong mềm mại xinh đẹp, lộ ra sự mỹ miều của con gái. Toàn thân nàng tỏa ra sự tao nhã xinh đẹp thông minh.

Nhận thấy ánh mắt dò xét của Quân Tiêu Dao, Hạ Băng Vân khá ngạc nhiên, và còn hơi căng thẳng. Trước giờ toàn là nàng nhìn rõ người khác, nhưng lần này nàng lại có cảm giác Quân Tiêu Dao đã nhìn rõ mình. Ở trước mặt Quân Tiêu Dao, dường như tất cả mọi thứ của nàng đều lộ ra hoàn toàn.

“Căng thẳng cái gì, bản thần tử đâu phải ác ma, sợ ta ăn mất nàng à?

Quân Tiêu Dao cười khẽ rồi ngồi xuống.

Nghe hắn nói vậy, gương mặt Hạ Băng Vân đỏ ửng. Sao mấy lời này nghe cứ mập mờ trêu ghẹo người khác thế?

“Lần đầu tiên nhìn thấy thần tử trong truyền thuyết, Băng Vân khó tránh khỏi căng thẳng.” Hạ Băng Vân nói.

“Không cần, nàng biết ta muốn thứ gì trên người nàng không?” Quân Tiêu Dao dùng ngón tay gõ lên thành ghế, hỏi với giọng thản nhiên.

“Băng Vân không biết.” Hạ Băng Vân trả lời.

Nhờ có Tụ Bảo Bồn nên nàng có khá nhiều bảo bối. Nhưng vừa nghĩ đến thân phận thần tử Quân gia của Quân Tiêu Dao, nàng cảm thấy thứ trên người mình có thể lọt vào mắt của Quân Tiêu Dao hẳn là không nhiều.

“Chẳng lẽ là…” Hạ Băng Vân đột nhiên nghĩ đến một thứ.

Đó là bí mật chỉ có một mình nàng biết, thậm chí ngay cả cha mẹ nàng và muội muội Hạ Sơ Tình cũng không hề biết.

“Thứ bản thần tử muốn là một trong Cửu Đại Thiên Thư trên người nàng – Bảo Thư!”

Hắn vừa dứt lời, cơ thể mềm mại của Hạ Băng Vân run lên, trong đầu như muốn nổ tung!

Nàng hoàn toàn không ngờ bí mật lớn nhất trên người mình lại bị Quân Tiêu Dao phát hiện tùy tiện như thế.

Đương nhiên lúc này Hạ Băng Vân không biết Quân Tiêu Dao đã có được Thể Thư và Không Thư. Hắn có thể dựa vào hai quyển sách này để cảm ứng Bảo Thư trên người Hạ Băng Vân. Còn những người nắm giữ Thiên Thư khác muốn cảm ứng được Quân Tiêu Dao là chuyện không thể nào. Bởi vì nếu Quân Tiêu Dao không muốn tiết lộ, bất kỳ ai cũng không thể nhìn thấu thực hư về hắn.

“Tại sao thần tử đại nhân lại biết được?” Hạ Băng Vân hết sức tò mò.

Bảo Thư là bí mật lớn nhất của nàng, trước giờ nàng chưa từng tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai.

“Bởi vì ta cũng là người nắm giữ Thiên Thư.” Quân Tiêu Dao nói thẳng.

“Thì ra là thế.” Hạ Băng Vân khẽ gật đầu.

Chương 849 - Chiếm lấy tất cả của Hạ gia

Chương 849: Chiếm lấy tất cả của Hạ gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mặc dù Hạ Băng Vân không rõ Quân Tiêu Dao làm cách nào cảm ứng được Thiên Thư của mình thông qua Thiên Thư của hắn, nhưng đây là bản lĩnh của Quân Tiêu Dao, tất nhiên nàng không thể biết rõ ngọn nguồn được.

“Vậy làm sao thần tử biết được Băng Vân nắm giữ Bảo Thư trong Cửu Đại Thiên Thư?” Hạ Băng Vân tiếp tục hỏi.

“Đế Binh Tụ Bảo Bồn là thứ có thể tùy ý nhặt được à?” Quân Tiêu Dao cười cười.

Nếu nói đó là vận may thì vận may này hơi lố rồi đấy.

“Quả là không giấu được thần tử đại nhân. Đúng vậy, Băng Vân có giữ Bảo Thư.”

Bí mật bị bại lộ hoàn toàn, Hạ Băng Vân cũng không thể che giấu được gì nữa. Nàng bèn kể sơ lại mọi chuyện một chút.

Thì ra từ lúc còn rất nhỏ, nàng đã có được nửa quyển Bảo Thư. Sau đó, nàng lại dựa vào nửa quyển Bảo Thư trong tay để tìm ra Đế Binh Tụ Bảo Bồn, mà bên trong Tụ Bảo Bồn lại có nửa quyển Bảo Thư còn lại.

Cửu Đại Thiên Thư cũng được xem như thiên địa chí bảo có linh tính, sẽ tự tìm chủ nhân cho bản thân từ cõi u minh, để họ trở thành người nắm giữ Thiên Thư.

Hạ Băng Vân chính là người nắm giữ Thiên Thư.

“Vậy bây giờ bản thần tử muốn Bảo Thư cực kỳ quý báu này, nàng sẽ giao nó ra chứ?” Quân Tiêu Dao nhìn Hạ Băng Vân, hỏi.

Hắn đã đưa ra quyết định phải thu thập đủ Cửu Đại Thiên Thư.

Quân Tiêu Dao mơ hồ cảm thấy đằng sau Cửu Đại Thiên Thư cất giấu bí mật to lớn. Thế nhân đồn rằng nếu có thể tập hợp đủ Cửu Đại Thiên Thư thì có thể lờ mờ nhìn thấy con đường thành tiên.

Đương nhiên lời đồn chỉ là lời đồn, suy cho cùng cũng chưa có ai tập hợp đủ Cửu Đại Thiên Thư.

Có thể nói bảo vật cực kỳ quý giá giống như Cửu Đại Thiên Thư này không thể dùng bất cứ giá trị gì để so sánh được. Ngay cả người có xuất thân từ thương nghiệp thế gia, am hiểu cân nhắc giá trị như Hạ Băng Vân cũng không muốn giao nó ra.

Có điều giao hay không giao là chuyện của Hạ Băng Vân, còn Quân Tiêu Dao nhất định sẽ lấy được. Nếu mềm không được thì chuyển sang cứng.

Nhưng điều khiến Quân Tiêu Dao bất ngờ chính là Hạ Băng Vân chỉ chần chờ một chốc rồi lấy ngón tay xoa vào pháp giới không gian giữa ngón tay. Một quyển sách làm từ lá vàng bỗng hiện ra.

Hạ Băng Vân dùng hai tay dâng quyển sách lên, nói: “Bảo Thư ở đây.”

“Ồ?”

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ vẻ khác lạ. Hắn nhận lấy quyển sách, dò xét một lượt là có thể đưa ra kết luận đây đúng là Bảo Thư, không phải hàng giả.

Sự quả quyết này khiến Quân Tiêu Dao phải nhìn Hạ Băng Vân bằng ánh mắt khác.

“Một thứ quý giá như vậy mà nàng cứ giao ra như thế sao?” Quân Tiêu Dao hỏi với vẻ hứng thú.

Hắn còn tưởng rằng phải dùng biện pháp mạnh nữa chứ.

“Thần tử đã cứu xá muội, Băng Vân vô cùng cảm kích. Chỉ là một quyển Bảo Thư mà thôi, nếu thần tử muốn, tất nhiên ta sẽ dâng lên.” Hạ Băng Vân không hề tỏ vẻ không nỡ.

“Xem ra quyển Bảo Thư này nàng cũng đã lĩnh hội gần hết rồi.”

Quân Tiêu Dao cười nói.

Dù sao Hạ Băng Vân cũng đã có được nửa quyển Bảo Thư từ nhỏ. Dù Bảo Thư có sâu sắc huyền bí thì nàng cũng đã tìm hiểu được.

Hạ Băng Vân cũng khẽ gật đầu thừa nhận.

Nàng quả quyết giao Bảo Thư ra như vậy, ngoài việc lấy lòng Quân Tiêu Dao ra thì cũng là vì nàng đã hiểu được phần nào sự tinh túy trong đó. Và đương nhiên với thiên phú của Hạ Băng Vân thì nàng không thể nào lĩnh ngộ hoàn toàn tinh túy của Bảo Thư được.

“Bất luận là vì nguyên nhân gì, nàng thật sự khiến bản thần tử cảm thấy bất ngờ.” Quân Tiêu Dao vừa nói vừa thản nhiên cất Bảo Thư vào pháp khí không gian.

Đến lúc này, Quân Tiêu Dao đã đạt được ba trong Cửu Đại Thiên Thư.

Bảo Thư trong Cửu Đại Thiên Thư quản lý khí đạo, có được năng lực luyện khí. Chỉ cần tu luyện đến cực hạn là có thể khống chế bất cứ thần binh lợi khí nào, thậm chí có thể khống chế cả Đế Binh, còn có thể cướp đoạt binh khí của đối phương.

Ngoài ra, Bảo Thư còn có năng lực tìm kiếm cảm ứng các loại bảo vật và tài nguyên khoáng sản. Đây cũng là lý do vì sao Hạ Băng Vân có thể tự xưng là tiểu phú bà. Ngoại trừ sự giúp đỡ của Tụ Bảo Bồn, Bảo Thư cũng đã giúp Hạ Băng Vân tìm kiếm không ít bảo bối.

“Có thể góp được một phần sức lực nhỏ bé cho thần tử là niềm vinh hạnh của Băng Vân.” Hạ Băng Vân mỉm cười nói.

Nàng là một cô gái mạnh mẽ, thủ đoạn phi phàm, linh hoạt khéo léo. Nếu đã có cơ hội trèo lên cành cây cao là Quân Tiêu Dao, tất nhiên nàng sẽ không từ bỏ dễ dàng.

“Nếu đã như vậy, nàng có bằng lòng tận trung với bản thần tử không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Câu này khiến Hạ Băng Vân sững sờ đôi chút, sau đó trong đôi mắt

xinh đẹp hiện lên vẻ sợ hãi xen lẫn với vui mừng.

Với sự thông minh của nàng, sao có thể không biết ý nghĩa của câu này cho được.

Thật ra lúc nãy Hạ Băng Vân đang tính toán trong lòng xem nên bấu víu quan hệ với Quân Tiêu Dao như thế nào. Nàng đã muốn đề nghị nhưng lại sợ phản tác dụng, khiến Quân Tiêu Dao không thích, thế thì mọi chuyện biến thành xôi hỏng bỏng không mất.

Bây giờ Quân Tiêu Dao đã chủ động đề nghị, chắc chắn đây chính là cơ hội của nàng.

“Tất nhiên là Băng Vân bằng lòng.” Hạ Băng Vân đồng ý mà không hề do dự.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên sâu thẳm, hắn nói: “Nàng phải suy nghĩ cho thật kỹ, ta không chỉ muốn nàng mà còn muốn cả Hạ gia gia nhập vào Quân Đế Đình dưới trướng ta. Điều này cũng có nghĩa là tất cả mọi thứ của Hạ gia đều thuộc về Quân Đế Đình, bao gồm cả những tài nguyên kia, và cả Đế Binh, Tụ Bảo Bồn!”

Hắn vừa dứt lời, vẻ vui mừng trên mặt Hạ Băng Vân đã cứng đờ. Nàng cứ nghĩ rằng Quân Tiêu Dao chỉ muốn giữ lại mỗi mình nàng bên cạnh, kết quả lại phát hiện thứ mà Quân Tiêu Dao muốn là toàn bộ Hạ gia! Hơn nữa hắn còn muốn tất cả tài nguyên bảo vật, bao gồm cả Đế Binh Tụ Bảo Bồn.

Đây quả là giở trò chặt chém, muốn chiếm lấy tất cả của Hạ gia!

Nếu đổi lại là bất kỳ thiên kiêu nào khác dám nói ra những lời này, dù cho Hạ Băng Vân có được dạy dỗ tốt cũng sẽ nổi giận, lạnh lùng mắng mỏ.

Nhưng người nói ra lời này lại là thần tử Quân gia có địa vị tôn kính, dù Hạ Băng Vân có bất mãn đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể giấu kín trong lòng. Thậm chí ngoài mặt nàng còn không dám tỏ vẻ tức giận hay bất mãn, chỉ sợ làm cho Quân Tiêu Dao không vui.

Chương 850 - Tứ đại chủng tộc nguyên tố

Chương 850: Tứ đại chủng tộc nguyên tố

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thần tử đại nhân, chuyện này không phải một mình Băng Vân có thể quyết định được.” Trong mắt Hạ Băng Vân lộ vẻ hơi ấm ức.

Nàng vốn vô cùng xinh đẹp, bây giờ lại tỏ vẻ ấm ức càng khiến người ta động lòng hơn.

Quân Tiêu Dao cười nhạt một tiếng, mưu kế kiểu này không có tác dụng gì với hắn.

“Hạ cô nương cảm thấy bản thần tử bá đạo quá à?”

“Sao Băng Vân dám nghĩ như vậy chứ.” Hạ Băng Vân trả lời.

“Nếu như ta nói ta có thể giúp đỡ Hạ gia khống chế toàn bộ Vạn Tộc Thương Minh thì sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Cái gì?” Thân thể mềm mại của Hạ Băng Vân run lên, trong đôi mắt xinh đẹp hiện vẻ kinh ngạc giật mình.

Vạn Tộc Thương Minh là một tổ chức thương nghiệp vô cùng to lớn, lợi ích giữa các bên đan xen khó tách rời. Quyền lợi của Nhân tộc, Yêu tộc, Thái Cổ Hoàng tộc và các đại chủng tộc xen lẫn với nhau, giống như một búi chỉ rối. Trước giờ chưa có thế lực bá chủ nào có năng lực khống chế Vạn Tộc Thương Minh hoàn toàn. Ngay cả Hạ gia cực kỳ giàu có cũng chỉ là một trong những bá chủ mà thôi.

“Chẳng lẽ nàng không cảm thấy chuyện muội muội nàng trùng hợp bị Tội Ác Khanh bắt cóc là rất kỳ lạ à?” Quân Tiêu Dao dẫn dắt.

Hạ Băng Vân khẽ gật đầu. Trước đó nàng cũng nghi ngờ chuyện này. Hiện giờ xem ra có lẽ là trong Vạn Tộc Thương Minh có kẻ không ưa Hạ gia, thậm chí là ghen ghét bọn họ. Dù sao bây giờ Hạ gia đã nắm trong tay rất nhiều thương lộ và tài sản trong Vạn Tộc

Thương Minh, thậm chí đã bắt đầu uy hiếp đến những bá chủ khác.

“Có bản thần tử giúp đỡ, Hạ gia các ngươi muốn khống chế toàn bộ Vạn Tộc Thương Minh cũng không phải chuyện gì khó.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn không hề khoe khoang khoác lác mà thật sự là có năng lực như thế.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạ Băng Vân cũng ánh lên vẻ kích động. Đây là giấc mộng của Hạ gia bọn họ từ xưa đến nay. Có sự giúp đỡ của Quân Tiêu Dao, giấc mộng này có thể sẽ biến thành sự thật.

Không…

Chắc chắn là có thể biến thành sự thật!

“Hạ gia ta bằng lòng lấy thần tử làm đầu!” Hạ Băng Vân nói với giọng điệu kiên định.

Lúc này nàng hoàn toàn có tư cách thay Hạ gia nói những lời này.

“Được.” Quân Tiêu Dao hết sức hài lòng.

Mặc dù mục tiêu ban đầu của hắn là Hạ gia, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy trực tiếp khống chế Vạn Tộc Thương Minh mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Vạn Tộc Thương Minh sẽ cung cấp tài nguyên liên tục cho Quân Đế Đình, mà Hạ gia chính là con cờ Quân Tiêu Dao dùng để khống chế Vạn Tộc Thương Minh.

“Chờ ta đi đến Chung Cực Cổ Lộ, chuyện này ta sẽ tìm người sắp xếp, các nàng cứ kiên nhẫn chờ đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ thần tử.” Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Băng Vân sáng lấp lánh.

Nàng biết chỉ với một câu của Quân Tiêu Dao đã có thể làm thay đổi toàn bộ vận mệnh của Hạ gia.

“Sau này sẽ là người một nhà rồi, không cần phải vậy đâu.” Quân Tiêu Dao nói xong thì vung tay lên, năm Chứng Đạo Ấn sáng chói lơ lửng trong không trung.

“Đây là…” Hạ Băng Vân lại tiếp tục sửng sốt, không tài nào tin được.

Đây chính là năm Chứng Đạo Ấn!

Phải biết là trên Chung Cực Cổ Lộ, chỉ cần dung hợp một, hai Chứng Đạo Ấn là đã có thể trở thành thiên kiêu đứng hàng đầu. Thiên kiêu dung hợp năm Chứng Đạo Ấn hiếm như lá mùa thu, đã ít càng thêm ít.

“Ta đối xử với người nhà không hề keo kiệt, nàng cất đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Hạ Băng Vân hít sâu một hơi, cố nén nỗi kích động rồi nhận lấy chúng. Những thứ này cho dù có tiền cũng không mua được.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạ Băng Vân bỗng hiện lên vẻ kiên định: “Mời công tử gieo Nô Ấn cho Băng Vân.”

Nếu Quân Tiêu Dao đã hào phóng như vậy, tất nhiên nàng cũng phải “bánh ít đi, bánh quy lại”. Và trung thành chính là lễ vật tốt nhất.

Quân Tiêu Dao nhướng mày, mỉm cười.

Hắn thích nói chuyện với người thông minh, mà Hạ Băng Vân lại là một người cực kỳ thông minh, nếu không thì nàng cũng không thể điều hành cả một thương cổ thế gia như này được.

“Vậy thì không cần, ta tin nàng là một cô gái thông minh, sẽ không làm ra hành động phản bội.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn cũng không đến nỗi chẳng thể khống chế nổi một người phụ nữ.

Quân Tiêu Dao càng như vậy, Hạ Băng Vân càng cảm thấy kính sợ hơn. Nàng phát hiện những suy nghĩ, tính toán của mình vốn chẳng bằng một góc của Quân Tiêu Dao. Thử hỏi một vị thần sẽ để

ý đến mưu kế và tính toán của phàm nhân hay sao? Đương nhiên là không rồi.

Sau khi mọi chuyện đã được quyết định, bầu không khí cũng hòa hoãn hơn.

Hạ Băng Vân rất tài giỏi. Sau khi xác định mình đã trở thành người của Quân Tiêu Dao, nàng bắt đầu suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.

“Đúng rồi, Hạ gia các nàng có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Vô Căn Chi Thủy, Bất Diệt Thần Hỏa và Thái Hư Chi Phong không?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Hạ Băng Vân đáp: “Bốn thứ này đều cực kỳ hiếm có, Hạ gia ta cũng không có. Có điều công tử gặp may đấy, tuy bọn ta không có nhưng có người lại có.”

“Quả nhiên, là Phong Khiếu Thiên kia sao?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Phong Khiếu Thiên đến từ Phong tộc, chắc hẳn Phong tộc có Thái Hư Chi Phong. Thạch tộc có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Vũ tộc có Vô Căn Chi Thủy, Viêm tộc có Bất Diệt Thần Hỏa.” Hạ Băng Vân trả lời.

Phong tộc, Vũ tộc, Thạch tộc, Viêm tộc đều là chủng tộc nguyên tố. Tộc nhân bọn họ khi sinh ra đã mang một loại nguyên tố nào đó, có thể đi đến cực hạn của đường đó.

Đừng nên xem thường những chủng tộc nguyên tố này. Từ rất lâu trước kia, những tộc này đã từng xuất hiện các cường giả danh chấn chư thiên như Thủy Thần, Hỏa Thần,…

“Vậy thì đơn giản, đến lúc đó cứ bắt bọn họ tiến cống là được.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Đó là đương nhiên, cho dù là để kết thiện duyên với công tử, bọn họ cũng sẽ đồng ý.” Hạ Băng Vân cười nói.

Bây giờ nàng đang suy nghĩ thay cho Quân Tiêu Dao.

“Phải rồi, công tử sưu tầm bốn thứ này không phải là vì tu luyện Thế Giới Tạo Hóa Đạo đấy chứ?” Hạ Băng Vân chớp mắt, hỏi.

“Nàng rất thông minh, vậy thì?” Quân Tiêu Dao nói.

Nghe thấy Quân Tiêu Dao tán dương mình, Hạ Băng Vân lại càng cười tươi hơn.

“Công tử, trước đó có tin đồn rằng trong nội vực Bạo Loạn Tinh Hải có Tạo Hóa Chi Chu xuất hiện. Nghe đồn Tạo Hóa Chi Chu chính là do đại năng cổ đại mô phỏng theo Độ Thế Phương Chu trong thần thoại tạo nên, bên trong ẩn chứa một tiểu thế giới hoàn chỉnh, chất chứa vô số tài nguyên, thần binh bảo vật, thuốc bất tử, … Thậm chí trong đó còn có thế giới tạo hóa bản nguyên hoàn chỉnh, nói không chừng sẽ có ích cho việc tu luyện của công tử.” Hạ Băng Vân nói.

Tin tức này khiến mắt Quân Tiêu Dao sáng lên.

Chương 851 - Tạm thời ngừng lại

Chương 851: Tạm thời ngừng lại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện tại hắn đang suy nghĩ đến việc tu luyện bên trong vũ trụ. Một tiểu thế giới tạo hóa bản nguyên hoàn chỉnh chắc chắn sẽ có tác dụng tham khảo và trợ giúp cho hắn rất nhiều. Thậm chí Quân Tiêu Dao còn có thể luyện hóa tiểu thế giới tạo hóa bản nguyên kia, gia tăng tốc độ tiến hóa của vũ trụ bên trong cơ thể mình.

Đến lúc đó, hắn lại lấy thêm các thiên địa kỳ vật như Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ tứ đại chủng tộc nguyên tố, vũ trụ bên trong hắn chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, thực lực cũng tăng lên nhiều.

“Đúng rồi, nàng có biết lai lịch của cường giả cổ đại đã chế tạo ra Tạo Hóa Chi Chu hay không?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Cường giả cổ đại càng có tu vi cao thâm thì thế giới tạo hóa bản nguyên mà họ để lại cũng càng thêm sâu sắc, đáng để hắn tìm hiểu khám phá.

“Hình như là… Đại năng giả Vô Thượng Tiên Đình cổ đại.”

“Vô Thượng Tiên Đình…”

Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ vẻ suy tư.

Nói thật, nếu như thật sự có thế lực nào có thể khiến Quân Tiêu Dao coi trọng một chút.

Sợ rằng cũng chỉ có một ít thế lực kia, truyền thừa của thế lực bất hủ đỉnh cấp cổ lão giống như Quân Gia.

Vô Thượng Tiên Đình không nghi ngờ là một trong những thế lực có nội tình sâu nhất.

Cho dù Vô Thượng Tiên Đình từng thống trị Cửu Thiên Tiên Vực đã triệt để sụp đổ.

Nhưng đã từng là bá chủ tiên vực, nhưng vẫn là trâu yếu còn hơn bò khỏe.

Thế lực còn sót lại đều mạnh hơn những bất hủ thế lực cường thịnh kia.

Mà đến tận bây giờ Quân Tiêu Dao cũng chưa từng gặp được bất kỳ cường giả trẻ tuổi nào của Vô Thượng Tiên Đình.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không lơ là.

Hắn biết mục tiêu cũ của Quân Gia là lật đổ Vô Thượng Tiên Đình, trở thành người cầm đầu nắm giữ tiên vực.

Đấy mới là mộng tưởng của Quân Gia.

Quân Tiêu Dao cũng không ngại hoàn thành nguyện vọng này vì gia tộc của mình.

Mà muốn hoàn thành nguyện vọng này, Vô Thượng Tiên Đình là sự cản trở lớn nhất trong đó.

Cho dù Vô Thượng Tiên Đình đã sụp đổ và chia thành nhiều mạch, nhưng bọn hắn vẫn có dã tâm quay về thời kỳ đỉnh phong như cũ.

“Tiếp theo, các ngươi phải tỉ mỉ theo dõi chiều hướng của thuyền tạo hóa.” Quân Tiêu Dao nói.

“Vâng.” Hạ Băng Vân gật đầu.

Sau đó hai người đi ra.

Bên ngoài toàn bộ mọi người đều đang đợi.

Đặc biệt là nhóm trưởng lão của Hạ Gia, vô cùng căng thẳng, đổ mồ hôi tay.

Cả vị cường giả Chí Tôn của Hạ Gia lúc này tâm cảnh cũng có chút ba động.

“Hạ Gia ta bây giờ tuy hưng thịnh, nhưng cũng gặp phải sự kiêng dè của nhiều phương cự đầu trong Vạn Tộc Thương Minh, nếu

như không có sự giúp đỡ ở bên ngoài thì khó mà đạt được một thiên địa mới.”

Vị Chí Tôn của Hạ Gia thầm nói.

Hạ gia muốn cố gắng tiến thêm một mước nữa thì nhất định phải mượn lực lượng mạnh mẽ hơn.

Mà Quân Tiêu Dao vừa hay chính là cỗ lực lượng này.

Còn như Phong Tiếu Thiên kia, vẫn như cũ quỳ dưới đất, căn bản không dám đứng dậy.

Khuôn mặt hắn u ám, trong mắt tràn đầy sự hối hận.

Hắn thề nếu lần này có thể sống đi ra, về sau hắn sẽ không động vào nữ nhân nữa!

Nhìn Phong Tiếu Thiên quỳ dưới đất không dám đứng dậy, tất cả mọi người ở đây đều cảm thán.

Đường đường là Đạo tử Phong Gia, lúc này lại giống như tội phạm đang chờ phán quyết vậy, thật làm cho người ta thổn thức.

Điều này cũng để cho mọi người hiểu rằng địa vị và uy thế của Thần tử Quân Gia rốt cuộc là như thế nào.

“Điều này, thật là phiền phức…” Chuẩn Chí Tôn của Phong Gia cũng nắn huyệt thái dương, cảm giác vô cùng khó giải quyết.

Trước kia có truyền ngôn, Thần tử Quân Gia thủ đoạn quả quyết, tất cả người mạo phạm hắn đều không có kết cục tốt đẹp gì.

Khi mọi người đều đang nghĩ ngợi.

Quân Tiêu Dao và Hạ Băng Vân đi ra rồi.

Mọi người có thể quan sát được.

Hạ Băng Vân lại đi phía sau Quân Tiêu Dao, giống như một nha hoàn tùy tùng.

Mà ánh mắt của cô ta sáng lên mang theo sự sùng bái thỉnh thoảng

lại nhìn về phía Quân Tiêu Dao

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người lập tức hiểu ra.

Vị nữ tử giàu có xinh đẹp của Hạ Gia này đã triệt để bị Quân Tiêu Dao thu phục.

Song nghĩ đi nghĩ lại thì đây cũng là chuyện có tình có lý.

Thiên kiêu nam tử khác Hạ Băng Vân có thể không coi trọng.

Nhưng đối diện với Quân Tiêu Dao cô ta cần phải suy nghĩ là Quân Tiêu Dao có coi trọng cô ta hay không.

Rất rõ ràng Hạ Băng Vân đã bị nhìn trúng rồi.

Chí Tôn và chư vị trưởng lão của Hạ Gia nhìn thấy một màn này trong mắt cũng lóe lên sự vui mừng.

Hạ Băng Vân quả nhiên không làm bọn họ thất vọng.

Mà trái ngược với Hạ Gia, người của Phong Gia lại lo lắng không thôi.

Phong Tiêu Thiên càng quỳ xuống đất, cầu xin tha thứ.

“Đứng lên đi, ngươi nên vui mừng là ngươi không có đi quá giới hạn.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Trước kia Phong Tiếu Thiên này tuy trong lòng xem thường hắn, nhưng cũng không có trào phúng hoặc ra tay.

Nếu không khi đó hắn đã không còn trên đời này nữa rồi.

Nghe được lời này, Phong Tiếu Thiên không dám tin vào đôi tai của mình.

Quân Tiêu Dao lại rộng lượng như thế?

Hắn ta cúi người chắp tay nói: “Đa tạ Thần tử đại nhân đại lượng, tha cho ta một mạng!”

“Thần tử quả nhiên là người rộng lượng, song lần này xác thực là

Tiếu Thiên có lỗi với Thần tử rồi.”

“Nếu như Thần tử có yêu cầu gì, Phong Tộc chúng ta nhất định sẽ làm hài lòng Thần tử.”

Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc cũng là người thông minh, cười nói.

Lần này Phong gia bọn hắn nói không chừng có cơ hội chuyển nguy thành may, nhân cơ hội này hết giao với Quân gia.

“Ừ, những người khác tạm thời rời đi đi.” Quân Tiêu Dao xua tay nói.

“Vâng, Thần tử, ta xin cáo lui!”

Những người khác cũng biết ý rời đi.

Ở đây chỉ còn lại Quân Tiêu Dao, Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố, Hạ Băng Vân, Hạ Sơ Tinh, Chí tôn và một vài trưởng lão của Hạ gia.

Còn có đám người Phong Tiếu Thiên và Chuẩn Chí Tôn của Phong gia.

“Phong gia các ngươi có Thái Hư Chi Phong?”

Quân Tiêu Dao trực tiếp nói thẳng.

Chuẩn Chí Tôn của Phong gia nghe xong ánh mắt có chút dị sắc.

Đây cũng chẳng phải là bí mật gì, có rất nhiều người biết.

Song Thái Hư Chi Phong là một trong những thứ trân quý nhất của Phong tộc, người ngoài ham muốn căn bản là không có khả năng.

Nhưng người mở lời là Quân Tiêu Dao.

Chuẩn Chí Tôn của Phong tộc không phải là kẻ ngốc.

Thái Hưu Chi Phong tuy trân quý nhưng cung không phải hoàn toàn không thể đưa ra.

Chương 852 - Yên tĩnh đợi bảo vật đưa đến cửa

Chương 852: Yên tĩnh đợi bảo vật đưa đến cửa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu như để kết giao với Quân Tiêu Dao đây quả thật là có lợi nhất rồi.

“Nếu Thần tử cần, ta về tộc lấy ra.” Chuẩn Chí Tôn của Phong gia cũng rất biết điều.

“Không tồi, ngoài ra Phong tộc các ngươi cũng có liên hệ với các chủng tộc nguyên tố như Thạch tộc, Vũ tộc, Viêm tộc đi.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đúng là như vậy.” Chuẩn Chí Tôn của Phong gia nói.

“Nếu đã như thế, bổn Thần tử còn cần ba loại thiên địa kỳ vật là Tam Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Vô Căn Chi Thủy, Bất Diệt Thần Hỏa”

“Ngươi chuyển lời của bổn Thần tử, nếu như bọn hắn đồng ý đưa cho ta một phần, bổn Thần tử sẽ không bạc đãi bọn hắn.” Quân Tiêu Dao vung tay nói.

“Ta nhất định sẽ chuyển lời, có thể giúp đỡ được Thần tử, là vinh hạnh của ta.” Chuẩn Chí Tôn của Phong gia khẽ cười nói.

Phong Tiếu Thiên triệt để nhẹ nhõm, hắn cũng biết bản thân đã nhặt về được một mạng rồi.

“Đa tạ Thần tử tha mạng, Tiếu Thiên nguyện ở bên cạnh Thần tử làm trâu làm ngựa, cúc cung tận tụy.” Phong Tiếu Thiên vội vàng biểu thị lòng trung thành.

Sợ Quân Tiêu Dao cho rằng hắn còn có dã tâm khác.

“Không cần.” Quân Tiêu Dao lắc đầu nói.

Chỗ hắn cũng không phải là nơi thu lưu phế vật.

Có giá trị mới được hắn nhìn trúng.

Ánh mắt của Phong Tiếu Thiên lộ ra sự thất vọng, nhưng cũng không dám cưỡng cầu.

Sau đó, người của Phong gia cảm tạ rồi cáo lui.

Quân Tiêu Dao quay người nhìn Hạ Băng Vân nói: “Nói kết quả thương nghị của chúng ta cho người của Hạ gia các ngươi biết đi.”

“Vâng.” Hạ Băng Vân gật đầu, sau đó nói với Chí tôn và các trưởng lão của Hạ gia về chuyện gia nhập Quân Đế Đình.

Vừa bắt đầu khi nghe được tất cả Hạ gia đều thuộc Quân Đế Đình, những trưởng lão kia đều không nhịn được thay đổi sắc mặt.

Nhưng sau khi nói đến Quân Tiêu Dao sẽ giúp Hạ gia chưởng khống cả Vạn Tộc Thương Minh, tất cả người của Hạ gia đều vui mừng.

Nếu so ra, Hạ gia bọn hắn càng nhận được nhiều hơn.

Vì thế rất thuận lời toàn thể trên dưới Hạ gia đều can tâm tình nguyện gia nhập Quân Đế Đình.

Trong thời gian tiếp theo Quân Tiêu Dao sẽ đợi ở Cự Khuyết Thành.

Một mặt là đợi tứ đại chủng tộc nguyên tố đưa bảo bối đến.

Mặt khác cũng là đợi thuyền tạo hóa xuất hiện.

Ngoài ra, Thái Âm Ngọc Thố cũng nói với Quân Tiêu Dao, Ngọc Thuyền Quyên đang ở trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Quân Tiêu Dao cũng không có vội vàng đi tìm.

Hắn cảm thấy Ngọc Thuyền Quyên sẽ không bỏ lỡ cơ duyên thuyền tạo hóa này.

Nếu đã như thế, đến lúc đó tự nhiên sẽ đụng mặt thôi.

Theo thân phận của Quân Tiêu Dao lộ ra ngoài, cả Bạo Loạn Tinh Hải dậy sóng.

Các sự tình khác đều không bàn đến, chỉ nói đến tiêu diệt Đệ Ngũ Tội Thủ Đại Thánh Cảnh cũng đã khiến bát phương run sợ.

Tuy Đệ Ngũ Tội Thủ kia đang trong trạng thái bị thương nhưng cũng tuyệt đối không phải là người mà Thánh Nhân có thể ứng phó được.

Chỉ có thể nói thực lực của Quân Tiêu Dao không thể so với cảnh giới được.

Rất nhiều người đều cho rằng thực lực chân chính của Quân Tiêu Dao sợ là những thiên kiêu cấm kị siêu cấp kia cũng không nhất định là đối thủ.

Ngắn ngủi hơn 10 ngày, người của Phong tộc, Vũ tộc ,Thạch tộc ,Viêm tộc đều đầy đủ xuất hiện ở Cự Khuyết Thành.

Tốc độ và hiệu suất này khiến người ta không nói nên lời.

Điều này đại biểu cho điều gì?

Đại biểu cho sự tình của Quân Tiêu Dao trong lòng tứ đại chủng tộc nguyên tố không chút sơ suất.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên là tiến về Cự Khuyết Thành đều là thiên kiêu đỉnh cấp của các tộc, Đạo tử cấm kỵ.

“Kia là Phong Tu Nhiên - Đệ nhất Đạo tử của Phong gia, hắn lại đích thân đến Cự Khuyết Thành, lẽ nào là muốn báo thù cho Phong Tiếu Thiên?”

Rất nhiều tu sĩ của Cự Khuyết Thành nhìn thất một vị Thanh Y Công tử tuấn tú, bước đi vội vã tiến về tử lầu mà Quân Tiêu Dao đang ở.

Bọn hắn tự nhiên không biết Phong Tu Nhiên đến là đưa Thái Hư Chi Phong cho Quân Tiêu Dao, còn cho rằng hắn đến tìm chết.

Tiếp theo người Thạch tộc cũng đến, là một vị thiếu niên cường

tráng mắt to lông mày rậm.

“Là Đạo tử Thạch Hồng của Thạch tộc, tương truyền hắn trời sinh có Đại Địa Linh Thể, có thể hấp thụ Đại địa chi lực.”

Đạo tử cấm kỵ của Thạch tộc hiện thân càng thu hút nhiều ánh mắt hơn.

Mà khiến người ta kinh ngạc là Thạch Hồng lại cũng bước đi vội vã tiến về tử lầu nơi Quân Tiêu Dao đang ở.

Điều này nằm ngoài ý nghĩ của mọi người.

“Chuyện gì thế này, Phong Tu Nhiêm có lẽ là vì Phong Tiếu Thiên đến trả thù, nhưng Thạch Hồng không có thù oán gì với Thần tử Quân gia.”

Mọi người xung quanh đều mê hoặc rồi.

Bọn hắn cũng hoàn toàn không biết giao dịch giữa Quân Tiêu Dao và tứ đại chủng tộc nguyên tố.

Sau đó, Đạo tử cấm kỵ Viêm Ấp của Viêm tộc cũng đến, tóc ngắn đỏ như lửa, trong đôi mắt có hỏa diễm đang lưu chuyển.

Cuối cùng một vị nữ tử mặc váy xanh nhạt tay cầm một chiếc ô giấy cùng mọi người giáng lâm Cự Khuyết Thành.

Lông mày của nữ tử như họa, da trắng như tuyết, mềm mại giống như có thể vắt ra nước vậy.

Khi cô ta đi vào hư không, xung quanh mưa lất phất như ảo mộng.

Nhưng không có ai dám xem nhẹ vị nữ tử này.

Cô ra chính là Đạo tử cấm kỵ của Vũ Tộc, Vũ Bích Huyên.

Phong Tu Nhiên, Thạch Hồng, Viêm Ấp, Vũ Bích Huyên.

Đạo tử cấm kỵ của tứ đại chủng tộc nguyên tố cùng nhau xuất hiện ở Cự Khuyết Thành, hơn nữa đồng thời nhanh chóng tiến về lầu các mà Quân Tiêu Dao đang ở.

Điều này không nghi ngờ lại dấy lên sóng gió.

Rất nhiều người nghi hoặc trừ phi là Quân Tiêu Dao quá mạnh rồi, Đạo tử cấm kỵ của tứ đại chủng tộc nguyên tố cần phải liên thủ mới có thể chiến một trận với hắn sao?

Một đám đông tu sĩ cùng tứ vị Đạo tử cấm kị này đi đến bên ngoài lầu các mà Quân Tiêu Dao đang ở.

Bọn hắn chờ đợi một trận chiến thiên kiêu đặc sắc.

Nhưng mà tiếp theo một màn làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên xuất hiện rồi.

Phong Tu Nhiên của Phong gia chắp tay về phía lầu các nói: “Tại hạ Phong Tu Nhiên của Phong gia đến bái kiến Thần tử.”

“Thạch Tộc, Thạch Hồng bái kiến Thần tử!”

“Viêm Tộc, Viêm Ấp bái kiến Thần tử!”

“Vũ Tộc, Vũ Bích Huyên bái kiến Thần tử!”

Đạo tử cấm kỵ của tứ đại chủng tộc nguyên tố ở Chung Cực Cổ Lộ đều là tồn tại có tiếng.

Lúc này lại lần lượt cung kính hạ bái lầu các mà Quân Tiêu Dao đang ở, ngữ khí chân thành.

Như thần dân yết kiến vô thượng vương giả!

Xung quanh kêu lên vô số tiếng thở sâu.

Nhưng hễ nghĩ đến uy danh của Quân Tiêu Dao, bọn họ có loại động thái này ngược lại cũng không phải là không thể lý giải được.

“Các ngươi vào đi.” Hạ Băng Vân xuất hiện tiếp dẫn bọn họ vào.

“Quả nhiên…”

Chương 853 - Thuyền tạo hóa xuất hiện

Chương 853: Thuyền tạo hóa xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy Hạ Băng vân, ánh mắt đám người Phong Tu Nhiên co lại.

Kiều nữ Hạ gia danh tiếng bất phàm lại thật sự trở thành tỳ nữ nha hoàn bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Bốn người tâm trạng thấp thỏm tiến vào trong lầu các.

Nhìn thấy thân ảnh ngồi trên chủ tọa kia, xung quanh bao bọc tiên huy.

Đạo tử tứ tộc chỉ cẩm thấy một loại uy áp vô cùng lớn, đang áp chế tâm can của bọn họ.

Đây không phải là Quân Tiêu Dao cố ý, mà là uy thế tự nhiên lộ ra.

“Đây chính là Thần tử Quân gia sao, quả nhiên danh bất hư truyền…” Đám người Thạch Hồng, Viêm Ấp trong lòng đang run rẩy.

Đối diện với nhân vật giống như thần tiên này, cho dù bản thân bọn họ là Đạo tử cấm kỵ đi chăng nữa trong lòng cũng không có dám có chút chiến ý nào.

Ánh mắt của Vũ Bích Huyên lóe lên dị sắc.

Nếu như cô ta có thể ở bên cạnh Quân Tiêu Dao giống như Hạ Băng Vân, vậy chỗ tốt tự nhiên không cần nói nhiều.

Nhưng đay cũng chỉ là ước vọng cao sang mà thôi.

Không phải là ai cũng có tư cách ở bên cạnh Quân Tiêu Dao.

“Thần tử, trước kia tộc đệ ngu dốt kia của ta mạo phạm ngài, vẫn là ngài đại nhân độ lượng tha cho hắn một mạng.” Phong Tu Nhiên

chắp tay cười nói.

“Chuyện đã qua đừng nói lại nữa, đồ đâu?” Quân Tiêu Dao vào thẳng vấn đề.

Phong Tu Nhiên nghe xong cung kính đưa lên hồ lô màu xanh.

Trong hồ lô ẩn hiện truyền ra âm thành phong lôi cuồn cuộn, phảng phất như khi thiên địa sơ khai, sơ khai chi phong thổi trên thiên địa kia.

Quân Tiêu Dao tiếp nhận hồ lô, cũng không có kiểm tra.

Hắn biết Phong tộc sẽ không ngu dốt đến nỗi mang đồ giả ra để lừa hắn.

“Thần tử, đây là Cửu Thiên Tức Nhưỡng của tộc ta.” Thạch Hồng của Thạch tộc cũng đưa lên một chiếc đỉnh màu vàng đất.

Thổ nhưỡng bên trong óng ánh sáng chói, như từng hạt kim sa, lại lưu chuyển ngũ sắc chi khí.

Đây là thổ nhưỡng sinh ra từ thuở sơ khai thế giới, vô cùng trân quý.

Cho dù là một gốc linh dược bình thường trồng xuống, không bao lâu sẽ biến thành thánh dược, thăng hoa tầng thứ sinh mệnh.

“Thần tử, ta dâng lên Bất Diệt Thần Hỏa của tộc ta.” Đạo tử Viêm Áp của Viêm tốc dâng lên một đan lô.

Quân Tiêu Dao có thể cảm nhân được một cỗ nóng rực giống như hỏa chủng vĩnh hằng bất diệt bùng cháy trong đó.

Viêm tộc không có khả năng cho hắn chủ thể của Bất Diệt Thần Hỏa chân chính, đó là căn nguyên của Viêm tộc.

Nhưng chỗ tốt đây là hạt giống Bất Tử Thần Hỏa được tách ra trong chủ thể, cũng có hiệu quả giống nhau.

Cuối cùng Vũ Bích Huyên chầm chậm tiến về phía trước, cầm ra một Ngọc Tịnh Bình trong suốt, ánh mắt lóe lên, nhẹ nhàng nói:

“Thần tử đại nhân, Vô Căn Chi Thủy của tộc ta ở đây.”

Giọng nói của Vũ Bích Huyên ấm áp như nước, tưởng như đang nói chuyện với người yêu.

Điều này khiến cho mấy nữ Nhan Như Mộng và Hạ Băng Vân ở một bên cau mày.

Lại là một nữ nhân có suy nghĩ không đứng đắn với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hoàn toàn không để ý Vũ Bích Huyên, hắn nhận lấy Ngọc Tịnh Bình, phát hiện nước ở bên trong lại trôi nổi trên không trung.

Vô Căn Chi Thủy, không rơi xuống đại địa, như đang đung đưa giữa không trung, là thần kỳ nhất.

Đến đây Quân Tiêu Dao không phí chút lực nào thu thập được bốn đại thiên địa kì vật, có thể bắt đầu sơ bộ thúc tiến sự thoái biến của thế giới trong cơ thể.

“Rất tốt, tứ tộc các ngươi vất vả rồi.” Trên mặt Quân Tiêu Dao lộ ra sự vui vẻ.

“Đâu có.” Bốn người Phong Tu Nhiên đều chắp tay, tảng đá trong lòng cũng triệt để biến mất rồi.

Sau đó Quân Tiêu Dâo cũng chuẩn bị bắt đầu bế quan trong thời gian ngắn.

“Băng Vân, nhớ chú ý đến chiều hướng của thuyền tạo hoá.” Quân Tiêu Dao không quên nhắc nhở

“Yên tâm, về sau nếu có tin gì chúng ta sẽ trực tiếp tiến đến, đến lúc đó trực tiếp xây dựng truyền thống trận ở gần thuyền tạo hoá, công tử có thể trực tiếp đến rồi.”

Hạ Băng Văn sớm đã nghĩ xong tất cả rồi.

“Vậy thì tốt.” Quân Tiêu Dao nói.

Sau khi Quân Tiêu Dao bế quan, bốn người Phong Tu Nhiên cũng không rời đi mà tạm thời lưu lại Cự Khuyết Thành.

Bọn họ thậm chí còn giao lưu với Hạ Băng Vân, tăng thêm sự hợp tác của tứ đại chủng tộc, thái độ tha thiết.

Tất cả mọi người đều biết Hạ gia đã ôm chân của Quân Tiêu Dao rồi, sắp lên như diều gặp gió.

Cả Cự Khuyết Thành bởi vì chuyện của Quân Tiêu Dao mà dấy lên sóng lớn.

Ở Bạo Loạn Tinh Hải, nội vực nguy cơ trùng trùng.

Một nhóm lính đánh thuê đang tìm kiếm các loại cơ duyên.

Ở Bạo Loạn Tinh Hải không thiết loại người bạt mạng tiến vào nội vực.

Chỉ cần bọn hắn có thể tìm được cơ duyên một lần, cũng có thể đủ để bọn chúng ăn nửa đời rồi.

“Lão đại, trước kia ngươi nghe được thông tin, nói phiến hải vực này có kỳ bảo xuất thế, có phải là thật không?” Đội viên trong đám lính đánh thuê hỏi.

“Nên là thật.” Đội trưởng đám lính đánh thuê nói.

“Mẹ nó, cược một lần, nói không chừng chúng ta có thể lên như diều gặp gió!”

Mà chính vào lúc này, bên tai bọn hắn đột nhiên nghe được âm thanh ầm ầm.

Giống như âm thanh của vật khổng lồ gì đó chuyển động.

“Kia là cái gì?”

Ánh mắt của mọi người nhìn quá, ngạc nhiên phát hiện ở nơi cực xa, một đạo hắc ảnh vô cùng to lớn đang bơi ẩn hiện trong Tinh Hải.

Thân ảnh màu đen như cá voi, lại như Thôn Tinh Cổ Thú thành niên, vô cùng hào hùng.

Từng đại tinh ở bên cạnh giống như hạt cát vậy.

Cho dù là sinh mệnh cổ tinh ở bên cạnh cũng chỉ là một quả cầu màu thôi.

Một cỗ ý chí hoang cổ cổ lão dày đặc ẩn hiện, giường như còn có thể nghe được âm thanh độ giới của Thần Phật Phạn hát.

Đội trưởng đoàn đánh thuê không nhịn được hít sâu một hơi, da đầu đổ mồ hôi, run sợ nói: “Lẽ nào kia là … thuyền tạo hoá!?”

Sau vài ngày, một tin tức bạo động lan truyền toàn bộ Bạo Loạn Tinh Hải.

Thuyền tạo hoá xuất hiện trong nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải rồi.

Tin tức này giống như tảng đá lớn rơi xuống biển, khiến cả Bạo Loạn Tinh Hải dấy lên sóng lớn.

Thuyền tạo hoá, đó là một trong những cơ duyên có tiếng trong Cổ Lộ.

Rất nhiều kỉ nguyên về trước, cũng chỉ có xuất hiện vài lần mà thôi.

Thuyền tạo hoá có chút giống như Thanh Đồng Tiên Điện, xuất hiện không cố định.

Mà là có thể tuỳ cơ xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trong Cổ Lộ.

Nó giống như một đầu kình ngư bơi lội trong biển hư không, giống như một thành trì âm hồn đang du đãng vậy.

Chương 854 - Diễn hoá sơ bộ trong vũ trụ

Chương 854: Diễn hoá sơ bộ trong vũ trụ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Song trong cơ thể của đầu "kình ngư" này lại có rất nhiều chí bảo.

Dẫu sao nó là cường giả cổ đại xây lên, dùng để tránh tai ương.

Bên trong cất giấu các loại bảo bối, thánh dược điền,…

Sau khi tin tức này truyền ra, cả Bạo Loạn Tinh Hải, rất nhiều thiên kiêu cổ lộ, tuấn kiệt trẻ tuổi, tu sĩ các phương hăm he chuẩn bị tiến sâu vào nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải.

Đương nhiên, cũng có người nghĩ đến uy hiếp trong nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải.

Trong đó có một vài nơi nguy hiểm vô cùng, cho dù là Chí tôn cũng có khả năng đổ máu.

Song nguy cơ vẫn là lòng tham trong nội tâm con người.

Chung Cực Cổ Lộ hiện thực lại tàn khốc như vậy, nếu như nhìn thấy cơ duyên mà không dám đi cược một ván, thế thì có tư cách gì đi đến điểm cuối của Cổ Lộ?

Thiên kiêu các phương đầu hành động rồi.

Cự Khuyết Thành bên này đám người Hạ Băng Vân cũng tập hợp tại đại đường.

"Địa điểm thuyền tạo hoá xuất hiện đã được xác nhận rồi, bây giờ chúng ta có thể nhanh chóng qua đó, về sau có thể xây dựng truyền thông trận bên đó, thuận tiện cho công tử đi qua." Hạ Băng Vân đó.

"Có thể, việc không được chậm trễ, chúng ta chuẩn bị một chút rồi xuất phát." Nhan Như Mộng nói.

Lúc này, bốn vị Đạo tử cấm kỵ đám Phong Tu Nhiên cũng xuất hiện.

“Bốn vị, các ngươi…” Hạ Băng Vân nhìn thấy bốn người hiện thân, nghi hoặc nói.

Trong khoảng thời gian này Hạ gia cũng đạt thành một vài hợp tác với tứ đại chủng tộc nguyên tố.

Cho nên quan hệ của bọn họ cũng hài hoà một chút

“Thật không dám giấu, lần này chúng ta đến Bạo Loạn Tinh Hải trừ việc đưa đồ cho Thần tử, còn có một lý do khác là cơ duyên của thuyền tạo hoá.” Thạch Hồng nói.

“Nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải vẫn nguy hiểm, ta cảm thấy chúng ta cùng nhau xuất phát hành động, giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt.” Phong Tu Nhiên cười nói.

“Điều này cũng không phải không được.” Hạ Băng Vân nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Trên đường đến thuyền tạo hoá, bọn họ có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Đợi đến khi tiến vào thuyền tạo hoá, tự nhiên là tự tìm bảo vật.

Hạ Băng Vân tu luyện có Hữu Bảo Thư, tìm kiếm bảo bối cũng rất đơn giản.

“Thế thì tốt.” Đám người Phong Tu Nhiên đều cười.

Vũ Bích Huyên mở lời thăm dò: “Thần tử có cùng hành động không?”

Nghe được lời này, Hạ Băng Vân và Nhan Như Mộng cũng bừng tỉnh.

Vốn dĩ bọn họ cũng muốn cáo mượn oai hùm, dùng uy thế của Quân Tiêu Dao một chút.

Đến lúc đó đứng bên cạnh Quân Tiêu Dao, người khác cũng không dễ bắt nạt bọn họ.

Không thể không nói cách nghĩ này xác thực không tồi.

“Công tử đang bế quan, chuyện của hắn ta ta cũng không có cách nào khẳng định, có điều sau này sẽ đi.” Hạ Băng Vân nói.

Dưới mắt của Vũ Bích Huyên loé lên sự thất vọng. Cô ta thật sự muốn đi bên cạnh Quân Tiêu Dao, cùng nhau tiến đến thuyền tạo hoá.

Sau đó, mọi người chuẩn bị một chuyến.

Hạ Băng Vân, Nhan Như Mộng, Thái Âm Ngọc Thố, còn có một vài trưởng lão của Hạ gia, cộng thêm đám người bốn vị Đạo tử cấm kỵ cùng nhau xuất phát.

Hạ Sơ Tinh cũng không có đi trước.

Chính vào lúc đám người Hạ Băng Vân tiến về nơi xuất hiện của thuyền tạo hoá.

Quân Tiêu Dao lại đang tu luyện trong mật phòng mà Hạ gia đặc biệt chuẩn bị.

Hắn luyện hoá bốn loại thiên địa kỳ vật vào thế giới bên trong cơ thể.

Óng ánh như hoàng kim, Cửu Thiên Tức Nhưỡng ngũ sắc thần quang tiến vào bên trong thế giới tối tăm.

Mỗi một hạt tức nhưỡng đều dường như hoá thành một đại tinh.

Vô Căn Chi Thuỷ tiến vào bên trong tẩm bổ đại địa.

Nước là cội nguồn sự sống, không có nước thì không thể có sinh mệnh.

Hạt giống Bất Diệt Thần Hoả chiếu sáng thế giới tối tăm mù mịt.

Dường như khai mở tia ánh sáng đầu tiên trong hỗn độn.

Còn có Thái Hư Chi Phong.

Giữa thiên địa tồn tại có “Khí”.

Khí chính là gió, quy tắc vạn vật, như khí lưu động vận chuyển.

Đây cũng là tại sao mệnh vận của sinh linh cũng gọi là vận khí, chính là "khí" vận động.

Huyền ảo sâu thâm như thế, quá tinh thân rồi, cho dù là Chí tôn cũng không có khả năng tuỳ ý nhìn thấu.

Ải này diễn biến thế giới, sinh linh biến hoá, vạn vật quy tắc, trật tự thiên địa .

Đây cũng to quá đi, không phỉa đồ mà người thường có thể nắm được.

Quân Tiêu Dao nhắm mắt, nhìn thế giới trong cơ thể mình.

Đây là một loại trải nghiệm vô cùng hiếm gặp mà thần kỳ.

Đối với sự trưởng thành, ngộ đạo, đột phá cảnh giới cao hơn về sau của hắn đều có giúp đỡ cực lớn.

"Địa Thuỷ Hoả Phong, khí trong trong trẻo nổi lên, khí đục chìm xuống, nhật nguyệt tình thần, sơn xuyên tạo vật,…"

Quân Tiêu Dao thì thầm trong tiềm thức.

Loại quan tưởng này vô cùng hao phí tâm lực, có yêu cầu ngộ tính cực cao.

Cũng chỉ có loại yêu nghiệt như Quân Tiêu Dao mới có thể quan tưởng tham ngộ.

Cùng với sự tham ngộ của Quân Tiêu Dao và biến hoá của thế giới trong cơ thể.

Trên người hắn khí tức huyền diệu đang lưu chuyển, có lực lượng bản nguyên của thế giới trong cơ thể đang tuôn chảy.

Còn có lực lượng của thế giới trong cơ thể cũng đang sôi sục.

Lúc này, nếu như có người có thể ngồi ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, sợ là chỉ nhiễm một điểm lực lượng bản nguyên và khí cơ huyền

diệu cũng sẽ lập tức trở thành một thiên tài đỉnh cấp.

Thời gian trôi đi.

Chớp mát đã qua một tháng.

Trong một tháng này vô số tu sĩ tiến vào nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải.

Còn có rất nhiều thiên kiêu cổ lộ từ cửa ải khác lũ lượt tiến vào nội vực.

Đương nhiên, trong đó cũng có rất nhiều thiên kiêu, thậm chí đều chưa đến nơi thuyền tạo hoá xuất hiện đã vẫn lạc rồi.

Suy cho cùng nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải quá hung hiểm rồi, thiên kiêu cấm kỵ cũng không dám lơ là cảnh giác.

Lúc này, trong nội vực của Bạo Loạn Tinh Hải.

Chiếc thuyền tạo hoá to hơn rất nhiều sinh mệnh cổ tinh, cuồn cuồn vắt ngang trong tinh vũ.

Nó dừng lại hành động, giống như một bức tranh tĩnh lặng.

Bề mặt thuyền tạo hoá âm u, dùng kim loại không biết tên tạo thành, trình độ kiên cố không kém tiên kim bao nhiêu.

Thiên kiêu bình thường muốn cưỡng hành tiến vào là chuyện không thể, chỉ có đợi cửa vào chủ động mở ra.

Thời gian ngày càng lâu, thiên kiêu ngày càng nhiều, cũng trải qua nhiều gian nan mới đến được đây.

“Thuyền tạo hoá còn chưa mở ra sao, song cũng không cần đến mấy ngày nữa đi.” Một vài thiên kiêu lộ ra vẻ chờ đợi nói.

Chương 855 - Thất Biến Thần Tàm của Thần Tàm Cốc nhìn trúng Nhan Như Mộng

Chương 855: Thất Biến Thần Tàm của Thần Tàm Cốc nhìn trúng Nhan Như Mộng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà sau vài ngày, đám người Hạ Băng Vân cũng đến rồi.

Vừa đến nơi này, Hạ Băng Vân phân phó người Hạ gia, bắt đầu xây truyền thống trận, thuận tiện cho Quân Tiêu Dao đến đây.

“Xem ra chúng ta đến sớm rồi, còn phải đợi một khoảng thời gian.” Phong Tu Nhiên nói.

“Ta dường như có thể cảm ứng được cũng sắp mở ra rồi…” Thái Âm Ngọc Thố lẩm bẩm nói.

“Ngươi đang nói cái gì?” Một bên ánh mắt của Nhan Như Mộng chuyển qua.

“Không, không có gì.” Thái Âm Ngọc Thố lắc đầu.

Cô ta biết, cô ta và tiểu tỷ nhà cô ta còn có một đám địch nhân rất khủng bố.

Trừ khi Quân Tiêu Dao ở đây, nếu không vẫn là không nên nói ra để tìm phiền phức.

Thời gian trôi đi, một vài thiên kiêu cũng dần dần hiện thân.

Ở nơi xa, có quang huy đang loé sáng, một vị nam tử thân mang chiến ý màu bạc, chắp tay sau lưng, khí thế ngạo nghễ đạp không đến.

“Đó là …thiên kiêu của Thần Tàm Cốc!” có thiên kiêu nhìn thấy thở sâu.

Thần Tàm Cốc tuyệt đối là Thái cổ hoàng tộc đỉnh cấp có tiếng trong Chung Cực Cổ Lộ.

Bởi vì trong tộc xuất hiện một con Thần Tàm danh hiệu Cửu biến vô địch.

Trước mắt vị này tuy không phải là vị Thần tàm cửu biến khi, nhưng một thân khí tức tuyệt đối là cường giả trong cấm kỵ.

Đột nhiên, vị thiên kiêu trẻ tuổi của Thần Tàm Tốc kia dường như cảm ứng được gì đó, ánh mắt nhìn về phía đám người Hạ Băng Vân.

Cuối cùng nhìn lên người Nhan Như Mộng.

“Ta cảm thấy một cổ khí tức vô cùng phù hợp với ta, ngươi là yêu tộc, bản thể là gì?”

Trong ánh mắt của thiên kiểu trẻ tuổi của Thần Tàm Cốc lóe lên mang theo sự hưng phấn.

Hắn là Thần tàm thất biển của Thần Tàm Cốc, thiên tư bất phàm, ánh mắt lúc này đang mang theo sự xâm chiếm nhìn Nhan Như Mộng.

Hắn có thể cảm nhận được nếu như có thể cùng vị nữ tử kia song tu thì Thần tàm bảo thể của bản thân tuyệt đối có thể sản sinh biến hóa về chất.

Vị kia tuy là yêu tộc, nhưng bản thế chắc cực kỳ phù hợp với Thần tàm nhất tộc bọn hắn.

Nghe được lời này Nhan Như Mộng nhướng mày, khuôn mặt xám xịt.

Nếu như Quân Tiêu Dao hỏi câu này, cô ta sẽ không để tâm.

Nhưng người khác hỏi câu này, cô ta rất để tâm.

Không những thế, còn sẽ rất tức giận, cảm giác bị xúc phạm.

Còn chưa nói vị thiên kiêu của Thần Tàm Cốc kia mang theo ánh

mắt hưng phấn nhìn cô ta, làm cô ta cảm thấy buồn nôn.

"Có liên quan gì tới ngươi?" Nhan Như Mộng ngữ khí lạnh lùng trả lời.

Ngọc thể của nàng thướt tha, eo thon tinh tế, hai chân thon dài.

Dung nhan hoàn mỹ không một tì vết, tuyết nhan trắng muốt, lông mi cong cong, môi đỏ mọng, căng bống.

Chỉ là giờ phút này vẻ mặt của nàng lạnh lùng, như là băng sơn mỹ nhân vậy.

Đám người Hạ Băng Vân đừng bên cạnh nhìn Nhan Như Mộng.

Khi đối diện với Quân Tiêu Dao, Nhan Như Mộng không hề bày ra vẻ mặt lạnh như băng này, mà là một tiểu nữ thích nói thích cười.

Hiển nhiên, chỉ có Quân Tiêu Dao mới có thể khiến Nhan Như Mộng để lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhân kiều mị phong tình.

Còn đối với nam tử xa lạ trước mặt này, Nhan Như Mộng tự nhận là bản thân mình đã rất khắc chế rồi.

Nàng rất muốn hỏi, ngươi là cái thá gì mà có tư cách hỏi bản thể của lão nương là gì?

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Nhan Như Mộng, thiên kiêu trẻ tuổi Thần Tàm Cốc lại cảm thấy vô cùng hứng thú.

Gã thân mang chiến y màu bạc, dáng người anh tuấn lại cao ráo, tóc tai bóng bảy, dung mạo anh tuấn.

Có thể nói gã đứng ở nơi đó toát ra khí chất bất phàm, khiến người khác phải chú ý.

"Có lẽ nàng đã từng nghe qua tên của ta rồi, ta tên là Nguyên Tàm Đạo Tử, đến từ Thần Tàm Cốc."

Thiên Kiêu của Thần Tàm Cốc tên Nguyên Tàm Đạo Tử thản nhiên nói.

Gã không cố tình khoe khoang, nhưng lại dùng ánh mắt của kẻ từ trên cao nhìn xuống.

Thần Tàm Cốc là một đạo thống vô cùng cường thịnh ở Thái Cổ Hoàng tộc.

Thời đại Thái Cổ, từng phái ra một Cửu Biến Thần Tàm Đế bất khả chiến bại, gây dựng uy danh hiển hách ở Cửu Thiên Tiên vực, khiến Thần Tàm Cốc danh chấn Tiên Vực.

Mà trong cuộc đại tranh của thế hệ này, Thần Tàm Cốc xuất hiện một Cửu Biến Thần Tàm, danh xưng là Cổ lộ đại cường, thiêu kiêu cấm kỵ vô thượng không nên trêu chọc vào..

Cũng có được chứng đế chi tư.

Về phần Nguyên Tàm Đạo Tử, mặc dù không mạnh như vậy, nhưng dù sao cũng là Thất Biến Thần Tàm, trải qua bảy lần thay đổi cấp độ sinh mệnh, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Thiên kiêu cấm kỵ bình thường, đều không phải là đối thủ của gã.

"Tên của ngươi? Ta chưa từng nghe qua, các ngươi từng nghe qua chưa?" Nhan Như Mộng lãnh đạm nói, quay sang hỏi đám người Hạ Băng Vân.

"Ta chỉ nghe nói Thần Tàm Cốc có một Cửu Biến Thần Tàm, hoàn toàn chưa chừng nghe nói đến Nguyên Tàm Đạo Tử." Hạ Băng Vân lắc đầu.

Nàng biết, Nhan Như Mộng muốn hạ bệ người kia, nhưng thực sự là nàng cũng chưa từng nghe thấy cái tên này.

Dù sao, thế nhân đều chỉ nhớ hạng nhất, chứ rất ít nhớ tên hạng hai, hạng ba.

Đối với Thần Tàm cốc, tất cả mọi người chỉ biết đến vị Cửu Biến Thần Tàm kia thôi.

"Chúng ta cũng chưa từng nghe nói." Phong Tu Nhiên và các đạo tử khác cũng lắc đầu.

Điều này khiến ánh mắt Nguyên Tàm Đạo Tử có chút trầm xuống.

Rất nhiều thiên kiêu đứng xung quanh đều lộ ra ánh mắt hứng thú.

Không ngờ rằng hai bên lại đối đầu nhau như vậy.

"Chưa từng nghe nói cũng không sao, sau này sẽ biết đến sự lợi hại của ta, bây giờ ta chỉ muốn biết, bản thể của nàng là gì?" Nguyên Tàm Đạo Tử nhìn chằm chằm Nhan Như Mộng.

Có thể khiến cho bảo thể Thần Tàm của gã sinh ra cộng minh thì trên người nàng nhất định có chỗ kỳ lạ.

"Ta nói lại lần nữa, không liên quan gì đến ngươi." Trong đôi mắt đẹp của Nhan Như Mộng chỉ có sự chán ghét.

"Ha ha, nếu đã như vậy thì ta chỉ có thể tự thăm dò thôi." Nguyên Tàm Đạo Tử cười cười, ánh mắt dần dần sắc bén.

"Vị huynh đài này, có thể ngươi không biết vị hôn phu của nàng ấy là ai."

Phong Tu Nhiên ở bên cạnh mở miệng nói.

Mấy vị đạo tử nhìn về phía Nguyên Tàm Đạo Tử như đang nhìn kẻ ngu vậy.

"Cái gì, nàng ấy đã có đạo lữ rồi sao?" Ánh mắt Nguyên Tàm Đạo Tử hơi đổi.

Chương 856 - Nguyên Tàm Đạo Tử quấy rối

Chương 856: Nguyên Tàm Đạo Tử quấy rối

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc trước gã vì cơ duyên Con Thuyền Tạo Hóa, một đường chạy đến Tinh Hải Bạo Loạn, vì thế cũng không rõ trước đó Tinh Hải Bạo Loạn đã xảy ra chuyện gì.

"Đúng vậy, ta đã có vị hôn phu, chẳng lẽ ngươi còn muốn dây dưa sao?" Nhan Như Mộng lãnh đạm trả lời.

Có thể là vì trước đó Phong Khiếu Thiên đã nói chuyện này cho đám người Phong Tu Nhiên khiến bọn họ hiểu lầm Nhan Như Mộng là nữ nhân Quân Tiêu Dao.

Mà Nhan Như Mộng, cũng không muốn giải thích rõ ràng, giờ phút này khóe miệng nàng còn mỉm cười nữa.

Nhưng sau đó, điều khiến mọi người kinh ngạc chính là Nguyên Tàm Đạo Tử lại cười nói: "Vậy không phải là càng tốt sao?"

Điều này khiến đám người xung quanh đều mở rộng tầm mắt.

Ta và Tào tặc có gì khác nhau đâu?

"Ngươi..." Nhan Như Mộng cắn chặt răng ngọc.

Con người này quả thực là khiến nàng buồn nôn.

Khóe miệng đám người Phong Tu Nhiên giật giật, ánh mắt lộ ra vẻ thương hại.

Muốn cướp nữ nhân của Quân Tiêu Dao, đầu óc Nguyên Tàm Đạo Tử này quả thực rất hài hước.

"Vị hôn phu của ta là Thần tử Quân gia, Quân Tiêu Dao!" Nhan Như Mộng nói thẳng.

Chẳng biết tại sao, khi nói ra những lời này, nàng có chút mặt đỏ tim run giống như là phạm sai lầm gì, nhưng lại cảm thấy có chút ít hưng phấn.

Giống như là đã thực hiện được một nửa giấc mơ của mình vậy.

"Cái gì, Thần tử Quân gia..."

Cho dù là Nguyên Tàm Đạo Tử, nghe thấy cái tên này sắc mặt cũng hơi đổi một chút, ánh mắt vô thức quét về bốn phía.

Bây giờ ở Chung Cực Cổ lộ, e rằng chỉ có những thiên kiên không nắm bắt được thông tin mới chưa từng nghe qua đại danh của Quân Tiêu Dao thôi.

"Nàng đang dọa ta sao?" Nguyên Tàm Đạo Tử có chút không tin.

"Đó hoàn toàn là sự thật." Đám người Hạ Băng Vân nói.

Nhưng thực ra nàng ấy biết, điều này là giả.

Nhưng trước mắt, vì để cho Nguyên Tàm Đạo Tử kiêng kị, cũng chỉ có thể nói như vậy.

Dù sao thì Thần Tàm cốc, cũng không dễ kích động.

Sắc mặt Nguyên Tàm Đạo Tử âm trầm bất định.

Sau khi nghe thân phận vị hôn phu của Nhan Như Mộng trong lòng gã càng thêm hưng phấn.

Không ngờ vị hôn phu của nàng lại là Quân Tiêu Dao một người vô cùng nổi tiếng, một kẻ bất khả chiến bại ở Cổ lộ.

Việc này cũng khá đau đầu đây.

Tuy rằng với bối cảnh Thần Tam Cốc của gã cũng không cần quá mức kiêng kị Quân Tiêu Dao.

Nhưng trừ phi là Cửu Biến Thần Tàm của Thần Tàm Cốc bọn họ xuất hiện.

Bằng không chỉ dựa vào Nguyên Tàm Đạo Tử một mình gã mà

muốn đối đầu với Quân Tiêu Dao rõ ràng chỉ là ý nghĩ hão huyền mà thôi.

"Sao thế, ngươi không nói chuyện nữa sao?"

Nhìn thấy sắc mặt Nguyên Tàm Đạo Tử âm trầm bất định, Nhan Như Mộng cảm thấy rất sung sướng.

Cho ngươi phách lối này, nghe thấy tên vị hôn phu nhà ta xong chẳng khác nào con rùa rụt cổ cả.

Trong lòng Nhan Như Mộng có chút ngọt ngào, nhưng lại không chú ý tới nàng đã hoàn toàn nhập vai thê tử của Quân Tiêu Dao rồi.

"Hừ, Thần tử Quân gia thì sao chứ, Cửu Biến Thần Tàm của Thần Tàm Cốc chúng ta không thua kém gì hắn." Nguyên Tàm Đạo Tử nhắm mắt nói.

Thua người không thua trận, gã không thể nào thừa nhận bản thân mình suy sụp được.

Sau đó, Nguyên Tàm Đạo Tử cũng rất thức thời, không tiếp tục quấy rối Nhan Như Mộng nữa.

Nhưng trong lòng gã lại không cam lòng.

Nếu có được Nhan Như Mộng, Thần Tàm bảo thể của gã chắc chắn sẽ có thay đổi về chất.

Cho dù không đạt được trình độ như Cửu Biến Thần Tàm, nhưng ít nhất cũng có thể tiến thêm một bước, đạt tới bát biến.

"Nếu có cơ hội..." Ánh mắt Nguyên Tàm Đạo Tử thay đổi.

Thời gian dần trôi qua, ngày càng nhiều thiên kiêu đến đây.

Xung quanh con Thuyền Tạo Hóa, bóng người ngày càng tấp nập.

Đúng lúc này, thỏ ngọc thái âm bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc.

Hai tai mềm mại của nàng bỗng nhiên dựng thẳng lên, cái mũi nhỏ hít hít, giống như là đang nghe ngóng điều gì.

Đôi mắt to hồng ngọc của nàng nhanh chóng khóa chặt một thân ảnh đội mũ màu xám đang lẫn vào trong đám tu sĩ kia.

Bên cạnh người này còn có một người mặc áo choàng nữa.

Ánh mắt thỏ ngọc thái âm vừa vui mừng vừa sợ hãi, đôi mắt không ngừng lấp lánh.

Ngay khi nàng muốn chạy tới đó

Ở nơi xa bỗng nhiên có kim mang phun trào, có biển lửa lật đổ.

Một nhóm người nổi lên, trong đó có năm thân ảnh, như năm mặt trời rực rỡ, tản mát ra ánh sáng mênh mông.

"Là các Thái tử của Thái Dương Thần Sơn đến rồi!" Có người hét lên kinh ngạc.

Ở một nơi khác, có hai vị nam tử trẻ tuổi một đen một trắng, xuyên thẳng qua hư không hạ xuống nơi đây, khí cơ thâm thúy mà khủng bố.

"Hai vị Thánh tử Cổ Lan Thánh giáo cũng tới rồi!"

Lần này, xung quanh Con Thuyền Tạo Hóa đều sôi trào rồi.

Nơi hội tụ của các thiên kiêu đỉnh cấp thực thụ.

Cục diện sắp tới đây chắc hẳn sẽ rất thú vị.

Con Thuyền Tạo Hóa chắc chắn sẽ thu hút một nhóm thiên kiêu đỉnh cấp.

Đạo tử cấm kỵ của Tứ đại chủng tộc, Hạ Băng Vân của Hạ gia.

Còn có Nguyên Tàm Đạo Tử của Thần Tàm Cốc.

Hiện tại, các Thái tử của Thái Dương Thần Sơn, và hai Thánh Tử của Cổ Lan Thánh giáo đều đến rồi.

Bầu không khí xung quanh Con Thuyền Tạo Hóa đột nhiên trở lên căng thẳng, bắt đầu tràn ngập mùi thuốc súng.

"Xem ra chúng ta không đến quá muộn." Thánh Vũ Nhất cười nhạt nói.

"Nghe đồn Con Thuyền Tạo Hóa do một vị đại năng Vô Thượng Tiên Đình cổ đại tạo ra, nhưng hiện tại Vô Thượng Tiên Đình dường như không có ai đến đây cả." Thánh Trụ Nhất quét qua một vòng nói.

Người thực sự có thể khiến bọn họ phải kiêng kị, ngoại trừ Thần Tàm Cốc và Thái Dương Thần Sơn hai đại Thái Cổ Hoàng tộc đỉnh cấp ra, cũng chỉ có Vô Thượng Tiên Đình nữa thôi.

Nhưng cũng may, bọn họ cũng không nhìn thấy người của Vô Thượng Tiên Đình tới đây.

Về phần Thái Dương Thần Sơn, lần này có năm vị Thái tử đến.

Nhưng nhìn qua trong đám người kia thì vị Thập Thái tử có thanh danh lớn nhất lại không tới đây.

Bỗng nhiên, trong năm vị Thái tử đó, Tam thái tử bỗng nhiên mở miệng, hờ hững nói: "Ta biết các ngươi đang ở ngay đây, Nguyệt Thần Cung và dư nghiệt của Nghệ tộc, các ngươi đừng hòng trốn thoát."

Một câu nói này khiến nhiều người sửng sốt.

Trong đó số ít mấy thiên kiêu đến từ Huyền Thiên Tiên Vực ánh mắt lại lóe sáng.

Bọn họ biết thế lực bất hủ Huyền Thiên Tiên, Nguyệt Thần Cung và Nghệ tộc, đều đều bị Thái Dương Thần Sơn tiêu diệt.

Thời gian trước, tin tức Thái Âm thánh thể Ngọc Thiền Quyên của Nguyệt Thần Cung xuất hiện tại bạo Bạo Loạn Tinh Hải đã từng gây ra tiếng vang không nhỏ.

Chỉ là hiện tại Thánh nữ của Nguyệt Thần Cung lại xuất hiện ở đây sao?

"Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ các Thái tử của Thái Dương Thần Sơn đến đây không chỉ là vì Con Thuyền Tạo Hóa sao?"

Chương 857 - Ngọc Thiền Quyên

Chương 857: Ngọc Thiền Quyên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngay khi mọi người còn đang mơ hồ, Tam thái tử bỗng nhiên lấy ra một vật, đó là một viên ngọc phù, trong đó có một giọt máu của Kim Ô Thập Thái tử.

Giọt máu này chính là giọt máu của Thái Âm Thánh Thể.

Trời sinh có thể cảm ứng được Thái Âm Thánh thể.

Mà giờ khắc này, giọt máu bên trong ngọc phù, lại đang nhảy nhót và phát ra ánh sáng.

"Ha ha, còn muốn trốn sao?"

Đôi mắt của Tam thái tử sắc bén, sáng như hai mặt trời nhỏ vậy, phát ra ánh sáng chói mắt.

Gã đột nhiên khoát tay, thánh lực thái dương phun trào, hóa thành nguồn năng lượng ánh sáng, đập về phía nhóm thiên kiêu.

"Đáng chết, chạy mau!"

Thấy Tam thái tử bỗng nhiên xuất thủ, đám thiên kiêu đều bị dọa chết khiếp.

Thái Dương Thần Sơn Kim Ô Thập đại Thái tử, mỗi người đều có chiến lực phi phàm, có được sức mạnh cấm kỵ.

Hơn nữa, bộ tộc Kim ô còn có một loại sức mạnh cực kỳ cường đại, Thái Dương Thánh Lực.

Loại Thái Dương Thánh Lực này, vô cùng bạo liệt nóng rực, có thể thiêu tẫn thế gian vạn vật.

"A!"

Có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một vài thiên kiêu vô tội bị liên lụy, trực tiếp hóa thành tro tàn.

Trong mắt mấy vị Thái tử Kim Ô chỉ có sự lạnh lùng.

Bởi vậy có thể thấy được, bình thường bọn họ làm việc đều vô cùng bá đạo.

Đúng lúc này, một nguồn Thái Âm Thánh Lực như nguyệt hoa đang cuộn trào, hóa thành một vòng trăng tròn, chống cự Thái Dương Thánh Lực.

"Người của Thái Dương Thần Sơn, quả thật phát rồ rồi!"

Một giọng nói yêu kiều mang theo sự phẫn nộ truyền ra.

Trong đám người, một vị nữ tử cởi bỏ áo choàng màu xám ra.

Thoáng chốc lộ ra một mỹ nhân tuyệt sắc làm bừng sáng cả trời đất.

Nữ tử mặt mày tinh xảo, mắt uẩn Thi Tinh, môi son răng trắng, dung mạo không cần tô vẽ gì thêm.

Nước da trắng noãn tinh tế, còn được bao phủ bởi ánh sáng của nguyệt hoa.

Nữ tử dung mạo thanh lệ, nhưng dáng người lại rất kiêu hãnh, chiếc váy màu xanh lam càng tôn lên đường cong hấp dẫn và dáng người hoàn mỹ.

Chính là Thánh nữ của Nguyệt Thần Cung, Ngọc Thiền Quyên.

Ở bên cạnh nàng còn có một người khác cũng mặc áo choàng màu xám.

Nhìn thoáng qua rõ ràng đó là Nghệ Vũ.

"A, Vậy mà hắn lại tới đây?"

Ngay khi Nghệ Vũ để lộ tướng mạo, Nhan Như Mộng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Sao vậy, tỷ quen người đó à?" Hạ Băng Vân thấy thế, dò hỏi.

"Hắn là tùy tùng của Quân Tiêu Dao." Nhan Như Mộng nói.

"Thì ra là thế, nhưng hiện tại xem ra bọn họ hẳn là có ân oán với Thái Dương Thần Sơn." Hạ Băng Vân nói.

Bên này, Tam Thái tử cười lạnh nói: "Không ngờ rằng ngươi thật thật sự dám đến Con Thuyền Tạo Hóa, nhưng các ngươi có thể trốn đi đâu được chứ?"

"Mau ngoan ngoan giơ tay chịu trói, ngươi thân là Thái Âm Thánh thể, chỉ xứng làm lô đỉnh cho Thập đệ tu luyện, đừng chống cự nữa." Giọng của Tứ Thái tử đạm mạc nói.

"Đúng vậy, được Thập đệ sủng hạnh cũng coi như là may mắn của ngươi, nói không chừng ngươi cũng có thể tu luyện thành Hậu Thiên Hỗn Độn Thể." Lục Thái tử nói.

Nghe thấy mấy lời này, sắc mặt Ngọc Thiền Quyên lạnh đến cực hạn, tức đến nỗi hàm răng đều đang run rẩy.

"Các ngươi chẳng qua chỉ là một đám súc sinh lông lá mà thôi!"

"Hừ, rượu mời không uống, mau bắt lấy nàng ta, còn truyền nhân Nghệ tộc ở bên cạnh nàng ấy thì trực tiếp giết chết!"

Tam thái tử ra lệnh một tiếng, hơn mười vị Kim Ô Thiên Vệ ở sau lưng họ cùng nhau vỗ cánh ra.

Ở một bên khác, hai người Ngọc Thiền Quyên và Thánh Trụ Nhất Nhất cũng để lộ ra lãnh ý.

"Hôm nay muốn lấy được Ngọc Thiền Quyên, có thể có chút khó khăn, nhưng nam tử kia chắc chắn hắn phải chết!" Thánh Vũ Nhất nói nhỏ.

"Xem ra không cần chúng ta ra tay rồi, nhưng không chiếm được Ngọc Thiền Quyên, quả thực đáng tiếc." Trong mắt Thánh Trụ Nhất hiện lên vẻ tiếc nuối.

Trong Thập đại Thái tử của Kim Ô đã có năm người đến đây, hơn

nữa lại còn có nhiều Kim Ô Thiên Vệ nhue vậy nữa.

Cho dù là hai Thánh tử Thánh giáo bọn họ, cũng khó mà đoạt thức ăn trước miệng cọp được.

Đúng lúc này, Thái Âm Thỏ Ngọc ở bên Hạ Băng Vân lại liều lĩnh xông ra ngoài.

"Tiểu thư!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Âm Thỏ Ngọc hiện lên sự lo lắng.

"Chúng ta cũng đi!" Nhan Như Mộng nói.

Nàng tất nhiên là không thể đừng nhìn tùy tùng của Quân Tiêu Dao bị người của Thái Dương Thần Sơn người săn bắn được.

Hạ Băng Vân cùng một vài trưởng lão của Hạ gia cũng lách mình xông ra.

"Vậy chúng ta thì sao?" Thạch Hồng nhìn ba vị cấm kỵ đạo tử còn lại.

Phải biết rằng bọn họ có thể phải chống lại Kim Ô thập đại Thái tử danh truyền cổ lộ.

"Xem ra một nam một nữ kia, đều có chút quan hệ với Thần tử, ta cảm thấy chúng ta nên ra tay thôi." Vũ Bích Huyên nói.

"Đúng vậy, đây là một cơ hội để rút ngắn khoảng cách với Thần tử." Phong Tu Nhiên cũng đồng ý.

Một lát sau, bốn vị cấm kỵ đạo tử cùng nhau xuất thủ.

"Các ngươi thật to gan!"

Thấy có người ra tay chặn đường, đôi mắt Tam Thái tử hừng hực lửa đốt.

Thập đại Thái tử Thái Dương Thần Sơn bọn họ tung hoành cổ lộ không ai dám chọc vào.

Vậy mà bây giờ, lại có một nhóm người dám cản đường bọn họ.

"Tiểu Ngọc!"

Nhìn thấy Thái Âm Thỏ Ngọc lướt đến, Ngọc Thiền Quyên cũng hô lên một tiếng.

Tiểu Ngọc là tên thật của Thái Âm Thỏ Ngọc.

"Là nàng, Nhan Như Mộng!"

Nhìn thấy Nhan Như Mộng, Nghệ Vũ cũng có chút ngạc nhiên.

Dù sao chung cực cổ lộ rộng lớn như thế, có thể gặp được nhau quả thực không dễ.

"Hôm nay các ngươi cứ yên tâm đi, không ai có thể động vào các ngươi được." Nhan Như Mộng nói.

"Chẳng lẽ... Công tử đang ở Bạo Loạn Tinh Hải!" Ánh mắt Nghệ Vũ lộ vẻ kích động.

Trước đó hắn và Ngọc Thiền Quyên vẫn luôn che giấu tung tích, trốn kín tại một nơi , chờ đợi cơ duyên của Con Thuyền Tạo Hóa.

Vì thế họ không nhận được tin tức gì, tất nhiên cũng không rõ về tin tức của Quân Tiêu Dao.

Nhan Như Mộng nhẹ gật đầu.

Bên kia, sắc mặt đám người Tam thái tử đều âm trầm.

Bọn họ không muốn phí lời, vung tay lên, những Kim Ô Thiên Vệ đều tiếp tục giết tới.

"Ngọc Thiền Quyên, chủ nhân của ta đang ở Bạo Loạn Tinh Hải, cơ hội báo thù của chúng ta đến rồi!" Ánh mắt Nghệ Vũ lóe sáng, vô cùng phấn chấn.

"Đúng vậy, tiểu thư, sau này người không cần trốn tránh nữa, công tử sẽ là chỗ dựa cho chúng ta!" Thái Âm Thỏ Ngọc vui vẻ cười nói.

Nghe được những này, Ngọc Thiền Quyên cũng có chút kinh ngạc sau đó nhịn không được nói: "Người mà mà các ngươi đang nói

đến không phải là cùng một người chứ?"

Chương 858 - Quân Tiêu Dao xuất quan

Chương 858: Quân Tiêu Dao xuất quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên trong mật thất của tòa cung điện khổng lồ.

Quân Tiêu Dao xếp bằng ngồi dưới đất, ở trong cơ thể hắn truyền ra âm thanh phong lôi, vang lên tiếng gầm lớn.

Giống như là có một thế giới sẽ mở ra bên trong cơ thể hắn vậy.

Càn khôn tạo hóa, vạn vật diễn biến.

Vốn dĩ đây không phải là thứ mà hắn có thể tiếp xúc được ở cấp bậc hiện tại.

Thậm chí đối với cường giả cấp Chí Tôn cũng có chút hơi quá sức.

Trừ phi là chí tôn đệ lục cảnh, Tạo Hóa Thần Tôn, hoặc là chí tôn đệ thất cảnh, Hỗn Độn Đạo Tôn, mới có thể sơ bộ tiếp xúc những vật này.

Còn nếu muốn điều khiển, nắm giữ loại diễn hóa càn khôn này và có thể lật đổ sức mạnh của tạo hóa, thì ít nhất cũng phải là Chuẩn Đế cấp.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao mới ở cấp Thánh nhân đại viên mãn mà thôi mà đã có thể sơ bộ tiếp xúc với loại tầng cấp này rồi.

Mặc dù mới chỉ tiếp xúc ở mặt bề ngoài thôi, nhưng cũng đủ khiến cho vô số thiên kiêu từ xưa đến nay cảm thấy xấu hổ.

Ầm ầm!

Theo thời gian chuyển dời, trong cơ thể Quân Tiêu Dao lại truyền ra âm thanh một lần nữa.

Một tế bào của hắn, lại lần nữa biến thành một Thế giới Tu Di.

Trong khoảng thời gian thể ngộ và quan sát vũ trụ, Quân Tiêu Dao cũng mượn nhờ các loại bảo bối như Hỗn Độn Nguyên Tinh, Vạn Vật Mẫu Khí để rèn luyện ba ngàn Thế giới Tu Di.

Hai loại này tuy có sự khác biệt về chất, nhưng cũng có chút hỗ trợ tương thông.

Thu hoạch Quân Tiêu Dao cũng được coi như là rất phi phàm rồi.

Cùng với âm thanh lớn truyền ra, Quân Tiêu Dao lại tu luyện ra bốn Thế giới Tu Di nữa.

Cộng thêm một cái trước đó là đã có năm Thế giới Tu Di.

Đây là một nguồn sức mạnh vô cùng kinh khủng.

Chỉ dựa vào sức mạnh của Thế giới Tu Di, Quân Tiêu Dao đều có thể tùy ý lựa chọn tất cả tồn tại của Thánh Nhân Vương Cảnh.

Đây cũng là một trong những sức mạnh khiến hắn có thể đối kháng cường giả Đại Thánh Cảnh.

Cùng với việc tu luyện được Thế Giới Tu Di.

Bên ngoài cơ thể Quân Tiêu Dao lại lần nữa xuất hiện một đạo tiên khí.

Đạo này tiên khí này vô cùng kỳ dị, tựa như một ngân sắc tinh hà chói mắt, trong đó có rất nhiều hình ảnh cổ tinh thu nhỏ đang chìm nổi.

Giờ phút này nhìn Quân Tiêu Dao giống như một người khổng lồ còn to lớn hơn cả Ngân Hà, giống như một đấng Sáng Thế Thần Chỉ vậy.

"Tu luyện thành công rồi, đạo tiên khí thứ mười một, Thế giới tiên khí được tạo thành từ Thế giới diễn biến." Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Trước đó cũng đã từng nói qua, đối với Quân Tiêu Dao việc tu luyện tiên khí không hề có giới hạn.

Hắn tu luyện ra tiên khí càng nhiều càng chứng tỏ thực lực thiên phú của hắn càng mạnh, thực lực sau khi đột phá tất nhiên cũng sẽ vượt xa những người cùng thế hệ.

Sau khi phá vỡ được chín cấp bậc, trước mắt Quân Tiêu Dao là một con đường bằng phẳng, tiền đồ tươi sáng.

Hắn có thể dựa theo tiết tấu của bản thân mình, càng chạy càng xa.

Quân Tiêu Dao mở ra vũ trụ diễn hóa bên trong tự thân, như Sáng Thế thần Chỉ vậy.

Bởi vậy tu luyện ra Thế Giới Tiên khí, cũng là điều hợp tình hợp lý.

Ầm!

Cùng với tiếng vang bên trong cơ thể, quanh thân Quân Tiêu Dao tràn ngập khí tức huyền bí.

Tự thân hắn, dường như mang theo một loại đại đạo và quy tắc chỉ thuộc về bản thân hắn.

Đó chính là Thế Giới chi Đạo của hắn.

Giờ phút này, vũ trụ bên trong Quân Tiêu Dao không còn trống trải như trước nữa.

Từng ngôi sao cổ, dần dần ngưng tụ hình thành.

Còn có cả những tinh thể to lớn nữa.

Điều quan trọng hơn chính là, có một vài tinh thể đang quanh xung quanh tinh thể lớn.

Đây là sự chuyển động của “khí”, cũng là chuyển động sơ bộ của quy tắc.

Bên trên những tinh thể đó, dung nham không ngừng chảy tự do, không có bất kỳ dấu hiệu nào của sinh mệnh, mọi thứ đều vô cùng nguyên thủy, hoang vu và cô tịch.

Nhưng cũng có một vài tinh thể lại vô cùng băng lãnh giống như Tử Tinh vậy, trên đó chỉ toàn là những con sông đóng băng.

Cửu thiên tức nhưỡng, vô căn chi thủy, bất diệt thần hỏa, thái hư chi phong, bốn thuộc tính của kỳ vật đều được dung nhập vào bên trong vũ trụ.

Khiến cho bên trong vũ trụ bắt đầu có sự tồn tại của các loại thuộc tính vật chất, chứ không còn là một mảnh trống rỗng nữa.

"Trước mắt đây mới chỉ là những thay đổi ban đầu mà thôi, nhưng vũ trụ bên trong vẫn đang tiếp tục bành trướng không dưới mười lần, sức mạnh vũ trụ bên trong cũng tăng vọt lên gấp mười lần."

Quân Tiêu Dao đang suy tư.

Thu hoạch của hắn rất lớn.

Mặc dù trước mắt, vũ trụ bên trong vẫn còn nguyên thủy như là thời kỳ hồng hoang, hơn nữa cũng chưa có bất kỳ sự tồn tại của sinh linh nào cả.

Nhưng hắn tin rằng, sau này sẽ có tất cả mọi thứ.

"Quả nhiên bây giờ mới là thời kỳ sơ khai chứ chưa hoàn thiện được, còn cần phải tham khảo thêm, đồng thời cần phải dung nhập luyện hóa nhiều thế giới bản nguyên hơn nữa để hoàn thiện vũ trụ bên trong tự thân."

Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Chỉ là, nếu để cho những cường giả chí tôn thế hệ trước nghe thấy những lời này của hắn, chắc chắn sẽ có người nghĩ đến chuyện tự tử không chừng.

Phải biết rằng, cho dù là những cường giả cấp bậc Tạo Hóa Thần Tôn, Hỗn Độn Đạo Tôn.

Vũ Trụ Diễn Biến và Thế Giới Tạo Vật mà bọn họ từng tiếp xúc, cũng chỉ như thế này mà thôi.

Thậm chí còn không bằng Quân Tiêu Dao.

Bởi vì không so sánh, nên bản thân Quân Tiêu Dao cho rằng, vũ trụ bên trong của mình rất thô ráp.

Nhưng trong lúc vô hình, hắn lại vượt qua đại đa số Tạo Hóa Thần Tôn và Hỗn Độn Đạo Tôn.

"Vẫn cần đến bản nguyên của Thế giới Tạo Hòa bên trong Con Thuyền Tạo Hóa, sau khi lĩnh hội, có thể luyện hóa sức mạnh bản nguyên vào trong vũ trụ bên trong tự thân." Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Một vài Thôn Tinh Cổ Thú cổ đại, sở dĩ thể nội có thể sinh ra một thế giới là bởi vì họ từng nuốt quá nhiều cổ tinh.

Sức mạnh của thế giới, tự nảy sinh và phát triển trong thể nội.

Quân Tiêu Dao cảm thấy, dường như bản thân mình đã trở thành Thôn Tinh Cổ Thú vậy.

Chỉ có điều thứ mà hắn ta cần nuốt, là bản nguyên của Thế Giới Tạo Hóa.

Không hiểu tại sao, thứ hiển hiện trong đầu Quân Tiêu Dao lại là cảnh tượng con rắn tham ăn.

Chương 859 - Một cước đạp diệt!

Chương 859: Một cước đạp diệt!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Sau này liệu mình có trở thành nhân vật boss phản diện nuốt chửng hết thế giới này đến thế giới khác không?" Quân Tiêu Dao bất chợt có suy nghĩ này.

Sau khi sửa sang lại một chút, Quân Tiêu Dao liền xuất quan.

Hắn cần gấp bản nguyên Thế Giới Tạo Hóa ở bên trong Con Thuyền Tạo Hóa.

Bên ngoài, Hạ Sơ Tinh vẫn đang chờ.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao xuất hiện, khuôn mặt nhỏ của Hạ Sơ Tinh hiện lên nụ cười xán lạn.

"Công tử!"

Hạ Sơ Tinh lanh lợi tiến lên.

"Tỷ tỷ của nàng đâu?" Quân Tiêu Dao nói.

"Con Thuyền Tạo Hóa đã xuất hiện rồi, Băng Vân tỷ bọn họ đi trước rồi, họ còn dặn ta chờ sau khi công tử xuất quan thì dẫn công tử đến truyền tống trận." Hạ Sơ Tinh nói.

"Được, đi thôi." Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hạ Băng Vân làm việc rất có hiệu suất.

Người như thế này, rất phù hợp làm quản gia của Quân Đế Đình.

Sau đó, Quân Tiêu Dao đi tới truyền tống trận.

Hạ Sơ Tinh không đi, dù sao thì khu vực bên trong Bạo Loạn Tinh Hải rất nguy hiểm, nàng cũng không muốn làm vướng chân Quân Tiêu Dao.

Ngay khi Quân Tiêu Dao trên đường đến truyền tống trận.

Phía Con Thuyền Tạo Hóa.

Đại chiến đang bộc phát.

Năm vị Thái tử của Thái Dương Thần Sơn, và một nhóm Kim Ô Thiên Vệ.

Cùng Ngọc Thiền Quyên, Nghệ Vũ, Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, và bốn cấm kỵ đạo tử đã nổ ra cuộc chiến.

Những gợn sóng mạnh mẽ dâng trào, quét sạch bốn phía, những chùm sáng rực rỡ không ngừng bắn ra.

Tất cả thiên kiêu tu sĩ đều không ngờ rằng, Con Thuyền Tạo Hóa còn chưa mở ra mà đã nổ ra cuộc đại chiến tầng cấp như này rồi.

Giờ phút này, nhìn cảnh tượng trước mắt thì thực lực của hai bên cũng không chênh lệch quá lớn.

Năm Thái tử của Thái Dương Thần Sơn, mặc dù đều là cường giả trong những cấm kỵ thiên kiêu.

Nhưng bốn vị cấm kỵ đạo tử, không nói thế lực ngang nhau, ít nhất thì kéo dài thời gian cũng không có vấn đề gì.

Mà lúc này, Thánh Vũ Nhất và Thánh Trụ Nhất cùng nhìn nhau, sau đó cùng gia nhập vào cuộc chiến.

Bọn họ là những kẻ thù rất dai, trước đó Nghệ Vũ phá hỏng chuyện tốt của họ, vì thế bọn họ chắc chắn sẽ không để Nghệ Vũ sống sót được.

Hai người này xuất thủ, lập tức khiến cán cân bắt đầu nghiêng đi.

"Giao bọn họ cho ta!" Trong mắt Nghệ Vũ toát ra sự lạnh lùng.

Hắn hét to một tiếng, không hề sợ hãi đối mặt với hai vị Thánh tử.

"Người đó mạnh quá đi, hắn là một kẻ hung hãn." Một chút thiên kiêu đứng xem tặc lưỡi thở dài.

"Ta nhớ hình như hắn là tùy tùng của vị Thần tử đó..." Cũng có một vài thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên vực nói.

Thời gian dần trôi qua, ưu thế của phía Thái Dương Thần Sơn và Cổ Lan Thánh giáo ngày càng khuếch đại.

Thậm chí Hạ gia còn chết mất mấy vị trưởng lão Thánh nhân cảnh, bị đám Kim Ô Thiên Vệ xé thành những mảnh nhỏ.

"Mình có nên ra tay không đây?" Nguyên Tàm Đạo Tử của Thần Tàm Cốc trong lòng ngứa ngáy muốn ra tay.

Gã đang chờ đợi thời cơ.

Mà đúng lúc này, trong lòng Nguyên Tàm Đạo Tử bỗng nhiên nảy ra cảm giác rung động, một cảm giác khủng hoảng mờ nhạt xuất hiện.

"Chuyện gì xảy ra vậy, ai đến vậy!?"

Ánh mắt Nguyên Tàm Đạo Tử quét qua.

Ầm!

Một nguồn áp lực to lớn quét ra, cùng với ánh sáng vàng rực lửa, biển lửa quét sạch vũ trụ thiên địa, dường như có một mặt trời chói lọi giáng xuống nơi đây.

Một bóng hình mờ ảo được bao bọc bởi hào quang, tỏa ra ánh sáng và sức nóng vô tận, giống như một vị Thái Dương Thần Vương hàng thế vậy.

"Là Thập đệ!"

Mấy vị Kim Ô Thái tử hô lên.

Tiếng bàn tàn xôn xao lan nhanh như thủy triều vậy.

Tất cả thiên kiêu đều là trợn mắt há mồm, trong lòng kinh ngạc.

Vị Thập thái tử có Đại Đế chi Tư của Kim Ô cổ đại, danh chấn cổ lộ, vậy mà lại giá lâm thật!

Giờ khắc này, đám người Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân đều cảm thấy vô cùng ngạt thở.

Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiền Quyên khẽ run lên, để lộ ra sự tuyệt vọng nhàn nhạt.

Trước đó, lúc mà Nguyệt Thần Cung bị chiếm giữ, cũng chính là hình ảnh người trẻ tuổi này đã bao trùm cả cửu thiên.

Chỉ với một câu mà đã định đoạt được vận mệnh của nàng.

Nàng không cam lòng, không phục, nhưng lại không phản kháng được, cuối cùng phải chật vật chạy trốn.

Không còn cách nào cả, người này khiến người khác có cảm giác hắn quá mạnh mẽ, giống như là Kim Ô đại đế chuyển thế, ánh sáng càn khôn hoàn vũ.

Người này được bao phủ trong ánh sáng vô tận, không cần nói một câu nào cả, nhưng lại khiến người khác có cảm giác vô cùng áp bách.

Hắn trực tiếp sải bước, vô cùng trấn áp, thánh lực Thái Dương mênh mông phun trào, giống như đại dương mênh mông che phủ mọi vật.

Khí thế bá đạo này khiến cho mọi người phải hít sâu một hơi .

Không hổ là Kim Ô Thập Thái tử bá đạo!

"Đám người này, tới số rồi..." Nguyên Tàm Đạo Tử khẽ lắc đầu, thở dài một cái.

E rằng chỉ có Cửu Biến Thần Tàm của Thần Tàm Cốc gã mới có thể đối phó với vị Kim Ô Thập Thái tử này.

Các thiên kiêu tu sĩ cũng thở dài, họ cho rằng kết cục đã định, đám người đã ra tay này đều sẽ bị diệt sạch.

Gương mặt Ngọc Thiền Quyên trắng bệch, môi đỏ cắn nát, nắm chặt ngọc thủ, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay khiến bàn tay không ngừng rỉ máu.

Chẳng lẽ trở thành lô đỉnh của Kim Ô Thập Thái tử, chính là số mệnh đã định của Ngọc Thiền Quyên nàng sao?

Một khắc ngay sau đó, thân thể mềm mại của Ngọc Thiền Quyên đột nhiên run lên, đôi mắt đẹp trợn to, ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

Không chỉ có nàng mà tất cả mọi người đều như thế.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng không thể nào tin được.

Hư không phía trên Kim Ô Thập Thái tử, bỗng nhiên bị xé nứt.

Một thân ảnh siêu nhiên toàn thân bao phủ Tiên mang, áo trắng như tuyết, lưu động khí tức thần chỉ, bước ra từ hư không.

Sau đó, một cước đạp xuống!

Ầm!

Kim Ô Thập Thái tử mới trước đó còn uy trấn hoàn vũ, khí hám cửu tiêu, mà giờ đây bị một cước giẫm cho sụp đổ, thần diễm dập tắt, lộ ra thân thể bị giẫm nát.

"Chỉ là một pháp thân mà cũng dám quát tháo trước mặt người của bản Thần tử ta, là kẻ nào cho đám súc sinh các ngươi sự tự tin như vậy?"

Giọng nói vừa truyền ra, một chân của Quân Tiêu Dao cũng vừa vặn đặt xuống đất.

Được ban cho sức mạnh của năm Thế giới Tu Di, giống như là bàn chân của Thần Vương đạp xuống, khiến hư không đều bị giẫm đạp, cả đại lục cũng bị giẫm dưới chân!

Kim Ô Thập Thái tử kia bỏ ra không ít tâm huyết để ngưng luyện ra pháp thân, thậm chí còn không nói được một lời nào đã bị giẫm diệt hoàn toàn, vỡ nát thành những điểm sáng vô tận.

Có thể nói là đến đã nhanh, đi lại càng nhanh hơn.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này đều ngây dại.

Chương 860 - Kim Ô Thập Thái tử phẫn nộ

Chương 860: Kim Ô Thập Thái tử phẫn nộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Xung quanh Con Thuyền Tạo Hóa hoàn toàn tĩnh mịch.

Không khí giống như bị đóng băng vậy.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ vẫn còn đang hoảng hốt, chưa lấy lại tinh thần.

Bởi vì mọi việc xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, khiến ai nấy đều bất ngờ.

Đầu tiên là Kim Ô Thập Thái tử, dùng cường thế chi tư giá lâm, khí tràng che phủ cả thiên địa, khiến người khác có cảm giác như Thái Dương Thần vương xuất quan vậy.

Kết quả chỉ sau một khắc, lại bị người khác giẫm bẹp, mất hết uy thế ban đầu.

Sự tương phản giữa trước và sau quá lớn, khiến cho người khác không kịp thích ứng.

Kim Ô Thập Thái tử còn không có cả cơ hội mắng người khác.

Điều này quả thực khiến uy danh của Kim Ô Thập Thái tử bị vùi dập.

"Công tử đến rồi!"

"Thần tử đại nhân!"

Đám người Hạ Băng Vân, Nhan Như Mộng, Thái Âm Thỏ Ngọc đều ngạc nhiên thốt lên.

Còn đám người Tam thái tử nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng

sợ hãi.

Bọn họ biết, mặc dù thân ảnh kia chỉ là một pháp thân của Kim Ô Thập Thái tử.

Nhưng lại là pháp thân mà hắn đã tu luyện rất lâu, có được một nửa thực lực của hắn.

Có thể nói, cho dù là đỉnh cấp cấm kỵ thiên kiêu muốn đánh bại pháp thân của Kim Ô Thập Thái tử trong thời gian ngắn cũng là điều không thể được.

Kết quả hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao dùng Cường Thế chi Tư, một cước đạp diệt.

Đây không phải là đối chiến, mà là miệt thị một cách trần trụi.

Giống như là dùng chân tùy ý giẫm chết sâu kiến dưới đất vậy.

"Hắn chính là Quân Tiêu Dao?" Cơ thể Nguyên Tàm Đạo Tử không nhịn được mà run lên, trong lòng tự cảm thấy vô cùng may mắn.

Cũng may gã không xuất thủ tham gia, nếu không thì cục diện bây giờ sẽ rất phiền toái.

Mấy vị Thái tử Kim Ô còn lại, và đám người Thánh Vũ Nhất, Thánh Trụ Nhất cũng đều dừng tay, họ đều đang chìm trong sự chấn kinh.

Khi nãy khí tức của Kim Ô Thập Thái tử vô cùng mạnh mẽ, có cảm giác áp bách cực độ.

Nhưng bây giờ so với thân ảnh mặc áo trắng kia, lại có cảm giác như trứng chọi đá vậy.

Hai loại khí tức này hoàn toàn không ở cùng một tầng cấp.

Nếu như nói Kim Ô Thập Thái tử khiến người ta có cảm giác giống như là Đế Hoàng bá đạo của chúa tể nhân gian.

Thì Quân Tiêu Dao cho người ta cảm giác chính là Tiên Vương áo trắng siêu thoát hồng trần, bao trùm chúng sinh, đứng sừng sững ở

Cửu Thiên Vân Đoan!

Hai khí tức này hoàn toàn không ở cùng một tầng cấp.

Ngay khi Quân Tiêu Dao một cước đạp diệt pháp thân của Kim Ô Thập Thái tử.

Tại một nơi sâu thẳm ở chung cực Cổ lộ, phía trên một tinh thể Xích Hồng giống như Thái Dương.

Một Bảo Luân giống như Kim Sắc Luân Bàn lơ lửng bên trong hư không, tản mát ra một luồng Chuẩn Đế Khí chi Uy.

Mà phía dưới Bảo Luân này, một thân ảnh vương giả trẻ tuổi, bị giam giữ bên trong một đoàn Thần Dương.

Một khắc nào đó, dường như gã đã cảm nhận được điều gì, đột nhiên hét dài một tiếng, biển lửa lật úp, Thánh lực Thái Dương lập tức nổ tung.

"Quân Tiêu Dao, dám diệt pháp thân của bản Thái tử ta, phá hỏng chuyện tốt của ta, chờ ta luyện xong Chuẩn Đế khí, sẽ là lúc ngươi phải chết!"

Giọng nói này thét dài bát phương, ngay cả Cổ tinh Xích Hồng cũng đang run rẩy, vô số đại tinh xung quanh vũ trụ đều bị tiếng động này làm cho chấn vỡ.

Đủ để thấy được lửa giận mãnh liệt trong lòng người này.

Ở phía Con Thuyền Tạo Hóa, Quân Tiêu Dao chắp tay, đứng trên thiên khung vũ trụ, áo trắng phần phật, tiên khí dạt dào.

Ánh mắt của hắn đầu tiên rơi vào Con Thuyền Tạo Hóa, cũng không để ý đến mấy vị Kim Ô Thái tử còn lại, còn có đám người Thánh tử của Thánh giáo Thánh tử cũng không hề lọt vào mắt hắn.

Nhưng đám người Kim Ô Thái tử cũng đều dừng tay lại, trên trán có chút có mồ hôi lạnh thấm ra, thần kinh bị kéo căng như dây đàn.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt những thiên kiêu đứng xung

quanh quả thực chấn động không gì sánh nổi.

"Đây chính là Thần tử Quân gia uy nghiêm sao, cho dù không nói lời nào, cũng khiến cho đám người Kim Ô Tam thái tử không dám hành động hấp tấp."

Một vài đỉnh cấp cấm kỵ thiên kiêu đều có uy nghiêm và khí tràng của bản thân mình.

Cho dù chỉ đứng ở nơi đó, không nói lời nào, cũng đủ để khiến các thiên kiêu khác không dám nói bừa, không dám hành động bừa.

"Đây chính là Con Thuyền Tạo Hóa sao?" Quân Tiêu Dao tự nói nhỏ trong lòng.

Trước đó hắn đã từng tìm hiểu qua.

Con Thuyền Tạo Hóa này, chính là do một vị đại năng Cổ đại Vô Thượng Tiên Đình mô phỏng Con Thuyền Độ Thế tạo ra.

Con Thuyền Độ Thế kia vẫn chỉ là truyền thuyết trong thần thoại thôi.

Khi vũ trụ bị hủy diệt, nghênh đón kỷ nguyên đại kiếp mới, sẽ có Con Thuyền Độ Kiếp xuất hiện, chở theo một số ít sinh linh tránh thoát khỏi kiếp hủy diệt.

Điều này khiến Quân Tiêu Dao nhớ tới Còn Tàu Noah trong truyền thuyết phương Tây.

Hắn lại nghĩ tới, Đế Mật Phi trong thần thoại, đã từng nói qua ngọn nguồn và những bí mật đại kiếp kỷ nguyên.

Đương nhiên, những điều này không phải là chuyện mà Quân Tiêu Dao nên nghĩ vào lúc này.

Hắn tin rằng, nếu thật sự có một ngày như vậy, đến lúc đó thực lực của hắn hẳn là cũng đã đạt đến mức không thể tưởng tượng nổi, đủ để thong dong đối mặt hết thảy mọi việc.

Trước mắt, Con Thuyền Tạo Hóa này rõ ràng không thể so sánh với Con Thuyền Độ Thế trong thần thoại được

Nhưng con thuyền vị đại năng Vô Thượng Tiên Đình tạo ra thì đẳng cấp chắc chắn cũng không thể thấp được.

Quân Tiêu Dao có thể cảm giác được, bên trong Con Thuyền Tạo Hóa tràn ngập Thế Giới chi Lực nồng đậm.

Chậm rãi thu tầm mắt lại, ánh mắt Quân Tiêu Dao lúc này mới rơi vào đám người Kim Ô Thái tử, Thánh tử Thánh giáo.

Phát giác được ánh mắt Quân Tiêu Dao, trong lòng bọn họ đều vô cùng lo lắng.

Quân Tiêu Dao cũng lười nhiều lời, tiện tay đánh ra một chưởng.

Năm vị Kim Ô Thái tử, và hai vị Thánh tử Thánh giáo đều dùng toàn lực chống đỡ.

Nhưng đều miệng phun máu tươi, gương mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi không thể tin nổi.

Bọn họ là bảy cấm kỵ thiên kiêu tụ tập cùng một chỗ, vậy mà đều bị Quân Tiêu Dao tùy tiện dụng một chưởng đánh cho bị thương.

Sau một chưởng này, Quân Tiêu Dao nói với Nghệ Vũ: "Mau đi đi, kẻ thù đang ở ngay trước mắt, nhớ phải thu lãi trước đã."

Nghệ Vũ nghe vậy thân thể run lên, trong mắt tràn ngập vẻ cảm kích.

Hắn biết, Quân Tiêu Dao muốn để hắn tự tay báo thù, giải trừ tâm ma.

Bằng không dựa vào thực lực Quân Tiêu Dao, nếu hắn nghiêm túc ra tay thì những người kia há có còn đường sống?

"Giết!"

Từ trong miệng Nghệ Vũ bắn ra sát âm, trong mắt phóng ra lửa giận và sự thận thù kinh người.

Chương 861 - Nghệ Vũ báo thù lấy lợi tức

Chương 861: Nghệ Vũ báo thù lấy lợi tức

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nghệ tộc bị hủy diệt, hắn từ Huyền Thiên Tiên Vực lưu lạc đến Hoang Thiên Tiên vực.

Nếu không gặp được Quân Tiêu Dao thì có thể cả một đời này hắn cũng không có cơ hội báo thù.

Ngọc Thiền Quyên cũng đỏ mắt ra tay, sự kiềm chế trong lòng cần được phóng thích.

Mấy người Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân cũng ra tay hỗ trợ.

Một trận đại chiến lại lần nữa bộc phát, chỉ có điều lần này, Thái Dương Thần Sơn và Cổ Lan Thánh giáo lại rơi vào thế hạ phong.

Trước đó một chưởng tiện tay của Quân Tiêu Dao đã khiến bọn họn bị thương rồi.

Bên này, ánh mắt Quân Tiêu Dao lại nhàn nhạt lườm Nguyên Tàm Đạo Tử.

Nguyên Tàm Đạo Tử cảm giác toàn thân ớn lạnh giống như rơi vào hầm băng vậy.

Gã vô thức lui lại mấy bước, không dám đối mặt với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thu hồi ánh mắt, không để ý đến gã nữa.

Trận đại chiến này, kết cục đã được định rồi.

Chỉ cần Quân Tiêu Dao có ở đây, nhóm người Kim Ô Thái tử và Thánh tử Thánh giáo có muốn chạy trốn cũng khó khăn.

"Các ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao, Thái Dương Thần Sơn chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu!"

Tam thái tử của Kim Ô gào thét trong tuyệt vọng.

Không ai nghĩ tới cục diện lại chuyển biến như vậy, sự có mặt của Quân Tiêu Dao lại có thể ép bọn họ không thể ngẩng đầu lên được.

Hiện tại càng có nguy cơ sinh tử.

"Bây giờ nói những này mà ngươi không cảm thấy buồn cười sao!" Ánh mắt Nghệ Vũ lạnh lẽo, ngọn lửa phục thù hừng hực.

Hắn phóng ra Tru Tinh Phá Diệt Cung và Cửu Tinh Liên Châu!

Phốc phốc!

Máu tươi phun lên trời, nhuộm đỏ tinh vũ.

Kim Ô Tam thái tử, viên lạc.

Bốn vị Thái tử còn lại, và hai vị Thánh tử Thánh giáo, cũng không thoát khỏi vận mệnh buộc phải chết.

Đám người đứng nhìn cảnh tượng này đều hãi hùng khiếp vía.

Phải biết, hai phe này, một phe đến từ Thái Dương Thần Sơn, một phe đến từ Cổ Lan Thánh giáo.

Đều là những thế lực không thể trêu chọc được.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không chút cố kỵ, trong mắt không hề có tia gợn sóng nào, không khác nào giết con chó con mèo vậy.

Nói cách khác, trong mắt hắn, cho dù là thiên kiêu Thái Cổ Hoàng tộc hay là Thánh tử cổ lão đại giáo, chẳng qua cũng chỉ là sâu kiến có thể tiện tay giết chết mà thôi.

Đám người Nghệ Vũ xuất thủ vô cùng quả quyết, không chút nương tay.

Bởi vì hắn biết có Quân Tiêu Dao ở phía sau làm chỗ dựa cho hắn.

Có thể đi theo một chủ nhân như này, quả thật là may mắn của hắn.

Không bao lâu sau, năm vị Thái tử của Thái Dương Thần Sơn, và Kim Ô Thiên Vệ, hai vị Thánh tử của Cổ Lan Thánh giáo đều viên lạc.

Vốn dĩ bọn họ đã bị Quân Tiêu Dao một chưởng đánh cho trọng thương, tăng thêm thực lực của đám người Nghệ Vũ cũng không yếu, vì thế bọn họ hoàn toàn không có cơ hội.

Về phần chạy trốn?

Có Quân Tiêu Dao ở đây, cho dù là bản tôn Kim Ô Thập Thái tử ở đây cũng đừng nghĩ tới việc chạy trốn chứ đừng nói đến bọn họ.

Bên trong tinh không tràn ngập sương máu.

Bảy vị cấm kỵ thiên kiêu đều chết ở đây, đủ để khiến cho bát phương rung động.

Mà Quân Tiêu Dao vẫn lạnh nhạt đứng ở đó, gương mặt bình tĩnh như một dòng nước xanh.

Phong thái và khí độ như vậy, không biết đã khiến cho bao nhiêu thiếu nữ ở nơi đây lộ ra dị sắc.

Nghệ Vũ, toàn thân nhuốm máu.

Đây không phải là máu của hắn, mà là máu của Thái tử Kim Ô tộc.

Giờ phút này, Nghệ vũ có cảm giác suy nghĩ thông suốt hơn phân nửa chỉ trong nháy mắt, hắn ngửa mặt lên trời thét dài, huyết mạch Nghệ thần trên người bắt đầu sôi trào thiêu đốt.

Ánh sáng vô biên phổ chiếu thập phương.

Cảnh giới khí tức của hắn trực tiếp đột phá đến cấp độ Tiểu Viên Mãn của Thánh nhân cảnh.

Điều này cực kì kinh người.

Phải biết rằng, cho dù là Quân Tiêu Dao cũng mới là Đại Viên Mãn của Thánh nhân cảnh mà thôi.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao là cố ý áp chế tự thân đột phá, bởi vì hắn đã không đột phá thì thôi, nếu đột phá thì trong nháy mắt liền có thể vượt qua một nhóm cấm kỵ thiên kiêu.

Đối với Nghệ Vũ, hiện tại thu hoạch lớn nhất của hắn không phải là đột phá cảnh giới.

Sau lưng hắn, hiện lên một hư ảnh khủng bố, giống như Thần Chỉ, hoành hiện lên giữa tinh hà, giương cung xạ nhật.

"Chuyện gì xảy ra vậy, khí tức thật là khủng bố!"

"Đó là cái gì vậy, Thần Chỉ trong truyền thuyết thần thoại sao?"

Bốn phương tám hướng, rất nhiều người đều phải hít sâu một hơi.

Loại dị tượng này, cực kì kinh người.

Quân Tiêu Dao nhìn thấy cảnh này, thỏa mãn nhẹ gật đầu.

Không hổ là tùy tùng mà hắn chọn trúng.

Bởi vì Nghệ Vũ đã suy nghĩ thông suốt, huyết mạch tự thân Nghệ thần liền khôi phục trong nháy mắt.

Dị tượng Thần Chích Xạ Nhật kinh người đó chắc hẳn có liên quan với thần thoại Đế Nghệ Thần và huyết mạch Nghệ tộc.

Sau khi thức tỉnh, hai con ngươi Nghệ Vũ như đại nhật lăng không, khí huyết toàn thân bừng bừng như thần diễm, tinh khí xông tinh hà.

Giờ phút này, hắn không chỉ là thiên kiêu cấp cấm kỵ.

Mà còn được xem như một người rất mạnh trong những cấm kỵ thiên kiêu.

Có thể nói ở chung cực cổ lộ, Nghệ Vũ đã đứng ở một tầng cao rồi.

Ngoại trừ những cấm kỵ thiên kiêu không hiện chân thân mà ẩn mình ở những nơi sâu thẳm trong Cổ lộ ra, thì cũng không có nhiều người có thể đứng trên đầu hắn được.

Nghệ Vũ đi đến trước mặt Quân Tiêu Dao hai tay chắp thành quyền, rồi từ từ quỳ xuống.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người xung quanh đều im lặng, như không tin vào mắt mình.

Phải biết rằng, vị cấm kỵ thiên kiêu nào mà chẳng có lòng kiêu ngạo.

Đừng nói quỳ xuống mà ngay cả cúi đầu cũng là điều không thể.

Nhưng bây giờ, Nghệ Vũ lại quỳ gối trước Quân Tiêu Dao, trong lòng chỉ có cảm ân.

"Ngươi làm gì vậy, mau đứng lên đi." Quân Tiêu Dao cười nhạt cười.

"Không có công tử thì sẽ không có Nghệ Vũ ta hôm nay, chờ Nghệ vũ báo thù xong sẽ lệnh cho các tộc nhân Nghệ tộc còn lại đều đầu quân cho công tử, tán tụng chân danh công tử!"

Nghệ tộc tuy là một Cổ chi đế tộc đã lụi bại, bị Thái Dương Thần Sơn công phá.

Nhưng vẫn còn một số nhỏ tộc nhân sống sót.

Đó cũng là một lực lượng không thể coi thường được.

"Ngươi có tâm là được." Quân Tiêu Dao đỡ Nghệ Vũ dậy.

Lòng trung thành của Nghệ Vũ vững vàng như sắt đá vậy.

Chương 862 - Con Thuyền Tạo Hóa mở ra

Chương 862: Con Thuyền Tạo Hóa mở ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngọc Thiền Quyên đứng bên cạnh cũng tiến lên, trong đôi mắt đẹp đầy tràn cảm kích.

Nàng không ngờ rằng, chủ nhân mà Nghệ Vũ và Thái Âm Thỏ Ngọc nhắc đến sẽ tới cứu nàng lại đúng là cùng một người.

Điều càng không ngờ tới chính là, người này lại chính là Thần tử Quân gia người đã oanh động chung cực cổ lộ, đánh gục vô số thiên kiêu.

Coi như nàng đã hiểu rõ, tại sao trước đó Nghệ Vũ lại nói chủ nhân của hắn tiêu diệt Thái Dương Thần Sơn sẽ không quá phí sức.

Bởi vì điều này quả đúng là sự thật.

Trước đó nàng còn suy đoán, liệu có phải chủ nhân của Nghệ Vũ đến ngay cả Kim Ô Thập Thái tử cũng không đánh lại được không.

Bây giờ nghĩ lại, Ngọc Thiền Quyên cảm thấy suy nghĩ của mình rất ngây thơ và nực cười.

"Thiền Quyên đa tạ Quân công tử, nếu không có Quân công tử hôm nay sợ là nguy rồi."

Ngọc Thiền Quyên khom người thi lễ, đường cong mê hồn lại càng thêm nổi bật.

Trong mắt những thiên kiêu là nam tử đứng xung quanh đều không giấu nổi ngọn lửa nóng rực.

Thái âm Thánh thể, thiên hạ đệ nhất lô đỉnh.

Còn chưa nói đến Ngọc Thiền Quyên còn đẹp như vậy, khuôn mặt thanh lệ tuyệt tục, cùng với dáng người hấp dẫn mê hồn càng làm

tăng thêm tính cách liệt nữ kiên cường.

Nếu có thể chinh phục được nữ tử này, tuyệt đối có thể thỏa mãn được dục vọng chinh phục của nam tử.

Mà giờ khắc này, cực phẩm lô đỉnh khiến mọi người thèm nhỏ dãi, lại đang uốn gối cảm ân trước mặt Quân Tiêu Dao.

Rất nhiều thiên kiêu thấy vậy đều âm thầm thở dài, họ cho rằng cực phẩm lô đỉnh này e là sẽ rơi vào trong tay Quân Tiêu Dao mất.

Bởi vì nếu như đổi lại bọn họ là Ngọc Thiền Quyên thì cũng sẽ cân nhắc việc dùng thân thể của mình để lôi kéo Thần tử Quân gia, sau đó báo thù cho Nguyệt Thần cung.

Dù sao chỉ dựa vào một mình Ngọc Thiền Quyên cũng không thể nào trả thù Thái Dương Thần Sơn được.

"Nàng chính là Thánh nữ của Nguyệt Thần cung, đúng là trăm nghe không bằng một thấy." Quân Tiêu Dao mắt sắc thản nhiên nói.

Gương mặt xinh đẹp của Ngọc Thiền Quyên ửng đỏ, có chút xấu hổ.

Nàng biết, thanh danh của nàng ở một mức độ nào đó được quyết định bởi thân thể của nàng.

Đối với nữ nhân điều này không được tính là hào quang thanh danh.

Ngọc Thiền Quyên có nâng mí mắt lên nhìn, lại phát hiện ánh mắt Quân Tiêu Dao thâm thúy, vô cùng thuần túy chứ không có bất kỳ suy nghĩ khác lạ nào.

Nàng đã quá quen với ánh mắt nóng bỏng của nam nhân khi nhìn nàng.

Nhưng hiện tại nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh như vậy, nàng lại cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Tiểu thư, công tử là người rất tốt, trước kia cũng chính là công tử cứu Tiểu Ngọc." Thái Âm Thỏ Ngọc tung tăng chạy đến, hì hì cười

nói.

"Có thể gặp được công tử, quả thực là may mắn của chủ tớ chúng ta." Ngọc Thiền Quyên lộ vẻ mỉm cười cảm kích.

Tuy nhiên nói một cách nghiêm chỉnh thì chủ tớ hai người nàng, đều coi như là được Quân Tiêu Dao cứu.

Đại ân đại đức này nên báo đáp như nào đây?

Trong lòng Ngọc Thiền Quyên đang không ngừng phân vân.

Quân Tiêu Dao chỉ nhìn Ngọc Thiền Quyên một chút liền thu hồi ánh mắt.

Nữ tử trước mắt tuy là cực phẩm lô đỉnh, nhưng Quân Tiêu Dao cũng hoàn toàn không cần dùng Thái Âm Thánh thể để tu luyện.

Tuy cơ thể mê người kia đủ để khiến nam nhân leo lên trời xanh, nhưng Quân Tiêu Dao cũng không thuộc dạng trình độ cấp thấp như vậy.

Đương nhiên, hắn vẫn có thể kiếm được lợi ích từ Ngọc Thiền Quyên, nhưng điều đó có thể đợi sau này mới tính.

Mà đúng lúc này Con Thuyền Tạo Hóa vẫn luôn yên lặng, bỗng nhiên bắt đầu rung động.

Vẻ bề ngoài âm u, bắt đầu có những đường vân được thắp sáng.

Giống như là sao trên trời phát sáng in bóng lên Con Thuyền Tạo Hóa vậy.

"Lối vào Con Thuyền Tạo Hóa sắp mở ra rồi!" Có thiên kiêu hoảng sợ nói.

Trên thân Con Thuyền Tạo Hóa có truyền tống trận cổ bị kích hoạt, có thể đưa con người vào bên trong Con Thuyền Tạo Hóa.

Con Thuyền Tạo Hóa, không hẳn có cấu trúc của một con tàu.

Trong cơ thể nó, là một tiểu thế giới hoàn chỉnh.

"Đi vào đi." Quân Tiêu Dao vung tay nói.

Đám người còn lại cũng nhẹ gật đầu, trong mắt ngập tràn hưng phấn.

Đi theo Quân Tiêu Dao, bọn họ chắc chắn sẽ có thu hoạch lớn, cơ duyên tốt nhất bên trong Con Thuyền Tạo Hóa đều sẽ thuộc về bọn họ.

Ngay khi Quân Tiêu Dao tới gần truyền tống trận trên Con Thuyền Tạo, hắn bỗng nhiên dừng chân lại.

"Sao vậy?" Nhan Như Mộng ở bên cạnh hỏi.

"Không có gì." Quân Tiêu Dao nói, khóe miệng lộ ra ý cười khó mà nhận ra được.

Ngay khi tất cả các thiên kiêu xung quanh Con Thuyền Tạo Hóa đều tiến vào trong Con Thuyền Tạo Hóa.

Tại một nơi sâu thẳm trong tinh không, có thần niệm đang truyền đi.

"Chuyện gì xảy ra vậy, liệu có phải hắn đã phát hiện ra manh mối gì rồi không?"

"Chắc là hắn vẫn chưa phát giác ra."

"Lần này chúng ta hao tổn nhiều tâm huyết để tặng món quà này cho hắn như thế, hi vọng Quân Tiêu Dao, có thể chịu đựng được, ha ha..."

Không gian chuyển dời, một trận trời đất nghiêng ngả.

Bất quá chỉ trong chớp mắt mà thôi, thiên kiêu tu sĩ tiến vào trong thuyền tạo hóa chính là đến một phiến thiên địa mới.

Đưa mắt nhìn qua, có núi có sông, có mặt trời mặt trăng.

Có núi cao thẳng đắng, cũng có sông hồ uốn quanh, cổ thụ cao chót vót, linh khí dồi dào.

Thậm chí ngay cả cây cỏ bình thường nhất đều đã cao trăm mét, quả là một phiến mật lâm.

“Nơi này chính là thế giới trong thuyền tạo hóa sao?”

Đám người Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, Nghệ Vũ, Ngọc Thuyền Quyên quét mắt nhìn qua, hít một hơi thật sâu.

Đối với loại Thánh nhân như bọn họ mà nói, loại hư không tạo vật này, thủ đoạn sáng tạo một tiểu thế giới là cực kỳ khó tin.

Nhưng tất cả điều này trong mắt Quân Tiêu Dao lại không có chút thần kỳ nào.

Bởi vì bản thân Quân Tiêu Dao đã bắt đầu bắt tay tìm tòi rồi.

“Có thể sáng tạo ra tiểu thế giới ổn định này, chắc là thủ bút của cảnh giới trên Chuẩn Đế đi, có điều quy tắc thiên địa này lại không có khác với quy tắc của Cửu Thiên Tiên Vực.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Trong mắt của hắn, tự nhiên là thâm sâu hơn người khác.

Quy tắc của tiểu thế giới này là mượn lực lượng quy tắc của Cửu Thiên Tiên Vực.

Không giống như Quân Tiêu Doa diễn sinh ra thế giới thuộc về bản thân mình.

“Tuy chưa đi ra con đường của bản thân, nhưng thế giới mà những đại năng này đắp nặn ra xác thực là vô cùng thành thục.” Quân Tiêu Dao đang trải nghiệm và tham ngộ.

Chương 863 - Bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình hiện thân

Chương 863: Bốn tiểu thiên vương của Tiên Đình hiện thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước mắt thế giới trong cơ thể hắn còn chưa có bất kỳ sinh mệnh nào.

Cũng không có cách nào hình thành sinh mệnh.

Bất kỳ sinh linh cũng không có cách nào sống sót ở thế giới trong cơ thể của Quân Tiêu Dao.

Bởi vì hiện tại thế giới trong cơ thể Quân Tiêu Dao vẫn chỉ là một hình thức ban đầu đơn giản mà thôi.

Nhưng thế giới trong thuyền tạo hóa này lại có thể để sinh linh sinh sống.

Nếu như thật có cái gọi là cướp đoạt thiên địa, chiếc thuyền tạo hóa này nói không chừng còn thật sự có thể bảo hộ một bộ phận người.

“Wa, ta không nhìn nhầm chứ, đó là cà tốt, và cà rốt to bằng tiểu tiên bao!” Thái Âm Ngọc Thố kinh ngạc hô lên, đôi mắt to đỏ ửng sáng lên, mồm chảy rớt dãi.

Bởi vì cô ta nhìn thấy một củ cà tốt to bằng tiểu tiên bao.

“Thiên địa quy tác ở đây đã trải qua thay đổi đặc biệt, linh khí nồng đậm, thích hợp cho tu sĩ tu luyện, các loại thực vật cũng rất tươi tốt.” Quân Tiêu Dao nói.

“Nơi này quả thật là một nơi cơ duyên.”Ánh mắt xinh đẹp của Hạ Băng Vân cũng lóe lên.

Cô ta tu luyện Hữu Bảo Thư, lúc này đã cảm ứng được không ít bảo bối, có chút nôn nóng không đợi được.

“Các ngươi có thể chia ra tìm cơ duyên, song phải nhớ kỹ, gặp phải bất kỳ biến động nào, không cần nghĩ nhiều, lập tức rời khỏi thuyền tạo hóa.” Quân Tiêu Dao nói.

Đám người Nghệ Vũ nghe xong, ánh mắt toát lên dị sắc.

Lẽ nào Quân Tiêu Doa cảm giác được có gì đó không đúng?

Có điều lời của Quân Tiêu Dao, bọn họ tất nhiên sẽ nghe.

Rất nhanh, mọi người đều chia ra, tự mình đi tìm kiếm cơ duyên.

Quân Tiêu Doa đột nhiên lộ ra nụ cười, lẩm bẩm nói: “Muốn chơi không, vậy bổn thần tử phụng bồi đến cùng!”

Nói xong, Quân Tiêu Dao bước sang một bên, đi sâu vào thuyền tạo hóa.

Thế giới trong thuyền tạo hóa vô cùng rộng lớn, giống như một phương đại lục vậy.

Trong đó cũng có rất nhiều cơ duyên, như Tiên Túy Khoáng Mạch, Thánh Dược Điền,…

Những cơ duyên này thiên kiêu cấm kỵ nhìn thấy cũng sẽ động lòng.

Quân Tiêu Dao lại đi vụt qua, không chút phản ứng.

Hắn biết những bảo bối kia đám người Hạ Băng Vân sẽ thu lấy.

Của bọn họ chính là của Quân Tiêu Dao.

Bây giờ cả Hạ gia đều là của Quân Tiêu Dao, hắn cũn không cần tự mình đi thu thập những tư nguyên đó.

Mục đích Quân Tiêu Dao đến thuyền tạo hóa chỉ có một, chính là tìm được bản nguyên tiểu thế giới trong thuyền tạo hóa.

Vào lúc Quân Tiêu Dao đang đi sâu vào trong, nhưng thiên kiêu khác cũng đang tìm kiếm trong tiểu thế giới.

Bọn họ đương nhiên không thuận buồm xuôi gió, trong tiểu thế

giới này cũng có rất nhiều yêu thú hung hãn.

Thậm chí có thể nhìn thấy một vài Thượng Cổ Dị Thú.

Một số bọn chúng bị đưa vào trong lúc xây dựng thuyền tạo hóa.

Có một số chính là hậu đại của Hung thú.

Nhưng không chút ngoại lệ, những dị thú này đều vô cùng mạnh.

Tuy bởi vì nguyên nhân quy tắc của tiểu thế giới không đầy đủ, những dị thú này không có cách nào đột phá cảnh giới cao hơn.

Nhưng bọn chúng được sự tẩm bổ của lọn khí nồng đậm, càng thêm hung tàn, thô bạo, thực lực cũng càng mạnh.

Các nơi đều có tiếng kêu thảm thiết của thiên kiêu truyền ra, có người vẫn lạc nằm xuống.

Vút!

Một mũi tên xuyên thủng một đầu Hỏa Diệm Điêu cấp bậc Thánh nhân đại viêm mãn.

Thân hình của Nghệ Vũ hạ xuống, nhìn phương hỏa linh địa mạch này, miệng nở nụ cười.

Nơi này có giúp đỡ cực lớn đối với sự tu luyện của hắn.

Ngoài ra, Ngọc Thuyền Quyên lại tìm được một gốc bất tử dược không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm, Nguyệt Bàn Minh Linh Hoa.

Hoa này cánh hoa như nguyệt bàn mở ra, tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

“Có gốc bất tử dược này thương thế của ra có thể hoàn toàn hồi phục, hơn nữa còn tiến thêm một bước.”

Thái Âm Ngọc Thố cũng tìm được rất nhiều cà rốt cấp bậc Thánh dược.

“Cà rốt, cà rốt trắng, cà rốt xanh, thật nhiều cà tốt, ta thật hạnh

phúc!” Đôi tai của Âm Dương Ngọc Thố hưng phấn dựng thẳng lên.

Đương nhiên, thu được nhiều nhất vẫn là Hạ Băng Vân.

Cô ta tu luyện Hữu Bảo Thư, tìm bảo là điều rất dễ dàng.

Tay của Hạ Băng Vân phất lên, một Ngọc Bàn sáng loáng hiện ra.

Đây tất nhiên không phải là Tụ Bảo Bồn.

Hạ gia còn không đến mức để Hạ Băng Vân mang theo Đế binh chạy đến đây.

Đây là vật phục chế của Tụ Bảo Bồn, nhưng cũng có năng lực của một phần Tụ Bảo Bồn.

“Thu!”

Tay của Hạ Băng Vân kết ấn như hồ điệp.

Cả dãy Tiên Túy Khoáng Mạch đều thu vào trong vật phục chế của Tụ Bảo Bồn.

“Nếu hôm nay gia nhập Quân Đế Đình của công tử, nhất định phải thể hiện ra giá trị của Hạ gia ta.” Hạ Băng Vân ánh mắt sâu xa.

Cô ta rất thông minh, cũng rất rõ ràng, Quân Tiêu Dao cần gì của Hạ gia.

Chính là tài lực cùng tư nguyên.

Trong tiểu thế giới của thuyền tạo hóa, người bên cạnh của Quân Tiêu Dao đều đang thu thập cơ duyên.

Một bên, Đạo tử Nguyên Tàm cũng có thu hoạch của bản thân, song sắc mặt của hắn vẫn không đẹp đẽ gì.

“Không có được nữ nhân kia xác thực không cam lòng.” Đạo tử Nguyên Tàm nắm chặt bàn tay.

Hứng thú của hắn đối với Nhan Như Mộng thậm chí còn vượt qua cả hứng thú đối với Thái Âm Thánh Thể.

“Bỏ đi, vẫn là không được tùy ý ra tay, đợi thời cơ.” Trong lòng Đạo tử Nguyên Tàm lạnh lẽo.

Lúc này, trong thuyền tạo hóa, một phiến cảnh tượng như nhiệt hỏa triều thiên.

Ngoài thuyền tạo hóa, một phiến tinh không tĩnh lặng.

Tát cả thiên kiêu đều tiến vào trong thuyền tạo hóa.

Trong hư không tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện bốn đạo thân ảnh.

Bốn đạo thân ảnh này, lóng lánh rực tỡ, thần mang bao quanh, giống như là Thiên thần hạ giới trong Tứ tôn thần thoại.

Bọn hắn đứng ở bốn phía đông tây nam bắc, như bốn đại thiên vương thủ hộ thiên đình trong thần thoại.

“Quảng Mục, gần đủ rồi đi.” Một đạo thân ảnh trong đó nói.

“Cá đã vào bình, trực tiếp thôi động đồ vật kia đi. ”

“Ha ha, có đủ bốn người chúng ta đồng thời xuất thủ cũng coi như đã cho Quân Tiêu Dao thể diện lớn rồi.”

“Không được đắc ý, Cổ Đế Tử đại nhân thiết kế ra cục diện này, nhất định phải một tay cầm xuống Quân Tiêu Dao.”

“Vậy thì chấn áp hắn ta, chỉ lưu lại cho hắn ta một hơi thở, sau đó để Cổ Đế Tử đại nhân tiêu diệt, giành được Vương miện Thiên Đạo.”

“Bắt đầu đi…”

Nếu có thiên kiêu ở đây, nhìn thấy một màn này nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ, chấn kinh đến chảy mồ hôi đầu.

Bốn người này chính là tứ tiểu thiên vương của Vô Thượng Tiên Đình!

Chương 864 - Vòng đai hạch tâm

Chương 864: Vòng đai hạch tâm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tứ tiểu thiên vương của Vô Thượng Tiên Đình cực kỳ có tiếng ở Chung Cực Cổ Lộ.

Mỗi vị đều có thể quét ngang thiên kiêu một phương Cổ Lộ, có ghi chép trảm sát thiên kiêu cấm kị.

Trong thiên kiêu cấm kị cũng là đỉnh cấp nhất.

Thậm chí nếu như bốn người này liên thủ, ngay cả thiên kiêu vô thượng cấm kị đều phải kiêng dè.

Có điều về sau dương như không có bất kỳ sự tình gì có thể khiến tứ tiểu thiên vương cùng nhau hành động.

Đây vẫn là lần đầu tiên.

Cũng chỉ có Quân Tiêu Dao mới có tư cách này, khiến tứ tiểu thiên vương cùng nhau xuất thủ.

Bọn hắn mang ra một kiện khí huyết hình tròn, vô cùng cổ lão, trên mặt có lớp rỉ màu xanh ngọc, nìn giống như là đào ở dưới đấy lên, vô cùng cũ kỹ.

Bốn người đồng thời điều khiển pháp lực tiến vào Thanh Đồng Viên Bàn.

Chớp mắt, viên bàn sáng lên, lần lượt từng đạo quang vân lan rộng như rễ cây.

Cùng lúc đó, bên ngoài của cả thuyền tạo hóa cũng xuất hiện quang vân, dường như sản sinh cộng hưởng với Thanh Đồng Viên Bàn.

Mà thiên kiêu trong thuyền tạo hóa đối với tất cả điều này đều không hề biết.

Bọn họ vẫn đang năng nổ tìm kiếm các loại cơ duyên.

Trong thuyền tạo hóa cũng bạo phát ba động chiến đấu giữa tu sĩ và dị thú, giữa tu sĩ với tu sĩ.

Người bên cạnh Quân Tiêu Dao cũng đang tìm kiếm cơ duyên, nâng cao bản thân.

Quân Tiêu Dao vẫn tiến sâu vào trong thuyền tạo hóa.

Một khoảng khác, bước chân của hắn chậm lại, ngẩng đầu nhìn về thương khung, cười nhạt nói: “Nhanh như vậy đã không nhìn nổi rồi, nếu đã như thế, vậy thì để ta kiến thức một chút thủ đoạn của các ngươi đi.”

Nói xong, Quân Tiêu Dao tiếp tục tiến sâu vào trong thuyền tạo hóa.

Hắn cảm nhận được biến hóa của thuyền tạo hóa, lại không có để vào trong mắt, như cũ chuyên tâm vào việc của bản thân.

Qua vài tiếng, Quân Tiêu Dao cũng sắp đến vành đai hạch tâm của thuyền tạo hoá.

Phiến địa vực này bao phủ khí tức cổ lão, có hung thú gầm thét, có cổ cầm danh cánh bay, là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ tính khí tức dị thú cấp bậc Thánh Nhân Vương Quân Tiêu Dao đã cảm ứng được không dưới 10 đầu rồi.

Có thể nói nếu như thiên kiêu bình thường đến đây chắc chắn sẽ thành thức ăn cho dị thú thôn phệ.

Quân Tiêu Dao lại không thèm để ý, thong dong tiến sâu vào trong.

Xì xì!

Một đầu đại xà cấp bậc Thánh Nhân Vương đột nhiên từ trong bụi cỏ lao ra, miệng phun ra sương độc, đủ để Thánh Nhân hoá thành vũng máu.

Quân Tiêu Dao tuỳ ý xuất một quyền, thần năng toé ra, quyền

phong cuồn cuộn, hư không đều vỡ nát, nghìn vạn phù văn toé ra.

Ba!

Đầu đại xà cảnh giới Thánh Nhân Vương kia trực tiếp bị đánh nổ đầu.

Với tu vi hiện tại của Quân Tiêu Dao, Thánh Nhân Vương bình thường đều không có chút uy hiếp nào đối với hắn.

Gầm!

Nơi xa, một toà sơn phong màu đen đột nhiên chuyển động, sơn thạch rơi xuống.

Đó là một đầu ma viên màu đen, cao đến trăm trượng, sừng sững như một toà thái cổ ma phong

Ma viên màu đen một quyền đập xuống, mang theo một trận tinh phong màu đen.

Một nắm đấm to như một ngọn núi đấm xuống, nặng như vạn quân.

Quân Tiêu Doa vẫn bình thản như cũ, xuất ra một quyền.

Hoang Cổ Thánh Thể gia tăng thêm lực lượng của mười vạn thần tượng bạo phát mà ra.

Cỗ lực lượng đó, vượt xa ma viên màu đen.

Ba!

Một tiếng nổ lớn, cả cánh tay của ma viên màu đen đều bị vỡ nát, huyết nhục bay ra.

Quân Tiêu Dao chỉ tay làm kiếm, thân hình chớp mắt lướt đến, đánh về phía ma viên màu đen.

Máu tóe ra từ cổ dính đầy lông đen.

Cái đầu khổng lồ rơi xuống, chết ngay lập tức.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao tiếp tục tiến về phía trước, bất kỳ hung thú nào đều không có cách nào cản được bước chân của hắn.

Cuối cùng hắn tiến vào sâu địa vực cổ lão của phiến thiên địa này.

Lại lập tức cảm nhận được một cỗ nguy hiểm nhàn nhạt.

Có tiếng phong lôi từ trong hạch tâm địa vực truyền ra, âm thanh đó giống như trâu gầm, lại giống như tiếng sấm.

“Lẽ nào là…” Ánh mắt của Quân Tiêu Dao lộ ra một tia kinh ngạc.

Ở phía trước, giữa những ngọn núi có mưa gió gào thét, có lôi quang đầy trời.

Một đầu dị thú hình dáng thanh ngưu đang ngủ say.

Mà tiếng hít thở khi ngủ sau lại to như phong lôi, thổ nạp lôi đình.

Quân Tiêu Dao chú ý đến thân dưới thanh ngưu chỉ có một chân.

“Đây là Thái Cổ Dị Thú, Quỳ Ngưu.” Quân Tiêu Dao nghĩ trong lòng.

Quỳ Ngưu là một lọa thái cổ dị thú cực kỳ khủng bố giống như Cửu Anh, Chu Yếm, Cùng Kỳ vậy.

Cổ xưa có cường giả cấp Đại Đế trảm sát Quỳ Ngưu, lấy da chế thành Đế binh Quỳ Ngưu Cổ.

Âm thanh vang lên, chấn diệt ba nghìn thế giới.

Đương nhiên, trước mắt đầu Quỳ Ngưu này không có khả năng là Thái Cổ Quỳ Ngưu thuần huyết.

Thái Cổ Quỳ Ngưu thuần huyết có thể chém giết Chuẩn Đế.

Có điều tuy không phải là thuần huyết, nhưng đầu Quỳ Ngưu này cũng có thực lực Đại Thánh Cảnh, không thể coi thường.

“Trước kia ta chém giết Diễm Xà Đại Tướng chỉ là nửa bước Đọa Thánh, cho dù là Đệ ngũ tội thủ của Tội Ác Khanh cũng là bởi vì bị thương.”

“Trước mắt đầu Quỳ Ngưu Đại Thánh Cảnh này vừa hay có thể kiểm tra thực lực của ta.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Tuy cảnh giới của hắn ta không có biến hóa.

Nhưng thế giới trong cơ thể biến chất rồi, cũng tu luyện ra lực lượng của năm cái tu di thế giới, còn tu luyện ra đạo tiên khí thứ mười.

Vì vậy, cảnh giới của hắn ta không có thay đổi, nhưng thực lực lại mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Quân Tiêu Dao không do dự trực tiếp xuất chiêu.

Nếu như để người khác nhìn thấy màn này, nhất định sẽ vô cùng hoảng sợ.

Một Thánh Nhân cảnh dám ta tay với Đại Thánh cảnh thực lực toàn thịnh, quả thật là điên rồ.

Huống hồ đầu Quỳ Ngưu Đại Thánh cảnh này tuyệt đối mạnh hơn Đại Thánh cùng cảnh giới.

Gầm!

Quỳ Ngưu lập tức bị đánh thức, phát hiện có người đang đến giết nó.

Nó phát ra tiếng kêu kinh thiên, âm thanh hóa thành âm ba hủy duyệt cuồn cuộn mà ra, chấn động bát phương.

Hai bên bắt đầu đại chiến rồi.

Quân Tiêu Dao cũng xuất thủ toàn lực, mười một đạo tiên khí trong cơ thể cũng xuất hiện kinh người.

Màn này nếu như để thiên kiêu khác nhìn thấy nhất định sẽ cho rằng mắt của bản thân mình hoa rồi.

Mười một đạo tiên khí giống như mười một đầu chân long uốn quanh cơ thể của Quân Tiêu Dao, khiến toàn thân Quân Tiêu Dao tiên khí dâng trào, như vô thượng tiên vương.

Chương 865 - Bản nguyên thế giới tạo hóa

Chương 865: Bản nguyên thế giới tạo hóa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không nói đến thứ khác, ngay cả Quỳ Ngưu cũng có chút choáng váng, trong mắt có chút thất thần.

Tu sĩ nhân loại này không nói võ đức, tế ra nhiều tiên khí như thế hãm hại đầu Quỳ Ngưu già như nó.

Tiếp theo, Quân Tiêu Dao lại tế ra Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh, còn gia tăng thêm lực lượng của năm tu di thế giới.

Thần năng dâng trào, pháp tắc kinh thế.

Vô số phù văn mênh mông cuồn cuộn trào ra.

Cho dù là Quỳ Ngưu Địa Thánh Cảnh đối diện với thế công như này đều có chút giật gấu vá vai.

Thực lực của Quân Tiêu Dao hoàn toàn không thể dùng cảnh giới để đo lường.

Rất nhanh, Quân Tiêu Dao trảm sát đầu Quỳ Ngưu này.

Không thể không nói đầu Quỳ Ngưu Đại Thánh Cánh này thực lực rất mạnh.

Trong cơ thể của Quân Tiêu Dao, năm cái tu di thế giới vỡ nát ba cái.

Điều này đại biểu cho Quỳ Ngưu đối với lực công kích của hắn đã đủ hủy diệt ba cái tu di tiểu thế giới.

Có điều bởi vì sự ngăn trở của Tu di thế giới, Quỳ Ngưu cũng không có mang đến bất cứ thương tích gì cho Quân Tiêu Dao.

Tu di thế giới vỡ nát, về sau có thể thông qua bổ sung các loại năng lượng dần dần hồi phục.

“Hiện nay ta đối mặt với Đại Thánh cũng không có chút sợ hãi nào.” Quân Tiêu Dao đo lường thực lực của bản thân.

Hắn cũng không có triển khai ra toàn bộ át chủ bài, dựa vào thủ đoạn lực lượng của tiên khí, tu di thế giới, Vạn Vật Mẫu Khí ĐỈnh cũng có thể đổi phó với Đại Thánh rồi.

Sau khi trảm giết Quỳ Ngưu, Quân Tiêu Dao cũng đến vành đai hạch tâm rồi.

Đây là một phiến hoang vu cổ địa.

Quân Tiêu Dao xuất chỉ thành kiếm, Lục Tiên Kiếm Khí phun trào, thổ nạp kiếm mang cuồn cuộn vạn trượng, trực tiếp chém xuống đại địa.

Đại địa nứt ra, có hàng ngàn tia sáng tỏa ra, tràn đầy màu sắc, lộng lẫy vô cùng.

Có cơn mưa ánh sáng rực rỡ, như thể thiên địa thần vật sắp được sinh ra.

Từng đóa hoa quy tắc nở rộ, vô cùng sáng lạn, cùng với mưa ánh sáng trên đại đạo, tràn đầy may mắn.

Bên dưới vết nứt, ánh sáng tràn ra, một đoàn bản nguyên mơ hồ xuất hiện.

Trong đó dường như chiếu rọi chư thiên thế giới, các loại quy tắc và xiềng xích đan xen vào nhau, mang theo khí tức cực kỳ bí ẩn.

“Cuối cùng tìm được rồi, bản nguyên của thế giới tạo hóa!”

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao sáng lên, đưa tay bắt lấy.

Mà chính lúc này, cả thế giới bên trong thuyền tạo hóa đột nhiên bắt đầu rung động vô cùng kinh người.

Trật tự thiên địa chìm vào hỗn loạn.

“Ồ, cuối cũng cũng ra tay rồi à?

Sắc mặt của Quân Tiêu Dao bình thân, lộ ra một tia cười lạnh.

Trong thế giới của thuyền tạo hóa, thiên địa hỗn loạn.

Giống như có một vị thái cổ cự nhân đưa hai tay lung lay cả thế giới.

Núi sông sụp xuống, đại địa vỡ nát.

Rất nhiều hung thú dị cầm sống trong đó đều cảm thấy một loại dự cảm không tốt theo bản năng, giống như hủy diệt giáng lâm.

“Chuyện gì xảy ra, xảy ra chuyện gì rồi?”

“Lẽ nào thuyền tọa hóa sắp đóng lại?”

Thiên kiêu rải rác các đường trong thế giới của thuyền tạo hóa đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và nghi hoặc.

Có điều bọn họ mới vào không bao lâu, cơ duyên còn chưa tìm kiếm được bao nhiêu, tự nhiên không can tâm trực tiếp mà rời khỏi.

Mà những thủ hạ của Quân Tiêu Dao kia thái độ lại không giống như vậy.

“Công tử từng nói, nếu như trong thuyền tạo hóa có dị động gì, không cần do dự trực tiếp rời khỏi.” Nghệ Vũ lẩm bẩm.

Thân hình hắn loé lên, lướt về hướng ra bên ngoài thuyền tạo hoá.

Còn có đám người Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, Ngọc Thuyền Quyên, Thái Âm Ngọc Thố, bốn vị đạo tử cấm kỵ đều không chút do dự trực tiếp rời khỏi thế giới thuyền tạo hoá.

Trước kia bọn hắn đều nghe được lời nhắc nhở của Quân Tiêu Dao, cho nên mới không do dự.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đạo tử Nguyên Tàm cũng cảm giác được một tia bất an.

Hắn ta cũng tương đối cẩn thận, sau khi cân nhắc một phen vẫn là

nghiến răng trực tiếp rời đi.

Bên trong thuyền tạo hoá có một vài thiên kiêu rời khỏi.

Nhưng cũng có thiên kiêu không sợ chết, muốn cược một ván vẫn tiếp tục ở lại, điên cuồng tìm kiếm cơ duyên.

Mà bên phía Quân Tiêu Dao hắn cũng nhìn thấy sự biến đổi giữa thiên địa, nhưng thái độ vẫn thong dong bình tĩnh.

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện rất nhiều trật tự thần liên.

Trật tự thần liên dày đặc, như dây leo từ chỗ sâu trên bầu trời kéo ra.

Sau đó, toàn bộ rơi xuống!

Ầm ầm ầm!

Có tiếng thiên lôi khủng bố, lôi đình như nộ long cùng trật tự thần liên trút xuống.

Thời khắc này, tất cả thiên kiêu còn lưu lại trong thuyền tạo hoá đều dại ra, trong mắt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Bọn hắn cảm giác được một loại diệt thế thiên uy cuồn cuộn hạ xuống, muốn tiêu diệt tất cả.

“Không thể nào, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Lẽ nào là chúng ta tìm kiếm quá nhiều cơ duyên, chọc giận quy tắc thế giới trong thuyền tạo hoá.”

Tất cả thiên kiêu đều hoảng hốt, không có cách nào tin nổi.

“A!”

Rất nhanh có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Có thiên kiêu bị trật tự thần liên từ trên trời giáng xuống xuyên qua cơ thể, nguyên thần đều trực tiếp chôn vùi.

Cũng có thiên kiêu bị lôi đình oanh kích, cơ thể hoá thành bột mịn, nguyên thần trực tiếp bị lôi mang nóng rực đánh nát.

Không chỉ những tu sĩ thiên kiêu kia.

Các loại hung thú, dị thú trong thuyền tạo hoá.

Chỉ cần là sinh linh có khí tức sinh mệnh đều gặp phải sự công kích của lôi kiếp và trật tự thần liên.

Đây là một kiếp huỷ diệt tất cả sinh linh.

Tiếng kêu thảm vang lên không ngừng.

Quân Tiêu Dao bên này cũng gặp phải công kích như thế, trên trăm sợi trật tự thần liên từ trên trời giáng xuống.

Thiên kiêu bình thường chỉ cần vài sợi trật tự thần liên thì có thể bị diệt sát rồi.

Mà lúc này Quân Tiêu Dao đối mắt lại là trên trăm sợi trật tự thần liên.

“Thì ra là vậy, lấy quy tắc thiên địa trong thuyền tạo hoá để đối phó với ta, xác thực là một biện pháp không tồi.”

Quân Tiêu Dao biết đối phương nhất định là kiêng dè hắn cho nên mới bố cục trong thuyền tạo hoá.

Hắn giơ tay xuất kích, thần năng cuồn cuộn dũng động, khí huyết như rồng xung thiên, tiên mang dâng trào, quang huy sáng chói.

Quân Tiêu Dao tế ra Lôi Đế Chỉ trong Lôi Đế Đại Thần Thông.

Một chỉ xuất ra như một chỉ của Cổ Chi Lôi Đế chấn áp xuống.

Lôi kiếp đầy trời đều bị hấp thu, gia tăng thêm lực lượng này.

Chương 866 - Bố cục và sát chiêu nhằm vào Quân Tiêu Dao

Chương 866: Bố cục và sát chiêu nhằm vào Quân Tiêu Dao

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lôi Đế Chỉ rơi xuống, hơn trăm sợi trật tự thần liên đồng thời nổ tung, phù văn tán loạn.

Điều này đối với thiên kiêu bình thường mà nói chính là sát cục nhất định phải chết, đối với Quân Tiêu Dao mà nói lại không tính là gì.

Lúc này, bên ngoài thuyền tạo hoá.

Từng đạo thân ảnh từ trong không gian méo mó hiện ra.

Những thân ảnh đó là những người thoát ra từ thuyền tạo hoá.

Bọn hắn vừa xuất hiện lập tức nhìn thấy bốn đạo thân ảnh đứng ở bốn phía của thuyền tạo hoá.

Bốn đạo thân ảnh đó như thần tướng thiên đình trong thần thoại, được bao thủ bởi vô tận thần mang.

Bốn người cùng thôi động một bàn tròn thanh đồng.

Bàn tròn thanh đồng kia có liên hệ sâu sắc với thuyền tạo hoá.

“Bọn hắn là… tứ tiểu thiên vương của Vô Thượng Tiên Đình!” Một vài thiên kiêu thất thanh sợ hãi.

Bọn hắn không thể ngờ rằng biến hoá trong thuyền tạo hoá lại bắt nguồn từ Tứ tiêu thiên vương của Tiên Đình.

“Đúng là Tứ tiểu thiên vương, bọn hắn sao lại đến nơi này, lẽ nào là bởi vì…” Có người lộ ra sự nghi hoặc, mà sau đó lại lập tức liên tưởng đến cái gì đó.

Quân Tiêu Dao!

Trong lòng của mọi người lập tức xuất hiện ba chữ này.

Ngoài Quân Tiêu Dao ra, bọn hắn không thể nghĩ ra còn có ai có tư cách khiến Tứ tiểu thiên vương cùng nhau hành động.

Đám người Nghệ Vũ, Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân cũng rời khỏi thuyền tạo hoá trong thời gian đầu.

“Công tử đâu, công tử sao còn chưa ra?”

Ánh mắt của Hạ Băng Vân đảo qua một vòng, vội vã hỏi thăm.

Quân Tiêu Dao nhắc nhở bọn họ đi ra, bản thân lại không có đi ra.

“Đừng gấp, hắn tự nhiên có biện pháp của hắn.” Nhan Như Mộng nói.

Quân Tiêu Dao rơi vào nguy cơ không phải một hai lần, hắn muốn làm như thế nào đều có lý do của hắn.

“Bọn hắn là…” Một bên khác, ánh mắt của Nghệ Vũ khoá chặt Tứ tiểu thiên vương.

“Là Tứ tiểu thiên vương của Vô Thượng Tiên Đình, tất cả mọi chuyện đều là bọn hắn làm, lẽ nào…” Hạ Băng Vân lập tức nghĩ đến rất nhiều thứ.

Bên này, trong Tứ tiểu thiên vương, Tăng Trường Thiên Vương mặc trụ giáp màu xanh cười lạnh nói: “E rằng Quân Tiêu Dao này căn bản không biết đại năng của Vô Thượng Tiên Đình chế tạo ra thuyền tạo hoá là đến từ Phục Hi Tiên Thống.”

Vô Thượng Tiên Đình thân là bất hủ thế lực cấp bá chủ từng thống lĩnh Cửu Thiên Tiên Vực.

Trong nội bộ tất nhiên không có khả năng chỉ có một mạch, mà chia thành tiên thống không giống nhau.

Ngày nay trên Chung Cực Cổ Lộ, thân ảnh xuất hiện sớm nhất, danh tiếng lớn nhất chính là truyền nhân của Phục Hi Tiên Thống

và Oa Hoàng Tiên Thống.

Cổ Đế Tử của Phục Hi Tiên Thống, Nữ đế Linh Diên của Oa Hoàng Tiên Thống.

Mà người chế tạo ra thuyền tạo hoá này chính là đại năng của Phục Hi Tiên Thống cổ xưa.

“Cổ Đế Tử đại nhân bởi vì duyên kỳ ngộ nhận được đầu mối then chốt điều khiển thuyền tạo hoá, giao cho chúng ta sắp xếp bố cục này chấn áp Quân Tiêu Dao, chúng ta nhất định phải hoàn thành tốt nhiệm vụ này.”

Trì Quốc Thiên Vương thân mặc giáp trụ màu trắng, tay cầm đàn tỳ bà nói.

Sợ rằng tất cả thiên kiêu đều không ngờ rằng sự xuất hiện của thuyền tạo hoá từ đầu đến cuối đều là bố cục mà Cổ Đế Tử thiết kế ra.

Một bố cục chuyên nhằm vào Quân Tiêu Dao.

“Không biết tình hình trong thuyền tạo hoá hiện tại ra sao?” Đa Văn Thiên Vương thân mặc giáp trụ màu xanh lá nói.

Quảng Mục Thiên Vương thân mặc giáp trụ màu đỏ nghe thấy cười lạnh nói: “Nhìn không phải biết rồi sao.”

Hắn thôi động thủ đoạn của bản thân, trong mắt lấp lánh thần quang.

Một linh nhãn khổng lồ xuất hiện trong hư không.

Khi này, cảnh tượng trong thuyền tạo hoá chiếu trên tinh không vũ trụ.

Trong cảnh tượng đó thiên địa gào thét, vô số trật tự thần liên bay nhảy, lôi kiếp như thác nước trào xuống, cảnh tượng giống như diệt thế vậy.

Đây là Tứ tiểu thiên vương đang thôi đông đầu mối then chốt điều khiển thuyền tạo hoá, cũng chính là do kiện bàn tròn thanh đồng

kia.

Bàn tròn thanh đồng này có thể điều khiển thiên địa quy tắc trong thuyền tạo hoá.

Khi nhìn thất cảnh trượng được chiếu lên kia, tất cả thiên kiêu thoát ra ngoài đều run rẩy hoảng sợ, lộ ra niềm vui sống sót sau tai nạn.

Bọn hắn cách tử thần chỉ có một bước chân mà thôi.

“Là công tử!”

Đám người Hạ Băng Vân qua hình chiếu nhìn thấy trong khu vực hạch tâm của thuyền tạo hoá.

Một mình Quân Tiêu Dao đứng trên không trung, đang đối kháng với những trật tự thần liên kia.

“Cái gì, hắn lại không có chút thương tổn nào?”

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao ung dung đối kháng với trật tự thần liên, Tứ tiêu thiên vương đều có chút hoảng.

Các thiên kiêu khác chỉ cần vài đạo trật tự thần liên đã triệt để bị diệt sát rồi.

Kết quả bây giờ trên trăm sợi trật tự thần liên đống thời bắn ra đều không có cách nào làm Quân Tiêu Dao bị thương.

Điều này có chút khủng bố rồi, vượt qua dự liệu của bọn hắn.

“Thảo nào Cổ Đế Tử đại nhân bảo chúng ta chớ nên khinh thường, Quân Tiêu Dao này ngược lại đúng là không thể nào suy đoán theo lẽ thường.” Nét mặt Trì Quốc Thiên Vương hơi cứng lại.

“Thế thì đã sao, bây giờ Quân Tiêu Dao đã là con thú bị nhốt trong lồng, chẳng lẽ còn sợ hắn chạy trốn không thành sao?” Tăng Trường Thiên Vương cười lạnh nói.

“Tăng thêm mức độ, công kích Quân Tiêu Dao, có điều đừng giết chết hắn, đến lúc đó còn phải chừa cho hắn một hơi, giao cho Cổ

Đế Tử đại nhân đánh chết.” Đa Văn Thiên Vương lên tiếng nhắc nhở.

Trong số Nghịch Quân Thất Hoàng, bất kỳ ai đánh chết Quân Tiêu Dao đều có thể đạt được vương miện thiên đạo ban thưởng, sau khi dung hợp tất có tư thái chứng Đế.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải tự tay đánh chết Quân Tiêu Dao.

Cho dù là tính kế hay là bẫy rập, hoặc là vây săn, cần phải tự tay đánh chết mới tính là có hiệu lực.

Bây giờ nếu như Tứ Tiểu Thiên Vương mượn dùng lực lượng của Thuyền Tạo Hóa trực tiếp đánh chết Quân Tiêu Dao thì Cổ Đế Tử kia sẽ không đạt được phần thưởng gì. Cho nên bọn họ định đưa Quân Tiêu Dao còn sống trở về.

Đương nhiên, chỉ cần có một tia khí tức sinh mệnh là được. Thậm chí còn có thể đưa nguyên thần của Quân Tiêu Dao trở về.

Tứ Tiểu Thiên Vương thôi động khống chế đầu mối then chốt.

Bên trong Thuyền Tạo Hóa giống như trời sụp đất nứt, Trật Tự Thần Liên bay ra càng nhiều hơn.

Những thiên kiêu chưa kịp chạy trốn này, còn có hung thú tồn tại bên trong Tiểu Thế Giới, toàn bộ gần như bị đánh chết sạch, hóa thành tro tàn ở dưới thiên kiếp.

Duy chỉ có một mình Quân Tiêu Dao còn sống ở bên trong Thuyền Tạo Hóa.

Chương 867 - Áp chế quy tắc thiên địa Đế Cảnh

Chương 867: Áp chế quy tắc thiên địa Đế Cảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên ngoài, thân thể mềm mại của Nhan Như Mộng run lên, không nhịn được nói: “Chẳng lẽ bên trong Vô Thượng Tiên Đình thực sự còn có Nghịch Quân Thất Hoàng sao?”

Quân Tiêu Dao đánh cờ với thiên đạo, trời giáng Nghịch Quân Thất Hoàng xuống đối phó Quân Tiêu Dao.

Đây đã là tin tức người người đều biết.

Mọi người duy nhất không biết, chính là thân phận của Nghịch Quân Thất Hoàng.

Trước đó Quân Tiêu Dao và Vô Thượng Tiên Đình cũng không có xung đột gì.

Bây giờ Tứ Tiểu Thiên Vương lại nhằm vào Quân Tiêu Dao xuất thủ lôi đình.

Rất rõ ràng, là ở trong Vô Thượng Tiên Đình có người sai sử như vậy.

“Dám ra tay với công tử, chết cho ta!”

Nghệ Vũ không hề do dự, là người đầu tiên ra tay.

Cho dù đối thủ là Tứ Tiểu Thiên Vương tiếng tăm lừng lẫy thì hắn cũng không mảy may sợ hãi.

Cung Trụ Tinh Phá Diệt kéo mở, hội tụ lực lượng Tinh Vũ, mũi tên ngưng kết, bất ngờ bắn ra.

“Hừ, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.”

Hai người Quảng Mục Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương xoay người đi ra, giết tới Nghệ Vũ.

Bên này, đám người Ngọc Thiền Quyên, Hạ Băng Vân, Tứ Đại Cấm Kỵ cũng ra tay.

Bước sen của Nhan Như Mộng chợt lóe, cũng muốn ra tay.

Bọn họ đương nhiên không có khả năng nhìn xem Tứ Tiểu Thiên Vương vây săn Quân Tiêu Dao.

Mà lúc này, một bóng dáng đã chắn ở trước người Nhan Như Ngọc, chính là Nguyên Tàm Đạo Tử.

“Ngươi!” Gương mặt xinh đẹp của Nhan Như Mộng chứa đựng sát ý, không ngờ Nguyên Tàm Đạo Tử lại thừa dịp này làm khó dễ.

“Rốt cuộc đã để cho ta tìm được cơ hội, muốn cứu Quân Tiêu Dao à, không được đâu.” Nguyên Tàm Đạo Tử cười lạnh nói.

Cơ hội này, rốt cuộc cũng bị hắn bắt được.

Hắn thấy Tứ Tiểu Thiên Vương ra tay sắp đặt, lần này e là Quân Tiêu Dao sẽ phải nguội lạnh.

Hắn cũng có thể vừa vặn mượn cơ hôi lần này đàn áp Nhan Như Mộng, còn có thể thuận tiện có được thiện cảm của Vô Thượng Tiên Đình.

Chuyện vẹn cả đôi đường, cớ sao lại không làm chứ?

“Nguyên Tàm Đạo Tử, ngươi sẽ hối hận.” Ngọc nhan của Nhan Như Ngọc rét lạnh, trực tiếp ra tay.

Một cuộc hỗn chiến nổ ra.

Không thể không nói, thực lực của Tiên Đình Tứ Tiểu Thiên Vương rất mạnh.

Một mình Đa Văn Thiên Vương chặn Nghệ Vũ và Ngọc Thiền Quyên.

Quảng Mục Thiên Vương thì một mình đối đầu với Hạ Băng Vân và bốn vị Cấm Kỵ Đạo Tử.

“Xem ra các ngươi đều điên hết rồi, dám ra tay với Vô Thượng Tiên Đình chúng ta!” Quảng Mục Thiên Vương hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù Vô Thượng Tiên Đình đã sụp đổ, nhưng dư uy vẫn còn.

Những kẻ này, vậy mà lại vì một tên Quân Tiêu Dao chống lại hắn ta.

“Đối địch với công tử, là chuyện ngu ngốc nhất mà các ngươi từng làm!” Hạ Băng Vân lạnh lùng nói.

Bên ngoài Thuyền Tạo Hóa, trận đại chiến khiếp người nổ ra.

Những thiên kiêu còn lại thì ở xa xa theo dõi.

Một phe là trận doanh của Quân Tiêu Dao, một phe là trận doanh Vô Thượng Tiên Đình.

Cho dù là bên nào cũng không dễ trêu chọc.

Đây không phải cục diện mà bọn họ có thể tham gia vào, nếu như đứng sai đội, vậy thì coi như xong.

Mà ở phía bên kia, Tăng Trường Thiên Vương và Trì Quốc Thiên Vương thì đang kiểm soát khống chế đầu mối then chốt.

Nhất thời, bên trong Thuyền Tạo Hóa, trời đất biến đổi, quy tắc rối loạn.

Ước chừng hơn ngàn đóa Trật Tự Thần Liên từ trong trời cao hạ xuống, đồng loạt đánh tới Quân Tiêu Dao.

Điều này hết sức khủng bố.

Chỉ mấy đóa Trật Tự Thần Liên là có thể diệt sát thiên kiêu bình thường. Giờ phút này hơn một ngàn đóa Trật Tự Thần Liên đồng thời công kích vào một người, loại uy năng này có thể tưởng tượng ra được.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thản nhiên.

Tứ Tiểu Thiên Vương cho rằng hắn đã là thú bị nhốt trong lồng, thật tình không biết hắn đã sớm nhận ra mánh khóe.

Nếu như muốn rời đi thì Quân Tiêu Dao đã có thể rời đi từ sớm rồi.

“Loại thủ đoạn này, muốn lấy mạng của Quân Tiêu Dao ta, vẫn còn chưa đủ.”

Đỉnh Vạn Vật Mẫu Khí lơ lửng ở trên bầu trời Quân Tiêu Dao, từng tia từng tia Vạn Vật Mẫu Khí buông xuống, trở thành phòng ngự mạnh nhất của hắn.

Quân Tiêu Dao triển khai toàn bộ pháp lực, khí huyết thánh thể Hoang Cổ như trường long, bắt ngang thương khung.

Mỗi một cử động đều có thể khiến hư không vỡ nát, trời đất sụp đổ.

Tiếng leng keng liên tục vang lên không dứt.

Trật Tự Thần Liên dừng ở trên Đỉnh Vạn Vật Mẫu Khí, phát ra tiếng kim loại ngân vang.

Quân Tiêu Dao điều khiển đại thần thông Lôi Đế và đại thần thông Côn Bằng, trong lúc giơ tay nhấc chân, rất nhiều Thần Liên vỡ vụn.

Ở ngoại giới, Tăng Trưởng Thiên Vương và Trì Quốc Thiên Vương chứng kiến cảnh này đều vô cùng giật mình.

Phải biết, đây cũng không phải là bọn họ ra tay mà là quy tắc bên trong Thuyền Tạo Hóa đang ra tay.

Thuyền Tạo Hóa là do ai chế tạo ra?

Là Vô Thượng Tiên Đình thời xưa, đại năng giả… Phục Hy Tiên Thống.

Bây giờ Quân Tiêu Dao, chẳng khác gì là đang chống lại vị đại năng giả kia… quy tắc do vị đó sở hữu thiết lập.

“Tiếp tục!”

Hai người lại lần nữa điều khiển Thanh Đồng Viên Bàn.

Một cỗ lực lượng quy tắc tựa như gông xiềng giáng xuống, giam cầm Quân Tiêu Dao.

Đây là áp chế quy tắc, khiến cho thực lực của Quân Tiêu Dao giảm xuống trên mọi mặt.

Quân Tiêu Dao lập tức cảm giác được, giống như có lực lượng vạn quân ép xuống, ép đến xương cốt thân thể đều rung lên răng rắc.

“Cái này ít nhất cũng là quy tắc Đế Cảnh, người chế tạo ra chiếc Thuyền Tạo Hóa này là một vị Đại Đế.”

Tuy rằng cách thời gian cửu viễn, quy tắc bên trong Thuyền Tạo Hóa đã không còn hoàn chỉnh, nhưng dù sao cũng là bút tích của Đại Đế.

Cỗ lực lượng quy tắc kia hạ xuống, đừng nói Thánh Nhân, e là ngay cả cường giả Đại Thánh, Thánh Chủ đều sẽ nhục thân vỡ nát.

Cũng là do thân thể của Quân Tiêu Dao cường hãn nên mới có thể chống đỡ xuống.

“Như vậy mà còn có thể kiên trì nổi sao?”

Ngoại giới, Trì Quốc Thiên Vương và Tăng Trưởng Thiên Vương đã không biết nên nói gì cho phải.

Đó chính là quy tắc Đế Cảnh.

Mặc dù bởi vì thời gian trôi qua, quy tắc hơi thiếu khuyết không được đầy đủ, nhưng cũng tuyệt không phải một tên Thánh Nhân có thể chống đỡ xuống.

“Nếu như lại tăng thêm lực quy tắc, không cẩn thận giết chết Quân Tiêu Dao, vậy thì không tốt.” Trì Quốc Thiên Vương nói.

Cổ Đế Tử muốn để bọn họ trấn áp Quân Tiêu Dao, chừa lại một hơi mang về cho hắn ta tự tay đánh chết.

Chương 868 - Trận chiến tứ vương săn thần!

Chương 868: Trận chiến tứ vương săn thần!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Chúng ta đi vào thôi, có trấn áp của lực lượng thiên địa quy tắc, Quân Tiêu Dao xoay chuyển không ra cái bọt nước gì đâu.” Tăng Trường Thiên Vương nói.

Trì Quốc Thiên Vương thản nhiên gật đầu.

Có đầu mối then chốt kiểm soát ở đây, bên trong Thuyền Tạo Hóa chính là sân nhà của bọn họ.

Bên này, Quảng Mục Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương thấy thế, cặp mắt cũng lóe lên, thân hình hai người cùng lúc rút lui về phía sau.

Tứ Tiểu Thiên Vương trốn thẳng vào bên trong Thuyền Tạo Hóa.

“Đừng chạy!”

Đám người Nghệ Vũ đuổi theo, muốn đi vào Thuyền Tạo Hóa, lại phát hiện cả chiếc Thuyền Tạo Hóa đều đã bị phong bế.

Tứ Tiểu Thiên Vương có quyền hạn điều khiển Thuyền Tạo Hóa.

“Đáng chết!” Mắt Nghệ Vũ lạnh lẽo.

Bên này, Nhan Như Mộng cũng tạm thời dừng tay với Nguyên Tàm Đạo Tử.

“Thảo nào Thần Tàm Bảo của ta nhận thức nổi lên phản ứng, thì ra bản thể của ngươi đúng là Thiên Mộng Mê Điệp.” Ánh mắt Nguyên Tàm Đạo Tử hết sức sôi sục.

Thần Tàm Cốc bọn họ, khi còn ở cửu viễn cũng có nguồn gốc sâu xa với các chủng loại Liệt Thiên Ma Điệp, Thái Cổ Hoàng Điệp,

Thiên Mộng Mê Điệp.

Trong lòng Nguyên Tàm Đạo Tử nóng như lửa.

Chờ Quân Tiêu Dao ngã xuống, hắn ta sẽ có thể yên tâm lớn mật đàn áp Nhan Như Mộng, chiếm làm của riêng.

Lúc này Nhan Như Mộng lại không có lòng dạ dây dưa với Nguyên Tàm Đạo Tử.

Mắt đẹp của nàng có chút lo lắng nhìn về phía hình chiếu trên tinh không.

Tứ Tiểu Thiên Vương đã phong bế Thuyền Tạo Hóa, muốn vây săn Quân Tiêu Dao.

Ở dưới áp chế quy tắc Đế Cảnh của Thuyền Tạo Hóa, cho dù mạnh như Quân Tiêu Dao thì thực lực cũng bị áp chế đến cực điểm, cơ bản không phát huy ra được.

Hơn nữa Tứ Tiểu Thiên Vương lại đang ở trạng thái toàn thịnh, bốn người liên thủ, ngay cả thiên kiêu vô thượng cấm kỵ còn phải kiêng dè.

Ánh mắt toàn thể thiên kiêu đều tập trung lại, muốn tận mắt chứng kiến trận chiến tứ vương săn thần này!

Kẻ mà bọn họ muốn săn chính là thần thoại vô địch cả một thế hệ trẻ tuổi!

Cuối cùng, rốt cuộc là tứ vương ngã xuống hay là thần thoại tan biến đây?

Thế giới bên trong Thuyền Tạo Hóa vỡ nát.

Mặt đất vỡ vụn, sông núi cháy đen.

Sau khi trải qua tẩy lễ Thiên Kiếp Lôi Bộc, cả thế giới bên trong Thuyền Tạo Hóa hoàn toàn tĩnh mịch.

Một mùi cháy khét nồng đậm đang bao phủ.

Đó là xác của hung thú và tu sĩ sau khi bị lôi kiếp tẩy lễ phát ra mùi.

Có thể nói, đây là một hồi kiếp nạn tàn sát, truyền đi ra sẽ chấn động toàn bộ Cổ Lộ.

Bởi vì có không ít thiên kiêu nổi danh đều vẫn lạc ở trong đấy. Càng bi ai hơn chính là, bọn họ chỉ là cửa thành cháy, cá trong chậu bị họa lây mà thôi. Từ đầu đến cuối, bọn họ đều không phải mục tiêu bị nhằm vào.

Trong hư không, thân mình Tứ Tiểu Thiên Vương xé rách hư không, đi tới khu vực trung tâm. Mà điều khiến cho bọn họ bất ngờ hơn chính là, một bóng dáng bạch y xuất trần, vậy mà lại bình thản đứng ở nơi đó, như thể đang chờ bốn người bọn họ đến.

“Quân Tiêu Dao, không ngờ ngay cả Trật Tự Thần Liên cũng không thể giết chết được ngươi.” Trì Quốc Thiên Vương lãnh đạm lên tiếng.

Bốn người bọn họ chia ra bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, bao vây Quân Tiêu Dao ở giữa.

Quân Tiêu Dao hiện tại, với bọn họ mà nói đã là cá ở trong chậu, thú bị nhốt trong lồng, cơ bản không có khả năng thoát ra lẫn năng lực phản kháng.

Bọn họ cũng đang rất muốn nhìn xem, vị thiên kiêu vô địch từ con đường Đế Vương một đường quét ngang đến chung cực Cổ Lộ này, lúc trở thành tù nhân sẽ có dáng vẻ chật vật ra sao.

Mà điều khiến cho bọn họ ngoài ý muốn chính là, vẻ mặt Quân Tiêu Dao lại hết sức bình thản, ngay cả một chút gợn sóng cũng không có.

“Tứ Tiểu Thiên Vương Tiên Đình, bản thần tử còn chưa có tìm đến Tiên Đình, các ngươi ngược lại đã tìm đến đây trước, xem ra ván cờ Thuyền Tạo Hóa này chính là đại lễ mà các ngươi chuẩn bị tặng cho bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao lên tiếng.

Trước đó, sau khi Quân Tiêu Dao biết Thuyền Tạo Hóa chính là do đại năng giả Vô Thượng Tiên Đình cổ đại kiến tạo ra, trong đầu

hắn lập tức có một số suy đoán, chỉ là không thể xác định. Sau lại đi vào Thuyền Tạo Hóa, tuy rằng Tứ Tiểu Thiên Vương phong bế khí tức, ẩn vào chỗ tối, nhưng với năng lực cảm giác nhạy bén của Quân Tiêu Dao, một chút dao động đều không trốn thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Quân Tiêu Dao cũng ngay lập tức xác định, đây chính là một ván cờ gậy ông đập lưng ông.

Chẳng qua Quân Tiêu Dao cũng không thèm để ý, khoan thai vào cuộc.

Bởi vì hắn thực sự cần bổn nguyên Tạo Hóa Thế Giới bên trong Thuyền Tạo Hóa.

Về phần ngấm ngầm tính kế ấy à?

Với thực lực của một người, sau khi đã đạt tới cực hạn nào đó, âm mưu tính kế gì đấy ở trước mặt hắn đều có vẻ yếu ớt vô lực.

Chẳng qua, điều duy nhất khiến Quân Tiêu Dao cũng không nghĩ tới là, bọn họ lại có thể khống chế quy tắc thiên địa của Thuyền Tạo Hóa.

Song, điều này cũng chỉ có thể làm Quân Tiêu Dao hơi bất ngờ một chút mà thôi, hết thảy vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

“Sai rồi, không phải chúng ta thiết lập ván cờ này cho ngươi, mà là Cổ Đế Tử đại nhân vì ngươi thiết lập ra ván cờ này.” Tăng Trường Thiên Vương cười lạnh nói.

“Cổ Đế Tử, truyền nhân của vị Phục Hy Tiên Thống đó sao?” Mặt mày Quân Tiêu Dao bình thản.

Sự quật khởi của Quân gia, chú định sẽ phải đối đầu với Vô Thượng Tiên Đình.

Quân Tiêu Dao vốn cũng không có ý định chống lại Vô Thượng Tiên Đình sớm như vậy.

Nhưng Vô Thượng Tiên Đình

lại tới tìm hắn trước.

“Vị Cổ Đế Tử kia, có lẽ là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng.” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói.

“Xem ra ngươi cũng không ngốc, Cổ Đế Tử đại nhân, người mang thánh thể Vô Thượng Phục Hy, còn từng đạt được truyền thừa Đại Đế, ngày sau chú định sẽ dẫn dắt Vô Thượng Tiên Đình lần nữa quật khởi.”

“Còn Quân Tiêu Dao ngươi, nên hy sinh một chút, để cho Cổ Đế Tử đại nhân đạt được vương miện thiên đạo đi.” Quảng Mục Thiên Vương cười nhạt nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy, bỗng nhiên mỉm cười.

“Ngươi còn có thể cười được sao?” Tứ Tiểu Thiên Vương nhíu mày.

Quân Tiêu Dao thở dài bật cười một tiếng rồi nói: “Trở về nói cho tên Cổ Đế Tử kia, nghịch thiên, còn có ngoại lệ, nghịch ta, tuyệt đối không có khả năng sống!”

“Những kẻ đối địch với ta, đều là người chết!”

Chương 869 - Nghịch thiên còn có ngoại lệ

Chương 869: Nghịch thiên còn có ngoại lệ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lời này vô cùng chói tai, khiến cho trời đất rung chuyển, thương khung run rẩy!

“Lớn mật!”

“Làm càn!”

Tứ Tiểu Thiên Vương thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát lên, sau đó trực tiếp thôi động Thanh Đồng Viên Bàn.

Trong khoảnh khắc, quy tắc thiên đạo ngưng kết lại biến thành gông xiềng mang tính thực chất, đặt ở trên người Quân Tiêu Dao.

Gông xiềng quy tắc nặng tựa vạn quân, Thánh Nhân bình thường đeo lên, nhục thân đều sẽ trực tiếp vỡ nát.

Quân Tiêu Dao cũng thả ra ánh sáng thánh thể, có thần huy lưu chuyển, khí huyết như rồng, miễn cưỡng chống đỡ xuống.

Có điều pháp lực và lực lượng thân thể của hắn đều bị trói buộc tới cực hạn, cơ bản không phát huy ra được mấy phần thực lực.

Bên ngoài Thuyền Tạo Hóa, mọi người chứng kiến một màn này đều đang cảm thán.

Mặc dù Tứ Tiểu Thiên Vương rất mạnh, nhưng nếu như Quân Tiêu Dao ở trạng thái toàn thịnh, nói không chừng thật sự có thể dùng sức một mình, cùng lúc chống lại bốn người.

Nhưng lúc này, Quân Tiêu Dao bị quy tắc thiên địa bên trong Thuyền Tạo Hóa giới hạn, cơ bản không phát huy ra được thực lực.

Trên cái đà này, sao có thể là đối thủ của Tứ Thiên Vương được đây?

Đám người Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, Ngọc Thiền Quyên đều vô cùng lo lắng, mắt lộ vẻ nôn nóng.

“Ta tin vào thực lực của công tử.” Trong mắt Nghệ Vũ mang theo niềm tin vững chắc.

Hắn với Quân Tiêu Dao, đã là sùng bái vô điều kiện, cho rằng Quân Tiêu Dao là tồn tại vô địch.

Đương nhiên, cũng có những kẻ đang cười lạnh đứng xem, ví dụ như Nguyên Tàm Đạo Tử:

“Xem ra thần thoại vô địch Thần Tử Quân gia, hôm nay phải tan biến rồi.”

Bên trong Thuyền Tạo Hóa, đại chiến bắt đầu.

“Cá trong chậu mà thôi, còn dám nói năng xằng bậy, để ta tới trấn áp ngươi!”

Trong số Tứ Tiểu Thiên Vương, Tăng Trường Thiên Vương thân mặc mũ giáp màu xanh ra tay đầu tiên.

Hắn ta cầm một thanh Thanh Vân Bảo Kiếm trong tay, thân kiếm sáu thước, mũi kiếm phun ra nuốt vào kiếm quang màu xanh da trời, tựa như có thể cắt thương khung ra thành hai nửa.

“Giết!”

Tăng Trường Thiên Vương hạ xuống một kiếm, kiếm quang trùng trùng điệp điệp, giống như một dải ngân hà màu xanh ép tới.

Quân Tiêu Dao cũng hợp chỉ thành kiếm, thi triển ra Lục Tiên Kiếm Quyết, kiếm quang trùng trùng điệp điệp, cảnh tượng kinh khủng Tiên Thần vẫn lạc hiện ra.

Đôi bên đâm xuống, Quân Tiêu Dao chẳng hề mảy may thụt lùi, Tăng Trường Thiên Vương lại hét lên một tiếng đau đớn, liên tục bước lùi, trên mặt hiện lên một tia khó tin.

“Sao có thể thế được, chẳng lẽ ngươi không bị áp chế bởi gông xiềng quy tắc?” Tăng Trường Thiên Vương không cách nào tin được.

“Điều này không có khả năng!”

Ba vị Thiên Vương còn lại cũng trợn tròn mắt.

Lực lượng gông xiềng quy tắc, rõ ràng gia trì ở trên người Quân Tiêu Dao, nặng tựa vạn quân, hạn chế lực lượng thân thể lẫn thần năng pháp lực của hắn.

Theo lý thuyết, Quân Tiêu Dao nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra được ba phần thực lực.

“Chẳng lẽ nói…”

Trì Quốc Thiên Vương nghĩ tới một loại khả năng nào đó, hít vào một hơi.

Khả năng duy nhất chính là, cho dù Quân Tiêu Dao chỉ còn lại ba phần thực lực thì cũng đủ để nghiền ép Tăng Trường Thiên Vương.

“Ta không tin, lại đến!”

Tăng Trường Thiên Vương thét dài một tiếng, hắn ta ở trong số thiên kiêu cấm kỵ cũng coi như đứng đầu, mộ thanh Thanh Vân Bảo Kiếm, đã từng chém đầu của thiên kiêu cấm ky xuống.

Với tu vi của hắn ta, sao có thể ngay cả một Quân Tiêu Dao thực lực bị áp chế tới cực điểm mà cũng đánh không lại được chứ.

“Ngu xuẩn.”

Quân Tiêu Dao lười nhiều lời, hắn cất bước đi ra, thi triển tốc độ Côn Bằng cực nhanh.

Thân mình trong nháy mắt đã lướt tới trước người Tăng Trường Thiên Vương, thi triển ra đại thần thông Côn Bằng.

Một tay phất ra, như Côn Bằng vạn dặm vẫy đuôi, dấy lên sóng lớn

phù văn vô tận.

Một kích tùy ý, khiến cho hư không nổ vang, đủ để núi cao vạn trượng vỡ nát.

Ầm ầm!

Tăng Trường Thiên Vương giơ kiếm chắn ngang trước người, nhưng vẫn cảm giác được một luồng sức mạnh vô song thật mạnh đánh tới, khiến cho hắn ta không nhịn được miệng phun máu tươi.

Xương cốt toàn thân không biết đã gãy mất bao nhiêu cái, một nửa thân thể nứt ra, ngoài thân rải rác vết máu lẫn vết rạn.

Chứng kiến cảnh này, trong ngoài Thuyền Tạo Hóa hoàn toàn tĩnh lặng.

Quân Tiêu Dao đã bị quy tắc thế giới áp chế, chỉ còn lại có ba phần thực lực, thế nhưng lại có thể tiện tay hoàn toàn ngược đãi Tăng Trường Thiên Vương một trong Tứ Tiểu Thiên Vương.

Điều này quả thực khiến cho người ta khó mà tin vào hết thảy những gì chứng kiến trước mắt.

“Tứ Tiểu Thiên Vương, ở trong thiên kiêu cấm kỵ là tồn tại đỉnh cao nhất, mỗi một vị đều đã từng chém giết thiên kiêu cấm kỵ.”

“Kết quả bây giờ, vậy mà đánh không lại Thần Tử Quân gia chỉ còn ba phần thực lực!”

Một màn này đã đổi mới nhận thức của tất cả mọi người.

Bọn họ đã có nhận thức mới về danh hào vô địch cả một thế hệ tuổi trẻ của Quân Tiêu Dao.

Nguyên Tàm Đạo Tử cũng nhìn đến hơi chết lặng, trong lòng hắn ta bắt đầu sinh ra một loại bối rối khó hiểu.

Bên trong Thuyền Tạo Hóa, vẻ mặt Quân Tiêu Dao bình thản.

Cục diện này, đã nằm trong dự liệu của hắn.

Bởi vì cho tới bây giờ Quân Tiêu Dao đối chiến với bạn đồng lứa đều chưa từng dốc hết toàn lực, nhiều nhất chỉ thi triển ra mấy phần thực lực.

Lúc này tuy rằng thực lực của hắn bị giới hạn bởi gông xiềng quy tắc, nhưng chỉ dựa vào mấy phần lực lượng còn lại này, Tứ Tiểu Thiên Vương cũng đừng hòng bắt hắn phải thế nào.

“Chết đi!”

Quảng Mục Thiên Vương một trong Tứ Tiểu Thiên Vương bỗng nhiên vùng lên, hắn ta cầm Kim Ngân Song Giản trong tay, quất vào hư không, pháp lực cuồn cuộn kinh thế.

Kim Ngân Song Giản phảng phất biến thành cặp rồng vàng và bạc, gầm gừ lao đến Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao quay đầu lại, tia sét nhấp nháy giữa ngón tay.

Từng quả cầu sấm chớp ngưng tụ lại, hóa thành sao trời, lơ lửng ở bên trong hư không, bắn tới Quảng Mục Thiên Vương.

Đó là thuật Lôi Đình Hóa Tinh Thần, mỗi một khỏa ngôi sao nổ tung đều có sấm chớp đầy trời mãnh liệt trào ra, không hề thua kém lôi kiếp trời giáng trước đó.

Phụt phụt!

Quảng Mục Thiên Vương đồng dạng bị đánh lui miệng chảy đầy máu.

Cứ như vậy, hai vị Thiên Vương còn lại cũng không ngồi yên.

Chương 870 - Ta là trời, trời là ta

Chương 870: Ta là trời, trời là ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước đó bọn họ còn cho rằng, một người là có thể dễ dàng diệt sát Quân Tiêu Dao bị quy tắc thế giới áp chế.

Bây giờ xem ra, là bọn họ quá ngây thơ rồi.

Quân Tiêu Dao có thể được xưng là thần thoại vô địch cả một thế hệ trẻ tuổi, sao có thể đơn giản bị bọn họ tính kế như vậy.

“Quân Tiêu Dao, đừng có phách lối!”

Đa Văn Thiên Vương cũng ra tay, hắn ta tế ra một cái Ô Hỗn Nguyên.

Mặt ô mở ra, giống như trời cao ép xuống, ở giữa có khói mây mờ mịt, có sao trời chìm nổi, có lực lượng Hỗn Nguyên phun trào.

Tựa như bao quát cả một thế giới lớn, ép xuống Quân Tiêu Dao, muốn trấn áp tiến vào trong đó.

Khí thế Quân Tiêu Dao xuyên qua tinh hà, chân thân Thái Cổ Thần Tượng hiển hóa mà ra, hóa thành Thần Tượng trấn thế, thân thể Thần Tượng khổng lồ còn lớn hơn cả một phiến tinh vũ.

Chân thân Thần Tượng ngửa mặt lên trời thét dài, tế ra Thần Tượng Băng Thiên Chàng, mạnh mẽ phóng tới Ô Hỗn Nguyên.

Ô Hỗn Nguyên tựa như một mảnh trời xanh trực tiếp bị đụng đổ, phát ra tiếng nổ vang dội chấn động.

Đa Văn Thiên Vương bị tác động tới, đồng dạng miệng phun máu tươi.

Trì Quốc Thiên Vương thấy thế, mặt mày trầm xuống, Tỳ Bà Ngọc Bích trong tay hắn ta chớp động.

Sóng âm bảy màu khuếch tán mà ra, làn sóng âm này không những áp chế Thần năng pháp lực của Quân Tiêu Dao mà còn gia tăng cảnh giới tu vi của ba vị Thiên Vương còn lại.

Khí tức của ba người bọn họ lần nữa được nâng cao, nguồn suối pháp lực như núi lửa phun trào.

Cộng thêm Trì Quốc Thiên Vương, bốn người cùng nhau ép tới Quân Tiêu Dao.

Có thể nói, Tứ Tiểu Thiên Vương xác thực đã muốn dồn hết toàn lực.

Cho đến bây giờ bọn họ đều chưa từng bốn người liên thủ đối phó một thiên kiêu khác.

Cho dù là thiên kiêu cấm kỵ thì cũng không có tư cách khiến cho bọn họ làm như vậy.

Vậy mà lúc này bọn họ lại chỉ có thể như thế, bằng không cơ bản không có cách nào trấn áp được Quân Tiêu Dao.

Thanh Vân Bảo Kiếm trong tay Tăng Trường Thiên Vương phóng ra hàng tỷ ánh sáng xanh lam xanh lục, phù văn lấp lánh, quy tắc đạo quấn quanh.

Trong hai mắt Quảng Mục Thiên Vương có Thần quang phun trào, nổ bắn ra, đồng thời Kim Ngân Song Giản trong tay cũng hung hăng quất tới.

Đa Văn Thiên Vương cầm Ô Hỗn Nguyên trong tay, lần nữa đè ép tới, đây là một kiện Thần binh vô cùng khủng bố, lật úp xuống, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng phải bị thâu nhập vào trong đó.

Trì Quốc Thiên Vương thôi động Tỳ Bà Ngọc Bích, sóng âm hủy diệt khuếch tán ra.

Có thể nói, Tứ Tiểu Thiên Vương đều đã ra tay, không hề giấu dốt.

Làn sóng bộc phát ra, ngay cả thiên kiêu cấm kỵ cũng phải cẩn thận ứng phó.

Phiến địa vực kia bộc phát ra quang huy chói lọi rực rỡ, các loại phù văn đại đạo trút xuống, quy tắc đạo đan xen, mặt đất vỡ nát, phong vân khuấy động.

Bên ngoài Thuyền Tạo Hóa, tất cả thiên kiêu đều đang dõi mắt nhìn vào, ngưng thần chờ đợi.

Đến cùng là Tứ Vương săn Thần, hay là thần thoại bất bại đây?

Ầm!

Một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng, giống như núi lửa phun trào mãnh liệt tuôn ra.

Đó là lực lượng của sinh và tử.

Quân Tiêu Dao thôi động Đại La Bất Hủ Tiên Thân, thi triển Chư Thiên Sinh Tử Luân.

Hai tay hắn có đạo tắc sinh tử đan xen, tựa như Sinh Tử Thần Vương một tay nắm giữ thiên địa.

Ở bên ngoài thân thể hắn còn có một đạo Tiên Khí Sinh Tử hiện ra, tăng lực lượng của Quân Tiêu Dao lên.

Ở trước luồng thần thông khủng bố tuyệt đối này, cho dù là Tứ Tiểu Thiên Vương, mặt mày cũng đột nhiên biến đổi.

Bọn họ cũng tế ra Tiên khí tự thân, mỗi người đều có năm đạo Tiên khí, có thể nói là cực kỳ khủng bố.

Nếu như không phải đại tranh thế gian kỷ nguyên này quá mức sáng chói, đổi lại là chung cực Cổ Lộ kỷ nguyên trước đây, Tứ Tiểu Thiên Vương tuyệt đối có thể xưng vương xưng bá.

“Hết thảy âm mưu tính toán, ở dưới thực lực tuyệt đối, nhìn vào chỉ thấy vừa ngu xuẩn lại buồn cười.”

Quân Tiêu Dao lưu chuyển sinh tử tạo hóa, hắn giơ tay lên chụp một cái, lực lượng sinh tử mãnh liệt tuôn ra.

Tăng Trường Thiên Vương kia trực tiếp bị đánh trúng, phát ra một

tiếng gào thét không giống tiếng người.

Thân thể hắn ta, đầu tiên là đột nhiên phình lên, như thể lực lượng sinh mệnh quá mức tràn đầy.

Sau đó lại đột nhiên sụp đổ lõm xuống, ngũ tạng lục phủ kèm theo xương cốt đều hóa thành thịt băm, ngay cả nguyên thần cũng bị xoắn nát.

Một vị Thiên Vương vẫn lạc!

Quân Tiêu Dao suýt nữa đã xảy ra tai nạn, mi tâm có Trật Tự Thần Liên óng ánh bay ra, hóa thành đoản kiếm màu vàng, đúng là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, bắn nhanh tới nhằm vào não của Quảng Mục Thiên Vương.

Phập phập!

Một kiếm xuyên não!

Nguyên thần của Quảng Mục Thiên Vương nháy mắt đã bị xuyên thủng, sau đó thân thể của hắn ta cũng bị lực lượng sinh tử bao vây, sau khi phình lên lại sụp đổ, kết cấu sinh mệnh tận diệt.

“Trì Quốc, mau dùng quy tắc của Thuyền Tạo Hóa trấn áp!” Vẻ mặt Đa Văn Thiên Vương vô cùng hoảng loạn, không nhịn được quát ầm lên.

Mặt mày Trì Quốc Thiên Vương cũng trắng bệch, vội vàng tế ra Thanh Đồng Viên Bàn.

Ngay lập tức, ngàn vạn đóa Trật Tự Thần Liên từ trên trời cao bắn nhanh xuống.

Cùng lúc đó, các loại gông xiềng quy tắc hiện lên, muốn giam cầm Quân Tiêu Dao.

Hắn đây là muốn hoàn toàn mượn dùng lực lượng của Thuyền Tạo Hóa giết chết Quân Tiêu Dao.

Ban đầu dựa theo mệnh lệnh của Cổ Đế Tử, bọn họ chỉ muốn trấn áp Quân Tiêu Dao sau đó mang về mà thôi.

Nhưng bây giờ, ngay cả mạng còn khó bảo toàn, sao còn quan tâm đến nhiệm vụ gì chứ.

Ngàn vạn đóa Trật Tự Thần Liên lập tức phóng tới Quân Tiêu Dao, gông xiềng quy tắc hiện ra.

Đây có thể nói là giết tận, bất kỳ kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Dù sao quy tắc ở bên trong con Thuyền Tạo Hóa này chính là do Đại Đế cổ đại lưu lại.

Mặc dù ở giữa thời gian trôi qua, thiếu khuyết không ít, nhưng cũng không phải một Thánh Nhân có thể chống đỡ được.

“Quân Tiêu Dao, chết đi!”

Hai mắt Trì Quốc Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương đỏ ngầu, chứa đựng thù hận khắc cốt.

Bọn họ muốn báo thù cho hai đồng bạn kia!

Bên ngoài Thuyền Tạo Hóa, tất cả thiên kiêu đều nín thở, lặng lẽ đợi kết quả.

Chẳng qua phần lớn mọi người đều cho rằng, sợ là Quân Tiêu Dao thật sự sắp xong rồi.

Thế giới quy tắc mà Đại Đế lưu lại, muốn diệt sát một Thánh Nhân còn không phải chuyện tình vô cùng đơn giản sao.

Chương 871 - Lực lượng bên trong vũ trụ

Chương 871: Lực lượng bên trong vũ trụ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Tiêu Dao!”

“Công tử!”

Trên mặt đám người Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, Ngọc Thiền Quyên, Thỏ Ngọc Thái Âm đều lộ ra vẻ căng thẳng sốt ruột, tâm hồn thiếu nữ vô cùng lo lắng.

Mà ở một khắc sau đó, thời gian phảng phất dừng lại.

Đôi mắt của toàn thể thiên kiêu không tiếng động trừng lớn.

Ở trong Thuyền Tạo Hóa, Quân Tiêu Dao chậm rãi giơ thẳng tay lên, một cỗ lực lượng căn nguyên mênh mông mãnh liệt không gì sánh được khuếch tán ra.

Kèm theo một cỗ quy tắc huyền diệu khó lý giải.

Đây là lực lượng bên trong vũ trụ, lực lượng bên trong vũ trụ chuyên thuộc về Quân Tiêu Dao.

Cỗ lực lượng này như là bát ngọc đổ úp, bao bọc bảo vệ Quân Tiêu Dao, tựa như biến thành một phương thế giới của riêng hắn, ngăn cách với thế giới của Thuyền Tạo Hóa.

Toàn bộ Trật Tự Thần Liên, còn có gông xiềng quy tắc, lúc cỗ lực lượng này rơi xuống, đều không cách nào tiến thêm được!

Cỗ lực lượng thần bí kinh khủng mà Quân Tiêu Dao tế ra, vậy mà lại có thể ngăn chặn thiên địa quy tắc Đại Đế lưu lại!

“Sao có thể thế được!” Đầu óc Trì Quốc Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương giống như tạm dừng, hoàn toàn không thể nghĩ ra, không hiểu hết thảy ở trước mắt này.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao đứng vững bên trong một phương thiên địa độc lập ấy, tựa như thần linh duy nhất trên trời dưới đất!

“Ta là trời, trời là ta, đất mà ta đứng, đó là vô thượng Niết Bàn, thần ma không thể xâm phạm, vạn pháp không cách nào rơi xuống!”

Giọng nói Quân Tiêu Dao hùng dũng oai nghiệm, tựa như các vị thần cổ đại đang thì thầm, tự mình sáng lập ra thế giới, diễn biến thiên địa.

Giờ khắc này, muôn người chấn động!

Tất cả thiên kiêu đều khó mà dùng ngôn từ để diễn tả hết thảy những gì được chứng kiến trước mắt.

Quân Tiêu Dao tựa như đứng thẳng ở trung tâm trời đất.

Chư thiên dưới vòm trời, lấy hắn vi tôn!

Vạn giới Càn Khôn, cúi đầu xưng thần!

Quân Tiêu Dao tựa như Thần chỉ cổ đại khai thiên lập địa, thân thể chống đỡ thiên địa, tự hình thành một phương thế giới!

Đây là cảnh tượng khiến cho người ta vô cùng khiếp sợ, hoàn toàn không nên xuất hiện ở trên người một Thánh Nhân!

Nếu như có người nói, Quân Tiêu Dao của hiện tại là một vị Đại Đế, phỏng chừng cũng có kẻ tin.

Bởi vì cỗ khí thế kia hết sức dọa người.

Đám người Trì Quốc Thiên Vương ở trước mặt Quân Tiêu Dao vô cùng nhỏ bé, giống như con kiến hôi bình thường dưới chân cổ thần, nhỏ bé không đáng kể.

“Sao có thể, ngươi đây là lực lượng gì!”

Hai người Trì Quốc Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương quả thực sắp sửa phát điên lên rồi, hoàn toàn không cách nào lý giải được.

Đây là lực lượng mà Thánh Nhân có thể nắm giữ trong tay sao?

Hoàn toàn không phải!

“Đừng dùng lối tư duy con kiến của ngươi tới phỏng đoán năng lực của bản Thần Tử.”

Quân Tiêu Dao nhìn xuống hai kẻ này, giọng điệu vô cùng đạm mạc.

“Không thể nào, đây là quy tắc thiên địa Đại Đế lưu lại, mặc dù không hoàn chỉnh nhưng cũng không phải một tên Thánh Nhân như ngươi có thể ngăn cản!”

Trì Quốc Thiên Vương gào lên, lại lần nữa thôi động Thanh Đồng Viên Bàn, vô số Trật Tự Thần Liên kèm theo thác Lôi trút xuống, nhưng lại không cách nào đột phá được một tầng bình chướng kia.

Trong mắt Quân Tiêu Dao lờ mờ lộ ra một chút ý cười chế giễu, nhìn Trì Quốc Thiên Vương như là đang xem một vở hài kịch bình thường.

Đúng vậy, thiên địa bên trong Thuyền Tạo Hóa chính là bút tích Đại Đế tạo nên.

Nhưng thứ nhất, trong thời gian dài trôi qua, quy tắc thiên địa của Đại Đế lưu lại đã không còn đầy đủ trọn vẹn, còn không tới một phần trăm của thời kỳ toàn thịnh.

Thứ hai, vũ trụ trong Quân Tiêu Dao là quy tắc thuộc về bản thân hắn, là đạo của chính mình.

Còn thiên địa quy tắc mà vị Đại Đế này lưu lại là mượn dùng đạo của Cửu Thiên Tiên Vực, cũng không phải là quy tắc của chính ông ấy.

Một cái là đạo của chính mình xuất ra, một cái là mượn dùng quy tắc của Tiên Vực.

Ai ưu ai kém, đã không cần nhiều lời.

“Tứ Vương săn thần… ha ha… thần cũng không phải dễ giết như

vậy…” Quân Tiêu Dao lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

“Đi!”

Hai người Trì Quốc Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương không hề do dự, thân mình cấp tốc lùi lại, bay vút ra xa.

Thực lực của Quân Tiêu Dao không chỉ xa xa vượt ra ngoài dự đoán của bọn họ mà còn vượt xa hơn cả dự đoán của Cổ Đế Tử.

“Còn muốn chạy, được sao, Tứ Tiểu Thiên Vương, cứ thế xóa sổ đi.” Quân Tiêu Dao thản nhiên lên tiếng, giọng điệu tùy ý.

Loại bỏ Tứ Tiểu Thiên Vươn danh chấn Cổ Lộ, lại giống như gạt bỏ mấy con kiến hôi bình thường.

Một tay hắn giơ lên, một vệt sáng như thể từ trong Hỗn Độn phát ra, bắn xuyên tới.

Đúng là Thế Kỷ Ánh Sáng, Thần Chi Quang!

Giữa hào quang bắn ra, một phương thiên địa bị chôn vùi!

Trì Quốc Thiên Vương và Đa Văn Thiên Vương ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, nguyên thần nhục thân trực tiếp mai một bên trong hào quang sáng rực này, một chút tro tàn cũng không để lại.

Đến tận đây, Tứ Tiểu Thiên Vương Tiên Đình, toàn bộ bỏ mình!

Thế giới bên trong Thuyền Tạo Hóa đã yên tĩnh trở lại.

Hơn nữa bên ngoài Thuyền Tạo Hóa cũng hoàn toàn tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng nuốt nước bọt ừng ực của một ít thiên kiêu.

“Tiên Đình Tứ Tiểu Thiên Vương, cứ chết như vậy sao?”

“Chẳng những bốn người đồng thời ra tay mà còn mượn dùng áp chế thiên địa quy tắc Thuyền Tạo Hóa, kết quả vẫn như cũ kẻ địch quá yếu không thể chịu được một hiệp của Thần Tử Quân gia.”

“Thậm chí ngay cả năng lực làm Thần Tử Quân gia bị thương cũng

không có.”

Sau tĩnh lặng ngắn ngủi là tiếng náo động ngất trời.

Hôm nay bọn họ coi như đã được mở mang kiến thức, cái gì là vô địch thế hệ tuổi trẻ chân chính.

“Lúc trước ngươi nói với ta, có người có thể đánh xuyên toàn bộ chung cực Cổ Lộ, ta không tin.”

“Nhưng bây giờ, nhìn Thần Tử Quân gia, ta tin.” Có thiên kiêu sững người bật thốt.

Rung động, giật mình, sùng bái, tán thán. Rất nhiều cảm xúc hiện ra ở trên mặt toàn thể thiên kiêu.

Chúng nữ Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, Ngọc Thiền Quyên cũng mặt mày đầy vẻ tươi cười, hoàn toàn yên tâm.

“Ta đã nói mà, công tử là vô địch!” Nghệ Vũ cũng siết chặt nắm tay, trong mắt lộ vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

Chương 872 - Thần cũng không phải dễ giết như vậy

Chương 872: Thần cũng không phải dễ giết như vậy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà ở phía bên kia, Nguyên Tàm Đạo Tử hoàn toàn trợn tròn mắt.

Hắn ta đã từng chứng kiến thần uy vô địch của con Cửu Biến Thần Tàm trong tộc kia.

Nhưng bây giờ, sau khi chứng kiến biểu hiện của Quân Tiêu Dao, trong lòng hắn ta cũng hơi dao động.

Cửu Biến Thần Tàm có thể đánh thắng được Quân Tiêu Dao hay không?

Vả lại lúc này, trong lòng Nguyên Tàm Đạo Tử bỗng nhiên có cảm giác nguy cơ tăng lên.

Ánh mắt hắn ta đảo qua, phát hiện đôi mắt đẹp lạnh băng của Nhan Như Ngọc đang nhìn hắn ta.

Còn có đám người Nghệ Vũ, Hạ Băng Vân, Ngọc Thiền Quyên, Đạo Tử Tứ Đại Cấm Kỵ, ánh mắt cũng đang không thiện chí.

“Chư… chư vị…” Sau lưng Nguyên Tàm Đạo Tử toát mồ hôi lạnh.

“Không phải ngươi nói muốn trấn áp lão nương sao?” Nhan Như Mộng nghiến răng, tay ngọc siết chặt nắm đấm, phát ra tiếng răng rắc rúng động.

Nếu như không phải căm phẫn đến cực hạn, Nhan Như Mộng cũng sẽ không dùng tới danh xưng lão nương này.

Rất rõ ràng, Nguyên Tàm Đạo Tử đã hoàn toàn chọc giận nàng.

Kế tiếp, cũng không cần nhiều lời nữa.

Hậu quả chọc giận nữ nhân, rất kinh khủng.

Nguyên Tàm Đạo Tử bị đám người Nhan Như Mộng vây giết, cuối cùng hét thảm một tiếng, ôm hận ngã xuống.

Tiếp đó, trong Thuyền Tạo Hóa có thần niệm của Quân Tiêu Dao truyền ra:

“Nghệ Vũ, đám các ngươi, tất cả vào hết đi.”

Mắt đám người Nghệ Vũ sáng lên, đi thẳng vào bên trong.

Quân Tiêu Dao chiếm được Thanh Đồng Viên Bàn, cũng chính là đầu mối then chốt khống chế, tự nhiên có thể điều khiển cả con Thuyền Tạo Hóa này.

Có thể nói, lần này Cổ Đế Tử xếp đặt trấn áp Quân Tiêu Dao, quả thực mất máu, tiền mất tật mang.

Chẳng những tổn thất Tứ Tiểu Thiên Vương, thậm chí ngay cả Thuyền Tạo Hóa cũng phải bồi đi ra ngoài.

Nhìn đám người Nhan Như Mộng tiến vào Thuyền Tạo Hóa, tất cả thiên kiêu còn lại bên ngoài đều có phần đỏ mắt hâm mộ:

“Xem ra toàn bộ cơ duyên của Thuyền Tạo Hóa, tất cả đều thuộc về Thần Tử Quân gia rồi.”

“Thật hâm mộ tùy tùng của Thần Tử.”

Đừng nói là tu sĩ bình thường, cho dù là những thiên kiêu danh tiếng không kém này, bây giờ cũng mang vẻ mặt hâm mộ.

Một thân phận tùy tùng của Quân Tiêu Dao, cũng là một loại vinh quang cao ngất.

“Nếu như có thể đi theo hầu bên người Thần Tử, cho dù chỉ làm một nha hoàn thị nữ thì cũng cam tâm tình nguyện.” Có nữ tu tuyệt thế cảm thán, cực kỳ hâm mộ đám Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân.

Bên kia, đám người Nghệ Vũ đã tiến vào Thuyền Tạo Hóa, đi tới

trung tâm địa vực.

Quân Tiêu Dao một thân y phục trắng, đứng yên trong hư không, lộ ra vẻ gió thoảng mây trôi, cơ bản không nhìn ra dáng vẻ vừa mới trải qua chiến đấu kịch liệt.

Trong mắt Nghệ Vũ là vẻ sùng bái cuồng nhiệt. Còn chúng nữ Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, trong đôi mắt đẹp lại không nhịn được lóe lên sắc thái khác lạ.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao ban nãy thực sự rung động lòng người, tựa như nam thần hào hoa phong nhã. Cho dù là Ngọc Thiền Quyên chỉ mới tiếp xúc với Quân Tiêu Dao không lâu, trong đồng tử cũng liên tục lóe sáng.

Trước đó, nàng cho rằng Nghệ Vũ cũng đã đủ ưu tú rồi. Bây giờ xem ra, là bởi vì hắn di theo một vị chủ nhân còn ưu tú hơn.

Quân Tiêu Dao thấy mọi người đều đã đến, mới nói: “Trong Thuyền Tạo Hóa này linh khí đầy đủ, rất thích hợp để tu luyện, lúc này ta phải bế quan, các ngươi cũng có thể tu luyện ở đây.”

“Mặt khác, ta đã có được đầu mối then chốt của Thuyền Tạo Hóa, tất cả tài nguyên bảo vật trong Thuyền Tạo Hóa, toàn bộ đều thuộc về chúng ta.”

“Chờ sau khi bế quan xong, ta sẽ đưa đầu mối then chốt của Thuyền Tạo Hóa cho Hạ Băng Vân, về sau Thuyền Tạo Hóa trước sẽ do Hạ gia các ngươi nắm giữ, cũng tiện cho các ngươi vận chuyển tài nguyên, qua lại với Quân Đế Đình.”

Quân Tiêu Dao nói mấy câu đã sắp xếp gọn gàng ngăn nắp những chuyện sau đó.

Hạ Băng Vân không nhịn được lộ vẻ mừng rỡ.

Cơ duyên trong Thuyền Tạo Hóa tuyệt đối là một khoản tài phú lớn, cho dù giàu kếch sù như Hạ gia cũng phải động lòng.

Nàng không ngờ rằng, Hạ gia đầu nhập vào dưới trướng Quân Tiêu Dao còn chưa có kính dâng lên cái gì, vậy mà lại nhận được lợi ích như vậy.

Hạ Băng Vân hơi ngượng ngùng, không nhịn được nói: “Công tử, bảo vật trân quý như Thuyền Tạo Hóa này, thật sự có thể tặng cho Hạ gia chúng ta sao?”

Quân Tiêu Dao phất tay nói: “Hạ gia cũng là một phần tử của Quân Đế Đình, thân là Đế Đình đứng đầu, chút ban thưởng ấy thì tính là gì.”

Mặc dù Thuyền Tạo Hóa trân quý, nhưng ở trong mắt Quân Tiêu Dao, chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi.

“Đa tạ công tử!” Hạ Băng Vân hành lễ, tràn đầy vui sướng.

Hạ gia bọn họ, rốt cuộc đã theo đúng minh chủ.

Kế đó, mọi người ai nấy đều đảm nhiệm chức vụ của mình, nên bế quan thì bế quan, nên tìm cơ duyên thì tìm cơ duyên. Dù sao cả con Thuyền Tạo Hóa này đều đã nằm trong tay của Quân Tiêu Dao rồi.

Các loại hung thú cũng đã sớm vẫn lại ở dưới thiên kiếp trước đó.

Đám người Nghệ Vũ đã yên tâm đi tìm cơ duyên, sau đó bế quan nâng cao bản thân.

Quân Tiêu Dao cũng chiếm được đoàn căn nguyên tạo hóa thế giới kia.

“Tuy nói là trạng thái khiếm khuyết, nhưng dù sao cũng là quy tắc Đại Đế lưu lại, vẫn rất có giá trị tham khảo.”

“Chờ sau khi lĩnh ngộ một phen thì có thể hoàn toàn luyện hóa phá giải, dung nhập vào vũ trụ bên trong mình.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Lúc này đây, vũ trụ bên trong xem như đã bước đầu biểu hiện ra uy lực của nó.

Lúc này mới chỉ là giai đoạn thô sơ nhất mà thôi, vậy mà đã đủ để chống lại quy tắc thiên địa Đại Đế lưu lại.

Nếu như tiếp tục đắp nặn thiết lập xuống, theo sự lớn mạnh vũ trụ

bên trong, thực lực của Quân Tiêu Dao sẽ càng ngày càng mạnh.

Thậm chí đến cuối cùng, nếu như vũ trụ bên trong còn lớn hơn cả Cửu Thiên Tiên Vực, vậy Quân Tiêu Dao, há chẳng phải là thần linh sáng thế đó sao?

Quân Tiêu Dao đã nhìn thấy một con đường rộng lớn trước nay chưa từng có, trước mặt một mảnh trời cao biển rộng.

Đương nhiên nếu muốn mở rộng vũ trụ bên trong thành loại quái vật khổng lồ giống như Cửu Thiên Tiên Vực thì thời gian tinh lực lẫn năng lượng cần tiêu hao là không cách nào tưởng tượng ra được.

Chương 873 - Ngọc Thiền Quyên điên cuồng áp đảo

Chương 873: Ngọc Thiền Quyên điên cuồng áp đảo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Xem ra về sau ta cần phải kiếm cơ hội, không ngừng thôn phệ các loại vật chất năng lượng, căn nguyên thế giới vân vân, gia tăng tốc độ tiến hóa lột xác của vũ trụ bên trong.”

Quân Tiêu Dao đang suy tư về hướng đi sau này.

Hắn cảm thấy, chính mình như thể biến thành cá Côn, phải không ngừng thôn phệ tiến hóa.

Ngay lúc Quân Tiêu Dao còn đang suy tư, một giọng nói có chút yếu ớt bỗng nhiên vang lên:

“Công tử…”

Quân Tiêu Dao lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn lại một chút, đúng là Ngọc Thiền Quyên.

Nàng cũng không đi tìm cơ duyên hay bế quan giống như những người khác, mà là cố sức nán lại, dường như muốn nói gì đó với Quân Tiêu Dao.

Nữ tử trước mặt dung mạo tinh xảo, mắt chứa thơ sao, môi son răng trắng, xinh đẹp động lòng người.

Dưới gương mặt thanh lệ thoát tục, lại có vóc người uyển chuyển cực kỳ lả lướt nảy nở, kiểu phối hợp này không biết đã mê đảo bao nhiêu nam tử.

“Sao vậy?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Thiền Quyên chính là muốn nói lời cảm tạ với công tử, nếu như không có công tử tương trợ, ta có lẽ đã…” Ngọc Thiền Quyên muốn nói lại thôi.

Vừa nghĩ tới hậu quả có thể có kia, nàng lại cảm thấy hoảng sợ một hồi.

“Không cần như thế, cho dù là vì Nghệ Vũ thì ta cũng sẽ làm như vậy.” Quân Tiêu Dao bình tĩnh nói.

Lúc ban đầu khi hắn thu phục Nghệ Vũ cũng đã từng đồng ý với hắn, nhất định sẽ giúp hắn đối phó Thái Dương Thần Sơn.

Bây giờ chỉ là thu chút lợi tức mà thôi, về sau hắn còn muốn cùng Nghệ Vũ chém giết năm tên thái tử còn lại, sau đó chờ đến chung cực Cổ Lộ cũng sẽ đi đối phó Thái Dương Thần Sơn.

“Bất luận thế nào, từ đầu đến cuối đều là công tử đã cứu Thiền Quyên, thế nhưng Thiền Quyên lại không có thứ gì có thể báo đáp.”

“Nếu như công tử có cần cái gì thì cứ nói, cứ việc đề xuất, Thiền Quyên sẽ cố hết sức thỏa mãn…”

Nói tới phần sau, giọng Ngọc Thiên Quyên đã nhỏ như tiếng muỗi vo ve, vành tai lẫn gáy ngọc trong suốt đều nhiễm lên một tầng đỏ ửng động lòng người.

Trán của nàng cũng hơi cúi thấp, tựa như không dám nhìn Quân Tiêu Dao.

Lời này, đã muốn nói trắng ra rồi.

Không phải ám chỉ mà là chỉ rõ.

Chỉ sợ đám người Thập thái tử Kim Ô tuyệt đối không cách nào tưởng tượng ra được, vị nữ tử có tính cách cương liệt, thà chết không chịu khuất phục này, vậy mà lại lộ ra thái độ kiểu mặc cho quân hái này với nam tử.

Đương nhiên, đây cũng không phải Ngọc Thiền Quyên chà đạp chính mình hay là cam chịu, mà là nàng đã không còn lựa chọn.

Nguyệt Thần Cung bị diệt, người bên cạnh ngoài Thỏ Ngọc Thái Âm ra, hầu như đều đã chết hết.

Chỉ dựa vào một mình nàng, đừng nói đối phó với Thái Dương Thần Sơn, ngay cả đám Thập thái tử Kim Ô còn không đối phó được.

Cho nên, nàng phải ôm một cái bắp đùi, thế này rất bất đắc dĩ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Chẳng qua Ngọc Thiền Quyên cũng là nữ tử có lòng kiêu ngạo, cho dù có khó khăn cỡ nào thì cũng sẽ không lưu lạc đến mức quỳ gối với nam tử bình thường.

Chỉ là Quân Tiêu Dao lại không giống.

Dung mạo tuấn tú, tính tình xa cách, thực lực vô địch, bối cảnh hùng hậu.

Nam tử như vậy, đừng nói là Ngọc Thiền Quyên hiện tại, nếu như đổi lại là trước đó, lúc nàng vẫn còn là Thánh Nữ Nguyệt Thần Cung thì cũng sẽ động lòng.

Cho nên Quân Tiêu Dao là lựa chọn tốt nhất, cũng là duy nhất của nàng.

Hơn nữa, Quân Tiêu Dao còn cứu nàng và Thỏ Ngọc Thái Âm. Nhưng Quân Tiêu Dao lại không có lý do một lần rồi lại một lần chiếu cố các nàng.

Nghe ra lời của Ngọc Thiền Quyên, Quân Tiêu Dao ngược lại cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ngọc Thiền Quyên xác thực cũng rất quyến rũ, gương mặt tiên tử, dáng người ma quỷ, thêm cả thể chất thiên hạ đệ nhất lô đỉnh, còn có danh tiếng khiến cho nam tử điên cuồng.

Có thể nói, đổi lại là bất kỳ nam tử nào, đều không thể chống cự lại sức hấp dẫn này.

Vừa có thể trải nghiệm vui vẻ nhân gian, lại vừa có thể tăng thực lực lên, quả thực hoàn mỹ.

Hơn nữa kiểu nữ tử như Ngọc Thiền Quyên này cũng rất có khả năng khơi dậy lòng chinh phục của nam tử.

“Ngọc Thiền Quyên, thì ra bản Thần Tử ở trong mắt ngươi là người như thế.” Quân Tiêu Dao tùy ý mỉm cười.

“Thiền Quyên không dám…” Ngọc Thiền Quyên vội vàng hành lễ.

“Kỳ thật ngươi nói không sai, bản Thần Tử đích xác không phải người theo chủ nghĩa truyền thống gì, nếu nói không hề cảm thấy hứng thú với Thái Âm Thánh Thể, đó là không có khả năng.” Quân Tiêu Dao nói.

Chuyện này không có gì cả, rất bình thường.

Quân Tiêu Dao cũng không phải hạng người theo chủ nghĩa truyền thống giả mù sa mưa kia, mở miệng ngậm miệng nhân nghĩa đạo đức.

Lời này của Quân Tiêu Dao cũng không khiến ấn tượng của Ngọc Thiền Quyên về hắn kém hơn, ngược lại còn trở nên tốt hơn.

Bởi vì trước đây, Ngọc Thiền Quyên cũng không thiếu gặp phải một ít người mặt ngoài đường hoàng nhưng nội tâm lại dơ bẩn xấu xa.

So sánh tới, sự bình thản của Quân Tiêu Dao ngược lại càng khiến cho Ngọc Thiền Quyên lần nữa nảy sinh thiện cảm.

“Chẳng qua nếu ta thật sự làm như vậy thì cũng không khác biệt lắm với Thập thái tử Kim Ô kia…” Quân Tiêu Dao nói.

“Không… chuyện này không liên quan tới công tử, là Thiền Quyên tự nguyện.” Ngọc Thiền Quyên vội vàng phản bác, rồi sau đó phát giác được thái độ của mình, lập tức lại đỏ mặt.

Sao cứ có cảm giác như thể nàng đang điên cuồng áp đảo Quân Tiêu Dao vậy?

“Bây giờ không bàn những chuyện này nữa, ta ngược lại xác thực cần một thứ ở trên người ngươi.” Quân Tiêu Dao cười nói.

Tâm hồn thiếu nữ của Ngọc Thiền Quyên như nai con xông loạn.

Cần thứ ở trên người của nàng, là thứ gì?

“Thái Âm Tiên Kinh.” Quân Tiêu Dao nói.

“Thì ra là cái này…” Ngọc Thiền Quyên không biết vì sao, trong lòng đúng là sinh ra một chút mất mát nho nhỏ.

Tuy Thái Âm Tiên Kinh là bí mật bất truyền của Nguyệt Thần Cung.

Nhưng bây giờ ngay cả Nguyệt Thần Cung cũng đã không còn, quy củ cũng không nhất định phải tuân thủ.

Quân Tiêu Dao đã cứu mạng của nàng, một quyển Tiên Kinh thật sự không tính là gì.

Ngọc Thiền Quyên trực tiếp đưa Thái Âm Tiên Kinh cho Quân Tiêu Dao.

“Được rồi, ngươi cũng đi tu luyện đi, chuyện của Thái Dương Thần Sơn, bản thần tử sẽ không mặc kệ.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đa tạ công tử, Thiền Quyên cáo lui.” Sau khi Ngọc Thiền Quyên thi lễ xong thì quay người rời đi.

Chương 874 - Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình

Chương 874: Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc rời đi, bàn tay trắng nõn của Ngọc Thiền Quyên đặt ở ngực, lẩm bẩm một câu:

“Công tử, mặc kệ ngài có nguyện ý hay không, Thiền Quyên vĩnh viễn đều giữ lại lần đầu tiên cho ngài…”

Trong lòng Ngọc Thiên Quyên hạ quyết tâm.

Lần đầu tiên của Thái Âm Thánh Thể, hiệu quả cực mạnh.

Mặc dù dựa vào thân phận của Quân Tiêu Dao, không nhất định sẽ để ý nàng, thậm chí còn không có khả năng sẽ có quan hệ gì với nàng.

Có muốn hay không, là chuyện của Quân Tiêu Dao.

Muốn giữ hay không giữ, là chuyện của Ngọc Thiền Quyên.

Nàng đã quyết định, muốn đi theo Quân Tiêu Dao cả đời.

Tất cả của nàng, bao gồm cả thân thể, đương nhiên toàn bộ đều thuộc về Quân Tiêu Dao.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao cảm thấy hứng thú với Thái Âm Tiên Kinh là bởi vì trong lòng hắn đang có một ý tưởng. Vũ trụ bên trong của hắn cần thay đổi âm dương, biến hóa nhật nguyệt.

Chờ hắn tìm hiểu xong Thái Âm Tiên Kinh, sau đó lại cướp đoạt Thái Dương Tiên Kinh từ chỗ Thập thái tử Kim Ô.

Như vậy là có thể nắm giữ được lượng lực biến hóa âm dương, khiến vũ trụ bên trong có thể thay đổi nhật nguyệt, gia tăng tốc độ lột xác.

Thậm chí Quân Tiêu Dao còn có dã tâm, ngày sau sẽ mang lực lượng âm dương, lực lượng luân hồi, lực lượng tạo hóa, lực lượng hỗn độn vân vân… lực lượng mạnh nhất, toàn bộ đều dung nhập vào vũ trụ bên trong.

Đến lúc đó, vũ trụ bên trong sẽ tăng nhanh tốc độ mở rộng, bộc phát năng lượng, khiến cho thực lực của Quân Tiêu Dao tăng vọt.

Đương nhiên, trước mắt chỉ là một ý tưởng thiết lập.

Bất luận là lực lượng âm dương, lực lượng luân hồi hay là lực lượng tạo hóa, hỗn độn đều là năng lượng cực hiếm.

Bây giờ Quân Tiêu Dao cũng chỉ mới bước đầu tiếp xúc nắm giữ lực lượng luân hồi và tạo hóa trong tay mà thôi.

Về sau, hắn sẽ để tâm nhiều hơn, sưu tầm các loại năng lượng, bổ sung bù vào vũ trụ bên trong.

“Trước tiên bế quan ở trong Thuyền Tạo Hóa, lĩnh hội luyện hóa đoàn căn nguyên tạo hóa thế giới mà Đại Đế lưu lại này.”

Quân Tiêu Dao tiến vào chỗ sâu bên trong trung tâm địa vực, bắt đầu bế quan tu luyện.

Mà đồng thời, các loại sự tình phát sinh liên quan tới Thuyền Tạo Hóa đều đang bắt đầu điên cuồng lan truyền ra.

Năm vị thái tử trong Thập Đại Thái Tử Kim Ô, hai vị thánh tử Cổ Lan Thánh Giáo, Nguyên Tàm Đạo Tử Thần Tàm Cốc, còn có Tứ Tiểu Thiên Vương Tiên Đình, đều vẫn lạc tại Thuyền Tạo Hóa.

Đây tuyệt đối là một sự kiện lớn đủ để chấn động toàn bộ Cổ Lộ.

Thập Đại Thái Tử Kim Ô, danh chấn Cổ Lộ, có tiếng là không thể trêu chọc.

Chọc một vị, tương đương với chọc mười vị thiên kiêu cấm kỵ.

Kết quả bây giờ, vậy mà lại là một nửa vẫn lạc ở Thuyền Tạo Hóa.

Cổ Lan Thánh Giáo, thân là giáo phái thượng cổ lịch sử lâu đời,

thờ phụng vị Đại Đế cấp bậc thần thoại, Cổ Lan Chân Chủ.

Bát Môn Thánh Tử trong thánh giáo này, đồng dạng tiếng tăm lừng lẫy. Kết quả bốn người trong số đó đều vì Quân Tiêu Dao mà vẫn lạc.

Còn có Nguyên Tàm Đạo Tử Thần Tàm Cốc, mặc dù không dễ trêu chọc như hai người trước, nhưng cũng là thiên kiêu đỉnh cấp của Thần Tàm Cốc. Càng đừng nói tới Thần Tàm Cốc còn cho ra một vị Thần Tàm vô địch cửu biến, khiến cho kẻ khác càng thêm kiêng kỵ bộ tộc này.

Tiên Đình ở sau cùng lại càng không cần nói nhiều. Tứ Tiểu Thiên Vương uy chấn Cổ Lộ, là thiên kiêu trẻ tuổi mạnh nhất ở trong Tiên Đình, ngoài truyền nhân của các Đại Tiên Thống ra.

Kết quả bốn người đều ra, thậm chí cộng thêm cả áp chế quy tắc của Thuyền Tạo Hóa đều không thể làm Quân Tiêu Dao bị thương một phân một hào, lại còn bị giết ngược.

Điều này đủ để cho vô số người phải nghẹn họng nhìn trân trối, sẽ lan truyền rộng khắp toàn bộ Cổ Lộ.

Sau đó, không biết là ai đã truyền ra tin tức, nói Thuyền Tạo Hóa vốn là ván cờ mà Cổ Đế Tử, truyền nhân của Phục Hy Tiên Thống bên trong Tiên Đình thiết lập cho Quân Tiêu Dao. Kết quả tiền mất tật mang.

Tứ Tiểu Thiên Vương vẫn lạc, Thuyền Tạo Hóa cơ duyên bất tận cũng tặng không cho Quân Tiêu Dao.

Trong lúc nhất thời, Cổ Đế Tử Phục Hy Tiên Thống, quả thực đã trở thành tồn tại chê cười.

Đường đường truyền nhân Tiên Thống, lại ăn một cái thiệt thòi như thế, đủ để làm trò cười cho thiên hạ.

Hơn nữa, điều này cũng gián tiếp tiết lộ, Cổ Đế Tử chính là một trong số Nghịch Quân Thất Hoàng.

“Chậc chậc, không ngờ truyền nhân của Tiên Đình, lại là một trong số Nghịch Quân Thất Hoàng, lẽ nào cả ông trời cũng biết Quân gia

đã từng có mâu thuẫn với Tiên Đình?”

Một ít lão cổ lộ ra thâm ý, đang suy nghĩ sâu xa.

Có một ít người đã lờ mờ biết được bí mật.

Trước cửu viễn, Quân gia đúng là có dã tâm thay thế Tiên Đình.

Mà trận đại chiến thế gian này, không thể nghi ngờ là khung thời gian quan trọng nhất.

Tiên Đình và Quân gia, tuyệt đối là long tranh hổ đấu.

Trên một mức độ nào đó mà nói, tranh đấu của truyền nhân Tiên Đình và Quân Tiêu Dao cũng được coi là tranh đấu của Tiên Đình và Quân gia.

“Nhưng thế này có phải có chút không công bằng hay không, Tiên Thống Tiên Đình không chỉ có một mạch, Thần Tử Quân gia lại chỉ có một.”

“Đến lúc đó, nếu như truyền nhân Tiên Thống ở khắp nơi liên hợp lại đối phó với Thần Tử Quân gia, vậy thì cho dù là Thần Tử, đoán chừng cũng không chịu nổi.”

“Bây giờ đã xác định rồi, Cổ Đế Tử Phục Hy Tiên Thống chính là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng, không biết Đế Nữ Oa Hoàng Tiên Thống ấy, phải chăng cũng là một vị khác?”

Rất nhiều người đều đang suy đoán.

Nhưng có thể khẳng định là, chung cực Cổ Lộ kế tiếp sẽ càng có nhiều thay đổi bất ngờ hơn nữa, mạch nước ngầm gợn sóng.

Ở chỗ sâu trong chung cực Cổ Lộ, một hành tinh cổ nào đó.

Ở chỗ sâu bên trong hành tinh cổ, đúng là có một bóng người trẻ tuổi cực mạnh đang ngồi xếp bằng.

Ở chỗ sâu mấy vạn trượng bên trong lòng đất, sức nén của đại địa, còn có lực địa hạch nóng cháy, đủ để uy hiếp tới Thánh Nhân. Nhưng bóng dáng người trẻ tuổi này lại bình yên ngồi xếp bằng

bên trong đó, lại còn đang hấp thu lực địa hạch bùng nổ dữ dội.

“Cổ Đế Tử thân là truyền nhân Phục Hy Tiên Thống, chiêu đánh cờ vụng về này, quả thực đã làm mất sạch mặt mũi của Tiên Đình chúng ta!”

Chương 875 - Tự tin của Cổ Đế Tử

Chương 875: Tự tin của Cổ Đế Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Giọng nói trẻ tuổi này, giọng điệu vô cùng lạnh lùng, dường như cũng không có tôn kính Cổ Đế Tử kia lắm.

“Có điều tên Cổ Đế Tử kia đúng là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng, xem ra ngay cả ông trời cũng tán thành hắn.”

“Nhưng không sao, một thế này, truyền nhân Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình đều có cơ hội cạnh tranh vị trí Thiếu Hoàng Tiên Đình, ta thân là truyền nhân của Hình Thiên Tiên Thống, há lại là kẻ yếu nhược?”

Trong mắt bóng người trẻ tuổi này có ngọn lửa dã tâm lượn lờ.

Cùng lúc đó, tại một hành tinh cổ khác ở chỗ sâu bên trong Cổ Lộ, ở một nơi ven bờ Tiên Linh Hải linh khí dạt dào. Một bóng dáng mông lung xinh đẹp thân mặc váy lăng la bách hoa đang tu luyện.

Xung quanh có cảnh tượng vạn điểu triều hoàng khiến cho người ta giật mình hiển hóa ra.

“Lần này Cổ Đế Tử xem như đã vấp ngã một lần, không biết hắn sẽ đáp trả lại thế nào đây?”

“Còn có Linh Diên tỷ tỷ, trước đó từ chối quan hệ thông gia với Cổ Đế Tử rất là quyết đoán cơ đấy, chẳng qua hình như nàng muốn gả vị kia cho Cổ Đế Tử.”

“Còn có vị Thần Tử Quân gia ấy nữa, cũng lợi hại lắm nha, thật muốn tận mắt tiếp kiến xem là nhân vật tuyệt thế cỡ nào.”

“Có điều là địch với người như thế, đúng là rất đau đầu.”

Bóng dáng xinh đẹp này, giọng nói thanh thúy dễ nghe như chim Sơn Ca. Chỉ có điều cứ ríu ra ríu rít, có vẻ hơi lắm mồm một xíu.

“Thân là truyền nhân Tinh Vệ Tiên Thống, Vệ Thiên Thiên ta cũng phải nỗ lực mới được!”

Không chỉ có Hình Thiên Tiên Thống và Tinh Vệ Tiên Thống, truyền nhân của những Tiên Thống còn lại đều có phản ứng khác nhau.

Ở thời kỳ cường thịnh, Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình nắm giữ Cửu Thiên Tiên Vực.

Một phương Tiên Vực do một vị Tiên Thống nắm giữ. Nhưng từ sau khi Tiên Đình sụp đổ, Cửu Đại Tiên Thống liền hoàn toàn phân tách ra, đến bây giờ đều chưa từng hoàn chỉnh kết hợp cùng nhau lần nữa.

Ở trong một tòa Thiên Cung cổ xưa ở chỗ sâu bên trong, một bóng dáng khí tức cực kỳ khủng bố đang ngồi xếp bằng bên trong hào quang vô tận. Ở sau lưng hắn ta có phù văn Bát Quái hiển hóa, tựa như là đang vận chuyển thiên địa tạo hóa.

Hắn ta, chính là truyền nhân của Phục Hy Tiên Thống, Cổ Đế Tử.

Sau khi biết Tứ Tiểu Thiên Vương vẫn lạc, Cổ Đế Tử cũng không có ngốc nghếch nổi giận, chỉ là mặt mày đột nhiên u ám.

Trong hào quang mông lung, chỉ có một đôi con ngươi vô cùng thâm thúy, có phù văn Bát Quái lúc ẩn lúc hiện.

“Một bước này, xác thực đã đi sai rồi, ta đã đủ coi trọng Quân Tiêu Dao, không ngờ vẫn còn xem nhẹ hắn.”

“Chỉ sợ hiện tại các truyền nhân Tiên Thống khác đều đang xem trò cười của bản Đế Tử.” Cổ Đế Tử cười lạnh.

Trong Tiên Đình có cạnh tranh Thiếu Hoàng Tiên Đình.

Truyền nhân Cửu Đại Tiên Thống đều là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau.

Mà giờ khắc này, bên ngoài thân thể của Cổ Đế Tử đột nhiên hiện ra tám đạo tiên khí.

Điều này khiến cho người ta hết sức giật mình, truyền đi ra sẽ khiến bốn phương chấn động.

Trước đó Cổ Đế Tử cũng đã tu luyện ra năm đạo tiên khí, sau khi lần nữa dung hợp Đế Ấn chứng đạo Nghịch Quân Thất Hoàng đã biến thành bảy đạo tiên khí.

Về sau đạt được truyền thừa Đại Đế, tu luyện đến bây giờ lại tăng thêm một đạo tiên khí. Cổ Đế Tử rất có tự tin, từ xưa đến nay cũng không có mấy ai có thể đạt tới. Mà hắn ta lại rất có khả năng đạt tới.

“Chờ bản Đế Tử tu luyện ra chín đạo tiên khí, đến con số chín cao nhất, sẽ để cho mọi người hiểu rõ…”

“Một tên Quân Tiêu Dao, ở trước mặt bản Đế Tử, chỉ là con kiến mà thôi!”

Đạo tâm của Cổ Đế Tử gần như viên mãn.

Căn bản sẽ không vì một thất bại nhỏ này mà bị lay động.

“Đúng rồi, truyền tin cho Linh Diên.” Cổ Đế Tử dường như nghĩ đến gì đó, cầm ra một tấm ngọc giản.

Rất nhanh bên kia ngọc giản truyền xuống một đạo âm thanh nữ lành lạnh êm ả như âm thanh thiên nhiên.

“Cổ Đế Tử, chúc mừng ngươi triệt để dương danh ở Cổ Lộ rồi.”

Cổ Đế Tử nghe thấy, khẽ cười nói: “Diên, ngươi nói chuyện vẫn không chút lưu tình như trước kia a.”

“Đừng dùng loại từ ngữ thân mật đó đến nói chuyện với bản cung, đừng quên, ngươi và ta cũng là đối thủ cạnh tranh cho vị trí Thiếu hoàng Tiên Đình.”

“Xem ra đối với thất bại của ta, ngươi cũng không ngoài ý muốn.” Cổ Đế Tử cũng không để ý đến ngũ khí của Linh Diên.

“Ha ha, trước kia Quân Tiêu Dao có thể trảm sát Bán bộ Đại Thánh, còn có thể chống đỡ ba chiêu của Thánh Chủ, chỉ dựa vào

bốn tên phế vật, cho dù có thuyền tạo hoá chấn áp cũng khó mà thành công.” Linh Diên lạnh nhạt nói.

Đường đường bốn tiểu thiên vương trong miệng của Linh Diên lại chỉ là bốn tên phế vật.

“Linh Diên, ngươi cũng biết Quân Tiêu Dao không dễ đối phó, bản đế tử đã sơn đề nghị Phục Hy Tiên Thống cùng liên hợp với Oa Hoàng Tiên Thống, ta và ngươi liên hôn…”

Lời của Cổ Đế Tử còn chưa nói xong lập tức đã bị Linh Diên chặn lại.

“Không cần nhiều lời, chuyện này trước kia không phải đã quyết định rồi sao, bản cung sẽ gả Thiên Nữ Diên cho ngươi.” Linh Diên nói.

Ánh mắt của Cổ Đế Tử sâu xa, thở dài một hơi, bình tĩnh nói: “Linh Diên, ngươi nên biết sự kết hợp của hai chúng ta là ý chí chung của Phục Hi Tiên Thống và Oa Hoàng Tiên Thống.”

“Đến khi đó hai đại Tiên Thống của chúng ta liên hợp đủ để chấn áp các Tiên thống khác, trọng tổ tiên đình, cùng nhau nắm quyền Tiên thống. ”

“Đúng a, cho nên bản cung mới lùi một bước, gả Thiên Nữ Diên cho ngươi, nếu không ngươi cho rằng bản cung nỡ lòng nào giao cô ta cho ngươi ?” Ngữ khí của Linh Diên lạnh nhạt nói.

Nếu Quân Tiêu Dao ở đây nhất định sẽ ngạc nhiên.

Suy đoán trong lòng hắn về người nắm giữ vận mệnh của Thiên Nữ Diên lại là Nữ đế Linh Diên của Oa Hoàng Tiên Thống.

Linh Diên, Thiên Nữ Diên.

Mối quan hệ giữa hai người đáng để suy ngẫm.

“Được rồi, đợi bản đế tử tu luyện thành công, sẽ cưới Thiên Nữ Diên làm vợ.” Cổ Đế Tử nói.

Bên kia, Linh Diên trực tiếp cắt đứt liên hệ.

Trên mặt Cổ Đế Tử toát lên nụ cười, sắc mặt thờ ơ không biểu cảm.

“Thiên Nữ Diên kia dẫu sao cũng có một phần lực lượng của Oa Hoàng Thánh Thể, nếu bị Phục Hi Thánh Thể của ta thu nhận, nhất định sẽ giúp ta thành công.”

“Đến lúc đó… Linh Diên, Bản đế tử nhất định sẽ chinh phục ngươi!”

Chương 876 - Tam cự đầu của Quân gia

Chương 876: Tam cự đầu của Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Linh Diên thân là Nữ đế của Oa Hoàng Tiên Thống, Có Oa Hoàng Thánh Thể.

Không nói đến thân phận, dung mạo, địa vị, thực lực đều là tôn quý nhất, đỉnh cấp nhất trong Cửu Thiên Tiên Vực.

Có thể chinh phục một người phụ nữ như vậy mới là vinh dự của một người đàn ông.

Còn như Thiên Nữ Diên.

Suy cho cùng chỉ là cái bóng của Linh Diên mà thôi…

Sự tình của thuyền tạo hóa nhanh chóng truyền đi toàn bộ Chung Cực Cổ Lộ.

Không chỉ là các truyền nhân Tiên thống của Tiên Đình.

Các thánh tử của Cổ Lan Thánh Giáo cũng nhận được tin tức, từng người tức giận bất bình, kêu la muốn Quân Tiêu Dao phải trả giá.

Mà trong Thánh tử Thánh Giáo Bát Môn, Thánh Thiên Nhất mạnh nhất lại không có phát ngôn ra điều gì.

Nhưng rất nhiều người đều cho rằng, Thánh Thiên Nhất sẽ không bỏ mặc.

Suy cho cùng ải này đã chạm tới mặt mũi của Cổ Lan Thánh Giáo.

Còn như Thần Tàm Cốc bên kia lại không có bất kỳ động tĩnh lớn gì.

Ngược lại Thái Dương Thần Sơn bên kia, Kim Ô Thập Thái Tử phát ngôn, nhất định phải tự tay giết Quân Tiêu Dao.

Những người nghe được tin tức này không chỉ là địch nhân.

Một vài người có quan hệ với Quân Tiêu Dao cũng nhận được tin tức.

Tại một nơi cơ duyên cổ địa, một đạo thân ảnh mảnh mai cao thẳng, chống hai tay sau lưng, ung dung bước đi.

Ánh mắt của hắn ta chớp chớp, có hỗn độn quang mang bắn ra, như muốn mở ra thiên địa, khủng bố vô cùng.

“Vị trọng đồng giả của Quân Gia này quá mạnh rồi!”

“Đúng vật, không hổ là Quân gia xếp ở hạng đầu.”

“Nếu không phải ánh sáng của Thần tử Quân gia quá mạnh, vị trọng đồng tử này của Quân gia nhất định sẽ hiển hách bốn phương”

Xung Quanh có rất nhiều thiên kiêu đều hốt hoảng.

Vị nam tử đẹp trai này chính là người đứng đầu Quân Gia, trọng đồng giả Quân Lăng Thương.

Khi hắn đạp Cổ Lộ, nhảy Long Môn thì đã là Thiên kiêu cấm kị rồi.

Hiện nay tu vi càng không thể đo lường, cấm kị bình thường khó mà chống đỡ nổi.

Thậm chí trong Chung Cực Cổ Lộ còn lưu truyền một cách nói là Tam cự đầu của Quân gia.

Tam đại cự đầu này chỉ Thần tử Quân Tiêu Dao của Quân gia, đứng hàng đầu là Quân Lăng Thương, quái thai cổ đại Quân Mạc Tiếu.

“Hôm nay Tiêu Dao đường đệ gây ra động tĩnh không nhỏ, thân làm đường ca như ta cũng không thể kém hơn người sau.” Quân Lăng Thương khẽ cười.

Kẻ địch của Quân Tiêu Dao không ít.

Tuy nói hắn không có để ý, nhưng ruồi nhặng quá nhiều cũng rất phiên phức.

Cùng là người Quân gia, Quân Lăng Thương tự nhiên cũng không thể không quan tâm, khi cần hắn xuất thủ hắn tuyệt đối sẽ không do dự.

Ở nơi sâu trong Chung Cực Cổ Lộ, trên một cổ tinh chiến trường.

Một đạo thân ảnh đẹp trai trẻ tuổi đang thong dong đi bộ trên chiến trường.

Một tau hắn cầm Thiên Cơ Tán, tay khác thì cầm Tửu Hồ Lô, thỉnh thoảnh uống một ngụm.

Thân hình hắn dâng trào thần quang, năng lượng hoàng kim sau lưng dâng trào, trên đỉnh đầu ngưng tụ thành một tán kim quang, phô thiên cái địa!

Đây chính là dị tượng của Nhân Hoàng Thể, Đế vương Hoa Cái.

Mà thân phận của người này cũng vô cùng sống động, chính là quái thai cổ đại của Quân gia, Túy Ngọa Sa Trường Quân Mạc Tiếu!

“Không ngờ Quân gia ta còn chưa xuất thủ, Tiên Đình lại trước tiên hạ thủ với Tiêu Dao.” Sắc mặt của Quân Mạc Tiếu tuy mệt mỏi, nhưng dưới mắt lộ ra sự sắc bén.

“ Cửu Đại Tiên Thống của Tiên Đình, tuy đều có truyền nhân cấm kị, nhưng Quân gia ta cũng không chỉ có một mình Quân Tiêu Dao!”

Thế nhân đều cho rằng Cửu Đại Tiên Thống của Tiên Đình có truyền nhân cấm kị.

Cho dù Quân Tiêu Dao có mạnh, một người sợ là cũng khó mà ứng phó được.

Nhưng đừng Quên, Quân Gia không phải chỉ có một mình Quân Tiêu Dao.

Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương và các hạng khác đều không có ai yếu cả.

Đến khi đó nếu xảy ra xung đột, thì không phải một mình Quân Tiêu Dao chiến đấu, bọn họ cũng sẽ đứng bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Đây là đại chiến tranh phong của truyền nhân tiên thống và các vị hàng đầu của Quân gia.

……

Ở một Cổ tinh trên Cổ lộ, một nơi bên bờ linh hồ.

Một vị thiếu nữ xinh đẹp đang tu luyện.

Cô ấy có đôi mắt sáng và hàm răng trắng, duyên dáng và đáng yêu, khuôn mặt hồng hào trong vắt, tóc xanh tết thành hai bím tóc, giống như một tác phẩm điêu khắc bằng ngọc đáng yêu.

Chính là Khương Lạc Ly.

So với trước kia, Khương Lạc Lu ngoài chiều cao không có chút thay đổi nào.

Giữa hai lông mày nhiều thêm vài phần trầm lặng, trưởng thành hơn một chút.

Là người đều sẽ trưởng thành.

Ở nơi tàn khốc Chung Cực Cổ Lộ này, Khương Lạc Ly cũng không có dựa dẫm vào ngoại vật, hoặc sự trợ giúp của Khương gia, mà là một mình lịch luyện.

Nguyên Linh Đạo Thể của cô ấy đã mở đến cực điểm, liên tục thổ nạp một lượng lớn thiên địa linh khí, như đang đi trên Tiên Túy khoáng mạch vậy.

So với trước kia, lúc này đôi mắt to của Khương Lạc Ly cũng nhiều thêm vài phần trầm ổn.

“Lạc Ly sẽ không chỉ đứng phía sau Tiêu Dao ca ca nhìn bóng lưng của anh ấy.”

“Lạc Ly cũng phải trưởng thành lên, trở thành người vợ hiền của Tiêu Dao ca ca, sẽ không yếu hơn Thánh Y tỷ!” Khương Lạc Ly nắm chặt bàn tay, rất quyết tâm.

Sau khi trải qua lần sự kiện Tiên Thai đó, Khương Lạc Ly cũng hiểu ra rồi, Khương Thánh Y cuối cùng có tình cảm sâu đậm với Quân Tiêu Dao.

Nếu lại đề nghị Khương Thánh Y rời khỏi Quân Tiêu Dao, ngay cả Khương Lạc Ly cũng cảm thấy rất ích kỷ.

Nhưng trong lòng người con gái chung quy có đố kị.

Cô ta không muốn Quân Tiêu Dao không để ý đến sự tồn tại của cô ta.

“Cho dù chân ta có ngắn, nhưng chỉ cần ta chạy nhanh cũng có thể đuổi kịp Tiêu Dao ca ca!”

Khương Lạc Ly nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt kiên định, hóa thân thành một cô gái mạnh mẽ có ý chí chiến đấu sục sôi.

Nơi sâu trong Cổ Lộ, trên một tòa chiến trường cơ duyên, linh khí dồi dào.

Có trên nghìn thiên kiêu tu sĩ đang đại chiến tranh đoạt một gốc linh căn đại đạo.

Gốc linh căn này xuất hiện từ trong vết nứt của đại địa, lộ ra vạn đạo quang huy sáng chói.

Có đạo âm ầm vang, có trật tự thần tắc đan xen.

Có thể nghĩ ra, đây tuyệt đối là một gốc thiên địa kì vật, nếu như luyện hóa sẽ có được sự tương tác với đại đạo.

Thậm chí có thể cho người ta một loại cảm giác lập địa hóa đạo.

“Gốc đại đạo linh căn này là của ta!”

“Nằm mơ, ai cũng đừng tranh với ta!”

Ồn ào, tiếng chém giết khắp nơi.

Mà trong cục diện hỗn loạn này.

Một bóng người mặc áo tuyết, như tiên nữ bay ngoài trời, xuyên qua bụi trần.

Dáng vẻ bất phầm, đạo âm ầm vang.

Thân ảnh bước đi nhẹ nhàng, thiên hoa loạn truỵ, bộ bộ sinh liên.

Chương 877 - Thực lực của Khương Thánh Y

Chương 877: Thực lực của Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Là Thần nữ của Khương gia đến rồi!”

Không biết ai hét lên một câu.

Cả chiến cục huyên náo dường như đều bình tĩnh lại.

Có rất nhiều thiên kiêu nam giới ánh mắt không kìm được nhìn qua, trong ánh mắt tóa ra sự kinh ngạc và si mê.

Thần nữ Khương gia, Khương Thánh Y thân là tiên thiên đạo thai, tuyệt đối là một trong những nhân vật cấp nữ thần tuyệt diễm nhất Chung Cực Cổ Lộ.

Lúc này, xung quanh Khương Thánh Y tuy có tiên quang mênh môn,g nhưng cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được diện mạo chân thực.

Khuôn mặt đẹp như tranh, lông mày cong vút, đôi mắt như làn nước mùa thu.

Tóc trắng như tuyết bay phấp phới, từng cọng trong suốt như pha lê, tà áo bay phấp phới, tựa như tiên nữ cứu thiên hạ.

Thân hình cao gầy, da trắng, những đường cong hoàn mỹ ẩn hiện dưới đường viền của quần áo trắng.

Cả người nàng ta có khí chất cao đẹp thoát tục, giống như một đóa tuyết liên sinh ra trên đỉnh núi Thiên Sơn, không bị bụi trần làm vấy bẩn.

“Chư vị, gốc đại đạo linh căn này có lợi rất lớn đối với Thánh Y, xin lỗi rồi.”

Khương Thánh Y mở môi, âm thanh như tiếng chim ngoài trời, rúng động lòng người.

“Đâu có đâu có, chỉ là một gốc đại đạo linh căn mà thôi, cho Thánh Y Tiên Tử là được rồi.”

“Không sai, ai dám tranh với Thần nữ Khương gia, lão tử đánh vỡ đầu hắn!”

Chỉ là một câu nói mà thôi đã kéo một bầy chó đến liến chân rồi.

Không có cách nào, nam nhân trời sinh thích nữ nhân, đặc biệt là sĩ diện trước mặt nữ thần.

Tuy rất nhiều người đều biết Khương Thánh Y đã thích Quân Tiêu Dao, nhưng khi cần phải thể hiện vẫn là nên thể hiện.

“Đa tạ chư vị.” Khương Thánh Y điềm tĩnh cười một cái.

Có thể không dùng vũ lực đương nhiên là tốt nhất.

Dựa vào thực lực hiện tại của nàng ta, cũng không cần sợ cái gì.

Nhưng mà chính vào lúc Khương Thánh Y thu hoạch gốc đại đạo linh căn kia.

Đột nhiên, hai đạo thân ảnh từ trong đám người xong ra, thi triển chiêu thức khủng bố, đều là sát chiêu cực mạnh.

“Theo ta cả đường, cuối cùng không nhịn được mà động thủ rồi?”

Khương Thánh Y cũng không ngoài ý muốn, cánh tay giơ ra, trăm nghìn sợi đại đạo thần liên bay ra, xen lẫn vào nhau, chặp chẽ như một chiếc lưới ập xuống.

Ầm ầm ầm!

Phát sinh ra tiếng nổ lớn, các loại phù văn pháp lực trút xuống.

“Sao lại như thế, ai dám ra tay với Thần nữ Khương gia!” Có thiên kiêu không nhịn được mà thốt lên.

“Khoanh tay chịu trói cho ta!”

Trong hai đạo thân ảnh kia, một người mở miệng, tế ra một Nguyệt Lạc Chung, muốn chấn áp Khương Thánh Y trong đó.

“Thí Tinh Đao!”

Thân ảnh khác tế là một chuôi phong đao sáng chói, mang theo một cỗ khí thế chém rơi chư thiên tinh thần.

“Các ngươi là… Thập tam đại đạo của Cổ Lộ!”

Ánh mắt của Khương Thánh Y lộ ra sự lạnh lẽo.

Nàng ta cũng biết Thập tam đại đạo của Cổ Lộ, thích nhất cướp bóc thiên kiêu, cướp đoạt huyết mạch.

Nhưng nàng ta không ngờ rằng Thập tam đại đạo dám đánh chủ ý lên người nàng ta.

Nhưng nghĩ lại, Tiên thiên đạo thai, xác thực là thể chất có lực hấp dẫn người khác.

“Chỉ cần lão đại có thể luyện hoá tiên thiên đạo thai của ngươi, về sau lại trấn áp Quân Tiêu Dao, thôn phệ Hoang Cổ Thánh Thể của hắn.”

“Đến lúc đó, ai có thể là đối thủ của lão đại chúng ta!”

Hai người này chính là Trảm Nguyệt Đạo và Diệt Tinh Đạo trong Thập tam đại đạo.

Tuy trước kia trong Thập tam đại đạo đã có kế hoạch sơ bộ đối phó với Khương Thánh Y.

Nhưng đám người Tham Lang Đạo còn đang trong kế hoạch khác.

Mà hai người bọn hắn đã không đợi được nữa rồi.

Quân Tiêu Dao đã giết bảy người trong Thập tam đại đạo rồi.

Điều này làm trong lòng của Trảm Nguyệt Đạo và Diệt Tinh Đạo đều rất tức giận.

Bọn hắn cũng biết mối quan hệ của Khương Thánh Y và Quân Tiêu

Dao.

Vì vậy không nhịn được muốn trực tiếp ra tay.

Trước kia Khương Thánh Y còn không sao, nhưng khi nghe được bọn hắn muốn cướp đoạt Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao.

Một cỗ hàn ý và sát ý từ trong ánh mắt của Khương Thánh Y lộ ra.

Khí chất của nàng ta ngay lập tức thay đổi, giống như từ một vị nữ tiên siêu nhiên hóa thành một sát tiên đòi mạng.

“Dám tính kế Tiêu Dao, các ngươi tội không thể tha!”

Khương Thánh Y thôi động tiên thiên đạo thai, đại đạo thần liên vô tận từ trong cơ thể nàng ta hiện ra, xuyên thủng hư không.

Đồng thời trong ánh mắt nàng ta ẩn hiện hư ảnh giống như của một vị nữ tiên, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Trong chiến trường tất cả mọi người đều đơ người.

Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy vị tiên tử đẹp tuyệt trần này lộ ra sát ý lạnh lẽo như này.

“Là bởi vì Thần tử Quân gia sao…”

Không biết tại sao, hễ nghĩ đến điều này, trong lòng rất nhiều thiên kiêu nam giới đều có chút chua xót.

Nữ thần trong lòng bọn họ vô cùng ngưỡng mộ, si mê lại vì an nguy của một nam tử khác mà canh cánh trong lòng.

“Làm sao có thể, ngươi còn giấu dốt !”

Nhìn thấy khí tức tu vi của Khương Thánh Y lúc này, hai người Trảm Nguyệt Đạo và Diệt Tinh Đạo đều lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Điều này hoàn toàn không giống với tình báo mà bọn hắn nhận được.

Lúc này, Khương Thánh Y đứng trên mây, tóc bay phất phới, váy

bay vù vù.

Rõ ràng là một người đẹp tuyệt thế, lúc này khí chất lại như sát tiên, khiến bốn phương khiếp sợ.

“Đại Đạo Tù Lung, Trảm Đạo Chi Đao!”

Khương Thánh Y đạo pháp vô song, rất nhiều đại đạo thần liên đan xen hóa thành lồng giam, vây khốn hai người Trảm Nguyệt Đạo và Diệt Tinh Đạo.

Sau đó có đạo văn xuất hiện ngưng tụ thành một chuôi Trảm Đạo Chi Đao, quét ngang hai người.

Vù vù!

Đạo của hai người hoàn toàn bị chém nát, cũng đại biểu cho diệt tuyệt tất cả sinh cơ.

“Lão đại… sẽ không … tha cho ngươi…” Ánh mắt của Trảm Nguyệt Đạo hung ác khó khăn nói ra một câu.

Hai vị đạo tặc, vẫn lạc.

Nhìn thấy một màn này, da đầu của tất cả mọi người xung quanh đều toát mồ hôi lạnh.

Đây tuyệt đối không phải là Trảm Nguyệt Đạo và Diệt Tinh Đạo yếu, mà là Khương Thánh Y quá mạnh rồi.

“Thần nữ Khương gia đối với vận dụng Tiên thiên đạo thai đã đạt đến trình độ thuần thục.”

“Trước kia còn có người nói, Khương Thánh Y chỉ là bình hoa bên cạnh Thần tử Quân gia, bây giờ xem ra lời đó đã sai rồi.

“Ta cảm thấy Thần nữ Khương Gia đã đẹp đủ để sánh ngang với đám Nữ đế của Tiên Đình rồi.

Chương 878 - Mĩ nữ sư tôn trong giới chỉ

Chương 878: Mĩ nữ sư tôn trong giới chỉ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Biểu hiện của Khương Thánh Y khiến bốn phương kinh hãi.

Khương Thánh Y sau khi thu được Đại đạo linh căn lại tự mình rời đi, lưu lại những ánh mắt si mê phía sau.

“Sau khi luyện hóa gốc đại đạo linh căn này, lực lượng của Tiên thiên đạo thai sẽ mạnh thêm một bước.” Khương Thánh Y lẩm bẩm.

Trên bàn tay nàng có một chiếc nhẫn, lúc này chiếc nhẫn giải phóng ra quang minh.

Một đạo tiên ảnh mờ nhạt xuất hiện bên cạnh Khương Thánh Y, là một vị nữ tử trưởng thành mặc tiên y.

“Sư tôn, người sao lại đi ra rồi?” Khương Thánh Y nói.

Nàng từng phát hiện ra một chiếc nhẫn trong một nơi cơ duyên, trong chiếc nhẫn có lưu giữ tàn hồn của vị nữ tử này.

Vị nữ tử này chính là Nữ chưởng giáo của một thánh đại thời Thượng cổ, thực lực thông thiên.

Càng trùng hợp hơn này vị chưởng giáo này lại cũng là một vị Tiên thiên đạo thai.

Có thể nói khoảng thời gian này Khương Thánh Y có thể mạnh như thế, ngoài cơ duyên của bản thân nàng ta ra cũng không thiếu sự chỉ bảo của nữ chưởng giáo.

Giữa các nàng cũng đã là quan hệ sư đồ rồi.

“Quân Tiêu Dao là ai, tại sao sau khi ngươi nghe thấy lại có phản ứng lớn như vậy?” Nữ chưởng giáo khẽ cười, trên mặt tràn đầy sự hiếu kỳ.

“Là… là … của ta” Khương Thánh Y nhất thời không nghĩ ra từ để nói, khuôn mặt ửng hồng.

Nhìn thấy Khương Thánh Y lộ ra biểu cảm trẻ con khó gặp này, trên mặt nữ chưởng giáo cũng mang theo sự hài hước và trêu chọc.

“Không phải là nam nhân nhà ngươi chứ?”

Khương Thánh Y nghe thấy khuôn mặt càng đỏ ửng.

“Sư tôn, người nói lời này…”

Nhìn thấy Khương Thánh Y ngại ngùng, xinh đẹp động lòng người, trong lòng nữ chưởng giáo cũng có chút cảm thán.

Biểu hiện của Khương Thánh Y, nàng ta luôn nhìn trong mắt, tâm tình trầm ổn, không kiêu ngạo, trưởng thành biết điều.

Mà hiện tại lại lộ ra dáng vẻ thiếu nữ đang yêu, ngược lại khiến nàng ta vô cùng ngạc nhiên..

Lông mi dài dày của Khương Thánh Y nhìn về phương xa, thở nhẹ một hơi, từng từ từng chữ nói.

“Hắn là người quan trọng nhất trong lòng đệ tử, cho nên đệ tử phải mạnh lên mới có thể đi bên cạnh hắn, không để hắn cô độc một mình…”

Nhìn thấy biểu cảm vô cùng chân thật của Khương Thánh Y, nữ chưởng giáo cũng âm thầm cảm thán.

Rốt cuộc là nam tử tuyệt thế mức nào mới khiến đệ tử ưu tú của nàng ta nhớ da diết, cam tâm cống hiến?

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua nửa năm.

Trong nửa năm này Quân Tiêu Dao luôn tham ngộ bản nguyên thế giới tạo hóa của Đại Đế lưu lại trong nơi sâu của thế giới thuyền tạo hóa.

Đây là một chương nhiệm vụ vô cùng phức tạp.

Quy tắc bản nguyên thế giới do Đại Đế tạo nên vô cùng phức tạp.

Một vị Thánh Nhân muốn hiểu rõ đơn giản là điều viển vông.

Nhưng Quân Tiêu Dao không giống vậy, ngộ tính của hắn gọi là yêu nghiệt cũng tính là khiêm tốn rồi.

Thánh Nhân thông thường trong một trăm năm cũng không thể tham ngộ một phần vạn của đám bản nguyên này.

Quân Tiêu Dao lại trong nửa năm hoàn toàn ngộ ra.

Sau đó Quân Tiêu Dao bắt đầu phá giải đám bản nguyên thế giới tạo hóa này, dung luyện vào trong thế giới của bản thân mình.

Điều này không đại biểu cho Quân Tiêu Dao dung nạp quy tắc Tiên Vực bên ngoài vào trong thế giới của bản thân.

Mà là lấy đám bản nguyên này làm chất dinh dương bồi dưỡng thế giới của bản thân.

Giống như thêm củi mới vào trong bếp, lửa sẽ càng cháy mạnh hơn, củi mới lại hóa thành cát bụi.

Một thời gian, cơ thể của Quân Tiêu Dao chấn động.

Hắn ta triệt để luyện hóa xong đám bản nguyên tạo hóa mênh mông này.

Chớp mắt, thế giới trong cơ thể hắn lại bắt đầu giãn nở cực mạnh, tiếp tục mở rộng.

Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy khí tức bản thân có chút không áp chế được.

“Là nên đột phá rồi.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm nói.

Chính vào lúc hắn đang chuẩn bị đột phá, bỗng nhiên trong không gian pháp khí của Quân Tiêu Dao có dị động truyền ra.

Ánh mắt của Quân Tiêu Dao cau lại, cầm ra một vật, chính là một bình hoa trong suốt.

Trong bình hoa có năm sáu giọt máu tươi màu đỏ đang phát ra ánh sáng.

Chính là tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể.

Mà nếu như quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện trong tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể lại có một vài tia màu đỏ sạm bắt đầu lan ra.

Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Lẽ nào… trừ khi là…” Quân Tiêu Dao nghĩ đến một loại khả năng, sắc mặt trầm xuống.

Nên là chủ nhân của tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể này xuất hiện tình trạng.

Tuy không đến nỗi là trực tiếp vẫn lạc, nhưng tình hình cũng không quá tốt, sợ là sắp đi đến tuyệt lộ rồi.

“Hoang Cổ Thánh Điện, Bá Tinh…” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Những cơ mật này hắn vốn dĩ dự định sau khi đi sâu vào trong Cổ Lộ sẽ từ từ tìm kiếm.

Xem ra bây giờ thời gian dành cho hắn cũng không còn nhiều nữa rồi.

Nếu còn kéo dài sợ là thức ăn cũng bị nguội rồi.

“Việc này không thoát khỏi có liên quan đến Thương gia Bá Tinh, không có cách nào, xem ra chỉ có thể xuất phát trước thôi.” Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu.

Hắn lại lần nữa áp chế dấu hiệu đột phá.

Đương nhiên, điều này cũng không phỉa chuyện xấu, tích lũy càng sâu, đột phá càng mạnh.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao cũng mơ hồ cảm thấy nếu như có thể tìm được Hoang Cổ Thánh Điện, sợ là càng có tác dụng giúp đỡ sự đột phá của hắn.

Ngoài ra Hoang Cổ Thánh Thể của hắn cũng có thể sản sinh sự biến chất cực lớn.

Nghĩ đến đây, Quân Tiêu Dao không chậm trễ trực tiếp xuất quan.

Quân Tiêu Dao xuất quan, đám người Nghệ Vũ cũng cảm nhận được dao động của hắn.

Từng người một đều đến.

Nghệ Vũ, Ngọc Thuyền Quyên, Thái Âm Ngọc Thố, Nhan Như Mộng, Hạ Băng Vân, bốn vị đạo tử cấm địa đám Phong Tu Nhiên đều đến.

“Công tử.”

“Thần tử!”

Tất cả mọi người đều chắp tay đối với Quân Tiêu Dao.

“Ta phải tiếp tục tiến đến chỗ sâu của Chung Cực Cổ Lộ, các ngươi dự định như thế nào?” Quân Tiêu Dao hỏi.

Dựa vào thực lực của hắn mang theo đám người này tất nhiên là không có vấn đề gì.

Nhan Như Mộng nhìn sâu Quân Tiêu Dao một cái, sau đó lộ ra một chút than thở nói: “Ta vẫn là một mình đi lịch luyện đi, đi bên cạnh ngươi ta cảm thấy bản thân giống như đang đi ngắm cảnh vậy.”

Nghe được lời này, mọi người đều đồng cảm.

Cảm giác an toàn mà Quân Tiêu Dao cho mọi người đã quá đủ rồi.

Đi bên cạnh hắn không cần lo lắng bất gì nguy hiểm gì đến tính mạng.

Một chữ thôi, Ổn.

Chương 879 - Ải 70 của Cổ Lộ

Chương 879: Ải 70 của Cổ Lộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy Nhan Như Mộng cũng có chút lưu luyến loại cảm giác an toàn này, hơn nữa cũng không quá muốn rời khỏi bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Nhưng nếu như vẫn đi đợi bên cạnh Quân Tiêu Dao, nàng ta hoàn toàn không đạt được lịch luyện, Chung Cực Cổ Lộ không có chút tác dụng nào.

Nhan Như Mộng đã thức tỉnh huyết mạch của Thiên Mộng Mê Điệp, nàng ta cần phải lịch luyện nhiều hơn mới được.

“Có thể, tùy ý ngươi.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

Nhìn thấy bộ dạng thờ ơ này của Quân Tiêu Dao, không biết vì sao trong lòng của Nhan Như Mộng lại có chút giận.

Sao ngay cả một chút không nỡ hay níu kéo cũng không có chứ?

“Công tử, ta cũng phải đi lịch luyện một mình.”Nghệ Vũ nói.

Hiện tại tâm kết đã giải, thực lực của Nghệ Vũ cũng tăng mạnh, hắn càng có lòng tin hơn.

“Ta muốn trước tiên lưu lại tu luyện trong thuyền tạo hóa.” Ngọc Thuyền Quyên nói.

Nàng ta cũng ngại luôn đi bên cạnh Quân Tiêu Dao.

“Ta, ta, ta muốn theo công tử, hàng ngày giúp công tử trách mắng, không, là hàng ngày trách mắng công tử, không không… là hàng ngày bị công tử trách mắng!” Thái Âm Ngọc Thố hồn nhiên nói.

Nàng ta không có hứng thú gì với tranh cướp lịch luyện trong Chung Cực Cổ Lộ.

Chỉ cần hàng ngày bị Quân Tiêu Dao mắng, sau đó có cà rốt ăn thì đã đủ hạnh phúc rồi.

“Ta cũng phải bàn bạc sự việc của thuyền tạo hóa, không làm phiền công tử rồi.” Hạ Băng Vân hiểu chuyện nói.

Sau cùng chỉ có một mình Thái Âm Ngọc Thố giống như thú cưng đi bên cạnh Quân Tiêu Dao.

Còn những người khác đều có chuyện phải làm.

“Chư vị, hẹn gặp lại tại điểm cuối của Cổ Lộ.”

Quân Tiêu Dao cáo biệt, chắp tay thong thả rời khỏi thuyền tạo hóa.

Nhan Như Mộng, Ngọc Thuyền Quyên, Hạ Băng Vân, còn có Vũ Bích Huyên trong bốn vị đạo tử cấm kị đều nhìn chằm chằm sau lưng Quân Tiêu Dao cho đến khi triệt để không nhìn thấy nữa.

“Hứ, ngay cả một chút níu kéo cũng không có,…” Nhan Như Mộng dậm chân, không hài lòng, nhưng dưới mắt lại có chút không nỡ.

“Công tử còn có chuyên phải làm, chúng ta sao có thể liên lụy đến hắn.” Hạ Băng Vân nói.

Mấy người nữ tử trong lòng đều có chút không nỡ, Nghệ Vũ ở một bên nhìn thấy đều cảm thán.

Nơi lợi hại nhất của công tử không chỉ mỗi trên tu hành a.

……

Chung Cực Cổ Lộ, mênh mông vô hạn.

Đối với một vài thiên kiêu mà nói, đi trên con đường này tương đương với một chân đã tiến vào hoàng tuyền rồi.

Hễ không tỉnh táo thì có khả năng rơi xuống hoàng tuyền.

Nhưng đối với một số ít yêu nghiệt cấm kị mà nói.

Chung Cực Cổ Lộ này bất quá chỉ là cưỡi ngựa xem hoa ngắm

cảnh mà thôi.

Thuận tiện giẫm một đám giun dế dưới chân.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, ý nghĩa của Chung Cực Cổ Lộ chính là như vậy.

Tùy tiện đi một chút.

Tùy tiện đánh mặt người.

Tùy tiện giết người.

Cũng chỉ vậy mà thôi.

Quân Tiêu Dao lại lần nữa xuất phát từ Bạo Loạn Tinh Hải, lái thuyền hư không tiếp tục tiến về phía trước.

Ven đường cũng gặp qua một vài truyền thống trận, trực tiếp truyền thống tiến về phía trước, tiết kiệm thời giạn.

Chớp mắt lại qua nửa năm.

Trong nửa năm này, Quân Tiêu Dao cũng gặp các loại tình huống, có điều đều bị hắn một tay san phẳng.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao cũng đến ải thứ 70 của Chung Cực Cổ Lộ.

Ải này, ngoài có một cổ thành to lớn trôi nổi trong vũ trụ, còn có hai tinh cầu cổ lão.

Bá Tinh!

Hoang Tinh!

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên sàn thuyền hư không, Thái Âm Ngọc Thố ngồi trên vai hắn.

Ánh mắt của Quan Tiêu Dao nhìn về hai quả tinh thần phía xa, lông mày cau lại.

Bởi vì hắn quan sát được.

Trường năng lượng của hai quả tinh thần này hoàn toàn không giống nhau, khác nhau một trời một vực.

Quả tinh thần ẩn hiện tử khí bao quanh kia, khí vận nồng đậm, linh khí dồi dào, các loại quy tắc thiên nhiên, trật tự thần liên đan xen, hiện ra vô cùng thịnh vượng.

Mà một quả tinh thể khác, lại giống như hoang mạc, hoàn toàn không có linh khí, vô cùng cằn cỗi, giống như sa mạc.

Hai quả tinh cầu cổ lão giống như nhà giàu có so sánh với ăn mày ngoài đường vậy, hoàn toàn không so sánh nổi.

Nếu Quân Tiêu Dao đoán không sai, quả tinh cầu hưng thịnh tử khí bao quanh kia chính là Bá Tinh.

Mà quả giống như hoang mạc kia, sắp tiếp cận tinh cầu tử tinh chính là Hoang Tinh.

Điều này khiến ánh mắt của Quân Tiêu Dao đông cứng, đồng thời trong lòng cũng có nghi hoặc.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mới dẫn đến phát sịnh loại biến cố này?

Chính vào lúc Quân Tiêu Dao đang nghĩ ngợi trong lòng, trong đầu của hắn vang lên tiếng máy móc của hệ thống.

“Ting, chúc mừng ký chủ, địa điểm điểm danh mới đã làm mới!”

“Hãy điểm danh tại Hoang Cổ Thành Điện!”

“Mới đánh dấu à?” Quân Tiêu Dao không hề bất ngờ.

Hắn cũng rất tò mò không biết mình có thể đánh dấu thứ gì tốt ở Thái Cổ Thánh Điện.

“Đến tòa thành cổ kia tìm hiểu tình huống trước xem sao.”

Sau khi đưa ra quyết định, Quân Tiêu Dao đi tới cổ thành khổng lồ đang lơ lửng trong vũ trụ kia.

Cổ thành vô cùng to lớn, tọa lạc ở giữa vũ trụ tinh không, tản ra

một luồng khí tức Mãng Hoang cổ xưa.

Đây là một thành trì cổ đại ở Cổ Lộ Thất Thập Quan, trông giống một người Man Hoang khổng lồ nằm vắt ngang giữa tinh hà.

Quân Tiêu Dao vừa tới phía dưới cổ thành này, còn chưa bước vào thành đã hấp dẫn tầm mắt của rất nhiều người.

“Người kia là ai nhỉ? Toàn thân có tiên huy bao phủ, mang theo cảm giác siêu phàm…” Có thiên kiêu sợ hãi cảm thán.

“Trời ạ, sao lại trông giống thần tử Quân gia trong truyền thuyết đến thế?”

“Cái gì, thần tử Quân gia tới à?”

“Hắn là Hoang Cổ Thánh Thể, chẳng lẽ tới đây là vì…”

Theo sau sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao, trong cổ thành trở nên ồn ào náo nhiệt, rất nhiều tiếng bàn tán vang lên. Vô số ánh mắt đều đổ dồn về phía Quân Tiêu Dao đang bước vào cửa thành, trong mắt có vẻ kinh ngạc, tò mò, kiêng kị,…

Một số người liên tưởng đến Phách Tinh và Hoang Tinh ở nơi đây, đoán rằng mục đích mà thần tử Quân gia tới đây không hề đơn giản.

Bên trong cổ thành, trên con đường rộng lớn, số lượng tu sĩ ở đây không nhiều cũng không ít.

Trên thực tế, có thể đi đến Cổ Lộ Thất Thập Quan đã là chuyện chẳng hề dễ dàng, những tu sĩ đi đến được đây ngoài thổ dân Cổ Lộ thì cũng là người tài giỏi xuất chúng. Nhưng dù là người cao ngạo như họ thì khi nhìn thấy thân ảnh siêu phàm của Quân Tiêu Dao, ai nấy đều sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm. Quân Tiêu Dao và bọn họ cứ như không phải người cùng một thế giới.

Chương 880 - Chấp pháp giả Thác Bạt Chiến

Chương 880: Chấp pháp giả Thác Bạt Chiến

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Công tử, bọn họ đều đang nhìn chúng ta kìa.” Thỏ Ngọc Thái Âm chớp chớp đôi mắt to, nói.

Nàng đã hóa thành hình người, sợi tóc màu bạc xõa tung nơi thắt lưng, đôi mắt sáng lấp lánh như hồng ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Trên đầu nàng là đôi tai thỏ bông xù trắng tuyết, khiến nàng trông càng ngây thơ đáng yêu hơn.

Quân Tiêu Dao cười cười không lên tiếng.

Hắn đột nhiên dừng chân lại, nhìn về khoảng không phía trước. Một người đàn ông trung niên mặc áo giáp màu hoàng kim với khí tức mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện.

“Là chấp pháp giả đại nhân!”

Khắp bốn phía đều có vô số thiên kiêu kinh ngạc kêu lên, sau đó chắp tay cung kính.

Chấp pháp giả của Chung Cực Cổ Lộ chính là người gìn giữ trật tự cho Cổ Lộ, ít nhất đều có tu vi cấp Chí Tôn. Có thể nói nếu như không có sự tồn tại của bọn họ, Cổ Lộ sẽ càng thêm hỗn loạn, sẽ có vô số thiên kiêu bị ám sát, áp bức. Bọn họ gìn giữ sự trật tự của Cổ Lộ, không cho những cường giả kia ra tay với thế hệ trẻ tuổi. Chính vì thế nên địa vị của bọn họ khá cao, các thiên kiêu Cổ Lộ vô cùng tôn kính họ.

Người đàn ông trung niên mặc áo giáp màu hoàng kim này tên là Thác Bạt Chiến. Bình thường, vào lúc rảnh rỗi, ông thường tọa trấn ở thành trì Cổ Lộ Thất Thập Quan.

Lúc này, khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, trong mắt Thác Bạt Chiến hiện lên vẻ kích động và thân thiết. Ông đáp xuống từ trên trời

cao, đi tới trước mặt Quân Tiêu Dao rồi chắp tay nói: “Thác Bạt Chiến tham kiến thần tử.”

Dáng vẻ đó khiến tất cả các thiên kiêu xung quanh đều ngạc nhiên.

Tuy thân phận của Quân Tiêu Dao cao thật, ngay cả Cổ Lộ chấp pháp giả gặp hắn cũng phải đối xử cẩn thận, nhưng đâu cần phải cung kính như thế chứ? Suy cho cùng cường giả chí tôn thường hay tự phụ vì thân phận của mình.

Đừng nói đến những người khác, ngay cả bản thân Quân Tiêu Dao cũng ngơ ngác. Tuy thân phận của hắn rất cao, nhưng Cổ Lộ chấp pháp giả cũng là cường giả chí tôn, chỉ cần đối xử với hắn bằng thái độ bình đẳng là được.

Lúc này hắn có thể cảm nhận được vẻ thân thiết và sùng kính đến từ Thác Bạt Chiến. Nhưng vẻ sùng kính kia không hoàn toàn dành cho Quân Tiêu Dao.

Thác Bạt Chiến nhận ra sự ngơ ngác của Quân Tiêu Dao, bèn chắp tay cười nói: “Thần tử có điều không biết, từ rất lâu trước kia, ta từng may mắn được Lục Tổ Quân gia Quân Thái Huyền chỉ điểm. Có thể nói nếu không có sự chỉ điểm của Lục Tổ, ta hoàn toàn không có khả năng đạt được vị trí chí tôn.”

Thác Bạt Chiến nói, trong mắt ngập tràn vẻ sùng kính.

Ông vĩnh viễn không thể quên khi mình còn trẻ đã từng tình cờ gặp được một xác Ứng Long cổ đại trong Tinh Vũ. Xác Ứng Long này kéo theo một bộ quan tài đen nhánh bay lơ lửng giữa không trung. Đó là vận may của ông, cũng là một cơ duyên to lớn làm thay đổi quỹ tích cuộc đời ông.

“Thì ra là thế.” Quân Tiêu Dao giật mình hiểu ra.

Lúc trước hắn nghe nói trong thời kỳ chiến tranh Bất Hủ, kiếm mang mênh mông rơi xuống từ trên bầu trời là do Lục Tổ Quân gia Quân Thái Huyền tạo ra.

Ông là một cường giả cấp Chuẩn Đế. Lão tổ này rất kỳ lạ, luôn ngủ say trong một chiếc quan tài đen nhánh, được một cái xác Ứng Long kéo đi lang thang trong vũ trụ vô tận. Thỉnh thoảng ông mới

thức tỉnh một lần, sau đó lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Hiển nhiên Thác Bạt Chiến này chính là người may mắn được Quân Thái Huyền chỉ điểm. Thế nên ông mới tỏ ra sùng bái và thân thiện như vậy.

“Thần tử, nếu không ngại thì để ta mở tiệc chiêu đãi, đón gió tẩy trần cho nhé.” Thác Bạt Chiến cười nói.

Do được Lục Tổ Quân Thái Huyền chỉ điểm nên ông tự cho rằng mình là một nửa môn nhân Quân gia, tất nhiên sẽ đối xử đặc biệt với Quân Tiêu Dao.

“Đa tạ.” Quân Tiêu Dao khẽ vuốt cằm.

Nếu đã có một chấp pháp giả chí tôn quan tâm mình đến thế, sau này hắn có làm chuyện gì cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Thấy Quân Tiêu Dao được Thác Bạt Chiến tiếp đón, vô số thiên kiêu trong cổ thành đều chép miệng cảm thán.

“Có lẽ chỉ có thần tử Quân gia mới được chấp pháp giả đại nhân đối xử cẩn thận như thế mà thôi.”

“Đúng thế, nhưng chỉ e lần này thần tử tới là có mục đích.”

“Các ngươi nói xem, không phải Phách Vương kia…”

Vừa nhắc đến cái tên này, rất nhiều người đều không kìm được mà run lên.

Phách Vương chính là thiên kiêu cấm kỵ tối cao kinh khủng nhất trong Cổ Lộ. Nếu như có thể chất nào đó mà cơ thể và khả năng cận chiến có thể so sánh với Hoang Cổ Thánh Thể thì chính là Thương Thiên Phách Thể và Hỗn Độn Thần Thể. Mà Thương Thiên Phách Thể là thể chất thường xuyên được mang ra so sánh với Hoang Cổ Thánh Thể nhất, bởi vì hai loại thể chất này vốn đối lập trời sinh. Nhưng trong những chiến tích trước đây, tỷ lệ thắng của Hoang Cổ Thánh Thể so với Thương Thiên Phách Thể cũng chẳng có bao nhiêu, chắc là tỷ lệ hai tám.

Tỷ lệ thắng của Hoang Cổ Thánh Thể thấp như thế là do sự hạn

chế của trời đất. Trời giáng mười gông xiềng giam cầm Hoang Cổ Thánh Thể, khiến cho việc tu luyện vô cùng gian nan. Trong thời cận đại chưa từng có Hoang Cổ Thánh Thể nào phá vỡ mười gông xiềng bản đầy đủ này. Đây chính là nguyên nhân khiến Hoang Cổ Thánh Thể rơi vào thế yếu.

Trái lại, Thương Thiên Phách Thể không gặp phải sự hạn chế này, có thể phát huy thiên phú và tiềm năng của bản thân đến mức tối đa.

Trong cổ thành, có rất nhiều người đều cho rằng lát nữa mình sẽ có thể xem kịch hay.

Trong một tòa lầu các xa hoa, ba người Quân Tiêu Dao, Thổ Ngọc Thái Âm và Thác Bạt chiến đang dùng tiệc cùng nhau.

Thổ Ngọc Thái Âm đang cắm cúi gặm cắn các loại linh quả và củ cải.

Quân Tiêu Dao nhìn Thác Bạt Chiến rồi lên tiếng: “Tiền bối, hẳn là ngài biết ta tới Thất Thập Quan không phải chỉ là đi ngang qua.”

Nghe thấy lời Quân Tiêu Dao nói, Thác Bạt Chiến gật đầu trả lời: “Ta hiểu mà, là vì Phách Tinh Thương gia nhỉ.”

“Xem ra tiền bối biết mục đích ta đến đây.” Quân Tiêu Dao nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

“Đó là tất nhiên. Thần tử có Hoang Cổ Thánh Thể, là kẻ thù truyền kiếp của Thương Thiên Phách Thể, sao lại không tới đây cho được.” Thác Bạt Chiến nói.

“Vậy tiền bối có biết lý do vì sao Phách Tinh và Hoang Tinh trở thành như vậy không?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Trong lòng hắn vẫn luôn thắc mắc vì sao Hoang Tinh lại biến thành thế này.

Chương 881 - Bí ẩn Hoang Cổ Thánh Thể bị giết

Chương 881: Bí ẩn Hoang Cổ Thánh Thể bị giết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thật ra chuyện ta biết cũng không nhiều, chỉ từng nghe nói có một Hoang Cổ Thánh Thể có thực lực mạnh mẽ đã bị Thương Thiên Phách Thể giết chết ở nơi này, máu nhuộm thẫm tinh không.” Thác Bạt Chiến nói.

“Có chuyện như thế à?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lóe lên.

Xem ra trong những trận chiến giữa Thánh Thể và Phách Thể trước đây, Thánh Thể chưa từng chiếm ưu thế, thậm chí còn ở thế yếu nữa.

“Hoang Cổ Thánh Thể cổ đại này có công tạo hóa, nghe nói hình như là đã phá vỡ cực hạn, dù chưa hoàn toàn chặt đứt mười gông xiềng nhưng cũng đã phá vỡ được bảy gông xiềng, vô cùng mạnh mẽ. Theo lý thuyết, cho dù hắn không đánh lại Phách Thể thì cũng không bị đánh chết mới đúng, nhưng chuyện này đã trở thành bí mật, hiện tại không có ai biết được nguyên nhân nữa.” Thác Bạt Chiến nói.

Quân Tiêu Dao tỏ vẻ suy tư.

Trời giáng mười gông xiềng, hạn chế Hoang Cổ Thánh Thể. Thánh Thể biến thành phế thể là chuyện mà mọi người đều biết. Chuyện Quân Tiêu Dao phá vỡ cả mười gông xiềng vẫn chưa truyền ra ngoài, tới lúc này người ta vẫn lầm tưởng rằng Quân Tiêu Dao chỉ phá vỡ được mấy gông xiềng mà thôi.

Nhưng nói một cách nghiêm túc thì Quân Tiêu Dao phá được mười gông xiềng là nhờ có hệ thống đánh dấu, còn Hoang Cổ Thánh Thể cổ đại kia lại dựa vào thực lực của bản thân, có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

Một tồn tại mạnh mẽ như thế lại bị Thương Thiên Phách Thể giết chết vào thời điểm ấy. Trong chuyện này có bí ẩn gì hay không?

“Tiền bối có từng nghe nói đến Hoang Cổ Thánh Điện chưa?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Thác Bạt Chiến đáp: “Đó là một tổ địa của Hoang Cổ Thánh Thể, ngay phía trên Hoang Tinh.”

Quân Tiêu Dao đứng dậy, chắp tay nói: “Đa tạ tiền bối mở tiệc chiêu đãi, Quân mỗ còn có việc quan trọng, không quấy rầy nữa.”

Quân Tiêu Dao nói rồi dùng một tay nhấc bổng Thỏ Ngọc Thái Âm đang chăm chú gặm củ cải linh quả lên.

“Ha ha, thần tử đi đi, có chuyện gì ta sẽ chú ý.” Thác Bạt Chiến cười nói.

Ông đã xem mình là một nửa môn nhân của Quân gia, nếu lần này có thể rút ngắn quan hệ với Quân Tiêu Dao thì gia nhập vào Quân gia cũng không phải là không được.

“Đa tạ.” Quân Tiêu Dao gật đầu rời đi.

Hắn rời khỏi cổ thành, vượt qua tinh vũ, phóng mắt nhìn về phía Hoang Tinh xa xăm.

“Trong đó nhất định ẩn chứa bí ẩn gì đó.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sâu thẳm.

…

Hoang Tinh giống hệt như tên gọi của nó, là một vùng đất hoang vu tiêu điều. Xưa kia, trên cổ tinh có sự sống này không phải như vậy, nhưng bây giờ nó đã trở thành một vùng hoang vu. Đồi núi trơ trọi, không hề có màu xanh của lá. Linh khí trong trời đất rất mỏng manh, mặt đất là một màu xám tro cằn cỗi.

Trong khắp cả cổ tinh này chỉ có lác đác một vài sinh linh, ngay cả số lượng yêu thú cũng chẳng được bao nhiêu, chúng chẳng hề muốn sinh tồn ở nơi đây.

Trên đại lục Hoang Tinh có lác đác một vài thành trì cổ xưa cũ nát. Người ở trong đó phần lớn là phàm nhân, một số ít là tu sĩ, còn Chuẩn Thánh thì chẳng có một ai, có thể nói là rất bình thường. Trên Chung Cực Cổ Lộ có rất ít cổ tinh như vậy.

Quân Tiêu Dao ngự không mà đi, thần niệm của hắn quét qua là có thể nhìn thấy một khu vực lớn.

“Nơi này thật là cằn cỗi, linh khí mỏng manh, đại đạo pháp tắc vỡ vụn không đầy đủ, khó mà tu luyện được.” Quân Tiêu Dao thầm lắc đầu.

Lúc này, thần niệm của hắn bỗng nhận ra gì đó nên trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

“Ồ, khí tức kia…”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao dán chặt vào một thành trì cũ kỹ, thân hình lao vút đi.

Vào lúc này, trên lối đi trong thành trì cũ kỹ có một cô bé chừng bảy tám tuổi bước ra khỏi một cửa hàng. Mái tóc đen nhánh của cô bé được cột thành hai búi tóc sừng dê, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như đúc từ ngọc, đôi mắt to tròn trông rất lanh lợi, hàng lông mi cong vút thật dài.

Một cô bé đáng yêu như thế lại mặc một cái váy vải màu xám vá chằng vá đụp, đi chân trần không mang giày nên trông hơi bẩn bẩn. Nhìn từ cách ăn mặc thì có thể nhận ra hoàn cảnh sinh hoạt của cô bé không tốt lắm. Thế nhưng trên gương mặt của cô bé lại là nụ cười thỏa mãn, trong tay thì ôm lấy một con Linh Vũ Kê.

“Cơ thể của ông nội rất yếu, phải hầm canh gà cho ông uống, rồi cho đại thúc thúc một ít, còn cái đùi gà thì cho ca ca ăn.”

Cô bé lẩm bẩm trong miệng, bắt đầu chia con Linh Vũ Kê này thành nhiều phần, nhưng không chừa lại cho mình phần nào.

Đúng lúc này, phía trước có mấy đứa trẻ mặc áo gấm xuất hiện, ánh mắt lấp lóe.

Tên nhóc cầm đầu nhìn thấy cô bé thì cười lạnh, nói: “Ồ, không

ngờ các ngươi lại ăn Linh Vũ Kê, xem ra cuộc sống gần đây không tệ ha.”

“Xấu… Người xấu…”

Nhìn thấy đám nhóc này, trong đôi mắt to của cô bé ánh lên vẻ sợ hãi. Cô bé xoay người định bỏ chạy.

“Còn muốn chạy à!”

Đám nhóc nọ xông tới, tên nhóc cầm đầu bắt lấy Linh Vũ Kê.

“Đây là của ông nội với mọi người!”

Cô bé bỗng hét lớn lên rồi lấy tay đẩy ngã tên nhóc cầm đầu nọ.

“Làm phản rồi, đánh cho ta!”

Tên nhóc cầm đầu tức giận vì bị một kẻ bại tộc đẩy ngã khiến nó mất mặt vô cùng.

Một đám trẻ con vây lại ức hiếp một cô bé.

Lúc này, ở bên kia đường, một bé trai chừng hơn mười tuổi nhìn thấy cảnh này thì trợn ngược mắt, vội vàng xông tới.

“Tiểu Huyên Huyên!”

làm răng nó gãy ra.

“Tiểu Huyên Huyên, muội không sao chứ?”

Bé trai nhìn về phía muội muội của mình.

Cô bé tên Tiểu Huyên Huyên cắn môi, nhìn con Linh Vũ Kê bị xé nát dưới đất, trong mắt đong đầy nước mắt.

“Trần ca ca, Linh Vũ Kê không còn nữa… Tiểu Huyên Huyên muốn cho ông nội với đại thúc thúc bồi bổ thân thể mà…” Tiểu Huyên Huyên không nhịn được nên khóc thút thít.

“Đáng chết, cái đám khốn khiếp các ngươi!”

Đứa nhóc này lao vọt tới như một chú hổ con, vung một quyền lên đánh bay một đứa nhóc,

Bé trai tên Ninh Trần siết chặt nắm đấm, trông như một con hổ con đang tức giận, lao vọt tới chỗ đám nhóc kia.

“Các ngươi cũng chỉ là bại tộc đã sa sút mà thôi!” Tên nhóc cầm đầu quát lớn.

Nó dậm chân, có linh khí bắn ra.

Bé trai tên Ninh Trần không hề sợ hãi, vung nắm đấm tới chỗ tên nhóc kia. Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của Ninh Trần có ánh sáng vàng li ti hiện lên.

Chương 882 - Đôi huynh muội đến từ thôn Đại Hoang

Chương 882: Đôi huynh muội đến từ thôn Đại Hoang

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một mình Ninh Trần đánh với cả đám trẻ con, dù cậu nhóc có dũng cảm và sức mạnh nhưng lại đối đầu với cả đám nhóc, hơn nữa đứa nhóc cầm đầu còn biết phương pháp tu hành. Chỉ chốc lát sau, Ninh Trần đã bị đè xuống đánh, khóe miệng bầm tím chảy máu tươi, trong máu lóe ánh sáng vàng.

Cả đám xung quanh xông tới.

Có một vài người không biết rõ sự tình nên nhịn không được, nói: "Đây là con cái nhà ai mà không thèm quản lý, ức hiếp người khác đến thế à?"

"Suỵt, im lặng đi, bọn nó là bọn nhỏ của nhà họ Thương, còn đôi huynh muội kia thì đến từ thôn Đại Hoang." Một vài người biết chuyện thì thầm.

"Cái gì… thôn Đại Hoang, có liên quan đến cấm địa kia à?" Những người không biết chuyện thì run rẩy như nghĩ đến chuyện gì đó nên không dám xía vào nữa.

"Bởi vậy đừng nên xen vào chuyện của người khác, sự bá đạo của Thương gia rõ như ban ngày ấy."

Nghe vậy, một số người đứng xem xung quanh không dám đi lên ngăn cản nữa.

"Ca ca…" Tiểu Huyên Huyên khóc nức nở, cắn răng muốn xông lên.

"Đừng qua đây!" Ninh Trần hét lớn.

"Tên nhãi đê tiện này, nằm xuống cho ta!" Tên nhóc cầm đầu tung một chưởng, muốn đè Ninh Trần xuống.

Đôi mắt Ninh Trần đỏ rực, huyết tính trong lòng bị châm ngòi, cậu nhóc bỗng cảm thấy huyết dịch toàn thân đều đang sôi trào. Cậu không quan tâm đến chuyện gì khác nữa mà đấm một đấm vào mặt tên nhóc cầm đầu kia, khiến nửa khuôn mặt của nó đều bị lõm xuống.

“Á!” Tên nhóc kia ôm mặt khóc rống lên.

Ở phía xa bỗng có mấy người mang khí chất bất phàm xuất hiện, một người phụ nữ trung niên xinh đẹp nhìn thấy thế thì biến sắc. Đó là con của bà ta.

“Đáng chết, cái tên con hoang nhà ngươi!”

Người phụ nữ trung niên lộ vẻ độc ác, vung một chưởng với tu vi Đạo Thần Cảnh về phía Ninh Trần.

“Ca ca!” Gương mặt Tiểu Huyên Huyên tái mét, khàn giọng hét lớn.

Ninh Trần cũng cắn chặt răng, cố gắng khiến bản thân đừng sợ hãi.

“Đại thúc thúc từng nói với mình rằng chi này của chúng ta là vô địch, không thể quỳ xuống được, dù có cận kề cái chết cũng không chịu thua!”

Cậu nhóc siết chặt tay lại.

Rất nhiều người xung quanh đều quay mặt đi, không đành lòng nhìn thấy cảnh này. Không phải bọn họ không muốn cứu, nhưng những người kia lại đến từ Phách Tinh Thương gia, là một gia tộc vô cùng hùng mạnh và bá đạo. Trong kỷ nguyên này, bọn họ còn có một vị Phách Vương nổi tiếng khắp Cổ Lộ, có Chứng Đế Chi Tư. Gia tộc cường đại như thế thì ai dám dây vào chứ?

Phách Tinh Thương gia nổi tiếng là bá đạo, hoành hành ngang ngược, hơn nữa ở vùng đất Hoang Tinh này lại vô cùng cằn cỗi, ngay cả người tu luyện cũng ít gặp. Mặc dù những người xung quanh không đành lòng, muốn bênh vực đôi huynh muội yếu thế kia nhưng bọn họ lại không có khả năng ngăn cản được.

Ở Hoang Tinh, Đạo Thần Cảnh là tồn tại đứng hàng đầu, hơn nữa cao thủ Đạo Thần Cảnh cùng cấp bậc cũng không dám trêu chọc người của Phách Tinh Thương gia.

Ninh Trần sắp bị tia sáng kia xuyên thủng, Tiểu Huyên Huyên thì nước mắt đầm đìa, kêu khóc như chim đỗ quyên, tất cả những người đứng xem không nhịn được mà dời ánh mắt sang nơi khác.

Nhưng một khắc sau, bọn họ lại không nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của cậu bé. Mọi người dời mắt sang chỗ khác, ai nấy đều ngây ra như phỗng, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Trong tình huống này mà có người dám đứng ra vuốt râu hùm của Thương gia à?

Cậu nhóc Ninh Trần nhắm tịt mắt lại, cơ thể cũng khẽ run lên. Mặc dù đã cố tỏ ra dũng cảm nhưng suy cho cùng cậu cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi, bảo cậu hoàn toàn không sợ chết là chuyện không thể nào.

Sự đau đớn như trong tưởng tượng không hề xuất hiện, Ninh Trần giật mình mở to mắt, nhìn thấy bóng người áo trắng lạnh nhạt đứng trước mặt mình. Tiên mang bao phủ, sương mù lượn lờ, giống như thiên nhân giáng trần. Tia sáng kia còn chưa tới gần hắn đã biến mất không thấy bóng dáng.

“Ca ca!”

Tiểu Huyên Huyên chạy tới gần Ninh Trần, gương mặt trắng nõn đã lấm lem vì khóc quá nhiều. Sau khi phát hiện ca ca của mình không gặp nguy hiểm đến tính mạng, đôi mắt to của cô bé dời đến bóng người áo trắng kia.

Tiểu Huyên Huyên ngây ra như phỗng. Cô bé thề rằng cả đời này mình chưa từng gặp người nào đẹp như vậy.

“Các đệ tên là gì?” Bóng người kia hỏi bằng giọng thản nhiên, giọng nói dịu dàng như ngọc.

“Đệ tên là Ninh Trần, đây là muội muội của đệ – Ninh Huyên.” Ninh Trần trả lời.

Cậu không ngờ rằng có người đứng ra giúp mình.

Ninh Huyên dùng đôi mắt to cẩn thận quan sát rồi hỏi: “Tiểu ca ca là tiên nhân à?”

“Ha ha…”

Bóng người áo trắng này chính là Quân Tiêu Dao, hắn chỉ cười cười chứ không nói gì.

Cô bé nhìn đến nỗi ngơ ngẩn, tiểu ca ca trông như thần tiên hạ phàm này cười lên trông đẹp thật.

Những người xung quanh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Người trẻ tuổi này là ai mà lại dám ra tay thế?”

“Đúng là điếc không sợ súng, nhưng hắn có thể đỡ được một chiêu của cường giả Thương gia, chắc cũng là người tu hành nhỉ?”

Phần lớn những người ở đây đều là thổ dân của Hoang Tinh, chưa từng bước chân lên Chung Cực Cổ Lộ, tất nhiên không thể nào biết đến tên tuổi của Quân Tiêu Dao.

Ở bên kia, người phụ nữ trung niên xinh đẹp sầm mặt lại, hỏi: “Ngươi là người ở phương nào mà dám xen vào chuyện vặt của Thương gia ta?”

Đối mặt với lời chất vấn của người phụ nữ trung niên, Quân Tiêu Dao chẳng hề để ý, chỉ xem nó như lời nói của con sâu cái kiến, không lọt vào tai hắn được.

Hắn nhìn về phía đôi huynh muội kia rồi hỏi: “Các đệ đến từ nơi nào?”

“Bọn đệ đến từ… thôn Đại Hoang.” Ninh Trần trả lời theo kiểu thăm dò.

Mỗi khi bọn họ vừa nhắc đến chuyện mình tới từ thôn Đại Hoang, tất cả mọi người xung quanh đều sẽ xa lánh bọn họ. Bởi vì thôn Đại Hoang có liên quan tới cấm địa ở nơi đây, vả lại từ trước tới giờ Thương gia vẫn luôn nhằm vào bọn họ.

Nhưng điều khiến đôi huynh muội này bất ngờ chính là tiểu ca ca

trước mắt này không hề thay đổi sắc mặt, thậm chí còn không tỏ ra xa lánh hay kiêng kỵ gì.

“Đáng chết, ngươi không nghe thấy à?”

Người phụ nữ trung niên kia trở nên lạnh lùng ác độc, bà ta lại tung thêm một chưởng nữa.

Mấy người còn lại cũng nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ hứng thú. Đã bao lâu rồi Thương gia bọn họ chưa bị người ngoài mạo phạm nhỉ? Đây là lần đầu tiên đấy.

“Ồn ào!”

Quân Tiêu Dao cau mày, bèn phất ống tay áo một cái.

Chương 883 - Thánh Thể huyết mạch dung nhập sau

Chương 883: Thánh Thể huyết mạch dung nhập sau

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ầm!

Vô số gợn sóng pháp lực hùng hồn khuếch tán ra ngoài!

Gợn sóng lan tới chỗ người phụ nữ trung niên khiến bà ta biến sắc. Vừa cảm nhận được khí tức kinh khủng kia, khuôn mặt bà ta trở nên vặn vẹo biến dạng.

“Thực lực của ngươi…”

Người phụ nữ trung niên còn chưa kịp nói dứt lời, thân thể của bà ta đã nổ thành một đám sương máu.

Gợn sóng pháp lực vẫn tiếp tục lao đi băng băng, tiến thẳng đến chỗ mấy người Thương gia còn lại. Bọn họ cũng trực tiếp bị đánh nát, hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn.

Sương máu tản đi, trong không khí là mùi máu tươi tràn ngập.

Mấy người Thương gia lúc nãy còn vênh váo hung hăng, giờ đã biến thành đám sương máu rồi tản đi theo gió.

Trời đất xung quanh yên lặng như tờ.

Mấy đứa trẻ của Thương gia giống như bị hóa đá, đứa nào đứa nấy đều ngã lăn ra đất, gương mặt cắt không còn giọt máu, sợ hãi đến mức tè cả ra quần.

Những người đứng xem xung quanh cũng hít vào một hơi.

Trong khoảnh khắc Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, bọn họ như nhìn thấy cảnh tượng tiên nhân giáng trần, tiện tay tiêu diệt nhân gian.

Cảm giác vô thượng siêu nhiên mà một chưởng kia mang lại là thứ mà người bình thường không thể có được.

“Người trẻ tuổi này là một đại tu hành giả có lai lịch phi phàm!”

“Quá kinh khủng, chẳng lẽ là Thánh Nhân vô địch trong truyền thuyết?”

Bốn phương tám hướng đều vang lên những tiếng kêu kinh ngạc.

Đôi huynh muội Ninh Trần và Ninh Huyên cũng ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ tiểu ca ca đã cứu mình lại có thực lực kinh khủng như vậy.

Quân Tiêu Dao lườm đám nhóc Thương gia một cái, bọn chúng sợ hãi đến nỗi khóc nức nở. Trong mắt chúng, Quân Tiêu Dao tuấn tú này chẳng khác gì ác ma.

Quân Tiêu Dao dời mắt đi, hắn vẫn chưa tới mức đi so đo với mấy đứa nhóc.

“Mấy tên ức hiếp ngươi, đợi ngươi lớn lên sẽ tự xử bọn chúng.” Quân Tiêu Dao nói với Ninh Trần.

Lúc này, đôi mắt Ninh Trần sáng rực, cậu kích động nói: “Đại ca ca là người tu hành ư, có thể dạy đệ cách tu hành không?”

“Ồ, vì sao chứ?” Quân Tiêu Dao hỏi ngược lại.

“Đệ muốn bảo vệ muội muội, bảo vệ ông nội, và bảo vệ cho toàn bộ thôn Đại Hoang!” Ninh Trần siết chặt nắm tay, nói với vẻ chắc nịch.

“Còn muội nữa, muội cũng muốn tu hành, muốn mạnh lên!” Tiểu Huyên Huyên cũng khẳng định.

Đôi huynh muội này đã trải qua cuộc sống đau khổ, khó khăn mà những đứa trẻ bình thường chưa từng trải qua, nhưng bọn chúng lại không hề bỏ cuộc, hơn nữa còn kiên cường sinh tồn giống như ngọn cỏ nhỏ ven đường.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lóe lên.

Lý do hắn đến cổ thành này là vì cảm nhận được khí tức của huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể, sau đó hắn gặp được đôi huynh muội này. Nhưng điều khiến Quân Tiêu Dao bất ngờ chính là trong cơ thể đôi huynh muội này có huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể đậm đặc, có điều trong đó lại có rất nhiều huyết mạch, hình như là sau này mới hòa tan vào.

Mặc dù trong cơ thể bọn họ có một ít huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể bẩm sinh, nhưng còn lâu mới đạt được trạng thái Hoang Cổ Thánh Thể thật sự. Mà cũng đúng thôi, xưa nay Hoang Cổ Thánh Thể đã hiếm thấy, mỗi kỷ nguyên chỉ có một vài người mà thôi. Nếu vừa tới đây mà đã đụng phải một đôi huynh muội có Hoang Cổ Thánh Thể, thế thì Hoang Cổ Thánh Thể đó cũng chẳng đáng giá gì.

“Chắc là bọn chúng có một ít huyết mạch của hậu duệ Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng huyết mạch trong cơ thể chúng lại đậm đặc hơn một ít, chắc là sau này mới hòa tan vào.”

Quân Tiêu Dao suy tư rất nhiều.

Nhìn thấy gương mặt trầm ngâm của Quân Tiêu Dao, Ninh Trần nghiến chặt răng. Cậu nhóc rất hi vọng mình có thể tu hành, nhưng lại không muốn khiến Quân Tiêu Dao khó xử.

“Tiểu ca ca, bọn muội chỉ nói vậy mà thôi, nếu tiểu ca ca băn khoăn thì cũng không sao đâu.” Tiểu Huyên Huyên rất thấu hiểu lòng người.

“Không sao, có thể dẫn ta đến thôn các muội xem thử không?” Quân Tiêu Dao cười hỏi.

Ánh mắt Ninh Trần và Tiểu Huyên Huyên đều sáng lên, bọn họ không ngờ có người lại chủ động muốn tới thôn của mình, tất nhiên là cả hai đều vô cùng vui mừng.

Quân Tiêu Dao nhìn thấy con Linh Vũ Kê đã bị đạp nát, bèn nói: “Mua thêm một con gà nữa.”

Tiểu Huyên Huyên nghe vậy thì ngượng ngùng vặn vặn ngón tay, nói: “Nhưng bọn muội không có tiền.”

Quân Tiêu Dao mỉm cười rồi lấy một viên tiên nguyên ra.

Tất cả mọi người xung quanh đều sửng sốt, một số người tu hành thì trợn tròn mắt, không tài nào tin được.

“Ta không nhìn nhầm chứ, đó là… tiên nguyên?”

Hoang Tinh vô cùng cằn cỗi, linh khí ít ỏi, tất nhiên ở nơi này cũng rất hiếm nguyên mạch khoáng thạch gì đó. Ở Hoang Tinh, một viên thần nguyên cũng có thể khiến một đám người tu luyện tranh nhau đến bể đầu, chứ đừng nói đến tiên nguyên.

Tiểu Huyên Huyên hoàn toàn không biết giá trị của viên tiên nguyên này. Cô bé do dự một chút rồi cẩn thận nhận lấy, còn cười ngọt ngào với Quân Tiêu Dao: “Đa tạ tiểu ca ca.”

Lúc cô bé cầm viên tiên nguyên này đi đổi, chủ quán kia sợ đến mức tè cả ra quần. Ông ta làm gì dám nhận nó chứ! Người sáng suốt là biết Quân Tiêu Dao là một kẻ tàn nhẫn có lai lịch phi phàm, có thể là người tu hành tuyệt đỉnh đến từ bên ngoài Hoang Tinh. Cuối cùng chủ quán đành phải cho Tiểu Huyên Huyên hai con Linh Vũ Kê, khiến cô bé mỉm cười rạng rỡ, lại còn thấy hơi ngượng ngùng.

“Đi thôi.”

Quân Tiêu Dao vung tay lên, trực tiếp dẫn đôi huynh muội này ngự không rời đi, còn những người trong cổ thành thì choáng váng.

“Ôi trời, rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

“Không biết nữa, không ngờ Đạo Thần Cảnh của Thương gia lại không chống đỡ nổi một cái phất tay áo của người trẻ tuổi kia, hắn ít nhất cũng phải là Chuẩn Thánh ấy nhỉ?”

“Ta có cảm giác sắp tới Hoang Tinh và Phách Tinh sẽ không bình yên nữa.”

“Mấy tộc nhân của Thương gia bị giết, chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua.”

Rất nhiều người đều cảm thấy sắp có mưa gió nổi lên. Bọn họ

cũng thắc mắc không biết vì sao người trẻ tuổi này lại dám khiêu khích toàn bộ Thương gia?

Ở trên bầu trời, Quân Tiêu Dao đang ngự không đi với đôi huynh muội này.

“Ca ca, chúng ta đang bay nè!” Tiểu Huyên Huyên vô cùng hưng phấn, gương mặt đỏ ửng giống như táo đỏ.

Chương 884 - Thôn Đại Hoang thần bí

Chương 884: Thôn Đại Hoang thần bí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong ánh mắt Ninh Trần cũng lộ vẻ kích động.

Từ nhỏ cậu đã mong ước mình có thể ngự không phi hành, ngao du tứ hải bát phương giống như những người tu hành kia. Nhưng nghe ông nội nói chi của bọn họ bị thiên địa hạn chế, khó mà tu hành được. Có điều trong lòng cậu nhóc vẫn ôm ấp giấc mộng trở thành cường giả.

“Tiểu ca ca, huynh có quan hệ gì với thôn Đại Hoang của bọn muội à?” Tiểu Huyên Huyên chớp chớp đôi mắt to, nhìn sang Quân Tiêu Dao.

“Sao lại hỏi như vậy?” Quân Tiêu Dao nói.

“Muội luôn cảm nhận được sự thân thiết đến từ trên người tiểu ca ca, giống như đại thúc thúc vậy.” Tiểu Huyên Huyên nói.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì mắt sáng lên. Cảm giác thân thiết kia chắc là đến từ Hoang Cổ Thánh Thể của hắn. Nếu thế thì đại thúc thúc mà cô bé nhắc đến chắc cũng là Hoang Cổ Thánh Thể nhỉ?

Tuy Quân Tiêu Dao hơi thắc mắc nhưng chỉ cần chờ đến khi tới thôn Đại Hoang, tất cả đều sẽ có lời giải đáp.

Sau đó, bọn họ tiếp tục đi tới.

Thỏ Ngọc Thái Âm cũng nhập bọn với đôi huynh muội này.

“Nào, để ta cho hai người ăn củ cải muối quý giá mà ta đã cất kỹ nhiều năm.” Thỏ Ngọc Thái Âm lấy hai củ cải muối ra, nói với vẻ phóng khoáng.

“Tiểu tỷ tỷ là Thỏ Ngọc trên cung trăng thật à?” Tiểu Huyên Huyên chớp mắt, tò mò hỏi.

“Đó là tổ tiên của ta, từng trồng củ cải trên Nguyệt Tinh.” Thỏ Ngọc Thái Âm vỗ ngực một cái, nói y như thật.

Với tốc độ của Quân Tiêu Dao, chỉ trong nửa ngày, bọn họ đã đi đến thôn Đại Hoang.

Quân Tiêu Dao phóng tầm mắt quan sát, nhìn thấy một thôn xóm cổ xưa cũ nát ở phía xa. Nông trại thưa thớt, bờ ruộng nằm lung tung, trông vô cùng hoang vu cũ nát. Một vài đứa trẻ chơi đùa ở cửa thôn, người già thì ngồi trong sân.

Cảnh tượng này quá đỗi bình thường, giống như một góc không đáng chú ý trong hồng trần. Thế nhưng Quân Tiêu Dao dùng thần niệm cảm nhận thì phát hiện ra mỗi một người trong thôn này đều mang theo huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể, có người nhiều người ít. Mặc dù không nhiều nhưng cũng có thể chứng minh tổ tiên của bọn họ có liên quan đến Hoang Cổ Thánh Thể.

So ra thì trong cơ thể đôi huynh muội Ninh Trần và Ninh Huyên này lại có huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể nồng đậm hơn những người kia nhiều, phần lớn trong đó là sau này mới hòa vào.

“Hắn là ai thế?”

Sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao đã làm kinh động đến người trong thôn. Một ông lão mặc áo choàng màu xám, đầu tóc trắng xóa bước ra từ trong thôn.

“Ông nội!”

Ninh Trần và Ninh Huyên vẫy vẫy tay, trên gương mặt ngập tràn vẻ kích động.

Ánh mắt của ông lão kia dừng lại trên người Quân Tiêu Dao, lộ ra vẻ đề phòng và kiêng kỵ.

“Là người tu hành…”

Một số người trong thôn cũng tụ lại, đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía Quân Tiêu Dao. Một số cô nương mười bảy, mười tám tuổi nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì đỏ mặt.

“Ngươi là…” Ông lão nghi ngờ hỏi.

“Ông nội, là đại ca ca này đã cứu bọn con.” Trong giọng nói của Tiểu Huyên Huyên chứa đầy sự hưng phấn và sùng bái.

Ninh Trần thì kể sơ qua những chuyện đã xảy ra cho ông lão nghe.

Sau khi nghe xong, ông thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất ông có thể xác định Quân Tiêu Dao không phải người do Thương gia phái tới.

“Đa tạ công tử trượng nghĩa cứu giúp, chẳng qua thôn Đại Hoang bọn ta không có gì để báo đáp công tử cả.” Ông lão chắp tay, nói.

“Không sao đâu.” Quân Tiêu Dao khoát khoát tay áo.

Hắn tới đây chỉ vì muốn gỡ bớt một số nghi ngờ trong lòng mà thôi.

Ông lão nghe thế bèn nói: “Công tử, Thương gia không dễ dây vào, nhân lúc bọn họ còn chưa phát hiện ra, công tử nên đi trước đi.”

Quân Tiêu Dao nói với vẻ thản nhiên: “Nếu ta rời đi, Thương gia sẽ bắt các ngươi ra trút giận nhỉ?”

Ông lão không lên tiếng, nhưng nhìn dáng vẻ của ông thì chắc là thôn Đại Hoang thường xuyên bị Thương gia ức hiếp.

“Ông lão à, ta tới đây là để tìm kiếm câu trả lời.” Quân Tiêu Dao mỉm cười, nói.

“Ý của công tử là…” Ông lão thắc mắc.

Thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động một chút. Một khắc sau, một luồng khí huyết màu vàng kim mênh mông xông thẳng lên bầu trời. Khí huyết như biến thành một con trường long màu vàng kim rạch ngang chân trời.

Vào giây phút đó, dường như toàn bộ Hoang Tinh cũng chấn động một cái.

Ở sâu trong Hoang Tinh, trong vùng đất cấm kỵ vang lên tiếng nổ tung. Một giọng nói khàn khàn vang lên với vẻ giật mình và bất

ngờ: “Khí tức kia là… Thiên Mệnh Giả, tới rồi à?”

Không chỉ có Hoang Tinh, tại căn cứ của Thương gia ở Phách Tinh, rất nhiều người Thương gia cũng cảm thấy tim đập nhanh. Vô số ánh mắt cường đại nhìn về phía Hoang Tinh, trong mắt là sự bất ngờ và ngạc nhiên.

“Khí tức kia, chẳng lẽ Hoang Cổ Thánh Điện xảy ra biến cố ư?”

“Không thể nào, kẻ ở Hoang Cổ Thánh Điện kia chỉ đang chờ chết mà thôi.”

“Chẳng lẽ là hắn tới…”

Khắp Thương gia đều đang rối loạn.

Tại trụ sở Thương gia, trên đỉnh một tòa nhà cao vạn trượng, một người đàn ông tóc tím cường tráng đứng phắt dậy, trong mắt bắn ra dòng điện lạnh lẽo.

“Cuối cùng cũng đến rồi à, không cần chủ nhân ra tay, Thương Uyên ta cũng có thể áp chế Hoang Cổ Thánh Thể!”

Chàng trai tóc tím tên Thương Uyên này hét to một tiếng, giống như sấm rền rung động núi sông vạn dặm. Ở phía sau hắn ta xuất hiện các ảo ảnh thần hình của Chân Long, Tiên Hoàng, Côn Bằng, Đại Chung,… khí huyết tràn ngập cửu trọng thiên!

Hắn ta là thiên kiêu có thiên phú mạnh nhất của Thương gia, đồng thời cũng là một trong số các tùy tùng của vị Phách Vương kia.

Toàn bộ Phách Tinh và Hoang Tinh đều chấn động vì một mình Quân Tiêu Dao!

Ở phía thôn Đại Hoang, ông lão cảm nhận được khí thế của Quân Tiêu Dao thì chấn động, trên mặt lộ vẻ kích động trước nay chưa từng có. Cơ thể ông run lẩy bẩy, kích động đến mức nước mắt ướt đẫm khuôn mặt.

“Khí tức… Khí tức này là Hoang Cổ Thánh Thể, chủ nhân tộc ta cung phụng!”

Ông lão kích động đến mức nói năng lộn xộn, không nói rõ thành lời. Chỉ có đôi mắt già cỗi đục ngầu là mang theo vẻ sùng kính tột độ, giống như gặp được thần chỉ trong tín ngưỡng.

Ông định quỳ gối trước mặt Quân Tiêu Dao, những thôn dân thôn Đại Hoang còn lại cũng quỳ xuống theo.

Chương 885 - Một nhánh Thủ Điện Nhân

Chương 885: Một nhánh Thủ Điện Nhân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao khẽ phất tay áo một cái, tất cả mọi người đều cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình đang nắm lấy mình, khiến họ không thể quỳ xuống được. Điều này càng khiến mọi người trở nên sùng bái hắn hơn. Thánh Thể trẻ tuổi này đúng là có thực lực phi phàm!

“Ông có thể nói rõ ràng hơn không, nói thật, Quân mỗ hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.” Quân Tiêu Dao khẽ cười nói.

Sao tự dưng những người này lại quỳ xuống dưới hắn chứ?

Ninh Trần và Tiểu Huyên Huyên ở bên cạnh cảm nhận được khí tức Hoang Cổ Thánh Thể của Quân Tiêu Dao, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc và sùng bái.

“Giống như đại thúc thúc vậy…” Tiểu Huyên Huyên thầm thì.

Trong mắt của cô bé, đại thúc thúc là người đã bảo vệ thôn Đại Hoang bọn họ, thậm chí là bảo vệ trời đất này nữa! Tiểu ca ca trẻ tuổi tuấn tú trước mắt cũng có thể chất giống với đại thúc thúc, điều này khiến Tiểu Huyên Huyên vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

“Đại nhân, là do lão đây đường đột.” Ông lão chắp tay nói.

Thái độ của ông lại càng tôn kính hơn trước đây.

Tiếp đó, Quân Tiêu Dao được các thôn dân cung kính mời vào trong thôn Đại Hoang.

Ông lão tên là Ninh Đức Phát. Ông nhìn căn nhà xập xệ cũ nát chỉ có bốn bức tường, cảm thấy hơi xấu hổ.

“Hàn xá đơn sơ, hi vọng đại nhân bỏ qua cho.” Ông lão Ninh Đức Phát nói bằng giọng cung kính.

“Ông lão không cần phải vậy, ta chỉ muốn biết một số chân tướng thôi.” Quân Tiêu Dao đáp lời.

“Đại nhân thật đúng là… Hoang Cổ Thánh Thể…” Ninh Đức Phát nói mà giọng vẫn run run. Dường như ông vẫn không dám tin nổi, cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Quân Tiêu Dao đưa tay ra, ép lấy một giọt máu từ trong lòng bàn tay.

Giọt máu đỏ tươi như mã não, hiện ra những tia sáng màu vàng rực trông cực kỳ quý giá.

Giọt máu này khiến những thôn dân ở đây cảm thấy máu trong người mình như muốn sôi trào. Mặc dù bọn họ chỉ có một luồng huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể mỏng manh nhưng cũng có thể cảm nhận rõ dòng máu trong người mình như sinh ra cộng hưởng nào đó.

“Quả nhiên, cuối cùng đại nhân cũng đi vào Hoang Tinh!” Ninh Đức Phát kích động không thôi.

Bọn họ không biết đã chờ đợi bao lâu, thậm chí còn cho là sẽ không có Hoang Cổ Thánh Thể mới nào đi vào Hoang Tinh.

“Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Quân Tiêu Dao dò hỏi.

Ninh Đức Phát thở hắn ra, bắt đầu kể lại một số chuyện cho Quân Tiêu Dao nghe.

Thôn Đại Hoang của bọn họ chính là hậu duệ của Thủ Điện Nhân. Thủ Điện Nhân chính là người thủ vệ Hoang Cổ Thánh Điện, và là tùy tùng của Hoang Cổ Thánh Thể.

Tổ tiên của bọn họ từng được ban thưởng huyết mạch của Hoang Cổ Thánh Thể, bởi vậy trong cơ thể bọn họ có chảy huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể mỏng manh.

Có thể nói Thủ Điện Nhân chính là người thủ vệ và tùy tùng trung thành nhất của Hoang Cổ Thánh Thể.

Hoang Cổ Thánh Thể cực kỳ hiếm gặp, mỗi một kỷ nguyên cũng

chỉ có lẻ tẻ vài người mà thôi. Thế nhưng Thủ Điện Nhân lại có nhân số đông đảo, cực kỳ mạnh mẽ.

Hoang Cổ Thánh Điện từng có thời kỳ vô cùng huy hoàng. Trong thời điểm cường thịnh nhất, Hoang Cổ Thánh Điện từng đồng thời có ba vị Hoang Cổ Thánh Thể danh chấn bát phương, uy áp Tiên Vực. Ngay cả thế lực Bất Hủ cũng phải kinh hồn bạt vía, không dám tranh đấu với Hoang Cổ Thánh Điện.

“Không ngờ Hoang Cổ Thánh Điện lại có một quá khứ như thế này…” Quân Tiêu Dao cũng kinh ngạc lẩm bẩm.

Hắn không ngờ trước đây lại có một thế lực Hoang Cổ Thánh Thể cường thịnh như thế.

Quân Tiêu Dao lại nhớ đến Đọa Lạc Thánh Thể mà hắn lấy được dạo trước. Bây giờ xem ra Đọa Lạc Thánh Thể kia cũng biết tới Hoang Cổ Thánh Điện, hoặc hắn ta cho rằng Hoang Cổ Thánh Điện là vùng đất mà Hoang Cổ Thánh Thể hành hương. Ở nơi đó, Hoang Cổ Thánh Thể sẽ được lột xác trước nay chưa từng có.

“Nhưng Hoang Cổ Thánh Điện từng cường thịnh như thế, sao bây giờ lại yên lặng vô danh trong Tinh Vực, thậm chí ngay cả Hoang Tinh cũng biến thành thế này?” Quân Tiêu Dao nghi hoặc.

Ninh Đức Phát nghe vậy thì thở dài, nói: “Đại nhân cũng là Hoang Cổ Thánh Thể, chắc là cũng biết thiên địa pháp tắc thời cận cổ đã thay đổi hoàn toàn, trên trời giáng xuống mười gông xiềng, hạn chế Hoang Cổ Thánh Thể. Không chỉ có Hoang Cổ Thánh Thể, trong cơ thể những Thủ Điện Nhân như bọn ta có chứa huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể nên thực lực cũng bị hạn chế rất nhiều.”

“Đương nhiên, dù là thế thì Hoang Cổ Thánh Điện cũng không thể bị hạ gục như thế được, đó là do Phách Thể cổ đại…”

Nói đến đây, trong đôi mắt của Ninh Đức Phát cũng hiện lên vẻ hận thù. Thương Thiên Phách Thể chính là kẻ thù không đội trời chung với Hoang Cổ Thánh Thể. Thân là tùy tùng trung thành của Hoang Cổ Thánh Thể, tất nhiên là bọn họ cũng hận Thương Thiên Phách Thể vô cùng.

Quân Tiêu Dao nghiêm mặt, hắn cảm thấy mình sắp chạm được vào một vài chân tướng.

“Chắc hẳn lúc đến Hoang Tinh thì đại nhân cũng từng nghe nói đến một Hoang Cổ Thánh Thể vô địch bị Thương Thiên Phách Thể giết chết trong khu vực này.” Giọng của Ninh Đức Phát hơi nghẹn ngào.

“Không sai, chắc là trong đây vẫn còn ẩn tình gì đó nhỉ?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Đó là đương nhiên, Hoang Cổ Thánh Thể là vô địch, dù bị sự hạn chế của trời đất thì cũng không thể bị Thương Thiên Phách Thể giết chết được. Đó là bởi vì Hoang Cổ Thánh Thể kia chính là điện chủ của Hoang Cổ Thánh Điện trước đây, có thực lực mạnh mẽ. Để bảo vệ Tiên Vực, ông còn từng giao đấu với ba Bất Hủ Chi Vương của dị vực, giết chết một Bất Hủ Chi Vương và làm hai Bất Hủ Chi Vương còn lại bị thương!”

Nói đến đây, trong mắt Ninh Đức Phát đong dầy vẻ tôn sùng và cuồng nhiệt. Những thôn dân thôn Đại Hoang còn lại cũng lộ vẻ mặt sùng kính.

Quân Tiêu Dao nghe thấy thế thì trên mặt lộ vẻ sửng sốt. Bất Hủ Chi Vương của dị vực chính là người lãnh đạo của Bất Hủ đế tộc, đều là cường giả cấp Đại Đế. Vị Hoang Cổ Thánh Thể kia có thể đồng thời đối kháng với ba Bất Hủ Chi Vương, hơn nữa còn giết chết một người và làm hai người trọng thương. Chiến tích này phải gọi là vô địch!

“Mặc dù đại nhân kia rất mạnh nhưng cũng phải trả một cái giá cực lớn, đó là trọng thương trở về từ dị vực. Điều đáng hận nhất chính là Thương Thiên Phách Thể của kỷ nguyên này âm hiểm vô cùng, dám nhân cơ hội này để khiêu khích, muốn quyết chiến một trận sống mái với Thánh Thể. Đại nhân kia vốn không muốn ứng chiến, nhưng việc này sẽ làm tổn hại đến uy danh của Thánh Thể, cộng thêm niềm kiêu ngạo của Thánh Thể khiến ngài ấy không chịu lùi bước.”

Chương 886 - Đi vào Hoang Cổ Thánh Điện

Chương 886: Đi vào Hoang Cổ Thánh Điện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nói đến đây, giọng của Ninh Đức Phát đã hơi nghèn nghẹn. Nói một cách nghiêm túc, tuy bọn họ chỉ là tùy tùng của Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng trong cơ thể của họ đang chảy huyết mạch của Hoang Cổ Thánh Thể. Từ một mức độ nào đó, có thể xem bọn họ như hậu duệ của Hoang Cổ Thánh Thể, còn vị Hoang Cổ Thánh Thể kia chính là tổ tiên của họ.

Chuyện tiếp theo không cần Ninh Đức Phát kể tiếp nữa. Kết quả chính là sự tích đang được lưu truyền trong hiện tại. Chi tiết duy nhất bị xóa đi chính là Hoang Cổ Thánh Thể kia đã dùng sức của một mình mình đấu với ba vị Bất Hủ Chi Vương.

“Bây giờ truyền thuyết biến thành thế này chắc là không thể thiếu sự giúp sức của Thương gia.” Quân Tiêu Dao bỗng cười lạnh.

Sử sách trước giờ đều do người thắng viết. Nếu như cuối cùng Thương Thiên Phách Thể chiến thắng, đương nhiên bọn họ sẽ không để chuyện Thánh Thể giết chết Bất Hủ Chi Vương của dị vực được lưu truyền đến ngày nay.

“Không sai, Thương gia chính là hậu duệ của tùy tùng Thương gia, vốn ở thế đối đầu với Thủ Điện Nhân bọn ta. Bọn họ xuyên tạc lịch sử, xóa đi công lao của Thánh Thể, để tất cả vinh quang đều thuộc về công của Thương Thiên Phách Thể.” Ninh Đức Phát siết chặt nắm đấm, trong lòng kìm nén lửa giận.

Vinh quang của Hoang Cổ Thánh Thể, công trạng giết chết Bất Hủ Chi Vương của dị vực không có ai kể ra, mà Thương Thiên Phách Thể kia lại giẫm lên danh tiếng của Hoang Cổ Thánh Thể, được lưu truyền đến muôn đời. Ngày sau Thương Thiên Phách Thể lại càng xem đó là vinh hạnh.

“Sự hèn hạ là giấy thông hành của kẻ hèn, cao thượng là ngôi mộ của người cao thượng.” Quân Tiêu Dao chắp tay nói bằng giọng thản nhiên.

Đây cũng là lý do vì sao Quân Tiêu Dao không muốn làm anh hùng. Công tội của Quân Tiêu Dao hắn nào cần người đời đánh giá?

“Thương Thiên Phách Thể, chờ đó đi, sau này các ngươi sẽ phải đối mặt với một Hoang Cổ Thánh Thể không nói võ đức.” Quân Tiêu Dao cười lạnh.

Hắn không phải Hoang Cổ Thánh Thể từ bi bác ái kia, giết chết Bất Hủ Chi Vương rồi cuối cùng lại rơi vào cảnh thua cuộc. Quân Tiêu Dao không vô tư như thế, bây giờ hắn chỉ muốn tiêu diệt Thương gia và Thương Thiên Phách Thể!

Bầu không khí trong cả hàn xá thật nặng nề.

Đám thôn dân thôn Đại Hoang vây quanh cũng lộ ra vẻ mặt nặng trĩu mà bi thương, mang theo sự không cam lòng và ức nghẹn.

Bọn họ là hậu duệ của nhất mạch thủ điện nhân đi theo Hoang Cổ Thánh Thể. Nhất mạch bọn họ cũng từng cùng chung vinh quang vô thượng với Hoang Cổ Thánh Thể.

Nhưng hiện giờ lại rơi vào kết cục bi thương như vậy.

Ninh Trần siết chặt nắm tay, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ mặt quật cường và không chịu thua.

Tuy tuổi tác hắn còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được rất nhiều.

Từ nhỏ Ninh Đức Phát đã kể cho hắn nghe về sự tích huy hoàng của Hoang Cổ Thánh Thể. Trong thân thể hắn cũng có chứa huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể, cho nên hắn không cam lòng.

Cả tiểu Huyên Huyên cũng ửng đỏ vành mắt, thương tâm rơi lệ vì Thánh Thể và nhất mạch thủ điện nhân.

“Đại nhân, xin lỗi, để ngài biết được lịch sử trầm trọng này.” Ninh Đức Phát lộ ra ý xin lỗi.

Ông ta cảm thấy có lẽ mình đã tạo áp lực rất lớn cho Thánh Thể trẻ tuổi trước mặt.

Dù sao nhìn Quân Tiêu Dao cũng còn quá trẻ. Hắn không nên gánh vác quá khứ nặng nề của Hoang Cổ Thánh Thể.

“Lão nhân gia không cần cố kỵ, đây vốn là chân tướng mà Quân mỗ muốn biết.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

Tuy quá khứ này thật sự rất trầm trọng, không phải ai cũng có thể gánh vác nổi, nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì đó không tính là gì.

Có thù báo thù, có oan báo oan.

Lấy thân phận địa vị và lực ảnh hưởng của Quân Tiêu Dao thì muốn vạch trần chân tướng bị vùi lấp kia ra cũng không phải chuyện quá khó khăn gì.

“Đúng rồi, lão nhân gia, chắc ngươi cũng biết Hoang Cổ Thánh Điện nằm ở đâu đúng không.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn nhất định phải đi đến Hoang Cổ Thánh Điện. Không nói chuyện gì khác, cho dù là vì khen thưởng đánh dấu thì hắn cũng phải đi một chuyến.

“Chúng ta lại có thể đi gặp đại thúc thúc sao?” Đôi mắt của Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên đều sáng ngời.

Ninh Đức Phát gật gật đầu và nói: “Đương nhiên có thể, nhưng đại nhân giết người của Thương gia, nếu là Thương gia tìm tới cửa...”

Ánh mắt Ninh Đức Phát lộ ra vẻ sầu lo.

Bá Tinh Thương gia vô cùng cường thịnh, vẫn luôn đứng trên đỉnh cao.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao trêu chọc Thương gia, làm bọn họ không yên lòng. Dù sao bọn họ cũng không biết rõ thân phận bối cảnh của Quân Tiêu Dao.

“Thương gia rất mạnh sao?” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Thương gia có cường giả chí tôn trong truyền thuyết tọa trấn, ngày xưa nhất mạch thủ điện nhân cũng có, nhưng hiện tại...” Ninh Đức Phát thở dài thường thượt, có chút hổ thẹn.

Nhất mạch thủ điện nhân Đã từng vô cùng huy hoàng, nhân số đông đảo. Hiện giờ chỉ còn lại có một thôn Đại Hoang hoang vắng tàn phá, dân cư không đến ngàn người, cũng không có cường giả gì.

Hơn nữa, nếu không có vị kia của Hoang Cổ Thánh Điện thì có lẽ hiện tại cả thôn Đại Hoang cũng không còn tồn tại nữa.

“Không sao, chỉ là một Thương gia mà thôi, nếu dám tới thì giết hắn.” Quân Tiêu Dao hờ hững nói.

Tuy rằng đây chỉ là một câu thuận miệng của Quân Tiêu Dao. Nhưng khí phách nghiêm nghị trong đó lại khiến Ninh Đức Phát và các thôn dân đều lộ ra vẻ mặt kinh dị.

Hay là vị Thánh Thể trẻ tuổi này không chỉ có thực lực cường đại, còn có được lai lịch bối cảnh không e sợ Thương gia?

Hai đứa nhóc Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên nghe vậy thì càng sùng bái, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Lão nhân gia, mời dẫn đường đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao kiên trì, Ninh Đức Phát cũng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

“Gia gia, chúng ta cũng muốn đi!” Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên nói.

Ninh Đức Phát gật gật đầu.

Kế tiếp, Ninh Đức Phát đã dẫn Ninh Trần, tiểu Huyên Huyên và Quân Tiêu Dao, Thái Âm Ngọc Thố cùng đi đến Hoang Cổ Thánh Điện.

Nhìn bóng dáng đám người Quân Tiêu Dao rời đi, trong mắt cả đám thôn dân thôn Đại Hoang đều mang theo vui mừng, lại có chút sầu lo.

Vui mừng là rốt cuộc có Thánh Thể mới đi tới Hoang Cổ Thánh Điện.

Sầu lo là không biết vị Hoang Cổ Thánh Thể này có thể thay đổi hiện trạng của Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân hay không.

Ngoài ra, hắn có thể đối phó được với Bá Tinh Thương gia không?

Chương 887 - Một vị Thánh Thể khác

Chương 887: Một vị Thánh Thể khác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên này, trên đường đi tới Hoang Cổ Thánh Điện, Ninh Đức Phát cũng nói chút chuyện với Quân Tiêu Dao.

Tỷ như Thương gia đã liệt Hoang Cổ Thánh Điện vào cấm địa. Cũng vì vậy mà ngoại giới mới có thể xa cách kiêng kị thôn Đại Hoang như thế.

“Vị đại nhân kia của Hoang Cổ Thánh Điện đã trả giá quá nhiều quá nhiều vì thôn Đại Hoang chúng ta, hy vọng đại nhân có năng lực có thể giúp một tay.” Ninh Đức Phát chắp tay cầu xin.

“Lão nhân gia yên tâm, đều là nhất mạch Thánh Thể, Quân mỗ nhất định sẽ không ngồi yên nhìn.” Quân Tiêu Dao nói.

Tuy hắn không phải người lương thiện lòng tốt tràn lan, nhưng đều là nhất mạch Thánh Thể, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không bỏ mặc.

Càng đừng nói, trong lòng Quân Tiêu Dao đã có kế hoạch nhất định, muốn nạp Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân vào Quân Đế Đình.

Trước mắt tuy nhất mạch thủ điện nhân thôn Đại Hoang không đủ ngàn người, nhưng bọn họ đều có tiềm lực trở thành cường giả.

Dù sao cũng có được một tia huyết mạch Hoang Cổ Thánh Thể, không có khả năng quá yếu. Chỉ là vì hoàn cảnh thiên địa ở Hoang Tinh không thích hợp tu luyện, hơn nữa hạn chế huyết mạch của Thánh Thể nên bọn họ mới yếu như vậy.

Qua chừng nửa ngày, rốt cuộc trước mắt Quân Tiêu Dao cũng xuất hiện một loạt kiến trúc cổ.

Tường thành phong hoá, cung điện cổ xưa đổ sụp, pho tượng rách

nát, cứ như đang kể ra sự huy hoàng vinh quang của ngày trước.

Mà hiện giờ, tất cả đều không còn tồn tại nữa.

Nơi này không có một ngọn cỏ, vô cùng hoang vắng, đâu đâu cũng cung điện sụp đổ rách nát. Thành bại chuyển đầu không (1), Hoang Cổ Thánh Điện đã từng uy chấn tiên vực, khiến thế lực bất hủ cũng phải cúi đầu thần phục, mà hiện tại chỉ còn lại là một mảnh suy bại tiêu điều.

(1) Tranh để làm gì, thành công hay thất bại thì cũng chỉ ngắn ngủi không kéo dài

Gió bắc rền vang.

Quân Tiêu Dao im lặng đứng ở đó, trong mắt có chút phức tạp.

lão nhân Ninh Đức Phát đứng bên cạnh cũng im lìm mà cảm khái.

Mỗi lần tới đây, trong lòng ông ta luôn có cảm giác bi thương.

Hai đứa nhóc Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên cũng trầm mặc không nói lời nào.

Một lát sau, Quân Tiêu Dao phục hồi tinh thần, mở miệng nói: "Trong Hoang Cổ Thánh Điện này còn một vị Hoang Cổ Thánh Thể sao?"

Ninh Đức Phát khẽ gật đầu và nói: "Đúng vậy, vị đại nhân kia ở ngay giữa chủ điện."

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Trong lòng hắn cũng có nghi hoặc. Nếu trong Hoang Cổ Thánh Điện còn một Hoang Cổ Thánh Thể, vậy chẳng lẽ Hoang Cổ Thánh Thể kia chấp nhận được hiện trạng này sao?

Mang theo nghi ngờ này, Quân Tiêu Dao đi về hướng một tòa chủ điện nằm ở trung tâm quần thể kiến trúc này.

Vừa đến cửa đại điện thì một tiếng nói trầm thấp như tiếng gió cát bỗng vang lên: "Vào đi, đã chờ ngươi hồi lâu..."

Nghe giọng nói này, trong mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia dị sắc.

Hắn đẩy cửa tiến vào trong đó.

Cả đại điện trống trải, cổ xưa, nhưng lại rất sạch sẽ, không có tro bụi.

Hiển nhiên, là đám người Ninh Đức Phát và Ninh Trần, tiểu Huyên Huyên thường xuyên tới quét dọn.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Sâu trong cổ điện, một bóng dáng hơi khòm khòm đang ngồi dưới đất.

Điều làm Quân Tiêu Dao kinh dị chính là, có xiềng xích thô to mang theo phù văn xỏ xuyên qua xương tỳ bà của bóng dáng kia. Trên tay, chân ông ta cũng có xiềng xích.

Càng làm người ta bất ngờ chính là, trên lưng bóng dáng này lại vác một tấm bia đá.

Bia đá có khắc tám chữ to.

Độc Bộ Hoàn Vũ!

Bá Tuyệt Thiên Khung!

Đôi mắt Quân Tiêu Dao lập tức trở nên sắc bén, nở rộ ra tia sắc lạnh.

Tám chữ này thể hiện một loại chiến ý bá đạo vô biên.

Rất rõ ràng, đây là một Thương Thiên Bá Thể để lại!

Trong Thánh Điện hoang vắng rách nát, một nam tử trung niên râu dài xồm xoàm, cô độc ngồi xếp bằng ở nơi đây.

Tay chân đeo xiềng xích, xiềng xích xuyên qua xương tỳ bà, trên lưng phải vác một cổ bia nặng trịch, trên đó có khắc chữ viết do Bá Thể để lại.

Nhìn cảnh tượng này thật khiến người ta cảm thấy có chút thê lương, có chút cô đơn, đáy lòng chua xót.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Quân Tiêu Dao tuyệt đối không thể tin được người trước mặt là một Hoang Cổ Thánh Thể. Nhưng sự cộng minh từ trong huyết mạch lại khiến Quân Tiêu Dao xác định chắc chắn người này chính là Hoang Cổ Thánh Thể.

Đó là một nam tử trung niên dung mạo bình thường, trên người mặc áo bố màu xám có chút cũ kỹ, râu ria xồm xoàm, đôi mắt vẩn đục, tóc đen hỗn độn.

Nhìn qua giống như một đại thúc trung niên chán nản mua say ở quán rượu.

Dù là ai cũng không nghĩ đến, đây là một Hoang Cổ Thánh Thể.

Mặc dù Hoang Cổ Thánh Thể xuống dốc đến mấy, cũng mang đến cho người ta cảm giác khí huyết trùng tiêu, uy áp ngân hà.

Mà vị Hoang Cổ Thánh Thể trước mặt lại giống như một đại thúc trung niên thất ý thất vọng trong chốn hồng trần.

“Đại thúc thúc, chúng ta mang thức ăn ngon đến cho ngài, đợi lát nữa là được ăn gà nướng!” Tiểu Huyên Huyên tiến lên, trong tay có xách theo một con Linh Vũ Kê đã được rửa sạch sẽ.

Nam tử kia mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia ôn hòa, ông ta vươn bàn tay thô ráp vuốt ve đầu tiểu Huyên Huyên.

“Đại thúc thúc, tiểu ca ca này cũng Hoang Cổ Thánh Thể, hắn rất lợi hại, có thể giúp chúng ta!” Ninh Trần cũng lộ ra hưng phấn.

“Đại nhân, rốt cuộc Thánh Thể mới cũng đã tới.” Ninh Đức Phát chắp tay với nam tử trung niên, trong mắt mang theo tôn kính.

Mặc dù nam tử trung niên có dáng vẻ chán chường như vậy, nhưng trong lời nói của bọn họ lại tràn ngập tôn kính.

Nam tử trung niên đưa mắt nhìn về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao cũng nhìn về phía ông ta.

Quân Tiêu Dao có thể cảm giác được, cảnh giới của nam tử trung niên không yếu, ít nói cũng Thánh Chủ Cảnh.

Thánh Chủ Cảnh nhìn như không là cái gì so với chí tôn. Nhưng phải biết rằng, Hoang Cổ Thánh Thể bị thiên địa giam cầm, rất khó tu luyện.

Ở thời cận cổ, cả Hoang Cổ Thánh Thể Thánh Nhân Cảnh đều rất ít thấy.

Hoang Cổ Thánh Thể Thánh Chủ Cảnh đã là cực kỳ yêu nghiệt.

Bộ Sa Đọa Thánh Thể trước đó Quân Tiêu Dao đoạt được cũng chỉ là Thánh Nhân Cảnh mà thôi.

Còn về Quân Tiêu Dao, hắn là dị số, là Thánh Thể trời sinh đã đánh vỡ gông xiềng, không thể tính vào trong đó.

Chương 888 - Bi thương của Thánh Thể đời cuối cùng

Chương 888: Bi thương của Thánh Thể đời cuối cùng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tuy nam tử trung niên trước mắt là Hoang Cổ Thánh Thể Thánh Chủ Cảnh. Nhưng Quân Tiêu Dao có thể cảm giác được, khí huyết trong thân thể ông ta đã suy bại, sinh mệnh lực khô cạn, rất suy nhược, như đã đi đến cuối sinh mệnh.

Những xiềng xích và cổ bia đó đều đang làm hao mòn khí huyết trong cơ thể nam tử.

“Ta và vị tiểu huynh đệ này có chuyện muốn nói.” Nam tử trung niên mở miệng nói với giọng khàn khàn.

Ninh Đức Phát ngầm hiểu, kéo tay tiểu Huyên Huyên và Ninh Trần rồi nói: “Đi, chúng ta đi nướng con gà này.”

“A, nướng gà đi!” Tiểu Huyên Huyên cười khanh khách.

Ninh Trần cũng chùi chùi nước miếng trên khóe miệng.

Nhìn bóng dáng hai huynh muội này rời đi, đôi mắt vẩn đục của nam tử trung niên hiện ra chút từ ái.

Lúc này Quân Tiêu Dao mới mở miệng nói: “Xem ra tiền bối rất chiếu cố đôi huynh muội này, thậm chí không tiếc ban tinh huyết Thánh Thể đã không còn nhiều lắm của mình cho bọn họ.”

Nghe Quân Tiêu Dao nói thế, nam tử không chút bất ngờ mà thản nhiên mở miệng nói:

“Ta nghĩ rằng cho dù là đến ngày ta ngã xuống, cũng lưu lại một chút mồi lửa cho nhất mạch Thánh Thể.”

“Đôi hài tử này trời sinh đã có cốt cách kỳ lạ, thánh huyết trong cơ thể nhiều hơn các hậu duệ nhất mạch thủ điện nhân khác, bọn họ

là mồi lửa, ngày sau đủ để cháy lan ra đồng cỏ."

Nam tử nói thật bình đạm, cũng không vì tình cảnh của bản thân mà có oán niệm gì.

"Vài giọt tinh huyết Thánh Thể nàng ta cũng của tiền bối đúng không." Quân Tiêu Dao lấy tinh huyết Hoang Cổ Thánh Thể trong buổi đấu giá ra.

Vẻ mặt nam tử vẫn rất bình tĩnh, chỉ khẽ gật đầu.

"Vì sao không phản kháng?" Quân Tiêu Dao đưa ra nghi vấn.

Theo hắn thấy, vị Thánh Thể này tuyệt đối không phải hạng người tham sống sợ chết, muốn sống tạm bợ qua ngày. Nhưng ông ta lại cam tâm chịu đựng loại khuất nhục bị trói buộc này.

"Ta là điện chủ cuối cùng của Hoang Cổ Thánh Điện, cũng Thánh Thể đời cuối cùng, thiên tư của ta hữu hạn, chỉ đánh vỡ được năm gông xiềng, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến Thánh Chủ Cảnh, đã không thể tiến thêm được nữa."

"Ta đã thẹn với tổ tiên, không muốn liên lụy nhất mạch thủ điện nhân thề sống chết đi theo nhất mạch Thánh Thể."

"Ban đầu ta muốn chết trận, nhưng vào thời khắc đó, ta thấy được đôi huynh muội kia, giống như nhìn thấy mồi lửa hy vọng."

"Ta muốn sống sót, cho dù nhận hết khuất nhục, cũng phải bảo hộ thôn kia, tiếp tục kéo dài mồi lửa..."

Nam tử ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt vẫn rất sáng ngời, thân ở hắc ám, tâm hướng quang minh.

Ông ta có thể chết.

Nhưng trước khi chết, ông ta muốn tận mắt nhìn thấy đôi huynh muội kia trưởng thành, kéo dài vinh quang của Thánh Thể.

Giờ phút này, dù là Quân Tiêu Dao tâm tính lạnh nhạt, tâm thần cũng nhịn không được mà hơi dao động.

Hắn đã rõ vì sao tiểu Huyên Huyên lại nói, đại thúc thúc là đại anh hùng bảo hộ bọn họ.

“Không biết tôn tính đại danh của tiền bối là gì?” Trong giọng nói của Quân Tiêu Dao cũng mang theo tia kính ý nhàn nhạt.

“Tên của ta là Võ Hộ.” Nam tử tên là Võ Hộ khàn khàn nói.

Người cũng như tên, Hộ có nghĩa là bảo hộ.

Cũng ngờ có ông ta bảo hộ nên nhất mạch Thánh Thể còn có lại một chút mồi lửa.

“Võ Hộ tiền bối, nếu ta đã tới thì sẽ không cho phép những bi kịch này xảy ra.”

“Hoang Cổ Thánh Điện và cả nhất mạch thủ điện nhân sẽ không xuống dốc như vậy!” Giọng điệu của Quân Tiêu Dao thật kiên định.

“Còn không biết tên họ của tiểu huynh đệ?” Võ Hộ khẽ cười, thoát ra khỏi cảm xúc thê lương kia.

“Tại hạ là Quân Tiêu Dao.” Quân Tiêu Dao nói.

“Quân Tiêu Dao... Họ Quân... Chẳng lẽ...”

Như nghĩ tới cái gì, đôi mắt vẩn đục của Võ Hộ nhịn không được mà hiện lên một tia kinh ngạc.

“Chẳng lẽ là họ Quân kia...” Võ Hộ kinh ngạc nói.

“Không sai, tại hạ đến từ Hoang Cổ Quân gia.” Quân Tiêu Dao nói.

Thân thể Võ Hộ bỗng nhiên chấn động, trong mắt bắn ra kim quang xưa nay chưa từng có.

Dòng máu đã nguội lạnh của ông ta như bắt đầu sôi trào, nhìn Quân Tiêu Dao giống như đang nhìn một trân bảo hiếm có trên đời.

Tất nhiên Võ Hộ hiểu đến Hoang Cổ Quân gia. Đó là gia tộc khủng

bố đã truyền thừa trên tiên vực vô số kỷ nguyên.

Cho dù là Hoang Cổ Thánh Điện vào thời kỳ cường thịnh nhất, cũng không dám khinh thường Quân gia chút nào.

Hoang Cổ Thánh Điện căn bản không xem những thế lực bất hủ tầm thường ra gì. Nhưng đối mặt với Quân gia, mạnh như Hoang Cổ Thánh Điện cũng phải đối xử hữu lễ, không thể tùy tiện.

Võ Hộ thật sự không ngờ thế hệ Hoang Cổ Thánh Thể này lại có xuất thân từ Quân gia. Có được bối cảnh cường đại như thế, nói không chừng Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân thật sự có khả năng quật khởi lần nữa!

Nhưng còn không đợi Võ Hộ lộ ra vui sướng thì Quân Tiêu Dao đã phóng ra khí tức của bản thân.

Khí tức kia khiến sắc mặt Võ Hộ lập tức đọng lại, đồng tử co rút, cảm ứng được sự thật nào đó làm ông ta không thể tin nổi!

“Này... Sao có thể, trong khí tức huyết mạch của ngươi không có cảm giác bị áp chế nào, chẳng lẽ...” Dù người có tâm tính như Võ Hộ cũng nhịn không được mà run giọng.

Quân Tiêu Dao thản nhiên nói: “Tại hạ là Hoang Cổ Thánh Thể hoàn chỉnh đánh vỡ mười gông xiềng.”

Oanh!

Lời này giống như sấm sét xẹt qua trong đầu Võ Hộ, làm toàn thân ông ta nhịn không được mà run rẩy.

Sau đó, ông ta bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to, nước mắt làm ướt đẫm vạt áo, cảm xúc kích động đến khó có thể đè nén nổi.

Ông ta đã nhìn thấy hy vọng quật khởi của nhất mạch Thánh Thể từ trên người Quân Tiêu Dao!

“Tốt, tốt, tốt, đã bao nhiêu năm rồi, rốt cuộc nhất mạch Thánh Thể cũng xuất hiện một tồn tại làm trái trời xanh, đánh vỡ giam cầm của thiên địa!”

Võ Hộ nói ra ba chữ tốt, đủ thấy được sự kích động trong lòng ông ta.

Cũng khó trách, thân là Thánh Thể đời cuối cùng, một mình lẻ loi, cô độc thê lương.

Vì bảo hộ mồi lửa cuối cùng của nhất mạch Thánh Thể, ông ta cam tâm chịu đựng trói buộc và khuất nhục.

Nhưng cho dù là trái tim cứng cỏi nhất, trải qua vô số hao mòn của thời gian thì cũng sẽ mỏi mệt.

Càng đừng nói tinh huyết Thánh Thể của Võ Hộ đã bị hao tổn quá nhiều. Hơn nữa có tấm bia đá và xiềng xích làm sinh mệnh của ông ta không còn nhiều nữa.

Nhưng có thể nhìn thấy Quân Tiêu Dao vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Võ Hộ cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Chương 889 - Đánh dấu chuẩn đế binh Đại Hoang Kích

Chương 889: Đánh dấu chuẩn đế binh Đại Hoang Kích

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu nói huynh muội Ninh Trần và ninh huyên là mồi lửa ông ta muốn bảo hộ. Vậy Quân Tiêu Dao là một vầng thái dương phát ra quang minh muôn đời vô tận!

Chỉ có Võ Hộ cũng Thánh Thể mới hiểu Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng sẽ khủng bố đến cỡ nào.

Cho dù là Hoang Cổ Thánh Điện điện chủ ngày xưa đã lấy sức mạnh của bản thân để đối kháng với ba bất hủ chi vương dị vực cũng chỉ đánh vỡ bảy gông xiềng mà thôi.

Thân là Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng, khi Quân Tiêu Dao tu luyện căn bản sẽ không có hạn chế, thực lực Thánh Thể cũng không bị áp chế.

Hơn nữa hắn xuất thân từ Hoang Cổ Quân gia, bối cảnh cũng không chê vào đâu được.

Có một tồn tại thiên phú và bối cảnh đều vô địch như vậy, nghĩ thôi cũng biết, hắn tuyệt đối sẽ trở thành một vị Thánh Thể vô địch sử sách lưu danh.

“Thật tốt quá, không ngờ khi kỷ nguyên Hoang Cổ qua đi, nhất mạch Thánh Thể chúng ta còn có thể xuất hiện thêm một vị Thánh Thể hoàn chỉnh.”

“Có ngươi ở đây, cho dù hiện tại ta chết đi cũng không sợ...” Võ Hộ cảm thán một câu.

Tiếc nuối và áy náy lớn nhất cuộc đời ông ta chính là không thể trọng chấn Hoang Cổ Thánh Điện.

Mà hiện tại, ông ta đã thấy được hy vọng trên người Quân Tiêu

Dao.

“Tiền bối cần gì phải nói như vậy, có ta ở đây thì tuyệt đối không để tiền bối xảy ra bất trắc gì.” Quân Tiêu Dao nói.

Nói thật, trước khi tới đây, trong lòng Quân Tiêu Dao thật sự có ý tưởng muốn mượn sức một vị Hoang Cổ Thánh Thể.

Đây là chuyện có lợi với hắn, nhưng hiện tại khi nhìn thấy Võ Hộ, Quân Tiêu Dao chỉ đơn thuần muốn ra tay trợ giúp.

Cho dù Võ Hộ không lựa chọn gia nhập Quân Đế Đình thì hắn vẫn sẽ làm như vậy.

Mỗi một kỷ nguyên cũng chỉ có ít ỏi vài Hoang Cổ Thánh Thể.

Tuy rằng tên họ bất đồng, sinh ra trong tộc đàn khác nhau, nhưng loại huyết mạch Thánh Thể cùng chung này cũng không thể chặt đứt.

“Đúng rồi, tổ tiên Hoang Cổ Thánh Điện chúng ta còn để lại một vài thứ, nói là muốn để lại cho người mang thiên mệnh của nhất mạch Thánh Thể, đi theo ta.” Võ Hộ như nghĩ tới cái gì nên lập tức nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Hắn đi theo Võ Hộ tiến vào nội điện.

Tuy rằng trên người Võ Hộ có gông xiềng, xương tỳ bà bị xiềng xích xuyên qua, nhưng vẫn có thể hoạt động trong phạm vi gần.

Trên lưng ông ta có vác một tấm bia đá, nó dùng phương pháp đặc thù trấn áp trên người ông ta.

“Thứ này là...” Quân Tiêu Dao nhíu nhíu mày.

“Là Bá Thể trong kỷ nguyên của ta thiết lập nên, có chứa phù văn trấn áp đặc thù.” Võ Hộ không để bụng mà nói.

Tuy rằng đã chịu loại sỉ nhục này, nhưng hiện tại tâm tình của ông ta lại rất tốt.

Quân Tiêu Dao âm thầm thở dài.

Trong nội điện có một pho tượng đầy vết rạn. Mơ hồ có thể thấy được là một nam tử anh tuấn thần võ.

“Đây là vị điện chủ tiền bối đối phó với ba bất hủ chi vương.” Võ Hộ lẩm bẩm nói.

Quân Tiêu Dao cũng lộ ra một tia kính trọng.

Tuy hắn không dám gật bừa với dạng vô tư đại ái này, nhưng cũng rất tôn kính.

Ngay khi Quân Tiêu Dao bước vào nội điện thì trong đầu đã truyền đến tiếng nói máy móc của hệ thống.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đã tới địa điểm đánh dấu là Hoang Cổ Thánh Điện, có đánh dấu hay không?”

“Đánh dấu.” Quân Tiêu Dao mặc niệm trong lòng.

“Đinh, chúc mừng ký chủ, đạt được khen thưởng bảy sao, chuẩn đế binh, Đại Hoang Kích!”

Ngay khi tiếng nói của hệ thống vừa dứt, Quân Tiêu Dao lập tức cảm giác được trong pháp khí không gian của mình xuất hiện một cây trường kích bảy thước.

Cả cây trường kích có tạo hình khí phách dữ tợn, lưỡi kích sáng như tuyết, cứ như phá không mà đến từ thời hồng hoang!

Một cảm giác hoang dã tràn ra mãnh liệt, mang theo một uy thế khủng bố khiến cho hoang vắng tan biến!

Giống như một kích thôi đã có thể bổ ra Hồng Hoang vô tận!

Chuẩn đế binh, Đại Hoang Kích!

Đôi mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời, không ngờ mình lại đánh dấu được một thần binh.

Tuy Đại Hoang Kích này không bằng Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh ngày

sau có khả năng lột xác thành Tiên Khí. Nhưng ít nhất cũng có thể lột xác thành đế binh.

Trùng hợp là hiện tại Quân Tiêu Dao không có binh khí tiện tay.

Nghiêm khắc mà nói, Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh là chứng đạo chi khí, mà không phải sát phạt chi khí.

Đại Hoang Kích xuất hiện vừa vặn bổ sung cho chỗ trống này.

Tuy rằng lấy thực lực của Quân Tiêu Dao, đối phó người bình thường cũng không dùng đến binh khí. Nhưng không cần dùng là một chuyện, có hay không là chuyện khác.

Giống như Kim Ô Thập Thái Tử trăm cay ngàn đắng mới có được một chuẩn đế binh, đến bây giờ còn đang tế luyện. Kết quả Quân Tiêu Dao tùy tiện đánh dấu đã có được một chuẩn đế binh, thậm chí mang tiềm lực lột xác thành đế binh, phẩm chất tuyệt đối cao hơn chuẩn đế binh của Kim Ô Thập Thái Tử rất nhiều.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao ngây người, Võ Hộ hỏi.

“Không có gì.” Quân Tiêu Dao tỉnh táo lại.

Hắn lại có thêm nhiều một đại thủ đoạn.

Kế tiếp, Võ Hộ đi đến trước pho tượng, sau đó đẩy pho tượng ra.

Ầm ầm ầm!

Phía dưới pho tượng xuất hiện một cơ quan kín đáo, chính giữa có một khe lõm.

Võ Hộ nói: “Nhỏ một giọt máu vào trong đó, nếu người mang thiên mệnh thật sự là ngươi thì Thánh Điện bí địa sẽ mở ra.”

Quân Tiêu Dao không có do dự mà tiến lên nhỏ một giọt máu vào trong đó.

Chỉ trong khoảnh khắc, kim quang phóng vút ra!

Toàn bộ mặt đất trực tiếp vỡ ra, một con đường đã xuất hiện.

“Quả thực không sai.” Võ Hộ hít sâu một hơi.

Tuy rằng đã đoán chắc chắn tám chín phần rồi, nhưng khi thật sự xác định thì ông ta vẫn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vì Hoang Cổ Thánh Điện luôn có pháp chỉ truyền thừa, nói là khi người mang thiên mệnh đến, cũng chính là thời điểm nhất mạch Thánh Thể tái hiện huy hoàng lần nữa.

Quân Tiêu Dao và Võ Hộ tiến vào trong đó.

Phía dưới là một không gian cực lớn, một dao động Thánh Thể hùng hồn đang tràn ngập.

Quân Tiêu Dao và Võ Hộ đều cảm ứng được dao động này. Cuối cùng, bọn họ tiến vào một không gian ngầm.

Quân Tiêu Dao phóng mắt nhìn lại, ánh mắt chợt lóe.

Một huyết trì nằm ở trung tâm nơi này, cũng không lớn, đường kính chỉ đại khái chừng sáu thước.

Nhưng trong đó lại chứa đầy tinh huyết của Hoang Cổ Thánh Thể!

Một hồ tinh huyết Thánh Thể đỏ tươi như mã não, tỏa ra dao động huyết mạch cuồn cuộn vô cùng mạnh mẽ. Huyết khí bốc lên, ngưng tụ thành các cảnh tượng thần dị như Huyết Kỳ Lân, huyết long, huyết hoàng.

“Đây là...” Cả Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy hơi giật mình.

Chương 890 - Một trong những cơ duyên lớn nhất!

Chương 890: Một trong những cơ duyên lớn nhất!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đây là tinh huyết Thánh Thể mà các đời Thánh Điện điện chủ và Thánh Thể để lại.” Tiếng nói của Võ Hộ cũng hơi run rẩy.

Những điện chủ đó sớm đã liệu trước sự suy sụp hiện giờ của Hoang Cổ Thánh Điện sao?

Cho nên mới lưu lại tinh huyết Thánh Thể, bảo tồn ngọn lửa cho nhất mạch Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao còn thấy được bên huyết trì có mọc một cây dược thảo, phiến lá như trường long màu máu, phun ra nuốt vào tinh hoa khí huyết, chung quanh còn dị tượng có khí huyết hóa rồng hiện ra.

“Là Chân Long Bất Tử Dược.” Quân Tiêu Dao nói.

Cho dù là trong các bất tử dược thì Chân Long Bất Tử Dược cũng là cao cấp nhất, hiệu quả nghịch thiên nhất.

Ngoài ra còn có một khối áo giáp màu vàng nhạt giống như thân thể thần ma, mang theo một uy áp đế đạo, đang được bày ra trong đó.

“Là đế binh của Hoang Cổ Thánh Điện, Hoang Thần Giáp!” Đôi mắt Võ Hộ sáng ngời lên.

Đế binh của Hoang Cổ Thánh Điện, Hoang Thần Giáp, từng bị thất lạc trong thời đại nào đó. Khi đó Võ Hộ còn nghi hoặc, vì sao cả đế binh của Hoang Cổ Thánh Điện cũng có thể bị mất.

Hiện tại xem ra, là điện chủ đời trước đã dự đoán được Hoang Cổ Thánh Điện có khả năng sẽ thua. Bởi vậy giấu đế binh Hoang Thần Giáp vào Thánh Điện bí địa trước, chờ đợi người mang thiên mệnh

đến mới để nó thấy lại ánh mặt trời.

Nếu không Hoang Cổ Thánh Điện đã suy sụp tuyệt đối không giữ được đế binh này, sẽ bị thế lực khác cướp đi.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao còn thấy được một vài kệ sách cũ kỹ, trên đó có đặt một ít sách cổ.

Hắn lập tức lật xem một vài cuốn, kinh ngạc phát hiện trong đó đều ghi lại một ít phương pháp tu luyện của Hoang Cổ Thánh Thể, thậm chí hình như còn có kinh nghiệm thức tỉnh Thánh Thể dị tượng nữa!

“Những thứ đó hẳn là bút ký tu luyện mà các đời điện chủ và Thánh Thể khác lưu lại.” Võ Hộ lật xem một chút sau, cũng kinh ngạc cảm thán không thôi.

Ông ta tuyệt đối không thể tưởng được, trong Thánh Điện bí này còn cất giấu nhiều thứ như vậy.

Quân Tiêu Dao cũng cảm thán: “Để nhất mạch Thánh Thể quật khởi, các đời điện chủ và Thánh Thể thật sự hao tổn tâm huyết.”

Tinh huyết Thánh Thể các đời, Chân Long Bất Tử Dược, đế binh Hoang Thần Giáp, Thánh Thể tu luyện bút ký. Mấy thứ này đều là chuẩn bị để nhất mạch Thánh Thể quật khởi lần nữa.

Hơn nữa tất cả đều đưa cho người mang thiên mệnh, cũng chính là Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, những thứ này đều là của ngươi, ngươi là Thánh Thể duy nhất đánh vỡ mười gông xiềng trong thời đại cận cổ.”

“Ngươi chính là hy vọng của nhất mạch Thánh Thể!” Võ Hộ trịnh trọng nói, chắp tay với Quân Tiêu Dao.

Trong mắt Quân Tiêu Dao cũng có ngọn lửa bốc cháy. Hắn không thể tưởng tượng, nếu mình tiêu hóa những cơ duyên đó thì sẽ trưởng thành đến trình độ nào.

Đây tuyệt đối là một trong những cơ duyên lớn nhất Quân Tiêu Dao đạt được từ khi bước lên cổ lộ đến bây giờ!

Trước đó, Quân Tiêu Dao đã mơ hồ có dự cảm mình nhất định sẽ có thu hoạch lớn ở Hoang Cổ Thánh Điện. Bởi vậy, hắn trực tiếp áp chế tiến độ đột phá.

Hiện tại xem ra đây thật là lựa chọn tốt nhất.

Nếu Quân Tiêu Dao lựa chọn đột phá trước thì hiện tại dù hắn tiêu hóa những cơ duyên đó, không gian tiến bộ cũng rất có hạn, tương đương với lãng phí.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao có thể không chút cố kỵ mà đột phá và tu luyện.

“Võ Hộ tiền bối, ngươi cũng có thể sử dụng cơ duyên ở nơi này.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn có thể cảm giác được, Võ Hộ đã rất thiếu thốn tinh huyết Thánh Thể.

Phỏng chừng trước kia người của Thương gia không ít lần cướp lấy tinh huyết từ chỗ ông ta, giống như nuôi dưỡng súc vật lấy máu vậy.

Điều này làm ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong lòng có hàn ý cực độ đối với Thương gia.

“Không cần, những thứ đó đều thuộc về ngươi, ngươi là Thánh Thể hoàn chỉnh đánh vỡ mười gông xiềng, ngày sau nhất định sẽ trở thành Thánh Thể đại thành vô khuyết thật sự.”

“So ra thì ta đã là cái gì?” Võ Hộ lắc đầu, xin miễn ý tốt của Quân Tiêu Dao.

Nhìn quật cường trong mắt Võ Hộ, Quân Tiêu Dao cũng thở dài một tiếng, đã hiểu ra.

Nếu hắn không sử dụng những cơ duyên đó trước thì Võ Hộ tuyệt đối không chạm vào. Nhưng Quân Tiêu Dao như nghĩ tới cái gì, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Không biết tinh huyết Thánh Thể của người đánh vỡ mười gông xiềng như hắn có thể trợ giúp Võ Hộ tiền bối hay không?

“Hiện tại tu vi của ta còn chưa đủ cao, tinh huyết Thánh Thể cũng không đủ cô đọng, chờ ta tu luyện đột phá một lúc rồi tính sau.” Trong lòng Quân Tiêu Dao đã có ý tưởng.

Võ Hộ nói: “Trước khi ngươi tới Hoang Cổ Thánh Điện đã phóng thích ra một lần khí tức, kế tiếp chỉ sợ sẽ kinh động đến Thương gia.”

“Nhưng ngươi yên tâm, ngươi chỉ cần tu luyện, hơn nữa lấy bối cảnh của Quân gia thì Thương gia bọn họ cũng sẽ kiêng kị vài phần.”

“Ta nhất định sẽ để Thương gia trả giá đắt.” Trong giọng nói của Quân Tiêu Dao hàm chứa sát ý hờ hững.

“Yên tâm, trong khoảng thời gian này, ta sẽ hộ pháp cho ngươi, di nguyện duy nhất của ta chính là hy vọng ngươi có thể chiếu cố nhất mạch thủ điện nhân, chiếu cố đôi huynh muội đó.” Võ Hộ nói.

Nghe giọng điệu của ông ta cứ như đã có quyết tâm hẳn phải chết.

Quân Tiêu Dao chưa nói cái gì, chờ hắn tu luyện thành công thì nhất định sẽ trợ giúp Võ Hộ và người của thôn Đại Hoang.

Sau đó Võ Hộ rời đi, muốn bảo hộ ở ngoài điện. Quân Tiêu Dao thì bắt đầu tu luyện trong Thánh Điện bí địa này.

Hắn trực tiếp ngồi xếp bằng ở giữa huyết trì, chỉnh huyết trì sôi trào, huyết khí bốc lên.

Huyết Kỳ Lân, huyết long, huyết phượng hoàng … đều bay múa vờn quanh Quân Tiêu Dao.

Trong mơ hồ còn có rất nhiều bóng dáng cổ xưa mơ hồ, lại vô cùng cường đại hiện lên.

“Những người đó đều là tiền bối các đời để lại tinh huyết Thánh Thể trong huyết trì.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Hắn cảm nhận được một loại truyền thừa và tín niệm bất diệt, là niềm tin vô thượng thuộc về Hoang Cổ Thánh Thể.

Mặc dù bị trời giáng mười gông xiềng giam cầm, nhưng nhất mạch Thánh Thể bọn họ vẫn bất khuất, không phục!

“Nhất mạch Thánh Thể không tin trời, không tin đất, lấy song chưởng căng ra vòm trời, lấy hai chân đạp nát cả mặt đất, chư thiên hoàn vũ, Hoang Cổ vi tôn, cửu thiên thập địa, Thánh Thể vô địch!”

Quân Tiêu Dao nỉ non nói, dao động cuồn cuộn thổi quét ra!

Những tinh huyết Thánh Thể nồng đậm giống như hóa thành huyết long, trực tiếp tràn vào cơ thể Quân Tiêu Dao.

Chương 891 - Chư thiên hoàn vũ

Chương 891: Chư thiên hoàn vũ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lúc hấp thu tinh huyết Thánh Thể, đồng thời Quân Tiêu Dao cũng lấy một vài quyển bút ký của tiền nhân để xem.

Thể chất bất đồng có thủ đoạn át chủ bài và phương pháp tu luyện khác nhau. Tỷ như Thương Thiên Bá Thể có Cửu Đại Thần Hình, tu luyện ra thì có thể nói là vô địch.

Mà Hoang Cổ Thánh Thể cũng có Lục Đại Thánh Thể dị tượng, lúc tung ra cùng một lúc sẽ hình thành lục đạo luân hồi, đẩy ngang tất cả kẻ địch.

Trước đó Quân Tiêu Dao chỉ đang sờ đá qua sông, có được dị tượng Vạn Thánh Triều Bái và Tiên Vương Lâm Cửu Thiên.

Hiện tại, có bút ký của những tiền bối đó, Quân Tiêu Dao tin chắc lấy thiên phú của mình có thể dễ dàng lĩnh ngộ ra Thánh Thể dị tượng mới.

“Chờ tu luyện lần này xong thì thực lực của ta sẽ đạt tới trình độ nào?” Cả Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò.

Từ khi bước lên cổ lộ chung cực đến bây giờ, đừng nói là người có thể uy hiếp được hắn. Ngay cả kẻ có tư cách được hắn xem là đối thủ cũng không có mấy ai.

Đến bây giờ, cũng chỉ có những thiên kiêu cấm kỵ vô thượng sâu trong cổ lộ mới miễn cưỡng có thể làm hắn chú ý một chút.

Nhưng trong lần tu luyện này, Quân Tiêu Dao có dự cảm cho dù là những thiên kiêu cấm kỵ vô thượng đó thì cũng trở nên bé nhỏ không đáng kể trong mắt hắn.

Cái gì mà truyền nhân tiên thống, thiên kiêu cấm kỵ thần bí của Nhân Tiên Giáo, Cửu Biến Thần Tàm, Thánh Tử Thánh Giáo, Tru

Tiên Đạo… tất cả những người này đều chỉ xứng nhìn lên bóng dáng của hắn.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao chìm vào tu luyện.

Còn Võ Hộ đã hạ quyết định, ông ta bảo lão nhân Ninh Đức Phát chuyển tất cả những người trong thôn Đại Hoang đến Hoang Cổ Thánh Điện.

Bởi vì ông ta sợ, nếu Thương gia đến đây thì sẽ bắt người của thôn Đại Hoang để uy hiếp.

“Đại thúc thúc, tiểu ca ca đâu, gà nướng nướng xong rồi.” Tiểu Huyên Huyên trợn to đôi mắt, ngây thơ hồn nhiên mà nói.

“Huyên Nhi, đừng hỏi.” Lão nhân Ninh Đức Phát ngắt lời.

Gương mặt ông ta trở nên nặng nề, cũng mơ hồ cảm giác được cái gì, có lẽ kế tiếp sẽ có biến chuyển thật lớn.

Dù không biết gì cả, nhưng lão nhân Ninh Đức Phát cũng không sợ hãi. Bởi vì ông ta đã chán ghét sự khuất nhục và nhường nhịn lâu nay. Sự xuất hiện của Quân Tiêu Dao không chừng thật sự sẽ làm tất cả thay đổi.

Bầu không khí trong toàn bộ Hoang Tinh đều trở nên không giống bình thường.

Mà bên kia, Bá Tinh Thương gia lại có dị động sinh ra.

Khí tức trước đó mà Quân Tiêu Dao phóng ra làm rất nhiều cường đại Thương gia đều có cảnh giác.

Giờ phút này, trong Thương gia, một bóng dáng tràn ngập khí tức chí tôn cường đại lạnh lẽo nỉ non nói: “Hoang Cổ Thánh Điện, nhất tộc Thánh Thể xuống dốc rồi, chẳng lẽ còn có thể gây ra được sóng gió gì hay sao?”

“Trước đó để lại cho các ngươi một tàn mệnh là vì để binh sĩ của Thương gia ta biết được rốt cục nhất mạch Thánh Thể các ngươi hèn mọn đến mức nào.”

“Nhưng hiện tại không sao cả.”

Tiếng nói của chí tôn Thương gia vừa dứt thì đã trực tiếp thò tay ra.

Hư không trực tiếp bị xé rách, một bàn tay khổng lồ tràn ngập uy thế pháp tắc chí tôn cuồn cuộn trực tiếp phá vỡ tầng tầng lớp lớp không gian, đàn áp về hướng Hoang Tinh.

Một chưởng này không đến mức trực tiếp đánh tan toàn bộ Hoang Tinh, nhưng ít nhất có thể đập nát toàn bộ thôn Đại Hoang và cả Hoang Cổ Thánh Điện.

Mà đúng lúc này, sâu trong hư không vũ trụ, một bàn tay khổng lồ trải rộng phù văn pháp tắc khác đột nhiên đánh đến, trực tiếp chặn lại tay của chí tôn Thương gia.

“Hả? Chấp pháp giả?”

Chí tôn Thương gia nhăn mày lại, ánh mắt lão trực tiếp xuyên qua tầng tầng lớp lớp hư không. Thấy được người ra tay là chấp pháp giả cổ lộ tọa trấn trong cổ thành sao trời, Thác Bạt Chiến.

“Cường giả chí tôn không được tùy ý nhúng tay quấy nhiễu cổ lộ chi tranh.” Thần niệm của Thác Bạt Chiến phóng ra.

Sắc mặt chí tôn Thương gia hơi trầm xuống, thật ra lão cũng không ngờ chấp pháp giả cổ lộ sẽ ra tay can thiệp.

Trong nhất thời, Thương gia xôn xao, tạm thời bình ổn lại. Nhưng rất hiển nhiên, sự bình tĩnh này không được liên tục quá lâu.

Phía trên cổ thành, sâu trong hư không, Thác Bạt Chiến mặc hoàng kim giáp trên người, khoanh tay mà đứng, ánh mắt nhìn ra Hoang Tinh xa xa, trong mắt mang theo một tia tán thưởng.

“Không hổ là Thần Tử, thật sự được vị Thánh Thể kia tán thành.”

“Ta cũng rất tò mò, kế tiếp Thần Tử có thể đi đến bước nào?”

Tin tức Quân Tiêu Dao đi vào cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ không phải bí mật gì, rất nhanh đã truyền khắp ra ngoài. Còn có dao

động chí tôn truyền ra trong hư không vũ trụ trước đó cũng khiến một ít cường giả chú ý.

Rất nhiều người cũng để mắt tới sự xao động của Bá Tinh Thương gia.

Thiên kiêu cổ lộ ở cửa ải thứ bảy mươi đều biết, kế tiếp sợ là Bá Tinh và Hoang Tinh sẽ không bình tĩnh, còn có một ít người tò mò rốt cục vị Bá Thể vô địch kia có đến để đánh một trận với Thần Tử Quân gia hay không?

Vì những chuyện đó đã dẫn tới rất nhiều thiên kiêu đều bắt đầu chạy tới cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ.

Bọn họ đều đang chờ mong trận quyết đấu giữa Bá Thể và Thánh Thể. Trước kia, Thánh Thể và Bá Thể thắng bại là hai phần và tám phần.

Nếu có mười lần chiến đấu thì Thánh Thể chỉ có thể thắng đại khái hai lần, Bá Thể có thể thắng tám lần.

Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì trời giáng gông xiềng, hạn chế thực lực của Hoang Cổ Thánh Thể.

Vốn dĩ trong kỷ nguyên này, cuộc giao tranh giữa Thánh Thể và Bá Thể cũng không có bất ngờ gì lớn xảy ra mới đúng.

Nhưng Thánh Thể đời này lại xuất hiện một dị số.

Đó chính là Quân Tiêu Dao!

Thân là dị số vạn cổ, đến bây giờ Quân Tiêu Dao vẫn luôn duy trì kỳ lục trong cùng thế hệ.

Tốc độ tu luyện của hắn cũng rất nhanh, mang đến cho người ta cảm giác giống như không có gì hạn chế. Rất nhiều người cũng đang suy đoán, rốt cuộc Quân Tiêu Dao đã đánh vỡ được vài gông xiềng Thánh Thể.

“Ta cảm thấy ít nhất cũng được ba bốn gông xiềng.”

“Đâu chỉ như vậy, Thần Tử Quân gia tu luyện đến bây giờ chưa

từng gặp phải bình cảnh, ít nhất cũng đánh vỡ được năm gông xiềng mới đúng."

"Chậc chậc, cũng chỉ có Quân gia mới có thể cung cấp vô số tài nguyên từ nhỏ cho Thần Tử Quân gia, trợ giúp hắn đột phá."

Chương 892 - Thị nữ của Linh Diên

Chương 892: Thị nữ của Linh Diên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Rất nhiều người đều đang nghị luận.

Nhưng bọn họ đều hiểu lầm, cho rằng sở dĩ Quân Tiêu Dao có thể đánh vỡ gông xiềng là vì có Quân gia hỗ trợ.

Không ngờ từ lúc sinh ra, Quân Tiêu Dao đã là một Hoang Cổ Thánh Thể hoàn chỉnh.

Sau khi mọi chuyện càng ngày càng nóng lên, càng ngày càng nhiều thiên kiêu đều đi tới cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ, trong đó có không ít thiên kiêu cường đại danh chấn cổ lộ.

Có người nhìn thấy có một con thuyền ngọc qua lao qua hư không mà đến.

Trên đó có một thiếu nữ mỹ lệ tà váy bay bay đang đứng, thiếu nữ đó có gương mặt trái xoan, trong trẻo như ngọc, mái tóc đen được búi thành hai chùm, đôi mắt đẹp nhìn quanh, trong cực kỳ linh khí.

Điều khiến người ta kinh ngạc là tu vi của nàng, là Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ, cũng không yếu hơn thiên kiêu cấm kỵ.

“Thiếu nữ kia là ai, có thực lực như vậy mà hình như không có thanh danh quá lớn.” Có thiên kiêu kinh ngạc nói.

“Vậy mà cũng không biết, vị đó là một thị nữ bên cạnh Đế Nữ Linh Diên Oa Hoàng Tiên Thống, tên là Như Anh.” Một vài người biết chuyện lập tức nói.

“Cái gì, thiếu nữ này chỉ là một thị nữ?”

Rất nhiều thiên kiêu đều vô cùng kinh ngạc.

Thiếu nữ có tu vi đạt tới Thánh Nhân Cảnh hậu kỳ, có thể sánh ngang với thiên kiêu cấm kỵ, thế mà chỉ là một thị nữ.

Vậy rốt cục thực lực của Đế Nữ Oa Hoàng Tiên Thống đã mạnh đến mức nào?

“Không hổ là Tiên Đình vô thượng a, cường giả càng mạnh, mặc dù đã từng tan vỡ, nhưng hiện tại Cửu Đại Tiên Thống cũng vô cùng cường thịnh.” Rất nhiều người đều cảm thán.

Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình, mỗi một tiên thống còn mạnh hơn cả thế lực bất hủ bình thường. Trừ một số thể lực cổ xưa như Quân gia ra thì thật sự không có mấy ai dám tranh phong với Tiên Đình.

Thị nữ tên là Như Anh này đứng thẳng trên sàn tàu của thuyền ngọc. Tuy rằng thân phận của nàng chỉ là một thị nữ, nhưng lại là thị nữ bên cạnh Đế Nữ Linh Diên, thân phận còn cao hơn rất nhiều truyền nhân bất hủ, Thánh Tử Thánh Nữ.

“Cuộc tranh phong giữa Thánh Thể và Bá Thể thật khiến người ta tò mò.”

“Nhưng nói thật, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Đế Nữ đại nhân chú ý một nam tử như vậy, không biết biểu hiện của hắn có làm Đế Nữ đại nhân thất vọng hay không?” Như Anh cười khẽ và nói.

Nàng cũng biết Quân gia và Tiên Đình có quan hệ cạnh tranh. Thậm chí còn biết Đế Nữ Linh Diên là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng.

Nhưng đến bây giờ Linh Diên cũng không dung nhập Chứng Đạo Đế Ấn kia. Nàng ta cũng không muốn trở thành quân cờ của Thiên Đạo.

“Như Anh cũng muốn nhìn thử nam tử danh truyền cổ lộ, đánh cờ với trời rốt cục có phong tư tuyệt đại gì?”

Trong lòng Như Anh mang theo tò mò, buông xuống cổ thành của cửa ải thứ bảy mươi. Không chỉ Tiên Đình mà những thế lực khắp nơi cũng phái tới một ít thám tử.

Thậm chí bao gồm cả thế lực từng có xung đột với Quân Tiêu Dao, như Thần Tàm Cốc, Thánh Linh Đảo, Hoang Cổ Tần gia…v…v…

Trong hư không, một nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục kim sắc, uy áp bát phương buông xuống cổ thành.

“Đó là... một trong những Tám Môn Thánh Tử của Thánh Giáo, Thánh Huyền Nhất!” Một vài người trừng lớn đôi mắt.

Thánh Huyền Nhất xếp hạng thứ ba trong Tám Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo, chỉ đứng sau Thánh Thiên Nhất và Thánh Địa Nhất. Thực lực của hắn ta mạnh hơn rất nhiều so với đám người Thánh Vũ Nhất và Thánh Trụ Nhất trước đó.

“Quân Tiêu Dao, Tám Môn Thánh Tử Thánh Giáo ta có bốn người chết vì ngươi, ngươi thực sự có ba đầu sáu tay sao?”

Giọng nói của Thánh Huyền Nhất thật lạnh nhạt, cả người được bao phủ trong thần hoa, mang theo một loại uy thế thần thánh mà không thể mạo phạm.

Hắn tới cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ cũng vì muốn nhìn rốt cục Thần Tử Quân gia giết một nửa Thánh Tử trong Thánh Giáo mạnh đến mức nào.

Một rồi lại một thiên kiêu buông xuống cổ thành cửa ải thứ bảy mươi, khiến rất nhiều thiên kiêu đều nhìn đến chết lặng.

Mà lúc này lại có một bóng hình xinh đẹp tuyệt thế lao đến. Nàng ngồi xếp bằng trên một đài sen màu xanh lá, người mặc thanh y, mái tóc sợi nào cũng trong suốt, theo gió nhẹ nhàng bay lên.

Người này được bao phủ trong tiên huy đạo vận, trên khuôn mặt mông lung có đeo khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi đồng nhãn trong trẻo như nước, lóe sáng như kim cương.

Cả người nàng ta mang theo một loại khí chất siêu trần thoát tục, như thiên sơn tuyết liên không dính bụi trần, di thế độc lập.

Nếu Quân Tiêu Dao có ở đây thì nhất định có thể nhận ra nàng chính là Cơ Thanh Y.

Cơ Thanh Y cơ trí, tâm tư thâm trầm, thậm chí cả Quân Tiêu Dao cũng từng đánh giá, nói nàng ẩn giấu rất sâu, không chỉ đơn giản như mặt ngoài.

Mà giờ phút này, Cơ Thanh Y lại hiện thân, đi tới cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ.

“Khí chất thật siêu nhiên, là Thanh Y tiên tử của Nhân Tiên Giáo!”

Cơ Thanh Y cũng rất có nhân khí ở chung cực cổ lộ.

Cũng giống như Đế Nữ Linh Diên, những nữ tử Khương Thánh Y cũng là một trong những nhân vật cấp nữ thần trên cổ lộ.

Chẳng những nàng ta có dung mạo vô song, thực lực không tầm thường, còn có chỗ dựa là hai đại thế lực bất hủ Nhân Tiên Giáo và Cơ gia.

Đồng thời, nàng còn có liên hệ với truyền nhân cấm kỵ thần bí của Nhân Tiên Giáo, là phụ trợ giả của truyền nhân kia. Rất nhiều người đều khó chịu, cho rằng lấy thân phận địa vị của Cơ Thanh Y thì căn bản không cần đi phụ trợ truyền nhân của Nhân Tiên Giáo.

Cũng có người nói, truyền nhân của Nhân Tiên Giáo cực kỳ cường đại, tuyệt đối có thể đi đến cuối cổ lộ, trở thành một trong những lộng triều nhân của đại tranh chi thế này.

“Quân Tiêu Dao, nhiều năm không gặp, không biết hiện tại ngươi đã đi đến bước nào rồi, thật khiến Thanh Y tò mò.” Cơ Thanh Y lẩm bẩm nói.

Nàng được xem như người quen cũ của Quân Tiêu Dao ở Hoang Thiên Tiên Vực. Tuy rằng quan hệ không phải đặc biệt thân mật, nhưng tóm lại cũng quen biết.

“Truyền nhân nghịch thiên của giáo ta có thực lực đạt tới trình độ không thể tưởng tượng, thậm chí cũng sắp tu luyện tới cửu chi cực số tiên khí.”

“Nếu các ngươi gặp mặt thì không biết sẽ như thế nào?” Đồng nhãn của Cơ Thanh Y thật thâm thúy, rơi vào suy tư.

Chương 893 - Quân đội Thương gia xuất động

Chương 893: Quân đội Thương gia xuất động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Truyền nhân thần bí của Nhân Tiên Giáo có Nhân Tiên Thể, có thể nói là thể chất am hiểu tu luyện tiên khí nhất. Thậm chí hắn ta còn có khả năng đánh vỡ cửu chi cực hạn, tu luyện ra mười luồng tiên khí, đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đến lúc đó, Cơ Thanh Y không thể tưởng tượng được còn có người thế hệ trẻ nào có thể đối phó được hắn.

Sợ là cả Quân Tiêu Dao cũng không được.

Thị nữ của Đế Nữ Linh Diên, Thánh Tử của Thánh Giáo, Cơ Thanh Y, và người của các thế lực các nơi đều hội tụ ở cổ thành, chờ đợi chiến cuộc mở ra.

Mà ở một góc cổ thành, một nam tử trẻ tuổi bộ mặt bình thường, bình phàm tới cực điểm, trong miệng ngậm một cây cỏ đang tùy ý đi dạo.

Không có ai dừng mắt lại trên người hắn.

Mà một nam tử tầm thường không nổi bật gì này lại lẩm bẩm nói: "Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y thật đúng là một đôi, giết gần hết mười ba đạo tặc của ta."

"Hai tên Tham Lang và Phá Quân kia phái ta tới tìm hiểu tình hình của Quân Tiêu Dao, không phải là đẩy ta vào hố lửa hay sao?"

Nam tử gương mặt tầm thường kia lắc lắc đầu, thân thể chợt lóe đã biến mất khỏi nơi đó.

Thất Thập thành cổ lộ, phong vân hội tụ.

Thiên kiêu cấm kỵ và truyền nhân bất hủ ngày thường khó gặp,

hiện giờ lại là liên tục xuất hiện, khiến rất nhiều tu sĩ đều chết lặng.

Những thiên kiêu đỉnh cấp đó đưa mắt nhìn về phía Bá Tinh và Hoang Tinh, trong vẻ mặt mang theo sự tò mò. Bọn họ đang chờ đợi một trận chiến thật xuất sắc.

Thời gian đang trôi đi.

Trong nháy mắt, mấy tháng đã trôi qua.

Rất nhiều thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt hoang mang, không ngờ mấy tháng trôi qua rồi mà cục diện vẫn không có gì biến hóa.

“Sao lại thế này, vì sao Bá Tinh Thương gia không có chút động tĩnh nào cả?”

“Không biết, hay là có liên quan đến sự kiện mấy tháng sâu trong vũ trụ truyền ra dao động chí tôn?”

Một vài tu sĩ đang châu đầu ghé tai, suy đoán không ngừng.

Tất nhiên bọn họ không biết sở dĩ Thương gia chậm chạp không có động tĩnh là bởi vì trước đó chấp pháp giả Thác Bạt Chiến từng ngăn cản chí tôn Thương gia động thủ.

Điều này dẫn tới Thương gia tạm thời đè nén mấy tháng.

Nhưng mấy tháng sau, Thương gia cũng đã không chịu nổi. Bọn họ biết Quân Tiêu Dao tới, cũng biết Quân Tiêu Dao đã tiếp xúc với thôn Đại Hoang và vị Thánh Thể kia trong Hoang Cổ Thánh Điện.

Bọn họ không cho phép bất cứ biến số gì phát sinh.

Trong đại sảnh Thương gia, một nam tử tóc tím dáng người khoẻ mạnh, ánh mắt khiếp người, đồng tử như hai đại tinh màu tím đang chuyển động, cả người hắn ta tràn ngập một khí thế cuồng bá.

Hắn chính là thiên kiêu cấm kỵ của Thương gia, Thương Uyên, cũng là tùy tùng của Bá Thể kia.

“Chư vị trưởng lão, vì sao chúng ta không đi đến Hoang Tinh, trực tiếp tiêu diệt cả thôn Đại Hoang và Hoang Cổ Thánh Điện kia chứ?” Thương Uyên lạnh lùng nói, có chút khó hiểu.

Trong đại sảnh, có rất nhiều trưởng lão Thương gia có mặt.

Một người trong đó mở miệng nói: “Lão tổ từng ra tay, nhưng lại bị chấp pháp giả cổ lộ ngăn cản, sợ là chấp pháp giả kia có quan hệ gì đó với Thần Tử Quân gia.”

“Thì đã sao, một khi đã như vậy thì các cường giả lão tổ đỉnh cấp không cần ra tay, chúng ta làm là được, chẳng lẽ chấp pháp giả kia cũng ngăn cản hay sao?” Thương Uyên nói.

Các trưởng lão Thương gia ở đây cũng hơi dao động. Nếu lão tổ Thương gia không thể ra tay thì bọn họ làm là được rồi. Hẳn chấp pháp giả sẽ không tự hạ thân phận mà ngăn cản đám người Thương Uyên.

Kế tiếp, Thương gia bắt đầu hành động, triệu tập một đội ngũ lên đến vạn người.

Bọn họ đang chuẩn bị hoàn toàn huỷ diệt thôn Đại Hoang và Hoang Cổ Thánh Điện, trực tiếp nhổ cỏ tận gốc.

Trước đó Quân Tiêu Dao không tới, cho nên bọn họ có thể mặc kệ thôn Đại Hoang tồn tại, không có việc gì còn có thể đi nhục mạ một chút.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao đã xuất hiện, khiến tính chất trở nên khác biệt.

Lấy thân phận bối cảnh của Quân Tiêu Dao, muốn nâng đỡ Hoang Cổ Thánh Điện và thôn Đại Hoang thật sự không phải không có khả năng.

Đội quân vạn người của Thương gia tập kết, mênh mông cuồn cuộn.

Trừ đội quân vạn người này ra thì trên trăm con cháu trẻ tuổi của Thương gia mà đứng đầu là Thương Uyên cũng xuất phát theo đội quân.

Bọn họ xem chuyện này là một trận thí luyện và tàn sát, muốn trên tay mình lây dính máu tươi của nhất mạch thủ điện nhân.

cũng giống như Thương Thiên Bá Thể và Hoang Cổ Thánh Thể là túc địch của nhau, Thương gia và nhất mạch thủ điện nhân cũng là kẻ địch số mệnh.

Ngoài ra, còn có chư vị trưởng lão Thương gia thực lực nằm từ Thánh Nhân Vương đến Đại Thánh Cảnh.

Đương nhiên, trưởng lão mạnh hơn cũng không được phái ra, bởi vì sợ lại bị Thác Bạt Chiến cản lại.

Toàn bộ Bá Tinh lập tức gió nổi mây phun.

Mà ở phía Tinh Không Cổ Thành, rất nhiều thiên kiêu cũng cảm ứng được dao động này.

“Các ngươi xem, phía Bá Tinh có động tĩnh!”

“Trời ạ, kéo đến cả một chi quân!”

“Đó là thiên kiêu cấm kỵ Thương Uyên của Thương gia, nghe nói là tùy tùng của Bá Thể kia, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối.”

“Còn có một ít trưởng lão Thánh Nhân Vương và Đại Thánh Cảnh của Thương gia!”

“Là muốn đi đối phó với Thần Tử Quân gia sao, sao ta cảm thấy như muốn đi diệt tộc vậy?”

Toàn bộ cổ thành là một mảnh ồn ào náo động, rất nhiều thiên kiêu không kìm nén được, trực tiếp lao qua hư không, muốn đi đến Hoang Tinh để chứng kiến trận đại chiến này.

“Thú vị thật, đi xem thôi.” Thị nữ Như Anh của Đế Nữ Linh Diên chuyển động đôi mắt xinh đẹp, khống chế thuyền ngọc mà đi.

“Rốt cuộc muốn gặp lại ngươi, không biết ngươi còn giống như trước đây, có thể dễ dàng sáng tạo kỳ tích không có khả năng hay không...” Cơ Thanh Y nỉ non nói, ngồi xếp bằng trên thanh liên mà vượt qua hư không.

Còn có các thế lực như Thánh Huyền Nhất, Thất Sát Đạo, Thần Tàm Cốc, Thánh Linh Đảo, Hoang Cổ Tần gia… cũng có người xuất phát, đi đến Hoang Tinh.

Sâu trong hư không cổ thành, Thác Bạt Chiến ngồi xếp bằng trên một tinh thể nhìn thấy đội ngũ mênh mông cuồn cuộn lao ra từ Bá Tinh, đôi mày của ông ta hơi nhíu lại, sau đó lại giãn ra.

“Lấy năng lực của Thần Tử thì hẳn có thể ứng phó được, không được nữa thì ta lại tham gia.” Thác Bạt Chiến lẩm bẩm.

Chương 894 - Cuộc chiến diệt tộc

Chương 894: Cuộc chiến diệt tộc

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lúc đội ngũ của Thương gia kéo lũ lượt đến Hoang Tinh thì phía Hoang Tinh, trong Hoang Cổ Thánh Điện, Võ Hộ luôn ngồi xếp bằng trong chủ điện bỗng mở bừng hai mắt.

Ánh mắt ông ta lóe lên ánh điện, trong rất khiếp người.

“Rốt cuộc cũng tới sao, so với tưởng tượng của ta thì trễ hơn mấy tháng.” Võ Hộ đi ra khỏi cửa điện, ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

“Đại nhân...”

Chung quanh có gần ngàn bóng người chi chít đều là thôn dân dời đến từ thôn Đại Hoang.

“Đại thúc thúc, xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Huyên Huyên tiến lên, kéo kéo vạt áo Võ Hộ, ngây thơ hỏi.

“Không có gì, chờ lát nữa các ngươi đều tiến vào trong điện d8u.”

“Võ Hộ đại nhân, chẳng lẽ bọn chúng sắp tới?” Ninh Đức Phát như nghĩ tới cái gì, lập tức sầu lo mà nói.

“Không sao, ta sẽ không để các ngươi và Quân Tiêu Dao xảy ra chuyện gì.” Võ Hộ nhàn nhạt nói.

“Đại thúc thúc, ta muốn đi cùng ngài!” Ninh Trần như một con hổ nhỏ, siết chặt nắm tay mà kiên nghị nói.

Võ Hộ thấy thế thì xoa xoa đầu Ninh Trần.

“Chờ ngươi lớn lên rồi nói sau, hiện tại tuy các ngươi là mồi lửa, nhưng phải biết rằng...”

“Chút lửa le lói cũng có thể cháy lan ra đồng cỏ.”

Lời Võ Hộ nói cứ mang đến cho người ta cảm giác như đang dặn dò hậu sự. Cho dù là Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên cũng mơ hồ cảm thấy không thích hợp.

“Đại thúc thúc, ngài sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ?” Ninh Trần nói.

“Không có việc gì, nhất mạch Thánh Thể là sống lưng của cả trời đất, không ai có thể đè cong!”

Nhưng vào lúc này, trên không Hoang Tinh có tiếng gầm rú truyền ra, cứ như tiếng sấm rền vang, mênh mông cuồn cuộn!

Trên Hoang Tinh, rất nhiều thành trì người tu hành đều bị kinh động, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, họ nhìn thấy đội ngũ tựa như trường long đen nhánh kia, tất cả tu sĩ đều vô cùng kinh ngạc chấn động!

“Đó là... Đội ngũ của Thương gia!” Có người nhịn không được mà kinh hô.

“Sao lại thế này, sao Thương gia lại phái một quân đội tới Hoang Tinh?”

“Xem phương hướng bọn họ tiến đến thì hẳn là đi đến cấm địa thôn Đại Hoang kia!”

“Ta đã biết, trước đó hình như có lời đồn, nói là có một người tu hành đến từ bên ngoài Hoang Tinh, đánh chết một số người của Thương gia, chẳng lẽ là vì nguyên nhân này?”

Toàn bộ Hoang Tinh bắt đầu xôn xao, vô số âm thanh vang dội, họ kéo nhau đi đến thôn Đại Hoang và Hoang Cổ Thánh Điện muốn tìm tòi xem là chuyện gì.

Nói tóm lại, dù là tu sĩ bản xứ trong Hoang Tinh hay là thiên kiêu cổ lộ trong Tinh Không Cổ Thành, họ đều hội tụ đến, muốn chứng kiến đại chiến kế tiếp.

Trận đại chiến này đã được định sẵn là hết sức rung động lòng người, bi tráng thảm thiết!

Tinh kỳ bay phần phật, đằng đằng sát khí!

Đội ngũ có tới vạn người của Thương gia như một trường long đen nhánh, bay ngang qua vòm trời Hoang Tinh.

Trong đó còn có trên trăm vị thiên kiêu trẻ tuổi và cường giả Thánh Nhân Vương, Đại Thánh của Thương gia.

Sức mạnh này không tính là gì đối với thế lực bất hủ, nhưng đối với thôn Đại Hoang và Hoang Cổ Thánh Điện hiện đã suy sụp lụn bại thì hoàn toàn là một lực lượng mang tính hủy diệt.

Phía Hoang Cổ Thánh Điện, Võ Hộ ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nhìn quân đội vạn người mênh mông cuồn cuộn lao đến.

Trong đôi mắt vẩn đục của ông ta là một mảnh bình tĩnh thản nhiên, không có kiêng kị, không có sợ hãi.

Có lẽ trong từ điển của Hoang Cổ Thánh Thể không có chữ sợ này.

“Đó là người của Thương gia!”

Thôn dân của thôn Đại Hoang cũng chú ý tới quân đội mênh mông cuồn cuộn kéo đến trên vòm trời kia.

Chiến ý như lửa cháy lan ra đồng cỏ, sát ý xông thẳng lên trời cao!

“Đây là chuyện gì, Thương gia phải tiến hành đại quyết chiến sao?”

“Hắn thật sự muốn tiêu diệt thôn Đại Hoang chúng ta?”

Một vài thôn dân Đại Hoang siết chặt nắm tay, ánh mắt lộ ra sự tàn nhẫn như bị buộc vào đường cùng. Đã tới nước này rồi mà Thương gia vẫn không muốn buông tha chobọn họ!

“Các ngươi lui xuống phía sau ta đi!” Võ Hộ một tiếng quát.

Gần ngàn thôn dân không tự chủ được mà lui vào trong Hoang Cổ Thánh Điện.

Gió bắc gào thét, cát vàng mãnh liệt.

Võ Hộ đứng sừng sững lẻ loi một mình trước Hoang Cổ Thánh Điện. Dung mạo của ông ta rất bình thường, râu ria xồm xoàm, tóc đen hỗn độn, mặc một bộ quần áo màu xám cổ xưa cũ nát trên người.

Nhìn giống như một người khổ tu trung niên buồn bực thất bại trong hồng trần. Trên tay, trên chân ông ta đều đeo xiềng xích, xương tỳ bà bị xiềng xích xuyên thủng. Trên lưng còn có tấm bia đá túc địch Bá Thể ngày xưa đè lên để nhục nhã ông ta.

Có thể nói, nếu không phải đã biết thân phận của Võ Hộ thì căn bản không ai cho rằng ông ta là một vị Thánh Thể.

“Ta là sỉ nhục của nhất mạch Thánh Thể, hiện giờ, cứ để ta lan tỏa chút ánh sáng và hơi nóng cuối cùng đi...” Võ Hộ lẩm bẩm trong lòng.

Bên này, rốt cuộc đội ngũ Thương gia cũng đã đến, vạn người đứng sừng sững trên trời cao, như thiên binh thần tướng.

Trái lại là phía Hoang Cổ Thánh Điện chỉ một mình Võ Hộ đứng lẻ loi, như một tấm bia to lớn.

“Kẻ thua trận, Quân Tiêu Dao kia đang ở nơi nào?” Trong quân đội của Thương gia, một lão giả đứng ra lạnh nhạt nói.

Ông ta là ngũ trưởng lão của Thương gia, một cường giả Đại Thánh Cảnh, ông ta cũng không gọi tên Võ Hộ, mà xưng là kẻ thua trận.

Võ Hộ hờ hững không nói lời nào.

“Ha hả, chỉ là bại tướng dưới tay tiền bối Bá Thể, một tù nhân thôi mà cũng dám bày ra thái độ này?” Lục trưởng lão Thương gia cười lạnh và nói.

“Hôm nay, ta sẽ không nhường nụn gì nữa, lui, hoặc là... Chiến!” Võ Hộ lạnh nhạt nói.

Đã tới bước đường này thì không còn đường nào để hòa hoãn nữa. Trước đó Võ Hộ nhẫn nhục là vì thôn Đại Hoang, vì huynh muội Ninh Trần, muốn để lại một mồi lửa.

Nhưng hiện tại, có Quân Tiêu Dao ở đây, nhất mạch Thánh Thể sẽ không xuống dốc. Ông ta cũng không cần nhẫn nhục chịu đựng tiếp.

“Ngươi trở nên kiên cường rồi sao, không sợ chúng ta tàn sát những thôn dân Đại Hoang đó à?” Ngũ trưởng lão của Thương gia cười nhạo và nói.

“Kẻ thua trận, hiện tại ngươi tránh ra, để chúng ta tiến vào Hoang Cổ Thánh Điện điều tra thì Thương gia còn có thể tha mạng chó cho các ngươi.” Lục trưởng lão Thương gia tùy ý nói.

Chương 895 - Kẻ bước qua lằn ngang này phải chết

Chương 895: Kẻ bước qua lằn ngang này phải chết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong mắt Võ Hộ nở rộ tia lạnh lẽo, sát ý rét đến xương.

Ông ta vung một tay lên, một đường ngang xẹt qua trước Hoang Cổ Thánh Điện.

“Kẻ bước quan lằn ngang này, phải chết!”

Một chữ chết làm cả phong vân cũng chấn động, thiên địa phải biến sắc.

Sát ý như gió lạnh, đâm thẳng vào xương tủy!

“Lớn mật, chỉ là một kẻ thua trận mà cũng dám buông lời uy hiếp như thế, giết cho ta!” Ngũ trưởng lão của Thương gia cũng không hề do dự mà vung tay lên, quân đội vạn người của Thương gia cùng rống lên.

Âm thanh đó rung động cả trời đất!

Đại chiến bùng nổ.

Vô số những bóng người phóng về hướng một mình Võ Hộ, trong đội quân vạn người này, yếu nhất cũng là Thiên Thần Cảnh, Đạo Thần Cảnh, Chuẩn Thánh Cảnh cũng không phải không ít.

Nếu chỉ đánh đơn thì có lẽ không phải rất mạnh. Nhưng vạn người đều xông lên thì sức hủy diệt này đủ khả năng làm rung chuyển trời đất, cả Đại Thánh nhìn cũng phải tê dại da đầu.

Võ Hộ cũng ra tay, nhưng bởi vì trên người ông ta có xiềng xích nên phạm vi hoạt động chỉ ở chung quanh Hoang Cổ Thánh Điện.

Ông ta tung ra một quyền, khí huyết mênh mông cuồn cuộn hóa

thành trường long kim sắc mà lao ngang qua.

Phụt!

Máu tươi bắn tung tóe, có tiếng xương cốt rách nát vang lên.

Thân thể của trên trăm vị quân sĩ Thương gia trực tiếp nổ nát, hóa thành vụn máu.

Chiến lực như vậy khiến một ít người đứng xem phải nheo mắt.

“Đáng chết, Thánh Thể này thật là tà môn, trước kia đã lấy nhiều tinh huyết Thánh Thể như vậy mà hiện tại còn sinh long hoạt hổ đến thế.” Lục trưởng lão của Thương gia nói thầm một câu.

“Không sao cả, chỉ là một trận chiến đánh thú trong chuồng mà thôi, đừng quên, chúng ta còn mang thứ kia đến.” Ngũ trưởng lão của Thương gia không để bụng chút nào.

Theo ông ta thấy thì đây chỉ là một trận tàn sát khôi hài mà thôi.

Mà hiện tại cũng có vô số những tu sĩ đang đứng ở nơi xa vây xem.

Phóng mắt nhìn lại, hàng ngàn hàng vạn tu sĩ Hoang Tinh đều hội tụ đến, đang quan sát cuộc chiến này.

Còn có thiên kiêu cổ lộ đến từ Tinh Không Cổ Thành, như đám người Cơ Thanh Y, Thánh Huyền Nhất, Như Anh cũng đã đi tới nơi đây vây xem.

“Cũng là một vị Thánh Thể, nhưng sao lại cảm thấy thảm thương thế nhỉ?” Như Anh tập trung nhìn lại, có chút kinh ngạc.

Trong suy nghĩ của nàng ta, mặc dù nhất mạch Thánh Thể xuống dốc đến cỡ nào thì cũng không đến mức lưu lạc như thế mới đúng?

“Quân Tiêu Dao, ngươi đang ở nơi nào?” Cơ Thanh Y đảo mắt qua, cũng không nhìn thấy bóng dáng Quân Tiêu Dao.

Theo lý thuyết, họ đều là Hoang Cổ Thánh Thể, lấy tính cách của Quân Tiêu Dao thì hẳn sẽ không đứng nhìn không đoái hoài mới

đúng.

Đây cũng là điều khiến các thiên kiêu cổ lộ khác nghi hoặc.

“Sao Thần Tử Quân gia không ở đây, có hắn thì cục diện cũng không đến mức như thế.”

“Chẳng lẽ là sợ?”

“Chuyện này không có khả năng, mọi người đều biết khí phách của Thần Tử Quân gia, hắn còn không đến mức sợ một Thương gia.”

“Vậy sao hiện tại hắn không xuất hiện?”

“Có thể là có chuyện gì đó rồi.”

Rất nhiều thiên kiêu tu sĩ đều đang nghị luận.

Bên này, quân sĩ Thương gia cũng học ngoan. Võ Hộ chỉ có thể di động trong phạm vi Hoang Cổ Thánh Điện, mặc dù thi triển thủ đoạn thì phạm vi cũng sẽ không quá lớn.

Bọn họ chỉ cần đứng ở bên ngoài phóng thích chiêu thức thần thông, tiêu hao thực lực của ông ta là được.

Tuy rằng thủ đoạn này không sáng rọi mấy, nhưng lại rất thực dụng.

Theo thời gian chuyển dời, khí huyết tràn đầy trên người Võ Hộ cũng bắt đầu suy yếu.

Bản thân ông ta đã không con bao nhiêu khí huyết, hơn phân nửa tinh huyết Thánh Thể trong cơ thể đều bị Thương gia cướp lấy.

Hơn một nửa còn lại cũng vô tri vô giác mà dung nhập vào cơ thể Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên.

Có thể nói, hiện tại Võ Hộ đang ép khô mỗi một giọt tinh huyết Thánh Thể trong cơ thể, phát huy ra nhiệt lượng thừa của bản thân.

“Không cần thiết kéo dài, dùng chiêu kia đi.” Lục trưởng lão của

Thương gia nói.

Ngũ trưởng lão của Thương gia khẽ gật đầu, hắn lấy ra một phù thạch, sau đó rót pháp lực vào trong đó.

Chỉ thoáng chốc, tấm bia đá Võ Hộ vác sau lưng bỗng chấn động. Tám chữ 'Độc Bộ Hoàn Vũ, Bá Tuyệt Thiên Khung' trên đó phóng ra quang hoa chói mắt.

Một sức mạnh trấn áp và trọng lực khủng bố lập tức đè mạnh xuống.

Phụt!

Gần như trong nháy mắt, Võ Hộ đã hộc ra một ngụm máu tươi, quỳ nửa người xuống mặt đất.

"Võ Hộ đại nhân!" Trong thánh điện, Ninh Trần, tiểu Huyên Huyên, Ninh Đức Phát và các thôn dân Đại Hoang đều kinh hô lên tiếng.

"Giết!" Ngũ trưởng lão của Thương gia vung tay lên.

Cả đám trưởng lão Thương gia cấp bậc Đại Thánh, Thánh Nhân Vương đều ra tay.

Bọn họ muốn tuyệt sát Thánh Thể đáng thương đời cuối cùng này!

Hoang Cổ Thánh Thể cường đại là chuyện không thể nghi ngờ.

Võ Hộ thân là Thánh Chủ Cảnh, đánh vỡ năm gông xiềng thì tuyệt đối không yếu.

Nhưng ông ta vốn bị tấm bia đá và xiềng xích trấn áp. Những xiềng xích và tấm bia đá kia không giờ phút nào là không tiêu hao sức mạnh khí huyết của ông ta.

Thương gia cũng thường xuyên đoạt lấy tinh huyết Thánh Thể từ trong thân thể ông ta.

Còn số tinh huyết Thánh Thể còn lại thì Võ Hộ đã dung nhập vào cơ thể Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên.

Điều này dẫn tới thực lực của Võ Hộ đã hạ tới điểm thấp nhất.

Có tấm bia đá trấn áp, Hoang Cổ Thánh Thể và thực lực Thánh Chủ Cảnh của ông ta hoàn toàn không thể phát huy ra hết được.

Giờ phút này, ông ta lại bị Ngũ trưởng lão của Thương gia kích hoạt tấm bia đá trấn áp. Võ Hộ đột nhiên không kịp phòng ngừa, đã bị chấn đến hộc ra một ngụm máu tươi.

“Ngươi!” Trong con ngươi ánh vàng rực rỡ của Võ Hộ bắn ra tia chớp kim sắc.

Trong mắt ông ta dấy lên một tia chiến ý cuồng mãnh.

“Quỳ xuống cho ta!”

Ngũ trưởng lão của Thương gia thấy thế thì tiếp tục thúc giục phù thạch.

Lão muốn Võ Hộ hoàn toàn quỳ xuống mặt đất!

Giờ phút này, Võ Hộ nửa quỳ trên mặt đất, dùng hai tay chống đỡ. Đôi mắt kim sắc của ông ta nhiễm chút màu máu.

Trên lưng ông ta, tám chữ khắc trên tấm bia đá kia nở rộ ra thần hoa không gì sánh kịp. Đồng thời có một cảm giác bá đạo cuồng mãnh xuất hiện.

Tấm bia đá này được chế tạo từ Vạn Quân Huyền Thạch, nặng như Thái Sơn. Thánh nhân tầm thường bị đè lên cũng sẽ trực tiếp nát thành vụn máu.

Mà Võ Hộ lại vác tấm bia đá này rất lâu.

Đây là sự sỉ nhục của nhất mạch Bá Thể dành cho ông ta.

Chương 896 - Hoang Cổ Trảm Thiên Quyết

Chương 896: Hoang Cổ Trảm Thiên Quyết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hiện tại, Ngũ trưởng lão của Thương gia dùng phù thạch kích hoạt tấm bia đá, trọng lượng của bia lập tức gia tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Dùng Thánh Thể suy bại của Võ Hộ thì tất nhiên rất khó ngăn cản. Ông ta lại hộc ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong cơ thể thiếu thốn tới cực điểm.

Nhưng ông ta vẫn không quỳ xuống.

“Nhất mạch Thánh Thể đúng là cục đá hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng rắn.” Ngũ trưởng lão của Thương gia cười nhạo và nói.

“Xông lên hết cho ta, hôm nay chính là ngày cuối cùng của Thánh Thể!” Lục trưởng lão của Thương gia phất tay và nói.

Quân sĩ Thương gia lại ra tay.

Vô số thần thông được thi triển ra, hội tụ thành một mảnh pháp lực cuồn cuộn, trực tiếp tràn về hướng Võ Hộ và Hoang Cổ Thánh Điện.

“Tất cả đều nhắm vào ta đây này!”

Võ Hộ dang đôi tay ra, khí huyết nổ mạnh, hóa thành một mảnh quầng sáng màu đỏ vàng. Ông ta giống như một vách tường kiên cố, chặn hết thủy triều pháp lực, không để nó lan đến gần Hoang Cổ Thánh Điện và thôn dân Đại Hoang trong đó.

Phụt!

Võ Hộ bị đẩy lui, miệng phun ra máu tươi.

Giờ phút này, thân thể ông ta phủ kín vết rạn nhàn nhạt, nứt ra những vệt máu tươi. Máu chảy tràn ra, nhuộm đẫm Võ Hộ giống như một người làm bằng máu.

“Đại thúc thúc!”

Ninh Trần, tiểu Huyên Huyên đều kêu to, muốn lao ra, nhưng lại bị Ninh Đức Phát ngăn cản.

Giờ phút này, đôi mắt của lão nhân tóc trắng xoá ấy cũng hiện đầy tơ máu.

“Đừng đi, đại nhân không hy vọng các ngươi đi...” Tiếng nói Ninh Đức Phát đang run rẩy.

Hai người bọn họ là hy vọng mà Võ Hộ để lại, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

“Đám cẩu tạp chủng các ngươi!” Mắt Ninh Trần đỏ bừng, lộ ra vẻ mặt thù hận.xưa nay chưa từng có

Tiểu Huyên Huyên khóc thật thương tâm, nước mắt không ngừng rơi xuống, dù sao cô bé cũng chỉ mới bảy tám tuổi.

Những thôn dân Đại Hoang còn lại đều siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, máu tươi rơi xuống từng giọt.

Bên ngoài, người của Thương gia đang không ngừng ra tay, Võ Hộ như một con sư tử tuổi già, đang ra sức phản kháng. Người của Thương gia vẫn khó có thể đi tới một bước.

“Ngươi thật cứng đầu như vậy sao, nếu hiện tại thần phục thì còn có thể tha cho ngươi một mạng.” Ngũ trưởng lão của Thương gia lạnh nhạt nói.

Võ Hộ ngẩng đầu, dung nhan đầy vết máu kia lại hiện ra một nụ cười lạnh không chịu khuất phục.

“Mệnh ta cứng lắm, không học được khom lưng!”

Câu nói vừa dứt, Võ Hộ bỗng ngửa mặt lên trời thét dài.

Tinh huyết Thánh Thể cuối cùng trong thân thể ông ta bắt đầu thiêu đốt, khí huyết kim sắc xông thẳng lên trời cao, giống như một con đại long màu vàng!

Khí tức đó khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sởn tóc gáy.

“Đáng chết, trấn cho ta!” Ngũ trưởng lão của Thương gia tiếp tục thúc giục phù thạch.

Tấm bia đá kia phát ra quang hoa chói mắt xưa nay chưa từng có. Trong lúc mơ hồ, còn có một hư ảnh khí phách siêu tuyệt hiện lên, muốn trấn áp Võ Hộ.

Cả người Võ Hộ bắn toé máu tươi, ép hết tiềm năng cực hạn của bản thân, sức mạnh Thánh Thể không màng tất cả mà bùng nổ.

Trước đó vì Ninh Trần huynh muội, vì thôn Đại Hoang, ông ta phải nhẫn nhục, phải sống sót. Nhưng hiện tại, có Quân Tiêu Dao ở đây khiến ông ta rất yên tâm, không có nỗi lo về sau.

Cho nên giờ phút này, ông ta có thể không hề cố kỵ mà hoàn toàn phóng thích tiềm năng của chính mình.

“Hoang Cổ Trảm Thiên Quyết!”

Võ Hộ thét dài một tiếng, như lôi đình kinh thế, một tia thần quang kim sắc khủng bố như thiên đao chém ra.

Rắc!

Từng vết rạn hiện lên từ bia đá!

Những xiềng xích trói buộc ông ta cũng bắt đầu phát ra tiếng răng rắc không chịu nổi nữa.

Cuối cùng ầm ầm một tiếng vang lớn, tấm bia đá trên lưng Võ Hộ phủ kín vết rách chi chít, sau đó ầm ầm tan vỡ!

Tám chữ Độc Bộ Hoàn Vũ, Bá Tuyệt Thiên Khung cũng hóa thành bột mịn!

Xiềng xích trói buộc ông ta cũng đứt gãy!

Cảnh tượng này khiến tất cả người của Thương gia chấn động.

“Sao có thể!?”

Đám người Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão của Thương gia trừng lớn đôi mắt, có chút không thể tin nổi.

Đây chính là tấm bia đá do tổ tiên Bá Thể thiết lập nên, Võ Hộ lại có thể đánh vỡ.

“Không sao, hắn đã đè ép đến cực hạn, tới cuối sinh mệnh, cùng nhau xông lên!”

Ngũ trưởng lão của Thương gia quát chói tai một tiếng, lão không đứng xem nữa mà trực tiếp ra tay.

Thực lực của Đại Thánh Cảnh bùng nổ, thi triển ra thần thông mà trấn sát đến.

Hơn mười trưởng lão Thương gia còn lại cũng cùng ra tay, đám người trẻ tuổi Thương Uyên cùng ra tay.

Quân đội vạn người Thương gia cũng thi triển thần thông, hình thành dòng nước lũ pháp lực.

Vô số pháp lực thần thông che trời lấp đất, mãnh liệt thổi quét về hướng Võ Hộ đã cận kề cực hạn.

Có thể nói, Võ Hộ lúc này đã đạt tới cực hạn rất khó có thể chống chọi được. Nhưng trong mắt ông ta lại không có chút sợ hãi nào, chỉ là một mảnh bình tĩnh.

“Chiến huyết nhiễm hoàng sa, phong xuy ánh thiên xích, nhân sinh bất quá, nhất trường tư sát (1)...” Võ Hộ cười.

(1) Máu nhiễm đỏ cát vàng, gió thổi ánh tà dương, nhân sinh chỉ là một hồi chém giết.

Đây là nụ cười hiếm hoi bao năm qua của ông ta.

Nụ cười thực nhẹ nhàng.

Chết vì bảo hộ Quân Tiêu Dao, huynh muội Ninh Trần và thôn dân Đại Hoang.

Ông ta, không uổng kiếp này!

“Con mẹ nó, lão tử liều mạng với Thương gia!”

“Chính là, rớt đầu cũng chỉ là vết sẹo như cái bát, trăm năm luân hồi lại là một hảo hán!”

“Cùng nhau xông lên, nhất mạch thủ điện nhân chúng ta không có hèn nhát!”

Nhìn thấy tình trạng của Võ Hộ, những thôn dân Đại Hoang trốn trong thánh điện đều nhìn không được.

Bọn họ không thể chịu đựng được mình trốn tránh phía sau Võ Hộ giống như một tên hèn. Gần cả ngàn thôn dân Đại Hoang đều đỏ ngầu hai mắt lao tới, nhiệt huyết bị hoàn toàn kích phát!

Tuy rằng tu vi của bọn họ không cao, nhưng chiến ý lúc này cũng khiến cả thiên địa chấn động!

“Trần Nhi, tiểu Huyên Huyên, các ngươi ở lại chỗ này, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đi ra ngoài, các ngươi là mồi lửa và hy vọng...” Ninh Đức Phát trịnh trọng dặn dò hai người.

Ninh Trần ứa nước mắt mà lôi kéo tay tiểu Huyên Huyên.

Hắn biết, hiện tại không phải lúc hành động theo cảm tính.

“Bộ xương già này cũng sống lâu đủ rồi.” Trong đôi mắt già nua vẩn đục của Ninh Đức Phát hiện ra ánh sáng xưa nay chưa từng có.

Ông ta như thấy được sự huy hoàng ngày xưa của nhất mạch thủ điện nhân, họ đi theo Thánh Thể đời trước, đấu tranh với trời đất, không ai có thể ngăn cản bước chân của bọn họ!

Giờ khắc này, sống lưng khòm khòm của Ninh Đức Phát đột nhiên thẳng lên. Ông ta như về tới thời đại tráng niên, khí thôn tận trời!

Lão nhân Ninh Đức Phát cũng vọt vào chiến trường huyết máu!

Chương 897 - Tứ đại dị tượng đều xuất hiện

Chương 897: Tứ đại dị tượng đều xuất hiện

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Các ngươi...”

Nhìn thấy vô số những thôn dân Đại Hoang lao tới, cả người Võ Hộ đều ngây ra, trong đôi mắt vẩn đục có một ánh nước lóe lên.

Trượng phu có nước mắt không dễ rơi, chỉ vì chưa tới lúc thương tâm mà thôi!

“Võ Hộ đại nhân, có chúng ta ở đây, đừng ai nghĩ động vào ngài!”

“Không sai, nhất mạch thủ điện nhân chúng ta vốn tồn tại vì đi theo bảo hộ nhất mạch Thánh Thể!”

Những thôn dân Đại Hoang đó dũng cảm không sợ, trong khoảnh khắc sinh tử, họ tỏa ra quang hoa hào khí!

“Hừ, một đám kiến mà thôi, buồn cười đến cực điểm!” Đối mặt với những thôn dân Đại Hoang đó, trong mắt Ngũ trưởng lão của Thương gia hiện ra một tia khinh thường.

Quả thực là châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Lao tới cũng chỉ là chịu chết phí công mà thôi.

“Giết cho ta!” Lục trưởng lão của Thương gia phất tay và nói.

Trên trời dưới đất là một mảnh tiếng kêu.

Máu nhuộm đẫm cả trời xanh!

Giờ khắc này, cho dù là những tu sĩ vây xem, nhìn thấy hành động của Võ Hộ và thôn dân Đại Hoang thì cũng nhịn không được mà hơi rung động.

Trên mặt bọn họ vốn mang theo biểu cảm cười nhạo như đang xem diễn, nhưng giờ phút này lại trở nên có chút trịnh trọng và tôn kính.

Tuy rằng bọn họ cũng không có liên hệ gì với Võ Hộ và nhất mạch thủ điện nhân.

Nhưng dạng bảo hộ không sợ sinh tử này thật sự khiến người ta kính nể.

“Ta đã hiểu vì sao mặc dù nhất mạch Thánh Thể bị thiên địa giam cầm, nhưng vẫn chưa mất hết truyền thừa, có khi nhân định có thể thắng thiên.” Cơ Thanh Y mở miệng than nhẹ một tiếng.

“Hoang Cổ Thánh Điện đã từng có thời kỳ cường thịnh, cũng từng làm Tiên Đình ta kiêng kị, không ngờ hiện giờ lại rơi vào tình trạng như vậy.” Như Anh hơi lắc đầu.

Trong mắt những thiên kiêu cổ lộ, truyền nhân cấm kỵ đó thì thực lực của tuy thôn dân Đại Hoang nhỏ yếu đến mức có thể xem nhẹ, nhưng sự bảo hộ không sợ sinh tử này vẫn khiến người ta động dung.

Có điều loại tinh thần này khiến người ta cảm động thật, nhưng lại không thể thay đổi hiện trạng.

So sánh với quân đội Thương gia, thôn dân Đại Hoang quá yếu quá yếu.

Rất nhanh, đã có thôn dân Đại Hoang bị tàn sát.

“Chư vị, đây chính là cơ hội tốt để luyện tập, túc địch của Thương gia, nhất mạch thủ điện nhân, đã yếu ớt đến như thế!”

Thương Uyên phát ra tiếng cười to, nhảy vào chiến trường, bắt lấy một thôn dân Đại Hoang rồi dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để xé thành hai mảnh.

Mưa máu đầy trời!

“Giết!”

Trên trăm cao thủ thế hệ trẻ của Thương gia gia nhập chiến cuộc, cùng nhau tàn sát thôn dân Đại Hoang với những quân sĩ Thương gia đó.

Còn đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia thì trấn áp về hướng Võ Hộ.

“Đáng chết!”

Nhìn thấy những thôn dân Đại Hoang chết thảm, Võ Hộ thét dài một tiếng, hai mắt đỏ rực.

Nhưng ông ta đã bị buộc tới cực hạn, sắp đi đến cuối đường, Thánh Thể cũng bắt đầu hỏng mất, khí huyết thiếu thốn nghiêm trọng.

Lòng có dư mà lực không đủ.

“Kẻ thua trận, nhận mệnh đi, đây là kết cục của Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân.” Ngũ trưởng lão của Thương gia lạnh nhạt nói.

“Mệnh của nhất mạch Thánh Thể ta chính là không tin số mệnh, các ngươi, sẽ hối hận...” Võ Hộ điên cuồng cười to, máu tươi nhiễm đỏ mái tóc đen rối bù của ông ta.

Phụt!

Đúng lúc này, lão nhân Ninh Đức Phát bị gợn sóng pháp lực đẩy lui, miệng phun máu tươi.

Thương Uyên chuyển mắt nhìn qua, dừng lại trên người Ninh Đức Phát, trong mắt lóe lên một tia tàn khốc khát máu.

“Chắc ngươi chính là thôn trưởng của thôn Đại Hoang, đấu tranh không sợ hãi thú vị lắm đúng không, để ta tiễn ngươi lên đường đi.”

Khóe miệng Thương Uyên nhếch lên một nụ cười tàn bạo, giơ tay trấn áp về hướng Ninh Đức Phát, muốn nghiền ông ta ra thành vụn máu.

“Gia gia!” Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên phát ra tiếng kêu khàn khàn, thấy tình cảnh này thì tim như bị đao cắt.

Ninh Đức Phát lại rất bình tĩnh, ông ta không sợ hãi chút nào khi đối mặt với tử vong tiến đến. Đôi mắt vẩn đục quay về phía Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên, trong mắt mang theo từ ái vô hạn.

Bọn họ mới là hy vọng.

Thời gian cứ như đọng lại vào thời khắc này.

Cự chưởng pháp lực của Thương Uyên nghiền áp về hướng Ninh Đức Phát.

Thế công tuyệt sát của đám người Ngũ trưởng lão Thương gia cũng trấn sát Võ Hộ bị ép đến đường cùng.

Giờ khắc này, cho dù là những thiên kiêu vây xem cũng lắc lắc đầu.

Hôm nay, sợ là sẽ nhìn thấy một Thánh Thể ngã xuống.

Nhưng ngay vào thời khắc này, một giọng nói thăm thẳm bỗng vang lên: “Cấm Tiên Đệ Tứ Phong, cấm không gian...”

Tiếng nói vừa dứt thì không gian cứng lại như hổ phách.

Không...

Đây không phải là hình dung, mà là thật sự cứng lại!

“Không đúng, mau lui lại, đây là quy tắc phong cấm không gian đặc thù!”

Trong đám người đứng xem cuộc chiến bên ngoài, không ít thiên kiêu cấm kỵ cảm thấy sởn tóc gáy, hồn như muốn bay mất, vội vàng lui về phía sau!

“Loại thủ đoạn không gian này, chẳng lẽ là một vị chí tôn giá lâm?” Như Anh cũng biến sắc, vội vàng lui ra phía sau.

“Giọng nói này, là hắn...” Tia sáng trong mắt Cơ Thanh Y rối loạn,

nàng rất quen thuộc với giọng nói này.

Nhưng thủ đoạn này khiến nàng ta cũng chấn động!

Mặc dù là thánh nhân, cũng không có khả năng khống chế quy tắc không gian đến trình độ này!

“Sao... Sao lại thế này?”

Trên chiến trường, Thương Uyên trừng lớn đôi mắt, không thể tin nổi.

Hắn có thể suy nghĩ, nhưng thân thể lại bị đông lại trong không gian, không thể nhúc nhích. Cự chưởng pháp lực đã sắp nghiền áp về hướng Ninh Đức Phát, nhưng lại không thể giáng xuống!

“Đây là chuyện gì xảy ra!”

Trong những người của Thương gia, chỉ có các Đại Thánh Ngũ trưởng lão, cường giả Thánh Nhân Vương mới miễn cưỡng có thể di động.

Nhưng cũng chậm chạp giống như ốc sên, như di chuyển trong vũng bùn, làm lông tơ bọn họ dựng ngược, cảm giác có chút sởn tóc gáy.

Chẳng lẽ là vị chấp pháp giả kia tham gia vào?

Trong lúc vạn chúng chấn động thì trong Hoang Cổ Thánh Điện…

Oanh!

Vô số dao động cuồn cuộn truyền ra, các loại phù văn đại đạo hiện lên, pháp tắc đan chéo trên hư không!

Ngàn ánh thần hoa, vạn luồng hào quang!

Khí huyết màu đỏ vàng hùng hồn như núi lửa phun trào, bao phủ thiên địa trời cao!

Cùng lúc đó, các loại dị tượng khủng bố hiện lên.

Vạn hư ảnh thánh nhân hiện lên, cũng triều bái về hướng Hoang

Cổ Thánh Điện!

Chương 898 - Càn khôn chấn động, đại đế xuất quan?

Chương 898: Càn khôn chấn động, đại đế xuất quan?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một hư ảnh tiên vương vô cùng khủng bố, bay trên cao vạn trượng, đứng sừng sững phía trước thiên địa, giống như tiên vương bất hủ!

Khí hỗn độn vô tận tràn ngập, bao phủ thiên địa, từng thanh liên lộng lẫy hiện lên trong đó, lay động sinh tư, vảy xuống phù văn đạo tắc!

Một Âm Dương Sinh Tử Đồ thật lớn hiện lên trên trời cao, giống như biến vòm trời thành hai nửa trắng đen, trong đó lưu chuyển sức mạnh tạo hóa âm dương sinh tử vô tận!

Tứ đại dị tượng hiện lên, chấn động thiên địa, bá tuyệt hoàn vũ!

Cùng lúc đó, trên trời cao có lôi kiếp hỗn độn vô tận hiện lên, muốn giáng thẳng xuống.

Trong Thánh Điện tràn ngập thần quang vô tận, một bóng dáng chậm rãi bước ra.

Oanh!

Vòm trời đan chéo lôi kiếp giống như đã tìm được mục tiêu, hội tụ thành một lôi đình nộ long, muốn rít gào lao xuống!

“Cút!” Một tiếng quát lạnh truyền ra.

Tứ đại dị tượng cùng phóng thích quang hoa vô lượng, tràn ngập trong thiên địa, quả thực muốn chen chúc chật ních cả bầu trời!

Oanh!

Lôi kiếp cuồn cuộn kia lại trực tiếp bị rống lui, cuốn ngược lên trời

cao!

Cảnh tượng này khiến mọi người hoảng sợ thất thanh, da đầu đều nổ tung!

Một chữ cút khiến thiên phạt không dám giáng lên người!

Trên trời dưới đất, vạn ánh mắt đều đang nhìn lại.

Bóng dáng kia chậm rãi bước ra.

Mỗi một bước giống như đạp lên trái tim mọi người, khiến người ta không tự chủ được mà cảm thấy hít thở không thông.

Cả người hắn được bao phủ trong khí cơ mơ hồ, loáng thoáng có thể nhìn thấy đó là một bóng dáng mặc thần giáp, cầm chiến kích trong tay.

Bóng dáng kia như chiến thần viễn cổ giáng thế, như tiên vương bất hủ hiện chân thân!

Một khí tức đế đạo hiện lên, cường đại đến mức khiến hư không hỏng mất, trời sập đất lún!

Giờ khắc này, vạn chúng chấn động, vô cùng sợ hãi.

Khí tức đế đạo kia làm tất cả mọi người cảm giác được, trời như sắp bị đè sụp!

“Chẳng... Chẳng lẽ là, một vị đại đế xuất quan?”

Vô số người hoảng sợ thất thanh, trong lòng nhấc lên sóng gió động trời!

Bọn người Thương gia thì sợ muốn nát gan, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất, sắp bị dọa tè ra quần!

Thiên địa chấn động, khung trời xôn xao.

Quy tắc trong hư không bị đảo loạn, các loại phù văn khuếch tán, thần liên đứt gãy.

Bóng dáng kia bước ra từ quang hoa vô tận, cứ như chiến thần

viễn cổ đi đến nhân gian.

Bóng dáng đột ngột xuất hiện khiến rất nhiều người đều không tỉnh táo lại, cảm nhận được một loại run rẩy thâm nhập linh hồn!

Đặc biệt là khí tức đế đạo kia, cứ như đè sụp chư trời, khiến không gian sụp đổ, trải đầy khe nứt.

“Là vị đại đế viễn cổ nào xuất quan sao?” Một vài thiên kiêu kinh hãi đến mức thốt nên.

“Tại sao lại như vậy, nghe giọng thì đúng là hắn, nhưng hắn tuyệt đối không thể có được khí tức đế đạo...” Cơ Thanh Y cũng nhíu mày lại, không thể tin được.

Trong cảm nhận của nàng ta, mặc dù người nọ vô cùng nghịch thiên, cũng không có khả năng tu luyện ra khí tức đế đạo trong lúc này.

“Cái gì, đại đế, sao có thể, sao Hoang Cổ Thánh Điện lại có đại đế tồn tại?”

Đám người Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão của Thương gia hoảng sợ thất thanh, mặt không có chút máu, sợ tới mức hồn phách bay mất.

Nếu Hoang Cổ Thánh Điện thực sự có một vị đại đế, cũng không có khả năng lưu lạc đến bước đường bị bọn họ Thương gia khinh nhục.

Hơn nữa chủ yếu là Hoang Cổ Thánh Thể khó có thể chứng đạo thành đế. Tuy Hoang Cổ Thánh Thể đại thành đủ có thể sánh vai với đại đế, nhưng tự cổ chí kim, gần như không nghe nói có vị Hoang Cổ Thánh Thể nào có thể chứng đạo thành đế.

Một Hoang Cổ Thánh Thể cấp đại đế sẽ mạnh đến mức độ nào, quả thực khó có thể tưởng tượng!

Sợ là ý chí tiên vực cũng không thể khống chế được tồn tại cấm kỵ như vậy!

Nhưng giờ phút này, bóng dáng thon dài hiện ra trong thần quang

vô tận thật sự có được khí tức đế đạo.

So sánh với sự chấn động của mọi người, trong mắt Võ Hộ lại hiện ra một nét vui mừng từ đáy lòng.

Tất nhiên ông ta cũng biết bóng dáng trước mặt này không phải là đại đế.

Nhưng hắn lại mặc vào đế binh tổ truyền của Hoang Cổ Thánh Điện, Hoang Thần Giáp.

Hơn nữa Võ Hộ cũng tin tưởng, lấy thiên phú của hắn, tuyệt đối có thể chứng đạo thành đế. Một vị Hoang Cổ Thánh Thể đại đế, nghĩ thôi cũng đã khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

“Thỉnh đại đế thứ tội, chúng ta không biết đại đế tại đây!”

Đám người Ngũ trưởng lão, lục trưởng lão của Thương gia trực tiếp quỳ xuống, run rẩy mà xin tha. Không phải bọn họ không có năng lực phân biệt, mà bởi vì cảnh tượng bóng dáng này xuất quan quá dọa người.

Dị tượng Tứ Đại Thánh Thể hiện lên trên trời cao, thiên phạt không dám giáng lên người, còn có một tia đế uy khủng bố kia.

Đủ loại cảnh tượng này làm bọn họ không thể không kinh hồn khiếp đảm, cảm giác không có gì khác với đại đế xuất quan.

Trong lúc vạn chúng chấn động, một tiếng nói ôn nhuận lại vô cùng lạnh nhạt dửng dưng vang lên: “Hôm nay, trừ mạng của các ngươi ra thì không có gì có thể triệt tiêu tội của các ngươi!”

Câu nói vừa dứt, sát khí bốn phía, đôi đầy vòm trời!

Mà đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia nghe vậy thì lại hơi sửng sốt, giọng nói này nghe có vẻ... trẻ tuổi quá vậy?

Căn bản không giống như tiếng nói mà đại đế cổ xưa phát ra.

Bọn họ đưa mắt nhìn lại, quang hoa chậm rãi biến mất, một bóng dáng trẻ tuổi mặc thần giáp, cầm chiến kích trong tay, tuấn dật tuyệt luân hiện lên.

Rõ ràng là Quân Tiêu Dao!

“Là ngươi, Quân Tiêu Dao!” Sắc mặt đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia lập tức đanh lại, sau đó xấu hổ buồn bực đến cực điểm.

Bọn họ đường đường là cường giả Đại Thánh, lại quỳ xuống trước một người trẻ tuổi, quả thực là mất hết mặt già.

Thực rõ ràng, tia khí tức đế đạo kia là đến từ đế binh trên người Quân Tiêu Dao, truyền ra từ Hoang Thần Giáp.

Nhưng ngay sau đó, trong đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia có kẻ nhận ra không thích hợp.

“Không đúng, khí tức của ngươi, Đại Thánh Cảnh, sao có thể?!”

Cảm giác được một tia uy áp Đại Thánh mơ hồ tỏa ra trên người Quân Tiêu Dao, bọn người Ngũ trưởng lão của Thương gia trợn tròn mắt.

Không chỉ bọn họ, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

“Đại Thánh Cảnh, sao lại như vậy?” Đồng tử của Thương Uyên bị Cấm Tiên Đệ Tứ Phong làm cứng lại co rút mạnh, trái tim cũng đang run rẩy.

Quân Tiêu Dao là thế hệ trẻ tuổi, trước đó vẫn là Thánh Nhân Cảnh.

Hiện tại đã trực tiếp tới Đại Thánh Cảnh!

Chương 899 - Vai hề lại là bản thân ta

Chương 899: Vai hề lại là bản thân ta

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ta không nhìn lầm đó chứ, Đại Thánh Cảnh?” Thị nữ Như Anh của Đế Nữ Linh Diên, cũng trừng lớn đôi mắt, cái miệng nhỏ há ra, bị chấn động đến không nhẹ.

Phải biết rằng, vị Đế Nữ đại nhân mang Oa Hoàng Thánh Thể nhà nàng cũng có thiên tư tuyệt đại, sau khi có được Oa Hoàng Thiên Tâm Quyết do Thiên Nữ Diên giao cho nàng thì mới mơ hồ chạm đến ngạch cửa Đại Thánh Cảnh.

Mà trước đó Quân Tiêu Dao vẫn là Thánh Nhân Cảnh, hiện tại lại trực tiếp vượt qua Thánh Nhân Vương cảnh, tới Đại Thánh Cảnh.

Quả thực là không nói võ đức!

Không chỉ nàng mà Thánh Huyền Nhất cũng lộ ra ánh mắt chấn động, hô hấp trở nên hỗn loạn.

“Đại Thánh Cảnh, Quân công tử, ngươi thật sự cho Thanh Y một bất ngờ lớn ...” Cơ Thanh Y thở dài một tiếng.

Sáng tạo kỳ tích đối với Quân Tiêu Dao thật sự đơn giản như ăn cơm uống nước.

“Đại Thánh Cảnh, con mẹ nó, cũng may không ra tay, xem ra phải lên kế hoạch lần nữa...”

Thất Sát Đạo ẩn mình trong chỗ tối có gương mặt bình thường không nổi bật cũng hít hà một hơi, chấn động không thôi.

“Con mẹ nó, lại là Thần Tử Quân gia, tu vi của hắn đã đạt tới Đại Thánh Cảnh!”

“Rõ ràng là trẻ tuổi mà tu vi cảnh giới đã đuổi kịp cường giả thế hệ trước...” Rất nhiều thiên kiêu nhìn đến mức nghẹn họng nhìn

trân trối.

Rốt cuộc trước đó Quân Tiêu Dao chỉ là Thánh Nhân Cảnh, lúc này mới bế quan bao lâu mà đã đạt đến Đại Thánh Cảnh.

Mọi người ở ngoại giới đều chấn động với thực lực của Quân Tiêu Dao, nhưng lại không biết Quân Tiêu Dao đã mấy lần đè ép mình không được đột phá, nếu không thì hắn đã sớm đột phá đến Thánh Nhân Vương cảnh.

Lần này cũng coi như tích lũy đầy đủ, hơn nữa hắn còn luyện hóa một hồ tinh huyết Thánh Thể và Chân Long Bất Tử Dược.

Đột phá chỉ là chuyện thuận theo tự nhiên.

Chỉ là Quân Tiêu Dao cũng không ngờ, hắn lại kéo dài qua một đại cảnh giới Thánh Nhân Vương, trực tiếp đột phá tới Đại Thánh Cảnh.

Chỉ có thể nói tích lũy của hắn quá sâu, còn có năng lượng tiên thai trước đó chưa dùng đến cũng phụ trợ cho lần đột phá này.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên trời cao.

Nhìn Võ Hộ với đám người Ninh Đức Phát nhiễm máu, còn có những thôn dân Đại Hoang chết thảm kia, ánh mắt hắn thật lạnh lẽo.

Gần ngàn thôn dân Đại Hoang mà trong phút chốc đã bị tàn sát chỉ còn lại hơn ba trăm người.

Ba trăm người này là ba trăm dũng sĩ!

“Quân Tiêu Dao, có giỏi thì buông ra ta, không cần Bá Vương ra tay, ta và ngươi đánh một trận!” Thương Uyên hét lớn một tiếng.

Đến bây giờ hắn ta còn không thể động đậy, bị giam cầm trong Cấm Tiên Đệ Tứ Phong.

Trong khoảng thời gian Quân Tiêu Dao bế quan, không chỉ đột phá tới Đại Thánh Cảnh mà hắn còn lĩnh ngộ ra hai loại Thánh Thể dị tượng mới.

Hỗn Độn Chủng Thanh Liên!

Âm Dương Sinh Tử Đồ!

Cộng thêm Tiên Vương Lâm Cửu Thiên và với Vạn Thánh Triều Bái thì Quân Tiêu Dao đã thức tỉnh được tận bốn loại Thánh Thể dị tượng.

Ngoài ra, Quân Tiêu Dao đã tới Đại Thánh Cảnh nên còn có thể tung ra Cấm Tiên Đệ Tứ Phong, cấm không gian.

Có thể nói, thực lực của Quân Tiêu Dao đã được lột xác toàn diện. Hơn nữa hắn còn có được đế binh Hoang Thần Giáp và chuẩn đế binh Đại Hoang Kích.

Có thể nói là vô địch!

Đừng nói người cùng thế hệ, ngay cả cường giả Đại Thánh thế hệ trước cũng chỉ là heo chó đợi làm thịt trong mắt hắn mà thôi!

Cho nên, đối mặt với lời kêu gào của Thương Uyên, thậm chí Quân Tiêu Dao nhìn cũng chẳng buồn nhìn một cái.

Hắn chỉ bước chậm về hướng đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia.

Khi hắn cất bước, pháp lực Đại Thánh Cảnh dao động, thổi quét ra.

Thậm chí Những quân sĩ và thiên kiêu trẻ tuổi của Thương gia bị Cấm Tiên Đệ Tứ Phong giam cầm còn không thể giãy giụa thì đã trực tiếp im lìm mà hóa thành bột mịn.

Cho dù là thiên kiêu mạnh nhất Thương gia, tùy tùng Bá Vương của, Thương Uyên, cũng sụp đổ thành từng mảnh, hóa thành tro bụi.

Mà Quân Tiêu Dao thì sao, không buồn liếc nhìn hắn ta lấy một cái, càng không cố tình ra chiêu với hắn.

Chỉ là dư chấn khí tức thôi đã làm toàn thân hắn dập nát.

“Ha hả... Vai hề lại bản thân ta...” Thương Uyên cười thảm một tiếng, đã nhận ra hiện thực tàn khốc này.

Hắn chỉ là một vai hề nhảy nhót mà thôi, đừng nói làm đối thủ của Quân Tiêu Dao, ngay cả tư cách bị Quân Tiêu Dao nhìn thêm một cái cũng không có.

Nhưng cảnh tượng này lại làm các thiên kiêu vây xem còn lại như rơi vào động băng, hoảng sợ vạn phần!

Đường đường là thiên kiêu cấm kỵ, nhưng khi đứng trước mặt Quân Tiêu Dao, đừng nói là giao thủ, thậm chí còn không ngăn được cả dư chấn khí tức của hắn!

Hiện tại Quân Tiêu Dao mạnh tới mức độ nào?

Trước đó, tuy Quân Tiêu Dao mạnh thật, nhưng cũng chỉ là vô địch trong thế hệ trẻ mà thôi. Nhưng hiện tại, thậm chí khí tức của Quân Tiêu Dao còn khiến đám người Ngũ trưởng lão Thương gia đều cảm thấy run rẩy!

“Sao có thể, sao thế hệ trẻ có thể yêu nghiệt như vậy chứ?” Ngũ trưởng lão của Thương gia hoàn toàn không thể tin được.

So sánh với Quân Tiêu Dao, thiên kiêu cấm kỵ Thương Uyên của Thương gia bọn họ quả thực vô dụng không bằng rác rưởi.

“Thần Tử Quân gia, ngươi thật sự muốn kết oán với Thương gia sao, hiện tại nếu ngươi rời đi thì lão phu có thể không so đo ân oán trước đó.” Ngũ trưởng lão của Thương gia e dè, run giọng mà nói.

Trước đó ông ta chỉ hơi kiêng kị bối cảnh của Quân Tiêu Dao. Nhưng hiện tại, cả bản thân Quân Tiêu Dao cũng khiến ông ta e dè.

Quân Tiêu Dao hờ hững không nói gì, sắc mặt lạnh như băng sương.

Hắn mặc Hoang Thần Giáp màu vàng nhạt, tuy rằng lấy thực lực Đại Thánh Cảnh hiện tại thì Quân Tiêu Dao còn không thể phát huy ra uy lực chân chính của đế binh này, nhưng dùng để phòng ngự đã dư dả.

Cho dù thánh chủ giá lâm cũng không thể tạo thành thương tổn gì với hắn.

Trong tay hắn cầm Đại Hoang Kích bảy thước, tản ra một khí tức sát phạt mãnh liệt.

Đại Hoang Kích là chuẩn đế binh, còn là sát khí chuyên dùng để công phạt, giờ phút này đủ để phát huy ra uy năng cường đại khi nằm trong tay Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lười nhiều lời với bọn người Thương gia, hắn chém ra một kích, vạn trượng kích quang khuếch tán ra, mênh mông cuồn cuộn, tua nhỏ cả hư không!

Phụt!

Đó là âm thanh khi máu thịt bị cắt ra!

Chương 900 - Một cái kích tiêu diệt bát phương

Chương 900: Một cái kích tiêu diệt bát phương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao tùy ý vung kích lên, hư không trải rộng vết rạn, thậm chí một ít quân sĩ Thương gia không có thời gian phản ứng thì đã hoảng sợ phát hiện nửa người dưới của mình đã bị chia lìa!

Một kích của Quân Tiêu Dao diệt sát năm ngàn quân sĩ của Thương gia!

“A, ác ma, hắn là ác ma!”

“Chạy mau!”

Sĩ khí của Thương gia hoàn toàn tan rả, đánh cũng không cần đánh.

“Khi các ngươi chém giết thôn dân Đại Hoang, cũng có từng nghĩ tới mình sẽ có thời khắc tuyệt vọng như vậy không?” Giọng nói của Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, trong mắt không có chút thương hại nào.

Hắn vốn không phải người lương thiện gì, đặc biệt chỉ có ý muốn diệt sát Thương gia.

“Quân Tiêu Dao, đừng vội làm càn!” Lục trưởng lão của Thương gia thấy thế thì gầm lên giận dữ, thực lực Đại Thánh Cảnh bùng nổ, xông thẳng về hướng Quân Tiêu Dao.

Hư không trải rộng đạo văn, pháp lực Đại Thánh khuếch tán mãnh liệt, khiến thiên địa rung chuyển.

Khi một Đại Thánh tức giận, có thể đoán ra uy năng như thế nào, đánh nát cả tận trời, quả thực có thể hủy diệt một đại lục.

Kết quả, ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh lẽo hờ hững, hắn cầm

Đại Hoang Kích trong tay, ném mạnh ra một kích!

Vèo!

Đại Hoang Kích quang theo vô tận hoang dã tan biến chi ý, như là từ trong hồng hoang phách sát mà đến, trực tiếp đối với Lục trưởng lão của Thương gia xuyên thủng mà đi.

Lục trưởng lão của Thương gia song chưởng đánh ra, đạo văn đan chéo, tung ra đại thần thông.

Phụt một tiếng!

Đại Hoang Kích đánh tan biến tất cả thần thông, xóa sạch phù văn, chặt đứt đạo tắc, một kích đâm xuyên qua ngực Lục trưởng lão của Thương gia, kéo ông ta bay đi rồi đóng đinh lên đỉnh núi nơi xa.

Một kích xuyên thủng một vị cường giả Đại Thánh!

“Lão lục, đáng chết!” Ngũ trưởng lão của Thương gia vô cùng tức giận.

Những trưởng lão còn lại của Thương gia cũng hai mắt phun lửa. Hơn mười cường giả Đại Thánh, Thánh Nhân Vương liên thủ trấn áp về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lạnh nhạt nhìn qua, thân thể hắn chấn động, trong hư không có khí hỗn độn tràn ngập ra, từng đóa thanh liên lay động, nở rộ ra đạo tắc bất hủ.

Thánh Thể dị tượng, Hỗn Độn Chủng Thanh Liên trấn áp xuống!

Mỗi một luồng khí hỗn độn đều đủ để đè sụp hư không. Từng đóa thanh liên kia còn phóng thích ra đạo tắc vô tận, buông xuống trấn áp những trưởng lão Thương gia đó.

Thực lực của Quân Tiêu Dao là vô địch cùng cấp!

Cho nên hiện giờ trong mắt hắn, những Đại Thánh và Thánh Nhân Vương Thương gia đó cũng không khác gì heo chó!

Phụt!

Từng tên trưởng lão Thương gia phun máu, trong mắt lộ ra hoảng sợ.

Bọn họ căn bản không ngăn được Thánh Thể dị tượng.

“Âm Dương Sinh Tử Đồ!”

Quân Tiêu Dao tiếp tục tung ra một loại Thánh Thể dị tượng khác.

Trên trời cao, một sinh tử đạo đồ màu trắng đen khổng lồ từ từ xoay tròn, như một mảnh trời cao hắc bạch giáng thẳng xuống!

Hư không chung quanh bị đánh nát, làm xuất hiện những cái khe đen nhánh!

Trong Âm Dương Sinh Tử Đồ như có lục đạo chúng sinh luân chuyển, sinh tử âm dương chuyển hóa.

Các loại phù văn sinh tử và đạo tắc trật tự hiện lên quanh thân, như một cái dù thật lớn trấn áp xuống đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia.

“Bá huyết vô địch!” Đám người Ngũ trưởng lão lạnh giọng gào rống, hoàn toàn kích phát một tia huyết mạch Bá Thể trong cơ thể mình.

Các loại đại thần thông hiện lên, muốn phá vỡ dị tượng của Quân Tiêu Dao.

Mà Quân Tiêu Dao lại lộ ra vẻ mặt hờ hững đến cực điểm. Nếu hắn vẫn còn ở cảnh giới thánh nhân, hoặc là Thánh Nhân Vương thì nói không chừng thật sự sẽ bị bọn họ phá vỡ.

Nhưng vấn đề là tu vi hiện tại của Quân Tiêu Dao là Đại Thánh Cảnh.

Tuy rằng chỉ mới vào Đại Thánh Cảnh, nhưng lấy thiên phú và thực lực yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao thì thậm chí cả cường giả Đại Thánh Cảnh đại viên mãn cũng khó có thể đối phó hắn.

Huống chi đám người Ngũ trưởng lão Thương gia còn không phải là cường giả Đại Thánh Cảnh đại viên mãn, chỉ là cường giả Đại Thánh Cảnh trung kỳ.

Ầm ầm ầm!

Hỗn độn chìm nổi, thanh liên lay động!

Âm Dương Sinh Tử Đồ tự động quay rồi trấn sát xuống!

Cộng thêm sức mạnh không gian giam cầm của Cấm Tiên Đệ Tứ Phong, đám người Ngũ trưởng lão của Thương gia căn bản khó có thể chạy trốn được.

“Thần Tử Quân gia, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng như thế, còn có thể thương lượng!” Ngũ trưởng lão của Thương gia hoảng sợ la lên thất thanh.

Hắn thật sự không ngờ, những cường giả Đại Thánh thế hệ trước bọn họ lại không có chút khả năng phản kháng khi đối mặt với người thanh niên Quân Tiêu Dao này.

Phải biết rằng, hắn mới là Đại Thánh vừa mới đột phá!

Trong mắt Quân Tiêu Dao không có chút dao động nào, càng không vì lời nói của Ngũ trưởng lão mà có bất cứ thay đổi gì.

Đã làm sai thì phải bị phạt.

Mà sai lầm mà đám người Thương gia phạm phải cần bọn họ dùng mạng để trả lại!

Oanh!

Cuối cùng đi kèm với một tiếng nổ vang kịch liệt, hai Thánh Thể dị tượng hoàn toàn trấn áp xuống, đập cho mặt đất nứt ra một cái hố sâu, những cái khe vạn trượng lan tràn!

Chúng trưởng lão Thương gia bị hoàn toàn tiêu diệt, không có một tia sinh cơ, cả nguyên thần cũng không thể chạy trốn.

Tĩnh mịch!

Trong thiên địa là sự yên tĩnh như cái chết.

Những thiên kiêu tu sĩ vây xem đều nuốt ực một ngụm nước bọt.

Trước đó bọn họ còn cho rằng, lấy thực lực mới vào Đại Thánh Cảnh của Quân Tiêu Dao thì có thể chống lại chúng trưởng lão Thương gia đã là không tồi.

Lại không ngờ, Quân Tiêu Dao trấn sát Đại Thánh Thương gia giống như đồ cẩu!

Đám quân sĩ Thương gia còn lại thấy thế thì sợ tới mức hồn phi phách tán, chạy cũng không kịp chạy.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt mà tịnh chỉ làm kiếm, chỉ về hướng hư không.

Chỉ thoáng chốc, muôn vàn Lục Tiên Kiếm khí dâng lên, cắt qua hư không. Năm ngàn quân sĩ Thương gia còn lại căn bản không thể phản kháng, thân thể cả đám tua nhỏ, nguyên thần nổ nát.

Không bao lâu sau, trong từng tiếng kêu thảm thiết, tất cả bọn chúng ngã xuống.

Thiên địa khôi phục bình tĩnh, ồn ào náo động đã bị bình định.

Cách thời gian Quân Tiêu Dao xuất quan, cũng chỉ ngắn ngủn mười lăm phút mà thôi.

Quân đội Thương gia mênh mông cuồn cuộn kéo đến đã bị diệt sạch.

Không...

Còn lại một người.

Chương 901 - Lấy sức của một người, nâng đỡ nhất mạch Thánh Thể

Chương 901: Lấy sức của một người, nâng đỡ nhất mạch Thánh Thể

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao dạo bước trên hư không, chậm rãi đi đến trước người Lục trưởng lão của Thương gia.

Lục trưởng lão bị Đại Hoang Kích đóng đinh trên đỉnh núi, còn kéo dài hơi tàn một hơi.

Nhìn Quân Tiêu Dao đi đến, ông ta như muốn hóa điên, đồng tử lộ ra sự hoảng sợ xưa nay chưa từng có, đạo tâm hỏng mất.

“Đừng, đừng... Đừng tới đây!” Lục trưởng lão của Thương gia kêu to, hoàn toàn không có sự kiêu ngạo khi đến trước đó.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt không nói gì, bàn tay đặt lên Đại Hoang Kích.

Sau đó tùy ý chấn động.

Oanh!

Cả đỉnh núi tan vỡ thành hai mảnh!

Lục trưởng lão của Thương gia cũng nổ nát thành vụn máu, nguyên thần bị mai một!

Một mình Quân Tiêu Dao đã đủ để giữ quan ải, diệt sát vạn người của Thương gia!

Thần Tử mặc giáp, vạn người huyết đồ!

Thiên hạ tĩnh mịch, mưa máu tung bay!

Dưới bối cảnh một mảnh trời cao nhiễm máu, tuấn nhan của Quân

Tiêu Dao lạnh như băng, tóc dài bay bay, mặc Hoang Thần Giáp trên người, Đại Hoang Kích trong tay chỉ xéo trên mặt đất.

Giờ phút này, hắn đã không còn khí chất bạch y phiêu phiêu như trích tiên của ngày xưa. Ngược lại như một chiến thần khí phách vô biên trẻ tuổi, như kiếp họa hóa thân, lấy sức mạnh sát phạt dọn sạch thế gian, làm chấn động càn khôn!

Trên trời dưới đất, vô số ánh mắt đều hội tụ lại trên người hắn.

Cơ Thanh Y, Như Anh, Thánh Huyền Nhất, họ đều là những thiên kiêu danh chấn cổ lộ, hào quang vô tận, nhưng giờ phút này lại trở nên vô cùng bình phàm, mất hết ánh sáng trước mặt Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao là tồn tại đáng kính sợ làm bọn họ cần chiêm ngưỡng!

Mà các thôn dân Đại Hoang Ninh Đức Phát lại vô cùng kích động, nước mắt chảy dài.

Đã bao nhiêu năm rồi!

Bọn họ bị Thương gia áp bách đã bao nhiêu năm!

Hôm nay, Quân Tiêu Dao đã vuốt dịu nổi giận bất bình trong lòng bọn họ!

Giờ khắc này, trong mắt hơn ba trăm thôn dân Đại Hoang đều là kính ngưỡng và sùng bái cuồng nhiệt.

Giống như Quân Tiêu Dao chính là thần linh đáng giá cúng bái duy nhất trong lòng bọn họ!

“Chúng ta vĩnh viễn đi theo đại nhân, đến chết không phai!” Ninh Đức Phát giống như một con sư tử già đang gào rống, quỳ xuống trước Quân Tiêu Dao.

Hơn ba trăm thôn dân may mắn còn tồn tại cũng quỳ xuống.

“Nhất mạch Thánh Thể có ngươi thì quả thật là may mắn...” Võ Hộ cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt

nhiễm máu hiện ra một ý cười giải thoát.

“Một ngày nào đó, ta cũng muốn trở thành người lợi hại giống như đại ca ca!” Trong mắt Ninh Trần đều là tôn sùng.

“Đây là... Đại anh hùng trong chuyện xưa mà gia gia kể đó sao?” Tiểu Huyên Huyên nhìn đến ngây người, trong đôi mắt tràn đầy khát khao và sùng bái.

Bóng dáng đứng sừng sững trên trời cao, bỗ nghễ thiên hạ được khắc sâu vào trái tim bé nhỏ của cô bé, vĩnh viễn không thể hủy diệt.

Mà giờ phút này, Quân Tiêu Dao đứng trên trời cao, sự lãnh lẽo trên mặt vẫn không giảm.

Hắn hoàn toàn làm lơ vô số ánh mắt kính sợ chung quanh.

Trước mắt, trong lòng Quân Tiêu Dao chỉ có một chuyện phải làm, chính là diệt Bá Tinh Thương gia.

Nhưng trước lúc đó, hắn còn phải làm một chuyện.

“Hôm nay, bản Thần Tử tuyên bố, Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân đã quật khởi ở tiên vực lần nữa, không ai có thể cản trở!”

Giọng nói của Quân Tiêu Dao vang vọng mênh mông, truyền khắp trời xanh. Trong lòng mọi người đều cả kinh, vô cùng chấn động.

Chẳng lẽ Quân Tiêu Dao muốn lấy sức của một người để nâng dậy nhất mạch Thánh Thể suy nhược lần nữa sao?

Nhưng...

Nhìn Thánh Thể Võ Hộ cuối cùng đã tới thời khắc cuối của sinh mệnh và ba trăm thôn dân Đại Hoang kia, mọi người thật sự không thể tưởng tượng, làm sao Hoang Cổ Thánh Điện có thể quật khởi lần nữa.

Quân Tiêu Dao mạnh đến mấy cũng chỉ là một người mà thôi, sao có thể nâng đỡ toàn bộ nhất mạch Thánh Thể?

So với những người vây xem cảm thấy nghi ngờ thì trong mắt các thôn dân Đại Hoang Ninh Đức Phát chỉ có cảm kích sâu sắc.

Nhưng bọn họ cũng tự mình hiểu lấy, biết chỉ dựa vào sức mạnh của họ thì không thể trọng chấn Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân được.

Võ Hộ cũng cười nói: “Có những lời này của ngươi thì ta an tâm rồi, kế tiếp có thể an tâm giao hết mọi chuyện cho ngươi.”

Võ Hộ cảm giác được ngọn lửa sinh mệnh của mình bắt đầu tắt dần. Nhưng ông ta không oán không hối hận, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

“Võ Hộ tiền bối, ngươi không thể từ nhiệm, ngươi còn phải tận mắt nhìn thấy nhất mạch Bá Thể thảm bại.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

“Có thể kiên trì đến bây giờ, ta đã thấy đủ, cũng biết cực hạn của mình ở nơi nào.” Võ Hộ lắc lắc đầu, rất thoải mái trước sinh tử.

“Nếu Quân Tiêu Dao này có được truyền thừa của các đời tổ tiên Hoang Cổ Thánh Điện thì nhất định cũng phải ra một phần sức lực vì Hoang Cổ Thánh Điện.”

Quân Tiêu Dao giơ tay, đánh vào ngực mình, sau đó, từng giọt đỏ tươi như mã não hiện lên, đó là phiếm tinh huyết Thánh Thể tỏa ánh vàng.

Số lượng chi chít, không phải chỉ một giọt hai giọt, mà là mấy trăm giọt tinh huyết Thánh Thể trực tiếp bị Quân Tiêu Dao rèn luyện ra.

“Quân Tiêu Dao, không thể!” Võ Hộ chấn động, mở miệng ngăn cản.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao là hy vọng của nhất mạch Thánh Thể, tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào!

“Đại nhân, ngài làm vậy là...” Các thôn dân Đại Hoang Ninh Đức Phát cũng ngạc nhiên.

Cả những thiên kiêu vây xem cũng cứng họng, trợn mắt há hốc mồm, đứng nhìn sững sờ, tinh huyết Thánh Thể trân quý đến cỡ nào, một giọt cũng đủ để bán ra giá trên trời.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao lại tùy tiện tung ra mấy trăm giọt tinh huyết Thánh Thể!

Chính yếu chính là, tinh huyết Thánh Thể cực kỳ quan trọng với Hoang Cổ Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao làm vậy, chẳng lẽ sẽ không tổn hại bản thân hắn sao?

Mọi người nhìn về phía khuôn mặt Quân Tiêu Dao, kinh ngạc phát hiện sắc mặt Quân Tiêu Dao lại bình tĩnh như thường, không có chút tái nhợt hoặc suy yếu nào.

“Ban những tinh huyết đó cho các ngươi, thù của mình thì do chính mình tự tay báo mà thống khoái nhất.” Quân Tiêu Dao nói.

“Nhưng ngươi...” Võ Hộ muốn nói lại thôi.

“Không cần lo lắng cho ta, chẳng lẽ Võ Hộ tiền bối đã quên hồ tinh huyết Thánh Thể kia sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Chương 902 - Hy vọng tự mình báo thù

Chương 902: Hy vọng tự mình báo thù

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tất nhiên hắn sẽ không làm chuyện tổn thương bản thân.

Lần trước tổn thương chính mình là vì cứu Khương Thánh Y. Hơn nữa nói thật, tuy rằng Quân Tiêu Dao tôn kính Võ Hộ và những thôn dân Đại Hoang đó, nhưng hiển nhiên bọn họ không thể so sánh với Khương Thánh Y.

Muốn Quân Tiêu Dao ép khô bản thân để trợ giúp bọn họ cũng không hiện thực.

Nhưng trước đó Quân Tiêu Dao đã luyện hóa một hồ tinh huyết Thánh Thể. Lúc này tinh huyết Thánh Thể trong thân thể hắn đã hùng hồn đến sắp tràn ra.

Chủ yếu chính là, Quân Tiêu Dao hấp thu những tinh huyết Thánh Thể đó, cuối cùng cùng chuyển biến thành tinh huyết Thánh Thể của chính hắn. Mà Quân Tiêu Dao là một Thánh Thể đánh vỡ mười lớp gông xiềng.

Tinh huyết Thánh Thể của hắn có khác nhau về bản chất so với tinh huyết của những Thánh Thể tổ tiên kia.

Trong ba trăm thôn dân Đại Hoang, mỗi người đều có được một giọt tinh huyết Thánh Thể của Quân Tiêu Dao.

Lão nhân Ninh Đức Phát có được năm giọt, Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên mỗi người được mười giọt.

Còn Võ Hộ, Quân Tiêu Dao chia cho ông ta chừng năm mươi giọt tinh huyết Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao không muốn Võ Hộ ngã xuống, nếu một vị Hoang Cổ Thánh Thể cấp thánh chủ ngã xuống thì không khỏi quá đáng tiếc.

“Chờ các ngươi luyện hóa xong thì chúng ta sẽ đánh đến Bá Tinh Thương gia, có thù báo thù, có oan báo oan!” Quân Tiêu Dao nói.

“Đại nhân nói không sai, sự khuất nhục của nhất mạch thủ điện nhân chúng ta phải do chính chúng ta rửa sạch!”

“Đi theo đại nhân, đạp phá Bá Tinh, diệt trừ Thương gia!”

Ba trăm thôn dân Đại Hoang, không, giờ phút này phải gọi là ba trăm thủ điện nhân, trong mắt bọn họ đều dấy lên lửa giận báo thù.

Thậm chí giờ phút này, một số lão nhân như Ninh Đức Phát cũng nhiệt huyết sôi trào, một tia huyết mạch Thánh Thể im ắng trong cơ thể như đã bị kích hoạt.

Bọn họ bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện, chuẩn bị luyện hóa tinh huyết Thánh Thể được Quân Tiêu Dao ban cho.

“Còn hữu hiệu không?” Võ Hộ cũng ngồi xếp bằng xuống.

Nói thật, lấy trạng thái dầu hết đèn tắt hiện tại của ông ta, cho dù luyện hóa tinh huyết Thánh Thể, phỏng chừng cũng không còn khả năng xoay chuyển trời đất.

Giống như một con suối nguồn đã khô cạn, mặc dù có nước bên ngoài rót vào, cũng trị ngọn không trị gốc, cuối cùng vẫn sẽ khô cạn.

“Tiền bối không thử thì làm sao biết được?” Khóe miệng Quân Tiêu Dao hiện ra chút ý cười.

Nói không chừng tinh huyết Thánh Thể đã đánh vỡ mười gông xiềng sẽ mang đến kỳ tích thì sao?

Võ Hộ hơi gật đầu, nếu Quân Tiêu Dao đã giúp như vậy thì ông ta cũng ngại tự sa ngã.

Võ Hộ ngồi xếp bằng trên mặt đất, giống như một lão hổ bảo hộ quê nhà, cả người đều là vết thương. Ông ta trực tiếp dung nhập một giọt tinh huyết Thánh Thể vào trong cơ thể.

Ngay lập tức, trong mắt Võ Hộ hiện lên một tia kinh dị.

Bởi vì ông ta cảm nhận được, giọt tinh huyết kia vô cùng thuần túy, cứ như đồng nguyên với dạng máu Thánh Thể đại thành cổ đại. So sánh với giọt tinh huyết, Võ Hộ lập tức cảm thấy tinh huyết của mình quá vẩn đục, không thuần túy.

Càng làm tâm thần Võ Hộ run lên chính là, ông ta phát hiện sau khi mình luyện hóa tinh huyết này thì gông xiềng Thánh Thể đã thật lâu chưa từng buông lỏng lại rung động một chút.

“Chuyện này...”

Dù là tính cách và tâm cảnh của Võ Hộ, giờ phút này trong lòng cũng bùng lên sóng gió ngập trời!

Ông ta thật sự không ngờ, tinh huyết Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng lại nghịch thiên như thế, thậm chí có khả năng trợ giúp ông ta đánh vỡ luôn gông xiềng!

“Tiền bối, có được không?” Trong lòng Quân Tiêu Dao sớm đã có đoán trước, lập tức cười khẽ và nói.

Võ Hộ khẽ gật đầu, không cần nhiều lời ngàn ân vạn tạ, tất cả đều đang không cần nói gì. Hiện tại điều duy nhất ông ta phải làm chính là hoàn toàn luyện hóa năm mươi giọt tinh huyết Thánh Thể này.

Chẳng những Võ Hộ có hy vọng sống, mà còn có khả năng lột xác!

Có được chỗ tốt không chỉ một mình Võ Hộ, sau khi ba trăm thủ điện nhân còn lại dung nhập tinh huyết Thánh Thể vào cơ thể thì cũng lộ ra vẻ mặt chấn động.

Bọn họ cảm giác được, huyết mạch Thánh Thể luôn im lặng trong cơ thể mình đã hoàn toàn được kích hoạt.

Cho dù là các lão nhân như Ninh Đức Phát cũng như thế, cảm giác được huyết mạch đang dâng lên.

Còn Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên, huyết mạch Thánh Thể trong cơ thể bọn họ vốn đã nhiều hơn so với các thủ điện nhân khác, giờ

phút này còn có được nhiều chỗ tốt hơn nữa.

“Ta cũng có thể biến thành cường giả giống đại ca ca!” Đôi mắt Ninh Trần tỏa ánh sáng, rất là hưng phấn.

“Đây đều là đại ca ca ban cho chúng ta.” Tiểu Huyên Huyên cảm kích nói.

Có thể nói, có tinh huyết Thánh Thể của Quân Tiêu Dao, cho dù là Võ Hộ hay các thủ điện nhân, thực lực cảnh giới cũng có được tiến bộ bay vọt.

Không đến mười ngày nửa tháng, bọn họ sẽ rực rỡ hẳn lên!

Nhìn thấy mọi người hưng phấn tu luyện trước mắt, Quân Tiêu Dao cũng âm thầm gật đầu. Nếu bọn họ nguyện ý gia nhập Quân Đế Đình, vậy họ tuyệt đối sẽ trở thành mũi mâu sắc bén nhất trong Quân Đế Đình.

Ba trăm thủ điện nhân, nhân số không phải rất nhiều, nhưng người nào cũng có mang một tia huyết mạch Thánh Thể, còn có một giọt tinh huyết Thánh Thể mà Quân Tiêu Dao ban cho.

Ngày sau bọn họ sẽ có tiềm lực vô song.

Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên thì càng không phải nói nhiều, khi bọn họ trưởng thành, nhất định sẽ trở thành người thống lĩnh thủ điện nhân, thậm chí sẽ không yếu hơn Hoang Cổ Thánh Thể chân chính bao nhiêu.

Còn Võ Hộ, nếu có thể gia nhập Quân Đế Đình thì tuyệt đối sẽ trở thành một trong những trụ cột của Quân Đế Đình.

Võ Hộ và các thủ điện nhân đều chìm vào tu luyện. Quân Tiêu Dao thu hồi Hoang Thần Giáp và Đại Hoang Kích, lại biến trở về bộ dáng bạch y phiêu phiêu, im lặng như trích tiên, tuấn tú xuất trần.

Mọi người xung quanh nhìn Quân Tiêu Dao cao lớn đứng sừng sững, hoàn toàn không thể liên hệ hắn với Ma Vương vừa rồi còn lạnh nhạt tàn sát vạn người.

Quân Tiêu Dao của giờ phút này như bày ra thần tính, mà vừa rồi

lại ma tính.

“Thần và ma, Quân công tử, rốt cuộc ai mới là ngươi thật sự, hay là có hết cả hai?” Trên mặ Cơ Thanh Y có phủ lụa mỏng, đôi đồng nhãn thu thủy lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Nàng cho rằng mình đã tưởng đủ thâm sâu, xem đủ thông thấu. Nhưng Quân Tiêu Dao lại như một làn sương mù, khiến nàng hoàn toàn không thể nắm lấy. Nhịn không được tò mò, muốn tìm kiếm, kết quả lại hãm sâu từng chút một.

Chương 903 - Tinh huyết Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng

Chương 903: Tinh huyết Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Như Anh thấy cảnh tượng này cũng không nhịn được mà cảm thán: "Trước đó ta cho rằng, trên đời này không có nam tử nào có thể xứng đôi với Đế Nữ đại nhân nhà ta."

"Mặc dù là Cổ Đế Tử cũng không được."

"Nhưng hiện tại, nhìn thấy Thần Tử Quân gia trong lời đồn, ta lại cảm thấy, hắn và Đế Nữ đại nhân thực xứng đôi."

Cả Như Anh cũng không thể tin nổi mình lại xuất hiện suy nghĩ này.

Có thể là vì trong lòng nàng, Đế Nữ Linh Diên là nữ tử tuyệt thế cao cao tại thượng, đương đại vô song.

Nàng ta quá cao ngạo, cũng quá tôn quý. Mọi nam tử đứng bên cạnh nàng đều là một loại khinh nhờn.

Mà hiện tại, Như Anh thấy được một nam tử kỳ diệu có thân phận, địa vị, thực lực, dung mạo, khí chất, hoàn toàn không thua gì Linh Diên.

Thậm chí cảm thấy hai người quả thực như duyên trời tác hợp.

"Ai, đáng tiếc, Tiên Đình và Quân gia đã được định sẵn khó có quan hệ hòa thuận." Như Anh đáy lòng thở dài.

Càng đừng nói, Linh Diên còn là một trong những Nghịch Quân Thất Hoàng. Chẳng lẽ tương lai sẽ trình diễn ra kịch bản tương ái tương sát?

Như Anh rất nhiều chuyện mà nghĩ đến.

Còn Thánh Huyền Nhất của Cổ Lan Thánh Giáo là thở dài một tiếng. Hắn cảm thấy đạo tâm của mình có chút không ổn. Không có cách nào, ở trước mặt Quân Tiêu Dao, không có bất cứ một thiên kiêu nào có thể duy trì tư thái, đều cảm thấy mình hèn mọn như một hạt bụi

“Đám người Thánh Vũ Nhất chết không oan, sợ là bọn Thánh Thiên Nhất cũng không chống lại được hắn.” Thánh Huyền Nhất thầm nghĩ trong lòng.

Thiên kiêu đều có sự kiêu ngạo của chính mình, khi chưa thật sự giao thủ thì sẽ không thừa nhận mình yếu hơn người khác.

Mà hiện tại, lần đầu tiên Thánh Huyền Nhất cảm thấy sợ hãi, cả can đảm ra tay tỷ thí cũng không có.

Còn Thất Sát Đạo, căn bản không có suy nghĩ thò đầu ra, hắn ta vẫn ẩn mình trong đám người.

Quân Tiêu Dao khoanh tay đứng trong hư không, hắn phải đợi bọn người Võ Hộ tu luyện xong thì mới đi đến Bá Tinh Thương gia.

“Công tử, ngài quá lợi hại luôn!”

Thái Âm Ngọc Thố Tiểu Ngọc nhảy nhót tiến lên, trong đôi mắt to đỏ rực lập loè sùng bái nồng đậm.

Quân Tiêu Dao cười mà không nói.

Lúc này, một bóng hình xinh đẹp mặc thanh y độ không mà đến, rơi xuống chỗ Quân Tiêu Dao.

Mọi người thấy cảnh tượng như vậy đều lộ ra một tia dị sắc.

“Là Thanh Y tiên tử, nàng lại chủ động đi đến nói chuyện với Thần Tử Quân gia.”

“Bọn họ đều là thiên kiêu của Hoang Thiên Tiên Vực, nghe nói trước đó có quen biết.”

“Nhưng hiện tại, Thanh Y tiên tử là phụ trợ giả của vị truyền nhân Nhân Tiên Giáo thần bí kia, tiếp cận Thần Tử Quân gia như vậy có

không tốt lắm không?”

“Thì đã sao, đổi lại ta là Thanh Y tiên tử, nhìn thấy nam tử ưu tú như Thần Tử Quân gia, cũng sẽ không nhịn được tiến lên lôi kéo quan hệ.” Một ít nữ tu sĩ trợn trắng mắt mà nói.

Có đôi khi, nữ nhân cũng là loài động vật rất hiện thực, sẽ ỷ lại và sùng bái người càng mạnh.

“Quân công tử, đã lâu không gặp, không ngờ khi chạm mặt lần nữa đã thấy được tư thế oai hùng của ngươi.” Cơ Thanh Y nhấp môi cười, thanh nhã động lòng người.

“Đã lâu không gặp.” Quân Tiêu Dao nói.

Nhận thấy giọng điệu lạnh nhạt của Quân Tiêu Dao, Cơ Thanh Y khẽ nhướng mày và nói: “Chẳng lẽ Quân công tử trách trước đó Thanh Y không có ra tay tương trợ?”

Quân Tiêu Dao lắc đầu cười nói: “Cũng không đến mức, giúp là tình cảm, không giúp là bổn phận.”

Quân Tiêu Dao không có thói quen bắt cóc đạo đức, trước đó Cơ Thanh Y không ra tay tương trợ, hắn cũng không chút nào ngại.

Đây vốn là ân oán giữa Thương gia và nhất mạch thủ điện nhân, không liên quan đến người ngoài.

“Sao cảm thấy hồi lâu không thấy, thái độ của Quân công tử có chút xa cách, là Thanh Y làm gì khiến Quân công tử chán ghét sao?” Cơ Thanh Y lộ ra một chút u oán nhàn nhạt.

“Cũng không phải, chỉ là bản Thần Tử có một nghi vấn.” Quân Tiêu Dao cười cười.

“Hả?” Đồng nhãn của Cơ Thanh Y xoay chuyển.

“Ngươi... Là địch hay là bạn?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao sắc bén như kiếm, nhìn thẳng vào Cơ Thanh Y.

Ánh mắt của Cơ Thanh Y và Quân Tiêu Dao đối diện nhau. Người không biết còn tưởng rằng là tình nhân xa cách lâu ngày gặp lại

đang nhìn chăm chú vào nhau.

Cơ Thanh Y dừng lại một chút, sau đó lộ ra một nụ cười nhạt và nói: “Lời này của Quân công tử thật khiến Thanh Y có chút thương tâm.”

Giọng nói của Cơ Thanh Y mềm mại, dù là ai nghe xong cũng sẽ mang lòng thương xót.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không có ý xem thường Cơ Thanh Y chút nào.

Trước đó ở Hoang Thiên Tiên Vực, Cơ Thanh Y đã cực kỳ kín tiếng. Khi đó Quân Tiêu Dao cũng đã cho rằng, nữ tử thanh nhã như hoa sen này rất thông minh, lòng dạ thâm trầm, không thể khinh thường.

Nếu đối đãi với nàng ta như nữ tử tầm thường thì sẽ gặp thiệt thòi lớn.

“Trước đó, tùy tùng Yến Thanh Ảnh của ta diệt sát tùy tùng của truyền nhân Nhân Tiên Giáo, mà ngươi lại là phụ trợ giả của truyền nhân thần bí kia.”

“Ngươi nói xem ta có nên hỏi ngươi những lời này hay không?” Quân Tiêu Dao thong dong mà nói.

Hắn không xem thường Cơ Thanh Y, cũng không có nghĩa là hắn kiêng kị Cơ Thanh Y.

Hiện tại Quân Tiêu Dao đã đột phá đến Đại Thánh Cảnh, thật ra cũng không cần để ý âm mưu tính kế gì. Hắn chỉ cần dùng thực lực đẩy ngang tất cả là được.

Nếu truyền nhân của Nhân Tiên Giáo kia muốn chơi âm mưu quỷ kế gì thì trực tiếp giết hắn là được.

“Ta là phụ trợ giả của vị truyền nhân kia thật, nhưng cũng không có nghĩa là ta không thể làm bằng hữu với Quân công tử.” Cơ Thanh Y nói.

“Bằng hữu?” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia dị quang.

“Hoặc là...” Tiếng nói của Cơ Thanh Y khựng lại, đảo mắt rồi nói: “Quân công tử có bản lĩnh có thể thuyết phục Thanh Y, kéo Thanh Y đến phe của ngươi.”

Cơ Thanh Y nói xong thì lộ ra một nụ cười xinh đẹp thanh nhã. Làm người ta không phân rõ, lời nói của nàng là thuyết phục, hay là ngủ phục.

“Ngươi có thể chuyển lời với truyền nhân kia, hắn không chủ động trêu chọc ta thì ta cũng lười truy cứu hắn, nhưng nếu hắn không thức thời...” Quân Tiêu Dao dừng lại, sau đó nói tiếp: “Vậy Nhân Tiên Giáo có thể bắt đầu bồi dưỡng truyền nhân tiếp theo.”

Dùng giọng điệu bình thản nhất để nói ra lời ghê gớm nhất. Có thể nói, phóng mắt nhìn toàn bộ cổ lộ chung cực, không có mấy người có thể dùng thái độ này để đối đãi với truyền nhân của Nhân Tiên Giáo.

Chương 904 - Thác Bạt Chiến lấy việc công làm việc tư

Chương 904: Thác Bạt Chiến lấy việc công làm việc tư

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cơ Thanh Y cũng kinh ngạc, sau đó hơi gật đầu và nói: “Ta sẽ chuyển lời.”

“Đúng rồi, ngày nào cũng đeo khăn che mặt, là sợ ai nhìn ngươi sao?” Quân Tiêu Dao thuận miệng hỏi.

Cơ Thanh Y nghe vậy thì bỗng nâng bàn tay ngọc nhỏ dài lên, tháo khăn che mặt xuống.

Trong phút chốc, dung tư tuyệt đẹp lộ ra khiến cả Quân Tiêu Dao nhìn quen thần nữ tiên phi cũng kinh ngạc trong chớp mắt.

“Thiên thu vô tuyệt sắc, vui mắt là giai nhân.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn không có bất cứ si mê gì, chỉ đơn thuần mà cảm thán.

Cơ Thanh Y chớp chớp mắt, tuy không biết Quân Tiêu Dao có phải thiệt tình hay không, nhưng có thể được người ưu tú như hắn tán thưởng thì cũng cảm thấy có một tia vui sướng.

“Quân công tử cũng dùng lời ngon tiếng ngọt như vậy, làm Khương Thánh Y đến chết không phai vì ngươi sao?”

“Bản Thần Tử là hạng người như vậy sao?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Cơ Thanh Y mím môi cười khẽ, nói: “Dung nhan của Thanh Y chỉ cho một mình Quân công tử xem qua, cho dù là truyền nhân của giáo ta cũng chưa từng gặp.”

Tuy nàng ta là phụ trợ giả của truyền nhân kia, nhưng quan hệ cũng không thân mật mấy. Đương nhiên, truyền nhân của Nhân Tiên Giáo lại hy vọng có thể kết làm đạo lữ với nàng, nhưng Cơ

Thanh Y cự tuyệt.

“Ý của ngươi là, đây là vinh hạnh của ta?”

“Đó là tất nhiên.”

Kế tiếp, bầu không khí đã trở nên hòa hợp.

Cho dù trong lòng Cơ Thanh Y ấp ủ tính toán gì, nhưng ít nhất nàng không muốn đắc tội Quân Tiêu Dao. Thế thì Quân Tiêu Dao cũng lười tìm tòi nghiên cứu cái gì.

Võ Hộ và thủ điện nhân đang yên lặng tu luyện, nhưng đám người vây xem chung quanh cũng không thối lui.

Bọn họ biết, càng trò hay xuất sắc còn ở phía sau. Vạn người Thương gia ngã xuống tại đây, Bá Tinh Thương gia nhất định sẽ không bỏ qua.

Mà Quân Tiêu Dao cũng sẽ đi đến Bá Tinh, dẫn dắt Hoang Cổ Thánh Điện và nhất mạch thủ điện nhân báo thù.

Còn lúc sau, nếu Bá Vương kia nhận được tin tức thì có tới đây đánh một trận với Quân Tiêu Dao hay không?

Tất cả những chuyện đó đều khiến người ta chờ mong.

Mà cùng lúc đó, Bá Tinh Thương gia cũng đã sớm biết được tin tức này.

Khi nghe nói vạn người của Thương gia ngã xuống trong tay một mình Quân Tiêu Dao, tất cả cao tầng Thương gia đều không tin, cho rằng là tin tức giả.

Nhưng sau khi tin này được chứng thực, vẻ mặt cả đám đều cực kỳ xuất sắc.

Quân đội vốn là đi diệt tộc, kết quả lại chôn bản thân xuống đất. Nếu không xử lý chuyện này cho tốt thì Thương gia nhất định sẽ trở thành một trò cười trên cổ lộ.

Hơn nữa cả danh dự của nhất mạch Bá Thể cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Một lão tổ chí tôn của Thương gia lập tức ngồi không yên, dùng đôi tay xé rách hư không, bay thẳng đến Hoang Tinh, muốn đòi lại công đạo.

Không nói đến chuyện giết Quân Tiêu Dao, nhưng ít nhất cũng phải xử lý chuyện này cho sạch sẽ.

Huống chi, Thương gia đã nhận được tin tức, đám người Võ Hộ vẫn chưa chết, mà còn đang tiến hành tu luyện và lột xác nào đó.

Tất nhiên Thương gia không có khả năng cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Nhưng ngay khi lão tổ chí tôn Thương gia muốn buông xuống Hoang Tinh thì một người mặc hoàng kim giáp, tràn ngập khí tức chí tôn lại chắn trước người lão.

Nhìn thấy người này, khóe mắt lão tổ Thương gia hơi kéo lên, không mặn không nhạt mà nói: “Thì ra là chấp pháp giả.”

Người hiện thân chính là chấp pháp giả Thác Bạt Chiến.

“Thương Nhai lão tổ, ngươi đang muốn đi đâu?” Thác Bạt Chiến thản nhiên hỏi.

“Vạn người Thương gia ngã xuống, chẳng lẽ việc này còn chưa đủ lớn sao?” Thương Nhai lão tổ lạnh nhạt nói.

“Trước đó đã nói qua, không được phá hư quy tắc của cổ lộ, khi Thương gia các ngươi phái trưởng lão Đại Thánh Cảnh ra tay, ta đã mở một mắt nhắm một mắt rồi.”

“Hiện tại cả chí tôn lão tổ là ngươi cũng tự mình ra tay, không khỏi có chút quá đáng.” Thác Bạt Chiến lãnh đạm nói.

Da mặt Thương Nhai lão tổ hơi run rẩy. Nói thật, cả lão cũng cảm thấy mất mặt.

Một đám trưởng lão Đại Thánh Cảnh Thương gia lại bị thiên kiêu thế hệ trẻ tiêu diệt như đánh tôn tử vậy.

Thật sự chẳng còn mặt mũi nào cả.

“Trở về đi.” Thác Bạt Chiến nói.

“Lão phu không tìm Quân Tiêu Dao, đi tìm Thánh Thể của Hoang Cổ Thánh Điện cũng không được?” Tất nhiên Thương Nhai lão tổ không có khả năng dễ dàng thối lui.

“Dù thế nào thì đến lúc đó Thần Tử Quân gia cũng sẽ cuốn vào trong đó, các ngươi vẫn phạm quy.” Thác Bạt Chiến không chịu thoái lui.

“Ngươi đang lấy việc công làm việc tư!” Thương Nhai lão tổ tức giận đến da mặt phát run.

Ai cũng đã già đến thành tinh, sao lại nhìn không ra, mặt ngoài Thác Bạt Chiến nói là tuân thủ quy tắc cổ lộ, nhưng kỳ thật là đang thiên vị bảo vệ Thần Tử Quân gia kia.

Miệng đầy công nghĩa quy củ, thật ra chỉ muốn lấy lòng Thần Tử Quân gia, ôm lấy cái đùi Quân gia mà thôi.

Sắc mặt Thác Bạt Chiến đột nhiên trở nên lạnh lùng, lấy ra một lệnh bài kim sắc rồi nói: “Thương Nhai lão tổ, ngươi còn dám lên tiếng bôi nhọ chấp pháp giả, đừng trách ta kêu các chấp pháp giả khác cùng tới trấn áp ngươi!”

Thương Nhai lão tổ tức giận đến đau gan, sau khi trở thành chí tôn, đã thật lâu lão không bị làm cho tức giận như vậy.

“Tốt, tốt, nghe nói Quân Tiêu Dao kia sẽ đến Bá Tinh, tới Thương gia đòi lại công đạo, lão phu cũng muốn nhìn hắn đòi như thế nào!”

Thương Nhai lão tổ phất ống tay áo một cái, xoay người rời đi, bất lực trở về.

Nhìn thấy Thương Nhai lão tổ rời đi, sắc mặt Thác Bạt Chiến dịu lại, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Ông ta tin tưởng, với độ thông minh của Quân Tiêu Dao thì nhất định sẽ hiểu ông ta đã ngầm làm bao nhiêu chuyện.

“Trước đó ta làm như vậy chỉ đơn thuần vì có thể tạo mối quan hệ

với Quân gia, muốn trở thành môn nhân của Quân gia."

"Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy thiên phú của Thần Tử, cho dù chỉ vì kết thân với Thần Tử thì cũng đáng để làm như vậy." Thác Bạt Chiến cười khẽ và nói.

Ông ta tin tưởng ánh mắt và lựa chọn của mình sẽ không sai. Quân Tiêu Dao sẽ còn mang đến cho người ta chấn động càng lớn.

Hoang Tinh, mọi người vây xem vẫn chưa tan đi, mà đang chờ đợi trò hay kế tiếp.

Nhưng cũng có người nghi hoặc, sao Bá Tinh Thương gia không có chút động tĩnh nào kia chứ?

Theo lý thuyết, vạn người Thương gia ngã xuống tại đây, thậm chí cả trưởng lão Đại Thánh Cảnh cũng đã chết vài vị, Thương gia không có khả năng thờ ơ.

Chương 905 - Ba trăm thủ điện nhân lột xác

Chương 905: Ba trăm thủ điện nhân lột xác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng bọn họ cũng không nhìn thấy bất cứ người nào trong Thương gia tiếp tục tiến đến.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia quang, khóe miệng mang theo một nụ cười như có như không.

“Thác Bạt Chiến cũng thật tận chức tận trách.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Quân Tiêu Dao cũng không keo kiệt ban ân cho loại người thức thời này, đến lúc đó có thể nạp ông ta vào Quân gia, trở thành tồn tại như khách khanh (1).

(1) Khách khanh là thần tử được vua hết sức coi trọng thường thì mời về nuôi không

“Xem ra sau lưng Quân công tử còn có cao nhân tương trợ.” Cơ Thanh Y đứng bên cạnh cười khẽ và nói.

“Không có gì, chỉ là một chấp pháp giả có quan hệ với tổ tiên Quân gia ta thôi.” Quân Tiêu Dao nói.

Mấy ngày này, Cơ Thanh Y cũng không rời đi, mà ở lại đàm pháp luận đạo với Quân Tiêu Dao.

Làm Cơ Thanh Y vô cùng kinh ngạc chính là, lý giải của Quân Tiêu Dao đối với tu hành đã đạt tới trình độ cực kỳ khắc sâu.

Nàng cũng từng luận đạo với vị truyền nhân thần bí kia của Nhân Tiên Giáo, tầm nhìn của hắn ta đã rất cao, lý giải đối với tu hành đã sánh ngang với rất nhiều cường giả chí tôn.

Nhưng lý giải của Quân Tiêu Dao về chuyện tu hành quả thực

chính là cấp bậc đồ cổ, hoá thạch sống.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao có lý giải như vậy, tất nhiên là vì hắn đã tạo ra đạo của mình, diễn biến nội vũ trụ.

Nhưng hắn không nói chuyện này với Cơ Thanh Y. Hiện tại Cơ Thanh Y còn không thể xem như bằng hữu chân chính, tất nhiên Quân Tiêu Dao sẽ không kể ra hết, chỉ nói vừa đủ mà thôi.

Nhìn Cơ Thanh Y và Quân Tiêu Dao trò chuyện với nhau thật vui, những người vây xem đột nhiên cảm thấy trên đầu truyền nhân Nhân Tiên Giáo thần bí kia có hơi xanh mượt.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao đang chờ đợi đám người Võ Hộ tu luyện.

Theo dòng thời gian chuyển dời, khí tức của ba trăm thủ điện nhân chấn động, tu vi bắt đầu đột phá.

Trước đó, sở dĩ thực lực những hậu duệ thủ điện nhân kia kém vậy là bởi vì thiên địa Hoang Tinh thiếu thốn linh khí, bọn họ cũng không có phương pháp tu luyện.

Mà Quân Tiêu Dao chẳng những ban cho bọn họ tinh huyết Thánh Thể, còn chắt lọc ra một ít kinh nghiệm tu luyện Thánh Thể có được từ bản chép tay của tổ tiên rồi nói cho bọn họ.

Loại kinh nghiệm tu luyện này còn quý giá hơn cả tinh huyết Thánh Thể.

Nửa tháng trôi qua, khí tức của từng thủ điện nhân như giếng phun, tu vi tăng vọt.

Hư Thần, Chân Thần, Thiên Thần, Đạo Thần...

Một giọt tinh huyết Thánh Thể không có gông xiềng hạn chế của Quân Tiêu Dao giống như máu gà tiêm vào những thủ điện nhân đó.

Một tia huyết mạch Thánh Thể tiềm tàng trong cơ thể bọn họ cũng hoàn toàn bị kích phát ra.

Đừng nói là những thanh niên trai tráng, cho dù là các lão nhân

Ninh Đức Phát cũng sinh ra biến hóa thật lớn.

Thân thể khòm khòm nay đã thẳng thắn, đầu bạc phơ biến thành tóc đen rậm rạp, tinh thần toả sáng, khí huyết tăng vọt, quả thực như về tới trung niên.

“Đạo Thần Cảnh!”

Khi cảm nhận được cảnh giới của mình, Ninh Đức Phát không thể tin nổi, quả thực như đang nằm mơ.

Tuy Đạo Thần Cảnh cũng không là cái gì ở cổ lộ chung cực hiện giờ, nhưng đối với bọn họ mà nói, nó đã là cảnh giới nằm mơ cũng không dám tưởng.

Còn Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên, tu vi của bọn họ cũng đạt tới Hợp Đạo Cảnh.

Nghe thì không tính là gì, nhưng phải biết rằng, Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên chỉ là hài tử chừng mười tuổi mà thôi.

Tuổi này có thể đạt tới Hợp Đạo Cảnh đã là tồn tại cực kỳ yêu nghiệt, ngày sau tiền đồ vô lượng.

“Đa tạ đại nhân ban ân!” Ninh Đức Phát và đám thủ điện nhân khom lưng bái lạy và nói.

“Đa tạ đại nhân!” Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên cũng hưng phấn vui sướng đến cực điểm.

“Không có gì, đây chỉ là khởi điểm mà thôi, tương lai của các ngươi là không có giới hạn.” Quân Tiêu Dao cười nói.

Tiếp theo, ánh mắt hắn lại chuyển về phía Võ Hộ.

So với ba trăm thủ điện nhân, hắn càng tò mò Võ Hộ có thể đạt tới bước nào.

Võ Hộ không phải là những thủ điện nhân không hiểu tu luyện kia, bản thân ông ta đã là Thánh Thể đánh vỡ năm gông xiềng, tu luyện tới Thánh Chủ Cảnh.

Ông ta càng đáng để chờ mong.

Một tháng trôi qua.

Vào khoảnh khắc nào đó, từ trong cơ thể Võ Hộ truyền ra tiếng phong lôi nổ vang, mặ đất chấn động, khí tức thiên địa dâng trào.

Hoang Tinh vốn cằn cỗi, giờ phút này lại bắt đầu có linh khí hội tụ đến, hình thành gió lốc, tràn thẳng vào cơ thể Võ Hộ. Giống như cả Hoang Tinh cũng đang trợ giúp Võ Hộ lột xác đột phá.

“Đây là chuyện gì, cả Hoang Tinh đều đang rung động!”

“Là vị Thánh Thể kia, ông ta sắp đột phá sao?”

Những người ở lại đây vây xem cũng nhịn không được kinh hô lên, ánh mắt nhất trí hội tụ về hướng Võ Hộ.

Trước có Quân Tiêu Dao nghịch thế đột phá, quét ngang tứ phương.

Hiện tại lại đến phiên Võ Hộ, hay là nhất mạch Thánh Thể thật sự sắp quật khởi?

Dưới ánh nhìn chấn động của mọi người, nhục thân Thánh Thể rách nát của Võ Hộ tràn ngập thần quang kim sắc vô tận, bắt đầu được chữa trị.

Một sức mạnh cuồn cuộn xuất hiện, các loại dị tượng hiện lên.

Đồng thời, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một xiềng xích tràn ngập áp chế của Thiên Đạo quấn quanh bên ngoài thân thể Võ Hộ.

“Đó là, gông xiềng Thiên đạo...” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi lóe lên.

Bởi vì hắn sinh ra đã là một Hoang Cổ Thánh Thể hoàn chỉnh, cho nên cũng không thể cảm nhận được cuối cùng bị gông xiềng hạn chế là như thế nào.

Võ Hộ thét dài một tiếng, bước từng bước lên trời cao, tóc đen bay múa, oai hùng bễ nghễ!

Giờ phút này, ông ta đã xóa sạch hình tượng suy sút ngày xưa, khí phách hăng hái, hào hùng vạn trượng, muốn so cao với ông trời!

“Trời giáng gông xiềng thì thế nào, không đánh tan được kiêu ngạo của chúng ta!” tiếng nói của Võ Hộ mênh mông cuồn cuộn, thần năng mênh mông, phát sáng rồi bắn ra bốn phía, như một chiến thần thức tỉnh!

Sau khi hoàn toàn luyện hóa năm mươi giọt tinh huyết Thánh Thể mà Quân Tiêu Dao ban cho, huyết mạch Thánh Thể của ông ta đã xảy ra biến hóa vượt bậc.

Cảm giác này giống như một Hoang Cổ Thánh Thể đại thành ban cho ông ta tinh huyết để thức tỉnh.

Ầm ầm ầm!

Vòm trời đan chéo lôi kiếp cuồn cuộn mãnh liệt, trật tự thần liên chi chít hiện lên, một loạt cảnh tượng diệt thế hiện ra.

Chương 906 - Võ Hộ đột phá chuẩn chí tôn!

Chương 906: Võ Hộ đột phá chuẩn chí tôn!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đây là... sắp đột phá đến Chuẩn Chí Tôn Cảnh sao?” Rất nhiều thiên kiêu hít sâu một hơi, bị chấn động không nhẹ.

Nhưng Quân Tiêu Dao thấy cảnh tượng này lại cực kỳ thản nhiên, tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn.

Tuy rằng Võ Hộ chịu tra tấn và trấn áp lâu dài, nhưng như vậy cũng là một loại mài giũa và tu hành. Giống như lò xo, bị đè ép tới cực điểm, chỉ cần một cơ hội phóng thích là có thể hoàn toàn bắn ngược.

Tinh huyết Thánh Thể của Quân Tiêu Dao chính là một cơ hội.

Ầm ầm ầm!

Chuẩn chí tôn kiếp vô cùng khủng bố, cho dù kém chí tôn kiếp chân chính, nhưng cũng là một cảnh tượng diệt thế.

“Nghe nói trong chí tôn kiếp chân chính sẽ có rất nhiều cường giả thời cổ hiện lên, đánh một trận với độ kiếp giả đương thời.”

“Trước mắt tuy là chuẩn chí tôn kiếp, nhưng cũng khủng bố đến cực điểm.”

Rất nhiều thiên kiêu tu sĩ vây xem chung quanh trốn đi thật xa, vì ai dính một chút chuẩn chí tôn kiếp cũng bị mai một thân thể, hồn phi phách tán.

Đương nhiên, bọn họ cũng không rời đi.

Chuẩn chí tôn độ kiếp vô cùng hiếm thấy, dù chỉ có thể quan sát thì cũng là một loại đại cơ duyên, rất có trợ giúp cho việc tu luyện ngộ đạo.

Dưới ánh nhìn của vạn người, thân thể Võ Hộ đắm chìm trong lôi kiếp hỗn độn. Những lôi đình đó không thể làm thân thể Thánh Thể của ông ta tổn thương chút nào.

Độ kiếp giằng co chừng bảy ngày bảy đêm.

Đến cuối cùng, khí huyết của Võ Hộ trùng tiêu, uy áp bao phủ bát phương.

Một tiếng thét dài làm kiếp vân đầy trời tan ra, đồng thời một gông xiềng Thiên đạo bên ngoài thân thể ông ta cũng hoàn toàn bị tránh thoát bẽ gãy.

Võ Hộ đánh vỡ gông xiềng thứ sáu của Thánh Thể, từ Thánh Chủ Cảnh cường thế đột phá tới Chuẩn Chí Tôn Cảnh!

Trong nhất thời, dao động cuồn cuộn điên cuồng tuôn ra, khí huyết như đại dương mênh mông bao phủ thiên địa bao la!

Khí tức chuẩn chí tôn điên cuồng dâng trào khắp bát phương.

Tất cả người xem chung quanh đều cảm thấy hít thở không thông, giống như chứng kiến một vị thần đang thức tỉnh.

“Thật là đáng sợ, cũng không phải ta chưa từng gặp qua cường giả chuẩn chí tôn, nhưng khí tức này quả thực không cùng một đẳng cấp với những chuẩn chí tôn đó!” Có thiên kiêu hoảng sợ nói.

Khí tức này cũng không thua kém gì chí tôn chân chính cả.

“Vô nghĩa, đây chính là một Thánh Thể, nếu giống với chuẩn chí tôn bình thường thì còn gọi là Hoang Cổ Thánh Thể sao?” Có người phản bác.

Tuy rằng Hoang Cổ Thánh Thể bị thiên địa hạn chế.

Nhưng một khi đánh vỡ loại hạn chế này, đột phá đến càng cao thì thực lực sẽ cực kỳ khủng bố, quét ngang vô địch cùng cấp.

Giờ phút này, Võ Hộ tắm mình trong lôi quang đầy trời, như chiến thần kim sắc, mỗi một tấc cơ thể đều lưu chuyển phù văn Thánh Thể.

Trong lúc hô hấp, khí huyết như phong lôi mênh mông. Ông ta há mồm, nuốt luôn cả lôi quang đầy trời vào cơ thể, để rèn luyện thân thể Thánh Thể sau đột phá.

Lại trôi qua ba ngày, Võ Hộ mới hoàn toàn củng cố tu luyện xong. Cảnh giới của ông ta đạt tới chuẩn chí tôn, còn đánh vỡ gông xiềng Thánh Thể thứ sáu.

Tuy rằng không thể so sánh với Quân Tiêu Dao, nhưng phóng mắt nhìn khắp thời đại cận cổ, đánh vỡ sáu gông xiềng Thánh Thể đã thực hiếm thấy.

Phải biết rằng, vị tiền bối điện chủ một mình chiến đấu với ba vị bất hủ chi vương dị vực cũng chỉ đánh vỡ bảy gông xiềng mà thôi.

“Võ Hộ tiền bối, chúc mừng.” Quân Tiêu Dao mỉm cười và nói.

“Quân Tiêu Dao, đa tạ ngươi.” Võ Hộ chân thành chắp tay với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao, quả thực là đang dùng sức của một người để xoay chuyển vận mệnh của ông ta và toàn bộ nhất mạch thủ điện nhân.

Kỳ thật cho dù không có bọn họ, chỉ dựa vào một mình Quân Tiêu Dao cũng đủ để Hoang Cổ Thánh Thể trở nên huy hoàng vạn cổ.

“Tiền bối cần gì phải khách sáo, ta cũng có được truyền thừa Hoang Cổ Thánh Điện, tất nhiên phải cho ra một phần tâm lực.” Quân Tiêu Dao khiêm tốn cười.

“Ha hả, đúng rồi, ta nghe nói sau lưng ngươi trừ Quân gia ra thì hình như còn có một Quân Đế Đình, đó là thế lực do chính ngươi thành lập?” Võ Hộ cười cười, nói.

“Không sai.” Quân Tiêu Dao gật đầu.

“Không biết ta có vinh hạnh gia nhập Quân Đế Đình không?” Võ Hộ khẽ cười và nói.

“Đương nhiên, hoan nghênh gia nhập.” Quân Tiêu Dao nói.

“Đại nhân, chúng ta cũng muốn gia nhập.” Ninh Đức Phát lôi kéo

Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên.

Còn ba trăm thủ điện nhân cũng mang theo ánh mắt kính ngưỡng và sùng bái. Không có Quân Tiêu Dao thì không có bọn họ của hiện tại.

“Được, các ngươi đều có thể gia nhập, chuyện này lúc sau rồi tính, nhưng hiện tại, có phải chúng ta còn có chuyện chưa làm hay không?” Quân Tiêu Dao cười nói.

Ý cười này mang theo một chút lạnh lẽo.

Đám người Ninh Đức Phát nghe vậy thì trong mắt cũng đột nhiên bốc cháy ngọn lửa, đó là ngọn lửa báo thù.

Bọn họ cũng không quên, trước đó Quân Tiêu Dao có nói muốn dẫn dắt bọn họ đạp lên Bá Tinh, tiêu diệt Thương gia.

“Chúng ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi, đã đến lúc.” Trong mắt Võ Hộ cũng lộ ra sát ý mãnh liệt.

Sát ý của một chuẩn chí tôn lập tức khiến thiên địa cũng đông lại.

Quân Tiêu Dao hơi gật đầu, hắn lật một tay qua, Hoang Thần Giáp màu vàng nhạt xuất hiện rơi về phía Võ Hộ.

“Quân Tiêu Dao, ngươi làm vậy là...” Võ Hộ kinh ngạc.

“Võ Hộ tiền bối, hiện giờ tuy rằng ngươi đã đột phá tới cảnh giới Chuẩn Chí Tôn, nhưng trong Thương gia kia, trừ chí tôn lão tổ Thương gia ra thì còn có hai lão tổ chuẩn chí tôn.”

Trong khoảng thời gian này, Quân Tiêu Dao đã tìm hiểu gần hết tin tức về Thương gia.

Quân Tiêu Dao tin tưởng vào thực lực của Võ Hộ, nhưng để phòng ngừa bất trắc, vẫn phải giao Hoang Thần Giáp cho ông ta.

Đế binh này nằm trong tay Võ Hộ thì mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Võ Hộ cũng không chối từ mà trực tiếp nhận lấy.

Dù sao hiện tại ông ta cũng là một phần tử của Quân Đế Đình.

Hoang Thần Giáp này là của Quân Tiêu Dao, cũng là Quân Đế Đình.

Võ Hộ mặc vào Hoang Thần Giáp màu vàng nhạt càng giống như một chiến thần viễn cổ, khí tức mạnh mẽ tuyệt đối, đế uy tràn ngập.

Vốn dĩ Võ Hộ không sợ chí tôn, hiện tại mặc vào đế binh Hoang Thần Giáp thì càng không cần kiêng kị gì cường giả chí tôn của Thương gia.

Chương 907 - Quân Tiêu Dao hiện uy

Chương 907: Quân Tiêu Dao hiện uy

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động, long khí thất sắc tràn ngập khiến một khối chiến giáp màu bạc tỏa ra ánh sáng bảy màu, bám vào trên người Quân Tiêu Dao.

Thất Thải Thánh Long Giáp!

Bàn tay của Quân Tiêu Dao xoay chuyển, một cây đại kích khí phách tràn ngập khí tức túc sát hoang dã xuất hiện trong tay hắn.

Chuẩn đế binh, Đại Hoang Kích!

Quân Tiêu Dao mặc Thất Thải Thánh Long Giáp trên người, cầm Đại Hoang Kích trong tay, lại biến từ trích tiên bạch y thành chiến thần thiết huyết.

Loại khí chất này chuyển biến, khiến rất nhiều thiên kiêu lộ ra kiêng kị, cũng khiến ánh mắt của rất nhiều nữ tu liên tục tỏa ra tia sáng kỳ dị.

Quân Tiêu Dao khi bạch y phiêu phiêu thì như công tử trần thế, ngâm gió ngâm trăng, tuấn lãng thanh cao.

Mà Quân Tiêu Dao mặc giáp chấp kích lúc này lại như đế hoàng tranh bá thiên hạ, hào hùng vạn trượng.

Hai loại khí chất cùng xuất hiện trên một nam tử thì tất nhiên sẽ khiến những nữ tử đó si cuồng.

Dưới sự suất lĩnh của Quân Tiêu Dao, Võ Hộ và ba trăm thủ điện nhân đều mang chiến ý xé tan bầu trời, đằng đằng sát khí. Ngay cả Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên cũng đi theo sau.

Mặc dù bây giờ bọn họ còn nhỏ, không thể giết địch. Nhưng có thể chính mắt chứng kiến túc địch bị huỷ diệt cũng rất có lợi trong

việc đắp nặn đạo tâm của bọn họ.

Một hàng đội ngũ mênh mông cuồn cuộn xuất phát.

Cơ Thanh Y, Như Anh, Thánh Huyền Nhất và các thiên kiêu cổ lộ, tu sĩ các thế lực đều theo sát phía sau.

Bên kia, Bá Tinh Thương gia cũng lập tức biết được tin Võ Hộ đột phá tới chuẩn chí tôn.

Điều này làm Thương Nhai lão tổ phẫn hận không thôi, nếu không phải Thác Bạt Chiến ngăn cản lão thì hiện tại làm sao có phiền phức lớn đến như vậy.

Thương Nhai lão tổ không kiêng kị chuẩn chí tôn chút nào, nhưng một Thánh Thể chuẩn chí tôn không thể không làm lão dè chừng.

Tộc địa phía Thương gia cũng dâng lên đại trận hộ tộc.

Rất nhiều tu sĩ vệ đội Thương gia đều xuất động, còn có một ít trưởng lão còn lại của Thương gia cũng xuất động.

Có thể nói, toàn bộ Thương gia đều thần hồn nát thần tính, trông gà hoá cuốc.

Rất nhiều tộc nhân Thương gia cũng đổ mồ hôi lạnh sau lưng.

“Làm sao bây giờ, hiện giờ kẻ muốn làm khó dễ Thương gia chúng ta là Thần Tử Quân gia kia.”

“Quân gia tùy tùy tiện tiện phái ra một vị cường giả cũng đủ để huỷ diệt Thương gia, vậy thì so thế nào được?”

Rất nhiều tộc nhân trẻ tuổi của Thương gia đều vô cùng hốt hoảng lo sợ, Thương gia bọn họ đã quen hoành hành ngang ngược, bọn họ hoàn toàn không sợ thiên kiêu thế lực bất hủ tầm thường.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì hoàn toàn khác.

Phóng mắt nhìn khắp Cửu Thiên Tiên Vực, không có kẻ nào, thế lực nào dám bỏ qua thân phận địa vị của hắn.

Thần Tử giận dữ thì long trời lở đất.

Câu này cũng không phải nói giỡn.

“Hừ, sợ cái gì, nghe nói Bá Vương đại nhân sắp tới, đến lúc đó Thần Tử gì cũng phải đứng qua một bên!” Một thiên kiêu Thương gia biết được một ít nội tình hừ lạnh và nói.

“Cái gì, thật tốt quá, chỉ cần Thương gia chúng ta có thể chống chọi được là đủ rồi!”

“Không sai, tổ đường Bá Thể sẽ không từ bỏ Thương gia chúng ta!” Tất cả người trẻ tuổi của Thương gia đều dâng lên một ít hy vọng trong lòng.

Mà ở bên ngoài Thương gia cũng có rất nhiều tu sĩ các thế lực tới đây xem náo nhiệt. Trên mặt bọn họ đều mang theo nụ cười lạnh và vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Thương gia quá mức bá đạo, chọc giận rất nhiều thế lực. Hiện giờ tai vạ đến nơi, đừng nói có người giúp, không ai bỏ đá xuống giếng đã là không tồi.

Trong lúc chờ đợi, đám người Quân Tiêu Dao cũng lao qua hư không tinh vũ, đáp xuống Bá Tinh.

Vừa tới gần Bá Tinh, Quân Tiêu Dao đã cảm giác được một loại áp chế, đó là áp chế đến từ Bá Tinh.

Võ Hộ đứng bên cạnh lãnh đạm nói: “Khi nhất mạch Thánh Thể sa sút thì Hoang Tinh cũng suy sụp theo, ngược lại Bá Tinh đã hấp thu linh khí của Hoang Tinh rồi trở nên càng cường thịnh.”

Quân Tiêu Dao đã hiểu.

Sau khi đoạt lấy linh khí của Hoang Tinh, Bá Tinh trở nên chỉ thích hợp cho nhất mạch Bá Thể và người của Thương gia tu luyện, còn bất cứ tu sĩ nào ở Bá Tinh cũng sẽ bị áp chế. Cả Hoang Cổ Thánh Thể cũng sẽ bị Bá Tinh cực lực áp chế.

Đám người Ninh Đức Phát cũng cảm nhận được áp lực, dù sao trong cơ thể bọn họ cũng có một chút máu Thánh Thể.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì khóe miệng nhếch lên một tia lạnh lẽo.

Hắn bỗng thúc giục thần năng của mình, kích phát sức mạnh của năm thế giới Tu Di trong cơ thể, Đại Hoang Kích trong tay chỉ xéo lên trời xanh!

Một pháp lực khủng bố hùng hồn vô biên phát tán ra, mênh mông cuồn cuộn, thổi quét vũ trụ sao trời!

Quân Tiêu Dao cũng kích phát sức mạnh nội vũ trụ, các loại đạo tắc trật tự tràn ngập, phù văn lạc ấn vào hư không.

Sức mạnh căn nguyên vũ trụ mãnh liệt quấn quanh Đại Hoang Kích, chuẩn đế binh này cũng bắt đầu kích phát ra uy thế thuộc về nó, một khí tức khủng bố đánh tan biến cả Bát Hoang phóng thích ra!

Hoang Tinh cũng bắt đầu rung động, hình như bắt đầu có sức mạnh khó lường gia trì lên người Quân Tiêu Dao.

Ở phía sau hắn, Vạn Thánh Triều Bái, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên, Hỗn Độn Chủng Thanh Liên, Âm Dương Sinh Tử Đồ, tứ đại Thánh Thể dị tượng cùng hiện lên!

Còn có rất nhiều bóng dáng vĩ ngạn xuất hiện, Võ Hộ nhìn thấy những bóng dáng đó thì đồng tử cũng run lên.

Những bóng dáng đó rõ ràng là các đời Thánh Thể tổ tiên của Hoang Cổ Thánh Điện!

Còn vì sao lại hiện lên những hư ảnh Thánh Thể tổ tiên đó, có thể là vì Quân Tiêu Dao luyện hóa một hồ tinh huyết Thánh Thể.

“Cả trời cũng không thể áp chế nhất mạch Thánh Thể ta, huống chi chỉ là một viên Bá Tinh!”

Quân Tiêu Dao đứng sừng sững trên cửu thiên ngân hà, trong tay giơ cao Đại Hoang Kích, sau đó bỗng giáng xuống, chém về phía Bá Tinh!

Kích này tập hợp sức mạnh căn nguyên của nội vũ trụ, năm thế giới Tu Di và tứ đại Thánh Thể dị tượng!

Còn có Hoang Tinh và hư ảnh của các đời Thánh Thể tổ tiên thêm vào!

Một kích giáng xuống, đánh tan biến cả trời cao mênh mông, sao trời chư thiên mai một rách nát!

Hư không trải rộng những cái khe vạn trượng, các loại phù văn khuếch tán, thần liên tan vỡ!

Cảnh tượng khủng bố tới cực điểm, giống như chiến thần diệt thế!

Cả Bá Tinh ầm ầm chia thành hai mảnh dưới một kích này!

Chương 908 - Đạp Bá Tinh, diệt Thương gia

Chương 908: Đạp Bá Tinh, diệt Thương gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tiếng nổ vang kịch liệt quanh quẩn trong vũ trụ trời sao, những thiên kiêu tu sĩ đi theo xem diễn đều cứng họng, cứ như thấy được chuyện gì không thể tưởng tượng nhất trên thế gian.

Một người, một kích, một viên cổ tinh sinh mệnh khổng lồ bị trảm thành hai mảnh!

Tình cảnh này quá chấn động, khiến tâm thần mọi người kích động, không nói được gì!

“Đây mới là thực lực chân chính của Thần Tử Quân gia sao?” Rất nhiều thiên kiêu đều là nuốt một ngụm nước bọt.

Cho dù là những người trước đó đã xem trọng Quân Tiêu Dao như Cơ Thanh Y, Như Anh, Thánh Huyền Nhất, giờ phút này cũng thầm chấn động. Bọn họ phát hiện mình hoàn toàn không thể nghiền ngẫm ra thực lực chân chính của Quân Tiêu Dao.

“Quân công tử, rốt cục ngươi giấu sâu đến mức nào?” Cơ Thanh Y cũng thở dài.

Người tâm tư tỉ mỉ thâm trầm như nàng, khi đối mặt với Quân Tiêu Dao cũng như nhìn một cái giếng sâu thẳm, hoàn toàn không thấy được đáy.

Mà những tu sĩ trên Bá Tinh lại hoảng sợ phát hiện, mặt đất đang chấn động kịch liệt, giống như sinh ra động đất cấp mười tám. Càng làm bọn họ sợ muốn hồn phi phách tàn chính là, trong mắt bọn họ, trời cao trên đầu đã rạn nứt, bị chia thành hai mảnh.

Không gian xuất hiện một cái khe thật lớn, giống như chia toàn bộ trời cao thành hai!

Cảnh tượng này quá mức chấn động, tựa như tận thế buông xuống, vòm trời tan vỡ, mặt đất chấn động.

“Làm càn!” Trong tổ địa Thương gia truyền ra tiếng gầm lên của chí tôn lão tổ.

Bọn họ cũng không ngờ, Quân Tiêu Dao sẽ tung ra chiêu ấy, trực tiếp trảm phá Bá Tinh. Bọn họ cũng không thể tưởng tượng ra Quân Tiêu Dao có thực lực như vậy.

So với Thương gia tức giận thì ba trăm thủ điện nhân trên trời sao thấy cảnh tượng này đã lộ ra vẻ mặt vô cùng kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Sùng bái trong mắt hai đứa bé Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên càng đậm đức mức không hòa tan được. Bọn họ cũng cảm nhận được, sức mạnh áp chế kia đã hoàn toàn biến mất.

Hiển nhiên, dưới một kích của Quân Tiêu Dao, căn nguyên của Bá Tinh đã bị hao tổn, linh khí xói mòn.

“Đi thôi.”

Quân Tiêu Dao vung Đại Hoang Kích trong tay, lưỡi kích chấn động, phát ra tiếng vù vù của kim loại.

Đây không phải lần đầu tiên Quân Tiêu Dao Đánh nát trời sao, trước đó hắn cũng từng chọc thủng cả Địa Ngục Tinh.

Đương nhiên, so với Địa Ngục Tinh thì cổ tinh sinh mệnh Bá Tinh này lớn hơn quá nhiều quá nhiều. Nhưng thực lực của Quân Tiêu Dao cũng đã đến Đại Thánh Cảnh, hơn xa trước đó rồi.

Giờ phút này Bá Tinh bị chia làm hai mảnh, có rất nhiều tu sĩ kinh hoảng bay về phía trời sao. Đương nhiên cũng có rất nhiều phàm nhân, hoặc là người tu vi không cao không thể rời khỏi Bá Tinh, chỉ có thể sinh tử do mệnh.

Đối với chuyện này, Quân Tiêu Dao hờ hững làm lơ.

Có ai lại để ý tánh mạng của con kiến bên chân kia chứ?

Càng đừng nói đa số người sinh hoạt trên Bá Tinh hoặc nhiều hoặc ít cũng có liên quan đến nhất mạch Bá Thể và Thương gia, có lẽ là hậu duệ phàm nhân của bọn họ.

Cho nên Quân Tiêu Dao tuyệt đối cũng không có lòng thương hại nào.

Không bao lâu sau, đám người Quân Tiêu Dao đã giá lâm đến tộc địa Thương gia trên Bá Tinh.

Những người vây xem còn lại kéo nhau mênh mông cuồn cuộn đi theo phía sau. Còn có đông đảo tu sĩ thiên kiêu ở cổ thành cửa ải thứ bảy mươi cũng theo sát đó.

Rất nhiều người đều rất tò mò, chẳng lẽ Bá Tinh Thương gia nổi tiếng trên cổ lộ chung cực thật sự sẽ bị y huỷ diệttrong hôm na?

Giờ phút này, bầu không khí trong tộc địa Bá Tinh Thương gia thật nghiêm túc lạnh lẽo.

Trên vòm trời, tam mặt trời đang chiếu khắp, nhìn kỹ thì đó là ba lão tổ Thương gia.

Người ở giữa chính là Thương Nhai lão tổ, cũng một lão tổ chí tôn cảnh duy nhất của Thương gia, hai người còn lại thuộc cấp bậc chuẩn chí tôn.

Ngoài ra, còn có các trưởng lão, quân sĩ và thiên kiêu trẻ tuổi của Thương gia.

Bọn họ đều đang ngẩng đầu, nhìn một bóng dáng bá tuyệt vô biên buông xuống từ bầu trời mênh mông.

Một lời nói nhàn nhạt truyền ra từ miệng bóng dáng kia: “Xem ra hôm nay hoàng tuyền lộ có chút chen chúc.”

Lời này làm sắc mặt Thương Nhai lão tổ chợt trầm xuống.

“Quân Tiêu Dao, chớ có ỷ vào thân phận bối cảnh của ngươi để làm bậy, hiện tại rút lui thì còn đường sống!” Thương Nhai lão tổ lạnh nhạt nói.

Bóng dáng buông xuống kia tất nhiên chính là Quân Tiêu Dao.

Ở bên cạnh hắn, Võ Hộ lạnh nhạt túc sát, ba trăm thủ điện nhân cũng đằng đằng sát khí. Phía sau còn có mấy vạn người vây xem chi chít.

Trên trời cao xa xôi, Thác Bạt Chiến khoanh tay mà đứng, nhìn toàn bộ chiến cuộc. Tất nhiên ông ta muốn âm thầm bảo hộ Quân Tiêu Dao, để tránh chí tôn Thương gia nổi điên, gây bất lợi cho Quân Tiêu Dao.

“Cần gì nhiều lời với kẻ chắc chắn phải chết, Võ Hộ tiền bối, động thủ đi.” Quân Tiêu Dao cười lạnh và nói.

Hắn không muốn nhiều lời nữa.

Hắn nhất định phải diệt Bá Tinh Thương gia!

“Các ngươi nhận lấy cái chết đi!”

Võ Hộ cũng thực dứt khoát, trực tiếp ra tay, khí huyết mênh mông, cuồn cuộn như Cửu Trọng Thiên khuyết.

Ông ta mặc Hoang Thần Giáp trên người, đế uy tràn ngập, đàn áp tứ phương, như một tôn chiến thần kim sắc đánh tới.

“Sát!”

Thương Nhai lão tổ thấy thế thì cũng không nhiều lời nữa, liên hợp với hai chuẩn chí tôn Thương gia còn lại mà đồng loạt ra tay.

Đồng thời, lão cũng tung ra một đế binh, đó là một thanh cự chùy chế tạo thành từ tiên kim.

Tam tổ Thương gia, đánh một trận chiến với Võ Hộ!

méo lịch sử, bôi nhọ tổ tiên Thánh Thể.”

“Tổ tiên Hoang Cổ Thánh Điện vì bảo vệ tiên vực, mà ra sức chiến đấu với tam đại bất hủ chi vương dị vực, chém giết một tên, làm bị thương nặng hai tên, cuối cùng khi trở về lại bị Bá Thể tính kế mà suy tàn.”

“Hôm nay các ngươi phải lấy mệnh để chuộc tội!”

Giọng nói của Quân Tiêu Dao vang vọng mênh mông, truyền khắp trời sao.

Quân Tiêu Dao đặt ngang Đại Hoang Kích trong tay, lạnh nhạt nói: “Thương gia bóp

Tất cả người vây xem nghe thấy thế, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến cực điểm. Bọn họ thật sự không biết bí mật này, bởi vì đây là lịch sử bị phủ đầy bụi bóp méo.

Đám người Ninh Đức Phát nghe vậy thì kích động đến thân thể run lên nhè nhẹ.

Chương 909 - Công bố chân tướng lịch sử bị bóp méo

Chương 909: Công bố chân tướng lịch sử bị bóp méo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bọn họ biết Quân Tiêu Dao đang cố ý chọn lúc vạn người chú ý mà nói ra chân tướng này, vì muốn để chân tướng hoàn toàn lan truyền ra ngoài, để thế nhân biết được.

“Làm càn, đừng bôi nhọ Bá Thể tổ tiên ta!” Sắc mặt một ít trưởng lão Thương gia lập tức đỏ ửng lên, mở miệng quát lớn.

Nhưng trong mắt bọn họ lại có chút hoảng loạn.

Nếu đám người Ninh Đức Phát nói ra lời này, lấy địa vị không quan trọng của bọn họ thì căn bản không ai tin tưởng. Nhưng hiện tại người nói ra chính là Thần Tử Quân gia đỉnh đỉnh đại danh.

Không khách sáo mà nói, mỗi một câu Quân Tiêu Dao thuận miệng nói ra đều sẽ làm người ta chú ý. Huống chi là chân tướng kinh khủng như vậy.

“Cái gì, lại có chuyện này, năm đó Thánh Thể kia ngã xuống vì chuyện này sao?” Một ít tu sĩ nghe vậy thì kinh ngạc đến cực điểm.

“Thần Tử Quân gia nói thật không?” Đương nhiên cũng không phải tất cả tu sĩ nghe xong đều tin tưởng.

“Cái gì, ngươi dám không tin Thần Tử đại nhân, Thần Tử đại nhân tuyệt đối sẽ không nói dối!” Rất nhiều nữ tu nhướng mày phản bác.

“Vì sao Thần Tử sẽ không nói dối?”

“Người bảnh bao như Thần Tử đại nhân sao có thể nói dối?” Những nữ tu đó thề son sắt khẳng định, đôi mắt hiện ra hình trái tim.

Dù thế nào thì chân tướng đã được truyền ra ngoài, sẽ sinh ra ảnh hưởng cực lớn đối với danh dự của nhất mạch Bá Thể.

“Quân Tiêu Dao, ngươi quá càn rỡ, trấn áp ngươi trước!”

Trưởng lão Thương gia biết không thể tiếp tục để Quân Tiêu Dao nói nhiều, bọn chúng trực tiếp ra tay trấn áp.

“Trấn áp bản thần tử, ngươi xứng sao?”

Thất Thải Thánh Long Giáp trên người Quân Tiêu Dao chảy xuôi quang huy, Đại Hoang Kích trong tay tỏa ra khí tức khủng bố đánh tan biến cả Bát Hoang.

Hắn thúc giục thực lực Đại Thánh Cảnh, pháp lực mênh mông, tùy ý chém ra một kích, trong nháy mắt đã hạ gục vài tên trưởng lão Thánh Nhân Vương cảnh.

“Bá quyền!”

Thương gia đại trưởng lão, là một cường giả Đại Thánh Cảnh đại viên mãn, đã tiếp cận Thánh Chủ Cảnh. Lão tung ra một quyền, khí phách vô biên, hư không bị đánh rách tả tơi, sóng gợn tràn ngập.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì đưa Đại Hoang Kích trong tay ra, như con rồng vùng vẫy lao đến.

Đồng thời, trên đôi tay hắn có sức mạnh sinh tử đang tràn ngập. Bên ngoài thân thể thì hiện ra một luồng tiên khí sinh tử.

Ở hư không phía sau cũng có sức mạnh sinh tử âm dương hội tụ, hóa thành một đồ văn hắc bạch che trời.

“Chư Trời Sinh Tử Luân, Âm Dương Sinh Tử Đồ!”

Hai thức cực chiêu liên hợp với tiên khí sinh tử, chồng chéo lên nhau, lập tức khiến cả thiên địa hỗn loạn!

Cứ như sinh linh vạn vật phải bị kéo vào sinh tử luân hồi, dao động khủng bố vô biên!

Chư Trời Sinh Tử Luân vốn là chiêu thức át chủ bài của Quân Tiêu

Dao, có uy lực mạnh mẽ tuyệt đối. Âm Dương Sinh Tử Đồ là Thánh Thể dị tượng mà Quân Tiêu Dao mới lĩnh ngộ, cũng rất cường đại. Cộng thêm một luồng tiên khí sinh tử thì ba chiêu át chủ bài này đều có liên quan đến sức mạnh sinh tử, chồng lên lên với nhau, không đơn giản là trùng hợp.

Uy năng sẽ tăng vọt lên nhiều lần!

Ầm ầm ầm!

Quân Tiêu Dao giống như tiên vương bất hủ thúc đẩy sinh tử luân bàn, Âm Dương Sinh Tử Đồ sau lưng cũng trấn áp xuống.

Hơn nữa có thêm tiên khí sinh tử thì uy lực của chiêu này đủ để khiến thiên địa kinh hãi!

Oanh!

Quân Tiêu Dao và bá quyền mà đại trưởng lão của Thương gia thi triển ra va chạm với nhau. Gợn sóng pháp lực Đại Thánh Cảnh giống như sóng to khuếch tán ra tứ phương.

Lấy hai người làm trung tâm, mặt đất lan tràn ra kẽ nứt thật lớn.

Dưới sự va chạm của cực chiêu, đại trưởng lão Thương gia cảm thấy mình giống như bị kéo vào lốc xoáy sinh tử, sinh cơ cũng đang nhanh chóng trôi đi.

Thân thể lão nhanh chóng lui về phía sau, bị trùng kích đến mức trong miệng tràn ra một tia máu tươi.

Quân Tiêu Dao lại nhân cơ hội này mà xông lên, tay nắm lấy Đại Hoang Kích, một kích chém thẳng về hướng đại trưởng lão Thương gia.

Phụt!

Máu tươi văng ra, máu Đại Thánh như từng tảng đá đập xuống mặt đất, phát ra tiếng nổ vang.

Đại trưởng lão Thương gia phát ra tiếng kêu hét thảm, thân thể đều bị chém rơi hơn một nửa. Tuy đối với cường giả Đại Thánh thì

thân thể bị hao tổn còn chữa trị được, nhưng đại trưởng lão Thương gia hoảng sợ phát hiện, ở miệng vết thương lại có một sức mạnh hoang vu đổ nát quỷ dị đang tràn ngập, ngăn cản miệng vết thương khép lại.

Tất nhiên đó là sức mạnh hoang vu của bản thân Đại Hoang Kích.

“Tiểu tử, chớ có càn rỡ!”

Những trưởng lão Thương gia còn lại cũng không thể làm như không thấy, cả đám đều vọt lên, bao vây tấn công Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao dùng một tay cầm đại kích rồi quét ngang, Âm Dương Sinh Tử Đồ trấn áp xuống.

Tay còn lại thì hiện hóa ra đại thần thông Côn Bằng.

Uy lực của những đại thần thông đó cũng càng ngày càng cường hãn sau khi thực lực của Quân Tiêu Dao tăng lên.

cơn sóng gió phù văn vạn trượng, chụp một đám trưởng lão Thánh Nhân Vương thành vụn máu.

Cho dù là trưởng lão Đại Thánh Cảnh cũng há mồm phun máu, cánh tay nổ nát.

Một mình Quân Tiêu Dao dũng mãnh vô song, quét ngang toàn trường!

Mà ba trăm thủ điện nhân còn lại cũng cực kỳ hung hãn, đang chém giết với cao thủ Thương gia.

Sau khi lột xác, thực lực của bọn họ hơn xa trước kia, cả đám đều vô cùng sinh mãnh.

Vào giờ phút này, áp lực và thống khổ lâu nay của bọn họ đều hóa thành lửa giận vô biên, vừa phóng ra đã thiêu đốt về hướng bọn người Thương gia.

Mưa máu rơi lả tả, tiếng kêu thảm thiết vang lên hết đợt này đến đợt khác, không dứt bên tai. Cảnh tượng này khiến rất nhiều thiên kiêu vây xem đều nuốt một ngụm nước bọt.

Quá tàn khốc, quả thực là chém giết nghiêng về một phía.

Một con Côn Bằng khổng lồ hiện hóa trong hư không, hất đuôi một cái đã gây nên

Tuy chỉ có ba trăm thủ điện nhân, nhưng lại rất mạnh, giống như sói vào đàn dê.

Những tu sĩ Thương gia đó căn bản khó có thể ngăn cản, chỉ còn nước bị tàn sát.

Mà trận đại chiến cấp chí tôn trên trời cao, một mình Võ Hộ chiếm cứ thượng phong, đè nặng ba người Thương Nhai lão tổ mà đánh.

Nhục thân của Hoang Cổ Thánh Thể vốn đã vô song, cộng thêm có đế binh Hoang Thần Giáp, ba người kia căn bản khó có thể tạo thành tổn thương gì cho Võ Hộ.

Chương 910 - Quét ngang tứ phương

Chương 910: Quét ngang tứ phương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Võ Hộ khép mở quyền chưởng, đánh nát cả thiên địa, chí tôn bình thường cũng không chịu nổi mấy quyền.

Rất nhanh, một lão tổ chuẩn chí tôn của Thương gia đã bị Võ Hộ dùng một quyền đánh nổ nát thân thể, pháp tắc chuẩn chí tôn cũng nát thành mảnh nhỏ, nguyên thần tan biến.

Thương Nhai lão tổ vô cùng tức giận, lão ngẩng đầu, cảm nhận luồng khí tức chí tôn trên trời sao kia.

Lão không nhịn được mà thét dài một tiếng: "Thác Bạt Chiến, trước đó ngươi cản ta đi Hoang Tinh, hiện giờ bọn họ đánh tới nơi thì ngươi mặc kệ sao?"

Tiếng quát lạnh này cũng không được đáp lại.

Một lát sau mới có một thần niệm lạnh nhạt vang lên trong đầu Thương Nhai lão tổ.

"Đây là chuyện của Thương gia các ngươi, có liên quan gì đến chấp pháp giả này kia chứ?"

"Phốc..." Thương Nhai lão tổ nghe vậy thì suýt phun ra một ngụm máu.

Nếu hiện tại Thác Bạt Chiến đứng trước mặt lão thì lão e là mình sẽ nhịn không được xé xác Thác Bạt Chiến ra trước.

Đương nhiên, tiền đề là lão đánh thắng được.

"Bản thân sắp xuống hoàng tuyền mà còn có tâm tình lo chuyện khác sao?" Võ Hộ lạnh nhạt nói, trong mắt ngưng tụ sát ý.

"Ai thắng ai bại còn chưa biết đâu!" Thương Nhai lão tổ cắn răng, thao túng đế binh tiếp tục ra tay.

Mà ở phía Quân Tiêu Dao, một mình hắn gần như đè đám trưởng lão Thương gia ra mà đánh.

Quân Tiêu Dao quét ngang Đại Hoang Kích ra lần nữa, chém nát mấy tên trưởng lão chắn ở trước người đại trưởng lão Thương gia.

“Phản kháng vô vị có gì ý nghĩa, để tội của các ngươi kéo các ngươi xuống địa ngục đi.”

Quân Tiêu Dao vừa lạnh lẽo nói xong thì phía sau lại có hư ảnh tiên vương đột ngột chui lên từ mặt đất, đó là Thánh Thể dị tượng, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên.

Ngực ngài ấy cũng tỏa ra ánh sáng, sức mạnh tội nghiệt nhân quả tràn ngập. Ma quang màu đỏ sậm khủng bố và Hồng Liên Nghiệp Hỏa bắn ra, những sợi dây tội nghiệt nhân quả quấn quanh.

Đó là thần thông thứ ba của Chí Tôn Cốt, Tội Nghiệt Ma Quang!

Ma quang chiếu lên người bọn đại trưởng lão Thương gia, lập tức lan tràn ra vô số dây tội nghiệt nhân quả màu đỏ, quấn chặt lấy bọn chúng.

“Không!” Đám người đại trưởng lão Thương gia ra sức giãy giụa.

Quân Tiêu Dao lại thúc giục thần năng Chí Tôn Cốt, sức mạnh tội nghiệt càng mênh mông đang kích động.

Trong mơ hồ, những sức mạnh tội nghiệt đó ngưng tụ thành từng đóa hồng liên.

Trong vẻ đẹp ấy lại mang theo khí tức tử vong tội nghiệt.

Đó là thần thông bản hoàn chỉnh thứ ba của Chí Tôn Cốt, Tội Nghiệt Hồng Liên!

đến bây giờ, Chí Tôn Cốt có tất cả sáu loại thần thông.

Bản ban đầu của thần thông thứ nhất là Thượng Thương Kiếp Quang, và bản hoàn chỉnh là Thượng Thương Thủ.

Bản ban đầu của thần thông thứ hai là Luân Hồi Niết Quang, và

bản hoàn chỉnh là Luân Hồi Đạo Bàn.

Bản ban đầu của thần thông thứ ba là Tội Nghiệt Ma Quang, và bản hoàn chỉnh là Tội Nghiệt Hồng Liên.

Đám người đại trưởng lão Thương gia bị từng đóa Tội Nghiệt Hồng Liên bao bọc lấy.

Nghiệp hỏa đốt người, vạn kiếp bất phục!

Bọn họ giãy giụa gào thảm trong hồng liên, lại không cách nào chạy thoát được.

Chỉ trong mười lăm phút mà đã không còn sinh lợi.

Sau đó hồng liên tràn ra, trong đó chỉ còn lại một đống bụi đen, cả nguyên thần cũng bị đốt cháy thành hư vô.

Cảnh tượng này làm mọi người chung quanh lạnh cả người.

Chiêu này quá quỷ dị, cũng quá khủng bố.

Tội hỏa đốt người, ai có thể cản trở?

“Con mẹ nó, suýt quên mất là trừ Hoang Cổ Thánh Thể ra thì Thần Tử Quân gia còn có một khối Chí Tôn Cốt cộng sinh.”

“Không ngờ Chí Tôn Cốt của Thần Tử Quân gia cũng đã lột xác đến trình độ này.”

Tất cả thiên kiêu vây xem đều cảm khái.

Thủ đoạn át chủ bài Quân Tiêu Dao thật sự là hết lớp này đến lớp khác, khiến người ta không cách nào thăm dò được.

Nhìn thấy tất cả trưởng lão nhà mình đều chết, Thương Nhai lão tổ càng hận, dao động chí tôn tràn ngập. Nhưng hiển nhiên, Thương gia đã mất đại thế.

Sau khi diệt sát trưởng lão Thương gia, Quân Tiêu Dao như vào chỗ không người, quét ngang tứ phương. Vô số tu sĩ Thương gia ngã xuống dưới Đại Hoang Kích.

Đây là cuộc tàn sát nghiêng về một bên.

Đến cuối cùng, toàn bộ Thương gia chỉ còn lại một mình Thương Nhai lão tổ, cường giả chuẩn chí tôn còn lại cũng đã bị Võ Hộ xé xác.

Thương Nhai lão tổ đầu bù tóc rối, khóe miệng toàn là máu tươi, mặt mày lão hung tợn mà nói: "Các ngươi diệt Thương gia ta, chẳng lẽ không sợ tổ đường Bá Thể trả thù?"

Nghe nhắc đến tổ đường Bá Thể, sắc mặt Võ Hộ lạnh hơn, ông ta lạnh nhạt nói: "Yên tâm, chờ diệt Thương gia của ngươi xong thì tổ đường Bá Thể cũng sẽ bước lên vết xe đổ của các ngươi!"

Dứt lời, Võ Hộ cường thế ra tay, Hoang Thần Giáp phóng thích đế uy vô tận. Thương Nhai lão tổ bị đánh đến liên tục ho ra máu lui về phía sau, mặc dù lão cũng có được đế binh, nhưng so sánh với Võ Hộ đã đánh vỡ sáu gông xiềng Thánh Thể thì vẫn yếu hơn một ít.

Chỉ có Bá Thể mới là đối thủ chân chính của Thánh Thể.

Thương gia bọn họ chỉ là tùy tùng của Bá Thể, trong cơ thể chỉ có một tia huyết mạch Bá Thể, còn không được tính là Bá Thể chân chính, sao có thể đánh thắng được Võ Hộ.

Mà trong lúc Võ Hộ muốn ra tay, hoàn toàn diệt sát Thương Nhai lão tổ thì sâu trong trời sao, một bóng dáng bỗng đi đến, trong tay hắn mang theo một chiến thư, lớn giọng mà quát: "Bá Vương có lệnh, lập tức dừng tay!"

Lời này vừa nói ra thì khắp nơi trở nên yên tĩnh, đôi mắt của rất nhiều người đột nhiên sáng loáng.

Rốt cuộc nhất mạch Bá Thể chân chính sắp lên sân khấu sao?

Bóng dáng kia là một nam tử trẻ tuổi, buông xuống từ trời sao, ánh mắt mang theo một tia lạnh nhạt. Nhìn thấy tình trạng thảm hại của Thương gia, hắn hơi nhíu mày, nhưng cũng không có dao động quá lớn.

"Bá Vương..." Vẻ mặt Quân Tiêu Dao như giếng cổ không gợn

sóng, rất bình đạm.

Trước đó ở Vạn Cổ Táng Thổ, hắn từng giao thủ với Bá Thể cổ đại tàn khuyết, Sở Thiên Bá.

Khi đó Sở Thiên Bá đã nói, trong đại tranh chi thế này, Bá Vương nhất mạch Bá Thể nhất định sẽ xuất thế, triển khai một trận chiến số mệnh với Thánh Thể.

Nếu là Thánh Thể thời đại khác gặp phải Bá Vương, nói không chừng thật sự là một trận khổ chiến. Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói, dù là Bá Vương cũng chỉ như thế mà thôi.

“Hừ...” Võ Hộ hoàn toàn không để ý đến nam tử kia, tiếp tục ra tay trấn sát Thương Nhai lão tổ.

“Ta đến từ tổ đường Bá Thể, đây là chiến thư của Bá Vương.” Nam tử trẻ tuổi kia cau mày mà nói.

Chương 911 - Thương gia hoàn toàn bị huỷ diệt

Chương 911: Thương gia hoàn toàn bị huỷ diệt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thánh Thể có tổ chức thế lực giống như Hoang Cổ Thánh Điện thì tất nhiên nhất mạch Bá Thể cũng không phải một quân đội tản mạn.

Tổ đường Bá Thể chính là đại bản doanh của nhất mạch Bá Thể. Nhưng nhân số của thế lực này cũng không nhiều.

Tựa như Hoang Cổ Thánh Điện, cho dù là thời kỳ cường thịnh nhất thì cũng chỉ có ba vị Thánh Thể mà thôi. Mỗi một thế hệ, số lượng Thánh Thể Bá Thể thuần huyết đều quá ít.

Nhưng những tu sĩ có được huyết mạch Thánh Thể Bá Thể lại nhiều hơn một chút. Nghiêm túc mà nói, ba trăm thủ điện nhân đều có một tia huyết mạch Thánh Thể.

Mà nam tử trước mắt tiến đến đưa tin đến từ tổ đường Bá Thể, trong thân thể hắn ta cũng có một tia huyết mạch Bá Thể.

Nhìn thấy Võ Hộ vẫn không lưu tình mà ra tay, nam tử kia nhíu chặt mày lại.

Hắn ta không ngờ Quân Tiêu Dao và đám người Võ Hộ lại không kiêng kị tổ đường Bá Thể chút nào.

“Từ khi nào mà cả một con kiến cũng dám kêu gào trước mặt bản Thần Tử?”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lãnh khốc đến cực điểm, hắn tùy tiện vứt Đại Hoang Kích ra.

Đại Hoang Kích trảm phá hư không, kích quang ngập trời, lao thẳng về hướng nam tử kia.

Sắc mặt nam tử lập tức thay đổi, cao cao tại thượng và kiêu căng trong mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại kinh hoàng.

Hắn ta cảm nhận được tử vong tới gần!

“Hai nước giao chiến, không chém sứ giả, Quân Tiêu Dao, ngươi thật quá đáng!” Nam tử kia nhịn không được mà quát.

Đúng lúc này, phong chiến thư trên tay hắn ta bỗng bay lên trời, phát ra thần quang chói mắt màu tím.

Trong tử quang rực sáng kia mơ hồ hiện ra một bóng dáng bễ nghễ tùy tiện. Bóng dáng ấy trực tiếp chặn lại thế công của Đại Hoang Kích.

Một giọng nói to lớn lồng lộng truyền ra từ miệng bóng dáng ấy: “Cuối cùng nhất mạch Thánh Thể vẫn là đá kê chân của nhất mạch Bá Thể ta!”

Tiếng như sấm chấn, truyền khắp bát phương.

“Chẳng lẽ vị kia chính là Bá Vương?!” Vô số ánh mắt tụ lại trên người bóng dáng kia.

Chỉ là một tia khí tức trên chiến thư thôi mà đã cường đại, bá tuyệt chư thiên, khiến người ta sợ hãi như thế!

Nam tử phía sau thở phào nhẹ nhõm một hơi, xoay người muốn rời đi.

“A, đúng lúc lắm, bản Thần Tử cũng có chuyện muốn nói...” Quân Tiêu Dao cười khẽ một tiếng, sau đó nói: “Bá Vương, lăn tới đây nhận lấy cái chết!”

Giọng nói vừa dứt thì Quân Tiêu Dao đã thúc giục pháp lực, Đại Hoang Kích phát ra kích quang vạn trượng, trực tiếp xé rách hư ảnh Bá Thể kia.

Sau đó thế đi không giảm, trực tiếp xuyên thủng nam tử muốn chạy trốn, chém giết hắn, máu nhuộm cả trời sao!

Sự cường thế của Quân Tiêu Dao khiến tứ phương im ắng đi!

Tổ đường Bá Thể thì thế nào?

Bá Vương thì đã sao?

Trong mắt Quân Tiêu Dao, chúng đều là gà vườn chó xóm!

“Ha ha, đây mới là khí phách nên có của nhất mạch Thánh Thể ta!” Võ Hộ cũng cười thật hào hùng.

Ông ta cũng thúc giục thần năng, Thánh Thể pháp lực ngập trời, trấn sát về hướng Thương Nhai lão tổ.

Kết quả không có bất ngờ gì xảy ra, cuối cùng Thương Nhai lão tổ bị Võ Hộ diệt sát.

Vòm trời chấn động, mưa máu tuôn rơi, từng giọt máu chí tôn như thiên thạch giáng xuống.

Các loại pháp tắc chí tôn bắt đầu rách nát, thiên địa tối tăm, cuồng phong kêu khóc, cứ như cảm thấy bi thương vì một vị chí tôn ngã xuống.

Đến lúc này, Bá Tinh Thương gia hoành hành ngang ngược đã hoàn toàn không còn tồn tại!

Mấy vạn tu sĩ chung quanh đều quay mặt nhìn nhau.

Tuy rằng nghiêm khắc mà nói, Bá Tinh Thương gia còn chưa đạt được tiêu chuẩn thế lực bất hủ, nội tình không đủ thâm hậu, cường giả đứng đầu cũng không đủ mạnh. Nhưng cũng là thế lực đứng đầu có chí tôn tọa trấn.

Hiện giờ lại bị mấy trăm người nhổ tận gốc.

Tin tức này truyền ra thì e là thanh danh của Quân Tiêu Dao sẽ tăng vọt thêm lần nữa.

Tuy rằng cường giả đỉnh cấp của Thương gia là do Võ Hộ đánh chết. Nhưng xét đến cùng, không có Quân Tiêu Dao thì không có chuyện Võ Hộ và ba trăm thủ điện nhân lột xác. Quân Tiêu Dao mới là nguyên nhân chủ yếu huỷ diệt Thương gia.

“Thần Tử Quân gia, đã không thể đối đãi hắn như thế hệ trẻ tuổi được.” Rất nhiều thiên kiêu đều cảm thán.

Quân Tiêu Dao đã không đơn giản là vô địch thế hệ trẻ. Hắn bắt đầu nhanh đi về hướng các cường giả đứng đầu chân chính.

Đến lúc đó, mọi người kính sợ hắn, không đơn giản chỉ vì thân phận và thiên phú của hắn, mà còn vì thực lực vô địch chân chính!

“Có lẽ Thần Tử Quân gia sẽ là yêu nghiệt trẻ tuổi đột phá đến chí tôn cảnh nhanh nhất trong đại tranh chi thế này...” Một vài người đang thầm phỏng đoán.

Sau khi huỷ diệt Thương gia, kế tiếp chính là xử lý một ít việc khắc phục hậu quả. Tuy Thương gia bị diệt, nhưng các loại tài nguyên nội tình trong đó cũng không ít, vừa vặn có thể dùng bồi dưỡng ba trăm thủ điện nhân.

“Kế tiếp ngươi có tính toán gì không?” Võ Hộ hỏi.

“Ở đây chờ Bá Vương tới nhận lấy cái chết.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Cho dù là Võ Hộ cũng có chút câm nín.

Các đời Thánh Thể và Bá Thể tranh phong, lần nào không kinh tâm động phách. Kết quả đến đời Quân Tiêu Dao, nghe giọng điệu này đơn giản cứ như giết gà chém chó

“Công tử là vô địch!” Thái Âm Ngọc Thố cười hì hì mà nói.

Nàng rất ân cần, kéo ra một cái ghế bành từ phế tích của Thương gia rồi đặt phía sau Quân Tiêu Dao, còn pha trà cho hắn.

Thân là sủng vật mỗi ngày ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, nàng cũng biết một ít yêu thích của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao ngồi ngay ngắn trên ghế, Đại Hoang Kích cắm nghiêng một bên.

Thái Âm Ngọc Thố pha trà xong rồi đưa cho hắn, Quân Tiêu Dao tiếp nhận, khẽ nhấp một ngụm.

Thái độ này muốn nhàn nhã bao nhiêu thì có nhàn nhã bấy nhiêu.

“Thần Tử thật sự không để bụng nhất mạch Bá Thể.”

“Nói nhảm nhí, với thực lực hiện tại của Thần Tử Quân gia thì có mấy ai có thể được hắn để vào mắt?”

“Nhưng tuyệt đối không thể khinh thường Bá Vương kia, hắn là thiên kiêu cấm kỵ vô thượng.”

Chúng thiên kiêu ở đây đều cảm thấy hứng thú, tiếp tục nán lại nơi đây, muốn chính mắt chứng kiến vở tuồng cuối cùng.

Quân Tiêu Dao ngồi ngay ngắn trên ghế, khẽ nhấp một ngụm nước trà.

Hắn biết nhất mạch Bá Thể sẽ không để yên chuyện này, hắn nhất định sẽ đến!

Mà không bao lâu sau khi Thương gia bị huỷ diệt và người đưa tin cho tổ đường Bá Thể bị đánh chết thì sâu trong cổ lộ chung cực có tiếng gầm rú kịch liệt làm chấn động tinh vực, như một con hung thú viễn cổ sống lại.

Ở đoạn cổ lộ này, rất nhiều tu sĩ đều vô cùng chấn động.

Chương 912 - Bảo Bá Vương lăn tới đây nhận lấy cái chết!

Chương 912: Bảo Bá Vương lăn tới đây nhận lấy cái chết!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đây là chuyện gì, có đại biến động nào đó sinh ra sao?”

“Chẳng lẽ có viễn cổ đại hung xuất quan?”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một bóng dáng cuồng bá mạnh mẽ và khí huyết màu tím điên cuồng tuôn ra đầy trời như một Đấu Chiến Thánh Vương xuất quan!

Hắn long hành hổ bộ, khí thôn núi sông, rống rơi cả sao trời!

Mỗi khi bước ra một bước, hư không chung quanh đều nổ nát!

Mọi tiểu hành tinh, sao trời, thiên thạch… trên đường đều bị thân thể bất diệt của hắn đâm nát!

Bóng dáng kia lấy tốc độ cực nhanh mà nhằm về phía cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ.

“Người nọ là... Bá Vương!”

Vô số tu sĩ thiên kiêu trên đường đều kinh hô, sôi nổi chấn động.

Bá Vương vô cùng cường thế kia xuất quan, rất nhanh đã đi đến một nơi mỗ đầy đất điểm, là muốn và ai một trận chiến sao?

“Chẳng lẽ là vị Thần Tử Quân gia mang Thánh Thể kia?” Một ít người nhanh chóng liên tưởng đến Quân Tiêu Dao.

Chuyện ở nửa ải thứ bảy mươi còn chưa truyền ra nhanh như vậy, nhưng nếu Bá Vương xuất quan thì đối thủ duy nhất cũng chỉ có Thánh Thể Quân gia.

Dù sao hai loại thể chất này cũng là kẻ địch số mệnh, nhất định sẽ

có một trận chiến!

Chuyện này khiến tinh thần của tất cả thiên kiêu trên đường rung lên, sôi nổi đi theo, mấy vạn người đều muốn chứng kiến trận quyết đấu sử thi này!

Hoang Cổ Thánh Thể và Thương Thiên Bá Thể đều là thể chất đỉnh cấp đứng trong mười vị trí đầu tiên trong ba ngàn thể chất, hai bên là sinh tử túc địch.

Mỗi một kỷ nguyên, cuộc tranh chấp của hai đại thể chất đều khiến cho vô số người chú ý.

Mà cuộc cạnh tranh của hai đại thể chất trong kỷ nguyên này càng khác hơn trước đó.

Bởi vì trong hai người này, một người là Thần Tử Quân gia Quân Tiêu Dao danh chấn cổ lộ, được coi là vô địch thế hệ trẻ tuổi. Một người là Bá Vương vô địch của nhất mạch Bá Thể, mấy kỷ nguyên cũng khó xuất hiện một người.

Có thể nói, hai người này đều đạt tới đỉnh cao thể chất của từng người.

Thánh Thể và Bá Thể của rất nhiều kỷ nguyên đều không có thiên phú tuyệt đỉnh bằng hai người này. Cũng bởi vậy, trận chiến này mới càng hấp dẫn ánh mắt người khác.

Đặc biệt là Bá Vương, từ sâu trong cổ lộ chung cực, hắn chạy một mạch kéo dài đến, không chút nào che giấu khí tức của bản thân, như một con mãnh long, sông cuộn biển gầm.

Ánh mắt tất cả thiên kiêu tu sĩ trên đường đi đều bị hấp dẫn, lập tức đi theo sau.

“Thật là Bá Vương kia, hắn đang chạy tới cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ!”

“Là bởi vì Thần Tử Quân gia sao, mấy ngày hôm trước ta nghe nói tin tức ở cửa ải thứ bảy mươi, Bá Tinh Thương gia đã bị Thần Tử Quân gia tiêu diệt.”

Trong khoảng thời gian này, tin tức cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ cũng dần dần truyền ra ngoài.

Nghe thấy mấy tin tức đó, rất nhiều thiên kiêu cũng đã hiểu vì sao Bá Vương lại trực tiếp lao đến cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ.

Tuy Bá Tinh Thương gia không thể đại diện cho nhất mạch Bá Thể, nhưng cũng có liên quan đến họ.

Quân Tiêu Dao diệt Thương gia, còn giết người đưa tin của tổ đường Bá Thể, càng buông lời bào Bá Vương lăn tới đó nhận lấy cái chết.

Quả thực là miệt thị trần trụi!

Dạng người tính cách bừa bãi kiệt ngạo, hùng tâm vạn trượng như Bá Vương thì sao có thể chịu được loại khiêu khích này?

Bởi vậy, Bá Vương không chút do dự mà lao thẳng đến đó.

Mà ở cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ, Quân Tiêu Dao thản nhiên ngồi ngay ngắn trên ghế.

Hắn thực nhàn nhã, Thái Âm Ngọc Thố còn tự động bóp vai đấm chân cho hắn.

Có thể nói, người không biết căn bản không cho rằng kế tiếp Quân Tiêu Dao còn có một trận đại chiến. Hắn quá thản nhiên, cũng quá nhẹ nhàng, không có chút khẩn trương nào cả.

Võ Hộ và đám người Ninh Đức Phát cũng rất tự tin vào Quân Tiêu Dao.

Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên còn rất chờ mong trận đại chiến kế tiếp. Bọn họ muốn nhìn thấy, Quân Tiêu Dao ấn Bá Vương kia xuống đất mà đấm đá!

Đám người Cơ Thanh Y, Như Anh, Thánh Huyền Nhất cũng nán lại nơi đây.

Bọn họ cũng tò mò, rốt cục trận chiến giữa Bá Vương và Quân Tiêu Dao sẽ có kết quả ra sao?

Non nửa tháng trôi qua.

Ngày hôm đó, mảnh trời sao bên ngoài cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ, một mảnh khí huyết màu tím rực sáng mãnh liệt lao đến, bao phủ cả trời cao.

Đông! Đông! Đông!

Có tiếng không gian chấn động vang lên, như thần vương giẫm bước, thiên địa run lên!

Phía cửa ải thứ bảy mươi, hầu hết ánh mắt các thiên kiêu đều lập tức hội tụ qua đó.

“Bá Vương, là vị Bá Vương kia tới!” Có người nhịn không được mà kinh hô.

Bọn họ cảm nhận được một luồng chiến ý hùng hồn vô biên, thổi quét cả thiên địa!

Chỉ có luồng chiến ý này thôi đã khiến rất nhiều thiên kiêu hoảng sợ, vô cùng sợ hãi.

Trong tử huyết vô tận rực sáng kia, một bóng dáng cuồng mãnh cao ngất hiện lên.

Đó là một nam tử tóc tím, thân thể to lớn, mặc áo giáp đen nhánh dữ tợn, gai lan tràn ra, tựa như ma thần chi khải.

Hắn cầm một trường mâu tử kim trong tay, cơ thể khoẻ mạnh, đôi mắt như hai viên đại tinh màu tím, phụt ra tử quang ma tính.

Đây là một thiên kiêu trẻ tuổi vô cùng đáng sợ, chỉ đứng ở nơi đó đã giống như một ma thần.

Tinh vũ xung quanh rung động theo hắn, chỉ có nhất mạch Bá Thể mới có được khí thế cuồng bá quét ngang tất cả này.

“Bá Vương Hạng Phi ta đã tới đây, hôm nay ban cho Thánh Thể một lần bại!” Bá Vương mở miệng, như sấm sét chấn động bát phương.

Rất nhiều thiên kiêu đều âm thầm kinh hãi, khí thế này không khỏi cũng quá mạnh, thiên kiêu tầm thường căn bản không có cả dũng khí đối đầu, đạo tâm cũng hỏng mất.

Mà bên kia, trong phế tích Thương gia tan hoang, Quân Tiêu Dao vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, Đại Hoang Kích cắm nghiêng ở một bên.

Hắn bưng chung trà, thổi nhẹ một hơi, xua tan đi hơi nóng.

không đoái hoài chút nào.

Ngay lập tức, khí thế hai người hình thành đối lập rõ ràng.

Hạng Phi cuồng mãnh bá đạo, khí chấn ngân hà, như một đấu chiến ma thần giá lâm.

Mà Quân Tiêu Dao thản nhiên thưởng thức trà, không chút để ý, thản nhiên đến cực điểm.

Vừa so sánh thì đã nhìn ra cao thấp.

Chương 913 - Trận chiến giữa hai đại thể chất

Chương 913: Trận chiến giữa hai đại thể chất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bá Vương Hạng Phi cường thế giá lâm mà hắn như hoàn toàn không để ý đến, càng

Trên trời sao, đôi mắt tím của Bá Vương Hạng Phi phụt ra tia điện, xuyên qua hư không vô tận, nhìn về phía Quân Tiêu Dao trên Bá Tinh. Trong mắt hiện ra cũng hiện lên một tia dị sắc.

Hiện tại Hạng Phi là tu vi Thánh Nhân Vương đại viên mãn.

Theo lý thuyết thì đã rất cao, tuyệt đối là tồn tại cảnh giới đứng hàng đầu trong thế hệ trẻ tuổi ở cổ lộ chung cực.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao là Đại Thánh Cảnh. Có thể nói là nhất kỵ tuyệt trần, ném xa phần lớn các thiên kiêu lại phía sau.

Nhưng chênh lệch về mặt cảnh giới cũng không có làm Hạng Phi lùi bước.

Đối với loại thiên kiêu cấm kỵ nghịch thiên vô thượng như bọn họ mà nói, khiêu chiến vượt một cảnh giới cũng không phải chuyện không có khả năng.

Hơn nữa vinh quang của Bá Thể làm hắn càng không thể lùi bước.

“Quân Tiêu Dao, diệt Thương gia, chém giết người của tổ đường Bá Thể ta, hôm nay chuẩn bị sẵn sàng bại trận chưa?” Trong mắt Hạng Phi bắn ra ánh sắc lạnh, giọng nói vang dội lồng lộng.

Quân Tiêu Dao vẫn nhìn như không thấy, đang thưởng thức trà.

Sắc mặt Hạng Phi lạnh lẽo đến cực điểm, Quân Tiêu Dao không cho hắn một chút tôn trọng cơ bản nhất.

Đừng nói là Hạng Phi, các thiên kiêu khác cũng cảm giác Quân Tiêu Dao có quá mức tự tin hay không. Dù sao đối thủ của hắn cũng là Bá Vương, không phải là con chó con mèo gì.

Vẻ mặt Hạng Phi thật lạnh lùng, phát ra toàn bộ tử huyết, hóa thành sóng to, thổi quét về hướng Bá Tinh.

Tất cả sao băng trên đường bị chấn nát.

Nhưng khi cơn sóng to đó cách Quân Tiêu Dao gần mười trượng thì lại tự động tan biến trong vô hình.

Miễn dịch pháp lực!

Quân Tiêu Dao nhấp một hớp trà, lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía Hạng Phi trên trời sao.

Ánh mắt hắn lộ ra một tia dị sắc, lẩm bẩm trong lòng: “Lại là như thế……”

Nhưng ở mặt ngoài, rốt cuộc Quân Tiêu Dao cũng mở miệng.

“Trên đời này, có hai loại người chết không đáng tiếc, một là tự tìm đường chết, hai là vô lực cầu sinh.”

“Mà ngươi gom đủ cả hai dạng này.”

Quân Tiêu Dao nói xong thì thở dài khe khẽ, mang theo vài phần thương hại.

“Hừ, là ai cho ngươi tự tin đó!”

Hạng Phi cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp động thủ. Hắn nâng trường mâu tử kim trong tay lên, thân thể như nộ long đáp xuống từ trời sao.

Sức mạnh tu vi Thánh Nhân Vương đại viên mãn hoàn toàn nổ tung, cộng thêm sức mạnh Thương Thiên Bá Thể của bản thân, e là cường giả Đại Thánh chân chính đối đầu với Hạng Phi giờ phút này cũng cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Hắn cầm trường mâu trong tay, đâm thẳng ra, vô số đạo tắc

khuếch tán, mũi nhọn phá tan hư không, phù văn như đại dương mênh mông trút xuống.

Tốc độ của hắn ta cũng rất nhanh, một khắc trước còn ở trời sao, khắc sau đã dừng lại trên Bá Tinh, đâm mạnh về hướng Quân Tiêu Dao.

Mặt đất đã bị đè sụp đổ, phủ kín vết rạn.

Hạng Phi như một ngôi sao băng giáng thẳng vào người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nâng mí mắt lên, bàn chân dậm mặt đất một cái.

Oanh một tiếng, Đại Hoang Kích cắm trên mặt đất bị chấn động va8ngln, sau đó đảo ngược lưỡi kích, chém mạnh vào Hạng Phi.

Kích quang phủ kín cả trời, khí tức chuẩn đế binh bùng nổ, không gian cũng bị tan nát, đạo tắc như biển cả mãnh liệt tràn ra cùng với Đại Hoang Kích.

Leng keng!

Trường mâu tử kim và Đại Hoang Kích va chạm, bộc phát một tiếng va chạm kim loại chấn rách màng tai.

Quang hoa chói mắt phụt ra, như một trăm đầu đạn hạt nhân cùng nổ tung, quang hoa tràn ra ngàn vạn luồng, hư không sụp xuống từng mảnh, cảnh tượng chấn động tới cực điểm!

Tới giai đoạn Thánh Nhân Vương, Đại Thánh thì dù chỉ giơ tay nhấc chân thôi cũng đã khiến trời sập đất lún.

Nhưng tuyệt đối sẽ không như Quân Tiêu Dao và Hạng Phi, đánh vỡ không gian vạn trượng, uy danh lay động hoàn vũ.

Đây quả thực như cảnh tượng hai vị chí tôn đang đánh nhau, chấn động lòng người.

“Đây là Thánh Thể và Bá Thể đứng trong mười vị trí đầu của ba ngàn thể chất sao?” Rất nhiều người chấn động đến đồng tử cũng

phát run.

Mà chính giữa quang hoa bùng nổ kia, Hạng Phi cầm Tử Kim Thần Mâu trong tay, va chạm với Đại Hoang Kích. Tử Kim Thần Mâu này là một cổ khí của nhất mạch Bá Thể, có thể chống đỡ được công kích của chuẩn đế binh.

Quân Tiêu Dao vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, hắn hơi nghiêng đầu, pháp lực cuồn cuộn như biển cả xuyên vào Đại Hoang Kích.

Phanh!

Đại Hoang Kích phát ra kích quang, như một mãnh thú Hồng Hoang sống lại, một luồng sát ý hoang dã thổi quét mênh mông.

Hạng Phi bị chấn đến liên tục lui bước, lòng trong tay đã tan nát, có bá huyết toả ra ánh tím bắn ra.

“Này...” Ánh mắt Hạng Phi lập tức đanh lại, không thể tin được.

Lấy thực lực của hắn thì có thể không e dè cả cường giả Đại Thánh tầm thường. Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao ngồi ngay ngắn trên ghế như vậy, không buồn đứng lên mà đã chặn được đòn công phạt của hắn.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là tuy Quân Tiêu Dao là Đại Thánh Cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực của hắn hơn xa cường giả Đại Thánh Cảnh tầm thường.

“Đây là thực lực của nhất mạch Bá Thể sao, chỉ thường thôi.” Quân Tiêu Dao tiếp tục nhấp một ngụm trà.

Thái độ này khiến mấy vạn tu sĩ vây xem trên trời cao chung quanh vô cùng ngạc nhiên. Bọn họ cũng không dự đoán được sẽ là cục diện này, còn tưởng rằng sẽ triển khai sinh tử ẩu đả như mãnh hổ đấu hùng sư.

Kết quả thì sao, chỉ một mình Hạng Phi đánh mà thôi.

Thậm chí Quân Tiêu Dao còn không đứng lên từ trên ghế!

Thật sự quá đáng!

Đôi mắt tím của Hạng Phi đỏ rực lên, mang theo sát ý cực hạn. Hắn ta không thể chịu đựng được sự sỉ nhục này!

Trong hư không, chuẩn đế binh Đại Hoang Kích sống lại, tự chủ công pháp, kích quang vạn trượng, đế áp chư thiên.

Hạng Phi ném mạnh Tử Kim Thần Mâu trong tay ra, va chạm với Đại Hoang Kích, phát ra ánh lửa kim loại chói mắt. Hắn ta thì trực tiếp đấm thẳng một quyền về hướng Quân Tiêu Dao.

Dù thế nào thì ít nhất cũng phải bắt Quân Tiêu Dao đứng lên đánh một trận với hắn.

Hắn ta tung ra một quyền, quyền quang chiếu sáng vòm trời, hư không phía trước cũng bị phá hủy.

Đây là bá quyền, đại thần thông độc môn chỉ nhất mạch Bá Thể mới có, quyền bá chư thiên, đánh nát sao trời!

Chương 914 - Trớ Chú chi Huyết, ngươi không phải Bá Vương

Chương 914: Trớ Chú chi Huyết, ngươi không phải Bá Vương!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Có thể nói, cho dù là Đại Thánh chân chính cũng chưa chắc có thể tiếp được một bá quyền của Hạng Phi này.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì nhẹ nhàng nâng tay phải lên, thúc giục sức mạnh của mười vạn tượng thần, ở phía sau hắn có chân thân thái cổ tượng thần khổng lồ hiện hóa, uy áp đè ép cả ngân hà.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao nắm năm ngón tay lại, thi triển ra Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền.

Quân Tiêu Dao tung ra một quyền mang theo sức mạnh tượng thần chồng lên sức mạnh Côn Bằng và quyền năng của Hoang Cổ Thánh Thể.

Đông!

Quyền phong của hai người va chạm, khí huyết kim sắc và khí huyết màu tím điên cuồng tuôn ra, mỗi thứ chiếm nửa bầu trời.

Hư không giống như trang giấy đang run rẩy, nứt nẻ, rách nát.

Rắc!

Có tiếng nứt xương vang lên, khiến mọi người chú ý.

Đặng! Đặng! Đặng!

Hạng Phi liên tiếp lui bước, trên quyền phong của hắn ta có máu tươi bắn toé ra.

Bá Vương rơi xuống hạ phong!

Mọi người thấy cảnh tượng này thì sắc mặt đều khó nén hoảng sợ.

Bá Vương đẩy ngang tứ phương vô địch thủ ở cổ lộ chung cực lại vấp phải trắc ở đây trở, hoàn toàn không thể lay động được Quân Tiêu Dao.

“Không, không đúng!” Trong mắt Hạng Phi phụt ra tia sắc lạnh, nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao.

“Ngươi không phải Thánh Thể tầm thường!”

Lời Hạng Phi nói khiến tất cả mọi người xung quanh đều nghi hoặc, không phải Thánh Thể tầm thường là có ý gì?

Quân Tiêu Dao lại vẫn giữ vẻ mặt bình đạm, lạnh nhạt nói: “À, ngươi đã nhìn ra?”

“Không, chuyện này không có khả năng, từ Hoang Cổ về sau, sao còn có tồn tại đánh vỡ mười gông xiềng Thánh Thể như ngươi được, tuyệt đối không có khả năng này!” Trong mắt Hạng Phi mang theo đầy chấn động, vô cùng kinh hãi, nhịn không được kinh hô.

Có lẽ những người khác không tra xét ra căn nguyên của Quân Tiêu Dao, nhưng thân là Bá Thể - túc địch của Thánh Thể, hắn ta lại có thể cảm giác được, Thánh Thể của Quân Tiêu Dao không có bất cứ hạn chế hoặc dấu hiệu bị giam cầm nào cả.

Quả thực là làm niềm tin của hắn ta sụp đổ.

Ở thời đại cận cổ căn bản không có khả năng xuất hiện Hoang Cổ Thánh Thể hoàn chỉnh mới đúng. Trời giáng gông xiềng, lời nguyền Thánh Thể, những thứ đó đều là giam cầm và hạn chế đối với Hoang Cổ Thánh Thể.

Kết quả hiện tại, ngay trước mắt hắn ta lại xuất hiện một Thánh Thể bản hoàn chỉnh sống sờ sờ!

Lời Hạng Phi nói không khác gì sấm sét vang vọng trong đầu tất cả mọi người. Rất nhiều thiên kiêu đầu tiên sửng sốt, sau đó bị chấn động đến chết lặng.

“Ta không nghe lầm đó chứ, Bá Vương đang nói là, Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng?”

“Chả trách Thần Tử Quân gia yêu nghiệt như thế, một khối Hoang Cổ Thánh hoàn chỉnh Thể, không yêu nghiệt mới có quỷ!”

Sau một lúc tĩnh mịch ngắn ngủi, thiên địa vang lên tiếng ồn ào và hoảng sợ vô biên. Một khối Thánh Thể hoàn chỉnh không có gông xiềng hạn chế đủ để làm bọn họ chấn động một năm.

Trong lòng đám người Cơ Thanh Y, Như Anh, Thánh Huyền Nhất cũng nhấc lên sóng to gió lớn.

Hoang Cổ Thánh Thể và Hoang Cổ Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng tuyệt đối là hai khái niệm khác nhau.

Một người có hạn chế, mà người còn lại thì tiềm lực vô hạn.

Đối mặt với tiếng ồn ào vô tận đó, sắc mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất bình đạm. Hắn cũng không cố tình che giấu mình là Thánh Thể hoàn chỉnh.

“Một khi đã vậy, ngươi chuẩn bị sẵn sàng nhận lấy cái chết chưa?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Ha hả, không ngờ có thể để ta đụng phải một khối Thánh Thể hoàn chỉnh, nếu có thể giết ngươi, Hạng Phi ta sẽ lưu danh sử sách Bá Thể!”

Trong mắt Hạng Phi không có sợ hãi, thân là Thương Thiên Bá Thể, tất nhiên đạo tâm của hắn ta vô cùng kiên định, bảo hắn lùi bước cỏn khó hơn giết hắn.

“Bá Thể Thần Hình!”

Hạng Phi không chút nào do dự mà trực tiếp thúc giục thủ đoạn át chủ bài của Bá Thể.

Ngay lập tức, quanh người hắn ta hiện ra các thần hình như Côn Bằng Thần Hình, Đại Chung Đạo Thể, Tiên Hoàng Linh Vũ, Chân Long Pháp Thân, Toan Nghê Thần Hình, Tì Hưu Pháp Tương.

Tuy rằng chưa tu luyện ra Cửu Đại Thần Hình hoàn chỉnh, nhưng cũng đã có sáu loại. Sáu đại Bá Thể Thần Hình vừa xuất hiện thì thiên địa rung chuyển, phù văn sôi trào, ngàn vạn đạo tắc hiện lên

trong hư không.

Đây là thủ đoạn chí cường của Bá Thể, vừa tung ra đủ để diệt sát tất cả!

Dao động kinh khủng kia khiến tất cả thiên kiêu đều biến sắc. Cho dù là Thánh Huyền Nhất, Như Anh, cũng cảm nhận được tử vong.

Rất hiển nhiên, nếu bọn họ đối mặt với chiêu này của Hạng Phi thì rất có thể sẽ chịu không nổi.

Mà Quân Tiêu Da đứng trong trung tâm chiến cuộc lại không chút gợn sóng.

Trong hư không phía sau hắn, Âm Dương Sinh Tử Đồ khổng lồ hiện lên, như một mảnh trời xanh hắc bạch nghiền áp đến. Còn có khí tức hỗn độn tràn ngập, từng đóa thanh liên lay động. Vạn Thánh Triều Bái và Tiên Vương Lâm Cửu Thiên cùng được thi triển ra.

Nếu Hạng Phi tung ra sáu đại Bá Thể thần hình, vậy tất nhiên Quân Tiêu Dao phải lấy tứ đại Thánh Thể dị tượng đáp lại.

Bá Thể Thần Hình quả thật là đối đầu gay gắt với Thánh Thể dị tượng, va chạm nghiền áp với nhau, bùng nổ ra hơn hàng ngàn hàng vạn thần quang.

Trời sập đất lún, khung trời chấn động.

Loại dao động khủng bố này khiến Bá Tinh vốn đã bị tàn phá nay càng tan vỡ nhanh hơn.

“Nói một cách khiêm tốn thì giết ngươi như giết chó!”

Quân Tiêu Dao lạnh nói nhạt, nâng tay lên, một tia ánh sáng giống như loé lên từ hỗn độn bỗng bắn về phía Hạng Phi.

Thế Kỉ Ánh Sáng, Thần Chi Quang!

Quân Tiêu Dao vẫn ngồi trên ghế, giống như vị thần bất hủ ngồi trên cửu thiên cao cao.

Giơ tay nhấc chân thôi đã giáng xuống thần phạt, hủy diệt nhân gian!

Phụt!

Thần Chi Quang trực tiếp xuyên thủng ngực Hạng Phi, có tử huyết bắn ra, làm hắn ta có cảm giác như cả người muốn tan nát.

Hạng Phi kêu lên một tiếng, miệng phun máu tươi, nhưng trong đôi mắt tím lại hiện lên một tia quỷ dị.

Hắn bước nhanh lóe đến trước người Quân Tiêu Dao, sau đó bỗng tung ra một cái bình, bên trong có máu đen bị tác ra, trực tiếp bắn vào Thất Thải Thánh Long Giáp của Quân Tiêu Dao.

“Hả?” Quân Tiêu Dao hơi nhíu mày lại.

Chỉ thoáng chốc, một khí tức vô cùng âm lãnh quỷ dị hiện lên trong đầu hắn. Những giọt máu đen nhánh kia như tìm được ký chủ, ăn mòn Thất Thải Thánh Long Giáp, muốn thẩm thấu vào trong cơ thể Quân Tiêu Dao.

“Đây là... dòng máu Thánh Thể Trớ Chú?”

Đôi mắt Quân Tiêu Dao phát lạnh, tung ra một quyền, ngực Hạng Phi bị chấn nát, thân thể Bá Thể cũng nứt nẻ, bay ngược ra sau.

Nhưng khóe miệng hắn ta lại nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo điên cuồng, như thực hiện được gian kế.

Thì ra ngay từ đầu chuyện này đã là một âm mưu.

Một âm mưu đáng sợ nhằm vào Quân Tiêu Dao!

“Ngươi... Không phải Bá Vương!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao sắc nhọn như kiếm, đâm thẳng về hướng Hạng Phi!

Chương 915 - Thánh Thể Trớ Chú

Chương 915: Thánh Thể Trớ Chú

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc, bước chuyển biến quá mãnh liệt này nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đầu tiên là Quân Tiêu Dao toàn diện nghiền áp Hạng Phi, lấy Thần Chi Quang xuyên thủng thân thể Bá Thể của hắn ta. Sau đó là Hạng Phi tung ra cái bình kia, máu đen bên trong bắn vào người Quân Tiêu Dao. Cuối cùng lại là Quân Tiêu Dao nói ra một câu, ngươi không phải Bá Vương.

Chỉ trong mấy hô hấp ngắn ngủn mà lượng tin tức quá lớn, rất nhiều người nhất thời đều không phản ứng kịp.

Đặc biệt là câu 'Ngươi không phải Bá Vương' đã khiến tất cả mọi người ngạc nhiên, hoàn toàn không rõ nguyên do.

"Rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Bọn người Như Anh cảm thấy thật, vẻ mặt mờ mịt.

Xèo xèo!

Máu đen trên người Quân Tiêu Dao giống như vật còn sống có sinh mệnh, không ngừng ăn mòn Thất Thải Thánh Long Giáp, đồng thời xâm nhập vào Thánh Thể của Quân Tiêu Dao.

Trong đầu Quân Tiêu Dao có khí tức âm lãnh hiện lên, cứ như đã vận mệnh sắp đặt, có sứ giả câu hồn muốn thu hoạch Thánh Thể. Đồng thời, còn có ma âm quanh quẩn, xuyên vào trong óc.

"Thánh Thể... Nhất định bị diệt vong..."

Lời nói xa xăm, thê thảm bi thương, khiến người ta hốt hoảng, quả thực giống như độc dược nhằm vào Thánh Thể.

Dòng máu đen đó là máu của Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng lại là

máu Thánh Thể bị nguyền rủa làm bẩn.

Quân Tiêu Dao biết được có một loại tồn tại là Thánh Thể Trớ Chú.

Còn có một ít Hoang Cổ Thánh Thể, vào lúc tuổi già hoặc gặp phải đại kiếp nạn, sẽ gặp được điềm xấu quỷ dị. Cuối cùng không phải điên cuồng ma hóa thì cũng ngã xuống thân vong.

Trước đó, khi Quân Tiêu Dao thao túng Sa Đọa Thánh Thể cũng từng cảm nhận được cảm giác này.

Nhưng khi đó hắn cũng không quá để ý, khi nào nào hắn tu luyện đến hậu kỳ thì mới có thể đụng phải Thánh Thể Trớ Chú.

Nhưng hiện tại, Hạng Phi lại dùng thủ đoạn bỉ ổi, tạt máu của Thánh Thể Trớ Chú vào người hắn, muốn làm ô nhiễm thánh khu của hắn.

Giờ phút này, bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao có hắc khí quấn quanh. Loại máu nguyền rủa này thực quỷ dị, chuyên khắc Hoang Cổ Thánh Thể. Mặc dù Hoang Cổ Thánh Thể có được sức mạnh miễn dịch tà ám, lại không cách nào chống đỡ loại ăn mòn này.

Có thể nói, cho dù mạnh như Võ Hộ, nếu lây dính loại Trớ Chú chi Huyết này thì cũng cực kỳ phiền toái.

Bởi vì thứ này không liên quan đến tu vi, mà là khắc chế nhằm vào bản thân Thánh Thể.

Thân thể Quân Tiêu Dao hơi chấn động, trong mắt người ngoài, có vẻ hắn đã xảy ra một ít vấn đề.

“Đại ca ca!”

“Đại nhân!”

Vẻ mặt đám người Ninh Trần, tiểu Huyên Huyên, Ninh Đức Phát lập tức thay đổi.

Trên người bọn họ chỉ có một tia huyết mạch Thánh Thể cũng cảm giác được máu đen kia khủng bố đến mức nào. Có thể nói, nếu bọn

họbị lây dính thì sẽ lập tức phải chết, không có chút may mắn nào!

Võ Hộ chau mày, như nghĩ tới cái gì, trong mắt cũng hiện lên một tia hàn quang.

Mấy vạn tu sĩ vây xem cũng châu đầu ghé tai, phát ra tiếng bàn tán ồn ào.

“Sao lại thế này, sao máu đen Hạng Phi tung ra lại có khắc chế tác dụng Thánh Thể như vậy?”

“Ta nghe nói, từ xưa nhất mạch Thánh Thể có một loại nguyền rủa, cực kỳ quỷ dị khó chơi, thậm chí Thánh Thể đại thành cũng chưa chắc có thể tránh được, càng đừng nói là Thần Tử Quân gia.”

“Đúng rồi, còn có câu nói kia của Thần Tử Quân gia, Hạng Phi không phải Bá Vương, đây là ý gì, sao hắn lại không phải Bá Vương?”

Tất cả mọi người vừa kinh ngạc, lại nghi hoặc khó hiểu, thái độ của mỗi người đều bất đồng.

Thánh Huyền Nhất và Thất Sát Đạo nấp trong chỗ tối mắt lộ ánh sao. Nếu Quân Tiêu Dao thật sự xảy ra vấn đề gì vì Trớ Chú chi Huyết, vậy thì có thể làm suy yếu sức mạnh của hắn, cũng cho các thiên kiêu khác một cơ hội vượt qua hắn.

Như Anh thì rất tò mò, tiếp tục quan sát.

Trong mắt Cơ Thanh Y lộ ra suy tư, nàng nhìn nhìn Hạng Phi kia, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ đây đều là âm mưu của nhất mạch Bá Thể?”

Có thể nói, cục diện hiện tại hoàn toàn vượt qua dự đoán của mọi người, ban đầu là một trận cạnh tranh của Thánh Thể Bá Thể đơn giản trắng ra, hiện tại lại bị bao phủ bởi một tầng âm mưu.

Trong đó còn có ẩn tình khác.

“Khụ khụ... Quân Tiêu Dao, mùi vị của Trớ Chú chi Huyết thế nào, đây chính là tổ đường Bá Thể ta lấy ra từ thi thể một chí tôn Thánh Thể cổ đại bị nguyền rủa.”

Hạng Phi quỳ một gối trên mặt đất, dùng tay che lại lồng ngực rách nát. Toàn thân hắn ta đều là dấu vết nứt nẻ, như đồ sứ tan nát.

Dù mạnh như Bá Thể, cũng không thể ngăn cản thế công sát chiêu của Quân Tiêu Dao.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt trấn định. Tuy trên người hắn có hắc khí quấn quanh, có phù văn quỷ dị lúc ẩn lúc hiện, nhưng bản nhân hắn lại không có chút hoảng loạn nào.

“Xem ra ngươi chỉ là một quân cờ đáng buồn mà thôi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt lắc đầu.

Thật ra ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Hạng Phi, hắn đã nhận ra không thích hợp, không phải bởi vì Hạng Phi là giả mạo Thương Thiên Bá Thể. Hắn ta thật sự là Thương Thiên Bá Thể.

Nhưng nếu nói là Bá Vương thì lại có cảm giác chưa tới.

Trong mắt Quân Tiêu Dao, đáng lẽ thực lực của Bá Vương sẽ làm hắn cảm thấy hứng thú mới đúng. Mà không phải giống như Hạng Phi, không làm hắn muốn đứng dậy khỏi ghế nữa là.

Cho nên khi đó Quân Tiêu Dao đã suy đoán, Hạng Phi là Thương Thiên Bá Thể, nhưng chưa chắc là Bá Vương.

Mà mọi người đều bị mê hoặc, đơn thuần cho rằng chỉ cần là Bá Thể thì nhất định là Bá Vương. Không ngờ tuy rằng Thương Thiên Bá Thể hi hữu, nhưng cũng không đến mức một thời đại chỉ xuất hiện một người.

Mọi người đều bị Hạng Phi này lừa gạt, hoặc có thể nói là bị nhất mạch Bá Thể lừa gạt.

“Ha hả, quân cờ thì thế nào, hiện tại ngươi đã bị dính Trớ Chú chi Huyết, thực lực Thánh Thể sẽ từng bước bị suy yếu.”

“Mà Bá Vương đại nhân sẽ giết ngươi, làm uy danh nhất mạch Bá Thể vẻ vang, nàng là tồn tại vô địch!” Trong mắt Hạng Phi lộ ra một tia cuồng nhiệt.

Mọi người nghe được lời này thì trực tiếp nổ tung!

Chương 916 - Bá Vương là một người khác

Chương 916: Bá Vương là một người khác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hạng Phi lại không phải là Bá Vương thật!

Điều này làm đầu mọi người đều có chút choáng váng, không thể tin nổi. Thương Thiên Bá Thể Hạng Phi quét ngang cổ lộ vô địch, khí phách vô song còn không phải Bá Vương chân chính.

Hơn nữa nghe cách nói của hắn thì có vẻ cực kỳ tôn sùng vị Bá Vương chân chính kia. Một Bá Vương làm Thương Thiên Bá Thể cũng tôn sùng cuồng nhiệt như vậy thì rốt cục có thân phận gì, lại mạnh đến mức nào?

Quả thực không thể tưởng tượng!

“Con mẹ nó, thế hệ Bá Vương này lại mạnh đến mức có một Thương Thiên Bá Thể làm tùy tùng?”

“Thì ra trước đó chúng ta đều rơi vào điểm mù, cho rằng Thương Thiên Bá Thể nhất định là Bá Vương, không ngờ cũng chưa chắc chỉ có một Bá Thể.”

Lúc này, mọi người đều tỉnh táo lại, bọn họ rơi vào điểm mù tư duy, theo bản năng cho rằng Hạng Phi nhất định là Bá Vương.

Hiện tại trước mặt bọn họ có hai vị Thánh Thể, vậy tại sao Bá Thể không thể có hai người kia chứ?

“Thì ra là thế, xem ra tổ đường Bá Thể muốn hy sinh ngươi, lấy Trớ Chú chi Huyết làm suy yếu sức mạnh của ta, để Bá Vương chân chính dẫm lên ta lên lên đỉnh cao.”

“Không thể không nói, hy sinh một Thương Thiên Bá Thể chân chính là rất có quyết đoán.” Quân Tiêu Dao tấm tắc cảm thán.

Tổ đường Bá Thể biết, trong trận chiến giữa Hạng Phi và Quân Tiêu Dao, Hạng Phi tuyệt đối sẽ rơi vào hạ phong.

Mà trận chiến của hai đại thể chất nhất định sẽ phân ra sinh tử. Chỉ cần Hạng Phi tới đây thì đừng mong tồn tại trở về từ trong tay Quân Tiêu Dao.

Mặc dù có cường giả tổ đường Bá Thể tiến đến, cũng không có khả năng tồn tại mang Hạng Phi đi.

Bởi vậy, bọn họ trực tiếp hy sinh Hạng Phi, làm suy yếu Quân Tiêu Dao, để thành toàn Bá Vương chân chính kia.

“Nếu ngươi đã có ý chết thì bản Thần Tử làm người tốt tới cùng, đưa ngươi lên đường vậy.” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn rất lạnh nhạt.

Hắn cũng không tính trấn áp thu phục một Bá Thể. Bá Thể vĩnh viễn không có khả năng thần phục Thánh Thể, đây là sự đối đầu khắc vào cốt nhục.

Quân Tiêu Dao lại ra tay, Thần Chi Quang làm mai một tất cả, giáng thẳng về hướng Hạng Phi.

“Bá Vương đại nhân sẽ báo thù cho ta!” Hạng Phi gào rống, bùng nổ toàn bộ sức mạnh, nhằm về phía Quân Tiêu Dao, muốn liều chết một lần.

Kết quả hắn ta lại mai một thành tro tàn trong thần quang vô tận kia.

Một Thương Thiên Bá Thể đã chết, biến thành tro tàn. Theo lý thuyết, đây tuyệt đối là một sự kiện làm rúng động toàn bộ cổ lộ chung cực.

Cuộc phân tranh của Thánh Thể và Bá Thể đã có kết quả. Nhưng hiện tại, nơi đây lại lâm vào sự tĩnh mịch quỷ dị.

Bởi vì những chuyện xảy ra vượt qua dự đoán của mọi người.

Hạng Phi là Thương Thiên Bá Thể, nhưng không phải Bá Vương.

Bá Vương chân chính còn chưa hiện thân trước mặt thế nhân.

Điều này làm rất nhiều người đều kinh hãi hoảng sợ, thế hệ Bá Vương này lại ẩn giấu sâu đến như vậy, thậm chí còn mê hoặc mọi người.

Nhưng mọi người nghĩ lại thì cũng cảm thấy đương nhiên.

Bá Vương chính là vương giả trong Bá Thể, vô dụng thế nào cũng không đến mức vừa đối mặt với Quân Tiêu Dao thì không có chút sức phản kháng nào cả.

Trong mắt mọi người, Hạng Phi đã là một thiên kiêu cực kỳ đáng sợ. Cho nên mọi người mới theo bản năng cho rằng hắn ta là Bá Vương.

Mà trước nay Hạng Phi cũng chưa từng phủ nhận.

“Nhìn dáng vẻ của Thần Tử Quân gia thì có vẻ đã sớm đoán ra Hạng Phi không phải Bá Vương.”

“Đúng vậy, từ đầu đến cuối, thái độ của Thần Tử Quân gia luôn rất khinh thường, trong mắt hắn, e là cả Bá Thể cũng chẳng là cái gì, chỉ có Bá Vương chân chính mới có thể miễn cưỡng lọt vào mắt hắn.”

“Nhưng hiện tại, hình như Thần Tử Quân gia đã lây dính điểm xấu nào đó, chẳng lẽ thân thể sẽ xảy ra vấn đề?”

Vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng rơi về hướng Quân Tiêu Dao. Nếu thân thể Quân Tiêu Dao xảy ra vấn đề thì tuyệt đối có ảnh hưởng lớn hơn cả trận chiến của hai đại thể chất lần này.

Dù sao hắn đã có danh hiệu vô địch thế hệ trẻ.

Nếu thân thể hắn thật sự xảy ra chuyện gì thì nhất định sẽ không ít thiên kiêu bỏ đá xuống giếng.

Càng đừng nói còn có Nghịch Quân Thất Hoàng trong bóng tối, nói không chừng sẽ bắt lấy cơ hội này này để làm khó dễ Quân Tiêu Dao.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao uống cạn nước trà trong chung trà.

Uống trà xong rồi.

Trận chiến cũng kết thúc.

Quân Tiêu Dao đứng dậy, trong thân thể hắn, Trớ Chú chi Huyết đang điên cuồng lan tràn. Khí huyết kim sắc cũng có loại cảm giác sắp bị ăn mòn, nhưng lại bị Quân Tiêu Dao cưỡng chết trấn áp xuống.

Thân là Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng, sức chống cự của hắn đối với nguyền rủa mạnh hơn Thánh Thể bình thường quá nhiều. Nhưng cũng chỉ có thể tạm thời áp chế mà thôi, sau này còn cần tìm phương pháp khác để giải trừ.

Nếu không những đóTrớ Chú chi Huyết sẽ như ung nhọt trong xương, thâm nhập vào ngũ tạng lục phủ của hắn.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ hơi phiền toái, khiến Quân Tiêu Dao hao tổn chút công phu mà thôi. Nhất mạch Bá Thể muốn dùng Trớ Chú chi Huyết để phế bỏ hắn thì không khỏi suy nghĩ quá ngây thơ.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thế nào, không có việc gì đó chứ?” Võ Hộ tiến lên, cau mày, hết sức quan tâm.

Quân Tiêu Dao chính là hy vọng của nhất mạch Thánh Thể, nếu hắn có sơ xuất gì thì tuyệt đối là tổn thất lớn nhất của nhất mạch Thánh Thể.

“Võ Hộ tiền bối không cần lo lắng, chúng ta về Hoang Cổ Thánh Điện trước rồi bàn lại.” Quân Tiêu Dao nói.

Trong mắt đám người Ninh Đức Phát cũng lộ ra một tia lo lắng. Nhưng trong lòng bọn họ, Quân Tiêu Dao đã là nhân vật như thần linh, hẳn sẽ không có chuyện gì.

Cơ Thanh Y cũng tiến lên, dò hỏi: “Quân công tử không có trở ngại gì chứ?”

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua Cơ Thanh Y, khẽ cười và nói: “Thế

nào, đang tìm hiểu tình báo cho truyền nhân của Nhân Tiên Giáo à?"

Cơ Thanh Y nghe vậy thì sửng sốt, vẻ mặt hiện ra một tia cứng đờ.

Dù thế nào thì nàng ta cũng là một nữ tử, bị châm chọc không lưu tình như vậy cũng có chút xấu hổ.

"Ha hả, đùa mà thôi." Quân Tiêu Dao cười khẽ, trực tiếp đi cùng đám người Võ Hộ lao lên trời cao, trở về Hoang Tinh.

Chương 917 - Địa phủ thần bí

Chương 917: Địa phủ thần bí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn theo bóng dáng Quân Tiêu Dao, vẻ mặt Cơ Thanh Y khôi phục bình tĩnh, trong mắt hiện ra một tia sâu xa.

“Quân công tử, ngươi thật sự không sao, hay là giả vờ như không có việc gì?”

Vấn đề này không chỉ nàng mà đám người Như Anh, Thánh Huyền Nhất, Thất Sát Đạo cũng muốn biết.

“Các ngươi nói xem, rốt cuộc Thần Tử Quân gia có bị gì không, sao nhìn giống như không có vấn đề quá lớn?”

“Cũng chưa chắc, ngươi không nghe Hạng Phi kia trước khi chết sao, đó là Trớ Chú chi Huyết được lấy ra từ cơ thể chí tôn Thánh Thể cổ đại bị nguyền rủa, sao có thể không có việc gì kia chứ?”

“Vậy kỳ quái, hay là Thần Tử Quân gia đang giả vờ không sao, thật ra đã có vấn đề rất lớn?”

“Có lẽ là vậy, nhưng không ai nói rõ được năng lực của Thần Tử.”

Toàn trường vang lên rất nhiều tiếng nghị luận ồn ào.

Một số người cho rằng, lấy biểu hiện thực lực trước kia của Quân Tiêu Dao, có lẽ hắn sẽ bình yên vượt qua kiếp nạn này.

Mà đa số mọi người lại cho rằng, Hạng Phi dùng mạng mình để tính kế Quân Tiêu Dao, sao có thể không có chuyện gì được. E là Quân Tiêu Dao đang cố áp chế nguyền rủa, tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Có thể nói, khi tin tức này truyền ra, tuyệt đối còn rúng động hơn cả cuộc chiến giữa Thánh Thể và Bá Thể.

Nghịch Quân Thất Hoàng, các độc thủ, thù địch trong bóng tối đều

sẽ bày ra tâm tư.

Quân Tiêu Dao không để ý đến những ồn ào náo động đó, hắn đi vào trời sao, thấy được Thác Bạt Chiến vẫn ở trên đó.

Thác Bạt Chiến muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chưa nói cái gì.

Quân Tiêu Dao hơi chắp tay và nói: "Lần này đa tạ tiền bối, Quân mỗ sẽ nhớ kỹ."

"Đâu nào đâu nào, Thần Tử không có trở ngại gì là tốt rồi." Thác Bạt Chiến đáp lễ.

Lấy tu vi cấp chí tôn của ông ta mà cũng không nhìn ra được rốt cục tình trạng của Quân Tiêu Dao là như thế nào.

Quân Tiêu Dao và Thái Âm Ngọc Thố, Võ Hộ, ba trăm thủ điện nhân về tới Hoang Cổ Thánh Điện trên Hoang Tinh.

Có một ít thiên kiêu cứ đi theo đến xem, nhưng cũng chỉ dám tra xét bên ngoài Hoang Cổ Thánh Điện.

Quân Tiêu Dao vừa bước vào thánh điện thì thân thể đã chấn động, các loại hắc khí, sương mù quỷ dị hiện lên, ma âm rót vào tai, giống như truyền đến từ Cửu U.

Trên thánh khu của hắn cũng có các loại phù văn màu đen quỷ dị hiện hóa, giống như một bức tượng thần nhiễm phải nguyền rủa và điềm xấu.

"Công tử!" Thái Âm Ngọc Thố sốt ruột đến nước mắt muốn ứa ra.

Còn Ninh Trần và tiểu Huyên Huyên thì siết chặt nắm tay nhỏ bé, vô cùng nóng lòng.

"Không sao, tạm thời vấn đề không lớn." Thân thể Quân Tiêu Dao chấn động, vài luồng tiên khí hiện lên, trấn áp sự quỷ dị kia xuống.

Bên cạnh, Võ Hộ nhíu chặt mày, sau đó như nghĩ tới cái gì mà nói: "Quân Tiêu Dao, ngươi có mấy phần hiểu biết đối với Thánh Thể Trớ Chú?"

Quân Tiêu Dao lắc đầu và nói: “Cũng không quá rành, điển tịch lưu lại ở Thánh Điện cũng không có quá nhiều ghi chép.”

Cũng không phải tất cả Thánh Thể đều sẽ có Thánh Thể Trớ Chú, đây là một sự kiện xác suất. Hoặc có thể nói, không phải tất cả Thánh Thể đều xứng có được nguyền rủa.

Thánh Thể không thể đánh vỡ gông xiềng, chỉ là bình thường, căn bản không tu luyện được đến hậu kỳ, cũng không cần bàn đến nguyền rủa gì cả.

“Ngươi đã từng nghe qua địa phủ chưa?” Võ Hộ nói như ám chỉ gì đó.

“Địa phủ?” Quân Tiêu Dao nhíu mày.

Hắn thật sự từng nghe qua, nhưng cũng chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy trong Tàng Thư Các của Quân gia mà thôi.

“Địa phủ được gọi là Tiên Đình trong bóng tối.”

“Ngày xưa, Tiên Đình vô thượng làm chúa tể Cửu Thiên Tiên Vực, mà địa phủ thì chấp chưởng sinh tử luân hồi của vạn vật.”

“Thậm chí Vạn Cổ Táng Thổ của hiện giờ cũng có một ít liên hệ với địa phủ ngày trước.” Võ Hộ nói.

“Còn có chuyện này?” Quân Tiêu Dao có chút bất ngờ.

Địa phủ quá thần bí, cũng quá quỷ dị.

Tin tức truyền ra ngoài ít càng thêm ít, trong cổ sử cũng hiếm thấy được nhắc tới tên.

“Ý của tiền bối là, địa phủ có liên quan đến lời nguyện của nhất mạch Thánh Thể chúng ta?” Tâm tư của Quân Tiêu Dao rất sâu, lập tức nghĩ tới điểm này.

“Không sai, chuyện này liên quan đến một ít đại bí mật viễn cổ, ta từng ngẫu nhiên nghe qua, phía trước cổ lộ chung cực có một cấm địa hung hiểm tên là Hắc Uyên, hình như nơi đó có một tia dấu vết mà địa phủ xa xưa để lại.”

“Nhưng quanh năm ta bị trấn trong Hoang Cổ Thánh Điện, vẫn không thể đi đến.” Võ Hộ nói.

“Hắc Uyên, nơi đó sẽ có một ít dấu vết liên quan đến Thánh Thể Trớ Chú sao?” Quân Tiêu Dao nỉ non.

Trong đầu hắn chợt có âm thanh máy móc vang lên: “Đinh, chúc mừng ký chủ, địa điểm đánh dấu đã được đổi mới, xin hãy đánh dấu ở Hắc Uyên!”

Nghe được tiếng nói máy móc trong đầu, đôi mắt Quân Tiêu Dao sáng ngời.

Hắn nhất định sẽ đi đến Hắc Uyên tra xét một phen, thuận tiện đánh dấu một phát, chẳng phải rất tuyệt hay sao?

Còn Thánh Thể Trớ Chú, nói thật, Quân Tiêu Dao căn bản không để nó trong mắt.

Không nói bản nhân hắn đủ để ứng phó tình huống này, dù lui lại một vạn bước, hắn bó tay không biết làm gì thì thử hỏi Quân gia có làm như không thấy, mặc kệ Quân Tiêu Dao bị nguyền rủa sao?

Lấy nội tình truyền thừa vô số năm của Quân gia thì có chuyện hoàn toàn bất lực đối phó với một lời nguyền sao?

Nói trắng ra là nhất mạch Bá Thể cũng đang đánh cược.

Nếu Trớ Chú chi Huyết này có thể hoàn toàn ảnh hưởng đến Thánh Thể của Quân Tiêu Dao thì tất nhiên không thể tốt hơn.

Nếu cuối cùng bị Quân gia nghĩ cách giải trừ, vậy cũng có thể kéo dài bước chân tu luyện của Quân Tiêu Dao, làm hắn lạc hậu so với người ta.

Mà Bá Vương chân chính sẽ có càng nhiều thời gian để phát dục. Đến lúc đó vẫn có thể đối phó Quân Tiêu Dao.

Không thể không nói, nhất mạch Bá Thể nghĩ thật sự quá hoàn hảo. Mặc kệ Trớ Chú chi Huyết có thể tạo ra bao nhiêu tác dụng, tóm lại cũng có thể liên lụy Quân Tiêu Dao.

“Nhất mạch Bá Thể tính kế thật giỏi.” Quân Tiêu Dao cười lạnh và nói.

Trên mặt Võ Hộ cũng lộ ra biểu cảm khịt mũi coi thường: “Đây là kỹ xảo nhất mạch Bá Thể quen dùng, tổ tiên Thánh Thể chúng ta còn không phải bị bọn họ dùng thủ đoạn dơ bẩn như vậy để bôi nhọ sao.”

“Thủ đoạn nhiều đến mấy thì có tác dụng gì với ta?” Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Đây không phải cuồng vọng tự đại, mà là đạo tâm vô địch sinh ra đã có sẵn.

Chương 918 - Nhất tộc Thái Hư Cổ Long

Chương 918: Nhất tộc Thái Hư Cổ Long

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nhưng ngươi vẫn phải cẩn thận, xưa nay Bá Vương không phải nhân vật dễ đối phó, huống chi thế hệ Bá Vương này ẩn giấu sâu như thế, thậm chí còn có thế thân.” Võ Hộ cảnh báo.

“Ta biết, ta cũng rất tò mò, rốt cục Bá Vương kia là nhân vật như thế nào?” Trong mắt Quân Tiêu Dao ngưng tụ lạnh lẽo.

Theo lý mà nói, nhất mạch Bá Thể có tính cách bừa bãi, Bá Vương kia hẳn là một mãnh nam cuồng ngạo hung hãn mới đúng.

Sao hiện tại lại bắt đầu chơi thủ đoạn, nấp ở sau màn?

Chuyện này đáng để Quân Tiêu Dao suy nghĩ sâu xa.

“Dù thế nào, thông thường người dám tính kế bản Thần Tử muốn chết cũng là xa xỉ.” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười lạnh.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao bế quan trong Thánh Điện bí địa.

Trước khi đi tới Hắc Uyên, hắn còn cần tạm thời áp chế nguyền rủa. Đối với những người khác mà nói, đây tuyệt đối là chuyện sứt đầu mẻ trán, trừ phi mời thế lực gia tộc sau lưng đến.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao mà nói thì hoàn toàn không cần, bởi vì hắn có phương pháp của mình.

Trong Thánh Điện bí địa chỉ có một mình Quân Tiêu Dao, thân thể hắn bỗng chấn động, bên ngoài hiện ra chừng mười một luồng tiên khí!

Mười một luồng tiên khí này như mười một con rồng tiên khí quấn quanh thân thể Quân Tiêu Dao, phụ trợ Quân Tiêu Dao giống như thiên nhân giáng trần, tiên thần giáng thế!

Nếu cảnh tượng này là bị người ngoài nhìn thấy thì tròng mắt nhất định sẽ bị trừng rớt ra ngoài, điên đảo tam quan, hoài nghi nhân sinh!

Từ xưa đến nay, tu luyện ra bảy tám luồng tiên khí đã có thể chấn động cửu thiên thập địa, sẽ là người lộng triều cả một thời đại.

Mà chín luồng tiên khí đã là truyền thuyết, đều là tồn tại hiếm như lông phượng sừng lân, trong sách sử cũng khó có thể tìm ra mấy người.

Nếu có thể tìm được thì tuyệt đối là nhân vật cấm kỵ, không thể nắm lấy.

Cho dù là Cổ Đế Tử của Phục Hy tiên thống danh chấn bát phương ở cổ lộ chung cực, và truyền nhân của Nhân Tiên Giáo thân mang Nhân Tiên Thể cũng đang nỗ lực để đạt được chín luồng tiên khí.

Mà Quân Tiêu Dao thì sao?

Không chỉ đánh vỡ cực hạn cửu cực, hiện tại còn đã tu luyện ra mười một luồng tiên khí!

Khi mười một luồng tiên khí kia được tung ra, cho dù là Thánh Thể Trớ Chú quỷ dị cũng hoàn toàn bị áp chế xuống.

“Trấn!” Quân Tiêu Dao buông ra một chữ, như thiên thần thẩm phán!

Trớ Chú chi Huyết kia bị mười một luồng tiên khí này đẩy vào nội vũ trụ của Quân Tiêu Dao.

Chỉ trong khoảnh khắc, bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao lại bùng nổ kim quang, khí tức khôi phục cường thịnh.

Mà Trớ Chú chi Huyết kia bị trấn trong nội vũ trụ, hóa thành một luồng sương đen mang tính ăn mòn, tràn ngập trời sao tứ phương.

Nhưng đừng quên, trong nội vũ trụ của Quân Tiêu Dao còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp đang trấn áp.

Đây là một cổ khí rất cổ xưa, có được khả năng tạo hóa trấn áp

thế giới, nó bị Quân Tiêu Dao đặt trong chỗ sâu nhất nội vũ trụ, coi như nền tảng trấn áp.

Hiện tại, Tạo Hóa Ngọc Điệp chấn động, lưu chuyển sức mạnh tạo hóa, hạn chế sương đen nguyền rủa tràn ngập. Cục diện đã hoàn toàn được khống chế.

Quân Tiêu Dao cũng thở ra một hơi.

Nếu để nhất mạch Bá Thể người biết lại là kết quả này, tuyệt đối sẽ tức giận đến hộc máu!

Bọn họ tự nhiên dâng lên một Thương Thiên Bá Thể Hạng Phi này là vì làm ảnh hưởng đến Quân Tiêu Dao tu luyện. Kết quả hiện tại Quân Tiêu Dao đã hoàn toàn khống chế được Trớ Chú chi Huyết.

“Không tồi, kế tiếp là nghĩ cách đi đến Hắc Uyên, xem có thể tra xét ra một ít manh mối hay không.”

“Nếu có thể tìm được bí mật nguyền rủa là tốt nhất, tìm không thấy thì trấn áp trong nội vũ trụ của ta, trong thời gian ngắn cũng không trở ngại.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Người của nhất mạch Bá Thể tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, Quân Tiêu Dao mới ở Đại Thánh Cảnh mà đã tu luyện ra nội vũ trụ thuộc về mình.

Bởi vì đây căn bản là chuyện không có khả năng.

“Dùng ánh mắt tầm thường để phỏng đoán ta, là sai lầm lớn nhất của nhất mạch Bá Thể các ngươi.”

“Bá Vương, chờ đi...”

Quân Tiêu Dao đứng dậy, khí tức vô cùng cường thịnh. Nhưng hắn ngẫm nghĩ, lại hoàn toàn thu khí tức cường thịnh kia vào.

“Nếu biết tình hình sức khỏe của ta thì không biết có bao nhiêu đầu trâu mặt ngựa lao ra muốn nhặt hời?” Quân Tiêu Dao cười.

Đây là cơ hội tốt để dẫn kẻ địch ra.

“Ta thật quá xấu.” Quân Tiêu Dao cười.

Cả hắn cũng cảm thấy mình quá đê tiện.

...

Chuyện xảy ra trên cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ giống như gió lốc thổi quét toàn bộ cổ lộ chung cực. Trong đó có ba tin tức khiến người ta chấn động.

Thứ nhất là Quân Tiêu Dao có thể dễ dàng diệt sát Bá Thể Hạng Phi, chênh lệch giữa hai bên giống như hồng câu.

Thứ hai là Bá Thể Hạng Phi kia không phải Bá Vương trong truyền thuyết, Bá Vương là một người khác.

Mà thứ ba tất nhiên là Quân Tiêu Dao đã bị Trớ Chú chi Huyết của Thánh Thể ăn mòn, có khả năng đã có chuyện.

Đương nhiên, còn chưa thể xác định tin tức này, bởi vì người vây xem cũng không rõ Quân Tiêu Dao đang giả vờ không có việc gì, hay thật sự không có việc gì.

Nhưng đa số đều có nghiêng về hướng Quân Tiêu Dao đã xảy ra chuyện.

Dù sao đó cũng là Trớ Chú chi Huyết do Hoang Cổ Thánh Thể cấp chí tôn cổ đại lưu lại, sao lại không có chút tác dụng gì kia chứ.

Sau khi mấy tin tức này truyền đến, cổ lộ chung cực sinh ra động đất cấp mười tám. Rất nhiều thiên kiêu đều có tâm tư khác.

Thần Tử Quân gia vô địch thế hệ trẻ tuổi có bị các thiên kiêu cấm kỵ vô thượng khác khiêu chiến, đạp xuống thần đàn không?

Còn có Nghịch Quân Thất Hoàng được Thiên Đạo khâm điểm kia sẽ có động tĩnh gì hay không?

Có thể nói toàn bộ cổ lộ đều gió nổi mây phun.

Mà trong cơn sóng to gió lớn đó, ở sâu trong cổ lộ, trong một biên giới được sáng lập trong hư không, một âm thanh loli thanh thúy

êm tai như chuông bạc lại mang theo chút non nớt và phẫn nộ vang lên: “Cái gì? Hạng Phi bị ta coi như bao cát đã chết mất, không được, ta muốn đi tìm Thánh Thể kia tính sổ, đánh hắn đến nương hắn cũng không quen biết!”

Tuy giọng nói loli kia non nớt êm tai, nhưng lại có chút vô lại, điêu ngoa. Một bóng hình xinh xắn lanh lợi, trên đầu có hai cái u, như một con Bá Vương Long cái muốn lao ra từ mảnh biên giới cổ xưa đó.

“Dao Nhi, ngươi lại nghịch ngợm, nói bao nhiêu lần rồi, ngươi không được đi ra ngoài!”

Một lão giả bạch y lưng khòm mặt mang nụ cười mà hiện ra trong hư không.

Trên đầu lão có long giác, râu bạc trắng rủ xuống đất, tuy nhìn như già nua, nhưng trong cơ thể chất chứa năng lượng khủng bố làm không gian chung quanh không ngừng chấn động.

Hiển nhiên, đây là một cường giả chí tôn, còn không phải cường giả chí tôn bình thường. Cảnh giới đạt tới chừng chí tôn đệ tứ cảnh, Đại Thiên Tôn cảnh!

Nếu có một ít cường giả kiến thức uyên bác ở đây thì nhất định sẽ hoảng sợ vạn phần. Bởi vì lão giả này rõ ràng là một trong những Long tộc cường đại nhất tiên vực trong truyền thuyết, cường giả của Thái Hư Cổ Long tộc!

Chương 919 - Nữ Bá Vương xưa nay chưa từng có

Chương 919: Nữ Bá Vương xưa nay chưa từng có

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long tộc là một tộc đàn vô cùng khổng lồ, có đủ loại thế lực và chi nhánh.

Tổ Long sào của Hoang Thiên Tiên Vực, Long Nhân tộc trong thế giới Tiên Cổ và đạo thống cổ xưa Long Vương điện chặn ngang một tay từ tiên vực khác trong bất hủ chiến, ngoài ra còn nhất tộc Thái Hư Cổ Long xuất hiện trước mắt.

Nhất tộc Thái Hư Cổ Long vô cùng cường đại, là một chi nhánh cổ xưa thần bí nhất trong long tộc. Ngày trước Long Ngạo Thiên của Tổ Long sào từng có được truyền thừa của nhất tộc Thái Hư Cổ Long trong tổ địa Long Nhân tộc ở thế giới Tiên Cổ.

Tuy rằng chủng tộc này cổ xưa cường đại, nhưng tộc nhân quá ít, cũng quá hiếm thấy. Sinh linh càng cường đại thì huyết mạch càng khó có thể kéo dài, đây là quy tắc hạn chế của vận mệnh.

Vì số lượng tộc nhân quá ít nên dù thực lực của cá nhân nhất tộc Thái Hư Cổ Long cường đại, nhưng cũng không uy áp tiên vực giống như các đạo thống cổ xưa khác.

Bọn họ rất im lặng kín tiếng, thậm chí cà tổ địa cũng không ở Cửu Thiên Tiên Vực, mà là trong bụng một con Thái Hư Cổ Long viễn cổ.

Giờ phút này, trong biên giới hư không được sáng lập ra kia.

Bóng hình xinh đẹp lả lướt giống như con Bá Vương long cái nho nhỏ kia đang hao hết công phu muốn lao ra bên ngoài biên giới.

Đó là một cô bé nhìn như chỉ mười mấy tuổi, mái tóc dài màu tím được cột thành hai khối trên đầu. Trên cái trán tuyết trắng có hai long giác mảnh khảnh.

Nàng ta mặc một chiếc váy trắng, tứ chi mảnh khảnh trắng nõn, lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng bố.

Mặt nàng lớn bằng bàn tay, phấn nộn mà trong trắng ửng hồng, đôi mắt to long lanh, lông mi rất dài. Trên cái cổ ngọc mảnh khảnh có đeo một cái vòng cổ, trên đó treo một cái lục lạc màu tím.

Chân nàng ta không mang giày ủng, đôi chân nhỏ trần trụi trắng như tuyết, tinh tế nhỏ xinh trong trẻo. Nhìn nàng ta như một tiểu tiên nữ tinh xảo, là dạng đấm ra một quyền là sẽ khóc hu hu hu.

Nhưng chỉ có lão giả bạch y này biết, rốt cục cô bé này có được sức mạnh khủng bố đến mức nào.

Giờ phút này, cô bé kia đang lộ ra vẻ mặt hung dữ đáng yêu mà nhìn chằm chằm lão giả bạch y, giương nanh múa vuốt, lộ ra hàm răng tuyết trắng như những mảnh ngọc và hai cái răng nanh lóe sáng.

Bàn chân nhỏ trắng trẻo của nàng ta giẫm lên mặt đất, rầm một tiếng, toàn bộ biên giới hư không như run lên một cái. Thân thể nhỏ xinh của nàng ta giống như đạn pháo mà lao ra.

Lão giả bạch y hơi mỉm cười, giơ tay một cái thì thực lực Đại Thiên Tôn bùng nổ, hình thành không gian phong bế, khống chế cô bé lại trong đó.

Cô bé táo bạo, muốn xù lông.

Trên người nàng ta lập tức hiện ra các Bá Thể Thần Hình như Chân Long Pháp Thân, Đại Chung Đạo Thể, Côn Bằng Thần Hình, Tiên Hoàng Linh Vũ....

Nếu cẩn thận nhìn lại thì có đến tám loại, còn nhiều hơn Hạng Phi kia hai loại. Chín đại Bá Thể Thần Hình cũng chỉ còn thiếu một loại mà thôi.

Nếu cảnh tượng này bị người ngoài nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ ngơ ra, không biết làm sao.

Bởi vì rõ ràng cô bé này là Thương Thiên Bá Thể!

Mà càng khiến người ta hoảng sợ chính là, khi nhìn thấy hình như mình khó có thể tránh thoát, khóe miệng cô bé bỗng lộ ra một nụ cười điêu ngoa giảo hoạt.

Nàng ta kích hoạt huyết mạch của bản thân, hư không phía sau lập tức hiện ra hư ảnh một Hoàng Kim Cổ Long mơ hồ. Một uy áp khủng bố đủ khiến vạn long thần phục thổi quét thiên địa!

Thậm chí cả lão giả Thái Hư Cổ Long tộc Đại Thiên Tôn cảnh kia cũng mơ hồ cảm giác được một loại áp bách. Đây không phải là thực lực áp bách, mà là huyết mạch đè ép.

“Xem ra Dao Nhi đã có thể bước đầu khống chế uy áp của huyết mạch Hoàng Kim Cổ Long.” Lão giả bạch y cười, vừa lòng gật gật đầu.

Trong nhất tộc Thái Hư Cổ Long, huyết mạch chia làm ba cấp, lần lượt là huyết mạch Thanh Đồng Cổ Long bình thường, Bạch Ngân Cổ Long hi hữu và Hoàng Kim Cổ Long hiếm thấy nhất, hi hữu nhất, mấy kỷ nguyên cũng chưa chắc có thể xuất hiện một người.

Cô bé trước mặt không chỉ có được Thương Thiên Bá Thể trong truyền thuyết, mà còn có huyết mạch Hoàng Kim Cổ Long hiếm thấy nhất trong nhất tộc Thái Hư Cổ Long!

“Có lẽ tất cả mọi người không thể tưởng tượng ra, thế hệ Bá Vương này sẽ ra đời trong nhất tộc Thái Hư Cổ Long của ta.” Lão giả bạch y cười thực xán lạn.

Nói thật, lúc trước khi Long Dao Nhi giáng sinh, tất cả Thái Hư Cổ Long tộc nhân đều cực kỳ kinh ngạc. Bọn họ thật sự không ngờ đứa bé gái này chẳng những có được huyết mạch Hoàng Kim Cổ Long, còn mang Thương Thiên Bá Thể hiếm thấy.

Đây là một Thương Thiên Bá Thể nữ tính xưa nay chưa từng có!

Sau đó có người của tổ đường Bá Thể tìm tới cưa, còn xác định Long Dao Nhi chính là Bá Vương của kỷ nguyên này.

Thậm chí cả Thương Thiên Bá Thể Hạng Phi cũng chỉ là phụ trợ giả của nữ Bá Vương.

Tiếp theo, tổ đường Bá Thể và Thái Hư Cổ Long tộc đều toàn lực bồi dưỡng nữ Bá Vương xưa nay chưa từng có này.

“Long Uyên gia gia, vì sao không cho Dao Nhi đi ra ngoài đối phó Thánh Thể kia, hắn giết chết bao cát của ta, quá đáng giận!”

Long Dao Nhi siết đôi tay trắng như phấn lại, trong đôi mắt tím long lanh của nàng ta hiện ra sự hung hãn.

Hiển nhiên, Long Dao Nhi cũng không biết là Hạng Phi chủ động đi khiêu khích Quân Tiêu Dao, đánh một trận với hắn.

“Hiện tại còn chưa phải lúc, ngươi là hy vọng của nhất tộc Thái Hư Cổ Long, không thể có sơ xuất gì, Quân Tiêu Dao kia quá nguy hiểm.” Long Uyên lắc đầu và nói.

Tuy sau lưng Long Dao Nhi có hai đại thế lực cường thịnh là Thái Hư Cổ Long và tổ đường Bá Thể, nhưng thực lực bối cảnh của Quân Tiêu Dao cũng không phải dạng vừa.

Hiện tại Long Dao Nhi muốn đối phó Quân Tiêu Dao là rất khó.

Cũng vì vậy, tổ đường Bá Thể mới nghĩ ra kế sách này để tính kế Quân Tiêu Dao.

“Nhưng bao cát của ta chết mất rồi, đều là Quân Tiêu Dao kia sai, ta muốn bắt hắn lại đây, ngược hắn một trăm lần!” Long Dao Nhi múa may nắm tay nhỏ, nghiến răng nanh, lộ ra vẻ mặt hung dữ.

Thánh Thể và Bá Thể túc địch, đây là điều đã khắc vào xương tủy, tất nhiên Long Dao Nhi cũng không ngoại lệ.

“Đừng sốt ruột, phía tổ đường Bá Thể có kế hoạch, ngươi kiên nhẫn một chút, hiện tại chuyện ngươi phải làm là tu luyện cho tốt, sau đó đi đến cuối cổ lộ chung cực, đạt được đại cơ duyên.” Long Uyên nói.

Chương 920 - Dã tâm của truyền nhân Xi Vưu tiên thống

Chương 920: Dã tâm của truyền nhân Xi Vưu tiên thống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lão biết kế hoạch của tổ đường Bá Thể, nhưng Long Dao Nhi lại không biết, nàng ta vẫn luôn tu luyện dưới sự giám thị của Long Uyên.

Tuy rằng cách làm của tổ đường Bá Thể thật sự có chút không ổn, nhưng vì Long Dao Nhi, Long Uyên cũng chỉ có thể cam chịu.

“Vậy được rồi, tạm thời để Thánh Thể kia khoe khoang thêm một thời gian, sau này bổn Bá Vương sẽ để hắn biết nhất mạch Bá Thể của ta là vô địch!” Long Dao Nhi chống bàn tay nhỏ lên cái eo mảnh khảnh, ưỡn ngực nhỏ lên mà ngây ngô nói.

Ngực không phẳng thì lấy cái gì bình thiên hạ?

...

Tất cả những người trên cổ lộ chung cực đều đang suy đoán, rốt cục Bá Vương nấp trong chỗ tối kia có thân phận thế nào. Trong mắt bọn họ, thế hệ Bá Vương này ẩn giấu quá sâu, tuyệt đối là một tuyệt thế kiêu hùng lãnh khốc, khí phách, cuồng ngạo, lại có tâm kế, còn rất ẩn nhẫn và hiểm độc.

“Chậc chậc, xem ra Thần Tử Quân gia đã gặp được đối thủ, Bá Vương kia nhất định là một bất thế kiêu hùng!”

Rất nhiều người đều đang nghị luận, nói chuyện say sưa.

Bất kể thế nào, cuối cùng Bá Vương cũng sẽ hiện thân, rất nhiều người đều suy đoán, có lẽ ở cuối cổ lộ, Thánh Thể và Bá Thể sẽ có một trận chiến chung cực.

Trong lúc toàn bộ cổ lộ ồn ào nhốn nháo, Quân Tiêu Dao lại chuẩn bị lên đường.

“Ngươi thật sự quyết định muốn đi đến Hắc Uyên sao, đó là một nơi cực kỳ hung hiểm.” Võ Hộ nhíu mày và nói.

Hiện tại ông ta cần sắp xếp cho ba trăm thủ điện nhân, hơn nữa lấy thực lực của ông ta cũng không thể nhúng tay vào của việc cổ lộ chung cực quá mức.

“Tiền bối không cần lo lắng, ta giao ba trăm thủ điện nhân cho ngươi, chờ ta đi xong cổ lộ thì sẽ cho người của Quân Đế Đình giao tiếp với các ngươi.” Quân Tiêu Dao cười nói.

“Ô ô, công tử, ngài không vuốt Tiểu Ngọc sao?” Thái Âm Ngọc Thố đang khóc thút thít.

Bởi vì Quân Tiêu Dao quyết định để nàng ở lại chỗ này.

“Hắc Uyên quá nguy hiểm, ngươi đi cùng ta thì không thể bảo đảm an toàn, sau này nếu Ngọc Thuyền Quyên đến thì ngươi đi theo nàng đi.” Quân Tiêu Dao nói.

Tuy rằng Thái Âm Ngọc Thố có chút không muốn, nhưng vẫn gật gật cái đầu nhỏ, nàng không thể liên lụy Quân Tiêu Dao.

“Tiêu Dao đại nhân, chúng ta nhất định sẽ nỗ lực mạnh lên!” Ninh Trần siết chặt nắm tay.

“Còn có ta!” Tiểu Huyên Huyên phụ họa, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Ta tin tưởng các ngươi, vậy hẹn gặp lại.” Quân Tiêu Dao thản nhiên chắp tay.

Hắn xoay người, một mình rời khỏi Hoang Tinh.

“Cung tiễn đại nhân!” Ba trăm thủ điện nhân bọn Ninh Đức Phát, chắp tay khom lưng chính mươi độ, mang theo sùng kính vô tận.

Khi tin tức Quân Tiêu Dao rời đi cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ truyền ra, tứ phương bắt đầu nổi lên gợn sóng.

Trong một cổ tinh ma khí hội tụ, mơ hồ có một ma âm vang lên.

“Cổ Đế Tử, ngươi vội vàng kế hoạch kết thân với Thiên Nữ Diên,

tổ chức thịnh hội liên hôn, lại quên mất chính sự."

"Nếu ngươi vẫn không động thủ thì đừng trách ta nhanh chân đến trước, nếu có thể đánh chết Quân Tiêu Dao kia thì vị trí Thiếu Hoàng đời này của Tiên Đình sẽ thuộc về ta!"

"Xi Vưu tiên thống cũng sẽ trở thành tiên thống lãnh đạo Tiên Đình!"

Giọng nói của người này mang theo một dã tâm không chút che giấu.

Xi Vưu tiên thống là tiên thống có ma tính sâu nhất, sát tính mạnh nhất trong Tiên Đình Cửu Đại Tiên Thống!

Nó đứng song song với nhất mạch Minh Vương, là một trong những nguồn cội ma đạo của Cửu Thiên Tiên Vực!

Quân Tiêu Dao rời khỏi cửa ải thứ bảy mươi của cổ lộ, có thể nói đã khiến tứ phương chú ý.

Thật ra từ thời khắc hắn rời đi Hoang Tinh thì đã có vô số ánh mắt đang âm thầm nhìn chăm chú vào hắn.

Không có cách nào, hiện tại Quân Tiêu Dao chính là tồn tại loá mắt đáng chú ý nhất trên cổ lộ chung cực. Nhất cử nhất động của hắn đều sẽ khiến vô số người quan tâm. Càng đừng nói hiện tại hình như cơ thể Quân Tiêu Dao đã xảy ra chuyện, vậy càng khiến người ta chú ý.

"Rốt cục tình hình hiện tại của Thần Tử Quân gia là như thế nào?" Một ít thiên kiêu âm thầm nói khẽ.

"Không rõ lắm, nhưng quan sát khí tức của hắn thì hình như không cường thịnh như trước đó nữa." Ánh mắt rất nhiều thiên kiêu chợt lóe.

Khí tức lúc này của Quân Tiêu Dao rất thầm lặng, không có cảm giác sắc nhọn toả sáng, mang đến cho người ta một loại ảo giác hắn đã yếu đi.

"Nếu có ai muốn đối phó Thần Tử Quân gia thì hiện tại hắn là cơ

hội tốt nhất."

"Không sai, nếu thật sự có thể đánh bại Thần Tử Quân gia, vậy tuyệt đối sẽ lập tức thành danh, trực tiếp cất cánh."

Tuy rằng có một ít thiên kiêu ảo tưởng mình có thể đánh bại Quân Tiêu Dao, bước lên đỉnh cao nhân sinh. Nhưng trong lòng bọn họ cũng biết rõ, chỉ có thể tưởng tượng trong lòng một chút mà thôi.

Đừng nói chưa chắc thân thể Quân Tiêu Dao đã xảy ra vấn đề, cho dù thật sự có chuyện gì thì với thực lực của Quân Tiêu Dao, chỉ dùng một ngón tay thôi cũng đủ nghiền chết một mảnh thiên kiêu.

Nhìn rất nhiều ánh mắt âm thầm theo dõi, Quân Tiêu Dao trực tiếp làm lơ.

Sau khi trò chuyện với Thác Bạt Chiến vài câu, Quân Tiêu Dao tiếp tục lên đường một mình.

Nhìn Quân Tiêu Dao một thân một mình bước vào sâu trong vũ trụ, rất nhiều thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt bội phục.

Trong tình huống này mà trên mặt Quân Tiêu Dao vẫn không có chút sợ hãi nào, thậm chí dám một mình lên đường. Thiên kiêu tầm thường không có khả năng có được tâm tính này.

Quân Tiêu Dao lấy tốc độ cực nhanh lao qua trời sao. Lấy thực lực hiện tại Đại Thánh Cảnh của hắn, cộng thêm không thư và Côn Bằng cực tốc thì cho dù là tàu bay sao trời cũng kém xa tốc độ hắn xé rách hư không.

"Hắc Uyên, ở vị trí khoảng cửa ải thứ chín mươi của cổ lộ chung cực, đó là một mảnh cấm thổ mà người thường hoàn toàn không dám đặt chân."

Với tốc độ của Quân Tiêu Dao, muốn từ cửa ải thứ bảy mươi đuổi tới cửa ải chín mươi cũng cần hao phí thời gian nhất định.

Chờ đi đến cửa ải chín mươi, toàn bộ cổ lộ chung cực cũng đã đi tới giai đoạn cuối cùng.

"Đại tranh chi thế chân chính đã đến, thiên kiêu thế hệ này bước

lên cổ lộ đều sẽ có được rèn luyện cao nhất, nhưng ta rất tò mò, thí luyện ở cuối cổ lộ chung cực rốt cục là cái gì?" Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Trong lúc hắn thầm suy tư thì bước chân bỗng dừng lại.

Chương 921 - Nửa đường chặn giết

Chương 921: Nửa đường chặn giết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Nhanh như vậy đã nhịn không được sao?”

Quân Tiêu Dao nhìn về phía trước.

Bóng dáng một đám thiên kiêu hiện lên, trong mắt mang theo ý thăm dò.

Trong lòng Quân Tiêu Dao biết, đám cá tạp đó chỉ là một ít quân cờ dùng để thử tình hình của hắn mà thôi.

“Bản Thần Tử vô dụng thế nào cũng không đến mức dùng đám chó mèo đó đến thử chứ?” Quân Tiêu Dao lắc đầu cười, tùy tiện bước lên, vung tay áo một cái.

Gợn sóng pháp lực chấn động lan ra, hư không run rẩy.

Phốc! Phốc! Phốc!

Các thiên kiêu kia không có chút khả năng phản kháng nào, đã trực tiếp biến thành vụn máu.

Quân Tiêu Dao tiếp tục đi tới.

Tiếp đó cũng có không ít người ra thăm dò, các loại đạo phỉ tinh không, ma tu hung ác đều từng ra tay.

Kết quả cũng bị Quân Tiêu Dao lần lượt tiêu diệt.

“Chẳng lẽ Thần Tử Quân gia không xảy ra việc gì?” Một ít thiên kiêu âm thầm quan sát nói thầm.

“Cũng chưa chắc, lỡ như Thần Tử Quân gia đang giả vờ thì sao, hơn nữa cũng không có nhân vật quan trọng ra tay.” Có người lại có ý kiến phản đối.

Qua chừng nửa tháng, vào thời khắc nào đó, Quân Tiêu Dao đang lên đường bỗng cảm thấy lưng như kim chích.

Vèo!

Trong thời khắc một phần vạn giây kia, một bóng dáng bỗng hiện lên phía sau Quân Tiêu Dao. Một thanh chủy thủ huyết sắc mang theo sức mạnh nguyền rủa nồng đậm thọc vào phần lưng Quân Tiêu Dao.

Có thể nói, đây là một chiêu tuyệt sát, thiên kiêu cấm kỵ bình thường cũng khó có thể ngăn cản, sẽ bị chủy thủ huyết sắc kia trực tiếp xuyên thủng.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không có động tác gì, bóng dáng kia chỉ cảm thấy mình như rơi vào vũng bùn, động tác cũng trì trệ đi.

Đây là tác dụng của Cấm Tiên Đệ Tứ Phong.

Trong thời khắc bị trì trệ đó, sau lưng Quân Tiêu Dao hiện ra giáp lưng của Thất Thải Thánh Long Giáp.

Leng keng!

Có ánh lửa phụt ra.

“Tại sao...” Bóng dáng kia lộ ra một tia kinh ngạc.

“Xem ra ngươi không phải hạng người vô danh.” Quân Tiêu Dao xoay người, vẻ mặt nhàn nhạt.

với thực lực này, ám sát thiên kiêu cấm kỵ cũng dư dả.

“Có người muốn ta tới lấy mạng ngươi!”

Bóng dáng kia thấy một kích không thành thì ra tay lần nữa.

Phía sau gã mơ hồ hiện ra một hư ảnh Huyết Ma, dường như có cảnh tượng thây sơn biển máu vô tận hiện hóa ra.

“Thiên Sát Chi Thứ!”

Bóng dáng kia lại đâm ra một kích, xuyên thủng hư không, thủ

pháp vô cùng tinh chuẩn mà xảo quyệt.

“Chiêu thức này, ngươi là người của Huyết Phù Đồ.” Với ánh mắt của Quân Tiêu Dao, liếc một cái đã nhìn thấu lai lịch của người tới.

Huyết Phù Đồ là một tổ chức sát thủ nổi danh lừng lẫy, cũng là một thế lực bất hủ nấp trong bóng đêm.

Mời sát thủ Huyết Phù Đồ đến thử hắn, thật là một lựa chọn thực tốt.

Nhưng đáng tiếc, cũng chỉ uổng công mà thôi.

Quân Tiêu Dao đưa tay ra nắm một cái, hư không đọng lại, xiềng xích đạo tắc đâm thẳng ra.

Lấy tu vi Đại Thánh Cảnh hiện tại của hắn, giơ tay nhấc chân thôi cũng có thể kích hoạt sức mạnh pháp tắc, khiến thiên địa chấn động, bùng nổ sức mạnh cường đại.

Tuy truyền nhân của Huyết Phù Đồ mạnh thật, nhưng cũng chỉ là Thánh Nhân Vương cảnh mà thôi, vẫn có chút chênh lệch với Quân Tiêu Dao.

“Sao ngươi có thể không bị gì cả!?” Truyền nhân của Huyết Phù Đồ có chút hoảng sợ

Thân là truyền nhân của tổ chức sát thủ, gã biết rõ Trớ Chú chi Huyết kia có hiệu quả khủng bố đến mức nào.

Trong dự đoán của gã, tình trạng của Quân Tiêu Dao rất không ổn mới đúng. Vậy thì gã có cơ hội ám sát thành công, nhưng hiện tại xem ra gã đã đánh cược sai rồi.

“Lại là một kẻ ngu dốt dùng tầm mắt nông cạn của mình để cân nhắc thực lực của bản Thần Tử.” Quân Tiêu Dao khép năm ngón tay lại, như ngũ hành đại sơn giáng xuống, trấn sát về hướng truyền nhân của Huyết Phù Đồ.

Không có chút bất ngờ gì xảy ra, truyền nhân của Huyết Phù Đồ ngã xuống!

Điều này làm rất nhiều thiên kiêu nấp trong bóng tối đều kinh hãi không thôi. ruyền nhân của Huyết Phù Đồ, cũng không phải con chó con mèo gì, mà là một vị thiên kiêu cấm kỵ.

“Không có khả năng, Thần Tử Quân gia thật sự không có chuyện sao?” Rất nhiều người đều kinh ngạc.

Quân Tiêu Dao vung ống tay áo lên, thân thể nhanh chóng xé rách trong không gian, không có kẻ nào đuổi theo kịp.

Nhìn thấy thái độ này của Quân Tiêu Dao, một ít thiên kiêu lại lộ ra nghi hoặc.

Hay là Quân Tiêu Dao đang giả vờ như không có chuyện gì?

Có thể nói, Quân Tiêu Dao hoàn toàn mê hoặc mọi người.

Trong hư không, Quân Tiêu Dao dạo bước qua không gian, nhanh chóng đi tới.

Hiện tại hắn đã vứt những con ruồi bọ đáng phiền kia lại phía sau, Quân Tiêu Dao tiếp tục đi tới.

Phía trước là một mảnh vờn đai tiểu hành tinh, Quân Tiêu Dao tùy ý xuyên qua đó.

Đúng lúc này, chung quanh tiểu hành tinh mang, vô số trận văn bay lên trời, hóa thành lồng giam, phong thiên khóa địa. Đồng thời, có hung khí vô tận đang tràn ngập, có tiếng thú gầm khiếp người vang lên, cứ như đại hung viễn cổ tái hiện thế gian.

Trận văn đan chéo, Tứ Hung ảnh khổng lồ hiện lên, mỗi một con đều cao đến vạn trượng, đứng sừng sững trong trời sao, giống như bốn thái cổ ma sơn!

Hỗn Độn, Thao Thiết, Cùng Kỳ, Đào Ngột!

Là tứ đại hung thú Thái Cổ!

Tứ đại hung thú mang theo cảm giác áp bách tột độ mà vắt ngang ở giữa trời sao.

Có thể nói, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, gặp phải tình huống này cũng cảm thấy sợ hãi.

Đương nhiên, đây không có khả năng là tứ đại hung thú thái cổ thật sự, mà là dùng trận pháp bắt chước ra mà thôi.

“Thái Cổ Tứ Hung Ma Trận, nghe nói là trận pháp sớm đã thất truyền, thủ đoạn này cũng không nhỏ.”

Quân Tiêu Dao bị Tứ Hung vây quanh, nhưng vẻ mặt vẫn hết sức thong dong.

“Hiện thân đi.” Quân Tiêu Dao nhìn vào sâu trong trời sao phía trước.

“Quân Tiêu Dao, ngươi còn trấn định hơn ta tưởng tượng.” Một tiếng nói khàn khàn giống như giấy ráp cọ xát với nhau vang lên.

Sau đó sương đen ngập trời dâng trào, trong đó lộ ra bóng dáng một người mặc ma giáp màu đen.

Ma giáp màu đen kia cực kỳ dữ tợn, bao vây bảo vệ toàn thân bóng dáng kia thật chặt chẽ. Thậm chí liền mặt cũng có mũ giáp màu đen che lấp dung nhan.

Cả người gã giống như ma thần mai phục trong bóng đêm, mang theo khí tức khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Hắn cầm một Lang Nha Chùy tỏa ra hung uy, cũng không yếu hơn tứ đại hung thú bao nhiêu.

Chương 922 - Suy diễn vô hình trí mạng nhất

Chương 922: Suy diễn vô hình trí mạng nhất

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngươi là truyền nhân của Xi Vưu tiên thống Tiên Đình.” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

Lấy ánh mắt của Quân Tiêu Dao, tất nhiên có thể nhìn ra thân phận của người tới. Thật lâu trước kia hắn đã sớm hiểu biết về Tiên Đình.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Trong Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình có nhất mạch tiên thống rất tách biệt, tên là Xi Vưu tiên thống.

Xi Vưu là một vị Thần Thoại Đế ma đạo trong thần thoại cổ đại, sáng tạo ra Cửu Lê ma quốc, từng là đại họa hoạn của toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực.

Sau đó Tiên Đình ra tay, đại chiến Cửu Lê ma quốc. Thực lực của Cửu Lê ma quốc cực kỳ cường đại, cho dù là Tiên Đình, nếu muốn hoàn toàn diệt sát cũng cần trả giá đắt.

Mà Cửu Lê ma quốc cũng không muốn rơi vào kết cục bị nhổ cỏ tận gốc, diệt quốc.

Bởi vậy đến cuối cùng, hai bên thương lượng, Cửu Lê ma quốc gia nhập vào Tiên Đình, trở thành Xi Vưu tiên thống trong Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình.

Có lẽ là vì có lai lịch này nên bát đại tiên thống Tiên Đình mơ hồ có chút bài xích và kỳ thị Xi Vưu tiên thống.

Nếu Tiên Đình muốn bùng nổ chiến tranh, nhóm người đầu tiên bị an bài xung phong liều chết đằng trước nhất định là tu sĩ của Xi Vưu tiên thống. Khi Tiên Đình vô thượng sụp đổ, Xi Vưu tiên

thống cũng là nhất mạch bị tổn thất lớn nhất.

Bởi vì nguyên nhân này mà Xi Vưu tiên thống mới muốn cướp lấy quyền lực khống chế Tiên Đình, trở thành tiên thống cầm quyền.

Mà muốn trở thành tiên thống cầm quyền thì nhân tố cơ bản nhất chính là để truyền nhân tiên thống có được vị trí Tiên Đình Thiếu Hoàng.

Trong cục diện trước mắt, đánh chết Quân Tiêu Dao chính là cơ hội tốt nhất để tăng danh vọng, đồng thời chứng minh năng lực của chính mình.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao truyền nhân Xi Liệt của Xi Vưu tiên thống lại chặn giết Quân Tiêu Dao ở nơi đây. Gã muốn chứng minh bản thân có được tư cách trở thành Tiên Đình Thiếu Hoàng!

“Xem ra ngươi đã biết thân phận của ta, vậy chắc ngươi cũng biết những người khác sợ thân phận của ngươi, nhưng ta thì không.” Trong giọng nói của Xi Liệt mang đầy sát ý.

Sau lưng gã là Tiên Đình, cũng không cần kiêng kị thân phận của Quân Tiêu Dao.

“Ngươi tự tin có thể đối phó bản Thần Tử như vậy sao?” Quân Tiêu Dao thản nhiên nói.

“Còn diễn nữa à, trong những lần thăm dò trước đó, ngươi thật sự không lộ ra dấu vết gì, nhìn có vẻ vẫn cường đại, nhưng...”

Xi Liệt dừng lại, như tự cho là thông minh mà nói: “Cũng vì như thế mới càng thêm khiến người ta hoài nghi.”

“Trước đó nếu ngươi lộ ra một ít nhược thế, ngược lại sẽ chứng minh chuyện ngươi bị thương có thể là giả, bởi vì muốn dẫn rắn ra khỏi hang, cho nên ra vẻ suy yếu.”

“Nhưng cố tình ngươi vẫn bày ra dáng vẻ cường thế, làm người ta cho rằng ngươi cũng không có trở ngại gì lớn.”

“Thật ra ngươi chỉ đang miệng cọp gan thỏ, nỏ mạnh hết đà!” Xi Liệt ăn nói chắc nịch.

Những lời phân tích của gã thật sự rất hợp lý. Nếu Quân Tiêu Dao cố ý yếu thế thì có nguy cơ là đang dẫn dụ người khác mắc câu.

Nhưng hắn lại luôn cường thế, làm bộ không có việc gì, ngược lại như đang che giấu thương thế và sự suy yếu của mình.

Nghe thấy lời này, Quân Tiêu Dao bỗng cười.

“Hừm? Có gì buồn cười?” Xi Liệt nắm chắc thắng lợi.

“Ta đang cười ngươi, thông minh ngược lại bị thông minh hại, có một câu gọi là suy diễn vô hình là trí mạng, nhất hôm nay xem như đã quá rõ.”

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng hết biết nói gì, hắn chưa thấy qua người thích suy diễn đến như vậy.

Rõ ràng hắn chỉ đơn giản là đẩy ngang tất cả đi về phía trước, lại bị Xi Liệt suy diễn ra nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, tuy rằng trong lòng hắn thật sự có ý hố người.

“Hừ, kết thúc.”

Ánh mắt Xi Liệt trầm xuống, không muốn nói nhiều nữa.

Có Thái Cổ Tứ Hung Ma Trận, cộng thêm thực lực của gã thì đối phó với một Quân Tiêu Dao bị thương cũng không phải không có phần thắng.

Rống!

Tứ đại hung thú ngửa mặt lên trời gào rống, chấn diệt trời sao vạn dặm. Ma khí ngập trời cuồn cuộn, hư không cũng bị chấn vỡ. Tứ đại hung thú trấn sát về hướng Quân Tiêu Dao.

Xi Liệt cũng ra tay, cảnh giới tu vi của gã cũng đạt tới Thánh Nhân Vương tiểu viên mãn. Tuy rằng không yêu nghiệt bằng Quân Tiêu Dao, nhưng cũng là một thiên kiêu cấm kỵ đỉnh cấp xứng đáng.

“Thiên Trọng Diệt!”

Xi Liệt cầm Lang Nha Chùy trong tay, nện một chùy xuống, mang

theo vạn luồng ma văn, hung uy ngập trời.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì trong mắt chỉ có một tia chê cười.

Trời làm bậy có thể tha, tự làm bậy thì không thể sống!

Bản thân muốn chủ động tìm chết, vậy Quân Tiêu Dao cũng chỉ có thể tác thành cho gã.

Quân Tiêu Dao dậm bàn chân vào hư không, ầm ầm một tiếng vang lớn, một Âm Dương Sinh Tử Đồ khổng lồ hiện lên, nó như một mảnh trời cao hắc bạch bay lên ngang trời, như một tấm chắn trực tiếp ngăn chặn sự trùng kích của tứ đại hung thú.

Sau đó dị tượng Hỗn Độn Chủng Thanh Liên hiện lên, từng luồng khí hỗn độn buông xuống, đè lên toàn bộ Thái Cổ Tứ Hung Ma Trận.

Nhìn thấy thế công của Xi Liệt, Quân Tiêu Dao cũng lười tung ra Đại Hoang Kích, chỉ thúc giục sức mạnh một thế giới Tu Di, Lôi Đế Chỉ điểm ra!

Phụt!

Thế công của Xi Liệt trực tiếp bị phá khai, đồng thời đầu vai gã có máu tươi bắn ra, ngón tay kia đã xuyên thủng giáp vai của gã !

“Thực lực của ngươi...!” Xi Liệt trừng lớn đôi mắt.

Lúc này khí huyết của Quân Tiêu Dao bùng nổ, vô cùng tràn đầy, như đại dương mênh mông đang sôi trào!

Khí tức kia như viễn cổ cự thần sống lại, cường hãn đến mức khiến trái tim Xi Liệt cũng chấn động kịch liệt.

“Tuyệt đối không có khả năng này, ngươi không có năng lực đối phó Trớ Chú chi Huyết!” Xi Liệt nhịn không được mà quát.

Gã cũng không phải mù quáng ra tay, mà đã trải qua rất nhiều suy tính tính kế, mới quyết định tiến hành. Kết quả Quân Tiêu Dao hoàn toàn không nằm trong trạng thái suy yếu như gã suy nghĩ.

“Một con kiến không thể nghiền ngẫm sức mạnh của con người.”

“Tương tự như vậy, người cũng không thể nghiền ngẫm quyền năng của thần!”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì đã khép năm ngón tay lại, tung ra một quyền. Sức mạnh năm thế giới Tu Di thêm vào, tung ra Lục Đạo Luân Hồi Quyền.

Quyền này đánh nát cả một vòm trời!

Chương 923 - Tìm hiểu tình báo

Chương 923: Tìm hiểu tình báo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Khụ...”

Xi Liệt bị đánh liên tục lui về phía sau, hai mắt gã đỏ rực như máu, thét dài một tiếng.

Khí huyết sinh mệnh đang thiêu đốt, cứ như đang hiến tế chính mình.

Phía sau gã, một ma thần sáu tay khủng bố hiện lên, mang theo sát phạt kinh thiên động địa.

“Tiên Tổ Chi Ảnh, Diệt Sát Chư Địch!” Xi Liệt gào rống, gân xanh hết nổi lên cổ.

Quân Tiêu Dao cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên chấn động. Trong tiếng ầm ầm, mười một luồng tiên khí cùng hiện lên bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao, tiên quang tràn ra bốn phía, lay động cả cửu tiêu phong vân!

Xi Liệt ngơ ngác mà nhìn trước mắt cảnh tượng này, gã đã choáng váng!

“Một, hai, ba...”

“Tám, chín, mười, mười một.”

Vẻ mặt Xi Liệt hơi dại ra, theo bản năng mà đếm số tiên khí.

Mười một luồng.

Có tận mười một luồng tiên khí!

Xi Liệt cho rằng mình nhìn lầm rồi, gã đếm lại mấy lần, kết quả đều giống nhau.

Ngay sau đó, da đầu gã như muốn nổ tung, chấn động đến mức đầu óc cũng đờ đẫn!

Mười một luồng tiên khí, đây là yêu nghiệt gì?

Xi Liệt điên cuồng hít sâu, không thể tin vào mắt mình. Gã cũng tu luyện ra bảy luồng tiên khí, tuyệt đối là hàng ngũ đứng đầu ở cổ lộ chung cực.

Nhưng hiện tại, ở trước mặt Quân Tiêu Dao, bảy luồng tiên khí của gã quá đáng thương!

Mười một luồng tiên khí quấn quanh tay phải Quân Tiêu Dao. Một Lục Đạo Luân Hồi Quyền đấm ra, uy lực thật sự không thể tưởng tượng, như có được mười một chân long gia trì sức mạnh.

Oanh!

Quyền quang mênh mông cuồn cuộn, giống như ngân hà khuếch tán, hư không trên đường trực tiếp sụp xuống, khe nứt lan tràn!

Một quyền này giáng xuống, tổ tiên chi ảnh hiện ra do Xi Liệt hiến tế bản thân trực tiếp bị đánh nát!

Cả Xi Liệt cũng há mồm phun máu tươi, sắc mặt dưới mũ giáp lập tức tái nhợt như tờ giấy!

Cơ thể gã cũng nứt nẻ.

Quân Tiêu Dao thi triển Côn Bằng cực tốc, thân thể lập tức lao đến trước người Xi Liệt, nện xuống một quyền rồi lại một quyền.

Xi Liệt chỉ cảm thấy như một loạt tiểu thế giới nghiền áp vào chính mình, áp lực này thật sự không cách nào hình dung.

Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh năm thế giới Tu Di, cộng thêm mười một luồng tiên khí và Lục Đạo Luân Hồi Quyền, có thể nói là đã cho Xi Liệt đầy đủ mặt mũi.

Mặc dù gã là truyền nhân tiên thống, nhưng trước thế công như thế của Quân Tiêu Dao, gã cũng chỉ còn đường nuốt hận!

“Ta đã rõ vì sao Cổ Đế Tử chậm chạp không chịu động thủ...” Xi Liệt thầm hận trong lòng.

Gã còn tưởng rằng Cổ Đế Tử bận chuyện của mình.

Thật ra còn có một nguyên nhân khác, chính là Cổ Đế Tử cũng thấp thỏm, không nắm chắc đối phó được Quân Tiêu Dao.

“Kết thúc.”

Quân Tiêu Dao giáng một quyền cuối cùng xuống, trời sao tan nát, vạn luồng đạo tắc tuôn trào.

Thần giáp dữ tợn trên người Xi Liệt bị đánh nát, lộ ra chân thân, cả người nhiễm máu, gã trực tiếp hỏng mất dưới trọng áp này, chỉ còn lại nguyên thần hốt hoảng bỏ chạy.

Quân Tiêu Dao vốn muốn tung ra Nguyên Hoàng Đạo Kiếm để diệt sát. Nhưng hắn như nghĩ tới cái gì, lập tức tung ra Đại Nhật Như Lai, trấn áp gã lại.

“Đây là nguyên thần pháp gì?” Nguyên thần của Xi Liệt đang gào rống.

Quân Tiêu Dao có cảnh giới vô địch, pháp lực ngập trời, thân thể vô song còn chưa tính, cả nguyên thần cũng cường đại, có được loại thủ đoạn khủng bố khó lường như thế.

Dưới sự trấn áp của Đại Nhật Như Lai, Quân Tiêu Dao lại trực tiếp dùng hỗn độn thần ma nghiền áp xuống.

“A!”

Sự đau đớn thâm nhập linh hồn này quả thực còn thống khổ hơn thiên đao vạn quả, lăng trì thân thể hàng tỉ lần.

“Quân Tiêu Dao, ngươi muốn giết cứ giết, làm vậy là có ý gì!” nguyên thần của Xi Liệt đang run rẩy, không chịu được sự đau đớn khi linh hồn bị nghiền áp mài nhỏ từng chút từng chút như vậy.

“Không có gì, chỉ muốn biết một chút tình báo mà thôi.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Nhưng trong mắt Xi Liệt, nụ cười này quả thực còn khủng bố hơn cả ma quỷ.

Kế tiếp, sau khi Quân Tiêu Dao phá giải Thái Cổ Tứ Hung Ma Trận thì cũng ép hỏi được từ miệng Xi Liệt trong một ít tin tức về Tiên Đình.

“Thì ra là thế, cuộc tranh giành vị trí Tiên Đình Thiếu Hoàng, xem ra Tiên Đình muốn đẩy ra một Thiếu Hoàng để tranh đoạt khí vận đời này với ta.” Quân Tiêu Dao nói.

Đồng thời, hắn còn có được một tin tức khác làm hắn có chút bất ngờ. Hắn nghe được một cái tên quen thuộc từ miệng Xi Liệt.

Là Thiên Nữ Diên.

“Thiên Nữ Diên, Linh Diên, chẳng lẽ...” Quân Tiêu Dao suy tư, hơi hiểu ra.

Căn cứ vào tình báo phun ra từ miệng Xi Liệt thì không bao lâu sau, Cổ Đế Tử sẽ tổ chức thịnh hội liên hôn với Thiên Nữ Diên.

Xi Liệt vốn đang tính toán chờ diệt sát Quân Tiêu Dao xng thì đi tham dự thịnh hội, tuyên dương chiến quả của mình.

Quân Tiêu Dao tùy tiện vung tay lên, nguyên thần của Xi Liệt cũng theo đó mà mai một.

Trong mắt hắn lộ ra suy tư.

“Hay là người khống chế vận mệnh của Thiên Nữ Diên kia chính là Đế Nữ của Oa Hoàng Tiên Thống Linh Diên, nhưng vì sao Thiên Nữ Diên lại phải gả cho Cổ Đế Tử.”

“Rốt cục giữa ba người Thiên Nữ Diên, Cổ Đế Tử và Linh Diên, có giao dịch gì?” Quân Tiêu Dao sắp xếp lại suy nghĩ.

Đối với chuyện Thiên Nữ Diên gả cho Cổ Đế Tử, nói thật, trong lòng Quân Tiêu Dao không có gợn sóng quá lớn.

Tuy rằng Thiên Nữ Diên thật sự để lại cho hắn một ít ấn tượng. Đương nhiên, không phải là đùi đẹp tơ trắng cái gì.

Mà là khi ly biệt, Thiên Nữ Diên và điệu múa trên đỉnh núi thật sự tuyệt thế khuynh thành. Mà trong mắt nàng ẩn sâu một tia bi ai không thể phản kháng vận mệnh.

Đây là điểm làm Quân Tiêu Dao ấn tượng khắc sâu.

“Thôi, điều hiện tại ta cần làm là đi đến Hắc Uyên, căn bản không có thời gian đi lo chuyện khác.” Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng thở dài.

Nâng đỡ hoạn nạn, không bằng quên nhau trong giang hồ.

Quân Tiêu Dao nâng chân lên, mà trong lúc hắn muốn rời khỏi thì bỗng dừng bước chân.

Sau đó hắn như nhớ tới cái gì, lấy ra một thứ từ pháp khí không gian. Đó là một khối ngọc bội, trên ngọc bội có khắc hai con cá quấn lấy nhau.

Đây là thứ mà Thiên Nữ Diên đưa cho Quân Tiêu Dao trước khi chia tay. Nàng nói, chỉ cần Quân Tiêu Dao bóp nát ngọc bội này thì nàng sẽ không màng tất cả mà trở về tìm hắn.

Chương 924 - Pháp thân cấp Đại Thánh

Chương 924: Pháp thân cấp Đại Thánh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhìn thấy ngọc bội này, Quân Tiêu Dao trầm mặc.

Thật ra Quân Tiêu Dao không phải người có tình cảm phong phú. Hắn thật lý trí, làm chuyện gì thì điều đầu tiên suy xét là ích lợi của mình.

Nhưng có đôi khi, Quân Tiêu Dao cũng sẽ xúc động.

Tỷ như lúc đi cứu Khương Thánh Y, tỷ như mổ ngực mình ra, dung nhập tinh huyết Thánh Thể vào cơ thể Khương Thánh Y.

Nhưng người có thể làm hắn xúc động cũng không nhiều. Trừ người nhà, gia tộc ra thì rất ít rất ít.

“Thiên Nữ Diên, con cá này a...” Quân Tiêu Dao thở dài, thu hồi ngọc bội.

Hắn thật sự muốn đi đến Hắc Uyên, không có thời gian dư thừa để lãng phí vào chuyện khác.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao không có cách nào.

Hắn nhìn nhìn thần giáp bị đánh nát, vỡ vụn lơ lửng trong hư không.

Đó là áo giáp của Xi Liệt.

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, sau đó thúc giục thần năng.

Pháp lực mênh mông, tiên khí hiện lên, hơn mười giọt tinh huyết Thánh Thể hiện lên, có các loại đạo văn đan chéo trên hư không, khí tức cường thịnh.

Ngay sau đó, những sức mạnh đó dung hợp lại với nhau, biến

thành một bóng dáng mơ hồ lại mang theo uy áp cường thịnh. Có thể loáng thoáng thấy được khuôn mặt mơ hồ kia có vài nét giống với Quân Tiêu Dao.

Đây rõ ràng là một khối pháp thân cấp Đại Thánh!

“Khối pháp thân Đại Thánh này có được chừng một phần mười thực lực của ta, nhưng vậy là đủ rồi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Mặc dù chỉ có một phần mười sức mạnh của hắn, nhưng cũng khủng bố tới cực điểm, hoàn toàn không cần lo lắng thực lực không đủ.

Sau đó, hắn tùy tiện vung tay lên, áo giáp rách nát dữ tợn kia hội tụ lại với nhau. Bàn tay của Quân Tiêu Dao bốc Đà Xá Cổ Đế Viêm lên, bắt đầu tế luyện lần nữa.

Còn thủ đoạn luyện khí của Quân Tiêu Dao, đừng quên, hắn có được Bảo Thư - một trong những chín Đại Thiên Thư.

Trừ năng lực tầm bảo ra thì Bảo Thư còn có khả năng khống binh luyện khí rất mạnh.

Không bao lâu sau, áo giáp đã được tế luyện xong, mặc lên pháp thân Đại Thánh của Quân Tiêu Dao.

Áo giáp này rất tỉ mỉ, mặt cũng được giáp mũ hoàn toàn bao bọc lấy.

Nếu thu liễm khí tức, thậm chí một ít chí tôn cũng chưa chắc có thể liếc một cái đã nhìn ra thật hư, càng đừng nói là đám người Cổ Đế Tử.

“Không tồi, dùng thân phận của Xi Liệt để che lấp thì có thể bình yên tiến vào thịnh yến.”

“Đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh, trừ Thiên Nữ Diên ra cũng có thể tra xét hư thật của truyền nhân của các tiên thống, có thể nói là một công đôi việc.”

Quân Tiêu Dao cười cười, tâm thần dao động, vứt ngọc bội cho

pháp thân. Pháp thân Đại Thánh tiếp nhận ngọc bội, khí tức thu lại, trực tiếp phá vỡ hư không mà đi.

Quân Tiêu Dao lại tiếp tục đi đến Hắc Uyên.

Quân Tiêu Dao và pháp thân Đại Thánh binh chia làm hai đường, không liên quan đến nhau.

Đối với Quân Tiêu Dao mà nói, tra xét Thánh Thể Trớ Chú, đi xong cổ lộ chung cực mới là chuyện quan trọng nhất trong giai đoạn hiện tại.

Pháp thân Đại Thánh của Quân Tiêu Dao lại xé rách hư không, lấy tốc độ cực nhanh lao về phía trước.

Tuy rằng khối pháp thân này chỉ có một phần mười sức mạnh của Quân Tiêu Dao. Nhưng khí tức kia giống như thần vương kéo dài qua trời sao, làm cả sao trời chung quanh rách nát.

Trước đó Quân Tiêu Dao đã biết được địa điểm tổ chức liên hôn thịnh yến từ miệng Xi Liệt. Nó nằm ở tiền phương cổ lộ, một nơi tên là Phi Linh Tinh.

Nơi đó là Tiên Đình vô thượng, một cứ điểm của Phục Hy tiên thống.

“Một trong những Nghịch Quân Thất Hoàng, Cổ Đế Tử, rất nhanh chúng ta sẽ gặp mặt.” Pháp thân của Quân Tiêu Dao lạnh như băng mà nói.

...

Phi Linh Tinh là một thánh địa và tịnh thổ vạn người kính ngưỡng. Tuy rằng ở cổ lộ chung cực, nhưng không có bao nhiêu thiên kiêu dám làm càn ở nơi này.

Bởi vì nơi này là một cứ điểm của Phục Hy tiên thống.

Thân là một trong Cửu Đại Tiên Thống của Tiên Đình vô thượng, uy danh của Phục Hy tiên thống không cần phải nói nhiều.

Mặc dù Tiên Đình vô thượng sụp đổ, Cửu Đại Tiên Thống phân

liệt, nhưng chỉ một tiên thống cũng có nội tình khủng bố hơn thế lực bất hủ rất nhiều.

Hơn nữa bàn về uy vọng nội tình thì Phục Hy tiên thống cũng được xếp trong ba vị trí đứng đầu của Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình, càng đã từng họ đã từng làm tiên thống cầm quyền Tiên Đình.

Cho nên căn bản không có ai dám xằng bậy ở nơi này.

Cho dù là truyền nhân bất hủ, thiên kiêu cấm kỵ đến chỗ này cũng phải thu bớt mũi nhọn, không dám phô trương.

Mà trong khoảng thời gian này, Phi Linh Tinh náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

Nguyên nhân tất nhiên là vì Cổ Đế Tử phải đón dâu. Mà đối tượng cũng là một vị giai nhân mỹ danh truyền xa, Thiên Nữ Diên.

Thiên Nữ Diên không chỉ có dung mạo tuyệt đẹp, còn đa tài đa nghệ. Nghe nói khoảng thời gian trước, nàng còn trở thành phường chủ tiếp theo của Thần Nữ Phường, có thể nói là rất nổi bật.

Nhưng cuộc liên hôn này lại khiến rất nhiều thiên kiêu nghi hoặc trong lòng

Thiên Nữ Diên thật sự là một vị tuyệt thế giai nhân ngàn dặm mới tìm được một. Nhưng nói thật, thân phận địa vị của Cổ Đế Tử quá cao.

Theo lý thuyết, trong mắt mọi người, người tuyệt phối với Cổ Đế Tử là Đế Nữ của Oa Hoàng Tiên Thống - Linh Diên mới đúng.

Hai người này, một có Phục Hy Thánh Thể, một có Oa Hoàng Thánh Thể. Nếu liên hợp thì không thua gì Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai kết hợp.

“Ta nghe nói, hình như Đế Nữ không muốn liên hôn với Cổ Đế Tử.”

“Còn có chuyện này sao, vậy ánh mắt của Linh Diên Đế Nữ không

khỏi quá cao.”

“Đúng vậy, cả Cổ Đế Tử mà cũng không vào mắt nàng được, thiên hạ này còn có nam tử nào được nàng ta coi trọng đây?”

Một ít thiên kiêu đang bàn tán trên đường đi tới Phi Linh Tinh.

“Suỵt, chờ tới Phi Linh Tinh thì tuyệt đối đừng tùy tiện nói bậy, nếu bị người ta nghe thấy, truyền tới tai Cổ Đế Tử thì mạng nhỏ của chúng ta không còn.” Có thiên kiêu kiêng kị mà nói.

Người ngoài cũng không rõ quan hệ giữa Linh Diên và Thiên Nữ Diên, chỉ cho rằng là Cổ Đế Tử theo đuổi không được Linh Diên nên mới liên hôn với Thiên Nữ Diên.

“Ta cũng nghe nói, hình như trước đó Thiên Nữ Diên có chút qua lại với Thần Tử Quân gia.” Một ít người lại nghĩ tới điểm này.

“Sao ta đột nhiên cảm thấy Cổ Đế Tử hơi thảm, Đế Nữ chướng mắt hắn, đối tượng liên hôn của hắn còn có quan hệ không rõ ràng với Thần Tử Quân gia.”

“Được rồi, đừng nói nữa, sắp đến Phi Linh Tinh rồi.”

Chương 925 - Thiên kiêu của Xi Vưu tiên thống

Chương 925: Thiên kiêu của Xi Vưu tiên thống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Từng đám thiên kiêu đi vào Phi Linh Tinh, chuẩn bị tham gia thịnh hội liên hôn.

Sở dĩ thịnh hội này hấp dẫn nhiều thiên kiêu tiến đến như vậy, có tất cả mấy nguyên nhân.

Thứ nhất là trên Phi Linh Tinh có một ít tạo hóa di tích cổ, thiên kiêu tiến đến tham gia thịnh hội có thể tùy ý tìm tòi huyền cơ.

Thứ hai, nghe nói sẽ có truyền nhân của các tiên thống Tiên Đình khác tới đây. Rất nhiều người đều muốn gặp những truyền nhân tiên thống đó.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, những truyền nhân tiên thống đó sẽ là người lộng triều của đại tranh chi thế này, là tồn tại lãnh đạo cả thời đại.

Nếu có thể chấp nối quan hệ với một hai vị trong đó thì sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Trong đó cũng có không ít người muốn chiêm ngưỡng tiên tư ngọc dung của Đế Nữ Linh Diên.

Trừ thiên kiêu trẻ tuổi ra, cũng không có cường giả thế hệ trước tiến đến. Bởi vì thịnh hội này không phải lớn, xem như một buổi hội nhỏ.

Hơn nữa đối tượng liên hôn của Cổ Đế Tử là Thiên Nữ Diên. Nếu đổi thành Đế Nữ Linh Diên, vậy tuyệt đối sẽ có rất nhiều đại nhân vật tiến đến.

Lúc này, trog trời sao cách Phi Linh Tinh không xa, một đám nam nữ trẻ tuổi đang khống chế một chiến thuyền cổ bay về hướng Phi

Linh Tinh. Ai trong đám nam nữ trẻ tuổi kia cũng có khí tức cường thịnh.

Rất nhiều thiên kiêu trên đường đều lộ ra kinh hãi, lặng lẽ tránh lui.

“Bọn họ là ai?” Có một ít thiên kiêu không biết mà dò hỏi.

“Thế mà ngươi cũng không biết, bọn họ là thiên kiêu trẻ của Xi Vưu tiên thống.” Có thiên kiêu trả lời.

“Cái gì, Xi Vưu tiên thống, là tiên thống ma đạo kia?” Những thiên kiêu không hiểu rõ nghe vậy thì trong mắt lập tức hiện ra một tia kiêng kị, vội vàng tránh lui.

Thanh danh của Xi Vưu tiên thống ở tiên vực cũng không tốtlắm. Bởi vì trước kia, nếu Tiên Đình cử binh sát phạt thì Xi Vưu tiên thống nhất định sẽ bị phái ra đầu tiên.

Dần dà, hung danh của Xi Vưu tiên thống cũng truyền khắp tiên vực.

Tất cả mọi người đều biết, trong Cửu Đại Tiên Thống của Tiên Đình, người của Xi Vưu tiên thống là hung ác nhất.

Trên boong tàu chiến thuyền, một thiên kiêu trẻ tuổi của Xi Vưu tiên thống tên là Xi Vũ hơi oán giận mà nói: “Vì sao chúng ta phải tới tham gia Cổ Đế Tử kia liên hôn chứ?”

Nghe thấy lời này, các thiên kiêu còn lại của Xi Vưu tiên thống cũng gật gật đầu phụ họa.

“Đúng vậy, Xi Vưu tiên thống chúng ta và Phục Hy tiên thống cũng chẳng có gì để nói.”

“Hừ, lúc trước Phục Hy tiên thống chấp chưởng Tiên Đình cũng không ít lần để tu sĩ Xi Vưu tiên thống chúng ta đi làm con chốt thí.”

Trong mắt rất nhiều thiên kiêu Xi Vưu tiên thống đều ẩn chứa bài xích và địch ý.

Nguyên nhân là vì khi Phục Hy tiên thống làm tiên thống cầm quyền Tiên Đình, bọn họ thường xuyên vênh mặt hất hàm sai khiến Xi Vưu tiên thống, mang bộ dạng cao cao tại thượng, cứ như coi Xi Vưu tiên thống bọn họ là tù binh tội tộc.

Điều này làm người của Xi Vưu tiên thống cực kỳ chán ghét và phản cảm Phục Hy tiên thống.

“Đây là mệnh lệnh của Xi Liệt đại ca, các ngươi có ý kiến gì sao?” Một giọng nữ lạnh nhạt vang lên.

Đó là một nữ tử mặc nhuyễn giáp màu đen, dáng người cao gầy, khuôn mặt lạnh lẽo xinh đẹp.

Nghe nữ tử nói thế, đám thiên kiêu Xi Vũ đều không lên tiếng.

Nữ tử lạnh lùng kia tên là Xi Lung, là thiên kiêu cấm kỵ của Xi Vưu tiên thống bọn họ, là một tồn tại như đại tỷ đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi.

“Xi Lung tỷ, vì sao Xi Liệt đại ca muốn chúng ta tham gia tiệc cưới của Cổ Đế Tử?” Xi Vũ hỏi.

“Đúng vậy, quan hệ giữa Xi Liệt đại nhân và Cổ Đế Tử cũng không tốt, bọn họ đã từng xung đột vì tiên thống chi tranh.” Những thiên kiêu còn lại cũng phụ họa.

“Chuyện này thì các ngươi không cần xen vào, Xi Liệt đại ca có tính toán của hắn, ta tin chắc trong tiệc cưới lần này, Xi Liệt đại ca nhất định sẽ cho chúng ta một kinh hỉ.”

Đôi mắt hẹp dài của Xi Lung lóe lên ánh sáng sáng ngời, mơ hồ có thể thấy một tia khát khao và khuynh mộ.

Xi Liệt luôn là tấm gương của thế hệ trẻ tuổi trong Xi Vưu tiên thống. Trong lòng tất cả người trẻ tuổi của Xi Vưu tiên thống, Xi Liệt chính là tồn tại vô địch.

Tất nhiên Xi Lung cũng rất ngưỡng mộ Xi Liệt.

Đoàn người bọn họ đáp xuống Phi Linh Tinh. Phóng mắt nhìn lại, đây là một mảnh cung điện xa xỉ chạy dài không dứt, vô cùng huy

hoàng, giống như Thiên cung cổ xưa.

Các loại linh sơn di tích cổ trải rộng trong đó, trời tươi sáng rực rỡ, cảnh tượng đồ sộ.

Toàn bộ Phi Linh Tinh có linh khí dạt dào, giống như tịnh thổ tiên gia.

Những người trẻ tuổi của Xi Vưu tiên thống thấy cảnh tượng này thì trong mắt hiện ra chút ghen ghét. Phi Linh Tinh chỉ là một cứ điểm của Phục Hy tiên thống thôi mà còn tốt hơn nơi tu luyện của Xi Vưu tiên thống bọn họ.

“Chúng ta đi thôi.” Xi Lung vẫy vẫy tay ngọc, định tiến vào trong đó cùng đám người thiên kiêu Xi Vưu tiên thống.

Lúc này, một giọng nói nghiền ngẫm bỗng vang lên: “À, sao đám tội phó các ngươi cũng tới, hình như Cổ Đế Tử đại nhân không mời người của Xi Vưu tiên thống các ngươi mà?”

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt đám người Xi Lung lập tức lạnh xuống.

Bọn họ đưa mắt nhìn lại, mấy nam nữ trẻ tuổi mặc hoa phục, dung nhan bất phàm, mang theo khí tức thượng vị, mặt hiện ý nghiền ngẫm đang nhìn bọn họ chằm chằm.

Đó là thiên kiêu của Phục Hy tiên thống.

Dáng vẻ nhìn xuống từ trên cao này và xưng hô tội phó mà bọn họ nói khiến ánh mắt đám người Xi Lung, Xi Vũ cực kỳ lạnh lẽo.

“Tốt nhất ngươi chú ý lời nói của mình một chút.” Đôi mắt Xi Lung lạnh như băng, mở miệng nói.

“Ha hả, đó là sự thật mà.” Một nam tử trong đó cười ha hả, ánh mắt nhìn quét qua dáng người thon thả được nhuyễn giáp màu đen bao lấy của Xi Lung từ trên xuống dưới.

Xi Lung lập tức nhăn mày lại.

Đám người Xi Vũ đứng bên cạnh lại là tức giận đến đỏ mặt tía tai.

“Chúng ta đi.” Xi Lung không thèm để ý, muốn dẫn đám người tiến vào từ bên cạnh.

Thân là đại tỷ của thế hệ trẻ tuổi Xi Vưu tiên thống, tính cách của nàng cũng tương đối trấn định.

“Chậm đã, Cổ Đế Tử đại nhân không mời các ngươi, vậy các ngươi đang tự tiện xông vào.” Nam thiên kiêu cầm đầu lười biếng nói.

“Các ngươi...” Đám người Xi Vũ siết chặt nắm tay.

Chương 926 - Pháp thân của Quân Tiêu Dao buông xuống

Chương 926: pháp thân của Quân Tiêu Dao buông xuống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đều là Tiên Đình Cửu Đại Tiên Thống, theo lý thuyết thì căn bản không cần thông báo cái gì, muốn đến thì có thể đến.

Nhưng hiện tại, bọn họ lại bị kỳ thị như vậy.

“Nếu không phải vì Xi Liệt đại ca, chúng ta cũng chẳng buồn tới tham gia tiệc cưới này.” Xi Vũ lạnh lùng nói.

“Xi Liệt...”

Nghe cái tên này, sắc mặt một đám thiên kiêu Phục Hy tiên thống cũng hơi khựng lại.

Xi Liệt là truyền nhân của Xi Vưu tiên thống, thực lực thật sự rất mạnh. Nhưng sau lưng bọn họ cũng có Cổ Đế Tử nên không sợ gì. Hơn nữa dù là Xi Liệt cũng không thể tùy tiện làm càn trước mặt Phục Hy tiên thống bọn họ.

Trong không khí tràn ngập một sự lạnh lẽo giằng co.

Lúc này, trong hư không, một đám thiên kiêu khác cũng đi đến chỗ này.

Cầm đầu là một thiếu nữ xinh xắn mặc váy lụa bách hoa, tóc đen như thác nước, sáng đến độ có thể soi bóng người, gương mặt trắng nõn, đôi mắt sáng xinh đẹp, nhìn một cái đã thấy rực rỡ.

Nàng như một con chim sơn ca xinh đẹp mà lại linh động, cực kỳ hấp dẫn người khác.

“Là truyền nhân của Tinh Vệ tiên thống, Vệ Thiên Thiên!” Trong mắt một ít thiên kiêu hiện lên sự kinh diễm.

Đám người Phục Hy tiên thống thấy thế cũng hơi chắp tay, lộ ra ý cười hiền lành mà nói: “Ra mắt Thiên Thiên tiểu thư, cũng đa tạ đồng liêu Tinh Vệ tiên thống tiến đến tham gia tiệc cưới của Cổ Đế Tử đại nhân.”

Thái độ bọn họ đối đãi với thiên kiêu Tinh Vệ tiên thống và Xi Vưu tiên thống hoàn toàn bất đồng.

“Hì hì, cũng chỉ là tới xem náo nhiệt mà thôi.” Vệ Thiên Thiên cười cười, hoạt bát đáng yêu.

Đôi mắt linh động của nàng ta hơi xoay chuyển, dừng lại trên đám người Xi Lung.

Chỉ nhìn thoáng qua rồi lại chuyển mắt đi.

Trong Cửu Đại Tiên Thống, Xi Vưu tiên thống được xem như tồn tại ngoài rìa, nàng cũng không chú ý nhiều mà trực tiếp tiến vào trong đó.

Đám người Xi Vũ thấy tình cảnh này thì càng tức đến không chỗ phát tiết. Thái độ trước sau đối lập này càng làm bọn họ cảm thấy nhục nhã.

“Ngươi nhất quyết muốn cản chúng ta ở chỗ này?” Xi Lung lạnh nhạt nói.

Nam thiên kiêu Phục Hy tiên thống cầm đầu nhìn lướt qua Xi Lung một cái, cười nói: “Cũng không phải không thể, nếu dáng vẻ của các ngươi có thể hèn mọn một chút, đặc biệt là ngươi, có lẽ ta sẽ để các ngươi tiến vào.”

Trên người Xi Lung mặc nhuyễn giáp màu đen, dáng người thon thả mà cao gầy, khuôn mặt lạnh lẽo xinh đẹp, nhìn qua có thể làm người ta sinh ra ham muốn chinh phục.

Lúc này, đừng nói là đám người Xi Vũ, cho dù là Xi Lung cũng lộ ra vẻ mặt lạnh đến cực điểm.

Trong cảm nhận của nàng, trừ Xi Liệt ra thì không ai có tư cách khiến nàng thần phục!

Mà khi xung đột sắp leo thang, hư không trong mảnh sao trời nơi xa bỗng chấn động, một cái khe không gian thật lớn bị xé ra.

“Sao lại thế này?” Một đám thiên kiêu chung quanh bị kinh động, đưa mắt nhìn lại.

Một bóng dáng đen nhánh bước ra từ trong đó, như Ma Vương xuất quan, bóng dáng kia mặc áo giáp màu đen lạnh như băng, có gai xương dữ tợn lan tràn, mỗi khi bước ra một bước thì hư không cũng chấn động theo.

“Khí tức thật mạnh, đây là người nào?”

“Hình như là truyền nhân thần bí kia của Xi Vưu tiên thống?”

“Cái gì, chẳng lẽ hắn chính là Xi Liệt?”

Bốn phương tám hướng, rất nhiều người đều kinh ngạc.

Trên thực tế, đa số thiên kiêu đều là lần đầu tiên nhìn thấy Xi Liệt. Bởi vì ngày thường Xi Liệt luôn bế quan tu luyện, cực kỳ thần bí mà kín tiếng.

Bản thân Xi Vưu tiên thống cũng rất im lặng, cho nên trong các truyền nhân của Cửu Đại Tiên Thống, Xi Liệt tuyệt đối là người khiến người ta không rõ nhất.

“Trước đó nghe nói Xi Liệt cũng không phải xuất sắc nhất trong các truyền nhân tiên thống, hiện tại xem ra không đúng lắm.”

“Đúng vậy, khí tức của Xi Liệt này không khỏi quá cường hãn.”

Cảm nhận được cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông kia, rất nhiều thiên kiêu đều kinh nghi thốt lên.

Mà bên này, đám người Xi Lung, Xi Vũ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì ánh mắt lập tức lộ ra vui mừng.

Đặc biệt là Xi Lung, đôi mắt xinh đẹp lập loè tia sáng kỳ dị. Nàng cảm thấy Xi Liệt như thay đổi thành một người khác, khí tức cường thịnh hơn trước đó quá nhiều.

“Đây là kinh hỉ mà Xi Liệt đại ca mang đến cho chúng ta sao?” Xi Lung vui sướng thầm nói trong lòng.

Thật ra Xi Lung nghĩ không sai, dưới áo giáp thật sự đã thay đổi một người.

“Nơi này chính là cứ điểm dừng chân của Phục Hy tiên thống?”

Dưới áo giáp và mặt giáp đen nhánh, pháp thân của Quân Tiêu Dao đánh giá mọi thứ trước mắt.

Hắn đáp xuống, chuẩn bị tiến vào trong đó.

“Xi Liệt đại ca!” Đám người Xi Lung, Xi Vũ tiến lên, ánh mắt mang theo tôn kính.

Quân Tiêu Dao nhìn mấy người trước mặt. Nếu hắn đoán không sau thì bọn họ là người của Xi Vưu tiên thống.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý tới, hắn trực tiếp muốn đi vào bên trong.

Kết quả thiên kiêu của Phục Hy tiên thống lại chắn trước người hắn.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao không để ý đến mình, Xi Lung sửng sốt, khóe miệng lộ ra một tia chua xót nhàn nhạt. Tính cách của Xi Liệt là như vậy, cao ngạo lạnh nhạt, bọn họ cũng đã quen rồi.

“Xi Liệt, hình như Cổ Đế Tử đại nhân không mời ngươi?” Thiên kiêu cầm đầu cứng rắn mà nói.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia sáng nhàn nhạt kỳ lạ, có vẻ Tiên Đình Cửu Đại Tiên Thống cũng không phải bền chắc như thép, bên trong có mâu thuẫn.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, một tổ chức khổng lồ rối ren như thế thì sao có thể không có một chút mâu thuẫn. Càng đừng nói vốn dĩ Cửu Đại Tiên Thống có những chi nhánh truyền thừa bất đồng.

Không giống Quân gia, có huyết mạch liên kết, bên trong là một khối thùng sắt.

Quân Tiêu Dao lười phản ứng những con chó con mèo đó, trực tiếp bước vào bên trong.

“Ngươi!”

Còn không đợi các thiên kiêu kia mở miệng thì một luồng pháp lực mãnh liệt đã khuếch tán ra.

Phốc! Phốc! Phốc!

Một đám thiên kiêu Phục Hy tiên thống hộc máu bay ngược ra sau, xương cốt toàn thân bị chấn nát. Cả đám xụi lơ trên mặt đất như một đống bùn lầy.

Toàn bộ tu vi của họ hoàn toàn bị phế đi, họ phát ra tiếng kêu gào hoảng sợ mà thống khổ.

Cảnh tượng này khiến tất cả thiên kiêu chung quanh đều chấn kinh.

Ở cứ điểm của Phục Hy tiên thống, trước tiệc cưới của Cổ Đế Tử, hắn phế đi thiên kiêu của Phục Hy tiên thống, thao tác này quả thực chính là tới cửa vả mặt!

Đừng nói là người khác, ngay cả đám người Xi Lung, Xi Vũ cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Chương 927 - Cổ di tích

Chương 927: Cổ di tích

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong lòng bọn họ, tuy rằng Xi Liệt quái gở lãnh ngạo, nhưng không có khả năng bá đạo như thế, càng đừng nói đây là địa bàn của Phục Hy tiên thống.

So với người ngoài khiếp sợ, Quân Tiêu Dao vẫn giữ vẻ mặt nhàn nhạt. Nếu không phải sợ phiền toái thì hắn không ngại trực tiếp diệt sát những con kiến chặn đường đó.

Quân Tiêu Dao lập tức tiến vào trong đó.

Sau sự khiếp sợ ngắn ngủi, thiên kiêu của Xi Vưu tiên thống đều lộ ra vẻ mặt vui sướng, cảm thấy thật nở mày nở mặt.

“Xi Liệt đại ca quá ghê gớm!” Đám người Xi Vũ sùng bái mà nói.

Đôi mắt Xi Lung cũng gợn nước lăn tăn, trên gương mặt lạnh lùng hiếm thấy mà hiện ra một nụ cười ngại ngùng.

“Xi Liệt đại ca, chẳng lẽ đang trút giận cho ta sao?” Nghĩ đến đây, trong lòng Xi Lung càng cảm thấy ngọt ngào.

Tại Phi Linh tinh, rất nhiều thiên kiêu nhìn thấy cảnh tường này thần sắc đều cực kỳ kinh ngạc.

Đám thiên kiêu Phụ Hi tiên thống kia, ai nấy toàn thân xương cốt vỡ vụn, xụi lơ như bùn, mất hết tu vi, nhìn vô cùng chật vật.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì không ai dám tin, thực sự lại có người dám phế bỏ thiên kiêu Phục Hi tiên thống ở ngay chính địa bàn của Phục Hi tiên thống.

Hơn nữa lại còn ra tay ngay trước tiệc cưới của Cổ Đế Tử.

"Truyền nhân của Xi Vưu tiên thống kia liệu có quá cứng nhắc rồi không?" Rất nhiều người đều kinh thán không thôi.

Cũng có số ít người biết chút ít nội tình, lộ ra vẻ nghi hoặc nói: "Không đúng, mặc dù trước đó Xi Liệt cũng có xung đột với Cổ Đế Tử, nhưng mọi lần đều là Cổ Đế Tử chiếm thượng phong, Xi Liệt đều phải nép vế, tại sao bây giờ Xi Liệt lại trở lên mạnh như thế được?"

Đây là điểm khiến rất nhiều người nghi ngờ.

Vốn dĩ Phục Hi tiên thống sẽ ở trên Xi Vưu tiên thống một bậc.

Vì thế trước kia, mặc dù Xi Liệt và Cổ Đế Tử không đối đầu với nhau, nhưng mỗi lần va chạm, cuối cùng đều là Xi Liệt lui bước.

Chẳng lẽ hiện tại Xi Liệt phản kháng rồi?

Một vài người ánh mắt lộ vẻ hứng thú, đuổi theo xem kịch.

Nói không chừng hôm nay có thể xem được một màn kịch hay.

Quân Tiêu Dao không để ý đến ồn ào của ngoại giới, hắn khoan thai dạo bước trong đạo trường củaPhục Hi tiên thống.

Nếu như không khoác lên mình thân phận Xi Liệt, nếu Quân Tiêu Dao công khai đến đây, e là còn chưa đến Phi Linh tinh đã bị bao vây rồi, chứ không thể tiến vào bên trong được.

"Tài nguyên của Phục Hi tiên thống cũng không tệ." Đáy lòng Quân Tiêu Dao lẩm bẩm.

Tiên sơn trùng điệp, linh hồ nước đãng.

Có các loại dị thú quý hiếm, nhảy nhót bên trong.

Các loại lão dược nghìn năm, vạn năm mọc khắp nơi như cải thảo vậy.

Rất nhiều thiên kiêu đến đây tham dự tiệc cưới thi nhau ngắt lấy ngắt để.

Đây cũng là phúc lợi khi bọn họ dự tiệc.

Đám người Xi Lung, Xi Vũ đi theo ngay sau lưng Quân Tiêu Dao.

Trong mắt bọn họ đều là sự sùng bái.

Nhưng họ cũng không dám quấy rầy Quân Tiêu Dao mà chỉ có thể kính cẩn đi theo phía sau.

Không biết đến lúc biết chân tướng bại lộ, vẻ mặt bọn họ sẽ như thế nào?

Quân Tiêu Dao chậm rãi thong dong, nhưng không có kẻ nào dám đến trêu chọc hắn.

Bên trong mảnh Linh Thổ này, cũng có không ít di tích và chỗ tu luyện, có thể nhìn thấy rất nhiều thiên kiêu đều lĩnh ngộ tu hành ở trong đó.

Những vùng đất di tích này, ngày thường chắc chắn sẽ không rộng mở chào đón người ngoài.

Chỉ vì tiệc cưới của Cổ Đế Tử, nên mới mở cửa trong mấy ngày này.

Đối với những di tích này, Quân Tiêu Dao chỉ khẽ liếc qua chứ cũng không đặc biệt cảm thấy hứng thú.

Mặc dù trong đó cũng có di tích cổ hiếm có, nhưng Quân gia cũng không phải là không có.

Đúng lúc này, Quân Tiêu Dao bỗng nhiên cảm thấy tiếng kiếm leng keng đâu đó.

Giống như có ngàn vạn thanh kiếm sắc bén đang va chạm quanh tai mình, ma sát, tạo ra tiếng kim loại va chạm.

Ánh mắt của hắn tìm kiếm.

Trên đỉnh núi xa xa, có một ngọn cỏ khô héo đứng ở đó.

Ngọn cỏ đó có chín nhánh, đã hoàn toàn khô héo mục nát.

Điều khiến người ta kinh dị chính là, xung quanh gốc cỏ đó, vô số kiếm quang không ngừng di chuyển trong hư không, phá vỡ không gian ở nơi đó.

Xung quanh đỉnh nói, có rấtt nhiều thiên kiêu đều đang ngồi xếp bằng lĩnh hội.

Nhưng bởi vì uy lực của kiếm quang quá mạnh, vì thế chỉ có thể ngồi cách xa xa.

"A, kia là..." Quân Tiêu Dao lộ ra chút hứng thú.

Cuối cùng thì trong đạo trường của Phục Hi tiên thống cũng có một di tích cổ khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Hắn trực tiếp tiến đến, hoàn toàn không có chút cố kỵ nào.

Nhưng thiên kiêu xếp bằng ở xung quanh đỉnh núi, từ trước đó ai nấy đều bị kinh động và lộ vẻ kinh ngạc.

"Hắn là ai mà dám trực tiếp tới gần chỗ đó như vậy, hắn không sợ bị kiếm quang chém vỡ sao?"

"Hắn là Xi Liệt truyền nhân của Xi Vưu tiên thống, không ngờ rằng hắn cũng tới."

"Chậc chậc, mới vừa nãy chính là vị này ra tay rất độc ác, phế đi một đám thiên kiêu Phục Hi tiên thống."

Mọi người xung quanh đều chăm chú quan sát Quân Tiêu Dao, rất nhiều người đều lộ vẻ hứng thú.

Cho dù là Thánh nhân tới gần gốc cỏ kia, đều sẽ gặp nguy hiểm trí mạng.

Sau khi tới gần ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ bất ngờ.

"Thì ra là thế, có liên quan đến vị đại hung cổ đại hệ thực vật đó." Trong lòng Quân Tiêu Dao liền hiểu rõ.

Hắn xuất thân Thái Cổ thế gia có tầm nhìn rất cao, chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Gốc cỏ khô héo này, rõ ràng là Cửu Diệp Kiếm Thảo trong truyền thuyết!

Cửu Diệp Kiếm Thảo chính là cường giả hệ Thái Cổ thực vật.

Đừng nghĩ nó chỉ là một cây cỏ, ở Thời Đại Thái Cổ, nó có thể sánh vai với Chân Long, Thần Hoàng, Kỳ Lân, Côn Bằng.

Chín mảnh kiếm lá, có thể trảm nhật nguyệt tinh thần!

Tại thời cổ, từng có thiên kiêu luyện hóa được một mảnh kiếm lá của Cửu Diệp Kiếm Thảo, liền lột xác thành kiếm đạo chí tôn.

Đủ để thấy sức mạnh của Cửu Diệp Kiếm.

"Thảo Tự Kiếm Quyết quyết của Cửu Diệp Kiếm Thảo có thể sánh cùng Côn Bằng đại thần thông, Lôi Đế đại thần thông." Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Cửu Diệp Kiếm Thảo trên đỉnh núi này, mặc dù không phải Cửu Diệp Kiếm Thảo mạnh nhất thời cổ, nhưng cũng có giá trị lớn.

Chương 928 - Sự chú ý của truyền nhân tiên thống các nơi

Chương 928: Sự chú ý của truyền nhân tiên thống các nơi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không ngờ rằng trong đạo trường Phục Hi tiên thống, còn có thứ đồ tốt như này.

Có lợi mà không chiếm lấy chính là kẻ ngốc, Quân Tiêu Dao sẽ không khách khí đâu.

Hơn nữa nếu hắn có thể lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết quyết, đợi sau khi Cổ Đế Tử biết được chân tướng thì vẻ mặt chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Quân Tiêu Dao không do dự, bước chân hướng về phía đỉnh núi, muốn tìm hiểu Thảo Tự Kiếm Quyết quyết từ trong đó.

"Xi Liệt kia bị điên rồi sao, không ngờ hắn lại dám tới gần tàn tích của Cửu Diệp Kiếm Thảo!"

"Lẽ nào hắn muốn lĩnh hội Thảo Tự Kiếm Quyết quyết sao?"

"Điều này sao có thể được, cho dù là Cổ Đế Tử đại nhân cũng mới chỉ lĩnh hội được vài chiêu thức lẻ tẻ từ trong đó mà thôi."

Rất nhiều người đứng xung quanh đều tỏ ra kinh ngạc.

Đặc biệt là đám người Phục Hi tiên thống, trong mắt họ đều mang theo sự lạnh lùng và bài xích.

Nếu không phải hôm này là ngày đại hôn của Cổ Đế Tử không thể ra tay bừa bãi.

Thì bọn họ nhất định sẽ không để cho người của Xi Vưu tiên thống phách lối như vậy.

"A, Xi Liệt đó muốn tìm hiểu Thảo Tự Kiếm Quyết quyết rõ ràng là

si tâm vọng tưởng, đến ngay cả Cổ Đế Tử đại nhân cũng chỉ mới lĩnh hội được ba bốn phần mà thôi, hắn cho rằng hắn có thể so với Cổ Đế Tử đại nhân được sao?"

"Thôi bỏ đi, cứ coi như hắn chỉ là một tên hề thôi, chờ Cổ Đế Tử đại nhân ra mặt, hắn se biến thành rùa đen rút đầu thôi."

Người của Phục Hi tiên thống cực kì khinh thường nói.

Đám người Xi Lung, Xi Vũ cũng lộ ra vẻ vẻ lo lắng, sợ rằng Xi Liệt trong lòng bọn họ xảy ra vấn đề gì.

Nhưng nói thật, nếu là Xi Liệt thật ở đây, muốn tới gần Cửu Diệp Kiếm Thảo thì thực sự có khả năng bị thương.

Nhưng bây giờ, phía dưới tấm áo giáp kia lại là pháp thân của Quân Tiêu Dao.

Hắn bước mấy bước, hư không xung quanh liền chấn động.

Vô số kiếm mang xung quanh đều bị chấn nát.

Trong khi mọi người còn đang chăm chú quan sát, Quân Tiêu Dao trực tiếp ngồi xếp bằng ngay phía trước Cửu Diệp Kiếm Thảo khô héo, bắt đầu lĩnh hội.

Cảnh tượng này khiến cho những người chứng kiến đứng ở xung quanh vô cùng kinh ngạc.

Đám người Phục Hi tiên thống cũng cảm thấy khắp mặt nóng rát, giống như là bị đánh vào mặt vậy.

"Xi Liệt đại ca quả nhiên là vô địch!" Đán thiên kiêu Xi Vũ hưng phấn đỏ cả mặt lên.

Đây là lần đầu tiên Thiên kiêu Xi Vưu tiên thống bọn họ có cảm giác mở mày mở mặt như vậy.

Đôi mắt đẹp của Xi Lung nhìn thân ảnh đang ngồi xếp bằng trên đỉnh núi giống như ma thần kia, trong ánh mắt mang theo tình cảm.

Nàng cảm giác Xi Liệt thay đổi quá lớn.

Thực lực so với trước đó, cũng không thể so sánh nổi.

"Rốt cục Xi Liệt đại ca đã đạt được loại cơ duyên nào mà có thể thay đổi lớn như vậy." Tuy trong lòng Xi Lung có chút nghi hoặc, nhưng từ đáy lòng cũng cảm thấy rất vui.

Nơi xa, xuất hiện một bóng hình xinh đẹp, nhìn thấy Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng lĩnh hội Cửu Diệp Kiếm Thảo, đôi mắt đẹp nhấp nháy.

"A, đó là Xi Liệt, tại sao khí tức của hắn lại trở lên thâm sâu khó lường như vậy?"

Người vừa đến chính là truyền nhân của Tinh Vệ tiên thống, Vệ Thiên Thiên.

"Thú vị thật, Xi Liệt có được cơ duyên gì mà ngay cả ta cũng không nhìn thấu."

"Nhưng những cổ di tích này chỉ mở ra mấy ngày, Xi Liệt muốn lĩnh hội Thảo Tự Kiếm Quyết quyết trong mấy ngày này thì quả thực là suy suy nghĩ hão huyền."

Trong một khoảng hư không khác, ánh sáng không ngừng chiếu rọi, có rất nhiều văn tự cổ đại đang trôi dạt ở trong đó.

Một công tử thư sinh nho nhã như trong thế tục xuất hiện, ôn tồn và lễ độ.

"Thương Ly, huynh cũng tới rồi." Vệ Thiên Thiên nhìn sang.

Rất nhiều thiên kiêu đứng xung quanh đều vô cùng kinh ngạc.

Tinh Vệ tiên thống Vệ Thiên Thiên.

Còn có Thương Ly của Thương Hiệt tiên thống, vậy mà đều đến nơi đây.

Xem ra bọn họ cũng rất muốn biết, vị truyền nhân Xi Vưu tiên thống có địa vị tương đương như bọn họ này, rốt cuộc có trình độ

như nào?

Trên đỉnh núi, ngàn vạn kiếm khí cắt nát hư không.

Thánh nhân bình thường tới gần, cũng có thể bị cắt thành mảnh vỡ.

Nhưng tất cả những thứ này đều không thể ảnh hưởng đến thân ảnh đang ngồi xếp bằng ở trước Cửu Diệp Kiếm Thảo kia.

Hắn như là một tòa Thiết Tháp đen nhánh, lại cũng giống như một vị Ma Thần ngồi xếp bằng.

Ngàn vạn kiếm khí cũng không thể đến gần!

Thân ảnh của người này khiến những người khác phải chịu áp lực quá lớn, giống như là một vị Boss Ma Tôn vậy.

Thương Ly củaThương Hiệt tiên thống cau mày, ánh mắt lộ ra vẻ suy tư.

Truyền nhân của chín đại tiên thống ít nhiều đều có sự hiểu biết nhất định về nhau.

Trước đó trong mắt gã, Xi Liệt là một kẻ có tính cách quái gở, mặc dù thực lực mạnh, nhưng cũng không mạnh đến mức khiến gã phải kiêng kị.

Nhưng hiện tại lại thật kỳ lạ.

"Xem ra trong khoảng thời gian này, Xi Liệt đạt được cơ duyên không nhỏ." Trong mắt Thương Ly có nét ngưng trọng.

Chín đại tiên thống, nhưng cũng không bền chắc như thép.

Càng đừng nói đến đám truyền nhân tiên thống như bọn họ, đều muốn cạnh tranh chức vị Tiên Đình Thiếu Hoàng.

Họ đều là đối thủ cạnh tranh của nhau.

Nhưng đây cũng không giống như việc thiên kiêu Quân gia tranh đoạt ngôi vị tự liệt.

Truyền nhân tiên thống bọn họ không hề có bất kỳ quan hệ huyết mạch nào cả.

Vì thế nếu có tranh đấu, chắc chắn sẽ băng lãnh và tàn khốc hơn nhiều các cuộc tranh đoạt thiên kiêu huyết mạch gia tộc kia.

Vì thế sau khi nhìn thấy tu vi Xi Liệt tăng lên, Thương Ly cũng không cảm thấy mừng rỡ chút nào cả.

"Thương Ly, xem ra ngươi lại có thêm một đối thủ mạnh cạnh tranh nữa rồi." Một bên khác, Vệ Thiên Thiên hì hì cười, vô cùng hoạt bát.

Mặc dù nàng là truyền nhân của Tinh Vệ tiên thống, nhưng không có ý tranh đoạt chức vị Tiên Đình Thiếu Hoàng.

Thực ra từ trước đến nay Tinh Vệ tiên thống luôn cùng một phe với Oa Hoàng tiên thống.

Nói cách khác, thực ra Vệ Thiên Thiên là người của phát Đế Nữ Linh Diên.

"Ha ha, có áp lực mới có động lực." Thương Ly ôn hòa cười một tiếng, vô cùng nho nhã.

"Không thể nào, không thể nào, thực sự có người coi áp lực là động lực sao?"

"Còn nữa, tại sao ta cảm thấy áp lực của huynh lại cao như núi vậy?"

"Thực ra cũng không sao, huynh nên tin vào Đức Phật ấy, giống như ta vậy."

Vệ Thiên Thiên nói không ngừng, khiến khóe mắt Thương Ly có chút run rẩy.

Chương 929 - Lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết

Chương 929: Lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Vị truyền nhân Tinh Vệ tiên thống này, mặc dù xinh xắn đáng yêu nhưng lại nổi danh lắm mồm, giống chim sơn ca, líu ríu nói không ngừng.

Rõ ràng chính là một kẻ lắm lời.

Thời gian dần trôi qua.

Toàn thân Quân Tiêu Dao nhập tâm lĩnh hội.

Mặc dù hắn chỉ là một đạo pháp thân, nhưng cũng có được khả năng lĩnh ngộ hoàn chỉnh.

Hắn phảng phất thấy được, phía trên mảng đất hoang dại, một gốc Cửu Diệp Kiếm Thảo đang mạnh mẽ sinh trưởng.

Kiếm lá chấn động, vô số kiếm khí bắn ra, chém rụng đại tinh thiên ngoại.

Thời gian mấy ngày ngắn ngủi trôi qua, tiệc cưới của Cố Đế Tử và Thiên Nữ Diên cũng sắp bắt đầu rồi.

"Quả nhiên, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi để luyện công phu thôi." Rất nhiều thiên kiêu đang ngồi xếp bằng lĩnh hội, đều có chút thất vọng lắc đầu.

Trong thời gian ngắn như vậy, đừng nói có thể lĩnh ngộ hoàn chỉnh Thảo Tự Kiếm Quyết.

Chỉ lĩnh ngộ một nửa chiêu thức trong đó cũng là điều không thể.

Dù yêu nghiệt như Cổ Đế Tử, được lĩnh hội lâu dài nhưng chẳng qua cũng mới lĩnh ngộ được ba bốn phần Thảo Tự Kiếm Quyết mà

thôi.

"Xem ra Xi Liệt thất bại rồi." Thương Ly thấy thế, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đương nhiê gã cũng không có chế giễu gì cả.

Dù sao đổi lại là gã, cũng không thể tìm hiểu được thứ gì trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi như vậy được.

"Hô, làm ta giật cả mình, ta còn thật sự cho Xi Liệt có thể nghịch thiên cơ." Vệ Thiên Thiên tay vỗ ngực nhỏ, không ngừng ríu rít.

Đám người Xi Lung, Xi Vũ thấy thế, sắc mặt hơi có chút ảm đạm nhưng cũng không quá thất vọng.

Đây vốn dĩ là chuyện rất bình thường.

"Ha ha, đúng là có người không biết tự lượng sức mình." Đám người Phục Hi tiên thống lại bắt đầu châm chọc khiêu khích.

Ngay khi đám người Xi Vũ muốn phản bác, bỗng nhiên từng tiếng kinh hô vang lên.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn.

Bởi vì trên đỉnh núi kia, kiếm khí gào thét đầy trời, bỗng nhiên trong nháy mắt, toàn bộ đều ngưng kết lại

Giống như bị đông kết trong hư không!

Ánh mắt của tất cả những người có mặt ở đây đều không hẹn mà cùng tập trung vào thân ảnh đang ngồi xếp bằng .

Vệ Thiên Thiên và Thương Ly thần sắc cũng hơi chấn động.

Quân Tiêu Dao chậm rãi đứng dậy, phía dưới mặt nạ, trong con ngươi của hắn như có ngàn vạn sợi kiếm quang hiện lên.

Sau đó, Quân Tiêu Dao cầm kiếm, chỉ thẳng lên trời!

Ầm!

Hư không bạo loạn!

Ngàn vạn kiếm quang, đều hội tụ một chỗ!

Trong hư không dường như xuất hiện một gốc cỏ màu xanh.

Gốc cỏ nhỏ đó sinh ra Cửu Diệp, phía trên phiến lá ngập tràn vô tận đường vân huyền ảo.

Kiếm lá đung đưa, kiếm khí tê thiên liệt địa!

Kiếm mang sáng chói không gì sánh kịp dường như chặt đứt thời không, cắt lìa vũ trụ!

Ầm ầm!

Bên trên tinh vũ bên ngoài Phi Linh tinh, vô số đại tinh bị chém tới vỡ vụn.

Tạo thành một trận mưa sao băng rung động lòng người!

Một cây cỏ, chém hết Nhật Nguyệt Tinh Thần!

Giờ khắc này, tất cả những người có mặt đều trợn trừng mắt, hít sâu một hơi, không cách nào tin vào mắt mình được.

"Đây. . . Chẳng lẽ đây chính là Thảo Tự Kiếm Quyết hoàn chỉnh sao?"

"Uy lực này, hẳn là không sai."

"Nhưng điều này sao có thể, mới có mấy ngày trôi qua thôi?"

"Chẳng lẽ Xi Liệt kia trước đó đã từng lĩnh ngộ qua Thảo Tự Kiếm Quyết?"

Bốn phương tám hướng, tất cả thiên kiêu ngạc nhiên vô cùng, da đầu đều đang run lên.

Chỉ trong thời gian mấy ngày mà lĩnh hội được một môn đại thần thông, đây là yêu nghiệt có thiên tư ngộ tính tầm cỡ nào chứ?

Phải biết rằng cho dù là Cổ Đế Tử có thể lĩnh hội bất cứ lúc nào

nhưng cho đến bây giờ cũng mới chỉ lĩnh ngộ được ba bốn phần mà thôi.

Thương Ly và Vệ Thiên Thiên cũng vô cùng ngạc nhiên, nhất thời chưa kịp phản ứng.

Đám người Xi Lung, Xi Vũ cũng chấn kinh trong thời gian ngắn, sau đó trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Sự chấn động mà Xi Liệt mang đến cho họ, thật sự quá lớn.

Chung quanh vô số thanh âm ồn ào khuếch tán, rất nhiều ánh mắt mang theo sự kinh nghi, không hiểu, ghen ghét và kiêng kị.

Quân Tiêu Dao không để ý đến.

Ngộ tính của hắn, dùng yêu nghiệt để hình dung cũng không đủ.

Trong mấy ngày mà lĩnh ngộ một môn đại thần thông, thật ra không tính là gì.

Trước kia hắn lĩnh ngộ Lục Tiên Kiếm quyết cũng không mất quá nhiều thời gian.

"Không hổ là thần thông của cổ đại đại hung, uy lực quả thực không tầm thường, khó trách có thể sánh vai cùng Chân Long, Côn Bằng, và là một trong Ngũ Đại Thần Quyết." Quân Tiêu Dao thì thào trong lòng.

Không sai, Thảo Tự Kiếm Quyết này cũng là một trong Ngũ Đại Thần Quyết.

Trong Ngũ Đại Thần Quyết Quân Tiêu Dao đã tu luyện Lục Tiên Kiếm Quyết, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

Bây giờ lại thêm Thảo Tự Kiếm Quyết nữa.

Ngũ Đại Thần Quyết, hắn đã độc chiếm ba thứ.

Mà Ngũ Đại Thần Quyết này, đều là phương diện kiếm đạo.

Hiện tại Quân Tiêu Dao, cho dù không chuyên tu kiếm đạo, nhưng

về mặt kiếm đạo hắn còn tinh thâm cường đại hơn so với rất nhiền thiên kiêu chuyên tu kiếm đạo.

Đây chính là điểm mạnh của Quân Tiêu Dao, là người toàn diện không nhược điểm.

Cùng với việc Thảo Tự Kiếm Quyết được Quân Tiêu Dao triệt để lĩnh ngộ.

Gốc Cửu Diệp Kiếm Thảo kia cũng biến thành tro bụi, theo gió tán đi.

Nói cách khác, Cổ Đế Tử cũng không thể lĩnh ngộ được Thảo Tự Kiếm Quyết hoàn chỉnh nữa rồi.

"Cổ di tích kia không còn nữa rồi." Rất nhiều thiên kiêu thần sắc ngơ ngác.

Đối với Phục Hi tiên thống và Cố Đế Tử đây quả thực là tổn thất cực kỳ lớn.

Nhưng Phục Hi tiên thống không thể nói gì được.

Bởi vì vốn dĩ chính là do bọn họ tự mở ra.

Vì thế cho dù có bị chịu thiệt cũng không thể than trách ai được.

Giờ phút này, đám người Phục Hi tiên thống kia sắc mặt ai nấy đều xám như gan heo, kinh tởm giống như ăn phải ruồi vậy.

Từ trước đến nay, đều là bọn họ miệt thị người của Xi Vưu tiên thống.

Hiện tại, người của Xi Vưu tiên thống lại giẫm lên đầu bọn họ khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Sao thế, trước đó không phải các ngươi châm biếm bọn ta sao, sao bây giờ lại không nói gì nữa?" Xi Vũ châm chọc nói.

"Trước mặt Xi Liệt đại ca, các ngươi là cái thá gì chứ?" Xi Lung môi đỏ cong lên, tâm tình của nàng vô cùng tốt.

Có thể nói, đám thiên kiêu Xi Vưu tiên thống giống như là nông nô lật đổ được đàn áp vậy, vô cùng vui sướng và thoải mái.

Đám người Phục Hi tiên thống mặt mày xám xịt rời đi.

"Hừ, chờ Cổ Đế Tử đại nhân ra mặt, xem các người còn vênh váo được không." Một số người còn hùng hùng hổ hổ nói.

Chương 930 - Thương Ly gặp phải phản phệ

Chương 930: Thương Ly gặp phải phản phệ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao rời khỏi đỉnh núi.

Đối với hắn mà nói, chỉ với Thảo Tự Kiếm Quyết thôi cũng coi như chuyến đi này của hắn không uổng phí rồi.

"Xi Liệt đại ca!"

Đám người Xi Lung tiến lên, trong mắt tràn đầy sùng bái.

Sở dĩ bọn hắn có thể mở mày mở mặt, đều là nhờ vào người trước mặt này.

Nhìn thấy tình cảm trong mắt Xi Lung, dưới lớp mặt nạ Quân Tiêu Dao sắc mặt đạm mạc.

Nếu để cho bọn họ biết, Xi Liệt sớm đã chết ở trong tay mình, không biết họ sẽ có cảm giác như nào?

Quân Tiêu Dao không để ý đến bọn họ, chuẩn bị tiến đến dự tiệc.

Thấy Quân Tiêu Dao không có phản ứng gì, đám người Xi Vũ cũng không để tâm lắm, giờ phút này bọn họ đều đang đắm chìm trong vui sướng.

Đôi mắt đẹp của Xi Lung hơi lộ ra chút ảm đạm.

Trước đó mặc dù Xi Liệt lạnh lùng, nhưng tốt xấu còn có thể nói vài câu với nàng.

Bây giờ ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói nữa sao?

"Xi Liệt huynh, trước kia tại sao ta lại không phát hiện ra huynh lại có ngộ tính và thực lực như vậy chứ?"

Thương Ly chắp tay, khẽ mỉm cười nói.

Đáy mắt lại không ngừng thăm dò.

"Đúng vậy, Xi Liệt, rốt cuộc ngươi đã đạt được cơ duyên gì, sao có thể tiến bộ lớn như vậy được?" Vệ Thiên Thiên là một đứa trẻ hiếu kì, hỏi thăm không ngừng.

Quân Tiêu Dao cũng vẫn không để ý đến, trực tiếp lách mình đi về phía trước.

"Việc này. . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vệ Thiên Thiên ngây ra.

Tên Xi Liệt này, không cho bọn họ chút thể diện nào cả?

"Hắn đang tự kiêu sao?" Vệ Thiên Thiên bĩu môi lẩm bẩm nói.

Thương Ly hơi cau mày.

Trong mắt của gã, mơ hồ hiện ra hai chữ cổ.

Mắt trái là chữ “mệnh”.

Còn mắt phải, là chữ “vận”.

Thương Hiệt tiên thống truyền thừa từ một vị Cổ Đế thần bí.

Vị Cổ Đế đó dùng văn tự nhập đạo, dẫn xuất nổi tiếng, tên là Thương Hiệt.

Thậm chí đến nay, tại Cửu Thiên Tiên vực, còn lưu truyền truyền thuyết Thương Hiệt tạo chữ.

Tiên thống này có năng lực đặc thù là thêm thần thông pháp lực vào trong văn tự.

Giờ phút này, trong mắt Thương Ly, hiển hóa ra hai chữ "Vận mệnh".

Muốn suy đoán ra sinh mệnh quỹ tích của Xi Liệt, dò xét xem rốt cuộc hắn đã đạt được cơ duyên gì.

Nhưng sau một khắc, cả người Thương Ly bỗng nhiên chấn động,

gã không nhịn nổi phát ra một tiếng hừ nhẹ thống khổ.

Hắn vội vàng dùng hai tay che hai mắt, từng tia máu tươi từ khe hở chảy ra.

"A, huynh sao vậy?" Thiên Thiên ở bên cạnh kinh ngạc nói.

"Không, điều này sao có thể, Xi Liệt kia..."

Khắp tay Thương Ly đều là máu, đôi mắt gã nhói vô cùng, suýt chút nữa thì mù.

Thần sắc gã khó nén rung động, khóe miệng có một vệt máu tươi chảy ra, gặp phản ứng dữ dội.

Đây vẫn chỉ suy tính thô thiển, nếu thật sự quyết tâm, Thương Ly khó có thể tưởng tượng mình sẽ gặp phải phản ứng lớn như thế nào.

Nói không chừng có thể nguy hiểm đến tính mạng!

"Thương Ly, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?" Vệ Thiên Thiên không thể lý giải được.

"Quá kinh khủng, rốt cuộc Xi Liệt đã đạt được cơ duyên nghịch thiên gì!" Thương Ly tim đập rất nhanh, không thể nào bình tĩnh lại ngay được.

Quân Tiêu Dao không để ý đến các loại thanh âm ngoại giới.

Hắn tiếp tục đi tới.

Bên trong hư không phía trước, đột nhiên xuất hiện Linh Sơn lơ lửng.

Phía trên Linh Sơn, từng tòa cung điện vàng son lộng lẫy, như Thiên Cung treo cao.

Chính giữa có một quảng trường vô cùng to lớn, bày đặt yến tiệc, mỹ vị, rượu ngon được hầu nữ lần lượt bưng lên.

Nơi đó chính là địa điểm tổ chức tiệc cưới.

Bây giờ đại đa số vị trí đã ngồi đầy.

Trong đó không thiếu một vài truyền nhân thế lực bất hủ, đệ tử cổ lão thế gia, hậu duệ vô thượng đại tộc, Thánh tử siêu nhiên thánh địa, vân vân.

Những nhân vật này ngày bình thường rất khó gặp, giờ phút này đều hội tụ một chỗ.

Mà người có thể có được vinh hạnh này, cũng chỉ có Cổ Đế Tử của Phục Hi tiên thống.

Đám người Xi Lung, Xi Vũ đuổi theo, yên lặng đi theo sau lưng Quân Tiêu Dao.

Phía trước, hai vị thị nữ tiến lên, thần thái cực kì kính cẩn nói: "Xi Liệt đại nhân, mời qua bên này."

Thái độ như vậy, khiến đám người Xi Lung, Xi Vũ có chút ngạc nhiên.

Từ trước đến nay Phục Hi tiên thống chưa đừng đối xử phải phép như vậy với bọn họ.

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt gật đầu.

Thị nữ dẫn bọn họ tới chỗ ngồi vinh dự tôn quý nhất.

Chung quanh toàn là truyền nhân bất hủ, hậu duệ cổ tộc.

Còn có Vệ Thiên Thiên và Thương Ly cũng tới.

Vệ Thiên Thiên lườm Quân Tiêu Dao một chút, trong miệng hừ hừ nói: "Chẳng qua chỉ là lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết thôi, thần khí cái gì, ta cũng…cũng..... hình như là cũng không lĩnh ngộ nổi."

Sắc mặt Thương Ly cực kì kiêng kị, thậm chí cũng không dám lại gần dò xét khí tức của Quân Tiêu Dao.

Từ nơi xa, lại có một vị năm tử thanh y bước tới.

Sự xuất hiện của anh ta thu hút sự chú ý của mọi người.

"Người của Thần Nông tiên thống cũng tới rồi." Vệ Thiên Thiên nói.

"Vệ Thiên Thiên, Thương Ly, Xi Liệt, xem ra tiệc cưới lần này chỉ có bốn người chúng ta tới thôi." nam tử thanh y cười nhạt nói.

Anh ta tên là Diêu Thanh, chính là truyền nhân của Thần Nông tiên thống.

Mạch tiên thống này tinh thông luyện đan luyện dược.

Diêu Thanh là người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, danh xưng Minh Y.

Bởi vì anh ta chẳng những biết luyện đan mà còn biết luyện độc.

"Không biết Linh Diên tỷ tỷ có đến không." Vệ Thiên Thiên lầu bầu nói.

"Linh Diên..." Nghe thấy cái tên này, trong mắt Diêu Thanh hiện lên tia kinh diễm.

Đây là nữ tử khiến anh ta khó có thể quên được.

Sau khi lấy lại tinh thần, ánh mắt Diêu Thanh hướng về Xi Liệt, cười nhạt một cái nói: "Không ngờ rằng trong số những truyền nhân tiên thống chúng ta, người ẩn mình kỹ nhất lại là ngươi."

Đối mặt với Diêu Thanh, Quân Tiêu Dao cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Hắn hiện tại chỉ muốn chờ đợi tiệc cưới bắt đầu, để nhìn xem Cổ Đế Tử một trong Thất Hoàng nghịch quân rốt cuộc là nhân vật bậc nào.

Thấy Quân Tiêu Dao không trả lời, sắc mặt Diêu Thanh có chút cứng đờ, sau đó liền ngồi xuống vị trí của mình.

Sau đó, chợt có thanh âm hô lên: "Oa Hoàng tiên thống đến!"

Chương 931 - Thần tử Quân gia và Đế nữ rất xứng đôi?

Chương 931: Thần tử Quân gia và Đế nữ rất xứng đôi?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt của tất cả mọi người có mặt ở đây đều tập trung vào một hướng.

Nhưng điều khiến mọi người thất vọng chính là, người đến không phải là Linh Diên, mà là thị nữ của nàng, Như Anh.

Như Anh mặt trái xoan trắng muốt như ngọc, tóc búi đen như mực.

Nàng tự nhiên phóng khoáng nói: "Đế nữ đại nhân có việc, không thể đến đây, người đặc biệt phái Như Anh đến đây chúc mừng."

Nghe thấy lời này, trong mắt Thương Ly và Diêu Thanh đều chợt hiểu ra.

Xem ra Linh Diên vẫn không cho Cổ Đế Tử chút thể diện nào cả.

Thậm chí ngay cả tiệc cưới mà nàng cũng không tham gia.

Cổ Đế Tử mà biết được thì tâm trạng chắc hẳn sẽ không tốt.

Tiếp đó, Như Anh đi tới vị trí khách quý.

Thân phận của nàng tuy là nha hoàn, nhưng là nha hoàn của Đế nữ Linh Diên, chắc chắn nàng có tư cách ngồi xuống.

"Như Anh, nghe nói trước kia ngươi gặp được thần tử Quân gia trong truyền thuyết ở thất thập quan cổ lộ, dung mạo của hắn ra sao, tính cách như thế nào, có bản lĩnh như thế nào?"

Vệ Thiên Thiên vốn chính là kẻ lắm lời.

Hơn nữa nàng cũng vô cùng tò mò về Quân Tiêu Dao, trực tiếp đặt

ra rất nhiều câu hỏi.

Sau khi nghe hỏi, Như Anh trầm mặc tựa như đang tìm từ để trả lời.

Đám người Thương Ly, Diêu Thanh cũng đều đang chờ đợi.

Bọn họ cũng muốn biết, người tung hoành cổ lộ, thậm chí còn khiến cho bảy vị thiên kiêu chí tôn như Cổ Đế Tử phải liên thủ đối phó, rốt cục là nhân vật mạnh mẽ khủng bố đến mức nào?

Pháp thân Quân Tiêu Dao hóa thân thành Xi Liệt, lạnh nhạt cầm lấy một chén trà từ từ thưởng thức.

Sau khi suy nghĩ một khắc, Như Anh mới thở dài một tiếng, trong mắt không giấu được chút dị sắc đang lóe lên.

"Thiên hạ thao thao, xá quân kỳ thùy, mạch thượng công tử, cử thế vô song!"

Không cần nói, cũng không cần ca tụng quá nhiều.

Vẻn vẹn chỉ mười sáu chữ, liền có thể biểu đạt hoàn toàn sự rung động và cảm khái trong lòng Như Anh.

Thật ra đây cũng là cảm nhận chân thật nhất của Như Anh.

Trước khi gặp Quân Tiêu Dao, nàng thật sự không biết rằng trên đời này lại có nam tử ưu tú như vậy.

Loại cảm khái này, đơn thuần là xuất phát từ góc độ một nữ nhân, cho dù nàng là người phía Tiên Đình thì cũng không thể không cảm thán.

Nghe nói như thế, sắc mặt Thương Ly và Diêu Thanh đều hơi thay đổi.

Thực tế là không có nam nhân nào lại thích việc nữ nhân khen ngợi một nam nhân khác ngay trước mặt bọn họ.

Huống hồ nam nhân này còn ở trận doanh đối lập với mình nữa.

Mặc dù Tiên Đình và Quân gia tạm thời không có xung đột gì.

Nhưng thế nhân đều biết, hai quái vật khổng lồ này, cuối cùng rồi sẽ tranh đấu vì tranh giành Tiên Vực.

"Như Anh mười sáu chữ này nghe có hơi thái quá rồi." Thương Ly cười cười nói.

"Không sai, từ cử thế vô song này, không phải ai cũng có thể sử dụng được." Diêu Thanh cũng nhấp một ngụm trà, tùy ý nói.

Như Anh thấy thế, đáy lòng cười thầm.

Ai nói chỉ có nữ nhân mới có lòng ghen ghét lẫn nhau.

Nam nhân cũng sẽ ghen ghét những nam nhân ưu tú hơn mình.

"Lời Như Anh nói, không có câu nào là nói dối cả." Như Anh hé miệng cười nói.

"Thật sự có người như vậy sao?" Lòng hiếu kỳ của Vệ Thiên Thiên hoàn toàn bị khơi dậy, trong lòng ngứa ngáy, giống như là bị mèo cào vậy.

Nàng thật sự muốn tận mắt nhìn vị Thần tử Quân gia kia rốt cuộc là nhân vật phong lưu mức nào.

"Như Anh, rốt cuộc nàng là người Tiên Đình chúng ta hay là người của Quân gia vậy?" Diêu Thanh trêu ghẹo nói.

"Đây chỉ là cảm nhận chân thực của Như Anh thôi." Như Anh nói.

"Ôi, lẽ nào tỷ vừa gặp đã yêu Thần tử Quân gia kia rồi sao?" Vệ Thiên Thiên vui cười nói.

"Không phải..." Như Anh vội vàng phản bác, gương mặt lại đỏ bừng lên.

"Nhưng ngược lại Như Anh lại cảm thấy, thần tử Quân gia và Đế nữ đại nhân rất xứng đôi." Như Anh nói sang chuyện khác.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người Diêu Thanh, Thương Ly

đều là có chút ngưng trọng.

Một vài thiên kiêu nghe vậy, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Linh Diên là ai chứ?

Đế nữ Oa Hoàng tiên thống, sự tồn tại của huyết mạch thân phận tôn quý nhất, nhìn khắp Cửu Thiên Tiên vực này chính là một viên minh châu sáng chói.

Hơn nữa nàng còn có tư cách tranh đoạt chức vị Tiên Đình Thiếu Hoàng.

Nói không chừng tương lai Tiên Đình sẽ xuất hiện một vị nữ Thiếu Hoàng, thậm chí là một nữ chủ Tiên Đình!

Còn Quân Tiêu Dao nhất định là trụ cột của Hoang Cổ Quân gia.

Hai người này, mặc dù thân phận địa vị xứng đôi, nhưng tuyệt đối sẽ không sóng đôi cùng nhau.

Tuyệt đối không thể có loại quan hệ này.

Quan hệ duy nhất giữa bọn họ chính là quan hệ địch nhân.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Diêu Thanh bỗng nhiên cười nói: "Như Anh, chuyện cười này của nàng cũng có chút buồn cười đấy."

"Đúng vậy, điều này có chút không thực tế." Thương Ly cũng lắc đầu.

Như Anh cũng cảm thấy, mình có chút hoang đường.

Nhưng nàng chỉ đơn thuần cảm thấy Quân Tiêu Dao xứng với Linh Diên mà thôi.

Đổi lại Thương Ly, Diêu Thanh.

Mặc dù thân là truyền nhân tiên thống, cũng đều vô cùng ưu tú.

Nhưng so sánh với Quân Tiêu Dao về dung mạo, khí chất, thực lực, thiên phú, tâm tính, vẫn chênh lệch một khoảng cách.

Đương nhiên, lời này nàng sẽ không nói ra, tránh cho những nam nhân này lại sinh lòng đố kị.

"Thật sự là tò mò, nếu như Quân Tiêu Dao kia có thể xuất hiện ở trước mặt ta thì tốt."

"Ai, Xi Liệt, sao ngươi không có ý kiến gì vậy, Quân Tiêu Dao kia cũng coi như là đối thủ chung của Tiên Đình chúng ta chứ?"

Vệ Thiên Thiên cảm thán, mắt đẹp liếc về phía Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao hờ hững không nói, nhìn như không thấy.

Phát biểu ý kiến?

Tự mình đánh mình sao?

Ánh mắt Như Anh cũng chuyển hướng về Quân Tiêu Dao, chẳng biết tại sao, khi nhìn thân ảnh trầm mặc đó, nàng lại có một cảm giác không thể nói rõ được.

Ngay khi Như Anh muốn mở miệng hỏi thăm.

Thiên Cung phía trước bỗng nhiên mở ra, có vạn trượng thần mang tán dật, tiên mang dậy sóng, sương mù phun trào.

Mười tám thi nữ xinh đẹp như chúng tinh phủng nguyệt, vây quanh một vị thiếu nữ tuyệt mỹ thân mang hỷ phục màu đỏ.

Mái tóc mềm mại của thiếu nữ được búi theo quyền thống.

Ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm.

Mày như lông vũ, mắt trong như nước, da trắng như tuyết, như linh tú được tập hợp bởi vẻ đẹp của đất trời, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Có thể nói, vị thiếu nữ này khiến cho bất kỳ nam tử nào cũng đều cảm thấy kinh diễm

Chương 932 - Cổ Đế Tử xuất hiện, tiệc cưới bắt đầu

Chương 932: Cổ Đế Tử xuất hiện, tiệc cưới bắt đầu

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

"Nàng chính là Thiên Nữ Diên, khó trách có thể lọt vào mắt Cổ Đế Tử."

"Đúng vậy, ngay từ đầu ta còn cho rằng, dựa vào thân phận của Thiên Nữ Diên sánh vai với Cổ Đế Tử phải chăng có chút trèo cao, hiện tại xem ra, vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a."

"Nhưng tại sao ta lại có cảm giác, Thiên Nữ Diên này hình như cũng không vui vẻ lắm?" Một số người cũng là nhìn ra điểm bất thường.

Theo lý thuyết, có thể gả cho Cổ Đế Tử, hẳn là ước mơ của rất nhiều nữ nhân mới đúng.

Nhưng từ trên gương mặt xinh đẹp của Thiên Nữ Diên bọn họ không hề nhìn thấy sự vui vẻ hạnh phúc nào cả.

Giống như là...

Nàng chỉ là một con rối tinh xảo, hoàn toàn không có linh hồn vậy.

"Xuỵt, đừng nói nữa, ta nghe nói, Thiên Nữ Diên này trước kia có tình ý với Thần tử Quân gia…Một vài thiên kiêu hạ giọng nói.

"Còn có chuyện này sao, khó trách."

Sau khi nhìn thấy núi Thái Sơn thì các ngọn núi khác đều không lọt vào mắt nữa.

Dù là ưu tú như Cổ Đế Tử, sợ cũng là kém một bậc.

Ở một nơi khác, có quang mang mênh mông đang cuộn trào.

Mọi người kinh hãi phát hiện, ở trong hư không, thình lình hiển hiện bát quái đồ văn.

Tám loại sức mạnh thuộc tính, không nấn ná lưu chuyển trong hư, vô cùng huyền diệu.

Khiến cho người ta nhìn một chút mà giống như muốn hãm sâu trong đó vậy.

Đồng thời sau bát quái đồ văn còn mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh với khí tức vô cùng cổ lão siêu nhiên, như thần chỉ đứng sừng sững với uy áp tràn ngập không có gì sánh kịp.

"Đó là... dị tượng Phục Hi Thánh thể, Phục Hi diễn Bát Quái!" Một vài thiên kiêu lộ ánh mắt rung động.

Dị tượng thể chất đặc thù này quá kinh khủng, ép tới mức người khác không thở nổi.

Một thân ảnh siêu nhiêu xuất hiện từ trong hạo quang vô tận.

Thân khoác Bát Quái bào, mặt mày tuấn lãng, dáng người anh tuấn, phong thần như ngọc.

Như long câu phượng sồ, một vương giả khí tượng!

Chính là Phục Hi tiên thống Cổ Đế Tử!

Cổ Đế Tử dáng người ngang nhiên, đứng ở nơi đó giống như là trung tâm thiên địa, mọi thứ khác đều là vật làm nền.

"Đa tạ chư vị đến đây tham gia tiệc cưới của bản đế tử." Cổ Đế Tử chắp tay, giọng nói nhàn nhạt nhưng lại truyền khắp toàn bộ Phi Linh tinh.

"Đâu có, có thể tham gia tiệc cưới của Đế tử đại nhân, là vinh hạnh của chúng ta." Một đám thiên kiêu đứng dậy hoàn lễ.

Thân phận Cổ Đế Tử không phải ai cũng có thể so sánh được.

Truyền nhân tiên thống Thương Ly, Diêu Thanh đều chắp tay hoàn lễ.

Quân Tiêu Dao thì ngược lại, hắn hoàn toàn không có phản ứng, thậm chí còn không đứng lên.

"Ừm?"

Ánh mắt Cổ Đế quét qua, cũng chú ý tới Quân Tiêu Dao.

"Xi Liệt, vậy mà hắn cũng tới đây, nhưng khí tức của hắn..." Ánh mắt Cổ Đế Tử lộ ra sự nghi hoặc.

Gã thật sự không nghĩ Xi Liệt sẽ đến.

Trước đó gã và Xi Liệt từng có chút ma sát xung đột, mặc dù cuối cùng đều là gã chiếm thế thượng phong.

Nhưng sau khi nhìn thoáng qua, Cổ Đế Tử liền thu hồi ánh mắt.

Đối với gã, một tên Xi Liệt cũng không tạo nổi sóng gió gì.

"Hắn chính là Cổ Đế Tử."

Dưới lớp mặt nạ, ánh mắt Quân Tiêu Dao đánh giá Cổ Đế Tử.

Không thể không nói, có thể được ý chí Tiên Vực chọn làm một trong nghịch quân Thất Hoàng thì Cổ Đế Tử này chắc chắn phải có chút bất phàm.

Thân là Phục Hi Thánh thể, khí tức thâm sâu khó lường.

Xung quanh gã còn có Bát Quái phù văn lúc ẩn lúc hiện, đại biểu Cổ Đế Tử có thể tuỳ ý điều khiển sức mạnh của tám loại chí cường.

Từ khi bước vào chung cực cổ lộ, Cổ Đế Tử là một trong số ít thiên kiêu có thể khiến Quân Tiêu Dao có chút hứng thú.

Nhưng...

Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đừng nói đến bản tôn của Quân Tiêu Dao, ngay cả pháp thân chỉ có một phần mười thực lực này của hắn, đối mặt với Cổ Đế Tử cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Cùng với sự xuất hiện của Cổ Đế Tử và Thiên Nữ Diên, toàn bộ bầu không khí của tiệc cưới trong nháy mắt trở lên nhộn nhịp.

Nhưng rất nhiều người sáng suốt đều phát hiện ra, thần sắc trạng thái của Thiên Nữ Diên dường như không đúng lắm.

Trên gương mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng không có chút vẻ tươi cười nào.

"Cổ Đế Tử, chờ một chút." Thiên Nữ Diên bỗng nhiên mở miệng, giọng nói mềm mại dịu dàng.

"Có chuyện gì vậy?" Thần sắc Cổ Đế Tử nhàn nhạt.

Nếu không phải vì không chiếm được Linh Diên, thì gã sao phải chọn vật thay thế này chứ.

Nhưng dù sao đây cũng là quyết định của Phục Hi tiên thống và Oa Hoàng tiên thống.

Sau cuộc liên hôn này, hai đại tiên thống sẽ liên thủ, gây dựng lại Tiên Đình.

"Ta muốn múa một khúc." Giọng nói của Thiên Nữ Diên buồn.

Cổ Đế Tử cau mày, gã cũng không hiểu nổi trong đầu của thiếu nữ này đang nghĩ gì nữa.

Nhưng cuối cùng gã vẫn đồng ý.

Thiên Nữ Diên nhảy múa lần nữa trong hư không.

Các loại phù văn sáng chói, hoa vũ rơi xuống, khiến cho Thiên Nữ Diên giống như tiên phi hạ phàm vậy.

Nhìn từ xa, nàng như ánh bình minh lúc mặt trời mọc, tới gần, nàng xinh tươi như đóa phù dung trên dòng sông xanh biếc.

Lạc Thần Kinh Hồng vũ, một khúc múa nhân gian!

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều nhìn đến ngây người.

Bất luận nam nữ, đều đắm chìm trong vũ đạo tuyệt mỹ này.

Trong đó có một vài nữ tu sĩ có tâm tư đều có thể mơ hồ cảm giác được bên trong khúc múa này ẩn giấu nỗi bi thương uyển chuyển.

Giống như là thiếu nữ độc thủ khuê phòng không đợi được tình lang, thê lương thổn thức, bi sầu bi ai.

Thế nhưng trong ngày đại hôn mà trong khúc múa của Thiên Nữ Diên lại mang loại tâm tình này thật khiến cho người khác phải suy nghĩ sâu xa.

Nhìn phía dưới có biết bao người đến tham gia tiệc cưới, duy chỉ không thấy bóng dáng của hắn xuất hiện.

Thiên Nữ Diên để lộ ý cười tự giễu nơi khóe môi hồng.

Quả nhiên.

Đối với hắn, mình chỉ là một khách qua đường không chút quan hệ sao?

Nhưng dù vậy, Thiên Nữ Diên cũng không hề hối hận.

Đối với nàng, quãng thời gian ở cùng Quân Tiêu Dao là thời gian mà nàng vui vẻ nhất từ khi nàng biết nhận thức đến giờ.

"Chỉ nguyện vì quân, trường tụ thiện vũ..." Thiên Nữ Diên lầm bầm, nhắm đôi mắt đẹp lại.

Khóe mắt có một giọt nước mắt óng ánh trượt xuống, sáng chói như kim cương vậy.

Các tu sĩ thiên kiêu nghe thấy lời này, sắc mặt đều có chút thay đổi không thể nhận ra được.

Chỉ nguyện vì quân, trường tụ thiện vũ...

Quân ở đây là chỉ Cổ Đế Tử, hay là chỉ vị kia?

Dưới đài, Quân Tiêu Dao nhàn nhạt nhìn cảnh tượng trước mắt này.

Nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ đang khiêu vũ như tinh linh ở phía chân

trời.

Lần trước vào thời khắc li biệt, vị thiếu nữ này cũng khiêu vũ tại tinh không như vậy.

Khúc múa này chỉ vì một mình hắn.

Chương 933 - Trường tụ thiện vũ, ta đưa nàng đi

Chương 933: Trường tụ thiện vũ, ta đưa nàng đi

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao trầm mặc, trong con ngươi thâm thúy như tinh không lóe ra ánh sáng yếu ớt.

Trong hư không, điệu múa kết thúc.

Rất nhiều người vẫn còn đắm chìm trong đó, như dư âm còn văng vẳng bên tai, ba ngày không dứt.

Cổ Đế Tử thần sắc nhàn nhạt, gã không hề nhàn hạ thoải mái thưởng thức điệu múa của Thiên Nữ Diên.

Mặc dù quả thật rất đẹp.

"Được rồi, Thiên Nữ Diên, tiếp tục hôn lễ thôi." Cổ Đế Tử nói xong liền đưa tay ôm eo Thiên Nữ Diên.

Tuy trước đó Linh Diên đã quyết định, muốn gả Thiên Nữ Diên cho Cổ Đế Tử.

Nhưng cho đến bây giờ, gã cũng chưa từng chạm vào một đầu ngón tay của Thiên Nữ Diên.

Còn về quan hệ của nàng và Quân Tiêu Dao?

Đợi đến khi hôn lễ kết thúc, nàng tự nhiên sẽ thần phục gã.

Gương mặt tinh xảo xinh đẹp của Thiên Nữ Diên hiện giờ đang tái nhợt, tựa như một gốc hoa khô héo vậy.

Mà đúng lúc này, trong không gian vô cùng yên tĩnh.

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng rơi xuống như long vũ.

Nhưng lại vang vọng bên tai mỗi người.

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt mọi người đều hướng về phía âm thanh phát ra.

Bọn họ nhìn thấy dáng người toàn thân mặc áo giáp, trầm mặc như thiết tháp vậy.

"Xi Liệt?"

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc, khó hiểu.

Vị truyền nhân Xi Vưu tiên thống này lại muốn làm loạn vào lúc này sao?

"Ừm?"

Đám người Vệ Thiên Thiên, Thương Ly, Diêu Thanh, Như Anh đều hướng ánh mắt về phía hắn.

"Xi Liệt, ngươi có ý gì?"

Phía trên thiên khung, sắc mặt Cổ Đế Tử không chút biến hóa.

Gã cũng đã sớm dự liệu được, Xi Liệt tới tham gia tiệc cưới của gã, đoán chừng là chồn đến chúc tết gà, hẳn là không có lòng tốt.

Dù sao thì quan hệ giữa Phục Hi tiên thống và Xi Vưu tiên thống cũng không được tốt lắm.

Trước đó Xi Liệt và gã còn từng có xung đột với nhau.

Đương nhiên, mọi lần hắn đều bị gã trấn áp.

Nhưng lần này, gã mơ hồ cảm thấy, Xi Liệt đã khác với trước kia rồi.

Dưới sự chú ý của mọi người, người kia chậm rãi giơ tay lên.

Trong tay hắn cầm một viên ngọc bội.

Ngay khi nhìn thấy miếng ngọc bội này, Thiên Nữ Diên như bị sét đánh, trong đầu nàng đột nhiên ầm vang một tiếng rồi trở nên

trống rỗng!

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy, nàng không cách nào tin được, lông mi dài như cánh bướm cũng rung động chập trùng theo cảm xúc

Nàng vô cùng quen thuộc miếng ngọc bội này.

Két két một tiếng.

Người kia bóp vỡ ngọc bội.

Tất cả mọi người đều lộ ánh mắt nghi hoặc, có chút không hiểu.

Duy chỉ có Thiên Nữ Diên, dùng ngọc thủ che môi đỏ, nước mắt trong suốt trượt xuống, làm nhòe đi lớp trang điểm trang nhã.

Những người khác không biết hành động này có ý gì.

Nhưng nàng biết.

Bởi vì, nàng đã từng giao miếng ngọc bội ngày cho người đó trước khi rời đi.

Và nàng cũng từng nói với hắn, chỉ cần hắn nhớ nàng, hãy bóp nát miếng ngọc bội này, nàng sẽ liều lĩnh, trở về tìm hắn.

Và bây giờ...

Hắn đến rồi!

Ầm!

Sau một khắc, một đợt ba động khủng bố bộc phát ra, áo giáp đen vỡ ra từng mảnh, bắn ra xung quanh!

Hạo quang sáng chói lan tỏa xung quanh, một thân ảnh cao ráo mảnh mai như trích tiền xuất hiện trước mắt tất cả mọi người!

Toàn thân áo trắng, phong thái tuấn tú, như thiên nhân trích trần, giống như Chân Tiên Hàng Thế.

Uy áp khủng bố quét ra, khiến tứ phương cúi đầu, Bát Hoang rung

động!

"Hôn lễ này, bản Thần tử không cho phép."

Giọng nói nhàn nhạt rơi xuống, lại giống như là thiên thần thẩm phán.

Tất cả mọi người đều chưa lấy lại tinh thần, ai nấy đều đang vô cùng chấn kinh!

"Quân công tử!"

Thiên Nữ Diên nước mắt tràn mi rơi xuống.

Nàng di chuyển gót sen, lao về phía Quân Tiêu Dao.

Giờ khắc này, nàng không muốn quan tâm đến điều gì nữa cả.

Chỉ cần hắn tới là được!

Thiên Nữ Diên như nhũ yến về tổ, nhào vào trong ngực Quân Tiêu Dao, cảm thấy yên bình trong thoáng chốc.

Nhìn thiếu nữ đang khóc thút thít trong ngực, ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra sự phức tạp.

Hắn không ôm lấy Thiên Nữ Diên mà chỉ vỗ vai nàng, ôn nhu nói.

"Ta đưa nàng đi."

Không nói lời ngọt ngào, cũng không có lời hứa sông cạn đá mòn.

Chỉ có một câu thật đơn giản.

Ta đưa nàng đi...

Cả Phi Linh Tinh, đạo trường Phục Hy Tiên Thống, yên tĩnh đến ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Duy chỉ có tiếng khóc thầm nức nở của thiếu nữ yếu ớt truyền ra.

Đó là nước mắt của vui sướng.

Hơn nữa đám người Vệ Thiên Thiên, Diêu Thanh nhất thời đều không kịp phản ứng.

Cho dù là Cổ Đế Tử, đầu óc cũng bị chập mạch trong một nháy mắt.

Bởi vì, một người tuyệt đối không có khả năng xuất hiện vào lúc này, lại cố tình xuất hiện ở đây.

Tất cả những thiên kiêu tu sĩ đến tham dự tiệc cưới còn lại, sau tĩnh lặng ngắn ngủi, đều bộc phát ra tiếng ồn ào ngất trời:

“Ta… ta không nhìn lầm đấy chứ, vị đó là Thần Tử Quân gia đúng không?”

“Trời ạ, Thần Tử Quân gia lại đến đạo trường Phục Hy Tiên Thống, lại còn ở trên tiệc cưới của Cổ Đế Tử nữa chứ?”

“Hắn là vì Thiên Nữ Diên mà tới sao, chẳng lẽ hôm nay sắp trình diễn tiết mục cướp hôn?”

Vô số người rung động, đầu óc cũng có chút trống rỗng.

Trăm triệu lần không nghĩ ra, lại sẽ chứng kiến một màn kịch tính như vậy.

Đặc biệt nhìn thấy Thiên Nữ Diên rút vào trong lòng Quân Tiêu Dao, rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Phải biết, hôm nay chính là ngày đại hôn của Cổ Đế Tử và Thiên Nữ Diên. Tân nương thân là một trong số nhân vật chính, vậy mà lại lao vào trong lòng một nam nhân khác.

Cái này có chút kích thích.

Hơn nữa còn có một điểm. Nếu Quân Tiêu Dao có thể cải trang thành Xi Liệt, đó có phải là đại biểu cho Xi Liệt đã bỏ mình rồi hay không?

“Này… này…”

Một đám thiên kiêu Xi Vưu Tiên Thống chứng kiến một màn này,

hoàn toàn không cách nào tiếp nhận được, đầu óc đều trống rỗng.

Đặc biệt là Xi Lung, khi nhìn đến bóng áo trắng đứng ở hư không ấy, đầu óc của nàng ta cũng có chút mê muội, cả đứng cũng không đứng vững.

Dưới loại tình huống này, là người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Xi Liệt kia sợ là dữ nhiều lành ít.

“Sao lại như thế, ta cho rằng Xi Vưu Tiên Thống chúng ta sẽ nở mày nở mặt, nhưng sao lại là loại kết quả này?” Nét mặt Xi Vũ sững sờ, giống như người mất hồn.

Xi Liệt mà bọn họ lấy làm kiêu ngạo, hết sức sùng bái, lại là Quân Tiêu Dao.

Loại cảm giác mộng đẹp tan biến này, như là từ Thiên Đường một đường té xuống Địa Ngục vậy.

“Hắn chính là Quân Tiêu Dao sao?” Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Vệ Thiên Thiên căng tròn, cũng đang vô cùng ngạc nhiên.

Chương 934 - Truyền nhân Tiên Thống liên thủ, muốn giữ Quân Tiêu Dao lại

Chương 934: Truyền nhân Tiên Thống liên thủ, muốn giữ Quân Tiêu Dao lại

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trước đó nàng ta còn nói sao nhỉ, muốn nhìn một chút xem Thần Tử Quân gia đến cùng là một nhân vật ra sao, không ngờ bây giờ lại xuất hiện ở ngay trước mặt nàng ta.

“Thảo nào thôi diễn trước đó của ta lại gặp phải phản phệ, còn tưởng là Xi Liệt đạt được cơ duyên lớn gì, thì ra là thế.” Thương Li cũng bừng tỉnh hiểu ra.

Thôi diễn quỹ tích vận mệnh của Quân Tiêu Dao, đấy còn không phải muốn chết sao?

Đừng nói là hắn ta, cho dù là Chí Tôn, thậm chí Chuẩn Đế, muốn thôi diễn quỹ tích vận mệnh của Quân Tiêu Dao đều sẽ gặp phải phản phệ cực lớn.

Nhân vậy như vậy, sau lưng nhất định có đại nhân vật của Quân gia thay hắn che giấu quỹ tích vận mệnh, đang bảo vệ hắn.

Hơn nữa, hắn ta coi như hiểu được, với năng lực của Quân Tiêu Dao, ở bên trong mấy ngày lĩnh hội Thảo Tự Kiếm Quyết, cũng không phải là không có khả năng.

“Ta đã nói mà, tên Xi Liệt kia sao có thể có năng lực kiểu này được, khó trách…” Thương Li thở dài.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao giẫm lên trên trời cao, tay áo bồng bềnh, phong thái tuyệt thế, như một tôn Chân Tiên giáng lâm phàm trần.

Nếu như nói trước đó Cổ Đế Tử lên sân khấu, đích thị đã lấy đi ánh mắt toàn trường. Thế thì Quân Tiêu Dao của hiện tại, tựa như là trung tâm của trời đất, hết thảy quầng sáng đều thêm vào ở trên

người hắn.

Phong thái khí độ đó, thậm chí còn che xuống toàn bộ quang huy của Cổ Đế Tử ở sân nhà.

“Anh tuấn!” Mắt đẹp của Vệ Thiên Thiên biến thành mắt sao, còn đang thán phục.

Trước đó nàng ta còn nghi ngờ, Như Anh đáng giá Quân Tiêu Dao cũng không khỏi quá cao rồi.

Bây giờ xem ra, không hề quá đáng chút nào.

“Quân Tiêu Dao, lá gan của ngươi đúng là lớn thật, dám đến đạo trường Phục Hy của ta đập phá sân.”

Ở trên tiệc cưới của chính mình, tân nương của mình lại đưa vào trước ngực kẻ địch.

Đổi lại là bất kỳ nam nhân nào đều tuyệt đối không cách nào tiếp thu được.

Càng đừng nói nam nhân này, lại còn là Quân Tiêu Dao.

Điều này khiến cho mặt mũi Cổ Đế Tử biết để ở đâu?

“Thiên hạ to lớn, chỗ nào mà Quân mỗ không đến được chứ?” Nét mặt Quân Tiêu Dao bình thản.

“Xem ra ngươi thực sự cho rằng ngươi là Thần Tử Quân gia thì bản Đế Tử sẽ không làm gì được ngươi đúng không? Những người khác có lẽ sẽ kiêng kỵ, nhưng bản Đế Tử thì không.”

Ánh mắt Cổ Đế Tử lạnh lẽo, trong ánh mắt nhìn về phía Thiên Nữ Diên cũng chứa một tia sát ý rét lạnh.

Trước đó, mặc dù hắn ta biết Thiên Nữ Diên và Quân Tiêu Dao có chút liên hệ gì đó.

Nhưng lại không nghĩ tới, tâm hồn thiếu nữ của Thiên Nữ Diên, vậy mà đã sớm bị nắm giữ.

Bị Linh Diên từ chối thì cũng thôi đi, bây giờ cả Thiên Nữ Diên cũng không chiếm được, trong mắt Cổ Đế Tử lộ ra một tia lạnh lùng kiên quyết.

Không chiếm được thì thà rằng hủy diệt!

Đổi lại là nam tử bình thường đối diện với loại tình huống này, sợ là đã sớm không não nổi điên lên rồi.

Nhưng Cổ Đế Tử dù sao cũng là Cổ Đế Tử, tâm tính vượt xa người thường.

Hắn ta bình ổn lại tâm trạng, giọng điệu hờ hững nói: "Ngươi đã mặc áo giáp của Xi Liệt, nói vậy chắc hắn đã..."

"Chết rồi." Quân Tiêu Dao bình thản nói.

Một vị truyền nhân Tiên Thống vẫn lạc, từ trong miệng hắn nói ra lại nhẹ nhàng giống như hoàn toàn không có phân lượng.

"Cái gì, Xi Liệt thật sự đã chết rồi sao?"

Lời này khiến xung quanh nổi lên một trận ồn ào dữ dội.

Chết mất cũng không phải a miêu a cẩu gì, mà là một vị truyền nhân Tiên Thống đấy!

Xi Lung nghe vậy, ngay cả đứng cũng không thể đứng nổi nữa, thân thể mềm mại hoàn toàn run rẩy.

Đám người Xi Vũ cũng là vẻ mặt tro tàn.

Chẳng qua, nhớ tới dáng vẻ trước đó Quân Tiêu Dao dẫn dắt bọn họ nở mày nở mặt, trong lòng Xi Vũ vậy mà lại nghĩ, nếu như Xi Liệt cũng có thể lợi hại giống Quân Tiêu Dao này thì tốt rồi.

Như vậy thì Xi Vưu Tiên Thống bọn họ cũng sẽ không cần bị ức hiếp.

"Xi Liệt thật đã chết rồi, nhưng thực lực của hắn cũng không yếu..." Lông mày Thương Li gắt gao nhíu chặt.

Xi Liệt ở trong một đám truyền nhân Tiên Thống, không nói thực lực mạnh nhất, nhưng cũng không kém.

Quân Tiêu Dao có thể đánh chết Xi Liệt, vậy chẳng phải là nói, cũng có thể tạo thành uy hiếp trí mạng cho bọn họ sao?

Chẳng qua khiến cho Thương Li cảm thấy hơi lạ là, trước mắt mặc dù khí thế Quân Tiêu Dao mạnh, nhưng lại không có loại uy thế nghiền ép hết thảy kia.

“Đã đánh chết truyền nhân Tiên Thống của Tiên Đình chúng ta, lúc này lại còn dám hiện thân, Quân Tiêu Dao, lực lượng của ngươi đến cùng là gì?” Cổ Đế Tử chậm rãi nâng một tay lên, có năng lượng khủng bố đang ấp ủ trong đó.

Hiển nhiên, hôm nay hắn ta không định để cho Quân Tiêu Dao rời đi.

“Quân công tử, ngài đi mau đi…” Thiên Nữ Diên trong lòng Quân Tiêu Dao cũng ngẩng gương mặt trắng tuyết lên, lộ ra một tia lo lắng.

Quân Tiêu Dao có thể xuất hiện ở đây, với nàng mà nói đã đủ cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nếu như bởi vì nguyên nhân chính mình mà để Quân Tiêu Dao xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình.

“Không sao, một đám a miêu a cẩu mà thôi.” Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

“Hôm nay, ngươi cứ ở lại đây đi.”

Cổ Đế Tử vươn tay ra, pháp lực mênh mông mãnh liệt, đạo tắc đan xen, hóa thành bàn tay khổng lồ che trời, lấn ép mà đến.

Hôm nay nếu như không giữ Quân Tiêu Dao lại, mặt mũi của hắn ta xem như triệt để vứt sạch.

Quân Tiêu Dao vung tay áo một cái, Thần năng cuồn cuộn bộc phát, huyết khí trùng thiên, trực tiếp phá vỡ bàn tay khổng lồ che

trời kia.

Cổ Đế Tử hừ lạnh một tiếng, thần thông trong tay biến ảo, trong hư không bỗng dưng hiện ra một cái phù văn màu đỏ thẫm.

Quẻ Ly, Thiên Hỏa Liệu Nguyên!

Bên trong hư không, biển lửa ngập trời, mãnh liệt trào ra nhắm vào Quân Tiêu Dao.

Cổ Đế Tử thân mang Phục Hy Thánh Thể, có thể nắm trong tay lực lượng bát quái, vận chuyển tám loại năng lực, uy năng vô tận.

Những thiên kiêu xung quanh quảng trường vội vàng lùi lại, sợ bị tai bay vạ gió.

Quân Tiêu Dao tiện tay nhấc lên, trong hư không có lốc xoáy thôn phệ hiện ra, chính là Thôn Thần Ma Công.

Chương 935 - Chống lại truyền nhân Tứ Đại Tiên Thống

Chương 935: Chống lại truyền nhân Tứ Đại Tiên Thống

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngọn lửa Thiên Hỏa Liệu Nguyên kia cũng trực tiếp bị nuốt vào trong đó.

“Hôm nay, bản Thần Tử sẽ không phụng bồi.” Quân Tiêu Dao cười khẽ một tiếng nói.

Dù sao bây giờ hắn cũng đang ở địa bàn của Phục Hy Tiên Thống, nếu cứ tiếp tục kéo dài xuống, đợi cho cường giả của Phục Hy Tiên Thống chạy tới, cũng sẽ có chút phiền phức.

Mục đích Quân Tiêu Dao tới đây là để cứu Thiên Nữ Diên ra, thuận tiện dò xét thực lực của những truyền nhân Tiên Thống này một chút.

Hiện tại mục đích đã đạt được, hắn tự nhiên cũng sẽ không ham chiến.

Mà đúng lúc này, Thương Li bước ra một bước, mỉm cười nói: “Quân công tử, cần gì phải đi vội vàng như thế, Tiên Đình chúng ta còn chưa có tiếp đãi ngươi thật tốt đâu đấy.”

“Đúng vậy, người tới là khách, hà tất gì phải sốt ruột rời đi chứ?” Diêu Thanh cũng cười nói.

Lần này, tất cả những tu sĩ dự tiệc xung quanh đều mở to hai mắt ra nhìn.

Lẽ nào những truyền nhân Tiên Thống này muốn liên thủ giữ Quân Tiêu Dao lại?

Truyền nhân Tiên Thống cũng không phải a miêu a cẩu gì. Mỗi một người đều là tồn tại danh chấn Cổ Lộ, có thể xưng là thiên kiêu vô thượng cấm kỵ.

Thế mà bây giờ, mấy vị truyền nhân Tiên Thống này lại muốn liên thủ đối phó Quân Tiêu Dao.

Điều này tuyệt đối khiến cho kẻ khác phải rung động.

Cổ Đế Tử thấy thế, đầu mày khẽ nhíu.

Hắn ta đang định một mình đối phó Quân Tiêu Dao.

Có điều trước mắt, đồng loạt ra tay ngược lại có thể ở trong thời gian ngắn nhất chế phục được Quân Tiêu Dao.

Hơn nữa mục tiêu của Cổ Đế Tử cũng chỉ là đánh chết Quân Tiêu Dao mà thôi.

Hắn ta thân là Nghịch Quân Thất Hoàng, nếu như đánh chết Quân Tiêu Dao thì có thể đạt được ban thưởng vương miện thiên đạo.

Kia chính là ban thưởng chú định có thể chứng đạo thành Đế, không ai sẽ đi từ chối.

“Trận!” Trong miệng Thương Li thốt ra một từ mấu chốt.

Khiến cho người khác rung động chính là, chữ này, vậy mà lại biến thành một chữ “trận” mang tính thực chất.

Chữ này hòa vào bên trong hư không.

Lập tức, hư không xung quanh Quân Tiêu Dao, từng đạo từng đạo trận văn nổi lên, muốn chặn đường lui của Quân Tiêu Dao.

Diêu Thanh vung một tay lên, có khói độc âm u màu xanh biếc lan rộng ra, những nơi đi qua, thậm chí ngay cả hư không cũng bị ăn mòn phát ra tiếng xèo xèo.

Diêu Thanh, danh xưng Minh Y, không chỉ có tài nghệ luyện đan thuật chấn động thiên hạ, mà kỹ năng dùng độc cũng là có một không hai.

“Hì hì, Tiêu Dao tiểu ca ca, đi nhanh như vậy để làm chi, người ta còn muốn tâm sự với huynh nữa mà!” Vệ Thiên Thiên cũng lập tức nhẹ nhàng cất bước, lách mình đi ra.

Tay bạch ngọc nhỏ nhắn như hồ điệp xuyên hoa của nàng ta kết ấn, ở sau lưng nàng ta thình lình xuất hiện hư ảnh một con linh điểu, tràn ngập một cỗ quang huy Thần tính.

Bên này, Cổ Đế Tử cũng lần nữa ra tay.

“Quẻ Chấn, Cuồng Lôi Kích!”

Cổ Đế Tử nhấc tay lên, một cái phù văn lôi đình quẻ Chấn hiện ra tan vào bên trong hư không.

Nhất thời, thiên lôi cuồn cuộn, lực lượng lôi đình vô tận, gom góp lại thành quang cầu thiểm điện, kéo theo một cỗ uy áp diệt thế.

Cổ Đế Tử tựa như đang từ Hỏa Thần chuyển thành Lôi Thần, loại biến hóa này khiến cho kẻ khác phải kinh hồn bạt vía.

“Không hổ là Phục Hy thánh thể, khống chế lực lượng bát quái, nắm giữ thiên địa tạo hóa.” Rất nhiều thiên kiêu đều thán phục không thôi.

Giờ phút này, Cổ Đế Tử, Thương Li, Diêu Thanh, Vệ Thiên Thiên, đủ bốn vị truyền nhân Tiên Thống đồng loạt ra tay.

Có thể nói, phóng mắt khắp toàn bộ Cổ Lộ, cũng không có thiên kiêu nào có được loại đãi ngộ này.

Quân Tiêu Dao xem như một người dẫn đầu.

Hơn nữa đối diện với bốn vị truyền nhân Tiên Thống, vậy mà vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi.

Hắn cúi đầu, nhìn thoáng qua Thiên Nữ Diên vẫn như cũ tựa vào trong lòng của mình, khẽ mỉm cười nói: “Sợ không?”

“Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với Quân công tử, thiếp không sợ gì cả.” Dung nhan thanh lệ xinh đẹp của Thiên Nữ Diên khẽ dao động khởi lên ý cười.

Cùng với nàng đau lòng bi thương của trước đó, tưởng như hai người.

Đối với một nữ nhân mà nói, thứ nàng cần, có lẽ chỉ là một cái ôm an lòng mà thôi.

Quân Tiêu Dao khẽ cười, một tay nâng lên, hợp chỉ thành kiếm.

Ở sau lưng hắn, bỗng dưng có kiếm quang vô tận ngút trời.

Một gốc cỏ nhỏ, từ trong hư không hiển hóa ra hình tướng.

Chín thanh kiếm lá, rực rỡ óng ánh, đường vân huyền ảo lan rộng.

“Đó là…”

Rất nhiều thiên kiêu bốn phương tám hướng đều hít thở không thông.

Đúng là Thảo Tự Kiếm Quyết!

Cổ Đế Tử chứng kiến một màn này, mặt mày cũng ảm đạm xuống.

Hắn ta đã tìm hiểu hồi lâu, Thảo Tự Kiếm Quyết đều khó bề lĩnh ngộ.

Quân Tiêu Dao lại ở trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, liền hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Loại chênh lệch này, không thể bảo là không lớn.

Nhưng điều này lại càng làm tăng thêm lòng nhất định phải giết Quân Tiêu Dao của Cổ Đế Tử. Nếu như Quân Tiêu Dao không chết, tương lai tất sẽ dẫn dắt Quân gia, tạo thành uy hiếp to lớn cho địa vị của Tiên Đình.

“Nếu như ta có thể đánh chết Quân Tiêu Dao, đạt được lễ đăng quang vương miện thiên đạo, như vậy thì sẽ không cần phải mảy may bận tâm về vị trí Thiếu Hoàng Tiên Đình nữa!” Trong mắt Cổ Đế Tử dã tâm bừng bừng.

Tuy rằng hôn lễ bị phá hủy, nhưng chỉ cần có thể đánh chết được Quân Tiêu Dao thì hết thảy đều đáng giá!

Thậm chí nói không chừng, còn có thể nhờ vào đó mà có được tâm

hồn thiếu nữ của Linh Diên.

Đó mới là mục tiêu thực sự của hắn ta.

Ầm ầm!

Bốn vị truyền nhân Tiên Thống ra tay, dao động hủy thiên diệt địa, cả Phi Linh Tinh đều tựa như đang run rẩy.

Bên này, Quân Tiêu Dao thi triển Thảo Tự Kiếm Quyết, hư ảnh chín thanh kiếm đong đưa ở trong hư không.

Ở giữa kiếm lá lắc lư, kiếm khí ngập trời bao phủ mà ra.

Mỗi một sợi kiếm khí đều giống như có thể chém đứt thời không!

Va chạm bùng nổ đến cực điểm, hư không xung quanh tựa như mặt tờ giấy bình thường run rẩy, rồi sau đó bị dao động pháp lực đập cho vỡ vụn.

Các loại Thần Liên vỡ nát, quang huy pháp lực bắt đầu khởi động.

“Đây là đại chiến giữa thiên kiêu vô thượng cấm kỵ sao?” Bốn phương, rất nhiều thiên kiêu chứng kiến một màn này đều vô cùng rúng động.

Loại đại chiến trình độ này, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ, nếu như nhúng tay vào trong, chỉ sợ cũng sẽ bị chôn vùi trong nháy mắt.

Chương 936 - Bát phương chấn động!

Chương 936: Bát phương chấn động!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao đâu, hắn thế nào rồi?”

Rất nhiều người tò mò, tầm mắt quét qua.

Bụi bặm tán đi, Quân Tiêu Dao một thân y phục trắng, không nhiễm trần thế.

Một tay hắn nắm trọn vòng eo hết sức nhỏ nhắn của Thiên Nữ Diên, vẻ mặt bình thản như nước.

“Vậy mà ngay cả một chút hề hấn cũng không có sao?”

Thấy một màn này, tất cả mọi người đều chấn động.

Bốn vị truyền nhân Tiên Thống đồng loạt ra tay, vậy mà lại không cách nào mang đến tổn thương có tính thực chất cho Quân Tiêu Dao.

“Hả?” Cổ Đế Tử nhướng mày.

Hắn ta phát hiện ra một manh mối.

Không chỉ có hắn ta mà đám người Vệ Thiên Thiên, Thương Linh, Diêu Thanh cũng phát giác được có chút không đúng.

Bọn họ rõ ràng phát hiện, thân thể Quân Tiêu Dao, dường như thoáng có chút hư ảo, trong mờ hồ, có từng điểm từng điểm pháp lực đang tràn ra.

“Hả, đó là chuyện gì đang xảy ra?” Những người khác ở đây cũng chú ý tới điều khác thường này.

“Chẳng lẽ…”

Như thể nghĩ tới điều gì đó, mặt mày Cổ Đế Tử trong nháy mắt

chuyển sang vô cùng lạnh băng.

Tâm trạng của hắn ta vốn coi như đã khắc chế. Nhưng bây giờ, ngay cả trong mắt hắn ta cũng đã phun ra một tia tức giận:

“Quân Tiêu Dao, đây chỉ là một cái pháp thân của ngươi!”

Tiếng quát lạnh như băng của Cổ Đế Tử truyền khắp trên trời dưới đất.

Mọi người nghe được câu này, toàn bộ đều trợn tròn mắt!

Da đầu run lên, trên người cũng bắt đầu nổi da gà!

“Cái gì, đây chỉ là một đạo pháp thân của Thần Tử Quân gia thôi sao?”

“Điều này sao có thể, một đạo pháp thân của Thần Tử Quân gia, lại có thể ở trong mấy ngày tùy ý lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết, bây giờ lại còn có năng lượng chống lại bốn vị truyền nhân Tiên Thống!”

Khiếp sợ!

Sững sờ!

Rất nhiều người đầu óc đều có chút choáng váng, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng ra được.

Pháp thân cũng không tính là chuyện ly kỳ gì.

Nhưng thông thường mà nói, pháp thân đều rất yếu ớt, hoàn toàn kém hẳn bản tôn.

Vậy mà bây giờ, Cổ Để Tử bỗng nhiên nói, Quân Tiêu Dao trước mắt chỉ là một cái pháp thân.

Điều này có chút dọa người.

Nếu như pháp thân của Quân Tiêu Dao mà cũng mạnh như thế, vậy thì bản tôn của hắn, đến cùng phải mạnh đến loại trình độ nào?

Có thể nói, rất nhiều thiên kiêu cấm kỵ ở đây, thậm chí đều không sánh bằng cái pháp thân này của Quân Tiêu Dao.

Điều này rất đả kích người, phá vỡ tư duy và tưởng tượng của bọn họ.

“Cái gì, thật sự chỉ là một cái pháp thân thôi sao?” Gương mặt nhỏ nhắn của Vệ Thiên Thiên lộ vẻ khiếp sợ.

Thương Ly và Diêu Thanh cũng khó mà tin được.

Nếu như không phải bọn họ tâm tính không kém, sợ là bây giờ đạo tâm cũng đã bắt đầu không ổn định.

Thấy bản thân mình đã bị vạch trần, Quân Tiêu Dao bật cười một tiếng.

Thiên Nữ Diên ở trong ngực hắn cũng vô cùng bất ngờ.

Chẳng qua cho dù chỉ là pháp thân đến đây thì nàng cũng đã đủ thỏa mãn rồi.

Ít ra thì nàng ở trong lòng Quân Tiêu Dao, không phải một chút vết tích cũng không lưu lại.

“Quân Tiêu Dao, ngươi đây là đang miệt thị bản Đế Tử đúng không?” Nét mặt Cổ Đế Tử rét lạnh trước nay chưa từng có.

Nếu chỉ là một cái pháp thân đến đây, thế thì cho dù có chém giết hắn, cũng sẽ không đạt được ban thưởng vương miện thiên đạo.

Mà quan trọng hơn là, bốn người bọn họ ra tay đều không thể làm được gì một cái pháp thân của Quân Tiêu Dao.

Chuyện này mà truyền đi ra, bọn họ liệu có còn mặt mũi nữa không đây?

Đương nhiên, trước đó đám người Cổ Đế Tử cũng chỉ là tùy tiện ra tay, cũng không hề sử dụng đại chiêu.

“Miệt thị à? Ha ha, thật có lỗi, ở trong mắt bản Thần Tử, pháp thân đến đây đã là đủ cho các ngươi thể diện rồi.”

“Cổ Đế Tử, lần sau khi gặp lại, bản Thần Tử sẽ nói cho ngươi biết, thế nào là đạo lý tôn ti!”

Bởi vì có Thiên Nữ Diên ở đây, cho nên Quân Tiêu Dao không định kéo dài thời gian.

Lời của hắn vừa hạ xuống, cũng hợp chỉ thành kiếm, xé rách hư không, thi triển lực lượng không gian, đạp Côn Bằng cực tốc, thân hình thoáng chốc đi xa.

“Chạy đi đâu!” Cổ Đế Tử tất nhiên không có khả năng từ bỏ.

Gã thi triển quẻ Tốn, gia trì lực lượng gió, nhanh chóng đuổi theo.

Mãi cho đến khi thân mình hai người rời đi xa rồi, cả Phi Linh Tinh mới truyền ra tiếng ồn ào long trời lở đất.

Có thể nghĩ được, chuyện hôm nay chắc chắn sẽ dùng tốc độ cực nhanh càn quét Cổ Lộ.

Sự tích Quân Tiêu Dao dùng một cái pháp thân chống lại bốn vị truyền nhân Tiên Thống cũng sẽ trong thời gian ngắn lan truyền rộng khắp.

Cả Phi Linh Tinh tràn ngập tiếng ồn ào huyên náo bất tận.

Ở đây phần lớn đều là người trẻ tuổi, hầu như không có cường giả Phục Hy Tiên Thống ở đây.

Bởi vì bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Quân Tiêu Dao lại lớn mật như thế, chẳng những đánh chết Xi Liệt mà còn giả mạo thân phận, đường hoàng đi đến.

Chủ yếu nhất là, còn lĩnh ngộ được Thảo Tự Kiếm Quyết, thậm chí còn bắt tân nương tử đi.

Này với danh vọng của Phục Hy Tiên Thống và Cổ Đế Tử mà nói, chính là một đả kích cực lớn.

“Ai ôi, không ngờ lần này đến đây tham dự tiệc cưới lại gặp được một màn đặc sắc như thế.”

“Đúng vậy, Thần Tử Quân gia đơn thương độc mã xông vào đạo trường Phục Hy Tiên Thống, dùng một cái pháp thân chống lại truyền nhân Tứ Đại Tiên Thống, cuối cùng còn bắt tân nương tử đi. Đoạn cầu này, cho dù là tiên sinh kể chuyện cũng không dám khoa trương như vậy đâu đúng không?” Rất nhiều người đều đang tấm tắc cảm thán.

Bản thân từng là quái vật khổng lồ Cửu Thiên Tiên Vực, uy nghiêm của Tiên Đình không thể xâm phạm.

Mặc dù Phục Hy Tiên Thống chỉ là một trong Cửu Đại Tiên Thống Tiên Đình, nhưng uy thế vẫn còn ở đây.

Cử động lần này của Quân Tiêu Dao đã là đến tận nhà vả mặt.

Càng đừng nói chi còn là một cái pháp thân đến nhà, lại càng khuếch trương gia tăng hiệu quả của loại vả mặt này.

“Đúng là trăm triệu không ngờ tới.” Thương Li thở dài một tiếng.

Trước đó mặc dù hắn ta đã nghe qua chuyện tình của Quân Tiêu Dao, nhưng cũng không phải đặc biệt để ý, chỉ xem như một cái uy hiếp.

Bây giờ, khi chân chính đối mặt với Quân Tiêu Dao rồi, hắn ta mới phát hiện, mình đã hoàn toàn sai lầm.

Thứ mà hắn phải đối mặt, cơ bản không phải chỉ là một cái uy hiếp.

Mà là một tên quái vật siêu cấp!

Là thể loại quái vật có thể mang đến cho người ta áp bách, tuyệt vọng vô tận!

Chương 937 - Mặt Cổ Đế Tử bị đánh sưng

Chương 937: Mặt Cổ Đế Tử bị đánh sưng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thương Ly cũng coi như hiểu được, vì sao Quân Tiêu Dao phải đánh cờ cùng thiên đạo.

Thiên đạo thà rằng để cho bảy vị Hoàng giả thiên kiêu đánh cờ cùng.

Bởi vì một điều, cơ bản không có trứng dùng!

“Chỉ là một cái pháp thân đã có thực lực như thế, bản tôn của hắn đến cùng mạnh cỡ nào chứ?” Mặt mày Diêu Thanh cũng lộ vẻ ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Một cái pháp thân, lại có thể ở trong mấy ngày lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết, còn có thể chống lại bốn người bọn họ.

Tuy rằng trong đó cũng có nguyên nhân bốn người bọn họ chưa dốc toàn lực.

Nhưng cũng có thể từ khía cạnh này nói rõ, thực lực của Quân Tiêu Dao đến cùng mạnh cỡ nào.

“Thật sự là anh tuấn đến không tỳ vết mà…” Vệ Thiên Thiên ngược lại có vẻ cực kỳ không tim không phổi, hoàn toàn là dáng vẻ hoa si.

“Rốt cuộc ngươi là phe nào hả?”

Hai người Thương Ly và Diêu Thanh nhìn đến có chút không nói nên lời.

Mị lực của Quân Tiêu Dao thực sự lớn như vậy sao?

Ánh mắt bọn họ tùy ý đảo qua, cũng giật mình phát hiện.

Hầu như toàn bộ nữ tử ở đây, đôi mắt đẹp đều chứa đựng một

loại dị sắc dư vị, giống như dư vị phong tư tuyệt thế của vị bạch y trích tiên mới vừa rồi.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một chút, cười khổ không nói gì.

Năng lực không sánh bằng coi như xong.

Mẹ kiếp, giá trị nhan sắc lại còn cao như vậy!

“Như Anh, ta xem như hiểu được, lúc trước vì sao ngươi lại nói Quân Tiêu Dao và Linh Diên tỷ tỷ rất xứng đôi, hiện tại xem ra, quả nhiên là thế.” Vệ Thiên Thiên nói với Như Anh.

“Hắn chính là đối tượng trọng điểm xem xét của Đế Nữ đại nhân đấy.”

Dù sao Linh Diên cũng là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng.

Đến lúc đó nếu như đối đầu với Quân Tiêu Dao, đến cùng sẽ là một phen quang cảnh thế nào đây?

Nghe được lời Như Anh nói, biểu cảm trên mặt Thương Ly và Diêu Thanh cùng lúc hơi đổi.

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận và lập trường của Linh Diên.

Thân là Đế Nữ Tiên Đình, quan hệ của nàng và Quân Tiêu Dao, vĩnh viễn đều chỉ có một loại.

Đó chính là kẻ địch lâu năm và đối thủ.

Dù sao một núi không thể chứa hai hổ.

Nếu như Tiên Đình muốn lần nữa quật khởi thì tất nhiên sẽ phải phát sinh xung đột với Quân gia.

Nghĩ đến đây, bọn họ cũng hơi yên tâm hơn một chút.

Suy cho cùng bất kể ra sao, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Linh Diên hẳn là sẽ kết thông gia với một vị truyền nhân tính nam nào đó trong Cửu Đại Tiên Thông mới đúng.

Thời gian trôi qua ước chừng nửa canh giờ.

Hư không bị xé rách, Cổ Đế Tử chắp tay lại, mặt mày âm trầm.

Thấy Cổ Đế Tử một thân một mình trở về, tất cả mọi người đều biết, Quân Tiêu Dao và Linh Diên hẳn là đã bình yên rời đi.

Chuyến đi lần này của Quân Tiêu dao, không chỉ có lĩnh ngộ Thảo Tự Kiếm Quyết mà còn đưa tân nương đi.

Thậm chí còn dùng pháp thân ngang nhiên vả mặt hắn ta.

Có thể nói, mặt của Cổ Đế Tử đều đã bị đánh sưng lên.

“Đại nhân, tiệc cưới này…” Ở bên cạnh, một tùy tùng tiến lên, vẻ mặt xấu hổ, muốn nói lại thôi.

Một nhóm lớn người đến đây tham dự tiệc cưới, cuối cùng lại là loại kết quả này.

Ngẫm lại cũng xấu hổ.

“Tất cả giải tán!”

Cổ Đế Tử vung ống tay áo lên, biểu cảm trầm tĩnh.

Chúng thiên kiêu xung quanh thấy thế, cũng biết bây giờ tâm trạng Cổ Đế Tử sợ là không được tốt lắm, mỗi một người đều chắp tay rời đi.

Chẳng qua có thể tưởng tượng được, tin tức này sẽ lập tức hình thành gió lốc, lưu truyền ra ngoài.

“Xi Lung tỷ, còn chúng thì sao?” Xi Vũ hỏi.

Một đám thiên kiêu Xi Vưu Tiên Thống, ai nấy đều ngán ngẩm thất vọng, tâm trạng từ đám mây ngã xuống đáy cốc.

“Chúng ta trở về đi.” Xi Lung vô lực nói.

“Chẳng lẽ chúng ta không nên vì Xi Liệt đại ca báo thù sao?” Có người cắn răng nói.

Báo thù ư?

Xi Lung nghe vậy, trên mặt lộ vẻ bi ai.

So với Quân Tiêu Dao, bọn họ ngay cả con kiến cũng không bằng.

Thật lâu sau, trong số thiên kiêu Xi Vưu Tiên Thống mới có kẻ yên lặng thở dài nói: "Có đôi khi ta thật sự hy vọng, Quân Tiêu Dao đó là người của Xi Vưu Tiên Thống chúng ta thì tốt rồi."

Nghe đến đó, trái tim Xi Lung khẽ run lên.

Nàng ta không khỏi muốn hỏi chính mình, thứ khiến tim nàng ta đập thình thịch, đến cùng là bởi vì bản thân Xi Liệt, hay là bởi vì cái loại cảm giác an toàn ở phía trước che mưa chắn gió cho nàng ta này?

"Cổ Đế Tử huynh, chúng ta cũng cáo từ." Diêu Thanh chắp tay.

"Thực ra không cần phải bận tâm quá mức đâu, nếu như ngay từ đầu chúng ta nghiêm túc đánh nhau thì pháp thân của tên Quân Tiêu Dao kia tuyệt đối sẽ không thể chạy thoát được." Thương Ly nói.

Ngay từ đầu bọn họ cũng đã chủ quan, không có nghiêm túc đánh nhau.

Vệ Thiên Thiên cũng an ủi như đúng rồi: "Đúng vậy, Cổ Đế Tử, câu kia nói thế nào nhỉ, tấm lòng nam nhân, nên rộng lớn như thảo nguyên xanh biếc, nữ nhân chạy theo người khác, không sao cả."

Nghe được lời này, khóe mắt Cổ Đế Tử khẽ giật giật.

"Ai, chỉ là đáng tiếc, lễ vật thành hôn ta tặng cho các ngươi không thể tặng ra được rồi." Vệ Thiên Thiên thở dài, từ trong không gian pháp khí lấy ra một vật.

Rõ ràng là một cái mũ dùng linh thảo xanh biếc dệt nên.

Xanh mơn mởn.

Lồng ngực Cổ Đế Tử phập phồng, huyệt Thái Dương có gân xanh

nảy lên, năm ngón tay hơi siết lại thành nắm đấm.

“Khụ khụ, được rồi, chúng ta đi trước.” Thương Ly vội ho một tiếng.

Hắn nghiêm túc nghi ngờ, Vệ Thiên Thiên là đang cố ý lửa cháy đổ thêm dầu.

Đợi cho đến khi tất cả mọi người đều đã rời đi, Cổ Đế Tử mới không cách nào đè xuống cơn thịnh nộ ở trong lòng.

Lốc xoáy cuồn cuộn, càn quét giữa thiên địa, Bát Quái lẫn lộn, phá vỡ Càn Khôn!

Thật lâu sau, Cổ Đế Tử mới ổn định lại tâm trạng.

Ánh mắt của hắn ta âm u lạnh lẽo:

“Một Thiên Nữ Diên mà thôi, bản Đế Tử còn không đến mức như thế, nhưng tin tức này, nếu như rơi vào trong tai Linh Diên thì sẽ khó tránh làm cho ấn tượng của nàng ấy về ta lần nữa giảm xuống.”

“Cách duy nhất, chính là dùng một trận chiến rửa sạch sỉ nhục.”

“Quân Tiêu Dao, cái chết của ngươi, là ý chí của Tiên Vực, ngươi đấu không lại ta, càng đấu không lại ông trời!”

Chương 938 - Nhất thể song hồn

Chương 938: Nhất thể song hồn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đạo tâm của Cổ Đế Tử, hơn xa người thường có thể sánh bằng.

Chút ngăn trở ấy, không cách nào khiến hắn ta sinh ra tâm trạng dao động, ngược lại càng làm cho quyết tâm đánh chết Quân Tiêu Dao của hắn ta trở nên kiên định hơn.

Đương nhiên, bất kể bản thân Cổ Đế Tử có nghĩ ra sao.

Mặt mũi của hắn ta lần này, coi như mất hết.

Ở một bên khác, giữa vũ trụ tinh không.

Hai bóng dáng xé rách hư không, đáp xuống chỗ này, chính là Quân Tiêu Dao và Thiên Nữ Diên.

Một cánh tay của Quân Tiêu Dao vẫn như cũ ôm Thiên Nữ Diên.

Má lúm đồng tiền xinh đẹp của Thiên Nữ Diên đỏ ửng.

So với nàng bi thương ở trên hôn lễ trước đó, Thiên Nữ Diên của hiện tại, quả thực giống như một tiểu nữ nhân hạnh phúc.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao trước mắt chỉ là một khối pháp thân, nhưng đã đủ để chứng minh, nàng ở trong lòng Quân Tiêu Dao, cũng không phải một xíu vết tích cũng không có.

Quân Tiêu Dao buông lỏng tay ra, nhìn Thiên Nữ Diên nói: “Bây giờ nàng xem như tạm thời an toàn, chẳng qua cái pháp thân này của ta là ngưng tụ tạm thời, nếu như nàng muốn được che chở thì có thể đi đến Hoang Cổ Thánh Điện tìm Võ Hộ tiền bối.”

Thiên Nữ Diên nghe vậy, mỉm cười, sau đó lại lắc đầu:

“Không cần đâu, Quân công tử, thiếp thoát được mùng một nhưng lại chạy không khỏi mười lăm, vĩnh viễn đều trốn không thoát lòng

bàn tay của Linh Diên.”

“Bất luận thiếp ở nơi nào, nàng đều có thể tìm được thiếp.”

“Nàng và Linh Diên, rốt cuộc là quan hệ gì?” Quân Tiêu Dao nhíu mày, dò hỏi.

Thiên Nữ Diên nghe vậy, trên gương mặt yêu kiều xinh đẹp trắng như tuyết lộ ra một tia cười khổ tự giễu.

Nàng buồn bã nói: “Quân công tử có từng nghe qua Bạng Nhân chưa?”

“Bạng Nhân?” Quân Tiêu Dao khẽ nhíu mày.

Thiên Nữ Diên nói tiếp: “Bạng Nhân, là một chủng tộc hết sức kỳ lạ, bọn họ rất nhỏ yếu, nhưng họ lại có một năng lực đặc thù, chính là có thể thai nghén trân châu ở bên trong cơ thể.”

“Cho nên có rất nhiều người được nuôi cùng với nô dịch Bạng Nhân, đợi sau khi trân châu trong cơ thể bọn họ thành thục liền mổ bụng lấy châu.”

“Mặc dù thiếp không phải Bạng Nhân, nhưng kỳ thật tình cảnh cũng không kém nhiều lắm.”

“Thiếp và Linh Diên kia, chính là nhất thể song hồn.”

Nghe đến đó, trong mắt Quân Tiêu Dao lóe lên một tia ngạc nhiên.

Cái gọi là nhất thể song hồn, chính là trong một thân thể có hai linh hồn.

Đây là một loại tình huống đặc biệt hiếm có.

Nói chung, là ở lúc mang thai có thể sẽ sinh ra.

Dưới tình huống bình thường, vào lúc hài nhi sinh ra, một hồn trong đó sẽ lập tức thôn phệ một hồn khác để củng cố bản thân.

Nhưng vẫn có tình huống cực kỳ hiếm gặp, chính là hai hồn cùng tồn tại thành một thể.

Đương nhiên, dưới tình huống này, biện pháp duy nhất để khôi phục chính là tách một hồn ở bên trong đi ra.

Nói cho hay là thân thể này được đắp nặn mới.

Nói khó nghe là trực tiếp tan thành tro bụi.

Hiển nhiên, Thiên Nữ Diên hẳn là người trước.

Thiên Nữ Diên cười cười, khóe miệng khởi lên một chút độ cong, rồi lại có vẻ hơi thê lương:

“Có đôi khi thiếp cảm thấy, còn không bằng để cho thiếp ngay từ đầu liền bị chôn vùi ở bên trong thiên địa đi, hoặc là tách hồn phách của thiếp ra, trực tiếp khiến thiếp tan thành tro bụi cho xong.”

“Thế nhưng không hề, với nội tình của Oa Hoàng Tiên Thống, vì thiếp đắp nặn một cái thân thể cũng không phải là chuyện ghê gớm gì.”

“Song thiếp, từ đấy phải chịu sự nô dịch của Linh Diên.”

Nghe xong lời Thiên Nữ Diên nói, Quân Tiêu Dao im lặng.

Hắn cũng coi như biết được chút ít.

Sau khi nhất thể song hồn lột xác là có thể hình thành hồn chính hồn phụ.

Rất rõ ràng, Linh Diên là hồn chính.

Bởi vì nàng chẳng những chiếm hữu thân thể chính, hơn nữa cái thân thể kia còn là Oa Hoàng Thánh Thể cực kỳ hiếm thấy.

Mà Thiên Nữ Diên bị tách đi ra, lại là hồn phụ.

Chuyện sau đó, Thiên Nữ Diên cũng đã nói.

Một công dụng thần kỳ của nhất thể song hồn, chính là hai hồn có thể đồng thời tu luyện công pháp võ học khác nhau.

Một người tương đương với hai người.

Chẳng qua trong đó còn có một điểm.

Công pháp thần thông mà hồn phụ tu luyện, hồn chính có thể tự động học được vô điều kiện.

Còn công pháp thần thông mà hồn chính tu luyện, lại có thể lựa chọn có để cho hồn phụ cũng đồng thời học được hay không.

Nguyên nhân hồn chính mạnh hơn hồn phụ cũng là nằm ở đây.

“Cho nên, tiếp theo nàng sẽ trở thành người công cụ của Linh Diên đúng không?” Quân Tiêu Dao lãnh đạm nói.

Thiên Nữ Diên gật nhẹ đầu đáp: “Đúng vậy, bất kỳ công pháp thần thông gì mà thiếp tu luyện, Linh Diên không cần học vẫn có, hết thảy thiếp làm ra, đều chỉ là vì thành toàn cho nàng mà thôi.”

“Thiếp thay nàng tu luyện, làm cái bóng của nàng, nàng muốn mạng lưới tình báo, thiếp liền đến Thần Nữ Phường, đi làm hoa khôi.”

“Nàng thăm dò được trong Thái Ách Thần Miếu tộc Xà Nhân khả năng có truyền thừa Nữ Oa và Mật Phi nên để cho thiếp đi đến điều tra.”

“Cổ Đế Tử muốn kết thông gia với nàng, nàng không muốn, nhưng dưới áp lực bức bách của Oa Hoàng Tiên Thống và Phục Hy Tiên Thống, nàng liền để cho thiếp đi.” Thiên Nữ Diên nói xong, trong giọng nói mang theo một nỗi bi ai bất lực.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, coi như đã hoàn toàn hiểu rõ hết thảy, cũng hiểu được quan hệ của Thiên Nữ Diên và Cổ Đế Tử trong đó.

Oa Hoàng Tiên Thống và Phục Hy Tiên Thống muốn liên hợp lại trọng chấn Tiên Đình, kết thông gia đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Linh Diên rất kiêu ngạo, hoặc là nói nàng ngay cả Cổ Đế Tử cũng không nhìn vào trong mắt.

Nhưng liên hợp hai đại Tiên Thống, nhất định phải có ràng buộc.

Cho nên Linh Diên trực tiếp để cho Thiên Nữ Diên đi.

Thân là nhất thể song hồn, điều này cũng ở trong phạm vi Phục Hy Tiên Thống có thể tiếp nhận được.

Cổ Đế Tử cũng chỉ có thể tạm thời tiếp nhận.

Không ngờ Quân Tiêu Dao lại tới một màn như thế.

Có thể nói xem như tạm thời phá hủy kế hoạch liên hợp của hai đại Tiên Thống.

Chương 939 - Chỉ muốn nhìn hắn nhiều thêm một lần

Chương 939: Chỉ muốn nhìn hắn nhiều thêm một lần

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Oa Hoàng Tiên Thống và Phục Hy Tiên Thống ở trong Cửu Đại Tiên Thống đều tính xếp hạng đứng đầu, bọn họ đều đã từng đảm đương nắm quyền Tiên Thống.”

“Nếu như hai đại Tiên Thống này hợp lại cùng một chỗ, nói không chừng thật đúng là có thể có được phụ họa của những Tiên Thống khác.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn cũng không ngờ, mình tiện tay tới cứu một người, lại phá hủy kế hoạch của hai đại Tiên Thống.

“Chẳng qua, Cửu Đại Tiên Thống cũng không phải hoàn toàn thùng sắt một khối, ví dụ như Xi Vưu Tiên Thống…”

Quân Tiêu Dao chính là thấy được tình cảnh của Xi Vưu Tiên Thống.

Không nói hoàn toàn là nô lệ, nhưng cũng rất thấp kém hèn mọn.

Nếu như Tiên Đình lần nữa thành lập, mà Xi Vưu Tiên Thống lại không thể bò lên trên mà nói.

Như vậy không thể nghi ngờ, bọn họ vẫn sẽ trở thành tồn tại đá kê chân cho Tiên Đình.

“Có lẽ đây là một cửa đột phá…” Quân Tiêu Dao âm thầm suy đoán.

Một ít sự tình mà Thiên Nữ Diên nắm giữ, toàn bộ đều nói cho Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao rốt cuộc cũng hiểu được, vì sao Thiên Nữ Diên nói bản thân mình là một con cá không thể nào nhảy ra khỏi dòng sông

số phận.

Làm cái bóng của Linh Diên, chính là số mệnh của nàng!

“Chẳng lẽ thật sự hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi sao?” Chân mày Quân Tiêu Dao khẽ nhăn lại nói.

“Quân công tử là đang lo lắng cho thiếp sao, thật vui…” Thiên Nữ Diên mỉm cười ngọt ngào.

Tay ngọc của nàng bỗng nhiên xoa nhẹ đầu lông mày hơi nhíu của Quân Tiêu Dao, vuốt lên:

“Quân công tử, thiếp không muốn để cho ngài vì thiếp mà khó xử.”

“Bất luận thiếp trốn đến nơi đâu, cuối cùng Linh Diên đều sẽ biết được, đây là trốn không thoát.” Thiên Nữ Diên nói.

Nàng thu mắt rũ mi, như một dòng nước xanh, dường như đã hoàn toàn đón nhận vận mệnh của mình.

Quân Tiêu Dao im lặng.

Thật lâu sau, hắn mới mở miệng nói: “Không, có lẽ vẫn còn một cách.”

Thiên Nữ Diên ngẩng trán lên, trong mắt đẹp có vẻ ngạc nhiên.

“Trấn áp Linh Diên, không phải được rồi sao.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Lời này khiến Thiên Nữ Diên có chút giật mình.

Trấn áp Linh Diên?

Lời này nói thì dễ, nhưng Linh Diên là ai chứ?

Đế Nữ Oa Hoàng Tiên Thống, Oa Hoàng Thánh Thể phụ thân, đoạn thời gian trước còn đạt được tâm quyết Oa Hoàng tìm được ở Thái Ách Thần Miếu, thực lực tăng vọt.

Có thể nói, bây giờ Linh Diên đã là một trong những thiên kiêu vô thượng cấm kỵ mạnh nhất trên chung cực Cổ Lộ!

Cho dù là Cổ Đế Tử cũng không thể trấn áp được Linh Diên.

Nếu như hắn ta có thể mà nói, Linh Diên cũng không đến nỗi lạnh nhạt khinh thường hắn ta như vậy.

“Sao thế, không tin à?” Quân Tiêu Dao nói.

Thiên Nữ Diên mím môi cười nói: “Thiếp đương nhiên là tin mà, nhưng thiếp có một thỉnh cầu nho nhỏ, không biết Quân công tử có thể đáp ứng được không?”

“Thỉnh cầu gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Công tử ngài, có thể bồi thiếp một đoạn thời gian được không, dù chỉ là pháp thân cũng được, thiếp còn muốn vì công tử nhảy múa, muốn cùng công tử ngắm nhìn khắp vạn thủy Thiên Sơn.”

Quân Tiêu Dao im lặng sau một lúc mới khẽ gật đầu.

Dù sao cái pháp thân này của hắn, không lâu nữa sẽ tiêu tán, coi như là hoàn thành một cái tâm nguyện cho Thiên Nữ Diên đi.

Sau khi có được câu trả lời khẳng định, Thiên Nữ Diên mới nở nụ cười tươi rói.

Nàng bỗng nhiên tiến đến bên tai Quân Tiêu Dao, khẽ dịu dàng nói: “Công tử còn muốn xem… người ta đeo tất chân nữa không?”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao ngây ra.

Hắn là người như vậy sao?

Đương nhiên là vậy rồi!

Thiên Nữ Diên bật cười, nàng của giờ phút này như là hoàn toàn cởi bỏ toàn bộ gông xiềng, giống như đứa nhỏ bình thường, hồn nhiên thanh lệ mỉm cười.

Kỳ thật, Thiên Nữ Diên còn có một việc không có nói cho Quân Tiêu Dao.

Đó chính là, Linh Diên nắm trong tay mạch máu sinh tử của nàng.

Thiên Nữ Diên không biết, sau khi biết mình theo Quân Tiêu Dao đi rồi, Linh Diên có thể dưới cơn nóng giận mà trực tiếp bóp chết nàng hay không.

“Hy vọng một khắc kia có thể tới chậm một chút, dù là chậm một ngày, một canh giờ, một khắc đồng hồ, thậm chí một sát na cũng được.”

“Ta chỉ muốn, lại nhìn hắn nhiều thêm một lần…”

Nhìn nam tử trong tinh không kia, thân dài thẳng đứng như ngọc, trong trẻo như gió. Mắt đẹp của Thiên Nữ Diên tràn đầy ánh sao, vô cùng lưu luyến.

Ở trong vũ trụ hư không, một bóng dáng phá vỡ không gian, như là Thần Vương dạo bước trong tinh vũ.

Mỗi một bước kéo ra, dưới chân đều có đạo văn đan xen, vượt qua khoảng cách vô tận.

Đúng là bản tôn Quân Tiêu Dao chạy tới Hắc Uyên.

“Thì ra là thế.”

Quân Tiêu Dao tự nhiên cũng biết được hết thảy.

Nghi hoặc trong lòng trước đó đã hoàn toàn được tháo gỡ.

“Nhất thể song hồn, không biết có thể mượn từ Thiên Nữ Diên, phản chế Linh Diên kia hay không.” Quân Tiêu Dao còn đang suy tư các loại khả năng.

Rất rõ ràng, Linh Diên và Cổ Đế Tử, mặc dù đều là truyền nhân Tiên Thống nhưng lại không hề đoàn kết với nhau, ngược lại đều có mưu tính.

Cổ Đế Tử phái Tiên Đình Tứ Tiểu Thiên Vương ra, bố trí cạm bẫy Thuyền Tạo Hóa muốn tính kế hắn.

Còn Linh Diên thì lại lợi dụng Thiên Nữ Diên đi dò xét rõ hắn.

Những truyền nhân Tiên Thống này, có thể nói đều có thủ đoạn.

Tuy với Quân Tiêu Dao mà nói, những tính toàn này đều không lên được nơi thanh nhã, nhưng xác thực khó chơi hơn một ít đối thủ trước đó.

“Bây giờ sau khi đã biết Xi Liệt bị ta giết chết, nói vậy ngoại giới có lẽ cũng đã biết, cơ thể của ta đại khái là không xảy ra vấn đề, tiếp đến cũng không câu được cá lớn gì, cứ trực tiếp tốc độ nhanh nhất đi tới Hắc Uyên đi.”

Sau khi Quân Tiêu Dao hạ quyết định xong, thân mình phá vỡ tầng tầng hư không, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Hắc Uyên.

Hắn chuẩn bị trước giải quyết xong việc Hắc Uyên rồi sau đó lại chiếu cố Cổ Đế Tử và Linh Diên.

Quyết đấu của hắn và truyền nhân Tiên Thống, vừa mới bắt đầu mà thôi.

…

Ở chỗ sâu bên trong Cổ Lộ, trong động tiên một mảnh tiên khí dạt dào. Một bóng hình xinh đẹp tuyệt thế, được bọc trong sáng sáng Tiên mờ ảo.

Ở đằng trước, một vị nữ tử xinh đẹp gương mặt trắng muốt đang khoanh tay mà đứng, chính là Như Anh.

“Thú vị, thật là thú vị, bây giờ bản cung lại có chút tiếc thương cho Cổ Đế Tử kia.” Bóng dáng xinh đẹp tuyệt thế, giọng nói dễ nghe như Thiên âm.

“Đế Nữ đại nhân, chỉ là như vậy xem ra, tên Quân Tiêu Dao đó, có lẽ không bị ảnh hưởng của máu nguyền rủa nhiều lắm, thực lực của hắn sâu không lường được.” Giọng điệu Như Anh nghiêm túc nói.

Ngay cả một cái pháp thân đều có thực lực như vậy, khiến cho người ta có cảm giác áp lực đến cực điểm.

Khó mà tưởng tượng, bản thân Quân Tiêu Dao còn mạnh đến loại tình trạng nào nữa.

Chương 940 - Kẻ nguy hiểm nhất đoán không ra

Chương 940: Kẻ nguy hiểm nhất đoán không ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Quân Tiêu Dao đó chẳng những có được thực lực mà còn giỏi về tính kế, tên ngu Xi Liệt kia chỉ là con cá mắc câu mà thôi.”

“Có điều… Thiên Nữ Diên dám làm trái ý chí bản cung, Như Anh, ngươi nói bản cung có nên làm cho ả trực tiếp biến mất hay không?”

“Như Anh không dám phán đoán, Đế Nữ đại nhân muốn như thế nào thì cứ làm thế ấy đi, dù sao Thiên Nữ Diên đó cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ ở trong tay ngài mà thôi.” Như Anh kính cẩn nói.

“Ha…”

Theo một tiếng cười khẽ, bóng dáng nọ chậm rãi đứng dậy, từ trong Tiên quang mờ mịt đi ra.

Linh Diên thân mặc váy dài lưu ly trắng tuyết, làn váy ở bắp đùi cắt mở, lộ ra cặp chân dài trơn bóng trắng như tuyết, mịn như phấn.

Gương mặt cùa nàng rõ ràng có tám phần tương tự Thiên Nữ Diên.

Chẳng qua trong ngũ quan Linh Diên so ra tinh xảo tuyệt luân hơn hẳn Thiên Nữ Diên, chính là nhiều hơn một cỗ khí tức hết sức cao quý xinh dẹp lạnh lùng.

Như là Tiên Hoàng dầu cành cao không thể chạm, khiến người ta chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, không thể đùa bỡn, tựa như nhìn nhiều cũng là một loại khinh nhờn.

Trong lúc mày phượng khẽ nhướng, còn mang theo một vẻ tươi đẹp lạnh lùng như Nữ Tiên Vương.

Ở quanh thân nàng còn có các loại cảnh tượng kỳ dị như cánh hoa đại đạo, quỹ tích sao trời hiện lên.

Nàng giống như một tôn tượng Nữ Tiên Vương đứng sừng sững ở trung tâm trời đất, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng, quan sát nhân gian.

“Đế Nữ đại nhân!” Như Anh hành lễ một cái.

Trước đó Linh Diên liên tục bế quan tu luyện, bây giờ rốt cuộc đã muốn hành động rồi sao?

“Ngươi cảm thấy, nếu như bản cung lấy tính mạng của Thiên Nữ Diên ra để uy hiếp thì liệu tên Quân Tiêu Dao đó có bị quản chế hay không?” Linh Diên nói.

Như Anh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Như Anh cảm thấy, nếu đúng là như thế thì Thiên Nữ Diên sẽ chủ động tự sát.”

“Ồ, đừng quên, nếu như bản cung không muốn thì Thiên Nữ Diên muốn chết cũng khó, ngươi cảm thấy Quân Tiêu Dao sẽ có thái độ gì đây?”

Lúc này thời gian suy nghĩ của Như Anh dài hơn một chút, nàng ta khẽ lắc đầu nói: “Như Anh đoán không ra Quân Tiêu Dao, lúc hắn ở Hoang Tinh đã vì nhất mạch thánh thể mà đại sát tứ phương, xem như rất có tình nghĩa.”

“Nhưng có đôi khi hắn cũng lãnh khốc đến đáng sợ, tựa như vạn vật chúng sinh ở trước mặt hắn đều là mây khói thoáng qua.”

“Nam tử như vậy, Như Anh quả thực đoán không ra.”

“Cho nên đó mới là nguyên nhân lúc này bản cung không có mạo muội hành động, kẻ đoán không ra mới là nguy hiểm nhất.”

Linh Diên nói xong, tay ngọc chậm rãi mở ra, một cái Đế Ấn chứng đạo lơ lửng ở trong đó.

Nếu như dung hợp cái Đế Ấn chứng đạo này thì thực lực của Linh Diên sẽ lại lần nữa tăng vọt.

Nhưng nàng lại không có trực tiếp làm như vậy.

Nàng không muốn bị xem như một quân cờ.

Cho dù người cầm cờ là ý chí thiên đạo.

Hơn nữa đây còn là ván cờ của Quân Tiêu Dao và thiên đạo.

Nếu như nàng bị trở thành quân cờ, vậy chẳng phải đại biểu nàng thấp hơn Quân Tiêu Dao một bậc sao.

“Kế tiếp Đế Nữ đại nhân sẽ ra tay với tên Quân Tiêu Dao kia sao?” Như Anh nói.

Trong mắt nàng ta cất giấu một tia lo lắng.

Trước đây, đối diện với kẻ địch của Linh Diên, trong lòng Như Anh chỉ có vẻ thương hại.

Nhưng bây giờ, nàng ta lại đang lo lắng cho Linh Diên.

Dù sao đối thủ Quân Tiêu Dao này quá mạnh, cũng quá sâu không lường được.

“Bản cung nhất định sẽ ra tay, nhưng không phải lúc này, đúng rồi, nhất mạch Minh Vương có động tác gì không?” Linh Diên hỏi sang một chuyện khác.

“Thiên Minh Tử hắn, có vẻ như đã đi đến Hắc Uyên.” Như Anh đáp.

“Hắc Uyên sao, nghe nói đó là một nơi tuyệt địa cổ xưa, có quan hệ với Địa Phủ trong truyền thuyết, nếu như có thể đạt được cơ duyên truyền thừa của Địa Phủ thì bản cung đăng lâm vị trí Thiếu Hoàng sẽ không có quá nhiều lo lắng.” Linh Diên suy tư nói.

Địa Phủ, mặc dù không hiện ở nhân thế. Nhưng nó lại được xưng là Tiên Đình trong bóng tối, nội tình tuyệt đối hùng mạnh.

“Bản cung phải đến Hắc Uyên trước, mặt khác, đừng quên tiếp tục thu thập tình báo về Quân Tiêu Dao kia.” Linh Diên dứt lời, tay ngọc vung lên, hư không hé ra khe hở.

Vóc dáng thướt tha của nàng bước vào trong đó.

Như Anh nhìn theo bóng lưng Linh Diên, có chút buồn bực nói: "Bây giờ chỉ sợ không có khả năng dò xét đến tung tích của Quân Tiêu Dao được rồi, thực sự là khó khăn mà."

Từ lúc Quân Tiêu Dao rời khỏi Hoang Tinh, ngoài mấy người ít ỏi cấp bậc Võ Hộ ra, những người khác cơ bản không thể nào biết được mục đích của Quân Tiêu Dao chính là Hắc Uyên.

Thời gian trôi qua.

Đảo mắt đã trôi qua thời gian một năm.

Quân Tiêu Dao cuối cùng cũng đến gần cửa chín mươi chung cực Cổ Lộ.

Hắn cũng không có đi vào bên trong cổng thành, mà là đi vào chỗ sâu bên trong tinh vũ.

Hắc Uyên là một nơi cực kỳ nguy hiểm.

Cho dù là thiên kiêu đã tới cửa chín mươi Cổ Lộ cũng sẽ tuyệt đối không đến gần, nhiều nhất chỉ là dạo chơi ở khu vực phụ cận.

Quân Tiêu Dao đưa mắt nhìn ra xa, thình lình trông thấy, ở nơi rìa vũ trụ đằng trước có một cái khe vực sâu khổng lồ, giống như không có giới hạn lan ra.

Bên cạnh có các loại gió lốc hư không dày đặc đang tàn phá bừa bãi, ngay cả Thánh Nhân đi vào đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Thánh Nhân tiến vào phía dưới, thậm chí rất có thể trực tiếp bị gió lốc hư không xé rách.

Lẻ tẻ một ít thiên kiêu thực lực hơi mạnh một chút cũng chỉ dám ở biên giới Hắc Uyên thu thập một ít cơ duyên không trọn vẹn.

Hoặc là một nửa trang sách rách nát, hoặc là một khối Tiên Kim khiếm khuyết to bằng móng tay.

"Ồ, người đó là!"

Bỗng nhiên, một ít thiên kiêu trông thấy một bóng dáng bạch y, như cái bóng bình thường di chuyển lướt qua, tiến thẳng vào bên trong Hắc Uyên.

“Rốt cuộc là ai, dám mạnh mẽ xông vào Hắc Uyên, chẳng lẽ không cần mạng mình nữa sao?” Rất nhiều người trông thấy đều giật mình.

Sau một khắc, bọn họ lập tức chứng kiến, một trận gió lốc hư không mãnh liệt điên cuồng đột nhiên bao trùm lên bóng dáng bạch y nọ.

Một ít thiên kiêu khẽ lắc đầu, những người còn lại phần nhiều là biểu cảm thờ ơ.

Tự mình muốn chết, cũng không còn cách nào.

Có điều, còn không đợi suy nghĩ của bọn họ dâng lên, lại ngạc nhiên chứng kiến, bóng dáng mơ hồ kia trực tiếp vung ống tay áo lên, đánh tan toàn bộ gió lốc hư không.

Hắn thong dong bước vào bên trong Hắc Uyên.

“Đây là… vị đại lão đó sao?” Một ít thiên kiêu ngớ người ra bật thốt.

Chương 941 - Ngưng luyện Nguyên Từ Tiên Khí

Chương 941: Ngưng luyện Nguyên Từ Tiên Khí

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao tiến vào Hắc Uyên.

Biên giới Hắc Uyên là gió lốc hư không vô cùng vô tận.

Với con người mà nói là uy hiếp cực lớn.

Nhưng với Quân Tiêu Dao mà nói, ngay cả quấy nhiễu cũng không tính.

“Hắc Uyên này, dù chưa được xếp vào bên trong Thất Đại Bất Khả Tư Nghị nhưng dù sao cũng từng có quan hệ với Địa Phủ, cũng không thể khinh thường.”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao sâu xa.

Địa Phủ hết sức thần bí, trước đó luôn cúi mình, được xưng Tiên Đình ở trong bóng tối.

Từ xưa đến nay đều không có bao nhiêu người từng có hiểu biết về Địa Phủ.

“Vẫn chưa có gợi ý đánh dấu, xem ra còn cần phải xâm nhập vào bên trong Hắc Uyên.” Quân Tiêu Dao tự nói.

Hao phí thời gian một canh giờ, Quân Tiêu Dao mới hoàn toàn thông qua gió lốc hư không ở sát biên giới Hắc Uyên.

Mà cảnh tượng kế tiếp lại khiến cho ngay cả Quân Tiêu Dao cũng lờ mờ có một tia thảng thốt.

Ở trước mắt hắn, rõ ràng là mảng lớn sương mù xám xịt cuồn cuộn.

Sương mù nồng đậm như thủy ngân, lại phảng phất giống như chất lỏng, trong đó thỉnh thoảng còn có tiếng sấm sét vang dội.

Đồng thời, Quân Tiêu Dao cũng cảm giác được một một cỗ lực hút vừa mạnh mẽ lại kỳ lạ, kéo mình tới phiến biển sương mù xám.

“Khí Nguyên Từ.” Quân Tiêu Dao ngạc nhiên.

Đây là một loại lực lượng tự nhiên cực kỳ hi hữu hiếm thấy.

E là cũng không kém hơn khí hỗn độn, Huyền Hoàng Mẫu Khí vân vân bao nhiêu.

Khí Nguyên Từ, có được nhiều kiểu thuộc tính loại hư không, trọng lực, lôi điện.

“Thảo nào Hắc Uyên khó bề xâm nhập, không nói đến gió lốc hư không ở biên giới, ngay cả biển Nguyên Từ ở trước mắt này, nếu như không có đầy đủ năng lực hoặc thủ đoạn đặc thù thì cũng khó mà vượt qua được.”

Với những người khác mà nói, biển Nguyên Từ này tuyệt đối khó có khả năng vượt qua, có thể xưng là rãnh trời. Nhưng với Quân Tiêu Dao mà nói, không tính là gì.

Thậm chí hắn còn không cần dùng đỉnh Vạn Vật Mẫu Khí bảo hộ, trực tiếp thả lỏng bản thân, để lực lượng Nguyên Từ kéo thẳng qua.

Ầm!

Vừa vào biển Nguyên Từ, Quân Tiêu Dao lập tức cảm giác giống như là bị một vạn ngọn núi cao cổ xưa đè ép.

Sức nặng của khí Nguyên Từ không yếu hơn Vạn Vật Mẫu Khí bao nhiêu.

Hơn nữa còn cộng thêm có được các loại thuộc tính lực từ trọng lực, lôi đình.

Thân mình Quân Tiêu Dao đang rung lên, khí huyết dâng trào.

Hắn dùng nhục thân cứng rắn chống lại khí Nguyên Từ.

Đây là điều mà người bình thường không cách nào tưởng tượng được.

Cho dù là Thánh Nhân đang không có vận công chống đỡ, hoặc là lúc có bảo vật bảo vệ tuyệt đối cũng sẽ ngay lập tức bị khí Nguyên Từ nghiền ép thành bọt máu.

“Này với ta mà nói cũng là một cái cơ duyên, ta có thể mượn khí Nguyên Từ rèn luyện thân thể, cũng có thể tu luyện ba nghìn thế giới Tu Di, thậm chí nói không chừng còn có thể lần nữa ngưng luyện ra một đạo tiên khí.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao càng ngày càng sáng tỏ.

Nếu như Vạn Vật Mẫu Khí có thể cô đọng thành tiên khí. Như vậy thì khí Nguyên Từ vô cùng vô tận ở nơi này, phải chăng cũng có thể ngưng luyện ra một đạo tiên khí?

Có thể nói, ở cả Cổ Lộ, thậm chí ở toàn bộ Cửu Thiên Tiên Vực đều khó mà tìm ra mấy nơi có số lượng khí Nguyên Từ như thế này.

Nghĩ tới điểm này, Quân Tiêu Dao lập tức bắt đầu hành động.

Hắn trực tiếp thôi động Thôn Thần Ma Công.

Ở xung quanh hắn nổi lên ước chừng trên trăm vòng xoáy thôn phệ lớn lớn nhỏ nhỏ.

Khí Nguyên Từ cuồn cuộn như nước thủy triều ở xung quanh bị hút vào trong đó luyện hóa.

Tu luyện thế giới Tu Di bên trong cơ thể cần các loại năng lượng hiếm có.

Mà hiện tại, Quân Tiêu Dao có được năng lượng lấy không hết, dùng mãi không cạn.

Thế giới Tu Di thứ sáu thành hình, sau đó là cái thứ bảy, cái thứ tám…

Quân Tiêu Dao đang cùng lúc tu luyện thế giới Tu Di.

Về phương diện khác, cũng đồng dạng đang cô động tiên khí.

Theo thời gian trôi qua, khí Nguyên Từ mà hắn thôn phệ càng ngày càng nhiều.

Nhưng so với toàn bộ biển Nguyên Từ, vẫn là chín trâu mất một cọng lông.

Thời gian một tháng trôi qua.

Bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao dần dần nổi lên một đạo tiên khí tối tăm mờ mịt, mang theo lực lượng lôi đình và lực từ.

Đây là đạo tiên khí thứ mười hai của Quân Tiêu Dao, Nguyên Từ tiên khí!

Đi kèm với ngưng tụ đạo tiên khí thứ mười hai, thực lực của Quân Tiêu Dao lại tiến thêm một bước, đang tiếp tục đột phá cực hạn.

Thế giới Tu Di trong cơ thể hắn cũng là ở trong lúc bất tri bất giác, ngưng luyện ra ba mươi sáu cái.

Tuy rằng so với số lượng chỉnh thể ba ngàn thế giới mà nói, đại khái chỉ có một phần trăm. Nhưng so với năm thế giới Tu Di trước đó đã là tiến bộ rất lớn rồi.

Thậm chí Quân Tiêu Dao còn cảm giác được, bản thân mình trong lúc giơ tay nhấc chân, cùng với lực lượng của ba mươi sáu cái thế giới, trong nháy mắt thế nhưng còn có khả năng đánh nổ một viên Sinh Mệnh Cổ Tinh!

“Xem ra cũng không kém cực hạn bao nhiêu!”

Cảm nhận được tốc độ tu luyện thế giới Tu Di trong cơ thể bị chậm lại đáng kể.

Quân Tiêu Dao biết, hắn cũng không có khả năng vô thời hạn dựa vào thôn phệ khí Nguyên Từ tu luyện thế giới Tu Di.

Lại nói, thu hoạch như vậy đã đủ rồi.

“Cho dù ở chỗ sâu Hắc Uyên không có thu hoạch khác, chỉ dựa vào Nguyên Từ tiên khí và thế giới Tu Di này thì chuyến đi lần này cũng coi như không tệ rồi.” Quân Tiêu Dao mỉm cười.

Có điều một khắc sau đó, nét mặt Quân Tiêu Dao đột nhiên khựng lại.

Hắn đã nhận ra, ở bên ngoài Hắc Uyên có khí tức đang tới gần.

Ánh mắt hắn ngầm thu liễm, thân mình lui lại, yên lặng không tiếng động nấp ở chỗ sâu bên trong biển Nguyên Từ tối tăm mờ mịt.

Nếu Quân Tiêu Dao đã thu liễm khí tức, Chí Tôn bình thường không chú ý đều khó mà dò xét tới được.

Một bóng người mặc hoa phục màu đen, tế ra một cái ô đen kịt, ô mở rộng ở đỉnh đầu, giúp ngăn lại lực lượng của biển Nguyên Từ.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, gương mặt tuấn tú, chỉ là sắc mặt có vẻ tái nhợt, không hề có chút huyết sắc.

Cũng không phải chứng khí hư gì đó mà tựa như trời sinh chính là như thế.

Thậm chí còn có chút giống như là mặt người chết không hề có sinh cơ.

Chương 942 - Minh Vương nhất mạch Thiên Minh Tử, hoàng tước ở phía sau

Chương 942: Minh Vương nhất mạch Thiên Minh Tử, hoàng tước ở phía sau

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Hắn là?” Đôi mắt Quân Tiêu ở góc tối chợt lóe.

“Nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì có lẽ là ở ngay dưới vùng biển Nguyên Từ này, nhưng quái lạ, sao có cảm giác như cái biển Nguyên Từ này đã loãng hơn một chút rồi nhỉ?”

Nam tử mặc hoa phục màu đen thì thầm, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Ở trong hiểu biết của hắn ta, loại nơi cực kỳ hung hiểm này, hắn là sẽ không có ai lấy tính mạng của mình ra giỡn chơi.

Dù sao biển Nguyên Từ này không có biên giới, ai cũng không biết đến cùng đâu là đáy.

Nếu như không phải trong lòng hắn ta đã nắm chắc thì cũng sẽ không đi sâu vào.

Nam tử hoa phục nói xong thì trực tiếp xâm nhập vào biển Nguyên Từ.

Trong góc tối, Quân Tiêu Dao nói thầm trong lòng: “Là hắn, Thiên Minh Tử nhất mạch Minh Vương.”

Ở trên người hắn ta, Quân Tiêu Dao nhận ra khí tức cùng loại với Minh Thần thái tử trước đây.

Chỉ là Thiên Minh Tử còn mạnh hơn Minh Thần thái tử rất nhiều.

“Có ý tứ, lẽ nào nhất mạch Minh Vương này cũng có quan hệ gì đó với Địa Phủ?”

Về nhất mạch Minh Vương, Quân Tiêu Dao chính là một chút thiện cảm cũng không có.

Thời gian Bất Hủ chiến, nhất mạch Minh Vương đã từng nhúng tay vào.

Ngay lúc Quân Tiêu Dao muốn đi theo phía sau tìm hiểu ngọn ngành, bước chân hắn lại lần nữa dừng lại.

Trong biển Nguyên Từ tối tăm mờ mịt, vậy mà lại lần nữa có mấy đạo khí tức bí ẩn, thu liễm tiếng động, tiềm hành ở đằng sau.

Mặc dù những khí tức này đều hết sức bí mật, khó có khả năng dò xét được.

Nhưng sao có thể thoát khỏi nhận thức của Quân Tiêu Dao được chứ.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao còn cảm nhận tới, ở trong đó có một đạo khí tức ẩn nấp, đặc biệt mạnh mẽ.

“Xem ra muốn làm ngư ông không chỉ có một mình ta.”

Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau.

Quân Tiêu Dao có thể dò xét tới khí tức của bọn họ. Nhưng bọn họ lại không thể dò đến khí tức của Quân Tiêu Dao.

Còn nữa một đạo khí tức đặc biệt mạnh mẽ kia, khiến cho Quân Tiêu Dao có một loại cảm giác quen thuộc nhè nhẹ.

Đó cũng không phải quen thuộc của người quen, mà là có được khí tức giống với nàng.

“Nếu như thật sự là ngươi mà nói, vậy thì vừa vặn cùng ngươi tính một khoản sổ sách…”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh lùng âm u.

Hắc Uyên có rất nhiều vách ngăn thiên nhiên, chỉ với một cơn lốc trong khoảng không phía ngoài là đã có thể ngăn cản tám mươi phần trăm thiên kiêu. Đã thế biển Nguyên Từ ở giữa còn là vách

ngăn giống như lạch trời, khiến người ta nhìn mà hoảng sợ.

Thiên Minh Tử mặc một bộ hoa phục màu đen, che một chiếc ô màu đen nhánh bước đi giữa biển Nguyên Từ. Không phải bất cứ ai cũng có thể dùng cơ thể vượt qua biển Nguyên Từ một cách dữ dội giống như Quân Tiêu Dao được.

Cuộc di chuyển này kéo dài tận một tháng.

Khó có thể tưởng tượng được biển Nguyên Từ lại sâu thẳm rộng lớn như vậy, ngay cả một vài thiên kiêu có năng lực tiến bước trong biển Nguyên Từ, nhưng sau khi trải qua khoảng thời gian di chuyển không có giới hạn này, bọn họ cũng nghi ngờ không biết phía trước có điểm cuối hay không.

Thế nhưng vẻ mặt của Thiên Minh Tử vẫn bình thường, không hề thay đổi chút nào.

Cuối cùng, sau một tháng trôi qua, phía trước biển Nguyên Từ vang lên tiếng rít đinh tai nhức óc. Phóng mắt nhìn ra sẽ thấy một hải nhãn vô cùng to lớn đang nằm trong đó. Nó sâu thăm thẳm, rộng lớn, tối đen, giống như một cái miệng khổng lồ màu đen nhánh có thể cắn nuốt tất cả mọi thứ. Trước mặt hải nhãn khổng lồ này, con người chỉ giống như một hạt bụi bé tí. Khó có thể tưởng tượng được bên trong Hắc Uyên, bên trong biển Nguyên Từ lại có một hải nhãn khổng lồ khiến người ta nhìn mà giật mình như vậy. Các thiên kiêu bình thường nhìn thấy đều sẽ e ngại, sợ hãi giật mình.

“Quả nhiên là nơi này.” Ánh mắt Thiên Minh Tử lóe sáng.

Thứ này giống với ghi chép trong sách cổ mà hắn ta biết. Thiên Minh Tử không hề do dự, trực tiếp bước vào trong hải nhãn hư không.

Sau đó, mấy khí tức đang ẩn nấp cũng lần lượt đi vào, cuối cùng mới tới Quân Tiêu Dao bước vào trong.

Sau khi vừa bước vào trong hải nhãn hư không, Nguyên Từ Chi Khí ngập tràn kia cũng biến mất. Dường như bọn họ đã đi tới một vũ trụ lạnh giá tĩnh mịch, sao trời khô cạn, trống trải vô cùng.

Các tinh thể bụi bặm giống như đứng yên bất động, sau khi Thiên Minh Tử đi vào tạo ra luồng khí khiến chúng lơ lửng trong không trung.

Thiên Minh Tử tiếp tục đi vào, khí tức trong bóng tối cũng yên lặng theo sau.

Cùng lúc đó, Quân Tiêu Dao cũng dò xét vùng không gian này từ một nơi bí mật ở gần đó. Hắn cho rằng chắc chắn Thiên Minh Tử đã biết được chuyện gì đó nên mới đi đến nơi này.

Sau khi tiến lên được một khoảng, phía trước là một vùng đại lục vô cùng rộng lớn mênh mông, lơ lửng trong không gian vắng lặng, giống như một minh thổ tĩnh mịch.

Thiên Minh Tử đặt chân lên minh thổ này, lướt đi trong đó. Toàn bộ đại lục minh thổ đều lặng ngắt như tờ, không có bất kỳ dấu hiệu của sinh linh nào tồn tại.

Sau đó nữa, đột nhiên có một cái bóng cực kỳ to lớn như một ngọn núi đột ngột xuất hiện bên trong. Đó chính là một khô lâu cốt long khổng lồ, trông như đã chết từ rất nhiều kỷ nguyên về trước. Phía trên khô lâu cốt long còn bị quấn những sợi xích vô cùng thô to, trông giống như bị người ta ép nhốt lại nơi này.

Ở trong bóng tối, ánh mắt Quân Tiêu Dao cũng lóe sáng. Lúc trước hắn từng nghe kể một vài truyền thuyết rằng phía dưới hải nhãn có nhốt chân long, không ngờ lại là thật.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Vẻ mặt của Thiên Minh Tử bỗng trở nên kích động. Hắn ta đạp vào không khí để nhảy lên.

Phía sau lưng khô lâu cốt long có một cánh cửa đá to lớn màu đen nhánh tối tăm. Toàn bộ cửa đá trông vừa cổ xưa vừa tĩnh mịch, mang theo một gợn sóng luân hồi lờ mờ, trông vô cùng bí ẩn.

Thiên Minh Tử hít sâu một hơi rồi bước đến phía trước cửa đá.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Minh Tử bỗng dừng chân lại, lạnh lùng nói: “Ra đi.”

Hắn ta nói xong, xung quanh vẫn yên lặng như trước.

“Không ra à, vậy các ngươi đi chuyến này cũng uổng công thôi.” Thiên Minh Tử cười lạnh.

“Ây da, xem ra năng lực ẩn nấp của bản Thánh Tử vẫn còn chưa đủ.” Một tiếng thở dài bất đắc dĩ vang lên, một chàng trai mặc áo giáp màu vàng kim xuất hiện từ trong bóng tối.

“Thánh giáo Cổ Lan, một trong Bát Môn Thánh Tử - Thánh Địa Nhất.” Thiên Minh Tử khẽ híp mắt lại.

Thánh Địa Nhất này là một thiên kiêu cường đại gần với Thánh Thiên nhất.

Chương 943 - Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm

Chương 943: Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Còn ai nữa?” Thiên Minh Tử hỏi.

Ở một hướng khác, một chàng trai áo tím xuất hiện, trông giống Nhân tộc nhưng xung quanh cơ thể lại có vô số sợi tơ màu tím quấn quanh, tạo ra đạo tắc đặc biệt.

“Ngươi là… Bát Biến Thiên Tàm của Thần Tàm Cốc.” Thiên Minh Tử kinh ngạc, nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Cửu Biến Thiên Tàm kia tới thì đúng là khó mà ứng phó được.

Sau khi Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm xuất hiện, Thiên Minh Tử không nói gì nữa. Hiển nhiên hắn ta không dò ra được khí tức của Quân Tiêu Dao.

Ở trong bóng tối, Quân Tiêu Dao lộ vẻ kinh ngạc. Đám Thiên Minh Tử không cảm nhận được hắn là chuyện rất bình thường, nhưng không ngờ bọn họ lại không cảm nhận được một luồng khí tức khác.

“Thú vị đấy…”

Quân Tiêu Dao quyết định yên lặng hóng biến.

“Thiên Minh Tử, xem ra ngươi biết một số tình hình của Hắc Uyên.” Thánh Địa Nhất hỏi thẳng.

“Biết thì sao mà không biết thì sao, các ngươi theo đuôi ta như vậy, xem ra là đang có âm mưu làm loạn.” Thiên Minh Tử nói với vẻ ung dung.

“Nói cho bọn ta biết bí mật dưới Hắc Uyên đi, còn cả phía sau cánh cửa đá này rốt cuộc có bảo vật cơ duyên gì?” Bát Biến Thiên Tàm lạnh nhạt hỏi.

“Rốt cuộc ai trong hai người các ngươi muốn lấy được cơ duyên?” Thiên Minh Tử nghiêng đầu dò hỏi.

“Đừng châm ngòi ly gián, mặc dù bọn ta không cùng chiến tuyến nhưng bây giờ lại có mục tiêu chung là ngươi, tốt nhất ngươi nên thành thật nói cho bọn ta biết.” Thánh Địa Nhất nói.

“Ha ha, các ngươi cho rằng ta sợ các ngươi thật à?” Thiên Minh Tử bật cười, minh khí phun trào khắp người.

“Ngươi có lợi hại cách mấy cũng chỉ có thể đối phó được với một người trong số bọn ta mà thôi.” Thánh Địa Nhất ung dung nói.

“Thế à, thế cộng thêm thứ này thì sao?”

Thiên Minh Tử nói rồi lấy một tấm phù triện màu đen ra. Hắn ta cắn đầu lưỡi một cái, nhỏ một giọt máu lên trên phù triện. Ngay lập tức, cả phù triện màu đen tỏa ra hắc khí, tràn vào trong khô lâu cốt long kia.

Trong khoảnh khắc đó, khô lâu cốt long vốn đang im lặng như ngọn núi kia bỗng bắt đầu rung chuyển, giống như đại hung thú viễn cổ thức tỉnh. Một luồng khí tức cấp Thánh Chủ tràn ra bên ngoài.

Nhưng có lẽ do trải qua vô số tháng năm dài đằng đẵng, nên cho dù khí tức của khô lâu cốt long là cấp Thánh Chủ nhưng thực lực tối đa của nó chỉ ở cấp Đại Thánh, dù vậy nhưng cũng đủ khiến cho Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm biến sắc. Khô lâu cốt long cấp Đại Thánh có sức uy hiếp rất lớn đối với bọn họ.

“Giết!”

Ánh mắt của Thiên Minh Tử vô cùng rét lạnh.

Thế hệ Minh Vương vốn đã máu lạnh tàn khốc, hắn ta không thể nào tùy tiện tha thứ cho hai kẻ đã theo đuôi mình được.

Sau đó, đại chiến nổ ra.

Cả ba người Thiên Minh Tử, Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm đều là thiên kiêu cấp cao nhất, cộng thêm một khô lâu cốt

long cấp Đại Thánh khiến cho cuộc chiến này vô cùng kịch liệt, pháp lực càn quét như bão táp, đất đai xung quanh nứt rạn, núi non thì hóa thành bột mịn.

Nếu như không có khô lâu cốt long, hai người kia cũng có khả năng trấn áp được Thiên Minh Tử. Nhưng tiếc là Thiên Minh Tử đã tính toán đâu ra đấy từ trước, sao hắn ta có thể để cho người khác ngồi mát ăn bát vàng được chứ?

Thiên Minh Tử tiếp tục gọi Lục Ma Đại Trận ra, kết hợp với khô lâu cốt long vây giết Thánh Địa Nhất và Bát Biến Thiên Tàm.

Sau trận đại chiến, Thiên Minh Tử cũng mất sức. Nếu không có khô lâu cốt long giúp sức, Thiên Minh Tử cũng không thể giết chết được hai người kia, bởi vì suy cho cùng cả ba gần như đều cùng một cấp bậc, muốn phân thắng bại thì dễ nhưng muốn chia sinh tử thì khó vô cùng.

“Muốn theo sau lưng ta ngồi mát ăn bát vàng cũng phải xem còn mạng để ăn không chứ.” Thiên Minh Tử cười lạnh.

Hắn ta nhìn về phía sau cửa đá, trong mắt lộ vẻ nghiêm túc. Chỉ có hắn ta mới biết phía sau cửa đá này rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.

Đây chính là một hiểm địa luyện tâm chí hung của Địa Phủ trong truyền thuyết, nếu đánh giá mức độ nguy hiểm của nó là cửu tử nhất sinh thì vẫn còn thấp. Ngay cả Thiên Minh Tử biết được một số tình hình thì cũng phải chuẩn bị thật kỹ mới dám mở cửa ra.

Ngay khi Thiên Minh Tử đang định chuẩn bị, một giọng nói nữ tính dễ nghe mang theo nét uy nghiêm bỗng vang lên.

“Thiên Minh Tử, ngươi đúng là để bản cung xem được kịch hay.”

Khi nghe thấy giọng nói này, đàn ông bình thường chắc chắn sẽ đắm chìm trong đó, nhưng Thiên Minh Tử lại cảm thấy cả người lạnh toát, hàn khí ập tới khắp nơi.

Hắn ta xoay người một cách cứng nhắc.

Một bóng người xinh đẹp tỏa hào quang xuất hiện với vô số dị

tượng.

Ở giữa không trung là một cơn mưa hoa ngập trời. Ảo ảnh của các dị thú mang điềm lành xuất hiện, giống như có tiên nữ sắp giáng thế.

Một cô gái mặc váy lưu ly trắng tuyết xuất hiện giữa không trung, cao quý hoa mỹ không gì sánh bằng. Vạt váy xẻ tà dọc theo bắp đùi, lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp. Dung nhan nàng tinh xảo vô song, ngũ quan trông như tạo vật hoàn hảo được trời cao điêu khắc, đôi mắt lấp lánh như sao trời ẩn chứa nét cao quý lạnh nhạt. Làn da nàng mịn màng như dương chi bạch ngọc, cơ thể lả lướt tràn ngập tiên quang. Các dị tượng, tinh quỹ, hoa văn đại đạo đều lượn lờ quanh người nàng, khiến người ta có cảm giác giống như nữ thần Sáng Thế.

Nàng chính là Đế Nữ Linh Diên!

Nhìn thấy Linh Diên giống như nữ thần giáng lâm, trong lòng Thiên Minh Tử run rẩy. Tất nhiên hắn ta không hề run sợ vì sắc đẹp của Linh Diên, mà hắn ta không ngờ vị Đế Nữ Tiên Đình cao cao tại thượng này lại để mắt đến mình. Hơn nữa với thực lực của Linh Diên, nếu muốn ẩn nấp thì hắn ta khó lòng phát giác.

“Giết!”

Thiên Minh Tử không nói thêm tiếng nào. Khô lâu cốt long gào lên một tiếng rồi ra tay với Linh Diên.

Linh Diên cau mi, hàn quang trong mắt hiện lên giống như sao trời.

“Oa Hoàng Tiên Chưởng!”

Linh Diên vừa ra tay đã xuất một chiêu cực mạnh.

Nàng nâng tay lên, pháp lực dâng trào cuồn cuộn, đã đạt đến cấp Đại Thánh. Đây cũng là nhờ Thiên Nữ Diên may mắn có được từ Thái Ách Thần Miếu của Xà Nhân tộc, giúp Linh Diên đạt được tâm quyết của Oa Hoàng Thiên. Nếu không, Linh Diên muốn đột phá đến Đại Thánh Cảnh cũng phải tốn nhiều sức lực.

Linh Diên tung một chưởng khổng lồ giống như trời xanh đổ

xuống đất, đè nát không trung. Cùng lúc đó, đạo văn đan xen, bao vây bốn phía, che kín hết tất cả các đường lui.

Ầm ầm!

Va chạm kịch liệt, pháp lực mạnh mẽ càn quét giống như gió lốc.

Chương 944 - Lần đầu tiên Linh Diên và Quân Tiêu Dao chạm mặt

Chương 944: Lần đầu tiên Linh Diên và Quân Tiêu Dao chạm mặt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khô lâu cốt long bị một chưởng của Linh Diên đánh nát, xương trắng vỡ tan văng ra khắp nơi. Thiên Minh Tử cũng hộc máu, phải lùi lại mấy bước.

“Lục Ma Đại Trận!”

Sát trận kinh khủng hình thành, vô số âm binh yêu ma xuất hiện.

Linh Diên vẫn tỏ ra bình tĩnh, giọng nữ rõ ràng giống như trong địa ngục, toàn thân tỏa ra ánh sáng vô tận.

Tay nàng tạo thành ấn quyết đặc biệt, cơn mưa ánh sáng vô tận xuất hiện giữa không trung, sau đó trút xuống như phong ba bão táp!

Tiên Lâm Phổ Độ!

Không trung gào thét, mặt đất nổ tung.

Uy lực của mỗi một giọt mưa ánh sáng đều kinh khủng giống như thiên thạch, tàn phá đại trận.

Tuy Thiên Minh Tử là thiên kiêu đỉnh cấp của dòng dõi Minh Vương, nhưng lại hoàn toàn không có sức phản kháng dưới tay Linh Diên.

“Bây giờ bản cung có thể cho ngươi một cơ hội. Ngươi mở thức hải ra, để bản cung gieo nô ấn vào thì ngươi có thể sống tiếp.” Linh Diên nói.

Xưa nay chưa có ai dám nghĩ tới việc gieo nô ấn cho thiên kiêu của dòng dõi Minh Vương, cho dù có năng lực làm được chuyện đó thì bọn họ cũng sợ Minh Vương trả thù. Nhưng Linh Diên thì khác,

thân phận địa vị của nàng rõ như ban ngày, hoàn toàn không sợ bị trả thù gì cả.

“Chúng ta có thể hợp tác.” Thiên Minh Tử cắn răng nói.

Trong lòng hắn ta vẫn có tính toán khác, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào chuyện này để khiến Linh Diên bình tĩnh.

“Hợp tác, ngươi xứng à? Thử hỏi trong thiên hạ có bao nhiêu tên đàn ông có tư cách đứng ngang hàng với bản cung?” Cặp mắt Linh Diên lạnh nhạt, nói với giọng điệu lạnh như băng.

Ở trong bóng tối, Quân Tiêu Dao im lặng lắng nghe. Bây giờ hắn đã hiểu tại sao Cổ Đế Tử lại đau khổ theo đuổi Linh Diên mà vẫn không được. Người phụ nữ này quá kiêu ngạo, thậm chí còn hơi quá đáng.

“Chẳng lẽ đây chính là nữ quyền trong thế giới huyền huyễn à?” Quân Tiêu Dao nói thầm trong bụng.

“Linh Diên, ngươi đừng quá đáng.” Vẻ mặt Thiên Minh Tử rất khó coi.

Đây là lần đầu tiên hắn ta cảm thấy bất lực như vậy.

“Xem ra là không chịu nói, xưa nay bản cung không bao giờ nhiều lời.” Linh Diên lại tung một chưởng nữa.

Hàng vạn đạo văn khuếch tán ra ngoài. Không trung nổ tung, pháp lực cuộn trào, khiến cơ thể Thiên Minh Tử vỡ nát.

Sau khi giải quyết Thiên Minh Tử xong, Linh Diên hơi cau mày.

“Rốt cuộc phía sau cánh cửa đá này là cái gì? Nên vào tìm hiểu luôn hay là chuẩn bị trước rồi mới đến?” Linh Diên tự hỏi trong lòng.

Thật ra thì nàng cảm thấy sao cũng được cả, có thực lực thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

“Đến lúc rồi.”

Ở trong bóng tối, Quân Tiêu Dao thấy thế thì nói thầm trong bụng.

Hắn đã đợi đủ lâu rồi, còn không tham gia nữa thì không khéo sẽ biến thành quần chúng mất.

Quân Tiêu Dao cứ cảm thấy phía sau cánh cửa đá này nhất định sẽ có đại cơ duyên, hơn nữa trong đầu hắn vẫn chưa xuất hiện nhắc nhở, có nghĩa là hắn vẫn chưa thật sự đi đến nơi sâu nhất trong Hắc Uyên. Phía sau cánh cửa đá kia có lẽ chính là bí mật của Hắc Uyên.

Sau khi đưa ra quyết định, Quân Tiêu Dao không do dự nữa, trực tiếp dậm chân bước ra.

“Ồ, ai đấy?”

Linh Diên cảm nhận được ngay lập tức, bèn ngoảnh lại quan sát với ánh mắc sắc bén. Khi nhìn thấy bóng người mặc áo trắng tuấn tú mang khí chất xa cách lạnh nhạt kia, ánh mắt nàng hơi thay đổi một chút, khó mà nhìn thấy được. Đó là sự bất ngờ và hơi kinh ngạc. Bất ngờ là vì không ngờ Quân Tiêu Dao cũng tới nơi này, còn kinh ngạc là do nàng hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Quân Tiêu Dao.

“Ta nên chào là lần đầu gặp mặt hay là lại gặp nhau nữa rồi đây?” Quân Tiêu Dao thản nhiên hỏi.

Hắn đang nhắc đến vấn đề một xác hai hồn giữa Linh Diên và Thiên Nữ Diên.

“Quân Tiêu Dao, không ngờ mới đó mà lại gặp ngươi nữa. Bản cung còn cho rằng đến cuối cổ lộ chúng ta mới chạm mặt.” Linh Diên vẫn nói với giọng điệu bình thản.

Nàng thừa nhận Quân Tiêu Dao đã vượt quá suy đoán của nàng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người khác giới có thực lực, khí chất và dung mạo không hề kém cạnh nàng, thậm chí là còn vượt trội hơn nàng một chút. Chuyện này khiến một người luôn đứng hàng đầu như Linh Diên cảm thấy khác thường.

Đương nhiên cũng chỉ có như thế mà thôi.

Những cô gái khác nhìn thấy Quân Tiêu Dao thì sẽ có hảo cảm, nhưng Linh Diên thì khác. Trong lòng nàng đã xem Quân Tiêu Dao như đối thủ và kẻ thù từ lâu rồi. Suy cho cùng hai người bọn họ một người là Đế Nữ Tiên Đình, một người là truyền nhân của Quân gia, tất nhiên đôi bên đều sẽ chiến đấu vì thế lực của mình, là đối thủ không đội trời chung.

Quân Tiêu Dao cũng hơi bất ngờ. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một cô gái có thể bình tĩnh khi đối diện với hắn, đồng thời còn đáp trả với giọng điệu thản nhiên. Hắn có cảm giác giống như đã gặp kỳ phùng địch thủ. Cảm giác này khiến Quân Tiêu Dao cảm thấy khá mới lạ.

“Sao nào, Quân Tiêu Dao, muốn đòi lại công bằng cho Thiên Nữ Diên à?” Linh Diên hỏi.

“Trấn áp ngươi là có thể đổi lại sự tự do cho nàng ấy.” Quân Tiêu Dao đáp.

“Ồ, xem ra thần tử Quân gia ‘vượt qua vạn bụi hoa cũng không vướng một chiếc lá’ trong truyền thuyết cũng có ngày động lòng rồi.” Linh Diên chớp mắt.

Nếu Quân Tiêu Dao động lòng với Thiên Nữ Diên, vậy cũng xem như là động lòng với nàng đúng không?

“Nếu như ta nói ta chỉ đơn thuần thiện lương, giúp người làm niềm vui thì sao?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt đáp.

Linh Diên này đang thăm dò hắn, nhưng hắn sẽ không đời nào để Linh Diên biết được đáp án.

“Ngươi có biết là bản cung có thể tùy ý khống chế chuyện sống chết của Thiên Nữ Diên hay không?” Linh Diên chậm rãi nâng bàn tay trắng nõn thon thả như búp hành lên.

“À thế à, nhưng bây giờ vẫn nên chú ý chuyện đáng chú ý hơn.” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện vẻ khác lạ, nhanh chóng đổi chủ đề.

Thiên Nữ Diên không nói cho hắn biết chuyện Linh Diên có thể khống chế sinh tử của nàng, là vì sợ hắn lo lắng ư?

Linh Diên cũng dời tầm mắt về phía cánh cửa đá.

Nàng cũng không muốn đấu một trận sống mái với Quân Tiêu Dao vào lúc này, bởi làm thế là không có ý nghĩa.

Ngay khi hai người đang tạm thời yên lặng, cẩn thận dò xét cánh cửa đá này thì một giọng nói khàn khàn mang vẻ muốn báo thù bỗng nhiên vang lên.

“Không ngờ ngoài Linh Diên ra thì còn có Quân Tiêu Dao nhà ngươi theo tới nữa. Đúng lúc lắm, để cho đôi cẩu nam nữ các người cùng nhau xuống địa ngục.”

Chương 945 - Rơi vào Luân Hồi Nhãn

Chương 945: Rơi vào Luân Hồi Nhãn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao và Linh Diên đồng thời đưa mắt nhìn sang, người phát ra tiếng chính là Thiên Minh Tử đã chết kia.

“Nghịch Tử Chuyển Sinh Thuật của dòng dõi Minh Vương?” Linh Diên phản ứng lại ngay lập tức.

“Chết đi!”

Thiên Minh Tử lấy một thứ hình chìa khóa ra rồi rót pháp lực vào trong đó. Cửa đá bắt đầu rung lên ầm ầm, sau đó đột ngột mở ra.

Sức mạnh luân hồi nồng đậm đang tràn ngập, lực hấp dẫn kinh khủng bùng nổ, quấn chặt Linh Diên và Quân Tiêu Dao ngay lập tức.

Phía sau cánh cửa đá là một ảo cảnh hư vô bảy màu lộng lẫy, giống như có vô số thế giới chìm nổi trong đó.

“Đây là Luân Hồi Nhãn bên trong Địa Phủ, là thứ mà Địa Phủ cổ đại dùng để thử thách yêu nghiệt Minh Vương có tư chất nghịch thiên, không biết các ngươi có năng lực đó hay không?” Thiên Minh Tử nhếch môi cười lạnh.

Linh Diên hại hắn ta chết đi một lần, mất đi cơ hội sử dụng Nghịch Tử Chuyển Sinh Thuật duy nhất. Còn Quân gia cũng có xung đột khúc mắc với dòng dõi Minh Vương, tương lai chắc chắn sẽ đối đầu với nhau. Bây giờ có thể xử được cả hai đối thủ mạnh mẽ chỉ trong một lần duy nhất, Thiên Minh Tử vô cùng vui vẻ.

Đế Nữ Tiên Đình và thần tử Quân gia đều chết trong tay hắn ta, tác phẩm này không ai làm ra được.

Địa Phủ Luân Hồi Nhãn phía sau cánh cửa đá tỏa ra lực hút kinh khủng, từng luồng sức mạnh luân hồi như biến thành những cái

xúc tu, quấn chặt lấy Quân Tiêu Dao và Linh Diên.

“Thiên Minh Tử, ngươi muốn chết à!”

Đôi mắt phượng của Linh Diên lóe ánh sáng sắc lạnh, cơ thể chấn động, bộc phát pháp lực muốn giết chết Thiên Minh Tử. Thế nhưng Địa Phủ Luân Hồi Nhãn quá kinh khủng, một khi bị nó quấn lấy thì khó mà thoát được, chỉ có thể bị cuốn vào trong rồi trải qua tầng tầng thử thách luân hồi. Đây chính là thử thách của Địa Phủ, ngay cả người mạnh như Linh Diên cũng không thể trốn thoát được.

“Linh Diên, Quân Tiêu Dao, các ngươi an tâm chết trong đó đi.”

Nhìn thấy Linh Diên và Quân Tiêu Dao bị kéo vào trong Luân Hồi Nhãn, Thiên Minh Tử lộ vẻ đắc ý. Hắn ta đã dùng hai người họ làm đá dò đường dò xét bên trong, sau đó mới đi vào bằng những phương pháp khác an toàn hơn.

Cơ thể của Quân Tiêu Dao cũng bị sức mạnh luân hồi quấn chặt. Hắn nhìn về phía Thiên Minh Tử, trong mắt lộ vẻ lạnh lùng. Thường thì những người dám tính kế hắn đều không có kết quả tốt.

Ngay khi Quân Tiêu Dao và Linh Diên bị kéo vào trong Luân Hồi Nhãn, Quân Tiêu Dao bèn dùng ngón tay làm kiếm. Phía sau lưng hắn, một ảo ảnh Cửu Diệp Kiếm Thảo xuất hiện.

Thảo Tự Kiếm Quyết!

Vèo!

Một ánh kiếm chém rách không trung với tốc độ không gì sánh kịp.

Chỉ trong một phần vạn giây, nụ cười đắc ý trên mặt Thiên Minh Tử bỗng cứng đờ, trên đầu xuất hiện một tia máu nhỏ. Cộc một tiếng, đầu lâu của hắn ta rơi xuống đất, đồng thời nguyên thần cũng bị kiếm khí xoắn nát ngay lập tức.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, trong mắt Linh Diên hiện ra vẻ kinh ngạc. Ngay cả bản thân nàng cũng khó thi triển bất cứ thủ đoạn nào, nhưng không ngờ Quân Tiêu Dao lại có thể ra tay, hơn nữa

còn giết chết Thiên Minh Tử chỉ trong chớp mắt.

Linh Diên không hề biết Quân Tiêu Dao thừa sức giết chết Thiên Minh Tử, thậm chí là hắn còn có thể rời khỏi Luân Hồi Nhãn này. Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì hắn không chỉ tu luyện được Luân Hồi Tiên Khí mà bên trong Chí Tôn Cổ cũng có thần thông Luân Hồi, thế nên Luân Hồi Nhãn muốn trói buộc hắn là chuyện không thể nào.

Nhưng Quân Tiêu Dao không chọn cách rời đi.

Hệ thống vẫn chưa đánh dấu nhắc nhở, hắn đến Hắc Uyên là để điều tra rõ ràng chân tướng, nên không thể bỏ đi như thế được. Cho dù không có Thiên Minh Tử, hắn cũng sẽ nghĩ cách tiến vào trong Luân Hồi Nhãn.

Thế nhưng Linh Diên lại hiểu lầm, cho rằng Quân Tiêu Dao cũng không thể thoát khỏi Luân Hồi Nhãn giống mình.

Lúc này, Linh Diên và Quân Tiêu Dao đều bị kéo vào bên trong Luân Hồi Nhãn, còn cánh cửa đá kia thì khép lại một lần nữa.

Ngay khi Quân Tiêu Dao và Linh Diên biến mất bên trong Luân Hồi Nhãn, trong một kiến trúc cổ tràn ngập tiên quang giống như Thiên Cung bỗng có tiếng nói loáng thoáng vang lên.

“Khí tức của Linh Diên biến mất trên chung cực cổ lộ, xem ra nàng đã biết được một ít manh mối của Địa Phủ.”

“Chúng ta không cần sốt ruột, con bé Linh Diên này tự có ý kiến riêng của bản thân, Oa Hoàng Tiên Thống chúng ta được như thế này là nhờ có nàng.”

“Nhưng điều đáng tiếc duy nhất chính là nàng hoàn toàn không biết điều chút nào, khiến cuộc hợp tác giữa chúng ta với Phục Hy Tiên Thống tạm thời chưa thực hiện được.”

“Không sao, chuyện này không cần vội. Loạn thế xuất anh hùng, chờ tranh chấp dị vực nổi lên, tất nhiên Tiên Vực sẽ cần một anh hùng.”

“Mà Tiên Đình chúng ta chính là anh hùng…”

Ở bên phía Quân gia, nhóm Thập Bát Tổ cũng nhận ra khí tức của Quân Tiêu Dao biến mất, giống như đã đi vào nơi nào không ai biết.

“Chúng ta không cần phải lo lắng gì cả, thằng nhóc Tiêu Dao này còn ưu tú hơn cả phụ thân của hắn. Tin tức của hắn trên cổ lộ truyền đến còn khiến mấy lão già chúng ta chết lặng cơ mà.” Thập Lục Tổ cười ha hả.

Toàn bộ Quân gia đều biết vô số sự tích huy hoàng mà Quân Tiêu Dao tạo ra trên đế lộ và chung cực cổ lộ. Có thể nói là bọn họ hoàn toàn không tìm ra điểm bất ổn nào. Biểu hiện ưu tú của Quân Tiêu Dao khiến bọn họ chẳng lo lắng là mấy.

“Đúng vậy, nhưng điều quan trọng nhất chính là tính cách của Tiêu Dao không chí công vô tư giống phụ thân hắn. Đây là chuyện tốt, có đôi khi làm anh hùng cũng phải trả một cái giá thật lớn.” Thập Bát Tổ thở dài.

“Nghe nói hành động bên phía dị vực càng lúc càng lớn.” Giọng của Thập Lục Tổ hơi trầm xuống.

“Không sai, cho nên thử thách cuối cùng của chung cực cổ lộ có lẽ còn gian nan hơn trước kia nhiều. Nhưng tất nhiên với thực lực của Tiêu Dao thì chẳng có vấn đề gì lớn.”

“Ha ha, đây không phải là một cơ hội lớn cho Quân gia chúng ta à, loạn thế xuất anh hùng mà.” Thập Lục Tổ cười cười.

Dễ dàng nhận ra từ Vô Thượng Tiên Đình đến Quân gia, thậm chí là các thế lực cổ xưa ở các nơi đều có ý định muốn làm anh hùng. “Anh hùng” này không phải là loại anh hùng không sợ hy sinh kia, mà là anh hùng chúa tể Tiên Vực!

Trong Luân Hồi Nhãn tại Hắc Uyên, cả Quân Tiêu Dao và Linh Diên đều lún sâu trong đó. Xung quanh bọn họ có vô số cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện, giống như có vô số thế giới dây dưa, trùng điệp, dung hợp xung quanh hai người.

Chương 946 - Phản ứng của thế lực đứng sau

Chương 946: Phản ứng của thế lực đứng sau

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một luồng sức mạnh kinh khủng vô biên như muốn xé rách linh hồn của cả hai, ngay cả người mạnh như Linh Diên cũng cảm thấy nguyên thần của bản thân chấn động dữ dội, đau đớn giống như bị chia cắt.

“Quân Tiêu Dao, bản cung cảm thấy bây giờ chúng ta nên tạm thời hợp tác.” Linh Diên giữ chặt tinh thần, nói.

“Hợp tác? Không ngờ Đế Nữ đại nhân cao cao tại thượng cũng muốn hợp tác với người khác.” Quân Tiêu Dao ngoài cười nhưng trong không cười.

Đồ gian xảo.

Vẻ mặt Linh Diên cũng hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn nói rất nghiêm túc: “Thiên Minh Tử đó đương nhiên là không có tư cách, nhưng bản cung không thể không thừa nhận ngươi có tư cách đó.”

“Thừa nhận? Bản thần tử cần ngươi thừa nhận à? Ngươi có tin là một mình bản thần tử không cần ngươi cũng có thể rời đi bình yên hay không?” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

Từ khi sinh ra đến giờ, chưa từng có ai dám cậy vào thân phận để lên mặt với hắn, ngay cả Linh Diên cũng không được.

Linh Diên cảm nhận được sự đau đớn như bị xé rách đến từ nguyên thần của mình, bèn cắn răng nói: “Nếu như bản cung chết đi thì Thiên Nữ Diên cũng sẽ chết theo ngay, như vậy cũng được à?”

“Ngươi đang uy hiếp ta ư?” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao vẫn lạnh lùng như trước.

“Không phải uy hiếp mà là hợp tác, ít nhất cũng vượt qua khoảng thời gian này rồi nói tiếp.” Giọng điệu Linh Diên cũng chậm lại, nghe có vẻ yếu đi.

Hết cách rồi, địa thế còn mạnh hơn người. Luân Hồi Nhãn này có sức mạnh quá cường đại, một mình nàng khó mà chống chọi được.

“Nhớ kỹ, bớt giả vờ giả vịt trước mặt ta đi.” Quân Tiêu Dao nói bằng giọng lạnh nhạt.

Hắn vẫn đồng ý.

Linh Diên gật đầu, phóng thích Nguyên Thần Chi Lực của bản thân. Nguyên Thần Chi Lực của nàng tỏa ra ánh sáng vàng, giống như nữ thần nguyên linh.

“Xem ra nàng ta cũng có nguyên thần đặc biệt.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hắn cũng phóng Nguyên Thần Chi Lực của mình ra. Nguyên Thần Chi Lực của hắn nhiều đến mức khiến Linh Diên phải giật mình. Linh hồn lực cuồn cuộn này chẳng kém Chí Tôn bao nhiêu.

Nguyên Thần Chi Lực của hai người dung hợp với nhau, tạo thành vách ngăn ngăn cản lực xé của Luân Hồi Nhãn.

Quân Tiêu Dao chẳng có cảm giác gì, nhưng Linh Diên lại thấy rất mất tự nhiên. Mặc dù chỉ là nguyên thần dung hợp với nhau nhưng cũng khiến Linh Diên cảm thấy khó chịu, có cảm giác khác thường.

“Đây chỉ là tạm thời thôi Quân Tiêu Dao, chờ sau khi thoát khỏi Luân Hồi Nhãn, cuộc đấu giữa hai chúng ta mới chính thức bắt đầu.” Linh Diên giữ vững tâm thần, nói thầm trong bụng.

Phía trước bỗng có ánh sáng chói lòa xuất hiện, cuối cùng Quân Tiêu Dao và Linh Diên đã tới cuối Luân Hồi Nhãn.

Dưới ánh sáng chói lòa, bọn họ hoàn toàn mất đi ý thức, rơi vào một vùng đất không biết tên nào đó.

Tại rừng trúc trong núi, gió thổi lất phất, một thiếu niên tầm mười

lăm, mười sáu tuổi mở mắt ra, mơ màng dụi dụi mắt. Thiếu niên không tên không họ, không cha không mẹ, từ nhỏ đã được một thầy bói mù nuôi dưỡng.

Thầy bói mù nói hắn là thần minh đầu thai, tương lai nhất định sẽ trở thành một nhân vật lớn. Thiếu niên khịt mũi coi thường. Hắn không cho rằng thần minh lại bằng lòng đầu thai làm một đứa con hoang không ai muốn nhận.

Mặc dù thầy bói mù không cho thiếu niên sự giàu sang phú quý nhưng lại dạy hắn biết võ công, để hắn có thể dùng một quyền đập chết mãnh hổ khi chỉ mới mười mấy tuổi.

Sau này, thầy bói mù chết đi, thiếu niên cảm thấy mình sẽ không còn người thân nào cả.

Sau đó nữa, thiếu niên gặp được nàng, nhìn thấy vết máu trên người nàng, thấy mặt mũi nàng tràn đầy vết thương, và cả vẻ mặt tuyệt vọng của nàng. Phía sau là đám người truy sát nàng.

Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy thiếu nữ tràn đầy vết thương nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh như sao, thiếu niên đã vô thức ra tay.

Cuối cùng, thiếu niên ôm một thân đầy vết thương đi tới trước mặt thiếu nữ rồi vươn tay ra.

“Muội tên là gì?”

“Ta tên… Tiểu Chỉ Diên.” Thiếu nữ sợ hãi nói.

“Vậy muội đi theo ta đi.” Thiếu niên thản nhiên nắm lấy tay thiếu nữ.

Thiếu nữ nắm lại thật chặt, không buông tay ra.

Hai người đã ở bên nhau được ba năm. Trong ba năm đó, thiếu nữ bị ám sát vô số lần, thiếu niên cũng giúp nàng thoát được vô số lần. Thiếu niên càng ngày càng mạnh, nhưng vết thương trên người hắn cũng ngày một nhiều thêm.

Ba năm sau, một đám người tìm được thiếu nữ, muốn dẫn nàng rời đi. Thiếu niên chỉ im lặng quan sát, không nói tiếng nào.

Trước khi chia tay, thiếu nữ nhào vào lòng thiếu niên, hôn lên mặt hắn.

“Ta sẽ quay về tìm huynh, Tiểu Chỉ Diên sẽ trở nên mạnh hơn, rất mạnh, không để huynh phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa.” Thiếu nữ nói chắc như đinh đóng cột.

Nàng nhét một cái túi thơm vào trong ngực thiếu niên, ở ngay vị trí trái tim.

“Vĩnh viễn đừng quên ta.”

Nàng đi rồi.

Thiếu niên rất hận, thậm chí còn cảm thấy mình bị phản bội. Hắn muốn ném cái túi thơm đi, thế nhưng cuối cùng lại nhét vào trong ngực.

Sau đó, thiếu niên gặp được một vị công tử vào rừng đi săn nhưng lại sắp bị hổ trắng ăn mất. Hắn dùng một đấm đấm chết con hổ, đồng thời nhìn vị công tử kia với ánh mắt khinh bỉ.

“Vô dụng như thế thì đừng lên núi đi săn.”

“Xin chào, tại hạ là thập tam hoàng tử của Bắc Lương, đa tạ huynh đài cứu giúp.” Công tử mỉm cười.

Từ đây, Bắc Lương quốc xuất hiện truyền kỳ về một vị tướng quân không có tên nhưng lại làm cho bốn phương chấn động.

Mười năm sau, Tử Xuyên đế quốc công chiếm đế đô Bắc Lương quốc.

Một bóng người đeo mặt nạ lẳng lặng đứng trên tường thành đế đô, dẫn theo ba mươi nghìn tàn binh thề thủ biên giới.

Nữ Đế của Tử Xuyên đế quốc ngự giá thân chinh.

“Quốc chủ Bắc Lương quốc đã treo cổ tự sát, vì sao ngươi còn cố thủ?” Có người hô lớn.

Bóng người kia vẫn hờ hững không nói gì. Hắn chỉ biết vị công tử

suýt bị hổ trắng ăn mất kia giờ đã treo cổ tự vẫn, nhưng hắn vẫn muốn chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Nữ Đế Tử Xuyên quốc mang mạng che mặt. Nàng nhìn bóng người quật cường trước mắt, rồi lấy tay bắt vào trong không trung, một thanh kiếm đã xuất hiện trong tay nàng.

“Đợi khi công phá Bắc Lương quốc xong, thiên hạ này sẽ không còn ai có thể tổn thương chúng ta được nữa.” Nữ Đế nói thầm trong bụng.

Phập phập!

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Thanh kiếm trong tay Nữ Đế đâm xuyên trái tim của vị tướng quân kia.

Chương 947 - Chém chết trong ảo cảnh

Chương 947: Chém chết trong ảo cảnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Để trẫm xem xem nòng cốt cuối cùng của Bắc Lương quốc rốt cuộc là nhân vật thế nào?”

Nữ Đế Tử Xuyên tháo mặt nạ của tướng quân xuống, để lộ một gương mặt quen thuộc.

“Vì sao…”

“Tiểu Chỉ Diên, muội đã đến rồi, quả nhiên muội đã trở nên rất mạnh…” Bàn tay tướng quân run rẩy lấy một thứ ra.

Đó là một cái túi thơm đẫm máu.

Trong mười năm qua, nó luôn nằm ở vị trí trái tim.

Tướng quân nhắm nghiền hai mắt.

Tóc tai Nữ Đế rối tung, đau lòng muốn chết.

Nàng dùng một kiếm cắt đứt cổ mình. Thi thể của hai người tựa vào nhau, máu tươi tràn ra hòa vào với nhau.

Đời thứ nhất kết thúc.

…

Đèn hoa vừa được thắp lên, một tên sai vặt tuấn tú đang lén lút ngắm nhìn hoa khôi xinh đẹp trong phòng. Chắc hẳn nàng chính là cô gái đẹp nhất trong gánh hát này.

Nàng tên là Ly Diên, vừa đẹp người lại còn đẹp cả nết, chứ không giống những cô gái khác cứ cãi cọ với nhau cả ngày.

Một ngày nọ, tên sai vặt bất cẩn đụng đổ ly rượu của một vị khách, rồi bị vị khách đó đánh đấm túi bụi, suýt chút nữa là bị

đánh chết. Linh Diên bèn ra tay ôm lấy vị khách kia, dỗ gã vui để gã đừng so đo nữa.

Tên sai vặt cúi đầu cắn chặt răng.

Đêm khuya, không biết hắn lấy dũng khí từ đâu mà lại đi tới tìm Ly Diên, ôm nàng rồi bảo muốn dẫn nàng rời đi. Ly Diên cười bảo chờ huynh trở thành thiên hạ đệ nhất rồi dẫn ta đi.

Tên sai vặt rời đi. Hắn gặp được cao nhân, bái sư học nghệ. Ba năm trôi qua, hắn dùng một thanh kiếm làm bản thân nổi tiếng khắp thiên hạ.

Hắn quay về gánh hát năm xưa, nhưng hoa khôi đã không còn ở đó nữa. Nghe người ta nói một tháng trước nàng đã chết trong một nhà giàu có nào đó. Trước khi chết nàng còn lẩm bẩm bảo dẫn nàng rời đi.

Hắn cầm thanh kiếm tắm máu căn nhà kia, ba trăm mạng người không còn một ai sống sót.

Hắn ôm thân thể đã lạnh của hoa khôi, bước từng bước đi về hướng chiều tà.

Đời thứ hai kết thúc.

Còn có rất nhiều chuyện xưa. Có thư sinh vào kinh đi thi, nửa đêm gặp phải hồ ly tinh, người yêu khác biệt. Có đệ tử đạo tông cảm mến ma nữ ma tông, cuối cùng chết vì tình.

Trước khi chết, trong lòng những người này đều nảy sinh một nghi vấn.

Ta là ai?

Bọn họ không biết mình là ai, chỉ cảm thấy hình như mình đã quên đi thứ gì đó. Bọn họ chỉ nhớ hình như trong mơ mình đã gặp một bóng người áo trắng giá lâm trần thế.

Luân hồi từ đời này qua kiếp khác, dường như không có điểm cuối cùng.

Đời thứ năm…

Đời thứ bảy…

Đời thứ hai mươi…

Đời thứ bảy mươi hai…

Nghiệt duyên luân hồi qua chín mươi chín đời.

Đến đời thứ một trăm, hắn là trưởng công tử của thế gia trừ yêu đệ nhất thiên hạ, tướng mạo tuấn tú bất phàm, nhưng tính cách lại lạnh lùng khó gần, giống như không có tình cảm, lúc diệt trừ yêu quái thì tàn nhẫn vô cùng. Nhưng chỉ có một số ít người biết hắn không phải người, mà là đạo binh hình người được truyền từ thời thế gia trừ yêu đầu tiên.

Hắn cho rằng có lẽ cả đời này mình sẽ không có cảm giác yêu đương, mãi đến khi hắn gặp được một bụi hoa đào yêu.

“Ta tên là Đào Diên.”

Tiểu đào yêu mỉm cười xinh xắn động lòng người.

Hắn không biết vì sao mình lại không ra tay giết chết nàng, có lẽ là vì nụ cười kia quá xán lạn.

Đào Diên nói cho hắn biết thế giới bên ngoài rộng lớn vô ngần, muôn sông nghìn núi đi mãi không hết.

“Nếu huynh bằng lòng, ta có thể đi ngắm cùng huynh.” Đào Diên cười duyên dáng.

“Ta là trưởng công tử của thế gia trừ yêu đứng đầu.” Hắn nói.

“Ta không sợ, huynh là người tốt.” Đào Diên mỉm cười ngây thơ.

Vẻ mặt hắn vẫn bình thường, nhưng trong mi tâm của hắn lại có một cổ phù chậm rãi xuất hiện.

Sau này, chuyện của tiểu đào yêu bị lộ. Trong đại điện của thế gia trừ yêu hàng đầu, tất cả mọi người đều yêu cầu hắn tự tay giết

chết tiểu đào yêu này.

Tiểu đào yêu suy yếu bất lực, nàng ngã xuống đất với cơ thể chằng chịt vết thương, nhưng vẫn mỉm cười với hắn. Nụ cười ấy xán lạn như hoa đào, giống như lần đầu cả hai gặp mặt.

“Ta không sợ chết, chỉ sợ không thể cùng huynh đi ngắm nghìn núi muôn sông…” Gương mặt Đào Diên trắng bệch, mỉm cười yếu ớt.

Hắn giơ thanh kiếm trong tay lên, chần chừ không chắc chắn.

Chém, hay là không chém đây?

Tay hắn đang run rẩy.

Đúng lúc này, trong đầu hắn bỗng vang lên âm thanh máy móc.

“Tinh, chúc mừng ký chủ đã đi đến chỗ sâu nhất trong Hắc Uyên, có muốn đánh dấu hay không?”

Hắn trả lời theo bản năng.

“Tinh, chúc mừng ký chủ đánh dấu Tam Thế Tiên Kinh, Vị Lai Vô Sinh Kinh!”

Ầm!

Âm thanh máy móc vang lên, theo sau đó là ba đại kinh văn Quá Khứ Di Đà Kinh, Hiện Thế Như Lai Kinh, Vị Lai Vô Sinh Kinh dung hợp với nhau, trở thành Vô Thượng Tiên Kinh tu luyện nguyên thần – Tam Thế Tiên Kinh!

Vào lúc này, đầu óc hắn trở nên tỉnh táo, đồng thời cổ phù trong đầu tỏa ra ánh sáng vô tận. Đó là nửa miếng Loạn Cổ Đế Phù đang bảo vệ nguyên thần của hắn.

“Ha ha, thử thách luân hồi ngàn đời, không hổ là Địa Phủ.”

Ánh mắt của hắn rét lạnh. Hắn nhìn về phía Đào Diên điềm đạm đáng yêu đang yếu ớt nằm trên đất.

“Linh Diên, e rằng ngươi vẫn chưa thức tỉnh, xem ra vẫn là bản

thần tử đi trước một bước.”

Hắn vung một kiếm, chém chết tiểu đào yêu!

Không thể không nói thử thách của Địa Phủ Luân Hồi Nhãn quả thật rất kinh khủng. Luân hồi ngàn đời, xóa sạch hết tất cả ký ức, mỗi kiếp đều là một cuộc đời mới. Nếu như không thể thức tỉnh thì sẽ tiếp tục luân hồi mãi, đến khi nào nguyên thần khô cạn thì sẽ không thể nào tỉnh lại được nữa.

Đây là một sự thử thách to lớn đối với ý chí và đạo tâm. Thời gian luân hồi càng dài, khả năng thức tỉnh sẽ càng thấp.

Ở thời cổ đại, đây là thứ được dùng để thử thách yêu nghiệt nghịch thiên có tư chất Minh Vương. Ở Địa Phủ, Minh Vương có đẳng cấp gì? Ít nhất cũng là cấp Đại Đế. Thậm chí Độc Tí Minh Vương mà dòng tộc Minh Vương tôn sùng còn là một vị đế vương trong thần thoại. Quân Tiêu Dao có thể vượt qua Luân Hồi Nhãn có nghĩa rằng hắn có được Chứng Đế Chi Tư. Nhưng chuyện này cũng chẳng đáng nhắc tới, bởi vì tư chất của Quân Tiêu Dao đã chẳng cần phải chứng minh gì.

Chương 948 - Hạt giống Quá Khứ

Chương 948: Hạt giống Quá Khứ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thử thách của Luân Hồi Nhãn quả là bất phàm, nếu không phải mình trùng hợp đánh dấu Vị Lai Vô Sinh Kinh, gom đủ Tam Thế Tiên Kinh hoàn chỉnh nên Nguyên Thần Chi Lực tăng vọt lần nữa thì chỉ e phải tốn không ít thời gian mới có thể thoát khỏi vòng luân hồi này.” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Hắn có thể thức tỉnh nhanh như vậy một phần là nhờ Tam Thế Tiên Kinh hoàn chỉnh, cộng thêm nửa miếng Loạn Cổ Đế Phù bảo vệ nguyên thần của hắn. Dưới sự giúp sức của hai thứ đó, Quân Tiêu Dao mới có thể hồi phục lại nhanh như vậy. Nếu Quân Tiêu Dao không chém nhát kiếm đó, hắn sẽ lại phải tiếp tục một vòng luân hồi mới.

Sau khi khôi phục ý thức, Quân Tiêu Dao mới phát hiện lúc này mình đang đang đứng giữa biển mênh mông. Đây không phải biển bình thường, mà là biển Luân Hồi. Mỗi một gợn sóng nổi lên đều chiếu rọi một cảnh tượng luân hồi.

Quân Tiêu Dao không thể không nhớ tới Chúng Sinh Luân Hồi Trì trong Táng Giới của Vạn Cổ Táng Thổ. Nếu phóng đại nó lên hàng ngàn lần thì không phải chính là vùng biển này sao?

“Quả nhiên những tên trong Táng Giới cũng có liên quan đến Địa Phủ. Cái chết của sinh linh Táng Thổ chính là bắt đầu của sự sống, đây quả là thủ đoạn chỉ Địa Phủ mới có.” Quân Tiêu Dao suy tư rất nhiều.

Không thể không nói, bên trong Cửu Thiên Tiên Vực quả là có quá nhiều bí ẩn, càng biết nhiều thì lại càng nghi ngờ nhiều hơn.

Quân Tiêu Dao cúi đầu xuống, chợt nhìn thấy một bóng người xinh đẹp dập dờn trên sóng biển. Đó chính là Linh Diên!

Lúc này, Linh Diên đang khép chặt đôi mắt, thân thể thướt tha

chìm nổi theo từng cơn sóng. Mỗi một cơn sóng đập vào người nàng đều là một vòng luân hồi.

Quân Tiêu Dao chợt nhận ra chắc hẳn lúc trước hắn cũng chìm nổi trong biển Luân Hồi, đón nhận thử thách của thủy triều. Mỗi một đợt thủy triều đều là một vòng luân hồi.

Ở đợt thủy triều thứ một trăm, cũng là vòng luân hồi thứ một trăm, Quân Tiêu Dao đã tỉnh lại. Còn Linh Diên vẫn đang đón nhận một đợt thử thách luân hồi của thủy triều.

Nhìn thấy bóng người xinh đẹp dập dìu trên biển, trong mắt Quân Tiêu Dao lóe ánh sáng sắc lạnh.

Giết chết nàng?

Lúc này, làn váy dài trắng như tuyết của Linh Diên đã ướt sũng, dán chặt lên cơ thể mềm mại, phác họa ra đường cong quyến rũ của nàng. Đồi núi chập trùng, đất đai bằng phẳng, khe suối tĩnh lặng. Nàng nhắm chặt hai mắt, đôi lông mày lá liễu nhíu chặt, giống như đang trải qua một giấc mộng vô cùng đau thương. Vẻ mặt nàng không lạnh lùng nghiêm nghị như lúc bình thường, trái lại trông có vẻ lặng lẽ điềm đạm.

Có lẽ là vì Quân Tiêu Dao và Linh Diên cùng tiến vào Luân Hồi Nhãn nên bọn họ cũng đã cùng nhau trải qua nghiệt duyên ngàn đời. Từ Tiểu Chỉ Diên đến Ly Diên rồi Đào Diên, mỗi một kiếp nàng và Quân Tiêu Dao đều yêu nhau đến chết đi sống lại, khắc cốt ghi tâm nhưng lại không thể đến được với nhau.

Quân Tiêu Dao chẳng có cảm giác gì với những chuyện tình cảm này, vì đây chỉ là ảo cảnh nên hắn chẳng để trong lòng, không đau không ngứa.

Quân Tiêu Dao đi đến trước mặt Linh Diên rồi suy tư một lúc.

Hắn dùng ngón tay làm kiếm, tùy ý chỉ một cái làm kiếm khí dâng lên. Nhưng khi kiếm khí hướng về phía Linh Diên lại bị một gợn sóng ập tới chôn vùi.

“Không được à?”

Quân Tiêu Dao thầm nghĩ có lẽ là do biển Luân Hồi can thiệp, khiến những người khác không thể làm ảnh hưởng đến người đang trải qua thử thách.

“Thôi được rồi, nếu bây giờ giết chết nàng ta chẳng những sẽ khiến Thiên Nữ Diên chết theo mà còn dấy lên sự phẫn nộ của Oa Hoàng Tiên Thống. Mặc dù Quân gia ta không sợ nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc gây chiến.”

Quân Tiêu Dao tạm thời từ bỏ ý định giết chết Linh Diên. Suy cho cùng hắn có lòng tin có thể chèn ép Linh Diên bằng thực lực của bản thân, lúc nào xử lý cũng được cả.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Linh Diên trốn phía sau màn quá lâu, còn dám lấy Thiên Nữ Diên ra uy hiếp hắn.

Quân Tiêu Dao không thích bị người ta uy hiếp tính kế. Hắn ngẫm nghĩ rồi dừng ánh mắt lên đôi chân dài trắng muốt lộ ra bên ngoài làn váy xẻ tà của Linh Diên. Dường như hắn nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt bỗng sáng lên. Quân Tiêu Dao vung tay, vạch một vết ngang trên bắp đùi trắng như tuyết của Linh Diên.

“Mỗi khi đánh bại ngươi một lần, ta sẽ vạch một vạch lên đùi ngươi, để xem cuối cùng có viết được một chữ “Chính (*)” hay không.” Quân Tiêu Dao làm vẻ mặt trêu ngươi.

(*) Chữ Chính: 正.

Hắn tỉnh lại sớm hơn Linh Diên, vượt qua thử thách của Luân Hồi Nhãn, cũng xem như là đã đánh bại nàng một lần.

Cũng chỉ có người “xuyên không” như hắn mới có thể nghĩ đến cách trừng phạt là viết một chữ “chính” lên đùi Linh Diên.

Khó có thể tưởng tượng nổi một cô gái cao ngạo như Linh Diên nhìn thấy trên đùi mình bị Quân Tiêu Dao vạch một vạch sẽ có biểu cảm như thế nào. Chắc có lẽ biểu cảm của nàng sẽ rất đặc sắc.

Đúng lúc này, bên ngoài cơ thể của Quân Tiêu Dao chợt có ánh sáng chói lọi bao phủ. Trăm loại hào quang, tầng tầng lớp lớp, chính là trăm vòng luân hồi mà Quân Tiêu Dao đã trải qua. Cuối

cùng, ánh sáng của trăm vòng luân hồi này chồng chéo lên nhau, biến thành một hạt giống tràn ngập khí tức của quá khứ.

“Đây là…”

Quân Tiêu Dao vươn tay nắm lấy hạt giống kia. Hắn có thể cảm nhận được một phần thuộc về quá khứ trong Tam Thế Nguyên Thần của mình đang sinh ra gợn sóng.

“Chẳng lẽ đây chính là phần thưởng sau khi vượt qua thử thách của Luân Hồi Nhãn?” Quân Tiêu Dao suy đoán.

Có lẽ hạt giống này sẽ có tác dụng rất lớn trong việc đắp nặn Nguyên Thần Quá Khứ của hắn.

“Cứ gọi là hạt giống Quá Khứ đi.” Quân Tiêu Dao thầm thì.

Bên trong Tam Thế Nguyên Thần của hắn, Nguyên Thần Hiện Tại đã ngưng tụ thành hình từ lâu, đang ngồi xếp bằng chính giữ Đại Đạo Chi Hoa. Nguyên Thần Quá Khứ là một vùng sương mù lờ mờ, đã dần thành hình nhưng vẫn chưa ngưng tụ ra hình người. Còn Nguyên Thần Tương Lai thì vẫn chưa bắt đầu ngưng tụ.

Quân Tiêu Dao đã lấy được Tam Thế Tiên Kinh bản đầy đủ, thế nên việc luyện ra Tam Thế Nguyên Thần hoàn chỉnh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Chương 949 - Bí mật của Thánh Thể Trớ Chú

Chương 949: Bí mật của Thánh Thể Trớ Chú

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hạt giống Quá Khứ có thể giúp hắn tăng tốc độ ngưng tụ Nguyên Thần Quá Khứ lên rất nhiều. Chờ đến lúc Quân Tiêu Dao ngưng tụ được Tam Đại Nguyên Thần quá khứ, hiện tại và tương lai, nguyên thần của hắn sẽ có thể ẩn nấp ở quá khứ và xuất hiện trong tương lai, người bình thường muốn giết chết nguyên thần của hắn sẽ khó như lên trời. Trừ khi vượt qua dòng sông thời gian, từ quá khứ đến tương lai mới tiêu diệt được nguyên thần của hắn.

Quân Tiêu Dao bất ngờ phát hiện sức mạnh nguyền rủa trong vũ trụ bên trong hắn đã biến mất hoàn toàn. Điều này quả thật không thể ngờ tới.

Quân Tiêu Dao cảm thấy có lẽ là vì mình đã vượt qua thử thách của Luân Hồi Nhãn, mà Luân Hồi Nhãn lại là sản phẩm của Địa Phủ, cho nên sau khi vượt qua thử thách thì nguyền rủa cũng biến mất theo.

“Nhưng mình vẫn muốn biết bí mật thật sự của Thánh Thể Nguyền Rủa.”

Quân Tiêu Dao chắp tay, đi về phía cuối biển Luân Hồi.

Linh Diên vẫn đang phải trải qua thử thách của sóng biển luân hồi, chìm nổi trong ngàn đời yêu mà không có được.

“Đừng đi mà, Quân ca ca, đừng rời bỏ muội…”

Linh Diên khép chặt đôi mắt, lẩm bẩm trong giấc mộng luân hồi.

Quân Tiêu Dao đi tới cuối Luân Hồi chi Hải.

Một cánh cửa đá đứng sừng sững trên mặt biển, giống như đúc vs cánh cửa trước đó tiến vào.

Quân Tiêu Dao trực tiếp đẩy cửa ra rồi bước vào.

Trong khoảnh khắc đi ra khỏi cửa đá, Quân Tiêu Dao phát hiện trn mu bàn tay của mình hiện hóa ra một ấn ký màu đen huyền ảo.

“Là chứng minh thông qua khảo nghiệm của Mắt Luân Hồi sao?” Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm mà nói.

Hắn cũng không quá để ý.

Sau cánh cửa đá là một đại lục hắc ám tĩnh mịch, cũng không khác gì trước đó. Quân Tiêu Dao đặt chân ln nơi đó, đang dạo bước đi quanh.

Có lẽ là vì thông qua khảo nghiệm, Quân Tiêu Dao cũng không nhận thấy khí tức nguy hiểm nào cả.

Mà sau khi hắn bước vào sâu trong đó, hắn cũng dần thấy được một vài cung điện hoang vắng, còn có cả con sông dài màu máu và với xương trắng xếp thành núi lớn... Quả thật là cảnh tượng của hoàng tuyền địa ngục.

“Không hổ là địa phủ, thật sự như đang ở âm phủ.” Quân Tiêu Dao cười khẽ, cng không có chút sợ hãi nào.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến.

Đông! Đông! Đông!

Giống như tiếng trống nổi lên, làm chấn động cả mặt đất.

“Sao lại thế này, sao nơi đây lại có tiếng bước chân?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Hh đưa mắt nhìn lại.

Từng hàng quân đội đang tiến đến trn mặt đất tràn ngập sương mù ở âm phủ. Bọn họ mặc giáp y dày nặng trn người, tay cầm binh khí.

Nếu nhìn kỹ mặt bọn họ thì sẽ nhìn thấy gương mặt nào cng giống như cương thi, mất nước, khô nhăn, hốc mắt hăm sâu, làn da có

màu trắng xanh.

Cảnh tượng này cực kỳ quỷ dị, xem làm người ta lông tơ dựng ngược.

“Âm binh quá cảnh?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi loé lên.

Có lẽ là tiếng ns kinh ngạc của Quân Tiêu Dao đã lm kinh động những âm binh đó. Ánh mắt bọn chúng quay qua, vẻ mặt chết lặng, trong hốc mắt có cháy ln hai ngọn lửa ma trơi xnah lè, sát khí lạnh thấu xương đang đc phóng thích.

Bị hơn một ngàn âm binh như vậy nhìn chăm chú, đổi lại là ai cng cath hỏng mất.

Quân Tiêu Dao lại nhíu mày, hơi nâng tay lên, thầm thúc giục pháp lực.

Ánh mắt của những âm binh đó dừng lại trn bàn tay đang nâng lên trên tay của Quân Tiêu Dao, thấy được ấn ký màu đen kia.

Sau đó bọn chúng dời ánh mắt đi, sát khí tiêu tán, chúng tiếp tục tuần tra trên đại lục.

Thấy tình cảnh này, Quân Tiêu Dao cũng thả lỏng lại. Xem ra ấn ký màu đen đó cũng là một cách để chứng minh thân phận.

“Nghe đồn địa phủ có tám trăm vạn âm binh, trong thời kỳ cường thịnh, trăm vạn âm binh quá cảnh quả thực là địa phủ dạo bước trn nhân gian, có thể biến một mảnh tinh vực thành quỷ vực.” Quân Tiêu Dao âm thầm nỉ non.

Sau đó, hắn tiếp tục đi tới, lại gặp rất nhiều cảnh tượng khủng bố quỷ dị như thây sơn biển máu, bách quỷ dạ hành...

Cuối cùng, hắn đi tới một mảnh cung điện hắc ám rộng lớn, nhìn có vẻ rất cổ xưa, trải qua năm tháng tang thương.

“Có lẽ trong Hắc Uyên là một nơi khảo hạch của địa phủ, không có khả năng có truyền thừa trung tâm và chí bảo chân chính, nhưng ít ra có thể tra xét được một ít tin tức có liên quan đến Thánh Thể Trớ Chú.”

Quân Tiêu Dao suy tư, bắt đầu tìm kiếm trong mảnh cung điện hắc ám này. Trong đó có chỗ luyện đan, có nơi tu luyện, có mảnh đất chôn thi thể, có Chuyển Sinh Trì...

Quân Tiêu Dao cứ đi thẳng nhất mạch, cũng cướp đoạt rất nhiều tài nguyên. Cuối cùng, Quân Tiêu Dao đi tới một cung điện.

“Nơi này hẳn tương tự như Tàng Kinh Các.”

Quân Tiêu Dao bước vào trong đó, phát hiện bên trong cũng không có kệ sách gì, chỉ có một tấm bia đá đứng sừng sững trong đó, trên bia đá có khắc vô số chữ nhỏ như kiến, căn bản không thấy rõ lắm.

Quân Tiêu Dao tiến lên, hơi suy tư, sau đó rót sức mạnh nguyên thần vào trong đó.

Trong nháy mắt, cả khối bia đá bắt đầu thả ra quang hoa yếu ớt. Trong đầu Quân Tiêu Dao xuất hiện rất nhiều tư liệu, những văn tự chi chít giống như quang điểm hiện lên trước mắt.

Quân Tiêu Dao tìm tòi manh mối có liên quan đến Trớ Chú chi Huyết trong đó.

Sau đó hắn lại gặp phải một ít phong tỏa. Nói cách khác, cần quyền hạn nhất định mới có thể tìm đọc.

Trên mu bàn tay của Quân Tiêu Dao, ấn ký huyền ảo màu đen kia lại hiện lên. Tấm bia đá lập tức cho Quân Tiêu Dao quyền hạn tìm đọc.

“Đây là...” Quân Tiêu Dao nhìn qua, đôi mày chậm rãi nhăn lại.

Bởi vì hắn đã tìm được điểm mấu chốt trong đó.

Là Sinh Mệnh Cấm Khu!

Trong tư liệu tìm đọc, Quân Tiêu Dao phát hiện cái gọi là nguyền rủa không phải đơn thuần là do nhất mạch địa phủ chế tạo.

Thật ra lúc ban đầu là có nhân vật thần bí tiến đến địa phủ, yêu cầu liên thủ với địa phủ nguyền rủa Thánh Thể.

Nhân vật thần bí kia đến từ Sinh Mệnh Cấm Khu.

Mà trong địa phủ cũng có nhất mạch Nguyên Quỷ và nhất mạch Nguyên Ma cần vạn linh chân huyết để tiến hành thực nghiệm nào đó. Thánh huyết là mấu chốt trong đó, cũng là thứ mà bọn họ nghiên cứu nhiều nhất.

Chương 950 - Linh Diên thức tỉnh

Chương 950: Linh Diên thức tỉnh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Trường Sinh Đảo...”

Quân Tiêu Dao tìm thấy tin tức mấu chốt trong đó.

Là Sinh Mệnh Cấm Khu, Trường Sinh Đảo.

“Dù thế nào, Thánh Thể Trớ Chú cũng có liên quan đến Sinh Mệnh Cấm Khu.” Trong mắt Quân Tiêu Dao có tia sắc lạnh chớp động.

Tuy rằng trước mắt nội vũ trụ của hắn đã giải trừ nguyền rủa. Nhưng ai biết về sau thứ quỷ dị này còn trở về hay không?

Hơn nữa mặc dù bản thân Quân Tiêu Dao có thể chống đỡ. Nhưng những Thánh Thể khác các kỷ nguyên say này thì sao, chẳng lẽ phải vĩnh viễn gặp loại nguyền rủa này?

“Nếu đã biết manh mối, vậy dễ làm rồi, nếu ngày sau có cơ hội thì ta sẽ đến Sinh Mệnh Cấm Khu một chuyến.”

Quân Tiêu Dao hạ quyết tâm, ngày sau hắn muốn hoàn toàn giải quyết Thánh Thể Trớ Chú. Còn nhất mạch Nguyên Ma và Nguyên Quỷ, hắn cũng sẽ thanh toán món nợ này.

Nếu để người ta ngoài biết được suy nghĩ của Quân Tiêu Dao thì tuyệt đối sẽ vô cùng chấn động.

Địa phủ quỷ dị thì không nói. Sinh Mệnh Cấm Khu chính là nơi cấm kỵ từ cổ chí kim luôn khiến người ta nghe nhắc tới thôi đã biến sắc.

Mỗi một Sinh Mệnh Cấm Khu đều vô cùng cổ xưa, tràn ngập thần bí và khủng bố, chí tôn bình thường cũng không dám đặt chân nửa bước.

Trong đó có các loại hung hiểm, cũng có bảo tàng kinh người, còn

có lời đồn nói trong đó có tồn tại cấm kỵ hôn mê từ thuở xa xưa.

Có thể nói, cho dù là thế lực bất hủ cũng không dám tùy tiện xâm chiếm Sinh Mệnh Cấm Khu, sẽ gặp phải hậu quả xấu xưa nay chưa từng có.

Nhưng đối với Quân Tiêu Dao thì chuyện này cũng không phải cái gì quá ghê gớm. Chuyện mà hắn đã hạ quyết tâm thì nhất định sẽ đi làm.

Dù là trấn Vạn Cổ Táng Thổ, bình Sinh Mệnh Cấm Khu, đạp dị vực, đăng giới hải… hắn nhất định sẽ lần lượt thực hiện những hành động vĩ đại đó.

Quân Tiêu Dao lại tìm tòi một phen, hắn không tìm được càng nhiều tin tức trên tấm bia đá kia, cũng không biết được rốt cục nhân vật thần bí liên hệ với địa phủ kia là người phương nào.

Dù sao nơi đây chỉ là một khảo nghiệm của địa phủ mà thôi, không có khả năng có càng nhiều tư liệu chi tiết.

Quân Tiêu Dao rời khỏi cung điện, sau khi tìm tòi một phen, hắn không phát hiện thứ gì khác nữa.

Quân Tiêu Dao tìm được một Truyền Tống Trận phủ đầy bụi trong đó. Trong phút chốc, hắn bị truyền tống ra bên ngoài cửa ải thứ chính mươi của cổ lộ, trên một sao trời cổ xưa.

“Thu hoạch lần này cũng không kém.” Quân Tiêu Dao nói.

Tu luyện ra ba mươi sáu thế giới Tu Di, ngưng luyện ra luồng tiên khí nguyên từ thứ mười hai. Còn có được Qúa Khứ chi Chủng, đánh dấu Tam Thế Tiên Kinh hoàn chỉnh, đồng thời bước đầu hiểu biết về Thánh Thể Trớ Chú.

Xem như công đức viên mãn.

“Bước tiếp theo là bế quan luyện hóa Qúa Khứ chi Chủng, ngưng luyện Qúa Khứ Nguyên Thần, sau đó đi đến cuối cổ lộ.” Quân Tiêu Dao khoanh tay nhìn ra xa.

Từ đế lộ đến cổ lộ chung cực, hiện tại hắn đã cách đích đến không

xa.

Quân Tiêu Dao cũng có thể mơ hồ đoán trước được, càng về sau thì tranh đấu sẽ càng kịch liệt. Cho nên hắn cần điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất, dùng hết khả năng tăng cường mọi phương diện.

Hắn đi tìm một nơi yên tĩnh, chuẩn bị bế quan.

Cùng lúc đó, Linh Diên chìm nổi trong trong biển luân hồi, lông mi thật dài run lên nhè nhẹ, chậm rãi mở bừng đôi mắt...

Linh Diên chỉ cảm thấy mình đã mơ một giấc mộng rất dài rất dài, trong mộng có đủ loại hình ảnh, đủ loại ngược luyến.

Mỗi một nữ tử bị tình yêu dày vò đều như nàng, lại không giống như nàng.

“Cũng may có Nữ Oa Đạo Thạch, nếu không bổn cung muốn thức tỉnh cũng hao phí không ít thời gian.”

Linh Diên đứng dậy từ hải triều, dáng người cao gầy thon dài như một cây hoa tiên tuyệt thế.

Ở giữa mày của nàng mơ hồ có một viên thần thạch ngũ sắc nở rộ quang huy bất hủ. Đây là một trong những át chủ bài của Linh Diên.

“Nam tử trong trí nhớ kia, là hắn...”

Hồi tưởng lại nam tử quấn quýt si mê với nàng ta trong nghiệt duyên muôn đời, Linh Diên nhăn mày liễu lại, có chút không khoẻ.

Tuy rằng chỉ là ảo cảnh của luân hồi mắt, nhưng rất rõ ràng, nam tử kia chính là Quân Tiêu Dao.

Linh Diên cũng không ngốc, nàng biết hắn là bọn họ cùng rơi vào luân hồi mắt nên mới cùng trải qua muôn đời nghiệt duyên.

Trải qua tình duyên muôn đời với kẻ địch số mệnh mình nhận định, không thể không nói là có chút xấu hổ.

Nhưng đạo tâm của Linh Diên cũng không lay động.

Nàng muốn chém đi đoạn ký ức nghiệt duyên này, nhưng lại phát hiện căn bản trảm không đứt.

“Thôi, chỉ là một ảo cảnh mà thôi, bổn cung không để bụng, đúng rồi, hắn Quân Tiêu Dao kia còn chưa thức tỉnh...”

Linh Diên nhìn quanh bốn phía, phát hiện chung quanh là một mảnh Luân Hồi chi Hải, nhưng trong đó cũng không có bóng dáng của Quân Tiêu Dao.

Trong lúc Linh Diên nghi hoặc đến cực điểm, nàng bỗng nhận thấy thân thể có chỗ nào đó khác thường. Hơi rũ đôi mắt xuống, Linh Diên thấy được nơi phát ra khác thường, nó đến từ phần trong chiếc đùi tuyết trắng của mình, nơi đó có một dấu vết rất rõ ràng.

“Này...”

Trong đầu Linh Diên lập tức trống rỗng, cứ như bị quét sạch tất cả.

Nàng có thể xác định, dấu vết này tuyệt đối không phải hình thành tất nhiên, cũng không phải luân hồi mắt, mà là do người ta để lại.

“Là hắn!”

Linh Diên lập tức nghĩ tới Quân Tiêu Dao. Nàng không tra xét ra khí tức của Quân Tiêu Dao, còn có một khả năng khác, chính là Quân Tiêu Dao thức tỉnh đã trước nàng một bước.

Không chỉ như thế, còn sỉ nhục nàng.

Linh Diên muốn quên đi dấu vết kia, nhưng lại phát hiện, đó là dấu vết dùng đạo tắc lưu lại. Nói cách khác, trừ phi lý giải của Linh Diên đối với Đạo sâu hơn Quân Tiêu Dao, nếu không nàng ta không thể hủy diệt được.

Rất hiển nhiên, trong thế hệ trẻ tuổi hiện tại, Quân Tiêu Dao nói mình đứng thứ hai ở lĩnh vực ngộ đạo thì không ai dám nói thứ nhất.

Hắn đã sáng tạo ra cả nội vũ trụ, tất nhiên lý giải Đạo còn sâu sắc hơn Linh Diên nhiều.

“Quân... Tiêu... Dao!” Linh Diên tức giận đến thân thể run rẩy, môi đỏ trở nên trắng bệch.

Nàng là Tiên Đình Đế Nữ huyết mạch cao quý, cả Cổ Đế Tử cũng chỉ có thể đau khổ theo đuổi nàng, mà không dám có chút đi quá giới hạn nào.

Nhưng Quân Tiêu Dao thì sao?

Chẳng những để lại dấu vết trên người nàng, hơn nữa còn ở phần trong đùi!

Chương 951 - Quân Tiêu Dao lại bế quan

Chương 951: Quân Tiêu Dao lại bế quan

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đổi lại là nữ tử khác, nếu bị Quân Tiêu Dao đối đãi như vậy, nói không chừng còn rất vui lòng, rất hưng phấn. Nhưng với Linh Diên thì đây tuyệt đối là nhục nhã.

Linh Diên hoàn toàn không thể duy trì bình tĩnh, nhịn không được mà mất kiểm soát, muốn thét chói tai.

Nàng khó có thể tưởng tượng nếu Quân Tiêu Dao cầm thú thêm một chút thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Luân Hồi chi Hải nhấc lên gợn sóng ngập trời, Linh Diên giống như nữ tiên vương tức giận, đang tùy ý phát tiết.

Thật lâu sau nàng mới bình tĩnh lại, cũng may nơi đây không có người khác, nàng mất kiểm soát đến mấy cũng không bị ai phát hiện.

“Khen thưởng đâu?” Linh Diên nhíu mày.

Theo lý thuyết, nếu có thể thông qua khảo nghiệm này thì phải có khen thưởng mới đúng.

Ngọc dung tinh xảo của Linh Diên xanh mét, nàng biết có lẽ khen thưởng đã bị Quân Tiêu Dao lấy được.

Tiếp theo, nàng rời khỏi Luân Hồi chi Hải, đi sâu vào trong đó.

Tất cả tài nguyên trên đường, cái gì có thể thu thì Quân Tiêu Dao đã sớm lấy đi, không để lại chút gì nữa.

Cuối cùng Linh Diên cũng thông qua Truyền Tống Trận, rời khỏi Hắc Uyên.

Trong vũ trụ, bóng dáng cao gầy xinh đẹp của Linh Diên hiện ra. Mái tóc đen của nàng ta không gió đã tự động bay, trong lòng hơi

phát điên.

Hành trình đi đến Hắc Uyên lần này rõ ràng là cơ duyên để nàng tới thăm dò địa phủ. Kết quả, thăm dò chả được cái cốc gì, cuối cùng không có được cái gì cả.

Ngược lại trên đùi còn bị Quân Tiêu Dao vẽ một dấu vệt. Nàng không rõ dấu vết này là có ý gì, nhưng hiển nhiên không phải chuyện tốt.

“Quân Tiêu Dao, tên hỗn đản ngươi, bổn cung nhất định sẽ rửa sạch sỉ nhục này!”

Linh Diên nâng tay ngọc lên, Chứng Đạo Đế Ấn lơ lửng trong đó.

Nàng chỉ cần dung hợp với nó thì thực lực sẽ tăng vọt thêm. Trong lòng Linh Diên nóng lên, thiếu chút nữa nhịn không được mà dung hợp, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh lại.

“Không vội, về sau có rất nhiều cơ hội, không cần vội vã trở thành quân cờ trong tay Thiên Đạo.” Cuối cùng Linh Diên vẫn ức chế xúc động dung hợp Chứng Đạo Đế Ấn.

“Đi tìm Thiên Nữ Diên trước, chỉ cần nàng còn ở đây thì bổn cung sẽ có một át chủ bài để phản chế.” Linh Diên thầm nghĩ.

Trước nay nàng ta chưa bao giờ xem thường Quân Tiêu Dao, nhưng sau khi thật sự giao thủ với hắn, nàng mới hiểu được, đối thủ này cường đại khủng bố, sâu không lường có được mức nào.

Ngay cả Linh Diên siêu nhiên trên cao thì khi đối mặt với Quân Tiêu Dao cũng có cảm giác áp bách như nhìn lên núi cao.

Linh Diên vung tay ngọc lên, xé rách hư không, rời khỏi nơi đây.

Trong hành trình Hắc Uyên lần này, ba thiên kiêu đỉnh cấp ngã xuống, Linh Diên không thu hoạch được gì, chỉ có Quân Tiêu Dao là người thắng cuối cùng.

Giờ phút này, hắn đang chuẩn bị bế quan trong trung tâm của một sao trời cổ xưa.

A pi!

Quân Tiêu Dao sờ sờ cái mũi.

“Là Linh Diên kia đang mắng ta sao?” Vẻ mặt Quân Tiêu Dao rất dửng dưng.

Nhưng nếu đổi vị trí mà suy nghĩ, nếu hắn là Linh Diên thì nhất định cũng sẽ tức giận đến dậm chân chửi má nó.

“Loại nữ nhân này luôn tự cảm thấy mình quá tốt đẹp, thiếu dạy dỗ, nên để nàng ta nhận rõ hiện thực lạnh lẽo đó.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm nói.

Hắn cảm thấy rất có thể mình sẽ có cơ hội viết một chữ “Chính” hoàn chỉnh trên Linh Diên đùi.

Sau đó, Quân Tiêu Dao lấy ra Qúa Khứ chi Chủng. Đây là mấu chốt để hắn ngưng tụ Qúa Khứ Nguyên Thần.

“Dựa vào Qúa Khứ chi Chủng này, chẳng những ta có thể hoàn toàn ngưng tụ Qúa Khứ Nguyên Thần, thậm chí còn có khả năng lĩnh ngộ ra thêm một pháp môn công kích nguyên thần cường đại.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Hiện giờ pháp môn công kích nguyên thần của hắn có chút đơn điệu, trừ Hỗn Độn Thần Ma ra thì chính là Đại Nhật Như Lai.

Nhưng Quân Tiêu Dao có dự cảm, sau khi hắn trải qua trăm kiếp luân hồi, trong lòng đã có cảm ngộ. Nếu có thể ngưng tụ Qúa Khứ Nguyên Thần, nói không chừng hắn có thể mượn cảm ngộ của trăm kiếp luân hồi để lĩnh ngộ ra một pháp môn công kích nguyên thần mới.

“Ngưng tụ Hiện Tại Nguyên Thần giúp ta có được Đại Nhật Như Lai, trấn áp hiện thế, không biết Qúa Khứ Nguyên Thần, có thể làm ta lĩnh ngộ ra loại pháp môn nào?”

Quân Tiêu Dao rất chờ mong.

Hắn chìm vào tu luyện, bắt đầu luyện hóa Qúa Khứ chi Chủng, chuyện này cũng cần thời gian.

Qua chừng nửa tháng, ở một mảnh trời sao sáng lạn, Thiên Nữ Diên đứng một mình ở đó, cô độc mà nhìn phương xa.

Ánh sao phản chiếu lên gương mặt đẹp như tinh linh của nàng, trong mắt mang theo chút lưu luyến không thể xoá nhoà.

Pháp thân của Quân Tiêu Dao đã tiêu tán trong khoảng thời gian trước, nhưng Thiên Nữ Diên đã cảm thấy thực thỏa mãn.

Thậm chí cảm thấy cho dù lúc này có chết cũng không có quá nhiều tiếc nuối.

Đáng tiếc duy nhất chính là không thể gặp lại Quân Tiêu Dao.

Không biết khi nào, trong hư không có gió thổi phất qua.

Một đạo cao gầy bóng hình xinh đẹp, đã là đứng ở nàng phía sau.

Thiên Nữ Diên không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Rốt cuộc ngươi cũng tới, trễ hơn ta tưởng tượng một chút.”

“Cho nên, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để chết rồi sao, Diên...”

Thiên Nữ Diên chậm rãi xoay người, nhìn ngọc dung tuyệt đẹp tương tự mình bảy tám phần kia.

“Đúng vậy, ngươi muốn dùng ta để uy hiếp Quân công tử là không có khả năng.” Thiên Nữ Diên thản nhiên mỉm cười.

Linh Diên đứng trước người Thiên Nữ Diên, vẻ mặt vô hỉ vô bi.

Thiên Nữ Diên thật sự chỉ là công cụ của nàng ta mà thôi, dù Thiên Nữ Diên chạy trốn tới nơi nào thì Linh Diên cũng có thể tìm được, muốn giết nàng cũng chỉ cần dùng một suy nghĩ mà thôi.

Nhưng hiện tại, bởi vì Quân Tiêu Dao, nàng ta lại càng không thể giết Thiên Nữ Diên.

“Hả? Cảm xúc của ngươi không đúng, hay là, ngươi đã gặp được bản tôn của Quân công tử?” Đôi mắt Thiên Nữ Diên thật thâm thúy.

Không thể không nói, nàng thân là nhất thể song hồn, thật sự có thể đoán được rất nhiều chuyện.

Sắc mặt Linh Diên khẽ thay đổi, nhưng rất khó phát hiện. Dấu vết kia vẫn nằm trên phần đùi trong của nàng, nhưng cũng may có làn váy che lấp, không ai có thể nhìn thấy.

“Để ta đoán xem, ngươi đã thua thiệt trong tay Quân công tử?” Khóe môi Thiên Nữ Diên nhếch lên một ý cười ranh mãnh.

Chương 952 - Ải thứ một trăm của cổ lộ

Chương 952: Ải thứ một trăm của cổ lộ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Sắc mặt Linh Diên lạnh hơn, nàng ta chậm rãi nâng tay lên, sau đó nắm chặt lại, một trái tim hư ảo hiện lên trong tay nàng ta.

“Khụ...”

Dung nhan của Thiên Nữ Diên lập tức tái nhợt, thân thể ngã bệt xuống, cong người lại như con tôm, trái tim đau nhức khó nhịn.

“Đừng quên, Diên, mạng của ngươi còn nằm trong tay bổn cung, chọc giận bổn cung cũng không phải chuyện tốt gì.”

Linh Diên ngồi xổm xuống, vươn tay ngọc nhéo cái cằm nhọn của Thiên Nữ Diên.

“Ngươi giết ta đi.” Thiên Nữ Diên kiên quyết nói.

“Giết ngươi? Bổn cung sẽ làm chuyện tàn nhẫn như vậy sao?” Linh Diên đưa tay ngọc vuốt ve bên má của Thiên Nữ Diên.

“Nếu muốn dùng ta để uy hiếp Quân công tử, vậy ngươi tính sai rồi, thật ra ta chẳng là gì trong lòng Quân công tử cả.” Thiên Nữ Diên cười tự giễu.

Nàng biết, Quân Tiêu Dao đã có những bạn gái quan hệ thân mật, như đám người Khương Thánh Y, Khương Lạc Ly…

Mà nàng thì sao?

Chỉ là một người nửa đường chen chân, thậm chí ban đầu còn có thành phần tính kế trong đó.

Quân Tiêu Dao có thể không chán ghét nàng, thậm chí tới đoạt hôn thì trong lòng Thiên Nữ Diên đã thực thỏa mãn, nàng sẽ không hi vọng xa vời càng nhiều hơn.

“Ngươi sẽ có tác dụng, bổn cung không muốn để ngươi chết thì ngươi muốn chết cũng khó.” Linh Diên vung tay ngọc lên, xiềng xích trật tự xuất hiện rồi trói Thiên Nữ Diên lại.

“Quân Tiêu Dao, ván cờ của ngươi và ta chỉ mới bắt đầu...” Trong đôi mắt phượng của Linh Diên loé lên ánh sắc lạnh.

Nàng ta sẽ tự tay rửa sạch sỉ nhục này.

...

Thời gian yên lặng trôi đi, trong mấy năm cổ lộ mở ra, đa số thiên kiêu đều chết ở nửa đường, chỉ có một số ít thiên kiêu có tư cách đi lên chặng đường cuối cùng.

Cửa ải thứ một trăm của cổ lộ chung cực, đây là một trạm kiểm soát đặc thù, có được ý nghĩa đặc thù, cũng có một trong những cơ duyên lớn nhất trên cổ lộ.

Là Táng Đế Tinh!

Nghe tên thôi đã biết, đây tuyệt đối là một mảnh đất cơ duyên, đủ để khiến vô số thiên kiêu điên cuồng.

Nghe đồn Táng Đế Tinh có rất nhiều di tích đại đế, khắc ấn cổ hoàng, hài cốt thánh linh…v…v… Đây cũng là một dâng trao tặng cho các thiên kiêu cổ lộ tới được cửa ải thứ một trăm.

Nhưng mỗi lần cổ lộ chung cực mở ra, Táng Đế Tinh chỉ mở ra ở giai đoạn cuối cùng. Khi Táng Đế Tinh mở ra có nghĩa là hồi kết của thí luyện cổ lộ chung cực đã không xa.

Ba tháng sau, trên cổ lộ chung cực, một tin tức nóng hổi được truyền ra.

Táng Đế Tinh đã mở ra!

Đó là một ngôi sao cô xưa nhất ở cửa ải thứ một trăm của cổ lộ, trên đó đan chéo quy tắc đặc thù, ẩn chứa cơ duyên vô cùng ảo diệu.

Vô số thiên kiêu nghe thấy tin này thì đôi mắt đỏ lên.

Ở Táng Đế Tinh, có thể dd thấy được cả truyền thừa chí tôn, nếu có thể tìm được truyền thừa chuẩn đế thì tuyệt đối có tư cách đi đến cuối cổ lộ.

Mà nếu có thể giành được truyền thừa đại đế cổ hoàng chân chính thì cho dù chỉ là một ít truyền thừa vụn vặt, cũng sẽ rất có lợi.

Trước kia cũng không thiếu một ít thiên kiêu hắc mã tìm được đại cơ duyên ở Táng Đế Tinh, sau đó trực tiếp cất cánh.

Trong một mảnh cổ tinh vực nào đó có một bóng dáng, bước đi như long hành hổ bộ (1). Rất nhiều sao trời chung quanh đều lập tức rách nát. Đó là một thanh niên mặc trường bào màu vàng đen, khí chất cường đại thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ tà mị.

(1) Long hành là bước đi lướt nhẹ như mây, đầu không xiên lệch, cổ không cúi xuống. Hổ bộ là đi oai vệ

“Thật là khí tức khủng khiếp, là Thần Tử Tần gia!”

Khí tức này làm kinh động một ít thiên kiêu chung quanh, bọn họ lập tức trừng to đôi mắt.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế nằm ở Táng Đế Tinh, thân là truyền nhân Loạn Cổ, nếu ta có được truyền thừa thì nhất định có thể đẩy ngang đến cuối cổ lộ.”

Thanh niên này chính là Thần Tử Tần gia, Tần Vô Đạo.

Hắn có danh xưng tiểu Thái Tuế, hành sự không kiêng kỵ cái gì.

Tuy Tần gia không cường thịnh cường đại như Quân gia, nhưng cũng là một Hoang Cổ thế gia không thể khinh thường.

Tổ tiên Thủy Hoàng đại đế của họ từng gây nên sóng gió không nhỏ ở Cửu Thiên Tiên Vực.

Tần Vô Đạo có được nửa khối Loạn Cổ đế phù, đồng thời còn có một phần truyền thừa của Loạn Cổ Kinh, cho nên hắn đã tự coi mình là truyền nhân của Loạn Cổ.

“Không biết có thể tìm được nửa khối Loạn Cổ đế phù còn lại ở Táng Đế Tinh hay không?”

“Còn có tộc đệ Tần Tử Mặc kia của ta đã chết trong tay Thần Tử Quân gia, phải tính sổ chuyện này mà được...” Vẻ mặt Tần Vô Đạo thật lạnh nhạt.

Tuy Quân gia mạnh, nhưng hắn cũng không phải hạng người vô danh, sau lưng cũng có Hoang Cổ thế gia chống đỡ.

Một Thần Tử Tần gia, một Thần Tử Quân gia. Nếu Thần Tử của hai đại Hoang Cổ thế gia gặp nhau thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Ở một phương hướng khác, từng ánh hào quang mãnh liệt hiện lên.

Nếu cẩn thận quan sát thì sẽ thấy bên trong bao lấy từng bóng dáng tuổi trẻ cường đại.

Bóng dáng cầm đầu hết sức mông lung, được bao bọc trong ánh mặt trời mênh mông vô tận, tản ra thần quang hừng hực, cứ như một Thái Dương Thần Vương giáng thế.

Quang huy hắn ta toả ra biến thành từng Trật Tự Thần Liên rực sáng, đảo loạn tứ phương.

Trên đỉnh đầu hắn ta còn có một bảo luân giống như luân bàn kim sắc, lơ lửng trong hư không, toả ra uy thế chuẩn đế khí.

Đó là đám người Kim Ô Thập Thái Tử của thái cổ hoàng tộc Thái Dương Thần Sơn.

“Nếu lần này có thể tìm được truyền thừa của đại đế kim ô tộc chúng ta ở Táng Đế Tinh thì tốt rồi.” Kim Ô Nhị Thái Tử nói.

“Đúng vậy, nếu thực lực của mấy huynh đệ chúng ta tăng lên thì chưa chắc sẽ sợ Quân Tiêu Dao kia.” Trong mắt Kim Ô Đại Thái Tử hiện ra sự lạnh lẽo.

“Thập đệ, ngươi nghĩ Quân Tiêu Dao kia có tiến đến Táng Đế Tinh hay không?” Kim Ô Ngũ Thái Tử dò hỏi.

Bóng dáng mông lung cầm đầu, cũng chính là Kim Ô Thập Thái Tử lại vô cùng lạnh nhạt.

“Hắn tới hay không thì kết quả đều giống nhau, tìm cơ duyên trước để tăng thực lực lên, sau đó lại nghĩ cách bắt người bên cạnh Quân Tiêu Dao, tỷ như một vài người của Quân gia.”

“Đến lúc đó, nhất định có thể nghĩ ra cách đối phó hắn.” trong giọng nói của Kim Ô Thập Thái Tử hàm chứa sát ý.

Chương 953 - Thiên kiêu hội tụ

Chương 953: Thiên kiêu hội tụ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Lúc trước Quân Tiêu Dao dùng một chân đạp chết pháp thân của hắn ta ở tạo hóa chi chu, có thể nói là không chút lưu tình, hung hăng vả mặt hắn ta.

Tất nhiên nhiên Kim Ô Thập Thái Tử vẫn luôn ghi khắc món nợ này trong lòng.

Trong một mảnh hư không, có tiếng thịch thịch thịch truyền đến.

Như một con thái cổ man thú đang nghiền nát sao trời, phát ra tiếng chấn động khủng bố.

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện là một bóng hình tuyết trắng nhẹ nhàng nhỏ đang bay nhảy trên hư không mà đến.

“Tuyệt quá, rốt cuộc có thể đi đánh người, còn có các loại bảo bối trên Táng Đế Tinh kia đều là của ta, của ta, đều là của Long Dao Nhi ta!”

Bóng dáng nhỏ xinh kia chính là Long Dao Nhi của nhất tộc Thái Hư Cổ Long, đồng thời cũng là Bá Vương của nhất mạch Bá Thể.

Lần này, cuối cùng nhất mạch Bá Thể và nhất tộc Thái Hư Cổ Long cũng chịu nàng ra tới, đi Táng Đế Tinh tranh đoạt cơ duyên.

“Còn có Thánh Thể Quân Tiêu Dao kia nữa, Long Dao Nhi ta thân là Bá Vương, nhất định sẽ đánh cho hắn tè ra quần, để hắn biết được Bá Thể mới là vô địch thật sự!”

Long Dao Nhi ưỡn bộ ngực như nụ hoa chờ nở lên, siết nắm tay nhỏ bé lại, đôi mắt màu tím sáng lấp lánh, mang theo nụ cười tự tin xán lạng.

Nghé con mới sinh không sợ hổ, huống chi còn là một con rồng cái

nhỏ.

Chuyện Táng Đế Tinh mở ra đã nhấc lên phong vân tứ phương. Có thể nói, thí luyện cuối cùng của cổ lộ chung cực đời này nhất định sẽ cực kỳ tàn khốc và khủng bố.

Nếu không có chút tài năng, cho dù có thể đi đến cuối cổ lộ thì cũng chỉ đi chịu chết mà thôi.

Mà Táng Đế Tinh chính là mảnh đất cơ duyên lớn nhất mà bọn họ có khả năng nắm chắc được.

Sâu trong hư không vũ trụ, một bóng dáng mặc áo trắng như tuyết chợt lướt qua. Ba ngàn sợi tóc đen sáng như tuyết trắng, sợi nào cũng trong suốt.

Đó chính là Khương Thánh Y.

Trong đầu nàng có một giọng nói vang lên: “Thánh Y, con nhất định phải có được truyền thừa của Tây Vương Mẫu trên Táng Đế Tinh, nó rất quan trọng với Tiên Thiên Đạo Thai của con.” Nơi phát ra giọng nói này là tàn hồn trong chiếc nhẫn của Khương Thánh Y, là một vị nữ chưởng giáo thánh địa thượng cổ nào đó.

Hiện tại cũng là sư tôn của Khương Thánh Y.

“Sư tôn yên tâm, đồ nhi nhất định sẽ tìm được truyền thừa của Tây Vương Mẫu.” Khương Thánh Y lộ ra ánh mắt kiên định.

Trong lòng nàng còn có mục tiêu, muốn đuổi kịp bước chân của người nọ, không thể thụt lùi quá nhiều.

“Táng Đế Tinh có quy tắc hạn chế thiên địa đặc thù, cho nên vi sư khó có thể ra tay, tất cả đều phải dựa vào bản thân con.” Mỹ nữ chưởng giáo tiếp tục nói.

“Đồ nhi đã rõ, hiện tại ở cổ lộ chung cực, đồ nhi cũng là người mà không phải ai cũng có thể trêu chọc.” Trên mặt Khương Thánh Y lộ ra một nụ cười tự tin.

Tuy nàng là một nữ thần tiếng tăm lừng lẫy trên cổ lộ chung cực, nhưng cũng không thể khinh thường thực lực hiện giờ của nàng,

rất nhiều người phải kính sợ nàng.

“Đúng rồi, nam nhân nhà ngươi có tới Táng Đế Tinh hay không?” Trong giọng nói của Mỹ nữ chưởng giáo xuất hiện cảm giác như tám chuyện.

Bà thật sự rất tò mò, rốt cục là nam tử ra sao mới có thể làm đồ nhi ưu tú nhà mình ngày đêm nhớ thương như vậy.

“Sư tôn, ngài đang nói cái gì vậy?” Khương Thánh Y nhịn không được mà có chút ngượng ngùng, gương mặt ửng đỏ.

Hiện tại nghiêm khắc mà nói, Quân Tiêu Dao còn chưa cho nàng bất cứ danh phận gì, quan hệ cũng chưa được hoàn toàn xác định.

Hiện tại nói như vậy còn quá sớm.

“Là vi sư nói sai rồi sao?” Mỹ nữ chưởng giáo trêu chọc.

“Cũng... cũng không hoàn toàn...” Khương Thánh Y muốn nói lại thôi, có chút ấp a ấp úng.

Nhìn đồ nhi ngày thường thông minh trầm ổn lại lộ ra dáng vẻ này, mỹ nữ chưởng giáo cũng không khỏi cảm thán. Bà thật sự càng ngày càng tò mò về người mang tên Quân Tiêu Dao kia.

“Mặc kệ có thể gặp được Tiêu Dao ở Táng Đế Tinh hay không cũng không sao, dù sao chúng ta nhất định sẽ chạm mặt ở cuối cổ lộ.” Khương Thánh Y nỉ non nói.

Chờ đến khi thật sự có được đại cơ duyên, nàng mới có tư cách chân chính đứng ở bên cạnh Quân Tiêu Dao, cùng hắn đối mặt với mọi mưa gió.

Khương Thánh Y lộ ra ánh mắt kiên định, nhìn ra Táng Đế Tinh xa xa, thân hình chợt lóe rồi lao đi.

Mà cũng cùng lúc đó, ở một hướng khác, có ba bóng dáng đang lao qua vũ trụ hắc ám.

Một người trong đó rõ ràng là Thất Sát Đạo trước kia từng âm thầm quan sát Quân Tiêu Dao. Mà hai người còn lại, trên mặt một

kẻ có đeo một cái mặt nạ hình sói, tên còn lại thì mặc áo giáp huyết sắc.

Hai người bọn họ chính là Tham Lang Đạo và Phá Quân Đạo.

Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát, cộng thêm Tru Tiên Đạo thần bí nhất kia, toàn bộ mười ba đạo tặc chỉ còn lại bốn người bọn họ.

“Cách cuối cổ lộ chung cực đã không xa, Táng Đế Tinh lần này cũng xem như cơ hội cuối cùng của chúng ta.” Tham Lang Đạo trầm giọng mà nói.

“Không sai, nếu bỏ lỡ lần này thì tiếp theo muốn cài bẫy đối phó Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao cũng phiền toái.” Phá Quân Đạo nói.

“Các ngươi thật sự xác định muốn ra tay sao?” Thất Sát Đạo đứng bên cạnh nghe vậy thì sắc mặt có chút âm tình bất định.

“Làm sao vậy, cho ngươi đi tìm hiểu tin tức của Quân Tiêu Dao, sau khi trở về lại biến thành bộ dạng nhát cấy đó?” Tham Lang Đạo nhíu nhíu mày.

Mười ba đạo tặc bọn họ hoành hành không cố kỵ, không biết săn giết qua bao nhiêu thiên kiêu. Mà hiện tại, Thất Sát Đạo lại xuống một tia cảm xúc sợ hãi.

“Các ngươi không chính mắt chứng kiến năng lực của Quân Tiêu Dao nên cho rằng đối phó hắn thực nhẹ nhàng.” Trong mắt Thất Sát Đạo có sự kiêng kị sâu sắc.

“Yên tâm, lần này lão đại cũng sẽ ra tay.”

“Chúng ta xuống tay với kẻ yếu trước, đi tìm Khương Lạc Ly của Khương gia, sau đó mượn ả dụ Khương Thánh Y ra, cuối cùng lại đối phó Quân Tiêu Dao.” Tham Lang Đạo nói.

“Có lão đại ra tay thì lần này sẽ không có sơ hở gì, chúng ta tuyệt đối không thể để Quân Tiêu Dao trưởng thành, nếu không sự uy hiếp của tiên vực đối với chúng ta quá lớn.” Phá Quân Đạo nói.

Chương 954 - Thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia

Chương 954: Thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mười ba đạo tặc bọn họ vốn đến từ dị vực. Nhưng trừ Quân Tiêu Dao ra thì không ai biết được điều này.

“Chờ lão đại ra tay, cắn nuốt Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai, vậy thì trên cổ lộ này sẽ không còn ai có thể địch nổi chúng ta.” Trong mắt Tham Lang Đạo bốc cháy lên ngọn lửa.

Cuối cùng cổ lộ Tiên vực lại để người của dị vực bọn họ xưng bá, nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy kích thích.

Nhìn Tham Lang Đạo và Phá Quân Đạo, Thất Sát Đạo âm thầm thở dài một hơi. Trong lòng hắn luôn có một cảm giác tâm thần bất an. Đặc biệt là khi chứng kiến được thực lực của Quân Tiêu Dao.

Thậm chí cảm giác áp bách vô thượng kia làm hắn cảm thấy còn cường đại khủng bố hơn lão đại Tru Tiên Đạo của họ.

“Hy vọng mọi chuyện thuận lợi đi.” Thất Sát Đạo lẩm bẩm.

Trong một mảnh sao trời, có một con thuyền đang lao vút đi.

Trên thuyền có hơn mười nam nữ đang đứng, khí chất đều không tầm thường. Có một nam một nữ cầm đầu, nam tử thì dáng người thon dài, tuấn lãng bất phàm. Nữ tử thì mặc một chiếc váy lam, dáng người cao gầy, hai chân thon dài, da thịt tuyết trắng lóng lánh như ngọc thạch.

Mái tóc dài cũng có màu lam, như được sóng nước gột rửa, sáng đến độ có thể soi bóng người.

“Huyễn Minh, chúng ta không chào hỏi mà đi ra như vậy có không tốt lắm không?” Nữ tử tóc xanh váy lam lộ ra vẻ mặt do dự.

“Có sao đâu, Táng Đế Tinh chính là cơ duyên khó gặp, hơn nữa, chúng ta không tranh giành với thế gian, không xung đột với bất cứ kẻ nào, cũng không có bao nhiêu người biết chúng ta.” Nam tử hơi mỉm cười và nói.

“Tuy rằng là như thế, nhưng cũng đừng quên, hiện giờ Quân gia chúng ta cũng không phải không có thanh danh ở cổ lộ chung cực, tỷ như vị Tiêu Dao tộc huynh đẩy ngang cổ lộ kia.” Nữ tử váy lamnói.

“Ngươi nói vậy là có ý gì, Quân gia kia không có quan hệ gì với chúng ta, chúng ta là ẩn mạch, còn nữa, ngươi không cần thiết gọi người nọ là tộc huynh mới đúng?” Quân Huyễn Minh nhíu mày và nói.

Nghe cuộc đối thoại này, rõ ràng bọn họ là thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia. Nữ tử váy lam tên là Quân Lam Tịch.

“Dù thế nào thì trước sau huyết mạch của chúng ta vẫn luôn tương đồng, hơn nữa... Vị Tiêu Dao tộc huynh kia thật sự rất lợi hại.” Trong đôi mắt màu thủy lam của Quân Lam Tịch lộ ra chút quang hoa.

“Hừ, lợi hại đến mấy thì đã sao, đại ca của ta sẽ không yếu hơn hắn, chỉ do ẩn mạch chúng ta quá kín tiếng, cho nên mới không hiện thanh danh mà thôi.”

Hình như Quân Huyễn Minh có chút phản cảm với Quân Tiêu Dao.

Quân Lam Tịch nghe vậy, trong lòng cũng hiểu ra.

Người Quân Huyễn Minh sùng bái nhất là đại ca của hắn. Hắn luôn cho rằng chỉ có đại ca mình mới xứng với thân phận Thần Tử Quân gia.

Nhưng trong ẩn mạch Quân gia lại không có thân phận Thần Tử này. Bởi vì dù sao ẩn mạch cũng là tách ra.

Quân Huyễn Minh đang cảm thấy bất bình cho đại ca nhà hắn.

Quân Lam Tịch không có ý tranh luận. Hiện giờ ẩn mạch Quân gia có hai thiên kiêu tuyệt thế.

Một là đại ca mà Quân Huyễn Minh nhắc đến, Quân Ân Hoàng.

Mà người còn lại là Quân Khuynh Nhan.

Quân Ân Hoàng, Quân Khuynh Nhan thân là thiên kiêu đỉnh cấp của ẩn mạch Quân gia, tất nhiên thực lực không tầm thường.

Nhưng bởi vì từ trước đến nay ẩn mạch Quân gia luôn kín tiếng lánh đời, cho nên hai thiên kiêu này cũng không nổi tiếng lắm. Thậm chí thanh danh của họ trên cổ lộ chung cực cũng không quá lớn.

Nhưng trong quần thể thiên kiêu đỉnh cấp đều biết hai người này.

Nhưng nếu so sánh thì Quân Tiêu Dao chủ mạch Quân gia có thanh danh quá lớn quá lớn. Từ khi bước lên đế lộ, cái tên Quân Tiêu Dao chưa từng yên lặng, đẩy ngang một đường, đánh xuyên qua cổ lộ chung cực.

Lực ảnh hưởng này hơn xa đám người Quân Ân Hoàng. Mà hiện giờ, trong thế hệ trẻ tuổi của ẩn mạch Quân gia cũng mơ hồ chia thành hai trận doanh.

Một bên là trận doanh phản cảm Quân Tiêu Dao. Họ cho rằng, ẩn mạch bọn họ phải luôn luôn ngăn cách với chủ mạch, hơn nữa họ cũng cảm thấy, Quân Ân Hoàng và Quân Khuynh Nhan cũng không yếu hơn ba người chủ mạch Quân Tiêu Dao, Quân Mạc Tiếu, Quân Lăng Thương bao nhiêu.

Mà trận doanh còn lai thì rất tò mò, còn có chút sùng bái đám người Quân Tiêu Dao. Bọn họ cho rằng, dù là chủ mạch hay ẩn mạch thì đều là người của Quân gia, không cần thiết phân rõ giống như Sở hà Hán giới.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao mạnh thì bọn họ cũng có chung vinh dự.

Thực rõ ràng, Quân Huyễn Minh thuộc về trận doanh phản cảm Quân Tiêu Dao. Mà Quân Lam Tịch lại là bên ủng hộ.

“Được rồi, chúng ta không cần vì chuyện này mà khắc khẩu, trước mắt điều nên chú ý là cơ duyên ở Táng Đế Tinh, trước đó có tin tức nói rằng Táng Đế Tinh có di tàng của tổ tiên Quân gia chúng

ta.” Quân Huyễn Minh nói rõ đến đây thì trong mắt cũng hiện ra một tia lửa nóng.

“Khuynh Nhan biểu tỷ đã nói với chúng ta, cuộc cạnh tranh cổ lộ rất nguy hiểm, bảo chúng ta đừng tùy tiện ra tay.” Quân Lam Tịch nhíu mày liễu lại, vẫn có chút do dự.

“Có chút nguy hiểm thế thôi mà đã sợ sao, chẳng lẽ thiên kiêu ẩn mạch chúng ta yếu hơn chủ mạch sao?” Quân Huyễn Minh trả lời lại một cách mỉa mai.

“Không sai, chúng ta cũng có thể đạt được cơ duyên.” Có thiên kiêu phụ họa.

“Ai, tùy các ngươi, đến lúc đó xuất thế, xem các ngươi ứng đối như thế nào.” Quân Lam Tịch hơi lắc đầu.

Ẩn mạch Quân gia ngăn cách với thế nhân, lánh đời kín tiếng. Mà nhìn từ một khía cạnh nào đó thì cũng như một cái nhà ấm, đám người Quân Huyễn Minh chính là đóa hoa trong nhà ấm, chưa từng trải qua rèn luyện gì.

Không giống như thiên kiêu của chủ mạch vì tranh đoạt vị trí Thập Đại Tự Liệt mà cạnh tranh nội bộ rồi đi ra ngoài rèn luyện.

Đây là sự khác nhau giữa chủ mạch và ẩn mạch.

Chủ mạch mãnh liệt hướng về phía trước, nỗ lực phấn đấu, lao qua đại tranh chi thế này.

Mà ẩn mạch thì an phận ở một góc, cho rằng nên yên lặng phát triển, không nên bộc lộ mũi nhọn như vậy.

Kỳ thật chính là quan niệm khác nhau giữa chủ mạch và ẩn mạch.

“Không biết vị Tiêu Dao tộc huynh kia có thể thay đổi hiện trạng hiện tại, để hai mạch hợp nhất không?” Quân Lam Tịch lẩm bẩm trong lòng.

Nàng hy vọng thấy tình cảnh đó. Khó có thể tưởng tượng, nếu ẩn mạch trở về thì Quân gia sẽ cường thịnh đến trình độ nào.

...

Chương 955 - Pháp môn nguyên thần, Luân Hồi Kiếp

Chương 955: Pháp môn nguyên thần, Luân Hồi Kiếp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Táng Đế Tinh mở ra làm vô số thiên kiêu lao đến như vịt.

Toàn bộ Táng Đế Tinh cũng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Các thiên kiêu đỉnh cấp ngày thường khó gặp, hiện tại lại kết bè kết đội mà chạy tới Táng Đế Tinh.

Mà cũng trong khoảng thời gian đó, Quân Tiêu Dao vẫn đang an tâm bế quan tu luyện. Đối với hắn mà nói, không cần sốt ruột đi tìm cơ duyên này cơ duyên kia.

Chỉ cần bước từng bước một, dựa theo tiết tấu của chính mình là tốt rồi.

Đảo mắt đã trôi qua ba tháng, trong một tinh thể cổ xưa, Quân Tiêu Dao ngồi xếp bằng trong tinh hạch.

Vào thời khắc nào đó, hắn bỗng mở mắt ra.

Thực rõ ràng, Quân Huyễn Minh thuộc về trận doanh phản cảm Quân Tiêu Dao. Mà Quân Lam Tịch lại là bên ủng hộ.

“Được rồi, chúng ta không cần vì chuyện này mà khắc khẩu, trước mắt điều nên chú ý là cơ duyên ở Táng Đế Tinh, trước đó có tin tức nói rằng Táng Đế Tinh có di tàng của tổ tiên Quân gia chúng ta.” Quân Huyễn Minh nói rõ đến đây thì trong mắt cũng hiện ra một tia lửa nóng.

“Khuynh Nhan biểu tỷ đã nói với chúng ta, cuộc cạnh tranh cổ lộ rất nguy hiểm, bảo chúng ta đừng tùy tiện ra tay.” Quân Lam Tịch nhíu mày liễu lại, vẫn có chút do dự.

Một sức mạnh nguyên thần mênh mông tới cực điểm khuếch tán

ra. Cả tinh thể đều bắt đầu nứt nẻ, không chịu nổi sự trùng kích này.

Phải biết rằng, đây không phải là pháp lực trùng kích, mà là đòn tấn công linh hồn. Chỉ dựa vào sức mạnh nguyên thần đã có thể đánh rách nát cả tinh thể, khủng bố đến tột độ.

Dùng linh hồn để ảnh hưởng vật chất không đơn giản như vậy.

Giờ phút này, trong đầu Quân Tiêu Dao, Qúa Khứ chi Chủng đã hoàn toàn bị luyện hóa, ba đóa đại đạo chi hoa nở rộ.

Trên đóa hoa chính giữa, Hiện Tại Nguyên Thần ngồi xếp bằng.

Trên đóa hoa bên trái, Qúa Khứ Nguyên Thần biến từ trạng thái mông lung phát sáng, dần dần ngưng tụ thành hình người. Cuối cùng chậm rãi đắp nặn thành hình dạng, như một Quân Tiêu Dao bản thu nhỏ. Đó là Qúa Khứ Nguyên Thần.

Sau khi Qúa Khứ Nguyên Thần ngưng tụ, sức mạnh nguyên thần linh hồn của Quân Tiêu Dao cũng đạt tới đỉnh cao.

Ban đầu, nguyên thần của Quân Tiêu Dao tu luyện Tượng Thần Trấn Ngục Kính, sức mạnh nguyên thần cũng tăng vọt gấp mười lần.

Sau đó lại cắn nuốt ý chí thế giới Tiên Cổ, còn ngưng tụ ra Hiện Tại Nguyên Thần và Qúa Khứ Nguyên Thần.

Chỉ bàn về sức mạnh nguyên thần thì hiện tại Quân Tiêu Dao đủ khả năng ném ra những thiên kiêu cấm kỵ vô thượng kia.

“Nếu đo lường sức mạnh nguyên thần hiện tại của ta thì đã đạt tới Vô Lượng Cấp chưa?” Quân Tiêu Dao nghiền ngẫm nói.

Sức mạnh nguyên thần linh hồn cũng có cấp bậc. Chỉ là nguyên thần quá khó tu luyện, người bình thường căn bản không tu luyện đến cảnh giới càng cao.

Bởi vậy cấp bậc nguyên thần mới không được truyền ra rộng rãi.

Cấp bậc nguyên thần được chia thành tám bậc dựa theo chất

lượng và mức độ mạnh, lần lượt là Phổ Thông Cấp, Tuyệt Thế Cấp, Siêu Phàm Cấp, Vô Lượng Cấp, Hằng Sa Cấp, Không Kiếp Cấp, Bất Hủ Cấp, Giải Thoát Cấp.

Nếu thế thì cường giả thánh cảnh - cũng chính là giai đoạn thánh nhân - cấp bậc nguyên thần có thể đạt tới Tuyệt Thế Cấp đã là cực kỳ ưu tú, có thể nghiền áp đa số cường giả cùng đẳng cấp ở phương diện nguyên thần.

Còn về Siêu Phàm Cấp thì rất hi hữu.

Tính ra thì cường giả chuẩn chí tôn trở lên mới có khả năng tu luyện nguyên thần của mình đến Siêu Phàm Cấp.

Mà Quân Tiêu Dao thì sao, hiện tại chỉ mà là đại thánh cảnh thôi mà trước đó cường độ nguyên thần của hắn cũng đã là Siêu Phàm Cấp. Hiện tại sau một thời gian tu luyện, gã trực tiếp đột phá đạt tới cấp Vô Lượng.

Cấp Vô Lượng là khái niệm gì?

Sức mạnh nguyên thần mênh mông vô lượng, không thể phỏng chừng.

Có thể nói, chí tôn bình thường cũng khó có thể sánh bằng Vô Lượng. Trừ phi có đại cơ duyên, hoặc là chuyên tu nguyên thần chi đạo mới có khả năng đạt tới.

“Chờ ta tu luyện ra Tương Lai Nguyên Thần thì cấp bậc nguyên thần có thể tiến thêm một bước, đạt tới Hằng Sa Cấp hay không?” Quân Tiêu Dao nghĩ thầm.

Nguyên thần Hằng Sa Cấp, trong đầu có vô số ý niệm, có thể nói là hằng hà sa số.

Chỉ trong nhất niệm có thể tìm tòi vũ trụ vô tận. Khi tu luyện các loại công pháp thần thông, ý niệm vừa động thì đã hạ bút thành văn.

Còn có thể mơ hồ nhìn thấy một chút vận mệnh trong cõi u minh.

Vì cái gì những đại lão từ chuẩn đế trở lên có thể nhìn trộm vận

mệnh, thăm dò con sông dài thời gian, thôi diễn sự biến hóa của thế giới?

Là bởi vì nguyên thần của bọn họ đã đạt tới Hằng Sa Cấp trở lên.

Nếu Quân Tiêu Dao muốn thôi diễn chính xác biến hóa của nội vũ trụ thì không thể thiếu nguyên thần tương trợ.

Hình dung một cách đơn giản, nguyên thần cấp bậc càng cao giống như một thiết bị trung tâm xử lý có tính năng càng mạnh, có thể ứng phó các loại biến hóa, có được tác dụng của đủ loại thần diệu.

“Đúng rồi, còn có pháp môn công kích nguyên thần mà ta lĩnh ngộ ra nhờ mượn dùng trăm kiếp luân hồi kia nữa.” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn bế quan mấy tháng, không chỉ luyện hóa Qúa Khứ chi Chủng, ngưng luyện Qúa Khứ Nguyên Thần. Hắn còn lĩnh ngộ ra một pháp môn chuyên công kích nguyên thần.

“Luân Hồi Kiếp!”

Trong mắt Quân Tiêu Dao bỗng có lốc xoáy linh hồn hiện lên.

Trong mơ hồ như hiện ra trăm kiếp luân hồi. Đủ loại cảnh tượng, muôn vàn nhân duyên đan chéo trong đó.

Có thể tưởng tượng, nếu kẻ địch có ý chí hơi không kiên định, rơi vào Luân Hồi Kiếp thì tuyệt đối đánh mất bản thân trong đó, nguyên thần cũng bị hao mòn sạch sẽ, biến thành cái xác không hồn.

Hiện Tại Nguyên Thần cho Quân Tiêu Dao Đại Nhật Như Lai chiếu khắp chư pháp giới, trấn áp tất cả.

Qúa Khứ Nguyên Thần cho Quân Tiêu Dao Luân Hồi Kiếp, một ánh mắt có thể kéo kẻ địch vào ảo cảnh luân hồi, khống chế sinh tử.

“Đã đến lúc phải xuất quan.”

Thần niệm của Quân Tiêu Dao khẽ động, sức mạnh nguyên thần bùng nổ, hóa thành gió lốc cuồn cuộn, cả viên tinh thể trực tiếp

nứt nẻ, tan nát, giải thể!

Nhất niệm nát sao trời!

Trải qua khoảng thời gian tu luyện này, dù tu vi cảnh giới của Quân Tiêu Dao chưa tăng lên bao nhiêu, nhưng tu vi nguyên thần lại tiến bộ rất lớn, đạt tới Vô Lượng Cấp.

Có thể nói, trong thế hệ trẻ gần như không ai có cấp bậc nguyên thần cao hơn Quân Tiêu Dao.

Ở phương diện tu vi cảnh giới, tới Đại Thánh Cảnh cũng chỉ có ít ỏi mấy người, đếm trên đầu ngón tay cũng hết.

Hơn nữa thực lực của Quân Tiêu Dao cũng hơn xa Đại Thánh Cảnh bình thường.

Dùng cảnh giới để cân nhắc thực lực chân thật của Quân Tiêu Dao là hành vi ngu xuẩn nhất.

Chương 956 - Thánh Thiên Nhất của Thánh Giáo

Chương 956: Thánh Thiên Nhất của Thánh Giáo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Cổ lộ chung cực cũng sắp kết thúc rồi mà còn không xuất hiện đối thủ thật sự làm ta cảm thấy hứng thú, cả đám người Linh Diên, Cổ Đế Tử cũng có vẻ không thú vị gì.”

Quân Tiêu Dao lắc đầu.

Hắn bước ra một bước rồi biến mất trong hư không, Quân Tiêu Dao chuẩn bị tiếp tục đi tới.

Mà trên đường, hắn cũng nghe thấy tin tức Táng Đế Tinh mở ra.

“Táng Đế Tinh sao, cũng có thể đi xem một chút.” Quân Tiêu Dao nỉ non nói.

Trước kia nếu Táng Đế Tinh mở ra, sẽ hội tụ một đám thiên kiêu tuyệt thế đứng đầu trên cổ lộ chung cực. Hy vọng lần này có thể xuất hiện mấy nhân vật làm Quân Tiêu Dao cảm giác không nhàm chán như vậy.

Quân Tiêu Dao xuyên qua không gian, lao đi thần tốc đến Táng Đế Tinh.

...

Táng Đế Tinh đã mở ra một thời gian, rất nhiều thiên kiêu đang tranh bá và tìm kiếm cơ duyên.

Thỉnh thoảng có tin tức truyền ra, thiên kiêu nào đó có được truyền thừa cái thế, nghịch thiên quật khởi, ở Táng Đế Tinh không ít cơ duyên một bước lên trời.

Mà giờ phút này, trên một đại lục của Táng Đế Tinh, mười đạo bóng dáng đang bước đi trên không trung.

Đó là các thiên kiêu của ẩn mạch – đám người Quân Lam Tịch, Quân Huyễn Minh đã đến Táng Đế Tinh.

“Nếu đồn đãi không sai thì di tích kia sẽ nằm sâu trong đại lục này.” Quân Huyễn Minh nói.

“Ta vẫn cảm thấy chúng ta nên thông báo cho đám người Khuynh Nhan biểu tỷ trước.” Quân Lam Tịch do dự mà nói.

“Quân Lam Tịch, ngươi còn là thiên kiêu của ẩn mạch chúng ta không, nếu để chủ mạch nhìn thấy dáng vẻ co rúm này thì bọn họ sẽ để mắt đến chúng ta sao?” Quân Huyễn Minh có chút bất mãn mà nói.

Hắn muốn người của chủ mạch Quân gia nhìn thấy mỗi một thiên kiêu ẩn mạch bọn họ đều có thực lực không tầm thường, tuyệt đại siêu quần.

Quân Lam Tịch cũng không muốn nhiều lời, nàng biết từ nhỏ Quân Huyễn Minh đã đi theo bên cạnh Quân Ân Hoàng, quen được che chở, căn bản không biết thế giới bên ngoài tàn khốc đến mức nào. Trên thực tế, đa số thiên kiêu ẩn mạch đều luôn tu luyện trong tộc, rất ít ra ngoài rèn luyện.

Qua chừng mấy canh giờ, phía trước là một mảnh núi non phập phồng, tiên quang mờ mịt, mây tía mênh mông, dao thảo kỳ hoa khắp nơi, thụy thú nhảy nhót.

“Nơi đây quả nhiên có cơ duyên.” Đôi mắt Quân Huyễn Minh sáng ngời, đã gấp không chờ nổi.

Quân Lam Tịch thì âm thầm cảnh giác.

Bọn họ bước vào núi non, trong đó có không ít lão dược đã có niên đại hàng ngàn hàng vạn năm.

Nhưng khi bọn họ muốn ngắt lấy thì khắp núi non bỗng bùng lên phù văn pháp trận.

Các loại lạc ấn trận văn hiện lên trên hư không, như tinh quỹ di động xoay tròn.

Thấy tình cảnh này, một ít thiên kiêu ẩn mạch biến sắc.

Trong mắt Quân Huyễn Minh cũng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn còn khá bình tĩnh.

“Là ai?” Quân Lam Tịch quát lạnh một tiếng.

Bọn họ cũng không quá hoảng loạn, dù sao cũng là thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia, tự tin nên có vẫn phải có.

“Ha hả, ban đầu cho rằng sẽ tính kế được mấy Tự Liệt của Quân gia, không ngờ dính câu lại là một đám người làm ta cũng có chút không tin được.”

Ở hư không nơi xa, từng thái dương xuất hiện trên trời cao.

Rõ ràng là chư vị Thái Tử của Thái Dương Thần Sơn.

Ở tạo hóa chi chu, năm Kim Ô Thái Tử đã ngã xuống, hiện giờ còn lại năm tên, trong đó có Kim Ô Thập Thái Tử mạnh nhất.

Mái tóc hắn lộng lẫy như vàn, đôi mắt cũng hiện lên kim sắc, cả người hiện ra cảm giác siêu nhiên, Kim Ô Thập Thái Tử có được Thái Dương Thánh Thể hiếm thấy và huyết mạch kim ô cổ xưa, được cho rằng có dáng dấp của Kim Ô Đại Đế thời trẻ tuổi.

Dù không bàn đến hắn thì bốn tên Thái Tử còn lại cũng là nhân trung long phượng, tu vi bất phàm.

“Thái Dương Thần Sơn...” Quân Lam Tịch nhíu mày liễu lại.

“Các vị đạo huynh, hình như giữa chúng ta không thù không oán đúng không?” Quân Huyễn Minh trầm giọng mà nói.

Rõ ràng bọn họ tới để tìm kiếm cơ duyên, hiện tại xem ra đã bị tính kế. Điều này làm tâm tình Quân Huyễn Minh không tốt lắm, cảm thấy mình như một tên ngốc.

“Không oán không thù, a, chẳng lẽ các huynh đệ của ta không phải chết trong tay Quân Tiêu Dao sao?” Kim Ô Thập Thái Tử lạnh nhạt nói.

Quân Huyễn Minh nghe vậy thì sửng sốt, sau đó nói: “Các ngươi muốn đến gây chuyện đến Thần Tử Quân gia thì liên quan gì đến ẩn mạch chúng ta?”

Quân Huyễn Minh cảm thấy thực oan, hoàn toàn bị tính kế vô ích.

“Không sao cả, các ngươi cũng họ Quân, trong cơ thể các ngươi cũng chảy xuôi huyết mạch Quân gia, bắt các ngươi, sau đó để Quân Tiêu Dao kia tới nhận lấy cái chết.” Trong giọng nói của Kim Ô Thập Thái Tử mang đầy sát ý.

Hắn rất tự tin về thực lực của mình. Huống chi muốn đối phó Quân Tiêu Dao cũng không phải chỉ có Thái Dương Thần Sơn.

Còn về chuyện chủ mạch ẩn mạch gì đấy thì hắn mặc kệ. Có thể dẫn dụ Quân Tiêu Dao đến là đủ rồi.

“Kim Ô Thập Thái Tử, các ngươi có chút quá đáng, ẩn mạch ta lánh đời kín tiếng, nhưng cũng không phải để các ngươi kiêu ngạo.” Quân Huyễn Minh nhíu mày và nói.

Ẩn mạch Quân gia tuy kín tiếng, nhưng tốt xấu gì cũng là Quân gia, không phải ai cũng có thể trêu chọc. Mặc dù là thế lực cùng cấp bậc, cũng phải ước lượng cho kỹ.

“Ngươi cho rằng bất mãn Quân Tiêu Dao chỉ có bổn Thái Tử sao?” Khóe miệng Kim Ô Thập Thái Tử tràn ra một nụ cười lạnh.

Lúc này lại có hai bóng dáng hiện ra.

Một tên toàn thân tràn ngập khí tức thần thánh, từng đợt từng đợt sức mạnh tín ngưỡng quấn quanh thân thể. Đó là một nam tử cực kỳ siêu nhiên, khoác trên người pháp bào thần thánh. Hắn ta là Thánh Thiên Nhất đứng đầu trong Bát Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo.

Mà người còn lại mặc long giáp hoàng kim, trên trán mọc long giác kim sắc. Hắn cầm một thanh long thương hoàng kim trong tay, khuôn mặt anh tuấn, khóe miệng luôn mang theo một nụ cười nhếch một bên lãnh ngạo. Hắn ta là Tiểu Long Vương của Long Vương Điện, Huyền Diệp.

Trong bất hủ chiến trước đó của Quân gia, Long Vương Điện cũng từng chặn đường nhúng tay vào.

Mà Huyền Diệp này được gọi là Tiểu Long Vương, chính là thiên kiêu cấm kỵ vô thượng thực lực đỉnh cấp trong Long Vương điện.

Nhìn thấy hai người này xuất hiện, rốt cuộc sắc mặt đám người Quân Huyễn Minh và Quân Lam Tịch cũng hoàn toàn thay đổi.

Khi những người liên thủ này, trừ phi Quân Ân Hoàng và Quân Khuynh Nhan hiện thân, bằng không ai có thể đấu lại?

Tuy bọn họ mạnh, nhưng cũng khó có thể chạy thoát từ đội hình như vậy.

Kim Ô Thập Thái Tử chậm rãi nâng tay lên, bắt đầu thúc giục trận pháp.

Chương 957 - Thiên kiêu ẩn mạch bị nhốt

Chương 957: Thiên kiêu ẩn mạch bị nhốt

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong phút chốc, rất nhiều trận văn phong tỏa một mảnh núi non kia. Đồng thời trong hư không cũng hiện lên các loại sát quang vô cùng lộng lẫy, uy năng mạnh mẽ tuyệt đối.

Đám người Quân Huyễn Minh và Quân Lam Tịch vội vàng hợp lại, tạo thành một vòng tròn, chống cự áp bách của trận pháp.

Thánh Thiên Nhất và Huyền Diệp đều không động thủ, cũng hoàn toàn không để ý đám người Quân Huyễn Minh. Kẻ mà bọn họ quan tâm chỉ là Quân Tiêu Dao.

Có thể nói, hiện giờ ở cổ lộ chung cực, phương pháp thành danh nhanh nhất chính là đạp Quân Tiêu Dao ở dưới chân. Càng đừng nói thế lực sau lưng bọn họ đều có mâu thuẫn với Quân Tiêu Dao, khó có thể điều hòa.

“Quân Huyễn Minh, giờ thì tốt rồi.” Quân Lam Tịch cắn chặt răng mà nói.

Không nghĩ tới dự cảm xấu đã biến thành hiện thực. Nhưng điểm đáng được ăn mừng duy nhất chính là, đám người Kim Ô Thập Thái Tử cũng không lập tức ra tay diệt sát bọn họ.

Hiển nhiên chúng đang xem bọn họ là mồi câu.

“Sao có thể trách ta chứ, đều là Quân Tiêu Dao kia, nếu không phải hắn gây thù chuốc oán nhiều như vậy thì sao ẩn mạch chúng ta lại bị liên lụy?”

Quân Huyễn Minh không nghĩ lại hành vi của mình, ngược lại đẩy tất cả mọi chuyện lên trên người Quân Tiêu Dao. Nếu Quân Tiêu Dao không gây thù chuốc oán nhiều như vậy thì ẩn mạch bọn họ sẽ không bị liên lụy.

“Quân Huyễn Minh, ngươi...” Cả Quân Lam Tịch cũng câm nín, không ngờ Quân Huyễn Minh lại có suy nghĩ này.

Quân Tiêu Dao chinh chiến tứ phương, đẩy ngang cổ lộ, dương danh cho Quân gia. Khi mọi người nhắc tới Quân Tiêu Dao, nhắc tới Quân gia, không chỗ nào không phải tràn ngập kính sợ và tán thưởng.

Kết quả Quân Huyễn Minh lại nói Quân Tiêu Dao như một tên thích gây chuyện.

“Thế nào, ta nói sai rồi sao, ẩn mạch chúng ta ẩn cư độ thế, luôn dĩ hòa vi quý, mà không phải gây chuyện khắp nơi, chinh chiến chém giết.” Quân Huyễn Minh nói.

Quân Lam Tịch thở dài một hơi. Chung quy Quân Huyễn Minh chỉ là đóa hoa nhà ấm. Hiện tại nàng cũng cảm thấy ẩn mạch đã xảy ra một ít vấn đề, có sai lầm về mặt tư tưởng.

Vạn loại mù sương cạnh tự do.

Cạnh tranh là pháp tắc tự nhiên, vĩnh viễn không trốn thoát được.

Nhưng trước mắt không phải lúc để thảo luận chuyện này. Bọn họ như cá trong chậu, khó có thể phản kháng.

“Tiêu Dao tộc huynh thật sự sẽ đến sao?” Quân Lam Tịch không khỏi thầm nghĩ.

Nàng nghe về Quân Tiêu Dao nhiều đến mức chai cả lỗ tai, nhưng lại chưa thật sự gặp qua lần nào.

Tin tức thiên kiêu ẩn mạch Quân gia bị nhốt không chút trì hoãn đã truyền ra ngoài. Một ít thiên kiêu không biết chuyện có chút nghi hoặc, không rõ ẩn mạch Quân gia là có ý gì.

Mà một vài người biết chuyện lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Ở đại tranh chi thế này, cả ẩn mạch Quân gia phong vế không xuất đầu cũng bắt đầu hành tẩu trần thế sao?

Nếu thật sự là như vậy thì có thể liên hệ gì với chủ mạch Quân gia hay không?

Chuyện này cũng không phải việc nhỏ. Nếu ẩn mạch trở về thì thực lực tổng thể của Quân gia tuyệt đối sẽ tăng vọt.

Đến lúc đó, cho dù là tiên đình trọng tổ, muốn đối phó Quân gia cũng không phải chuyện đơn giản.

Rất nhiều thiên kiêu đều chạy tới nơi mà đám người Quân Lam Tịch bị nhốt, muốn điều tra rõ ràng. Hơn nữa chỉ ba cấm kỵ vô thượng đỉnh cấp là Kim Ô Thập Thái Tử, Thánh Thiên Nhất và Huyền Diệp cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt bát phương.

Bọn họ cũng rất tò mò. Nếu Thần Tử Quân gia thật sự tới Táng Đế Tinh, có ra mặt vì ẩn mạch chưa bao giờ gặp mặt qua hay không?

Trong khi rất nhiều ánh mắt trên toàn bộ Táng Đế Tinh đều bị đám người Kim Ô Thập Thái Tử hấp dẫn thì một âm mưu khác đang lặng yên mà được tiến hành.

Ở Táng Đế Tinh, trong một quần đảo cổ xưa, một tiểu mỹ nhân dáng điệu uyển chuyển kiều diễm giống như con thỏ nhảy nhót trong quần đảo.

Thiếu nữ cột hai chùm tóc dài đen nhánh phập phồng trên dưới khi nàng ta nhảy nhót. Thiếu nữ mắt ngọc mày ngài, trong trẻo như tuyết, tú lệ tuyệt tục. Trên dung nhan tuyết trắng có hai má lúm đồng tiền, càng đáng yêu xinh đẹp.

Không phải Khương Lạc Ly thì là ai nữa.

“Rốt cuộc cơ duyên thuộc về ta trên Táng Đế Tinh này ở nơi nào chứ?” Khương Lạc Ly có chút buồn rầu.

Nàng vẫn luôn đi tìm kiếm các loại cơ duyên, nỗ lực để cường hóa bản thân. Thỉnh thoảng Khương Lạc Ly cũng nghe thấy tin tức của Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y.

Quân Tiêu Dao thì tất nhiên không cần nhiều lời, kỳ tích với hắn chỉ là điều tiện tay là sáng tạo ra được.

Mà Khương Thánh Y cũng hoàn toàn quật khởi, hiện giờ trở thành tồn tại đáng chú ý nhất trên cổ lộ, mỹ mạo và thực lực cùng sánh vai.

Nói thật, trong lòng Khương Lạc Ly có chút hụt hẫng. Tuy rằng nàng cũng là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, người mang Nguyên Linh Đạo Thể.

Nhưng so sánh với Tiên Thiên Đạo Thai thì vẫn kém một chút.

Đương nhiên, cũng chỉ một chút mà thôi.

Dù sao Nguyên Linh Đạo Thể cũng có thể kết hợp với Hoang Cổ Thánh Thể, trở thành Nguyên Linh Thánh Thể khủng bố.

Nguyên Linh Thánh Thể cũng không yếu hơn Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai bao nhiêu. Pháp lực gần như vô hạn chồng lên thân thể vô song, nếu Nguyên Linh Thánh Thể xuất thế thì có thể làm chúa tể đại thế.

“Lạc Ly, phải nỗ lực mạnh lên!”

Khương Lạc Ly vươn tay nhỏ vỗ vỗ má ngọc của mình, trong đôi mắt bốc cháy lên ý chí chiến đấu.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao đã chạy xa ở phía trước, nhưng nàng vẫn sẽ không từ bỏ. Nàng không muốn để Quân Tiêu Dao xem nhẹ sự tồn tại của nàng.

Nhưng vào lúc này, gót sen của Khương Lạc Ly bỗng khựng lại.

Nàng đã nhận ra linh khí thiên địa xuất hiện một tia hỗn loạn.

Nguyên Linh Đạo Thể không những có thể phun ra nuốt vào vô số linh khí thiên địa vào thời thời khắc khắc, còn có thể mượn dùng và lĩnh ngộ sức mạnh căn nguyên thiên địa.

Các loại biến hóa rất nhỏ đều không trốn thoát ánh mắt của Nguyên Linh Đạo Thể.

Trong lòng Khương Lạc Ly lộp bộp một cái, bước chân bắt đầu nhanh chóng lao đi.

Lúc này, ba bóng dáng trực tiếp hiện ra từ phía sau.

“Đã bị phát hiện, ra tay!”

Ba người này rõ ràng là Tham Lang Đạo, Phá Quân Đạo, Thất Sát Đạo!

Khuôn mặt Khương Lạc Ly hơi biến sắc.

Mười ba đạo tặc cổ lộ tuyệt đối là tồn tại khiến người ta nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Quan trọng nhất chính là, bọn chúng sẽ vây sát nhân vật có được các loại huyết mạch thể chất.

Mà Khương Lạc Ly cũng mang Nguyên Linh Đạo Thể, tuyệt đối có giá trị bị xem thành mục tiêu.

“Đáng giận, theo dõi ta!”

Chương 958 - Nguy cơ của Khương Lạc Ly

Chương 958: Nguy cơ của Khương Lạc Ly

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thân thể Khương Lạc Ly lóe đi cực nhanh, pháp lực như không cần tiền mà tràn ra. Một trong những đặc thù của Nguyên Linh Đạo Thể chính là có được pháp lực gần như vô tận.

Bởi vì loại thể chất này lên phun ra nuốt vào linh khí thiên địa vào mọi thời khắc, căn bản không cần lo lắng khí hải khô cạn.

“Xông lên!” Ánh mắt ba người Tham Lang Đạo sắc bén như chim ưng.

Khương Lạc Ly có chút hiểu lầm. Bọn họ xem nàng ta như mục tiêu chủ yếu không phải là vì Nguyên Linh Đạo Thể, mà là muốn bắt lấy nàng, mượn chuyện này cưỡng ép Khương Thánh Y. Đương nhiên, xong việc thì Nguyên Linh Đạo Thể cũng có thể bị Tru Tiên Đạo cắn nuốt luyện hóa.

Tham Lang Đạo vung tay lên, ma võng đen nhánh khuếch tán ra, bao phủ về hướng Khương Lạc Ly.

“Các ngươi không cần lại đây a a a a!”

Khương Lạc Ly như một ngọn núi lửa nhỏ, không ngừng phun trào pháp lực.

Các loại đại thần thông hiện hóa ra, hủy thiên diệt địa. Nàng giống như một khẩu Gatling biết đi, không ngừng phóng thích hỏa lực.

“Đáng chết, pháp lực của tiểu nương này là vô tận sao?” Phá Quân Đạo cũng thầm mắng một tiếng.

Ma võng đen nhánh kia trực tiếp bị triều thần thông xé rách.

“Không hổ là Nguyên Linh Đạo Thể đỉnh cấp, nhưng muốn chạy trốn khỏi bàn tay chúng ta là không có khả năng.”

“Trấn áp ngươi trước, sau đó lại ép Khương Thánh Y ra!”

Thực lực của ba người Tham Lang Đạo hơn xa những đạo tặc trước kia. Thực lực của bọn họ đều đạt tới Thánh Nhân Vương trung kỳ.

Tu vi hiện tại của Khương Lạc Ly nằm ở Thánh Nhân Vương sơ kỳ.

Cho nên mặc dù Nguyên Linh Đạo Thể có được vô tận pháp lực, còn có thể sức mạnh mượn dùng căn nguyên thiên địa. Nhưng muốn đối phó với ba người Tham Lang Đạo vẫn là lấy trứng chọi đá.

Nghe thấy ba người Tham Lang Đạo nói thế, lúc này Khương Lạc Ly mới bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra mục đích chủ yếu của bọn họ không phải là Nguyên Linh Đạo Thể của mình, mà là đối phó Khương Thánh Y.

Mà đối phó xong Khương Thánh Y thì tất nhiên cũng sẽ đối phó Quân Tiêu Dao.

Tâm tư Khương Lạc Ly cực kỳ thông minh, nàng lập tức hiểu ra. Tru Tiên Đạo đứng đầu mười ba đạo tặc lại có dã tâm như vậy, muốn cùng cắn nuốt Tiên Thiên Đạo Thai và Hoang Cổ Thánh Thể. Đương nhiên, xong việc cũng sẽ không bỏ qua Nguyên Linh Đạo Thể là nàng.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt to tròn của Khương Lạc Ly lộ ra một tia nôn nóng.

Nàng không muốn mình lại trở thành trói buộc, làm liên lụy Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao.

"Tham Lang Phệ Tâm Trảo!"

"Phá Quân Cuồng Liệt Trảm!"

"Thất Sát Tuyệt Tức!"

Ba người thúc giục cực chiêu, pháp lực chấn động. Chiêu thức khủng bố dập nát rất nhiều quần đảo chung quanh, sóng to gió

lớn, nước biển cũng bị chia thành hai mảnh.

Khương Lạc Ly cũng ra tay phản kháng, đã bị trùng kích, đôi môi anh đào mềm mại chảy xuống một vết máu.

Lúc này, phía trước bỗng có dao động khó lường truyền ra.

Khương Lạc Ly liếc nhìn một cái.

Đó là một cánh cửa, một cánh ở trung tâm quần đảo, vô cùng đen nhánh, chung quanh là mảnh trời đất u ám.

Là Sinh Tử Môn!

Một trong những cơ duyên nổi tiếng nhất Táng Đế Tinh, nhưng lại không có bao nhiêu người dám tiến vào.

Cửu tử nhất sinh cũng không đủ để hình dung hung hiểm trong đó.

Khương Lạc Ly thấy thế thì trong đôi mắt trong suốt lộ ra một tia kiên định và quyết liệt.

Chân ngắn nhỏ thật, nhưng nàng ta sẽ không kéo chân sau!

Nàng không muốn lại giống như trước kia, bị bắt cóc, cuối cùng còn để Quân Tiêu Dao tới cứu nàng.

“Tiêu Dao ca ca, Lạc Ly cũng không sợ hãi chết, nhưng Lạc Ly sợ mình không truy đuổi được cả bóng dáng của chàng...”

Đôi mắt Khương Lạc Ly tỏa ra ánh sáng kiên định, không chút do dự mà trực tiếp lao về hướng Sinh Tử Môn, đẩy ra một tay, thân thể nhỏ xinh biến mất trong đó.

Nhìn Khương Lạc Ly biến mất trong Sinh Tử Môn, sắc mặt ba người Tham Lang Đạo đều rất trầm trọng, kế hoạch của bọn họ đã thất bại.

“Sao tính cách của tiểu nương này lại cương liệt như thế, không giống lời đồn gì cả.” Vẻ mặt Phá Quân Đạo âm trầm như nước.

Những đạo tặc bọn họ trước khi ra tay đi săn thì sẽ điều tra chi

tiết của con mồi. Tất nhiên bọn họ cũng biết một ít về tư liệu của Khương Lạc Ly.

Thân là hòn ngọc quý trên tay Khương gia, từ nhỏ Khương Lạc Ly đã nhận hết sủng ái. Không đến mức là đóa hoa trong nhà ấm, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nàng còn thường xuyên được Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao chiếu cố, tính cách ngây thơ hồn nhiên.

Theo lý mà nói, Khương Lạc Ly có tính cách như vậy, khi bị bọn họ vây khốn thì hẳn sẽ thúc thủ chịu trói, sau đó chờ Khương Thánh Y hoặc Quân Tiêu Dao tới cứu nàng.

Kết quả lại là… Khương Lạc Ly thà tiến vào Sinh Tử Môn vô cùng hung hiểm, cũng không muốn bị bọn họ bắt sống áp chế, điều này nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

“Kế tiếp nên làm gì bây giờ?” Thất Sát Đạo nói.

Trong lòng hắn ta mơ hồ có dự cảm chẳng lành.

Khương Lạc Ly tiến vào Sinh Tử Môn, cơ bản đã tuyên cáo mất mạng, xem như hoàn toàn đắc tội Quân Tiêu Dao triệt để.

Khó có thể tưởng tượng, nếu Quân Tiêu Dao biết việc này thì sẽ có thái độ thế nào.

“Ta không có khả năng tiến vào Sinh Tử Môn chịu chết.” Phá Quân Đạo lắc đầu và nói.

Tiến vào Sinh Tử Môn gần như là thập tử vô sinh, bao nhiêu kỷ nguyên qua, thiên kiêu có thể đi ra từ trong đó đếm được trên đầu ngón tay.

“Vẫn nên liên hệ lão đại đi, để lão đại định đoạt.” Tham Lang Đạo nói.

Kế hoạch ban đầu của bọn họ là thông qua Khương Lạc Ly để áp chế Khương Thánh Y. Hiện tại Khương Lạc Ly tiến vào Sinh Tử Môn, toàn bộ kế hoạch cũng chỉ có thể trở thành phế thải.

Hành động kế tiếp vẫn phải nghe Tru Tiên Đạo an bài.

Mà lúc này Khương Thánh Y còn không biết Khương Lạc Ly bị đạo tặc nhằm vào, đẩy vào Sinh Tử Môn. Nàng đang tiến lên trong một mảnh cổ địa.

“Sư tôn, là ở khu vực này sao?” Khương Thánh Y nỉ non trong lòng.

“Không sai, là khí tức kia, ta là chưởng giáo thánh địa Dao Trì ngày xưa nên rất quen thuộc nơi đây.” Mỹ nữ chưởng giáo nói.

Bà tên là Ngu Thanh Ngưng, là nhất đại chưởng giáo của thánh địa Dao Trì thượng cổ.

“Tây Vương Mẫu, là người sáng lập ra thánh địa Dao Trì, đồng thời cũng có Tiên Thiên Đạo Thai, không chỉ như thế, bà còn lột xác Tiên Thiên Đạo Thai tới cấp bậc tối cao, tu luyện ra Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm.”

“Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm...” Khương Thánh Y lẩm bẩm.

Chương 959 - Thần Tàm công chúa và Yêu Nguyệt Không

Chương 959: Thần Tàm công chúa và Yêu Nguyệt Không

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thất Khiếu Linh Lung Tâm chính là trái tim của thánh nhân. Mà nếu Tiên Thiên Đạo Thai lột xác thì có thể sinh ra Cửu Khiếu Linh Lung Đạo Tâm, đó chính là trái tim để chứng đạo thành đế.

Ở hướng lên trên còn có Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm.

Nếu tu luyện ra Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm thì có chút tư cách thành tiên.

Đừng nhìn chỉ là một chút, phải biết rằng, tuy là cường giả đại đế khủng bố tới cực điểm cũng sẽ vì một chút khả năng thành tiên này mà tranh giành vỡ đầu, thậm chí sắp xếp bố cục vạn cổ.

“Thánh Y, nếu con có được truyền thừa Tây Vương Mẫu này, không nói đến Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm, ít nhất có thể tu luyện ra Cửu Khiếu Linh Lung Tâm.” Ngu Thanh Ngưng nói.

“Thánh Y nhất định phải có được truyền thừa” Ánh mắt Khương Thánh Y thật trầm tĩnh, mang theo quyết tâm.

Là vì nàng hiểu Quân Tiêu Dao, mới hiểu thiên tư của Quân Tiêu Dao khủng bố đến mức nào.

Dị số vạn cổ, yêu nghiệt vô thượng, tồn tại không thể nghiền ngẫm, vô địch thế hệ trẻ, đến nay chưa từng bại một lần.

Ánh hào quang của Quân Tiêu Dao quá khủng bố, quả thực là duy nhất trong vạn cổ.

Đừng nói sánh vai với Quân Tiêu Dao, cho dù muốn truy tìm bóng dáng của hắn cũng là một chuyện rất khó khăn.

Cho nên Khương Thánh Y sẽ không bỏ qua bất cứ khả năng mạnh

lên nào.

Phía trước là một mảnh cổ điện sụp đổ.

Khương Thánh Y tiến vào trong đó.

Trong nháy mắt, nàng như về tới thánh địa Dao Trì thượng cổ, cảnh vật rực rỡ, thụy thảo tranh nhau phát sáng, linh thú nhảy nhót.

Như mộng hồi thượng cổ, đi tới thời kỳ cường thịnh nhất của thánh địa Dao Trì.

“Thánh Y, khảo nghiệm bắt đầu rồi, nếu con thông qua là có thể đạt được cơ duyên lớn nhất.” Giọng nói của Ngu Thanh Ngưng vang lên trong đầu Khương Thánh Y.

Nhưng Ngu Thanh Ngưng cho rằng, loại khảo nghiệm này không phải quá khó đối với Khương Thánh Y.

Khương Thánh Y là một trong những hậu bối có thiên phú mạnh nhất mà bà từng gặp qua, bằng không cũng sẽ không lựa chọn nàng làm đồ đệ.

Càng quan trọng là, còn có Dao Trì chưởng giáo ngày xưa là bà ở đây. Khương Thánh Y thông qua khảo nghiệm sẽ không có khó khăn gì, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong lúc Khương Thánh Y tiếp nhận khảo nghiệm, ở một nơi cách cổ địa này không xa.

Trong hư không có hai bóng dáng đang lao nhanh.

Trong đó có một nữ tử, tóc đẹp như mây, xương cốt trong suốt, thân thể mềm mại có thần hà cửu sắc bao phủ. Sau đầu nàng ta có chín thần hoàn, tỏa ra quang huy phù văn, đạo tắc trật tự quấn quanh, càng khiến nữ tử này giống như một thần nữ.

Nếu có ai khác ở đây nhìn thấy nàng thi nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Nàng không phải ai khác, mà là Cửu Biến Thần Tàm danh chấn tứ

phương của Thần Tàm cốc, danh hào là Thần Tàm công chúa.

Chín thần hoàn sau đầu nàng ta tượng trưng cho chín lần lột xác.

Mà ở bên cạnh nàng là một nam tử tuấn mỹ khí chất tà dị, quanh thân được yêu khí bao phủ, cứ như trong thân thể ẩn giấu một Yêu Vương cái thế.

Đó là thiên kiêu cấm kỵ của Thiên Yêu Cổ Điện, Yêu Nguyệt Không.

Thiên Yêu Cổ Điện chính là thế lực bất hủ tiếng tăm lừng lẫy của Yêu tộc.

Yêu Nguyệt Không ái mộ Thần Tàm công chúa, lần này đến Táng Đế Tinh đã chủ động mở miệng, muốn đi theo Thần Tàm công chúa cùng thăm dò cơ duyên.

Ban đầu Thần Tàm công chúa cự tuyệt, hoàn toàn không thèm để ý Yêu Nguyệt Không. Nhưng ngặt nỗi Yêu Nguyệt Không quá chấp nhất.

Thần Tàm công chúa cũng cảm thấy có thêm một công cụ cũng không có gì không tốt, bởi vậy cũng tùy hắn.

“Có lẽ di tích thánh địa Dao Trì nằm trong mảnh cổ địa này.” Thần Tàm công chúa nói nhỏ.

Thân là Cửu Biến Thần Tàm của Thần Tàm cốc, tư chất của Thần Tàm công chúa là điều không thể nghi ngờ, tuyệt đối là một trong những nhân vật khủng bố nhất trên cổ lộ chung cực.

Mục tiêu lần này của nàng ta là thánh địa Dao Trì truyền thừa. Nếu có được Dao Trì Tiên Kinh trong truyền thuyết thì càng tốt.

Thậm chí nếu có thể tìm được một ít dấu vết do Tây Vương Mẫu để lại, tuyệt đối là thu hoạch lớn, sẽ rất có lợi cho nàng ta.

“Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp ngươi có được truyền thừa Dao Trì.” Yêu Nguyệt Không thâm tình chân thành mà nói, trong mắt lộ ra một tia si mê.

Nữ nhân xinh đẹp rất hấp dẫn, mà người vừa xinh đẹp lại cường đại thì càng quyến rũ.

Tuy hắn ta là truyền nhân cấm kỵ của Thiên Yêu Cổ Điện, nhưng muốn đuổi theo được Thần Tàm công chúa cũng không phải chuyện đơn giản gì.

“Hừm, đa tạ.” Thần Tàm công chúa khẽ gật đầu.

“Đúng rồi, Nguyên Tàm Đạo Tử và Bát Biến Thần Tàm của Thần Tàm cốc các ngươi liên tục ngã xuống, có phải có người đang âm thầm nhằm vào hay không?” Yêu Nguyệt Không nói.

Thần Tàm công chúa nghe vậy thì ngọc nhan cũng đanh lại.

Gần đây Thần Tàm cốc không được tốt lắm.

“Bát Biến Thần Tàm là ngã xuống khi thăm dò Hắc Uyên, còn Nguyên Tàm Đạo Tử...” Thần Tàm công chúa nói tới đây thì bỗng khựng lại.

Sắc mặt Yêu Nguyệt Không cũng xuống một tia căng thẳng.

Nguyên nhân rất đơn giản, cái chết của Nguyên Tàm Đạo Tử có liên quan đến Quân Tiêu Dao.

Mà Quân Tiêu Dao là ai?

Một nhân vật vô thượng chỉ cần nhắc tới tên đã làm lòng người sinh ra kính sợ trên cổ lộ chung cực hiện giờ. Cho dù mạnh như Yêu Nguyệt Không cũng rất kiêng kị nhân vật này.

“Nguyên Tàm Đạo Tử quá lỗ mãng, không biết xem xét thời thế.” Thần Tàm công chúa thở dài nhàn nhạt.

Nếu lúc ấy nàng có mặt thì cũng không đến mức để Nguyên Tàm Đạo Tử thân vong.

Thần Tàm công chúa tự hỏi, nếu nàng đối mặt với Quân Tiêu Dao, không nói đến chuyện có thể đánh thắng, nhưng thong dong ứng phó vẫn được.

“Ta cảm thấy không phải là Nguyên Tàm Đạo Tử sai, chủ yếu là Quân Tiêu Dao kia quá không coi ai ra gì, không kiêng nể gì.” Yêu Nguyệt Không cười nói.

Hắn khuynh mộ Thần Tàm công chúa, tất nhiên là đứng ở phe Thần Tàm công chúa.

“Không cần để ý tới Quân Tiêu Dao kia, hắn thật sự rất cường đại, nhưng chưa chắc có thể sinh ra uy hiếp trí mạng cho ta.” Thần Tàm công chúa vươn tay ngọc ra gom lại mái tóc dài bóng loáng mềm mại.

Nàng thân là Cửu Biến Thần Tàm hiếm hoi của Thần Tàm cốc, vẫn có tự tin đối mặt với Quân Tiêu Dao.

“Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ đứng chung một phe với ngươi.” Yêu Nguyệt Không cười, hàm răng tuyết trắng, lập loè ánh sáng.

Chương 960 - Tru Tiên Đạo hiện chân thân

Chương 960: Tru Tiên Đạo hiện chân thân

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thần Tàm công chúa không tỏ ý kiến. Tuy Yêu Nguyệt Không là truyền nhân cấm kỵ của Thiên Yêu Cổ Điện, nhưng vẫn không đủ khả năng đối đầu với Quân Tiêu Dao.

Hình như thấy được một tia coi khinh trong mắt Thần Tàm công chúa, nụ cười của Yêu Nguyệt Không hơi tắt.

Tốt xấu gì hắn ta cũng là truyền nhân cấm kỵ của Thiên Yêu Cổ Điện, không cần mặt mũi sao?

“Quân Tiêu Dao, ta có chút chờ mong chạm mặt với ngươi...” Yêu Nguyệt Không lẩm bẩm trong lòng.

Hắn và Thần Tàm công chúa chạy tới ì di tíchthánh địa Dao Trì.

Mà bên kia, trong một luồng động bí mật, ba bóng dáng lắc mình bước vào, đó là ba người Tham Lang Đạo.

Bọn họ đi tới cuối cổ động, trong không khí tràn ngập dao động pháp lực bạo loạn.

Đủ loại sức mạnh hỗn tạp trong đó. Đồng thời còn có một uy áp khủng bố tràn ngập.

Bọn họ nín thở giữ im lặng mà tiến vào trong đó.

Chỗ sâu nhất cổ động có một huyết trì. Huyết trì này bảy màu sặc sỡ, trong đó trộn lẫn các loại bảo huyết, huyết mạch hi hữu.

Trừ đó ra, còn có một ít tay chân cụt, tròng mắt, xương cốt linh tinh.

Một tròng mắt trong đó vô cùng đen tối, đồng tử ẩn chứa phù văn

sâu thẳm. Đó là Thiên U ma đồng, xem một cái có thể kéo người ta vào ảo cảnh u minh.

Còn có một khối xương hiện ra màu sắc năm màu rực rỡ, lưu chuyển sức mạnh thuộc tính. Đó là Ngũ Hành Đạo Cốt, tuy rằng kém xa thể chất đỉnh cấp như Chí Tôn Cốt, nhưng cũng đứng thứ mấy trăm trong ba ngàn thể chất.

Một người mang Ngũ Hành Đạo Cốt có thể dễ dàng khống chế sức mạnh ngũ hành.

Có thể nói, trong huyết trì này, dù là một tia huyết mạch, một khối xương cũng có thể xem như chí bảo. Nếu thiên kiêu tầm thường có được rồi luyện hóa thì tuyệt đối là một đại cơ duyên.

Mà giờ phút này, nhiều huyết mạch thể chất như thế lại hội tụ trong một cái ao.

Ở giữa ao có một bóng dáng đang ngồi xếp bằng. Đó là một thiếu nữ mảnh khảnh, trên người là chiếc váy tơ đen thâm thúy như đêm.

Cánh tay ngó sen và đôi chân trắng nõn thon dài lộ ra cực kỳ non nớt, da thịt trắng đến mức như trong suốt, không có chút huyết sắc nào.

Một ít băng vải quấn quanh cánh tay và trên đùi nàng ta.

Mái tóc đen như mực chảy dài từ vai ngọc xuống, như thác nước đen buông xuống huyết trì, lây dính máu tươi.

Hơi dời xuống từ cái cổ thon dài như thiên nga này thì có thể nhìn thấy xương quai xanh tinh xảo như cánh bướm. Trên xương quai xanh có khắc một đóa hoa bỉ ngạn màu đỏ tươi.

Da thịt tái nhợt của thiếu nữ tô điểm thêm cho đóa hoa bỉ ngạn này mấy phần quỷ mị yêu dã.

Còn khuôn mặt nàng lại bị một cái mặt nạ quỷ diện che lại, mặt nạ như khóc lại không phải khóc, như cười lại không phải cười, cứ như đang trào phúng nhân gian này, lại như đang tự giễu chính mình.

“Lão đại!” Ba người Tham Lang Đạo, Phá Quân Đạo, Thất Sát Đạo cùng khom người trước thiếu nữ kia.

Thiếu nữ này chính là kẻ đứng đầu của mười ba đạo tặc, Tru Tiên Đạo!

Chỉ sợ rất nhiều người đều không thể ngờ được, kẻ đứng đầu mười ba đạo tặc hung danh rõ ràng, Tru Tiên Đạo, lại là một thiếu nữ đeo mặt nạ quỷ diện.

“Làm hư?” Thiếu nữ chậm rãi mở miệng, tiếng nói linh hoạt kỳ ảo như mưa, thanh lãnh như sương.

Ba người Tham Lang Đạo căng thẳng trong lòng, hô hấp như muốn ngừng lại.

Khó có thể tưởng tượng, đám người Tham Lang Đạo giống như ác ma trong mắt rất nhiều thiên kiêu, giờ phút này lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Ý nghĩa trong đó chỉ có một, Tru Tiên Đạo đáng sợ đến mức khiến bọn người Tham Lang Đạo sợ hãi.

“Hồi lão đại, chúng ta không ngờ Khương Lạc Ly kia lại quyết đoán đến vậy, dám xâm nhập Sinh Tử Môn, bằng không nhất định có thể bắt sống ả trở về.” Phá Quân Đạo chắp tay và nói.

Tru Tiên Đạo không đáp lời.

Trong cổ động lập tức trở nên lặng im, sau lưng ba người Tham Lang Đạo chảy ròng mồ hôi lạnh, làm ướt quần áo.

Bọn họ đều là cường giả Thánh Nhân Vương, nhưng giờ phút này trong lòng lại lo sợ bất an.

Thật lâu sau, Tru Tiên Đạo mới nói: “Các ngươi đi xuống đi, quan sát hướng đi của mọi nơi trên Táng Đế Tinh, chú ý chặt chẽ Khương Thánh Y và Quân Tiêu Dao.”

“Tuân lệnh, vậy lão đại, kế hoạch kế tiếp...” Tham Lang Đạo nói.

“Chờ ta cắn nuốt xong những huyết mạch thể chất đó thì sẽ đi tìm

Khương Thánh Y, tự mình lấy ra Tiên Thiên Đạo Thai trong cơ thể ả.” Tru Tiên Đạo lạnh nhạt nói.

Khó có thể tưởng tượng, lời nói tàn nhẫn, lạnh nhạt mà tùy ý như thế như thế lại vang lên từ đôi môi anh đào của thiếu nữ.

“Thưa vâng.” Ba người Tham Lang Đạo chắp tay lui ra.

Trong cổ động chỉ còn lại một mình Tru Tiên Đạo. Nàng chậm rãi nâng tay lên, một Chứng Đạo Đế Ấn lơ lửng trong lòng bàn tay nàng.

Tru Tiên Đạo cũng là một trong Nghịch Quân Thất Hoàng!

“Quân Tiêu Dao... Quân Tiêu Dao, vì sao cái tên này cứ làm ta cảm thấy có chút khác thường?” Tru Tiên Đạo nỉ non nói.

Nàng cho rằng trái tim mình sớm đã chết đi, từ khi chính tay giết chết người kia, nó cũng đã chết.

Nhưng hiện tại, không biết vì sao, khi nghe thấy cái tên Quân Tiêu Dao, trong lòng nàng lại có một cảm giác khác thường.

Thánh Thể thì cấp bậc sinh mệnh của ta có thể lột xác lần nữa.”

“Chỉ cần trở nên đủ mạnh thì ta có thể bước lên luân hồi, đi đến Bỉ Ngạn...”

Tru Tiên Đạo nỉ non, bàn tay ngọc chạm đến ấn ký hoa bỉ ngạn trên xương quai xanh, tay còn lại của nàng ta bóp Chứng Đạo Đế Ấn, không hề có chần chờ mà trực tiếp dung nhập vào thân thể mình.

Oanh!

Trong cơ thể Tru Tiên Đạo phun trào pháp lực. Rất nhiều Trật Tự Thần Liên màu đen bắn ra từ bên trong, quấn quanh bảo cốt, cánh tay, tròng mắt, chân huyết.. Rồi hấp thu thần năng, tinh khí, căn nguyên trong đó.

Thể chất của Tru Tiên Đạo giống như một hắc động hỗn độn, bình phàm tới cực điểm, lại có thể luyện hóa cất chứa tất cả. Hơn nữa

dung hợp Chứng Đạo Đế Ấn, cảnh giới của Tru Tiên Đạo đang leo lên với tốc độ cực kỳ khủng bố.

Mà sau khi nàng dung hợp luyện hóa Chứng Đạo Đế Ấn, cũng có nghĩa là nàng đã nhận lấy thiên mệnh Nghịch Quân Thất Hoàng.

Nàng nhất định phải giết Quân Tiêu Dao!

Chương 961 - Loạn Cổ tháp mở ra

Chương 961: Loạn Cổ tháp mở ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Toàn bộ Táng Đế Tinh đang âm thầm gợn sóng, phong vân rung chuyển.

Có thiên kiêu có được di tàng chuẩn đế, một bước lên trời.

Cũng có thiên kiêu bị người hãm hại, hoặc ám toán, vĩnh viễn ngã xuống trên ngôi sao trời này.

Mà giờ phút này, bên ngoài Táng Đế Tinh, một bóng dáng bạch y siêu nhiên hiện ra từ hư không bị xé rách, tiên huy mênh mông cuồn cuộn, thần hà tràn ngập, hắn giống như một thần linh bạch y mơ hồ.

“Đây là Táng Đế Tinh.”

Bóng dáng này chính là Quân Tiêu Dao.

Hắn có thể cảm giác được, trên Táng Đế Tinh có chôn giấu rất nhiều cơ duyên cổ xưa, hắn tu luyện Bảo Thư nên rất rành trong việc thăm bảo.

“Không biết có thể gặp được người quen ở Táng Đế Tinh hay không?” Quân Tiêu Dao nói.

Hắn cũng không cố tình tìm kiếm những người quen đó, là bởi vì muốn bọn họ có được rèn luyện thuộc về chính mình.

Khi Quân Tiêu Dao tới gần Táng Đế Tinh thì nửa khối Loạn Cổ Đế Phù trên người hắn bỗng hơi rung động, như sinh ra cộng minh nào đó.

“Hừm? Nhanh như vậy đã có cá cắn câu sao?” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia sáng, lại đến mùa thu hoạch rồi.

Táng Đế Tinh là một đại lục hoang vắng, có một tòa tháp trầm mặc

đứng sừng sững trên mặt đất. Tòa tháp này rỉ sét loang lổ, vô cùng cổ xưa, như được chôn giấu dưới lồng đất ngàn vạn năm rồi mới thấy lại ánh mặt trời.

Cả tòa tháp cao hơn vạn trượng, có tất cả một ngàn tầng, cao ngất trong mây.

Những di tàng cơ duyên còn lại của Táng Đế Tinh không phải có tiên khí dạt dào thì cũng thần bí khó lường, nếu không cũng dâng trào phù văn đại đạo, Trật Tự Thần Liên đan chéo.

Chỉ có tòa tháp này trừ cao một chút thì hình như cũng không có gì hấp dẫn người khác, nhìn có vẻ cổ xưa mà bình phàm.

Nhưng giờ phút này, chung quanh tòa tháp lại có rất nhiều thiên kiêu xuất hiện tại nơi đây, đôi mắt nóng cháy, như đang chờ đợi tòa tháp này mở ra.

“Lần này Loạn Cổ tháp mở ra, không biết ta có thể xông lên bao nhiêu tầng?”

“Tháp này không dễ xông lên, một ngàn tầng thì có dấu ấn của một ngàn cường giả, đều là kẻ địch của Loạn Cổ Đại Đế khi còn trẻ, ngươi cho rằng ngươi so được với Loạn Cổ Đại Đế sao?”

Rất nhiều thiên kiêu đều châu đầu ghé tai mà nghị luận.

Tòa tháp này giống như Sinh Tử Môn, cũng là cơ duyên nổi danh của Táng Đế Tinh. Đừng nhìn nó không có dị tượng vờn quanh, nhìn không đặc biệt thu hút. Nhưng nó lại có liên quan đến một cường giả truyền kỳ, đó là Loạn Cổ Đại Đế.

Vào những kỷ nguyên trước kia, nếu Táng Đế Tinh mở ra thì Loạn Cổ tháp tuyệt đối là một cơ duyên náo nhiệt nhất.

Bởi vì Loạn Cổ tháp có thể giao cho thiên kiêu đương đại một cơ hội cân nhắc thực lực của bản thân.

Số tầng xông qua càng cao thì càng tiếp cận tư chất của Loạn Cổ Đại Đế, rất nhiều thiên kiêu đều xoa tay hầm hè, ý chí chiến đấu sục sôi.

Trong đó có không ít người đều là truyền nhân bất hủ, thiên kiêu cấm kỵ nổi danh trên cổ lộ.

Nhưng dù là bọn họ cũng không dám nói có thể xông lên tầng đỉnh cao, thậm chí đến được tầng chín mươi trở lên cũng hết sức khó khăn, từ xưa đến nay không có bao nhiêu thiên kiêu đạt tới được.

“A di đà phật, tiểu tăng hướng tới Loạn Cổ tháp đã lâu, hôm nay phải bước vào thử sức.”

Nơi xa có hạo quang kim sắc dâng trào, một tăng nhân trẻ tuổi cưỡi Bạch Ngọc Sư Tử giá lâm.

“Là Giáo Tử Tây Thiên - Phạn Thiên!”

Một số người đưa mắt nhìn qua.

Đây là một cường giả Phật môn trẻ tuổi nổi tiếng cổ lộ. Trước kia hắn cũng từng xuất hiện ở Thái Ách thần miếu trên Thiên Minh cổ tinh của Xà Nhân Tộc, nhưng cũng không nảy sinh xung đột gì với Quân Tiêu Dao.

“Bổn quận chúa cũng rất có hứng thú với Loạn Cổ tháp này thì sao?” Một tiếng nói trong vắt như chuông bạc vang lên.

Một liễn xa hoa lệ lao qua hư không, một nữ tử chậm rãi bước ra từ trong đó, nàng ta mặc một bộ y phục bằng dây vàng, đầu cài kim bộ diêu (1), ung dung hoa quý, xinh đẹp bất phàm.

(1) Kim bộ diêu: Kim: vàng, bộ: bước chân, diêu: rung động. Là loại trâm cài có đính chuỗi ngọc của nữ tử cổ đại, mỗi khi bước đi chuỗi ngọc trên kim bộ diêu sẽ lay động theo bước chân thiếu nữ, tạo dáng vẻ uyển chuyển thướt tha.

Mặt mày như họa, môi răng trong trẻo, xương cốt nhỏ nhắn mềm mại, ẩn chứa nét thần tú. Một dung nhan quốc sắc thiên hương đủ để bách hoa ảm đạm thất sắc.

“Là Vân Thường quận chúa của Vũ Hóa thần triều, không biết ca ca của nàng ta có tới hay không?”

Nhìn thấy nữ tử xinh đẹp cao quý này xuất hiện, trong mắt một ít

thiên kiêu xẹt qua một tia kinh diễm.

Vân Thường quận chúa, Vũ Vân Thường, đến từ Vũ Hóa thần triều. Thân là bất hủ thần triều cao cấp nhất, Vũ Hóa thần triều cũng danh truyền Cửu Thiên Tiên Vực.

Lão tổ khai quốc của họ là Vũ Hóa đại đế tiếng tăm lừng lẫy trên tiên vực, là cường giả truyền kỳ nổi tiếng ngang hàng với Thủy Hoàng đại đế của Tần gia.

Mà ở đại tranh chi thế này, thế hệ trẻ của Vũ Hóa thần triều cũng không yên lặng.

Thiên kiêu cấm kỵ vô thượng của Vũ Hóa thần triều có danh hào là Vũ Hóa Vương!

Mà vị Vân Thường quận chúa này chính là muội muội của Vũ Hóa Vương kia. Xưa nay Vũ Vân Thường trưởng thành dưới sự che chở của ca ca Vũ Hóa Vương, tất nhiên cũng hình thành tính cách nghịch ngợm ngây thơ.

Hơn nữa bởi vì Vũ Hóa Vương mà trên cổ lộ chung cực không có bao nhiêu thiên kiêu dám trêu chọc vị quận chúa này, đều sẽ nể mặt Vũ Hóa Vương ba phần.

“Xem ra lần này chỉ có Vân Thường quận chúa tới, ca ca nàng Vũ Hóa Vương vẫn chưa xuất hiện.”

“Vậy cũng bình thường, cơ duyên trên Táng Đế Tinh cũng không phải chỉ có Loạn Cổ tháp , nói không chừng Vũ Hóa Vương có được truyền thừa hi hữu khác thì sao.”

“Nếu Vũ Hóa Vương tới thì nói không chừng có thể xông lên hơn chín trăm tầng.”

Rất nhiều người đều đang bàn tán.

Nghe đến những lời nghị luận đó, trên mặt Vũ Vân Thường lộ ra ý cười tự hào như có chung vinh dự. Người mà nàng ta sùng bái nhất chính là ca ca Vũ Hóa Vương của mình.

“Nếu ca ca ta tới thì nói không chừng có thể sấm lên đỉnh ấy chứ.”

Vũ Vân Thường thầm nói trong lòng.

Nhưng giờ phút này Vũ Hóa Vương đang tìm kiếm một ít dấu vết do Vũ Hóa đại đế lưu lại ở Táng Đế Tinh, cho nên cũng không đến đây.

Cơ duyên đại đế trên toàn bộ Táng Đế Tinh không thể nói là nhiều, nhưng cũng không phải chỉ có một mình Loạn Cổ Đại Đế. Vũ Hóa đại đế, Tây Vương Mẫu… đều từng lưu lại một tia dấu vết trên ngôi sao trời cổ xưa này.

Chương 962 - Tần Vô Đạo xông vào tháp

Chương 962: Tần Vô Đạo xông vào tháp

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đúng lúc này, cả tòa Loạn Cổ tháp bỗng bắt đầu rung động, một luồng Hồng Hoang chi khí cổ xưa tràn ngập, đi kèm với chiến ý mãnh liệt.

Chiến ý mãnh liệt kia như ném đi trời xanh, mang theo ý chí chiến đấu vô tận!

Trong đầu rất nhiều người như hiện hóa ra một bóng dáng bất khuất đấu thiên chiến địa.

Thình thịch!

Vô số thiên kiêu trực tiếp quỳ xuống dưới sự áp bách của chiến ý này. Dù là những truyền nhân bất hủ như Phạn Thiên và Vũ Vân Thường cũng cảm nhận được cảm giác áp bách và hít thở không thông.

“Loạn Cổ tháp sắp mở ra!” Một vài thiên kiêu hô lên.

Ầm ầm ầm!

Ngay khi Loạn Cổ tháp sắp mở ra, trên trời cao bỗng có tiếng gầm rú truyền đến.

Một bóng dáng long hành hổ bộ đi đến, mỗi khi bước ra một bước, thiên địa cũng đang cộng minh, chấn động. Đồng thời còn có một ý chí chiến đấu như cùng nguồn cội với Loạn Cổ tháp thổi quét ra.

“Người nọ là...”

Đám người Vũ Vân Thường và Phạn Thiên đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về hướng hắn ta.

Đó là một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng đen, khuôn mặt tà mị tuấn mỹ, mang theo cảm giác nghiêm nghị khí phách.

Hắn cũng toả ra chiến ý và đấu chí mãnh liệt, như muốn sinh ra cộng minh với Loạn Cổ tháp.

“Thần Tử Tần gia, Tần Vô Đạo!”

Rất nhiều thiên kiêu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy nằm trong dự liệu. Nghe đồn Tần Vô Đạo từng có được truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế, là truyền nhân chính thống của Loạn Cổ.

Nhưng không ai có thể chứng thực tin tức này. Chỉ có thể xác định là, Tần Vô Đạo có được đế khí tàn khuyết của Loạn Cổ Đại Đế, Loạn Cổ Đế Phù.

Chỉ với quan hệ này, Tần Vô Đạo sẽ không bỏ lỡ cơ duyên Loạn Cổ tháp mở ra.

“Tần Vô Đạo...” Trong mắt Phạn Thiên lộ ra một tia ngưng trọng.

Nhưng cũng may, khảo nghiệm chủ yếu trong Loạn Cổ tháp là đấu tranh với đối thủ của Loạn Cổ Đại Đế khi còn trẻ, mà không phải các thiên kiêu tranh phong với nhau.

“Qúa soái, khí tức cũng thật cường đại, nhưng so ra vẫn là ca ca ta càng cường đại một chút.” Vũ Vân Thường nói thầm trong lòng.

Tần Vô Đạo thân là Thần Tử của Hoang Cổ thế gia, tất nhiên thực lực là thứ không thể nghi ngờ. Chỉ là trong lòng Vũ Vân Thường vẫn nghiêng về hướng ca ca mình, cho rằng ca ca càng cường đại hơn một chút.

“Tây Thiên giáo và Vũ Hóa thần triều.” Tần Vô Đạo lạnh nhạt liếc nhìn Phạn Thiên và Vũ Vân Thường một cái, sau đó liền chuyển ánh mắt đi.

“Nếu là vị Đế Phật Tử chuyển thế và Vũ Hóa Vương thì có thể làm ta chú ý một chút.” Tần Vô Đạo cũng không để ý đến hai người này.

“Ngươi này có ý gì, xem thường người ta?” Vũ Vân Thường nhăn mũi lại, trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng sau khi cảm nhận được chiến ý bá tuyệt của Tần Vô Đạo, nàng vẫn rất thức thời mà không so đo.

Tần Vô Đạo bước một bước vào Loạn Cổ tháp.

“A di đà phật!” Phạn Thiên tụng một tiếng phật hiệu, cũng tiến vào.

“Bổn quận chúa cũng không tin, thực lực của ta sẽ làm các ngươi chấn động!” Vũ Vân Thường yêu kiều mà hừ một tiếng, cũng lắc mình tiến vào Loạn Cổ tháp.

Vũ Hóa Vương là cấm kỵ vô thượng của Vũ Hóa thần triều, thân là muội muội của Vũ Hóa Vương, tất nhiên Vũ Vân Thường cũng sẽ không yếu.

Nhìn thấy những người này bước vào Loạn Cổ tháp, những truyền nhân bất hủ và thiên kiêu còn lại cũng như ong vỡ tổ mà sàn vào Loạn Cổ tháp.

Mà lúc này, các thiên kiêu còn chưa bước vào Loạn Cổ tháp bỗng cảm nhận được một khí tức uy áp mạnh đến cực điểm.

Thậm chí khí tức uy áp này không yếu hơn chiến ý của Loạn Cổ tháp bao nhiêu. Rất nhiều thiên kiêu trước đó không bị chiến ý của Loạn Cổ tháp đè bẹp, lại trực tiếp đùng đùng quỳ rạp xuống đất dưới uy áp này!

Điều này khiến rất nhiều người hoảng sợ, chấn động cực độ, lập tức ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Họ lập tức thấy được bóng dáng siêu nhiên như tiên thần giáng trần kia!

Một bộ bạch y bay phất phới, trời cao cũng vì thế mà run rẩy!

Chiến ý kinh khủng mà Loạn Cổ tháp phóng ra như bị bóng dáng bạch y kia đạp ở dưới chân!

Mái tóc hắn theo gió tung bay, y phục không nhiễm bụi trần, trầm tĩnh như thần linh, giống như một trích tiên trẻ tuổi hành tẩu trong phàm trần.

“Thần Tử Quân gia!”

Những thiên kiêu còn chưa tiến vào Loạn Cổ tháp nhìn thấy bóng dáng bạch y hiện lên trên không trung kia thì trừng lớn đôi mắt, hô hấp như muốn đình trệ.

Hiện giờ Quân Tiêu Dao tuyệt đối là tồn tại khiến người ta chú ý nhất trên cổ lộ chung cực, hắn đi đến nơi nào cũng lập tức trở thành tiêu điểm.

“Khoảng thời gian trước, Thần Tử Quân gia dùng pháp thân đại náo tiệc cưới của Cổ Đế Tử, lại không biết bản tôn của hắn đi đâu, không ngờ là đã đi vào Táng Đế Tinh.”

Hành động đoạt hôn trước đó của Quân Tiêu Dao gây nên ảnh hưởng rất lớn.

Cổ Đế Tử mất hết mặt mũi. Đặc biệt là Quân Tiêu Dao dùng pháp thân nghênh chiến truyền nhân của tứ đại tiên thống, tuy chỉ giao thủ lướt qua là ngừng, nhưng cũng khiến bát phương chấn động.

Một khối pháp thân đã cường đại như vậy, thế thì chân thân của Quân Tiêu Dao sẽ mạnh tới trình độ nào?

Rất nhiều người đều rất tò mò.

Mà hiện tại, bọn họ có thể chính mắt chứng kiến.

Quân Tiêu Dao không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc chấn động kia, hắn đưa mắt đánh giá Loạn Cổ tháp.

“Xem ra Tần Vô Đạo kia đã tiến vào Loạn Cổ trong tháp, không sao, chờ ra khỏi tháp thì đi giải quyết hắn sau.”

“Truyền nhân của Loạn Cổ à, sống sót mới được gọi là truyền nhân.”

Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một ý cười lạnh như băng.

Tỷ như Vương Đằng của Bắc Địa Vương gia kia, không phải cũng có được một phần truyền thừa của Loạn Cổ sao? Sau đó thì sao?

Vẫn để Quân Tiêu Dao được lợi, nửa bên Loạn Cổ Đế Phù cũng rơi vào tay Quân Tiêu Dao, còn thay hắn giải quyết không ít phiền toái.

Cho nên dù là thiên kiêu truyền nhân nào thì người đã chết sẽ không còn gì cả.

Quân Tiêu Dao thật sự không thể xem như truyền nhân chính thống của Loạn Cổ. Nhưng hắn chỉ cần diệt truyền nhân của Loạn Cổ thì hắn chính là truyền nhân đó.

Logic này không thành vấn đề.

Quân Tiêu Dao không hề chần chờ mà bước một bước vào Loạn Cổ tháp.

Vừa bước vào Loạn Cổ tháp, Quân Tiêu Dao đã cảm thấy không gian chung quanh lập tức thay đổi.

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, mình đột nhiên xuất hiện trong một con hẻm.

Các loại khói lửa nhân gian ập vào trước mặt. Người bán rong rao hàng, khách điếm tiệm rượu, đám người qua lại, người đông chen chúc nhau, như một tiểu thành trấn thế gian quá đỗi bình phàm.

Chương 963 - Nửa đời thê lương của Loạn Cổ Đại Đế

Chương 963: Nửa đời thê lương của Loạn Cổ Đại Đế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Hắc hắc, nếu không phải lão tử giúp đỡ tiểu tử ngươi thì tên phụ thân quỷ bệnh của ngươi đã sớm chết, lão tử chịu hứng lấy nương của ngươi là do các ngươi may mắn!” Một nam từ trung niên mặt rỗ, đầy mặt dầu mỡ mang theo nụ cười lạnh khinh thường.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh.

Sau khi đánh chết Vương Đằng, có được nửa khối Loạn Cổ Đế Phù, Quân Tiêu Dao cũng từng cảm thấy hứng thú với sự tích của Loạn Cổ Đại Đế, vì thế tìm đọc một ít tư liệu.

Nghe đồn Loạn Cổ Đại Đế, sinh ra trong dân gian tầm thường.

Lần đầu tiên trong đời ông ta ra tay đánh nhau là với một phú thương mặt rỗ tên là Vương Nhị.

Bởi vì Vương Nhị mặt rỗ kia muốn chiếm đoạt mẫu thân của ông ta. Đương nhiên, kết quả không cần phải nhiều lời, Loạn Cổ Đại Đế tuổi nhỏ bị hung hăng đánh cho một trận, thiếu chút nữa đã bị đánh chết.

Đây là lần bại đầu tiên của Loạn Cổ Đại Đế. Đồng thời cũng mở ra nửa đời trước bi thảm của ông ta, ngàn lần chiến đấu, chưa có một lần thắng.

“Thì ra là thế, đã hiểu.” Quân Tiêu Dao hiểu rõ trong lòng.

Mỗi một thiên kiêu bước vào Loạn Cổ tháp đều sẽ trải qua nửa đời trước của Loạn Cổ Đại Đế. Loạn Cổ Đại Đế đối mặt với kẻ địch nào thì bọn họ cũng sẽ gặp phải.

Loạn Cổ tháp này có tất cả một ngàn tầng, cũng có nghĩa là một

ngàn kẻ địch và đối thủ nửa đời trước của Loạn Cổ Đại Đế.

Sau khi Loạn Cổ Đại Đế chứng đạo thành đế, vì chọn lựa truyền nhân đời sau của mình mà tự tay đắp nặn nên Loạn Cổ tháp, cũng ghi khắc một ngàn kẻ địch mình từng gặp phải vào nửa đời trước vào Loạn Cổ tháp nội, để mài giũa hậu nhân.

Vương Nhị mặt rỗ này là kẻ địch đầu tiên của Loạn Cổ. Tuy rằng gã gầy yếu đến mức không thể chịu đựng được một tia khí tức của Quân Tiêu Dao, nhưng gã lại tạo nên cái bại đầu tiên trong đời Loạn Cổ Đại Đế, có được ý nghĩa đặc thù.

“Sao ta cảm thấy ta và Loạn Cổ Đại Đế là hai cực đoan?” Quân Tiêu Dao không khỏi suy tư mà nói.

Loạn Cổ Đại Đế xuất thân hàn vi bình phàm.

Còn Quân Tiêu Dao sinh ra đã hết sức huy hoàng, khởi điểm của hắn chính là đích đến mà rất nhiều người cả đời cũng không thể với tới.

Nửa đời trước của Loạn Cổ Đại Đế bi thảm, cha mẹ, thân nhân, ái nhân đều chết sạch, bản thân thì bại rồi lại bại, thiếu chút nữa đạo tâm đã hỏng mất.

Mà Quân Tiêu Dao, từ sinh ra đến bây giờ, gia đình viên mãn, hồng nhan làm bạn, trên con đường tu hành còn đẩy ngang một đường, chưa từng bại trận, còn tu luyện ra đạo tâm vô địch.

Có thể nói, Quân Tiêu Dao và Loạn Cổ Đại Đế hoàn toàn là hai cực đoan, thuộc về hai bên của cán cân, tương phản quá lớn.

Trong mơ hồ, hắn cảm thấy Loạn Cổ Đại Đế sẽ không quá nguyện ý giao truyền thừa cho người như hắn.

“Xông qua tháp trước rồi lại nói.”

Thậm chí Quân Tiêu Dao không động đậy cả một đầu ngón tay, chỉ tuôn ra một tia khí tức thì bóng dáng của Vương Nhị mặt rỗ đã tan vỡ, cảnh tượng chung quanh giống như bị hòa tan rồi rút lui.

Quân Tiêu Dao bước lên tầng thứ hai.

Đương nhiên, càng về sau thì đối thủ của Loạn Cổ Đại Đế sẽ càng mạnh, không có khả năng đơn giản giống như Vương Nhị mặt rỗ.

Cảnh tượng thứ hai là ở thành trì cháy mấy ngày liên tục, đối thủ là một đám sơn phỉ đạo tặc.

Một hồng nhan thanh mai trúc mã làm bạn khi còn bé với Loạn Cổ Đại Đế bị đám sơn phỉ kia lăng nhục mà chết. Loạn Cổ Đại Đế tuổi nhỏ chỉ có thể trơ mắt nhìn, ông ta muốn phản kháng, cuối cùng lại mình đầy thương tích, thiếu chút nữa ngã xuống.

Là một người tu hành đi ngang qua đánh lui sơn phỉ rồi cứu Loạn Cổ Đại Đế đi.

“Thật là thảm.” Liền Quân Tiêu Dao cũng cảm thán không thôi.

Tâm niệm của hắn khẽ dao động, tất cả mọi thứ trong cửa thứ hai đều tan thành mây khói.

Quân Tiêu Dao lấy tốc độ cực nhanh mà bước lên tầng trên của Loạn Cổ tháp.

Trong đó, Quân Tiêu Dao như đã trải qua nửa đời của Loạn Cổ Đại Đế.

Phụ thân, mẫu thân lần lượt ngã xuống, hồng nhan mất mạng, bằng hữu chắn đao cho mình mà chết.

Loạn Cổ Đại Đế chỉ còn thiếu một chữ thảm tự được viết trên trán thôi.

Dù là Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy kinh ngạc. Các đại đế khác không phải phong hoa tuyệt đại thì chính là một đời vô địch, nếu không cũng là thiếu niên thành danh, hồng nhan làm bạn, khí phách hăng hái, hào hoa xa xỉ.

Chỉ có Loạn Cổ nửa đời thê lương, vô cùng bi thảm, thân nhân bằng hữu đều chết sạch. Cả đời ông ta không cưới vợ sinh con.

Mặc dù nửa đời sau quật khởi, cường thế chứng đạo thành đế, nhưng vẫn vượt qua trong những trận chiến vô tận, chưa từng ngừng lại.

“Thật là một đại đế quá khác biệt.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng không vì thế mà xem thường Loạn Cổ Đại Đế.

Tuy Loạn Cổ Đại Đế không đương thế vô song , đẩy ngang tất cả từ khi ra đời như Khí Thiên đại đế của Quân gia hắn, nhưng cũng xem như tạo ra một con đường đấu tranh với vận mệnh.

Con đường này đáng để Quân Tiêu Dao tham khảo.

Hắn vừa xông lên tháp, vừa cảm nhận đạo của Loạn Cổ Đại Đế.

Mà giờ phút này, ở ngoài Loạn Cổ tháp, những thiên kiêu còn chưa đi vào đều ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Loạn Cổ tháp, trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ thấy được một điểm sáng đang lao lên phía trên với tốc độ cực nhanh.

“Hắn là Thần Tử Quân gia đúng không?”

“Quá khủng bố, căn bản không phải xông lên tháp, mà là đẩy ngang tất cả.” Rất nhiều thiên kiêu kinh ngạc cảm thán.

Nhưng cũng có một ít thiên kiêu chưa tỏ ý kiến.

“Tiếp theo xem đi, mấy trăm tầng đầu tiên của Loạn Cổ tháp cũng không tính quá khó, tốc độ của đám người Thần Tử Tần gia, Phạn Thiên cũng không chậm.”

“Chủ yếu là phía sau sẽ có một ít đối thủ cực kỳ cường đại và khủng bố xuất hiện.” Một ít thiên kiêu lộ ra vẻ mặt kiêng kị mà nói.

Trong một ngàn tầng của Loạn Cổ tháp, càng lên trên thì đối thủ kẻ địch của Loạn Cổ Đại Đế sẽ càng mạnh. Thậm chí trong đó có khả năng xuất hiện nhân vật khủng bố đè Loạn Cổ Đại Đế ra mà đánh.

Đương nhiên, đó là trước khi Loạn Cổ chứng đạo. Sau khi chứng đạo, Loạn Cổ Đại Đế chưa từng thua bao giờ.

Chương 964 - Sự tự tin của Tần Vô Đạo

Chương 964: Sự tự tin của Tần Vô Đạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Theo dòng thời gian trôi qua, gần như tất cả thiên kiêu đều tiến vào Loạn Cổ tháp.

Nhưng trong lúc thiên kiêu tiến vào thù cũng có thiên kiêu bị chuyển ra khỏi Loạn Cổ tháp.

Bọn họ thất bại.

Trên thực tế, một ít kẻ địch của Loạn Cổ Đại Đế trong mấy trăm tầng sau của Loạn Cổ tháp đã cực kỳ khủng bố.

Mà những thiên kiêu bị đào thải thì nhìn chằm chằm vào Loạn Cổ tháp.

Phía trên có hơn mười điểm sáng có tốc độ rất nhanh, bốn điểm sáng trong đó là nhanh nhất.

Mọi người biết đó chính là bốn người Quân Tiêu Dao, Tần Vô Đạo, Phạn Thiên, Vũ Vân Thường. Đương nhiên, ba tất nhiên người Tần Vô Đạo không biết chuyện Quân Tiêu Dao tiến vào Loạn Cổ tháp.

Sau khi tất cả thiên kiêu tiến vào Loạn Cổ tháp thì đều một mình xông qua ải, sẽ bị phân phối vào không gian độc lập.

Tầng năm mươi ba của Loạn Cổ tháp, Tần Vô Đạo đặt một bàn tay ở sau lưng, tay còn lại tùy ý tung chưởng ra, lập tức tiêu diệt hư ảnh được lạc ấn trước mặt.

“Trình độ này mà cũng xứng chắn đường của ta, Tần Vô Đạo này nhất định sẽ lần lượt đánh bại đối thủ của tiền bối Loạn Cổ.” Khóe miệng Tần Vô Đạo nhếch lên một nụ cười như định liệu trước.

Hắn đã coi mình là truyền nhân của Loạn Cổ.

Tuy rằng vận mệnh của Tần Vô Đạo không đến mức thê lương bi

thôi giống như Loạn Cổ, nhưng cũng quật khởi từ dòng bên Tần gia.

Nhờ vào khí vận và cơ duyên nên hắn ta mới từng bước trở thành Thần Tử Tần gia. Mà không phải giống như Quân Tiêu Dao, từ khi sinh ra đã có thân phận cao quý, trở thành thần tử khâm định và Linh Hào Tự Liệt.

Từ trình độ nào đó, hắn ta cũng hơi giống với Quân Vạn Kiếp của Quân gia.

“Lần này, ta muốn bước lên đỉnh cao Loạn Cổ tháp.” Trong mắt Tần Vô Đạo bốc cháy lên ngọn lửa.

Hắn ta cho rằng mình có thực lực và tư cách này!

Ở tầng năm trăm mười một Loạn Cổ tháp, Phạn Thiên cũng đang ra tay, đánh tan kẻ địch, tốc độ rất nhanh.

Trước đó hắn ta từng xuất hiện ở Thái Ách thần miếu của Thiên Minh cổ tinh, còn đụng phải Quân Tiêu Dao. Theo lý thuyết, Tiểu Tây Thiên trên Hoang Thiên Tiên Vực cũng có chút quan hệ với Tây Thiên giáo.

Quân Tiêu Dao và Tiểu Tây Thiên có chút cọ xát, còn giết quái thai cổ đại của Tiểu Tây Thiên, Ngọc Phật Tử.

Về tình về lý, Phạn Thiên cũng không thể giả vờ như không thấy.

Nhưng hắn rất sáng suốt, khi nhìn thấy thực lực của Quân Tiêu Dao thì cũng không phat sinh xung đột.

Cho nên đến bây giờ, hắn ta vẫn còn sống khỏe mạnh.

“Nếu là Đế Phật Tử chuyển thế ở đây thì không biết có thể xông tới bao nhiêu tầng?” Phạn Thiên nghĩ thầm.

Tuy hắn ta là một Giáo Tử của Tây Thiên giáo, nhưng thiên kiêu cường đại thần bí nhất Tây Thiên giáo đương đại vẫn là vị Đế Phật Tử chuyển thế kia. Nghe đồn Đế Phật Tử là một vị đại lão Phật môn chuyển thế nào đó.

Ở tầng thứ năm trăm của Loạn Cổ tháp.

“Yếu, yếu, quá yếu, những đối thủ đó còn chưa thể ngăn được bổn quận chúa!”

Tuy Vũ Vân Thường không có một không hai đương thời bằng ca ca Vũ Hóa Vương của nàng, nhưng tốt xấu gì cũng có được truyền thừa nhất mạch, tất nhiên tu vi sẽ không yếu mấy.

“Nếu là ca ca ta tới thì nói không chừng có khả năng lên tới đỉnh.” Vũ Vân Thường nhấp môi cười.

Hình như nàng có khuynh hướng huynh khống (1).

(1) Huynh khống/Muội khống/Tỷ khống : thương yêu cưng chiều đệ/huynh/muội/tỷ đến mức cuồng.

“Không biết Tần Vô Đạo và Phạn Thiên kia có thể lên đến bao nhiêu tầng, đặc biệt là Tần Vô Đạo, nghe nói hắn chính là truyền nhân của Loạn Cổ, nếu thật sự để hắn có được truyền thừa Loạn Cổ thì sợ thật sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh với ca ca.” Vũ Vân Thường nghĩ thầm.

Trước đó tuy rằng nàng nói Tần Vô Đạo không bằng ca ca Vũ Hóa Vươngo của mình, nhưng cũng chỉ là thiên vị mà thôi.

Thực lực của Tần Vô Đạo đã được chứng minh thông qua rất nhiều cuộc chiến. Lần này nếu để hắn ta có được truyền thừa của Loạn Cổ thì thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên một bậc, sẽ tạo thành uy hiếp với Vũ Hóa Vương.

“Mặc kệ hắn, ca ca ta cũng đang tìm kiếm cơ duyên của Vũ Hóa đại đế, nhất định sẽ không kém hơn cơ duyên Loạn Cổ Đại Đế.” Vũ Vân Thường nói chắc chắn trong lòng.

Ca ca nàng ta nhất định sẽ là đệ nhất nhân của đại tranh chi thế này!

Tất cả thiên kiêu đều đang xông vào Loạn Cổ tháp để mài giũa. Tuy rằng không phải mọi người đều có khả năng đánh sâu vào tầng chín trăm trở lên, nhưng ít ra tu vi của bọn họ cũng được mài giũa.

Đồng thời còn tự mình trải qua nửa đời trước của Loạn Cổ Đại Đế, trải nghiệm này mới đáng giá nhất.

Dù sao không phải ai cũng có thể trải qua quỹ đạo trưởng thành của một vị đại đế. Nếu cẩn thận lĩnh ngộ, cân nhắc thì sẽ có thu hoạch rất lớn.

Cho dù là Quân Tiêu Dao cũng vừa đẩy ngang tất cả, vừa cảm nhận lĩnh ngộ.

Tuy rằng trải nghiệm nhân sinh của hắn hoàn toàn tương phản với Loạn Cổ Đại Đế, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn đi cảm nhận nửa đời của Loạn Cổ Đại Đế.

Điều này cũng mang đến cho hắn dẫn dắt mới.

Khi dòng thời gian chuyển dời, từng thiên kiêu bị truyền tống ra khỏi Loạn Cổ ngoài tháp.

Trên thực tế, ở tầng năm trăm trở lên, đối thủ của Loạn Cổ Đại Đế đã cực kỳ cường đại.

Tầng sáu trăm!

Tầng bảy trăm!

Tầng tám trăm!

Càng lên cao, thiên kiêu bị truyền tống ra ngoài càng nhiều.

Đến cuối cùng, chỉ có mười mấy điểm sáng lẻ loi còn lập loè trên Loạn Cổ tháp.

“Hả, điểm sáng kia là ai, chẳng lẽ là Thần Tử Tần gia!”

Một ít thiên kiêu đã sớm tiến vào Loạn Cổ tháp, không nhìn thấy Quân Tiêu Dao tiến đến, sau khi chú ý tới điểm sáng xông thẳng lên trên trong Loạn Cổ tháp lại kinh ngạc dò hỏi.

“Hắc hắc, không phải Tần Vô Đạo, là một nhân vật tuyệt thế ngươi tuyệt đối không đoán ra được.” Có thiên kiêu cười hắc hắc, úp úp mở mở mà nói.

“Đừng úp úp mở mở, rốt cuộc là ai, còn xông lên tháp nhanh hơn cả truyền nhân của Loạn Cổ là Tần Vô Đạo này.”

“Truyền nhân của Loạn Cổ, ha hả, có thể so sánh với Thần Tử Quân gia hay sao?” Có người lộ ra vẻ mặt tươi cười xem diễn.

“Cái gì, điểm sáng kia là Thần Tử Quân gia?!”

Rất nhiều thiên kiêu không biết chuyện đều kinh ngạc. Nếu là mãnh nhân này đến thì nói không chừng Tần Vô Đạo thật sự nguy hiểm.

“Thần Tử Quân gia am hiểu nhất là sáng tạo kỳ tích, hôm nay nói không chừng chúng ta có thể chứng kiến một kỳ tích.” Một thiên kiêu ngẩng đầu nhìn lên Loạn Cổ tháp, than nhiên nói.

Chương 965 - Một người khác là ai?

Chương 965: Một người khác là ai?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ngoài Loạn Cổ tháp, ánh mắt mọi người đều tập trung hết lên thân tháp.

Hiện giờ trên Loạn Cổ tháp chỉ có mười mấy điểm sáng.

Nhưng xông lên tầng tám trăm thì chỉ có bốn người, là Quân Tiêu Dao, Tần Vô Đạo, Phạn Thiên và Vũ Vân Thường.

Nhưng cũng không kiên trì được bao lâu, ở khoảng tầng tám trăm năm mươi, một bóng hình xinh đẹp thướt tha bị truyền tống ra ngoài, đó chính là Vũ Vân Thường.

Nàng thở hồng hộc, thái dương mướt mồ hôi, khí tức cả người hỗn loạn, hiển nhiên bị thiệt thòi không nhỏ.

Vũ Vân Thường khẽ cắn môi đỏ, dậm chân và nói: “Vẫn quá xem thường đối thủ của đại đế khi còn trẻ, thật sự không yếu.”

Dù là Vũ Vân Thường cũng không nghĩ tới, sau tám trăm tầng thì kẻ địch của Loạn Cổ Đại Đế càng ngày càng biến thái.

Một Thái Tử thần triều nào đó, một truyền nhân cấm kỵ thế lực cổ xưa, hoặc là thánh linh trẻ tuổi được mai táng dưới nền đất vạn năm.

Dù là kẻ nào ở đương thời, cũng có thể nói là đỉnh cấp.

Ban đầu, Vũ Vân Thường cảm thấy Loạn Cổ Đại Đế nửa đời thảm bại này cũng chẳng ra sao, cho rằng ông ta kém xa Vũ Hóa đại đế của Vũ Hóa thần triều bọn họ.

Nhưng hiện tại, sau khi trải qua quá khứ og Loạn Cổ Đại Đế, Vũ Vân Thường lại có chút kính nể.

Đại đế khác biệt này thật sự đáng được tôn kính.

Vèo!

Ánh hào quang chợt lóe, Phạn Thiên cũng xuất hiện. Hắn kiên trì lâu hơn Vũ Vân Thường một chút, xông tới tầng thứ tám trăm chín mươi.

“Hòa thượng, xem ra ngươi cũng không xông qua được chín trăm tầng.” Vũ Vân Thường nhướng mày đẹp, nói.

Trong mắt nàng, có thể xông qua chín trăm tầng tuyệt đối là đứng đầu trong đứng đầu, cấm kỵ trong cấm kỵ.

Như ca ca Vũ Hóa Vương của nàng, đám người Đế Nữ Linh Diên, Cổ Đế Tử của Tiên Đình hoặc là Đế Phật Tử chuyển thế, Cửu Biến Thần Tàm mới có tư cách xông qua.

“A di đà phật, dù chưa xông qua chín trăm tầng, nhưng tiểu tăng đã có thu hoạch.” Phạn Thiên chắp tay trước ngực và nói.

Hắn cũng không tham lam.

“Ai, xem ra chúng ta đều thua Tần Vô Đạo kia...” Vũ Vân Thường than một tiếng, đôi mắt đẹp tùy ý đảo qua Loạn Cổ tháp.

Ánh mắt nàng ta bỗng nhiên ngây ra. Bởi vì điểm sáng trên chín trăm tầng của Loạn Cổ tháp không phải chỉ có một, mà là hai.

“Người còn lại là ai?” Vũ Vân Thường kinh ngạc nói.

Trong mắt nàng, nếu giữa các thiên kiêu ở đây có ai có khả năng xông lên hơn chín trăm tầng thì chắc chắn chỉ có một mình Tần Vô Đạo.

Bởi vì hắn ta có nửa khối Loạn Cổ Đế Phù, cũng coi như truyền nhân của Loạn Cổ, thực lực cũng không yếu.

Nhưng hiện tại, lại có hai điểm sáng trên chín trăm tầng.

“Điểm sáng còn lại là ai mà lại không chậm hơn Tần Vô Đạo bao nhiêu?” Vũ Vân Thường thật sự rất kinh ngạc.

Mà lúc này, một thiên kiêu phía dưới có chút do dự mà mở miệng

nói: “Vân Thường quận chúa, có lẽ ngươi hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm, có ý gì?” Vũ Vân Thường khó hiểu hỏi lại.

“Nếu không đoán sai thì điểm sáng phía dưới mới là Thần Tử Tần gia.” Thiên kiêu kia nói.

“Cái gì?” Vũ Vân Thường nhướng đôi mày đẹp lên, càng cảm thấy bất ngờ.

Tần Vô Đạo lại là người phía sau à?

“Vân Thường quận chúa có chuyện không biết, sau khi các ngươi tiến vào Loạn Cổ tháp, còn có một người tới.”

“Ai?” Vũ Vân Thường hỏi.

“Thần Tử Quân gia, Quân Tiêu Dao.” Thiên kiêu đó nuốt một ngụm nước bọt rồi nói.

“Quân Tiêu Dao?” Vũ Vân Thường nghe xong thì gương mặt cũng chấn động, cảm thấy rất khó tin.

“Thần Tử Quân gia...” Vẻ mặt Phạn Thiên cũng nổi lên gợn sóng, không thể bình tĩnh.

Hắn ta từng chính mắt chứng kiến thực lực của Quân Tiêu Dao.

Lúc ở Thái Ách thần miếu, Quân Tiêu Dao đã cường đại đến khiến người ta hít thở không thông. Hiện tại trôi qua lâu như vậy, Quân Tiêu Dao sẽ mạnh đến trình độ nào?

Phạn Thiên căn bản không dám tưởng tượng!

“Quân Tiêu Dao, thì ra là hắn...” Vũ Vân Thường có chút thất thần.

Mặc dù nàng không cố tình đi hỏi thăm sự tích của Quân Tiêu Dao, nhưng tin tức về Quân Tiêu Dao thỉnh thoảng cũng vang lên bên tai nàng.

Quan trọng nhất chính là, ca ca Vũ Hóa Vương nàng sùng bái nhất từng nói qua một câu. Phóng mắt nhìn khắp cổ lộ chung cực,

người có tư cách chiến đấu với ta chỉ đếm được trên mười ngón tay.

Mà kẻ có khả năng đánh bại ta chỉ có một người, Thần Tử Quân gia!

Khi đó, Vũ Vân Thường nghe thấy lời này còn không cho là đúng. Trong mắt nàng, ca ca nói vậy là quá khiêm nhượng.

Từ khi Vũ Hóa Vương xuất thế đến nay, cũng chưa từng thua bao giờ.

Quân Tiêu Dao mạnh đến mấy, nhưng bảo có thể đánh bại ca ca nàng thì không khỏi hơi quá.

Đương nhiên, Vũ Vân Thường cũng không cho rằng Quân Tiêu Dao yếu.

“Vừa vặn, hôm nay bổn quận chúa cũng muốn nhìn, Thần Tử Quân gia giỏi sáng tạo kỳ tích có thể tiếp tục biến chuyện không có khả năng thành sự thật hay không.” Vũ Vân Thường chống tay ngọc lên cái eo thon nhỏ, đang chờ đợi.

Từ xưa đến nay, Loạn Cổ tháp không chỉ mở ra một lần, nhưng không một ai có thể bước lên tầng thứ một ngàn, chỉ có vài người bước lên khoảng tầng chín trăm chín mươi.

Nàng rất tò mò, rốt cục nhân vật sáng tạo vô số kỳ tích, thanh danh lớn đến mức cổ lộ chung cực không ai không biết, thậm chí khiến ca ca nàng cũng vô cùng kiêng kị có mấy phần bản lĩnh thật?

“Còn nữa, nghe nói dung mạo của Thần Tử Quân gia này như thiên nhân, có thể bắt được bất cứ trái tim vô số nữ tử trong nháy mắt, bổn quận chúa cũng tò mò.” Vũ Vân Thường nói thầm.

Ca ca nàng, Vũ Hóa Vương, có mái tóc bạc, tuấn mỹ vô song, là nam thần trong mộng của vô số công chúa quý nữ của Vũ Hóa thần triều.

Trong mắt Vũ Vân Thường, ca ca nàng chính là nam thần hoàn mỹ nhất, hầu như không tìm thấy được nam tử nào hoàn mỹ hơn ca ca. Ít nhất hiện tại Vũ Vân Thường còn chưa phát hiện trong thế

hệ trẻ tuổi có nam tử nào mị lực càng cao hơn ca ca nàng.

“Đúng rồi, hòa thượng, không phải ngươi gặp qua Quân Tiêu Dao kia rồi sao?” Vũ Vân Thường liếc nhìn Phạn Thiên một cái.

Phạn Thiên trầm mặc một lát, sau đó nói: “Nếu tiểu tăng là ni cô, sau khi nhìn thấy Thần Tử Quân gia thì ta sẽ lựa chọn hoàn tục.”

“Hả... Đến mức vậy sao?” Trên trán Vũ Vân Thường nổi lên cọng gân đen, khóe môi hơi run rẩy.

Nàng lại càng ngày càng tò mò.

Chương 966 - Loạn Thiên Thất Hùng

Chương 966: Loạn Thiên Thất Hùng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Trong Loạn Cổ tháp, tất nhiên Tần Vô Đạo không biết Quân Tiêu Dao đã tới, còn đang ở phía trước hắn ta.

“Hắn chỉ có một mình ta lên tới chín trăm tầng, nhưng đó cũng không phải là cực hạn.” Ánh mắt Tần Vô Đạo tỏa sáng.

Nếu có được Truyền thừa của Loạn Cổ thì Tần Vô Đạo này sẽ hoàn toàn trổ hết tài năng, trở thành một trong mấy người đứng ở đỉnh cao nhất.

Tần Vô Đạo tiếp tục xông lên tháp. Hắn cũng không biết có người đã dẫm lên đỉnh đầu hắn, ném hắn ở phía sau.

Bên trên tầng chín trăm của Loạn Cổ tháp, cho dù mạnh như Quân Tiêu Dao cũng không thể dùng một luồng khí tức để chấn vỡ kẻ địch giống như trước đó.

Tới giai đoạn sau, kẻ địch của Loạn Cổ Đại Đế càng khủng bố, phóng mắt nhìn khắp đại tranh chi thế này thì họ cũng tuyệt đối là nhân vật đứng đầu.

Đương nhiên, đối với Quân Tiêu Dao cũng chỉ là hơi phiền toái một chút mà thôi.

Tầng thứ chín trăm chín mươi, đối thủ của Quân Tiêu Dao là một Long tộc cấm kỵ trẻ tuổi.

“Ấu tử chân long?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Khi còn trẻ, Loạn Cổ Đại Đế còn từng tranh phong với ấu tử chân long. Đương nhiên, lần đó Loạn Cổ Đại Đế vẫn thua, cực kỳ thê thảm, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Loạn Cổ Đại Đế, tạm thời không bàn đến thực lực của hắn, nhưng

năng lực giữ mệnh thật sự rất mạnh.” Quân Tiêu Dao cảm thán.

Hắn cũng hiểu vì sao Loạn Cổ Đế Phù lại có tác dụng bảo vệ nguyên thần mạnh đến như vậy. Đây là chí bảo bảo mệnh mà Loạn Cổ Đại Đế luyện ra.

Quân Tiêu Dao dùng tay không đánh nhau với ấu tử chân long, cuối cùng xé hắn ta thành hai mảnh.

Còn Tần Vô Đạo càng chậm, hao tốn một thời gian nhất định.

Cuối cùng, ở tầng chín trăm chín mươi tám, Quân Tiêu Dao và Tần Vô Đạo đều gặp phải lực cản cực mạnh.

Bởi vì lần này đối thủ của bọn họ không phải một, mà có chừng bảy người.

Bảy người này như thần ma, phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt, tinh khí vũ trụ, khí tức cường đại đến mức có thể đè sụp một viên cổ tinh.

“Loạn Thiên Thất Hùng...” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một tia ngưng trọng.

Đây tuyệt đối là một trong những kẻ địch cường đại nhất khi còn trẻ của Loạn Cổ Đại Đế. Từng bức Loạn Cổ Đại Đế đi xa đến tinh vực khác.

Bảy người này đều có chứng đạo chi tư!

Cho dù là Quân Tiêu Dao, muốn đối phó với bảy người này cũng hao phí một ít thời gian.

Còn Tần Vô Đạo thì càng chật vật, bị bảy người vây công, đánh đến liên tục lui bước.

“Không, ta muốn bước lên con đường thời trẻ của Loạn Cổ Đại Đế, Tần Vô Đạo ta không thua kém ai!” Tần Vô Đạo rống lên, thi triển ra thần thông tuyệt học cường đại của Tần gia.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao bị lực cản, nhưng vẫn tương đối thong dong.

“Chư Thiên Sinh Tử Luân!”

Quân Tiêu Dao một tay chưởng sinh, một tay chủ tử, sinh tử luân phiên xoay chuyển, cứ như có thể chấp chưởng sinh tử tạo hóa của chư thiên.

Tiên khí sinh tử quấn quanh thân này, mạnh như Loạn Thiên Thất Hùng mà cũng dần dần tan nát dưới sự áp chế cường thế của Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao là cấm kỵ vạn cổ mà cả trời cũng phải kiêng kị. Tuy Loạn Thiên Thất Hùng là túc địch của Loạn Cổ Đại Đế, nhưng muốn trấn áp Quân Tiêu Dao thì còn chưa đủ.

Cuối cùng, Quân Tiêu Dao cường thế đánh tna bảy bóng dáng này.

Tầng thứ chín trăm chín mươi tám, thông qua!

Trước mắt Quân Tiêu Dao là một mảnh mơ hồ, hắn bị truyền tống tới tầng trên.

Kỳ thật trong lòng Quân Tiêu Dao cũng rất tò mò. Dựa theo một ít cổ sử ghi chép lại, túc địch mạnh nhất nửa đời trước của Loạn Cổ Đại Đế chính là Loạn Thiên Thất Hùng.

Mà Loạn Cổ tháp lại còn hai tầng.

Vậy đối thủ trên hai tầng này sẽ là tồn tại như thế nào?

Hứng thú của Quân Tiêu Dao bị khơi gợi.

Trong lúc Quân Tiêu Dao thầm suy đoán trong lòng, hắn cũng đi tới tầng thứ chín trăm chín mươi chín của Loạn Cổ tháp.

Tầng này là một mảnh sương mù mênh mông, cứ như đi tới một mảnh đất cổ xưa.

“Hả, nơi này là...” Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Hoàn cảnh này như một mảnh đất cơ duyên cổ xưa.

Nhưng căn cứ vào một ít cổ sử ghi chép lại, cơ duyên của Loạn Cổ

Đại Đế thật sự không yếu, nếu không cũng không có khả năng nghịch tập.

Đúng lúc này, Quân Tiêu Dao thấy được phía trước có một bóng dáng mông lung tiên tư thướt tha tuyệt thế, đứng ngạo nghễ giữa thiên địa trời sao.

Ba ngàn sợi tóc đen đổ xuống, mỗi một sợi đều như kéo dài vào thời không vô tận.

Nàng như sẽ mọc cánh thành tiên vào bất cứ lúc nào, nàng đẹp đến mức làm người ta cảm thấy không chân thật.

Mà làm đồng tử của Quân Tiêu Dao hơi chấn động không phải bản thân nữ tử này. Mà là trên mặt nàng có đeo một cái mặt nạ quỷ diện, như khóc mà không phải khóc, tựa cười nhưng không phải cười.

Chỉ có một đôi đồng tử tràn ngập cổ xưa và tang thương, dường như nữ tiên sống lại từ bức hoạ cổ sử.

Khi Quân Tiêu Dao tới tầng này, ánh mắt nàng cũng rơi xuống chỗ hắn, cứ như xuyên qua con sông dài thời gian xa xưa, từ quá khứ ngóng mắt nhìn vào hắn.

Thân thể Quân Tiêu Dao chấn động.

Vào thời khắc nào đó, thậm chí hắn còn sinh ra một ảo giác.

Giống như nữ tử quỷ diện này không phải một lạc ấn do Loạn Cổ Đại Đế để lại trong tháp, mà thật sự là đang đứng sừng sững trong quá khứ, xuyên thấu qua con sông dài thời gian để ngóng nhìn hắn.

“Lại là nàng...”

Quân Tiêu Dao đã quá quen thuộc với quỷ diện tựa khóc không phải khóc, như cười không phải cười này. Từ thiếu nữ quỷ diện ở Thiên Đạo lâu, đến nữ tử quỷ diện trên tế đàn hạ giới, lại đến Thanh Đồng Tiên Điện, sau đó là hiện giờ.

Tuy Quân Tiêu Dao chưa bao giờ thật sự gặp qua nàng, lại cảm

giác như không chỗ nào không có mặt nàng.

Rất nhiều nơi đều để lại dấu chân nàng, nàng như bước chậm trong tiên vực cổ sử, như đang tìm kiếm cái gì.

Mà giờ phút này, ánh mắt nàng trông lại nơi đây.

Mạnh như Quân Tiêu Dao mà cũng mơ hồ có cảm giác bị nhìn thấu.

Hắn cũng không thích cảm giác này,

“Ta là người xuyên việt, không nhiễm bất cứ nhân quả nào trong thế gian, nếu nàng đang tìm kiếm bóng dáng nào đó thì chỉ có thể làm nàng thất vọng thôi.” Quân Tiêu Dao thầm nghĩ trong lòng.

Hắn chỉ là hắn, Quân Tiêu Dao.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, hắn đều không phải bất cứ kẻ nào.

Dù hắn chưa gặp qua nữ tử quỷ diện, nhưng nữ tử quỷ diện cũng đã thông qua các loại cơ duyên, sinh ra liên hệ nhân duyên với hắn.

Chương 967 - Cách xa con sông dài thời gian

Chương 967: Cách xa con sông dài thời gian

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng không để ý rốt cục nữ tử này có thái độ gì với hắn. Hắn tin tưởng, những nhân vật đại lão Quân gia sẽ không mặc kệ tồn tại cấm kỵ nào đó đi can thiệp con đường của mình.

Tiếp theo, trước mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một ít hình ảnh, làm hắn kinh ngạc.

Đây thật là một mảnh đất cơ duyên, là cơ duyên mà Loạn Cổ Đại Đế tìm được khi trẻ tuổi.

Hình như ông ta cũng thấy được nữ tử quỷ diện.

Sau đó, chỉ là một bóng dáng tiên tư tuyệt thế thôi mà Loạn Cổ Đại Đế trẻ tuổi đã bị ép tới thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

Điều này làm Quân Tiêu Dao cứng họng.

Một bóng dáng đã đè ép khiến Loạn Cổ Đại Đế suýt quỳ xuống!

Nữ tử quỷ diện kia thật sự khủng bố tới cực điểm, tuyệt đối là tồn tại cấm kỵ trong cổ sử!

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Loạn Cổ Đại Đế yếu. Dù sao khi đó ông ta còn chưa chứng đạo, trở thành Loạn Cổ Đại Đế. Nhưng ông ta cũng đã đủ mạnh, đang trong giai đoạn mấu chốt sắp lột xác.

“Khó trách, chẳng lẽ là Loạn Cổ Đại Đế từng có được cơ duyên của nữ tử quỷ diện, cho nên sinh ra lột xác?” Quân Tiêu Dao phỏng đoán.

Tuy rằng cả đời Loạn Cổ nhấp nhô, nhưng cơ duyên cũng xuất

hiện không ít.

Nghe đồn ông ta có được cơ duyên đại đế, mà không chỉ một cái. Nếu không ông ta không có khả năng tích lũy đầy đủ, cuối cùng tạo ra con đường của mình, sáng chế pháp của bản thân.

Pháp của ông ta tên là Loạn Thiên bí thuật!

“Nếu thật là như vậy thì phiền toái...”

Quân Tiêu Dao nhăn mày lại, cũng không cảm thấy nhẹ nhàng, ngược lại càng thêm phiền toái. Chẳng phải hắn phải đánh bại nữ tử quỷ diện này mới có thể tới tầng thứ một ngàn hay sao?

Mà nữ tử quỷ diện này là ai?

Rất có khả năng là một trong những nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất trong cổ sử tiên vực.

Đối mặt với nhân vật như vậy, Quân Tiêu Dao cũng không có khả năng lơ là.

Hắn thật sự tự tin, nhưng không có nghĩa là tự phụ.

Thậm chí bóng dáng này có khả năng chỉ là một tàn ảnh lạc ấn, thế mà có thể đè ép Loạn Cổ Đại Đế trẻ tuổi thiếu chút nữa quỳ rạp xuống.

Nàng và Loạn Thiên Thất Hùng của tầng trước căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Trong lúc Quân Tiêu Dao suy tư có nên trực tiếp ra tay hay không thì nữ tử quỷ diện đó bỗng vươn tay.

Năm ngón tay nhỏ dài, trắng nõn như ngọc. Trên ngón tay ngọc còn đeo một chiếc nhẫn đồng thau.

Trong tay nàng như đang nắm một thứ ánh sáng.

Quân Tiêu Dao nghi hoặc, tiến lên rồi chậm rãi vươn tay.

Hắn chạm vào tay nữ tử quỷ diện, đây không phải là hư ảnh trong

tưởng tượng, có một cảm giác mềm mại nhẫn nhụi.

Quân Tiêu Dao kinh ngạc, đây là chân nhân sao? Hay là chạm vào hắn thông qua con sông dài thời gian?

Sau đó, ánh sáng kia tan đi, để lại một đóa hoa.

Một đóa hoa nhìn có vẻ không gì nổi bật, quá đổi bình thường.

Tuy Quân Tiêu Dao có tầm mắt cao thâm, nhất thời cũng không nhận ra, rốt cục đóa hoa này là loài gì.

Nhưng điều khiến Quân Tiêu Dao kinh ngạc chính là, hoa này không phải là hư ảnh, cũng không phải lạc ấn, mà là một đóa hoa thật sự tồn tại!

Chuyện này cực kỳ quỷ dị.

Phải biết rằng, những bóng dáng trong Loạn Cổ tháp này đều do Loạn Cổ Đại Đế dùng thủ đoạn vô thượng để lạc ấn lại. Theo lý thuyết, tất cả đều là hư ảo, căn bản không có khả năng thật sự tồn tại!

Nhưng đóa hoa mà nữ tử quỷ diện này đưa ra lại là chân thật.

Quân Tiêu Dao cảm thấy không thể tin nổi.

Thủ đoạn này vượt qua nhận thức của hắn.

Nếu không phải Loạn Cổ Đại Đế an bài thì chỉ có thể là nữ tử quỷ diện này thông qua thủ đoạn nào đó để đặt chân lên con sông dài thời gian, đưa đóa hoa này cho hắn.

Quân Tiêu Dao lại nhìn về phía nữ tử quỷ diện kia, nàng ta lại lui về phía sau.

Sau đó sương mù mông lung, bao phủ tất cả.

“Từ từ...” Quân Tiêu Dao vươn tay, lại không bắt được cái gì cả.

Nữ tử quỷ diện kia không nói một chữ, chỉ tặng hắn một đóa hoa rồi biến mất.

Quân Tiêu Dao khẽ hít một hơi rồi quan sát đóa hoa trong tay. Trắng tinh không tì vết, loáng thoáng có chút đạo văn lập loè.

Quân Tiêu Dao nhất thời cũng nhìn không ra cái gì.

Cảm giác không giống sản vật của kỷ nguyên này, có lẽ là cổ dược cây cối hiếm thấy nào đó trên đời, thậm chí đã diệt sạch.

Quân Tiêu Dao khẽ lắc đầu, thu nó vào pháp khí không gian.

“Ta cho rằng sẽ trải qua một trận đại chiến, không ngờ...” Quân Tiêu Dao hơi thất thần.

Thiếu chút nữa hắn đã ra tay với nữ tử quỷ diện, kết quả nàng ta chỉ tặng hắn một đóa hoa rồi biến mất.

“Không phải cửa ải này vậy là qua rồi đó chứ?” Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Nhưng thật sự giống như suy nghĩ của Quân Tiêu Dao, hắn bị truyền tống ra khỏi nơi đây, bước lên tầng thứ một ngàn.

Quân Tiêu Dao rất bất ngờ, đồng thời trong mắt cũng xuất hiện một chút phức tạp.

Hắn biết, nữ tử quỷ diện lại giúp hắn một lần, tạo nên một nhân quả.

Nếu không Quân Tiêu Dao muốn dựa vào vũ lực thông qua tầng này cũng không phải chuyện nhẹ nhàng.

Mà trong lúc Quân Tiêu Dao bước lên tầng một ngàn, trong tầng thứ chín trăm chín mươi chín, một bóng dáng lảo đảo bước vào, đó là Tần Vô Đạo.

“Khụ... Khụ... Thực lực của Loạn Thiên Thất Hùng kia cũng không kém, nhưng ta vẫn thông qua.”

Bóng dáng này chính là Tần Vô Đạo.

Giờ phút này tuy hắn ta có chật vật, tiêu hao rất lớn. Nhưng trong mắt lại cháy lên ngọn lửa, mang theo phấn chấn.

Cả túc địch của Loạn Cổ Đại Đế - Loạn Thiên Thất Hùng cũng không ngăn được hắn ta, hắn còn có lý do gì mà không bước lên tầng một ngàn?

“Thân là truyền nhân của Loạn Cổ, ta sắp lên đỉnh!” Ý chí chiến đấu của Tần Vô Đạo sục sôi, chiến ý dâng trào, cả người pháp lực mênh mông!

Nhưng ngay sau đó, trước mắt hắn là sương mù mông lung.

Loáng thoáng có một bóng dáng phong thái tuyệt thế hiện lên.

Thậm chí Tần Vô Đạo còn chưa thấy rõ thì đã cảm giác được một sức mạnh khủng bố vô biên đánh úp về hướng hắn.

Trước mặt sức mạnh này, Tần Vô Đạo cảm thấy mình giống như muối bỏ biển, vô cùng nhỏ bé.

Thậm chí hắn ta còn không có cơ hội phản ứng thì thân thể nhận một đòn nghiêm trọng, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Cả người trực tiếp bị đánh văng ra khỏi Loạn Cổ tháp, sau đó rơi thật mạnh xuống đất.

Chương 968 - Tần Vô Đạo bi thảm

Chương 968: Tần Vô Đạo bi thảm

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Một tiếng chấn động bùng nổ giống như thiên thạch rơi xuống đất, mặt đất nứt nẻ, lan tràn ra những vết nứt thật lớn giống như mạng nhện.

Trong đó là Tần Vô Đạo vô cùng chật vật đang nằm, máu tươi dính đầy cằm.

“Này...”

Tất cả thiên kiêu khắp bốn phương tám hướng đều ngẩn ngơ, không phục hồi tinh thần lại.

“Là Thần Tử Tần gia!”

Gần như tất cả ánh mắt đều dừng lại trên người Tần Vô Đạo, đáy mắt mơ hồ mang theo một tia đồng tình.

Tần Vô Đạo này có vẻ hơi thảm.

“Xem ra vẫn thất bại...”

Vũ Vân Thường và Phạn Thiên cũng đưa mắt nhìn.

“Sao lại như thế, sao có thể, chỉ thiếu một chút, thiếu một chút là lên được đỉnh...”

Tần Vô Đạo đứng dậy từ mặt đất, đang trong trạng thái thất thần, đầu óc có chút trống rỗng.

Hắn ta không phải truyền nhân của Loạn Cổ sao?

Thực lực tư chất của hắn đều không thành vấn đề.

Bước lên một ngàn tầng, có được Truyền thừa của Loạn Cổ, hắn đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng hiện tại, sao lại là như vậy được?

Nếu trải qua một trận đại chiến bị thua thì Tần Vô Đạo cũng không còn lời nào để nói, chỉ có thể nói kỹ không bằng người.

Nhưng vấn đề là hắn vừa bước lên tầng thứ chín trăm chín mươi chín, cả bóng dáng đối thủ còn chưa xem rõ ràng thì đã bị chật vật đánh văng ra.

Cảm giác giống như là...

Bóng dáng phong thái tuyệt thế kia cố tình không muốn để hắn ta qua ải.

Tần Vô Đạo cảm thấy thật ức nghẹn, cực kỳ ức nghẹn!

Cảm giác này giống như đang thi đấu, còn chưa bắt đầu thì đã tuyên bố kết thúc.

“Ta là truyền nhân của Loạn Cổ, chỉ có ta mới có tư cách leo lên đỉnh.” Tần Vô Đạo siết chặt năm ngón tay lại, nghĩ trăm lần cũng không ra.

“Không ngờ ngươi có thể lên đến tầng thứ chín trăm chín mươi chín, cũng nằm ngoài dự đoán của bổn quận chúa.” Vũ Vân Thường tiến lên và nói.

Trong mắt Phạn Thiên cũng lộ ra một tia trịnh trọng. Tần Vô Đạo này có thể bước lên tầng thứ chín trăm chín mươi chín đủ để chứng minh thiên tư thực lực của hắn theo sát Loạn Cổ Đại Đế trẻ tuổi.

Tuy rằng không leo lên đỉnh, nhưng cũng không kém quá nhiều.

“Hừ, với ta mà nói, không lên được đỉnh thì không có ý nghĩa gì cả.” Sắc mặt Tần Vô Đạo bao phủ khói mù.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, hắn tưởng có được cơ duyên Loạn Cổ sẽ rất khó khăn.

“Rốt cục bóng dáng kia là ai mà lại cường đại như thế, đừng nói phản kháng, thậm chí cả nhìn cũng nhìn không rõ...” Trong lòng Tần Vô Đạo thực không cam lòng.

Nhưng hắn cũng biết, mặc dù hắn xông vào lần nữa thì kết quả vẫn tương tự.

Bóng dáng trên tầng chín trăm chín mươi chín kia quả thực khủng bố tới cực điểm.

“Rốt cuộc đối thủ trên tầng thứ chín trăm chín mươi chín là ai?” Vũ Vân Thường chớp chớp đôi mắt đẹp, cực kỳ tò mò.

Ánh mắt Tần Vô Đạo âm trầm, thật lâu sau mới lạnh nhạt mở miệng nói: “Ta cũng không thấy rõ, nhưng tuyệt đối là một tồn tại cấm kỵ không thể nắm bắt.”

“Tồn tại cấm kỵ không thể nắm bắt? Chẳng phải không ai có thể bước lên tầng thứ một ngàn sao?” Vũ Vân Thường nhướng mày mà nói.

“Đó là đương nhiên, cả ta cũng chưa thấy rõ bóng dáng kia thì đã bị khí tức chấn ra ngoài, đổi lại là kẻ khác cũng như vậy.” Mặt Tần Vô Đạo sa sầm mà nói.

“Phải không, người kia là quỷ sao?” Trong mắt Vũ Vân Thường chợt hiện ra một tia giảo hoạt hài hước.

“Hả?”

Tần Vô Đạo nghi hoặc, ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía Loạn Cổ tháp.

Sau đó, ánh mắt hắn ta đọng lại!

Sắc mặt cứng đờ!

Thân thể như biến thành cây khô, không thể động đậy.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Một điểm sáng đang ở tầng một ngàn.

Có nghĩa là có người thông qua tầng thứ chín trăm chín mươi chín, bước lên tầng một ngàn.

“Chuyện... Chuyện này không có khả năng!”

Dù là Tần Vô Đạo vẫn luôn tâm tính trầm ổn bá đạo, giờ phút này cũng nhịn không được thất thanh, trong mắt hiện ra chấn động không thể tin nổi.

Vừa rồi hắn ta còn nói, tầng thứ chín trăm chín mươi chín có một nhân vật cấm kỵ tuyệt thế, bất cứ kẻ nào cũng không thể thông qua.

Kết quả hiện tại lại có người tới đỉnh tháp.

Cái vả mặt này có nhanh quá hay không!

“Tuyệt đối không thể có người thông qua tầng chín trăm chín mươi chín, chẳng lẽ Loạn Cổ tháp xảy ra vấn đề gì?” Tần Vô Đạo hoàn toàn không thể tin.

Dù sao chỉ khi nào tự mình cảm nhận, mới biết được bóng dáng mơ hồ kia khủng bố đến mức nào.

Đừng nói là hắn, đổi lại là các thiên kiêu cấm kỵ vô thượng như Đế Nữ Linh Diên, Cổ Đế Tử, Đế Phật Tử chuyển thế, Vũ Hóa Vương, phỏng chừng cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

Đây căn bản là tử cục mà Loạn Cổ Đại Đế lập nên, không ai có thể bài trừ!

Trừ phi điểm sáng kia còn mạnh hơn tất cả thiên kiêu cấm kỵ vô thượng đương thời. Thậm chí còn mạnh hơn cả Loạn Cổ Đại Đế khi còn trẻ, mới có thể thông qua như vậy.

Nhưng có khả năng này hay sao?

Ở đương thời, có nhân vật yêu nghiệt nghịch thiên như vậy sao?

“Bản thân ngươi không được thì nói người khác cũng không được sao?” Vũ Vân Thường bĩu môi.

Trước đó nàng còn cảm thấy Tần Vô Đạo có khả năng uy hiếp ca ca nàng Vũ Hóa Vương, hiện tại xem ra cũng chỉ có thế.

“Ta có thể bảo đảm, cho dù đổi lại là ca ca ngươi Vũ Hóa Vương, cũng tuyệt đối không có khả năng thông qua.” Tần Vô Đạo trầm giọng, chém đinh chặt sắt mà nói.

“À, vậy ý ngươi là Quân Tiêu Dao còn mạnh hơn ca ca ta?” Vũ Vân Thường nói.

“Cái gì, là hắn?” Đồng tử Tần Vô Đạo chấn động, trong mắt hiện đầy kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới Quân Tiêu Dao sẽ đến Loạn Cổ tháp, càng không ngờ có thể tới được đỉnh tháp.

“Không sai, điểm sáng kia chính là Quân Tiêu Dao.” Vũ Vân Thường nhún nhún vai ngọc.

Sắc mặt Tần Vô Đạo biến ảo.

Hắn và Quân Tiêu Dao không có quá nhiều liên hệ. Giao thoa duy nhất chính là Quân Tiêu Dao giết tộc đệ của hắn, Tần Tử Mặc.

Thù này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nhưng vấn đề là, dựa vào cái gì Quân Tiêu Dao có thể thông qua tầng thứ chín trăm chín mươi chín, mà hắn lại không thể?

“Không có khả năng, mặc dù Quân Tiêu Dao kia ghê gớm như trong lời đồn cũng không thể là đối thủ của bóng dáng kia.” Tần Vô Đạo cắn răng, vẫn không muốn tin tưởng.

“À? Vậy chẳng lẽ là đối thủ thủ quan chủ động cho hắn lên đỉnh?” Vũ Vân Thường vươn cánh tay ngọc ôm lấy ngực, không cho là đúng mà nói.

Nàng phản cảm nhất chính là người thất bại còn không muốn thừa nhận. Nhưng Vũ Vân Thường lại không biết được, suy đoán của nàng lại là chính xác.

Sắc mặt Tần Vô Đạo trầm xuống.

Chương 969 - Loạn Thiên động địa

Chương 969: Loạn Thiên động địa

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao rất mạnh, hắn cũng không phủ nhận, bởi vì đây là sự thật mà tất cả thiên kiêu cổ lộ công nhận. Nhưng nói Quân Tiêu Dao có thể đối phó bóng dáng khủng bố kia thì hắn ta quyết không tin.

“Đăng đỉnh còn chưa tính là gì, nếu hắn có được cơ duyên của Loạn Cổ Đại Đế...” Tần Vô Đạo thực không cam lòng.

Rõ ràng hắn ta mới là truyền nhân chính thống của Loạn Cổ. Hiện tại cơ duyên lại có khả năng bị Quân Tiêu Dao giành được.

Ghen ghét khiến hắn đập nát vách tường.

“Nếu cơ duyên Loạn Cổ thật sự bị hắn lấy được, đến lúc đó...” Đôi mắt Tần Vô Đạo trở nên hâm thúy hắc ám.

Hắn vốn có tính cách bá đạo vô song, duy ngã độc tôn, là vật của hắn thì hắn nhất định phải có được!

Hơn nữa Tần Vô Đạo cũng không tin Quân Tiêu Dao có thể dựa vào thực lực của mình thông qua tầng chín trăm chín mươi chín, hắn nhất định dùng phương pháp đặc thù nào đó.

Nhìn thấy trong mắt Tần Vô Đạo mơ hồ toát ra chiến ý lạnh lùng, Phạn Thiên cách đó không xa chắp tay trước ngực, khẽ tụng một tiếng phật hiệu.

“A di đà phật, con người phải gặp phải trắc trở thì mới có thể học được trưởng thành.”

Phạn Thiên cho rằng lúc sau rất có thể Tần Vô Đạo sẽ bị Quân Tiêu Dao dạy làm người.

Trong lúc mọi người bên ngoài chấn động vì chuyện Quân Tiêu

Dao bước lên đỉnh tháp, giờ phút này, Quân Tiêu Dao cũng đã đi tới tầng cao nhất Loạn Cổ tháp.

“Tầng thứ chín trăm chín mươi chín, là lạc ấn của nữ tử quỷ diện Loạn Cổ Đại Đế gặp được khi có cơ duyên, như vậy này tầng cuối cùng...”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao biến ảo, trong lòng suy tư.

Rốt cục tầng cuối cùng tồn tại cái gì?

Đối thủ chung cực của Loạn Cổ Đại Đế lại là ai?

Trước mắt, sương mù mênh mang, bốn phía là một mảnh hắc ám.

Quân Tiêu Dao có thể xác định, đây hẳn không phải cảnh tượng trong hiện thực nào cả.

Quân Tiêu Dao bước chậm trong đó, không biết đi được bao lâu thì bỗng nhiên, hắn nghe thấy tiếng thịch thịch thịch.

Rất giống tiếng tim đập.

Phía trước, một vật khổng lồ như thai trứng xuất hiện, vắt ngang trong bóng tối, nó đang nhảy lên thình thịch như một trái tim.

“Đây là...” trong mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe ánh sáng.

Hắn nhớ tới ghi chép đầu tiên về Loạn Cổ Đại Đế.

Nửa đời trước Loạn Cổ Đại Đế nếm qua ngàn lần bại trận, có một lần đạo tâm sụp đổ, vạn niệm tan rã, thiếu chút nữa hỏng mất.

Nhưng cuối cùng, ông ta lột xác, dung hợp cơ duyên vạn pháp, cường thế chứng đạo, cũng tự nghĩ ra Loạn Thiên bí thuật vô địch, quét ngang đương đại.

Trong đó có một điểm mấu chốt nhất, chính là đạo tâm của Loạn Cổ Đại Đế sụp đổ, lột xác ma thai, sau đó phá kén trọng sinh, lập tức quật khởi, tham dò tạo hóa, quét ngang đương đại, đánh bại những kẻ địch của nửa đời trước!

“Chẳng lẽ đây là...” Tâm thần của Quân Tiêu Dao run lên.

Đúng lúc này, thứ mang hình dạng thai trứng kia bỗng vỡ ra.

Trật Tự Thần Liên vô tận bắn ra, lạc ấn phù văn mênh mông, lấp đầy không gian này.

Một bóng dáng hiện hóa ra từ trong đó, khoanh tay mà đứng, đưa lưng về phía Quân Tiêu Dao.

Thân thể vĩ ngạn, đứng một mình trên đỉnh cao, vạn cổ tịch mịch!

“Ngươi là...” Quân Tiêu Dao hít sâu một hơi, trong lòng không bình tĩnh.

Bóng dáng kia đưa lưng về phía Quân Tiêu Dao, chậm rãi mở miệng, trong lời nói mang đầy tang thương vạn cổ.

“Loạn Thiên động địa, cổ kim một người...”

“Tên của ta là, Loạn Cổ!”

Hai chữ Loạn Cổ vừa vang lên thì ý chí chiến đấu vô tận và hùng hồn thổi quét khắp không gian!

Chiến ý kia khiến cả trời xanh cũng run rẩy! Làm càn khôn chấn động!

Đó là tiếng rống giận không cam lòng khi đối mặt với vận mệnh!

Ngàn chùy vạn tạc, liệt hỏa đốt người, ngàn bại không thể diệt trừ ý chí của ông ta!

Giờ phút này, nhân vật truyền kỳ đó đã sống sờ sờ xuất hiện trước mắt Quân Tiêu Dao!

Tuy rằng chỉ là một lạc ấn, nhưng khí tức áp bách kia đủ để khiến mọi thiên kiêu đương đại nào cúi đầu!

Quân Tiêu Dao cũng cảm nhận được một cảm giác áp bách đến cực điểm, tựa như đối mặt với một chiến thần bất bại!

“Quả nhiên giống như ta đã phỏng đoán, đối thủ chung cực cuối

cùng của Loạn Cổ Đại Đế chính là bản thân ông ta.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao trở nên thâm thúy.

Hắn không cảm thấy quá bất ngờ.

Hình như có một câu nói như thế nào nhỉ? Thật ra đối thủ lớn nhất cả đời người chính là bản thân.

Chiến thắng người khác dễ dàng, chiến thắng bản thân rất khó.

Ban đầu, Loạn Cổ Đại Đế cũng trải qua vô số suy sụp giãy giụa, đạo tâm cũng sụp đổ.

Cuối cùng chiến thắng bản thân, ra đời ma thai, phá kén trọng sinh, tự tay viết lại vận mệnh của chính mình.

Quân Tiêu Dao rất bội phục loại người này.

“Xem ra cửa ải cuối cùng này chính là đánh bại tiền bối.” Quân Tiêu Dao cười khẽ và nói.

Người trước mặt thật sự là Loạn Cổ Đại Đế, rồi lại không phải Loạn Cổ Đại Đế.

Nói một cách nghiêm khắc, ông ta là tâm ma sinh ra khi Loạn Cổ Đại Đế phá kén trọng sinh, lột xác ma thai, cũng có thể nói là một mặt khác của Loạn Cổ Đại Đế.

Loạn Cổ Đại Đế chiến thắng tâm ma của bản thân, cuối cùng thành công niết bàn.

Mà Quân Tiêu Dao cũng phải chiến thắng ông ta thì mới có thể có được cơ duyên của Loạn Cổ.

“Ngươi... Đi đi.” Lạc ấn tâm ma Loạn Cổ vẫn đưa lưng về phía Quân Tiêu Dao, lạnh nhạt nói.

Ông ta chỉ là một tia lạc ấn tâm ma của Loạn Cổ Đại Đế, tất nhiên thực lực không có khả năng so sánh với Loạn Cổ Đại Đế chân chính. Nhưng dù vậy, phóng mắt nhìn khắp thiên kiêu trẻ tuổi đương đại, gần như không ai có thể chiến thắng chút lạc ấn này.

Một tia lạc ấn tâm ma của Loạn Cổ, đủ để quét ngang tất cả thiên kiêu cấm kỵ trẻ tuổi đương đại.

“Vì sao?” Quân Tiêu Dao như sớm có dự đoán được mà hỏi lại.

“Đạo của ngươi không hợp với ta, không phải truyền nhân của ta...” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

Quân Tiêu Dao khẽ cười một tiếng, cũng không cảm thấy bất ngờ, trước đó hắn đã dự đoán, có lẽ Loạn Cổ Đại Đế không nguyện ý có một truyền thừa giống như hắn.

Bởi vì quỹ đạo vận mệnh của Quân Tiêu Dao và Loạn Cổ Đại Đế tương phản quá lớn, như hai cực đoan.

Một người sinh ra tầm thường, một kẻ ra đời trong Hoang Cổ thế gia.

Chương 970 - Luận đạo với Loạn Cổ

Chương 970: Luận đạo với Loạn Cổ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một người nửa đời trước thảm bại ngàn lần, một kẻ từ khi ra đời đã đẩy ngang đương thời.

Có thể nói, Quân Tiêu Dao không phù hợp với tiêu chuẩn truyền nhân của Loạn Cổ nhất. Cho dù là Vương Đằng kia cũng là vì khí vận nồng hậu nên mới có được một phần truyền thừa của Loạn Cổ.

“Đạo của tiền bối nói là cái gì?” Quân Tiêu Dao thong dong hỏi.

“Ngô mệnh nghịch thiên!” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

Bốn chữ Vô cùng đơn giản, đó là lời chú giải cả đời của Loạn Cổ!

“Tiền bối chi đạo, vãn bối kính nể, nhưng...” Quân Tiêu Dao dừng lại, đột nhiên thay đổi lời nói.

“Nghịch thiên đã không còn mới mẻ.”

Lời này vừa nói ra, một luồng uy áp khủng bố trút xuống, đè thẳng lên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao vẫn thong dong đứng khoanh tay, mặc dù là đối mặt với tâm ma của Loạn Cổ Đại Đế, vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên như nước.

Đổi lại là thiên kiêu khác, cho dù là thiên kiêu cấm kỵ thì hiện tại đã bị đè cho nằm sấp xuống.

“Hậu sinh, ta cho ngươi một cơ hội để hối hận.” Tâm ma của Loạn Cổ như sông băng vạn năm.

Đạo của người nào cũng không thể khinh nhờn, huống chi là một đại đế, lời này Quân Tiêu Dao đã có chút mạo phạm.

“Vãn bối có lý giải của riêng mình đối với hai chữ nghịch thiên.” Quân Tiêu Dao khoanh tay, cười nhạt và nói.

Đổi lại là thiên kiêu khác, giờ phút này nhất định sẽ nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng khi đứng trước mặt tâm ma của Loạn Cổ. Đừng nói mạo phạm, thậm chí còn không dám nói nhiều một câu.

Nhưng Quân Tiêu Dao dám!

Tuy hắn bội phục Loạn Cổ, nhưng cũng không có nghĩa là hắn phải dùng tư thái thấp hèn để đối mặt với Loạn Cổ.

“Hừm?” Tâm ma của Loạn Cổ vẫn đưa lưng về phía Quân Tiêu Dao, nhưng trong giọng nói lại có một tia tò mò.

Hậu sinh này có chút khác biệt.

Quân Tiêu Dao tiếp tục nói: “Tiền đề của cái gọi là nghịch thiên là đặt mình dưới trời.”

“Nhỏ yếu hơn trời, bị trời áp chế, mới lựa chọn hành trình nghịch thiên, nhưng...”

Quân Tiêu Dao nói đến đây thì đột nhiên khựng lại.

Sau đó, Quân Tiêu Dao duỗi tay, chỉ tay lên trời xanh!

“Sinh ra đã là đứng đầu, chỉ ta cùng trời tề thọ!”

“Nếu ngang nhau thì dựa vào cái gì trời dám đứng phía trên ta?”

Lời nói của Quân Tiêu Dao như tuyên truyền giác ngộ!

Hắn sánh vai với trời xanh, làm sao trời xanh dám ở phía trên hắn!

Một lời đơn giản mà khí nuốt núi sông vạn dặm!

Cuồng ngạo chi chí khiến sắc mặt của tâm ma Loạn Cổ biến đổi, chuyển người qua thì ánh mắt như kiếm, nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao.

Hậu sinh này dám tự so mình với trời!

“Hậu sinh, lời này của ngươi quá cuồng ngạo, đây là đạo của ngươi sao?” Ánh mắt tâm ma của Loạn Cổ trở nên thâm thúy, lập tức nói.

“Ha hả, cuồng sao, ta không cảm thấy, chờ ta thành tiên thì liền thay đổi trời này, sửa lại đất này, trọng tố hàng tỉ núi sông, thành lập trật tự của ta!”

Câu này của Quân Tiêu Dao càng khiến tâm ma của Loạn Cổ kinh ngạc. Phải biết rằng, không thể ăn nói bậy bạ, rất nhiều chuyện nói ra là có nhân quả.

Một khi mạo phạm tồn tại trong chốn u minh thì rất có thể sẽ gặp phải vận rủi khó có thể tưởng tượng!

Mà trước mặt, hậu sinh bạch y khinh cuồng này dám nói ra lời cuồng ngạo đại nghịch như thế, đủ để chứng minh hắn có tự tin của chính mình!

“Hậu sinh, tên húy của ngươi.” Sắc mặt của tâm ma Loạn Cổ trịnh trọng hơn vừa rồi rất nhiều. Thậm chí đã đặt Quân Tiêu Dao ở địa vị ngang nhau.

Quân Tiêu Dao vung tay áo lên, nói:

“Quân gia, Tiêu Dao!”

“Quân gia, là Quân gia kia, khó trách...” Tâm ma của Loạn Cổ bừng tỉnh.

Gia tộc kia vốn dĩ thường xuyên xuất hiện một ít yêu nghiệt nghịch thiên. Cho dù là khi Loạn Cổ Đại Đế đứng trên đỉnh cao, vô địch quét ngang tiên vực thì cũng chưa từng khiêu khích Quân gia.

Một đại đế cũng không thể dao động địa vị của Quân gia. Thậm chí nếu dám đại đế trêu chọc Quân gia thì sẽ gặp phải sát kiếp khó có thể tưởng tượng.

“Gia tộc kia xuất hiện yêu nghiệt tầng tầng lớp lớp, nhưng không nghĩ tới, đời sau còn có dị số này...”

Tâm ma của Loạn Cổ cũng mơ hồ cảm giác được, e rằng thanh

niên bạch y trước mặt là dị số lớn nhất trong đại tranh chi thế này!

Nếu là như thế, cũng thật sự có tư cách lấy được truyền thừa của ông ta, dù sao cả đời Loạn Cổ luôn đấu với trời, đấu với người, đấu với vận mệnh.

Nếu người thừa kế của ông ta là một dị số vạn cổ, vậy cũng coi như kế thừa ý chí đấu thiên chiến địa bất diệt của ông ta.

“Muốn có được cơ duyên, vậy đánh bại ta đi.” Tâm ma của Loạn Cổ khoanh tay nói.

Tất nhiên ông ta không có khả năng dễ dàng để Quân Tiêu Dao có được truyền thừa giống như nữ tử quỷ diện ở tầng thứ chín trăm chín mươi chín.

Ông ta cũng muốn biết, rốt cục dị số Quân gia này có mấy phần bản lĩnh thật.

“À, tiền bối xác định muốn đánh?” Quân Tiêu Dao hơi nhướng mày lên.

“Thế nào, sợ?” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

“Cũng không phải, chỉ là sợ tiền bối sẽ hồi tưởng lại một vài ký ức không muốn nhớ tới thôi.” Quân Tiêu Dao cười.

“Ký ức không muốn nhớ tới?” Ánh mắt của tâm ma Loạn Cổ trở nên thâm thúy.

“Đúng vậy, ví dụ như... Lại nếm thất bại!”

Khi Quân Tiêu Dao nói ra lời này, không khí yên lặng như cái chết.

Có thể nói, phóng mắt nhìn khắp đương thời, dám nói ra lời này trước mặt Loạn Cổ cũng chỉ có một mình Quân Tiêu Dao.

Nếu các thiên kiêu khác có được truyền thừa của tiền nhân, ai không phải tất cung tất kính, nơm nớp lo sợ, sợ không lấy được tư cách.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không để bụng chút nào, hắn chỉ xem nó

như một lần mài giũa.

Có thể có được truyền thừa của Loạn Cổ thì tốt.

Không chiếm được cũng không có gì.

Đối với hắn mà nói, đại đế còn chưa phải điểm cuối cùng, truyền thừa đại đế kia đã là cái gì!

Tâm ma của Loạn Cổ nghe thấy lời này thì im lặng không nói tiếng nào. Thật lâu sau, ông ta bỗng ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha, thú vị, không ngờ đời sau còn có nhân vật như ngươi, thật muốn sinh ở thời đại lộng lẫy này.”

“Vậy chỉ sợ tiền bối chỉ có thể ở vị trí thứ hai thôi.” Quân Tiêu Dao cũng cười.

Hắn nói như vậy là thật. Nếu Loạn Cổ sinh ra ở thời đại này, Quân Tiêu Dao cũng có tự tin áp chế ông ta.

Chờ hắn thành đế, chư đế thần phục!

Chờ hắn thành tiên, viết lại thiên địa!

“Đến đây đi, đánh một trận với ta, ngàn bại không diệt được ý chí của ta, lần này bại thì đã sao?” Tâm ma của Loạn Cổ phất tay và nói.

Chương 971 - Tung ra tầng tầng lớp lớp thủ đoạn

Chương 971: Tung ra tầng tầng lớp lớp thủ đoạn

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đắc tội!”

Quân Tiêu Dao cũng không cần nhiều lời nữa, trực tiếp ra tay. Hắn cất bước, dưới chân có rất nhiều đạo văn huyền ảo hiện ra.

Thi triển ra Côn Bằng cực tốc!

Gần như trong nháy mắt, Quân Tiêu Dao đã lao tới trước người tâm ma của Loạn Cổ, vô cùng đơn giản mà nện xuống một quyền!

Kim mang lộng lẫy cuồn cuộn, chiếu sáng mảnh thiên địa này, khí huyết hùng hồn như núi lửa phun trào, hóa thành trường long khí huyết, xông thẳng lên trời cao!

“Côn Bằng pháp, còn có... Hoang Cổ Thánh Thể...”

Ánh mắt của tâm ma Loạn Cổ rất cao, liếc một cái đã nhìn ra chi tiết của Quân Tiêu Dao.

Ông ta tung chưởng ra, năm ngón tay như trụ trời mà đàn áp đến. Uy thế này quả thực có thể trực tiếp chấn vỡ một ngôi sao trời cổ xưa.

Phải biết rằng, đây chỉ là một chút lạc ấn do Loạn Cổ Đại Đế để lại khi lột xác tâm ma lúc trẻ. Mà chỉ một tia lạc ấn tâm ma này còn có uy lực như thế sau thời gian dài lâu như vậy. Đủ có thể thấy được, rốt cục Loạn Cổ Đại Đế chân chính mạnh tới mức độ nào.

Có thể nói, một chút lạc ấn tâm ma này đã có thể đánh bại tất cả thiên kiêu đương thời!

Cho dù thiên kiêu cấm kỵ vô thượng, đứng trước mặt lạc ấn tâm ma cũng sẽ bị áp chế tới cực điểm, hoàn toàn không thể xoay

người!

Nhưng Quân Tiêu Dao không thể suy đoán theo lẽ thường. Quyền phong của Quân Tiêu Dao chấn động, đạo văn đan chéo, một hư ảnh Côn Bằng thật lớn hiện lên.

Một cái hất đuôi, hư không bắn ra hàng vạn phù văn!

Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền!

Quyền phong cuồn cuộn, như biển rộng dâng trào, hư không rách nát!

Oanh!

Quyền chưởng của hai người va chạm, như hai viên cổ tinh hung hăng đập vào nhau, đạo âm nổ vang, run rẩy mãnh liệt, gió lốc pháp lực vô tận thổi quét hư không mênh mông!

Quân Tiêu Dao lui lại mấy bước, cánh tay chấn động, đánh tan mất kình lực kinh khủng kia.

Ánh mắt của tâm ma Loạn Cổ lộ ra một tia kinh ngạc. Biểu hiện của Quân Tiêu Dao nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Thật ra Loạn Cổ cũng không cho rằng có thiên kiêu đời sau có thể thông qua một ngàn tầng.

Sở dĩ muốn thiết lập một cái lạc ấn tâm ma, chỉ là vì chọn lựa truyền nhân mà thôi.

Nếu Tần Vô Đạo bước lên, có lẽ tâm ma của Loạn Cổ sẽ cho một ít khảo nghiệm, thông qua thì truyền thừa cơ duyên cho hắn ta. Nhưng tâm ma của Loạn Cổ lại rất hứng thú với dị số Quân Tiêu Dao này, bởi vậy mới giao thủ.

Đối với hắn mà nói, mặc dù cuối cùng Quân Tiêu Dao không thể đánh bại ông ta, ông ta cũng sẽ ban cho một ít cơ duyên truyền thừa.

Nhưng hiện tại, có vẻ Quân Tiêu Dao đã vượt qua dự đoán của ông ta.

“Không hổ là một tia lạc ấn mà đại đế thời cổ để lại, xem ra không thể giấu nghề nữa.” Quân Tiêu Dao thầm nói trong lòng.

Nếu để tâm ma của Loạn Cổ nghe thấy lời này, tám phần sẽ rất câm nín. Đối kháng với lạc ấn do đại đế để lại mà còn không dùng hết sức, cũng chỉ có Quân Tiêu Dao dám làm như thế.

“Lục Tiên Kiếm quyết!”

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ làm kiếm, kiếm quang phun ra nuốt vào, lập loè sự sắc nhọn diệu thế.

Giờ phút này hắn như biến thành kiếm tiên bất thế, bạch y tung bay, kiếm quang xông lên tận trời!

Tâm ma của Loạn Cổ cũng ra tay, năm ngón tay siết lại, đấm ra một quyền.

Một luồng chiến ý khủng bố phun trào, kim qua thiết mã, khí thôn vạn dặm!

Cứ như có một trăm vương giả hám thế cùng ra quyền, làm nổ nát cả càn khôn.

Bách Chiến Vương Quyền!

Đây là một tuyệt học của Loạn Cổ Đại Đế, đấm ra một quyền, chỉ chiến ý kia thôi đã đủ để kinh sợ kẻ địch, khiến nguyên thần đối phương vỡ ra.

Quân Tiêu Dao lại không sợ, nguyên thần của hắn qá cường đại, cấp bậc đã đạt tới Vô Lượng, căn bản sẽ không đã bị chiến ý này ảnh hưởng.

Quân Tiêu Dao điểm ra kiếm chỉ, kiếm khí vạn trượng thô to như núi cao quét ngang ra, như có thể càn quét vạn ngôi sao trời.

Kiếm chỉ quyền phong va chạm, bùng nổ quang hoa vô lượng, pháp lực mãnh liệt gào thét!

Ánh mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe, giữa mày bỗng lao ra một Trật Tự Thần Liên lộng lẫy, hóa thành một thanh đoản kiếm kim sắc.

Chính là Nguyên Hoàng Đạo Kiếm!

Hơn nữa thời cơ Quân Tiêu Dao ra tay cực kỳ xảo quyệt, vừa vặn trong nháy mắt hai người va chạm, pháp lực bao phủ tất cả.

Có thể nói, khả năng chiến đấu của Quân Tiêu Dao cũng cực kỳ cường đại.

“A... Không tệ.” Tâm ma của Loạn Cổ nói nhỏ, tay còn lại giơ ngang trước người, trực tiếp tay không chặn Nguyên Hoàng Đạo Kiếm.

“Vậy sao, thế cái này thì sao?” Quân Tiêu Dao cười khẽ.

Tâm ma của Loạn Cổ tập trung nhìn lại, xung quanh ông ta bỗng hiện ra từng hư ảnh như những ngọn cỏ.

Mỗi một cây cỏ đều có chín phiến lá, trên đó lạc ấn hoa văn cực kỳ huyền ảo phức tạp.

Trong lúc phiến lá chấn động, có kiếm khí kinh người dâng lên.

Thảo Tự Kiếm Quyết!

Còn không phải chỉ là một kiếm khí.

Lấy thiên phú ngộ tính yêu nghiệt của Quân Tiêu Dao, hắn sớm đã thông hiểu Thảo Tự Kiếm Quyết.

Quân Tiêu Dao trực tiếp trồng kiếm khí của Thảo Tự Kiếm Quyết vào hư không, lúc này chúng vây quanh tâm ma của Loạn Cổ, đồng loạt nở rộ.

Từng kiếm khí chấn động hư không, chém về phía tâm ma của Loạn Cổ. Thảo Tự Kiếm Quyết cường đại tuyệt luân, được coi là một gốc cỏ có thể chém sạch nhật nguyệt sao trời.

Lục Tiên Kiếm quyết, Nguyên Hoàng Đạo Kiếm, Thảo Tự Kiếm Quyết, trong khoảng thời gian ngắn Quân Tiêu Dao đã thi triển ra ba loại trong năm đại thần quyết.

Bởi vậy có thể nhìn ra, Quân Tiêu Dao đã đạt tới trình độ thông

hiểu các loại chiêu thức thần thông này.

“Bất Động Vương Quyết!”

Quanh người của tâm ma Loạn Cổ hiện ra hư ảnh thần ma, bảo vệ ông ta, ngăn cản kiếm khí Thảo Tự chém trúng.

Cường giả Đại đế có vô số thủ đoạn, tuy rằng tâm ma của Loạn Cổ chỉ là một chút lạc ấn, nhưng cũng có được rất nhiều thần thông tuyệt học.

Những chiêu hiện tại ông ta thi triển ra chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong đó mà thôi.

“Vạn Đạo Hóa Ảnh, Nghịch Loạn Quyết!” Tâm ma của Loạn Cổ lại thúc giục thần thông.

Quanh người ông ta bỗng hiện ra rất nhiều bóng dáng, mỗi một bóng dáng đều vô cùng cường đại.

Bóng dáng của ấu tử chân long, thánh linh tuổi trẻ, thậm chí cả Loạn Thiên Thất Hùng cũng hiện hóa ra.

Chương 972 - Loạn Cổ bị xem thường?

Chương 972: Loạn Cổ bị xem thường?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đây là tuyệt học gì mà có thể biến đã kẻ địch từng đối mặt, đều lạc ấn lại, hơn nữa biến thành thủ đoạn công kích.” Quân Tiêu Dao thấy tình cảnh này thì có chút kinh ngạc.

Biến bóng dáng kẻ địch thành thủ đoạn công kích, chiêu thức này hơi bị ghê gớm đấy.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy bất ngờ. Cường giả Đại đế chính là tồn tại đứng trên đỉnh hồng trần, có đủ loại thủ đoạn, quỷ thần khó lường.

Tuấn dung của Quân Tiêu Dao vững vàng, không hoảng hốt chút nào.

Oanh!

Hư ảnh ấu tử chân long đánh tới, hóa thành một thánh long hoàng kim, long trảo xé rách hư không.

Thánh linh tuổi nhỏ cũng lao lên, thân như tiên kim, nghiền nát tất cả.

Loạn Thiên Thất Hùng cũng bao vây lấy Quân Tiêu Dao.

“Chắc cũng được rồi.” Tâm ma của Loạn Cổ thấy tình cảnh này thì lẩm bẩm nói.

Ông ta đã xem như cố tình làm khó dễ Quân Tiêu Dao, thiên kiêu đương đại căn bản khó có thể ngăn cản đòn này.

“Thủ đoạn không tồi, nhưng... Còn cách cực hạn của ta rất xa.”

Quân Tiêu Dao thúc giục sức mạnh của ba mươi sáu thế giới Tu Di trong cơ thể.

Chỉ thoáng chốc, thần năng khủng bố trực tiếp chấn vỡ hư không chung quanh hắn.

Mảnh không gian này khó có thể chịu đựng được uy áp thần năng tràn ra từ thân thể hắn!

“Lục Đạo... Luân Hồi Quyền!”

Quân Tiêu Dao đấm ra một quyền, sáu lốc xoáy luân hồi hiện lên, như sáu thế giới luân hồi di chuyển theo quyền phong của hắn.

Ầm ầm ầm!

Như sáu vũ trụ cổ xưa nghiền áp qua, chỉ trong phút chốc, tất cả hư ảnh đã bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh tan!

“Tiền bối, không lấy ra bản lĩnh thật thì không làm gì được vãn bối đâu.” Quân Tiêu Dao thu hồi quyền phong, khoanh tay mà đứng.

Hắn như trích tiên giá lâm phàm trần, như thần vương quan sát nhân gian!

Cho dù là tâm ma của Loạn Cổ cũng thất thần trong một chớp mắt.

Ông ta bị xem thường?

Tâm ma của Loạn Cổ ngây ngẩn cả người, bị hậu sinh vãn bối khinh bỉ, chuyện này là như thế nào?

Tuy rằng ông ta chỉ là một tia lạc ấn tâm ma, nhưng tốt xấu gì cũng là lạc ấn do đại đế để lại.

Ông ta không cần mặt mũi sao?

“Xem ra ta vẫn khinh thường ngươi.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

“Tiền bối cứ việc ra tay, nếu vãn bối thất bại thì nhất định sẽ rời khỏi, tuyệt đối không dây dưa không dứt.” Quân Tiêu Dao hết sức thản nhiên.

Tuy rằng hắn xông vào Loạn Cổ tháp này là muốn có được cơ duyên Loạn Cổ, nhưng cũng muốn mài giũa chính mình.

Mà tâm ma của Loạn Cổ chính là đối thủ tốt nhất.

“Được, một khi đã vậy, ta sẽ không nương tay.” Tâm ma của Loạn Cổ cũng rất dứt khoát.

Ban đầu, ông ta chỉ xem Quân Tiêu Dao trở thành một hậu sinh văn bối. Nhưng hiện tại, ông ta thật sự coi Quân Tiêu Dao là đối thủ ngang hàng.

“Vạn Đạo Hóa Linh, Chư Thiên Chi Võng!”

Tâm ma của Loạn Cổ lại ra tay, vừa ra tay đã là cực chiêu.

Thiên địa vạn vật, núi sông biển cả hải, cỏ cây trùng cá đều hiện hóa ra. Chư thiên chi linh hóa đạo, đạo văn chi chít hiện ra, đan chéo trong hư không, như hình thành một tấm lưới giăng ngang chư thiên, bao phủ thiên địa càn khôn vạn vật, tất cả đều bị tóm lấy.

Đây là một loại pháp môn cực kỳ khủng bố, cần cảm nhận được vạn linh thiên địa thì mới có thể đủ lĩnh hội tinh túy trong đó.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một tia hân hoan. Đó là sự hưng phấn khi gặp được đối thủ.

Trước kia Quân Tiêu Dao đối mặt với bất cứ đối thủ nào, cũng chỉ một đường đẩy ngang, quét ngang vô địch.

Nhưng như vậy quá không thú vị, thậm chí Quân Tiêu Dao cảm thấy có chút nhàm chán.

Nhưng hiện tại, đối mặt với tâm ma của Loạn Cổ, rốt cuộc hắn cũng cảm nhận được hứng thú, ý chí chiến đấu yên lặng đã lâu bị kích phát rồi.

Quân Tiêu Dao đưa đôi tay ra, pháp năng cường đại mênh mông.

Sinh tử chi ý chảy xuôi trong song chưởng của hắn.

Đồng thời ở phía sau hắn có một âm dương đồ văn thật lớn hiện ra, như vòm trời nghiền áp đến.

Thánh Thể dị tượng, Âm Dương Sinh Tử Đồ!

Một tay của Quân Tiêu Dao chưởng quản sinh, một tay làm chủ tử.

Chư Thiên Sinh Tử Luân cùng được thi triển ra!

Tâm ma của Loạn Cổ đã lấy Chư Thiên Chi Võng vây trói hắn, vậy hắn sẽ dùng Chư Thiên Sinh Tử Luân xé rách tất cả!

Ầm ầm ầm!

Song chưởng của Quân Tiêu Dao xê dịch, giống như cắt qua giới hạn sinh tử, chồng lên sức mạnh Âm Dương Sinh Tử Đồ.

Đạo văn chư thiên phía trước đều bị xé nát, đánh tan nát!

Đồng thời, ở ngực hắn có quang hoa hừng hực hội tụ, sau đó khuếch tán ra.

Một bàn tay đạo văn khổng lồ tràn ngập khí tức trời xanh giống như tay thần linh thò ra ngang trời, trấn áp về hướng tâm ma của Loạn Cổ!

Thần thông của Chí Tôn Cốt, Thương Thiên chi Thủ!

“Đây là... Chí Tôn Cốt?” Tâm ma của Loạn Cổ kinh ngạc trong chớp mắt.

Chí Tôn Cốt cũng là thể chất đỉnh cấp trong ba ngàn thể chất.

Hoang Cổ Thánh Thể, Chí Tôn Cốt, có được một thứ cũng đã bước lên đỉnh cao. Mà hiện tại chúng lại cùng xuất hiện trên một người.

“Không hổ là dị số kỷ nguyên này.” Tâm ma của Loạn Cổ cũng cảm thán.

Ông ta luân chuyển đôi tay, lại thi triển thần thông, chặn lại Thương Thiên chi Thủ.

Quân Tiêu Dao thì nhân cơ hội đó lắc mình xông lên, đánh cận chiến với tâm ma của Loạn Cổ.

“Ta cũng không sợ đánh tay đôi...” Tâm ma của Loạn Cổ lạnh nhạt

nói.

Cả đời Loạn Cổ luôn chiến đấu, có thể nói có thủ đoạn chiến đấu quỷ thần khó lường.

Bỏ qua những điều khác, chỉ bàn về bản năng chiến đấu thì Loạn Cổ Đại Đế tuyệt đối là cầm cờ đi trước trong các đại đế.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiếng gầm rú dày đặc truyền ra.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủn, hai người đã giao thủ hàng trăm hàng ngàn chiêu, pháp lực nổ tung, càn khôn chấn động.

Đổi lại là thiên kiêu nào khác cũng không thể chịu đựng được cường độ chiến đấu như vậy. Nhưng thể chất của Quân Tiêu Dao vô song, khả năng cận chiến cũng cực kỳ cường đại.

Đương nhiên, so sánh với Loạn Cổ Đại Đế đã trải qua vạn chiến thì vẫn hơi non nớt.

Nhưng tâm ma của Loạn Cổ lại kinh ngạc phát hiện, theo thời gian trôi đi, thủ đoạn chiến đấu của Quân Tiêu Dao lại càng thêm thuần thục.

“Thật là ngộ tính khủng khiếp...” Tâm ma của Loạn Cổ cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Nếu thiên kiêu tầm thường đối mặt với công kích của ông ta, đừng nói là lĩnh ngộ, ngay cả chặn lại cũng đã rất khó khăn.

Quân Tiêu Dao lại vừa đánh, vừa lĩnh ngộ phương thức chiến đấu của ông ta.

Ngộ tính này thật sự khủng khiếp!

“Một khi đã như vậy, giúp ngươi một tay thì đã sao.” Tâm ma của Loạn Cổ cũng không để ý.

Quân Tiêu Dao trộm học thì cứ trộm học, ông ta cũng không để ý.

Phanh!

Lại một kích va chạm, Quân Tiêu Dao lui ra phía sau, cảm thấy cánh tay đã tê dại.

“Không hổ là cường giả đại đế, mặc dù chỉ là một tia lạc ấn tâm ma, nhưng đã có thực lực như vậy.” Quân Tiêu Dao tán thưởng.

Tuy rằng hiện tại hắn là Đại Thánh Cảnh, cảnh giới đã xem như rất cao, nhưng so sánh với đại đế thì vẫn còn con đường rất dài phải đi.

Nhưng có thể cảm nhận trước một tia sức mạnh của đại đế, Quân Tiêu Dao cũng cảm thấy thực vui sướng.

Chương 973 - Trục Xuất Vĩnh Hằng

Chương 973: Trục Xuất Vĩnh Hằng

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Có thể chống đỡ trong tay tay lâu như vậy, xem ra những lời ngươi nói trước đó cũng không phải cuồng ngữ.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

“Tiền bối còn chưa thi triển ra thủ đoạn chân chính.” Quân Tiêu Dao nói.

“Nếu ta thật sự thi triển ra thì không đơn giản là lên tháp thất bại, mà... Sẽ chết.” Tâm ma của Loạn Cổ nhìn thẳng vào Quân Tiêu Dao.

“Tiền bối không cần cố kỵ, cứ việc thi triển ra đi.” Quân Tiêu Dao khẽ cười và nói.

Tâm ma của Loạn Cổ nghe vậy thì khẽ thở dài.

“Được, lần này nếu ngươi có thể chống đỡ được, truyền thừa sẽ thuộc về ngươi!”

Tâm ma của Loạn Cổ vừa dứt lời thì đôi tay bắt đầu xê dịch, vẽ ra quỹ đạo huyền ảo trên hư không.

Một vệt ngang.

Một vệt đứng.

“Loạn Thiên bí thuật, Thập Tự Tinh Vực Giao Xoa!”

Hai cái khe không gian thật lớn, một ngang một dọc hiện ra trong hư không, như một cánh cửa khủng bố bị mở ra, hư không vẽ ra một cái khe chữ thập khổng lồ, sắp sửa cắn nuốt tất cả vào trong đó.

“Loạn Thiên bí thuật!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao hơi đanh lại.

Cuối cùng tâm ma của Loạn Cổ cũng thi triển ra cấm kỵ chi pháp mà Loạn Cổ Đại Đế từng tự nghĩ ra, đây tuyệt đối là truyền thừa trung tâm nhất của Loạn Cổ Đại Đế.

Nếu thiên kiêu đương thời có được, chỉ dựa vào bí thuật cũng có thể cường thế quật khởi, đánh bại tất cả kẻ địch cường đại!

Quân Tiêu Dao rất thận trọng, Chí Tôn Cốt trong ngực lại tỏa sáng.

Từng luồng sức mạnh luân hồi đang hội tụ, cuối cùng ngưng tụ thành một luân bàn thật lớn trên hư không.

Thần thông thứ hai của Chí Tôn Cốt, Luân Hồi Đạo Bàn!

Ầm vang!

Luân Hồi Đạo Bàn nghiền áp ra, va chạm với cái khe chữ thập thật lớn trong hư không kia.

Khó có thể miêu tả được uy lực kia.

Cũng may là còn ở Loạn Cổ tháp, nếu nó bùng nổ trên Táng Đế Tinh thì tuyệt đối có thể đánh chìm cả một khối đại lục.

Oanh!

Gợn sóng pháp lực kịch liệt thổi quét ra, dù là Quân Tiêu Dao cũng bị trùng kích đến mức lui lại một ít.

Đương nhiên, bóng dáng của tâm ma Loạn Cổ cũng hơi phai nhạt một ít, hiển nhiên đã hao tổn một ít sức mạnh.

Thi triển ra Loạn Thiên bí thuật cũng cần năng lượng pháp lực rất lớn.

“Chiêu cuối cùng, ngươi còn cơ hội hối hận.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

“Tới!” Một chữ vô cùng đơn giản biểu đạt thái độ của Quân Tiêu Dao.

Hắn muốn chiến đấu đến cùng!

Tâm ma của Loạn Cổ không nhiều lời nữa, ông ta thúc giục pháp môn cấm kỵ.

“Loạn Thiên bí thuật, Trục Xuất Vĩnh Hằng!”

Một câu vừa dứt, hư không tan biến, thiên địa tiêu vong!

Tất cả mọi thứ như bị đánh về nguyên sơ!

Vô số cái khe hư không xuất hiện, như dẫn đến một loạt thời không hỗn loạn khác.

Đây là một cấm kỵ chi pháp, có thể trục xuất người khác đến vị diện hỗn loạn không rõ.

Thậm chí vĩnh viễn phải bơi qua hư không vô tận, hoặc bị dòng chảy hỗn loạn của hư không xé nát.

Thuật cấm kỵ này khủng bố tới cực điểm, một khi thi triển ra, như muốn nuốt tất cả vào vực sâu hư không hỗn loạn!

Trong hư không, trải rộng vực sâu hư không vô tận và những cái khe thứ nguyên.

Mỗi một cái khe vực sâu đều dẫn đến một vị diện hắc ám hỗn loạn mà không biết là ở đâu.

Đây là một loại thủ đoạn khủng bố, có thể nói là cấm kỵ chi pháp.

Nếu do Loạn Cổ Đại Đế thời kỳ đỉnh cao thi triển ra, thậm chí có thể trực tiếp kéo một mảnh tinh vực vào vực sâu hư không trong nháy mắt.

Tất cả sinh linh đều bị cuốn vào thứ nguyên không rõ kia. Có khả năng bị gió lốc hư không cắt nát, cũng có khả năng vĩnh viễn lưu vong trong đó.

Đây là thuật pháp mà Loạn Cổ Đại Đế tự nghĩ ra, cũng là thủ đoạn thành danh của ông ta. Loạn Cổ Đại Đế dựa vào chiêu này, không biết đã trục xuất bao nhiêu đối thủ cường đại.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng.

Chiêu Trục Xuất Vĩnh Hằng này là bí thuật trung tâm của Loạn Thiên, cũng là chiêu cường đại nhất trong đó.

Không thể khinh thường.

Quanh người Quân Tiêu Dao dâng trào sương mù hỗn độn, từng đóa thanh liên nở rộ.

Thánh Thể dị tượng, Hỗn Độn Chủng Thanh Liên!

Đồng thời, còn có một bóng dáng khổng lồ phóng thích quang hoa vô lượng, tiên khí quấn quanh, bay lên tận trời xanh!

Thánh Thể dị tượng, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!

Hai đại dị tượng được thi triển ra, muốn khởi động mảnh hư không này, ngăn cản chiêu thức chung cực của tâm ma Loạn Cổ. Mặc dù tâm ma của Loạn Cổ chỉ là một tia lạc ấn, nhưng chiêu ông ta thi triển ra vẫn có uy lực khiến người ta chấn động.

Ầm vang!

Từng mảnh vực sâu hư không lan tràn đến.

Điều khiến Quân Tiêu Dao kinh ngạc chính là, cả Thánh Thể dị tượng cũng bị nuốt hết vào trong đó.

Tầng tầng lớp lớp vực sâu thứ nguyên lập tức chôn vùi Quân Tiêu Dao, cả Thánh Thể dị tượng cũng bị nuốt vào trong đó.

Đương nhiên, không thể nói Thánh Thể dị tượng không mạnh, chỉ là Quân Tiêu Dao và cả dị tượng đều bị chiêu này trục xuất, không thể nói là thật sự thất bại.

Nhưng chỉ cần bị vực sâu hư không nuốt vào thì muốn trở ra cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Nhìn thấy Quân Tiêu Dao biến mất trong vực sâu hư không, vẻ mặt của tâm ma Loạn Cổ có một tia phức tạp, cũng không phải ông ta cố tình làm tuyệt tình như vậy, mà là một khi thi triển ra

chiêu này thì khó có thể thu tay lại.

Nếu Quân Tiêu Dao đã bị cuốn vào vực sâu hư không, cho dù là ông ta cũng rất khó kéo hắn trở về.

Hơn nữa trước đó tâm ma của Loạn Cổ cũng nói, Quân Tiêu Dao còn cơ hội để hối hận.

Chỉ là Quân Tiêu Dao quá cứng đầu.

“Xem ra đã kết thúc, nhưng lấy năng lực của hắn, hắn sẽ không dễ chết như vậy.”

“Lấy năng lực của Quân gia, muốn tìm được hắn ở thứ nguyên không rõ cũng không phải quá khó khăn.”

“Chẳng qua... Lại phải qua thời gian rất lâu, chờ đợi người thừa kế tiếp theo.”

Tâm ma của Loạn Cổ thở dài một tiếng, tuy ông ta chỉ là một tia lạc ấn, nhưng cũng có được tư tưởng. Nói thật, ông ta rất thưởng thức Quân Tiêu Dao.

Loạn Cổ đã đủ cuồng, không nghĩ tới đời sau còn có một cuồng nhân như Quân Tiêu Dao. Quả thực là không để tất cả vào mắt, siêu thoát tất cả quy tắc và lẽ thường.

“Thiên phú vạn cổ không có lấy một, chỉ tiếc, vẫn còn quá trẻ tuổi.”

Tâm ma của Loạn Cổ khẽ lắc đầu, xoay người định tiêu tán.

Nhưng ngay sau đó…

Đông!

Vực sâu hư không sắp khép lại kia bỗng truyền ra tiếng chấn động.

“Hả?” Tâm ma của Loạn Cổ kinh ngạc.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao đang đứng trong một mảnh thời không kỳ dị. Tầng tầng lớp lớp vực sâu hư không hoàn hoàn khép

lại, nhốt hắn vào trong đó.

Quanh tất cả ánh sáng xung quanh đều bị nuốt hết, như bị trục xuất tới cuối vũ trụ.

Quân Tiêu Dao trôi nổi trong đó, như đang đi trên một con đường không có lối về.

Nơi cực xa phía trước, loáng thoáng có thể nhìn thấy một khe hở sắp khép lại. Đó là lối vào bị trục xuất.

Chương 974 - Tiền bối ngài thua!

Chương 974: Tiền bối ngài thua!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng Quân Tiêu Dao lại cảm thấy như có vô số bàn tay to kéo chặt lấy hắn, muốn kéo hắn vào vực sâu hư không vô tận.

Có thể nói, đổi lại là bất cứ kẻ nào rơi vào tình huống này, đại não tuyệt đối sẽ trở nên trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì.

Mà vẻ mặt của Quân Tiêu Dao vẫn duy trì bình tĩnh, trên tuấn nhan tuyệt thế vô song không nhìn ra chút hoảng loạn nào.

“Không hổ là thuật pháp mà Loạn Cổ Đại Đế dùng tâm huyết cả đời để sáng tạo ra, chỉ dựa vào thức này cũng đủ để lưu danh cổ sử, nhưng...”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao lộ ra một tia sáng chói.

Pháp của Loạn Cổ Đại Đế thật sự rất kinh diễm.

Nhưng Quân Tiêu Dao này cũng không phải không có pháp thuộc về chính mình!

“Pháp của ta cũng không yếu!”

Quân Tiêu Dao thúc giục pháp lực thần năng, sức mạnh của ba mươi sáu thế giới Tu Di tập hợp lại với nhau.

Trong đan điền thân thể hắn, sức mạnh nội vũ trụ bắt đầu tràn ngập, cả sức mạnh căn nguyên vũ trụ cũng tràn ra mãnh liệt.

Tuy rằng nội vũ trụ của Quân Tiêu Dao chỉ được đắp nặn bước đầu, nhưng có Tạo Hóa Ngọc Điệp trấn áp, còn dung nhập bốn thần vật có tứ đại thuộc tính là cửu thiên tức nhưỡng, vô căn chi thủy, bất diệt thần hỏa, thái hư chi phong.

Có thể nói, Nội vũ trụ của Quân Tiêu Dao đã dần dần tự mình phát

triển.

So với ban đầu, sức mạnh nội vũ trụ đã tăng vọt lên không chỉ mấy lần. Giờ phút này sức mạnh nội vũ trụ bị điều động thi triển ra, quả thực kinh thiên động địa.

Quân Tiêu Dao nâng tay trái lên, phù văn đạo tắc huyền ảo vô tận khuếch tán ra. Thần quang cực hạn lóng lánh, như tia sáng đầu tiên thuở khai thiên lập địa, cắt qua hỗn độn âm u, chiếu sáng mảnh vũ trụ đã hắc ám từ thuở xa xưa này này.

Sáng Thế Kỷ, Thần chi Quang!

Còn không chỉ như thế.

Quân Tiêu Dao lại nâng tay phải lên, sức mạnh căn nguyên vũ trụ và tội nghiệt thiên phạt khuếch tán ra, những sợi dây tội nghiệt nhân quả màu đỏ sậm vô tận đan chéo, cứ như kiếp phạt hắc ám thâm trầm nhất trên thế giới này.

Sáng Thế Kỷ, Thần chi Phạt!

Hai tay Quân Tiêu Dao khống chế hai loại sức mạnh khủng bố đến cực điểm, như vị thần hủy diệt và tái sinh, giá lâm nhân gian.

Đây là pháp của riêng hắn, nếu tiếp tục lột xác sẽ không thua kém Loạn Thiên bí thuật!

Thậm chí còn có khả năng vượt qua!

Quân Tiêu Dao chậm rãi dung hợp song chưởng, hai thức thần thông căn nguyên đại đạo cũng dây dưa dung hợp với nhau.

Một luồng dao động diệt thế khủng bố đang chấn động, cả vũ trụ thứ nguyên hắc ám chung quanh cũng sắp bị xé rách, bị đánh nát!

Hai thức thần thông căn nguyên đại đạo dung hợp, cộng thêm sức mạnh nội vũ trụ và thế giới Tu Di.

Dao động kia khủng bố tuyệt luân!

“Đạo của ta, giá lâm trên, tất cả pháp của ta, hủy diệt tất cả trở

ngại!”

Cực chiêu của Quân Tiêu Dao bùng nổ, dao động diệt thế khủng bố chấn động!

Tầng tầng lớp lớp vực sâu hư không chung quanh gần như bị dập nát trong nháy mắt!

Một ánh sáng hủy diệt cường hãn tuyệt luân xuyên thủng hàng tỉ hư không, trực tiếp đánh về phía cái khe lối vào kia!

Oanh!

Càn khôn tan nát, không gian vỡ vụn!

Toàn bộ Loạn Cổ tháp đều sinh ra chấn động kịch liệt, thiên địa nổ vang.

Tâm ma của Loạn Cổ lập tức quay đầu, ông ta thấy được một ánh sáng hủy diệt không cách nào hình dung, đánh nát tầng tầng lớp lớp cái khe hư không, quét thẳng về phía ông ta!

Đã rất lâu tâm ma của Loạn Cổ mới cảm nhận được nguy cơ này!

Đó là cảm giác nguy cơ cận kề cái chết!

Tâm ma của Loạn Cổ theo bản năng giơ ngang tay ra, lại cảm nhân được một sức mạnh hủy diệt cực hạn. Đứng trước mặt thứ sức mạnh hủy diệt đó, thậm chí ông ta còn cảm thấy bản thân có dấu hiệu tan vỡ ra.

“Đây là... pháp của hắn?” Tâm thần của tâm ma Loạn Cổ trở nên hoảng hốt.

Trong thứ ánh sáng hủy diệt sáng lạn vô tận kia, một bóng dáng bạch y tuyệt thế chắp tay sau lưng, chậm rãi bước ra từ cái khe hư không rách nát.

Như thần linh phá vỡ hắc ám, trở lại nhân gian!

“Tiền bối, ngài thua!”

Ngài thua.

Tâm ma của Loạn Cổ chỉ nghe thấy ba chữ này, sau đó ông ta cảm nhận được sức mạnh lạc ấn của mình đang hao mòn mãnh liệt đi.

Phải biết rằng, đây là một tia lạc ấn do đại đế lưu lại.

Giờ phút này, ông ta đã bắt đầu tan rã, điều này tuyệt đối không thể tưởng tượng, bởi vì người làm tan rã lạc ấn này chỉ là một đại thánh.

Dao động hủy diệt của chiêu thức này trôi đi theo thời gian, dần dần tan đi. Tâm ma của Loạn Cổ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, giờ phút này thân thể ông ta trở nên hư ảo cực độ, như hao hết tất cả năng lượng của một tia lạc ấn.

Nhưng tâm ma của Loạn Cổ lại không có bất cứ oán ý hoặc phẫn nộ nào, trong mắt chỉ mang theo kinh ngạc cảm thán. Dị số vạn cổ này thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt!

“Đây là pháp do ngươi tự nghĩ ra?” Tâm ma của Loạn Cổ hỏi.

Quân Tiêu Dao gật gật đầu và nói: “Không sai, pháp này tên là Sáng Thế Kỷ.”

“Sáng Thế Kỷ...” Tâm ma của Loạn Cổ lẩm bẩm.

Người nào có thể sáng tạo thế kỷ?

Không nghi ngờ gì nữa, chỉ có thần linh!

Có thể nói Quân Tiêu Dao đã thể hiện chữ “Cuồng” này tới cực hạn.

Nhưng hắn cuồng không phải là sự cuồng ngạo suốt ngày treo ở ngoài miệng.

Nhất cử nhất động, thiên phú, thực lực của hắn đều đang chứng minh hắn có tư cách để cuồng!

“Này pháp nếu hoàn thiện đi xuống, tương lai không yếu Loạn Thiên bí thuật.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

Đánh giá này đã rất cao.

Phải biết rằng, đây chính là đánh giá của đại đế.

Phóng mắt nhìn khắp thiên kiêu đương thời, ai có được vinh dự như vậy?

Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười, chưa nói cái gì.

Tất nhiên hắn sẽ không nói sáng chế pháp của mình chẳng những muốn sánh vai với Loạn Thiên bí thuật, còn muốn vượt qua Loạn Thiên bí thuật!

Mong muốn của Quân Tiêu Dao là khi hắn chứng đế, muốn vượt qua tất cả đại đế từ xưa đến nay!

Thế gian chỉ tụng uy danh Quân Thiên Đế của hắn!

“Xem ra, thật là ta đã thua.” Tâm ma của Loạn Cổ hơi mỉm cười.

Khảo nghiệm của ông ta đối với Quân Tiêu Dao đã khắc nghiệt tới cực điểm. Trước đó ông ta cũng nói qua, chỉ cần Quân Tiêu Dao có thể chống đỡ được thủ đoạn của ông ta thì coi như thành công.

Mà hiện tại thì sao?

Chương 975 - Tung tích của Loạn Cổ Phủ

Chương 975: Tung tích của Loạn Cổ Phủ

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Không phải vấn đề chịu được hay không.

Quân Tiêu Dao đã đánh bại ông ta, hơn nữa thiếu chút nữa đánh tan lạc ấn của mình. Biểu hiện của Quân Tiêu Dao đã vượt xa trình độ qua ải.

“Ngươi đã qua ải, ta sẽ không nuốt lời.”

Lời nói của tâm ma Loạn Cổ vừa dứt thì Quân Tiêu Dao đã bất ngờ nhận thấy chung quanh hắn hiện lên rất nhiều phù văn huyền ảo.

“Đây là...” Trong mắt Quân Tiêu Dao chợt lóe sáng.

“Thật ra trong lúc giao thủ vừa rồi, Loạn Thiên bí thuật đã bắt đầu lạc ấn lên người ngươi.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

Quân Tiêu Dao bừng tỉnh. Thì ra tâm ma của Loạn Cổ đã quyết định giao Loạn Thiên bí thuật cho hắn.

Đây chính là đế pháp cấm kỵ do đại đế sáng tạo.

Uy lực thì không cần nhiều lời, Quân Tiêu Dao đã đích thân cảm nhận qua.

Có thể nói như vậy, nếu không phải thực lực của Quân Tiêu Dao vượt xa người thường và còn thi triển ra pháp mà mình tự nghĩ ra thì cơ hội hắn muốn chạy trốn thoát Trục Xuất Vĩnh Hằng cực kỳ bé nhỏ.

Đổi lại là thiên kiêu khác thì càng không có khả năng.

Cho dù là một thiên kiêu bình thường, có được Loạn Thiên bí thuật cũng sẽ một sớm quật khởi, quét ngang tất cả kẻ địch.

“Đa tạ tiền bối.” Quân Tiêu Dao hơi chắp tay.

Có thể có được đại đế pháp thì tất nhiên là tốt. Hơn nữa Quân Tiêu Dao đã đủ mạnh, nếu lại tu luyện Loạn Thiên bí thuật thì chiến lực càng không cần phải nói.

“Ngươi cho rằng truyền thừa chỉ có Loạn Thiên bí thuật sao?” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

“Hả, chẳng lẽ?”

Quân Tiêu Dao như nghĩ tới cái gì, đôi mắt cũng sáng ngời.

Hắn nghĩ tới một thứ, một thứ đủ để khiến tất cả mọi người rung động.

Tâm ma của Loạn Cổ thấy thế thì hơi mỉm cười và nói: “Ta biết ngươi suy nghĩ cái gì, nhưng thực đáng tiếc, nơi này cũng không có thứ ngươi nghĩ đến.”

Nghe thấy lời này, Quân Tiêu Dao nói: “Tiền bối ám chỉ là...”

Tâm ma của Loạn Cổ nghe vậy thì duỗi tay nắm vào hư không, một phù văn lạc ấn huyền ảo hiện hóa ra.

Sau đó, phù văn lạc ấn này lại biến thành một thanh chiến phủ. Chuôi chiến phủ này có khí tức đàn áp chư thiên, như cây rìu lớn khai thiên lập địa của Bàn Cổ trong thần thoại.

Mặc dù chỉ là một lạc ấn, cũng tản ra đế uy, phóng ra khí tức áp bách vô tận!

Đúng là một trong hai đế binh của Loạn Cổ Đại Đế, Loạn Cổ Phủ!

Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thật sự là khí tức uy áp của Loạn Cổ Phủ, chỉ là, trước mắt lại không phải Đế Binh Loạn Cổ Phủ chân chính.

Nghiêm khắc mà nói, nó chỉ là lạc ấn sức mạnh của Loạn Cổ Phủ.

“Tiền bối, cái này...” Quân Tiêu Dao có chút nghi hoặc.

Tâm ma của Loạn Cổ nói: “Đây là lạc ấn đế binh Loạn Cổ Phủ, nếu

ngươi chấp chưởng lạc ấn này thì có thể mượn một phần sức mạnh của Loạn Cổ Phủ."

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu.

Trong lúc hắn muốn mở miệng dò hỏi, tâm ma của Loạn Cổ lập tức nói: "Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, Loạn Cổ Phủ chân chính không ở Cửu Thiên Tiên Vực, mà ở... Sinh Mệnh Cấm Khu!"

"Sinh Mệnh Cấm Khu?"

Quân Tiêu Dao thật sự bất ngờ.

Hắn không thể tưởng được, Đế Binh Loạn Cổ Phủ chân chính lại nằm ở Sinh Mệnh Cấm Khu. Tâm ma của Loạn Cổ lộ ra một tia tang thương, như hồi tưởng lại cái gì, từ từ mà nói: "Một thanh Loạn Cổ Phủ trấn vùng cấm vạn năm..."

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì trong mắt hiện lên một tia suy tư.

Xem ra trong đó còn có bí ẩn.

Chẳng lẽ Loạn Cổ Đại Đế từng đánh đến Sinh Mệnh Cấm Khu?

Nguyền rủa của nhất mạch Thánh Thể cũng có liên quan đến Sinh Mệnh Cấm Khu.

Xem ra ngày sau, không nói chừng Quân Tiêu Dao phải so chiêu với Sinh Mệnh Cấm Khu.

Hắn cũng không có gì sợ hãi.

Tuy rằng Sinh Mệnh Cấm Khu thần bí cường đại, truyền thừa xa xăm, là vùng cấm không thể đặt chân trong truyền thuyết. Nhưng sau lưng hắn là Quân gia, cũng không cần sợ hãi chút nào.

"Nhưng, ngươi cũng không cần tiếc nuối cái gì, ngươi có lạc ấn đế binh Loạn Cổ Phủ, chẳng những có thể mượn dùng sức mạnh của Loạn Cổ Phủ, ngày sau cũng có thể dựa vào nó để tìm được Loạn Cổ Phủ chân chính." Tâm ma của Loạn Cổ nói.

Quân Tiêu Dao khẽ gật đầu, cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Tuy rằng đế binh hi hữu hiếm thấy, nhưng nếu Quân Tiêu Dao thật sự muốn thì cũng không phải không có.

Không nói đến đế binh của Quân gia và Quân Đế Đình, thật ra đế binh Hoang Thần Giáp của Hoang Cổ Thánh Điện cũng thuộc về Quân Tiêu Dao, chỉ là hắn tạm thời giao cho Võ Hộ.

Quân Tiêu Dao nhận lấy lạc ấn đế binh của Loạn Cổ Phủ.

“Còn một đế binh Loạn Cổ Đế Phù khác, có một nửa nằm ở chỗ ngươi, một nửa kia cũng không cần ta nói nhiều.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

Quân Tiêu Dao hơi gật đầu. Tất nhiên hắn sẽ lấy được nửa khối Loạn Cổ Đế Phù khác từ chỗ Tần Vô Đạo.

Loạn Cổ Phủ chính là đế binh công phạt của Loạn Cổ Đại Đế, Quân Tiêu Dao không vội lấy được.

Nhưng Loạn Cổ Đế Phù này chính là chí bảo bảo mệnh. Cho dù chỉ có nửa khối, cũng từng nhiều lần trợ giúp Quân Tiêu Dao thoát ly hiểm cảnh.

Tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Loạn Cổ Phủ, Loạn Cổ Đế Phù, Loạn Thiên bí thuật, đây là ba truyền thừa trung tâm của Loạn Cổ Đại Đế.

Chờ Quân Tiêu Dao lấy được nửa khối Loạn Cổ Đế Phù còn lại, vậy hắn đã có được hai thứ trong đó, ngày sau có thể mượn dùng lạc ấn đế binh đi tìm Loạn Cổ Phủ.

Cứ như vậy, Quân Tiêu Dao gần như chính là truyền nhân chính thống của Loạn Cổ.

“Được rồi, ngươi cứ hoàn toàn ghi nhớ Loạn Thiên bí thuật tại đây rồi rời đi, ngày sau Loạn Cổ tháp này không còn tồn tại nữa.” Tâm ma của Loạn Cổ nói.

“Đa tạ tiền bối.” Quân Tiêu Dao trịnh trọng chắp tay, phát ra lời cảm tạ từ nội tâm.

Hắn thật sự kính nể vị đại đế khác biệt này.

Ngàn bại mà chứng đạo, đủ có thể coi là một truyền kỳ.

Kế tiếp, Quân Tiêu Dao bắt đầu ghi nhớ lĩnh ngộ Loạn Thiên bí thuật.

Loạn Thiên bí thuật là cấm kỵ chi pháp của đại đế, bản thân nó đã đủ huyền ảo mà phức tạp. Cho dù là thiên kiêu có ngộ tính yêu nghiệt đến mấy, đừng nói là lĩnh ngộ, cho dù muốn ghi nhớ hoàn chỉnh cũng phải hao phí không ít thời gian.

Quân Tiêu Dao cũng không dây dưa lề mề, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ bắt đầu lĩnh ngộ.

Tâm ma của Loạn Cổ thì đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn. Một tia lạc ấn sức mạnh của ông ta cũng đã tiêu tán gần hết, rất nhanh tâm ma của Loạn Cổ sẽ biến mất.

Nhưng trước đó, ông ta cũng có chút tò mò, rốt cục Quân Tiêu Dao có thể kế thừa được bao nhiêu phần Loạn Thiên bí thuật của ông ta?

Chương 976 - Quân Tiêu Dao ra khỏi tháp!

Chương 976: Quân Tiêu Dao ra khỏi tháp!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Cả tòa Loạn Cổ tháp rơi vào yên lặng. Mà đồng thời, ngoại giới lại không yên bình.

Bởi vì trước đó cực chiêu của Quân Tiêu Dao và tâm ma Loạn Cổ va chạm, Sáng Thế Kỷ quyết đấu với Loạn Thiên bí thuật.

Tuy rằng dao động hủy diệt sinh ra không truyền ra ngoài, nhưng cả tòa Loạn Cổ tháp lại chấn động kịch liệt.

Điều này khiến mọi người chú ý.

“Sao lại thế này, chấn động này… chẳng lẽ Thần Tử Quân gia xông ải thất bại?” Một ít thiên kiêu nghi hoặc nói.

Chấn động đó thật là đáng sợ.

Tuy rằng không có dao động nào truyền ra, nhưng mọi người có thể cảm nhận được trong Loạn Cổ tháp có va chạm cực kỳ khủng bố bùng nổ.

Lại liên tưởng đến Quân Tiêu Dao bước lên tầng một ngàn, hắn nhất định đã đụng phải đối thủ cực kỳ đáng sợ.

“Xem ra đã không còn gì bất ngờ xảy ra, hắn cũng thất bại.” Tần Vô Đạo khoanh tay đứng sừng sững trong hư không, lạnh nhạt nói.

Hắn ta điều tức một lúc, trạng thái đã hồi phục lại, sau đó vẫn luôn nhìn chằm chằm Loạn Cổ tháp.

Nói thật, trong lòng hắn ta tuyệt đối không hy vọng Quân Tiêu Dao có được truyền thừa của Loạn Cổ.

Nếu hắn ta không chiếm được thì những người khác cũng đừng

mơ có được.

“Nga, ngươi xác định như vậy sao, hắn còn chưa được truyền tống ra mà.” Bên kia, Vũ Vân Thường nói.

“Cho dù chưa truyền tống ra thì cũng chỉ đang hấp hối giãy giụa mà thôi.” Tần Vô Đạo không có cảm xúc mà nói.

Trong mắt hắn ta, đối thủ trong tầng thứ chín trăm chín mươi chín đã đáng sợ như vậy. Tầng thứ một ngàn sẽ chỉ càng khủng bố, không ai thể thông qua.

“A di đà phật, tiểu tăng vẫn cảm thấy hiện tại kết luận không khỏi quá sớm.” Phạn Thiên tụng một tiếng phật hiệu mà nói.

Đối với người từng chính mắt chứng kiến thực lực của Quân Tiêu Dao, xem trọng Quân Tiêu Dao như thế nào cũng không quá đáng.

Đương nhiên, mặc dù cuối cùng thất bại, cũng sẽ không ai nói Quân Tiêu Dao yếu. Dù sao cả truyền nhân chính thống của Loạn Cổ - Tần Vô Đạo cũng không lên được tầng cao nhất.

“Hừ...” Tần Vô Đạo nghe vậy thì chỉ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt không quá đẹp.

Vũ Vân Thường, Phạn Thiên đều đang phản bác hắn ta, bọn họ xem trọng Quân Tiêu Dao như vậy sao?

Phạn Thiên thật sự cảm thấy như vậy.

Mà Vũ Vân Thường chỉ đơn thuần muốn làm trái lại hắn mà thôi.

Trên thực tế, Vũ Vân Thường cũng không thể phán đoán Quân Tiêu Dao có thể thành công hay không. Đương nhiên, thật ra trong lòng nàng ta cũng hơi hy vọng Quân Tiêu Dao thất bại.

Bởi vì Quân Tiêu Dao đã đủ mạnh, nếu lại để hắn có được truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế thì tuyệt đối sẽ uy hiếp nghiêm trọng đến ca ca nàng - Vũ Hóa Vương.

Thân là Vũ Vân Thường mang thuộc tính huynh khống, tất nhiên nàng ta không hy vọng người khác uy hiếp được ca ca mình.

Mọi người ngoại giới đều đang tò mò chờ đợi.

Bảy ngày bảy đêm qua đi, trên đỉnh Loạn Cổ tháp, bóng dáng của tâm ma Loạn Cổ đã cực kỳ hư ảo, lạc ấn sức mạnh đã biến mất gần hết.

Mấy ngày này, Quân Tiêu Dao vẫn luôn ngồi xếp bằng trên không trung, vẫn không nhúc nhích.

Chung quanh có vô số phù văn của Loạn Thiên bí thuật như đang trực tiếp bị hắn hấp thu vào cơ thể, tiến hành lĩnh ngộ luyện hóa.

“Còn chưa hoàn toàn nhớ kỹ sao?” Tâm ma của Loạn Cổ hơi nhíu mày.

Nếu lựa chọn Quân Tiêu Dao thì tất nhiên ông ta cũng hy vọng Quân Tiêu Dao có thể nhận được truyền thừa hoàn chỉnh, phát dương quang đại Loạn Thiên bí thuật của ông ta.

“Thời gian vẫn quá ngắn.” Tâm ma của Loạn Cổ khẽ lắc đầu.

Ông ta cảm thấy, có lẽ mãi đến khi lạc ấn tâm ma biến mất, ông ta cũng không thể nhìn thấy Quân Tiêu Dao rời khỏi tháp.

Mà khi bóng dáng của tâm ma Loạn Cổ sắp tiêu tán, Quân Tiêu Dao yên lặng bảy ngày bảy đêm rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt ra.

Trong phút chốc mở mắt, đôi đồng tử của hắn thâm thúy như vực sâu, như có thể kéo người ta vào hắc ám vô tận!

“Loạn Thiên bí thuật, Thập Tự Tinh Vực Giao Xoa!”

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ thành kiếm, đạo tắc huyền ảo lưu chuyển, vẽ ra một vệt ngang, một vệt đứng. Một cái khe lớn hư không chữ thập thật lớn khuếch tán ra, như muốn cắn nuốt phá tan tất cả.

Sau đó, bàn tay của Quân Tiêu Dao lại thay đổi, pháp càng phức tạp thi triển ra từ trong tay hắn.

“Loạn Thiên bí thuật, Trục Xuất Vĩnh Hằng!”

Quanh người Quân Tiêu Dao xuất hiện vô số khe lớn hư không,

không gian đứt gãy.

Tuy rằng tạm thời số lượng và uy lực còn chưa sánh bằng tâm ma của Loạn Cổ phóng ra, nhưng đây thật sự là Loạn Thiên bí thuật hoàn chỉnh.

Sau một phen thi triển, Quân Tiêu Dao thu tay lại, nhẹ nhàng phun ra một hơi, hơi nhăn mày, có vẻ có chút không hài lòng với chính mình.

“Đã nhập môn, nhưng còn chưa đủ thuần thục, tạm thời không thể phát huy ra uy lực lớn nhất.”

Nghe thấy lời này, dù là tâm ma của Loạn Cổ cũng nhất thời im lặng câm nín.

Không biết nên nói gì mới tốt.

Thật lâu sau, ông ta mới phun ra một câu: “Dị số vạn cổ, không lường trước được.”

Loạn Cổ Đại Đế hao phí tâm huyết cả đời mới lĩnh ngộ ra pháp này, mà Quân Tiêu Dao đã bước đầu lĩnh ngộ nhập môn trong bảy ngày ngắn ngủn.

Tuy rằng còn chưa đạt được trình độ đại thành, nhưng cũng đủ làm tâm ma của Loạn Cổ kinh ngạc cảm thán. Loại ngộ tính thiên phú này đã không thể dùng yêu nghiệt để hình dung.

Thậm chí dùng bất cứ từ ngữ nào để miêu tả cũng có vẻ thiếu thuyết phục!

“Đa tạ tiền bối ban pháp.” Quân Tiêu Dao lại chắp tay.

Tâm ma của Loạn Cổ khẽ gật đầu, “Hừm, ta tin tưởng pháp này nhất định có thể nở rộ ánh hào quang trong tay ngươi.”

Khi tâm ma của Loạn Cổ dứt lời thì thân thể ông ta cũng hóa thành một làn mưa ánh sáng, dần dần tiêu tán.

“Có lẽ ngày sau sẽ có ngày gặp lại...” Tâm ma của Loạn Cổ lẩm bẩm trong lòng.

Thân thể ông ta hóa thành quang vũ lộng lẫy rồi tan đi. Cả tòa Loạn Cổ tháp cũng ầm vang run rẩy.

“Cũng đã đến lúc, nên đi thu hoạch cây rau hẹ kia.” Quân Tiêu Dao khoanh tay, bước một bước chân ra đã rời khỏi mảnh không gian này.

Cùng lúc đó, ngoại giới, Loạn Cổ tháp đang chấn động, từng vết rạn nhanh chóng lan tràn trên thân tháp cổ xưa tang thương.

“Sao lại thế này, chẳng lẽ Loạn Cổ tháp sắp tan nát rồi?”

“Sao Thần Tử Quân gia còn chưa ra, rốt cuộc là thành công hay thất bại?”

Bốn phương tám hướng, rất nhiều thiên kiêu đang ngẩng cổ chờ đợi, trong mắt đều hiện ra kinh ngạc.

Vũ Vân Thường và Phạn Thiên cũng đang chú ý.

Tần Vô Đạo lại hơi siết chặt nắm tay, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

Chương 977 - Là cảm giác rung động

Chương 977: Là cảm giác rung động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nếu Loạn Cổ tháp sụp đổ, vậy chẳng phải hắn ta không còn cơ hội nào cả?

Mọi người đang xôn xao náo động thì một bóng dáng bạch y thắng tuyết, vạt áo tung bay thản nhiên bước ra từ Loạn Cổ tháp sụp đổ, bay lên trời cao.

Uy áp phóng ra trong phút chốc đàn áp toàn trường, khắp mặt đất đều như chìm xuống một trượng.

Rất nhiều thiên kiêu đều cảm nhận được một cảm giác hít thở không thông mãnh liệt.

Dù là những thiên kiêu đỉnh cấp như Vũ Vân Thường, Phạn Thiên, cũng cảm giác được một loại áp bách mãnh liệt.

Đó là một cảm giác áp bách khi đối mặt với Boss siêu cấp!

“Hắn chính là... Thần Tử Quân gia, Quân Tiêu Dao!”

Vũ Vân Thường nhìn về phía bóng dáng tuyệt thế bạch y thon dài lơ lửng trên không kia, tiên mang lộng lẫy, lóng lánh đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tâm thần của Vũ Vân Thường lập tức trở nên hoảng hốt!

Có lẽ là vì ca ca của Vũ Vân Thường, Vũ Hóa Vương quá ưu tú. Xét về thực lực, giá trị nhan sắc thì thật sự là vạn dặm không có lấy một.

Mưa dầm thấm đất, Vũ Vân Thường căn bản xem thường mọi nam tử khác. Cho dù là tuấn kiệt Hoang Cổ thế gia, truyền nhân thánh địa cổ xưa hay Giáo Tử của đại giáo bất hủ, trong mắt này thì họ cũng chỉ như vậy.

Không một ai so được với ca ca nàng. Thậm chí Vũ Vân Thường còn có chút lo lắng, ánh mắt nàng cao như vậy thì về sau rốt cục còn nam tử nào lọt vào mắt mình được không?

Nhưng giờ phút này, nhìn bóng dáng bước trên lăng tiêu ấy, Vũ Vân Thường hoảng hốt.

Quân Tiêu Dao như trích tiên lâm thế, ống tay áo phiêu phiêu, tuyệt thế xuất trần, ngũ quan như cổ điêu, mặt mày sáng ngời, thần tư tuấn nhã.

Trên người không có chút khói lửa nào, siêu nhiên đến mức có cảm giác không chân thật.

Vũ Vân Thường kinh ngạc.

Đây là giá trị nhan sắc thần tiên gì thế này?

Nàng cảm thấy ca ca mình là Vũ Hóa Vương đã đủ tuấn mỹ, tóc bạc trắng hơn cả tuyết, phong thần tuấn lãng, có thể nói là nam thần.

Nhưng so sánh với Quân Tiêu Dao trước mắt hiện giờ thì cũng kém cỏi hơn vài phần.

Nếu nói Vũ Hóa Vương là nam thần hoàn mỹ trong chốn hồng trần thì Quân Tiêu Dao chính là trích tiên rơi xuống phàm trần.

Khí chất của hai người vẫn có khác biệt về bản chất!

“A di đà phật, Vân Thường quận chúa, tiểu tăng nói có đúng không, ni cô thấy hắn cũng muốn hoàn tục.” Phạn Thiên nói.

Vũ Vân Thường không nghe lọt vào, chỉ ngơ ngác gật gật đầu, cực kỳ hoảng hốt. Nàng còn tưởng rằng vị Thần Tử Quân gia đẩy ngang cổ lộ kia là dạng oai hùng khí. Kết quả lại là một tiểu ca ca tuấn tú thần tiên như thế.

Không xong, là cảm giác rung động.

Không, là cảm giác rung động đến sắp tắc nghẽn cơ tim!

Quân Tiêu Dao cũng không nhìn những người khác thêm cái nào. Hắn vừa ra ngoài thì ánh mắt đã dừng lại trên người Tần Vô Đạo.

Gần như cùng một lúc, ánh mắt Tần Vô Đạo cũng chạm vào tầm nhìn của Quân Tiêu Dao.

Hai người này, một bạch y tuấn tú như tiên, một hoa phục hắc kim, tà mị tuấn mỹ.

Ánh mắt đan xen trên hư không, có tia lửa phụt ra.

Bọn họ đều có thể cảm giác được, trên người đối phương có một khí tức quen thuộc.

Là Loạn Cổ Đế Phù!

Trong vô hình, hai người sinh ra một loại khí tràng túc sát.

Dù là Vũ Vân Thường cũng không tham gia vào được, nhưng thiên kiêu khác đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hay là hai người này muốn giao thủ?

Nghĩ đến đây, trong mắt mọi người đều lộ ra một tia hứng thú. Trong hai người này, một là Thần Tử Quân gia, một là Thần Tử Tần gia.

Cuộc chiến của Thần Tử hai đại Hoang Cổ thế gia cũng rất thú vị.

“Ngươi có được truyền thừa của Loạn Cổ?” Ánh mắt Tần Vô Đạo rét lạnh, giọng nói nặng nề.

“Biết rõ còn cố hỏi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt trả lời.

Nghe thấy lời nói của Quân Tiêu Dao, tứ phương lập tức ồ lên.

“Thần Tử Quân gia thật sự bước lên tầng một ngàn, còn có được truyền thừa của Loạn Cổ!”

“Kỷ lục, Thần Tử Quân gia sáng tạo một kỷ lục mới!”

“Không hổ là Thần Tử, nhưng sao ta cảm thấy chuyện sáng tạo kỷ lục cũng không phải khó khăn gì đối với Thần Tử?”

Kinh ngạc!

Tán thưởng!

Chấn động!

“Hắn thật sự leo lên đỉnh, thông qua khảo nghiệm, vậy chẳng phải thiên phú của hắn có thể sánh ngang với Loạn Cổ Đại Đế khi còn trẻ?” Vũ Vân Thường càng thất thần.

Nàng cũng không có khả năng nghĩ đến Quân Tiêu Dao đã đánh bại tâm ma của Loạn Cổ.

Nghiêm khắc mà nói, thiên phú thực lực của Quân Tiêu Dao đã vượt qua Loạn Cổ Đại Đế khi còn trẻ!

Nếu còn mang tâm lý như trước đó thì Vũ Vân Thường nhất định sẽ cực kỳ lo lắng, sợ ca ca Vũ Hóa Vương sẽ có thêm một đối thủ cạnh tranh cường đại.

Nhưng hiện tại, nhìn gương mặt kia, Vũ Vân Thường thật sự không chán ghét nổi.

“Nói không chừng hắn có thể làm bằng hữu với ca ca.” Trong lòng Vũ Vân Thường bỗng xuất hiện suy nghĩ này.

Dù sao Vũ Hóa thần triều bọn họ và Quân gia cũng không có ân oán mâu thuẫn gì.

Vì sao không thể làm bằng hữu chứ?

So sánh với tứ phương kinh xôn xao chấn động, sắc mặt Tần Vô Đạo đã âm trầm tới cực điểm.

Hắn ta không thể chịu nổi chuyện người khác có được truyền thừa của Loạn Cổ!

Hơn nữa Tần Vô Đạo phải có được truyền thừa đó, vậy mới có thể nâng cao một bước, thật sự đứng trên đỉnh cao nhất.

Đến lúc đó, cái gì mà truyền nhân tiên đình, Phật tử chuyển thế, hắn ta đều có tự tin đánh bại.

Nói cách khác, Tần Vô Đạo không chiếm được truyền thừa đại đế thì sẽ lạc hậu hơn người ta một bước.

“Ngươi nên biết ta là truyền nhân của Loạn Cổ.” Tần Vô Đạo lạnh nhạt nói.

“Thì tính sao?” Trong mắt Quân Tiêu Dao lộ một tia nghiền ngẫm.

Không phải Tần Vô Đạo thật sự cho rằng hắn dễ nói chuyện như vậy đó chứ?

“Tộc đệ Tần Tử Mặc của ta là bị ngươi giết chết?” Tần Vô Đạo tiếp tục nói.

Quân Tiêu Dao lập tức hiểu suy nghĩ của Tần Vô Đạo.

Hắn cười.

Chẳng qua là cười lạnh.

“Nếu muốn tìm lý do thì cái cớ này thật sự quá tệ, đừng nói nhảm nữa, đến đây đi.”

Quân Tiêu Dao nói, sau đó chậm rãi vươn ba ngón tay ra.

Tần Vô Đạo nhíu mày, cảm thấy khó hiểu.

Mọi người ở đây cũng không hiểu ra sao.

“Ba chiêu, bản Thần Tử cho ngươi cơ hội tung ra ba chiêu, nếu có thể làm ta bị trầy một đường thì truyền thừa của Loạn Cổ thuộc về ngươi!”

Chương 978 - Trấn Thế Hoàng Quyền

Chương 978: Trấn Thế Hoàng Quyền

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Một câu vừa dứt, cả sân rơi vào tĩnh mịch.

Trên mặt tất cả thiên kiêu chung quanh đều hiện ra sự ngạc nhiên xưa nay chưa từng có!

Tần Vô Đạo là ai?

Hoang Cổ Thần Tử Tần gia, phóng mắt nhìn khắp cổ lộ chung cực thì thiên phú thực lực của hắn ta cũng nằm trên đỉnh cao, dù thế nào cũng không đến mức bị khinh bỉ như vậy mới đúng?

Quân Tiêu Dao mạnh thật, nhưng Tần Vô Đạo cũng không phải hạng tép riu.

Lời này của Quân Tiêu Dao quả thực như một tiền bối đang nhìn xuống hậu bối, hoàn toàn không đặt Tần Vô Đạo ở cùng cấp bậc với mình.

Nhưng cũng đúng, sau trận chiến với tâm ma của Loạn Cổ, Quân Tiêu Dao thật sự cảm thấy Tần Vô Đạo không có tính khiêu chiến gì. Cho nên, hắn chỉ nguyện ra ba chiêu.

“Quả nhiên là tính cách như trong truyền thuyết, thật cường thế thật bá đạo!” Trên dung nhan quốc sắc thiên hương của Vũ Vân Thường bất giác xuất hiện một tia ửng đỏ.

Quân Tiêu Dao trông có vẻ tao nhã tuấn tú, khí chất mờ ảo linh hoạt, nhưng khi bá đạo thì còn cường thế hơn Tần Vô Đạo gấp trăm lần!

“Quân Tiêu Dao...”

Tần Vô Đạo nhấn mạnh từng câu từng chữ, khí tức quanh người bùng nổ, uy áp đảo loạn thiên địa, lay động tứ phương. Hắn ta

thân là Thần Tử Tần gia, chưa bao giờ bị người ra khinh bỉ như vậy.

“Đương nhiên, bản Thần Tử cho ngươi cơ hội tung ba chiêu, cũng có điều kiện, nếu ngươi bại, ha hả...” Quân Tiêu Dao cười cười, không nói thêm cái gì.

Nhưng hàm ý đã quá rõ ràng.

“Ngươi làm càn!”

Rốt cuộc Tần Vô Đạo cũng nhịn không được mà trực tiếp ra tay.

Nhìn cảnh tượng này, Phạn Thiên khẽ lắc đầu, trên mặt lộ ra thương xót, chắp tay trước ngực nói: “Ngã phật từ bi, người ta luôn phải nhận đòn hiểm rồi mới học được trưởng thành.”

Rất rõ ràng, Tần Vô Đạo chưa từng tiếp nhận đòn hiểm, bằng không tuyệt đối không xúc động như vậy.

Oanh!

Tần Vô Đạo vô cùng đơn giản mà đấm ra một quyền.

Một luồng khí tức hoàng đạo hiện ra, như có thể trấn áp một đại thế!

Đây là thần thông độc môn của Tần gia, Trấn Thế Hoàng Quyền!

Cái độc đáo nhất của Tần gia chính là thần thông hoàng đạo này.

Thủy Hoàng đại đế danh chấn tiên vực của Tần gia từng ngưng tụ tín ngưỡng chúng sinh, bậc lên hoàng đạo chi hỏa, trấn áp cửu thiên thập địa, để lại một dấu vết rực rỡ trên cổ sử.

Thân là Thần Tử đương đại của Tần gia, tất nhiên Tần Vô Đạo cũng tu luyện hoàng đạo thần thông.

Một quyền này og hắn ta xuống dưới, thật sự giống như đế hoàng giáng thế, quyền trấn Cửu Châu!

“Không hổ là Thần Tử Tần gia, vừa ra tay đã thấy được nội tình...”

Tất cả mọi người chấn động, rất thán phục trước thủ đoạn của Thần Tử Tần gia.

Vũ Vân Thường cũng thu hồi coi khinh trước đó. Tần Vô Đạo không yếu hơn ca ca nàng quá nhiều, tuyệt đối có năng lực giao thủ chống lại.

Nhưng khi trong lòng nàng nghĩ như vậy thì bỗng một tiếng oanh truyền ra, mọi người có chút sững sờ mà nhìn thấy, thân thể Tần Vô Đạo rơi thật mạnh xuống đất, làm mặt đất vỡ ra những cái khe thật lớn hình dạng mạng nhện.

Cánh tay hắn ta rung động, khóe miệng chảy xuống một chút máu, trái tim chấn động kịch liệt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người ngơ ngác, Vũ Vân Thường cũng ngây người.

“Còn lại hai chiêu.”

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt thu quyền phong, trong giọng nói không mang theo chút khói lửa nào.

Mọi người hoàn toàn rơi vào trạng thái ngơ ngác, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Một khắc trước, Tần Vô Đạo còn ngang nhiên ra quyền, uy chấn bát phương, quyền quang chiếu sáng cả vòm trời.

Kết quả ngay sau đó, hắn ta đã bị hất văng xuống đất, khóe miệng ứa máu, cánh tay cũng nứt ra những vệt máu.

Sự trái ngược trước sau không khỏi quá lớn, hơn nữa cách nhau không đến một hô hấp.

Mà giờ phút này, vẻ mặt Tần Vô Đạo hiện ra sự chấn động không thể miêu tả. Chỉ khi nào tự mình trải qua mới biết được đã xảy ra cái gì.

Chỉ trong khoảnh khắc, Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản mà tung ra một quyền, đã phá tan Trấn Thế Hoàng Quyền rồi hất văng hắn

ta xuống đất.

Không có chút rườm rà phức tạp, tất cả rất đơn giản, dứt khoát, trực tiếp.

Mà khi hai nắm đấm va chạm, thần lực nhục thân kinh khủng kia cũng khiến Tần Vô Đạo không thể tin được.

Hắn ta biết Quân Tiêu Dao là Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng cho dù là Hoang Cổ Thánh Thể thì sức mạnh cũng không có khả năng cường đại đến trình độ này.

Tuy Tần Vô Đạo không chuyên tu nhục thân, nhưng mỗi ngày cũng dùng thần tuyền tiên lộ ngâm thân thể.

Sức mạnh nhục thân tuyệt đối không phải sở đoản của hắn ta.

Nhưng hiện tại hắn ta lại bị Quân Tiêu Dao hoàn toàn áp chế ở phương diện sức mạnh.

Tất nhiên Tần Vô Đạo không hiểu được, Tượng Thần Trấn Ngục Kính, Đại La Bất Hủ Tiên Thân, ba ngàn thế giới Tu Di của Quân Tiêu Dao đều là thủ đoạn để tăng cường sức mạnh nhục thân, lại có thêm Hoang Cổ Thánh Thể, mới khiến Quân Tiêu Dao có được thần lực nhục thân có một không hai như vậy.

Quân Tiêu Dao khoanh tay, thân thể cao lớn đứng sừng sững trên trời cao.

So sánh với sự siêu nhiên của hắn, Tần Vô Đạo lúc này bị trấn rơi xuống đất có chút rất chật vật, hoàn toàn mất đi phong độ của Thần Tử Hoang Cổ thế gia.

“Chênh lệch giữa hai người bọn họ lớn như vậy sao?” Vũ Vân Thường cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Một quyền vừa rồi của Tần Vô Đạo khiến cả nàng ta cũng có cảm giác nguy cơ cực độ. Đây tuyệt đối là một nhân vật không thể khinh thường.

Vũ Vân Thường cho rằng, mặc dù Tần Vô Đạo yếu hơn Quân Tiêu Dao, nhưng ít nhất đánh mấy trăm hiệp cũng không thành vấn đề.

Kết quả xem ra vẫn là nàng đánh giá cao Tần Vô Đạo.

Không đúng!

Không phải là nàng đánh giá cao Tần Vô Đạo.

Mà là nàng xem nhẹ Quân Tiêu Dao!

“Còn hai chiêu.”

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao thản nhiên như nước, từ đầu đến cuối không có chút biến hóa nào.

Sắc mặt Tần Vô Đạo trở nên nặng nề xưa nay chưa từng có. Tuy rằng hắn đã chuẩn bị tâm lý với thực lực của Quân Tiêu Dao, nhưng hiện tại khi thật sự đối mặt, Quân Tiêu Dao vẫn vượt xa dự đoán của hắn ta.

Nhưng tất nhiên Tần Vô Đạo sẽ không từ bỏ.

Tu luyện đến trình độ này thì có ai lại cam tâm chịu thua?

Tay Tần Vô Đạo giơ ra ấn quyết, sức mạnh tinh hà chư thiên chảy xuôi quanh người hắn ta, như có một ngân hà mênh mông đang vờn quanh bên cạnh hắn.

Cuối cùng, sức mạnh ngân hà vô tận đều điên cuồng tràn vào cơ thể hắn ta, khí tức của Tần Vô Đạo cũng liên tục leo lên.

Chương 979 - Thủy Hoàng tuyệt học

Chương 979: Thủy Hoàng tuyệt học

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tu vi của hắn ta còn chưa đạt tới Đại Thánh Cảnh. Nhưng sau khi thi triển bí pháp này, khí tức thực lực của hắn đã xông thẳng lên Đại Thánh Cảnh!

“Là bí pháp tăng cường của Hoang Cổ Tần gia, Cửu Cực Tinh Hà Biến!” Rất nhiều thiên kiêu kinh ngạc hô lên.

Cũng không phải kiến thức của bọn họ rộng lớn bao nhiêu, mà là vì bí pháp tăng cường này quá nổi danh, là một trong những pháp môn nổi danh nhất của Tần gia.

Nó được xem là cửu chuyển cực biến, giẫm cả ngân hà!

Tần Vô Đạo đang thi triển Cửu Cực Tinh Hà Biến, cảm nhận được pháp lực mãnh liệt trong cơ thể, trong ánh mắt cũng dần dần khôi phục tự tin.

Tu vi cảnh giới của hắn ta và Quân Tiêu Dao đã rút nhỏ vô hạn.

Nhưng... Còn chưa đủ!

Tuy có đôi khi Tần Vô Đạo sẽ xúc động, nhiệt huyết dâng trào, nhưng không có nghĩa là hắn ngốc.

Quân Tiêu Dao chỉ cho hắn cơ hội tung ba chiêu, vừa rồi đã dùng một chiêu.

Kế tiếp, chỉ cần toàn lực ra tay, cho dù chỉ có thể làm Quân Tiêu Dao bị trầy một đường thì cũng xem như thắng lợi.

Còn về chuyện thất hứa?

Tần Vô Đạo tin tưởng, đường đường là Thần Tử Quân gia, vẫn phải giữ chút thể diện này.

“Quân Tiêu Dao, ta nói rồi, ngươi sẽ hối hận.”

Tần Vô Đạo lại thúc giục thần thông, từng luồng khí tức hoàng đạo tràn ra mãnh liệt.

Như có vô số chúng sinh đang triều bái đế vương tuyệt thế trong hồng trần!

Từng luồng khí tức hoàng đạo nồng đậm lại ngưng tụ thành từng con ngũ trảo kim long.

Mỗi một ngũ trảo kim long đều dài đến vạn trượng, như sơn lĩnh kim sắc, đè ép toàn bộ vòm trời!

Có thể nói, một con ngũ trảo kim long đã đủ để lập tức trấn áp cường giả. Thánh Nhân Vương

Mà giờ phút này, xung quanh Tần Vô Đạo có chừng trên trăm con ngũ trảo kim long.

Chuyện này quá khủng bố!

Một chiêu giáng xuống, dù là nhân vật Đại Thánh Cảnh nào cũng khó có thể chống đỡ được.

Mặc dù là đại thánh, cũng sẽ bị thương!

“Thủy Hoàng tuyệt học, Đế Long Khiếu Thế!”

Khí tức của Tần Vô Đạo vang dội ầm ầm, tung chiêu thức trấn áp ra.

Cả trăm con ngũ trảo kim long hoàng đạo cùng hắn ta rít gào trấn sát!

Thủy Hoàng tuyệt học, đây là bí mật bất truyền của Tần gia, cũng là tuyệt học trấn tộc, không thể tưởng tượng nổi uy năng!

“Thủy Hoàng đại đế có chút bản lĩnh.” Quân Tiêu Dao thấy thế thì lạnh nhạt bình luận.

Câu đánh giá của hắn là đối với Thủy Hoàng đại đế, mà không

phải Tần Vô Đạo trước mắt.

Tuyệt học Đại đế đều rất khó tu luyện, dù sao không phải ai cũng có ngộ tính yêu nghiệt như Quân Tiêu Dao.

Thật ra, Tần Vô Đạo đã tu luyện môn tuyệt học này đến trình độ nhất định. Chẳng qua, muốn đối đầu với hắn thì còn chưa đủ!

Quân Tiêu Dao tung ra tiên khí sinh tử, thúc đẩy Chư Thiên Sinh Tử Luân.

Đây cũng là một môn cấm kỵ chi pháp do Quân Tiêu Dao đánh dấu, vận chuyển sinh tử tạo hóa của chư thiên.

Ầm ầm ầm!

Sinh tử chi ý và long khí hoàng đạo va chạm!

Trời sập đất lún, trời đất chấn động!

Đây là cực chiêu va chạm!

Mặt đất chung quanh lập tức bị xé rách, phá hủy, hóa thành bột phấn và bụi bặm!

Đôi tay Quân Tiêu Dao luân chuyển sinh tử, từng con ngũ trảo kim long bị đập vỡ vụn, xé rách, tán loạn thành long khí hoàng đạo.

Phụt!

Tần Vô Đạo lại phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược thật mạnh ra sau!

“Còn lại một chiêu.” Quân Tiêu Dao nói.

Bát phương tĩnh mịch!

Những thiên kiêu lui đến nơi xa kia, thấy tình cảnh này thì ai cũng lộ ra kinh ngạc cảm thán.

Đều là Thần Tử của Hoang Cổ thế gia, nhưng đứng trước mặt Quân Tiêu Dao, Tần Vô Đạo lại gầy yếu như thế.

Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói thì Tần Vô Đạo thật sự không yếu, chỉ tiếc đối thủ của hắn ta quá mạnh.

“Quân Tiêu Dao, ngươi...”

Tần Vô Đạo ho khan một tiếng, giờ phút này khuôn mặt tuấn mỹ tà mị dính đầy bụi đất, lộ ra cảm giác chật vật.

Nhưng trong mắt hắn ta lại có lửa giận phẫn hận đang thiêu đốt.

Tính cách Tần Vô Đạo vốn bá đạo, là loại duy ngã độc tôn, ngặt nổi hắn ta lại gặp phải một tên càng bá đạo hơn.

“Thủy Hoàng tuyệt học, Vạn Thế Giang Sơn Đồ!”

Tần Vô Đạo ngửa mặt lên trời rít gào, máu cả người như sôi trào lên.

Hắn tung ra một bức hoạ, tản ra một luồng đế uy nhàn nhạt.

Chuẩn đế binh!

Tuy rằng không phải đế binh chân chính, nhưng cũng đủ khủng bố.

Đây là vật hộ thân mà Tần gia cho hắn, không đến bước đường sống chết thì Tần Vô Đạo tuyệt đối không tung ra.

Hơn nữa điểm đặc thù của chuẩn đế binh này chính là cần dùng Thủy Hoàng tuyệt học để thúc giục.

Cho nên mặc dù người khác có được Vạn Thế Giang Sơn Đồ, nhưng cũng không thể sử dụng.

Sau khi Tần Vô Đạo thúc giục Thủy Hoàng tuyệt học, cả cuốn Vạn Thế Giang Sơn Đồ cũng chậm rãi mở ra.

Dãy núi con sông, nhật nguyệt sao trời, một mảnh lại một mảnh tinh vực cổ xưa hiện hóa ra trong đó!

Cứ như mở ra một bức hoạ đại thế.

Cả bầu trời cao mênh mông như bị bức hoạ này che đậy!

“Quân Tiêu Dao, ngươi đón được chiêu này sao!” Hai mắt Tần Vô Đạo sung huyết, pháp lực thần năng thúc giục đến tận cùng, hắn ta rít gào lên.

Cửu Cực Tinh Hà Biến cộng thêm Thủy Hoàng tuyệt học và chuẩn đế binh, Vạn Thế Giang Sơn Đồ. Giờ phút này thủ đoạn của Tần Vô Đạo mạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Vạn Thế Giang Sơn Đồ che trời, như cả mảnh trời cao trấn áp xuống.

Tất cả mọi người đều chấn động, cảm giác hít thở không thông.

Thần Tử của Hoang Cổ thế gia thật là biến thái!

Chỉ chiêu thức ấy thôi đã đủ để đứng trên đỉnh cao, những tu sĩ vừa rồi còn cảm thấy Tần Vô Đạo có hơi yếu, giờ phút này đều nói không ra lời.

Bởi vì dựa vào biểu hiện hiện tại của Tần Vô Đạo, cũng đủ để nghiền áp tất cả thiên kiêu ở đây trừ Quân Tiêu Dao ra!

Mặc dù là Vũ Vân Thường và Phạn Thiên cũng phải cau mày. Mặc dù bọn họ có thể tiếp được chiêu này, nhưng phỏng chừng cũng bị thương nặng.

“Xem ra bổn quận chúa thật sự đã xem thường Tần Vô Đạo, vậy hắn sẽ ứng phó như thế nào?” Vũ Vân Thường không khỏi tò mò mà nhìn về phía Quân Tiêu Dao.

Đối mặt với Vạn Thế Giang Sơn Đồ bao phủ vòm trời, trấn áp đến, Quân Tiêu Dao vẫn thản nhiên đứng. Phong áp mãnh liệt thổi quét đến, làm mái tóc đen của hắn phất phới, bạch y phần phật, trong đôi mắt thâm thúy là một mảnh bình tĩnh như mặt nước.

Chương 980 - Loạn Cổ Đế Phù hợp lại, tái hiện thế gian!

Chương 980: Loạn Cổ Đế Phù hợp lại, tái hiện thế gian!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Tần Vô Đạo có chuẩn đế binh, Quân Tiêu Dao cũng không bất ngờ. Nhưng dựa vào thực lực của Tần Vô Đạo, còn không thể hoàn toàn phát huy ra uy lực của chuẩn đế binh.

Trên thực tế, từ chí tôn trở lên mới có năng lực bước đầu phát huy ra uy lực của chuẩn đế binh.

Cho dù là Quân Tiêu Dao, trước đó tuy rằng sử dụng chuẩn đế binh Đại Hoang Kích, nhưng cũng không phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Chỉ là sử dụng như một công cụ mà thôi.

Hiện tại đối mặt với Tần Vô Đạo, Quân Tiêu Dao còn không đến mức tung ra Đại Hoang Kích hoặc là Vạn Vật Mẫu Khí Đỉnh.

“Ngươi không phải vẫn luôn nhớ nhung thèm muốn truyền thừa của Loạn Cổ sao, một khi đã như vậy, bản Thần Tử để ngươi chứng kiến một chút đã là gì?”

Tiếng nói của Quân Tiêu Dao vừa dứt thì đã đánh ra một chưởng!

Các loại đạo văn huyền ảo lập tức khuếch tán ra, hư không bắt đầu chấn động mãnh liệt.

Ầm ầm ầm!

Từng cái khe không gian thật lớn hiện ra, ngay sau đó thì mở rộng, hóa thành vực sâu hư không!

Vực sâu hư không như vậy không phải chỉ có một hai cái, mà là hàng trăm hàng ngàn!

Mỗi một vực sâu hư không đều như cái miệng cổ thú nuốt sao, cắn nuốt tất cả!

Tầng tầng lớp lớp vực sâu hư không đè ép xuống, dẫn đến các thứ nguyên hỗn loạn khác nhau.

Đây là một loại đại thuật khủng bố!

Tất cả mọi người chấn động đến mức da đầu tê dại, đầu óc cũng muốn nổ tung.

“Đây là tuyệt học khủng bố gì?”

“Đúng vậy, chưa bao giờ thấy Thần Tử Quân gia thi triển qua?”

“Chẳng lẽ là truyền thừa của Loạn Cổ mà hắn có được ở Loạn Cổ tháp?”

“Đúng rồi, chiêu này giống như bí thuật mà Loạn Cổ Đại Đế tự nghĩ ra, cực chiêu trong Loạn Thiên bí thuật!”

Tứ phía chấn động, bát phương ồ lên!

Không ai nghĩ tới, chẳng những Quân Tiêu Dao kế thừa Loạn Cổ pháp, mà còn có thể trực tiếp thi triển ra.

“Truyền thừa này vốn thuộc về ta!”

Cảm nhận được loại cảm giác áp bách khủng bố đến cực điểm này, Tần Vô Đạo nghiến chặt khớp hàm.

Vốn dĩ pháp này nên thuộc về hắn ta, hiện tại lại bị Quân Tiêu Dao cướp đi và thi triển ra, quả thực còn khó chịu hơn cả nữ nhân của mình bị cướp đi.

Nữ nhân chạy thì có thể tìm lại.

Cơ duyên không có thì đã thật sự bỏ lỡ.

Nghĩ đến đây, Tần Vô Đạo càng toàn lực thi triển, Vạn Thế Giang Sơn Đồ đẩy ngang ra.

Cho dù hiện tại hắn ta không thể phát huy ra uy lực chân chính

của chuẩn đế binh, nhưng uy lực trước mắt cũng đủ cường đại.

Phanh! Phanh! Phanh!

Từng vực sâu hư không bị Vạn Thế Giang Sơn Đồ chấn nát. Nhưng càng nhiều vực sâu hư không, cái khe thứ nguyên lại chồng chéo lên nhau rồi giáng xuống.

Quả thực như tầng tầng lớp lớp cái vòng, muốn hoàn toàn giam cầm người ta vào trong đó!

Phụt!

Cuối cùng, sau khi gánh chịu mấy chục lần công kích, Tần Vô Đạo hộc ra một ngụm máu, uy năng của Vạn Thế Giang Sơn Đồ cũng yếu bớt rất nhiều.

Hắn ta vốn thông qua Cửu Cực Tinh Hà Biến để cưỡng chế tăng lên thực lực của mình. Hiện tại áp bức năng lực đến tận cùng thì tất nhiên thân thể khó có thể chịu đựng được, huống chi hắn ta còn bị Loạn Thiên bí thuật áp chế.

“Kết thúc, lấy thứ kia ra đây.”

Quân Tiêu Dao thi triển Côn Bằng thần tốc, bước chân lướt tới, trong nháy mắt đã lắc mình tới trước người Tần Vô Đạo.

“Ngươi nằm mơ!” Tần Vô Đạo quát lên chói tai.

Hắn ta thà bị cuốn vào hư không đứt gãy, nhưng vẫn không muốn giao Loạn Cổ Đế Phù ra. Đây chính là át chủ bài giữ mạng cuối cùng của hắn ta.

“Chuyện này không phải do ngươi quyết định...” Khóe môi Quân Tiêu Dao nhếch lên một nụ cười lạnh.

So nguyên thần thì hắn cũng không thua.

Quân Tiêu Dao thúc giục Quá Khứ Nguyên Thần trong Tam Thế Nguyên Thần.

Chỉ thoáng chốc, Qúa Khứ Nguyên Thần phóng ra sức mạnh thần

hồn vô lượng.

“Dao động nguyên thần kia, chẳng lẽ là... Cấp Vô Lượng?”

Cảm nhận được dao động linh hồn hùng hồn cường đại của Quân Tiêu Dao, Vũ Vân Thường và Phạn Thiên đều cứng họng không nói gì.

Thân thể mạnh mẽ còn chưa tính, dù sao cũng là Hoang Cổ Thánh Thể, nhưng vì sao nguyên thần cũng cường đại như vậy?

Đừng nói là cấp Vô Lượng, trong thế hệ trẻ tuổi, có bao nhiêu người có nguyên thần đạt tới cấp Siêu Phàm?

Trong đôi mắt thâm thúy của Quân Tiêu Dao bỗng có lốc xoáy linh hồn vô tận hiện lên, cứ như nhìn một cái thì sẽ hãm sâu vào trong đó.

Ánh mắt Tần Vô Đạo vừa vặn chạm vào Quân Tiêu Dao.

Sau đó, thân thể hắn ta chấn động, lập tức ngây ra như phỗng!

Nguyên Thần Chi * Hồi Kiếp!

Quân Tiêu Dao chìm nổi vạn cổ trong biển Luân Hồi dưới Hắc Uyên, cuối cùng thức tỉnh, có được Qúa Khứ chi Chủng, ngưng luyện ra Qúa Khứ Nguyên Thần.

Đồng thời, hắn còn lĩnh ngộ ra công kích nguyên thần là * hồi kiếp.

Liếc nhìn một cái là có thể làm linh hồn người ta hãm sâu vào luân hồi. Một số kẻ tu vi không cao còn có khả năng vĩnh viễn trầm luân. trong đó

Tuy rằng ý chí của Tần Vô Đạo không yếu, nhưng hiện tại hắn vốn đang tiếp cận trạng thái dầu hết đèn tắt. Hơn nữa Quân Tiêu Dao dùng thực lực nghiền áp, làm tâm thần hắn có chút bất ổn.

Còn có điểm quỷ dị của Luân Hồi Kiếp cũng khiến người ta khó lòng phòng bị.

Dưới đủ loại nguyên nhân, Tần Vô Đạo lập tức rơi vào hố, linh hồn chìm nổi trong luân hồi hư ảo. Đương nhiên, dù thế nào thì Tần Vô Đạo cũng là Thần Tử của một Hoang Cổ thế gia, thực lực rõ như ban ngày.

Hiển nhiên hắn không có khả năng vĩnh viễn rơi vào Luân Hồi Kiếp, sẽ tỉnh táo lại nhanh thôi. Nhưng mục đích của Quân Tiêu Dao không phải muốn dùng Luân Hồi Kiếp để vây khốn Tần Vô Đạo.

Hắn thúc giục nửa khối Loạn Cổ Đế Phù. Ngay lập tức, giữa mày Tần Vô Đạo có một ánh lưu quang lao thẳng ra, mơ hồ mang theo một tia đế uy.

Đó là nửa khối Loạn Cổ Đế Phù còn lại!

Nếu Tần Vô Đạo đang trong trạng thái bình thường như ban đầu thì tất nhiên Loạn Cổ Đế Phù không có khả năng dễ dàng lao ra. Nhưng hiện tại hắn hãm sâu trong Luân Hồi Kiếp , cả người giống như một cái cái xác không hồn, vì thế đương nhiên là không giữ nổi nửa khối Loạn Cổ Đế Phù này.

Quân Tiêu Dao dễ dàng mà có được nửa khối đế phù của Tần Vô Đạo, sau đó hai khối Loạn Cổ Đế Phù hợp hai thành một.

Chương 981 - Trục xuất Tần Vô Đạo

Chương 981: Trục xuất Tần Vô Đạo

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Một luồng đế uy cuồn cuộn mà khủng bố, mênh mông như nước thổi quét ra. Rất nhiều thiên kiêu xung quanh đều rầm một tiếng mà trực tiếp bị đè quỳ xuống đất!

Đây là đế binh chi uy!

Một luồng khí tức thôi cũng có khả năng khiến vạn chúng thần phục!

Nhưng đế uy này lại không ảnh hưởng đến Quân Tiêu Dao chút nào. Bởi vì hình như Loạn Cổ Đế Phù có linh, cảm ứng được Quân Tiêu Dao là truyền nhân của Loạn Cổ.

Trên đế phù hoàn chỉnh có khắc hai chữ Loạn Cổ.

“Đó là... Đế binh Loạn Cổ Đế Phù!” Rất nhiều thiên kiêu lộ ra vẻ mặt chấn động.

Tuy rằng lấy xuất thân của bọn họ cũng không phải chưa thấy qua đế binh. Nhưng đế binh đều là bảo vật trấn tộc, không dễ dàng hiện thế.

Mà hiện tại Quân Tiêu Dao lại có được một đế binh hiếm thấy trên đời.

Vì sao nói là “Lại”?

Là bởi vì tin tức trước đó khi Quân Tiêu Dao ở hoang tinh, mặc Hoang Thần Giáp phá quan sớm đã truyền khắp cổ lộ.

Thứ hiếm có trên thế gian như đế binh mà cũng không phải vật quá khó tìm được với Quân Tiêu Dao.

“Đế binh của Vũ Hóa thần triều ta, Vũ Hóa thần mâu, cho dù là ca ca cũng chỉ có thể mượn dùng để tu luyện, mà không thể mang ra bên ngoài.”

“Nhưng một mình Quân Tiêu Dao không chỉ giành được một đế binh...”

Vũ Vân Thường không biết nói gì cho phải. Vẻ ngoài bảnh bao, thiên tư yêu nghiệt, thực lực vô địch còn chưa tính, vận khí còn tốt như vậy nữa chứ.

Sau khi có được Loạn Cổ Đế Phù hoàn chỉnh, Quân Tiêu Dao cũng yên tâm hơn không ít.

Trong các loại chúng đế, tuy rằng lực công kích của Loạn Cổ Đế Phù không tính xuất chúng, nhưng năng lực giữ mạng tuyệt đối là đỉnh cao.

Có Loạn Cổ Đế Phù, cho dù thân thể sụp đổ, nguyên thần tan biến, nhưng chỉ cần còn có một tia lửa linh hồn thì cũng có thể chậm rãi khôi phục lại.

Quân Tiêu Dao cũng đã rõ vì sao Loạn Cổ Đại Đế cả đời chinh chiến, nhưng vẫn còn sống khỏe như vậy.

Sức sống rất mạnh.

Tuy Quân Tiêu Dao quét ngang vô địch một đường, nhưng cũng khó bảo đảm gặp phải bất trắc gì.

Loạn Cổ Đế Phù là một sự bảo đảm rất mạnh, tâm niệm của Quân Tiêu Dao khẽ dao động, Loạn Cổ Đế Phù hóa thành một tia lưu quang, trốn vào giữa mày Quân Tiêu Dao.

Hiện tại tuy rằng Quân Tiêu Dao không phát huy ra uy lực của đế binh. Nhưng Loạn Cổ Đế Phù sẽ tự động hộ chủ khi đối mặt với sống chết, cho nên cũng không cần để ý.

Bên kia, Tần Vô Đạo cũng thoát khỏi Luân Hồi Kiếp trói buộc.

Mà khi hắn ta khôi phục tỉnh táo, vừa vặn thấy được Loạn Cổ Đế Phù hoàn chỉnh rơi vào giữa mày Quân Tiêu Dao. Hắn ta cũng cảm

ứng được trong đầu mình trống rỗng.

Nửa khối Loạn Cổ Đế Phù đã biến mất!

Phụt!

Tần Vô Đạo tức giận công tâm, lại hộc ra một ngụm máu tươi. Đây không phải bị thương, mà là trực tiếp bị tức ói máu!

“Quân Tiêu Dao!” Tần Vô Đạo giống như dã thú hấp hối giãy giụa mà gào rú.

“Ngươi thua.” Ánh mắt Quân Tiêu Dao lạnh nhạt, không chứa một tia độ ấm.

Nếu đã có được thứ mình muốn thì Tần Vô Đạo cũng không còn giá trị. Vực sâu hư không và cái khe thứ nguyên trùng điệp trực tiếp nuốt Tần Vô Đạo và Vạn Thế Giang Sơn Đồ vào trong đó.

“Quân Tiêu Dao, ngươi thật sự dám...!” Tiếng gầm tức giận của Tần Vô Đạo mang theo một tia tuyệt vọng, truyền ra từ vực sâu hư không dần dần dung hợp lại.

Hắn ta thật sự không nghĩ tới Quân Tiêu Dao cướp đi Loạn Cổ Đế Phù của mình còn chưa tính, mà còn thật sự dám giết hắn!

Hắn ta chính là Thần Tử của Hoang Cổ Tần gia!

“Ta không giết ngươi, nghiêm khắc mà nói thì phải gọi là Trục Xuất Vĩnh Hằng.” Quân Tiêu Dao cười lạnh và nói.

Tuy rằng hai người này cũng không có khác biệt quá lớn. Hiển nhiên Tần Vô Đạo đã bị thương nặng không có khả năng phá vỡ vực sâu hư không chạy ra giống như Quân Tiêu Dao trước đó.

Thậm chí khả năng sống sót của hắn ta cũng cực kỳ bé nhỏ.

Vực sâu hư không và cái khe thứ nguyên hoàn toàn khép kín rồi biến mất.

Quân Tiêu Dao cũng không để ý, Tần Vô Đạo bị trục xuất vào vực sâu hư không thì cuối cùng sẽ sống hay chết.

Dù chết cũng chẳng sao.

May mắn lê lết để lại được một mạng, cũng không sao cả.

Bởi vì Quân Tiêu Dao chưa bao giờ quay đầu lại nhìn thủ hạ bại tướng.

Thực lực chênh lệch sẽ càng ngày càng cách xa theo thời gian, mà không ngắn lại.

Thiên địa khôi phục bình tĩnh trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Mặt đất cũng đã tan nát thành mảnh nhỏ.

Chỉ là ba chiêu thôi mà lại nơi đây như đã trải qua một trận hạo kiếp.

Nhìn Quân Tiêu Dao đứng trên trời cao, bạch y không nhiễm chút bụi bặm nào, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Có câu gọi là tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Trước đó, mặc dù Quân Tiêu Dao bị đồn thổi vô cùng kì diệu, bọn họ cũng không có khái niệm cụ thể gì, chỉ cảm thấy rất mạnh, nhưng cũng không biết mạnh đến mức nào.

Mà hiện tại, bọn họ chính mắt chứng kiến.

Ba chiêu!

Chỉ là ba chiêu!

Thần Tử Hoang Cổ Tần gia danh chấn cổ lộ đã bị trục xuất tới không gian hỗn loạn hắc ám.

Thật ra cũng chẳng khác gì đã ngã xuống cả. Càng quan trọng là, trong cả quá trình chiến đấu Tần Vô Đạo không có chút khả năng phản kháng nào.

Mặc dù chiêu số thủ đoạn của hắn ta mạnh đến mấy, nhưng cũng không ra trò đùa gì ở trước mặt Quân Tiêu Dao.

Tần Vô Đạo yếu sao?

Hắn yếu đến mấy cũng có thể dễ dàng đánh bại mọi người ở đây. Nếu Vũ Vân Thường và Phạn Thiên đối đầu với Tần Vô Đạo thì cũng không có kết cục tốt.

Chỉ có thể nói, sự cường đại của Quân Tiêu Dao đã vượt qua giới hạn tuổi tác của hắn.

Trong thế hệ trẻ tuổi khó có ai tranh phong được với hắn.

Ánh mắt Vũ Vân Thường có chút mê ly, nam tử còn ưu tú hơn ca ca nàng đã xuất hiện trước mắt.

“A di đà phật, Quân thí chủ, chúng ta lại gặp mặt.” Phạn Thiên chấp tay nói với Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhàn nhạt gật gật đầu. Phạn Thiên này cũng thức thời, chưa từng trêu chọc hắn.

“Nghe nói cấm kỵ vô thượng mạnh nhất Tây Thiên giáo đương đại là Đế Phật Tử chuyển thế.” Quân Tiêu Dao lẩm bẩm trong lòng.

Đại lão chuyển thế, theo lý mà nói thì địa vị sẽ không nhỏ. Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Chương 982 - Tin tức của ẩn mạch Quân gia

Chương 982: Tin tức của ẩn mạch Quân gia

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Mà Vũ Vân Thường đứng cách Phạn Thiên không xa, trái tim bỗng như nai con chạy loạn lên.

Trong các thiên kiêu ở đây, chỉ có nàng và Phạn Thiên xem như nổi bật.

Quân Tiêu Dao có đáp lời với nàng hay không?

Nhưng thậm chí ánh mắt Quân Tiêu Dao còn không dừng lại trên người nàng ta, xoay người muốn rời đi.

Vũ Vân Thường ngơ ra, đầu óc cũng hơi chập mạch. Cảm giác tồn tại của nàng ta thấp như vậy sao?

Không nên.

Thân là Vân Thường quận chúa của Vũ Hóa thần triều, Vũ Hóa Vương muội muội, Vũ Vân Thường đi đến nơi nào đều là tồn tại chúng tinh củng nguyệt.

Hơn nữa bản thân nàng quốc sắc thiên hương, tú lệ thoát tục, từ trước đến nay có thể hấp dẫn ánh mắt bát phương.

Có thể nói, không biết bao nhiêu nam tử muốn lôi kéo làm quen với Vũ Vân Thường, chẳng những có thể âu yếm, còn có thể kết thân với Vũ Hóa Vương.

Nhưng ánh mắt Vũ Vân Thường rất cao, thua kém ca ca nàng thì Vũ Vân Thường hoàn toàn chướng mắt.

Mà hiện tại, rốt cuộc có một nam tử còn ưu tú hơn ca ca nàng, nhưng hắn lại không liếc nhìn mình một cái.

Đây là lần đầu tiên Vũ Vân Thường nếm trải cảm giác bị làm lơ, nhìn bóng dáng Quân Tiêu Dao sắp biến mất trong hư không.

Vũ Vân Thường cắn cắn môi, vẫn chủ động mở miệng hô: "Quân công tử chậm đã!"

Bước chân Quân Tiêu Dao hơi khựng lại.

Sau khi giải quyết Tần Vô Đạo, có được Loạn Cổ Đế Phù, hắn chuẩn bị rời khỏi nơi đây, xem còn có cơ duyên khác hay không. Sau lưng lại có tiếng nói giòn tan như chuông bạc truyền đến.

Quân Tiêu Dao ngoái đầu nhìn lại, phát hiện là một nữ tử xinh đẹp bất phàm.

"Ngươi là?" Quân Tiêu Dao nói.

Vũ Vân Thường lại câm nín, khác với những nam tử cố tình giả vờ cao lãnh để hấp dẫn sự chú ý của nàng ta.

Nàng có thể nhìn ra Quân Tiêu Dao thật sự không biết nàng là ai. Hơn nữa khi nhìn thấy nàng, trong mắt hắn cũng không có bất cứ dao động nào.

Nói một câu không dễ nghe, ánh mắt đó không khác gì Phạn Thiên.

"Trong mắt hắn, bổn quận chúa lại không không khác gì hòa thượng sao?" Vũ Vân Thường thầm oán trách trong lòng.

Nhưng mặt ngoài nàng vẫn nói: "Ta là Vũ Vân Thường của Vũ Hóa thần triều, ca ca là Vũ Hóa Vương."

"À." Quân Tiêu Dao gật gật đầu.

Hắn cũng nghe qua tên tuổi của Vũ Hóa Vương, được xưng là nam nhân có cơ hội quật khởi, kế thừa ý chí của Vũ Hóa đại đế nhất trong đại tranh chi thế này.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Quân Tiêu Dao không có hứng thú gì.

“Không có việc gì để nói, cáo từ.” Quân Tiêu Dao không có hứng thú.

Vũ Vân Thường nghiến răng nghiến lợi, muốn nói chuyện một câu cũng không được sao?

Có cao lãnh quá không vậy?

Vũ Vân Thường vẫn thở nhẹ ra một hơi, bình phục gợn sóng trong lòng.

Có thể đây là cơ hội duy nhất có thể chấp nối quan hệ với Quân Tiêu Dao, tuyệt đối không thể buông tha.

“Quân công tử, gần đây ta nghe thấy một tin tức, có khả năng ngươi sẽ cảm thấy hứng thú.” Vũ Vân Thường nói.

Tin tức này cũng là Vũ Hóa Vương nói cho nàng vào thời gian trước.

“Tin tức gì?” Quân Tiêu Dao hỏi.

“Tin tức này cũng không có liên quan quá lớn đến Quân công tử, nhưng lại có chút quan hệ.” Vũ Vân Thường nói.

Quân Tiêu Dao nhướng mày.

Úp úp mở mở với hắn?

Không nghĩ tới, Vũ Vân Thường chỉ muốn nói thêm với hắn hai câu để làm quen mà thôi.

“Tin tức này là về ẩn mạch Quân gia.” Vũ Vân Thường nói.

Vừa dứt lời, Vũ Vân Thường lập tức cảm giác một trận gió đánh úp lại. Ngay sau đó, chóp mũi nàng ngửi thấy hương vị tươi mát rất dễ nghe.

Ngẩng đầu nhìn lên, dung nhan thần tiên của Quân Tiêu Dao đã cách mặt nàng chỉ còn ba thước.

“Nói cho ta tất cả tin tức ngươi biết.” Giọng điệu của Quân Tiêu

Dao càng giống ra lệnh.

Soái khí, cao lãnh, bá đạo.

Vũ Vân Thường đỏ mặt.

Giờ phút này, Quân Tiêu Dao và Vũ Vân Thường cách nhau rất gần, có thể cảm nhận được hô hấp của nhau.

Trái tim Vũ Vân Thường như nai con chạy loạn, lại là một cảm giác khẩn trương và tê dại xưa nay chưa từng có.

Đối với nàng mà nói, đây là cảm giác chưa bao giờ có. Có lẽ đây là thấy sắc nảy lòng tham... À không, là nhất kiến chung tình.

Thậm chí trong lòng Vũ Vân Thường đã bắt đầu trình diễn tiết mục Thần Tử bá đạo yêu phải ta.

Không nghĩ tới, Quân Tiêu Dao chỉ đơn thuần để bụng chuyện của ẩn mạch Quân gia mà thôi.

“Vũ cô nương?” Quân Tiêu Dao nói.

Sao nữ nhân này lại ngây người như vậy?

“À, là như thế này...” Vũ Vân Thường phục hồi tinh thần, trên má không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng.

Sau đó nàng ta một năm một mười mà nói những tin tức mình biết cho Quân Tiêu Dao. Nghe xong tất cả, Quân Tiêu Dao rơi vào trầm tư.

Sau đó hắn lộ ra nụ cười lạnh và nói: “Thì ra là thế, đã không phải âm mưu, mà là dương mưu sao?”

Tin tức này hoàn toàn là nhằm vào hắn.

Thủ đoạn của đám người Kim Ô Thập Thái Tử đã không xem như âm mưu, trực tiếp biểu đạt rõ ràng, bọn họ muốn vây sát Quân Tiêu Dao, chỉ chờ Quân Tiêu Dao tới cửa.

Thân phận của Quân Tiêu Dao thật sự đủ để khiến rất nhiều người

kiêng kị.

Nhưng tam đại thế lực bất hủ đứng đầu là Thái Dương Thần Sơn, Cổ Lan Thánh Giáo, Long Vương Điện liên hợp với nhau, cũng không cần quá mức kiêng kị Quân gia.

Bọn họ dám giết Quân Tiêu Dao.

Đương nhiên, tiền đề là bọn họ có năng lực kia.

Vũ Vân Thường nghe vậy thì vội vàng xua tay và nói: "Quân công tử, ta cũng không phải cùng một bọn với họ, chỉ đơn thuần muốn nói cho ngươi biết tin tức này mà thôi."

Vũ Vân Thường sợ Quân Tiêu Dao hiểu lầm, cho rằng nàng cố tình lộ ra tin tức này để dẫn dụ Quân Tiêu Dao tiến đến.

"Đa tạ vũ cô nương báo cho." Quân Tiêu Dao ôn hòa cười và nói với Vũ Vân Thường.

Khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, gương mặt Vũ Vân Thường xinh đẹp rực rỡ, mỹ diễm không gì sánh được.

Nam nhân này cười rộ lên thật là đẹp muốn chết!

Nhưng cười xong thì vẻ mặt Quân Tiêu Dao lập tức không có cảm xúc.

Ánh mắt hắn nhìn ra phương xa, ngưng tụ thành băng hàn vô tận.

Hắn biết được, thật ra ban đầu đám người Kim Ô Thập Thái Tử đã chuẩn bị bắt đám người Quân gia.

Người của ẩn mạch Quân gia chỉ bị là cá trong chậu bị tai vạ thôi.

"Tuy hiện giờ ẩn mạch vẫn chưa trở về chủ mạch, nhưng đây là chuyện sớm hay muộn, hơn nữa bọn họ cũng họ Quân."

Chương 983 - Giải cứu ẩn mạch, dương mưu của Thập Thái Tử

Chương 983: Giải cứu ẩn mạch, dương mưu của Thập Thái Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Ngày sau, ta muốn chữ Quân này trở thành dòng họ mà cả cửu thiên thập địa, chư thiên hoàn vũ, không người dám trêu chọc!”

Quân Tiêu Dao bước ra một bước, tốc độ cực nhanh, lao về hướng địa điểm mà thiên kiêu của ẩn mạch Quân gia bị nhốt trong tin tức.

Hắn không để bụng âm mưu dương mưu gì, đối với Quân Tiêu Dao mà nói, vấn đề có thể sử dụng thực lực đi giải quyết thì từ trước đến nay sẽ không tự hỏi quá nhiều.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, âm mưu dương mưu gì cũng chỉ là xiếc hề, chỉ khiến người ta bật cười.

Vũ Vân Thường thấy thế cũng vội vàng đi theo, Phạn Thiên cũng tò mò nên đi theo xem.

Những thiên kiêu còn lại càng không cần nhiều lời.

Sao bọn họ lại bỏ lỡ loại náo nhiệt này?

“Mau đi theo, nghe nói Kim Ô Thập Thái Tử, Thánh Thiên Nhất của Thánh Giáo, còn có Tiểu Long Vương của Long Vương Điện cũng ở nơi đó, buổi diễn này sẽ rất tuyệt.”

Vô số thiên kiêu bay lên trời, như mây đen che trời, theo sát phía sau. Lần này khác với trận quyết đấu giữa Quân Tiêu Dao và Tần Vô Đạo.

Kim Ô Thập Thái Tử, Thánh Thiên Nhất, Tiểu Long Vương Huyền Diệp, người nào trong đó cũng không yếu hơn Tần Vô Đạo.

Bọn họ đều là thiên kiêu được vạn chúng chú ý trên cổ lộ chung

cực, còn là truyền nhân trung tâm giữa các đại thế lực bất hủ. Không có thiên kiêu nào tự tin nói có thể vững vàng áp chế ba người này.

Nhưng Quân Tiêu Dao nghe xong tin tức này thì quá bình tĩnh, như căn bản không xem ba người này ra gì.

Lại liên tưởng đến chuyện hắn dùng ba chiêu giải quyết Tần Vô Đạo, mọi người cảm thấy có lẻ sẽ có một trận đại chiến làm khiếp sợ tứ phương sắp sửa triển khai.

Trong lúc Quân Tiêu Dao chạy tới địa điểm trong tin tức kia thì ở phía thiên kiêu ẩn mạch Quân gia đang bị nhốt, chung quanh đã hội tụ hàng trăm hàng ngàn tu sĩ.

Bọn họ đưa mắt nhìn thiên kiêu ẩn mạch Quân gia trong sát trận, trong ánh mắt có một tia thương hại.

Chủ mạch và ẩn mạch Quân gia đều là Quân gia, nhưng chênh lệch lại lớn đến như vậy.

Thần Tử của chủ mạch Quân gia đẩy ngang tứ phương, gần như một tay đấm thủng toàn bộ cổ lộ chung cực, có thể nói là cấm kỵ trong các cấm kỵ vô thượng, không ai dám chọc.

Mà ẩn mạch Quân gia lại thê thảm, bị nhốt trong sát trận, giãy giụa cầu sinh như thế.

Chênh lệch này quá lớn, khiến người ta thổn thức.

“Ẩn mạch Quân gia chú ý tị thế, cực kỳ kín tiếng, nhưng hiện tại vẫn không tránh được loại kết cục này.” Có tu sĩ lắc đầu và nói.

So sánh với chủ mạch Quân gia, hình như ẩn mạch Quân gia kín tiếng quá mức. Giả heo lâu rồi nên thật sự biến thành heo.

“Vậy cũng chưa chắc, thiên kiêu đỉnh cấp của ẩn mạch Quân gia còn chưa tới.” Cũng có người cầm chưa tỏ ý kiến.

Tuy rằng thanh danh của Quân Ân Hoàng và Quân Khuynh Nhan ẩn mạch Quân gia không quá vang dội, nhưng bọn họ cũng rất cường đại, chỉ là hành sự tương đối kín tiếng mà thôi.

Bên trong sát trận, hơn mười thiên kiêu ẩn mạch Quân gia ban đầu nay chỉ còn lại bốn năm người. Hơn nữa cả người đều là vết thương chồng chất.

Tuy đám người Kim Ô Thập Thái Tử không chủ động ra tay công kích bọn họ, nhưng chỉ sát trận thôi cũng đủ uy hiếp đến bọn họ.

Bọn họ có thể kiên trì thời gian dài như vậy đã xem như không tồi.

“Khụ...”

Chiếc váy lam của Quân Lam Tịch rách nát nhiều chỗ, lộ ra da thịt trong suốt như tuyết, máu đỏ tươi phản chiếu có vẻ hết sức chói mắt.

“Còn như vậy tiếp thì chúng ta không kiên trì được lâu đâu.” Trong đôi mắt màu lam của Quân Lam Tịch cũng mơ hồ hiện ra một tia tuyệt vọng.

Tạm thời không nói bọn họ có thể phá vỡ sát trận này hay không, mặc dù làm được, đám người Kim Ô Thập Thái Tử cũng không có khả năng thả bọn họ rời đi.

“Kiên trì, chỉ cần kiên trì đến Ân Hoàng đại ca đến thì chúng ta có thể sống.” Giờ phút này sắc mặt Quân Huyễn Minh cũng tái nhợt, bị thương nặng.

“Trước đó ngươi đi ra cũng không chào hỏi bọn họ, là lén đi ra.” Quân Lam Tịch oán hận mà trừng Quân Huyễn Minh một cái.

Sớm biết sẽ là kết quả như vậy, lúc trước nàng nên trực tiếp cự tuyệt, nhưng hiện tại hối hận cũng vô dụng.

“Làm sao ta biết chúng ta sẽ bị nhằm vào, đều là vì Quân Tiêu Dao chủ mạch kia, chúng ta hoàn toàn bị liên lụy!” Quân Huyễn Minh cắn răng, phẫn hận nói.

Hắn ta cảm thấy, nếu không phải Quân Tiêu Dao trêu chọc quá nhiều kẻ địch thì ẩn mạch bọn họ cũng không chịu liên lụy.

Quân Lam Tịch nghe vậy thì thực sự không biết nói gì cho phải.

Quân Huyễn Minh không đi hận đám người Kim Ô Thập Thái Tử vây giết bọn họ, ngược lại đi trách Quân Tiêu Dao đã giúp Quân gia vẻ vang.

Quân Lam Tịch không muốn tốn nhiều miệng lưỡi nữa.

Nếu lần này có thể vượt qua hiểm cảnh, nàng thề tuyệt đối sẽ không tiếp tục có tiếp xúc gì với dạng người như Quân Huyễn Minh nữa.

“Nhưng mà...” Quân Lam Tịch cảm nhận được pháp lực hư không thiếu thốn trong cơ thể mình, lộ ra một nụ cười chua xót.

Phỏng chừng nàng ta rất khó qua được cửa ải này.

Bên ngoài sát trận, ba bóng dáng như diệu dương thiên cổ lơ lửng trên không trung, phóng ra quang hoa và uy áp vô tận.

Đó là Kim Ô Thập Thái Tử, Thánh Thiên Nhất và Tiểu Long Vương Huyền Diệp.

Ngoài ra, còn có bốn vị Thái Tử còn lại của Thái Dương Thần Sơn và một ít thiên kiêu của Cổ Lan Thánh Giáo và Long Vương Điện đang canh giữ ở bên ngoài.

“Thập Thái Tử, đã trôi qua lâu như vậy rồi còn không có một tên Quân gia nào đến.” Tiểu Long Vương Huyền Diệp của Long Vương Điện nhíu mày và nói.

Gã mặc long giáp hoàng kim, cầm Hoàng Kim Long Thương trong tay, long khí quấn quanh người, khí tức mạnh mẽ đến đỉnh điểm.

“Không sai, ta còn chưa đi tìm cơ duyên khác, nếu trì hoãn ở đây quá lâu thì không khác gì lãng phí.” Thánh Thiên Nhất cũng nặng nề mà nói

Trong Táng Đế Tinh có rất nhiều cơ duyên, bọn họ kéo dài tại đây quá lâu chính là đang lãng phí.

“Ta tin chắc nếu hắn có được tin tức thì nhất định sẽ đến, hơn nữa, hiện tại nếu không ra tay, sau này muốn trấn áp hắn cũng càng khó.” Kim Ô Thập Thái Tử trầm giọng mà nói.

Hắn cảm thấy, cho dù lãng phí nhiều thời gian đến mấy, chỉ cần có thể trấn sát Quân Tiêu Dao thì tất cả đều đáng giá.

“Nhưng đám con mồi kia kiên trì không được thời gian quá dài.” Huyền Diệp đưa mắt nhìn về phía sát trận.

Phụt!

Lại có một thiên kiêu ẩn mạch Quân gia bị rất nhiều sát quang cắt thành mảnh vụn!

Quân Huyễn Minh thấy tình cảnh này thì trong mắt cũng hiện ra sợ hãi.

Đó là sự sợ hãi đối với tử vong.

Hắn thân là người của ẩn mạch Quân gia, vẫn luôn cực kỳ tự hào vì điều này. Nhưng hiện tại, hắn lại phát hiện thân phận ẩn mạch Quân gia cũng không thể sinh ra uy lực kinh sợ.

Rất đơn giản, bởi vì lực ảnh hưởng của ẩn mạch Quân gia kém xa chủ mạch. Nếu không phải còn treo tên tuổi Quân gia thì thậm chí rất nhiều người đã quên đi bọn họ.

Lúc này, bên trong sát trận lại có sát quang vô tận hiện lên.

Mục tiêu lần này là Quân Lam Tịch!

Chương 984 - Bản Thần Tử tới đây giết người

Chương 984: Bản Thần Tử tới đây giết người

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Bên trong sát trận, sát quang bốn phía. Giờ phút này, gương mặt của Quân Lam Tịch bị nhắm vào thành mục tiêu tái nhợt đến dị thường.

Nàng cảm thấy mình khó có thể chống chọi nữa rồi, không ai có thể tới cứu nàng.

Vèo! Vèo! Vèo!

Sát quang như lưỡi dao sắc bén xé rách hư không, chém giết về hướng Quân Lam Tịch!

Quân Lam Tịch cắn chặt răng, mặc dù không có một tia hy vọng, nhưng nàng cũng không có khả năng thúc thủ chịu chết.

Bởi vì nàng họ Quân!

Đây là kiêu ngạo thuộc về Quân gia, thà đứng chết cũng sẽ không quỳ để sống!

Ngay khi Quân Lam Tịch dồn hết toàn bộ pháp lực còn sót lại trong cơ thể, muốn liều chết một lần thì trong vòm trời nơi xa, có tiếng nổ vang truyền đến.

Hư không mênh mông trực tiếp bị xé rách ra một cái khe ngàn trượng!

Sau đó!

Một ngón tay lôi đình như trụ trời nghiền áp ra từ trong đó!

Nơi nó đi qua, lôi quang vạn trượng!

Ngọn núi thật lớn trực tiếp bị lôi đình nổ nát, hóa thành bột mịn!

Đó chính là Lôi Đế Chỉ!

Một ngón tay trực tiếp dừng lên trên sát trận, sát trận mà đám người Quân Lam Tịch hao hết tâm lực cũng không thể đánh phá, lại sụp đổ tan nát ra dưới một ngón tay này!

Các loại phù văn trận đạo bị đánh nát, sát quang tiêu tán.

Cảnh tượng đột nhiên xảy ra khiến tất cả thiên kiêu đứng xem chung quanh lập tức ngơ ngác!

Trận pháp này là do đám người Kim Ô Thập Thái Tử tự mình bày ra, tất nhiên không cần phải bàn cãi về vấn đề uy lực.

Mà hiện tại nó lại bị một ngón tay chôn vùi!

“Chẳng lẽ là Ân Hoàng đại ca tới!” Trong mắt Quân Huyễn Minh lộ ra mừng rỡ cực độ.

Cảm giác tìm được sự sống trong đường chết này thật sự có chút kích thích.

Vẻ mặt Quân Lam Tịch cũng buông lỏng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hôi. Nhưng nàng cũng có nghi hoặc, theo lý thuyết bọn họ đã lên đi ra ngoài, đáng lý ra đám người Quân Ân Hoàng sẽ không nhận được tin tức nhanh như vậy mới đúng.

“Chẳng lẽ là...” Quân Lam Tịch như nghĩ tới cái gì, lập tức nhìn về phía kia cái khe hư không, trong mắt lập loè tia sáng kỳ dị xưa nay chưa từng có.

“Hừm, hắn tới?”

Kim Ô Thập Thái Tử, Thánh Thiên Nhất, Tiểu Long Vương Huyền Diệp lập tức đưa mắt cùng nhìn lại.

Một tiên tư bạch y khoanh tay thong dong đi ra từ cái khe hư không. Bước đầu tiên đi ra thì uy áp đã đảo loạn thập phương.

Núi sông biển hồ dưới chân hắn đều sụp đổ tan nát!

Khí thế này khiến cả thiên địa cũng rung chuyển!

Nhất cử nhất động đều có thể ảnh hưởng đến trật tự thiên địa!

Là khí tức của Boss!

Sau khi cảm nhận được khí tức này, ba thiên kiêu cấm kỵ đỉnh cấp vốn đang giữ vẻ mặt cực kỳ thản nhiên thì lập tức hiện ra một tia ngưng trọng.

“Dám ra tay với Quân gia ta, xem ra các ngươi chán sống.” Lời nói thản nhiên mang theo một cảm giác lạnh như băng vang lên.

Mặc dù đối mặt với ba thiên kiêu cấm kỵ đỉnh cấp, nhưng thái độ của hắn vẫn cao cao tại thượng.

“Thần Tử Quân gia tới!”

Khi nhìn thấy bóng dáng tuyệt thế tiên khí quấn quanh, cao lớn đứng sừng sững kia thì tất cả thiên kiêu đều không nhịn được hoảng sợ thất thanh.

Cảm giác này giống như một nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết lại xuất hiện trước mắt. Cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Mà ở nơi xa, một số lớn thiên kiêu bọn Vũ Vân Thường và Phạn Thiên xem náo nhiệt cũng lao nhanh tới.

Bọn họ cũng không thể bỏ lỡ buổi diễn hôm nay được.

“Tiêu Dao tộc huynh!”

Khi thấy rõ bóng dáng tuyệt thế kia, trong đôi mắt Quân Lam Tịch cũng nhịn không được mà hiện lên kích động.

Tới cứu bọn họ không phải Quân Ân Hoàng, cũng không phải Quân Khuynh Nhan, mà là Thần Tử duy nhất của chủ mạch, Linh Hào Tự Liệt, Quân Tiêu Dao!

Tuy rằng ẩn mạch bọn họ ít khi hiện thế, nhưng cũng nắm giữ rõ ràng tin tức về Quân Tiêu Dao.

Trước đó Quân Lam Tịch luôn thông qua các loại tin tức này đã tưởng tượng ra phong tư của tộc huynh trong đầu.

Hiện giờ xem ra càng vượt qua tưởng tượng của nàng.

Hai chữ.

Kinh diễm!

Tuy ở ẩn mạch bọn họ cũng có không ít thiên chi kiêu tử ưu tú, thậm chí có nhân vật đứng đầu giống như Quân Ân Hoàng, nhưng so sánh với Quân Tiêu Dao bạch y tuyệt thế trước mắt thì đều không tính là cái gì.

Trên mặt vài thiên kiêu ẩn mạch còn sót lại cũng hiện ra sự vui sướng như sống sót sau tai nạn.

Chỉ có Quân Huyễn Minh hơi nhíu mày. Tuy rằng hắn ta không thể không thừa nhận, bóng dáng trước mắt có dáng người khí độ càng xuất chúng hơn tưởng tượng của mình.

“Đây vốn là chuyện do hắn gây ra, đáng lý cũng là hắn tới cứu, các ngươi còn biết ơn hắn như vậy làm gì.” Quân Huyễn Minh lẩm nhẩm lầm nhầm.

Đám người Quân Lam Tịch không nghe thấy, hiện tại ánh mắt bọn họ đều tập trung trên người Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao nhìn thoáng qua đám người Quân Lam Tịch, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thiên kiêu ẩn mạch.

Cảnh giới thực lực đều không yếu, đại khái là thuộc cấp bậc của đám người Quân Trượng Kiếm.

Quân Tiêu Dao đánh giá, thiên kiêu đỉnh cấp của ẩn mạch Quân gia đại khái có thể đến được cấp bậc như Quân Lăng Thương.

Còn về chính mình...

Không phải Quân Tiêu Dao tự biên tự diễn. Hắn tin tưởng không tìm ra được một nhân vật nào trong toàn bộ ẩn mạch Quân gia đương thời có thể giao thủ với hắn.

Không sai, người có tư cách giao thủ với hắn cũng không có!

“Các ngươi điều tức trước đi, máu của người Quân gia sẽ không chảy uổng phí.”

Nhìn thi cốt của thiên kiêu ẩn mạch Quân gia đã chết đi, giọng nói của Quân Tiêu Dao thật lạnh, mang theo sát ý.

ẩn mạch Quân gia luôn thích không tranh với thế gian, nhưng Quân Tiêu Dao hắn không phải như vậy.

Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa!

Không chỉ như thế, chủ mạch Quân gia cũng từng làm không ít chuyện diệt môn!

Một câu thôi, đánh là được rồi!

Nghe lời nói chứa đầy sát ý của Quân Tiêu Dao, ánh mắt đám người Quân Lam Tịch càng sáng ngời.

Loại thủ đoạn lôi đình này mới là điều nàng muốn nhìn thấy.

Không phụ danh tiếng Thần Tử Quân gia!

“Hừ, khó trách có thể gây chuyện như vậy, còn liên lụy chúng ta.” Quân Huyễn Minh lải nhải trong lòng.

“Quân Tiêu Dao, rốt cuộc ngươi cũng tới.” Một tiếng nói vô cùng lạnh lẽo vang lên, đến từ Kim Ô Thập Thái Tử.

Nếu không tính đến pháp thân thì đây là lần đầu tiên Kim Ô Thập Thái Tử dùng chân thân để chạm mặt với Quân Tiêu Dao.

Chương 985 - Chiến Kim Ô Thập Thái Tử

Chương 985: Chiến Kim Ô Thập Thái Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng thù hận giữa bọn họ đã tới mức độ hoàn toàn không thể hóa giải.

Quân Tiêu Dao cứu Ngọc Thuyền Quyên, làm mộng đẹp luyện thành Hỗn Độn Thể hậu thiên của Kim Ô Thập Thái Tử tan biến.

Năm vị trong mười Thái Tử Kim Ô đều trực tiếp hoặc gián tiếp chết trong tay Quân Tiêu Dao.

Pháp thân của hắn ta còn bị Quân Tiêu Dao một chân đạp nát.

Có thể nói, thù mới hận cũ cộng lại, làm giữa hắn và Quân Tiêu Dao đã không còn con đường nào để hòa giải nữa.

Giữa hai người nhất định phải có một bên chết, bằng không không thể kết thúc!

“Có thể nghĩ ra biện pháp vụng về này cũng chỉ có ngươi.” Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nói.

“Nhưng ngươi vẫn tới, không phải sao?” Trong mắt Kim Ô Thập Thái Tử bắt đầu có Thái Dương Chân Hỏa cháy lên.

“Sai, không phải bản Thần Tử bị các ngươi dụ đến, mà là bản Thần Tử tới đây... Giết người!” Tuy giọng điệu của Quân Tiêu Dao rất bình đạm, nhưng sát phạt chi ý kia lại khiến cả thiên địa cũng phải biến sắc!

Nghe những lời này, tất cả thiên kiêu vây xem đều không khỏi tấm tắc cảm thán, vẫn là khí phách trước sau như một!

“Quân Tiêu Dao, quả nhiên ngươi cuồng ngạo giống như lời đồn vậy.” Thánh Thiên Nhất cũng mở miệng.

Hắn mặc pháp bào thần thánh, vô cùng siêu nhiên, quanh người có

từng đợt từng đợt sức mạnh tín ngưỡng nhè nhẹ đang quấn quanh.

Khóe miệng Tiểu Long Vương Huyền Diệp của Long Vương Điện cũng hiện ra một nụ cười nhếch nửa bên hết sức tà mị.

“Quân Tiêu Dao, đối mặt với ba người chúng ta mà còn cuồng vọng như thế, ta thấy ngươi là có mắt không tròng!”

Quân Tiêu Dao chuyển mắt về hướng Tiểu Long Vương này, khi nhìn thấy nụ cười tà nửa bên miệng của hắn ta, Quân Tiêu Dao nhướng mày và nói: “Long Vương méo miệng?”

Tất nhiên Huyền Diệp không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Quân Tiêu Dao, nhưng cũng nghe ra ý châm chọc trong đó.

“Miệng méo như vậy thì nên đi trị.”

“Ngươi...” Huyền Diệp lạnh lùng nhướng mày, lạnh như băng mà nói: “Quân Tiêu Dao, xem thường anh hùng thiên hạ, cuối cùng ngươi sẽ phải trả giá đắt.”

“Anh hùng thiên hạ?” Quân Tiêu Dao cười.

“Thiên hạ mênh mông, ngoài ta thì còn ai, ngẩng đầu vạn dặm, giang sơn không người!”

Một câu thôi đã làm kinh sợ càn khôn hoàn vũ!

Thiên hạ to lớn, chỉ có một mình hắn!

Còn lại đều là làm nền!

Đối mặt với ba thiên kiêu cấm kỵ đứng đầu, Quân Tiêu Dao vẫn tiêu sái tùy ý, không thay đổi bản sắc ngông cuồng!

Nhưng giờ phút này, đa số thiên kiêu vây xem lại nói không ra bất cứ câu phản bác nào. Bởi vì Quân Tiêu Dao không phải đơn thuần chỉ có tính cách cuồng ngạo, nhất cử nhất động, mỗi một lần chiến tích của hắn đều chứng minh lời nói này!

Cấm kỵ vạn cổ, thiên hạ vô song!

Vũ Vân Thường khép đôi tay lại, đặt ở trước ngực, đôi mắt đẹp đã hiện ra một tia mê ly.

Mỹ nhân yêu anh hùng, đây là định luật bất biến vạn cổ.

Trái tim Quân Lam Tịch cũng chấn động, kín tiếng im lặng ở ẩn mạch Quân gia đã quen. Đến bây giờ nàng ta mới phát hiện, một người cũng có thể kiệt ngạo ngông cuồng đến tình trạng này.

Nhân sinh như vậy mới xuất sắc kích thích!

“Cuồng vọng, hôm nay bổn Thái Tử sẽ chính tay dập nát suy nghĩ của ngươi!”

Kim Ô Thập Thái Tử nhìn không được, là người đầu tiên ra tay.

Hắn không thể chịu đựng có người càng làm ra vẻ ngầu hơn mình!

Kim Ô Thập Thái Tử tùy ý vung tay ra, Thái Dương Chân Hỏa ngập trời thổi quét ra. Nhất tộc Kim Ô được trời cao chiếu cố, trời sinh đã mang thể chất Thuần Dương Hỏa Đạo. Mà Kim Ô Thập Thái Tử còn có được Thái Dương Thánh Thể trong truyền thuyết.

Nghe đồn lúc hắn ta ra đời, trời giáng chân hỏa để tẩy kinh phạt tủy, có hình ảnh kim ô viễn cổ vờn quanh thân này. Cũng bởi vậy, Kim Ô Thập Thái Tử được cho rằng có vài phần bóng dáng của Kim Ô Đại Đế.

Mà từ lúc tu luyện đến nay, hắn ta cũng thật sự ít có địch thủ. Hơn nữa cả nhà có mười Thái Tử, đi đến nơi nào cũng không ai dám trêu chọc.

Nhưng hiện tại, nhất tộc Kim Ô bọn họ đụng phải một tấm sắt cứng. Không ai có tư cách kiêu ngạo trước mặt Quân Tiêu Dao, dù là nhất tộc Kim Ô cũng như thế.

Nhìn Kim Ô Thập Thái Tử mang theo chân hỏa đầy trời thổi quét đến, Quân Tiêu Dao lạnh nhạt nâng tay lên, cũng có ngọn lửa ngập trời mãnh liệt lao ra!

Ngọn lửa này có bảy màu sặc sỡ, như chất chứa rất nhiều kỳ hỏa của thiên hạ trong đó.

Mức độ nóng cháy không kém gì Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô Thập Thái Tử chút nào, đó chính là Đà Xá Cổ Đế Viêm mà Quân Tiêu Dao sớm đã đánh dấu được.

“Đây là ngọn lửa gì mà không yếu hơn Thái Dương Chân Hỏa của Thập Thái Tử kia chứ?”

“Hơn nữa ta cũng chưa từng nghe nói Thần Tử Quân gia khống chế một loại lửa cường đại như vậy?”

Rất nhiều người chung quanh đang xem cuộc chiến đều hơi ngơ ngác.

Bởi vì Quân Tiêu Dao không thường dùng Đà Xá Cổ Đế Viêm, cho nên rất nhiều người không biết Quân Tiêu Dao còn có thủ đoạn này.

Cứ như vậy, trong mắt mọi người, Quân Tiêu Dao có vẻ càng thần bí thâm thúy.

“Có thủ đoạn mạnh như vậy mà lại không thường dùng đến, Thần Tử Quân gia ẩn giấu quá sâu.”

“Phỏng chừng trong mắt Thần Tử, thủ đoạn này cũng không tính là thủ đoạn.”

Rất nhiều người đang kinh ngạc cảm thán.

Thủ đoạn không thường dùng của Quân Tiêu Dao lại là át chủ bài mà rất nhiều người tha thiết ước mơ.

“Hừ!” Kim Ô Thập Thái Tử thấy thế thì hừ lạnh một tiếng, lại thay đổi thủ đoạn.

Thái Dương thánh lực lộng lẫy bùng nổ ra từ trong cơ thể, như một thần dương nổ tung ra.

Thái Dương thánh lực là sức mạnh khủng bố chuyên thuộc về nhất tộc Kim Ô, hội tụ năng lượng liệt dương, thiêu đốt vạn vật thế gian!

Tung ra một chưởng!

Kim Ô Thập Thái Tử một chưởng oanh ra, Thái Dương thánh lực lộng lẫy hóa thành một con kim ô, lao ra cùng với một chưởng này, hư không cũng bị thiêu sụp.

Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia chê cười, bất cứ kẻ nào dám dùng quyền chưởng đấu với hắn đều ngu xuẩn đến cực điểm!

Quân Tiêu Dao nắm chặt năm ngón tay, thi triển ra đại thần thông Côn Bằng.

Quyền phong mang theo phù văn ngập trời, như một con Côn Bằng nhảy ra hỏi biển, hất đuôi mạnh một cái.

Nhưng khác với trước kia chính là, trong một quyền này của Quân Tiêu Dao lại có Thái Âm thánh lực màu bạc nhàn nhạt đang lưu chuyển.

Điều này làm sắc mặt Kim Ô Thập Thái Tử biến đổi kịch liệt, hắn ta cũng không xa lạ gì với Thái Âm thánh lực này, từng ở nhìn thấy trên người Thánh Nữ Ngọc Thuyền Quyên của Nguyệt Thần Cung.

Chẳng lẽ...

Kim Ô Thập Thái Tử nghĩ tới chuyện gì đó, trong mắt càng hiện lên ghen ghét cuồng nộ!

Chương 986 - Chẳng lẽ Ngọc Thuyền Quyên và hắn...

Chương 986: Chẳng lẽ Ngọc Thuyền Quyên và hắn...

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oanh!

Trong phút chốc quyền chưởng của hai người đan xen, vẻ mặt vốn cuồng nộ của Kim Ô Thập Thái Tử chợt biến thành hoảng sợ!

Từ quyền phong của Quân Tiêu Dao truyền đến một luồng thần lực khủng bố cường đại đến mức có thể dập nát chư thiên!

Đi kèm với đại thần thông Côn Bằng và Thái Âm thánh lực, một quyền này quả thực là khắc chế hắn ta triệt để!

Rắc!

Tiếng xương cốt gãy nát liên tục vang lên.

Cánh tay Kim Ô Thập Thái Tử xuất chưởng trực tiếp nổ tung, cốt nhục bắn ra!

Dòng máu màu vàng ròng như dung nham nóng rực văng ra, bắn hết lên mặt đất, ăn mòn ra một loạt lỗ lớn cháy đen!

Kim Ô Thập Thái Tử phun ra một ngụm máu tươi, cả người lui liên tục về phía sau, ăn một đòn nghiêm trọng.

Tu sĩ tứ phương thấy tình cảnh này thì không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Đây chính là Kim Ô Thập Thái Tử danh chấn cổ lộ! Người mang Thái Dương Thánh Thể, được coi là có bóng dáng của Kim Ô Đại Đế.

Kết quả vừa bước đầu giao thủ thì hắn ta đã bị Quân Tiêu Dao dùng một quyền đánh nổ nát cánh tay.

Thật sự quá kinh khủng!

Thực lực của Quân Tiêu Dao vượt xa trí tưởng tượng của mọi người!

Ngược lại là các thiên kiêu Vũ Vân Thường, Phạn Thiên đi theo phía sau đến đây, sau khi chứng kiến Quân Tiêu Dao dùng ba chiêu bại vong Tần Vô Đạo thì đã không cảm thấy quá giật mình.

Hai người Thánh Thiên Nhất và Huyền Diệp nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đồng tử cũng hơi co rụt lại.

Bọn họ bỗng cảm thấy, hình như mình đã xem nhẹ nghiêm trọng thực lực của Quân Tiêu Dao. Dù sao đều là thiên kiêu cấm kỵ cao cấp nhất, trước kia chưa từng giao thủ, ai lại cho rằng đối phương mạnh hơn mình rất nhiều kia chứ?

Giờ phút này, thân thể Kim Ô Thập Thái Tử lay động, tuy rằng ăn một đòn nghiêm trọng, cánh tay cũng nổ tung, nhưng đây chỉ là thứ yếu.

Đôi mắt lộng lẫy như tiểu thái dương của hắn ta gắt gao nhìn chằm chằm vào Quân Tiêu Dao, phẫn hận nói: “Sao ngươi lại biết vận dụng Thái Âm thánh lực, chẳng lẽ ngươi và Ngọc Thuyền Quyên...”

Ngọc Thuyền Quyên mang Thái Âm Thánh Thể, từ khi ra đời đã có thể vận dụng Thái Âm thánh lực.

Loại sức mạnh này đối lập với Thái Dương thánh lực, nhưng cũng là một loại giao hòa.

Kim Ô Thập Thái Tử hao tổn tâm cơ, thậm chí không tiếc làm Thái Dương Thần Sơn phát động bất hủ chiến, tiến công Nguyệt Thần Cung, cũng là vì có được Ngọc Thuyền Quyên.

Thông qua song tu với Ngọc Thuyền Quyên, hai thánh lực thái âm thái dương giao hòa, từ đó lột xác ra Hỗn Độn Thể hậu thiên.

Nhưng hiện tại, Quân Tiêu Dao lại dùng ra Thái Âm thánh lực, điều này có nghĩa là cái gì, đã không còn gì để nghi ngờ nữa.

Lại liên tưởng đến trước đó Quân Tiêu Dao giải cứu Ngọc Thuyền Quyên, tất cả đều có thể giải thích được.

Ngẫm lại cũng đúng, trong lúc tuyệt vọng ấy, một thiên kiêu tuyệt thế nhan sắc thân thế thực lực đều đỉnh cao ra tay anh hùng cứu mỹ nhân, chỉ sợ không có nữ nhân nào không runng động.

Huống chi Ngọc Thuyền Quyên đang cấp bách muốn tìm được một chỗ để dựa vào. Quân Tiêu Dao chính là đối tượng dựa vào hoàn mỹ nhất.

Còn về lợi thế trao đổi, chỉ có thể chất lô đỉnh thiên hạ đệ nhất của Ngọc Thuyền Quyên, Thái Âm Thánh Thể.

Nghĩ đến đây, Kim Ô Thập Thái Tử thiếu chút nữa nhổ ra một ngụm máu tươi. Hắn còn chuẩn bị nếu lần này có thể trấn sát Quân Tiêu Dao thì sẽ đi bắt Ngọc Thuyền Quyên trở về.

Hiện tại đều đã quá muộn.

Hiệu quả lần đầu tiên của Thái Âm Thánh Thể là mạnh nhất. Lúc sau, hiệu quả sẽ yếu bớt một ít, muốn lột xác ra Hỗn Độn Thể hậu thiên cũng càng thêm khó khăn.

Nghĩ đến con mồi mục tiêu của mình bị Quân Tiêu Dao phá ngang, Kim Ô Thập Thái Tử thật sự bị chọc giận đến xuất hiện nội thương.

Giấc mộng Hỗn Độn Thể hậu thiên của hắn ta đã tan biến. Muốn tìm ra một Thái Âm Thánh Thể khác thì khó càng thêm khó, gần như không có khả năng.

Nhìn vẻ mặt phẫn hận như bị cắm sừng của Kim Ô Thập Thái Tử, Quân Tiêu Dao lập tức cân nhắc ra, ánh mắt cũng hiện ra một tia trào phúng nghiền ngẫm lạnh lẽo.

Quân Tiêu Dao biết Kim Ô Thập Thái Tử suy nghĩ cái gì, đơn giản là Thái Âm thánh lực hắn vừa vận dụng mà thôi.

Quân Tiêu Dao thật sự có được Thái Âm thánh lực này từ chỗ Ngọc Thuyền Quyên. Nhưng lại không phải thông qua song tu với Ngọc Thuyền Quyên.

Tuy rằng Ngọc Thuyền Quyên thật sự rất muốn cho không, nhưng Quân Tiêu Dao còn không đến mức tùy tiện như vậy.

Hắn có được Thái Âm Tiên Kinh từ chỗ Ngọc Thuyền Quyên.

Tuy rằng Quân Tiêu Dao không đặc biệt bế quan để lĩnh ngộ Thái Âm Tiên Kinh, nhưng cũng sẽ rút ra một ít thời gian rảnh rỗi để tùy ý lật xem một chút.

Ngộ tính của Quân Tiêu Dao thì không cần nhiều lời, Loạn Cổ Đại Đế nhìn thấy cũng phải hô lên một tiếng yêu nghiệt.

Đối với người bình thường thì gần là thiên thư tiên kinh, đối với Quân Tiêu Dao thì lĩnh ngộ đơn giản giống như uống nước ăn cơm .

Thông qua những thời gian vụn vặt đó, tuy rằng Quân Tiêu Dao chưa hoàn toàn hiểu thấu Thái Âm Tiên Kinh, nhưng cũng đã tu luyện ra Thái Âm thánh lực.

Vừa rồi nhìn thấy Kim Ô Thập Thái Tử thi triển ra Thái Dương thánh lực nên Quân Tiêu Dao cũng muốn lấy ra để kiểm tra một chút.

Không thể tưởng được điều này lại khiến Kim Ô Thập Thái Tử hiểu lầm, cho rằng hắn và Ngọc Thuyền Quyên đã song tu.

Đương nhiên, Quân Tiêu Dao cũng không có ý giải thích, trên mặt lại hiện ra một ý cười lạnh lùng trào phúng.

Dù sao cũng giết người tru tâm, tru tâm còn thú vị hơn cả giết người.

Nhìn thấy nụ cười trào phúng của Quân Tiêu Dao, Kim Ô Thập Thái Tử càng xác định phán đoán của mình.

Hắn không khỏi giận dữ phẫn nộ, khó có thể khống chế cảm xúc của mình. Cái giá để có được Ngọc Thuyền Quyên chính là một trận bất hủ chiến to lớn!

Hiện tại lại để Quân Tiêu Dao hưởng không, chỉ hỏi Kim Ô Thập Thái Tử có tức hay không?

“Quân Tiêu Dao, phá hư chuyện tốt của bổn Thái Tử, ngươi sẽ trả trả giá đắt!” Kim Ô Thập Thái Tử quát lên chói tai, chỗ cánh tay đứt gãy có chân hỏa hừng hực phun trào.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một cánh tay lành lặn không tổn hao gì lại trực tiếp mọc ra.

Chương 987 - Không có gì bất ngờ xảy ra

Chương 987: Không có gì bất ngờ xảy ra

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Kim Ô Thập Thái Tử trời sinh được chân hỏa rèn luyện, cộng thêm Thái Dương Thánh Thể, thân thể cũng vô song có một không hai, chỉ tiếc, đụng phải một vị Hoang Cổ Thánh Thể...” Rất nhiều thiên kiêu thở dài.

Nhục thân của Kim Ô Thập Thái Tử cường hãn tuyệt đối, không chỉ có Thái Dương Thánh Thể, hơn nữa từ khi giáng sinh đã tẩy kinh phạt tủy, hàng năm được chân hỏa rèn luyện. Thậm chí chi gãy cũng có thể mọc lại trong nháy mắt.

Nhưng ngặt nỗi hắn ta lại đụng phải một tồn tại có nhục thân càng biến thái.

Kim Ô Thập Thái Tử thét dài một tiếng, sau lưng hiện ra một đôi cánh kim sắc. Đây là một đôi cánh kim ô, lại bị Kim Ô Thập Thái Tử tế luyện thành bí bảo.

Hắn ta vỗ mạnh hai cánh, khí tức kim sắc lưu chuyển, thân thể tựa như một tia chớp kim sắc lao nhanh về hướng Quân Tiêu Dao.

Bên ngoài thân thể Quân Tiêu Dao cũng hiện ra hư ảnh một con Côn Bằng, chân đạp Côn Bằng cực tốc, tốc độ cũng không kém hơn bao nhiêu.

Oanh!

Hai người như sao băng va chạm vào nhau, bắn ra phù văn vạn trượng, hư không run rẩy, trung tâm cuộc va chạm lan tràn ra cái khe thật lớn.

Kim Ô Thập Thái Tử thúc giục Thái Dương thánh lực, đồng thời thi triển ra đại thần thông Thái Dương Thần Sơn.

Thái Dương thánh lực cuồn cuộn kích động, ngưng tụ thành một

rồi lại một pháp cầu nóng cháy quanh người Kim Ô Thập Thái Tử.

Cẩn thận đếm thì có chừng mười cái, tựa như từng mặt trời nóng rực đáng sợ!

Đại thần thông Thái Dương Thần Sơn, Thập Nhật Lăng Không!

Đây là đại thần thông cấm kỵ của Thái Dương Thần Sơn, trong truyền thuyết thì có mười con kim ô bay lên trời cao. Nhưng trong truyền thuyết đó, mười con kim ô bị Nghệ Tộc đại đế bắn hạ chín con.

Nhưng thần thông này được thi triển ra vẫn cực kỳ khủng bố.

Nhiệt độ trong thiên địa lập tức tăng lên, núi non bị hòa tan thành dung nham, các loại phù văn hỏa đạo lạc ấn trong hư không, cứ như cảnh tượng đốt diệt thế gian!

Tất cả thiên kiêu xung quanh đều bắt đầu lui về phía sau.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn.

Nếu bọn họ hơi tới gần một chút cũng có khả năng bị dư chấn gây thương tích. Đây là trận đại chiến khủng bố của những thiên kiêu đỉnh cấp.

Đám người Thánh Thiên Nhất, Huyền Diệp tạm không có động tĩnh, bọn họ đang cẩn thận quan sát chiến cuộc, đồng thời cũng mượn tay Kim Ô Thập Thái Tử để cân nhắc chiến lực chân chính của Quân Tiêu Dao.

Đối mặt với cực chiêu của Kim Ô Thập Thái Tử, Quân Tiêu Dao lại thong dong ứng phó. Hắn chậm rãi nâng một tay lên, sức mạnh lôi đình bạo liệt vô tận khuếch tán ra.

Sức mạnh lôi đình mãnh liệt hội tụ thành từng ánh sao trời lôi quang lập loè chói mắt.

Đó là cường chiêu trong đại thần thông Lôi Đế, Lôi Đình Hóa Tinh Thần!

Pháp cầu mãnh liệt như diệu dương trực tiếp va chạm với sao trời

lôi đình.

Lôi đình, ngọn lửa, hai loại này đều là sức mạnh mãnh liệt đến cực điểm.

Lúc này chúng va chạm, tiếng gầm rú chấn động thiên địa, lôi qumang khuếch tán, ánh lửa thổi quét.

Chỉ là dư chấn mãnh liệt cũng đủ để làm bị thương nặng một ít thiên kiêu thực lực hơi yếu.

Quân Tiêu Dao bỗng lao về phía trước, tất cả dư chấn còn chưa lan đến gần người hắn thì đã bị trừ khử trong vô hình.

Đây là năng lực của pháp lực miễn dịch.

Lục Đạo Luân Hồi Quyền!

Quân Tiêu Dao dứt khoát mà thi triển cực chiêu, không rảnh kéo dài và dây dưa với những người này.

Hắn như dùng một quyền đánh nghiêng thiên địa càn khôn, lục đạo luân chuyển, giống như sáu tiểu vũ trụ đàn áp đến!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền này chính là quyền pháp chí cao vô thượng, cả tâm ma của Loạn Cổ nhìn thấy cũng từng kinh ngạc.

Hơn nữa uy lực của quyền pháp này có thể tăng lên theo thực lực của Quân Tiêu Dao, vẫn luôn là cực chiêu của Quân Tiêu Dao.

Càn khôn như bị điên đảo, thiên địa đảo ngược lại, đi kèm với một tiên khí luân hồi, uy lực của một quyền này quá kinh thiên!

Trong mắt Kim Ô Thập Thái Tử cũng lộ ra một tia hoảng sợ, hắn ta vội vàng tung ra át chủ bài của mình.

Một bảo luân ánh vàng rực rỡ hiện ra, toả ra một luồng uy thế cường hãn, như một thái dương bị tung ra.

Chuẩn đế binh, Thái Dương Bảo Luân!

Đây là binh khí mà Kim Ô Thập Thái Tử tế luyện đã lâu, tuy rằng

hiện tại hắn ta cũng không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của nó, nhưng dù sao chuẩn đế binh cũng là chuẩn đế binh, uy lực không thể khinh thường.

Một quyền này giáng thẳng lên Thái Dương Bảo Luân.

Tuy rằng chuẩn đế binh chặn lại một phần uy thế của quyền phong, nhưng vẫn có một bộ phận sức mạnh chấn động ra, toàn bộ rơi lên trên người Kim Ô Thập Thái Tử.

Phụt!

Kim Ô Thập Thái Tử lại phun máu tươi, hai tay nâng Thái Dương Bảo Luân cũng kêu lên răng rắc, thiếu chút nữa đã tan này.

Thấy tình cảnh này, bát phương đều tĩnh mịch!

Kim Ô Thập Thái Tử tung ra chuẩn đế binh mà vẫn rơi xuống hạ phong!

Năng lực chiến đấu của Quân Tiêu Dao quá cường đại. Sau khi đánh một trận với tâm ma của Loạn Cổ, hắn đã nhận được đa số truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế về kinh nghiệm chiến đấu.

Hung hãn, xảo quyệt, cường thế nghiền áp!

Oanh! Oanh! Oanh!

Quyền quang kinh thế, một quyền rồi lại một quyền, uy thế như sóng triều chồng lên nhau.

Kim Ô Thập Thái Tử căn bản liền không có chút khả năng đánh trả thì đã bị đánh đến liên tục ho ra máu, xương sườn trong ngực nát vô số cây.

“Đủ rồi, Quân Tiêu Dao, chớ có càn rỡ!”

Nhìn thấy Kim Ô Thập Thái Tử bị đè xuống mà đánh, Tiểu Long Vương Huyền Diệp thiếu kiên nhẫn.

Tuy rằng trước đó bọn họ cùng nhau lập kế hoạch. Nhưng dù sao ba người đều là thiên kiêu cấm kỵ cao cấp nhất trên cổ lộ chung

cực, cũng là truyền nhân trung tâm của các thái cổ hoàng tộc, bất hủ đạo thống.

Nếu ba người liên thủ, cho dù đánh bại Quân Tiêu Dao thì cũng không đáng khen, không vẻ vang gì cả.

Cho nên ban đầu bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ thật sự đồng loạt ra tay.

Nhưng hiện tại, nhìn thấy Kim Ô Thập Thái Tử hoàn toàn rơi vào hạ phong, không có cả chút sức lực đánh trả nào thì Huyền Diệp nhìn không được.

Nếu Kim Ô Thập Thái Tử ngã xuống thì cục diện của bọn họ sẽ càng bị động.

Bọn họ cũng không phải ngốc mà không nhìn ra Quân Tiêu Dao đều mạnh hơn mỗi người trong bọn họ.

“Rốt cuộc nhịn không được muốn ra tay sao?” Quân Tiêu Dao cũng không cảm thấy bất ngờ gì.

“Hừ, được làm vua thua làm giặc, người chết không có quyền lên tiếng!”

Huyền Diệp không chịu ảnh hưởng, cầm Hoàng Kim Long Thương trong tay mà đâm thẳng một thương ra, tiếng rồng ngâm rung trời, nhấc lên sóng gợn kim sắc vạn trượng!

Chương 988 - Một bạt tai đánh văng Tiểu Long Vương

Chương 988: Một bạt tai đánh văng Tiểu Long Vương

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Long Vương Điện cũng là một bất hủ đạo thống cổ xưa do một đám Long tộc tạo thành.

Tổ Long sào trên Hoang Thiên Tiên Vực, Long Nhân tộc trong thế giới Tiên Cổ và Thái Hư Cổ Long tộc thần bí hi hữu đều là chi nhánh huyết mạch của Long tộc.

Trong trận bất hủ chiến trước đó, khi Tổ Long sào gần bị huỷ diệt, cường giả chuẩn đế của Long Vương Điện cũng từng ra tay.

Nhưng lại bị chuẩn đế của Quân gia phiêu lưu sâu trong trời sao cản lại.

Cũng bởi vậy, hai đại thế cũng có vướn mắc mâu thuẫn.

Khi đó Quân Tiêu Dao cũng quyết ý, đụng tới mấy bất hủ đạo thống này thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Dám trêu chọc Quân gia thì chỉ có con đường chết mà thôi!

Giờ phút này, Tiểu Long Vương Huyền Diệp ra tay. Hoàng Kim Long Thương trong tay hắn ta như có thể xuyên thủng trời xanh, các loại long văn hoàng kim hiện ra, uy thế khủng bố đến cực điểm.

“Nghe nói lúc Tiểu Long Vương của Long Vương Điện giáng sinh, trời giáng hai con kim long, một con biến thành trường thương kim sắc, một con biến thành một áo giáp hoàng kim, cũng chính là Hoàng Kim Long Thương và Hoàng Kim Long Giáp này.” Cảm nhận được uy thế giờ phút này của Huyền Diệp, có thiên kiêu nói.

Các thiên kiêu cấm kỵ đỉnh cấp vừa sinh ra đã bất phàm, có từng loại dị tượng, cơ duyên giáng thế, trời sinh đã là nhân trung long

phượng.

Có thể nói, một thương một giáp này là thần binh cộng sinh trời cho, nếu ngày sau tiếp tục bồi dưỡng thì tuyệt đối có đế binh chi tư.

Hơn nữa bởi vì là thần binh cộng sinh, cho nên Huyền Diệp có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực của nó. Mà không phải như Kim Ô Thập Thái Tử , mặc dù hao hết tâm lực tế luyện Thái Dương Bảo Luân, cũng không thể phát huy ra sức mạnh chân chính này.

Nhìn Hoàng Kim Long Thương đâm thẳng đến, Quân Tiêu Dao vô cùng đơn giản mà thò một tay ra, ngón tay búng nhẹ một cái đã va chạm với Hoàng Kim Long Thương!

Huyền Diệp thấy thế thì trong mắt lại xuất hiện một tia tức giận, Quân Tiêu Dao đang xem thường hắn ta.

Nhưng còn không đợi Huyền Diệp mở miệng quát lớn, một tiếng va chạm kim loại kinh thiên đã vang lên .

Ngón tay Quân Tiêu Dao va chạm Hoàng Kim Long Thương, lại giống như kim thiết giao kích, làm bắn ra tia lửa mãnh liệt!

Thân thể Quân Tiêu Dao cũng không kém thần binh bảo cụ!

Quân Tiêu Dao rung ngón tay, Lục Tiên Kiếm khí sắc bén bắn ra. Ngay lập tức, nó va chạm với Hoàng Kim Long Thương hàng trăm hàng ngàn lần.

Sau đó Hoàng Kim Long Thương bị đánh bay, Huyền Diệp cũng bịch bịch bịch mà lui về phía sau mấy trăm trượng.

Cánh tay hắn ta đã là một mảnh tê dại, hắn nhịn không được hít hà một hơi, trái tim hung hăng rung động.

Nhục thân của Long tộc có tiếng là cường hãn.

Nếu chỉ bàn về thân thể thì một ít Long tộc cổ hoàng còn có thể hoàn toàn áp chế đại đế Nhân tộc cùng cấp!

Nhưng hiện tại, ở phương diện cường độ và sức mạnh nhục thân,

hắn ta lại bị một nhân tộc hoàn toàn áp chế!

“Đây là sự khủng bố của Hoang Cổ Thánh Thể hoàn chỉnh sao?” Tất cả thiên kiêu đều mở to hai mắt nhìn, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

Trước đó khi ở Hoang Tinh Bá Tinh, chuyện Quân Tiêu Dao có được Thánh Thể đánh vỡ mười gông xiềng đã truyền ra. Khi tin này lan truyền thì vẫn có một số tu sĩ không thể tin được.

Bởi vì Hoang Cổ Thánh Thể xuống dốc là do gông xiềng Thiên Đạo hạn chế, há có thể bị đánh vỡ dễ dàng như vậy?

Nhưng hiện tại, nhìn thấy thân thể cường hãn đến biến thái của Quân Tiêu Dao, bọn họ thật sự tin. Chỉ có Thánh Thể hoàn chỉnh đánh vỡ mười gông xiềng mới biến thái như vậy.

So với những người khác giật mình, bản nhân Quân Tiêu Dao lại vô cùng thản nhiên.

Hắn không chỉ tu luyện các loại pháp môn nhục thân, mà từng lấy vạn vật mẫu khí trong Thanh Đồng Tiên Điện để rèn quá thân thể lần nữa.

Hắn đã có tư chất dùng nhục thân thành đế, biểu hiện này chẳng có gì lạ.

“Lại đến!”

Tất nhiên Huyền Diệp không cam lòng, long huyết trong cơ thể sôi trào, lại cầm thương đánh tới.

Hoàng Kim Long Thương quét ngang, cắt qua hư không, kim quang tràn ngập, vô số những long ảnh hư ảo hiện ra. Cứ như lối ra của long giới được mở toang, vô số long ảnh vụt ra, rít gào nhằm về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì vẫn vô cùng đơn giản mà chỉ ra một ngón tay.

Từng cây cỏ nhỏ lay động trên không trung, sinh ra chín mảnh lá, trên đó lan tràn hoa văn huyền ảo. Phiến lá rung động, kiếm khí

đốt trời!

“Là Thảo Tự Kiếm Quyết!” Một ít tu sĩ đã nhìn ra.

“Nghe nói truyền thừa của Thảo Tự Kiếm Quyết này nằm trong đạo tràng của Phục Hy tiên thống, kết quả Cổ Đế Tử còn chưa lĩnh ngộ hoàn toàn thì đã bị pháp thân của Thần Tử Quân gia lĩnh ngộ ra chỉ trong vòng mấy ngày.”

Rất nhiều người ở đây đều biết chuyện này, đây cũng là một trong những nguyên nhân làm Cổ Đế Tử mất mặt trừ cướp tân nương ra.

Rất nhiều người đều kinh ngạc cảm thán trước tốc độ lĩnh ngộ thần thông của Quân Tiêu Dao.

Nhưng nếu để bọn họ biết, trong vòng bảy ngày ngắn ngủn, Quân Tiêu Dao đã lĩnh ngộ được cấm kỵ chi pháp của Loạn Cổ Đại Đế thì phỏng chừng bọn họ cũng sẽ không kinh ngạc cảm thán vì Thảo Tự Kiếm Quyết.

Thảo Tự kiếm khí thô to như ngọn núi, xé trời xé đất.

Một tia kiếm khí cũng có thể chém hết nhật nguyệt sao trời, càng đừng nói giờ phút này, kiếm chỉ của Quân Tiêu Dao giơ ngang, thiên địa giống như bị Thảo Tự kiếm khí tua nhỏ thành vô số mảnh.

Oanh! Oanh! Oanh!

Long ảnh và kiếm khí va chạm, quang hoa lộng lẫy, như pháo hoa vô tận nở rộ, sáng lạn tới cực điểm tại nơi đây.

Nhưng khủng bố chính là, mỗi một gợn sóng pháo hoa trong đó đều đủ để hạ gục cường giả chuẩn thánh trong nháy mắt.

Dưới sự va chạm cực chiêu này, thân thể Quân Tiêu Dao không chút sứt mẻ, giống như một tấm bia to đứng sừng sững ở đó.

Trái lại Huyền Diệp đã bị đẩy lui, khí huyết trong ngực quay cuồng, sắc mặt đỏ lên. Nếu không có Hoàng Kim Long Giáp hộ thân thì tình hình của hắn ta sẽ càng không ổn.

“Sao lại như thế?” Huyền Diệp không muốn tin tưởng.

Hắn là Tiểu Long Vương của Long Vương Điện, cũng chưa bao giờ thua lần nào.

Nhưng hiện tại hắn ta lại liên tục bị Quân Tiêu Dao áp chế.

Chương 989 - Quét ngang vô địch

Chương 989: Quét ngang vô địch

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lạnh nhạt, chân đạp Côn Bằng cực tốc, trực tiếp lóe đến trước người Huyền Diệp, hung hăng nện một quyền xuống.

Khí huyết im sắc ngập trời, như sóng triều đánh vào trời cao.

Đây là uy thế của Hoang Cổ Thánh Thể, thân thể vô song, người nào có thể chắn?

Huyền Diệp giơ ngang Hoàng Kim Long Thương, ngăn cản quyền phong của Quân Tiêu Dao.

Hoàng Kim Long Thương vốn cứng rắn đến cực điểm lại bị một quyền của Quân Tiêu Dao đánh cho cong lại!

Quyền phong trực tiếp giáng lên ngực Huyền Diệp.

Phụt!

Huyền Diệp chỉ cảm thấy như bị hung thú thái cổ giẫm đạp, xương ngực truyền đến tiếng rắc rắc vỡ vụn. Thân thể hắn ta như đạn pháo mà văng mạnh về hướng nơi xa.

Quân Tiêu Dao lại tung ra Côn Bằng bộ, theo sát phía sau, sau đó một cái tát hung hăng vả vào bên má oai hùng của Huyền Diệp.

“Đã sớm nói với ngươi méo miệng là bệnh, nên trị!”

Bang!

Một cái tát vang dội gần như đánh nát nửa khuôn mặt của Huyền Diệp, hàm răng vỡ vụn rồi bay ra, máu loãng chảy dài.

Hắn ta ngã quỵ trên mặt đất, đập ra một cái khe sâu như hẻm núi trên mặt đất.

Mọi người chấn động đến da đầu tê dại, nói không ra lời!

Huyền Diệp đường đường là Tiểu Long Vương của Long Vương Điện, lại bị Quân Tiêu Dao tát một bạt tai giống như dạy bảo tôn tử!

Con mẹ nói quá thái quá!

“Tiểu Long Vương này không phải là giả đó chứ?” Còn có người dại ra không nhịn được mà nói.

Vũ Vân Thường giơ tay ngọc che môi đỏ lại, trong mắt nở rộ ra tia sáng kỳ dị xưa nay chưa từng có.

Trong lòng Quân Lam Tịch cũng không bình tĩnh, hít sâu một hơi, bộ ngực no đủ phập phồng không thôi.

“Rốt cục Tiêu Dao tộc huynh mạnh đến mức nào?” Quân Lam Tịch hoàn toàn không thể tin nổi.

Trước đó nàng còn tưởng rằng, Quân Tiêu Dao tới đây thì nhiều nhất cũng chỉ có năng lực thong dong dẫn bọn hắn rời đi. Hiện tại xem ra, câu nói trước đó của Quân Tiêu Dao cũng không phải giả vờ ngầu.

Hắn thật sự tới đây giết người!

Cho dù là Quân Huyễn Minh phản cảm với Quân Tiêu Dao, giờ phút này cổ họng như bị chặn lại, nói không ra lời.

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Hiện tại hắn ta mới hiểu được, so sánh Quân Ân Hoàng và Quân Khuynh Nhan với Quân Tiêu Dao thật sự có chút buồn cười.

Tiểu Long Vương Huyền Diệp của Long Vương Điện là một trong những thiên kiêu đỉnh cao trên cổ lộ chung cực.

Theo lý thuyết, tới giai tầng này thì ai có thể mạnh hơn ai kia chứ?

Mặc dù giao thủ có thắng có thua, nhưng chênh lệch cũng không quá lớn, càng không giống hiện tại, bị người ta nghiền áp toàn bộ

hành trình, tát một cái thì gương mặt đã nát một nửa, thảm không nỡ nhìn.

Vẻ mặt Quân Tiêu Dao hết sức lạnh nhạt, thủ đoạn càng vô cùng quả quyết. Không để bụng đối phương là thân phận gì, trực tiếp một chân đạp xuống, giống như chân của thần vương, một chân đạp nát cả thế gian, như trực tiếp giẫm lên cái lá vàng trong hố sâu.

Oanh!

Đúng lúc này, Thánh Thiên Nhất ra tay.

Giờ phút này sắc mặt hắn đã nặng nề tới cực điểm, hoàn toàn không nhẹ nhàng như trước đó.

“A Lan Đà Ấn!”

Thánh Thiên Nhất mặc một bộ pháp bào thần thánh, một tay tung ấn, trấn áp ra.

Đây là thần thông đại bí ấn của Cổ Lan Thánh Giáo, một ấn rơi xuống thì dị đoan đều sợ hãi!

Quân Tiêu Dao thò một tay ra, lốc xoáy cắn nuốt đen nhánh hiện ra, như vực sâu khổng lồ trực tiếp cắn nuốt bí ấn đó vào trong đó.

Thánh Thiên Nhất lại tiếp tục chiến đấu với Quân Tiêu Dao.

“Ra tay, ba người đều ra tay...” Rất nhiều thiên kiêu đều có chút thất thần.

Kim Ô Thập Thái Tử, Huyền Diệp, Thánh Thiên Nhất cùng ra tay. Đây không phải là kẻ yếu liên hợp gì, mà mỗi một người trong đó đều là tồn tại cấm kỵ đẩy ngang một phương cổ lộ, tay nhiễm máu của vô số thiên kiêu.

Kết quả hiện tại lại cần liên thủ đối phó Quân Tiêu Dao.

Có thể nói, đến bây giờ trên cổ lộ chung cực cũng không có bất cứ thiên kiêu nào có vinh dự này.

Quân Tiêu Dao là người đầu tiên!

“A... Thật sự là tổ chức thành đoàn thể đi đánh Boss.” Khóe môi Quân Tiêu Dao tràn ra một nụ cười lạnh.

Dựa theo kịch bản, đều là vai chính thiên mệnh và các huynh đệ nhiệt huyết trào dâng, liên thủ đánh bại Boss vai ác.

Mà hiện tại...

Boss lại là chính ta!

Quân Tiêu Dao cũng không để ý.

Dê bò mới có thể thành đàn, mãnh thú luôn đi một mình!

“Quân Tiêu Dao, tồn tại mới là tất cả, truyền kỳ đã chết thì không phải truyền kỳ!” Kim Ô Thập Thái Tử quát lạnh một tiếng.

Vừa rồi Huyền Diệp tham gia cũng làm Kim Ô Thập Thái Tử tỉnh táo lại, điều tức trong chốc lát. Trên đỉnh đầu Kim Ô Thập Thái Tử, Thái Dương Bảo Luân tự quay, toả ra thần quang nóng cháy.

Đồng thời hắn ta còn tung ra ba mươi sáu đại kỳ màu vàng ròng, trên đó có thêu cổ Kim Ô. Cờ xí phấp phới, sắp hàng trên hư không, lại hóa thành một trận pháp bao vây Quân Tiêu Dao ở trong đó.

“Đó là... Kim Ô Phần Thiên Kỳ!”

Nhìn thấy ba mươi sáu đại kỳ Kim Ô được bài bố trong hư không, rất nhiều thiên kiêu nghĩ tới lời đồn nào đó, trong mắt không khỏi hiện ra kiêng kị sâu sắc.

Đây là thủ đoạn khủng bố độc hữu của Thái Dương Thần Sơn, nghe đồn Kim Ô Phần Thiên Kỳ chân chính có tất cả ba ngàn sáu trăm cây.

Nếu sắp xếp thành trận pháp, đủ có thể lập tức hòa tan một cổ tinh to lớn. Kim Ô Phần Thiên Kỳ từng có chiến tích thiêu chết chuẩn đế.

Đương nhiên, đó là đại năng siêu cấp của Thái Dương Thần Sơn phối hợp với Kim Ô Phần Thiên Kỳ hoàn chỉnh mới làm được chuyện đó.

Ba mươi sáu Kim Ô Phần Thiên Kỳ trước mắt chỉ xem như bản thu nhỏ. Nhưng cũng đủ khủng bố, được thi triển ra từ trong tay Kim Ô Thập Thái Tử thì có thể tạo thành uy hiếp cực lớn đối với cường giả đại thánh.

Ba mươi sáu Kim Ô Phần Thiên Kỳ vây quanh Quân Tiêu Dao, cờ xí phấp phới, trút xuống Thái Dương Chân Hỏa hừng hực, biến khu vực xung quanh Quân Tiêu Dao thành biển lửa, hư không cũng bị thiêu sụp, dường như muốn biến tất cả thành hư vô.

Quân Tiêu Dao thấy thế thì lại thúc giục đại thần thông Côn Bằng. Đại thần thông Côn Bằng cũng có chứa khả năng chuyển hóa âm dương trong đó, đồng thời lại tung ra Thái Âm thánh lực mà hắn lĩnh ngộ được từ Thái Âm Tiên Kinh.

Thái Âm thánh lực màu bạc như nguyệt hoa thủy ngân tràn ra mãnh liệt, hóa thành một quả cầu thủy ngân, bao bọc lấy Quân Tiêu Dao.

Chương 990 - Boss lại là chính ta, ba cấm kỵ cùng xông lên

Chương 990: Boss lại là chính ta, ba cấm kỵ cùng xông lên

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Thấy tình cảnh này, trong mắt Kim Ô Thập Thái Tử đã hoàn toàn bị phẫn hận bao phủ.

Lúc này, một tiếng ầm ầm vang lên theo, trong cái khe dưới mặt đất, thân thể Huyền Diệp bắn ra như đạn pháo.

Mọi người nhìn lại, phát hiện thân thể Huyền Diệp tràn đầy kim quang, long huyết cuồn cuộn, đang khôi phục với tốc độ cực nhanh.

Gương mặt bị Quân Tiêu Dao tát thảm không nỡ nhìn cũng bắt đầu phục hồi như cũ.

“Ba người này đều không phải dạng vừa.” Rất nhiều người cảm thán.

Hơn nữa Quân Tiêu Dao bị nhốt trong Kim Ô Phần Thiên Kỳ, tình huống có vẻ bắt đầu bất lợi cho Quân Tiêu Dao.

“Quân Tiêu Dao, bổn Long Vương muốn đánh nát gương mặt ngươi!” Trong đôi mắt rồng của Huyền Diệp phụt ra ba thước hàn quang, mang theo sát ý cực độ, giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Sao hắn ta có thể chịu được sỉ nhục bị Quân Tiêu Dao tát như vậy.

Mà nghe thấy lời này, trong đôi mắt của tất cả tu sĩ nữ tính ở đây đều hiện ra một tia hàn ý, nhất trí mà nhìn chằm chằm Huyền Diệp.

Nếu Huyền Diệp thật sự đánh nát dung nhan thiên nhân thần tiên này thì tuyệt đối là phí phạm của trời, sẽ bị sét đánh!

“Thần Tử nhất định phải thắng...”

Tuy rằng những tu sĩ nữ tính đó e ngại uy danh của đám người Huyền Diệp, không dám trắng trợn táo mà trợ giúp Quân Tiêu Dao, nhưng trong lòng vẫn đang cầu nguyện cho Quân Tiêu Dao.

Nếu một vị tiểu ca ca thần tiên như vậy có bất trắc gì, vậy trái tim của các nàng sẽ vỡ vụn mất.

“Ha hả...” Quân Tiêu Dao chỉ cười lạnh.

Đối với hắn mà nói, đây chỉ mới là làm nóng người mà thôi, chẳng lẽ những người đó nghĩ vậy đã là cực hạn sao?

Kim Ô Thập Thái Tử thao túng Kim Ô Phần Thiên Kỳ, sóng lửa mãnh liệt dâng trào, muốn nung luyện Quân Tiêu Dao.

Huyền Diệp đâm ra một thương, trên Hoàng Kim Long Thương lại hiện ra hư ảnh một con kim long, nó quấn quanh thân thương, sau đó rít gào lao ra.

Thánh Thiên Nhất bóp chặt đôi tay vào hư không, sức mạnh tín ngưỡng dâng trào, hội tụ thành một cung một mũi tên.

Tín Ngưỡng Chi Cung, Tru Tâm Chi Tiễn!

Thánh Thiên Nhất cài tên kéo cung, tùy ý bắn một phát vào hư không!

“Này...” Một ít tu sĩ không hiểu biết tình huống thấy tình cảnh này thì có chút ngạc nhiên.

Sao Thánh Thiên Nhất không nhắm vào Quân Tiêu Dao mà kéo cung?

“Vậy ngươi không biết rồi, Cổ Lan Thánh Giáo lấy tín ngưỡng chi cung, kéo ra Tru Tâm Chi Tiễn, chỉ cần nhắm vào thì chân trời góc biển cũng không trốn thoát được mũi tên tru tâm, nếu không thể ngăn cản sẽ thần hồn hỏng mất mà chết!” Số ít thiên kiêu biết chuyện kiêng kị mà nói.

“Cái gì, còn có thể quỷ dị như vậy?” Rất nhiều thiên kiêu kinh ngạc.

Cổ Lan Thánh Giáo không hổ là đại giáo truyền thừa cổ xưa nhất trên Cửu Thiên Tiên Vực, đủ để sánh ngang với Tây Thiên giáo

Kim Ô Thập Thái Tử, Huyền Diệp, Thánh Thiên Nhất, lúc này ba cấm kỵ đứng đầu cùng ra tay.

Với uy thế kia, đổi lại là bất cứ thiên kiêu cấm kỵ vô thượng nào khác đối đầu cũng sẽ biến sắc.

Sắc mặt Quân Tiêu Dao trầm lãnh, những người này thật sự cho rằng, liên thủ là có thể đối phó hắn sao?

Thân thể Quân Tiêu Dao chấn động, cốt cách trong cơ thể nở rộ thần quang, Đại La Bất Hủ Tiên Thân gia trì thêm vào!

Hắn thúc giục Tượng Thần Trấn Ngục Kính, tăng thêm sức mạnh mười vạn tượng thần!

Bàn chân giẫm một cái vào hư không, hư ảnh vạn thánh nhân triều bái về hướng Quân Tiêu Dao, Thánh Thể dị tượng, thúc giục vạn Thánh Triều bái!

Sau lưng là hư ảnh một tiên vương khổng lồ đột ngột mọc lên từ mặt đất, giống như pho tượng của thần linh, trấn áp cửu thiên thập địa!

Gia trì đạo pháp, Tiên Vương Lâm Cửu Thiên!

Quân Tiêu Dao siết chặt năm ngón tay, thần năng cuồn cuộn tới cực điểm mênh mông mãnh liệt!

Cường độ này mạnh kinh người, còn chưa ra quyền thì hư không phía trước cũng đã tan rã!

Côn Bằng Vô Lượng Thần Quyền, Lôi Đế Chỉ, Thảo Tự Kiếm Quyết, Lục Tiên Kiếm quyết, Thôn Thần Ma Công, Cửu Kiếp Tru Ma Lôi!

Sáu đại thần thông đều dung nhập vào một quyền này!

Lục Đạo Luân Hồi Quyền bản hoàn chỉnh khống chế sáu đại thần thông, đánh ra một quyền kinh thế!

“Một quyền này dạy các ngươi làm người!”

Một đấm tung ra, khí tức khủng bố đến tuyệt đỉnh điên cuồng tuôn trào lên cửu trọng thiên khuyết!

Dao động cường đại đến mức không cách nào hình dung, quả thực như một vị thần vương bất hủ đang hủy diệt thế gian!

Muốn đẩy ngang tất cả, sau đó làm lại từ đầu!

Một quyền đã đánh đến thiên địa hóa thành hỗn độn!

Lục đạo trở về với hư không, luân hồi mất đi!

Hư không đang im lìm mà bị chôn vùi.

Mặt đất nát thành mảnh nhỏ.

Tất cả thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt hoảng cực độ sợ, còn có kẻ hơi yếu chỉ bị một chút dao động của quyền phong này quét trúng mà há mồm ho ra máu, liên tục lui về phía sau.

Có thể suy đoán ra, ba người Kim Ô Thập Thái Tử đứng trong trung tâm cuộc chiến phải gánh chịu sự trùng kích khủng bố đến cỡ nào!

Thiên địa mất đi tất cả âm thanh, qua chừng trăm cái hô hấp, tiếng nổ chấn động thật lớn vang vọng cả mảnh trời đất này. Chính giữa chiến trường là biến thành một dòng chảy hỗn loạn không gian đen nhánh.

Những mảnh nhỏ không gian trải rộng tứ tán.

Thấy tình cảnh này, toàn trường đều mất hết âm thanh!

Đây thật là động tĩnh do cảnh giới dưới chí tôn gây ra sao?

Giờ phút này rất nhiều thiên kiêu đều bắt đầu hoài nghi, tuy rằng Đại Thánh Cảnh mạnh thật, nhưng còn không đến mức gây ra động tĩnh này.

Quả thực như một vị chí tôn đỉnh cao đang ra tay!

“Đây mới là thực lực chân chính của Quân công tử sao?” Vũ Vân Thường thất thần lẩm bẩm.

Hiện tại nàng ta mới biết được, trước đó Quân Tiêu Dao và Tần Vô Đạo đối chiến căn bản không vận dụng vài phần thực lực chân chính. Nếu Tần Vô Đạo biết chuyện này thì không biết trong lòng sẽ cảm thấy thế nào?

Bên kia, các thiên kiêu ẩn mạch Quân Lam Tịch cũng trợn mắt há hốc mồm. Chiến lực của Quân Tiêu Dao đổi mới nhận thức của bọn họ đối với cường giả thế hệ trẻ.

Quân Tiêu Dao đã bắt đầu vượt qua một ít lão tiền bối.

Quân Huyễn Minh thấy tình cảnh này thì siết chặt nắm tay, trong lòng dâng trào cảm xúc ghen ghét.

Đây là Thần Tử vô địch của chủ mạch!

Dao động khủng bố thổi quét mảnh thiên địa này.

Mọi người lập tức đưa mắt nhìn sang, muốn tìm tòi chiến cuộc.

Chương 991 - Chân Lý Chi Tử

Chương 991: Chân Lý Chi Tử

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Khụ khụ...” Có tiếng ho ra máu vang lên.

Trên những mảnh đấy tan hoang, Tiểu Long Vương Huyền Diệp gian nan đứng lên. Tay hắn đang chống Hoàng Kim Long Thương, đỡ lấy thân thể tàn phá của mình, thần binh cộng sinh trên người, Hoàng Kim Long Giáp đã trải rộng vết rạn.

Hắn đã bị thương nặng, khí tức cũng trở nên hỗn loạn, hai mắt sung huyết. Nếu không có Hoàng Kim Long Giáp bảo vệ thì rất có thể hắn ta đã trực tiếp ngã xuống dưới một quyền này!

Bên kia, Kim Ô Thập Thái Tử cả người đều là vết thương, cắm chảy đầy máu tươi. Ba mươi sáu Kim Ô Phần Thiên Kỳ cũng bị dao động hủy diệt trước đó phá hủy, biến thành mảnh nhỏ.

Thảm nhất phải kể tới Thánh Thiên Nhất, bởi vì trong hai người Huyền Diệp và Kim Ô Thập Thái Tử, một tên có huyết mạch Long tộc, một người là Thái Dương Thánh Thể và huyết mạch Kim Ô, nhục thân của họ đều là cường hạng.

Tuy rằng đã bị thương nặng, nhưng miễn cưỡng còn có thể chống đỡ tiếp, mà Thánh Thiên Nhất thì khác, nhục thân thể không phải là điểm mạnh của hắn ta.

Cho nên giờ phút này, Thánh Thiên Nhất cũng bị thương nặng nhất, thân thể phủ kín những vết rạn vết máu. Quả thực như đồ sứ nứt nẻ, thiếu chút nữa đã tan rã.

Nhìn ba thiên kiêu cấm kỵ đỉnh cấp vô cùng chật vật, tất cả mọi người hít hà một hơi, sống lưng dâng lên hàn ý.

Bọn họ lại nhìn về phía Quân Tiêu Dao, bạch y thắng tuyết, không dính bụi trần.

Thủ đoạn của ba thiên kiêu cấm kỵ đứng đầu không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì với hắn. Cho dù là Tru Tâm Chi Tiễn của Thánh Thiên Nhất cũng không thể mang đến tổn thương gì cho nguyên thần của Quân Tiêu Dao.

“Còn lại một hơi thở, xem ra vẫn là bản Thần Tử khinh thường các ngươi.” Giọng nói lạnh nhạt của Quân Tiêu Dao vang lên.

Uy lực một quyền này của hắn cũng không tính yếu. Thế mà đám người Kim Ô Thập Thái Tử vẫn còn sống sót, hơi nằm ngoài dự đoán của Quân Tiêu Dao.

Điều này cũng chứng minh ba người bọn họ thật sự đều là nhân trung long phượng trong vạn người không có lấy một.

Nhưng đáng tiếc lại đụng phải Quân Tiêu Dao.

“Kết thúc.” Quân Tiêu Dao chân đạp Côn Bằng bộ pháp, vô cùng lạnh nhạt mà nói.

Hắn cũng không phải người lương thiện gì. Dám trêu hắn thì phải có giác ngộ trả giá tánh mạng.

“Dừng tay!” Nhìn thấy Quân Tiêu Dao muốn ra tay, Cổ Lan Thánh Giáo, Long Vương Điện và bốn Kim Ô Thái Tử đều quát lên chói tai, xông lên ngăn cản.

Nếu hôm nay ba người Thánh Thiên Nhất, Huyền Diệp, Kim Ô Thập Thái Tử cùng ngã xuống tại đây thì ảnh hưởng sẽ cực kỳ đáng sợ, sinh ra đại rung chuyển.

“Hạt châu như hột gạo mà cũng muốn tỏa ánh sáng?”

Quân Tiêu Dao lộ ra vẻ mặt trào phúng lạnh lẽo, chỉ chưởng đàn áp xuống!

Phụt!

Thân thể của thiên kiêu của ba thế lực bất hủ đều tan nát, máu thịt văng ra.

Huyết vũ bay bay, nhiễm đỏ cả mảnh thiên địa này!

Mà Quân Tiêu Dao vẫn mặc một bộ bạch y, xuyên qua trong làn mưa máu, tản bộ trên sân vắng.

Có người xem đến mê ly, như Vũ Vân Thường, đám người Quân Lam Tịch. Có thiên kiêu thì cảm thấy sởn tóc gáy, sống lưng lạnh lẽo.

Uy thế này quả thực quét ngang vô địch, còn có người nào là đối thủ với bạch y kia?

“Đi!” Thánh Thiên Nhất bắn ra ánh mắt trầm trọng lạnh lẽo, nghiến chặt khớp hàm.

Lúc này thương thế của hắn ta thật sự rất nghiêm trọng. Nếu không phải vừa rồi dùng sức mạnh tín ngưỡng hộ thân thì thân thể hắn ta đã trực tiếp tan rã, bị đánh nát.

Hắn ta thật sự bị một quyền của Quân Tiêu Dao dọa sợ.

Quá cường đại, quả thực có thể làm nổ nát chư thiên. Nếu lại đến một quyền thì mạng nhỏ của hắn ta chắc chắn đi đời.

Thánh Thiên Nhất lui nhanh, lao về hướng nơi xa.

Nhìn thấy hành động của Thánh Thiên Nhất, thiên kiêu toàn trường đều ngạc nhiên. Thánh Thiên Nhất đứng đầu Bát Môn Thánh Tử của Cổ Lan Thánh Giáo lại chạy trốn như rùa đen rút đầu?

“Đáng chết!” Nhìn thấy Thánh Thiên Nhất đào tẩu, Huyền Diệp và Kim Ô Thập Thái Tử đều thầm mắng một tiếng.

Nếu Thánh Thiên Nhất đi, phần thắng của bọn họ nhất định sẽ càng thấp. Trong lòng hai người cũng bắt đầu rút lui có trật tự, chuẩn bị chạy trốn.

“Tính kế bản Thần Tử xong lại muốn đi như vậy sao?”

Quân Tiêu Dao thấy thế thì nâng một bàn tay lên, thần năng cuồn cuộn mãnh liệt mênh mông. Còn có sức mạnh căn nguyên vũ trụ đang điên cuồng hội tụ trong lòng bàn tay.

Một ánh sáng kinh thế giống như khai thiên tích địa sinh ra từ hỗn độn!

Sáng Thế Kỷ, Thần chi Quang!

Tia sáng lộng lẫy không cách nào hình dung cắt qua càn khôn trời cao, lao thẳng về hướng Thánh Thiên Nhất đang chạy nhanh ở nơi xa!

Thánh Thiên Nhất cảm giác lưng như kim chích, một cảm giác tử vong nảy lên trong lòng.

Hắn ta vừa quay đầu lại đã nhìn thấy được tia sáng kia.

Tất cả mọi thứ trước mắt như bị tước đoạt, chỉ còn lại quang hoa chói mắt như muốn tiếp dẫn hắn đi đến bờ đối diện.

“Không có khả năng, Thánh Thiên Nhất tuyệt đối sẽ không ngã xuống tại đây!” Thánh Thiên Nhất gào rống, áp bức mỗi một chút pháp lực của bản thân.

Đồng thời có sức mạnh tín ngưỡng hùng hồn ở điên cuồng hội tụ.

“Thánh A La tại thượng, Mạn Đồ La Giới!”

Hắn ta thi triển ra cực chiêu át chủ bài, một mảnh đại giới khủng bố hội tụ thành từ sức mạnh tín ngưỡng khuếch tán ra, uy thế cường hãn tuyệt luân.

Nhưng mà...

Ầm ầm một tiếng, Thần chi Quang trực tiếp đã xuyên thủng tín ngưỡng chi giới này, bao phủ toàn bộ Thánh Thiên Nhất vào trong đó. Thánh Thiên Nhất điên cuồng gào rống, cảm giác mỗi một tế bào của mình đều bắt đầu phân giải dưới thần quang khủng bố đó.

“Quân Tiêu Dao, chờ Chân Lý Chi Tử Cổ Lan Thánh Giáo ta xuất thế thì chính là ngày chết của ngươi!”

Cuối cùng Thánh Thiên Nhất phát ra tiếng rống giận, thân thể và cả nguyên thần đều biến thành hư vô trong thần quang này.

Quân Tiêu Dao lạnh nhạt mà nhìn cảnh tượng này.

“Chân Lý Chi Tử?” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện lên một tia hào quang kỳ lạ.

Nghe đồn mỗi một thế hệ Cổ Lan Thánh Giáo đều sẽ xuất hiện một vị Chân Lý Chi Tử, địa vị còn nằm trên Bát Môn Thánh Tử.

Nhưng Quân Tiêu Dao cũng không để ý. Quân gia diệt chi nhánh của Cổ Lan Thánh Giáo ở Hoang Thiên Tiên Vực, hai bên đã sớm như nước với lửa, ngày sau đã định sẵn sẽ đối đầu.

Sau khi Thánh Thiên Nhất ngã xuống, Quân Tiêu Dao chuyển mắt nhìn về hướng Huyền Diệp và Kim Ô Thập Thái Tử.

Trái tim hai người đều hoàn toàn trầm xuống.

Chương 992 - Vẫn chưa vận dụng toàn lực

Chương 992: Vẫn chưa vận dụng toàn lực

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Kim Ô Thập Thái Tử và Huyền Diệp đều cực nhanh lui về phía sau.

Thể diện gì, tôn nghiêm gì chứ, đối mặt với sinh tử đều không tính là gì, tồn tại mới có cơ hội lật ngược ván cờ.

Thân thể Quân Tiêu Dao xuyên qua hư không. Hắn có được Không Thư nên khả năng sức mạnh không gian đã tới trình độ cực kỳ tinh diệu, cộng thêm Côn Bằng cực tốc.

Hai người này muốn chạy thoát hỏi lòng bàn tay của Quân Tiêu Dao là rất khó.

Quân Tiêu Dao dùng một tay đàn áp về hướng Huyền Diệp.

Huyền Diệp quay lại, ném mạnh Hoàng Kim Long Thương ra. Long thương kim sắc như hóa thành một cự long kim lân, nhảy lên hư không.

Một cái hất đuôi đã quất nát hư không, công kích về hướng Quân Tiêu Dao.

Quân Tiêu Dao trấn một chưởng xuống, trực tiếp chấn nát Hoàng Kim Long Thương!

Sức mạnh của ba mươi sáu thế giới Tu Di hội tụ lại trong một chưởng rồi trấn sát xuống!

Phốc!

Máu tươi văng ra.

Hoàng Kim Long Giáp vốn phủ kín vết rạn trên người Huyền Diệp trực tiếp tan vỡ dưới một chưởng này.

Cả bộ long giáp hóa thành hàng trăm hàng ngàn mảnh nhỏ, văng ra

khắp tứ phương.

Thấy tình cảnh này, mọi người chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, nuốt mạnh một ngụm nước bọt.

Đây chính là thần binh cộng sinh của Huyền Diệp, là bảo vật do trời cao ban cho. Kết quả đã trực tiếp bị Quân Tiêu Dao dùng một tay đánh nát!

Huyền Diệp lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thần binh cộng sinh tương đương với máu thịt của hắn, giờ phút này bị đánh nát, làm thương thế của hắn lại tăng thêm.

Quân Tiêu Dao tịnh chỉ thành kiếm, vẽ ra một vệt thẳng một đường ngang trên hư không.

Một cái khe hư không chữ thập xuất hiện, sau đó mở rộng, như vẽ ra một lỗ thủng thật lớn trên trời xanh.

Loạn Thiên bí thuật, Thập Tự Tinh Vực Giao Xoa!

“Đây lại là tuyệt học gì?” Rất nhiều thiên kiêu sợ hãi, chưa thấy qua Quân Tiêu Dao thi triển chiêu thức này.

Mà đám người Vũ Vân Thường theo tới từ Loạn Cổ tháp lại biết rõ.

“Cái gì, là Loạn Thiên bí thuật trong truyền thuyết, Thần Tử Quân gia còn có được truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế?”

Rất nhiều thiên kiêu biết được chuyện này thì sắc mặt càng chấn động đến cực điểm.

Quân Tiêu Dao đã đủ mạnh, mặc dù không có truyền thừa đại đế, cũng không yếu hơn những thiên kiêu có được truyền thừa kia. Nhưng hiện tại Quân Tiêu Dao đã chiếm được truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế, thật sự là như hổ thêm cánh.

Các thiên kiêu cùng thế hệ còn lại càng cảm thấy tuyệt vọng.

“Đại thế này thật sự là sân khấu của một mình Thần Tử Quân gia...” Có người cảm thán.

Loạn Thiên bí thuật trấn sát xuống. Huyền Diệp vốn đã bị thương nặng không có chút khả năng phản kháng nào, dưới chiêu thức đó, thân thể hắn ta giải thể, như bị chữ thập phân giải.

Tất nhiên nguyên thần cũng bị chôn vùi theo, Quân Tiêu Dao căn bản sẽ không để lại cho hắn ta chút cơ hội sống sót nào.

Cuối cùng, chỉ còn lại Kim Ô Thập Thái Tử.

Kim Ô Thập Thái Tử cứ nghĩ Huyền Diệp có thể trì hoãn bước chân của Quân Tiêu Dao. Kết quả chỉ qua mấy hô hấp thì hắn ta đã bị Quân Tiêu Dao hoàn toàn trấn sát.

Hắn bị dọa muốn mất hồn mất vía, đôi cánh Kim Ô sau lưng chấn động, thân thể hóa thành một lưu quang rồi đi xa.

Quân Tiêu Dao nhẹ nhàng bâng quơ mà dựng tay lên.

Thần chi Quang lộng lẫy, như tiếp dẫn ánh sáng độ thế bỉ ngạn.

Thần chi Quang hiện, hồn độ bỉ ngạn!

Sáng Thế Kỷ, Thần chi Quang lại bắn ra!

Đúng lúc này, vài bóng dáng bỗng chắn ngang.

“Thập đệ, đệ đi mau!”

“Thập đệ, chỉ cần đệ còn tồn tại thì còn cơ hội!”

Những bóng dáng chắn ngang đó chính là bốn Kim Ô Thái Tử còn lại. Tuy rằng bọn họ cũng là thiên kiêu đứng đầu, nhưng hiển nhiên còn chưa đạt đến trình độ của Kim Ô Thập Thái Tử.

Giờ phút này Kim Ô Thập Thái Tử gặp nạn, tất nhiên bọn họ sẽ không ngồi yên làm ngơ.

Kim Ô Vương của Thái Dương Thần Sơn cũng từng nói qua, cho dù các ngươi đều chết, Thập Thái Tử cũng không thể chết.

Thần chi Quang lộng lẫy trực tiếp xuyên thủng một Kim Ô Thái Tử, sau đó là người thứ hai, thứ ba, cuối cùng là thứ tư.

Bốn Thái Tử Kim Ô tộc tung ra các loại thủ đoạn chống đỡ, đều không làm nên chuyện gì, trực tiếp bị đâm thủng một chuỗi!

“Chư vị đại ca!”

Kim Ô Thập Thái Tử đã chạy xa thấy tình cảnh này thì khóe mắt như muốn nứt ra, trái tim như tan vỡ, phun ra một ngụm tâm đầu huyết.

Đừng nhìn hắn vô cùng bá đạo, thủ đoạn lãnh khốc với người ngoài, nhưng vẫn cực kỳ coi trọng huynh đệ nhà mình.

Trước đó năm tên Thái Tử Kim Ô tộc ngã xuống trong tay Quân Tiêu Dao. Kim Ô Thập Thái Tử lập tức muốn báo thù, kéo Huyền Diệp và Thánh Thiên Nhất tới muốn vây sát Quân Tiêu Dao.

Kết quả, ngàn tính vạn tính, lại bỏ sót thực lực chân chính của Quân Tiêu Dao lại biến thái như thế. Chẳng những không báo được thù, ngược lại còn mất thêm bốn người huynh đệ.

Kim Ô Thập Thái Tử hận!

Hận muốn điên!

Nhưng hắn ta vẫn cắn chặt khớp hàm, từng giọt máu tươi thẩm thấu ra, hắn ta không quay đầu lại mà gia tốc chạy trốn!

“Ai, thật là tình huynh đệ khiến người ta cảm động, nhưng... Là huynh đệ, phải tập trung đông đủ mới tốt chứ.” Quân Tiêu Dao tấm tắc cảm thán.

Hảo huynh đệ, tay cầm tay, cùng nhau đi trên đường hoàng tuyền đi!

Không cùng lên đường thì không phải làm phụ tình huynh đệ sâu như vậy sao?

Quân Tiêu Dao lại giơ tay, Thần chi Quang tiếp tục bắn ra.

Lúc này không còn gì ngăn cản, nó trực tiếp giáng lên người Kim Ô Thập Thái Tử.

Kim Ô Thập Thái Tử thấy thế thì tung ra Thái Dương Bảo Luân, sau đó lại lấy ra một cây linh vũ ánh vàng rực rỡ.

Mặt ngoài linh vũ kim sắc này thiêu đốt ngọn lửa, toả ra một luồng uy thế khủng bố.

Kim Ô Thập Thái Tử rót sức mạnh vào trong đó, linh vũ kim sắc lập tức tuôn ra một ngọn lửa, bao phủ thân thể hắn vào trong đó, xé rách hư không mà đi.

Thần chi Quang đánh vào Thái Dương Bảo Luân, lực phản chấn này làm Kim Ô Thập Thái Tử trong ngọn lửa lại phun máu tươi, hỗn loạn nội tạng rách nát.

Nửa bên cánh Kim Ô của hắn ta đã bị chấn nát xé rách, thảm không nỡ nhìn, cuối cùng trong một tiếng gào đau đớn, hắn ta biến mất trong hư không đang khép lại.

“Đó chẳng lẽ là... linh vũ của Kim Ô Vương?” Quân Tiêu Dao kinh ngạc.

Không ngờ Kim Ô Vương Thái Dương Thần Sơn lại coi trọng Thập Thái Tử như thế, thậm chí cho hắn một cây linh vũ bản mạng để giữ mạng.

Chương 993 - Quân Tiêu Dao ta hành sự cả đời, cần gì để ý hậu quả?

Chương 993: Quân Tiêu Dao ta hành sự cả đời, cần gì để ý hậu quả?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đáng tiếc, nếu có thể đánh chết hắn thì có thể chiếm được Thái Dương Tiên Kinh, sau đó có thể cùng lĩnh ngộ với Thái Âm Tiên Kinh, làm nội vũ trụ của ta sinh ra biến hóa âm dương.”

Quân Tiêu Dao lắc đầu, thở dài một tiếng, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Nhưng không sao, Kim Ô Thập Thái Tử thích nhất là gây chuyện.

Hắn ta nhất định sẽ chủ động đưa tới cửa, đến lúc đó Quân Tiêu Dao trực tiếp thu hoạch là được.

Mà nhìn thấy Quân Tiêu Dao lắc đầu, tất cả thiên kiêu chung quanh đều câm nín trầm mặc. Đánh chết hai người, làm bị thương nặng một cấm kỵ đứng đầu, hắn còn không hài lòng với chiến tích này?

Đổi lại là cấm kỵ vô thượng khác có thể đồng thời chống lại ba người, cũng đã đủ thổi phồng tự hào.

Kết quả Quân Tiêu Dao đánh chết hai người, đánh bị thương nặng một người mà còn chưa hài lòng.

“Còn nữa, các ngươi đừng quên, hình như Thần Tử Quân gia còn chưa vận dụng chuẩn đế binh.”

“Không sai, Thần Tử cũng chưa vận dụng Chí Tôn Cốt.”

“Nói cách khác, cho dù Thần Tử Quân gia đối mặt với ba vị cấm kỵ đứng đầu, nhưng vẫn không dùng hết sức?”

Nghĩ đến đây, tất cả thiên kiêu đều im lặng không tiếng động, cái

này gọi là không biết mới là khủng bố nhất, căn bản không ai có thể biết rõ cực hạn của Quân Tiêu Dao ở đâu.

Hắn luôn có thể đổi mới nhận thức của mọi người đối với hắn.

“Đa tạ Tiêu Dao tộc huynh ra tay tương trợ!” Quân Lam Tịch bước nhẹ mũi chân, xuất hiện trước người Quân Tiêu Dao.

Mái tóc màu lam sáng bóng của nàng ta trong thật mềm mại, váy xanh phiêu phiêu, da thịt trong suốt như ngọc thạch.

Tuy rằng trên người có thương tích, hơi chật vật, nhưng phong tư xinh đẹp vẫn không suy giảm.

Giờ phút này, đồng tử ngọc bích của Quân Lam Tịch nhìn chăm chú vào Quân Tiêu Dao, lông mi chớp chớp, nở rộ ra tia sáng sùng bái.

Quân Tiêu Dao vốn có lực hấp dẫn trí mạng với người khác phái. Hơn nữa hiện tại, Quân Tiêu Dao tùy tiện ra tay đã diệt sát hai đại cấm kỵ, làm bị thương nặng một tên.

Thực lực này, thủ đoạn này, cộng thêm phong tư khí độ đó, muốn người ta không sùng bái cũng thực khó khăn.

Đôi mắt của Quân Lam Tịch đã biến thành tia sáng lấp lánh. Tuy rằng Quân Tiêu Dao là Thần Tử của chủ mạch, nhưng trong mắt Quân Lam Tịch, thật ra hắn cũng không khác gì người của ẩn mạch bọn họ.

Tuy ẩn mạch và chủ mạch đã phân tách, nhưng cũng không có cảm xúc trở mặt thành thù gì, chỉ đơn thuần do quan niệm khác nhau mà thôi.

Nhìn Quân Tiêu Dao đứng oai nghiêm ở đó, Quân Lam Tịch có chung vinh dự. Đây là một loại sùng kính phát ra từ nội tâm.

Biểu hiện của Quân Tiêu Dao quá kinh diễm, thật sự là tuyệt thế vô song.

“Nhưng vẫn tới hơi muộn, dù sao cũng đã chết nhiều người Quân gia như vậy.” Quân Tiêu Dao nhìn một ít tàn cốt của thiên kiêu ẩn

mạch Quân gia trên mặt đất, thở dài một tiếng mà nói.

Quân Tiêu Dao sẽ không để ý đến chết sống của con kiến, như trời cao coi thường chúng sinh.

Nhưng dù sao chết đi cũng là người của Quân gia, Quân Tiêu Dao vẫn có chút tiếc hận.

Có lẽ đây là tư tâm.

Hơn nữa đám người Thập Bát Tổ đã cho hắn nhiệm vụ để ẩn mạch trở về, vì thế khi nên biểu hiện cảm xúc vẫn phải biểu hiện.

“Tiêu Dao tộc huynh nói gì vậy, nếu không có huynh thì đám người Lam Tịch đã mất mạng rồi còn gì.” Quân Lam Tịch nghe vậy thì càng cảm động.

Trước đó bọn họ cũng từng hỏi thăm, thật ra tính cách của Quân Tiêu Dao rất lạnh nhạt, trừ người bên cạnh ra thì hắn có thể coi thường tất cả sinh linh.

Mà hiện tại, thái độ của Quân Tiêu Dao đã chứng tỏ hắn xem ẩn mạch trở thành người trong nhà.

Đây là một tín hiệu rất quan trọng.

“Ta nói rồi, máu của người Quân gia sẽ không chảy uổng phí, trừ hai người này ra, Kim Ô Thập Thái Tử đào tẩu cũng phải trả mạng lại.” Quân Tiêu Dao nói.

Lời nói của hắn như chém đinh chặt sắt.

Đừng nói là Quân Lam Tịch, cho dù là hai vị thiên kiêu Quân gia còn sống còn lại cũng mang đầy kích động.

Thần Tử chủ mạch thật là khí phách!

Nhưng ngay vào lúc này, lại có một giọng nói hơi chói tai vang lên: “Quân Tiêu Dao, ngươi có nghĩ tới hậu quả giết bọn họ hay không?”

Lời này vừa nói ra, đám người Quân Lam Tịch lập tức biến sắc.

Quân Tiêu Dao lại khẽ nhướng mày, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Người mở miệng chính là Quân Huyễn Minh.

Khác với sự tuyệt vọng trước đó, Quân Huyễn Minh giờ đã thoát ly hiểm cảnh lập tức khôi phục thong dong, bày ra bộ dạng chỉ điểm giang sơn.

“Quân Huyễn Minh, ngươi đang nói cái gì?” Quân Lam Tịch khẽ nhíu mày mà kêu lên.

Quân Tiêu Dao cố ý tới đây cứu bọn họ, Quân Huyễn Minh còn có thể nói ra những lời không đầu óc như vậy.

Quân Huyễn Minh không để ý đến, ánh mắt nhìn về phía Quân Tiêu Dao, tuy rằng vừa rồi hắn ta cũng bị thực lực của Quân Tiêu Dao làm kinh sợ, nhưng nghĩ lại thì biết rõ Quân Tiêu Dao không có khả năng ra tay với người của ẩn mạch.

Trong đại tranh chi thế hiện tại, các thế lực lánh đời, chủng tộc cổ xưa đều sôi nổi xuất thế. Tiên Đình vô thượng cũng có muốn ý muốn sáp nhập lại.

Áp lực của chủ mạch Quân gia rất lớn, phương pháp duy nhất chính là làm ẩn mạch trở về.

Mà sở dĩ Quân Tiêu Dao ra tay, Quân Huyễn Minh cho rằng nhất định là vì mượn sức ẩn mạch. Thật ra, suy nghĩ của Quân Huyễn Minh không sai, Quân Tiêu Dao thật sự có tâm tư như vậy.

Nhưng...

Cũng không có nghĩa là Quân Tiêu Dao phải hèn mọn trước mặt ẩn mạch.

“Hậu quả? Ngươi nói cho bản Thần Tử nghe xem có hậu quả gì?” Quân Tiêu Dao cười cười.

Người quen thuộc Quân Tiêu Dao đều biết, hắn cười chưa chắc đã là chuyện tốt.

Quân Huyễn Minh còn không tự biết, chỉ lạnh nhạt nói: “Mỗi một thế lực trong tam đại thế lực này đều là thế lực bất hủ đỉnh cấp, nếu sau này xảy ra chuyện gì thì ngươi gánh vác nổi hay không?”

“Hà, cho nên bản Thần Tử nên nhìn các ngươi bị vây chết trong sát trận, phải không?” Quân Tiêu Dao nhìn qua, cũng không lộ ra vẻ mặt tức giận.

“Cũng không phải, chỉ cần ngươi cứu chúng ta là được, không cần thiết làm tuyệt tình như vậy, hiện tại tạo nên tử thù, hậu quả đã rất nghiêm trọng.” Quân Huyễn Minh nói.

“Ngươi câm mồm!” Quân Tiêu Dao còn chưa nói gì thì các thiên kiêu ẩn mạch Quân Lam Tịch đều căm tức quát lớn.

Quân Huyễn Minh thật sự làm ẩn mạch Quân gia mất mặt, những thiên kiêu vây xem còn lại cũng bắt đầu châu đầu ghé tai.

“Đây là thiên kiêu ẩn mạch Quân gia à, sao cảm thấy như tên hèn thế này?”

“Ẩn mạch và chủ mạch Quân gia là không thể đánh đồng, chênh lệch trong thế hệ trẻ càng lớn hơn.”

Nghe thấy những lời nói đó, sắc mặt Quân Huyễn Minh không quá đẹp.

Lúc này, Quân Tiêu Dao cười, là cười lạnh.

“Quân Tiêu Dao ta hành sự cả đời, cần gì để ý hậu quả?”

“Cho dù ta chọc thủng cả trời thì trời cũng không tư cách luận tội Quân Tiêu Dao ta!”

Chương 994 - Giết thiên kiêu ẩn mạch Quân Huyễn Minh!

Chương 994: Giết thiên kiêu ẩn mạch Quân Huyễn Minh!

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Quân Tiêu Dao vung ống tay áo lên, hiên ngang mà nói.

Hắn cũng thật sự có bản lĩnh này!

Lời nói khí phách đó khiến toàn trường trở thành một mảnh tĩnh mịch.

Nhưng mọi người cẩn thận ngẫm lại, từ khi Quân Tiêu Dao xuất thế đến bây giờ, trương dương một đường, diệt vô số kẻ địch, hành sự không cố kỵ chút nào.

Đến bây giờ còn không phải sống rất tốt hay sao.

Ai dám gây chuyện với hắn?

À, không, những kẻ đến gây chuyện với Quân Tiêu Dao hầu như đều đã đi đời nhà ma, ví dụ như các thế lực bất hủ Tổ Long sào, Vạn Hoàng Linh Sơn, Đọa Thần Cung...

“Ngươi...” Gương mặt Quân Huyễn Minh đỏ thành màu gan heo, nhất thời bị làm cho á khẩu không trả lời được.

“Xem ra, ngươi rất có ý kiến với bản Thần Tử, chỉ đơn thuần muốn tìm cớ đâm ta?” Quân Tiêu Dao nhìn thẳng vào Quân Huyễn Minh.

Chỉ một ánh mắt đã khiến Quân Huyễn Minh cảm thấy lạnh cả người, mồ hôi ứa ra, thiếu chút nữa bị đè bẹp nằm sấp xuống.

“Sẽ không, ta là người của ẩn mạch, hắn không dám tùy tiện ra tay, hắn không gánh vác nổi hậu quả này.” Quân Huyễn Minh tự an ủi trong lòng.

Sau đó hắn ta cố trấn định mà nói: “Cũng không có ý kiến, chỉ là việc nào ra việc đó, hơn nữa, chúng ta vốn bị tai bay vạ gió.”

“Nếu ngươi không trêu chọc đám người Kim Ô Thập Thái Tử thì sao thiên kiêu ẩn mạch chúng ta lại bị liên lụy vào chuyện này?”

Lời Quân Huyễn Minh nói khiến Quân Lam Tịch không thể nhịn được nữa. Nàng trực tiếp tiến lên, bang một tiếng đã tát một cái lên mặt Quân Huyễn Minh.

“Tiêu Dao tộc huynh là ân nhân cứu mạng chúng ta, ngươi lại đối đãi với ân nhân như vậy?” Quân Lam Tịch phẫn nộ quát.

“Chúng ta vốn chỉ bị liên lụy, hắn cứu chúng ta là lẽ đương nhiên!” Quân Huyễn Minh bụm mặt phản bác.

Hắn ta không nghĩ tới đám người Quân Lam Tịch lại có phản ứng dữ dội như vậy.

Ngay khi Quân Lam Tịch nhịn không được muốn tát thêm một cái thì Quân Tiêu Dao đã nhàn nhạt đặt tay lên vai ngọc của Quân Lam Tịch.

“Tiêu Dao tộc huynh?” Quân Lam Tịch dừng động tác lại, quay đầu nhìn Quân Tiêu Dao một cái.

Quân Tiêu Dao hơi mỉm cười, đi đến trước người Quân Huyễn Minh, thản nhiên nói: “Bản Thần Tử chán ghét rất nhiều người, nhưng ghét nhất vẫn là kẻ sau đầu có phản cốt.”

“Cho dù ẩn mạch Quân gia chia cắt với chủ mạch bao lâu thì cũng là một phần của Quân gia.”

“Quân gia vĩnh viễn chỉ là một Quân gia, bất cứ người nào mưu toan chia cắt đều không có kết cục tốt!”

Giọng điệu của Quân Tiêu Dao đột nhiên trở nên lãnh khốc. Cho dù là chủ mạch Quân gia hay Quân Đế Đình, tuy rằng nội bộ có khả năng xuất hiện các loại cạnh tranh, nhưng tóm lại vẫn là thế lực tuyệt đối đoàn kết.

Những kẻ luôn muốn chia cắt gia tộc, chia cắt thế lực, chia cắt

một quốc gia thành thể riêng biệt, cuối cùng đều chỉ có một con đường chết, sẽ không có kết cục gì tốt.

“Cho nên, bản Thần Tử có thể cứu mạng của ngươi, cũng có thể cướp đi!”

Ánh mắt Quân Tiêu Dao thật lãnh khốc, một chưởng như trời xanh đàn áp về hướng Quân Huyễn Minh!

“Không, ta là người của ẩn mạch Quân gia, Quân Tiêu Dao, ngươi thật sự dám giết ta!”

Quân Huyễn Minh thấy thế thì trong mắt lộ ra hoảng sợ, phát ra tiếng rít gào chói tai!

Hắn ta không nghĩ tới Quân Tiêu Dao thật sự dám giết thiên kiêu ẩn mạch là hắn ngay trước mặt mọi người!

Phụt!

Không có bất ngờ gì xảy ra, Quân Huyễn Minh bị một chưởng chụp thành vụn máu, nguyên thần cũng lập tức nổ tung.

Nơi đó chỉ còn lại một bãi máu thịt bầy hầy, hết sức huyết tinh, nhìn thôi đã thấy ghê người!

Tất cả mọi người đều dại ra, căn bản không thể ngờ được Quân Tiêu Dao thân là Thần Tử của chủ mạch Quân gia, thế mà lại ra tay giết chết thiên kiêu ẩn mạch.

Làm vậy cần có dũng khí rất lớn, bởi vì nếu chuyện này bị truyền ra, bị ẩn mạch biết được thì hiển nhiên không phải chuyện tốt gì.

Cho dù Quân Tiêu Dao là Thần Tử vô thượng của chủ mạch Quân gia, cũng sẽ gánh vác áp lực rất lớn.

Tất cả mọi người đều biết, nếu Quân gia muốn tiến thêm một bước, thậm chí đạt tới địa vị ngang nhau với Tiên Đình vô thượng thì nhất định phải tìm cách làm ẩn mạch trở về, có được sức mạnh của ẩn mạch.

“Thần Tử Quân gia làm vậy là không muốn để ẩn mạch trở về

sao?”

“Thủ đoạn thật quả quyết, đổi lại là ta, tuyệt đối sẽ có rất nhiều kiêng kỵ, không dám ra tay như vậy.”

“Đây là chênh lệch giữa ngươi và Thần Tử Quân gia.”

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng nói nhỏ khe khẽ.

Đám người Quân Lam Tịch cũng ngẩn ngơ, quá đột ngột, bọn họ nhất thời đều không phản ứng kịp.

Nhưng một lát sau, Quân Lam Tịch phục hồi tinh thần, nhìn về phía Quân Tiêu Dao và nói: “Tiêu Dao tộc huynh, ta sẽ giải thích với ẩn mạch về tình huống nơi này, cũng coi như là Quân Huyễn Minh tự làm tự chịu thôi.”

Quân Lam Tịch không có bất cứ do dự gì mà đứng về phe Quân Tiêu Dao. Bởi vì dáng vẻ ghê tởm của Quân Huyễn Minh thật sự làm nàng cũng có chút buồn nôn.

Tuy rằng chiêu này của Quân Tiêu Dao có hơi quá, nhưng cũng có thể thông cảm. Đổi lại là nàng có lẽ cũng nhịn không được muốn tát một cái chụp chết Quân Huyễn Minh.

Miệng mồm quá độc.

“Không sao, chỉ là tiện tay diệt sát một con sâu mọt mà thôi, con đê ngàn dặm, sụp vì tổ kiến.” Quân Tiêu Dao mang đầy thâm trường mà nói.

Quân Lam Tịch lập tức thể hồ quán đỉnh.

Đúng vậy, ở ẩn mạch, tuy rằng người như Quân Huyễn Minh không nhiều lắm, nhưng cũng không ít. Có lẽ cũng vì sự tồn tại của bọn họ, mới làm ẩn mạch Quân gia trở nên càng ngày càng ảm đạm không ánh sáng, mất đi sự sắc nhọn của ngày xưa.

“Nhưng Quân Huyễn Minh đã chết, có lẽ Quân Ân Hoàng sẽ có chút phản ứng.” Quân Lam Tịch nói.

“Cấm kỵ đỉnh cấp của ẩn mạch sao?” Quân Tiêu Dao nói.

Quân Lam Tịch thoáng giới thiệu cách cục của ẩn mạch Quân gia cho Quân Tiêu Dao nghe, bao gồm người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi - Quân Ân Hoàng và Quân Khuynh Nhan.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì khẽ gật đầu và nói: “Đã biết, đến lúc đó nếu bản Thần Tử rảnh thì có thể để bọn họ tiến đến bái kiến.”

Lời Quân Tiêu Dao nói làm Quân Lam Tịch cũng hơi ngơ ra, Quân Tiêu Dao nói là để bọn họ tới bái kiến, giống như Thần Tử bái kiến quân chủ.

Đây là thái độ của người thượng vị đối với hạ vị.

Chương 995 - Vũ Hóa Vương, là địch hay bạn?

Chương 995: Vũ Hóa Vương, là địch hay bạn?

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Nhưng Quân Lam Tịch cảm thấy, lấy thân phận thực lực của Quân Tiêu Dao thì thật sự có tư cách như vậy.

“Lam Tịch biết được.”

“Ừ, cổ lộ rất nguy hiểm, về sau các ngươi đừng lỗ mãng như vậy nữa.” Quân Tiêu Dao tùy ý nói.

Sắc mặt Quân Lam Tịch hơi ửng đỏ. Khi Quân Tiêu Dao bá đạo thì khiến người ta hoa mắt say mê, vô cùng khát khao. Nhưng khi cẩn thận ôn nhu, cũng khiến trái tim rung động.

“Nếu ta sinh ra ở chủ mạch thì tốt rồi, cho dù chỉ làm một nha hoàn hầu gái bên cạnh Tiêu Dao tộc huynh cũng tốt...” Quân Lam Tịch lẩm bẩm trong lòng.

Sau đó, đám người Quân Lam Tịch cũng rời đi. Bọn họ còn phải báo lại chuyện ở nơi đây cho ẩn mạch.

Quân Lam Tịch còn mang một tia lưu luyến, nhưng nàng cũng biết, ngày sau tuyệt đối sẽ có cơ hội gặp lại Quân Tiêu Dao. Đến lúc đó có lẽ chính là lúc ẩn mạch trở về.

Chuyện ở nơi đây xem như đã được giải quyết.

Đến lúc này, các thiên kiêu chung quanh mới hoàn toàn thả lỏng.

Sau đó cả đám lộ ra cảm xúc kinh ngạc cảm thán, nói chuyện say sưa về cuộc chiến vừa rồi.

“Trận chiến này thật sự kinh điển, lấy một địch ba, diệt sát hai người, làm một người bị thương nặng, Thần Tử thật sự muốn nghịch thiên.”

“Trên cổ lộ chung cực, số người có thể giao thủ với Thần Tử Quân gia cũng không mấy ai?”

“Thế hệ trẻ đã là gì, hiện tại phỏng chừng Thần Tử Quân gia còn mạnh hơn một số người của thế hệ trước.”

Kinh ngạc, tán thưởng, sùng kính.

Mỗi lần Quân Tiêu Dao ra tay đều làm kinh diễm chúng sinh.

Vũ Vân Thường có chút hoa mắt say mê, trái tim như mọc ra đôi cánh mà bay đến trên người Quân Tiêu Dao.

Nếu ban đầu, nàng chỉ sinh ra tò mò thưởng thức vì dung mạo khí chất thân phận của Quân Tiêu Dao, vậy thì hiện tại, nàng ta đã hoàn toàn bị năng lực của Quân Tiêu Dao thuyết phục.

Sở dĩ Quân Tiêu Dao hấp dẫn khác phái như thế, trừ thân phận tôn quý không gì sánh được, dung mạo khí chất siêu nhiên tuyệt thế ra thì chủ yếu chính là thực lực, có thể mang đến cho người ta cảm giác an toàn rất lớn.

Nữ nhân cần nhất là cái gì?

Chính là cảm giác an toàn mà nam nhân mang đến.

Trước kia vì sao Vũ Vân Thường là huynh khống, cho rằng các nam tử khác đều kém xa ca ca nhà mình?

Là bởi vì Vũ Hóa Vương đủ cường đại, mang đến cho cô muội muội này cảm giác an toàn rất cao.

Hiện tại Vũ Vân Thường cảm thấy, Quân Tiêu Dao còn có thể che chở người ta an toàn hơn cả ca ca nàng.

“Kế tiếp nên làm gì bây giờ, mặt dày mày dạn mà đi theo bên cạnh hắn sao, hắn sẽ không thích nữ nhân như vậy đó chứ?”

“A a a, bổn quận chúa thật quá buồn rầu...”

Mặt ngoài Vũ Vân Thường thực bình tĩnh, trong lòng lại đang rối loạn cả lên. Nàng cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Đúng lúc này, Quân Tiêu Dao đứng trên hư không lộ ra ánh mắt cực kỳ thâm thúy, bỗng nhiên lạnh nhạt mở miệng nói: “Nếu tới rồi thì hiện thân đi.”

“Hả?”

Nghe thấy Quân Tiêu Dao nói vậy, rất nhiều người đều không rõ ra sao, cảm thấy không thể hiểu được.

Ngay sau đó, một tiếng cười nhàn nhạt ôn hòa bỗng vang lên: “Ha hả, vẫn là không thể gạt được cảm giác của Tiêu Dao đạo huynh.”

Tiếng nói vừa dứt thí trong hư không bỗng bay ra đại tuyết lông ngỗng.

“Sao lại có tuyết rơi?”

“Không, đây không phải tuyết, mà là... Lông chim?”

Rất nhiều tu sĩ đều kinh ngạc.

Trong hư không, vô số lông chim tuyết trắng trong suốt giống như đại tuyết đang bay lả tả xuống.

Trong trận đại tuyết lông vũ mỹ lệ đó, một bóng dáng cao lớn chậm rãi bước ra từ hư không.

Đây là một nam tử trẻ tuổi, hắn mặc một chiếc áo choàng tuyết trắng, giày vớ cũng màu trắng, không dính bụi trần.

Mái tóc bạc xỏa tung, vô cùng rực sáng, ngũ quan tuấn mỹ vô song, cả lông mày cũng có màu ngân bạch, khí chất tuyệt hảo. Nhìn qua có vẻ phong thần tuấn lãng, khiến người ta không khỏi khen ngợi, thật là một vị mỹ nam tử tuyệt thế.

Có thể nói, nếu không có Quân Tiêu Dao ở đây thì nam tử xuất hiện trước mắt tuyệt đối có thể cướp đi ánh mắt toàn trường.

Đừng nói là một ít nữ tu, ngay cả một ít thiên kiêu nam tính cũng kinh ngạc cảm thán.

Nhưng có Quân Tiêu Dao như châu ngọc ở phía trước, sự kinh

ngạc cảm thán mà dung mạo khí chất của nam tử này mang cho người ta cũng vô hình bị cắt giảm vài phần.

Đương nhiên, dù vậy, hắn ta cũng là tồn tại được vạn chúng chú ý.

“Tự mang đặc hiệu?” Quân Tiêu Dao nhìn về phía bóng dáng bước chậm ra từ đại tuyết lông vũ trong hư không, trong lòng kinh ngạc.

Người mang thêm đặc hiệu hoa lệ trên người cũng không phải dạng hiền lành gì. Đồng thời, hắn cũng có thể mơ hồ cảm giác được nam tử kia thâm tàng bất lộ.

“Ca ca!”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Vũ Vân Thường lộ ra vui sướng, như nai con nhảy đến bên cạnh nam tử kia.

“Hắn chính là Vũ Hóa Vương?” Một ít thiên kiêu kinh ngạc mở miệng nói.

Bọn họ bừng tỉnh hiểu ra, hình tượng của nam tử này thật sự rất giống với cấm kỵ vô thượng của Vũ Hóa thần triều trong lời đồn, Vũ Hóa Vương.

“Chẳng lẽ... Vũ Hóa Vương tới đây, cũng muốn đánh một trận với Thần Tử Quân gia?”

Rất nhiều người nghĩ vậy thì lập tức quay mặt nhìn nhau.

Chương 996 - Chủ động kết giao, cơ duyên Tây Vương Mẫu xuất thế

Chương 996: Chủ động kết giao, cơ duyên Tây Vương Mẫu xuất thế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Chẳng trách bọn họ lại nghĩ như vậy, dù sao vừa rồi các thiên kiêu cấm kỵ đứng đầu bọn Kim Ô Thập Thái Tử mới đại chiến với Quân Tiêu Dao một trận.

Hiện tại Vũ Hóa Vương trong truyền thuyết hiện thân, tất nhiên rất nhiều người lập tức liên tưởng đến, có thể hắn cũng tới đánh một trận với Quân Tiêu Dao hay không.

“Nếu thật là như thế thì quá thú vị.”

“Lấy thực lực của Thần Tử Quân gia, kết quả hẳn không có bất ngờ gì xảy ra đúng không?”

“Cũng chưa chắc, Vũ Hóa Vương rất thâm tàng bất lộ, chưa ra tay bao nhiêu lần trên cổ lộ chung cực, cũng không ai biết sâu cạn của hắn thế nào.”

“Ca ca, ca có được một ít truyền thừa của Vũ Hóa đại đế?” Vũ Vân Thường mang đầy vui sướng mà nói.

“Có chút thu hoạch thôi.” Vũ Hóa Vương hơi mỉm cười, cực kỳ nhu hòa.

Khí chất của hắn ta mang đến cho người ta một cảm giác thản nhiên như nước, hơn nữa hình tượng khí chất phong thần tuấn lãng, thực dễ dàng khiến người ta sinh ra thiện cảm.

Cũng khó trách Vũ Vân Thường ỷ lại ca ca nàng như vậy.

Một ít người cũng hiểu vì sao ánh mắt Vũ Vân Thường chọn nam nhân lại cao như vậy, hoàn toàn là mưa dầm thấm đất từ nhỏ, vô hình trung đã kéo cao tầm mắt.

Vũ Vân Thường cũng cười cười, sau đó như nghĩ tới cái gì, sắc mặt bỗng biến đổi, nhìn chằm chằm Vũ Hóa Vương và nói: “Ca ca, ca tới đây không phải cũng muốn đánh một trận với Quân công tử đó chứ?”

Vừa rồi nàng mới chính mắt thấy thảm trạng đám người Thánh Thiên Nhất ngã xuống, giờ phút này tất nhiên cũng không muốn ca ca nhà mình lại ra tay.

Trước kia nàng rất tự tin với Vũ Hóa Vương, cho rằng trong thế hệ trẻ không ai có thể uy hiếp được ca ca nàng. Nhưng khi nhìn thấy Quân Tiêu Dao, Vũ Vân Thường đã hoàn toàn thay đổi quan niệm.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Hơn nữa cho dù là Quân Tiêu Dao hay Vũ Hóa Vương, nàng cũng không muốn ai trong số họ xảy ra bất trắc gì.

“Ha hả, ban đầu vi huynh tới tìm ngươi, ai ngờ lại thấy chứng kiến một trận đại chiến xuất sắc tuyệt luân, thực lực của Quân huynh làm tại hạ tự than thở không bằng.”

Vũ Hóa Vương cười lắc lắc đầu, trong giọng nói thể hiện thiện ý.

“Xem ra Vũ Hóa Vương không phải tới gây chuyện rồi.” Một ít người nói thầm.

“Các hạ chính là Vũ Hóa Vương đại danh đỉnh đỉnh, trăm nghe không bằng một thấy.” Quân Tiêu Dao chắp tay sau lưng, cũng thản nhiên cười.

Duỗi tay không đánh người tươi cười, nếu Vũ Hóa Vương thể hiện thiện ý thì tất nhiên Quân Tiêu Dao cũng sẽ cho hắn ta mặt mũi.

“Ban đầu ta cho rằng, lấy thực lực của ta, không nói đến đánh bại Quân huynh, nhưng ít nhất cũng có thể chống lại, hiện tại xem ra vẫn là quá ngây thơ.” Vũ Hóa Vương cười và thở dài.

“Đạo huynh cần gì phải khiêm tốn như vậy?” Ánh mắt Quân Tiêu Dao cực kỳ thâm thúy.

Tuy rằng khí tức của Vũ Hóa Vương nội liễm, không lộ ra bên

ngoài. Nhưng dựa vào cảm quan linh hồn nhạy bén của Quân Tiêu Dao thì vẫn có thể loáng thoáng phát giác một tia nguy hiểm từ trên người Vũ Hóa Vương,.

Không nói đến chuyện đối đầu với hắn, Vũ Hóa Vương này đánh với đám người Kim Ô Thập Thái Tử thì tuyệt đối có phần thắng rất lớn.

Hắn là thiên kiêu cấp bậc như Linh Diên, Cổ Đế Tử, Bá Vương, truyền nhân Nhân Tiên Giáo, Đế Phật Tử chuyển thế...

Tuy rằng đám người Thánh Thiên Nhất, Huyền Diệp cũng là cấm kỵ đứng đầu, nhưng cách cấm kỵ vô thượng còn một khoảng cách.

Nhưng cũng không thể nói bọn họ yếu, nếu bọn họ đối đầu với đám người Cổ Đế Tử thì vẫn có khả năng giao thủ và tự bảo vệ mình.

Chỉ tiếc họ lại gặp phải dị số vạn cổ không thể nghiền ngẫm theo lẽ thường như Quân Tiêu Dao. Còn Kim Ô Thập Thái Tử, nếu hắn ta thật sự có thể tu luyện ra Hỗn Độn Thể hậu thiên thì tuyệt đối là tồn tại cực mạnh trong các cấm kỵ vô thượng.

Nhưng hy vọng này đã bị Quân Tiêu Dao đích thân bóp tắt.

“Thật sự không phải khiêm tốn, chỉ nói thật thôi, nếu Quân huynh chịu nể mặt thì ta muốn uống trà luận đạo với Quân huynh một phen, thế nào?”

Vũ Hóa Vương xông lên trước, hơi mỉm cười, gương mặt tuấn mỹ còn mỹ lệ hơn rất nhiều nữ tử. Có lẽ một ít nam tu ham mê độc đáo nhìn thấy hắn ta cũng nhịn không được muốn đấu kiếm với hắn.

“Vũ Hóa Vương muốn chủ động kết giao với Thần Tử Quân gia sao?” Rất nhiều người thấy tình cảnh này thì ánh mắt trở nên thâm thúy.

Từ khi Quân Tiêu Dao đẩy ngang cổ lộ, gần như luôn đơn thương độc mã.

Nhiều nhất chỉ có một ít thủ hạ tùy tùng, ít khi tương giao với

người cùng thế hệ.

Có thể là vì Quân Tiêu Dao quá siêu nhiên, rất nhiều người tự giác cảm thấy không xứng, có rất nhiều cấm kỵ vô thượng là đối thủ kẻ địch của Quân Tiêu Dao, ví dụ như các truyền nhân của tiên thống, Bá Vương…

“Ca ca…” Vũ Vân Thường cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Đừng nhìn tính cách Vũ Hóa Vương bình thản, thản nhiên như nước. Nhưng tính cách của hắn ta lại rất lạnh nhạt và cao ngạo, trước nay luôn khinh thường kết giao với người khác.

Đây là lần đầu tiên Vũ Hóa Vương chủ động muốn kết giao với người cùng thế hệ.

Mà tất nhiên Vũ Vân Thường cũng rất vui sướng nhìn thấy tình cảnh này. Nàng vốn đã muốn Vũ Hóa Vương và Quân Tiêu Dao kết giao.

Cứ như vậy, không phải nàng càng có cơ hội tiếp cận Quân Tiêu Dao sao?

“Lão ca, ca giỏi quá!” Vũ Vân Thường sung sướng trong lòng.

Quân Tiêu Dao cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới Vũ Hóa Vương lại chủ động làm quen với mình.

“A… Có gì không thể?” Quân Tiêu Dao đáp lại bằng một nụ cười.

Hiện tại hắn phóng mắt nhìn khắp mọi nơi, trước mắt đều là đối thủ kẻ địch, có một hai minh hữu cũng không kém.

Thân phận thực lực của Vũ Hóa Vương cũng thật sự có tư cách kết giao với hắn.

“Ha, sảng khoái.” Vũ Hóa Vương cười.

Hai mỹ nam tử tuyệt thế Quân Tiêu Dao, Vũ Hóa Vương đứng chung một chỗ, quả thực cảnh đẹp ý vui, phong hoa vô song.

Một ít nữ tu ở đây đều dán mắt nhìn chằm chằm vào, các nàng

cảm thấy mình quá hạnh phúc.

Trong lúc hai người muốn tìm một chỗ an tĩnh phẩm trà luận đạo thì bỗng nhiên, ở nơi cực xa có một luồng dao động lan tỏa ra.

Dao động này còn mang theo đế uy nhè nhẹ, nhưng nó cách nơi này khá xa, như ở một đại lục khác của Táng Đế Tinh.

“Xem ra lại có cơ duyên đại đế xuất thế.” lông mày như tuyết của Vũ Hóa Vương hơi nhướng lên, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Chương 997 - Bát phương oanh động

Chương 997: Bát phương oanh động

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Hắn đã có được một ít thứ do Vũ Hóa đại đế lưu lại, cho nên phản ứng cũng không rất lớn.

Quân Tiêu Dao nhìn ra nơi xa, cảm ứng tia khí tức kia.

Tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng hắn cũng có thể mơ hồ cảm ứng được sức mạnh đó.

“Quân huynh, chúng ta đi thôi.” Vũ Hóa Vương nói.

Hiển nhiên hắn ta cũng không chuẩn bị nhúng tay vào tranh giành cơ duyên đại đế đó. Chờ bọn họ đi qua, có lẽ cơ duyên đã sớm không còn.

Nhưng Quân Tiêu Dao lại không động, chỉ hơi nhăn mày lại.

“Quân huynh?” Vũ Hóa Vương hỏi.

“Ta muốn đi qua đó.” Quân Tiêu Dao bỗng nói.

“Hả?” Vũ Hóa Vương kinh ngạc.

Không phải Quân Tiêu Dao mới có được truyền thừa của Loạn Cổ Đại Đế sao? Hiện tại lại muốn đi đoạt một truyền thừa đế cấp khác?

“Quân huynh, hiện tại chúng ta chạy tới thì rau kim châm đều lạnh.” Vũ Hóa Vương lắc đầu khẽ cười và nói.

Khi cơ duyên đại đế xuất thế thì tuyệt đối sẽ hấp dẫn ánh mắt của thiên kiêu bát phương. Chờ bọn họ chạy tới nơi thì thật sự đã trễ.

“Mục đích của ta không phải là cơ duyên đế cấp kia.” Trong mắt Quân Tiêu Dao hiện ra một tia sáng xưa nay chưa từng có.

“Vậy là...?” Vũ Hóa Vương nghi hoặc.

“Hình như trong đế uy kia có chút cảm giác Tiên Thiên Đạo Thai.” Quân Tiêu Dao nói.

“Tiên Thiên Đạo Thai..., chẳng lẽ là, vị Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết kia?” Trong mắt Vũ Hóa Vương cũng lộ ra ngạc nhiên.

Tiên Thiên Đạo Thai là thể chất cực kỳ hi hữu, từ xưa đến nay cũng không có được bao nhiêu. Mà vị nổi tiếng nhất trong đó không ai khác chính là Dao Trì Tây Vương Mẫu.

Trong truyền thuyết Tây Vương Mẫu cũng từng lưu lại một chút lạc ấn ở Táng Đế Tinh.

Hiện tại xem ra, hẳn là cơ duyên của Dao Trì Tây Vương Mẫu xuất thế, chuyện này tuyệt đối sẽ làm rúng động bát phương, khiến mọi người đỏ mắt!

“Quân huynh chẳng lẽ là muốn có được cơ duyên của Tây Vương Mẫu, kết hợp với Hoang Cổ Thánh Thể của bản thân, diễn biến ra Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai trong truyền thuyết?” Vũ Hóa Vương suy đoán mà nói.

Hắn ta dùng ánh mắt thâm thúy mà nhìn Quân Tiêu Dao.

Nếu Quân Tiêu Dao thực sự có ý tưởng này, hơn nữa thành công. Vậy thì không nghi ngờ gì nữa, thiên phú thực lực của Quân Tiêu Dao sẽ tăng vọt đến trình độ không thể tin nổi!

Vốn là dị số vạn cổ vô song, cộng thêm Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai thì có thể nói tìm khắp tiên vực cổ sử cũng không tìm ra được nhân vật như vậy.

Quân Tiêu Dao nghe vậy thì cười nhạt, lắc lắc đầu: “Ta nói, mục đích của ta cũng không phải là cơ duyên của Tây Vương Mẫu, mà cảm thấy sẽ gặp được một người.”

Nói tới đây, trong đôi mắt lạnh nhạt thâm thúy xưa nay của Quân Tiêu Dao hiếm thấy mà hiện ra một tia nhu hòa.

Hẳn nàng sẽ không vắng mặt trước truyền thừa của Tây Vương Mẫu đúng không?

Vũ Hóa Vương suy nghĩ một lát đã bừng tỉnh hiểu ra.

“Thì ra là thế, hẳn là vị Thần Nữ Khương gia mang Tiên Thiên Đạo Thai kia đúng không, đúng là nàng có khả năng có được truyền thừa Tây Vương Mẫu nhất.”

Thể chất tương đồng, vận mệnh đã định sẵn sẽ có cảm ứng và truyền thừa.

Giống như Quân Tiêu Dao thông qua các loại cơ duyên nhân quả, cuối cùng tìm được Hoang Cổ Thánh Điện, có được đế binh, tinh huyết, Bất Tử Dược, kinh nghiệm tu luyện… mà các Thánh Thể đời trước lưu lại trong đó.

Khương Thánh Y mang Tiên Thiên Đạo Thai, vận mệnh đã định sẵn nàng nhất định cũng là người có cơ hội giành được truyền thừa Tây Vương Mẫu cao nhất.

Mà một bên, Vũ Vân Thường nghe thấy lời này thì sắc mặt lại xuất hiện chút ảm đạm.

Tất nhiên nàng ta cũng nghe nói về chuyện giữa Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y.

Hai người này quả thực là thần tiên quyến lữ, là tuyệt phối.

Tuy rằng thân phận địa vị của Vũ Vân Thường cũng không thấp, nhưng so sánh với Khương Thánh Y thì cũng không chiếm được ưu thế gì.

Hơn nữa xem vẻ mặt của Quân Tiêu Dao thì thái độ của hắn đối với Khương Thánh Y rõ ràng khác với những nữ nhân khác.

Vũ Vân Thường thật sự khó có thể tưởng tượng, rốt cục là nữ nhân ưu tú như thế nào mới có thể khiến Quân Tiêu Dao đối xử khác biệt như thế.

“Mặc kệ, gặp được người ưu tú như Quân công tử, mặc dù không làm nổi chính cung thì làm nhị phòng cũng được.”

Trước đó Vũ Vân Thường tuyệt đối không ngờ được kiêu ngạo như nàng cũng có lúc nghĩ đến chuyện làm nhị phòng cho người khác.

Bước chân Quân Tiêu Dao di chuyển, xé rách hư không mà đi.

Đám người Vũ Hóa Vương, Vũ Vân Thường cũng đi theo phía sau.

“Con mẹ nó, đó là truyền thừa của Tây Vương Mẫu, cho dù không ăn được thịt, uống một chút canh cũng rất được lợi.”

Sao thiên kiêu ở đây còn kiềm chế được lửa nóng trong lòng, lập tức như ong vỡ tổ mà đi theo. Có thể nói, truyền thừa của Tây Vương Mẫu xuất thế đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trên Táng Đế Tinh.

Mà đồng thời, ở bên kia.

Trong hư không, một cái khe xuất hiện.

Một bóng dáng nghiêng ngả lảo đảo lao ra từ trong đó, rốt cuộc không kiên trì được đã trực tiếp ngã quỵ xuống mặt đất.

Đó là Kim Ô Thập Thái Tử khó khăn lắm mới chạy ra được.

Thân thể hắn ta nứt nẻ, nửa bên cánh Kim Ô đã bị xé rách xuống, cả người vô cùng chật vật.

Đổi lại là người nào khác ở đây thì tuyệt đối sẽ không nhận ra người hết sức chật vật trước mắt chính là Kim Ô Thập Thái Tử danh chấn cổ lộ.

Thảm...

Quá thảm...

Thập Đại Thái Tử của Thái Dương Thần Sơn đã từng khí phách hăng hái, kiêu ngạo bá đạo, đẩy ngang cổ lộ, không ai dám chọc cỡ nào.

Mà hiện tại thì sao?

Thập Đại Thái Tử đã mất hết chín tên, Kim Ô Thập Thái Tử mạnh

nhất còn lại cũng vô cùng chật vật, căn bản không thể nào chống lại được Quân Tiêu Dao.

Kim Ô Thập Thái Tử thật hận, thù hận trong lòng đối với Quân Tiêu Dao dùng hết nước trong tứ hải cũng khó rửa sạch.

Kim Ô Thập Thái Tử nhịn không được mà ngửa mặt lên trời rống giận.

Trong lúc hắn ta vô năng cuồng nộ, bỗng nhiên, ngọc giản đưa tin trong pháp khí không gian của hắn ta sáng lên.

Là trưởng lão Thái Dương Thần Sơn đang đưa tin, Thái Dương Thần Sơn đã hơi biết được tình hình.

“Cho nên vì sao các ngươi không ra tay, cứ trơ mắt nhìn chúng ta chật vật như thế, nhìn các vị huynh đệ của ta chết đi?” Kim Ô Thập Thái Tử nghiến chặt khớp hàm.

Chương 998 - Một Thái Âm Thánh Thể khác

Chương 998: Một Thái Âm Thánh Thể khác

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Thái Tử điện hạ, cho dù là Thái Dương Thần Sơn ta cũng khó có thể nhúng tay vào chuyện của cổ lộ chung cực.”

“Nếu chúng ta nhúng tay thì chẳng lẽ Quân gia sẽ làm như không thấy sao?”

Nếu đã bước lên cổ lộ chung cực thì bản thân phải tự phụ trách sinh tử, có lẽ thế lực sau lưng sẽ mang đến tác dụng kinh sợ, nhưng cũng không phải tuyệt đối.

Cho dù là thế lực bất hủ cũng khó có thể nhúng tay vào cổ lộ chung cực, những chấp pháp giả cổ lộ đó cũng không phải mắt mù.

“Cho nên... Bổn Thái Tử phải cố chịu đựng tất cả, để mọi người cười nhạo?” Kim Ô Thập Thái Tử rất không cam lòng, thân thể đang run rẩy.

“Thái Tử điện hạ, có một tin tức muốn nói cho ngài biết, là về Thái Âm Thánh Thể...”

Lời này vừa vang lên thì vẻ mặt Kim Ô Thập Thái Tử đã cứng lại, sau đó trong mắt bỗng phát ra ánh hào quang nóng cháy cực độ.

“Các ngươi bắt được Ngọc Thuyền Quyên kia?” Kim Ô Thập Thái Tử hấp tấp nói.

Nếu bắt được Ngọc Thuyền Quyên, song tu với nàng thì Kim Ô Thập Thái Tử có tự tin sẽ tu luyện thành Hỗn Độn Thể hậu thiên.

Đến lúc đó, Quân Tiêu Dao đã là cái gì?

“Cũng không phải, nhưng chúng ta phát hiện một khối Thái Âm

Thánh Thể khác.” Kim Ô trưởng lão chần chờ một lát, sau đó nói.

“Một khối Thái Âm Thánh Thể khác?” Kim Ô Thập Thái Tử hơi nhíu mày.

Kim Ô trưởng lão không dùng từ một cái, mà là một khối. Nói chung, không ai dùng “Một khối” để hình dung người sống cả.

“Ai, Thái Tử điện hạ, ngài về trước đi, việc này vẫn phải do chính ngài tới định đoạt.” Vị Kim Ô trưởng lão kia muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng.

Thập Đại Thái Tử đã mất hết chín người. Lần này Thái Dương Thần Sơn thật sự bị thương gân động cốt. Trong bất hạnh cũng có may mắn là ít nhất Kim Ô Thập Thái Tử còn sống.

Kim Ô Thập Thái Tử cũng mơ hồ nhận ra lời nói của Kim Ô trưởng lão có ẩn ý. Nhưng hắn ta vẫn quyết định đi về trước, xem xét tình huống Thái Âm Thánh Thể kia rồi lại nói.

“Chỉ cần có một tia cơ hội luyện thành Hỗn Độn Thể hậu thiên, ta cũng sẽ không bỏ qua, Quân Tiêu Dao, chờ xem...”

Kim Ô Thập Thái Tử thầm thề trong lòng, lập tức phá không mà đi.

Ở Táng Đế Tinh, trên một khối đại lục khác.

Đây vốn là một mảnh đất hoang vắng cổ xưa, giờ phút này lại nở rộ ra các loại ánh sáng rực rỡ. Có cảnh tượng thần dị hiện ra, như mơ về thượng cổ, các loại tiên quang lóng lánh, kỳ hoa dị thảo nở rộ.

Động tĩnh ở nơi đây muốn không hấp dẫn người ta chú ý cũng không được.

Mà giờ phút này, bên ngoài mảnh phiến cổ địa đó có hại bóng dáng đứng trên hư không. Đó là Thần Tàm công chúa của Thần Tàm cốc và Yêu Nguyệt Không của Thiên Yêu Cổ Điện.

Thần Tàm công chúa xương cốt trong suốt, dáng người thon dài, bên ngoài thân thể mềm mại có thần hà chín màu đang lượn lờ.

Ở sau đầu nàng ta cũng có chín thần hoàn như ẩn như hiện, nở rộ quang huy đạo tắc, thể hiện rõ nghịch thiên chi tư của Cửu Biến Thần Tàm.

Yêu Nguyệt Không bên cạnh nàng cũng tà dị tuấn mỹ, yêu khí mãnh liệt, khiến người ta nhìn thôi đã thấy sợ.

Chỉ là hiện tại, sắc mặt của Thần Tàm công chúa không phải quá đẹp.

“Khó trách luôn bị ngăn cản bên ngoài, không tìm thấy đường tiến vào trong đó, thì ra đã có người đi trước một bước mà tiến vào trong đó.” Giọng điệu của Thần Tàm công chúa có chút trầm thấp.

“Thì ra có người nhanh chân đến trước, không phải ai cũng có thể dễ dàng tìm được Cổ địa Dao Trì này, càng đừng nói là tiến vào.” Yêu Nguyệt Không cũng cau mày.

Hắn đặc biệt tới đây trợ giúp Thần Tàm công chúa. Nếu cuối cùng Thần Tàm công chúa không có được cái gì cả thì chẳng phải cũng có vẻ hắn thực vô năng?

“Dao Trì, Tây Vương Mẫu, Tiên Thiên Đạo Thai, chẳng lẽ là... Vị kia?” Thần Tàm công chúa nghĩ tới một người.

Một nhân vật nữ thần khuynh tuyệt thiên hạ, tên tuổi đứng ngang hàng với nàng ta trên cổ lộ chung cực, được vô số người tôn sùng là tiên tử.

Khương gia Thần Nữ, Khương Thánh Y!

Giữa nam nhân có ganh đua cao thấp.

Nữ nhân cũng có tâm lý đua đòi.

Hiện giờ trên cổ lộ chung cực, nhân vật cấp nữ thần nổi tiếng nhất chỉ có mấy người là Đế Nữ Linh Diên, Thần Tàm công chúa, Khương Thánh Y, Cơ Thanh Y….

Đương nhiên, không phải nói đám người Khương Lạc Ly, Nhan Như Mộng không có mị lực, chỉ là so về mặt danh khí thì không cao bằng những người trước mà thôi.

Thần Tàm công chúa cũng rất tò mò về nhân vật đứng ngang hàng với mình trên cổ lộ này.

“Khương gia Thần Nữ, là nàng sao?” Yêu Nguyệt Không hỏi.

“Trừ nàng thì ta không nghĩ ra người thứ hai.” Thần Tàm công chúa nói.

Khương Thánh Y mang Tiên Thiên Đạo Thai, là người có khả năng có được truyền thừa của Tây Vương Mẫu nhất.

Nàng ta cũng không thể không thừa nhận.

“Khương Thánh Y thì thế nào, chỉ cần ngươi muốn thì ta sẽ giúp ngươi có được bất cứ thứ gì ngươi mình.” Yêu Nguyệt Không ôn nhu thâm tình mà nói.

Nhưng sắc mặt Thần Tàm công chúa lại không quá nhẹ nhàng.

Nàng vươn tay ngọc gom mái tóc đẹp như mây lại, nói: “Bản công chúa nhất định phải có truyền thừa của Tây Vương Mẫu, nhưng Khương Thánh Y lại cũng không trọng điểm.”

“Trọng điểm là...” Yêu Nguyệt Không chần chờ.

“Quân Tiêu Dao.” Thần Tàm công chúa nói thẳng.

Rất nhiều người đều biết được quan hệ giữa Quân Tiêu Dao và Khương Thánh Y.

Nếu thật sự lựa chọn đối phó với Khương Thánh Y, vậy không khác gì phải đối mặt với một đối thủ khủng bố càng cường đại hơn.

Kiêu ngạo như Thần Tàm công chúa cũng chỉ có thể nói Quân Tiêu Dao không uy hiếp được mạng nàng. Cũng không dám nói mình có thể hoàn toàn đối phó được Quân Tiêu Dao.

“Ta thừa nhận Quân Tiêu Dao thật sự không yếu, nhưng nếu hai chúng ta liên thủ thì hẳn Quân Tiêu Dao cũng không làm gì được chúng ta mới đúng?” Yêu Nguyệt Không nhíu mày.

Hắn cảm thấy Thần Tàm công chúa quá xem trọng Quân Tiêu Dao hay không?

Hiện tại chiến tích kinh người Quân Tiêu Dao đối chiến với ba người Kim Ô Thập Thái Tử còn chưa lan truyền ra.

Nếu biết chuyện này thì chỉ sợ Yêu Nguyệt Không sẽ không thoải mái mà nói ra những câu vô tri như thế.

“Cẩn thận một chút sẽ không sai.” Thần Tàm công chúa nói.

“Vậy kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?” Yêu Nguyệt Không hỏi.

“Động tĩnh ở nơi đây đã truyền ra, chắc sẽ hấp dẫn ánh mắt bát phương, dù cuối cùng Khương Thánh Y có thể có được truyền thừa hay không thì cổ địa này cũng sẽ mở ra.”

Chương 999 - Khảo nghiệm cuối cùng của Khương Thánh Y

Chương 999: Khảo nghiệm cuối cùng của Khương Thánh Y

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

“Đến lúc đó, một mình Khương Thánh Y phải đối mặt không chỉ hai cái chúng ta, mà là hàng trăm hàng ngàn thiên kiêu đỉnh cấp.”

Nói thật, Thần Tàm công chúa cũng không nguyện ý nhìn thấy tình huống trước mắt. Càng nhiều người biết được cơ duyên thì càng bất lợi cho nàng ta.

Nhưng không có cách nào, động tĩnh đã truyền ra rồi.

Kế tiếp, chỉ có thể là nắm đấm của ai cứng thì người đó có thể giành được cơ duyên.

Còn về Khương Thánh Y?

Nói câu không dễ nghe, nàng chỉ là công cụ mở ra truyền thừa cổ địa Dao Trì mà thôi.

Chờ nàng vừa xuất hiện thì sẽ lập tức bị mọi người nhằm vào.

Mặc dù thân phận thực lực của Khương Thánh Y bày ra đó, nhưng đối mặt với truyền thừa của Dao Trì Tây Vương Mẫu, chỉ sợ không có mấy ai duy trì nổi lý trí...

Bởi vì khối đại lục này xuất hiện dị tượng Cổ địa Dao Trì nên đã hấp dẫn thiên kiêu bát phương hội tụ.

Giờ phút này, sâu trong cổ địa của Dao Trì, trong cung điện cổ đã sụp đổ, một bóng hình xinh đẹp mặc tố y hư ảo đang lơ lửng trên hư không.

Đó là một nữ tử thành thục mỹ lệ, mặt mày như họa, lại mơ hồ có thể thấy được uy nghi ngày xưa. Dáng người nàng ta no đủ, phong tình vạn phần, mang theo cảm giác trưởng thành.

Đó chính là đại tỷ tỷ tùy thân của Khương Thánh Y, chưởng giáo Dao Trì ngày xưa, Ngu Thanh Ngưng.

“Không hổ là đồ nhi của ta, xem ra không bao lâu nữa đã có thể thông qua khảo nghiệm.”

“Đến lúc đó, truyền thừa chân chính cũng sắp xuất hiện, chỉ là... động tĩnh gây ra có hơi lớn.”

Trong đôi mắt phượng cao quý của Ngu Thanh Ngưng hiện ra một tia sầu lo nhàn nhạt. Khương Thánh Y lợi hại thế nào thì chung quy cũng chỉ có một mình.

Mà bởi vì quy tắc áp chế đặc thù của Táng Đế Tinh, Ngu Thanh Ngưng cũng khó có thể ra tay giúp trợ Khương Thánh Y. Nếu thật sự ra tay, một tia nguyên thần còn lại của nàng ta cũng có khả năng bị quy tắc tiêu diệt.

Cho nên ngay từ đầu tới Táng Đế Tinh, Ngu Thanh Ngưng đã từng nói qua, tất cả đều phải dựa vào bản thân Khương Thánh Y.

“Nhưng, đến lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cho dù khiến một tia nguyên thần của ta hồn phi phách tán, cũng phải bảo vệ được nàng...”

Ngu Thanh Ngưng nhìn về phía Khương Thánh Y ngồi xếp bằng trên mặt đất, rơi vào khảo nghiệm linh hồn, trong đôi mắt phượng hiện ra một tia mềm mại hiền hòa.

Ban đầu, Ngu Thanh Ngưng thật sự muốn mượn sức của Khương Thánh Y và Tiên Thiên Đạo Thai để giúp mình khôi phục nguyên thần, đắp nặn một thân thể vô cấu.

Nhưng trong thời gian ở chung, Ngu Thanh Ngưng cũng biết được nữ tử nhìn có vẻ thanh lệ tuyệt thế này cũng có tâm tính thành thục cứng cỏi.

Điều này làm Ngu Thanh Ngưng như thấy được mình của thời trẻ, hơn nữa Khương Thánh Y cũng có Tiên Thiên Đạo Thai.

Ngu Thanh Ngưng không chút do dự mà trực tiếp thu Khương Thánh Y làm đồ đệ.

Biểu hiện của Khương Thánh Y cũng không làm nàng ta thất vọng, hoàn toàn không thể bắt bẻ.

“Đây là một cửa ải khó khăn, nếu có thể vượt qua thì ngươi sẽ hoàn toàn lột xác, phá kén thành bướm.” Ngu Thanh Ngưng lẩm bẩm nói.

Mà giờ phút này, Khương Thánh Y đã tiếp nhận rất nhiều khảo nghiệm linh hồn.

Nàng lần lượt vượt qua.

Dù sao bản thân nàng cũng là Tiên Thiên Đạo Thai, hơn nữa còn có chưởng giáo Dao Trì ngày xưa là Ngu Thanh Ngưng.

Hoàn toàn thông qua chỉ là vấn đề thời gian.

Trước mắt là một mảnh hỗn độn.

Khương Thánh Y không biết thời gian bên ngoài trôi đi như thế nào, nhưng nàng cảm thấy mình như đã nán lại trong ảo cảnh linh hồn ngàn năm vạn năm.

Nhưng cũng may, đạo tâm của Khương Thánh Y không dao động, hơn nữa còn có Tiên Thiên Đạo Thai, các loại khảo nghiệm đều không làm khó được nàng.

“Cũng nên cũng sắp kết thúc rồi, ải này lại là cái gì đây?” Khương Thánh Y nỉ non nói.

Nàng muốn nhanh chóng kết thúc tất cả, có được truyền thừa. Sau đó rời đi Táng Đế Tinh, đi một mạch đến cuối cổ lộ chung cực, vậy thì có thể nhìn thấy bóng dáng ngày đêm thương nhớ kia.

“Tiêu Dao...” Khương Thánh Y nỉ non trong lòng.

Cứ như chỉ cần đọc ra hai chữ này thì trong lòng sẽ an bình lại, nàng không phải loại nữ nhân thời thời khắc khắc muốn bám víu bên cạnh người yêu, nhưng cũng không có nghĩa là nàng hoàn toàn không chút lưu luyến.

Chỉ là Khương Thánh Y biết, nàng và Quân Tiêu Dao đều có con

đường tu hành riêng phải đi.

Ngắn ngủi chia lìa là vì tương lai càng xa xăm.

Sau khi tỉnh táo lại, trước mắt Khương Thánh Y xuất hiện cảnh tượng kỳ dị.

Nàng như về tới thượng cổ.

Thiên địa rung chuyển, tiên vực phân loạn.

Các loại đại kiếp nạn sôi nổi kéo đến.

Nàng thấy được một bóng hình xinh đẹp khuynh tuyệt thiên hạ trong vô số cảnh tượng huyền ảo, nàng cảm nhận được một sức mạnh quen thuộc từ bóng dáng đó.

Là Tiên Thiên Đạo Thai!

“Chẳng lẽ vị kia chính là... Tây Vương Mẫu?” Khương Thánh Y vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ có thể nhìn thấy cảnh tượng này trong ảo cảnh linh hồn.

Kế tiếp, Khương Thánh Y lại chứng kiến tình yêu của Tây Vương Mẫu và một nam tử. Nam tử đó là một Hoang Cổ Thánh Thể. Hơn nữa là một Thánh Thể có thể đánh ngang tay với đại đế, đã tiếp cận đại thành.

Tây Vương Mẫu cũng sáng lập ra thánh địa Dao Trì, phong hoa tuyệt đại chi tư này khiến vô số nam tử trong tiên vực phải khom lưng.

Bọn họ hiểu nhau, yêu nhau, trở thành thần tiên quyến lữ mà mỗi người trên Cửu Thiên Tiên Vực đều cực kỳ hâm mộ.

Nhưng cuối cùng, náo động tới, hắc ám bao phủ lấy tiên vực.

Không ai có thể may mắn thoát khỏi, cả đại đế cũng có khả năng ngã xuống, bỏ mình.

Trách nhiệm của Thánh Thể là bình ổn náo động.

Hắn muốn lên Cửu Thiên Quy Khư, kết thúc tất cả hắc ám, lại bị Tây Vương Mẫu ngăn trở, Tây Vương Mẫu muốn cùng đi với hắn.

Cuối cùng, Thánh Thể thỏa hiệp, quyết định bế quan với Tây Vương Mẫu, sau khi đột phá lại cùng lên Cửu Thiên Quy Khư.

Nhưng hắn lừa nàng.

Trong lúc Tây Vương Mẫu bế quan đột phá, một mình Thánh Thể đã bay lên Cửu Thiên Quy Khư. Bởi vì hắn không muốn ái nhân của mình cùng đi mạo hiểm hay phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Hắn chỉ để lại một hàng chữ.

“Lần này đi Cửu Thiên Quy Khư, chỉ mong không phụ thương sinh không phụ khanh...”

Chương 1000 - Tây Vương Mẫu và Vô Chung Đại Đế

Chương 1000: Tây Vương Mẫu và Vô Chung Đại Đế

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Khi Tây Vương Mẫu phá quan bước ra thì thực lực của nàng đã đạt tới đỉnh cao. Nàng vui sướng muốn đi tìm ái nhân của mình, cuối cùng chỉ thấy được hàng chữ kia.

Lần này đi Cửu Thiên Quy Khư, chỉ mong không phụ thương sinh không phụ khanh...

Tây Vương Mẫu rơi lệ, khóc thút thít, bi phẫn.

Chung quy người nam nhân này vẫn lừa nàng.

Nàng muốn lao lên Cửu Thiên Quy Khư, lại không cách nào mặc kệ tiếng cầu xin của mọi người trong thánh địa Dao Trì.

Nàng chờ rồi lại chờ, chờ qua năm này đến năm khác... Muốn chờ ái nhân công thành trở về.

Cuối cùng, chỉ chờ được một khối tàn khu rơi xuống từ Cửu Thiên Quy Khư.

Hắn huyết chiến hắc ám, muốn dẹp tan hỗn loạn, nhưng chung quy một bàn tay không vỗ vang được.

Hắn chỉ còn cách Thánh Thể đại thành một bước, hắn bại.

Cái giá phải trả là tánh mạng của mình.

Ngày hôm đó, Tây Vương Mẫu một đêm tóc bạc.

Nhưng nàng không muốn, không muốn ái nhân của mình ngã xuống như vậy.

Nàng xử lý tất cả những chuyện trong Dao Trì, để lại y bát của

mình.

Cuối cùng hiến tế bản thân, trực tiếp… móc Tiên Thiên Đạo Thai đã tu luyện tới trình độ cao cấp nhất, cũng chính là Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm ra!

Nàng đoạt mệnh với trời, lại nghịch sinh tử luân hồi!

Dùng Thập Nhị Khiếu Tiên Tâm để dung nhập vào Thánh Thể.

Ngày hôm đó, trời cao đổ cơn mưa máu, thiên địa tức giận!

Cho dù là đế cũng không thể vi phạm nhân quả sinh tử luân hồi.

Mà Tây Vương Mẫu lại nghịch thiên vì tình yêu!

Cuối cùng...

Nàng nhắm hai mắt lại.

Hắn lại mở mắt.

Từ đây, trên đời có thêm một vị Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai, cũng có thêm một người thương tâm đoạn trường.

Hắn phong ấn Tây Vương Mẫu vào băng quan vạn năm rồi đeo ở phía sau.

Một người khiêng một quan tài, bước lên Cửu Thiên Quy Khư.

Một tay trấn áp hắc ám, đạp tan náo động.

Vô số chúng sinh trên tiên vực ca tụng thanh danh của hắn, coi hắn là anh hùng thật sự.

Hắn lại vác theo quan tài hàn băng rời đi, không lộ mặt trên hậu thế nữa.

Từ nay về sau, thế gian đã không còn anh hùng bình ổn hắc ám náo động, chỉ có một người cô độc quạnh quẽ khiêng quan tài.

Rốt cuộc hắn cũng làm được như lời đã nói, không phụ thương sinh.

Nhưng...

Lại phụ khanh...

Từng cảnh tượng huyền ảo hiện ra rồi lại biến mất trước mắt Khương Thánh Y. Dù là Khương Thánh Y cũng nhất thời câm lặng, nỗi lòng bị xúc động.

Nàng bỗng liên tưởng đến, trong truyền thuyết tiên vực có một vị đế chạm đến lĩnh vực tiên đạo, có được Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai chí cao vô thượng!

Danh hào là Vô Chung Đại Đế!

Hiện tại xem ra, tám phần ngài chính là Thánh Thể trong ảo cảnh kia.

Khương Thánh Y cũng đã hiểu, thì ra Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai không bắt buộc là Hoang Cổ Thánh Thể và Tiên Thiên Đạo Thai kết hợp với nhau, sinh ra hậu đại mới ra đời được.

Tiên Thiên Đạo Thai cũng có thể hiến tế bản thân, thành toàn Thánh Thể.

Nhưng từ xưa đến nay lại có mấy người nguyện ý làm như vậy?

Cũng chỉ có si nhân như Tây Vương Mẫu mới làm như vậy thôi.

Đúng lúc này, trong hư không vang lên một tiếng nói mờ ảo xa xăm: “Nếu đổi lại là ngươi, ngươi bằng lòng làm như vậy không?”

Ánh mắt Khương Thánh Y hơi loé lên. Nàng biết đây hẳn là khảo nghiệm cuối cùng của truyền thừa.

Bởi vì nàng cũng là Tiên Thiên Đạo Thai.

“Ngươi có thể tự hỏi rồi lại trả lời, lừa gạt là vô dụng.” Tiếng nói mờ ảo kia tiếp tục nói.

Nếu nói ra lời trái lương tâm thì hiển nhiên không có khả năng có được truyền thừa.

Bằng lòng không?

Không biết vì sao, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu Khương Thánh Y lại là một tuấn nhan tuyệt thế mang theo ý cười ôn hòa.

Không phải người nàng thương nhớ cũng là Thánh Thể sao.

Căn bản không cần tự hỏi nhiều, bởi vì đối với Khương Thánh Y mà nói, vấn đề này vĩnh viễn chỉ có một đáp án.

“Ta nguyện ý.”

Nếu vì hắn thì ta nguyện ý...

Trong không gian hư ảo rơi vào trầm mặc tĩnh mịch.

Chỉ sợ âm thanh kia cũng không nghĩ tới Khương Thánh Y sẽ không chút do dự mà đưa ra lựa chọn hy sinh chính mình này. Thật lâu sau, giọng nói xa xăm kia mới vang lên một tiếng thở dài.

“Ngươi thật sự ngốc như vậy sao?”

Khương Thánh Y nghe vậy thì tiên nhan thanh lệ tuyệt mỹ lại hiện lên một ý cười ngọt ngào xinh đẹp, đôi mắt đẹp long lanh nhu tình như nước.

“Nếu cả đời này có thể gặp được một người làm ta si, làm ta ngốc, làm ta vui mừng, làm ta ưu sầu, cũng không tồi.”

Lời này vừa dứt, âm thanh kia lại trầm mặc.

Một lát sau, âm thanh kia nói: “Chúc mừng ngươi, thông qua khảo nghiệm.”

Tiếng nói kia vừa dứt thì bóng dáng của Khương Thánh Y cũng dần dần ảm đạm, biến mất, rời khỏi này cảnh tượng khảo nghiệm linh hồn huyền ảo đó.

“Chuyện đã xảy ra rồi lại tiếp tục phát sinh, thế gian vạn vật là một vòng luân hồi...”

Tiếng nói mờ ảo kia nỉ non, cuối cùng thở dài một tiếng rồi biến

mất.

Mà ở ngoại giới, khắp cổ địa Dao Trì nở rộ ra tiên quang càng thêm lộng lẫy.

Sâu trong cổ địa, bên trong cung điện, Ngu Thanh Ngưng cảm nhận được biến hóa chung quanh, mắt phượng cũng hiện ra một tia vui sướng.

Khương Thánh Y thành công.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất bắt đầu chấn động.

Tiên quang lộng lẫy bô tận, linh khí nồng đậm đến không thể hòa tan được.

Linh dịch màu trắng ngà chảy đầy ra, bao phủ toàn bộ cổ điện, linh khí mờ mịt.

“Nơi đây đã hóa thành Dao Trì.” Ngu Thanh Ngưng thở dài.

Dao Trì còn được tên là Hóa Tiên Trì, nghe tên đã biết không phải bình thường. Nếu ngâm mình trong đó, tuy không đến mức trực tiếp lột phàm thành tiên, nhưng cũng có chỗ tốt cực lớn.

Thân thể, thậm chí cả linh hồn nguyên thần cũng được tẩy lễ tối cao, trở nên vô cùng thuần tịnh.

Ở ngoại giới, nước của Dao Trì được tính giá theo từng giọt. Mà giờ phút này, khắp cổ điện đều biến thành một Dao Trì.

Càng làm Ngu Thanh Ngưng kinh ngạc chính là, ở nơi Khương Thánh Y ngồi xếp bằng có một đóa hoa sen trắng tinh trong suốt, tản ra đạo văn huyền ảo nở rộ.

Khương Thánh Y đang ngồi xếp bằng trong hoa sen, giống như chân tiên di thế xuất trần tuyệt mỹ.

“Độ Kiếp Tiên Liên!” Ngu Thanh Ngưng thở dài.

Không nghĩ tới bảo bối này của thánh địa Dao Trì lại nằm ở nơi đây. Bất cứ thứ gì có dính dáng đến Tiên cũng cực kỳ trân quý hi hữu, ví dụ như máu tàn tiên, tiên thai….

Mà Độ Kiếp Tiên Liên cũng như thế.